

Олексій Ткаченко

Тоталітаризм

Київ - Берлін

2024

Передмова (2)

Останнє сторіччя, що за визначенням презентує вершини прогресу, суперечливо відзначилося ще не баченою організацією злочинів, відповідною масовістю людовбивств та трагізмом у усвідомленні можливостей людяности. Режимми у яких віруючі у вождя маси чи зводять мегаліт, піраміду, стіну, чи риють землю для каналу, чи жертовно винищують інші маси - на жаль не тільки не є унікальними, а мають загальні закономірності, які у тій чи іншій мірі повторюються у історії народів та культур. Риси безумства та фанатизму прослідковуються не лиш у екстремумах політичного життя, а мало не в усіх сферах за незмінною у них участю ментальности здатної розбалансуватися до стану психічної хвороби. У цілях хижого пограбування ближніх бандити вигадують спрощені шляхи подолання вигаданої ними ж кризи, обіцяють винагороди мученикам надуманої ними віри та чудеса для перемоги у спровокованій цими ж нападниками війни проти придуманих ними ж ворогів так, що дисциплінарний режим шахрайського ошасливлення вірних, навіть за умов всотування режимом традиційних цінностей, всупереч цілі втілення чуда залишатиметься виявом соціальної хвороби. Означена модель тоталітаризму й аналізується у даному тексті на ідеології комунізму та фашизму, у практиці московського імперіялізму. Втім самі лиш аналізи не гарантують імунітету від тоталітарних експериментувань. Існує необхідність відповідей на виклики дегуманізації. Пак вже самі домагання второпати причинки модерного тоталітаризму, знайти його ознаки у відхиленнях від людських свобод і наукових законів, - не може не ставати своєрідним виправданням того, що не мало б мати місця.

В усі часи моралісти, відстоюючи чистоту норів, засуджували незмінні, одні й ті ж самі лихі схильности у душах своїх сучасників. Це традиційне зло, передовсім представлене як глупство буцімто психічне та приватно-особистісне, може набувати та набуває рис одержавлення, підкріплюється індустрією мілітаризації. Тож, на нажаль, романи у яких описуватимуть риси тоталітаризму, - як масованого, одержавленого, легалізованого бандитизму, - ставатимуть романами модними. Поступ додає злу вишуканости.

Не бракує бандитів, які за ефективність свого збагачення мають присвоєння чужого, організована злочинність корумпує вже й правові відносини, здирницькі інтереси транснаціональних монополій виставляються за норму соціального устрою, імперії підгрибають вже цілі країни, секти своїми догматами заміщують вкрадену ними тямю віруючих у обітниця чуд, бандити на посадах святих вождів очищають суспільство від ідеологічно неправильних думок, вірувань, етносів, класів, зажитків, права, свобод, життів ще й таким чином, що паства святкує свою перемогу над супостатами ворожими. Апофеозом загального грабунку з силовим улаштуванням каторги й представляються політичні режими тотальної тюрми. Тоталітаризм прикметний не лишень тим, що вже колишні громадяни стають окраденими на статки та фізичне життя, як – ще й на гідність, самостійність, свободу, притомно втішаючись при тому своєю жертвовною самовідданістю химерам примітивним.

На устрої тотального контролю, улаштовані для ефективного пограбування підданих вірних, скаржаться його жертви не вдоволені нееквівалентністю обмінів своїх злиднів вже на прибутки одержавлених грабіжників. Але занадто голодні банди, а чи хижі імперіалістичні держави у своїх інтересах здобичницьких дійсно потребують тих додаткових ресурсів, які перевищують зароблене їхньою власною продуктивною працею. Асоціали видають свої манії як місію рятування для своїх жертв. Тож встановлення справедливости у обмінах ресурсами, у розрізненні між добром та злом, у встановленні сув'язей між нормою та виключенням із неї - залишається сутністю колізій соціальної історії, сюжетом воєн, міжцивілізаційних змагань. Вказівка на якийсь третейський арбітраж у порозуміннях між бандитами та їхніми жертвами є не лише проблемною, як ще й не повинна мати розв'язань на користь виправдання переступників. Критика тоталітаризму, як виду грабіжництва та ошуканства людей на здорові глузди, має протистояти ще й обкраданню суспільства на правову законність, на доказові істини. Претензії до ошуканців, які своє антисуспільне насильство виправдовують посиленням на чудесність їхніх обітниць остаточного щастя, мало б не обмежуватися самими лиш вказівками на розумову бідність утопічних вірувань.

Передмова (2)

Діагностуванню причинок концтабірних режимів та їхніх маніпуляцій із чудесами, валідному аналізу їхніх патологій, етології їхніх харизматиків, етіології та профілактиці тоталітаризму не надто допомагає вказівка на них як на винуватців тих трагедійних жертв, які випадають ще й на долю організованих протирежимних сил. Ще більш безперспективним є перекладання аварійності тоталітаризму виключно на заскочені аварією продукуючі демократичні суспільства. А вимушене силове протистояння тоталітаристам, які свій терор подають як затребуваною панацеєю проти соціальних недуг, - суперечливо стає ще й продовженням останніх. Звинувачення на сторону пропозицій замішаних на терорі та чудесах мала б не лише обмежуватися накладанням контрибуції на призвідників трагедій, як різнопланове аналізування причин і наслідків мало б бути додатковим рядком у правила безпеки. У представленому тексті об'єктом критики є не так тоталітаризм взагалі, як передовсім московити й московське царство імперіалістичне.

Зрозумілим і самоочевидним має бути те, що текст не претендує на якісь пропозиції щодо устрою вільних спільнот, бо текст присвячений достатньо вузькій і спеціалізованій темі з критики, або ж - негативному ставленню до устрою угруповань сектантських та невольницьких, коли спільноту перетворюють вже у одержавлений концтабір. У тексті йдеться не про те, як треба жити, а виключно про те, чого варто було б уникати, щоб жити.

Розмови про те, що злочини тотального контролю із знищення не таких як треба вірувань разом із їхніми носіями здійснювалося окремими бійцями за обіцяне народне щастя, а не самою сектою Нового порядку, розмови про неправильність перенесення конкретики злочину вже на цілий народ, розмови про те, що вожді лише вказували на ворогів, а виконавці усього лиш виконували вказівки, - є розмовами націленими на уникнення відповідальності за переступ. Тоді як закиди тексту на сторону явища загальної тюрми є замірами на встановлення закономірного у злочинах навіть окремого ката.

Тоталітаризм, і то лиш у замірах тексту, піддається критиці не лише як обґрунтований містикою авторитарний політичний режим, а передовсім як окультизм, що добрався вже й до політики та замахів на керування усіма реаліями суспільного життя. Якщо військові злочини руйнувань, вчинення смертей, пограбувань ще підлягають критиці зі сторони права переможців, то нападки на ту містику, чаклування із чудесами, на обітници здійснення яких обіцяється у світах надприродних, - посиленням на які тоталітарні режими беруться оправдовувати свої асоціальні програми насильницькі, - представляються справою без розумних розв'язань. Бо химери перебувають поза цариною перевірки на відповідність фактам; а протиставлення одним химерам вже пропозицій інших сектантських віроучень як порівняно більш обґрунтованих лиш множить безум, оскільки надприродні чудеса є вартими один одного і поспіль рівними у своїй надприродності. Загрозливими для народу є не самі казки та чудеса неймовірні, які не можуть статися саме з цієї причини, а намагання втілити казку, що її отожднюють із інтересами народу, перетворюючи масовані вбивства вже у сакральний акт патріотизму. Манії впевнено почуваються у представленні їх не лише сектою, а вже установою держави, інерційних традицій певного культурного кола.

Явище тоталітаризму, коли приватний інтерес виривається на поле слідування йому вже зі сторони мас та ходів історії з відмінними для історії наслідками, вражає не лише як трагедійна історія втрат викликаних зловживанням класовою чи расовою ідеологіями, іншими вже не політизованими містифікаціями, - аж аналізування уможливлення несвободи не повинно принаймні бути безкорисним для прогнозування небезпек чи ужитку від застосування надмірно спрощених рішень. Небезпека надання містиці та химерам вже виду перспективних загальноужиткових досягнень полягає не лише у тому, що це є нашим недалеким минулим, як - у тому, що зона повсякчас ризикує перерости вже у наше майбуття.

Метою і призначенням критичного ставлення до тоталітаризму, себто метою антиколонізаторських визвольних змагань українства, як складовій похідній від позитивів українського розвитку, є входження батьківщини українців на рівних до співдружності країн вільних і правових, зайнятих продуктивною працею.

Передмова (2)

Режимні історичні спільноти та віроучительні секти, паства і насельники яких переконані у побудові ними досконалого соціального ладу, самої правильної віри у такого як треба Бога, які своє вигадане месіянство нав'язують визискуванням ними сусіднім народам, а спричинені жертви людські оправдовують посиленням на своє оточення заздрісними ворогами, - то подібні політичні режими мають певні спільні для них ознаки, підлягають характеристикам та особливостям які закономірно повторюються нібито незалежно від часу спорадично виникаючих диктаторських, тоталітарних, абсолютистських зон контролю. Підкладки надмірно централізованих порядкувань зводять: або до якоїсь окультної містики чи псевдонаукових ідеологічних доктрин, які невідомо з якого дива зненацька охоплюють своєю популярністю маси неофітів; або потребами усеосяжних спрощень та відповідної дисципліни висувають відповідь на подолання пов'язаних із війнами кризових ситуацій реальних чи вигаданих; або генераторами пандемії соціальних психопатій визнають вавки у голові чергового пройди неадекватного, якому щастить звабити маси обітницями прийдешніх чудес чи інтерпретаціями явищ як сповідно чудесних; або призначенням утопій вважають імітаційну компенсацію ними реального грабунку її прибічників на користь авторів означених облуд; або нігілістичну критику, ревізію усталеного, революційне переіначення історії із її заміною на реалізацію казки убачають у самій логіці дослідництва та темпах окультурення. Одначе. Вади і втрати від запровадження зон жорсткого регламенту є не так проявом зловживання централізмом, як, скорше має місце зворотна залежність. Ставка на ті чи інші істотні чи другорядні прикмети і чинники диктаторських режимів призводить мимоволі до хибних позицій, що доста, мовляв, спростувати якусь складову у комплексі однопорядковості, то тут таки увесь концтабір почне кришитися. Підхід, за яким соціальна дезорганізованість викликається актуалізацією химер, різноманітних маній психічного гатунку, або надмірно ризиковими та аварійно небезпечними для суспільства прожектками – виглядає спрощеним. Корені диктатури не у ідеологічних духовних конструкціях, не у мірилах самого лиш глупства адептів зони паразитування на її жертвах, а, радше, у кроні культури, національних особливостях традицій, у історичній вдачі конкретних народів. Зона це не вигадка беззмістовна, випадкова, нікчемна, а - доля обраних нею. Які через зятату самоідентифікацію у незмінних способах прожиття та управління не обов'язково мають успішні шанси збереження у історії з причин програшу конкурентам зацикленим на вже відмінних ціннісних уподобаннях так само неповоротких. І зовсім не обов'язково відхилення і провалля навіть у сутнісні аспекти зони прирікає людей креативних саме до безвиході за колючим дротом. У аналізі ідейного тоталітаризму варто звертати увагу не так на те що сповідують, як на тих, хто саме сповідує подібні змісти. Розважання про зону менше хибуватимуть, коли будуть звернені до реальної історії. Погляд на комунізм стає менше замуленим, коли дивитися на справжніх московців.

Імовірності виникнення ситуацій, коли містиком беруться налагоджувати та удосконалювати закономірності соціального життя, обумовлені тим, що на відміну від жорстких залежностей у природі речей, що їх відкривають та формулюють науковці, - то суспільні взаємини залежать у значній мірі від осібних вольових чинників, від суб'єктивних уподобань, від довіри і домовленостей між учасниками спілкування. А тому для любителів швидкої і хижої наживи на збитках їхніх жертв представляються не лише безневинними, а то й затребуваними до відповідності високим ідеалам гуманізму та прогресу такі облудні пропозиції як то: порушення прав, свобод, гідності, здорового глузду, власності, життя інших громадян, яких принагідно маркують ворогами за незгоду стати жертвами означених самозваних учителів світу, неправильного на думку його удаваних рятівників. Коли право господаря на вироблений ним продукт та саме існування того плоду культури залежить від таланту та працездатності творця, то зі сторони відмінних інтересів інших громадян правильним видається їхній клопіт з приводу регуляції означеними чужими надбаннями. Хоча подібний перерозподіл вартостей, виправдовуваний посиленнями на поміч нужденним, не завжди і не обов'язково буває суспільнокорисним.

Передмова (2)

Розмови про неможливість зміни явищ які вже історично відбулися є, хіба що, художньою фразою. Бо люди тільки тим і зайняті, що постійно виправляють історію. Це заняття й представляє собою життя та розвиток. І коли на країну напав ворог, а чи зробили переступ проти прав людини, - то керуються не формулами про неможливість протистояння аваріям, а заходяться замінювати нещастя вже на добро, а злочинців зупиняють та карають за рішенням судових розслідувань. Відповідно й злочини режимів одержавленої тюрми із бандитами на посадах адміністраторів мають приводитися до тих норм людяности, коли бандити будуть покарані й будуть ставитися запобіжники проти уможливлення концтаборів і геноцидних вбивств. Осуд проминулого зла є основою його недопущення на подальше.

Явище тоталітаризму належить не так до історії, як до царини криміналітету. Тож усілякі дослідження з приводу тоталітаризму не можуть не бути заангажованими на поновлення права та тої людяности, об'єктом атаки на яку і є тоталітарні режими. Правими по відношенню до тоталітаризму можуть бути лиш ті, які перебувають у стані його противників. І лиш та критика тоталітаризму буде результативною, як матиме результати практичні, окрім розважань з приводу причин та наслідків зоноутворення. Більше того, усілякі домагання на об'єктивну та неупереджену точку зору на концтабори й практику ненависті до вигаданих ворогів абсолютистських учень, - є не безвинною терплячістю перед торжеством зла, а є видом пасивної у ньому участі.

Пропозиції покращити абсолютистські режими, через їхнє осучаснення, аби таким чином усунути одіозні ексцеси їх кримінальності, - подібні до пропозицій на удосконалення концтабірного крематорію з підвищенням пропускної його потуги, а чи логістики у функціонуванні бригад із розстрілу. Тоді як виключним прийомом удосконалення облудних режимів із їх тотальним регламентом є розвал створених ними інститутів і переслідування переступних їхніх авторів, поновлення прав і норм у загальних контекстах розвитку і людяности. Тюрма без кордонів має бути зруйнована.

Критика режимів торжествуючих облуд і криміналітету завжди буде неповною, недовершеною, проблемною, - що є обумовленим об'єктом критики. Бо з позицій моралі складно оцінювати те, що лежить за межами розрізень між добром та злом; бо безум не може повністю підлягати компетенції розумного; а на масові злочини людовбивств легше знайти кримінальну статтю, аніж второпати спонуки творців нових порядків. У свою чергу переймання адекватністю тоталітаризму елімінує можливості й призначення його критики.

Відсутність розумних причин для пояснення становлення нерозумних режимів породжує масу кмітливих чи не дуже теоретизувань та прогнозів на подібні кризові повороти історії. Популярним є представлення тоталітарних ексцесів саме за збіг трагічних випадковостей. Самі ж тоталітаристи намагаються подати себе й оправдатися як невідворотна відповідь на величні історичні запити. Утім найбільш годящим поясненням соціального, а то й одержавленого торжества асоціальних і кримінальних режимів є віднесення їх до сфери асоціального безуму та кримінальності.

Представлений нижче текст є голосом участі у нескінченному спорі між тою моделлю суспільної організації, де окрема людина є вільною, і тим організмом, у якому чоловік є виконавцем відведеної йому функції. Історичні ж реалії ситуативні та особливості накопичення інформації у культурному поступі, поза вище згаданий абстрактний підхід, сполучають з відмінним успіхом особливості як індивідуальних, так і колективістських начал. Нерегульовані індивідуалістські свободи підприємницькі можуть сягати таких масштабів монополізації, здирництво яких становить суспільну небезпеку; у свою чергу, за колективізмом дисциплінарної зони ховаються не менш небезпечні афекти окремих маніяків. За суперечками чи оптимізацією сполучень переваг як відкритих вільних спільнот так і ефективності великих колон наступу – варто не загубити конкретику історичних спільнот національних, агресивність яких лише прикривається а чи принципами свободи ринку, а тоталітарним контролем задля підготовки нападу на ближніх. Полярність соціомоделей свобода-зона не кепсько було б підвести під вектор цивілізаційних відносин захід-схід.

Передмова (2)

Диктатуру пролетаріату, якою і є московський комунізм, розглядаємо у тексті як закономірну реакцію на той бунт мас проти монополістичних тенденцій у світовому розвитку капіталістичного підприємництва та демократії, який особливо екстремальних проявів набув у московській імперії, у синергії тамтешньої антибуржуазності вже із масованими рухами бунтарського невдоволення у імперії як пережитками кріпосництва часів феодального землеволодіння, так ще й бунту вже буржуазії проти централізованого бюрократичного апарату самодержавства та владної родовитої аристократії. Переворот та подальша революція будови комунізму зобов'язані своїм успіхом одночасности й резонансу двоїсто й розбіжно пов'язаних між собою повстань: як проти вже віджилого феодалізму кріпосницького штибу, так і проти зміни еліти на ще недозрілу буржуазну демократію.

Диктатуру пролетаріату, уособлену у інтересах номенклатури та органів її безпеки, помилково розглядати як волевияв пролетаріату що добрався до позицій істеблішменту. Більш того, совітський комунізм є реакційним рухом на те, щоб утамувати, пригасити роз'ятрену ту пожежу класової ненависті, яка розбалансовує соціальне управління. Інструментарієм концтаборів, вищою мірою захисту від чергових прошарків ворогів трудового народу, кампаніями чисток проти буржуазного націоналізму батьківщин народів окупованих старшобратерством та пролетарським інтернаціоналізмом, засобами ентузіазму трудозобов'язаних ударників на величних будовах Світлого майбуття рускава міра, – то остання світова імперія була протягом десятиліть не тільки утримана від розтічі, аж лагерь реального соціалізму сягнув апогею московського царства. Засобами примусової праці, за сприянням західних технологій і капіталів у Московії досягли цілей капіталістичної модернізації з індустріального виробництва озброєнь. Комунізм, з його настановою на звільнення від експлуатації та фетишу відчуження, став претекстом того узвичаєного збиральництва земель і народів, яке спрямовувалося вже проти країн капіталістичних. Але платою за це стався реакційний розворот до покріпачення, винародовлення мільйонів людей.

Хоч експансія з вогнищ тотального контролю представляється й практично є рухом проти глобального капіталізму, аж ці види імперіалізму є апетитами місцевого націоналізму та його нерозділеної патріотичної любові до ще не підбитих сусідських земель і народів.

Однобічним, а тому помилковим є розгляд комунізму, нацизму й подібних їм диктаторських режимів як антиподу до ринкового підприємництва, буржуазної демократії, права, гуманітарних свобод. Ба й більше, означені прийоми маніпулятивного управління масами згуртованої пересічності є умонтуванням диктатур та сектантських рухів ідеологічних вже до транснаціональних ринків монополістичних та їхнього господарювання. Так не лише московський комунізм у його бійці проти так і не створеного райху, але й нацистський проєкт паневропейства на чолі з подібним прожектором вже арійства, - жертовно прислужилися осучасненню кола евро-атлантизму.

Безпосереднім і причинним наслідком урізання лагерь соціалізму та зони совітського народу вже на число звільнених від московства самостійних народів і країн є ситуативна перемога комунізму, який у Московії стався прийомом її виживання. Такою є і псевдо антикомуністична перестройка й зворотна заміна одержавлення вже на роздержавлення, на чолі з нуворішами олігархату. На часі маємо рецидив інерційного збиральництва задля збереження у решткові від московського царства звичаїв паразитарного споживацтва у його отарному випасанні народів. Цей реванш бійки проти так чомусь не зогнилого Заходу, - у спосіб обстрілу із танків та мінометів саме українства представленого за ударну потугу вестернізації, - підсумуються усамостійненням народів вже Федерації.

А, проте. Змістами даного роману не є лиш підштовхування падаючого комунізму та московства. Не є саме лиш із гуманітарних мотивів побивання за мільйонами перетертими у лагерний пил. А об'єктом критики у тексті є саме нова хвиля історичного активізму мас і управління нею вже новою зоною обліку. Коли свободою оголошують зняття запобіжників, переплутують казку і реальність, у контекстах прогресу соціального й технологічного ревізують мораль, коли править бал кліпове світосприйняття, - то це не до добра.

Передмова (2)

Московський комунізм з його метастазами проникнення у сателітні режими та соціалістичні орієнтації інших країн може претендувати на виключну роль у представництві собою політичного тоталітаризму. Відповідно причини останнього не доводиться шукати деінде поза історією збиральництва московського царства, обабіч відповідальності московської людности, яка й стала першою жертвою москвокомунізму. Проте текст є націленим на визначення якихось загальних закономірностей становлення зони, - аби прогнозувати проти неї застереження вже у відмінних ситуаціях.

Тоталітаризмом, розповсюдженням тюремного розпорядку на цілий народ чи народи, будемо тут вважати устрій що стоїть на заваді свободі. А свободу, як розширення можливостей людських та вдосконалення у культурних зростаннях, можуть її прибічники розглядати як антитезу неволі. Хибно тоталітаризм ототожнювати виключно із моделями тих суспільних укладів, у яких переваги надаються колективним началам з пожертвою останнім приватних потенціалів окремих творчих особистостей, - не зважаючи на те, що саме коло атлантичної культури, прикметне правовим забезпеченням приватного підприємництва, є на разі лідируючим серед співучасників у прогресі. Далеко не кепські моделі антилюдяности вдається склепати також із абсолютизації тих збочень маргінальних угруповань, що їх можна не без успіху нав'язувати загалові нормальних людей. Зона це не колектив, а – аномія. Власне грандіозні утопії, що їх крутіям із числа тоталітаристів пощастило нав'язати цілим народам як прожект втілення, представляють собою окремішні бездоказові манії їх авторів. Небезпеки тоталітаризму представлені не лише масовістю й якісністю проявів геноциду, як саме тим, що індустрія очищення від ворогів народу та визнаних установ соціального життя сталася як втілення ідеологічних вірувань на спрощені ошчасливлення людей і народів.

Заміщення химерами тих раціональних знань наукових, - завдяки яким й були створені усі досягнення цивілізації та культури, - є небезпечним у сфері політичній, бо втілення утопічних прожектів у спосіб боротьби з ворогами утопій безпосередньо продукує із людей вже трупи. Проте виразно небезпечніші загрози виникають у випадках застосування чаклувань та викликань духів вже у сферах наукових знань. Не зважаючи на те, що містичні марення не лише не дають позитивних прирощень знань та вмій, як є ще й просто направлені на заперечення розуму, на затоплення наукових успіхів людства вже у стихіях безумства, переробляють устрій світу на божевільню заповнену маніяками, - аж ресурси й наступ містики справляють враження невичерпності. Науковим пізнанням ще й доводиться нав'язуватися своїм споживачам, виправдовуватися за свою виключність у будівні прогресу, - поза те, що до осмисленого маса мала б самохітно стриміти. Виродження з природними для нього втіхами, - коли плетиво із словесних формул та ритуальних вихилясів не лише затьмарює здоровий глузд тямущої притомности, а й стає ворогом розумного, - не відступає ні за яких часів поступу. Віра ідіотів, які є такими за медичним діагнозом, у свої переконання слугує доказом для віри у них вже зі сторони послідовників даної секти.

Дарма що неадекватні віроучення замішані на експлуатації неймовірних чудес слугують ідеологічним виправданням відвертих, а то й цілеспрямованих злочинів асоціальних, - але популістські обітниця спокушають віруючу у них паству простими й радикальними рецептами розправи з усіма сущими проблемами. Порушення апробованих на людяність норм співжиття та цінностей, спотворення закономірностей поступу із заміною їх на режим одержавленого пограбування вже колишніх громадян на права, майно, здоровоглуздя, на саме життя, у спосіб терору спрямованого на санаційне очищення режимної зони примусу від вигаданих режимом ворогів, - можуть проникати до суспільного ужитку під облудним поданням казкових утопій вже як гідних слухности духовних стандартів. Поблажливе ставлення до тоталітарних укладів насилля над свободою викликається тим, що містичні манії подаються як соціально затребувані, - коли суспільству із гібридної суміші реального криміналу та духовного шахрайства останнє легше стає окремо виділити, локалізувати й подати як варіативність спеціалізацій розвитку, аніж практично протиставитись цій же самій іпостасі одержавленого терору вже як виду криміналу.

Передмова (2)

Централізовані рішення, які як вирок виносяться замість самих громадян і подаються як задовільний вияв їхніх потреб, отримують легітимацію і ваблять як делеговані громадянами соціальні служіння, попри те, що узурпатор влади віднімає від громадян їхню самостійність у розв'язанні їхніх проблем. А це закінчується для громадян їхньою трагедією.

Жертви і збитки викликані приєднанням країн осі до себе територій і народів, втрати від втримання імперіями під собою колоній – вражають хіба що масштабністю. Проте у теоретичній рефлексії ці злочини вкладаються у ординарні, узуальні, тривіальні пошуки оптимального соціального устрою між полярними крайнощами співвідносними: загальним та приватним інтересом, соціальним служінням та хижацьким здирництвом, продуктивністю та споживацтвом, іншими закономірностями співжиття політичних організмів. Й вже цілковите нерозуміння феноменів ідеологічних та віроучительних має місце тоді, коли змагання між ними зводять до зіткнень на небесах чи у сфері потойбічного якихось ціннісних абстракцій сповідування: зла чи добра, криміналу чи права, облуди чи істини – замість того, щоб під омофором подібних химер вбачати мирські чи меркантильні інтереси цілком конкретних держав, народів, культур. Конфронтація між, кажімо, концтабором та демократією не представляє собою, на жаль, якусь апокаліптичну битву, яка однозначно, безповоротно, до кінця історії завершиться перемогою для одного боку фронту. Перебіг політичних колізій нагадує рімейк незмінно модного сюжету змагань між приватним та громадянським інтересом на виключне представництво гармонії виключно однією стороною.

Так московський комунізм вкладається не лише у виправдану логіку московського бунту, як до того ж ще й є черговим варіантом чи пропозицією на розв'язання звичайної міри співвідношень між одержавленням та приватними ініціативами. Так заміна здирництва капіталістів вже на візіонерську установу слуг народу обернулася трудовою повинністю каналармійців; а домагання поліпшити експропріацію експропріаторів вже на експропріацію здобутків диктатури пролетаріату та комуністичного будівництва повертає черговий перерозподіл краденого знов до звичаїв та тяжінь історії московського здобичництва. Не менш постійно ідеали демократії стають маскуванням для транснаціональних скупників краденого та бенефіціарів від колонізації народів.

Хоча епігони комунізму у Кампучії чи Північній Кореї дали зразки до яких совіти, з їхнім звертанням до механізму ринку, ще не дійшли; попри те, що історія країн ліберальних демократій переповнена близькими до зони злочинами колонізаторства, геноциду, грабежу на користь владного нобілітету, - проте важливо із історичного опису совкового комунізму виходити на теоретичне його моделювання з тим, щоб впливати на припинення його історії.

Режими усезагального контролю улаштовують не лише для регуляції анархічного здирницького пошуку полів прохарчування у спосіб організаційного його масованого й одержавленого спрямування на завоювання цілих спільнот сусідів та їх країн, аж тоталітаризм, вже як вид легалізованої оргзлочинності, виступає спотвореним видом соціалізації що накладає табу й на інстинкти вже не пов'язані безпосередньо із здобуттям достатків фізичного проживання. Проте за модерної доби нагальна потреба у брутальних засобах окультурення починає затрачати актуальність, оскільки стереотипи належності культурному колові, світоглядні переконання в упередженнях, ролеві ігри громадян входять в узус поведінки одиниці й стають непорушними вже як та імітація свободи, яка заощаджує на витратах зіткнення із проблемами.

Тоталітаризм це ще й спроба невігласів, для яких поступальний розвиток досягнень культури постає множенням хаосу, якимось чином спрощень освоїти та впорядкувати не контрольований ними світ прогресу, - проте введення цими фантазерами своєрідного універсального та домінантного коефіцієнту сфабрикованого ними чуда з метою зменшення ентропії суспільного світоустрою, саме цю уніфікацію на основі містики й робить видом безладного порушення доказових і предметних законів і норм організації культури, всупереч планам того тотального контролю, втіленням якого стає руїна усіх реалій сторонніх фіктивності утопій з приводу обіцяного ошчасливлення усіх та усього.

Передмова (2)

Критиці прийомів використання чудес задля вирішення реальних суспільних проблем не надто допомагає лайливе обзивання маніпуляцій із чудесами вже видом якоїсь ненормальности, яка буде виправлена як тільки химерні утопії пощастить вивести поза скобки осмислених соціальних проблем. Аж небезпека від застосування примітивних химер саме й полягає у їхній затребуваності. Тож, відповідно, домагання дослідити причинки та наслідки неадекватних вірувань і ідеологій мають виявляти та прогнозувати закономірності ідеологій. Загрозливими для суспільного здоров'я є не самі лиш зміщення психічних, світоглядних, ціннісних уподобань вже до стану спотворення ними апробованих норм соціального розвитку, як до кепських наслідків призводить унормування химер і містики. Небезпеку становить не канон сектантських догматів, а спільнота що його сповідує й зробила поведінкою набуття переваг вже у обхід прийнятих правил змагань та перегонів у культурі. Критиці, з позицій вільних країн і народів, підлягає не так комунізм, як саме московський комунізм. Критичним закидам підлягають не самі доктрини про соціально-класову чи расову гігієну, а угруповання та країни обрані подібними ученнями задля імперського натиску на сусідів. Бо утопічні доктрини дійсно здатні надихати їхню паству на пасіонарну агресію силовою, призводити до розпаду та послаблення спротиву у стані їхніх жертв зваблених ще й нав'язаними від агресора облудами єднання із агресором.

Критики совітського комунізму пружаються довести, що винищення верств ворогів та народів є похідною від утопії тотального контролю, коли замість громадян їхню долю вирішують учительні догмати та плани вождів, й, мовляв визнання абсолютистських ідеовчень такою собі помилкою зупинить індустрію терору. Проте лагерь історичного московства виступають для московитів виключним і необхідним шляхом досягнення єдиності в історії марень про глобальну комуністичну республіку. Недостатньо ж послідовними представляються московитам їхні на цьому шляху зусилля, наполягання на яких вони невідступно продовжуватимуть за матрицею московського збиральництва. У зони нема окремих помилок. Зону не можна вдосконалити. Зони треба позбутися повністю.

Примітивні учення усезагальні обкрадають людей на розум та права для того щоб поцупити ще й майно. Ідеохимери це виправдання грабежу і затіяних задля того воєн. Тож критика тоталітаризму у виконанні його бандитами, ломиться у відкриті двері, стверджуючи, що красти це не добре, що глупство чи злочини – не до добра.

Присутня у тексті критика колонізаторських воєн є не так додаванням зайвих слів моралізаторських стосовно неприпустимості ідеологій які імперські війни обґрунтують, - аж усвідомленим цілеспрямованим текстом є обґрунтування дієвої війни визвольної антиімперської протимосковської. Артилерія, серед засобів протистояння московству, є найбільш примітивним засобом. Але стає засобом правовим і необхідним в умовах московської агресії. Коли у відповідь на поневолення, окупацію, пограбування, вбивства, терор, голодомор, обмари, на заміну суверенітету вже московізацією відповідають схлипуваннями, заламуванням рук, зойками, - то це неправильно.

Недосконалість, а звідти і помилковість, надмірно загальних відповідей на посталі питання у тому полягає, що кожен рівень знань, який якісно описує свою предметну область, має межі доцільного застосування, тоді як пропозиції псевдоістин без часових, просторових, осмислених кордонів, коли обіцяні чудеса та символічні ритуали тулять розв'язкою конкретних справ, - призводить хіба що до множення глупства. Щоб керувати подіями, то закони необхідні, але ж закони соціального життя не мають бути занадто вже примітивними й впадати у містицизм, бо за химери доводиться платити людськими стражданнями.

Ситуацію порівняльної відсталості культурної, технологічної, браку традицій правової демократії чи надмір архаїчних звичаїв та вірувань хибно розглядати гарантією від тоталітаризму для суспільств відзначених відкритістю, громадянськими і приватними правами, підприємництвом. Безмір глупства і жлобства, маній і химер, пофігізму і ялової пересічності може нахлинити несподівано. Утім розвинені спільноти мають більше нагод уникнути подібного.

Передмова (2)

Оскільки використання химер, обітниць яких заскалюють за межі історичного часу та смислів, усе ж мають термін придатності, - то зрештою затісне суміщення віровчення та соціальної практики, труднощі їхнього розведення нарізно призводять до девальвації не лише ідеології, а й до фіаско спільноти її сповідників. Режимні устрої тотального регламенту стають згубними не лише для його противників, але у жертву переробляють ще й самих організаторів зони неволі. Відповідно народам, країнам які зазнали нападів тоталітарних режимів, додатком до стратегії відстоювання свого суверенітету є ще й тактика прив'язування тоталітарної ідеології агресорів до історичних традицій агресорів. Так українські повстанці мають від московського комунізму не увільняти чи не очищати історичне московство, бо останнє від цього лиш осучаснюється у його агресивності. Бо утопічні доктрини дійсно здатні розруйнувати спільноту яка їх обрала. До констеляції вільних народів відкритих поступові й співробітництву потрапляють ті, яким вдалося уникнути інфікування офертами тоталітаризму, які зазнали поразки на шляху примітивізації. Вільним народам треба сторонитися тоталітаризму у будь-яких його варіаціях і видах.

Публіці наділеній тямом, масам які покладаються на непорушність традицій та перспективи розвитку, істеблішменту з інститутами безпеки видається неймовірною соціальна пошесть спершу ідеологічна, усі пробанди якої вміщуються на одному дивані. Аж ось уже неофіти від обіцяних їм чудес кидаються у бій мучеництва проти сфабрикованих ворогів спасительного учення. Тому, що химери простих розв'язань проблем є пов'язаними із тяжінням кола культури сповідників химер. Тому пандемія утопій втілюється, бо інфекція ототожнюється із відстоюванням батьківщини. Коли зона стає країною й навпаки, то ідеологічних ворогів як агресорів від неправильної країни вбивають патріоти правильної держави як носії ще більш правильного ідеологічного учення. Манії у представленні їх національними інтересами та цінностями стають вже історією реальності. Безрезультатні співставлення переваг одних Богів над вадами конкурентів у інших чудесах, результатами мають виживання тих народів і країн, чиє буття подається як обслуга домінуючих віроучень.

Критика текстуальна спрямована не проти суто абстрактних моделей тоталітаризму, а проти саме московського імперіалізму. Й ведеться та критика не з абстрактних гуманітарних позицій, як – з можливих і бажаних позицій відстоювання українських свобод. Бо ані творцям зони, ані її жертвам нікуди не дітися від належності колові й тяжіння природи своєї культури, для якої ідеології про необхідність концтаборів чи світогляд про вольную волю слугує хіба що інструментом боротьби. Захист абстрактних моделей свободи є пов'язаним із здобуттям та будівництвом конкретики українського суверенітету. Критика тотального контролю є пов'язана із визволенням від її втілення у московському історичному царстві. Централізм у Московії виживає вже під маскою шовінізму, а не самого комунізму.

Нижче поданий текст відтворює чи представляє закиди на сторону московського імперіалізму передовсім у його комуністичній подобі. Проте ці дорікання можуть бути слухними лише з позицій жертв московського колоніаторства. Тоді як для останнього його ж іпостась комунізму представляє собою вищу точку розвитку московського бунту вгамованого й зорганізованого зрештою у глобальну лагерну зону. Комунізм тому й стався у тягlosti історичного московського царства, бо відповідав потребам тотального невдоволення усіма порядками зі сторони питомої московської людности, яка у комунізмові знов невдало віднайшла свою суб'єктність. Ворогів тут нищили за ознаками належності не до тої що треба соціальної групи. А українців вбивали для доказу невіддільності їх від єдинава і люблячого їх старшобратерського народу. Тоді як ексцес ресентименту німецького імперіалізму обмежувався різноплановим присіканням нацистів до народів за ознакою расовою. Німцям пощастило зазнати поразки у варіанті їхнього тоталітаризму й за це сплачено неймовірними з обох сторін жертвами й трагедійними втратами. Для поборників же московського імперіалізму їхні жертви від участі в успіхові глобального протиставлення імперіалізові німецькому стають аргументом рецидиву того агресивного збиральництва батьківщин сусідніх народів, який і породив паразитарний імперіалізм московства.

Передмова (2)

Серйозно сперечатися із безумними пропозиціями комуністичного заперечення приватної власності – це заняття несерйозне: безумство є безумним. Бо казкові і асоціальні комуновірування взяті були на озброєння ні на що інше, аби хоча б ще на кілька десятирічь практично, хоч і з жертвами, продовжити агонію відживаючої московської імперії.

Перекладання провини за мільйони трупів вироблених московським комунізмом саме на історичне московство дозволяє звільнити від цієї провини вже ті утопії комуністичні, які, мовляв, помилково всупереч доброякісним ідеалам тотального контролю були штучно й хибно прив'язані до обслуговування інтересів розширення й утримання московського експансіонізму імперського засобами екстремальними концтабірними. Тобто комунізм треба очистити від неправильного його втілення у історії московства, визнати трупи вироблені у ході втілення комунізму як неправильні, як недостатні зусилля для втілення комунізму й замість того - повторити втілення осяйних ідеалів, сподіваючись вже на правильне число трупів вже на разі такого як треба втілення комунізму. А проведення розмежувальних ліній між московством і комунізмом з метою переміщення акцентів провини за злочини московського комунізму вже ідеологію віроучительного комунізму, звільнення історичного московства від вівісекції експериментом комунізму, який, мовляв, був неадекватним правильному ідеальному московству, операція звільнення, очищення, відмежування історії московського збиральництва від неправильного його періоду комуністичного тоталітаризму – дозволяє на разі продовжувати й повторювати рецидиви московського імперіалізму. Тож звільнення доктринального комунізму від відповідальності за втілення його у історії московства дозволяє останньому продовжуватися у його звільненні від доктринального комунізму безвідповідального за його продовження у історії московства. Таким чином створення штучного кордону між ідеологічним комунізмом і історичним московством, з відповідним вибором між взаємними закидами про те, а чи комунізм спаскудив чудове московське царство, а московське царство спаскудило чудові обітници комунізму, - своїм призначенням має елімінувати злочини тоталітаризму у його подібні московського комунізму. Загрозу для світового добробуту представляють не самі ступені контролю одержавлених бандитів над суспільством, - з іменуванням цього контролю комуністичним у силу його подібності до принципів комуністичного контролю та обліку, - аж загрозою є конкретні правлячі режими, які оправдуються сповіданням подібної тоталітарної ідеології.

Доказові закиди супроти режиму, у якому невігласи та містики нав'язують свої накази народам вільним та притомним громадянам, можуть виставляти лише вільні люди та правові спільноти. Аж тому то химери від чудотворців та їхні демагогічні обітници обійти проблеми історичної необхідності у якийсь невибагливий та ощадливий спосіб саме й стають фактами історичної реальності, - бо режим тотального контролю не лише оприлюднює та представляє масові запити на безлад та деграданство з війнами, як тюремна зона ще й організовує соціальну стихію, не даючи їй розростися до загроз вже режимові тюрми. Тож обов'язкова тюрма для недостатньо розвинених спільнот представляється не більше як певним перебором із функціями організаційними.

Легше стає надати вигляду наукового світогляду маніпуляціям із класовими чи расовими відносинами, подати їхній захист як внутрішній громадянський конфлікт, як право реваншу за колоніальні поразки апетитів імперій, - аніж купірувати переростання містики вже у соціальну агресивність. Нормальні люди не підуть необачно захищати Луганськ від нападу що прикривається діаспорою місцевих колонізаторів, - бо нормальні й не відають де ця місцина розташована. А вже потім доведеться через океан десантувати союзників у поміч визвольним рухам й платити за це життям вже не десятків мільйонів, а кількох мільярдів.

Режими загальної тюрми утримуваної ланцюгами загальної віри у неї породжені не виключно бандитською прагматикою віднімання чужого, але на людей та народи нападають дійсно вірячи у сфабриковану їхню нелюдськість класову чи расову, вбивають, гнітять, крадуть під претекстом настання щастя через одержавлення й знищення приватної власності, або ж той самий грабунок оформлюється вже рухом до щастя роздержавлення.

Передмова (2)

Прогрес, успіхи якого полягають у втіленні найсміливіших людських задумів, оживляє і химерні уявлення, або ж до управління предметними технологіями приходять неадекватні політики та недостатньо соціалізовані ідеологи. І коли примітивні утопії починають видавати за пропозицію якогось специфічного але самодостатнього культурного поступу, коли розрізняють вже не помилки та істини, а міру ефективності творчих пропозицій, то настає знецінення посилань на предметну об'єктивність як на доказ, фіктивні та позитивно продуктивні пропозиції стають схожими між собою та покладеними в один ряд як продукція інтелектуалізму. Вдосконалення людських свобод у можливостях культурного поступу своїм суперечливим наслідком має оживлення химер, уможливлення утопій та ритуальних лицедійств вже у практиці повсякденности, коли середовище людей здавалося б нормальних толерує любителів неадекватного. Зона неволі починається від незабезпечення високих технологій належними гуманітарними знаннями. Фізичне подолання супротивників через війни та злочинне застосування сили не просто відживає, а ще й вдосконалюється у спосіб нав'язування ідеологічних облуд вже як взірцевих стандартів. Й якщо химери пропагандою та психологічною агресією вдається виставити унормованим фактом, то так воно і станеться, - якщо так само щоденною працею не спростовувати облуди та не відстоювати царину як не доста раціонального, так хоча б тверезого. Складається враження, що нема таких нісенітниць та злочинів, на які не можна було б вибрати фанатичних прибічників. Успіхи знань не гарантують від провалів у тюремні режими. Утім шукати причини зла у природі людяного було б виправданням зла. На сприяння імунітетові проти спокусливих пасток простих рішень зони тоталітаризму й націлений цей текст.

Особливо невимушено месіанські ідеології нападу на ворогів, як затребувані причини нападу, вигадуються тоді, коли історична спільнота вже збереться з апетитами та силою на хижий напад. Духовна розгнузданість невіддільна від фізичного беззаконня. Зрозуміло, що збройно підготовлену та ідеологічно санкціоновану агресію не відвернути самою лиш критикою ідеологічної зброї агресорів, бо до того потрібно додати ще й критику зброєю фізичною, - утім оборона прав, й на рівні критики смислів, супроти ідеологічної агресії агресорів може вважатися у якійсь мірі адекватною, бо віру агресорів самим лиш фізичним проти неї опором не зупинити.

Критиці прийомів перетворення людських відносин вже на вид тюрми цей текст і спрямований. Хоч текст заголовком має слово зона тоталітаризму, проте він присвячений не описові зони насильства та контролю, а критиці цієї суспільної моделі як виду ненормальности. Доводити ненормальність ненормального було б марним заняттям торочити про очевидне, коли б тоталітаристи не камуфлювалися під те, що знаходиться по цей бік законного, людяного, належного історії. У прийомах охопити усе тоталітаристи прищеплюють на історію химери так, що добро переплутується із злом, законність та здирництво міняються місцями. Для людей прикрість їхнього перетворення на безправних каторжників, а то й на трупи полягає не у тому, що тюремну зону захищають як безневинне надуживання потребами соціальної організованости, видаючи за ворогів останньої прибічників свободи, - аж неприйнятність тотальної в'язниці у тому, що за її дисциплінарні порядки видають: свавільні, примітивні, облудні, химерні, насильницькі, бездоказові, руйнівні зусилля спрямовані проти: законности, свобод, прогресу, людяности. Ощасливлення не лише сусідської, але й власної пастви на розмір фізично та ідеологічно нав'язаного їй контролю - стає видом неволі та визиску для підбитих чином всотування неадекватного.

Критичні закиди тексту на сторону тоталітарних ладів та режимів насильства спрямовані не так на ушкодження останніх, як – на розважання щодо правоти спротиву тоталітаристам. Від словесних аргументів і вказівок на злочинність кайданів накинутах на ментальні та фізичні свободи, то ніякі тюремники не підуть каятися. Не лише дієвий, як ще й виключно можливий спосіб критики концтаборів продемонструвала авіація союзників, яка бомбовими ударами накрила імперіалістів нацистських. Цього поки не сталося для імперіалістів московських. Обґрунтуванням подібної крити й слугує даний текст.

Передмова (2)

Трагедійність та збитки для людей і народів від абсолютистських виключних тоталітарних світобачень зумовлені не так вектором чи напрямками обміну означеними ефемерними вигадками, а саме якістю останніх. Обмін не лише науковими досягненнями, але навіть екстремумами особливостей культури окремих спільнот може бути корисним для сприйняття й вести до збагачення навзаєм, - коли ті бездоказові для сусідів цінності не є надмірно агресивними, завойовницькими, розрахованими на паразитарне споживання неофітів ідеологічного віровчення.

У претензіях на володіння доконечною істиною історії, фінальними смислами буття, довершеною картиною світобудови, - то віроучительне сектантство втручається із своїми пропозиціям на єднання до сусідів, облудно видаючи вторгнення у чужі права й свободи як послугу для клієнтів, як буцімто затребуване спільністю участі у поступі та доброчинствах. Абсолютистські цінності, породжені спотворенням власне цінностей, слугують тоталітаристам не лише як виправдання примусу й практики бандитського насильства відносно розуму, майна, життя об'єктів їхньої навали, але універсалістські ідеології слугують їхній пастві ще й як аргумент на її унікальність супроти загроз зодноріднення у прогресі. Тоталітарність неадекватних віровчень і окремих угруповань є видом їхнього маскуванню під незаперечну ужитковість. Тому тоталітаристи себе самих й рекламують та настирливо представляють власні прикметности вже як стандарт для сусідських існувань, аби тим самим спростувати свою непотрібність вже особливостям сусідських існувань. Тоталітаризм, як прийом агресії, це спотворена форма сектантської окремішности. Недоліком самоідентифікації за допомогою експлуатації чудес та утопічного візонерства полягає у її надмірній небезпечности для сусідського оточення із числа людей та народів.

Зона неволі може розпочатися із, здавалося б, невинних зміщень акцентів у грі із оціночними судженнями, може розпочатися із спрощених підходів в обхід того, що потребує працюючих розумів та кваліфікованої відповідальности, може розпочатися й продовжуватися із некритичного слідування, здавалося б, очевидним запитам та інтересам. Перебільшення здавалося б необхідного акценту на втручанні держави у господарче життя, яке подається як ноу-хау комунізму, чи надмір расового підходу у задоволенні апетитів вже німецьких імператорів призводить до катастрофічних втрат людей у таборах та війнах. Непоодиноким авантюристам щастить зварити отруту із, здавалося б, поживних складових.

Замішані на багатообіцяючих чудах, неадекватні ідеовчення спеціально плутяги вигадують на противагу апробованим традиціям та запитам соціального поступу, аби під ідеологічним прикриттям захисту гнаних та знедолених виправдати здирицьке стягання цілком матеріальних статків із тих гріховних глитаїв, які вірою у рятівні чудеса засуджуються та обвинувачуються.

Зона загальної неволі над свободами окремих громадян та цілих народів на користь когорти чиновників чи спільноти загарбників є звичайним зловживанням нав'язаного останніми їх паразитарного споживацтва майна, прав, життя поневоленних. Крадіжку свобод ошуканці видають за здійснення інтересів своїх жертв, а свої керівні посади та види збагачення за чужий кошт облудно представляють за вид свого жертвовного соціального служіння. Так комуністи замахнулися на приватну власність, підприємницькі установи, на сам клас підприємців та окремішність народів, а нацистські колонізатори заперечили расове існування незалежних від них народів. Відповідно уся критика тоталітаризму зводиться до реабілітації ролі приватного інтересу, аби той посів гідну роль у організації суспільного виробництва.

Пропозиції на те щоб нарізно сепарувати необхідні запити на зону неволі та ті помилки зони, які списують на конто організаторів її перемоги, - не можуть не бути домаганням на повтор зони з її вдосконаленням. У зоні взагалі нема помилок тому, вона є суцільним злочином. Одержавлений бандитизм також має свої непорушні закономірности вхід у які фатально тягне за собою нові кола злочинности аж допоки усі не прибудуть на пункт призначення концтабір.

Передмова (2)

Політичний режим за якого усі суспільні ресурси спрямовуються на досягнення простих невідкладних цілей, соціальні відносини й права підпорядковуються централізованій дисципліні, дослідницькі свободи підміняються сповіданням монопольного віровизнання, - не можуть не бути аномалією шкідливою для умов демократії. Режим тоталітаризму стає адекватною реакцією на ситуацію вже розпочатої війни. Лише віра у домінування гуманізму дозволяє історичну обумовленість зони визначати за примітивність. Проте режим загальної тюрми є не так безневинним наслідком силових змагань, як останні саме й ініціює.

Етіологію тоталітаризму досліджують і аналізують як напружений конфлікт протиборства соціальних верств, як динаміку кар'єрних ліфтів, як містифікований ідеологічний проект подолання криз, чи як екстремістський прояв міждержавного імперського експансіонізму, чи як авторитарний політичний устрій, чи як вид економічної експлуатації методами позаекономічними, чи як заміну обґрунтованих законів розвитку вже на свавільне безчинство вольове, чи як надмірно централізований триб державного менеджменту, чи як кримінальність доведена до державного рівня, чи як психічну хворобу наведену вже у масштабах соціуму, чи як патологію чергового маніяка трансформовану вже у секту послідовників, чи як погано продуману та ненаукову концепцію розвитку з наслідками асоціальними, чи як спричинений розладом моральних регуляторів шабаш дегуманізації, чи як вид надмірного вторгнення релігії вже у царину політичного та культурного життя, як протистояння світовому злу із його сатанинськими ворогами заради візіонерських пропозицій ошчасливлення, як вид гри за сюжетом казки та маніпуляцій із чудесами в обхід необхідності, чи як випадковість історії і таїну фатуму, чи як ступінь у полідовності ідіотизації та абсурдизму, або ж зона загальної тюрми може бути інваріантним представництвом особливостей буття історичних народів та хижацьким способом здобуття собі харчування, а чи феномен тоталітаризму є переназванством історичного московства. Повищезгадані чинники резонують у тій чи іншій мірі як суголосні. Більше того, доста вступити на криві шляхи крадіжки майна, життя, свобод, смислів, - то тут таки одні аномії з уже невідворотною необхідністю тягнуть за собою інші нещастя.

З-поміж усіх неймовірних змістів абсолютистських догматів можна знайти й достатньо конкретні: як то на захист інкарнації, соцзмагання, левітації, дружби народів, лікування тромбозів й подібне; або ж - безподібні філіппіки проти плутократів, тютюнопаління, лукавого, непристойних зачісок і далі за смаком та на вибір віруючих.

Атрибути тоталітаризму московського мають не випадковий, а закономірний зв'язок і взаємну між собою обумовленість. Так лише ставка на облуди з неправдою дозволяє вводити у обіг нісенітниці. Існує нехіль до ринку, за якого порівнюють конкуруючі пропозиції й обирають задовільні чи перспективні. Має місце ставка на насилля й примус, бо у інший спосіб не вдається нав'язати химерні чи не затребувані стандарти. Заперечується право, яке є токсичним середовищем для легалізації та одержавлення бандитизму, мораль, яка протистоїть зоні, інститути демократії, лібералізм, підприємництво. Під приводом употужнення мобілізованих сил усе приводиться до одномірного порядку тюремної зони, з наслідками втрати свободи як умови розвитку. Задля обходу об'єктивних проблем робиться ставка на чудеса позаісторичні. Засобами побудови зони обітованого щастя стає те віднімання плодів чужої праці, яке заміщає собою ту необхідність самостійно займатися продуктивною працею, яка замінюється ставкою на мілітаризм і агресивність вже глобальну. Обґрунтуванням грабунку, як прийому заощадження на витратах, стає ненависть до ще не упокорених, помножена на імітацію потерпань від останніх, на тлі месіанського самозвеличення агресорами самих себе та своїх апетитів. Цільовими жертвами грабунку є не лише багатства країн загниваючого Заходу, не тільки імущі у самій Московії, не тільки сирівці з трудовими затратами низького переділу, але й трудовий контингент мас перетворених на зеків, яким дістається соціальна пайка, безоплатна праця ударників, трудовобв'язання на додаток до очікувань Світлого майбуття. Покріпачення мас доводиться до того стану, коли відданість режиму переростає вже у патріотичний і національний рух.

Передмова (2)

Тоталітаризм, як примусова мобілізація усіх ресурсів на простих, казково спрощених прийомах у цілях обійти та випередити об'єктивні проблеми розвитку, - полярно протистоїть останнім як неволя проти свободи. Навіть свавільні вожді тоталітарних концептів, не стримуваних необхідністю навіть раціоналізму чи будь-якою доказовістю, є невольниками своїх сповідальних маній. А коли протистояння свободі, праву й запитам на перспективи поступу ввергає тоталітаристів зрештою у відсталість, то, здавалося б, критика тоталітаризму, де ігноруються жертви порівняно із перемогою над ворогами, - є марною, бо є очевидною. Проте субтельна субстанція свободи сама собою не вичерпує механіку розвитку.

Власне доцільність ставки на тотальну концентрацію ресурсів залежить від напруження громадянських чи міжнародних стосунків, корегується традиціями культур окремих народів, обставинами місця й часу. Тоталітарна дисципліна є лише інструментарієм у організації суспільного виробництва, - відповідно до відмінних валентностей понять справедливого, гармонійного, прогресивного. Прикметности зони регламенту представляються загрозливими лише у презентації конкретних режимів та історичних спільнот. До трагедійних недоліків тотального зодноріднення треба передовсім віднести невміння ним користуватися. Якости режимів залежать не від кількості керівних очільників, а від їхніх якостей. Рівень екстремізму політики та відповідних ідеологічних учень залежить від інерційних особливостей традицій спільноти, корегується не лише колізіями неспівпадливих обставин, а ще й тою історичною вдачею, яка за усіх умов не повинна правити за виправдання торжествуючого бандитизму.

Зазвичай критику тоталітаризму, як ідеології повстання ображених та узаконення пограбування заможних вже бідарями, ведуть з позицій легалізації зворотного порядку речей. Проте тоталітарні режими можуть встановлюватися й встановлюються саме елітою монополістів від істеблїшменту влади злитої із власністю у доміантних інтересах наживи. Критика на сторону повних деградантів від революції, які прикриваючись інтересами нужденних беруться конфіскації підгрибати виключно під свої бандитські апетити та легалізувати порядки беззаконня, - не повинна переростати у апологію міжнародних фінансових угруповань які системність паразитарного визиску законслухняних громадян конвертують у наживу не надто еквівалентну трудовим внескам до виробництва. Критика тоталітарних ексцесів, - як прагнення несистемних бандитів, прийомами перестрибування через приступки кар'єрних зростань, добратися до вершин кормового ланцюга, - не неодмінно має ставати захистом того системного істеблїшменту, який свої надприбутки забезпечує засобами демократії, моральності та правозаконності, лібералізмом ринковим, турботами за прогрес. Вибір між традиційними та оригінальними способами пограбування жертви не повинен зводитися нею до вибору між учорашніми та завтрашніми грабіжниками.

Концентрація усевладдя на полюсі вічноживого вчення остаточної святої істини спасіння у канонах потойбічного чуда розподілу на агнів та козлищ на утопічному місці геєни крематорію чи вічної мерзлоти у нїрвані астралу, як ще й очолювання боротьби з профанною нелюддю гріховних невірних еретиків сатанинської закуліси експлуататорів із числа ворогів і калєблящїхся саме месіанством вождя і учителя усього прогресивного людства, печаттю пророків, фюрером, боголюдиною, політбюро, святою Руссю, церковною повнотою, гегемоном, проводом концепту невід'ємних прав людини, номенклатурою й доларовими мільярдерами довкруз них, - видається більш асоціальним зосередженням власности вже на полюсі монополій глобальних корпорацій та доларових мільярдерів у них.

Тоталітарні режими, як ексцентричні періоди торжества концентрованих ідеалів спрямованих на подолання криз викликаних цинїчним збагачення бандитів на ролях істеблїшменту, - не є випадковістю чи виключенням із історії прогресу. Більше того, жертвна віра у езотеричні норми є завше чинним підспудним регулятором соціальних відносин. Біди від втілення занадто людяного, фіктивного, замішаного на містиці фанатизму своєю невідповідністю дійсности подій, своєю тюремністю щодо прав і свобод викликають пролиття крови порівняно більше, ніж прагматика раціональних збагачень.

Передмова (2)

Замість того, аби удосконалювати суспільне життя за гуманними стандартами моральними, які є незмінними й суголосними у культурах різних народів за усіх відмінних історичних епох, замість того, аби іти шляхами культурного поступу згідно наукових пізнань законів узгоджених із тими відносинами у природі речей, які є заданими їхньою природною об'єктивністю, - то віднаходяться не лише диваки які доказові закони підмінюють вже на ідеологічні химери й моральним задля здійснення химер вважають насильства, як ще й означені звабники отримують масову підтримку. І катастрофа починається.

У розряді прийомів отримання прибутків більших, ніж витрати на організацію шахрайства, тоталітаризм, - з його облудним спонуканням здобичі вдовольнитися власною жертвовністю навіть у здавалося б кричущих доказах облудництва, - видається неприйнятним хіба що у його застосуваннях до сфери державно-політичної й то лиш з-за кількості трупів, що залишаються одуреній стороні учиненої процедури шахрайства, тоді як протилежній стороні процедури дістаються її досягнення. Нижчеподаний текст є розважаннями з приводу політичних режимів тої тюремности, на яку можуть захворіти спільноти, більше того: йдеться лиш за окремі конкретні історичні спільноти, - проте прийоми тоталітаризму, як здавалося б нахабного ігнорування наявності у людей здорових смислів, безкарно використовуються й там, де азартна гра продовжується вже без пролиття крові, розповсюджуючись на царини конфесійного життя суспільства, шоу-бізнес, спорт й подібне. Затята віра у чудеса й переконання у бездоказовому, як складова ідеології тюремних режимів, є питомою не лише політичним ученням та жорстким укладам суто соціальним.

Штучна, не існуюча у чистоті, модель тоталітаризму характеризує ті екстремістські прийоми політичного устрою де монополістично панує офіціоз віровчення замішаного на містиці, влада утримується клікою тиранів, насельники зони одномірно порядку перетворені у податних каторжан, подібна сектантська країна проводить агресивну політику пограбування ще не окупованих нею сусідніх держав, народів, культур. Проте мають місце значно складніші історичні процеси, чинними є розмаїті й відмінні соціо-політичні устрої, більш-менш адекватним аспектом яких і можуть виступати характеристики тоталітаризму.

То лиш у векторі свободи культура набуває рис множинности розвитку, отримує розмаїті стандарти раціональності, істини навзаєм доповнюють одні одних, тоді як на шляху виродження усі тюремні режими стають дедалі більш схожими між собою, картинка прогнозованого зла спрощується, неволя уподібнюється смерті.

Неприпустимою помилкою є ототожнення устрою суспільної організованости та, з іншої сторони, оргзлочинности що узурпує політичну владу; так само замаху криміналітету на оволодіння соціальним проводом та ролями еліти хибно вважати за прояв демократії та правових свобод. Неправильним є маркування чи обзивання тоталітаризмом усього того, що є пов'язаним із громадською єдністю; подібно до того, як увільнення від зобов'язуючих правил не гарантовано призводить до розширення удосконалень. Терором, військовим та ідеологічним насильством накинута суспільству розпорядок універсальної каторги, з переробленням колишніх громадян вже на сущих рабів, мучеників, фанатиків химерного віровчення, - може мати витокми аберації мозкових функцій обмеженого числа маніяків; аналогічно фактам представлення кількома кланами свого патологічного здирництва вже як норми для усвідомленого обкрадання ними мільярдів обездолених. Розмежування між розпорядком гігантської тюрми та противними їй запитами на розвиток не проходять однозначно по кордону між: грабунком та продуктивною працею, облудою та правдою, криміналом та правовою законністю, між злом та добром, монополією та ринком, диктатурою та демократією, реакціонерством та дослідницьким критицизмом, між містифікованими утопіями та науковою достеменністю, між фанатизмом та раціональним здоровоглуздям, руйнівним безладом та позитивним поступом, людяністю та бузувірством. Бо кожен раз у конкретиці історичних викликів означені проблемні співвідношення можуть мати відмінні рішення у несхожих культурах. Важливо, щоб протитюремний потяг не слугував би невірним виправдання перерозподілу краденого вже на користь нових бандитів.

Передмова (2)

Тоталітаризм це той суспільний устрій у якому держвладу вдалося захопити криміналітетові, який перетворює суспільство у в'язнів для визиску. Другорядним представляється питання про належність кримінальників до старої чи новітньої еліти. Доста лиш трохи й здавалося б невинно заступити за крайнощі раціоналізму чи містики, диктату чи безладу, віри у власні сили чи у участь невідомих сил, перебрати із гуртовими чи індивідуальними началами, усе заборонити чи ще більше дозволити, переплутати гру із символами та реальність, й подібне, як тут таки зачинається знущання над людським життям та свободами, тут таки еліта вождів починає морочити Ваші мізки та права, тут таки зачинаються тюремні зони виродження та нелюдяности. Тоталітаризм постає від дисонансів втручання бездоказовими судженнями етичного та містичного порядку вже у компетенцію апробованих умов прогресу. Тоталітарність є хворобою соціальности на містику, а чи хворобою містики на соціальність та види раціональної науковости. Тоталітарною системою чи організацією життя спільнот іменуватимемо тут таку, яка дещо перебирає з гуртовими стадними началами, відповідно недооцінюючи творчі потенціали однаків, відповідальности окремих індивідів чи самодостатніх спільнот, що, в цілому, може оцінюватися як порушення оптимумів соціальних взаємовідносин та діалогів. У подібному баченні тоталітаризм виступає хворобою, аномією, дезорганізацією суспільного життя, хоча суспільне життя, за визначенням, і являє собою тип певної організованости, не є хаотичним, не є невпорядкованим. Тоталітаризм і є силованням людей такою організованістю, такими вольовими рішеннями, що заскалюють у бездоказову містику, що та дисциплінарність вже переростає у згаданий безлад, у руїну, у виродження. Коли під тоталітарністю розумітимемо панування теоретично виділеної закономірности над матеріалом об'єктивности, реальности, даности, тоді тоталітарність має ознаки власне нормального для прогресу та життя процесу будування культури із матеріалу природоданого. Тоталітаризм, як впевненість у запланованому всупереч загальноприйнятим обставинам, є прикметністю не лише конструкцій громадського життя, а й інших людських занять, коли ознаки упередженої партійноідеологізованої заскочености, не зважання на контраргументи можна спостерігати, кажімо, і у окремих конкурентних дослідницьких програмах. Характерне для тотальноуніверсалістських світобачень рахування із власним візіонерством, що виключає чуйність до іншорационального, є, на загал, ознакою усякої поважної творчости на етапах її втілень. Прості рішення замість проблемних відповідей на виклики та запити спокушають адептів віри у чудеса. Жорсткі тоталітарні режими прикметні своєю реакційністю, переплутуванням та руйнуванням усіх визначеностей та спеціалізованих досягнень, поверненням до архаїки своєрідного синкретизму. Саме ця відсутність ознак якогось сатанинського потойбіччя у характеристиках тоталітарности й забезпечує останньому повторюваність та перманентне відродження у побутуваннях. Тоталітарні суспільства відзначені неприйнятною кількістю жертвних та водночас безглузких витрат, проте шокова тоталітарність як така є лиш невинною девіантністю у звичаєвих прийомах людської підприємливости. Задля подальшої терапії існує необхідність кваліфікувати та вирізняти тоталітарність у загалах прийнятних соціоустроїв. Модель тоталітарности, будована на ризиковому введенні людських розважань вже у доказові у їх апробованости потреби соціального прогресу, а то й з метою втручання розважаннями у науково доказові процеси, - потребує вмінь розпоряджатися тоталітарністю, яка не має простих рішень а ні на паплюження, ані на освячення прийомів тоталітарности там, де ці прийоми недоречні. Спалахи здичавіння, якими фахово поганяють любителі надмірно простих рішень, показують що під нами не мурована фундаментальність культури, яку здавалося б не підбити шарлатанам, а полуда над проваллям антигуманности.

Хоча маркування громадян та ближніх вже як ворогів за расово-класовими ознаками подається ліберально-демократичною думкою як окремі ексцеси московських комуністів чи німецьких національних соціалістів, проте ця нетерпимість скристалізувалася передовсім на ґрунті імперіалізму європейських народів і там же отримала ідеологічне обґрунтування.

Передмова (2)

Тоталітаризм представляється апогеєм політичних укладів авторитаризму та диктатури. Він розрахований на таке ведення війни, цілям якої офіруються усі ресурси, включно із мораллю, правом, науковою достеменністю. Задля успіху загарбництва вдаються до використання чудес неймовірних, облуд, месіанського насильства вбивчого. Країна переробляється на військовий табір, людина із її свободами та притомною тямом знецінюється до витратного матеріялу атаки, усі поспіль самовіддано кохаються у вождеві, а той обслуговує свої догматичні манії, покотом запановує одноманітність, заради монолітності забороняються сумніви і суперечки, уцілілі намагаються вижити ціною аномальною, виносяться примітивні і злочинні присуди, усе відмінне від дисципліни нападу винищується як вороже й знавісніле. Тоталітаризм є не лише клінічним апокаліптичним способом ведення війни, як у свою чергу екстремістський мілітаризм породжує адекватний до нього мілітаризм. Тоді як здорове суспільство має відкриватися свободам, розвитку у співпраці та змаганнях, людяности, можливостям ставити й розв'язувати проблеми.

Тоталітаризм це жорсткий примусовий і облудний прийом єднання у купі того, що не ліпиться одне до одного, що не є органічним, що просто не поєднується. Тоталітаризм це методика втримання метрополією поневолених нею колоній задля їх визиску. Зрештою цей експеримент з улаштування паразитування зазнає фіаско. Ті чи інші види авторитаризму та тиранії є просто технічною необхідністю для облаштування відносин поневоленими та поневолювачами. Тоталітаризм це механіка недопущення і заборон, механізм терору, послідовного винищення визвольних рухів, прав, демократії, свобод та навіть самого життя рабів коли це потрібно імперіалістам. Бо демократія є вбивчою для зони неволі.

Якими б мотивами, конструктивними чи націленими на руйнацію, не керувалися дослідники режимів загальних регламентованих в'язниць, аж доводиться визнати, що пошук логіки чи закономірностей у явищі яке являє собою безумну суміш злочину та зла, - стає невірним виправданням останнього. Тоталітарні устрої треба не допускати, у гіршому випадку з ними треба битися, у ще гіршому, – їх доводиться проходити не зупиняючись.

Лиха тоталітаризму справедливо вбачають у силуванні людей тими вимогами суспільного режиму, які є противні свободам, проте ці нещастя спричинені зворотним порядком речей: коли недостатньо соціалізованим маргіналам щастить нав'язати суспільству свої односторонні й тому обмежені на свободу пропозиції. Свавільні та диктаторські тюремні режими не годять плутати із потребами введення людини у повноти відповідальности не лише за здобутки культури, а й за свободу.

Так само як бандитизм уможливорюється його вигодами, допоки бандитів не скарали, а то ще й надміром, за скоєне, - то й режими пограбування одних людей іншими бандитами, не зважаючи на печатку смерти на нежиттєвості легалізованого бандитизму, можуть охоплювати цілі історичні періоди. Зона є прикрою не лише для вбитих нею, а й для тих чие рабське життя й стлумлені устремління свободи вичерпуються у рамцях вичерпання зони.

Супроти безумств маніакальних ідеологій домагаються протиставитися розважливими аргументами звертання до розуму, супроти порушення чудотворцями моральних чи соціальних норм лунають чемні заклики схаменутися й отямитися, супроти деградації у сектантській затятості нормальні люди апелюють до неквапливих кроків прогресу та людяности, - утім із примітивними віроучительними звабами легше було б боротися, коли б не зважаючи на каптур легальности чи своєрідного учасника історії змовників сприймали б тими, ким вони є, а саме: бандитською малиною.

Громадське життя було й буде організованим, прогрес тотожний досконалости цивілізованости та культури, переможність рівних досягається перевагами злагодженості конкурента, проте той надмір регуляції, за якого свобода осіб чи партикулярних груп жертвовно офірується на користь тим інтересам загалу, за які видаються ще й химерні вигадки, ще із силовим нав'язуванням одномірних візій вже до ужитку, - то це не є добрим. Суспільство - це делеговані повноваження, але ж вони не мають вести до воріт концтабору.

Передмова (2)

Винахідництво навіть у виробництві зброї призначеної для винищення людей не є доконечним чинником системи неволі, не кажучи вже про можливості досягнення визволення оружною рукою, - аж зона неволі починається також із вигадування тих символів безпредметних, що їх беруться нав'язувати іншим людям вже облудами, а то й фізичним силюванням. Сенси, які не мають предметних цінностей, а то й є помилковими щодо призначень прогресу можуть психологічно розраджувати емоції своїх симпатиків, але не тоді, коли ці утопії, химери, марення на спокусливе ошчасливлення починають переростати вже у тюремний режим для невіруючих у чудеса, або для віруючих у відмінні ідеологічні забобони. Руйнівність викликана вірування у порожні місця перевищує зло від помилкових рішень. Тоталітаризм це ті екстремістські наполягання на перетворенні символічних марень вже у реальність, за якими ще можна вбивати ворогів незгідних, проте навіть надкількість утворених таки чином трупів не перетворить манії у те, на що здатна логіка речей на місці відсутньої логіки, а то й глузду у мізках організаторів зони.

Облуди нав'язані масам людей розумних вже як боргові зобов'язання - є видом беззаконного втручання. Проте є публіка, якій легше жити замкнувшись у свої вірування і мордувати яку примусом відповідальності перед предметними фактами – не завше є гуманним. Зона, зернами якої є облуди, безсмертна. Важливо щоб ці зерна не давали сходів.

Небезпечною для відкритих суспільств вадою усіх догматизованих абсолютистських догматів є те що з фанатиками, які вимудрували свій особливий надприродний світ чудес, неможливо домовитися у межах смислів та дійсності. Чудотворці можуть дозволити собі демонструвати будь-яку поступливість під тиском спротиву, оскільки за усіх інших обставин вони знов ще з більшою наполегливістю заходяться винищувати противну їм власне історичну реальність. Абсолютистські марновірства не так не піддаються терапії, як цим з боку громадян тверезих і не треба займатися. Варто підштовхнути того хто зависнув над прірвою віри. Аби лиш із містикою напоумлень ті не втручалися у світ дійсних проблем.

Зважаючи на те, що тоталітаризм є зоною облуди розумової та фізичної, то предметом розгляду даного тексту є пересічна дурість, дозвіл людей бути ошуканими власним глупством. А коли визначати тоталітаризм як режим правління одержимих ідіотів, то заявлена тема тягне на бестселер чи на постійну актуальність. Аналіз правил безпеки для розуму є більш вдячним заняттям, аніж домагання звідки виткнутися.

Хибно вважати, що мільйони потрапили до тотального концтабору лиш завдяки тим ідіотам, які злочинним насильством та облудами нав'язали свою режимну волю цим жертвним мільйонам, які пасивно заковтнули обітниці остаточного щастя. Бо призвідники абсолютистської містики та неадекватних політичних прожектів не є крайніми бенефіціарами доходів із визиску населенників зони. Бо мільйони потрапили до тоталітарного концтабору завдяки тим метикованим кланам транснаціональних бариг та скупників краденого які придумали вже тих означених ідіотів, які злочинним насильством та облудами нав'язали свою режимну волю мільйонам, які взяли жертвну участь у побудові остаточного для історії щасливого устрою. Тоталітарні режими занадто бруральні й не відзначені глибокою переробкою вкраденого ними, - тоді як послід від буревію тоталітарних переворотів дістається тим ляльководам, які за шворки смикають жорстоких організаторів зони. Вожді тоталітаризму помиляються вважаючи себе самих виключними суб'єктами затіяного ними розгартіяшу світових порядків. Примітивні соціальні устрої займають нижчі рівні у ланцюгу харчування. Тоталітарні режими, як скажені пси на ланцюзі, є не виключенням із порядків обійстя, а є органічно у нього вбудованими. Місцеві тоталітарні режими представляють собою не більш як посередницьку ланку від нарядів у зоні і – до обслуговування профітів транснаціональних корпорацій. Трагедії тоталітаризму фундовані вже на справжньому злі.

Недоліком досліджень із історії вибухів тоталітарних рухів та встановлення диктаторських режимів угамування та управління тими рухами є недостатній голос психіатрів у числі дослідників. Причинки та рушійні сили соціальних збурень, вагітних на породження тотального контролю, марно шукати серед суто раціонального, бо їх там нема.

Передмова (2)

Чільні місця на шпальтах газет відводяться сенсаційним аноміям, живописання терактів видається цікавішим, ніж монотонна продуктивність роботи на конвеєрі. Проте світ не належить хворим. Попри усю вбивчу небезпеку тоталітарних режимів, вони не є останніми реципієнтами вигід від затіяних ними злочинів. І саме там, у колізіях відносин між відмінними інтересами притомних угруповань людей і слід шукати причини тоталітарних ексцесів та засоби їх лікування.

Небезпеки від тих спрощених пропозицій революційного розв'язання проблем розвитку, - коли революціонери виправдовуються або захистом пригнічених мас, або правильним на їхню думку світоглядом, або простим звільненням від прийшлих грабіжників які оправдовувалися подібними ж причинами, - ці небезпеки перерозподілу здобичі віднятої від попередньої еліти полягають у надмірному числі втрат від революції. Проте означені буцімто невинуваті соціокультурні аварії виникають тоді, коли не спрацьовують або заскнілими є соціальні ліфти, коли владоможці свої звички красти охороняють під прапором із надписом стабільність. Подібно до пожежі, яка доценту спалює усе, аналогічно до падіння кам'яної гори з космосу, точнісінько як пошесть чуми чи віспи з наслідками депопуляції, - то й у аваріях тоталітаризму публіка, урізана на виміри сентименту, людяности чи ординарної розумности, - дозволяє собі вбачати вигоди від прочистки засобами режимної зони. Для уникнення аварій, то механізм змін та відкритости до проблем має бути вбудований у соціум.

Тоталітаризм, як єднання усього історично суцього з усіма маячними візіями його остаточного вичерпання у черговій пропозиції надприродного чуда, становить не лише небезпеку для життя вигаданих ворогів цього святого віровчення, - аж тоталітаризм є ще й ефективним інструментом чи прийомом самознищення власне цього святого учення абсолютистського. Всупереч замірам тоталітаристів підмінити історію своїми на неї вигадками, то у зоні остаточного регламенту перетирається на порох і сама зона із професійного споживацтва заграбастаних нею цінностей. Трагедія зони не є невідворотною, особливо для зугарних уникати аварій. Зрештою чорна діра обов'язкового щастя обітованого, з наслідками колапсу втягнутого у вирву його магнетизму цінностей, - стає вбудованою у цикли розвитку через подолання фундаментальних облуд. Зони неволі є не лише виключенням із змін парадигм, як є ще й сполучними між ними ланками.

Автор свідомо стає на сторону тих, які наклепом на людські свободи вважає режими насилля над розумом, правами, власністю та власне життям людей, проте вже сам факт постійного відродження за будь-яких часів серед доволіно-яких народів устроїв, що починають нагадувати в'язницю свідчить за належність до діапазону прийнятности фактичних жертв, якими нехтують заради цілей та ідеалів, які не будуть втілені, є злочинними як помилкові. У історії удавано еквівалентних обмінів неволі на облуди ошчасливлення годить шукати не виправдань, а звинувачень на сторону облуд, навіть тоді, як останні видаються лише екстремумами у людських потребах панування згідно виключно вольових бажань. Саме історична реалізованість тих чи інших іпостасей тоталітаризму у минулому чи відсутність гарантій завади на імовірність концтаборів для розуму чи тіл їх прибічників мають не виправдовувати концтабори, а слугувати додатковим аргументом задля їх недопущення. Справа протистоянь тоталітарним режимам полягає не у простому оголошенні їх за якийсь собі потойбічний сатанизм з відхрещуванням від нього, а у керуванні умовами та перебігом недопущення скочування у крайнощі в'язниці. Можна наводити низку підходів, визначень, класифікацій тоталітаризму, - утім розмаїття теоретизувань з приводу комунізму чи нацизму достатньо повно, саме на рівні оціночному, вміщується у один епітет: зло, мерзота, неприйнятне, беззаконня, неправда, неволя, антилюдяність, подальші конотації цього епітету.

Більшість текстів, де подається певна інформація, містить авторські міркування. Одним із призначень поданого тексту є уникнення ролі чи подоби бути якимось підручником з метою нав'язування догматичних тверджень. Цей текст є упередженням у пошукові умов національних свобод українства, проте ймовірний читач тексту запрошується тут у автори.

Передмова (2)

За визначенням людяности, за відповідністю свободам, за нормами поступу усі режими одержавленого бандитизму, у яких у громадян віднімають розум, майно, життя, - мають у ідеалі поступитися устроєм, у яких підприємництво однаків є навзаєм пов'язаним із правовим оформленням суспільного блага. Аж колізії у вигляді трагедій війни саме й викликані встановленням у історії суспільних організмів, що у більшій чи меншій мірі набувають ознак диктату зі сторони чергової ідеологічно сектантської хунти, тоді як зразки демократії, співробітництва, доброчинности у міжлюдських стосунках оновлюються далеко не автоматично. Бандитизм та інші варіації абсолютистського тоталітаризму побутували й відроджуватимуться тому, що для кримінальних угруповань їхні паразитування на правах життя пересічних громадян видається прибутковою операцією. Тож нема інших шляхів захищати свободу, як робити це всупереч її противникам. Тоталітаризм та його більш вегітаріанські варіації є породженням не якогось філологічного непорозуміння, - аж визирати натуру хижачтва треба у темних закутках нашої ж природи; і з тих же самих таїн треба трепетно вирощувати й леліяти пагін свободи. Як види асоціальности не є функцією безневинних помилок інтелектуалізму, так і протистояння свавільному безправ'ю не досягається покладанням надій на вирішальну роль самого лиш просвітництва. Злочини тюремних режимів є надто тяжкими, щоб їх заміряти лікувати якимось набором слів.

Критика тоталітаризму через співставлення його цінностей та власне цінностей ймовірно могла б застерігати від надмірної агресивности тоталітарних режимів. Хоч одні імперотворці збирали народи посилаючись на єдність класову, а інші – посилаючись на єдність расову, проте зупинені збирачі народів були головно силою оружжя та втратами реальними, а не критичними розмовами про надуживання міфами чи віруваннями. Бо серед винаходів можуть бути злочинні, але не може бути зайвих. Лихо від абсолютистських спрощень йде не лише від містичних обітниць цих утопій; неправомірними узагальненнями можуть правити й нагальні для певного історичного часу виклики, кажімо зміщення акцентів а чи на інтереси суспільного виробництва, а чи на свободу приватного підприємництва; проявом несвободи може правити ще й те силове прилучення споживачів до запропонованої моделі чи пропозиції, яке надмірно порушує потреби клієнтів; значно менші ознаки тоталітаризму спостерігаються вже у самостійности продукуючих спільнот. Вишукані патерни примусу відносно споживачів вдається побудувати лідерам у науково-технічному прогресі, - бо наукові пропозиції, які не належать світові химер, не підлягають запереченням.

Імперіалістичні війни минулого сторіччя, оправданням яких висувалося очищення світу від расово чи класово неповноцінних людей та народів, не лише у ступор відчаю вводять ідеали людяности та сподівань на інтелектуалізм, аж, здавалося б, у потребах миролюбства пам'ять про загублені для життя мільйони мала б встановлювати завади для подальшого недопущення подібних утопій та зваб казками на ролях соціальних стратегій. Дарма. Інформаційний прогрес плодить секти, у яких хвацько заперечують: гравітацію, еволюцію, сім'ю, історичні факти, наявність континентів і далі за анамнезом. Остаточню ж доб'є Америку козир у російському рукаві: штатники на Місяць не літали. Химери не лише толерують як вияв творчої різнобічности та плюралізму, аж пропонується вже й кримінальне переслідування для не згідних із відхиленнями сектантськими. Тож коли манії про те, що колір шкіри чи класова належність обумовлює розумові здібности чи окультурення популяцій - призвели усього лиш до світових воєн, то залишається лиш з острахом припускати щодо наслідків втілення у життя порівняно більш вільних конструктів.

Зло та злочинства ідеологій покладених у засади та причини репресивних режимів полягає не так у низькому інтелектуальному рівні сповідальної догматики режимів загальної тюрми, - бо, зрештою, і химерні уявлення, і доказові знання являють собою не більш як різні приступки тих досягнень пізнання, які невпинно перевірятимуться на їх конструктивність у культурі, - аж зло від видавання гіпотетичних маній, які самі потребують доказів і спричинень, вже за остаточну й не критиковану причину усіх подій подальшої історії, полягає саме у розмірах і цінности людських життів офірованих втіленню подібних химер.

Передмова (2)

Спрощені ідеологічні конструкції утопічно-містичні, на віру у які спираються репресивні режими, - є не більше як формальним прикриттям агресії конкретних держав, народів, культур. Загрозою є не ідеологія, а її виконавці, які прикривають та виправдовують свої злочини посиланням на виконання приписів Богів чи прожектів порятунку загніваючого світу. Противитися треба не так ідеологічній містиці, як угруповання нападників натхненним вірою у вигадані чудеса. У зрілому совєцькому лагері нема плодів які б не визривали у особливостях культури збиральництва у тягlosti історичного московства самодержавного зануреного ще у ординські звички, які вдосконалюються на поки ще триваючому відтинкові вже постсовєцького посткомуністичного реваншизму. Коли політичний режим сам себе маркує як будівництва комунізму, - то залишається лише згоджуватися із самоназванням. У аналізованні аспектів якого вже другорядними постають питання: а що там від культури московського збиральництва, що пов'язує його із прожектами жорстких утопій західної думки, а що узалежnilo якості зони вже від того, чим займаються психіатри. У такій моделі політичного устрою як тоталітаризм, характерній централізмом та контролем над усіма сферами суспільного життя, виділяють спільні риси притаманні правлінням відмінних епох, несхожих культур, особливих сфер діяльності. Проте об'єктом критики зі сторони пригнічених свобод має бути не абстрактна модель тотального контролю, а цілком конкретні злочини, що їх творить історичний народ, що пристав у своїй культурі на сповідання подібного устрою. Для українців повноти і достатності дослідження тоталітаризму, - у тому його комуністичному представленні що є лише фрагментом історичного московства, - цілком вичерпуються визначенням небезпек від зовнішнього щодо українців московства. Внутрішня ж критика московства, - яку можуть вести лише самототожні москвитини, які насилля до людей і народів обмінюють на грабунок людей і народів, - наслідками може мати не деконструкцію, а виключно реконструкцію та удосконалення московського промислу. Словесна критика тоталітаризму у тексті дається як критика комуністичного і нацистського режимів, як критика маній віровчень, - проте подібні закономірності ретроградства є універсальними. Критика зони має її не удосконалювати, а призводити до зворотного.

Об'єктом критики того що перегороджує рух українства до самого себе та відкритості прогресові, що затрує українські свободи є не якісь абстрактні моделі тоталітаризму, чи комунізму, особливості містифікаторських культів нелюдських та протиправних, - аж історичним противником українства зокрема та інших народів є реальне московство у його традиціях хапати чуже. Українська критика московського імперіалізму полягає не у очищенні його від надуживань централізмом, облудами, насильством у виконанні царями, генсеками, олігархічними чекістами, - бо концтабори, мовляв, шкодять демократії та участі московської культури у світовій, - аж дієве забезпечення самодостатності розвитку вільних націй і культур є зацікавленим у самоідентифікації, у невіддільності питомого московства від його втілень у святій Русі, большевизмі, рускам міре та інших месіанських іпостасях велікарасійскава єднанеделімства. Барабан у руки та панегірики у горло любителям лєніно-сталіна.

Пошук якихось причин, які людність москвитинів, німців чи інших народів спонукають грабувати та вбивати своїх жертв, посилаючись на неналежність тих жертв то такого як треба передового класу, до панівного етносу, до правильної віри, - не може не бути домаганням виправдати злочине поведження відповідної людности. Ніякі ідеології комунізму чи нацизму, ніякі большевики чи зондеркоманди, ніякі тоталітаризми та ізми, жодні розрізнення між катами та жертвами, усілякий пошук тюрми у чинниках недостатньої вихованості чи надмірної зажерливості, будь-які закономірності функціонування вбивчих, облудних, грабівницьких зон неволі - не мають підміняти собою конкретну провину конкретних людей та угруповань. Більш того, навіть кат, який призводить до виконання справедливий вирок суду, є особисто винним перед незнайомою йому жертвою. Мудрування кмітливих розважань з приводу механіки тоталітарних спільнот є перекладанням звинувачень у антилюдности на те, що має лиш посереднє відношення до авторів злочинів.

Тоталітарні зони це плоть від плоті їхніх учасників не залежно від їхнього положення відносно колючого дроту чи куль що вже вилетіли із наганів. Будь-який різновид тоталітаризму – це те, що повністю вкладається у буття конкретного народу який сповідує свій рідний режим суміщення чуда і буцегарні. Ніякий тоталітаризм не випинається стороннім апендиксом із культури відповідного народу. Усі вожді з їхніми ідеологіями і тюремними наглядачами лиш обслуговують запити народні. У пошуках провини вказувати на якийсь тоталітаризм, а не народ, - то це є оковамилювання.

Диктаторські режими а чи комуністичного пошуку ворогів серед соціо-культурних відмінностей, а чи нацистського пошуку ворогів серед расово-біологічних відмінностей людства - представляються лише своєрідною технологічною необхідністю затребуваною підметними особливостями відповідних історичних спільнот. Беззаконність злочинних режимів обумовлена закономірностями злочинного вирішення ними колізій та проблем у контекстах історичності відповідних народів. Спочатку існують натуральні бандити, а вже потім настає черга їхніх бандитських акцій. Попри те, що творці імперій російської чи німецької спочатку вихваляють екстремізм комунізму чи нацизму як вдалий інструмент своїх планів, а згодом, у тих же незмінних цілях творення й виправдання імперії, вже невдачі від застосування екстремістського інструментарію перекладають цей же інструментарій. Поразка нацизму сталася поразкою агресивності Німеччини; на відміну від тої перемоги советського комунізму, яка употужнила агресивність історичного московського імперіалізму, видозміни якого у ході вже холодної війни лиш видозмінили реакцію його реваншизму.

Культура втілює досягнення, з якими ми співпрацюємо задля нових відкриттів й не зважаючи на сюжети романів, де наші ж досягнення виходять з-під людського контролю, саме люди відповідають за свою культуру у собі. Перекладання злочинів тоталітаризму на помилковість настанов ідеологічних систем є злочинною помилкою, за трагедії відповідають не якісь –ізми, а конкретні історичні спільноти у традиціях їх схильності до буття жертвою тих ідеологій. Тоталітаризмом і є химерно поставлені причини, цілі, засоби подолання нещастя чи досягнення гараздів, але ті химери обслуговують потреби реальних історичних спільнот, які й мають відповідати за себе у вдаваннях до екстремумів тоталітаризму, а не жертвою останнього себе мають облудно зображувати. Хоча реально сущими є не якісь моделі чи тоталітаризму, чи демократії, а конкретні історичні спільноти, проте й аналіз останніх на загальні закономірності тоталітарності дозволяє хоч якимось діагностувати та відповідно лікувати синдром. Помилковим видається перекладання відповідальності за екстремізм тоталітаристів із народів вже на конто самих ідеологій, бо безкарна у хаосі реальна національна культура вдається до нових експериментувань із теоретичним тоталітаризмом. Дійсну історію ідеологічності тоталітарного гатунку можна знайти лиш у дійсній історії. Вступати у пікіровку із почварою комунізму і співробітничати із Московією дозволяють собі лиш ті, які дурять самих себе. У даному тексті не торкатимемося ані дисциплінарних періодів історії окремих народів, а ні визначатимемо абстрактні принципи історичної громадської дисциплінарності поза їх історичні втілення, - але у даному тексті сполучатимемо модель тоталітарності на прикладах недавньої історії Росії та Німеччини. Задля сподівань на те, аби на наступні хвороби тоталітарності не бути заскоченими зненацька, невиліковно, не бути спантеличеними, а упереджувати панування химер, які життя їх adeptів перетворюють на химерне, задля виходів із глухих кутів тоталітарності, задля розв'язання із парадоксом безпроблемності тоталітарних підходів. Можна з відмінними успіхами визбирувати анамнез, етіологію, патогенез захворювання суспільства на тоталітаризм, проте рецепти одужання треба не хворобі, а ураженому суспільству; не можна вибавити тоталітаризм від нього ж, але не можна не звільняти конкретні групи від їхнього ж враплення у пастку спрощень вже як чергової жертви; стан жертви тоталітаризму досягається вірою у його достатність за умов ігнорування усіх інших чинників суспільно-культурного буття конкретного народу. Комунізм, московство, москвокомунізм та його різновиди треба й доводитися вивчати з тою ж метою, з якою вивчають хвороби.

Передмова (2)

Які завгодно можна наводити аргументи переваг однієї містичної ідеології над відмінним незадовільним окультним ученням, що завгодно можна розповідати про духовність обраного святого учення, а то й можна умотивувати неспростовно вибір на вигреш однієї сторони протиборства, - проте усі віровчення були для свого часу годящими для тогочасного рівня знань та задовільними у вирішенні нагальних викликів. Аж тоталітарні зони далеко не вичерпуються сповіданням лише ідейних цінностей, які виправдовують зону. Абсолютизм позачасових та буцімто позаісторичних усезагальних тюрем націлений і призначений на керування історичними суспільствами. За усякою ідеологією стоїть політична система окремої культури певного народу осібної країни. Змагання між типами віросповідань чи варіаціями демократії, залишаючись у означених межах, не можна оцінювати успішно без урахування контекстних реалій. Ворожість того чи іншого тотального учення, правоту тієї чи іншої держави можуть вони доказати своєю перемогою над тим супротивником, який самохітно засвоюватиме не лише життєздатні, а ще й прогресивні стандарти.

Слід давати собі звіт, що попри уся істотність сперечань із ідеологією та генетичними кодами культури опонента, якими той обґрунтовує свою боротьбу, супротивник має справу змагань, а то й не закаптуреної війни, власне із противником, а не із иншобуттям його у обладунку відповідної ідеології, вірувань, абстрагованих цінностей. Уражають не лати, а їхнього носія. Успішно замінювати чи підміняти коди культури можна лиш на трупі. А ті, які цілі нападу намагаються запхнути у причини, - то такі бійці морочать голову передовсім собі самим і тому ризикують не виграти у зіткненні із жорстоким супростатом. Повстанці зобов'язані тямити, що визискувач вдовольнятиметься знищенням лиш прав і свобод жертв, коли ці каторжники мирно гаруватимуть на паразита, але останньому стане потрібним вже й фізичне життя повстанців на разі повстання. Відповідно адекватні повстанці мають змагатися не за права своєї праці на каторзі, а за знищення каторги разом із правовим покарання силою винних у переступі. На разі вичерпання раціональних, або ж доказових аргументів критики антиукраїнства, доводиться вказувати на національні ознаки московства.

Суперечки між відмінними культурними кодами осібних народів з приводу переваг чи програшів один одному є не просто важливими, а такими що призводять до зникнення певного народу із історії на разі прийняття ним достатньо безглузких віроучительних стандартів чи ідеологічних забобонів тоталітарного стибу. Із історією свого життя прощаються із самого лише глупства. А проте, ідеологічні зіткнення можна уподібнити таким собі зіткненням на небесах де стикаються у герці ідоли народів між якими реальна бійка відбувається на землі. І саме інтереси та логіка цієї земної бійки у змаганнях народів мають зворотний вплив на обрання народом годящих для його життя світоглядних настанов. Блискучі приманки у вигляді спасіння, святости, батьківщини, героїчного чину, окультурення, пролетарського інтернаціоналізму, сотерології, у чудесах, у кожному за потребами, у рускам міре, у правовірности, демократії, правах людини, у вболіванні за любиму команду, у гуманізмі, у аби якій -логії – можуть правити гаком, яким із жертви пройдисвіти витягають генетичні коди разом із самим життям, аби на перегної улаштованого таким чином кладовища ствердити виключність своїх химер вже у якості завершення історії. Поганими є не ідеології, а погані ідеології, використовувані з поганими цілями поневолення.

Посиланнями на переваги власних високодуховних ідеалів, на достоїнства особливостей приватних абстрактних цінностей, на зверхність осібних світоглядних постулатів та віровчень загарбники виправдовують свої, так би мовити, земні інтереси. У зворотну чергу вже логіка й потреби здорового функціонування усього комплексу інститутів національного життя обслуговуються означеною аксіологією як похідною від його пріоритетів. Тож для перемоги тої чи іншої спільноти, - окрім умови гармонізації голосів її артилерії, її моральних сумлінь, її відповідности запитам прогресу, - потрібною є ще й власне перемога безумовна. Коли вдалося превентивним ударом завалити супротивника, то подібний аргумент заслуговує на слухність.

Передмова (2)

Критика московського комунізму з його лагерним режимом, як досконалого патерна тоталітаризму, - зовсім не направлена на виправдання постійних спроб виправити московське збиральництво робом впровадження європейського штибу приватного підприємництва, правової системи, демократичних свобод, позаяк московське паразитування на уярмлених народах та громадянах є неприйнятним у будь-якому вигляді, а чи комуністичному, а чи у псевдolibеральному. Московії ніщо не допоможе. Постійні коливання між посиленням зони визиску чи її послабленням невідворотно ведуть останню імперію до звільнення від неї поки ще уярмлених нею народів. Критика московського комунізму, а чи реваншу промосковської вестернізації спрямована у тексті на розважання щодо шляхів українського незалежництва. Значіння має не приєднання до ансамблю даремного вмовляння москвитів на те, щоб вони зрадили собі у звичках тягти до свого рота присвоєні ними чужі батьківщини, а – марносприяння господарям своїх батьківщин позбутися московських на них зазіхань.

Хоча віра у обіцяні чудеса й має на етапі початкової інтоксикації ефект стимуляції енергетики нападу на сусідів та нечулоти до власних жертв, - проте будь-які форми тоталітаризму даремно зачисляти до ресурсу чи енергетичного потенціалу пастви його сповідників. Удавана енергетика тотальних оман – з роду наркотичного сп'яніння очманілого. Більше того, на віру у неадекватність спеціально затруують той народ, згубити який мають перспективні наміри його супротивники. Покладання чи сподівання на ті чи інші види абсолютистських марень та виключень із тверезих бачень реальності підступно щеплять на ворога з тим злочинним зловісництвом, - аби у невідворотній перспективі приректи нездоланного у відмінний спосіб супротивника на вимирання через спонування його до неадекватних жертв виснаження заради того що не станеться ніколи. За адаптацію безуму доводиться його вірним згодом платити непомірну ціну власних від того збитків. Зрештою віроучительний фанатизм однобічно затятий, який обмежує світобачення й поле діяльності віруючої у чудеса спільноти, вигублює ресурси її жертвовності, актуалізація догматизму входить у несумісність з викликами змін, концентрація на неймовірному призводить до тим порівняльних помилок, що їх вдається розв'язувати лише спільнотам відкритим до прогресу. Безстрокове злиття усіх ресурсів у точку удару вигублює тих хто пристав на подібний ризик. Очищення ж від тоталітаризму знімає полуду помилкових вчинків й оздоровлює тіло спільноти.

Усяка тоталітарна схема вабить тою своєю одномірністю і обов'язковістю, яка для своїх сповідників відкриває, здавалося б, осяйні перспективи росту, у тому числі й кар'єрного, - коли зрівнялівка, згідно ідеалів рівності, підтягує усіх та кожного до взірця чи соціального устрою, який постулюється як взірцевий, а порушення чи відступлення від нього тягне за собою кару чи закиди у ганджі. Аж у тому й полягають вади універсальних спрощень, що їхня методологічність сама потребує доказів. Що чудеса віровчення, якими обіцяють за доби утопій розв'язати усі надумані у віровченні проблеми, - не мають реального стосунку до проблем породжуваних реаліями історичного поступу. Більше того, домагання вирівняти особистості чи культури є безпосереднім руйнуванням механізму й умов прогресу.

Прояви тоталітаризму, який починається від зваблення людей соціальними утопіями, передовсім небезпечними є у політичному житті, коли суспільство обмотують колючим дротом чи на людей скидають бомби. Подібним загрозам люди ще можуть протистояти й зрештою покарати злочинців. Проте не менші, а порівняно більш трагічні наслідки виникають від видів тоталітаризму, який породжується сферою мистецького життя, коли люди втрачають орієнтири вже під наркотичним впливом чарівних казок та міфів які підміняють собою реальність історичну. І тепер дійсність переплутують не з поганими, а з добрими ілюзіями. На противагу бездоказовим і помилковим соціальним прожекам, що їх задля доказу правоти видають за квазінаукове знання, то химери із розряду маскультури ваблять до себе своїх фанатиків саме тому, що казки й не оправдовують посиленням на їх опередмечення, казки та символи вважаються самодостатніми для життя поза реальністю.

Передмова (2)

Текст є хоч і напівхудожньою, але спробою тверезо втямити причини, наслідки, логічні зв'язки у перебігові історії модерних тоталітарних режимів, аби подібне вияснення закономірностей того, як же ми дійшли до тотального соціального делірію, - було якимось застереженням від неподобств, коли балом правлять ошуканці, наповнюючи світ трупами та журбою. Проте завдання раціонального підходу до сфери містики позараціональної, добром чи злом вимірювати те, що поза цими категоріями перебуває, поле права прикладати до оцінки бандитизму, намагатися притомно причуватися до патологічних відхилень, - то це суперечливе завдання принципово, за визначенням, є нерозв'язуваним. Об'єктивний аналіз лиха є необхідним, але завше залишатиметься неповним без включення туди іманентних причин лиха; у свою чергу навіть упередження психопатів потребують на доповнення фактологією та орієнтуванням у суті справ. Тож пояснення злочинів стає, всупереч цілям пояснення, стає своєрідним виправданням злочинів. Подібно до того, як кваліфікованому психіатрові, задля вичерпного діагнозу на пацієнта, завше бракуватиме обґрунтованої посвідки на власне безумство, - то й зрозуміти причини виникнення а чи сект, а чи імперського збиральництва повноцінно дано лише їхньому членству. Нормальна людина, яка переконує у тому, що вона розбирається у московстві, - не може вважатися нормальною.

Виділяти у пропозиціях неволі та глобальних тюрем якісь структури та протиставляти їх тим ідеалам, які пов'язують із добром та свободами, - ігноруючи конкретні злочини вчинені конкретними історичними спільнотами, - то це виправдовувати останніх. Вбивства та зло учинять не якісь погані категорії та поняття, а орієнтовані на них люди. Марно сподіватися на рекреацію норм робом критики не так зрозумілих чи хибно використаних цінностей. Поза сумнівом, і німецький нацизм, і московський комунізм мають відмінні орієнтири, інструментарій, наслідки, тощо і ліпити їх до купи можна хіба що із прихильності до узагальнень, де відповідальність за злочини починає розмиватися. У конкретиці ж різниць з-поміж собою обидва режими можуть позмагатися з приводу переваг згубности для людства.

Утім, у тексті йдеться не за опис перебігу подій із історичного життя конкретних спільнот, аби наробити узагальнень, як за зворотне: вигадується абстрагована від прив'язки до місця та часу модель тоталітарности, аби із логіки теоретизувань та встановлення зв'язків між структурами конструкції можна було б прогнозувати вже якісь закономірности у розгортанні соціальних подій. Текст теоретичною моделлю, за якою дослідження явища зводиться до системи конструюючих його понять чи предметних елементів з відповідним встановленням зв'язків між ними. Аж призначенням усяких штучних гіпотез і встановлення закономірного у явищах є не фантазування, а протилежне їм домагання надати якомога повнішу картину розуміння явища.

Ознаки тоталітаризму доцільно прикладати до аналізу відповідної політичної системи, проте ці ознаки прослідковуються і у окремих режимах конфесіональних, їх можна відмічати і у психологічному мікрокосмі окремих осіб, і навіть окремі наукові теорії відзначені упередженнями тоталітарного гатунку.

Коли тоталітарність є лиш трендом до одноплюсности у баченнях проблем та викликів, коли надміру спрощені підходи тоталітаристів не виріжнити із доцільности та необхідности підходів творчих, коли цілями виправдовувати засоби досягнень, - тоді й тоталітарність на рівні теоретичної її моделі, не виріжнена із практики історичної буденности, постає проблемною, як наближена до загальноприйнятих усвідомлень справ та діянь на ниві громадського життя, коли більш-менш вичерпні означення тоталітарности є взаємосуперечливими, не містять непротивних закономірностей. У представленому тексті визначатимуться загальні та сутнісні, менш чи більш істотні, засадничі та похідні другорядні закономірности тоталітаризму саме з приводу і лиш з нагоди сучасних його суспільних практикувань. Зважати на представлену у нижчеподаному тексті модель тоталітаризму як на осмислений опис можна буде тоді, як та штучна пропозиція відповідатиме якимось історично дійсним рисам означеної моделі означення.

Передмова (2)

Текст є критикою зони неволі протиставленою соціальної моделі лібералізму. Проте у історичній практиці, себто насправді має місце перетікання особливостей одного полюсу соціальної організації у інший тоді, як поставлені завдання вважаються виконаними. Й оскільки ані зокрема зона неволі, ані непрогнозований ринок не є тим ідеалом, який передбачає закопування у болото свого альтерего й торжества лише власних особливостей, то між зоною та відкритим суспільством існують перехідні взаємозв'язки.

Якими не були б заміри поназбирати у тексті годящі характеристики для явища тоталітаризму, - аж будуть ці твердження завжди лише імовірними. Бо: стосунок вони мають не до науки, а до інформації гуманітарної; бо знаками передачі інформації є самі лиш слова; подібні тексти критично залежать від рівнів притомности й здоров'я їхніх авторів; у тексті відсутні документи і посилання на доказові факти; текст не лише переповнений оціночними судженнями, як останні ще й спрямовані проти прихильників зон сектантського єднання; твердження тексту є непевними ще й тому, що явище тоталітаризму є суперечливим і не має виразних дихотомічних розподілів на зло чи на полюс добра. До того ж справу використання слів та понять за їхніми прийнятими смислами та призначенням спеціально заплутують тоталітаристи з їхнім новоязом у їхніх загальних цілях переіначити саму історію.

Наша людська поведінка та праця з будування дому культури істотно залежить від рівнів виховання та знань, - попри те, що світ речей і явищ має об'єктивні у ньому відносини, з якими знання зобов'язані рахуватися, передовсім для зменшення аварійних ситуацій від помилкових рішень. Саме лиш удосконалення пізнань не є тим чарівним ключем який виключно своїми силами відімкне двері до ліпшого устрою цивілізації. Попри те, що зменшення участі глупства у соціальних стосунках, - зокрема вірувань у оживлення казок та не обрахованих у наслідках гіпотез, - може бути корисним для запобігання віднімання прав, майна, життя від людей не належних самій правильній секті. Стратегічною метою поданого тексту є критичне ставлення до того розряду глупства, яким є тоталітарна містика соціальна.

Тоталітаризм як вид надмірно централізованого режиму, передовсім політичного, є достатньо вузьким явищем і предметом достатньо спеціалізованого аналізування. Проте прагнення різнобічного розгляду тоталітаризму, вже як феномену не лише соціального, а й ідеологічного й ціннісного, спонукає до звертань вже до сфер політологічних, релігійних, філософських, культурологічних, до націології. Аж така мультиплікація теми уможливлення диктаторства і глупства призводить, на жаль, до поверхневого ковзання по проблемам.

На користь віроучень, самопризначених бути верховними арбітрами, та ідеологій, зведених на бездоказових припущеннях, свідчить те, що ці казкові у їхній чудесности рецепти простого розрішення усіх проблем – не надто у смислах і доказах відрізняються від системних і, здавалося б, апробованих на їх життєвість концептуальних систем гуманізму, прогресу, демократії, правозаконности й подібне. Поза те, що останні з усіх сил пружаються дистанціюватися від тих вірувань, для доказу правоти яких відступників палять чи морозять. Євро-атлантисти та енкаведисти цілком аргументовано можуть посперечатися один з одними у питанні про число народів поневолених і знищених кожним із них зокрема.

Ідеології, як знання про, передовсім, організацію політичного життя є спотворенням цих знань на коефіцієнт інтересів окремих сповідницьких угруповань. У ідеології гібридно сполучають обіцянки та факти, облуди та реалії, аберації та норми, там спеціально не відрізняють правдивість від її імітації. Ідеології та політизовані віроучення це інструмент боротьби з вигаданими ворогами за такі ж утопічні ідеали. Це заангажовані політичні проєкти націлені на видозміну історії згідно вигаданих для неї театралізованих лекал, змістами яких є суміш псевдонаукових припущень та квазіметодологічних ціннісних суджень світоглядних. Це імітаційний суверенітет, який після себе колонізатори залишають своїм посіпакам, коли зрештою буцім-то евакуюються із колоній. Ідеології це химери з ритуалізованого управління чудесами, яким надано подобу абсолютного, вичерпного для історії, тотального омасовленого обов'язкового для усіх режиму, - яким усвідомлено, чи не дуже, з вигодою користуються невігласи та пройди із числа професійних вождів.

Передмова (2)

Суперечливі аж до взаємовиключності характеристики тоталітаризму не лише свідчать про проблемність об'єктивних досліджень усякого об'єктивного явища та допустимість розмаїтих точок зору, а, скорше, за те, що на тоталітарності замикаються навзаєм крайнощі, що тоталітарністю стають прості й спершу невинні тренди на збочення геть від норм та об'єктивностей узвичаєних інститутів культури. Тоталітарні конструкції зіткані з противенств та протиріч: так, кажімо, містицизм, мрійливо фантазійний символізм та ставка на експлуатацію чудес тоталітарної ідеології є взаємопов'язаним із домаганнями її практичних та осмислених втілень, бажання остаточно оцасливити людство породжує злочини, безпроблемне свавільство тоталітаристів у історії вимагає одномірної дисциплінарності та жорсткості на рівні жорстокості, претензії на опанування майбуття та на вічність компенсуються вичерпною завершеністю та кінцем історії, бажання на досягнення багатств та усеможливостей неunikно натикається на злидні, дефіцит та виродження, апологія мас та колективістської масованості виловлює на культове поклоніння одинокому вождеві, наслідком усезагального контролю стає хаос, суспільною кризою постають екстремальні прийоми її подолання, тоталітаристи залякують публіку провинами і, водночас, обіцяють спасіння, у свій замкнений орден намагаються запхнути усю багатоманітність світів та існувань, тоталітаристи забороняють та утаємничують усе і, водночас, вимагають від усіх покайної транспарентності перед своєю владою, й подібне. Формально логічні суперечності у змістах та принципах тоталітаристських імперативів не тільки є наслідком від загальної їх неосмиленості, а, напроти, часто є необхідною реакцією спротиву потойбічній та ірреальній ідеології з боку реальності, раціоналізму та необхідностей узвичаєння химер, які ідеологія змушується вводити у себе як свої необхідні складові. Тоталітарні системи вписуються у системність історичних спільнот саме тому, що змушуються видозмінювати свої змісти на протилежні, даючи догматам відмінні у часі інтерпретації. Втім, як би любителі дисциплінарної зони не ховалися за хаосом, включаючи сюди й неможливість виставити їм однозначні закиди з причин суперечливості їхніх цінностей, - аж безлад тоталітаризму не повинен заважати визначеності стороннього дослідження тоталітаризму. Поза усю строкатість моделей тоталітарної організації, поза різні прояви тоталітарності у різні часи, серед різних народів і культур, тоталітарність зберігає одні й ті ж самі риси: у тяжіннях до зрівнялки у одностроях, у заняттях і вихованні пастви, насаджуються гуртові начала, ставка на силу, на виключно виконавську дисципліну, доноси, терор, чистки, шукають ворогів, вдаються до циклопічних й водночас безглузких проєктів, людей перетворюють у експлуатованих рабів під орудою касты вождів, придушється усяке вільнодумство й творчість, й подібне; крізь віки та безвідносно до особливостей культурного життя конкретних народів хіти облуд та спокус повторюються як скопійовані під кальку, незмінно грабують зваблених, плагіатом усіх поспіль режимів неволі стає відсталість. Ліпше не розглядати режими як історично унікальні, а виявляти, а то й конструювати у них загальні закономірності, аби соціальні режими прогнозувати та регулювати. Модель тоталітаризму розглядатимемо як транскультурну та трансісторичну. Складові у структурі тоталітаризму є пов'язаними не випадково, взаємопокладають та передбачають з необхідністю умови засоби інструментарій свого здійснення; відносно прогнозованим є перебіг цілі наслідки втілення систем тоталітарності, обставини генези тоталітаризму також не можуть бути невідомими. Як це не прикро, а феномен тоталітаризму скорше є предметом не соціологічних дисциплін, а буденної громадської історії.

На відміну від вільних громадян чи науковців, які постійно вирішують проблеми, то тоталітаристи упевнені у відкритті ними остаточного рецепту щастя. Абсолютистські учення і режими хочуть щоб їх оцінювали за словами. Набори цих кличів приблизно схожі: там говорять про добро, справедливість, Бога, достаток, свободу, рай, батьківщину, про собакам собачу смерть, про забрати й поділити, говорять подібні й безподобні гарні слова, - проте зони, де професійно отаманують чудесами, варто поважати не лише за ідеальними гаслами, а ще й за ямами, куди натовкли людей, які стали колишніми у силу їх розбіжності із ідеалами.

Передмова (2)

Канонам абсолютистських сповідань не можливо закинути звинувачення у протиріччях, у порушенні постулатів формальної логіки, - бо змістами тоталітарних учень тільки що й можуть бути навзаєм суперечливі твердження. Більш того, заяви однозначні, які не можна інтерпретувати вже у зворотному щодо буквального твердження, - не ввійдуть до догматичного набору. Стійко втриматися супроти критики, що її продукує розвиток пізнань, зміна соціальної ситуації, а то й цінностей, - є під силу лише контроверзам, розбіжностям, противенствам, якими й вичерпуються змісти усіх релігійних систем та тоталітарних учень. Усі поспіль містифікатори, містики, і віруючі у чудеса звабними перевагами своєї секти числять мудрість чи промисел тих надприродних суб'єктів та утаємничених чинників, волею яких сектанти вдовольняють свої знання та вичерпно пояснюють для себе перебіг вже реальних подій історичних. Засадами делегування пізнань вже на відкуп різним Божествам та їх пророкам, є переконання сектантів у обмеженості людських пізнань. Предстоятелі остаточних істин змінюють без проблем тактику і стратегію, посилаються на діалектику чи прагматику, - саме із основної проблеми втримання своєї політичної влади диктаторської.

Режим загального концтабору тому не підлягає визначеним характеристикам, бо являє собою цілеспрямоване синкретичне замішування усіх жанрів, сюжетів, значень. У зоні спеціально беруться реальні проблеми гоїти чудесами, там не відрізняють казку від дійсності, насильством будують організованість, примітивізацією розв'язують проблеми, там переплутують місцями гру та смерть, волю мільйонів ототожнюють з волею диктатора.

Існує маса розробок у яких подані різні аспекти жорстоких політичних режимів. І цей текст укладався із намірів виявлення й прогнозування поведінки прихильників спрощених рішень. Аж справа неповноти досліджень тоталітаризму віроучительного чи політичного у тому полягає, закономірностей у ньому нема, дослідники шукають і формулюють відсутнє у явищах тоталітаризму. Тому канони сект містять догмати й формули незмінні, бо нічого змістовного там для поступу знань не віднайти. Шлюб між безумством та, з іншого боку, спробами його раціонального вгамування - не відбудеться як вдалиий.

Змістова критика рухів, учення яких засновані на сповідунні контентів містики, взагалі не можлива. Бо у химер віроучительних нема змістів доказових. Забобони абсолютистські створюються на те, щоб усіх навчати та настановляти, усе критикувати, усе обґрунтовувати своїми догматами, - у той час як самі засади обгорненого у святість вірування не можуть бути критикованими зі сторони, є доконечними, не можуть мати поза своєю парадоксальністю жодних доказів і посилань. Бо коли б чемпіон своєю перемогою був би зобов'язаний виключно тренеру, то прізвище чемпіона і було б прізвищем тренера.

Змістова критика ідеологій віроучительного штибу не є можливою й тому, що їхні канони зіткані із постулатів навзаєм противних з позицій формальної логіки. Доктрини, плани яких та дизедирати пришестя чуда є однозначно визначені й не допускають трактувань відмінних від буквалістських, - просто не можуть бути ученнями харизматичними, чия авторитарність демонструвалася б як актуальна поза усі часи, обставини і доцільність. Задля утримання свого усевладдя тоталітаристи та узурпатори завжди, як ті ілюзійністи, дістануть із панамі святого канону того кролика, ту цитату, яка аргументує гріховність замахів на владу кліру вождів. З тої ж причинки, - коли нема за що зачепитися, коли неможливо виявити суперечність в ученнях зліплених із суперечностей, коли проповідунні чудеса тулять до будь-якої реальності й нема що закинути віртуозам маніпуляції протиріччями, які повсякчас без проблем у трактуваннях свого учення змінюють галс його руху, аби тим самим не змарнувати свої ролі тотального арбітра стосовно не такого як треба світу, - з тої ж причинки тоталітаристи зберігають позиції критиків проти тих реалій, проблем і числа ворогів, що їх у абсолютистському ученні шпетять як гріховні й варті очищення від них.

Коли Україну обстрілюють із артилерійських позицій інтеграторів, коли душу вольності неволять задушенням, винагороджуючи втрату свободи на обов'язок бути помосковленим задля жертвовного служіння паханам, - то позиціонуванням об'єктивності є стати до обслуги гармати української.

Передмова (2)

Конфліктність тверджень роману супроти позицій московського збиральництва є не недоліком, а практичним призначенням даного роману. Коли московці вправляються у знавсілості до вільного українства, у постійній війні на знищення й поглинання України, - то це додатково лиш підтверджує правоту українського руху самостійности та визволення від окупаційної приязні до великих концтабірних зон.

Наведення у тексті різноманітних, а то й відмінних оцінок та пропозицій звільнення від окупаційного московства є обумовленим наявністю і нагальністю цих кроків у практиці українського визвольного руху. Заміри захвати явище тоталітаризму у якісь не надто складні схеми закінчилися у тексті, на щастя, - нічим. Тоталітаризм має відмінні прояви, є процесом змінюваним. Годі шукати у романі не критиковані відповіді на повороти явища зони.

Усі описи політичного життя, зокрема й текст про причинки концтабірних режимів, пишуть для прогнозування подій. Аж тому ці прогнози є проблемними ангажованими випадковими непевними, - бо мають справу із людськими інтересами. Навіть у науці закони про фізичний світ речей залишаються правдивими і виразними хіба що на рівні макросвіту.

У своїх змістах та призначеннях поданий нижче текст є критикою ідеологічних химер та віроучительних оман породжених не досвідом наукового дослідництва, а потребою органу мислення знайти чи встановити порядок речей навіть там, де упорядкованість лише представляється за можливу, коли ілюзії стають помилкою відносно фактів предметних і доказових. Критиці підлягають не так фікції на зразок про: розміщення на небесах істоти, якій нема чим більш зайнятися, як невідомо якими інструментами втручатися у побут віруючих; або ж у романі критикуються не так ідеологічні візії про настання соціальної гармонії через заборону грошей та ринку, - аж критика направлена проти політичних режимів, у яких подібні фікції і забобонні упередження слугують репресіям проти невірних та інших ворогів трудового народу. Вдавання до раціоналізму та необхідності працювати своїми силами виглядає більш марудною справою, аніж розрішення на шару усіх проблем за допомогою кришталевого шару, а чи диктатури пролетаріату. Заняття з критики утопій засадничо будуть безрезультативними від того, що утопіями є те, чого нема. Неможливо ані спростувати, ані підтвердити те, що є фікцією. Надаремно верифікувати рацію віруваннями, а чи – навпаки. Власне клопоти із аргументацією на користь маній та інших заміщень незнань мають обтяжувати віруючих у вірування, а не критиків.

Попри те, що у тексті можна було б надібати положення і заяви із якими могло б, при бажанні, згодитись якесь число імовірних читачів, - аж полемічний текст набраний для протилежного, а саме, для підтвердження тими положеннями вже не достатньо доказового, аби тим самим посперечатися із ще меншим числом неймовірних читачів. Більше того, текстові заяви можуть мати відмінні від буквалістських тлумачення й доповнення ще не написані власне автором. Текст є відкритим для його критики.

Не лише бажано, а й необхідно аналізувати і раціоналізувати сталі чи хоч якось прогнозовані закономірності у перебігові тоталітарних режимів, - проте вже сама причинна обумовленість тоталітарних маній саме безумством засадничо знецінює і спантеличує означену гонорову задачу.

Написання усякого довколаполітичного тексту, а також і даної талмудистики, передбачає встановлення якихось правил та логіки у поведженні суб'єкта дослідження, - аби ту поведінку прогнозувати хоч у якихось перспективах; тоді як політика московства саме й полягає у відсутності для неї правил та обмежень, які накладає на неї здоровоглудзя чи раціоналізм. Московська гра у тоталітаризм передбачає перевертання шахівниці. Не останнім учасником визначення політики московства є абсурдизм; з настановами бійки московців проти ворогів успішно може позмагатися практика завдання московцями шкоди самим собі.

Подібно й наведення серйозних аргументів критики спрямованої проти ідеологічних чи віроучительних позицій московського збиральництва – не може бути заняттям серйозним, бо московці свою владу і права на чужі володіння обґрунтовують ще й тими твердженнями, розібратися з якими не дадуть ради навіть спеціалісти у білих халатах.

Передмова (2)

Достатність знань про досліджуване явище дозволяє ним управляти, встановлювати прогнози на грядущє. Дослідники предметних речей відкривають об'єктивні закономірності. Аж рівень достовірності падає у сферах пов'язаних суспільним життям, де діють люди наділені волею, свобода якої саме й вимірюється зменшенням чинників необхідності. І вже розпачливі невдачі у прогнозах та відкритті запевнених закономірностей настають при аналізі тоталітарних угруповань, мотивами діяльності та фактами історії яких є вавки у голові зачинателя того віроучительного руху, логіку якого даремно шукати поза розладами психіки сповідників чергового спасительного месіянського учення. А тому усілякі метиковані розважання стосовно якихось незаперечних законів у перебігові поворотів буття концтабірних угруповань виглядають не як наближення від суті подій, а – як запаморочення, як відхід ситуації безумства і хаосу, якою і є зона абсолютистських порядків розстрілу у ній. Просторікування про якусь необхідність у зоні тотального контролю це домагання віднайти якусь розумність, якусь предметність там, де цього нема.

Текст представляє собою результат пошуків відповіді на незрозуміле для автора питання стосовно історичного факту суміщення між собою зони контролю та, здавалося б, природно притаманному людині буттю у свободі. Аж виявляється що це питання є не лише надуманим, а дивину має викликати розведення нарізно питання життя у концтаборі та, з протилежного боку, питання життя людиною. Бо для московського люду тут нема протиріч. Відповіді на причини унормальнення проживання у зоні неволі можна братися шукати у якихось аварійних особливостях ментальних акцій осібних спільнот, бо розум і вирізняє людину з поміж істот, - але знаходити ті відповіді доводиться у практиці традицій спільнот. У злочині заміни європейством питомого збиральництва – отримаєте від московців постріл.

Попри те, що даний текст є присвяченим ідеологічному розвінчання віроучительних ідеологій сектантських, - за приписами яких соціальні інститути заміщуються вже на підставлені замість них необґрунтовані узагальнення, містифікації, на чудеса тих безмірних спрощень, за якими ці колись увиразнені, а тепер скасовані конструкції культури заміщуються у безлад і домішуються вже до домінант помилок та хибних кроків, - одначе супроти легалізації химер, на які можуть захворіти навіть не аби якого розміру колективи, годиться виступати засобами не переконання адептів сповідання на відмову від їхніх переконань, а годиться виступати прийомами правовими. Свідоме чи несвідоме облудництво є правовим злочином, а не безневинною грою із буцімто багатообіцяючими символами.

Трагедії починаються саме у окремій зоні утворений перетинанням і накладанням одна на одну компетенцій вірувань та області доказових теорій раціональних. Мільйони живих людей були знищені через більшовицько-ленінські звинувачення у тому, що ці вороги народу не поділяють вірувань марксистсько-комуністичних на заборону буржуазної приватної власності чи коливаються у вірі про спасительність безоплатної праці трудозобов'язаних мас. Або репресіям піддавали за недостатньо ретиве сповідування культу віри у страшний суд. Або відступниками вважають тих, хто у суботній день замінює перегорілу лампочку. Бо ті суб'єкти творення чуда, дією яких, віруючі у їх об'єктивність, беруться пояснювати причини усіх світових проблем, самі потребують пояснень і спричинень. Утім справі втримання у житті людей, викреслених із нього у ході змагань між собою віросповідань і фантазійних ідеологій конкуруючих за закріплення місця правоти виключно за собою, - не надто допоможе критика змістів віровчення як змістів недостатньо обґрунтованих, аргументованих чи перевірених експериментально. Особливо зважаючи ще й на те, що нема таких догматів у конфесіях і ціннісних орієнтирів у будь-якій секті, які б не захищали чи не презентували собою захист і відстоювання інтересів їх вірних і членства. Змісти ідеологій можуть бути беззмістовними з наукової точки зору, але вже сам факт втримання деяких сповідань у контекстах культури свідчить за задоволення ними запитів.

Слід визнати, що кмітливі теоретизування щодо причин, рушійних сил, наслідків улаштування концтабірних режимів, з відповідною критикою останніх посиленнями на раціоналізм, - б'ють мимо цілі, бо зона тотальної неволі є мисленням звичайних бандитів.

Передмова (2)

Цивілізація на Землі є плодом творчої праці поколінь, які відкривали закони устрою та розвитку цього світу й відповідно творили і продукують те, що оцінюється як добро, гуманність, поступ. Однак останній прокладає собі путь не лише через ринок проблем, як ще й за дієвої участі представлення помилок, відхилень від норми, а то й реальних злочинів, ініціаторами яких є публіка що не знайшла себе серед авторів прогресу. До видів аномії та темної сторони світоустрою відносять грабіжництво, обман, маячення і розмаїтість зятягостей сповідування екзотичних культур. Аби лиш різнитися від здоровогоглуздя співпраці. Маргінали пружаються до провідних ролей пробитися саме з чорного ходу, апелюючи до насилля і протиправности, до казок і чудес, до екстремізму збочень і ненависної ворожости. Дійсністю визнаються умовні ігрища з віртуальними фікціями. Цінности перевертаються навзнік. Каліки і страждальці вважають себе проводом і гегемоном. Не маючи змоги і можливостей для реалізації своїх талантів, то ці адепти субкультур збиваються у зграї для конструювання свого штучного світу, сектантство якого злісно протиставляється реальности поступу. Власну безвідповідальність і неуцтво забезпечують ці фанатики і виродженці війною проти незгідних. Загальною рисою концентрації осібних сект на своїй домінантній віроучительній догматиці і є виключна їх дисциплінарна одномірна тотальність.

Коли у суспільних діалогах та стосунках має місце, не може не мати місця зіткнення різноманітних, а то і суперечливих позицій, - то правда, історичні реалії, зрештою потенціали і основи подальшого розв'язання проблем саме у цьому й полягають. І зовсім не обов'язково, що одна точка зору у цих діалогах буде правою настільки, щоб доказово спростувати усі відмінні від неї. А вже коли у конкуруючих між собою планах та відповідних організаціях, які беруть участь у соціальному житті, заквашується фундоване на містиці віровчення та відповідна авторитарна організація, де виходом із криз та суспільних протиріч пропонується припинення історії із заміною її на утопії та чудеса цього абсолютистського віроучення, - то тоді наслідками суміщення химери та доказових закономірностей соціального розвитку невідворотно стає знищення останніх. Інструментами сокири, кулі, концтаборів, голоду, трудами чекістів, інквізиції та інших прославлень святих провідників Нового порядку. Химери які максимально вивалюються геть із того, що буває соціально затребуваним, важко, а то й зовсім не просто верифікувати на їхню корисність притомним громадянам.

Зона жорсткого режиму, яка здійсмає буревій у історичному плині громадського життя, своїми сутнісними характеристикам має логічно противні характеристики саме у силу динаміки та еволюції зони, де завдання притаманні часу змовництва змінюються на прямо протилежні вже на часі втримання зоною своїх завоювань. Наявність у змістові теми статей, які є супротивними з формально логічної точки зору, свідчить не лише за нездатність автора винести однозначні характеристики тоталітаризмові, але й має відношення до останнього: опис лише відображає або ж хаотичність замірів авторів тоталітаризму, або ж зміну потреб тоталітарного режиму для відповідних часів та обставин його утвердження. Так, кажімо, революційність ідеології, повстання проти традиційних цінностей та наврочення їм загибелі, прагматизм ідеології – характеризує початки вписування тоталітаризму до соціуму, тоді як системана зона відзначається вже видавання власної ідеології за загальноприйнятні цінности.

Хоча дослідження довільно якого явища має дійти однозначних висновків, бо суперечливі знання не завжди є видом знань, - проте навіть у запереченні годящої відповіді на поставлену проблему відкриваються ті не менші проблеми, які потребуватимуть адекватної відповіді. Пришвидшення розвитку пізнань скорочує період за яким наявний рівень знань визнається незаперечним чи вичерпним. Формальні і змістові суперечности поданого тексту, викликані строкатою картиною відносин досліджуваного у тексті явища та моделі тоталітаризму, істотно доповнюються й причиняються ще й варіативністю суб'єктивізму, рівнів знань, інформованости у авторському представленні тої моделі.

Вадою обширного тексту, - де у різноманітних, а тому суперечливих і навіть цинічно спрощених різнорідних підходах до теми йдеться про однозначний із них висновок, - є втрата доказовости останнього; тоді як вадою дослідження яке має однозначний, а тому,

нібито, упереджений висновок, - є така ж сама несумісність із останнім вже наведених різноманітних аргументів на підтвердження одностороннього із них висновку результуючого.

У тексті присутні не лише різноманітні та різноаспектні підходи до здавалося б одного й того ж тематичного питання, - як ще й, взагалі, подібні тексти можуть бути противними, кажімо, любителям рускава міра чи сповідникам специфічних сектантських ідеологій. Бо суперечності у дисциплінах пов'язаних із відмінними, а то й конфліктними людськими інтересами є нездоланими саме з цієї причини. Навіть формульовані науковцями закони у природі речей отримують варіативність у своїй достеменності саме від позицій вимірювання. Розповсюдженою є точка зору за якою дисципліни, предметом яких є людські відносини, скорше мають бути віднесені до видів мистецтва, аніж до науки. Слідування вимогам логічної несуперечності на загал, безвідносно до цілей розвідки, видається одностороннім і тому обмеженим підходом до стану справ. Про можливість одночасного знаходження у різних місцях, чи про неповноту суб'єктивних знань щодо об'єкта знають дослідники тих подій, які відбуваються на квантових рівнях. Оцінки подій можуть мінитися у залежності від ситуації, а тому у конкретних обставинах і за необхідним затребуванням то рішення навіть у політиці мають бути прецизійними й не допускати відхилення від обраної стратегії. Особливо тоді, як остання є слушною. Об'єктивність підходів має не переплутувати, а розрізнати добро і зло.

Так, наприклад, у бійці за своє життя між буйволом та левом, правим є не обидва водночас, а лише і виключно той супротивник, який відстоює саме своє неоціненне життя. У зіткненні між переступом і законом правим є право. Наступним у правоті є наступ визвольного руху на наступ імперського реваншу. Не повинно так бути, щоб одночасно у рівній мірі були правими: колонії та імперії, тиранії і демократії, білогвардійці і червоні, Московія і українство, навіть нацизм та комунізм не є однаковими. А переваги між паразитуванням на багатствах упокорених народів чи, з іншої сторони, ставкою на науковий прогрес перевіряються не лише відповідними ціннісними переконаннями, як ще й фактами. Критика тоталітаризму має не розмивати неоднозначність затребуваного ним централізму, боротьби із ворогами, ставки на утопії, а – має однозначно викривати злочинність цих рацій.

Текст не має стосунку до тої літератури полемічної, де наводяться факти чи те, що подається за предметну об'єктивність; або ж наводяться виважені протилежні точки зору на події з тим, щоб максимально мінімізувати оціночні суб'єктивні судження з приводу фактів.

Поступом і є становлення нових знань, специфічних технологій, досягнень у сфері духовного життя, виникають визвольні рухи. У змаганнях між новим та традиційним постійно розв'язують проблему їх правоти чи помилковости. Тут не може не перемагати те, що відноситься до доказового і прогресивного, до правдивого. А облуди, є облудами, а не безневинними альтернативними точками зору. Переступам і антилюдяности треба протистояти ще й цілеспрямовано та постійно.

Злочини тоталітарних режимів, які встановлюють свій диктат насильницький над людьми та союзами людей спроможних на осібні ініціативи у будівництво культури, - зводяться не вимірів інтегральности; подібно тому як вихід з-під організаційних підпорядкувань не є виключним шляхом розвитку. Як злиття, так і роз'єднання є пов'язаними між собою полюсами розвитку. Сприятливими умовами якого, зазвичай, є масимізація людяности, науковий прогрес, збереження усіх видів та можливостей життя.

Критичні зауваження на сторону творців зони неволі метою має не застерегти їх від невдач, аж навпаки: має цих противників підштовхнути до їх подальшого виродження.

Текст представляє собою правоту свобод проти одночасної критики їх зі сторони режиму загальної тюрми; відстоювання стандартів моралі і права у умовах домінування прагматики класової боротьби; назадницьку реакцію кріпацтва і рабства спрямовану проти руйнівного для них підприємницького капіталізму та демократії; конфронтацію між неапробованими припущеннями та, з іншої сторони, заступанням чуд вже знаннями і вміннями; пошук оптимізації між альтернативами гуртування та окремішности, взаємини

між культовими лицедійствами та розв'язання у тому ж місці вже наукових проблем, співвідношення між продуктивністю та споживацтвом аж до рівнів паразитизму; текст фіксує реванш великодержавства у антиколоніальних контекстах визвольних рухів народів.

Поza те, що учення тоталітарного гатунку та утворені ними дисциплінарні режими відмінних епох осібних країн порізних народів є не схожими між собою у порівняннях, відображають кон'юнктуру історичних між ними змагань, є нерозривно прив'язаними до долі кожного, - проте усі вони поспіль, як доктрини замішані на містиці та виправах із чудесами, тяжіють до сфери релігійного. Тож змісти сектантських доктрин, навіть у випадкові освячення ними цілком конкретних і осмислених запитів виживання та експансії тюремного режиму її сповідників, не можуть не включати у себе полярно протилежні тези та настанови, - бо не можуть належати сфері релігії змісти канону обмежені однозначним трактуванням та буквалістським їх прочитанням. Не буває логічно не суперечливих вказівок релігійного учення зав'язаного на актуалізацію таїн та того, що зобов'язане перевищувати межі тьмуцости здорової людини. Однозначні формули не належать компетенції сфери релігійного. Відповідно критика змістів тоталітарних учень у спосіб протиставлення їхнім цінностям вже цінностей протилежних – просто не є можливою за визначенням. Бо тоталітаристи проголошують усе що завгодно і більше того, без будь-яких переживань щодо взаємної противности апріорних аксіом одночасно проголошуваних черговими вождями за святі, незаперечні, не підлеглі критиці рецепти здобуття остаточного щастя. Між полярними тезами щасливо вміщується те, що обґрунтовує вбивство наступної верстви ворогів. Критика тоталітаризму засадничо не є можливою, бо у будь-якому святому ученні з приводу нападу на його супостатів не може бути несуперечливих змістів.

Як химери починаються з порушення норм, то так глупство й еволюціонує лиш у векторі посилення безумного розорення і нищення. Шукати у останньому причини відхилення від здоров'я є марнотою. Нормальність не є батьківством маркованого як зло. Здорові люди винні у злочинах лише тоді, як останні не зупиняють карною відповідальністю. Даремно шукати раціональних пояснень подіям, де адепти руйнації не діють, здавалося б, у власних інтересах. Усі можливі домагання второпати причини тоталітарних збоїв суспільства є завданням що не може мати не лише розумних, а й будь-яких успішних розв'язань.

Такі принципи тоталітарних систем як: вміння концентрувати зусилля й іти на допустимі жертви, вдаватися до сили з метою встановлення права, направляти вольові та перспективні рішення проти здавалося б послідовної логіки виродження та оман, й подібне – роблять із тоталітаристів не більше як екстремалів від нормальности та унормованого, а ваалізація проектів тоталітаризму як осяйних у замірах та водночас нездалих у виконаннях забезпечує відродження тоталітарности вже під іншими назвами. Фабрики вбивств та масованого морочення голови адептів гри у символи свідчить за творчі спомоги людей переступати далі навіть від можливостей людяного. Протистояння загрозам тоталітаризму можливе лиш на кордонах доброго смаку експериментувань з крайнощами, а радикальне усунення загроз проростання тоталітаризму було б можливим лиш за умов неіснування власне культури. Тоталітаризм може бути хворобливим збоченням для розвинених у демократії та приватному підприємництві спільнот, може перерости навіть у пряму помилковість, проте методика тоталітарної дисциплінарности може бути необхідністю навіть для розвинених спільнот на поворотних етапах їх розвитку. Між єдністю у загибелі та відокремленням до самостійности дійсно існують переходи навзаєм, - утім віднесення зони неволі до відхилень від норм свободи та розвитку не означає, що неволя єднає черезсмузжя свобод вже у цілісну картину колізій суспільної історії.

У організації військового нападу на сусідів, задля процвітання власного ціною сусідських нещасть, то мобілізаційний централізм з жертвоприношенням самих нападників представляється не лише доцільним, як ще й виключно необхідним. Але в усіх інших випадках співробітництва й обміну досягненнями задля поступу у технологіях, праві та людяности, то примітивізація у одномірному й незмінному порядку, з відповідною ставкою

Передмова (2)

на чудеса неймовірні, месіанство та бійка із зростаючим числом його противників, - стає заняттям загрозливим для зайнятих цим.

Тоталітаристи рекламують себе як представників єднання. Культура ж бо є створена концентрацією енергії, її відтворенням як феномену життя, протистоянням занепадництву. Але у тому то й недолік тоталітарної інтеграції, що вона є імітаційною, здійснюється не на основі доказових досягнень культури та освоєнні її об'єктивних законів, а на підміні їх фікціями чуда з відповідним жертвоприношенням на користь химер означених досягнень культури. Одність у зоні Нового порядку є бандитським інструментом патрання культури.

Ідеали та прожекти казки, - сконструйовані не на знаннях і вміннях з адекватного опанування досягненнями культури, а, переважно на чудесах і чинниках неймовірного, - є істотною складовою інтересів які культуру й направляють. Але лише міра надуживання химерами та безпредметними утопіями саме й перетворює життя людей і народів вже на концтабір, у якому химери стають реальністю завдяки примусовому, облудному, беззаконному перетворенню там людей вже на ілюзію із числа реально замордованих за неї.

Любителям спрощених та тих узагальнюючих рішень, для доказу яких доводиться спиратися на чудеса та те що не може мати сторонніх доказів, - закидають звинувачення у зловживанні ревізією попередніх досягнень культури, тоталітаристам інкримінують надуживання інструментарієм нищення, самозваних інтеграторів винуватять у тому, що улаштована ними революція негативізму залишає після себе надмір покійників та руїну. Аж на пуття подібних екстремальних злочинів централізму та переіначення культури доводиться визнавати, що смерть буває і є атрибутом життя, - коли доводиться скидати баласт накопичених прогресом протиріч для того, щоб таким чином освоювати знання і вміння вже нових інформаційних та енергетичних потоків. Оскільки не буває досягнень, які були б вічним двигуном змін у векторі розвитку, то виникають кризові ситуації ризикових новацій. Централізм, базований не на химерних парадигмах, стає видом повернення до ортодоксії і доказових шляхів розвитку, як реакції на затребування відкинути вже неактуальні міфи.

Тема тоталітаризм у соціальних устроях є окремим випадком загальної теми про присутність у культурі явищ глупства і злочинів від марновірств.

Ставки не лише на прості й вольові рішення з ігноруванням навіть обачних острого, а й надихання казкою – можуть бути затребуваними у точках соціальних біфуркацій. Однак. Зерна слухних зауважень та ще не освоєних на часі істин, які можна віднайти навіть у останньому глупстві, не завжди варто у цьому ж часі перетирати на труху, щоб із субстрату порохні ліпити імітаційний хліб для згодовування його людям обійдених долею.

Не лише справи добрі чіпляються до таких же справ, але незворотна послідовність вчинків настає і з вступом на противний до добра шлях. У будіванні зони нема помилок, а є жорстка логіка успіхів. Так невдахи із числа пасіонаріїв свої фобії та комплекси беруться компенсувати казкою та віруваннями у збагачення на славу тими чудами, які вони переплутують із маргінальними теоріями соціальними, а потім зваблюють публіку утопіями ошчасливлення, не забуваючи залякувати публіку такими ж обзиваннями наявної культури вже за вид нещастя гідних знищення, невірних у чудеса зачисляючи у ворогів, а вже неможливість реалізації неймовірного тягне за собою ставку на примус фізичний аж до розв'язування громадянського братовбивства, у якому тимчасового союзника винагороджують свиткою здертою із трупа брата, та тягне за собою ставку на психологічну обробку пастви облудами, з тим щоб суспільство перероблене вже на в'язнів загнати за колючий дріт каторжної праці та прославлення обожнених організаторів зони.

Усіляка аналітика з приводу замішених на містиці диктаторських режимів завершується: або констатацією наявних у зоні остаточного порядку її протиріч і несумісностей, або іграми у надумані конспірологічні змови, або невдачами прогнозів, себто нічим зрозумілим не закінчується. Невдачею від подібного суміщення рацію і глупства і є домагання на суміщення рацію і того глупства, яке й рухає тоталітарними режимами. Притомній публіці важко дається розуміння того, що любителі чудес можуть діяти собі на,

Передмова (2)

здавалося б, очевидну шкоду, що ходіння тоталітаристів поза нормами і є їхнім хистом викинути будь-який фортель.

А проте, віднесення тих чи інших реальних історичних явищ, характерних для сконструйованої узагальнюючої моделі тоталітаризму, усе ж не дозволяє представляти феномен тоталітаризму за щось інфернальне й сатанинське. Не у останню чергу результатом розриву атаки на реальність культури зі сторони неадекватних ідеологій, то автори цих ідеологій підсвідомими мотивами своїх дій мають власне самогубство, месіанська величність якого має освячуватися втягненням у нього країн і народів як прихильників чи противників руху неадекватності. Чуття того, що вони усі здохнуть, а ми попадемо у рай як мученики, - є рушієм ризиків до яких вдаються месії та пророки, включно із героями подібними до Гітлера, Леніна, Пугіна.

Призначенням тоталітаризму, - противники якого шпетять його як деградацію і неупорядкований хаос, розорення усіх цінностей, як рух до загибелі та поневоленням, - є централізація й встановлення одномірного порядку; тоді як інструментами та напрямними розвитку і життя означені противники тоталітаризму числять: ринок, підприємницькі приватні ініціативи, демократію, свободу критики, вміння виходити на проблеми та подібні прийоми порушення упорядкованості. Себто, як жорсткі режими концтаборів для мас, так і гуманітарні права особи, - представляються не так антиподами, як полюсами між якими відбувається постійний кругообіг соціальної енергетики.

Критика абсолютистських ідеологій і вірувань базованих на обмеженому наборі догматів з приводу неймовірних подій і абстрактних смислів - є непереборно проблемним заняттям, яке не може мати однозначних розв'язань і неспростовних аргументів. Закиди сповідникам простих і чудесних рішень у тому, що їхні прожекти є містичними, що на протигагу химерним конструкціям у сфері духу треба, мовляв, керуватися позитивістськими програмами будованими на наукових фактах, - б'ють мимо цілі. Бо гуманітарні відносини і світоглядні цінності у організації суспільного життя не можуть належати царині символів, домовленостей, вигадок штучних та інших хистких таїн. Спрощені забобони тоталітарних доктрин режимних та інтелектуальні вартості вже інклюзивних спільнот належать спільній для них сфері духовного життя. Ходить же за те, щоби розрізняти міри, доречність, прогресивність застосування: а чи утопій насильницьких проти вигаданих ними ворогів, а чи високі ідеали відкритості осібних культур до їх співпраці і розвитку. Розрізняти добрі та злочинні ідеали не лише можна, а й не можна не розрізняти. Зону неволі з підкоренням одномірному порядку та, з іншої сторони, простір відповідальної свободи треба розрізняти не за мірами розходження між духовними химерами та, з іншої сторони, предметно доказовим, аж різниці між абсолютистським та, з іншої сторони, проблемним і надмірно людяним, - залежить від якостей сповідуваних ідеалів.

Зрозуміло, що стосунки між людьми різняться від тих зв'язків у природі речей що їх досліджують натуралісти і учені. Прогнози і встановлення закономірностей, до об'єктивного домінування яких люди були б включені у функціях пасивних виконавців, - є заняттям достатньо непевним, оскільки люди зі своєю волею і розуміннями і є творцями власної історії. Однак перевірені на корисність і людяність норми суспільні існують, а їх порушення й підміни на неймовірні та осяйні чудеса - не на користь, а то й - на злочин.

Тому не бракує текстів присвячених соціально-політичним питанням, бо там є надлишок різномірних точок зору відповідно до конкуруючого різнобою між осібними інтересами учасників політичного життя, - однак у цих текстах бракує повноти і доказовості у критиці чи апології стосовно протилежних точок зору і відбувається це не лише тому, що існує надлишок різномірних точок зору відповідно до конкуруючого різнобою між осібними інтересами учасників політичного життя, а тому не бракує текстів присвячених соціально-політичним питанням, бо приходять переможці і пишуть вже свої тексти. Які й стають правдою.

А з тими, хто прийшов Вас убивати, то сперечатися ідеологічно - справа даремна.

Передмова (2)

У тексті відсутні імена, дати, цифри, явки, паролі, проте заміна опису подій вже на набори слів про зв'язки між собою особливостей тоталітарних режимів, про відношення тоталітаризму із моделями демократії, про часові залежності між потребами на тюрму чи свободу, - може відображати не лише авторську манеру викладу, а, сподіваюсь, що довільні та вільні від зобов'язань висновки із аналізу тоталітаризму бодай комусь практично завадять спокушатися принадами дисциплінарних зон. Відсутність у тексті цифр та викладу об'єктивних фактів зумовлена аж ніяк не зверхнім до них ставленням, а прикрию відсутністю знань автора з їх приводу. Додатковою причиною не присутності у романі відмінних від нього документів є бажання не прикривати, не оправдовувати заяви тексту посиланням на авторитетність вже доказових аргументів і фактів. Зрозуміло, що й на відборі документів лежить печатка суб'єктивізму. Однією з причин відсутності у романі посилань є те, що документи свідчать не лише за сказане там, як ще й про смаки того хто наводить факти. Буває, що авторські позиції можна розглядати як голі, не спотворені авторитетністю об'єктивного. Вочевидь текст не претендує на належність до дисципліни історичного опису, а текстові ремінісценції не є описом подій, - аж текст є маніпулятивним викликом критики відносно тих крутіїв, які зваблюють маніпуляцією чудесами та утопічними обітницями вже з нефіктивними наслідками масових злочинств.

Текст, який являє собою гіпертекст, складається з есеїв та коментарів на коментарі, - нанизаних на наскрізну послідовність у темі своєрідного бачення історії, чинників і еволюції тоталітарних режимів.

Між крайнощами, - або бути звинуваченим у плагіаті, через наведення посилань на документи, - або бути звинуваченим у недостатній доказовості наведених тверджень, то у тексті віддана перевага саме останньому. Що однак не означає відсторонення від уже існуючих розробок з теми дослідження. Аж повторювати вже задокументоване – не варто.

Автор вважає, що сама констатація факту, - кажімо, що у такій то тюрмі, за таких то обставин, такі то кати замордували таку то кількість людей, - є підходом чи аналізом обмеженим й таким, що потребує ще й: суджень оціночних з виходом на правові вирокі, потребує прагматичних висновків спрямованих на вдосконалення правил безпеки, потребує функціональних вияснень причин, перебігу, наслідків вчинення історично значущих фактів, потребує структурної розробки та дослідницької програми на подію, потребує узгодження досвіду в управлінні соціальними колізіями. Оцінкам подій, а не власне історичному описові дисциплінарних режимів і присвячений цей текст. Це не анамнез, а діагноз тоталітаризмові. У тексті не відтворюються чи комбінуються вже відомі свідчення не на користь зловживання недостатньо обґрунтованими ідеалами, як текст є додатковим окремішнім, приватним, особистісним свідченням обвинувачення. Вочевидь текст не претендує на належність до дисципліни історичного опису, а текстові ремінісценції не є описом подій, - аж текст є маніпулятивним викликом критики відносно тих крутіїв, які зваблюють маніпуляцією чудесами та утопічними обітницями вже з нефіктивними наслідками масових злочинств. Текст є обмеженим на факти історії лиш із причин обмеженості знань автора про ці факти. Сподіваюсь не втручатися у не знайоме, а обмежитись особистісними оцінками того що бентежить сумління. Текстуальні розважання викладені у міру приватної притомности, або ж є приєднанням до подібних суджень вже зі сторони. Текст цілком підпадає під рубрику імхо.

У тексті роману відсутні посилання, бо тоді посилання й були б текстом роману.

У тексті бракує посилань з причин відстности авторських у цьому потреб.

Серед причин браку у тексті документальної бази джерел і посилань є те, що у тексті обговорюються точки зону на ідеологічні оцінки. А такі взагалі не бувають доказовими.

Фактами тексту є не власне факти, а їх оцінки, навіть художні, на фактичності яких можна при бажанні вмонтувати як на стільці й оперувати ними.

При бажанні у тексті можна знайти ремінісценції. Аж йдеться не про історичні події, а за оціночні судження ідейні. Які перекликаються між собою. А на них патентів не видають.

Цей текст є не так проукраїнським, як є, головне, протимосковського спрямування.

Передмова (2)

Як людина є відзначена розумом, то бажано розширювати його можливості у керуванні культурою, - якщо виходити з упередження, що люди діятимуть собі на користь. Аж у тім то й справа, що удосконалення знань лише обслуговує реальність світоустрою, його чинних законів та об'єктивних залежностей. Не кажучи вже про те, що волевияви є зіткненням відмінних інтересів суб'єктивних і суб'єктивних. Себто чинники подій і взаємин є надто складними, а то й випадковими, а чи не конче залежними від логіки великих даних як нібито не заперечних. Фіксація загадкових у соціальній історії явищ, а також не досліджених наукою відкриттів не має означати відмови від докладання туди прогностичних знань. Поведінка і цілі людські часто виходять за межі раціоналізму. Коли відсутність логіки союзничає із психопатією та чудесами, то голос розуму стишується, на жаль. Буденністю суцього є плутанина та складнощі що виходять за межі простого та закономірного, тож доводиться проблеми розплутувати подібним же інструментом. Цей масив неконтрольованої достепенности відносять до царини духовних вартостей. Актуалізація казок, неймовірного із числа бажаного, міфологічна свідомість є реальністю вчинків і цілей, підвалинами починань. Незнане і непідвладне заштовхати бодай у хоч якісь міфологічні пояснення, - то це вже успіх; а вирватися геть із припущень кепсько вигаданих вже до порівняно більш досконалих знань та навиків, - то це вже прогрес.

У самоорганізації складних систем, особливо суспільних та таких що торкаються суто людських взаємин, - то випадкове є чинним і впливовим. Збій у нормах, хаос, утаємничене, на керування яким претендують різні містифікатори та мрійники про завершення історії, про оволодіння її абсолютистськими смислами є тим що неадекватно взаємодіє з раціо. Так ефект метелика беруться корегувати моделлю Уседержителя для якого парадоксально нема непідвладного; перетинання між особистістю та загалом культури тлумачать теоретизуванням про фрактали; не гладко узгоджувати діалоги між тими, чії права на життя будуються на запереченні тих прав вже для ближніх у культурі. Масив нерегульованого є контекстом для правил, які завше виглядають обмеженими чи недостатньо достовірними. Багато є на світі такого, друг Гораціо, що й не снилося нашим мудрецам.

Текст тому не є аналітикою чи тлумаченням історичних фактів, а є ідеологічним писанням, бо лише таким чином можливо гадати про можливість надання смислів чи перспектив бачення тим подіям, на які не можна надати задовільних відповідей у межах розуміння подій історичних, себто дійсних предметно. Суспільно-історичні звершення мають незмінно характер вірогідний, розвиток імовірний. Фраза про непідвладність виправлення навіть Богом всесильним того, що вже сталося, - є фразою художньою. Більш від того, змінам і корегуванню підлягає те, що вже відбулося. Історія напрямком своїх удосконалень має майбуття, яким не може не бути та критична переробка відпрацьованого, яку й іменують поступом. Якщо у перебігові подій громадських є загадки, чи те на що нема задовільних, а може розумних відповідей, коли непевними є причини та наслідки, - то тут бувають покликаними тлумачення вже на рівні моралі, релігії, а чи набори слів бажано розважливих і не надто безтямних чи фантазійних. Реальність не є створена проголошенням слів та заклинань містичних, одначе гуманітарній дійсности смаку додають саме оціночні судження. Говоріння може бути доречним там, де справі важкувато надати ліпших значінь. Оціночні допущення можуть бути фактами там, де доказових чи прийнятних смислів катма.

Текст є ідеологічним, представляє собою бажання претензійно виставлені до предметного стану речей, а не фактичність останніх. Артикульовані інтереси можуть бути більш ніж доказовими з позицій їх авторів, себто є цілеспрямовано непідвладні чи противні не лише до дійсности об'єктивній, а ще й є конфронтаційними до тих осібних учасників взаємин спілкування, потреби та зацікавлення яких й умотивовують процеси будування культури вже як переформатування чинних природних законів на користь їх олюднення. Незаперечність наукових досягнень змінюється за можливостями подальших досліджень, участь у яких суто людських порозумінь є мінімізованою. Одначе саме ці інтереси рівнів традицій моральних, мистецьких, віроучительних, - які є притаманні осібним культурним

осередкам, - впливають на устрій духовний та соціальний. Подібні до представленого тексти не мають стосунку до наукового дослідництва. Бо наука там, де є цифри і формули, а не плетиво слів та проблемних смислів невірогідних. Подібні тексти бувають не безкорисними там де йдеться про бійку між відмінними настановчими упередженнями. Якщо у даному тексті зустрічаються ремінісценції дотичні до історичних подій, - то це лише з недогляду.

Абстрактні духовні уподобання висувуються як такі, що не мають розумних обумовлень; тоді як цими вигадками беруться пояснювати навіть не зрозуміле, не підвладне контролю. Вірування є нормуючою нормою, яка не тільки не передбачає для себе оправдань, як це перед нею виправдовуються за помилки розходження з її імперативами. Ціннісними особливостями світоглядних постулатів є те, що це не вони підсумовують наукові твердження як доказовий наслідок, а - має місце зворотна причинно-наслідкова залежність. Ідеювання, - замішані на бездоказовості випадку, а то й на містиці патологічного штибу, - не обслуговують достеменні факти. Аж навпаки. Пак бездоказовість переваг одних вірувань над іншими не означає, що у зіткненні відмінних уподобань не може бути переможців за критеріями змістів у цих доктринах саме вимірів людяності і гуманізму.

Зокрема у війні проти московців, то українцям не надто допоможуть докази переваг належності до західного типу цінностей виробничого існування у їх протиставленні московському збиральництву паразитарному. Коли московці завданням собі ставлять остаточне вирішення для себе українська вапроса, то наша бійка проти ворога парадигмою має те, що називається Божим судом.

Віроучительні забобони, заквашені на містиці та вправах з викликання чудес, можуть бути затребувані там де не стикаються між собою, а то й вступають у смертельний двобій постулати та узвичаєння відмінних культур, - оскільки перехід у царину світоглядного дає видимість встановлення закономірного у обставинах браку для цього фактів доказових. Пак ситуація з пошуком смислів у інтересах людських може у перспективах бути більш розпачливою порівняно із вдаванням до ідеологічних вартостей як сурогату в управлінні вже науковими досягненнями, - а саме: закрадаються сумніви щодо принципів можливостей віднаходження змістових смислів у довільно яких світоглядних конструкціях. Зважаючи на те що природа людяності видається невичерпною.

Непереборною вадою даного тексту є відсутність повноважень на його написання. Моя кваліфікація, положення, платня – не дозволяють мені писати подібні тексти. Однак ще більш недозволеною є мовчанка у відповідь на зло тотальних ошуканств. Попіл Клааса стукає на серці. Мовчанка у обставинах злочину це участь у ньому.

Відсутність задокументованого, прив'язаного до місця й часу, опису фактів, об'єктивність яких могла б таким чином підтверджувати чи спростовувати моральні чи правові оцінки того, що мало місце, - хоча й відмінна від представленого у тексті обговорення ідей та власне оціночних суджень, проте метою тексту є довести обговорення саме до ваги фактів здатних жорстко протистояти аргументації тих супротивників, які принади тюремного устрою захищають на рівні вірувань у переваги закритих угруповань. Плетиво слів тексту є процесом вироблення достатньо жорсткого та непримиренного у його войовничості вже ідеологічного фактажу. Призначенням тексту є розважання щодо типажів масового ошукання людських свобод інтелектуальних та соціальних, з домаганням вияснити причини та еволюцію тоталітарних вчень, з наміром віднесення до соціальних ідеалів не того, що відбулося у концтаборах чи вершиться підчас масових ритуалів.

Роман складається з оцінок та суджень з приводу як фактів історії диктаторських режимів так і теоретизувань інших авторів про природу диктаторських режимів. Аж наведені у тексті судження пропонується розглядати вже як факти, так би мовити, похідні факти другого порядку. Зрозуміло, що на критичні зауваги тексту щодо злочинів тоталітаризму не може не бути незгоди зі сторони імперіалістів та колонізаторів які вдаються до методів тоталітаризму. Й їхня критика критиків режимів насильства та утопізму також не може не бути фактами та чинниками відстоювання означених режимів.

Передмова (2)

Противникам політичних режимів здичавіння й торжества містичних химер потрібні задля цього зазвичай задокументовані факти та доказові аргументи, якими не є цей текст. Збирання документів обвинувачення на випадки перетворення притомних людей вже на агресивну паству, – то це справа збирачів документів. Зрозуміло, що текст не має жодного стосунку до представлення документів як то робить слідчий чи археограф, оскільки єдиною документальністю тексту він же і є. Документальною базою роману є філіжанка з чаєм біля клавіатури. Наведені розважання чи їх спростування вичерпуються текстом, а імовірному читачеві подаються на читацькі уподобання. Авторський текст є самотнім документом приватного протесту проти режимів дегуманізації. Сподіваюся, що за текст не доведеться робити закидів нікому, окрім як собі. У тексті нема висновків, бо текст і є його висновком.

Те, що текст є не лише безпосередньо полемічним, спрямованим, зокрема, всупереч масивові переконань московських колонізаторів, як у тексті ще й не ставилось завдання відповідати точкам зору які є віддалені, а то й протилежні ідеології та віровченням із сповідування чудес у тоталітарно-тюремних режимах, з тим щоб критична спрямованість тексту долучилася підтримкою критики тоталітаризму вже зі сторони захисників вільних спільнот. Відсутність цілей тексту відповідати усталеним позиціям академічних підходів, вливатися до табору прибічників критики зон неволі, текстовий брак демагогічних оголошень – є не лише вадами тексту, як ще й відсутність потреб переповідати відоме не варто відносити лише до вад тексту. Неапробовані твердження тексту та такі ж його термінологічні заяви викликані не лише підлезуванням під розумні й доказові позиції, як є ще й пошуком розважань з обґрунтування ефективності антиімперських рухів визволення. Текст це чернетка розважань з приводу біжучих подій, регульована, хіба що, чуттям не надто заскалювати за скобки здорового глузду. Заміри текстові глянути на справу чи на виклики по-можливості без упереджень однак мають метою не лише проголошення загальних місць чи розпроцання із ними у оголошенні більш ніж нетривіального, – як купчення слів з приводу лих концтабірних утилітарною метою мають зашкодити цим аварійним нещастям.

Оскільки критика роману направлена проти тих, які свою критику проти світу розносять аж до повної руїни світоустрою, – то роман є оптимістичним і конструктивним.

Не засвоювані читачем мовні звороти та необґрунтовані заяви у тексті можна віднести на конто манери викладу, – проте сам текст є результатом певного ознайомлення й вдячного засвоєння автором досвіду певного кола дослідників із числа не згідних із злочинами режимів жорсткої регуляції. Текст написаний у розрахунку бути резонансно корисним позиції означених дослідників. Добре, коли б голос тексту долучився до нечисельного протестного ансамблю опонентів розлогих зон неволі. Художні аргументи та моралізаторство з приводу критики режимів загальної тюрми є далекими від правових рішень, не має задокументованої бази поза моралізаторством, – проте й останнє вважатимемо не безкорисним у запереченні деспотій. У романі оціночні судження автора є фактом роману.

Поза формальні до того ознаки, текст є не грайливим художнім твором, а є дослідженням трагічного факту масового замаху на людські свободи та на людяне життя. У тексті відсутня документальна база чи додаткові свідчення для кваліфікації наслідків тоталітаризму як злочину, аби доказовість останнього була б результатом рішення винесеного безсторонньою третейською стороною судочинства згідно норм права, – бо текст власне і є ідеологічним осудом явища тоталітаризму, осудом збудованим на аксіологічних оцінках історично відомої конкретики злочинів тоталітарних режимів. Заявлена тема подається розробкою не тільки і не стільки для того, щоб на її сюжеті було написано лібрето з постановою балетного спектаклю.

Хоча фактами тексту є оціночні судження, текст є художнім твором, текст не може слугувати як виклад фактажу об'єктивних подій, текст є конфліктним стосовно критикованих у ньому явищ й відповідно заангажованим у захисті протилежних позицій, текст представляє собою лиш авторські слова, текст не відзначений звичайністю манер написання романів, – проте змістом тексту є критика того ментального облудництва, яке й

Передмова (2)

породжує кримінальні режими, а тому: завданнями тексту є не множення дивацьких і загрозливих міфічних точок зору, а їх скорочення. Досвід мудрости радить сторонитися глупства й не мати справу зі злом. Критика у романі московства є слідуванням цій пораді.

Ідеологічні вади режимів жорсткої та жорстокої регуляції можна вбачати у тому, що там некваліфікованими оціночними судженнями беруться підмінити доказову та предметну логіку відносин культурного процесу. Утім і дана критика тоталітаризму представлена оціночними словами тексту. До аналізу явища бажано підходити не лише із знанням фактів та конкретики подій, а ще й вдаючись до ціннісних орієнтирів, причин, прогнозу наслідків та зворотних впливів, потрібен адекватний дослідницький апарат, далі без кінця. Залучених засобів оціночних не повинно бути понад достатність. Так, кажімо, сюжет ситуації з Титаніком не завадило присмачити розважаннями щодо цілей подорожі пасажирів, звинуватити тих хто винайшов кораблебудування, виставити претензії до тих, які не загинули на тих же маршрутах на пароплавах з іншими назвами, не кепсько було б сюди ж приторочити моралізаторство, історіософські чи технологічні оцінки, щоб у мерехтінні подібного безглуздя пішов би у тінь акцидент із власне означеним рейсом. І у теревенях з приводу тоталітаризму слів та рацій має бути не над міру, аби злочинці не втекли б туди, де вони безкарно учинять нові злочини.

Оціночний характер тверджень тексту означає лише критичне ставлення до точок зору з приводу явища тоталітаризму. У тексті бракує фактів історичних та літописних. Наведені судження і є фактами дослідження теми. Призначенням тексту не є домагання знання про цю дисциплінарну зону диктату та глупства видозмінити вже у напрямку ще однієї додаткової заангажованості, - як призначенням тексту є звільнення від надмірно партійних і суб'єктивістських підходів до теми тоталітаризму. Для усякого автора героєм його роману має бути правда і лише правда, яка авторові відкривається у його силах. Коли у тексті закиди на сторону колонізаторів дещо перевищують закиди на сторону місцевих посіпак окупантів, зусиллям та щирим натхненням яких і здійснюється конкретика поневолення Краю, - то виміри між співвідношеннями малоросійського запроданства та його службою на користь великоросійському єдинанделітству задається у романі пошуком правдивих проблем. Уникненням пропаганди і спотворення фактів, яка б розходилася із свободою у гуманітарних її вимірах. Націленість на очевидне завжди є критиканською супроти громадження фетишів на його заміну.

Дослідження теми є заангажованим на пошук правди та мінімізацію усіх відмінних від цього упереджень. Тож інформованість щодо теми та розважання з цього приводу мають бути усебічними різносторонніми. Аж у тому то й полягає дослідництво, щоб у його хвилях не втік від відповідальности злочин людовбивств та торжества примітивізації, стосовно якого не можна не винести однозначного вироку. Відповідно й українські інтереси становлення національної свободи та розвитку мають формуватися не за логікою трошки сюди, трішки туди, - а у потребах доказових і обґрунтованих для української свободи рішень.

Тексти полемічні, - просто за визначенням, - не визнаються правими з позицій тих, кого у таких текстах критикують. Але на основі облуд нічого міцного й здатного на розвиток побудувати не можна. Особливо необхідною для розвитку українських свобод є критика допущених у історії українства помилок викликаних надміром поступливості перед зайдами.

Текст присвячений такій достатньо вузькій темі, як організація авторитарних спільнот, - але громадські втрати від авторитаризму та перманентне його відтворення надає ширших вимірів темі означеної хвороби суспільности. Попри необхідність об'єктивних підходів у постановці діагнозу на серйозні у їх загрозливості хвороби, - бо об'єкт опановується лиш об'єктивністю, - текст являє собою не більше, як лігвістичні оперування у жанрі структуралістських філософствувань та естетствувань з літературного приводу, обмежених смаками авторських реакцій та повнотою відповідальности за останні. Надмірнослів'я тексту спричинено не лише тим, що автор викладає слова, а не інформацію посередництвом слів, а й тому характеристики обігруються на ріжний лад непевними на

Передмова (2)

літературному рівні словами, аби із них читачами були уподобані певні щодо характеру читацьких уподобань. Текст – не для мітингового його аудіювання, а для читання.

Поза усякі сумніви, критика зони на рівні оціночних щодо зони суджень є недостатньою у доказовій базі без інших документів. Авторів доводиться виправдовуватись за доцільність і запропонованої критики тому, що забракло талану, а то й часу на те, щоб на ті документи вийти. На загал, усякі літературні та доколафілософські теревені це гандж недороблених академічних досліджень. Надмір літературщини та брак документів у тексті свідчить про рівень, піднятися над яким залишилося лиш у планах. Не кепсько, а й корисно було б доповнити есеїстку тексту націленого на пошук причин, логіки, наслідків, еволюції тоталітарних рухів ще й посиленнями на факти місця й часу. Зведення предмету розмови до самої лиш розмови з приводу характеристик ідеології та устрою зон диктату та облуд – викликано ніяк не зневагою до фактів, як жалем з віддалености від них освічености автора.

Попри те, що історія є фаховою дисципліною, а, водночас, узагальнення там роблять на основі неповторних подій. Історична об'єктивність людських вчинків є парадоксально представленою їх суб'єктивністю. Реальністю перебігу подій є набуті чи втрачені при тому імовірности. Історією є картина протистояння різноманітних інтересів, ще й у специфіці політики. Історичні концепції і парадигми приблизно відповідають числу зайнятих цим істориків, яких відзначають преміями у галузі літератури. Однак поза проблемність та процесуальність встановлення доказів правди, її різновидами не можуть бути облуди чи деза.

В усіх текстах їхні автори намагаються передати читачам достовірну інформацію. У даному ж тексті є твердження суперечливі, бо текст є процесуальною спробою учнівською розібратися трагічних протистояннях для яких кожна сторона має чисельних прибічників. Помилкові заяви тексту маю віднести до браку або власних аргументів, або тями на виправлення помилкового. Вочевидь текст міг би бути стислішим, коли б розважання та його словесний виклад розділяв би більший проміжок часу.

Текст не є компендіумом тих документів та свідчень, що мають відношення до феномену тоталітарности й не мають відношення до даного авторського відношення. У тексті не йдеться про окремо правову чи естетичну оцінку тоталітарних настанов та інститутів, але у замірах на перспективні у часі оцінки, себто на зачислення до істин ще й експектацій та припущень не загальних місць, текст є відстороненим від збирання предметних фактів та посилянь на документи, висновки із яких годилося б передовіряти комусь іншому. Автор мав метою представити тут явище тоталітаризму у цілісности, як закономірне, пов'язане у своїх складових та сув'язях із його передумовами та наслідками у суспільствах нетоталітарного типу. Статті теми викладу подаються не у послідовности алфавітній, а характеристики тоталітаризму, його описи подаються, згідно авторських бачень, як пов'язані у певну систему, за логікою історичного розгортання тоталітаризму, як органічна ієрархія цінностей взаємоузгоджених з-поміж собою потребами їх втілень, обумовлених історичною кон'юнктурою та культурою певного народу, де суттєві характеристики тоталітаризму доповнюються менш істотними задля повноти опису.

Послідовність розділів тексту представляє собою своєрідну таблицю елементарних тверджень з приводу теми регламентованих устроїв суспільно-політичного життя на прикладі імперського московства, - коли змісти цих заявлених у розділах атомарних тверджень, вже у їхній єдности, розгортаються у більш докладну картинку.

Термін у назві статті означає та використовується у буденному його розумінні. Поза те, що іменування розділів, у яких представлені як характеристики так і критика характеристик теми тоталітаризму, є взятими з буденної мови і мали б означати те, що позначають, - аж ймовірна плутанина трактувань, відповідна термінологічна суперечність з наслідками вже логічних розбіжностей стає зумовленою тим, що тоталітаристи надають прийнятним нормам вже протилежних значінь й, водночас, здавалося б негативні цінности набувають спрямувань опозиційних стосовно концтабору та масових облуд.

Назви розділів, як топоси теми, позначають і характеристики явища тоталітаризму, і водночас містять розважання з його приводу, і навіть там можна надібати ремінісценції стосовно подій пов'язаних із перипетіями зон насильства та облуд. Статті присвячені окремим характеристикам тоталітарного режиму, які з різних сторін торкаються органічної цілісності означеного соціокультурного устрою. Слова статті купчуються довкола визначеного аспекту явища тоталітарного режиму, але цей окремо визначений аспект розглядається як стрижневий, на який нанизані інші, бажано суттєві характеристики тоталітаризму. Характеристичні атрибути явища тоталітаризму, представлені у розділах як оціночний опис, не є згрупованими у логічні чи аналогічні кластери окремі виокремлені, а, - за орієнтирами на відповідність між теоретичним та історичним, - є розміщені у тексті у міру розгортання власне явища тоталітаризму й виглядають як повтори того ж самого атрибута, але вже із новими відтінками та зв'язками. Відмінні ключові теми представлені купченням більш-менш подібних, а то й синонімічних розділів. У тексті наводяться й менш суттєві характеристики зони модних облуд кримінальних. Подається ієрархія термінів чи то статей, як характеристик явища тоталітарности, що їх автор замірявся викладати буденною мовою, надаючи словам прийнятих значень. Послідовність поданих статей націлена на наслідування історичній логіці розгортання та становлення тоталітарних режимів. Хоча статті виглядають калейдоскопом нібито однопорядкових характеристик, у яких явище тоталітаризму розбивається на кластери чи то атомарні факти, у яких губиться цілісна картина, проте набір синонімічних за смислами статей і є узагальнюючими розділами теми. У статтях, що мають назви відмінні, але подібні за смислом, у повторі синонімічних термінів вочевидь йдеться за цілісну проблему окремої характеристики тоталітаризму з виявом її відтінків. Вервечки послідовних пов'язань між подібними за змістами тропів тексту становлять, немов би, ребра риштувань, які проштрикають текст і на яких тримається плоть сюжету. Текст є цілісним у своїй послідовності романом, а розбитий він на шматки окремих змістів лише для того, щоб імовірний читач не читав те, що йому не потрібно.

Взятими з буденної мови є не лише назви статей, як характеристик явища тоталітаризму, а й виклад змісту статті не є якимось штучним чи плановим набором термінів, хоча й виклад тяжіє до специфіки текстів ідеологічних. Подібні манера викладу хоча і є авторською, планувалася не як вправи чисто філологічні, а як така, що має відношення до предметної соціальної історії.

Текст у своєму інструментарії та цілях є замкненим у слова й нічого окрім знаків алфавіту не являє, хоча автор і має сподівання вплинути на розуміння явища тоталітаризму. Це не історичне дослідження, а - ідеологічний опус. Це суміш художнього та структурного підходів. Манера викладу не виглядає глупством лише й виключно для читача подібної манери викладу, - коли розважання й ремінісценції тексту щонайменше не відлякують.

Клацання по клавішам відбувалося як запис диктованого нібито зі сторони.

Аналізування теми з історії політичних режимів, а саме централізаторського гатунку подається у вигляді нарізаним на дрібні скибочки, розкладеним на складові - не із моди на кліпове сприйняття, не із відмови від цілісного у його однозначності погляду, а тому, що постмодерні підходи довіри смакам та вибору читача видаються достатньо представницькими у виході на проблеми теми. У послідовності викладу статей автор пропонує своє бачення розгортання тоталітаризму, а у купченні тотожних за назвою статей дається ще й структурування теми, - проте статті пропонуються радше як деталі конструктора, із яких на власні уподобання можна було б скласти картинку опису явища тоталітарности. Метою подібного викладу є, по можливості, усунення різниць між манерою викладу та тим, за що власне й ведеться мова. Утім, враження розірваності висловлювань, їх фрагментарної калейдоскопічності справляють у тексті пропущені між висловлюваннями зв'язки. Хоча текст розпухнув у розмірах, однак твердження викладаються мовою лапідарною, стилем телеграфним: самозрозумілі та несуттєві зв'язки пояснювальні між реченнями, пропущені посилання, неповні аргументи - урізаються й викидаються спеціально.

Передмова (2)

Задля розуміння природи тоталітаризму, у сподіваннях на хоч якийсь адекватний опис тоталітарності пропонується система категорій чи то понять сторін означеного феномену, вдаючись до мови обмеженої гатунками філософствування та смакуваннями літературного естетизму. Водночас у ієрархії статей чи розділів теми, поданих описом власне природи тоталітаризму, намагався уникнути таких узагальнень, яким би не відповідали події. Істотні на думку автора, особливості тоталітаризму подаються як інтерпретації близьких за змістом інтерпретацій інших істотних особливостей означеного явища. Теоретизуванням з нагоди проявів тоталітаризму, пошуком закономірного у розмаї акцій тоталітарності, освоєнням явища автор висуває парадокс дискурсу, де мова рівнів філософської рефлексії претендує на презентативність власне тоталітарності, представленої, у свою чергу, власне мовою усвідомлень логіки тоталітарності. Набір та громадження слів у розділах, де автор робить вправи зі встановлення зв'язків у причинках та перебігах тоталітаризму, характеризує тип авторського світосприйняття та емоційності й не претендує на його нав'язування тим, кому він не до вподоби чи відразливо не смакує з ідеологічних рацій. Специфіка чи то якась екстравагантність тексту полягає лиш у виді подоби філософствувань стосовно означеного явища віри у чудеса та спрощені підходи до реальності. Текстуальні висловлювання є літературними оцінками на рівнях моралізаторства з приводу суспільної історії, а не є претензією на академічний енциклопедизм розкриття теми. Текст є ближчим до жанру роману, ніж до систематизованого дослідження ні з яких інших причин, як із манери авторського викладу. Автор пропонує свій дискурс ще й як коментар доданку до поданих документів з приводу тоталітаризму. Під дискурсом тут розумітимемо таке перетинання подій та мови за них, де мова презентує події подані мовно. Авторський текст розглядатимемо не лише як відсторонене наближення до правдивого опису об'єктивностей явища тоталітаризму, а, водночас, як штучне конструювання тих об'єктивностей вже на рівні словесного встановлення зв'язків у істотних складових явища. Змістами ж опису тоталітаризму вважатимемо не представлені тут коментарі, які не можуть вимагати згоди з тими коментарями та авторськими розважанням, а думки ймовірних читачів з приводу хрестоматійно наведених історичних документів та дайджесту авторських текстів самих вождів тоталітаризму. Точки зору та імовірні позиції читачів з приводу змістових фактів тексту автор схильний вважати змістами тексту, а, водночас та передовсім, фактами тексту подаються авторські розважання з приводу розважань інших авторів з приводу історичних фактів та явищ тоталітаризму. Хоча у тексті відсутні описи фактів, не наводяться імена та дати, нема документів, хоча словесний текст є відкритим до того, що перевищувало первісний задум висловлювань, - проте наведену структуру тоталітарності та оціночні розважання з її змістів автор схиляється вважати за прагматику спроможну на адекватне протистояння супроти надуживань історичних проявів тоталітарності. Бо зазвичай і в основному усі висловлюються за допомогою нав'язливих висновків, а не фактів, передовіряючи висновки слухачеві, - особливо, коли висновки вважати як не доказовими, так, бодай, осмисленими. Проблемами подання оцінок як фактів є докази їх сепарування на ті, які є доказові у їх загальноновизнанності та на ті, які не є такими чи найближчим часом такими й не будуть. Матеріяли у статтях чи розділах тексту є підібраними не за якимись відсторонено академічними підходами, а відображають авторські зацікавлення. Зрештою авторським стилем стає та межа, за яку вже важко стає заступити авторові, що пише у межах власної ніким не стримуваної свободи.

Автор не має ілюзій щодо незрозумілості тексту навіть для не байдужих до теми запропонованого тексту, проте це незадоволення запитів імовірних читачів схиляюся віднести на конто авторської манери висловлюватися. Завданням не лише викладу, як власне іманентного представлення феномену тоталітарності, є можливе уникнення усякої оригінальності, розчищення від химер та спокусливих утопій, аби досягнути тривіальних та різнобічних розумінь подій зони. Бо одним із нещасть від зон тоталітарності і є їх претензії

Передмова (2)

на якусь удавану панацею у соціальних колізіях. А коли вважати, що умовою дослідництва є внесення інновацій, - то пропонований текст взагалі не має відношення до дослідництва.

У тексті не викладається щось відоме авторові з бажанням кого-небудь повчити, бо текст є діалогом автора у собі із питаннями, які більш розлого постають у міру спроб дати на них відповіді. Текст є не наслідком, а є власне процесом навчання у піднятій темі, яка не може не бути відкритою для розважань. По словах, які чіпляються до інших слів, можна неквапом видиратися на нові рівні слів. Маю сподівання на те, що у тексті є відсутні нав'язливі претензії когось повчити, бо текст є чернеткою із навчання й експериментальних пошуків розуміння подій власне автором. Проте це клацання по клавіатурі усе ж розраховане на очищення не лише від хибних упереджень та стереотипів, як є ще й застереженням проти зваб тими оманами відсутности проблем, які заводять їх сповідника до глухих кутів. Текст це миготіння аварійної лампочки коли має місце наближення до ситуації аварії внаслідок зловживання осяйними чудами.

Матеріалом тексту є авторська інтерпретація матеріалу інших авторів з даної теми.

У тексті більш ніж не бракує повторів, проте критичне й прискіпливе обігрування на відмінні лади здавалося б одного й того ж мотиву додає останньому вмотивованости. Текст переповнений не лише плеоназмами довкруг достотого, як ще й еліпсисами обабіч від евентуального. Лапідарний виклад розважань тексту зумовлений його не доконечно пропагандистським характером. Роман виходить не ущільненим, бо у характеристиках колонізаторської зони довелося користуватися не повною версією української мови.

Увесь текст з приводу критики диктаторських режимів міг би бути підсумованим і узагальненим у коротенькому вислові. Оскільки ж ця фраза відноситься до обценної лексики, то доводиться її переповідати і розшифровувати масою слів тексту.

Текст розпухнув до розмірів гробуху лиш тому, що автор потоплений у зоні совізму від народження й донині домагається для себе віднайти ті аргументи свободи, які для людей народжених не у зоні, а у вільному світі є очевидними, та такими що не потребують слів цього тексту. Першочерговим об'єктом атаки зі сторони цього тексту є вигнання забобонів та ідейних кайданів накинутих московськими поневолювачами на свідомість та мозок насельників совітського концтабору, бо лиш самостійність досягнута власними спершу ментальними силами звільнення від химер та чуття свободи стає запорукою осягнення вже фізичної свободи та вигнання окупантів із країни вольність якої треба будувати, культуру якої не можна не розвивати. Щоб стати загальною, то свобода має бути власною. А химери облудників бажано було б зупиняти ще на ментальному рівні, до того як вони обростатимуть танками та конвоїрами.

Даний роман побудований у манері літературній, розроблений і відомій ще з античних часів, коли продовженням сюжетної лінії стає вже новий цикл оповіді, предметним змістом і об'єктом якої стають суб'єкти попередніх сюжетів, доля яких стає подіями вже подальших цих замкнених циклів оповіді, розкриттям яких і стає вже цілісний сюжет твору. Виокремлені розповідки вставлені одна в одну так, що вони одночасно є як причиною, так і наслідком подальших розповідей і тематичних ліній. Впродовж роману його тематичні тези продовжуються й повторюються ніби знову, але вже з новими відтінками. Різномірні, пов'язані між собою окремі теми, як розділи, постають розкиданими по усьому роману.

За подібного *формату*, системи викладу як варіанту системного аналізу, виокремлена риса чи цінність тоталітарної конструкції у силу її пов'язаности із іншими складовими саме на останніх і інтерпретується описується презентується, що й призводить до самозамкнености на собі істотних характеристик змістів цінностей системи тоталітарности й таким чином кожна окрема з категорій у більшій чи іншій мірі постає достатньою стосовно цілісного опису системи тоталітарности. У краплі тоталітарности можна побачити море здичавіння. Виокремлені риси тоталітарности трактуються як суттєві самодостатні для ініціювання тоталітарних відхилень й, водночас, як усього лиш складові у повноті системи тоталітарности. У статтях теми, як у категоріях структури тоталітарности, у

яких явище тоталітарності описується, - можна вибудувати ті чи інші низки ланцюгових зв'язків як логіку тоталітарності. Так, кажімо, виокремлена характеристика Дефіцит торкається відсутності глуздів на вихід із соціальних криз, відсутності несилкових рішень, відсутності осмисленості в управлінні, у законності, у товарній бідності, апологетиці аскетизму та зневазі до повнот світореальності, й подібне, а підвищенозначений брак світобачень у істинах та реаліях обумовлюється із ставкою на Містицизм, потойбічність, чудеса, культові ритуали й інший утопічний ілюзіонізм, який для своїх втілень у культуру вимагає оман чи фізичних силувань, а підвищенозначена характеристика Насилля є пов'язаною з примітивністю та непродуктивністю збиральницького способу життя, з невмінням освоювати реальні відносини у природі речей, з терором як способом подолання життєвих викликів, із спрощеним подоланням страху від збуреного соціального та інтелектуального хаосу, тощо, а по вищезначений інгредієнт тотальності як паранормальність, аномія, безвідповідальне свавілля є навзаєм пов'язаним із ознакою Екстремізм, із вдаванням до соціопатичних крайнощів, що породжують несправедливість та протизаконність, і таке інше, а підвищенозначена характеристика чи то складова категоріяльного апарату Спрощення є пов'язаною із одномірністю зодноріднення у тотальній універсальності, з недорозвитком свобод та спеціалізацій розвитку суспільних інститутів, з браком демократії, з апологією соціальної злиденності, із стлумленням прав особи та людини, з виродженням та загибеллю, виправданням жертвності, й інше, а складовою та передумовою підвищенозначеної характеристики Смерть є у свою чергу підвищенозначена категорія Дефіцит, й далі за переліком. Окрім того, що від однієї статті-характеристи можна за логікою послідовності понять помандрувати до вже віддалених від вихідних характеристик тоталітаризму, то ще й кожна окрема стаття тут таки на місці інтерпретується на коліві інших характеристик. Подібний виклад, де у окремих рисах тоталітарної організації проглядала б її цілісність, не видається авторам за заплутування читача. Цілісна специфічність явища тоталітарності увиразнюється не лише у контекстах інакшенормальних суспільних розвитку, а й у його представництві конкретними авторами та жертвовними виконавцями у особі конкретних історичних спільнот. У тексті йдеться не за змісти тоталітарних вигадок, які могли б бути іншозмістовими, йдеться навіть не за невинуватість послідовностей змістів того чи іншого тоталітарного вчення, а йдеться за можливості причетності змістів тоталітаризму вже до культури спільноти, яка пристала на них.

Виходимо з упередження, що й у словесному описові явища є закономірності, які залежать не лише від відносин у об'єкті опису, а й від знакової системи опису. Логіка останньої дозволяє вже не лише описувати, а й конструювати реальність, таким чином, що предметна реальність стає різновидом реальності мовної. Задля побудови останньої висмикуємо з буденної мови з приводу об'єкту дослідження сутнісні характеристики й інтерпретуємо ці дескриптори на інших, у цей спосіб множимо характеристики, встановлюємо між ними функціональні зв'язки, вибудовуємо ієрархію характеристик – і цю редукцію не вважатимемо втечею від предметної об'єктивності, а у семантичних іграх десигнат стає відкритим до неочевидного у денотаті, слова набувають евристичних потенціалів та креативності, феноменальні підходи навзаєм збагачують ноуменальні, - особливо як не надто захоплюватися симулякрами, розставанням з власне історичними подіями та глуздом. Інформаційні тези обігруються словесними ампліфікаціями задля їх розширення, а то й для виходу у прагматику соціального діяння. Мережа характеристик об'єкту опису стає відкритою, може бути доповнюваною не лише у деталізації, уможливленню розмаїт підходи до обґрунтування визначеного, кожна виокремлена стаття тяжіє до повноти представництва усієї теми статей. Визначення із власними оцінками у представлений грі з оцінками подій не спрямоване на заплутування конкретики подій означеними оціночними судженнями. Втім, яку б формалістику не накладали на сенси у можливостях їх метафізичних трактувань, жорсткий перехід до евристичної інформації за заданими формальними алгоритмами залишається справою сумнівною, бо розважання

підлягають саме логіці розважань. Задана структура розділів теми могла б нагадувати своєрідний енциклопедичний виклад теми поданої усього лиш не за алфавітною послідовністю статей, коли б структура претендувала не на предметний опис теми, а на подобу логіки чи то якихось закономірностей у послідовності теми розгляду.

Зміст викладу розбитий на такі собі атомарні поняття із яких можна ліпити судження синтетичні, послідовність яких, за метою узгодження логічного й історичного, і є викладом теми з критики тоталітаризму на прикладі московського комунізму. Манеру викладу теми можна чимось уподібнити письму де присутні разом знаки алфавіту, значки суміщених складів, ідеографічні малюнки, символи цілісних образів і архетипових картин.

Виклад матеріалу у тексті, у вигляді послідовності згрупованих у окремі теми заяв та тверджень, обумовлений приєднанням автора до тих шкіл, згідно яких: у аналізі реальних явищ виділяють та постулюють своєрідний ієрархічний алфавіт і такі ж штучні правила взаємодії цих констант. Знання про подібну механіку породження вже складних реальних явищ із виділених явищ простих й вважаються на разі знаннями достатніми. Так пов'язані між собою складові специфічних алфавітів виділяють у: арифметиці, геометрії, у багатстві мелосів музики, у словотворенні користуються власне розбиттям мови на літери та звуки, навіть неорганічну і органічну природу усіх матеріальних явищ всесвіту зводять до таблиць елементів фізичних та хімічних. Аналогічно і у сферах вже політичного життя можливо виокремлювати набір якихось синтетичних постулатів, на основі їх взаємодій конституювати ширше коло явищ аж до того стану, коли утворена таки чином картина буде наближатися до подоби фактів вже історичних. А вже зворотній рух, від фактів історичних рух до якихось спрощених понять, - саме й можна уявляти собі за знання про причини наслідків.

Характеристики моделі тоталітаризму, викладені у розділах тексту так як вони представляються авторові, протиставляються не відносно загальних понять та традиційних стандартів суспільства вільного, а протиставляються викладеним у тексті тим змодельованим характеристикам моделі суспільства вільного так, як вони представляються авторові. У тексті присутні розділи у яких особливості тоталітаризму відтінюються з полярних позицій.

Критика та суперечки проти явища загального концтабору під управлінням містики та її управлінців є розкиданою по розділах теми. Хоча переважна більшість розділів теми може представлятися характеристиками явища тоталітаризму, проте ціла низка розділів тексту є за назвою характеристиками явища суспільств антитоталітарних, суспільств вільних, правових, прогресивних. І у іменуваннях розділів присвячених критиці тоталітаризму можна знайти судження на виправдання чи обумовленість явища тоталітаризму; і у розділах націлених на докази правоти устроїв не тюремних можна віднайти критичні стосовно них характеристики. Доводиться не ототожнювати зміст викладеного та назву розділу.

Стрижневий закид, що його робить автор даного тексту видам тоталітарних світобачень за неправомірність та позакомпетентне вторгнення оціночними ідеологічними судженнями вже у динаміку конкретних подій та доказових фактів, - не надто заважає авторові компонувати модель тоталітарности саме у нав'язливо однозначних оціночних судженнях без необхідності посилань на факти, з яких можна робити відмінні оцінки. Поза бажання віднести текст до сфери політико-правової історії, автор намагається усвідомити віднесення даного тексту до літературного жанру. Слова тексту націлені на неперевищення їхніх розумінь автором.

Текст складається з оціночних суджень. Такими ж не задокументованими є посилання на інтерпретацію згадуваних у тексті подій. Подібний виклад матеріалу підлягає не лише контекстам гуманітарних прав на свободу висловлювань і критики, але є ще й прийомом на уникнення звинувачень у порушенні законних прав осіб які можуть видавати себе за об'єкт авторських зацікавлень. Супроти видів імперіалістичного загарбництва текст є критичним не тільки ідеологічно та світоглядно, а й у призначеннях усякої ідеології на сприяння правовому покаранню злочинів. Текст є не наклепом на репутацію режимів що плодять концтабори, а прилучається до тих хто працює на усунення подібних злочинів.

Передмова (2)

Оскільки роман є критичним по відношенню до одних позиціонувань та захисним стосовно відмінних, то з позицій відстоювання московського царства у малоросії можна закидати звинувачення на сторону противників імперської колонізації України. Свободу навіть абстрактних розважань підводити під статті. Утім, навіть воєначальники Червоної армії не додумалися своєю реакцією відповіді навіть за артилерійські чи бомбові удари вермахту по позиціях Червоної армії, не придумалися вичерпувати звинуваченням противника у розпалюванні недоброзичливої недружності. Бо арміїці були зайняті клопотами із обстрілу німецьких позицій. На війні, – як на війні. Московщина обсіла Край не за правилами, то й за тими ж правилами їй буде покладено край.

Текст є не просто переповненим оціночними твердженнями, як із них саме й складається. Словесні розважання видаються не лише за текстуальні факти, а ще й за опис власне фактів. Автор поділяє тезу про необхідність відповідностей між цариною науки та тим, що відносять до традицій гуманітарних. Коли наукою іменують навіть не фактологічні систематизації, у логіці об'єктивних відносин та законів достеменних для свого рівня знань, а ще й свідому відмову від тих оцінок етичного чи мистецького сорту, із яких усе ж таки роблять такого ж сорту не пов'язані із фактологією, але висновки прагматичні, тоді подібні втручання у факти уречевлені вже потрапляють як не у розряд безладу, так віддаються на відкуп дилетантизму, - коли науковці втручаються у сторонню їм сферу гуманітарну; гірша ситуація розгортається, коли ідеологи починають хибувати щодо своєї компетентності у царині науковій. Фактами тексту є не власне документована інформація, а судження оціночні. Оціночні судження з яких виключно й складається текст, ще й у послідовності художній, ще й представлений виключно набором слів, ще й у жанрі протилежному до полюсу науки, - усе ж не є повстанням проти фактології не оціночної.

Представлений текст перевищує розмір того психічного здоров'я, а, головне, часу, що його міг би дозволити собі згаяти читач даного тексту, зведеного до заклик: поменше довіряти простеньким казочкам. Утім не варто заощаджувати на словах, які могли б хоч якось блокувати чи урізати зваби у ідеологічні чудеса, віра у які занадто дорого обходиться.

Мистецький твір, яким і є даний текст, передбачає емоційне до нього ставлення, принаймні з авторської сторони. Що не є вадюю, особливо тоді як темою тексту є організація великих тюрем, а ліквідація цих тюрем є сумлінням автора як в'язня сумлінь. Звертання до заявленої теми є не виконанням посадових зобов'язань, як є аматорською спробою розв'язатися із сумліннями перед викликами такої ж особистісної для її невільника зони. Надмірнослів'я текстуальних розважань із висновками тривіальними для вільних людей у відкритих суспільствах викликане неналежністю автора до подібних суспільств та необхідністю розгрібати завали забобонів зони перед видимими загальниками свободи.

Хоча ствердження тексту не є викладом документованих подій, а є розважаннями автора з приводу ознайомлень автора ж з деякими відомими подіями, які подаються як факти з приводу розважливості автора, - усе ж у оціночному, ще й художньому описові патологічного соціоустрою орієнтиром залишався академізм. Авторським домаганням є сперти оцінки на підложжя подій, або ж не надто віддалити факти та судження. Маю надію, що свідоме негативне ставлення до великих тюремних зон є не упередженням, а наслідком ознайомлення із тамтешніми режимами. Як оціночні судження не прив'язати органічно до історичних фактів, то цього й не варто добиватися, не варто виклад естетичного гатунку надто вже присмачувати документалістикою.

Відмінності між особистісним досвідом проведення експерименту та, з протилежної сторони, загальноновизнаними і доказовими твердженням у даній сфері, можуть трактуватися вадюю суб'єктивістського штабу лиш у випадку порушення чистоти експерименту, - у даному випадку, як з перевірка тоталітарних режимів на їх асоціальну природу. Суб'єктивізм тексту є проханням вибачення лише за недостатньо критичне ставлення до концтабірних зон.

Текст є досвідом очищення на затруєння советським побутом, є рекреацією у собі норм свободи та людяности. Критика зони є домаганням вибачитися не лише за свою

особистісну соціалізацію у зоні, а ще й за фізичне там народження. Водночас це бажання полегшити вільне дихання на лише собі самому. Текст міг би бути корисним для повстанців проти зони колонізації та окупації. Але не для громадян вже вільних від зони та її загроз.

Для українця, який свої життєві сили зв'язує із свободою, - то бійка проти окупанта стає чином. І лиш ця необхідність марнувати життя усього лиш на створення умов для життя не дозволяє промовляти формулу про чуму на обидва доми.

Виходячи із природного чуття людяности, оформлених у стандарти моральности, або з причин звертання до свободи нуртуючої у кожній вільній людині, або з потреб правди і права, - то не можна не протестувати проти злочинів, вбивств, торжества безумних ідеологій до виконання яких людей примушують невігласи та крадії. А мовчазне потурання режимам загальної тюрми стає видом пасивної участі у роботі машини зла й концтаборів. Аж критика облуд тоталітаризму не повинна залишатися чи обмежуватися теревеннями про розпачливі звороти долі. Критика тоталітаризму має результуватися у притягненні конкретних злочинців за доказові інкриміновані їм злочини. Опісля треба робити висновки із недопущення на подальше подібних соціальних аварій.

Зважаючи на те, що і у фізіологічному плані, не кажучи вже про шляхи соціалізації і окультурення, новонароджена людина представляється хіба що проектом, - й подальші позитиви становлення людини можна витлумачувати як зростання над вже перейденим. Цей поступ, починаючи із іще не підвладного, не може не бути проблемним, може включати помилки, може уявлятися варіативним, - одначе, зрештою, долею людини стає те, чого вона досягла у своїх осмислених призначеннях. Подібно й нація отримує від попередників саме гострий меч. Критичними призначенням якого у рухові до мети необхідно вміло користуватися у розрізненні ним ворогів та друзів. Не можна терпимо уживатися із тим, що для особи чи національного організму є злом.

Хоча опис у тексті явища зародження й функціонування усезагальної зони облуди та примусу є дослідженням не науковим, а таким собі художнім філософствуванням, проте й подібна публіцистика на своєму рівні фіксує ті зв'язки та відносини між характеристиками та особливостями зони тоталітаризму, які не є надуманими чи обумовленими виключно позиціями автора опису. Коли у тексті підкреслюється, що екстремістська чи неадекватна ревізія цінностей та надання їй ваги соціального проекту тягне за собою аварійне спотворення традицій та установ суспільного життя, - то цільовою авторською позицією є застереження від необачних вірувань у пропозиції від дилетантів чи махлярів. І тут міра правди та об'єктивности у критиці тоталітаризму може, всупереч авторським цільовим призначенням тексту, може стати якоюсь рекламою тоталітаризму, а то ще й, не дай Боже, рецептурою для експериментувань із ідеологічними химерами.

Оборонські позиції на користь такого собі націонал-патріотизму супроти освяченої модусом тоталітаризму імперської агресивности є не так упередженням авторського тексту, як є практичною необхідністю часу та обставин відстоювання прав та свобод проти ідеології кримінальних зазіхань. Єдиним та виключним упередженням є домагання автора текстом взяти у союзники ту об'єктивність яка перебуває на стороні добра, звернутися до розмаїтих та відкритих позицій, до зняття світоглядних та абстрактних забобонів перед критицизмом, аби не бути нерозважливим у розважаннях. Потрібна, принаймні, літературна доказовість у пику ставкам на чудеса, потребуючі зони для втілень чуда рятівних спрощень.

Це правда, що у тексті брак імен та чисел підмінється надлишком літературщини, але не вірно, що упередження на винесення простого присуду на conto явища зони, ще й звинувачення вже задалегідь заготовленого, передувало розглядові теми. Бо у тексті є домагання віднайти рації, причини, затребуваність, наслідки, історичні умови, зв'язки означеного феномену. І завдяки розмаїтості підходів неприйняття зони тоді й ставатиме доказовим. Ефект спостерігача, за якого а чи одна крайня позиція повного відсторонення від об'єкту дослідження, а чи полярна позиція, за якої дослідник парадоксально стає об'єктом та заангажованим учасником свого, наміченого як безсторонне, дослідництва, - дає є у рівній

Передмова (2)

мірі аналіз навіть не односторонній, а хибний. Обгрунтованости опису вочевидь не зашкодить врахування задля того різнобічних факторів та чинників. Дотримання лише одного погляду веде до не прорахованих ризиків. Різноманітні підходи наближають не лише до суцього, а й до необхідного у предметі розгляду. Дурна нескінченість провалля у причинення злочину не повинна вести до виправдання самого злочинця. Зрештою спотворення явища задля цільового управління ним є не лише вадою, а ще й метою дослідження та пізнання. Упередженість на істини, міру критичности на розмір достеменности, а то й розроблености, зацикленість на свободу та людяність – є тою вадою, яку ще можна пережити. Текст друкується не лише для того, аби імовірні читачі второпали авторські виклади кодів, регламентів, імперативів зони неволі, а для застережень від зони як місця небезпечного для загравань із нею, для протиставлень її потребам людяности.

Хоч стандарти свободи, захисту людської гідности, прав, заробленої власности, відстоювання доказових істин, співпраці у поступові прикметні своєю об'єктивністю, - на відміну від їх порушень воліннями грабежу, насильств, беззаконня, нелюдяности, спотворень правди та шахрайських маніпуляцій із неймовірними чудесами, - проте захист того, що знаходиться по цей бік добра потребує зусиль і не може не бути проблемним. Хоч оціночні твердження тексту стосовно явища та особливостей тоталітаризму орієнтовані на неупередженість та різноплановість, проте критика ідеології, яка за визначенням є ревізією цінностей, ведеться з ідеологічних же позицій. Не кажучи вже про те, що й у сферах далеких від літературних саме вимірювання об'єкту вже фізично порушує його рівновагу. На загал, - то заангажованість не обов'язково тотожна занепадництву.

Даний текст це той випадок, коли опис ведеться із середини об'єкту спостереження зацікавленим суб'єктом, коли свідомо ставиться завдання зміни курсу подій, себто за відсторонену й абстрактну об'єктивність тексту не йдеться. Зона громадської неволі неприйнятна не із самих естетичних чи містичних спонук. Автор свідомий того, що представлений тут осуд тоталітаризму за його упередженість та відповідне спотворення тоталітаристами адекватности подій, що не достеменно обіцяє розвитку, - є зумовленим не академічною безсторонністю. Маю надію на усвідомлення самоцінностей свобод, на відстоювання людяности від поневолень, на вдосконалення визвольних змагань національних культур проти імперської агресивности. Коли збирачі земель і народів не лише успадковують спадок чекістів, а й модернізують його запозиченими добавками капіталізму та демократії, - тоді не тільки жертви комунобудівництва залишаються даремними, але й прирікаються на жертвовність і майбутні покоління у безвідповідальности за злочини; коли постімперські простори залишаються поцяцькованими монументами советської зброї та її вождям, що очолюють рейтинги популярности, - тоді виправдана індустрія концтабірности визріває необхідністю не лише минулої, а й майбутньої історії московської культури; коли московський варіант німецького комунізму звинувачують у невтриманні імперського зібрання народів чи подають комунізм як вище досягнення російської культури, - тоді варто розібратися з розподілом нагород та звинувачень між метрополією та колоніями. Хоча моделі тоталітаризму залишаються у історії людства, варто їх не зараховувати до історії людяности. Розважання за те, що за знищення людей у тоталітарних зонах мають відповідати ідеологи зразка конфуціанського чи марксистського є розважаннями, скоріш за усе, не художніми та такими, що переносять провини зла саме у тканину людського буття, а такими є розважаннями, що беруться зняти відповідальність із конкретних народів та їхніх культур. Перекладання провин національних культур вже на спокуси простих відповідей тоталітарних ідеологій, а чи навпаки, залишаються проблемними, коли означеними поєднаннями культури та тоталітарности пишуться як жертвами не даремними. Варто класти край тим містичним збоченням, які ставкою на силу у силу вторгнення у суспільну реальність, здатні останню вивести за край реальности. Із реалій суспільної історії та екстремальних періодів культури народів автор намагався виокремити логіку й інтенції тоталітаризму, аби реалії

тоталітаризму не загубилися у логіці суспільної історії, аби тоталітаризм не претендував на реальність своїх втілень.

Зрештою зона тюремного розпорядку розповсюджена на усе суспільство, у якому безправні раби гарують безкоштовно на користь своїх наглядців та прославляють виключно мудрі рішення цієї Богом обраної кліки, - не може бути тривалою у антилюдяности. Бо сплетеними із слів химерними прожектами віровчення не вдасться замінити собою достаток прогресу; бо не може бути таких централізованих рішень зі сторони, які б витіснили собою свободу людини, логіку речей, раціональні закони; бо бандити при владі та звитяжці у насильстві не можуть підмінити собою право, мораль, людський розвиток. Проте усякі стандарти свободи та доказовість законів суспільного поступу не можуть самі собою захистити від замахів, коли громадяни не відстоюватимуть себе від кримінальників та пройд.

Тоталітарні режими скорше виглядають звичними для суспільств архаїчних, застійних, будованих на брутальному визискові мас підданих, аж для спільнот продуктивних, де стверджена демократія, зона дисциплінарности скорше виглядає аномією, - проте від вибуху зоноподібности не застраховані й цивілізовані спільноти, а закон та гуманізм можуть панувати і у спільнотах технічно відсталих. Подібно до того, як потенційно корисні винаходи наукові чи твори художні спершу ще до їхньої популяризації мають вузьке коло користувачів, почасти обмежене власне винахідником, то й іменоване а чи тоталітаризмом, а чи демократією є явищем не так закономірною, як є особливістю життя конкретних спільнот. Історично чи соціально існує не якийсь змодельований тоталітаризм, а жива спільнота, - проте у тексті аналізується саме модель, а чи робляться спроби на словесному рівні встановити зв'язки між виокремленими особливостями зони примусу. Змістами нижчеподаного тексту є не життя якогось історично певного соціуму у ознаках його тюремних звичок, а сама модель тюремности, - аби у усвідомленнях її небезпеки уникати її. Фактично текст є апологією тих цінностей, які іменують західною цивілізованістю.

Нема сумніву, що ідеали гідности, права, свободи, прогресу, гуманізму є ідеалами, прийнятними умовностями залежними від рівнів окультурення спільнот що їх дотримуються. Ці універсальні міфологічні постулати доказуються, верифікуються, спростовуються саме у межах цих духовних норм. А не посиленням на практику їх втілення; навіть наукові підходи до трактування подібних ідеалів не зарадять проблемности відмінних їх трактувань у спільнотах концтабірного типу чи спільнотах відкритих до праці на основі заробітку. Але різниці ці існують.

Основною облудою, помилкою, фальсифікацією зі сторони досліджень з приводу тиранічних режимів є подання подібних режимів і політичних сект як якоїсь хвороби, що знічев'я, звідкілясь, невідомо нащо налілася на спільноту та спаскудила її безневинну долю. Для тих, хто з приводу терору ремству й розглядає його як нещастя, виникає спокуса предмет свого дослідження відривати від власне народу який став жертвою тоталітаризму. Неправдою є аналіз дисципліни чергового Нового порядку як феномену самостійного. Бо спочатку існує народ який є суб'єктом зони, а вже потім розробляються структури зони. За долю народу відповідає він же; безглуздя є перекладати провини на сторонні зловорожі сили, на зваби чи терор з їх сторони; ніхто народіві не винен за успіхи його культури.

Метою роману є критика представленого комуністичним адмініструванням питомого московства. Проте сам факт історичного провалля утопії, на здійснення якої було затрачено мільйонні жертви, - не може не знецінювати претензійну аналітику роману.

Однак слова та твердження тексту мають ще й *прагматичні* цілі критики режимів великих тюрем, аби та критика сприяла устрою відкритим до свободи, права, людяности.

Ми живемо на часі лавиноподібного прискорення конструювання знань як про будову космосу, так і у заглибленні у мікросвіт. Наші будні виразно стають залежними як від наукових технологій, так і від одночасного творчого вигадування казок. Але коли від технічних винаходів, - які не є спрямованими на удосконалення засобів масового ураження, - маємо вигоди, то новаторство у осібній сфері духовного і соціального життя, за якого

руйнуються передуючі норми, а то й поняття пристойного із заміною їх вже на утопії, - не завжди йдуть на користь суспільного здоров'я. Оскільки реалії культури істотно залежать від взаємин між спільнотами з приводу відмінних ідеологічних орієнтирів, то виникає необхідність протиставлятися політичним режимам замішаним на містиці.

Безпосередніми і практичними наслідками гуртового режиму тоталітаризму, коли особа своїми інтересами і життям платить за виконанням нею приписів режиму, стає те, що зрештою особисто ця особистість у захопленому атакою окопі оскаженіло штрикає багнетом іншу особу віддану служінням вже своєму рідному режимові. Не зважаючи на те, що люди не були знайомі і не ворогували до того як їхній режим правління не оголосив відмінне соціальне управління носієм агресивного зла, а себе захисником добра.

Тоталітарні режими завинили у пролитті ними крові. Але їх практична ненормальність є наслідком від причин ідеологічної аномальності цих режимів, дисципліна яких є світоглядно зведена на віроучительній містиці, забобонах, чудесах. Історичну практику втілення ідеовчень тлумачать і хейтять конкуруючі із ними віроучення як прояв мирського сатанізму та усіляких помилок; тоді як духовні засади власної догматики освячуються та оправдовуються кожним осібним віроученням. Оскільки усіляка доктрина абстрактна не лише претендує на представництво собою останніх критеріїв і досягнень абсолютної та виключної правоти, як ще й тим самим обґрунтовує завдання буття своєї нації, - то конфлікти між самодостатніми соціальними організаціями представляються безугавними у змаганнях. Спрощені пропозиції на утамування мирських конфліктів через дискримінацію геть усіх ідеологій та призменшення їх призначень у соціальному житті, ставка на виключно позитивну проблематику – видається ілюзорним прожектором. На будь-яку ідеологію неможливо знайти зверхнього арбітра. Однак не усі ідеовчення є однаковими чи вартими одне одного: є серед них відзначені меншою ненавистю та відносно більшою людяністю. Тож даний текст є не так критикою тоталітарних ідеологій, як є аргументацією на користь культурного кола, що його іменують західництвом. Ідеологію якого варто боронити від стихій безладу. Представленого на часі соціалізмом. Який вже і за океан перебрався.

Хоча висловлені у романі твердження є критичним до злочинів вчинених під прикриттям, оправданням, посиленням на чудеса світлого майбуття комунізму чи приваби тисячолітнього рейху, - але роман не є походом проти вірувань, не є якимось панегіриком на честь довіри лише конкретним справам не віруючого ні у що, ображеного з усіх сторін, цинічного і хижого навсібіч егоїста, який свої подібні асоціальні інстинкти оправдовує посиленням вже на прагматику сцієнтизму. Критика у романі надуживаннями: інтегрального колективізму, містицизму, жертвовності, насильства, спрощень, месіанства, фанатизму, штукарства, поєднань несумісного, агресивності, нелюдяності, грабіжницького бандитизму й вартостей, до яких вдавалися будівничі концтаборів та геноцидних пошестей, - є критикою вартостей використаних для зла, або кепсько прорахованих на досягнення ними добродійств. У романі висловлюється не недовіра високодуховним ідеалам, а зворотне: покладання на якісність творчих ідеалів які можуть і мають бути підкріплені практикою прогресу, удосконаленням свободи і гуманізму.

Текстові твердження є критично налаштованими до тих явищ, які стали чи стають вже не лише архаїчними, як ще й злочинними. Зокрема до: повернення до видів рабства, - і це у часи індустріалізму; до зациклень у окремих спільнот у месіанізмові; протиправним стають колонізаторські загарбання народів і винищення тамтешніх культур, у той час як усі народи заслуговують на власну самоправність. А водночас текст солідаризується із годящою вже для будь-яких часів критикою зловживань одномірними підходами до справ. До видів глупства, з наслідками помилок і аварій, слід віднести зловживання тою містикою, якій надають вид псевдонауки. Особливо тоді, як химери є не так особливостями традицій народів, як є незамуленим глупством. Зокрема шкідливим представляється тренд на замішування визначених досягнень у культур та, з іншої сторони, казок, утопій, а то й маній психопатичних. Присікатися до ідеологічних аномій доводиться лише тому, що їхньою

паствою і жертвою обману стає чимале число фізіологічно здорових людей. Попри те, що змісти глупства такими за фактом й залишаються, - навіть коли б із ними не сперечалися.

Борони Боже, вважати цей роман спрямованим проти усіх ідеологічних вірувань як квінтесенції явища духовного життя, як ціхи культури, як останнього скарбу нації. Аж навпаки. Щоб досягати успіхів у справах, то вони мають бути доказовими. Фундаментальною основою усієї ієрархії причин є ідеали безпричинні. Місце їм у експектаціях, в утаємниченому, у перехнябленнях у осібні цінності абстрактні. Відстоювання довільно яким народом освячених таїною інерції своїх питомих традицій не має залишатися у нормах, так званої, готентотської моралі, за якою кривди противнику ототожнюють з вигодами для протагоніста. Навіть абсурдистські світоглядні забобони різняться якісно, не кажучи вже про їх соціальний праксис.

У тексті критикуються поки ще не відпрацьовані ідеологічні химери большевицькі. Але текст є не повстанням проти духовних цінностей і високих ідеалів, які рухають відданих їм, - бо абстрактні ідеали не можуть не надихати пошуковців зайнятих розв'язанням проблем як технологічних, так і смисложиттєвих, - аж у тексті висловлюється незгода із злочинним використанням асоціальних утопій із змістами знищення неправильних, на думку маніяків, класів і рас, ринку і демократії, моралі і права, інших ворогів, яким ці творці концтаборів обґрунтовували своє усевладдя. У тексті критикується те, що облудно видають за духовність.

Наукові твердження можуть згуртовувати людей у організовану спільність лише у тих крайніх випадках, коли вже остаточно хворі на голову владоможці беруться спростовувати об'єктивність закономірного. Але в усіх інших випадках суспільство склеюється у цілісність саме довкола ідеологічних міфів і тих цілей, що їх не визначити навпомацки. Тож у критиці ідеологій ходить за те, щоб вона не заходила далі тих лімітів доцільности, за якими починається шкода від надмірно абсолютизованих вірувань.

Правотою роману є сам роман, а не наведені у ньому факти чи кваліфікація автора.

У романі йдеться про неприйнятність такого явища, як покриття країни мережею концтаборів і будов Нового порядку у яких визискують трудовобов'язаних в'язнів, про злочинність тотального над громадянами контролю будованого на містиці. Тож роман є голосом солідарности, захисту, підтримки концерту прав і свобод. У романі критикуються ті види поневолення, що їх оправдовують посиланнями на втілення щасливих утопічних проектів абсолютистських. Більш того, у романі об'єктом критики є ідеологічні настанови на зняття мало не усіх запобіжників аварій у будові культури, - бо саме деструктивність і безлад ведуть до тотального гуртування вже у концтаборі.

Вірування у екстремально спрощені, заквашені на звертаннях до чудес та утопічних обітниць, одномірні прийоми розправи із усіма проблемами та ворогами; а також соціальні гарантії тюремної харчової пайки для трудовобов'язаних та слухняних виконавців культових приписів святого учення абсолютистського; ще й доповнені ненавистю до тих підприємців-капіталістів, які під свою зажерливість підгрибають більше, ніж, то відповідає поняттям справедливости та відкритости до кар'єрного росту для усіх інших талановитих громадян, - є непереборним мотивом симпатії до зони, чинником її спорадичного породженням, не зважаючи на втрати при цьому: розуму, права, самого життя віруючих у химери.

Коли всупереч фактам трагедії у будованні тоталітарних режимів заснованих на містичній ідеологемі, всупереч горю від гори небіжчиків зведеної ревнителями обітованих чудес незмінними залишаються сподівання прихильників чергового Нового порядку у ще кращому повторенні абсолютистських химер вже новому їх викладі, - то повторення тої зайвої незгоди із проявами тоталітаризму, якою є даний текст, представляється не зайвим. Автор роману ломиться у здавалося б відкриті двері, коли вкотре злочини розглядає злочинами, химери - химерам, облуди - облудами, а нормальність - нормою.

Текст представляється приєднанням ще одного голосу до загалу критиків ошелешених комуністичними методами геноцидними на: пограбуванням багатів, улаштування лагерей для трудового перевиховання вже бідарів, на глобальну експансію

колонізаторської московізації. Проте ексцеси більшовизму є неперервною тяглістю звичного московського збиральництва чужого добра. Більшовизм є не більш як заміною системного істеблішменту вже на диктатуру декласованої секти ідеологічної. Подальше улаштування означеною номенклатурою пограбування вже будівників комунізму, - розворот експропріаторського одержавлення вже на приватизаторське роздержавлення, - є тою самою незмінною інерцією культури московського збиральництва. Якщо називати його культурою.

Загарбницькі походи проти наступних сусідів, їх пограбування і силування, інколи засобами геноциду, кріпацтво, облудні обіцянки, усевладне свавільство, порушення норм і законів, агресивна войовничість, - це торжество бандитизму, байдуже під комуністичними чи демократичними гаслами, є не якимось нашестям нещастя чи мороку на Московію, не є якоюсь навалою військ Чингіз-хана, чи відхиленням у більшовизм, а є власною питомою історією збиральництва. Ніколи ще у Московії так не заливали, не крали, складуючи крадене вже на Заході, як це має місце на часі рецидивів комуно-демократичного збиральництва.

Дієво сперечатися у критиці зони тоталітаризму можна лиш тоді, як остання є видом історичної реальності, коли віруваннями у чудеса люди керуються, а критика, у свою чергу, представляється видом альтернативної чи супротивної реальності соціо-культурної. Усі інформаційно викладені легендарні уявлення й відповідні способи поведінки не можуть не бути тим феноменальним надбанням культурного життя, яке має своїх специфічних прибічників, - попри те, що із останніми можуть не згоджуватися не лише адепти відмінних точок зору, а ще й природа речей, доказові факти, здоровий глузд. Не важливо що ірреальне там же й залишається поза реальною дійсністю; неймовірність чудес перестає такою бути, коли у ймовірність чудес вірять; не може бути таких безумців чи злочинців які не знайшли б, не винайшли б для себе світоглядних виправдань. Можна залишити сподівання на те, що вказівки на фантазійність утопічних марновіств чи звинувачення маніпуляторів із потойбічним у пролитті крові й стражданнях завданих втіленням віровчення останнє окраде чи уріже на фанатичних вірних. Навіть витіснення злочинних режимів вже на маргінеси належності до культури залишає похибку виникнення режимів неволі як обґрунтовану для свого місця й часу, на разі як утопії та міти стали затребуваними. Навіть за межами своєї історичної доречності і московський комунізм, і нацизм матимуть бодай не чисельну, але нездолану народну довіру. Що лише має спонукати критику режимів загальної тюрми. Реваншизм недобитої Московії вимагає спротиву й відплати. Не перебулий агресор далеко ще не досяг стану байдужого до нього ставлення зі сторони не певних переможців.

Нема сумніву у розрізненні з-поміж собою совєцького та нацистського варіантів тоталітаризму, - проте ці відмінності подібні варіаціям зла, кримінальності, неправди. Мало того, що абсолютизація ставок на класову чи на расову виключність вступає у протиріччя із ліберально-правовими устроями країн і народів, аж диктатура пролетарського комунізму і нацистський новий порядок, - у ідеологічному представленні ними відповідно московського і німецького імперіалізмів, - до того ж наразилися на прю ще й між собою у анексіоністській дільбі ще не завойованих країн і народів. Поразка нацизму, ототоженого із німецьким патріотизмом, ту батьківщину порятувала у спосіб повернення до вільного світу; тоді як перемога прив'язки за Родіну – за вождя зруйнувала ту історичну Родіну так, що й відмова від комунізму не виручила втримати укупі підбиті імперією ще не колишні народи.

У визволенні українцями себе та народів від історичного московства ми зацікавлені не у його декомунізації та утраті москочитами звичок збиральництва, а – у зворотному. Руйнування країни історичного ворога є лиш підпорядкованим елементом від позитиву українського суверенітету у діалогах із вільними країнами. Оскільки нав'язування історичному московству московства комуністичного не йде на користь, то варто було б останнього навіть пушинки здувати. Задля цілей сприяння рухові українського визволення бажано від'єднувати його від спокус тоталітарної актуальності; тоді як задля тих же цілей годиться зв'язки фашизму й комунізму виявляти стосовно автентичного московства.

Передмова (2)

У бійці проти усіх поневолювачів покладаймося спершу на власні сили, вслід на власні сили, відтак на власні сили, затим на союзників які покладаються на наші сили.

Диктат примітивізму, включно і з тоталітарними режимами, - не йде на користь інфікованому його правлінням суспільству будь-якому. Правова демократія, творчі свободи, науковий раціоналізм – більше сприяють прогресові. Утім для імперської Московії її занепад не має жорсткої кореляції із зміною галузі то на капіталізм, то на реакцію більшовицької диктатури, то знов на роздержавлення вже олігархічне, то знову на реваншистську інтеграцію у фетиш вже Рускава міра, - оскільки імперія як загроза має бути і буде розвалена, у довільно яких іпостасях соціального ладу, навіть за умов лібералізму, а особливо у домаганнях на її вестернізацію.

Критика тоталітарних устроїв має зводитися радше не до їхнього виправлення, бо поліпшення зла може бути лише вдосконаленням зла, як зону неволі годить просто руйнувати й вкладати під ноги поступу будови позитивів культури. Зважаючи на те, що зло, себто хибні та позаісторичні моделі суспільного ладу, містять у собі всередині зерна неможливого, - то сприянням критиці тоталітаризму почасти може бути навіть підштовхування його до потрапляння у пастку, де тоталітаристи через кров жертв намагатимуться добитися успіху втілення своїх маній і зазнають зрештою поразки. Вірогідно, а то й припустимо, що загибель московського зібрання народів мала б довші часові виміри порівняно із ситуацією перетворення імперії вже у зону комунізму. Проте подібний шлях провокації успіхів зони, а то й потурання злу - є не лише надмірно вишуканим прийомом покладання на логіку історичних стихій, як відсутність прямого спротиву щодо зони неволі занадто дорого обходиться таким хитрунам, які намагаються заробити на торгівлі власною смертю та заробітку на самогубстві. Зло треба ліквідувати ще до його настання, у самому зародку, а не опісля переконання у його провальності.

Маю сподівання, що із самого тексту буде видно, що критичне ставлення до явищ тоталітаризму є не упередженням, а наслідком розважань щодо явища. До слушних контраргументів не можна не вслухатися. Серед занурених у тему дійсно небезпечними є ті фанати, які звідти й не думають виринати. Текст створювався не для конструювання, а для розмивання міфів неприйнятних для противних щодо них упереджень.

Замір на те, аби аналізувати явище без упереджень у повноті можливих підходів, включаючи до об'єкту безстороннього підходу й концтабірні режими, то противною стороною запитів на людяність і право – подібна, буцімто не суб'єктивістська, відстороненість не може не містити тверджень, які у тій чи іншій мірі допускають та оправдують явне зло. Але розмови про те, що буває таке що не буває, або ж спроби розчинити явний злочин у масиві облудних слів ні про що ірраціональне, або ж спроби оббілювати злочинця посиленнями причинними на його важке дитинство, - не повинні звільняти злочинця із лави підсудних. Тож коли у наведеному нижче тексті можна надібати тези, тлумачення яких можна тлумачити на користь тоталітаризму, то такі тлумачення просто не повинні тлумачитися на користь тоталітаризму.

Полемічний текст є учасником не безневинного пошуку абстрактних правд чи стандартів які б задовольнили бійців з усіх сторін, аж критика одних позицій задля захисту відмінних постав є видом бійки у сфері ідеологічній, коли жертвами атак на світогляди стають не самі лиш слова та символічні ритуали.

Аварійні клопоти з розбирання завалів, викликані централістичним тоталітарним устроєм, починаються для європейських країн та народів лиш тоді, коли обґрунтовані містиккою режими зони у цілях спрощеного грабежу вторгаються до європейців. Проте у випадку, коли грабіжники поїдають ресурси зони своєї окупації, то означені сповідники усееднання не становлять загрози для національних країн, більш того, непродуктивні режими орієнтовані на споживацтво стають вбудованими у здирницькі інтереси розвинених країн до яких помпують сирівці з низьким рівнем переробки. Якости та переваги демократичного та недемократичного устроїв можна порівнювати між собою лиш тоді, коли вони перетинають

кордон кола своєї культури й домагаються розповсюдити його на атакованого супротивника. Зона примусового визиску та, з іншої сторони, простір свободи є просто різними.

А проте, устрої зведені на сподіваннях невичерпності ресурсів для їх грабування, устрої де заощаджують на витратах та проблемах продуктивної праці у сподіваннях випередити ринок підприємницьких господарювань, виродженські режими полювань на невідтворювані джерела, - гарантовано поступляться спільнотам креативним.

У даному тексті явище тоталітаризму, - як захоплення суспільства вірусами заміщення соціальних інститутів вже на негодящі програми ідеального щастя з віруваннями у чудеса, - подається на прикладі комунізму московського. Але помиляються провідники розвинених країн, - де діє право, демократія, ліберальне підприємництво, свобода слова, - що вони, слава Богові, є звільнені від проблем московських. Бо ці принципи розподіляти чуже майно, чужі свободи і права, чужі вірування, чуже життя, ці ідеї замішувати усе та усіх у безлад рівності, ці помисли на допущення аварій і криміналу задля демонстрації розвитку і відсутності заборон – є явищами, що прослідковуються у різних спільнотах впродовж реальної історії. Московський комунізм це дзвінок попередження для євро-атлантизму.

Змістами даного тексту є критичні присікання до таких класичних представлень тоталітаризму, якими є московський комунізм чи німецький нацизм. Одначе ці історичні режими аж ніяк не є якимось потойбіччям від суспільного життя визнаного за норму європейську. Устрої централізованого контролю і опіки над підданими можуть визнаватися таким собі захворюванням специфічних особливостей західної культури вже на традиції китайського етосу у службових відносинах між масою та сином неба. Даремно євро-атлантисти розраджують себе упередженнями про те, що концтабори є виключністю самого лиш питомого московства. У тексті йдеться про перестороги, про загрози, у тексті ведеться за майбутнє Штатів, які вже заливаються повинню соціальної опіки над страждальницькими утриманнями. Українство тут має стати гойними ліками на зродження західної цивілізації.

Профіти, які дісталися Заходу внаслідок європеїзації московства на часі дезактуалізації комунізму і удаваної його ретиради у холодній війні, у вигляді перекачування на Захід московських сирівців, інвестиційних капіталовкладень, афіліювання запорєбрика вже до забурга, - суперечливо лише стимулювали московство ерефії у його антизахідництві.

Більше того. Критикований мілітаризм, експансіонізм та ідеологічний догматизм московства є проявом мілітаризму, експансіонізму та ідеологічного догматизму культурного кола західної цивілізації. Бо московське збиральництво не лише постійно орієнтувалося на взірці європейські, але московці є, радше, епігонами як здобутків, так і соціальних недуг явлених у історії західного світу. Московство це відображення у дзеркалі проблем, які зобов'язані бути там побаченими суб'єктом іменованим Заходом. Московський тоталітаризм є поверхневим представленням проблем спричинених як у тілі євро-атлантизму, так ці проблеми, - коли не знаходити годящих відповідей на загрози від зваб простих, казкових чи диктаторських управлінських рішень, - потенційно є небезпечними для країн, які вже прилучилися до кола західництва, а чи на це заміряються. У історії європейців, посеред фактів масового рабства, віроучительних облуд різноманітних екстремістських сект, з помірних варіацій розгнужданого грабіжництва, колонізаторства аж до геноцидних його проявів, посеред епізодів реакціонерського ставлення до наукових винаходів, до просвітництва, до гуманізму, - то московський абсолютизм чи диктаторство, кріпацтво, нищення національних особливостей народів окупованих, виховання ідеологічної єдності мас, ретроградська стабілізація єдинанеделімства, боротьба з ворогами, захоплення гуртовою мобілізацією, маніакальними гіпотезами утопічними, месіянством, заміри і успіхи розрівняти усе та усіх до порожнього місця безладу і загибелі з торжеством на могилі вже Нового порядку, – виглядає порівняно безвинною забавкою. Але цей умовний у його питомих особливостях Захід постійно знаходив у собі сили на переборення негативних трендів занепаду, являв і являє творчу енергію. Задля долучення до хору критиків московства, московства як підметної хвороби Заходу, й набраний даний роман.

Передмова (2)

У романі критикується тоталітаризм, як одна із сутнісних характеристик соціалізму. Соціалізм же, як поміч та опіка соціально упосліджених мас, своїм ворогом, себто джерелом звідки соціалісти беруться здобувати ресурси для свого процвітання та проїдати награване, - є усі види спільнот зайнятих саме продукуванням товарів та творчих збагачень культури. Це присвоєння чужого і його споживання не може не мати відповідних закономірностей. А саме: ненависть до жертви, як оправдання її пограбування; з відповідною забороною механізмів збагачення та самого існування продукуючих спільнот; хибну віру у спроможність побудувати життєздатне суспільство саме на споживацтві; задля здійснення протиправного насильства не обійтися без мафіозної дисципліни і мобілізації нападників; у зоні регламенту встановлюють рівність, універсальну однаковість, колективну одномірність з відповідним відстрілом і очищенням від усього та усіх осібних однаків які витикаються із колони; оскільки умовою буття зони контролю є здобичництво, то його об'єктами визиску не можуть не стати самі грабіжники, перетворювані у трудозобов'язаних каторжників що гарують за соціальну пайку харчову. Відносно легкою жертвою торжества соціалізму стає московське царство, бо воно й створювалося збиральництвом та покріпаченням мас самих колонізаторів. Аж і передові країни кола західної культури, де підприємці є зайняті виробництвом, - також можуть стати жертвою соціальної помочі знедоленим верствам.

Слова роману є критично налаштованими до соціальних устроїв у яких перемелюють людей, людську свободу, гідність; текст є ще однією спробою розібратися із причинами потрапляння суспільства у глупство та одержавлену кримінальність; текст є домаганням розквитатися із конкретними злочинами допущеними конкретними особами. З тим, щоб критика посприяла створенню умов оздоровлення звичаїв. Аж у тому й складнощі відповідей на пришестья демагогічних рецептів тоталітаризму, що його жертвам ніхто зі сторони не винен у зраді не відстоюючим свободам; що по-можливості треба уникати перекладання нещастя на сильніших від тебе ворогів. Так критика московського комунізму постає безглуздом, а то й абсурдним заняттям у імперській Московії, для торжества якої тамтешня людність і вдалася до комунізму, продовжує пишатися своїми на цьому шляху перемогами, або критику концтабірних прийомів збиральництва людей і народів вважає наругою над своїм великодержавством. Критика московської зони більш терпимо сприймається у країнах, людність яких спромоглася зберегти й розвинути незалежництво своєї культури та батьківщини. Сторожке ставлення до окупації зі сторони самозваних старшобратів та їхнього зонівського окультизму складніше дається на Україні, малоросійство якої є не лише наслідком, а ще й є причиною участі малоросів у завойовницьких походах імперії. Істотні причини московізації українства мають наполегливо віднаходити українці у собі. Недостатньо просто відгородитися від зайд, замало посприяти визвольним рухам народів на визволення від урізаної, але ще суцїої імперії, забракне клопотів на повернення росіян до числа народів зайнятих продуктивною працею, - але у нас невичерпним має бути критичне виправлення допущених нами втрат нашого суверенітету, аби надалі розвивати свободу українства. Українство потребує постійного і завзятого очищення від послідків окупації; аби розвиватися на власних підставах вільного українства.

Текст націлений на не лише ментальне очищення батьківщини українців саме від малоросійства й відродження таким чином питомого національного українства від буцімто транснаціональних імперських зазіхань автентичних московитів. Україна має не лише відроджувати своє європейство затруене звичками московських поселенців на безопірну експлуатацію обсадженого ними Краю, як маємо будувати своє європейство потрібне не для оптимізації зверхників, а для звільнення від усяких загарбників у візії вольної волі українців.

Відстоювання українцями своїх національних прав та повноцінної участі у взаємозбагаченні націй через обмін досягненнями передбачає дослідження тих правд, де українці не лише під тиском інтервентів, а самохітно останнім слугували у пригніченні не лише українців, а й на ролях посіпак обслуговували загарбницькі інтереси імперій.

Запроданство підлягає критиці. Необхідно у собі своїми силами та сумлінням долати поступливість у зраді свобод, аби свободи предметно нарощувати.

Терпиме ставлення до колонізаторів та їхніх посіпак які обсіли Край є злочином що потребує виправлення у спосіб притягнення до відповідальності передовсім проповідників подібної терпимости. Хибною є й стратегія відгородження від тоталітарних режимів. Помилки, допущені браком своєчасних адекватних реагувань на експансіоністські рецидиви інтеграторства, доводиться згодом виправляти більш переконливим для агресорів засобами. Коли збирачі своєю генезою числять українство, то на українцях лежать тягарем наслідки їх збиральництва. Виправлення помилок є блискучим сюжетом популярним.

Національна організованість українства передбачає цілісність. Утім здатність до оновлення й розвитку на основі власних досягнень має забезпечуватися, передовсім, як відкритістю до усього прогресивного, так і атрибутом творчости українства є й її корисність загалу культури. Тяглість українських свобод не має обтяжуватися на включення туди окупаційних режимів, як прийому здобуття імунітету, аж від отруєнь необхідно знов і знову очищатися. Ніхто, окрім українців не буде й не має права захищати наш український Край.

Не погано було б текстом виправдатися за загальні та назрілі потреби звільнення від глупства та злочинів представлених зокрема тоталітарними звабами ідеологічними. Проте у першу чергу текст є персональною авторською прагматичною спробою звільнення від міфів та упереджень. Проте ще більш глибинною причиною тексту є фізична неможливість не висловлюватися. Для громадян наділених на знання, достатньо соціалізованими у розрізненні правомірного та шахрайського, віддалених від спокус чудесами, - то словесні розважання та аргументи тексту щодо очищення від впливів зони є такими, що не несуть інформації корисної. Без користі переконувати вільних людей у небезпеках, непотрібности, шкідливости для них стану їхнього перетворення на рабів. Але для профілактики затруєння на облуди текст може бути таким собі не зайвим застереженням.

Критика режимів заснованих на злочинах чи злочинних помилках не буває непосильною. Доста взяти у союзники порядність і закон, - то й буде більшість. Суперечка із московством розуму не додає.

Роман є критичним до тих змістів тоталітарної неволі, що їх нав'язують людям вільним. Утім, у романі взагалі не йдеться про суперечку із тими, хто з власної волі обрав собі зону дисциплінарного щастя через містику. Роман звернений виключно до громадян вільних, яких химерні зваби зони чуда лише частково інфікували чи зачепили.

Поневолення централізмом стверджується, бо для громади через це буває користь.

Текст не призначений на переконання тоталітаристів у відмінному від їхніх візій, бо останні зрушити з місця не є можливим. Хоча текст - для насельників зони. Марно переконувати агресорів аби вони самі знічев'я чомусь зрадили своїй історії та природі своєї збиральницької культури. У тексті відсутні намагання порозумітися із бандитами та тими хто свідомо знаходиться за межею тями. Божевільних зупиняють, а не вмовляють припинити у домі тверезости втілювати чудеса. Текст є дослідженням з приводу написання правил безпеки задля упередження ризиків від аварій породження тоталітарних режимів. Йдеться не так про те, куди не слід ходити й чого не варто учиняти, як означені остороги мали б зміцнити позиції відштовхування від них вже у напрямках будування вільного суспільства. Бо буває так, що націю зміцнює й та небезпека від нападників на неї, яку доводиться додавати до позитивів національного розвитку. Текст для тих, хто перебуває по цей бік смислів, правових свобод, людяности. Текст для українців, яких не відсторонити від свободи. Фанатично переконаних у чудесах вірувань спрямованих на переробку ними загниваючого світу даремно переконувати у можливостях та доцільности зворотного впливу. Можемо хіба що Богові дякувати, що українці починають бути вільними від того, щоб приставати на сторону: червоного проекту чи відродження самодержавної імперії, вибирати між ставкою на ринок чи розподільче планування, сподіватися на великодержавство чи мультикультуралізм, інші пропозиції, які конкурують між собою у обранні оптимумів у колонізації України.

Передмова (2)

Лише фізична неможливість здійснення повного контролю над людиною і громадянами може слугувати, таким собі, вибаченням за злочинні заміри його здійснення. Самі ж конкретні злочини вчинення насильств над людьми мають аналізуватися. Свободи, від їх нівечення, мають захищатися правом. Явленням якого є відповідальність за переступ.

Текстуальні оцінки не слід вважати за філіппіки, докори, дезидерати звернені до московських збирачів аби ті змінили своє збиральництво. Марно апелювати до людяности тих, хто ситуацію її відсутности зробив умовою вдалого полювання за сусідським добром. Тим, які комунізм зробили годящим інструментом московського імперіалізму, даремно вказувати на розходження між комунізмом та правами українців. Текстова полеміка з явищем тоталітаризму не звернена на віднайдення у москвитів чуттів сумління на які можна вплинути. Емоційне ставлення до істот представлених загарбниками є незмінним як до, так і після удару по ним пантофлем. Московство до скону приречене бути жертвою москвитів. До москвитів, які не зважають на права та інтереси людей і народів, не може бути суто правових претензій у порушенні москвитами прав людей і народів, тому що москвити й не вважають інтереси людей і народів правовими. Московські коліскові про мижебратья адіннарод проти пиндосів – слід оцінювати адекватно. Коли не знайомі із неправдою злочину не вважаються злочинцями, тоді їх доводиться просто зупиняти. Війну проти агресора завершують у його столиці.

Самозрозумілим є те, що усі ідеологи великоросійства, які віщують з позицій: москвослав'я, монархізму, комунізму, демократії, проєвропейства, антизахідництва, імперіалізму та колонізаторства, містицизму, патріотизму, а чи аматорства у колекціонуванні старовинних монет – є незаперечними у відстоюванні власних прав та підходів у великоросійстві. Однак у представленому тексті не йдеться за докази неправоти москвитів у їхньому питомому московстві. У представленому своєрідному талмуді йдеться лише про правоту українців у відстоюванні українства проти московських нападників.

Існує не якийсь абстрактне явище тоталітаризму, а представлений він цілком реальною московською державою, інерцією московського збиральництва, архетипом масової ментальности, - змінити який не у силах не те що якась вербальна критика, а сторіччя практичних спроб вестернізації. Європейство та європейці у своєму розвитку також демонструють здатність долати загрози зі сторони зваб на надто прості пропозиції кримінальних структур. Проте розмаїта критика та аналізування тоталітаризму може бути не безкорисною для імунітету проти нього для українців затруєних на інфекцію московства.

Московія це результат викрадених від народів їхніх батьківщин з учиненням при цьому злочинів проти народів. Задля втримання вкраденого москвити вдалися до ексцесу тоталітаризму у вигляді комунізму. Лише і тільки через силове визволення народів Московія поверне вкрадене й відповідь за злочини. Задля критики тоталітаризму складений цей текст.

Хоча особливо агресивно повелася Московія проти людей і народів саме на часі московського комунізму, проте не так він спонукає наступ історичного московства, як навпаки: московський тоталітаризм є законним і прямим спадкоємцем і породженням історичного московства. Текстуальна критика явища тоталітаризму не тільки не спрямована на очищення московського царства від ексцесів московського комунізму з тим, щоб урятувати тяглість історичного московства й дати московству вписатися у кампанію життєздатних суспільств, аж критичне ставлення до тоталітаризму є спрямоване безпосередньо проти історичного московського царства у подібі що московського комунізму, що московського антикомунізму олігархічного розливу. Більше того, зважаючи на те, що московський комунізм, як зразок тоталітарного устрою, завдав найбільшої шкоди московському царству й стає його самовбивством, - то визвольним антимосковським рухам народам треба не допускати розриву між історичним московством та московським комунізмом як апофеозом московської ідентичности. Потрібно сприяти ситуації за якої москвити продовжуватимуть втішатися чудесами свого месіанства. Саме вороги звільнення

народів від московського імперіалізму та адепти останнього воюють виключно проти тоталітаризму. Звільнити ж від нього треба лише вільні народи, яким зона протипоказана.

Заміри раціонально зрозуміти химери – не є розумним заняттям. Проте у аналізі історичного московства взагалі нема ніяких таїн, прогнози поведінки Московії очевидні, агресивність московитів незмінна за усіх її режимів: вони будуть знов і знов іти у наступ, аби з останніх сил продовжити паразитувати на упокорених ними народах, включаючи до жертв визиску й самих себе у першу чергу. І при тому: не так містика московського месіянства обслуговує прагматику московського здирництва й грабежу, як скорше має місце зворотна залежність. Проблеми виникають у способах зупинки московитів, аби ті способи на стали надто витратними для вільних народів й не поставили світ на край існування. Від рецидиву московського реваншу тхне ядерним попелом. Рекреації імперського збиральництва сприяє втеча лідерських демократій від провідництва задля занурення у виключно власні інтереси.

Текст солідаризується із тою малочисельною когортою людей і народів, які залишаються тверезими в усвідомленні марноти будь-яких домовленостей із московитами любого їх гатунку довільно яких ідейних орієнтирів. Бо для великодержавців, - у будь-якому їх представленні деспотами чи удаваним демократами, - метою їхніх договорів є: поближче підкрастися до жертви щоб нанести вражаючий удар. Копає собі яму той, хто марить перевести збирачів земель і народів на відмінні від того рейки.

Не лише дисиденти із числа інтелігентщини, а ще й істеблїшмент усіх і будь-яких видів влади у Московії роздмухує, - переважно з метою забити баки європейським партнерам, - і роздрочує міф про ймовірність вестернізації московства, як, буцімто, братнього європейству. Додатковим до цього чинником втримання у Московського царства як факту історії є нарочита маніфестація московством себе як антипода західництву, - з наслідками збирання під ці облудні корогви усіх критиків капіталістичної плутократії.

Московство, зведене на інерції грабіжницького збиральництва, розкладає спільноти, які свій хліб заробляють своєю працею. Аналогічно тому, як цей Всесвіт, утворений сукупною гармонією ендогенних ізоморфних гомогенних фізичних констант інваріантних, починає розкладатися на кордоні зіткнення із Всесвітами відмінної кінематики сталих, коли гравітація змагається із темною енергією.

Призначенням даного роману є приєднання до концерту людей і народів не задоволених тоталітарними режимами. Проте вже сам факт історичного існування режимів тотального контролю, вже самі витрати неймовірних зусиль жертвних задля ствердження режиму відданості мільйонів зеків владі пануючих над ними погоничів – свідчить за те, що режими загальної тюрми є як невідпадковими, так, принаймні, явищем чи породженням не від якогось потойбічного сатанізму. Пришестя видів диктатури та урізання свобод залежить не від самих диктаторів, а від особливостей культури та рівня цивілізованості народів згідних чи не згідних на розставання із своїми правами і делегуванням відповідальності за свою долю вже на поталу диктаторам та дозорцям режиму. Зона неволі трохи менше загрожує колові євро-атлантичної культури, аніж демократія, капіталізм та науковий прогрес страхає культуру московського збиральництва.

У словах тексту йдеться не за захист і порятунок насельників зони Нового порядку, які буцімто безневинно потерпають під тиском стороннього щодо них терору, а про організацію останнього для себе цими ж заслуженими перед собою авторами зони контролю.

Причинами тотального контролю над контингентом трудовоб'язаних зеків, іменованих совітським народом, було не тільки розширення зони московського імперіалізму вже на нові ареали країн і народів, - аж тоталітаризм на Московії виконував ще й конструктивну для означених завдань мету утамувати ініційований більшовицькою сектою антириночників загрозову для державного життя асоціальну бунтарську стихію мас.

У романі не тільки не йдеться за те, щоб автохтонів централізованої їх стрижки та інших видів їх визиску на користь своїх святих вождів вмовляти на незгоду бути стриженими чи покришеними до стану наїдку. Більш того. Відданість питомих московитів

Передмова (2)

рідному їм збиральництву людей і народів, замикання московства у його ідентичній самодостатності тільки що й може бути найбільш ефективним ходом звільнення від нього народів відданих своїй свободі. У романі ходить за те, щоб московське збиральництво відчепити від України. Роман – для участі у процесах оздоровлення українців. Бо українство аж до самої серцевини є затрусним на звички служіння імперії, у якій перекинчики задовольняли свої інтенції на бандитизм. Роман це посильний внесок на українську сторону у досі триваючій колоніальній війні, яку інтегратори облудно іменують громадянською.

Зрозуміло, що суд виносить доказовий вирок нападникові, а не жертві. Що однак не відміння навіть для жертви нападу необхідність відстоювання своєї безпеки своїми силами. Причини, за якими українство стає жертвою агресії зовнішньої, за якими чергові українські повстання проти поневолювачів закінчуються черговою поразкою, - знаходяться усередині власне українства, яке не віднаходить у собі достатніх сил на самостійництво. Задля відстоювання незалежництва залишається вважати, що у бідах українства винні українці, а не якісь москалі чи інші зайди, які своєю агресією лише реалізують нещастя вже назрілі всередині українства.

Роман метою має не оправдання України за усяку ціну, у спосіб критичного ставлення до усього що протистоїть розвиткові батьківщини, - аж роман є позиванням зі сторони чуття свободолюбства яке має сприяти розвиткові української батьківщини.

Даний текст є критично спрямованим проти ідеологій, себто проти учень з відстоювання егоїстичних інтересів проживання чужою працею, - зокрема у текст містить застереження проти промосковської колонізаторської реконкїсти; а водночас даний текст представляє собою ідеологію заангажовану на проукраїнське незалежництво, зокрема із застереженням проти московського імперського реваншу.

Роман, як словесна нота у практиці загальника українського незалежництва, лише у наслідках є критично налаштованим проти режимів загальної тюрми, видом якої є московський комунізм, коли з посиленням на достоїнства комунізму історична Московія причиняє свою імперську політику. Політизовані докси з приводу домінувань расових чи класових підходів над усіма підлеглими їм установами та устроєм соціального життя є не просто зайвими, а руйнівними, коли вони накладаються вже на зрілу культуру європейства, складником якої є національне українство. Вже на рівні моралі українців є неприйнятним привнесення туди ціннісних установ збиральництва не свого. Тоді як вже сам факт утвердження комуністичних концтаборів у тягlosti історичного московського збиральництва свідчить за його затребуваність там. Базований навіть на фіктивних припущеннях і ілюзіях контроль загальний і обов'язковий може бути доцільним і успішним сурогатним замінником недозрілого до організму конгломерату асоціального чи зібрання народів окрадених на права і свободи. Перш ніж ремствувати на тоталітаризм, то треба придивитися до того суспільства, куди його тулять.

Мобілізаційне перенаправлення усіх відібраних від суспільства ресурсів і свобод вже на глобальне, засобами військового загарбництва, розширення московства стало для совкового комунізму апофеозом традиційного імперського збиральництва. Проте тяжкими втратами збудована зона контролю й визиску народів провіденційними наслідками мала розставання народів із зоною комуноімперії. Внаслідок ревізії ідеологічної містики переваг одержавлення задля обіцяних успіхів бігу навздогін Заходу засобами видачі харчових пайків, внаслідок доповнення антикапіталістичного комунізму вже на розворот до роздержавлення та входження Федерації у глобальні ринки вже на правах сировинного придатку, - то московству вдалося у історії не лише втриматися, як ще й почати смикатися у реванші з відкушування у республік територіяльних шматків, або у мареннях про місію московства під'юджувати протиріччя у країнах демократичних. Відносно, порівняно із іще не віджилою комуністичною добою, посилення історичного московського царства, через удаваний поворот знов до підприємництва, посилює небезпеку московства для сусідів, актуалізує завдання українського незалежництва.

Передмова (2)

Зважаючи на досягнення московським імперіалізмом свого апогею саме на часі будування комунізму, то сповідники та спадкоємці останнього рекламують його як закономірне й доказане історією московського збиральництва явище. Зважаючи ж на жертви покладені задля глобалізації московства комуністичного розливу та пов'язані з цим наслідки розпаду не так комуністичної іпостасі історичної Російської імперії, як власне останньої, то її сповідники та спадкоємці шпетять комунізм як аберацію, зачисляють більшовизм до різновидів по-змовницькому улаштованих західною закулісою кольорових революцій, й подібне. Більше того, єдинанеделімці та великодержавці запрошують до критики комунізму саме повстанців проти московського імперіалізму, щоб із народами колоній утворити спільний демократичний фронт, аби колонії повернути у зону московства вже не комуністичну, а демократичну. Бо мишебратья, адін народ, разом сиділи за колучкою. Відмова народів самим собі у праві визначати свою долю має, на думку московських інтеграторів, має гартуватися вже не у концтабірному винищенні ворогів не згідних до помосковлення, а – самовідданим служінням цих неофітів великоросійства проводіві демократів та московської культури у тій самій зоні любови до чужих статків. На часі чільним резонансом зодноріднення із ними москвити висувають ядерний заряд. Аж противниками свободи народів є не ставки на розподільче чи ринкове хазяйнування у зоні, атеїзм чи москвославність, репресії проти ворогів народи чи гласність, - варіативне використання яких є оптимізацією московського імперіалізму, - а, - власне московський імперіалізм, байдуже тоталітарний чи квазіпрокапіталістичний.

Об'єктом критики зі сторони тексту є історичне московство у тих його самодержавних, комуно-антикапіталістичних, ринково-демократичних реінкарнаціях і подобах, які ривалізують між собою за першість на найбільш оптимальне представлення імперської історії збиральництва людей і народів. Цей текст не є суто спрямованим проти зодноріднення колонізованих народів на трудовій вахті побудови Світлого майбуття з тим, щоб оправдати це ж великодержавне єдинанеделімство вже під проводом царизму; цей текст не є спрямованим на вигоду подобам відродження у Російській федерації вже інститутів імітаційної демократизації і віртуальних правових свобод, чи то повернення до роздержавлення, господарювання за квазіринковими реформами фінансовими на протипагу апаратному усевладному правлінню зі сторони номенклатури; цей текст не є пропозицією вибору між ставкою а чи на вірність ортодоксальному москвославію з русифікацією народів у Святой Русі Рускава Міра за сприянням Божого у цій справі провидіння, бо до суверенізації народів так само не веде комуністичне виховання у дусі наукового безбожництва; цей текст не гармонізує між собою відмінні прийоми розширення московського експансіонізму а чи через розпалювання війни Світової революції проти усе ще загниваючого світу капіталістичної експлуатації, а чи через озброєне миролюбство, як форму класової боротьби інтернаціоналу пролетарів та свободолюбивих народів з метою їх входження у світову Комунію; цей текст не є розважанням з приводу вигоди чи то входження Федерації у глобальні світові ринки та співробітництво із євро-атлантичним Заходом, чи то звільнення Росії від статусу сировинного придатку забулорної закуліси пиндосів. Бо конструктивністю даного тексту є його цілковитий негативізм стосовно історичного московства в усіх його іпостасях та прийомах втриматися у історії. Пак більше. Смертельною загрозою для незалежництва є домагання опинитися українському визвольному рухові у одному таборі, кажімо, із російськими демократами, чи із захисниками місії великої російської культури, чи заходитися співати в унісон із подякою жертводавству московської любови до майна ближніх, офірованої на вітвар служіння народам під проводом старшобратерства.

У тексті йдеться про історичну Московію совітської доби. Проте об'єктом критики зі сторони даного тексту є саме механіка секти змістів комуно-більшовицького сповідання, коли втілення режиму цього сектантського проекту й дало реальний плід совСоюзу та світового лагера соціалізму. Зона совітів, на оправдання нею московського імперіалізму, роглядається тут як типаж містичної секти.

Передмова (2)

Цікавить не доля катів, а жертви. Українцям краще, - тоді як московцям гірше.

У романі зроблено спробу, - виходячи з устрою демократії, лібералізму, правового суспільства, відкритого правдам наукового дослідництва, - пояснити, а як же москалі дійшли до свого перебування у концтабірному рабстві, а далі у аналізі останнього виявити його загрози та небезпеки стосовно вільних країн і народів. Однак. Спроби пояснення американських традицій через московські, чи навпаки, - треба визнати, не мають розв'язань. Бо московці, за усіх змін режимів, традиційно будуть красти й гвалтувати – у силу тяжіння традицій свого збиральництва. Москалі завжди будуть там, де вони не можуть не бути, - допоки не пойдять один одного. Важливо лиш протистояти їхньому агресивному експансіонізму. А вільні народи є у силі втримати чинними свої свободи.

Нема потреби сперечатися з московцями, доказуючи їм переваги цивілізації вільного світу. Бо московці того не прагнуть. Зусилля на те, щоб їх вестернізувати, є марними.

Складається враження, буцімто нема за що з московством та москвототалітаризмом сперечатися. Бо московці сприймають не те, - що їм у голову, а те, що по голові. Що, немовбито, даремно копати звірину яка впала, бо московці самі ревізували проект порятунку капіталістичного світу засобами його окомунізації. Аж у тому то й справа, що має місце лише зміщення прийомів незмінного московського збиральництва. До того ж сперечатися треба, бо історична реальність – це ще й набір імовірностей, якими не безкорисно користуватися у прогнозах власних дій.

Висування українцями звинувачень на сторону московців у тому, що московці добиваються споживати усе українське, - є звинуваченнями даремними, бо московці саме й добиваються споживати усе українське. Так само безрезультатним є звинувачення московцями українців у їхній ворожості за те, українці противляться тому споживацтву.

Абсолютистські прожекти порятунку світу від вигаданих гріхів та введення його у такі ж сфантазовані утопії щасливого завершення світової історії це той випадок, коли прожектери настільки зневірилися у можливостях удосконалення реальності на основі її суцільних досягнень, що зичать останнім лише загибелі. Не від великого розуму виникають подібні пропозиції винахідництва навпаки. Відповідно й даний опус метою має не якесь позитивне удосконалення чи утихомирення зони московської агресивності, - а її злам.

Борони Боже від того, аби цей опус з критики тоталітарних устроїв приточувати до хору тих противників московського збиральництва та комунізму, які намагаються вгамовувати московську агресивність у спосіб демократизації історичної Московії. Зрозуміло, що треба усіма засобами, передовсім силовими, протистояти експансіонізму останньої імперії. Але боронитися треба по зовнішньому її периметру. Не спотворюючи московську ідентичність, як ще й сприяючи їй. Бо нема ліпших шляхів вихолощення паразитарних існувань, як переведення збирачів на виключне поглинання внутрішньої ресурсної бази. Комунізм треба було б вигадати, аби на місці колишньої імперії вільні від неї народи вже певно визначилися б у недопущенні на подальше втрачати свою самостійність.

Текст є голосом солідарності із позиціями мужів незалежництва, які суверенність українства відстоювали потенціалами українства. Противником і небезпекою є не якийсь тоталітаризм, а прикрите ним історичне московство. Завданням визвольного руху українців є спростування московства, а не доказ шкоди московству зі сторони комунототалітаризму.

Види і прояви тоталітаризму, - як системи контролю зі сторони домінуючої над світськими сферами життя містики й відповідного режиму насилля, - є відмінними у не схожих між собою народах, сферах культури. У Московії не містика секти антибуржуазної чи прокомуністичної породила гулаг, а останній є законним і вищим плодом історії московського збиральництва. Присутня у даному романі незгода із явищем тоталітаризму, не тільки не має метою виліковувати чи позбавляти історичне московство від його іпостасі комуністичної, як навпаки: у романі йдеться про сув'язі і обумовлення між історичним московством та будівництвом там комунізму, ходить за адекватне закріплення режиму зони саме за московством. Для українців встановлення органічної нерозривності цих зв'язків саме

і є дієвим інструментом спростування не так комунототалітаризму, власне історичного московства. Лише Україну треба звільнити від окупації її зі сторони як комуномосковства, так і власне московства. Тоді як критика самої лише системи комуністичного контролю не може не бути прийомом на збереження власне московського царства. Совковий комунізм є не лише вищим злетом московського збиральництва, а його красм. Який і надалі кряться Московію. Попри її звертання у реванші вже до зброї ядерної.

Історична Московія становить загрозу для вільного від неї світу, а особливо до такої його частини як країни та народи колись покриті московським збиральництвом, саме тому, що у московській імперії представленої її екстремістським проявом комунізму вистачило історичного глузду, обережності, потреб безпеки і втримання у історії її фактом саме на те, щоб якимось викрутасом переглянути глухі кути комунізму та його злочинів, знов розвернутися на сторону запереченого нею підприємництва, вкотре вписатися у глобальні ринки як їх складова. Регульований антикомунізм ерефії, імітація демократії і правової законності стали продовженням еволюції комунізму від диктатури пролетаріату вже до переходу плодів і спадку деградованого комунізму саме до власності олігархів та бюрократії представленої колишньою преторіанською гвардією номенклатури. Інерція ж побудови світлого майбуття загрожувала існуванню самого совСоюзові та лагерові реального соціалізму. На щастя комунізм із його споживанням чужих ресурсів вичерпався настільки, що через проїдання вже внутрішніх ресурсів у вождів не стачило ані сил, ані натхнення вдаватися до військових методів утримання тої цілісності великодержавства, яка б ще виразніше розруйнувала історичну Московію. За свою модернізацію від часу перестройки, - то довелося ще не розваленій імперії заплатити ціну не лише розставання із нею сателітних країн та колишніх совреспублік, як довелося московським збирачам ще й зближуватися і співробітничати із західним світом та платити йому за це ціну перетворення у сировинний додаток Заходу, втрачати на користь транснаціональних монополій вже колишні совітські фонди. Ці обидва процеси резонують між собою у їхній збитковості та утратах для спадкоємців совізму. Попри те, русизм і джінгоїзм московства у інерції збиральництва замість продуктивної праці своїми силами, - отримав нове дихання. Суверенізація Федерації, розставання із колоніями як нахлібниками посилила імперію, оскільки утримання колоній є надто витратним заняттям. Імітаційна вестернізація осучаснила небезпеки від збереженої ерефії. Чергове для московського царства його прозахідництво роз'ятрує ресентимент питомої маси цих патріотів чужих батьківщин. Й на часі рекреації авторитаризму, то реванш мисливського рецидиву автохтонів зони порядку і контролю за чужим майном здійснюється вже на базі життєздатного повернення до приватного підприємництва і держкапіталізму у цілях незмінного великодержавства. За надмірну кількість недоброзичливців відправлених під землю у ході побудови Світлого майбуття москвити оправдовуються недостатністю проявлення зусиль на побудову прояви Світлого майбуття. Коли совітський період одержавленого грабінництва знесли кремлівських імперобудівників настільки, що вони утрималися від використання ядерної зброї, то на разі оздоровлення уламка від совСоюзу, вдавання до цього інструменту московського місянізму актуалізується.

На відміну від тих країн, куди москвіці вторгалися лише епізодично і спорадично, чи тих де встановлення окупації зрештою виявилось невдалим для москвіців, чи народів захищених географічною віддаленістю, - то для українства московські апетити становлять більшу небезпеку. Тим не менш, стосовно історичного ворога, - то українська політика є і має бути виявленням політики євро-атлантичної: коли стримування збирачів, переведення їхньої агресивності вже у карантин та ізоляцію - є включеним у контексти та стратегію співробітництва із структурами московства відкритими до співпраці із вільними народами. Нагальне на часі завдання на припинення історичного московства означає ні що інше, як сприяння українців усамостійненню народів які змагають своєму звільненню від статусу колонії чи московського анексу. Антимосковство є похідною умовою підметного самодостатнього розвитку українства.

Передмова (2)

За сторіччя утримання України у окупації осадники переконали себе, що це поглинання назавжди. І українське оголосили московським. Лише з недавнього часу великодержавники отямилися і розгорнули вектор своєї пропаганди вже назворот, доказуючи що київщина є найбільшим ворогом московства. Вітер хай напинає московцям їхні вітрила.

Український визвольний рух змагає за зростання свободи й для усіх спільнот, самостійність яких потерпає від колонізаторів та імперіалістів, - аби здобуті права стали основою співробітництва вільних людей і народів задля їхнього та загального блага. Самоправність, достаток, прогрес усякого вільного народу не має будуватися на гнобленні іншого народу. Відповідно й московським рухам визволення від московського імперіалізму треба надавати сприяння у будівництві власної національної держави, - якщо таку московці спроможуться будувати на основі власного життя, а не на жертвах свого колонізаторства.

Для московських мисливців та отарників, за інтересами та практикою їхнього споживацького збиральництва, то підбиті ними народи є не лише їх жертвною здобиччю, як, головне, учасниками та ударною силою спільної навали на ще не підбиті землі та народи. У єднанстві українців інтегрують під кличі про єдиний народ, у старшобратерство єднають буцімто спільною ненавистю до загниваючого Заходу. Українці ж у побудові свого незалежництва зупиняються й не йдуть далі від розмежування, відсторонення від свого історичного ворога й нищителя зі сходу. Аж ця оборонська позиція є тимчасовою. То лише на часі, на московські звинувачення у тому, що київщина є передовим загоном Заходу, - українці відповідають виправданнями.

Для питомих московців, як щирих патріотів підбитих ними батьківщин самоправних народів, будівництво комунізму є необхідним та обґрунтованим інтересами великодержавства шляхом утримання імперії укупі та зростання її могутності. Але саме це і є збитками для українства нівеченого у цьому колонізаторстві. Тож руйнування визвольними рухами цього концтабору народів своєю метою має саме це, а не поліпшення утримання у зоні неволі та московізації. Лагер можна удосконалити лише через його знищення.

Найбільшою загрозою для миру у світі є Московія. Театром розгортання військових дій глобального протистояння Заходу супроти московського реваншу є і буде Україна.

Метою свободи українства є не прикрощі Московії, а, навпаки, звільнення її народів.

Ми будемо воювати із Московією, аж допоки у неї до решти вичерпаються усі ресурси збиральництва, включно із військовими. Це бійка цивілізаційна.

Чинником і енергетикою сучасного триваючого становлення української незалежності є позиції фронтиру кола західної культури, ударного загону Заходу у його експансії проти представленої московством тої зони тоталітарного контролю, чия агресивність не є вигаданою. Наявність противника, як додаткового аргументу у становленні опертих на самодостатність власних сил поступального розвитку позитивного, - є прикметним і навіть звичайним для усякого націотворення.

Задля виходу на простори винахідництва та технологічного прогресу, права та соціальних свобод, гуманізму та людяності, - то ліквідація тоталітарних режимів представляється умовою необхідною. Але недостатньою. Бо для повноти потенціалів життєвих сил і натхнень, то народів та окремим його представникам треба ті сили вже мати.

І коли в Україні пишуть подібні романи у виправдання свобод, то це свідчить, що нудить від концтабірних звичок московської окупації не лише автора роману, що подібною апологією вільних спільнот й Україна буде колись у числі вільних.

Метою критики московства є не виведення його на шляхи демократії, а зворотне: усебічне поглиблення московства. Бо це сприяє звільненню від нього.

Стратегія української суверенізації та національного незалежництва має узгоджуватися із тактикою відкриття власного європейства у себе вдома, - у батьківщині та власній душі, - а також - сприяння суверенізації народів у ще не колишній імперії. Автор приєднується до числа впевнених у належності України до числа субкультур Європи. І чим виразніше дбатимемо за свої національні вартості, то тим багатшим у різноманітності буде

наш європейський дім. Цю європейськість ми маємо ще заслужити й випрацювати щоденною працею на спільне благо.

Роман не тільки виглядає, а й є критичним щодо облудницьких сектантських ідеологій. Роман загострений проти колонізаторів, особливо стосовно інтеграторів від великодержавства. Проте рушійною направленістю роману є приєднанням до позитивної роботи тих, хто власне розширює число і якість друзів України. Критика московства є не більш як похідною від розвороту українства до власного європейства, до суголосности Західній цивілізації, до родження українських свобод та окультурення. То не так натівці підступають до Федерації, як то колишні сателіти лагєря посилюють свою безпеку.

Засуджуваний у романі тоталітарний одномірний порядок московства у його атаці на ринок, підприємництво, на право, демократію, на здоровий глузд і людяність причинами має відстоювання належності українства колові європейства. Політичні устрої слугують конкретиці запитів та інерції життя масиву своєї культури. Тож стрижень централізованого втримання у покорі визиску різнорідних народів зібраних у єдинанеделімську імперію московців є для останніх не помилкою, а необхідністю рабства й концтаборів. Подібний режим колонізаторства й окупації, як чинна загроза укрнезалежництву, буде поруйнованим.

Не лише у плані неупереджених розважань, а й в усвідомленні спротиву на рівні ціннісному, нижчеподаний текст являє собою критику спільнот, де встановлюються свавільні у їхній безмежності правила не питаючись на те згоди у тих, кого означені творці примітивізму зобов'язують до виконання своїх вигаданих примітивних зобов'язань. Проте текст про тоталітаризм є не лише засторогою щодо того, куди не варто ходити, як текст є ще й спробою стати на сторону пошуку підходів ріжнобічних та доказових на розв'язання проблем соціальних діалогів. Мотивом тексту є ще й намацування шляхів позитивного будування національної свободи українців так, щоб ті наші національні свободи не відбулися варіантом тоталітарної однобічності, аби українські свободи були корисним внеском до свобод інших народів, до перспектив розвитку усіх здатних на свободи. Видається, що однобічні підходи до будування вільної України на засадах виключности а чи якоїсь конфесійности, а чи крєвного родичання штибу біологічної споріднености, а чи на вигадках месіанських, на мілітаризмові загарбництва, чи зокрема на власних історичних традиціях у поведінці, психіці, мистецьких набутках чи способах господарювань, окремо на внесках у наукове дослідництво й подібні вузькоглядні підходи та пропозиції згуртування – є, скорше, зародками нових концтабірних зон, тоді як вільним українцям потрібен весь комплекс не простих підходів до відродження національного життя хоча б супроти тих, хто заміряється висмоктати та упослідити українців та українську батьківщину. Аж системність, структурованість, організованість українству потрібна як адекватна реакція на таке ж облаштування життя іншими народами, культурами, країнами.

Фізичне чуття відрази до тоталітарних режимів зведених на зажерливості невдах, на грі з облудами, на насильстві та беззаконнях, на невихованости й антилюдяности – не зосереджене лиш на протиставленні визвольного руху українства щодо московської окупації, але неприйняття диктату гуртових начал цілєю авторською має скласти пеан свободі ще й для будь-якого окремого чоловіка, який здобуває суверенітет у співпраці із свободами інших осіб та громадян у їхніх вміннях сприяти науковому дослідництву. Кожна людина має право на свою власну помилку з відбуванням повноцінного за неї звіту.

Кров людей замордованих заради химерних ідеалів кличе не лише до кари на злочинців, але й потребує вироблення доповнень до правил безпеки від злочинних режимів. Проте ефективно розправитися із режимами тотального контролю вдається хіба що часу, у протяжности якого на колишні злочини лягає кладовищенська плита забуття Позитиви прогресу людяности потребують сторожкого ставлення до небезпек тоталітарних аберацій.

Спостерігаючи як режими орденського типу чергуються із демократичними, як просто таки регулярно божевільні міняються місцями із публікою здавалося б притомною, як служіння абстрактним ідеалам переміщується у різних пропорціях із приватним

Передмова (2)

стяжательством, то доводиться констатувати не так проходження хвилевих криз пробоем через спільноти будь-якого соціального устрою чи культури довільно яких особливостей, - як можна вказувати на круговорот незнищених циклів тоталітаризму, які, здавалося б, втихомирюються й вичерпуються на одному відтинку людської історії й знов аварійно вибухають, здавалося б знічев'я, на іншому. Тоталітаризм продовжує інерційно обертатися природним чином, коли його не вгамовувати організованістю, у першу чергу, тверезості.

Зазвичай тоталітарні режими, де даються замішані на чуді прості відповіді на непрості запити, засуджують за масові вбивства та руїну для культури як за результуючі наслідки із оживлення казки, - проте це збурення традиційних порядків через внесення до них неадекватних ідеологічних конструкцій є ще й тим породженням випадковості що не лише позначає, а зумовлює історичні зміни еволюційні та цивілізаційні. Ідеології, як пандемії вимирання, слід оцінювати у контекстах трансформації життя.

Ефект від історичних практик тоталітарних ідеологій не вичерпується самим лиш числом замордованих заради втілення звабливих прожектів ошчасливлення. Претензії на містифіковану інтегральність не слід числити такою собі діркою на тканині добродійств, яку треба заштопати й забути як прикру аварію, як безнаслідкову негативність. До суперечливих здобутків на шляхах теоретичного добра та прогресу людяності, можна зарахувати й переляк від торжествуючих зон злочину, пересторога щодо яких сформувала правила безпеки. Число порятованих завадами на імовірності тоталітаризму вочевидь перевищує число його практичних жертв. Острахи від тоталітаризму зберегли життів більше, ніж він убив. Гуманізація накопичується не в останню чергу із потреб дієвого протистояння дегуманізації. Аналізування тоталітарних явищ мало б застерігати від того, чого бажано було б уникати. У тексті критикуються не ідеології, а неясні ідеології, вислідом яких є злочини.

Це критичне ставлення тексту до містичних світоглядів, вірувань, ідеологій, концептів, які у тексті не аналізуються конкретно та окремо кожне, а подібні між собою прийоми із використання феномену чуда оцінюються у тексті лише за мірою тотального заступлення цими оціночними судженнями вже соціальних норм, коли вторгнення безпідставних марновірств вже у компетенцію громадського життя не йде останньому на користь, - ця критика аж ніяк не є програмою із огульної дискредитації такого собі своєрідного субтельного матеріалу аксіології духовної, без якого дім культури стає не лише крихким, а й просто неможливим. Більше того, вимогливе ставлення до інтелектуального рівня модних світових сект, впливовість яких доводиться вимірювати числом забитої пастви чи її противників, - метою має метою підвищувати якість сфери ідеологічного життя. Щоб люди і спільноти, які у двері виганяють хижачтво примітивних віровчень, не стали легкою жертвою тих ще більш примітивних зваб утопіями та неймовірним, які підступно проникають вже крізь щілини безпечного до них ставлення. Щоб у щепленні химер і мутних гіпотез вигаданого спасіння віднаходилася динамічна межа як на захист своїх цінностей, так і обороні від тих неадекватних вірувань якими прикривають агресію споживацтва. Щоб відкритість духовних взаємообмінів не сталася стежкою до місця полеглих.

Набір слів тексту може бути видом задокументованого особистісного протесту проти тої інфекції глупства, зразком якого є вірування у абсолютистські обітницькі казкові. Оскільки текст про злочини угруповань стяжателів не містить документальних свідчень, то до числа останніх текст й не може бути залученим. На жаль. Не кепсько було б, коли б текст прислужився стимулом у підготовчій праці з судового переслідування цілком конкретних злочинців та їхніх маніпуляцій чудесами. Добре було б, коли б текст прислужився профілактиці пошестей масованих навіювань.

Текстуальні аналогії і метафори це не більш як емоційний прийом тлумачення тези.

Маю визнати, що мільйон слів тексту написаного для відповіді на питання про смисли винищення мільйонами собі подібних залишили питання без відповіді. Однак необхідність протистояння злу безвідповідальності не підлягає сумніву, а потребує праці.

Передмова (2)

Перебуваючи у зоні тоталітарного режиму як його жертва, можна дозволити собі критику режиму довести до протирежимної боротьби, можна навіть вигадати собі міф про достойність протирежимних дійств, - проте вже сам факт перебування всередині зони, і навіть потерпання від зони із-зовні, накладає на жертву колективу відповідальність. Невинних у продовженні тоталітаризму а чи зовні, а чи всередині людини та суспільства, - нема. Потрібним є не саме протистояння зоні неволі, а результативність роботи по спростуванню зони. До того часу навіть противники концтабору є його учасниками. Розвал імперії та її реінкарнації у залишкові малоросійства є неодмінною складовою потребою позитивного поступу України та українців.

Не треба шукати у тексті того, чого тут нема, а саме якихось позитивних пропозицій на користь українського незалежництва. Бо саме цей текст виключною метою має вказівки лиш на те, що для українства є непотрібним, негативним, шкідливим. Для українського розвитку потрібні не облудні теревені про поганих московитів чи інших чужинських загарбників, які зіпсували буцімто варті відродження перейдені малоросійські достойства, - бо провина за неволю передовсім лежить на невольниках; також шкідливими є не маючі конкретних підстав фантазійні утопії про чудеса, які нібито не можуть дочекатися на плідну зустріч з українством, - як потрібна праця й кропітка наполеглива праця на розвиток Краю. Життя є його самовідродженням на внутрішньому механізмові удосконалень. Додатковими стимулами розвитку, як входженням у відповідність до його вимог та запитів, є ще й вміння виправляти помилки та ті трагедійні сторінки із історії затрат свободи, за які має бути соромно. Усілякі прийоми спростування окупації, належністю до числа яких і є подібний текст, мали б прислужитися розумінню тих негативів, від яких маємо просто відштовхнутися. Треба повно пройти усю дорогу доказового забуття чужинської окупації вже із власних позицій визволення. Утім, зрештою, навіть на визволенні, як на негативізмові, не слід зациклюватися більше, ніж для нього технологічно треба зробити.

Збивання до купи слів, які мають стосунок до аналізу тоталітаризму, своїм призначенням мають політичні висновки: стосовно профілактики та упередження небезпек зон неволі, з прогнозами щодо подальших аварій на шляхах деградації зон облудництва. Треба не заламувати руки й зойкати з приводу неправильних дій бандитів, а правовим чином виправляти ситуацію, караючи конкретних переступників. Коли надмірно, більш ніж то треба для кваліфікації злочинного діяння, мусолити та обігрувати перебіг долі злочинця, то існує ризик появи там аргументів виправдальних. А цього треба уникнути. Ніщо так добре не слугує апології зла, як розгляд його із сторін і рацій більших, ніж потрібно для його осудження. І цей текст націлений не так на пошук тих причинок злочинів проти людяности та людства зі сторони тиранів, серед яких виникнуть оправдання світлим замірам тиранів, а – на збирання доказів із осудження тиранів та тиранії.

Тут в Україні бійка проти тоталітаризму представленого самодержавним чи комуністичним імперіалізмом і окупаційним колонізаторством великоросійським представляється самозрозумілим рухом визволення, навіть після втрат від геноцидного розгрому учиненому комуністичними інтеграторами, - бо із самих початків українство у генах свободи перевищувало режим московської зони централізації і гніту. Так само безглуздо вмовляти московських бариг на розширення ними для їхнього зібрання крадених ними земель і народів неприйнятних для московитів прав і свобод, бо тоді вони не втримають крадене. Гуртування, аж до мірок тоталітаризму, є необхідністю соціумів із порівняно завузькими осягненнями й здобутками їхнього окультурення. Зона концтабору видається порятунком для московства, звільнення від якого є порятунком для українства. Розкріпачення автентичних московитів, особливо європеїзованих, призводить до витоку геть із них життєвої енергетики. Але й для ідентичности українства і навіть для кодів окремих європейських націй загрозливими є екстремуми лібералізму та політкоректности з якими експериментують у країнах глобального лідерства. Тобто стороннє й необгрунтоване встановлення якоїсь штучної схеми універсальної виважености між мірками розширення

Передмова (2)

свобод та вимогами недопущення переступу права чи закономірного у різних царинах суспільного життя – є клопотами навіть хибними без врахування конкретних обставин розвитку історичних спільнот. Але саме розширення свобод і є вектором прогресу.

Концтабірний та тиранічний режим совітської Московії, організований для концентрації її ресурсів на військових завданнях увірватися до омріяних багатств Заходу, вочевидь є годящим для стримування звичок мас автентичних московитів розживатися чужим добром, - проте для європейців, які у силу та за історію їхнього окультурення вже не потребують підкріплення їхньої моралі, права, соціалізації, наукової діяльності саме засобами насильницькими, - тоталітаризм видається шкідливим. Комунізм у Московії сприяв втриманню цієї імперії методами екстремістськими злочинними, запобігши на певний строк розвалу імперії завдяки посиленому проїданню нею її ж фізичних та ментальних ресурсів. Але саме ця тимчасова перемога тоталітарного устрою у Московії, у тому числі у бійці на стороні союзників проти тоталітаризму нацистського, забезпечила втечу від Московії її колишніх колоній та окупованих нею земель. Комунізм dokonав Московію. Тоталітаризм є згубним для усякої країни, особливо на разі затісного ототожнення віровчення та буденного праксису. Для українців що самодержавна кріпосницька, що біла, що червона комуністична, що псевдоринкова квазідемократична Московія є гіршою одна від одної. Саме себе українство звільнятиме від впливів усякого тоталітаризму та московського імперіалізму через дієву критику імперії, сприяючи позитивним визвольним рухам народів. Аби не знесилюватися у часі виборювання незалежності проти звичок московського споживацтва, то останнє треба припинити у просторі.

Клани бійців за втримання влади-власності, які змінювалися у імперії як її істеблішмент, завжди прикривалися брендом: самодержавство, москвославність, світова революція, мир, демократія, єдинанеделітство, врятувати світ й подібне. Московський комунізм задумувався й будувався як проект ошасливлення Московії й усього людства на шляхах: заперечення приватної власності, класу власників, усіх фінансових та ринкових механізмів підприємництва капіталістичного із заміною приватної власності вже на одержавлену; заперечення сповідунь офіційного та конкуруючих із ним із заміною їх на нову людину комуністичну; будувався як атака пролетарського інтернаціоналу проти самодержавної великодержавності із заміною ще не упокорених країн вже на світову соціалістичну республіку. На цьому шляху московити повбивали десятки мільйонів. Проте нема потреби доводити злочинність москвокомунізму та його догматики хоча б тому, що останній за потребами самих московитів перестроєчно видозмінився: до роздержавлення фондів і визнання зарплати, до одержавлення офіційної православності, еволюціонував до імперського шовінізму московського, - з тим, щоб поліпшити традиції збиральництва.

З доктринальними маніями комунізму про шкідливість для людини володіння власністю й можливість перероблення природи людини на те, щоб вона не володіла власністю, а безкоштовно гарувала на користь усевладних вождів, - можна було б не сперечатися, бо означені манії є маніями. Такою ж односторонньою є конструктивна для видів тоталітаризму докса про те, що ціле є більш організованим за його складові, - бо винахідницькі новації генеруються як окремішні і лише згодом можуть стати загальником, коли відповідатимуть запитам на краще. Такою ж провальною облудою є переконання, що певні народи, раси, культури є гіршими від краших. Єдине, що вдалося тоталітаристам, так це заради своїх обмар винародовити мільйони. Аж саме це й ставлять на карб злочину. Злочини ж полягають не у самих змістах містичних ідеовчень, якими оправдовувалися вбивства, а – вже, скоріше, у самих вбивства, у конкретиці агресії режимів, які колишню містику трансформували вже у вимоги національні, у експансію своїх особливих культурних кодів. У відповідь на питання: хто вони є такі, щоб своє узурпаторство ці вожді облуди представляли як законне затребуване, - має даватися правова відповідь: вожді є злочинцями.

Усякий злодій будує свій бізнес не лише на заощадженні своїх зусиль працювати із заміною останніх вже на хапання плодів чужої праці, як головне на тому, аби не потрапити

саме за це вже до в'язниці. А громадяни зайняті продуктивним бізнесом, останній захищають спрямуванням злодіїв до в'язниці, - яка й має бути вже справедливою винагородою за від'ємне підприємництво крадіїв чужого. Тож московитам, які на збиранні чужих батьківщин вибудували власну імперію, нікуди не дітися від того, що входить до заняття бандитизмом.

Коли московити й надалі марять собі безкарно паразитувати на поки ще утримуваних ними під собою землях і народах, а то й замірятися з тими ж споживацькими цілями агресивно вийти за межі своєї зони, - то навіть наполеглива імітація недоімперією свого епігонства, клієнтельности, партнерства із суб'єктами прогресу не залишає московським рецидивістам від територіального імперіалізму шансів на успіх виживання.

Коли навіть останній із пересічних московитів певно знає, що московити зобов'язані вбити тих вільних українців, які є господарями своєї української вітчизни, а недобитих малоросів переробити та рекрутів московського війська, - то ця впевненість московитів базується не на якійсь їхній злостивості, а на відповідальності за збереження московського царства, на тверезому розумінні того, що у інший спосіб не зберегти традиції московського збиральництва. Для припинення ж московських паразитувань, то народам вільного світу потрібна від московитів не так безумовна капітуляція, як, головне, усамостійнення народів що їх московитам вдалося у минулому переробити на учасників імперського походу.

Ситуацію із наполегливим і зятим відстоюванням колишніми, суцими й наступними московитами свого нерозривного родичання із гулагом, - слід визнати сприятливою для відмінної ідентифікацією вільних народів у співробітництві у свободах і праці. Метою поданого тексту є не ревізування надмірно збиткових для московства його зусиль на колонізацію народів, аби удосконалити й осучаснити ці зусилля колонізаторські, - аж метою даного цього тексту є негативізм стосовно колонізаторства.

Змісти поданих нижче на чисельних сторінках критичних зауваг щодо тоталітаризму на загал й зокрема на представлення його історичним московством можна було б цілком скоротити, вмістити у одне єдине речення. У вираз на уподобання читача що поділяє текстові філіпські. Утім подібну обсцентну інвективу не допустить нормативна пристойність.

Критика тоталітаризму має вестися зовсім не для звільнення московського царства збирачів від означеного режиму примітивного насилля паразитарного й облуд, бо історія означеного царства і є конфігурацією апетитів збиральництва, - аж критика доктринального тоталітаризму направлена проти щеплення московської зони вже на вільне українство. Присутня у тексті критика тоталітаризму, є критикою історичного московства, тої агресії, що її улаштовують московські вожді та віддані їм маси збирачів, коли вони обстрілюють колишні совреспубліки, на усі заставки шпетять Захід, паскудять світовій безпеці. Критика у тексті московства направлена не на його виправлення у напрямкові вестернізації, а – зовсім на зворотне. Слова роману набрані не для підкреслення розбіжностей українства із московським збиральництвом, а – для єдності українства у цій справі.

Накопичені у тексті слова мали б прогнозувати дії московського збиральництва у питанні його зупинення самими московитами. – Не зупиняться. Та сама відповідь на питання про обмеження московитами своїх екстремістських дій задля збиральництва. Зупиняти ж збирачів не тільки можливо, але й не можливо не зупиняти. Серед прийомів доведеться вдатися й силових. Оприлюднюючи свої глибинні страхи, вказуючи на остаточні небезпеки щодо самого існування підмосковського зібрання народів, - то імперці зводять суть українства до його антимосковства. Українські повстанці таку постановку питання стосовно нерозривної єдності із старошобратом могли б вважати слушним завданням.

Інквєтиви тексту супроти затруєння українства на, зростаючі вже до трагедії, звички запобігання перед черговим зайдою є спрямованими як проти нашого ж масового малоросійства, у апетитах останнього урвати якусь дозволєну здобич від участі у московсько-імперській навалі на народи, так – і проти великодержавного збиральництва, яке вже у свою чергу використовує агресивний потенціал служилого малоросійства. Проте

Передмова (2)

ширшими замірами текстуальної критики є ідеологічно прислужитися умовам на позитиви української суверенності.

Критикою московського варіанту тоталітаризму займаються і московські дисиденти з метою посприяти таким чином розвитку московства та відсторонити імперію у сторону подалі від прірви занепаду. Тоді як критика московства у даному тексті має цільову зворотню направленість.

Наслідками вже теперішнього загострення війни між Україною та Московією, - коли планами московської любови є остаточне поглинання там вже усякої української суб'єктності, - може для нас бути лише беззастережна, саме у військовому вимірі, капітуляція Федерації, народні маси якої, саме у військовому плані, піддалися традиціям московської агресивності й заповзялися збирати якісь рештки чи подоба колишніх совітів. Малоросійські виверти на домовленість із рецидивами єдинанеделіства мають заперечуватися як зрадянство щодо визвольного руху.

Укладання тексту з критики московського чи подібного замкнутого кола стяжальництва й імперіалізму саме на часі торжества малоросійського та великоросійського олігархату, - який у розбіжності як між своїми варіаціями так і у діалогах із владомощами західного світу втягує у кроскультурні протистояння вже цілі народи, - не означає того, що у тексті має місце віддання переваг одним баригам над звичаями інших. Монополії, диктатури, тоталітарні сповідання та режими різняться з-поміж собою, але годі серед них шукати кращих. Можливість чи допущення критики направленої проти зони неволі й облуд не має оправдовувати останню. Бажано б не розглядати текст таким собі клапаном випуску у нікуди дисидентських промовок у контекстах діючої підконвойної зони тотального єднання. В тексті з критики видів тоталітаризму засадничо не можливими й відсутніми є хоч якісь натяки на звертання до самих тоталітаристів у особі одержавленої мафії московитів чи її малоросійських посіпак представлених місцевим олігархатом, - з тим, щоб розчулені мафіозі зглянулися б над своєю люблячою паствою й обмежили б себе у своєму бандитизмові, - бо замірами тексту є сприяння вже дієвій критиці варіаціям тоталітаризму.

Проблеми з подоланням варіацій сектантського тоталітаризму, саме у подобі московського збиральництва, не лише у тому полягають, що його жертви в особі поневоленних людей та народів є, водночас, учасниками й творцями зони московства, - й над ними тяжіє вина за вбивства мільйонів навіть тоді як спадкоємці катів не брали особистої у злочинах участі; тож ті, які залишаються на стороні зла, не мають бути від нього порятовані, а мають повно відповідати за історію анексії, грабінництва, антилюдяності. Аж проблеми з подоланням імперської зони у тому, що її учасники є водночас ще й жертвами цього ж єднання у злочинах; тож ті недомосковлені громадяни та народи, які обирають сторону руху до співпраці у свободі, які є обранцями повернення до культури продуктивних спільнот, то вони зобов'язані не лише на визвольний труд власними зусиллями, як вони ще й заборгували із спростуванням означених адептів зони. Ніякий сяючий білизною невинності міся не вигулькне звідкілясь, аби і замість жертв, і замість вохривців зони розв'язати не розв'язуване. Ті, які програли нападникові, є винуватими саме у цьому; проте у здатних на свободу залишається шанс прощення саме у цьому визвольному занятті.

Поданий нижче текст є націленим на приєднання до широкого кола противників тоталітаризму. А у тому й полягає критика хвороб на тоталітаризм, що має критика не обмежуватися вказівкою на московське збиральництво чи на нацистів як на показових пацієнтах одержимістю загарбництва, мовляв саме на них панує зло, саме ці вороги є противниками добродійств, на концтабори треба перекладати провину за концтабори, - аж критика тоталітаризму має запобігати постійному породженню аварій на тоталітаризм чи ймовірностям впадання у тоталітарну зону саме для вільних спільнот. Хворобу має гоїти загал здоров'я. За злочин має відповідати злочинець, але саме у загалі права створеного людьми права. Зерна, а то й ембріони облуд і насильств можуть ризиково дати плід коли не вирушати проти них щоденним будуванням людяності та продуктивного поступу.

Тоталітаризм це не плід якогось сатанинського потойбіччя з реаліями улаштування сатанізму у реальності, тоталітаризм це не якийсь іншобуття, яке невідомо як проникло у цей світ й наробило шкоду, - аж відповідальними за переступ ним свобод та прав є вільні люди і народи, які допустили подібне. Критика тоталітаризму має бути його профілактикою, має бути не більш як похідною залежною від позитивів розвитку вільних спільнот. Критика тоталітаризму це недопущення зони неволі і колонізації в Україні, яка буде вільною коли розвиватиметься за потребами і викликами свободи. Не лише об тім мова, що у негараздах винні не такі як треба нападники, аж, головне, щоб ми самі не перероджувалися на бандитів.

Критика тоталітаризму ведеться тут від позиціонування тексту і приєднання до ліберальних, демократичних, правових рухів гуманістичних та антиколоніальних, - тобто подібна критика є зовнішньою щодо агресивності московства, є націленою не на добро московства. Текст націлений на те, щоб закиди на сторону московського збиральництва зробити аргументованими. А коли для московства його ідеологічна війна проти вільних країн та народів є лише прийомом заощадити на використанні московських бозарядів задля тих же цілей війни, - то намагання переконати москвитів у правах і свободах тих народів, які москвити націлені знищити, не може на бути участю, стає участю у здійсненні московських замірів паразитування на поневоленіх історичною Московією. Самовбивчим для об'єкта нападу на нього є намагання порозумітися із тим, кому від жертви потрібен лише її труп. Вдавання до психологічних перетрактацій із нападником у відповідь на обстріли і вбивства ним контрагента є не просто неадекватністю, а є злочином. З нападником треба розмовляти на зрозумілій для нього мові засобами більш ніж переконливими.

Цей текст солідаризується і приєднується до критиків тоталітаризму, є, зокрема і конкретно, осудом злочинів зроблених московськими збирачами. Аж у тому й полягає рефлексія на московський тоталітаризм, що він є передовсім саме жертвою тих тенденцій виродження, які охоплюють цілий світ західної цивілізації. Здатність бути критичним, підприємливим, тяжіння до освоєння правд, гуманізм, самодостатність чоловіка бути мікрокосмосом собі, перебування у конструкціях права, демократії, розподілу влад – атакуються догматами про примусову рівність і однаковість усіх знедолених. Першою жертвою містики соціалізму та реалій пограбування імущих стала така слабка і немічна ланка недоробленого західництва, якою була Московія. Наступними жертвам тоталітаризму стала територія італійська, як осердя колишнього пакс-романа; далі жертвою, себто промоутером тоталітарної одномірності стало осердя європейства – Німеччина. Далі жертвою ідеології ставки на нещасливців стала навіть цивілізація китайська. Навіть іранські арійці вдарилися у одномірність спрощень. Аж на часі егаліте з франтерніте і ліберте захльостують вже Америку. Захід, за участю у ньому України, має знайти у собі сили на подолання кризи виродження у мультикультуралізмові, терпимості, змішуванні усього з усім та інших видів хаосу.

Розділи тексту є своєрідними особливостями тоталітаризму, - аж вони не є законами.

Критичний пал тексту є спрямованим не так проти безособових імовірностей і моделювань тоталітаризму та використання тоталітаристами фікцій на розпалювання ненависті до певних груп людей, як змістами тексту є закиди саме на сторону тих рецидивів московського збиральництва імперського, які і у історії, і, на жаль, на видиму перспективу залишатимуться небезпечними для людей і народів. Не можна не реагувати, не протиставлятися тим реаліям аварії, носієм яких є риси тоталітаризму уособленого у колонізаторській політиці збирачів чужих батьківщин і народів. Доводиться не надто проводити розрізнення між поганими та добрими чи то нацистами, чи то організаторами геноциду, чи то великодержавниками. Поза те, що у овидах та стандартах гуманізму не має бути неправильних людей і злих народів, бійка проти яких зі сторони народів буцімто праведних і освячених месіанством є бійкою правильною. Бо усі люди є щонайменше не гіршими від усіх людей, усі є наділені рівними правами на щастя й творчість, усі мають знаки Божого творіння. Тож усі тексти, і цей текст, у яких одні спільноти виставляються

правими проти гріховних спільнот, - є, у гіпотетичних перспективах людяности без кордонів і визначень, є видами хвороби і розбрату. Оскільки ж ідеали гармонійного і прогресивного співвідношення між загальнолюдським та національним належать, як це не прикро, світові ідеалів, що різняться від жорсткості захисту народами свого буття проти вбивчої агресії колонізаторів, - то текст не може не бути прагматично заангажованим на відстоювання українцями своїх свобод проти конкретного противника. Фіктивні личини московської демократії не мають туманити військове сьогочасне призначення цієї зброї московського імперства. Потрібно не замішувати зло й добро у абстракціях відсторонення від фактів, а знов і вкотре розбиратися у конкретиці а чи правоти, а чи хиб, а чи свого народу, а чи нападників. Розмови про порозуміння на часі, коли ворог обстрілює Край із гармат, є видом злочину. Злагода не прудко настає після відбуття злочинцем заслуженого ним покарання.

Термін тоталітаризм якимось ще можна прилаштувати для означення концтабірного устрою розширеного до масштабів цілої країни, але – не для запропонованих у даному тексті спроб розважання з приводу політичних режимів у теперішній малоросії та Російській федерації. Хоча інтереси клептократії від означених уламків і спадкоємців московського збиральництва не дотягують до містики глобального єдинанеделімства, проте навіть це девальвоване великоросійство здатне розхитати світопорядкок мирного співробітництва вже до аварійних втрат. Тож постає необхідність протистояння диктатурам замішаним як на містичних химерах, так – і на жадібности монополістів і бариг які домагаються у свій стравохід запахнути усе награбоване ними з цілого світу.

Утопії, як промоутер індустрії очищення світу від вигаданих ворогів, - карколомні. Коли за першість змагаються між собою противники, - байдуже буде це спорт з його азартом гри за вигаданими правилами, або ж як буде це кривава війна, жертвою якої стають не лише люди, а й людяність, у ході якої має місце злочин, потоптання і правил, і власне права, - однак результатом конкуренції, із застосуванням навіть інструментарію руйнування речей та життя людей аж до стану смерті, залишається звитяга удачливих та програш тих, які зазнали поразки, коли уцілілих уярмлюють у різні способи. Аж у тому то й полягають відмінні небезпеки від улаштування перегонів із сповідниками абсолютистських химер, що для тоталітаристів навіть поголовне знищення не згідних із маніями їхньої секти не є межею здатною покласти край шалові вирви із реалізації утопічного чуда, у чорну діру якої ризикують провалитися, - якщо не противитимуться, - усі цінности та здобутки культури. Із стороною тоталітаристів, особливо із числа зациклених на відв'язних упередженнях, не є можливим суперничати чи домовлятися за будь-якими обов'язковими для конкуруючих сторін правилами. Для химер навіть небуття, не кажучи вже про душогубство, не є обмеженням. Сповідники мучеництва не керовані й раціями власного виживання. Одначе й пак. Ні у яке учительне вірування, змайстроване на перетирання ворогів, не є вбудованим механізмом самознищення. Політичні режими зведені на переконаннях у щасливих перспективах втілення якогось набору чудес – не підлягають ерозії, є нечулими до противних їм санкцій. Агресорів зупиняють лиш зовнішньою щодо них зверхністю.

Ті чи інші розважання з приводу природи й перспектив жорстких політичних режимів можуть бути не безкорисними для подальшого запобігання помилкам допущеним через поблажливе ставлення до тих надмірно спрощених проєктів з остаточного щастя, якими виправдовувалися означені тоталітаристи. Переробляти на краще те, що вже відбулося колись, - це заняття не із розумних. Важливо не лише колупатися у минулому, яке ще не проминуло, як ще й упереджувати ті назріваючі небезпеки, які вже перезріли.

Менш за усе хотілося б, аби цей текст нагадував би махання хустинкою услід поїзду тоталітаризму що вже відійшов чи вже відходить, залишаючи проводжаючого у безпеці. Бо імперська експансія диктаторських режимів і таких же насильницьких ідеологій їхніх не так занепадає, як абсолютистські рухи стають порівняно більш вишуканими, облуди вихолощують особливости європейського лідерства. Мاستилом затруєння на одномірність стає лівацький соціалізм, який манією толерантности і мультикультуралізму робить

проломи, через які євроатлантизм затоплюється новою хвилею переселення народів. Московство, з його збуренням Заходу і провокаціями війни, є лише одним із союзників навали збирачів.

У тому то й небезпека й недостатність спрощеної критики видів тоталітаризму, таврованих виключно як видів соціальної аномії, й полягає, що ані комунізм, ані нацизм не виступають гравцями самостійними. Ставка на спрощені ідеології і насадження їх засобами війни представляється вже ретроградством, учорашнім днем моди у імперіалістичній політиці. Віднесення режимів усепроникаючої деспотії до розряду такого собі безумовного зла є не лише окомилуванням, а є ще й апологією тих вишуканих форм колонізації, що їх змашують незаперечними цінностями технологічного і інформаційного прогресу, ринком, демократією, правами людини, іншими вже не суто класовими чи расовими пропозиціями глобалізації. Відповідно й уникнення модерних загроз народам, від тої самої предковичної інерції грабежу й проживання чужим коштом, – даремно та хибно шукати у проваллях у націоналізм, буцімто відгороджений від глобалізму. Так московський імперіалізм вже посткомуністичного штибу у його реванші проти свободолюбних народів став і ідейно, і економічно вбудованим у систему міжнародних стосунків і інститутів. У цілях протистояння наростаючому розставанню народів із ще не перебулою імперією, її інтегратори йдуть на взаємовигідне співробітництво із замкнутими на власних інтересах господарями грошей. Аж для пануючого на часі олігархічного політикуму в Україні мало б бути samozрозумілим, що демонструвати образи і претензії до керованих особливими інтересами країн західного світу за недостатнє відстоювання ними малоросії, - є заняттям безтямним навіть для малоросійського псевдоістеблїшменту. Україну відстоюватимуть українці.

Роман присвячений націозахисним особливостям українства у плані протиставлення їх неприйнятній моделі московського поневолення імперського як взірця тоталітарного соціального устрою. Задля недопущення спроб утворення гібриду щепленого на традиції московського збиральництва, то свободолюбиві українці мали б вітати самоідентифікацію москвитів у фанаберії любови до вождів, величі московського експансіонізму, місії порятунку людства чи переселення московських поселенців із зірок. Проте розвиток українства, у спосіб дієвого протистояння видам перетворення на колонію будь-яких імперій, має відбуватися ніяк не на шляхах провалля у якусь ретроградну специфічність нікому не корисну обабіч напрямних розвитку, аж навпаки: маємо відкривати й відкриватися усьому прогресивному. Відповідно варто не у всякий спосіб оправдовувати особливості українства, а ще й мати сили і мужність виправляти допущені нами ж у нашій історії помилки. Вільна Україна це не суто бійка проти безперспективних спроб імперського збиральництва, а це змагання за власні внески у загальний прогрес на користь усіх його творців та учасників.

Небезпекою усякого критиканства є оманливі сподівання на те, що відторгнення чи незгода із прийнятим за причину невдач якимось, вже конструктивним чином неодмінно посприє успіхові того, що приймають за прийнятний ідеал. Віра у те, що достатністю втілення осяйного плану є відсікання від реальності усього того зайвого, що планові заважає, - є не лише ілюзією, а веде до помилок. Суб'єкт, життя якого залежить від обставин, є об'єктом. Перекладання причин невдач на якогось ворога, на якогось путі чи на сатану що збиває із вірної путі – не може не бути апологією нищих. Апофатичним відкиданням від взорувань свободи батьківщини того, що нею не є, - отримати можна хіба що порожнє місце. Пограбування та обстріли Краю, а також вогонь у відповідь ведеться руками української людности. І саме цими тьмуцями руками із принагідного матеріялу проблем, який є тут і зараз, будується українське незалежництво. Текст є рекламою не совізмові, а українству.

Бійка проти західних свобод з протиставленням їм ідеології тотального єднання для останнього не є випадковою, а становить призначення тоталітаризму, який і є реакцією на європейство, пошуком московської ідентичности у підбитті багатств Заходу. Хоч зміст поданого нижче роману з його проукраїнським позиціонуванням є критичним стосовно культури московського збиральництва й постає на позиціях оборонських проти імперської

Передмова (2)

експансії, особливо у комуністичній її подобі, - проте екстремізм комунобудування є його бійкою проти Заходу, представленого для москочитів посередництвом українства.

Спричинювані зоною тотального контролю нещастя, представлені масовістю людських смертей у цій зоні примітивізації та морально-соціально-технологічним виродженням там же, визначаються саме цим тотальним контролем, себто пригніченням людських свобод. Спрошені вірування у ще більші спрощення догматичні полягають у ковтанні ними усього розмаю можливостей прогресу, разом із живими людьми, та перетворенні перетравленого вже у кавалок химери, у божевільне очікування чуда, у послід.

Так соціалістичний антибуржуазний бунт проти ринку, представлений історичним москочитством у його комуністичній подобі, є не якимось випадковим викиднем із капіталізму західного кола культури, а – є предтечею чи благовісником останнього вже у розвинених його сучасних видах володіння великими базами даних. Москочитомунізм є не так антиподом здирництва транснаціональних монополій, як є недорозвиненим їх формотвором. Чекістські особові справи паперові на ворогів народу це – лише спрощений варіант теперішньої цифри.

Роман написаний із свідомого його позиціонування на стороні тих вільних громадян та правових спільнот, які мають натхнення та можливості працювати власносіло, яким тотальний контроль над їх підприємливістю просто заважає; роман свідомо є направлений проти тих режимів великих тюрем, що їх видають за щастя для народів і країн загнаних у цю каторгу і облуди утопічними обітницями. Аж конфлікт між цими умовними таборами ринку та контролю над ним тому й існує та не припиняється, бо активізм підприємницьких організацій та самочинних організмів представляє собою лише частину суспільства, а то й меншість, порівняно із контекстами масових зацікавлень у соціальному опікуванні, у делегуванні власної відповідальності вже на сторону бюрократії. Сама організованість прогресу та удосконалення глобальних зв'язків між його учасниками надає можливість шахраям та бандитам маскувати під нього свої неадекватні доктрини та марення. Тому розлогі зони дисциплінарності та сповідання культів з управління чудесами й залишаються реаліями суспільної історії, бо насельниками зони остаточного регламенту там зручно і не доводиться обтяжувати себе рішеннями що їх перебирають на себе посадові слуги народу, бо у зоні обліку обмін імітацією соціальних служінь навзаєм між трудозобов'язаними та їх святими вождями не є однозначно спрямованим на користь останніх. Виявляється, що за обітниці остаточного розправитися із усіма проблемами історичних реалій, що їх звабники подають як гріховні та ворожі, - то маси готові платити ще й самознищенням у процесі цієї карної розправи. Тому захист спільнот зайнятих підприємництвом і продуктивною креативністю постійно залишатиметься проблемним та таким, що спорадично викликає заперечення, - бо монополізація відповідальності плодить кризові стани несправедливості та завади відкритості для кар'єрних рухів для здатних на це. Більш того, у своїх екстремумах концентрація влади і власності у руках узурпаторів цю вже колишню еліту плавно перероджує саме у тоталітарну неволю для в'язнів, якими й стає суспільство зражене власною свободою.

У тексті йдеться про хворобу спрощень, про породження від захоплень тою химерною містиккою вже концтабірних режимів регуляції чужих споживань. Проте є народи, - відзначені традиціями правової свободи, підприємливості, відкритості новаціям, волелюбством, правдивістю, працездатністю, людяністю, порядністю, - імунітет яких проти кримінальників, диктатури, поневолення не дозволяє цим вільним народам стати легкою жертвою тоталітарної одноманітності. Саме ця інерція традицій, інститутів, національної вдачі, - а не самі лиш змісти політичних ідеологій, - і відрізняють історичні долі повстанського українства та дисциплінарного москочитства.

Об'єктом критики зі сторони даного тексту є не лише конкретні політичні режими зайняті жорстким контролем, як, у ширшому плані, мотиви і причини уможливлення у суспільстві концтабірних зон. Дарма що москочитство, як один із зразків тоталітаризму, є правонаступником далекого ординства і ще більш ґрунтового підложжя того

централізаторського усевладдя, яке є сутнісно характеристичним для китайської цивілізації, - аж батьками ударних будов комунізму совітських є незмінне вихвалання московцями своєю питомою належністю саме західному, європейському у його витоках, культурному колу. Перевагами західництва є індивідуалізм, перевагами азійства є мобілізаційна одність; ці ж самі характеристики, як ними зловживати, є водночас недоліками означених типів культур.

Об'єктом критики зі сторони даного тексту є модне на часі перехняблення особливостей і вдачі традиційного для євроатлантизму підприємництва вже на користь видачі пайків утримання для усіляких нещасних та нероб. Ненависть насельників ерефії до так і не підбитого ними, огудженого ними світу західного меркантилізму і стяжательства – більш ніж врівноважується приязню і орієнтуванням західних ліваків соціалістичних саме до ображених долею тих страдницьких верств із числа інвалідів фізичних чи розумових, переселенців та ексцентриків, які бажають лише споживати не зароблене їх власною працею.

Зрештою соціалістичні ідеали, - включно із трансформацією егаліте-ліберте-франтерніте вже до настанов повбивати несправедливих сріблолюбців і роздати експропрійоване правильному пролетаріату, - породжене на ґрунті європейства, пропозицією захисту цінностей якого був фашизм з нацизмом не гірший від зони вже московських концтаборів. Зрештою взаємна любов Сина неба до люблячих його підданих не передбачає безоглядне пограбування і уярмлення останніх. Коли лєвова частка багатств світу легально перетікає до загребущої пастви здирників, перелічити яких вистачає пальців рук, - тоді соціалістичними ідеями просякає повітря, тоді стає дешевше розкошелитися на кулю для перерахованих ворогів; але ще гірша ситуація унеможливлення виробництва настає від заборон на винагородження здатних на підприємництво та приватну обдарованість енергетикою життєвою. Однак. Борони Боже допускати, хоч у натяках вважати, що культура західництва і мобілізаційного гуртування є однаково поспіль поганими. Без тих чи інших видів суспільної організованості - культура і буття людське є неможливим. Аж важливо, щоб зростали рівні свободи та відповідальності у організмові цивілізаційному. Даний текст відкрито солідаризується із концертом вестернізації; а автор є одним із сторонців із числа противників зони тотального контролю.

Концтабори, де зеків нищать за їх ще недостатню любов до вождя та його святого сповідання, - не вичерпують варіації чинників дисциплінарних зон. Так людина стає людиною лише через соціалізацію, через вбирання досвіду окультурення та власних туди внесків. Бо вже навіть вищі тварини не здатні полювати без навчання цьому від батьків. Тож коли цінність людини вимірювати підкоренням її суспільним інтересами чи представленням їх диктаторами, то визріває переконання, що чим більше загальних норм, то тим краще. Максимумами цих норм зона тоталітаризму. Утім факт того, що саме люди є авторами і призвідниками пануючих над ними норм, - вселяє сподівання на можливий крах концтаборів. Небезпеки зони є соціальними, такими що переважно визначаються розбіжностями між народами у будованні своєї осібної культури. Тоді як створені інструменти і інженерія породжують зону вже техносфери. Порівняно із якою соціальні зони небезпеки виглядатимуть забавкою. Соціальний детермінізм, включно з віроучительним запамороченням ще й мозку підданих, є окремим випадком детермінізму технічного. А модусом подолання цих згубних наслідків поневолення від означеної культури саме вона парадоксально і є у розумінні модусу як – свободи.

Об'єктом захисту зі сторони представленого тексту є українство. У орієнтирах саме на екстремальні прийоми відстоювання свободи і незалежництва батьківщини.

Деокупація України не має невійськових розв'язань.

Поведінка не лише окремих індивідів, а ще й цілісних осібних спільностей базується часто на таких духовних цінностях, які вступають у пряме протиріччя із знаннями та практикою вже наукової сфери, якою означені сповідники казкових упереджень самі ж користуються. Причини дотримання унормованих культових приписів можна вбачати не лише у доказі таким чином власної значущої ідентичності неповторної, - без якої жодна

людська одиниця просто не може повноцінно існувати, - як безпідставні звичаї містичного їх обґрунтування є здебільшого сурогатною компенсацією відсутності успіхів подібної спільноти у сферах безпосередньо пов'язаних із прогресом, із дослідженнями науковими.

Вигадки конспірологічні про змову тих ворогів, яким можна протистояти лиш як стрибнувши у ще не бачену якість гуртування на основі якомось ідеологічного віровизнання, - причинами мають не безпідставні реакції відповіді на дійсні тренди і загрози вирівнювання у глобальній культурі усіх її учасників і творців. Тоді як жодна особа чи осібна спільнота не тільки не бажають для себе пасивного пристосування до уніфікаційних обставин, аж навпаки, - прагнуть реалізувати свої покликання і унікальні призначення. На яких з користю для себе й паразитують звабники про переваги зони вже буцімто оновленого єднання.

Далеко не останніми чинником уможливлення дисциплінарних конструкцій чергової зони обіцяного щастя можуть правити різниці психіки осібних народів та їх історичних культур. Правдивий підхід у аналізові становлення тоталітарних спільнот, - себто наявність задовільних у цій справі гіпотез та припущень, - має вади породжувані перебільшенням ваги соціальних та технологічних чинників зони. Себто дослідники, упереджено вважаючи усіх сапієнсів рівними та однаковими, припускаються ігнорування тої тонкої субстанції психіки окремих народів, що вона була сформована відповідно специфічних традицій народів у відстоюванні достатності свого життя саме у цих осібних традиціях і світосприйняттях. Які можна вважати сутнісними і вже природними.

Так постійні бунтарські поривання українства проти усіляких окупантів, а також саме уможливлення цих окупаційних впливів, - викликається, вірогідно, включенням у систему цінностей українства речей пов'язаних із поняттям воля. Так причини вдалого переміщення маси москалів вже у концтабори диктатури пролетаріату, а чи готовність жертвовно гинути у загарбницьких війнах варто, вірогідно, шукати у тому, що зазвичай москалі бунтували на колінах. Нам українцям належить правильно відповідати на духовну прошивку душі противників нашої волі до свободи, поважати їх вибір власної долі, - себто більш ніж не прилучати їх як корисний потенціал нашої достатності.

Змагання між ліберальним підприємництвом правових демократій та конкурентними супроти цього сучасного Заходу цивілізаціями, які свої переваги будують на гуртових началах, - то ці відмінності організації є далеко не у жорсткій відповідності з рівнями культурного розвитку чи інтелектуалізму відповідних спільнот. Прогнозування поворотів долі народів буде неповновидим, а тому помилковим, - коли залишатися у рамках розгляду лише самих соціальних взаємин. Подібно й у світі тварин, більшість яких не піддається дресурі. Так приказка та досвід кажуть: як вовка не годуй, а він до лісу дивиться. Є звірі сильніші за вовка, але вовки - не для цирку.

Зрештою усі народи, країни, культури існували, а чи живими існують історії відповідно так довго, наскільки вони успішно розвивалися своєю плідною працездатністю, завдячуючи ще й власносилному відбиванню від недоброзичливців та нападників. Власні провини нехай лузери не переклають навіть на реальних ворогів.

Тоталітаризм становить небезпеку, пак ніякі москалі не винні у поворотах недолі історії змагань українства за свої природні права. Агресивне російщення є невідвратною реакцією на брак української самоправности. Малоросійство є самохітним бажанням чималої маси служителів імперії бути під її омофором так, щоб вона не заважала їм безпечно підгрибати під себе усе що вони цуплять. Більш від того, переростання опору московському збиральництву вже у бажання українців бути повноправними господарями у своєму національному домі має борги вдячності саме перед рецидивами заповребрикового реваншу.

У аналізі увиразнення авторитаризму ерефії не можна не звертати увагу на загрозу її реваншу. Одначе тактика того що ерефія робить собі на користь саме і є стратегією того що робить Захід на зняття цієї загрози. Московія як завше грає за партитурою Заходу.

Представлений текст є художнім, одначе він не має стосунку до того, що іменується досвідом віри; роман не належить сферам теології, теософії й подібне; роман не є змаганням

між ідеологічними химерами задля вияснення кращої серед них. Текст направлений на критику усіх тих віроучительних маній, що їх бандити підсовують суспільству як взірцеву соціальну програму. Текст замірявся як коментар на доказові звинувачення за конкретні, фактичні, об'єктивні злочини що їх учиняють під прикриттям осяйних ідеологічних вірувань. У тексті від початку й не планувалося посилання на документи з числа обвинувачень за злочини режимів де практикувалися концтабори та партполітпропаганда. Окрім призначень критики режимів загальної тюрми, то специфікою викладу є його відношення до методів аналітичних теоретизувань. Однак: ідіотію зони дано второпати лиш наближеним до неї.

Потребою дослідження закономірностей жорстких соціальних режимів ставилося віднайти раціональні причини цих зон, - здавалося б очевидного у їх неприйнятності, - містифікаторства, грабінництва, злочинності та усіякої нелюдності. Аналіз потрібен для того, аби прогнозувати і тим запобігати соціальним, правовим, гуманітарним аваріям. Аж виявляється: що розумних чинників на становлення цих спрощених дисциплінарних режимів – не проглядається. Сперечатися з ненормальними - не є нормальним заняттям.

Критика тоталітарних маній зводиться до об'єктивного їх викладу. Критика тоталітарних маній досягається посиланням на ту правду фактів та затребувань на людяність, яким тоталітарні манії протиставляються у їх бійці проти прав і свобод.

Як мислення та світорозуміння є пов'язані з передачею відповідних знань, то знакова інформація впливає і на поведінку, на способи будування культури. Первісні знаки відзначені символізмом, складністю, браком абстрактності. Будова мови із квантів алфавіту дозволила передавати найтонші духовні чуття. Переворот завданий книгодрукуванням на разі пришвидшується інформаційними технологіями, - коли реальність конструюється впливами цілісних образних концептів, миготіння яких може містити ризики спантеличення реципієнтів. Громадяни масово рекрутуються у когнітивне військо. Даний текст є досвідом з розгляду теми концтабірних режимів саме у спосіб розбиття теми на понятійні кванти алфавіту: - з тим, аби вже із них складала мову про Зону. Розбиття синтетичних смислів вже на складові не варто сприймати як похід проти ієрархії цінностей. Бо то лише у системі алфавіту його літери є між собою рівноцінні чи однакові, - тоді як цінності у значущості їхніх підпорядкувань є разюче не схожими і відмінними.

Метода шинкування узагальнюючих тверджень вже на складові представляється рухом опускання на той рівень конкретизації фактів, яким можливо оперувати; на противагу ти абстракціям, високий рівень яких виводить у безпредметність, а тому у хаос і помилки. Диявол – у деталях. У розбитті смислів на поняття йдеться за наповнення понять смислами.

Розділи даного роману з приводу явища тоталітаризму у житті суспільно-політичному подаються як характеристики тоталітаризму, починаючи від загальних і вже до вужчих розважань. Хоч назва розділів складається з одного слова, проте текст є не словником, а цілісним викладом, де одній й ті ж самі сюжети є послідовно вставлені один в один й повторюються протягом тексту, але вже із більш розгорнутими тлумаченнями так, що продовженням нових сюжетних ліній стають початкові і передуючі оповіді. Впродовж роману його сюжетні лінії і теми є одночасно як вставленими одна в одну, так є й продовженням і деталізацією попереднього їх викладу. Текст представляє собою коментар на коментар з приводу коментаря у тлумаченні точки зору на питання. Додаткові відтінки до заявленої розділом характеристики зони контролю можна знайти у розділах довкола даного розділу. Цикли оповідей вкладених одна в одну як продовження неподільного викладу змісту є відомою манерою чи будовою літературних творів. На відміну від того опису московського збиральництва, який є розбитий у тексті на окремі тематичні розділи, то власне реальне московство є органічним та цілісним, - себто одні й ті ж самі, або ж тематично подібні його характеристичні аспекти стають розкиданими по різним, відмінним, а то й віддаленим розділам тексту. Зокрема характеристики можна підбирати і за словниковим підходом: окремо до кожного розділу-характеристики подано низку аналогічних чи суголосних даному розділів-характеристик. А вже із матеріалу суголосних розділів можна, якщо треба,

компонувати тему більш зв'язану чи розширену. Водночас роман є не набором мозаїчних камінців, таких собі категоріяльних топосів, а замірявся як цілісна картинка протистояння містифікованому глумству і беззаконню диктаторських режимів політичних.

Розділи торкаються характеристик явища Московство, яке тут подається як різновид тоталітарного суспільного устрою. Однак наведені характеристики не тільки не розглядаються як причинні до означеного феномену, аж навпаки: поняття Московство подається тут як фундаментальне, постульоване як аксіома, як цілісність, себто не утворене чи складене із масиву розділів теми, а таке, що не має сторонніх від нього змістів; яким саме й тлумачаться його прояви характерні, наведені як текст теми тоталітаризму. Не факти московства його характеризують, а – навпаки. В розділах мають місце замахи якимось зрозуміти окремі особливості московства; тоді як явище цілісного московства не вміщується, виходить за рамки спроб його раціонального розуміння.

У тексті стрічаються побіжні твердження про позитивні особливості українства. Однак призначенням текстового викладу є не вони, а протилежне їм, а саме: критика диктаторських спільнот. У тексті даються не побажання про те, куди можна ходити, як йдеться за те, куди певно не варто іти. Текст є суто критичним, йдеться про аварійні ситуації.

Помилкою у спробах розуміння поведінки та мислення людей зайнятих присвоєнням плодів чужої праці у тому полягає, що збирачами ми присвоюємо ознаки людяности, тоді як їхній фах грабіжників вважаємо другорядним, залежним, похідним та неістотним. Однак ця сув'язь видається, скорше, зворотною: головне – це вдало пограбувати, офірувати цій наркозалежності не лише чуже життя, як ще й безоглядно знехтувати власним. Збирачі більш ніж не цінують життя тих, ким вони харчуються; окрім випадків коли вони пропихають собі у горлянку тих, ким ці збирачі харчуються. Метою збирачів стає безмірне посилення своєї тої паразитарної влади, що її й можна іменувати моделлю тоталітаризму, призначеної для удосконалення системи грабежу. Позаяк збирачі заточені на відніманні чужого та його споживанні, то пошук ними ворогів варіюється виключно у діапазоні від ненависті до ворогів вже до убивства ворогів. Впливами збирачів на середовище є злостивість у подоланні збирачами спротиву щодо збиральництва. Збиральники зайняті саме за парадигмою порушення усіх норм; парадоксально порушуючи і власні норми на порушення усіх норм. Збирачі не підлягають контролю навіть зі сторони власних контролюючих органів. Тому російство обзивають таїною загорнутою у загадку, бо там відсутні: логіка і раціоналізм, розрізнення між помилковим чи вигідним, не присутнє бачення обставин та перспектив. Московство помилково вважають не надто небезпечним тому, що москалі належать розряду людей. Тоді як спосіб, яким вони здобувають собі харч, є вбивчим для людей зайнятих виробництвом.

Текст метою мав внести якусь прогнозовану ясність чи раціоналізм у перебіг дій збирачів. Однак подібне завдання збагнути те, що має місце у чорному ящику збиральницького світосприйняття, так і залишається завданням не виконаним достоту.

Дослідники і пошуковці, які описують події що вже відбулися у минулому, - помиляються менше, порівнюючи з тими хто береться прогнозувати ще що ще має статися. Бо вже у такому випадку число хибних передбачень зростає по експоненті. Однак, коли призначенням усякого дослідництва є прогнози, то ліпше помилятися, аніж грати у мовчанку чи у багатоваріантність розвою прийдешніх подій. Бажанню мінімізувати розмір глумства у аналізі подій не має ставати на перепоні аналізу.

Текст є здебільшого критичним не лише до ідеології та надуживання одержавленням, аж негативно оцінюється історичне московство, як інструмент колонізації народів. Оскільки вільну Україну не збудувати корекцією комунізму, а годить звертатися до визвольних змагань національних, до єднання з західною цивілізацією, то критика зонівського совізму є доречною. Поза оглядини у трагічне минуле й заміри очищення від допущених помилок у відстоюванні свободи Краю, спрямуванням тексту є приєднання до співпраці українців зайнятих будучиною у будіванні самоправної України.

Передмова (2)

Не буває суспільного організму без відповідної його організації. Аж проблеми починаються від зловживання мірою організованості, коли шкодою стає як понадмірний централізм, так і безлад. Ці два полюси управлінські у своїх крайнощах є зацикленими навзаєм у причинно наслідкових впливах. Централізм, аж до станів його зонівської виключності, є затребуваним і необхідним в умовах суспільних криз. Породженням яких і займаються тоталітаристи. Поля сподівань на чудеса засівають на братовбивчі протиріччя. Страждання від занепаду та війни лиш наростають від безвладдя. Проти мобілізованих нападників можна успішно протиставлятися досконалішою упорядкованістю.

У даному тексті йдеться лиш про ті темні сторони організації суспільства, де зловживання централізмом загрожує свободам людським. Від початку і до протилежного краю цього тексту є його спрямування проти тих прийомів концентрації та консолідації бандитів, які дозволяють останнім брати верх чи протистояти потужнішим від них силам демократичного та правового устрою суспільств, де чинною залишається людяність. І зрештою, всупереч критичного у тексті ставлення до режимів зони контролю, доводиться визнати, що протистояння тоталітаризму прийомами антитоталітарними є для вільних спільнот справою надмірно кривавою і тому негодящою. Для того щоб переможно воювати супроти воєн затіяних прихильниками концтаборів не обійтися без таких же, а то й міцних прийомів гуртування. Мир і добро відстоюють у обставинах миру шляхами миролюбного розвитку; і саме задля розвою і прогресу воюють проти видів доказового зла, яке не можна не вибивати геть методами не гіршими від нього. Й подібне направлення одного радикалізму проти іншого радикалізму лиш посилює на загальну небезпеку вже для самого життя на Землі.

Виходом із глухого кута війни виключно на власній території є перенесення її на терени збирачів. Усунення, аж до повного знищення, носія загрози нападу на Україну, пролягає через подолання інтоксикації на внутрішнє московство у інерції його окупаційності. Протиправна корупція має усуватися через установи національного гуртування етнічних українців.

Задовільних визначень на поняття тоталітаризм нема, подібно тому, як усілякі постулати доказуються через явища своїх втілень. А не навпаки. Тоталітаризмом назвемо тут суспільне управління, де існує розлад між управлінням та суспільством. Коли організація і взаємини у суспільному житті залежать переважно від протиборства між собою угруповань інтереси яких є особливими та супротивними ще й стосовно загальних напрямних суспільного розвитку, - то на користь останньому не йде подібне анархічне розбалансування у чинності інститутів моралі, освіти, права, демократії, науки. Свободу і творчість дослідницьку, як вищі підвалини поступу, не треба переплутувати з плутаниною. Антитезою до наведеної теоретичної моделі, де замість порозуміння на засадах ринку панує анархія, є така ж імовірна модель тиранічного щодо суспільства диктату владоможців. Руйнівний безлад у суспільному організмі часто провокується ініціаторами усевладдя і спершу подається як лікувальний засіб проти криз, які згодом стають вже не вигаданим наслідком спричинень диктатури. Облудники та змовники проштовхують потенційний концтабір спершу під личинами розширення демократії, подоб плюралізму, мультикультуралізму, прав людини, любови до калік перехожих, - включно із ставкою на глобалізм, інтернаціоналізм, земшарну республіку рад, всесвітній халіфат й збіжне.

Стіна безвідповідальності між централістичною авторитарною владою, яка нехтує потребами громади та силує їх, і є зоною тоталітаризму. Де вожді здійснюють свої виключні забаганки, посилаючись на представництво собою не так навіть на ще, буцімто, не усвідомлені суспільством його власні запити, як оправдовуючись волею Божою та іншими містичними вигадками утопічними. Що й уможливує вчинення помилок на разі примітивних недостатньо доказових рецептів підходу до викликів і розрішень проблем. Батьками зони насильства є підступне злочинство та невігластво із злочинним глупством. І тоді буває, що від самозваних вождів забирають їхнє особисте життя. І робить це не обов'язково сам повсталий народ, а народ очолюваний новим претендентом на вождівство.

Передмова (2)

Соціальний лад прикметний такими своїми жорстокостями як винищення мас народу, централізованим правлінням, спотворенням здорового глузду, - що його тут іменують тоталітаризмом, - представляється не конкретним комуно-нацистським епізодом на шляху історії, аж подібний у тій чи іншій мірі лад виникає спорадично на реперних точках зміни історичних парадигм як спосіб розрахуватися з такими назрілими кризами, що їх не вдається розрішити кроками еволюційними. Докорінні зміни цінностей і поворотів галузі на курсі є не простою революцією, аж у зоні новаторського порядку дисциплінарного та створення нової людини спершу людству живеться порівняно ще сутужніше ніж за старого порядку. Хоча у тенденції загальний рух спрямовується до напрямку зменшення рабських залежностей людини і людства, до зростання свободи у прогресі. Революцію можна порівняти із зміною шкіри змією. У зоні утопій знищують не лише маси, а й верстви елітаріїв задля оволодіння владою та інформацією. Так підприємництво змістило аристократію спадкову; комуністична реакція заходила відповідати за питання накопичення капіталів та багатств; на часі у змаганнях за підвищення соціального утримання ширнармас маємо самоочищення як капіталізму, так і від соціалізму.

Класикою конструкції Тоталітаризм є совітський Союз. Як посередницька ланка між самодержавством і мафіозною ерефією. Ці три фази збиральництва являють собою ступені послідовного його виродження. Колоніальна та кріпосницька імперія царська з її казенним москвославієм ще була державою; совєцька зона експропріаторства та трудоднів за пайку домагалася цей комунізм розповсюдити на світ; тоді як ерефія з угаром реваншу за урізанням зони грабежу являє собою вже мафію, яку не зупинить ані самопоїдання, ані загрози впадання вже у клінічні задля цього обгрунтування. На долю українців випадає світ звільнити від цих споживачів. Для України загрозою більшою від ерефії є внутрішні крадії з числа малоросів які добралися до посад держадміністрування.

Намагання усунути загрози у спосіб їх ігнорування чи адаптації як вже норми лиш заохочує нападників та поводитирів хаосу. Пропозиція на обдарування сусідів не потрібними та ворожими їм цінностями ліберальної демократії, правового ринку і традиціями західної культури з метою її розширення, а чи взаємне прийняття туди ж означеної хвилі переселенців вже з їхніми звичаями та наполяганнями на домінування – представляється глухим кутом. А коли рух тиску зі сторони антизахідного інтернаціоналу стає вже реальністю обстрілів України ракетами антизахідного виробництва, - то тоді питання майбутнього порозуміння між культурами вирішуватиметься як на разі, так і на полі бою. Ми не можемо дозволити собі захист власного західництва в Україні та світі забезпечувати трагедіями втрати виключно українських бійців.

На сторону жертв, на яких паразитують збирачі, не припиняться ані звинувачення, ані війна збирачів. Відповідати на яку необхідно війною. Українство певно перебуватиме у мирній співпраці лише із тими самостійними народами зайнятими власною продуктивною працею, які виникнуть на теренах колишнього московського царства. Нема сумніву, що завдання розколювання ерефії на розмір батьківщин народів, які зараз під її адміністративною зверхністю до неї входять, не піде на користь її продовженню.

Оскільки поступ на основі передуючих наукових винаходів є корисним, то й невігласи з пройдисвітами й собі пропонують химери засновані вже на чудах надприродних, розрекламованих як найвищі цінності звабні. Розходження яких з доказовими потребами людськими спонукає сповідників секти спотворювати свідомість і здоровий глузд, іти на потерпання і втрати, виконувати символічні ритуали культові вже як побутові, винищувати усіх не згідних із святими ідеалами утопії. Новий порядок і створення нової слухняної людини дозволяє його організаторам наживатися на жертвах. Здавалося б, неадекватні віроучення й прихід до усевладдя таких же змовників без кваліфікації мав би зустрічатися у багнети. Аж ні. Сверблячка зазирнути поза край достеменного не затихає, задовольняє психічні розлади. Тож зайва критика абсолютистських режимів не завадить.

Нагадаю, що представлений авторський текст є публіцистичним.

Передмова (2)

Тому текст, у якому зачіпаються питання протистоянь та співвідношень сил між: з однієї сторони країнами західного світу й народами які свої національні права і свободи знаходять у належності до західної культури, а, з протилежної сторони, тими країнами і народами які свої гаразди пов'язують перерозподілом владних позиціонувань у світі робом протиставлення західництву, - бо не останніми мотивами цих, переростаючих вже у війну, протистоянь є мотиви саме ідеологічні. Нападники не можуть навести доказових для жертви причин нападу на неї. Бійка фізична між супротивниками вже свідчить за те, що й право та моральна правота при цьому не належить виключно одній стороні. Оціночні судження стосовно розподілу на союзників та ворогів є не так фактором що спотворює об'єктивні причини конфронтації, як навпаки: посилення на об'єктивність потреб та інтересів, скорше, обслуговує упередження та фікції віровизнавчого гатунку. У цьому романі йдеться не про факти історичні, навіть не про оцінку дисциплінарних режимів, а – про самі сперечання у їх оцінках. У змаганнях між цивілізацією і варварством недостатньо покладатися на промовистість фактів, аж не обійтися без того, щоб їх ще й доказувати. Аж у тім то й полягає справа подолання насильників і грабіжників, - гвалт яких спершу забезпечується ідеологічним ударом по духовних цінностях, - що протистояти цьому облудництву агресорів треба не вигадуючи вже конфронтаційні протилежного пропагандистського змісту ідеологічні химери, а, навпаки: потрібним є очищення від зла облуд. Переможною, за визначенням, є правда. І поступ до неї.

Хоча текст має переважно критичне спрямування, - а критиканство завжди є неповноцінним у конструктивності, оскільки є пасивною залежною реакцією захисту, - проте триваюча українська та європейська бійка проти московського збиральництва є скорше випадком агресивного нападу на збирачів.

У представленому тексті йдеться за феномен тоталітаризму, як режиму переважно політичного гуртування. Критика подібного режиму дається тут на прикладі московського збиральництва. Ознаки зони контролю прослідковуються у окремих історичних устроях релігійних, державницьких, націоналістичних. Для яких їхній противник звинувачується саме за ознаками представництва ним вад тоталітаризму. Зокрема московити свою колонізаторську політику проводять за звинуваченнями українства у надуживанні україноцентризмом.

Поза сумнівом, ідеологічні філіппіки тексту проти імперського московства стають видом нетерпимости вже за націоналістичною її ознакою. Подібно тому, як ерефійці у війні здійснюють проголошену ними геноцидну мету витерти українців геть зі світу.

Проблеми бійки проти тоталітарного устрою, - адепти якого претендують на завершальний контроль над усім сущим, а ще й не визнають зверхніх загальних над зоною правил та законів, - полягають у тому, з юридичної і правової точки зору, що бійка проти тоталітарного устрою стає видом божого суду, коли правим стає той хто зарубав противника.

Оскільки поступ у культурі прорізується допитливістю людей творчих, то їх новаторські пропозиції не лише удосконалюють передуючі досягнення, а ще є вторгненням у галузі недосліджені, де на позитивні винаходи чигають ризики помилок на усі сторони. Тож праця прихильників спрощень та гіпотез не перевірених може бути руйнівною. Доводиться визнати, що наслідки цих ризиків часто є допустимою ціною за прогрес. Саме активна позиція завше забезпечуватиме адептам жорстких та жорстоких режимів приплив пастви. Мобілізаційні рішення на спрощене розрішення назрілих питань бувають для останніх здебільшого руйнівними через її недостатню із ними узгодженість. Ризиковим тоталітаристам не можна відмовити у тому, що вони заскалюючи у казки та застосування для того насилля, бувають пробойовим загоном що чеше попереду назрілих глуздів.

Поза тим, що десятки мільйонів убитих, свідомо розруйновані до уламків міста, розтрата на ці війни неймовірних ресурсів праці не лише є доказовим свідченням, а ще є фактом цієї невідворотної достеменної реальности об'єктивної. Одначе вже сама переконаність одних героїв, у тому що вони через праведну жертвовність правильно убивають

Передмова (2)

своїх не таких як їм треба ворогів, залишає підозри у можливих пошуках відмінних тлумачень подібної козлиної пісні про світову боротьбу добра проти тих сил зла, які особливо доконано є представлені мобілізаційними тоталітарними режимами. Через участь у колізіях та казусах перебігу історичних подій саме духовних та ментальних чинників, - без яких не обходяться справи пов'язані з людською культурою, - то закрадається підозра, що саме на конто віроучительних переконань не завадило б перекласти якусь частку закидів за маси злочинно пошматованих у війнах людських тіл. Трагедія у тому, що бажаний для притомних людей раціоналізм та адекватні щодо подій знання різняться від не менш затребуваних сподівань на казки та чудесне розрішення проблемних викликів. Будування не лише концтаборів, а ще й спрямовані на їх гуманне використання відкриття наукові – не тільки нагадують сценарні ходи сюжетів популярних казок. Доводиться визнати, що має місце ще й зворотний хід речей. Логістичним креслення і проектам, складеним кваліфікованими інженерами людських душ, щодо проведення геноцидних акцій на залякування поки що уцілілих жертв абсолютного порядку, передують накреслення про рух таким чином до Світлого, у різних його картинках, майбуття та виховання Нової людини. Нещастям казок, якими керуються поборники переіначення світу засобами чуд є те, що казки є самодостатніми, не мають ані розумних, ані нерозумних обумовлень. Окрім кривавих плодів на разі втілень. Пошук сув'язей між тим, що включають до понять добра та, з другої сторони, між тим, що з цього виходить, - можна було б вважати гоноровим заняттям. Чого однак не вдається визнати за спробами на успіх цього заняття. Фабул, де не було б злодія, а, головне, перемоги над ним – не буває серед казок.

Збережено правопис автора. І форматування тексту.

Зміст (3)

4	Афера (21).
5	Кукла (9).
6	Вигад (14).
7	Патос (12).
8	Цінности (15).
9	Приваби (7).
10	Моралізаторство (3).
11	Ідеологія (19).
12	Ідеалізація (12).
13	Абстрагування (5).
14	Віртуальність (6).
15	Знак (3).
16	Справжнє (10).
17	Антиокциденталізм (9).
18	Наново (5).
19	Виправити (9).
20	Переіначити (6).
21	Фантасмагорії (6).
22	Фікції (7).
23	Фетиші (3).
24	Фантоми (6).
25	Дурманія (7).
26	Абсолютне (3).
27	Виключність (6).
28	Величність (4).
29	Амбіції (5).
30	Глум (2).
31	Спотворення (6).
32	Навпаки (5).
33	Делегувати (3).
34	Ідолопоклонство (2).
35	Організація (6).
36	Влада (5).
37	Регламент (8).
38	Концтабір (7).
39	Рабство (10).
40	Ображені (6).
41	Безпорадність (5).
42	Пасив (6).
43	Інші (4).
44	Суб'єктність (9).
45	Самототожність (2).
46	Сектантство (2).
47	Рій (5).
48	Симпатія (3).
49	Пасіонарії (3).
50	Епатаж (3).
51	Скандал (2).
52	Екстравагантність (4).
53	Ексцес (6).
54	Схиблення (4).

Зміст (3)

55	Збочення (2).
56	Дисбаланс (4).
57	Відхилення (6).
58	Виняток (4).
59	Аномія (3).
60	Паранормальне (2).
61	Неадекватність (4).
62	Неорганічність (3).
63	Примітивізм (6).
64	Вульгаризація (1).
65	Здичавіння (1).
66	Хижацтво (6).
67	Невміння (4).
68	Жлобство (5).
69	Хапати (5).
70	Забирати (5).
71	Збиральництво (6).
72	Стягати (5).
73	Дайош (3).
74	Научати (3).
75	Відмінити (7).
76	Спрощення (6).
77	Звуження (2).
78	Редукція (4).
79	Пута (3).
80	В'язниця (2).
81	Антимножинність (5).
82	Безпроблемність (5).
83	Усеєдність (5).
84	Монос (4).
85	Взаємозв'язки (2).
86	Випадковість (1).
87	Невизначеність (3).
88	Мікс (4).
89	Комплікації (2).
90	Конфлікти (5).
91	Контрадикторність (3).
92	Суперечности (4).
93	Альтернатива (3).
94	Протиріччя (6).
95	Дисфункція (3).
96	Деструкція (2).
97	Деконструкція (5).
98	Ентропія (3).
99	Лжа (3).
100	Безум (2).
101	Безтямність (2).
102	Фейк (4).
103	Прикидатися (3).
104	Шахрайство (3).
105	Бульбашка (3).

106	Ощасливити (4).
107	Обітниця (3).
108	Прожект (3).
109	Спокусити (3).
110	Демагогія (4).
111	Хайп (1).
112	Забаганки (3).
113	Молитви (2).
114	Незбагненність (2).
115	Недоступність (1).
116	Нікому (2).
117	Нічого (3).
118	Підступність (1).
119	Відмова (1).
120	Віроломство (1).
121	Обдурити (3).
122	Зрада (2).
123	Розбещення (2).
124	Розпуста (2).
125	Блуд (1).
126	Інстинкти (6).
127	Рефлекторність (2).
128	Природність (2).
129	Середовище (2).
130	Свідчення (1).
131	Слова (1).
132	Сокира (2).
133	Комфорт (2).
134	Аменталізм (2).
135	Антиінтелектуалізм (1).
136	Транс (1).
137	Гіпноманія (1).
138	Посвячення (1).
139	Спасіння (1).
140	Безпека (2).
141	Фобії (2).
142	Страх (2).
143	Налякати (3).
144	Гріховність (3).
145	Танатос (1).
146	Відчуження (3).
147	Химери (4).
148	Чаклунство (3).
149	Потойбічне (2).
150	Невідомість (1).
151	Підсвідоме (2).
152	Інфернальне (1).
153	Божественне (4).
154	Надприродне (1).
155	Позаісторичне (2).
156	Надмета (2).

157	Домагання (1).
158	Обсесія (2).
159	Актуальність (1).
160	Активність (1).
161	Непослух (1).
162	Безчинство (4).
163	Зухвалість (1).
164	Несамовитість (2).
165	Безчинність (1).
166	Бездіяльність (1).
167	Непевність (1).
168	Пересічність (2).
169	Ординарність (2).
170	Оригінальність (1).
171	Виклик (1).
172	Емоційне (1).
173	Психічне (1).
174	Тяма (1).
175	Притомність (1).
176	Розумність (2).
177	Доказовість (1).
178	Закономірне (1).
179	Практицизм (2).
180	Історичність (4).
181	Окультурення (2).
182	Мова (1).
183	Порода (1).
184	Етноцентризм (1).
185	Кревність (1).
186	Родина (1).
187	Приватне (1).
188	Загал (2).
189	Угіддя (2).
190	Естетизація (1).
191	Релігійність (2).
192	Інформаційність (1).
193	Політизація (1).
194	Правочинство (1).
195	Господарка (1).
196	Технологічність (3).
197	Прогресивність (2).
198	Спеціалізації (3).
199	Визначеність (1).
200	Гомогенність (1).
201	Різноморідність (1).
202	Наслідувати (2).
203	Успадковувати (1).
204	Феноменальність (1).
205	Певність (1).
206	Незмінність (1).
207	Незалежність (1).

208	Кордони (1).
209	Локалізація (1).
210	Ексклюзив (1).
211	Порушення (1).
212	Переступ (1).
213	Проблеми (1).
214	Непередбачене (1).
215	Змаг (1).
216	Ринок (2).
217	Пізнання (1).
218	Правда (1).
219	Творчість (1).
220	Розвиток (2).
221	Свобода (4).
222	Добро (2).
223	Креативність (1).
224	Спротив (1).
225	Власність (1).
226	Гуманізм (1).
227	Особистість (3).
228	Мікрокосм (1).
229	Олюднення (3).
230	Протилюдяне (2).
231	Озвіріння (1).
232	Заздрість (1).
233	Інтерес (3).
234	Ледарство (1).
235	Працьовитість (1).
236	Неробство (2).
237	Уникати (1).
238	Оминати (2).
239	Полегшити (1).
240	Егоїзм (1).
241	Зажерливість (2).
242	Нажива (1).
243	Клептомани (2).
244	Грабувати (5).
245	Визиск (5).
246	Експлуатація (2).
247	Злочинність (4).
248	Гангстеризм (3).
249	Кримінал (3).
250	Безкорисливість (4).
251	Криза (4).
252	Збанкрутувати (1).
253	Руїна (3).
254	Виродження (2).
255	Занепад (2).
256	Деградація (1).
257	Дегенерати (3).
258	Андрогінія (4).

259	Хамство (1).
260	Босога (3).
261	Злидота (3).
262	Волоцюги (2).
263	Упосліджені (4).
264	Надлюдина (1).
265	Провід (2).
266	Еліта (1).
267	Обраництво (2).
268	Нарцисизм (1).
269	Марнославство (1).
270	Гуруїзм (3).
271	Андеграунд (1).
272	Аматорство (2).
273	Невігластво (1).
274	Дилетанти (2).
275	Неодукованість (1).
276	Несистемність (2).
277	Манії (2).
278	Очманіння (2).
279	Радикалізм (1).
280	Екстремізм (1).
281	Крайнощі (1).
282	Затятість (1).
283	Дихотомія (1).
284	Аномалія (1).
285	Чужість (2).
286	Інакше (2).
287	Релятивність (1).
288	Претензійність (1).
289	Кураж (1).
290	Западлю (1).
291	Табу (1).
292	Знецінення (1).
293	Набурмосеність (2).
294	Злостивість (1).
295	Кривда (2).
296	Осоруга (1).
297	Мортідо (1).
298	Поразка (1).
299	Звинуватити (2).
300	Далой (1).
301	Помста (2).
302	Ненависть (3).
303	Страдництво (4).
304	Самопожертва (3).
305	Виправдати (3).
306	Принаджувати (4).
307	Притягати (2).
308	Любов (4).
309	Відкритість (3).

310	Толерантність (3).
311	Терпимість (2).
312	Уседозволеність (1).
313	Запобіжники (1).
314	Метисаж (1).
315	Фільтрація (1).
316	Проникнення (2).
317	Інтрига (1).
318	Зло (1).
319	Вороги (6).
320	Антипод (3).
321	Диявол (1).
322	Відьмаки (2).
323	Безмежжя (3).
324	Безмір (1).
325	Позачасовість (1).
326	Шаленство (1).
327	Маргінальність (1).
328	Шматування (4).
329	Хаос (2).
330	Безлад (2).
331	Змішування (3).
332	Шиза (2).
333	Спантеличити (1).
334	Стихійність (2).
335	Баламутства (1).
336	Дифамація (1).
337	Інсинуація (1).
338	Інспірація (1).
339	Провокація (2).
340	Віндикувати (1).
341	Дуван (2).
342	Пов'язати (1).
343	Гібрид (2).
344	Кипиш (1).
345	Шухер (1).
346	Заколот (1).
347	Рейвах (2).
348	Ворохобня (2).
349	Руйнування (1).
350	Розподілення (1).
351	Крамола (1).
352	Конфронтація (1).
353	Класовість (2).
354	Винародовлення (1).
355	Розбрат (3).
356	Трансгресія (1).
357	Інверсія (1).
358	Колабораціонізм (1).
359	Соломаха (1).
360	Конвергенція (1).

361	Модифікації (2).
362	Мода (1).
363	Лівизна (3).
364	Ліві (3).
365	Правішання (1).
366	Прото (1).
367	Протисистемність (1).
368	Дефетизм (1).
369	Корекція (1).
370	Ритміка (2).
371	Тимчасовці (1).
372	Відчайдухи (1).
373	Авангура (1).
374	Пробій (1).
375	Офензива (1).
376	Напад (1).
377	Наступальність (2).
378	Войовничість (1).
379	Боротьба (2).
380	Революція (2).
381	Переворот (2).
382	Змова (3).
383	Ребелія (1).
384	Повстання (1).
385	Звільнити (1).
386	Рятівники (1).
387	Ретирада (1).
388	Утікати (2).
389	Розрив (1).
390	Безвідповідальність (3).
391	Безпідметність (3).
392	Неволя (1).
393	Квотування (3).
394	Контроль (5).
395	Облік (2).
396	План (3).
397	Необхідність (2).
398	Порядок (1).
399	Мобілізація (1).
400	Лагер (3).
401	Ордунг (4).
402	Фабрика (1).
403	Шарага (1).
404	Соціалізація (4).
405	Кар'єризм (1).
406	Слава (1).
407	Виконавство (2).
408	Наряд (1).
409	Позаутилітарне (2).
410	Антивласність (2).
411	Духовне (3).

412	Храм (1).
413	Ідеали (2).
414	Візія (3).
415	Уявне (2).
416	Ендемія (1).
417	Реалізм (1).
418	Субститути (2).
419	Сурогатність (2).
420	Імітації (3).
421	Підробка (2).
422	Фальсифікат (1).
423	Безпредметність (1).
424	Безпричинність (1).
425	Безпринципність (1).
426	Умовність (2).
427	Штучність (1).
428	Експеримент (1).
429	Стереотип (2).
430	Світоглядне (1).
431	Симулякри (3).
432	Покора (3).
433	Гра (8).
434	Фабула (1).
435	Лицедійство (3).
436	Субординація (1).
437	Залежність (1).
438	Узурпація (1).
439	Можновладство (1).
440	Волевияв (1).
441	Беззаконня (1).
442	Реваншизм (1).
443	Насильство (5).
444	Озброєння (1).
445	Принука (4).
446	Поневолення (1).
447	Полон (1).
448	Кабала (1).
449	Каторга (1).
450	Вбивства (2).
451	Трупи (1).
452	Геноцид (1).
453	Голод (1).
454	Голодомор (1).
455	Репресії (2).
456	Народовбивство (1).
457	Україноцид (1).
458	Домінування (1).
459	Монополія (7).
460	Атомізація (3).
461	Кліп (1).
462	М'ясорубка (1).

463	Терор (3).
464	Знущатися (2).
465	Садизм (1).
466	Офіра (2).
467	Жертовність (5).
468	Мартиролог (2).
469	Відходи (1).
470	Послід (1).
471	Марнотратити (1).
472	Заборгованість (2).
473	Ощадливість (3).
474	Заощадити (4).
475	Оптимізація (1).
476	Нееквівалентність (1).
477	Недоплата (2).
478	Шара (1).
479	Халява (1).
480	Споживацтво (2).
481	Освоєння (1).
482	Сировина (1).
483	Асиміляція (1).
484	Засвоєння (2).
485	Скорочення (1).
486	Зайве (1).
487	Збагачення (2).
488	Запозичувати (2).
489	Борг (1).
490	Зачепити (1).
491	Змінити (1).
492	Нав'язати (1).
493	Вторгнення (1).
494	Відторгнення (3).
495	Присвоєння (1).
496	Інкорпорація (1).
497	Інклюзив (1).
498	Залучати (2).
499	Вилучати (2).
500	Конфіскація (1).
501	Мародерство (1).
502	Паразитизм (2).
503	Данина (1).
504	Рента (1).
505	Булімія (1).
506	Наздогнати (2).
507	Злиденність (2).
508	Убогість (1).
509	Дефіцит (3).
510	Скрута (1).
511	Користолюбство (1).
512	Полювання (2).
513	Депортація (1).

514	Ясир (1).
515	Варвари (1).
516	Кочівники (3).
517	Ординство (3).
518	Піраміда (2).
519	Експансіонізм (2).
520	Розшир (1).
521	Загарбництво (2).
522	Централізм (4).
523	Держбандитизм (2).
524	Рекет (1).
525	Кришування (1).
526	Акумуляція (2).
527	Концентрація (2).
528	Усевладдя (2).
529	Єдиновладдя (1).
530	Диктатура (2).
531	Надзаконність (2).
532	Анархізм (1).
533	Анонімність (1).
534	Авторство (2).
535	Свавільство (6).
536	Волонтаризм (4).
537	Самоправність (1).
538	Традиціоналізм (2).
539	Меритократія (1).
540	Ідеократія (1).
541	Кратократія (1).
542	Авторитаризм (1).
543	Лібералізм (1).
544	Ліберте (1).
545	Цивілізаторство (1).
546	Цивілізації (2).
547	Розмір (1).
548	Універсальність (4).
549	Інтернаціоналізм (2).
550	Мондіалізм (2).
551	Глобалізм (3).
552	Холізм (1).
553	Єдність (3).
554	Інтегрувати (3).
555	Синкретизм (1).
556	Еклектизм (1).
557	Сумісництво (2).
558	Узагальнення (3).
559	Єдинобожжя (1).
560	Універсалії (1).
561	Унітаризм (1).
562	Рівність (4).
563	Егаліте (1).
564	Зрівнялівка (1).

565	Порівну (2).
566	Справедливість (2).
567	Контрспецифічність (2).
568	Одність (4).
569	Одномірність (2).
570	Однозначність (1).
571	Прокруст (2).
572	Стандартизація (2).
573	Уніфікація (2).
574	Гурт (4).
575	Масованість (1).
576	Омасовлення (2).
577	Охлократія (2).
578	Колективізм (2).
579	Корпоративність (2).
580	Солідарність (2).
581	Франтерніте (1).
582	Ущільнення (1).
583	Казарма (2).
584	Кріпацтво (4).
585	Комуна (2).
586	Прихиститися (2).
587	Взаємодопомога (1).
588	Привілеї (2).
589	Пайка (2).
590	Корм (1).
591	Філантропія (1).
592	Гарантії (1).
593	Ксенофобія (2).
594	Ізоляціонізм (2).
595	Закритість (1).
596	Самодостатність (1).
597	Автаркія (1).
598	Відлам (2).
599	Сепаратизм (1).
600	Виключення (3).
601	Сегрегація (1).
602	Селекція (1).
603	Окремішність (3).
604	Осібність (1).
605	Суверенність (1).
606	Самостійність (1).
607	Індивідуалізм (1).
608	Винятковість (2).
609	Надзвичайне (1).
610	Сингулярність (1).
611	Парадоксальність (1).
612	Специфічність (2).
613	Унікальність (1).
614	Неповторність (1).
615	Самобутність (1).

616	Оборона (1).
617	Кластер (1).
618	Матриця (3).
619	Спадкоємство (2).
620	Язичництво (1).
621	Християнство (6).
622	Візантизм (1).
623	Ісламізація (1).
624	Протестантизм (1).
625	Антикапіталізм (3).
626	Антибуржуазність (2).
627	Патримонія (1).
628	Самодержавство (1).
629	Комунізм (6).
630	Марксизм (2).
631	Соціалізм (4).
632	Ленінізм (4).
633	Сталінізм (3).
634	Большовизм (3).
635	Юдаїзм (3).
636	Єврейство (3).
637	Нацизм (4).
638	Расизм (2).
639	Етатизм (3).
640	Патріотизм (2).
641	Націоналізм (9).
642	Московство (9).
643	Русифікаторство (2).
644	Совітизація (2).
645	Совізм (6).
646	Совіти (6).
647	Евразійство (2).
648	Русизм (5).
649	Опричнина (2).
650	Лебенсраум (1).
651	Ґрунти (2).
652	Анексія (1).
653	Переселенство (1).
654	Осадництво (1).
655	Контамінація (1).
656	Метрополія (1).
657	Феодалізм (3).
658	Імперіалізм (4).
659	Колоніалізм (3).
660	Мілітаризм (2).
661	Війна (4).
662	Агресивність (2).
663	Некрофілія (1).
664	Сакраментальне (1).
665	Потаємне (2).
666	Конспірація (1).

667	Ничка (1).
668	Шмон (1).
669	Стук (1).
670	Слідкувати (2).
671	Сповідання (1).
672	Транспарентність (1).
673	Компромат (2).
674	Глупство (2).
675	Ілюзійонізм (3).
676	Святе (1).
677	Священне (1).
678	Сакралізація (1).
679	Вірування (3).
680	Конфесіональне (2).
681	Навернення (2).
682	Прозелітизм (1).
683	Харизма (2).
684	Профетизм (2).
685	Самозванство (1).
686	Месіанство (3).
687	Фанаберія (1).
688	Понт (1).
689	Мегаломанія (1).
690	Утаємничене (1).
691	Містика (1).
692	Чудеса (2).
693	Утопії (2).
694	Казка (2).
695	Ірреальність (2).
696	Позареальне (2).
697	Неймовірне (2).
698	Немислиме (1).
699	Популізм (1).
700	Апологія (1).
701	Глорифікація (1).
702	Несвоечасність (1).
703	Хіліазм (1).
704	Контрафакт (2).
705	Помилкове (2).
706	Аберація (2).
707	Фігня (1).
708	Фуфло (1).
709	Туфта (2).
710	Імпотенти (1).
711	Єретичність (3).
712	Догмати (3).
713	Канон (1).
714	Цитатництво (1).
715	Ритуальність (1).
716	Ініціація (1).
717	Свята (1).

718	Індоктринація (1).
719	Культ (4).
720	Реліквії (1).
721	Символічність (1).
722	Заклинання (3).
723	Медитація (1).
724	Окультизм (1).
725	Облуди (3).
726	Ошуканство (2).
727	Міфологізація (2).
728	Переконання (3).
729	Сугестія (1).
730	Навіювання (2).
731	Індукувати (2).
732	Виховання (2).
733	Лебенсборн (1).
734	Перевиховання (1).
735	Вербування (1).
736	Місіонерство (2).
737	Агітпроп (3).
738	Контрпропаганда (1).
739	Пропаганда (2).
740	Партійність (2).
741	Заангажованість (2).
742	Інституалізація (2).
743	Цензура (1).
744	Критицизм (5).
745	Переоцінювання (2).
746	Модернізм (2).
747	Осучаснення (1).
748	Удосконалення (1).
749	Реформаторство (1).
750	Фундаменталізм (1).
751	Фанатизм (2).
752	Інтенсифікація (1).
753	Нетерпимість (1).
754	Непримиренність (1).
755	Азарт (1).
756	Галюциногени (3).
757	Упередженість (1).
758	Забобони (1).
759	Позакритичність (2).
760	Безкарність (1).
761	Соборність (2).
762	Правовірність (1).
763	Ортодоксія (1).
764	Екзегеза (2).
765	Інтерпретація (1).
766	Діалектичність (2).
767	Стабільність (2).
768	Єдінанєдєлімство (1).

769	Завоювання (1).
770	Перемога (1).
771	Режим (1).
772	Заціпеніння (1).
773	Стриножити (1).
774	Гармонізація (4).
775	Пацифікація (1).
776	Мир (2).
777	Іринія (1).
778	Ригідність (1).
779	Консерватизм (1).
780	Ретроградство (2).
781	Реакційність (1).
782	Назадництво (2).
783	Регрес (2).
784	Минуле (2).
785	Атавізм (1).
786	Рецидив (1).
787	Протиставлення (1).
788	Нігілізм (1).
789	Заперечити (2).
790	Заборони (2).
791	Вичищати (2).
792	Дезінфекція (1).
793	Бруд (1).
794	Мощі (1).
795	Знищення (3).
796	Взаємонищення (1).
797	Самогубство (3).
798	Антидобір (2).
799	Какістократія (1).
800	Загибель (1).
801	Смерть (2).
802	Амба (1).
803	Ніщо (1).
804	Ніхто (1).
805	Ніяк (2).
806	Ніколи (2).
807	Нема (1).
808	Забуття (1).
809	Порожнеча (1).
810	Пусте (1).
811	Вичерпність (1).
812	Безпечність (1).
813	Утилізатори (1).
814	Всотування (1).
815	Рецепція (1).
816	Зріднюватися (1).
817	Упадати (4).
818	Запобігливість (1).
819	Порозуміння (1).

820	Політкоректність (1).
821	Слідування (1).
822	Мімікрія (1).
823	Угодовство (1).
824	Послухняність (1).
825	Сервільність (1).
826	Чесноти (1).
827	Лицемірство (1).
828	Дворушництво (1).
829	Лавірування (1).
830	Опортунізм (1).
831	Пристосування (3).
832	Служіння (1).
833	Реалістичність (1).
834	Нормалізація (1).
835	Обмирщення (3).
836	Заземлення (1).
837	Секуляризм (1).
838	Профанація (2).
839	Антиутопія (1).
840	Втілення (2).
841	Легалізація (1).
842	Узвичаєння (1).
843	Ревізіонізм (1).
844	Негативізм (1).
845	Всупереч (3).
846	Конструктивність (1).
847	Продуктивність (1).
848	Капіталізм (4).
849	Антиєвропейство (3).
850	Промосковство (3).
851	Антикомунізм (4).
852	Вестернізація (4).
853	Проевропейство (2).
854	Антиамериканізм (2).
855	Антифашизм (1).
856	Атчество (1).
857	Антисовєтизм (1).
858	Русофобія (1).
859	Протимосковство (4).
860	Перепідпорядкування (1).
861	Амбівалентність (2).
862	Мультикультуралізм (1).
863	Міра (1).
864	Стрес (1).
865	Недовіра (1).
866	Плюралізм (1).
867	Іронія (1).
868	Цинізм (1).
869	Кпини (1).
870	Стьоб (1).

871	Прикол (1).
872	Карнавал (1).
873	Наруга (2).
874	Розважатися (1).
875	Прагматичність (2).
876	Утилітарне (1).
877	Пригода (1).
878	Компроміси (2).
879	Корисливість (1).
880	Непотизм (1).
881	Фаворитизм (1).
882	Блат (3).
883	Хабар (1).
884	Корупція (6).
885	Підкуп (1).
886	Аскетизм (2).
887	Відлюдництво (1).
888	Смиренність (1).
889	Позатикати (1).
890	Відвертість (1).
891	Скромність (1).
892	Терплячість (1).
893	Терпіти (1).
894	Черга (1).
895	Наркоманія (1).
896	Задоволення (1).
897	Мучеництво (1).
898	Жорстокість (1).
899	Каяття (2).
900	Порука (1).
901	Невротики (1).
902	Віктимність (2).
903	Ницість (1).
904	Яловість (1).
905	Нудьга (1).
906	Збайдужіння (1).
907	Безсторонність (1).
908	Резигнація (1).
909	Пофігізм (1).
910	Ігнорувати (1).
911	Обрида (1).
912	Фрустрація (1).
913	Збудження (1).
914	Мовчати (1).
915	Погрожувати (2).
916	Ресентимент (1).
917	Садомазохізм (1).
918	Контркультура (1).
919	Безправ'я (1).
920	Знеособлення (3).
921	Деприватизація (1).

922	Позасімейність (2).
923	Абщак (2).
924	Усуспільнення (2).
925	Націоналізація (1).
926	Одержавлення (2).
927	Колхоз (1).
928	Обезвласнення (2).
929	Експропріація (1).
930	Контрграбунок (1).
931	Дерибан (1).
932	Безкоштовно (2).
933	Антиринок (3).
934	Протипідприємність (4).
935	Неп (1).
936	Детант (2).
937	Перестройка (4).
938	Реставрація (3).
939	Гласність (1).
940	Антибюрократія (2).
941	Демократизація (3).
942	Вибори (1).
943	Роздержавлення (1).
944	Денаціоналізація (1).
945	Приватизація (4).
946	Олігархізація (2).
947	Клептократія (2).
948	Рейдерство (2).
949	Крисятництво (5).
950	Копіювати (1).
951	Епіграбунок (2).
952	Безгосподарність (1).
953	Контрпродуктивність (2).
954	Дестимуляція (1).
955	Асоціальність (1).
956	Соціопатія (1).
957	Безкультурність (1).
958	Метагуманність (1).
959	Гомофіли (1).
960	Сексизм (3).
961	Гендер (1).
962	Новояз (3).
963	Білінгва (2).
964	Обскурантизм (1).
965	Деза (3).
966	Переназовництво (2).
967	Самість (1).
968	Нестяма (2).
969	Блеф (1).
970	Попри (3).
971	Нелогічність (2).
972	Алогічність (3).

973	Ірраціоналізм (3).
974	Деніалізм (1).
975	Навиворіт (3).
976	Абсурдизм (2).
977	Клініка (3).
978	Імморалізм (2).
979	Супраестетство (3).
980	Магія (2).
981	Ідіотеїзм (1).
982	Атеїзм (1).
983	Безбожництво (1).
984	Клір (1).
985	Церква (1).
986	Москвославіє (1).
987	Партія (1).
988	Соратники (1).
989	Псевдоелітаризм (4).
990	Наукоподібність (1).
991	Інтелігентщина (1).
992	Збоченці (1).
993	Кромешники (1).
994	Одержимі (1).
995	Тиффозі (2).
996	Авантурники (1).
997	Гопота (1).
998	Урки (1).
999	Москалі (6).
1000	Заброди (1).
1001	Поселенці (1).
1002	Діаспора (1).
1003	Окупанти (3).
1004	Орден (2).
1005	Мафія (2).
1006	Пастирі (1).
1007	Паства (1).
1008	Гегемон (3).
1009	Маса (4).
1010	Тлум (2).
1011	Банда (2).
1012	Совдеп (1).
1013	Апарат (3).
1014	Бюрократія (5).
1015	Номенклатура (5).
1016	Вождівство (3).
1017	Автократія (1).
1018	Комісари (2).
1019	Решали (2).
1020	Органи (2).
1021	Сварщікі (3).
1022	Вертухаї (1).
1023	Сексоти (1).

1024	Зсучені (3).
1025	Капо (1).
1026	Запроданство (3).
1027	Колаборанти (2).
1028	Уцілілі (1).
1029	Підозрілі (2).
1030	Хруні (2).
1031	Малоросійство (3).
1032	Яничарство (2).
1033	Пособники (2).
1034	Хіві (2).
1035	Проксі (2).
1036	Опозиція (1).
1037	Юродиві (1).
1038	Здобич (1).
1039	Багатії (2).
1040	Пиндоси (1).
1041	Агентура (1).
1042	Шпигуни (1).
1043	Шкідники (1).
1044	Унтерменші (1).
1045	Терпило (2).
1046	Тягло (2).
1047	Трудармійці (1).
1048	Паупери (1).
1049	Зеки (1).
1050	Лохи (2).
1051	Парії (1).
1052	Зомбі (3).
1053	Клієнтура (2).
1054	Патерналізм (4).
1055	Олігократія (2).
1056	Бандократія (1).
1057	Бариги (3).
1058	Міняйли (1).
1059	Компрадори (1).
1060	Транс корпорації (3).
1061	Захід (8).
1062	Київщина (7).
1063	Закуліса (5).
1064	Китай (4).
1065	Монократія (2).
1066	Криптократія (1).
1067	А-мета (5).
1068	Петрократія (1).
1069	Аменсалізм (2).
1070	Фаги (3).
1071	Інфантильність (2).
1072	Ніякі (2).
1073	Зайві (2).
1074	Рагулі (1).

1075	Совок (2).
1076	Ресовітизація (5).
1077	Путінократія (5).
1078	Паханат (3).
1079	Рашизм (9).
1080	Відданість (2).
1081	Конформність (2).
1082	Раболіпство (4).
1083	Ентузіазм (1).
1084	Акламація (2).
1085	Одностійність (3).
1086	Дисциплінарність (2).
1087	Успіхи (5).
1088	Квит (5).
1089	Усеприступність (1).
1090	Нівелювати (2).
1091	Безперешкодно (1).
1092	Безпідставне (2).
1093	Безаварійність (2).
1094	Розгнузданість (2).
1095	Приборкати (2).
1096	Зона (8).
1097	Тоталітаризм (13).
1098	Пакостити (5).
1099	Нацьковувати (2).
1100	Імперія (6).
1101	Антиукраїнство (2).
1102	Розімперення (10).
1103	Націократія (2).
1104	Час (6).
1105	Тяглість (2).
1106	Ризики (3).
1107	Турбулентність (1).
1108	Гравітація (2).
1109	Відштовхування (2).
1110	Колапс (2).
1111	Хірургічно (7).
1112	Провидіння (4).
1113	Вина (4).
1114	Судочинство (4).
1115	Санкції (3).
1116	Карантин (2).
1117	Превентивне (5).
1118	Контра (5).
1119	Повстанці (1).
1120	Визволення (2).
1121	Карність (8).
1122	Будувати (3).
1123	Реституція (11).
1124	Науковці (5).
1125	Українство (3).

Афера (4)

Захоплення політичної влади ПВРКомітетом є подібним до того, як це у світі та у історії змовники чинять. Узяття ворожого майна ВЧкомісарами є узвичаєним у матриці московського збиральництва. Проте мотивування подібних занять звабами: заборони ринку, приватної власності, життя підприємців і господарів, інституцій демократії, із заміною їх вже на загальну трудову повинність, контроль, геноцид з етноцидом, – не лише не викликає захвату, а стає тим безумом клінічним, на який таки пристає московська історія побудови Світлого майбуття. Хоча прихильники концтаборів, ходіння поза край і далі оправдовуються представленням себе як ризикової публіки, - а без ризиків, як то ведеться, знання і вміння, проблеми і розвиток просто не даються, - проте необхідно ризики експериментальні відрізнити від замахів на психічне здоров'я і притомність, не кажучи вже про злочинність підміни апробованих соціальних норм вже на утопічні манії. Кажімо, кий для раба не можуть бути ефективнішим стимулом праці порівняно із заробітком у полі права та змаганнями конкурентів за покупця; а якщо ставиться завдання не допустити збагачення окремого чоловіка, то у злиднях опиняється усе таке суспільство; а бажання зробити протилежне капіталістам, а саме підвищити держмонополізацію капіталу і праці, дійсно може бути протилежним до обмежень монополізації у правових країнах, проте подібні кроки комуністів не обов'язково призведуть до ефективності виробництва. Й хоча запропонована як вихід із здириництва глитаїв-капіталістів вже комуністична заборона усім громадянам перейматися персональними інтересами рекламується як соціальне ноу-хау, - аж подібна апологія архаїки скорше є видом клінічного безуму з наслідками фізичного винищення класів у практиці втілення подібних чаклунських замовлянь неймовірного. Та омана зору, смаків, тям, яку аферисти у замірах свого паразитування підсовують жертві, не може бути іншим, як набором словесних термінів новоязу та гіпнотичних масових ритуалів символічних, - слідування за якими стає для жертв відніманням їхніх прав та життя. Між полярними різницями потенціалів: із залякування суспільства на його шляхах прогресу буцімто наростаючим якимось злом відчуження, а з протилежної сторони, обітницями благ із рогу достатку у відповідь на працю за потребою, - Органи безпеки номенклатурного більшовизму інструментом здійснення утопії ставлять диктатуру свого усевладдя. Без віднімання від усіх громадян засобів праці і власності, аби кожен і усякий навіть біологічно залежав від держвлади номенклатурників, то терор над суспільством не є можливим, інакше кажучи, комуністична експропріація це необхідна умова концтаборів, - з тим, щоб перетворивши зону будівництва комунізму на мобілізований військовий лагерь й почавши кувати зброю, заходитися лагодитися до військового походу імперського за визволення ще не підбитих народів від капіталістичної експлуатації. Утім і авантури із розширення імперії слугують лиш для утримання влади одержавленої мафії. Так само й перевертання нацистами расових претензій вже до єврейства, релігійно відзначеного архаїчними цураннями стосовно неюдеїв, - аналогічно приводить не більш як до рецидиву імперського експансіонізму, бутафорськи прикритого потребами соціальної гігієни та відплатою конкурентам у колонізації. Хоча комуністичні обітниці стосовно підвищення продуктивності праці від заміни приватнокапіталістичної експлуатації вже на одержавлену, з тотальною на користь партократії націоналізацією виробничих і усіх інших фондів, з колгоспним одержавленням землі дали результат злиднів, порівняно із загниваючим Заходом, відродили ретроградний соціальний устрій феодального типу, призвели до індустрії вбивств людей і репресій проти народів, проте збереження комуно-більшовизму у матриці московського збиральництва дозволили імперії, - завдяки терору й експропріації спадку від капіталізму, від безоплатної праці трудозобов'язаних, від пограбування сирівців, - дозволили втримати, а то й розширити єдинанеделізмство на певний часовий проміжок, у той час як не терористичні імперії розпалися. Німцям пощастило програти у наполяганнях на своєму видові тоталітаризму. Для втримання влади, як знаряддя збереження останньої імперії, її московські вожді змушені спорадично учиняти самовбивство: виданням непу чи його перестроєчним перевиданням, аж знов: рецидив збиральництва. Утім імперію не порятує ані зона, ані її демократизація.

Афера (4)

Чинником поступу є не лише відкриття обумовлені наявним рівнем досягнутої культури та адекватним засвоєнням досвіду попередників, як промотором запитів на вдосконалення є самореалізація талантів креативних людей, які своїм внесками творчими і працьовитістю угамовують не лише суспільно затребуване, а й особистісну соціалізацію чи окультуреність пов'язану із належністю до виду живої істоти. Працівники конкурують на ринкові пропозиції які б максимально задовольняли попит, а успіхи внесків отримують відповідне соціальне визнання. Проте доходи можна отримувати не лише самою значущістю виданої на гора продукції корисної, - аж маржу доходів можна знімати ще й мінімізацією докладених витрат, коли гнилий крам камуфлюють під подобу вартісного. Ще простіші види наживи практикують злодії, які сподіваються витрати на свій пістолет та ризики з організації нальоту вже з надлишком перекрыти вмістом капшука відібраного бандитським фартом.

Невігласи, які марять про високі посідання, але не можуть відзначитися у суспільнокорисних пропозиціях, яким не вдається освоєння передових досягнень, які прагнуть заощадити на клопотах із задовільного розв'язання проблем, - беруться нав'язувати суспільству потребу у фікціях сфабрикованих як конче необхідні, без слідування яким приречені не порятуються. Замість викликів та відгуків у колізіях соціальної історії, у достеменности закономірного, у царині осмисленого, - то пропонується чудо, повстання проти реальности, втілення казки. Змістами і призначенням вірування на виправлення звинуваченого у гріхах світу є спрощення. Щира віра у власні вигадки авторів ошчасливлення утопіями та залякування громадян вигаданими провинами – скорше йде на конто звинувачень, аніж виправдання цих крутіїв. Абсолютистські химери, змістами та призначеннями яких є викреслювання геть фактуальности історії трактованої як зайва, а тому ворожа чудесам святого віровчення, - це той випадок, коли бажання нажитися на пропозиції передує та випереджає перевірку пропозиції на її корисність. Цільовим призначенням висування універсальних усеохопних рішень в обхід усіх закономірностей є достаток авторів рішень за рахунок тих реципієнтів, яким ці утопії висувалися як достатні.

На відміну від предметних сфер людської діяльности, у яких кар'єрні зростання відкриваються кваліфікованим спеціалістам, то культу сповідування чудес, - у обхід знань та вмінь співпрацювати у істинах із фактами, - зваблюють чимало рекрутів із числа мисливців за благами створеними чужою працею, й означених здобичників могло б бути більше більшого, коли б саме вони й не становили підконтрольну паству, яку й стриже вузьке угруповання бенефіціаріїв режимного віровчення про новий порядок осяйної прийдешности. На противагу фахівцям у царині осмислених та доказових знань, яким потрібно докласти чимало праці щоб відповідати своїм покликанням на лідерських позиціях, то критерієм входження у вищі ешелони абсолютистських віровчень та таких же жорстких режимів дисциплінарних є усього лише функціональне заповзяття у беззаперечних завданнях винищення неміряного розмаїття ворогів святого віровчення.

Успішність зачислення авантурних прожектів до числа системних рішень осмислених та доказових задається навіть не так провокацією аферистами реальних кризових ситуації, спонуканням до ще більших жертвних втрат, цілеспрямованою хаотизацією розруйнованих порядків, - аж химери оживають видаванням спрощених рішень обманщиків вже за авторитетний голос вищих сил із піднебесся святости, за чинність чуда спрямованого на дискредитацію огульно затаврованих реалій, за неухильну необхідність виключного дотримання режиму запропонованого як вихід намальованої картини жахів, а умовою недопущення перевірки химер на їхню корисність практичну є неодмінне їх перенесення у сферу потойбіччя, у часи прийдешности, у сакральність не лише догматів що не можуть підлягати жодній критиці та змінам, як ще й впевненою вірою пастви у недоступну їй посвяченість пастирів на елітарне провідництво над слухняною паствою. Рушійним запереченням глупства авторів фантазій є глупство публіки яка у них увірвала. Винуватих у жертвах спричинених покладанням не неймовірне нема, окрім тих кого подібна аберація смислів задовольнила.

Афера (4)

Історія тоталітарних режимів є не лише тим часом, за який відхилення від норм стратегічно зрештою програє змагання із суспільствами здатними на врахування усіх чинників та закономірностей розвитку, - аж тотальна *згуртованість*, жертвна концентрація ресурсів, дисциплінарне напруження забезпечує ще й висхідне тактичне подолання спротиву тих суспільств, чий розвиток забезпечується подоланням проблем завдяки ринковому виходу на нові проблеми. Однією є козирем тоталітарних учень, яких губить лише відсутність критеріїв обрання цілей, а точніше, - віднаходження доказів на гуртування саме у видах безумств, аномалій, протиправности. Доля прагматичних роєвих угруповань, подібних до оргзлочинности, веде їх до глухих кутів, де на прибульців чигає самопоїдання, а чи удатна метаморфоза переходу вже у символічного гатунку культ; - на відміну від спільнот, які свою долю повсякчас ретельно апробують на спроможність розвою.

Короткотермінова афера концентрації зусиль своєю звитяжністю має не лише досягнення силової переважаючої більшості ресурсів нападу, як – концентрацію тих нещастя, вигаданих позицій *страдництва*, власного жертвовного мучеництва самих нападників, що виправдовувало б їхнє агресивне полювання з чужим добром. Механізмом добування прибутків для тоталітаристів слугує утворення ними бездонної дірки, у яку як у вирву всмоктується відняте від ближніх та присвоєне тоталітаристами добро; тоді як для продукуючих спільнот добробут нарощується їх власною працьовитістю докладеною до успішних здобутків досвіду попередників.

Винахідливість чи екстремальна неординарність у порушенні порядків, до якої вдаються грабіжники аби нажитися на законослухняній публіці, є не так похідною від збоченої ментальности мисливців за чужими гараздами, як сама аномальність мислення грабіжників і відповідна їхня поведінка на виламування чужих дверей - є лиш технічною необхідністю забезпечення вдалого нальоту на нерозторопних аборигенів правозаконности. Так само й гуртування нападників та концентрація їхніх ресурсів задля отримання переваг над спротивом жертви, готовність кожного до принесення себе у подаяння спільній меті агресії, дисциплінарна організованість війська здириків – слугують необхідними умовами подолання безпеки спільнот здатних на продукування та прирощення статків. Братерство всередині оргзлочинности, - з розподіленням ролей, закріплених функціональних обов'язків, ієрархічних підпорядкувань, - доповнюється відповідною культивуацією ненависті та фабрикації звинувачень до об'єкту нападу, задля виправдання нападу. Щеплена на концтабір, тоталітарна маса має стійкий імунітет на свободу. Москалям помирати не боляче, на миру і смерть красна, а вже зовсім нема менших скрупулів перед вбивством найбільшого числа вигаданих ворогів. Триб, кшталт, узус закритого ордену мисливців та паразитів чимось подібний до експансії грибку, до способів життя рою мурах чи бджіл, до способів полювання у прайдах розвинених хижаків. Чим більшими є апетити здобичників, то тим на більш заможну жертву вони зазіхають: так у московитів найбільшим ворогом є загниваюча Європа та умираюча Америка. Вмовляти професіоналів із прожиття за чужий кошт у тому, щоб вони відмовилися бути тим ким вони не можуть бути, що вони знехтували історією свого здобичництва, - є клопотом марним.

Практичний результат дії дисциплінарно організованого парамілітарного угруповання з втілення окультних візій – є невідомим самим організаторам військового зіткнення із цариною права та чинністю соціальних законів. Силіві конфронтації взагалі прикметні непередбачуваністю. Хаос у причинах, бедлам у смислах, розгардіяш у наслідках є фатумом режимів що претендують пов'язати у вузол минуле та майбуття, порядок та кримінал, правду та облуди. Сподівання на чудо безкарного порушення необхідного часто мають до бруталного прозаїчності для мрійників наслідки.

Порівняно з проблемами таланту, творчости, працездатности, то грабіж видається найбільш вигідним у різницях між витратами і прибутками. Політична історія це компендіум з віднімання чужого. Доля накопичувачів неправедно нажитого закінчувалася розвалом такої країни. Втримання багатств залежить не від мір оборони, а від трудового їх походження.

Афера (4)

Занадто примітивні винаходи, - першочерговою жертвою яких стає ревізія цінностей, бо у сфері соціального устрою, не кажучи вже про сферу технічну, важче надурити традиції та доказові закономірності, - отже примітивні винаходи небезпечні прагненням зразу тут таки без перевірки розповсюдити їхню обов'язкову чинність на широкі й ще ширші сфери застосувань саме задля того, аби у безмежній тотальності приховати необгрунтованість пропозицій та ще й виставити ці химери як рятівний замітник притомних істин. Поквапливі новації, особливо у царині абстракцій духовних, прикметні своєю руйнівністю стосовно культурних традицій та узусів. Вимисли про утопічні царства та остаточні устрої світобудови, - здійснення обітниць яких мало не завше віднесене на майбуття, - обмежуються нагальною практикою знищення усього того та тих, чиє вороже існування заважає здійсненню чудес у обхід означених історичних проблем, тож заклики вбивати неправильно віруючих, несправедливо багатих, расово неповноцінних, заклики прихильників утопій ревізувати мораль та правову законність, дійства з віднімання чужого майна чи життя є соціально небезпечними саме з причин бездоказової віри у безмежність святости химер. Ці вірування у чудеса вигадані задля конфлікту із реальністю є не розхожою аферою із нерозважливого зневажання ризиками, ці світоглядні революції яким облудами й терором вдалося прорватися до використання їх соціумом є не прозаїчним злочином, ці замаху на тверезість науковість з наслідками потерпання гуманізму та істинності є не абияким проявом психічного розладу чи є проявою неадекватності, - аж тому конструктивізмом тоталітарних режимів стає громадження людей перетворених вже на колишніх у пожертву осяйним маніям остаточного спасіння, бо ці абсолютистські ідеології тоталітарні беруться на віру без перевірки їх на трупоспроможність.

Запропонований комуністами прожект ошчасливлення людства через заміну свободи на регламент містить у собі парадоксальне протиріччя, яке не зважаючи на кров пролиту задля втілення комутопії залишає її утопією нездійсненою. Бо достатком колишніх вільних людей не може бути повернення їм пайкового утримання відібраного від них же ще й за виїмкою звідти комісійних на користь рабовласників перейнятих означеною турботою про патернованих ними зеків. Бо долею поневолених не може бути позбавлення ними себе щастя самостійно вирішувати власні проблеми, коли відповідальність делегована погоничам збагачує останніх вже на свавільство відносно безправних зеків. Бо вільна думка вільних громадян і особистостей не може бути заміщеною їхніми віруваннями у світоглядні догми нав'язані тими хто відносить себе до еліти лише завдяки професії нав'язування догм віроучення. Бо заміна прав віднятих від мас, які люблять святих вождів та їхню орденську кліку за те що останні привласнили собі права відняті від мас, які за те саме люблять вождів, - не може бути еквівалентом в умовах ринкового обміну між талановитістю та свободою. А стає кривавою аферою.

Бандити, яким тут і зараз відібраний ними від зарізанної ними жертви гаманець потрібен для випивки, - саме цим і займаються. Аж ті мисливці за чужим, які хочуть усе, так щоб за злочин їм було ніщо, - й робити їм це було б безкарно без завад та обмежень у фізичному просторі та часі, - то їм потрібна універсальна сфера політики. Бо надурити публіку у царині науки є більш ніж важким заняттям. Тоталітаризм представляється спершу варіантом соціально-політичного устрою, а саме режимного типу. Спеціалісти із обіцянок остаточного щастя випасаються передовсім у політиці, й лише необхідність відгородитися від критиків на свій бік змушує їх надати своїм обладками вид святої віри й перемістити їх у духовність, небеса, святість подалі від критиків. А вже потім, з метою не лише втриматися у часі, як ще й втримати за собою історичний час претензіями на учительний його арбітраж, то подібні претенденти на управління останніми днями історії вбирають у себе вже беззаперечні для культурного й цивілізаційного поступу досягнення, не так адаптуючись до часу, як домагаючись під лекала догматів норувити час та дресурі піддаючи обставини.

Публіка, яка свою відгодівлю довірила крутіям що обіцяють щасливо розв'язати усі проблеми за рахунок публіки, має до рахунку несамостійності включити ще й свою смерть.

Афера (4)

Оборудки з надурювання гешефтмахерами багатьох і більше ніж багатьох жертв є не кепською справою для спроможних на нахабство у неприпустимих ризиках прощмигнути по самісінькому краєчку законів, а то й піти на переступ, аби лиш паразитарно нажитися за ціну страждання цих багатьох. Тому то й існує кримінальне законодавство націлене на недопущення злочинів з покаранням злочинців, бо останні так само незмінно за усіх часів та народів продовжують повсякчас шукати й удосконалюватися у шляхах і прийомах наживи з мінімізацією для цього зусиль. Домагання збагатитися через пропонування клієнтам не корисного їм товару, а через нав'язування заздалегідь шахрайського краму – не зупинити марними закличками до совісті аферистів, до перебування у рамках загальних правил, апеляцією до конкуренції правильної. І хоч бандити існували завше й не передбачається припинення процесів кримінальності, проте їх наявність не може слугувати якимось аргументом на поблажливе ставлення суспільства до суспільної верстви організованого чи випадкового бандитизму. Махлярство із перекачування ресурсів громадян, маса яких і становить корпус суспільства, вже до глоток нечисельних глитаїв є видом порушення прав багатьох не лише тому що це є грабунком багатьох, як ще й тому що ця маса обкрадених не може стати масою яка збагатилася, - бо їй просто нема кого обкрадати, бо надурена маса і є останньою жертвою, кінцевою сировиною з якої кормиться кліка крутарів. Афери це вид суспільних втрат, а не збагачення суспільного. Власне тоталітарні режими, - будовані не так на фізичному насильстві, як на ментальному одурюванні мас віруючих у актуальність прийдешніх чудес, - і є масштабною аферою, ефективність якої мала б для суспільства проходити за статтею збитків, коли б вірні дивовидам не втішались би своєю вірністю їм.

З несуттєвими варіаціями за усіх часів і народів суспільство є структурованим за рівнем доходів на малочисельних унікумів з лівовою часткою придбання та, вже на протилежному полюсі, на тих, хто має замало із числа багатьох. Процес оптимізації розподілу доходів так, щоб саме за нормами моралі, права, законодавства доходи не лише відповідали вкладеним зусиллям праці, як ще й стимулювали б безпеку суспільного виробництва, - і є інтригою та сюжетом суспільних зрушень та заворушень. Серед неучасників продуктивного підприємництва виділяються гешефтмахери, серед яких раритетне місце посідають ті, які прориваються вже до політичного проводу через пропонування звабленим масам віроучительних казок. Окремішні скупники краденого можуть успіхи свого здирництва розповсюдити аж до глобальних розмірів й унормувати грабінництво до його прийняття мільйонами визискуваних, - проте подібні домінування транскорпорацій залишаються переважно у сфері економіки та політичних впливів. Але існують ще й афери у сфері марновірств, нав'язування яких суспільству обходиться суспільство значно більшими втратами.

Люди мають розвинений мозок, який дозволяє керуватися не лише інстинктами та рефlekсами притаманними розвиненим істотам, як на доданок ще й накопичувати знання і відповідно до узгодження знань та природи речей змінювати останню, конструюючи консеквентний поступ вже світу культури. Ця різниця між знанням та перебігом об'єктивних подій відкриває перспективи не лише для розвитку пізнань, але й свідомим шахраям або ж недостатньо прискіпливим дослідникам дає нагоду виставляти ті психічні образи та ментальні картини, які розходяться із фактами, виставляти вже як самодостатню цінність обернену до об'єктивних подій вже замірами і засобами терору. Таким чином облуди, - які не просто дисонують із закономірностями подій, а останнім протиставляються як своєрідний тиран чи насильник, - набувають ваги представництва світу культури. Виявляється, що фантазійні картини уяви, ще й доповнені ритуальними маніпуляціями із символами з приводу уявлень, спроможні підмінити і замінити собою реальність відгороджену від її пізнань означеними іграми із втілення казок та гіпнотичних станів ейфорії. Розум, не узгоджений із логікою та поведінням речей, робить із нас вже безумців. Покладання на потужність та достатність наших пізнавальних можливостей не повинна призводити до витіснення нас геть із реальності предметної вже у світ хворобливих про реальність марень.

Афера (4)

З аргументами різноманітних кмітливих застережень критичних чи апологетичних на сторону тих чи інших ідеовчень можна нескінченно сперечатися без результатів а чи переконання супротивника у його неправоті, а чи без наслідків вже зворотного з його сторони впливу. Бо ідеології, як безґрунтовні вірування, призначені не на те, щоб їм вчитися від когось, а на те, щоб цими позачасовими інструкціями научати не згідних із ними. Суспільство, яке знаходиться у кризових ситуаціях й не знаходить розумних шляхів подолання соціальних негараздів та протистоянь, використовує з метою виходу із реальної чи спровокованої кризи, вдається до уживання ідеологічних казок, у яких обіцяються замішані на силі чуда та чуді сили прості рецепти звабліві. Хоча вірування у союзницьку поміч зі сторони потойбічних сил є не так і не лише наслідком криз соціальних, - як саме ця ставка на містику, на світоглядне та ціннісне переіначення світу, на заперечення ворогів ідеовчення із заміною їх вже на паству праведників спасительної сектантської догматики лежить у основі і причинах криз, викликаних ставкою на цю ж саму містику та актуалізацію дивовиж. Клір рятівних вірувань, позиціонованих на ролях судді всесвіту, обіцяє своїй пастві входження у остаточні для призначень історії проекти утопічні, картини яких різняться залежно від змістів маній у мізках авторів ідеологій, що їх останні нав'язують вірним як смисли життя; а не віруючих у обітницю саме цим і залякують, або практично за це знищують як ворогів. Обіцяють віднесені у невідоме майбутнє: раювання, блага кожному за потребою, тисячолітнє царство, Новий порядок, пекло відступникам, небесних гурій, звільнення від експлуатації, перебування з Богом, подолання відчуження, воскресіння тих хто став прахом, класові чистки, інші не менш приворожливі чудеса, - за які послухам секти треба у світі вже земному платити лише жертвою самовідданістю на користь харизматичного проводу святого віроучення. Однак, якими б вагомими видавалися духовні аспекти людського життя, аж причинно пов'язаними із ними є мирські інтереси. Більше того, саме до їх аргументів треба звертатися, знімаючи з них облудну полууду, флер, камуфляжну сітку ідеологій. Ідеології це лише інобуття меркантильних потреб хижацьких чи егоїстичних.

Саме асоціальні насельники соціальних підвалів, які не мають кебети, фаху, запалу та щастя дістатися до позицій зайнятих соціальною верхівкою, - і є рекрутами багатообіцяючих чудес обітованих. Через відсутність законних шляхів роботи кар'єру актуалізуються шляхи або протиправні, або базовані на неймовірних чудах. Відстань віддаленості від участі у процесах продукування культури задає пропорційну міру містики у окультних ученнях ідеологічних. Чим більші апетити на владу і гроші має полишений на них кандидат, то відповідно до більш ризикових прийомів він є схильним вдаватися задля втілення своїх зазіхань. Як не на тотальну, так на монопольну владу замахуються й ті заможні верстви, які прагнуть мати ще більше від того, що вони вже мають. Тому партійно зациклені проекти верств заможних не мають такого відверто безумного характеру змістів, як це є прикметним для програм запеклих революціонерів від радикальних вірувань ідейних. Хоча усі радикальні рухи не лише рухаються під кличами захисту прав пригнічених нобілями трудящих мас, як ще й ці маси фактично використовуються ударною силою революційних переворотів у заміщенні еліт, однак усі соціальні протистояння є не більш як конкуренцією усередині еліт. Клопотом безпеки для тих, кому пощастило замінити собою попередній провід управлінців, стає необхідність вгамувати анархію під'юджених ними мас.

Так, коли не кепсько поскребти соціал-демократію та большевиків як виразників волі знедолених пролетарів, то праксисом високоідейного одержавлення виробничих фондів, й експропріації, гарантованої вбивством чи репресіями щодо власників, - є заміна останніх як господарів вже на партноменклатуру бюрократичну, яка свої привілеї мафіозні виставляла як комісійні за служіння народу. Так коли не перейматися гаслами і ставкою на пошук ще більш ефективного власника, порівняно із комуністичним одержавленням, - а саме ставкою і гаслами вже на посткомуністичне роздержавлення на користь спадкоємців того ж самого апарату будівничих московського великодержавства, - то незмінними пружинами другого видання афери експропріації є той самий грабіж суспільства, на це раз вже комунізованого.

Афера (4)

Рушійними інтенціями дослідження залежностей і взаємодії речей посталих з еволюцією, а також відповідної фіксації цих законів науковцями є не сама лиш людська допитливість, бажання зажити слави, самореалізація талановитими свого покликання, - аж вміння на адекватне освоєння об'єктивності явищ і подій дає ефект їх видозміни вже згідно потреб та інтересів творця. На відміну від безрезультатних, а то й провальних зусиль на обробку природного об'єкту самою лиш практикою чаклування і шаманським викликанням чудес у слідуванні недостовірним, а то й хибним уявленням з приводу предметних фактів. Доказові знання та наукові істини дають овид цивілізації і результат якісного прирощення культури. Особливістю сучасного розвитку техносфери та таких же гарантій безпеки людини вже зі сторони соціального устрою є надана ними можливість вже у сфері духовній грати у ролевій грі сценарні, фантазійність яких є відстороненою від мирських реалій, а водночас урізноманітнює останні на видимість і символізм свята, на імітаційне розширення свобод. Виявляється, що сповідування заангажованого набору мітів і догм про буцімто розкриті ними таїни світоустрою є більш комфортним заняттям порівняно із нескінченністю проблем пізнання правди. Спроби і пропозиції випередити поступ знань і вмінь через вигадування якогось абсолютного незаперечного завжди правильного закону з приводу світоустрою, або ж делегування подібних повноважень вже на сторону якогось надприродного суб'єкта, аби той самочинно дбав за безмежні людські потреби обмеженою ціною жертвоприношень йому зі сторони пастви віруючих у цю можливість, - могло б бути достатньо безневинною справою; але лиш за тих умов, коли б із мареннями про управління означеним універсальним чинником буття усіх подій і цінностей, коли б із подібною облудою на вичерпання нею пізнань та смислів історії не чіплялися б з повчаннями до власне буденної реальності. Віроучительна затятість і партійно-ідеологічна зацикленість загрожує безпеці лиш тоді, як небезпечно вторгається у сторонню сферу конкретики спеціалізацій та винаходів у культурі. Бо реально у дійсності усі поспіль вірні своїм ексцентричним сповіданням займаються на ділі як люди і громадяни з однаковою для усіх окремих сект роботою з будовання доріг, виховування дітей, лікуванням хворих, вирощування врожаю, включно із продукуванням кавомашин, холодильників, смартфонів та іншого споживчого краму, відзначеного не своїм архаїчними ознаками, а представництвом передових рубежів науки. До того ж не буває класової астрономії, расової геометрії, національної фізики чи правовірної арифметики. Коли критично не переплутувати казку та її втілення, - то маси людей не стають небіжчиками.

Одначе занадто людські високодуховні ідеали, як то: знищення страждань, гріхів, експлуатації та заміна їх на любов, блаженство, свободу; утопічні картинки раю чи пекла; захист від ворогів самого правильного учення, патріотизму, передового загону людства; об'єднання злочинно розділеного народу співвітчизників; жертвна самовіддача там, де це треба любимому вождю і його Партії; миролюбство, справедливість, рівність; повстання мас проти глитаїв, а чи навпаки; спасіння у Богові вічної душі; левітація, реінкарнація, гетеросексуальна ідентичність, інші не менш привабливі обітниця – усе ж залишаються пов'язаними із рівнем інтелектуалізму авторів подібних візців та біжучою політикою. У контекстах впевненості у тому, що профанні, світські, секулярні справи мають бути офіровані окультним цілям, усе ж переважною є точка зору, що практично має місце зворотна залежність. Афери посилянь на легітимні санкції зі сторони чуда обслуговують меркантильне здирицтво претендентів на владу і грошву.

Достатньо богоугодним обов'язком оповістити карне обдирання імущих чи очищення від окупантів святої землі що має залишитися асенізаторам, як тут таки останні заходяться шикуватися у колони, вдягатися у однострої, чистити амуніцію. Випадковість ідеологічних причин визвольного і рятівного для сусідів наступу на них переростає вже у необхідність, коли аналізувати переміщення золотовалютних резервів услід яким рухаються батальйони та корпуси. Переможці отримують успіх коштом і поїданням тих, хто їх утримує.

Так ненависть до українців міститься у пригідних недохватах московства. Так катастрофу єврейства і обдирання європейців нацисти з прибутком покривали коштом жертв.

Афера (4)

Для того щоб обійти та уникнути клопотів і проблем пов'язаних із єдиноправильним шляхом будуванням культури творчою і продуктивною у ній працею, - то облудникам доводиться цей єдиноправильний шлях замінювати вже на протиправний грабунок господарів зайнятих конструктивною працею. Цим споживачам плодів чужої праці доводиться соціально-правові порядки висаджувати й на місці руїни встановлювати вже власні химерні конструкції у доказах їх переваг над нормами організації праці людей здорових і притомних. Усякі містифікаторські конструкти та паралельні прогресові манії із заміни ними мирної співпраці метою мають оправдання грабежу; у свою чергу саме бандити і є авторами казкових обітниць будованих на чудесах. Оскільки у ідеологічних віроучень та у сфантазованих гіпотез щодо багатообіцяючого та водночас ошадливого переустрою світу завжди бракує доказів на перевагу перед правдою, правом і людською тямущістю, - то атрибутом і безумовністю ідеовчень є їх доповнення догматами про необхідність насильства, через доповнення переступів і облуд вже практикою терору. Прибічники казкового віроучення змагаються між собою у засвідченні відданости ученню для того, щоб усіх інших осіб мати за ворогів, себто за тих кого не тільки можна, а й треба грабувати задля їх же блага прописаного у святому ученні, виправляючи придумані в ученні гріхи ворогів, караючи відступників. Обранці секти тяжіють до зменшення своєї чисельности, для того, щоб їм залишалася якомога більша здобич віднята від числа жертва секти; тоді як ці об'єкти здирництва та атаки зі сторони секти прагнуть потрапити до кола вірних секті, аби цим неофітам та утриманцям щасливо споживати належну їм пайку. Втрачену свободу у клопотах трудів на себе обмінюють вже на вигоди неробства чи імітації трудової віддачі на користь погонича, обов'язком якого стає годувати служилого раба не тільки киями, а ще й чимось їстівним. Необхідними складовими змістів ідеології грабежу є оспівування там злиднів і жертвности, які випадають на долю учасників руху грабежу, - аби рекрути здійснення нападу не протестували і мирилися із власними у зоні стражданьями; на доданок до насадження готовності на мучеництво, то у зоні навішується презирство, нехіть, ненависть до багатіїв, - аби на останніх накидалися служиві бійці сміливо, не зважаючи на опір жертв. У зоні здійснення грабіжництва насаджується мобілізаційна дисципліна війни, покірливий послух начальницькому складу аж до обоження верховних вождів; має місце пошук і професійне зі сторони Органів безпеки режиму знищення порушників порядку. Одномірний і централізований орднунг, який не допускає критики на свій бік, який охоплює усе членство банди, - власне й становить сутнісне призначення та позначення зони організованої кримінальності. Секти сповідників режимного контролю й не виникали б, коли б їх результативність обмежувалася б лише числом та якістю страждань ворогів, себто ще не упокорених зоною та вже упокореного і втягненого у культ сектантського членства. Але тому повсякчас впродовж історії життя народів та культур саме й породжується феномен рабства, себто залучення до зони контролю та грабежу, - бо рабами там стають ті колишні люди та громадяни, які підкоряються режиму, які зріклись свого обтяження відповідальністю за свою свободу і права, а замість того віддають перевагу вже не власній праці, а паразитарному споживанню ресурсів віднятих та присвоєних від жертв режиму контролю, - дарма що об'єктами визиску саме і виступає ця ж сама паства невольників відданих режимові визиску. Себто усі поспіль насельники режиму афери є зайняті самовбивством. Таким чином натура суспільности самоочищається від злочинів та помилок. Але до того часу, як кримінальники дійдуть до цілковитого свого виродження через нестачу ресурсів та можливостей подальшого грабіжництва, то грабіжництво санкціоноване притаманною йому містичною ідеологією, - залишається способом господарювання цього торжествуючого бандитизму. Серед прихильників режиму, які водночас є об'єктом його атаки, має місце як рух на звільнення від станів рабства, так і присутні зусилля на зміцнення режиму рабства, оскільки саме за умов рабства гарантується пайкове харчове забезпечення для невольників. Занепад зони загрожує затратою пайків з переведенням насельників зони на необхідність підприємливости та проблем праці вже на себе, а не на рабовласника.

Афера (4)

Оскільки ми люди у своїх діях і звершеннях керуємося розумом, то доводиться чи прийнято вважати, що успіхи будуть значущими тоді, як вони стануть плодом кебетного помислу. Оскільки ж передові розмисли зашкалюють поза межі перевірених знань вже у мряковину ризикових гіпотез осяйних, - то ці багатообіцяючі абстрактні прогнози на ще кращі від даних часи нерідко, а то й часто бувають недостовірними, або помилковими з наслідками аварій. І то не лише подібні заквашені на віруваннях ідеовчення, а ще й використання, здавалося б, притомних і фахових знань у житті політичному, а чи обґрунтування ними суспільних взаємин – представляється таким собі шумовинням на тілі брутальної практики конкретних вчинків. Бо підложжям осмислених, правових чи не надто розумних дій є прошарок інтересів, який у свою чергу покоїться на психічних афектах волевиявленнь, на тому підсвідомому звіриному чутті позовів від породи ще хижацьких інстинктів, де участь свідомості є мінімізована та не зачеплена навіть моральністю. А то буває, що й власне інтереси обумовлюються догматикою упереджень та забобонів, які могли визріти на розладі і патологіях ментальності. Високомудрі доктрини та, вже з протилежної сторони, інтереси тваринного штибу – стають подібними і схожими між собою. Пишномовні ідеали містичного кшталту стають духовним прикриттям та оправданням бандитизму, як способу роздобутку життєвих ресурсів енергетичних через їх віднімання від жертв нападу. Бандитизм, як нееквівалентний обмін послугами, передує господарюванню окультуреному та правовому, у ході якого продукція з доданою вартістю створюється, а не лише споживається. Джерелом і мотивом піратства є ті збитки завдані жертві, які стають вже прибутками нападника. Умовами нападу є улаштування руїни і безладу, коли красти і при тому ще й уникати за це карної відповідальності перед колишнім господарем стає легко. Видимість передування рятівних ідеологій стосовно наслідків розв'язання грабіжництва породженого втілення звабних ідеологічних вірувань часто має обернену залежність: спершу виникають не задоволені апетити на чуже добро, а вже потім побиття господаря тлумачать як його покарання за допущені цим ворогом гріхи розходження із нападником, як носієм гінких призначень. Доста у змісти віроучення включити вигадане право грабувати сусідів, як під святі знамена збереться тлум неофів. Звабні учення виникають як затребувані тоді, коли бандити домовляються між собою у афері кампанії з розграбування якоїсь крупної жертви, яка припустилася слабину у відстоюванні свої багатств. Так большевицький переворот і експропріація власності задля переваг планового одержавлення, націоналізації і диктатури знаменували загарбання багатств накопичених за імперський період; а посткомуністична перестройка і приватизація заради переваг вже роздержавлення, ринку і демократизації сталися як той же напад кримінальників, але вже на плоди будування совітським народом комунізму. Побудова на Московії байдуже а чи дисциплінарної диктатури антизахідної, а чи ліберальної демократії прозахідної є причиною від наслідків руйнування попереднього представлення московської держави. Надалі у тягlosti московських звичаїв грабіжництва знайдена буде нова жертва у ході наступного перевороту. Логіка якого обумовлюється не так переворотами у ідеологічному новаторстві, а тим голодом збирачів, що він знов наростає з ходою проїдання здобичі від минулого походу. Батьками зони дисциплінарного поневолення є знищення що злигалось із негативізмом, плодом від яких є вкрадена і присвоєна здобич. Зона це твереза і прагматична реалізація афери з розграбування, а – це не лише вавки у голові ідеологів Нового порядку контролю. Диктатуру пролетаріату на знищення експлуатації разом із експлуататорами, а чи містику очищення вже від ворогів расових придумують тоді, коли є що прибрати до вже власних рук від здертого із трупів. Напад невідворотно визріває до стану факту не від того, про що оповідається у пропагандистських виданнях, а від правди, що суворо зорить за дверцятами спороженого холодильника.

Тоталітаристам не потрібна будь-яка фахова підготовка, обійдуться без складнощів освоєння множини знань і вмінь, їхнім хазяйнуванням не потрібен прибуток та фінансові установи ринку, зайвим є право, шкідливими є розумники і критики, - бо доступ до усіх багатств вони проламують сокирою самого лиш централізованого виключного їх усевладдя.

Наявність влади і способів множення капіталів саме володарям світових грошей аж ніяк не означає зупинення апетитів на удосконалення збагачень, яке проявляється у подальшій концентрації влади та способах множення капіталів. Має місце постійне, у ході видової боротьби, самоочищення від тих слабких ланок у лідерському для сучасного світу кругові цивілізації західництва, що його жертви хибно трактують як кінець традиційного капіталізму. Розкладання здирництва окремих загонів світового ринку, яке проявляється у атаці на окремі навіть розвинені країни, - у спосіб насадження там моделей соціалізму та помочі соціально упослідженим верствам із задоволенням усіх їх забаганок, - наслідками має усунення конкурентів на користь здирства вже верховодів умовного Заходу. Не зважаючи на те, що весь ареал функціонування капіталів генези храмівників та масонів є мафіозно розподіленим на сфери компетенції окремих сімей, аби не було взаємопоборень у спільній справі наживи, однак внутрішні конфронтації не зникають, а то й удосконалюються. Бенефіціарії глобального капіталу зовсім не обов'язково є симпатиками хоч якихось національних інтересів. Окрім власного. Так на разі об'єктом соціалістичної інвазії, - з потуранням усім обездоленим, у спосіб попуску усім їхнім маренням та візіям, через замішування тих марень у терпиме до них ставлення, робом підміни тими фіктивними пропозиціями вже атакованих ними рацій реальності та логіки світоустрою, - стають навіть Штати. Супроти тих, на жертвах яких мають нажитися, напускають війну чи пандемію, або інші нещастя у вигляді вірування у чудеса чергової рятівної секти. Аби жертви перестали добирати до чого тут йдеться. Даремно підчищення вестернізації на окремих її ділянках видавати за занепад, бо ставкою на розкладання слабких йдеться за посилення сильних.

Совіти саме тому й виникли як проект боротьби проти світової буржуазії, бо саме остання й заснувала цей комуністичний проект як епізод підриву вільного підприємницького ринку у окремих його сегментах територіальних, заснувала як експеримент із надуживанням централізмом, втіленням якого стала диктатура пролетаріату; а згодом і нацистські централістичні плани господарювання почали себе викреслювати геть із співпраці у рамках світового капіталу. Так соціалізм совітсько-московський чи нацистсько-німецький, у ході опікування ним забаганок соціальної опіки зі сторони патернованих ними мас, відсунув відповідні країни вже на другорядні ролі під приводом неприйняття недемократичних способів збагачення цих імперій, які надірвалися через ставку на війну у місянському забезпеченні виключних інтересів своїх мас утриманців. Комуністи і нацисти, як соціалісти класові та расові, хоча й билися між собою, однак їхнім екзистенційним противником була світова плутократія, яка й отримала від цього руйнування навзаєм цілком обрахований дохід. Ставкою на обидва тоталітарні режими вдалося союзників нацизму, як оборонців проти агресії комунізму, - вдалося нацькувати проти московського імперіялізму, у відведених йому ролях оборонців Заходу від імперіялізму німецького. Німці, - з їх твірним, питомим, отчим прозахідництвом, - були у західництві майже поновлені; совіти ж, з їхнім протоазійством та культурою збиральництва чужих культур, були афілійовані до західних ринків лише ціною урізання до розмірів ерефії, інкорпорацією плодів будування комунізму вже до власности західних акціонерів, - з наслідками подальшої дефрагментації ще не колишньої імперії.

Так старозаповітний місянізм богобраности, який переріс у талмудичне цурання інших культур, зробив із реакції юдаїстської окремішности саме ресентимент і помсту тому світовому Римові із якого зростало європейство, - атаковане ще й похідною від юдаїзму глобальною християнською його сектою. Вишуканим модусом нападу є не лобова атака, а роз'ятрювання протиріч у стані супостата, який таким чином буде сам себе підривати і нищити. Рафінованим кшталтом бійки є афера на те, щоб піддурити, збити противника і пантелику у спосіб гібридного перемішування грішного з праведним - під прикличкою мультикультуралізму, віротерпимости, політкоректности, інших видів санкціонування відхилень від норми. Усіляка допомога німечинам та калікам убогим знесилює ті спільноти, які купилися на достоїнства добродієвства та заковтнули блешню соціальної допомоги, - у той час як конкуруючі із ними хижакі дбатимуть виключно за свої егоїстичні інтереси.

Співвідношення між жорсткими відносинами у середовищі людей з приводу логіки необхідності, облаштування технологічних процесів та запитів виживання спільнот можуть за різних часів у відмінних культурах різнитися стосовно визнаних там стандартів гуманного ставлення до ближніх. Однак ці різниці і протиріччя між поняттями добра і зла, права і переступу, колективізму і індивідуалізму – не є однаковими. А мають конкретні розв'язання. Поза те, що адепти культури західництва, а чи поборники централізованих сект беруться свої особливості припнути ще й а чи до видів соціалізму, а чи до ринкових змагань буржуазних.

Ідеологи та організатори концтаборів свої зазіхання на чужі права і майно прикривають та оправдовують необхідністю контролю та обліку за плодами чужої праці, облудно доказують, що господарі не можуть дати собі ради без опіки над ними зі сторони цих самозваних слуг народу. Любителі контролю без виключень із нього презентують себе стороною захисту усіх видів єднання, інтеграції, суміщення усього з усім, а суб'єктом та втіленням суспільного інтересу виставляють себе самих. З тим, щоб за ці комісійні послуги соціальних служінь на користь опікуваної, любимої та люблячої маси безпорадних господарів знімати монопольну ренту вже на користь свого управління. Відповідно противною стороною означених шанувальників покерувати не власними ресурсами, виставляють означені соціалісти саме табір риночників і чисельних суб'єктів приватновласницького підприємництва. Тож коли громадяни, які не бажають собі стати насельниками одномірного концтабору, починають противитися тоталітаристам замаскованим під сторону, личину, мішурну подобу соціальних діалогів та порозумінь, - то тоді ці громадяни невільно попадають до числа противників застосування раціональних планів у регуляції соціального життя; а коли ці ж самі громадяни заходяться захищати стихії ринкової конкуренції, осібні права і окремішні свободи власників, - то тоді ці ж громадяни знову, туди ж, невільно потрапляють до числа противників потреб інтеграційних інтересів у організації соціуму. Однак маскарад тоталітаристів, які закаптурюють своє хиже егоїстичне монопольне здирництво вже під затребуване від загалу, - не слід видавати за правду так само, як помилково виставляти альтернативою їм апетити зграй тих вже чисельних хижаків, які скорше паразитують на суспільних багатствах, а не помножують їх. Тоталітаристи дурять публіку, коли свої афери нажитися на одурених виставляють за ошчасливлення цієї публіки.

Аж у тому то об'єктивні підходи до нормалей суспільного життя й полягають, є самозрозумілими, - бо у здоровому суспільстві діють зазвичай, одночасно чинними і пов'язаними навзаєм є тенденції до задоволення як суспільних, так і приватних інтересів. Бо пограбування тих, кого бандити звинувачують у ворожості, може відбуватися як під знаменами оборони потреб передового загалу, так – і під приводом виживання тих, кого багатії та верхні верстви пригнічують. А так само багатообіцяючим і вигідним суспільству у цілому та зокрема є: як соціальна поміч нужденним, так і створення умов сприяння приватному бізнесу. Оманливим прикриттям може бути видавання егоїстичних та виключних зацікавлень монополістів вже за, буцімто, інтерес широкого загалу у його розвитку; водночас помилковими, а то й свідомо облудними можуть бути звинувачення на сторону підприємців у антинародному характері їх конкуренції між собою за першість у певній сфері бізнесу, - бо позитивні пропозиції винахідницькі є суспільно корисні, на відміну від випадків і ситуацій посідання перших місць у спосіб знищення суперників. Бажано бандитизм визначати як бандитизм, не переплутуючи його із явищами а чи соціальної допомоги бідакам, а чи конкуренції капіталів. Капіталістичний ринок, який змагає до монополізму може успішно позмагатися у ознаках грабіжництва та утисків громадян порівняно із концтабірною єдністю трудящих, що її встановлює диктатура цих трудящих. Захист ринку від його заперечень зі сторони адептів контролю не повинен ставати оправданням здирництва транснаціональних монополій. Даремно зону тотальної дисципліни видавати за однозначний ідеал суспільного устрою; а ще більш небезпечним є представлення егоїстичних інтересів окремих угруповань саме за устрій звільнений від протиправности та виникнення небезпек для самого існування людства.

Афера (4)

За усіх часів та народів незмінним успіхом користується обман, який дозволяє досягати лідерства і знімати усі від цього вигоди саме на шляхах обходу реальних проблем із заміною реального їх розв'язання вже на видимість, - мінімізація затрат на яку справляє враження ефективної роботи з виконання поставлених цілей. Однак омані, - змісти яких шукають і знаходять або на маргінесах правдивих знань, або навіть поза їх скобками вже на просторах абищиць, - омані, як порушення правдивого стану речей, призводять у наслідку саме до аварійного чи неприйняттого порушення станів. Із негідного не станеться путнього. Задля правдивих модифікацій не обійтися без упадання перед правдами. Видозміни та позитиви конструювання за планами бувають успішним лише на шляхах достеменних знань про суцільний порядок справ та відповідні уміння задавати фактам і об'єктивним подіям ще не бачені їх виміри і стани. Зрештою застосування кримінальних прийомів, шарпанини розтерзання культури на шмаття задля інтенсифікації руху до сурогатів чи химер, що їх за культуру видають облудники, - надто дорого обходиться не самим лиш пройдам, а й звабленому ними суспільству.

Рецептурою продукування облуд є надання якимось окремішнім, локальним, чи бездоказовим штучним вигадкам, а то і химерним маренням вже універсальної, обов'язкової, і навіть реальної ваги, - як ключа до вирішення предметних викликів. Спричинені невмінням запропонувати плідну для подальшого прогресу органічну співпрацю та взаємодію виникаючих проблем і щасливих нагод, - стають пропозиції поєднати усіх та усе саме у ставці на неймовірні чудеса, втіленням яких може ставати кампанія з посиленого винищення незгідних із означеними більш ніж простими рішенням. Повернення до вже відпрацьованих станів нерозчленованого єднання, всупереч постійного родження спеціалізованих і становлення осібних, окремішніх, диференційованих досягнень прогресу, - стає тим фактом невміння сполучати у живу цілісність виниклі питання та виклики, що його невдахи облудно пропонують вирішувати усередині обнесеної колючкою зони вигаданого дисциплінарного обов'язку. Тоталітаризм, з його імперативом на покорення усього членства сповідання засобами фізичних та ментальних репресій проти ворогів даної секти, будується: або через ретроградний розворот до синкретичної одности минувщини, або ж мотивом і квінтесенцією Нового ордунгу та вирощування ще не баченої нової людини стає взірцевий утопічний ідеал одномірності, жертвний рух до якого, за сприянням Органів безпеки зони доконечного ошчасливлення, освячується як прибуття на кінцеву станцію історії та її смислів.

Вичерпання на часі комуністичного апофеозу московського збиральництва земель і народів власних імперських ресурсів людських, розумових, сировинних у мареннях та апетитах кремлівських дуків на омріяні для їх підбиття багатства культури Заходу – змістилися від атаки на Захід вже на імітаційне відкликання у тил військ московського експансіонізму, аби не так московство вломилося у західництво, як стався б більш заощадливий для означених збирачів зворотний процес, себто щоб вигодоотримувачі від московства опинилися із своїми дітьми та коханками вже у придбаній на Заході нерухомості з переміщеними туди ж із ерефії фондами і поцупленими звідти ж виробничими капіталами вбудованими у глобальні ринки, або ж гарантіями збереження московського царства, себто процесом висмокування багатств колонізованих і окупованих імперією народів, було б вже введення у наглядові, за московськими кар'єрами та свердловинами, ради директорів саме держателів контрольного пакету із числа західних вигодоотримувачів. Однак ця афера зі сторони московців на удаване суголосся із вестернізацією і мирне представлення себе збирачами народів як безневинного відгалуження від мейнстріму глобального лідерства євро-атлантизму – не може не вступати з останнім у протиріччя, оскільки культура Заходу представлена переважно продуктивним виробництвом, на відміну від інерції московського споживацтва, яке може припинитися лише із, власне, небуттям сутності історичного московства, себто на шляхах усамостійнення тих, втягнених у вирву збиральництва недомосковлених народів, які є у силах і самохітних потребах перейти на продуктивну у вже власній батьківщині життєдіяльність.

Помилково гадати та хибно припускати, що виключними вигодоотримувачами від організованої здобичниками кампанії на отримання ними якогось профіту від ошуканої ними жертви є самі ці бандити. Бо у затінку існують, ті, які цих бандитів придумали і саме серед них, які цим пересічним бандитам дозволили подібні оборудки з крутарством плутнів, - й слід шукати отримувачів вже справжніх приходів. Власники серйозних грошей вкладаються на обидва боки у обопільній ставці на полярні ворогуючі між собою провідні соціальні сили. Непередбачливо вважати та неправильно підозрівати, що визначальними у перипетіях громадських діалогів, то чинність подій залежить від механізму інтересів якихось глибокого законспірованих змовників глобального масштабу, - бо за реальність, скоріше за усе, відповідає її ж об'єктивність, - однак порівняно більшою помилкою виглядають надмірно спрощені, базовані на бракові інформації та надмірові фантазій, підходи до справ мирських.

Большовики, із числа професійних любителів страдницьких народних мас, можуть не тільки широко вірити у власні переконання, що вони є альфа-самцями відповідальними за переіначення світоустрою капіталістичної експлуатації, як ще й практично заради щастя трудящих у побудові співдружності народів соціалістичного лагера спроможні офірувати мільйони. Аж це ноу-хау стосовно заробітку на кампанії філантропії придумано й висунене, як соціалістична доктрина, саме у надрах та запитах на ріст прибутків глобальних кланів ще за часів індустріального капіталізму, - аби стлумити масові невдоволення через надання цим масам, вже як утриманцям, соціальних пайків, знятих із цих же мас, як із вже продуцентів соціальних пайків. Різниця між тим, що засновники і призвідники соціалізму втрачають на наданні соціальних програм для населення, поступаються тим доробкам і зискам, що їх із населення мають ці ж самі організатори батьківського піклування за населення, оголошеного нездатним подбати за себе без конче необхідного йому патерналізму усевладних людинолюбців. Більше того, рух будівників комунізму, як радикального відгалуження від руху соціальної допомоги трудящим, був запропонований не лише як взірцевий світоч боротьби проти приватного бізнесу, представленого вже глобальним ринком капіталістичних монополій, - аж своїм підспудним і результируючим призначенням має перекладання на цю загрозу комунізму усіх гріхів і звинувачень за надуживання одержавленням, за винищення комуністами підприємництва, за перетворення колишніх громадян вже у трудозобов'язаних зеків що гарують на будовах соціалізму за злиденну пайку, закидаючи комуністичним бійцям проти капіталізму провини за відсталість хазяйнування зведеного на заборонах для бізнесу, ганячи комуністів за беззаконня здійснюване у ім'я класової диктатури трудящих. Афера ставки на принади комунізму своїм прототипом, своєрідною моделлю має персонаж зіспредседателя Фунта, підставної особи, номінального відповідача за одноразові псевдо-виробничі підприємства, який як жертва слугує громовідводом, за свої призначення бути машкарою чи камуфляжем із прикриття злочинів є зобов'язаним відповідати своєю головою. Для того комунізм придуманий зацікавленою у ньому суб'єктивною стороною та інтересами капіталізму, - як об'єкт атаки зі сторони комунізму, - щоб він, тобто комунізм не так спершу захопив до нього трудящих, як вже згодом розчарував цих же трудящих, які покладали на нього надмірні сподівання за його соціальні призначення. Різнобічна критика зі сторони adeptів ліберальної демократії, спрямована проти концтаборів улаштованих будівниками Світлого майбуття, - б'є мимо цілі, бо афера тотального одержавлення як годящого засобу захисту запитів трудящих мас, саме й вигадана штучно для того, щоб нарешті бути звинуваченою за її протистояння приватному підприємництву господарів великих капіталів. Комунізм це велика панاما сконструйована на те, щоб замість дуків прийняти на себе удар за сторони знеохочених у приватному підприємстві мас не налаштованих на власні у підприємстві ініціативи. Фіаско зазнане лагерем світової соціалістичної співдружності, а також єдинанеделімство яке свою долю пов'язало із заборонаю приватновласництва, - не так спростувало систему видачі пайків на ударних будовах соціалізму, як удосконалило видачу велферу, посилило піклування за бідарів, калік, маргіналів, лузерів, психічно ушербних і альтернативно талановитих вже на просторах панування транснаціональних монополій.

Нема у тому жодних заперечень, що у кабінетах енкаведистських із підслідного покази про підступні заміри цього ворога народу поверну владу поміщикам і капіталістам вибивали як звинувачення проти нього; очевидно, що танки та гармати клепали у совСоюзі задля оброщення капіталізму у поки ще не підбитих совітами країнах; поза сумнівом, мільйони життів були покладені на вітвар заміщення приватного підприємництва вже на державне управління господарством зі сторони чиновників на ставці. Так само фактично виступав західний світ супроти провокування у ньому совітами заворушень, а антикомунізм та протистояння експансії комунізму обійшлися Заходу немірними витратами гонки озброєнь і реальними війнами. Незмінним і переважаючим попитом користується модна докса про те, що у подобі соціалізму ми маємо якусь альтернативу класичному капіталізові; що перша пролетарська держава розпочала історію звільнення світу від експлуатації; що поміч бідним та збагачення багатіїв є несумісними взаємовиключними полюсами строгої диз'юнкції. Одначе не слід представляти різкі переходи у зміні парадигм моделей господарювання саме як закінчення неправильної історії та починання з чистого листа вже історії правильної. Більш того, совітські концтабори є рідним дитям від дорослішання вільного підприємництва, правової демократії, задоволення потреб широких суспільних мас. Совковий комунізм московський, а чи націоналізм маоїстський, гітлерівський, полпотівський, кімівський – є не більш як корегуванням і залагодженням тих напружень, які можуть загрожувати безпеці лідерства евро-атлантичної цивілізації. Хоча розходження між тоталітаризмом та ринком підтвержені фактом смерті мільйонів покладених на доказ цієї несумісности, - пак у теоретизуваннях щодо поступальности і удосконалення соціальної організованости, то базовані на визнанні мас гегемоном соціалістичні рухи є не якоюсь помилкою відхилення від магістралей, аж види большевизму, нацизму, чучхеїзму є обумовленим етапом загалу окультурення, який у передових країнах кола західної цивілізованости набуває вже ознак терпимости, рівности, гуртового солідаризму. Наполягання на сутнісних протиріччях і конфронтації між трендами а чи на монополізацію капіталів, а чи ставкою на соціальні програми для нахлібників – є облудними ідеологемами звабними, що мають саме під свої осібні знамена назбирати побільше прихильників.

Потреба на утихомирення, породжених розшаруванням за доходами та доступом до влади, невдоволення мас узялися виправляти ще на зорі промислового капіталізму у цілях його безпеки. Не кажучи вже про те, що захист інтересів мас є незмінним сюжетом історії змагань між собою усіх угруповань нобілів у їх бійці за виключність. Екстремістських вимірів на Московії набув замір збагатися пролетарям за рахунок оббілування імущих на їх статки, ролі, а то й на саме життя цих багатіїв. Тоді як за теперішніх вегетаріанських часів, - особливо тоді як придушення матеріальної зацікавлености у інтенсифікації виробництва зазнало у особі совітів поразки та неуспіху, - то володарі влади та грошей платять за свою безпеку вже податками до держбюджету. І збагачуються вони звідти ж. Включені до змістів комунізму декрети з видачі кормових трудовобов'язаним каналармійцям набули у цитаделях Заходу такого розвитку хліба-й-видовищ, за який пролетарі стародавні могли лиш мріяти.

Так само екстремістські вибрики большевизму, у обумовленій мінімізацією зарплати системі терористичного насилля над уярмленим трударями, - еволюціонували у місцях та на часі розвинених економік, змінилися від диктатури одномірного регламенту одностайної дисципліни вже до кастомізації споживчого продукту, до задоволення попиту у ньому привчених до нього споживачів. А у духовній сфері, то виховання трудящих у самовідданій вірности своєму авангарду стає заміщеним вже на мультикультуралізм, політкоректність, таку терпимість до будь-чого, безлад якої гуртує масу у одноцілісність, яка й не снилася нищителям ворогів народу. Профітами бідарів стає пайкове вибачення перед ним гнобителів.

Контроль та облік, як стрижень концтабору, з відстрілюванням там особливих індивідів, - змінюється на очах вже на упадання перед персоніфікованими запитами осібних клієнтів, яким потурають навіть у їх безумних маяченнях, бо допущення аномій та збочень кристалізується у диктатуру проти здатних на критичні проти одномірної зони позиції.

Афера (4)

Життя людське і культура людяна призначенням мають прирощення цих достатків. Утворювані при цьому відходи та відпрацювання також використовуються, здебільшого, на користь прирощення цих гараздів життя та культури. Масу створюваних при цьому речей вимірюють мирськими грошима та високими духовними цінностями інтелектуальними. Однак існують різниці у праці людей зайнятих продукуванням добра та тими людьми, які своє добро зводять до віднімання добра від його творців. Для останніх вироблене ними перебуває у сфері суто позитивних прирощень; тоді як бандити наживаються через створення втрат як для своїх жертв, так і для себе, - оскільки жертви бандитів від них захищаються і тим самим завдають удари по бандитам. Неодмінним аспектом бандитського промислу є самопожертви бандитів, готовність платити своїми правами, а то й життям на разі їх судового покарання зі сторони правових спільнот. Більш від того, готовність грабіжників померти у бізнесі здобичництва, - а чи від небажання, а чи від невміння працювати продуктивно, - є не лише наслідком, як є ще й причиною цього їхнього здобичницького заняття. І тут оправданням бандитів за порушення ними законів та прав власності висувається ними їхня готовність іти на власні жертви, втрати і страждання при присвоєнні ними відібраних продуктів не власної працездатності, не реалізованих власних талантів. Страдництво наснажується естетикою власного від того мучеництва мазохістського. Капіталом походів за чужими багатствами є власні особистісні страждання самих промоутерів нападу. Без готовності самим померти при відніманні чужого добра чи чужих життів, - то бізнесу бандитського бути не може; присвоювачів чужого не може зупинити втрата їхнього власного життя; злодіям доводиться платити власним життям за віднімання чужого. І не інакше. Бандити нападають на імущих саме тому, що спершу себе вважають жертвами людей імущих, себто на людей зайнятих продуктивною працею. Свої походи по чужі сіряки представляють та оправдовують як помсту, як ресентимент, як безумовний наслідок покарання багатіїв звинувачених у страдницькій долі означеної безталанної босоти грабіжницької, яка потерпає у своїй нищості і нікчемності. Для бандитів зло є твірним первічним. Доста задати умови суцільних страждань і занепаду, - як відповідна реакція бандитизму у суспільстві не забариться. Якщо на тверезість натиснути силою казки, то проливатиметься кров. Здобичникам йдеться про те, щоб збурити усі норми, улаштувати безлад братовбивства, узвичаїти обман та облуди, - аби не тільки ніхто не протривів нападу на себе зі сторони, як ще й свій хижий напад на чужу сторону улаштував у якості компенсації за збитки. Усі цінності та причинки дій бандитів перебувають у сфері страждань, мучеництва, жертвовності, яким і живиться механізм бандитизму.

Віднімання грабіжниками чужого та присвоєння його вже як свого неодмінно відбувається війною проти жертв грабежу. Війна та силове порушення прав власності є професійним обов'язком бандитів, яких даремно вмовляти на миролюбство, - тому що війна та силове порушення прав чужої власності є основним заняттям професійних бандитів. Неодмінною стороною грабежу є обман, яким не можуть не займатися займанці.

Механіка хижакства не лише посилюється, а й стає успішною тоді, як її жертв вдається перевести вже до стану дресированих істот приручених, які свій послух зверхникові оплачують жертвовною готовністю йому прислужитися за пайкове від його ласки утримання. Штучність соціальної опіки на заміщення нею реальних умов конкурентних змагань за лідерство у будіванні культури – призводить до множення рабів, зі спожиття яких і харчуються автори звабних облуд.

Бандитизмом є вирівнювання сусідів під свій копил панування над сусідами. Атрибутом грабіжництва є загальний порядок грабіжниками створюваний. Однак універсальна і остаточна у її тотальності упорядкованість світоусторою, - чим і займаються означені грабіжники, - є не лише утопією і неможливістю, як є ще й злочином знищення розмаїття культур, є порушенням можливостей прогресу. Бо поступ культури забезпечується її свободою, коли у нагодах і потребах творчості ніхто ніяк ніколи не може не лише визначати, а й навіть прогнозувати повороти людської геніальності.

Афера (4)

Не лише достоту однобічним і відзначеним неповнотою даних, а просто хибним і відзначеним помилками є розгляд подій встановлення на Московії режиму будівництва комунізму – як подій суто політичного штибу. Позаяк встановлення диктатури пролетаріату у особі чекістів є проявом не більш як соціальних протиріч з приводу влади та власності, - які є лише аспектом у загалі зіткнення відмінних цивілізацій.

Московство залишається несталою культурою на маргінесах своїх коливань між домаганнями прибитися а чи до кола західної європейської культури, відзначеної відповідальністю за дотримання набору своїх цінностей, - а чи шукати собі покровительство під проводом китайської цивілізації асиміляторської. Московцям не тільки не вистачило сторіч на те, щоб розібратися і визначитися у своєму ідентитеті, аж вони і досі не певні у тому, хто вони є, ким прагнуть стати чи не бути. Вдача московства відзначена протиріччями.

Розпухання московського зібрання людей і народів є історією симбіотичного протиставлення його начал а чи від нормандського, а чи від ординського завоювання. Протягом сторіч постійні тенденції його належності європейству успішно подавлялися поверненням до авторитаризму; історія Московії це ті змагання між суспільством і державою, як вирішувалися на користь державі, коли спорадичні натяки на розгортання права і демократизму незмінно приносилися у жертву наступній диктатурі; московським експансіонізмом рухали як підприємницькі ініціативи продуктивної працездатності, так і успішне їх удушення ставкою на колонізаторське збиральництво і споживання присвоєного; у московстві його гуртові, колективістські начала вдало закінчували поривання особистісні вирватися з-під дисциплінарних приписів на жертвовність; походи на підбиття чергових сусідів тому виставлялися як визвольні, бо практикою успіхів цього удаваного рятування потерпілих ставала їх колонізація вже геноцидного штибу; невід'ємною складовою історії московського царства є ті постійні бунти і стихійні проти нього повстання, які із ще більшою жорстокістю незмінно придушувалися карним держтерором; норомом є бродяжницька втеча хоч поза очі від осоружного тиску поневолення зі сторони влади, як одначе переможно навздогін приходила на усяку сторону; верх над підвалинами брутальної, а то й цинічної практичності московита у його побуті незмінно брала замріяність казкою, сподівання на месію чи іншого афериста, віра у обітницю утопії, покладання на чудеса покликані без трудів і витрат подолати прикрощі його дійсних потерпань; готовність через усепрощення пожаліти навіть розбійника проявляється у московській душі не більш як подобою вибачення за готовність зарізати будь-яку жертву без вагань на пролиття крові; московці кмітливі і здатні вдало долати неординарні ситуації, особливо у обмані приписів від начальства, що однак не видозмінює характер сукупного московства як епігонської культури запозичань і засвоєння плодів чужої праці та творчості; результуючим спрямуванням відчайдухости поривань на героїчну самовіддачу, на короткострокове перенапруження зусиль навіть поза міри можливого, на готовність знехтувати власними втратами у нападі на противника чи ворога є те, що подібна енергетика агресії спричиняється апетитами на те, щоб вже без проблем споживати відвойоване, замість того щоб власносило працювати і продукувати власні блага; зятята ненависть до усього та усіх не згодних на панування над ним московства, заперечення довільно якої самостійности що порушує дисципліну згуртованих лав бійців, фізичне винищення як ворогів усього не вписаного під помахи усіх рівняючої сокири московства перебивається більш виразним його пофігізмом, байдужістю і лінню, відсутністю адекватних реакцій; змістами забезпеченої терором ненависті до усього характерного для осібних культур з відповідною заміною знищеного вже на русифікаторство є відсутність у цьому крошеві хоч чогось оригінального чи відмінного від представлення московства як адаптації усього перетравленого ним; фабула візії про те, що дурник із числа упосліджених буде знічев'я обдарованим казковим інструментом подолання його нещастя саме тому сприймається як реальний план, бо реалії московства не допускають більш реальних планів. Тобто зона є законним дитям переважання над європейською саме цивілізації подібної до сущої китайської. Де Син неба слідує боргу батьківства щодо відданого йому народу.

Афера (4)

Хоча заміщення влади царату на соціал-демократичну не лише подавалося, а й сприйняте було як докорінне, ноу-хау якого стало заміна позиціонуваннями між бідарями та багатіями, - зважаючи на трагедійні для подальшого нежиття мільйонів наслідки комуністичного перевороту, - одначе не лише у ординарних традиціях змовництва угруповань у боротьбі за царський престол, але і у звичних для московської історії співвідношень між деспотією та уявними нормами права не сталося чогось незвичайного. Очевидні з переворотом зміни на заміщення: капіталістичного підприємництва - вже дисципліну трудармійців; ринкової торгівлі – вже на натуральний розподіл; фінансових інструментів – на планові показники від апарату номенклатурного; заміни правозаконності – на класове чуття бійців як проти контрреволюції так і за концтабори для останньої; перефарбовуванням колонізаторського імперіалізму – вже на визволення від експлуатації інтернаціоналу пролетарів засобами Світової революції у війні проти загниваючого ладу капіталізму; заміни глузду та освічености на освячення від слідування догматам партполітпросвіти та переслідування ворогів народу; на заміщення власне моралі – вже на інтереси побудови комунізму; заміщення ліквідації вікового кріпацтва і кругової поруки у общині - вже на реакційний розворот знов до колгоспів, а, проте, подібні очевидні зміни представляються позірністю, камуфляжем вже на сутнісне зміщення акцентів у вимірах цивілізаційних протистоянь, на корегування тої культури московства, яка як завжди топчеться у межумочному діапазоні проблемних його приставань чи на союзництво із європейським Заходом під проводом Штатів, чи на традиції Орди, закорінення авторитарности правління якої ідуть до китайського протекторату. Хоча загальним місцем у громадській opinio подіям громадянської війни та змаганням народів на визволення від Російської імперії і було надано трактувань як прояву вікових змагань класів упосліджених проти соціальних класів нобілів, а, проте, це запозичене від європейських соціалістів учення є видом саме віроучення, модних гіпотетичних конструювань ідеологічного штибу, - бо перебіг і закономірности соціальних включають масу відмінних чинників, навіть порівняно менш фантазійних. З позицій цивілізаційних, то побудова комунізму на Московії є зміщення акцентів її культури саме проти традицій західництва, у сторону посилення деспотії, як дрейфу до Китаю. Виставлення історії комунобудівництва на Московії як історії боротьби за інтереси трудящих є аферою чи окомилуванням більш значущих корегувань у орієнтирах в напрямку посилення контролю, показного для кола цивілізацій історично подібних Китаю. У особі совітського Союзу проти Заходу ополчився Китай.

Хоча совіти своїм рідним екзистенційним ворогом Захід не лише оголосили, а й практичною політикою зробили внесення, скоріше руками аніж головами соціалістів, усіляких протиріч руйнівних для безпеки країн вільного світу, - однак самі ж замінили проект сфантазованого військового комунізму вже на неп й уможливили концтабірну працю у зоні використання матеріальних стимулів та ринку, замість атавістичного до ентузіазму ударників. У свою чергу західні демократії доклали зусиль не лише на утихомирення небезпеки від світового комунізму, як ще на підгортання його потенціалів до умонтування у євро-атлантизм. Захід зваблював Московію згодовуванням їй Малоросії, яка поривалася інтегруватися до Заходу. Але даремно. Совіти дрейфують до протегування над собою автократії Сходу. Московці не лише нутром, а історичним досвідом відають про загрози розпорошення їхнього зібрання народів на разі започаткувань там свобод демократичних, правових, національних, гуманітарних, наукових.

З кризою комунізму, себто приватизацією влади і власности його охоронним загоном, то Україна поволі відчалує у рухові до себе – до європейської цивілізаційної домівки; тоді як ерефія - у Китай, який із совСоюзом вже помінявся місцями поділу на головний-підлеглий. Федерація розв'язала реваншистську війну на повернення українців до голодоморів і депортацій саме для того, щоб засвідчити свою спроможність бути для Китаю не лише жертвою його експансіонізму, а ще армійським його резервом. Війна проти України це внесок Московії до китаїзму у протистоянні євро-атлантизмові чи тихоокеанству Заходу.

Афера (4)

Одурювання жертви з тим, щоб вона добровільно, без спротиву з її сторони, а то ще й з переконанням у вигодах обміну віддала шахраю свої багатства і права, - не може тривало триматися на глупстві вірування самого ошуканого у надмірну цінність підсунутої йому шахрайської кукли обітниць, - здебільшого перенесених у майбуття утопії, чи то у потойбіччя надприродного, чи настання Страшного суду, чи химери раювання за комунізму, - аж відсутність спротиву зі сторони одуреного має гарантуватися силовим терором на ту саму сторону. Для стабілізації і втілення торжества безпідставних гіпотез не перевірених, а то й маячень патологічних нав'язаних як суспільна необхідність стає не досить спокус благами, а бракує навіть ненависті і освяченого чуттям виконання боргу віри направленої проти її ворогів на знищення останніх. Праксисом вичерпного у його істинності абсолютизму, закінчення історії та смислів, реаліями обіцянок про щасливу належність їх сповідників до можливостей більше брати і менше віддавати, про причетність до виключно правильної віри, моралі, раси, класу, нації, культури, історії чи способу господарювань слугує вихід на задоволення засобами чуда усього що заманеться чи спаде на підсвідомі жадання цих сектантів, від яких, за обіцяні чи реальні надбання їх усевладдя, лише вимагається у обов'язках виконання культу бути слухняними, а, головне, готовими на жертви у обов'язках слідування приписам зони контролю. Оскільки заміщення у суспільстві чинників та установ його функціонування вже на утопічні призводить до дисфункції, до унеможливлення суспільного виробництва, то ошуканцям і авторам афери доводиться організовувати суспільне виробництво вже силою диктатури, органами безпеки режиму, примусом мас до праці задарма, - коли означені вигодоотримувачі від зони добиваються збереження своєї влади. Зона це законна, справедлива, адекватна ціна за віру у чуда. Зокрема, коли соціалісти і ліваки і числа любителів пригнічених мас, adeptів революційної контркультури та боротьби проти експлуаторського істеблішменту добиваються знищення ними підприємців, ринку, власності, грошей і статевих розрізень, - то цим борцям за справедливу рівність і загалі соціального утриманства доводиться цей же самий контингент нахлібників силою відправляти на обов'язкові трудові безоплатні подвиги на будовах соціалізму, бо лише засобами каторги для цих зеків, на яких було перетворено колишніх громадян, можливо їм же виділяти пайки. Розмір яких зіщулюватиметься невпинно. Таким чином афера здавалося б одноразового її використання на надприбутки аферистів стає для них обтяжливими обов'язками вже виконання посідань і призначень суспільного проводу. Панування якого у зоні контролю не може не мати наслідків розору і суспільних нещасть.

Встановлення контролю над підданими силою облуд чи вже не облудної сили, аби таким чином стригти і грабувати підлеглих є наслідком не самої лиш назадницької втрати суспільством своєї тямущости, вмінь та розумінь на організацію виробництва, - аж панування мафії на посіданнях та призначеннях управлінського проводу відображає та відповідає у максимумах цивілізаційного недорозвитку подібної спільноти. Химери та посилення на Богів задля заміни цими чудесами вже законів та звершень соціального управління вигадують зовсім не для того щоб задовольнити ся цими сурогатами реальності чи доповнити ними смисли життєвих змагань. Зважаючи, головне, на те, що не лише фізична реальність залишається нечулою до заклинань, - бо речі не мають мозку та виховання притаманного людям схильним до послуху, - а навіть соціальна реальність може повстати проти асоціальних настанов культових вірувань. Аж химери та вірування у реальність ірреального конструюють задля змін і впливів на владні посідання, себто афери про управління чудами мають цілком утилітарні призначення з обслуговування змагань за владу. Тож коли вірувань масові у обов'язки слідування приписам рятівного учення не досить щоб організатори афери безпечно отримували свою левову частку майна та влади, то доводиться приписи чуд доповнювати організацією терору проти незгідних гарувати лиш від острахів покарання зі сторони Богів. Коли з самих лиш ідейних забобонів викреслити із господарства підприємців, то їх призначення перекладаються на лагерні трудовобов'язання. Бійка проти підприємців звинувачених у паразитизмі направляє бійців на уроки накладені чиновниками.

Афера (4)

Встановлення контролю над поневоленими з метою споживання віднятою у них енергією є типовою аферою, де потерпілих тому вдало ошуканці грабують на права, розум, статки і життя, бо перед тим ці жертви були зваблені обіцянками легкого щастя. Коли режимам контролю над чужими ресурсами закидають звинувачення зі сторони пограбованих у тому, що останні втратили зрештою більше, аніж вони мали при вступові до зони, - то така ситуація характеризує лише завершальну фазу банкрутства зони контролю. Аж починається зона з пасток неміряних від неї вигід. Можливості яких творці та учасники зони вважають її представницьким обличчям, - ігноруючи чи приховуючи прикрощі невідворотного її розвалу. Кожна афера з вибудовуванням її на чудесах порушення законів обміну енергією і обіцянок збудувати вічний двигун, усіяючи прийоми обійти залежність між достатком та необхідністю для цього чесно працювати, різноманітні плани на успіх без опанування для цього природи речей – результатом мають провал і банкрутство.

Варіації наживок на які ловлять клієнтів і пацієнтів не тільки є у межах числа невичерпности, як ще й досвід шахраювання лише удосконалюється з часом. Головне, - це щоб інвестори повірили у отримання ними тих доходів що вони з гаком перевищуватимуть капіталовкладення. Обіцяють своїм жертвам не лише оптимізацію витрат, а ще й надмірні за це доходи. А тоді перспективи баришів, - які самі собою наваляться без необхідних для усякої праці зусиль, - застиляють очі та розум надурених: а з яких же реальних джерел ці надходження будуть. Відповідальність та гарантії за надходження до клієнтів афери усіялих для них гараздів перекладають пройди на якісь потойбічні сили, якими ці пройди, як посвячені у спеціальному доступові, буцімто керують, а ці казкові сили сакральні у свою чергу зично прислухатимуться і слідуватимуть до закликів означених посередників, які мають монополю виключне спілкування із Богами та вищими смислами. До усевладдя прориваються через зображення себе ланкою зв'язку з Богами, з якими годі й сперечатися.

Для спрацювання афери на те щоб її споживачі добровільно відмовилися від свого добра на користь його споживання організаторами афери, то не досить самих лиш позитивів надходження обіцяних пройдами доходів. Більш переконливими, а то й вирішальними мотивами включення у обман є залякування, коли жертва починає своє буття вважати за нещастя, згоджується цілі свого існування замінити на підсунуту аферистами картинку остаточного щастя, насаджується винуватість серед клієнтів очкування та сподівань на чудо визволення від вигаданого родового прокляття, паства вірить у спричинення своїх страждань від сторони ворогів пов'язуючи знищення останніх із розв'язання свої страждань. Притяганню до зони контролю сприяє виштовхування геть від прав і свобод. Ще більшою спонукують для переходу під послух потенційної диктатури стають не так культивовані нею страждання духовного плану, як практичні фізичні кризи падіння життєвого рівня, розбрат чи війни що їх означені аферисти провокують. Не буває добротної зони без такої ж боротьби з її ворогами проти них же. Криза це не лише акушерка, а ще й презентаційний плід зони остаточного порядку. Аферисти не так вигадують страждання, як видають за них навіть адекватний образ перебігу подій і проблем розвою суцільної історичної реальності. Ступінь переляку доправляє нажаханих прямисінько на ударну працю під конвоєм.

Аргументами диктатури у бійці проти соціальних нещасть, причинами яких називають такі абстрактні у їх безпредметности поняття як: віра у неправильних Богів, знищення експлуатації чи не таких як треба нападникам культур – не можуть бути самі лиш подібні фікції духовного штибу. Обзивання нещастям та повноцінним інструментом бійки проти нього не буває сама лиш окультна містика. Під порядки жертвности потрапляють не лише чи під тиском вірувань у чудеса та звабні утопії що їх не можна ані побачити, ані раціонально зрозуміти, аж згода на обкрадання на користь крадія має цілком мирські для жертви мотиви меркантильні. У зону входять попервах під супровід цілком реальних від неї профітів. Створюють фонди, де з вкладниками розраховуються реально високими дивідендами, коштом залучення нових жертводавців. Очікуючи момент перевищення виплат над вкладками, коли невідворотно треба аферистам тікати.

Афера (4)

Містики та обіцянок понівечити нею закони законного здобуття багатств для отримання останніх - є недостатньо. Оскільки з того що не буває саме воно й трапляється, то не обійтися без пограбування реальних чужих ресурсів, власників яких треба для цього охрестити ворогами, а їх безкарне обкрадання і поневолення подати боргом означеної віри. Зона тоталітарна це різновид звичайної піраміди розрахування з ошуканими розміром привнесень від наступних жертв афери, коли під зваби понадмірних доходів чергові хвили жертводавці самі добровільно збігаються щоб нажитися на обкраданні наступних хвиль. Зона це паразитування на протиріччях спровокованих нацькуванням одних жертв грабежу на інших жертв цього ж грабіжництва. На зону обкрадання перероджуються ті прожекти, на виконання обіцянок яких просто не вистачає сил і ресурсів. Зупиніться у трудах – і тоді доведеться стати вже свідомим аферистом.

Претенденти на владу без доказових для цього підкладок заходяться посилятися на володіння якимись такими недоступними для діючих управлінців знаннями та вміннями, які не лише у небачених розмірах ошасливають суспільство, як ще й його звільнить від зла та помилок якими відзначена діюча влада. Принадами шахрайства пропонують чудеса що порушують дійсний стан речей, числять себе обраними та посвяченими, закликають собі у поміч різні потойбічні сили та Богів. Подібними інструментами облудники організують руйну суцільних порядків і багатств, крадійське здобуття яких і є аргументом на користь цих претендентів на владу. Оскільки ж самі по собі запропоновані чуда є безплідними у отриманні з їх допомогою обіцяного масам процвітання, то реальні ресурси добуваються через розграбування власників існування яких пройди оголошують злом, покаранням якого й стає означене здобичництво. Однак якщо й можна певно прогнозувати щодо темпів та перебігу ініційованої руйни, так це період чи точку вичерпання афери з пропонування чуда як програми конкретних дій. Споживацький грабунок ворогів запропонований як вихід із проблем не може бути невичерпним. Химери генетично закладені у фундамент афери сподівань на здійснення утопії прирікають останню на загибель. Шахраї закінчують банкрутством. Але на час, поки можна буде проїдати багатства нових верств населення оголошуваних ворогами, то зона матиме продовження її мучительства.

Коли як завжди страждальницькі маси щастить звабити звинуваченнями елітаріїв як відповідальних за страждання мас, які мають розжитися через приречення на збитки вже елітаріїв, то доводиться знищене таким чином суспільне виробництво організувати вже надсиланням мас до будов соціалізму. Коли й у наглядців нема у цьому зацікавленень через заборону у зоні збагачень приватних, то наглядчачі, з потреб функціонування концтабору, самі починають збагачуватися перероджуючись у підприємців. Бігом за ними й совітський народ, отримавши примусову працю замість обітниць комунопроцвітання, кепкує з містики обітниць та тягне до своїх гараздів те, що можна потягнути. А то доводиться ще перекачувати ресурси за кордон для розбрату у країнах демократій та на поміч тим хто проти демократій обіцяє боротися за соціалізм. Стає можливим назвати дату кінця комуносовізму.

Трагедією сучасності є не лише те, що утопії приймаються і допускаються не лише самими концтабірними насельниками зони актуалізації чуд, а й те, що з цим стають згодними ще й визнані демократії, як ідуть на зраду власним європейським цінностям і співробітничать із авторитарними, а ще тоталітарними режимами виходячи із утилітарного практицизму біжучих у цьому раціональних і тверезих зручностей.

Смертельною помилкою є трактування тоталітаристів як різновиду банальних аферистів що безневинно крутять лише видуреними від клієнтів грішми і яких до банкрутства призведе сам час. Тоді як сповідники неможливих до здійснення утопічних маячень насправді представляють те потойбіччя історії гуманізму, від яких ніхто пощади не дочекається. Творці зони порожнечі щоб спантеличити опір собі, камуфлюються під тривіальних крадіїв, переконують що зона обмежиться лише контролем над каторжанами, що максимуми зони не підуть далі від убивства ворогів, що з фактом зони можна буде поряджитися. Аж це не так є. Зона абсолютизму не залишає життя навіть пасивним її сторонам.

Афера (4)

Еволюцію інструментів, - від закріплення каменюки на палиці і вже до сучасних чіпів, роботизованих ліній чи виходів у космос, - характеризують як ускладнення, розвиток на основі передуючих досягнень; спеціалізовані знання, особні галузі виробництва відрізняються у ліпшу для сучасників сторону порівняно з практикою архаїчних культур; має місце удосконалення й у устроях соціальних, а так само безмірно до їх осягнення особою зросли багатства духовного життя суспільства. Це зростання представлених культурою можливостей людства забезпечується освоєнням відповідно більш складних закономірностей і залежностей у функціонуванні культури. Себто культура будується на користь і на вигоди людські саме тому що ми слідуємо доказовим об'єктивним затребуваним як необхідність пізнанням, технологіям, правовим нормам. Життя стає комфортним у тій мірі, у якій його приписи та інструкції мають прецизійне їх дотримання. Тож коли вражаючи звершення цивілізації з наслідками безмірного розширення можливостей буття людського виду залежать напряду від жорсткості слідування нормам і правилам функціонування культури, - то тут і виникає проблема на ототожнення фактів постійного розширення можливостей людства та, вже з другої сторони, - свободи, вимірами якої числять вже зворотне подолання обтяжень необхідністю. Між інструкцією з роботи пристрою який збільшує фізичні чи інформаційні можливості людини та, вже, з другої сторони, жагою свободи звільнення від необхідності, існують не лише розбіжності, як ще й несумісність. Між свободою успіхів у технологіях чи знаннях та, з другої сторони, успіхами свободи у гуманітарних її вимірах пов'язаних з реалізацією вольових уподобань та афектів, постають протиріччя, - наслідком яких є така втома від слідування безумовним об'єктивним предметним нормам, що її долають ставкою на першість вже суто людських забаганок замішаних на казках, мареннях, чудах, утопіях, культах та інших ідеалізованих вигадках безпредметних. Способом подолання людиною бездонної прірви між інтелектуальними, соціально статусними та фізіологічними обмеженнями свого індивідуального життя та, з другої сторони, безміром багатств поколінь, - й постають ідеологічного чи віроучительного штибу конструкції, у яких пропонується простий рецепт освоєння вислизуючого з-під контролю над ним доступного світу. Тоталітарні світогляди та такі ж тиранічні устрої виникають як реакція на підпорядкування людиною собі складнощів і масштабів окультурення. Зона є вислідом розбіжності між свободою з подолання людиною своїх інстинктів як організму та, з другої сторони, знаннями з проникнення у природу необхідності. Свобода постає перспективами поступу коли спирається на кваліфікованість досягнення відповідальності за її наслідки; подібно й розширення можливостей людських стає свободою саме тоді, як закони наукові та соціальні удосконалюються у сторону противну маяченням та ілюзіям. Свобода злягається з кваліфікованістю лише на ліжку достеменності і правди. Відмова від правил це не свобода.

Змістами сурогатів з імітаційного заміщення ними проблем стають не лише концептуальні набори звабних догматів, як головне спрямованість подібних віровчень на деструкцію, на руйнування, негативізм і знищення ними визначальних для суспільства цих як то: право, держава, умови виробництва, сім'я, індивідуалізм, відмінні культури та безмір інших ворогів яких треба вбити засобами їх ліквідації. Умовами та цілями абсолютистських приписів є перемелювання їхнім інструментарієм вже до станів пульпи усіх визначень на несучих конструкцій культури. Конструктивність планується досягнути противними до неї засобами усунення того зайвого, що не вміщується у вміння та усесилля сповідників чуд. Хоча ревізія та критика усталеного не дає у наслідку позитивні додавання. Для злету фантазії на претензійну диктатуру не має бути перепон, а має бути сила їх долання. До числа істотних вимог інтегральних концептів є нетерпимість сектантів до складнощів та обтяжень професійністю, а замість того фах та кваліфікація заміщується на ідеал довільної гри одних занять вранці, а других розваг вже після ситного обіду. Творці зони остаточного порядку є нетерпимі до розподілу праці та ринкового отримання прибутків згідно внесків, - а замість того адміністрація табору обов'язкової трудовіддачі ототожнює свавільство власне та необхідність його виконання вже як затребування самих зеків.

Обдаровування спільнот і народів на ті унікальні, рятівні, чудесні учення, які навіть не допускають виключень і критичних заперечень проти своєї виключної, абсолютної, тотальної правдивості, - є звичайним шахрайським прийомом підсовування лохові нарізаного паперу замість обіцяних грошей, аби жертва не лише не здіймала гвалту спротиву, як ще й перебувала б у ейфорії від удатної оборудки. Подібно до того, як прогрес являє собою послідовність винахідницьких пропозицій які задовольняють запити споживачів на розширення суспільством своїх знань та вмінь, то й бандитські афери не були б успішними, а то й можливими, коли б обкрадання не маскувалося б під наділення клієнтів благами. Удатним буде те крутіство, у якому надання жертві якихось духовних скарбів замість вилучення у жертви її майна, життя, здоровоглудя, прав, свобод, гідности – буде вважатися жертвою не лише еквівалентним обміном, як ще приходною для себе комерцією. Завоювання буде тоді успішним, коли атаковані не тільки не міцнитимуть свої оборонні рубежі, як ще й мордуватимуться власним негідним небажанням відкритися пропозиціям щастя через покору й приставання на ті рятівні чуда просвітництва вищими істинами, що їх на своїх мечях жертвовно несуть нападники; загарбання зазнає неуспіху, допоки обложені не зачнуть розбентежуватися картинними жахами власної гріховности через власну негідність, недостойність, невідповідність тим осяйним чудам порятунку, що їх пропонують нападники; напад зазнає фіаско, коли він не буде загорнутий у блискіт з надання послуг. Жертва зобов'язана не лише уповати, сподіватися, покладатися на невідворотність істин презентованих плутягами, уклякнути й розпростертися долілиць перед знахабнілістю озброєної міфології, як ще й зневіритися у можливостях незгоди із презентом утопії. Присвоєння чужого набуває витривалости тоді, як ця кримінальна крадіжка всупереч праву та фактам оформлюється ще й як жертовне виконання боргу перед запитамі жертв грабежу.

Щоб успішно мати усе з поневолених і за це не мати нічого із покарань за учинений грабіж, то для цього аферу напад треба обставити теоретично, - жертва має зазнати ідейну поразку ще до фізичного її військового програшу агресору. Обгрунтування нападу самими лиш загарбницькими інтересами чи апетитами загарбника нарветься на обгрунтований спротив зі сторони жертви, бо агресія є видом учинення зла, а злу противляться, нав'язаний жертві статус її рабської неволі, ситуація втрати свободи та статків не сприймається жертвою як належне; не надто додасть доказовости та виправдання нападкові саме посилення на похідний його характер, як виду буцімто правової помсти у відповідь на кривду вже завдану зі сторони атакованої жертви; навіть сприйняття самими агресорами своєї навали як замішаної на святости месіанського покликання зіткнеться із опором, заки самі атаковані у своїх рядах не переймуться необхідністю розподілу із агресором подібної віри у праведність агресорів. І лиш тоді жертва буде збита з пантелику й не буде успішним її спротив, коли напад буде оформлений як вид благодіяння для жертви, а то й як вид страждання агресора заради порятунку та вигід того чи тих, на кого агресор напосівся. Абсолютистські ідеології абстрактні, у яких вигадані утопії та чудеса представляються як імовірна необхідність долі, і є тими облудами які ковтає жертва як наживку і тим самим знерухоплюється, втрачає свої потенціали спротиву агресору, кайфує від свого мазохістського мучеництва самопожертви. Жертв любови до них конче необхідно крадіям зацікавити зворотною любов'ю до того, що із жертвами роблять ці любителі розділення присвоєних ресурсів.

Так імперіалісти подають просування свого війська як експансію духовних скарбів високої культури у подарунок на користь колонізованим народам які відстали у прилученні до правильної віри, такої як треба мови, правильного класу, досконалої раси, - відповідно хибні забобони, ворожий етнос, атавістична культура аборигенів підлягає винищенню або переробленню під лекала самозваних носіїв порятунку. Так визиск рабів легалізується як їх пайкове утримання зі сторони кабалодавців. Так альфонси утримують повій за кошт останніх. Так окупацію оформлюють як захист від конкуруючих банд. Так народи мають пожертвувати своїми вітчизнами заради інтегральної московізації, класового пролетарського інтернаціоналізму. А українців спокушають зникненням заради місії великоросійства.

Нормальний комбінатор, перед тим, як помахавши рукою, наостанок розчинитися у тумані із здобиччю щасливо видуреною ним у жертви, дає останній намацати через обгортку щось вагомо відчутне, залишивши лузера у переконаннях вдалого для нього обміну. Тоді як ошадливі кругії і пройдисвіти конструюють шахрайську куклу у межах самих лиш уявлень жертви. Так шахраї залякують жертву жахом невідвортної її хвороби чи інших вигаданих ними бід, потім із заляканого знімають гонорар за свої чаклунські маніпуляції на зцілення та позбавлення від грядущих нещасть, а на доказ досягнутих успіхів чаклування ворожити вказують жертві на її нічим не ушкоджене здоров'я й відсутність навроченого. Аналогічно клірики страшать паству її особистою провиною кожного за первородний гріх, полохають нездоланною порочністю людської природи у схильності до зла, звинувачують у тяжіючому над кожним і переданому усім нащадкам невідплатному боргові за переступ праотця, який одного разу неправильно похарчувався й тим прогнівив творця неба і землі, - але ж на щастя творець неба і землі приніс себе у жертву і тим відкупив переступ, своєю смертю переміг тління, взявши на себе погрішність за віддалення людей від свого вічножиття. Й тепер віруючі у обіцяне їм поза життям ще й у невідомому часі майбуття царство Боже та раювання, - де настільки добре, що звіди ще ніхто не повертався на грішну Землю, - мають цілком заземлені зобов'язання перед професійними замісниками подібного чудотворства. Бо инакше паству спостигне така ж трагедійна картина вже стосовно скреготу зубів у пеклі. Аналогічно ж мученики годні приймати страждання за приманку того, щоб очільників віровчення ніхто не зрушив з бенефіціарних місць їхнього посідання. Подібно ж герої кидаються у бій, не шкодуючи свого героїчного життя, за обманку самої лиш віри у те, що начальники таким чином назбирають до імперської здобичі тих нових солдатів, які самовіддано кинуться збирати у імперію нову здобич. Такою ж самою ідеологічною куклою, яка існує у факті психопатичних уявлень, є знищення жахів експлуатації: це коли заробіток від роботи на проклятого капіталістичного підприємця заміщується ентузіазмом ударництва трудової повинності мас заради зміцнення могутності непереможної сили країни рад і збройного захисту завоювань соціалізму у боротьбі за мир в усьому світі. Втілення обітованих тоталітаристами неймовірних чудес не можливо намацати, понюхати, ані посмакувати, - бо ці чуда чомусь або вже відбулися у минувшині, як то тоталітаристи розповідають, або неодмінно ще відбудуться у невизначеному майбутті, - тому що поспіль будь-яке, усяке, кожне із містичних учень проявляє себе як такий собі ескізний проект, не допускає ототожнення містичного прожекту та його прагматичної реалізації, чомусь не наважується на демонстраційне здійснення свого пришествя за один раз без повтору. Утім, - на противагу звичайним махлярам, які у газети чи рам'я свідомо загортають саме негідь з мотлохом, аби подібним інструментом зваби вибити добичу із одуреної шулерами жертви, - то вигадники остаточних смислів історії та навиків з управління чудесами навіть самі щиросердно вірять у запропоновані для пастви свої безпредметні духовні скарби. Бо у зневірі подібною продукцією вдається не просто, або просто не вдається ошасливити облапошених.

Ті пропозиції щасливого керування ситуацією, які або можна помацати через обгортку віри, або у яких можна взяти дієву участь як актор у ритуалах культових сповідань утопії, - є не суто спецоперацією якихось сторонніх зловмисників, аж усі, навіть помилкові з позицій подальших пізнань знання, викликаються означеними потребами управління подіями. Чудесами необхідно заповнювати лакуни знань та вмінь, бо навіть чудеса на химерно встановлені причинні зв'язки між подіями є видом пізнань порівняно із темнотою таїн. Навіть самі фізіологічні реакції мозку поєднують у людській уяві те, що не має місце у відносинах речей, аби людина була орієнтована й не втрапила у халепу. А пройдисвіти лише задовольняють запиту на управління подіями. Утопії це технологічна необхідність виживання у надмірно відсталих чи просто нелюдських ситуаціях. Свідоме шахрайство, навіть у вигляді обітниць утопічних та жорстких режимів, є лиш окремих випадком загальних незнань та невмінь. Зона стає покаранням лузерів лише тому, що вони не звели для себе дім свободи.

Не тому нема потреби чи необхідности сперечатися із маніяками, які ідеалами соціального устрою проголосили очищення від расово чи класово неповноцінних, бо тотальне одержавлення із заборорою ринку та демократії чи підкорення народів не відповідає законам моралі, права, господарюванню та гуманізму, - а тому безглуздо вступати у перетрактації із бандитами, оправдовуватися, доводити їм хибність вигаданих ними приводів напасти, бо вигадані ними приводи лиш на те й вигадані, щоб напасти. А коли жертву не задовольняють висунуті проти неї звинувачення у її ворожості, то агресори не забаряться аби видумати будь-які інші закиди. Тож замість того, щоб шукати якісь смисли у бандитському нападі з метою таким чином уберегти й запобігти переступу, то потрібна правова й дієва система покарання за злочини. Сперечатися треба власне із самими облудниками, а не лише із підсунутими ними облудами.

Коли для клієнтів із кола спільнот окультурених, задля доведення їх до стану масового оскаженіння, доводиться вимудровувати достатньо вишукані обманки, а ефект від застосування зони не станеться як довготривалий, - то московити у домаганнях реконструювати вікові над собою утиски вдовольняться й примітивною ідеологією, аби лиш та хоч якось свідчила на користь анархічного бунту, ліками проти якого стає режим посилення зони утисків над московитами. Вікове атвістичне рабство у московському зібранні не могло не породити реакції на його продовження у московстві.

Церковники, як претенденти на вищу авторитетність, представляють диявола як батька брехні. Себто твердження, що розходяться станом справ іменованим дійсністю, виступають зібранням найбільш неприйнятним. На протилежному полюсі від мимовільних чи підступних помилок знаходиться вже ідеал наукових знань. Між цими крайнощами пролягає простір проблемних між ними відносин, розв'язання яких і є картинкою розвитку. Противенства вирішують ставкою або на конфліктність й конкуренцію із противниками, або на порозуміння й взаємодопомогу, - це вже передовсім на користь свого роду і рідних. До цього ж проміжку між полярними крайнощами облуди та істини має стосунок й явище військових протиборств між державами, або між самоправними етносами. Аж ці протистояння не зводиться до спрощених вимірів на ступені правдивості, а охоплюють сферу права, стандартів моральності, життя соціального, економічного, військового й далі. Проте серед інструментів та ресурсів мобілізованих на військові цілі, то переважно агресори використовують у бійці проти ворогів не лише облудництво та спотворення фактів, а такі прийоми, які взагалі не вписуються до розряду неправди-правди, бо – є проявом психічних розладів, що ними мали б зайнятися психіатри. Дієвими причинами колонізації московитами народів, обстрілу народів московськими снарядами чи кулями, депортації народів військами московських поневолювачів – є обґрунтування насильства міфами як великоросійської величі так і інсинуаціями проти народів, на визискові яких московити зводять міфологію своєї величності. Проте підґрунтям цих свідомих оман, як ідеологічних оправдань московського збиральництва, слугують вже не ефемерні, а реальні, фактичні, об'єктивні психопатичні манії у мізках та світосприйняттях питомих московитів. Достатньо вслухатися у інтимні запиту сутінок вільної московської свідомості, - як відкривається бачення трагедії у такому собі образі неозорої вервиці із людей і народів, яких неживими робить втілення глибинних потреб московської душі. Енергетика безуму загарбництва виглядає облудою лише для жертв бандитизму, тоді як для його організаторів, - це дієвий інструмент. Омани – це лиш личина, якою для ще не ошалілої публіки прикидається безум зла вже без кордонів.

Своїм облудливим обітницям та діям, - що їх московський агресор використовує як для введення у оману жертв, так і для розпалювання безладу з протиріч у атакованому московитами таборі, - агресори завжди і знову намагаються надати вид правди, переконують у тому, що на домовленості із московитами їхні візаві можуть безпечно покладатися. Проте жаління з приводу чергового порушення московитами договорів про співробітництво, закиди на бік московитів з перекидання на них власних провалів, лемент жертв про незнання природи московства – є марним. Народам треба знати про те, із ким вони мають справу.

У сонмі учасників і творців культурного поступу постійно заводяться диваки, які обіцяють усі проблеми розв'язати короткими, спрощеними, ефективними прийомами вдавання задля того до чудес, казок, маніпуляцій із неймовірним, - або у обхід чинних законів, або робом розкриття дужок поза якими містяться виключення із законів. Містифікатори десь якось колись від когось щось почули не розібравшись у тому, а потому висмикнуті із контекстів запозичення пропонують як рецепт відповіді на поспіль усі питання. Оферти фундовані не на вивченні повноти фактів у їхніх зв'язках та обумовленнях, а на ризикових припущеннях безпредметних, на випадках обману цілеспрямованого, на містиці окультних маячень, а то й на розладах психічного здоров'я авторів розрекламованих ними ж химер, - неодмінно завершаться провалом обітованої соціальної утопії з наслідками пролиття крові у війнах розпочатих за втілення казки. Вождями боротьби за розширення ідеологічних пандемій є і бувають саме фанатичні асоціальні типи, для яких чуже життя, а то й навіть власне є нікчемним. Не настає рай з пеклом, ані перебування із Богом чи кінець світу, ані комунізм, ані тисячолітнє царство не надійде. А замість того усі ці варіації Нового порядку остаточного гармонійного устрою розвертаються стороною кампаній з винищення ворогів які не відповідають стандартам рятівного учення. Підсумком захоплення ідеологічними химерами стає спотворення ними, завдання ними збитку для завдань і шляхів суспільного поступу підтвердженого годящими для нього розвиненими знаннями наукового гатунку. Екстремістські гіпотези та критика усталених парадигм може бути аспектом корисних відкриттів, але не обов'язково порушення правил свідчить про досягнення досконаліших норм і знань. Фантазії та марення про кращі часи та ще ліпші обставини перебувають на місці своїх призначень та затребувань тоді, як вони розраджують психіку і душевний настрій людини втомленої від не розв'язуваних у інший спосіб реальних питань, - але в усіх інших ситуаціях, то переплутування реалій та маячень є шкідливим і для соціального здоров'я на загал, і для персони самого шизофреніка. Усілякі -ізми, які понад міру доречності у них заскалюють поза межі внесків до сучасної їм предметної власне культури, стають не більш повідомленням у історії містичних учень.

Виходячи із добрих намірів про усілякі гаразди для організації власне суспільного життя, то висуваються дослідницькі програми і проекти які у змаганнях між собою дають вишукані у їх досконалості теоретизування і закономірності відзначені щораз більшою наближеністю до того, що має місце у суспільній історії. Замішані на містиці та на Божих втручаннях у людські справи, надмірно спрощені проекти та підходи до проблем змінюються вже на проекти більш узгоджені із хронікою історичних подій підходи: соціологічні, культурологічні; досліджуються чинники господарювань, релігії, мистецтва, права, просвітництва, етичних стандартів, наукових відкриттів, еволюції політичних інститутів; враховуються особливості психології народів, фактори географічні, залежності від клімату, змін середовища екологічного; поза увагою не залишаються торгівельні маршрути, тренди моди, до очільників прогресу відносять удосконалення зброї та способів війни; у суспільних взаєминах вираховують цикли, фази, історію періодизують, залізні закони шукають у компаративістських аналізах; рушійні сили колізій знаходять у боротьбі еліт, масованих революцій; до справи беруться лінгвісти, етнологи, епідеміологи, генетики, антропологи, футурологи, маркетологи та конспірологи; не відстають проповідники та уфологи. Не перелічити шкіл зосереджених на віднаходженні ними якогось виключного промотора та сенсу видозмін у культурі; порівняно більш багатообіцяючими є підходи синтетичні, системні, інтегральні, де досліджують взаємодію різноманітних чинників та умов суспільного життя, стосовно якого можна висувати прогнози наперед, пропонувати обґрунтовані, достатньо адекватні закономірності суспільного життя. Аж у тому то й недостатня прецизійність законів, які торкаються людського життя, - що вони торкаються людського життя. То лише пізнання природи речей розвиваються у одному напрямку до істин наукових. Теоретики ж соціальні даремно марять, що громадяни будуть прислухатися до їхніх придумок. До придумок можна силувати убивствами і обманом. Та й то недовго.

Залишаються непорушними переконання стосовно небесних сил чи впливів із зірок, яким вірогідно більш нема об чім турбуватися як втручатися у наші мирські справи. Оскільки ж, служіння Богам спостерігаються частіше, ніж мають місце зворотні з їх сторони впливи, - то більш модними є концепти, за якими люди діють вже від імені чи на виконання своїх представлень про закони господарчого життя, про мирські норми і цінності соціальних взаємин. У царині ж науки, то - намагаються перейматися не фантазіями, а дослідженням природи речей, бо останні залишаються нечулими у реагуванні на самі лиш ментальні уявлення. Тоді як рятівні ідеали устрою справедливості, де не буде страждань і скреготу зубовного, тусуються доквуж конструкції власності, доступ до якої має задовольняти ще й маси страждальців. Ідеяфіксом соціалістів, у їх одержимій самопожертві турботам про сірих і убогих, є різноманітні види атаки на власність. Концтабори зводять за цією рецептурою.

Ген смерти, через заміщення приватної власності та конкуренції вже на їх заборону і тотальний контроль, є вмонтованим у природу вільного товарного виробництва. Так совітсько-московський лагерь, де втілювали небуття ринку, не функціонував би без ставки на ринок; а євро-капіталізм потребує, у свою чергу, контролю над стихіями зудару вартостей.

Зважаючи на число винищених караючим мечем Партії за звинуваченнями цих контрреволюціонерів у тому, що означені вороги народу замірялися відновити буржуазний лад у Країні рад; відзначаючи високі бали екзаменаційних знань і ідейних переконань слухачів університетів марксизму-ленінізму; довіряючи агітпропу, який таврував нацистів як ударну силу капіталізму що жирує з експлуатації трудящих, - то закрадається підозра: буцімто рух різновидів соціалізму, настановами якого є поміч соціально упослідженим верствам, суперечить здирницьким інтересам господарів світових грошей, запитає кланів транснаціональних елітаріїв та вигодоотримувачів від глобалізму. Критика ексцесів класового чи расового тоталітаризму справляє враження, що концтабори та геноцидні вправи на знищення людей які не поділяють погляди інших сект зайнятих соціальною опікою над масами бідарів та дискримінованих прошарків, що встановлення регуляторних механізмів на ринкове підприємництво та фінансово-правові умови його функціонування, що п'ятирічки чи плани на чотири, або на більші терміни – є якимось виключенням із логіки та закономірностей продуктивності капіталу та піднесення інститутів демократії. Аж ні. Усі режими з видачі пайкового забезпечення уярмленим, батьківською і навіть філантропічною опікою над різновидами невольників, - задля підвищення таким чином як трудової віддачі, так і приходів від патернованих мас, - починаючи від комун есхатологічних сект середньовіччя і закінчуючи комунізмом марксистським, сталінським, гітлерівським, маоцзедунівським, полпотівським, кімівським, або іншими сектами тотального єднання з приводу завершення за їх сприянням смислів ходи історії, - є розміщеними всередині скобок процесу з удосконалення свобод і досягнень продуктивної праці у розвої культури. Як совок, у подобах його альтернативи і антагонізму до загниваючого капіталізму Заходу, так і досі чомусь недогнилий Захід, у неподобстві його атак на приватну власність, на національну ідентичність, на розрізнення людей за ознаками етнічними, господарчими, політико-правовими, інтелектуальними, статевими, світоглядними, а чи уболівальницькими, - є не так вартими один одного, як підвищення соціальної відповідальності з ходою удосконалення добробуту і прогресу є інерційною закономірністю об'єктивною. Зазвичай чоловік, корпорація, країна беруть участь у активному відстоюванні своїх осібних інтересів у змаганнях із конкурентами; є самозрозумілим, що жорсткість конкретних протистоянь щодо противника є не умовністю чи таким собі лицарським турніром за символічні призи; очевидно що перипетії і трагедії людобивств є не абициціями чи якоюсь іграшкою малозначущою для спадкоємців у історії, що різниці і розходження у суспільних взаєминах і цінностях є не якоюсь оманною, а становлять загрозу при їх порушенні, - одначе не обійтися без порозуміння між культурами, між способами заробітку, між пропозиціями зростанням знань та розуму; не варто фанатити і скаженити у цих процесах співпраці на благо цивілізованості, а тим більше неприпустимо розбалансовувати безпеку і мир у світі.

Різні типи і шляхи збагачень культури, відмінні джерела отримання людьми енергетичних ресурсів для свого життя – не тільки міняються, доповнюють одне одного, як ще й становлять послідовність, що її іменують прогресом. Очевидною є картина зростання можливостей людської творчості і праці: наукові пізнання, технології, високі досягнення у сфері духовного життя, організація суспільних взаємин, розв'язання екологічних питань – вселяють упевненість, що у подібних заняттях із здійснення наших замірів ми люди діємо, принаймні, не на шкоду собі. Однак за усіх часів не бракувало розмірковувань, які допускають сумніви у тому, що усе у людей йде на краще у цьому найкращому із світів.

Збиральництво готових для ужитку природних дарів міняється, в умовах відносного вичерпання вільного доступу до цього ресурсу, перемінюється на полювання, де вже треба докладати цілеспрямованих зусиль. Отарництво доповнюється землеробством, де потрібно гарувати вже по сезонах, гуртовими зусиллями прокладати канали, забезпечувати врожайність, виробляти реманент, соціально організовуватися задля охорони та розподілу врожаю. Докорінним підстьобуванням продуктивної діяльності стає використання праці тих людей, які стають вже невольниками. Домінантним у культурі стає вже не виробництво харчів, а задоволення попиту на речі. Не лише доповненням достатку, як ще й постійним аж до сьогоднішнього сюжетом колізій у взаєминах суспільних є розширення за чужий коштом підконтрольних ареалів. Подальше пов'язане з окультуренням поліпшення прав людських послаблює стани підневільної залежності та сприяє вивільненню підприємницької енергетики громадян, які у ході буржуазних революцій змушують родовиту аристократію відсунути від позицій суспільного проводу. Продуктивність ринків конкуруючих між собою капіталів доповнюється тим подальшим зростанням активності мас, соціальне забезпечення добробуту яких стає для апарату господарів світових грошей гарантіями не тільки безпеки утримання влади, як ще й стабільних доходів отримуваних у спосіб загнудання грошових потоків, - спочатку визбраних із податного люду, а потім йому ж переданих вже у вигляді соціальних програм. Але вже із маржею навару комісійних за ці соціально необхідні клопоти батьківської опіки над тими масами, які, як то вважається, не можуть без означених філантропів дати раду своїм заробіткам. Тракткування позицій та ролі бунтарських мас вже як гегемону, диктатура якого спершу впадає у екстери винищення і пограбування підприємців з подальшим заступленням позицій проводу вже на апаратних слуг народу, - еволюціонує на часі вже потуранням будь-яким забаганкам мас, чия безвідповідальність, забезпечена передачею утриманням соціальних подачок, набуває подоби безкінечного карнавалу. За лаштунками якого стають режисери з розподілу пайків.

Однак. Коли час присвячений розвагам і байдикуванню у середовищі поки що уцілілих племен, які дотримуються архаїчних первинних способів природного життя та такого ж господарювання, порівняти із святом непослуху насельників передових країн, - то виявиться, що сугерований останнім маскарад толерантності є не більш як ілюзорного стибу компенсацією щоденних трудів і обтяжень. Більш того, маніпуляції із облудами запропонованих утопій гуртової справедливості і контрольованого братерства між відмінними учасниками суспільного виробництва та вигодоотримувачами від нього - є прикриттям диктатури мультикультуралізму, політкоректності, віротерпимості та подібних заборон на власні позиції і критику зони означеної одномірності тотального контролю. Троглодити, - хоча й не мають ракет з ядерними зарядами для убивств, - можуть із сучасниками позмагатися у мінімізації дикунства у поведженні, у тверезості, у здоров'ї.

Соціалістичні рухи любови до пролетарів експлуатованих промисловим капіталом породжені потребами останнього. Розпочате комуністами нищення у концтаборах приватності думок, прав, власності, – заради трансформації влади від підприємців вже до чиновницького апарату, який згідно своїх апетитів розподілятиме соціальні пайки від зібраних ним податків, - на разі продовжується у західній цивілізації. Не менш модною облудою задля стримування невдоволення від тотального контролю є химери про: нас більшість, диктатура нас не переможе, вона сама відмовиться від себе в умовах її ж кризи.

Маячення з приводу переваг здавалося б простих самозрозумілих рецептів на усунення загалу усіх складнощів сушого стану речей – завжди будуть затребуваними. Попри те що необхідне для цього застосування насильства для обману і переіначення цієї повноти об'єктивних обставин за допомогою некваліфікованих і обмежених у їхній доказовості інструментів примусу завжди, а то й іноді призводить до суспільних збитків і розору. Творчість тоді буває на користь, коли химери чи відпрацьовані знання приводить до більш досконалих знань про природу речей, а – не навпаки, завдяки чому й щастить наявну природу речей змінювати на успіхи у будівництві культури вже людської та людяної. Казки, чудеса включно із неапробованими модними гіпотезами, зведеними на емоціях, забобонах чи несмаку даються легше, ніж знання про дійсний та суспільно затребуваний порядок речей. Раціоналізм може критично розходитися із природними потребами людської ментальності.

Плодами еволюції у локації нашої планети, є становлення свідомості представленої людьми з відповідним будівництвом культури на основі розвитку знань. Тоді як заняття з поміщення людей у каторжні умови жертвності заради безумних ідеалів – представляють собою процес вже зворотної його направленості. Глупство фікцій є не так наслідком, як – батьківством помилок, аварій, злочинів. Ідіоти народжуються ще до того, як вони беруться до такої ж своєї роботи. Підмурком каторги та геноциду проти ворогів високих ідеалів є саме ці утопічні фікції. Містика, езотерика, чудеса і культові ритуали, окульти практики для посвячених – перебувають на протилежному полюсі від знань і пізнань, однак претендують на керування останніми. Химери, вірування у неймовірне, фантазії на місці відсутніх знань становлять спосіб світосприйняття тих професійних організаторів концтаборів, які свої парапсиходелічні екстраординарні маячення переробляють вже у створення ними масованої Нової людини переіначеного світоустрою, розведення безсмертних солдатів і бійців за Справу Партії. Пробитися до Шамбали, до Гіпербореї, до світової революції російського комунізму. Сподівання на поміч зі сторони задубілих моців слугує натхненням не гіршим від уфологічних сповідувань. Байдуже: вогонь повстання чи світова крига, воскресіння мертвих чи кінець світу, пекло чи раювання, соціальна поміч калікам чи розтерзання підприємців, - аж істотним є те, щоб ці гіпотези обґрунтовували диктатуру тих, хто ці принади висунув. Далеко не останнім клопотом зони є забезпечення до нескінченності саме стану здоров'я та безпеки Вождя. Тоталітарні режими тому є тими, ким вони є, бо - вони заквашені на містиці і містифікаціях, у яких їх носії вірять щиро і переконливо, а не обманюють своїх вірних зятюю пропагандою чи дезінформацією. Чаклунство і шаманізм, різновиди наркозалежності, гіпнотизм це атрибутивні закономірності і логіка вчинків усякої більш-менш досконалої зони одномірності. Для всякого абсолютистського режиму його ідеовчення, догматичні канони ортодоксії з переслідуванням еретиків, прощі і символіка реліквій – є різновидом звичайних релігійних віровчень. Непорушністю остаточного ордунгу є улаштування ним безладу. Порушення законів природних, соціальних, гуманітарних потрібне диктаторам задля прагматики втримання ними виключності свого усевладдя. Концтабір це світ ожилої казки. Звабні іграшки з приводу утаємничених конспірологічних змов, відкритість до безпосереднього спілкування з Богами і потойбічними силами, гонитва за втіленням невибагливих утопічних обітниць замінює пастві її безпечний і цнотливий прохід повз те, що іменується щастям гідного людського життя. Важливо при тому не наразитися на санітарів. Фантазії є різновидом творчості, але – не навпаки.

Завданням усіляких диктаторів, - зокрема московців в Україні, - є поселити поневоленних у світ тих ілюзій та фетишів колонізаторства, якими підмінюють духовне життя підбитих людей і народів. А тоді створення вже фізичної тюрми для в'язнів спокушених накинутими їм маніями представляється справою похідною, другорядною, виконавською. Тож бійка проти загарбників ведеться у першу і вирішальну чергу саме у просторах цінностей, здавалося б, абстрактних. Від зайд необхідно очищати саме власні небеса. Без захисту та відстоювання традицій якими задається самостійність і самодостатність бійця, то жертвність оборони стає не просто безтямною, як ще й приреченою на програш.

Від початків і до сьогоднішня полювання за багатствами чергових сусідів, - то насадження до них ненависті і звинувачень задля оправдання історії збиральництва московського царства є тою традицією його духовності, яка є не наслідком, а твірною причиною ненависті до ще не упокорених останніх народів. Для того до виключно власних смислоутворюючих цінностей нападники включають саме містику, щоб об'єкт їхнього нападу, як ворог який не сповідує змісти цього містичного культу, ніколи і ніяк не міг виправдатися перед нападником, а тому ця жертва стає нібито законною ціллю нападу на неї.

Метиковані злочинці спеціалізуються не на самому лиш відкритому силюванні жертв, а ще й займаються шахрайством, щоб перед тим, як жертву обібрати на мирські блага та права, - то спершу вкрасти у жертви її глузд, аби та не надто пручалася у спротиві нападникам. Питанням успіху для нормальних пройд як організаторів переступу є збити об'єкт нападу з пантелику, заморочити мозок, свідомість жертви спотворити на розмір внесених туди нісенітниць неймовірних, у схему ошуканства втягнути жертву, де остання свої втрати у афері ладна вважати навіть прибутками, - й махляр уникне таким чином покарання. Аж тоді як означені плутяги лише травмують розум свідомим нападом на нього, - то сповідники вірувань у власні вигадки мають проблеми протилежної спрямованості. А саме. Сповідники абсолютистських культів про остаточний для історії порятунок людства яке, буцімто, перебуває у полоні страждань викликаних несхильністю до наданих культових приписів, - то ці автори самі вже від початку є самовідданими жертвами власних маячень. Якщо для нормальних обманщиків травмування ними розуму у задурених ними слугує лише побіжним засобом добратися до матеріальних статків, - то для самозваних учителів людства влада над останнім є виключною ціллю, заради якої вони здадуть на погибель не лише мирські блага, а й відключать від життя самі людські маси. Коли для ординарних дурисвітів напрямком їхньої афери є рух від нормальних станів вже до внесення туди, до культивациї там нісенітниць, містифікацій, - то адепти централізму без виключень звідти, еволюціонують до насичення своїх догматичних постулатів містичних не так казковими обітницями, як зворотним пристосуванням їх до якоїсь подоби суспільним реаліям і хоч якимось раціональним затребуванням. Дрібні злодюжки прагнуть своїх жертв інфікувати на ментальні хвороби; тоді як масштабні ошукувачі самі у своїх бздурх про реальність чудес є вже хворими на ті самообмани, від яких містифікатори можуть лише позбавлятися у потребах збереження за собою позицій усевладдя. Дрібні шахраї тимчасово видурюють із людей їх розум; а справжні маніяки збагачують людей на власне нескінченне глупство. Абсолютистські віроучення, щоб протриматися актуальною силою у історичному часі, бувають змушені тверезвіти і рівнятися під запити часу, - а це пристосовування до реалій мирського починає над утопічними ідеовченнями тяжіти вироком на їх виродження; проти якого означені тоталітаристи пручаються у спосіб повернення до своїх витоків консервативних архаїчних. Дрібні бандити, які своїми переступами вносять у суспільство зло, займаються тим, чого не мало б статися як факт; а одержавлені бандити чи мафіозне угруповання вже сфері релігійній займаються тим, що ніколи не станеться як факт, - а з усіх домагань і наслідків втілити у життя казкову утопію, то вдається лише викинути геть із життя мільйони людей, яких вдалося зробити любителями чи противниками химерного вчення. У той час як тривіальні бандити до результатів своїх злодіянь включають уникнення відповідальності, - то тоталітаристи пишуться змістами своїх ідеалів, настирна пропаганда і насадження яких стає змістами та призначенням цього ж правовірного віровчення. На відміну від звичайних лжеців, які камуфлюють свої відхилення від норм, тяжіють до конспірології і утаємниченості, намагаються уникнути розголосу і звинувачень у змовництві протисуспільному, - то войовничі творці зони порядку саме на свою відповідальність ідеократичну перекладають каральні функції свого насильства, там лиш посилюють кампанії з переслідування еретиків і остаточного знищення наступних верств як ворогів режиму. Наслідками геноциду задля успіху московізації стає розпухання царства на розмір відданості йому зі сторони уцілілих. Зворотною є реакція народів які відбилися від цих експансіоністів.

Як пропаганда інтервентів, так і їхні переконання самих себе у тому що причиною бомбардувань ними України є знищення там фашистів, мілітаристів, сатаністів, статевих збоченців, організаторів державного перевороту, невдячних зрадників рускава міра, - включно з тамтешніми українцями; водночас подібні тези негативістського штибу поєднуються, без виникнення при тому розумових чи логічних неузгоджень, а той викликаються позитивними цілями порятунку українців, яких має не стати щоб таким чином захистити і порятувати Росію. Більш прискіпливий погляд на ситуацію відсутности правових, а чи доказових причин війни проти країни українців, виявить що рушійним мотивом руху московських танків, інфантерії, флоту, безпілотників є не безтямність, а притомність на звичайне розширення теренів Федерації, яка, при тому посилаючись на незвичайні аргументи ідеологічної якості, оголошує Україну своєю практичною власністю. Однак ще більш ретельний аналіз мотивів реваншу з вторгненням в Україну засвідчує, що на цих колишніх анексах Російської імперії її частково уцілілий спадкоємець воює проти сукупного ворожого Заходу. Покарання вважається правовим, коли є доведеним у судовому порядку. Оскільки самих апетитів на чуже не доста для доказу агресії, то збирачі на жертву звинувачення вигадують. Ненависть до Заходу наснажується додатково наявністю там значних багатств на які московці ласі є. Водночас противність до Заходу мотивується замірами його врятувати від зла стяжательства, приватновласництва, процедур демократії та інших збочень. Хоча ця очевидність політики антизахідництва важкувато сприймається фактом, виходячи з факту боязні московців запустити бодай одну бомбу на сторону країн натівських, - одначе саме антагоністичне, доказуване заквашеними на містиці вірування у власне месіянство, є тим опором західній цивілізації з її ставкою на свободу індивідуальну, який у резонансі з опорою вже на цінности гуртових начал й формує історичне московство. Протягом віків московське царство перебуває на розтяжці так і не усвідомленого представлення себе а чи окремішнім самодостатнім суб'єктом культури у співпраці з іншими народами, а чи стриміє воно прибитися під стандарти європейського підприємництва на противагу зручностям тої цивілізації вже кругової поруки, куди історичне московське царство й скочується. Особливо виразно, а то й стрімко на часі триваючої війни Києва проти московитянства. Аж порівняно ще більш абстрактний погляд, - який починає зазирати вже у безодню припущень містифікаторських, - погляд на конкретику подій на фронті видається правдивим тоді, коли їхніми пружинами розглядати категорії цивілізаційних протистоянь. Розпалом війни, яка на разі точиться поки що в Україні, є рух українців і сукупних расеян саме нарізно, з розходженням геть у протилежні сторони до своїх витоків. Одні – до дому вільних у їх самоправности націй що співпрацюють у виробництві, інші - до Орди, військо якої сподіває і надалі процвітати через підбиття нових пасовищ. Розтратою витрат піхоти чи ракет у рухові на Україну московство силується переконати Китай у власній йому потрібности, помочі удачам Китаю у його перетрактаціях із євро-атлантистами. Різниться ж Китай від свого сателіта тим, що Китай розвивається через торгівлю із західним світом, звідки він користає дослідницькими і технологічними досягненнями; тоді як московці ладні загинути щоб тим самим доказати свою життєвість супроти противного їм Заходу, непохитна віра на загибель якого нараховує столітній її досвід практичний. Дефашизація та інші заклинання не залишити рускій народ у українській біді – є не так свідомим оозамилуванням, як неусвідомленою потребою у війні, що їх маскувальною сіткою чи флером ошуканства закидають на гравітацію під китайський протекторат, спокушаючи його ласкою жертвовности у сподіваннях на віддачу від зверхника. Ненависть до Заходу, у збройному рухові туди куди Сонце заходить, є московськими інвестиціями у сподівання на закоханість у китайське, звідки їм Сонце сходить. Московці залягають у ґрунт український, щоб знайти себе у сторонній від нього самоподібности. Московці не просто виторговують для себе преференції від пропозицій пристати додатковим ресурсом для якоїсь із сторін серйозних світових гравців, аж складається враження, що вони вже для себе визначилися у ролевих призначеннях.

Ефективність й результати справи по переробленню людей вже у покійників зростає по-експоненті не тоді, коли гвалтують без осмислених на те причин, або імітують оправдання убивств посиленням лише на необхідність придушення спротиву господаря не згідного із його пограбуванням бандитами, - аж боротьба проти вигаданих ворогів сягає вимірів геноцидних саме через умотивування її обітницями утопії загального для усіх щастя, якому заважають поки ще не вичищені із життя супостати. Зло дає ниці плоди із мертвих тоді, як спирається на бездоказові химери маніакальні і злочинства; аж коли останні подаються як необхідність історична, як присуд долі чи воля самого правильного божества, коли облуди представляються напів-правдами чи апофеозом знання остаточного для завершення історії, - то вже тоді збиваються із ліку у підрахункові навіть десятків мільйонів полеглих у турбанинах із втілення утопії. І вже не добрати, а чи то недостовірні та гіпотетичні припущення оправдовують силову агресію й присвоєння пожитків з консеквентним відсепаруванням вже колишніх власників, а чи то має місце зворотний причинний зв'язок. Доста лише расові і етнічні відмінності оголосити чинником нещастя, - то тут таки це вважатиметься достатнім для спровадження носіїв цих ознак вже у печі; достатньо чимось недобрим наректи класові різниці у володінні власністю, як майновиті громадяни перестають такими, або взагалі будь-чим, перестають бути під впливом вже рефрижерації.

Так під претекстом упередження про переваги управління власністю чиновництвом, порівняно із власниками відповідальними за свій бізнес, - то у московській імперії царській її істеблішмент став перебулим, просто знищеним заміною його на тих насельників асоціальних підвалів які були нічим і володіли таким же. Большевицький переворот відбувся успішним не лише завдяки обіцянками дати мир солдатам, землю селянам, фабрики робітникам, а колоніям дати єднання пролетарів усіх країн у світовій революції на чолі із російським пролетаріатом у особі членів від Політбюро. Більш того, утримання влади сектою переконаних у неефективності приватного підприємництва завдячує навіть не тільки встановленням диктатури пролетаріату уособленого у його Органах з репресіями проти тих, кому були дані означені обітниці комунізму, відколи усі блага проллються на людину повернену до своєї сутності, - бо ментальним та підсвідомим мотивом большевизації є і залишатиметься ненависть до квазієвроеїзованої еліти імперії, яка у кріпацтві утримувала тих, кого вона утримувала у невладности за невольницьку долю. У жертвоне служіння номенклатурним вождям самохітно пішли навіть недобиті колишні, для яких істотним було втримання імперії, а не сам її червоний колір. Очолена комуністами реакція проти тих процесів демократизації і капіталізації царистського самодержавства, які розколювали великодержавство вже на вільні від нього народи, дозволили відстояти єдинанеделімське самодержавство вже комуністичне. Ба й більше, комунізм, з його активним прокляттям на сторону поки ще не захоплених ним багатств показово загниваючого капіталізму, стався органічним продовженням узусу московського збиральництва людей і народів.

Меркантильні апетити мамони капіталізму й тренди бізнесової плутократії глобальних монополій до збільшення своєї лівової частки у валовому продукті й багатстві народів витлумачуються критиками ринкового підприємництва вже на сторону перехняблення у домінантне одержавлення не лише економічного, а ще й соціального та інформаційного життя суспільства. Попри те, що менеджмент за ціну ставки і навіть бонусів держслужбовцям, компенсація ризиків і провалів подібних соціальних служінь за бюджетні субвенції, - апробовані як не завжди успішні порівняно із приватним підприємництвом, імовірності не лише банкрутства, а й успіхів якого є виправданими й затребуваними зі сторони суспільного інтересу. Заміна винагород управлінням вже на їх покарання за незадовільну роботу стикається з нерозв'язуваним питанням про контроль вже контролерів.

Оскільки у фондів і іншої лакшері часі капіталізму були власники, то експропріація на вигоду тих, хто був нічим далася тим, хто став усім дещо складніше, порівняно із дерибаном днів посткомунізму, коли номенклату потіснила босота від чекістської криші. Бо попри пропаганду, совєцька людина знає, що вона не є власником навіть номінальним.

Світ людини відзначений ідеалами, які реально спонукають і надихають до звершень, які репрезентують культуру - як апофеоз життя та еволюції. Проте ідеалізовані абстракції, цінності відірвані від взаємозв'язків із реальністю заводять у глухі кути негнатовного безуму. Творчі злети не лише спираються на факти, як на суще ще до людської історії, аж ті факти є ще й результатом творчості. Занурення у ілюзії не має бути хворобливим.

Враховуючи на те, що сутнісною особливістю життя культури є участь у ній самого суб'єкта свідомості, що прогрес вимірюємо успіхами знань та пізнань, зважаючи на те, що правильні знання дають корисний результат, а хибні позиції призводять до аварій, - то виникає зваба такого культового ставлення до творчості нашої свідомості, яке у крайньому його застосуванні ставить казку домінуююю по відношенню до закономірностей чи то до об'єктивності подій у природі речей і явищ. А вже коли за убранням ілюзій починає зникати із досяжності реальний світ, коли до понять істини не включають її узгодження із необхідністю суцього поза нашими щодо неї уявленнями, коли натуру заходяться мордувати задля приведення її під необґрунтоване, фіктивне, химерне, - то саме такий результат страждань та недоликів маємо від означеного неправомірного вторгнення вірувань вже до тих відносин предметних, які не керуються мисленням із простої причини відсутності у речей органу мислення. Устроєм, який приносить максимальні страждання фактичні навіть для сповідників самого віровчення, стають демагогічні і звабні віроучительні ідеали буцімто остаточного для завершення історії якогось змодельованого щастя, на яких їхні адепти затято наполягають аж до готовності офірувати до решти усе саме на користь маній свого фанатичного віровизнання. Більш того, у химери впихають реальність практики чи то ірреальність проштовхують на заміну ними яви - вже не у спосіб доказу позитивних пропозицій зі сторони означених понтових вихваток, аж аргументація на прибиток байок зводиться виключно до терористичного винищення як ворогів усіх та усього відмінного від приписів сектантських догматів. Тож у ситуації, коли деза, дур, облуди пройд, а то й пересічне невігластво виступають під омофором на представництво творчості, креативності винахідливої, як складання відкрить, - то прийомом зупинення зловживань чудесами та утопіями стає вже не сама вимога на раціональність та правдивість, а поворотом до тями стає присипання ідеологічних обітниць, а то й заощадження на надмірно перспективних прогнозах із оживлення чуд. Ніщо так не потурає нещастям як заміна реальних проблем і викликів вже на ірреальні маніпуляції з казками та присяганнями на порятунок від вигаданих острахів. Ліками від тих вбивчих для здоров'я та права концтаборів, де з усіх сил уникають буцімто брутальної реальності, стає економія на концептуальних небувальщинах. Наявність ідіотів клінічних чи тих, хто помиляється у силу відсутності сил для безпомилкових дій, - має свідчити за небезпеки невігластва чи кримінальності, але не за дискредитацію пізнань та розумності. Конкретика підходів до справи, прагматизм, раціоналізм, відповідальність і серйозність, кваліфіковані знання, перспективні стратегії, орієнтація на достеменність, порядок із критичним ставленням до осяйних ілюзій, відсепарування від метисажу із криміналом та хибним, навіть цинічне ставленням до буцімто месіанських обітниць атрактивних - мають правити додатковим верифікатором для надмірно ризикових пропозицій.

Творчість і розвиток завше є атакою на невідоме, яке не лише ретирується під тиском окультурення, як ще й відкриває нові перспективи дослідництва Помилки уникають через віднаходження проблем та результативну на них відповідь розв'язання. Тоді як використання обманщиками хитрощів, зведених на самих лиш дешевих вигадках і обмарах у обхід адекватних реакцій на неодмінне, неготовність платити по повному рахунку, імітації з приводу залучення накликає чудес осяйних - ввергають прибічників неймовірного не лише у фантазійний світ, як, головне, призводять до трагічних збігів між забаганками та фактичним фіаско. Хоч любителям чудес не залишається інших шляхів як мордувати під мірки своєї зомбованості усіх на усе незгідне із химерами, проте окрім трупів із ворогів, то інших реалій від позаісторичних чи абсолютистських дивовиж не настає.

У межах людських способів життя, засобами і цілями людської поведінки, світосприйняттям на рівні психіки та адаптованого досвіду знань ми є поспіль відкритими один одному не лише у наших предметно обґрунтованих, як ще й в уявних інтересах порозуміння. Невиразність розмежувань між наполяганнями на, здавалося б, доконечними потребами особи та її належністю ідолам роду у ролевих функціях виконання стереотипних приписів дозволяють окремим театрам навіть реалії людського життя іменувати грою лицедійською. Відсутність проблем від входження у запити ближніх обумовлена наявністю в усіх людей одного й того ж органу мислення, а присутність тих обставин предметного середовища, які зважають та обтяжують порозумінні у людяному, так само легко долається заміною їх на уявлення породжені тим самим мозком та відповідними реакціями людяного. У межах людського світу тому можна інших вмовити на віру у запропоноване їм як у незаперечний дар, бо вони прагнуть бути ошасливленими хоча уявним, - проте проблеми невідповідності починаються там, де ми заходимося вже речі бути зичними до наших забаганок. Бо речі і об'єктивні події не маю мозку. Бо явища поза світом людяного мають власні відносини, які ми можемо перетворювати у світ наших знань про них лише через адекватне їх відкриття та конструюванням на основі обраних відносин у природі речей вже світу культури у потребах ототожнення його з удосконаленням людського буття. Бо щастить переробляти явища вже у світ окультурений лиш поглибленням пізнань та тих вмій поглибленого входження у достеменність, які дозволяють таким чином втілювати заміри суто людського благополуччя. Чудесним є той поступ технологічний та інформаційний, який відбувається як новаторський на обґрунтованій основі передуючих досягнень, проте марення про реалізацію чуд неймовірних на часі, а то й химерних за усіх можливостей, - окликається трагедією, коли на оправдання нездійснених утопій беруться знищувати не віруючих у них. Не треба переплутувати твердження здобутків культури та, з іншого боку, ті химерні гіпотези, вірування у які розділяють психічно неврівноважені фанатики зациклені на візії реалізації чудес. Тоталітаризм і починається там, де речі починають силувати на їх відповідність до марень узгоджених лиш із безумством.

Якщо у взаємодії речей, - досліджуваних науковцями з метою мінімізації недостовірних гіпотез які до часу замінюють собою повноту знань, - можна знайти критерії досконалого чи верифікувати твердження та константи посилаючись на експериментальний досвід, то у світі змагання гуртових інтересів людей розрізнення між правотою одних ворогів та злочинністю їхніх конкурентів у виключній власності на запліднену пальцем абсолютну істину рятівну є просто відсутні. Ще допустимо вказувати пальцем звинувачення на того, який буцімто першим затіяв триваючу колотнечу, але подібний аргумент затрачає слушність вже навіть після першого ж століття війни безперервної війни між антагоністами на взаємне між собою винищення. Тоталітаризмом і є спеціалізація на експлуатації надуманих протиріч у грі питома людських інтересів. Готовність померти заради одних химер свідчить не більше як за невміння жити заради відкритості до інших утопічних марень суто людських реакцій.

Навіть такі, здавалося б, осуджені якості людини як здирництво, егоїзм, переступ, - вистилають шляхи прогресу; навіть такі потенційно корисні поривання як жертвовність, колективізм, упорядкованість, - можуть громадити небіжчиків і руїну. Подібно й соціальні інститути, поготів й досліджувані науковцями закономірності у логіці технологій чи законів у природі речей, - можуть мати просто протилежні наслідки від використання їх у відмінних ситуаціях. Так ніжик чи плоди ядерної енергетики у руці злочинця різняться від застосування їх на кухні. Проте невігласи, під наркозом аналогічних обмежень вже вірою, беруться висмикувати чи то із природи людини, чи то із уподобаних ними соціальних регламентів ті якості, яким маніяки надають ваги взірцевих та незаперечних до кінця віків, відповідно відсилаючи усе не підвладне їхній тямі вже у стан гріха та гідного лиш винищення. Повстання любителів чуда у цілях заперечення ними природи людини, вибіркового підхід до прийнятних для їхнього глупства соціальних устроїв, - з відповідним виховання нової людини годящої лиш до каторги, - дає наслідки трагедії й занепаду.

Реаліями припущень, які маніфестують себе як прокурора, суддю і ката стосовно засуджуваної ними історичної і суспільної реальності, - є саме ці припущення, незаперечна величність яких оправдовується ними ж, у обітованій там же утопії Нового порядку що звільняє світ від нього ж вже як від світу гріховного, який потребує виправлення під прокрустові стандарти чуда означеного понадісторичного прожектю. Самозвані філософи просто заборгували перед собою обов'язком змінити світ. Доказами правоти та оптимістичних перспектив усіляких пропозицій є доказовість останніх і відповідні аргументи трудів на втілення винаходу; тоді як у порожнинні змісти неапробованих, а то й зведених на маніях, віровчень та ідеологічних упереджень може провалюватися багато чого із вартого життя. Чим більш химеричними є звабні картинки ошчасливити у своїх імперативах усіх та усе, то тим виразніше усе та усіх заміряються перемолоти у жорнах надуманих стандартів.

Любителі чуда без кордонів, яке атакує неправильну у її брутальній профанності реальність, не розмінюються на таку нікчемність як закиди конкретним громадянам конкретних закидів у переступі, - яким є невідповідність громадян вимогам утопії. У зоні втілення чуда придуманих ворогів ріжуть як зібраних у палети, у вагони, баржі, у верстви, класи, народи, держави, у цивілілізації, у кола культур. Оправдатися, і то лиш частково, за розходження із відданістю вимогам зони остаточного чуда можна хіба що спусканням у розхід. Вдале умонтування неможливого у можливе виявляється невдалим. У запланованій на остаточне щастя зоні її ворогів та калєблящихся палять чи виморожуюють понадпланово за зустрічним планом. Запорукою геноцидного віднімання життя від призначених у вороги людей, - не віруючих у те, у що вони зобов'язані вірувати і сповідувати, - є передуюче вилучення у них тями, моральних вартостей, руйнування суспільних установ. Наслідками заміни віднятих прав вже на сугеровану терпимість до подібних акцій стає трудова повинність означеної маси пересічних зеків та ентузіастів самопожертви планам Партії. Вершиною заведення справи на кожного, включаючи усякого, з подальшим розстрілом ворога, є розстріл зайнятого цією справою, з подальшим розстрілом зайнятого розстрілом. Знищення недобитого ворога народу і Партії є доказовою, з причин її успішності, і законною реакцією на його злочинне і вороже невдоволення тим переведенням у смерть ворога народу, що його проводить у життя Орган захисту Справи єдності Партії і народу. Занеадом логіки терору стає її прикре у ній занепадництво.

Індустрію геноцидів, юдоцидів, укроцидів й подібних -цидів присмачує конструктивне для тоталітаризму урізання конкретики вже до спрощених до розміру чуда узагальнень. Так, коли особа є продуктом виключно обставин середовища, то класового ворога вирізають не питаючись за інші його провини.

Наявність ворогів у рятівного, святого, величного учення свідчить, що з функціями порятунку, святости, величності – щось не те. Коли науковцям для успіху потрібна істина, як відповідність їх відкриттів ефектам природи речей, коли заробітком торговців стає задоволення споживчого попиту, - у той час як для прожектю, кажімо, звільнення від експлуатації не обійтися без диктатури пролетаріату з примусовим очищенням від буржуїнських ворогів, то, вірогідно, прожект остаточного для історії змодельованого щастя є химерою. Послідовно знімаючи із реальності ті її нашарування, які заважають їй доступитися нарешті до обітованого віровченням чуда, то можна зрештою намацати ніщо.

Коли потрапляння у слідчу камеру вважають чекісти доказом провини ворога комуністичного будівництва, - то це ж саме має формувати із підслідчого вже виразнішого ворога означеного будівництва. Годящою відповіддю зі сторони звинувачених у відсутній відданості химерам є не зойки виправдання й демонстрація відсутніх загроз безпеці режиму химер, - а практичне протистояння останнім, аж до покарання любителів перероблення історії під взірець ніщо. Необхідно більш ніж відповідати загрозам, які вбачають для себе усілякі бандити. Коли Ви необачно ігноруєте небезпеки від потенційних видозмін бандитизму, ще не вдалися до профілактичних, превентивних, карних заходів, - то варто причуватися не лиш до власних скрупулів і сумлінь, як – до нашорошених бандитів.

Стратегічні доктрини політичного гатунку, звичайно ж, розподіляють як на такі, що у суміщенні перспектив та нагальної у них затребуваності визнаються або доцільними, або хибними. Аби притлумити критику на свій бік, то прихильники відхилень від норм суспільних порозумінь свої вигадки видають або за зусилля винахідницькі, або ж неадекватному візіонерству, що вигадниками призивається потрясати основи суспільного устрою, надається вага ревізійністського поліпшення системи цінностей, а то на означені химерні і необґрунтовані утопії, на зміни світоглядних парадигм навішується ярлик святого віровчення. Вважається, що чим вище у абстрактні емпіреї, подалі від конкретики мирських проблем вдається просунути ідеали, то тим виразніше останні будуть звільнені від крові пролитої за їх втілення. Серед бандитів найбільш небезпечними є ті, які думають не про гроші, а обіймаються осяйними ідеалами, за допомогою яких віднімають від маси її глузд, права, життя, з тим щоб встановити диктатуру, для того щоб дістатися грошей та інших принад тілесних. Чим далі у містику, то тим переконливіше її автори провини за надмірне число жертв полеглих за вірність містичним ідеалам перекладають на самі жертви, звинувачуючи їх у невірному сповідуванні сакрального віровчення, наполягають на його повторному вже правильному виданні. Проте слушною є протилежна точка зору, за якою масштабність провин за масштабні злочинні рішення тяжіє саме на їх авторах особисто. Ефемерність високодуховних ідеалів і цілей не має гарантувати їм безневинність у відгородженні від моральних вимог гуманізму, від конгруентності засобів та необхідності перебування у царині права, ідеали мають вимірятися спланичаними за них матеріальними жертвами, показником і критерієм нібито безвинних зміщень акцентів цінностей мають бути об'єктивні історичні результати від буцімто оправданих запобігань перед запитамі тривіальних хотінь і спрощень. Найдорожче обходяться ідеали тоталітарні, чия універсальність забезпечується вимогами до усіх та усього втягнутого у підпорядкування зверхнім настановам учительним. Найціннішим із ресурсів людяності є саме люди, - тож усі величні і рятівні для людства учення замішані на закликах мучеництва й щастя загибелі людей заради цих респектабельних учень. Зона це місце зневаги до життя мільйонів. Тоталітарні вишколи атрибууються за кількістю офірованих йому покійників, а вже числом останніх пропорційно вимірюють грандіозність спасительного плану. Ідеали харчуються людьми. То лише у вільних і тому розвинених спільнотах цінується кожна особа й особистість.

Своїм поступом суспільство, здавалося б, має бути зобов'язаним творцям які зробили внески у культуру, відгукнулися у істині на затребуване, винахідництво й кваліфікованість яких є базованим на освоєнні передуючих знань. Проте існує заходження у кар'єрні зростання ще й з боку протилежного, коли необхідність своєю працею власною продукувати закономірне не тільки ігнорується, а ще й за пропозиції розвитку висувається рух асоціальний, такий що порушує апробовані норми співпраці і людяності, апелює до протиприродного, а то й зваблює прибічників містичної секти перевагами кримінального здобичництва. За сприяння заквашеної кризи, воєн і хвороб піднімаються до позицій еліти, а то й сакральних вождів, вже колишні підпільники, підозрілі до усіх вигаданих ними ворогів, яких ці конспіратори готові пачками репресувати та тероризувати, аби лиш втримати усеваддя над визискуваним ними невольниками. Інструментарієм глупства і спрощень означені маргінали ризиково балансують на розмежуваннях між таїною і смертю. Глупство дозволяє мирно суміщати між собою несумісне та навзаєм супротивне. Завдяки йому й конвеєр розстрілів стає можливим сприймати вже за звичайне заняття.

Успішність нав'язування суспільству вигадок містичного штибу зумовлена тим, що терор у відношенні до жертв не має причинних обґрунтувань, не вкладається у те, що відноситься до вигаданого розумом. У зоні не відбувається не лише розумне, а й нічого не відбувається. Горезвісна лінь у зоні, аж до відсутності спротиву зграї катів, зумовлена тим, що останні як узурпатори перебирають на себе гарантії життя маси зеків, яким залишається очікувати, як повз них час бездіянь понесе трупи ворогуючих між собою вождів.

Ворогів придумують не для того щоб оправдатися за власну неміч у подоланні їхньої зверхності, аж цей непідвладний світ маркують стороннім відносно саме власної ідентифікації, не спроможної відзначитися у інший спосіб якоюсь особистісною конструктивністю позитивною, спотвореним розвитком і свідченням якої може бути лише подолання означеної антитези представленої ворогом, вже як запланованої на заклання жертви. Ворог це те, чим ниці підпирають фундамент власної пихатости, аби та таким чином набула вже якоїсь предметности, а не була б міфічною. Досягнення імітаторів є складені із противного їм, із того чим вони цураються, що не є їхнім. Проте із завдання загибелі тому, що сприймається образою чи поразкою, ще не впливає доказовість правоти тих хто помиляється у благові цілей насадження для довкілля ворогів вже свої химерних маній конфронтаційних і злочинів від агресивного нападу на не таких як треба.

Саме цей мотив винищення ворогів, ще й резонансно підсилений месіанським імпульсом рушення поза обрій можливостей і обґрунтованих смислів, означених пошуковців чогось позитивного саме серед заперечень призводить вже до повного їх відриву від норм людяности, права, здоровоглудзя й взагалі усіляких випробуваних на життєвість та прогрес законів. Ці прихильники негативізму без берегів субстанцією свого свавілля зрештою роблять вже не сам хаос винищення усього й усіх, а його досягнення у точці вирування ніщо, ніде, ніяк, втягуючи у веремію ненависті до реальности вже зваблені війною мільйони. На місці безмежного відсікання непотрібного залишається лише завал із непотребу.

То лише для креативних спільнот та людей ресурсом їх продуктивности є їх власна творчість та співробітництво із подібними собі, тоді як пошуковці власної достатности у запереченні чужої промотором своїх прирощень мають порожнє місце, у невичерпність якого означені збирачі беруться втягувати й поглинати світ довкола їхньої діри. Тоталітаризм, є наполяганням на незаперечности модного концепту, універсальність якого задається не лише закликанням смерті й загибелі усьому суццюму із заміною його на утопічні обітничі чуда, - аж тотальна критика є ще й зверненням до здавалося б відпрацьованої минущини, є зловживанням характерною для усякого винахідництва стороною кричного заперечення наявних досягнень, від відкидання яких плодом стає не новаторський рух до незвіданого, де минулі точки зору стають лише окремим випадком більш досконалих у своїй правоті законів, - аж тоталітаризм, як безпідставна критика непідвладного, дає додатковий до стихії нищення ще й ефект реакційного повернення до синкретичного минулого.

Для любителів торжества порожнечі, яку вигадують задля винищення усього значущого вже як ворожого, то вадою роботи машини терору і репресій стає зрозумілий спротив жертв, який відповідно посилює продуктивність обертів індустрії очищення від ворогів. Але попри наростаючу необхідність цілковитого без виключень покриття території торжества спасительного віровчення вже системою концтаборів та потребою віднаходження нових шпигунів і відступників, то цей рух до самознищення не завжди буває успішним, - що цю зону єднання прирікає на нескінчену вже громадянську війну без визначення переможців у ній і можливостей вщухання цієї війни тоталітаристів проти вільного світу. Любителі чуда умовою непримиренності до ворогів мають вже толерантність відносно самих себе.

Ідеологічне вірування у те, що причиною злиднів є наявність підприємців які споживають більше ніж виробляють, стає імперативом на удушення цих плутократів як ворогів, з руйнацією тих умов їх працездатности, якими є ринок, право, фінансові установи; подібне дбання за долю експлуатованих мас тягне за собою насильство, оправданого у рамках ідеології з недопущення капіталізму, задля перетворення обдертого на майно та стимули праці населення вже на каторжників і вимушених виконавців волі кліки ідеологічних доброзичливців, - з породженням вже не лише соціальних злиднів, а й знелюднення, компенсованого породженням уцілілими катами і виродженцями вже покоління їхніх нащадків. Ці ж самі наслідки мають настанови на піднімання власної месіанської та великодержавної величности коштом опускання у могили ворогів не тої що треба віри, раси, класу.

Конструювання знань про будову і об'єктивні відносини у природі речей дозволяє дослідникам переробляти спадок еволюції вже за замірами свідомими і будувати світ культури. Успіх освоєння реального причинного зв'язку між подіями дає відповідний практичний ефект новаторства корисного для споживачів. Оскільки ж помисли про кращий світоустрій даються легше, - порівнюючи із необхідністю узгоджувати ці казкові заміри із атакованою ними об'єктивністю, наявними складнощами і проблемами, дійсним станом справ, - то ми люди повсякчас віддаємо перевагу домінуванню над викликами саме наших планів, під взірці яких і переробляємо означені реальні проблеми та виклики. Наукові істини та факти, на жаль, не більш як корегують фантазії, коли ці схотінки та схильність до чуда в обхід складнощів праці власними руками та розумом починають надто вже заскалювати у виразні помилки та збитки, - але в усіх інших випадках ми переважно керуємося суб'єктивними інтересами та цілями направленими проти несприятливих ситуацій. Цією сферою людської активності і є ідеологія, різноманітні не перевірені на здоровоглудзя соціальні гіпотези більш наближені до марень хворобливих, а також такі екстремальні види ідеовчень як сфера вірувань конфесійного ґтибу. Ризикова сміливість подібних замішаних на мріях концептів мають характеристики свободи, яку вряди-годи чи инколи тлумачать як покликання людини, однак небезпечна відірваність від предметних реалій наражає втілення ідеологій вже у помилки та учасників ідеологічних проєктів призводить до реальних жертв. Наполягання на ілюзіях, на праві порушення соціальних і природних законів, розпроцання із тямущістю надто дорого обходиться. Ідеологічне божевілля й породжує концтабори. Суперечливими, - стосовно осяйних обітниць благоденства внаслідок слідування віруванням у надприродне й сакральне, - руйнівними наслідками зближення історичної реальності та казки виступає не так причетність ідеологій до потреб усього людського, як не обов'язкова для людської суб'єктивності необхідність рахуватися із об'єктивними фактами. Сміливу відчайдухість у переміні світу не кепсько було б сполучати із знаннями, хоча б із здоровою психікою. Парадоксальними причинами зловживання розрахованими на краще ідеологічними віруваннями є збитки від контролю над людьми диктату тих вірувань.

Традиційні звичаї доведення переваг одного угруповання над егоїстичними інтересами конкуруючої спільноти були і є війни, ставка на силу чи загрозу її застосування. Вдосконалення озброєнь задля результативності завдання збитків противнику не тільки не припиняється, як доповнюється і переповнюється ідеологічними війнами, бійкою пропагандистів. Складається враження, що на відміну від науковців зайнятих продукуванням доказових знань, то усі інші громадяни тільки й стриміють до повного розставання із притомністю, коли одні нав'язані реципієнтам химери зчіплюються у смертельному герці із ще кращими облудами. Увік модними рецептами переіначення реальності вже під накази міфологічних та апокрифічних спрощень є порушення причинних і закономірних сув'язей між подіями, штучне й бездоказове прив'язування відмінних з'явищ чи таке ж надумане розведення нарізно одного й того ж діла. Пройди чи невігласи пальцем вказують на кризові стани для того, щоб залякати слухачів якимось міфом, як причиною криз; або ж публіку надихають утопією, слідування якій розправиться з такими ж придуманими нещастями.

Щось на зразок: коли достатку катма з причин злигоднів, - то маємо месіанським боргом покарання ворогів у спосіб їх ошасливлення цією ж карою; або ж розбійник оправдовується за відтате ним у жертви життя звинуваченнями жертви у володінні нею гаманцем, на розстатися із яким у инший спосіб небіжчик не згоджувався; або ж гвалтівник причиною свого злочину називає належність своєї жертви до протилежної, або такої ж як і у нього статі; або ж причиною обстрілу сусідського Краю називають старшобратерську любов до нього, що переростає вже у єдинонародність; або єретиків палять у багатті, щоб порятувати їхні душі. Коли московці вірять у проклятуцій Захід, - то так тому й бути.

Хоча й видаються даремними усі критичні аргументи і зауваги, коли секта чи цілий язик є зятим у вірі у обрані ним ідейні цілі спеціально направлені проти суперників, - але це не означає рівної однаковості усіх ідеологій. Серед яких хибують саме найбільш казкові.

Поступ і розвій культури має місце не так тому, що люди пристосовуються до практичних винаходів зроблених людьми ж, а тому, що це, радше, природа речей та самої об'єктивності слідує за відкриттями і дослідництвом людським. Перевагою над іншими істотами є наша наділеність розумом; люди наперед планують свої вчинки і дії згідно набутих знань; у ідеалістичних ученнях підкреслюється першість духу над матерією. Кожна особа, усяка спільнота є націленою на добро і зобов'язана мати на це відповідні заміри, які перевищують наявні у неї можливості. Саме тут і виникають імовірності помилок, коли висока думка про себе починає шукати доказів на це саме у приниженні ближніх людей і народів, коштом і жертвою яких пихатість егоїстична починає харчуватися. Особистісна гідність може переростати у ракову пухлину фанатерії. Можна битися об заклад, що серед здорових, тямущих, соціалізованих людей не знайти тих, які зичать собі нещастя; але саме тут і виникають загрози породжені пошуком і здобуттям вже змодельованого щастя собі: а чи власною працею, співпрацею із ближніми, а чи їх пограбуванням. Бо критерії еквівалентів у обміні між людьми своїми досягненнями є справою процесуальною та неоднозначною. Добре це тоді, коли результатами програшів чи виграшів між конкуруючими учасниками та творцями прогресу стає саме прогрес, а не бандитське здобичництво. Енергетикою месіянських самопереконань безпідставних у особній величності стає ненависть і учинення збитків усьому довкіллю конкурентів у будівництві культури. Прогрес і людяність таким чином розвертаються у сторону протилежну до вимог прогресу та людяності. Проваллям у самозакоханість стає зведення довкруг себе стін гетто з висиланням поза ті стіни не лише віроучительної ненависті до оточення, як ще й практичного улаштування йому усіляких негараздів у вигляді розхитування устоїв цих інших людей і народів, провокації розбрату і аварій, культивації і насадження серед сусідів хаосу перемішування цінностей та визначень. Коли месіянство має глибоку історичну тяглість, коли месіянство не лише проникає у традиції, а традиції виростають із нього, коли месіянство має канонічні обґрунтування, - то тоді він стає невиліковним у його внутрішніх межах, від нього нема куди дітися. Саме буття носія місії розглядається ним як обвинувальний вирок світу поки ще існуючому поза месіянцем. Однак перебіг хвороби залежить не лише від неї, а також від лікарів.

Атрибутом тоталітарних абсолютистських ідеологій є месіянство. Класичним прикладом є єврейство, національне і юдаїстське. Представниками варіацій месіянства є московські комуністи, німецькі нацисти. Кожному з яких потрібен у підкору цілий світ. Панування над народами месіянці оправдовують як борг своєї відповідальності за добро над не рівними їм. Носії місії повчають народи, рятують народи, випасають народи. Які мають за цю турботу платити своїм зникненням перед верховенством означених здобичників. Коли свої особливості самозванці нав'язують зненавидженому ними довкіллю як обов'язкові, то зустрівшись із відповідною реакцією спротиву зростає та взаємна відраза, якою живиться та оправдовується у своїй агресивності кожна із жертвних сторін.

Для забезпечення можливостей паразитування на тих збитках жителів, які стають приходами нападника, потрібен широкий діапазон розходжень енергетичних потенціалів між екстремальною ненавистю до об'єктів нападу та таким же крайнім ступенем віри паразита у безпосереднє представництво ним собою сил Божих, присуду долі, останніх смислів світобуття й подібні манії клінічного гатунку. Відповідно потрібним стає мобілізаційне гуртування нападників, аж до рівнів біологічного родичання віруючих у свою відособлену обранність та переваги, - потрібними стають такі ж екстремальні зусилля з деструктуризації організму жертви. Бездоказовість окультних і містичних обґрунтувань величч, святости, позакритичної правоти агресора зобов'язана урівноважуватися вказівками на нечистоту, порочність жертви, необхідність карного її за це знищення на користь означеного споживача. Пихата чвань марнославної зарозумілості любителя себе самого своїми руками та патологічними уявленнями заскалює у чудеса так само, як на жертву навішуються усілякоможливі ознаки сатанізму. Духовні переваги нападника можна задовольнити лише матеріальними рештками від розтерзаної ним жертви.

З появою сапієнсів, то життя на Землі вступило у стадію культури, за потребами і людськими інтересами якої видозмінюється вже колишній природний плин існування, еволюція поступається на користь прогресу, темпи і якість якого прискорюються і підносяться. Можливість змін, згідно яких минулі досягнення поступатимуться своїм місцем перед поступом удосконалень, - не є однозначним і неспростовним трендом у історичному поступові. Поступ це накопичення й примноження його потенціалів та досягнень, - попри те, що має місце постійна критика минулих звершень. Загибель віджилого це умова продовження життя вже оновленого. Бо зберігають свою ціннісну доцільність, здавалося б, відпрацьовані твердження навіть у царині науки, - коли минулі досягнення пізнань можуть виступати не лише як помилкові та міфологічні сурогати знань, а можуть бути окремим випадком, обмеженим епізодом становлення передових наукових концептів чи гіпотез. Не кажучи вже про те, що цінності духовного порядку, ті які безпосередньо визначаються інтересами людськими, представлені організацією ними соціального життя, - залишаються керівними у підпорядкуванні їм логіки і напрямних можливостей наукового дослідження саме на користь і поліпшення людського благополуччя. Закони відкриті фізиками, астрономами, геологами і навіть медиками та антропологами не покладаються у мотиви дій політиків зайнятих стосунками між людьми з приводу відмінних між ними інтересів. Для постулатів духовного життя окремішніх самодостатніх спільностей нема тих доказових критеріїв верифікації на розрізнення між добром та злом, які б підлягали слухним видозмінам через зважання на вимоги духовних цінностей відмінних культурних спільнот. Найстрашніші фантастичні романи експлуатують тему виходу наукових досягнень з-під людського над ними контролю. Вже не кіношні, а реальні нещастя наступають тоді, автори фантастичних сюжетів у царині соціального життя беруться втілювати свої концептуальні манії у парадоксальних намаганнях регулювати своїми окремими інтересами те, що є обумовленим інтересами відмінних від них угруповань. Коли егоїстичні жадання та стяжательські апетити окремішніх спільнот, - аргументовані вигаданим власним месіянством та знавіснілістю до сусідів, жертвою яких ці агресори заміряються жирувати, - вступають у противенства до інтересів самоідентифікації інших колективних організмів, то розгортаються такі зіткнення, що їх вже не виправити сподіваннями на зміну духовних та соціальних орієнтирів кожного із супротивника, який не бажає втрачати свої цінності ще й із заміною їх на ворожі. Тоталітарні учення, за ознакою свого абсолютизму, не допускають на свій бік жодних заперечень, а замість того заперечують усіх та усе, хто їм перечить. Ще й свою вигадану величність зарозумілу відпрацьовує у непримиренній бійці проти вже не вигаданих противників. Тож коли особна нація достатньо довго й наполегливо захищає спадок своїх попередників, удосконалюється у своїй специфічності, вводить ідеалізовані модуси свого життя вже у практику традицій, - то ці дороговкази і засади духовності набирають ваги тої об'єктивної реальності, у якій перебуватимуть вже й наступні покоління. Тобто критика тих чи інших ідеологічних проєктів соціальних, а то й віроучень можливою і дієвою може бути лиш у тих випадках, коли означені манії ідеологів є ще достатньо свіжими, піддаються спростуванню зі сторони інтересів конкуруючих спільнот, поки вірування у месіянські призначення ще не прижилися як факт у долі народу відданого сповідуванню рідного віроучення на рівні ототожнення світоглядних постулатів саме із достеменними потребами виживання. Инакше кажучи, причетність спільнот до екстравагантних, а то й агресивних напрямних власної політики може бути проявом не так хвороби, як національного здоров'я і традицій відповідного народу. Оскільки спільноти є не просто відмінними у власних потребах, не обов'язково своє благополуччя будують на співпраці із конкурентами, а то й домагаються паразитувати на спричиненні сусідами нещастя, - то те, у чому звинувачують агресорів може для останніх бути предметом їхньої пики. Тоталітарні доктрини можуть виступати не лише вигадкою, наносним і буцімто випадковим ураженням нібито імунно стійких згромаджень, - аж неадекватні і маніакальні ідеї бувають лиш проявом тих інородних вавок які як питомі вже гніздилися у затруєному ними народному тілі.

Нарощення повноти пізнань та знань з наслідками результативного перероблення речей об'єктивних під поставлені суб'єктивні цілі – суперечливо, а то й парадоксально призводить до затирання розрізень між креативністю та здоровоглудям; складається хибне враження стосовно відсутности заборон, - зі сторони реалій культури та природних законів, - на втілення найсміливіших задумів, а то і фантазійних маячень безпредметних; казка проникає у реальність як суттєва її складова. Що й призводить не лише до шизофренічного ототожнення ілюзій та предметної реальности, до ревербераційної синергії взаємовпливів між вигадкою та, з іншої сторони, об'єктом її атаки, - аж подібне відсторонення від критеріїв перевірки зробленого своїми наслідками має ще й ризикове посилення імовірностей аварій, нефіктивних помилок, розвороти й конфліктність у прогресі та потребах людяности. Якісне та кількісне удосконалення добробуту з ходом технологій, у житті науковому та соціальному, породжує визнання його передових моделей як взірцевих стосовно тих конкуруючих пропозицій і варіацій, відносно яких модне переростає вже у диктатуру, рівняючи усіх незгідних вже виключно під свої стандарти та прокрустівські обіжники, - а таким чином творчість, як промоутер поступу, не лише залипає у часі, як ще й у руках лідерів стає зброєю на нищення. Сповідники обов'язкової терпимости починають званісно вимахувати навсібіч сокирою – у ім'я ліквідації визначень і розрізень між спеціалізованими досягненнями у культурі. Професійні любителі заступати за межі можливого заходяться цензурувати, а то й різати тих ними вигаданих ворогів, які апелюють до залучення доказів, - коли опоненти і критики казок усе ще залишаються у силі опору облудам, у царині тверезої притомности, раціоналізм не викидають геть за борт культури людської, не пристають на багатообіцяючі прожекти утопічні. Дезактуалізація конфліктів у ідеальних соціальних устроях, - як аспект досконалости останніх, - суперечливими щодо цілей окультурення має те, що мрійники про переіначення реальности починають не так навіть згладжувати усе та усіх не надто толерантних до пануючого устрою штучного та його віроучительної ідеологій, як прихильники означених ідеалів починають вже озброєною рукою уніфікувати критиків та критику, всупереч тому, що без перегляду відпрацьованого, то позитивні напрацювання не стануться. Новаторські бачення це не руїна розвитку, а його резерв. Однорідне – не до добра.

Маніяки переконані у своєму месіянському обраністві беруться, за допомогою створених ними органів насильства над реальними чи вигаданими противниками маній, беруться контролювати поведінку та образ мислення означених ворогів саме із жадання ошчасливити підопічних. Від поводитирів до остаточного для історії ідеального щастя не повинно у утриманців бути якихось приватних особливих таїн, усе має контролюватися, ніщо не повинно загрожувати безпеці усесильного диктату святих вождів, - аж до того, що за приписами утопії забороняються: приватні точки зору, приватні власність, приватні права і свободи. Таким чином зона обов'язкового щастя обводиться по периметру колючим дротом, на кутах зводяться кулеметні вишки, перед розстрілом капо вибивають із жертв зізнання про підступну неготовність зеків стати гноєм для ґрунтового розквіту обітованих ідеалів зони тотального контролю. Хоч обов'язкове щастя таким не буває. Від обрізання крони та пагонів, то стовбур не обов'язково пнеться до неба; від скорочення пропозицій, то уціліле не конче розпухає у його правдивости; від руйнування, то саме воно й настає. Пройди, які навіть без обману зі своєї сторони, вважають свої вигадки виключною реальністю світобудови, - подають поневоленому ними суспільству свій диктаторський режим не як спосіб нажитися на жертвах покори, а як обслуговування потреб трудозобов'язаних утриманців цієї зони. Переведення нездалим до приватного підприємництва має зі стану страждальців вже до позицій їх соціального утримання – є виродженням, а не розширенням добродійства.

Вивалювання геть за межі прецизійного призводить прихильників цих занять до того, що вони із суб'єкта атаки на ще не досліджені таїни, перетворюються вже на об'єкт атаки зі сторони навіть не утаємниченого, а вже відвертих ілюзій. Розмивання кордонів між речами робить із суцільної культури вже фарш хаосу у заповзятливих руках клінічних пацієнтів, зациклених на своїх маніях ошчасливити світ, - не забуваючи при цьому своїх комісійних.

Вигод (6)

На місці факту виконаної роботи вимудровують ідеологічні схеми. Проводиться розподіл між організаторами та виконавцями роботи; виділяють приходи і розтрата; які розписують між класовими учасниками виробництва; виокремлюють нарізно мирські ті духовні мотиви праці; конструюються непідвладні медичному аналізу такі поняття як гріховна нажива, експлуатація, продаж робочої сили, справедливість соціального відшкодування створеної додаткової вартості. Результатом заплутаного суміщення викопаних та викопаних хитромудрих спрощень стає безрадісна картина: успіх творчих здобутків чудесно перетворюється вже на трагедію, - яку треба виправляти не инакше, як лиш через пограбування імущих, становлення над ними карної диктатури, передачі експропрійованого вже на користь постраждалих у праці виконавців роботи, заміщенням господарювань на основі продуктивного бізнесу вже на противну йому систему роздачі нахлібникам соціальних пайків. Розпочате у московському царстві здійснення ідеалів соціалізму, - як то одержавлення власності з заборонаю власності приватної та ринкових механізмів її функціонування, заощадження на виплаті заробітків перетвореним на зеків трудозобов'язаним масам, контроль над усім що потенційно загрожує усевладдю та баришам верхівки нобілів, - знаходить послідовний розвиток вже у розвинених країнах. Де капіталом парадоксально стає гендлювання стражданнями; коли плоди благополуччя постають похідною від статусів жертви, якій дармовим роздаванням їй хліба та видовищ з надлишком компенсують її претензії на ще крашу від наявної долі; - з причин спотвореного представлення приходів суспільства саме як нищівної боротьби проти його ворогів. Облудне подання свободи приватного підприємництва як виду нещастя з перекачування суспільних благ на споживацьку користь вузьких паразитарних угруповань глитаїв-капіталістів, із відповідною заміною останніх вже на соціальні ролі держави у допомозі пайками жертвам експлуатації – є правдивою філантропією зі сторони господарів світових грошей та влади. Однак людинолюбство не стає збитками дуків. Бо ресурси вибачень перед постраждалими у праці виробниками товарної продукції із них же незмінно, як то заведено, й збираються. Вигадування фікцій дозволяє вибірувати не фіктивні бариші.

Доктринальний соціалізм, як поміч нужденним масам, запроваджувався на часі та за потребами індустріального капіталізму з метою залагодження протиріч між капіталом та вільнонайнятими робітниками. Спонування до того, щоб зажерливі монополісти ділися своїми приходами із суспільством, а не накликали на себе загрози від невдоволення за несправедливий розподіл доходів та соціальних ролей, - були сприйняті і досі продовжують хибно трактуватися як якась добука та критичні зауваги на сторону правлячих ешелонів влади. Соціалізм у образі передового учення був на Московії використаний задля втримання її цілісності. Змісти експлуатації контрольованих ними мас, - одначе облудно представлені як турбота над цими підневільними людьми та народами, - відповідали назадницьким традиціям збиральницького московства, а, водночас, гулагівський комунізм передбачливо визначив наперед віроучительну міфологію і тренди розвитку професійного людинолюбства які стають модними у сьогоденних передових країнах. Так за совітів пайок для трудозобов'язаних підступно трактується як збагачення цих нахлібників коштом одержавлення статків багатіїв; кожного зека виховали у містифікаторському переконанні, що він є хазяїном країни та власником її багатств; усякий ударник з виконання каторжних норм виробітку та жертводавець зобов'язаний вірити, що за це він у Світлому майбутті отримає за його забаганками, а багатством його праці звільненої від експлуатації стане вільний час, де він розважатиметься зміною занять.

Однак концтабірна практика совітського комуно-соціалізму помилково продовжує на Заході трактуватися як якась йому добука та критичне застереження. Євро-атлантичного розливу соціалізм отримує розвиток вже не у спосіб диктатури пролетаріату, а дозволом на карнавал плюралізму. Попри те що совітський контроль є іграшкою порівняно із сучасною інформіндустрією. Капітал буцімто обмежує себе прогресивним податком, а, водночас, переконує публіку у непотрібності для неї ставати власниками, - хай утішаються орендою.

Еволюція космосу та природність життя на Землі відбуваються так, як воно є. Для людського виду неможливим є дорікати чи дякувати означеним процесам з того часу чи з тих позицій неіснування людства, які передували виникненню теперішнього людства. Але вже не опісля, - бо ми, як об'єкт, стаємо діяльними суб'єктами нашої долі, іменованої культурою. Розум, як вищий вид нервової діяльності у осмислених реакціях світосприйняття, переростає вже у знання, у формулювання законів на природу речей, соціальних потреб та духовного життя. А розуміння подій дозволяє ними вже керувати й спрямовувати на досягнення тих успіхів, які їхніми ініціаторами визнаються доцільними. Оскільки особні спільноти різняться як у цінностях сповідання, традиціях та здатностях на творчість, - то й продукування людьми і спільнотами предметності та понять добра може вступати у суперечність стосовно подібних надбань вже відмінних у своїй окремішості спільнот. Ніхто, - не кажучи вже про будь-кого у обставинах змагання між сучасними культурами, - не може гарантувати тої добродійності трудів культуротворення, які б задовольняли усіх та усе без виключень звідти. Ми самі як люди є ще й авторами різноманітних нещасть, які за різних розворотів долі бувають трагедійними і збитковими не лише для сусідів, але й для тих, хто починав роботу без достатніх знань, або із знаннями свідомо направленими проти опонентів чи жертв подібних трудів творчих і винахідливих. Оцінки і результати успіхів чи провалів годить співвідносити із позиціями та інтересами далеких чи ближніх сусідів по співпраці у прогресі. Явищем себе як факту, зобов'язаний прогрес саме тому, що його закономірності і логіка визначаються різними рівнями розвитку знань та вмінь його учасників.

Причини негативного ставлення до законів, не надто доказових з причин обтяжливої надмірності речей і явищ що їх заповзялися регулювати за допомогою цих абстракцій фантазійного чи навіть віроучительного стибу, - зумовлена насиллям по відношенню до людей чи потреб людей відмінних від претензій з боку означених узагальнюючих конструкцій. Освоєні чи сконструйовані людським генієм закони тоді будуть йому служити, коли відповідатимуть природі речей чи природности людини, а не тоді, - коли диктатори з паствою віруючих у чуда обіцяних картин щастя будуть туди усіх тягнути під загрозою розстрілів для противників подібного абсолютистського ідеювання. Ідеології це марення що достатньо забігли наперед, чи назад, а чи вбік від того у чому вправно розбираються науковці. Зрозумілим є чи має бути, - що знання зобов'язані бути у мирі, а не у війні проти фактів фізичних, суспільних, раціональних, бо у противному разі псевдозакони діють на зло.

До того й зводиться популярність законів та знань абстрактних, - а не тих, які є жорстко прив'язані до предметних фактів конкретної ситуації, - що фантазії, особливо зі сторони невігласів чи недостатньо кваліфікованих спеціалістів, даються легше ніж аналіз і прискіпливе дослідження перебігу подій і явищ. Химери камуфлюються під передові, а тому не завжди прийнятні, але завжди проблемні пропозиції новаторські. Звідси: усі надмірно узагальнюючі учення тяжіють саме до заперечення, до негативізму, до переслідування і нищення попередніх, а тому противних що до них знань і носіїв тих знань вже як ворогів. Синдромом звабности обітниць порятувати усіх та усе є прагненням усіх та усе перемолоти у зоні контролю вже до стану ніщо; у свою чергу симптоматикою чуд є кровопускання із тверезомислячих. Утопії харчуються жертвоприношенням з їхніх придуманих ворогів.

Особливістю новацій лідерських є перегляд вже відпрацьованих у їхній доцільности знань і колишнього досвіду, коли останній або спростовується як такий що радше відповідає маренням, а не предметній об'єктивности, або ж, у кращому випадку, передуючі і достатні для свого часу знання стають окремим випадком вже передових теорій. Розбіжні із природою речей гіпотези недостовірні камуфлюються обманним чином під передові теорії тим, що претендують і замахуються на розрішення там усіх проблем, безпідставно видаючи свої псевдоуніверсальні, буцімто обов'язкові до виконання, спрощені описи зрізничкованих подій вже за вид затребуваного відкриття передового. Винаходи корисні бувають критичними до вдячного їм досвіду попередників, але сама лиш критика ще не є доказом правоти. Тоталітаризм це плід зловживання не перевіреними на їх добро гіпотетичними абстракціям.

Становлення на Землі життя та його удосконалення у різноманітних його видах з часом переробляє реакції організмів на подразнення вже на ті ментальні акти людей які переформатовують природну реальність вже на цивілізацію і культуру у духовних її вимірах. Активний і творчий вплив мислення щодо природи речей, встановлення винахідниками законів узгоджених із фактами об'єктивності, розширення з прогресом можливостей задоволення людьми своїх зростаючих потреб – не може не породжувати впевненість у тих креативних можливостях інтелектуалізму і знань, перед якими відступають таємниці та поки ще неможливе. Аж у тому то й прикрість справ на перспективи окультурення, - що впевненість щодо видозмін світоустрою помахом самої лиш думки корегується, в кращому випадку, введенням ін'єкцій у подібного пацієнта. Бо у гірших випадках, а саме у успіхах суміщення містики неадекватної і норм наукових, соціальних, освітніх, - то аварії небезпечні не забаряться. Виявляється, що саме та думка чи ті відкриття є показовими у новаторських здобутках поступу, які є правдивими, відповідають природі об'єктивного у речах і явищах. Нещастям, викликаним рятівними для людства ідеологічними конструкціями, у яких обіцяється неодмінне досягнення тут і зараз остаточних для історії смислів і цілей буття, є ігнорування там причинно-наслідкових зв'язків, що їх автори недостатньо аргументованих припущень, або достатньо очевидних маячень беруться заміщати цими своїми привабами казкового подолання реальних чи придуманих проблем. Нещастям від віри у чуда, нібито здатні посоромити реальний стан подій, є повне, або цілковите відв'язування змістів віровчення від гарантій безпеки, з відповідним настанням аварій, при домаганнях перестрибнути через наявні нагоди рівнів культури чи здоровоглудзя. Нещастям заквашеної на містиці догматики постулатів абсолютистського ідеовчення є те, що поведінка його сповідників є непрогнозованою. Адепти кінцевих для історії проектів утопії можуть викинути навіть не лише те, що їм заманеться у своїх забаганках, а й те, на що вони самі не сподівали. Випереджання знаннями вмінь передуючих є механізмом поступу, який одначе ламається, коли геть із царини знань вивалюється на простори звабних безумств.

Суспільними нещастями, викликаними керуванням зі сторони багатообіцяючих віровчень, є та обмеженість догматичних наративів, притаманна їм неповнота даних, зацикленість на виключно осібних цілях абсолютистських, - де ігнорування доказових, різнобічних, відповідальних рішень до розв'язання проблем вважається цими сповідниками власного диктату не за недолік, а за свідоме, яким вони пишаються, перероблення світу вже під сфабриковані ними рецепти. Супроти однобічності яких тоталітаристи не визнають заперечень стосовно висунутих ними спрощень покликаних остаточно вирішити усі питання; догмати не повинні мати різночитань, відтінків і смаків на віддання переваг якимось неортодоксальним підходам; серед яких стрижневим є лише і тільки боротьба проти опозиції, дисидентів, еретиків. Усі види висування примітивних забобонів у якості вже сакральних є результатом перемоги сповідників цього учення саме у громадянській війні розв'язаній ними проти усіх тих незгідних, яких за екстремістськими вимогами учення висунутого за абсолютну незаперечну істину, треба повбивати аж до стану фізичного їх знищення. Природним для торжества примітивізму є просування його силою, установами диктатури і терору, бо у інший спосіб фікції не можуть завоювати загальну до себе довіру й визнання їх суспільно корисними. Природними агентами вчинків насильництва є бандити і присвоювачі чужого, включно з тими асоціальними типами, які у колю зла вписалися від садистських мотивів втіхи від свавільного усевладдя. Природним направленням торжествуючих спрощень є порушення права і законів, якими суспільство боронить безпеку устрою через судові покарання переступників. Тоталітаристи є сміливими і перебувають у постійному наступі, бо їх віра у свою правоту робить їх нечулими до ран і поразок.

Наснагою зони є непомірно дешевий у затратах на нього так і ще більш потужний ресурс сили, який з'являється відколи її паству знічев'я оголошують Новою людиною, кафолічними, цивілізованими, арійцями, гегемоном пролетарів. Тоді під їх напором падають фортеці і вороги що їх дозволено, а то й необхідно для віри силувати і грабувати безкарно.

Людина живе одночасно у відмінних вимірах чи закономірностях, а саме: знання про природу одних речей спрямовує на інші речі щодо яких має фактичні знання і тим самим своїми вміннями і майстерністю виробляє вже нові заплановані речі; а водночас ми усі люди наділені такою здатністю мислити, задуми чи забаганки якого не можуть бути задоволені а ні даними, ані будь-якими можливостями культури. Людина не може вдовольнитися рамками фізичних явлених для свого часу досягнень культури, бо потрібно задоволення бажань що їх не задовольнить будь-який поступ. То у цьому випадку розходження фантазій та перспектив їх предметної реалізації, - об'єктом виправлення подій вже під учительні стандарти фантазій стають люди не згідні з сповідальним культом фантазій. Починається конфліктна плутанина з перемішування маячень та реальності, коли ця шизофренія дає плід концтабору як примусу придуманих ворогів віри до слідування штучним приписам віри. Хоча застосування наукових знань і вмінь є безкорисним у галузях регуляції ними тих суто людських взаємин, які не можуть мати підтвердження у логіці об'єктивних законів чи запитах суспільного добробуту; а так само вже і у зворотному відношенні є шкідливо пхатися із ціннісними настановами туди, де речі і об'єктивні явища не мають самого органу мислення аби за його сприяння прислухатися до словесних людських забаганок, - одначе з ходою успіхів у прогресі уможлиблюється втілення у культурі навіть тих упереджень ідеологічних, а то і патологічних, що їх важко віднести до окультурених, правових чи гуманних. Коли у зоні контролю над чужою волею відбувається силювання незгідних із приписами містики та інших чаклувань щодо здійснення чудес, то об'єктом атаки є не самі лиш абстракції та суто духовні цінності гатунку відмінного від примусової правовірності, - а зона руйнує доказові і перевірені на їх доцільність добродійні способи життя, відповідні соціальні установи та закони, а ще й живих людей мордує як не таких які зоні є потрібні.

Уможливленням прийняття, як нормальних і учительних, конструкцій не лише містичних, а навіть абсурдистських, і хай навіть аварійно небезпечних – викликана театральними здібностями людини не робити розрізень між виконанням ролевих у своєму житті призначень функцій служінь та, з іншої сторони, тим, чим могла б бути людина у щирості правди власних можливостей. Спосібність придурюватися, без утоми у тому що відрізняє високорозвинену психіку та менталітет людини від керуючих тваринами інстинктів приводить людину до концтабірної брами, де послух заміщує усі перспективи людяности. Слідування не перевіреною критикою обіцянкам звабним, а ще й ігнорування істин дослідницьких уподібнює попіхача до поведінки повій. Відсутністю кордонів у згоді з чим завгодно беруться глумитись і трошити усі визначення. Облуди допомагають людині стати жертвою. Нарощення новаторства однак не робить усі його проекти безпечними.

Ми тоді керуємо подіями, коли ті є залежним включенням у домінуючу систему наших управлінських рішень; ми тоді повно розуміємо ситуацію, коли оволодіваємо загальними закономірностями за якими й розвивається ситуація; ми тоді знаємо правду, коли спростовуємо помилки за тінню яких й ховається означена сутність досліджуваного об'єкта. Але коли, як необхідність, дошкуляє жадання піднятися над доказовими істинами чи життєзданою організацією соціуму та встановити над ним осібно управлінську владу, - то для цього треба виходити за межі означених структур нормальности і конструювати аномальні, заквашені на містиці обіцянки рятівних чудес, які щасливо розв'яжуть усі ті проблеми буденности, з якими не завжди вправляється раціоналізм. Абстрактні химери – це не поразка розуму, а це спосіб запанувати над останнім, це намагання зробити раціональне лише керованим елементом торжества волі вищих сил, дружбу з якими присвоюють собі ці шахраї. Зі світом включеним у рамки пізнаного і раціонального лиш тоді можна розправлятися безкарно, коли це робити з позицій химер містики чудес, себто з виходом поза його рамки. Для того щоб протиставитись цим стихіям панування нісенітниць, то не допоможе звертання до світу раціоналізму який цими стихіями руйнується. Доводиться у бійці проти утопій та вірувань у чудеса вигадувати такий же інструмент нісенітниць вже протилежної валентности чи змістів. Встановити критерій за яким одне глупство буде кращим від іншого неможливо.

Характеристики тоталітаризму будуть неповні, коли його розглядати лише як відхилення у інтелектуалізмові, у плані соціальному. Бо до того тоталітаризм є нездоров'ям передовсім у природі людській, - як безпосередня психічна хвороба пацієнтів, а чи вже як соціальне наведення патології. У авторів тоталітарних маній відсутність емпатії та зичливості, сприйняття довілля через вузький приціл садистської ненависті до опонентів, нарцисистська переконаність у власній богообраності та нездатність визнавати за собою помилки є не прикритим наслідком їхньої недоладної соціалізації чи звичайної неосвіченості, може виправлятися до стану норми не самою підлеглистю запитам від дійсного стану речей, а потребує медикаментозної терапії у карантині під наглядом спеціалістів.

Помиляються ті, які критику на сторону тоталітарних учень зводять лише до критики якостей тоталітарних учень, осуджуючи ідеології буцімто неякісні. Бо абсолютистські учення не розподіляються на добрі чи недобрі. Бо усі поспіль тоталітарні учення є недобрими, тому що вони є абсолютистськими. Бо змісти їх помилок і злочинів неможливо до невпізнаності розчинити у змістах добрих намірів цих казкових учень. Піар-кампанії на підтримку буцімто доконечно високоякісних ідеалів та моделей досконалого суспільного устрою – не можуть не бути прикриттям нав'язування допоки не очевидних злочинів. Нема таких простих рецептів ошчасливлення усіх та усього, які б безмежним розширенням обітниць відповідно забезпечили б своїм прибічникам щастя. Усяка тотальність й заміри продемонструвати доконечний смисл історії та культури вже тут і зараз - є можливими лише через кров, насильства, глупство.

Соціальні проекти за умов яких настає масове фізичне вимирання людей, звинувачених у неналежності тому який, яка, яке, які треба: класу, раси, віри, громадянства, переконань, - своїми причинами мають фізіологічні вавки у мозкові авторів подібних проектів очищення світу від вигаданого зла задля таких же утопій. Проте проекти остаточного щастя є хворобою ще й соціальної природи людини. Заміна доказових для організації прогресу соціальних законів вже на ідеологічні упередження примітивні, казкові, злочинні – є аматорством, є недостатньо раціональними, є невдало спрогнозованими. Коли на місце вбитих державних управлінці приходять віруючі у щастя експропріації, виправданій передачею краденого вже на користь народних мас, - то без винищення тих мас не обійтися.

Зростання ролі розуму у житті людському дозволяє не лише ігнорувати предметний стан справ, а й загрожує переростанню впливів пропаганди вже у факт ідіотії масштабної, коли споживачі міфів будуть кормитися новими міфами, щоб воювати проти інших міфів. Наділеність розумом призводить до безумства. Породжує розпач за кульбін прогресу.

Як цільову дезінформацію, фейки, диверсійне заведення супротивника у оману, так і неусвідомлені помилки кроють рецептом замішування напів-облуд із напівправдою. Щоб назбирати прихильників, то найліпше картину хвороби чи перебіг недоліку подавати у якомога адекватніших оцінках та констатаціях, а вже діагноз та способи лікування треба поставити невірною. Щось подібне до, кажімо, незаперечності мокроті води та буцімто слідуванню із цього факту вже обвинувачення у цьому злочині таких то ворогів.

Використання москowitzами мінометів у обстрілові українських позицій як інструментарію щеплення на українців любові до москowitzів, - це по-москowitzки.

Нарікання за катастрофічні збитки від розгортання в усю руйнівну силу тоталітарних режимів передовсім треба спрямувати на тих, хто у інфікуванні людства на ідеологічні збочення відмовився вбачати симптоми хвороби, не поставив діагноз на політизацію ревізії цінностей, пристав на домовленість із маніяками, облудниками, насильниками. Бо купірувати треба і хвіст, і голову недуги необхідно від самого початку, рішуче, до повної деструкції та знищення того, що непередбачливій публіці вважається за ті невинні ігри із екстремізмом, які собі демократичне товариство може собі дозволити, сподіваючись на свою потужність, на перебування у стандартах здорового глузду. Бо неприємні втрати на оздоровлення, на профілактику назриваючих грозових торнадо не порівняти буде із вже остаточним божевіллям осатанілих режимів улаштування кінця історії. Як то свідчить досвід.

Тоталітарні режими московського комунізму та німецького нацизму виглядають як лиш екстремальний випадок грабінництва чужих ресурсів, - коли ці режими розглядати у світлі кримінального кодексу; або ж можна спробувати зрозуміти ці режими як звичайну імперську навалу колонізаторську; закономірності їхніх ідеологій можна відносити до перебігу віроучительних рухів; або ж прихильники завершальних істин світу камуфлюються під ординарних ревізіоністів у сфері моралі, представляються реформаторами цінностей, соціальними революціонерами; зона це не тривіальні перверсії; зрештою сама історична реальність цих режимів просто не дозволяє вважати їх чимось надприродним, - проте аномальність жертв принесених а чи для ствердження комунізму, а чи для спростування нацизму, саме на вершинах двох тисячоліть християнського відліку часу, ошелешує відсутністю притомних відповідей на причинки масованого соціального божевілля. Навіть віднесення більшовизму до патогенезу не допомагає ані у його етіології, ані діагностування не допомагає профілактиці. Більше того, співвіднесення злочинів концтаборів із тим, що вже мало місце у антилюдських епізодах минулого, невільно стає виправданням концтаборів.

Те, що аварія тоталітарного режиму сталася, ще не є приводом винуватити у ній виключно саму потерпілу реальність. Подібно до того як жертвам злочину можуть закидати необачність та небережність, викликану контекстами порядків права та доброчинності, - проте на лаві підсудних має бути саме злочинець. У хворобі завинила хвороба, попри те, що лікувати доводиться уражене нею тіло.

Усвідомленню явища тоталітаризму не надто допомагає співвідношення його з тим, що знаходиться у рамцях моралі, права, гуманізму, соціальності, освічености, науки, - бо тоталітаризм, рекламований як усеохоплюючий устрій, постійно перебуває й домагається перебувати поза скобками культури. Тоталітаристів не можна валідно кваліфікувати як носіїв морального зла, бо тоталітаристи перебувають поза рамками розрізнення між добром та злом; тоталітаристів не вдається маркувати як лише ворохобників та провокаторів соціальних збурень, бо у затягній ними боротьбі проти усіх ворожих їм насельників світу вони домагаються встановити остаточний для історії режимний порядок щастя; ідеологія тоталітаризму не вміщується у різновиди вправлять релігій із містикою та надприродними чудесами, бо змісти своїх догматів тоталітаристи видають за наукові відкриття; вчинки тоталітаристів не вміщуються усередину діапазону між глупством помилок та раціонально прогнозованими вигодами, бо тоталітаристи утруть носа самому хаосові і спантеличать провидіння; кількість трупів нароблених тоталітаристами із людей, якість уламків залишених тоталітаристами від розшматованих ними доказових норм культури та прогресу, девальвація тоталітаристами самої людяности – не дозволяє аргументовано числи їх як лиш екстремістів у кримінальности, як заблудлих у громадянській адекватности, як недостатніх гуманістів. Тоталітаризм це те, що перебуває поза імунітетом культури; це темна матерія від цивілізованости; це пристосування до будь-яких яких терапевтичних домагань зі сторони соціального лікування.

Для громадян, спільнот, культур проти яких тоталітаристи ідуть навалою і які у свою чергу бороняться від навали тоталітаризму, а то й беруться карати тоталітарних змовників, - нещастя тоталітаризму полягають у складнощах, а то й неможливості відділитися від аномалій тоталітаризму розміщеного поза скобками, поза компетентністю, поза чинністю життя культур, спільнот, громадян, відносно життєвих проблем яких рецепти ощасливлення у черговому абсолютному ученні висувуються як буцімто соціально затребувані, як радикальне розв'язання із проблемами соціальної історії. Більше того, необхідність застосування людьми та країнами засобів здатних зупинити тоталітаристів перетворює супротивників тоталітаристів вже на різновид тоталітаризму, множить зло всупереч домагань повернення до норм цивілізованости. Бійці проти насильства озлоблюються. Оскільки ефективність лікування хвороби зобов'язана перевищувати вражіння хворобою, то тоталітаристи виправдовуватимуть свої прожекти ощасливлення світу ще й вказівками на насильства учинені при позбавленні від хвороби ощасливлення примусовими чудесами.

Розвиток знань розширює не лише позитивно корисну інформованість, але й надає можливість ширитися тим помилковим, а то й безумним спекуляціям, які почуваються ущербленими перед потоком пізнавальної діяльності й тому останнім кидають виклик. А піднесення з прогресом вже вмінь не лише уможлиблює перетворюючу енергію підприємництва, як остання вже у подібні монополістів стає завадою для тої маси витіснених із ринку, які й ремствують проти олігархії капіталу. Подібно й зlodії повстають проти своєї дискримінації зі сторони встановлення домінування права. Себто в умовах нерівномірного розподілення талантів, темпераменту, здоров'я серед людей, з причин відмінностей окультурення регіонів і народів, з провин непрогнозованих поворотів долі, - то суспільство можна ще й структурувати на: більш успішних, менш успішних. Тож умовна маса обділених фортуною починає шукати покращення долі вже не на обгоні лідерів, а – обхідними шляхами через звертання до марновіств, до зачислення до еліти тих хто був нічим, до крадіжки чужого. І квазіправовим оправданням повстання проти тих творців та креативщиків, які присвоюють собі левову частку прибутків та місць високих суспільних посідань, стає чуття понівченої справедливості. Таким чином можливість забезпечення прогресу силами небагатьох винахідників породжує вже такі антисуспільні явища, коли умовні лузери виміри своєї невідповідності стандартам лідерства домагаються піднести вже у спосіб руйнування тої механіки прогресу, яка живиться створенням завад для штучно виключених із нагод внесення своєї продуктивної праці до скарбниці культури. Ущербна публіка, витіснена на маргінеси відповідальної участі у виробництві, збивається у сектантські угруповання під прапорами відновлення понівченої справедливості й реалізуючи свої образи на реальні чи вигадані стани своєї кризи і потерпань зачинає громити тих, кого секта звинувачує у несправедливості значних доходів. Викликане подібним ресентиментом повстання чи то рабів, чи то пересічної маси породжує ту зону тоталітаризму, яка стає виправданою, а то й необхідною реакцією на зажерливість еліти. Еліта починає втрачати свої статуси, коли витрачає зусилля не на внески до суспільних досягнень, а на створення перепон для потенціалів творчості конкурентів у цій же царині внесків до суспільних досягнень. Зажерливі владоможці, які з інструментарію своєї елітарності залишають за собою лише ложку, риють нею собі могилу. Корегування підприємницького егоїзму індивідуалістичного вже на надмірну чи упереджену загальномасову справедливість може дати плід концтабору.

Численні й різноманітні види живих організмів, які виникли й розвинулись у ході довготривалої еволюції, тому й мають гармонійні між собою відносини, бо у симбіозі кожна популяція не лише посідає ендемічну нішу свого існування у біоценозі, а й мають продуценти та консументи трофічні зв'язки у зацикленому поїданні одним одного. Люди ж, як вид живого, є рівними між собою та мають однакові з біологічного боку ті можливості мислення, використання яких і дає плід культури. Хоча відносини між людьми не включають у себе біологічне людоджерство, проте у вимірах окультуреного життя відносини між людьми тому є далекими від гармонійних, а то й наближеними до військових дій геноцидних, - бо ці хворобливі взаємовідносини залежать від різниць окультурення замкнених людських угруповань. Обумовлені культурними різницями руйнівні війни між народами мають прикре для людяності місце саме з причин поїдання й присвоєння чужих ресурсів, - як інерції обмінів у аспекті біологічного життя людей, коли одні народи поневолюють і визискують інші народи під приводом напоумлення відсталих та примусового їх прилучення до панування домінантних представництв цивілізованості. Утім, вже у аспекті культурного життя, то конфліктів можна уникати, а то й досягати гармонії порозумінь тоді, коли кожне коло єднання у специфіці свого окультурення буде вдовольнятися своєю достатністю без того, щоб бути об'єктом атаки зі сторони прихильників відмінних культурних кластерів. Коли якесь плем'я полює за допомогою луків, ходить без штанів й не користується електрикою, але має невимовно багатий світ чаклувань із духами, - то хай воно й відстоює свою самобутність не атакуючи таку чарунку людей, яка винаходять комп'ютерні програми та здійснює космічні польоти, будучи при тому окраденим на означені чаклування із духами.

Часи архаїчні, - коли труди витрачалися переважно на підтримання виживання людей як істот, а рефлексії розумового осмислення подій є відзначені вигадками про духів, фіксацією припущень не певно пов'язаних із природою речей, рефлексіями містичними, духовними практиками абстрактного стибу і культовими ритуалами як заміною ще не сталих власне знань, - тож минулі дні порівняно недостатнього розвитку окультурення тому й маркують як бруталні і важкі для комфорту, бо добір і своєрідне відбраковування ослаблених у змаганнях за виживання є, у переважній масі трапунків, і є проявом випадку, тих об'єктивних спричинень жорстоких соціальних відносин які не повно контролюються потребами на гуманність, на суб'єктивне доброзичливе ставлення до ображених долею чи винагороджених нещастями. Тоді як показниками цивілізованості справедливо числять поміч ближньому. А то й благородством вважається, почасти, повага до противника, аж до дарування йому переступів як прояву свободи. Проте це прогресивне протистояння хворобам соціальним та патологіям фізіологічним окремим розвиває межу розрізень між здоров'ям та аноміями настільки, що це вже не болящі стають опікуваними зі сторони повносилоного середовища, як – навпаки. Деградація, замаскована під імпазантні заклики толерантності, шириться не так через здатність калік та фізіологічних виродків передавати свої гени родженим ними спадкоємцям, як через представлення інтелектуальних відхилень та порушень апробованих закономірностей вже за пропис.

Хоч прогресом є освоєння ефектів у природі речей вже як закономірних, що й дає можливість удосконалювати технічне й інтелектуальне винахідництво на основі досягнень досвіду передуючих поколінь, - проте рушійними силами пізнань і вмінь є не озирання на вже зроблене, а новаторська атака не ще не відоме й недоступне. А із цієї невичерпної царини утаємниченого, у середовище якого наша культура й цивілізованість здається нібито є поміщеною, дослідникам відкривається не лише перспективно корисне загалу, як ще й помилки, які проникають у культуру й отруюють її на розмір химер у подібі їх удаваної істини. Проте не усякому новаторству й оригінальності, не усякій критиці, не усякому досвіду гарантується входження у надбання гідні їх використання, а лиш тим, які перевіряються наполегливо. До найпростіших критеріїв усього плідного для поступу відносяться еталони, починаючи із краси, фізичного здоров'я, порядности і до ідеалів гармонійного суспільного устрою і права, до наукових постулатів і технологічного розвою, - з відповідним відстороненням від страхолюдства, аморальности, облуд, криміналу, асоціальности, технологічних помилок, порушень екологічної безпеки. Суб'єктами творчости передовсім стають талани, у яких бурхає енергетика продукування позитивних і конструктивних цінностей. Аж під омофором винахідництва та бійців за розширення ареалів свободи різноманітні деграданти, збоченці, адепти перверсій не лише ховаються, як ще й представляють собою трафунки апробувань поки ще утаємниченого. Новації, - не лише у якості виходу на більш загальні закономірности у підтвердженні більш аргументованих знань, а й як критиканське відхилення від загальноприйнятого, - є не випадково пов'язаними із долею самих винахідників, відзначених таланом порушення ними прийнятого, включно із станами їх психічного та фізичного здоров'я. Більш того, носії ображень долею тому й є наполегливо зайнятими віднаходженням та формулюванням загальних закономірностей, бо тим самим вони віднаходять вибачення та оправдання своїм особистісним нещастям. Протилежним полюсом новаторства, вже протилежного запитам на здоров'я прогресу, є вигадки, які тому учинять сповідники аберацій та прожектери фіксованих утопій, бо це професійним фантазерам легше робити, аніж пропозиції своїх прожектів узгоджувати із об'єктивною природою речей та запитами загалу, помстою якому і є неправди зі сторони означених страждальців. Змістами цілої низки ідеалів розрекламованих як притомні є ресентимент їхніх авторів, які таким чином унормовували свою аномальність. Свою безплідність не лише у інтелектуальному, а й у фізичному здоров'ї, асоціали пояснюють їх переслідуванням ворогами. Водночас аргументом з подальшого унормування відхилень, є гордість за них зі сторони збоченців, які із переслідуваних вже самі стають переслідувачами.

Як на причину виникнення й становлення розгонистих тюремних зон страждання, то достатньо правильно указують на ту продукцію із соціальних трудів та життя людей, яка вже надто і не у кращу сторону відрізняється від норм та ідеалів розрахованих на перспективи прирощення усіляких гараздів благополуччя людей, безпеки, розвитку культурного. Аномальними відхиленнями від шляхів добродетельності, з крайніми наслідками побудови таборів геноцидних та каторжної праці рабської, числять: або ставку бандитів на привласнення чужих ресурсів через нездалість чи небажання грабіжників працювати власними силами; або призвідниками тоталітаризму вважають відступників від апробованих на людяність стандартів моралі; до переступів призводять порушення права зафіксованого у законодавстві; війнами та руйною соціальних сув'язей співробітництва стають наслідки хибно поставленої соціальної та ціннісної стратегії; або ж помилками стає незнання природних закономірностей, кепсько пораховані наслідки втручання у екологічну безпеку, псевдонаукові гіпотези; або ж пошесть у поведінці масовій цілеспрямовано нав'язується віроучительною містиккою з відповідним залякуванням пастви надуманими провинами та обітницями утопічного порятунку на разі слідування владним вказівкам зі сторони авторів віроучення; диктаторські режими можуть виникати не лише як прояв нещастя, а як прийнятне розрішення управлінського безладу. Або ж чинниками приходу бандитів до посідань священнодійства чи державного проводу можуть правити усі разом згадані причини. Зона неволі є проявом недостатньої і негодящої соціалізації людей, випадінням цілих колективів геть із плідних на поступ традицій окультурення і цивілізованості. Проте прояви хвороб соціальної природи людини є ще й пов'язаними із біологічною натурою людини таким чином, що бандитизм, невігластво, невміння, затрата орієнтирів, ставка на управління чудесами – є закоріненими та обумовленими запитами біологічного буття людини як істоти, умовами подолання небезпек для виживання. Усі види людської діяльності в усіх її відповідних сферах опосередковуються ментальністю чи органом мислення, функції якого задаються всотуванням особою знань та досвіду вмінь від навчання цьому. Й так само як уможливлуються помилки, а чи відсутність досконалих результатів у соціальному житті, - то і захворювання розумові є можливими. Серед показників та атрибутів тілесного здоров'я людського чільне місце належить здоров'ю психічному. Не лише можливо, як ще й необхідно не відділяти явища злочинів, захоплення неймовірним, неадекватну та асоціальну поведінку саме від здоров'я церебрального. Так заміри самозваних учителів людства з їх місією упокорення усіх та усього маніям, які у свою чергу обсіли безумний мозок означеного насильника над надуреними їм мільйонами, – мали б досліджувати та лікувати психіатри. То є неправильним вважати, що психічні розлади пацієнта звільняють його, вже як злочинця, від карної відповідальності. Більш того, безум лише обтяжує провини та нещастя його носія. Можна наводити кмітливі витлумачення та історико-соціальні обумовлення на виникнення тої чи іншої ідеологічної секти, але ліпше було б за поясненням звертатися до психіатрів, які ведуть історію хвороби автора означеного рятівного учення. Від управлінців потрібна та кваліфікація, яка не заскалює у знання догматів містичних, у ідеологічну зашореність, а обертається у справах світських і мирських. Високопосадовці, особливо із числа кліру сповідників якогось занадто специфічного культу, просто зобов'язані регулярно проходити тести та дослідження на відсутність у них розладів розумових, - бо наслідки маячення фанатиків без довідки від психіатрів мають суспільно небезпечний характер. Надмірно унікальне є асоціальним.

Війни, імперські загарбання, дисгармонію соціальних відносин, нашестя спасительних вірувань, плани на безкарне переіначення природи і культури не зупинити такими простими прийомами якими є створення фільтраційних завад проникненню до управлінських посад різноякісних безумців чи вибраковування вождів не здорових у плані медичної психіатрії, бо соціальні проблеми годить розв'язувати доречними соціальними засобами, - проте контроль зі сторони фахівців у білих халатах не завадив би у числі методів запобіганню лагерним зонам.

Злочином, а не безневинною байдужістю ставлення до проблеми є точка зору за якою виникнення на вершинах прогресу убивчих режимів, - пов'язаних з іменами Леніна, Гітлера чи Пол Пота, - є якоюсь випадковістю чи відхиленням від магістралей культури. Мільйони небіжчиків - це не ексцеси від неправильного прочитання догматів комунізму, а його законний здобуток. Коли нашість тоталітаризму, на часі представлене комунізмом, стає відзначеним числом забитих, то вже повновидий централізм з розкриттям його настановчих ідеалів дасть трупів більше. Слідування абстрактним ідеалам чуда відгонить такою мертвечиною, на яку не здатні природні способи віднімання життя. Перероблення колись вільних людей і громадян вже у армії трудозобов'язаних зеків, з подачею одноцілісного контролю над ними вже за їхнє щастя ідеальне чи за вершини свобод, - виявляється не порушенням, а поступальним розвитком норм права та прецизійних закономірностей дотримання технологічних процесів в умовах глобалізації. Сенси і доказові знання, якими люди керуються чи керувалися, дозрівають вже до перетворення їх у пропагандистські облуди і зваби, під тиском яких вже колишні люди потрапляють не лише за колючий дріт, а вже у простори торжествуючої таїни і виключень, власне безуму та власних ментальних патологій, що їх облудники видають за реалізацію обітованих чудес казкових. Поєднання досконалих знарядь убивства, успіхів цифровізації у їх спільному русі до цілей гри та розваг дає вибухову суміш здатну перетерти на тлінь посліду і порох порожнечі, здавалося б, усякий спротив цьому нарощенню безладу закамурфльованому під абсолютистський тотальний контроль. Зона це знесення геть усіх переборок та рихтувань у конструкції культури з наслідками настання безладу посеред хаосу від того, що відміну правил трактують як досягнення свободи. Тоталітаризм це помісь від злягання рабства та розваги. Проникнення пізнань у сутність речей та у глибини людських душ призводить до того, що на цьому місці не залишається нічого, а історія обіцяє бути вичерпаною до решти. Тотальний контроль є представленим не лише розгартієм інтелектуальним, а має свої предметні втілення: бандитизм, сприятливими умовами якого є види кризи та практика усіх видів нігілізму і винищення. Тому то й вмонтовують у механізми та тіло культури численні запобіжники від імовірностей аварій, - такі як мораль, право, технічні правила безпеки, - бо з розвитком культури згубні наслідки від розладів у ній, від зловживання ігрищами у символізмі та фантазії зростають до вимірів вже трагедійних.

Видом соціальної хвороби слід вважати програму, яка включає: знищення приватної власності разом із господарями звинуваченими у безпредметному фетиші експлуататорства; знищення моралі і права, які заважають означеному знищенню; знищення не таких як треба класів, етносів, вірувань, звинувачених у порушенні ними вигаданих конструкцій існування правильних класів, етносів, вірувань; знищення держави, спеціалізації професій, сім'ї із заміною знищеного на радість перетворення праці у розвагу доповнену змішуванням статей. Забезпеченням маячень є обітниця настання достатку від слідування їм, з доповненням їх на насильства, оскільки на здорову голову маяченням не слідуватимуть.

Життя світу рослин і тварин представляють як замкнені ланцюги поїдання. Тоді як поїдання людьми один одного, і то не у розумінні фізичного людоджерства, а у спосіб пограбування чужих багатств і присвоєння вкраденого, - оцінюється як злочинне діяння, як ненормальність в устрої людяности. Бандитизм, замість продуктивної праці, тобто переведення соціальних стосунків вже до стану взаємин у середовищі хижацтва тваринного саме й становить механіку, призначення, лейтмотив тоталітарних учень і режимів контролю за чужим добром. Предметним фактом високодуховних марень ідеологічних є брутальний бандитизм. Так вожді більшовизму відмінили банки, торгівлю оголосили державним злочином, замірялися ліквідувати грошовий обіг, - бо це стало не потрібним супроти простого складування награваних дорогоцінних каменів, золота та творів мистецтва на особистих рахунках та у коморах вождів, на складах чекістів, або для використання комінтернівцями авуарів задля підриву ладу капіталістів, або для виробництва зброї задля тої ж Світової революції задля включення нових соціалістичних республік у склад московства.

Найпростішим шляхом виживання, способом збагачення, отриманням енергетичних ресурсів є віднімання їх від виробника та присвоєння краденого вже споживачем. Найбільш заощадливим у витраті інтелектуальних ресурсів цих ініціаторів здобичництва є не лише їхнє власне глупство, до якого веде послідовне спрощення проблем та викликів поставлених буттям культури, як – ще й необачне ігнорування цієї загрози її майбутніми жертвами. Умовами здобуття максимумів здобичі у різниці із мінімумами затрачених для того власних витрат на роздобуток є порушення перевірених на їх людяність відносин суспільних, включно з повстанням проти об'єктивності законів природних, є ходіння у обхід стандартів моралі та правосуддя, є убивче заперечення грабіжниками усякої проти себе критики та спротиву. Коли замість сподівань на рецептуру чуда та безпосереднього втілення суто вольових, а тому безпредметних марень авторів казок нічого, у кращому випадку, із омріяного мріями не виходить, окрім практичного від аномій та аномалій настання аварій, - то любителям безкарного переступу доводиться відповідальність за власне глупство та злочинність перекладати вже на своїх жертв, звинувачуючи їх у гріхах їхньої незгоди із планами нападників перетворити цих ворогів вже на поживу і наїдок означених мисливців за добром не виробленим здобичниками власноручно та власною творчістю. Злочин передбачає не лише насилля, як ще його наступ безпощадний. Не лише мотивом задоволення бандитами своїх апетитів, як ще й оправданням їхньої любови до чужих ресурсів матеріальних є ненависть до духовних цінностей та умов виробництва тих цінностей господарями цих цінностей, включно із опредмеченим розширенням ненависті вже на суб'єктів нападу, саме фізичне існування яких або заважає святу перетравлення бандитами добитку, або присмачує цей процес садистичними насолодами усевладдя та перероблення у послід ще й гідности убитих і вже колишніх жертв нападу. Ефективність ентропії, масованого дикунства і процвітанню за чужий кошт є пов'язана причинно та у наслідках саме із розтратою у цій розв'язаній громадянській війні проти ближніх вже останніх ще не добитих залишків дотримання хоч якихось правил природних та натяків на людську натуру нападників, агресивність яких розпухає вже навіть не на стихії хижих інстинктів інфернального штибу, а зростає по експоненті превентивних раціональних планів позасудової розправи над усіма ще не убитими зі сторони очільників кровопролиття та знищення. Відповіддю на відсутність правил серед тих, хто це починає стає не менша відсутність правил серед тих, хто береться з цим покінчити. Садисти не керуються сумлінням; замість того радикалізм відповіддю смертовбивством у неприйнятті будь-яких порозумінь підігривається психічним очманінням та видами наркоманії. Душогубству, з результатами перероблення трупів вже у зміцнення моці і енергії хижака, передують його на це плани, - як фізіологічна потреба нездалих на власну фізичну працьовитість та мислення за нормами працездатности. Прагматика поживи стає не більш як побічною похідною від пристрастей звертання до первня сатанізму. Довершенням розгулу негативізму, із якого живляться його призвідники, є безмежність, тотальність, абсолютність процесів руху у сторону противну окультуренню та прогресу. Втілення казкових химер, символіки секти, приписів її культу перетворює вже історичну реальність саме на примару, емблеми, на ірреальність. Звитяги від подібного умонтування безуму злочинів вже у інфіковане ним тіло культури та здоров'я народів передбачають неодмінну і відчайдушну мобілізацію усіх сил нападників, бо без централізації, без підкорення усіх та усього у стані нападників їхній одномірній дисципліні, без очищення крамоли та хитань непевних серед самих агресорів, то похід цієї секти, зведеної на віроучительній містиці освячення власної місії грабіжництва спрямованої проти більшості людей і правової законности - не станеться. Терор є вже не екセスом, самосудом, інтимною спонукою його учасників, а організаційним завданням змістів віроучення на очищення за класовою, расовою, релігійною, майновою, іншою ознакою. Любими ідейним заняттям вірусів є перекладання невдач своїх обітниць вже на тіло отруєної ними жертви, тоді як остання має не вибачатися перекладанням своїх нещастя вже на означених паразитів, а проти них повинна мати імунітет та більш жорсткі способи оздоровлення через знищення загроз.

Помста за зазнані образи; бажання контролювати непідвладні власній волі та вмінням обставини; покладання на вигадані чудеса, перед яким будь-хто встояти не є у силі; ставка на прості і силові розв'язання усіх питань; віра у власну величність і святість, яка оправдовує будь-які дії стосовно супротивників; вдавання до будь-яких облуд, химер та аномій, аби тим самим знесилити супротивника; перекладання провин за безуспішність власних зусиль і задумів саме на оточення та сприйняття обставин як виключно ворожих; не лише природна, як ще й доктринально підтримувана відсутність резонансу співпереживання за жертву від власного на неї нападу; безугавна пристрасть руйнувати усякий спротив власним маніям та віра у представництві тими маніями вимірів ідеального добра; сприйняття світодовкілля та цілеспрямоване конструювання його як дегуманізованого – є не тільки синергійно пов'язаними між собою у особі подібного злочинного й соціально небезпечного суб'єкта, як ще й характеризують його як серійного убивцю.

Здатність людини максимізувати свободу власної волі; можливість не лише послаблювати власну підпорядковану залежність від домінування поведінкових природних інстинктів чи від об'єктивних реалій у природі речей з відповідним заміщенням цієї царини непідвладного вже на видозміну останнього під початкові, на ментальному рівні, реакції адекватного освоєння суцього, - саме й вирізняють людину від вищих тварин. Фактичні, себто дійсні успіхи на шляху перетворення наших замірів, - спрямованих не лише на суто людський добробут, як ще й на об'єктивність наших знань та вмінь, - вже у тіло культури залежить не від самого лиш польоту людської психіки у напрямку казок та ілюзій, а, навпаки: зменшення розбіжностей між удосконаленням пізнань та, з другої сторони, освоєнням досвіду попередників робить творчість ефективною у результатах. Утішання фантазійними конструкціями відрізняє людину від світу тварин, - однак саме цей брак ілюзій у світі тварин й дозволив останньому еволюціонувати мільйони років, тоді як дисонанси між ідеологічними прожектами та руйнівними наслідками застосування задля цього сучасної зброї є здатні вивести саме існування людства не лише за край сучасності, а й за межу часу.

Проявом не звичайного, а незвичайного у його загрозах глупства є домагання його сповідників розширити для власної вигоди, - ціною відповідних збитків для конкурентів, - розмір й потугу виключно власних домінант саме у сфері територіальній чи віроучительній. Особливо небезпечною стає та агресія проти сусідів, коли нападники керуються навіть не суто власними практичними для себе вигодами панування над чужими ґрунтами та підбитою ними свідомістю ними уярмлених людей і народів, коли агресорами двиготить навіть не сама лиш їх віра у благодійність власної диктатури для її жертв, а – коли веде агресорів їхній напад. Коли агресор розширює ареал свого полювання за здобиччю, - то це атестує його лиш як хижу тварину; аж коли агресор заміряється ще і на перевиховання того, кого він жує і доправляє у стравохід, коли грішника убивають для спасіння, - то це вже за межею клініки.

Бездари доказами своєї величавости мають постріли зі своїх гармат на сторону вигаданих ними ворогів; убивство жертви подають доказом її винуватости. Для асоціальних культур та угруповань встановлення їхньої волі над упокореними народами, їхніми батьківщинами, правами, і мисленням – є для нападників хворобою, а для їхніх жертв цей же напад є злочином. А злочин зобов'язаний тягнути за собою звіт і карну за нього відповідальність. У тому числі має наставати й гуртова відповідальність, яку не допустимо підміняти на конкретну персональну відвічальність за переступ.

Для інтенсифікації впливу на обставини, - як показника моці і свободи діячів зайнятих цим заняттям, - вдаються не лише до доказових знань і вмінь, а ще й до фантазій необґрунтованих, однак таких, які обставинам об'єктивним нав'язуються як необхідність. На цьому шляху поєднання неспівставного означені шахраї вдаються до обману, до силового примусу супроти незгідних із запропонованими інтегральними проектами. Ці пропозиції від тоталітаризму, аби наживатися із контролю над підлеглими, - і є фактами перемоги помилок, хвороб та інших злочинів. Зваби любов'ю, терпимістю, екуменізмом, відсутністю заборон, урізанням трудів, збільшенням достатку і святости – є пастками концтабірного регламенту.

Винахідницькі пропозиції від науковців є переважно позитивними, себто зумовлюються не недоладністю тих дослідницьких програм які розходяться із спостережуваними фактами, як, скоріше, відкриття є зобов'язані здібностям і талантам автора, який чином свого новаторства реалізує свої покликання у їх згоді із природою речей об'єктивних. У сфері ж дисциплін і знань щодо взаємин між людьми, то пропозиції на удосконалення суспільного устрою умотивовуються, як то здається, причинами подолання криз та інших негараздів. Доста розхитатися традиціям, обсістися неконтрольованими невдачами, нестачами та хворобами, дійти до невміння звичними засобами та знаннями розрулити становище на краще, - то тут таки на допомогу не забаряться надходити рецепти і затребування зі сторони саме казок, ілюзій та подібних їм таїн чудесних, що просуваються шахраями. Якщо знання наукові удосконалюються їх агрегацією, - то, складається враження, що соціальні доктрини досягають рівнів їх корисності чи, принаймні, не шкідливості лише на карколомних шляхах усунення геть із доктрин тих змістових вад, які не задовольняють інтереси зацікавлених у них угруповань. Порозумітися із фактом важко, а з людьми - майже неможливо. Відсутність реальних шляхів розв'язання проблем породжує ставку на шляхи ірреальні та казкові, а відсутність результатів практичних зрушень у надіях на самі лиш чудеса з необхідністю родить насильство і диктатуру для втілення казкових обітниць.

Існують, нібито діаметральні, підходи до розрішення виникаючих у спільноті негараздів. Так маємо різючі взірці взаємодопомоги, яка не лише трактується як атрибут людяности, аж обмін навзаєм корисними послугами й становить сутність та механізм організації будь-якої самодостатньої спільноті одностайної. Антропологи доказують явища солідаризму у помочі різним каліками ще за архаїчних часів. Аж, утім. Поряд з епізодами, коли керівник учення накривав своїм тілом гранату невдало кинуту курсантом, мають місце випадки, коли боєць ногою інстинктивно чи із потреб виживання відкидає гранату закинуту противником у окоп так, що той боєприпас відлетівши убік, розриває і нівечить соратників. Подолати кризу можна: або у спосіб братерського поєднання зусиль та ресурсів спільної праці, або - розійшовшись нарізно від тих зобов'язань негодящого союзництва яке лиш обтяжує його співучасників. Загальна думка, впродовж віків та схожих оцінок у різних культурах, схиляється до засудження того егоїзму, який свої приходи ладен будувати на відповідних чужих збитках. Так зона контролю у представленні її совітським комунізмом та нацизмом уможливилася та знайшла масову підтримку саме своїми соціалістичними програмами соціальної помочі трудящим, які потерпають від здирницької наживи капіталістичної плутократії. Одначе означеним отримувачам пайків від партійних бонз за любов до останніх довелося гірко розплатитися: тим, що маси москалів стали трудозобов'язаними на ударних будовах, а на голови поєднаних своїм расовим арійством німців посипалися американські бомби. Тобто братерство й жертводавство на користь своїх ближніх, - особливо тоді як ця любов базується й забезпечується ненавистю до ворогів, - не завжди постає бездоганною моделлю соціуму, бо допускає виключення із подібного ідеалу тотальної гармонії. На разі незгасима мода на забезпечення власних потреб через їх делегування на відкуп патерналізму зі сторони владних збирачів податків – не тільки маси насельників московської метрополії мобілізує на реванш проти збіглих від імперії її ще не колишніх народів, аж соціалізм семимильними кроками йде у наступ вже й на теренах країн кола західної цивілізації. Пак на відміну від концтабірного комунізму московського споживацтва зібраних у зону контролю народів, - то на умовному Заході соціальні програми передбачають не відкритий примус утриманців, як обдаровування їх на карнавал уседозволености, міксування різниць між культурами, на тотальне змішування усього з усім з допущенням у дисциплінарну зону контролю саме чудес і розваг, які додаються до хліба. Суверенітет у володінні масами приватною власністю виробничою, правами, власним глуздом і незалежною точкою зору на події – піддається настирливій критиці, зі сторони тих її організаторів, які вже лібералізм стосовно власних фондів та авуарів, влади і диктату розповсюджують лише на хосен своїх вузьких кланових угруповань.

Нормальними людьми назвемо тут тих, які свої багатства і здобутки заробляють із власної докладеної для цього праці. Однак на цьому відтинку різниці між їхніми ще не реалізованими талантами та, з іншої сторони, можливостями загалу суцїої культури, що їх означені творці беруться змінювати, - то діапазон розходжень є достатньо незначним, не критичним, а ще й корисним. Позитивність внесків і приношень до масиву будування культури не надто перевищує рівень критики творцями передуючих знань й водночас обмежується тим новаторством у розумінні дійсних подій яке задовольняє зростаючий суспільний попит ні ці порівняно більш досконалі знання та вміння. Кроки конструктивного поступу не перевищують розмір істин, себто люфту між знаннями вже відпрацьованими та, з іншої сторони, ще недостатньо перевіреними на їх відповідність дійсному стану речей у сферах науки, політики, мистецтва. Коли творці покладаються виключно на власну працю і творчість прикладену до наявних обставин дійсних, - то їм не доводиться ремствувати за невдачі на цьому шляху, перекладаючи провини на якісь сторонні від себе сили та причинки. На противагу будування добра, обмежене позитивністю власних у цьому зусиль докладених до дійсного стану речей, - можливим є вже безмежне докладання критичних і негативістських претензій до цієї суцїої дісности з тим лише, щоб багатства висмикувати звідти, а не вносити їх туди. Окрім заробітку із своєї працьовитости креативної, то використовується ще й збагачення через бандитське віднімання цих плодів чужої праці, що його оправдовують недоотриманням достатків і гараздів, яких без трудів не буває. У випадках збагачення через злодійство, то претензії до жертв та міри грабіжництва обмежуються лише необмеженістю апетитів цих насильників. На відміну від збагачень на шляхах правди, то перспективи помсти багатіям звинувачених у стражданнях злиднів видаються для останніх просто невечерпними.

Аж супроти подібного поступу на основі усунення зрізничкувань між об'єктивними законами у природі речей та відмінними на них поглядами передуючих поколінь дослідників, себто у випадках приведення у відповідність означених рівнів досягнень у культурі, - існує та широко використовується ще й противний прийом стимуляції досягнень, коли доказові істини беруться приводити у зворотну відповідність вже із більш ніж завищеними бажаннями і мареннями про прибуткові чуда надприродні. Попри те, що подібна максимізація розходжень між казковим та реально можливим не йде на користь останньому. Наслідками подібних прийомів антитвочости, коли за реальність видаються казки забаганок, стає зняття із себе особистих звітів за невдачі з відповідним перекладанням провин вже на вже на предметну реальність, мордування якої стає таким чином виправданим і необхідним за її відмінности від цільових ідеалів казки. Вимоги компенсації за страждання та нещастя представляється кампанією більш прибутковою порівняно із винагородами і прибутками обмеженими тими талантами творців, які є узгодженими з наявною достеменністю обставин. Каліцтва, хвороби, безумства та усілякі аномії заміряються на більшу прибутковість, аніж робота на основі чинних інструкцій з безпеки. Мучеництво, навіть вигадане, є живильною середою, промоутером, активним суб'єктом грабіжництва. Щоб уможливити своє піратство, то його автори беруться одномірний порядок торжества вигаданих ними фікцій накладати на ще не упокорене довкілля з тим, щоб його перетворити його на жертву своїх хижих апетитів. Наробіть нещастя і у відповідь невідворотно отримаєте зону одномірности.

Винагорода за зазнане мучеництво є здатні перевищувати незрівнянно більш ошадливий дохід з приватного у власних інтересах підприємництва. Рабство з примусом невольників до каторжного відробітку уроків, - в умовах коли соціальне утримання цих нахлібників є необхідним, на відміну від сумлінности і віддачі з подібної трудової повинности, - буває і невідворотно стає для рабовласницького господарювання збитковим.

Для наживи з грабунку потрібна війна, у вживанні протиправного насильства якої не обійтися без різниць між дійсним станом речей та надмірними до нього позовами на задоволення страждань доказуваних самими віруваннями у винуватість тих кого грабуватимуть як призвідників страждань означених злидарів. Які числять себе гегемоном.

Тотальна зона контролю над усім йому підлеглим відзначена крайніми прийомами здійснення цього виключного усевладдя. Тому то це силювання поневолених стрічається з опором йому зі сторони нормальних, себто волелюбних людей і народів які не бажають бути жертвою ворожої їм волі. У перелікові причин цього зонівського активізму, що бурхає через край людяности смислі законів, називають: сам феномен будування культури, помилки у процесах пізнання та опанування реальности, надуживання владою та спрощеннями, ставки на чудеса, бажання нажитися на чужих стражданнях, хворобливі маячення, а то й насолоду від садизму. Опредмеченням сверблячки переіначити світоустрій під ті трафарети, пояснень і обгрунтувань яким не можуть дати навіть самі ці соціальні активісти, можуть бути лише усі види руїни усього що противиться означеним утопічним обітницям ошчасливлення усіх та усього. Геть уся реальність, включаючи й самих adeptів переустрою, - стають ворогами підлеглими їх усуненню геть із життя, оскільки визначення та структури останнього не можуть відповідати порожнечі, або ж невпинній мінливості вищих ідеалів чергового містичного віровчення чи сакрального світосприйняття. Доконана зона це конвеєр убивств. А проте. Креативна позитивність нібито самочинного механізму руйнувань, робом якого активісти від чудотворення здійснюють приписи догм сфабрикованої ними казки, - має підпорки. Якими є порожнеча. До якої через убивства та руїну веде саме виродження.

Енергетика концтабірного будування цільової утопії має причини та обумовлення якими є компенсація винагороди за натуральну питому твірну нікчемність вигодотримувачів від концтабірної дисципліни. Тому закликають собі у поміч сили небесні, - бо своїх не мають; дурять ошуканих звабливими обіцянками неймовірного, - бо не володіють правдами; насилують, - бо не можуть здійснювати свої заміри саме у межах права; домагаються підкори під вказівки власного централізаторства, - бо ці вказівки не відповідають і суперечать запитам підкорених; унормований бандитизм легалізує зло, - бо так цим узурпаторам ведеться. Диктатура є імітацією дієвою повноцінності; виступ під прапорами прогресу є затуманенням крокуванню у занепадництво; претензії на володіння вищими смислами є прикриттям не володіння навіть безглуздя. Вектором насолоди від диктатури і нав'язування власних афектів як необхідности для упокорених є ще більше задоволення від власних страждань та готовність свою безвідповідальність перекласти на чинність і ініціативи зверхніх сильніших, а тому винуватих катів.

Вихід поза рамки здорового глузду, моралі та права, порушення доказових законів з відповідним вступом у простір містики та містифікацій, трактованих як визначальні щодо традицій та кодів переданих поколіннями, - тоталітаристи вважають успіхами розширення ними гідностей свободи. Інструментами залучення мас до зонівської дисципліни є як облудні обіцянки задоволення інтимних бажань, так і терор проти неслухняних. Зона це не так надмір ідейних упереджень, як брак вихованости та знань.

Ідеологічні нещастя, викладені у канонах і віроученні чергового проєкту визволення людства від природних його гріхів і фатуму страждань, мають не лише соціальні причини викликані реальними чи спровокованими суспільними кризами, а чи покладанням на неперевірені гіпотези якоїсь універсальної панацеї, - аж відхилення від нормалей має фізіологічні причини у скаліченні тіл самих авторів та лідерів абсолютистських учень, популяризація яких стає хворобою вже масового психозу. Неординарна геніальність, як, головне, божевілля є обумовлені не лише мірою і адекватністю у царині розуму чи глупства, аж відхилення у соціалізації та моральности є закорінені у вавках у мозкові, тілесному нездоров'ї, психічних розладах, у збоченнях суб'єктів. Тиранія стає компенсацією неповноцінности. Модель диявольщини – у конкретиці хтонічних стихій.

Суперечливими плодами щодо постійного удосконалення добробуту та подальшого розширення прав людини стає те, що каліки та психопати, які раніше у силу жорстких умов просто не виживали чи не мали потомства, - тепер в умовах соціальної держави набувають вагомости своїх інтересів аж до нав'язування останніх до загалу. Зона стає вдячною продукцією розквіту подібних виродженців.

Можна як завгодно успішно, з фактами на руках доказувати, що там само як і звинувачення на сторону проклятих ворогів, то й такі ж марення вже про власну величність атаковану ворогами, - є безпідставними фікціями, породженням безпредметних конструкцій; що можливостей порозуміння є більше, а користі від тої співпраці ще більш. Одначе не тільки розрізнення між учасниками життєвих змагань, а й, на загал, наявність протиріч не тільки не є завадою розвитку, аж навпаки, - подолання одних труднощів задля того, щоб вийти на розв'язання і постання подальших проблем і викликів і є розвитком поступальним. Нема казкових сюжетів без супостата, подолання якого і робить фабулу значущою казковою. Так для московських збирачів тому Захід є антиподом сатанинським проти якого вони воюють, бо у інший спосіб самодостатність московську нема на які міцні засади сперти. Завоювання та підкорення ресурсів Заходу є для московців лиш побічною винагородою за цілі самодостатнього московського месіанізму. Потреби миролюбства виглядають таким собі шумовинням тимчасового приглушення на твірних хвилях противенств і колізій між культурами. Ворожість супроти Заходу має містичні чинники, яких годі та без користі шукати у обставинах господарювання спільнот. Призначенням зони самого правильного порядку є руїна, прибирання від жертви зайвого. Зона це цнота негативізму. Різновиди нещастя це не прикрі випадкові хворобливі включення у механізми соціального життя, що їх з користю для останнього можна було б усувати. Хвороби та мутації з порушення кодів окультурення є фактом. Патологічні розлади доводиться долати. Дресура чудовиська, утамування його нуртуючих стихій дикунства, окультурити і опанувати противника – це маршрут і ціль казки щодо здійснення чуда. Без ворогів, які є паливом двиготіння до завершальних смислів історії, зони не станеться. Спиратися надійно можна, хіба що, на зло; заборони не мають винятків, на відміну від дозволів; те, що надійшло зі сторони добродієвства треба сприймати не як сплату за труди, а як несподіваний дарунок божий. Бажання відтяти голову супостатові є більш захоплюючим, ніж поміч тим самим його жертві. Порівнюючи із злом та переступами тоталітарних режимів, то зусилля протистояти їм виглядають більш ефемерним заняттям. Яке, одначе, треба робити.

Оскільки ми як люди, як істоти націлені на покращення свого буття зміною саме його, скоріше висловимося виразно стосовно того що викликає наше незадоволення та викликає відторгнення складнощами посталих проблем, аніж позитивне розв'язання викликів націлюватиме нас як вже дослідників та пошуковців на відкриття ще освоєних законів у природі речей задля цього ж покращення реалій суцього буття, - то мотиви невдоволення останнім превалюють над позитивами знань та вмінь. Зручніше вказати на ворогів наявних, які шкодять, аніж ходити до невідомого, робити не освоєне, досягати незнаного. Ламати зручніше ніж будувати. Натхненням страждальців є перекладання причин і звинувачень за злочини саме на ініціативи та спокутну відповідальність гвалтівників. Переважні зусилля усіх будівничих Нового порядку та нової людини зводяться до знищення усього зайвого для спрощених ідеалів віроучення секти. Передбачається, що щастя настане саме собою без зусиль, як тільки силою вдасться подавити усіх ворогів революційного переустрою. А метою кари контрреволюціонерам, порушникам єдності та іншим ворогам народу є творення для них добра про спасительність якого вороги не здогадуються, а тому їх треба залізною рукою туди у святість притягнути. Душі заблукалих очистяться у вогні аутодафе, або ж злетять до неба у вічній мерзлоті вибухами для них амоналу. Навіть Бог, придуманий на верховне керування усім підлеглим йому на Землі, метою покарання неслухняних має їхнє спасіння. Прощення грішників є професійним призначенням і обов'язком бога чи підрядних богів, які обдаровують жертводавців на блага які останні собі вимишляють. Тут божества подібні до чоловіка, який навіть гвалтуючи партнерку сподівається таким чином доставити їй насолоду. Нещастя - це тактика прокладання маршруту дорожньої карти історії суспільної. Тоталітаризм це рух не у напрямку до успіху, а це зворотний рух проти успішних. Московці стріляють згідно своїх переконань у тому, що чим більше вони повбивають українців, то тим надійнішим буде щастя відновлення ССРСР.

Цінности (8)

Тоталітаризм це спосіб контролю над переміщуваними цінностями. Ходить не про суто моральні вартости чи перегляд узвичаєних наукових гіпотез, а йдеться передовсім за цілком матеріальні, власне цінности, які належать конкретному власнику й на оволодіння якими зазіхає вже інший претендент. Встановлення виключної влади на власність виникає з необхідністю там і тоді, де і коли одне угруповання усіма своїми, навіть екстремальними силами заходиться боронити свою зверхність від конкурентів чи загарбників, які такими ж екстремістськими наполяганнями добиваються перемінити ситуацію елітарности вже на свою виключну користь. Тоталітаризм, - як мобілізація власних сил спрямована проти перерахованих і обрахованих у їх загрозах ресурсів противника, - не лише супроводжує чи характеризує переламні епохи, як ще й спричиняє той перелам кризовий. Тоталітаризм це не лише відповідь на загрози змін влади-власности, - аж повсякчасний, повсюдний, неодмінний, універсальний контроль та облік є ще й причиною його запровадження. Усвідомлювані ідеологічні теоретизування та відповідні віроучення вже окультного штибу не більш як змагаються за першість із неусвідомлюваними апетитами на, здавалося б необтяжливе з причин ефективности бандитизму, заволодіння спокусливою власністю сусіда як жертви чи об'єкта нападу зі сторони цих апетитів на поки ще не підбиті багатства. Ідеологічна ревизія усталених прав власности і статусів, ролей і участі у суспільному виробництві, місця і призначень у розподілі і доступі до суспільних багатств – не лише супроводжує, легітимізує, освячує фактичність володіння конкретними багатствами, але, вже у свою чергу, істеблішмент чинної еліти чи ті, які пориваються замістити собою ці високі посідання, - саме для цього вдаються до вигадування відповідних ідеологій на свій виключний прибиток. Право власности на цінности фізичні чи духовні, на управління ними, на їх створення, на контроль над ними має місце не лише у політичному та господарському житті.

Так необхідність контролю, дисципліни, додержання невідступних правил є умовами ведення усіляких військових операцій. Бо мобілізація ресурсів заради поставленої вузької цілі перемоги, централізоване управління, недопущення відступу від регламентованих обов'язків дає перевагу над навіть чисельно і якісно переважаючими, але дезорганізованими силами противника. Задля посилення цих різниць, то концентрацію власних зусиль на ведення війни доповнюють ще й внесенням братовбивчого роздраю та руйнівних протиріч у табір противника. Без контролю та виконання наказів старшого по чину не обійтися у справах військових, бо на здорову голову, як то ведеться у мирний час, мало хто, навіть із числа зациклених фанатиків, згоджується міняти власне життя на не власні, зі сторони поставлені завдання і цілі. Так необхідність дотримання прецизійних операцій та недопущення аварійних відступів від технології, особливо на роботизованих підприємствах, необхідна у промисловому виробництві товарів. Ієрархічна дисципліна персоналу є затребуваною у таких відповідальних справах якою є лікарська орудка. Централізований контроль є доречним у справах віри та організації сект, бо у інший спосіб неможливо довести переваги начальників над паствою вірних. Готовність іти на жертви чи на узгоджені частки з розподілу здобичі є конструктивним рiштуванням мафіозних угруповань. Різноманітні варіації жосткості контролю є проявом будь-якого управління та установ.

Те, що іменують тоталітаризмом є на ділі зміною імен чи титулів тих осіб, які воюють між собою у круговерті довкола посідань власности, владного над нею контролю, права володіння нею. Ті, які вважають себе обділеними на успішну кар'єру, від імені бідних нападають на звинувачених ними у мирських інтересах багатів, аби перерозподілом встановити справедливість. Реакцією проти навали тих, кого владоможці обзивають варварам і босотою, є централізм і владний контроль на цей раз вже власників влади та грошей. Надмір багатств притягує до себе довкілля тих, які посягають на ще більше.

Вузькоглядною є теза про батьківство зони контролю саме від кризи і нещастя. Так большевицька експропріація є передачею багатств імперії у більш надійні для імперських завдань руки централістів. Так зворотне роздержавлення сталося не від кризи комунізму і дефіциту товарного, а тому, що у мас, особливо у чекістів, з'явилися гроші для приватизації.

Цінности (8)

Людська культура змінюється, а ще й розвивається не лише за допомогою знань про природу речей, як у цьому дійстві не останню участь беруть і самі речі, освоєння закономірностей яких і слугує матеріалом успіхів праці наступних поколінь дослідників. Знання і вміння, накопичення яких і є структурами цивілізованості, мають свою логіку, затребування та наявні можливості. Темпи поступу і його якості варіюються та залежать від рівнів окультурення тих чи інших кіл його творців. Серед помилок і невдач числяться й такі, де заявляють, що попередники схибили усі поспіль, що люди діяли собі на шкоду, відколи їм не пораяли винахід, який знецінює своєю величністю усе достойне бути хіба що нічим.

Тоталітаризм це зона примусу клієнтів на приставання до пропозицій чи цінностей намацаних чи винайдених їх авторами як понадзверхцінні, як обґрунтовані авторитетом Богів та надприродних чуд, як незаперечні й безумовні імперативи для усіх культур аж до кінця їх віків. А тому, коли споживачам нав'язується мало не задарма такий конче необхідний їм і звабний презент з надлишковими від нього вигодами, то пропозиціонери у вправі розраховувати на вдячність від ошасливлених ними. А тому не може бути критичних зауваг та несприйняття продукту абсолютизованого щастя, а ті недоброзичливці які виказують несприйняття, то вони є ворогами, не лише узвичаєні норми життя яких, а саме життя яких є нікчемним у порівнянні із Новим порядком. Необхідністю вигадок, запропонованих як безмежно вартісні й сакральні, стає їх проповідницьке пропагування світові, який завинив вже своїм невіданням про означені дари його спасіння від гріхів невідання ним дарів спасіння від гріхів невідання спасіння. Аргументами правоти обітниць втілення чуда є парадоксальне зациклення у ньому для нього ж. Клієнти просто зобов'язані накидатися на месіанське віровчення у хіті підкоритися волі його рекламних комівожерів, заміщаючи приписами святого канону свої звичаї й побутування. Аж у тому то й небезпеки від необґрунтованих, а чи базованих на химерах, у медичному їх значінні, й полягають, що подібні супраархіекстрацінності уможливаються чи заквашуються як соціальна хвороба саме на маргінесах нормальності, поза корисними для суспільного здоров'я його закономірностями і інтересами. Живильним середовищем для рішень простого розв'язання усіх проблем є кризи, ситуації гниття та безвиході, які зрештою й стають законним плодом уповань на неймовірне, або ж на волю авторитарних зверхників як посередників волі Богів, а чи погоничів історичної необхідності. Надприродні чудеса, як змісти та чинники буцімто осяйних сповідань та спілкувань із Богами, хоча й позиціонуються як такі, порівняно із якими передуюча дійсність є історією помилок, - аж, радше, саме неапробовані на здоровоглуздя утопії і є виключенням із норм та права. Коли за помилки доводиться платити вже кров'ю. Ілюзії з приводу оволодіння такою вигадкою, після якої стають не лише зайвими, а й ворожими усі подальші пізнання, - не в усіх вимірах є лише плодом глупства. Ідеології та фікції заволодіння останніми смислами практично слугують виправдання агресії й пограбуванням народів, які дотримуються чи сповідують відмінні стосовно секти агресорів цінності. Цільовими причинами містифікованих цінностей монументальних є культивування ненависті до тих, кого носії означеного чуда замірилися обібрати, замордувавши перед тим. Ненависть до антиподів святого учення є не похідною від нього, а вихідною до нього конструктивною цінністю. Спершу існує жага заволодіти майном жертв з перетворенням їх на рабів, - а вже задля того й вигадуються для них звинувачення. Бо то лише серед тварин хижацтво є потребою, що не потребує інтелектуальних оправдань, окрім голоду м'ясоїдів.

То лиш науковці прагнуть мінімізувати розходження між фактами та їхніми знаннями про факти. Успіхом цього заняття є істина, якій культура й завдячує своїм опредмеченням. Експериментально не підтверджені гіпотези переглядають критично. Тоді як втілення обітованих надцінностей містичних завжди зобов'язане залишатися лише метою, до якої стриміють без результатів наближення. Абсолютистські ідеї не можуть не бути абсурдистськими, не від світу цього. Чудеса не можуть мати раціональних пояснень саме з цієї причини. Бо у протилежному разі вони не можуть претендувати на герменевтичний арбітраж щодо довільно яких історичних подій.

Цінности (8)

Події і явища описані мовою науки мають однозначні тлумачення тому, що достеменні знання та науково констатовані закони є максимально наближеними до власне подій та явищ; прогрес знань що відповідають природі речей дає можливість вводити в обіг культури нові її спеціалізовані досягнення, - згідно домагань розвою людських можливостей та свобод; а передове дослідництво входить у ще не знане. На відміну від законів наукових, які нам залишається лише використовувати у власних інтересах, то закономірності вже гуманітарного гатунку безпосередньо представляють ті наші людські запити, які безпосередньо не пов'язані із предметними подіями, а то й є просто помилковими відносно подій достатньо відсторонених від логіки культури, бо у речей природних нема ані мозку, ані можливостей прислухатися до наших до них вимог. Наукові твердження є беззаперечними у межах їх застосування допоки не утвердяться ширші наукові розуміння тої ж області дослідництва; також існують застереження проти некомпетентного виростання оціночних суджень поза межами їх доцільности, коли прийнято не сперечатися за смаки. Та не жартівливі проблеми починаються саме від того, що власне людські оцінки подій таки постійно перекорюються й за них чубляться, надаючи здавалося б безпредметним уподобанням ваги довбні. І від того зростає число загиблих у вірі за несмак противний сповідуванням інших стилістів.

Як своєрідна смуга фронту, існує територія культури, де інтереси людей втілюються у спосіб усвідомленого використання ними закономірностей фактичних, себто належних самим речам. Наші потреби як просто живих істот видозмінюються у освоєнні логіки та досягнень культурного процесу. Водночас культура розвивається робом уживання об'єктивних законів саме інструментарієм адекватного усвідомлення людьми власних інтересів. Не обов'язково те, що закортілося, то воно й станеться; й так само те, що відбувається не гарантовано відповідає волінням на нього. Штучне та створене стає реальністю, окультурене набуває природности та натуральности. Те проникнення у об'єктивні істини, у ході якого видозмінюються, замінюються, а то й спростовуються знання минулого як вже відпрацьовані, а то й помилкові, - саме й надає нагоду так спотворювати реальність, що розвиток останньої підпорядковується вже під вимогливі стандарти ціннісні, безпосередньо спрямовані на реалізацію інтересів людських; а, з іншого боку, розвиток тих інтересів, у спосіб надання їм вже доказово об'єктивних та суспільно узгоджених вимірів, йде шляхами відмови від безгрунтовних, орієнтованих на чудеса, безпредметних афектів та волінь властиво суб'єктивістського гатунку, коли ціннісні інтереси стають вже об'єктивною логікою, шляхами, винагородою культурного поступу. Позитивність законів гатунку наукового скоріше чиниться критичним переглядом наукових тверджень дня учорашнього й темпи та ефективність наукового винахідництва лише зростають, тоді як процес відсікання вибриків волонтаризму та суто психічних вказівок речам усе виразніше мав би стабілізувати царину гуманітарного життя. Науковими знанням штурмують достеменні таїни у той час, як істини гуманітарні мали б ставати усе більш доступними, відкритими, зрозумілими. Наукові відкриття шокують так само, як дивувати мали б замахи на спотворення загальних місць ужиткових, перевірених досвідом гуманізму, прийнятних істин оціночних. Для того, щоб бути правдивим у людяности, то, здається, взагалі нічого не треба винаходити, ще й доводиться бути обережним у тому, аби не завдати шкоди взірцям гуманности; тоді як видатні науковці міняють парадигми бачення, а зарплату їм платять за революційність тої новизни, яка підтверджує їхню вдячність попередникам. Усі гуманітарні загальники нібито вже є споконвіку відомими та поспіль чинними у довільно яких спільнотах. Так годить бути: чесним, добрим, справедливим, правдивим, працьовитим, охайним, люблячим ближнього й подібне, а відповідно не треба: помилятися, брехати, злословити, безумствувати, ображати, грабувати, нівечити, накликати лихо та нещастя й подібне; у той же час розвитку наукових знань не знають просто фактичне: про устрій космосу, походження живого й подібне, аж до нескінченности невідомого. Догматизують відношення у Трійці, коли ще не створено гудзика. Винахідництво у сфері інтересів не припиняється. І це слугує ментальними причинами зони.

Цінности (8)

Навіть для культури, яка твориться за подобою та у наслідок людських інтересів, інститути якої функціонують у логіці олюдненого, - відсутні і можливості, і гарантії її слідування збудженням психічним, особливо як останні продукуються психопатами. Для того, аби наші інстинктивні рефлексії та природні потреби були підтримані ще й зі сторони продуктів нашої праці, то наші побажання мають бути звіреними із розумінням процесів у природі речей. Речі стають керованими, коли ми прискіпливо до їхнього голосу прислухаємося. Оскільки події не здогадуються й не можуть знати про наші до них вимоги, то саме ми як люди маємо відкривати та конструювати логіку та закономірності речей та подій. Наукове дослідництво вгризається у достеменність об'єктивного та об'єктивованого, аби використати пізнане задля вигод людського, але і до тих оціночних суджень, на які, здавалося б, уречевлені події реагувати не можуть, мають ставитися не малі вимоги щодо їхньої виваженості у стандартах людяності. Хоча природні, а то й соціальні закономірності є достатньо відстороненими від оціночних щодо них суджень, проте останні є не менше злитими із людяним та занадто людяним й тому неадекватні щодо устрою культури оціночні розважання можуть бути просто таки загрозливими. Зона тотальної тюрми закващується від маніпуляції чудесами, вимогами до подій прислухатися до марень. Не так втішає те, що на події суто людські пристрасті не впливають, як лякає те, що під будь-які химерні змісти можна назбирати чимало adeptів здатних події змінювати. Не те що треба починається навіть не від переплутування законів доказових та, з іншого боку, смаків, а від того плодиться трагедійність, що певні світоглядні уподобання докладаються не до належного місця, не у слухний час, не так як то смакує іншим любителям.

Окрім законів сформульованих науковцями, де мають місце однозначні твердження, існує набір ціннісних орієнтацій, визначення яких є не очевидними для тих, хто оцінює світ іншими уподобаннями та смаками, є наявними царини змістів, відповіді на які заскалюють у безвихідну проблемність, побутують вказівки у слідуваннях яким навіть супротивники ні за яких умов не досягнуть ані беззаперечної поразки, ані безумовного програшу, не кажучи вже про виграш. Існує сфера достатньо абстрактних орієнтирів та вказівок на бездоказові цілі, які залишаючись навіть не усвідомленими чи недостатньо рефлексивними, однак впливають на конкретику наших людських щоденних вчинків. За жодним та будь-яким із постулатів пасовиська аксіологічного не можуть бути виключно закріплені та розподілені характеристики на добро чи помилкове, на злочини, на істинність, на потрібне чи загрозливе, бо у конкретних ситуаціях ціннісна полярність може стрибати та змінюватися. Неприйнятні для одних обставин вказівки можуть бути рятівними для іншого перебігу явищ. У користуваннях змістами ідеологій та теоретизуваннях рівня етики, мистецтва, релігії нема й не може бути переможених назавжди чи на термін тривалий. Дивакуваті оцінки можуть набути доречности, а на здавалося б загальновизнане може напосісти сумнів. Ідеологія це безупинне плавання серед проблем, коли за подоланим зворотом може відкритися новий. Кожен з постулатів ідеології, себто суджень оціночних, не має меж, де їм би було заборонене перебування та чин, - подібно до того, як християнський Дух Божий дихає де завгодно, усюди без стримувань, як йому заманеться на його волю, - й кордоном ідеологічного постулату може вважатися хіба що постулат протилежної за логікою валентности, який так само у своїх інтенціях вривається у компетентність та зону дії протилежного щодо нього твердження оціночного. Не видається можливим вибирати більшість голосів й за те, а чи представляє собою певна ідеологічна настанова альтернативною супроти іншої аксіоми. Серед естетичних, містичних, узвичаєних у поведінці фаворів легше знайти рівні, аніж домінуючі прихильності. Серед ідеологічних постулатів нема довічно хибних чи безстроково істинних. У конструкції ідеологічних вчень та вірувань легше виявити логічно супротивні пари ціннісних орієнтирів чи змістів, аніж вибудувати на них якусь прийнятну для якогось загалу ієрархію, де одні цінности були б важливіші за інші. Важко, а той не можливо вигадати таку нісенітницю, яка не могла б бути святою та визначальною у відповідному ідеологічному вченні.

Цінности (8)

Смаки людей не мають стосунку до світу фізичних явищ і у жадний спосіб не можуть впливати на світ речей, - аж позаяк культура вдосконалюється за лекалами людських потреб, то смаки психічної природи опосередковано, через участь людського суб'єктивізму у праці та дослідництві, таки впливають на події. Ідеологічні настанови позначаються на поведінці людей і якщо такі фанатики вважатимуть себе інструментарієм власних уподобань чи будуть діяти від імені фетишів своєї віри, то останні фактично стають дієвим учасником перипетій історії. Люди мають право, бо здатні переформатовувати природу речей вже за людськими потребами й тим переробляти природне вже на цивілізоване, але самі чаклування з приводу безпосереднього переведення забаганок у необхідність для об'єктивного є не лише безплідними, а ще й є руйнівними для культури навіть тоді, коли любителі чудес винищують не віруючих у чудеса опонентів. Практикою реалізації аксіологічних доктрин може бути лише та агітація за противне спрямована супроти adeptів відмінної віри, яка у своїй переконливості поступається фізичному знищенню іновірців, - проте навіть подібна аргументація не є доказовою для подій що відбуваються поза сірою речовиною мозку. Навіть коли симпатии певної ідеологічної доктрини під її вимоги розбудовують реалії культури чи руйнують противні доктрині історичні реалії, - природа смаків та змістів доктрини залишається поза реаліями, залишається фактом суто психіки. Усі перетрактації у пошуках єдиного годящого світогляду обмежуються виясненням відносин виключно у людському середовищі. А результатами того пошуку, навіть у грі зброєю на струнах людських інстинктів, може бути лише отупіння та культивування обмеженості у можливостях людської відкритості. Добрі світогляди цілком годяться та є просто необхідними для стримування світоглядів недобрих, але ні на що інше вони не здатні.

Ціннісні орієнтації світоглядні або щепляться суспільним оточенням, або ж людина самотужки свідомо чи підсвідомо робить свій вибір, у якому, як то вважають, навіть воля Божа не є вирішальною та відповідальною за чоловіка, замість чоловіка. Або людина обирає долю, або вона його. Користування певним набором уподобань не уникнути нікому так само, як і нейтрального арбітра у тому обранні не знайти. Удаване ігнорування ідеологій не тільки не звільняє від помилок на ниві оціночних розважань, як робить подібного анахорета жертвою вже неусвідомлених ним світоглядів та невідконтрольних йому ангажованостей. Скоріше смак об'єктивізується, аніж станеться зворотне. Проблеми не розв'язуються втечею від них. Цінности як психологічні маяки тоді спотворюють світовідчуття та поведінку, коли не збагачують їх на власне вартісні цінности. Трагедійний вплив на істини наукового штибу справляють не так світоглядні догми, нерідко підсвідомі, як – світогляди неякісні.

Практичні нещастя громадські та людські починаються з використання абстрактних аксіом не за їх призначенням. На суспільство навалюється така собі пропасниця, коли забаганки виставляються якимись диктаторами, а то й насильниками щодо природи речей та перспектив життєвості. Культура двиготиться, коли абстракції надміру людських смаків зачинають втручатися у конкретику не підлеглих психіці тих справ, які мають власну логіку, або ж органічність культури йде врозтіч, коли люди переконують себе, що виконанням конкретних справ вони слідує приписам якихось партійно-ідеологічних імперативів. Лихо стається не лише із вторгнення химерних рефлексій людського вже до конкретики справ, як трагедійним стає вже сам розподіл абстрактних цінностей на табір того що має виконуватися, й на табір того що заперечується. Гіршим від спроб надати психічним афектам вже якоїсь предметної ваги можуть бути домагання розподілу самих ментальних оцінок на беззаперечно правильні та безперечно хибні.

Хоч ідеологічні оцінки виставляють як ціннісні за достатністю їх змістів, проте їхні абстракції залишаються непридатними без додавання до них суб'єкта зацікавленого у використанні цих цінностей з цілями, що виходять за межі власне ідеологічних декларацій. Усі абстрактні сенси аксіологічних конструкцій працюють тоді, як є помноженими на той коефіцієнт культури національної, який і править смисловим призначенням використання означених змістів світоглядного вчення.

Цінности (8)

Грабунок чи заробок власною працею, полювання за чужим чи власна продуктивність, поневолення чи визволення, свобода чи принука, право чи беззаконня, віднімати чи обдаровувати, збирати чи віддавати, споживати чи виробляти, вбирати чи відторгати, згода чи неприйняття, збиткуватись чи упадати, відкритість чи закритість, пізнання чи омани, правда чи лукавство, істина чи помилка, віра чи знання, освіта чи невігластво, казка чи тверезість, раціоналізм чи містика, справжній чи ілюзорний, безвір'я чи вірування, духовне чи матеріальне, сакральне чи профанне, мирський чи божественний, абстрактне чи конкретне, складність чи примітивізація, химери чи фактичне, умовність чи дійсність, утопізм чи достеменність, надумане чи реальне, гра чи серйозне, спокусити чи налякати, доказове чи безпідставне, безглузде чи осмислене, предметне чи уявне, об'єктивність чи упередженість, явне чи сумнівне, дилетантство чи професіоналізм, нездара чи талант, активність чи пасивність, очищення чи забруднення, зло чи добро, уподобання чи ненависть, високе чи низьке, велич чи нищість, циклопічне чи мізерне, моральність чи цинізм, прокляття чи благословення, підхід науковий чи оціночний, справедливість чи несправедливість, виклик чи відгук, створювати чи руйнувати, розвиток чи занепад, позитив чи негатив, креативність чи виродження, прогрес чи деградація, штучне чи натуральне, природне чи окультурене, брутальність чи вихованість, дикунство чи цивілізованість, передовий чи відсталий, смерть чи життя, буття чи ніщо, історичне чи потойбічне, вбивство чи народження, мир чи війна, прихисток чи агресія, експансіонізм чи ізоляціонізм, наступ чи ретирування, кара чи прощення, хвороба чи здоров'я, страждання чи щастя, багатство чи бідність, напад чи оборона, революційність чи традиціоналізм, ревізія чи успадкування, пристосування чи конфлікт, екстремальність чи унормованість, ординарність чи шок, шаленство чи заціпеніння, виняткове чи пересічне, заяложеність чи оригінальність, сектантство чи ортодоксія, рабство чи панування, уярмлений чи вільний, смиренність чи бунт, тамувати чи роз'ятрювати, провокація чи злагода, покора чи повстання, звитяга чи програш, вічність чи терміновість, притьмом чи неквапом, безмежність чи лімітованість, брак чи надмір, вимогливий чи абиякий, корисність чи шкідливість, прибутковість чи розтрата, борг чи позика, порядок чи безлад, прогнозоване чи непередбачуване, імовірне чи незворотне, абсолютне чи відносне, слухність чи недоречність, сміливість чи страх, вагання чи впевненість, відчайдухність чи обережність, розважливість чи безрозсудство, ризик чи розрахунок, відчай чи ентузіазм, сподівання чи розпач, відповідальність чи нехлюйство, турбота чи безпечність, лінь чи працьовитість, необхідність чи випадковість, друзі чи вороги, рідний чи чужий, об'єднувати чи розлучати, універсальність чи унікальність, цілісність чи окремішність, колективізм чи індивідуалізм, елітарність чи масовість, юрба чи особистість, зрівнялівка чи персоналізм, самостійність чи залежність, ініціативний чи підлеглий, керівний чи виконавський, рокованість чи вдача, жертвовність чи хижацтво, ритуалізм чи прагматизм, звинувачення чи виправдання, втаємничення чи транспарентність, інтимний чи привселюдний, критика чи догматизація, блюзнірство чи пістет, винахідництво чи назадництво, сучасність чи ретроградство, модернізм чи фундаменталізм, дозволи чи заборони, безпорадність чи затятість, цілеспрямованість чи спантеличення, протиріччя чи відповідність, адекватність чи нееквівалентність, органічність чи еклектика, злагода чи непримиренність, суперечність чи узгодженість, баламутство чи покірливість, антагонізм чи синергія, регламент чи стихія, сваволя чи дисципліна, лібералізм чи регуляторність, централізм чи автономність, інтегральне чи атомарне, згуртування чи відокремлення, диктат чи демократія, план чи ринок, монополія чи плюралізм, контрольоване чи хаотичне, патерналізм чи самоправність, запроданство чи самочинність, фанаберія чи нікчемність, садизм чи мазохізм, чоловіче чи жіноче, егоїзм чи альтруїзм, нажива чи самовідданість, байдужість чи зацікавлення, розпука чи натхнення, гроші чи бартер, - ці, інші чи невідомо які акценти у діапазоні їх алогічності можуть правити гоїним фундаментом зведення на суб'єктивних оцінках цюпи для тих мас, які розподіляють відмінні цінности. Утім для зруйнування тюрми усі інакші та означені оцінки також можуть бути використані.

Цінности (8)

Як живі істоти люди у своєму поведженні тяжіють до вигод та стороняться страждань, а у своєму бутті у культурі кожен прагне відзначень та уникає помилок, - й у подібному діапазоні життя та творчості розвиваються цілі спільноти. Проте хижий характер виживання тоталітарних спільнот не лише відрізняє їх від спільнот поміркованих, але й робить тоталітарні спільноти покотом подібними. Так зазирання неситим оком на багатства сусідського обійстя передбачає з необхідністю звинувачення сусідів у чому завгодно, аби ті закиди слугували виправданням нападу на сусідів. Розробляються аргументації та вчення покликані виставити жертву нападу ворогом гідним покарання. Відповідно з тих самих причин зажерливості у споживанні благ не вироблених власною працею нападник наряджає себе шатами святости, месіанських покликань, обов'язками просвітництва нездалих сусідів, цілями відновлення буцімто понівеченої справедливості та здійсненням ідеалів устрою довершеного щастя, аби агресія виглядала як історична необхідність. Ситуація суцільних порядків, коли потенційна жертва нападу як господар володіє продуктами власної праці, оголошується нетерпимою та наростанням тої загальносвітової кризи, яка може бути розв'язана лише реалізацією апетитів загарбника як ідеалу історії з відповідним настанням остаточного процвітання усіх та усього. Агресор залякує усіх надуманими острахами та проблемами, відповідно виставляючи умови та завдання встановлення свого усевладдя вже за порятунок людства. Напад на чуже своїми спонуканими має заощадження на тих власних ресурсах життя та творчості, яких просто бракує на змагання на рівних із продуктивністю життєдіяльності сусідів. Апетити на посідання місць еліти заквашуються у темних пивницях андеграунду, на маргінесах доказових запитів прогресу, у середовищі упослідженого босяцтва. Наступ на лідерів а чи у своєму середовищі, а чи на лідерство середовища сусідів зазвичай здійснюється під знаменами захисту знедолених мас. Попри те, що апетити на тотальне заволодіння усім, включаючи туди й смислоутворюючі закони історії, генеруються як змова, як виключення із прийняттого. Чинником порушення того стану речей, у якому кожна спільнота є правовим посідачем своїх історичних здобутків культурних, є не звичайна необізнаність із життєдайними закономірностями суспільного устрою, як є свідомим переступленням останніх, а то й являє собою межуючі із невіглаством психічні неврози прозиціонерів від загарбництва. І коли ідеологи агресії та автори чергового ошчасливлення людства свої креативні відкриття подають за чисто духовну акцію, - лише на підсвідомому рівні відчуваючи свою відповідальність за аудіювання ними мисливських інтенцій рідної їм національної культури, - то прагматики від експансіонізму не можуть не звітувати собі у утилітарних цілях своєї тотальної й тоталітарної організації. Коли ж ідеологічна доктрина відхрещується навзаєм від представлення нею своєї конкретної історичної спільноти, - то тим гірше для обох, позаяк за узгодженим набором доктринальних мітів закаптурюються інтереси певної держави чи прикметного своїми традиціями етносу імперіалістичного. Девіантна поведінка паразитування на чужих гараздах не може вдовольнитися лише затуманенням згоди об'єктів агресії бути згідною на те жертвою, аж устійнення грабунку не може обійтися без примусу та терору залякуванням підбитих задля визиску. Усі тоталітарні рухи є мілітаристськими та замішаними на войовничості, без силових прийомів якої зона безоплатної праці уярмлених не може не лише функціонувати, а й виникнути. До того ж першою, а то й основною жертвою дисциплінарних розпорядків зони неволі стають саме її організатори. Переможність агресії з необхідністю передбачає таку концентрацію її зусиль та підпорядкування усіх меті упокорення усіх, що не дозволяє жадної реакції на виклики свободи як такі, що відволікають від стану осадженої ворогами фортеці. Фізична принука доповнюється спотворенням не лише раціоналізму, а й навіть тями зеків та рабського контингенту камер у спосіб виставлення постулатів агресії за вид вірування не підвладного критиці та будь-якому його спростуванню. Загальною особливістю тих абсолютистських вчень, які претендують на свою виключність, стає їхня нетерпимість до усього окрім себе. Аксіоми вчення догматизуються прийомами боротьби з еретичними трактуванням, з виробленням тої соборної правовірності, яка не може не адаптувати здобутки прогресу.

Цінности (8)

Далі, професійні агресори мають глобальні апетити й, наворот, світові імперії націлені на постійність прибутковості трофеїв порівняно із витратами на дисциплінованість у своїх рядах, - оскільки ж навіть переможний бандитизм не може не дійти до вичерпання, не кажучи вже про неможливість вивертання наслідів напрямних продуктивності прогресу та неприйнятність довготривалого беззаконня, то організатори довготривалого визиску не просто тупо обдирають свої жертви, як заохочують їх до вступу у лавину бандитизму робом тих здобичницьких прибутків, які мають ще бути здертими з нових шарів жертв агресії. Тоталітарні устрої й не виникли, коли б вони обмежувалися обдаруванням своїх вірних лише ідеологічними упередженнями та культовими обмеженнями; тоталітарні устрої не втримались би, коли їх ресурси вичерпувалися б жертвовною дисциплінарністю сповідників у покорі клірові вчення, без винагородження адептів ще виразнішим примусом довілля іновірців задля панування над світом останніх; тоталітарні устрої не функціонували б без жорсткого регламенту підпорядкування мас у їхній беззавітній відданості тим догматам віри й передусім очільникам, безумовне начальництво яких забезпечує перманентність збиральницького тиску на ще не упокорені ресурси світу поза компетенцією віровчення. Нуртуюче мовчання каторжників у гаруванні на наїзників в умовах спорадичного терору скорше накопичує небезпеки повстанського вибуху задля рекреації свобод, тоді як позитивними для зони її потенціалами є служіння їй тих підбитих до зони жертв, які запродали власну свободу заради поневолення тих жертв, які знаходяться у ще більш підбитих станах визиску. Зона продовжує дихати не від розширення життя, а від самовбивчого перетирання на порох невдах впольованих у перипетіях ловецтва. Попри непередбачуваний та ринковий порядок попадання на зуби агресора, зголодніння хижаків залишається незмінним та передбачає незворотність експансії. Системні здобичники віддають перевагу культивуванню корму у закритих вольєрах. Тоталітаристи провокують шарварок, потрясають суспільні інститути та підвалини смислів не допускаючи вже щодо себе й дешиці не контрольованого. Просвічують усіх задля безпеки й задля того ж агресори самі ховаються у таїні. Здоров'я зони зобов'язує до віднімання існувань у всього ініціативного. Зона будується спрощенням усього конструктивного, являє монополію однозначності, стриміє до умертвіння усякого щодо себе спротиву яким є усякий прояв життя. Тюрма тяжіє до централізму, де не чути нічого приватного. Режими тоталітаризму зазвичай представлені культурами не виробляючими, а споживацькими, які паразитарно харчуються коштом перетворення братів по людяності вже на чужинців. Творчі культури атакують безвіст та переробляють таїні вже на відкриття, тоді як пасивні спільноти живляться сусідами, переробляючи здобутки останніх вже на ніщо. Збиткування над ближніми передбачає серед здобичників нечулість моралі, яка заскалює у ту злочинність, яка виставляється буцімто боргом відповідального сумління означених агресорів. Спотворення відкритості дійсним проблемам реальності своїми умовами має ірраціоналізм та пряму антинауковість імперативів вчення базованого на містифікаціях та симуляціях. Логікою усяких різновидів тоталітаризму стає не осягнення істин розвою, а ритуал за безпідставними поза парадоксальністю його цінностей правилами нав'язаної людям гри у умовності без наслідків поза грою у фетиші. Утім навіть фанатичні світогляди не лише втримуються у історичному часі, а й вдосконалюються з часом всотування та запозичень внесків сусідів у загали загальнолюдського прогресу. І то не є важливим, а які ж змісти виповнюють устрій полювання на сусідів, звинувачених у належності не таким як агресорам треба представленням у етнічності, освіченості, традиціях, віруваннях, класовості, статусності, капіталах, мові, усіх інших сповідуваннях містичного чи матеріалістичного гатунку. Й в умовах життя людей у культурі на загальне не є істотним, а чи ідеологічні химери спонукатимуть до спотворення володінь специфічними спільнотами своїми правами та звичаями, а чи змагання культур отримують вислід та представлення власне у особливостях якоїсь ціннісної ієрархії. Обзивання безумством специфіки одних культур і народів припустиме лише із оціночних кваліфікацій відмінних культур за нормативні.

Цінности (8)

Марковані одним терміном популярні ідеології тому й є загальноужитковими, що являють собою конструкцію узгоджену не лише у своїх змістових складових, - так що й одну тезу не можна ані висмикнути звідти, ані додати туди зайве без того щоб не спотворити експансіоністську доктрину на загал, - аж ці системні містифікації є передовсім щільно припасованими до презентованих ними інтересів тих конкретних історичних спільнот, які ідеологіями та сформульованими системами цінностей обслуговуються. Навіть соборна правовірність виважена у протистояннях до еретичних крайнощів не додає життєвості вченню й залишає ідеологію у піднебессі абстрактних трактувань допоки цінности не заплідняться на ґрунті певної історичної спільноти, допоки ідеологічна конструкція не дасть життєдайні плоди у тілі певного народу, допоки набір догматичних вірувань не буде адаптованим конкретним суб'єктом, який зрідниться із цінностями як із квінтесенцією власної ідентичности. Запорукою успіху розширення ідеології на народи та культури ще донедавна з нею незнайомі є не сама по собі переконливість змістів та обіцянок ідеології, як її відповідність запитам народу що дозрів до прийняття вірування. Скорше народи вбирають вірування, аніж навпаки. Об'єктивні обставини та запити розвитку історичних спільнот є матрицею вчень заснованих на тих доктринальних цінностях, які лише артикулюють запити історичних спільнот. Просторікувати за самі лиш змісти цінностей з позицій відмінних від них цінностей, – це залишатися у сфері розмов, це – відволікатися від того суб'єкта, чий голос у обранні цінностей є вирішальним. Поза критикою чи апологією ідеологічних систем існують народи, держави, культури, які сповідують самих себе чи усвідомлюють зміни свого життя під видом чи то у одязі тих обраних ними ідеологій, які обирають свій народ, державу, культуру. Існує вагома об'єктивність ментальних потреб мас, природу яких персоналізований ідеолог може лише вгадати у своїх пропозиціях. Ідеолог лише захоплює та вибирає ідейні мотиви, які можуть захопити та зібрати до купи його народ. Розмови про родовід та причини ідеологій залишаються теоретизуваннями, коли ігнорувати історію народних мас які пристали на ідеологію та стали носієм ідеології. Так обмеженим та скаліченим залишається ексклюзивно ідеологічний аналіз хрестових походів допоки не розібратися з експансією тих верств та держав, меркантильні інтереси яких санкціонувалися оцерковленням; не багато знань у розмовах про уму, халіфат, моджахедів без вказівок на виконавців та ширші від їхньої віри інтереси; розмови про комунізм у розмовах про тих, які розмовляли за нього, ладні заплутати, коли не розбиратися у традиціях імперських культур презентованих цією тоталітарною вірою; ні до чого й рецепти демократії без розуміння вигод її прихильників. Химери не ризикають наодинці, вони йдуть зграєю, у яку збиваються не лише логікою узгодження у союзі нападу на інші цінности, як, головне, ідеологічні доктрини з'єднані із інтересами імперій націлених на полювання на сусідів. Ідеологічні пригоди мають свою логіку далеко не випадкову. Купчення та тусовки, синергія та перипетії протиріч ідеологічних постулатів до стану органічного вчення стає рухом прогнозованим. Певні цінности притягують до себе подібні ж та відштовхують непритаманне. Що у царині ідеологічних необхідностей й ріднить поспіль усі тоталітарні вчення, роблячи їх не лише подібними, а просто таки близнюками створеними за одними лекалами, - попри те, що у царині вже свого представлення відмінними історичними спільнотами абсолютистські ідеології є непримиренними.

Територіальні загарбання сусідів імперія здійснює спершу у сфері духу, коли її ідеологи вибирають звідусіль ідеї та ті цінности, які обґрунтовуватимуть напад, спокушатимуть подільників доказами правомірности агресії, розмиватимуть спротив жертв. Проте й цей абстрактний імперіалізм своїми зліпленими до купи складниками має цінности, які відповідають традиціям налаштованого на чергове полювання конкретної історичної спільноти, а ідеї на захист прав запланованої до поїдання здобичі просто відсепаровуються геть. Ціннісні відкриття перспектив бачення смислів та завершень історії робляться за лекалами апетитів здатних на напад цілком реальних імперій. Наростання голоду хижака надає його кидкові на жертву вже виду святого чуда.

Цінности (8)

Заміна одних цінностей на інші здатна фактично перемістити статки, життя учасників, розуміння подій, але – не здатна поставити одні цінности понад іншими. Змагання між цінностями скоріше за усе нагадує змагання спортивні, коли власне гонор переможця чи поразка суперника не мають жодного корисного стосунку до зазнаних суперниками у тих перегонах витрат. Навіть фізична загибель не слугує доказом цінностей буцімто захищених подібним чином.

Оскільки ідеологічні забобони є нетерпимими стосовно невиключеної до їхніх змістів критики чи апологетичних доказів, - бо наявність подібних контекстів з позицій більш розлогих узагальнень накладає на ідеологію парадоксальні обмеження й не дозволяє їй претензіям бути невичерпними, - то нормальним для ідеологій станом є невинна наступальна війна проти ще не включених у число пастви, себто проти оголошеного ворожим світу поза кордонами віри. Безглуздість забобонів ціннісних, які не можна ані довести, ані спростувати посиланнями на такі ж забобони вже іншої, а то й протилежної валентности, залишаючись на одному й тому ж рівні ідеологічному, - саме й викликає жертви, коли неопредмечені та неймовірні до їхнього втілення безумства беруться спростовувати чи захищати у спосіб відібрання фізичного здоров'я у супротивників. За ідеологічні чудеса можна навіть себе обікрати на життя чи винагородити на смерть вже опонента, однак утилітарна та практична корисність подібної акції не переросте її вимірів етико-релігійних, як якогось собі лицарства й не більше.

Для регуляції порозумінь межі людьми цілком достатніми є розподіли на добро чи зло; царину віровизнань вдовольняють маркування подій на завищено святі чи на мирські низинні; мистецькі ідеали включені у діапазон краси чи поганючої безвартісности, коли відволіктися від техніки виконання мистецьких творів; так само любов до мудрості задовольняється точками відліку посередині між полюсами розумного чи безглузлого, - але вже для відносин та законів у конкретних спеціалізованих розвинутих сферах людської діяльності підміна наукових знань на вищеописані оціночні судження не може не бути не лише недоцільністю чи безрезультатністю, а ще й прямою неадекватністю. Зрозуміло, що, кажімо, для виробництва лікарських препаратів нема чого на здорову голову вдаватися до цілей, інструментарію, інфраструктури галузі літакобудування. Ціннісні мірки, як є до того хіть, можна накладати на що завгодно, - коли залишатися у ціннісних вимірах, а не видавати їх за логіку та закони функціонування конкретних подій та явищ. Наприклад, етична міра та вибір можуть корегувати поведінку та участь ученого у виробництві ядерної зброї, але – не підміняти відповідні технології; так помилковими й руйнівними є заняття з нападницького витіснення ідеологією вже норм, доказових запитів, організації соціального життя; а способи та міру підприємницького профіту треба прораховувати та обумовлювати повнотою знань про закони функціонування економіки, - а не віддавати це на конто оціночних суджень любителів експропріації; так само не надто розумними у перспективах є сподівання про настання громадянської злагоди від того, що буде улаштована різанина на горло для призначеної на жертвоприношення соціальної чи расової групи на сатанинський рахунок якої бузувірам кортить списати претензії на не такий як належить поступ; або вважати, що світоустрій не лише описується, а й реально підлягає моделі якоїсь ієрархічної будови розподілу владних повноважень, – то це є не лише видом недостатніх знань чи обмеженої освітньої інформованости, а може ще й оцінюватися за психічну ваду забобонно переконаних у подібній картині, хоча для релігійної картини світу подібна світоглядна модель є задовільною, - коли віруючі у чудесам беруться впливати на події саме робом запобігання перед анімованою чи безособовою силою Божою як із останнім та достатнім законом життя та існування, аби та сила за вдячну ціну жертв богослужіння задовольняла молитовні до неї звертання.

Цінности набувають ваги в залежності не від їхніх абстрактних змістів, а від їхнього використання а чи хворими на голову бандитами, а чи людьми здоровими; цінности потребують пов'язання із традиціями культури спільнот, які сповідують ті цінности.

Непереможною причиною постійного відродження у суспільній історії масштабних облуд та будованих на них концтаборів є той характер гуманітарних знань за яким не лише малопомітними та нікчемними є винаходи та пропозиції стосовно власне устрою людських відносин, але й вражаючими у змінах бувають пропозиції розпочати суспільну історію вже з чистого аркушу. Небезпеки великих тюремних зон є перманентними й спорадичними, бо ті зони стоять на фундаменті цінностей, а не предметних фактів поступу. Які б крутістьські вигадки не розповідали автори ідеологій про належність ідеологій до пізнань наукових, - аж усі ідеології не мають стосунку до логіки науки, імітують соціальну обґрунтованість й тому вони є й бувають кривавими та антилюдськими у застосуваннях. На теревені про світ людяного не видають патентів, і попри те, що існують школи, концепти, напрямки, однак усі гуманітарії усіх часів є однодумцями, є епігонами, ведуть мову за одне й те ж саме, поступ у смислах та розважаннях стосовно людської долі та призначень людини залишається майже на одному й тому ж місці розмов ні про що, - що однак не заважає ідеологам оголошувати знання, винаходи, досягнення своїх попередників за види безумства змішаного із помилками, - з наслідками відкидання досвіду поколінь та затіванням нових спроб ощасливити людство вже у нових концтабірних архіпелагах. Інформація про духовний світ людини, що її передають знаками та символами тому і є нескінченно безмежною, бо вона є безпредметною й домовитися з-поміж собою гуманітаріям у неможливому не є ймовірним; серед маніпуляторів із цінностями нема неправих тому, що там же немає правих, бо помацати й верифікувати смисли духових абстракцій не видається за можливе; змісти усіх гуманітарних знань парадоксально є наповненням усіх гуманітарних знань, а руїни усякої людяности перебувають там же незмінно. Для любителів чудес та тих, хто успішно дістався до кінця історії нема проблем, бо їхні остаточні відповіді на розв'язання усіх проблем не можуть не перебувати у нездоланному для них полі проблемности, а то й відвертої химерности. На відміну від знань та конструкцій наукових, де має місце не лише критика, а й докорінна зміна парадигми бачення, де має місце доповнення тих винаходів попередників, які є доцільні лиш у певному діапазоні, і як наслідок – має місце постійний поступ. Наукові досягнення можна розламати, забрати від них життя, але неможливо із життя забрати наукові факти, - на відміну від знову й вкотре ревізованих цінностей, які не є фактами.

Винаходи підтверджені та втілені у речах, а не у розмовах про духовне, залишаються сходишками прогресу навіть тоді, коли на основі цих винаходів чи описах дійсного стану речей відкриваються нові бачення чи прогресивні винаходи робляться на докорінно нових принципах, по відношенню до яких відпрацьовані картини світу чи технічні досягнення минулого стають окремим випадком інновацій та нових гіпотез. У технологіях і примітивізм минулого корисний і доцільний. Але там, де маємо справу із духовного гатунку цінностями, винахідництво скорше за все виляється у домагання бути оригінальними, - а оригінальність та імітація зміни парадигми у сферах гуманітарних легше за усе дається у напрямкові до виродження та експериментувань із деградацією. Так, коли після античних скульптур чи полотен Відродження створюють чорний квадрат чи під бій барабанів вигукують на сленгові матюки, розповідаючи про досягнення таким чином нових концептуальних підходів до чергових розмов про розмови, - тоді закрадається підозра, що прогрес не працює сам собою на себе й не захистить себе від нашої відповідности йому людяністю, - навіть у сфері науковій, коли поступову заміну стріли вже на ядерну бомбу іменують поступом.

Спалахи тоталітаризму, як відповідь на згасання стандартів людяности, мають не ставити під сумнів прояв людяности та сумнівні у її трактування у чергових ідеологіях тотального порятунку від ворогів, як присікання до цінностей гуманітарних має підвищувати вимогливість до них же, або ж, хоча б, добре було б не опускатися нижче від того, що вже у традиціях гуманізму було добрим. Подібно до того, як окремий народжений для цього світу чоловік наново береться для себе освоювати світові досягнення, то ані йому, ані навіть цілому народові нема гарантій на успіх. Видається, що примітивізм своїм торжеством нікому окрім себе не завдячує. Шукати причину виродження поза ним, це віддалятися від причини.

Огляд картини здобутків цивілізації змушує вказувати на людину як на автора гараздів культурного прогресу досягнутого нашою людською працьовитістю та винахідливістю у відкритті закономірностей функціонування матеріалу еволюції та його доцільному використанні, але ж і іменоване нещастям є не даром від природної еволюції, а має того самого деміурга, коли одні люди інших громадян морочать, силують, винищують новітніми знаряддями вбивств, наживаючись на стражданнях. А причинами надмірів дегуманізації та хижого ставлення до спадку еволюції є не сама стихія історії людських взаємовідносин, як логіка неприйнятної є ще й керованою тими цілями зажерливих угруповань, виправданням для яких слугують маніпуляції з ціннісними орієнтирами. Нещастя починаються тоді, як норми доброчинства, покликані регулювати власне людські стосунки, беруться застосовувати у сферах які функціонують за власними законами, поза власне мораллю. Кажімо у випадку, коли загострений за законами фізики ніж спрямовують на ближнього, якого обізвали ворогом вже за видозмінами моральних стандартів. Лихо спричинює той надмір ціннісних свавільств, який своїм проявом робить практику агресії та беззаконня. Горе йде не від цінностей, а від неналежного її використання, не там де треба. Тоді, коли трупи від помилок беруться окропляти і оживляти кривотлумаченням достойного.

Так імператив любови, як ноу-хау християнського набожества віднесеного до авторитету Божого та надмірного для людського авторства, є тою варіацією відкритості до об'єктивного, у її моралізаторському трактуванні, на яку пасивно покладаються сподівання на отримання вдячності за означений безмір зичності до сторони оточення, доведений до виправдання власного страждання заради опонуючої сторони; а от вже атеїстичного гатунку цінности сповідування ненависті до класу буржуазних експлуататорів, як технологія комуністичного інтернаціоналу виключно для обраного для щастя угруповання промислових пролетарів, направлені на те, щоб вже фактичні цінности майна та влади від буржуазії відбирати активно. Утім усякі міри на замішування співвідношень між душевним добром та платонічним злом залишаються не лише невідповідністю, а й прямою помилкою від подібного втручання, кажімо, у області фінансів, генетики, космології й подібне, які розвиваються за власною логікою. Те, що людина є учасником усіх процесів пізнання та перетворень на основі знань, не дає права із гуманітарними оцінками руйнівно втручатися у закони у природі речей. Громадські трагедії мають місце не від самих надмірів розширення повноважень моралі, а від спотворень випробуваних на людяність моральних взірців.

Ментальні, себто людські причини створення зон антилюдяности, полягають саме у антилюдяности настанов за якими подібні зони створюються. Позірна тавтологія зони тоталітарности та зони антилюдяности мала б вказувати на бажаність гуманізму як на запобіжник супроти морочення людей облудами, іншими чудесами з приводу неймовірного. Неповага до ближнього, бажання розжитися на його стражданнях і є причинами бандитизму та такої його досконалої форми як одержавлений концтабір. Коли бандити просто собі грабують та прагнуть уникнути відповідальности в умовах діючого права, то тоталітаризм є бандитизмом, який від громадян краде: правозаконність та свободи, майно та капітали, життя та гідність, розум та знання, тоталітаристи руйнують усі установи та громадянські відносини, замість яких колишнім громадянам підсовують утопії та покору тиранії й диктату.

Серед цінностей для людей важливих не останнє місце посідає людяність; чим далі усі інші ідеали віддаляються від гуманізму, то тим більше вони хибують; людяність є верифікатором та арбітром на достовірність усіх винаходів. Утім, не підлягає особливим запереченням те, що ставка на кількісно масову опінію стає лише множенням забобонів, що апеляція до пригноблених мас, навіть інструментарієм демократії, є матрикулом кваліфікованости тих аферистів, які рвуться у диктатори, що згода між заробітками винахідників та задоволенням загалу споживачів запропонованого товару залишатиметься постійною проблемою прогресу. Руїна масованих традицій може бути виправданням для інновацій лиш тоді як останні працюють на користь ще ширшого загалу нащадків. Вадою комуністичного прокляття на збагачення є протиставлення утопії людській породі.

Цінности (8)

Зведення усіх потрібних суспільству законів та знань вже до маніпуляції із примітивними ціннісними підходами, до гри із переконаннями у віровченнях, до впливів терором чи осяянням на психічне здоров'я пацієнтів - дозволяє реальні закони спотворювати, обшархувувати, а то й ліквідувати. Світоглядні орієнтири дійсно постають загальними смислами порівняно із спеціалізованими знаннями, проте й синкретична розмитість означених ціннісних установок має ті кордони доцільності їх використань, поза якими цінности стають руйнівною силою відносно вже усякої осмислености. Цінности, обрані виключним ключем до подій, ваблять своїх прихильників тим, що у обраній парадигмі цінности не можуть бути ані доведені посиленням хоч на ще щось, ані спростовані якимись сторонніми аргументами. Так професійним дилетантам та любителям власних марновіств для критики супротивника достатньо більш-менш адекватно вказати на змісти цінностей супротивника, а ненависникам чужої віри для підтвердження переваг віри власної доста перерахувати догмати власні. І справа - зроблена. Зло входить у світ коли вірою підміняють знання спеціалістів.

У суспільствах нормальних прагнуть прогресу та процвітання через зростання гараздів, збагачень, здоров'я, достатку, знань, вмінь, організованости, прав, свобод, щастя, - тоді як бізнес кримінальників будується на протилежних цінностях занепаду, виродження, злидарювань, банкрутств, фікцій, помилок, безладу, насилля, примітивізму, трагедійности, на тлі яких бандити з їхніми замашками виглядають мало не світочами. Банкрутство є сприятливими обставинами для того, щоб безболісно й задешево присвоїти чуже, проте наслідками приватизації бандитами усього добра також є банкрутство, бо ненормальність навіть на легальних посадах влади залишається ненормальністю.

Існування забезпечених еволюцією і конститутованих історією прогресу таких явищ як певна етнічна спільнота, як постала її мова, ментальна система її традиційних цінностей – є фактом що може підлягати хіба що вдосконаленням, але не докорінній ревізії й починання якоїсь вигаданої специфічности якогось неймовірного соціуму вже із чистого листа кладовищенського перегнутою жертвоприношень культури попередньої. Тож усякі заміри ідеологічного переосмислення тих надбань культури, які просто не можуть підлягати певним примітивним смислам, - неодмінно викликають інструментарій військового насильства, терористичного задурювання масової психології, розорення соціального устрою та власне руїни. Проте подібні викликання духів апокаліпсису та улаштування задля того зони тотального концтабору не матимуть, окрім власне практики руїни, жадних наслідків. Бо замах на ірраціональне, себто на факти, є заняттям небезпечним навіть для ініціаторів історичних переворотів, не кажучи вже за трагедії жертв обману.

Спроби вивести гібрид від схрещування та перемішування моральних цінностей та, з іншої сторони, наукових фактів є заняттям небезпечним для усіх його учасників. Ідеологія, як світоглядний маяк, має відношення не до не апробованої гіпотези, а до відвертої казки і казкарів, які без зусиль хочуть набути подобу поважности. Красне письменство з його романтичним натхненням надто дорого обходиться тим, хто у нього увірував як у план дій. Суспільство оздоровлюватиметься тоді, як перейматиметься не культивацією мітів через їх агітаційну пропаганду, а очищатиметься від уживання казок поза межами їх доцільности. Ідеології варті того, щоб їх не відкривали, а закривали на шляхах суспільного протверезіння. Рух до чудес є відлученням від фактів. Прогрес це дискредитація навіювань. Серед казок ще можна знайти менш правдиві, але - не буває більш правдивих. Відкриття можуть дивувати, але втілення дива не може не бути закриттям розуму розумників. Варто присипати та виполювати неймовірне поза компетенцією власне марень, стосовно яких відгороджуються.

Варто не лише покладатися на контексти законів політичного життя, як ще й чуйно прислуховуватися до симптоматики тих ціннісних орієнтацій політика, якими згодом він вже у повноті хвороби атакуватиме усякий раціоналізм, логіку, вигоди та інтереси суспільного життя. Ігнорування ідеологічних забобонів, навіть власних, надто дорого обходиться тим хто продовжує жити серед людей.

Цінности (8)

У відриві від рівнів суспільної культури, від морально-правових традицій, від якостей людяности і гуманности у співпраці громадян, - то не лише хибним, а ще й злочинним є оцінювання свободи як суспільної норми, а насилля як виключного її порушення. Бо то лише у вільних спільнотах, де общинники змагаються між собою у тому, що має стосунок до продукування добра і добродійств, то останні лише множаться від ініціатив цього членства простору свободи; але і у згодах відкритих інклюзивности добрих справ це стає можливим і забезпеченим лише через дієвий механізм правового покарання злочинців які намагаються нажитися ціною завдання загалові збитків. Свобода є відповідальністю за право творити добро. Неухильність карної відвічальности за переступ і є не лише вимогою, а ще й гарантією власне права. Умовами і спонсоруванням свободи для добрих насельників є той баланс у організації порозумінь, де створені усілякі завади для недобрих насильників.

Особливостями ж московської держави, скроєної на копил монгольського випасу народів як череди, є те, що за усіх часів можновладці безнастанно представлялися й були тою потугою, відносно якої підбиті нею маси і окуповані народи слугували джерелом визиску для означених одержавлених бандитів та апарату їхніх клеветів на владних посадах. Не установи держави слугували людям як породжені потребами та інтересами загалу, аж навпаки, насельники зони контролю служили одночасно і конвоїрами, і витратним матеріалом бійців, і посадовцями нагляду з підбиття нових контингентів жертв режиму. Відповідно уся невольницька маса завойованих людей і народів, проти яких князі, царі, імператори, партійні секретарі, президенти ходили окупаційними походами збиральницькими на упокорення, - реагувала, у відповідь на роздану невольницьку пайку і обрусіння, реагувала або саботажем і лінню у виконанні накладених на масу уроків, або змагалася із режимом на тих самих стежках чи прийомах хитрувань і грабунку, якими імперський апарат добивався свого паразитування на масі зеків і упокорених народів. І на цих стежках відгуку грабунком на затребування і апетити бути пограбованим, то маса московських підданців не обов'язково була стороною що заздалегідь і завше програє та поступається у ініціативах злочинности. На відміну від країн де панують підприємницькі свободи та правова демократія, то на Московщині співробітництво з владою завше оцінювалося як антинародне зрадництво. Свобода у зоні московізації, де істеблішмент та уярмлений тлум конкурують між собою у вміннях обшахувати один одного навзаєм, то через шпарини свободи чи натяків на демократію прориваються із підпілля передовсім ініціативи грабіжників, а не тих людей чиїми підприємницькими ініціативами є чесна праця і доброякісна продукція. Необхідними умовами утримування безпеки зони грабежу, якою є питоме московське збиральництво експансіоністське і паразитування на підбитих агресією ресурсах, є саме вимоги примусу, жорсткого та жорстокого дотримування регламенту і стабілізації порядків, за яких під'яремні зеки гарують на користь адміністрації погоничів, а начальство буває легітимним лиш через зобов'язання видавати трудовоз'язаним їхні святу пайку у вигляді харчу чи соціальних служінь і боргу перед народом люблячим рідних і харизматичних владоможців. Уціліла у боротьбі з ворогами місії великодержавства, московська людність імперотворців одночасно потерпає як витратний ресурс єдинанеделімства, а водночас самохітно віддана зоднорідненню, яке й забезпечує його пайкою панування у обсаджених питомими московцями землях і народах. Свободи безвідповідальности у умовах неволі перетворюються у виході на позиції проводу саме бандитів та пройдисвітів, суспільним обов'язком яких стає рекреація та повернення до диктаторського кшталту правління, аби до розряду вільних грабіжників не потрапила поспіль уся московська і підмосковська людність. Зона регламенту є скрепами збирання лише потенційно вільних, себто колишніх людей і народів під батоги таких самих невольників збиральництва. У зону видів рабства московці намагаються затягнути вільні народи не лише як об'єкт для наживи, а й на відомщення їм. Аж коли ініціативи добродійств у продуктивній праці не мають місця, то воно не стає місцем добра, а то й перестає бути місцем.

Цінности (8)

Усякий нарід є спроможним на винаходи які збагачують світову культуру, особливо тоді, як винахідники працюють над одним і тим же питанням, користають подібними технологіями, не відстають один від одного у рівнях освіченості і кваліфікованості. Зважаючи ще й, передовсім, на те, що винахід робить конкретна особистість чи особний колектив одностудців саме у той час, як означений нарід подібними клопотами не переймається, не займається. Аж тому наукові відкриття та інтерпретації стандартів духовного життя стають плідними на ґрунті культури відомої як західна і збагачують саме культуру європейського походження, бо лідерство забезпечують саме системні цінности європейства. Винахідницький прорив якщо й буде зроблений у колі іншої цивілізації, то там ризикує не прижитися – саме з означеної причини; не допоможуть жодні конкретні технології коли відсутня належна, така як треба морально-політична система; а ті, які такої не мають, - відстали назавжди. Існують різнобічні, а то й протилежні точки зору на причини пріоритетів населенників цього відгалуженого півострова.

До сприятливих умов первородства європейців відносять: помірний клімат, ландшафт, географічне положення, зокрема наявність морських сполучень. Однак вирішальними є інститути, - вироблені у ході історії європейства. Комплекс яких і робить із євроатлантистів та їх послідовників тих, ким вони є. Складниками системних цінностей числять: вміння жити з проблемами, ставити і вирішувати проблеми; критичний погляд на речі аби добратися до їх суті; базування на власних силах творчих і впевненість у них, допитливість, вміння ризикувати, підприємництво; гонор особистості, здатної бути самодостатнім світом, культ свободи, вільний конкурентний ринок; слідування правовим процедурам, незалежний суд, право власності, демократія, розподіл влад; продукуюче господарювання; прагматичний меркантилізм стяжательський. Тож коли у подібне середовище помістити обнадійливу пропозицію, то вона спрацює. Більше того, європейці лідирують ще і у виробництві нещастя, із якими тільки й стикалося людство.

Москалям потрібні чужі землі, через привласнення яких вони марять збагатитися. Потрібні ґрунти очищені від господарів. Москалі здатні бунтувати лише за збільшення їм пайків, яке забезпечить їм черговий любимий вождь. Українцям же потрібна воля.

Не може бути більш трагічного за втрату бійців, які втрачають своє життя воюючи проти конкретного противника. Нема нічого безглуздішого, більш даремного аніж війни на які висилають бійців. Війни зобов'язані мати смисли, щоб хоч якось оправдуватися за жертви поглинуті у пошуках там смислів.

Коли вичерпуються готові для ужитку природні ресурси, то від довільного збиральництва переходять до примусового вилучення цих ресурсів; кочове хазяйнування розширює ареали полювання; скотарство і землеробство стає переходом вже до продуктивної праці; інструментом колективної праці та охорони її плодів стають протодержавні утворення; не так вичерпання багатств, як бажання здобути більші, штовхає спільноти до нападу на багатших сусідів; просте знищення спротиву господарів багатств розширюється вже до прибутків від експлуатації цих невольників; надалі зростаючі апетити будівників культури задовольняються ціною освоєння природних законів та будовою на основі знань вже механізмів. Поступ є результатом не криз сировинних, екологічних, соціальних, а – має позитивні причини. Втягування спадку поколінь вже до запитів прогресу нашаровує один на одного означені його етапи, інтенсифікуючи якість і здобутки цього будовання дому культури. Серед усіх чинників будовання культури вирішальним є саме людина, благополуччям праці якої і є культура. Підкресленням значущості людини, праця і творчість якої додає товарів вищої ціни, - є концепції гуманізму. Перетворення людини на невольника, на експлуатованого протягом століть виконавця наказів від зверхників було, а то й навіть ще залишається мотивом загарбницьких походів. Перекладання виконавських функцій продукування вже на машини перевело рабство вже у протиправне явище. Теперішні зусилля верхніх верств вичавити із порівняно пасивної маси громадян більші доходи оформлюються як поміч означеній масі.

Приваби (9)

Нема сумніву, що відносно спільнот відкритих до підприємництва та винахідництва, до вміння оперувати науковими законами, для органічних спільнот у яких діє право, де гуманізм включає у себе свободи окремої людини, де на постійні виклики та ризики шукають прийнятних розв'язань, де прагматика переважає над химерними ідеалами, де прогрес та турбота за прийдешніх не виключає наведення задля того екологічної чистоти, відносно країн та спільнот продуктивних, де покладаються на власні творчі сили, - то вже зібрання споживацького та загарбницького типу, утворені централістською сваволею та диктатурою, де сповідують чудеса та культові ритуали, де смисли замінені на вірування та гру із штучними символами, де абстрактні вигадки домінують над утилітарністю та тверезістю, де пропагандистськими облудами, фізичним насильством, спецслужбами намагаються встановити тотальний контроль над усім та усіма, де приватність замінена планами втілення утопії, а руїну усіх соціальних інститутів та спеціалізованих досягнень культури виправдовують апологією злидарювання, бюрократизацією та одержавленим патерналізмом, вправлянням із видами спрощення, - то ці зібрання подібні до військового табору у свою чергу також виглядають альтернативною відносно вищезгаданої соціальної моделі ліберальних спільнот. Аж протиставлення ринковому капіталізму вже полярної йому моделі дисциплінарної зони квот означає, що надуживання свободами є справою ворожою до устрою зловживання неволею. Зона й не виникала, коли б для її насельників вона не була б покликана вирішити назрілі у ній проблеми і протиріччя. Попри те, що злочини а чи окремих бандугруповань, а чи бандитизм розширений до розмірів його одержавлення убаготворяють потреби бандитів, але злочини залишаються злочинами, які з позицій права вимагають карної відповідальності за завдані беззаконні акції; попри те, що аномія зони є аномією, що цінності вбивств ніяк не є тотожними та рівновартісними життю. Злочини не пропадають даремно й не перетворюються на ніщо, вони є оторочками на суспільне здоров'я.

Для нормальних, себто вільних та відповідальних громадян тоталітаризм є неприйнятним своїм катком спрощення проблем, - але саме цим закатуванням під асфальт усіх загроз та небезпек зона й вабить відданих їй; агресорам, які рахуються виключно із апетитами свого егоїстичної зажерливості, жертви зони закидають звинувачення у грабінництві, у неправедному полюванні за чужим, у паразитизмі, - але саме дешевиною мисливства за ціну злочинів зона й притягає своїх adeptів із числа професіоналів із катування, які як пилосос витягують прибутки собі на вигоду; руйнування випробуваних суспільним досвідом устроїв та інститутів організації морального, естетичного, релігійного, освітнього, наукового, господарчого, громадянського співжиття не лише гудять у інерції традицій та норм специфічного кола культури, - але збурення та революційне створення цілини із уламків вважають ще й умовою для прищеплення спільноті світобачень небачених досі порядків; проявом кризи вже у царині раціоналізму розглядають провалля у містику та примусові спроби підміни об'єктивних законів вже на вірування у чудеса та сподівання на чинність потойбічного, - проте заперечення розуму розглядають справедливою для нього карою там, де він заводить у глухі кути; ігри у штучні та безпредметні правила стають затребуваними для неадекватних недорік, яких сама реальність жахає; підміна права вже насильством може бути не лише протизаконним актом, але - й торжеством застосування права проти того, що у ціннісних критеріях визнається злочинним; централізм, монополізм, диктатуру визнають за порушення підприємницьких свобод ринку, - але не там, де однозначність використовують для підвищення керованості суспільними діалогами; підміну процедур закону та демократії вже на свавільства та управлінські рішення які заперечують на свій бік критику - актуалізуються там, де визріває нетерплячка задля стимуляції осяйних рішень не обов'язково обрахованих у наслідках; жорсткі та однозначні плани, за відступ від яких на сторону виключень слідує постріл у відступника, - беруться легалізувати там, де настає втома від пропозицій розмаїтих стандартів; приватні свободи, повага та умови стимулювання винахідництва, відкритість до сприйняття критики - просто засуджують там, де дисципліною концентрують зусилля для удару по сусідах оголошених за кіш ворогів.

Приваби (9)

Тюремна куртина, яка опускається на громадян вільних викликає не лише їхній опір, але й ненависть до них зі сторони тих, хто цю куртину опускає, кому кайдани приросли не лише до рук, а вже й до їхнього мозку пасують, хто запорукою перетворення сусідів на рабів оплачує ще більшим власним дисциплінарним рабством, - коли насельники зони хизуються своїми кайданами як принадами особливостей власної культури рабства; зона противна своїм насильством аж до прикрого заповідання смерті для тих, кого вона у інший спосіб не може упокорити та вмовити на перетворення на ресурс свого панування, - але саме цим усуненням потреб домовлятися із опонентом на основі взаємопорозумінь у істинах зона й притягає своїх прихильників у одностроях; тюремний порядок чавить індивідів та колективи здатні вступати у конкурентні змагання з проблемами винахідництва та поступу, - але саме монотонністю, хованням за мури казематів, від життя тікаючи, зона й спокушає своїх насельників, які у ритуалах квазіоднодумності почуваються у себе вдома, а не перед викликами, які в'язні режиму не бажають, бо не можуть вирішити; зона протипоказана тим, хто відчуває у собі потенціали та нездолані потреби бути господарями свого життя, - але саме безвідповідальною рабською покорою патерналізмові чергового Сина неба зона й вабить планктон злидарів, які запродають начальникові більш ніж усе з того що мають, включаючи туди й гідність, аби лиш за ту ціну віри у вождя та обіцяне ним модельоване щастя не відповідати ні за що й тим уникнути тих небезпек, серед яких означених хамів, глорифікованих за представництво ними злигоднів та достоїнства жертвовного страдництва, лякає їхня ж власна дарована долею та Богом свобода; для здатних на вчинок, для особистостей яким у цьому житті чи славному житті забагато треба, аби хоча б подолати бідкування та невміння, зона шкодить приписами та фактичністю неволі, - але наближенням до виродження, пристосуванням до занепаду, згодою із самовбивчою загибеллю означена зона і приворожує до себе усю ентропійну братію втомлену від не контрольованого нею життя, вихолощену у плідності, ворожу до суб'єктної самостійності; рух на подолання таїн, націлений на перебирання на себе нових та новостворених масивів культури як багатства, ціниться низкою відкриттів, у яких свобода одружується з істиною та дає плід прогресу, - але саме замороженням усякої критики, усіляких сумнівів, ризикових загроз непередбачуваного, хоча б винищенням усіх ринкових проблем за допомогою напередвизначеного плану обов'язкових до виконання приписів зверхніх начальників, своїм кладовищенським спокоєм й приваблює до себе зона усіх переповнених чуттям небуття; для суспільств, у яких кар'єрний успіх є платою за внески до розподілу праці, неприпустимим є створення еліти лиш простим вбивством власне еліти, але – не для бандитів, чії переваги стають незаперечними внаслідок винищення ними тих, хто має над ними незаперечні переваги; визиск громадян перетворених на в'язнів засуджується там, де громадяни законами захищають свою вільність, - але для рабовласників сплата батогом за примусову працю, заощадження на зарплаті є саме тим, що для наживи й треба; навіть раціоналізм, відповідністю якого поведженню речей і була створена цивілізація, починають ревізувати там, де здоровий глузд стає незборимою перепоною для світобачень тих нових перспектив, які відкриваються романтизмові, звертання до потенціалів підсвідомого, використанню ресурсів утаємниченого, коли плетиво божевілля та любов до чудес викликають як резерв для подолання необхідного; мораль і право регулюють між людські стосунки, - але не там, де покидають класичні пасовиська спокою, де апелюють до цинізму як до надриву активності, до руйнації права як запоруки використання тої енергетики що лежить за межами людяності, - бо коли кортить утнути те чого не можна, тоді можна це утнути на сніданку стерв'ятників; культ уседозволеності та бунтарства починає квітнути там, де кар'єрний ріст надмірно охороняється привілеями закритого клубу аристократії; життя розглядають імперативом поступу і для культури, - але не там, де бере гору шаленство нищення виключністю якого дегенерати та ущербні беруться доводити серйозність своїх замірів для людей обізнаних, - а там де починають говорити про те, що природа прагне незгоди, то там заздалегідь починайте копати могильні ями.

Приваби (9)

Зона вабить своєю легітимацією тотального грабежу. Хоча надміри монополізації несуть не лише ризики, а й фактичне стримування стимулів прогресу на тлі гори трупів.

Сідлають хаос, сподіваючись на його переваги над впорядкованістю, аби гарантовано дістатися до мети безладу; клімат доби спершу починає спливати на місці переоцінки цінностей; там де критика починає не лише наздоганяти, а й переганяти доказову потребу у ній, то наступною за видами критики інтелектуалізму станцією буде зупинка у концтаборі, де розкритикують життя самих критиків, бо керувати оргією історії можуть лише психопати, які знищать усяку помірковану розважливість як перший об'єкт критики; для дослідників їхні винаходи є відповіддю на ті проблеми, що їх розглядають подразнюючим стимулом для спонукання прогресу, - але перебуває при здоров'ї ще більше число людей настільки переляканих від проблем, що вони не лише тікають у світ ідеалів вичерпних для історії пізнань, а у обороні вигаданих примітивних смислів та чудес ладні мати ворогами цілий світ, аби лиш закритися від нього у доказах своїх острахів; облуди, крадіжка, обхід закону просто таки необхідні для нездалих впоратися з істинами, а несправедність та неправди квітнуть там, де реальність стає залежною від химер, де казкові марення конвертують у факти; зона неволі вабить постійним порушенням як гармонійних на користь поступу, так і проблемних на ту ж користь відносин та співдії між громадським та приватним інтересами, коли або узурпаторові вдається війною та облудами нав'язати диктат своїх містичних фобій як буцімто суспільно необхідних на обґрунтування ними свавільства та грабежу, або ж коли за громадський інтерес так само облудно видають стихію тих апетитів наживи та грабежу ринкова боротьба яких тяжіє до монополізму та протиправного насильства над можливостями та долею ближніх; виродження, яке досягається ліквідацією правил безпеки, стає природним святом самочинного руху у зону примусу до чудес, - на відміну від обтяжень проблемами у підприємливому будівництві світу культури. Для спільнот яким свою ідентичність пощастило застовпити на напрямних глобального прогресу, нав'язування сусідам особливостей глобалістського інтеграціонізму та лібералістичним розмиванням патріотичної організованості конкурентів у рівняннях на стандарти культури означених лідерів - може правити способом удушення сусідів. Зона є не лише спонтанною внутрішньою хворобою, а може бути й диверсією інфікування зі сторони конспірологів.

Між моделями домінантного бандитизму та, з протилежної сторони, піднесенням законів до статусу права – існує та маса переходів та причинно-наслідкових зв'язків, де крайнощі однієї соціальної моделі плавно та з необхідністю перетікають у норму моделі вже полярної валентности. Постійні зміни смуг збурення чи розміреності, креативности та виродження, зміна полюсів від маргінальності зони до лібералізму та від лібералізму до екстремізму зони й складає кольори картини колізій суспільної історії. У історичному кругообігові прогресу цілі його шматки можуть провалюватися у стани тотального торжества фікцій, виправ із смертоносністю, злочинів, грабіжництва, безправ'я, насильств, примітивізації, дегуманізації, - аж допоки суспільство не отямиться у відновленні крейсерських норм та напружень здорового способу життя.

Фіктивні вчення – ідеології причаровують своєю наближеністю до тих людських інстинктів, які залишаються й залишатимуться незмінними протягом існування людського виду як коефіцієнт вимірів прогресу. Проте міру фіктивности цінностей необхідно повсякчас понижувати принесенням ідеологічних оман вже на користь тої логіки прогресу, що виразніше визначатиметься науковим дослідництвом.

Відхилення від прийнятих норм, нав'язування необґрунтованих пропозицій, апеляція до містики на лімесі потойбіччя – переростає у банальний злочин тоді, як набуває якогось загального визнання, проте саме це вистрибування за межі можливого, ці вправи із непередбачуваним та стихійним, це ризикове внесення аномії у коди збереження життя й слугує джерелом розвитку. Щоб виправи із безглуздя не загрожували громадському здоров'ю, то їм варто не виходити за місце виправ із безглуздя. Поступ виглядає дивиною, проте ошелешення нормальних людей скорше є фактом хвороби традицій, ані ж прийнятним.

Приваби (9)

У фізичному, біологічному плані як живі істоти, то ми люди є подібні до тих наших пращурів, які населяли Землю десятки тисяч років тому, - аж речі, якими ми користуємося, поведінка з приводи цих користувань, рівень знань і вмінь, тип мислення і спілкування, а то й обумовленість психічних реакцій залежать від якостей окультурення. Цей доступний нам особисто, однак створений працею поколінь світ багатств, не лише результатами досягнень, а ще й метою мав і матиме добро та усілякі гаразди на користь людства. І тут виникають проблеми, дисонанси чи розходження між тим, що нормою добра вважає для себе: а чи особа, яка навіть метою свого життя може ставити собі сконструйовані нею суспільні служіння, а чи суспільство, яке із своїми осібними нормуючими послугами нав'язується до означеної суспільної одиниці. Колізії і зіткнення у суспільній історії тому виникають, бо не усе, що рекламується і пропонується як гарантований профіт для ближніх чи конкурентів, таким визнається зі сторони акцептанта. Більш від того, саме свідоме завдання ушкоду, а не лише помилкове рішення, декорується під облудною патокою зваб як оферта корисна. До добропорядних громадян бандити вдираються вимахуючи не лише сокирою, а - корогвами утопій на яких зазначені буцімто високоякісні ідеали, за інструментальним вжитком яких обіцяються чудесним чином побити усі реальні негаразди. Зрозуміло, що творчий потенціал конкретного працівника чи винахідника, обмеженого навіть фізіологічним часом свого життя, не йде у порівняння із креативністю загалу поколінь; аж у тому то плідність особи, що це саме вона, а не термінологічні суб'єкти, - на зразок поколінь чи фірм, - й робить справу. Коли труди людини, яка кваліфіковано розбирається у освоєних нею закономірностях функціонування і будування наявної культури, - заходиться заміщати на прості, та ще простіші ідеали буцімто осяйні, то тоді практика спрощень відбуватиметься лише на відтинку дій із вбивства ворогів, знищення усіх не доступних для опрощенців установ суспільства і людяности. Що вище по приступках абстракцій видиратися до візій оволодіння абсолютними тайнами і смислами історії, як кінцевої її станції призначення, то тим більшим числом людей стає допустимим знехтувати загади цього гонорового покликання.

Прямим наслідком просторового та якісного удосконалення діалогів та механізмів у організмі суспільства стає не тільки видимість дріб'язковости ваги осібного індивіда, загубленого у його життєвих змаганнях з-поміж двиготіння інтересів масових угруповань партійних, міжнародних стосунків, між конкуренцією транснаціональних монополістів, - як у цих обставинах глобалізації виникає ще більша небезпека зворотна, а саме, це вже масові рухи ризикують стати плодом безглуздох вигадок достатньо вузьких угруповань бандитів та тих диктаторів, яким щастить ментальними облудами чи фізичним терором підпорядкувати собі багатьох вірян. Соціалізм із видами його любови, толерації, упадання до усього того, що випаде геть чи спаде на місце мозку мас, - потоком змішування усього з усім так і пре проти спеціалізованих механізмів у устрої прогресу культури. Одержимі аборигени соціальних підвалів лиш для того висувають бездоказові припущення, а то і патологічні віруси соціальних пандемій ідеологічних, аби таким чином, хіба що, посідання колишнього істеблїшменту замістити собою любими. А спійманий на цю блешню офірний загал впадає у захоплення забобонних переконань, що це вожді як слуги народу його обслуговують.

Соціалізм це радикальний варіант капіталізму. Ліки на усунення вад його приватного індивідуалізму, з посиленням колективізму і бюрократії. За утопічними планами окремих сектантських течій відповідних, - то настає ера техніки, наукової організації трудових процесів на основі раціональних планів, здійснення яких надає усілякі гаразди для широких мас. Трудар звільняється від експлуаторської прив'язки одного заняття, а замість того роботою стають розваги із зміною занять у перервах між вільним від роботи часом. І від того настане достаток у споживанні, включно із смачною їжею та варіаціями сексуальности без обмежень. Казки покликаються компенсувати неспроможність неспроможних вписатися у реальність. Неможливість реалізувати казку тут же перевертає її спрямування проти капіталізму: соціалізм постає правильним прочитанням перспектив капіталізму. Приватне стяжательство капіталістів має змінитися на радість спільної праці. За планами диктаторів.

Приваби (9)

Тоталітаризм, як конкретика концтабору, є плодом від пропозицій з переробки та удосконалення природи людської, звинуваченої у її суцільній порочності, вже під вигадані альтернативні стандарти добродійності людських стосунків. Руйнівні наслідки від нав'язування не вміщуваної у людську свободу, самодостатність, здатність відповідати за власні рішення, - є тим обумовлена, що, на відміну від прогресу у технологіях, то психіка і світосприйняття здорового сапієнса, а чи перевірені розрізнення між добром і злом, а чи належність людини до біологічних істот - залишаються у значній мірі незмінними за різних часів у несхожих між собою культурах різного рівня розвитку, себто радикальні вторгнення і атаки у дану від природи натуру людську вже зі сторони багатообіцяючих прожектів соціокультурних являють собою різні види помилок, а то й злочинів. Вправи по обтісуванню свободи людської чи розтягуванні її під викрійки вигадані учителями самої правильної віри рекламуються як служіння добру. Любов замість кари за злочин і є злочином. Ідеологи повчають, що негаразди у суспільних взаєминах є, мовляв, наслідком недостатнього шанування потреб та інтересів інших конкурентів у житті, а тому доста проповідувати любов до тих кого треба любити, а чи ненависть до тих які на неї заслуговують, - то тоді видозміни, виправлення, переіначення суто людських взаємин стануть ключем до розв'язання проблем вже і у царині опрацювання речей предметних. Ідеологи зайняті пошуком у природі людській саме зла для того, щоб нав'язати цій природі вигадані ідеологами правильники, які подаються вже як добро, себто, як заперечення природи людської.

За своєю природою, - то людина є здатна на усе що завгодно і, навіть, більше від того. Так здатність людини на самопожертву облудники подають як обов'язок загинути заради любимого гуру, що його презентує один із означених лицемірів; так віру людини у високі ідеали облудники використовують для відволікання людини від її здорової тямі, замість якої означений лицедій встановлює себе як фетиш; так спроможність людини потерпати у стражданнях облудники проповідують за необхідність каторжної роботи заради обслуговування цих же означених крутіїв; так здатність людини до творчих пошуків облудники виставляють за зневіру у доказових цінностях, на місце яких означені пройди мостять власні химери; так факти благородства людини витлумачують облудники як норму прощення на сторону злочинів учинених означеними переступниками. Водночас оправданням спотворення невігласами звичайної природи людини є наголошення на таких її атрибутах якими є: готовність виживати ціною загибелі ближнього, бажання збагачуватися робом обкрадання ближнього, здатність встановлювати своєвладдя через віднімання прав у ближнього, ймовірність встановлення своєї виключної правоти за рахунок обману ближніх. Але навіть ті аспекти поведінки та ціннісних орієнтирів, за якими одні люди наживаються завдяки збиткам інших, можуть бути суспільно корисними. Так підприємці багатіють на продукуванні вигідних суспільству товарів; так науковці робити можуть благодотвірні відкриття, доповнюючи свою талановитість ще й потребами марнославства; так експлуататори, рабовласники, агресори і диктатори можуть таким чином збагачувати керовану ними спільноту. Пошук мірил та співвідношень між осуджуваними одними людьми та прийнятними для інших якостей людяності є явищем процесуальним.

Вишуканий напад на природу людини, з метою заперечення гуманістичних її аспектів, учиняють не так підміною останніх вже на химери, а - у спосіб відсутності заперечень на химери, у множенні яких інститути людяності мають потонути, або існувати у вигляді не більш як самотнього варіанту облуд зі сторони асоціальних прожектів направлених на спотворення природи людини, її поведінки та психіки. Так константи наукового дослідництва доповнюють казками та облудами, серед масиву яких губляться реальні факти; так пристойність розчиняють у унормуванні перверсій, заради яких пристойність переслідується кримінально, або, у крайньому випадку, дозволяється як вид збочень; так для легалізації розбою, то облудники заходяться знищувати установи дотримання правопорядку. Коли сапієнси своїй еволюції зобов'язані виживанню краших, то ставка облудників на поміч ображеним долею і розумом є прямим виродженням природи людяності. І суспільства.

Приваби (9)

Призначенням усякого суспільного устрою є нарощення усіляких видів достатку для його членства. З виникненням, - у досягненні цієї цілі, - змагань як всередині спільноти, так і у ставленні до інших конкурентів вже з-зовні. На цьому шляху поступального розвитку має місце як співробітництво у спільній праці, так прагнення нажитися плодами не власної, а вже чужої праці, - подібно тому, як хижаки споживають тих, хто займає спідні щаблі харчового ланцюга. Тоталітарними іменуватимемо такі устрої, за яких максимальні багатства і влада зосереджуються у вузьких угрупованнях, завдяки тому, що означеним елітаріям вдається ментальною чи фізичною силою обману переробити підлеглу їм більшу частину суспільства вже у здобич, у об'єкт наживи для вигід зверхності над масою. Задля знесилення жертви, її спантеличення, для ламання її спротиву, то пройди вдаються до механіки внесення протиріч у орієнтири та способи прожиття народу.

Такими протиріччями є вибір між альтернативами ставок та віддання переваг між: а чи мирськими, а чи духовними вартостям, - коли масу спонукають а чи до безоплатного гарування на користь підкинутих облудних химерних містичних ідеалів утопічного порятунку десь поза життям цих каторжників; або ж, з однаковим результатом вигоди для еліти, масу долучають до боротьби всередині елітарних угруповань через обіцянки безкарности маси у розграбуванні нею мирського майна тих, на кого еліта рушила війною. Не менш модним прийомом збагачення організаторів централізаторських та авторитарних зон є пропозиції вибору між полюсами а чи колективізму, а чи індивідуалізму, - коли господарі світових грошей та владоможці однаково наживаються а чи на пропаганді гуртових начал, заради торжества яких окремі одиниці ідуть на власні жертви; а чи еліта відстоює норми пожадливості тих підприємливих одинаків та героїв, яким, у вдячність за їх вклад до загалу виробництва, суспільство стає зобов'язаним. Затребуваною аферою на користь удатних обранців долі слугує сугерований загальові вибір гри між: ненавистю та любов'ю, - коли вожді культивуванням зла на ворогів мобілізують військо у здобичницький похід, мотивами зміцнення своєї диктаторської влади розв'язують терор проти незгідних із диктатурою, провокують безлад і братовбивства у стані вигаданих ворогів задля ослаблення останніх; або ж з тою самою незмінною метою освячення виключности своїх панувань згадана еліта самозваних харизматиків викликає зі сторони підданих вже любов до себелюбимих. Однаковим наслідком мультиплікації достатків для угруповання владоможців є їхній проект: а чи на присвоєння ними суспільних багатств підприємців у спосіб одержавлення експропрійованого, через закиди підприємцям у антинародности приватного бізнесу; або пошуком та віднаходженням ефективного зацікавленого прибутках власника назвуть ті самі експропріатори вже самих себе, коли для себе приватизують вже роздержавлену ними вже колишню загальнонародну власність. Оптимізацією забезпечення верховенства одержавленої мафії є рівночасно: або обдирання уярмленого і примушеного до безоплатної трудової віддачі люду, здобутки праці якого дістаються вождям; або ж видача тої харчової чи соціальної пайки означеним утриманням дисциплінарної зони, ресурси якої здирають наглядачі, у першу чергу для власного навару, з тої ж самої маси каналармійців. Байдуже: силувати жертв чи упадати перед їх мареннями; боротися за мир чи проти нього; слідувати нормам чи відхилятися від їх дотримання; перетворювати у право свою аморальність, а чи учиняти противне цьому; обійматися новаторством чи консервацією стану речей; ускладнювати чи спрощувати проблеми; лякати чи обнадіювати; централізувати чи розпорощувати; спокушати маси ледарством чи ентузіазмом; впадати у архаїку чи обнадіювати такими ж неймовірностями вже у прийдешньому; потикатися навсібіч між привабами тиранії чи демократії; забороняти чи дозволяти, - аж рівнодіючою векторів і мотивом поведження нобілів є непорушність руху до їх маєстату.

Особливо прикметним чинником зони є видозміна ставок: а чи на контроль, а чи на уседозволеність. Тоталітаризм у представленні його комунізмом і нацизмом, звинуватили у невірності. На разі зона насувається на огирі толерації, усепопшення, легітимації безладу, розмиванням кордонів між статями, культурами, між добром та злом.

Приваби (9)

Виразним чи стлумленим мотивом мало не усіх вірувань, - у їх прагненні оволодіти усіма цінностями та смислами світу робом пропозиції вартостей претензійно вищих і учительних стосовно усього мирського, - є таке нарочите і демонстративне зневажання мирськими реаліями, яке для означених проповідників небачених чуд надприродних висувається доказом їх правоти. Починаючи від архаїчного багатобожжя і до марксизму, то релігійники усіх мастей та деномінацій проповідують у якості ідеалу не лише втечу від світу, а відкрити йому ворожість, коли беруться переробляти реальність під стандарти і обіжники вірувань та химер винесених за скобки реальності. Ставка на чуда обумовлюється тим, що глупство дається легше простіше і видається привабливим порівняно із складнощами і проблемами адекватного осягнення об'єктивних реалій та законів природи чи культури. Фахівці з неймовірного гадають, що як тільки вони висловлять своє гидування усім світським, то тут таки це стане доказом переваг їхніх сектантських альтернатив. Окултні змісти та фактичність яких тому не можна ані намацати, ані навіть второпати виразно саме тому, що проповідувані конструкції духовності є не від світу цього. Тоді як переваги вигаданих чудес та казок зводяться до різноманітних вправ у векторі нанесення на ділі убивчих ударів по усім та усьому відмінному від містифікацій культових.

Так у різновидах індуїзму, джайнізму, буддизму, сикхізму й подібній містиці, то здоровий глузд атакується термінами мокши-звільнення від кружлянь сансари-страждань обумовлених кармою-долею і винагороджується бодхи-просвітленням з потраплянням у нірвану-звільнення з реінкарнацією-відродженням для перебування у всесвітах з богами чи астралі-потойбіччя. Тоді як у варіаціях комунізму його прибічників залякують вже у термінах відчуження, трактованого як зло парадоксальної залежності людини від створеного нею ж світу, від якого як світу капіталізму треба пролетаріям засобами диктатури переміститися у царство свободи, де людина повертається до себе і творчої гри її сил.

Протиставлення мирському, як шляхові виродження і занепаду, є для окултних практик цілком достатнім аби цим доказувати своє над ним верховенство. Одначе це нехтування земним життям просто суперечить потребам сповідників вірувань у домінацію чуд, призначенням яких є безпроблемне наділення пастви усіма мирськими благами. Будь-які чи ніякі вірування у поміч сил небесних діючих у потребах та забаганках віруючого не ствердяться у подобах дотримання непорушного культу допоки віруючому не пообіцяють там нагоди солодкого неробства і розваг ще й за ціну наділення за це потоками багатств та усього що тільки забажається. Не лише протилежним полюсом настанови на девальвацію реальності, а ще й її твірною причиною є забезпечення таким чином оволодіння тими мирськими благами які і є реальністю життя людини у культурі. Так у тому ж комунізмі, у трактуваннях його марксистських чи хрущовських, метою є достаток за потребою, а працездатність на виробництво благ, - так то вже по можливостях. А такі рецепти втягують паству у зону каторги. І то у статусі найдку та поживи там для організаторів зони порядку.

Обітниці збагачення через віру у змодельованих богів, - яким доста принести пожертви страдницької покори і за це отримати згідно молитовних вимог, - залишається й залишатиметься модним заняттям. Одначе не кепські, а то ще більш звабні проекти потрапляння у зону покори їхнім авторам вдається склепати замішуванням постулатів та таких понять як то: справедливість, колективізм, гуманізм, добробут, здоров'я, благодать, оргазм і далі по списку аж до підсвідомих забаганок інтимних. Дарма що складові цього віроучительного симбіозу можуть бути навзаєм суперечливими. Головне ж, щоб сектантське учення, як цільову й максимальну радість від його сповідання, дозволяло безкарно убивати його ворогів. І підбирати за цими трупами їхнє майно. Більш-менш тверезі аферисти є свідомі, що задарма господарі не подарують їм своє, а тому бандити влаштовують диктатуру.

Марно і навіть даремно вважати виключними обставини притягнення до себе чужих прибутків через насилля над зловорожою жертвою, аж ще краще вдається багатіти саме з власного страдництва. Страждальці – нижче від усіх, вони як море втягують у себе усі ріки по яким струменіє відплата за спричинюване їм зло.

Моралізаторство (10)

Оскільки участь людських інтересів, волі, знань може відігравати навіть насильницьку роль щодо тих законів наукових, норм соціальних, уподобань гуманітарного гатунку, які є або виглядають сировиною для суб'єктивних із ними маніпуляцій, - то сонм плутяг, локалів, махлярів першочерговим об'єктом своєї атаки обирає саме вплив на людину, сподіваючись чином виключення звідти логіки речей останню обійти й замкнути культурний прогрес виключно у вимогах запропонованого шахрайства та інших маніях. А тому що безпосередня деконструкція істин дається любителям легкого заробітку складніше від підмін об'єктивних необхідностей вже на химери, то химери камуфлюють під доказову необхідність, надають облудам не лише подобу спасіння, а й залякують сущими порядками дійсності як нібито дійсними нещастями, аби шахраям легше було втиснутися у цей діапазон полярних потенціалів вже як провідникам юрби у рухові від надуманого горя до міфічного щастя. Надурити дію природних законів й підмінити їх чаклуваннями, замовляннями, прокльонами з приводу вимог та прохань звернених до промислу Божого чи до інших чудес, чинністю яких природні закони та наукові, саме створювані дослідниками, відкриття можна оголосити нечинними, - за умов призначення шахраями себе самих посередниками між вимогами мас та природою божественного, - дається шахраям дещо заскладним завданням, тож релігійні картини світоустрою свій опір фактам витримують лиш завдяки фанатам віри у реальність чудесного та надприродного, а вплив магії на кварки чи тектонічні рухи, на закони симетрії чи генетики, на формули математичні чи хімічні залишаються вправами із символами з наслідками вправ із символами; куди більш вдячною видається робота по внесенню людських інтересів як домінантних та визначальних вже у сферу соціальних норм, які опосередковано чи безпосередньо регулюють та представляють соціальні відносини, де інтерес людей та природа речей, немов би, переплітаються та доповнюється навзаєм, а, проте волонтаристські маніпуляції у економіці, соціології, у сфері фінансів, освіти, права, у області іменованій тощо, - щастить облесникам підтримувати якийсь термін хіба що дією армії, сил безпеки, терором спецслужб, - так, кажімо, вожді світового пролетаріату можуть не лише проголосити власність громадян, яка не належить вождям, ворожою акцією антигромадською і навіть добитися монопольної влади над громадянами які дозволяють собі подібне, - тож, приміром, для біржового трейдера його партійність з політграмотою залишається навіть не символічним каноном, а взагалі не залишається корисною; тому головний удар по культурі завдається у її гуманітарних сферах, аби спотворення моральні та ціннісні, естетичні та стильові, релігійні та фантазійні змісти використати відмичкою на збаламучення, а то й на ліквідаційне нищення устрою громадянського життя, де у обставинах каламуті шахраї, без загроз бути схопленими за руку, можуть винагороджувати себе задешево вкраденим, у вдячність суспільну, за взяті крутіями на себе ролі крутеліків та поводитирів мас до масованого щастя. Зональні лиха генеруються тим, що ціннісні перверсії та патології ментальності поза компетенцію ідіотизму вводять у статуси діючої причини громадянських прав.

Як ретельно поритися на цвинтарі концтабору, то можна знайти там те, що впало першим: моральні цінності, хоча саме вдосконалення останніх суперечливо й було першим каменем закладеним у будову означеної зони. Примітивізація та торжество дикунства починається не тоді, коли доказові у їх корисності закони соціального устрою вже починають руйнувати та підмінити стандартами ідеологічних химер, не лише тоді як упередженими віруваннями втручаються у компетенцію спеціалізованих знань, а ще тоді бандити закладають можливості опанування собою суспільного проводу, коли вони беруться ревізувати норми людських порозумінь фомкою простих псевдораціональних втручань туди, - завершальним плодом чого й стає дикунство та концтабірний розпорядок. Ціною спаскудження вихідних основ культури стає видавання за науково доведений факт наказів про винищення певних та усіх інших груп людей. Опісля тих сумнівів у людяности, які подають за поліпшення предмету прикладеного до нього дослідництва, - ревізія права засобами масових розстрілів дається вже трохи легше.

Доданки смаків не мають обов'язку спотворювати логіку подій навіть належних царині культури. Варіативність естетичних уподобань, модні стилі поведінки, викрутаси мейнстріму серед попсових шкіл любителів мудрості, шумовинням від яких присмачують факти, в кращому випадку могли б утримуватися у нейтралізмі рівновіддаленості від крайнощів здавалося б актуальних пропозицій на втручання у конкретику справ суспільних буднів, бо наслідками торжества не апробованого суб'єктивізму над предметними явищами та законами соціального життя стає прикре збаламучення останніх. Попри те, що надпартійність, щодо якої теоретизують стоїки, аскети, імморалісти, віруючі у руку ринку – є демонстрацією не лише несмаку, а може бути ще й замахом на ту інтимність людяного, яка задає речам рух. Розрізнення субтильного кордону між вірою у чудеса та чуттям правоти гіпотези – потребує чуття обережності, набутої вправності у грі на ризиках, везіння.

Усе, що маркується за благо, за добро, за належне, зобов'язане таким і бути, - за визначенням. Тоді як зло й злочинне перебувають на протилежному полюсі цінностей. Аж у тім то й проблеми, що добро виграє не завжди, що зло успішно рядиться у шати здорових потреб людей, що до часу свого покарання злочинці встигають наробити купу мерців.

Замість складих шляхів будування достатку працею та плідною на життя творістю, замість проблем відкриття нових законів та розумінь світоустрою, замість підтримки ближнього – відповідна публіка злодіїв рушає на видобування собі прожитку вже простими шляхами перетворення на харч собі інших людей і народів, підміняє складнощі пізнань вже на невибагливі вірування у ймовірність неймовірних чудес та казкових марень, на місце гуманізму та доброго відношення до усього суцього ставить паразитарне хижацтво як енергетику своєї виключності. Себто діяльність у аспекті віднімання чужих речей неодмінно тягне за собою таке ж саме пограбування ближніх і на їхні права та свободи, безумовно робить бандитів ще й типами аморальними, доконечно виводить гвалтівників на шляхи їхнього безумства та ілюзорного сприйняття дійсності. Добрими, розумними, кмітливими розбійники не бувають. А ті, які грабують у неймовірних масштабах є максимально збідненими на людяність, на дотримання права, на підтримку основ та порядку у культурі. Той, хто сусідів обікрав на майно та права, той сам є обійденим на розум та моральність. А тому єдиним кшталтом психопатові, віруючому у чудеса чи розбійникові зберегтися у числі достойників гідності та розуму – це перейти у розряд жертвоних мучеників, бо усяка химера набуває якостей норми, коли заради неї людина віддає своє безцінне життя. Не лише крадіжку чужого виправдовують та освячують ризиками втрати свого життя бандитами у подібному занятті, але й смерть бандита стає, у свою чергу, рушійною силою на розбій.

Коли між супротивниками розпочалася війна, то однаковими й рівноцінними можна вважати не лише їхнє озброєння, а й рації та цінності кожної сторони, - розділяє ж їх лише перемога одного та поразка іншого. Добро відмінне порівняно глибшою могилою відритою для зла, бо доводиться заглиблюватися ще на розмір покарання.

Зазвичай дослідники відривають свої розуміння події від тої власне події, що відбувається і без дослідницьких її усвідомлень, а потім усвідомленням надається вид закону існуючого незалежно від об'єктів його застосування. Й таким чином універсальність, як показник дієвості відкриття, замість проникнення у сутність речей задля оволодіння ними, суперечливо стає втечею від конкретного явища. Надмірно абстрактне доктринерство перетворюється на базарне скопище безпредметних ілюзій та самоодурювання сподіваннями на те, що перебіг історичних подій сам собою служитиме нам під диктат вигаданих нами абстракцій та марень з приводу подій. Видом неадекватності є виставлення норм моралі, мистецтва, релігії як регулятивних для спеціальних наукових дисциплін. Завдання сконструювати максимально цілісну закономірність яка б своєю дією охопила максимально широку сферу предметних явищ – є не лише завданням логічно суперечливим, а ще й є неможливим до розв'язання. Тотальні ідеали треба не відкривати, а закривати. Святі сутності порятунку світу від диявола, експлуататорів, кафірів винайти не важко, проте фахівцями з дослідження ідеологій можуть бути хіба що психіатри.

Моралізаторство (10)

Ледь не кожен, помітний як вихід на світову арену чергового лідера новацій з числа релігійних чи гуманітарних учень, народів чи країн, технологічних чи наукових проривів, - супроводжується атаками чи певною ревізією узвичаєних моральних устоїв, які визнаються звадою для змін парадигм вже на пропозиції від означених революціонерів та креативників. Стереотипи норм, декорум поведінки, аксіологія, установи, структурування соціальні у діалогах між верствами починають замінюватися на логіку, запити, ефективність втілення модерних, порівняно більш прагматичних стандартів. Коли єдинобожники переслідують і звинувачують послідовників чисельних культів за архаїку культового символізму, коли забобони лицарства замінюються на устами з ведення гарматного обстрілу, коли фетиші аристократизму ретируються під тиском меркантильних інтересів фабрикантів, - то тоді й зазнає поразки й моральна регула атакованих верств. Проте цинічний розмив моральних вартостей попередників завше результується створенням моралі переможців, яка зрештою стає лише варіативним доповненням незмінної інерції тих законів регуляції власне людських відносин, які є фундаментом усіх цивілізаційних надбудов і досягнень.

Жертви московитів вважають їх лихими лиш за те, що московити їх вбили й наговорили безмір гидотного стосовно жертв вбитих москалями, - проте тому порівняно ще більша загроза йде від московитів, бо вони здатні не лише на означені вибіркові справи, а на усе що завгодно. Гіршим від зла є відсутність розрізнення його із добром. І тоді не лише зло отримує ресурс виправдання, а ще й добрі справи потрапляють у провалля.

Суспільні негаразди йдуть не від того що ревізують моральні орієнтири, - бо, кажімо, шельмоване стяжательство здатне стимулювати продукування капіталістом суспільно корисного продукту, або ж, кажімо, виправдане устремління до щастя може грабіжник вважати санкцією на присвоєння чужого, - аж негаразди спершу спричиняються аморальністю.

Тоталітаризм, - як руйнівне перелопачування господарської власності через постійний і невпинний її перерозподіл із відправленням власника куди подалі, - виникає там і тоді, де і коли замість логіки та потреб функціонування господарства за правом приватної на нього власності, з відсіканням геть претендентів на неї, починають застосовувати справедливість. Тому у Китаї та його московськом спадкоємцеві посередництвом монголів й стверджувалася зона безвідмовного контролю, як реакції на хаос множення нових власників старого майна, - бо рух хазяйнування зберігає атавістичну архаїку розширення загарбницького.

Вирубування ворогів сокирою без найменших від того скрупулів обумовлюється ані переляком від терору зі сторони вищих начальників, ані блатними преференціями з тої ж сторони, - а переконанням тої віри маніяків, порівняно із якої навіть моральність, не кажучи вже про власне право, є порохнею.

До причин наступу зла на обжитий дім людської культури є, - як це не дивно спершу виглядає, - є домагання втечі від зла у фетиші усього доброго, бажання окреслити реальність у межах включення її у абсолют добропорядного, запевнення людини у відсутності перепон у рухові до усіх конотацій добра, щастя й подібне. Ресурсом переступу є наші невміння його достойно й повноцінно оцінити, або ж – маскування облуд та аварій вже під нагоди новаторських цінностей. Тоді як просто необхідно бути нетерпимим до викликів проблемних, бо саме від їх розв'язання залежить поступ, себто вихід на нові проблеми. На ключ безвиході тюрму запирають не наглядачі, а сам в'язень у його переконаннях не присікати до місця свого у ньому знаходження себе як туземного ендеміка і учасника зони. Надмір вірувань у ймовірність досягнення остаточної станції прибуття на путі культури ввергає у безкультур'я.

Криза культури суспільного життя, - із смертями воєнними, бідкуванням, занепадом, - викликає падіння моральних норм, коли способом виживання стає дикунство; а виключення моралі та права викликає у свою чергу подальше руйнування культури. Надалі зло зациклюється. Коли не докладати не простих зусиль вибратися звідти.

Здоровий організм культури та суспільного прогресу є цілісним у взаємодіях його інститутів, а тому навіть особні аварійні порушення у динаміці його структур, ставка на якісь із нього виключення та неадекватні пропозиції тягне за собою відповідну низку помилок. Доста висмикнути бодай окрему із сутнісних підвалин закономірностей суспільного життя, замістивши ліквідоване вже на химери утопічні, як тут таки увесь дім зачинає не лише хитатися, а обрушуватися. Тому усі замішані на містифікаціях різноманітні тоталітарні учення та режими є схожими між собою, їхні догмати виглядають написаними як під одну копірку, немов за єдиним схематичним сценарієм спільним, - бо допущені нібито локальні чи тимчасові відхилення від закономірного стають пов'язаними у згубі вже для загалу усього суспільного організму. Не можна у зятятому обмані бути навсібіч правдивим. Оскільки глупство не ходить наодинці, а навідується усією непроханою кампанією, то усі ознаки зони контролю є достатньо жорстко між собою пов'язаними. У тій чи іншій мірі ці атрибутивні риси зони остаточного Нового порядку ріднять між собою усі її історичні різновиди.

Учительними змістами тоталітарних режимів правлять не так пропозиції винахідницьких новацій, а звороте, а саме: висмикування із відпрацьованої минувшини такого певного її окремішнього елемента складового, який рекламується вже у якості ключа, універсального засобу, інструмента розв'язання геть усіх посталих сучасних проблем, висувається як шлях та взірцева мета історичного розвитку людства. Засадами подібної назадницької креативності, - у спосіб виключного відсікання і відкидання того, що авторові видається зайвим у оброблюваному матеріалі, - є межі того інтелектуалізму, якого у автора вистачає не більш як на освоєння обраного ним рятівного рецепту як чудесної відповіді на масив усіх викликів; догмати рятівного учення напряду і безпосередньо є пов'язаними із світоглядними та розумовими обмеженнями їх автора. Часто-густо виключна раритетність і специфіка віровчень обумовлюється не самими кризовими обставинами і історичними причинами звертання до екстремумів чуда як до виходу із нерозв'язуваних у інший спосіб питань, - аж співавторами та співучасниками конструювання культу є звичайні вавки у шизоїдній голові ініціатора віроучення; серед аналітиків учень що потрясли світ бракує клініцистів у білих халатах. Лише серед поодиноких харизматиків не бракує нахабства наділяти себе любимих характеристиками представництва надприродних сил; тоді як авторитет більшості із них обмежується ролями посередників із Богами, абсолютними смислами долі, іншими суб'єктами святости. Цариною усіх абсолютистських абстракцій є надприродне, чинність неймовірного, звідки його адепти беруться як судді наставляти усіх, як їм слід жити у послухові до цих зверхників. До генетично похідних чинників актуалізації плоду майбутнього терору відносяться месіянські марення призвідників тих утопій, грандіозна величність яких, пропагована невідворотність переможного торжества яких є безпосереднім наслідком компенсації та виправдання ницости чи примітивності пропозицій спасіння та ошчасливлення усього членства секти та упокореного нею доквілля. А тому доказом правоти та незаперечности сповідання може бути саме його просторова тотальність, яка ще й пронизує час, себто історія людства подається подальшим розгортанням твірних для неї начал від учення, втіленням якого історія ще й закінчується. Сутностями тоталітаризму, які й дають йому імення, є пов'язання у цій зоні одномірности усього з усім, для того, щоб усе підвідомче вигодоотримувачам зони не було б не підлеглим їхньому обліку та апетитам, аби підначальні багатства не дісталося б комусь сторонньому. Позаяк потужність натиску окультної докси спирається на віру у неї, - з причин відсутности реагувань на неї зі сторони предметних явищ і зв'язків у природі об'єктивного, - то природністю впливу на уречевлені факти може витупати лише насилля з примусом яке безпремінним постулатом входить до складу догматики і цінностей усіх безмірних режимів. З цієї причини просто не буває, бо не може бути серед систем що не допускають виключень із себе того, щоби вони у запереченні критичних проти себе зауваг могли б обійтися без сонму зловорожих супостатів, невичерпна наявність яких тому і висувається зонотворцями доказом своєї необхідности у винищенні цих ворогів зони обіцяного щастя, обдирання яких збільшує приходи конвою зони.

Прояви різновидів тоталітарних світобачень не є якимось аномалією у способах освоєння людиною світу природи та культури, а є прийомом рядопокладеним із ростом знань і вмінь, хоча й відмінним у якостях та здобутках порівняно із областями наукового пізнання. Тоталітарні фетиші мають стосунок до організації взаємин суто між людьми, представляють собою ціннісні орієнтири у області моралі, у змаганнях між політичними системами. Архаїчні та стародавні концепти усезагальних режимів колесували довкола містичних уявлень щодо чинности якихось потойбічних сил у їх впливах на життя людей. Тоді як вигадки з приводу викликання чудес вже у новітні часи маскуються навіть під подобу притомних гіпотез соціального ґатунку. Утім стрижневими ціхами різноманітних сект можуть правити мало не будь-які культу і упередження стосовно підходів до питань вже виразно мирських: веганських, уфологічних, мультикультуралізму, гендерних парафілій, або фанатизму до команд музичних, спортивних, а то й можна зациклитися на певних комп'ютерних іграх, на нормалізації аномального. Хоча послухами ідеологічних імперативів можуть бути лише люди, а самі речі за їх природою без посередництва у змінах зі сторони людей залишаються нечулими до того, що є записаним у святих канонах, - однак усі тоталітарні учення звичайно ж включають у себе й вимоги на видозміну світу уречевленого. Результати впливу безпредметних уявлень про неймовірне можуть бути реальними там, де сповідники культу самі своїми силами діють від імені Богів у яких сектанти вірують; тоді як заклики до Богів, аби ті лиш своїми силами покарали ворогів чи виконали забаганки людські, - можуть бути не більше як символічними відправами: з танцями, співами, перевдяганням, паломництвом, маніпуляціями з реліквіями, відвідування партзібрань, іншими жертвами.

Оскільки атака зі сторони чаклунів на завоювання ними мирських цінностей ведеться від імені небесних чинників, то взірцеві цінности рятівного учення там же у сфері духу й знаходяться, - тоді як мирське та види матеріального збагачення на добробут у цьому земному світі тавруються як гріховність, реалії ординарного побутування пастви у злиднях та спасительних страждань з тої причини глорифікуються як ідеал спасіння, бо не вигаданих, а фактичних багатств має вистачати лише на проповідників вигадки. Призначенням облуд запропонованих у якості задоволення ними потреб вірних у мареннях про ошасливлення є перерозподіл благ на користь авторів концептуальних химер. Тоді як на долю маси сектантів дістається обкрадання їх не лише на розмір вилученої із них тямі заміщеної на вірування у безпредметне, як ще й на доданок від сповідників ідеовчень віднімають їхні права й природні свободи, примушуючи цих під'яремних гарувати за пайку підтримання хіба що фізіологічних потенціалів рабської працездатности. Ходіння дорогами у обхід затребувань на вміння поратися із реаліями дійсности здатне плодити лише злидні, нестачі та виродження. На відміну від затребувань суспільства у реально корисних для себе винаходах, у товарному попиті на новачі технологічні та пізнавальні, - то у маніпуляціях із чудами зацікавлені лише вузькі угруповання, а то й пройди у їхніх претензіях переіначити світоустрій задля встановлення там своєї виключної влади. Яка має бути зорганізованою за зразками централізованого, дисциплінованого, ієрархічного ордену військового для того, щоб цією мобілізацією ресурсів долати спротив навіть переважаючих сил суспільства, у табір якого означені змовники вносять розбрат, розпалюють протиріччя у яких противник нищитиме себе сам, заощаджуючи таким чином витрати інтервентів. Які через провокацію збурень і гри на суспільних невдоволеннях рвуться до усевладдя через конспіративні змовницькі заколоти та викликання революції для того, щоб встановлена таким чином диктатура тоталітаристів була у змозі придушити усяку проти неї критику. А займатимуться виполоюванням незгідних із авторитаризмом цієї мафії вже органи її безпеки. Що діятимуть не лише через індустрію різноманітних проявів терору фізичного із залякування трудозобов'язаних зеків, як ще й через виховання поки ще не добитих мас у дусі їх вірности, любови, жертвних служінь на вигоду клірові паханів та ідеології концтабірної зони. Ортодоксія якої, задля її прикладання до будь-яких ситуацій і зростаючих пізнань, має бути несуперечливою повною незмінною, - що й досягається трактуваннями догматів та сполученням у ученні навіть полярних тез.

Зона спрощень, призначенням одноцілісності якої є зменшення проблем управління нею, тяжіє до повного змішування у ній речей неспівставних, які належать відмінним спеціалізованим досягненням культури, руїною яких ця хаотизація й досягається. Зона суміщення протилежностей будується саме на шлях зворотно обернених до розвитку пізнань. Тоталітаризм це гуляння облуд. Зона контролю маскується під задоволення різнопланових інтересів та груп тому, що останніх у ній дурять обіцянками; до часу розбудови вже лагерь. Де нормою стає аномія, де замішують реальність та казки з чудами.

Сутністю чергового концтабору, де людей мордують, прийнято вважати уживаний там набір характерних для нього догматів духовного штибу. Переконання у тому, що коріння нової зони ордунгу треба шукати на небесах, а не у могилах де зариті її законні плоди, - стало загальним місцем і поділяють подібні вірування не лише сповідники величного вчення, а ще й його антагоністи; більш того, самі родоначальники святих культів та кліка соратників не сумніваються, що мотивами їхніх вердиктів на очищення світу від ворогів слугують високі ідеали сповідання. При цьому тілесні утішення вождів, як то: жування делікатесів, статеві надуживання, розкіш палаців, накопичення золота, оргазм при відданні наказів на убивства мільйонів, любов і жертовна за це самовідданість вождям зі сторони мільйонів, подібні дари від диктатури свого усевладдя – проходять буцімто по дотичній стосовно головного й виключного скарбу віри у обіцяні ученням чудеса. Хоча реальними кінцевими вигодоотримувачами запровадження чергового рятівного учення є його ініціатори, однак маси потрапляють у тенета віри саме завдяки висунутим обіцянкам добробуту мас вірних, - яким варто було б, у межах неупередженого чи ще уцілілого здоровоглудя, варто було втямити собі, що їхня жертовність у служінні втіленню ідеалів, компенсована обітницями ідеалів віроучення, - і є реальним наваром для вождів учення. Саме із переконання, що фантазійні марення є більш істотними, аніж власне мирська реальність, - і виростає зона неволі. Хоча казки, сподівання на чудеса що задовольняють марення й проходять за статтею: кроки на краще, одначе вадами казок, порівняно зі вчинками на основі доказових знань, є те що навіть добрі казки залишаються казками. А їх застосування практичне спричиняє вже не фіктивні аварії. Саме люди керуються планами духовного порядку, коли відкривають та створюють закони, якими керуються вже залежні від цього речі предметні. Ці інтереси забезпечення особистісного добробуту та здоров'я фізіологічного двиготять творцями знакових сект та ідеологій, є підспудною енергетикою їх боротьби за владу, визначають непримиренність змістів ідеології супроти конкуруючих із нею вірувань.

Так натхненням більшовицьких бійців за звільнення пролетарів від експлуатації була ненависть до спадку імперського царизму та буржуазного ладу за якого багатства належали капіталістам звинуваченим у експлуатації, - але ця ненависть не тільки не була доканою, а змінилася вже на протилежну оцінку як тільки означені багатства і фонди перейшли вже у власність більшовицької номенклатури та її караючого меча. Так натхненням безпекових Органів номенклатурної диктатури, які наступну приватизацію, - на цей раз спадку від будування комунізму, - стало не гірше від відпрацьованих антиринкових ідеалів експропріаторства вже квазі проринкове ідеологічне посилення на пошук ефективного власника саме на шляхах роздержавлення загальнонародної власности та багатств на виключну користь означених слуг народу. Які лиш тоді висловлюють незгоду із критикованими ними результатами та концтабірними прийомами накопичення багатств совітського періоду, коли ці багатства ще не перейшли у власність приватизаторів та держпаратчиків періоду удаваної ревізії комунізму. У традиціях збиральництва, себто у логіці грабіжництва на користь кремлівських мафіозі, - то тяглість з додержання великодержавства і недопущення розвалу єдинанеделімства імперці базують та доказують на вдячності як засобом збирання земель і народів за часів царського колонізаторства, так московська маса з її вождями віддана ще й концтабірним прийомам совітів. Кремлівські башти прикрашені як двоголовими орлами тюркськими, так і рубіновими зірками – у їхній обопільній ненависті до Заходу, коли багатства останнього поки ще не належать московцям.

Подібно до того, як у людській долі органічно поєднуються як належність живим істотам, так і буття суб'єктом досягнень людської культури, - то й нема спрощених відповідей на питання: а чи то попервах люди докладають творчих зусилля на те, щоб вижити як природний організм, а чи то передовсім люди реалізують власні таланти й покликання, винагородою і здобутком яких стає благополуччя у вимірах суто біологічного здоров'я. Оскільки вчинки нерідко бувають осмисленими, - цей топос є атрибутацією сапієнсів, - то й здобування харчів спрощеною манерою вилучення їх не лише із середовища природи, а пограбуванням імущих сусідів, потребує відповідного виправдання, яким і слугують закиди на сторону ближніх у тому, що вони є далекими, є ворогами гідними стати кормом для апетитів нападника. Щоб розбій став удатним бізнесом, то здобичникам треба атакувати не лише майнові права господаря, а й саме життя власників які захищатимуть своє. Щоб оволодіти чужим вже як своїм, то грабіжнику, який перебирає на себе клопоти про присвоєне, личить своє свавільне насилля, поневолення чи визиск об'єкта нападу підтвердити й узаконити як акт справедливості, як покарання жертви за переступ у відмові передачі її багатств та набутків вже на користь пірата. Для мисливців за чужим добром, чи для тих, хто продає свій крам з виключною метою витіснити із ринку конкурентів, умовою та сприятливими обставинами їх агресії є створення безладу у таборі атакованих, порушення усіх суцільних правил з метою заміни їх на різноякісний та різномістовий у суспільній історії Новий порядок. Творцям останнього йдеться навіть не за примітивні у їх брутальності власні меркантильні поживи, як ініціаторам достоїнства й вірцевості власного месіанізму конче необхідно проводити вдалу кампанію з дифамації об'єкта нападу, із якого майструють ворога. Противника гудять навіть ціною жертвних втрат самої сторони нападу. Ненависть до чужих прав і свобод, переведення їх засобами насилля над тілами та органами мислення ворогів вже у стан спровокованого хаосу і кризи, звабліві пропозиції із заміни доказових норм соціального устрою та закономірностей у природі речей вже на чудеса, подання з боку ворохобників та революціонерів своїх прожектів із спрощеного розв'язання усіх проблем розвитку, обітниця втілення утопії завершення історії посередництвом очищення її від ворогів народу, насадження вірувань у спасительність сповідання культу осяйного вчення та його святих провідників, інші ідеологічні манії – відсувають на другі ролі та закаптурюють тваринного штибу інтереси розжитися чужими ресурсами. Заради породжених невіглаством, а то й клінічними причинами соціопатичних ідеологій їхні адепти не шкодують не лише за чужим життям, а й за власним. Ненависть до жертв зобов'язана бути фанатичною, фундованою на тому, що не може мати інших доказів чи критичних зауваг, окрім означеної ненависті, аби жертва не мала можливостей оправдатися, а то й втішалася б розплатою своїм життям за гріхи невідповідності прокрустовим лекалам святого віровчення мисливців. Одначе. Яким би чистосердечним у повстанні проти суцього стану подій не було б те чи інше віроучительство з боротьби проти неправильних, не таких як належить бути людей, якою б абсолютистською не була б та чи інша ідеологія, - себто підміна апробованих норм вже на неперевірені гіпотези, - аж осмисленими чи інстинктивними інтенціям сповідання архімегаультраграндіозних повчань секти є сподівання їхньої пастви ще й при тому поцупити для себе особисто щось небезкорисне. Підводною частиною ідеологічного айсберга є дозволене там право, а то й борг обдерти ворогів учення не лише на їх життя, як, головне, присвоїти статки ворожі, які у загребущих лабетах звияжця стануть йому вже не ворожими, а доброякісною поживою. Якби рятівна віра у неймовірне обмежувалася цим би, то членством секти були б хіба пацієнти з приводу ментальних відхилень. Аж коли духовні начала ідеології закликають привласнити волю, права, манаття відступників і супостатів, то рекрути до служилого війська носіїв чергового чуда шикуватимуться у чергу. Запропонуйте обікрасти буржуазних плутократів, виполоти бур'ян класовий, расово неповноцінних тубільців та інших жидобандерівців, підбити перманентно загниваючих євроатлантистів, - то віровчення претендуватиме на усесвітність. І чим більше людей і народів призначатимуть там до заклання, то тим більш масовою і переконливішою ставатиме ідеологія.

Перед креативністю поступу людської культури ніщо не може встояти. Порівняно із творчістю базованою на пізнанні природи речей і тих узгоджених із фактами діях, які призводять до втілення задумів, то ефективність реалізації казок відрізняється хіба що підвищенням чинників випадку та руйнівними наслідками, - але ж і фантазування залишається чинником будування культури. Дарма що фантазії спершу обмежуються цариною психічних уявлень. Для неупередженого дослідження подій природної еволюції потрібні науковці, які намагаються з надзвичайною обережністю ставитися до об'єкту розвідки, тоді як для створення закономірного у житті соціуму достатньо звичайних ідіотів керованих суто особистісними уподобаннями. Самої лиш уяви тих сектантів, які обрані ними химери визнали, для початку для себе, за керівні, вистачає для будування за цими стандартами реального світу культури, особливо тоді, коли публіка поза сектою своєю пасивністю дозволить фанатикам щось подібне із собою чинити. Оскільки окультуреність генерується із самої лиш уяви та розумових актів, то усе причетне до імітації останніх і стає домінуючим та визначальним, а то й виключним, коли незгідні із химерами не опираються. Навіть із ліхтарем рискаючи серед явищ, не пощастить там віднайти хоча б завалючу формулу яка була б не створена дослідниками. А коли закономірне, до якого стриміють у цілях управління подіями, є передусім продуктом суб'єктивної активності, то узагальнюючі норми можуть починатися із фантазій, відповідність яким зі сторони подій виглядає хіба що додатковим призом. Ніщо, із того що належить природному, не може встояти перед належною культурі вигадкою. Сама лиш здатність сприймати світ таким, як того суб'єкт бажає, є чарівником здатним оживити і неможливе, коли подібному чародію не противитись. Не може бути такої фігні, яку б не можна було воскресити при бажанні це зробити, особливо за сприяння цій справі кампанією знищення ворогів.

Коли наполегливу у її атрибутах химеру запустити до виконання у часі, а обставини не будуть на неї реагувати, то пізніше усе довкілля набуде смаків, кольорів, консистенції означеної вигадки. Придумайте те, що Ви є комуністом, і усе довкілля згодом збільшуватиметься; вимисліть те, що Ви є праворічним, й опісля оточуючі перекося самі на це пристануть; виметикуйте те, що Ви є євреєм, і врешті на світі не залишиться нікого, хто б таким не став. Світ міг би вичерпуватися кордонами патологічних психопатій лише у тому неймовірному випадку, коли б крім психів усі зникли б за помахом чарівної палички чи репресій. Не на користь занадто казкових гіпотез свідчить неможливість їх реалізувати за будь-яких умов. Утім символізм чаклувань із чудесами дозволяє їм триматися у побуті аж поза мірки розумності. Картини торжества не надто притомних ідеологій, або ж вірувань демонструють непоодинокі випадки, коли здавалося б доказові та життєздатні закономірності суспільного життя поступаються на користь містичним пошестям тотальним. Серед помилкових теорій особливу загрозу несуть ті, які не представляються як помилкові.

Вже саме створення ідеологічного учення та структурованої секти що сповідує свою надуману унікальність і відгороджується нею від довкілля культур і народів відповідно звинувачених у їхній порівняльній недорозвиненості стає атакою на особливості і на саме існування цих народів і культур. Долею останніх стає давати відсіч тоталітарним сектам. Дієвою перепорою торжеству химер вдається стати тій публіці, яка за закономірності культури має предметні відносини у вже освоєних пізнаннях та практикою закономірностей культури. Або ж тому глупству, яке не можна ані підтвердити, ані спростувати раціоналізмом та вказівкою на логіку фактів, - доводиться опонувати хіба що подібним же глупством відмінної валентності. Тобто небезпеку дурощів зменшують через їх збільшення. Або ж додатковим способом рятуватися від невідворотних загроз інфікуватися від зациклених на власній унікальності святій і буціто рятівній для усього світу через відкритість до подібних тоталітаристів стає недопущення відкритості, будування закритих для проникнення кордонів, створення карантинних зон. Або ж не кепським прийомом не піддатися агресії зі сторони сектантів є організація вже власного наступу. Вочевидь простих шляхів виживання у несприятливих умовах агресії тоталітарних сект – не спостерігається.

Та притороченість законів наукового порядку до подій, яка дає можливість практично змінювати події на основі достеменних знань, розглядається вадою для нездібних змінювати події з причин неучасті у подіях з причин не володіння подіями з причин нерозуміння повноти подій з причин приторочености до вад серед нездібних змінювати події практично, - тож свою віддаленість від істин об'єктивних наукового порядку містифікатори вдовольняють чи то симуляцією науковооб'єктивности своїх вигадок, чи то, наворот, ненавистю до об'єктивних подій, які не відповідають вигадкам. Оскільки навіть достеменні пізнання не призводять самі собою до їхніх втілень, себто опанування подій завше у суспільстві є проблем заняттям, то спротив подій волевиявам, мріям та запитам можна здійснювати без проблем у спосіб вигадування неіснуючих зв'язків, вдаванням до чудес, чи накликанням біди й загибелі на сторону історичної реальности не згідної із мареннями, не узгодженої із фантазіями, противної до хворобливих неадекватних примітивних химер. Поєднання того, що є не поєднуваним чи розведення врізнобіч того, що є органічноцілим і є перевагами тих, хто зробив ставку на ілюзії, надавши їм ваги святости, за ціну не простої зневаги до практичних імовірностей здійснення ілюзій, а й робом цілеспрямованого згодовування реальности на користь ілюзійонізму. Віднаходження простих виходів там, де їх нема чи вигадування заборон там, де їх і бути не повинно, - могло б бути комедією з приводу ототожнення марновірств та свободи, коли б за протягування у життя неймовірного не доводилося б протягувати ноги, і то не самих ворогів. Ідеологія могла б бути усепереможною, коли б вона мала ще якийсь вихід на життя подій, окрім спричинення нею нежиття тих людей, які не сповідують її культу. Любов до казок харчується ненавистю до раціоналізму та фактуальної дійсности; пристрасть до потойбіччя унормовує усі види аскези та злиденности; жадання трупів та руїни передусє вивалюванню у астрал нірвани раю. Чудеса стають помстою за глухі до подолання стін незичности стосовно нереалізованих претензій на свою долю щастя, - проте, у свою чергу, за безвідповідальне ставлення до реалій теж доведеться платити, але вже дорожче. Сильною стороною ідеологічних псевдозаконів є імітація свободи у ходіннях на будь-яку сторону без спротиву тим ходінням зі сторони реальности, яка до вигадок не має жадного стосунку й робить любителів казок безвинними, але нещастя тут таки й починаються, як тільки ідеологічні приписи зачинають прирівнювати до реальних законів, бо ідеологам доводиться хапатися за зброю, аби нею поєднувати ідеологічні вигадки та перебіг об'єктивних подій, а, проте, вбивства людей прив'язаних до своїх справ не самими лиш словами, дається любителям ідеологій легше, аніж їхні безуспішні наполягання на примусовому наверненню у химери віри ще й об'єктивних подій.

Ідеологічні, себто оціночні судження з приводу подій, які є скорше нашими людськими до них вимогами, аніж є власне логікою подій, можуть бути показником нашої свободи тоді, коли ми будемо освоювати означену логіку ще й у її уречевлености, а не керуючись лиш замкненими на собі вимогами людяности. Ідеологія постає на межі перетинань етики та науки, коли людські уявлення атакують фізичні параметри чи то хімічні реакції у природі речей. Безвідносні до об'єктивности судження, а то й свідомо спрямовані проти загрозливих щодо наявних понять про безпеку судження ми виносимо вироком не лише тоді, коли останні є бездоказові, а й тоді, коли наші оцінки є для нас очевидними, самодостатніми, здатними замінити нам об'єктивність. Внесення етичних критеріїв у ті наші вчинки, які визначатимуть перебіг об'єктивованих ситуацій, можуть вести до розходжень наших пізнань із відносинами у природі речей та шкоди навзаєм тоді, коли наші чуття на добро чи зло зачинатимуть надмірно зневажати наші природні потреби як виду живого за рахунок принесення їх у жертву не прорахованим у наслідках візіям у логіці уречевленої цивілізованости. Загрози тоталітарних стихій від примітивних соціальних прожектів йдуть не від того, що ми з надмірами людяного некомпетентно втручаємося у царину технологічного чи соціального прогресу, а від того, що ми ще недостатньо звертаємо увагу на потреби нашої людяности, коли беремося винищувати ближніх чи апробовані умови нашої творчої праці вже як ворогів народу чи сатанизм.

Ідеологією є вихід на такі абстракції наших розумінь та визначень реальности, які заміряються ту реальність вичерпати, а, оскільки, наші пізнання вдосконалюються та стають результативними у справі виробництва культури, то й конструювання остаточних законів навіть у спосіб надання їм віддалености від історичних реалій є завданням, що не матиме розв'язань ні за яких умов існування суспільства. Тож усі, навіть максимально безпредметні пропозиції закінчення історії, усі відповіді на проблеми у спосіб полишення самого відповідача поза проблемами, усі прийоми встановлення тихої гавані у бурхливому морі таїн та хаосу розвоїв - є критикованими та не можуть бути доскональними, себто будь-яка схема на узагальнення наших усвідомлень подій є достатньою для тих людей та спільнот, яких вона задовольняє. Інакше кажучи, серед ідеологій доказовими та найуживанішими будуть ті, які є пов'язані з прагматикою цілей, що за їх допомогою досягаються. Закиди на сторону любителів простих суджень у нездатности представити задовільні для усіх часів та народів подібні судження, аби у тих абстрактних містифікатах до решти вмістилася уся можлива історія, - є закидами неправомірними з причин неможливости виконання означеного завдання взагалі. Бо серед ідеологічних безпредметностей одні теоретизування хоча й можуть бути доскональшими від інших, але ніяка порівняльна досконалість не перетворить оціночні судження етичного, естетичного чи містичного порядку вже у закони предметної об'єктивности. Знайти серед ідеологічних уподобань такі позакритичні, які б звільнили від подальших пошуків у даному векторі, можна лиш за умов відсутности хистів до критики, себто у безумовности затрати пізнавальних можливостей. Будь-які химери є не гірші від кращих химер, особливо як вони є узгодженими із системністю й інших видів самопочувань та самоусвідомлень людини у світі. Але у тім то й справа, що абстрактні узагальнення не робляться на спантеличення людини, ідеології є ціннісними орієнтирами, що кладуть край хаосу, замінюючи незнання на прогнозоване й закономірне, - коли якість знань є другорядною цінністю порівняно з наявністю означених загальних знань. Навіть гірша ідеологія є кращою за ненаявність ніякої, хоча б тому, що вже не треба витратити зусилля на пошук задовільних життєвих плянів, як натомість треба вже клопотатися за ретельне виконання наміченого. З двох типів, один з яких вже керується містичною ідеологією, а інший ще шукає на свою голову найдосконаліший варіант містики, - перемога дістанеться тому, хто вже освоїв якийсь варіант химер, бо він вже не обманюватиметься у сподіваннях віднайти чи вигадати щось краще, випробувавши казки на їх дієвість, залишивши за собою масив цинізму у ставленні до фантазувань. Ідеології не тільки не підсилюють складову містифікаторства у історії, як, напроти, ідеологія змушує своїх adeptів бути виключно *практичними*, бо звільняє своїх прибічників від спроб знайти такі містифіковані істини, яких знайти не можливо ні за яких умов. Практицизм, орієнтація на доступне, терплячість до налаштованих на іншоїдеологічність, - стають рисами характеру затятих виключно на власних ідеологічних збоченнях. Бо ідеологія тим є кращою, чим її є менше. Змісти ідеології є справою іншорядного порядку порівняно з нещастями втручань ідеології у відмінні від її абстракцій сфери реального життя. Закиди до певної ідеології за її службові ролі лиш для її adeptів та відповідну непристосованість у належності до відмінного кола культури з плянами на ідеологічність останньої є закидами менш істотними, аніж практика обслуговування вже практичних завдань у колі визначеної ідеології. Перевагами вже звершених ідеологій, не зважаючи на дієву щодо них критику, є те, що стала ідеологія щонайменше дозволяє вже не витратитися на власне ідеологію, а робить натомість її adeptів людьми практичними, коли за безпредметні абстракції вже не сперечаються чи геть відкладають перетворення актуальних та конкретних вчинків вже у проблему ідеологічну. Абстракції не можуть не бути хибними чи такими, що доказово критикуються за їхню недосконалість, проте дезактуалізація абстракцій не може не робити їх причетників людьми вже не залежними у причетности до пропозицій відмінної химеризації, роблячи визначених у інакше структурованому безглузді вже людьми не визначеними остаточно у конкретних питаннях життя чи здатними до вирішення практичних справ вже без втручань з боку химер.

Серед безмежжя світовідчуттів людини розуміння людьми відносин у природі речей займає достатньо вузьке місце, але саме це відгородження від ілюзій надміру людського та відповідне розуміння істин у природі речей й робить людину чи спільноту обрану науковим пізнанням саме лідерською, тоді як спільноти чи люди обрані ритуалами та культами сповідання чудес саме порівняно відсталіми. Переважання зосереджень на об'єктивних законах у природі речей зовнішнього від людини світу над зосередженнями на світові людських фантазій безпредметних й надає колові європейської культури переваг. Тоталітаризм і є теорією не власне казки, тим більше тоталітаризм є не вченням з розряду науки, бо об'єктивні закони не варіюються на коефіцієнт людської психічності, - як тоталітарні ідеології виникають на межі неорганічного суміщення казки та адекватних розумінь природи об'єктивних відносин у речах. Й коли вести мову про історичну безпідметність національного українства, то треба серед причин називати зачудовану психе українців налаштованих на актуалізацію усякої казковості. Засадничими кроками звільнення українства від поневолень є звільнення з-під такої залежності вірувань в усілякі чудеса, що бере собі у жертву предметні відносини.

Гірша ідеологія може бути кращою за відсутність усякої. Вступати у життя та в усяку гру без попереднього пляну, сподіваючись на успішне розв'язання ситуативних ризиків, є просто небезпечним; але вже гарантовано загрозовою та такою, що містить загибель є ситуація стратегічно хибного пляну дій. Виходом як із загроз неоволодіння логікою конкретики та законами об'єктивності, так і геть з оман оволодіння доконечними смислами об'єктивності є такий розвиток нашого осмислення освоєння дійсності, який би базувався на достеменному та не оманливому її осягненні. Аби усі заручники хибної стратегії у її абстрактно ідеологічному виконанні не стали її жертвами, то доводиться щонайменше не брати у ній участь, а орієнтуватися на власні можливості, виставляючи перепони на шляху впевнених у водительство до взорованого щастя. Силування реальності вигаданими нами для неї плянами, узгодженими виключно з нами у собі поміж собою, має доцільність саме на межі узгодження наших замірів ще й з можливостями об'єктивності.

Ідеологічні розважання є тим первісним, хоча й не адекватним щодо дійсних станів речей, орієнтиром у речах та довколишніх відносинах, що накладає хоч якісь заборони й дозволяє хоч якісь свободи на нашу людську поведінку, - коли відсутність орієнтирів вважати порівняно більш небезпечним станом існування людей. Ідеологія виступає первісним проявом свідомого ставлення людини до природного оточення, - коли наявність свідомості вважати більш істотним досягненням людяності, аніж відповідність свідомості дійсним станам речей. Ми були б неадекватними щодо можливостей нашої людяності, коли б не переформатовували дійсні стани речей вже у досягнення власне культури. Ідеологія і є тим фронтом висування наших вимог щодо наявної дійсності наших існувань, де за жертвовну ціну порушень тої дійсності ми реалізуємо наші візії та пляни, де перемога а чи візій, а чи попередніх станів культурного процесу нікому певно не гарантована. Ідеологія це той вияв свідомого ставлення до світу, що стає на світі вже чинним як факт вже олюднення світу.

Посилаючись ні на що більш доказове, ніж на череду досвіду, можна індуктивно висунути гіпотезу про те, що будь-який у майбутньому досвід вироблення максимально універсальної ідеології не надасть їй адекватності у представництві максимальної розмаїтості культурних артефактів. Серед істинних узагальнень можуть бути: або узагальнення хибні, або істинні неузагальнення. Домагатися презентувати явище ще й у глибинах його сутностей та вдосконалень робом втечі у абстракції, - це займатися взаємозаперечним. Лиш у дурдомі можна безкарно переплутувати конкретику володіння подією та, з іншої сторони, володіння чудом, яке з абстрактного потойбіччя заявляє на власність на означену подію. За віру у практичну корисність ціннісних суджень доведеться платити трупами, руїною суспільних потреб, вандалізмом. Ідеологією і є переплутування бажань та доказових потреб реального життя людей і спільнот.

Тоталітарні конструкції, що перетинають завадами шляхи свободи та прогресу, викликаються неадекватними розуміннями подій, коли а чи внаслідок криз, а чи внаслідок невинуватих сподівань саме примітивні бачення видаються рятівними та гідними рецептами конкретних дій. Тоталітаризм там, де химери сприймають інструкціями до дій. Тоталітарні світосприйняття оприлюднюють ті підсвідомі інстинкти, що гнітяться раціонально улаштованими суспільними відносинами, віра у актуальність казкових марень дійсно ідеологічно обслуговує ту прагматику загарбництва, яка не може реалізуватися у спільнотах будованих на законности, химери нагальности чудес є кампанією прикриття цілком прагматичних замірів улаштування власного процвітання коштом перетворення на жертви усіх невірних віри у утопію, - проте поза оприлюднені чи підсвідомі замаху тоталітарних ідеологій на вагомість у реальному світі історії рідним домом казки залишається саме казка. Окрім себе тоталітарні системи нікому не винні. Поза сумнів, конструкції тоталітарности постають етапами преємства ідеологічних вчень, їх змісти є відповідями на виклики нагальностей, вони відображають звивини психопатій своїх творців, тоталітарні системи перебувають у постійному пошукові співвідношень між своїми догматами та відкритістю у всотуванні загальних місць прогресу людяности, тоталітаристи усіх часів та народів у спосіб терору та пошуку відьмаків шикують свою паству для нових завоювань дичини та жертвоних принесень у розбудові безглузких проєктів, силовим примусом до простих дисциплінарних рішень диктатори провокують безлад злиденності виродження, месіанство тотальних режимів має відразу до критики, до здорового глузду, до законности, до свобод, тоталітаристи самі загортаються у таїни та розсекречують спротив своїх жертв, людину вожді офірують зграї, - проте усякі дотепні перекладання спричинені тоталітарности вже на якісь сторонні її конкретики закономірности є не лише зняттям злочинів та нехлюйством з наслідками повторення злочинів, як пошук осмислень у тоталітарности є тим, що взагалі віднайти не можливо. Хоча тоталітарні світогляди замахуються на оволодіння зверхніми смислами та остаточними у їх достеменности законами, проте марення тоталітаристів сумнівно належаться використанням повнот людського мислення, оціночні судження подаються, скорше, з приводу речей, аніж торкаються природи речей. Від критичних звинувачень у облудливості доктринальних упереджень, коли казки виявляють свою нездатність на посідання лідерства у пізнаннях, - ідеології ховаються у домі віри. Ідеологія це все, що вона має. Ідеологія, це той додаток до відносин у речах та подіях, що вноситься туди тими інтересами та зацікавленнями людських світосприйнять, яких не можна віднайти не те що у природних речах, а й у природних потребах людей. За визначенням, виставлення вимог як з позицій доказового забезпечення виживань та поліпшення життя людей, так і з диспозицій організації прогресу культури, не кажучи вже про необхідність узгодження можливостей об'єктивного та оціночних уподобань людей на конто останніх, - є звертанням не за адресою об'єктивного та уречевленого. Ідеологія це той початковий рівень теоретизувань та гносису з приводу об'єктивованого, який можна було б шукати і у відносинах речей, і у біологічних потребах людей, коли б недосяжність результату не була б відома заздалегідь. Ідеологічні чаклування, відсторонені від достеменних відносин у інерції культурного прогресу з причин непосталости останнього, видають прагнення опанувати докільля позалюдського універсуму, але залишаються у колі тяжінь занадто людяного, аби перейти у дійсність та втіленість, бо засоби ідеологій скорше узгоджені із містичними маренням, ніж нашим мріям годило б упадати ще й із чимось відмінним від кола їх замкнености на собі; містифікації оціночних уподобань виглядають якоюсь грою на пошук резонувань із дійсними законами та тою імовірною конструктивністю у природі речей, яку можна було б переформатовувати вже у комфортний для людини дім культури; це та манера нашої участі у долях світу, у якій ми можемо дорікати лиш собі за безнаслідковість замірів, бо й перетворення символічних дійств з приводу означених бездоказових у трендах прогресу ідеологічних оцінок вже у культову практику та практичні ритуали не подолає прірву між запитами ідеології та їх задоволенням можливими реаліями.

Ідеологія це заскалювання наших вимог за межі, де ми могли б звітувати собі лише у межах наших вимог, коли б у останніх розбиралися; це те ремство до обставин і часу, а чи накладання якого, а чи здирання якого з часообставин залишає нас лиш із нашим ремством, яке вдовольнити еволюція не має права, аби залишилася еволюцією; це вибрики забаганок нашої людяности, які ліпше нам було б не переплутувати із можливостями людини у неймовірностях багатообіцяючих розвоїв культури та прогресу. Ідеологи відмінні злетами вимог до природи об'єктивного, бо лишень ігнорування означеної об'єктивности й надає гоноровости їх вимогам, до яких означеній об'єктивности не доступитися ні за яких умов, - на відміну від тих недосконалих у ідеологічності творців, що занадто упадають перед істинами об'єктивности й орієнтуючись на здоровоглуздя, а то й на подобу науковости марудять містичну природу замірів заради їх втілення. Неперехідні межі між фіктивними мареннями та онтологією об'єктивности, включаючи до останньої й осмислену у прогресі соціальну проблематику, саме й суперечливо дозволяють містифікаторам та аматорам оціночних суджень висувати вимоги на *спотворення* об'єктивного за лекалами занадто людяного, аби воно належало ще й предметному світові. Ідеологічні підходи до реальности звільняють псевдооудковану й тому переконану у своєму месіянстві людину від необхідностей слідування логіці та доказовим потребам прогресу, рахування лиш із тим, що видається за істину остаточну звільняє від обтяжень фахового входження у відповідальність за культуру, ідеологія надає ейфорію чуття свободи, що може ще й звільнитися від прогнозів наслідків свого свавільства.

Критичні закиди на сторону ідеологій, як фіктивних та не підтверджених об'єктивними потребами прогресу норм на відміну від взятих під виправдану опіку тих норм, які є вихолощені на суб'єктивність, - є закидами достатньо непевними; намагання виразним кордоном розподілити закони на такі, що породжені нашою розумовою вигадливістю та такі, що належать феноменальній об'єктивности подій, насправді лиш заплутують переходи між означеними умовними сферами гуманізму та наукової істинности; заміри пов'язатися з нашими волевиявами як із виключною цінністю, яка за власними потребами творення формує успадковану від еволюції сировину природности та податливої на втілення культури, є такими ж досконалими лишу фіктивности замірами, як і фетишизація якоїсь виключної об'єктивнопредметности. Проте гіршим від сумнівів у доцільностях вичленення ідеологій геть від наукових підходів може бути їхнє переплутування. Бо вказівки на одноположеність законів у природі речей та свавільств у людській агресивности призводять до виправдання злочинів тої суб'єктивованої агресивности, що її хибно уподібнювати залежностям у власне дійсности, а аксіологічні упередження на рахування лиш із науковими прийомами обслуговування онтології, у свою чергу, не можуть не бути зневірою у творчих здатностях гуманізації світів. Хоча сам процес культуротворення можна представляти у світлі оживлення фікцій, коли сама поступальність у прогресі здавалося б незаперечно та предметно демонструє виправданість заперечень своїх відпрацювань, що відсилаються до згаданого розряду фікцій та вже не актуального, - проте ще виразнішою деструктивністю є ідеологічні ж облуди на виправданість офірувань конкретики історичних здобутків культури вже на користь якихось ніким ще не баченим у їхніх замірах на завершеннях історії процесів універсалізації, у загалах яких годить закопати реалії існування конкретних людей чи виправданих для свого часу й обставин винаходів; хоча конструкції вірувань чи моралі, мови та національно-культурних звичаїв, державности та правозаконности, технічних винаходів та видозмін ландшафтів, моди чи фабул казок, тощо, можна обґрунтовано віднести на конто винаходів ідеологічних, себто не виправданих поза людськими на них наполяганнями, - проте вимазування злочинів на людську у них участь не перетворює злочини у варіації гуманізму; хоча критику містифікацій та прийомів родичання з потойбічним можна у судженнях довести до тотального перехресчування у купелі ідеології усіх змістів на явищ історичної реальности, - проте навіть серед покладів абсурдизму годить відшукувати особливо цікаві для психіатрів випадки.

Людські вчинки та соціополітичні устрої мають чисельні причинні опосередкування, більшість із яких є проявами видів свідомости чи підсвідомости, - аж тоталітаризмом визначатимемо тут устрій будований на тих ексклюзивних розважаннях, обґрунтування яких годі шукати поза власне розважаннями, коли теоретичні підвалини режимів не лише видаються не обґрунтованими, а й такими, що не відповідають об'єктивним затребуваностям прогресу, або ж просто є небезпечними для суспільних існувань; суспільна історія може мати масу вимірів, кількість яких залежить від хистів віднайти їх, - аж тоталітаризмом іменуватимемо режими, які безпосередньо є керованими імперативами забобонів; серед осмислених чинників поведінки груп тоталітарними, себто доказовими у вимірах виключних упереджень, є не відзначені масивом раціонального доведення тих груп до гідних людяности устроїв. Участь людської ментальности у практиці життєдіяльности не може бути проігнорована, - особливо у випадках, коли сповідники ідеологічного вчення слідуєть приписам останнього, навіть коли вдасться довести сторонні причини на дієвість ідеологій. Тоталітаризмом є функціонування соціоустрою у відповідности із приписами ідеологічної доктрини за лекалами якої скроєний, які він втілює, якими він керується.

Кожній уречевленій чи організаційній конструкції на приступках культурного поступу відповідає свій тип людського мислення, бо без людської свідомости з людьми та довкола ніц не відбувається, - проте не відміну від технологічних процесів, які направляються участю нашої свідомости у пізнаннях та формулюваннях нами наукових законів у природі речей, інститути та організація тоталітарних спільностей є керованою ціннісними та надто людяними орієнтирами наших світосприйнять. Тоталітаризм це організація життя спільнот зведена на такі актуалізації надмірних абстракцій, яким ліпше було б залишатися у притаманній їм сфері, а не втручатися з вказівками туди, де їхні втручання лиш спотворюють узгоджені із природою речей та людяности об'єктивні відносини. Сподівання на дезактуалізацію ціннісних орієнтирів, на нівеляцію їх впливів, на розчинення фіктивних уподобань вже у домінуваннях над ними доказових потреб прогресу видаються сподіваннями надміру казковими, аби справдитися. Виставлення тоталітаристів як породження архаїки історії не допоможе історії вже розвиненій запізнатися з черговим видом тоталітарности. Кваліфікування феноменів тоталітарности як аномії чи позаконности розвинених моделей людяности може допомогти радше моделям, аніж реаліям сущих спільнот. Позаяк ціннісні упередження є фактом не лише за фактом їх існувань, але й за їх затребуваністю у можливостях орієнтувань та виживань людини у світі, то вгамування агресивности та руйнівних впливів тоталізації видається доречним не на шляхах протитоталітарних рухів, а, навзворот, на шляхах вдосконалення ціннісних світосприйнять у векторі нарощення їх системної участі у гуманізації, аби позакритичні упередження одних спільнот щовиразніше зменшували свою ворожу та нападницьку налаштованість проти подібних же прийомів самозахисту інших спільнот та організацій. Забобони та сфантазовані химери є виправданими як ефективний у умовах їх бездоказовости прийом ідентифікації примітивних типів громадської організованости, тож перехід останньої вже не до примітивних засад мав би лиш вдосконалювати оціночні орієнтири поведінки людей та окремих спільнот. Тоталітаристів ліпше цивілізувати, аніж марно намагатися їх втопити у видах достатностей вже позациннісних презентацій культурного процесу. Зменшення загроз руйнівного впливу ідеологій та оціночних містифікатів вже на узгоджені із об'єктивністю суспільні потреби слід добиватися не у спосіб добиття ідеологій чи викреслювання їх впливів, як, навпаки, ідеології мають бути розвиненими до їх системного вписування у орієнтири спільнот відповідально вписаних у орієнтування ними загалів прогресу. Ідеології, - узгодженої із національними потребами, у її згодах із потребами виробничих колективів, складених із творчих потреб особистостей, коли останні узгоджені із об'єктивними можливостями речей, у відповідности із доказовими у їх прогресивности контекстами та універсальними потребами загального прогресу цивілізації, - може бути й більше, як ідеології набуватимуть якостей гуманности.

Уява відрізняє нас від тварин, але лиш кроки на реалізацію наших уяв у істинах речей та у доказових наших потребах саме й робить із нас людей. Без містифікату надзавдання на повне розкриття особистих талантів ще й у ризикових покладаннях на зичність обставин не варто й вступати у життя; перекладання своєї власної свободи на відкуп інших суб'єктів та на ті історичні обставини, які й не підозрюють про Ваші існування, є скорше згодою з поразками, аніж із тверезістю та об'єктивністю; скромність не має підігравати ницості, - проте свавільству людяности не завадить узгодити свої потенціали із можливостями зовнішнього щодо них світу речей. І окрема людина, і окрема спільнота просто зобов'язана вірити у ту свою місію, яку поза ними ніяк не відшукати, - проте віра у добродійність тоді буде доказовою, коли не будуватиметься на вчиненнях злочину на сторону ближніх. Фізичне чуття самодостатности наших сил на звершення, що здійснюються із підсвідомості й не можуть мати доказів на успіх, окрім енергетики нашої людяности, коли здавалося б обставини чи то не потребують нашої у них участі, а то й суперечать впевненості на втілення наших покликань, є основою становлення особи, проектом на буття спільнот у вічності, - проте домагання зупинити будівництво нашої культури на цьому генетично початковому та вихідному для неї рівні ідеологічних марень, намагання підмінити останніми закономірності у природі речей та потреби у окультуренні природного, змагання химерними уявленнями підкорити доказові цінності прогресу, - не можуть не бути шкодою від використання ідеологій не на належному для них місці. Тоталітаризм це містифікації на вже перезрілому для їх доречности місці успіхів культури. Відсутність потреб у доказах, наполягання на праві спотворювати прийнятні цінності та моделі поведінки, віра переможність власних покликань - може бути потужною особливістю ідеологічних започинань справи там, де людські інтереси виразно випереджають марновірства, але ця ж по вищезначена зневага до законних прав інших, до існування доказових смислів та здорових глузів, до природних та суспільних законів - не може не бути злочином використання ідеології поза її призначення та можливості.

Стосовно тих вчинків, кажімо, футбольного фаната, що їх сприймають як фанатизм футбольний, можна навести дотепні розважання про фанатизм як спосіб видобування грошей, про інтелектуальну обмеженість фанатизму, тощо, проте більше довіряти подібним розважанням у ще більшій недовірі самому фанатові та усвідомленню ним своїх вчинків - можна лиш у затраті істин аналізу вищезначеного явища фанатизму гри. Інакше кажучи, якщо хрестоносні походи відбуваються на визволення гробу Господнього, послідовники Магомета у своєму експансіонізмові керуються такою ж безпосередністю вимог віри, коли спляють за відьмацтво, а червону кінноту надсилають у ім'я світової революції, тоді розмови про те, що учасники ідеологічних рухів знали менше, а то й помилялися у своїх вчинках порівняно із стороннім не заідеологізованим критичним та таким, що долучають ширші й досконаліші аргументи дослідженням чинників руху, - є розмовами не лише безпредметними, а такими, що спотворюють дійсний для своєчася стан речей. Виходячи із самовпевненості й залишаючись там же можна сіяти сумніви у предметности виразно ідеологічних рухів, можна дискредитовувати ті вірування, шкода яких доводиться історичною практикою, можна показати, що віра у неймовірні чудеса не переходить у події, - проте, коли фанати роблять фанатизм фактом історії, то, значить, так воно і є. Можна аргументовано представити нацизм чи комунізм як націоналістичні рухи німецької чи московської імперій, але ж, коли останні конкурують з-поміж собою, в тому числі й за оволодіння територіями супротивника, тоді комуністи свідомі свого комунізму та такі ж керовані вже своїми приписами нацисти - є суб'єктами рухів саме ідеологічних. Тоталітарні режими це випадки переростання ідеології у факт соціальної історії. Тоталітаризм це не лише жива у суспільстві ідеологія, але це - й зворотний процес перетворення реальної історії вже у факти нормуючих ідеологічних ірреалій, що вони для історії стають банальним вбивством усіх та усього як того, що не вміщається у фікції, бо відповідностей історії вже до наказових химер не можна досягти.

Порівнюючи із відвертими утопіями релігійного гатунку, які своїм adeptам чи ще не упокореній публіці обіцяють перебування під Божою опікою чи інфернальні муки, спокушають усезнанням, всюдисутністю, усеможливостями, збагаченням без зусиль, вічножиттям, постійноздоров'ям та тими неймовірностями, на які вистачає кебети у спеціалістів практикуючих з іншими чудесами, то рецепти прописані для ошчасливлення вже у цьому підхмарному житті, - ну, коли, як то годиться, необхідно усього лише убити а чи багатих, а чи меншовартісні народи, які щастю заважають, - то подібні ідеологічні утопії у сфері вже соціальной виглядають мало не квазінауковим відкриттям. Закономірности базовані на містиці конфесійній залишаються дієво не чинними й нічому, окрім як психічному здоров'ю клієнтури пацієнтів, не загрожують, - особливо тоді, як виконавцями нібито Божих настанов замість Богів не призначають себе віруючі у ті настанови, - тоді як актуалізація утопій вже як політичних настанов для агресій та революцій дає вражаючий ефект у виробництві трупів. Небезпечною є не містика, як її переплутування із історичною реальністю.

У фундаменті кожної із тюрем улаштованих для цілого суспільства лежить неволя думки, нівечення прав та свобод людей, - втім, у свою чергу, далеко не усяке інтелектуальне відхилення тягне за собою необхідність режимної зони вже для соціального життя людей. Людська діяльність відмінна своєю осмисленістю, - проте у помилкових вчинках винні не смисли людей, а недостатність смислів. Коли творчість зроджує ще й помилки свідомі чи не прогнозовані, то це ставить лише високу планку стандартів задля уникнення помилок та незнань, у середовищі яких жиє й розвивається наша культура у подоланні хибного та досягненнях істин прогресу. Зазвичай, ніхто окрім людей у історії людській не винен за улаштування окремими спільнотами для себе зон помилок та неволі, що призводять до практики руйни суспільних відносин й занепаду створених у перебігові історії вартостей, - проте прийомом запобігання хибним діям та відповідним розумінням не може бути усунення людей із людської історії. Здатність свободи та дослідницького раціоналізму людей плодити помилки не може слугувати вказуванням на них як на корінь концтаборів. Свобода здібна не лише підпорядкувати людей волі насильників, але й звільнити від останньої, коли люди дружитимуть із вимогливістю тої власної свободи, любов якої годить заслужувати повсякчас. Звинувачувати розумовий підхід людей до своїх справ у генеруванні ним антигуманних наслідків – це увічнювати концтабори, це виправдовувати каторгу перекладанням звітів за неї вже на людські свободи, це унеможлиблювати карне припинення помилок через розчинення останніх у природі людяности. Шукати причини зла виключно у недостатности власного проти зла спротиву є не так гоноровим заняттям, як способом винагородження злочинців на рецидиви.

Гра з чудесами та інші варіації маніакальних світоглядів залишаються клопотом дільничного психіатра, коли змісти безпредметних пропозицій так і вклякнуть у сфері ірреалій та символів потойбіччя. Аж для переростання містичних упереджень у наслідки зони та війни проти невірних містиці потрібно спрямувати доктрини не просто на сферу соціального життя, а знайти серед ближній жертв для їх пограбування під претекстом означеної ідеологічної містики, яка на ділі лише обслуговує апетити зажерливої заздрісности на чужі статки. Ідеології та школи доктринального звинувачення сусідів із числа жертв через месіанське самозвеличення агресорів – є не першопричиною, а лише квазіінтелектуальною санкцією чинного хижацтва та паразитування на здобичницьких трофеях. Спочатку знаходять тих, на кого можна напасти у перспективах переможности кидка, а вже потім задля цього вигадують годящу ідеологію. Тюрма без матеріальної ресурсної для неї бази для неї не станеться самими лиш резервами тих розумінь ситуації, які видаються хворими та помилковими лише для жертв нападу, але не для агресорів. Спотворення сусідських прав власности через оголошення їх противними для апетитів загарбників цілеспрямовано закладається у ту ідеологію загарбництва, яка не може бути виправлена до станів визнання нею прав сусідів. Агресію м'ясоїдів заважко призупинити вмовлянням їх на вегетаріанство.

Невідповідність ментальности та розважань криміналітету стосовно традиційних норм співжиття кримінальниці не тільки не вважають вадою свого мислення, аж вони цілеспрямовано протиставляють свою ідеологію у її ворожості тим нормам, які прийнятні у суспільстві по цей бік закону, на які кримінальні настанови зобов'язані бути не схожими, бо у нормах закону кримінальність не може статися, не здатна відбутися, не може бути обґрунтованою. Нападники морочать голову загалові, коли йому пропонують за вид норми те, що не може бути нормою. Якби хижаки визнавали життєві права своїх жертв за норму, то хижаки не змогли б бути собою й творити свій напад, для якого їм потрібна брутальна сила нищення унормувань, для якого агресорам потрібна пряма й усвідомлена ворожість чужому життю. Відмінність та цілеспрямована противність ідеології супроти усякої нормальности та відповідности нормам життя є умовою та змістом ідеологічних доктрин, попри те, що свої аномалії ідеологи безумств беруться видавати ще й за вищі смисли та потреби своїх жертв. Ідеологія це зібрання усіх видів неправедности та обставин аномальности, які облудно беруться прищепити жертвам відсутність спротиву означеним химерам, які мають довести людям та апробованим законам суспільности вже необхідність підкорення ідеологам та зброї означених бандитів. Раціональне та виправи у ідеологічних маніях беруться замирювати у спосіб видавання останніх за щабель розвитку царини раціонального.

У будові та організації навіть абстрактних ідей існує ще й та своя логіка, яка є спрямованою на обслуговування реальної практики життя людських спільнот, без якої химери й не виникли б, - тож вигадки навіть містичного штибу не повинні бути настільки дивацькими, аби своєю неординарністю вони порушували певні прийняті серед авторів ідеологій стилі смаку, аби утопії не шкодили екології царини фантазувань, аби обіцянки урятувати буцімто прогнилі світи не зовсім ставали об'єктом уваги фахових психіатрів, бо надмірно примітивні ідеологічні доктрини викликають такі ж збурення руйнівного спрощення як і у царині духовного життя суспільства, так і у загрозах життю людей.

Супроти знань будованих на відповідности подіям уречевленим, ідеологія передовсім є продуктом зануреним у психічні уявлення, її змістами є спрощені реакції на повноту досліджуваних явищ, базованих на неповноті освіти дослідника, на обмеженості інформації про об'єкт, а то й на свідомих помилках та вольових нав'язувань об'єктові вимог рахуватися із маніями суб'єкта, - й саме тому й починається катастрофа, коли об'єктивні та фактичні відносини починають ідеологи урізати та нівечити до станів відповідности примітивізму, казки, злочину, - тоді як достеменність пізнань базована на зворотному: на тому розширенні знань відповідно природі речей, винагородою за адекватність яких стають творчі внески у об'єктивне. Там то й починаються спотворення норм, де ідеологам щастить свої викривлення переробити вже у суспільний ужиток. З ідеологами марно сперечатися у спробах довести невідповідність їхніх догматів подіям, бо саме ця невідповідність і є призначенням ідеологій у спотворенні ними подій.

Критичні сперечання з ідеологами та авторами змістів не належних історичному посебіччю – є заняттям марним; не варто й доводити хибність того, що й задумувалося як повстання проти правди; добирати аргументи на те, щоб професійні порушники права залишилися у межах сповідання ними права, - можна лише із самонеповаги чи з сумнівів свого знаходження у межах права. Потойбіччя таким і є тому, що саме там і місце йому. До таких першочергових тверджень життєвої мудрости як: дотримування доброго, чистого, вихованого, правдивого, правового, розумного, позитивного, корисного, нормального, шанобливого, розвинутого, досконалого, гуманного й подібне, відносять зазвичай і пораду уникати дурного та дурнів на позиціях злочинців. Із злом та прибічниками гвалту можна домовлятися лише наносячи гвалтівникам у відповідь такого фізичного удару, який буде перевищувати їхній напад. І не інакше. Від насильства над порушниками миру вони зазвичай не відмовляться від свого фаху й не перейдуть на сторону громадських інтересів, проте лише засоби антиінтелектуального впливу на злочинців і дозволяють самочинности означених безумств залишатися у їхній спеціалізації й не смертельно затруювати людяність.

Режим тюрми, у який іноді вдається загнати цілі народи навіть не на стислий термін, прийнято розглядати як ненормальність чи хворобу, коли нормою вважати людську свободу та права на свободу, - аж утім то й полягають проблеми хвороби, що вони виникають на тілі культури та творчості, а з недугом не можна просто розв'язатися відсіканням його тих норм, за якими резервують виключність представництва реальності здавалося б унапрявленої на розвиток свобод, бо зона неволі своїми незчисленими сув'язями породжується запитами та зворотами перипетій свободи. Обзивання дурниць вже манаттям чи маєстатом потойбіччя - залишається лише заклинанням. Тюрма не відвалюється від суспільства через мантри про її неморальність чи через описову констатацію її особливостей. Водночас нещастя лише міцнішають та тужавіють, коли їхні причинки жертва інциденту ладна шукати лише посеред власних сумнівів та можливостей. Ідейними особливостями тотальної зони є її відміни від стандартів та надміри містифікацій, що їх замішують до раціональної доказовості традицій прогресу, проте й ці змісти чергової нісенітничі та експериментувань із прийнятним залишаються лише часткою чи складником тої реальної історії культури певного народу, у якій й ініціюється означене ідеологічне вчення. Навіть виразно шкідливі для оточення заміри є результатом політики не так не узгодженої із запитами сусідів, як є згодою із власною зажерливістю та здобуттям добра коштом чужих страждань; навіть доказові аварії є вислідом не зловмисності, а є конфліктами традицій та, з іншого боку, ризикових пошуків вдосконалень; бо прогресивне вириває на світ Божий саме із лона мряки. Нема більшої з помилок у розумінні тоталітарних режимів як оцінка їх у тих особливостях і змістах, що відділяються від масиву реальної історії та культури народу інфікованого на означену містику. Вчення про обов'язковість устрою зони на місці винищених нею свобод є породженням не абстрактних міркувань про пошук тих ідеалів, які прийшли у конфлікт із реальною історією, як зона є прямим спадкоємцем історії конкретного народу. Руїни, вбивства, насильства є не відхиленням від магістралі гуманізації, як вони є слідуванням таким же зворотам культури відповідних же історичних спільнот. Так комуністи можуть виправдовувати себе як інструментарій єднання усіх звільнених від експлуатації місцевими капіталістами, а нацисти здатні збирати вірних під знамена своєї боротьби за підприємницькі свободи, - проте нацизм є рухом німецького імперіалізму так само, як і комунізм є плоть відплоті експансіонізму московського, переконаного у процвітанні чудом підбиття чергових сусідів. Світові імперії створювалися не із простих спонук відплати за сусідську нечемність, не лише за димовою завісою ширення на аборигенів віри завойовників, не тільки із жертвних служінь тим ідеалам порятунку, які варті жертвності, особливо жертвності колонізованих народів, - як експансіонізм слід розглядати у повноті причин, не беручи за останню саме ідеологію та звичаї.

Найбільшим обманом, який підсовують ідеологи советського режиму є їхні пропозиції пошукати особливості того режиму вже у ментальності та звичках широкого кола культур та спільнот, аби на останні перенести відповідальність за злочини зони комунізму, - тоді як комунізм є безпосереднім продовженням та виявом традицій будівництва московського царства. Нема сумнівів, що московіти є представниками роду людей, а у колізіях історії інших народів можна прослідкувати манери поведінки та мислення московітів, - проте увесь доктринальний та управлінський спадок комунізму є нічим іншим як звичайним слідуванням історії московства, коли комуністи не вигадували інновацій у розпорядкові зони та не зверталися до досвіду сусідів, як радше вдосконалювали ті навички царистського самодержавства, які і є істинами совкової комунії. Так само як збиральництво імперіалістичне, силове й беззаконне віднімання чужих статків та батківщин, паразитування на визискові підбитих народів, - так і комунізм прикметний експансіонізмом аж до апетитів заковтнути цілий світ, так само як і за царів комуністи мають населення за рабів, а обезвласнені та безправні раби зобов'язані молитися на своїх благодійників представлених номенклатурною камарильєю чиновницької бюрократії від самодержця, а над усією зоною однорідності панує спокій непорушних та напередвизначених до кінця віків розпорядків.

Чинна система цінностей, світогляду, вірувань, переконань, знань наявної картини світу, вмінь та досвіду, предметні факти культури, – попри свою реальність та необхідність для подальшого прогресу, є досягненнями змінюваними, себто їх частина може увійти у число відпрацьованих. Збагачення світогляду допустимо навіть тлумачити як закриття тих обмежених точок зору, які, зазвичай, є своєрідними сурогатними затичками на місці повної порожнечі у замірах зведення на ній дому культури. Наполягання на фетишизації доступних знань не може не призводити до заборон на доступ до знань порівняно досконаліших. Щоб бути правим, - то треба просто напружено конфронтувати із неявними помилками та явним безглуздям. Як це не дивно, але найбільш невіддатливим для змін матеріалом є факти нашої свідомості у вигляді інерційних забобонів цінностей, бо спростування химер доказується посиланнями на інші химери.

Для того, щоб ціннісного гатунку вчення завше за усіх обставин залишалося щодо останніх чинним та актуальним, - то вчення має бути виведеним геть поза час та обставини, аби останні не були б у змозі критикувати вчення, яке зобов'язане належати казці, перебувати у логіці химер, не підлягати аргументам та доказам від раціоналізму. Ідеологічні дубці не тільки не повинні цікавитися істинами науковими та фактичними проблемами, як ідеології спеціально мають стояти поза дійсністю, бо інакше ідеології перетворюються лише на тимчасово доцільні інструментальні гіпотези. Безумство це рідна стихія ідеологій.

Зведення комплексу духового життя людини, - включаючи туди й містичні переконання у вигляді класичних релігійних вірувань чи то розмаїтих ідеологічних концептів псевдонаукових, - як лиш інструменту обслуговування біологічних потреб людини, як пошукового встановлення закономірностей у природі речей, як цінності похідної від фактичності об'єктивного у відносинах соціальних є не лише недостатністю розуміння функцій ідеології, як ще й призводить до помилок. Ми не тварини примітивні, аж думання як атрибут нашої людяності є першорядним її фактом, навіть коли думання є не думанням. Даремно насміхатися над злочинами що лише планувалися й не призвели до практики бандитизму, хибно вважати що думки людини підлягають виключно закономірностям свободи, небезпечно проводити жорстку розмежувальну лінію між ментальним життям із його індустрією та, з іншої сторони, реальністю що її можна вимірювати за фізичними величинами, – оскільки ми люди є не самочинним генератором розумових процесів, як ми є ще й плодом пізнань успадкованих від попередніх поколінь та від конкретики нашої вже особистісної здатності мислити у доцільності того добра, яке може бути злом для противника. Неправильним є резервування за мисленням людини саме безвідповідальності за вчинки людини. Правильним є прив'язування людської поведінки саме до психологічних чи раціональних акцій навіть тоді як ментальність цілком є зануреною у божевілля, у цільовий обман, у звичайне незнання. Навіть ідіотизм не може правити виправданням для його носія. Навіть до несерйозного слід ставитися серйозно. Коли що й потребує поважного до себе ставлення, так це зло, неправда, облуда. Порівняно із авангардами наукових пізнань, які є проблемні та гіпотетичні, то на містичних забобонах можна значно міцніше сидіти й триматися як на непохитному фундаменті. На відміну від тих варіативних підходів до досліджень наукових, чинність яких обмежується через встановлення найбільш досконалих викладок у поясненні явищ, - то ідеологічні химери мають на собі непробивний для усякої критики обладунок. На противагу доказовим знанням, - то утопії множаться не лише у способи вегетативні чи статеві, аж марновірствами і є прийоми породження собі подібних. Вигаданими ілюзіями вдається не лише відбиватися від викликів доказових істин, як останні ще вбивати у смерть та зневіру. Ідеології можуть бути довбнею що на друзки руйнує будови моральності, смислів, умов прогресу. Цілі народи та епохи можуть бути жертвою симуляцій чогось потрібного. Думки та пізнання не лише природно тяжіють до розширення здатностей людства до творчості та поліпшення побуту у звершеннях культури й цивілізації, як ідейні химери правують за не далеко останній резерв у війську нападників. Що далі, то дедалі не кумедною є думка про зачислення аварійних думок вже до статей із кримінального кодексу.

Ідеологія, - як вид абстрактних тверджень, які розміщують себе понад іншими заявами, - хоча й претендує на свої вказівні ролі, з причин відсутності зобов'язань перед тими, кого ідеологія повчає, проте базовані на віроучительних переконаннях ідеології взагалі не є видом тих дослідницьких знань, у яких ставлять і розв'язують проблеми, виводять культуру на нові її рівні. Ідеовчення це інструкції з виконання приписів, це наполягання на втіленні того, що вже є наперед визначеним, ідеологія це вказівка на незворушний за усяку ціну рух до мети поставленої у межах позаісторичности, або наявних фантазій. Ідеології це конструкції повітряних замків, вигаданого казкового і ілюзорного світу який неможливо відчутти чуттями. Ідеологи є не авторами, а рабами тих власних маній, які керують означеними фанатиками. Ідеології це відповідні змісти різноманітних вірувань, які є непіддатні раціональній критиці тому, що перебувають поза раціоналізмом. У будівлях ідеологій глупство почувається у себе вдома. Системні ідеовчення сектантські є завершеними, не допускають у собі удосконалень і змін, бо тоді вони втрачають свої призначення на наставництво усіх та усього. У ідеологій нема змістів, окрім містики та жадання знищити не згідних із знищенням незгідних. Ідеології змайстровані із протиріч, у них нема розрізень між правдою і облудами, між правилами і виключеннями. Усі ці поспіль неповторні і взаємовиключні прожекти представляються універсальними. Примітивізація, через викликання чудес для вирішення породжених цим заняттям проблем, є не безневинною імітацією знань, а є протилежною щодо знань альтернативою. Ідеології призначені лише для нанесення вражаючих ударів по супротивнику, або для відпору. З паствою та функціонерами ідеологій нема за що сперечатися, без потреби їх переконувати у чомусь. Ідеології є плідними лише на заперечення усього того, що неможливо запхнути у їхні зациклені догмати. Ідеології виникають там, де погано й там же вони залишаються провокуючи бійку з непідвладними їй як із ворогами. Ідеології ширяться як ракові пухлини, загрожуючи витісненням такому складнику культури, яким є наукове дослідництво.

Спрощені дисциплінарні настанови, за якими концентруються усі мобілізовані ресурси задля їх жертвовного використання, коли не допускається жодного відступу від лав наступу, - бувають доречними, а й необхідними на часі війни чи задля подолання загрозливих небезпек від супротивників. А в усі інші часі подібна централізація дій та ментальних процесів призводить до заперечення не лише розмаїття вчинків, а й до зникнення розумного мислення, на місце якого приходять глупство. Суспільство кероване ідеологами, а не цивільною владою, - якщо й зможе протриматися у історії як її факт, то як фактична її помилка і агресивне спотворення долі тих людей, які як притомні громадяни мали б користуватися своїми правами і особними свободами.

Ситуація за якої суспільство починає відмовляти собі у раціональному функціонуванні своїх інститутів, а замість того починає схиляється до заміщення їх вже на сфантазовані пропозиції казкового й радикального розв'язання усіх проблем, - не може не бути фактом накопичення проблем на які не знаходять раціональних і профанних способів їх розрішення. Живильним середовищем вірувань у дієвість чудес, затребуванням неймовірного є реальні чи назріваючі суспільні кризи. Актуалізація простих рецептів з залученням до них помочі потойбічних сил, - коли обладунком і прикриттям суспільних суперників виступають символи ідеологічні та містифіковані уподобання, - не може не свідчити про кроки до виродження суспільних взаємин. Апеляція до ідеологій це той випадок, коли ліки для тамування хвороби є більш небезпечними, аніж сама хвороба.

А, проте, повне безумство авторів ідеологій не буває повним. Або самі вони щирою вірою у сповідання цинічно таять апетити на світську владу і статки, або співавтором мають прагматика, який догмати вбудовує у суспільні інтереси. Ідеовчення знаходять прибічників, бо у подібних переіначеннях світоустрою ліквідуються боргові зобов'язання й відкриваються невичерпні можливості входження у нову еліту. Під камуфляжем бійки між божествами вірувань, нуртує реальна бійка меркантильних груп, які або мішенню замість себе підставляють ідеодогмати, або свою агресію видають за боротьбу з ідейними ворогами.

Мало не усі речі, у яких та з якими ми маємо справи повсякденні, є продуктом праці поколінь, - включаючи у цей спадок культури навіть перероблені природні ландшафти, - а ті речі є зроблені за лекалами наших духовних і інтелектуальних потреб. Дилема софістичного стибу щодо пропорцій і співзалежності між матеріальним та ментальним незмінно залишає ті розрішення, які більш ніж не задовольняють критиків із числа носіїв нетрадиційних поглядів на це питання. Хоч у своїй безпосередности думка сама по собі не надто вже змінює перебіг подій і стан речей, однак вже сам топос сутнісної атрибутики людського виду як сапієнсів підкреслює, що ступені зростання глупства віддаляють нас від людяности. Складнощі розрізень між розумністю та глупством зумовлені не тільки тим, що думку доводиться перевіряти, доказувати, верифікувати часто у межах самого ж думання, яке не обов'язково додає мудрости, - аж проблеми ментальних актів є спричиненими розмаїттям останніх, віднесеністю їх до відмінних сфер прояву, з тим їх перемішуванням, де, кажімо, забобони містичного стибу накладаються на фактичні знання наукового гатунку.

Хоча майстерність думки, удосконалення пізнавальної діяльності пов'язують із вмінням і адекватністю сприйняття аби слідувати природі речей, відповідно мати успіх аби тим самим речі змінювати вже під наші запити, - однак означені об'єктивні закони є нічим іншим як продуктом пізнань, бо закони природні, не кажучи вже про закономірности соціокультурного життя, не так відкриваються як створюються людським генієм. І тут важливо, щоб модні чи провідні думки були у максимумі очищенні від представництва ними глупства. Причинами якого буває: здатність чоловіка вступати на прю хоч проти цілого світу за обрані ним ідеали і взорування; брак інформованости; недолуга освіченість, обмежені знання, негожа кваліфікованість суб'єкта, соціалізація і виховання під впливом асоціального чи кримінального середовища; звичайне заощадження на витратах енергії думання з підміною простими константами тих викликів, на які нема задовільної відповіді; домінуючий вплив ціннісних упереджень, осібних інтересів, слідування тим приписам культу і віровизнання, які є здатні фанатичного носія зацикленних догм зробити нечулим до предметних фактів, або ж захищати неочевидне; за причини глупства, а то й навіть перспективних відкриттів, нерідко правлять помилки, захоплення модними віяннями популярними; причинами неординарного мислення можуть бути патологічні розлади у мозкові, зловживання галюциногенами чи залежність від нейролептиків; не завжди доброякісним та сприятливим є звичайне введення у реальність різнопланових фантазій, маячень, багатообіцяючих казок покликаних наблизити, а той підмінювати собою ті овиди щастя, що їх не може здорова людина собі не планувати; зрештою прийнятні стандарти і світосприйняття одних епох та осібних колективів може представлятися або перейденим-перебулим, або помилковим для відмінних у часі, у рівнях окультурення чи цивілізованости конкурентів. Інструментом, фатумом звинувачень чи виправдань у контрарних чи співвідносних розрізень з відданням переваг на добро чи на зло слугує людська свобода, насилля над якою – не до добра. Не бракує прийомів та засобів формотворення чи сприяння здоровим розважанням. До спектру яких можна віднести: традиційну моральність людяну; притомну тямущість і рацію; право, яке унормовує прогрес і суспільні взаємини; наукові дослідження, де істина сепарується від недостовірних припущень чи помилкових точок зору; у встановленні корисних для суспільства позиціонувань і правильних ідеологічних настанов не обійтися без процедур демократії, де нерідко правота залишається за більшістю. Руйнівні для суспільства і особи колізії причиняються борнею впливів на психічне та осмислене життя людське. На відміну від рослин чи тварин, натуру яких вдається мінити наполегливою селекцією та дресурою, - то погляди, а з ними і поведінку людську можна, як то виявляється, докорінно переіначити, а й спотворити ідеологічними переконаннями, забити баки, запроторити туди, де маніпуляторам того й треба. Не зважаючи на складне різноманіття проявів духовного життя, на невибагливі прийоми психологічних проти нього воєн зі сторони пройдисвітів, - аж розрізнення між добрими та злими умислами не лише існує, як розробка вірцевих ідеологічних орієнтирів є не тільки затребуваною, а й такою, де хиби і плутанина є неприпустимими.

Достатньо твердження одного єдиного науковця, який своє особисте відкриття узгоджує з фактами і законами у природі речей, щоб на його дослідницьку теорію пристала уся твереза людність. Тоді як доктринальні теоретизування з приводу людських стосунків та інтересів не бувають прийняті навіть тоді, як ці змодельовані новаторами чудеса найкращого ідеального соціального устрою сягнуть масового психозу віри та переконань у обнадійливій правдивості запропонованого. Ідеологічні концепти соціального і духовного життя потребують для своєї доказовості саме більшості сповідників, але й у випадку голосування, то подібні істини, які торкаються законів у природі людяного, - не бувають безумовними. Серед прихильників свободи завше знайдуться не згідні з її завершальним представленням. Наукові теорії доповнюють одна одну у ході пізнань картини світоусторою, є правдивими у межах своїх доцільних застосувань; тоді як теоретизування світоглядні, у яких висуваються картини завершення логіки історії та духовних смислів є войовничими навзаєм і не можуть змиритися із відмінними пропозиціями. Залишається лише мріяти щоб соціовчення, під тиском нових, мирно і без пролиття крові переходили б у область вже відпрацьованих міфів.

Бідою ідеологів від політики є не лише те, що вони вірять у безумовність вигаданих ними маній, аж нещастям вже дійсним і суспільним стають організовані заходи із знищення тих мас противників ідеологічної диктатури, які не поділяють дисциплінарні приписи останньої. Ідеовчення застряють у часі; як істини абсолютної інстанції, вони не підлягають розвитку і видозмінам; ідеологічні догмати, навіть у новітніх їх тлумаченнях, розходяться з часом та поступом знань. Та не зважаючи на наростаючий їх анахронізм, аж у ідеологій і ідеологів нема планів запасних чи відмінних від висування ортодоксії як наказу прямої дії. Поза приписами казкової утопії не допускається жодної відмінної від неї реальності. У своїх культових служіннях, - направлених на переустрій ворожого до ідеології світу, - сповідники віри нікого не дурять: вони дійсно воюють проти усіх, хто залишається поза віровизнанням.

Усякі відкриття робляться не для того, щоб когось обманути, аж навпаки: має місце критика передуючих недосконалих знань, бо висуваються істини і бачення вищого порядку. На досягнення чекає доля: вони поступаються місцем перед новаціями удосконалень, переходять у стан неактуальних, а то й фантазійних тверджень. Гуманітарні ж концепти, - у яких їхні автори замахуються на володіння абсолютними смислами, - противляться затуханню затребувань у них. У якості правди фактів, то ідеологи пропонують, зациклений на односторонності особистих спрощених знань, пропонують набір пропагандистських, сектантських, партійних постулатів, замішаних на силюванні усіх не згідних із абсолютистським віроученням, вже як ворогів буцімто рятівного цього зонівського культу. Ідеологи є першою жертвою своїх містичних безпідставних сфабрикованих віровизнань; ідеолог зобов'язаний щиро покладатися на власні маячення; ідеологи не керуються тим правдивим розумінням об'єктивної ситуації подій, яку вони нібито приховують від маси своїх сподвижників. Тоталітаризм зони - це завжди пропаганда, противна фактам та схильності до добродетельності; це домагання не відкрити повноту і різносторонність правди, а - це її ідеологічне і примусове спотворення цілеспрямоване.

Нікого ніколи ніяк не треба тягнути, ламаючи у силюваного його звички, щоб тим самим вирівняти цю жертву під сторонні для неї придумані Вами власні ідеали та норми. Достатністю втішаються осібно; не осібні обтяження є недостатністю. Не тільки не треба нікого рятувати від його особливостей, аж навпаки: покладання на власні сили не станеться повноцінно, коли задля цього не обійтися без означених союзників у Вашій творчості. Доказами лідерства і переваг якої буває входження до них і добровільне їх запозичення тими ближніми, які потребують цього виходячи із власних запитів. Повчання ближнього допустиме хіба що з потреб безпеки кожного на межі кордонів співробітництва. Убивати людей з метою їх ошчасливлення, руйнувати задля покращення - це злочин.

Змістом національного незалежництва є вступ до НАТО, де ми є зобов'язані службою на вимогу кожного із членства цього військового альянсу вільного західного світу. Та й по всьому.

На противагу спільнотам, де пізнання спрямовані ще й на природу речей, тоталітарні спільноти обмежені самими мислительними процесами, ще й на доданок відмежованими від проблем власне пізнання: для тоталітаристів доста знати лиш те, що вони знають. Тоталітарне світосприйняття прикметне домаганнями перетворити уявлення вже у події, тоталітаризм це чаклування з вигадками з метою викликати вичерпані вигадкою події, тоталітаризм це твердість у вірі. Примітивні підходи до реальності, представлені самими лиш запитам та вимогами людських потреб стосовно можливостей довкілля, ще й доповненими на доданок впевненістю зворотну реакцію, - коли, розповсюджуючи природу людської свідомості і на відносини у природі речей, допускається і у речах здатність мислення, - цей примітивізм замкненої на собі самодостатності думки зберігає архаїку вранішньої зорі будівництва культури, впевненості не лише у всепереможності здатностей свідомості, а у досягненні у тому результатів безпосередньо тут таки на місці самими лиш зусиллями власного розуму. Суперечності примітивізму, обмеженому лиш ефективністю свідомості людини у впливах на довколишню реальність, відносини у якій розглядаються як жертва чи як пасивний предмет докладання людської творчості, ці суперечності полягають не лише у резервуванні за людиною домінувань у користуваннях свідомістю, а полягають у включенні природних відносин вже у мірки людської свідомості, у наділення довкілля здатностями мислити, у анімуванні позалюдського довкілля, - що у наслідках віри у безпроблемність пізнавальних можливостей супроти законів об'єктивного дає нищий результат у прирощеннях культури; тоді як суперечності непримітивних освоєнь олюдненою культурою сировини реальності та таких освоєнь, що враховують повноту відносин у природі речей, ці суперечності нетоталітарного мислення полягають не так у несерйозному ставленні до об'єктивного чи у приниженні пізнавальних можливостей людяности, як особливості пізнання речей у проблемних істинах наших людських потреб досягають прирощень культури саме з причин рахування наших запитів із проблемною ж вагомістю істин у природі об'єктивного уречевленого фактуального. На відміну від спільнот та типів пізнань, у яких невміння освоювати об'єктивну реальність за її власними законами оформлюється суб'єктивізмом та волевиявами як власнопідметними потребами наділяються усі явища і події у житті чи то людей чи то речей, - то у розвинених спільнотах вже не фіктивно розпалюється активне та творче ставлення до реальності саме з причин відмови у здатностях причетності до мислення будь-кому, окрім людини та олюдненої культури, перед інерцією і традиціями якої і свавілля однаків має поводитися більш, ніж скромно, коли розвиток знань постає як реакція пристосування до об'єктивного. На відміну від спільнот, де пізнають природу речей й тим отримують змогу регулювати ту природу за потребами вже людини робом впливу на інші речі та відносини, - то зацикленість на перших радощах знань не дає виходу звідти на речі для спільнот та типів світоглядів задоволених достатньою вичерпністю своїх знань як останніх смислів буття. Публіка, обмежена забобонами, а не логікою речей та викликами подій, власне на останні не має виходу, тож затоплена у ідеалах як у реальності публіка може лиш симулювати впливовість на речі через наполягання на своїх уявленнях як на імперативах, що мають рівнятися до подій чи із подіями змагатися. Видом примітивізації дійсних та необхідних для розвитку відносин є примітивізм обмеження цариною мислительних догматів, з якої геть виганяються не лише потреби дослідження об'єктивних відносин у подіях, елімінується затребуваність у дослідженні, а й не допускається критицизм, - що у наслідках самозамикання у світі ілюзій та помилок призводить до неможливостей впливати на події. Усякий тоталітаризм як вид спрощення, передовсім інтелектуального редукціонізму, як зупинка у пізнаннях, є набором помилкових тверджень, яким не відповідають предметні явища. Для тоталітаристів речами стають словесні формули чи не артикульовані упередження певного віровизнання. До торжеств віри зараховуються слова узгоджені із словами вірцевими, а до злочинів спрямованих проти певної системи тоталітарности відносяться знову ж таки слова чи ритуали відмінні від вірцевих. Тоталітаризм, це коли бувають віровизнавчі мислительні злочини чи здобутки.

Здатність людини виходити геть із необхідності подій та включатися у необхідність вже власних бажань не лише відзначає людину з-поміж істот з менш розвиненою уявою, - але у серйозну загрозу для самих людських побутувань визріває це перетворення вигадок у предметність, коли ми у конструкціях творчості не лише розстаємося з хибними її відпрацюваннями, а ще й ризиково фантазійні фікції непідтверджені практикою проти останньої виставляємо фронтом наступу. Тоталітаризм це оживлення химер, це коли вірять у не випадковість подій внаслідок артикуляції не випадкових формул та артикулів із дозволеними жестами, це коли вірять у провідну силу правовірних слів у напрямку до словесних же правд. Соусом обітниць на вдосконалення покривають навіть не помилки, а відверті обіцянки вбивати живе та винищувати перевірені на забезпечення життя моральні, суспільні та власне закони. На відміну від людей навіть звірі не нападають на інших виключно із ідеалістичних мотивів, а - лиш із фізіологічних потреб харчуватися. Культура як тріумф над природною необхідністю суперечливо відсторонює людей від пошуків доказів прогресу у царині предметної необхідності, перетворюючи на прагматику вже ідеалістичні забаганки, серед вигинів яких ризикує збитися з пантелику навіть фізичне виживання людського виду. Катів і рекрутує до себе смерть саме серед тих, хто ладен пожертвувати і ближніми, а то й собою заради насичення тою жертвою утримання ідеялів, у чорну вирву яких може бути затягнене без виходу звідти усе гідне життя. Даремно виставляти вигадки ідеалістів як перемогу гуманізму над опредмеченою необхідністю прогресу. Автентичною публікою тоталітаризму й виступають ідеалісти, що вірять у свої вигадки більше, ніж у повагу та у права живих на життя.

Людські розуміння спілкування вчинки, не зв'язані із впливами на речі та події, але замкнені у власне людському бутті, - і є основою тоталітаризму, основанийому на припущеннях впливати на події, але здатному впливати лиш на власне людську поведінку, комунікацію, інтелект. Тоталітаризм це надмірно людське, яке імітуючи свою вичерпну відповідність іншим істинам предметних існувань та втручаючись у означені відносини об'єктивності скорше спотворює власні існування, аніж до потреб останніх розвиває довкілля; тоталітаризм це людяність замкнена на собі з причин її невідповідності предметним відносинам та запитам навіть суспільного життя; тоталітаризм це та помилкова поведінка представників людського виду, егоїстичне наполягання на якій могло б бути підсвідомим хижацтвом стосовно інших людей та їхнього майна, коли б тоталітаризм не був свідомим обґрунтуванням агресивності його прибічників. Тоталітарні режими є небезпечними для довкілля, ресурси якого тоталітаристи втягують у себе, але вже замкнені на собі тоталітарні ідеології, ресурсом яких стають власне культові дії у рамках власне культової практики, - можуть зашкодити лише здоров'ю пізнавальної діяльності своїх прибічників. Для того, аби вберегтися від вихлюпувань тоталітарних вимог за рамці власної достатності, коли тоталітаристи, розглядаючи себе чинником об'єктивної історії, а то й претендуючи на повчання останньої, шукають ресурси своєї предметної підтримки коштом предметних жертвоприношень позатоталітарного довкілля, - то досить тоталітаристів завести огорожу їхньої достатності у самій лиш вірі й тоді зітхнути спокійно. Віра, що харчується самою лиш вірою, насправді є доказом тої відстороненості від подій, якої зрештою задля своєї безпеки добиваються події, а не віра. Уявлення, помилкові щодо життя людей та прогресу подій, можна робити правильними, себто відповідними до уявлень, у спосіб рівняння подій під мірки уявлень способом винищення подій та неправильного життя людей, але й подібна смерть як вимога здійснення ідеологічних забобонів, не призводить до втілення безпредметних за визначенням забобонів, бо у забобони віри можна лиш вірити, не витрачаючись на марно на перероблення забобонів у плоть життя. Вади для довкілля йдуть від претензій містиків на не містичність, а на представництво довкілля; шкода у тому, що химери відразу й остаточно не сприймаються як належні виключно марновірствам, коли доводиться пролити кров, здичавіти у беззаконні, розруйнувати життєздатні інститути суспільності перед тим, як пересвідчитися у містичній природі містичного.

На відміну від тих винаходів та пропозицій на прогрес, які є обумовленими потребами й запитам, які виявляють природні та предметні відносини, - то екстремістські осяйні бачення переважно й залишаються у межах вигадки й подолання відчуженості вигадки стає рушійним мотивом її подальших існувань. Існування тоталітарних ідеологій стає не так примусом часу до згоди із собою, як стає передчасним виправданням перед часом, стає часом виставлення тоталітарними змістами себе як необхідних, стає обставинами пошуку підтримки своїх збочень вже зі сторони широких мас та розгонистих традицій. Якщо молодий екстремізм пишається власною революційністю, то еволюцією зрілого тоталітаризму стає настирливе вписування у традиції, домагання представити свої чудеса за суспільнообумовлені потреби, намагання виповнити предметністю свої ідеалістичні змісти; коли гвалтуванням історичної реальності тоталітаристи започатковують свою кар'єру, то можуть продовжувати свою кар'єру тоталітаристи лиш запобігаючи перед реальністю; у той час як на своїх початках пасіонарні тоталітарії безвихідно вміщуються у астральному тілі своїх ідеологем, то через заповзяття заперечення останніх робом переведення містики у якусь предметність тоталітарії тільки й виживають. Навіть химери у спосіб їх культового сповідання тоталітаристи намагаються переробити у життєву потребу пастви; перероблення на необхідність життя тих символів, які не мають навіть духових результатів, стає замахом не лише на культуру: тоталітаризм там починається, де паразитування культів на енергетиці прогресу дає наслідками лише культу.

Ідеали, очищені від необхідності реагувати на виклики від реальності, тоді можуть покликатися як взірцеві, як нормативні регулятори, як імперативи стосовно підлеглої їм сировини реальності, - коли на ґрунті останньої, у контекстах реальності, у потребах та обставинах реальності залишатимуться ідеалами. Те переплутування ідеальних конструкцій людської свідомості та відмінної від неї власне історичної реальності, яке реальність береться катувати, - суперечливо і є причиною нещастя суспільності. Забуття природі ідеалізації, впевненість у такому рівнянні під ідеали саме чужих прав та існувань, яке останні заперечує, симулятивні лицедійні ігри у якогось собі Бога, що помахом думки творить чи нищить цілі світи - і викликає трагедії. Не від того починається тоталітаризм, що виключення з правил мають зберігати за собою більшу істотність, ніж правила, а від того ідеали починають жертви реальність, що реальність починають вижирати заради ідеялів вже як не істотну, не варту існувань, як перепону для химер. Недопущення тоталітаризму до життя вільних громадян забезпечується не розмиванням правил та взірців, не сумнівами у достеменності викликів, не недопущенням вмінь жити із допущенням, але запобіжником проти одномірності у зоні нищення мають виступати усі прояви свободи. Те спрощення, заради якого закривають власні очі на неузгодження з ним усього того, що йому намагаються закрити на життя вже його очі, те нахабство, велич якого твориться жертовністю усього того, що має власні виміри значущості, та хаотизація усього того, що має доказову та предметну визначеність, - і є далеко не комедійною. Міцність стінам в'язниці торжества ідеалізованих фікцій надається перетворенням на трупи того докільля, що їх в'язниця у щобільших потребах споживає. Людей та людяність офірують на користь простих рішень не так спокусами результативної дієвості означених ідеалізацій, як аргументом переваг однозначності є залякування публіки багатогранністю реалій вже як запорукою некерованих спантеличень. Під прикриттям боротьби з сумнівами та оборони визначеності любителі ідеалів для того дискредитують усі опремечені досягнення культури, аби нажахана тотальністю безладу публіка вчепилася б за пропоновані тоталітаристами ідеяли вже як за рятівний якір чи орієнтир. Доброчинність ідеялам надає тло звинувачень у безладі та неосяжних складнощів на бік усього відмінного від пропонованих ідеялів. Ідеалізм, як невміння жити з проблемами, професійно перетворює те невміння вже на винищення власне предметної реальності. Коли захист безладу, протиріч, відсутності творчості та її плодів є лише недоробленою до добра культурою, то вже злом навіть для природного життя стає перероблення культури на одномірні її представництва у довершених ідеалах.

Затим що світ людської культури створений за участі свідомости, події функціонують як опредмечені смисли, пізнання узгоджуються із об'єктивністю у істинах, - то й резервування тоталітарними примітивістами деміургічної ролі саме за видами свідомости могло б бути переконливим аргументом правоти примітивістів, коли б вони тим самим не дискредитували зав'язані на свідомости саме предметні відносини. Примітивісти віддають перевагу такому чиннику прогресу як мислення, бо мобільність мислення швидше підлягає людському контролю, ніж не оманливе оволодіння речами, не кажучи вже про невичерпну поступальність у конструюванні нових речей на основі досягнень, а порівняно навіть із неповороткою інерцією досконалих соціовідносин, то фіктивні революції у царині самої свідомости, не кажучи вже про неодоливану свідомість, - взагалі не мають проблем із перепонами. Усі потрясіння основ, порушення норм, неадекватні наполягання, усі облудні спокуси ірреальними цілями легше усього даються тоталітаристами саме у царині духовного, бо дійсно хвороби духу передують практиці насильств, грабунків, безправ'я, а не лише екстремуми предметних криз викликають відповідні кризи світо сприйняття у вигляді ризикових, а то й антигуманних утопій. Дім свободи вибудовується передовсім у духові, проте продукція безвідповідального вигадництва відірвана від відповідности предметним подіям для останніх стає не менш як загрозливою. Жертвоприношення правил, доказовости, об'єктивности вже на користь химерних марень і вироджує тоталітаризм. Тоталітаризмом є відмова у істинности не лише подіям, а й власне раціоналізмові щодо подій; тоталітаризм це не лише виключення знань, а й включення наполягань на незнанні загальноприйнятного; тоталітаризмом є не так порушення впорядкованости у подіях, як створенням жорстких порядків у безглузді. У тоталітаристів верховним творцем суддею правителем є суб'єкт самовладної свідомости, особливости вчення задаються викривленням розумінь, взірцеві ідеали та догматизовані потойбічні казки протиставляються злу реальности чи неправильним єретичним заявам – і лише маси трупів внаслідок вправлянь тоталітаристів із фантазмагоріями не дозволяє занести тоталітаристів до розряду майстрів словесности. Своє зловживання чинником свідомости, як нібито доміантним чинником світотворення, тоталітаристи беруться виправляти тим, що змісти свої вигадок вони виставляють як об'єктивнонезаперечні, надаючи фікціям подоби предметности; тоталітаристи не приймають заперечень на свій рахунок у самовпевнености та у переконаннях інших у тому, що їхні вигадки істотніші за усяку істотність; віру у непорушність своїх догматів тоталітаристи підкреслюють не лише окраданням сумлінь на міру сумнівів, а й фізичним терором проти критиків. Збочення тоталітаризму є передовсім збоченнями свідомости, проте упереджувати тоталітаризм можна не зупинкою свідомости, а розвитком свідомости, бо тоталітаризмом є брак нерозвиток обмеженість свідомости. Професійних експлуататорів уявних чи облудно нав'язаних чудес треба зупиняти на кордонах компетентности припустимости доцільности чудесного. На тих, хто знеславлює реальність заради мітів та учиняє вилазки на факти годить наступати доказовістью.

Можливости оживлення химер та введення їх у тканину буття на спотворення останнього і є коренем тоталітаризму, коли люди починають керуватися ірреальними вигадками, а не тими відносинами, які є об'єктивними та предметними, - а проте саме цей вихід за необхідність, ця здатність сполучати події вигадками, це принесення фактів у офіру неймовірному і є достеменністю свободи, логіка слідування якій і виріжняє історію людяности від історії світу обмеженої творчости. Тоталітаризм може вважатися прийнятною платою за ті злети нашої свободи, які не знаходять свого підтвердження у феноменальности позалюдський подій, себто тоталітарні режими гідні самовиправдання через їхню фактуальність; помилки у наших розуміннях є не більше як тлом для наших проникнень у сутність подій; істини, як щасливі сполучення наших мрій та наявних можливостей у культурі, є цінними тому, що видобуваються з ілюзій, масив яких і є історією. Перетворення химерних уявлень вже у явища вагоміші за власне явища опредмечені є торжеством успіху нашого свідомого ставлення до світу, яке й є гонором нашої людяности.

Якби наше людське життя цілковито залежало від логіки та вимог суцільних обставин, тоді обставинами нашого життя не була б культура й ми нічим би не відрізнялися від інших тварин, - проте наше лідерство у серед живих істот, не кажучи вже про дожиттєву реальність, залежить від свідомості, себто від нагод реагувати на виклики неадекватно до викликів. І ці різниці між викликами та відгуками можна було б кваліфікувати як вид безумства, коли б ті різниці не були б прирощенням прогресу навіть на відтинку розширення можливостей людських побутувань. Наша свідомість не тільки не зобов'язана бути залежною від часу та обставин, аж останні є породженням наших користувань обставинами та часом. Тож не даремно поняття істини включає у себе не лише згоду із об'єктивною реальністю, але й згоду останньої із нашими вимогами до неї. Пізнавати події у дійсності, - означає перетворення їх на сировину нашої творчості, тоді як на творчість нема господарів, окрім навіженств та глупства. Той, хто просто ігнорує наявні можливості у природі речей, є не лише хворим у нагодах людяності, але й програє своїм ближнім конкурентам, проте саме стояння всупереч загальноприйнятому, ходіння супроти звичок здавалося б узгоджених не лише із традиціями, а й із предметними подіями, - саме й робить із людини творця, себто господаря над залежним від його волі, змісти якої годі шукати поза нею ж. Можливо наслідки свободи зобов'язані відповідати можливостям предметного світу, але у останньому нема чого шукати започаткування свободи, бо свобода у своїй генезі скорше нагадує свавільство, аніж предметну достеменність. Велич та особливості людини полягають у узгодженні подій саме із причинними вимогами наших марень, як надаремно звинувачувати у відсутності опредмеченої доказовості. Інакше кажучи, химери є не просто будівельним матеріалом нашої культури, а є її закваскою. Та творчість, яка не перейшла у предметність подій, є вправлінням у безумстві, але та творчість, яка від початків обертається у логіці подій, - не є творчістю взагалі. Містика є добрим початком, але є кепським результатом. Вигадки мають бути втілені лише згодом. Потрібна віра, щоб почати справу, але звершення справи залежить вже від логіки справи. Вміння побачити у подіях небувале робить із нас справжню людину, але неспроможність побачити події у їхній дійсності здатна зробити із людини звіра. Невтілені казки починають кусатися. Добре, коли наша творчість саме мирним шляхом повертається туди, звідки вона вийшла.

Як це не дивно, аж у тому то й справа, що ті нелюди, які прикриваючись людською подобою починають знищувати інших із причин не сповідування живими людьми якихось високодуховних ідеалів, - не лише не дурять себе та свої жертви належністю означених ідеалів до надбань геніїв людства, але дійсно, високодуховні ідеали справедливості, добра, щастя та інші надцінні казки є іманентно запліднені на криваві жертви, яких не шкода задля здійснення надцінного. Вигадки мають збуджувати у реальності її нові іпостасі, тоді як наслідком тоталітарних утопій є зворотне принесення реальних цінностей на користь утопій, які навіть від морів пролітої задля них крові не перестають бути із розряду неможливого.

Як це не дивно, але саме творці віднесених на майбуття неможливого ідеальних казок саме й закидають на сторону звичаєвих традицій суцільної культури звинувачення у ілюзорності останньої, фантазери інкримінують історичним реаліям перебування у забобонах, рятівники людства інструментарієм чуда схильні оголошувати противну їм об'єктивність суспільних порядків вже за ненормальність, - аби тим самим виставити власні марновірства вже за тяжіння ходи затребуваного прогресу, аби власною мімікрією під види раціонального та матеріалістичного дискредитувати загальні місця побутових реалій, виставивши останні за ніщо гідне відправленню у безодню спростованих облуд, аби поміняти місцями вірування у фікції та вміння вправлятися у повнотах наявного праксису. Віднаходження у перипетіях суспільних проблем ознак кризи ще не є достатнім доводом для оголошення їх статком ідеальних конструкцій людських здатностей помилятися, не кажучи вже про видавання своїх несприйнятих реалій за доказ тих істин, перед якими реалії мають поступитися місцем. Скорше творці утопій мають справу з порожнім, тоді як навіть відпрацьоване у прогресі є запорукою останнього.

Розподіл на тюремну зону та простір свободи не пролягає по тих відмінностях між ідеалізованим та предметним, після визначення яких можна було б відпочити у захистові свободи. Бо так само, як гідні ідеали можуть перемагати реалії відсталості реакційних режимів, то й химери не гідні свободи, людяности, прогресові здатні бути інструментом вже втілення химер; бо так само, як доказово підтверджені досвідом будування людяности об'єктивні істини прогресу мають спростовувати зведення в'язниці спершу із матеріалу здавалося б спершу невинних марень, то так само й обтяження останніх вже на практику тюрем та терору може правити завадою зростанням свободи. Хоча в умовах інформаційних свобод заважко втримати тюрму від ерозії, проте вишукані пастки на свободу та розвиток тчуть саме із облесливих утопій хуліганського штабу; хоча екстравагантним вибрикам практично протистоїть інерція звичок та традицій, проте саме остання здатна бути домом забобонів та пережитків. І ідеї осяйних відкриттів, і буденність мирського є годящим матеріалом в залежності від використання його чи то тюремниками, чи то людьми відкритими. Аналогічно тому, як стіна між зоною та волею не проходить по дихотомії революції чи виважености, бідувань чи збагачень, утилітарности чи віри у казки, спрощень чи ускладнень, централізації чи розходжень, друзів чи ворогів, рабства чи заколоту, власній продуктивности чи оббиранні чужого, однорідности чи плюралізму, прогнозованости чи ризиків, осмислености чи безумств, занепаду чи зродження, упереджености чи компромісів, й подібне чи безподібне далі і всюди колись та завше.

Байки про кривавих вождів та добрий народ спокушений вождями, про заколотників, які учиняють злочин не лише проти людяности, але й мільйонного числа виконавців злочину, про ненормальну ідеологію, яка силою спотворює дійсні соціальні відносини тюремної зони для соціуму в'язнів, про утопії, які чином хіба що випадковости революціонізують здорові традиції громадських діалогів, про диктатуру терору, - вигадуються не лише для того, аби виправдати мільйони, підставивши замість них поодиноких лідерів, аби залишити безвідповідальними соціальні обставини тюремоторення замістивши їх провинями якихось абстракцій казкового змісту, аби виставити мільйони жертвами у тих злочинах, які творилися примусом над згніченою відповідальністю за людяність та законність, аби за злочини звітували лише організатори шахрайства, - аж факти заміщають на ідеї, масові злочини перекладають на conto неадекватних угруповань, ініціативи реабілітують виконавством вірогідно на те, щоб невідшкодовані злочини тоталітаризму мали повторення. На ідеологію вказують пальцем аби у звинуваченнях забути соціум, що породив чи адаптував подібну ідеологію. Так ніякі царі, ніяка тоталітарного змісту ідеологія комунізму чи нацизму, жодна дисциплінарність, ні одні спокуси чи обмани не можуть відділити власне московську чи німецьку національну культуру та її народних носіїв від злочинів вчиненої тими народами концтабірности. А винищення московського народу у таборах, чи жертви німців на полях військового нападу на сусідів є не самим покаранням народу інструментарієм хибної ідеології, неправильних вождів, порочної практики виконання наказів, аж жертвовність культури загарбництва і є вищим проявом покликань москвитів чи німців, які самопожертвою серед завойованих наробили ще більше трупів.

Від актуалізації тих химер, якими намагаються віншувати та завершити історію, що дужче число людей з часом прочитає просто нудити, проте мітологія, що переважно залишається у сфері культових відправ та вірувань не пхаючись на підміну своїми ціннісними орієнтирами законів наукових чи технологічних, - може достатньо довго відхиляти оптимуми прогресу. Коли навіть факти не є промовистими без їхнього сприйняття людською свідомістю й вирішальними умовами виживання істин є психіка їх реципієнтів, тоді й феноменальність об'єктивованої предметности, й забобони відвертої психопатії постають лиш видами чи етапами поступу знань ще й у гуманітарних правах кожної групи людей сповідувати те, що їм заманеться. На відміну від природного культура є комфортністю виживань у ній навіть противного природі.

Ідеалізація (12)

Складається враження, що лише із останніх сил своє евристичне значення зберігає за собою критерій істини уречевлений у подіях, під яку міркування щодо речей зобов'язані рівнятися, - проте, із самих витоків будування культури остання залежить ще й від тих міркувань, які у поступі реалізації людських свобод стають здатними перемінити місце наукових знань про об'єктивні факти вже на суто психологічні вигадки, коли вигадки ілюзорні тужавіють та ущільнюються для зведення на них конструкцій просто таки противних фактам об'єктивного; у ході оволодіння законами достеменного та із розставанням із незнаннями минулих днів напрочуд виявляється, що звертання до фактів та насичення від них енергетикою є заняттям не просто зайвим, а ще й є шкідливим для достатності життя у тих ефемерних замках безпредметності, які під свої шаблони ідеальності беруться ще й урізати факти разом із достеменними щодо фактів знаннями; більше того, навіть боротьба із уречевленими істинами та здавалося б доказовими потребами прогресу, ворожість щодо прибитків виживання, а то й опозиція тривіальному здоровому глузду перестає вже бути необхідністю для тих, кому добре й у догматичному виконанні позапрагматичних церемоніалів. Звертання до об'єктивного та узгодженого із демократичним загалом щобільш промовисто набуває ознак того впливу стихійних чинників, які просто підточують та виводять з ладу прецизійність ідеалів, спотворюють заплановане, утворюють сукупність помилкового щодо волевияву. Затяте протистояння обставинам й стає тою цінністю, яку не продають навіть за ласку обставин. Психологічні марновірства та забобони стають вже не проблемою суттєво обмеженою функціями та потенціями людського мозку, як самі способи життя стає заможливим звести на імперативах химер та мари, коли химери стають валютою для гендлю змістами реальності. Факти будуть ущерть розтоптані вдало організованою піар-кампанією; б'є золотий час облудників; проблеми реальності розв'язуються у фільмі про них, ще й під супровід жування попкорну, коли глядачі перетворюються вже на учасників постановочного дійства. Через усунування незнань як небезпеки насувається небезпека провалля у незнання фактів заміщених знаними мареннями. Виглядає так, що упадання перед його величністю фактом вже нікого не обходить, аж замість того засобом здобуття благ виступає вже самозвеличення самого вигадника тих фікцій, які не просто заміщають факти, а цілеспрямовано останнім протиставляються. Новації наколупують порпаючись посеред непотребу, копирсаючись межі утилем чудес та їх удаваністю, промивають відпрацьоване замість того, аби напрацьовувати істини предметні. Недурні гроші платять за домагання довести дурниці поки ще розумній публіці. Танок з ідіотизмом може ще правити за додатковий стимул творчих натхнень, але криза й починається, коли подібне заняття стає виключним ресурсом прогресу.

Як би ми не кепкували, не дискредитували світоглядні настанови, вважаючи їх якимось флером залежним від перебігу та становлень наукового прогресу, - але сприйняттю навіть логіки речей передують як не упереджені ідеологічні конструкції, так і розуміння світу передовсім у тих образах інтелектуальних чи ментальних, які, власне, є передовими частинами фронту прогресу. Небезпеку для людських свобод становлять усі домагання примітивістів та насильників перетворити ідеологічні конструкції на вид якоїсь історичної реальності, надати ідеологічним догматам вимірів якоїсь політико-державницької необхідності, проковтнути ідеологією побут та зробити буття бранкою вузьких світобачень, - проте встановлення розділових ліній між ментальністю релігійно-моралізаторського типу, яка поривається на повноцінне представництво усіх вимірів людського життя, проте недопущення переплутування ідеологічних цінностей та, з іншого боку, розмаїтої практики царин культури укупі із запитами гуманізму, проте застереження проти тоталітарних зон не можуть й не мають бути аргументами на зневагу щодо навіть генетично вихідних світорозумінь. Ідеальні конструкції неприпустимо протиставляти практиці справ, не кажучи вже про небезпеку підміни справ вже забобонами, - утім ідеалізація має слугувати не лише нещасним у підміні недоступних їм благ, а ідеологія на своєму місці у своїх призначеннях не може не бути скарбом і для не обділених долею.

І ціле суспільство подібно окремому чоловікові живе як за потребами живого організму, так - і у вимірах культури. Ці аспекти людяного перебувають у складних динамічних взаємовідносинах. Так, наприклад, не лише прогрес спричиняється запитами та працею людей на вдосконалення умов свого фізичного виживання, а мають місце й успіхи зворотного впливу, коли бізнес людини напряду залежить від її фізичних чи психологічних особливостей. Так граючи на загрозах життю можна шантажувати людей з метою вплинути на фах та рід занять людей, або ж, навпаки, навіть власне життя людина може зробити лише елементом власного покликання, призначення та вибором згідно власних вольових уподобань. Бажано, аби ці два крила життя: як істоти біологічної, як носія культури, - перебували у гармонії та взаємних зобов'язаннях. Так навіть, здавалося б очевидні, фізіологічні відмінності між статями потребують підтвердження гендерної ідентичності від ролей та повноцінних почувань у житті вже культурному. Так потрібним є достатній рівень дегенеративності, психічного звиродніння та гуманістичної нечулости аби від того продукувати антилюдські ідеології під облудною маркою ошчасливлення усіх. Так винагородою самореалізації творців є не саме сибаритство, а ще й слава від вдячних споживачів винаходу. А від порушення, від дисонансів між культурними та фізичними сферами людського буття саме й починається руйнація окультурення та масові вбивства. Так, наприклад, не є добрим, коли надмір егоїстичного меркантилізму у потребах зажерливого понад фізичні потреби збільшення споживання харчу чи комфортних розваг та відповідного зменшення продуктивності власної праці робить із окремого чоловіка вже не лише бандита та крадія чужих прав та статків, а ще й провалля у виключно фізіологічні запити знецінює для подібних типів їхні смисли існування як людей культурних; аж не менш гіршим є те надмірне зловживання ідеалами, яке призводить до відповідної девальвації, а то й прямих злочинів проти життя та прав супротивників означених ідеалізацій. У справі перетворення людини на дикуна та на тварину можуть на рівних позмагатися: як надуживання мирським заради ідеалів, так і підхід вже зворотного зловживанням тими ідеалами, підмурки величності яких зводять на трупах. Нема інших ціннісних засад та настанов на дегуманізацію, на порушення усіх норм прийнятного, на розв'язання терору як - вірування у чудо ідеалізованої вигадки, відірваної від предметної доказовості, раціональних знань та людського глузду. Вожді розв'язують індустрію терору не лише тому, що вірять у достойність жертвоприношень заради своїх утопій, а ще й задля того наносять удар по здоров'ю та реальному життю людей, аби тою смертю довести життєвість та реалістичність утопій. Дегуманізація фізіологічного життя людей та фізичного розвою культури у зонах тоталітарних є безпосереднім наслідком сакралізації ідеалізованих абстрактних утопій у тому ж місці.

Жорна у яких можна перемолоти не лише матеріальну культуру, а й людяність разом із її носіями можна випестувати саме ідеологічними забобонами, позаяк останні критерієм правдивості мають самих себе й не звертають зауваги на ціну будь-яких жертв, а то ще вихваляються жертвами принесеними заради того, що не має будь-яких доказів, окрім віри у вірування. Правдою ж має перебувати цінність людяного. Але ще більшу небезпеку для людяности несе стан відсутности ідеялів, коли починають торжествувати тваринні апетити зажерливих зазіхань на плоди чужої праці, коли бандитизм квітне на ґрунті відсутности моралі та законів, коли у порожнечі буває хаос. Виходячи з помилкових постулатів стає можливим припуститися ще більших помилок, аж коли вихідними настановами активності взяти порожнечу фікцій та казок, то наслідками стає лише множення дірки на тлі руїни.

Усякі тоталітарні вчення замахуються на оволодіння останніми та абсолютними істинами, які не можуть мати заперечень і є жаданими для усіх віруючих у них, включно із не віруючими у обітниці чудес, претендують на істини, які є не лише достеменним знанням про факти, а й представляють собою факт, - а, між тим, після затрати ріжниць між хибним та істинним настає затрата вже й корисности подібних тверджень. Це у той час, як ідеали та гіпотези зобов'язані поставати критичною проблемою для визнаного за норму стану речей.

Оскільки нас, себто людей вирізняє осмисленість наших вчинків, то нам здається що безглузде мислення передує таким же ситуаціям, а за вдалими міркуваннями приходять такі ж технології, - однак частіше маніакальні вигадки стають лише виправданням зажерливості аферистів чи безталанности їхніх жертв. Успіх здирників змушує їх солідаризуватися на основі одягання на себе містики такої собі виключної месіанської величності з відповідним маркуванням своїх ворогів як виду тварин. Рівень власної пихи та відповідна дискримінація супротивників не тільки не є зумовленим станами розвитку конкурентів у змаганнях за виживання, але ідеологічно сфальсифікована величність часто несе компенсаторну функцію за реальну відсталість подібних ошуканців. Власні прикмети скорше переробляють у кувалду закриття оточуючих, аніж у ключ до відкриття сторонніх прикмет та багатств. Тілесним особливостям людської будови, законсервованим відмінностям культових ритуалів, національній специфічності культур надають ваги надуманих прерогатив над вигадками інших расистів, конфесіоналів, націоналістів вже з ворожого табору, - тоді як переваги мали б обґрунтовуватися лише змаганнями технологій, істинами наукового ґатунку.

Ідеалізація – це ще й ментальний процес створення ідеалів, себто тих закинених на майбуття планів, згідно яких будуватиметься сьогодення відповідної праці, оскільки прикметне для людей наше розумне ставлення життя не може обмежуватися лише тими зверненими на минуле рефлексіями на вчиненні помилки, аби розумне врахування досвіду ризиків окреслило межі безпеки означеної праці сьогодення. І людина, і суспільство на загал не можуть не оцінювати обставини своїх життєвих трудів в усіх напрямках часових. Аж у тім то й полягають проблеми прогнозів та аналізів, що завше проблемне у своєму дослідництві мислення випробовує і те, що у певний час може визнаватися помилковим, і те що у запевненні вже зі сторони інших обставин може визнаватися істинним та корисним. Минуле аналізує прогнози на майбуття, а майбуття так само прогнозує аналіз минулого у відповідних зусиллях суспільних. Й коли фактом є кепське врахування помилок вчинених у історії трактованій вже за колишню, то не менш ризиковим є таке ж невдале врахування хиб які стануть фактом вже наступної історичної драми. Не лише попередники трудяться на добро нащадків, але й нащадки, згідно сприйнятого ними повчального досвіду, завдають часто не виправних страждань не лише своєму сьогоденню, а вже своїм спадкоємцям від майбуття. Коренем тоталітарних зон і є ті хибні й примітивні ідеали, що вони встановлюють не лише вузькі, а й просто антилюдяні рамки для життя тих поколінь, які щойно лиш народилися для, здавалося б, приреченості людської на щасливу долю. Зона - це поради тих, які вже фізично не у змозі нашкодити своїм учням. Прогностичні заміри на ще не втілені перспективи, як мислення спрямоване на майбуття, мали б бути максимально очищені від тих помилок, які не лише не співпадають, а ще значно перевищують аналіз помилок минулого, проте гарантій на сумісність ідеалів та того що мінімізує збитки, - не дають навіть розумники.

Занепад та руйнування вже по усьому фронту громадського життя починається там, де химери починають імітувати із себе програму дій, коли ідеологічні цінності починають не відрізняти від наукових фактів та серйозних підходів до справи, у обставинах легких взаємопереходів між казкою та жорсткістю реальности. Щоб не помилятися, - то треба мінімальними робити вигадки, у яких ми живемо. В ідеалі: усе, що випадає геть із царини науки робить нас жертвою облуд; трагедійним є усе що залишається виключно у ідеалі; підміна фактів вже на ціннісні орієнтири є видом самоодурювання. Переплутування науковообґрунтованих прогнозів та, і іншої сторони, того що мрійникам хотілося б, навіть у випадку декорування бажань під подобу фактів, - є шляхом провалля для ініціаторів переплутування, хоча на цьому шляху довкола себе фантазерам пощастить наробити руйнувань та трупів. Наслідком творчих та осмислених трудових зусиль зрештою стає втілення персональних замірів та колективних планів тоді, як зусилля узгоджуються із логікою подій та можливостями реального, - але безумством є виставлення планів та замірів вже у вигляді якогось божества чи видання утопії вже за закон та логіку історії з тим, щоб утопії та Боги працювати замість нас. Зоною є зловживання утопіями і анімованими чудами.

У здійсненні збагачення, - яким є нарощення як даних від природи життєвих потенціалів різноманітних, так і заданих прогресом, - має місце нездолання прикрість: є ті групи, благополуччя яких зростає від затрачених ними зусиль на збагачення, а є люди, які внаслідок, задавалося б, тих же самих зусиль зазнають збитків. Більш того, нікуди не зникає стійке переконання, ще й підтвержене фактами, що приходи одних верств перебувають у причинно-наслідковому зв'язку із стражданнями інших верств. Бо самі люди, з їх трудовими чи творчими внесками у виробничі процеси збагачення є одночасно, як ресурсною сировиною і джерелом додання вартості до оброблюваного матеріалу, так люди є ще вигодоотримувачами від виробленого ними ж товарного продукту. Місцезнаходження кожного із цих полярно розбіжних угруповань, на нижніх чи верхніх позиціях ланцюга харчування, - не є запрограмованим, змінюється від тих історичних обставин, де не останнє місце залежить від випадків зумовлених: талантами і темпераментами працівників, нагодами опинитися у слушний час на належному місці, приналежністю клановою чи майновою й далі без зупину у фатумі поворотів долі. Перманентна і спорадична стабільність існування верств страждальців, а чи претендентів на більш щасливу життєву кар'єру викликана тими нездоланими умовами на процеси збагачення, що цей ріст природження гараздів хоча й нагадує вторгнення у утаємничене, однак усілякі блага черпають не із сфери раніше не доступного та чудесного, не беруться нізвідки, - аж збагачення своєю появою завдячує саме витратам та утилізації того та тих, хто прислужився сировиною для будівництва дому культури, який не є прикладом вічного двигуна, існування якого не є порушення закону збереження маси, енергії та інших субстанційних складових буття. Наявність верств громадян, які перебувають на маргінесах отримання благ, а чи справедливих доходів згідно своїх власних внесків у суспільне виробництво залишається для цілей останнього парадоксальною проблемою. Ця невідповідність між затраченим та отриманим у наслідок праці особливо загострюється коли змістами і фактом іменованого суспільним виробництвом стає відвертий бандитизм, відбирання статків, крадіжка позицій правових, соціальних, моральних, а то й самого життя жертв грабежу. Стільки ж часу, відколи існує невдоволення несправедливістю у розподілі ролей суб'єктів у суспільному житті, то постійно не зникають варіації пропозицій на встановлення як не ідеальних, так оптимальних взаємин у суспільстві, покликаних як не прямо стимулювати людяність і право, так – хоча б бути не руйнівними для господарювань.

Класичним, себто усталеним взірцем тої пропозиції бійки проти несправедливості, яка базується на доксі про крадіжку як батька багатств, - міг би бути лише бандитизм, який оправдовує і представляє себе рухом встановлення правди справедливості розвернутої вже у протилежний бік, коли блага перетікають від імущих вже до нужденних. Однак перетворенню бандитизму вже на вид товарного виробництва заважає те, що це цілеспрямоване споживацтво є безпосереднім запереченням продуктивного виробництва. Між тим, мало не усі прожекти стосовно ідеалів рівності у братерстві чи братерства у рівності обертаються, а чи не далеко відійшли від означеної класики на легалізацію видів грабежу, осучасненого поданням останнього вже за вид соціальної помочі маргінальним, а то й асоціальним верствам.

Радикальними прийомами прояву любові до народу, який експлуатується та отримує за це менше, ніж йому хотілося б, висувається накладання обмежень на бізнесменів, які за це отримують не менше, ніж вони на ділі заробляють. Дарма що подібні спрощені ідеали заборон на підприємництво, на торгівельний обмін послугами виробничими, ослон на установи функціонування і росту капіталів – призводять до унеможливлення виробництва, не кажучи вже про ідеал дармового розподілу соціальних пайків, яким нема звідки братися, як із того ж виробництва. Тож вторгнення примітивних ідеалів у живі і органічні процеси виробництва, підпорядкування останніх ідеалам не лише руйнує суспільне життя, як ще й спонукає вже до відвертого грабежу, аби контрольоване виробництво привести до робочого стану хоча б терором і каторгою.

У конкретиці його представлення: а чи віросповіданням фідеїстичним, а чи осередком традицій вже штибу культури, цивілізаційним колом, а чи державно-політичним тілом, - то тоталітаризм виступає організаційним методом чи принципом, таким собі нарративом, чи визначеним задумом, який: не має вад і виключень, дає універсальну відповідь на щасливе розв'язання усіх проблем, задовольняє усіх учасників об'єднаного руху, є жаданим беззаперечним ідеалом з втілення його обітниць, своєю правдивістю утішає усі обнадійливі сподівання. На противагу до усіх відмінних від тоталітаризму програмових дій та доктринальних учень, які є відзначені тою односторонністю обмеженої односторонності, наполягання на якій подається рецептурою подолання таких же визначених викликів, а тому допускає й уможливорює помилкові рішення, то інтегральність тотальних абсолютистських підходів до справ, - з відповідним поданням системного дискурсу у контрольованій ним зоні як зібрання усього доброго проти усього поганого, - дозволяє тоталітаристам давати фору у бійці проти усіх конкурентів. Переможність тоталітарних підходів з вирішення криз та суспільних затребувань досягається тим, що слухачеві просто неможливо вийти за межі запропонованого йому вибору, бо діапазон тоталітарних пропозицій не тільки включає у себе навзаєм виключні полярні тези та антитези, як ці смислові суперечності є ще й зациклені одна на одну. Змісти догматів та імперативів тоталітаризму неможливо критикувати, бо вони допускають і передбачають для їх сповідника що завгодно на той його вибір, включно з підсвідомими маячення на рівні чудес, - який є визначений організаторами, провідниками, поводитирями підлеглих їм послухів зони контролю до взорованого абсолютистського регламенту остаточного щастя. Виключень із якого не передбачається, бо вони вже є нерозривно у нього вписаними. Тоталітаризм це суміщення не лише контрадикторних альтернатив, як ще й нерозривність несумісного.

У зоні єднання є перемішаними, сплавленими у однорідність безладу такі речі: як реальність та казка. Диктатори морочать голову публіки можливістю втілення казок й за це добиваються жертвовної покори від уярмлених, реальні багатства яких диктатори перетравлюють і перетворюють вже на ілюзорне явище. У зоні Нового порядку гримлять барабани на честь повернення до славного минулого, доказами своєї фундаментальності тоталітаристи висувають традиціоналізм, консерватизм, непорушність ними заданої дисципліни, - а водночас виключності свого усевладдя очільники зони добиваються улаштуванням революційного безладу, переіначенням світоустрою та посиленням апокаліптичних проклять на ворогів зони, негативістським розтрощенням порядкувань та установ, які означеним адептам одномірності заважають заміщати знищене вже на своє усевладдя. Для тоталітаристів мораль є непорушною за умов захисту нею контрольованого наглядачами та конвоїрами лагєря, а водночас дифамації підлягають навіть вікові високодуховні ідеали, коли ті стають упоперек самозваним рятівникам світу. У один і той самий період торжества зони одномірності, то там можуть без проблем змінюватися та чергуватися між собою як модерністські, так і класичні уподобання мистецькі, там виникають гібриди стосовно демонстрації реалізму у його революційному пориванні. Застосований на часі апаратного більшовизму проект заборони приватної власності, вважання торгівлі хлібом вже за державний злочин, фізичне знищення власників як класу – тоді без проблем перемінився на діаметрально протилежний, як експропрійоване від неправильних капіталістичних підприємців нарешті стало присвоєним вже правильними чекістами із числа тих самих, спадкоємних у московському збиральництві, експропріаторів, грошові авуари і приватизовані цими посткомуністами виробничі фонди яких не можуть не включати у себе ціну життя мільйонів перемелених на будовах лагєра реального соціалізму. Тоталітаризм двадцятого століття відзначився жорстким терором проти класових ворогів одержавлення, а тому був атакованим не лише реакцією відстоювання капіталістичного підприємництва, як комунізм ще й вступив у суголосний резонанс із вже нацистськими бійцями проти ворогів вже расових, - аж вже у столітті двадцять першому ідеал тотального контролю над уярмленими видозмінюється на ідеал тотальної уседозволеності.

Московські комуністи, фашисти, німецькі нацисти звабили масу свого люду, зачарували інші народи картинкою корпоративного задоволення інтересів усіх невдоволених імперіалістичною війною, у якій була звинувачена буржуазна плутократія. Джерелами надходжень у цих зонах тотального контролю і обліку стали: у Московії - пограбування спершу своїх внутрішніх імущих верств та безоплатне ударництво з визиском трудозобов'язаних мас за пайку, а у Німеччині джерелами цієї ж мобілізації став озброєний пошук життєвого простору поза кордонами та вивезення звідти краму. Хоча отримання соціальних пайків для мас ціною організації для них же каторжної казарми, хоча імпортування підбитого краму ціною загибелі ще й власного війська – подавалося цими обома агресивними будівниками власної імперії як турбота за свій осібний народ зі сторони класової диктатури пролетаріату, а чи диктатури расового єднання кривноспоріднених арійців, - однаке альянти виступили проти тоталітарних режимів, використавши взаємне протиборство між тоталітарними режимами, скорше не тому що останні дбали виключно за свій народ, а тому що тоталітаристи робили це у злочинний спосіб віднімання благ від підбитих ними народів. Реакцією західних демократій на жорсткий терористичні і войовничі режими тоталітаризму двадцятого століття стало поступове посилення соціального патерналізму і ролей держави стосовно широких мас. Попри те, що оправданням концтаборів, мобілізації населення вже у солдати, загибеллю рекрутів у розв'язаній зонотворцями загарбницькій війні, наслідками жертвоних втрат від бійки між державами осі та країнами антигітлерівських коаліціантів – є спричинення саме того й нічого іншого, як багатообіцяючого накреслення, слідуючи якому, за маси буде дбати держава, представлена бюрократичним апаратом одержавленої мафії, замість того, щоб підприємливе членство суспільства мало можливість самостійно само за себе вирішувати питання власної приватної достатності. Себто чинниками і мотивами соціалізму, представленого у тиранії вождівсько-фюрерівського кшталту, - то противники комуно-нацистського контролю оголосили не соціалізм, а недостатність його соціальних програм, у слухність яких усе виразніше провалюється євро-атлантичний цивілізаційний круг. Кількість та якість покійників вже офірованих на вівтар тотального братерства соціального, етнічного, господарчого, релігійного, культурного, інтелектуального чи єднання вже статевого, та досягнуті при цьому результати не аби якої відсталості, - трактуються поклонниками народних інтересів як поки ще недостатні і замалі для втілення ідеалу прибуття на кінцеву станцію історії. Бійка проти зловживань підприємницькими правами, розпочата на Заході, там же і продовжується, але не у спосіб удосконалення підприємництва звинуваченого у породженні ним гріхів нерівності, а, - вже у противний спосіб виправ на посилення взірцевої ідеалізованої зрівнялівки. Замість того, щоб витрачатися на спротиві агресорам, замість того, щоб винахідництвом задовольняти запити загалу, - то взяли курс на задоволення запитів загалу без пропозицій винахідницьких. З прогресом поліпшується добробут тих, хто перебував на маргінесах достатку, однаке надання соціальної допомоги останнім, аби вони стали першими, то це – щось прогресу противне. На карнавалі тоталітаризм квітне не гірше ніж у концтаборі. Тоталітаризм не кепсько почувається та визріває між полярними крайнощами а чи жорсткого регламенту, а чи хаосу змішування усіх розрізень і визначеностей.

Під знамена поєднання суперечливих пропозицій тому назбирається маса прибічників, бо кожен там знайде задоволення своїх осібних дезидератів. Так до засадничих догматів свого віроучення комуністи включили винищення релігійних вірувань, як конкуруючих у керуванні однією і тією ж сферою абсолютного, - а водночас релігійні організації використовуються московцями для міцнення московства, для атаки проти противників московства. Так дисиденти не задоволені владою тоталітарного режиму збираються однаке під знамена його захисту тоді, коли мафіозна влада представляється вже батьківщиною, на яку нападає ворог; - й саме з цієї причини тоталітарні режими провокують війни і видумують штучних своїх ворогів. Так тоталітаристи виступають проти війни - для того, щоб відстояти результати своєї у ній перемоги над ворогами.

Відволікання від плину часу та обставин через участь у них не на правах підлеглости дозволяє нам помилятися у тому, що ми сприймаємо за недостатнє для наших можливостей господарювати у світі, коли передовсім інструментальністю наших пізнань ми зазираємо під покров таїн та раніше не доступного не так пристосовуючись під події, як навпаки, - коли через інтелектуальну переробку означеного хаосу об'єктивності і введення його вже у закономірне усі інтенції еволюції виразно зачинають вичерпуватися нашою громадською волею. Це переформатування культурним поступом ходи подій через проникнення у природу речей може відповідати істинам наших замірів, втім не гарантовано щодо відповідности замірам інших творців, або того, що є природно полишеним на наявність інтелектуального життя; це розставання з природними інстинктами, як процес пізнань, насправді є полишенням тих марновірств, які заміщають нам незнання, суперечливо перетворюючи конструктивізм у пізнаннях та культурному поступові вже у наближення до істин у речах; це відв'язування від необхідности та вступ у простори свободи може бути злетом фантазувань та призводити до дій не можливих без людської участі, але навіть у помилкових ходах усе спричинене творчістю має виправлятися й виправдовуватися контекстами поступу, що він творчими свободами обслуговується. І коли практика зведення дому культури та відповідні успіхи пізнання виступають видом розлуки із минулим, то й не відповідні повнотам культури бачення розвоїв можуть імітувати подоби розвоїв у неподобствах надміру цих примітивних, позазаконних, насильницьких, містифікаторських, негуманних доктрин тоталітаризму.

За переваги перенесення на вищі рівні керівництва, на позиції узагальнення, на метакритичність щодо підлеглого доводиться платити відповідними втратами у конкретиці та дієвості кермувань; відволікання від відповідности дійсним відносинам у спосіб акцентування вже на оціночних судженнях дає перспективні бачення, але ця стратегічність будується з жертв неволодіння конкретикою ситуації, особливо тоді, як означені узагальнення не стають на доданок ще й винагородою за впадіння у цілковито безпредметні химери; підміна етичними чи окультного порядку уподобаннями вже наукових, себто підтверджених ще й речами, законів може надавати нам чи симулювати ролі царювань над необхідністю лиш тоді, як ми відволікаючись від останньої не потрапляємо тим самим у полон потойбіччя, де замість нашої творчости царюють вже психічні патології. Втрати від спокус спрощених підходів до проблем, коли проблемною є власне реальність у іпостасях культури, починаються на межі переплутування затрати подій заради здобуття оціночних вимого до подій, та затрати абстрактних оцінок заради здобуття дієвого управління подіями. Як культура будується і за нашими потребами, що перевищують наші біологічні нужди та є вторгненням у істини відносин у природі речей, і у міру освоєння останніх ми будемо не лише культуру, а й вдосконалюємо наші суто людські потреби, - то потрібне принаймні чуття смаку елегантности та стильности, аби переваги наших входжень у власну людяність не забезпечувалися надмірами офірування на її користь саме вмінь упадати перед істинами не лише людської та олюдненої дійсности, аби розставання з необхідністю через її ігнорування, абстрагування та входження у піднебесся марень з приводу речей не поставало входженням у важкопрогнозовані стихії погоди, аби універсалізм не лише імітував свою впливовість.

Предметна область ідеології, як змістів тоталітарного вчення, є претензійно не обмеженою й тому беззмістовною, такою, що не відображає ніякого предмету та конкретного явища у його корисности, і ця безмежність ідеологічних тверджень не дозволяє бути їм визначеними, підсумовувати творчість чи слугувати для творчости опорою, критикувати чи бути підлеглою критиці, покладає абстракції поза виміри на істинність чи хибність. Оціночні судження, що беруться підміняти собою відносини у природі речей, є початковими видами пізнань, щонайменше здатними лиш брати співучасть у змінненні речей на сторону їх однобічного спотворення. Ідеологією є усе стороннє конкретики, а доказове не може набувати ідеологічности. Але саме ці простіші знання й виступають вчителями подальших пізнань, що виростають на базі означеної нерозчленованої архаїки.

Іменування за істини саме рівнянь наших пізнань та способу життєдіяльності вже під обставини – є доцільним супроти тих, хто є віддаленим від науки, або є наближеним до хвороб психічних, - проте догодження обставинам є сутнісно тваринним способом життя. Бо люди зобов'язані як люди просто нав'язувати свої ідеали обставинам, мають обставини призводити до відповідності ідеалам та взоруванням. Розважання ж за те, що й ідеали генетично та безпричинно викликані обставинами еволюції, є представленням матеріального світу на рівнях свідомості, що людяність хибно протиставляти й відсторонювати від універсуму – ці розважання годяться для меж подібних розважань. Бо обставинами людяності є факт свідомих підходів до обставин відмінних від усевладдя людей, бо люди тоді і мають почуватися господарями, коли виходять у своїх діях саме із забобонів своєї владности у обставинах, коли долю підлаштовують під власні свободи. Тож й упередження тоталітаризму можуть знаменувати собою не лише норми, а й успіхи суто людської співпраці із середовищем. Проте проблеми, що їх учиняють тоталітаристи у використаннях ідеалів, полягають у тому, що тоталітаристи знов відділяють ідеали від власне людей, перетворюючи ідеали не просто у обставини відмінні від відповідностей людини своїй свободі, а й надають тоталітаристи ідеалам вже виду пануючих над людиною сутностей, роблять із людей рабів стосовно створених людьми ж ідеалів. Тоталітаризмом і є перероблення продукції людської креативності вже у вид казна-яких утопій, невідь якихось суб'єктів потойбіччя, бозна чиїх візій. Вади тоталітаризму не у ставці на виключність ідеальних підходів до обставин та часу реальності, навіть полягають не у тому, що тоталітаристи обіймаються бездоказовими, незатребуваними чи помилковими ідеалами, а у тому полягають, що тоталітаристи ідеали виводять із царини людської свободи; тоталітаризм це непохідні стіни між людиною та ідеалами, бо ті обтяження роблять із людини невольника; тоталітаризм це спотворення призначень ідеалів, які із помічника переробляють людину вже на слугу, себто на жертву на користь ідеалів. У ідеалі ідеали створюються не для того, щоб замість людини споживати свободу, щоб людина спочивала у сподіваннях за працю замість себе, не для знецінення людини величию досягнень, - бо і відкриття призначені на подальшу працю. До конкретики подій, себто до успадкованих обставин культурного поступу, розумно прибиватися у озброєнні тими ідеалами, які не надміру є фіктивними, які враховують не лише тренди доступного, а й є ризиковими у спробах поглянути на події з боку не зовсім звичайного, - проте енергетикою та ресурсами ідеалів не повинна ставати свобода, себто ми самі не маємо бути офірованы прибутку ідеалів. Значні та чималі відкриття суперечливо переробляють людину на невольника, - натомість треба накладати пряму заборону на спроби підмінити людину у ризиках виключно людської відповідальності. Ідейні конструкції, які не вдосконалюють нашу свободу, стають риштуванням буцегарні.

Майстерність відсторонитися від необхідностей, у які людину ставлять обставини, здатність перетворити у аксіому те, що не підлягає ніяким доказам, відчайдухність у пожертві навіть власного життя заради вигаданих ідеалів, невичерпні потенціали на ігнорування усякої прагматично утилітарної вигоди, нечуле ходіння всупереч усяким доводам, повстання проти природних законів, впевненість у неможливому, спроможність кепкувати із розуму розумних, хист до ставки на усі виключення та спотворення, на адаптацію усього набору протизаконного та кримінального, на освячення усіх цінностей зла та не гідного людяності, вправність у трансформуванні вже на культ навіть абсолютизованого негативізму, нежиттєздатности, руїни, включення до свобод вже інфернального, вихід за мірки доступного, убачення щастя у видах тюремного насильства, апологія самовбивства, сприяння виродженському опусканню до примітивізації, унормування війни, - можна зустріти не лише у переліку симптомів, що їх вивчають психіатри, але означені імовірності для людини бути мірою істин надає переможности не лише особливостям людяности, а й втіленню останніх вже у моделі тоталітаризму. Коли людяність не має остраог на недопущення здавалося б шкідливого практично, тоді на тому потязі зона тюрми може вже на світ Божий прорватися довільно у яких досягненнях історичного буття.

Тоталітаризм, як зона знуцань над свободою людини, породжується не набором якихось відмінних від вже випробуваних на добротність принципів доказового зла, протизаконних насильств, облудних порушень істин, - бо тюрма цілком успішно може бути улаштована не лише на декларованих, а й на втілених принципах того, що дійсно є добрим, спрямованим на загальне благо, мало не святим. Більше того, бійка проти тоталітаризму буде безуспішною на самому лиш рівні визначення його ідеологічної аксіоматики, аби відсепарувати та виділити її окремо від ідеології визнаної за прийнятну та нормальну для людських відносин, - бо абстрактність ідеологічних та теоретичних розподілів має бути доповнена конкретикою рівнів культури тих спільнот, які обирають для себе ті чи інші цінності як свої власні, тобто здорова чи тотальна ідеологія має обрати ще й свою реалізацію у історичних спільнотах, яким є по силах чи то опиратися зоні, чи то апелювати до зони як до смислів своїх прагматичних діянь на певних же періодах свого буття. Але й перехід від абстрактних розважань про добро чи якийсь зло, у освоєнні та відповідній регуляції чинників тоталітаризму, вже на рівень аналізу культури історичних спільнот стає не лише видом завади зоні у домаганнях останньої прорватися до історії та оволодіти конкретикою соціокультурного життя, як останнє може бути ще й виправданням вдавань до централізаторського, силового, руйнівного інструментарію тоталітаризму, який набуває історичності не лише у обґрунтованих на нього запитах, алей за фактом. Й коли тюрма здатна розростися до країв суспільства із загрозою там його й поглинути, - бо і абстрактні принципи добра не гарантують безпеку, і конкретика розвоїв історичних спільнот не може завести злиттю із зоною, - тоді залишається хіба що вдаватися до конкретики змістів та втілень свободи, аби від неволі сторонитися.

Узагальнювати – це не кепське заняття у логіці та потребах осмислювати події, особливо тоді, як вид закономірного не надається хибним смислам та бездоказовим уявленням; а вже зворотний рух від загального до конкретного скорше годиться для виконавських обов'язків. Вожді звітують лише перед абстракціями вічності та святого, тоді як на долю нормальних людей випадає конкретика деталей, де й чатує диявол.

Зарадити лихові виникнення зон, де мордують людські свободи, не вдається висуванням якихось невідомо звідки набраних розумників, які будуть ламати стереотипи нелюдності й рівнятимуть суспільство під доказові для прогресу вектори, - бо з культурним поступом, який полягає у реалізації дерзновенних замислів, дедалі важче дотримуватися дихотомії зла чи добра у оцінках явища. Бо верифікація ускладнюється у зв'язку з тим, що ми навчаємося переробляти у корисне навіть відходи. Бо нема таких навіть нісенітниць під які не можна було б назбирати відданих їм фанатиків, а домагання їх переконати у чомусь відмінному не тільки видається неможливим, а й було б порушенням їхніх прав. Бо розширення усеоможливого стає тільки проблемою часу для ходи культури. Оскільки стереотипні забобони, а то й просто манії на грані фікцій набувають ваги не гіршої від предметних фактів та явищ. І добро було б, коли б вожді на самих себе скеровували свої комплекси, - аж під острахи вождів вже мільйонові маси віруючих у вождів заганяють у концтабори самих себе. Факти безсилі перед химерами, ілюзіями, симуляціями, яким вдається презентувати себе як більш вдалі факти. У вік інформації вдалі маніпуляції із переконаннями стають вагоміші за реальні події. Сенси із інструмента розуміння подій стали не тільки панамі над останніми, а ще й панамі жорстокими у знуцаннях над фактами та предметними подіями. Коли достатньо довго, наполегливо, переконливо повторювати заклинання, то перед подібною вірою у абищо будь-що перетворюється на нінащо. Коли із усієї доступної для людини реальності залишається людська творчість, коли реальністю є матеріал для її зміни та спотворення згідно людських цілей, коли об'єктивність подій та фактів стає навіть не ворожою, а нецікавою та непотрібною нікому ніяк, - тоді логіка подій замінюється навіть не на саму логіку чи щось до неї подібне з виключенням звідти фактів, а просто замінюється. Коли інформацію звіряють не із предметними подіями, а із іншою інформацією, тоді треба щоб облесники давали якісну інформацію віри у неї.

Розмаїті цінності, такі як рівняння на ідеали, або жертовність, або амбіційність, або збагачення, або служіння, або відчайдухність, або добродійство, або згода, або концентрація зусиль, або відстороненість, або критицизм, або вдосконалення, або самостійність, або віра, або впорядкованість, або печаль, або продажність, або креативність, або зрадянство, або проблемність, або контрольованість, або ворожість, або гіпотетичність, або визначеність, або правдивість, або закритість, або виживання, - можуть мати відмінні наслідки в залежності а чи від конкретної ситуації, а чи від суб'єкта орієнтації, а чи від поставлених таким чином цілей. Суперечливі цінності можуть корегуватися як співзвучні й - навпаки. Кажімо, коли військові дії, як явище негативне, спрямовуються проти узурпаторів задля поновлення миру та законності, то війна набуває цінності позитивної, а коли мир, як явище позитивне, пропагується бандитами як належна відповідь суспільства на їхній бандитизм, то миролюбство у даній ситуації набуває ознак негативних. І якщо цінності можна визначити як твердження чи орієнтири безвідносні до фактів та дійсного стану справ, то ідеологія - являє собою вже ціннісні твердження цілеспрямовані проти певних ситуацій надумано оголошених за ті ворожі, яким протистоять такі ж фіктивні констатації чогось рятівного, чудесного, конче усім потрібного. Ідеологія є тими початками вже прагматичної творчості, яка намагає предмет дослідження хіба що у вигляді таїни, - коли бажання змінити цю непідвладність незнаного перевищує знання про наслідки подібних дій із некерованим об'єктом. Ідеологія є тим імпульсом змін, яка об'єкт докладання своїх зусиль має за помилку тому, що протиставляє їй фікцію. Ідеологи скоріше зобов'язані помилятися стосовно подій, аніж пропонувати заміщенням останніх якимись доказовими істинами.

Вади тих ідеологій, які виставляють якимось сурогатом на місці недоладних знань, ці заключні вади ідеологій не у тому, що вони є видом недосконалих знань, а у тому вади ідеологій полягають, що вони взагалі не є видом знань, а є свідомою фікцією заквашеною на використанні оціночних суджень з не прорахованими ні на яку сторону наслідками від подібних застосунків. Якщо аксіологічні судження та побутові факти історії пов'язані між собою неперехідною стіною, то ідеологія парканом відділена від фактів на які вона накидається. Оціночні маркування є штучно припасованими до змістів ідеологічних. Те, що у ідеологіях ганять чи виправдовують є плодом пропаганди чи кепсько докладених розумових зусиль, і ніяка конкретика ідеологічних наказів сама собою не є ані злом, ані добром, не залежно від часових змін та поширень догматів ідеології у традиціях відмінних культур. Ціннісні розважання мають двійковий набір вимірів на: позитив чи негатив, і не більше, - а жодні змісти політично заангажованих ідеологій не можуть взагалі мати доказів, аби прихилитися чи до одного, чи до протилежного полюсу оціночних суджень. Ідеологи лише імітують прихильність до тих чи інших цінностей, не кажучи вже про їхню неприхильність до стану дійсних речей.

Не усе бездоказове на часі таким залишиться й на майбутні зусилля, й – навпаки. Пошук закоріненень у тому, що не може мати достатніх доказів, що є гіпотетичним, звертання до сфери майже безпредметної, до ефемерних відчужень того, що предметно не існує, а може й не можливого предметно ні за яких умов, звертання до конструкцій абстрактної духовності – це звичайний шлях усякого винахідництва, включаючи туди й конструкції ідеологій. Утім безвинні креативні вигадки не годять плутати із виправданням ними реальних концтаборів.

Ефемерні ідеї про відкриття якихось чудесних законів, які парять у емпіреї понад потребами часу, про заснування ідеологічних вірувань та утопій як учительних для соціального життя, містика осідланих чудес та загнуданих Богів – виникає як спроба у подібний спосіб апелювати до химер подолати як надумані, так і реальні кризи та безвихідь у розв'язанні цілком реальних соціальних проблем. Червоний комунізм і коричневий нацизм є пропозиціями впоратися з національними кризами тих своїх країн, які потерпіли від Великої війни. Московський чи німецький імперіалізм є шлюбом відповідного націоналізму із соціалістичною ідеологією. Комунізм і нацизм, націлені на звільнення від шкідливих класів та народів, своїм ресурсом мають ті імперські апетити, які ідеологією лиш прикриваються.

Хоча у відстоюванні цінностей високої і зверхньої духовности віруючі у їхню переможність ладні накласти власним життям, однак це останній доказ реальности чудесного не працював би, коли б усі вірування у неймовірне не сприймалися б як спосіб управління конкретикою подій. Чудеса зобов'язані працювати, аби ними підміняти наукові закони. Однак і самі догматизовані ілюзії, і їхнє втручання у перебіг реальних подій – є ілюзіями; уся чинність фантазмагорій про святе вичерпується сферою тлумачень; поза рамками екзегези усі казки є бездіяльними. Атрибутом абсолютистських й визнаних за остаточні законів світоустрою є та їхня відстороненість від конкретики подій, яка відкриває безмежний простір для інтерпретації чинности їхніх впливів на події. Вигадки, що їх подають рятівними для загниваючого у гріхах світу, з останнім пов'язані своєрідним клапаном, який не пропускає усяку критику проти обітованих чудес, але чудеса подає як безпосередній фактор добра для усіх подій.

Предмети неорганічної структури є такими, як вони є під дією стихій їхньої організації; живі істоти проходять цикл свого буття від народження до смерти; але лише для людини, для якої її свобода дає шанс видозмінити природню даність, постає питання про істину як про відповідність задуманого та здійсненого людиною. У цьому відв'язуванні від природданого вже до культуротвореного існує небезпека входження за допомогою свободи не лише у помилкове погіршення початкових та первісних ситуацій нашої людської працьовитости, а й у творчости та винахідництві відкриваються нагоди на вдосконалення того, що ми успадкували на початку наших бізнесових клопотів. Прирощення культурницькі тоді бувають корисним для нащадків, коли підприємець повсякчас звірятиме свої вигадливі плани саме із тими запитами загалу та можливостями предметних законів, що їх варто напрямляти саме на добро. У відволіканні від об'єктивного й надуживанні фантазійним саме й відкривається ризик щасливого сполучення помилки та реального її втілення. Орієнтири наших задумок саме на їхню відповідність ймовірности добра та логіки речей є не так стримуванням наших планів, як істина додає планам саме фактичности й здійсненности. Тоталітарна зона це наполягання на безпредметних вигадках з примусовим принесенням їм у жертву усього незгідного, що однак множить лише зло у його доказовости на противність не лише усьому доброму, а й суцьому. Ми люди занадто багато свого життєвого часу та зусиль витрачаємо на те, щоб соціалізуватися, нам не доводиться як простим тваринам користати успадкованим інстинктами й залишатися до скону рабами власної природности, - і саме у цій зрізничкованости між природним та плодами нашої свободи відкриваються шляхи входження як у зону уярмлення навіть природної добротности нашої людської природи, так вміння орієнтуватися на наукові знання відкриває людині нагоди внесків у вдосконалення загалів цивілізованости.

Накидання на реальність відкритих у ній же законів створених для її освоєння й вдосконалення є гідним людини заняттям тоді, як ці закони виходять поза межі зачіски й фіксують події зовнішнього світу, бо у противному разі втеча від того світу стає прибуттям безумця як не у лікарняну палату, так на лаву підсудних. Перемагає той, хто ластиться до фактів, - тоді як жертвоприношення реальности заради перетворення у реальність чуда є заняттям просто злочинним. І можна, і треба відсікати ту критику та зауваги противників, які стоять на шляху просування до визначеної істини.

Має місце оптичний обман, у ході якого міняють місцями причини та наслідки, де дійсні інтереси топлять у узагальненнях, коли фіктивні усвідомлення подій, у імітації ними доведених законів, подаються як реальність що диктує вказівки так і не усвідомленим подіям, так і не доведеним до стану наукових законів конкретним фактам. Тоталітарні доктрини являють собою наслідок тої втечі у абстракції, що була викликана неспромогою адекватно описати та опанувати одиночні явища. Спочатку існує нерозуміння події, а потім воно оформлюється у примус події до підкорення означеним нерозумінням оформленим як святе вчення непідвладне критиці та звірці із подіями. Великі вчення є меморіалами невмінь розправитися з фактами у істинах.

Оборонці свободи критикують облудливі утопії щасливого прийдешнього яке не настане, відторгають ті віроучительні забобони, які суперечать перевіреним на їхню корисність законам організації людських устроїв, поборювачі політичного режиму загальносуспільної буцегарні протистоять порушенню прав, до якого вдаються ті грабіжники, що вони своє насильство оправдовують володіння чудесами. Апологетику щастя тотального контролю здійснювану для вигід контролерів беруться спростовувати вказівками на спричинений тими одержавленими концтабірниками суспільний розор та гори небіжчиків. Проте критика безумних візій та химерних задумок любителів спрощень на рівні оживлення неймовірного полягає зовсім не у тому, що фантазійні ідеали у їхній перевірці зіставляють із предметною реальністю, віддаючи перевагу фактам об'єктивним, - аж норми на їхню відповідність інтересам мас та запитам на прогрес верифікують у розрізненнях між доброякісними та злроякісними нормами. Як практичні дії не виступають критерієм правоти і підтвердженнь умовних стандартів чи побудов, так вже й у зворотному плані експериментальні дії не обов'язково нищать красиву теорію. Ментальне рахування виключно із прагматикою результатів тої поведінки, яка направляється заданими інстинктами, є долею хіба що вищих тварин, - тоді як вражаючими звершеннями у побудові культури ми є зобов'язані тому розуму, інтелектуалізму в у накопиченні знань, винахідництву, завдяки яким субстанцією як міжлюдських стосунків так і законів зафіксованих як природа речей є умовні поняття, конвенційні символи, порушувані або злочинцями, або творцями здатними конструювати порівняно більш досконалі у їхній правдивості норми та стереотипи. Організатори концтаборів є асоціальними типами не тому, що вони вигадують нетипові для суспільного здоров'я ідеали, а тому тоталітаристи є злочинцями, що їхні фантазійні картини ошасливлення людства є надто вже не якісними вигадками. Без ідеалізованих симуляцій, таких як: свобода, гідність, право, закон, факт, Бог, правда, поступ, новація й далі аж до кінця культури, то культури власне й неможливо було б віднайти поза її початками. Провини реалізаторів нереального полягають лише у помилковості їхніх зусиль. З фанатиками даремно сперечатися вказуючи на не відповідні із тими маніями факти; й саме таким буде результат згоди із фанатиками у межах занурення у їхні манії подалі від уречевлених фактів.

Хибною, - з подальшими наслідками розходження між задуманим та його результатами, - є ставка на те, що наукові технології та інформаційні процеси обміну між відмінними культурами їхніми досягненнями слугують розмиванню ціннісних стереотипів поведінки та світосприйняття окремих народів та націй. Більше того, ідеальні образи й абстрактні конструкції виготовлені із навіть безпредметної містики та чудес, як початковий інструмент культури, - не тільки не втрачають свою актуальність у контекстах подальших вже наукових знань, аж саме останні й виступають своєю першою обслугою первісних етичних, мистецьких, релігійних норм організації життя суспільства та цивілізації. Вигадані, з метою порозуміння, конвенції з приводу понять гідності, краси, справедливості, - зовсім не обов'язково для усіх днів та обставин є окремим випадком неповноти домінування вже порівняно досконаліших знань та вмінь. Змінюються та удосконалюються під тиском пізнань саме лідируюча царина науки, тоді як віртуальні конструкції вірувань у вірування тому й залишаються як не непідвладними, так інерційно незмінними, бо химери не мають, бо не можуть мати підоснов, доказів, обґрунтувань, бо лише абсурд може приміряти на себе облачення останнього арбітра. Утім подивугідна неповороткість генетично первинних для соціальних діалогів різноманітних духовних конструкцій усе ж з часом підлягає ревізуванню. Хоча бажаним є переоцінювання віртуальних стандартів саме у сторону блага для суспільства, аж більш ніж вірогідним стає оправдання беззаконня воєн та геноцидної агресії саме через апеляцію до злочинних вимірів різноманітних утопій. Режими легалізованої для усього суспільства тюрми, у обіцяну чудоносність якої суспільство запихають під марші мучеництва, - є не відхиленням від доказових для суспільного здоров'я законів, аж оживлення неймовірного причинами має не спотворення власне знань, а узагальнення на основі неймовірного є безпосередністю зла. Очищаються від якого поверненням до знань.

Причини того, що по кількох тисячоліттях відколи виникли перші цивілізації, ми бачимо чималі області планети поцятковані зонами у яких за колючим дротом одні люди мордують інших, гатять з кулеметів, морять голодом, виморожують, виснажують каторгою, а на верховіттях пізнань визрівають плоди ядерних боєголовок, тому що томагавки з аркебузами не дають бажаної ефективності у людовбивствах, - то причинами мимовільного наростання песимізму у здатності людей розпоряджатися своєю долею є не лише цілеспрямованість пройдисвітів на те, щоб пограбувати господарів, не лише випадок завороження багатообіцяючими обітницями обітованого, як кореневища концтаборів можна шукати у особливостях домінувань людського виду: у самій здатності мислити. Могуть інтелектуалізму переросла значіння обслуговувати порядок речей, за істину мають вже не відповідність знань фактам предметним, а віру у вигадане. Складається враження що когнітивність не вгризається у об'єктивність того, що має місце, що ми не розстаємося із ілюзіями, помилковими гіпотезами, недостовірними значіннями, - як перед генералізацією симулякрів та моделюванням фіктивних конструкцій сама реальність достеменного просто стає не цікавою, а то й зайвою. Ми задаром ризикуємо відгородитися від предметної поза нашою ментальністю дійсності, замкнутися у ілюзорній достатності картин та відносин зведених нашим мисленням задля підтримки чи спростування символів інших значінь сконструйованих мисленням інших вигадників, нам починає загрозувати визнання звідусіль пропонованого божевілля вже за прийнятне, віртуальний світ розпухає й прогонить, витісняє реальність вже за межі власне реальності. Театральні постановки, зрежисовані ролі, ігри за штучними правилами стають буденністю масової та персональної поведінки. Іманентність речей вислизає і розчиняється у напрямку нікуди. Сидимо на мареннях, поганяємо чудесами, відштовхуємося від марновірств, прямуємо до утопій, винагороджуємося казками, рівняємося на іміджі, сахаємося химерного, відкликаємося на піар, досягаємо фантазій. Не демонструючи власних посвідок про виписку із палати й не питаючись того ж від співбесідники, ведемо серйозну мову за гріх, джихад, гоїв, комунізм, душу, куркулів, пиндосів та інші топоси, які хоч і не мають втіленої предметності поза уявою, але є реальною валютою у світі модерних цінностей. Складається видимість, що гаджети є чимось побічним від виробництва культурою саме символів. Можна отримати реальні строки за кошунства над ілюзією святого. Зоною і є множення каліцтв без об'єктивної у тому потреби.

Коли реальність розширюють не на правди оволодіння нею, а на вигадки про неї; коли проголошений ідеал перетворюється із засобу вже у вичерпну й самодостатню мету його нескінченного проголошення та такої ж безпредметності; клієнтам підсовують навіть вже не той товар, який вони не потребують, а легітимізується усе що завгодно, переважно з числа неймовірного на ділі, тиражованим емоціям надається ефект присутності та актуальності, проблеми обмінюють на атрактивні чудеса, оскільки казкові обіцянки давати легше, аніж долати опір непривабливих речей; не лише прірва розділяє слова та діла, як їх єднає вже несумісність; конкретика аналізу подій заміщається спрощеними психічними оцінками дихотомічних ділень на негативне чи позитивне; божевільні пропозиції видають за тривіальність, а ординарні істини охрещують патологією, щоб клієнта, підхопленого на обманку баламутства, витягти із середовища розумного й зробити його іграшкою та поживою удачливих крутіїв; коли на історію накладають обов'язки відповідальності перед маніями, фобіями, комплексами психів чи тягар сув'язі людей із законами дійсності перетворюється на крила під наркозом ейфорії від химер конвертованих у реальність; коли здатність людини ризикнути усім заради своєї віри перетворюють із апофеозу людяності вже на факт, а фактами нехтують просто за їхньою непотрібністю; коли людину замикають у клітці самопізнання за межами якої втрачається не лише буття смислів, а й смисли буття; коли вже й навіть фізична сила ретирується перед натиском ошуканства; коли фантомна реальність стає об'єктом, а то й суб'єктом права; коли те, чого не побачили на моніторі, то його й не існує, - тоді має місце маркоподібне повернення людини до себе, людяність вивертається наспід, щоб вклякнуту у позиції нерозуміння довколишнього.

Не підтверджений запитами та наявними можливостями ідеал ошасливлення, - який не лише нав'язується звинуваченому у відсталості світові у якості обов'язкового до виконання та втілення, але й пропонується докільню об'єктивного як його достеменна сутність, - переростає із лялечки помилки вже у практику шкоди на спотворення суспільної історії, коли за усіх ймовірностей та умов не здатен прорвати оболонку ідеалізації. Норма, реальністю якої залишається ілюзія, не лише не по праву несе на собі машкару взірцевості, але є більш небезпечною від тих дійсних похибок, які хоча б підлягають критиці та відповідному їх виправленню. Ідеології встромлені у час у ньому залишаються раною, тому що з одного боку підтримуються вірою у гідність їх позаісторичної святости, а з іншого боку ритуалізм до часу актуальних сподівань на чудеса підтримується практикою терору проти навіть не віруючих у чудеса, не кажучи вже про підтримання ідеологій робом жертви тих ворогів, грабунок яких вона санкціонує. Гіршим від дійсних помилок може бути лише безпомилковість вклякла у виключній її ідеальності. Проблеми ідеологій, на яких зведені тоталітарні режими, полягають у тому, що їхні змісти є беззмістовними, що містичні формули не відображають дійсних станів речей, що примітивні вигадки дилетантів щодо управління чудесами лише у кращому випадку переростання вже до ситуації культового вірування мають лише символічне значення, тоді як домагання втілити химери з нульовим контентом й керуватися ними є помилкою не простою, а практично шкідливою для суспільного здоров'я. Тоталітаризм це випадок, коли ідеї харчуються фактами, існують за ціну споживацького винищення ними реальності, підміняють собою події замість того, аби останні обслуговувати. Норма не повинна бути страшнішою від предметної області її опису.

Своєю будовою та рефлексами тварини відповідають способам свого життя й у діапазоні своїх природних можливостей тварини цілком адекватно реагують на зміну природної ситуації, - на відміну від людей, які завдяки своєму розумові можуть із захватом розповідати про те, чого немає й бути у природі не може, які здатні піти проти своїх природних рефлексій, які у своєму розумові зугарні повстали проти природи речей. Людина завдяки успіхам культури здатна долати ті обмежености, які накладені на людину як на істоту природну, - й саме завдяки можливостям інтелектуальним люди можуть вступити у протиборство з розумним й учинити ті злочини протиприродні, на які навіть звірі не вдалі.

Ідеології це знання та теоретизування не про предметні факти, а про безпредметні вірування втілені у культових ритуалах. Ідеології мають справу навіть не з помилковими щодо дійсности знаннями, як ідеології це вчення з приводу символів. Символи не лише є змістом вірувань у утопічні чудеса противні природі речей, аж, у свою чергу, там де маємо справу із символами, із фанатичним азартом переконань у щось виведене геть з-під критики, де граються з умовностями перетвореними на реальну цінність, - то там чекайте на виникнення концтаборів, дождівайте на примус до ігрищ тих, хто ігрищами не захоплюється.

Безперечно, що час поступу демонструє здійснення зростаючих людських запитів, утім домагання зробити інтереси виключним фактором прогресу, офірувати реальність на вигоду втілення абстрактних ідеалів, ігнорувати не лише закони природні, наукові, а й відповідні життєві та пізнавальні потреби людини – не може не обернутися суспільною руїною та незчисленими цвинтарями. Так само, не підлягають сумнівам вади, або присікання до таких апробованих і оптимальних моделей соціального устрою як ліберальна економіка, правова демократія чи відкрите суспільство, ідеалізація яких є черговою утопією; виразніше односторонніми видаються устрої тих спільнот замкнених у особливостях свого соціокультурного чи конфесійного кола, органічності яких ще важче претендувати на універсальність; порівняно більш екзотичними виглядають соціальні концепції акцентовані на перевагах колективізму чи індивідуалізму, релігійности чи сцієнтизмові, націоналізму чи глобалізму; і вже надмірно ризиковим є ошасливлення людей і народів достатністю винищення чергового зла, за яке неадекватні ідеологи оголошують іновірців, іногородців, капіталістів, комуністів, нацистів і далі до кінця могили. Попри непереборну проблемність суспільних умов прогресу, не завадить уникати надмірно злочинних варіантів вибору.

Судячи з відомого, психіка тварин, з її інстинктивними реакціями на зміни середовища що його замешкує вид, відрізняється від здатностей людського мислення на відв'язування від поведінкових інстинктів. Й у цьому вигадливому конструюванні ще не бувалих зв'язків між явищами й подіями відкриваються нагоди їх подальшого вдосконалення на основі відсіювання з прогресом того, що не відповідає можливостям об'єктивного. Проте на відміну від вищих істот ми спроможні світом своєї побутової реальності зробити ті вигадки наших психічних актів, яким не відповідає жодне явище тому, що не може відповідати реально задовольняючи наші манії. Саме ці безпредметні конструкції, як зброя боротьби із тими із ким борються сповідники безпредметного, і є предметом тоталітарності. Наша самовідданість щодо символічних ритуалів та боротьби за здійсненність високоабстрактних ілюзії, наша здатність розставатися із логікою реальності заради вірувань у чудеса - саме й призводить до пролиття крові.

Умоглядні вади вірувань у комфортні утопії полягають не лишень у тому, що вони розбещують свідомість й останню окрадають на раціоналізм, аж конкретні збитки від покладань на міфи доповнюються дієвою руйнацією історичних реалій, зайвих та ворожих сценарію та вимогам ідеологічної казки. Для любителів чудес важливо не так самим второпати та сприйняти істини реальності, як, навпаки, ходять останні уговкати навіть ціною їх знищення згідно зручних уподобань приватних суто суб'єктивних волевиявів. До будівничих культури, діючих за методологією розширення людських можливостей, відносяться й маніпулятори із неймовірним, - проте саме специфічність цього об'єкту опрацювань і відрізняє, в кращому випадку, безрезультатні заклинання містиків від вже конструюваного дослідництва та видозмін у поступі предметному.

Якщо змісти догматики тих віровчень, які втрималися у часі завдяки пристосуванню патристики та довколадогматичних повчань вже до осмислених і доказових традицій суспільного життя, виглядають, у кращому випадку, як змісти що розходяться із фактами чи із запитами на раціоналізацію суспільного поступу, - то вже осердя містичних ідеологій є навіть не помилкою, а власністю абсурдизму. На жаль і зусилля витрачені на досягнення цілей тоталітарних ідеологій, і втрати вже зі сторони противників тоталітарної навали – не дозволяють до жертв, неуспішних у завданнях гуманізації, ставитися як до даремних, бо ті жертви виглядають доречно складеними хіба що на вівтарі абсурдизму. Й саме цього серйозного ставлення до себе добиваються тоталітарні режими, - особливо із числа тих, що зазнали фіаско у своїй наполегливості. Фантомні болі завдані злочинами й злочинцями можуть у своїй реальності позмагатися із здобутками людей творчих.

Із найбільшою впевненістю артикулюють лише химери; і саме нісенітниця відзначені своєрідним панциром несприйняття критичних рацій. А прикрасою того панцира може бути навіть посмішка поблажлива до не знайомих із святим чудом догми. Бо то лише тверезі громадяни та науковці зайняті як розв'язанням, так і відкриттям нових проблем. Для оживлення догматичних декларацій особливо важливо їх промовляти так швидко, щоб ніхто із опонентів не мав часу на заперечення й самому декламатору не залишалося змоги второпати те, що він щойно промовив.

Усі переможні особливості ідеологічних вчень там же у наборі словесних заклинань починаються й закінчуються. Лише належність до людської ментальності психічних у ній вірувань та обітниць впливу на чудеса не дозволяє останні кваліфікувати як шахрайство вже у сфері фактів. Безглуздість безпредметних ілюзій не виправити навіть перейменуванням їх у рамках філології. Людська уява не лише проникає у сутність подій, формуючи закони та культуру на їх основі, аж, як це не прикро, переконання цілком здатні замінити світ реальності, а то ще й заходиться останньому диктувати. Так джокер пролетарського комунізму про щастя знищення власності є не більш як ідейним забобоном, оскільки переведенням власності від господарів вже до бандитів на посадах чиновників занепадає управління майном, яке залишається власністю означеної номенклатури. Так само комуністичне знищення експлуатації також залишається у сфері психіатрів, а не фактів.

Вирішальною причиною успіху нав'язування суспільству змодельованої фантазії як реальності пануючої над власне історичною реальністю є атрибутивна ознака сапієнсів мислити, мати свої знання та інтереси вже за деміурга творення окремішнього у космосі світу культури. Проте не завжди добрий плід дає акція переплутування знань про фактичний стан речей та, з іншої сторони, дезидератів за правильниками маній чи недостовірних припущень, - з використанням задля втілення у життя химер вже прийомів виведення геть із життя людей, а то й цілих верств, які не поділяють сповідування секти віруючих у прості й чудесні рецепти ошасливлення через очищення від осоружних ворогів, які заважають остаточному розв'язанню усіх проблем. Помилки особливо множаться, коли імовірно рівняють і корегують не так під багатообіцяючі новації, як під гільйотину неймовірного. Глупство мімікрує під прикмети збагачення альтернативним винахідництвом, коли своєю домівкою числить людські гаразди, заковтує трутизну під обіцянки здобуття імунітету. Корабель пізнань обтяжують казками у сподіваннях, що віра у спрощення на засадах чуда є не лише приємнішою за проблеми відповідальності, як ще й тому притомні люди губляться у товчії перенаселення імітаціями, бо останні серйозно вважають крилами злету. Невпорядкованість розпухає прибутком казок, які історію перетворюють у відходи від зусиль на їх реалізацію. Всупереч культурі, як зростає від зворотного процесу.

Цариною перетворення знань у реалії поступу є наука, де не лише експеримент стає правильником гіпотез, як, головне, навпаки: реальність доводять до її відповідності доказовим формулам. Тоді як аргументами на принадність фантазій та симулякрів з їхніми сумнівними концтабірними підсумками стає не гармонізація, а дисгармонія, виключна диз'юнкція, конфронтаційна розбіжність між наявним та бажаним. Так розрекламована віра у пришествя Нового порядку комунізму є можливою лише на підвалинах підвалів забитих трупами поборених поборників буржуазної реакції та інших нетактовно калєблящихся не у такт із звивинами мозку Партії. І не інакше як тільки так. Неофітів рекрутують у секту не лише віднесеною у кращі від теперішніх часів утопічною картиною раю, як ще й представленням суцільних днів вже як кризових, гріховно віддалених від спасіння, порядком якого може бути вимога спелити недолюдків у крематорії, або засунути у вічну мерзлоту, - та й то за постановою самозваних учителів історії, а не на вибір її жертв.

Принадність спекуляціям із конструювання вторинної чи іншої за чисельником реальності додає представлення її як суб'єкта діючого з-під куртини утаємниченого, у порівнянні із якою власне об'єктивність є ілюзією, флером, інобуттям не лише гідним, а й фатально приреченим на зміни за помислом означених Богів надприродних, за змовою неозначених світових урядів, за законспірованими смислами, відкритими лише посвяченими у них профетистам. Не лише здоровий глузд, а й факти вдається замутиги гібридною інкорпорацією до них чудес, якими маніпулюють потуги буцімто потужніші за перебіг історії зітканої із випадкових можливостей у закономірностях прогресу. Тяма стає безтямністю, коли її критеріями зробити міф. Подібно до того, як вдається всучити зогнилий крам, для порівняння поставивши обабіч як остаточний непотріб переляку переляком, так і взірць, який може стати споживчим товаром лише у такі ж взірцеві часи. Коли історію населити примарами якихось підступних замірів, які злодіють там за сюжетами викритими богообраними учителями людства, - то пересічна паства впадає у переконання як не на те, щоб самим порулити у історії, так довірити переформатування історії вождям, з делегуванням обранцям повноважень заступати долю і права залежних від них послухів та виконавців волі означених поводитирів до зупинку у комуні.

Доказами реальності неймовірного можуть правити заміщені ними невміння дати раду непідконтрольним обставинам. З рукояті чуда зривають пломбу, коли нещастя не залишають іншого вибору. Під розривами снарядів не знайти агностиків і скептиків.

Або особистий досвід психопатій, у медичному їх значінні, оголошують обов'язком для штучних Богів, не кажучи вже про подібні резони ненависті до чужинства. Зважаючи на те, що реакції людських чуттів і знань охоплюють лише вузький діапазон взаємодій і законів.

Забобон, згідно якого єдиною і виключною реальністю, - з якою мають рахуватися як із беззаперечною нормою нормуючою усі норми, - є те, що відбувається на рівні фізичному, як натуральні уречевлені події матеріального порядку, то це упередження належить актові вірування, є догматичним припущенням, підтвердження якому не знайти навіть на рівнях ще не посталого життя, не кажучи вже про ситуацію вже суцільної людської культури. Бо явою, яка визначатиме її продовження, - особливо на початках простору і часу, - є її імовірність, ті стихії випадкового, на хаос яких нема якихось сторонніх начальників. Як то видається на сьогочасному рівні знань, то нема надії на те, що й у майбутньому рівень знань дозволить віднайти чинники чи причини, які б на ролях обов'язкової закономірності, передували б виникненню тих субстанціональних констант та сув'язей між ними, повнота яких і постає доступною нам даністю світу у його космічних обсягах і розуміннях суцільного. Навіть на рівні взаємин і впливів залежності у природі речей, де є мінімізована участь людської волі, то й там випадкове та ніким не контрольоване, - є не якимось порушенням достепенности, а є сутнісним іманентним феноменальним її фактом. Таїну не вмістити у глупство. Надмірно спрощеною позначкою, такою собі лямбдою вмонтованою у штучно вигадану нами формулу світобуття, є модель актуалізації дії там суб'єктивної волі якоїсь потойбічної сили, - яка й дає нам людям заспокійливість у видимості керування нами світу; однак подібне імітаційне розв'язання таїни буття, у спосіб перекладання власних незнань на не менш загадкову істоту якогось Бога, ще більш заплутує питання імовірних смислів буття. Навіть у тварин, які практикуються у навичках полювання, подібне забезпечення їхнього життя є проявом не самих лиш природних інстинктів, а, водночас, є свідомими задумками.

Докса про те, що історія не має імовірних відмінювань, що час має лінійний поступ у векторі недоступного його розвернення до варіативних чи попередніх станів, що неможливо відозмінювати те що сталося, - виглядає, скоріше, набором аргументів та виправдань до яких припускаються злочинці. У світоглядних оцінках, за якими не можна сперечатися із тим що сталося фактом справдешнім, - то картина історичних подій постає послідовністю саме зла, себто провалів і невдач що їх зазнали мрійники про кращий стан справ. Якщо, зазвичай, резервувати кращий стан справ саме за замірами на них, а не за самим лиш перебігом подій та прикрими наслідками розбіжностей між планами та їх наслідками практичними; якщо, зазвичай, успіхи бандитів не відносити до суспільних на них затребувань. Історію не тільки можливо і необхідно змінювати, як ще й не можна не творити інакше. Так людину, яка зранку почала умиватися, не варто переконувати у недостойності припинення цього заняття на подальший час життя, посилаючись на формулу про неможливість змінювати події часо-простору. Ба більше. Чинник нарощення людських планів і перетворення їх вже у домінуючу закономірну невідворотну силу життя культури як виключної реальності лише зростає.

Ідеологічна настанова на сповідування того що виставляється культом матеріалізму стає суперечливим оправданням бандитизму, прийоми якого покликані визнаватися незаперечними у силу досягнутої їх мирської вікторії над ідеальністю права. Відповідно атрибутивною складовою усякого бандитизму не можуть не бути безпідставні химерні утопії звабні, у яких гвалт і насильство лиш і можуть отримати оправдання.

Не лише у тоталітарних спільнотах дисциплінарного Нового порядку, - себто таких, де практика насильства застосовується задля втілення абстрактних обітниць, - їхніми жертвами стають люди обвинувачені у відьомстві, у ересях, нелюбови до промислового пролетаріату, інших потенційних загрозах режимові ортодоксально правильного культу. Аж кара за мислезлочини, накладання завад на види відступництва від прийнятих для даної спільноти перспективних завдань зустрічається не лише у релігіях, а й буває включеним у світські конституційні принципи. Зважаючи на те, що особливістю людського життя є свідоме його облаштування, то винесення кари лише за злочин здійснений є ризиком просто смертельним. Усі задуми мають практику їх підготовки. Зважаючи на короткий час підльоту ракет, то у військові доктрини вносять удар упередження. Палії війни, за допомогою якої у світ вносять спасительну віру, мають отримувати заплановану відсіч не за саму лиш їх віру.

У підході до законів, - що їх штучно створюють, змінюючи цими знаннями та вміннями наявні досягнення вже на порівняно досконаліші, - то одні дослідники істиною, себто ефектом від гармонізації фактів та докладеної до них творчості, вважають або преференції предметної об'єктивності у адекватних пізнаннях якої буде зменшена складова фантазувань, тоді як інші дослідники запоруку успіхів будівництва культури відносять саме до людського генію. Поступ це те місце, де його рівні представляють собою спорадичну заміну денотата десигнатом й навпаки, де інформаційно позначена інша сутність згодом освоюється як опредмечена даність. Пошук відповідності між думкою і реальністю є процесуальним. Концепти осміяні у один час, вже за інших обставин можуть статися вже як загальне місце; а можливим є й зворотне, коли специфічні колишні точки зору або критикують як ілюзії чи упередження, або ж вони стають окремим обмеженим випадком загальних універсальних розв'язань проблем. На суміщенні суб'єктивної вигадки, яку ми покладемо як об'єктивний факт нашої культури та, з іншої сторони, на перетині реальності з фікцією, - саме й виникає не лише помилка, як руйнівне розходження між тим що було та, з іншої сторони, тим що має бути, - аж виникає при тому ще й можливість винаходу корисного. Власне людську культуру й структури цивілізованості можна, при бажанні, оголосити помилкою, спотворенням, лжею відносно природних плодів довготривалої еволюції. Конструювання уявної реальності з подальшою обробкою її працею вже у реальність окультурену, разюча й швидка зміна когнітивних кодів є особливістю людини. То лиш поведінка тварин протікає у вузькому діапазоні інстинктів. На різниці чи на розходження між правдою і облудою, між умовним та абсолютним, між фіктивним чи дійсним впливає ще й розмір предметної сфери маркований цими означеннями.

Абстрактні закони, у яких не лімітується сфера їх застосування, є авторством містиків, сповідників чудес, засновників віровизнань. Вони ж є владомощами та ініціаторами концтабірних устроїв, у яких підлеглих підданців спонукають, а то й примушують до лицедійства за сценарієм. Хоча доктринам спрощень чи слідування чуду, на заміну ним проблем реальних, й закидають звинувачення у помилках, у спотворенні ними прав людини, - проте, власне кажучи, цілком можна не проводити розрізень між законами науковими та заснованими на вірі, коли їх розглядати як лише різноякісні методи зміни чи організації культури людської. Розрізнення між символами безпредметними, які підміняють собою недоступне, та, з іншої сторони, прецизійними правилами та інструкціями, порушення яких призводить до аварії, - залежить від міри та масштабів компетенції подібних законів. Коли виникає запит, необхідність чи інтерес на надмірно великі об'єднання інтегральні, а доказові та обґрунтовані закони є відсутніми, як ще не створені, то тоді порожнє місце заміщується учительними догматами, культовими ігрищами умовними, сподіваннями на здійснення омріяного вже десь поза світами, у днях кращих від наявних. Абстрактні й не конкретні підходи до розв'язання питань і є найбільш об'ємними, предметна сфера неясних питань є більш ніж не обмеженою. Саме любителі казок, зайняті моралізаторством чи віроучительними настановами, й тяжіють до тотальних узагальнень.

У людському суспільстві усе починається із задумки чи із спромоги правдиво оцінити те що є і чим воно має бути. Реальність чи фіктивність створених людством цінностей у їхніх призначеннях бути корисними чи осуджуватися як хибні, шкідливі, протиправні, - то це залежить не від того, що їх можна або помацати, або ж про них можна дізнатися лише із емоції їхнього фанатичного сповідника. Аж якості добра чи зла від винаходу оцінюються саме за цією шкалою. Поза предметність чи безтілесність продукції людської творчості. Так навіть втілені акції масового бандитизму чи побудова концтаборів для ідейних ворогів можуть поступитися мрії однієї людини про вільний світ добродітності. На правдивому передбаченні, або ж знанні можна встояти як на непереможному фундаменті, правдою побивають навіть потужного супротивника. Якщо те, що не лише сприймається, а й є химерами, а водночас стоїть на стороні добра, то саме за цією якістю й має оцінюватися. Жертви за правдиві догми й упередження є оправданими.

Навіть тоді, коли науковці створюють штучні теоретичні моделі і символічними значками пишуть формули, без науковців не існуючі у природі, - то й тоді, науковці не більш як фіксують об'єктивні відносини у природі речей, надають предметним відносинам еволюції вже виду законів. Тоді як у відносини і взаємодії світу культури, як світу реальності вже олюдненої, є вмонтовані ті наші людські інтереси, які є не безпредметними символами, а є рушійними чинниками нашої окультуреної реальності. Тож у цьому переплетінні фактичних подій та, з іншої сторони, пов'язаних із ними інтересів залежних від чинників духовного порядку, таких як: норми моралі, віроучительні упередження, рівень освіти, психічне здоров'я, здоровий глузд, оволодіння знаннями про перевірені закони соціального устрою, - варто розрізнати причинні зв'язки взаємодій між підспудними інтересами і, з іншої сторони, практикою уречевлених зрушень. Так твірними фактами конфліктів суспільних можуть бути ціннісні уподобання тих окремих сектантських угруповань, які конкурують із подібними ж містичними, невідомого походження підкладками дій їхніх супротивників; або ж вже навпаки: похідні теоретизування духовного порядку вигадують після чи услід практики подій, задля оправдання останніх та надання подіям ваги доказової. Раціональні чи підсвідомі мотиви вчинків не тільки не можуть бути за усіх умов якоюсь абищицею, як вже навпаки: вони на нікчемність чи на залежність від них здатні переробити праксис діянь; буває, що помиляються ті, які поза логікою реальних, раціональних, доказових дійств утилітарних не бачить ментального безуму учасників. Трапляється так, що ідеологічні доктрини і посилання навіть на чудеса конструюються для того, щоб спантеличити і заплутати супротивника; а буває частіше так, що інструментарій фікцій віроучительного гатунку скоріше морочить мозок та стратегію раціональних орієнтирів самих авторів афер, які вдаються до означених плутощів і облуд ідеологічних. Коли ідеологічні і партійного гатунку ідеологічні пасії стають аспектом дослідницької діяльності тих науковців, які ведуться на химери, марять за втілення неймовірних чудасій, - то це призводить до помилок; а коли ідеологи апелюють до наукових фактів на підтримку своїх екстравагантних гіпотез, - то тоді ідеологи бувають, а радше виглядають, правими.

Тож не повно володіє ситуацією, а то й хибить та публіка, яка у аналізі подій, трактованих як достеменність, віддає перевагу факторам ідеологічним. Так під захистом учення про комуністичне майбуття, про Світову пролетарську революцію, про заміну знищеної експлуатації вже на справедливість рівності – має місце практика відстоювання московського збиральництва та навала на сусідні народи ідеологічно звинувачені московцями у капіталізмові, у відступництві від москвославія, у небажанні народів розпрощатися із своєю культурою вже на користь русифікаторства. Відповідно й критика супроти комунізму як виключно комунізму доктринального цілить таким чином мимо чи повз ціль, спрямовується не на, власне, московство, яке ховається і прикривається іпостасями Світлого майбуття ударної праці, уніфікаторського самодержавства, іншими видами месіянства та московської жертвності задля удаваного порятунку світу. А апологія підприємництва, ринку, приватної власності, демократії, правового суспільства, ставка на приватну ініціативу та неупереджене дослідництво – також є неповною і обмеженою, коли подібні атрибути західництва розглядаються окремо від усього комплексу і традицій історичної реальної культури євроатлантизму. Можуть помилятися українці, коли умови завалення рускава міра, або антибольшовизм виставляються попереду позитивних завдань національного розвитку та співробітництва із вільним світом. Також не повно володіє ситуацією, а то й хибить та публіка, яка у аналізі подій віддає перевагу факторам практичним і предметним, ігноруючи достеменні ідейні впливи вагомі. Бо війни, винищення ворогів, порушення прав на життя, інші фактичні суспільні кризи можуть на ділі визначатися і ініціюватися цілком містичними афектами, а то й розумовими патологіями самозваних вождів терору, або ж насолодами садо-мазохістського гатунку задля усевладдя. А не самими лиш корисливими і грошолобними потребами бандитськими нажитися здобиччю від пограбованої жертви.

Пізнання це продовження відомих ще здавна вимог на те, щоб речам давати правильні, себто виразно пов'язані із ними термінологічні іменування. Бо коли вже у знаннях фіксується розуміння освоєних у природі речей її зв'язків і відносин, на рівні законів об'єктивних, то тоді у цю об'єктивність можна вносити ті зміни, корисність яких людям і представляє собою культуру; тоді можна уникати помилок, представлених незнаннями, кепською передбачливістю у вдаванні до примітивних гіпотез, або свідомим видаванням облуд вже за корисні знання. Аж тут, у самій природі пізнань, і криються загрози. Бо знання навіть про справи далекі від участі у них людей та людських зацікавлень, - не кажучи вже про проблеми соціального чи духовного життя, - дані нам, можуть розкриватися людям, признаватися у їх достеменности лише і саме посередництвом нашої суб'єктности, бо й фундаментальні закони світоустрою не так відкриваються дослідниками, як є безпосереднім продуктом творчости останніх. Виразні розрізнення між тим що прийнято вважати незаперечною істиною, предметністю не підвладною теоретичним спекуляціям, фактом під взірцевий і домінуючий стандарт якого усе має бути приведеним до послуху та, вже з протилежної сторони, тим, що хочеться видавати за істину, - то ці розрізнення затираються саме у силу нарощення творчих сил як у пізнаннях, так і у практиці будівництва культури, стосовно якої усяка предметна об'єктивність з її проблемами постає не більш як сировина для її невідворотно успішної обробки і переробки під затребування людської вигадливости. Традиційна ситуація залежності позначки від природи позначуваного змінюється вже на протилежну: значення та цілі нав'язувані нами до природи речей стають у причетности до останніх саме наказовими, а об'єктивність навіть опередмечена і уречевлена атакується любителями власних уявлень без сумнівів у винуватости цієї об'єктивности. Маячна фанабєрія самовпевнености людської геніальности у тому, що перед нею ніхто не встоїть, - на зразок гасел про відсутність фортець яких би не узяли на багнет большевики, - призводить до уможливлення того, що люди ризикують замкнутися не лише у світі своїх ілюзорних уявлень про закони природного і суспільного світоустрою корисні життю та культурі, як ще й це відгородження у надмірно людяному і недостатньо розумному може бути не корисним життю та культурі людській. Наша воля до перемоги у грі змагань із природними та соціальними законами має вестися за правилами узгодженими із природою речей, а не шахрайством із застосуванням безладу та терору проти цих прийнятих і встановлених правил, порушенням яких ми дуримо тільки самих себе та отримуємо від цього збитки на конто та у царині лише нашої людської природи. Коли казки беруться втілювати у реальність, то справжнє перетворюється у знак від нього, а глупство дається взнаки коли собою покриває достеменність. Імітаційне видавання суб'єктивних бажань за вказівку, слідувати якій речі і події слідувати зобов'язані, одначе таку творчу особистість залишає виключно у світі її уявлень і вимог, бо речі не мають ані мозку свого, ані відповідного бажання коритися тоді, коли воля вигадника не відповідає чи не слідує законам, за якими події і речі функціонують самі по собі.

Затирається і занепадає навзаєм відповідність знань та феноменальних фактів, починаються аварії тоді, як позначення та те, що видається за закон, - починає використовуватися не за призначенням, не на належному місці, не так як то треба. Беззмістовні вигадки, задекоровані та задекларовані під образи високодуховних ідеалів абстрактних, ображають не лише вимоги до інтелектуалізму, а й правила безпеки. Глупство є не лише дитям, а й батьківством термінологічного хаосу, - як варіанту невмінь у царині не належній помилковому. Безлад, як призвичаєння до глупства, започатковується зняттям усіх заборон, толерантністю мультикультуралізму, замішуванням у пульпу однорідности різниць між правдою і ірреальністю, розходжень між правом і злочином, незгод між добром і злом, - і учиняється для того, щоб невігласи зображували із себе учасників культури однаковими із її правдивими авторами. Доказам у правоті безладу надто сприяє терор проти спеціалізацій і специфічних конструкцій у організмі культури. Що їх ці інтегратори безладдя і порушники правил нищать задля поставлення на кладовищенському місці вже тотальної диктатури.

Відсутність проекту у розпорядженні такого ж відсутнього творця неба і землі, безчасність Його в управлінні долями людей дозволяє серйозним дослідниками вважати результати стихійних сил еволюції, у породженні ними видів життя, - як явище справжнє. На відміну від тих творчих задумок людських, які часто-густо, особливо за архаїчних часів, закінчувалися не просто конфліктною розбіжністю між заміром та його втіленням, а призводили до аварійних ситуацій. Задля недопущення останнього, то науковці вдаються до прийому іменованого істиною, тобто умовою успіху дій деміурга у особі вже людей має бути відповідність творчого замислу та, з іншої сторони, предметних фактів, або тих закономірностей у природі речей і об'єктивних явищ, які відкриваються як знання чи створюються пізнаннями дослідницькими. Аж у тому то прогрес і поступ культури й проявляється, що місце та ролі які відводилися Творцеві у якості ерзац-сурогату стосовно ще не досконалих знань і вмій людських, у підміні подібними потойбічними і чудесними силами, поки ще відмінних від них законів і зацікавлених запитів суспільства, - то саме останні, назворот до означених чинників чуд, починають ті чуда заміщувати вже у якості представництва людським раціо тої усієї повноти реальності мирської, достеменність й домінуюча достатність якої відтісняє вже не завжди актуальних Богів саме на маргінеси ігрищ із абстракціями високодуховного штибу та мряковинним пошуком останніх смислів буття. Опертя на костур інваліда, - і то не лише у представленні його силою Божою, а й як обов'язкової для зусиль людей умови відповідності істині та іншим правдам життєвим, - починає втрачати свою необхідність і значущість порівняно із тими задумками людськими, для яких зі сторони зрілих успіхів сучасного поступу стають відсутніми заперечення, а натомість присутні нагоди звершень. На маркування відзнакою справжності починають претендувати вже навіть не так узгоджені із запитамі загалу проекти та інтереси, а вже будь-які нетакі. Навіть такі, які як на належному їм місці доречніше б гляділися у дурдомівській палаті. Парадоксом прогресу чи якимось противенством щодо обнадійливих напрямних його руху до множення добра й добродійності, до гуманізації у окультуренні й бережливому ставленні до природоданого є те, що наявні ресурси розвитку дозволяють справжніми, вичерпними, достатніми для історії зробити навіть химери, не кажучи вже про спасительні ідеології віроучительні чи замасковані під винахід гіпотези недостатньо верифіковані на розмір і наслідки від їх глупства. Парадоксом від постійного у історії й наростаючого примноження творчих сил людства є затирання розрізень між сфантазованим та таким, що не буде з будь-якої сторони від будь-кого оспорюватися. Явищем тоталітаризму саме й можна називати той період чи ті нагоди від прогресу, за яких тіло останнього інфікується на патогенні, - замішані на чуді, на невігластві, а то й на усвідомленому переступі, - доктрини. Тоталітаризм це вторгнення у сутнісну правду реальності та життя протипоказаних для здоров'я надмірно умоглядних сфальсифікованих штучностей. Прогрес це те, з просуванням чого елімінуються різниці між штучним та реальним так, що й дерзновенні проєкти утопії освячуються жагою необхідності, визволенням від обтяження проблемами, синергійним суміщенням чуда і практики. Практична відсутність у щоденному побуті речей не штучних, які не були б законним плодом трудів передуючих поколінь, - дозволяє та оправдовує віднесення до правди буття вже й здавалося б неадекватних марень. Більш того, зважаючи на вагомість і незаперечність слідування обіжникам підтримування окультуреного життя, то усілякі рецепти з повернення до фетишів природного, натурального, не спотвореного творчістю, - не лише виглядають, а й є шкодою для узвичаєнь. Людський геній запліднює на життєвість навіть заміри пройдисвітів. А проте, удаване затирання різниць між обітницями утопій та числом небіжчиків офірованих на подібні гонорові заняття зовсім не означає й не має призводити до відсутніх правових оцінок на злочинне розходження нарізно саме замахів на оволодіння справжнім та, з протилежного боку, власне справжністю. Усі чи більшість пропозицій розрекламованих як вихід на справжність, на опозиційність облудам своїми практичними результатами мають множення тих вигаданих ворогів, які вже не фіктивно мають витурюватися геть із життя. Зона це перетворення символічних значень вже на вирок.

Вміння діяти на основі пізнаних законів, узгоджувати надмір власної творчості вже із фактами та реальними досягненнями, інші види та фасони відсторонення від помилок та неадекватності – дозволяє події змінювати фактично. Але зворотна функціональна залежність не обов'язково є конгруентною, себто здатність спотворювати навіть об'єктивне та предметне ще не є доказом правоти того, кому пощастило це утнути. Здогадки на рівні марень й експериментування із навіть неможливим можуть бути новаторством, проте поступ та розвиток культури являє собою множення не хаосу, а можливостей організованого руху у сторону протилежну до безладу і ретроградного обскурантизму. То лише переступ та подібні форми споживацтва не власних ресурсів є тотожними, а то й синергійними із феноменом насилля. Владний диктат одномірності є не наслідком, а причиною того обкрадання людей на смисли, відносно якого грабіжницька й меркантильна нажива вождів тоталітаризму видається навіть цінністю похідною. Адепти химер не так втілюють казку, як міняють її місце вже із реальністю, - й не на користь останньої. Обмара, фейк, деза є не невдачею, а успіхом самозваних рятівників світу від штучно вигаданих ними гріхів та кризових станів. У повноті своєї природности, то проповідники облуд не можуть не бути вбивцями. Звабліві казки та утопії квітнуть лиш на перегної кладовища із тіл поведених на казках неофітів та її жертв. Боротьба проти ворогів та очищення світу від усього що не вміщується у запропоновані невігласами спрощені й замішані на чудесах, абсолютистські й такі, що не дозволяють критики на свій бік, тотальні рецепти переіначення світоустрою з прибуттям на кінцеву станцію історії розв'язання усіх проблем, - є не захисною реакцією сектантів проти контрреволюціонерів і відступників, а є наступом і цільовим призначенням Нового порядку. Хороший комуніст у той же час є і хороший чекіст. Одначе. Навіть рубання, спалення, розстріл, удушення ворогів рятівного учення не є переконливим аргументом для відносин вже у природі речей аби ті кинули те, чим вони власне є й прислухалися б до прожектів омріяних у мізках означених катів.

Нема й не може бути такої нісенітниці, яка не стала б правдою й повсякденною явою, зібравши під свої знамена немірняне членство самовідданих прибічників, - коли для останніх зняти провини й покарання за дозволені їм, а то й оправдані, задля торжества означених ідеологічних химер, переступи та протиправність. Й коли парафіян своєї секти вожді хіба що звільняють від відповідальності за твориме ними зло, то самих себе вожді ще й винагороджують місією й святим обов'язком винищення ворогів учення, посилаючись відкриті ними смисли історії, а чи на своє посередництво у здійсненні волі вседержителя.

Ступінь насильства у примусовому нав'язуванні суспільству пропозицій, розрекламованих як обнадійливі, і є показником їх неадекватності і зла. Тоді як полюбовне й тихомірне всотування тих оферт, на які навішують відразливі ярлики окупації, - не може не бути кроками прогресу для тих хто запізнюється із власними внесками у цьому новаторстві.

Нема сумнівів у тому, що сформульовані науковцями формули і закони є продукцією високих рівнів пізнання. Аж знання тому й дієвими є у створенні вже другої природи, - культури, бо вони відповідають відносинам у першій, у, власне, природі. Тоді як декларації містифікаторів узгоджені є лише із їх глупством, - а тому змістом і вимогою невігластва не може не бути та критика людей і об'єктивности, доказами правоти якої стає несправедне віднімання власне першої природи буття і життя від означених об'єктів критики.

Оголосити химерою чи психопатією маячення Ульянова із заміни забороненого ринкового бізнесу вже на розподіл пайків між трудозобов'язаними – не дозволяють реальні ями забиті мільйонами прихильників чи противників означеної ілюзії. Доказом даремности цих жертв покладених у ім'я побудови комунізму міг би правити той факт, що кілька десятків тисяч танків змайстрованих у це ім'я так і не зрушили з місця на захист комунізму, - коли його вожді нарешті відкрито перебрали вже у свою особисту власність те, чим вони до того розпоряджалися лише як слуги трудового народу. Проте й від цього кульбіту заміни квазікомуністичного обґрунтування історичного московського царства вже на осучаснене протокапіталістичне, то загрози від нього не тільки не попускаються, а й плодять реванш.

Тоталітаризм, який імітує собою посилення рації в управлінні та організації культури, має для цього базуватися на принципах, які не викликають заперечення зі сторони тих керованих, які слідують приписам керівника. Проте тоталітаризм у його претензіях на абсолютність, яка нарешті добралася до вичерпання пізнань та смислів історії, не тільки не може ґрунтуватися на науці, як на вищій формі доказових знань та відповідних практичних вмінь, - аж тоталітаризм є противним науковим підходам у дослідницьких технологіях та соціальному житті, позаяк технології і знання постійно удосконалюються, змінюються під впливом критики чи новітніх відкрить. Тоталітарні догмати, аби перебувати поза критикою та у свою чергу настановляти усіх та усе, можуть мати лише містичні позаісторичні засади. Тоталітаризм це та уявна справжність, яка, на думку цих прихильників завершення історії, покликана легалізувати об'єктивну й предметну достеменність явищ і подій. Тоталітаризм мотивується не самим глупством, а химерним прагненням випередити прогрес.

Умовою нерозривного склеювання усього з усім є розмивання тоталітаристами кордонів які розмежовують спеціалізовані досягнення культури, руйнація усіх особливостей відмінних винаходів, торжество безладу, зона це те суміщення несумісного, яке досягається дозволом порушення порядків, оголошенням аварій вже нормою, покриттям зла та переступів вже любов'ю та порозумінням. Тоталітаризм це чудо чи ілюзія, як заміщує історичну та фактичну реальність. Зона Нового порядку завжди є віровченням, маніпуляціями культовою символікою, що замахується на зверхність над усім та заперечує усякі докази чи критику на свою сторону. Однак тоталітаризм є ще недостатнім та неповним, коли любителі спрощень та чудес втручаються лише у події та відносини у природі соціального, у прогресивних видозмінах; аж прихильники одномірного порядку днів закінчення пізнань та історії атакують те, що є успадкованим від еволюції природної, тоталітаристи нападають на права та ті закономірності у організації соціального життя, які визнаються природними правами людини, як то: права на життя, свободу думки, гідність, щастя, тоталітаристи заходяться переіначувати перевірені досвідом правові норми, ревізують гуманітарні цінності. Тоталітаризм це заміна привабливими фантазіями, химерними доктринами, а то й маніями саме істотних та фундаментальних основ культури. Тоталітаризм досягається штурмом навіть фантазій, химерних доктрин, а то й маній, тоталітаризм це парадоксальне порушення навіть дотриманих порушень, - аби лиш цей приступ посилював усевладдя означених адептів остаточного порядку, безвідмовної регламентації, обліку усіх ворогів, себто тих, які дозволяють собі бути рухливим чи самоправним.

Тоталітаризм це не лише отримання дозволів убивати та грабувати через посилення на не такі, як тоталітаристам від своїх жертв треба, аспекти культури, історичні традиції, видозміни у соціальному устрої об'єктів нападу, - аж тоталітаризм це отримання грантів та преференцій домінування від наскоку на природні особливості жертв, якими є відмінності етнічні, статеві, способи харчування; примітивісти спекулюють на достеменній, з позицій розвитку науки, картині фізичного світу, міфами заміщають науково доказову зміну природних видів, упередженими вимислами підміняють зміни кліматичні; ці екстремали навалюються на природність добра та людяности; супроти норм добродітства протиставляються як презентанти хтонічних сил, як провісники чудес і таїн. Тоталітаризм це радість від представлення природного вже за фікцію, а фікції – вже за природне й необхідне. Зона порядку це представлення химер вже за справжність, це дискваліфікація правдивого.

Методою одномірності, розтягування чи сплюснення усього відмінного від змістів ілюзорного штучного шаблону, є не лише терор супроти незгідних, як - ще й спотворення сутностей робом атрактивних облуд, улаштуванням свята для збоченців, прибічників аберацій, для континуїтету сповідників помилок, представників виключень.

Аборигенами, паствою, агентурою тоталітарних зон є: казколюби, асоціали, маргінали та страждальці, лґбт прайд, вегани, містики і містифікатори, чаклуни, інші спрощенці, які очищають природу та суспільство від ворогів. Нормуючими ідеалами зони є: високодуховність, Бог, патріотизм, спасіння, Новий порядок, нірвана, ортодоксія й подібне.

Людність усякого претензійного режиму диктаторського, - у якому обіцяють оволодіння вищими і абсолютними цінностями світу цього, який оголошує себе святим і здатним на управління чудесами, де воюють проти усього поганого і неправильного за усе хороше і таке як треба, де певно знають за те, що належить зробити аби щасливо дістатися до самого кінця історії, - уперек осяйним позиціям, щоденно займається таким самим прокладанням мостів, випуском зброї, лікуванням хворих, не кажучи вже про наукове дослідництво і технології, як це буденно робить чоловіцтво й будь-якого подібного тоталітарного режиму відзначеного не гіршими багатообіцяючими казками віроучительними. Більш від того, будь-яка спільнота, навіть перероблена на згуртовану секту єдиновірців, свою специфічність вбачає не на шляхах відхиленя від магістральних напрямних прогресу, а на зайнятті передових позицій, аби продуковані спільнотою товари і дослідницькі знання про реальність випереджали подібні успіхи конкурентів у культурі. Хоч би з яким ступенем завдання шкоди земному життю за його законами техносфери, за правовим устроєм соціальним, хоч би як означені мрійники за переіначення світоустрою не кепсько спотворювали вартости моралі чи мистецьких уподобань у сфері життя духовного, - одначе учительне втручання у реальність зі сторони радикально казкових прожектів має не лише межі недопущення подібних злочинів, аж устрій природного, а чи окультуреного світу є засадничо відмінним від ідеологічних, а той психопатичних атак на нього. За своїм походженням та змістами, то догматика тих віроучительних концептів, які заскалюють у абстракції високодуховних таїн позаісторичних та віднесених у небеса волевиявів Божих, - залишається одначе пов'язаною із політичними питаннями та звичаями часу авторів подібних утопій. Містична велич доктрини обслуговує не згірші вже мирські апетити її сповідників. Покійники від боротьби за безпеку тоталітарного учення та його режиму певно будуть, - але якщо прискіпливо роздивитися, помацати, спробувати те що обіцяють різні чудотворці, то зостанеться щось подібне до ніщо. Стандартні приписи людяности, моральности, понять права чи здоров'я ріднять між собою усі віроучення класичні, модні чи ті, яким вдалося втриматися історичному часі через вмонтування у питомі традиції культури свого народу вже як відданої пастви учення.

Так ноу-хау побудови Світлого майбуття комунізму без експлуатації інтернаціоналу пролетарів представляє собою практично не більше як пропозиції заощадження на прибутках капіталістів. Якщо московцям закортіло урізати доходи власників, - то, можливо, для цього достатньо було запровадити шкалу прогресивного оподаткування, а не вирізати мільйони людей. Враховуючи ще й те, що із большевицької заборони ринків та госпрозрахунку не вийшло пуття. Бійка комуністичної Московії проти загниваючого капіталізму зрештою сталася запровадженням останнього у комуністичній Московії. Бо пошук співвідношень між доходами підприємців у їх суспільнокорисному бізнесі та соціальними завданням держави має рішення відмінні від спрощених у цьому питанні рецептів номенклатурних большевиків.

Для Московщини, господарські звичаї та духовна культура якої завжди була наздоганяючою стосовно європейського Заходу, - то способом подолання розриву було: або завоювання багатств Заходу й задоволення таким чином заздрісних апетитів московсько-ординського збиральництва; або ж цей супротивний та водночас взірцевий Захід домагалися випередити відповідними прийомами як протиставлення Заходові, аж до марень про знищення ненависного противника, так і запровадженням у Московії порядкувань, хоча б імітаційних, за взірцями європейськими. Аж фокус результуючого незмінного фактичного провалу гонорових планів ревнивого рівняння на круг європейства у тому полягає, що різняться збиральницькі звичаї кочових квазієвропейців декоративних та, з іншої сторони, продукуюче європейство, яке перебуває на іншій стороні власне культури. Московці можуть у себе вдарятися: або у посилення кріпацтва, як це було за імперії царської чи розгорнутого будівництва комунізму, або ж навпаки: запроваджувати капіталізм і демократію, як це було за царизму чи на часі непу і посткомунізму, - одначе ці хитрощі бути могильщиком чи месією для Заходу залишаються засадничо сторонніми питомій культурі західнянській.

Як тільки почуєте, що Вам розповідають про справжній стан справ, а інші – дурять, то тут таки має спрацьовувати сигнал сирени, має блимати червоне світло, потрібно перевірити запобіжники аварійні, включити і мобілізувати мозок, осучаснити арсенал.

Виходячи з нашого людського егоїзму, коли ми розглядаємо себе творцями Землі та відкривачами незнаних нами таїн світобудови, коли навіть повага нами до життя тварин і рослин, зважання на безпеку природи є не більш як на похідною від задоволення людських інтересів і вигід, - то перероблення нами спадку еволюції вже у культуру, згідно освоєваних нами природних законів, визнається суспільством у цілому заняттям достойним. Але реакція та оцінки вже зворотного плану починаються тоді, коли наше особисте життя та круг наших спілкувань починає якийсь сторонній суб'єкт розглядати вже як сировину природну для здійснення його волі на переробку того об'єкту переробки. Нормально, – це коли ми видозмінюємо речі, а ненормально, - це коли у річ, у таку собі штуkenцію сторонньої від нас суб'єктности трансформуються вже наші приватні права та свободи.

Хода окультурення, духовного і соціального розвою представляється послідовністю набуття нашими звершеннями у праці та творчості вже ознак і якостей саме прав природних, себто таких, які не можуть бути атаковані та піддані сумнівам зі сторони якихось гвалтівників та аферистів. Природними, даними від віку чи з причин пріоритетів людяности, визнаються вже й закріплені у стандартах моралі, а то й у міжнародному праві, такі вже не абстрактні постулати гуманні як: право на життя, на щастя, на збагачення через працю, на свободу думки та слова. Атакою на природні права і є тоталітаризм. Коли дослідники поєднують речі чи події не так, як вони є задані від природи, а за планом знань чи експериментом, творячи нові матеріали чи не бачені до того технології, видозмінюючи екологію від еволюції, - то така конкретика пізнань і вмінь стає шаблями цивілізованости. Тоталітаризмом, - оцінюваним критиками поголовного контролю як рух противний цивілізованости і людяности, - є замах на цінности віднесені до природних свобод власне людей. Тоталітаризм це, коли замість чоловіка чи жінки деміургом історичної дійсности висувається пройдами якийсь фетиш позаісторичний з відповідним зведенням людини вже до ролей слухняного раба. Конструктори Богів чи незрівнянно більш рятівних ідеологій хоча й прикидаються не більш як посередниками у виконанні волі придуманих ними потойбічних сил, але на ділі ці маніпулятори чудесами перебирають на себе функції природи чи небесних покровителів людських доль. Тоталітаризм це не поточне конструктивне насилля у процесі створення нового технічного товару, аж тоталітаризм це небуденне масштабне переіначення природних прав людських із заміною їх на обіцяні утопії. Тоталітаризм це агресія не лише проти культурних і соціальних надбань, а – це наступ на природне.

Любителі простих, а тому казкових рішень, оправдовуються тим, що вони, борони Боже, виступають не проти, а за людей, замість самих людей заходяться проживати життя і призначення людські згідно пропозицій щастя, себто супроти гріхів на недоліків у яких перебувають реальні люди. А тому люди неправильні, себто не віруючі та не віддані ідеалам рятівників світу, мають бути з того світу вичищені. Адепти остаточного маршруту історії упевнені, що вони краще від підданих їм зеків знають що виконавцям уроків у зоні контролю треба слухняно робити. Власники абсолютного і усього виключного більш ніж не довіряють людям, яким у ніякім разі не можна доручити їх самостійність, не можна осиротити масу на напоумлення зі сторони цих любителів народу і його самозваних слуг. Зона це режим контролю розписаний: як вірні мають думати, про що чи взагалі можуть це робити, це розклад каторжних робіт для ударників та ентузіастів зони обліку.

Хоча причетникам казкових ідеалів й вдається навіть практично відправити на той світ противників ідеалів, але від того казки не перетворюються одначе на дійсність. Ті уявлення про відносини у природі речей, які не відповідають відкритим науковцями відносинам у природі речей, так і залишаються у внутрішніх межах казкових уявлень. Невігластво чи зіпсоване психічне здоров'я безборонно є явленням будь-яких нісенітниць, але самою думкою поки ще не можливо змінювати речі. А атака на природні права є злочином.

Згідно фактів встановлення комуністичної влади у Російській імперії, становлення третього рейху, а чи глобальних удач окремих учительних сект, - то саме масовий народній підтримці зобов'язані ці, спершу ідеологічні рухи, своїй перемозі. На доданок до того, що вожді містифікаторських ідеологій свій прихід вже до влади політичної рекламували як історичну необхідність та предметну об'єктивність. Не бракує історичних епізодів, коли містика тих маргінальних угруповань, на які не звертали увагу, яких зневажали за їх виразну правову та інтелектуальну асоціальність, - зрештою розруйновувала цілі держави, підминала під себе винищену там культуру. Фактом є те, що німецькі національні соціалісти рушили своїми танками та бомбардувальниками проти сусідів, які противилися завоюванню, а на голови народу який підтримав режим наці посипалися бомби союзників, весь світ був втягнений у погром з винищенням там людей, багатств матеріальних, понять осмисленості та людяності. Фактом є те, що за царизму не відправляли маси народу у концтабори на безоплатну роботу і злидні, не вирубали пластами ворогів народу, тоді як за диктатури пролетаріату пішли у могилу навіть організатори тої диктатури. Фактом є те, що догмати погромних ідеовчень та утопічних обітниць, - на зразок трудової теорії вартості, з повернення пролетарям украденого у них; залякування пастви товарним фетишизмом та відчуженням від неї продуктів праці; обіцянками переваг одержавленої праці над приватною; переваг інтернаціоналізму над патріотизмом; посилення на ту образу чуття святої гідності власного віроучення, яке, буцімто, дає право сектантам чи їхнім боргом робить вже знищення ворогів класових, расових та сповідників відмінних віроучень, - то подібні і безподібні догмати погромницьких абсолютистських візій взагалі є фактами візіонерства. Орієнтири віроучительних переконань, окультні маячення, забобонні упередження, казкові припущення - загалом не належать царині доказових реалій. Але із химерними вигадками не лише рахувалися та продовжують марення вважати фактом, аж багатообіцячі нісенітниці використовують практичним інструментом винищення противників, придуманих і таврованих у тих вигадках як вороги. Серед вибору між фактами масової віри у обіцяні масам чудеса та, з іншої сторони, убивчими для мас, у прямому сенсі, наслідками віри мас у обіцяні пройдами та ворохобниками чудеса, - найбільш вражаючим є той факт, що вибір ще не відбувся, дискусії продовжуються. Вигадки та фантазійні картини звабні набувають і обіцяють й надалі набувати ваги явища історичної реальності, - всупереч підрахункам фактажу покійників що повірили у обіцяне їм. Порівняльна сумірність між тоталітарними химерами та занехаяними заради них мільйонами колишніх людей – продовжує видаватися допустимим моральним питанням. Не лише дивацькими, а абсурдистськими стають тексти та спекулятивні розважання у яких вважають не зневажати жертвами масам людей і громадян даремно покладених на вітвар їхньої віри у втіху від безуму розгрому. Не бракує адептів будь-якої достатньо містифікованої сектантської віри на те, щоб навіть збройно їм відстоювати знаки і символи учення задля перетворення символів вже у реальність.

Виникає спокуса, - особливо щодо того тертя між історичними супротивниками, що віками між ними продовжується, - занехаяти питання про те, хто спершу завинив у підняті колотнечі, а хто лиш відбивався від агресії; у підрахункові завданих образ навзаєм, то складається точка зору оголосити кожний табір осібно правим у його інтересах і вчинках, або – не правим спільно у довготривалих і, здавалося б, безпросвітних суперництвах, як то видається із сторонніх позицій; виникає необхідність рахуватися лише із предметними співвідношеннями сил та фактами історичних підсумків борні між ворожими таборами. Одначе. Фактами історії є не лише те, що у ній виходить одним чи не вдається іншим: історія життя народів – це високий духовний план, що його народ добивається у власних йому відомих покликаннях його долі. Вміє рахувати той, хто планує бариші чи упущення, власні чи чужі, теперішні чи стратегічні. Звинувачення у тоталітаризмі, - як у наживі на втратах колег у прогресі, - слід висувати лише на рахунок тих націоцентричних планів, де грішать означеною відзнакою. Тоталітаризм це та стратегія народу, яка з глузду з'їхала у місяньський егоцентризм і тим плодить ворожнечу, заслужено отримуючи її у відповідь.

Навіть у тих прикрих випадках, коли уся реальність зосередилась, немов би, на завданні нам фізичних білей, подолати які ми є вже не у силі, - то й тоді, реальність постає плодом тої людської творчості, яка як праця поколінь вичерпує зроблену історичну реальність вже у подобі досягнень культури. І тут постає питання про міри відповідности та взаємин між спадком природної еволюції та, з другої сторони, тим, що ми вже як людські істоти зробили із ним впродовж цивілізації. Бо: наше благополуччя передбачає вторгнення у світ об'єктивних речей, їх регуляцію й переробку вже під створені й відкриті нами закони у тій же природі речей і явищ, аби останні, принаймні, не були б загрозливими для благоденства; а з другого боку: усі випадки зловживання тими замірами прямої атаки на предметну об'єктивність уречевлених фактів природної достеменности, які є узгодженими скорше із замірами, а не з природою речей, - призводять не лише до нездійснення казкових рецептів переіначення світоустрою, як ще й цей світоустрій псують у його здоров'ї, руйнують, множать у відповідь вже наші помилки та невдачі. Проведення розподілів між конструктором реальности та конструктором творчості є достатньо надуманою картинкою, бо робота людей полягає не лише у перетасовуванні незмінного набору речей успадкованих від передуючої природної еволюції, - аж поєднання за нашими замірами речей фактично створює продукт із ще небаченими його якостями чи то у сфері матеріалознавства, чи то у царині наукових знань, технологій, вірувань та усього того, що стає живим тілом нашої культури і отримує подальший розвиток. Успіх чекає там, де сміливі знання чи передбачення про фактичний стан справ та відповідні експерименти перебувають у відповідности чи є підтвердженими зі сторони цього фактичного стану справ. А там, де дослідники надмірно захоплюються своїми фантазіями і лиш голими бажаннями вплинути на події без годящих для цього інструментів, - то межами успіхів зостаються казки. Поза корисний для поступу органічний зв'язок між об'єктивними взаємодіями у природі речей та людськими вміннями оперувати цими взаєминами, - умовами безпеки є недопущення наділення вольових актів свідомости вже у такого собі диктатора відносно того, що зазвичай визначають як правду, як те, що стосується добра, праведности, довідних тверджень поступу. Імунітет проти помилок і глупства, навіть присмаченого чудесними обітницями, - є справою не безкорисною. Існує постійна загроза прийняття за чисту монету часто недостовірних, але звабливих новацій. Бо саме на путях творчості і збагачується наша культура. Попри те, важливо пропозиції перспективного фільтрувати від їх видимости, паралогізмів і цілей заморочити реципієнта буцімто суперкорисного товару. Не треба провини за концтабори, війни і реалії імперства московців чи німців делегувати, вигаданому як прикриття, комунізмові чи нацизмові.

Коли між пропозиціями на конкурентний вибір між ними кращої віддається перевага саме такої, то й у такому випадку переможцю буває недостатньо відзначитися лише своїми козирами стосовно тих, які поступилися у лідерстві. Існує не фіктивне питання встановлення критерію істинности, бо навіть провідництво може забезпечуватися помилками, насильством супроти суперників. Розв'язання цього питання є недостатнім у доксі про практику як критерій правди винахідництва, - зважаючи на зв'язок цих аспектів поступу; не зарадять тут підходи акцентовані на вірі упереджень; самодостатність перебування якогось колективу, а то й нації у межах своїх традицій може бути для сусідів навіть шкодою агресивною; перевірка на добротність не належить виключно верифікації чи валідизації. Подібні та відмінні від них слушні чи грайливі апорії стосовно правоти тих, хто не помиляється, можливо ще й доповнити принципом прописаним у масі конституцій: народ є джерелом влади. Отже. Коли демос, а чи охлос насельників зони будування соціалізму чи національно-соціалістичного Нового порядку його для себе адаптував, навіть через концтабори, жертви та обман зі сторони узурпаторів, а чи через недостатність спротиву зоні, - то за тамтешньою масою зостається та міра правоти, яка виправляється: або ще більшою масою народів повсталих проти тих імперіялістів німецьких і московських, які прикриваються нацизмом чи комунізмом; або ж на долю самих німців і московців випадає самим же спокутувати і ревізувати допущені ними ж дії, які за ліпших часів постають вже помилками.

У відданні переваг на використання тих чи інших інструментів, технологій, у змаганні між собою наукових точок зору на проблему, - то перемога залишається за знаннями та вміннями які правдиво на ділі, за природою та логікою речей, фактично можна виміряти за параметрами: ефективності, енергозатрат, міцності, швидкості, задоволення попиту на товар, несуперечливості, іншими уречевленими характеристиками порівняння пропозицій. Але подібні верифікації та підтвердження правоти обраного просто не працюють і не беруться до уваги у сфері духовних цінностей ідеологічного порядку. Саме ці світоглядні настанови й зумовлюють поведінку осіб та ті суспільні взаємини, обслуговування домінуючих інтересів яких і є призначенням знань та технологій вже наукового штибу. Не лише даремно, як ще й хибно сподіватися, що у області духовного життя, у розрізненні між собою смаків на красу чи огидне, що у виборі між прямо протилежними звичаями прийнятності для різних народів та відмінних культурних епох – можна намацати якусь консенсусну згоду на незаперечні критерії та нормуючі еталони. Неспростовна закономірність, під вимоги якої мають бути вирівняні усі від неї відхилення, є відсутня не тільки у співставленні уподобань у субтильній та ефемерній царині забобонів, упереджень, вірувань, - аж і у організації соціального життя, регульованого правом та відповідними установами, можуть у одних спільнотах слідувати покарання за одне й те ж саме заняття, яке вже у інших спільнотах заохочується. Годі гадати, що у тому сум'ятті відмінних сприйняття і інформованості про історичну пам'ять, що у розмаї міфів, твірних для відстоювання ними особисті самоідентифікації конфліктує між собою сект, політичних систем чи народів, що у співставленні розбіжних стандартів та прогресуючих стереотипів соціальної поведінки можуть бути віднайдені такі завершальні для людської культури шаблони, під диктат яких мають схилитися усі з ними не згідні. Марно марити, що обіжники вартостей, - навіть максимально підтвердженні порівняльними якостями своїх навіть соціальних переваг перед подібними до них конкуруючими ідеологічними змістами вже інших сектантських громад, - будуть самі по собі працювати на користь свої сповідників без участі останніх у відстоюванні своїх власних наполягань. Нема таких дурниць, під знамена яких було б неможливо зібрати паству фанатиків. Навіть патентовані ідіоти не кепсько почуваються серед масиву людей більш-менш притомних. Зведене на ідейних оцінках глупство важко спростувати тому, що його ще важче доказати. До істин гідних людяності не можна не рухатися наполегливо, навіть у безнадії прибуття на станцію призначення. Хоча саме ідеологічні та ціннісні чинники у більшій мірі впливають на технології, аніж має місце зворотний процес підривнювання чудес під факти підлегли науковим знанням, - однак ідеології, які й становлять історичну тканину соціального життя, не є між собою рівними у їх якостях і призначеннях. Міти та уповання на утопії є не менш справжніми і вагомими у суспільстві, аніж науковий світогляд; скорше останній перебуває на маргінесах мітотворення. Повнота інформованості та віднайдення вектору мінімізованого на помилки є надто не простою і суперечливою справою, аби у ній обійтися без міфотворчості. Небезпечно дозволяти сповідникам безумств і прибічникам божевільних учень сектантських діяти безконтрольно за їхніми агресивними планами, марно уповаючи на те що їхня атака на правдиві цінності викличе з боку останніх якийсь спротив без участі у цьому суб'єктивних зусиль прихильників правди. Бо правда без її носіїв є безсилою супроти облуд. Доводиться ходити на зібрання нечестивих для того, щоб проти них сперечатися у відстоюванні того, що не можна не боронити власносило. Однак, попри складнощі проведення розмежувань між облудами та правдами у сфері духовного життя, то саме за правдами, - особливо як працювати на їх користь, - залишатиметься й здобуватиметься вікторія. Коли добиратися до первородних основ усякого підґрунтя, то неодмінно наткнешся на відсутність знань, компенсовану чи заміщеною черговою вигадкою міфічною. Час і можливості людського життя є надто обмежені, а потенціали інформації є надто безмежні, - аби при цьому обійтися без багатообіцяючих фантазій. Однак. Важливішим від створення оптимально конструктивних мітів може бути лише звільнення від них.

Речі й події з нашою щоденною у них участю є продовженням нашого приватного чи колективного життя у культурі, створеній поколіннями й досягненням яких кожен у своїй праці є зобов'язаним. У межах цієї ж раціональності маємо справу із підлеглими пізнанням вже й фізичними законами. Нашою реальністю, мотивами дій, світоглядними орієнтирами чи фаховою кваліфікацією, на якій ми заробляємо гроші, є конструкції духовного гатунку, - що їх часто або не помацати, як ще й годі шукати у світі природному поза виключною його дійсністю презентованою культурою. Більш від того, новаторські відкриття робляться не на основі тих відхилень від знань теоретичних, які спонукають до критичного перегляду відпрацьованого, а – завдяки слідуванню логіці й закономірностям даним у передових теоріях, де винаходи й доказуються на їх істинність та достеменність. Сперечаємося з приводу з'явиськ, які ми не бачили й ніколи не відчуємо; ладні власним здоров'ям накласти за те, що вміщується у забобони, але геть виходить за межі навіть особистого фізичного життя. Подальше невпинне із прогресом його інтелектуальне чи втілене вторгнення у мікросвіт та далекий космос, ефективно згідно наших зростаючих запитів і можливостей удосконалення здобутків культури – створює картину торжествуючого людського генію, який уярмить поки ще йому не підконтрольне чи представлене чимось неістотним, себто ще не включеним у потенціали прогресу. Тим не менше, не зважаючи на достатність існування і розвій людської цивілізації на Землі, самозрозумілим є: що підґрунтям та твірним чинником уможливлення подальших авангардних технологій, не бачених без людської праці матеріалів створених на основі попередніх, або розумінь живими істотами тих явищ, які переросли вже у наукові знання є щось те, що відбувається у природі речей, існування яких передуює самому існуванню Землі й триватиме поза її зникненням; зрозумілим є те, що природна еволюція містить у собі усе природне, включно ще й незрозуміле для людства; самозрозумілим є те, що феномен природности є матеріалом, що його культура людська хіба що обробляє під шаблони обмежені нашою ж людяністю. Не тільки приступним, як ще й незаперечно очевидним є те, що своїм існуванням і досягненнями наша об'єктивна культура й цивілізація зобов'язані поколінням її творців як суб'єктів, авторів та споживачів культури. Відколи постали різні суспільства, - то поступ перестає бути результатом випадку; на відміну від стану, за яким усіма помилками ми люди є зобов'язані навіть не порушенням законів функціонування нашої культури, як, скорше, - невдачам перестрибнути природні закони за допомогою законів культури. Не лише можливо, як ще й неможливо не сполучати знання із досліджуваним об'єктом, - але ж не у ситуації, коли за знаннями та вміннями не бачити ані їх наслідків, ані тих їх причин, субстанцією яких є й не може не бути споконвічний універсум.

Саме тому протягом сторіч обговорюється нетривіальна проблема щодо зв'язку між розрізненням фактів, розбіжністю, а той протилежністю відповідних дисциплін направлених на вивчення світу речей та відмінної від них сфери вже духовного життя, - бо поза вміннями навіть практично видозмінювати дійсність, саме нею залишається не вміщуване не лише у інтелектуалізм, а навіть – у неймовірність, де нема розбіжностей між сутнісним та опредмеченим. Можна не тільки допускати, а навіть стверджувати, що заняття із настирного запикування природної дійсности саме у торбу інтелектуалізму, або хизування зверхністю культури у її атаці на те, що якое без неї мільйони років обходилося, або надуживання творчими підходами до викликів з відповідним ігноруванням експериментальних фактів – є не безневинним нахабством, а є ризиковою грою із аварійними ситуаціями. Коли багатообіцяючі заміри на добро починають роз'їжджатись із чимось ще утаємниченим, то варто на останнє усе ж зважити. Природні помилки мають більшу валентність і значущість, аніж переможні удачі у культурі навіть не штучній. Обнадійливим видається лише повновидий аналіз усіх безвихідних положень. Важко помилитися хіба що у зануренні у суцільно помилкове. У глухі кути безвиході із злочинів можна без проблем потрапити слідує логіці якоїсь осяйної доктрини, - що є неможливим, коли дочуватися до природи речей. Тоталітарні режими є законним і необхідним плодом саме абстракцій високоінтелектуальних, які заскалюють не так у реалії чуд, як у казкове глумство.

Не варто, бо не треба, шукати причин московства деінде окрім нього. Провини за організацію концтаборів для себе самих та для народів завойованих цією збиральницькою культурою не варто спекулятивно перекладати ані на яких позакордонних ворогів, ані на хижість відмінної від питомого московського люду кремлівської влади. Справжні московці роблять народам те саме, що вони дійсно роблять й собі самим. Готові на власні жертви заради ненависті до чужих, якими вони харчуються. Московство у рамках його самототожних вартостей на традиції споживацького загарбництва є самодостатнім та неспростовним. Покірлива жертвність, що їх вільні люди схильні розглядати як потерпання свободи, є для московців предметом їх пиhi, запорукою дисциплінарної у поколіннях тяглости. Є не лише розходження, як ще й протиріччя між свободою і достатком.

Московство це велика годівниця, в'язнів якої утримують у кайданках покори не так відкритим над ними насильством, як підкормкою, - яка розвиває у цих утриманців залежність від годувальників вищу, аніж перспективи причетности цих споживачів тюремної пайки до складнощів закритої для них їхньої свободи. Гарантована для її споживання баланда для каторжників знесилює можливості їх повстання проти неволі ліпше від усякого відкритого проти них терору. За ціну отримання нібито дармового корму, то його торжник ладен голову проломити сусідові, який буде під'юджувати на бунт проти режиму зони контролю чи на ділі займатиметься її ламанням. Аж таїною, ресурсом, механізмом функціонування подібного порядку розрекламованого як видача соціальних пайків для її контингенту є те, що ці блага спершу знімаються із самого ж означеного контингенту визискуваних невольників, а вже потім йому ж повертаються не так у подібі дарунку, як, головне, у реаліях урізання цієї данини на частку комісійних на користь організаторів означеної афери з удаваної філантропії. Насправді це не соціальні фонди слугують їхнім нахлібникам, як – це останні є жертвною здобиччю для інтересів та апетитів організаторів роздачі велферу.

Так німці, зваблені простими рішеннями зі сторони нацистів з обіцянками імперського панування над унтерменшами, у відповідь отримали на свою голову зі сторони американських бомбардувальників ті трагедійні нещастя, які відповідно входили, не могли потенційно не входити у програмові плани нацистів. Совіти ж, навіть розтікаючись на звільнені від них народи, продовжують вправлятися у ненависті реваншу навіть стосовно ще й народів так і не завойованих московцями. Помиляються ті, які даремно леліють сподівання, що розпад московського зібрання народів, а то і імітаційна грайлива демонстрація цією залишковою метрополією свого прозахідництва, змінить апетити збирачів, або, принаймні, ослабить так і не покарану бомбами ту натуру.

Рецептуру, ну-хау, аферу з отримання доходів із маси переконаної що її тим самим годують, - надаремно приписувати авторству видів ординства. Більш від того, батьківська любов Сина Неба до люблячого його за це підданого народу має тяглість не лише із звичаями східного штибу тотального контролю, - як соціальний захист трудящих від користолюбства сильних світу цього, є мотивом та сюжетом соціальних колізій у історії західної культури. Де зловживання соціалістичним вирівнюванням усіх та усього вже не так прикриває перекачування соціальних багатств до володіння ними нечисельних кланів, як реально ризиками демотивації загрожує організації виробництва через табування і заборони на винагороди його організаторам.

На разі ми є присутні, як співучасники, на хвилі заперечення не лише приватної власности, як ще й приватного думання своєю власною головою. Коли труднощі з будови бізнесу власного пізнань заміщаються вже на споживання підсунутої пайки інтелектуальних сурогатів. Як збирання податків стає приходами для заборонювачів бізнесової незалежности підприємливих громадян, то і аналогічна роздача пайків ментальних перетворює їх набувачів вже у підданих жертв революції інформтехнологій. Бідою вівісекції з наркотичного підсаджування на збудження від полювання за ніби корисними знаннями, є те, що це не так пошуковці рівняються під високі стандарти та цілі, як відбувається вирівнювання залежних вже під інтереси їхніх розваг. Піддослідний б'є по клавіші вживлених утіх поки не впаде.

Зона не можлива без конкретики і якостей її призначень. На відміну від архаїчних політичних устроїв, паразитарне грабіжництво яких над поневоленим людом пояснювалося звинуваченням ворогів у віроучительних переступах, є базованим на твірних цінностях гатунку релігійного, - то тоталітарні режими індустріальної доби оправдуються вже як світоглядна ревізія капіталізму, вигоди від якого мають перекачуватися від підприємців-експлуататорів вже на користь мас експлуатованих трудящих. Концтабірний комунізм і нацизм є соціалістичною критикою не так буржуазної плутократії, як, власне того, що іменують колом західної євроатлантичної цивілізації. Хоча не лише пафос жертвних зусиль з побудови інтернаціоналу пролетарів чи расово очищеного рейху, а й озброєна практика цієї месіанської боротьби є антизахідною, розрахованою на цілковите повалення нерусі, унтерменшів, відступників, іншої закуліси, на потоптання класових і кривих ворогів способами пропаганди, Органами безпеки, гуртуванням народу довкола вождя, аж за походженням і за цілями, - то антибуржуазність як обнесеної колючим дротом зони обліку і контролю, так і м'якших її варіантів у вигляді забезпечення соцпайками за потребою усіх не бажаючих заробляти власною працею, - то ця лівацька критика користоловства зі сторони монополістичного капіталу здійснюється саме у рамках оптимізації не тільки ринку та демократії, а й, назагал, у запитах особливостей західної культури. Противність вестернізації а чи зі сторони зони комунорегламенту, а чи вже з протилежного полюсу відкритого суспільства, у якому відкривається зняття заборон на дезорганізованість, - то це той екстремістський випадок, коли критика переростає вже у парадоксальне самозаперечення західної цивілізації. У свою чергу кризові наслідки втілення совітського прожектурного заборони власності, підприємництва, ринку, фінансових установ та інструментів, права, демократії, гуманітарних свобод, - усякий раз беруться загоювати відступом у сторону противну комуністичним забобонам, доводиться поступатися владою та власністю експропрійованою виключно на користь компартійної бюрократії. Бо терор не замінить відсутність товарів, не задовольнить виробництво навіть харчових пайків. Навіть організація людобивств потребує заохочень у цьому занятті за нормами підприємницькими, а не лише догматичними віруваннями у служіння народу у спосіб знищення ворогів народу. Ба й більш. Припинення усякої недозволеної діяльності, окрім виконання каналармійцями покладеної на них норми виробітку, розглядається як вища фаза, як невідворотна закономірність капіталізму, грабарем якого й виступає московське царство, як уособлення комуністичного розв'язання усіх проблем історії. Большевицька боротьба проти капіталістів, які, буцімто, заграбастують усе відняте ними від гегемону, так само як і бійка московських збирачів проти тих імперіалістів та колонізаторів які підбивають під себе те, що мало б належати московській любові до чергових із нею сусідів, - як починається із припинення збагачення самодіяльного населення та самоправного народонаселення задля прогресивної візії одержавлення, то так і продовжується, але вже зміною галсу на прогресивнішу візію роздержавлення і ресовітизації.

Симпатіки тотального контролю із числа номенклатурних слуг народу, а також любителі народу вже із числа західних противників підприємницьких структур цілком даремно, як то здається, закидають провідникам комунобудівництва зрадництво інтересам комунобудівництва. Бо від самого початку комуністичного починання історії заново, то вожді світової революції складували поцуплене й присвоєне ними як авуари саме на Заході, на своїх тамтешніх особових рахунках. Бо якнайперше захоплення влади і власності у імперії інструментом диктатури пролетаріату було націленим для розпалювання класової боротьби, для розвалу світу капіталу засобами світової революції комуністичної з тим, щоб вже опісля совітизація підбитих і колонізованих країн і народів слугувала вже употужненню великодержавства світової комунії московства. Бо установи з побудови Світлого майбуття, представлені інтересам номенклатурного ордену, тільки тому й втрималися хіба що у межах життя одного диктатора, бо терор доповнювався спецрозподільниками й пайками для маси ударників. Бо совіти затрималися у історії не лише тому, що захоплені трудові й сировинні ресурси були спожиті, а й були доповнені технічними ресурсами й валютою із Заходу.

Не лише можна, а й не можна інакше, як причини, перебіг і наслідки існування на Московії концтабірної зони комунізму пов'язувати саме з історичною Московією, - яка тим і займалася, що збирала народи задля їх визиску, у якій задля цього встановлювався централізм управлінський, порушувалися права уярмленої людности та народів, а від того світосприйняття там особливо було налаштоване на чудеса. Проте у такому пов'язуванні між собою авторів та жертв зони одномірности криється не лише імітація знань і тлумачень буцімто розумних стосовно феномену крайнощів диктатури серед політичних режимів, як ще й подібне обзивання Московії якимось сатанізмом, що випадає із правил життя поважних держав і народів, - є обзиванням хибним. Треба розрізнати: як тези про подібність московської імперії до інших імперій, а тому вона, нібито, не може бути звинувачена у зловживаннях інтеграції колоній; так і тези про екстремістські позначки збиральництва. Апетити хижака не тотожні вигаданим ним провинам потенційної жертви. Дисциплінарний режим є причинно-наслідково обумовленим саме експансіонізмом назовні.

Московія не лише так сприймається, а за числом фактів є епігоном європейства, зокрема тої соціалістичної реакції на буржуазне накопичення, яке у представленні більшовизмом досягло рівня культу боротьби проти ринку, фінансів, приватних власників. Перед тим як тикати пальцем обвинувачення на сторону московських збирачів, то Заходові варто глянути у дзеркало й побачити там гулаг. Якщо боротьбу із загниваючим Заходом москвокомунізм приписує собі як заслугу, то потерпання Заходу від тої боротьби Захід має поділяти із московцями не лише на розмір своїх принад для московських апетитів, як, головне, своєю квалістю відбитися від тих зазіхань. Бо московський тоталітаризм, - поза його марення на виведення одержавленого бандитизму у очільники способів господарювання, - завше виконував ролі і призначення відведені йому західним світом. Саме там ресурси совітів утилізувалися з максимальною вигодою, совіти самі жертвовно розпродавали свої багатства, сировину, солдатів на користь Заходу.

Не лише класовий тоталітаризм комунізму легалізував та оправдовував себе як захист проти буржуазної експлуатації, ареною якого має стати терени цього західного світу, - як ще й такий же імперіалізм вже німецький, у представленні його расистською ідеологією нацизму, оправдовував свій похід, у тому числі й проти європейських держав і народів, покликаннями захисту останніх від імперської агресії зі сторони московського комунізму. Не лише московські загарбники подають свої жертви у бійці проти нацистів саме як заслугу на порятунок західної цивілізації, - як ще й до тих же самих причин зводять свої жертви й німці. Не лише совіти мають причини нападу на них зі сторони нацистських антагоністів вбачати у побудові совітами царства звільнення пролетарів від не таких як їм треба класових ворогів, - як ще й будівничі тисячолітнього райху мають каятися саме у очищенні від ворогів расових, зважаючи це за причину розбомблення своєї батьківщини совітами та їх союзниками. Анігіляційний удар на взаємне знищення як від чуми коричневої, так і від спіду червоного відбувся у рамках удосконалення та провіденційних смислах критичних тої самої незмінної західної цивілізації. Не лише совізм, а й нацизм є видом самокритики власне Заходу.

Подібно до того, як західні країни відчували докори сумління й несправедливості щодо Німеччини переможеної ними у Великій війні, відчували небезпеки для себе зі сторони готових на реванш німців, - а тому потурали агресивним зазіханням Німеччини, згодовували їй народи, оплачували її відновлення, замірялися ввести її до співдружності європейських демократій, утримувалися від силового удушення у зародку назріваючої диктатури нацизму, - то подібно й на часі, переможці над вже совітським тоталітаризмом у холодній протидії проти нього війні вибачаються за свою перемогу, беруться Федерацію умонтовувати у світові ринки, запроваджувати там демократію і право для того, щоб запобігти реваншу московців за втрату московцями своєї світової імперії та комунізму, умовляють московців будувати єдину Європу від атлантики до Тихого океану. Задля того на Заході не лише потакають московцям відкушувати шматки від країн які намагаються розпрощатися із Руським міром, як ще й вгамовують повстанців за незалежність. Захід згодовує українців Москві для безпеки Заходу.

Тоталітаристи донедавна представлені комуністами і нацистами, - як недостатньо дозрілими до повноти соціалістичними та ліберальними рухами, - рекламують себе полюсом противним до підприємництва капіталістів, ринкової регуляції товарного виробництва та необхідної для цього правової демократії разом із свободою слова. Будівничих безкласового інтернаціонального ладу справедливості, у якому люди у особі своїх кращих номенклатурних представників панують над речами, подіями та інтересами трудових мас, а не навпаки, - то загальна думка сприймає цих будівничих не лише як ворогів капіталу, аж будівники Світлого майбуття у глобальному лагері реального соціалізму на ділі є бійцями гарячої та холодної війни та озброєного протистояння колові західної культури у цілому. Однак. Містифікацією є виставлення тоталітарних та диктаторських порядкувань як другого світу альтернативного стосовно усіх історичних іпостасей управління продукуючим капіталом. Соціалізм, фашизм, більшовизм, нацизм, подібні їм політичні режими централізаторські та монопольні – є різновидом соціального устрою іменованого як буржуазний. Проекти на доцільність одержавлення капіталів, на розвиток соціальних служінь держави – породжені у колі західної культури і там же залишаються задля розв'язання проблем розвитку вестернізації. Відомі концтабори, геноцидні війни, примусова праця під супровід облуд та обітниць процвітання у намальованих картинках утопій знищення там протиріч та дозволу там утішатися навіть табуйованими підсвідомими утіхами – представляється і є на ділі не більш як виправленням і корегуванням вад вільного підприємництва. Соціалізм, комунізм та інші прийоми контрольованого планового перерозподілу влади та грошей є реакцією на розбалансованість ринку з метою посилення безпеки капіталів. Совіти із сателітними режимами є сировинним ресурсом, що його витрачає умовний Захід для вирішення внутрішніх проблем Заходу. Комуністичне усупільнення капіталів це один із прийомів оздоровлення зловживань приватністю. Ставка на виразні класові чи расові особливості, або ж вже на змішування відмінних культур, статевих відмінностей, на переплутування реальності вже із масивом розваг та вірувань у реальність чудес – є пошуком оптимумів у регуляції тої безпеки та ствердження тої влади господарів життя, яка не надто б, поза міру контролю роздрочувала невдоволення мас.

Мотивом соціалістичної любові слуг народу до пригноблених експлуатацією працівників на індустріальних підприємствах буржуазії є виступ проти різного розходження благ між класами. Ідеалом вирівнювання доходів стає справедливість, у яку за умов диктатури пролетаріату замішують статки капіталістів, пограбованих навіть на їх життя, та, з іншої сторони, вкраденим обдаровують пролетарів, роблячи їх зацікавленою, а тому винуватою стороною грабежу. А у країнах буржуазної демократії, то колись неіміущі трударі стають опорою ладу, де їх на разі забезпечують соціальними гарантіями. Централізм, як результат змішування кризових протиріч, дозволяє останні згладжувати і не доводити суспільні протистояння вже до станів втрати безпеки. Тоталітаризм це контроль над усім, що не має голосу та будь-якого значення перед волею контролерів.

Однак тоталітаризм доби більшовизму, фашизму, нацизму був ще недостатнім, бо нівеляція усіх внутрішніх протиріч у цих системах залишалася усе ще конфронтаційною супроти конкуруючих імперських рухів. Тоді як вже через сотню років тоталітаризм набуває ознак глобальних. Об'єктом змушування стають вірування, культури, народи, статі. Для того, щоб кругообіг капіталів не мав проблем та зіткнень суперечливих інтересів.

Подолання загрозливих для капіталу проблем нерівномірності доходів та відповідних бунтів мас, а, одночасно, збереження капіталу як суспільного проводу; загрози прояву підсвідомих бажань зі сторони мас які піднялися до позицій активної суспільної сили, а, водночас, уживання проти мас репресій; підвищення соціальних стандартів благополуччя, а, одночасно, збереження влади і власності господарів світових грошей; колотнеча за зверхність між імперіями, а, водночас, збереження єдності всередині Заходу; корегування ринку вже планом, - це ті завдання, які у особі та за допомогою москвокомунізму вирішував для себе Захід. Московський тоталітаризм це пробойовий загін західництва.

Зрозуміло, що цивілізація у таких її досягненнях як то: зростання знань, технічні винаходи, мистецькі твори, урбанізація, зміна ландшафтів, транспортні сполучення включно із польотами космічними, система права та соціальні устрої – є результатом відповідних зусиль праці і творчості у розвиткові успадкованого від трудів передуючих поколінь, а не перебуває у причинній і безпосередній залежності від розмірів і якостей винагород для будівничих культури. Одначе взаємини, часто конфліктні, з приводу розподілу доходів згідно внесків до суспільного виробництва, до збагачень загальнолюдських надбань є не останнім сюжетом хронік історичних подій. Точки зору на те, щоб усі чинники і діючі механізми будівництва культури запхнути чи звести до боротьби між бідними та багатіями є підходами надмірно однобічними, а тому потенційно неточними.

У історії мало не усіх народів за усіх часів спостерігаються на лише зазіхання, а й практичні дієства страдницьких верств населення на те, щоб вже на свою користь розподілити багатства та ті статусні позиції які повсякчас належать верствам верхніх. Одначе не спостерігається у історії здійснення цих гонорових замірів. Навіть за тих неймовірних та поодиноких епізодів, коли герой убиває дракона, то невдовзі і притьмом цей герой нагло перетворюється на того ж дракона. Наявність різниць між верствами відзначеними їхніми неоднаковими внесками до культури не тільки не є якимось нещастям, що має бути усунуте, як навпаки: насильницьке вирівнювання потенціалів між тими кого примушують бути творчими всупереч їхній природі, і тими кого всупереч їхній природі примушують бути безплідними, - є тою дестимуляцією енергетики прогресу, яка його зупиняє, унеможливорює, обрушує. Більш від того, передові позиції дістаються тим спільнотам, де вдається створити сприятливі умови для кар'єрного зросту саме талановитих людей і колективів, де створюються завади і усунення монополістів від посідань ними позицій проводу, де змагання між учасниками будівництва прогресу є більше конструктивними, аніж руйнівними. На позиціях управлінців знаходяться, як правило, провід, що заслуговує на це своєю працею на задоволення ним своїх соціальних служінь і від того має ту вдячність від мас суспільства, яка полягає у посіданнях елітою своїх високих призначень. Бо нобілітет, який займається своїми егоїстичними інтересами, перестає бути нобілітетом у процесах його оновлення.

Оскільки за усіх часів і народів звичним місцем творчої меншости є посідання суспільного проводу, тоді як ці посідання не є звичними для більшости громадян, - то останні саме за свою перемогу схильні розглядати тенденції до поліпшення добробуту громадян, до участі мас у громадських рухах, своїми успіхами маси числять свободу слова і критики, розвиток права і демократії, віру у представництво народом останнього присуду права, переконаність маси у бутті роботодавцями для чиновницького держапарату, маси зростають у своїх сподіваннях на соціальні по відношенню до них обов'язки зі сторони органів державної опіки. Одначе попри обнадійливу картинку задоволення апетитів та споживацьких інтересів переважної маси громад, - то, чомусь, співвідношення із верхніми ешелонами провідників влади залишається або незмінним за тих самих часів та народів, або навіть прослідковується концентрація багатств на полюсі ще більш вузькому, аніж то бувало за часів минулих. Більш від того, малювальниками картини поступу демократії, соціалізму революційного, наступу рівності і братерства - і є означені транснаціональні володарі світових грошей, олігархічний інтернаціонал щасливців своєї долі усевладдя. Має місце не так навал демократії, як оптимізація прийомів відстоювання багатіями свої посідань. Декоративний образ на те, що світ перевернувся, верхні стали нижніми і навпаки, що соціальні механізми сприяння поступу перестали діяти, - є камуфляжем.

Не зважаючи на те, що різновиди соціалістів проголосили себе альтернативою капіталістам, власників заходилися більшовики ще й фізично знищувати, - однак цей удавано другий світ перемоги пролетаріату є оптимізацією виключного і незмінного капіталізму. Видача пайків робітникам це порівняльне погіршення із зарплатою. Соціальне утримання це необхідна компенсація за організацію посиленого визиску мас. Соціалізмом займатимуться капіталісти не лише у совСоюзі, а й у цитаделях капіталізму.

Тоталітаризм, себто встановлення одномірного дисциплінарного контролю над усіма поневоленими цим порядком визиску, є різновидом монопольного усевладдя, за якого подавляють конкурентів й тим самим ці диктатори встановлюють максимальну ціну на свою продукцію чи за своє управління. Тоталітаризм це повстання проти ринку, проти змагання між товарними пропозиціями зі сторони різних виробників. Єдиний виключний власник, проти розпоряджень якого нема заперечень нізвідки, збиратиме таким чином максимальну маржу з усіх підлеглих його усевладдю, - але наслідками подібного монополізму стає таке припинення механізмів та чинників прогресу, яке у свою чергу стає причинами подальшої руйни поступу, бо поступ може забезпечуватися саме новаторством та критикою вже відпрацьованих досягнень колишніх. Практичними змістами централізації є ідеологічне її оправдання як вищого рівня суспільної організації порівняно із ринком, де змаганням між різними учасниками суспільного виробництва подається неощадливим витрачанням зусиль на доказ лідерства переможця. Система концтабору є атакою на капіталістичне підприємництво із заміною його на ті різновиди соціалізму, якими не можуть не бути тенденції до посилення монополізму у тому самому капіталістичному устроєві суспільному. Соціалізм це встановлення серед підприємців вже влади ошалілих здирників, як свої хижі повадки оправдовують як поміч суспільно упослідженим верствам, коли цей удаваний патерналізм та опіка нещасним передумовою має знищення означеними монополістами своїх конкурентів у бізнесових справах. Доктринальними змістами соціалізму, який рекламується як вища фаза підприємницького руху капіталів, є віднімання від усіх власників їхньої власности, яка одержавлюється на користь цих грабіжників, які оголошують себе слугами народу й беруться за народ задовольняти потреби народу так, як це ввижається диктатурі слуг народу, а не так, як це суспільство робить собі за механізмами ринку. Означені узурпатори та присвоювачі чужих прав переконують, що суспільство не може дати собі ради, а тому потребує над собою тих погоничів та наставників, які за послуги свого диктату братимуть комісійні із суспільства, себто залишатимуть суспільству те, що слуги народу не доїли самі, а амортизаційні відрахування на диктатуру перекладатимуть на керованих тою диктатурою масу трудозобов'язаних утриманців. Ідеологи монополізму та тоталітаризму беруться доводити, що зусилля прогресу та розвитку суспільства мають витратитися не на кроки у подальшому позитивному прирощенні здобутків та винаходів, а енергетика суспільна має бути розвернена назад, у сторону протилежну: потрібно допомагати бідним нещасним, спроможним не та прирощення багатств, а на споживання багатств вироблених не цими утриманцями. Так у Конституції, нібито українській, стверджується, що країна соціальною державою. Замість того щоб Краєві бути батьківщиною українців.

Даремно вважати, що жертвою присвоєння власности конкурентних бізнесів, - які ліквідовують під приводом перенаправлення і спрямування вкрадених капіталів, усупільнених виробничих фондів, експропрійованих багатств вже на користь обійдених долею злидених суспільних верств, - є лише московське царство, як порівняно слабка ланка світового ринку буржуазного. Або ж жертвою встановлення централізму є німецька імперія, яка зазнала поразки у війні проти подібних їй конкурентів. Лиш тому московське зібрання народів було більш готовим на встановлення там диктату самозваних слуг народу, бо це зібрання було історично створеним під приводами надання послуг народам втягненим у цю зону примусового єднання. Бо жертвою соціальної помочі бідарям, себто атакою на лідерські ролі виробників багатств, цілком можуть бути і передові країни кола західної культури. Подібно до того як бандитизм, себто беззаконне хапання чужих ресурсів, може мати місце у будь якій царині діяльності і суспільного життя, то й у глобальному рухові капіталів проявляються тенденції до монополізації ринків задля отримання надвисоких прибутків.

Задля цього централізаторам і противника конкуренції потрібне руйнування суспільних інститутів, знищення держави, права, моралі, ліквідація органів правопорядку. Замішування усього уцілілого від бунту вже у безлад без кордонів, яким керує їх диктатура. Вишуканістю криміналу є філантропія, людинолюбство, умиротворення, карнавал без краю.

Змістами, призначенням, специфікою ноу-хау зони остаточного порядку без виключень із нього є усунення усіх протиріч як між членством цієї секти тотального послууху, так і примусом до одномірності саме й встановлюється гармонія пристосувань цієї мобілізованої спільноти змовників вже до середовища зовнішнього. Перевагами цього ордунгу контрольованого і централізованого регламенту концтабірного вважає паства його сповідників саме досягнуте ними заощадження на витратах з розв'язання тих конфліктів і проблем, які постають у процесах життя та цивілізаційного поступу. У зоні абсолютистської дисципліни вичищають у нежиття та смерть усіх оголошених ворогами дисидентів та тих ще недобитих жертв, які дозволяють собі особні позиції коливання, відмінні від приписів ортодоксальної догматики, - саме для того, щоб на кладовищі утвореному внаслідок розгулу означеного терору настав вже затишок тиші супокою остаточного. Убивають, щоб не було конфліктів. Тоталітаризм це та індустрія боротьби проти вигаданих ворогів виключно правильного сакрального Нового порядку речей, який рекламує та оправдовує себе як захист усього доброго проти усього поганого; тоталітаризм це затирання його розбіжностей із середовищем внаслідок руйнування останнього замість його розвитку; енергетика встановлення диктату одномірності витрачається на вирівнювання усіх та усього у справедливій рівноподібності кожного до усякого; де допомагають бідним страждальцям та відповідно обмежують апетити еліти сріблολюбців; де ніхто й помислити не сміє на те, аби володіти більшим від гарантованого йому; це прокрустівський механізм рівняння усіх під сконструйовані обіжники втілення обіцяного чуда прибуття на кінцеву станцію історії; у обведній колючкою зоні ошасливлення люблять усіх і ворогам прощають усе після їх спалення; зона порядку і тотального контролю вабить невичерпністю свята розваг і дозволеного успрошення, де для її насельників знімаються і відкидаються усі розмежування між визначеним та аварійним, - звичайно ж, відколи ці фріки, ексцентрики та екстремали виконають відведені їм каторжні уроки виробітку; цим споживачам любови добре там, куди, як у доконане майбутнє, пошле їх харизматичне партійне начальство. Подібна традиціоналістська спільнота вважає довершеними кодами своєї поведінки та мислення, інформаційними генами свого образу життя мислить ті свої особні безпекові традиції і заведення звичаїв, яким для усунення неконтрольованих загроз надається вага і значення вже універсальних приписів. У голову, яка витинається із шеруги спільників у гуртовому одновірстві переконаного одностудання, конвой стріляє без попередження. Гонором зеків будь-якого фанатизму є відсутність усякої гонору, окрім самовідданої жертвовності на визначені служіння зоні призначення. Однак таке конституювання вже людської культури у вимогах представництва лиш одного її виду притаманне хіба що світу тваринному, природність проявів якого у таксонах різноманітної живності ендемічної залежить від природних же стихій. Настали раптові екологічні видозміни і: пристосуванці, які виклали наявні у них яйця у один кошик, - вимирають без останку. Тоді як поступ цивілізації та культури забезпечується такою його запатентованою технологією як постійне урізноманітнення у віднаходженні та розв'язанні проблемних викликів людської свободи. Безпосереднім об'єктом атаки зі сторони ходи залізного потоку згуртованої орди навали тоталітаристів є індивідуалізм і той раціоналізм творчо-критичний, який є прикметним для західно-європейського кола культури. Воєнізований порядок контролю та обліку має незаперечні переваги у бійці проти того європейства, де має місце постійне експериментування у віднаходженні і конструюванні як істин наукового порядку, так і безумних фантазій окультного штибу. Однак гармонія тоталітаризму має твірну ваду: уся зона кітчевої одномірності просто щезає і враз провалюється у небуття у силу її залежності від стихій обставин евайроменту та пандемій внутрішнього розладу. Від переплутування між собою грішного з праведним відбувається не елімінація зла, а інфікування добра на те, чим воно не є. Тотальна гармонія містить убивчі небезпеки зі сторони, яка залишається поза зоною досяжності системної інспекції. Тоді як різноманітність пропозицій розвою, здатність навчатися у порядкуваннях відкритості до таїн - і є промотором вже олюдненого прогресу.

Кожна людина і такий же здоровий організм колективний намагаються у своїх вчинках та розумінні подій діяти на користь собі, бути друзями собі, або ж, щонайменше, не шкодити собі припускаючись тих помилок, результатом яких стає недосягнення власних інтересів; а водночас, мораль і право із закріпленими там віковим досвідом поколінь усіх культур і народів свідчить про прирощення добра тоді, коли це добродійство є спрямоване не лише у егоїстичних цілях на себелюбство, як ще й на ближніх. Аж тут у зіткненні розбіжних, а то й суперечливих інтересів саме і гніздиться питання щодо їх взаємодії. У тому то й справа, що одні люди мають можливості, потреби та вільний час, аби вибудовують свій достаток ціною завдання нещастя та збитків вже іншим людям. Розв'язання цього одвічно незборимого питання так, щоб колізії суспільних взаємин не призводили до обопільної шкоди, щоб виклики із спілкування у середовищі людяного не уподібнювалися поведінці хижаків, щоб побудувати таку модель співпраці, за якою успіхи особіних спільнот гармонійно правила б запорукою досягнень інших учасників будівництва культури і цивілізованості у цілях прогресу, - має складну і не просту історію відповідей і пропозицій.

Не перелічити соціальних практик та відповідних теоретичних обґрунтувань згідно яких: саме нестримне підприємництво, відсутність завад на творчі ініціативи, система винагород за внески до організації добробуту громади, свободи і права осіб та особистостей у представленні їх провідом соціуму – є однозначно тою моделлю, що її учасників веде до процвітання. Супроти того, ще більше число аргументованих заперечень висувують опоненти стверджуючи: що доходи багатіїв не тільки не збагачують суспільний загал, як ще й його призводять до злиднів. Тож мають місце епізоди історичної практики, де наживалися вже на розграбуванні дуків, щоправда частіше розграбоване діставалося їхнім суперникам із числа тої ж суспільної верхівки; щоправда її ж інтересам слугували висунуті нею ж зваби щодо проголошення спідніх суспільних прошарків вже за так званий гегемон.

Країни розвинені, цим своїм особливостям завдячують механізму з балансу різноманітних противаг, які включають у себе: захист прав власності; прийняті і прийнятні для цієї громади міри оподаткування; інститути демократії, багатопартійність, гарантовані громадянські права і свободи, плюралізм і відкритість критики зі сторони самодіяльних громадських організацій; регуляторне антитрестівське законодавство яке є пересторогою супроти злиття монополій; програми соціального забезпечення; оборонну військову безпеку; забезпечення держапаратом і самими громадянами як суверенітету країни, так і власної самостійності; дбання за розвій та ідентичність власної національної культури; інвестування у науку і технології; включення у систему міжнародного права та безпеки.

Большовицький комунізм Московії є екстремістською реакцією на сторону заможної верхівки, - тепер вже доби індустріального ринку буржуазного, - прийомами боротьби проти якої висунули: заборону власності яка ще не перейшла у власність апарату означених слуг народу; заміна заказаної торгівлі вже на розподіл; заміна ринку вже на обов'язковий план і репресивний контроль на його виконання; заміна конституційного права вже на класову диктатуру; заміна свободи слова вже на виховання трудящих; підміна функціонування громадських організацій вже на обітницю прибуття на кінцеву для історії станцію звільнення від експлуатації із заміною злиднів на обітницю кожному-за-потребою; заміна колишніх власників вже на трупи із них же; заміна пересування вже на прописку, депортації, спецпоселення; заміна колишньої імперії вже на лагерь соціалістичної співдружності народів; заміна недозволеного бізнесу перебудитим громадянам, перобленим вже на трудовобов'язаних, з видачею трудармійцям утримання на рівні стимуляції цих зеків до виконання уроків.

Коли у совСоюзі пригноблювачів вищою мірою соцзахисту лише силували, - то на новочасному Заході пригноблювачі самі, лише для початку, самі мають ставати навколішки; коли у совСоюзі силою нищили розрізнення між визначеностями, - то на модерному Заході змішування цінностей унормовується; коли у совСоюзі за пайки зеків мордували, - то на сучасному Заході соціальними програмами пишаються; коли у совСоюзі щастям комунізму лиш дурили, - то теперішньому Заході світосприйняття реалій заміщене на карнавал казки.

У той час як для суб'єктів західної культури предметом їхнього опрацювання є винахідництво й продуктивна робота у конструюванні культури, - то для тих хто виживає ставкою на прості рішення об'єктом їх опрацювання є самі суб'єкти західної культури на яких означені прихильники військової мобілізації полюють як на здобич. Навіщо невдахам у продукуванні винаходів змагатися із спроможними на винахідництво, коли ці бандити можуть захопити власне самих винахідників з усім їхнім майном, - заощадивши на відсутніх у невдах витратах на винахідницьку працю і зосередившись на самому лиш споживанні вкраденого і присвоєного. Різновидністю грабунку, явищем присвоєння незаробленого, любов'ю до чужого і є тоталітаризм.

Поміч бідним це соціальна еволюція навпаки. Винагорода лузерам це виродження. Ідеологи із числа любителів присвоювати чуже на усі лади викручуються, аби доказати, що влада, власність і розум представників суспільного проводу є не заслужена ними, а замість того - має бути передана соціальним невдахам. Ми ризикуємо вимерти коли будемо лиш удосконалювати зброю, злочини і нелюдність задля віднімання плодів чужої праці, замість того щоб самим плідно працювати.

Ординство, диктатура пролетаріату, орднунг, фашизм, солідаризм і корпоративізм братерської любови між одновірцями у їх боротьбі проти неправильних людей, інші пропозиції уседозволености задають той порядок і організованість, без якого існування суспільства не є можливим. Однак розвиваються, а тому живуть суспільні організми саме завдяки свободі. За потребами якої громадяни повсякчас вносять зміни у цей організм. Саме за свободою і у свободі, - у її спрямуванні проти жорсткого порядку який підсумовує успіхи досягнуті за певних умов у межах свого часу, - людина і є вартою свого імені і покликання. Саме європейці не згоджуються на встановлення самого правильного серед них лагера.

Спрощення до станів пристосування до ситуативних умов та перебігу наявних подій об'єктивних є ще й закладанням і започаткуванням нових ще не бачених шляхів розвитку. Бо надто спеціалізовані на своїх досягненнях досконалі винаходи, теорії, конструкції та види живого, які потрапили у пастку залежності від обставин природних чи заданих культурою, - нахромлюються на ризики загибелі від змін загалу обставин. Й тоді поле битви залишається за тими, хто стає здатним під мірки своїх можливостей і потреб, стає спроможним на зміни вже за нових умов повноцінного освоєння цих нових ще не бачених обставин та об'єктивних залежностей. Переможцями стають господарі істин наукового та гуманітарного гатунку. Відкриття це упадання перед свободою, улесливість перед розумним, фіміам перед фактом.

Трагедії і нещастя викликані пропозиціями від сповідників остаточно правильних рішень полягають у тому, що ці тоталітаристи не помиляються у межах своїх пропозицій. Тож ці пропозиції незаперечно порядку мають бути відкинуті причетниками свободи.

Свободу повсякчас намагаються офірувати черговим моделям її здійснення у історії. Тоталітаризм, у якості екстремістських і крайніх видів ресурсного збагачення у спосіб перемішування різнорідних учасників подібного єднання, одначе поступається започаткуванню засадничо новаторських шляхів розвитку, - якщо ж, звичайно, запропоновані зміни парадигм відповідають тягlosti прогресу, поступові знань та вмінь, а не є проявом розладу мислення з антисоціальними, на разі його втілення, наслідками. Свобода завжди проблемна, - як у складнощах її досягнення, так і у успіхах тих досягнень.

Тоталітарні конструкції, які своєю обов'язковою регуляцією усього захопленого ними не допускають виключень, протиріч, критики на свій бік, - не просто ведуть у глухі кути безвиході із досягнутого, як ще й є тими закутками без перспектив. Тоталітарні режими та устрої можна оберегати лише із мотивів екологічної безпеки у історії культури, як пам'ять про перейдені, відпрацьовані, вже невдалі для подальшого розвою пропозиції на збагачення і ріст, - але, у жодному випадку, не тоді, як тоталітаристи поки ще зберігають можливості реально впливати на події сучасні. Тоталітаристів необхідно не тільки підштовхнути до прірви, яка є їхньою невідвратною долею, як - робити це наполегливо і результативно. Недоста режим зони скарати, знищити, знерухомити, аж варто із ним ще й розрахуватися.

Історією України та досі вирішуваною проблемою існування українців є змагання за самодостатність саме в умовах протиборства у нашій батьківщині різноманітних бійців між собою, що ми їх із власних потреб самостійницьких сприймаємо зайдами. В Україні степ зустрічається з Європою, - у сумісних відмінностях їх господарювання, правового правління, духовного життя. Проблеми з ідентичністю українства пов'язані із грою та заграванням українців з різноманітними прибульцями, яких хитромудре українство даремно але безупинно намагається використати собі на користь через протиріччя між прибульцями.

Достатньо доказово можна стверджувати що українство є складовою європейства й у своїх визвольних змаганнях тяжіє до повноцінної органічної належності колові західної культури. Проте вже писемної доби давня історія київської протодержави є історією панування тут послідовностей правління степових народів, які успішно за часів переселення народів проникали повз Україну далеко на Захід, здобуваючи там поживу від спадку руйнування римського світу. Еліни та ромеї тиснули на Азію, а у представлені варварськими королівствами із германських племен змагалось європейство проти гунів, угрів, пізніше мусульман, турків. На Україну ж азійство тиснуло представленням його аварами, хазарами, печенігами, куманами, пізніше монголами, татарами, московством; тоді як тиск західний презентували нормани, литва, поляки. Сутністю змагань українців за ідентичність є не так позбуття наступних окупантів, вихід на свої кордони, як - здобуття власного європейства.

Протягом сторічч не було для українства більш загрозливого колонізатора як московські збирачі які підгрибали під себе не лише історію та культуру українства, аж жаданою здобиччю мають сукупний Захід. Зазіхання на європейські багатства збирачі прикривали звинуваченнями на ворогів з їхнім неправильним ринком, індивідуалізмом, срібrolюбством, розбещеністю, неправославністю, правовим правлінням, підприємництвом, - що й підлягає виправленню під шаблони московського месіанізму. Геноцидні заміри проти українців йдуть з глибин московського люду; там же культивується ненависть вже до усього вільного світу. Хоч антизахідництво, особливо у епізоді комунобудівництва, представляється як суто московська потреба агресії, а проте ще з часів започаткування московського царства як спадкоємця сателітів імператорського Китаю і до сьогодення, - то антизахідництво увиразнюється у Китаї вже комуністичному. Теперішню війну за незалежність проти реваншу збиральництва посткомуністичного московства веде Україна як форпост європейства саме у спротиві війні затіяній Китаєм проти американізму. У тій мірі, у якій рашисти поступаються Піднебесній, перетворюючись на її посіпаку, то спротив українців московському експансіонізму стає захистом від впливів інтересів і тяжінь вже китайського глобалізму. Загрозою для самого існування українців є не так підпомагач московський, а його китайський хазяїн. На разі в Україні штатники обережно протистоять китайцям. Колективний Захід має досвід бійки проти диктаторів через нацьковування на них тих конкуруючих диктатур, з якими Захід союзничає. Відмова народу самому собі у змаганнях за власну свободу перетворює його на заручника та споживчу здобич бійки між собою різноманітних хижаків. Аж долю нашу ми будемо вирішувати виключно самі. Як західники.

Війна українства проти московських мисливців та кочових отарників стає, - на порозі ймовірності розширення клубу ядерних держав, - стає випробуванням штатників на дієвість безпеки перебування під прикриттям ядерної парасолі американської. Необхідність відстоювання в Україні західних цінностей стає боргом на стримування любителів чужого.

Хоча ідеологічні центри на грантах продукують опуси про конфронтацію між З'єднаними штатами та китайцями, на сторони розводять коди традицій, - та на ділі обидві світові потуги ведуть однаковий спосіб господарювання де має місце переплетіння як ринкових начал так і концентрація капіталів, обопільно є зацікавленими у прогресі та світовій безпеці. Китай вже став світовою фабрикою, а Штати ще є лідерами у технологіях. Змагання між цими особними цивілізаційними осередками і є вже світоглядним питанням переваг а чи на користь зони гуртового контролю, а чи на взаємодію особних ініціативи. Будучина тоталітаризму чи демократизму вирішуються у діалогах між згаданими сторонами.

Не лише кожна особа й суспільство свідомо чи не дуже докладно зусилля на поліпшення свого буття, як саме цим також зайняті й тоталітарні режими. Порівняльна ж різниця пропозицій від фундаторів з оживлення чудес полягає у тому, що притомні винахідники пропонують предметні речі, пов'язані із пізнанням, розвитком знань, дослідженням закономірного у природі речей, тоді як товар запропонований сповідниками казкових сюжетів повністю й безвихідно є розміщеним у психічних відправленнях їхніх мізків та у агітаційних переконаннях симпатиків на слухність ціннісних та світоглядних переорієнтувань під лекала неймовірно нового сектантського сповідання що докорінно змінює парадигми усіх смислів. І якщо усі впливи, усіляка логіка новацій винаходу запропонованого у знаннях наукових вміщується предметні відносини, коли винахід чи гіпотеза є здатними на те що входить у його компетенцію та не є чинними поза межами своїх призначень, - то новаторство у сферах вірувань у неймовірне залишається у царині самої лиш уяви. Про усю революційність винаходів і товарів для публіки притомної, яка не оселилася на небесах маній, можна вичерпно дізнатися із інструкції яка додається до купленого приладу. Наукові новації є обумовленими, можливими лише на основі попередніх знань, тоді як усі різновиди містики перебувають на одному й тому ж місці порожнини. Піар-кампанія з приводу ще не бачених спілкувань із Богами, чи з новими тлумаченням природи чуда, чи агітація на вдосконалення ритуалів з принадження надприродного може бути успішною: або через надування бульбашки фанатерії правильного богопізнання, або через пов'язане із цим огудження та огидження ворогів за їхнє неправильне богопізнання. Науковці розв'язують проблеми й адекватної відповіді на виклики добиваються у межах наявних та перспективних досягнень, - тоді як чудотворці під свої кличі збирають паству пропонуючи спрощення в обхід необхідності закономірного, а то й присоглашають на такий вихід за скобки реальності, поза лімітами та структурами якої ця реальність переміщується вже на рівень якогось непотребу, а то й належної загибелі за провини її розбіжності із рятівними обітницями і догмами абсолютистського віровчення, притипоканними продовженню історії дійсного. Доказами незаперечної правоти тих неадекватних винаходів, рекламування яких вселяє небезпідставні підозри про психічне здоров'я їхніх авторів, - залишається віднесення винаходів у царину святого, у те що не вміщується історію, у те що претендує розпочати історію з правильного місця, а попередню діяльність людей на своє благо трактує за ходіння не туди, куди треба. Відповідно годящим, а то й виключним інструментарієм слідування величним замірам утворення дірки у історії є насилля стосовно недостойних опонентів. Уся енергетика тих, кому нема чого позитивного запропонувати чи сказати, йде на боротьбу із ворогами, себто з тими, хто не поділяє змісти завжди новаторського світобачення у кольорах та смаках уподобання наймодніших Богів. Вороги це уся та реальність яка передує здійсненню обіцяного ошасливлення обіцяним щастям. Достатність втілення заповідей і призначень віровчення вичерпується достатністю винищення ворогів, звичайно ж, за підтримки вже зі сторони ентузіазму та мученицької самовідданості фанатиків святого учення, яка й себе мають викреслити із життя недостойного входженню у чуда. Тоталітаристи це ті, які повсякчас пропонують розпочати історію з чистого листа, на ґрунті відкидання усякої ґрунтовності культури та еволюційної тяглості її досягнень, - але змістами та предметністю їхніх революційних пропозицій залишаються маніпуляція із чаклуванням на порожньому місці не створених ними предметних винаходів. Тоталітаристам не займати віри у оживлення ними і втілення їхніх фантазій, проте доказам результативності їхніх пропозицій саме цього й бракує. Тоталітаристам скорше вдасться організувати винищення ворогів, аніж винахід бодай одного завалюючого гаджету. Революційні домагання великих учителів чергової святості та профетистів не вдасться побачити, бо колізії та перебіг тої містичної реальності відбувається під зачіскою вождів, а коли вдасться побачити, так це будуть співи й поклони у ритуальних шатах під супровід кулетметних черг по ворогах віри. У ліпшому ж випадку, заміри тоталітаристів переіначити історію представляють собою лише помилкові та неапробовані гіпотези.

Взаємодія твердих, рідких, газоподібних та іншого стану речовини природи неживої описується незаперечними для свого рівня наукового дослідництва формулами і законами. Поведінка тварин вищих хоча й може містити елементи не лише розумового навчання, а й такі як кепкування, обман, емпатію, тощо, але відносини із довкіллям визначаються головно інстинктами, залежать від генетичних кодів. І лише людина протягом хвили, а чи з власних сил творчих, а чи під впливом обставин, здатна змінити ментальні та світоглядні настанови свої вже на докорінно відмінні. І тут у безпроблемній зміні галсів думки криється можливість не лише попасти у ціль й рухатися до інформаційних збагачень, але й схибити. Умови свободи творчості не обов'язково є сприятливими саме для розумників. Віддання переваг ідеологічній казці й стає жертвним забезпеченням її матеріалом із фабрик смерти.

Культура у якій, якою, заради якої ми існуємо й якою не може не бути повсякденна конкретність життя кожної людини, - представляється і є за фактом досвідом колективним, є плодом роботи поколінь, що працювали у різних галузях, плодом щасливо наданим у користування усякому задля прояву творчості чи її можливостей кожному. Проте фетиш колективізму не повинен організаційно чи світоглядно працювати у векторі дискредитації новаторства колективів чи суб'єктів здатних практично демонструвати чи втілювати осібні потенціали чи покликання. Пак більше, у рамках адекватности роботи підприємницьких колективів ідеологічних, соціальних, наукових, відповідности їхньої справи назрілим суспільним викликом, - так то не лише конструктивна, а й критична співпраця між інтересами загалу та, з іншої сторони, осібною одиницею суспільного виробництва саме і є запорукою усякого добродійного розвитку. Під схеми і стандарти роботи на спільне благо окультурення неприпустимо протягувати примус вільних громадян до виконання примітивних, або не наділених достатніми знаннями тих вигадок химерних, що їх автори подібних облуд та потенційних помилок видають за поклик історії, голос долі, проект ошасливлення усіх засобами потойбічними. Тим більш злочинним є домагання підмінити конкретику спеціалізацій різноманітних сфер і діянь вже на реакційні заклики повернутися до сповідування приписів якогось культу із заміною ними означених досягнень прогресу. Усілякі делегування людиною своєї свободи і відповідальности вже на користь якихось Богів чи утопічних доктрин, з наданням цим беззмістовним маренням не лише ваги якоїсь реальности, а й вірувань на чинність цих святих чи ірреальних сил й дієве їх втручання у мирські справи, ще й за ціну пожертв заради конструкцій невігластва, а той розладів психічних закамурфльованих під нормативний ідеал, - є, для початку, обкраданням людини на гідність і розум. Нема різниці а чи будуть представлені примари вірою у те, що насельники небес керують справами людей, а чи від віри у настання потоку достатку щойно перерізати підприємців які, буцімто, надмірно багато беруть за організацію ними виробничих процесів, або ж від переконань, що то лише недобиті унтерменші та вороги заважають процвітанню. Не на користь є клопоти втовкмачити у втлумачити у обіг усякої сучасности вже, здавалося б, відпрацьовані сподівання на потойбічні сили як на доконечно актуальні поза визначеними для них й доречними місцями ритуальних відправ. Повернення до міфів та слухности неадекватних пропозицій є не новаторством, а рухом реакційним. Подібно й псевдонауковим гіпотезами, змашеним імітаційними претензіями на новаторські світоглядні революції у сферах високої духовности й діалогів із незбагненим, ліпше щасливо залишатися у компетенції творень чуд. Бо наполягання на утопіях розроджується концтаборами.

Передача владних повноважень Богам є заняттям досить невинним, таким що не завдаватиме шкоди нікому, - за умов, коли виконанням Божих приписів не будуть оголошувати свою волю вожді некомпетентні, які слідуватимуть диктату своїх побудов, заміщаючи Богів. Докорінно гірша ситуація виникає, коли на позиції управлінські добираються доктрини що видають себе за наукові та раціональні, коли під благородні цілі, кажімо, соціального служіння масам бідарів будуть ліваки душити тих, хто не є бідарем, а є працюючою суспільною верствою, або ж коли такі ж прихильники спрощень будуть вже правими коли експлуатуватимуть не таких як треба вже за расовою ознакою.

Розвій на краще має місце не лише від того, що люди використовують і споживають успадковані від еволюції відносини у природі її речей і явищ, а тому, що останні переробляються робом інтелектуалізму і знань вже у явища культури людської. Відповідно процвітатимуть спільноти які продукують товари не так із сировини матеріальної, як із творчої духовности креативної.

Тоталітаризм, - як іменування рухів: або спрощення, або повернення до ситуації усе ще відсутніх спеціалізацій у здобутках культури, або розвороту до втілення сценарію вигаданого чуда, - й представляє собою вид відхилення від норм поступу засобами інтелектуалізму, коли збоченці рухаються вперед задом з очима і мареннями зверненими у віджиле. Тоталітаризм це паразитування на тому що було і буде, що вже є зробленим і досягненим. Ноу-хау любителів редукціонізму не перевищує планів і зусиль на критичну переробку реалій які дісталися від попередників, винахідництво прихильників єднання зводиться не до новаторства у пізнанні та модній товарній продукції, а до заперечення того, що на думку цих adeptів утопії є неправильним у світоустрої. Ненависть до суцього слугує здобичникам лише для оправдання їхніх ковтальних рефлексів. Для того ж робиться ставка на чудо, себто на те, що відрізняється від реальности, - а тому реальна належність багатств сусідам атакується цими любителями сусідських багатств та ненависниками господарів цих багатств. Збирачами рухає не відданість ще не звіданому, а відсутність контролю над підданими. Тоталітаризм це повсякчасне хапання чужого. Для того мисливці за чужим оспівують різноманітні варіації утопізму та марень, щоб посиленням на подібну високодуховність прикрити корисливий матеріалізм свого насичення харчами. Досвід і цілі сповідників контролю представлені негативізмом до тих історичних реалій, яким ці лузери не можуть у инший спосіб дати раду. Тоталітаризм це сутнісно назадницьке і обскурантистське рушення. Це оживлення архаїки, гімн затраченому золотому віку, що його прогрес, як на переконання ретроградів і реакціонерів, лише псує. Ідейним віроученням та системою цінностей довкола яких кружляє та міниться збиральницьке хазяйнування є відмінювання терміну стабільність, аби ресурси крадіжки не вичерпувалися і щоб ніхто з ворогів ніяк не загрожував би безпеці цього заняття. Зона остаточного порядку це надійність, самовіддана лояльність, недопущення відступів від дисциплінарних приписів, ідейна єдність і жертвовність усього членства секти. У топку розпалювання тотального гуртування закидають в'язанки наступних ворогів. Коли хапати багатства праці інших людей і народів, а не виробляти своє, то таким чином бандити доберуться до дірки, коритимуться вичерпності корита та безмежжю своїх апетитів на не своє, будуть змушені кормитися членами і членством особистого тіла. Гірш від того: накопичення імперськими збирачами підбитих ними, експлуатованих ними земель і народів невідворотно перетворює цих уярмлених вже на нахлібників імперії, а не на джерело надходжень і прибутків до імперії. Рабство є збитковим.

На відміну від прирощень благ у суспільних організаціях і самодостатніх живих осередках відкритих прогресу, - то багатства конгломератів зібраних із відірваних від сусідів шматків є зібранням не живих решток, є примусом до єднання племен не налаштованих на співпрацю у зоні неволі. Імперські збірки є колекцією безживного матеріалу.

Замість того щоб ріднитися у специфіці і започаткуваннях новаторства, як то ведеться серед вільних народів, - то у зону імперської колонізації народи стягують силою злочинною, а тому противною правам народів. Інтегратори вважають, що вони будують свою своєрідну неповторність через втягування у неї чергової порції рабів, - тоді як енергією і полем зростання для вільних спільнот є свобода, конструктивні відкриття, подолання раніше не звіданого і не доступного. Встановлення досконалих законів це встановлення точних, запевнених, виразних кордонів їхнього застосування. Поступ це диференціація у множинних досягненнях; це відсторонення від передуючого сум'яття, від змішувань хаотичних, від тотального поєднання того що не стикається. Тоталітаризм це там, де переймаються хапанням чужого, а потім їдять себе самих; вільні ж і правові спільноти є такими, бо там займаються винахідництвом, розвивають знання та фактичне благополуччя.

Російська соціал-демократія, представлена більшовицькою диктатурою пролетаріату, притьмом заходилася здійснювати свої власні покликання та призначення на те, щоб руйнувати і убивати, забороняти й тероризувати, атакувати: державу та її апарат, установи права, класичну моральність, власність і інститути ринку, процедури демократії, сім'ю та сімейне виховання; більшовики переробляють вже на колишніх: правлячі верстви, традиції і ціннісні взаємини, із самоправних приватних громадян роблять трудозобов'язаних ударників, ревізуюється і цензурується свобода критики, фракційність; вогнем революції підпалюється весь світ капіталістичного гніту. Це свято нігілізму не тільки не схоже на якесь виключення із історії суспільних колізій, аж ще й отримує своє продовження через сучасне його покращання. Критика на конто вже відпрацьованих досягнень, тоді своїм місцем поступаються передовим новаціям, коли останні додають росту, - але не у ситуації, коли руїна узвичаєного покликається імітувати винахідництво; сверблячка прагнень проникнення на позиції лідерства без доказу на це плодів власної праці результатом має винищення чужої. Вичищення того, на що навішують придумані гріхи зла, без заміни ліквідованого вже на позитивні конструкції, - залишає натомість як не занепад та смерть, так у гіршому випадку зроблену із ніщо дірку порожнини. Припинення визначеності може у безплідності щодо життєздатності позмагатися із насадженням хаосу змішаного із безладом.

За застосування свого насильства проти вже упокорених чи ще не остаточно поневолених людей і народів, то тоталітаристи, нібито оправдовуючись та перепрошуючи за спричинені клієнтам незручності, посилаються на величність своїх задумок щодо означених людей і народів, які, на думку цих самозваних рятівників, перебувають у стані гріховному. Однак від початку усіма керманичами, які спрямовують світ до вигаданої ними моделі остаточно ошчасливлення усіх та усього, рухає саме ця твірна фікція, якій щойно вдається вигулькнути на світ Божий, - так тут таки невідворотно за величними планами слідує терор і насильство як виключний доказ правоти і необхідності кепсько задуманих химер. Законним і рідним плодом чуда є терор. Адепти терору силуються оправдовуватися, що він був не більш як екстремальною реакцією карної відповіді за те, що до пропозицій авторів терору не прислухалися. А проте, поза сутнісним терором не знайти не залежних від нього причин, бо прагнення убивати й залякувати доквілля подібною демонстрацією вміння маніпулювати абсолютним та смертельним є самодостатньою позитивною креативною інтенцією нездар. Переростання підсвідомих маніакальних obsesій, - на припинення життя не лише чужого, а навіть власного, - вже у доктрину викликається невмінням означених невдах вписатися у логіку доквілля, проти якого вони виступають подібною помстою. Змістами багатообіцяючих теоретизувань про обдарування щастям є саме учинення терору.

Абсолютистський концепт, з улаштуванням конкретики зони тотального контролю, передбачає розпочинання історії заново, - а для цього її спрощують і опускають до нульового рівня, улаштовують перезавантаження суспільної історії, скидання даних вже до стану розкультурення. Задля чого прихильники переіначення світу й учиняють винищення усіх соціальних установ, ревізують цінності. З наслідками кладовища від тих трудів.

Більшовицькі починання із заборною приватної виробничої власності отримують продовження у сучасному світі Заходу вже у плані заборони навіть особистої власності, без якої, мовляв, у цьому короткому терміні життя можна цілком обійтися, замінивши право володіння речами та статками вже на користування ними за орендою чи у якості послуг наданих від соціальних фондів. Більшовицькі починання із наданням трудозобов'язаним харчової пайки слугували регулятором покори зеків застрашених загрозою просто загибелі від нестачі їжі, - то у сучасному світі Заходу програми соціальної підтримки стали засобом вже не покарання утриманців, а демонстрацією пихи від удосконалення одержавлення. Коли більшовицькі починання із ідеологічного виховання трудящих, цензурування вільної думки, зваблення мас перспективами кожному-за-потребою, - то вже у сучасному світі Заходу інформаційні у ньому потоки вже перетворили тамтешнє духовне життя на різновид фантазійних казкових ілюзій для розваги публіки яка таким чином десоціалізується.

Не зважаючи на те, що сповідники ставки на єднання, - зокрема єднання широких народних мас, завжди у історії підлеглих управлінню та визиску зі сторони суспільної верхівки, - рекламують себе як рух на новомодну зміну парадигми соціального устрою, як революційний розворот історії у плані актуалізації гегемонізму мас та задоволення потреб безліччя бідарів вже зі сторони соціальних ролей держави, аж, одначе. Різноманітні, а навіть карколомні повороти у перипетіях історичних, відбуваються у загальній контекстній логіці причинно-наслідкових зв'язків, закономірностей та обумовлень прогресу, представляють собою не більш як специфічний щабель, епізодичний казус, як відгалуження у розширенні і удосконаленні культури. Без посмішки переконувати людей у здатності розпочати історію заново з чистого листа дано лише містифікаторам чи не здоровим на голову. Не кажучи вже про те, що мало не усі соціальні рухи, а чи зіткнення між культурами, країнами та їх військами повсякчас не останнім своїм сюжетом та мотивом мали змагання за добробут широких мас. Можна стверджувати, що соціалістичні рухи доби індустріального капіталізму маніфестують собою не так якусь альтернативу засадничо противну ладові буржуазного приватного підприємництва, - з його інститутами приватної власності виробничої, ринку та фінансового його обслуговування, установами демократії, національної держави, розподілу влад, - аж саме удосконаленням цього ладу, у векторі усунення загроз від факторів нерівності, саме й переймаються суціль соціалістичні рухи, які своєю фішкою чи призначенням висуюють опікування над страждальцями, каліками, нещасними. Соціалістичні рухи це корегування капіталістичних ринків у спосіб певного обмеження монополізації капіталів та виразного перерозподілу бюджетних доходів вже на сторону упосліджених мас з тим, щоб стлумити соціальні напруження через несправедливий доступ до благ прогресу. Приклад трансформації тих ексцесів будування одержавленого комунізму на Московії і вирівнювання у концтаборах статусів їх насельників, який обійшовся катастрофічним скороченням останніх, - з підсумковим розворотом реального соціалізму вже до його умонтування у глобальні ринки свідчить, що соціалізм впевнено крокує по планеті. Гулаг із його брутальністю і злочинами проти людяності постає квіточками ще недозрілих плодів такого тоталітаризму, де ворогів народу вже не залишиться не тому, що їх переб'ють, а тому, що вони стають вже протагоністами і отримувачами роаялті із зони контролю.

Зіткнення між собою обидвох тоталітарних режимів двадцятого століття хоча й є інерцією звичайної бійки за територіяльні обшири, одначе ці конкуруючі між собою рухи прикривали свій імперіалізм та колоніалізм саме соціалістичною ідеологією. Що соціал-демократи, що націонал-соціалісти, - змагалися між собою не лише у захисті ними класових чи расових інтересів широких мас свого осібного народу трудящих, як ще й обидва воювали проти плутократії світового капіталізму із замірами підмінити його побудовою виключно своєї світової імперії. Зіткнення між комунізмом і нацизмом включає у себе ще й історичні факти як широкого між ними співробітництва, так і використання ними свого візаві на ролях агресивної потуги із розкладання світового капіталізму. Водночас кожен із режимів ревнував свого опонента у солідаризмі із Заходом, у особі американців та британців, - представницькі інтереси якого нацисти захищали та оправдовували своєю бійкою проти загроз світового комунізму, а совіти, у свою чергу, своє союзництво із тим же Заходом обґрунтовували захистом його безпеки через усунення загроз для Заходу зі сторони нацистської агресії.

На авторство та радикалізм змін заміряються саме прибічники містичних доктрин. Бо конкретні конструктивні кроки поступу є по силах лиш фахівцям, які кваліфіковано розбираються у проблемах, стоять на ґрунті фактів і закономірного. Тоді як містифікатори, пройди і невігласи, - які зброєю чуда та насильства гатять по суспільству, - наслідками обітовань ними прожектів остаточного ошчасливлення можуть мати і мають саме негативізм та руїну суцільних суспільних установ. Любителів досягнення кінцевої станції історії вистачає на ненависть до світу та на заходи його знищення саме тому, що вони не годні на позитивні проекти. Енергія революціонерів йде на пошук і нищення учорашніх ворогів, адепти утопій зайняті переустроєм минулого, усувають те, з чим їм не впоратися як лиш через убивство.

Серед розмислів, якими керуються люди та народи, найбільшу впливовість мають саме найбільш загальні, змісли та настанови контекстуальні відносно конкретики повсякденних ментальних акцій органу мислення, світоглядні переконання не обумовлені церебральною реакцією подразнень на події часу та місця. У ієрархії тих взаємодій із середовищем, які не входять до інстинктів людини як живої істоти, а визначають життя людини як суб'єкта та об'єкта окультурення, - визначальні позиції належать саме максимально бездоказовим орієнтирам і ціннісним настановам, тим, власне, химерам, на чинність яких, відносно вже дій з осмисленим цілепокладанням, нема доказів, які базуються на віруваннях психічного гатунку, заскалюють у підсвідоме. Структури та реалії культури створені не так дією суто природних стихій, а цільовим використанням поколіннями людей пізнаних та освоєних як закономірні тих відносин у природі речей, які є керовані чи спрямовуються стороною саме людських інтересів, запитами на виживання і поступ соціумів. Такими регуляторами власне людської поведінки виступають, апробовані на потенціали життєзабезпечення, стандарти моралі, системні віроучення, а також ідеології, яким пощастило бути кооптованими до ролей практичних учасників інерційності традицій і способів життя цілих спільнот органічних. Ідеології можна визначати як ті учительні, відносно інших чинників та причинень подій, цінности вищого порядку, які самі не мають доказових та обумовлених, - окрім як вірою чи недостатністю інформованости, - причин, з використанням останніх переважно у сфері політики. Або ж ідеологіями учительними можна іменувати переплутування між собою лінгвістики та побуту. Ї подібні втручання містики з магією та окультизмом вже у сферу подій осмислених. Вимогами до абстракцій безпредметного гатунку є аж не їх відкидання, - бо тоді випорожнене місце займається вже зовсім божевільними маніями, - а вимогами до політизованих ідеологій є їх удосконалення, бажано у векторі гуманізації, права, до визначеного як максимуми добродієвства.

Науковців тому й не задовольняють узвичасні відповіді, бо нуртуючий дослідницький хист штовхає цих критиків вже до проблем і викликів, на розрішення яких у дослідників таки вистачає сил і чуття покликань. Дослідники мають ремство за допомогою знань і рацію атакувати не лише сферу утаємниченого і ще не освоєного культурою, а й ревізувати міфи та ілюзії якими попередники заміщають незнання і невміння. Винахідники доказового піднімають досвід поколінь вже до включень новаторських здобутків вже у тіло поступу й корисного, від якого відкриваються нові обрії більш серйозних проблем. Тоді як маніпулятори із чудесами та затято віруючі у виключну місію своїх недостовірних припущень саме й продукують означені сурогати псевдознань та тих утопічних обітниць, результуючим призначенням яких стає перетинати шляхи дослідження істин наукового гатунку. Абсолютистські квазівідкриття у сфері магії, надприродного та спілкування із потойбічним заміряються на вичерпання собою тих останніх зміслив історії, пізнань, та взірцевих соціальних устроїв, після проголошення яких за подальшими трудами й життям віруючих сектантів та трудників залишається не більш як жертвне втілення імперативного стандарту. Якщо дослідження природи речей через відкриття у них закономірного дозволяє конструювати ще не бачену до того об'єктивність окультурення, - то містика на позиціях усенормуючої святости ножем рівняє реальність під свої прокрустівські лекала. Оправдовуючись презентуванням собою вищих цінностей, то сповідники означених химер беруться не лише повчати невірних, спокушати вірних неофітів перевагами спрощеного усунення вигаданих кризових ситуацій, як ще й заходяться виправляти відмінний від догматів спасительного віровчення світ ворогів саме у спосіб виживання останніх зі світу. Суцця поза догматами осібної секти історична реальність, разом із суццями у ній людьми офірується домінування культу сакрального учення на чолі із його харизматичними предстоятелями. Загрозами для фізичного й психічного здоров'я людей і народів стає настирливе домагання апарату сповідання Нового порядку та Органів його безпеки провести химери вже у реальність, підпорядкувати останню утопіям. Зона регламенту без виключень із нього постає походом спрямованим не лише проти свободи, а й випадковости.

Серед усіх народів за усі часи нормою визнається доброчинність, вочевидь тому що вона й є прибутковою для доброзичливців, тоді як учинення зла, заміна еквівалентності обміну вже на втрати для жертв ошуканства, зрештою навіть самих переступників призводить до їхніх же збитків. Проте вправи з надурювання контрагентів не припиняються у бажаннях у легкий спосіб отримати вигоди. Методом придушення спротиву жертв ошуканства та присипання карного голосу закону на оборону понівеченого права власності господарів стає для кримінальників подання свого грабежу саме як виду надання клієнтові послуг. Від видів поступу, - яким є усяке винахідництво, яке реципієнтами сприймається у наслідках розширення їхніх можливостей та загальнокультурних удосконалень, - то пропозиції крутіїв відмінні ілюзорністю, фантазійністю сфабрикованих вигод, псевдочудеса від махлярів безпосередньою метою мають обікрасти спокушених кримінальною куклою. Нападники, борони Боже, не нападають щоб вилучити й присвоїти чуже, як тільки обслуговують цінності що їх жертві нападу нав'язують рятівним для неї ідеалом, рятуючи об'єкт нападу від його гріховної невідповідності запропонованому спасенню. Приводом та виправданням агресії є те призведення до узгодженості статків жертви та, з іншої сторони, апетитів нападника, яке облудно бандитами подається як ліквідація прикрого у стані жертв розходження із любов'ю нападників до усього того, чим жертва нападу ще володіє та має. Бандитизм полягає у зображенні сусідської власності як неправильної допоки та не належить правильним нападникам, які вже належним чином розподілять чуже, визнають не такими як треба самих колишніх господарів віднятого у них майна, самого життя колишніх господарів. Жертви нападу, на думку самозваних рятівників, просто зобов'язані самочинно розпрощатися із своїми правами незалежництва й офірувати себе та свою волю вже на користь та відкуп пропозиціонерів міфічного порятунку у покорі означеним маніпуляторам обіцяними чудами. Свою агресію бандити відтворюють як обов'язок місіонерського покликання на звільнення світу від зла володіння власністю не агресорами, подають як борг визволення колишніх господарів від їхньої несправедливості у непокорі ідеалам від нападників, перерозподіл суб'єктності у оволодінні власністю маскується під боротьбу з недобитими ворогами. Вилучення у жертви її матеріальних статків, прав, а то й фізичного існування не буде успішним, заки бандити не замаскують під жертвоне вже з їхньої сторони обдарування об'єктів нападу на величність скарбів саме духовного порядку, порівняно із якими переймання мирськими потребами жертв та життям жертв буцімто не може бути спотворенням абсолютистських ідеалів ошасливлення у моделі запропонованої утопії. Тоталітарні химери подаються віруючими у них як нормуюча реальність, а власне історична реальність фальсифікується як вид злочинного перекручення ідеалу, до вимог якого неправильна власне історична реальність й має бути призведена у годящий для порятунку силовий спосіб. Нападники виправдовують затіяну ними аферу як відновлення порушеної буцімто споконвічної правоти їхніх виключних панувань, подають себе як безневинну жертву нападу тих ворогів, які перекручують виключність домінувань означених сповідників та носіїв абсолютної правди. Ідеологи та паства тоталітарних вірувань свої доркоказкові марення приписують суспільному світоустрою як природну норму, як спосіб існування останнього, як доказову натуральність істини, а затіяну ними ворохобню та колізії із нав'язування ідеологічних та віроучительних химер подають як рекреацію реальності чуд, порівняно із взірцевістю яких реальність є не більш як прикрим відступництвом. Визнані світові релігії, а чи локальні сектантські набоженства, а чи неадекватні соціополітичні утопії, а чи модні видозміни смаків світоглядних упереджень, а чи наркотичний азарт ігор у хобі чи фобії – не лише у своєму розмаїтті додають смаків та представлень собою історичної реальності, як ще й конкуренцію між собою виставляють як спотворення незаперечної споконвічності, виключності, преференційності саме власних окремих цінностей. Так любителі футболу, адвентизму, коки, большевизму, шизму, уфології й подібне схильні стверджувати нетерпимість до конкурентів у маніях, - як ще й свою войовничість виставляють видом змагань притаманних видам позитивних знань у царині поступу.

Подібно до того, як для зміни речей необхідно діяти у істині, себто за законами речей, бо хибні знання про об'єкт змін приведуть до хибного результату, - то й пройдисвіти для впливу на маси апелюють до тих звичайних психічних настроїв, до стереотипів соціалізованої поведінки, до тяглости пам'яті і одукованости, хабітусу належності культурному колові, що є поспіль притаманними людям здоровим, а вже увійшовши у резонанс із безособовими воліннями мас, згуртованих невдоволеннями чи очікуваннями на краще, - то пройдисвітам відкривається неозоре поле для маніпуляцій масою за псевдологічною залежністю: мовляв, якщо Ви поділяєте ваші цінності, то згодьтеся ще й і з наступною пропозицією від означеного демагога. Революціонери улаштовують переворот манерою безневинного поліпшення того, що стало буцімто назрілим для корегування.

Не лише недостатньою, а й загрозливою у її потенційних небезпеках треба визнати ту можливість видозмін історії, зокрема соціального буття, яка базується на самих лиш можливостях переіначення здобутків поступу. Бо видозміни не лише мають перебувати у позиції вдячності попередникам, як умовам, обставинам, інструментам видозмін, - аж творчість та креативність зобов'язані ще й відповідати добрим перспективам поступу. Хибним і недостатнім треба визнати посилення злочинців на саму лиш реальність і здійсненність їхнього переступу яка, на думку злочинців, має тягнути за собою і правову доказовість вже втіленого злочину. Бо події зобов'язані відповідати праву і нормам життя, щоб там утвердитися як життєві й суспільнокорисні. На відміну від бандитів які даремно силою примушують жертву згодитися із тим, що із нею бандити учинили, мовляв даремно вбитому пручатися за відібраний у нього капшук чи гідність, - то сила права, реально й предметно спрямована проти бандитів задля відновлення чинности права, є не даремною.

Усі тоталітарні режими, де громадянам нав'язують зав'язані на містиці й тому недостатньо доказові казкові обітніці, як обов'язкові для виконання громадянами, - є породженням надмірно абстрактних ідеалів, породжених скорше невіглаством їхніх авторів, аніж якоюсь відповідністю фактам і подіям. Ось за цей зазор провалля у містику та чудеса доводиться своїм життям платити громадянам не згідним із сповіданням запропонованих їм утопій, коли цих громадян вже як ворогів знищує та частина інших громадян, яка стала сповідниками своїх сектантських ідеалів. Закони і закономірности, пов'язані із апробованими досягненням у культурі й такі що відповідають природі речей, - у їхньому використанні дають подальші зростання у поступі; тоді як переведення химер вже у статус обґрунтованих чи затребуваних законів відзначаються у наслідках саме продукуванням мас небіжчиків.

Дикунські проекти переіначення реальности, що їх адепти терору та чудес маскують під невинне виправлення окремих негараздів, уможлиблюються як рецептура чи хірургія оздоровлення відповідно дикунських ситуацій і тих криз суспільства, що їх означені претенденти на диктатуру пропонують. Здорове суспільство є токсичним середовищем для екстремістських утопій, тоді як суспільні хвороби множаться необхідним їх прирощенням вже на тоталітаризм з відніманням ним у людей прав, розуму, достатків, життя.

І большевиків, і нацистів звинувачують у горах трупів вироблених цими концтабірними режимами, у розв'язуванні імперських війн з часу відколи ці режими назбирали мобілізаційних ресурсів для реваншу. Проте ані большевики, ані нацисти не керувалися безпосередніми замірами людовбивства. Ці злочини стали необхідним наслідком кроків втілення примітивних планів ошасливити послідовників і сповідників планів щастя. На жаль постійні надії на побільшення одукованости державців, на створення завад для приходу бандитів на посади державців, аби зменшити число небіжчиків від їх правління, залишаються сподіваннями.

Для оправдання тоталітаризму, доконаним феноменом якого є саме московський комунізм, то маячню світової революції і глобальної республіки Рад видають за ідеологію інтересів експансії історичного московського царства, а трупи від експерименту совізму перекладають на неправильне прочитання великих ідей комунізму. Себто винних нема.

Що живі організми, що окремі громадяни, що цілі спільноти свідомо чи не дуже дбають з ходом свого життя за добро для себе. Проте на цьому шляху використання, дотримання, створення сприятливих умов часто чи не дуже припускаються чи можуть припускати помилкових дій, або ж вимушено потрапляють у обставини із несприятливістю яких не вдається впоратися. Люди не просто відтворюють задовільний для буття діапазон взаємного обміну із середовищем, як ці умови стають просто похідним від будування культури. Допущені погрішності побіжно виправляються у контекстах безпомилкових дій. Механізмом чи чинником заохочення до означеної цивілізованості є прогрес та усіляке удосконалення добробуту, винахідництво, плоди корисної праці, а з іншої сторони застереженням від ймовірних помилок виступають карні норми за правопорушення, або ж - реакція на потрапляння у неприйнятний для змагань у прогресі стан відсталості. Аж у тому то й особливості людських спілкувань полягають, що сприятливими у світі живих організмів є ланцюги поїдання одними інших, тоді як у суспільстві бандитизм та види паразитування на нещастях ближніх визнаються не лише за негуманні, а й такі що практично призводять до суспільного занепаду. Будування власного благополуччя ціною віднімання його у жертв є, - як то ведеться серед наділених розумом людей, - є акцією цілеспрямованою зі сторони кримінальників, а то й цілих країн націлених на чуже. Й у цьому процесі творення зла є такі міри, вихід із яких стає для ініціаторів агресії просто неможливим з причин втрати нагод повернення до конструктивної працездатності, коли реальне і дійсне життя злочинця усе вміщується та вичерпується його злочинами, коли стає неможливим виправити те, що вже не має стосунку до правди та норм життя. Не лише особі, а цілому загалові, що йшов не туди де мариться світло добра і правди, вже не повернути згаяне. Й тоді починається брейкдаун та справедлива плата переходу у смерть і небуття для тих, які не належно відповідали візіям викликів чистоти та творчості. Зістарівшись у бандитських клопотах, - то марно молитися за повернення зганої молодості у її сподіваннях на щось краще. Коли усі заслуговують на краще і не має бути тих, яким у цьому відмовлено, як не існує потойбічних причин якогось сатанізму, - то усі поспіль потенційно є причетниками добрих справ. Народом легше виправляти помилки й стриміти кращого, бо на відміну від осіб обмежених буттям фізичним, то особні народи вже у славі творчій і розвитковій можуть претендувати на безсмертність. Практично лише нечисельному числу країн і народів вдалося протриматися у часі своїх локальних питомих традицій етнічних, мовних й подібне, - і цим народам вдавалося вистояти проти противників лише завдяки постійному розвитку інститутів своєї ідентичності. Усі ж іншим, які не спромоглись на адекватну відповідь на проблеми, доводиться практично розпочинати історію свою заново.

Нещастя спершу можуть зачинатися нібито знічев'я, від змін екологічних чи від затрати провідною верствою своєї кмітливості, - аж зрештою накопичення кризових ситуацій породжує такий радикальний рецепт їх виправлення та кепсько вигаданого оздоровлення, який і стає довершеною реалізацією нещастя. Прийомом протистояння соціальним хворобам, який є чи стає гіршим від хвороб, і є та тотальна зміна віри, світогляду, смислів, що дає у наслідку гекатомби трупів і руїну. Як доказ на починання історії заново, то автори обіцяних ними на втілення утопій висувають ті плоди праці передуючих поколінь, що їх означені ремонтники історії іменують історією неправильною, мертвечиною, або ж революціонери наполегливо працюють на перетворення вигаданих ними ворогів вже у неживих. Можна удачливою вважати людність якій вдалося обійтися без улаштування у себе концтаборів для того, щоб парадоксально поквитатися із своїм збиванням на манівці в сторону далеку від права, прогресу, людяності.

Ніякому народові не бракує відповідальних креативщиків, які курують ганджі допущенні у цілому корпусі дій передуючих поколінь рідних. Хоч висуваються конкуруючі пропозиції з повернення до апофеозів московства інструментами вестернізації, комунізму, ортодоксальної церкви й подібне, аж цими вершинами є московське збиральництво. Українці ж мають надію, що не уся їх свобода запропала у історії колоніальних станів батьківщини.

Оскільки у будівництві культури усе є проблемним, як атрибут життя особи та суспільства, - то радикальною пропозицією вирішення проблем постають усілякі види знищення життя. Чим і є зайняті прихильники простих рішень, для яких насильство над живими, учинення їм смерті та убивств є не лише підходящим, як ще виключним інструментом руху до обіцяної ними моделі остаточного щастя завершення історії. Ворожим є усякий та усе, що є відмінним від ознак однаковості, представленої ідеалом рівності у справедливості, а тому усе що має характер та проявляє свою специфічність не підконтрольну рівнянню під єдиноправильний стандарт виключний, - підлягає знищенню. Умовами мобілізації та отримання переваг над ворогами зовнішніми та внутрішніми є таке руйнування усіх розмежувань усередині зони рівності, таке недопущення усякої особистості та окремішності не контрольованого режимом, - коли навіть його функціонери являють собою пустопорожнє місце, себто ніщо із себе не представляють, окрім жертвовної їх слухняності у виконанні дисциплінарних регламентів незаперечних. Сім'я, сімейне виховання, приватна інтимність особи не допускається як загроза від не контрольованих режимом таїн. Усі установи, конструкції, специфіка взаємин у суспільстві розруйнується до стану окремих атомів, які під оркестрові ритми миготять у хаосі. Не здорових, як слабких воїнів, умертвляють. Логікою, запитаними, інтенціями зони є порядок, а не отримання достатку, на місце якого ставиться достойність будівництва та офіри заради порядку. Усяка одноцілісність, змісти якої залежать від рівнів та якостей вигадливості їхніх авторів, постає стихією загибелі усього живому. Усе не цензуроване і не подібне приписам та стереотипам догматики абсолютистського учення розривається ланцюговими сторожовими псами режиму вже на клоччя. Реальністю є не реальність, а представлення її у пропагандистських конструкціях учення, під які Органи безпеки зони Нового порядку рівняють ще не підрівняне під віроучительні вигадки. Заборон на очищення від крамоли, - включно із моральністю і правом, а чи вимогами слідування правді, - для Органів бути не може.

Однак для ідеалу тотального концтабору залишаються парадоксальні протиріччя, не розв'язувані ані у спосіб обґрунтування догматів замиканням їх на собі у ланцюг, ані розмиканням змістів химер вже на химери із відмінними їх якостями, кінця яким не може бути. Так Новий порядок є водночас завершенням історії чи поверненням її до витоків із сингулярної ситуації ніщо-ніде-ніяк; так умовами колективістської дисципліни однозначної є хаос безладу там же; легальною нормою є правда аномій; війна це мир задля неї; так повнота норм включає у себе виключення із них; ортодоксія вилуплюється із ересей; так обіцяне щастя перебування у зоні є нічим як нескінченим стражданням; амбіційність оспівується ницістю; причинами бунту є пасивність революціонерів до зла; рацію зони є глупством; недопущення залишення робочого місця та невиконання обов'язкових уроків не відрізнити від такого ж зонівського ідеалу, яким є вільна гра творчих сил каторжника зони; так умовами звабного залучення неофітів до дисципліни виконання трудових зобов'язань парадоксально висувається ідеал чинити усе що заманеться, з відповідним відкиданням можливостей і фактів згубних від того аварій; любовні прив'язання для членства зони не відрізнити від нескінченного фестивалю з відміни усяких статевих розмежувань; повна транспарентність, просвічування усього, зняття таїн не доступних наказовій волі та афектам вождів проявляється як табу стосовно знань про вождів, витоків та наслідки їхнього сповідання; так рівність і справедливість у зоні однорідності забезпечується ієрархічною структурою вождів, з отриманням ними ранжированих привілеїв; доступ зонівської людності до повноти знань, просвітництва, інформації постає як ідеологічне виховання цих же трудящих зі сторони ордену, який має володіти більшим обсягом влади; проповідуване братерство та любов постає результатом винищення усіх не вміщених туди винищених ворогів які не уціліли; причинами нападу режиму на жертв є саме останні, винуваті у їх розходженні із апетитами організаторів нападу; створення розривів у починанні історії заново є зшиванням дірок у цілісність; претензії на представництво зоною достеменною справжньою представляють собою культове сповідання символів ірреального, абстракції, ігрища із умовним.

Різноманітні фантазії, змісти яких лягають у основу сектантських віроучень, породжуються не якимось глупством, недоглядом, хибами у розумінні подій, аж заміри переобладнати світоустрій за допомогою чуд бувають тою радикальною реакцією на назрілі проблеми, для розрішення яких просто бракує сил, осмислених шляхів, результативної практики. Ідеовчення є кривим дзеркалом що відображує наболілі і реальні виклики. Ці марновірства, здатні як пожежа чи пандемія охопити різні верстви, є не лише хворобливим розладом психіки неофітів доктринального учення, як - представляються закономірним і обумовленим відгуком на ті зловживання владою, що їх дозволяють собі сильні світу цього у межах навіть не порушення, і дотримання законів витворених цими усіякими нобілями на свою виключну користь. Рятівні віроучення, у яких обіцяється виправлення несправедливих порядків, покарання у Новому порядку і призвідників страждань та винагородження стратотерпців, - умотивовуються як шлях поновлення утраченої справедливості, за вимогою якої усі мають стати у рівні стартові позиції з починанням історії заново. Так для екстремістських учень характерним є есхатологізм, де картина закінчення історії віншується окультними обітницями здійсненням ідеалів буття з Богом, настання комунізму, убивства експлуататорів та подібних розрад. Конструктивністю фантазмів висувається здебільшого інструмент сокири, якою лупають по усій багатоманітності фактів не вміщуваних у вузькі імперативи з втілення казки. Змістами мало не усіх містичних сповідань є різні види цурання реальністю, мирським, усім що є пов'язаним із матеріяльними благами, супроти яких вимоги учення є націленими на практику духовну, з виправданням заради неї страждань та жертвоприношень, які ідуть на утримання кліру авторів святого учення. До твірних ознак пропозиції на розправу із історичною реальністю відноситься простота для цього підходів, а підтвердженням правоти цих примітивних силових рецептів неодмінно виступає їх тотальна вдача, абсолютистські вимоги учительного учення, що не допускає проти себе жодної критики. Революціонери є противниками мирської мудрости. Дійсність доквілля сприймається за справу диявола. Русійними силами переіначення історії є інтереси бідарів, соціальна та соціалістична опіка над цими нужденними та упослідженими масам, завданням яких є зсипання грошей та офірної самовідданости вже у відра провідників учення. Вимоги рівности зростають до заперечення будь-яких особливостей відмінних від порядку обов'язкової одномірности. Кожен із сектантів зобов'язаний бути нічим задля того, щоб вони укупі були усім. Істотними особливостями казок, які претендують виступати арбітрами усюди та завжди, має бути та суперечливість догматів канону, за якою його настанови можуть застосовуватися не залежно від потреб у них у залежности від талантів їх інтерпретаторів. Для членства секти доказами їхнього покликання на служіння править вигадане ними месіанство, чуття на представництво собою божественних еманцій, наділення себе функціями жреця, пророка, деміурга, те звільнення від обмежень сумліннями совісті, за якого розрізнення між добром і злом зникає. Трудами революціонерів стає замішування решток поламаної ними культури вже у суміш однорідного безладу. У кожному революційному русі питання свободи любови і змішування статей виступає на перший план. Свобода духу чудотворців у непорушности їхніх переконань передбачає їх готовність до жертвности задля того, щоб пожертвувати чим завгодно. Шляхами рекрутування прибічників є зваблива гра на реалізації тих хтонічних підсвідомих інтенцій психіки та інстинктів дикунства, які за умов соціального здоров'я стримуються у межах порядности і законів. Напрямок еволюції містичних учень може бути лише вгвинчування у неймовірне і потойбічне, поліпшення противности до дійсности. Оскільки окремим сектам пощастило стати панівними, системними, популярними саме з тих причин, що вони вмонтувалися у традиції культури народів, які пристали на обрані ними віровчення як на забороло своєї осібної духовности, - то й самі ортодоксальні віровчення, за те що вони трансформувалися у своєму колишньому бунтарстві й увійшли до істеблішменту, то й самі ортодоксальні віроучення глобалістські стають об'єктом критики зі сторони постійно виникаючих новітніх екстремістських сект окультних. Які присікаються до реальности щоб виправити її.

Привідці зон, - у яких ворогів виморожували, заводії кострищ, - де еретиків спалювали, інші піонери у подібних побиваннях за переіначення світу не тільки оправдовуються за завдані таким чином неприємности жертвам своїх багатообіцяючих рятівних планів, як ще й ці самозвані вожді та пророки пишаються тим, що організований ними геноцид проти призначених ними у вороги окремих верств був корисним, був поступом долі, фатумом добра, затребуванням від ідеалів прогресу, був дорогою правди, необхідністю справедливости, метою щастя, інших позитивних чи не гірших конотацій процвітання. Бо: якусь нікчемну зграю багатіїв, чиї доходи були причиною нещастя пограбованих ними трударів просто треба було останнім принести у жертву, конче прикінчити, покарати тому, що утилітарні вжитки більшості важливіші за утрати меншости; або ж доказами негативізму стосовно живих людей висувують пройди посилення на волю якихось утаємничених сил надприродних, божественних і чудесних, апелюють вожді та узурпатори на лише їм відомі абсолютні смисли від імені яких вожді закликають сектантську паству своїх прихильників до покори. У фюрерів та харизматичних пророків, дрібку більш притомних від пацієнтів шостої палати, вистачає оглядистої тямі не називати себе Богом чи його аватаром, а виступати не більш як такою собі ланкою із Ним опосередкування. Тоталітаристам вічно та неодмінно щось заважає, їм муляють вигадані ними вороги, їм свербить від твірної архетипової жадоби і пристрасті убивати. Свідомі, або непередбачувані руйнівні наслідки від запровадження радикальних переворотів на магістралях поступу причинами і мотивами мають не так суто творчі підходи до організації того поступу, - бо наділені розумом та енергією пізнавальної діяльності люди не можуть не бути авторами свого життя, люди не можуть не бути винагородою самим собі та результатом прикладання власної спрямованої на благодійність праці, нормальні люди просто зобов'язані бути творцями у іманентності власній свободі, - аж причиною появи громаджень штучно зроблених покійників на путях та впродовж історії є не плани, а плани кепсько придумані. Концтабори та масакра виникають не від творчих зусиль, а від допущених при цьому помилок. Коли та від того, що реальні виклики і питання беруться гоїти за допомогою містифікацій, бездоказових припущень, або вже справжніх фактичних маячень. Неприпустимо ігнорувати ризикові гіпотези та новаторські на рівні фолу здогадки, - одначе необхідно відсікати геть маніпуляції із очевидним божевіллям. Небіжчики, які з'являються не природно, а особливо у чисельности множаться за осяйних планів збагатити таким чином уцілілих через втілення обітниць утопічних, - є неправильними, не зважаючи на обіцяну правоту чергового заміру щасливого завершення історії. Навіть розпрямивши звивини мозку вже у пряму лінію, то вона не має привести та призвести до виправних концтаборів з тамтешньою індустрією людовбивств.

Чим більшу вагу і значущість пройди із числа вождів та вожді із числа пройдисвітів надають своїм вигадкам, то тим більше число своїх прибічників їм вдається відправити на той світ. З максимальним ефектом та пришвидшеними темпами сповзають до виродження саме під консеквентним претекстом ставки на найбільші спокуси. Так глузд втрачається на шляхах насадження розваг, а не від відповідального ставлення до проблем; так число людей скорочується через оголошення їх знеціненими чи ворогами якогось віровизнання; так якість людяности занепадає, коли людське життя оцінюють лиш штрафом чи компенсацією за його припинення; так технологічні процеси розповзаються, на разі як прецизійні інструкції заміщаються допущенням терпимого ставлення до викликаних від цього аварій; ущемляється моральність, відколи нею жертвують заради окремішніх вузьких затятих забобонів класових, расових, віроучительних; легалізуються переступи, або унормовується канібалізм, якщо утилітарні вигоди від цього дістаються більшості; наступає забруднення заки наведення порядку здається більш обтяжливим, аніж відпочинок у ігноруванні загроз; чудеса не лише уможливаються, аж ще й переростають у необхідність, коли розум у голові посувається під тиском наростаючої там вавки чи психічного розладу. Міцним колючим дротом щастить довкола обгорнути зону правильного порядку не так під звуки розстрілів, як під бій литавр та салют на честь заповіданих від того карнавальних угіх. Сокиру гострять казкою.

Людський геній не помиляється, коли до активу граничних успіхів відносить творчість, спроможність на зміни й удосконалення, коли на природність нашаровується культура, під якою власне реальність видається якимось сировинним матеріалом для деміурга людської активності. Добачаючи поступ культури й цивілізації, розв'язання питань які ще позавчора здавалися казковими мріями, - то складається не завжди правильний погляд на подолання людською волею усяких для неї завад об'єктивних. Однак логіка об'єктивних обставин здебільшого обумовлює межі і ліміти навіть звернених на майбуття творчих планів.

На жаль не виправним і незмінним залишається популярне і широко розповсюджене упередження про те, що зло і злочинна поведінка підлягають виправленню, що лиха є наведеними, що зло не більш як спотворює природну добротність, - яка має непогані шанси зло подолати. Хоча на атаку проти Богом чи натурою культурного середовища дарованих генетичних якостей людини витрачають неміряні ресурси, намагаючись ту натуральну сутність перевернути та переформувати а чи на сторону добра, а чи на бік союзництва із злочинністю протиправною і нелюдською, - однак. Зважаючи на мінімальні успіхи переіначення сутності особи, - коли змісти сутності є створені свободою цієї особи чи задані сімейним вихованням, належністю особі до цивілізаційного кола, - та, з протилежної сторони, вже максимумами зовнішніх релігійних, політичних, економічних, силових чи патологічних впливів на цю особистість, на цю окремішню націю чи культуру, то закрадаються небезпідставні підозри не лише на конт неефективності подібних зовнішніх впливів, а й у доцільності останніх. Беручи до уваги сам час, відведений людині на буття та здійснення її покликань, то здається розумним саме не заважати особі у свободі втілення обраної нею своєї власної долі, а замість того годить вміло послуговуватися та користати природними особливостями суб'єкта. Зрозуміло, що корисні плоди праці особи зрештою дістаються спадкоємцям, - аж тому й праця особи буває корисною, що особа удосконалює у першу чергу себе, знаходячи годящі відповіді на суспільно затребувані питання. Замість повчань звернених на ближніх, - то творчій особі годить починати удосконалення саме з себе. Особа, а чи нація, а чи особна культура є не жертвою обставин свого буття, а є господарем свого буття у вмінні розпоряджатися його обставинами з вигодами для своєї свободи. Термін життя навіть нації, від розквіту і аж до можливого її вигорання, закладається і започатковується ще за ембріонального її становлення; а тому може бути прогнозованим. І якщо спільнота дотримується шляхів добра, - то їй уготоване життя довге.

Зрозуміло, що з метою громадської безпеки та права необхідно зупиняти, а то й карати діяння асоціальні чи визнані за такі. Але не більше від того. Перебирати на себе авторську відповідальність за метаморфози у фатумі не лише ближніх, але й у своїх призначеннях на добро чи творче його визначення, - то це є нахабством виступати від імені не так божественних потуг, як, скорше, із позиціонувань сатанізму. Створення якоїсь Нової людини, як головне завдання що фігурує у провідних релігіях; а чи створення Нового порядку, як мета модних за усіх часів тюремних режимів, - є не тільки розкішшю, що її дозволяють собі надмірно самовпевнені угруповання сектантські, аж зловживання вторгненням у промисел людських волевиявів є тими марними втратами, що їх бажано було б уникати людям обачливим. Глупство може удосконалюватися, але у протилежну від цього сторону воно само не ходить. Мордувати повчаннями фіатних ідіотів – це не морально, це даремно, це є порушенням їхніх прав. Так українці це українці; москалі це москалі. Захід – Захід, а Схід це – Схід. І ніколи їм не зійтися, як лиш у протистоянні.

Громадська думка продовжує перебувати у полоні хибних упереджень про спрямування соціалістичних рухів саме проти капіталу і глобальної корпоратократії. Тоді як турботи за експлуатовані маси зі сторони означених любителів народу не тільки не суперечать, а відповідають інтересам владного суспільного проводу. Якщо московські комуністи і великодержавники виступали лише проти держави, сім'ї, приватної власності, ринку, релігії, демократії, розподілу влад, традиційної моралі і права, проти націоналізму, - то виученики роздачі пайків проповідують зеро для капіталізму. Для доходів того ж проводу.

Даремно усілякі критики переконують самих себе у виключно руйнівних наслідках нападу на об'єкт своєї критики, бо часто поза своїми цілями нападу вони є опозицією, себто раціоналізаторами у оптимальному підході до розрішення назрілих питань. Так комуно-соціалістичні критики експлуатації пролетаріату угамовують ті його невдоволення які загрожують буржуазному ладу на разі ігнорування потреб пролетарів, для яких додають гараздів соціальної над ними опіки за їхній же рахунок. Соціалістичні рухи відбуваються всередині та у логіці відповідей на виклики з удосконалення підприємництва, а не є його самознищенням. Подібно й теперішні модні рухи лівацької інтелігенції які навішують на Захід, як його родову травму, звинувачення у не виправних боргах перед колонізованими зі сторони колишній імперій, - то подібні, нібито самовбивчі доктрини сектантські, є своєрідним викидом маслаків перед зголоднілими з колишніх колоній переселенцями, аби ті не надто бунтували. Комунізм та лівацький соціалізм це не отрута проти концентрованого капіталізму та кланів олігархічних, а – медикаментозне утамування недогляду.

Серед бандитів, - трибом життя яких є націленість на споживання добра виробленого тими на кого бандити нападають, оправдовуючись тим що причиною страждань бандитів та їхнього знедолення, яке штовхає їх на напад, є чужі багатства, - так то лише екстремістська меншість бандитів стверджує про достойність свого паразитування на стражданнях жертв. Бандитизм тримається на вірі у те, що саме він забезпечує максимуми доходів порівняно з мінімумами інвестицій у подібний бізнес. Більшість же оправдань бандитів зводиться до того, що вони вимагають лише рівності із тими багатіями на яких вони нападають. Що присвоєвачі не свого лиш поновлюють справедливість спершу порушену імущими. Аж у тому то й полягає облудність рівності як взірцевого ідеалу суспільного устрою, що вся історія суспільна цілком вміщується у розмір її виробництва як виробництва товарного. Рівність можлива у тій історично неможливій ситуації, де усе потрібне для виживання виробляється самою людиною у своєму господарстві натуральному, де ця людина починає історію культури з чистого листа і такою після себе має її залишити спадкоємцям. Тоді як прогрес та спеціалізації його творців у його галузях не може не бути, за визначенням, цілковитою нерівністю на відтинках участі у прогресі. Ідеал рівності годиться для стартових позицій у кар'єрних зростаннях; рівність у громадянських правах є звичайною необхідністю для зупинки тих хто зловживає своїми позиціями у суспільному житті.

Для комуністів як людинолюбців, а саме захисників потерпілих, найстрашнішим звіром є верства тих елітаріїв які свої домінування будують на стражданнях знедолених мас. Метою соцбудівництва є те, щоб не було багатих, а не те, щоб не стало бідних. А рецептом встановлення справедливості комуністи пропонують повернення від капіталістів вже до пролетарів створеної у виробництві додаткової вартості. Однак подібне повернення до рівності через ліквідацію смислів і призначень виробництва саме до цього й призводить.

Призначення підприємців образно можна було б порівняти до активної у актах любови ролях самця, без якого жертвовність партнерки не матиме задоволення допоки не насадиться на орган означеної активності, задоволенням від роботи якого у акціях виробництва є прибуток. Отримувачі заробітку за виконання трудових зобов'язань, а чи отримувачі соціальної допомоги організувати виробництво не можуть, - за своїми ролями у виробництві. Реальний соціалізм тому і став історичною реальністю допоки можливо було трудовозобов'язані маси примушувати гарувати за пайку, а номенклатура, як сурогатні підприємці, до часу перестроечної приватизації та легалізації ринку, вдовольнялася ставкою та статусними привілеями згідно рангів у ієрархії мафії на чолі реального соціалізму.

Коли під норми справедливості та помочі усім ображеним починати вирівнювати суспільство, де одним ведеться краще ніж іншим, - то не вдасться цю рівність досягати як лиш улаштуванням концтаборів та геноциду проти людей які не можуть бути і не бувають між собою однаковими. Ворожими для любителів зодноріднення є не лише окремі люди які дозволяють собі бути неповторними, аж - ще й окремі народи які будують себе як живий національний організм. Визначеність – це те чим харчується хаос.

На відміну від становлення у ході довгоривалої природної еволюції нових і до того не бачених видів організмів та істот спеціалізованих на своїх особливостях та пристосованих до ендемічного середовища побутування, - то множення культурних особливостей народів у ході динамічного прогресу і глобалізації ринків має значно драматичніший характер. Реакцією на пропозиції обдарувати сусідів тими власними винаходами на які сусіди не пристали, стає звинувачення на конто останніх з відповідним маркуванням невдалих клієнтів вже як ворогів. Тоді як винаходи і відкриття які задовольняють назрілі запити сусідніх спільнот приймаються останніми самохітно. Тоталітарними режимами і являють собою ті розрекламовані у їхній, буцімто, незаперечній та рятівній корисності пропозиції, які були відторгнуті ринком імовірних споживачів й на разів авторами химер нав'язуються окремішньому угрупованню як запорука його ідентичності та аргумент на конфронтаційне загарбництво на сторону середовища іншокультур. Тоталітарні ідеології є апологією банд грабіжників що зазіхають на чуже. Тоталітарні концепти абсолютистські вигадуються як прийом обґрунтування чи захисту відбруньковування від масиву розмаїтих культур.

Спорадично і регулярно виникаючі на дереві загального прогресу ті його нові пагони окремішні, у яких їхнє утвердження виставляється як якась альтернатива відмінним напрямним прогресу, як розпочинання історії заново, як переіначення реальності вже до візій чудесного, - дійсно і фактично стають загрозливими для сусідів, коли за рахунок останніх беруться доводити свою від них відмінність. Хоч на оправдання своєї величності тоталітаристи заходяться вигадувати собі, плодити й переслідувати ворогів, доказуючи що передуючий розвиток йшов не туди куди треба, представляє собою суцільну помилку, ніщо із досягнень не є потрібним для обіцяного тоталітаристами щастя остаточного розв'язання усіх проблем людства, - проте організоване подібним чином споживацьке полювання за чужими ресурсами метою має саме революційне відділення від батьківської традиційності, доказове за чужий рахунок самоствердження особливостей спеціалізованого на власній самототожності певного сектантського угруповання організаційно інтегрованого на сповідуванні власної догматичної містики виведеної з-під усякої на її конто критики з відповідним використанням містичного учення як світоглядної програми вже для практичних дій. Хоча реалізація казки не лише виглядає, а й є загрозливою у її протиставленні загниваючому світові ворогів, - проте агресія прихильників примусового єднання та одномірного контролю представляє собою захід характеру оборонного. Тоталітаризм це механіка відсторонення від довкілля, яка консервує різниці на шляхах їх подальшого удосконалення.

Усі зусилля та витратна енергетика втриматися у бутті не лише як самоправна одиниця автохтонна, а й як взірць для наслідування зі сторони сусідів витрачається не стільки на демонстрацію власної достатності, як саме на завади розвиткові сусідів. Позитивні цінності зони регламенту вичерпуються їхньою противністю цінностям середовища вільних народів. Бійка з ворогами, яка становить стрижень існування та безпеки секти, є просто технічною і технологічною необхідністю закритих тоталітарних зон, бо розчинення містичної складової у секулярних запитах загрожує зоні її непотрібністю нікому окрім її самій собі задля себе своїми силами у собі спираючись на себе. Ненависть до вигаданих ворогів надає їй функціонерам не лише обмінні навзаєм зв'язки практичні із довкіллям культур і народів, як ще й смисли боротьби у ненависті до ворогів.

Відповідно щоб уціліти у своєму здоров'ї від агресії зі сторони самозваних рятівників світу, то останніх годить підштовхувати до занурення у ті їхні особливості, у яких маніпулятори із чудесами вправляються. А не витрачатися марно не те, щоб долучити до прогресу спільноти які самостійно із ним розпрощалися; утім способом протистояння злу не має бути спрощене відгородження від нього й переведення у карантин тих його жертв, які заслуговують на свободу, права, достаток.

Хиби зони неволі з наслідками її фіаско у тому, що прогрес культури полягає у його якості розмаїтій, а не вичерпується породженням ні кого не схожих традицій замкнених.

Відповідно згубним для насельників зони є не удосконалення їх у своїй неповторности, а зворотне: спроби сумістити окремішність вже із досягненнями сусідів. Гібрид стає виродком нежиттєздатним. У синергію приходить не краще, а гірше із наявного.

Нерідко у ході науково-технічного розвитку, - у якому бере участь не виключно людська вигадливість, а ще й природа речей, - видаються такі поворотні відкриття, які не лише виводять технології на небачений рівень, як ще й роблять віджилим попереднє виробництво; неодноразово з пізнанням генеруються гіпотези здатні докорінно змінити парадигму знань та підходів до предметного об'єкту дослідження. Однак, там і тоді, де людська творчість обробляє уречевлені здобутки праці попередників, - місце має тяглість поступу. Там же, де уява спрямовується на уявне, де втілюють небувале, де чудесами фантазують казкове, себто не обмежене наявним розвитком культури та предметними закономірностями, - то там усі поспіль психічні конструкції є революційними, такими що ставлять з ніг на голову смисли. Довільно яке тоталітарне учення у його претензіях на вичерпання історії рекламує себе як рятівний переворот супроти передуючого світового зла, яке чергова секта випалюватиме розпеченим залізом. Й хоча вигадки спеціально направлені на ігнорування логіки можливого, на заперечення доказово закономірного, на протистояння об'єктивному і є не схожими між собою у своїх абсолютистських претензіях на унікальність, - аж їх поспіль єднають ознаки патологічного розладу. Усі високодуховні абстракції, які зазирають за небеса й засновані на інфернальному, які своїм призначенням мають бійку із ненависною для них реальністю історичною, - перебувають на одному й тому ж місці розвитку: доктринальні чудеса вичерпно подібні між собою, на різні лади новаторської неповторности товкмачать оді й ті ж тези, там нічого предметного відбутися не може. Усі абсолютистські переміни світобачення, які є виключними, воюють між собою, є несумісними, які різняться у догматиці й культових особливостях, - не мають стосунку до реальності попри те, що імітують із себе вищу закономірність буття реальності. Посилаючись на химери можна вбивати й руйнувати, але власне химерні вигадки, які знов і вкотре невгамовно шокують світ, - не належать закономірностям природи речей. Ідеологічні революціонери й їхні режими стоять на місці, коли їм тих ворогів учення що перебувають осторонь зони учення не вдається довести до деградації та загибелі. Патологічні збудження мозку, містичні фікції фантазійні, неймовірні припущення, що їх як ліки прикладають до подій, - дають результат або потерпання подій, або практику символічних акцій.

Вибити із людини здоровий глузд і заповнити порожнину вже на казку, - видається більш успішним і менш забарним заняттям, ніж зворотний процес. Проте подібні заміни можуть потребувати доповнення їх вже й на власне життя як жертви, так і мученика віри.

Тоталітаризм це технологічна необхідність дисциплінарної однорідности з примусового чи шахрайського нав'язування суспільству фікцій, чудес чи простих рішень неадекватних як рецептів розв'язання вигаданих, спровокованих чи назрілих проблем і викликів. Подібні неапробовані та екстремістські пропозиції дорого обходяться суспільству, а ще більш збитковим стає зворотне повернення до нормальних станів суспільного життя та розвитку. Хоча для кліру організаторів химер улаштоване ними кримінальне перекачування ресурсів від суспільства вже до своїх апетитів може видатися прибутковою кампанією. Введення казок вже у реальність відповідає, в цілому, культурному розвитку того окремішнього суспільства, яке фактично пристає на своє перероблення у секту. Утім занадто далекі відхилення коливальні від магістральних шляхів прогресу не відбуваються як успішні, ще й надовго, - особливо у сферах далеких від достатнього вдоволення суто культовими та символічними ритуалами чаклунськими з приводу імітації викликання утопічних обітниць ошасливлення уявним. Аномії, психопатії, протиправність та прийняття хибних рішень інколи можуть навіть не статися фатальним для жертв спроможних на власне оздоровлення. А от для московитів повернення від комуністичних відхилень на обезвласнення вже до відродження власности знов сталося традиційним удосконаленням імперської крадіжки, одержавленням, закручуванням гайок правових, експансією на сусідів, ненавистю до Заходу.

Час від часу нобілітетові, який становив і становитиме еліту провідних країн західної цивілізації, доводиться робити перелицювання своєї влади. Бо важко дурити усіх та завжди. Незмінність невольництва обриває, а тому, щоб нудьга вже вибухом не загрожувала безпеці, то ліпше цикл революції з поверненням до вихідної позиції організувати зверху. Щірі революціонери стають виконавцями написаних для них сценарних ролей.

Так композитні держави, з їхніми ще не уніфікованими складовими особних народностей і народів, розвалюють провокацією національно-визвольних рухів означених народів. Большевики під кличі руйнування тюрми народів розібрали Російську імперію, щоб скласти її заново вже у такій пролетарській диктатурі єдинанеделімства, за яку царату можна було лиш мріяти. Під гасла визволення народів від буржуазної експлуатації большевики знизили зарплату до рівня видачі харчових пайків, а то й до використання примусової праці. Право, осуджене як здійснюване у інтересах буржуазії, замінили большевики роботою трійок, винищенням верств за класовою ознакою, депортацією народів за постановою Політбюро. Подібним роз'ятренням протиріч усередині табору атакованих противників, аби останні самі себе нищили у братовбивстві, - займалися і совіти.

Московцям, щоб завалити їхнє історичне царство, підсовують комунізм; потім, щоб їх добити, підсовують, з тою ж метою, вже антикомунізм. На часі большевицької експропріації експропріаторів та одержавлення віднятої власности широкою рікою на сторону західну потекли розпродувані скарби імперії. Концесіонери та непмани дещо виправили сектантські манії стосовно ідеалу тотального контролю. Західний бізнес взяв дієву участь у індустріалізації совітів, попри те, що мілітаризація планувалася совітами саме на підбиття Заходу. У вмінні управляти ризками, то Захід використав військову потугу совітського соціалізму задля усунення загроз нацистського соціалізму вже у середовищі західного світу. На часі роздержавлення вже спадку комунобудівництва, на часі усунення загроз від табору світового соціалізму, на часі вестернізації уламків від совітів, розбитих у протистояннях холодної війни, - то на сторону західну потекли не лише сирівці та товари з низькою доданою вартістю, як ще й власниками значної частки виробничих фондів стали західні акціонери, які цього добилися без введення у Московію танків чи розміщення залог. Розвал імперії царської та совСоюзу здійснюваний як номенклатурою диктатури пролетаріату, так і номенклатурою демократизаторів, - здійснювався самими московцями у нездійсненних для московців їхніх домаганнях наздогнати й перегнати загниваючий Захід. Коли большевицька революція сталася реакційним розворотом до прийомів кріпацтва, аби диктатом осучаснити єдинанеделімство та русифікаторство, совітизацією та комуновихованням трудящих протиставитися визвольним рухам народів імперії; то вже модернізаційна еволюція совкового комунізму робилася проводом преторіанської гвардії партійців саме прийомами демократизації, - але з тими ж незмінними цілями утримання цілісности імперії у її протистоянні рухам суверенізації колишніх колонізованих народів.

Оскільки фактично підпорядкований держадміністрації московський капітал є афілійованим із західним, то саме участь останнього у рецидивах ерефійського збиральництва є чинником агресії московців проти колишніх совреспублік які відстоюють своє розставання із ще не колишньою імперією. Істотним начинням мін і снарядів, якими запорєбрик пуляє по українцях є, окрім вибухівки, ще й співпраця московців та штатників. А водночас штатники виказують готовність сприяти українському самостійництву як запобіжникові проти тих надмірів московського великодержавства, які можуть становити загрозу вже й штатникам, яким, - зважаючи на швидкість ракет, - не відсидітися у безпеці за атлантичними водами. Українці тому вповні зобов'язані відповідати своїм завданням бути фронтиром західництва, бо буття передовим загоном Заходу у відстоюванні українцями власної самостійности є екзистенційним питанням спростування московської агресивности.

На часі володарі світових грошей розруйнують вже не лише держави, як ще й суверенізацію особистости. Задля чого торгівці насаджують плюралізм, мультикультуралізм, терпимість до виключень, переплутують казку і реальність, роздають утриманням велфер.

Одностороннім і недостатньо повним є визначення тоталітаризму як диктатури, що під свої примітивні мірки примусом єднає і уніфікує усіх поневолених нею у спосіб винищення усякого спротиву цій дисциплінарній зоні остаточного регламенту, - бо руйнування жертв Нового порядку відбувається ще й у додатковий спосіб сприяння та допущення усіх видів глупства, помилкових рішень, змішування незмішуваного, коли розв'язанням спровокованої кризи, заміщенням протиріч на альтернативи, повстанням проти усього системного, проповіддю споживацтва через грабунок чужих багатств, коли виходом із утвореного таким чином безладу ставатиме означена диктатура. Одностороннім і недостатньо повним є визначення тоталітаризму як проявлення безладу, - коли суспільство втрачає ціннісні орієнтири у кризі парадигм моральності, коли у революціях набуває правових оправдань вже злочин, коли казку стає не відрізнити від реальності, коли оживають види порушення доказових законів та настає свято представлене розтлінням, коли норми тонуть у масиві виключень із них, а безвідповідальність пускається у танок імітаційної свободи свавільства, коли гегемоном оголошується охлос злидарів та страждальців, які марять про своє утримання чужим коштом та про помсту звинуваченим у стражданнях цих злидарів, - бо подібний негативізм стосовно історичних устроїв та культур учиняється задля конструктивної побудови на місці означеного кладовища вже одномірної диктатури, аби диктаторам безборонно паразитувати на поневолених нею.

Тоталітаризм це навзаєм суперечливі процеси, які лише підсилюють один одного: так з однієї сторони має розквіт усіх видів відхилення від норм, як прямих розширення можливостей проповідуються види аварій, культивується терпимість до змішування несумісного, святкуються збочення; а вже з протилежного полюсу убивством карається єретичний відступ від догматичної дисципліни тотального єднання, заборонена самочинна фракційність і ініціативи, за крок виходу із колони слідує постріл конвою.

Тоталітаризм це той розгул і збурення у суспільстві деструктивного шарварку, засобами ліквідації правоохоронних органів та подання масового злодійства саме за справедливу місію покарання імущих, - коли водночас тоталітаризмом є встановленням вже централізованого грабежу та свавільного диктату на винищення усіх та усього не підлеглого диктаторському контролю зі сторони верхнього ешелону вигодоотримувачів монополізму. Енергетика тоталітаризму йде одночасно як на провокування усіх можливих і неможливих кризових ситуацій та аварій, на пробудження протестних рухів невдоволення і негативізму стосовно суцільних соціальних установ, - а разом тоталітарна диктатура Нового порядку асоціалів на держпосадах не може не бути довготривалою і кривавою кампанією синхронного приборкання розбурханого дракона народної стихії безконтрольного ламання усього що попадеться під руку цього безкарного криміналу. Віроучителям сектантства закидають їхні жертви звинувачення у тих масових злочинах, вбивствах і руїні, активними суб'єктами яких стали означені жертви як паства означених сектантів, - а, у той же час, жертви, які вижили у стихії тоталітарного сповідання, стають за це вдячними тим же очільниками секти, які уцілілих у революції свята безкарного ресентименту запроторюють у зону концтабірного визиску, де цим підданим режиму видають харчову пайку утримання.

Будівники тотальної зони концентрації влади-власності заміряються запопасти таким чином ще більшого всевладдя і багатств. Що є зростанням кримінальності цих монополістів-зверхників, бо доходи отримані не власною працездатністю та внесками на збагачення культури загалом є паразитуванням на відповідних втратах громади.

Бандитів треба зупиняти у правовий спосіб. Окрім того: позаяк тотальний бандитизм надихається і умотивовується жадібністю що переростає у глупство, - а малорозумні на додаток шкодять ще й самим собі, - то варто користатися цією здатністю на самоочищення глупства; для зупинки невігласів інколи буває потрібним не заважати їм бути самим собою. Що ж стосується історії московського збиральництва, - то допустимим є ставити виразне і незаперечне завдання на цілеспрямоване знищення цього паразитизму загрозливого для здоров'я світу, а не чигати на те, що московці поглинуть без остачі самих себе у своїй зоні.

Від часу становлення наділених розумом людей не припиняються й не мають обнадійливих перспектив скінчитися, нібито найлегші із можливих, прийоми збагачення базовані на бандитському пограбуванні ближніх. Бо здобуття гараздів власною продуктивною працею чи плідною співпрацею із ближніми постають порівняно клопітким заняттям. Урвати чуже вже готове для споживчого ужитку, нажитися на відповідних стражданнях пограбованих жертв – часто буває першою зі сторони недостатньо соціалізованих громадян їхньою реакцією на складнощі та виклики життєві. Щойно починають відкриватися нагоди змін та новацій, як у ці шпарини не відрегульовані конкретикою положень законодавства, яке як завжди запізнюється, - то туди передовсім вриваються драпіжники, саме там проявляються ініціативи того підприємництва, яке ходить по краю права, а то й завалюється за допустимі для нього межі. Піонерами і першопрохідниками у атаці на таїни, на ще не відоме є не лише ті дослідники які можуть ризиково хибити у своїх пропозиціях та прогнозах, - аж у поле законодавчих прогалин вриваються ще й правдиві кримінальники, які не упускають шансу залишитися не покараними, зібрати пінку з навару. На відміну від тварин включених у ланцюги фізичного поїдання один одного у бійці за виживання, то люди не надто зловживають людоджерством, а частіше присвоюють собі вкрадені чужі права, майно, бізнес, творчі ідеї, кар'єрні перспективи росту. Хоча наслідки від переступів ворожнечі спрямованої на окультурене довкілля, як на трофей від нападу, - більш ніж цілком перевищують розтерзання для тамування голоду хижою твариною впольованої нею здобичі. Тож за усіх часів та серед усіх народів не припиняються та актуалізуються взірцеві ідеали та моделі побудови того гуманного щодо суспільства ладу, де овиди і можливості розростання бандитизму були б, принаймні, обмеженими. Власне сутністю та завданням життя морального, релігійного, політичного, призначенням функціонування різноманітних інституцій управління у соціумі, мотивом наукового дослідництва та розвитком технологій є не тільки позитиви прогресу, як ще й обмеження використання останнього шкоду як окремим громадянам, так і суспільству на загал. Правління бандитів, які прорвалися на посідання влади чи суспільного проводу, буває для суспільства більш збитковим, а то й трагічним у порівнянні з протилежним випадком, коли на стражданнях загалу правлять бенкет у інтересах власної приватної наживи лиш окремі осібні паразити. Аж коли підприємницькі ініціативи винахідницькі і творчі можуть проявлятися спершу у феноменах бандитизму, - то виникає спокуса обмежити прояви останнього саме у спосіб контролю за людськими ініціативами. Варіантом подібної, противної для прогресу, утопії із заборон природних і правових свобод новаторства висуваються зі сторони самопризначених зверхників маячні доктрини їхнього контролю над життям підлеглих мас, коли означені диктатори під приводом заборон на наживу, беруться, не без користі для себе, керувати життям уярмлених ними. Заміщення соціальних свобод і природних прав людей на самостійництво, звинувачене ідеологами контролю у його гріховності та спричиненні світового зла нерівності, на місці якого має бути виконання громадянами та народами того, що спаде на голову вождям та їхнім клеветам, впевненим у тому, що без їх приписів люди не дадуть собі ради, потребують батьківської опіки над собою зі сторони вождівських приписів з виконання масами ув'язнених утриманців каторжних уроків, - є варіантами соціалізму. Зацікавлення людей у своїх достатках можуть бути небезпечними для оточення, але контроль над цими зацікавленнями є вже певно згубним. Заборона приватності, власності, прав, - обґрунтована посиленням на зловживання підприємництвом, - робить тотальний контроль шляхом занепаду і виродження. Тоталітаристи беруться управляти не лише майном, поведінкою, заняттями, самим життям в'язнів, а ще й свідомістю, знаннями, уявою опікуваних. Однак обзивання природних потреб людей ярликами капіталізму, не у силі навіть у зоні концтабору подолати природні потреби людські на множення достатків. У здоровому суспільстві, де громадяни зайняті виробництвом та творчістю, функціонують конче необхідні для безпеки установи недопущення протиправного, - однак суспільне управління не здійснюється узурпаторами.

Відкривати досі ще не бувале, створювати поки ще не існуюче без творчости самого винахідника, атакувати безвіст понині ще не втягнуеного у культуру природного буття та освоювати його закономірности хоча і є заняттям значно важчим порівняно із черпанням, присвоєнням і перетравленням енергетичних ресурсів вже створених працею передуючих поколінь, однак саме обертання голови та власних зусиль наперед до прогресу, - а не назад задля здавалося б легкого і безтурботного присвоєння та вилучення звідти на власну виключно споживацьку користь і ласий інтерес до вже наявних багатств не власної на них працездатности та відповідної власности, - саме й забезпечує лідерство з-поміж культур. Будований на грабункові паразитарний бізнес та подібна нажива на чужих стражданнях не тільки не додає багатств креативних до цивілізаційного загалу, а замість того ініціює його занепадницьке виродження, - пак основний недолік грабежу хибно переробленого вже у унормований спосіб існування полягає у порушенні ним чужих прав через війну насильницьку не лише проти фізичного, а ще й морально-ціннісного життя ближніх.

Щоб не лише оправдатися, як ще й виставити бізнес убивств сусідів саме за користь для них же, то професійні здобичники облудно іменують своє хижацтво саме за місію рятівного для їхніх жертв добродійства; нахабно всупереч фактам подій переконують самих себе, а не лише об'єкт свого нападу саме у його винуватости та усіляких перед нападником провинах, не лише реакцією карної відповіді, а правовим боргом і невідворотною необхідністю подається навала на ближніх як вже на ворогів та носів втіленого у них сатанізму; фахові здобичники самі щиро вірять у те, що вони справедливо і законно лише відбиваються від ініціатив безпричинної проти них злодійської ненависті ворожого оточення, якому нема чим-небудь більш корисним зайнятися, як лиш невпинно докладати підлих зусиль на заподіяння нещастя, а то й остаточної загибелі таборові означених псевдо добродіїв. Оскільки очевидні зацікавлення через збагачення чужим коштом нападник не наводить, то за такі беруться будь-які казуси із безміру числень усіляких приводів. Збитки від завоювань, навіть для їхніх авторів, однак останніх не зупиняють. Даремно і навіть безкорисно переконуювати історичних збирачів на те, щоб вони припинили бути тими, ким вони не можуть не бути; усякі захвати і порція вдало ними убитих викликає у здобичників лиш захвати натхнення; що більші на цьому путі власні втрати викликають затвердіння їхніх самовідданих у одностайному злютовуванні злостивости рядів бійців. Ворогом москвославного, самодержавного, комуно-демократичного мисливства вістують не лиш українців і його західний загал, а серпомолот месіянїзму накладають на земну кулю, вважаючи народи вже приреченими на поразку ще до того, як туди прийде військо збирачів.

А вже коли не розібратися у тому, хто на кого ополчився; хто був першим страждальцем у навалі на нього і другим у переможному відбитті від цього переступу; на які убивства руїни може претендувати їх призвідник вже як на торжество таким чином усіляко правдивих ідеалів щастя, - то тоді нікому і ніяк у створеній таким чином каламуті хаосу безнаслідкових причин вже не добрати, а яка то насправді сторона протиборства стала від нього вигодоотримувачем. Лиш рідкісним чинам героїки вдається пробитися променевим світлом крізь морок похоронних ровів. Не тільки результиуючою, а твірною жертвою війни є не здобута там справедливість та людяність. Усе на що бувають здатні здобичники, так це лише переформатовувати чужі для них порядки та цінности, з від'ємним у цих розтратах результатом. Війна це облуди, які спершу б'ють по мізкам та світоглядним орієнтирам її любителів з тим, щоб у наслідку видурити вже життя з їх противників. Цільовим результатом організації угруповань спаяних домінуючою над їхньою покорою однірности у її підрядних спрощеннях дисципліни є війна, культ смерти, освячення силовиків як її суб'єктів, творчістю яких є переіначення окультуреної реальности до станів могили переповненої тим, що не мало статися забагато. Одначе. Фатом та фактором воєн бажано мати запобігання воєн, провини за які зовсім не перебувають на ситуативній межі зіткнення обох її буцімто однакових сторін. Вартість війни має бути виведена геть від ринку ресурсних внесків до неї її учасників. Неприпустимо розподіляти правду між переможцем над нею і правами від цього потерпілих.

Історична доба залежності людей від становищ та ситуацій, коли ми подібно звірам лякалися невдач у полюванні та втечі від нас здобичі, жахалися нападу хижаків чи подібних нам же мисливців, уражалися епідеміями, негодою, неврожаєм, коли знаряддя праці були примітивні, а мало не уся працьовитість спрямовувалася на біологічні виживання, коли вміння зводилися до культових поклонінь якимось загалам чудес, що вони мали самі собою рятувати нас від бід, - породили гносеологічний ідеал адекватного освоєння обставин об'єктивних; аж у міру створення дому людства вже із матеріалу культури, а не дикої природи, колись не зичної до наших вимогливих потреб, - то саме останні ми й беремося розглядати як вихідний матеріал істини, до якого вже й природні закони, не кажучи вже про соціальні, мають зобов'язання пристосовуватися. Передові та продуктивні у прогресі такі його галузі як наукова діяльність і досі продовжують орієнтуватися на відкриття законів у природі речей та на відповідну відмову від знань ще не повних, а то й помилкових, з тим, аби пізнавальне проникнення у дійсність вже, немов би, розв'язувало руки творчості. Бо пізнання достеменного дозволяє вже достеменним робити наші знання та потреби. Безпечність ойкумени створеної за історію цивілізації стає схильною породжувати не лише впевненість у ній, а ще й на перший план висуває тих, які свою креативність відшуковують у експериментуваннях із казкою. Складається враження, що комфортність дому культури додає непроникності її стінам, за яким істини об'єктивні втрачають наш щодо них інтерес, коли нам стає за можливе обійтися без достеменного, що його цілком заміщають химери, коли винахідники зачинають вправлятися вже не у наближенні до фактів, а у втечі від них вже до царини фантазій, симуляції чудес, до прямої атаки на правдивість, коли винахідники заробляють на пропозиції таких шокуючих оригінальностей, які просто не налазять на здорову голову. Архаїчна ситуація вимушеного перебування у незнаннях, за межею яких почивали поки ще не доступні людству розуміння подій, вже на часі модерну починає суперечливо змінюватися на стан добровільного поринання у наркотичну ейфорію фантазійного доквілля, коли театр і реальність здається міняються місцями. Проте оцінки казковості відкриттів та винаходів які створюються на вершинах передового зовсім не обов'язково забезпечують перетворення казок вже на наукове досягнення.

Коли у часи відносно давні, загрози та помилки виходили від винахідників які домішували химерні пропозиції вже до знань науково істинних, то на часі небезпечним стає видавання химер вже за вид подібності доказовим та затребуваним вимогам. Втішають та розраджують сюжети, які є робочим матеріалом для режисерів театральних постановок, особливо тоді, як глядачі серйозно та самовіддано ставляться до запропонованої їм гри, - пак затирання кордонів між казкою та дійсністю, а то й представлення утопій вже за потреби прогресу із вимогами відправити закони суспільні вже до небуття, то це є прямою загрозою. Найбільш облудні сценарії компліують із напівправд. До зони веде імітація науковості.

Гносеологічні проблеми ми, як то годиться, зводимо до об'єкту пізнання, ремствуємо на речі та події у складнощах їх освоєння нами, норму істини вичерпуємо нашими вміннями та знаннями на найповніше, без виключень із об'єктивного, пристосування до природи предметних речей замість того, аби повноцінним учасником будівництва культури визнавати не лише логіку та закони подій, а ще й ті наші здатності у логіці культури пізнання, які корегують узгодження подій з інерцією наших забобонів. І цей духовний світ зумовлює нашу поведінку у форматіванні нею вже світу культури та цивілізації. Тож своїми досягненнями завдячувати культура має не лише адекватністю вслухань нашими епістемами у логіку предметних відносин, але й зворотний процес має місце. У законах опредмечених існуванням речей годі шукати логіку тюрми, бо не лише знування одних людей над іншими, а й культура поспіль є продуктом царини того ментального, що не обов'язково є прип'ятим до наукових законів та соціальних потреб. Причини тоталітаризму можна було б заходитися шукати серед логіки природної еволюції чи у колізіях соціокультурних, проте визначити батьківство зони можна лише посеред химерних увялень диваків.

Розширення знань про дійсність з відповідним спростуванням знань недостовірних, відкриття ще не знаних ефектів та відносин у природі об'єктивного, вдосконалення дослідницькі дозволяють практично розвивати культуру та добробут саме тому, що винахідницькі пропозиції є доказовими та затребуваними, забезпечують прирощення у корисності, а, головне, пізнання відповідають дійсному станові речей. Ту саму, себто подібну до наукової діяльності, відповідність запитам на істинність предметну беруться демонструвати навіть автори безпредметних ідеологій, коли подібним обманом вербують своїх поплічників, проте як би під ординарну тривіальність та подібність до перебування у рядах відкриттів не камуфлювали б казки та утопії, як би химери остаточного ошчасливлення усіх у закінченій історії людства не виставляли конкурентними у ринкових змаганнях з іншими пропозиціями та цінностями, - аж відмінність бездоказових маній від противної їм дійсності і є тою сутнісною особливістю казок, що має їм забезпечувати перемогу над усіма та усім. Казки цілеспрямовано роблять позаконкурентними до усіх реалій історичних. А для утопій їхня відповідність запитам, квазіобґрунтованість, претензії на лідерство серед усіх змістів слугує лише приводом задля нападу на мирське.

Для того щоб красти, - треба стояти поза законом; для того щоб втратити розум, - треба набути віру у неймовірне; для того аби порушувати норми, - там вже треба перебувати; для управління виродженням – потрібні годящі кадри дегенератів; глорифікація босоти дуже сприяє паплюженню усіх видів збагачення; для перероблення реальності вже на ілюзію достатньо останню реалізувати; задля переконання у святість начальника не завадить визнання рабом власної ницости; у поразці не обійтися без любови до ворогів та безкарного усепопощенства; щоб усе розруйнувати, - то для початку варто нічого вартісного не учиняти та відповідальність послати куди подалі; а дисциплінарний розпорядок тюрми стає рідним дитятком усезагального збаламучення; втрата чуття реальності забезпечується культом гри із симулякрами; відсутність миру з істинами обумовлена війною проти них же; для чуття провини за недостатнє задоволення апетитів начальника навіть власної жертвовності недостатньо; від знищення конкуренції – монополізм; від зневіри у чудеса – широкий вибір загибелі від кулі, голоду, каторги; для забуття підкорення бандитам використовують вступ до банди на упокорення вже інших; централізм диктатури виступає безневинним евфемізмом на примітивізацію; свавільством беруться виправляти втрату закономірного; лінь до власносилої продуктивної праці знаходить свій вияв у охоті до полювання на чуже; претензії на грандіозність величного – від невмінь розрізняти справи у їхній конкретиці; гуртовий колективізм стає прихистком безособовости; закриваються у окремішність виключення із світу не інакше як від причин невміння взаємокорисного туди включення; вбивають інших, рівняючи їх під власні невміння жити; фанатизмом затикають сумління критики; втаємниченням камуфлюють завали у доступах до істин; покликають себе самих саме тоді, як є непотрібними нікому, або шкідливими усім; вірують у чудеса через неспромогу достукатися до розуміння дійсних станів речей; туфта та контрафакт стають імітацією та сурогатом квалітети та безучасті у прогресі та цивілізованості; догмати зводять як мури проти обставин часу; остільки переконують у тому чого не може бути, оскільки воно саме й є відсутнім за інших умов; припадають до коренів віри у тверезих розуміннях безплідности верховіття; щоб набути упереджености вже слід бути забобонним; відсутність визначености ускладнюється без розмивання усіх смислів; для легалізації безумства його оспівують пеанами та дифірамами гласу фанфар на танцях під салют; порушення прав визбирає голоси серед електорату бандитів та несправедности; ланцюгами винагороджують жадобу свободи; посередництвом вихилясів діалектичних інтерпретацій намагаються втихомирити руйнівні для соціальної практики втручання мітів; заперечують історію щоб не бути нею ревізованими; аскетику щеплять на рабів аби ті не від'єднали рабовласників від корупційного блату; дифамують гроші та конкуренцію щоб поза інституцією запопасти усе інше; крадіжка залишається наслідком спокус а чи одержавленням, а чи роздержавленням; розповідають про годування маси аби на ній паразитувати.

За знаннями резервують ту презумпцію провини, яка виправляється чином відповідності знань предметним фактам, - особливо тоді, коли факти є пізнаними. Резонанси суголосся між подіями та достеменними про них знаннями дає ефект не лише зміни подій під знану їх корисність, але наближення до предметних фактів життя у культурі ще й звільняє знання від оман й вдосконалює творчість у пізнаннях. На відміну від істин наукового гатунку, де має місце зближення знань про достеменне та достеменности знань, то догмати гатунку вже ідеологічного відзначаються свідомим та цілеспрямованим протиставленням їх усім тим реаліям історичним, які мають змінитися завдяки управлінню ними з боку домінування догматів, узгоджених лише із бездоказовими, себто містичними баченнями та пропозиціями. Відмінна від власне знань тоталітарна ідеологія прикметна довершеним, поза усякі остороги, втручанням в усі сфери та прояви практичного життя при тому, що самі змісти ідеологічного вчення непідвладні жодній критиці, окрім віри у непідлеглисть догматів віровчення нічому та нікому, включаючи туди й вимоги на обґрунтованість усяких знань фактами. На противагу професійним служителям від ідеологічного вчення, які торочать про його відповідність запитам та доказовій логіці суспільного розвою і тим самим або ж вибачаються за дисонанси між догматикою та реаліями об'єктивного, або у останніх шукають підтримки, - то справжні автори ідеологій на підсвідомому рівні розводять врізнобіч реальність та противні їй догмати, призначені саме для атаки усього масиву історичної реальності. Бо лише з позицій заданої аномальності рятівних ідей можна нападати на усе противне їм. А виставлення змістів віри у ряд відповідности фактам, подібно до знань гатунку наукового, не лише віщує віруванням перспективний програш за обставинами конкуренції, аж від початку безперспективним є навіть порівняння власне знань про факти та, з іншого боку, віри у чудеса. Химери віровчення зобов'язані бути іншоприродними щодо природного, бо інакше вони не будуть вірою у химери. Тоталітарні доктрини не можуть не бути противними до усіх вимірів свобод та прогресу, бо інакше у тюрму не втрапити перед тим як померти, до того як провалитися у ніщо.

Пропозиції які вдосконалюють конкретику справ, які мають визначені межі доцільного їх використання у реаліях обставин та певних термінах – не стануть змістами тоталітарних ідеологій; варіації конкуруючих поліпшень справи можуть, коли пощастить, досягти рівня стандарту, - але не рівня містичного, позаісторичного, спасительного, месіанського, чудесного, догматичного, святого, позакритичного, універсального, виключного та ворожого щодо усіх інших вчення; винаходи що підлатують ситуацію згодом будуть просто поглинуті новими хвилями практичного поступу, - тоді як для заснування нового світобачення потрібна не логіка прогресу та доказова корисність запропонованого, як потрібна зміна парадигми. Напівмири, навіть революційні, які адаптуються загалом споживачів за запитами загалу згідно доказових аргументів, - поступляться аргументам інших запитів на інше. А помилкове буде спростовано контекстами встановлення істин. Тож вчення, яке замірилося маркуватися набором усіх найцінніших епітетів, зобов'язане бути не посередині діапазону вибору між добром та злом, правдою та облудою, реаліями та химерами, - а має не тільки вийти за межі людського вибору, як вже саме, своєю зверхністю мусить визначати людський вибір та установлювати: а чи потрібні йому такі як є люди. Пропозиції тоталітаризму мають вражати, шокувати, спантеличувати, вводити у ступор, у екстаз, чудувати; а винаходи які підтримуються одними смислами чи спростовуються іншими раціями неспроможні стати фундаментом тюрми для цілих спільнот. Щоб химери зони звиятно долали усіх та усе що має хибну валентність стосовно догматів химерного віровчення, - то вони мають вивалитися геть взагалі поза усяку змістовність. Облуди визбирають собі прихильників лише тоді як стануть пропозиціями від нісенітниці, від неймовірного, коли заскалюватимуть туди, що ні за яких умов не станеться чи за усіх обставин, не дай Боже, щоб уможливилася. Аби безумства маячні неадекватних маніяків сягнуло втручань у практику, то химерам треба перебувати взагалі поза усякою практикою. Аби у брехню повірили, то її офертами має бути щось інше від вимірів на правду.

Як істота наділена розумом, людина просто таки зобов'язана керувати своєю долею та подіями спричиненими її вчинками. А вже відповідність реакцій чоловіка та результативність предметних змін у оточенні, викликана його розумністю, представляється справою другорядною стосовно якостей розумности цього чоловіка. Бо ніхто не є приреченим на вичерпне знання про факти та явища. І ліпше помилятися, аніж бути взагалі обійденим на наявність у себе хоч якихось психічних реакцій. Серед ієрархії законів, що їх ми собі створюємо аби керувати подіями, виразною химерністю та відмінністю від знань адекватних, тобто від царини знань наукових, відзначаються найбільш загальні та абстрактні вигадки, що їх оформлюють у види віровчень. А, проте, припірати інших громадян до обтяжливої для них наукової інформації - не може не бути насиллям над ними; тим більше любителі чудес не повинні повчати прихильників раціоналізму. Релігійники не зобов'язані слухати науковців, але науковці таки зобов'язані не слухати релігійників. Відкритість до винахідництва, до поступу пізнань, до вдосконалення цивілізованости не повинна бути заборолом проти тих простих пропозицій буття та містичних рішень які є зручними для людей та спільнот втомлених від позицій лідерства у прогресі. Ніякі таїни не встоять перед людським інтересом, коли людська свобода підкорює своїй волі не лише доступні їй закони устрою оточуючих подій, а й як допитливість представлена науковими знаннями штурмує навіть ті обрії устрою всесвіту, до яких ми не дістанемося ніколи, - і лише один феномен залишається за усіх умов непідвладним нашому розумові: це наша дурість. Кожен усякий має право на свою порцію безумств. І на використанні цього права й засновують розлогі концтабори.

Заснованим на містиці тоталітарним вченням, які атакують світ порозуміння добрих людей, звинуваченням закидають невміння діяти у рамках та за законами означених порозумінь, що й призводить до руйнування останніх. Але саме ілюзорний характер ідеологічних вигадок, їхня здатність діяти поза логікою доказових істин суспільного організму, непідлеглість критичним на свою сторону впливам й забезпечує утопіям успішну колонізацію полів традиційної культури. Епатажне безумство, відверте глупство, не лімітоване ніякою раціональністю винахідництво віруючих у чудеса – робить із вивальювання за рамки реалій вже пропозицію на розширення ареалу знань. Ідіотизм є капіталом зони.

Замір на те, щоб із світу знань геть вижити світоглядні химери та вірування у чудеса, залишивши у мертвій стерильности лише наукові гіпотези у вимогах до безпомилковости останніх, - не може не бути неймовірністю, до того ж ще й злочинним та антисуспільним заміром. Світ традиційних казок, у матрицю якого занурена конструкція наукових досягнень, є прагматично корисним для позитивних знань тим, що обороняє їх від атаки з боку казок нетрадиційних. Химери конче потрібні як імунітет проти ще більш витончених химер.

Тоталітарні ідеології ідеологій це той випадок, коли для критики їхніх змістів достатньо ті змісти викладати як вони є.

Грунтом та живильними обставинами устроїв тотальної тюрми є прийняття до уваги вигадок містики та відповідна відмова у тому усяким видам глузду й розуму. Із станів імовірности тюрма переростає вже у необхідність там, де до влади приходять облесливі психопати, які вважають себе геніями чи рукою Богів. Для того, щоб наробити із людей вже купу трупів, - то доста керуватися будь-якими грандіозними ідеями. Любителів чудес та тих маніакальних візій, якими означені фантасти обіцяють струсонуті устрої світу чи перегорнути сторінки історії, - є смисл, просто ізолювати як хворобу. Фанатиків не здатних оцінювати ситуацію за логікою конкретного, гравців із чудесами, тих які власні фантазії цінують вище за життя людей примушених виконувати ілюзорні натхнення – варто цуратися й тримати їх подалі від потрібного нормальним людям. Бо корисним та плідними на життя є радше учні та ті, які прискіпливо дослухаються до голосу часу, а не самозвані учителі, які дурять спершу самих себе у вірі навчити світи чомусь небувалому і суцшому у царинах неактуальної таїни. Ідіоти забагато теревенять, бо до пуття вони не дійдуть ніколи. Так само як з відкриттям факту непотребом стають дурниці, то опісля дурниць зайві вже факти.

Потужною стороною прихильників безумних ідеологічних маній є їхня непідлеглість критиці зі сторони носіїв розумності, - саме тому, що означені сповідники чудес у вигаданому ними домі чуда відгороджуються від перевірок своїх вигадок на їх відповідність фактам реальності, її законам, нормам людської моралі. А сперечання із представниками маніакальних спрощень на їхній ниві фантазій саме засобами пропозицій таких же безгрунтовних вигадок – є заздалегідь справою безрезультатною, окрім множення таким чином безуму. Неможливість бути почутими зі сторони віруючих у власні вірування обумовлена не лише відсутньою обґрунтованістю змістів і постулатів казкового учення, окрім як змістами і постулатами учення обґрунтованими цими ж змістами і постулатами казкового учення, - а тому без користі є сперечатися із туземцями обсерваторій, бо вони тут же змінюють трактування свої догматів вже на протилежні за значенням. Зона це там, де можна відстоювати те, що заперечують не гірше від кращого заперечення того, що відстоюють. Зона це імітація ніщо під подобу усього. Заявки і судження абсолютистських ідеологій миготять у хаосі протилежних і супротивних у ній тверджень з такою неймовірною швидкістю, що вхопитися там за щось принципово не є можливим. Прихильники секти вихваляються переминою політики тих вождів зони, які з однаковим переконанням відстоюють сьогодні те, що вони заперечували учора. Змістами канонів віроучення не можуть бути точки зору однозначного прочитання, бо тоді вони вступають протириччя із змінами у ході культури. Тоді як настанови віроучення мають зберігати свою зверхність понад часом та обставинами, мають імітувати своє учительство безвідносно до конкретики простору і часу. Що й досягається інтерпретацією цитат услід подій прогнозованих твердженнями канону.

Так змістовий догмат учення тотального контролю стосовно необхідності тотального контролю, - за яким регламентується жорстке розподілення: доходів і харчового утримання, кастових зобов'язань на працю, доступу до інформованості, - тут же врівноважується змістами протилежної валентності, за якими: роботою є гра вільних сил із довільною заміною спеціалізацій чи потреб фаховості, принадою зони контролю є відсутність у ній будь-яких заборон аж до включення до ідеалу усевладдя усіх із нього виключень з наслідками аварій у контекстах торжества анархії, зокрема пропагується змішування статевих різниць та бійка проти придушення і стримування інстинктів, коли усі регламенти зонівської дисципліни накриваються вимогою спільності усупільненого, рівності усього з усім, ліквідацією між ними розмежувань і кордонів різниць із замішуванням туди перемішування казки та реальності. Хідниками до потрапляння у зону контролю є обіцянки-цяцянки прибульцям учинити там будь-які їх найпотасміші забаганки, - до того як брама зачиниться.

Так необхідність слідування напрямним величного учення із здійснення навіть нездійсненого, - нездійсненого без докладання до святості відповідних зусиль органів безпеки режиму одномірності, які своєю службою допомагають здійснитися приреченням учення чи прояву рушійної у ученні волі Божої, - вимагає від послідовника чудес тої відсутності розрізень між добром та злом, які б заважали просуванню до супер-мега-респектабельних цілей учення, що й стає практикою злочинів і насильства протиправного.

Так об'єктивністю історичних шляхів та цілей, по яких неодмінно і невідворотно рухається людство, - стають вольові маячення у мізках законспірованого сектантського угруповання змовників. Так гарантії життєдайності самого правильного Нового порядку шукають і знаходять у знищенні тих його противників, які поза ним перебувають, а тому мають бути ввергнутими у могилу. Так війна – це мир. Так доступ до знань – це агітація та цензура. Так до багатства веде жертвовність. Так поняття: експлуатація, спасіння, диявол, суспільно необхідний труд, інші твірні постулати використовувані у тоталітарних віроученнях для доказу об'єктивності, науковості, а то й святості віроучення є безпредметними фікціями, вагомості яким не додає навіть домовленість про однозначне розуміння умовності термінологічних імен цих символів.

Не просто недостатньо, як хибно й помилково зіщулювати і зводити конструктивні особливості соціальних устроїв концтабірного типу лише до представництва ними централізації наявних там підконтрольних людській волі ресурсів, до дисциплінарного й одномірного порядку серед рекрутів сектантського сповідання, до тої загальної, універсальної, обов'язкової для усіх невилічних учасників тотальної зони концентрації зусиль агресії, що вони укупі й на загаль надають переваги над розрізненими і розпороченими силами опору і спротиву з боку жертв нападу. Соціальні організми, прикметні застосуванням терору та облуд, тому й складаю собою і становлять домінуючу у суспільній історії картину, бо там люди зводили свої досягнення не так на самих лиш знаннях і слідуванні законам устрою світу речей предметних, як навпаки, - на підпорядкуванні своїх пізнань та вмінь саме людським інтересам орієнтованим ще й на такі духовні цінності та ідеали, обґрунтування яким вміщується у голові, але часто виходить за кордони розумного, а то й корисного для життя. Станеться не просте розходження між замірами та результатами дій, а відбудеться аварія із збитками тоді, коли наші уявлення про стан речей не відповідатиме фактам у природі речей, коли ми помилятимемося реально. Пізнання й вміння направлені на передуючі успіхи культури, під впливом енергетики трудів винахідників спрямованих на порівняно більш досконалі знання та творчі вміння, - дають плід невпинного прогресу. Саме наявності розуму та його розвитку у наукових відкриттях, втілених у структурах окультурення, - то й постала на Землі цивілізація, а природна еволюція набула не стихійного, а цілеспрямованого поступу. Чинниками якого є не самі лиш залежності у природі об'єктивного, як, передовсім, взаємини між людьми з приводу використання означених знань наукового гатунку. Було б не кепсько, аби у функціонуванні соціальних інститутів зменшувалася б вагомість віроучительних призвідників. Атрибутами зони абсолютизації будь-якого за його змістами централізму є не самі лиш знаряддя убивства, а готовність останні застосувати, аби тим самим досягнути останніх зафіксованих у догматиці рятівного учення смислів історії. Істина з правдою двиготять натхненнями дослідників у царині науки, однаке ці штуки не завжди є слухними у соціальних спілкуваннях. Суперечности, а то й конфронтаційна несумісність між залежностями продиктованими технологіями переважно спрямованими на здоров'я і добробут людей та, з іншої сторони, егоїстичними запитами тих окремих спільнот, які своє благополуччя будують на нещастях конкурентів звинувачених у ворожості, підкріпленій такою ж бездоказовою містикою величності сторони нападників, - становлять, на жаль, не лише звичайну картину діалогів та напружень суспільного життя, як ще й ці протиріччя між гуманізмом та ідеологією роблять ризиковими самі перспективи виживання насельників планети. Маємо забагато духовности фундованої на казках.

Бандити нападають не тому, що вони мають ресурсні переваги раціональні, не кажучи вже про брак фізичних сил через небажання плідно для цього працювати самим, - аж додатковим потенціалом агресії є нестача раціоналізму з врахування підметних потреб жертв бандитського нападу, коли умотивування, причиною і метою переступу править саме лиш нахабство у забезпеченні апетитів на чуже добро, коли доказами і оправданням гвалту його ініціатори висувають ними вигадані фантазійні маячення. Тоталітаризм це не сама лиш дисципліна нападу, а це обумовлення нападу відсутністю якихось обумовлень, окрім хижацтва заквашеного на злі. Зона дисциплінарної неволі стає реальністю саме від того, що об'єкт нападу на нього хибить у використанні своєї розумности, замість того щоби останню спрямувати проти гвалтівника задля покарання цього порушника права. Зони торжествуючого контролю над уярмленими ним стаються тому, що зразу ж по голові знахабнілого займанця не нанесли удару ошелешення, а почали із ним загравати у взаєморозуміннях, марно сподіваючись на зріст тями у бандита через потурання його зростаючим і безкарним претензіям паразитарним. Бандити вдало гарцюють на своїх конях чи танках, вимахуючи шаблями чи ракетами, саме від того, що вони осіддали містику своєї впевнености у провідницві для світу того чуда своїх місяньських покликань, фактами якого стають могили наповнені трупами обідраних на багатства колишніх господарів своїх прав.

Фантазійні марення не є простим маргінальним доданком до логіки пізнань, але останній вони можуть слугувати дороговказами. Ті ілюзорні вигадки свідомости, яким не відповідають жадні реалії, які не можуть бути втілюваними, які є безпредметними, - можна було б уневажнити як нісенітницю, водночас відносячи до об'єктивності прогресу лише предметні його досягнення, - коли б саме фіктивні містифікації ідеологічного гатунку й не були б розчином людяности, що тримає укупі будівлю культури; можна дотепно збиткуватися з приводу нездійснених ні за яких умов казок у якості підміни ними дійсних відносин природи речей та законів у предметних параметрах, але останні, як звершення еволюції, тримаються саме на здавалося б непевному фундаменті ідеологічної аксіології людських упереджень всупереч усякій доказовості у об'єктивнопредметному; парадоксальною ідентичністю особисто людського чи групового его є не так справи майнових прибутків, як непідвладні нікому містифіковані образи у органах людського мислення, завдячуючи яким, за шаблонами яких, енергетикою яких ми і переформатовуємо речі. Підлягають логіці та потребам доречностей, прогнозуються, змінюються раціонально події, але не ціннісні марновірства, які нормують усякі норми, перебуваючи самі поза критикою. Поза фіктивні образи містики у органах мислення нема далі куди рити, аби під їх спудом сподіватися знайти якісь інші причини. Можна спростувати справи людські, можна винищити навіть носія упереджень, але ні за яких умов апелювання до раціонального та доказово у речах не можливо спростувати ідеологічних прихильностей. Уподобання переведені у фортецю вірування стають неприступними, їх успішно не зможуть атакувати навіть вказівки на предметну помилковість їхніх змістів. Щоб бути нездоланим з боку супротивника будь-якої міцної потужности, доста заручитися підтримкою з боку ідеологічної віри, яка відкриває двері у позачася вічності й непотрібности нікому у даностях пропозицій фіктивности. Містифіковані конструкти свідомости і є тими різновидами живого, який люди запускають на світ людяности, розподільчі лінії з-поміж контактів яких і є структуруваннями культури.

Здорові й тому нормальні люди справедливо присікаються до тоталітарних режимів за практичні порушення режимами порозумінь між людьми та провокування взаємовинищень, коли у тоталітаристів за вимогами їхніх безпредметних вигадок вистачає нахабства порушувати доказові у корисности соціальні відносини та економічні потреби, бо порушення природних та предметних законів науки важче дається тоталітаристам, - але у тім то й справа, що практичні злочини тоталітарних вигадників є лиш наслідками тих дій тоталітарности, що перебувають під спудом предметности, що є поза практикою, що презентується субстанціонально усього лиш як інвалідна й тому аномальна думка. Тоталітарні режими ранжирують у класифікаціях політичних режимів, проте більш справедливим було б досліджувати феномен тоталітарности у класифікаціях релігійних та містичних вчень, або ж як прояв тих психічних хвороб, що розширюється вже й на соціальне життя. У логіці поступу наукових пізнань відмінні від них спроби поєднання речей всупереч доступним можливостям поєднання є для наукових пізнань малоцікавими, бо є недоступними, - тоді як помилкові поєднання безпредметних продуктів у історії предметности нашої людської культури стають більш, ніж цікавими з причин загрозовости перетворення фікцій людської творчости вже у обставини життя людей. Здатности людей перетворювати на реальність вигадки свідомости не тільки є перевагами над тваринами, що, вірогідно, керуються інстинктами та реальними ситуаціями, але ті здатности оживляти вигадки несуть собою ще й загрозу виживання передовсім для людей. Тоталітаризм і є одним з прикладів, коли конструкції духовости саме у їхньому помилковому щодо речей та людяних потреб виконанні пнуться ідентифікувати себе рядопокладеними із закономірностями наукового порядку. Тоталітаризм це торжество казки над здоровим глуздом, це збочення, що заливають світ кров'ю, аби уподібнитися світлові світу, це злочин, що вивертає події, аби там легітимізуватися. І якщо люди колись і вичерпають себе, так лиш від знахабнілости творчости.

Предметні відносини між явищами є реальністю природною, але - є лиш складовою реального перетворення її за цілями людських дій, проте і цілі у результатах їх здійснення у поступові культури є ще більшою фікцією, порівняно з предметною реальністю, коли у останню як її складова цілі не включаються чи випадають геть; ми зобов'язані бути критичними щодо дійсного стану речей, проте ще гіршою помилкою є вважання продуктів нашого мислення за силу здатну діяти поза можливості дійсного стану речей; повага до предметних істин має бути наставником щодо нашої інтелектуальної творчості настільки, аби відрив від речей не призвів творчість до самодостатності вправлянь у безумствах. Як це не видається дивним для наших пізнавальних та креативних дій у культурі, але у вважаннях безпредметних вигадок за достатній ресурс культури криється небезпека виродження культури у свою протилежність. Культура, як смуга між дотичною предметністю та психопатологіями, має бути не нічийністю, а законним дитям предметності та творчості у потребах творчості на збереження предметності живого; розквашення наших пізнань та вмінь жити з проблемами саме об міць предметної об'єктивності не може не бути образою для наших пізнань, є запереченням особливостей культури, проте втеча від речей стає прибуттям не у творчі свободи, а проваллям людяности у власну непотрібність для світу; прогресом і стає обґрунтованість нашої творчості, проте у абсолютизації самої лиш творчості та нехтуванні предметною об'єктивністю гніздяться загрози для культури. Містифікації, підставляння вигадок замість предметно доказових та обнадійливих для множення життя тверджень, помишляння химер за достатньо міцні, аби дробити за допомогою химер прийнятні нароби у культурі – і становлять серцевину тоталітарної идеології.

Завдяки пізнанню – фіксації думкою наблизень до достеменности речей та відмовою від надмірно примітивних думок про речі – ми можемо видозмінювати речі вже до наших задумок про належне, але саме цей відрив думок від їх відповідности предметним подіям й надання означеним помилкам ваги предметности у нашій культурі якраз і задає батьківство для породжень тоталітарних вигадок. Ілюзіонізм та види зневаги до предметних істин виплоджує тоталітаризм. Тоталітаризм хибує не надмірами творчості, тоталітаризм хибує недостатністю творчості, що не може перейти у предметність саме з причин утопізму пізнавальних можливостей. Відмінність пропозицій на прогресивні бачення від того, що є запропонованим від наявної реальности, створює омани не тільки належности до реальности означених пропозицій, але й омани неналежности наявної реальности до прогресивних бачень, й саме у цю щілину ще предметно не обґрунтованої творчості, у різниці між вже прийнятими претензіями до реалій культури та вигадливістю й вповзають помилки у нагодах невіднаходження відповідностей між означеними щаблями вдосконалень реальности її ж пізнаннями й навпаки.

Тотальна усеєдність, яка імітує доказову органічність необхідність та закономірність захоплених у ту вирву явищ, має бути саме містичним зв'язком, що заперечує дійсні відносини між явищами, бо лиш жертвоприношенням дійсних зв'язків, цінностей, установ й жирують означені фіктивні уявлення про просту організацію соціуму та ще простіші розв'язання проблем. Прагнення усіх та усе поєднати у вагому єдність стає лиш покриттям витрат за примітивізм та невибагливість запропонованих чудес, коли ці заклики на втручання з боку потойбіччя й стають демонстрацією не володіння подіями та розуміннями у їхній істинности, коли неймовірне закликають покривати загублення ймовірного, коли виправлення помилок довіряється Божим сутностям. Химери імітують фундамент тої людської творчості, яка скорше вичерпується наробленням розривів у культурі, аніж звільняється від обтяжень відповідальности за культурні розвої. Стрибок свободи поза необхідність та об'єктивне поціляє нісенітницю. Подібна підміна людських свобод вже фікціями про доступність неймовірного та не фіктивним винищенням не фіктивного може бути успішною як підміна, але не може перестати бути фіктивною у досягненні прибутків, а то й результативною у досягненні затрат.

Симуляція реальності у іграх з її подобами, вважання власних вигадок важливішими за проблеми, які ми не здатні розв'язувати у інший спосіб, втеча у штучно й бездоказово глорифіковані ідеали з відповідним ганенням дійсності за її негідність чудесам примітивізації, - могли б бути спробою досягнути поки що не доступні нам ролі віпів та опанувачів обставин, коли б невихід із гри з симулякрами не був би свідомством практичної немічності на перехід у дійсні оволодіння достеменними істинами власне історичного буття. Тоталітаризмом і є гра у ролі якихось Богів та тих, хто тримає смисли за горло, проте навіть можливість задушити історію до смертовбивства не доста, аби надміру примітивні, себто хибні знання про відносини у потребах прогресу та у можливостях дійсності перестали бути самим лиш лицедійством. Тоталітаризм це імітація істинності, що було б неприйнятним для давніх понять про добро, коли б імітація не була б істинною. Проте, тоталітаризм стає фактом історії не через відмову від слідування доказовим суспільним потребам, а від того, що останні йому стають просто не потрібними. Пізнання та відповідне розширення практичної його ефективності здавалося б мало призводити до не малого вихолощення у тому процесі участі химер та помилок, проте саме перехід людяності на самодостатність, наростання хистів не лише до підкорення інтересам гуманізму відпрацьованої та страдницької екології усіх доцивілізаційних існувань, а й до ігнорування природних законів та переспрямування загрозливих у логіці об'єктивного обставин вже на їхнє служіння наростаючому егоїзмові людяності, - суперечливо призводить до затрати того прагматизму, що підневільно слідує прагматиці істин. Вдосконалення наших можливостей приносить у офіру їм права та предметну феноменальність догуманітарної еволюції від останньої суперечливо нас віддаляє та наближує нас до достатностей гри у симулякри наших уявлень про правила змагань та перегонів у уявлених нами ідеалах. То лиш у скруті підлеглости обставинам виживання у стихіях праісторії ми дбали про нарощення плідного, тоді як нарощення продуктивності нашої праці дозволяє нам тепер безкарно розважатися задля втілення й не втілюваного вже і у знищенні того, що має права та власне існування. Трагедія від тоталітарних режимів йде не від того, що вони вбивають людей заради казок та ідеологічних химер, а від того, що життя людей перестає бути доказовою необхідністю через вступ у царину свобод. Надмір досягнень гуманізації дозволяє останнім ризикувати задля того, щоб жертвою наситити на життя ще й ірреальність. Коли гра стає важливіша, ніж втрата у ній здоров'я чи розуму, тоді настає переддень концтаборів. Проте зазірання у очі смерті заради азарту гри скорше серйозно виправдовує смерть, аніж захват від гри у гру.

На противагу еволюції, у якій усі явища постають обумовленими передуючим розвоєм і є закономірними процесами, на відміну від живої природи, де вже у наростаючій чинності випадковостей від боротьби усі види усе ж керуються потребами забезпечення життя, у несхожості на поступ пізнань і культури, для масиву якого усе ж характерним залишається одномірність нарощення раціоналізму і гуманності, то здатність людей і угруповань не лише спеціалізуватися на завузьких потребах, а й перетворювати у культурну даність сповідання не лише безпредметних, а й практично шкідливих для інтелектуалізму вигадок – могло б віщувати розпад суспільної організованості, коли б саме ця здатність людяності на перебирання на себе усіх видів буття, включаючи й неймовіні, не була б розширом розмаїтості, а, отже, й нагод суспільності. Коли ми на вид побуту можемо перетворити слідування химерам, то це означає не лише химеризацію побуту, а ще й вміння одомашнити те, що виходить за краї безпечного. Нікчемність прагматичних критеріїв у визначенні поведінки колективів чи осіб суперечливо стає прагматикою останніх.

Тоталітарним вченням, що сповідують містичні цінності, інкримінувати ілюзорність сповідань, протиставляючи химерам тоталітарності практичний результат будівлі культури на засадах пізнань дійсних відносин у предметній об'єктивності та доказових суспільних потреб, - можна лише із нерозуміння призначень тоталітарності, бо саме містика і є *прагматикою* тоталітарності. Сторонні побутовим усвідомленням інтереси штучно накидаються безструктурній масі, аби злютувати її, кажімо, імперською навалою на сусідів.

Оскільки не відповідають жадні події тим примітивним вигадкам, яким не відповідають жадні події, то відповідність подій вигадкам доводиться лиш симулювати, перетворюючи власні власну поведінку у дієвий чинник подій, силуючи згідно імперативів вигадки не лише події, а й власні розумові можливості на пізнання достеменного. Віра, яка вводить у обіг реальності навіть не можливе насправді, насправді демонструє не торжество людського свавілля у пануваннях над реальністю, як робить людиною рабом вірувань, яким не відповідають жадні події у реальності за виключенням наполягань віруючої людини у здійсненність вірувань. Позаяк перехід безпредметних уявлень вже у предметність не станеться ні за яких умов, то символічні ритуали з приводу дієвості химерних чи помилкових уявлень могли б бути безневинним заняттям, коли б віруючі у власну віру не належну власне подіям не мордували б події згідно своїх уявлень, не робили б не доданок жертву ще й із власних можливостей пізнавати істини та творчо відкриватися проблемам. Маніфестація здійсненності догматів могла б ігноруватися подіями, на керування якими лицедії догматичності заміряються, якби означені адепти химер не домагалися практично переробити вже у стан химер тих, кого вони іменують ворогами, себто такими, що не дають відповідей покори на химерні виклики безпредметної догматики. Прагматика химер не перевищує ритуалізму для тих вірувань, які є системними у контекстах культури як вже доведені у їхній безнаслідковості для прагматики культури, але практично шкідливими та руйнівними для культури є ті вірування, які претендують на не символічну практичність своєї контекстуальності для культури. Молодий та зелений тоталітаризм, що ще не виснажився у марнотах жертвоприношень світу на користь правоти власних облуд, що буває вірою у дієвість своїх пропозицій урятувати світ, є для останнього смертельною хворобою.

Навіть ті тоталітарні режими, які призначенням власної ідеології роблять достатньо прагматичні змісти та цілі, а не відверту містику, - неодмінно будуються на сповідуванні безпредметного, позаяк тоталітаризм є ірреальністю, є ненормальністю від суспільної та людської історії, є беззаконням. Порожнеча ніщо є тим, що навіть переможні тоталітаристи можуть пред'явити у якості своєї перемоги; дірка та омани є тим, чим можна розраховуватися із тими, хто перебував у сп'янінні від наркозу сподівань на чудо від чергового тоталітарного режиму; свідоме очікування неочікуваної позараціональності і є реальністю тоталітарних цінностей та звершень. Віра у світле майбуття є вичерпною та остаточною реальністю зони віросповідників.

Здавалося б поборникам убогості та прихильникам містики нема що протиставити картанням з боку тих, хто раціонально досліджує об'єктивні та уречевлені відносини і тим забезпечує культурний поступ, утім, найуразливіший аргумент містифікаторів та опрошених, а саме їхня забобонність, нечулість до усякої критики, до сумнівів, – й забезпечує означеним насильникам їхню пробойовість, здатність протискатися чвалом крізь усі обставини та виклики, спромогу ігнорувати здавалося б неспростовне. Доведені до догматики релігійної віри змісти тоталітарних вчень й постачають останнім їхній довід навіть тоді, як приписи вчень можуть бути не просто контрверсійними, а й відверто шкідливими на разі слідування їм. Відзнакою потужності видів тоталітаризму є та їхня знахабнілість виступу як проти традицій, так і всупереч перспектив поступу, яка ховається під види ще утаємничених, себто ще не освоєних імовірностей, коли презентовані тоталітаристами сумніви у достатності досягнень прогресу окреслюють лише кордони його авангарду, коли тоталітаристи камуфлюються під ті виключення правил, які й визначають доказовість правил прогресу, коли позараціональність тоталітаристів маскує себе під види мистецьких уподобань. Фортеця релігійних вимірів тоталітаристів стає не лише у позу афрону, а й стає неприступною для тих, хто береться її атакувати засобами позитивів науки, водночас останні залишаються уразливими для вилазок вже з фронту тоталітарних упереджень. Коли тоталітаристи зазнають невдач на разі переведення їхніх вимог вже у конкретику побуту, тоді тоталітаристи переводять себе у містику та позаісторичні виміри, аби залишитися у часі й не підлягати критиці з боку конкретних обставин.

Закиди у ілюзорности, безпредметности, фантазійности концептів гуманітарного гатунку, звинувачення у тій ідеологічності, яка тримається лиш на пам'яті про казкові сюжети, картання вірувань за їхню віддаленість від наукового дослідництва та предметної критики, - б'ють поза ціль, бо гуманітарні цінности саме й створюються як стовпи опори для тих кіл національної культури, які за визначенням не мають підлягати перевіркам на істинність. І людина, і цілий нарід були б не просто збідненими, коли б лише наука була мірилом їхніх здобутків, але і нарід, і окрема людина є ще й носієм непрагматичних змістів. Передозування означених фікцій у долях людей і народів, недооцінка раціонального та того, що може бути перевірено, - й призводить до тюремних режимів. Здатність зводити дім культури навіть на фундаментальних фікціях може бути критикованою лише на часі доказової ревізії фікцій, але в усі інші часи вміння міцно сидіти на порожнечі є досягненням того людського генію, якому програють усі приречені на рабську вірність логіці лише можливого. Проте сповідування химер перетворюється у відверте шкідництво на разі свого протиставлення істинам виключно і лише у спосіб насилля над істинами.

Зведення причин ідеологічно-тюремних чи то тюремно-ідеологічних режимів до шахрайства на обслуговування звичайного собі пограбування мас є не лише недостатнім, а є ще й виправданням концтабірних режимів, як пошук осмисленого у явищах геноциду, - тоді як ідеологія ненависті до окремих груп людей не має тих причин, які можна було б знайти серед осмисленого, бо ідеологія маніяків є самодостатньою у її маніакальності. Маси людей та багатств мордують та руйнують навіть не з причин розжитися відібраним у жертв, а тому нищать, бо знищують. Мотиви тоталітарних режимів тому важко знайти навіть у царині безглуздя чи психічних розладів соціумів, бо й там їх нема.

Способом вияву унікальної неповторности власної творчої праці у потребах та споживацьких запитах з боку довкілля тої творчої праці стають шляхи прогресу, коли унікальність дійсно стає універсальною, себто корисною довкіллю інших людей та народів. Спільноті чи індивідові аби вибратися у лідери, то достатньо таким лиш бути, досить відповідати своїм позиціям лідера у продукуванні дійсно корисних для загалу винаходів. Достатньо домовитися з істинами – й першорядні ролі стають гарантованими. Вузька спеціалізація на вершинах переднього краю прогресу набуває станів універсальних, коли запізнені у розвоях інші культури чи фірми починають споживати ту продукцію лідерів. Аж у тім то й справа, що унікальна неповторність може досягатися не на освоєннях об'єктивного та суспільно необхідного, а через імітацію істин, коли порожнє місце чи то безпредметну вигадку бездоказово оголошують унікальною та неповторною, нав'язуючи подібний крам довкіллю поза власними потребами довкілля. Себто дурниці чи то фікції є не побічним продуктом від неуспіху у творчих досягненнях, як наполягання на оригінальності порожнин від творчости є свідомим актом тих, хто задля слави не здатен використовувати предметні істини. Тому то й любителів ідеологічних фетишів не є можливим бути зичливими на критику, бо їхня затятість у химерах і є їхнім способом як не відзначитися, так хоча б уподібнитися тим винахідникам та лідерам, чия унікальність є універсально затребуваною з боку оточуючих. Не можна переконати у відсутній належності до опрідеченого та доказового тих, хто свою унікальність будує на химерах безпредметного, закликаючи тих химеротворців бути критичними, бо визнання ними порожнечі їхніх упереджень, маній, забобонів ідеологічних було б нищенням єдиної, яку вони мають цінности, якою вони імітують причетність вже до тих, хто є власником культурних досягнень, втілених у події чи у доказові знання. Саме тому конструкції, які оціночні судження ідейного порядку перероблюють вже у квазіфакт, стоять непорушним фортом проти навіть осмисленої критики на краю прірви чи то балансують на межі безглуздя та віри, бо за ними починається прірва порожнечі та безкультур'я. Коли утопічні ідеології не у ар'єргарді дійсно здорових смислів, тоді вони імітують своє лідерство на маргінесах ледве можливого для вимірів на людяність. Химери тоді є відступництвом від розумного, коли вони нібито інструментом розуму випробовують вже й не можливе.

Запровадження у суспільстві моди на казкові і багатообіцяючі управлінські рішення, із розрішенням ними наявних, а то й цілеспрямовано спровокованих проблем розвитку, вдається утнути тоді, коли хибні наслідки реалізації казки вдається замаскувати, коли зваби від сподівань на чудеса переважають здоровий глузд пастви, коли обітниці утопії є безпосереднім наслідком кепських рахувань і доказів на користь цих бездоказових гіпотез, - які не можуть не бути злим умислом зі сторони тих, хто атакував конкурентів подібними облудами. Спільнота, яка допустила для себе слідування химерам, заквашеним на окультних практиках, закінчить не добре; керування спрощеними візіями, поданими як термінологічна змістовність, надто дорого обійдеться спільнотам які заковтнули цю отруйну наживку; підміна фантазмами чинности і законів функціонування соціальних інститутів спроможна останні розруйнувати, - аж на цьому ефект від запровадження фантазмів вичерпується.

Вражаючі удари по супротивнику завдають не лише на полі відкритого зіткнення, - бо польова вікторія є кралею що ночує по різних оселях, - аж підступні вороги затрують недругів на привабливі для останніх хвороби, які із середини розкладають потугу. Метиковані бійці здатні перетворювати свій відступ вже на інкримінацію агресора. Хоча кожна із сторін молиться, аж Боги та справедливість намагаються триматися подалі від місць військових зіткнень, де бал править сила та випадок, - одначе, то лише бійці немічні, які не контролюють ситуацію, бійці необачні і непередбачливі дозволяють собі оправдовуватися тим, що вони стали жертвою нездоланих обставин та випадків.

Усі віроучення та відповідні диктаторські режими Нового порядку тому своїм неофітам та сектантам обіцяють винагороду у не визначеному, але обіцяному майбутньому, бо зараз на часі від вірних потребують жертви, аби таким чином жертводавці заслужили собі звабливі прийдешні картинки утопічних гарантій. Саме ця здобута обманним шляхом енергія самовідданих адептів сповідання, з відкладенням на прийдешнє надприбуткових компенсацій за понесені втрати, - й слугує тим військовим тараном, яким режими контролю та обліку розносять ущент своїх супротивників. Аж зрештою відмова очільників абсолютистського режиму плати за узятими зобов'язанням, - відмова з причин нестачі не лише відповідного краму, а й початкової відсутности замірів на сплату по заборгуванням, - з доданням до цього невдоволення пастви своїм же глупством віри у неймовірне ще й жалінь паствою уцілілих за своїми кривавими, але даремними розходами подвижницькими у побудові обітованого земного раю, з подальшим доданням до цього ремства ще й практики нищих і руйнівних наслідків животіння у цій режимній зоні щастя за небокраєм, - зрештою стає вже не годящою, а карною спокутою для спільноти що потрапила у тенета химер.

Саме прогрес, посилення у історії і культурі суб'єктивного фактору її творення, зростання активної і креативної ролі людської, перед якою пасують і відступають проблеми, - уможливує помилки, всупереч призначенням прогресу на добрі справи, бо: орієнтири на факти, предметно чи експериментально підтверджені, починають заміщуватися вже на ті створені пропагандою картини, які видаються за факти. Лише за вже не модного часу, то відповідність знань про події вважали істиною, коли ті знання відповідали подіям; на разі ж ситуація розвертається у протилежний бік, а саме, - варто лиш навішати на явище достатність штучних оціночних ярликів, конотацій, які стосунку до явища не мають, замістити факти вже на віроучительні забобони і - справа зроблена. Теперішнім критикам нема потреби вказувати на логічні чи фактичні помилки у стані своїх противників, а цілком задовільним аргументом вважається оголосити опонента ворогом, тому що, оскільки; позаяк можна обійтися спрощенням, лише двома знаками: плюс – мінус; божественне – сатанинське; ударник – шкідник. У цих спрощеннях ініційованого безладу, то добрати за що йдеться, до чого ведеться, хто чого хоче, – не є можливим.

Тоталітарні учення свою системність і серйозність доказують переліком ворогів, яких як загрозу мають засунути у смерть геть від дороги руху до утопії. Одначе за громадами цих розгонистих планів негативізму таїною залишаються позитивні змісти утопії. Бо, як то виявляється, на місці останніх криється імпотенція. У кращому випадку, – збочення і шизи.

Дійсні знання та вміння у володінні подіями підлягають доказовій перевірці, де переможець перемагає, а той хто відстав, - то він запізнився. Тоді як виставлення містики та містифікацій на місце відсутніх знань і вмінь дозволяє камуфлювати, блефувати, таїнами прикривати відсутність ресурсів. Виключним прийомом доказу зверхності містики над реальними законами світоустрою є наполягання містифікаторів саме на цьому. Ставка на володіння чудесами, якимись законами вищими та визначальними стосовно конкретних знань і вмінь, представлення за норму саме те що знаходиться поза скобками розумності, - є прийомом введення противників у оману. Закликання собі на допомогу Богів та сакральних чинників, - що їх ані зрозуміти, ані помацати, ані якось верифікувати не є можливим, - є прямим свідченням асоціальності подібних повстанців проти системності реальної культури. Безпредметність абсолютистських вигадок розглядають їх сповідники не як недолік, а як свою перевагу.

Висловлювання художнього стибу на місці програмових завдань, беззмістовні утопічні картини емоційні замість конкретики дій, містика і чудеса як інструмент відповіді на соціальні затребування – дозволяють містифікатора їхню атаку на будь-які суспільні інститути подавати як буцімто доказову. Більше того, оскільки висунуті цими прихильниками власного усевладдя змісти їх віровчення є казковими, себто знаходяться осторонь мирських законів і відносин повсякденности, - то запропонованими химерами можна не лише нападати на кого завгодно як на ворогів, я ще й ці розмиті та не визначені приписи абсолютистського віровчення можна рекламувати і ревізувати як вже безвинні, як завгодно трактувати і кон'юнктурно змінювати під повищеозначені завдання узурпаторів не втратити владу. Догмати учення є затягнутими і крицево непорушними саме тоді як за посиланням на них треба спалити заморозити чи втопити чергову порцію ворогів; але ще більш мінливим, аж до зміни полярності змістів учення, стає воно тоді, коли у могили необхідно відправити чергову порцію ворогів. Бо виключними мотивами втримання централістського диктату є саме він, коли заради свого усевладдя тоталітаристи пожертвують чим завгодно, вивернуться хоч наспід. Визначені принципи і обумовлені цінності мають лише звичайні політики, тоді як тоталітаристів та їх культові приписи, - у силу казковості, безпредметності, фіктивності цілей їхнього сповідання, - не тільки неможливо аргументовано критикувати, аж тоталітаристи, з цих же причин містичности їх учення, можуть абстракції останнього виставляти учительними до будь-яких історичних обставин. Химери громадають одну на одну не лише для того щоб крізь завали до цих тоталітаристів не зміг будь-хто продертися з аргументованою критикою, а ще й для того нашаровують протиріччя аж до станів абсурду, щоб звідти без проблем накинутися на кого завгодно. У цілях свого усевладдя, то сповідники чудес жонглюють своїми буцімто догматичними принципами аж до рівнів відсутности тих будь-яких принципових установок, які можуть становити заваду для вождівського усевладдя цілковито вміщеного у їхнє себелюбство. Яким і є змісти абсолютистського віроучення казкового. Цинічна безпринципність зони остаточного порядку, готовність стрибати не лише від одних крайнощів вже до протилежних а ще застрибувати поза осмисленість, дозволяє зонотворцям, - до часу збирання сил для убивчого їх удару, - облудами презентувати себе як потерпілих від лиходіїв, як пристосованців які нікому ніяк не будуть загрожувати, миролюбно підуть на усякі поступки. Щоб поближче присунутись до горла ними приспаної дичини. Фікціями оправдовуються, подаючи терор усевладдя як лиш безневинну реакцію помсти; вони ж правлять за сокиру ресентименту на так само безпідставно звинувачених у злі ворогів святого учення. Порожнеча, логічні і моральні протиріччя, абсурдизм на місці та у змістах містичних віровчень уможливають накладання ними провин і звинувачень на тих та на усе те, що не відповідає установкам містики, - а цим установками виходу поза здоровоглуздя не можна у межах здорового глузду знайти відповідників. Містика це постійна провокація конфліктів проти не згідних із нею; це невпинні вимоги подарунків зі сторони у компенсацію за удавані від тої сторони страждання.

Проблема парадоксального панування над нами конструкцій та досягнень у культурі створених нами ж людьми з метою панування над природними обставинами, які є продукцією тих минулих поколінь, що вони мали ті самі цілі розширення нашої спільної людської свободи, - є проблемою я не надуманою, так такою, яка не має ігноруватися; коли об'єктом атаки з боку нашої творчості, - націленої на прогрес та пізнання, на комфорт людської волі та побуту, на подолання скрути та помилок, - стають винаходи тих попередників, що вони як і їхні послідовники не були ворогами собі, тоді годить з-поміж учасниками поступу розподіляти ролі на представників чи свобод, чи насильників над свободами; поглинання культурою тих обставин еволюції, які ми оцінюємо як недостатні для можливостей нашої свободи у прогресі, ототожнення природного та окультуреного нашою людяністю, ресурси необхідного у забезпеченні ними розвоїв, - потребують не переплутування шани до творців ґрунту культури та ревізії їхніх надбань з боку обміну критикою навзаєм щодо зрослих на тому ґрунті пропозицій на досконалість. Між крайнощами схиляння долілиць перед винаходами людяности з відповідним пригніченням людини тими винаходами, між крайнощами такого ж ненормального революціонаризму у знешкодженні усяких винаходів, - годить обирати тій публіці, якій а чи зручно стояти навколішках як жертва, а чи зручно перетворювати на жертву ще й інших людей. Тоталітаризмом є не саме свавільство критики аж до накликання загибелі на об'єкт свого ревізування, але тоталітаризмом є одночасне обґрунтування означеної ненависті саме сподіванням на змісти чуда у подоланні надбань попередників; тоталітаризм це самопокарання продуктами власної творчості направленої на кару продуктів творчості не власної; тоталітаризм це самовпевненість запевнена непевністю у інших.

Тоталітаризмом, як несвободою за визначенням, і є пригнічення людини тими претензійними на велич винаходами, що належать історії культури, й тоді люди піднімаються з колін й рвуть кайдани свого силування з боку химер, коли до стану химер еволюціонують колись претензійні винаходи, коли звужений означеними утопіями світ доповнюється адаптацією усього багатства й розмаю культури, коли ті самі примітивні вигадки перебираються у рідний дім свого утопізму та позаісторичности з якого відомі казки вже не потикаються з конкретними вказівками як кому жити й що чинити; практика ж тоталітаризму не із пригнічення людини спадком віджилих поколінь починається, а із противного пригніченню повстання проти усіх цінностей. Батьками тоталітаризму є *революція* та овиди *утопії*, якими примітивісти марять замістити зненавиджені ними здобутки попередників. Тоталітаризм це скорочення зробленого поколіннями до точки виправлення означеного зла вже чудом якоїсь собі усерятівної пропозиції ошасливити усіх разом безповоротно. Тоталітаризм це обзивання помилкою усіх наявних вершин культурного поступу супроти того, що ті вершини будувалися їх творцями у замірах розширити свободи людства. Тоталітаризм усякий у свої початках надихався ненавистю до історичного оточення, навроченням кінця світу на суцї обставини, рекрутуванням смерти у поміч своєму рухові. Нацисти своїми жертвами призначали окремі сусідні народи як не належні до утопії німецьких надлюдей, а комуністи в усепролетарському утопізмі жертв розшуковували у соціальному устрої, у суспільній стратифікації, у розподілові виробничих функцій, ще й теоретизуваннями стосовно переоцінки культури вже у трагедійних термінах відчуження. Тоталітарні повстання проти неправильної на їхню думку історії проти неправильних народів результувалося правильними на їхню думку концтаборами винищення та війнами, які теж не є родом продуктивного рождення.

На рівновіддалености від крайнощів чи то пригнічення людей сакральними позакритичними надісторичними цінностями, чи то повстання босяків проти усіх нормальних загально визнаних системотворчих цінностей – може лежати *гра*, коли люди можуть чи то самовіддано ставитися до ролей своїх покликань у контекстах розуміння режисури умовностей того лицедійства, чи то можуть кепкувати із своїх ролевих призначень у контекстах приречености на достеменність режисури історичної незворотности.

Марно намагатися повернути догматику вірувань у противне й протипоказане їх русло раціоналізму, у логіку необхідного, у обставини доказового, бо саме для невідкладності реаліям й вимудровують утопії, аби за допомогою чуда та символіки напівправд атакувати правдиві реалії. Ідеології, що їх виробляють із сировини помилкового, можуть лише множитися у світі існування утопій. Відданість власним химерам будується виключно ненавистю до химер не власних. Ідеології та гіпотези віровчення не лише мають імунітет проти наукових тверджень, але й не належать до світу науки, - попри те що останній імітують. Ідеології вільно проникають крізь усі структури культури, залишаючись непереможними у своєму опорі стосовно наукової критики. Марновірства нікого не обслуговують зверх міри їх інтерпретації, навпаки: вони є чорною дірою здатною у своїх глибинах із ніщо поглинути енергетику усього.

На краях передачі й успадкування інформації у поступі культури мають місце ті явища випадкового, які хоч і не вписуються у логіку означеного поступу, утім для останнього є корисними. Бо критика та креативність є кривими родичами. Проте цей ресурс нарощення культури із маргінесів культури та того що перебуває ще далі у темряві таїни не годиться перебільшувати у його істотній важливості для існування культури. Критика та ревізія традиційних цінностей як неодмінно помилкових суперечливо призводить до затвердіння тих згустків переконання у власних віруваннях, які просто відрізають віруючого від адекватного сприйняття логіки культури; плодом критичного переосмислення неодмінно стають догматизовані химери, коли критики втомлюються від своїх напружень та сподіваються мирно насичуватися досягненнями власної віри; переконання можуть бути більш небезпечними порівняно із розгубленістю від викликів. Впевнені у собі помиляються частіше від тих, які відкрито прислухаються до суперечностей об'єктивного. Вірити лише собі, особливо за кошт зневіри у раціональні аргументи, - є заняттям просто небезпечним. Не треба переплутувати передачу генетичної інформації та, з іншої сторони, догмати будь-якого ідеологічного вчення.

Будування обітниць ошасливлення, віртуальних замків чуда нової світобудови, вірувань у власну месіанську непогрішність розглядають корисним додатковим ресурсом до наявних можливостей, - проте за вплутування химер до тканини реальності, за спотворення істин, за підлеглість утопіям згодом доводиться платити відповідним частковим чи суттєвим розвалом тої реальності. Покладання на власні сили та своє світобачення є добрим початком справи тоді, коли воно спирається на ресурс подій та фактів. Так московитам за сподівання на комунізм як на прийом розширення потуги імперії у спосіб наступу на світ капіталізму доводиться заплатити запуском процесу розпаду імперії. Борони Боже українців гратися у казки поза рамцями казки.

Коли виходити із тої природної однаковості усіх людей, що вона має ріднити усіх, а чи спонукати солідаризм у віднаходженні універсальних уселюдських істин, - то складається враження про штучність розбіжностей соціального життя, про помилковість готовності одних захищати навіть ціною життя свої ріжниці від інших угруповань таврованих ворогами, здається що вплив на духовні переконання людей здатен видозмінити реакції та поведінку людей буцімто здібних розумом підкоряти свої інстинкти. Аж у тім то й полягає неможливість критики зон неволі будованих на ілюзорному візіонерстві та на викликанні чудес, критики зведеної навіть на науково підтверджених фактах, - що ілюзії організаторів тюремних зон є фактом їхніх усвідомлень і відповідної поведінки. Імунітет людського ідіотизму не підвладний жодній терапії зі сторони навіть здавалося б незаперечних істин, серед яких носії означеної психопатії почуваються на рівних, а то ще й з чуттям переваги. Належність особистості колові та цінностям свого угруповання подібна до незворушної міцності алмазу й докорінна ревізія традицій виховання та соціалізації самою особою скорше нагадує аномалію. Легше тварину піддати дресурі, аніж запропонувати людині відкритість стосовно ще не засвоєних нею істин. Фіктивність переконань певних угруповань задається виключно переконанням груп відмінних вже своїм специфічним світобаченням.

Найбільш досконалі, з претензією на завершення у них пізнань і історії, висуваються доктрини здебільшого віроучительні та соціо-політичні саме для того, щоб у подібних беззаперечних істинах абсолютистського стибу не просто стало можливим вичерпати людську свободу, а ще й для того плодять химери, аби ними чи від об'єктивності їх імені крутії, як автори цих остаточних чудес, мали можливість безкарно маніпулювати масами підданих сповідників. Утопії сакрального стибу вигадують для того, щоб їх ініціатори обходилися із тою паствою, яка не слухається й не кориться волі вождів, обходилися як із тваринами. Призначенням і доказовістю рятівних соціальних проектів є інститут репресій, коли охоронні загони безпеки режиму диктаторського виконують геть із життя нескінченних відступників і ворогів трудового народу.

Віруючі у представництво собою останніх смислів історії представляють свій прихід до усевладдя саме як початок історії з порожнього місця. Звинувачення на сторону колишніх ворогів завершиться звинуваченням вже майбутніх ворогів винуватих у падінні цього режиму, - з щасливими наслідками очищення від останнього.

Енергетикою звеличення ведення московитами війни проти народів є знецінення московитами власного у ній життя. Звитяга московських солдатів, досягнута їх кров'ю у бою, є не просто компенсацією за рівні московської культури, а - є капіталом останньої. Завалити противника трупами власних солдатів, нехай у ворога набої вичерпаються раніше від того як захлинуться хвилі атакуючих бійців – це розв'язання секрету московства.

Вторгнення творців імперії на колонізовані землі причинами має одностороннє пограбування місцевих народів. Іспанці, португальці, британці, французи тому мали певний успіх у заморських своїх колоніях, бо вивезений звідти крам обмінювали на те, що колонізованим залишали хоч якісь технології технічні, соціальні чи освітні, будувалися дороги чи лікарні, мала місце торгівля. А тому після звільнення від грабіжницької колонізації залишаються сув'язі із колишніми метрополіями. Тоді як вичерпними наслідками московського поглинання народів стає переробленням завойованих вже у московське військо яке рухатиметься походом на подальше поглинання і перетравлення народів. І нічого суттєво іншого рух московізації запропонувати народам не може. Московія торгує лише своїми загрозами народам: віддайте свої багатства, а то принизимо, загарбаємо, знищимо.

Страждання, панування непідвладних зовнішніх сил, образи за власну безпомічність на виправлення ситуації торжествуючого зла викликає не покладання на власні сили особистісні і приватні, а - делегування сил вже на користь диктатури вже доброї і конструктивної, спроможної у концентрації цих анонімних сил помсти дати відсіч означеному диктату зла чи того що сприймається за неприйнятне. Лузери та ті хто втратив чуття своєї колишньої, навіть вигаданої величі шукають месію який би чудовим чином розв'язав би їх проблеми, взяв би на себе їх гріхи та провини, безапеляційно винищив би ворогів як причину страждань. Заради цього святого рятівника від потерпань, цього носія абсолютистських істин, цього антагоніста диявольщини, - то паства готова іти на порівняно ще більші жертви власного послуху, навіть життям власним накласти. Мільйони будуть у екстазі марширувати під знаменами, навіть героїчно кидатися під вогонь ворожих кулеметів. Прапор сильніший за смерть.

Любителі абсолютистських рішень, - які не можуть мати заперечень, - дають, зокрема, таке безмірне трактування, ідеалові свободи, де для свавільства зникають усі застереження, себто торжествуюча воля може тиранічно нав'язувати свої хотінки кому завгодно. Таким чином сприйняття історичних реалій як зла, протиного свободі заперечувати чи стверджувати що заманеться, - перетворюється у свою протилежність. Уможлиблюється усевладність, безкарний перерозподіл багатств, зникають розходження між правдою і облудами, правом і криміналом, порядністю і аморальністю. Планово організоване керівництво авторитарне веде навіть не до одномірності, як до антилюдяності. Комунисти і фашисти однаково ненавидять західну ліберальну демократію. Соціалізм розчищає дорогу до фашизму і диктатури комуністичної. Організована свобода – це логічна нісенітниця.

У критиці тих химер свідомости, якими організатори насильства та облуд беруться переробляти свої безпредметні психічні конструкції вже у корисні для культури чинники, ходить не за знецінення інтелектуалізму як виду пізнань, не за зневагу до духовного життя, йдеться не за відмову від тих ідеалів, які заміняють лакуни пізнань, як - лиш за те, що світ нашої культури, наші природні інстинкти, відношення між предметними речами будовані на предметних відношеннях, які ми можемо змінювати запитами нашої свідомости лиш наближаючись у розуміннях до достеменности тих предметних об'єктивних фактичних відносин, а не віддаляючись від них у марення, коли лакуни марень беруться доводити та призводити до станів удаваної предметности у спосіб офірування їм власне предметности. Проблеми радикальних одномірностей полягають не у зловживаннях суб'єктивістською творчістю, а у тому, що висліди подібної направленої на чудеса творчости не можуть досягнути предметности та відповідної осмислености.

Позитивістська критика є позитивною лиш для позитивних тверджень, дієво присікатися можна лише до спрямованих на дієвість, посилення на об'єктивні істини годяться лише для гідних того, - але підкреслення неналежности до реально предметного світу тих, хто саме цього й домагається може бути лиш підкресленням успіхів фантазерів у їхніх фантазуваннях. Коли зайняті звинуваченнями у предметности людських дій предметно лише і тільки цим є зайняті, тоді означеним бійцям проти реальности щонайменше не можна інкримінувати слабкий її захист. Не так вмирають казки при перетворенні їх на реальність, як вмирає реальність при перетворенні її на казку. Провалля у світ фантазій щонайменше не має погіршувати свободу людей тверезих щодо подій, а у противному разі наркотичні марення, ще й нав'язані тверезим людям є однозначним злочином.

Ілюзорні цінности, що їх примітивісти виставляють у якости конкурентних щодо доказових у культурі досягнень, є такими що тяжіють до централізму, універсальности, усезагальности, бо химери полишені на змістову базу свій ресурс можуть черпати лише у хижацькому підкоренні доказових досягнень культури; ніщота примітивних, але претензійних вигадок створюється домовленостями між еретичним та ортодоксальним, бо ніякі факти не можуть верифікувати неіснуюче; тотальні фікції є не лише плодом порожніх місць, але цілеспрямоване надання проформі вже подоб осмислености, облудливе приховування хижости доктрин та надання їм спокусливого виду норми є ще й умовами спотворення міфотворцями людських сприйнять істин; нісенітниця для свого нав'язування у якости необхідного та корисного подіям зобов'язані ті події силувати через беззаконня, вдаватися до репресій не лише мислительної, а й фізичної участі людей у подіях, бо у інший спосіб і під мікроскопом не виявити серед учасників, не кажучи вже про власне події, присутности чи потреб у означених казках; порожні пропозиції, не узгоджені із суспільними потребами та законами у природі речей можуть накидатися публіці саме вірою, яку годить доповнювати вигадкуванням вже реальних ворогів із числа не віруючих у рятівні призначення вірувань означеного нульового наповнення; без ворожости щодо визнаних інститутів соціоустрою на загонисті ідеології фантомности, заточені на суцільні заперечення сущого, на оспівування аномалій, ницости, злиденности, ніхто й уваги не звернув би; вигадки тоталітарних облуд не можуть не претендувати на величність, на віднесеність до святости, на абсолютні спромоги подолань будь-чого та задоволення будь-кого, бо такого химери не можуть продемонструвати за фактом своєї чинности; тоталітаристські симулювання відкриттів мають бути невибагливими, але видаватися ключем до усіх викликів, аби своєю доступністю люмпенам химери відкривали кар'єрний шлях успіху доступу до усіх багатств, рекрутуючи масовість адептів; неіснуюча творчість потребує доброї рекламної кампанії, бо окрім революційного епатажу нічим відзначитися не є у змозі на тлі нормальности; рідним домом бездоказових пропозицій може бути лише потойбіччя позаісторії, містика зручно почувається не далі як у ідеальних втіленнях, дієвість неможливого вичерпується символами, а перевірки здійснення своїх візій тоталітаристи відносять на конто чуда, відсікаючи тим самим усяку на свій бік критику.

Вірогідно лише людям з їхньою здатністю мислити притаманне перетворення конструкцій мислення у факт подібний до власне предметного факту, тоді як інші живі істоти залишаються прагматичними у своїй поведінці. Це перетворення символічних актів у цінність інколи важливішу за життя віруючого у подібні вигадки, це рахування із придумками як із закономірностями діючими інколи всупереч зневаженим відносинам у природі речей та у доказових потребах культури, це перероблення природних законів у продукт волі інколи всупереч природному – і є коренем тоталітарних ідеологій, розвиток яких здатен відірвати людську культуру від розуміння того, що має місце насправді, призвівши людей до затрати сугубої людської особливості мислити. Коли навіть природні інстинкти та самі потреби жити приносяться у офіру ідеологічним вигадкам, тоді людській культурі загрожує перетворення у вправи із символами та іграми без сенсу, окрім правил гри із тим, чого насправді не існує.

Якщо перед людством і є загрози, то полягають вони не у втечі від пізнання та освоєння реалій світу у істинах об'єктивного, коли втечу оформлюють під загрози якогось зла профанного світу, протиставляючи останньому ідеали якогось спасіння, потойбічної від світу святости, доступности чудес замість людських дій за законами речей. Загрози йдуть від перенасичення людських глуздів тими розмаїтими химерами, які нав'язуються як конче необхідні, коли ми вже як жертви моди на чергову поза критичну віру відмовляємо собі у винагородженні нас розумом. Спостерігаючи хвилі символічних дійств, серед яких губиться осмислене ставлення до дійсности, які штурхають нашу долю впродовж життя вже до виконання обов'язків перед фетишами, коли ми стаємо виконавцями чужої нам режисури, - то складається враження, що шахраї з нас конструюють хворих на відсутність свободи. Історична реальність починає нагадувати успіхи на підміну її символами, симулякрами, фетишами, аніж є свідоцтвом про проникнення у природу речей. Замахи на прагматичне та тверезе ставлення до реалій об'єктивно суцього, з підміною останніх вже на безпідставні конструкції утопій, - є не останньою небезпекою на затрату нашої власної підметности. Агресії проти культури, коли за істини видають манії, а то й віру у неймовірне за усіх обставин, необхідно протиставлятися не лише у спосіб стихійного опору. Світ людяности не повинен бути вправами у відгородженні від несимволічних відносин. Гра за правилами, не існуючими поза потребами гри, є не відпочинком, а відгородженням від реальности проблем.

Існують цінности утилітарні, себто плідні у наслідках впливу, цінности об'єктивні, себто предметні у дійсности, цінности не оманливі, себто варті пізнань творчих, - а існують і прийоми заробляння на вигадках підлеглих лише моді, коли клієнт у захваті від нав'язаних на нього фікцій, коли задля азарту гри у безпредметне для гравця, але прибуткове для продюсера, один ладен втратити усе, включаючи й життя, а другий на себе практично отримує із жертви усі прибутки, включаючи й славу зі святістю. Тоталітарні винаходи й являють собою аферу шахрайської гри із самовідданими лохами; тоталітаризм це спосіб заробити на безвартісному; тоталітаризм це наркотичне сп'яніння від того служіння химерам, яке потерпілий оплачує не лише своїм пограбуванням на майно й свободи, а ще й соромом втрати людської гідности.

Відносно більшости ідеологічних вчень нема потреби вести аргументовану критику, оскільки до аргументованости вони не мають стосунку. Так постулати доктрини комунізму, який наважується на доцільну участь та прогностичність у соціальному житті, це - набір не лише мітів про загибель власности, буржуазної підприємливости, держави, націй, меркантильних прибутків із заміною їх на регульовану казарму, ще й заміною методами революційного насильства, - є упередженнями не лише нерозважливости, а є заявками на антисоціальність. Від примітивізаторів було б менше шкоди, коли б від початків їхні приваби ідентифікувалися як афери та зупинялися б за кримінальною статтею відповідальности за шахрайство, - але це не є достоту можливим з причин належности ідеологій ще й до розряду легітимізованих суспільством різнорідних вірувань. Під обладунком свободи творчости віруси ідеологічних маній множаться без загроз для себе.

Адекватними можна вважати відносини існуючі у природі неживій; завдяки своєму органу мислення тварини можуть модифікувати, варіювати, управляти обставинами довкілля вже на користь переваг свого виживання; тоді як для людей ментальні цінності уподібнюються не до пізнавальних проникнень у істини об'єктивні, а вже до якогось диктатора щодо останніх. Успіхи прогресу, яким він завдячує науковому освоєнню суті речей, уподібнюються плодіві цілковито залежному навіть не від свободи, а від свавілля духовного. Більше того, ознаки необхідного затрачають не лише освоєні на рівні законів відносити у природі речей, а й власне раціоналізм, - коли люди можуть достатньо комфортно перебувати у світі ілюзій вигаданих спеціально для неадекватних світосприйнять. Завдяки домінуванню культури над еволюцією природного складається небезпідставне враження що інтелектуальне дослідництво є направленим на відгородження не лише від істин предметних, а на доданок ще й від розумного у доказових потребах поступу культурного. Є публіка для якої розум є даним для перетворення його у віру стосовно неіснуючого. Завдяки прогресу уможливлються не хибні загрози перетворення казок вже у реальність. Виявляється, що можна нав'язати мільйонам переконання у тому, чого не лише не знайти у природі, а ще й є протинним, неприйнятним, непотрібним для сторонніх означеній вірі. Успіхи розпіарених шарлатанами химер уподібнюються загрозам для людства від його ж розуму. Коли казки стають реальністю, то це скоріше шкодить реальності, аніж слугує вигодам казки.

Існує прагматична публіка, яка цінує лише події та предметні наслідки, яка успіхи своїх знань пов'язує із науковим розумінням фактичних подій, хибні знання розглядає причинами факту недосягнення цілей й, на загал, обмежує конструкції мислення функцією обслуговування уречевленого, - проте ментальність не лише не є жорстко притороченою до інстинктів, не кажучи вже про сумнівну здатність мислення конструювати адекватні подіям закони, аж вигадки навіть за усіх умов неможливого скорше можуть відповідати запитам самих конструкторів чудес, аніж потребувати якихось підтверджень від станів речей поза мозком у ті чуда віруючих. Існує розряд химерних уявлень настільки самодостатніх у своїй відірваності від об'єктивованого світу, співмірністю із яким означені казки не можуть бути ані спростовані, ані підтвержені. Критика чи присікання до достатньо безумних тверджень є достатньо безумним у його марности клопотом. Часто людям морочать голову не з умислом спрямування ошуканих туди, куди ошуканцям треба, а – просто так, хіба що з любови до мистецтва. Справжнім спантеличенням та невиліковністю є ідіотизм безпричинний, який може набувати ще й характеру масової інфекції. Так мітологія не лише підміняє відсутні чи ще не наявні факти, як стає ще й їх домовиною. А пропаганда на користь, здавалося б, безкорисного може вестися цілком безкорисно.

Дійсні проблеми починаються не від того, що не вдалося дійсність втілити у реальні заміри, а – від того, що казкові заміри щастить втілювати у життя.

Ідеології, як раціоналізовані вірування, демонструють не більш як апетити тих національних культур, країн, етносів які подібним прикриттям претензій власного експансіонізму намагаються зробити його нібито безболісним у підбитті і асиміляції сусідів. Пропозиції довкіллю ідеологічного чуда у вигляді певного рятівного для довкілля віровчення чи світоглядної парадигми є створенням якоїсь проміжної зони, де могли б ужитися інтереси жертви та апетити агресора з тим, щоб до спокушеної чудесами жертва можна було підкрастися для нанесення смертельного по ній удару. Ідеології це щит химерний під яким ховаються не химерні здирницькі зазіхання цілком конкретного хижака. Для розуміння змістів ідеологічного вчення треба залишити справу його виправдання чи критики, а замість того годить зазирнути під ідеологічну машкару й побачити тих, хто й для чого цю фантомну облуду тримає.

Процеси пізнання є й будуть не завершеними для цілого людства й далєбі для окремого чоловіка навіть вичерпання його особистісного життя не є останньою крапкою у його соціалізації. Саме ці складнощі й проблеми невичерпності освоєння високих стандартів окультуреності викликають віру у достатність химер і чудес як заміників проблем.

Очевидними перевагами над видами іншими живих організмів з наслідками від цього для панування на Землі саме нашої цивілізації є наявність у людини розуму здатного через накопичення досвіду і успадкування знань усвідомлювати перебіг подій фактичних і об'єктивних таким, яким він є, замість того, щоб керуватися обмеженими даними від природи інстинктами. І це неупереджене сприйняття взаємовпливів у природі речей і явищ, усвідомлених вже як закони і обов'язкові норми, саме й дозволяють спадок від досягнень праці і творчості передуючих поколінь переробляти на речі у змістах призначення яких невпинно зростає складова саме винахідницьких задумів. Те, що за давноминулих часів видавалося їх насельникам казкою омріяною, стає доступним на вершинах поступу. Однак саме це невагомне нарощення у досягненнях складової здавалося б безпідставного фантазерства та вольових жадань, узгоджених скоріше із собою, аніж із уречевленою дійсністю реалій культур та доказових запитів на її добротність, - нарощує імовірність загрозливих помилок потенційно аварійних. Приписування раціоналізму виключних ролей на добродійність, зачислення випадкового і не контрольованого розуму вже до станів неприйнятних, - то це не уся правда, а то й правда не уся. Бо і улаштування переступів обдумується, ретельно планується саме їх безкарний успіх, не попастися правоохоронцям є важливішим за здобич. Зрозуміло, що шлях до мінімізації знань є противним поступу, однак найбільші трагедійні втрати викликаються вигадками застосовуваними не так у гіпотетичних теоретизуваннях дослідників від науки, а у конструюванні концептів пов'язаних із інтересами і стосунками суто людськими. Багатоплідною на химери є творчість саме духовна, бо у сфері гуманітарній не чинними стають запобіжники що примушують рахуватися із фактами і науково доказовими законами. А тоді забаганки злітають до таких абстракцій, що їх не можуть зупинити навіть покарання зроблених за даною рецептурою злочинів. Тоді як навіть непомітні чи здавалося б незначущі удосконалення у технологіях пов'язаних з виробництвом потребують неабияких ресурсних і науково-дослідницьких витрат, а рух до оволодіння несфантазованою достеменністю є завше проблемним, - то заквашені на одних лиш примітивних маяченнях вірування на те, що паства їх сповідників є богообраною, розв'язує хижачькі апетити і тваринні інстинкти цих фанатиків вже до готовності убивати, а головне грабувати і з насолодою силувати тих, кого вони так само безпідставно проклинають як зловорожу силу неповноцінну. Істина, як згода із фактами, такою ж дійсною робить удосконалення успіхів передуючої праці; тоді як до правдивих небезпек призводять маніпуляції саме з правдивими, дійсними, феноменальними і не замуленими чистими химерами. Казки розраджують тоді, як не втілюються у реальність; обіцянки неймовірного ваблять, бо їхня легкість надихає і не обтяжує інтелект; розваги дадуть фору осмисленості. Байки це ще й вимушений прийом віднайти сили там, де їх катма; зробити щось із нічого; обдурити непідвладне. Енергетикою авантюристів є те їхнє невігластво, надуживання переіначенням історичних реалій і цілеспрямована відмова від їх розуміння - перед ошелешенням від якого спершу тверезі люди можуть навіть розгублено відступати. Причетники марень руйнуватимуть, сіятимуть смерть і убиватимуть найбільш оскаженіло, тому що саме це заняття лиш й може підтверджувати наявну хворобу духу. Сильною стороною нав'язливої партійно схибленої пропаганди є те, що її адекватними носієм і споживачем її упереджень є пересічний рівень свідомості і освіченості мас, яких допустимо без ліку кидати у топку горіння віри. Вадою пастирів, як авторів ідеологічних догматів, є те, що вони самі вірять у сфабриковане ними, - тоді як на владні посідання заслуговують лише володарі правд. І вже потому, сфабриковані за допомогою ідеологій режими переможного встановлення лагерного визиску та терору проти трудозобов'язаного контингенту підданих зеків можуть зупинитися хіба що тими історичними силами спротиву, яка адептами та призвідниками концтаборів кваліфікуються як історична випадковість. Зрештою віруючі у свої вірування стають інструментом долі руйнівної не лише особисто до фюрерів, а до зваблених ними мас. Чудеса лікують непідвладним їм. Чинністю права. Концтабори розвалюються впритул аж до часу запитів на чергові надії спасіння від зла світу.

Довкілля культури тому є успішним плодом праці і винахідництва поколінь, бо він задовольняв не лише запити, аж ще й у свою чергу самі запити тому ставали плідними у успіхах, бо – відповідали тим можливостям вже суцїх досягнень, закони і закономірности яких зумовлені природою речей як об'єктивних, так і безпредметних. У побут увійшли і стали загальноживаними речі і явища які відповідали знанням як доказовим наукового штибу, так і фіктивним, базованим на відносинах самої лиш віри у їх реальність. Особливістю саме людського сприйняття дійсности, що освоєння світоустрою з будуванням культури, здобутками якої є пізнання адекватні у знаннях і відповідних вчинках, - можуть цілком обходитися без підтвердження уявлень предметністю тих фактів, які у свою чергу не можуть мати обов'язків прив'язання їх до змістів вірування у них. Схоже на те, що лише тварини якомсь таки умудряються обходитись без вірувань у чудеса, мають інстинкти природні а не зумовлені культовими відправами, - тоді як мільйони людей наклали життям а чи на докази, а чи на спростування тих постулатів віровчень, які за будь-якої години дня і ночі не можуть мати ані спростувань, ані підтверджень. Схоже на те, що лише над науковими пізнаннями тяжіє необхідність узгодження їх із природою речей, - тоді як для більш ніж спрощених забаганок нема жодних, а чи серйозних застережень, окрім того, що марення казкові так і залишаються тими забаганками, які не стрічають відгуку приязні зі сторони фактів уречевлених. Затребування і жадання можуть бути самодостатніми. Більш того, абстрактні химери та ідеали пов'язані із смислами історії, її закінченням чи починанням, - посідають верхні щаблі у ієрархії цінностей. Віра може обходитися без підтверджень фактами, які у свою чергу є відсторонені від тверджень віри у них. Скоріше реальне життя не кепсько почувається у межах гри, аніж – навпаки, коли символічні ігрища у культові умовности шкодять життю повноцінному безумовно. Індустрії проповідництва від пророків і тлумачів канонів, достеменности професійних знань про смисли, волю і натуру окультних суб'єктів, створенню шедеврів на сюжети святости чи вбивству ворогів тих самих сюжетів аж ніяк не шкодить відсутність бодай одного за історію науково підтверженого свідчення зворотної сув'язі з образами і картинками від потойбіччя. Богам поза спинами екзегетів ніяк не вдається, - й не вдається, - напряду пробитися до безпосереднього спілкування з людьми психічно не інфікованими ролевими іграми з Богами.

Потреба у ідеалі спочатку ідеально відповідає потребам у ньому. Особливо тоді як під вимоги і приписи вірування переробляють реальність. Одначе це причинне затребування у вірі повсякчас у згоді з поступом доповнюється корегуванням власне змістів і призначень самого учення, яке може актуалізуватися саме через назадницький розворот його модернізаторських трактувань вже до витоків і буквалістики канону. Для усякої абсолютистської ідеології характерні подвійні, потрійні стандарти: між дисциплінарними приписами учення, розумінням реальности, бажаннями та результатами суміщення означених розходжень існують не лише суперечности, але й вимоги на їх узгодження. Зоною і є те місце, де речі не тільки не називають своїми іменами, але й фікції іменують тим, що видають за бажане. Тому обман і є дійсністю зони, бо саме там казку беруться втілити. У зоні нікого ніхто ніяк не дурить, бо до ідеалу не пробитися окрім як через спотворення того що є і чого не має відбутися за правдою ідеалів та віри у неймовірне. Вожді та їхня паства проголошують священні формули канонічних догматів турбуючись не про відповідність цих заклинань стосовно триваючих на часі подій, а – про розходження догматів та реальности, на виправлення якої і оголошуються учительні догмати, від яких покоління вірних не очікували й не очікуватимуть практичних результатів. Прокляття чи освячення тому висуваються інструментом на зміни, бо так треба, бо такими є чини культових відправ, - а не тому що так воно насправді є. Коли забаганки сповідників культу не відповідають очевидному перебігу подій, то це означає що ці пошуковці чудес є не так облудниками, як – те, що ця паства приписи своїх марень ставить просто вище фактів історичної дійсности. Зона це облуди. На противагу суспільствам, де дослідництво полягає у наближенні до дійсного стану речей та критиці відпрацьованих знань, - то у зоні її світосприйняття зводяться до пропаганди.

До розділу 24 – Фантоми. Ще не вставив до сторінки.

Режими у яких людину розшматовують не залишаючи їй гідности, глузду, знань, власности, а то й самого життя, - хіба що за виключенням номеру її особистої справи, - є відзначені переслідуванням там усіляких віднесених поближче до небес стандартів та цінностей. Бо туди у простори богопізнань та проблемних смислів не можуть дотягнутися руки контролерів із числа спецслужб охорони диктаторського режиму. Спільноти централізованого абсолютистського контролю за власністю та самим існуванням підданих є прикметні боротьбою проти усяких Богів, й саме тому є характерні ставкою на мирські і реальні цінности, бо останні не є у змозі конкурувати з цариною містичних вірувань. Тоді як саме таїни на які нема простих відповідей й становлять той світ проявів свободи, де людина є у себе вдома. Свобода завжди суперечлива; вона не стримує лиш те що перебуває по той бік людяного. Тоталітаристи тому є засадничими безбожниками, бо вони на місце вищих смислів ставлять фетиш, представленням якого буває навіть не сама примітивна абсолютизована химерна доктрина соціальна, а часто сам її вигадник. Тоталітаристи ліплять сурогатні псевдонормативні ідеали. Людяне замість божественного становить загрозу людині. Коли промислові відмовляють у силі, тоді конспірологія змов і заколотів стає реальністю. Передача довіри і повноважень на світоустрій на користь самого чоловіка підвищує ризики забрести у нетрі афектів та вже реальних помилок; - тоді як для суспільного здоров'я та розвитку мають бути сторонні не залежні від вольових маній чи ризикових припущень еталони. На яких стоїть Божа печатка достовірности. Людина повинна бути з Богом щоб бути собою у її непідвладности облудникам.

Саме умови рабства роблять з людини головну продуктивну силу. Диктатура пролетаріату інструментом чекістів з поверненням пролетаріату додаткової вартости базована на теоретизуваннях про створення вартости виконанням трудових норм. Саме за комунізму людина має повернутися до своєї сутности якою є свобода, - як звільнення від обтяжень бути кваліфікованим спеціалістом. Гаслом реального соціалізму стає: усе заради людини, усе у ім'я людини. А ще повсюди можна бачити портрети цієї людини.

Ті змагання між українцями та московитами, що вони вийшли на рівень світової ядерної війни є не фіктивними, не є видом якогось спортивного суперництва за правилами, де знесилені бійці зрештою у потиснуть один одному руки. Українсько-російська війна це – гірше. Хоч московити марять перетерти на порох українців, але смерть розвернеться назворот. Бандити зобов'язані зазнати поразки, мають бути у судовому порядку покарані.

Не перечислити не лише реальних небіжчиків від московського реваншу, а ще й фантазійних його причин. Так війна проти України знадобилася московцям на їх думку, щоб таким чином винищити усередині ерефії тамтешню п'яту колону недоброзичливців російськовеличности; щоб відгородитися від загрозливого для ерефії Заходу, вилікувати ерефію від хвороби окультурення європеїзацією; абнулить Захід, змусити його відступити. Расія прекраснава будущева стала на прю проти диявольщини.

Коли у суспільстві виникають кризові ситуації, себто не знаходиться задовільних відповідей на вирішення питань і проблем, - то таким чином складаються сприятливі нагоди для тих альтруїстів та філантропів, які висувають свої рецепти порятунку. І чим у більшу безвихідь розвивається неадаптивність, то тим більш затребуваними стають екстремістські проекти з їх казковим і простим заміром враз покінчити з негараздами, а ще й вийти на небачені шляхи процвітання. Хоч у змістах утопії напряду суперечать закономірностям доказовим, - але утопіям дається буквалістське їх трактування. Так на подолання проблем капіталізму висувають заперечення прибутку; а німців що програли війну іменують вищою расою. Подібні обіцянки чудес, а чи ставок на ризикові неперевірені припущення, призначенням мають не саму віру містику та поміч сил потойбічних, а - є прагматикою безкарного пограбування та наживи на смертях ворогів учення висунутого як рятівне та святе. У свою чергу інструментарієм та оправданням бандитизму стає пролиття крови, і не

Фантоми (24)

лише ворожої, а ще жертвовної крові героїв на віттар святого віроучення. Химери, бандитизм і убивства зациклюються у танок кружляння обумовлень навзаєм.

Встановлення закономірного задля розумового та фізичного освоєння подій може статися як їхнім розвитком, так і безперспективним фальшуванням, - коли привнесення суб'єктивного чинника є надміру спрощеним. Тотальність це виправлення якісної недостовірності запропонованого закону прийомом його нав'язування кількісно необмеженим сферам його застосування та переслідуванням незгідних, - попри те що абсолютизація фікцій не обов'язково додає їм якоїсь істинності.

Так універсальним ключем для управління ситуаціями від побутових і до смисложиттєвих продовжують правити конструкції релігійної свідомості, у яких віруючі у ймовірність неймовірного передовіряють свої інтереси різноманітним Богам та культовим на Богів впливам. У своїй поведінці громадяни щасливо орієнтуються за лекалами та стереотипами міфологічних упереджень. Сповідання уживаються тому що вони включають у себе синтез мало не усіх узвичаєних та ціннісних закономірностей.

Більш заземленим і наближеним до людських потреб слугує політична їх організація, зокрема такий універсальний механізм як держава, яка обслуговує соціальне, господарче, культурне життя громадян. Відповідно популярними є етатистські учення, які абсолютизують державу як колективну особу. Себе самих, як уособлення запитів загалу, особливо полюбляють виставляти чисельні бандити на державних посадах.

За новітніх часів критичне ставлення до соціальних інтерпретацій незмінних догматів віровчень очолюють позитивні та позитивістські теоретизування. До таких квазінаукових учень відноситься акцентування на географічному чиннику як визначальному у політичній історії.

Подібним доповненням до геополітики, як посиленням на необхідність і на виправдання колоніалізму, є етнополітика, усілякі теоретизування расистські, тлумачення колізій між народами за ознаками відстоювання їхніх кривих розбіжностей.

Один із суто соціологічних концептів, згідно якого суспільна історія є боротьбою між класами, - також виявився достатньо годящим для організації ексів, терактів, депортацій.

Кмітливими спостереженнями відзначені дослідництва із психології мас та народів. Духом нації, її месіанським покликанням, боротьбою за визволення від ворогів переймалися: починаючи від романтиків, мучеників, і - до сурмачів шовіністичної навали на сусідів.

Суспільне життя визначають як господарче. Давні школи меркантилістів, фізіократів, дослідників фінансового ринку, модерні дисципліни економічні та відповідні аналітичні дослідження – науковий підхід не лише нагадують, а й потребують такого.

Або ж пропонується суспільні проблеми розв'язувати з позицій медичних. Як то видається: вчасна поява санітарів могла б запобігти прояву осянь з приводу порятунку світу та вверження його ж у чергове щастя. Історія епідемії схожа не лише на ширення облудних ідеологічних пандемій, а й на власне суспільну історію.

А то ще можна вмотивованість перипетій у соціумі звести до розповсюдження на нього сексуальної поведінки чи відповідних міфологічних сюжетів.

Картинку прогресу, цивілізаторства, культурного поступу не можна не розглядати як еволюцію наукових відкриттів та досягнень.

Утім військовики дотримуються особливої щодо цього точки зору.

Необмеженим є число накладання на людську історію законів обмежених виключною їхньою окремішньою специфічністю. Нацисти відзначились поєднанням підходів: расових, месіанських, мілітаристських, імперських, етатистських, вождістського, ідеології на рівні вірування, санаційних чисток; проте вони не дотягнули до совєцького комплексу створення нової людини нового порядку, доповненого ще й експропріаторством, класовою боротьбою з ворогами, тлумаченням месіянства московського розливу вже як інтернаціонального. Синтезом землі і крові, боротьбою проти іновірців, за свою мову, культуру, звичаї і права, цивілізаційними внесками – характеризують націоналізм.

Не у тому проблеми встановлення односторонніх закономірностей на суспільство полягають, що вони недосконалі, а у тому, - що усі вони у тій чи іншій мірі є правдивими.

Не лиш причиною, як ще й наслідком торжества дисципліни примітивізму є не тільки внесення глупства у осмислені закономірності, як ще й винесення осмислених знань геть із глупства. Там, де орієнтири людей у реальності починають заповнюватися естетизацією божевільств, де оточення населяють духами потойбіччя та неймовірними чудами, де стирається розрізнення між казкою та притомністю, де критика не у змозі пробитися крізь завади із нісенітниць, де у свистоплясці скачуть інопланетяни та чаклуни, де утопіям надають вид наукоподібності й назворот, де реципієнтів психологічних диверсій мають доконаними ідіотами, де дезінформація та облуди видається за відкриття таїни, де понижується аж до зникнення рівень інтелектуалізму, - то там прищезає тоталітаризму не лише готується, як він вже прийшов.

Вважається, що свобода слова є союзником свободи дій, що достатність інформованості є атрибутом повстання проти поневолення розуму, що бійка про забобонів сприяє орієнтуванню у правдах. Мовляв, коли б у Наполеона були б гебельсівські газети, то й ніхто б не здогадався про його поразку при Ватерлоо. Аж виявилось, що за допомогою путінського телевізора, а то й з опорою на інтернет можна успішно зомбувати публіку неіснуючими ворогами чи перемогами над ними. Глупство, як потуга зла, не є штучною так само, як розумність, у межах добродійств, правдивості, свобод, - не є природною.

В усі часи за усіх культур суспільство має проблемні сум'яття пов'язані із розвитком й відповідно розробляються проблемні ж рецепти подолання кризових зіткнень у розвиткові а чи розмаїтих інтересів суспільних груп, а чи наукових знань, а чи у сфері культури, освіти, конкуренції у військових справах й подібне. Проте серед осмислених пропозицій на вдосконалення також стабільно й повсякчас є присутніми також казкові прожекти, у яких зразу гамузом обіцяється розв'язання усіх проблем та протиріч, діагностується така ж невибаглива хвороба соціальної історії. Не зважаючи на фантазійний характер пропозицій тотального ошчасливлення усіх назавжди, або ж зважаючи саме на фантазійний характер пропозицій абсолютистського ошчасливлення усіх назавжди, - подібні химерні картини й користуються хронічною популярністю. Маси, як наркомани зваблені чудесами простенької розправи з усіма проблемами, масово впадають у сектантські вірування стосовно легких шляхів облаштування життя, - стаючи жертвами химер услужливо запропонованих пройдисвітами. Реальні проблеми, повнота розуміння фактів, конкретика подій замінюється химерною картинкою рішучого, безоглядного, остаточного менеджменту у сфері реальності. Більше того, реальністю беруться управляти вже із сфери ірреального. Так замість необхідності освоєння усіх законів саме на рівні науковому пропонується їх зведення до якоїсь єдиної та виключної сутності представлені: або ж потойбічним суб'єктом здатним втручатися у людське життя на ласку якого віруючі у нього зобов'язані розраховувати, або ж кардинальною панацеєю позбавлення від негараздів висувають боротьбу проти такого собі диявола, або ж дорогою до щастя оголошується відмова від вживання певного сорту м'яса, або ж крізь хрящик носа треба проштрикнути певну паличку, або проблеми історії зникнуть коли на місце багатих прийде соціальна низота. Перелічити чи передбачити обсяги та варіативність безумства - не вистачить кебети. Обкрадання жертв на тямую того, що з ними пройдисвіти роблять, - це вища афера порівняно із власне вилученням у жертви її майна. Серед ідеологічних химер місце переможця має посісти й посяде ідеологія найпростіша, у якій дається єдиний рецепт прикінчити проблеми. Учення, у якому чути лише ноту про прикінчити: втекти від не такого як треба світу, від гріховних зваб та багатств, вбити багатіїв й насолоджуватися любов'ю до вождів, які знають як ліпше розпорядитися віднятим та присвоєним ними у служінні означеним втікачам. Серед ідеологічних химер місце переможця посідає ідеологія обітниць якої є віднесеними неодмінно до майбуття ліпших днів, там де ефект від здійснення прогнозу перевірити не можна, а доти вірна обітницям паства має напружитися у щасті страждань за віру у утопії. Серед ідеологічних химер місце переможця посідає ідеологія стандарти якої є віднесені до минулої золотої доби архаїки спільнот існуючих лише у гарячковій уяві автора ідеології, де перевірити утопії неможливо.

Культурний поступ не лише є пов'язаним, а й презентованим є удосконаленням знань і вмінь. Якщо призначення науки екстраполювати у абсурдну нескінченість, то станцією прибуття стає вичерпання пізнань, а то й перетворення людини на творця космосу та усіх всесвітів, - що, для початку і щонайменше, є глупством, є неможливістю абсолютною. Проте подібне глупство дозволяють собі ті невігласи та пройди, які принагідно вигадану чи уподобану ними okazaцію заходяться нав'язувати сфері соціального життя вже як абсолют. І якщо науковцями створені закони, як пов'язані із природою речей, не можливо нав'язати відмінним спеціалізованим сферам наукового дослідження, - то завади для абсолютної схеми вже у соціальному устрої не вважаються завадами. Бо людські відносини не відносяться до компетенції законів наукових. Оскільки нема такої химери чи такої манії недалекогоглядної, яку б не можна було подати як устрій остаточний: просто для того необхідно буде відповідно більше число людей, не згідних із подібним прищестям надприродного щастя, відправити на той світ, поза цей світ життя. Усякий тоталітаризм і представляє собою чергову пропозицію прибуття на кінцеву станцію соціального устрою. Квінтесенцією універсалізації замішаних на окремих видах безуму соціальних приписів режимних є усевладдя призвідників режиму. Манія і жага втримання влади сповідниками якогось віровчення із управління чудесами і є конкретикою тоталітаризму у сфері соціальної.

Відкриття науковців можуть бути такими, що докорінно змінюють точку зору на предмет їх дослідження, але при тому має місце лише деталізація чи прояснення передуючого закону що описував ефекти і об'єктивні події, - з уточненням якогось числа поза комою. Узагальнення що здійснюється на передньому краї наукових пізнань є конкретикою оволодіння речами та подіями, розширює знання та вміння вже творчі та конструктивні саме через входження у сутність раніше недоступного. Тоді як високодуховні абстракції створюються проповідниками оволодіння чудесами саме із зворотною метою: сповіданням фікцій відірватися від раціонального освоєння подій, протиставитися об'єктивному, підмінити реальність містифікаціями. Цей назадницький розворот у сторону знецінення пізнання, звеличення усіляких проявів спрощення, оспівування злиднів є не лише проявом загального звиродніння чи нарощення невпорядкованости, як збаламучення смислів й втеча від конкретики вже у світ духів та ілюзій причинами має ще й цілеспрямоване шахрайство, з тим щоб, кажімо, виступ проти поневолювачів замінити для повстанців вже на боротьбу із якимось фетишем гріха чи диявола, щоб добивалися повстанці не так прав законних, а ждали правди Божої, на його волю покладалися. Призначенням химер є виставлення оманливих цілей, аби противник бив мимо й не зачепив супостата.

Аналогічно й вигадування якогось ворога противного святому Новому порядку причинами має не тільки природну оборону тих, кого сповідники загірної комуні чи утопії тисячолітнього царства прийдешнього замірилися пограбувати й поневолити, як ще й ворога Нового порядку життя по-новому спеціально придумують як антипода, аби на тлі нелюдської злочинної темряви якого засяв фетиш спасительного віровчення у святість його очільників. Постріли чи хекання від помахів сокирою, які чутно у зоні знищення ворогів, є лише технологічною необхідністю у хорі пеанів та кантів на посвяту есхатологічному режимові.

Порівняно із науково-технологічними проривами, які і є основним заняттям корпорацій та передових спільнот, то вигадування та експортування високодуховних смислів та доктрин, що ними зайняті спільноти відносно запізнені у своїх наукових досягненнях, - виглядає як маніпулювання із безпредметним. Проте подібні танці із символічним має причинами не так глупство, як об'єктивну необхідність подолання відсталости хоча б у подібний спосіб апеляції до казок, фантазійна абстрактність яких є не розрекламованим переростанням мирських клопотів, а є бажанням останні надолужити. Маячення це не доля, а знедолення обійдених долею.

Проповідування устрою, за якого люди мають віддавати своє задарма, працювати не для себе, іти на жертви за інтереси начальників, - лише для начальників є устроєм ідеальним. Але втілити це зразкове рабство не вдасться навіть за допомогою диктатури пролетаріату.

Зміни на краще тому відбуваються, що вони є доказовими. Проте постійно і повсякчас маємо ще й проблеми породжені невігласами, які, окрім своїх суб'єктивних прагнень ошчасливити собою світ, не мають для того більш нічого, себто є неплодними у векторі креативного прогресу. А тому уся творчість самозваних месій вичерпується: або негативізмом стосовно досягнень передуючих поколінь, - оскільки усяке продукування новаторських прирощень не може не бути критичним переглядом відпрацьованих знань, - або пропозиції від невігласів на те, щоб переіначити неправильний на їх думку світоустрій, вичерпуються ставкою на чудеса та поміч зі сторони потойбічних сил під проводом означених провідників до незаперечного, на думку провідників, щастя.

Подібні ідея-фікс, зациклення на рятівних і спасительних ідеологіях, абсолютистські віроучення та маніакальна самовіддача обраним світоглядним орієнтирам – робить усі ці, замішані на казці, гіпотези рівними між собою, або не гіршими одна від одної. Усяке й будь-яке чаклування із моделями завершення історії не може бути кращим за подібне віроучення, не буває обділеним на менше число доказів на виключно свою користь, - бо поза собою усі абсолютистські учення не можуть мати обґрунтувань, бо вони не були б авторитетними коли б дозволяли поза собою зверхні над собою авторитети, бо усі види втілення містики та містифікацій визнають себе не похідними, а визначальними стосовно підлеглих їм сутностей.

Не перерахувати видів та проявів у історії психозів масових, ініційованих тими чи іншими видами містики, батьками якої є не лише глупство, а й правові злочини, наявність яких не дозволяє списувати їх на конто якої антилюдяности. Так вторгнення на мисливські угіддя сусідніх племен отримувало наполегливість та успіх, коли матеріальні мотиви доповнювалися ідеологією боротьби із неправильними Богами сусідів. На противагу тваринам, які завдяки лише чуттю голоду утворюють ланцюги поїдання, то люди споживають вже продукти чужої праці чи чужу працю, керуючись не суто еквівалентністю та взаємною вигодою у обміні товарами чи послугами, - аж чужі ресурси ще й присвоюють грабіжництвом, оправданням якого правлять означені високі абстрактні ідеали, згідно яких жертву, як вигаданого ворога, можна і треба грабувати з причин її ворожости до грабіжника.

Модними казусами і приводами грабіжництва числять: або закиди у чаклуванні; або жертву убивають як расово неповноцінну; або воюють проти експлуатації і відчуження; або захищають справу миру; або вимагають покори під приводом боротьби проти потепління; або соціальні інститути винищують посилення на головування статевої свободи. Й подібне.

Рушієм та мотивом пропозицій на те, щоб радикально одним махом, обходячи складнощі ходіння по шляхах наукового дослідництва, за допомогою чуда перемінити світ, який нібито погрузнув у його гріховній несправедності, себто ще не визнав зверхности означених поводителів до остаточної для історії моделі обітованого щастя, - є не лише перехідний період пубертатного визрівання психічного, коли підлітки ревізують авторитет соціалізації від батьків; не лише суспільні кризи, виходом із спровокованої надуманости яких пропонують рецепти чуда; навіть не саме глупство авторів афери, разом із їхніми бездоказовими теоретизуваннями про обнадійливе; - аж не останнім, а то й чільним стимулом революціонерів від містики є їх прагнення витіснити собою традиційну еліту.

Оскільки суспільство не завжди буває готовим пожертвувати своїми традиційними способами життя вже на користь звабних обіцянок, а то й завжди не буває бути на це згідним, - то переважну частину своїх зусиль аферисти витрачають не так на ідеологічний гіпноз та перевиховання сектантської пастви, себто колишніх громадян, вже у послухові клірові вождів, - як останні зайняті саме терором стосовно ще не підвладної їм маси, з відповідним знищення незгідних із чудесами ворогів. Загроза життю віруючого є не менш вагомою порівняно з вилученням від віруючого його здоровоглудзя із підміною відібраного вже на дари віри у фізично відсутнє. Невід'ємними догматичними складовими усіх абсолютистських ідеологій та віроучень є ставка на силу з очищенням з її допомогою від усіх невірних, відступників та тих, які дозволяють собі коливатися у фанатизмі жертвової відданости святим вождям.

Від самого генетично фіксованого початку культури людства, то вже не можна відрізнити одне від одного те, що пізніше відноситимуть або до прагматики, або до символіки у житті первісних людей. Мова символів є органічно вплетеною у побут; аналіз поховань, стоянок, орнаменти на речах, із якими мали справу пращури, показує, що там синкретично переплетеним є: мистецтво, знакова передача інформації, гігієнічні потреби, прийоми господарювань; викопні рештки свідчать за соціальну опіку над ближніми; один і той самий артефакт є і універсальним знаряддям праці, і зброєю; засвідчене чаклунство є результатом не браку знань про природу речей, як, навпаки, є їх освоєнням. Фіксація глупства, оціночні за нього судження є критикою, яку дозволяють собі лише спадкоємці.

Як за це свідчать історики, то за доісторичних часів люди у своїх буденних клопотах за життя хоча й користувалися навичками і здобутими з досвідом тими знаннями та уявленнями, які поліпшували здобуття поживи та пов'язані із цим суспільні заняття, - а, проте, ці уявлення та порівняно недостатні знання давніх збирачів та мисливців про світ становили собою такі відкриті чи створені закономірності та спостережувані залежності у природі, які у значній мірі були замішані скорше на чаклунських ритуалах, аніж на перебігові об'єктивних подій. Усю подальшу історію пізнань та окультурення можна представляти як безперервне витіснення фантазій та казок вже на маргінеси, коли технології, включно із соціально-економічним устроєм та правом, розвиваються за власною логікою та обумовленням, а не під диктат невігласів та чаклунів. Участь вигаданих сил потойбічних у будіванні ними культури скоріше задовольняють потреби вірувань у чудеса, покликані заповнювати ті лакуни та недоліки соціальних відносин, які різняться від повноти ідеалів зі сторони пастви сект; тоді як продукування високотехнологічних товарів залежить від рівнів підготовки інженерних кадрів та роботи науково-господарчого комплексу передових країн; не кажучи вже про те, що постулати і закони встановлені у дисциплінах і галузях наукового дослідництва не залежать навіть від згоди чи незгоди із ними зі сторони тих чи інших угруповань, замкнених на своїх інтересах, уподобаннях та специфічних точках зору на проблеми. Участь віроучительних утопій про останні дні історії, про знаходження остаточних смислів світоустрою та призначень у ньому людини, про роль та призначення чудес зводиться переважно саме до конкуренції між подібними ж ідеологічними світоглядними позиціями, маючи опосередкований, а то й нікчемний вплив на процеси виробництва та інститути соціального життя. Ідеології справляють переважно негативний та руйнівний вплив на події у соціумі, коли зациклені на вузьких уподобаннях установки переважно оправдовують війни, грабунок, неволю, наскок на сусідів, іншу кримінальність.

Попри те, що вороже чи сторожке один до одного ставлення між конкуруючими спільнотами є історичним фактом, - аж основу та докази тривалої політики напружених відносин господарчих, соціальних чи у сфері духовної культури можна знайти лише у окремих специфічних віруваннях, інерції психічних та ціннісних орієнтирів осібних народів. Так усі учасники світової війни змагалися між собою не у тому, щоб їхні бомбардувальники, самохідки, субмарини будувалися не за лекалами неповторних месіанських накреслень кожного із противників, а добивалися, аби зброя була найкраща у відповідності із передовими технологіями.

Безглуздо вести й мову про національно орієнтовану топологію, кардіологію чи природу астрономічних чорних дір. Наукові твердження перебувають поза досяжністю претензій до них і повчання зі сторони компетенцій віроучительних сект. Саме тому для абсолютистських доктрин про останні дні та смисли історії не залишається іншого об'єкту атаки з їх сторони, як підміняти своїми догматами й заперечувати ними ж передову науково обґрунтовану картину світу, бунтувати проти фактів і атрибутів психічного здоров'я.

Настанови з боку менш зятятих у їх месіанізмі тоталітарних сект, зосереджених на втіленні своїх утопій, обмежуються втручанням не так у виробництво, як у перерозподіл товарів, верств та ролей влади. Так комуністи будують ті ж самі мости, що й капіталісти, але навіть, здавалося б, безневинне обмеження власності стає провалом для комунохазяйнувань.

Рахуванню, прогнозам та управлінню ними підлягають закони, які: створені і відкриті науковцями на основі дослідження дійсних відносин у природі об'єктивних речей та явищ, - а порушення цих законів є здебільшого справою складною чи просто неможливою; незаперечними є інструкції та правила інженерного управління технологічними процесами, - а порушення безпеки у виробничих процесах створює аварійні ситуації; доказовими на їх перевіреність історичним досвідом є соціальні установи та взаємини, які управляються законами та правом, - сутнісною складовою якого є правове покарання його порушників. Тому ландшафт планети змінився вже цивілізаційний, бо покоління спиралися на досвід попередників, який стає результативним і для нащадків, - де закони є обумовленими предметно, не є фікціями. Омріяні нами речі нашого достатку не з'являються як факт від самого лиш застосування для цього мрій, навіть висловлених словами, ще й підтвердженими танцями на цю ж тему. На щастя, природа людини як істоти біологічної включає орган мислення і його застосування вже у подобі накопичених знань, множення яких вже на вміння їх вживання й плодить поступ культури, - у якій одиниця індивіду з його можливостями досягнень у можливостях є ще й залежною від панівних стереотипів і упереджень лишень суб'єктною складовою. І лиш небагатьом талантам вдається власною суспільно корисною творчістю у рамках управління науковими законами представляти вже об'єктність культури.

Поза те, що високотехнологічні досягнення вражають навіть сучасників недостатньо знайомих із останніми розробками, однак в останніх нема нічого позаприродного. Необмеженість пізнання обмежена його ж рамками і не потикається далі, коли прагне іменуватися релевантною істиною. Годиться вважати, що усе, що відбувається не лише на планеті, а й в Універсумі космосу, - відбувається там же. Хоча втілення планів інженерного гатунку буде тим успішнішим, чим більш ці знання будуть ближчими до достеменних фактів, чим менше там буде прорахунків та незнань подій, - однак підсумком нашої культури не є виключно те, що створене інженерами-науковцями на основі використання залежностей у природі речей. Більш від того: предметні досягнення окультурення знаходяться на маргінесах культури. Переважна більшість і значущість яких є сформовані містиккою, - тими нашими людськими уявленнями, на які речі предметні реагувати самі собою не можуть. Хоча б тому, що у речей бракує мозку, щоб слухати те, що люди речам кажуть, від речей вимагають чи просять. Наша культура є надмірно людяною. Тому, на жаль, бо тут у якості законів правують розмаїті химери, спроби перероблення яких вже на реальність ощадливого ставлення до життя їх прибічників не призводять до чогось плідного.

Рахуванню, прогнозам та управлінню ними не підлягають закони та обітници що їх пропонують пройди та містифікатори. Які не тільки не дурять споживачів їхнього шахрайства, а тим самим задовольняють масовий на це попит, а ще й самі автори неймовірного вірять у імовірність і корисну необхідність чуд та утопічних картинок. Порушення якими правових соціальних взаємин і навіть науково доказових знань саме й числиться за бажані призначення перелашування світоустрою під нормуючі догмати культу та наування від означених претендентів на володіння вищими цінностями. Тому боротьба за життя на планеті й наслідки зміни видів, коли енергією обмінюються консументи та редуценти, змінилися від біологічних рамок вже до зіткнень між паствою відмінних культур, бо відмінність останніх доказується містичними картинками, окремішню святість яких узгодити із конкуруючими особними віруваннями у вірування є засадничо безуспішною справою, аби саме таким чином й оправдують агресію звернену проти не такої як треба віри та її прихильників, аби вже реальними мирськими благами останніх заволодіти. Омріяні речі достатку обіцяють з'явитися як факт через саме лиш прочитання словесних заклинань, які для підтвердження вимагають лише достатності знищення ворогів даного безгрішного сповідання. Бо природа людяного, окрім добутих поколіннями знань наукових, включає у себе ще й марення, багатообіцяючі казки, сподівання не лише бездоказові, а ще й конкретно патологічні у вимірах психіки, - залежною складовою якої є об'єкт секти. І лиш небагатьом щастить представляти собою суб'єкт управління ними законів культури предметної.

Рахуванню, прогнозам та управлінню ними підлягають закони, які: створені і відкриті науковцями на основі дослідження дійсних відносин у природі об'єктивних речей та явищ, - а порушення цих законів є здебільшого справою складною чи просто неможливою; незаперечними є інструкції та правила інженерного управління технологічними процесами, - а порушення безпеки у виробничих процесах створює аварійні ситуації; доказовими на їх перевіреність історичним досвідом є соціальні установи та взаємини, які управляються законами та правом, - сутнісною складовою якого є правове покарання його порушників. Тому ландшафт планети змінився вже цивілізаційний, бо покоління спиралися на досвід попередників, який стає результативним і для нащадків, - де закони є обумовленими предметно, не є фікціями. Омріяні нами речі нашого достатку не з'являються як факт від самого лиш застосування для цього мрій, навіть висловлених словами, ще й підтвердженими танцями на цю ж тему. На щастя, природа людини як істоти біологічної включає орган мислення і його застосування вже у подобі накопичених знань, множення яких вже на вміння їх вживання й плодить поступ культури, - у якій одиниця індивіду з його можливостями досягнень у можливостях є ще й залежною від панівних стереотипів і упереджень лишень суб'єктною складовою. І лиш небагатьом талантам вдається власною суспільно корисною творчістю у рамках управління науковими законами представляти вже об'єктність культури.

Поза те, що високотехнологічні досягнення вражають навіть сучасників недостатньо знайомих із останніми розробками, однак в останніх нема нічого позаприродного. Необмеженість пізнання обмежена його ж рамками і не потикається далі, коли прагне іменуватися релевантною істиною. Годиться вважати, що усе, що відбувається не лише на планеті, а й в Універсумі космосу, - відбувається там же. Хоча втілення планів інженерного гатунку буде тим успішнішим, чим більш ці знання будуть ближчими до достеменних фактів, чим менше там буде прорахунків та незнань подій, - однак підсумком нашої культури не є виключно те, що створене інженерами-науковцями на основі використання залежностей у природі речей. Більш від того: предметні досягнення окультурення знаходяться на маргінесах культури. Переважна більшість і значущість яких є сформовані містиккою, - тими нашими людськими уявленнями, на які речі предметні реагувати самі собою не можуть. Хоча б тому, що у речей бракує мозку, щоб слухати те, що люди речам кажуть, від речей вимагають чи просять. Наша культура є надмірно людяною. Тому, на жаль, бо тут у якості законів правують розмаїті химери, спроби перероблення яких вже на реальність ощадливого ставлення до життя їх прибічників не призводять до чогось плідного.

Рахуванню, прогнозам та управлінню ними не підлягають закони та обітниці що їх пропонують пройди та містифікатори. Які не тільки не дурять споживачів їхнього шахрайства, а тим самим задовольняють масовий на це попит, а ще й самі автори неймовірного вірять у імовірність і корисну необхідність чуд та утопічних картинок. Порушення якими правових соціальних взаємин і навіть науково доказових знань саме й числиться за бажані призначення перелашування світоустрою під нормуючі догмати культу та наування від означених претендентів на володіння вищими цінностями. Тому боротьба за життя на планеті й наслідки зміни видів, коли енергією обмінюються консументи та редуценти, змінилися від біологічних рамок вже до зіткнень між паствою відмінних культур, бо відмінність останніх доказується містичними картинками, окремішню святість яких узгодити із конкуруючими особними віруваннями у вірування є засадничо безуспішною справою, аби саме таким чином й оправдують агресію звернену проти не такої як треба віри та її прихильників, аби вже реальними мирськими благами останніх заволодіти. Омріяні речі достатку обіцяють з'явитися як факт через саме лиш прочитання словесних заклинань, які для підтвердження вимагають лише достатності знищення ворогів даного безгрішного сповідання. Бо природа людяного, окрім добутих поколіннями знань наукових, включає у себе ще й марення, багатообіцяючі казки, сподівання не лише бездоказові, а ще й конкретно патологічні у вимірах психіки, - залежною складовою якої є об'єкт секти. І лиш небагатьом щастить представляти собою суб'єкт управління ними законів культури предметної.

Порівнюючи з тим, що на часі можуть і знають покоління, то такі надихаючі і непересічні ще й для сьогодення ідеали релігійні, як то: не вмирати віруючому у Христа, а чи досягнути смисложиттєвих цілей через споглядання Аллаха, - видаються, для декотрої публіки, ідеалами принаймні дивакуватими. Представлені у архаїчних культурах картини світобудови постають для науковців безкорисними, обітниця про перетворення праху з могил вже на людей є клінікою з медичної точки зору, громадження ритуальних символів та чаклувань з приводу спасіння душ є окультною містиккою безпредметною, а очікування на Месію може посперечатися хіба що із спогляданням у бінокль горизонту уфологами, - однак подібні химери не тільки задовольняють інтимні запити на чуда, як є ще й вписаними у системні соціокультурні взаємини. Правдивий стан речей тому постійно поступається обнадійливим казкам, бо він залишається невтішністю правдивого стану речей серед якого потерпають маси його насельників. Сподівання на те, що цей світ мирського загине на днях чи раніше від того, або порівняно тверезіші гіпотетичні припущення про настання достатку для бідних через вирізання багатіїв, або ж впевненість у власному месіянстві через геноцидне винищення генетично неповноцінних ворогів чи відступників від єдиновірного класового учення революційного, - то подібні плани облудні просто не ствердилися фактом. Усе що наобіцяли автори пророцтв тому є ілюзією, бо й замишлялося на переіначення достеменно дійсного. Пекельні казани з сіркою для грішників чи таке ж потойбіччя з приводу повернення комуністичної людини до своєї сутності залишається ошуканством, на відміну від воєн за правовір'я та концтаборів у домаганнях втілити подібні ідеали безподібні. Однак ілюзорність та бездоказовість різнорідних утопій не надто заважає їм бути учительним дороговказом. Успіх злочинам та абераціям додає їх та спрямована антисоціальність, яка повсякчас умудряється бути безкарною з позицій права та людяности. Носії рангів у ієрархії культу, а чи партполітпрацівники з виховання трудящих просто дурять свою аудиторію, особливо успішно за допомогою терору зі сторони органів безпеки тиранічного режиму віри. Уся енергія екзегетів та тлумачів святих канонів, яка й стає змістами правовір'я, йде на докази імовірности та правди чуд секти. Коли у конкретної особи бракує сил на слідування надмірам власних чи нав'язаних їй маячень, то тоді у цій справі раду дадуть організації професіоналів з культових відправ, які повсякчас слухність обітниць відкладають або знов на наступні часи, або на позаземні обставини, - аби лиш зберегти власне провідництво над віруючою у їх святість паствою. Для якої стан страдництва видається більшими гарантіями отримання за послух дарунків від зверхників, порівняно із зусиллями праці власними на те ініціативами.

Фікцією виявилися програмові положення християн: про наявність невідомої істоти, яка невідомо звідки, для чогось, невідомо яким чином береться замість самого живого чоловіка чи жінки її керувати їх вчинками; підставляння Бога у якості першопричини творіння задовольняє лиш тих, кого угамовує подібне моделювання; орієнтир на презирство до мирського заради духопідйомного, чи то заміщення права вже на усепошченську любов до ближнього, а чи то християнська настанова на абсолютизацію своєї виключности у нетерпимости до конкуруючих богів та культур – не спрацювали. Порушення чудами законів відкритих у природі речей, а чи доказових у вимірах добра норм соціального розвитку – так і залишаються у межах або нісенітниця, або злочину. Що, утім, не надмірно критично заважає умонтуванню цієї релігії у систему прийнятних узвичаєнь та окультурення.

Особливо з тими, хто на вас напав, даремно сперечатися у перевагах саме ваших культурних кодів. Більш того, докази вашої правоти зустрічатимуть відповідно більший опір вашого противника. Кожен організм удосконалює свою самоподібність, а ще лаштує середовище під сприятливе для себе виживання. Відмінність власної генетичної інформації, а то й противність стосовно несприятливих обставин і є запорукою самозбереження особности. Яка міцнітиме не від пристосуванства до зовнішніх чинників, а від переробки останніх під свободи та можливости даного учасника змагань за лідерство у культурі. Поза викликами та відповідями еволюційними годі шукати розумних виправдань на устрій власних цінностей.

Представлення визначень та змістів тоталітарних доктрин як остаточних беззаперечних абсолютних саме й націлене на те, щоб вже у свою чергу усі інші змісти та цінності знецінити, піддати критиці та руйнувати вже як жертву; доведення тверджень тоталітарності аж до позамежжя святости потрібне тоталітаристами, аби безкарно з'їсти майно та життя усього поза тоталітарного докільля людей та народів призначених тоталітаристами у вороги; абсолютизація тоталітаристами власних догм має метою таку ревізію ще не присвоєних ними позатоталітарних статків, що санкціонує законність свавільних перерозподілів тих статків тоталітаристами на свою користь за ціну споживання користей, потреб та існувань своїх жертв. Претензії тоталітаристів на власну суперекстрапозацінність є картбланшем виписаним ними самим собі на право ревізувати чужі багатства та права аж до вбивства супротивників; тоталітаризмом є прийоми на перетворення усіх у негідників вартих офірної загибелі суперечливо на користь тоталітаристів; тоталітаризм це виправдання агресивного нападу на сусідів у спосіб подання їх ворогами у спосіб подання тоталітаристами себе як носіїв абсолютних цінностей. Створення різниць та напруги між власною святістю та таких самих фіктивних призначень ще не підвладних тоталітаристам чужих свобод та багатств як ворожих до абсолютної й понадмирної святости тоталітаристів править останнім за механізм перекачування чужих багатства вже у горлянку тоталітаристів й далі у їх вихідний отвір; тоталітаристи ненавидять усе ще не підкорене ними, але не настільки, аби та зненависть зважала їм спожити відняте від вже упокорених ними; закидами докільлю у його відьомстві тоталітаристи не тільки не відсторонюються від докільля, а, суперечливо, й прагнуть бути доповненими на багатства докільля робом жертвовного його споживання вже на свою тоталітаристську користь. Вихід за межі прийняттого, замахи на нормування норм, претензії на вичерпні істини завершення часу кінцевих обставин потрібні агресорам для ганення прав існувань багатств своїх жертв, на виправдання місії свого на них нападу. Демонстрація тоталітаристами своїх володінь незаперечним суперечливо потрібна їм для заперечення усіх законів та звичаїв, претензії на остаточний порядок потрібні аби утнути ворохобню, сповідання своїх спілкувань із святістю божественного потрібна тоталітаристам для виправдання нелюдяности.

Тоталітаризмом є нерозважлива затрата виважености, спантеличення у мірах доцільности, відсутність стилю; тоталітаризм це затрата керування подіями та власним глуздом компенсована логікою крайнощів екстремізму; тоталітаризм починається там, де закінчується втримання у реалізмі та раціоналізмі, де впадають у безмежжя абсолютного випадаючи із необхідностей об'єктивного, де людяність межує із противним до неї. Так коли тоталітаристи мають претензії невдоволення стосовно станів ситуації, то вони заперечують саму сутність визнаних інституцій культури, зрікаються реального світу, суперечливо наполягають на небутті як на ідеялі світоіснувань. А коли тоталітаристи мають претензії стосовно посилення своєї участі у ситуаціях суспільного життя, то вони виключають усякий спротив собі не лише з боку суспільних свобод, а й з боку конкуренції таких самих як вони соратників, тоталітаристи суспільну дисциплінарність доводять не лише до подавлення ініціатив та життя засобами тюрми та каторги, а й тероризують саму законність, наполягають не лише на волюнтаристському свавільстві всупереч усім раціям та історичним потребам, а й сповідують провідництво у історії чинників позаісторичних, яким суперечливо треба лиш рабськи користися.

Порозуміння між конкурентами як учасниками співпраці у загалах прогресу є неодмінними у видах наукової діяльности, базованій на використанні об'єктивних законів, а не на самих лиш марновірствах у існування чудесних рецептів задоволення прагнень, бо у науці навіть кардинальні відкриття передбачають зв'язки у спеціалізаціях, - тоді як претенденти на володіння остаточними світобаченнями прийомом порозуміння з конкурентними абсолютистськими доктринами можуть мати лише смертовбивство, бо містифікаторам тісно у одному й тому ж місці володіння ними універсумом та усіма видами існувань. Хижими є ті, яким нема чого ділити з причин неволодіння ними нічим предметним.

Існують не помилкові винаходи, а існують лиш обмеження на використання винаходів поза їх необхідними межами, де й починаються помилки. Поза використанням винаходу не на своєму місці, помилковим є й пропонування винаходу для тих, хто перебуває у іншій тривалості часу. Навіть входження винаходів у дієвий ужиток культури не означає вичерпання ними історії подальших винаходів. Із тих пропозицій на прогрес, яким надаються позачасові виміри істини для універсального розв'язання ними усіх поспіль конкретних питань, із тих бачень, яким надається позакритичність, святість, які заскалюють поза діапазон своєї доцільності та точності, яким надається вагомість контекстуальної метамови, що визираючи із абстракцій потойбіччя беруться навчати усе й встановлювати стратегічні цілі й сенси існувань для усіх, - саме й проростають пагони збоченських світосприйнять, які й обґрунтовують тоталітаризм. Тоталітаризм це убогі теорії, якими примітивні облудно беруться збагачувати культуру у розв'язанні її проблем, правдиво виламуючи кайлом брутальності доступ до усіх багатств культури, аби облудно компенсувати примітивізм; тоталітаризм це спрощені доктрини, які споживацьки паразитують на раціоналізмі, облудно виставляючи себе спасителем та окормлювачем раціональності; тоталітаризм це кустарні вчення, які беруться судити за конкретику справ, облудно виводячи себе з-під зворотної критики. Тоталітаризм починається там, де закінчують історію, де закриваються й відгороджуються у сприйнятті чогось відмінного від власних маній, де повчають, а не вчать. Тоталітаризм є таким вистрибуванням геть із реальності та життя, яке полишає не лише тверезість та смисли, а й психічне здоров'я, зістрибуючи у абсолюті. Жорсткою необхідністю недороблених бачень світу є надання їх вагомості чуда, месіанізму, позакритичних ціннісних параметрів сакральності, аби тим самим легалізувати примітивізм як конкурента з-поміж не примітивних та прогресистських бачень. Апломб є навіть не ознакою дебілізації, а властиво ним і є; не так фанаберію генерують спантеличені у обставинах реальності, як навпаки; хиби справедливо винагороджують чванькуватих. Манія величі є претекстом примітивів, аби у пристосуванні зчепитися із реальними проблемами, маніфестуючи останнім свою корисність та верховенство. Претензії на абсолютність є вибаченням негодящих за усіх умов усюди й завше; замаху на понадмирність, на позамірність, на позу позарозумності є камуфляжем сіромах; втеча геть від проблем у безпроблемність залишається реальністю тих, хто входить в ілюзорність. Претензії тоталітаристів на володіння вищими від екстрасуперовості цінностями є оманю задля надання своїм химерам хоч якоїсь корисної для інших змістовості. Химери надцінностей створюють задля порівняльного знецінення фактуальності сусідського життя, статків, свобод, призначених агресорами собі у поживу.

Безпечними у спілкуваннях та співпраці бувають ті, які вагаються у вірі у ринкову корисність для ближніх своїх ще не перевічених пропозицій, які зважають на проблеми чесної конкуренції із правами ближніх, у яких моральні сумніння переважають над їхніми можливостями різати ближніх. Тоді як продавлювання до існувань наднових оголомшливих зверхідей, що націлені на возз'єднання усього з усім, надцінність яких має не викликати заперечень й не потребувати доказів з причин її очевидності, абсолютність яких у розв'язанні усіх суперечностей має викликати шалену підтримку новонавернених ентузіастів, - насправді суперечливо розриває мереживо устійнених відносин, коли у вирву чорної діри новоутвореного із збаламучень абсолюта втягуються не лише заклики на перегляд сусідських прав та цінностей, а й практично самозванці вічності зачинають до себе забирати жертви з чужого майна, життя, свобод. Після закликів на нові типи єднання зачинають розтягувати статки ближніх; після відкриттів над цінностей вартість життя ближніх зводиться до нуля; після пропозицій на відкриття щастя стають доступними стають самі лиш злидні. Віра тоталітаристів у те, у чому вони не сумніваються, на доданок до обзивання ними сатаністами та гідними смерті тих, хто живе з проблемами та критикою, - є шахрайською подобою надання доказовості обмеженим точкам зору, а, проте, лише вичерпна ріжнобічність підходів може претендувати на доказовість.

Вадами, які відрізняють тюремні режими від життєздатних соціальних устроїв, є наполягання режимів тотальної неволі на вичерпанні ними історії, віра означених любителів чудес у відкриття ними тих істин абсолютних, святих, понадреальних, що не допускають сумнівів, критики, виключень. Ця беззаперечна влада над усім можливим передбачає неможливість усього їй противного, до числа якого відноситься усе відмінне від примітивної точки ошасливлення у фікції усезагальної і тоталітарної влади. Абсолютизм доведений до стану релігійного культу є невичерпним джерелом агресивності супроти світу із яким адепти останніх смислів просто не можуть ужитися без цілковитого знищення усього, що не вмщується у вузькі рамки буквального трактування казкових догматів віровчення. Величні відкриття роблять затим, щоб вигубити ними не лише усе відоме, а й усю ще не досліджену проблематику разом із майбутніми поколіннями. Казки є смертоносними коли їх беруться сприймати серйозно, а то й втілювати. Абсолютисти зобов'язані знищити світ із яким їм не ужитися, або загнити й загинути у вільному світі поступу та свободи. Для тих, які відкрили остаточні смисли світобуття, усі відмінні твердження стають помилковими й тягнуть за собою необхідність реакції смертовбивствами на тих, хто намагається стверджувати щось відмінне від догматів вірування.

Нездоланними для усіх винахідників остаточної істини є закиди щодо часової обумовленості та залежності винаходів того довершеного щастя саме від історичних обставин, поза якими пропозиції чуда стають недоречними, а потім хибними. Відповідно геть усі химеротворці ненавидять історичний час поступу саме як ворога та критика, саме тому усі творці казок беруться доводити споконвічну фактичність своїх утопій та віщують для останніх невичерпну у термінах протяжність на майбуття.

Вже саме термінологічне визначення суспільства страждань, як суспільства тоталітарного, де панують чи то якісно не прийняті, чи то неприйнятні для частини його членства догмати, - вказує на причину страждань: нав'язаний диктат химерних зобов'язань відмінних від запитів та норм людяності і прогресу і є одержавленим концтабором. А вершиною тоталітарної догматики, яка, можливо ще якось і колись, може імітувати обумовлену осмисленість є доведення догми до крайніх країв історичного факту, а то й виведення догми вже за межі історичного буття у домівку чуда, у сферу потойбічного, у царину абсолютного. Проте критика тоталітаризму не може базуватися чи то зводитися до відторгнення універсальних принципів чи винаходів як таких, що є помилковими саме з причин їхньої універсальності не пристосованої, а то й противної потребам людей яким це чудо вичерпної історії було запропоноване. Критиці підлягають ті усезагальні винаходи та доктрини, які лише імітують усезагальність, але не є такими, або ж мають обмежену сферу застосування. Шкідливими для людей є лиш неякісні псевдовеликі відкриття, минуша мода на які була у ліпшому випадку безневинним шахрайством. Бо існує ціла низка досягнень, цінностей, а то й конкретних артефактів, які мають не лише універсальне, у сенсі користей, значення для цілого людства, аж є абсолютні вартості для яких перевірка критикою додає лише відтінків тонкощів смаку від довготривалого їх зберігання серед вдячних спадкоємців.

Коли відкриття вичерпних для історії пізнання законів, які б елімінували небезпеки усього непередбаченого для публіки заляканої проблемами та ймовірностями прогресу, - є, у сфері власне науки, успіхами завше тимчасовими, то задумка абсолютистської регламентації у області знань про людські відносини, інтереси, цінності, - видається провальною поза усякий час. Доконечними, святими й виведеними з-під критичних прискіпувань оголошують законспіровані, але ж зрештою викриті у спеціальних концептах такі чинники суспільних устроїв як то: сексуальна енергетика, стоїцизм циніків, історичний матеріалізм, або ж закони історії та світоустрою передовіряють сумлінню якогось божества, залишаючи за людською свободою можливість ставити свічки й недоїдати на користь цього божества. Проте, щоб гуманітарні ідеали прагматично використовувалися, - то треба визначати для них межі компетенції та доцільності і у просторі, і у часі, і у смислах. Достовірні знання накладають на події та освоюють явища задля того, щоб тим додати до безмежжя людської свободи.

Маємо щастя у тому, що самі заміри невігласів остаточно впорядкувати цілий світ за тяжінням їхніх маніакальних безумств й тим самим вичерпати історію, - є лише окремим випадком від загального викривлення плину історії, масив якої, з нагодами розв'язання проблем та викликів з ходом поступу, тільки й починається за скобками правил.

Розширення зони контролю над тим що знаходиться поза скобками його правил має зменшувати природний рух того безладу, цариною якого є матеріал для майбутньої його переробки вже у здобутки прогресу. До означень культури має бути віднесена не боротьба проти ще не освоєного, а освоєння ще не переробленого у культуру. Світ культури є переповнений пропозиціям її організації на засадах різноманітних ідеологічних орієнтирів та світобачень, інерції національних традицій, авангардних наукових гіпотез, які саме з цієї причини є проблемними. Й перед перевагами найбільш досконалої організаційної пропозиції усі відмінні та альтернативні або посуваються, або стають окремим випадком, доречним у обмеженій чи ще не відпрацьованій сфері застосувань. Тоді як нарочитий негативізм відносно тих досягнень культури, які примітивам видаються зайвими, - є лише імітацією контролю. Вадами тоталітаризму є те, що вони лише імітують зростання організованості, здійснюючи її на основі чудес та не перевічених на корисність спрощень. Замість того, щоб продуктивно доповнювати культуру на новації зведені на знаннях, то для невігласів, які сповідують чудеса, усе, або майже усе над чим працювали попередні покоління представляється накопиченням зла й гріхів. Тому невігласи пропонують знищення і смерть.

Не лише випадок, - себто не контрольоване нічим, ніким, ніде, ніколи, ніяк, - призводить до казкових збагачень обранців випадку, але й у зворотному плані усілякі види переваг одних щасливців над масою інших долею упосліджених випадає з-під усяких закономірностей і прогнозованих обумовлень, тобто ймовірність перекачування соціальних та усякоинших благ від маси вже на вигоду одиниць переходить із розряду випадку вже до таксону невідворотного. Инакше кажучи, виникає необхідність час від часу штучно наводити порядок вирівнювання стартових позицій для людей які вступають у громадянське життя, аби посідання ними соціальних статусних ролей було заслуженим їхньою особистою працею внесків їхнього винахідництва та креативності до скарбниці культури. Подібно до того, як брутално підрізають траву на газоні, аби окремі кущі завдяки підгортанню ними випадку не паразитували на пригніченні довколишніх сусідів. Тож у суспільствах, де кепсько є відрегульованими соціальні ліфти, де низьким є рівень розвитку ринку та інститутів демократії, де нобілі через силу оберігають свої позиції соціального проводу, - то там диктат хаосу буде оформлений під ідеалізовану візію егаліте, спроможну ще й посилити інерцію несправедливості та неправедності у особі партії чергових бандитів при державних посадах.

Зона московського централізму, представлена вже більшовизмом, була підтримана не лише масою колишніх холопів усередині імперії, але й прихильниками лівацької демократії та лібералізму й поза кордоном. Й тому концтабір стався. Проте винищувалися у ньому вороги не так самодержавства царського, як самодержавства вже комуністичного. Критичний перегляд зловживань тих ринком, де до посідань істеблішменту дориваються чиновництво царське, стався усевладністю номенклатури комуністичної вже на часі побудови комунізму. Ревізія комунодиктатури також була підтримана прихильниками правових свобод, підприємництва та свободи народів. Аж знову протистояння моделі перетворення суспільства вже у контору усевладного над суспільством двору паразитів сталося у незмінній інерції цивілізаційного кола московського збиральництва, коли заміна комунодержавлення вже на псевдоприватне роздержавлення не так змінило розстріли ворогів вже на майнове збагачення себелюбимих, як - доповнило. І знову інтегратори чужого добра пішли у похід на закручування гайок усередині зони та на той реванш проти рухів визволення від імперії, ресурсом якого є закручування гайок усередині зони задля формування колонізаторського війська. Московський контроль, іменованний тоталітаризмом, хоча й рекламується як інструмент бійки проти тоталітаризму задля надання прав і підприємницьких свобод масам, - незмінно стається як подальше посилення тоталітаризму.

До сповідників єднання у забороні норм права, моралі, господарювань, інших соціальних установ та самої історії культури присікаються із закидами обвинувачень саме за улаштоване тими революціонерами насилля та руїну. Проте дисциплінарні концтабори для тих громадян чії думки та способи життя були проголошені ворожими стосовно запропонованого переіначення світоустрою, відповідна ставка на централізм у господарюваннях, зловживання для цього військовою силою – є результатом не якоїсь твірної першопричинної лиховісности, аж підкладками повстання цих ініціаторів повстання проти непідвладної, а тому противної їм історичної реальности є заміри ввести усередину прийнятної культури те, що знаходиться за її скобками, представляється виключенням із безпеки. Догматика авторів тоталітарних, замішаних на містиці віроучень, лише згодом, - на часі створення пастви прихильників та вдалого входження химер вже у соціальну реальність, - набуває ознак якоїсь визначености, затребуваности у корегуванні цієї реальности зі сторони містичної доктрини, тоді як первісними рушійними мотивами революціонерів є саме пропозиції ненависті до усіх поспіль суцхих порядків, зазивання тотальної без виключень радикальної загибелі для реальности. Тоталітаристи пропонують не щось більш-менш правильне чи помилкове, аж тоталітаристи пропонують Ніщо у екстремальних його варіантах. Тоталітаристи змушені імітувати якусь свою регуляторну участь стосовно розв'язань із суцними питаннями та викликами, аж первісними чинниками тоталітарних зривів є доконечно зав'язати із самим існуванням історії та дійсности, для яких означені учасники чуда пропонують ніщо, ніде, ніяк. Руїна та спонукання кризових ситуацій є не лише сприятливими умовами для вторгнення тоталітаристів у реальність вже на правах судей та катів, аж виконання присуду на страту реальности і є цільовим призначенням зони одномірности. Тоталітаризм це не якийсь специфічний порядок, а це порядок знищення порядків. Провідники крайнощів диктатури вдаються до неї лише тому й для того, бо у інший спосіб не представляється можливим припинити суспільну організованість і культуру. Аварії, які виникають внаслідок зневажання та цільового ігнорування правил безпеки внаслідок виключення виключень та проголошення неприпустимого вже за прийнятну норму, - цікавлять тоталітаристів саме зі сторони їх аварійности та завдання шкоди для того, що підлягає компетенції культури та цивілізованости. Тоталітаристи потребують те, що перевищує безлад та навіть смерть, їм потрібен вихід у потойбіччя буття та смислів. Безлад це не якась перехідна ланка що пов'язує ще недозрілих диктаторів вже із убивчими їх вказівками вже упокореній ними історичній ральности, - аж саме ця руїна усіх соціальних інституцій, яка має перерости у ніщо виставлене за еталон, і є інтенціями зони запропонованого чуда завершення історії.

Критики зони одномірного порядку помиляються у тому, що концтабір, як апогей зони, замірявся на те щоб бути інструментом виправлення тих суспільних порядків, які не задовольняли ідеологів. Бо тоталітарна містика має, у першу чергу, не конструктивні, не будівничі, а руйнівні стосовно суспільства призначення. Тоталітаристам большевицької доби не подобається: держава, сім'я, мораль, законодавство, освіта, способи господарювання, ринок, розподіл станів, розподіл на нації, на імущих та бідарів, не до вподоби капіталісти, власники, релігія, підприємництво, гроші, ворожою оголошують навіть свою державу. Революціонерам не до вподоби усе із суцного. Замість того їм потрібна світова пожежа, з полум'я якої сам собою, невідомо яким чином, куди, кому, нащо постане Новий порядок. Протилежним полюсом, із яким взаємодіє порядок совізму та комунізму є засадничий його анархізм. Оскільки ці лузери, насельники соціальних підвалів, змовники, фантазери, представники виключень заходилися усе руйнувати із промоції не так опинитися на руїні як очільники безкарної сваволі, а, замість того, нажитися, нацарюватися із бадитьського хапання усього до того не належного їм, - то їм, із улаштованого ними для суспільства ніщо, потрібно усе. Вони рекрутують маси звабами відмов від необхідности працювати з необхідности. Проповідувана містика безпредметного чуда ошасливлення усіх та усього невідомо чим своїм призначенням має оправдання тотального пограбування усього та усіх.

Причинами ремства українців на московитів, закидів у підступних обманах, у порушенні домовленостей, у егоїстичному стяжательстві зі сторони московців – є нерозуміння месіянської настановленості московства, для якого втрати опонентів і є тими цільовими прирощеннями, що їх добиваються, яким московці можуть однозначно лише пишатися. Українці та європейці помиляються, коли мислення й поведінку московців розглядають як подібну європейському та українському світосприйняттю. Московці перебувають поза зоною досягнення їх зі сторони європейської нормальності, представляються своєрідними інопланетянами, аборигенами потойбіччя тому, що відповідно й докільля народів є для московців не більш як найдком для задоволення московського голоду та апетитів на чуже. Коли сторони ведення венчурних проєктів із представниками месіянства знову й вкотре нариваються на провали у подібному бізнесі, то вони мають спершу картати у цьому самих себе, бо на думку москвинів лише вони мають залишатися з вигодою. Міра зближення із збирачами стає пропорційним зростанням аварії від цього заняття. Згідно ціннісних та психологічних архетипів, а то й модусів ділової етики, занесених посередництвом кочовиків від Серединної країни, - то власні інтереси не можуть не бути виключними стосовно знехтуваного зовнішнього оточення, яким гордують, зневажають, гребують, упослідження якого сприймається за достойну справу. Інтроверсійна самість підсвідомості професійних збирачів цурається співробітництва, можливостей рівноправності у продуктивній сумісній творчості. Ці архаїчні стереотипи тягнуться з викопних часів, коли джерелом життєвих ресурсів було їх віднімання у сусідів, трактованих як вороги та здобич. Історія московської культури та історії представляє собою послідовність суцільного збиральництва, безперервного колонізаторства, випасання народів, перманентного грабінництва, терору уярмлення й визиску підбитих, споживання чужої праці та тих багатств, для заволодіння якими для московців нема й не може бути будь-яких завад чи сумнівів. Можуть обговорюватися виникаючі загрози для нападу, а не безсумнівність його здійснення. Якщо для обґрунтування чергової інвазії знадобиться чи буде доречним безумство, апеляція до чуда задля переіначення прав чужої власності, потоптання усіх норм та законів аж до здійснення злочинів, то вони будуть використані згідно натури збирачів. Порівняльними перевагами носіїв месіянських маній є відсутність серед них будь-яких заборон на експериментування з різновидами людяності, вони – трансгуманісти.

Тому серед культур та народів, - які своєю місією декларують різні пропозиції порятувати й очистити світ від його гріхів у обмін на очищення докільля племен від їх маєтностей, - з необхідністю виникає централізм в управлінні означеними мисливцями за чужим, бо розгляд себе любимого пупом землі та епіцентром докола якого сновігають негідники є притаманним не лише месіянській спільноті у цілому, а й зокрема кожному представникові його членства. Тож якщо не подавляти загребущий егоїзм кожного та його домагання надурити подібного йому, то спільнота віруючих у свої позаісторичні покликання піде у розтіч, станеться загрозами війни усякого проти усіх. Відповідно першочерговими змістами догматики та ідеології самозваних рятівників світу є настирливе плекання між ними усілякого солідаризму задля посилення через мобілізацію та культивування однорідності протиставленої ворожому їм світу. Месіаністи тяжіють до тотальної дисциплінарності.

Серед культур, які переважну частину своїх життєвих зусиль присвячують виживанню за чужий кошт, тому панує настановленість на чудеса та містику у обґрунтуванні своєї виключності, тому панує звинувачення жертв пограбування у їхніх вигаданих провинах, - бо у інший розумний та прововий спосіб їм не можна обілити своє загарбництво.

Містифікації є пов'язаними із утаємниченим та доступним лише для посвячених не тому, що там є щось варте приховування, а тому що у химерах відсутні змісти варті й згадування. Для заощадження на витратах нападу, то нападники незмінно хитрують. Мисливці за чужим добром імітують свою значущість, здатність дістатися до кінцевої станції історії та смислів світоустрою, кого можна лякають у відступництві чи зваблюють перевагами вірності їм для того, щоб потенційна здобич не рипалася у спротиві.

Учасників забігу спершу примушують вирівнятися по одній лінії стартової позиції, а потім вітають переможця який відірвався від суперників, - що не може не бути протиріччям. Для будування культури, яка являє собою живий організм різнорідних спеціалізованих досягнень, потрібні переможці. Але правдивими переможцями у царині окремої кваліфікації є навіть не користувачі своїх заслужених привілеїв, а ті, які стартували із позицій відкритих для кожної людини впевненої у своїх можливостях і покликаннях. У змаганнях відстали відсіюються, а лідерство лідера стає доказовим. Себто для інтенсифікації перегонів не завадить інколи вдаватися до інструменту рівності тоді, коли наявні переможці беруться охороняти монополізм свого колишнього лідерства саме створенням завад конкурентам. Однак цей небезпечний інструмент рівняння усіх під один копил, - який і являє собою у чистому вигляді тоталітаризм, - має доцільність використання лише у кризових ситуаціях, коли стають недоступними усі інші шляхи розвитку, окрім як вимахувати сокирою не зважаючи ні на що. Коли дозволяти занадто довго перебувати на своєму незмінному місці навіть добрим людям, - то вони такими перестають бути. У свою чергу: рівність – це прямий шлях до концтабору, це концтабір що вже відбувся.

Водночас встановлення стандарту рівності, - коли укорочених суб'єктів розтягують, а розтягнених укорочують, - слугує для того, хто залишився осторонь цього процесу, - тому що це саме він і організував цей процес, - слугує способом не лише уникнення потерпань від дії інструменту прокрустівського рівняння, а є цілком збереження свого виключного привілейованого становища порівняно із тими, хто був включений у тотальне рівняння і вирівнювання під ніщо і стандарти ницости. Тоталітаризм це приведення усіх супротивників під одноманітність знищення серед них усякої їх значущости; це девальвація усіх визначених цінностей; це розмивання усіх розрізень між речами задля замішування їх у пасивну масу сировини із якою можна робити вже усе, що заманеться тому, хто зберіг свою окремішність. Успіх розбиття суперників, покришення їх на друзки, як ворогів, - засобами нав'язування їм їхньої однаковости як норми, - забезпечується нормою виключности, месіянськими маніями, відстороненістю та ворожістю проти жертв, гуртуванням і мобілізаційним солідаризмом самого організатора тотальної атаки проти ненависного йому світу людей і народів. Переваги тоталітаристів над тим людьми і народами, коштом яких вони заміряються розживатися, базується на ненависті до своїх жертв, на ворожому протиставленні, на крайніх ступенях цурання тих людей і народів чий цінности і організованість ці тоталітаристи розкладають.

Тоталітаристи, як одержавлені грабіжники, право паразитувати на своїх жертвах доказують посиленням на вигадану ними свою зверхність над вигаданими ними провинами жертв. Хибно вважати, що москалі та совіти, або носії відмінних за змістами месіянських переконань у власному егоїстичному маєстаті, займаються усвідомленим ними підступним обманом людей і народів з якими вони мають справу, - бо шкоду своїм опонентам та усім, хто у договірні відносини вступає із означеними месіянцями, останні роблять природно і невимушено, без зради своїй принді, саме з причин переконаности у нікчемности і шкідливости встановлення людських моральних і правових взаємин із тими, кого означені носії маній про свою відокремлену вищість не вважають за людей, а числять істотами нижчого порядку, яких природно і необхідно не те що дурити, а знищувати заради візій у ті власні чудесні понадмирські призначення неповторні, що їх інші люди і народи на здорову голову не можуть для себе прийняти тоді, як хочуть залишитися на цьому світі не упокореними, а ще й живими. Для тоталітаристів усі укладені ними домовлености із оточуючим ненависним для них оточенням не можуть не бути тим тимчасовим удаваним компромісом і розводкою нелюді, якого вони зречуться при першій нагоді безкарности за це. У свою чергу даремними є порозуміння із тими, хто засадничо є недоговороздатним, від того що не зв'язує себе будь-якими обмеженнями, тому що вважає себе виключенням із усіх правил. Тож годящою реакцією на носіїв глупства, які шкодять навіть собі, є запирання їх у їхньому гетто з тим, щоб там у їхньому месіянстві вони втішались б виключно самі із собою, були б виключені із спілкування з ненависними для них культурами інших людей і народів.

З поступом і зростання благополуччя олюдненого світу пов'язані такі його прояви як зростання знань, поява небачених до того товарів і технологій, гуманізація суспільних установ, - і це новаторство у конструюванні відсутнього перед тим вважається проявом подальших спеціалізацій у будівництві культури та цивілізації. Себто нові галузі знань та заняття конкретних і предметних постають як спростування до того часу пануючих уявлень і світосприйнять надмірно синкретичних, надто загальних для того, щоб вже за нових часів подібна традиційність сприймалася як правда, як відсутність помилкових, недостатньо розвинених, беспорядних поглядів на проблеми та виклики. Недороблене відсікається, а то й спроваджується у царину казок, міфів, химерних маній, як доважок, що лиш обтяжує поступ. Атрибутом та інструментом поступу стає критичне ставлення до вже відпрацьованих знань і вмій. Негативізм, заперечення досягнень минулих поколінь, перегляд усталеного стає надійною точкою чи платформою для відштовхування у напрямкові для парадоксального удосконалення того, що було зроблено попередниками. Мемом, мотивом, програмою творців стає: відсікаємо усе зайве як вже не потрібне. Критицизм стає сутнісною прикметою власне західної європейської культури. Відпрацьовані, а чи перейдені приступки розвою не так заперечуються як простір помилок, а, скорше, у вдачності до винаходів давніх, сфера застосування та компетенції останніх звужується та обмежується, тобто закони і знання попередників стають не більше як окремим випадком вже передових знань та пізнань досконаліших, універсальних. Аж у тому то й полягають виклики на оптимізацію творчих зусиль, що критицизм, - як зневажливе ставлення до ресурсів передуючої культури, як знаходження там переважно помилок, як пошук переваг через вказівку на ворогів переваг, - є достатньо витратним і недостатньо ошадливим.

Тотальне заперечення суцільних реалій, чаклунське, або за допомогою змов, викликання загибелі на світ збудований неправильно на думку змовників та віруючих у рятівні догмати секти із перебудови нею світоустрою, сама лиш ненависть до ворогів святого віроучення про рух до Світлого майбуття Нового порядку дисциплінарного – виявляється недостатнім для позитивів видозмін, окрім як для появи місць таємного поховання тіл ворогів народу. Цвинтар чомусь не перетворюється на місце розквіту процвітання. Сокира як інструмент революції оцінюється як брутальний прийом ошасливлення очікувачів здійснення обіцяних утопій. Тоталітаризм, - з його підпорядкуванням усіх уцілілих до домінуючих над ними маній контролю зі сторони вождів та вигаданих вождями проєктів щастя, безвідносно до змістів останнього, - викликає ідіосинкразію зі сторони цих же уцілілих у м'ясорубці. На конто сповідників контролю та обліку навішують звинувачення у перебільшеному захопленні ними будівництвом концтаборів. На часі ми стаємо не лише свідками, а й учасниками перевероту у парадигмі із ревізування власне критики, як ревізії недосконалого. На часі його сучасники та пасивні співучасники беруть участь а заміні критики вже на методологічну толерантність. Яка критичні підходи у будівництві прогресивних форм життя, шляхом виключення звідти недостатньо прогресивних досягнень, - покликається замістити вже на толерантність, на ошадливе використання усіх пропозицій і варіантів.

Аж у тому то вади ставки на включення у правило виключень із правила полягають, що коли правило чи стандартизовані норми являлися лише не повними, порівняно із тим простором ще не освоєного і не підлеглого, себто включеного у скобки поза дією правил та відкритих законів, - то вже розкриття тих дужок та обмежень зі сторони неконтрольованого призводить просто до знесення й ліквідації правил, як підлеглого людській культурі та її свободам. Під прикриттям терпимости до незвіданого, то звідти вже до царини культури прориваються не лише таїни, як пнеться вже очевидне глупство, що гарцює на чудах та санкціонованому царюванні випадку. Так, зокрема, коли сповідники критики збагачувалися на визискові критикованих ними верств і народів, то адепти віротерпимости вказують на гегемонізм страждальців та нещасних. У тому вади пропозицій від мультикультуралізму, що включення до норми протилежного їй стає більш згубною для прогресу, аніж виключення із його обсягів та підлеглости того, що навіть не здається, а є епатажним глупством.

Суб'єктами зони торжествуючого бандитизму можуть бути не лише замкнуті угруповання сповідників якоїсь доктринальної манії, а й цілі народи. Даремно природу асоціальних режими намагалися змінювати пропагандистськими умовляннями та моралізаторськими напоумленнями повернутися до норм порозуміння між вільними правовими спільнотами. Що є ірреальним та неможливим за визначенням. Адепти ходіння поза правилами, прихильники аномалій, ігноранти реального саме у цьому й знаходять свої переваги, наполягають на виході поза скобки дійсного вже у область переможних над нею чудес. Потенціалами збирачів чужого є неадекватність. Погрози знищити світ якщо у ньому не буде Росії. Московська маса прагне бачити себе учасниками не злочинів збиральництва, а вигодоотримувачами його переможної слави. Озвірілість, дикунство, жорстокість серед команди збирачів імперії стають не лише наслідком зони сваволі, а їй передують. Загрозливі для суспільства та культури типи діють за покликами своєї волі, умовами нестриманості якої є улаштування концтаборів та каторжного визиску для жертв свого нападу, аби останніх контролювати у покорі. Нальотчики на купців та зайнята експрпріаторством совітська влада диктатури пролетаріату чують себе як близнюки і соціально рідними, збираючи з підданих свою рекетирську данину. І професійний кримінал, і будівничі Світлого майбуття діють як па-панятіям, так і за таким ж затятими у їх обмеженості програмовим положенням компартійного Статуту дисциплінарного. Мазь паханіві з числа посадовців вищої ієрархії кар'єрних номенклатурників, легалізовані відданістю їм зі сторони совітського народу, є варіацією одержавлених варов-у-закон, які неодмінно і безвихідно провалюються у кримінал. Блатні не лише створюють паралельну державу, а оволодівають нею. Враховуючи, головне, те, що дозволені як необхідність для виживання планового хазайнування совітів госпрозрахункові доходи червоних директорів та цеховиків, під дахом криміналітету, - напряду суперечать антипідприємницькій ідеології побудови безкласового комунізму, себто для останнього є кримінальним злочином. Московство це покруч від любовного злягання асоціальної виключності бандитської контркультури нонкорформістської та, з протилежного свого полюсу, є жаданням політичного усевладдя зсучених над усім від них залежним. Бо мафія на посадах держуправлінців має доходи вищі від проценту рекетирської данини. Виключність та перебування поза скобками правил має тяжіння до перетворення на правило навіть відміну правил, з встановленням усевладдя хаосу. Що бачу, те й співаю. Авторитетність та авторитарність еволюціонують до беспредела; надалі ідеологія порушення правил знецінюється як архаїчна і недостатня для подальшого порушення правил. Одначе, тотальність зони ще не робить її прийнятною для відданих їй її учасників; не кажучи вже про безперспективність хазайнувань від масштабного безкарного грабежу.

Порушення моралі, права, раціоналізму у пізнанні законів натури та організації соціального устрою на його добродійність є сутнісною справою масової босоти зарізак-касабів та того членства антилюдяности, що його зупиняти доводиться саме годящими для того засобами. А не критиканськими теоретизуваннями. Делегування слухності голосам електоральної більшості населеників соціальних підвалів родить авторитаризм, диктатуру і тиранію, робить уцілілу меншість відповідальних громадян такою що ризикує бути закопаною у ямах. Централізм, одність та прирощення територій додають агресивності.

Московці виносять не просто злочинно прості рішення у розв'язанні викликів, - на зразок: убити імущих та проковтнути вкрадене, - аж їх задовольнить саме убивство. Питоме московство є екзистенцією інобуття, реаліями порожнього місця, дієвістю антисистемного. Тому їхнім світосприйняттям є чуття оточення себе ворогами, бо себе самих та довкілля розглядають як жертву убивчого зазіхання на них власних апетитів на поглинання як сушого, так і неймовірного. Романтика та весь світ у труху перебувають у шизоїдній реверберації і синергії самозбудження. У утопіях з приводу завершення історії та її смислів відбувається намацування та оживлення сингулярності. Це випадок паразитизму у термінальній фазі самопоїдання. Це екзерсиси довкола ядерної кнопки. Культуру дірки та актуалізацію загибелі варто досліджувати, щоб не бути заскоченим цією пошестю.

Мегапроектність тоталітарного світобачення проявляється не лише у його пожадливісті на грандіозну здобич, на панування над чисельними колективами які під наглядом увихаються на циклопічних спорудах, на загарбання безкраїх територій, але предметна безлімітність передовсім зумовлена агресивністю ще й щодо смислів. Усе віднесене до тоталітарності просто зобов'язане бути величним, інакше воно не має стосунку до тоталітарності. Тоталітарна ідеологія виглядає примітивною порівняно із строкатістю пропозицій на прогрес тому, - що тоталітаристи забираються у абстракції відчужені від усяких збагачень на конкретику, - тоталітарні цінності схиляються до представництва у містиці тому, що їм сутужно ніяково у обставинах предметного та історичного світу, бо тоталітаристи заміряються на комфортно більше, - схильність тоталітаристів до потойбіччя та ірреальності обумовлена не лише невмінням співпрацювати із обмеженостями об'єктивними істинами, як скорше своє зручне вмоцнення у химерах любителі казок видають за заслужене величність право ігнорувати вже буцімто відпрацьовану реальність, - тоталітаристи вивалюються за край глуздів у речах задля доказів на знецінення речей у глуздах порівняно із подобами на осягнуті тоталітаристами нестримні ідейні вартости, - смерть, що нею у практиці свого посланництва тоталітаристи засівають усе ще не достатньо підкорене їхньому неприйняттю свобод, має свідчити на користь величності понадмірних досягнень тоталітарності, технологічною необхідністю від якої і є вираження величчя величчя інструментом виродження, - не лише загарбання усього, що перебуває не далі як за межею ще не загарбаного має виправдовуватися неспростовністю потягнень імперського загарбництва, як навпаки, аксіоматична величчя загарбництва його й спричиняє, - зазіхання тоталітаристів на самовиправданість своєю самодостатністю обслуговує те право тоталітаристів видозмінювати усякі права та норми навіть у плині стихій власної хаотизації, у якому тоталітаристи почуваються правими у непідлеглости з боку довільно якої критики, - апломб фанаберії респекту культивується любителями довершених у їх доконечности смислів, аби там замкнулися від проблем та викликів, аби з вершин масштабности бути повноправними у метаметодиці володіння контекстами, аби зверхньо научати усе та не бути підлеглим ані чийому самоуправству, - край історії та царини поза її краєм тоталітаристи включають у свої посесії, аби тим самим парадокс ролей рабовласника не лише над членством зони, а й над сенсами був вичерпаний, - знесилення буття у есхатології тоталітаристи пояснюють енергетичною невичерпністю власного вічного полум'я величавости, окрім якого інших ресурсів від опанувань світу у тоталітаристів зрештою не залишається, - груба величчя необхідна тоталітаристам, аби грубо вкидати у неї усі жертви, як виправдані, за якими ніхто не побиватиметься у обітницях щастя, яке навалиться зразу ж як тільки останній фрагмент історії буде там спалений як ворог усепроникної величности, коли ворожість відмінного від величного обґрунтовується несхожістю величного на порівняно незрівняне, - гарантування вождям ролі зверхників та гарування упосліджених зверхниками є лиш самозрозумілими функціями причетників до функціонувань величности, - не так задоволення апетиту у ненаситности винагороджує пороблення докільця світів у жертву носіїв означеного маєстату, як останній і провокує походи за трофеями, аби кількість останніх хоч якось доводити до якіности кандидатів на абсолютизм, - екстремальну аномічність виключного насильства його адепти тлумачать не власною анемічністю у витримуванні нормалей, як невластивою нікому іншому відкритістю до нескінченности величчя іменованої за таку, - своє свавілля у наступові на традиції випробуваного у поступові, свою непоступливість у чужих потребах, незатребуваність у наполяганнях на дивині тоталітаристи пояснюють своїми виконавськими вагами перед незважаннями ні на що з боку величчя тоталітарних приписів, які нінащо перетворюють усе інше, - публіку без проблем спротиву топлять у безвиході зони саме привабою смоктушки тої утопічної величчя, яку собі публіка може дозволити без проблем, - неохайність у впорядкованому, аскетика на місці зневаженого багатства чи здоров'я, злидні замість доказових у їх необхідности цінностей компенсують величчя замахів тоталітаристів на затратність, - упокора підкоряється величчя.

Самопереконавання примітивістів та містифікаторів у власній величності відкриває ним сезон полювання на сусідів, які просто зобов'язані стати жертвою унаслідок не лише покарання сусідів за їх порівняльну із мисливцями ницість, а ще й з метою виправлення сусідської ницости на розмір величності мисливців. Побічним ефектом від віри у рятівні чудеса є надкількість трупів. Бездоказовий апломб у межах та наслідках самої лиш вигадки стає прийомом не лише ідентифікації, а й будування переваг над тлом в умовах відсутності власних практичних переваг. Зарозуміла пихата чванливість вироблена таким самим бездоказовим приниженням конкурентів є реліктом хижих періодів історії, коли власні гаразди будуються коштом пограбування та визиску сусідських ресурсів. Апломб хижаків у їхньому відгородженні від докорів сумління, від сусідських прав, від розумінь обставин у їхніх проблемах, - є лишень побічним продуктом від визначальних закидів докільню у його ворожості намірам хижаків без проблем спожити докільню.

Під своєю величністю, як метою та ціллю свого руху, тоталітаристи розуміють саме обшир підбитого ними сусідського майна. Загарбники до безмежжя розширюють свої апетити та претензії, аби у ту торбу вмістити усе, на що вони покладали око. Святими стають саме неміряні трофеї. Тоталітаризм вимірюється гоном зажерливості на чуже. Тоталітарна усеєдність це і є обґрунтування спрямувань віднятих від жертв багатств вже до усевладного централізованого виключного володіння ними армією переможців, унітарної держави, монопольної когорти чиновницької касти чи вождя особисто. Пожадливість тих, хто був нічим вже стати тим, хто у ніщо переробляє вже й колишніх господарів, - і є мотивом тоталітаристських революцій. Тоталітарні режими прикметні тим, що їх кордонами може бути земна куля у фізичних вимірах, а ще абсолютна святість у духових вимірах, а ще кінець історії.

Ознаки: зміни парадигми на ошчасливлення віруючих у неї, наближення до святого та божественного, доконечне входження у райські кущі пролетарської комуни, спасіння від гріха капіталістичної експлуатації, чудеса та обітничі оволодіти позаісторією, інші месіанські брязкальця навішують компенсаторною наживкою на ті химери, у яких примітивісти, блазні та злочинці заміряються зрівнятися із дійсними цінностями, аби лиш розцяцьковані облуди публіка заковтнула.

Утім закони та смисли мали б залишатися на своєму місці пропри піар-кампанії з надання флеру екстраординарної святости тому крамові фантазійних пропозицій, вартість якого складається переважно із його реклами. Ілюзії, навіть від перенасичення вірою у них, не мають перетворюватися на предметний факт. Пропозиції можуть бути слухними чи шкідливими, навіть такими, які залишаються у виключній компетентості та закритих переживаннях психопатів, - але не чудесними, бо нема голосів та логіки потойбічних сил, яка не належала б людському авторству. Нісенітничі та незнання не перестають такими бути та консервуються у їхній недоступності для людської допитливості через спроби подолати їх у спосіб шанобливого культового жертвовного поклоніння образам оживленого незнання.

Чуття гідності власного маєстату це раціональне усвідомлення своєї відповідальності у системі зв'язків за якими побудований усякий організм, зокрема організм світової культури, складовими якого є окремі народи. Не розуміють своєї вартісності чи свого місця у функціях життя лише ті, які не живуть. Вади ж самовпевненості тоталітарних режимів у тому, що останні є імперіалістами, що нападники переплутують свої кордони та чужі права, що свій проект вони забезпечують знищенням достатності сусідських утворень.

Сприйняття подій виключно через призму боротьби диявола із сатаною є не лише видом неадекватності та віддаленості від конкретики фактів, як для віруючого у чудеса подібне спрощення є ще й удаваним підняттям власного реноме. Так реваншисти, які з території Федерації накривають градами Україну, пишуться у своїх переконаннях, що тим самим вони воюють із самою Америкою; а злочини голодомору виправдовують месіанськими цілями очищення світу у ім'я пролетарського інтернаціоналу. Окрім першовідкривачів корисного, то бачити лице Боже вдається ще й божевільним.

Порівняно із тими проявами нерозуміння подій, спричинених не самим лиш глупством чи браком знань і вмінь суб'єкта пізнання, а реальною неспроможністю впоратися із стихією непідвладних подій стихійних, - то культ упадання перед останніми з відповідною підкоренням непідконтрольним силам є порівняно більш безпечним, аніж манії самовпевненості на подолання спротиву об'єкта нападу і встановлення над ним свавільних домінувань зі сторони означеного псевдотворця. Наслідком марень про виключність власних абсолютистських сфантазованих вигадок, заквашених на казкових чудах позаприродних, бездоказових ідеалах безпредметних та направлених виключно на руїну усього та усіх проголошених ворогами негідними життя з відповідним заміщенням спустошеного місця вже на догматику рятівної місії власної святості, - то продуктом подібного глупства стає смерть, протиправність й усіляке злодіяння спрямоване в сторону протилежну прогресові та людяності. Бізнесом психопатичних маячень з приводу переслідування стають убивства.

Протилежним же полюсом подібних переобтяжень власною керівною відповідальністю і боргом насильства перед його жертвою стає отримання останньою доходів вже зворотного порядку, а саме у подяку за службу, а то й самовіддану покору жертви стороні означеного зверхника, пригнічувача, визискувача, - коли цьому бандитові потрібне не одноразове проїдання завойованого, а ще й тривала система спонукання упокореної жертви на ту трудову її рабську віддачу на користь завойовника, яка окрім кайданів і терору побоями передбачає ще й плату невольникові від приходів його ж трудів не повністю спожитих завойовником. Жалуваною розплатою за любов і дарунки зі сторони гвалтівника стає нищість і втрата гідності силованого об'єкта, який таким чином перестає претендувати на суб'єктність, а прибутком вважає обмін своїх прав і покликаний свободи вже на харчову пайку і мовчанку безвідповідальності. Отримання карного штрафу за зазнані від бандита страждання, можуть часом перевищувати планку від тих втрат його жертви, на які як на зиски від здобичі розраховував розбійник. Більш від того, перетворюючись на охоронця своїх кайданів, то колишня жертва, вже у якості служби безпеки режиму усевладдя, є схильною поступово перебирати на себе не лише існування системної влади, а ще й її неіснування поза своєю на неї особистою виключністю.

Повновиявом московства є улаштовані ним убивства упокорених країв і народів, бо у інший спосіб московці не можуть аргументувати свою великодержавну зверхність. Второпати хоч якісь причинки та витоки московства поза ним самим можливо було б, коли б це було б доступно самим московитам; московці могли б виправдатися за злочини свого збиральницького колонізаторства, коли б вони ними не хизувалися; московців можна було б зрозуміти, коли б це було їм потрібним. Загадка хижачтва є очевидною.

Модним, а ще й популярним прийомом доказу переваг, а то й виключної правоти різнорідних містичних конструктів духовного штибу є протиставлення їх як антитези саме до усього мирського, яке ганьбиться, яке шпетять у вимірах та прикметниках зла, наживи, низького, облудного та усілякоиншої диявольщини, проти якої необхідно воювати до переможного її знищення. І з тим потому відтак настануть різновиди щастя за забаганками його сторонців. Не останнім мотивом пропагандистської ставки на цінності, що їх неможливо помацати чи зрозуміти раціонально, є приручення пастви сповідників культових чуд саме до потерпання й унормування у нестачах, заборона заздощів на сторону обраного клану імущих проповідників порятунку мільйонів через масові страждання. Опорою зони одномірного порядку є іменування гегемоном її трудозобов'язаних зеків; зона не бунтує, бо її утриманців можуть преміювати пайкою за виконання каторжних норм виробітку; прикриттям адміністрації зони утопічного ідеалу слугують преференції там на користь ущербних калік альтернативно мудрих. Навар від зони іде чомусь завше у одному напрямку.

Московство це лише навішування на його жертв звинувачень у ворожій агресивності сатанинській, аж це є непідробним переконанням інтеграторів у московську велич, що повага, любов і самовідданий послух зі сторони колонізованих народів лише зростатиме, коли народи терором і бомбардуванням вирубати під корінь.

Домагання любителів максимізації свого усевладдя на його ж збільшення своїм проявом мають не лише виставлення духовних змістів влади як величних і вищих понад усіма цінностями, - аж ці претензії на виключну святість містичну передбачають ще й встановлення панування над правами підкорених людей, над їх мисленням та способами життя, - аж продовженням практики величності є ще й максимізація розповсюдження влади на якомога більше число земель і народів, - аж ширення експансіонізму своїм призначенням має ще й посилення величності вже до стадій диктатури аж до виключення нею із життя усіх із нею не згідних. Величність тоталітаризму має фізичні виміри.

Зона контролю над грабованими там передбачає безмір збільшення ресурсів, що їх ще й у подальшому можна споживати. Безкарність крадіжки досягається перманентними переможними війнами над жертвами цього збиральництва. Для зони розмір має істотне значення. Порівняно дрібнішим зонам одномірності тоді вдається протриматися історичним фактом, коли вони з такою ж силою відгороджуються від викликів довкілля історичної реальності. Розміри багатств що їх поглинає зона споживацтва, - для того щоб цією зібраною силою не лише підтримувати безпеку вже вкраденого нею, а ще й завойовувати нові ресурси щоб не підірватися під вагою відповідальності за них, - не тільки не забезпечують процвітання для населеників зони, аж навпаки: для останніх зона і є причиною страждань. Оскільки людські маси кидають у бій на завоювання нових невольників зони. Готовність без жалю витратити людський ресурс передовсім власного війська загарбників, щоб таким чином вдало вбивати війська атакованих зоною народів, забезпечує перемогу над цими навіть більш чисельними народами навіть високої культури. Жертовність самих тоталітаристів є їхнім козирем і перевагою у перетворенні на жертву вже нових об'єктів апетиту збиральництва. Московство давить масою знехтуваних життів своїх солдатів.

Для повного, а ще величного панування над жертвою насильникові потрібне ламання усякого спротиву собі від об'єкту знущання, жертва має бути голою беззахисною і не мати тайн не підконтрольних катові, усі навіть натяки на самостійність страждальця розтоптуються до стану не лише безтямності і смерті, а й порожнини. А тоді, - на збоченську думку московських збирачів, - розпач безвиході і нікчемність поневоленого викличе у нього вже релігійного штибу поклоніння перед усевладною волею зверхника, бажання прислужитися заброді-окупантові, а то й сподівання на дарунки від бандитів за самовіддану жертовність. Страждальці ж мають перебувати від цього саме у мазохістській ейфорії. Садизм стає капіталом. Терор, бомби на голову уярмлених, каторга на користь гнобителів - останні розглядають годящим способом закохати у себе підлегли їм народи.

Власну величність згадані збирачі земель і народів встановлюють зокрема нападом на українство, руїною від замірів московського усевладдя, грабуванням українських вартостей та багатств. Одначе. Так вже повелося, що у історичній пам'яті, кодах традицій, інерції самоусвідомлення народів закарбовуються передовсім образи зазанані від противників самоправности. На відміну від добродійств, то кривди мають довгий строк зберігання. Скоріше забувається вчинене нами добро, аніж нам учинене зло. Не останньою прикметою ідентичности є знання про ворогів. Московці помиляються, коли вважають що кількість ракетних ударів по Україні викличе приязнь на місцях вибухів. Агресори мають розраховувати на результат протилежний їхнім планам. Підкоряються лише істоти без мозку, без гідности. Культура це постійний виступ проти несприятливих обставин. Війна на підбиття українців проливає кров з обох сторін, яка стає підмурком нашої самостійности.

Манера отримання приходів посиленням на імітаційну чи реальну на залежність, трактовану як дискримінація, з відповідним самозвеличенням позиціонувань страдництва, чимось теоретично нагадує установки представників емансипованої прекрасної половини на рівність аж до станів змішування статей.

Для перемоги над московством треба для початку його розламати на окремі шматки задля зменшення об'ємів і джерел забезпечення сукупного московського війська, розмір якого має значення. Явлень великоросійства бажано примножити у кількісних його штуках.

Потужним аргументом на користь модерних спокусників людства чудесами є їхня ставка на штучність наших зусиль у будівництві культури, де такому полюсу як даність відводиться вже роль страдницька та залежна. Бо, дійсно, наша здатність освоювати сутність речей набуває доказовості, громадський суб'єктивізм інтересів перетворюється на затребувані запити прогресу, сама даність сировини культури є здобутком праці поколінь, де виміри природного як доцивілізаційної даності просто затрачають смисли. І саме ця вагомість зростаючого активізму, що стає здібним не так ігнорувати передуючі винаходи, як пропонувати натомість досконаліші, дозволяє маскувати примітивні пропозиції під види суспільних запитів, саме під доказовість штучного ховається насильство тоталітаристів, які як не видають свої облуди за даність, так не сумніваються у праведності нав'язування їх людям. Штучність є агітатором на перетворення казок у дійсність, виправдовує віру у ймовірність неймовірного у виході за межі можливого та актуалізації навіть потойбічного, за підтримки позакритичності свавільства можна сміливо відмовляти у існуванні не лише випробуваним інститутам соціального життя, а й власне життю їх представників, перед агресивністю усеможливого зіщулюються до нищоти людяність права свободи, закамурфльованими під відповідальність химерами можна покликати людей на щастя переробляти вже у дійсність концтабірної праці, заохочуючи публіку відсутністю заборон можна ту ж публіку привести до жертвовності. Але як би не перехилитися до провалля лиш у власні претензії, а нормальні люди для успіху ідей розраховують ще й на предметні істини.

Сверблячка тоталітарності починається з нічого й туди ж запроваджує пристале на тоталітаризм суспільство. Базована на пізнаннях енергетика культурного поступу у завданні речам нових конструктивних зв'язків здається обумовленою зі сторони людини саме нічим, й навіть та жорстка логіка творчості, що йде від протилежного та потребуючого змін, знову ж таки задається не помилками та недосягненнями практичних цілей, а саме цілями інтелектуального вигадництва, - проте вигадки залишатимуться у власних кордонах у іпостасях казки, коли предметні відносини у речах та подіях не будуть узгоджені з нашою людською творчістю. Вигадництво ідеологів тоталітарності й прикметне дисонансами із законами у природі речей та невідповідностями із потребами організації здоров'я у соціумі, коли раціональне та предметно істинне тоталітаристи беруться підміняти на фіктивні вигадки – проте засадами тоталітарності стають не самі по собі безвідносно до змістів вигадки, бо й суспільні свободи будуються з творчості, а тоталітарність будується з ремствувань та вигадувань незадоволення укупі з таким самим ілюзорним у сподіванням на казку ошчасливленням. Своє перебування у межах казки тоталітарні вигадники компенсують умовами своєї однозначної затребуваності з боку кризових обставин, погляд на які, назворот вектору прогресу, і є вектором ідеології тоталітаристів. Тоталітарні вчення завше реакційні, вони беруться вирішувати наболіле, невідкладне, актуальне, але їхні претензії на задоволення їхніми пропозиціями вищих вимог завше звершуються безпредметною та невітлюваною фікцією. Очі тоталітаристів обернені на минуле, але бачать вони попереду лиш казку. Тоталітарні ідеології видаються більш креативними, порівняно з науковим дослідництвом, що корегується на коефіцієнт можливого у природі речей та доступного для наявних знань, проте безмірність тоталітарноідеологічного вигадництва саме й досягається втечею геть від логіки речей у напрямку до позалогічності безпредметних марень у межах позасмислової позараціональності. Середовищем сприяння простим рішенням тоталітаристів виступає невдоволення неуспіхами їхніх казкових рішень. Хоча тоталітарні утопії претендують на таку відповідь на запити часу, що своєю чудесністю та однозначною простотою розв'язання усіх проблем потрапляє у десятку чи то у центр мішені, проте насправді критеріями та критичними верифікаторами утопій є те, чого насправді природно не існує. Тоталітаристи харчуються кризовими обставинами, але споживши їх видають продуктивне ніщо. Які б чудеса не вимудровували любителі казковопростих рішень на розв'язання усіх проблем, але практика їхніх спокус та залякувань не перевищить пограбування одних заради інших.

Лагер, як зона вже соціалізованого ідеалу впорядкованості, міг би вважатися крайнім рівнем наслідку історичних нещасть суспільства, які є обумовленими ілюзорною боротьбою із наслідками історичних нещасть, коли б підґрунтям практичної кризи не було б унормування ментального невдоволення відповідного люду лагерности, що жиє з ризикових полювань за чужим майном, оплачуючи ризики станами своєї жертвовности; невдоволення вільних людей зоною тоталітарности спричинене задоволенням власними нещастями і страдництвом тими, хто нещастя обрав для себе долею; лагер навалюється лиш для дозрілих до нього. Сверблячка невдоволення у чутті власної зубожілости, яка не може опредметнися у доказовому та соціально необхідному, втілюється у тюрмі. У зону потрапляють ті, хто звідти й не виходив насправді. Відсталість товаришує лиш із готовими до неї. Відчай це відкритий вхід до казарми. Доста підвищити градус суспільного невдоволення, як усім закортить споглядати довкілля через заграбовані вікна, крізь які задовільности не пробитися.

На противагу тій критиці конструктивній, яка пропонує нові опції, варіації, неізовимірні пропозиції на вдосконалення, то тоталітаризм породжується з *критики* неконструктивної, з екстремістських убачань зла у вихідних цінностях прогресу та життя, коли перевертання дригом апробованих законів, смислів та досягнень стає апологією виродження та небуття. Критичне прискіпування до того, що містить мінімумів сумнівів у його вартіности, могло б претендувати на максимум замірів на вдосконалення, коли б означений нігілізм щодо самих засад життя, відразу до людяности та законів не призводила б, всупереч обіцянок суперкритиків, вже до торжества саме нігілізму та смерті вже у зневазі до якостей того, що екстремісти прирікають на смерть. Тоталітаризм плодиться з тої тотальної критики, з-під якої виводиться геть агент тої критики. Із достатности сумнівів у істинности істин спочатку непомітно виникає нежиття, коли зло свідомо чи облудно ховається під різновид альтернатив добра у загалах вдосконалення доброчинности. Примітивістам треба дискредитувати визнані істини, аби їхньою жертвою оживити власні химери. Саме істинами воістину й можна зупиняти фальсифікаторів.

Шал простих та рятівних пропозицій не ятрить потенціали тих, хто є бездарою і тим більше чудеса не спокушають тих, хто у творчості залишається відповідальним перед реаліями культурного розвою: тоталітаризм навалюється на творчих у бездарности чи на бездар у відповідальности. Надпотужна енергетика переробки усього у горнилі спалювання усього вже на нінащо не дозволяє любителям чудес скніти у втісі обмеження самими лиш високими абстракціями, але вимагає втілення останніх, коли переробка тоталітаристами геть усіх незгідних із химерами історичних реалій стає необхідністю втручань тоталітаристів до усього суцього та ймовірно, бо усе суще не відповідає химерам та неймовірному.

Затим претензії, критичні запити, звинувачення на сторону тоталітарних підходів у будіванні культури не спрацьовують, бо їх нікому ставити, оскільки претензії є виключною спеціалізацією тоталітаристів, через те, що тоталітаристи за визначенням претендують на представництво виключно собою загальних підходів та метазмислів у призначеннях бути доказом останньої інстанції, адже саме абсолютистські конструкти тоталітаризму не потребують і не можуть бути доведені, позаяк тоталітаризм є чистим вигадництвом, як такий, що йде з нічого, народжуючи усе. Якби на тоталітарну творчість були б можливі тренери чи батьки, то останні й були б носіями тоталітарної творчості, поза усяких неймовірних для них інших тренерів, арбітрів, суддів ще вищої інстанції. Тоталітаризм у суспільних відносинах є граючим тренером. Тоталітаризм це не лише парадоксальне батьківство самому собі, а це ще й нестримна у вибуховості енергія назовні у заплідненні нею довкілля, це пропозиції на зміну парадигм у нових започинаннях культури з чистого листа. У замахх тоталітаристів на усезагальність усі загали загалом можуть шукати на себе доказів, але самим тоталітарним змістам у їх самодостатньому одиноцтві доказів на власну творчість знайти не можливо за визначенням тоталітарности. То лиш наукові відкриття сновигають довкола та зблизька від наявної предметности. Серед нормальних шукати причинки ставок на чудеса, замішані на насильствах, – це ображати нормальних людей.

Атрибутом цінних, себто загальнокорисних, внесків до культури є їхня авторська неповторність, відзначеність оригінальністю, порівняльна відмінність від передуючих винаходів загальних місць. А коли під прогресом розуміти скорочення вправлянь у химерних пропозиціях обґрунтованих незнанням справ та відповідне розширення сфери корисних усім винаходів, які тим самим й стають істинами, то оригінальність винахідництва скорочується з прогресом, коли винаходи щобільше стають узгодженими із можливостями культури, - й лише авторство стає відзнакою чи то нішею оригінальності. Коли поступ культури та доказова істинність пропозицій у культурі тяжіють до зближення, то уся неповторність та специфічність означеного двостороннього винахідництва звужується до патентів, до гонору відстоювання імені автора, що стає його бізнесом, тоді як власне винахід всотовується у загалі культури як полишений на ту оригінальність, яка могла б бути застереженням неприйнятності винаходу. Прогресом й стає та універсальність, яка усе виразніше урізає оригінальність винаходу, його специфічність, його адекватну належність замкнутим культурам та колам користання винаходом; доказовими, себто корисними ще й сусідам, винаходи стають у ході прогресу, коли стають віддалені від оригінального та такого, що важко засвоюється сусідським загалом; щоб бути правим у загалах культури, треба відзначатися не вправами у неймовірних вигадках, бо досягнення у винаході неповторності та загальноуживаності є недосяжним та взаємозаперечним, а годить оригінальність вичерпувати тяжінням до істин. Чільниками прогресу стають не ті, які зайняті проваллям у власну оригінальність, коли провалля беруться компенсувати та виправляти силовим чи посиленням на облуди моди нав'язуванням означеної специфічності сусідам, а ті, які загально корисністю пропозицій та винаходів практично виламують стіни замкнених культур, коли сусіди із власних потреб звертаються до не власних внесків, - проте не усякі претензії на універсальність стають тотожними прогресові, не кажучи вже про те, що й претензії на авторство не гарантовано скорочують зону тоталітарності.

Тоталітаризм це плід дисбалансу між відкриттями вже віджиглими, помилковими, неточними та, з іншого боку, відкриттями, що претендують відправити у віджиле навіть ще не здійсненні відкриття, коли саме означені претензії на вичерпання історії беруть верх над усіма смислами. Концтабори і є наслідком жертводавства заради підтвердження тих абсолютистських, релігійного гатунку, позачасових істин, які видають за такі. За здавалося б виправдане створення законів остаточних, довершених, сакралізованих, не можливих для подальших вдосконалень, призначених припинити подальші процеси пізнань, за вигадування тих безпідставних та фантазійних відкриттів та понять, які знаходяться поза межами та часом прогресу, - доводиться платити невинувато значними жертвами припинення вже адекватних пізнань, коли симуляція слідування претензійним химерам стає практикою нищення власне дослідницьких істин. За заміри спростувати реальні проблеми вже у спосіб актуалізації казки доводиться платити перебуванням у казці поза реальністю. Так можна вигадати собі Богів та перенести на відповідальність останніх офіру власної свободи, проте за подібну спробу відпочити від власних людських справ та викликів доведеться платити рабством власним перед означеними фетишами, створеними здавалося б із протилежною рабству метою. Закони претензійно вічні, що перебувають поза нагальністю проблем прогресу, казкові гіпотези, загорнені у святість задля недоступності до них з боку критики, - насправді належать виключенням із здорового глузду. Користь від замірів на оволодіння буцімто останніми законами, проголошення якихось рівнів знань за такі, які роблять непотрібними імовірність розгортання історії та пізнань, - полягає у насильницькому припиненні пізнань та історії. Підміни завше недосконалих пізнань вже на досконалий наркотик сповідування істин святих - вибудовує стіну між людьми та їхніми можливостями відкривати істини не химерні. Домінантним результатом від маніпулювання чудесами стає їхня боротьба проти відродження раціонального. Гонорові заміри перестрибнути час та можливості пізнань суперечливо призводять до поїдання казкою достеменних пізнань. Від фантазій вичерпати історію тут і зараз залишаються самі фантазії та трупи від дослідників.

За розмірами, то витрати на уявну статтю розходів стосовно доводів виключної правоти саме наших національно-культурних цінностей є не лише основними, аж більше: ці клопоти і є сутністю буття кожного осібногo національного утворення. Енергія та смисли ідуть на аргументи стосовно помилок тих національних організмів які нібито чи реально зневажають наш. Брак повноти чи достатности логічних чи ідеологічних у цьому резонів доповнюється накопиченням авторитетности тих власних внесків до світової культури, авторитарність яких почиває ще й на авіаносцях, на ракетно-космічній потузі, на виправці особового складу. Проте колосальні, просто безмірні витрати на такі порозуміння із сусідами, які саме нам потрібні, - то ці діалоги мають результат нікчемний. Ніхто, ніколи, ніяк не згодиться поступатися своїм на користь чужих переваг. Спотворенням світорозумінь, як видом воєнних дій, особливо захоплюються нападники. Виходом із ситуації ставки на хапання чужих багатств чи приниження сусідів по Землі бувають зазвичай пропозиції та побажання не зловживати абсолютистськими міфами про власну місію порятунку буцімто зогнилого у його гріхах середовища довколишніх народів. У межах діапазону вірувань, починаючи від того, що усі суб'єкти порозумінь є однаково правими і закінчуючи тим, що усі об'єкти конфронтації є одночасними ворогами, - то пошук модусу співіснування не суто через війну має постійно не прості розв'язання. Було б не кепсько, коли б амбіції суміщали не так з військовою потугою на їх відстоювання, як із завданнями максимізації добродійного добра. Покарання за злочини нападу зі сторони інтервентів є нормою невідвортної дії права, навіть міжнародного. Бажано щоб у адаптований загал права міжнародного держава вбудовувала своє законодавство. Спротив собі зі сторони ненависної жертви може напасник обзивати злочином, однак підкорювач не може відмовити жертві у її достойній реакції на напад. Коли москалі ракетами беруться переконувати нас у тому що ми взагалі не маємо існувати, то їхню неправоту не можна не доказувати чинністю убивства москалів. Одначе за мирних обставин, то ошадливішим буває суперечки претензій стосовно співставлення власних цінностей з невластими, кращим буває переводити на вид такої собі інтелектуальної гри. Не варто власну зациклену пропаганду переробляти вже на вид чужих переконань. Щодо того, як шпетять нас вихваляючи не нас – прислухатися можна. Але не доречно.

Факт інтересів та фізичного буття носіїв незгоди з цінностями довільно якої нації, свідчить для їх противників за те, що останні ще недостатньо попрацювали для виключности у цій справі домінування суто власних інтересів та напрацювань. Прості рішення у цій справі можливі тоді, як добитися руйнації у ній же складнощів і прикрих проблем викликаних життям поки ще не подоланих ворогів. Доказами прав самодостатности правує виключення звідти у напрямку загибелі усіх суперників вже як приречених на загибель ворогів. Якщо для нас доказами нашої правоти слугує нерозуміння цього московитами, тоді з них доводиться ті розуміння вибивати геть, разом із самими московитами. Які люблять і бережуть малоросів як гарматне м'ясо у імперських походах завойовницьких.

Безсумнівно безкорисним стає виживання яке потребує для себе сумнівних користей отримуваних грабунком чужого. Коли атечество вимагає від своїх захисників їхньої самовідданої героїчної жертвовної загибелі, якою атечество потребує замінити, а чи обміняти ризики чи імовірність власної загибелі у бійці проти тих, кого атечество пружиться підкорити і завоювати, - то постає питання навіть не про еквівалентність, а про доцільність подібної заміни. Цінність захисту власних теренів на шляхах вторгнення у чужі задля завоювання останніх і знищення тамтешніх героїв захисту свого - постає сумнівною, коли отримана від агресії здобич поступається втратам власне самих героїв нападу. У оцінках способів життя через бандитизм нема неоднозначности. Коли бандиту не доведеться скористатися здобиччю, то у нього закрадається підозра щодо вигід від свого заняття. Коли незмога жити власними трудами инакше як вважати за такі витрати на ведення агресивного бізнесу, - ну то й не треба; не живіть; а жертви грабежу лиш допоможуть у цьому. Коли атечеству бракує сил аби протистояти своїй загибелі, то атечеству годить додати сил на те, щоб воно не мордувало тим, що йому робити несила. І пішло швидше туди, куди воно йде.

Одностороннім та хибним є представлення тотального контролю над жертвами як процесу викликаного виключно самою агресивністю любителів концтабірного ідеалу. Протилежним полюсом до власних ініціатив нападу є нерозривно пов'язаний з ним полюс страдництва та мук потерпання від вже зовнішнього направлено на власну сторону насильства. Агресивність мотивується власними нестачами нападника, який береться їх не лише покривати через присвоєння ресурсів поневоленою ним жертви, а ще й з того ж джерела збагачуватися. Однак глибинним і підспудним мотивом загарбництва чужого добра є помста за образу викликану заздрісним порівнянням між нікчемною долею самого інтервента та, з другої сторони, наділеністю того об'єкта нападу усілякими гараздами, якого за це кортить не лише обізнати та понизити, а ще й принизити за невизнання ним вигаданої нападником його власної надуманої для себе величності, харизматичності, святости. Мовляв жертви нападу завинили перед недостатньою з їх сторони шанобливістю перед агресором і мають за це спокутувати свої провини у спосіб добровільного обдарування нападника своїми до нього приношеннями, а агресор просто є змушеним повертати собі йому незаперечно і споконвічно належне. Агресія є не тільки просуванням власних амбіцій назовні до сусідів, аж агресивність своєю промоцією і силою має представлення претензій до сусідів саме як порожнину невдоволення останніми, як своєрідну пустку чи кишеню без дна, що тяжінням до цієї величі втягує до себе сусідські статки та турботи по насиченню цього зарозумілого загарбника усілякими для нього дарами. Невід'ємною стороною встановлення усевладдя над жертвою є пасивність цього власне самого перспективного диктатора, який вміло чигає на покору на основі переконань самої жертви у її обов'язках вже службової подяки і компенсації за не оцінену жертвою величність страдницького довготерпіння диктатора. Який свою диктатуру представляє собі як сплату за свою величність не оцінену належно зі сторони її противників та ворогів. Агресія проти докільля народів виставляється за їх власне щастя задовольнити таким чином їх борг у спокуту за недостатнє з їх сторони шанування величавости агресора. Гін до убивання спонукається трагедійним чуттям власної безнадійної осиротілості; вірою у згубну недооцінку середовищем незрівняної притягальної краси ігнорованого середовищем носія геніальности, перед яким мають упадати, вимолюючи зглянутись за допущений недогляд; завойовники збуджуються чуттям власної безневинности. Ворожість назовні витікає від представлень її ресентиментом. Рух до підбиття сусідів – від впевнености, що вони винні перед стороною яка вигадує для себе статуси нещасливця. Готовність іти на усілякі зі своєї сторони жертвоні самовіддачі і страждання викликаються сподіванням отримати за це від зверхника компенсацію, яка переважить втрачене вже надлишковими прибутками вдячливости за миролюбне нице рабство й послух означеному гвалтівникові. Звернена на себе нікчемність викликає оргазм вищий за доходи від злочинного грабінництва. Хтивість є помстою за зневаги до маній з приводу ненаситного егоїзму. Рушають у атаку не так для того щоб щось там прихопити, а для того, щоб виставити себе скарбничкою, куди поневолені мають надійно інвестувати свої вклади. У сусідів шукають не так мирської здобичі, а провин та вибачень з наслідками цих жертвоприношень. Нападники заощаджують у витратах на конвой вірою у те, що в'язні самочинно потребують дисциплінованими колонами ходити на трудові каторжні відробітки. Московство це той випадок, де садизм та задоволення від вже власних страждань є синхронізованими як причинно наслідкові і циклічно обумовлені навзаєм. У московських збирачів враз стверджуються осмислення їхніх існувань та призначень, закладаються підвалини тиску на ворогів, а ще миттєво виникає ерекція від самих лиш їхніх уявлень про те, що вони є жертвою зловісного Заходу, який тільки й мріє про те як би то захопити багатства та результати від московських збирань земель і народів. Крім війни, з її силовим завоюванням плодів праці придуманих московцями ворогів, ніщо, окрім гонору власного месіянства, збирачів не цікавить. Для успіху завоювань не обійтись без витрат на ту власну жертвоність, яка є не уявленням страдництва, а вимагає загибелі полків. Бракує зрештою не лише чисельности особового складу, а ще й амбіції зупиняє технічна відсталість амуніції.

Суспільству чи пропонується, чи спокусливою звабою, чи терором, чи викликане скрутою нав'язується ідеологічне вірування, що його рекламують чи досконалим способом життєдіяльності суспільства, чи остаточним для історії розв'язанням її проблем, чи вищою цінністю, порятунком від зла, необхідною закономірністю світоустрою. Проте у загальному масиві винахідницьких досягнень культури подібні осяйні новації можуть бути лише включенням, тож для доказу виключності запропонованих чудес, претензійно розташованих поза скобками культури, ці чудеса мають бути тотальними, охоплювати усі досягнення культури лиш як окремих у їхньому контексті випадок. Неправильна, до часу виникнення спасительного учення, передуюча історія нарешті таки має бути замінена, підмінена, заміщена правильним її виконанням у її представленні означеним рятівником світу. Доказом незаперечності та позакритичності подібних химер, - чергових у шерехові неапробованих гіпотез, - виступає їхня ненависть стосовно усього противного цим запропонованим простим чи чудесним способам організації природного та соціального буття. Діапазон відрази до ворогів святого учення різниться варіаціями від повного знищення усього відмінного від приписів догматики, імперативів, світоглядних стандартів абсолютистського учення і – до пропозицій хіба що трішки підрівняти світ під арбітражні щодо нього прокрустові лекала чуда та інших екстремістських фантазмів.

Але ж у тому то й вихід із конструкцій збудованих як безвихідні, що не допускають виключень із своєї абсолютності, й полягає, що нема таких ідіотів, поза якими усі інші були б схожі на них. Ба й більше, параноїдальний фанатизм тих фундаторів та пробандів учення, які є самозабутньо зациклені на своєму маячненні, - для них самих не є провальним чи неможливим для оцінки своєї псевдо-абсолютистської доктрини зі сторони вже притомної. Як правило, засновниками учення є пара, один із якої є невиліковним містиком, а другий спеціалізується на практичному введенні цієї містики вже у тканину соціальну. Бо не усякому чудотворцю вдається одночасно бути для себе і зображувати із себе щиро віруючого у свої фікції, й водночас підступно нав'язувати сфабриковане ним як свідомий із його сторони обман для пастви неофітів й прозелітів. Втілення утопій не досягне успіху й не назбирає під свої обітничі секти послідовників тоді, коли буде імітаційним, нещирим, показним, удаваним, бутафорським, контрафактним, буде свідомою аферою пройдисвітів націлених на видурювання із ошуканих якихось для себе преференцій, буде однозначним грабежом адептів режимного учення, а не буде перспективами наділення вірних усіма можливими гараздами включно із неможливими; але не лише фіаско, як ще й неможливість реалізації учення тотальної тюрми невідворотно очікує на нього тоді, коли спасительне від вигаданих гріхів учення затрачає сув'язі із реальністю історичною, усією фактичністю осмисленого, закономірного, дійсного у культурі об'єктивно суціль поза включеними у неї химерами. Розлад тям учителям остаточного щастя тоді набуває загроз отримання масової підтримки, коли резонує із соціальним розладом, із кризою, із суспільною патологією, затребуваним рецептом лікування якої і висуваються пропозиції від чудотворців. Автори химер не лише не винні у тому що їхні безумства посилюють й розхитують соціальні колізії, коли запропонований у обхід можливого гойний засіб і є колізією чи хворобою, - як це ще й суспільству нема на кого окрім себе нарікати за те, що шахраї задовольняють соціальне на них замовлення. Злочини спричинені слідуванню неадекватним розумінням ситуації є аудіюванням та відгуком на масове неусвідомлення картини із розв'язання проблем.

Наруга над смислами, раціональністю, логікою суспільного розвитку що її здійснюють творці абсолютистських режимів не тільки не є лімітом чи остаточною стіною у яку уткнулося дослідництво, як головне й передовсім, змісти усіх тоталітарних учень, як то зрештою стає очевидним, є шахрайською куклою, наживкою для лузерів і страждальців які заковтнули химери як буцімто поживне. Не від якихось інших причин знищуються вороги, визискуються мільйони, гинуть війська у атаці, руйнуються міста, нівечиться мораль і право, ідуть на непотріб мученики, а від того, що тоталітарні утопії є глумом, збиткуванням, зубоскальством над тими, хто серйозно делегував свою долю чинникам глумства.

Щоб залишитися безвинними за вбивства мільйонів втягнених у виконання накинених їм маній, то підсумок терору режимного контролю втіленої містики беруться автори та послідовник цих злочинів представити вже у вигляді розвеселого балагану, шоу, безневинної розваги для уцілілих. Гекатомби небіжчиків, жертви від розвалу усіх цінностей, карнавал торжествуючого безуму, ступор моралі, здоровоглуздя, людяности, права і законів перед викликом абсурдистського віроучення – оправдовують у спосіб розриву усіх визначень у культурі, включно з мозком, та утоплення того шмаття у каші сміховиння, збиткування, нескінченного свята. Збитки від тоталітаризму віншують приходом до влади блазнів. Трагедію еквівалентно розмінюють на фарс. А далі: можемо павтарити. Мовляв, у ями колишні люди самі собою склалися не від того що казку перетворювали у життя, а від того, що не склалося ще краще і більш наполегливо переробити життя вже у казку.

Любов, усепопущення порозуміння, толерантне миролюбство, зичливу взаємоповагу, шанобливість зважання на пристрасти іншої сторони, свобода братерства у рівності, відкритість до єднання без кордонів, мультикультуралізм та варіації концептів про ваше стало нашим, - це те, що означені любителі контролю над чужими багатствами, правами та життям прагнуть для себе отримати у відповідь від своїх жертв, як ворогів атакованих вогнем, мечем, голодом, іншим інструментарієм встановлення осяйних ідеалів віроучення; стосовно ж самих себе, то ці провідники до конечних смислів історії вимагають недопущення на свою сторону критики, дискримінації, погорди та тих правд, що їх ці професійні організатори режимних концтаборів обзивають оманною, шахрайством, наклепом, цькуванням, залякуванням, переслідуванням, іншими закидами у розпалюванні ворожнечі.

Підміна природних прав людини на життя вже на противне йому право любителів чуда убивати не згідних із ними є далеко не глумом, а злочином доказовим, здійсненням якого має тягнути за собою невідворотну відповідальність судову і карну. Заміна свободи думки та критики знань відпрацьованих чесними дослідниками вже на виховання дорослих та соціалізованих громадян у дусі відданості змістам вигаданих пройдисвітами та невігласами ідеологічних химер є далеко не самою насмішкою над природними правами людини на пізнання правди. Вдавання до чаклунства, символічних ритуалів культу, до заклинань, аби за допомогою віри у чудеса та принадні казки видозмінювати природу речей, мінити і перероджувати об'єктивну чинність законів відкритих та досліджуваних науковцями, включно із спотворенням гуманних стосунків між відмінними культурними угрупованнями, - могло б виглядати розвеселою виставою рівня цирку, коли б уявлення про деміургічну потугу виключно самих цих вимучених уявлень залишались би у світі цих уявлень обведених міцними стінами лікарняної палати; коли б неприпустимість дискримінації пацієнтів зі сторони людей нормальних не переростала б у вже не невинне переслідування вже зворотної направленості. Кпинами, зубоскальством, приколом не є заміщення визначених особою людиною для себе своїх власних призначень та покликань долі вже на нав'язані обманом чи насиллям зациклені містичні цілі рятування душі, настання комунізму, інших модифікацій щастя чи здоров'я.

Усяку визначеність та досягнення у будові культури трактують любителі спрощень не як опору для подальших кроків, не як нагоду скористатися об'єктивністю наявних можливостей, а - як прикру проблему, яку позбуваються її ламанням, відключенням обтяжливих перепон, у спосіб вимкнення ще чинних запобіжників аварій, під супровід радощів з настання свята непослуху. Але безпосереднім результатом та передбаченою ціллю перемелювання усіх та усього до субстанції хаосу є вироблення із нього кавалку одномірності, яким можна ще веселіше прибити ще недостатньо упокорених ним ворогів.

Змагання у царині культури, призами яких стає слава за добре виконану роботу, матеріальні блага, влада, - є істотною складовою життєвих змагань. Люди обділені на подібну повноцінність вдаються до радощів вже штучних перегонів за першість. Країни хизуються числом ворогів, яких пощастило подолати, а то ще й встояти внаслідок. Добутком апогею талану й утіхи народів є покійники з числа найгірших ворогів, що їх вдалося добити.

Віруючі у фетиш якогось абсолютного чуда вважають його лекалом стосовно якого історична реальність має бути, - хоч силою віри, або через віру у силу, - приведена у відповідність та покору. А виходячи із ототожнення вимислів та дійсності, то перетворювачі казки у дійсність та дійсності у ніщо вважають спотворенням реальності не свої над нею насильства, а спротив останнім зі сторони жертв експерименту із спасіння чудесами. Не власний напад, а незгоду із ним зі сторони жертв мислять агресори ворожою акцією, водночас облудно видаючи пограбування жертв вже за виконання місійного святого боргу із ошасливлення клієнтів запропонованими чудесами. Не себе самих, а своїх опонентів оцінюють пропозиціонери від чудотворення вже як ворогів гідних лиш винищення. Трупі незгідних із офертами та рецептами їхнього спасіння бандити беруться виправдовувати власною самопожертвою у служінні тим людям і народам, які буцімто не розуміють щастя своєї покори самозваним рятівниками, пручаються послушенству на користь означених визволителів людей і народів від проблем самостійності цих людей і народів, які необачно відмовляються від раболіпної відданості тим святим провідникам, які на conto власних страждань перекладають на себе турботу щодо опікуваного любов'ю майна, прав, життя підбитих людей і народів. На переконання махлярів, то ошукані ними зобов'язані впасти у ейфорію вдячності за запропоновану їм бандитську куклу. Агресори виправдовують свій грабінницький нальот як рекреацію понівеченої справедливості, як повернення до тих втрачених нормативних ідеалів, що їх жертви нальоту гейби перекрутили у своєму злодійстві. Тоталітаристи охоплюють усю реальність бажаннями їй прислужитися, розкрити потенціали відступників від незаперечних догматів віроучення. Щоб крадіжка була вдалою, аби жертва не лише не пручалася, як ще й була б вдячна за завдані їй збитки, то крадійство виставляють як здійснення запитів тих, у яких на доданок від статків вилучають ще й свободу та глузд. Паства зобов'язана не лише як у факт увірувати у обітницю утопії, аж ще й піти задля того на самопожертви та страждання мучеництва як винагороди десь подалі від мирської недостойності поближче до невичерпних удаваних духовних скарбів. Афера маніпуляцій з чудесами зазнає поразки коли нею криво не зацікавити жертву як майбутнього вигодоотримувача. Особливості культур та звичаї народів подають ідеологи та віроучителі як таку собі неприродну аберацію, а то й як зловмисництво тих конкуруючих учень, що нівечать споконвічність покладань на Аллаха чи пролетарський інтернаціоналізм.

Доста запропонувати дурню, то вже наступним кроком стає вимога на застосування сили проти противників химерної пропозиції із метою цілковитого їх знищення до смерті, - бо у іншого доказу правоти дурниці бути не може.

У глухий кут культурної безвиході прибувають ті окремі спільноти та люди, які є досконало пригожими щодо оточуючого довкілля, у яких нема там проблем та ворогів із якими не можна було б їм переможно впоратися, стають смертельно залежними від зовнішніх виливів ті, які не здатні сприймати та накопичувати інформацію без якої конче не обійтися у виживанні та розвитку. Неспроможні до віднаходження у проблемах щасливих шансів розвитку воюють із усім не підвладним собі так, що саме вони й стають ворогами довкілля, а не навпаки. Зрештою усі ендеміки довершені у своїй замкненій ніші стають просто непотрібними нікому окрім самих себе. Традиціоналісти можуть довго і ще довше нидіти світом у якому від них нічого не залежить, аж допоки їх не прикінчать критично не підвладні їм обставини. Світом же правлять ті спільноти, які переробляють похибки та навіть випадкові відхилення вже на додатковий шар інформаційних видозмін.

Гостроті відрази до оновлень додають марновірства у непорушність традиційного.

Так соціал-демократична та націонал-соціалістична трагедії народів, - окрім нещастя інерції московського та німецького імперіалізму, - були породженням ще й ідеологічної віри у стандарти середньовічного централізму, віри спрямованої проти її спотворення приватними свободами підприємців, віри у надмірність винагород капіталістів за їхнє підприємництво. Нацисти та комуністи нападали на сусідів й грабували посилаючись на свої протистояння загниваючому стяжательному капіталізму.

Культурою є успіхи з переробки сущого, ще до становлення сапієнсів, об'єктивного світу вже за потребами і задумками нас сапієнсів, - а доповнювати природну еволюцію вже на культуру вдається завдяки розвиткові знань про цю об'єктивність, з умінням впливати на неї за її ж відносинами у природі її речей і явищ, що їх ми відкриваємо і створюємо вже як закономірні. На основі передуючих досягнень роблять більш досконалі, - а це новаторство через запліднення процесів природної еволюції вже на раціоналізм, неможливе без людської участі у створенні вже природи вже окультуреної, - як це не дивно, - є зобов'язаним достеменному поглибленому освоєнню законів світоустрою та відповідному у ході пізнань розставанню із вже відпрацьованими знаннями, як із недостатньо достовірними. Адекватне розуміння того що є від віків, з усуненням фікцій на заміну ними фактів, відкриває можливості творити те, чого ще не було й не сталося б без творчости винахідників. Без наукової істини не обійтися у спотворенні природних фактів і подій вже до ситуації конструювання культури. За усіх часів та народів люди заробляли на максимізації правди та мінімізації помилкових уявлень і вмінь. Істина, як відповідність ідейних знань та предметних фактів, завжди слугувала цільовим вказівником для креативних винахідників. Поступ знань це постійне їх наближення до субстанційних та загальних реалій світоустрою; це прощання із тими спрощеними гіпотезами, які до часу задовольняли лише недостатньо критичні та невибагливі можливості попередників. Поступ культури напряду залежить від відштовхування від відсталого у ній. Аж виявляється, що можна мати зиск не лише на консервації глупства та ідеологічних фікцій під управлінням їх авторів, бо ще більші доходи від мас віруючих у фікції можливо отримувати рухом у сторону поглиблення глупства фікцій, у сторону противну істині. Саме цим і займаються автори абсолютистських учень.

Трудівники у царині виробництва істини саме з неї мають зиск, коли на основі достеменних знань і вмінь новаторських виробляють ще не бачену товарну продукцію, збагачуючи нею обсяги та якості культури. Науковці, як підрозділ винахідників на передовій лінії прогресу, зберігають переконання, що постульоване ними як доказовий факт стає безвідмовним присудом на відкидання доколонукових гіпотез, на відступ фантазійних конструкцій під тиском на них зі сторони наукової істини вмонтованої у практику культури. Насупроти потреб руху до новаторських правдивих тверджень, - то сповідники вірувань у реальність неймовірних чудес надприродних не тільки не потребують для своїх догматів та казок підтверджень зі сторони відповідности до практики і конкретиці діла, аж ще й беруться дійсний стан справ атакувати нападом зі сторони казок. Тоталітаризмом є прийом витягування прибутків не на основі продукування нових успіхів у поступі культури, аж аферисти у справі проголошення останньої для історії цілі сподіваються заробити ще більше через видурювання багатств і ресурсів саме із пастви віруючих у запропоновані цими облудниками принадні обітници; проповідники втілення вигаданих ними чудес паразитують на споживанні ними тих жертв і втрат, на які іде маса сектантів у слідуванні культовим приписами віроучення; тоталітаризм це заживок не лише на тому чого нема, аж приходи тоталітаристів є плодом заперечення ними наукових істин, є назадняцькою ходою, двиготінням всупереч тому і тим, на чому і ким будується культура. Ставка на спрощення, покликане як панацея розправитися з усіма вигаданими чи не підвладними для тих невдах проблемами та ворогами обітованого чуда, є облудою, бажанням поселитися у казці.

Якщо у області технічній усе ще не обійтися без знань та вмінь фундованих на природі речей, то у житті духовному та орієнтованих на чудеса цінностях вже цілком зручно почуваються маси, які покладаються на прищеплені їм зі сторони пройд міти, ігноруючи розуміння історичних фактів. Істину трактують як викликану тяжкими часами прикру необхідність, коли за помилки, себто за відступ від істини доводилося платити збитками та аваріями. Тоді як на конто досягнень передової сучасности відносять надану нею можливість вдовольнятися картинами ілюзорними, достатністю ролевих ігрищ у слідуванні ідеологічним доктринам на користь осібних авторів дальшої облуди. Безпечністю прогресу стають химери. Однак казка залишається безплідною у справах добрих.

Стихійне, з ходою еволюції, утворення природного матеріалу із видів речовини, аж до органічних сполук, змінилося на кероване інженерними цілями матеріалознавство; за тими ж свідомими цілями виводять нові види тварин і рослин. Успіхами новотворів дослідники зобов'язані слідуванню законам відкритих ними у природі речей. Аж товарне виробництво речей створюваних за логікою наукових істин залежить від контексту використання речей за логікою вже суто людських потреб. І ці ідеологічні потреби та особні групові інтереси вже не обов'язково відповідають запитам відмінних угруповань, не конче належать площині універсального поступу, цінности і орієнтири окремих спільнот не часто є спрямованими на співпрацю із конкурентами. А у подібних випадках характеристики прогресу внаслідок винахідництва творчого змінюються вже на ті факти і конотації занепаду, які є прямим наслідком вигід вже для спільнот, що наживаються на сусідських нещастях. Соціальні ідеовчення партійні, зациклені сектантські настанови, а то й ставки на чудеса, якими повсякденно керуються люди у раціональних чи не надто осмислених потребах егоїстичних, - спонукають до протистоянь засобами озброєнь чи пропаганди.

Щоб труди чоловіка були успішними у результатах, то не можна обійтися без фахової підготовки та освоєння професії; щоб хоч на дешицю творчі внески зробити корисними для загалу, то не обійтися без освоєння досвіду попередників. Подібні складнощі, - пов'язані із необхідністю рахуватися із реальними проблемам, з адекватністю соціалізації працівника, його перебування на передовому фронті творчому та вмінню відповідати на запити і виклики, - долаються у спосіб переважного рахування не так із дійсними можливостями вирішення проблем, як осилуються через віддання переваг у трудах саме планам і замірам. Чим люди й займаються. У повсякденному житті ми боремося проти усіх видів необхідности саме через протиставлення об'єктивности відмінних від неї чи конфронтаційних цілей визначених, яким слідують, під які моделюють реальність з її фактами. Люди і спільноти кермуються своїми усвідомленнями можливостей і шляхів покращення свого наявного буття. Ці взорування удосконалень не можуть не розходитися із реальністю, - за визначенням дуже і надто сміливих планів. Робочі плани, які є виразно занурені у казки та необґрунтовані хотіння, мають стосунок до релігійної свідомости, чи є породженням тих надмірно спрощених соціальних фантазій, які необачно поривають і реальністю і тим критично наближуються до помилок і злочинів у домаганнях переробити історію реальну вже на блискучу казку, або ж - навпаки.

Ідеології містифікаторські, зациклені вірування у обрані манії, домінантні партійні інтереси виключно своєї секти, що залишаються непорушними й тривкими проти усякої на їх бік критики, - представляють собою надмірну творчість, яка на відміну від наукових знань, надто вже віддаляється від достеменного. Ідеології це той передовий загін експериментувань на шляхах культури, спеціальною справою якого є атака на помилки і таїни.

Вадами ідеологій, - себто знань будованих на суб'єктивних інтересах, а не на об'єктивних зв'язках між речами, - є їх засадниче ігнорування, а то й відверта ворожість супроти ідеологій, у яких сповідують інші, тобто не такі як треба, неправильні, хибні змісти. Взаємна ворожість ідеологій, у яких сконцентровані спільні групові інтереси її адептів, може бути, теоретично, не ворожою, з ходою прогресу може збігатися із потребами співпраці із докільням відмінних кіл культури. Але на ділі призначенням усіх відомих на часі ідеологій є забезпечення інтересів кожної зокрема коштом завдання збитків конкуруючим орієнтирам.

Політична історія це невпинна напружена пропагандистська боротьба, як на разі її послаблення замінюється на вияснення переваг своїх і недоліків опонентів вже зброєю. Хоча сперечатися із паствою чужої ідеології є заняттям безперспективним, - але ідеології є зовсім між собою не однаковими. Є учення що ведуть у безвихідь, а є відкриті на краще. Для вияснення правоти тої чи іншої ідеології краще усього звіритися не із подальшими її на майбуття планами казковими, а звертатися до фактів, які ідеологію обґрунтовують, себто варто озиратися на предметні докази. Коли любителі казок бажають посилювати фантазійність казок, - то хай їм у цьому щастить. Нам своє робить.

Науковці проводять дослідження задля удосконалення знань, інженери розробляють технології аби підвищити продуктивність випуску нових крамів, задля заробітку підприємці організують свій бізнес, у своїх творах мистці займаються ще й самореалізацією своїх обдарувань, аж усі ці творці у створенні ними плоду від тої їхньої власної праці, - внесення якої підвищує вартість матеріялу обробки, - неодмінно цей ресурс успадкованого використовують, витрачають, утилізують, обробляють його як сировину, аби із цього матеріялу досягнень попередників виробити порівняно цінніший товар для споживачів чи не гірших спадкоємців. Тут таки знаходяться персонажі, які запевняють що цінність новоствореного має задаватися не так його відносними перевагами і досягнутими якостями креативними, як – суто зменшенням виробничих витрат. Сповідниками крайніх екстремальних переконань про те, що шляхом приходу є заощадження на витратах шляхів збагачення, є - бандити, яким для отримання щедрих плодів праці від пограбування різноманітних кваліфікованих фахівців та професіоналів потрібне на більш як вправне володіння зброєю та вміння уникати переслідувань зі сторони законів вироблених згаданими господарями власного правового бізнесу. Себто підсвідомою настановою та неодмінним типом поведінки бандита, як професійного мисливця за плодами сторонніх трудів, є табу на особистісну роботизну, є недопущення навіть натяків та обов'язків на власну працю, окрім грабунку і споживчого присвоєння чужого вже як свого. Умовою втілення любови до чужого майна є ще більша ненависть до господаря цього майна, що його власник захищає та відстоює від нападника. Світоглядна та ідеологічна настанова на хазяйнування у спосіб максимальної економії на витраті власних трудових ресурсів передбачає та фізично уможлиблюється лише через загарбання і завоювання виробленого іншими людьми і народами, що їх завойовник розглядає як ворогів і жертвний для себе наїдок. Бандитське хазяйнування, без його паразитування на жителі є не просто безплідним само по собі, як ще й є утопічним. Вигодоотримувачами від пограбування імущих стають, колишні, буцімто, визискуванні та експлуатовані ті трудові ресурси, робочі маси як один із чинників капіталу, які мають отримувати пайки від вдалого набігу на вже колишніх багатів. Аж тут виникає проблема і протиріччя пов'язане із тим, що опісля проїдання віднятого від капіталістів, виключним та єдиним джерелом хазяйнування зведеного на мінімізації виробничих затрат, - в умовах унеможливлення експансії здобичницького бандитизму вже назовні, поза кордони зони обліку, - парадоксально стають самі переможці над капіталом, які із статусу неімущих пролетарів перетворюються вже у спільноту переможних споживачів, яким працювати власним руками зась. Означені адепти зростання економіки через економність закидають бізнесменам та організаторам виробництва звинувачення у тому, що означені організатори виробництва даремно проїдають суспільні багатства. Тож ця ненависть до капіталістів та маєтних, - яких любителі народу звинувачують у наживі, себто у буцімто надмірному витрачанні сировинного ресурсу виробництва, у експлуатації робочої сили та виробничих фондів, - то ж ця зі сторони експропріаторів їх ненависть до власників капіталів не просто зникає разом із знищенням цих власників і проїданням багатств створених капіталом, як ще й із необхідністю ця лютість споживачів до їхніх жертв перекладається вже на переможну верству колишніх пролетарів, які після нищення ворогів народу мали б стати виключними споживачами, а замість того парадоксально водночас стають основним витратним ресурсом цього ж самого совітського народу-переможця. Соціалістичне хазяйнування, учительним постулатом якого стають завади збагаченню, заборона власности, недопущення тих стимулів поступу якими є доходи підприємливих і працюючих громадян, - не тільки зупиняє та анігілює смисли і можливості суспільного виробництва та життя, як ще й стає безпосередньою причиною посилення зубожіння і нестач для просякнутого соціальними завданнями загалу, яке у свої містико-релігійних позовах береться усі свої ресурси офірувати на хосен тій масі калік, ображених на психічне здоров'я, нероб, збоченців, фріків з числа яких з низу і до верху й складатиметься подібне угруповання утриманців. Глупством є процвітанню забезпечене його заборною на місці дозволеного споживацького грабіжництва.

Організаторам боротьби за знищення не такого як треба світу нема чого своїм сторонцям запропонувати окрім як лиш ведення боротьби на знищення ворогів ціною жертвності війська організаторів вже такого як останнім треба світу. Одначе навіть повне придушення спротиву ворогів святого учення про контроль над його сповідниками залишає останнім лише символи від обіцяних утопій остаточного щастя. Конкретика якого вичерпається або ритуальним поїданням шматочків хліба в урочний час, або спасіння обмежиться розмовами про можливість бачити Бога, або, у кращому випадку, віруючий втішатиметься такими ж уявними картинами смаження у пеклі його ворогів. Хоча науково підтверджених можливостей воскресіння мертвих, ще й як ідеалу, не існує, однак жодна критика не у змозі згасити палахкотіння усепереможної віри у казки. Більш того, якщо реалії виконання норм каторги назвати гідною ціною за втілення ідеалів спасіння чи порятунку атечства, - то для сповідника подібних норм цього буде достатньо щоб втішатися у нав'язаній йому зоні послуху. Химери абсолютистських віровчень, на основі який зводиться зона, оволодівають поведінкою та розумом сповідників не так пропозиціями утопічних принад, як, скоріше, дозволом і благословенням реальних злочинів що їх адепти зони учиняють проти її ворогів.

Оскільки доказом здійснення абстрактних ідеалів, будованих на безпідставному задоволенні емоційних бажань, приречене залишається у області трактування імовірності чуд, - то уся практика побудови того що має бути щастям вичерпується заданням загибелі тим, тому й від того, що у зоні контролю щастям не визнається. Очевидністю зони тоталітаризму є трупи та руїна. З усіх реалій руйнування реалій реальним залишається лише руйнування. Продукування ненависти до ворогів зони є не лише причиною, а ще і вичерпною винагородою зони. Тоталітарний контроль передбачає створення засадничо безплідної зони на місці до решти вичищеної від її життя культури. Руйнування культури у заміщенні її контркультурою повинно, щоб бути успішним, мусить рекламуватися як заняття достойне інтелектуалів та поводитирів мас. Бунтарство проти істеблішменту і звинувачених у заскоружлості традицій оголошується добродійністю новаторства цих революціонерів. Нігілізм переливається за край тями. У хід іде дезінформація, облуди, пропаганда, таке перемішування грішного з праведним яке ошелешує навіть тверезих аналітиків, психологічні операції заміщують військові, піддаються сумнівами доказові стандарти на місце яких висуюються звабні казки. Каламуть відкриває нагоди нажитися для таких же її ініціаторів.

Оскільки осяйні картини настання остаточного для історії щастя від вирішення там усіх проблем не можуть не залишатися ідеологічними картинками, то виключною реальністю боротьби за втілення цих обіцянок є та боротьба за втілення обіцянок, у ході якої множаться тіла убитих ворогів вже власних героїв полеглих за святу справу віри. Облуди чудес на заміщення ними історичних реалій підсовують не лише із неспромоги з останніми впоратися, а – ще з бажань заощадити на зусиллях переіначення реалій; подібна ошадливість застосовується у боротьбі проти ворогів святого учення, коли неспромога відкритої бійки заміщується провокуванням розбрату у стані ворогів учення, аби вони себе самі нищили.

Руйнівна стосовно культури роль утопій сугерованих як світогляд та програма культових дій полягає не лише у тому, що означені химери насаджують ненависть до вигаданих ворогів означеної вигадки, - як ще й у тому, що вірування у реальність химер робить їх реципієнта нечулим до фактів. Фанатизмом і є відмова чи неможливість зважати на аргументи відмінні від забобонів сповідання. Утопії не просто підміняють дійсний стан речей, а ще й від останніх відсікають віруючого у утопічні картини. Каторжанин кататиме свою тачку не зважаючи на те, що до неї його привела віра у обітницю вільної за комунізму зміни професій як принади повернення до людяности; або ж віруючий у зверхність своєї породи, секти чи нації вважатиме посвідченням цього саме убивство незгідних із цим; або ж актуальні для заворушень усіх часів постулати про верховенство принижених бідарів дозволяє останнім ігнорувати та компенсувати своє реальне становище фантомною вірою що вони є верховоди суспільні, - чого власне й добивається вже реальна лагерна адміністрація.

Пізнання з накопиченням знань і вмінь організувати простір згідно зростаючих потреб людської волі зазвичай розглядається нормою з наслідками удосконалення можливостей культури - на відміну від глупства та невігластва, керування якими призводить до аварій і помилок загрозливих для здоров'я і добробуту загалу. Аж у тому то й полягають небезпеки слідування облудам та тим звабливим фантазіям, які їхніх сповідників заводять у глухі кути ілюзій подалі від дійсності, що саме це й становить мету маніпуляторів чудесами, коли пройди називають дійсністю плоди своїх вдаливих атак на факти, гарантуванням яких, здавалося б, могла виступати їх уречевленість об'єктивна. Науковими назвемо ті знання про природу речей, конструювання законів яких дозволяє вже експериментально переробляти й реалізувати їх вже у штучне тіло культури людської. Удосконаленням знань наукових є таке проникнення у природу речей і явищ, де накладання їх на інші закономірності дає не бачений без людської на те участі продукт культури вже у тривалому поступові роботи і творчості поколінь. Стороною відкриття істин, де доступне запліднюється на бажане, є така ж незмінна критика вже відпрацьованих знань, які або стають епізодом новаторських теорій, або оцінюються як казка чи помилка. Професійні науковці спотворюють глупство вже до споживчих його станів. Коли винагородою знань виступає можливість видозмінити за їх допомогою наявну реальність, закономірності у природі речей та подій, - то тоді облудництво із цілеспрямованим шахрайством можуть претендувати на незрівнянно вищу результативність порівняно з дослідженнями порядку наукового. Просування якомога подалі від вже досягнутих рівнів культури не обов'язково є рухом по її коліям. Порівняно з тим як на ділі, відкриттям нових істин, можна удосконалювати вже досягнуті здобутки поколінь, - то ще легшим є провалюватися у химери на основі удосконалення безглуздя вже у далечині і ще далі від суцільної культури. Для розбійників, які прагнуть розжитися з вчинення сусідам страждань та збитків, - то правдою їхніх переступів є така підміна ними історичних реалій вже на фікції, коли різниці стають розмитими не лише до уподібнення суцільного та, з іншої сторони, бажаного фальсифікаторам, аж коли жертви обману самі прагнуть і стриміють до накинутих їм зваб вже як ужиткових. Не доконечно просування в сторону протилежних потребам пізнань та окультурення буде удачним тоді як відштовхуватиметься від доказового, аж не кепсько дурити можна й тоді як доказове відштовхувати геть. На часі, коли поступ заторкує й такий його аспект як можливість уподібнити між собою реальність та утопії, або ж розмити критерії розрізнення між ними, видати за докази картинки сконструйовані злою волею чи розвитком штучного інтелекту, - то тоді, складається враження, про настання золотої доби вже цілеспрямованого невігластва. Коли публічна опінія сахається терору зі сторони сіячів облудництва, то тоді їм можна суттєво заощадити вже на силовому примушуванні публіки до покори владі означених грабіжників. За давніх часів то недостатньо доказові твердження чи помилкові розуміння світоустрою були наслідком незрівнянно спрощених рівнів цивілізованості; пізніше чудеса та маніпуляції неймовірним видавали чи маскували під ідеали дійсності; аж тепер, як то видається, облудники не тільки не криються підсовуючи свої грабіжницькі забаганки у якості достеменного, аж химерами вихваляються як переможною проти противників зброєю. Переступники навіть не бажають оправдовуватися, коли убивства можливо подавати як святу місію рятування світу від ворогів у особі шайтанів та видів гріховності. Перебування у контейнері казки та міфологій здається зручнішим, аніж виступати з турботами на подолання оточення викликів та проблем. Форою і перевагами облуд є їхня зручність порівняно із складнощами наукових пізнань. Коли доскіпуватись до наукової інформації видається багатьом заняттям сутужним, то вони цього й не допускають покладаючись на пропаганду професійних окомилювачів. І не важливо, що на фундаменті міфів можна звести ще більш полегшені на розумність конструкції аж до небес маячні. Якщо серед ієрархії законів на вищих недосяжних щаблях числяться духовні вартості, то таких у сповідників віровчень є неміряні комори. Різниці між правдою та відкритою брехнею стають не більш як безневинною справою обраного смаку. Однак легалізація зла ще не спотворює його на факт добра.

Прагнення втілити у дійсність взоровані ідеали, рахуючись лише із ідеальними забаганками, а не із дійсністю у її закономірностях, - призводить не лише до розходження замірів та результатів, але своєрідною карою за аварію, спричинену безтямністю з викликання чудес надприродних, стають наслідки навіть із протилежною валентністю, коли зло починає ліпитися до зла проваллям у власну чорну діру. Злодіяння які з необхідністю успадковують те, що рекламують як благо, є законним плодом не якоїсь лиховісности прогнозу від підступно вигаданих ними авантурних зваб, аж терористичний примус стає виключним прийомом на оживлення небувалого. Повз те, що химери мають кормитися жертводавством від реального, аж навіть повне закидання дійсности у пащу безглуздя останнє не наситить.

Так марення про ошадливе отримання максимумів приходу із мінімізацією докладання до того своєї праці штовхає любителів поживи на грабунок сусідів, а згодом із вичерпанням цього джерела, то легітимізовані переступники змушені будуть обійматися вже самогубством. Але це їх не порятує від небуття. Від віднімання не настає додавання навіть для здирника. Бо від зростання злочинів злочини зростають, а не набувають законности. Так у замірах обійти закономірности необхідного у спосіб вимолювання своїх достатків від вигаданих Богів, то прохачі будуть не лише проповідувати, а й здійснюватимуть офіру самих себе, проте результатом глорифікації мучеництва та втечі від світу звинуваченого у гріхах саме й будуть злидні із подальшим поглибленням у порожнечу. Бо від втечі від реальности зростає втеча від реальности, а не відбувається наближення до того, що реальність перевищує. Так нав'язування іншим одного сценарію ритуальних лицедійств задля управління докільям, у той час як інші задля цих же цілей сповідують другі маніпуляції символічні, - приводить до винищення відступників від правильного культу вже як ворогів, але не може привести до фактичного управління реальністю. Бо у глупстві не буває менш правих чи більш хибних вчинків. Від вимислу одних про свою святість на тлі такого ж фантазму про гріховність інших відбудеться не більш як ілюзорний доказ реального вбивства одними вже других. Так невміння насельників запіль запропонувати на продаж гідний товар що задовольняв би клієнтів, невміння асоціалів торгувати подібним крамом, задрісна образа лузерів на конто успішних, тямущих, підприємливих з помстою останнім породжує у зайвих типів концепти про зло багатств, власности, ринкових відносин з відповідними організаційними висновками про фізичне знищення суб'єктів соціальної елітарности. Проте переміщення на місце знищеної еліти, присвоєння її статків та влади ще не є достатнім для перетворення вбивць на соціальний провід. Бо із порушенням відповідности між стратифікацією та внесками до розподілу праці не згоджуються не лише жертви перевертання догори дригом суспільних ролей, як протестують ще й запити соціального устрою на виживання та поступ. Від зростання злиденности саме це й відбувається навіть для утилізаторів краденого. Від оспівування спрощень, посилення прокльонів на мудрість світу сього, від закликів бути як діти з відповідним заміщенням притомности вже на пропагандистський набір догматів єдиноправильного учення таки відбудеться інтелектуальна деградація, але ж не вихід на ще небачений рівень прирощення знань. Від виполювання із життя одних людей, оголошених сміттям класовим чи расовим, можуть розростатися кладовища та механізація злочинства, але ж не людяність вершителів соціальної гігієни. Так можна демагогічно спокусити маси ідеалом споживання із рогу достатку, а потім задля вибивання невичерпности обітованого ресурсу перетворити ту масу у трудозобов'язаних каторжників безоплатних. Так ідеалом проголошують мир, для встановлення якого країну мілітаризують, мобілізують, йдуть у бій проти ворогів миролюбства. Так зваблюють роздачею землі і здобичі віднятої від неправильних власників, а потім подільники грабежу все повертають, разом вже із власною шкурою. Так обіцяють вільну працю як гру звільнених від експлуатації творчих сил, які відбуваються за лагерними нарядами. Так обіцяють задоволення національних потреб народів через їх денационалізацію і окультурення вже метропольне. Свої убогі манії вожді сугерують як ідеал згоди із ними усіх уцілілих після того, як у незгідних вибили опротестовування разом із мізками.

У суперечках між собою з приводу векторів і прийомів збирання людей і народів, то одне угруповання будівників імперії наполягає на пріоритеті руху саме на Захід, до європейства і далі, бо саме там розміщені найбільші багатства, ласі апетити до яких переважають небезпеки від спротиву зі сторони Заходу. Не лише пропаганду про питому належність Московії до кола європейства, як ще й історичні факти повсякчасних і різносторонніх рівнянь на принадли західні стандарти використовують збирачі задля розламування ідентичности європейства, для проникнення туди насадженням збурень. Ця експансія на Захід здійснюється у цілях та потребах вже конкуруючого угруповання будівників імперії, які віддають перевагу збиральництву вже у напрямку східному, азійському. Попри те, що вестернізація визнається порушенням того завсідного і твірного московства, яке виринуло із лона Орди у її русі до останнього моря, - але успішність приєднання східних і південних теренів до московських апетитів до тих теренів зобов'язане саме ставці на європейські прийоми ведення імперією колоніальних воєн. Поперек тому, що означені суперечки всередині цього табору великодержавців та претендентів на світове панування є суперечками не лише теоретичними, як спори ще й сягають рівнів запеклої громадянської війни, яка не припиняється і не вщухне у ідеології московського полювання за ще не підбитими сусідськими ресурсами, - пак ставка на європейські чи азійські вектори агресії є не більш як оптимізацією агресії. Так один і той самий період комуністичного московства розглядають воднораз чи то як повернення до азійства, коли відроджується кріпацтво, заперечується гольштейн-романівське правління, винищується ринок і приватні власники; або ж індустріалізм совітський, здійснюваний більш ніж кріпацькими засобами репресивними, подають як біг навздогін загниваючому Заходові. Так комунобудівництво розглядають рівночасно: або ж як починанням світової історії з чистого листа заперечення експлуатації, або ж як антидержавний злочин змовників проти законної влади. Варіаціями осучаснення агресії є подібний вибір міри між: лібералізмом та концтаборами, комунізмом та самодержавством, автаркією та вписуванням у світові ринки. Імітаційні іпостасі історичного московства представляють його гін до споживацтва без творчости. У які б альтернативні і виключні напрямки не шугали б збирачі, а ліком поривань є паразитарне збиральництво.

Для українців нав'язуваний зі сторони вибір між вестернізацією московства чи потраплянням московства у орбіту китайську є вибором прямо і безпосередньо антиукраїнським, є вибиранням між зовсім поганим та остаточно безнадійним. Запроданство та гра на зіткненні чужих інтересів, аби урвати вигоду із суцільних вже власних нещасть є тактикою самовтрати. Але мимо того, імітація історичним ворогом свого європейства, облудних моделей єдинава народу є більшою загрозою, аніж відверте україножерство. Свідома й цілеспрямована стратегія на розвал москвоімперії є ознакою українства. Твердження московців стосовно того, що українці є агресорами протимосковськими, на жаль поки ще, не відповідає фактам, залишається передбаченням. У своїй самодостатности та самочинности ми є відкритими до співпраці навсібіч задля удосконалення у розвої українства. Аби серед усіх до нас відкритих не було московців.

Бунтівне заперечення суцільних порядків аж до заміни їх на чистий нігілізм лиш тоді стає історичним фактом революції, коли це розмикання реальности вже на вихід у омріяні чудеса повертається на круги свої, себто бунт отримує ідеологічно легальний на нього дозвіл. Руїна, грабунок, вбивство сусідів вже як ворогів набуває ознак та стимулів невідворотного діяння тоді, як ці злочини не лише оправдовуються, як ще й подаються за месіанський борг. Достатньо підняти корогву містики, за якою благословляють наживу через покарання усіх не схожих на вимоги містики, як тут таки під корогвою збиратиметься натовп з червоними від люті очима та з оголеними ножами.

Навіть природна еволюція видів відбувається стрибками так, що проміжні гібридні ланки не виживають. Що вже й казати про наукове дослідництво, яке постає картиною зміни парадигм. Незрівнянно виразніші революційні зміни мають місце у царині ідеологій. Але й там конкуренція взаємовиключень і переіначень суцільного є лиш аспектом позитивів розвою.

Вадами учень, які вже як знання заміряються на керування причинами та завершеннями історії часу, які замахуються на представництво собою закономірностей життя лідерських на часі чи просторово периферійних спільнот, ученнями де претендують на оволодіння реальністю з включеним туди управлінням потойбічним, чудесами, останніми смислами і таїнами буття є те, що подібні узагальнюючі підходи є надмірно абстрактними і віддаленими від усього керованого руками конкретної людини. Оціночні судження, які облудно камуфлюють себе під вид знань і відповідних умінь з управління предметними подіями, тому рекламуються як масштабні узагальнення, що їх, буцімто як інструкцію, можна прикладати до будь-якої сфери, - бо корисних результатів від цього заняття не буде. Мануали які нібито годяться всюди й коли завгодно не є потрібні нікому й ніколи, особливо для людей зайнятих своїми спеціалізованими, фаховими, кваліфікованими заняттями професійними. Тож змісти учень про вичерпання ними пізнань та останніх днів буття, саме з метою уникнення критичних на їх бік зауважень у відсутній користі від цих абсолютистських постулатів, змушені представлятися як програма конкретних і однозначних у їх трактуваннях приписів. Щоб уникнути закидів у облудництві і помилках, то не залишається інших способів спростування, як бути на стороні правди, або, хоча б, запевняти себе щиро у тамтешніх перебуваннях. Щасливе суміщення максимальної універсальності і такої ж унікальності тоталітарної доктрини, втручання її учительних настанов у деталі усіх справ та одночасне над ним арбітражне стояння осторонь досягається тоді, як змістами доктрини є діаметрально протилежні, супротивні, взаємовиключні точки зору на проблеми. Коли правді нема куди дітися як перебувати усередині тенетів необхідного та неможливого, то тоді у тоталітаристів не можна поцілити критичними стрілами, тоді революціонери можуть вихвалитися як виключні правдолюбці у їх ворожості до усіх окрім любови себе. Однак характерне для усіх суперекстраінтегральних тоталітарних учень їхнє конструювання із парних блоків протилежних тверджень не тільки не виправляє абстрактність конкретикою, а чи навпаки, - аж суміщення і накладання обох підходів посилює реверберацію їх вад. На позиції святости не можуть претендувати учення канони яких не дозволяють робити протилежні із них висновки. Разом із тим, суперечливість догматики тоталітарних віровчень є результатом не якоїсь свідомої інтелектуальної кмітливої вишуканости авторів сповідання, аж навпаки: саме тому ці самозвані учителі світу висувають просто взаємовиключні гасла, міняють свої позиції, ще й ставлять це собі у заслугу, бо харизматичні обранці й гадки не мають про наслідки своїх програмових пророцтв, не відають до чого призведе спровокований ними розгардіяш та хаос від розбивання усіх розмежувань у риштуваннях культури. Прогнози від сповідників остаточного порядку є особливо непевними, бо самі тоталітаристи і їхня зона одержавленого злочину є химерною і нежиттєздатною.

Більш від того, мало не усі із твірних приписів тоталітарних учень є суперечливими, зітканими із несумісних та конфронтаційних між собою фантазій. Так обітниця і практика побудови комунізму суміщає протилежні заяви та факти за якими обов'язками насельників зони ошасливлення є безоплатне, за потребою здорового тіла, жертвне виконання трудових норм і уроків виробітку, поставлених управителями та конвоєм зони регламенту там і коли, де і тоді Партії це буде треба; а водночас насельники обітованої утопії змінюватимуть свої заняття так, як їм заманеться за їхньою душевною потребою, то вимірами щастя обіцяється вільний час від полишення роботи, з наслідками від такої роботи на отримання багатств із суспільних фондів вже за безмірністю потреб споживача. Подібне суміщення можливостей аматора займатися довільно будь-яким заняттям, аж до включення до управління державою чи, допустимо, до керування космічними апаратами чи вправлятися у проведення хірургічних операції, а, водночас, надіятися на прирощення суспільних багатств від подібної сумісної роботи непрофесіоналів та нероб, - то подібна колізія представляється безвихіддю не лише у рамках текстів ортодоксального комунізму та не менш обов'язкових господарчих завдань гулагівських; аж подібні суперечности від об'єктивної автоматизації виробництва та звільнення зайвих для того мільйонів робочої сили є проблемою не надуманою.

Атрибутивний для тотальних учень безлад та перемішування усіх розруйнованих цінностей, варіаціями якого є суперечливість змістів загальної зони контролю та протиправного насильства, часто є не цілеспрямованим завданням руйнівників наявної культури, а вимушеною позицією внаслідок браку сил у годящій реакції на утихомирення суспільних криз, на які доводиться реагувати саме пасивністю. Допущення хаосу та конфліктних зіткнень часто виступає способом економії та заощадження на ресурсах яких не вистачає для виправлення революційних збурень вже до організованих порядкувань.

У діапазоні між крайнощами змістів будь-якого тоталітарного учення не є можливим помилитися, бо там кожен сповідник секти може вибрати те, що йому персонально є конкретно годящим та симпатичним. Що й робить усі учення Нового порядку про останні дні історії як не однаковими, так не гіршими одні за одних. А тому вже і той аспект будь-якого абсолютистського учення, - як його безмірна загальність і домагання запахнути усі багатства проявів історичної реальності, заштовхати у вузьку окремішню неповторну специфічність вигаданих конструкцій про кінець історії, надати там усім явищам пояснення з позицій цього єдиноправильного учення, видати учення за доконечну закономірність для усієї картини світобудови, - робить також неактуальними, не істотними чи, принаймні, некритичними на доданок ще й принципів і засадничі розходження між парадигмами усіх претензійно загальних учень світоглядних, уподібнює їх поспіль навіть у їхніх сутнісних розбіжних призначеннях та служіннях. Не важливими є загальники твірних постулатів та фундаментальних аксіом віроучення, довкола яких купчуються похідні догмати і вимоги, які відрізняються від ноу-хау таких же епатажно грандіозних і безмежних, будованих на містиці сповідань фантазійних, - бо робить ці учення рідними навзаєм саме їх спільна фантазійність, утаємничена езотеричність. Саме схожість усіх зведених на чудесах учень й породжує непримиренну між ними конкуренцію і ворожу нетерпимість, - бо вони заміряються керувати однією і тією ж сферою безмежності без кордонів, беруться одноосібно і виключно управлятися із усіма можливим і неможливим для світу справами. Успіх і святість учення тоталітарного задається не якостями містики і містифікацій на яких воно зводиться, як, головне, широким набором взаємопротивних і суперечливих буквалістських вказівок та довільних інтерпретацій у рамках того окультного учення. Усі релігії, деномінації, секти є годящим для своїх вірних, а то й для неофітів тоді, як у цих віруваннях раціонально розібратися у тому, про що у культурі йдеться, - не доводиться. Ортодоксія, канон, писання єретиків із числа засновників ідеовчення зобов'язані бути як не парадоксальними у твердженнях, так абсурдистськими. У зоні порядку навпаки відбуваються події протилежні тому що упоперек відбувається не так із того що заперечується всупереч помилок.

Так заклики на революційний бунт, на знищення усіх обридливих порядків які гнітять права і волю повстанців, - стають не лише теоретично, а й практично пов'язаними із переміщенням переможних інсургентів під колючий дріт, з надяганням на них кайданок, з пролиттям крові і стражданнями цих колишніх революціонерів і вже теперішніх каторжан. Так обіцяний в усіх ученнях про перебудову світу рух до пізнання правд – виливається всупереч обіцянок вже у пропагандистську обробку пастви яка повірила у свої сподівання. Так обіцянки безкарно наживатися на пограбуванні багатіїв, які саме з цих причин оголошуються ворогами, - суперечливо розвертаються обдиранням тих, які маршували під знаменами експропріаторства направлено проти ворогів святого учення останніх днів. Так анархічні забобони соціалістичного штибу про настання царства ні у чім не стримуваної свободи, знищення держави, спеціалізацій у розподілі праці, відмінностей між розумовою і фізичною працею, різниць між містом і селом, обіцянки дарувати самовизначення народам – трансформувалися на жорстку диктатуру етатистську, на колонізацію народів аж до знищення духовних надбань народів та депортації. Так у потребах модернізації країн, які наздоганяють світових лідерів і водночас ненавидять цей же Захід, робиться ставка на екстремістську мобілізацію з диктаторами на чолі, - а згодом, з необхідністю виникає потреба демонтувати диктатуру, крайнощі якої загрожують самому існуванню зони та її вже любови до Заходу.

Неспростовною можна вважати норму, за якою плоди праці мають навзаєм збагачувати як продуцента, так і споживача виробленого товару чи винаходу. Аж тоталітаристи, які сповідують прості рішення проблем, то ці тоталітаристи скорочують, урізають, зводять питання отримання вигід саме і виключно до вигід споживчих, стосовно яких витрати на продукування багатств, - як то: розходи амортизаційні, дослідницькі, приходи підприємця, - трактуються як даремні, як такі що зменшують достатки покупця, або потенційно могли б збільшити ці достатки споживача. Подібна психічна настанова, віра у можливість створення вічного двигуна з отримання профітів без виробничих затрат, подібна утопія поставлена як досяжна ціль – є більш небезпечною і безумною порівняно навіть із поведінкою бандитів, які принаймні звітують собі, що присвоєне ними добро своїм походження має відповідні втрати для пограбованої жертви. Зрозуміло, що оптимізація витрат, одержання більш якісних результатів праці підходами більш ощадливими є природністю удосконалень та шляхів збагачення, але вже екстремістська манія, на заперечення тих механізмів поступу, за якими виробник має отримувати здобутки від своїх трудів вкладених у продукт його творчості, це упередження на заперечення прав власності, включно із зачисленням власника у вороги суспільства, - наслідками має зупинку виробництва і самих можливостей буття суспільного, руйнує стимули і смисли виробництва. Сповідники віри про досягнення усілякого добра у спосіб наполегливого знищення ворогів та учинення зла для усіх тих працівників які добиваються для себе достатку, які нібито забагато споживають, - то ці тоталітаристи об'єктами знищення вважають на лише бізнесменів, як ще й зайвими вважають заробітки тих виконавців робочих процесів, яким означені поводити до щастя заперечення експлуатації беруться урізати зарплату ще менше від можливого, а обов'язки виконання норм виробітку переводять на безоплатність. Аж оскільки ентузіазм ударної праці на Справу партії побудови того Світлого майбуття, за якого труд стане першою потребою здорового тіла, залишається, попри марення ідеологів комунізму, залишається фантазійною конструкцією, - то доводиться каторжанам виділяти пайку, принаймні, кормового утримання. Любов до народу, якою оправдовується обдирання багатіїв, доходи яких соціалісти розглядають як злочинну крадіжку суспільних багатств, доводиться доповнювати ще й логічним і послідовним вилученням доходів самого народу. Тоталітаристи перебувають у переконанні, що коли заборонити споживання для багатіїв разом із харчами бідарів, то для окрадених не залишається іншого, як на дурняк розгорнутися потузі виробництва, - а саме: на користь тоталітаристів. Вигодоотримувачами від недопущення як баришів підприємців, так і гідної за труди зарплати виконавців вимог технологічних процесів – стають регулятори недопущення, які більш ніж не допускають затрат власних інтересів при цьому перерозподілі чужого добра.

А каторжани, як безпосередній наслідок втілення ідеювання про заперечення заробітків і здобутків продуцента культури, з'являться неодмінно. Бо для життя і виробництва суспільства залишається лиш ставка на примус рабів окрадених на права, на гідність, на майно, на свободу. Більш того, не обійтися без терору, посилення якого вожді розглядають чинником росту продуктивності праці зеків, на яких стає перетвореним увесь контингент зони контролю та обліку. Буденністю зони остаточного порядку, із заздрісним на тому місці зазіранням у тарілку сусіди, у якій ідеалом і дисциплінарною нормою проголошена ліквідація приходів суспільного розвитку, - стає самопоїдання. Пропозиції ультра соціалістів і бійців проти капіталу на створення умов, за якими виробництво культури стає неможливим, обітниці творити процвітання і добродіє для народу саме на путях перетворення у жертву і джерело пограбування цей же самий народ, перевертання навзак смисли і механізми добродіє - можна було б проголосити офертами достатньо сміливими, коли б змістом того дерзновенного ідеалу осяйного не була б психопатія.

Коли насельники зони Нового порядку мають іти на жертви у випускові зброї задля підтримання порядку процвітання цих же зеків, - то наслідком стає як саботаж, так і вимога більших пайків. Зрештою режим заборони на достаток прикінчують ще більші грабіжники.

Створюють собі кумира для того, щоби перекласти на нього проблеми власної відповідальності; фетишизують вигадки аби виправдатися у власних невдачах; роблять ставку на чинність якогось абсолюта надприродного у сподіваннях, що той працюватиме замість тих, які вдало заощадили на власних обдаруваннях та талані. На відміну від науковців, які дослідження дійсного стану речей доповнюють активністю удосконалень у поступові культури, - то віра у виключність химер має метою не лише виправдати пасивність, як ще й імітувати досягнення остаточної вичерпності усього доступного пізнанню. Тоталітарні режими це делегування повноважень від поневоленої маси вже на користь величної ідеології та безпомилкового кліру професійної обслуги святости; також зоною є покладання вождів вже на ворогів буцімто причинно винних у поки ще тимчасово не досягнутому втіленню обітниць віровчення. Зона це постійні перегони із уникнення своєї власної звітності за дисциплінарні приписи, аби за недосягнення принципово неможливого, за завищені нормативи казки, за асоціальні та соціальні злочини універсальної тюрми відповідав би хтось сторонній чи анонімний. Віруючі у чудеса сконструйовані із слів та тих психічних марновіств, які не відповідають доказовим закономірностям у природі речей, - то ці фанатики резервують за собою лише клопоти із очищення світу від усього того що не підлягає вимогам і нормативам догматики, надіючись що внаслідок їхнього негативізму стосовно усього непідвладного їхнім розумінням та вмінням співпрацювати із проблемами та викликами реальності, - то на реальність самі собою перетворюються спокусливі обітничі утопії. Культ пасіонарних вірувань у есхатологічний рай не може не бути апофеозом інтелектуальної та енергетичної імпотенції.

Нормальним будемо вважати суспільство продуктивність, демократичний та правовий устрій якого, запити на вдосконалення будуються знизу, - від ініціатив самодіяльних громадян, які беруться утримувати служилих суспільству чиновників та управлінський апарат. Тоді як ненормальним є перебирання суспільних функцій та самого суспільного життя на себе саме управлінцями у якості вже не чиновників, а виключних суб'єктів суспільного життя, які останнє присвоюють виключно собі, перемінюючи колишніх громадян вже на об'єкт рабських виконавців своєї волі. Тоталітаризмом і є делегування ініціатив зверхників до підлеглих їм, обкрадених на самодіяльність соціальних низів, - тоді як у демократичних суспільствах делегування повноважень має зворотне спрямування. У зоні утримуваними нею нахлібниками, споживачами, опікуваними зі сторони владного батьківства рабовласницької еліти є маса невольницького контингенту, який вожді не так грабують, як змушені витрачатися наростаючою часткою того, що здаються із підданих. У зоні ціна життя експлуатованих проходить по статті – збитки самозваної еліти, тоді як у вільних суспільствах витрати на управлінців є статтею прибутків.

Замість того, щоб отримувати зарплату виконуючи ті приписи, які вони не можуть не виконувати, то бюрократія у тоталітарних спільнотах стає ідеологічним вождем, монопольним носієм політичної влади, еднаючи у своїх забаганках володіння громадською власністю, включно із представленням свого релігійного провідництва як законодавчого права, проникаючи в усі сфери соціального життя через витіснення звідти власне життя та свобод громадян. Зона це корупція доповнена відсутністю розподілу властей у фюрерстві усевладної кліки яка організовує війну проти усього світу.

Дослідники тих кризових поворотів історії, які були викликані ідеократичними правліннями, вдаються ще й до аналізування особистості авторитариста, не обмежуючись повним врахуванням об'єктивності чинних подій. Здебільшого аналіз долі та афектів вождя закінчується або нічим, або вигадується міфічна картинка. Оскільки герої, які опінією лічаються персоніфікацією а чи сатанинства, а чи святости, - не являють собою ніц екстраординарного, переважно прийшли нізвідки, й якщо вражають, так це своїм розходженням із роллю яку вони щиро грають. Бо саме люди відзначені ототожненням способу життя та, з ишної сторони, лицедійства. Більш того, вожді, що делегують собі ці ролі, свою безпорадність компенсують провокацією криз, щоб можна було вже відступати.

Науковці, які досліджують природу речей, для того відкривають там природні ефекти, щоб описавши об'єктивне найбільш повно у створених задля того законах, мати можливість практично видозмінювати реальність під потреби знань про неї. Результатом пізнання фактів у істині стає поєднання природних ефектів у тих винахідницьких досягненнях, масив яких і стає фактом вже культури, де на основі праці попередників у їх знаннях та вміннях уможливаються більш досконалі новації. Тоді як у сферах пов'язаних із організацією суспільного і індивідуального життя людей, - де домагання віднайти закономірне й необхідне у сфері свободи унеможливується через парадоксальну залежність цих пошуків від перебування їх саме у рамках тої ж свободи, - то складнощі пов'язані із принциповою неспроможністю на власне людську свободу накинати якийсь намордник, вичерпати історично можливі перспективи людської волі нерідко і часто вирішуються у цих сферах гуманітарних саме через імітацію закономірного й доказового, шляхом побудови якоїсь утопічної схеми, у якій топлять протистояння стихій особистих групових інтересів та дезидератів щасливо й безкарно розжитися коштом ближнього. Точка зору на деспотію та тиранію як на породження насильства від зусиль і свавільства деспотів і тиранів, які мордують права уярмлених ними мас, - є позицією неповною, а тому, певним чином, хибною. Бо усілякі фараони, домініси, фюрери, вожді світового пролетаріату, сардари, імператори, елбаси та інші слуги народу останнім покликаються на свої посади. Пророки на посадах політиків ошчасливають своїм приходом масу у затребуваннях від неї. Прибутками від покори святим догматам спасительного віровчення, а чи представлення Божої волі предстоємством якогось харизматика з його апаратною клікою є делеговані й передані йому масою послухів повноваження і обов'язки, які накладаються на начальника, як на уособлення об'єктивованих закономірностей соціального устрою, з тим, щоб маса за свою покору вже у зворотню відповідь отримувала профіти, у сподіваннях на те, що пайки, дари і батьківська опіка зі сторони предстоєтелів буде з наваром для маси самохітних рабів перевищувати збитки від покори вождям. Режимми тотальної тюрми є плодом добровільної та жаданої покори зі сторони безвідповідального за свою долю охлосу тим імітаційним та сурогатним закономірностям соціального устрою, які заміщають собою невміння зі сторони розбіжних між собою інтересів суспільних угруповань зорганізуватись, а не покладатися на відкуп волі інтелектуально обмежених ідеологічних тираній як на арбітра. Рабами стають не лише від того що вони не спромоглися відстояти від насильників свою свободу, а від того, що її втрату обмінюють на харчі, делегують права тим гвалтівникам, які із чуття вдячності за послушення вірогідно будуть годувати рабів тим, що від них же й відняли. Волю тиранів ототожнюють із соціальною необхідністю, проявом якої вважають слідування волі вождів чи приписам догматизованих у віровченні чуд. Або ж причини концтаборів знаходять у соціальних кризах, на конто сатани перекладають помилки від власної безвідповідальності. Народи не є безвинними жертвами домінантних гешефтмахерів, а активними авторами режимів неволі на яку ці ж народи нарікають. Люди і народи винні у невизнанні за собою вини з недокладання спротиву тюрмі, самочинству якій вони зобов'язані були протистояти, напружуючи мозок та долаючи острахи. Тоталітаризм це ігрища із соціальними устроями які імітаційно заміщають собою брак доказових, а то й відсутніх соціальних законів. То лише тварин, діалоги між якими створені ланцюгами поїдання один одного, важко й не можливо схилити на порушення інстинктів їх поведінки, - тоді як людей розумних, керованих розумом, не надто важко, а саме впливом на тямущість, можна схилити на безтямність.

До соціальних інститутів, таких як ринок, демократія, право, свобода думки і вірування, до традицій культурного кола - треба ставитися як до об'єктивної реальності, аналогічної об'єктові дослідження з яким працюють науковці. Тоді як намагання соціальну реальність і цінності людського підпорядкувати чи вмістити повністю у штучно вигадане прокрустове ложе якоїсь справедливості віроучительної - дають грона покійників. Підміна поліфонії діалогів та перетрактацій розмаїтих соціальних інтересів вже на одномірні схеми вірувань у останні для історії забобонні чуда однак не стає достатністю соціального здоров'я.

Професійних концтабірників шпетять за улаштоване та проповідуване ними насильство стосовно інститутів демократії та права, тоталітаристів звинувачують у розв'язуванні ними воєн та грабіжницьких походів завойовницьких, адептам переустрою світу закидають провини у проповіді ними химер та облуд. Аж революціонери зайняті цими заняттями не тільки не вважають помилкою руйнування ними старих порядків вмираючого, на їхню думку, неправильного світоустрою, як означені опрошенці пишаються своїми поривами на створення Нового порядку справедливого й ідеального, у вогні та полум'ї якого буде винищений світ зла та його вороги із числа незгідних з догматами святого учення. Тоталітаризм, з його одномірним порядком на втілення утопії очищення світу під расові чи класові, чи подібні до вимог на збаламучення усіх та усього імперативні та абсолютистські стандарти, - є не так антиподом чи зловживанням демократією, як зона одномірності є генетично прямим і безпосереднім породженням процесів стрімкого розширення виборчого права в умовах розвою капіталістичного підприємництва, коли у минулому урізані на права маси стають чинним та діючим суб'єктом історії і тим самим масові інстинкти підсвідомі стають аспектом сучасних соціальних взаємин. Назадницьке звернення тоталітарних режимів до, здавалося б, віджитого та відпрацьованого у давній історії інституту рабства і вже одержавленого грабіжництва є охотою та устремлінням мас, які орієнтуються на примітивні, а тому помилкові, суб'єктивістські та ідеологічні прийоми пришвидшення темпів загальносуспільного розвитку на путях у обхід необхідности та законности. Тоталітаризм це те повстання маси, яку перемелюють на концтабірних будовах Світлого майбуття чи кидають у атаку проти ворогів не инакше, як за інтересами цієї ж маси під проводом харизматичного автократора, який не більше як адекватно відгукується на волю та таємничі жадання маси. Тоталітарні режими це не так уярмлення рабів невдоволених своєю долею у кайданах у мріях скинути кайдани, як тоталітаризм і є скиданням кайданів із рук та взяттям до рук сокири, якою гатять по усьому ще уцілілому у революційній атаці на небеса. Тоталітаризм це той порив волевияву, розперезана свобода якого спирається не на доказові закономірности та предметні досягнення культури, а на виключення із неї, коли у обіг вводиться утіха від відключення усіх запобіжників безпеки. Зона це те свято безладу, порожнечі й непослуху, яке регулюється й направляється озброєним конвоєм; це трансформація глуму над фатумом рабства вже у щастя рабів; це порядок тотальної анархії серед членства якої нема безучасних. Страшно стає не так тоді, як насильники і числа еліти гнітять людей та людяність, а тоді, коли останні отримують нагоди утнути те, що їм кортить. Тоталітаризм це делегований узаконений бунт проти якого ні у кого нема ніяких заперечень; у свою чергу успішне управління руїною, кризою, безладом передбачає централізм. Тоталітаризм це та ситуація, коли рабів не так мордують та упосліджують, як шукають їх підтримки, коли донедавні страждальці міняються вже на ведучу силу, яку ведуть куди треба.

Небезпеки від запровадження тоталітарних концептів, за приписами яких спрощують ворогів аж до запровадження останніх до могили, полягають у тому, що подібне рівняння усіх та усього під чіткі вимоги поставлені вождем перед народом є здійсненням підсвідомих прагнень того самого популусу, а то й плебсу, первинною реакцією якого на виникаючі проблеми є навіть не втеча від проблем, а радикальне розв'язування із неконтрольованими небезпеками у спосіб знищення загроз. Мотивом революцій є стихія руйнування усього, над чим лузери не можуть панувати, а умови керівництва над невіддатним структурованим матеріалом зростають відповідно до того, як матеріал вдається розруйнувати та переробити на піддатливу суміш однорідну. Диктатура вождів лише оприлюднює утаємничені та неусвідомлені жадання охлосу, який прагне помститися саме звинуваченому ним доквіллю за своє знедолення. Максимуми підтримки отримують диктатори які обіцяють максимально усунути неприйнятне для народу та утішити масу тим, що їй тільки заманеться, знімаючи усі запобіжники розрізнення між злом та добром. У той час, як поступ культурний зобов'язаний вмінню вмілих вміло використовувати надані попередниками проблеми як шанс новаторства.

Дослідженням фактів з відповідним створенням на цих відносинах вже законів формується, як історична реальність, й у потребах її творців розвивається культура, - як заміна одних способів освоєння світу вже на більш досконалі. Видом же закостеніння знань та вмінь виступає пропозиція такого буцімто вичерпного для подальших видозмін відкриття абсолютистського, яке за людиною залишає хіба що функцію жертвовного сповідання чуда противного пізнавальним викликам й відносинам у природі речей. Містифікатори облудно пропонують: поєднання знань про природні ефекти й відповідальне використання цих ефектів за зростаючими потребами людей замінити вже на культ віри у самочинність тих сфабрикованих чудес та позаприродних чинників, які самі собою працюватимуть замість віруючих у чудеса за ціну покори приписам чудес та винагороджуватимуть принижених пасивністю за їхнє страдництво у культурі сповідання домінуючої святости означеного боввана чи фетиша, - просто таки чомусь зобов'язаного бути ласкавим до волінь пастви марновірних жертводавців. Віра у фікції є тим апофеозом несаможитності, яка простує до не лише до провалів у зведенні дому культури, як культивация утопій веде ще й до помилок. Замір завершити історію пізнань та цивілізаційного поступу тут і зараз у спосіб відкриття остаточного й завершального для історії та світобудови якогось беззаперечного закону унікального у його універсальности - можна утнути радше у царині вірувань у містику та міфи, але ж поза наукою. Інструментом тоталітаризму, як культу віри у непідвладне критиці, є мучеництво, яке невідомо з якого дива має з надлишком бути компенсованим зі сторони самого божества та тих його представників які пожирають приношення страждальців. Віра у ідолів та догматичні регламенти обіцяного щастя кращих часів могли б бути зручними для тих покірливих рабів віри, які покладають свої сподівання на обітничі, - коли б, на зворот, обітничі презентовані кліром не трималися б на покірливості кліром визискуваних невольників щирої віри у здійснення неймовірного. Паства віруючих у надприродне не так ним винагороджується, як є жертвою власної у нього віри. Рабство тримається на протилежній фактам віри рабів у тому, що це їх утримують, за них турбуються самозвані рятівники від гріхів. Отримання дару за страждання не тільки не є прибутковою операцією, але й не тягне навіть на імітацію компенсації.

Віри у багатообіцяючі іграшки не допомагає перетворитися у реальність навіть принесення задля того нескінчених нових жертв розуму, свободи та самих невірних, знищенням яких реальність обіцяного чуда й обмежується критично. Вірування у торжество правд сплетених із набору слів не працює обабіч цього плетива. Відносинам же у природі речей не поклоняються шанобливо, а використовують їх для штурму фортець змурованих із валунів духовної святости.

Неможливість ні за якої, навіть погожої днини, реалізувати утопічні приписи догматичного віроучення надають останньому нагоду презентуватися як цінности духовного порядку, буцімто вищі за зневажені мирські відносини, проте організація тих санаційних воєн із винищення вигаданих ворогів учення, якими віроучення лиш і може доводити свою громадську необхідність, - то ці війни є просто противними власне моральним вартостям людяности. Бо усі буцімто ідеальні та ідеалістичні прожекти ідеологічні із втілення природно ірреальних чудес представляють собою технічну програму досягнення практичних настанов із винищення: язичників, іноплеменників, еретиків, буржуїв, контри і далі за ордерами арештів, коли зрештою від успіхів соціальної дератизація на паству вірних обрушиться обіцяне трофейне щастя, відібране від вбитих колишніх власників. Усякий тоталітарний прожект є керованим суто бізнесовим інтересом, який лиш облудно маскується під духовне життя. Тому й жертвують людяністю задля примітивних замірів, бо останні є сторонніми людяности, надбудованими зверху. Тоталітарні ідеології це хибні, кепсько обраховані наукові програми. Фетишизация химерних настанов могла б дозволити їм претендувати на місцезнаходження серед ідеальних планів, - коли б цьому не заважав би масив крові пролитої заради цих ідеологічних марновірств. Зона і технології насильства це не високодуховні казки, а низькоморальна квазінауковість.

Запорукою творення культури, як штучного світу на засадах вже інтелектуалізму, саме він і вважається. У своїй праці ми керуємося знаннями. Проте розходженнями із фактами є забобон, згідно якого вищими й нормуючими у ієрархії духовних конструкцій є ідеологічні манії стосовно природи божественного. Незнання і невміння дані нам у вигляді утаємниченого й недоступного, або якихось містичних образів та передчуттів, можуть бути ресурсом зростань пізнання, проте домагання ввести ці химери та культові ритуали вже у царину керованої культури - не може не бути введенням останньої вже у глупство з подальшими від того помилками. Вирішальним для прогресу наповнення змістів знань є знання наукові, базовані на освоєнні за допомогою законів саме відносин у природі речей та уречевленої культури. Різноманітні учення про природу потойбічних ідеалів не більш як обслуговують традиції моралі народів. Навіть потреби і способи видобування їжі є визначальними стосовно віроучительних цінностей.

Так відомі протягом тисячолітньої писемної історії роди, племена, народи поєднані отарним способом харчування вдавалися до різноманітних вірувань. Однак експериментування із тенгріанством, шаманськими і окультними практиками, зороастризмом, буддизмом і ламаїзмом, конфуціанством, іудаїзмом, видами мусульманства, християнства, комунізму задля будування каганатів, султанатів, халіфатів, соціалістичних республік, - то сутнісною метою подібних імперських зібрань залишається м'ясоїдство.

Там де спираються на ідеологічні міти стосовно помочі зі сторони потойбічних сил, де міфічні картини світоустрою підміняють собою наукову чесність, де моральність підпорядковують стандартам що їх підпирають безпредметні забобони догматичні, де навіть суспільний устрій та виробничі процеси базують на страхах, глупстві, утопізмові самозваних рятівників світу, - то там не відбудеться ніц конструктивного, окрім як відкриється шлях у нікуди із станцією під вивіскою виродження.

Так є добрим, коли підприємлива частина суспільства у відповідь на свої внески до організованого ними суспільного виробництва має гарантії споживання зароблених ними багатств; недобре коли ця несправжня еліта несправедно й несправедливо підгрибає під свою зажерливість вже добробут і права загалу, живиться з чужих нещасть. Але просто клінічним діагнозом божевілля є більшовицька ставка на відродження рабства, з відповідною заборонаю власності приватної, ринку та власне власників у обіцянках досягти через це заощадження на зарплаті саме конкурентоспроможности щодо відкритих, правових, демократичних спільнот. Харчова пайка учасникам толоки може бути допустимим заміщенням бізнесових прибутків хіба що на часі кризи, - та й то не тоді, як вже й харчів не стає. Задля доведення правоти ідеологічної химери про переваги економії на заробітках рабів вже над господарюванням суспільства вільних підприємців, то основний масив ресурсів будування утопії комунізму був витрачений і сплюндрований не на його ймовірні позитиви, а на порівняно ще більш безглузді та утопічні завдання з улаштувань комуністичної революції на Заході. На цьому шляху повернення до рабства, з доповненням цього глупства вже на глупство боротьби проти чомусь ніяк не загниваючого капіталізму, - совіти й знесилилися і виснажилися остаточно. Самого прикручування катка утопії стає достатнім аби проблеми реальности почали відроджуватися. Разючий і приголомшливий ефект наповнення магазинів крамом, підняття добробуту ще не колишніх совітських людей вже до рівнів не бачених на часі ударного будування комунізму було викликане простим занепадом планового централізму, низькою базою відштовхування від комунії, - попри те, регульоване повернення назад до нібито знищеного ринку та роздержавлення відбувається за таких же небувалих умов розкрадання й перерозподілу суспільних ресурсів спадку комунізму вже на вигоду одержавлених олігархів.

Загальноужитковою є докса, що практикою своєї кризи спільнота зобов'язана сповідуванню нею химерам. Мовляв совіти зазнали фіаско, бо дотримувалися утопій тотального обліку з метою недопущення збагачень. Проте залежність тут скорше зворотна: химери є необхідним результатом та зізнанням у безвиході подолання громадських криз.

Тоталітарні, тотальні, диктаторські режими контролю над підвладними їм масами мають відмінні призначення у залежності від історичних ситуацій і можливостей здійснення означених видів свавільства.

Так стан, коли мають місце критичні розбіжності між маренням асоціальної секти на оволодіння нею усіма багатствами світу та наявними у секти для цього можливостями, коли революціонери пропонують парадигми руйнівні для безпеки традиційного соціального устрою, коли у сповідників химер бракує організації для переформатування реальності вже під рецептуру догматики своїх прожектів чи віроучення, - то тоді змістами останнього стають підтверджені прямою дією оферти і прокляття на загибель цього світу звинуваченого сектою у його гріховності. Радикальні сектанти провокують нещастя й принесення у жертву не лише прийнятних та узуальних цінностей у вигляді структур своєї держави, сім'ї, самих себе коханих, як ще й з готовністю обмінюють цю загибель історичної дійсності вже на торжество своїх віроучительних чи ідеологічних правильників. Відповідно противагою шальці терезів, на який розміщено смерть реальності та ненависть до неї, буде шалька навантажена високодуховністю ті іншими ідеалами тоталітарного віровчення, яка на думку його сповідників безумовно переважить усі цінності світу цього. Характерне для початків зародження тоталітарного культу перебування у запіллї асоціальності є позиціонуванням його авторів як учителів останньої на світі правди не лише вимушеним й здійсненим саме під тиском тих затребуваних суспільством шляхів його здорового розвитку, для яких утопії підпільників є щонайменше зайвими чи полишеними на притомність; ця ж сама ситуація втечі у піднебесся вірувань поближче до Богів й подалі від тих кризових станів від власного невміння керувати реальністю чи відповідати її викликам виникає для вже панівного у суспільстві чи провладного тоталітарного режиму саме як прийом подолання ним критики зі сторони його опонентів. Себто, коли маргінали не можуть з'їсти омріяне ними, то тоді вони пророкують смерть усьому так і не зужитому ними, а на себе приміряють місце у райських кущах наодинці із святістю. Мотивом вбивчої для світу ненависті до нього, готовність згоріти у ядерному апокаліпсисі є реалізація інтенції самогубців, як просто не відають чи є неспроможними на відмінні шляхи доказу світові своєї для нього заквашеної на месіанстві значущості. Безумні вожді у своє самознищення втягують мільйони зваблених ними. То лиш нездари у оволодінні реальним світом вихід знаходять у рятуванні від нього, тоді як більш метиковані грабіжники заходяться рятувати світ, не без вигід комісійних за ці самопожертви.

Стан відмінний від чаклунських надсилань на світ загибелі з причин невмінь заволодіти ним обумовлює ідеологію та практику тих тоталітарних режимів, де віддання переваг виключному негативізму щодо історичної реальності починає змінюватися на апетити урвати від об'єкту знищення вже щось корисне для встановлення усевладдя над ошадливо недобитою жертвою. Ті тоталітарні режими, здобутком яких стає не сам труп ворога, а здобич знята з тіла жертви, або перероблення живого-вбитого вже на раба для його визиску, - обумовлює ідеологію, звичаї та ціннісні устремління зон контролю відзначених замішуванням навзаєм містики та, з протилежної сторони, інтересів участі у справах мирських на правах як грабіжника так і учителя обіцяної остаточної справедливості.

Неподібний історичний різновид замірів потіснити соціальні закони вже на розмір химерних втручань у них трапляється там і тоді, коли утопії чи недостовірні гіпотези лише поверхнево є дотичними до планів прихильників єдності пограбувати цей світ. Відверті бандити не надто зважають на ними ж винайдені на оправдання грабежу фікції пропаганди.

Окрім залежних від можливостей саме цілей пригнічення людей і народів, то тоталітарні режими єднання відкушеного від жертви шматка та апетиту хижака можна ще й класифікувати за мірою співвідношення у цій загальнонародній тюрмі а чи домінуванням сакрального над профанним, а чи вже зворотної підпорядкованості. Власне містифіковане світосприйняття різниться від порівняно досконаліших пізнань і вмінь хіба що ефективністю й результатами тих помилок, до яких припускаються релігійники чи науковці у ході поступу окультурення та винахідництва.

Явлення людських справ і звершень проходить спершу фазу ментальну та психічну, надалі виявляється у цільовому поводженні, є керованою логікою культури й знаннями закономірностей про відносини у природі речей і явищ. Дослідження життєдіяльності навіть тварин не обмежується її зведенням до рефлексій та рефлексів. Тим більше суспільне явище зон жорсткого контролю не тільки неприпустимо редукувати до виключно самих лиш ідеологічних конструкцій і замірів, аж зона й не постала б історичною реальністю, коли б обмежилася виключно мареннями про її втілення. Ставка на контроль над реальністю за допомогою тотального чуда була б допіру безневинним заняттям, коли б обмежувалася анамнезом, стінами відділення, виписаними процедурами з реабілітації, - проте тоталітаризм як суспільний феномен включає, на жаль, ще й організоване насильство з переслідування невірних. Тоталітаризм це те, що із маячення під лобною кісткою вождя спромоглося, - за сприянням зі сторони вже пандемії спокусливих облуд, терору, вигід від розподілу присвоєної здобичі, - віднайшло можливість пробитися від представлення асоціальної аномії вже до зацікавлених у її здійсненні соціальних угруповань пройд. Віровчення про завершальний для колізій історії абсолют, ідеологічні змісти святого канону з приводу переіначення реальності вже під стандарти неймовірного, ортодоксальна догматика секти – це лише замір про наміри, прожект, початкове окреслення схеми й функціональних призначень концтабору. Який реальністю стає лише через організаційне оформлення. Більш того, сакральні засади нічим іншим не підтвердженого віровчення, як лиш його сакральністю, харизмою, діагнозом обсесії, - є не більш як обслугою регламентованих внутрішньовидових обов'язків колективу подільників підприємства з виробництва стандартизованого краму чуда; ідеологія, її вартости, розрекламовані призначення спасіння та порятунку від вигадах гріхів це лише оправдання професійних провідників чаклунства; віра це клір, який лиш легалізує себе потребою запитів пастви у його спеціалізованих заняттях. Скоріше з часом прогресу та якісністю знань змінюватимуться трактування святого учення, аби його пристосуванням до викликів зберегти за ним позиції арбітражу над реальністю, навіть через перенесення тих позицій у царину символізму культового, - проте тою реальністю життя, зацикленої у своїх наполяганнях ідеології, яку можна відчутти засобами фізичного чуття реальності, є саме його організаційна структура, ресурс зацікавлених активістів, інституціалізований соціум спільників, інерційний диктат узуальних стереотипів, імперативних цінностей, синергія дисциплінарности. Ідеологія належить обставинам, а її реальність залежить від часу актуальности організації. Подібно до того, як для історичного життя вірувань істотною є не сама лиш екзегетика стосовно природи надприродних сил та анімованих чуд, а її представлення Церквою, синагогою, уммою; аналогічно тому, як політична заангажованість масової опінії має свій вияв у зацікавлених партіях та формалізованих угрупованнях; точнісінько так, як адептика міфічного суспільного договору, моделювання етатизму чи господарчого бізнесу, етика трудових відносин та підприємницького менеджменту, фанатизм прихильників музичних чи візуальних жанрів розваг, прихильність тиффозі до клубів чи марок гаджетів що їх обрали як сповідників, мода конфекціону, любов до парфуму, вінтажного алкоголю чи не менш незаперечних смисложиттєвих уподобань, зміна дослідницьких парадигм – залежать ся від продюсерів, які у тиші шарудять банкнотами чи мокріють від захвату у спогляданні на дисплеї цифр профіту. Винищення ворогів диктатури пролетаріяту важливіше від смислів подібною справи.

Для виникнення абсолютистського учення не є конче необхідним наявність його родоначальника, не важливо що той проповідував і чи розмовляв взагалі, не має значення історія становлення учення, байдуже які ритуали вважати питомими, начхати на змісти догматики й ціннісних напучень, допустимо згордувати, погребувати, відцуратися від суперечок із еретиками у відгалуженнях від ортодоксії, вільно навіть блюзнити з приводу прагматики уподобаної сповідальної містики, - важливо щоб вона відбулася. Зона виникає там і тоді, де і коли її охоронці переходять на грошове, кормове, статусне забезпечення. Візія це абищиця, порівнюючи із процвітаннєм її втілювачів.

Хоча одні химери, із числа претендентів на ролі святого наставника стосовно усіх профанних клопотів людства, представляються як інсайт, божественне осяяння, навернення з посвяченням, за якого автори маній оправдовуються функціями ретрансляторів надприродних авторитетів; у той час і тоді як нормуючі стандарти світоглядів вже псевдомірського їх походження рекламуються як обумовлене необхідністю підсумування передового досвіду поколінь, як проривне відкриття методологічне, - але усі абстракції високого рангу, віроучення та ідеології, що їх як програму чи стратегію, як стандарти чи маяки цінностей використовують у політичному житті, є схожі й подібними між собою, є однотиповими у синергії своїх складових. У той час як нормальні люди щоденною працею з покоління у покоління удосконалюють свої знання і вміння, то сповідники абсолютистських норм перебувають у переконаннях, що вони вірою у свої манії випередили перспективи прогресу вже назавжди. Що люди до них перебували у злі неправильної історії. Що ці самозвані носії вищих ідеалів тепер мають посісти місця панів та соціального проводу. Що маса повинна слухатися означених святих провідників. Що неслухняних треба силувати й піддавати репресіям як ворогів. Що величність освоєних у віровченні чудес дає їхнім служителям право обходити право й вдаватися до насильства заради втілення обіцяних утопій, у картинах яких усі будуть щасливі, - колись і не за цього життя. Що заради месіанської величності самого правильного і завершального для історії учення його вірні мають іти на самопожертви без видимого від того навару вигід. При тому що успіхи самовідданости трудармійців рухаються по асимптоті у міру наближення до обітниць Світлого майбуття. Усі учення, де пропонують прості розв'язання проблем засобами чуда, подібні між собою інституціями мучеників та святих вождів, річним циклом свят із історії культу, реліквіями й паломництвом, наявністю канону та його тлумачень у цілях втримання влади за його харизматичним кліром. Реальність чудотворення у секті вичерпується культовими ритуалами, прецизійне дотримання яких і є тою вищою цінністю, що її можна досягнути у послідовностях чинослідувань культу. Завданням для усіх сфер людської діяльності ставиться їх підпорядкування партійній заангажованости зі сторони догматів тотального учення, яке, вже у реверсійному стосунку до себе, не підлягає критиці з будь-якої сторони. Духовне життя суспільства окультується тоталітарним сповіданням на рівні представництва ним духовного життя суспільства, коли мораль, традиції, а той політика суверенітету народонаселення вірних включаються у змістові приписи вірування настільки вдало, що паразита, який прикинувся жителем, - не зігнати без видимих від того втрат. У встановлення переваг чи недоліків конкуренції між абсолютистськими концептами з їх режимами важливо те, щоб захисні функції патріотичного учення не надто виразно переростали у його агресивність стосовно патріотизму вже іншого учення.

Успішне, з наслідків його безкарности, перекачування суспільних багатств вже до бандитських ротових порожнин чи їх офшорів не можливо організувати як легальне заняття в умовах і контекстах чинного у суспільстві поля права, демократії, людяної моралі, свободи слова і інформованости, наукового дослідництва, підприємницьких свобод, в умовах відсутньої колонізації імперією підневільних народів, себто одержавлення бандитизму є несумісним із формами правління і життя вільних у їхній суверенности спільнот. Тому диктаторська кліка, яка всупереч і коштом поглинання суспільних прав і свобод домагається втримати виключно за собою владні повноваження, - просто з технічною і виконавською для цього необхідністю змушена послідовно і систематично обдирати суспільство не лише на доходи від суспільної праці, як ще й урізати можливості спротиву суспільства пограбуванню путями й прийомами: посиленням репресій проти визнаних небезпечними ворогів режиму; тим пропагандистським вихованням трудящих мас, яке від останніх віднімає їх притомність і відібране робить духовним потенціалом служіння мас Новому порядку як справі Партії і відданого їй народу; закручуванням гайок не лише проти незалежних організацій та протестних рухів, аж обмежується усяка свобода інформаційна; правом і моральним стає усе що сприяє клептократії, ворожим – усе противне. Бандитизм потребує тюрми; і – навпаки.

Затятість переконань міленаристських сект, у яких взаємна любов і підтримка усередині їхнього орденського братерства є базованою на знищенні ворогів їхніх сподівань у досягнення сектою прийдешніх неймовірних чуд вже зараз і тут, - тримається й насажується навіть не так їхньою психологічною вірою у абсолютну правоту свого сповідання, виключністю із якого є сама історична дійсність, як містикою учення про кінець ворожого йому світу і є спроба пояснити самим собі дивину: а чому ж то покладання на чудо досі ще не сталося, чому ворожа реальність прикро панує над святими прожекетами секти з переобладнання нею сатанинського світу. Мотивом утвердження містичних сект є вірування їх членства у реальність вигаданої ними картини світу більшу від власне реальності, яка сприймається як порушення вигадки, яка підлягає покаранню та прокрустових маніпуляцій під точила та шаблони зони остаточного щастя для мас, які у своїй історії чомусь заблукали не туди, куди треба. Енергетикою спалювання чи замороження жертв у зоні очищення від них є фантазми уцілілих у цьому акті віри самих чистильників, ефективність трудів яких занепадає й вироджується на шляхах розвороту до реальності не містифікованої. Манії стосовно повторення й другого видання приписів чудесного віровчення, яке на думку adeptів не сталося лише від недостатності їх наполягань на його втіленні, умотивовуються навіть не самим звабним взірцем оберненої у прийдешнє утопії, як - вказівкою на негативний, невдалий досвід революційного бунту цих самозваних борців за народне щастя, указкою на програш прихильників зміни усесвітньо історичної парадигми й відповідну з боку фанатиків їхню ревіндикаційну помсту за власне мучеництво. Невдачі, фіаско, провали у здійсненні чуда, яке на гора реальності не дає нічого, як реально не живих трупів, - є для уцілілих сповідників чуда аргументом на вже правильне повторне друге пришествя обітниць у сьйві есхатологічної громовиці страшного суду, комуністичного повернення людини до своєї сутності, месії від торжества рускава міра єдинанеделімства, інших не менш багатообіцяючих звершень.

Тоталітарні, себто нетерпимі до усякої на свій бік критики, ідеології виникають не на шляхах раціонального та обгрунтованого розв'язання назрілих проблем, а на шляхах зворотних, спрямованих до містики, до звертання до чудес надприродних, до кримінальних і силових порушень прийнятих нормалей і законів, - бо саме на цьому напрямку химери й фанатичні вірування можуть позмагатися із вже не містичною власне реальністю. Серед дивацьких пропозицій на чудесне й спрощене подолання суспільних криз та проблем починають плодитися відповідні секти, серед яких масова прихильність дістається тим ученням, у яких демагогічно обіцяють прийоми найбільш радикальні і спрощені, аж до діянь Органів, сикариїв чи меча Партії діючого від імені й божественних настанов учення.

Додатковим, до фантазійної та цілеспрямовано асоціальної природи тоталітарних учень, чинником утвердження зон великих та безрозмірних тюрем є саме розвинута мережа організації секти цих професійних революціонерів, серед яких на провідних і лідерських місцях будуть структури тої секти, яка спаяна жорсткою дисципліною, військового типу централізмом управління, ієрархічною побудовою підпорядкувань. Мобілізаційне згуртування учасників довкола навіть безумного прожекту хіліастичної секти дає їм перевагу над подібними навіть порівняно більш притомними, але не організованими рухами до спасіння за допомогою екстремальних чудес та насильства. Серед конкуруючих між собою бригад повстанців проти зла світу цього за допомогою світу потойбічного на зверхні місця можуть виходити саме насельники законспірованого та змовницького глибокого запілля, бо там на них не звертають увагу критики, бо там вони зберігаються неушкодженими від критичної щодо них зневіри у можливість втілення відверто максимально безумних замірів екстремістської войовничої секти.

Не лише оправданням, а ще й основою пихи мучеництва за торжество доконечної віри є звинувачення на сторону вбитих жертв, що їх лише їхня диявольська природа штовхає на боротьбу із святим ученням, безневинні і віддані служителі якого ніби лише відбиваються від ворогів, які зобов'язані нападати, бо без ворогів абсолютистське учення не є позитивним.

Суспільні закономірності, як вид прогнозу, що їх відкривають у аналізі минулої історії, є видом зведення невідомого вже до якихось буцімто зрозумілих аналогій. У кращому випадку, - то увиразнення картини взаємин людських чимось нагадує підготовку до майбутніх бойових зіткнень виходячи із досвіду війни минулої. Логічним, як правило, буває те що вже відбулося; передбачення найменше хиблять тоді, як описують події сторічної давнини; міцним є розум задній. Не кажучи вже про те, що міри підвладності і залежності подій саме від людської волі відповідно різко понижують якість прогнозів. Від того, що ми повсякчас маємо справу не так із наслідками еволюції, як із внесенням до цього матеріалу саме його обробки перспективами вже культури, - то її факти не повинні, одначе, ставати жертвою інтерпретацій. Зрозуміло, що усякий відступ з дороги правди є неприпустимим.

Але коли з'явиська описувані великими числами і величинами ще якимось підлягають невідворотним зв'язкам причинно-наслідковим та статистичним підрахункам, то вже смисли конкретних випадків людського поведіння є схожі на мерехтіння незбагненого, нагадують механіку квантову, де спроби розвести нарізно силові імпульси, енергію чи тяжіння не дає єднання зв'язку між часом, простором чи розумінням того що відбувається. До законів соціального мікросвіту й можна віднести явища тоталітаризму. Дослідники марно намагаються збагнути динаміку суперечностей із яких є зітканим матеріал містичних ідеологій, дослідники тоталітарних режимів не можуть прослідкувати якісь обґрунтування у логіці винищення ворогів і репресій розв'язуваних прихильниками тотального порядку, дослідникам залишається лише здивування від споглядання карколомних розворотів політики концтабірних режимів, - бо ці дослідницькі провали у виявленні фактичних об'єктиваций веремії тоталітаризму обумовлені тим, що у зоні абсолютного порядку засадничо відсутні смисли, причини, необхідність цієї зони остаточного обліку. Тоталітарне єднання усіх явищ, ув'язнення усіх та усього у одномірній дисципліні, месіянські манії переіначити світоустрій у перепідпорядкуванні його утопії – представляється не більше як безпорадною реакцією на хаос і розгул інфернальних сил спричинених і розбурханих невігласами і зловмисниками. Ліквідація тоталітаристами скобок та різниць між фактами знаних законів та, з протилежної сторони, вже химерними гіпотезами, - призводить, не більш як, до імітації розширення контролю на означену сторону химер та тайн, бо доказові знання тонуть, руйнуються, занепадають у тій одноцілій суміші поєднання несумісного. Навішування на химерні догмати якихось абсолютистськи месіянських, рятівних їхніх якостей, вимірів і призначень – представляється не більш як рекламною кампанією, покликаною заткнути собою нікчемність змістів та смислів чергової тоталітарної афери з удаваного та, буцімто, затребуваного дослідництва. Тому тоталітаристи домагаються усе спростити та усе контролювати, доказуючи володіння ними якимись планами, над усім встановити свою диктаторську владу, - бо нікому тоталітаристи не є потрібними так само, як ніщо із живого не є потрібним для цих маніпуляторів потойбіччям. Тоталітаристи наполегливо підкладають під себе трупи, щоб на них мати якусь опору для своїх спорожнілих цінностей з подальшого підкладання під себе трупів зроблених із людей. У зоні тому нема ніц закономірного і законного, - бо тому що оскільки позаяк. Зона це спроба надурити безглуздя; підмінити реальність вже імітацією видимості символів. Тоталітаризм це той випадок, коли виходять із ніщо і туди ж повертаються зрештою повік-віків. Маєстат величності грандіозних планів усіляких віроучень про останні дні історії мають своїми причинами і наслідками саме порожнє місце та ніяк нікуди, а поміж цими станціями розгортання руху стеляться незчисленні напластування вже реальних жертв із тих колись живих людей, які піддалися облудам регуляції.

Тоді проявляються переваги загальних рішень, коли останні є корисними для життя і добра загалу, але не у випадках віддання розпоряджень бандитами чи тими, хто виразно хибить. Не обійтись без того запобіжника, коли осібний виконувач пропускає, ревізує, фільтрує начальницькі накази крізь власну за них критичну відповідальність. Індивідуалізм є гарантом правоти загальних рішень. Невиконання злочинних наказів є правовим актом.

Своїм існуванням збудована на Землі цивілізація зобов'язана авторству і праці не просто людей, а організованих колективів людських, досвід яких розвивають спадкоємці. Кожна особистість є і не може не бути одиницею того певного суспільного організму, який живе і функціонує у представленні його відданим членством, яке виконує спільну задачу. Ця згуртованість має безперечні переваги над масою порізненого незібраного стихійного натовпу. Аж проблеми суспільного розвитку саме й полягають у конкретних годящих для своєї історичної доби та обставин віднаходження оптимальної взаємодії синергійної між: значущістю окремішньої творчої індивідуальності та, вже з іншої сторони, колективу. Творчість особи буде тим ціннішою, чим більш її звершення будуть суспільно затребуваними; а, у свою чергу, суспільні блага приростатимуть відповідно заданих суспільством умов підхожих для окремішніх винахідників. Кризові ж розходження між означеними інтересами ідуть на шкоду обом суб'єктам поступу. Існують реперні лінії зловживання загальним дисциплінарним контролем над свободою і правами людей, переступ за які дає прикре явище тоталітаризму; водночас тоталітаризмом може бути зловживання індивідуальною волею зі сторони якогось лідера чи угруповання змовників, які через обман чи насильство вже фізичне спромоглися цілому загалові нав'язати свої персональні манії.

За усіх часів і культур, у будь-якій сфері людської діяльності, то усякий живий суспільний організм не може не бути структурованим, має набиратися із тих спеціалізованих установ, складність яких є напряду показником досконалости цього робочого організму, який у першу чергу та передовсім має включати ієрархічний розподіл на управлінські та виконавські рівні. Безвідносно до ідеологічних ярликів, що їх завжди навішують на організацію та її інститути. Якісна і сутнісна нерівність яких у забезпеченні життя колективу і є енергетичним його промотором. Тоді як ідеологічна настанова пошматувати суспільний організм на рівні в усьому між собою однакові субстанціональні атоми, - згідно вірувань про посилення таким чином гуртування означених складових, - дає у наслідку те, що почиває під могильними позначками. Із нещастями від крайнощів ставки на персональне підприємництво може успішно позмагатися лише ставка на крайнощі тотального контролю над членством утвореного концтабору, де беруться заправляти усім, включно з можливостями власне творчих свобод, які перестають собою бути під тиском на них зі сторони тих управлінців, які догмати панування над собою вигаданих власних забобонів облудно видають за норми суспільного життя. Одномірна згуртованість у рівнянні під диктаторські взірці не тільки не є модусом посилення організації, як навпаки, - нелімітоване вторгнення з контролем навіть у інтимну сферу духовних зацікавлень та глузду осібною члена роєвого угруповання шкодить цій же мобілізованій масі уярмлених Новим порядком. Коли робити усіх рівними у спосіб заборони будь-кому із них проявляти потенціали своєї неординарности, то таке примітивне угруповання для початку зупиниться у освоєнні ним поки ще недоступного для нього. А потім буде вироджуватися відповідно до втрати стимулів, заборон на збагачення чи першість у змаганні із конкурентами у цій справі нормативно-вольового розподілу кожному із означених нероб та фахових споживачів не заслужених їх власною працею пайків утримання. У здоровому і здатному на оновлення суспільному організмові має налагоджено працювати механізм винагородження за ринковою мірою значущі внески до суспільного виробництва; так само, а то ще й із більшою віддачею є зобов'язаною ходити настанова та установа на види покарання, а то й страдництва для членства відзначеного мінімумами внесків та ролей у означеному виробництві. По-можливости, добродійне суспільство має бути відкритим до змін у кар'єрних зростаннях для тих, хто на це заслуговує. Хоча суспільна історія являє картину збурень і конфліктів зумовлених саме тими складнощами просування по приступкам кар'єрних зростань, що їх вибудовують та консервують для власних пріоритетів суші очільники влади. Одначе постійні епізоди революційного оновлення істеблішменту, прихід на його посідання верств що претендують на представництво собою порівняного прогресу, зростання історичної активності до того упосліджених мас - не слід переплутувати із явищем любови до обділених долею інвалідів, калік та інших любителів велфери.

На відміну від наукових законів, необхідність і об'єктивність яких відкрита та створена на розширення знань і вмінь суб'єктів, які на користь зростання культури використовують знання про пізнані природні ефекти; на відміну від інструкцій, яким слідує у користуванні приладами на користь користувачів; на відміну від апробованих на соціальну корисність, себто достеменних приписів моралі чи права, виконання яких відповідає запитам законослухняних чи соціалізованих громадян, - то виконання приписів химерних розширює лише владу творців химер. Хоча протагоністи химер й заміряються розжитися із свого гуртування у секту створену проти її ворогів, коштом ворогів, через їх подолання й поневолення.

Для публіки, що перебуває у кризі, то пропонування їй демагогічних гасел, які не відповідають реальним шляхам розв'язання кризи, але відповідають запитам публіки страждальців, хоча й є розрахованими на підтримку казкових пропозицій, але - не можуть бути фундаментальною метою тої омани чудесами. Змісти ідеологій, на наживку яких ловлять її прибічників, пропонуються останнім як програма буцімто їхніх ініціативних дій, - тоді як цільовим призначенням ідеовчення є перетворення прозелітів та сповідників не більш як на слухняних виконавців приписів учення. Химери піднімають потугу їхнього автора за рахунок присталих на них. Метою химерних офертів є підняття до ролі історичного суб'єкта того профетиста, разом із клікою його апостолів, який має знати для чого він вигадав свої химери, слідування яким перетворює послідовників чуда вже у об'єкт волі означених пройдисвітів. Для зон тотального контролю значення мають не змісти віровчення, а їх виконання. Себто взагалі, порівнюючи із власне встановлення влади, то не мають значення те, на що чи проти чого на разі спрямовані її розпорядження. Тоталітаризм це Новий порядок, дисциплінарний режим, орднунг чергової каторги, - який може обґрунтовуватися довільно якими догматизованими цінностями. Тоталітаризм це усевладдя, а вже чим воно аргументується – має похідне походження.

Владну диктатуру публіка схильна тлумачити інструментом видозмін певної політики у відстоюванні інтересів тих чи інших соціальних угруповань, - проте самі диктатори сповідують протилежну залежність: все приноситься у пожертву виключній цілі втримання й посилення влади як такої, як виключного призу від посилення влади. Гра у смисли політики туманить її призначення у виконанні фанатиками усевладдя.

Серед тих, хто реалізував свої життєві сили у спеціалізованому бізнесі власного професіоналізму, трапляються лузери максимальні, яким не вдалося цього зробити ніде, й тому саме на цьому місці їм потрібен тотальний контроль, аби вдовольнити комплекси тих своїх невдач себелюбства, до яких усім байдуже. Лузери від політики беруться нав'язувати ці свої бажання усевладдя вже як потребу для секти, а то й для цілої нації. Проте подібне розпухання необґрунтованих претензій на усе призводить лише до претензійності необґрунтованого, - у спосіб переростання буцімто не затребуваних помилок вже у соціокультурне їх втілення.

Різноманітні борці за виключність свого усевладдя, як прийому відповідного перетворення своїх прихильників, а особливо противників, вже у рабів чи підвладних, - пропонують останнім сперечатися з приводу змістових переваг чи недоліків запропонованого проекту контролю над життям суспільства. Проте усілякі зваби на покору та делегування повноважень від суспільства вже на користь його вождів, а чи критика зі сторони конкуруючих претендентів на владу, має лише похідне та залежне значення стосовно власне влади у більш чи менш суспільно прийнятних її видах саме як безумовного, беззаперечного, усепереможного ключа чи інструмента з керування будь-якими суспільними явищами. Вибір кращого між запропонованими нещастями саме до цього й призводить.

Критики обговорюють відповідність змістів віровчення запитам суспільним, обранці віровчення жертвують собою задля служінь ідеалам, навіть автори рятівних учень вірять у втілення висунутої ними програми, - аж підсвідомим мотивом революцій може бути отримання універсальної відмички для випередження у кар'єрі тих, хто її дійсно заслуговує.

Як у практичних звершеннях, так і у духовних мотивах, - то людське життя постає розширенням і удосконаленням його власних можливостей. Пізнавальна та підприємницька діяльність, вартости гуманізму та віднаходження високих смислових призначень життя, звичайна радість від повноти життєдіяльності та її добродійність своїми наслідками та причинами мають розширення влади людини чи суспільства над керованим ними світом та поступ культури. Зміна світоустрою за творчим на це планом вміщується усередині скобок доброї справи. У ідеалі, - то люди, як то здається, є приречені на свободу. Але ситуація оцінюється й практично змінюється на гірше, коли об'єктом прикладання сил вольових чи необхідних стає сама людина. Коли чоловік не лише через обрану ним для себе свою справу фахову, а у силу залежності від самої лиш сваволі зверхника потрапляє у кабалу, стає змушеним виконувати насильницькі стосовно своїх прав розпорядження чужинські, коли людина стає інструментом не власного активізму, стає жертвою не особистісного раціоналізму, стає провідником стороннього для неї глупства та неузгоджених із нею обов'язків, - то подібне рабство та уярмлення зазвичай підлягає осуду як стан негідний для достатності життя невдатного невольника. Навіть коли необхідність, обумовлена фактами досягнень культури суцільної на часі життя людини, починає розходитися нарізно із тими мареннями людини, що вона їх вважає для себе взорованим стандартом, - то й у подібному випадку усілякі системні зі сторони загалу протистояння асоціальної чи хворобливої поведінці маргінала будуть сприйняті ним як замах на його плани. Зазвичай винахідники користуються не безособовими закономірностями, що їх відкривають у природі речей, аж завжди й обов'язково успіхи пізнання є обумовлені авторством винахідницьким, яке патентується чи має патентуватися. Свобода, за якою вносяться видозміни до культури, є у боргу перед освоєнням нею об'єктивності, своїми успіхами завдячує достеменності правди, прогрес є адаптивністю людського генію до природи відкритих ним фактів.

Оволодіння не самим лиш уречевленим матеріалом неживого інструментарію, а підкорення живої сили робочої – представляється для грабіжників максимально вдалим їхнім бізнесом кримінальним. Але тим то види непевного рабства є оправданими, бо сама об'єктивність природна та соціальна може диваками фіктивно трактуватися як окови на нічим розумним не обумовлені вигадки про заміну історичної реальності вже на домінуючі над нею чудеса – може, хіба що, із позицій віруючих у чудеса. Від початку соціалізації новонародженого, через систему виховання та освіти, на шляхах задоволення працею цієї людини суспільних запитів на продукований нею товар, аж до фізичного завершення свої внесків до культури, - то кожний і усякий індивід залишається умонтованим у систему тих соціальних діалогів та вимог зі сторони інших людей, багатство й різноманітність яких визначається саме як повнота людських взаємин. Вигадки про відгородження людської особистості від інтересів ближніх є нісенітницею та фантазією культового порядку. Бо усі орієнтири, знання, усі використовувані винаходи не можуть не бути продуктом чийогось авторства. Серед якого треба та необхідно виокремлювати волю насильників над тими знедоленими ними людьми, які стають ущемленими через відібрання у них прав.

Не лише неочевидне, а й примусове слідування сторонній волі не завжди є нещастям для покірливого послуху. Більш того, скорше затяте слідування виключно власній відповідальності представляється виключенням із порядку речей переважаючого зворотного підпорядкування. Радше критика чи бунт проти прийнятих стандартів є аномією, аніж то є навпаки щодо норм прийнятних залежностей у організації соціуму. Люди віддають перевагу порозумінню між собою, аніж згоді із дійсним станом речей.

Поневолення людей і народів тому буває вдалим, що жертвам залишають шанси на зраду та відступ від прав свободи вже для вигоди непереможних насильників. Виживання представляється важливішим від збереження принципів свободи ціною втрати життя. Перевіреном досвідом ведення війни є поблажливе ставлення до добровільного полоняника. Бо загнана у безвихідь жертва битиметься на смерть на шкоду агресору. Рабство є капіталом для послуху, який за це розраховує на покровительство зі сторони зверхника.

Люди, як природні хижаки, дбайливо вирощують тварин і споживають їхню плоть, - однак повсякчас знаходяться диваки, які з ідейних причин засуджують не лише ці убивства, але ще й захищають від людей життєві права рослин, аби останні не потрапляли під зуби; життя не лише людей, але й флора та фауна існує завдяки еволюційному ефекту розподілу на статі, - проте не переводяться химерники, які переконують у тому, що приховане спідним є плодом вільних ідейних переконань; люди зводять дім своєї культури завдяки освоєнню предметних відносин між природними процесами вже на рівні закономірного, - аж не зважаючи на об'єктивність пізнаного вже на рівнях наукових тверджень, то вистачає ідеологів, які доводять, що закони у сфері та устрої соціальному, економічному, екологічному, у технологіях, у моралі, у традиціях духовного життя є залежними від самих лиш суб'єктивних уявлень про їх функціонування; не бракує віроучень, заквашених на містиці та екстравагантних припущеннях, згідно яких можна й необхідно відмінити усі запобіжники безпеки, узаконити усі аварійні ситуації, затерти кордони між необхідним та виключенням з нього й таким чином за допомогою любови й приязного порозуміння між противенствами анігілюються та зникнуть усі проблеми, які обтяжують особистість віруючу у безкарність своєї сваволі; люди, як істоти наділені розумом та нестримним пізнанням творчим, мають знання та систему цінностей на розрізнення визначень між добром та злом, між істиною та помилкою, між правовим та беззаконним, між реальністю та химерними облудами, - пак насторч раціоналізму, тверезості, тьмушости, то знаходяться містифікатори, які заходяться ототожнювати чи не розрізняти між собою чудо реальності і реальність чуда. А причиною цього сум'яття та змішування між собою навіть того, що натурально не ліпиться одне до одного, є домагання керувати подіями, які для успіху того тотального управління не мають чинити будь-якого спротиву харизматичним вождям, мають бути перемелені у ніщо задля централізації волі та приписів зі сторони цієї лагерної адміністрації. Більш того, ця імітація невігласами особливостей взаємообумовлень і сув'язей у будові та структурах культури, це облудливе видавання шахраями свого свавільства вже за, нібито, законне та доказове задоволення потреб суспільства відповідно до удосконалень у поступі культури, - своїм призначенням має не саме лиш обслуговування вільного руху капіталів, не тільки прагматичне отримання грошових прибутків на користь тотальних інтеграторів, не виключне втримання монопольної влади господарями світових грошей, - аж проект глобалізації на основі заперечення особливостей розвою культури має для його авторів виродження значущість самодостатню, коріння якої є вплетені у звивини мозку цих пацієнтів. І якимось, просто таки дивним чином, ці зусилля з тотальної інтеграції усіх та усього, це занапашення специфічних особливостей осібних культур та традицій, це прокрустівського штибу рівняння під, здавалося б, безособові, нейтральні, об'єктивні та неупереджені стандарти – чомусь має атрибути одномірного та виключного у його претензіях вже відомого культурного кола.

Дослідники та трудівники вмілі кермують щасливо наданими їм проблемами; тоді як нездари беруться своєю волю стверджувати через усунення того, що вони вважають не лише зайвим, як ще й шкідливим для свої ущербних та спрощених претензій на управління. Чим до більш високих посідань марять добратися лузери та аборигени соціальних підвалів, то тим більше кортить вбивати й винищувати помстою як ворогів усе, що їм у цьому заважає. М'яким варіантом ліквідації усього та усіх непідвладних волі інтеграторів останні вважають ігнорування різниць між речами. Тотальний контроль передбачає таке ж зодноріднення до стану каші узагалі того, що наміряються контролювати й обліковувати.

Санкціонована уявним оволодінням абсолютними смислами будови світоустрою, абсолютна влада базується не самому лиш негативізму у послідовному знищенні нею сім'ї, держави, способів заробітку, моралі, інших соціальних інституцій, - аж спротив рухові інтегративності результативно долається вже не так примусом, як заохоченням та звабами дозволу учасникам єднання безкарно робити усе що їх спаде на згадку чи буде виколупано із глибин підсвідомості. Байдуже, що жадання розважатися може вступити у несумісність із правилами безпеки організованого соціуму.

За переходу від мануфактури вже до машинного виробництва, від появи буржуазного підприємництва у надрах держав з королівською владою, - зберігається домінуюча влада державних законів у державах. Держави з їх установами представляються для капіталістів як противник для розгортання ринку вже у глобальних його вимірах. Ідеологія і плани на розмивання та знищення не тільки правових установ держави, а, на загал, усіх інституцій і цінностей якими одні речі відрізняються від інших, переплутування усіх дискредитованих ідеологами відмінностей між народами – постає завданням торгівців. Якій свій прихід до влади пов'язують із керівництвом ними повстанням під приводом захисту ними інтересів страдницьких мас. Соціалізм постає потребою капіталістів. Потрібна диктаторська влада, яка знищить опір і спротив усіх влад і законів не потрібних глобалістам.

Демократичний соціалізм московців, національний соціалізм німців це не ударна сила спрямована проти капіталізму, а це передові виправи індустріального капіталізму, покликані: виправити вади нехтування зажерливими власниками своїми соціальними обов'язками перед суспільством; посилити плановий, раціональний, бюрократичний контроль за виробничими процесами, з відповідним послабленням ринкової стихії; інтернаціоналізувати і глобалізувати ринки, підточивши осібність країн, культур, народів. Комунізм і нацизм це ті варіації створення глобального єднання, які проявилися як невдалі, бо створювалися на основі національних осібностей німців чи московців. Так само стрічає опір глобалізм вже китайського штибу. Капіталізм Заходу це не ударна сила спрямована проти комуністів і нацистів, а це вимушені заходи спрямовані на те, щоб виправити надуживання у зоні контролю боротьби з ворогами та безоплатним концтабірним визиском зеків, з відповідним посиленням там процедур демократії, аби маси тоталітарних режимів вестернізувати та вмонтувати у глобальні ринки. Постіндустріальний бізнес, науково-технічні зміни, інформаційно-цифрова доба цільовими наслідками має розмивання вже не лише національних особливостей, а розходжень між статями, расами, культурами, з відповідним замішуванням різниць між реальністю та казками, правилами безпеки та аваріями, між правом та переступом. Соціалізм це рідне дитя приватного підприємництва. Його автентичним ареалом є такі країни як Штати, Китай. Варіації тоталітаризму можуть представлятися також режимами Кімів, полпотівцями, іншими сектами екстремалів.

Соціалісти і настанова на соціалізм, - себто батьківська турбота управлінської влади про опікувану нею людність з наданням утриманням харчових пайків за видимість роботи на зону порядку, - представляється антиподом підприємництва, виступає проти капіталізму і капіталістів саме тому, що підприємництво нормою суспільною робить цю підприємницьку роботу продуктивною, а не гарантоване отримання і споживання тюремної пайки. Підприємництво є сутнісною загрозою нахлібникам, уможливорює загрози прожиття витратою власних потенціалів працеспроможности, а не сидінням на казенних підсобах, субвенціях, грантах, на велфері. Цей феномен нахлібництва і при звичаєння до паразитування на ефективних доходах бізнесменів, якими останні діляться із масою тих, які зображують із себе страждальців пригноблених їхнім бажанням байдикувати у неробстві, - з'являється у результаті прогресу і росту плодів у продукуванні ним благ. Інтереси загального блага і безпеки, - що їх представляють бюрократи на службі держави та загалу громадського, - роблять доцільним підтримувати подачками професійних гультаїв, аніж нахромитися на бунтарство зі сторони останніх, на невдоволення замалими смаколиками у помочі; одначе, подібна сплата данини для фахових лінивців, перетворена вже на борг меценатів та примушених на це філантропів із числа платників податків, - не стримує зростаючі апетити верств утриманців, переміщенням до масиву яких воліє що більше число пасивного люду.

Позови і зажалення на бік совських концтаборів викликані показниками завеликої смертності та замалим числом калорій у нормі харчовій за виконання норми виробітку. Однак вдале розвернення до рабства, повернення совітського народу до не втрачених звичок до кріпацтва, - є епізодом тяжіння до соцутримання у рамках середовища продуктивної праці. Соціалізм, соціальне утримання є закономірним породженням від західноцентризму.

Коли у суспільній верхівці різнорідних патрициїв встановлюється гармонія взаємодії між бізнесменами зайнятими виробництвом товарів, між адміністративними управліннями зайнятими регуляцією соціальних взаємин, а то ще й за участю учителів від ідеології зайнятих керуванням духовного життя спільноти; коли за совітів диктатура вождів пролетаріату розпоряджається не лише господарюванням, а підкорює собі усі сфери примусового життя зони побудови комунізму; коли за нацистів висувуються орієнтовні плани до роботи корпорацій і відбувається мобілізація спільноти для ведення нею війни; коли клерикали займаються не лише політикою, а ще й задають стандарти побутового життя, відшуковують відьом та єретиків, а держвлада відповідно перебирає на себе клопоти теократії з ієрократією; коли не добрати а чи то державне правління перебуває на утриманні кланів, а чи то мафіозні змовники підім'яли під себе країну, а чи то верхівка ієрархічної вертикалі можновладців розправляєється із конкурентами; - а на доданок ще зникає різниця між електоральною масовкою підданих простолюдинів пересічного плебсу уярмленого та ним ж, але вже як отримувачами соціальних пайків, - то тоді, в умовах відсутности критики, відчутно зростають ризики провалу подібної структури вже у безодню хаосу. Тоді вже відверта диктатура стає не ліками на подібну зону однорідности, а – карною пошестю на неї ж. Тоді запорукою усепопущенства стають розжарені вуглини на голову супостатів. Водночас однастайність досягається вже не виполуванням соціальних будяків, а терпимим включення їх у ще ширший і переважаючий масив охлократії, переключеної від тьмушости вже до карнавалу підсвідомих маячень з приводу казок. Послідовністю логіки гармонізації взаємопорозумінь, маніпуляцій із солідаризмом відкритости до будь-чого, доповнення рівности братерської справедливости вже на височенні і ще вищі духовні ідеали – стає опущення у робочу зону концтабору.

Сприятливими умовами появи радикальних проектів порятунку, - засобами змовництва, державного перевороту, застосування насилля з ламанням чинного законодавства, - слугують різноманітні нещастя, кризи, хвороби, безвихідь; на доданок спільнота має бути окрадена не лише на фізичні, але й на перспективи духовного порядку, не обійтися без деморалізації і відчаю, заміщенням яких стають спрощені, замішані на недостовірних соціальних гіпотезах та чудах, ідеологічних облуди. Тут терор з новим сектантським віроученням стають не так інструментом захоплення влади, як сутністю влади Нового порядку. Від наслідків дезорганізації не забариться диктатор який стане їх причиною.

Для москалів їхнє усевладдя, - не лише як безмірний гонор їх масштату, а як ще й гарантія та зброя вдалого вибивання енергетичних ресурсів із різнорідних підбитих народів, - вимірюється обширом ґрунтів на які розпростирається влада кремлівців. За природними для них, твірними звичками стягання до купи князівських феодів і колонізаційного блукання за край моря, - то москалі продовжують воювати за нові для себе землі. Бо там де збирачі побували, - там не родить. Аж, врешті, самим москалям не втямки: нащо їм ця обсесія зверхцінної ідеї аграрного штибу. Пружиною москальського світовідчуття є захват від розгляду прибитої до обшарпаної стіни карти захвачених і прибитих москалями, обшарпаних ними земель. Надії на зупинення танкових колон москалів можна було б покласти на застосування галоперидолу, - утім і він не допоможе, ані кращі психотропні речовини не зарадять подолати наркотичну залежність від натурального походу стрільців на сусіди.

І тут, заради перебування на стороні правди, то не можна не підтверджувати, що й усі війни, у яких осібні культури воюють на захист свого ареалу полювання, а чи на його розширення проти не гірших від них суперників, - мають смисли не кращі від московських. Одначе варто зазначити корінні розрізнення між імперством московським та європейським. Бо європейське господарювання побудоване на виробництві товарів і винахідництві; завоювання колоній було тимчасовим явищем; звільнення від імперської спадщини сприяло ідентичности і зосередженню на власних силах. Так британці менше залежать від країн Співдружности, а останні більш пов'язані з першими. Тоді як московське збиральництво є скорше споживацьким. Народи і країни підбиті расеянами і є історичною питомою Расією.

Хоч любителі узагальнень своє вторгнення у чуже життя й іменують Новим порядком, проте цьому терміну вони надають протилежне від прийнятого значення. Інтеграція усього з усім, у спосіб витирання кордонів та розрізень, метою має полишити атакованих власників того, що господарі мають, - вже на користь означених поклонників ще не баченого єднання. Усі різновиди тоталітаризму є призначенні на обґрунтування грабіжницького присвоєння чужого, - у спосіб виставлення тоталітаристами самих себе як лиш виконавців та посередників, зобов'язаних сумлінно виконувати своє месіанське призначення від імені заявлених тоталітаристами як реальність вищих сутностей чудесних, позаісторичних, абсолютних, перед незаперечністю котрих усі вороги святого віроучення зобов'язані вклякнути й схилитися у покорі. Свій апетит на чуже добро, охрещений як залізна хода нового порядку режимного, означені організатори масового насилля над поведінкою та свідомістю їхніх жертв аргументують та умотивовують посиленнями на ті містичні цінності інфернального штибу, що їх означені пройди виставляють як домінуючі стосовно зневажених цими ж аферистами соціальних законів і затребуваних норм буденного.

Насадження екстравагантних правил та порядків у відносинах та правах соціального устрою, у способах та прийомах отримання знань, у модусах розвитку та часових овидах має конкретним об'єктом тоталітаристського нападу власне ревізію власності та прав власності власників на свою власність. Злодійство камуфлюється під подобу багатообіцяючої пропозиції із відновлення справедливості спаскудженої сущими господарями багатств. Апологія режимного розпорядку зони утримання підлеглих визискові безправних, тероризованих, ідейно правильних зеків є ідеологією паразитизму фундаторів і організаторів зони каторжної. Зону неволі, з подальшим розкрученням легалізованого грабежу, організують нещасні, які силуються вижити простим способом хапання й ковтання плодів праці людей і народів зайнятих продуктивною творчістю у своєму окультуреному житті.

Порядок із порушення власне упорядкованого, що його на своїх багнетах чи танках несуть інтегратори, останніми ще й оформлюється як прями вигода для жертв вірних рятівному регламенту; правила культових служінь нової віри та способи світосприйняття неофітів рекламуються як очікуване спасіння у обіцяних картинках утопічного ошасливлення, а не як факт віднімання у пастви ще й залишків їхньої тверезості та притомності; мучеництво, самовіддана жертвовність, ентузіазм безкоштовної праці на користьлюбимих очільників лагерьного регламенту привиняється зекові як життєва норма. Свавілья бандитизму, блюзнірським чином оформлене під неординарний регламент, за якого від господарів вилучають не лише їхні статки, а й їхнє життя, - вичерпує змісти непродуктивних спільнот, які кочують по чужих і ворожих для них батьківщинах і народах.

Визріваючі час від часу структури продуктивних господарювань та відповідне проєвропейське оформлення власності у Московії із ще більшою наполегливістю спорадично нівелюється імперськими звичками московського збиральництва. Здоровий глузд, майно та гідність нобілів, права, ґрунти, самостійність, існування народів, - не були у імперії забезпечені; власність була умовною перед тиском чергового пограбування, не має під собою міцного фундаменту психологічної довіри як статки набуті праведною працею; нескінчені виправи із ще більш правильного перерозподілу неправильно вкраденого попередниками лиш множить число та остервеніння тих, хто вважає себе ображеним за те, що інші вороги беруть не по чину. Апофеозом у московській історії перерозподілу статків можна вважати большевицьку експропріацію експропріаторів, жертвою якої стали маси самих експропріаторів та їхніх начальників, переміщених у ями, до концтаборів чи під наряди виконання планів комунобудівництва. Коридором московського імперіалізму є порядок: звільнення від немосковської влади, від неправославности, від експлуатації, від націоналізму не російського й подібне. Навіть віднімання власності від совнароду, під приводом повернення до власності антинародної, себто приватної, - сталося продовженням московських традицій розтерзання ще не привласненого чужого. На подібний фундамент ревізії апробованих на точилі прогресу правил не можливо спертися у продуктивній праці.

Зважаючи на те, що навіть тварини ареал свого полювання захищають від конкуруючих хижаків, що самі тварини належать підхожому для них середовищу та прийомам виживання у ньому, спостерігаючи як сучасні племена боронять усе своє від вторгнень туди іноплеменників, - то видається, що теоретизування з приводу прив'язки інституту приватної власності лише до певних історичних епох чи обставин є міфологією чи гіпотетичністю. Володіння суб'єктом чи організмом своїм майном є такою ж необхідністю підтримання сприятливих умов життєдіяльності, як і залежне від нього внутрішнє здоров'я. Хоч протягом віків в усіх культурах свою власність плекають як особи, так і цілі народи, а порушення прав власності осуджується як злочин, - аж суспільна історія являє собою картину не лише створення багатств власними силами, як ще й постійне віднімання маєностей силами грабіжників.

Накопичення багатств, як здобутків праці та творчості, є не лише результатом відповідних процесів у будіванні культури. Власність на зароблене від підприємливості є ще й запорукою, є механізмом, є причинкам поступу, - коли винагорода авторів стимулює його, ініціює на звершення, зацікавлює його у тій креативності, корисні плоди від якої успадковуються вже й суспільством. Без винагород матеріальних, а чи духовного порядку продуктивність унеможлиблюється. Стимули підневільної праці канчуками чи загрозами убити не є повноцінними мотивами створення додаткової вартості. Не сприяють суспільному виробництву й доктрини стосовно того, що підприємці та винахідники отримують суспільне визнання занадто надмірним для суспільства накладом, що, мовляв заощадження на доходах імущих неодмінним результатом матиме зростання суспільного благополуччя на відповідну, а то й більшу суму. Чисельні спроби розірвати взаємну залежність між творчими стимулами особи та заробітками від цього, аж до кампаній фізичного убивства представників еліти, неодноразові варіації із заміни діючих на свій ризик власників вже на чиновників, які за гарантовану їм розрядну ставку виконують записане їм як обов'язок соціальних служб, - дає результат невтішний як для організації виробництва, так і для наукового дослідництва. Надихаючі марення та неодноразові затії з перекладання добропорядності на відвічальність пересічного громадського членства обходилися останньому у збитки від рекреації руйнівних заворушень учинених тим же членством. А проте, вже сам факт звинувачень нобілів у зажерливості антисуспільній, постійна регуляція перерозподілу суспільних багатств задля оптимізації та сприяння участі у виробництві для усіх верств - метою має запобігати процесам накопичення влади і власності у руках вузьких монополістичних угруповань. Суспільству загрожують не лише заміри обдурити провідників виробничих процесів, як ще й постійне перетікання власності до усевладдя диктаторів та свавільних господарів життя. Суспільні колізії обертаються довкола цього критичного пункту віднаходження міри між приватним та громадським інтересом.

Порушення прав власності, розграбування багатств буває не беззаконням, а поновленням права доступу мас до кар'єрних зростань що його егоїстично блокують зверхники. Революційні збурення, у яких маси народу жертвовно використовують претенденти на елітарність задля заміни собою передуючої еліти, причинами мають помилки останньої на її відповідність своїм призначенням бути проводом у покликаннях та праці на користь не лише собі самим любими, як, головне, суспільству.

Зокрема централізаторське самодержавство на Московщині було заміщене більш реакційним режимом комунізму за те, що за пізнього царизму відбувалося входження у капіталізм, потреби ринку якого призводили до права, демократії, громадянських свобод, до вестернізації, що безпосереднього загрозувало традиціям московського збиральництва й стимулювало визвольні рухи колонізованих імперією народів. Большевикам довелося силою терору загнати під покору того джина розбурханого ними масової непокори, який їм знадобився аби здобути владу терору. Большевицьке повстання проти власності у спосіб фізичного винищення власників та механізмів ринку сталося присвоєнням усієї суспільної власності на користь номенклатури, яка свою власність представила як власність народну.

Своєму існуванню культура, себто час з якого людина перестає жити за тваринними інстинктами, зобов'язана тому, що люди беруться працювати за своїми свідомими замірами, виробляючи більше, аніж вони споживають. Культура це зростання ефективності пізнань та відповідної продуктивності праці. За усіх віків процвітання забезпечувалося бізнесом, тобто новаторством продуктивним, як маржею над необхідними для того інвестиційними затратами. Ця приватна справа охоплює області від підприємницького господарювання і до реалізації талантів вже галузях наукового дослідництва. І лиш за часів вже індустріалізму цю різницю між продажною ціною та собівартістю термінологічно обізваля механізмом капіталу та капіталізмом. Виразну тенденцію до створення глобальних ринків та зростання вимог до соціальних ролей держави у підтримці добробуту громадян заходилися захисники трудящих від капіталістичної експлуатації прискорювати наполяганнями на зменшенні позицій і ролей підприємців у організації суспільного виробництва. Стосовно якого соціалісти оголосили доходи капіталістів не стимулом чи належною від споживачів вдячністю за підприємництво, а збитками для суспільного виробництва. Завади загрозам від зажерливості глитаїв ці означені мрійники про переустрій світу на засадах справедливої рівності братерства довели вже до ситуації заборони приватної власності, фінансових та правових установ функціонування капіталів, розширили вже до убивства власників приватних господарювань. А інструментом заміни інтересів заробітку та доходів господарів свого майна призначили обов'язки суспільних служінь, здійснювані держчиновниками за покладені їм посадові оклади. Підсумком подібної революційної заміни обумовлених суспільними запитами потреб у товарних пропозиціях вже на альтеративні вимоги виконання планів соціальної опіки з боку апарату бюрократії стала дестимуляція виробництва та переведення господарства вже на споживацьке проїдання ресурсів накопичених як за доби дореволюційної так і на часі революційного примусу виконавців планів обітованого соціалістичного процвітання на основі одержавленої праці одержавленого контингенту каторжників як членства зони обліку.

Квінтесенція і змісти обітованої утопії розквіту у проєкті тотального одержавлення вичерпалася у концтабірній практиці його здійснення не більш як внесками у систему розподілення доходів, які з причин стигматизації доходів буржуазії, були у антибуржуазній зоні будування комунізму, були урізані не лише для зарізаної на горло буржуазії, але ще й для виконавців планів Партії, включно із регламентованими привілеями самих партійців. Джерело невичерпних конкурентних переваг на капіталізмом з його товарним ринком та правовою демократією було відкрито у економії економки, аби пазити за тим, щоб ніхто чи усякий із насельників зони рівномірності, не дай Боже, не розжився чимось більшим від регламентованої соціальної пайки. Комуністичні вожді традиційного для імперії збиральницького способу паразитування на підбитих ресурсах перебувають у віроучительному переконанні, що ресурсів вистачить через відповідне посилення механіки терористичного вичавлювання тих ресурсів терплячості до пролетарської диктатури. Відповідно комуністична ставка на тотальне одержавлення усіх та усього втягнуеного у експропріаторство будь-чого приватного стає, у результаті збідніння кожного окремого зека, стає наслідковими злиднями цілої лагерної зони контролю та обліку від ласого зазирання у сусідську тарілку та чужу соціалістам свободу. Самого, здавалося б, безневинного втручання у систему розподілу доходів та соціальних ролей верств, атакваних віровченнями про оптимізацію суспільних прирощень на путях обрізання доходів учасників цих суспільних прирощень, - стає достатнім до виродження економіки будованої на зловживанні необхідними для економіки процесами її одержавлення в ущерб ринку.

Стосовно практичних потреб випуску передової товарної продукції, то усі віровчення, у яких беруться практично реалізувати у тих потребах проголошену керівним ідеалом боротьбу за віру у самого правильного Бога, класу, раси та подібного рятівного чуда, - проявляються достатніми щоб зашкодити виробництву, але недостатніми щоб якимось вийти із сутностей неймовірного чуда. Оскільки за будь-яких режимів випускають одні й ті ж передові товари, то втручання туди ідеологічних фікцій на жаль не залишається фіктивним.

Легітимність і легальність форм управління серед народів які вважають себе автохтонами і виключними власниками обсаджених ними земель, - трактованих як батьківщина, як умова господарювання, як напрацьована часом її відстоювання власна культура, - задається сприйняттям власної держави як рідного дому, де свободи і права його господарів відстоюються і ними ж захищаються. Тож усі претензії і вимоги до влади, представлені перипетіями політичної історії осібною вільного народу, підсумком мають удосконалення установ управління і побиту свого національного осердя. А коли європейці вдавалися до воєн проти противників, не кажучи вже про колонізаторські рухи цих колишніх європейських імперій, - то сприйняття ворога виразно залишалось у вимірах його сприйняття ворогом. На відміну від європейців, то московці розглядають свій експансіонізм та поглинання завойованого розглядають як природний процес, як рух усепоглинаючої любови до чужого, розпухання московського царства трактують навіть як благодіяння для племен і народів у бажанні останніх нарешті розстатися із власною підметністю і свободами вже на користь московських осадників і прибульців. А водночас. За ординського правління, спадкоємцем завоювань якого стає московське царство, то - підбиті і включені у нього народи розглядаються як окуповані, як отара, патерналістський догляд за якою є джерелом і ресурсом прокорму погоничів. Людність, яку випасали кремлівські опричники, була і залишається для них ресурсом визиску, є завойованою, слугує військом для підбиття нових пасовиськ і тамтешнього люду з переробленням його на їжу для його грабежу споживацького. А проте, зміцнення інерції рабства та утвердження приязні мас невольників до своїх принципалів як культурного коду має причини і зацікавлення зі сторони мас.

Для людей і народів нормальних, себто належних атлантичній культурі, твірною цінністю, з кореня якої виходять усі похідні, є свобода. Передовсім особистісна. У її спрямуваннях на правду та людяність. Відповідно ті установи, які стримують свободу, тяжіють до полюса антицінностей. За совітів же, у їхній недобитій імперії саме тому ствердився концтабірний режим, бо узяла верх інерція тамтешньої культури отарного рабства. Людність московців мала із свого стану неволі свої привілеї, бо переселяючись у підбиті своєю жертвовною імперською службою батьківщини сусідів, ці московські окупанти прибували у обсажені ними землі вже як розпорядники і визискувачі колонізованих ними багатств. Легітимність царської і імперської адміністрації трималася на задоволенні мас московського люду інтеграторів тою здобиччю, яка діставалася від розширення імперії, в основному назовні. Тоді як більшовикам, з причин розвалу усіх імперій у Великій війні та другій світовій, довелося зосередитися на визискові внутрішніх потенціалів імперії. Мотивами згоди московського люду імперського на встановлення над ними опіки зі сторони організаторів диктатури пролетаріяту прислужилося те, що означені вожді більшовизму запропонували масам джерело доходів у розграбуванні багатств імперії, буржуїв, поміщиків та держадміністрації царату, коли здобич буде розподілена на користь мас зваблених означеними експропріаторами на участь мас у експропріаторстві внутрішніх багатств імперії.

Аж вирішальним та переважаючим мотивом утвердження у московському царстві рабської психології та кримінального поведіння мас є те, що грабунок мас зі сторони любимого масами істеблішменту імперії має рух не односторонній, а ще й направлений у зворотну сторону. З однієї сторони господарство рабське тримається і забезпечується гарантованими пайками, якими зверхник, окрім батоїв та терору, зобов'язаний наділяти своїх підопічних; а вже зі сторони власних ініціатив, то потужною реакцією опору рабів проти пануючої, нездоланної і не подоланою ними неволі є відсутність вже з їхньої сторони усяких трудових ініціатив, себто саботаж примусових уроків і норм виробітку. А коли рабовласники підтримують подібний порядок своєї влади що тримається на пограбуванні підданого люду, а останній не менш успішно займається не лише ігноруванням свого підприємницького ентузіазму на користь подібної влади бандитів, як ще й займається усіма видами паразитування вже на режимові торжествуючого бандитизму, - то зрештою подібна зона суїциду навзаєм крокує вдало на шляхах свого виродження. Партійці програли зекам.

До первинних способів отримання людьми життєвих ресурсів можливо віднести збирання цих ресурсів у природному середовищі. Нестача цих благ та бажання роздобути порівняно більші викликає конкуренцію, відповідну організацію задля охорони ареалів полювання, породжує нерівномірність у розподіленні доходів, соціальне розшарування, спеціалізацію видів праці. Перехід у годящих для того регіонів вже на інтенсивні шляхи господарювань, як то кочове скотарство та осіле землеробство, поступається вигодам інерції отримання енергії проживання саме через грабунок тих спільнот, чії статки манять грабіжників. До первісних видів присвоєння чужого як свого стає екстенсивне полювання за найціннішим ресурсом вже інтенсивного прирощення багатств, які вже виробляються і продукуються працею силованих до того рабів. Агресія набуває вид воєн що ведуться вже колективами організованими як держава. Подальшим розвитком військової справи є розрішення виникаючих проблем і складнощів ведення завоювань вже вишуканими засобами торгівлі, прокладання маршрутів обміну товарами, за які вже платять належну ринкову ціну, а не лише віднімають силою. Виникає капітал, як створення товарів з вартістю доданою до них ініціативами підприємництва чи трудовим використанням інструментів. Умовами функціонування виробничого і продукуючого капіталу є така організація конкуренції між приватними капіталістами, - за якою норми права, делегованої демократії, інтелектуального лібералізму розвиваються вже не за стихіями ринковими, а вимагають обрахунку прибутковості. Таким чином: коріння концтаборів, пристрасті взяти на облік усю нерухомість включно з тим що поки ще рухається, причини ненависті до установ ринку капіталістичного глобального - варто шукати у бухгалтерських книгах дрібної буржуазії. Соціалізм та його крайні форми забезпечення утриманців пайками – це рідне дитя та реакція на визволення трударів від капіталістичної експлуатації. Соціалізм та комунізм це контроль і облік продуктів вироблених ще недостатньо контрольованим капіталістичним ринком.

У виробітку, прийнятті, виконанні рішень із управління та організації життя значного числа громадян бажано брати участь тим багатьом, яких ці регламенти конкретно торкаються. Не годиться, щоб сторонні сили замість самої особи вирішували її долю, - у випадках, коли ті сили не представлені логікою і досягненнями культури. Бо першою ознакою свободи є узгодження дій саме із суб'єктивністю і авторством самих діячів; однак більш істотним атрибутом свободи є ще й якість розумності вчинків та досягнення результатів сприятливих для діячів. Себто саме лиш число безпосередніх учасників адміністративних ухвал, чи кількість виборців які делегують свої повноваження депутатам із числа виконавців волевиявлень, – ще не гарантує якісність рішень. Зазвичай суспільний провід належить меншості знавців та фахівців які заслужено посідають високі позиції соціальних служб. Ба й більше, задоволення інтересів більшості за рахунок дискримінації меншості, а чи навпаки, - розбалансовує функціонування соціальних інститутів, навіть коли антагоністи беруться між собою домовлятися. Аж вади участі меншості в управлінні саме й полягають у вузькості цього кола менеджерів, які починають плутати суспільні інтереси та особисті уподобання. Злочином і катастрофою є вольовий присуд вождя чи двох-трьох його посіпак на розв'язування війни у якій будуть убиті сотні солдатів чи мільйони бійців. Вади диктатури, яка згідно власних осібних маній смикає життям мільйонів, занадто дорого мільйонам обходиться. Тоді не доводиться перекладати на когось провини за згубні для життя мільйонів управлінські рішення і шляхи розвитку затвердженні самими мільйонами, - навіть тоді як волею виборців облудні диктатори лиш скористалися. Коли маси в один час ідуть на одні рішення, а у другий час на другі рішення, - то ніхто масам у тому не винен, бо як збитки так і вигоди від тих приговорів лягають на плечі і відповідальність самих мас. Так коли маси роблять ставку на маніяка, який у свої суїцидальні жадання втягує своїх виборців, то останнім нема на кого скаржитися за бомби що неодмінно випадуть на їхні голови.

Засобами розширення можливостей людських є відкриття законів більш досконалих порівняно із тими, чинність яких здається незугарною для людської свободи. Тому під свободою помишляють порушення правил, свавільство оправдане посиленням на гуманізм.

Тоталітаризм, як вид повного і незаперечного бандитського контролю над споживчими ресурсами, передбачає недопущення будь-яких конкурентів у справі споживання завойованого. Квінтесенцією означеного комунізму, - де усе Ваше оголошується спільним Нашим під нашим же комуноконтролем, - і є заборона будь-яких суперників, їхньої приватної, себто незалежної від означеної мафії власности, ринкових умов функціонування капіталів і виробничих фондів, забороняються права інших сторонніх господарів своєї власности, - бо усі ресурси, усі права, усе майно і багатства мають належати виключно означеній банді, чия сваволя не підлягає жодній критиці. Однак ворог усевладдя зони має бути там не просто знищеним, аж раби, як живі-убиті, використовуються у зоні як її додаткова, до власне споживання, ресурсна база. Видача пайкового утримання невольникам подається тоталітаристами не як наслідок диктату задля безборонного ковтання завойованого, аж диктатура облудно оправдовується як інструмент, як засіб обслуговування означеної високої цілі опікування над патернованими. Себто грабунок обезвласнених зображують як благодіяння стосовно них же. Зона обліку і гулагівського ордунгу є розворотом від продукуючого господарювання вже до назадняцького споживацького ладу паразитуючого на завойованих ресурсах. Як запевняв вождь: в Росії всього вистачить.

Приватну власність громадянського членства означені бійці за щастя мас трударів оголошують світовим злом; тоді як віднімання цієї власности від громадян та оволодіння віднятим вже на користь означених бійців визнається ними за усесвітнє добро. Дарма що побільшений розмір вже сукупної експропрійованої власности, названої загальнонародною чи одержавленою, може означати лише множення цього доктринально вигаданого зла. Товарну торгівлю означені одержавлювачі власности оголошують кримінальним злочином, оскільки ринок є навзаєм пов'язаним із приватною власністю. Громадянські права не підконтрольні диктатурі пролетаріату, остання також забороняє. Руйнація усіх соціальних установ заміщених на тотальний регламент подається як переіначення світоустрою, - поза факт усього лиш приходу до державної влади натуральних бандитів, які рекламують себе за слуг народу. Оскільки підприємництво та прибутки його організаторів оголошують за вид обкрадання суспільства і ідеологічно осуджену нерівність, то, - з причин відсутности у зоні одномірного порядку стимулів виробництва та заробітків із праці, - не уникнути праці вже примусової мілітаризованої мобілізаційної. Не обійтися без позаринкового розподілу пайків для каторжного утримання працезобов'язаних зеків за вольовими рішеннями організаторів зони, коли двигуном роботи рабів стає маніпуляція вже з їжею. Наявність чи відсутність якої заміщує ті соціовзаємини, що zostалися після терору і знищення у колишніх громадян їхньої тепер вже потоптаної моралі, гідности, юридичних прав, гуманітарних свобод, незалежности їхнього вже не існуючого бізнесу. Не обійтися у примусі фізичному ще й без атаки на колись незалежну свідомість і здоровоглуду тямущість, що її замінюють на ідейне виховання зеків. Замість заробітків, згідно внесків до суспільного виробництва, приходять Органи безпеки режиму зайняті пошуком його ворогів. Вигодоотримувачами зони є її номенклатурний апарат ордену експропрійованих ним багатств. Знищення капіталістів і капіталізму це не реакція захисту, а доктринальна атака від комунізму. Проявлені за царизму тенденції до націоналізації і антиліберального обмеження свобод були більшовиками лиш продовжені.

Москвокомунізм це пароксизм у екстремальних зусиллях втримати імперію не рахуючись із ціною перемелювання у ній людей і народів. Тож адепти імперії затято зачисляють вироблені за комунізму трупи саме до успіхів московського царства; тоді як ці ж самі плоди людовбиств числять прихильники свободи народів саме своїми повстанськими невдачами. Важливими є життя людські, а не ідеологічні вигадки під прикриттям і на користь яких ці життя злочинно віднімають. Хоча експеримент на обгін західного капіталізму вже східним антикапіталізмом закінчився невдачею, однак цього не можна сказати стосовно як розпалювання війни Світової революції, так і числа небіжчиків внаслідок цього експерименту з омріяного ощасливлення людства у спосіб прищеплення московського царства на місце видаленого гріха капіталізму.

Контроль над подіями, - у сенсі задоволення таким чином зростаючих наших людських потреб, - є показником та фактом зростання можливостей культури. Успіх на цьому шляху забезпечується використанням досягнень попередників з додаванням до нього ще винахідництва зі сторони талановитих сучасників. Себто конструктивність новацій є у боргу перед більш достеменним проникненням пізнаннями та вміннями саме у сутність речей; прогрес є обумовленим завдяки слідуванню і відкриттю тих правдивих законів природних чи соціальних, які є мінімізовані на помилки та на вже відпрацьовані точки зору. Однак помилка, з подальшим наслідками аварій, постає переважно не так із відсталих знань, як, навпаки, - помилка є плодом багатообіцяючих теоретизувань не розрахованих на визначений термін та фізичні можливості доцільних їх використання. Зрозумілим є, що націлених на істину дослідників у їхніх пропозиціях повсякчас підмиває випередити час; а коли відкриттю поза межами компетенції дослідника, поза сферою слушного застосування надаються винаходів надмірно універсальні значення, то - це породжує ляпсуси. Тоталітаризм, як свербіж максимізації контролю, - представляється зловживанням тими творчими замислами, які перевищують мислення та правочинність їх ініціатора; тоталітаризмом є примусовим сполучення не поєднуваного за природою, у мирі, за потребами самих учасників; тоталітаризм є спотвореною подобою прогресу, коли прогресом і є насправді зростання організованості суспільного життя. Сповідники простих, заквашених на чудесах рецептів з розрішення складних і реальних питань, не тільки ідейними інструментами дурять своїх прихильників, обіцяючи ошуканим задоволення їхніх запитів на разі послуху означеним провідникам та поводирам до віднесеного у майбутнє щастя, аж, головне, до секти тотальної паству рекрутують саме через переслідування, як ворогів, усіх не згідних із її віроучительною догматикою і культовими її приписами. Примус до модусу удаваного щастя чи того, що видається за взорований ідеал, - є гіршим від натуральної трагедійності.

Змісти абстрактних облуд поміщають на височинь небес, відносять до області духовного, наближають до святих утаємничень незбагнених безтілесних і не конкретних, - аби таким чином зваби та пастки відсторонити від критики на їх бік. Найбільш популярними й затребуваними химерами є такі що коливаються на межах подібності до чогось осмисленого, гіпотетично обнадійливого, є гібридом від батьківства маній та парадигм поступу, - що, однак, не робить із мирських, заземлених, світських зон контролю порівняно менш кривавого різуну. Переслідування еретика за якимсь відхиленням від ортодоксії може дати менше число небіжчиків, ніж, здавалося б, цілком раціональна, доказова, очевидна боротьба за расову, класову, національну чистоту. Потрібна більш ніж не аби-яка майстерність, щоб обдертого на права, на власність, на залишки глузду чоловіка помістити у каторжний барак так, аби цей невольник не тільки не збунтував, а був би готовим на самопожертву лагерному начальству.

Хоч усі пропозиції контролю над уярмленими, з метою беззаконного викачування із них енергетичних ресурсів, є розверненими до, здавалося б, віджилих віків рабства, - однак ці ж утопічні проекти рекламуються як вірцеве майбуття. Так критиковане і звинувачене у рекреації невольництва совітсько-московське господарювання, - у ході якого була відібрана власність у мас виробників товарів; а громадяни були обкрадені ще й на права, класичну моральність та свободу слова; персональне інтимне життя особи було заміщене на залізну ходу військових колон; заборонені можливості бізнесу та заробітку замінили роздачею пайків трудовозоб'язаній масі утриманців; на місці поруйнованої самостійності культур та звичаїв постало виховання нової совітської людини та русифікаторство; замість суспільного проводу, який обіймав свої керівні посади завдяки відповідним внескам до організації виробництва, об'явилися адміністратори, які кормляться вже із розподілу осідланих ними потоків збирання податей; владоможці професійно зайнялися соціалістичною любов'ю до мас нахлібників і страждальців, - ці критиковані комуністичні концтабори, колгоспи, партноменклатура та відданий їй у боротьбі проти ворогів народу та проклятого капіталізму совнарад надав прообраз, знаменував, проявив у своїх досягненнях вже сучасний Захід.

Повний та більший від того контроль над в'ючним тяглом зобов'язаних до безоплатної праці, - з метою наживи над підданими засобами насилля фізичного та жертвовного послууху цієї пастви нав'язаній їй вірі у звабні обітниці культові утопії, - вирішальним призначенням має втримати виключність означеної диктатури, аби терором і обманом не допустити проти неї конкурентів, себто людей здатних на суспільне провідництво засобами вже добродійними. Путями для досягнення цього тотального контролю є не лише винищення усього та усіх хто може становити загрозу для нього, аж одномірність дисциплінарна досягається на доданок ще й замішуванням у її деструктивний безлад усіх та усього. Необхідним інструментом конструювання спрощень є посилення ударів сокирою по усьому складному, шинкування проявів будь-якої не підконтрольної свободи та самостійницьких ініціатив непослууху, досягнення непорушної міцности через розворот часу вже до станів первинного часу хаосу чи такої собі ще не уречевленої сингулярности. Парадоксальною стороною удосконалення концтабірної зони досягнення там безладдя і торжества протиріч, кожне з яких може бути засуджене як вороже і антирежимне.

Успіх агресії з пришестья до влади бандитів увиразнюється вже до невідворотности не лише завдяки перевагам їхньої сили, а навіть з протилежних причин і мотивів: коли ця загарбницька імперська влада, з браку у неї потуги на відверте грабіжництво, змушена співробітничати із запроданцями із числа тих її жертв, яким агресори обіцяють кар'єрне розширення їх повноважень на разі служби вже у адміністрації імперській. Значні і тривкі завоювання сусідів створюються не тоді, коли спротив об'єкта нападу ламається убивствами, а тоді, коли загарбники не тільки не заходяться щось радикально міняти у звичаях і організації життя колоній, а беруться замішувати цю локальність вже на облесливі переваги прилучення до порівняно ширшого ринку імперських цінностей. Майстерністю створення імперій є віртуозність гри з використанням для цього ресурсних можливостей самих колонізованих, коли ці яничари та квіслінги вже на совість обслуговують адміністрацію прибульців. Свій прихід у чужий дім бандити оправдовують показною своєю жертвоністю заради добра вже колишніх його господарів. Імперія міцніє тоді, коли не добрати, а хто ж кому служить: а чи то загарбники домінуванням власної цивілізації збагачують колонізованих, чи то ресурси останніх на поталу висмоктуються у напрямкові їх перетравлення у метрополії, - коли сирівці колонізованих, або вони самі вже якости робочої сили міняються на ті фетиші духовного окультурення, що їх несуть визволителі народів від самостійности цих же народів. Безпека порядку у зоні окупації досягається тоді, коли якість пайків на утримання у покорі її насельників останніх цілком задовольняє не зважаючи на те, що вартість пайків знімається з виробітку контингенту цих самих аборигенів зони.

І тут таки виникає нездолане внутрішньо зонівське протиріччя та проблема для її безпеки, а саме. Ставка на перекинчиків із числа колонізованих, як зрадили своєму Краю і пішли у служіння чужому, - робить організаторів тимчасової ризикової гри із цими запроданцями саме їх співучасниками, лягає тягарем звинувачень у неповноті трудів на беззастережне знищення навіть натяків на вже колишню ідентичність і буття колонізованих. Неповнота терору є саморуйнівною. Загравання із колонізованими, врахування їх інтересів, навіть поставлених на службу завойовникам, не може не бути неповнотою dokonаних цілей завойовництва. Невизначеність розрізень між колонізаторами та колонізованими не йде на користь обом сторонам. Хаотизація взаємин між бандитами та їх жертвами, - як спосіб досягнення однозначного торжества ордунгу, - вступає у протиріччя супроти цих же цілей, але вже не підступним використанням удаваного співробітництва із опонентами режиму, а їх докорінного викорінення із життя вже як ворогів. Заняття відмови від боргу зобов'язань перед покликаннями навіть стосовно зраджених ними власних прав можуть означені запроданці і поплентачі продовжити до віроломства щодо вже до зайшлих погоничів. То ж ці прихильники чужої зверхности і невдахи у втриманні власних прав, після виконання відведених їм ролей, підлягають ліквідації. Досягнення однозначної виключности зонівської влади диктатурую, а не її хаотизацію є неоднозначним у виключности.

Однобічною є теза про те, що внаслідок появи звідкілясь недобрих авторів та їхніх відчужених від норм людяности непродуманих ідей містичних виникли концтабори з примусом уцілілих там невольників вже до їх експлуатації. Бо вагомішою є протилежна залежність: спочатку задля подолання злиднів, кризи, скрути існує необхідність примусу до визиску своїх зеків, надр чи концентрації сил для завоювання і грабежу чужих, а вже потім віднаходяться ідеологи які й обґрунтовують це. Зону не так вимудровують, а констатують як об'єктивний брак людяности та розвитку. Близніх їдять не тому, що хочеться ще більше з'їсти, а тому, що не вдається їсти менше; й лише згодом людодержство набуває суто сакральних значінь далеких від кулінарії. Концтабір це адекватність недорозвитку, з наслідками посилення режиму утримання конвойованих. Злидні плодять подальший розор та війни, в тому числі й інтелектуальні з вірою у імовірність чудес, для усіх втягнутих у цю вирву, - коли не докладати зусиль на те, щоб вигрібати звідти. Водночас, концтабір для його адміністрації це не лише покарання, як ще й вид винагороди, це вид спортивної розради, озброєні військові походи й владування до батьківщин сусідніх народів це ще й різновид туризму. На війну та грабунок, за умов віднімання ще й розуму у жертв та учасників нападу, - штовхають не самі злидні, як заздрість та бажання у неправовий спосіб, ще й ощадливими зусиллями, наздогнати успішні спільноти. Екстремальна концентрація ресурсів на точці подолання аварійної ситуації, колективна виручка тих хто потрапив у халепу, жертвне й самовідданство заради беззаперечного плану спасіння – може виглядати ненормальним примусом лишень для тих, хто є спроможним самотужки вправлятися із викликами своєї свободи. Казарма, каторга, лагерь є неактуальними, а то й протипоказаними там, де багатства створюються працею в умовах людяної моралі, свобод дослідницьких, правового підприємництва, достатнього розвою культури і цивілізованости. Джерелом збагачення мають правити такі відновлювані джерела як поклади розуму та вмінь виробляти товарну продукцію.

Наглядачі та ідеологи московського лагерьа комуністичного лише побіжно своїм антиподом, як бажаною жертвою, робили капіталізм у контекстному колі західної цивілізації, аж, головне, вони спиралися на позитиви московських традицій у вимірах кріпосництва, святости царського усевладдя, безпроблемної витратности людського матеріалу. Лагодження амуніції і муштра рекрутів для жертвовного походу на підбиття чергових сусідів є необхідною похідною не лише від небажання, ліні, невмінні продуктивно працювати силами власними, - але мотиви експансії, нееквівалентного обміну, беззаконного присвоєння відібраного можна, з метою оправдання грабіжників, ще й можна віднаходити у низьких стартових позиціях: кліматичних, географічних, культурних. Попри те, що відсутність супермаркетів та валюти не мало б слугувати оправданням канібалізму.

Складними для їх подолання стають навіть не самі мури каземату та кулеметники на вишках охорони, а той рівень делегування в'язнем своєї відповідальности за власну долю у формуванні нею долі світу, яку вільний чоловік довірив вождям і зрештою від цього опинився у тій зоні неволі, яка, свою чергу, була змайстрована делегуванням вже вождем своїх наказів чи догматичних приписів очолюваного вождем святого учення на виконавську відповідальність за них в'язнів казематів подібної тотальної гармонії. Коли усі поспіль зверху й до низу соціальних структур відмовляться від виключности особистісної гідности, нагод мислити й діяти як вільна й відповідальна людина, а замість того перекладатимуть свої сподівання чи жаління вже на конто стороннього чинника, - то й настане концтабір. Надмір любові до святих царів та зловживання колективістськими началами веде до завершення людяности людини. Колючий дріт зони сплетений із взаємної любові царів та зеків. Для оптимізації та інтенсифікації творчих потенціалів суспільства необхідно повсякчас наполегливо ставити питання до начальства: а що воно є таке у моїй приватній долі. Далеко не останньою цінністю західної цивілізації, яка Заходові забезпечила лідерство, є ставка на приватні ініціативи окремого чоловіка як на своєрідний мікрокосм самодостатній, тоді, коли у чоловіка є упевненість не лише у власних силах, але й у їх добротності.

Суспільство, уособлене у осібних особах, удосконалення своїх знань направляє на належне втілення свобод, з практичними від цього наслідками поступу. Робиться це повільно й неправильно. Феномен тоталітаризму, на шляху пізнань і вмінь, виникає як наслідок його інтенсифікації, як пропозиція випередити цей процес назавжди, ще й оптимальним ошадливим способом. Оскільки цей абсолютистський ідеал, що за постульованим визначенням не підлягає жодним на свій бік критичним зауваженням, - тому що за змістами подібний порятунок світу від його зла представляє собою чудо, базоване на вірі надприродне явище, а чи ідеологію заквашену на гіпотетичних припущеннях, - то відсутність експериментального підтвердження цього простого у його уявній геніальності розрішення усіх проблем змушує зміщувати ідеал вже у час майбуття, яке як обітниця існує у вигляді утопії що не має просторового місця. Однак, не працюючий і безплідний рецепт обітованого загоєння світового зла і звільнення від проблем, - не може оцінюватися як панацея. Тому єдиним фасоном доказу абсолютистської химери є доказ від протилежного: поголовним геноцидним винищенням удаваних ворогів святого учення, тих які не поділяють його імперативи, які коливаються у камінг-ауті навернення у віру у Новий порядок, які відступають від останнього. Виключення із життя є виключним способом включення у віру у понаджиттєві догмати. Індустрія терору є консеквентною технічною необхідністю чуда.

Коли відкинути усі сенси, які можуть мати причини, включаючи до числа припущень неймовірне разом із злочинами, то результируючий, - внаслідок цього ототожнення свободи із порожнім місцем, - доказ химери змиває з неї усю кров і віддрає її до осяйного блиску. Тоді як виходячи із осмислених констатацій, то доказ неймовірного не представляється імовірним за усякої комбінаторики. Коли виходячи із дурниці можна довести навіть належне розумності, на відміну від руху у зворотну сторону, - тоді розумники мають стати угноєнням плодів безуму. Спільнота залишається не лише вільною, а й продукуючою, коли від неї судовим доказом відлучають бандитів бізнес яких є збитком для спільноти. А не тоді, як її ріжуть і очищують за вигадками класової чи расової боротьби.

Вирішення задачі з віднімання у уярмленого населення того, що присвоюється одержавленими грабіжниками, залишає на протилежній стороні рівняння не лише злидні матеріальні, заміну тями на упередження із програми виховання трудящих, а чи право наближене до zero, а то й життя зеків вимірюване у тих самих числах; аж антилюдяність перепомпування усього добра вже до презентантів зла ще й у тому, що невольник очікування обіцяного йому рога достатку залишається, внаслідок своїх жертвоприношень на користь проводу обіцяльників, залишається, у кращому разі, ні з чим. Себто життя й труди зека виявляються витраченими надаремно, смисли і таїни його людських призначень, гідність приниженого раба перетираються у жорнах нудних трудовоб'язань вже на порох. На ніщо.

Істотним умотивуванням зон повного контролю є та відсутність необхідності дотримування не лише інтересів партнера у логіці спільного із ним бізнесу, а й норм людяности, - які у тюрмі замінюються можливостями дозорців силувати в'язнів й проявляти стосовно об'єктів покарання відв'язану від усякого її узаконення сваволлю під прикриттям виконання дозорцем своїх функціональних обов'язків на обезправлення переступника навіть тортурами і катуванням, які оправдовуються як складова режимного порядку. Не лише абсолютна істина, як гармонізація вищих запитів суб'єкта та втілення їх у належному порядку, є гормоном буцегарні, а й навпаки, удатний шлюб між щастям і ототожненням із ним вже контролем - і є розкладом тюремним. У тюремних нагодах демонстрації виключного усесилля над навіть на знайомою колишньою людиною, - то інтенції душі вертухая розгортаються повносило і знов згортаються у ритмі співу самореалізації покликань ката. Кар'єрним злетом для автохтонів соціальних підвалів є посада у тюрмі, де вони передовсім за потребами їх душі, а не за пов'язаними із окладом оказіями, вдовольняють свою помсту, насолода від якої зростає у міру опущення зека від колишніх його статусних висот вже у ніщо. У концтаборах, - де здійснюють не правосуддя, а класову розправу геноцидну, - злочин не так урізають, як його плодять інкарнацією садистів вже у громадян.

Московська культура загарбання й паразитарного прожиття чужих статків базована на доксі, що рабство й визиск поневолених є прибутковим заняттям, порівняно із заробітками вільними людьми тих своїх багатств, які дістаються самим виробникам, а не стороннім грабіжникам господарів та правових власників. Інерція архаїчних ставок на рабство й вичавлювання життєвих соків із підданих задана була як стаціонарними бандитами норманського походження європейського із числа князів київських, так і кочовими наїзниками тюркського походження азійського із числа царських чингізидів.

Особливости московського централізму, що вони переросли у тоталітаризм з охопленням ним вже й духовного буття насельників зони дисциплінарного порядку, задана була військовою організацією у її перевагах над розпорошеними силами противника, бо саме військо й забезпечувало силовий і протиправний грабіж як спосіб існування професійних збирачів. Додатковим мотивом централізму є взаємопоміч, яка дозволяє виживати спільнотам у несприятливих для них природних та соціальних обставинах. Зокрема цими важкими обставинами життя мисливців за готовими для їх ужитку благами є порівняно вища культура, більша чисельність люду та потенційна потуга жертв їх нападу.

Ходять походами на підбиття сусідніх народів, коли стає сутужно із грабуванням і поїданням самих себе, або впадають у автаркію вже внутрішнього концтабору, коли не щастить туди захвати непідвладних сусідів. Утім хибно та помилково охрещувати грабіжницькі спільноти як носіїв виключного зла та нещастя для тих, на кому вони паразитують. Бандитами рухає не відразу до сусідських цінностей, а любов до останніх, потреба увійти у чужі володіння, аби вжитися у крадене вже на правах господаря. Ненависть зайда має лише до тих, які на правах господаря боронять своє від зайд. Метиковані та передбачливі наїзники не тільки не підривають ресурсну та енергетичну базу своїх жертв, як ще й дозволяють, а то й організують продуктивну роботу зеків, запобігаючи та не дозволяючи цій продуктивній праці на користь зайд перерости вже у ресурс та силу визвольного проти паразитів повстання. Більш того, способом життя бандитів, які досягають рівнів державного провуду, стає не так задоволення своїх загребутих апетитів виключних, як включення туди клопотів за здоров'я й достаток своїх підданих, вирізанням яких бандити й харчуються та критично залежать від збереження ресурсної бази своїх жертв, над якими бандити панують. Так цикли кочування номадів задаються потребами худоби, яку вони випасають; а міцність диктатури пролетаріату залежить від віри трудящих у благові для них цієї волі Партії. Бандити не лише іменують себе епітетами слуг народу, а навіть самих себе у тому переконують не удавано. Тоталітаристи нищать противників свого диктату не більш, як у міру необхідности у цьому занятті безпеки тоталітарного режиму.

Хоча рівняння московців на переваги улаштування концтабору для визискуваних є помилкою порівняно із відпущенням контрольованих рабів вже на волю, - проте на цьому шляху виродження й заздальгідь програшних змагань із підприємництвом московці тільки тим і зайняті, що постійно осучаснюють режими свого правління задля їх поліпшення. Так царську опричнину та покріпачення люду імператори заходяться поліпшувати звертанням до західництва саме задля посилення покріпачення. Так реакцією на загрози для втрати звичаїв красти зі сторони противного становлення капіталізму і правової демократії стає диктатура пролетаріату, експропріація усіх капіталів. Так провали цієї утопії безтоварного виробництва штовхає більшовиків до дозволів ринку. Так задля успіхів влади чекістів розпочинаються чергові, але незмінні для московства репресії. Так наступну кризу від успіхів побудови комунізму заходяться удосконалювати вже зворотним процесом того ж самого незмінного розвороту до західництва й роздержавлення одержавленого на користь чекістів олігархічних як нуворишів та істеблшменту. Так невдоволення мас грабіжництвом зі сторони цієї офшорної аристократії знову беруться удосконалювати на тих самих шляхах московського посилення авторитаризму та агресивности всередину та назовні зони. І які б не були перипетії між полюсами московізації чи західництва, посилення контролю чи демократії, просвітництва чи впадіння у осад ортодоксії, - це лише оптимізація московства.

Промотором культури, який призводить рух уречевлених сил її поступу, залишається і залишатиметься вільна людина, виміри творчої свободи якої й становлять показники поступу. Конкурувати із цим інструментом може лише ця ж людська праця, але вже підневільна, коли раба уподібнюють до уречевленої сили у підпорядкуванні її тій волі насильника, що її рабовласник трактує за прояв виключно власної свободи. І хоча міри волі людини-рабовласника зростають від того, що він управляє речами за допомогою людини-невольника перетвореною ним у річ, - проте подібна організація виробництва на основі людських при тому страждань є відзначеною не лише неефективністю, - порівняно із прибутками, основною складовою яких є розширення свободи отримувача прибутків від своїх трудів, - як, головне, абсурдом виступає подібний вияв свободи одних людей, який тут же і таким же чином забезпечується запереченням свободи інших людей, як виконавців волі людей наділених посадами зверхників, окрім природної вдачі останніх на талановитість і відповідні ролі проводу. Бо свободою, наближеною до виявлення її ідеалів, годить вважати лише ту, де працівник керується необхідністю: або управління ним технологічними процесами, які не можуть перевищувати обумовленість їх рівнями наявних знань і практики вмінь; або ж працівника можна вважати вільним тоді, як його співучасть у сумісній праці є добровільною та керованою необхідністю подібного колективного інтересу.

Порівняно із працею організованою на законах та логіці управління відносинами у природі речей, то така вправність посередництвом управління самими виконавцями праці виглядає ефективною, - коли за ефективність прибутків вважати розрахунок із виконавцями виключно силовими їх побоями, обдаруванням невольників терором замість відібраних прав; або ж продуктивність рабства досягається обкрадання невольників на їхній розум, у спосіб підміни вкраденого вже на готовність боргу самопожертви виключно на користь означених крадіїв ще й духовного буття колись вільних людей. Проти насильницького обкрадання невольників на їх фізичні свободи, задля повернення собі відібраних прав, присвоєних гвалтівниками, - то невольники можуть вдатися до повстання. Але виказування спротиву до насильників суттєво мізерніє, коли своєрідні кайдани покори накладаються вже на місце колишнього розуму невольників, коли жертвою стає духовний світ того раба, який згоджується із відведеними йому ролями бути обманутим, а ще й задоволеним виконанням химер та нав'язаних йому марновірств. Сутнісним рабством є заміна інтелекту об'єкта насильства вже на пострахи, приписам яких обманутий слідує вже добровільно. Тоді як скарбом числять свободу, зокрема доступ людини до тої повноти інформації, кордоном та запорукою якої стає недопущення вторгнення у подібні свободи інших осіб чи колективів.

Умовами управління подіями є здатність їх освоєння людьми через пізнання та відповідні практичні уміння. Але коли до числа керованих подій та звершень зачисляють не лише зміни у речах предметних, а ще й управління тими самими людьми, які є і мають бути управліннями означеним прогресом, - то таке зростання неволі починає затратати іменування буття прогресом, коли ознаками його вважати зростання свобод. Ми вітаємо ситуації, за якими ми люди дуримо, так би мовити, власне предметні явища успадковані нами від попередників як набутки культури та переробляємо той спадок за нашими потребами у міру зростання пізнань та творчости, - але керування і маніпуляції у цих процесах прогресу вже людьми не обов'язково вважається за добру справу зі сторони тих людей якими управляють. Вторгнення у природу речей, себто створення і відкриття там законів задля управління ними на користь людську вважається призначенням пізнань та освоєнням подій, - на відміну від розширення активності аж до включення туди управління іншими людьми, які бувають не у захваті від того що ними керують у тих випадках, коли поєднання колективних інтересів постає необхідністю з позицій учасників єднання.

За усіх часів владоможці задля посилення влади добивалися повноти знань про підданих. Сповідання у гріхах включені до таїнств. Вторгнення у духовний світ особи подають за потреби самих цих невольників. Саме за часів інформаційних технологій перетворення людини на вже одуреного раба набуло загрозливих для свободи значень.

Ламання спротиву жертв та їхніх прав, атака на норми і глузд, злочини знищення соціальних установ та цінностей досягається грабіжниками та мисливцями за чужим способами буцімто полярно протилежними. Так з однієї сторони робиться ставка на усі види заборон: об'єкт нападу силують фізично, аж до віднімання життя, обдурюють ментально та розумово, а на місце засіяне смертю та забуттям ставлять Новий порядок. Водночас табір противника зазнає ударів від кримінальників манерою більш підступною, а саме: обдаруванням на усі види глупства та пропозиції помилкових рішень, порядок топлять у дозволі усіляко можливих виключень із нього, руїні надають подобу свободи на учинення усього що заманеться, патокою втілення чуда покривають безвідповідальність, небезпеки, ризики аварій. Обидва логічно супротивні прийоми, - коли один забороняє те, що треба, а другий санкціонує те, що не треба чинити, - синергійно доповнюють один одного у реверберації катастрофи ініційованої розбійниками. Цей гібрид жорсткого порядку концтабірного та залежного від нього втілення казкових утопій – є особливо небезпечним для здорових спільнот. Розстріли змішують із плюралізмом, заборони - із політкоректністю, аутудафе – із мультикультуралізмом, ригоризм сплутують із збоченнями, вірою гатять по рацію, театр не відрізнити від предметних фактів, наукові константи навіть дозволяють як варіант офіційного безумства, володарі грошей та влади маскують корупцію під деклараціями про святість права та служіння інтересам мас. Окульти елітарії морочать охлос імітаціями демократії, республіки, розподілу влад, переконують масу упосліджених у її місянських призначеннях, - тоді як самі верховоди диктатури ховаються у морокові утаємниченого закулісся. Тоталітаристи орудують у сфері вірувань, бо серед спеціалізованих знань і вмінь тотальний контроль не є можливим. Справжніх диктаторів не дарма звинувачують у лінії та відпочинку у їхніх особистісних пристрастях до насолоди життям: бо їм потрібен час роздумів та медитацій з приводу посилення святости і міцности свого абсолютного усевладдя. Володарям від диктатури переважно бракує талантів і натхнення бути елітою на рівнях технологій духовних, соціальних, наукових, - а тому вони обмежуються сферою містики, вибудовують достатність свого усевладдя саме на віруваннях релігійного гатунку. Не забуваючи терор.

Організація суспільства на основі самих лиш вигаданих містичних законах практично забезпечує функціонування установ життя політичного, етичного, правового, наукового, мистецького, господарчого, військового, освітнього, - які пізніше розвинуться до самостійних інституцій. Недолік же культури зведеної на релігійних догматах, на замісі казки та терору, лиш у тому, що освячені ними протоінститути поступаються у розвиткові, коли стикаються із суспільствами високотехнологічними. Розворот до архаїки вождівського управління, до хазяйнування на основі грабежу, до заміни наукових тверджень вже на жертвоприношення для Богів та вірувань у утопії – є навіть не безглуздя, а злочином. Зрештою дотримання правоти вірусної архаїки обходиться дорожче, аніж позбутися її.

Коли будівничі осяйного чудесного майбуття стверджують що мотивами їхнього червоного терору проти контрреволюції, їхньої реакції проти капіталізму, їхньої боротьби проти ворогів народу та антисаветчікав було ствердженні високих ідеалів забезпечення щастя мас простого народу, - то тоді ці маси людей своїм перемелюванням на смерть і своїй загибелі мають завдячувати саме утвердженню посеред них означених високих ідеалів. Розчахненню брамою концтабору є багатообіцячі казки. Так до розряду приречених на винищення еретиків потрапляють люди не згідні із силюванням їх не потрібними для них віруваннями та способами покори не потрібним для них насильників.

Коли невдачею для повстанців закінчується їхнє протистояння Новому порядку, тоді більшість уцілілих зеків, замість продовження бійки проти диктатури зони контролю, обирають для себе, або змушені бувають обирати шляхи зручного улаштування у концтаборі. Подібне унормування концтабірного режиму, - коли за робочу пайку зек віддячує конвоїрам саме неробством та саботажем у виконанні норм виробітку, - стає для концтабору більшим фіаско, навіть порівнюючи із безупинним антирежимним спротивом дисидентів.

Призначенням розстрільних полігонів, де бульдозерами присипали рови із тілами тих вичищених контрреволюціонерів і шкідників, які збиралися совітську владу віддати на поталу поміщикам та капіталістам; метою розбивання мотиками голів інтелігентів звинувачених у носінні окулярів; зведенням димоходів із печей, де людей з не такою як треба формою носа переробляли вже у добриво для полів; чи табори з трудового перевиховання ворогів народу - улаштовувалося не лише на те, щоб міць диктатури пролетаріату, переваги аграрного комунізму червоних кхмерів, домінування нацизму, чи чучхеїстської самостійності продемонструвати сповідникам подібних різновидів геноциду саме як міць переможну, аж протилежним, а то й основним мотивом, моделей ощасливлення Світлим майбуттям, перемогою над імперіялізмом, встановленням Нового порядку чи сходженням Сонця нації – чергового Кіма править: вже інших людей перелякати означеними видами контролю для того, щоб зробити їх прибічниками вже відмінних видів контролю над ними.

Не лише очевидним, як ще й незмінним залишається той факт, що за усіх часів і народів маси перебувають на місці призначень визначених для них тою верхівкою, нищий відсоток якої від чисельности загалу коливається із ще меншою вірогідністю змін. Володарі грошей та влади, як провід суспільства, не втомлюються з неперепадистим для себе успіхом пропонувати масам різноманітні рецепти турбот за маси. Бо останнім не удовольнитися без рівності і братерства, бо останні стануть першими, бо гнані і голодні є гегемоном, бо мученики спасуться, бо проти експлуатації та гніту не обійтися без повстання, бо багатії за їх драпіжку мордуватимуться у пекельному полум'ї, бо трудящі потребують соціальної допомоги. Тому володарі грошей та влади залишаються кінцевими бенефіціарами цього свого маєстату, що вони вкладаються на обидва боки соціальних конфліктів, інвестують як у старорежимний порядок, так і у революційні проти нього повстанські рухи. Стратегія гри на протиріччях, за якої неможливо помилитися, уникання ризикової ситуації одностороннього вкладання яєць у один кошик, - вікторію залишають за обачливими і тямовитими. У безнастанному продовженні протиборства між білими і червоними, між інтернаціоналістами чи шовіністами від патріотизму, між безбожниками та москвославними від великодержавства, між двоголовим орлом та червонозіркою від спільного для них єдинанеделімства, у загони між протагоністами та антагоністами приватної власности, - то на коні будуть насельники пагорбу Кремля. Байдуже, наскільки й у якій мірі підбурювати, нацькувати один на одного задержуваних суперників і непримиренних противників, - аж усі бариши й преференції дістануться зайнятому цим професіоналові.

Маси, - як невичерпне джерело збагачення із них, - ловлять на блешню достоїнства земних страждань і мучеництва заради високодуховних ідеалів, заганяють у культу з освячення довготерпіння та догматичної покори зверхникам, дурять обітницями пролиття благ із Рогу достатку на разі солідарної жертвовности у винищенні ворогів на яких пальцем тицьнуть начальники; або ж запорукою втілення підсвідомих забаганок мас висувають замішані на містиці і містифікаціях абстракції, як то: перебування з Богом, повернення людини до своєї сутности через подолання відчуження, спасіння душі, інші не згірші чуда понадприродні. Коли не спрацьовують обіцянки правильного удосконалення господарчого прогресу саме на шляхах одержавлення власности, тоді без проблем ефективний власник віднаходиться вже на путях роздержавлення власности; коли не усі маси сумніваються у переможности консолідації, тоді нехай вони зневіряються у непереможности ставок вже на індивідуалізм; у діапазоні між фідеїзмом і безбожництвом масам вільно обирати будь-які позиції, окрім тих, де не вільно виступати проти авторів цих полярних тез. Коли не усі маси скупчаться під прапорами комунізму, то нехай тлум збереться під кличами антикомунізму. Комунізм підсовують як запобіжний клапан стравлення напружень соціальних, аж ще більш корисною ця афера заміщення цілей на оманливі стає у результаті провалів цього примітивного будованого на терорі прожеку. Стає не добрати причинно-наслідкову сув'язь: а чи то концтабори передбачають задля свого функціонування видачу зекам пайків, а чи удосконалення соціальних програм прямисінько приводить до масового концтабору.

Перші колективи сапієнсів, для того щоб здобути енергію свого проживання, займаються тим самим як це роблять інші тварини, а саме, харчі собі знаходять у споживанні вироблених природою і природно існуючих плодів та дичини, на яку полюють чи просто збирають як вже готову для ужитку. Від природних хижаків люди різняться розумом який, - з винаходом знарядь та освоєнням нових територій, - дає можливість здобичництва у темпах та розмірах за якими не встигає природне самовідтворення поживи. Відповіддю на зростаючу кризу нестачі ресурсів стає такий винахід як грабіжництво, коли роди, племена, віроучительні секти та держави цілеспрямовано віднімають та присвоюють собі багатства інших власників, що не тільки на разі успіху примножує агресорові здобич хижацьку а ще й заощаджує його споживацькі витрати. Оскільки усяка ресурсна нестача є не лише фізичною, як, головне, є випередженням запитами людськими фактичності існуючих можливостей, - то подоланням проблем ведення вдалих загарбницьких воєн стає винахід переходу на вже продуктивне господарювання, коли життєва енергія створюється власною працею трударів на переробку сировини, коли на основі знань освоюються закони у природі речей з наслідками виробництва вже культури, поступ якої удосконалюється у нових здобутках. Подальшим винаходом окультурення стає сполучення прийомів як грабіжництва у віднімання чужого, так і способу переходу на продукуюче господарювання, а саме, постає інституція рабства, коли обкраденого на права невольника терором примушують створювати вартість на чужу користь. Черговими кроками поступу стає не лиш гуманне ставлення до рабів, як необхідність інтенсифікувати продуктивність через заохочення виробника у спосіб забезпечення прав його власності на плоди його праці. За середньовіччя продовженням грабунку напівзалежних виробників збіжжя, стає їх оподаткування на користь феодала за рекетирські з його сторони послуги охорони общини податного люду від зазіхань зі сторони конкурентів у цьому занятті. Силіві взаємини у вже одержавлених спільнотах заміщаються на економічні та правові, коли родові аристократи захищають свої владні посідання та майно. Наступними кроками громадянського поступу стає не саме лиш подолання низької продуктивності суто аграрної праці, як просування до суспільного проводу, - через антифеодальні і протиаристократичні революції антисистемні, - вже верстви підприємців. Засадами діяльності капіталів яких є сполучення: ініціатив і ресурсів самостійних на виробництво затребуваної товарної продукції, із включенням до права вже й економічних інтересів найманих робітників, вартість праці яких по-здірницькому використовується ще й на користь означених організаторів суспільного виробництва як плата за їх внески туди.

Однак на початкових періодах становлення європейських буржуа і відповідних промислових індустріальних зрушень у виробництві, то доведені до відчаю зігнані із землі селяни, перетворені на бродяг і безхатків переслідуваних погрозами каторги, які через злидні змушені анонімно гарувати вже не у цехах і мануфактурах, а на заводах та фабриках, - зберігають інерцію ненависті на помсти не лише до колишніх лендлордів та феодалів, що їх від посідань еліти потіснили капіталісти вже як спадкоємці та фізичне членство означеної аристократії, аж пролетарії як учорашні селяни ще більші жадання негативізму і руйнації мають до нових скоробагачків, на яких експлуатовані працюють спершу в умовах гірших порівняно навіть з колишньою працею на феодала. І саме у цей період нагодилися ідеологи, хибно переконані у задоволенні їхніми писаннями вже інтересів промислових робітників.

Артикульована у теоретизуваннях соціалістів любов до усіляких потерпілих від зла зі сторони елітаріїв ненависть до останніх постулюється як знищення буржуазної: сім'ї, моралі, релігії, права, держави, приватної власності, фінансів і капіталів, самих капіталістів звинувачених у паразитуванні на породжених ними нещастях. Обіцяється процвітання не лише через невичерпне пограбування імущих, а ще й через звільнення від боргів працювати у довільній заміні занять у розподілові праці. Однак тверезе усвідомлення соціалістами, що брак капіталістичних ініціатив зупинить виробництво, змушує встановлювати диктатуру і примус суспільства до трудів за наказами не зацікавлених у цьому чиновників, яким теж наживу забороняють. Виробництво зупиняється. Тут не зарадять у житті навіть концтабори.

Потреби людини бути вільною, а не рабом, залежать не стільки від обставин у яких людина перебуває, а від натури та культури причетності самого чоловіка до своєї свободи, гідності, розуму. Можна десятиліттями буцімто адекватно користуватися досягненнями вільного світу, але бути рабом у маніях ненависті до вільного світу у прагненнях висадити вільний світ і замінити його на концтабір; тоді як вільній людині навіть тюремні мури не є нездоланою завадою на повстанське звільнення та будівництво вільного світу.

Власне тоталітаризм, представлений московським комунізмом, своєю фактичністю зобов'язаний не абстрактним маренням окремих диваків без місця у продуктивних зв'язках суспільства, як ментальності московської маси, яка споконвіку перебувала під окупаційним утиском зі сторони самодержавства та заходила у бунтах щоб із ним поквитатися. У Московії, де у неволі перебували народи, тягла людність та навіть нобілі, тоталітаризм не так виникнув, як сягнув досконалости. Реакційність проти капіталізму та московське кріпосництво щасливо злигалися. Московія повсякчас наздоганяє зненавиджений нею Захід.

Своїм повстанням про усього світу зачисленого у вороги та у жертву знищення заради абсолютного ідеалу вигаданого добра, своєю ставкою на силу й терор задля досягнення перемоги у екстремістському наступі проти усіх, своєю фанатичною впевненістю у власній правоті, підтвердженій кількістю вироблених при цьому трупів, – тоталітаристи справляють оманливе враження лідерської світової потуги. Проте ексцес зони, - з її намаганням утушувати суспільство у манії, чудеса, аберації глуздів вже як норму, - є безпосередньою реакцією рабів подолати ту ситуацію аномальности рабства, яку вони не спроможні подолати у спосіб відмови рабовласників від визиску рабів. Зона є плодом не моці, а безсилля; зона твориться не розумом, а його відсутністю; зона належить не праву, а криміналітетові. Зона це бунт не соціальної низоти, а - асоціалів, зайвих людей, митців підпілля, які лиш прикриваються та виправдовуються своїм служінням означеній масі уярмлених, експлуатованих, несповноправних. Безвихідь у стані фактично нездоланої неволі спонукає цих нездібних у кар'єрних зростаннях вже до ненависті готової поглинути весь світ звинувачений у приватних боліннях цих реальних чи уявних каторжників.

Оскільки рабу, обкраденому на людські права, достоїнства та можливости, випадають самі лиш нещастя, а усі перспективи його долі зосереджені у домінуючому над рабом насильстві, то саме у цьому зовнішньому чинникові, а не у собі раб бачить для себе вихід: ворога доста вбити, щоб само собою настало щастя. Безсильна злоба штовхає пригнобленого вже на знецінення моралі та права, на надмірність оцінки насилля задля тотального знищення того, що він не може змінювати за логікою та законами суцільних обставин. Незгода із остогидлою реальністю робить із раба полоняника дикунських фантазій. Протилежним полюсом протистояння довкіллю неволі уярмлених робить самозвеличення себе як носія безпомилкової праведности у присудові суцільному світу зла. Драйв уярмлених є негативістським за валентністю. Над революціонерами майоріє бандера помсти. Конструктивізм втілення чуда не може вийти за рамки винищення реальности та її носіїв. Для неспроможних на самостійність достаток зосереджений не у його праці, а у пограбуванні та присвоєнні плодів праці поганих ворогів; для неспроможних на самостійність розумність полягає не у вдосконаленні власної обдарованости, а у знищенні тих шкідників і диверсантів, яким, на думку ревнителів чуда, нема чим більш зайнятися як лиш підривати гуртування пастви довкола рідного батька. Ніці настільки фетишизують своїх хазяїв та зверхників, що саме на рахунок та відповідальність останніх перекладають свої помилки, лиха, комплекси неповноцінности. Лімітами творчости бунтарів є краї могильної ями. Утопічну будову зводять на фундаменті реального гробу вигаданих ворогів. Для обездоленого усі його вигоди та поразки перебувають поза ним. Той хто перебуває у нездоланій для нього тюрмі розв'язанням із нею вважає улаштування концтабору, а ще краще ями для усього завинилого перед ним світу. Своім звільненням раби вважають реваншистське улаштування безтямного терору та індустрії переробки ворогів у ніщо. Зона це втілена ненависть до свободи, яку раби вже на посіданнях влади винищують у спосіб насадження тюремного контролю.

Іменоване тоталітаризмом, з його особливостями розбавлення примусового грабінництва вже на оманливу віру жертв у щастя бути силуваними, у сподівання на винагороду з боку нібито не потойбічних утопій, у недопущення навіть теоретичних сподівань на здобуття свободи, у потреби винищення не лише повстанців, а й зачислення у ворогів усіх, у розширенні паразитувань вже до непотрібності усіх інститутів соціокультурності, у зіщуленні примітивізації вже до цілей виходу у потойбіччя через смерть, у доведенні терору вже до його одержавленості та масової індустріальності, у вигадуванні фікцій та посилення на глорифіковану необхідність задля узаконення підміни чужих свобод на усевладдя вже без кордонів та обмежень смислами, у провокуванні свавілля аж до замахів вже й на природні закони задля створення тим самим тюрми глобальної, у культивуванні серед жертв навіть обоження хижаків, у видаванні визиску та паразитарності вже за зворотне патерналістське обдарування, заміні пайки вже на ентузіазм та переконання у заборгованості перед погоничами, у девальвації смислів вже до гри із символами, а то й до абсурдизму, у запереченні імпровізацій навіть для режисерів догматизованого ритуалізму, у централізації усіх особливостей та проявів життя вже до зодноріднення, у взаємопоїданні навіть його організаторів, у вдосконаленні праксису експлуатації вже до станів кінця історії, - є не більше як апргрейдом архаїчної моделі рабства. Від примусового силування рабів до праці тоталітарні режими відрізняються лиш кількістю трупів, включаючи й забиті зоною інститути культури. Тоталітаризм є ординарним здобичництвом, неординарність якого забезпечується протиправними з людяної точки зору прийомами. А комунізм видається ідеологічним обґрунтуванням продовження звичайної для московства історії збиральництва.

Комуноідеологія стосовно ошасливлення тотальним контролем, який витісняє геть та заміщує собою зростаючу на проблемах свободу підприємництва, пропонується для відрізаної від відповідальності за себе маси, але не для тих вождів, які ціною подібного обдирання ресурсів маси беруться за останню заопікуватися у вождівських витратах з того, що вожді недоспожили з віднятого ними від маси. Комуноідеологія легалізації та освячення грабежу маси трудящих на зоні пропонується для користування масі, обібраній ще й на чуття гідності та прав, але не для організаторів зони поневолення, бо остання просто не функціонувала, коли б вожді й себе зробили рабами ідеології пограбування її ж жертв, бо зона являє собою зведений на буржуазних засадах прибутковості бізнес для організаторів зони, бо протипідприємницьке повстання комуністичних вождів є шахрайським різновидом підприємництва. Корупція, себто підключення приватних інтересів комунобюрократії вже до узаконеного функціонування зони безкоштовної праці маси, є запорукою зони. Не буває рабства та рабів без прибутків з них для тих рабовласників, які не лише свідомі цілей перекачування на свій дохід віднятого від рабів, але ще й залякують рабів жахами їхнього підприємницького збагачення за умов відсутнього рабства.

Щоб успішно перетворити людину на фізичного раба, з якого можна безпечно видобувати продукцію його примусової праці, то мисливцям за чужим ходить передовсім за таке спантеличення інтелектуальної свободи силуваної жертви, коли б остання свій визиск компенсувала вірою у святість протиправного режиму рабовласника, або свій визиск жертва вважала гідною, то ще й замалою платою за підсунутий рабовласниками азарт гри з фікціями безпредметними й безнаслідковими окрім азарту гри, або ж відняті від рабів свободи, гідність й майно заміняють переконаннями у можливість чудес, утопій, простих рішень на рятування від вигаданих облесниками острахів для в'язнів. Якщо з часом девальвуються наслідки виховання мас у тому, що треба молитися на свавільства махараджів та сеньйорів, зневажати знущання над собою заради буття з Богом, чи виключно від останнього сподівати на профіт, тоді масам можна підсунути їхнє ошасливлення у вболіванні за команду, чи фанатизм слухання якихось звуків, - аби лиш мінімальні витрати на продукування фікцій забезпечували максимально реальні прибутки в оплату від споживання ошуканими тих фікцій. Як у людини відібрати розум бути людиною, тоді усі подальші пограбування є лише технічними прийомами.

Тоталітаризмом, не лише передовсім, а й виключно, є встановлення неволі саме над людьми, бо примус лише речей вже до задоволення потреб насильника називається прогресом, а, проте, коли не можна силувати людей проти їхніх вільних запитів й водночас торочити про відповідність того силування запитам людей, - то сировиною свого визиску тоталітарні режими потребують не людей, а вже рабів, себто тих, хто не відповідає покликанням людини до свободи.

Коли примус рабів до праці відшкодовується гарантіями працевлаштування рабсили, коли небезпекам для рабів загинути чи голодувати протистоять запити рабовласника на продовження вичавлювання із рабів прибутків, коли відсікання від рабів гідності обмінюють на любов до рабовласника, коли обкрадання рабів на смисли покривається обдаруванням їх вірою у чудеса утопій, коли обов'язки однозначного виконання нарядів звільняє рабів від розуміння їхніх станів існування, коли непевність життя рабів забезпечується впевненістю у їх смерті, коли надмір неволі рабів компенсується браком у них проблем у забезпеченні себе самих свободами, - тоді рабство свою імовірність може замінити вже на вірогідність.

Відмова від власної достатності та підметності, а то й перехід в цих умовах торжества нападника вже його сторону, готовність бути жертвою, переведення норм тиранії вже у щире відданість її прийняття – є способом виживання не здатних бути господарем собі, коли раби своєю покорю насильникові демонструють відсутність з їхнього боку небезпек на сторону рабовласника, своїм служінням гвалтівникові свідчать за брак свого невдоволення неволею та про неготовність до протесту, своєю зрадою власним правам і свободам раби беруться доводити свою вже незрадливість тому, що з ними сотворили. Раби не так втрачають потенціали самостійності, як вже паразитують на ресурсах відповідальності рабовласника за свого раба. Рабство це спосіб зробити гешефт на своїх нещастях. Раби унормовують свою ницість до стану того самознуцання над собою, який іде далі від знущань над ним рабовласника, вдосконалює принуку з тим, щоб навіть останньому стало за це ніяково і від компенсував рабові ту неволю вже полегшами, а то й прибутками рабові.

Проти свого поневолення грабіжниками, проти перетворення свого вже на резерв достатку насильників, проти свого рабства виступають люди які домом своєї людяності мають свободу, - відповідно агресори та колонізатори, для яких захисники свобод являють небезпеку, своїх бандитських цілей добиваються через знищення та залякування повстанців. Проте з наростанням переваг злодіїв настає для їхніх жертв та точка неповернення, від якої способом виживання рабів стає самохітна демонстрація ними своєї покори, тої нехоті до бунтарського повстання яка не накликала б на уярмлених нових кар від свавільних зверхників, коли раби заявляють про щире відданість своїм кайданам у сподіваннях на те, що рабовласник за те не вигублюватиме своє господарство, доходи якого створюються рабами. Для рабів точкою неповернення у рабство може бути відчуття своїх сил та перспектив на знищення ними системи рабства задля відбудови тимчасово затраченого дому своєї свободи. Рабство це трагедія лише для тих, які не втратили смаку свободи, але для мерців свободи рабство є рідним склепом їхнього прихистку. Наслідками вправ із терору рабів буде любов останніх до терористів.

Вільну людину поневолювачам не поневолити, хоч саме цього вони й прагнуть; розумного важко надурити тим шахраям, які цього добиваються; виховані не піддаються спокусам розбещення; відповідальних громадян не просто обікрати на їхні права й зробити бандитами; імущі захищатимуть заслужені плоди своєї праці; самостійні люди боронитимуть свободу. Тож для того щоб притомних людей завести на манівці рабства, - при тому щоб знедолені ще й зойкали у ейфорії запропонованої їм замість свободи вже якоїсь рятівної віри, - то доводиться колишніх людей насилувати, обманювати, тероризувати, грабувати, принижувати, виховувати у відданості до наглядців. Страждальці є не побічним продуктом жертвовної праці мучеників заради прищестя обіцяної утопії, - аж злидні, оспівування простоти, обіцянки зробити із низоти вже еліту є безпосередньою метою і способом утримання зони. Бо ті, які стоять на своїй землі й зазирають за обрій, повстануть.

Різниця між працею рабів, стимулом для яких є створювані їм утрати, та працею вільнонайманих, які гарують за заробіток та вигоди для них, - мала б, як то скажам спершу здається, вирішуватися роботодавцем на користь переваг підневільної праці. Заощадження на витратах інвестувань у бізнес з максимізацією отримання за це прибутків і є мотивом бандитизму бандитів, для яких кримінал буває провальним лиш тоді, як їм не щастить уникнути звіту перед законодавством. Аж організація процесів продуктивного виробництва засобами віднімання життєвих ресурсів від учасників цього ж виробництва є зрештою стратегією невдалою. Бо для спонукання невольників до послуху потрібні накладні витрати на силовиків і погоничів, а коли навіть цих наглядців вдається присилити терором бути насильниками над нижчою ланкою рабів, поставити над конвоїрами наступну ланку силових органів безпеки режиму неволі, - то зрештою вищі ешелони бандитської влади все одно функціонуватимуть не під примусом, не з боргу перед приписами святого віровчення вигаданого для оправдання паразитувань на рабській праці членства секти, аж її клір на посіданнях еліти та істеблішменту не може не отримувати реальних профітів і предметних благ, щоб не бути рабами тоталітарного безглуздя. Обкрадання рабів на їх права життєві зрештою обходиться дорожче, веде до фіаско, заперечує призначення прогресу і смисли людяности – порівняно із працею і творчим новаторством мас підприємців, які своїм бізнесом реалізують не лише свої покликання, як нагоди заробити. Лише до певної межі диктаторам вдається продовжувати інерцію терору засобами супертерору. Праця під кийками, з відразую до неї та нелюдських умов не буває, бо не може бути якісною, завжди поступатиметься праці людей навіть потенційно вільних. Поступом є рух у векторі вдячної й справедливої винагороди за працю, тоді як терор стосовно рабів є рухом у протилежну сторону. Невідворотно, з успіхами господарювання побудованого на споживацтві енергії продуцентів, то самі рабовласники починають недоїдати. Ресурсами соціального опікування над упослідженими утриманнями не можуть не бути здобутки вдалих підприємливих риночників. Хазяйнування побудовані на невичерпному надходженні енергетики до живителів невідомо звідки можна було б порівняти із проектом винайдення вічного двигуна. Дисципліна тотального контролю над контингентом трудовобов'язаних і є метою вигадування абсолютистських ідеологій та підміни заробітку вже обіцяними чудесами: спасіння, реінкарнації, експропріації, ліквідації експлуатації, винагороди цнотливими гуріями, вбивчим очищенням від ворогів й подібне. Так щаслива побудова соціалізму і комунізму завершилася при ударі із подібним конкурентом не лише тим, що армія спершу кинула зброю й здебільшого розбрелась, дезертирувала, а й тим, що самі начальники зрештою покинули райкомівсько-обкомівські кабінети й пересіли у крісла олігархів-нурворішів. Ієрархія тиранії розвалюється не лише з причин спротиву рабів, - бо повстання рабів, які добиваються самим стати рабовласниками, переважно не буває вдалим, - режими неволі падають не лише через спротив зі сторони жертв агресії, а й під впливом внутрішніх причин, коли від низької подуктивности праці рабів і перерозподілу плодів їх праці вже на користь рабовласників, як піклувальників за означений контингент зеків, то навіть пайкового утримання для останніх вже бракує. Раби, навіть рекрутовані у військо режимного рабства, не силі й неспроможні на тверезу голову захищати жертовно систему утримання їх у невольницькому стані. Не лише нижні, а й верхні верстви зони примусу до чуда збагачення із збитків зрештою її цураються.

Режими здирницького порядку розвалюються не лише тому, що там мордують свободу людей як власне суб'єктів приречених за природою людяности саме на свободу, а ще й тому бандитські порядкування є нежиттєвими, бо там спотворюють природу об'єктивности замінюючи її на облуди й неправди, на спотворення зоною законів буття фактів. У зоні обернення на раба власне реальности є відсутні ресурси істини, тому вона стає неплодною, окрім виробництва там смерті. Зону одномірного порядку створюють брехнею. Зона це наклеп не лише на свободу людей, а й на окультурений розвиток речей. Недостатньо звільнити від поневолення самих лише людей.

Випередити трудові колективи, які плідно працюють й відповідно добряче на цьому заробляють, - можна у спосіб такого зниження заробітку продуцентів, заощадження на якому буде у прибутках, себто у недопущенні витрат за працездатність і урізанні доходів бізнесових, буде перевищувати падіння і збитки від низької продуктивності праці означеного контингенту трударів, для яких стимули заробітку замінують на примус, терор, на мінімізацію харчів для виживання. Тому совіти змогли виставляти організований ними трудовий концтабір як спроможний змагатися із капіталістичним підприємництвом країн демократичних та правових, бо совіти нажилися на розграбуванні власности та фондів самодержавної імперії, бо не платили ударникам, бо розпродавали експропрійовані багатства та сирівці, бо Захід своїми технологіями робив внески до військового потенціалу совітів задля витрати цих матеріальних ресурсів та життя червоноармійців вже у вирішенні внутрішніх протистоянь у тому ж західному світі. Совіти рвонули уперед повернувшись назад до архаїки рабства. Й цей устрій неволі збанкрутував відповідно й у темпах із якими совіти виїдали вкрадене ними. Прожект процвітання на тотальному одержавленні має вади не лише від подібної ідеологічної зятятости одномірної, а й веде до об'єктивних упущень через ігнорування прийомів та необхідних методів використання особливостей підприємництва та ринку. Совіти загнулися від того, що почався дефіцит харчів; від того, що трудові плани Партії та проповідувані нею утопії поступилися змаганню із приватним життям домогосподарств; що обітниці стосовно: кожному за потребою, зрештою були кваліфіковані як вид безуму; що у совСоюзі навіть номенклатура заходила відмовлятися від належного згідно ранжиру спецзабезпечення порівняно із перевагами перетворитися із слуг народу вже у юридичних власників народних підприємств. Між тим, а чи запровадження неволі, а чи її оптимізація не змінює природу московського збиральництва.

Соціальна опіка та турбота за інтереси і потреби совтрудосящих, як декларовані переваги одержавленої праці, поступилися місцем саме низькому рівню пайкового забезпечення, - коли утриманці, непрацюючі споживачі соціального пакету у країнах капіталістичної експлуатації мали більше, ніж працюючі на совітських підприємствах вільної праці; коли розмір зарплати у ціні продукту виробленого совлюдиною поступався аналогічному показникові у країнах буржуазного підприємництва; коли соціальне забезпечення совтрудосящих з них же і знімалося, як із публіки буцімто нездатної розпорядитися своїм продуктом і майном в умовах ринку і приватного підприємництва. Совлюдина при побудови нею Світлого майбуття виживала лиш тому, що саботажем та зворотною крадіжкою вже на власну користь, вона умудрялася доповнювати злидений соціальний пакет зі сторони любимої нею совлади на чолі з Партією.

Коли робітник гарує лише за харчі, себто його заробітку ледве вистачає на покриття витрат і підтримки себе як біологічної істоти, а не для задоволення потреб як суб'єкта соціального, - то тоді подібний устрій і є рабством. До того ж більш досконалим, порівнюючи із рабом закутим у кайдани, якому корм видають як гарантовану святу пайку, - тоді як совлюдині доводиться ще побігати за дефіцитом, аби втамувати голод.

Коли колонізатори обертають підбитий ними нарід вже на рабів, мордують і тероризують поневоленних задля того, аби із примусової праці мати дохід у спосіб віднімання доходів, прав, а то й самого життя рабів, - то тоді тимчасово поневолені, які нормою вважають власну свободу, мають законне право на повстання, повернення собі затраченого вільного стану, покарання колишніх рабовласників. Але ситуація й перспективи визволення псуються тоді, як рабство унормовується. Особливо тоді, коли примусова праця, як наслідок заборони бізнесу та підприємництва для громадян, оголошується основою господарювання подібного устрою, де видача пайкового утримання рабам, знятого з самих рабів, виставляється ідеалом процвітання цієї зони соціального утримання. Невольники потерпають і зазнають утрат у зоні їх визиску, а водночас у цій же зоні вони мають процвітати від пайкового їх забезпечення у цей же суперечливий спосіб їх експлуатації як рабів. Совітська людність будівників комунізму має його ненавидіти й молитися на нього. Виникає ступор.

Критичне ставлення до передуючих досягнень з переглядом а чи пануючих уявлень стосовно картини світоустрою, а чи внесенням проектів альтернативних до суцїх соціальних порядків, а чи зміна парадигм у духовному житті, – тоді являють свою конструктивність у напрямкові зростання можливостей культури на добро людське, коли традиційні способи життя виразно поступаються новаторським пропозиціям. Присікання до стереотипів, негативістське ставлення до устійнених норм буває корисним лиш у випадках, коли норми порівняно старішають, втрачають актуальність і правдивість, а той стають просто помилковими. Оскільки винахідницькі пропозиції не бувають повсюдними та одночасними, а є тим окремішнім локальним продуктом вузького авторства конкретного, який починає задовольняти попит загалу у випадку його вигоди для останнього, - то переваги позитивної критики пов'язують саме із діяльністю осібних колективів чи індивідів. Звідси включення ставки на персоналістські ініціативи саме до особливостей і твірних первнів європейської системи цінностей, де свободі саме у її кричних аспектах надано ваги мало не молитовного фетишу, об який розбиваються усі противника абсолютизації ідеалу свободи. Відповідно на усе пов'язане із неволею, а чи з необхідністю покори зверхнім порядкам, навішуються епітети і конотації неприйнятної, противної природній приреченості людини на її свободу, на право заколоту проти усякої тиранії, трактованої ворогом прогресу. Колективізм сприймається полюсом противним приватній свободі. Звідси схильність до світоглядного ототожнення видів усякої організованості та, з іншої сторони, зон примусу.

Одначе сам факт переміщення знань та вмінь минулих давніх епох вже до історичної архаїки, не надто корисної для теперішніх темпів і прискорень прогресу, – не може не свідчити про тенденції урізання вигід від суто критичного ставлення до високих досягнень сучасного поступу базованого на доказових знаннях наукових, а не на тих уявленнях старожитніх, героями та учасниками яких вважалися якісь казкові істоти. Сучасні технології вимагають прецизійного дотримання параметрів виробничих процесів, нарощення баз і швидкостей обробки даних у відповідальному управлінні процесами соціальними, а – не біготні бунтарських мас озброєних сокирами проти тих, кого маси обрали собі за ворога. Коли суцїй порядок речей і видатних здобутків сьогодення затрачає ознаки якоїсь помилки, а замість того слугує міцною основою подальшого поступу пізнань та творчих винаходів, - тоді сама ревізійністська критика зробленого починає ревізуватися. Виразніше насувається необхідність вважати пануючі гуртові дії та переконання за норму, доказову з позицій наукового, соціального, гуманітарного до неї ставлення. Що не може не призводити не лише до незаперечності доказових постулатів наукових, а й до реабілітації авторитарних диктаторських соціальних систем, до терпимого ставлення до навіть тих містичних упереджень, що їх порізнені секти мають за рецепт своєї осібности. Дисципліну концтабірної зони остаточного контролю та порядку не можна не відрізнити від зростання організованості соціального співжиття у вимірах глобальних сув'язей.

Більш від того, саме вміння зорганізуватися у цілість керовану зверхнім наказом допомагала за усіх часів різним спільнотам долати навіть чисельнішого й більш потужного супротивника відзначеного, однак, відсутньою мобілізованістю своїх ресурсів. Переваги одномірного порядку та муштри особливо є виразними у справі військовій, де безумовне виконання наказів командира та неприпустимість свавільного порушення дисципліни не тільки не є для окремого бійця якимось знуцанням над його осібним інтересом, аж навпаки, - треноване вміння тримати стрій убезпечить не лише перемогу, а саме життя бійця. Подібно й осуджуване з позицій сучасної моралі та права розповсюдження рабства у віддалених від нас епохах тому мало місце як історичний факт, бо цілковита залежність від зверхника не обов'язково й не завжди трималася виключно на знуцаннях над уярмленим. Оскільки платою за послух слугувала відповідальність зі сторони зацікавленого у тому рабовласника, який дбав за потрібне йому функціонування знаряддя праці, яке може, коли йому дозволять, розмовляти. Невольа тут стає не більш як брутальним проявом нормалей соціальної організованості. Патерналістська опіка на пригнобленими і є мотивом тоталітарних зон.

Для процвітання суспільства через отримання здобутків матеріальних, правових, інтелектуальних, - то треба вміло організовувати їх надходження. Спільнота, яка багатіє із зусиль власної творчої працездатності, свої зростання та удосконалення множить через їх виробництво; тоді як збагачення бандитських угруповань своїм результатом має віднімання цих присвоєнь від жертви, - що, у ліпшому випадку, може бути не більш як перерозподілом вже наявних статків та прав. Грабіжницьке хазяйнування на загал не надає природжень, навіть тоді як збитки потерпілих могили б бути задовільною компенсацією прибутків нападників. Віднімання чужого, - а не створення власного, - є навіть не імітацією природження достатків, а є злочином, бо ціною бандитського заняття є втрати людей нормальних. Оскільки напад на ближніх видається для нездар заняттям легшим, порівняно із створенням ще не бачених продуктів праці, то саме порушення прав власності становить мету професійного криміналітету. Коли для подолання складнощів та нестач виникає суспільний запит на швидку мобілізацію ресурсів, то заняттям такого суспільства і є бандитизм, - безеквівалентне присвоєння продуктів не власної праці. Визиск невольників, примус їх до трудових зобов'язань через загрозу фізичному здоров'ю рабів є генетично першою системою організації виробництва. Варіації рабства, з відніманням від об'єкту нападу уречевленого майна, нівеченням прав жертви, присвоєнням трудових зусиль каторжника – є провідним хазяйнуванням тоталітарних, заснованих на примітивній і містичній догматиці спільнот, збагачення яких забезпечується таким же примітивним грабежом сусідів та власного люду перетвореного вже на трудозобов'язаних зеків. Тому продуктивність трудів насельників дисциплінарної зони є низькою, бо уярмленим за працю платять канчуками та знущаннями, включно із видачею утриманцям харчових подачок на рівні фізичного виживання цієї робочої сили, а реакцією останніх на страждання є як не повстання, так саботаж, виробництво фуфла, імітація відданості зверхникам. Невольницькі спільноти пружаються процвітати на різницях між мінімумами виробничих, амортизаційних витрат та максимумами вичавлених при цьому надходжень. Тоді як порівняно вища продуктивність вільних спільнот у їхніх господарюваннях забезпечується пошуком тих оптимумів винагородження підприємців, прибутки яких не призводили б одночасно до збитків суспільства, потреби якого задовольняються споживанням новаторської продукції означених бізнесменів.

Механізмом і двигуном функціонування піратської економіки є різниця потенціалів між збитками безпосередніх виконавців каторжних уроків та, з другої сторони, профітами лагерної адміністрації, яка як зверхник паразитує на присвоєнні плодів примусової праці. Проте, як то поговорка каже, коли корову менше годувати та більше видоювати, то добром подібна справа не увінчається. Так мотивами запровадження у царській імперії більшовицького перевороту, під ідеологічними посиленнями на знищення експлуатації з відповідним запровадженням соціальних фондів, - провіденційною чи усвідомленою ціллю якого було відкрити нові потужні джерела втримання імперського зібрання народів, - було збагачення революційної еліти колишніх повстанців проти самодержавства саме у спосіб експропріаторського присвоєння багатств імущих верств та їхніх підприємств, до яких будівники Світлого майбуття спрямували, перетворену вже на трудармійців, обезвласнену людність, якій заборонено стало кормитися із власної праці, яка на будови соціалізму попрямувала під тиском терору як елемент контрреволюційний. Додатковим стимулюванням керівних позицій номенклатури, як вигодоотримувача від совітського лаєря соціалізму, були навіть не самі привілеї для номенклатури, а постійно реалізовані перспективи переведення того апаратного членства у могилу задля підвищення статусу та виконавської віддачі від уцілілих у терорі начальників усіх рівнів. Одначе, - як то є прикрим для утримання різниць розходжень між статусами фактичних рабовласників та фактичних рабів, - аж вороги народу вичерпалися через успішну роботу Органів. Залишився єдиний совітський відданий справі Партії народ. Тож єдиним виходом для утримання господарювання через визиск, на якому як цілісність й тримається імперія, постала необхідність підвищення статусу і доходів верхівки. Роздержавлення й приватизація у зоні вже не актуального комунізму стала невідворотною.

Якщо вірити у конспірологію, за якою рушієм політичних вивертів є цілеспрямована діяльність змовників, серед яких найбільш ефективними є найбільш утаємничені, то встановлення у московському царстві доктрини про комуністичну рівність, - сповідники якої обіцяли покінчити із загрозами для єднанецтва і віднайти джерела зміцнення великодержавства, - трактується віруючими у секретні пружини історії як провокація, на звабний гачок якої була спіймана Російська імперія, аби більшовицьким руйнуванням капіталістичного ринку усунути колишню імперію геть від її змагань із конкуруючими імперіями чи країнами вільного світу. Попри те, що теорії змовництва радше пасують для написання шпигунських детективів, що суб'єктами соціального життя є зіткнення об'єктивних ситуацій не вміщуваних у спрощення, що внесення у перебіг подій фактору чуда є заняттям фахових сектантів, що пошук історичних закономірностей засобами розважань про психіку чи психопатію диктаторів є наслідком браку інформації про реальність, що фанатизм культів про рептилоїдів, прибульців, світовий уряд має стосунок до казки чи глупства, - однак фактичний назадницький розворот диктатури пролетаріату до рекреації і актуалізації архаїки низькооплачуваної і примусової праці на будовах реального соціалізму далеко не однозначно пішов останньому на користь. З метою випередження держав євроатлантичних, то московська соціал-демократія запропонувала експеримент пограбування усіх власників з передачею цієї здобичі вже на користь пролетарським масам, які мали обов'язок гарувати й при тому не мали права перетворюватися на власників. Допоки чекісти не вичерпали до решти ресурс ворогів народу, доки народ не вичерпав своїх сподівань на розквіт через віру у благодійність влади чекістів, - то споживання у концтабірних зонах сирівців викопних чи викапаних фанатів настання Світлого майбуття не тільки працювало, як дозволило на кілька десятиліть переробити наново зібрану імперію вже у світову потугу. Аж плинові цієї справи завадила нестача пайків для утриманців зони комунії. У той час як правові і демократичні спільноти багатіють із продуктивного підприємництва вільних громадян, - то рецептурою і ноу-хау у отриманні енергетики приходів у зоні комуноконтролю є заощадження не лише на виплатах трудовоз'язаним ударникам, як то мало місце ще за здавалося б віджилих епох античного рабства, - аж збагачення совітів забезпечувалося невичерпними джерелами заборон наживатися самому апарату слуг любимого ними народу. Утім з перших днів диктатури пролетаріату, то імітація цією правлячою номенклатурою своєї цнотливої відрази до стяжательства зрештою і нарешті провідне гасло про грабуй-награбоване підсумувалося, на сум мас збіднілих будівників комунізму, вже у чималу суму на рахунках очільників комунобудівництва, які приватизували цей спадок. Питання про доцільність винищення мільйонів, обвинувачених у контрреволюційних замірах відродити власність поміщиків та капіталістів, залишилося відкритим без відповіді, без відповідальності за подібні звички московського збиральництва.

Закидами на рахунок тоталітарних режимів, за яких значні багатства суспільні дістаються незначній верхівці на посіданнях проводу, є невдоволення масами своїми позиціями неволі, рабського визиску на користь вигодоотримувачів зони контролю. Цей контроль забезпечується не лише фізичним примусом і терористичним залякуванням підлеглих, як ще й спантеличенням духовних і правових свобод, заміщуваних на культові облуди і химерні обітниці. Міцності дисциплінарній зоні задає регуляція якомога ширших сторін життя уярмленої маси. Надмір регламенту, особливо створення завад для соціальних ліфтів, не тільки прирікає тоталітарні зони на їх порівняльну відсталість, як ще на повстання.

На разі види рабства, через обман фізичний та інтелектуальний, заміщуються у тих самих незмінних цілях надмірного збагачення виразно вузьких кланів зверхників вже не засобами комуністичних чи нацистських виправних концтаборів, - аж перероблення мас у керованих виконавців чужої волі досягається прийомами зворотними. А саме, насаджується уседозволеність, гібридно перемішуються сутності аж до прийнятності відхилень, аномій, аварій, шириться толерантність, глорифікуються нещасні із згодовуванням цим утриманням соцпайків, торжествує мультикультуралізм, цензурується усяка критика цієї зони безладу.

Любителі народу більш ніж даремно вважають що у рабовласницькому господарстві тамтешні витрати на утримання рабів проходять по статті збитки. Більш того, годування наділених мовою знарядь праці, а ще й надання останнім усіляких розваг, - не тільки не є якимось обтяжливим для рабовласника обов'язком, аж навпаки, переймання побутовими та духовними запитами виконавців трудових уроків є прибутковими інвестиціями у невольницьке хазяйнування. Першочерговим хосеном з відгодовування пайками невольників є те, що останні не повстають проти своєї долі, поведуться з покірливою слухняністю та вдячністю за тепло у крематорії, признають домінування над власною долею вже за те щасливе розрешення проблем і обтяжень відповідальністю за власні свободи, що її перебирають на себе верстви усіляких начальників елітарного штабу. А ще й видимі чи невидимі ланцюги на своїх руках чи бажаннях утриманці розглядають як капітал, що дає прибуток у подібному способі життя. Лиш тоді неволю можна розглядати як альтернативу людській гіності, як аномію права, як зібрання неприємностей, - коли приємністю є воля з її можливостями розрешення усіляких питань та викликів; коли особистість є підприємливою у звітуванні за власні справи і інтереси; коли людину гнітить неповнота втілення її покликань.

Люди є не рівними і зрізничкованими у особливостях власного здоров'я, освіти, кваліфікації, темпераменту, а, головне, - від того, як їм пощастило із обставинами середовища культури, куди люди втягнені як автори чи актори. І судячи з досвіду історичного, то процент енергійних винахідників завжди є не великим. Себто більшість суспільна вдовольняється виконавськими обов'язками. Видозміни обов'язків покори, відповідно до поступу прогресу, - не варто вважати за радикальне розставання із моделями класичного рабства давніх віків. Процеси постійного покращення станів рабства на є тотожні його припиненню. Ба й більше. Кризові періоди у благодійності соціальної, усілякі постійно виникаючі нещастя призводять з необхідністю до актуалізації тих чи інших, жорстких чи ліберальних моделей рабовласницького устрою. Більш від того: постійно слухними є ті послідовні для усяких віків теоретизування, за якими саму ходу досягнень прогресу драматизують як трагедію потрапляння людини під зверхність над нею створеного ж людьми продукту її трудів. Надмірність залежності особи від обставин прогресу, перероблення стихіями останнього людини вже на якийсь дріб'язок, подальше зростання вузьких професійних спеціалізацій – висувається аргументом на нормалізацію видів неволі для людської одиниці. Непереборними застаються теоретизування зі сторони специфічної верстви любителів простого народу на те, щоб таку невід'ємну складову рабства, як утримання невольників харчовими пайками, - виставляти за різновид людинолюбства. Затуманюючи при тому питання про джерела пайкового утримання виконавців робочих зобов'язань. Бо. Не просто віднайти у його гарантованих доходах такий бізнес, який міг би зрівнятися із філантропією за рахунок самих утриманців. Апологія на утішення нещасних, скривджених, калік перехожих починає з надлишком вміщатися у поняття і призначення гуманізму. Концтабірна дисципліна організованої каторги визріває законним плодом ліберальної демократії. Любителі народу не надають останньому жодних шансів бути неслухняними у приписах відведених цьому народові його щирими любителями. Не получат кафедри професор, який не дозволяє собі перейматися запитами організованого криміналітету, не прагне останньому прислужитися як його натхненник. Виникає спокуса міняти місцями причинно-наслідковим факти покращення з прогресом долі невольників.

Приказка стверджує, що коли нав'язуватися з послугами, про які тебе не просять, то треба бути готовим піти туди, куди пішки не ходять. Це саме й досвід підтверджує, що, здається, легше зробити винахід навіть прогресивний, і навіть науково доказовий, аніж переконати споживачів у потребах для них цієї, здавалося б затребуваної пропозиції. У той час як право стоїть в обороні усіх звиклих до того, чим вони володіють; право на стороні власників. Себто отримання прибутків від новацій поступається гарантіям прибутків отриманих від покарання грабіжників. Инакше кажучи, пайкове утримання обкрадених невольників може позмагатися у своїй ефективності порівняно із ризиками творчих доходів.

Чинником гараздів цивілізації на Землі є не лише інерція функціонування вже передуючих її інструментальних досягнень, як ще невпинний їхній дослідницький розвиток за участю пізнань. Ініціативи і промоція прогресу у вигляді потреб виробництва, поліпшення фізичного і духовного здоров'я суспільства, дієвості об'єктивних законів та їхнє наукове становлення – залежать, одначе, від людських на те запитів. Виробничі лінії працюють, їх логістика забезпечується через те, що рушійним мотивом використання цих уречевлених процесів і явищ є на доданок ще й інтереси зацікавлених у цьому суб'єктів. Процвітає те суспільство, яке є найбільш мотивованим і організованим для цього з боку його учасників.

Найпростішим прийомом росту людських потенціалів у продукуванні за їх допомогою культури є стимуляція мас, яка досягається їхнім примусом до працездатності, витрати на яку далеко поступаються результатам віддачі від подібних трудів. Нажива на примусовій праці передує навіть вмінню використовувати задля цього знання і закони у природі речей. Інструменти, - такі як система освіти, космічні кораблі, математика й подібні досягнення культури, - розвиваються лиш тому, що у своїх природоданих фізіологічних і інтелектуальних можливостях людина не може безпосередньо здобувати те, що вдається чинити за допомогою інструментів. Поневолення не мало б відчутних здобутків, коли б воно трималося виключно на запитах самих поневолювачів; аж останні не можуть не створити систему заохочення до праці визискуваних нею. Грабунок плодів чужої праці забезпечується різноманітними прийомами, серед яких істотним залишається не лише терор стосовно його жертв, - коли маржа від мінімізації витрат на канчуки і кайданки завше відстає від максимізації гарантій необхідного для раба фізичного і соціального його пайкового підтримування, - аж постійне у історії удосконалення заохочень і зацікавлень усіх експлуатованих у вичавлювання із них енергетики їхніх трудів саме й представляється картинкою гуманітарного поступу. Вишуканим прийомом інтенсифікації людських знань і вмінь у трудах і творчості є заміщення грабунку чужої праці вже на продуктивність власної. В цьому сенсі, то підприємливі громадяни, які реалізують особистісну емоційність, природні покликання і схильність прояву у персональних талантах окремішніх, або просто опинилися у потрібний час на місці і можливостях дарованих випадком ситуації, - то ці понадмірно активні особистості представляють собою апофеоз рабства. Вони не мають зовнішніх щодо самих себе, а тому обмежених, стимулів прояву повноти життя. Вони не мають господаря чи погонича над собою. Їх ніщо не стримує окрім розуміння відповідальності за власні вчинки та реакції на них. Вони заборгували лише перед собою. Кайданками їхнього існування є внутрішня свобода. Яка й перетворює світ речей вже у культуру.

Робота, яка згуртованою масою а чи з нужди протистояти аваріям, а чи з переваг сконцентрованих зусиль, виконується вже не самостійно, а під наглядом конвою, - є тою класикою рабовласництва, яка тоталітарними устороями і концтаборами була удосконалена і доповнена містифікаторською вірою самих означених невольників у рятівну необхідність їхніх жертвоприношень. Бо ця ідеологія спасительного страдництва, боргу втрат задля щастя відсунутого у майбуття чи у ідеали прийдешнього потойбіччя, це ототожнення каторжних уроків із життєвою потребою відправлення культових приписів - дають заощадження витрат на тримання для цього конвойного війська. Утримання трудовоб'язаних мас не лише у покорі їх виконавського послуху, у запобіганні та недопущенні повстанських зривів їхнього бунтарського незадоволення, а, головне, у стимуляції зверху контрольованих ініціатив прояву їх трудової віддачі – уможлиблюється гарантіями соціальної опіки над цими несповна справними каліками, де ці знедолені і ущерблені заробляють собі на кращу долю не тільки через нагоди саботувати неробством та ігнорувати каторжні норми, я ще й вимагаючи за свій послух додаткових виплат і калорій. Обов'язок витратитися на пайку для під'яремних, у той час як самовіддана праця є для останніх далеко не першою необхідністю, - висить непідйомною гирею, невирішуваним питанням для тоталітарних зон. А тому зона контролю і примусових обов'язків не може не поступатися підприємництву, де конкуренція за найприбутковіші капіталовкладення є внутрішньою потребою саме ініціативних громадян.

Свою агресивність супроти жертв, із завданням їм шкоди через порушення прав і свобод об'єктів нападу, грабіжники подають не лише послугою ошчасливлення клієнтів на чудеса та утопічні проєкти, - аж агресію виправдовують ще й як вид відплати, як реакцію поновлення справеливості до того вже покривдженої зі сторони теперішніх жертв агресії, як відшкодування боргів свого страдництва. Тоталітаристи із числа любителів сусідських багатств зображують себе потерпілими від недостойних сусідів, подають себе жертвою зазіхань зі сторони злостивого середовища, від якого означені інтервенти не більш як відбиваються й, борони Боже, не нападають ані на кого. Мисливцям за добром ближніх необхідно видати свої стани за якусь проріху чи виїмку учинену сусідами, аби своє хижацтво по відношенню до сусідів легалізувати, подати своє через чужий паркан вторгнення вже за правову акцію. Тоталітаристам щастить оточення перетворювати на жертву своїх апетитів тоді, коли тоталітаристи діють за логікою помсти за шкоду власних сфантазованих митарств від оточення записаного у вороги. Ворохобники інкримінують світові свої ж фобії, аби коштом встановлення на світі змодельованих утопічних ідеалів вилучити із світу те, що заколотники вважають для світу зайвим, себто необхідним комісійним збором на честь означених самозваних рятівників світу від неіснуючих у реальності криз та трагедій. Щоб перетворити світ на жертву, - нападники оскаржують свою жертвовність учинену світом. Ініціативи свого нападняцтва пірати подають як закономірність реваншу за неправильно суший світ. Вбивства жертв стають наслідком кепського самопочуття катів. Імперську ходу виставляють за реакцію оборони, за право помсти ображених. Комфортною для закваски агресії ситуацією є боління розведені на тортури з присмаком фантомних трагедій. Загорьовані переформатовують доступний їм світ під мірки своїх лих. Сумирні московити не поперли б проти сусідів, коли б сусіди були б за те, щоб московити на них поперли.

Спровокуйте кризу й у відповідь її насельники почнуть ззовні калатати у двері зони. Зона не лише генерується злиднями, але злидні з нещастями і є безпосередньою її продукцією. А усякий добробут є природним ворогом зони неволі.

У інтересах тих, хто його здійснював, то большевицький переворот у Московії представляється помстою затаврованого прокляттям бунту мас, які сторіччями потерпали як аграрні невільники. Породжені стихією реальних кризових обставин масові бунти швидше структуруються у жорстко централізовані управлінські диктатури, порівняно із тими, - у відповідь на соціальну кризу, - диктаторськими планами істеблішменту, які переростають вже в управлінські структури. Маргінальні виразники запитів широких народних мас, задля обґрунтування свого узурпаторства, віднаходять чи запозичують містичні теорії із змістами неприйняття історичної реальності. Втілення й представництво большевиками бунтарського повстання стало прокляття проти: майна попередньої еліти, самих майновласників, із запереченням права власності, власне права, таких установ функціонування власності як демократія, соціальні, інтелектуальні та гуманітарні свободи, підприємництво, фінансові інституції, некомуністичні вірування, моральність, культура; слідом, вже з необхідністю, у вирву ліквідації непотрібного посипалися жертви не лише із верств бувших чи калєблящіхся, а й народ із числа його мас ворогів, включно із регулярним зняттям шарів та прошарків самих організаторів очищення блиску суспільства без експлуатації, без націй, без приватности; до числа ворогів большевизму потрапляє оголошений реакційним лад підприємницького капіталізму, включно з країнами які не потрапили у зону будування Світлого майбуття. Маси, - зваблені безкарністю експропріаторства, всупереч обітницям достатку від месіанської достоїнності участі у одержавленій банді грабіжників, - опинилися, із обов'язками трудової повинности та пайкою, вже на величних будовах соціалізму. Проте навіть індустріалізований терор та такий його стрижень як комуністичне виховання не надають диктатурі, особливо скроєній за афективними запитам мас, якоїсь життєвості. Тож реакцією на советську добу повстання мас стає вже помста її ж еліти під претекстом антикомуністичного роздержавлення. А єднає ці обидві історичні конфронтації саме контекст московства у незмінности логіки грабежу під будь-яким приводом.

Втім, більшість винаходів включених у повсякденне їх використання масове створені були не довільною грою надлишкових сил їх авторів, які знічев'я за просто так запропонували те, що виявилось корисним загальному споживачів, - аж ініціативи новаторства підпираються жорсткою необхідністю подолати таким чином нещастя викликані не просто наявним станом речей, а ймовірностями подолання означених нещастя у їх різницях і відмінностях порівняно із афішованими як вигода творчими пропозиціями. Промоутером поліпшень з їх надлишком є жорстка необхідність вирватися геть від наступу цілого фронту неконтрольованих криз суспільних, афектів, голоду, хвороби, - а не лише жадоба покращити наявні стани притомного володіння собою, своїм розумом, достатком, владою. Оскільки ж зусилля із продукування обманок і видавання останніх за щось вартісне є більш заощадливими порівняно із осягненням законів що мають бути узгоджені із дійсним станом речей, а не лише із пожадливістю творців відкусити для себе щось від піддурених клієнтів, - то саме на межі новаторства й виникають колізії з верифікації винаходів на їх корисність чи збитковість на разі їх прийняття. Виникають небезпеки стосовно того, що винаходи є не альтернативою, а продовженням нещастя які й викликали ці винаходи до життя. До облуд саме вони ж і щепляться, від них вони ж й відокремлюються вже у їх розмноження. Винахідники що спонукаються до цього обставинами страждань не обов'язково останні нищать у своєму винаході. Ще нижчим підложжям причин страдництва є не перебирання на себе ментальних болінь за знедоленість суспільну поза суб'єктністю автора винаходу, як саме соматичні патології самого винахідника.

Видом помсти суспільству та зовнішнім обставинам за нещастя та відхилення від норми у яких потерпає їх жертва, яка винуватить у своїх стражданнях не себе, а ці незалежні від жертви несприятливі обставини, - виступає для означеного носія хвороби повернення суспільству вже у стократному розмірі своїх персональних авторських аномій вже як норми. Джерелами, звідки ущерблені черпають змісти своїх натхнень, звичайно ж є не дослідження на передньому краї наукових пізнань, - а протилежний полюс рекреації відпрацьованих тверджень чи віджилих способів життя, що їх ці неадекватні псевдовинахідники беруться наново оголошувати ідеалом, до якого суспільство має розвернутися. У той час як розвиток дослідництва вже до рівня доказових знань позитивних і вмінь конструктивних лише лімітує у своїй критичності передуючі знання і їх використання не далі від меж доцільності, роблячи їх окремим випадком прецизійності знань і вмінь передових, - то представники відхилень свою ревізію зводять аж до пропозицій знищення усіх тих передуючих досягнень, яким закидається звинувачення у ходінні цілого людства не туди куди треба, а історію пропонують починати з чистого листа, на основі маній означених презентантів хвороби. Химери оправдовують їх величністю. Там де зростає руїна й страждання не підвладні їх подоланням, то там з необхідністю починає заквашуватися казка й сподівання на чудеса, там до життя покликається надприродне, там визріває осяйний Новий порядок, ставкою на насильства якого лузери домагаються переіменувати свою кар'єру й увірватися до суспільного проводу. Маскуючись під прояви свободи, покликаної долати перепони й якісно розширювати обшири культури, оправдовуючись критицизмом, який є стороною усякого новаторства позитивного, - то й і собі провідники чудесних розв'язань проблем прогресу змістами своїх догматичних припущень віроучительних роблять скорочення придуманих ними ворогів та усіх реалій що вони протиставляються ірреаліям чуда від патологій, коли усе зарізане й вичищене із життя замінюється на єдиний без меж обов'язковий для усіх тотальний порядок. Ганджем для громадського здоров'я від нав'язування суспільству негодящих пропозицій чуда від інтелектуально чи фізично нездорових псевдозахисників свобод без обмежень є те, що від відвоювання терпимого зі сторони суспільства ставлення, - то захисники збочень з необхідністю переходять до терору стосовно суспільства, бо інакше прищепити химери не можливо. Критика величних ідеалів спасіння запропонованих із середовища обділених долею насельників підвалів мала б вичерпуватися особистісним їх лікуванням у закладах закритих від доступу туди зі сторони людей валідних і здорових.

Для упорядкованих спільнот, які втішаються своїм самодостатнім достатком, то напад на них зі сторони якихось невідомих войовничих кочових прибуд і злидених страждальців, зайнятих грабунком, насильством, споживацтвом захопленого, руйнуванням порядків у тілі жертви, - представляється суцільним трагедійним нещастям, нападники постають як вороги та варвари, як беззаконники та гвалтівники. Однак. Загарбницький рух зі сторони яка потерпає від нестач вже на бік тих, хто є не обділеним на порівняльні гаразди, є своєрідним поновленням справедливості, як рівності у доступі до шансів життя та виживання; вирівнювання розбіжних потенціалів шляхом їх перемішування може бути втратами одних учасників співжиття, але не може не бути приходами для інших суперників. Здобич бандитів є тим клапаном, через який виривається той тиск апетитів пасіонаріїв, який у випадку недопущення кримінального грабіжництва міг би рознести соціальний організм, де видозміни чи доступ до кар'єрних зростань став надмірно регульованим, не допускає реалізації випадкового, затуляє шлях для тих суб'єктів, які змагають до більшого, ніж їм виділено їх долею. Мотивами активації гвалтівників є не лише їхнє бажання заощадити на витратах власної працездатності з відповідним здобуттям відчутної маржі доходів через напад і обдирання тих багатирів, які є не обділеними на хист підприємливості; бо порівняно більш істотним підложжям дій нападників задля задоволення своїх апетитів є не так надмірність останніх, як натуральні, об'єктивні, ті непереборні злидні у яких перебувають агресори. Агресорів штовхає не лише їхнє ментальне бажання захопити зайве окрім необхідного, а - ще й неспроможність подолати власні нестачі у інший спосіб, а саме кошом чужих страждань. Бізнес бандитів не гарантовано перебуває у виключній площині позитивних доходів, оскільки бандитам не обійтися без втрат, які вони неодмінно понесуть через відсіч бандитам зі сторони захисту від них господарями свої здобутків. Якими б свідомими мотивами грабежу, а чи посиленням на об'єктивну, викликану власними стражданнями, необхідність грабувати сусідів не посилались би збирачі чужих статків на виправдання своєї навали, - аж це, здійснене військовим насиллям, присвоєння плодів не власної праці завше є беззаконням, особливо зі сторони оцінок і прав жертв неспровокованого нападу.

Справа маркування справедливими чи несправедливими тих воєн, у яких силою порушується чи відновлюється право у змаганнях між захисниками свого добра та нападниками на нього, - залежить не лише від ментальних мотивів та ціннісних орієнтирів учасників зіткнень, обумовлюється навіть не домінуючими мирськими та предметними причинами проведення вирівнювання доходів між сторонами засобами прокрустівськими. Бо у бійці між спільнотами за зверхність у лідерстві, а чи за первородство й права на владу-власність залишається на правах граючого тренера ще й такий рушій змін у суспільстві та прогресі яким є свобода, яку на доданок ряд її віроучительних сповідників розглядають матрицею історичних рухів, поряд з такими вже предметними чинниками змін, як то розвиток пізнань, технологій, змінами клімату, пандеміями, релігійними чи мистецькими уподобання й далі поза обрій дослідженого.

Саме свобода, - на рівнях розгляду її як звільнення від обтяжень необхідністю дотримання навіть правових і моральних норм, - висувається тими численними угрупованнями ображених долею та наділених нею стражданням, які засобами збереження за собою свободи обирають грабіж дуків, як помсту придуманим стороннім ворогам у відповідь за реальне особистісне страдництво означених агресорів. Справа у тому, що не лише у власне природі, а й у природі суспільства має місце еквівалентний обмін між величинами. Тож якщо бідарі приходять печалитися й старцювати, благаючи заможних, аби ті проявили ласку і взяли їх під опіку милости, то цією милістю стає обмін свободи бідарів вже на обдарування благами, що й стає платою за перетворення прохачів вже на невольників. Єдиним прийомом збереження власної свободи зі сторони злидарів та ображених стає пограбування дуків переможною над ними волею і владою. Тож тоталітаризм є видом збереження диктату, як різновиду волі і свободи, над багатіями переробленими вже у рабів.

Загрози суспільному здоров'ю та розвитку йдуть і проявляються не для рабів, а від рабів, як пригніченої частини суспільства. Усі гнобителі, розпорядники за своєю волею вже життям, правами, волею розтоптаних, упосліджених, ображених ними людей, - відзначених розходженням і специфікою за ознаками етнічними, конфесійними, майновими, статевими, освітніми, лінгвістичними, національними, - хибують та помиляються критично, коли ці рабовласники заміряються й надалі безвідповідально гратися із подібним небезпечним ріжучим на усі боки інструментом свого панування. Даремно насильники планують для себе поза час свою зверхність над тими, хто унизу на споді. Більш від того, людям не можна гнітити людей безкарно. Несправедливість це не той товар, який поза термін використання буде завжди свіжим перед тиском свавільства облудно закамуфльованого під прояв нестримної свободи. Нерівність у розподілу талантами та користанням нагодами поворотів долі має стимулювати поступ, а не лягати притичиною, закамуфльованою під подобу рівноправ'я. Ті, які були страждальцями, помстяться, ще й з доданою до кари вартістю її посилення. Забувається лиш добро, а не зло. Так спільноти, які доставили до себе невольників, аби останні гарували як останні із числа гідних звання людини, щоб рабовласникам заощадити на витратах ресурсів власної працездатності, - більш ніж імовірно змушені будуть спершу ставати рівноправними щодо своїх вже колишніх невольників, а потім перетворюватимуться у безправних посіпак та полигачів від домінатного усевладдя колишніх слуг над своїми колишніми хазяями. Колонізатори, які зброєю прорубали прохід до предківщин інших народів, аби з тих колоній хижо та з прибутком помпувати тамтешні ресурси, перегода отримають звідти на додаток ще й вільне переселення туземців, які своєю осадою і експансією фізичної присутності затоплять рештки особливостей культури вже колишньої і віджилої метрополії. Інвазія зі сторони творців імперій буває перебита відрухом зворотного спрямування. Станеться імперіалізм навпаки та упоперек. Загрозами накопичення понадмірних багатств стає гравітаційне притягання до тих земель вже мас тих бідарів від середовища порівняної відсталості, які зачинають переселення народів. Позаяк народи, які стратегічно прагнуть залишитися повноцінними господарями у своєму національному домі, будуть виконувати брудну і необхідну роботу прибирання там саме своїми виключними силами, а не запрошуватимуть для того бідарів із числа націй і рас відмінних, - бо прибульці і поселенці з числа робітників, навіть на правах виконавців, стають господарями вже на власних правах розпорядників, бо вони зробили внески до країни, до яких ці вже колишні вигнанці переселилися. Щасливими є народи, де не лише на посадах професорів, але й асенізаторів і золотарів працюють саме вони, як автохтони і обранці своєї долі. Експортовані осадники не гарантовано бувають асимільованими і поглинутими спершу порівняно переважаючою цивілізованістю метрополії. Бо для невольників репресії, опресія, млість знемоги дати відсіч колонізаторам править не так мотивом на вже добровільне потрапляння під обіжники культури колонізаторів, як навпаки: відсіч колонізаторам і відстоювання понівечених гнобителями власних прав колонізованих туземців набуває для повстанців вектору і сили наступу на ще не колишніх утискувачів. Радше невдовзі колишні імпортери дешевої робочої сили покvapливо ставатиму перед останніми у принизливу позу вилизування чобіт колишніх рабів, вибачаючись перед ними за свої від них відмінності за ознаками етнічними, конфесійними, майновими, статевими, освітніми, лінгвістичними, національними та за те, що вони ще не вмерли. Так колишні верхні верстви аристократів, поміщиків, попів на держслужбі будуть зметені соціалістичними очільниками стихії масового невдоволення віковим кріпацтвом. Убивства, а то й системний геноцид, що його творили колонізатори, - яких поперло до чужих обійсть не так охота поділитися із далекими племенами успіхами цивілізованості, як нееквівалентно обміняти цю цивілізованість на сировинні ресурси колоній та обернених вже на рабів колишніх господарів цих багатств, - виглядають епізодом, порівняно із вибаченням, що його колишні плантатори тепер сторіччями мають спокутувати перед колишніми рабами за наслідки визиску окультуренням, з більшими для перебулих колонізаторів їх майбутніми втратами, ніж їх колишня нажива.

Суспільство живе й розвивається, бо представляє собою систему підпорядкувань, за якими громадяни слідує виконанню накладених на них управлінцями правил і обов'язків. Змагання між людьми у підвищенні особистих статусів, - згідно внесків кожного до суспільного організму, участі у розподілі праці, у виробництві, - можна представляти як перегони з подолання нерівності між людьми, з переїнами у динаміці і представництвах проводу. Особливостями ж тоталітарних диктатур є те, що вони є та оправдують себе як результат руху до рівності, справедливості, до одномірності, як рух розпочатий із соціальних низів, жертвою яких живиться означена диктатура із числа проїд. Коли приходами креативних працівників є зароблене ними за правом, створена їхньою творчою працею і талантами додаткова вартість у товарі, - то поживою повсталих рабів принижених останні вважають утилізаційне використання ними компенсаційних виплат пайкового утримання, що на конто цих страждальців зобов'язаний відпускати колишній начальник чи зверхник винуватий у невдачах кар'єрних зростає цих маргінальних верств. Предметом хизувань та інструментарієм заробітку виставляє люмпен свою нікчемність соціальну. Спідні претендують на роздол. Вони перевертають цінності, коли види страждань видають за чесноти. Тоталітаризм це помста ресентименту зі сторони опущених долу лузерів переконаних у тому, що їм за їхні приватні досягнення у цій справі відсталості і занепадництва хтось, окрім них самих, прошкодився і тепер має перед ними боргові зобов'язання усувати дарами за нездійснені апетити і даремні зазіхання згаданих мучеників своєї долі. Суспільно безплідні нероби вимагають щоб їх утримували за зростаючими у них апетитами на не зароблене ними. Не тільки провини за свою знедолю, а й сподівання на її виправлення раби неволі покладають на зверхників над ними. Подібне встановлення рівності у спосіб винищення достатків верхніх ешелонів проводу, у спосіб затирання різниць між речами, ліквідацією різниць енергетичних потенціалів у механізмі прогресу, - останній для початку зупиняє, а потім здирництво і грабіжницьке споживання на користь самозваних стратотерпців розруйнує конструкції культури. Стихія незадоволеного попиту споживачів потребує вказівки на винуватих у цьому ворогів, жертвоприношенням яких можна апетити збирачів вдовольнити, - зрештою вождь відгукнеться на потребу у ньому і маса вдягнеться у однострої із інсигніями та відзнаками. Повстання усіх режимних владоможців протікає як очолення ними опікуваних ними інтересів тих мас, які нидіють за погоничем, пожадливі жадають проводу, які мордуються і потерпають без зверхности над ними цих слуг народу. Результатом потурання цими вождями будь-яким маренням і фантазіям мас погромників, легалізації будь-чого що спаде на голову повстанцям чи випаде з неї, наслідком універсальної без виключень терпимості навіть до відхилень, до виключень із правил, до аварій визнаних вже за можливе, а то й за необхідне, то плодом політкоректності, здобутком від зняття і позбування усіх видів табу і заборон - стає нетерпимість до усього відмінного від одномірності безладу абсолютистської віроучительної норми на чолі із її харизматичною клікою вождів, з відповідними терористичними заходами проти явних та вигаданих ворогів. Ламання усього передбачає передовсім ламання усіх, хто цьому противиться. Вождів хлібом не годуй, - дай їм тільки владу у слідчих камерах чи на розстрільних полігонах любити ввірений їм народ так, як він заслуговує за делегування вождям своїх підсвідомих забаганок. Дозвіл на ліквідацію усіх помилок та понять непристойности, на благословення стихії масованої розгнузданости - означає вирок на смерть усьому і усякому хто дозволить собі навіть натяк на створення чогось осібно, визначеного, не підконтрольного усевладдю вождівської волі у цій зоні остаточного порядку, плану і контролю з обліком усього та усіх.

Усі речі використовувані у побуті різних народів є створені у колі культури західництва. І навіть ідеологія невдоволення створенням усіх речей використовуваних у побуті різних народів – є створеною у колі культури західництва. Себто західна цивілізація у особі лівацьких у ній екстремістсько-радикальних рухів соціалістичного розливу займається самоочищенням у самонищенні. Соціалізм це не альтернатива капіталізму, а це рідна, плоть від плоті, хвороба цього ринкового підприємництва. Як спроба його оздоровити.

Від життя тварин, які у певному короткостроковому часі від загалу еволюції ніяких новаторських внесків до свого природного життя не роблять, а замість того лише поїдають одне одного не змінюючи суму його енергії, - то багатства і енергетика життя людей зростає трудами поколінь, які невпинно винаходять і створюють блага, яких до того у природі не існувало. Левиці, зрозуміло, не вирощують собі на фермах парнокопитний наїдок та якоесь обходяться без виробництва для себе автомобілів. Додаткова вартість товарної продукції обумовлюється знанням наукових законів та працею у оволодінні природою речей з наслідками будування культури як продукту панування людей на Землі. Однак креативний характер прогресу аж ніяк не заперечує постійних у історії тих причин зростають прибутків одних груп, якими вони зобов'язані своєму пограбуванню доходів інших людей чи цілих народів. Не створення нового, а перетасовування вже наявних доходів у напрямку від жертви вже до грабіжника, усього лиш зміна власника на вже суцї блага зазвичай відбувається і у суспільстві людей, - за тваринним зразками харчування ресурсами не виробленими працею.

В узвичаєннях грабіжництва є розбіжності між ситуацією, коли сильний противник долає слабшого і присвоює набутки останнього; та тою відмінною ситуацією, коли ця пограбована жертва береться повертати собі вкрадену агресором свою власність, вже у спосіб покарання вже колишнього здобичника і переступника. До поняття права і навіть відстоювання справедливості відноситься саме другий із згаданих випадків. Тож помста у реактивну відповідь на злочин завше має ореол чи виправдання на поновлення понівеченого права, на противагу звичайній агресії, яка для своєї доказовості може посилатися хїба що на апетити поїдання плодів чужої праці. Стратотерпці, як то годиться та унормовується, перебувають у фаворі, - на відміну від суб'єктів та об'єктів насильницького грабіжництва. Як то ведеться, то агресори як-правило виправдовують свій напад подаючи його як помсту за злочини що їх ніби учинила жертва; зазіхання на чуже не стане успішним, відколи об'єкт нападу не представити саме як ворога, навішуючи на нього вигадані гріхи; себе ж нападники та займанці мають неодмінно освітити як носіїв різноманітних видів святості. Бо то лише нетямущі м'ясоїди та паразити із числа тварин жують тіла своєї здобичі без зайвих з цієї нагоди моральних та правових сумлінь. Віртуозністю імперської агресії є її виставлення не ініціативою нападу, а вимушеною пасивною відповідь на зазнані від підлих чужинців страждання, як ресентимент, як правову помсту кари супостатам. Тож коли на часі свого підйому агресор, зокрема московське збиральництво, погрожує народам та світовій безпеці саме своє потугою завойовницькою, - то вже у періоди свого занепаду московці погрожують світові і пророкують йому збитки саме посиляючись на свої московські нещастя. До світової трагедії ці імперотворці відносять не створення ними лагера для визиску поневолених там народів, аж навпаки: світовою трагедією числять розвал цієї дисциплінованої зони та розставання з нею людей і народів, які звільняються від московської над ними колонізації.

Бізнесом бандитів, інструментом яким вони вибивають для себе навар із своїх жертв, є порушення бандитами законів що стоять на сторожі прав власності. Однак кримінал не є полюсом протилежним до організованості, ба й більше: саме ця необхідність силування жертв передбачає тотальну дисципліну організації злочинців, без якої їм не обійтися задля переваг над правами людей зайнятих позитивним виробництвом. Оргзлочинність відмінна своїм контролем над її учасниками. Системні бандугруповання, - які можуть бути конституційовані триманням під власним домінуванням не лише локальних сфер збирання рекетирської данини, а оволодінням навіть державним апаратом, а то й лагером під'яремних держав і народів, - прикметні жорстким регламентом розподілу здобичі згідно бандитських понять кримінальних, не допускаючи порушення останніх. Тож руйнування життя панантям, якими бандити заміняють власне право, призводить до ризиків порівняно ще більш небезпечного для нормальних спільнот торжества бандитизму вже дезорганізованого. Одним із чинників та мотивом існування систематизованого грабіжництва є те, що беспредел є більш загрозливим ніж диктат тотального концтабору. Ерефійці тепер лякають світ не застосуванням проти нього ядерної зброї, а утратою свого над нею контролю.

Тотальна режимна зона спричиняється не кризою, як власне кризою і є тотальна режимна зона. Зазвичай сподівання на чудеса, - з невідворотними наслідками обнесення зони вірувань колючим дротом на разі перетворення ідеології вірувань вже у державну політику, - сподівання на чудеса починають домінувати над усякою осмисленістю там, де смисли та прогнозовані закономірності затрачаються, коли сподівання на неймовірне залишаються останнім запобіжником на зупинення жахів безладу у вир яких втрапляє чоловік чи ціла спільність zagrożена на вцілілість у смертоносних стихіях. Утім є відсутнім жорсткий причинний зв'язок між кризовими ситуаціями та породженою ними тою кризою сподівань людини на краще, від якої у обставинах руїни залишається інерція самих лиш надій на поміч з боку вигаданих потойбічних сил, - бо чудеса та спроби осідлати хаос стають не актуальними, коли притомним людям та законослухняним громадянам вдається контролем опанувати ситуацію. Віра у чудеса, яка підміняє собою недосконалі знання та вміння, не має ніяких інших глибинних підоснов як лиш у самій собі, у традиціях відповідної культури та вихованні суб'єктів на вірі у визначальність казок та чудес. Жертвою сподівань на чудеса можуть бути навіть технологічно розвинуті спільноти чи успішні підприємці які на рівні підсвідомому покладаються на чинність чаклувань, без посмішки граються із неймовірним. Криза є не причиною, а наслідком віри у чудеса. Причини вибухів бунту та революційним породженням концтаборів з терором треба шукати не у вигаданих злигоднях, не серед вибухів снарядів, як - молитви та делегування свого рабства на відкуп волі позареальних сил є плодом традицій віри у реальність казкових сюжетів про ласку якось собі дядю бородатого.

Світоглядною спонукою зони неволі, під спокусу якої зона вибирає собі незчисленних приборчників, є утішна готовність останніх по-рабськи віддатися на поталу не власній волі, аби своїми жертвними стражданнями на користь хай навіть вигаданого зверхника заслужити від нього за це подяку та задоволення світоглядних цінностей байдикування, аби усі багатства навалилися на страждальця без його креативних зусиль, поза його відповідальність за розв'язання особисто ним життєвих та пізнавальних проблем. Тоді як творчі люди та підприємливі спільноти покоряють докільця через пізнання зі свого боку та освоєння об'єктивних істин, то суб'єкти торжествуючого пасиву зайняті підставлянням своїх отворів стихіям та не контрольованим ними чудесам, отримуючи від пізнання самих себе вже зі сторони домінантних над собою начал оргазм. Своєму поступові культура завдячує продуктивним винаходам на основі спростування відпрацьованих, себто доцільних у межах свого обмеженого застосування, знань та досягнень попередників, - тоді як фахівці з маніпулювання чудесами та підозріло небувалим стають своєрідним уособленням дверей через які невизначеність укупі із руїною деграданства обрушуються на перевірені досвідом цивілізаційні приступки, аби запанував плуралізм утаємниченого та незв'язного. Сукупність пасивних транссексуалів, які разом із натуральними дегенератами за сприянням дезорієнтованих у своїй національній, раціональній, статевій ідентичності ладні повірити навіть у запропоновані пройдами казки та обітниці ошчасливлення на шару, аби лиш не відповідати перед предметністю фактів, аби лиш не працювати, сахаючись проблем невіддільних для означених невдах, - то останні режим покори мають не власною митарством, а розрадою наркотичного розкошування. Не лише наслідками свого терору зона має переляканих конформістів, аж саме цей контингент зеків, які обмінюють пайку зі сторони рабовласника вже на батіг для себе з тої ж самої сторони, і є патентованим автором та рушієм зони визиску. Свою безпорадність садо-мазохісти топлять у відданості сповідання ними вищих смислів історії у святому та позаісторчному, яке надихає їх апломбом ілюзії. Щоб виправдати свій переляк, відображений у очах хтонічної безодні, любителі аскетизму та величальники нищоти беруться оскаженіло мордувати усіх інших із числа своїх ворогів, себто ще не упокорених дисциплінарним режимом зони. Покора є фундаментальною ціхою на яку нанизані усі конструктивні імперативи усяких та будь-яких віровчень. Зона є автентичною батьківщиною для автохтонів пасиву із числа аматорів розмаїтих перверсій та ревнителів толерантного ставлення до відміни усіх правил безпеки.

В усякому суспільстві за усіх часів не бракує людей, які не вміють і не охотяться слідувати можливостям і відносинам наданим сучасною культурою. Більше того, маси населення наділені і утішені лише тим, що вони мають у своєму розпорядженні, які у побудові свого життя віддають перевагу поведженню навіть безвідповідальному, а чи пасивної клієнтської залежності від панівних над ними сил і обставин, ці невдатники, які схильні згоджуватися з усіма ситуаціями, можливо внаслідок колишнього зазнаного переляку і допущених ними помилок, ці нещасливці не обдаровані натхненнями змагатися і плинути наввипередки, - саме й становлять більшість. Але дякуючи Богові та талантам, що їх має провідна меншість та добірні науковці, - то поступ культури зростає у своїй організованості і підвищенні якостей добробуту. Навіть тоді, коли у переформатуванні видів правління і навіть у реорганізації суспільного устрою безпосередню та вирішальну участь беруть маси обурених громадян, то й тоді число цих активістів не перевищує кількох або декількох відсотків від усього населення країни. А усе інше число нормальних законослухняних громадян буде стоїчно слідувати виконанню розпоряджень правлячої влади та її законам прийнятим на користь суспільну. Опорою поступу є те, що пересічна більшість людности не схильна порушувати прийнятні норми і взаємини у суспільному житті. Поза тим, ця ж мовчазна більшість є ще й предметом маніпуляцій зі сторони екстремістів, сектантських угруповань і їхніх учень про кінець історії.

У діапазоні між максимумами мати більше від можливого та мінімумами докладання для того власних талантів, праці, умінь, - незмінно заводяться відповідні персони лузерів, які із своєї домівки соціальних підвалів андеграунду митять на статуси святости і посідання проводу, а задля цього екстремали роблять ставку на вигадані чудеса, на рух поза правилами, готові іти на злочини та улаштування воєн. Безпорадність здатна породжувати реакцію хворобливої суперактивності звернену на сторону протилежну кропіткій праці на поступ; безпорадність висувають подобою екстремістських дозволів на вихід із неї. Чуття месіанських покликань та готовності на офірність, - коли садизм жертв не відрізнити від радінь мазохізму їх катів, - тоді особливо посилюється, коли різниці між людьми є характеру природного: статевого, етнічно-расового, себто не виправляються прийомами оздоровлення, освіти, зростають у кар'єрі і статусности, у приходах, у результатах працьовитости.

Ціннісними орієнтирами тих спрощених віроучень, якими невдахи заходяться розтрошити суспільний світоустрій, є визнання останнього за зібрання зла, тоді як протилежний до цього буцімто сатанинського матеріалізму вже світ духовности означених повстанців є еталонним добродійством, яке оправдовує усі прийоми ходи до нього. Проблеми освоєння законів за якими улаштована реальність історична усуваються скопом, коли замість того обіцяють звільнення від світового зла, коли поринути у сповідання культу. Цілеспрямоване знищення світу матерії визнається важливішим за просту втечу від цього лиха, від цурання мирським; навіть вирівнювання усіх різниць у будові культури вже під обіжники безладу з хаосом, задля перебудови світу, є похідними від домінантних цілей заперечення буття суцього світу, неправильного на думку тоталітаристів. Згідно до розподілу світу на гріховний та такий як треба, то й людність стратифікують на обраних посвячених та таких, яких не треба. Готовність до жертвоприношення й покори не лише тих, кого атакують, а й тих, хто атакує мається гідною ціною за наближення до завдань вже цілковитого негативізму, - як реалізованої безпорадності та ницости на місці порожнечі. Одначе ця ставка на паразитарне споживання жертв метою має не збитки, а прибутки диктаторів, які придумали зону покори їм, замість того, щоб організувати виробництво. Оскільки імперативи культу постулюються як остаточна та абсолютна реальність, то у різних варіаціях і тлумаченнях дискримінують буцімто залежні від цих догматів людські знання та перебіг подій. Невизнання інститутів сім'ї, розподілу організму суспільства за якостями власности, прав, освіти, моральности – є похідним від загальника знищення. Ненависть до усякої реальности, у підміні її вже на любов до чуда, доходить серед радикальних adeptів рятівних віроучень аж до заперечення культових приписів, змістів та оргструктур самих віроучень.

Людина, як жива істота, являє ту вищу організованість що підсумовує мільйони років природної еволюції. Соціокультурні виміри чи аспекти сутності людини хоча й нараховують порівняно короткий часовий термін прогресу, однак вражають якісністю своїх небувалих досягнень, якими ми є зобов'язані постійному й невинному удосконаленню й ростові свідомої організованості нашої цивілізації. Аж тут і виникає та проблема свободи, - як промоутера поступального розвитку, - у розв'язанні якої окремих табір дослідників віддає перевагу загальному упорядкованості та закономірностям життя соціуму на загальне, тоді як їх опоненти вбачають у пануванні інтересів і влади одних угруповань ніщо інше як загрозу тим угрупованням, які магістральні напрямні прогресу пов'язують саме із своїми особливими, а той альтернативними пропозиціями. Регуляція соціальних, технологічних стосунків та духовного життя і є показником високої культури, - тоді як її дезорганізація, оформлена під свавільство і порушення порядків, є антикультурою. Для одних суцільних устрій і порядки представляються оптимальними для докладання там зусиль, тоді як цей же устрій може сприйматися іншими людьми як завада, як диктатура що її слід долати. Пошук прийнятної міри організації суспільних взаємин у співвідносності між надмірами контролю та надуживанням вже дезорганізованими правами – продовжує залишатися клопотом процесуальним, має відмінні відповіді у відмінних культурах. І при цьому не слід навіть припускати, що різниці між вибором свободи і тим, що нею не є - представляє хіба що вид якогось змагання штибу спортивної гри, вигреш у якій є символічним, аж ні: правими бувають лиш ті, які орієнтуються на свободу. За обіжниками і кроєм якої мають будуватися порядки.

Зони суцільного контролю прикметні саме цією пануючою там неволею для її насельників, яким забороняється більше, аніж останнім хотілося б. Так зона совітизації накладає табу на створення приватних виробничих капіталів. Зі сторони суспільств іменованих вільними, відкритими, які заробляють на ініціативах свого підприємництва і випускові товарної продукції, - то зловживання контролем зі сторони правлячої верхівки, яка таким чином охороняє виключно свої егоїстичні владні позиції, - представляє собою вид неприйнятної організації громадського життя. Аж у тому то й полягають відзнаки політичних режимів, організацією яких є насильство над тамтешньою людністю, - що страждання та утиски останньої буває не так результатом диктатури правлячої верхівки, як дикторське правління часто буває необхідною реакцією і наслідком на стримування домінуючого у цьому соціумі суцільного безладу. У складних випадках тиранія та мобілізація підданих на досягнення простих цілей виживання може тимчасово бути видом легітимного ладу, - попри те, рецептура терору є ліками гіршими за саму хворобу. Так адепти та прибічники концтаборів беруться терор і репресії оправдовувати необхідністю втримування укупі уламків імперії, розваленої внаслідок розпалювання більшовиками класової війни всередині та поза межами Московщини; - бо без терору не вдається маси загнати під кормигу безоплатної примусової праці, бо без депортацій за полярне коло соціалістичне майбуття не побудувати.

Совітська людина, яка нарешті перебралася на омріяний Захід, тікаючи від совітів, що їх цей утікач шпетив за неможливість реалізувати свої підспудні таланти, - починає до того Заходу на фізіологічному рівні відчувати ідіосинкразію, бо, як то виявляється, аж у так званому вільному світі регулюється неміряна маса речей, доступ до яких у совСоюзі не викликав питань. Виявляється, що на Заході треба так працювати напружено, як ніколи у совСоюзі не доводилося. Виявляється, що життя на Заході, зарегульоване такою неосяжною кількістю настанов і заборон, розібратися у яких під силу хіба що автохтонам Заходу, - на відміну від зрозумілого і спрощеного поділу у совСоюзі усіх справ на: антисоветчину та на відданість Справі партії; коли як на війні є вороги і є наші, - то й край. Гніт у совСоюзі у тому полягав, що совдержжава грабує людину, яка у свою чергу дурить державу. Виглядає так, що у совСоюзі можна учинити що завгодно із того, що не входить у прості заборони совітські; тоді як на Заході з його правовими свободами, радше, забороняється усе що не входить у число дозволених приписів. Захід тому й ходить у лідерах, бо там забагато правил. Під тиском права і законів, совлюдина почувається більш безпорадною, аніж під тиранією.

Сам факт нездатності новонародженої істоти не лише бути людиною без доброякісної її соціалізації, як ще й неспроможність до самочинного біологічного життя без батьківської опіки; сам факт залежності людини від рівнів розвитку культури її соціального середовища; сам факт фізичної та інтелектуальної неспромоги чоловіка досягнути масив знань і досягнень у бодай якомусь діапазоні спеціалізованої галузі професійних досліджень – мав би свідчити за ницість як інтелектуалізму, так і фізичних можливостей особи на вузькому відрізку її біологічного існування, коли б не той факт, що згаданий безмір і якості культури саме й були створені трудами конкретних людей. Знецінити ролі яких і намагаються сповідники колективістських устроїв. Змістами абсолютистських учень та розпорядком відповідних концтаборів є усілякі види приниження там особистості. Любителі простих рішень силуються доказати приреченість людської волі та долі від нездоланих впливів якихось безособових потуг чи особових Богів; закликають до покори цим доміантним силам, від імені яких виступають махлярі; любителі народу переконують, що без їхньої допомоги громадяни не можуть дати собі ради, а тому від громадян треба відторгнути їх права, їхнє майно, тямую громадян підпорядкувати означеним вихователям, які загнущавши суспільні ресурси будуть їх повертати суспільству за правилами тої справедливості, що її для себе намалюють означені слуги народу. В усіх віроучительних сектах паству трактують як дітей неосмислених, застосовуючи допустимі та необхідні засоби їх настановлення на пуття догматичних приписів особливого рятівного учення.

Принаймні вважається, що наділені розумом люди діють собі на користь, плоди поступу не мають викликати заперечень зі сторони їх авторів, - а якщо розбіжності трапляються, то лиш від того, що осібні угруповання заміряються розжитися коштом чужих потерпань. Однак зовсім не обов'язково прирощення у будіванні культури є конструктивними, полишеними навіть на власні помилки, більш того, - критицизм та ревізія відпрацьованих знань є джерелом досконалих новацій. Якщо вагомість прогресу вимірюється дріб'язковістю у ньому людини, - то тоді ми маємо справу не з прогресом. Кожна і усяка творча людина не тільки не зобов'язана здаватися на милість навіть реально домінуючих у суспільстві норм та традиційних знань, аж гідність здобувається на шляхах порівняно більш досконалих пізнань, - особливо тоді, як запропоновані винаходи доказово стануться як суспільно корисні. Скоріше прогрес має дрижати перед особою, аніж – навпаки.

Всупереч позиціонуванню особи як деміурга цивілізованості та цивілізації, - то у спільнотах контролю людину подають як грішника у споконвічній його провині, яка свою немічність повинна спокутувати покорою начальникам діючим від імені Богів. Маси, які перебувають у безнадії відчаю розпуки від чуття своєї упослідженості, зобов'язані бути залякані переляком, щоб свої марення про кращу долю пов'язувати із ласкою зі сторони фахових філантропів та любителів народу. Має місце заміщення хомо-фабера, зайнятого продуктивним бізнесом та винахідництвом, вже на страдницьку істоту, яка заслуговує на поблажливі для неї дари задля її утримання, прожиточним заробітком якої є відшкодування зі сторони за зазнані потерпаня, достатком якої є не більш як повернення їй боргів за колишні від неї запозичення. Капіталом нахлібника стає його ницість; він не має володіти ані власністю, ані гідністю, ані навіть самостійністю власного життя та інтересів, окрім самовідданої любові до вищих посадових вождів; ідеальний насельник зони контролю зобов'язаний покірно зносити накладені на нього обов'язки зі сторони концтабірної адміністрації, яка за це винагородить страстотерпця, коли це визнає за потрібне для себе.

Критику наживи приватного підприємництва коштом експлуатації робочої сили, розвернену вже на користь робочої сили, - помилково й недалекоглядно трактувати як направлену на руйнацію приватного підприємництва та лідерства розвинених внаслідок капіталізму країн. Модні на часі соціальні програми на користь завжди страждаючого у історії податного люду, звідки, як то вважається, й тягнуть ресурси на розвиток, - є не більш як корекцією усевладдя тих самих верхів. Які більш ніж не поступаються позиціями, від того, що дозволяють утриманням карнавал толерантного змішування грішного з праведним.

Знаки заборони є вагомішими за дозвільні; уникнення аварій має більшу ступінь необхідності порівнюючи з навіть багатообіцяючими перспективами новацій; добре там де від цього не стає гірше, - себто негативність видається більш умотивованою доказовою залежною стосовно безпідставности творчих новацій позитивного штабу. Бажання захопити чуже просто з бажання мати більше – тягне на злочин, на відміну від ситуації коли загарбництво оправдується як право покарати займанця. Окрім лат і меча у загребущих руках, то агресори і бандити неодмінно облачаються у вбрання страждальців ображених на тих, на кого вони здійснюють свій меч. Любимим заняттям фахових страждальців є качати нові для себе права на збиток обвинувачених у цих стражданнях. Утопії щастя без трудів це образ відображення що його у дзеркалі бачать страждальці віруючі у свої страждання.

Жертви зони примітивного усевладдя не просто знають, а переконалися на своєму досвіді що нещастям від зони є створюване нею винищення і насильство над мисленням, права, тілами, майном жертв. І так воно правдиво є. Одначе терор як вищий здобуток зони її лише віншує. Зона ж починається з протилежного: майбутні сповідники своєї диктатури та маній про власну понадціннісну амбіційну святість починають шлях до влади саме із зображення себе жертвою, потерпілими від тих зловорожих супостатів, карний напад на яких є виправданим як поновлення справедливости понівеченої цими нікчемами. Від яких, поки що потенціальні творці концтаборів, спершу вимагають лише дарів компенсації за зазнані нещастя. Імітаційні страждальці винуватять у своїх бідах не себе, а ворогів, яким нема, буцімто, ще чимось зайнятися, як лиш бути ворогами означених страждальців безневинних. Згодом ці претензії крок за кроком переростають вже у цілі панування над вже колишнім переможцем. Якому і для якого ці професійні руйнівники починають будувати концтабірний терор і визиск аж до загибелі. Задовольнити претензії непорушно віруючого у свою себелюбну дорогоцінність не можливо будь-якими жертвовними пониженнями на його користь. Перед тим як виступити потугою переіначення світу, то тоталітаристи лежать як безпомічна нечистота під ногами тих, перед ким вони упадають. Претенденти на усевладдя широко розкривають свого рота, щоб у цю порожнину потерпань притьмом під тиском реальних обставин саме звідти ввалилися усі цінности як компенсація за удавані страждання. Вже відкритому тотальному теророві передують склоки, невдоволення, провокації збурень серед табору тих, кого ці попервах поки що потенційні руйнівники згодом будуть вже системно винищувати. Доконані тоталітаристи, вже як лагерна адміністрація, спочатку виступають лише від імені та у ідейному обслуговуванні тих, кого вони твірними звабами у зону затим втягнуть як жертвовну зеківську масу. Коліскою і сприятливими обставинами родження дисциплінарної одномірности та чудес спасіння є криза, нещастя, біди війни. Страждання обумовлюють напад що їх увінчує. Вигадують горе, знищення якого збагачує. Зона, - у яку прослизують через обіцяні чудеса задоволення найпростіших фізіологічного штабу забаганок, - починається з вигаданих нещасть, а результатом має вже реальні.

Спочатку шахраї та аферисти штучно придумують ворогів, пограбування яких планується використати на користь означених пройдисвітів. Ці присвоювані ресурси мають бути земного походження, а інструмент їх вилучення має мати виміри ірреальности, - щоб бандитизм був успішним. Для свого посилення, то бандити беруться нове членство віруючих у чуда залучати не лише обіцянками, а й результатами здобичництва, коли паства спершу реально збагачується розграбуванням придуманих її ворогів. Індульгенції на грабіж добре продаються. Безкарна руйна легітимізується оправдовуються як борг віри у обітниці настання утопії; а оскільки споживання наробок попередників прискорюється, - то до ями йде шар за шаром сама паства вірних. Поки що уцілілим у цій веремії хочеться вірити що до загибелі підуть самі догми з оправдання безнастанного грабежу, що афера сама собою прийде до банкрутства через неможливість сплати дивідендів обманутим інвесторам. Однак реаліями втілення абсолютистських маячень стають, не можуть не ставати збитки, руйна, послід замість безкорисно утилізованих багатств. А тоді культуру доводиться починати мало не з порожнього місця. Наша пісня про чудеса є гарна нова: починаймо її знову.

Спостерігаючи за тим, з яким самовпевненим нахабством віруючі у свою місію агресори підминають під свої маніакальні стандарти нові шари культури та верстви населення, як організатори тюрми не вагаючись провокують й зав'язують нові силові конфлікти та війни, як самозвані спасителі запекло й послідовно нав'язують людству до виконання свої командні накази не зупиняючись ні перед якими задля того офірами та втратами, - то складається враження, що тоталітаристи є не просто діяльними у випроміненні ними невичерпної енергетики, а є ще й ініціативними та творчими креативщиками, що бійцівська наступальність опрошенців викликається не просто суб'єктивним знанням ними справи, а ще й виправдовує жертвні урізання ними усього узвичаєного вже як помилкового, що повстанці проти права не просто відкривають істини, а ще й вводять людність до омріяного, втілюють сподівані ідеали. Проте уся хвацька пробивна завзятість активістів, спрямована на видозміну не такого як їм треба матеріалу буцімто вже відпрацьованої світової культури, є прямим породженням відчуття ними свого посередництва у виконанні якихось абсолютів, представлених царством Божим, комунізмом, вищими інтересами нації й подібними утопіями насправді містифікаторськими, знічев'я вигаданими та історично не виправданими; відсутність вагувань та розважливості з боку охотників до приписів є безумовністю чуття ними своєї мазохістської долі рабів стосовно диктату та верховенства своїх ідеологічних догматів; насильники мордують світи посилаючись на свої службові ролі у пасивному підпорядкуванні своєму позаісторичним постулатам виведеним з-під критики та побоювань у помилковому. Віруючі у чудеса прагматики смертовбивств несуть людям страждання та продукують зло, бо у переконаннях творців зони вони вже настільки випередили можливості суспільної історії, що останній залишається лише рухатися назад у винищенні крок за кроком тих її здобутків, які не вміщуються у невідпорні стандарти утопії, - тоді як правдиво творчим є дослідництво ще не відомого, випробовування із щаблів прогресу ще не введеного до обігу суспільної вигідності, відкриття не гарантовано плідного на добро. Активними є ті, які пропонують; а ті, які від інших вимагають виконання потойбічних та виведених з-під перевірки догматів й себе самих оцінюють як догматослужителів, – є публікою пасиву.

Фанатизм вождів, доведений ними не лише до невмінь зважати на будь-які остороги, а й до пошуку ними нових цілей для своєї атаки, необачність перед видимими й наростаючими у загрозах небезпеками провалу експансії, відсутність не лише моральних запобіжників у замахах на норми та заперечені вождями громадські й наукові закони, а ще й безвідповідальне накручування порухи та безладу у продукуванні дірки на місці знищення суспільства та історії, - є реалізацією впевненості вождів, що вони відкрили остаточні межі світового порядку, що вони спіймали Бога за бороду, що їм стало доступним творення чуд. Мисливці за чужим гвалтують свободи, є впевненим у своєму праві диктувати свої химери як обов'язкові до їх спожиття з боку нібито потребуючого означених маній того загниваючого світу, що помилково чомусь не відає про своє ошчасливлення у обітницях утопій, й за допомогою репресій любителі аномалій відводять поневоленому ними світу виключно виконавські завдання у слідуванні ідеологічним забобонам доктрини – саме тому, що й собі коханим вожді відводять долю не більш претензійну, ніж обслуги обітниць. Вольовий суб'єктивізм самозваних рятівників світу у примусові усіх ув'язнених ними ходити лавою у подвижницькій боротьбі й самозреченнях за справу та інтереси означеної хунти викликаний тим, що остання своїм призначенням має саму лиш об'єктивізацію того осяйного ідеалу закінченої історії, який вже не підлягає ані сумнівам, ані навіть вдосконаленню. Провідники до раю готові розплатися якими завгодно жертвами чужих свобод у компенсацію за своє розпластання й самовіддачу на конто буцімто вже досягнутої тої неосяжності, яка вождями вводиться до ранжиру сакрального та обороненого терором, тому що у інший спосіб довести суспільну корисність запропонованих химер не видається за можливе. Потурання химерам має наслідком примус стосовно реалій. Садизм щодо живих причиною має мазохізм перед здохлим. Руйнування цінностей пов'язане із любов'ю до пустого.

Ховання під омофор патерналістської зони, де вождь, за ціну делегування масою своїх прав вождєві, править зібраною туди масою, - лише для людей самостійних та творчих може вважатися ненормальним станом суспільної організації, тоді як зона наперед визначених розпоряджень є для виконавців рідною домівкою. Тоталітарний лад не виникав би, коли б у тому заграбованому казематі знедолені не могли б заховуватися від проблем. У зону під тїнь нагая укривається мільйонна босота, яка зрештою віднаходить для себе поводиря до обіцяного ним щастя, де за жертвну ціну пасивної слухняности на вірних чудесам буйною зливою спадуть усілякі невичерпні та безмірні гаразди. Зона це профсоюз солідаризму та взаємовиручки для усякої посередности. У благодаті остаточного розв'язання усіх проблем нема, бо не може бути ніякої критики, усе є розписаним та приреченим. Й хоча тоталітаризм є прямим плодом торжествуючого пасиву та представництвом виродження, годі й гадати, що мрійники за стабілізацію є сміттям у руках пасіонарних креативщиків, аж навпаки, - аборигени зони своєю масою навали готові розтоптати у клоччя усе, що здатне їх потривожити пропозиціями приватного підприємництва. Енергетика зодноріднення є просто вибуховою. Згорьовані нікчеми готові хоч із шкіри вилізти, аби за ту свою офіру вже нічого тривожного не мати та не бентежитися нічим у безоглядній покорі наглядачам зони монотонної каторжної праці. Поява довільно якої незалежної точки зору вже на корені маркується як проява та обвинувачується як ересь. Слухняність є гонором неплідних. Усе, що витикається із потоку безоглядної хаотизації й претендує на продуктивний конструктивізм нещадно колективом зеків винищується та чавиться як вияв ворожости. Під прапорами зони концентрується агресивна супроти прогресу маса страждальців переляканих загрозами та викликами на необхідність бути відповідальними.

Хоча крутіям доводиться виказувати неабияку енергетику щоб обійти закони, порівняно із креативністю тих підприємців, продукція яких у законний спосіб задовольняє споживацький попит, - проте заповзятість злодіїв своїми чинниками має від'ємні тяжіння, коли у ті пустоти жадібних зазіхань на чуже провалюється справедливість, права, майно жертв. І то для жертв не є важливим а чи потреби злодіїв у полюваннях на чуже були доказовими, а чи апетити були вигаданими зверх необхідного. Тоталітаризм, як один із способів збагачення, своїм напрямком має не продукування багатств із власної підприємливости, коли ті багатства насуваються на культуру, збагачуючи загал, але тоталітаризм подібний пилососу, який у безвихідні порожнини свого споживацтва втягує чуже. Енергетика творців зони є енергетикою беззаконного жування чужого, коли злидарі продукують окрадених на права та свободи. Тоталітаризм це фабрика з виробництва нещастя; це пасив доведений до рівнів від'ємного; це лїнь, яка долає усіх та усе, аби лиш не робити нічого із потрібного людям. Наполеглива наступальність, що її маніфестують повстанці проти усіх стандартів світових порядків, проливаючи моря крові та громадячи гори безсердечности, є не лише імітацією діяльности на зростання, як зона є безпосередністю шкоди, що її учиняють запродавці від царства небуття. Зона це завзятість безплідних.

Почасти під прогресом розуміють те прирощення у багатствах, яке виводить на проблеми, тоді як представлене зоною виродження є зворотним втягуванням усього у беззаперечність небуття через пробїй смерти. Продуктивність схожа на рух від мінімумів до максимумів життєвого, тоді як апетити злодіїв звернені у протилежну сторону до цілей загибелі у житті. Результатом же дійсної трагедії, себто невдалої спроби покарання злочинців, стає усепощення, коли доводиться згоджуватися із мінімумами залишків від руїни, а це угодовство із рабством у свою чергу породжує ще виразнішу згоду потерпаннями й далі до нескінчености тих бідувань, які стають метою лагєру, засобом зони, причиною тоталітаризму. Чим нижче від людської гідности опускає учасників зони, то на тим більші успіхи тюрма може розраховувати. Пристосування до злочинів стає виключним продуктом зони. Аномальність терору зони полягає у мировій угоді з його унормування, що змушує в'язнів вдаватися до ошадливости на підтримку злиднів, замість знищення останніх працею на продуктивне збагачення.

Для того дослідники формулюють закони та відношення, які вони відкривають у природі речей, щоб на основі достеменних знань формувати ті видозміни у культурі, послідовність яких і є поступом у реалізації зростаючих із культурою людських потреб. Можливо, що відкритість істинам викликає у декотрих науковців емоційний стрес від закриття ними їхніх же власних переконань та вірувань у традиційні точки зору на дослідницьку проблему, проте культура залишається з прибутком тоді, як чесність перед фактом переважає підлецування до звичок. Результативні зміни ситуації досягаються тим упаданням перед необхідністю, яке не треба плутати із любов'ю до необхідності чи до того, що хибно видається за необхідність. Відкривати проблеми, або ж відкриватися проблемам, - є відмінними методологіями у розрізненні об'єкта та суб'єкта дослідження. До акції бути пізнаною треба готуватися не науковцеві, а досліджуваній ним проблемі. Дійсного стану справ із мінімізацією недосконалих його розумінь досягають не для того, аби стати його жертвою, як для зворотного, а саме: задля запліднення дійсності вже на участь у ній замірів дослідника, - аби культура стала не жертвою, а винагородою адекватної дослідницької участі у її розвитку. На відміну від активної участі у долі культури як олюдненого світу, який вибудовується зняттям та відкиданням геть оман та недосконалих поглядів попередників, - то імітація відкриття істини у спосіб видавання за таку виключно власних щодо неї уявлень є прямою дорогою множення забобонів, а не критичного від останніх очищення. Публіка, яка любить скорше себе у імітації дослідництва, себто противна до аматорів власне дослідження об'єктів, намагається убезпечитися від помилок у спосіб посилення своєї любовної відданості до власних вигадок з приводу проблеми, - що призводить до перетворення гіпотез вже на утопії. Множення любови, як універсального розчинника проблем, як одноманітної відповіді на усі виклики, з підставленням проблемам лише власних отворів, включаючи до них ще й прогалини у логічних зв'язках ментальності та функціональні розриви у мозку, - заводить у глухі кути ігрищ із безпредметними символами. Примітиви інстинктивно підставляються втішностям натурального виродження замість трудів раціонального будування культури. Замість ризикового вторгнення у таїни із апробацією їх знанням має місце підставлення своїх просвітів під ту безпросвітну невідповідність фактам, що її видають за осяяння. Пізнавальні помилки породжуються рефлексивним сприйняття власних первісних емоцій вже за подобу відкриття. Ідеології, які беруться зачислити себе до розряду дослідницьких винаходів, є світоглядом пасивних педерастів. За нагоди внесків до культури дослідники платять спростуванням відпрацьованих ними точок зору попередників, тоді як пасивні наживаються на сподіваннях бути обдарованими з боку чудес за жертву своєї відданості на користь чудес та неймовірностей. Перейменування любови за плату вже у плату за любов не надто міняє стан відношень. Любов, як прийом відкидання геть навіть моральних правил втримання від небезпек затирання усіх кордонів, - ця любов береться сподіватися на надмірний прибуток лише як на порівняно помірну плату за жертву свого падіння перед гвалтівником, - але у тому то й полягає відмінність від способів отримання прибутків через упадання перед об'єктивними істинами, що любителі вигадок встановлюють свою залежність виключно від власних вигадок, а не від предметних фактів, себто прибутки пасивних залишаються у сфері їхніх емоцій і є видом самозадоволення себе самих нібито від рук Божих. Зона це примус до насолоди тим, чого нема. Любителі збочень та ненормативних формулювань істини є достатньо активними у пошукові утіх, аж до вдавань задля того до злочинів. Руїна, яку вносить у зовнішній світ публіка замкнена у власний світ вигаданих чудес, є своєрідною сателітною залежністю від неможливого без руїни приведення реалій довілля вже у відповідність із фікціями. Професійні любителі рятівних чудес із собою на чолі ресурсом їх обслуговування мають цілий світ, який вони записують у вороги, аби відтінити на тому концтабірному тлі сяйво утопій щодо закінчення історії. Страждальці від імені химер і є призвідниками незчисленних для довілля страждань вже від свого імені заради власних переконань у неіснуючому щасті, до стану якого вони й доводять довілля.

Масовий концтабір є не жертвою, а винагородою активності окремішнього психопата, який не більше як задовольняє масовані потреби у ньому. Розважаннями та теревеннями про особливости психіки диктатора мученики не лише знімають із себе відповідальність за своє нежиття, а й роблять із останнього своє виправдання, пишаються своєю покірливістю як способом підбирання решток від того, що з'їв диктатор. Природним способом виживання для нездатних на життєву самостійність є їхнє пристосування до видів загибелі та виродження, яке вони демонструють піддатливою участю у виконанні дисципліни бандитського грабежу навіть умовах самопідання ресурсів банди, а не виправ агресії спрямованої назовні.

Вже саме число енергетики відданої на функціонування організму покори, а не на творчі свободи як потенціалу соціалізації у прогресі, - не дозволяє причини зони зводити до обставин виникнення мутацій у царині ідеологічних цінностей спільноти, бо режим універсальної неволі є зумовленим усім традиційним способом життя та культури тої популяції тюрми, яка радше розтерзає та затопче усякого, хто професійних зеків виведе на волю та підставить під проблеми відповідальності жити по силах свого власного розуму, а не розпоряджень зверхників. Коли злочини є нормою там, де живуть нехиттю до права; божевілля є мисленням для обтяжених проблемами власне мисленням; полювання за чужим обумовлене не існуванням власного продуктивного виробництва; стимулами безладу є незнання інших порядків; матом не лаються, а розмовляють; чудеса є затичкою на порожнечу відсутньої допитливості щодо фактів; вірування є втомою перед викликами знань; марновірства та сподівання на дари від надприродного покликаються компенсувати безпомилкове чуття власної ницости; узвичаєна каторга заспокоює страждальців зручністю надій на винагороду; у мазохісти потрапляють вірою у те, що узурпатор знає про щось більше, ніж то треба його жертвам; азарт гри із символікою духовних знаків вважають виграшем супроти вождів змушених вдовольнитися свавіллям у володінні мирськими статками; терплячість знаходить свій вияв у ненависті до усякого не згідного із терплячістю; відкритість смерті протиставляється відкритості творчому життю; догматами казки відгороджуються від викликів реальних проблем; неймовірні зусилля витрачають на інерцію неробства; коли пайку вважають філантропією вождів, - тоді причини тюрми нема чого шукати поза нею. А насельникам свободи не варто шукати відсутні у тюрми її двері, бо ризик збагатити тюрму на власну у ній присутність є меншим від імовірностей тим самим обікрасти в'язнів на їхню батьківщину.

Ініціативне та самочинне зло у його різновидах цілком справедливо оцінюють як зло та те, що не може бути прийняте людьми нормальними. Але ситуація кардинально замінюється на протилежну, коли акції злочинців стають вже реактивною відповіддю на зазанані страждання, коли вчинення протиправного вимальовується вже не як його продовження й множення, а як повстанське протиставлення злу з метою відродження справедливого порядку речей. Капіталом зла, який зло санкціонує та освячує, є пасивна терплячість творців зла до вчиненої проти них шкоди, коли статус мучеників перетворюється вже на дозвіл карати своїх мучителів. Щоб стати героєм доста випити чашу митарств та спромогтися вирватися із могили генієм помсти. Щоб породити дракона необхідно стати його жертвою. Щоб виправдати схиблення, то їх виставляють як відновлення виважености порушеної попередніми відхиленням від виваженого. Вклякніть у стійці слухняного до морду раба, накопичуйте власну ницість, опускайтеся нижче забутої гідности – і катастрофа почнеться сама собою. Жорсткі порядки тюрми з вивалюванням поза рамки права є прямим наслідком безладу усепопущенського пристосування до волі батьків тюремности. Пасивність, невизначеність, відкритість усім на свій бік потерпанням є тим горючим матеріалом із мряки якого бурхають у відповідь вбивчі блискавки. Бездіяльність є не лише причиною та дієвим організатором дисциплінарної зони, як є ще й наслідком здобутої подібним чином кладовищенської тиші над трупами від людей та людяности. Мартиролог із підрахованих та кваліфікованих покійників не підсумовує, а спричиняє історію життя тоталітарних вчень.

Буття нападником різниться від буття жертвою, хіба що чи в основному, рознесенням часу отримання вигід за ці стани, ситуації, обставини. Нападник платить від себе вкладаючись у агресію, збираючись із мобілізаційними силами, з ризиками втрачає своє наперед, перед тим як отримає здобич і збагатиться від імовірного успіху агресії; тоді як жертва сподівається отримати гарантоване відшкодування з надлишком вже після того, як зазнає напад і втратить якісь свої ресурси на користь вдалого агресора. Напасник за свої активні вчинки платить від себе заздалегідь; тоді як жертва отримує для себе плату вже опісля вчинення пасивності і поступливості перед тим нападником, - порівняно із яким ще більше ризикує у можливостях програшу і відмови нападника від виконання обіцяного. Чим більш об'єкт нападу улещує підкорювача і кориться зверхникові, упадає та запобігає перед його волею, демонструє щире холуйську відданість службової самопожертви на користь принципала, стає помічником та витратним ресурсом для любимого пахана, доказує власну нікчемність і ницість рабську, відсутність прояву невдоволення, брак спротиву та готовність не здійснювати повстанські бунти проти означеного насильника і бандита, - то тим на більші дари від останнього може розраховувати жертва. Винагородою за послушенство є не так терор, канчуки, кайдани, серп чи молот у руках уярмленого в'язня, як – okazії карнавальних танцеспівів з цим знаряддям, свято радощів утіхи робити усе що заманеться у осерді обведеному колючим дротом під наглядом кулеметів на вишках охорони безпеки.

Подібний розподіл втрат і приходів характеризує не лише обміни енергетичні у взаємодії процесів і явищ у природі речей. Діалоги між культурами, збагачення особними цінностями та досягненням становлять тканину і реалії соціального життя. Позиціям здобичі чи мисливця почасти відповідає традиційний розподіл соціокультурних ролей чи спеціалізованих функцій у взаєминах між статями. Розподіл вдачі на активність є, зокрема, аспектом та чинником будування тоталітарних чи демократичних структур гуртового життя.

Соціуми, зведені на позитивах і конструктивах збагачення своєї культури, презентують активне ставлення до життя. На протипагу спільнотам зайнятим виробництвом через змагання, конкуренцію, через пошук удосконалень межі кращими, - то сповідники остаточного порядку речей свої переваги віднаходять у жертвній поступливості, у єдності, братолюбстві, взаємодопомозі, у толерантності, у забороні мови ворожнечі, у філантропії; адепти єдності змішують незмішуване, розбивають кордони розрізень між спеціалізованими досягненнями, виключення вводять у правила; очі та зацікавлення сповідників мультикультуралізму звернені не на позиції лідерства і авангарду у прогресі, а на поміч страдницьким учасникам ар'єргарду; кадрами зони мучеництва є каліки убогі. Устрій контролю та обліку, єднання усіх та усього під один копил, рівність у дисципліні виконання накладених уроків виробітку, соціальна опіка зі сторони конвою з видачею для трудозобов'язаних харчових пайків, однаковість усіх зеків у виконанні культових ритуалів, у одязі, у мисленні – є необхідним та закономірним плодом жертвовного модусу поведінки. Тоталітаризм це компенсація за страждання, нагорода за рабство. Лузери перебувають у пошукові того погонича на свою знедолю, на конто якого перекладають відсутню у них відповідальність за себе; у своєму упослідженні і відсталості винуватять не себе, а вигаданих ними ворогів; свої надії на краще пов'язують із чудесами чи патронами зі сторони. Зона порядку це устрій питомої автентичної неволі. Доста побажати нічого ніде ніяк у неробстві та атараксії, то тут таки нагодяться бажаючі покерувати цим насталим безладом; у свою чергу жорсткий порядок не може не бути реакцією на нехлюйство і хаос - з наслідками подальшого циклічного удосконалень руїни та кризи. Способом стабілізації змішування, - зокрема утримання різнокультурних осібних народів зібраних під єдинанеделімство, - є монополізація і концентрація усевладдя, диктатура концтабору, одержавлена мафія терористів. Соціалізм та різновиди соціальної помочі утриманням, зібраним для каторжного вичавлювання із них ресурсу видачі пайків їм же, зрештою парадоксально призводить подібну спільноту споживацтва саме до остаточного вичерпання у ній джерел продовження паразитизму. Більш ніж важко процвітати на власному рабстві.

Отримання більших приходів тими, хто більше докладає до цього зусиль власної праці; отримання меншого достатку тим, хто менше працює, - розглядається любителями споживання, без належних для цього прав і відповідних трудів, та трактується не як механізм стимуляції прогресу, а, навпаки: провини за власні порівняльні нестачі лежні перекладають із себе вже на підприємливих громадян, трактуючи багатства і здобутки останніх тими причинами власних жертвних страждань, що їх конче треба виправляти пограбування і присвоєнням плодів праці імущих. Інструментом наведення справедливости, у спосіб нівеляційного урівнювання і універсального зодноріднення усіх за допомогою ножів косарки, стає насильство. Попри те, що відтинання голів у ешелонах лідерської суспільної верхівки, - звинуваченої у створенні нею завад для прояву талантів та творчого росту пригнічених нею і залежних від неї соціальних страт, - зовсім не від причинної залежності та неодмінно для бідарів та маргіналів відкриє ліфти кар'єрних зростань. Просування невдах на посідання царські, скоріше, робить таке царювання, і таке царство невдатним. У тому прогрес і проявляється, що відкриваються перспективні овиди для поліпшення гараздів усіх шарів та прошарків поспільства, однак зловживання соціальною поміччю, перетвореною вже у покарання активної частини населення, - загрожує не лише зупинкою, як ще й обрушенням конструктивних діалогів у суспільстві. Переіначення прогресу, як винагороди за конструктивну працю його творення, вже у ситуацію негативного ставлення до доробку його креативних діячів, - постає явище розвертеним у протилежну від прогресу сторону. Суспільний організм без зацікавлених у ньому суб'єктів перестає бути не лише організмом, а й перестає бути. У суспільстві, де починають превалювати нероби у вимогах задоволення їхніх споживацьких апетитів, - неодмінно визрівають механізми примусового викачування ресурсів кормового утримання цих нахлібників саме з тих хто цей ресурс ще має, а таким енергетичним джерелом тотального самопоїдання спільноти нероб можуть бути маси самих нероб. Одначе, коли пасив гуртового членства є відзначеним браком у ньому ініціатив, то такими ж обділеними на підприємливість і зацікавлення будуть і силові структури призначені на вибивання приходів із тих, хто ще є не остаточно розграбованим; тому виникає подальша необхідність примусом контролювати вже конвой контролерів; а опісля потрібно задля руху по колії грабежу створювати контролерів над контролерами, які у вертикалі мафії контролюють нижніх попихачів ієрархії; й далі по дурній нескінченості концтабору, навіть на вершинах якого днем з вогнем не відшукати когось і хоч щось талановите і здібне. Після вичищення геть із життя людей зацікавлених у заробітку, після заборони приватної власности та ринкових умов її функціонування настає брак вже адміністраторів, недопущення заробітків яких також розглядається запорукою приходів загалу. Тож лише корупція і хабар, себто приватна зацікавленість у порушенні чиновництвом виконання визначених законом приписів, - хоч якое умотивовує та уможливує виживання концтабору у спотворений спосіб поновлення ініціатив для здатних на цьому заробити.

Для любителів тих мас-виконавців технологічних уроків, відзначених подібною мінімізацією чи відносною пасивністю участі у виробництві, нема страшнішого звіра ніж нерівність, - то тому, для втілення доктринальних вимог на унеможливлення доходів та самого існування бізнесменів, то любителі трудящих готові хоч у труну вкласти суспільне виробництво з його стимулами винагород за відповідну працездатність, аби лиш масам соціальними пайками, за рахунок приходів бізнесменів, компенсувати затрати робочої сили. Бізнесмени, звинувачені сектою ненависників підприємницьких доходів трактованих як причини потерпання недостатньо активних мас суспільного загалу, викреслюються геть із числа чинників виробництва, - згідно переконань соціалістичного віроучення, що суспільний прогрес і його досягнення не повинні хоч у чомусь витикатися за межі задоволення споживацьких інтересів тих пересічних виконавців технологічних завдань, яким сповна має бути повернена створена їх трудами додаткова вартість товарної продукції.

Постає питання без стерпної відповіді про чинники поступу, яким заказаний заробіток з цього. Соціалісти вірують, що зеки самі себе підганятимуть за звичкою до тюрми.

Успіхи від застосування винаходу чи продажу його клієнтам матиме колектив лиш у випадку подібного новаторського винахідництва. Тоді як у часи не відзначені культурними досягненнями, то ідентичність угруповання поєднаного спільністю виживання могла задаватися лишень її суб'єктною відмінністю від іноплеменників у змаганнях за одні й ті самі обмежені ресурси споживання. Інші сприймаються не лише як загроза, як ще й джерело збагачень на разі переможного удавлення нападу та статків ворожих. А у окремих сектах до розряду сакрального включають накладання заборон не лише життя інших, на наслідування звичаїв інших, як табуують навіть присвоєння маєтностей від інших. Самовизначення через негативізм, - з тавруванням не таких інших як варварів прийшлих, з протилежним маркування себе людьми, ареалу свого прокорму як країну, своїх способів життя як нормальних, - є характерним для архаїчних культур і такого ж світосприйняття. Причини свого блукання у глухих кутах порожнього місця чи відсутніх продуктивних результатів від власної праці, - то страждальці схильні перекидати вже на незалежні від них зовнішні ворожі сили примусу до страждань. Особливо безпорадні фракції не лише сподівання на кращу свою долю перекидають на потойбічні сили, зичні до цих страждальців у відповідь на жертвну покору та на викликання чудес, але й причини своїх нещастя страждальці делегують на відвічальність чужо, подалі від визнань власної безвідповідальності, поближче до фетишів та підступів якоїсь диявольщини. Наявність фобій стосовно інших є прямим наслідком відсутності впевненості у собі. Й у спільноті окультуреній починають настійно проявлятися рудименти ненависті саме у ситуації криз, коли у безвиході звідти спільноті у кризі нема чого більш перспективного запропонувати собі, окрім як пошуку ворогів. Проте найчастіше ворогів звинувачують не у тому, що вони носіїв величних чи рятівних шляхів розвитку обікрали на розум, а у тому, що не такі як то треба вороги не дають обікрасти їх на їхнє майно конче потрібне носіям та презентантам рятівних шляхів.

Для довільно якої, організованої як живий організм, спільноти, то усілякі чужинські угруповання, себто сторонні даній, які входять топосу інші, які є не включеними до складових структур і функцій даної суб'єктної одиниці, які є виключеними, винесеними за скобки питомих потреб даної спільноти, протиставленими останній, - становлять, у кращому випадку, царину обставин, умов, ситуації оточення, а у гіршому випадку усі інші є небезпечними, за визначенням. Дотичні та віддалені сусіди не тільки затрачають свою небезпечність, а й стають ресурсом забезпечення життєдіяльності окремої соціальної одиниці специфічної тоді, коли остання налагоджує співробітництво, обмін продуктами життєдіяльності, плодами праці, послугами на вигоду кожного із учасників симбіозу. З поступом часу окультурення інші це запорука виживання кожної сім'ї, роду, племені, народу, держави, нації, цивілізаційного кола, кожне з яких стає зацікавленим у процвітанні відповідних конкурентів, бо це, принаймні, зі сторони останніх знімає і усуває їх небезпеки. Фізичні та часові овиди існування спільноти починають не лише скорочуватися, а й зникати тоді, як вона не налагоджує добросусідські конкурентні стосунки із відмінними учасниками прогресу, чи розглядає їх крізь приціл зброї як ворогів, як жертву для власного хижацтва.

Проте значно серйозніші загрози для здоров'я спільноти виникають не від зовнішніх обставин, які за усіх умов мають не бути противними, а саме від асоціальних установ внутрішніх. На відміну від гуртових інтересів тих суб'єктів соціуму, які посідають своє місце у загалі розподілу праці і є вмонтованими у суспільні запити та проблеми, - то організаційне оформлення починають отримувати ексклюзивістські не апробовані на притомність вигадки ідеологів, фани модних відхилень за інтересами розваг, містичні секти, які починають представляти безособові запити омасовлення на рівні підсвідомих інстинктів навіть не недостатньо соціалізованих, а противних усякій впорядкованості, тяжіючих до химер, чудес, експериментувань із утаємниченим. Свої інші, виключені із закономірностей життя соціуму, дадуть фору загроз порівняно навіть із тими спільнотами ворожими, проти яких воюють. Волю колективного підсвідомого, в реагуванні на неї, задовольняють такі ж асоціальні пахани люблячої їх маси. Проблеми - не так від інституту вождів, як від неякісності вождів.

Тоталітаризм це той суспільний устрій, який будується не на удосконаленні наявних особливостей культури, навіть через їх критику, не на використанні наданих історичних можливостей, - аж змістами зони ідеального порядку є більш ніж радикальне заперечення досягнень та організації суспільного життя. Тоталітаризм це бачення зайвого, непотрібного, шкідливого для світоустрою, а завдання цих означених спрощувачів та ретроградів під іменами бунтарства відкритого майбуттю втілення обіцяного чуда, є очищення світоустрою від його провин за відмінність від ідеалів, за помилки гріховности, представлені ворогами учення. Терор є інстальованим в усі плани перемінити світ робом чуда. Причинами прагнень переіначити дійсність, яка не піддається планам означених лузерів, є те, що останні є лузерами. Зона спрощень породжена переляком нездар від непідвладного їм довкілля та нерозумінням своєї там участі. Для примітивів пекло – це інші. Для любителів ошчасливлення світу за допомогою штучних, сфантазованих чудес усі незгідні та противники цих чудес саме і є ворогами достойними їх знищення у плані навіть фізичному. Інші, які не входять у орден Нового порядку, – це супостати, боротьба проти яких не має завершень у зміцненні таким чином єдності ордену. Мирське – сатанинське є ворогом вищих чудес.

Зона це включення аварійних виключень через виключення включень до культури. Абсолютність Нового порядку майструється у векторі виродження через наполегливе відшматування від соціуму чергової порції ворогів та реалій правового життя, перероблюваних вже на лагерний пил. Що є противним зростанню і поліпшенню культури.

Жертви, які у зоні абсолютного контролю намагаються урятуватися хоча б фізично, ціною зрадницького забуття гідности та послухом дисципліні зони, - даремно це роблять, посилаючись на свою піддатливу конформність та відсутність замірів хоч чимось нашкодити безпеці зонівському диктату. Слухняних рабів перемелюють у послід саме з цієї причини, під тиском негативізму представленого тоталітаризмом. Безвинних у зоні бути не може, домовитися надовго слугувати зоні навіть на вищих у ній посадах – є справою програшною. Для творців зони спершу існують вороги, яких треба убити, а лише потім створюється ідеологія зони, де обґрунтовується подібне заняття. Для професійних збирачів та поглиначів чужого добра тому ще не захоплене є ворожим у любови до ще не загарбаного, бо, передусім, саме ці мисливці за чужим і є ворогами з позицій жертв полювання. Іntenціями концтабірників є знищення навіть не з меркантильних чи безпекових мотивів, а убивство як таке. Тоталітаризм це ініціатива незамутненої стихії винищення, як продовжується навіть поза кордони смерті жертв. Стихія безупинного нищення колапсує, замикаючись на пошукові і знаходженні нових ворогів вже всередині зони. Посилання на безвинність терору, який зі сторони його організаторів подається не більш, як реакцією на незгоду зі сторони жертв терору, - має бути, не може не бути правдою і для жертв тоталітаризму, який не може бути зупиненим у будь-який відмінний від спротиву йому спосіб.

Для московців усі і усе є ворожим, бо саме ці твірні і первобутні поглиначі є ворогами усіх і усього. Уживаючи для грабежу терор фізичний, духовний та облуди.

Традиційним прийомом агресії, обумовленим замалими силами для задоволення великих апетитів, є провокація протиріч серед ворогів, аби ті своїми руками себе нищили.

Московці дезорієнтують опір до свого збиральництва, посилаючись на підступність третьої винної сили, яка сіє розбрат між жертвами московства та братньою любов'ю московців до тих жертв, які чомусь ще малувато вірять у інтеграційну до них любов зі сторони навіть не так старшобратів, як єдинава народа.

Незмінною популярністю у московських загарбників користується твердження про те, що московці не вторгаються з військами туди, куди вони сунуть, а щасливо рятують об'єкт їхнього нападу від загроз стати жертвою інших незрівнянно гірших збирачів.

Не менш модною доксою вибілювання агресії є виставлення її за заповітну мрію жертв, які знесилившись у непотрібній і нікчемній самостійности свого життя, віддають його на поталу тим зверхникам і прибульцям, які виконують жертвну місію порятунку підбитих і обіцяють останнім обіцянки останні.

То хіба що за давніх часів, не таких лагідних до людей як це має місце на часі, суб'єктами збурень були маси страждальців та нужденних, яким не залишалось іншого, як саме бунтарством проти гнобителів-дуків відстоювати свої права на достаток. Або ж ініціаторами перерозподілу благ між імущими ставали ті військові вожді, яким жадалося більшого від того що вони мали, - а тому для успіхів у загарбництві залучають до війська щоразу більші маси. Власне взаємодопомога у війську об'єднаному спільною метою, жертвний захист рідної землі від її ворогів, пізніші ідеали виконання патріотичного боргу задля мобілізації і втягнення до війська ширшого числа самовідданих рекрутів, фактичний та доктринальний розвиток націоналізму – представляють собою ступінь заощадження на тих виплатах війську, що їх заміщають вже духовною любов'ю до вітчизни, аби своє фізичне життя присвятили патріоту вітчизні чи такій же індоктринальній ненависті до її ворогів.

Аж за новітніх часів поліпшення добробуту, з перерозподілом надлишкового продукту вже на користь соціально відсталих верств, - то учасниками та ініціаторами громадянського дебошу стають вже не ті маси, які виступали проти своїх бідувань, а ті соціальні утриманці, які випинаються у висхідному русі по шаблям винагород для них. Турбота за ближніми має місце від початків суспільності, великодушність у ставленні навіть до ворогів є рисами притаманними людяності, - нехай і за часів масового панування рабства. І лише за часів практикувань із видами соціалізму та патерналізму над соціально не активними верствами пасивними, то саме останні й починають становити суспільну загрозу, - всупереч замірам на добро від наділення цих паразитів не заробленими їхньою працею засобами їхнього побутового проживання. Переведенням значних мас населення на споживацтво, а не на включення їх у процеси суспільного виробництва продукуючого, - працюючі громадяни не так відкупаються від загроз бунту ледарів та інституційних бездільників, як потураючи зростаючим апетитам нероб, клієнтів і легалізованих нахлібників обвиклих жити на дотаційні дарунки, то здорове суспільство копає собі ями на шляху поступу. Утриманці втрачають стимули на досягнення будь-чого, окрім претензій до ще не достатніх ступенів і виплат на утримання. Утриманці не є роздратованими від мінімумів своєї користі суспільству від нікчемних своїх трудових приношень до суспільного блага; аж утриманців не задовольняє розмір зворотного отримання ними благ від суспільства. Імення паразитів колишні багатії переکلали із себе вже на конто колишніх бідарів.

Так совітський соціалізм був завалений до стану розвалу не так і не тільки тим визиском і примусовою безоплатною, а чи безперспективною у плані розвитку бізнесу, працею на державу, яка заборонила приватну власність, - аж совСоюз наказав довго жити від того, що ниці плоди від тамтешньої імітаційної роботизми совітських будівників комунізму поступилися чи стали нездібними задовольняти зростаючі потреби совітського народу, турботи за благоденство і гаразди якого взяла на себе совітська держава, яка свою соціальну опіку, соціальний характер свого тотального одержавлення оголосила вирішальною запорукою перемоги у змаганнях із вадою нерівності за експлуататорського капіталізму. Сопітів добили не так невдоволення концтабірними митарствами комунобудівництва, як - ремство на нестаток гарантованої пайки соцзабезпечення, яка зобов'язана була зростати. Але не здужала. Пак твірними винами неплідности комунізму, є не так він, як саме московство.

Коли суб'єкт людський, особа чи угруповання, потрапляє у більшу залежність від зовнішніх обставин, аніж від виявлення своїх власних можливостей на видозміну означених плодів своєї праці, - то звідси й починаються кроки занепаду. Бо то лиш тварини у способах прохарчування, у подобах свого виду, у власному існуванні є обумовленими активністю змін натури. Коли чоловік, а особливо раб, довіряє своє благополуччя не залежним від нього ситуаціям, то там знайде біду. Паразити зайняті лише проїданням енергії не виробленої власною продуктивною творчістю, бандити чи імперії – закінчать погано. Нежиттєздатними стають спільноти перейняті не ініціативною переробкою сировини світів та культур вже під свої потреби, а ті потреби і свою суб'єктність пасивно поза собою шукають і знаходять там друзів чи ворогів, чигаючи лиш регулювати чисельність останніх, - то ті спільноти схиблять.

Більшості дістається пропорційна меншість від суспільних благ. Однак і у провідній меншості істеблішменту, нобілітету і провідників елітарних залишаються відщепенці обійдені на владу та гроші. Відсоток маргінальної босоти асоціальної, - яка не так не має змогу робити кар'єру за суспільно прийнятними лекалами і нагодами, як принципово не охотиться системно працювати, - можна знайти мало не у будь-якому суспільстві серед спідніх верств, так і серед верхівки аристократичних кіл. Ці носії високих титулів, які крім плаща та шпаги більш нічого не мають, окрім непомірної енергетики ресентименту та апетитів відтіснити чинну владу від її посідань, - стають суб'єктами карколомних проектів революційних і авантурних починань у яких порядок речей та норм постає лише сировиною для радикальної її трансформації. У літературних салонах подібні бомжі від аристократизму відомі як зайві люди. У кращому, більш безпечному для суспільного здоров'я, випадку цей малий народ обмежується батярськими вихватками екстравагантними, пасквілями презирства до буденности, спацькуванням пристойности, - а у інших випадках ця субкультура майструватиме гільйотини та очолюватиме маси у підриві того що ще можна висадити. Сполучення у світосприйнятті подібних маргіналів від еліти, цих зайвих людей від інтелігентщини чи військовиків від програної ними війни саме протилежних їхніх позиціонувань, - коли вони є непотрібними нікому, а їм потрібно усе і навіть більше, - спонукає означених суб'єктів екстремізму та пасіонарних героїв слави до таких же суперечливих вчинків: зруйнувати усе що має стосунок до реальности та, з іншого боку, побудувати те, що відноситься до казки. Ці резонуючі між собою завдання з переіначення світу засобами терору казкою та казковим терором видаються для цих самозваних аристократів духу завданням легшими аніж нидіти боргом праці, посередністю пересічного, долати рутину буденности, як то прості смертні зазвичай роблять.

Для того, щоб бути приведеним до тоталітарної секти, у якій контролюються вчинки та свідомість її членства, то треба потрапити у халепу страждань, а з протилежної сторони, необхідна зваба обіцяного сектою чуда, яке страждальця звільнить, або ж винагородить за його жертвовність на користь секти. Чим ширшим є діапазон розходжень між цими потенціалами підпорядкування контролю, то тим більш надійною стає справа утвердження концтабірних режимів. Суб'єктами та авторами бунтів і є публіка, яка у своїй номінальній належності до еліти є фактичною босотою, а водночас у своїй асоціальности претендує на провідні соціальні посади. Ці поводитирі бунтарства упосліджених мас, вони ж виключення серед системного проводу, - свої ілюзорні страждання за старого режиму беруться втішати ілюзіями своєї вікторії вже за Нового порядку, втіленням якого й має стати їх диктатура.

Зважаючи на той аспект покори, що його має виявляти кожен член секти, служіння якій передбачає не лише жертвні збитки для послуха, як ще й приниження його прав і гідности людської, - то, здавалося б, що усяка притомна особистість відмовилась би свою персональну свободу затратити у цій зоні тотального контролю та диктаторських приписів для її невольників. Але секти та угруповання мілітаристського штабу не лише існують, як ще й не без успіху нападають на противників, бо атрибутом зони контролю, на доданок до дисципліни у ній, є ще й дисциплінарне надання патерналістської допомоги її орденському пересічному членству спаяному вірністю своєму віроученню і її учителям. Зона суб'єктности колективу, забезпечена безпідментністю кожного у ній функціонера з виконання наказів зони, піддержується вірою у те, що мобілізаційне послушення буде з надлишком винагороджене тою здобиччю, яку вдало й безкарно зможе від сусідів відірвати секта тоді, як усі сектанти будуть однастайними у відаданости секті й не матимуть у тому хитань чи незгоди. Зважаючи на те, що у суспільних взаєминах їх учасником є не неструктурований натовп та випадкові мотиви його дій, а авторами історії є народи, культури, державні організми не схожі між собою у своїй організованости, то верх над потенційно сильнішим, але розпорошеним у своїй системности противником можуть здобувати меншини порівняно більш злютовані. Перемагають войовничо налаштовані, які інших мають не за об'єкт для виправ з толерантности, а – за виразних противників, а то й ворогів.

Суб'єктні наповнення тоталітарних вчень, чи то конкретика авторства ідеологічної доктрини, чи то властиво носії, будівничі, підприємці концтабірності – виставляються корзиною, куди скидають звинувачення за злочини втілень тоталітарності, випаровуючи звідти ректифікований і тому виправданий для його продовження ефір ідеологічності, проте саме втілення та діла тоталітарності і є виправданням для властиво ідеології тоталітарності. Жадна справа не може бути гіршою за її ідеали. У той час як вигини ідеологічних навіженств не мають кордонів та орієнтирів на виваженість, то практика тоталітарності, принаймні, залежить від традицій практикантів, себто постає не критикованою з позицій позаісторії. Не так народу не годить закидати за його причетність до злочинів тоталітарності, як тоталітарність годить виставляти за виправдання причетності народу до злочинів.

Тоталітаризм це те, до чого вдаються злочинці, аби бути виправданими; тоталітарні вчення це хибна мішень, яку замість себе під звинувачення підставляють цілком конкретні угруповання; тоталітаризм це спосіб не лише зліпити добрий образ із матеріалу недоброї спільноти, але й спосіб практичного доведення спільноти не до добра. Критичні закиди на сторону власне тоталітаризму за навалені тоталітаристами цілком конкретні гекатомби трупів у глухих кутах історії і є те, чого сповідники усіх без винятку тоталітарних систем і прагнуть, бо подібна критика стає виправданням адептів та пастви тоталітаризму, підставляючи під розряд злочину ідеологічний тоталітаризм, а не його носіїв як носіїв цілком певної культури. Більше того, самі вожді того вчення тоталітаризму, якому вони служать, можуть бути певні у тому, що вони є не більше як інструментами у виконанні вказівок їхнього вчення, яке вони ж розробляють, і професійні тоталітаристи можуть не лише переконувати інших, а й переконати себе у тому, що змісти їхньої ідеології є квінтесенцією та останнім словом у закономірностях та феноменальній онтологічності об'єктивованого історичного буття, а то й потойбічних сутностей, - проте, на які б виключні ролі чинника не претендували тоталітаристи, інститут тоталітарності є лиш одним із інгредієнтів у загалах етіології суспільної історії. Остаточні мотиви злочинів та помилки тоталітарності шукати серед образів та секреторних функцій мізків тоталітаристів, - як це пропонують прибічники ідеологій, посилаючись як на інтелектуалізм, так на ідеологічні імперативи як на дієву особливість не керованої тваринними інстинктами людської культури, – це шукати те, чого знайти не можливо, бо злочини тоталітарності є предметними. Бо за злочини й антигуманні неправди мають відповідати не вчення, ще й у змістах вчень містичності, а має відповідати увесь комплекс буття спільноти певного культу тоталітарності, включаючи те мовне, ментальне, віровизнавче, правове, освітнє життя спільноти у повноті її часових та історичних особливостей, яке у синтезі достеменніше вважати за етнічне, а то й національне. Вбивають не ідеології, а конкретні люди у конкретиці атрибутів своєї культури; яке б значення не надавали розважанню, ще й розважанню на рівні безпредметних містифікацій, а відповідати мають ті, на кому належить відповідальність; усякі маргінальні на околицях інтелектуалізму ідеології у якостях агента історії лише закаптурюють факт представництва ними певної людської групи у комплексі життєвих та не містифікованих інтересів групи. Тому ідеології свої змісти виносять за скобки історії, аби відповідати за слідування ідеологіям не слід було б конкретним народам та ревнителю ідеологій. Усякі навіть гірші ідеологічні вчення тоталітарності є не кращими за усякі інші, будь-які втілені у історії містифіковані доктрини різняться від абияких лишень мірою повноти втілень, геть усі тоталітарні вчення підлягають одним і тим самим закономірностям та фазам їхнього перебігу, - тож не тоталітаризм як такий треба звільнити від його етнічних вимірів та презентацій, як останні варто навантажувати закидами у схильності до тоталітаризму на етапах напружень історії того самого конкретнопевного етносу. Викидати артикули з конструкціями ідеологій, зважати на химери як на реальність, вірити тоталітаристам у тому, що вони вірять виключно у тоталітаризм, – можна успішно лиш у вивалюваннях за межі або особистого, або історичного глузду.

Кожне досягнення культури дійсно створене за нашої у ньому участю, але воно не могло б втілитися без уречевленої матерії, відносини у якій мають ще й власну логіку на доданок до тої, яку ми вносимо у речі нашою свідомістю згідно наших потреб обґрунтованих чи не дуже обґрунтованих. Ми можемо зручно почуватися і у світі будованому виключно нашою свідомістю, навіть супроти предметної неймовірності вигаданого нами, проте надмір ігнорування нами законів у природі речей та у необхідностях нашого суспільного життя має свої обмеження на кордоні безумства та тверезости. Це надуживання вигадками, коли нісенітниця починають виправдовувати штучністю культури під яку заховують нісенітницю, й надає життя простим рішенням тоталітарних упереджень. Тоталітарні вчення, що претендують представитися повноцінним способом існування об'єкту дослідження саме тому і хибують. Бо достеменність виявляється надто обкраденою через вбивання її у завузькі ідеологічні представлення. Дурницею є усе повноцінне у ідеології.

Не доводиться й сперечатися за чинну участь людського генію у будованні культури, себто того відтинку еволюції, який за визначенням є продуктом втілення людської цілеспрямованости, проте навіть там, де виключно людьми організація виключно людських відносин ними ж і визначається, сутність унормувань та усякого законодавства залежить від мінімізації його залежності від свавільства. Як би свободу, опредмечену у розвиткові культури не припасовували до людської суб'єктивности, але закони існують саме для того, аби їх не ображали самоволею. Нарощення поступу коштом використання потенціалів задоволення наших відповідно зростаючих потреб не тільки не суперечить входженню наших пізнань у достеменність подій та виходів геть із хибних знань, але саме адекватне використання тих чинників реальности, які ще залишаються поза функціями нашої свідомости й надає нашому рабству перед істинами не лише успіхів творчих, а й предметно результативних. Культурою є не лиш ствердження домінувань людей з їхніми інтересами як диктаторів та безоглядних порушників екології, але культурним годить іменувати лиш той процес, де нарощується й прогресує свобода існувань і живої і не живої природи. Кордони та лінія протиріч між потребами людей та можливостями речей вже набутої цивілізованости у інерції її достатности – є динамічною: у одних обставинах дійсно годить ризиково покластися на передбачення навіть не колективі, а одинаків, а за інших часів і голос більшости треба утримувати поза дверима, що ведуть до не підлеглого жадній критиці. Пропозиціями на прогрес, що їх виколупують із нічим не стримуваного мрійництва, яке квітне на жертвних принесеннях на його користь спротиву об'єктивних потреб та обставин, здається спершу й зловживають тоталітарні режими, але навіть прості рішення виставлені у якости рятівного чуда є для тоталітаристів пошуком того абсолюту, критика якого забороняється не лише для усіх конкурентів у фантазуваннях, а й незаперечні доведені прогресом суспільної організованости, потребами життя гуманізму законности, законами наукових пізнань – офіруються на користь догматичних упереджень. Тоталітаристам можна закидати перекося на бік чинників свавільства, коли б свої химери тут же тоталітаристи не відправляли у позанебесся позарозумне й позакритичне, де химери почивають у якости божественній, більш ніж об'єктивній, на які можна лиш молитовно сподіватися вимолюючи у них ласки затратними щодо химер служіннями. Надуживання вигадництвом може бути прикметністю тоталітарних режимів лиш коли вказують на походження вигадок обумовлених мінімальними зусиллями відповідальности за повноти зв'язків прогресу. Абсолютистські претензії тоталітарних змістів є компенсаторним заміщенням природи їхнього свавільства, обумовленого примітивізмом, коли доступному відламкові від суцільних обставин та здавалося бо очевидним розумінням завад надаються ролі рятівного рецепту на віки. Тоталітаристи хибують не тому, що вони звинувачують у ересі та обороняють репресіями від критиків те, що видають за тоталітарну цінність, а тому хибують, що ще недостатньо покладаються на незалежну від усякого пізнання об'єктивність; змісти тоталітарних доктрин не тому хибують, що є пережиленими у вигадки, а тому є недостатніми, що ще замало покладаються на творчість.

Коли об'єктивність це те наше сприйняття речей, яке належить не лише нашому сприйняттю, а самим речам у використанні останніх нашими суб'єктивними потребами задля надання потребам уречевленості, - то й примітивні світосприйняття, віддалені від адекватності у пізнаннях об'єктивного, прагнуть своєї популярності, доказовості, імітації об'єктивних пізнань, що й досягають примітивісти засобами впливу на саму лиш царину світосприйнять інструментарієм морочення самої лиш свідомості без посилянь на об'єктивність аби той ідеологічний вплив залишався у царині самих лиш світосприйнять без верифікації на предметну себто об'єктивну істинність. Тоталітаризм це підмінник об'єктивності, лицедійство з приводу предметності фантазій, це нав'язування не лише неадекватних законів та хибних знань, а й незатребуваних запитів. Тому тоталітаризм є грою із загальністю, бо проповідувані пропозиції ощасливлення нікому конкретно не є потрібними. Коли об'єктивність це втручання наших пізнань у події, то тоталітаризм це втручання недорозвинених пізнань саме у мізки людей з відповідним розставання із об'єктивністю з боку подібних псевдознань. Живі люди та предметні обставини культури стають жертвами людської ж вигадливості тоді, як остання береться імітувати, підмінити собою, ігнорувати означену живу предметність, а то й видозмінювати її під взірці вигадки і тоді реальністю стають не просто химери, а реальністю стає винищення реальності.

Любов до усяких видів об'єктивного, себто суцього поза нашими міркуваннями, базується на відразі до суцього у наших міркуваннях, - проте на яких би краях об'єктивного не переребувала людська свідомість саме вона становить ту особливість людяности, ігнорування якої можливе лиш як заперечення людяности. Конструкції нашої свідомості є самодостатніми і не є інвалідними, аби потребувати своєї підтримки та опертя на факти об'єктивного; довіряти самим лиш речам можна лиш у недовірі власним свободам; віра є фундаментом уречевлень цивілізованості, а не навпаки. Орієнтуватися виключно на ті істини, які належаться природі речей, можна хіба що у дезорієнтованості покладань на істини власних свобод, що ми їх надаємо речам. Вигадки віри є нісенітницями лиш для світу не втягнутого у обороти нашої людяности.

Захоплюються позареальними чудесами не від неспромого освоїти реальність, а від прагнень освоїти її більш жорсткими законами, проте від останніх, з причин чаклування виключно із неймовірним, залишаються у рештках самі лиш суб'єктивні чинники творчості. Саме складова суб'єктивізму, переваги якої над використанням уречевлених об'єктивних законів зумовлюється підміною останніх на самі лиш бажання, і є перевагами примітивної творчості примітивів над тою творчістю, яка об'єктивність схильна менше ігнорувати у пізнаннях достеменних, себто узгоджених із речами, - на відміну від чаклувань замкнених у світі ментальних вигадок. Обмеження творчості самими лиш її можливостями є привабливою стороною спрощених підходів до реальності, проте ця привабливість лише зросла б, коли б бажання узгоджувалися ще й із можливостями речей. Довільно які бажання стають вирішальними у творенні будованого за їх сприяння світу культури і лише розімкненість того світу ще й на уречевлені можливості дозволяють означеній конструкції бути істиною, себто предметним здобутком історії людських пізнань. Модерні суспільні діалоги та установи культури здатні конструктивно протистояти актуально помилковим рішенням навіть тоді, як останні скорочені до представництва усвідомлених інтересів, але – не у тих випадках, коли узгоджені із предметними установами культури, себто потенційно істинні пропозиції розширюються до представництва усвідомлених інтересів. Вольові рішення є плідними, коли треба терміново відправити на pokій відживаючу ординарність традицій не озираючись на прогресивність чи регресивність останніх. Людські бажання чи розуміння, які ліплять функціонально до купи природні відносини, є вирішальними у творенні тим самим ходом культури, що й надає людському чиннику безпеки, коли він ліпить у агрегат те, чому противиться природа речей чи затребуваність суспільного здоров'я. На потязі самих лиш бажань навіть нісенітниця щасливо прибувають до станцій реальних небезпек та загроз.

Критику творців універсальної зони тортур зводять до того, що тюремники нарабили купу злочинів та порушень норм життєвого суспільного устрою, коли примушували суспільство до своїх необґрунтованих прогресом та примітивних вигадок, - утім критикувати тоталітаристів годить лише за якість їхніх вигадок, а не за власне свої окремішні бачення суспільного устрою, бо саме у задаванні стандартів, а не лише у виконанні вже відомого та випробуваного навіть на добродійність й полягає свобода творчості. Вільним є той, хто є господарем не лише собі, а ще множить свободу довкола себе у повазі до інших. Не надто складно бути оригінальним у царині дурниць, - аж творчість вигадників зобов'язана відповідати істинам подій та запитам сусідів на буття вільними. Й хоча імовірності реалізації помилкових рішень годить уникати, - утім ці імовірності, згнічуючи сумління, доводиться визнавати, в окремих винятках, гідною платою за те, щоб визначати належне не лише у логіці речей, а на доданок ще й запитами власної волі, перебираючи тим самим відповідальність на себе приватно, особливо у звітах за помилкові рішення.

Ідеологічним химерам, на фундаменті яких виростають концтабори, закидають звинувачення у свавільстві, у домінуванні людських фантазій над логікою речей, у спотворенні подій необхідного, - утім тоталітаризм відмінний не надуживанням суб'єктивним чинником будування культури, а звичайною помилковістю у розумінні істин та предметних фактів. Ідеології зони є породженням химерних уявлень, які стають не конструктивними, а, скорше, руйнівними для тих ситуацій на які вони спрямовуються. Тоді як неадекватна реакція на події є ознакою власне життя; ініціативи що перевищують впливи є атрибутом мислення; творчість яка видозмінює даність є промотором культури. Свобода, як торжество суб'єктності, вносить зміни в устрій культури та у розуміння процесів до яких ми не здатні дотягнутися саме тим, що наші ментальні освоєння реальності перед реальністю усіяко запобігають, а не мордують її впертістю наших забобонів. Безпредметні психічні конструкції наших інтелектуально обмежених реакцій у сприйнятті подій, себто знання не узгоджені із поведінкою речей та повнотою усвідомлень законів життя культури, дійсно можуть похвалитися надміром суб'єктивного чинника у його впливах на події порівняно із знаннями науковими і навіть вплив на культурний простір з боку фікцій та казок як планів дій може перевищувати ефективність наукової конструктивності, - аж у тім то й справа, що сполучення казки та законів має ефект руйнівний для культури.

Тоталітаризм це ті екстремуми на амплітуді хвиль пізнання, де предметними фактами жертвують заради фіктивних щодо них уявлень; це ті кризові періоди торжества помилок на вибуховому підйомі зміни парадигм, коли не знання упадають перед дійсним станом речей, а речі намагаються перетворити у раба тих облуд, які періщать по не вигаданих потребах, підкорююч правду вже дресурою; це мана віри у конвенціональність тої достеменності яка має бути упокорена сваволею що прибрала імітаційну подобу свободи на рейках істин. Проте, всупереч домаганням побудувати світ на соліпсихичних переконаннях у достатності потенціалів самопізнань творчого суб'єкта, - то для змін у культурі треба ще й речі якомось вмовити дослухатися до амбіцій, а це стає можливим лише через забуття амбіцій автора віри у самого себе. Бо насправді ми не вільні у виборі та безмежній креативності тих наших інформаційних уявлень, які б перевищували наші знання й при тому не заскалювали б у казку, бо винаходи, щоб залишитися у полі тяжіння реальності, мають обертатися зблизька та довкола можливостей наявних технологій, бо власне структури цивілізованості поза виходами на вимисли являють собою лиш сходинки дійсності, вузькі настільки, щоб на тій концентрованості усі перспективні відкриття могли встояти тривко. Попри участь нашої свідомості, наукові закони не є вигадкою безпідставною, наша належність логіці та традиціям культурної тотожності не може бути іграшкою під пальцями маніпуляторів навіть із зброєю, наші персональні статеві аксесуари не зумовлені виключно гендерним вибором. Переплутування адекватного та ілюзорного розуміння подій є не тільки видом психічного розладу, а ще й призводить до фізичної аварії вчинки керовані лише вірою. Дисциплінарне потакування ілюзіям дає для початку стихію у логіці подій.

Ті любителі простих рішень, із когорти неадекватних послідовників гегельянства, які демонізують чинність безособових сил історії й намагаються виправляти останні за допомогою волі до справедливості, - всупереч своїм замірам потрапляють до числа противників достеменних пізнань й стають провідниками громадян вже до зони неволі, де еталонними визнаватимуться манії якогось вождя. Бо доречність суб'єктивних рішень лиш тоді стає напрямними прогресу, коли базуватиметься на відкритті об'єктивних процесів, себто сконструйованих за логікою науки. Відкриття й винаходи і є тілом поступу людської цивілізації та цивілізованості, тоді як штучні вигадки розбрату між людськими інтересами та закономірностями у об'єктивності речей і явищ – ведуть до далеко не безневинних упущень. Вступ на стежу винищення дії: ринку товарних відносин чи обслуговуючих його грошових відносин з пожертвою цього оголошеного злом капіталізму вже на користь оголошеного добром комунізму саме й стає винищенням із кладовищенськими його перспективами; подібно до того, як винищення багатств сусідніх народів під приводом оголошення їх злом вже за расовими ознаками сусідів, також веде до кладовища, на якому почиватимуть не лише рештки від перетравленої здобичі, а ще й тіла самих здобичників.

Нема сумніву у тому, що людські заміри мають немов би ширяти над логікою фактів реальних, задавати останнім прагматику, бути напрямними для усякої об'єктивності, тому що ми є людьми, тому що фактичність культури є плодом людської мрії, тому що дивина завше долає незнання як помилку, а ті культури, які лише наздоганяють стандарти вже осягнені сусідами є назавше приречені на відсталість, - аж вимоги орієнтувань на науку ставлять до орієнтирів на ідеалізовану мрію не бути, хоча б, замахом на наукові факти. Хибно будувати мрію на девальвації доказових досягнень культури чи на ототожненні ідеалів та божевілля, тому що візії винахідницькі зобов'язані вдячністю на конто здобутків праці та творчості попередників. Зміна парадигм та стратегічних підходів може лише виглядати безумством, але не бути ним. Казка може бути вітаміном, але не має бути отрутою для сушого. Краще реальність вимряним насичувати, аніж знесилювати. Важливо не так відштовхуватися від вже достатньо розкритикованого, як підтягувати ситуацію наявного вже до багатонадійних пропозицій.

Нема більш загрозливого як успіх перетворення маній психопата у вид вже соціальної хвороби; ніщо не є більш рятівним для суспільного здоров'я як жертвне служіння йому відповідальної особистості. Серед маніяків при владі найбільш суспільно небезпечними є навіть не одержавлені крадії, а ті жертви ідеологічних відхилень, політика яких не підлягає жодним раціям й тягне від того незліченні жертви; серед підприємливого істеблїшменту найбільш корисними для суспільства є навіть не бізнесмени, а ті, чії громадські служіння залишаються керованими вимогами традиційної моралі. Колізії між злом та добром виникають не на різницях між тваринними та гуманітарними вимірами людської поведінки, а – на різницях між злом та добром.

Віднімання чужих пожитків, прав, життя – засуджується не лише зі сторони права, як може викликати моральні скрупули у самого бандита. Проте останній є у спроможі загоювати сумління маючи ту відмінну нормальної системи цінностей, де стяжательство виправдовується турботою не лише про власні тілесні вигоди, як ще й за імперативи вигаданого бандитом проекту загального щастя. Невдалий у кар'єрному зростанні економіст, присяжний повірений, семінарист, малювальник не у спроможі, - у межах своєї фаховості та ролевих рамцях статусного самоусвідомлення, - дозволити собі виносити присуду на життя чи смерть мільйонів, на перенастроювання стимулів господарчого устрою, на зміну векторів та призначень історії, бо, й оскільки подібні метаморфози ще й на доданок порушують кримінальні кодекси та геть вивалюються за рамки глузду й людяності. А проте, означеним лузерам вдається таки вичавити потоки крові і руїн із люду звабленого візіями самозваних вождів, коли останні йдуть не як особистості від кваліфікаційних рівнів свого виховання чи фахової підготовки, а тоді обивателі соціальних підвалів претендують на історичну об'єктивацію, коли мислять себе посередником від божої суб'єктности, рукою долі.

На полях бойовищ вже не гарцюють вершники з пікам, не вимахують шаблями, бо ефективніше нищити один одного інструментами артилерії, авіаносців, високоточної чи хімічної зброї; задля освітлення не користуються смолоскипами, які залишилися у хіба що у театралізованих дійствах; замість читання молитов та приношення жертвних плодів тепер задля усунення хвороб вдаються аж до інженерії генної. До перебулих технологій вдаються не більше як на місцях їх затребуваної у лицедійстві символіки. Одначе, актуальними можуть залишатися не лише віджилі мирські вміння та уявлення, а навіть окультна практика та чаклування з приводу привороту чудес позаприродних, - але лиш за тих обставин, коли людині у відчаї, за відмови усіх запобіжників, нема більш на що покластися, як на потойбічну ласку чарівних сил. У окопах під обстрілами не знайти атеїстів; за поламанною рукояттю аварійної зупинки завжди і незмінно залишається остання червона кнопка з написом: починайте молитися. Химери залишаються співмешканцями невдах. Проте в усіх інших, себто нормальних і здорових ситуаціях розвитку знань, прав, людяности, - то за усіх часів в усіх навіть відмінних культурах люди у своїх покликаннях та звершеннях своєї праці намагалися бути на передових рубежах культури та цивілізованости. Не буває довготривалих станів, коли б будь-яка притомна спільнота віддавала перевагу використанню у своєму житті віджилих технічних засобів, добивалася б пониження своєї інформованости та освічености, стриміла б до руйнування перевірених на їх добротність соціальних і господарчих законів, девальвувала б моральність. Навіть самовбивці передумовою своєї остаточної цілі не ставлять собі стан відсталости. В усіх поспіль осібних колективах, - коли навіть кожна із сект може вважати себе обраною на посвячення у добродійство, а своїх опонентів розглядає під прицілом зловорожости, - то й тоді усі люди повсякчас займаються однією й тою ж справою: змагаються у побудові найкращих транспортних розв'язок, досконалих комп'ютерів, новацій у матеріалознавстві та усіма мирськими справами, комплекс яких і є організмом культури. Кажучи инакше: ідеологічне чи віроучительне оформлення означених буденних проблем предметного прогресу вже як керованих ворожістю – є фікцією, яку неможливо намацати чи дослідити у природі речей створюваних тим науковим прогресом. Народи сперечаються й воюють один із одним на за логікою чи законами відкритими науковцями у предметних речах і техносфері, навіть не з відмінних підходів до економічних норм і потреб функціонування господарства, - аж перипетії конфліктів є заплутаними у мозкових звивинах пастви віруючої у свої зациклення. Здавалося б, що перехняблення на бік участі ролі Богів, а чи екстремістських гіпотез у переінакшенні ними установ соціальних, а чи вплив морально нездорових аферистів на соціум можна було б угомонити на користь слухности передових знань, подалі від містики партійних уподобань, - аж ні. Реальність будови культури саме людською суб'єктністю активною не може на залишатися понадмірно людською, а тому не завжди людяною. Не зважаючи на фіктивність ідеологій, вони не однакові: є хибні, є праві.

Напоперек закликів на утишення протиріч міжлюдських, аргументованими посиланнями на доцільність прикладання творчих зусиль енергетичних на логіку і потреби наукових відкриттів, а не на інтереси суто людські з приводу володіння вигодами тих відкриттів, - аж протиріччя духовного порядку не відірвати від ініційованих ним соціальних розбіжностей та від наслідків зіткнень вже озброєних. Можна доказувати розходження між досліджуваними з боку математиків чи фізиків законами у будові речей та, вже з протилежної сторони, відмінними стосунками інтересів людських, - одначе відділити останні від буцімто неспростовної авторитетности істин наукового штибу не вдається і не вдається. Буденність під віжками ідеологічних спонукань не є фікцією чи помилкою, що її можна виправити. Здавалося б, що змагання за виключну першість між собою режимів комунізму чи нацизму, протиборства між ісламістами та християнами, суперечки між глитаями та противним йому аскетичним поневіряння у достойному стяжанні злиднів є якимось непорозумінням цнотливим, безпідставною плутаницею розбрату, є сторонністю духовного роду з неістотного боку приліпленою до предметних фактів історичних, - коли б ці змагання не велись би однаковою у її досконалости зброєю кожної із сторін війни на знищення.

Оскільки фізичні закони вмовити та послухенства є кропіткою, марудною і надто складною для невігласів справою, яка має успіх не швидший від темпів та досягнень прогресу, - то у способах пришвидшення останнього мрійники про актуалізацію чудес вдаються до справи легшої, а саме: атакують власне міжлюдські стосунки з приводу речей. Тоталітаризм це там, де замість зміни речей беруться змінювати людей. Шляхом силового їх вирівнювання під вигадані ідеали. І тоді уцілілі у терорі, з переляку за збереження свого біологічного життя, самі добровільно слідуватимуть приписам диктату. Наявність ворогів народу та інших гідних смерті відступників є не наслідком, а причиною зони вигаданого порядку дисциплінарного регламенту. Оскільки змайстровані на казці і фантазіях плани про кращий від суцього світоустрій не можна доказати, не кажучи вже про те що казку неможливо ще й спростувати, - то для перетворення казок у дійсність доводиться наносити відчутні удари по поки ще здоровому мозку людини. Поки ще притомну людність вмовляють або не пручатися у випадках віднімання прав, майна, життя, або обманюють обіцянками настання утопічного щастя, або для переконань у вірі застосовують сокиру, мотузку, вогонь, мороз, голод, отруту, кулю, тортури. Оскільки подібні злочинні засоби слідування приписам культу не є довготривалими, - то доводиться посилювати ці ж самі засоби терору. Спочатку від життя вичищають противників зони, потім тих які мовчать чи коливаються, а вже опісля тих, хто вітає режим Нового порядку. Обмежень на види звинувачення бути не може. У зоні порядку усе – задля людини; головною продуктивною силою є людина: людина у кайданах; усі рішення виносить людина і усі знають імення цієї Людини. Одиниця у колективі – ніхто, а колектив у його одиничности – усе. Жертвами переіначення світу згідно ставок на ті чи інші чудеса є не самі лиш маси зеків, як, у першу чергу, самі призвідники та посадовці особливої цивілізації. Терор викошує начальників не лише як сретиків у конструюванні ними ортодоксії індустріального очищення народу від маси його ворогів, аж високопосадовців режиму поглинає народжена ними революція тому, аби зі смертю елітарних вождів зникли таїни учинених ними злочинів антилюдських. Зона контролю та обліку задається не змістами ідеологічних маній, які є подібними між собою у їхній гуртовій належності чудесам, аж причинами дисципліни концтабірної є саме вона. Зона це бійка проти свобод, це заборона фракційности, недопущення того, що відрізняє одну людину від іншої особистости. Доста заборонити свободу думки, підприємливість, ринок змагань на першість за встановленими правилами конкуренції, замістивши знищене вже на зняття чи відміну правил, - то тут таки й почнеться хаос як підстава його угамування вже у жорстких обов'язках зони послууху. Феноменом зони ордунгу є ноумен абсолютної влади, яка здобувається у боротьбі проти обесей та фобій з приводу її переслідування супостатами ззовні та зсередини. Мотивами геноцидних людовбивств у зоні остаточного порядку на станції завершення історії є не сила режиму, а, навпаки, - чуття ним безпосередньої своєї слабкості і немічності, загрозою безпеки якого є самі лиш, буцімто безневинні, психічні, світоглядні, ментальні розходження із режимом зі сторони тих його насельників, яких дозорцям зони необхідно знову і ще раз вбивати та ліквідувати, щоб таким чином виростити правовірних, виховати віддану справі порятунку світу від його зла совітську, арійську, маоїстську, чучхеїстську, гендерну чи іншого штибу правильну людину, готову на убивства і самопожертви.

Спочатку, - з метою ошасливити людство і себе при тому не забути, - ідеологи вигадують вигадки тих чудес, про існування яких відкриті природні закони здогадуватися не можуть з тої причини, що у останніх нема органу мислення, який мають ідеологи. Наприклад уявляють собі фактом існування якоїсь істоти на небі, яка має служити людям у вдячність за жертви на користь цієї істоти; або замість освоєння цього світу, то ідеалом оголошують втечу від нього; або ж секта оголошує своє членство вищими на усіма іншими людьми; або ж догматами сповідання висувають заборони на нерівність, з відповідним винищенням імущих чи людей відзначених приватними ініціативами. Уся енергія спільнот, де панує те чи інше тотальне вірування обов'язкове, йде на підкорення людей приписам культовим, - що стає можливим лише через завдання смерті життю та мисленню людей не покірних маячні.

Причинами і наслідками потерпання людей у зоні залежності від здирницьких апетитів волі інших людей є саме вона, коли до вмінь на зміну знаннями природи речей і явищ привносяться емоції. Зона це те, що є надмірно людським; а хода забаганок якими атакуються закони у природі речей не обов'язково увінчується істинами, - як ще й родить концтабори з геноцидом. Коли побажаннями і сподіваннями на надприродні чудеса беруться доповнювати і виправляти фактичні помилки чи недостатні успіхи у конструктивній творчості. Зона це там і тоді, коли до науково доказових і підтверджених фактів вводять коефіцієнт любови. А не подібний інструментарій речі не реагують. Світ культури, що у особі людей настав як інтелектуальна фаза розвитку життя та еволюції природи, - не може не бути людським і саме цей чинник окультурення його ж умотивовує. Рахування чи зважання на інтереси більше, аніж те дозволяють знання про закономірності уречевлених фактів, дозволяють не лише на останні закривати очі, а й чинити це стосовно людей згідних з вже відмінними своїми особливими інтересами. Зона контролю над поневоленими саме задля влади і прибутків поневолювачів є зловживанням останніми своєю волею, що її ставлять диктатурою не лише над суспільним здоров'ям, а ще й над фактами людської моральності. Концтабір там, де таким фантазійним конструкціям як то: правильна віра, правильна ціна, правильний народ надаються значення зовсім не на користь насельників цієї каторжної зони. Ініціаторами і суб'єктами зони контролю над чужими достатками є передовсім обмежені самолюбці не здатні на ширший і досконаліший погляд на світ, готові чим завгодно пожертвувати заради месіянського штибу маній про власну безмірну і виключну цінність. Зона це там де істини плюндрують під шаблони і стереотипи відсутності доказово ціннісних переконань. Зона це закидання навмання якоря абсолютистської догми, аби хоч за щось зачепитися у хвилих спантеличення та хаосу невизначености. Зона це домагання вже терором над ворогами компенсувати безпорадність власного послушення означеним ворогам. Зона це оправдання ненависті та нерозуміння того що є непідвладним і незрозумілим, - з відповідною альтернативою любови до нещасних калік безпорадних та альтернативно здорових на усю їхню голову. Зона є установою на ресурсне пограбування її жертв на користь нездалих до самостійної працездатности плідної, себто на користь люблячих жертву. Виключним у причинах і цілях є мордування жертви з ідейних переконань у достоїнстві і необхідности досягнення у цьому занятті плідних результатів. Переконаного у помпупванні ресурсів від поганого і зненавидженого ворога вже на користь себе любимого і доброго є неможливим, або зовсім неможливим перепрограмувати на відмінні установки.

У повсякденні ми маємо справу з речами створеними працею поколінь. Винаходи є результатом спрямування одних, освоєних як знання, законів у природі речей вже на інші речі та явища. Однак ця будована, як культура, реальність залишається у рамках реальности, - хоча й створеною за інтересами і, здавалося б, самою лиш ініціативною волею дослідників. На шляхах поєднання людських жадань та, з іншої сторони, природних даних є можливими як успіхи, так і невдачі втілення жадань. Місце, де жадання залишаються невітленими і задовольняють дослідників виключно у межах містики та марних сподівань на чудеса з підкоренням містиці атакваних нею законів у природі речей, - правдиво називається концтабором, спробами контролювати хоча б волю і життєві права насельників цієї зони. Хоча до фактів розширення можливостей людства ми відносимо новаторські успіхи знань і вмінь досягнуті відповідністю останніх навзаєм, однак не годиться прогрес плутати із фактичністю свободи, якою у її сутности є саме людські забаганки. Природна нездійсненність низки яких і наполягання на яких залишається глупством, а то й кваліфікується як закоренілість у злодіяннях, - залишаючись при цьому у високих визначеннях свободи. Оскільки свобода, - у розуміннях її як здійснення бажань всупереч тому що бажанням протистоїть, - плодить зони насильства над людьми не наділеними подібними казковими бажаннями, то на бік свободи закидають звинувачення у рисах її концтабірности, з вимогами обмежити свободу. Тоді як концтабори родить лише абсолютизація саме безумних бажань. Свободі годить приятелювати з науковцями.

Концтабір відзначимо як ідеальну модель тотального контролю над суспільством диктату якогось психопата. У цій зоні мільйони покійно експлуатуються, жертвовно ходять у завойовницькі походи для втягування у цю дисциплінарну вирву вже нових мільйонів, там виловлюють для їх знищення верстви нових ворогів режиму і робиться це успішно не так роботою органів безпеки, як - добровільною вірою мас у досягнення ними тих казкових цілей утопічних, заради яких нехтуються ще й обіцяні матеріальні вигоди від ідеологічного культу. Попри те, що у тягlosti суспільної історії і культури постійно стрічаються і мають невпинне продовження варіації тоталітаризму, одначе останній, враховуючи пов'язані із ним страдницькі витрати, - вважається нормальними людьми як аномія, відхилення у облуди. У логіці пізнання що розширює і удосконалює можливости цивілізації, у задоволенні у цьому добродієстві суспільних на прогрес запитів не можна відшукати жорсткої необхідности жертв суспільних ініційованих зоною актуалізації неймовірностей якоїсь казки. Зона масової неволі людської обумовлена не тими закономірностями у природі речей, що ними займаються інженери, - аж зона торжествуючої асоціальности є плодом асоціалів. Своєю результативністю і впливами на свідомість та таку ж покійну поведінку пастви сповідників чуд, то останні зобов'язані тим, що вони є феноменом людської свідомости та того світосприйняття, яке не можуть мати об'єктивні речі чи тварини. Завдяки здатности бачити і відчувати навіть те, чого бути не може, - то помилки знань, а то й втілення маячень вражають невичерпністю подібних можливостей. Зона є чистим здобутком зловживання людським. У зону потерпання заштовхує мільйони не сама лиш інформація від пройд, затятих на своєму місянізмі, про те як масам віруючих добре буде у змодельованому раю чи такому ж вигаданому пеклі, - аж уможливленню зони облуд сприяють кризи та потерпання, здебільше вигадані та спровоковані. Біля пастки кризи чигає якийсь асоціальний нарцис, готовий відправити у могилу мільйони, аби тим самим задовольнити масові у цьому потреби. Концтабір йде від специфічної суб'єктности його авторів. Готовність економити на власній відповідальности й слідувати управлінській владі йде від театральної природи людськости.

Усілякі прогнози і аналіз стосовно закономірностей виходу самозваних вождів на позиції переіначення досягнень у певних галузях творчости, а то й переміни цілого світу, - є безрезультатними, запізненими чи є мисленою грою за невідомими окрім самого дослідника припущеннями. Здається, що у кар'єру махатми просуваються за протекцією випадку непрогнозованого. Не від того потрапляють до вождівства, що облудник є відзначеним фактом його інтелектуалізму і освічености знаннями; більше того, адекватне розуміння ситуації та відповідність суспільним запитам зі сторони запропонованого химерного віровчення унеможлиблює останнє, розумникам нема чого робити серед містифікацій. Вважається що автори системних віроучительних доктрин є енергійними у підприємливости, знають що роблять, володіють обставинами, - оскільки вигадки про чуда набули розголосу і факту популярности, - одначе вожді є достатньо ліниві і, більш від того, вожді є лякливими сибаритами; тому вигадують вигадки у обхід складнощів реальности, бо не знають як годящим чином діяти за правилами. Загальним місцем є те, що автори абсолютистських обітниць про кінець історії трудяться на загальне благо, сміливо приносять себе у жертву на спокуту придуманих гріхів людства; однак вожді є закоренілими егоїстами із розряду себелюбців, а посвідкою вступу до числа вождів може бути лиш непідробне нехтування життям мільйонів, доконана відсутність емпатії. Вожді рекламують себе еталонами, легендовані взірці їх вчинків та афектів включаються до змістів ортодоксії; проте дірки у тягlosti культури, що їх учиняють вірування у чудеса є не просто виявом асоціальности, як ще безпосередньо є виявом ненормальности вождів, їхніх психопатій, збоченств. Пам'ять про спадок учительної зони числять за топосами слави, забуваючи про жертви сплачені масами, а чи гідною платою за учення вважаючи ці безмірні людські втрати; але саме вони і руїни від даремних і провальних зусиль втілення чуда й становлять його реальний результат. Мається масовим переконанням, що явлення зонівських сект є дороговказом поступу, є його конструюванням; одначе фактичність зонобудування є облудою з наслідками аварійними.

Однобічною й тому помилковою є думка про незаперечну цінність прогресу який усіх гуртує у його здавалося б незаперечних вигодах для усіх його братерських учасників. Більше того, наукова об'єктивність винахідницьких пропозицій у ході цивілізації не може не бути тим замахом на специфіку та особливості запропонованих досягнень, патентування яких їхні автори мають приводом своїх агресивних претензій для виправдання нападу на сусідів. Коли індивідам чи окремишнім спільнотам не вдається відзначитися у успіхах за логікою узгодження із об'єктивністю фактів та задоволенні інтересів довколишнього загалу, то тоді ідентифікація у достатності обмежується нарочитою демонстрацією суб'єктивної неповторності. А остання слугує ще й прагматичному задоволенню кримінальних схильностей означених маніпуляторів із чудесами.

Поступ еволюції та удосконалення спеціалізованих різноманітних винаходів у культурі не тільки не розсіює останню на віддалені одна від одної множинні утворення й структури, як - єднає людство через використання без завад та застережень усіма та усюди корисних відкриттів. Усякий значущий винахід має вікову історію складних обумовлень й своїм існуванням завдячує внесками від спадку праці поколінь відмінних дослідників та кіл культури, - проте доказово незаперечні здобутки набувають універсальної ужитковості у зв'язках і обмінах відносинами співпраці у глобалізованому світі. А, проте, ця уніфікація у людяності та у відповідних нормах, законах, законодавстві на співжиття саме й виступає завадою для фаворитного у людській історії заняття з пограбування інших людей, коли загарбання плодів чужої праці видається більш прибутковим порівняно із проблемами продуктивності силами власної працьовитості. І для обґрунтування, оправдання, псевдолегалізації праведності нападу на ближніх, то переступникам просто не обійтися без вказівок на ті свої ціннісні особливості, що їх покорителі виставляють як месіанські, рятівні, конче неодмінні, життєдайні, омріяні зі сторони самого об'єкту нападу, а, відповідно, особливості жертв нападу та спротив пропозиціям поневолення з боку агресорів останні виставляють як нерозуміння під'яремними талану упокорення зверхності самозваних просвітителів, як зловорожу акцію, яка додатково має виправдовувати загарбницьку війну проти ближніх з нав'язування утисків, рабства, визиску вже як моделі ошасливлення.

Абсолютистські ідеовірування та режими силювання вірних до зневоля під домінування штучних квазіістин, - як вид маскування під видимість незаперечностей наукового дослідництва, - лише тому у загальній думці сприймаються як грандіозний прожект тотального єднання, бо означені претенденти на безперечне заволодіння чужим добром укупі з уярмленням ще й ментальності підбитого оточення прикривають подібним шахрайством свою сторонність, протилежність, ворожість інтересам сусідів та затребуванням правд. Тоталітаризм без кордонів та лімітів - це закаптурення сектантської неадекватності, - це афера із представлення химер вже за щось вартісне, - це жага безплідних добитися визнання вдячності від усіх сторін. Грабіжники зазіхають на усе, бо вони у своїй нікчемності не мають ніц вартісного із своїх обмежених достоїнств та можливостей самостійного прожиття. Експансіоністи вимагають для себе ресурсів та пастви послухів, які б гарували замість означених зверхників у насильстві, бо ці фактичні раби власних нестач не мають нічого окрім своїх ненажерливих апетитів до чужого. Примітивісти гвалтують усіх як ворогів, винищують усякий проти себе спротив, руйнують доказові для прогресу суспільні устрої та закономірності для того щоб колишні громадяни, урізані терором під відповідність лекалам ідеологічної віри, визнали замкнуте бандитське угруповання вже за владу законну.

У своїх життєвих покликаннях та реалізації творчих призначень не лише конкретна людина, а й колективи спільників мають потребу не розчинитися одноманітності серед логіки прогресу, як ще й відзначитися там навіть всупереч усякої логіки, бо саме це й дається легше за усе. Тому вище від правд та підтверджених загалом істин цінується замах на оригінальність, бо останній дозволяє напасти на сусідські цінності під претекстом заміни їх на принади звабників. Зона це наполягання на універсальності виключно власних маній.

Успіхами у колонізації народів європейські імперії зобов'язані своєму передуючому становленню як держав незалежних, які подолали внутрішні та зовнішні загрози, як країн із сформованою національною культурою та інтересами. Лише після цього вони рушили із бандитськими апетитами на чужі їм народи потребуючи звідти лише й не більш як сировинних ресурсів, а не тамтешньої культури, - зверхність над якою та соціальним устроєм туземним вони отримували перевагами своєї колонізаторської культури, обміном якої на імпортовану сировину й оправдовували імперіалісти свій експансіонізм. Тоді як московське збиральництво представляється пошуком самих себе, здобуттям самототожності у чужому як у своєму рідному. Московці зайнялися паразитарним споживанням чужого не лише з причин відсутності потреб і навиків працювати самим, як саме це заняття чи кшталт московства є ще його перебігом та завершення московської історії. Коли європейські інтегратори відкорковували доступ до сторонніх ресурсів домінуванням своєї культури чи зброї, - то московці підбиті ними землі та народи обсаджували своєю любов'ю відкритою до підбитих ними сусідських статків, ресурсів та можливостей володарювати. На противагу європейцям, визначеним й запевненими у своїх власних досягненнях, - то московські інтегратори без проблем до імперської еліти включали тих запроданців і перекинчиків із місцевих, які самовіддано шли на службу розростання імперії, бо московці люблять без винятку усіх включених до них у статусі підданих чи трудозобов'язаного контингенту. Тоді як європейські поневолювачі свідомо присвоювали чуже чи не створене працею європейців, - то московці від початку своїх походів завжди, як вони вважають, повертали собі своє, яким, на їхню ж думку, насельники ще не завойованих московцями господарів своїх батьківщин володіють як злодії, переступники, крадії ісконнарускава. На переконання московців, то народи не мають прав на свою історію та буття, коли є полишені на московську над ними зверхність, оскільки встановлюючи цей примат московці лише задовольняють мрії народів щодо їх неналежності самим собі, звільняють і рятують народи від обтяжень відповідальності за вільну долю, перебирають на себе гріхи світу як страждальці за нього. На відміну від європейців, для яких визвольні рухи у колоніях посприяли ставці чи переходові у метрополії на продуктивність праці власними руками, коли вже колишні метрополії страждають не від втрати колоній, а від невтрата колоній, із яких відбувається вже зворотний рух окупації метрополій переселенцями та біженцями, - то незалежництво у країнах підбитих московцями стає для останніх трагедійною самовтратою, викликає реакцію військового реваншу. На місці відсутнього у них національного, державного, етнічного ядра метрополії, - то умовні московці ставлять чи міняють різноманітні гібридні сурогати у вигляді: православ'я московського, самодержавства, пролетарського інтернаціоналізму, атеїзму, усупільнення засобів виробництва, подоб ринкового капіталізму, світової революції, русифікаторства чи регульованих дозволів на місцеву автономізацію, московського месіанізму, демократії, вестернізації, антиамериканізму, нормуючої віри у комунізм, у порятунок світу від експлуатації, від відчуження, - аж в усіх своїх іпостасях стрижнем збиральництва є саме збиральництво й бійка за єднанецтво, за недопущення для жертв тої їх втечі із зони великодержавства, яке забезпечувалося централізмом та інструментарієм у діапазоні від облуд до геноциду. Московська фанаберія самозвеличення це своєрідна помста за брак самочинності чи самодостатності, за те, що ці професійні збирачі були похідними чи периферією від зненавидженої ними: Русі давньокиївської, від православ'я візантійського, від улусів монгольських, від культури європейства. Московське відомщення світові сягне вершин, коли буде покоїтися на цвинтарі із вщерть потоптаного: українства, візантійства, азійства, європейства. Відсутність самоусвідомлення, аж до рівнів сутнісних протиріч світогляду та притомності, є не лише причиною, а й наслідком інерції московського збиральництва. На відміну від колишніх, територіального типу загарбництва, європейських імперій, - то ще не колишнім расеянам, якими власне є перетравлені у московстві і підбиті ним народи, у визвольних проти расен антиколоніальних рухах цих же народів, нема куди повертатися. Бо у збирачів свого як чужого й навпаки нема самости.

Надокучливе служіння усім змістам виказує саме незатребуване. Універсальність стає маніє непристосованого. Тих, хто позаду, напоумляють ті, хто вдивляється у морок глухих кутів.

Впевненість у власних покликаннях, наполягання на своїй неповторности, чуття власної унікальності й ствердження особистісної окремішности навіть у базуваннях месіанства на містиці, химерах бездоказових, на ствердженні чуда там, де його й бути не може, - характерне для тих, хто відчуває надмір сил, безмір потуг на ошчасливлення доквілля своїми вигадками про ходіння доквілля у темряві помилкового, аби за те самозване лідерство відхопити в подяку від доквілля шмат із його гараздів й запанувати над вже напоумленим середовищем; тоді як бажання прилучитися до добра чи його обіцянок вже на рівні споживацькому характерне для публіки, яка відчуває свою творчу яловість й готова віддатися на поталу означеним ошуканцям навіть не під примусом, а з чуттів мазохістських насолод за свою жертвовність. Аж тоталітарна зона утворюється там, де означені жадібні до усевладдя вожді уходять у злуку з означеною масою страждальців, які сподіваються ще більші вигоди мати від паразитування на волі цих вождів, які згуртують масу й кинуть її у бій переможної навали вже на не організовані до спротиву спільноти.

Науковці теж роблять відкриття, але пропоновані закони відповідають природі речей, а винаходи на тій основі задовольняють цивілізаційні потреби людей, тоді як пропозиції містикою і чудесами вичерпати остаточні смисли історії залишаються у історії містицизму; а вже одними варіаціями неіснуючого у природі речей заходиться спростовувати інші картини претензій на абсолютне – не може не бути дурницею, особливо у домаганнях неортодоксальних та сектантських вірувань реалізуватися у суспільному житті як норма останнього. Наполягати і на противности сектантської ідеології традиціям загалу, і, одночасно, нав'язуватися загалом як істина – це формальнологічна помилка.

Московський совковий комунізм це історія сектантства, яке свою окремішність від норм співжиття та людяности домагається, й таки спромігся, переробити на реальну історію завойованих ним країн і народів. Свої маніакальні уподобання, - змістами яких є не лише ненависть до традицій культури, а ще й невміння у істинах освоювати культуру на користь традицій суспільного розвою, - вожді комунізму спершу спрямовують проти соратників у своїй секті, закидаючи еретикам звинувачення у розумових здатностях та вважаючи носіями останніх виключно себе самих, як батьків щодо месіанського набору тез догматики; потім свою енергетику змовництва вже дисциплінарна секта спрямовує на провокацію криз політичних та руйнування суспільних інститутів, коли спокушають маси як обіцянками збагачення за рахунок пограбування багатіїв, так і обітницями остаточного розв'язання усіх смислів історії; потім джерелом задоволення аномальних вимог секти стає не лише визиск спокушених мас у приборканні їх як громадянською війною, так і антигромадською машиною тих репресивних органів, кишечник яких здатен перетравити й перетравлює мільйони; ресурсами уможливлення повстання секти проти законів та прав, після вичерпання спротиву жертв, - якими секта харчується і тим продовжує вписуватися у реальну історію, - стають вже чистки у самому апараті секти, аби змусити зону крутитися у поставленому векторі; потім екстраординарні настанови та така ж концтабірна організація совізму виходять вже на міжнародний конфлікт із конкурентними режимами нового світового порядку; потім неординарність сектантських пропозицій береться зазіхати вже на терени та способи існування країн вільного світу та вести проти нього війну хоча б холодно; й ніколи сектанти не забували протистояти вільній думці, вважаючи арешти дисидентів способом своєї відповідности запитам та законам життя поза сектою, вірячи, що із вбивством повстанця кат успадковує шляхи правди, - проте й визиск ресурсів сировинних, який комуністам видається легшим за визиск людей, не призведе до перероблення світу під сектантські лекала. Зрештою комунізм представлений московським царством розвалюється навіть у спробах ревізувати особливости та змісти секти, яка намагається зберегтися через імітацію нею уподібнень світу вільному. Секта, за визначенням, не може задовольняти загал.

Самозваним слугам народу тому вдається захоплювати владу при підтримці народу, бо вони самі вірять у свої добродійні призначення бути друзями тих бідних та нещасних мас, що їх глитаї-власники нещадно оббирають, - як про це означені бійці проти продуктивного підприємництва стверджують. Устрої помочі тим, хто плентається у ар'єргарді прогресу є націлені практично на завдання шкоди для тих, хто прогрес очолює. І дійсно, мобілізуючи маси вольовими засобами, - а саме терором фізичним та контролем ідеологічним, включно із звабними обітницями неробства мас за щасливих днів одержавлення усієї власности на користь слуг народу, - то можна почасті завдати відчутних ударів по спільнотам зайнятим продуктивною працею. Але стратегічна вада замірів будування процвітання саме на споживацтві саме у цьому й полягає: бо зрештою, опісля проїдання віднятого від імущих верств, то ресурсів на поміч бідним стає нізвідки узяти. А тому любителям народу доводиться енергетику обіцяного задоволення запитів страдницьких мас збирати і вичавлювати не звідкілясь, а саме із цих же мас. Що й перетворює означених соціальних служителів вже у рабовласників цих же народних мас, яким диктатура від імені народу обіцяла визволення від експлуатації підприємців капіталістичних. Ніц доброго не збудувати на шляхах винищення життя людей та цінностей, які не вписуються у догматику соціальної помочі відсталим. Неволя малопродуктивна. Ставка на гегемонізм нещасних і упосліджених верств не може не стати асоціальним сектантством та відхилення від магістралей поступу.

Коли щоразу, з кожною наступною кампанією очищення будови комунізму від нечисті ворогів та контрреволюціонерів добиватися нарощення успіхів, - то врешті-решт запас об'єктів пограбування вичерпається і залишаться самі передовики і переможці у справі їх очищення від ворогів. Відкривати нові слідчі справи проти уцілілих у чистках стає особістам усе важче. Механізм знищення мас ворожих чи недостатньо самовідданих, як то комуністичним вождям треба, - починає пробуксовувати і зупинятися через нестачу споживчої здобичі. Дефіцит породжується навіть не убивством багатіїв, а поміччю бідарям.

Коли щоразу, з кожною наступною кампанією заощадження на заробітній платі для трудозобов'язаної маси будівників комунізму добиватися успіхів заборони приватного збагачення, вирізаючи шар за шаром підприємливих та ініціативних громадян, - то укінці стимули продуктивної праці будуть затрачатися, аж до зупинки цього парадоксального проекту нажитися на улаштованій для себе каторжній роботі. А тому потреби бігу навздогін вільним і продукующим суспільствам примушуватимуть бійців проти капіталу поступатися тій логіці винагород за успіхи підприємництва і кваліфікації спеціалістів, яка дедалі виразніші знецінюватиме комуністичну рівність у злиднях. Анонімні обов'язки чиновницького апарату з обслуговування соціальних потреб трудящих через видачу цій трудозобов'язаній масі хоча б харчових пайків на утримання зони примусової і безоплатної праці мас нарешті змінюються на корумпований приватний інтерес означеної номенклатури.

Коли щоразу, з кожною наступною кампанією успіхів зодноріднення й уніфікації людей і народів у колективізм і комуновихованні усіх зібраних під централізм обіцяного їм щастя інтернаціоналу пролетарів зрештою досягати знеособлення, виїмки національних особливостей, а то і тями, - то свобода віддалення від усіх визначень виразних, від вартостей ціннісних, від самодостатніх досягнень лиш удосконалюватиметься, аби затим провалитися у безвідповідальність і делегування усіх життєвих прав саме на конто якогось вождя чи чуда.

Коли щоразу, з кожною наступною кампанією вдалого потурання маніям невігласів, а то й скаліченим на ментальність асоціальним типам поступатися, ретируючись із правил та вступаючи у темряву виключень із правил, змішуючи казки та реальність, - то розорення почнеться, як угноєне карнавалом свята безкарних переступів, аварій, єднання у стихії хаосу.

Московці вдалися до комунізму як до годящої форми продовження їхнього імперського єдинанеделімства, звичкам якого личило збиральництво земель і народів під приводом обіцяного їх збагачення та підпомоги проти конкуруючих колонізаторів. Тож без питання неможливо ганити комунізм задля рятуння від нього Московщини так само, як проблемним є оспівування комунізму ціною офіри заради нього московського царства.

Суспільна історія, окрім її цивілізаційних набутоків матеріальних, визначальним чинником включає у себе ще й історію суспільну у тих видах і варіаціях її організації, які аналізують прискіпливо й конкретно, а чи обмежуються абстрактними трактуваннями у вимірах добра чи зла, умовами забезпечення свобод і прав у тих чи інших суспільних організаціях, сприятливістю щодо суспільного виробництва. Життя суб'єктів історії не є тим чинником суверенним, який би однозначно зумовлював об'єктивні набутоків людської культури. Відносини й діалоги у соціумі залежать від справ, якими той соціум зайнятий. Відмінні оцінки отримує а чи віддання переваг гуртовим інтересам, стосовно яких особистісна приватність є підпорядкованою, а чи домінуючою є зворотна залежність. Так само як для продукуючих спільнот, в умовах постійних ринкових проблем, запорукою просування є ризикові внески творчості й креативу одинаків, - то вже для успіху полювання на чуже добро потрібна жорстко організований алгоритм гуртового нападу бандитів, яким не обійтися без згуртованості задля подолання порядків.

Є самодостатніми й вважають себе такими громадяни та спільноти зайняті виробництвом, які дослідництвом досягають доказових знань та свої творчі вміння втілюють життя, які нарощують досвід культури як запоруку її розвитку. Навіть дякуючи своїм існуванням саме народженню від фізіологічних батьків, залежачи від соціалізації та адекватного засвоєння фахових знань, беручи участь у функціонуванні суспільного виробництва, - окремий чоловік здатен свою свободу довести до її перероблення у достатньо розлогий та впливовий здобуток поколінь. Треба не аби-як працювати, аби на відтинку власної особистісної кваліфікації не впасти у помилки та облуди й тим самим довести свою креативність аж до годящої відповідності на суспільно затребуване. Збагачення культури у векторах її розвитку забезпечується тими творцями здатними на адекватний відгук на затребуване, які відповідно належним чином освоюють нароблений досвід попередників й реалізують таланти свого дослідництва, темпераменту, працездатності. Між засвоєнням особою досвіду поколінь та можливим засвоєнням вже зі сторони загалу вдалих винаходів одинаків має місце взаємозбагачення тоді, коли і благо спільноти і благо її учасника є суголосними у співдії. Проте серед людських занять, які існують як загально визнаний корисний досвід культури, є такі які тяжко, або дуже важко піддаються залежності особливо від тої творчості окремішньої особистості, яка кепсько узгоджена із загальним благом. Оскільки здорові люди і народи стоять на сторожі своєї безпеки, то злочинність персональна чи організована, організована проти суспільного чи приватного добра на вилучення того добра, - потребує від бандитів надзвичайних зусиль.

Чим легше помилятися, то тим важче подати ті помилки як правила комусь корисні. Суспільно шкідливе дається зтяжким для його переведення у корисний спадок поколінь. Особливо важко адаптувати до загалу те, що порушує чи протирічить добробутові загалу, - не зважаючи на те що порушення норм, занепадництво, усі види глупства, вправління злочинах, антилюдяність, хвороби, аберації, безумства, неадекватність не лише даються легше, є беззастережно безмежними у енергетиці хаотизації, як є ще й самочинними, - на відміну від порядку існуючого лише у векторі його дотримання та вдосконалення. Тож прийомом подолання спротиву порядку атакованого зі сторони аномії є сила аномії, гуртування її причетників до розмірів та ступеня організації здатної подолати завше проблемну ходу розвитку. Роєва поведінка й така ж свідомість одності агресивного нападу на багатства продуктивних спільнот, коли членство банди присвоювачів, на відведеному планом операції місці для кожного, приносить себе у жертву гуртовим замірам збагатися протиправно та чужим коштом, - відмінна від збагачення кожного творця у його продуктивних трудах і планах збагатити загал пропозиціями корисними.

З позицій суспільств процвітаючих від свободи одинаків, то можна оргзлочинність вважати ненормальною. Проте задля протиправного успіху вилучення й присвоєння чужого, то нормою є функціонування членства банди саме як одноцілого органу. І не є важливим а чи артикулюється цей інтерес, не є важливим а чи аргументованою є критика проти бандитизму.

Вирощування для поживи рослин і розведення тварин є необхідністю задоволення природних, а то вже й окультурених потреб людських. Таке ж прагнення влади вже над поневоленими людьми можна зрозуміти як протиправне бажання грабіжників нажитися чужими статками і завойованими ресурсами. Аж на разі маємо виразну картину того, що знищення спротиву підкорених своїми причинами та заземленими наслідками має вже не меркантильне споживацтво, - аж усевладдя над уярмленими здійснюється та обґрунтовується під претекстом задоволення прагнень самих жертв на усунення усіх тих розрізень у устрої суспільства, які заважають встановленню тотальної єдності та можливостей розважатися в цих умовах зняття і відкидання геть усіх запобіжників, ігнорування виникаючих при цьому аварій. Вбивство ворогів, які трактуються завадою інтеграції у запропонованому чуді уневажнення реальності, виставляється як імператив справедливості, рівності, братерства у порозумінні. Єдність постає вигодоотримувачем від збаламучення усіх цінностей, від перетворення у ніщо того, що було чимось виразним, зона порядку є винагородою за хаос.

Тоталітаристи атакують не лише придумані ними гріхи неслухняності фатумові волевияву Божого, засуджують не лише за недотримання штучних і символічних культових приписів, не тільки хапають вигаданих чаклунів які спотворюють обіцяні у абсолютному віровченні чудеса; ці сповідники про останні для історії дні залякують свою паству не лише абстракціями пекла чи зваблюють картинками утопічного раю, нірвани, комунізму та подібних проектів Нового порядку, - аж ці претенденти на виключну тотальну беззаперечну свою владу пропонують вже порівняно більш заземлені та десакралізовані проекти, як то: подолання відчуження речей від волі людей, знищення експлуатації, встановлення інтернаціоналізму класового чи расового, нищення буцімто дискримінаційних кордонів між особними культурами, інші подібні ошчасливлення через руйнування. Вишукані тоталітарні режими майструють вже не через ковтання ворогів, як навпаки, - через дозвіл кожному бути не ворогом одномірного порядку, а гарантувати цей порядок дозволом адептові зони робити усе що заманеться. Вишукані тоталітаристи нападають вже не так на різниці створені у ході культури, як на різниці створені ходом природної еволюції. Вожді утопій доросли до переймання на себе функцій, які до того приписувалися Творцю неба і землі. У зону одномірності входять вже не через ворота терору, а через розваги, карнавал, свято без краю.

Задля доцільності використання та у межах їхньої компетентості, то усі явища і спеціалізовані у їхній самодостатності винаходи є таким чином відгородженими від інших особних досягнень та здобутків культури, - аби не допустити небезпек, аварій, інших помилок їх ужитку. І ці неперехідні кордони законів, за якими існують спеціалізовані речі та функціонують події, саме й становлять заваду для прожекту тоталітаризму, згідно якого змішування усього з усім, навіть із противним та несумісним за природою, і є засадами централізованого управління, утвореним внаслідок цілеспрямованої руйни, хаосом безладу. Батьками зони одномірності та остаточного правильного порядку є сум'яття із бунтівним шарварком. Щоб підкорити усіх, то не обійтися без того, щоб усім та кожному дозволити, що забагнеться, особливо включаючи у ту суміш саме контроверзи, навзаєм суперечливе, неможливе, казкове і те, що не вміщується у розумність, необхідність, пристойність. Тоталітаризм це танцеспіви виключень та того, чие місце поза скобками реальності і законів. Канони святого писання довільно якого учення останніх днів просто не можуть не бути зітканими із альтернатив і антагонізмів. Впливовими учасниками абсолютистських доктрин не можуть бути ті діячі, які стабільно й наполегливо дотримують обраної стратегії та тактики, оскільки справжніми авторами зони одномірного Нового порядку є виключно ті вожді, які учиняють карколомні кульбіти у ідеологічному віровченні, які є повіями у політиці, можуть віртуозно навіть одне й те саме речення завершувати запереченням стверженого ними на початкові фрази. Щоб стати підконтрольними зеками, то достатньо не проявляти жодного спротиву конвоїрам, представляти із себе ніщо, бути ніким у рабстві.

Спочатку прихильники виключень виступають проти дискримінації стосовно самих себе, згодом, легалізацією цих своїх збочень, вони дискримінують вже людей нормальних.

Результуючий успіх здобутків праці та вдалого життя поодинокого індивіда, окремого домогосподарства, самостійного бізнесу, осібно народу не може вимірятися низкою виключних зростань, аж ці зростання передбачають ще й готовність пожертв задля прибутків на виході докладання зусиль. Саме з цих причин за усіх часів та в усіх культурах засуджуються прояви виключної і одномірної жадібності, готовності іти на злочини заради отримання вигід тут і зараз за ту усяку ціну, яка включає у себе вчинення зла ближньому своєму; до цінностей усіх спільнот є включеним, перевірений на практиці, стандарт надання добра ближнім та далеким людям, навіть за ціну власних втрат зі сторони доброзичливця, бо саме ця тактика стає стратегією обопільного множення й прирощення добра. Самозрозумілим є те, що в усіх сферах діяльності не може бути прирощень без необхідних для цього затрат. Саме звинувачення у користолюбстві й висуваються на сторону приватних підприємців, прирощення достатків яких трактують як досягнуті за рахунок обкрадання тими капіталістами вже сукупного суспільства. Рецептурою оздоровлення супроти зловживань глитаєм своїм приватним інтересом висувають ті різноманітні форми та види організації суспільного виробництва, ті соціалістичні учення, де монополізм законодавчо регулюється, а податки перерозподіляються за прогресивною шкалою. За крайнощів совітського комунізму ця експропріація капіталів буржуазії разом із їхнім життям та механікою ринку, відповідно із заміщенням вилученого вже на обов'язки посадових слуг народу із числа бюрократів, - сталася як проект перетворення у псевдовласників вже цілої маси трудозобов'язаного населення. Долею якого й стала його жертва й біжуча його вже реальна витрата задля його ж процвітаня на виході побудови ним обіцяного комунізму. Виробництво військової техніки та мобілізацію робітничо-селянських рекрутів обміняли ідеологи комуністичного одержавлення вже на вигоди своєї централістичної влади диктаторської тут і зараз за усяку ціну; тоді як за приватновласницького капіталізму та правової демократії збитки від хибних управлінських рішень випадають на conto звітів сторони приватних підприємців і капіталів, залишаючи життя, права, добробут громадян не ушкодженими, - принаймні у ідеалі. Новаторство задумки тотального єднання усього з усім під егідою номенклатурного усевладдя, заради якого припустимими стають не лише допустимі, як ще й неприпустимі жертви, у господарюванні якого ігнорується характерне для приватновласницького ринку поняття рентабельності та результуючого прибутку, - вичерпується у підсумку саме цими жертвами, коли геть із життя викреслюється передовсім колись жива людність.

Не годиться переплутувати сутности, перемішувати між собою те що має розбіжні закони розвитку, переходити кордони між речами відмінними за природою об'єктивности, бо устрій світобудови залежить не від самих про нього уявлень, - особливо тих вигадок, що висуваються ідеологами неадекватними. Як нав'язування невольнику доходів у вигляді харчового пайка та паличних за це ударів примусової праці каторжної, то так само вже й зворотна цьому ярмісові заборона власности та правових свобод – не веде до добра.

Коли за приватновласницького ладу виробник товару що не задовольняє суспільний на нього попит банкрутує лише сам осібно та нарізно від загалу, не отримуючи у свій бізнес інвестицій від споживачів, - то за ладу одержавлення усіх відібраних від господарів капіталів усі колишні громадяни, а тепер вже трудозобов'язаним виконавцям грандіозних планів Партії легалізованої як диктатура пролетаріату, нікуди не дітисся від того, як вже своїм добробутом, правами і власним життям ставати вкладниками у обіцянки пайкового забезпечення їх зі сторони цих означених одержавлювачів, які із масою псевдовласників розплачуються віднесеними у Світле майбуття винагородами безнастанного черпання із фондів соціального споживання як із рогу достатків. Економіка будована на дефіциті, на розпорядженні совдержавою привласненими чужими грошима і достатками, - будується як фіктивна, банкрутство якої зрештою стає реальним. Маса ударників кредитуються зі сторони вождів обіцянками розпоряджатися вільним часом що залишається після виконання каторжних уроків, споживанням утриманнями фондів соцзабезпечення утримуваних ними ж, а за ці обіцянки утримувана зеками диктатура споживатиме реальні відібрані від зеків блага.

Можна не сумніватися у тому, що ставка на задоволення саме потреб широких мас у процесах суспільного виробництва, а не лише підприємливих його організаторів, викликана помилковими чи недостатніми оцінками ролей підприємців; допустимо вагуватися, що ідеологія з приводу переведення мас на гарантоване пайкове їх утримання за рахунок соціальних фондів підриває стимули виробництва у виборі між ризиками збагатися чи збанкрутувати; вільно вірувати у те, що винагороди очільникам поступу є, буцімто, не успіхами громадського достатку, як на останній лягають тягарем збитків, - одначе турботам про маси не можна відмовити у слушній гідності. Уможливлення з ходою прогресу задоволення певного рівня життєвого достатку широких мас, відсутність потреб перетворення людини вже у невольника, як своєрідної деталі процесів виробництва, - не тільки на перший план висуває інтереси широкого суспільного загалу, як ще й на другий план відсуває опертя на приватні ініціативи. Такі засадничі для європейського культурного кола цінності як свобода і гідність осібної точки зору, життєдайні для винахідництва вартості індивідуалізму, голос меншости заміщаються на дисциплінарний порядок масового загалу, що його неусипно й безвідмовно зобов'язані дотримуватися усі його рекрути. Консенсус у купі із толерантністю та політкоректністю, - складовою яких стає плюралістичне допущення збочень та адаптація відхилень, - постає поховальною командою на ту свободу думки, яка продукує істини прогресу та знання наукового порядку. Ідеологи соціалізму, видів контролю за пайковим розподілом багатств, організатори Нового порядку, що приходить на заміну ринкових змагань за лідерські позиції у прогресі, - вірують та відповідно заміряються наповнювати фонди суспільного споживання саме за рахунок розграбування багатств підприємливих верств та жертвовного винищення останніх вже як ворогів, життя і призначення яких не має значення. Настає карнавал пересічності. Терор відбувається під акомпанемент розваг, під тиском яких елімінуються усі нагальні проблеми та виклики зі сторони реального життя. Усяку голову, яка випинається із гурту мобілізованої одномірності, стинає меч примусової рівності. Виходячи із докси про любов до мас, на нещастях яких, буцімто, наживалися експлуататори із числа суспільного проводу, - то тепер останній, вже на часі торжества повсталих мас, повинен дискримінуватися, спокутувати невинні провини свого колишнього лідерства, цілувати черевики тих, хто себе зачислив до спадкоємців рабів, калік убогих, кольорових, пацієнтів, жінок, гермафродитів, альтернативно здібних, обійдених долею та наділенням тямущого розуму. Дарма що навіть пайкам нізвідки братися, як лиш із бізнесу хазяїв; що любов до скалічених мас, під претекстом тотальної рівності, дестимулює поступ, плодить неробство. Лейтмотивом тих, чії ролі у суспільному виробництві були виконавськими, себто залежними від ваг і призначень організаторів виробництва, є: остаточно звільнитися від докучливих обов'язків праці, а натомість зосередитися на споживацтві. Утопічним ідеалом професійних калік є: від кожного - по можливості, але ковтати - у повну горлянку.

Досконала колективістська любов до власного самозамкненого місянського обранництва живиться ненавистю до приватних осіб та десидентів не згідних із загальними догматами означених специфічних угруповань сектантського штибу. Просторові масштаби вигаданого абсолютистського порядку зони мають охоплювати не менш як цілий світ без виключень, а якостями цієї тотальної одности є та її жорсткість дисциплінарна, енергетикою якої є поїдання ворогів. Умовами підтримання толерантності, як твірної засади Нового порядку та самого правильного віроучення з приписами культових відправлень, є подвійні стандарти мислення, потроєні стереотипи поведінки, помножений конформізм, пошук ворогів зведений у ступінь, безмежна і жертвна любов до святого начальства.

Суб'єктами роєвого устрою є не повнота учасників його членства, а вони ж, але вже на ролях виконавців, які безвідмовно слідуєть розпорядженням вузького угруповання начальницької ієрархії на чолі із ідеологічним та організаційним диктатором. Вождя без зони організованого ним порядку не буває, як - і навпаки. Види демократії та ринок інтересів відкривається лиш у спільнотах утворених людьми вільними.

Усі люди, як вид мавп-сапієнсів, є фізіологічно рівними і подібними між собою. Більш-менш. Кожна особина не лише у своїх чуттях, а й у своїх фізичних і розумових можливостях є фактично не гіршою, принаймні, за своїх ближніх чи далеких родичів, має можливості і права будування своєї долі відповідно до обставин і розвою свого життя вже як організм культури. Аж тут, саме з причин відмін належності чи життєвої участі людей у окремих видах культури починаються розходження. Стани свободи не тотожні природним. Обумовлена природою рівність людей як живих істот слугує мотивом корегування нею конкуренції та виживання вже у сфері соціальних взаємин. Ідеалами гуманістичних доктрин стають змісти встановлення справедливості, як відкритих шляхів до того, що певна культура вважає чи унормовує для себе як щастя й добробут. Виживання культур забезпечується не лише і не стільки успіхами сильніших у фізичному дбанні за потомство, як, першочергово, плідністю внесків до перспектив розвою вже у плані цивілізаційному. Не лише на лідерських, а вже на виключних місцях та напрямках визначення повноти прогресу опиняються спроможні на масштабування та якісність конструктивного винахідництва.

Складається враження, хибне враження, що запліднення чи пізнання самиці за самими лиш обопільними статевими інстинктами не йде й у близьке порівняння із плодами винахідництва обумовленого логікою освоєння і пізнання об'єктивності. Аж у тому той полягає фокус з гри, подібної перетягуванню канату, у конкуренції між біологічним та окультуреним у природі людяного, що суб'єктами користування об'єктивними досягненнями у культурі залишаються переможці у плані власне фізіологічному. Наукові, технологічні, соціальні, інформаційні, духовного порядку винаходи сприяють подальшому винахідництву у його представленні цілком конкретними діями належними колу визначеної культури.

Не дарма до характерних особливостей західної цивілізації європейської відносять індивідуалізм та підприємництво що рухає цього індивідуала аж до крайнощів у досягненні визначених ним цілей. Тоді як вирівнювання конкуруючих супроти європейства культур гуртового господарювання саме й здійснюється ставкою вже на збільшене число учасників виживання, на їх гуртування, на готовність цих продовжувачів передачі нащадкам своїх інформаційних кодів йти задля цього на жертви навіть власні, або ж – відданням переваг вже пристосуванню до скрутних обставин замість їх подолання. Хоч фізіологічно сапієнси є однорідні, аж розбіжності між ними задані приналежністю до зрізничкованих кіл вже їх соціо-культурного буття. Противником європейства, прикметного трактуванням особи як своєрідного самодостатнього мікрокосму, - стають моделі тотального гуртування як способу виживання і продовження виживання культур і народів, яким задля цього потрібна мобілізація спільних зусиль. Тоталітаризм тут представляється не якимось відхиленням від стандартів і шаблонів вестернізації, де надживають винахідництвом, - аж централізаторська концентрація ресурсів та ощадливе їх користання споживацьке під контролем заданого порядку є закономірним і об'єктивним модусом історичного життя культур, чий звершення є більш акцентованими на проблемах фізичного виживання самих цих суб'єктів контролю. Завданням та практикою угруповань авторитарного типу управління є забезпечення харчами; любителі порядку знехтують без докорів сумління будь-якими із ним домовленостями; до власної крові та винищення останнього противника вони битимуться за ареали свого полювання, захищаючи там свою осілість звільнену ними від тамтешніх господарів; хижачки будуть пережовувати здобич переживаючи лише за її калорійність, а не за запхані до власного стравоходу чужі права на життя; політика кочовиків керована шаблею, а не правом; дисциплінарна покора організатору експансії вважається важливішою від принесених задля цього жертв зі сторони слухняних рекрутів; ціннісні орієнтири, мислення й поведінка яких є видом колективного відправлення сповідництва експансіоністського збиральництва. Тоталітаризм збирачів не піддається обробці чи переробці. Так само, як найбільш бажаним об'єктом задоволення своїх апетитів збирачі вважають ще не зібране й не утилізоване ними, - то й для глобального євроатлантизму способом захисту від професійних поглиначів та диктаторів може бути переконання останніх лише фізичною силою.

Світ є створеним зв'язком тих подій у часовому їх розгортанні, що їх ми характеризуємо як випадкові, тобто підлеглі передуючим зв'язкам подій та явищ. І лише згодом у процесі еволюції, на полюсі протилежному вихідним таїнам, постає людина у здатностях видозмінювати стихію природного саме через розумне пізнання означених зв'язків об'єктивного, надягаючи на них вузди закону. Тоді як ігнорування нами фактів призводить до катастрофічних наслідків ігнорування фактами вже наших креативних замірів. Наша відмова чи нездатність слідування фактам та вже підтвердженим законам із заміною їх на уподобані нами фікції свідчить не лише про видатні потенціали людяности сполучати те, що є недоступним у послідовности еволюції, але ця спосібність наша повставати проти природного є ще й демонстрацією наших ставок на спотворення істин, помилками та безрезультатністю яких на ділі можуть втішатися хіба що фанатики віри у свої вірування. Власне зло ліпше було б визначати не як щось протилежне нашим людським талантам мислення у контекстах добра, - множачи концептом зла невідконтрольні нам сутности, - аж злом є симпатія до невідтвердженого, необґрунтованого, бездоказового, коли ми випереджаючи дозрілі можливості речей беремося конструювати гібрид із тих сполучень, що є, ну, вже зовсім протилежними навзаєм, коли не знайомі між собою факти поєднуються лише вигаданою нами казкою чи чудом насильства не лише над фактами, а неадекватністю використання дарунку тямущости. Зло це приязнь до власних суб'єктивістських фантазій збудованих на ненависті до закономірного й необхідного на ділі. Тюремні зони й породжуються внесенням любовних, себто будованих лише на емоційности, відносин у те, що не має й не повинно відноситися до гармонії фактів. Беззаконня це корупційне надання хабарів любови у внутрішніх кордонах банди задля порушення того, що перебуває у логіці корисного усім іншим людям. Зло це наслідки виключно вольової симпатії до фіктивного.

За прогрес можна вважати накопичені успіхи переведення природних ефектів та попередніх винаходів у будові культури вже у царину наших здійснених замірів. Проте для того, щоб наші заміри стали новими щаблями культури, вони мають проходити жорсткий контроль на відповідність зверненим як наперед потребам і можливостям прогресу, так зверненим назад істинам, себто відповідности пізнаного та предметно фактичного. За прогресивну слід вважати спробу сполучити лиш ті відмінні явища, користь від якої дістанеться якомога ширшому загалу, а не окремим бандитам за кошт обкрадання загалу. Поступ має залежати від корисного для суспільства використання закономірностей у природі речей, а не від афектів примітивів, які ліплять та склеюють події за мірками свого здирництва. Любов має залишатися інтимною справою одинаків і не має хижо зводитися на ненависті до усього, що перебуває поза об'єктами її чуттєвої симпатії. Любов має бути присмакою до логіки речей, а не диктатором щодо останніх. Зону неволі творять самозакохані лише у власну місію примітиви, які прагнуть розчинити цілий світ у вузькому тілі свого містифікованого егоїзму через неспромогу знайти доладне використання своєї праці у загалах її соціалізації.

Терпимість до особливостей сусіда проявляють ті, хто знаходиться із ними на одному кораблі чи усередині скобок діючих правил, тоді як усілякі претензії на перетворення виключень вже за вид правил, абсолютизація безпідставних вигадок, надання власним маніям подоби порятунку світу – не може не множити число ворогів довкола ідеологічного вчення. Гармонізатори усього та усіх виключно у особливостях власного віровчення є паліями війни та інквізиторами у переслідуванні инакодумців. Любителі чудес є толерантними лише до своїх рабів.

Запропоноване ноу-хау з усунення геть зі світу факту зла, оголошеного природною сутністю світу, у спосіб замирення зі злом, себто ліквідація самого поняття зла, залишається неповним, бо для повноти любови до ворога необхідно ще й взяти дієву підконтрольну участь у банді означеного нападника, - поза якою усе одно, як об'єкт вже наступної атаки банди, залишається усе ще не розчинений нападком на нього факт зла, себто буття іншого світу ще не упокороженого та поки ще вільного від цілей бандитського усевладдя.

Цивілізацію, - яка постала як фабрики з виробництва товарів, як наукові знання, як міста, як зміна ландшафтів, - можна представляти зміною речей згідно зростаючих у цьому занятті потреб людських, претензій та задоволення благополуччя виду сапієнсів. Хоча світ створюваний за свідомими задумками фактично різниться від того природного середовища яке йому передувало, однаке у законах, які використовуються задля зміни речей під поставлені до них заміри, - нема нічого надприродного. Більш від того, ефективність видозмін речей згідно раціональних планів досягається на шляхах правдивого знання про природу речей; тоді як незнання, помилкові підходи до справ, покладання на фантазії авторські, а не на факти предметні та об'єктивність відносин у подіях, - дає аварії.

Серед усіх об'єктів, на видозміну яких під стандарти людського благополуччя направлені творчі людські зусилля, є істотно найважливіший: взаємини у власне людському середовищі з приводу людських взаємин. Які розглядаються як ключові стосовно вже оперування речами та подіями, залежними від людських знань та волі. Усілякі пошуковці останніх смислів історії своїм гоноровим завданням ставили зміну природу людяности згідно вигаданих тими учителями світоглядних вірувань власних, а чи специфічних і окремішніх уявлень про добро людське. Любителям максимальних чуд просто свербить і муляє на те, аби обрушитися з доріканнями на природу людських взаємин, аби їх реалії оголосити гріховними стосовно вигаданих вже правильних, обов'язкових до виконання стандартів любови, емпатії, гармонії порозумінь, терпимого ставлення до вибриків усіх ближніх братів, поєднаних беззлбною повагою навзаєм, учиненням гараздів добродчинства без меж. Механізмом насадження добра у суспільному організмові роблять означені фантазери саме переслідування тих людей, поведінка яких різниться від матриць сфабрикованих ідеалів.

Так само як недостатні розуміння, непевне освоєння законів у предметному світі призводить науковців до помилок, або до недосягнення результатів запланованих, - то так само й хибні розуміння діалогів у психічному, духовному, соціальному житті людському породжує такі хибні підходи до справ окультурення, які можуть ставати фатальними для спільнот що дозволяють собі зациклитися на забобонах режимного добродчинства у середовищі людському. Не лише громадському здоров'ю, а й самому виживанню спільнот, поведених на потуранні усім нещасним у спосіб наділення їх не заробленим ними, - загрожують небезпеки заміщення свободи людської натури вже на ті абсолютизовані стандарти цінностей і культи поведінки, що вони авторами фікцій оправдовуються як втілене та незаперечне добродійство.

Беззаперечними є ті постійні видозміни у розрізненні добра і зла, які мають місце у різних культурах за відповідно різноманітних часів. Нема сумніву, що і у царині суто людських стосунків, які у своїх підвалинах регулюються навіть не правом, а мораллю, має місце тренд до удосконалень; однаке, на відміну від наростаючих із часом прогресу видозмін у технологіях та науці, - то зміни у поняттях добра і зла зостаються достатньо сталими. Усілякі радикальні вторгнення у природу людських взаємин із замірами радикально їх помінати не можуть не бути загрозою, а то й злочином. Аж якими б розбіжними між собою, а чи неповороткими залишалися опрацьовані досвідом співжиття обіжники моралі, однаке вони завжди мають залишатися природними, такими як є у їхній даности, а не ставати жертвою ідеологій з переслідування людей оголошених ворогами у даній ідеологічній секті. Ба й більше, суспільне благополуччя псується навіть не так аспектами тероризування ворогів, а наданням пріоритетів верствам, які у даному штучному ідеовченні визнаються провідними. Найбільш вишуканими злочинцями і нападниками на органічність суспільного здоров'я є маніпулятори із природою людської психіки. Бо після зміни останньої, то розгром у середовищі речей постає похідною біль легшою справою.

Перевагами західної культури є її осудження зі сторони конкурентів за вшите у її матрицю меркантильне стяжательство хиже. Ця потреба заробляти із власних трудів, - як промоутер поступу, - атакується зі сторони прихильників соціальної помочі, які свій паразитизм і небажання трудитися прикривають вимогами добродійства на свою користь.

Спрошені змісти дисциплінарних ідеологій, які представляють апетити ще більш вузьких угруповань здирників, виставляються ними не як, борони Боже, насилля над тими людьми яких вони заходяться грабувати, а навпаки, - як усунення дискримінації по відношенню до цих же самих людей, яких означена мафія облудників береться звільняти від тяжіння над ними обов'язків норм і правил безпеки. Свій наступ задля нейтралізації та усунення спротиву зі сторони суспільства, оформлюють любителі Нового порядку вже як рух свободи, як успіх своєї негативістської критики спрямованої проти позитивних вартостей культури трактованих нападниками за реакційну відсталість. Кувалду рекламують як двері відкритості свободи. Своє насилля по відношенню до об'єкту грабежу і гніту, подають поневолювачі та грабіжники як філантропію усім скривдженим та соціально уполіудженим масам пересічним, які для означених визискувачів зрештою і є їхнім харчем жертвовним. Задля її проникнення, то зону мастяють усепрощенням та любов'ю до страждальців.

З любови до добра і людинолюбства, то людей звільняють від тої правди розуміння подій, від трагедій реальности які можуть образити чи вивести опікувану масу геть від рівноваги насадженого пофігізму, - безопірність якого є сприятливим обставинами для диктатур; заради перероблення проблем дійности вже на обітовану казку, то корегується і переписується та минула історія стандарти якої стали опорою наявних успіхів культури, - розвал якої слугує для бандитів ще й енергетичним наїдком; апелюючи до якісного зростання у часі тенденцій до гуманізації суспільних взаємин, то означені любителі тотального усезмішування встановлюють квоти на примусове введення інвалідів чи розумово відсталих вже до когорти суспільно відповідального проводу, - аби ослабити його перед викликами зі сторони бандитського наступу; від переживань за долю експлуатованих трудящих, звільнення їх від труднощів пов'язаних з виконанням норм виробітку, то насаджується альтернативна програма пошуку людиною розваг та утіх, - аби розмита таким чином соціальна відповідальність та раціоналізм підмінений ігрищами в умовні вартости символічні не стояли перепорою для згаданих претендентів на виключність; атакується не лише досвід правової законности, гарантіями якої є невідворотність судового переслідування переступників, як ще робом пропаганди уседозволености і толерації збочень переглядаються загальнолюдські стандарти і взірці моральности, - аби виправдати терор проти противників ордунгу; задля конструювання зони послуху, то її будівничим не обійтися без змішування статеви розрізень, руйнування інституту сім'ї як твірної ланки соціальних взаємин, - аби у загалові візії на підміну природних якостей і призначень людини вже на підлегли сваволі цих самозваних учителів людства вигадані доктринальні рецепти культу творити Нову людину, для якої ланцюги ввижатимуться оздобою визволення; видозмінам у векторі упокорення волі хунти начальників та конвоїрів як служби безпеки підлягає не лише тямущість і здоровоглуздя вже колишніх громадян, як любителі докорінного переустрою світу замахуються трансформувати закони світобудови, установи суспільного і духовного життя, вожді проявляють авторське свербіння у мистецьких світобаченнях, у підміні смислоутворюючих інтимних покликань особистости вже на масові ритуали культових відправлень на честь утопій здійснення яких відкладається на майбуття, вожді втручаються у технологічні процеси, а обов'язки спеціалізацій у кваліфікації обіцяють утопісти замінити на любительство у зміні професій, - і призначенням подібних і безподібних перемішувань уламків від деконструкції культури є створення із соломахи хаосу вже непорушних загратованих кам'яниць для зеків, які втратили людську подобу відколи стали звабленими на утіхи бути трудозобов'язаними утриманцями під патронатом любимих ними вождів; з любови не лише до нещасних людей, а й до бідних тварин, то пропагується веганство, - аби калорії діставалися м'ясоїдам із числа соціальних хижаків; призначенням ігнорування правил безпеки соціального буття та інтелектуального здоров'я, визнання воєн за норму розв'язання неузгоджень у співпраці відмінних культур, толерантне ставлення до бандитів - слугує передачі повноти влади на відкуп пройдам від містифікаторства, де одурені невольники, за сприянням корисних ідіотів від лівацтва, тішаються пайком знятим із них же разом зі шкірою.

Відколи людський розум став не лише плодом еволюції, а ще й чинником прогресу, то там знайшла своє місце і дурість. Коли одним зручно грабувати та полювати, почуватися вільними у примушуванні ближніх та у визисковій перетворених на рабів, спеціалізуватися на споживанні, на безпідметній залежності, на жертвних стражданнях, наркотично втішатися грою із фікціями святого та потойбічного, збагачуватися у спосіб порушення законів, або уникати проблем, у той час як інші вбачають своє покликання у продуктивній праці, у відкритті та творенні істин корисних прогресу та собі самим, у розгортанні свободи та творчості, - тоді розподіл людей між таборами розуму та дурості має ще ширші та більш розмаїті протистояння. Якщо суспільний досвід існує у тому вигляді, який його сприймають конкретні люди, тоді доля прогресу опиняється у руках чи мозкові тих, які звітують не лише перед власним творчим свободам, а й на загал можуть видаватися неадекватними. Оскільки переходи сув'язей та впливів навзаєм між ідеальним та утилітарним, між злом та добром, між любов'ю та ненавистю, між впорядкованістю та безладом, між щастям та стражданням, між нормативним та схибленим, між будуванням та руйнуванням, між об'єктивністю та волюнтаризмом, між забороненим та повстанським, між свободою та залежністю від неволі, між пристосованим та аномальним, між узгодженологічним та альтернативним, між адаптивним та неприйнятним, між химерами та доказовістю, між безмежним та виваженим, між збоченням та нормою, між ймовірним та необхідним, між владністю та підпорядкованістю, між чинним та вільним, між славою та дифамацією, між інтегральним та спеціалізованим, між універсальним та унікальним, між гуртовим та особистісним, між фаховим та кумедним, між відкритим та відгородженим, між потаємним та доступним, між чудесами та раціональністю, між афектами та предметністю об'єктивованих явищ, між випадковістю та прогнозованістю, між ринком та планом, між доречним та шкідливим, між збагаченням та розтратою жертвності, між живим та смертельним, між супротивним та союзницьким, між реальним та ілюзорним, між закономірним та абсурдистським, між одукованістю та невіглаством, між мирним та агресивним, між величним та ницим, між гуманним та брутальним, між критичним та забобонним, між конкретним та утопічним, між ретроградним та модерним, між примітивним та розвиненим досконало, між природним та окультуреним, між звичним та проблемним, між символічним та достеменним – належать не лише стосункам між людьми, а ще й природі речей, не кажучи вже про шляхи заміни цінностей не лише на полюсні, а й на будь-які інші, то тоді пропозиції на ідентифікацію тоталітарної ідеології, як на концентрацію асоціальних характеристик, як на показово дегенеративну чи то шкідливу виглядають такими, що потребують додаткових досліджень. Інфекція тюрми перебуває у тілі культури від початків, а справа свободи обмежена встановленням лише тих переваг над тюрмою, які потребують перманентного апгрейду.

Готовність іти до кінця, рішучість у відвертих наполяганнях на своєму, нездоланна віра у правоту власних призначень робить лідером того, хто не користує нагодами гри на сторонніх впливах, а має за істину власні її усвідомлення, - проте відсутність відмін між екстремізмом у захисті істин та затятістю у відхиленнях від істин вже об'єктивних дозволяє відхиленням маскуватися під буцімто позитивний вид творчих горінь. Соборні консенсуси із компромісами виважених порозумінь у відмінному разом із сумішшю непорозумінь з-поміж зацікавленого та об'єктивного, перспективного та нагально корисного, доказового та варіативного є місцем концентрації усього помилкового, - аж очолюють рух саме прихильники крайнощів, проте тут важливим є розібратися у тому, куди ж лідер веде. Екстермали, любителі архіультраметаекстранеординарного, хуліганські порушення пристойного просто ваблять тими ризиками, що претендують на новизну, проте важливо розібратися у тому, а чи ризики збагатять, а чи ризики харчуватимуться тими, кому обіцяють. Долею виважених та таких, які враховують усі чи майже усі обставини, є буття матеріалом у лапах любителів власного фанатизму, - проте й диваки бувають корисними не змістами дивацтва, а втримуванням їх виключно у рамках дивацтва. У палаючі очі очільника руху окрім відданих фанатиків має зазирнути ще й психіатр.

Окрім характерного для раннього дитинства особи, а то й цілісної спільноти, періоду абсорбування досвіду поколінь не менш важливим для його органічного продовження є характерна для періоду вже ювенальності критична переоцінка досвіду поколінь, який у зворотну реакцію відповіді сам вимірюється на його пристосування вже до мір свободи та творчих можливостей нового покоління. Людина, а то й люди були б не гідні своїх власних, а то й еволюційних покликань, коли б обмежували свої функції лише характерним для тваринної поведінки наслідуванням, у той час як людяність є повноцінною саме у царині культури будованої нагодами не лише суцільних обставин, а й свободи. Тож юнацький максималізм, що заскалює аж до заперечень традицій, до цілеспрямованого опору звичкам, до не обґрунтованих нічим, окрім дивацтва, вчинків, у яких традиції апробовують та досліджують на витривалість, - є не власне відторгненням батьківського досвіду, як є прийомом порозуміння поколінь чи то періодів творчості, аби привнесення винахідницькі були відповідальними навсібіч часу. Й саме на цих реперних точках біфуркацій, переламу чи то переходів у відповідальному наслідуванні тяглості прогресу й стають імовірними провали у ті пастки тоталітаризму, у яких бунт врівноважується тюрмою на заборону волевиявів, екстремізм співробітничає із заборорою усяких проявів життєвості аж до введення у смерть, непрогнозованість та безлад уподібнюються ступорові та вкляканню у закостенілому та догматизованому ритуалізовмі, спрощення доводиться на шляхах манівців у абсурдизмові, острахи замішуються із такими ж безпідставними сподіваннями, чудо обнімається із цинічними прагматизмом, насилля іменують звільненням, знищення мають за продуктивність, де зажерливий егоїзм не відрізнити від самопожертви й усі крайнощі кружляють у божевільному танку. Концтабори улаштовуються недостатньо соціалізованою молоддю, яка таким чином підлаштовує суспільство під свої острахи та непевні переконання перенесені на загаль, коли концтабори й стають місцем порозуміння із молодечим запалом за рахунок тих, хто із ним запізнався. За своїм психічним типом автори тоталітарних ідеологій є застряглими у своєму запальному юнацтві, якому вистачає впевненості перерости своє слідування суб'єктивізму аксакалів, але ще бракує повноти розуміння небезпек радикального порушення вже об'єктивованого досвіду поколінь. Вожді утопій це - юнаки, які безсумнівність переростання своєї адаптивної дитячості вважають достатньою для повчання вже дорослих. Й аби ж то прищем ювенальної заповзятості були навіть фантазійні, але власні новації, - аж підсвідомою енергетикою одномірної упертості дилетантів частіше усього є неоковирно сприйняті забобони попередників. Перетворювачі виокремленої ідеї вже на винятковий ключ до чудесного розв'язання усіх проблем постійно перебувають на підйомі наступу на усіх та усе інструментом загибелі, бо означені авантюристи не тріпочуться перед небезпеками та тими доказовими загрозами, про які відають усі, окрім означених маніяків.

Озираючись по сторонах, зважаючи на небезпеки, залишаючись у розсудливості, - просто неможливо забрести у зону, де усі виконуватимуть противні їхнім життєвим потребам приписи; бо треба зняти усі гальма, відмовити усім у дотриманні законів, занехаяти самі поняття людяності, - щоб заходитися оживляти у суспільстві утопії, неймовірне, химери; а коли збереження будь-яких цінностей не може стати завадою для їх жертвоприношень, тоді злочини, руїна, смерть у сміливому перемелюванні ними структур життя та культури саме до того й призводить.

Можна ще зрозуміти зажерливість іспанців, голландців, англійців, французів, імперіялізм яких у першу чергу будувався на нав'язуванні іншим народам особливостей власної культури як домінантною, а вже потім експансіоністи грабували й силували сусідів відніманням у поневолених їхніх прав, духовних і уречевлених багатств буцімто у компенсацію за той нав'язаний крам імперії, зарозумілість якого мала далеко не фіктивні виміри, - тоді як месіянizm московитів, яким вони виправдовують свій імперіялізм, є будованим на культурі концтабору, якому московити підкорилися, ставши носієм найбільшої у історії зони неволі та антигуманності. Самозвеличення московитів можуть виправдовувати їх як спільноту зеків, але - не право грабувати сусідів посилаючись на подібні виправдання.

За усіх часів політику усякої спільноти визначає творча меншина, а то й поодинокі винахідники, які виступають своєрідним тригером зрушень, на суспільно корисні пропозиції яких пристає маса нормальної людности, які не так виводять суспільство за рамки звичного, як задають ще не бачені стандарти прогресу. Екстремумом прогресивного винаходу є норма узгоджена із розумністю її фактажу; у лідерах числяться ті максималісти, які й на правду очолюють суспільно необхідний рух; пасіонарії не лише випереджають, як об'єктивують назрілі суспільні запити. Порівняно із тим екстремізмом диваків, на обґрунтування якого, як то спершу здається, нема достатньо прогнозованих причин, то політика розважливого врахування максимуму чинників та інтересів усіх суспільних груп – взагалі не може претендувати на суб'єктивно керовану політику, оскільки те, що трапляється об'єктивно саме й відбудеться само собою поза усякий раціоналізм та аналіз подій. Проте окрім крайнощів у проблемах висування інноваційних звичаїв та норм існує ще й маса пропозицій які не мають перспектив корисних на життєздатність, які вивалюються поза розумність, які базуються на віруваннях у чудеса, й які вже від початку вимагають злочинів для силового їх нав'язування суспільству. Попри те, що існування абсолютів є проблемним, а існування проблем є абсолютним, - варто розрізняти корисну та шкідливу аномальність.

З усіх реалій та вартостей для нас людей першочерговою та вирішальною є наша культура, бо й світ природи та всесвіту існує для нас через успіхи у розвиткові кола нашої цивілізації й цивілізованости. Механізм культури працює на паливі свободи, завдяки якій і розпухає дім олюдненого. Свободу знань та можливостей цілком можемо вважати ще й плодом, а то й сенсом культури. Свобода творчости та відповідної продуктивної праці запалюється та призводиться до буття тою енергетикою талантів і людей яким у цьому пощастило, - яка не просто шматує усталені зв'язки та поняття, а й може бути хижою: чи через нав'язування довілля своїх винаходів, чи через виїмку із довілля його вартостей саме на вигоду власним вигодам креативщиків. Себто свобода, суперечливо щодо достоїнств своєї продуктивности для культури, створює для останньої ще й проблеми дисонансів, непорозумінь, конфронтацій тоді, коли вибух творчости є локально замкненим на неузгодженість із усім до нього дотичним. Те, чим маніпулюють злочинці, а чи те, що відноситься до помилкових знань та вчинків, те, що буває діагнозом психів – також вміщується у визначення свободи. Так підприємницькі свободи, адаптовані як суспільне право, окрім своєї домінантної участі у продукуванні товарної продукції, викликають ще й небезпідставні закиди на сторону зажерливих багатіїв, а чи цілих народів у їхньому хижацтві, або ж супроти цілих народів чи окремих його представників висувають звинувачення у зловорожій відсталості і ці аргументи ненависти оформлюються у ідеологію комунізму чи нацизму, а вже останні використовуються зі сторони історичних московських чи німецьких імперіалістів як прикриття хижого наступу на сусідів по Землі, - коли вигадану несправедливість розподілу майна чи інтелектуалізму беруться гоїти вольовим її подальшим перерозподілом на користь найбільш нахабних. Тож свободу, як фетиш із числа абсолютних, годить не лише плекати заради її деміургічних призначень, як на загал необхідно й дбати за неспричинення свободою однаків саме шкоди для устрою загальних зв'язків культури, - вже як її свободи. Месіанські перехняблення, надуживання монополізмом, манії тотального контролю, якими їхні ініціатори забезпечують свої гаразди коштом страждання поневолених, - не мають у ідеалі призводити до кризових порушень динамічної гармонії у структурі своєрідної екології культури. І окремих підприємців, і виокремлена спільнота зобов'язані забезпечувати повноту свободи своїх відчутних спроможностях життєвих, а, утім, зазнаватися у виключно власних інтересах і виключенні звідти усіх ближніх, - не правильно. Відповідно й клич про Україну над усе є беззаперечним, але загрозливою є програма про українство за рахунок усіх інших. Свободу й творчість використовують не лише для продукування ще не баченого краму, а й для продажу останнього за запитом вже споживачів. Пасіонарність є безпремінною не лиш у освоєнні нових ареалів власним до них вторгненням, як сміливе достоїнство уживають аби ще й не бути ображеним сусідами по долі співпраці.

Якісними та кількісними прирощеннями у прогресі є саме видозміни у ньому навіть тоді, як ті поступальні прирощення є переважно позитивними, а не революційними потрясіннями у парадигмах та зворотах на нові курси, не кажучи вже про прирощення переважно будовані на критиці передуючих досягнень, - проте не обов'язково усе належне видозмінам стає у зворотному плані належним прогресові та прирощенням у його процесуальності. Розширом свободи є досягнення нових можливостей, якими є зняття заборон та тих недоступностей, що вони існували для попередників, - проте зовсім не обов'язково, зняття грифу незнань чи відкидання тавра помилкового з того, що на разі за таке визнається, перетворюється тим самим вже на прибуток у свободі; дурниці неодмінно стануть ресурсом чи простором для майбутніх відкриттів, але лиш тоді, як освоюватимуться з доказами розуму у пізнаннях, а не голосливим оголошенням дурниць за щось розумне вже зараз; усякий прогрес знімає табу, але не усяке зняття табу є прогресом. Винаходи можуть дивувати тоді, як існують звички до помилок, - проте наполягання на перетворенні помилки на звичку є заняттям противним винахідництву у культурному поступові. Формотвор усе більш складних спеціалізацій у культурі є демонстрацією успіхів прийдешніх поколінь, а не закидами попередникам за те, що вони не зробили для тих прийдешніх замість прийдешніх на користь прийдешніх, за те, що попередники не перестрибнули і своїх обставин вже у кінець історії, - бо попередникам у відповідальності за тяглість у прогресі культури можна бути лише вдячним за їхню працю. Натомість формою невдячності минулим поколінням і є види тоталітаризму, коли тоталітаристи доводять свою цінність у спосіб знеславлення попередників, коли тоталітаристи задля облуд спасительності своїх химерних пропозицій відповідно облудно виставляють історичні реалії за такі, що створені на зло людям, коли тоталітаристи вимащують кольорами гріха те, що вони збираються вполювати як свою жертву. Розваги із чудасіями та штучними експериментуваннями лиш за логікою моди могли б бути невинним заняттям, коли б не будувалися на ненависті до наявних історичних досягнень. Тоталітаризм це потрапляння у пастку виродження; це мода у її претензіях на необхідність, доказовість, об'єктивність; це намагання шахраїв увірватися до числа видатних осіб. Щойно пізніші тюремні знущання над людьми заквашуються із невинних здавалося б вправлянь у нонконформізмі, у субкультурі андеграунду, у моді на збочення, коли у неспромогах на конструктивну та корисну творчість починають чудасіями та дивацтвами імітувати новизну, - бо відступи у ненормальність видаються легкими та необмеженими на відміну від просувань хоч на крок у противному від хаосу напрямкові. Розбити на власній голові тарілку з вівсянкою – це може бути експериментуваннями у царині естетики, а розбивати чужі голови за те, що вони не вірять у якісь чудеса – це вже експерименти у царині злочинів, хоча причини відзначитися у дивині у подібних вправах є одного порядку.

Суспільна нормальність полягає у тому, що люди працюють на добро собі, а не на зло, себто за визначенням праця поколінь та традиції прогресу є досягненнями, але тому досягнення й є поступальними, що завдяки праці минулих поколінь творці у авангардах прогресу спростовують ту працю минулих поколінь, себто відкидання напрацювань можуть бути пов'язаними із набуттям творчих привнесень, - проте у тім то й справа, що ревізія та критика суцільних порядків не обов'язково робить із критиків творців прогресу. Креатив, який вичерпується виключно присікання до інших, замість власної продукції корисної, - є творчістю хижацькою, антипрогресивною, від'ємною у наслідках. Нема легших занять, ніж відступ від істин, але прогрес має дивувати не проголошенням нісенітниць, а своєю достеменною пристосованістю до традицій. Тому тоталітаристи й люблять рішення прості, облудливі, містичні, насильницькі, руйнівні, злочинні, грабіжницькі, ненаукові, аморальні, антигуманні, бо лиш у таких зручно відступати від правд та затребуваностей суспільного добра; дивувати не надто складно чи то апологією злиднів, фанатизму, тюремних розпорядків, мучеництва, неосвіченості, цінностей потойбічних, чи то - запереченням свобод, прав, підприємництва, бо значно складніше епатувати публіку доказовістю прогресивного.

Оскільки для людей найбільш шокуючими сюжетами є навіть не можливості відкриттів чи зворотних потраплянь у неволю утаємниченого, навіть не розвої свободи чи долучення до режимної зони, навіть не зміни у набутті чи втраті багатств, а ще й брутальне припинення щастя життя чи ігнорування фізичних народжень людини, - то терористичні переслідування з боку тоталітаристів ініціюються саме як продовження ексцентричності тоталітаристів. Вбивають інших тоталітаристи з причин підтримання своєї оригінальності. Війни, терор, безправ'я, атилюдяність, тюремоторчість, маячня безумних маній у подібних спробах вискочити за межі можливого – має проходити у рубриці: спортивні заняття.

Коли прогресом є не так відрив відкриттів від узвичаєного, як підтягування останнього до першого у забезпеченні тяглости історичного часу, - то самі лиш ознаки радикального виходу за межі узвичаєного примітиви вважають достатньою для імітації свого входження у межі доказових проривів у прогрес та досконалість. Усяку причетність до виважености у користаннях доступними реаліями революціонери та роз'ятрювачі історії зобиджають як вид відсталости. Обіцянки ризикового щастя з боку екстремістів можуть вабити більше, ніж можуть віднаджувати тверезі розрахунки на гарантоване лихо з того ж боку. Тюрма та інші види безумства точно починаються там, де викид адреналіну у захваті гри у штучне починають цінувати більше, ніж знецінювати усяку іншу власне реальність.

Авторські винаходи, які за визначенням покликань людської долі мають не лише потрясати, а й потрясають на ділі тоді, коли вони входять у потреби широкого загалу, себто стають ординарними та буденними, за визначенням призначень їхньої корисности; вичерпання хосенів винаходу авторськими привнесеннями його виконання лише тоді стає замахом на об'єктивізацію та втілення винаходу, коли загалові не вдалося намацати у своєму представникові екстремала; відхилення від нормалей може позмагатися із входженням до небувалих пропозицій тоді, як останнім щастить у доведенні своєї тяглости щодо нормалей на ниві продуктивности у гараздах людяности; творчість людини суперечливо щодо її самопожертв може стати прирощенням гараздів для загалу споживачів, коли внески відповідають запитам; прикметний для винахідництва вихід на досконалі істини не може не бути спотворенням тих загальних місць узвичаєного, які стають перейденими, а то й подоланими вже як помилкове; винахідництво у його пропозиціях збагатити клієнтів також суперечливо стають вторгненням у звичний порядок аж до нав'язування тих мірок прогресу, відмова від яких переросла б у загрозу не просто імовірну, а реальну; намагання у винаходах наблизитися до достепенности та відповідного очищення від безплідного для прогресу символізму знову ж таки суперечливо до цілей творчости розвиває масив культури, який не обов'язково стає органічним продовженням власне природної еволюції, а то ще й вводить поведінку у глухі закутки кругообертань у культових ритуалах та імітаціях спілкувань із достепенно останніми смислами; спрощення, особливо у царині усталених химер, можуть бути тою концентрацією спеціалізованої творчости, яка виводить на прагматику прогресу вже у його загалах, тоді як спокуси погано осмисленими шляхами до щастя та залякування ще гірше осмисленими нещастями викликають універсальні провали; - подібні та усі інші протиріччя та проблеми можуть бути енергетикою винахідництва тоді, коли любителі тюремного централізму не обирають бік лише аномалій як хитрість повернення до унормованого.

Відкриття науково-технологічні, колізії військово-соціальні, винаходи культурно-інформаційні, словом комплекс прогресу – це нормальне явище оновлень, тоді як кризи починаються з нудьги, з затхлих місць, з імітації пропозицій розвитку вже через вдавання до штучних спотворень звичного, коли нерухоме присмачують видами збочень, аби розв'язатися із безвихіддю гармонії. Революційні ігри це втома від рівних місць буденного. Усе, що має предметні та осмислені причини, такі ж має і розв'язання, - тоді як лише безглуздя є батьком дійсних потрясінь. Не аби як треба вдаритися головою, щоб на місці вавки виникла ідея рятування людства, - тоді як у логіці предметних подій витоків любови до тотальної в'язниці годі шукати.

Для встановлення режиму пограбування і диктату над включеними у зону тотального контролю її в'язнями, то насильникам необхідно перед тим винищити звичаї та установи за якими жили колись вільні громадяни. Оскільки пряма атака на нормальні суспільства викликає зі сторони останніх спротив, то будівники концтабору розкладають суспільства пропозиціями усіляких аномій, що їх подають як звабні і рятівні для суспільства. Задля цього облудники не лише навішують на суцню громаду звинувачення у її гріховності, залякують людей вигаданими провинами, віщують загибель і смерть, не забуваючи при цьому провокувати діловиті кризи, - як, головне, руїна соціальних інституцій йде у напрямку пропонування утопічних картинок ошчасливлення мас, коли самі маси делегують свої права і свободи саме на користь усевладдя означених поводитирів Нового порядку.

Концептами ламання природи людяности та створеного нею світу тоталітаристи та сповідники абсолютистського контролю над його жертвами мають: патерналізм стосовно усіх ображених та глорифікацію страждальців, терпимість прощення, заперечення мови ворожнечі, мультикультуралізм, релятивізм, альтруїзм миролюбства, порозуміння у рівності і братерстві, допущені будь-чого включно із недопустимим, табу на дискримінацію асоціальних типів включно із статевими збоченнями, усезагальну і вичерпну єдність.

Так коли нормою та чинністю права стає покарання переступників, то проектом усунення самих причин виникнення злочинів обманщики ставлять: просто перестати учиняти злочини. Замість правових гарантій безпеки, то пропонується любов до ворогів, усещення, пасивне ставлення до насильників. Жертві, у відповідь на агресію проти неї, дораджують: просто перестати стріляти. Так коли цивілізований порядок у суспільних взаєминах забезпечується органами правопорядку, судочинства, виконання покарань, то їх функціонування адепти переіначення світу підказують просто розпустити. Так коли нормою ринкового еквівалентного обміну товарною продукцією є забезпечення прав власности виробника і завади для крадіжки протиправної, - то пахани облудних ідеовчень збирають собі прихильників під знамена правоти, легалізації, необхідности пограбування ворогів, себто людей злочинно не віруючих у догмати сповідання даної секти. Так коли суспільний поступ забезпечується продуктивною працею та підприємницьким заповзяттям, то винищувачі висувають ідеалом саме паразитарне споживацтво коштом працюючих та неробство означених утриманців, як легалізованих бандитів. Так коли суспільне виробництво безпекою технологічних процесів зобов'язане дотриманню інструкцій із використання обладнання, то облудники пропонують розширювати людські можливості і долати заборони у спосіб допущення аварійних ситуацій. Так коли за нормами гуманізму числять збереження людського життя, то згадані революціонери пропагують жертвоприношення мас заради сугерованих масам цілей, встановлених вигадливістю цих збурювачів. Так коли науковці своїм дослідництвом ставлять відкриття доказаних ними законів та правдивих взаємодій у природі речей, то за розширення останніх пройди видають адаптацію казок, таїн, неймовірностей. На місця тямущого здоровоглуздя, відповідального ставлення до справи, замість практики результативних трудів, то нігілісти ставлять вірування у чудеса як у обіцяну їхній пастві осяйну реальність, свято фестивалю розваги без кінця краю, лицедійні ігрища із символами культового гатунку. Задля дискредитації правил, то до останніх включають виключення із них. Норми пристойної поведінки збагачують на всотування відхилень від неї і збочень. Хворі на безтямність визнаються альтернативно розумними. Так коли фактажем і здобутками культури є структурування та функціонування її спеціалізованих сфер людської діяльности, то організатори зони тотального порядку одномірного добиваються цього у спосіб перемішування усіх визначень, ламання кордонів і розрізень між речами, улаштуванням веремії хаосу з тим, щоб внаслідок деконструкції та подолання спротиву зданих на самодостатність зліпити із беззмістовного посліду вже жорсткий порядок примітивної диктатури. Замість конкуренції ставлять соціальну поміч.

Одначе від підміни норм на їх спотворення саме це й стається. Від руїни реального відбувається реальна руїна. Заприязнення із злом не робить із нього добро. Чуда не стається.

Бажання відзначитися в умовах нездатности до позитивних внесень висуває на перші полоси повідомлення про ненормальність, привчання до якої вже із норми ліпить ворога. Коли наукові та гуманітарні істини входять в узвичасне із якого не вийти нікуди, окрім як у істину, тоді оригінальність починає заприязнюватися із безумством, тоді креативність шукає своїх натхнень серед психопатів, тоді під критиків маскуються диваки. Й хоча пісну правду любителі гострого присмачують екстримом, проте спроби звести дім культури на крайнощах призведуть до його обрешення.

Поступ це інновації, які відповідають запитом на них, тоді як перевертання означеної залежности, імітація корисности усяких безтолкових фікцій чи знищення людей незгідних, аби ті хто виживе вже у фікції увірували як у необхідність, - робить подібний примус до втілення безпредметної оригінальности не лише терміновим, а й засвідчує серйозність означених ігрищ із пропозиціям чудес вже як злочин. Безстрокове наполягання на незатребуваних більше ніким, окрім самих фантиків, вірувань у надмірно неповторні стандарти призводить їх та їхніх вірних до виставлення за скобки учасників порозумінь у магістральних проблемах прогресу. Так жорстка прив'язка існувань московського царства до догматів про примусову працю тих пролетарів, у яких не виникне бажань розжитися іще чимось відмінним від виконання розданих вождями нарядів на працю, - просто розвалить московське царство.

Любителі еволюції та вже осмисленого прогресу, - яких числять до людей здорових, нормальних, вільних, - з тим присікаються звинуваченнями до насельників концтабору, що останні з одного боку боготворять скандальні випадки змін, представлені саме помилками та вірою у чуда простих рішень, а з іншої сторони означені відхилення концтабірники консервують як незмінний порядок речей. Тоді як взаємопереходи між випадковістю та успадкуванням корисних винаходів носять дещо складніший порівняно із концтабірним розпорядком характер.

Безумні марення про блага що просто зобов'язані вивалитися з рогу достатку у рот споживача породжуються не так бажанням останнього попрацювати нарешті, як є рефлексією нічогонероблення, є санкцією ледарювання; заміри осідлати останні смисли історії спричиняються пошуком тих угруповань, які б попрацювали на достатки цього самозваного рятівника усього прогресивного людства; епатаж потрясіння основ є наслідком усвідомлення марноти зусиль у прориві пелени безпросвітної нудьги з підсумками повернення туди ж; пошук чудес є стягом капітулянтства у провальних замірах невігласів осягнути механіку реальних законів прогресу. Нудьга є симптомом тектонічних напружень у мізках насельників зони впорядкованости.

Ідеологічна аномальність, аби досягти зрілости тоталітарної, ініціює ситуацію збурення як сприятливу для легалізації остаточного контролю. Для узурпаторів важливо щоб громадяни втратили орієнтири, щоб були розмиті різниці між праведністю та злочинами, щоб були розруйновані усі соціальні установи та цінности і тоді за торжества ліквідованого права громадяни просто волатимуть за залізною та оритою кров'ю рукою диктатора як святого визволителя від ним же викликаних нещасть. Стратегією вростання девіантної кліки насильників вже у тіло суспільства є: чим гірше для суспільства, то тим ліпше для ордену бандитського. Зона це узаконення беззаконня.

Коли слідчі розкриють злочин, суд винесе доказовий вирок, через масмедіа громадський загал візьме участь у запобіганні подібного зла, - тоді бандитам не залишається інших виправдань, як лиш порівнювати скоєний злочин не із нормами добра, а із контекстами зла, аби серед зла виглядати безневинним його проявом. У суспільстві провокують збурення, безлад, руїну усякого оздоровлення, аби привчені до масованих вбивств і воєнного стану громадяни вже не мали претензій до окремих кампаній торжествуючого бандитизму й забули про громадянські права посеред концтабору. Злочини універсалізують аби їх нівелювати, переробити вже у незлочини, а то й подати як жертвний героїзм заради позаісторичних цілей сакрального вчення. Посилення терору є логікою зони.

Енергетичним джерелом та рушійним мотивом провалля суспільного життя у розкриті для нього модні містичні зваби та осяйні перспективи називають, або зазвичай вважають буцімто реальні нещастя кризові та неприйнятність інерції тих діючих на разі традиційних соціальних відносин, які метушливим сучасникам не обіцяють стрімких кар'єрних зростань, коли чинна верхівка трактується претендентами на кращі посідання вже як гальмо, а то й як ворожа сила. Себто полем зміщення пріоритетів у масовій психіці, готовність всотати неадекватні екстравагантні обітницькі на процвітання навіть зі сторони проповідників чудес, - викликається не так кризою, яка підпирає суспільне життя і нівечить його усталену організованість саме зі сторони перейденого минулого, як готовність на революційні перевороти стимулюється розгорнутим вже на майбуття зростанням та поліпшенням тих реальних умов суспільного розвитку, від яких відстає масовий настрій світоглядний та узуальна система ціннісних орієнтирів. Невдоволення суцям станом речей, бажання запахнути старий порядок вже кудись подалі, у відпрацьоване минуле - породжується, скорше невмінням скористатися наявними проблемами вже як нагодами змін на краще. Сприйняття діючих порядків як реакційних, особливо у порівнянні їх із обіцямим Новим порядком революційного переустрою усесвітнього, - фактично є надуманою провокацією зі сторони вузьких угруповань нетерплячих насельників соціальних підвалів та тих несистемних прошарків маргінальних, яким кортить влади та власности, але яким залишається для цього або їх фізичне, або ідеологічне беззаконня. Промотором збурень є звичайна нудьга, прагнення розірвати усталений порядок, домагання відзначитися хоча б у царині скандалу, - бо з причин своїх нищих внесків до суспільного виробництва ці невдахи поза скобками істеблшменту є приречені залишатися на другорядних, а то й останніх ролях. Імовірність розбалансування суспільних діалогів зростає не так там, де проти цього виступають консервативні установи, як помилки виникають від вступу на ще незвідані неапробовані доріжки розвитку відкриті не лише успіхам, як ще й незвіданим загрозам та таїнам. Помилки це здобутки для не готових на правду. Химери стають реальністю для неспроможних відповідати її нехимерним запитам. Безумства та ловля суспільства на блешню обманів починається там і тоді, коли технології наукові чи соціальні починають випереджати моральну готовність до цього зі сторони тої частини суспільства, яке ковзається чи входить у ступор перед проблемами вибору. Помилки не буває там, де нема з чого вибирати, тоді як багатство пропозицій ошелешує, виштовхує спантеличених на скандал. Рідною домівкою для непристосованих до життя стає якась зациклена дурдомівська ідеологія перебування у знайомому примітивному середовищі покладання на власні сили. У глупство впадають через випадання геть із системи норм. Щасливі нагоди для ідеологічних змін настають якраз не від вигаданих та надуманих штучних криз суспільних, а – навпаки: ідеологічне глупство, а затим і фізичне насилля зі сторони авторів чудес є прямим плодом тих усебічних суспільних зростань, серед яких означені авантюристи просто не можуть знайти собі місця прикладання їх прудких і нетерпеливих апетитів на лідерство. Аномії, а то й асоціальні рухи це наслідок невдач умонтування вчинків скандалістів у противні й чужі їм норми прийнятної пристойности. Теракти є віддушиною для тих, яким сумно під тягарем унормованої буденности, яким нема чим більш цікавим зайнятися. Концептуальні ідеовчення це вибілювання й санкціонування нудоти лузерів. Посилання на святість це мури за якими ховаються невдатники. Нещастя постукає у двері не тому що громада упирається лобом у нездоланне, а тому що фізичні нагоди на краще помилково видаються манівцями для недозрілих і негодящих користувачів перспективних реалій.

Дивацькі, спрямовані на безум та на викликання надприродних чудес пропозиції є не доповненням знань вже на додатковий до них розмір дослідження ще не дослідженого, - аж подібні маніпуляції із екстраординарним є безпосереднім виявом кризи традиційних власне знань перед викликами критичного їх перегляду. Ставка на самі лиш недостовірні гіпотези не віддільні від зацікавлених марень суто людських причинами мають не домагання перевершити логіку фактів та правду законів, а – складнощі відповідати цій об'єктивности.

Оскільки показником евристичності є більша відповідність винаходу прийдешнім перспективам прогресу, ніж вже відпрацьованим, то конфліктність щодо узвичаєного залишається ознакою творчості, - проте не усіякі проблеми неприйняття пропозицій гарантує їм належність до корисних винаходів, бо винаходи, за визначенням, є гармонією прогресу. Цей камуфляж бездоказових та недорозвинених до їх сприйняття пропозицій вже під ознаки пропозицій суголосних із запитами на них споживачів дозволяє тоталітаристам перебувати у числі та діапазоні винахідництва, чії пропозиції лиш перевіряються на корисність. Із прийнятними винаходами, що за визначенням розширюють можливості культури до ще не освоєних меж, тоталітарні псевдовинаходи не так єднає спільноподібність у дивині, як – роз'єднує відмінність у корисних для життя застосуваннях винаходів. Правдиві винаходи не лише епатують публіку так само як і утопії з химерами тоталітаристичних опрощенців, але правдиві винаходи правдиво корисні для розростання цивілізаційного та усякоїншого життя, - тоді як завданням тоталітарних ошчасливленень людства є правдиве прикриття пограбувань людей на життя та свободи. Замало шокувати людей, бо потрібно тим самим ще й вдосконалити гармонію істин та законів у природі речей людської культури. Твірна незрозумілість задумок на краще залежить не лише від об'єкту винаходу, а є ще й проблемою того споживача винаходу, який за визначенням не є його автором. Епатаж творчості, особливо у замірах обдарувати людей на утопії без місця та помилки на своєму місці, зостається у межах людських сприйнятів, - на відміну від предметності винаходів.

Від зіткнення ріжниць між вимогами кваліфікованості та, з іншого боку, потребами творчості вилонюють на світ симулянти, імітатори затребуваності своїх збоченських пропозицій, переплутувачі моди та реальності. Окрім того, що експансія та успіхи культури викликають нові проблеми й надають ще не бачені нагоди втілення творчих сил для відповідної діяльної публіки, - аж та сама комфортність людського буття чимало прихильників має серед лінивих та шукачів відпочинку, достатністю яких є користування надбаннями попередників, - аж на маргінесах тих умовних загонів творців та користувачів можна віднайти ще й типів, які імітують творчість використанням збоченських досягнень. Самі складнощі професіоналізму, відповідальності, доказовості винаходів у спеціалізованих галузях творчості суперечливо щодо потреб прогресу виштовхують до числа псевдотворців саме шахраїв, які свою неспроможність компенсують іграми у перетворення вигаданих ними химер вже у однопорядкові із досягненнями культури. Керівники майбутніх розстрільних команд свій кар'єрний шлях починають із підвалів андеграунду, де вони епатують норми вигадками аномальних модних течій, марять чудесами участі у світових справах на рівних із відповідальними людьми, спокушають довірливу аудиторію простенькими, досяжними без працюваних зусиль рецептами щастя та подолання такого ж вигаданого тими облудниками відчаю. Доповнення загальних місць прийняттого вже на кількість дурниць насправді є скороченням загальноприйнятних свобод.

Замішані на казці марення були б невинним заняттям, коли б казки не претендували на впливовість своїми вказівками на організацію конкретики суспільного життя, бо неадекватні казки у їхніх облудних замірах на смисли стають спотворенням смислів та організмів суспільства. Ідеологічні конструкції тюремності – це вторгнення помилок у буденну практику. Напівоблуди замасковані під напівправду та нібито недоконану нісенітницю і є гіршим варіантом крадіжки, бо вони крадуть смисли та тверезі розуміння. Порушенням порядків та законів у об'єктивному і є неадекватність, переплутування структурувань, визначеностей, кордонів компетентности, вторгнення у чужі сфери, - коли казкові й фантазійні сюжети вважати починають чинниками у конкретних, об'єктивних, предметних справах. Тоталітаризм це підсування гнилого товару, видавання химер вже за корисні цінности, це вправи із сурогатами. Пастки тоталітарних спокус плетуться із напівправд, із демонстрацій фантазерів імітувати свою тверезість та затребуваність, із сподівань на ймовірність неймовірного. Бо казки на місці доречности казок нікому не загрожують.

Тоталітарні вчення прикметні своєю тоталітарністю, себто обов'язковістю для тих кому вони нав'язуються. Інтегральні доктрини важко створити на основі сповідання загальноновизнаних цінностей, - оскільки поняття, змісти та цінности включені у багаж позитивних знань не вичерпують собою креативні потенціали корисних винаходів, бо до останніх частково входить і багаж знань противних до того, що визнається за знання позитивні, не кажучи вже про те, що за позитивні цінности у одних культурах визнаються такі, що можуть бути контроверзою до традицій інших культур, - й ще важче тоталітарні доктрини створити на основі тих цінностей неординарних, які здобувають вузьке використання саме у міру їх дивакуватости та неадекватности. Тож, коли ідейною основою зони не можуть бути вигадки занадто божевільні, а набір буденних цінностей теж не надто годиться для перетворення його у тюремну зону, - то зонотворцям доводиться оминати означені крайнощі у спосіб схрещування знання та віри у плоді вже ідеології, містичним змістам якої надають вид наукоподібних знань, а змісти останніх сягають у ідеології ваги віри. Від критики з боку науки вже екстраординарні змісти ідеології відгороджують наданням останнім статусів віри, тоді як від звинувачень у належности до ординарности релігійних вчень означена ідеологічна школа відгороджується своєю буцімто належністю до виду наукових знань. Свою аномальність ідеологічні школи спростовують у простий спосіб поріднення себе із видами віри, водночас спростовуючи своє ігнорування з боку наукових теорій саме втечею від представництва собою чергового віровизнання.

Заробляють на різницях між можливостями суспільства та запропонованими йому інноваціями. Шахраям, - жадібним до чужого у тій мірі, у якій вони не здатні на винаходи суспільнокорисні, - легше пропонувати суспільству аномії та відхилення саме на сторону андеграунду та різновидів доказового безглуздя, аж у тім то й полягає афера, що безпредметні вигадки божевільні подаються плутягами як Божа воля, як прояв чуда, до величі якого суспільство ще не дійшло, на примітивні утопії махлярі ловлять ошукану публіку як на наживку. Коли шокувати скандалом суспільство легше, ніж відповідати запитам прогресу, то саме цим крутії й зайняті.

Тоталітарні режими тому відкрито не вітають з боку об'єктів їх агресивности, бо означене довкілля людей і народів стає жертвою того примусу з боку примітивістів, який викликається противністю та невідповідністю утопій вже запитам людей та суспільним потребам на життя та розвиток, оскільки неадекватність означених задумок ошасливити та урятувати тих, хто про своє перебування у гріхах та подібних вигаданих химерах і не підозрює, викликана тою епатажністю та бажанням відзначитися з боку авторів ошуканства, яка спричинена цілеспрямованою ненавистю означених порушників прийнятних традицій та законслухняности стосовно до неможливостей освоєння скандалістами у істині тих дійсних соціальних зв'язків та цінностей, які просто викликають нудьгу у любителів андеграунду та потойбіччя і які натомість викликають чудеса, аби увірватися до числа лідерів у спосіб улаштування усім іншим людям вже тоталітарної зони, яку її жертви не вітають. Свою творчу яловість у освоєнні професій на рівні сучасних вимог творці майбутніх тюрем прикривають посиленнями на нудоту від банальних істин. Катівні улаштовують тому, що буденність не викликає у нелюдів драйву. Людям доводиться згодом платити непомірну ціну за толерантне ставлення до любителів наколобродити на рівному місці.

Слідування істинам, як об'єктивним законам у природі речей, передбачає відповідність універсальним та загальним вимогам, тоді як дотримання приватної точки зору на події та така ж поведінка не гарантує її істинности, себто обов'язковости та вигідности для широкого загалу, - бо усяка окремішність, самостійництво, відгородження від узгоджень із впливами середовища тим є успішнішим, чим більш є відмінним від істинного. Самостійництво тяжіє до помилкового. Слідування не оманливому є рухом двостороннім: істина не лише відкриває двері впливу на середовище, але істини є ще й впливами середовища. Істинне це своєрідна вимога демократії, - тож любителі самостійности вправляються у епатажности, аби не надто бути підвладними вимогам з боку універсального.

Прогрес постає як розширення його можливостей у напрямкові свободи успіхів людської праці та творчості. Проте вільне й довільне поведіння із тими визначеними у їх об'єктивності успіхами призводить не лише до помилок, як ще й стає противним прогресу. Тоталітаристи імітують ходу культури, з розвитком якої зростає та удосконалюється її організованість, створюється вже відмінна від стихій еволюції друга природа, підвладна зростаючим людським запитам, базованим на достовірних знаннях та вміннях. Однак підвищення контролю над подіями згідно самих лиш вольових та необґрунтованих запитів є фаховим заняттям саме бандитів та подібних їм порушників законів. Умовами здійснення максимального та тотального контролю стає відповідно максимальне руйнування усіх суцільних об'єктивних сув'язей і закономірностей у будові матеріальної та духовної культури. Бо ніщо так не противиться безуму чи божевільним вигадкам як спеціалізовані досягнення культури підвладні лише фаховим творцям та авторам цих досягнень. Вищі ж титули святого вождя, перед маніями якого не може бути перепон, отримують ті пройди, які прагнуть спровадити до могили усе здатне рухатися. Тоталітаризм, себто рівняння усього та усіх під стандарти віроучення про неймовірне чудо, досягається винищенням усього, що має дотичність до раціонального та того, що перебуває у межах здорового глузду. Зона одномірності це свербіж до руйнування. Тоталітаризм, як централізація обліку, досягається на путях противних будуванню спеціалізованих та визначених досягнень у культурі, а саме, - робом руйнування, затирання, змішування усіх відмінностей між речами, усуненням розрізненень та кордонів між подіями. Щоб потім цим компотом залишків від колись живого вже управляти як заманеться. Усе зливається та ліпиться одне до одного клеєм хаосу. Тоталітаризм це знищення запобіжників безпеки у організації суспільства. Тоталітаризм це легалізація безумств, це перероблення скандалу вже у прийнятну ординарність, це розкриття скобок перед тим, що як виключення чи як помилка знаходиться поза скобками доказових правил та законів. Тоталітаризм це м'ясорубка під ножі якої має провалитися уся реальність. Це спровадження усього предметного та ціннісного вже до стану ніщо-ніде-нікуди іменують облудники вже за мету і сенс життя для підлеглих їхній волі.

І якщо за давніх часів це нав'язування волі претендентів на соціальне провідництво забезпечувалося через підсування ними суспільству достатньо абстрактних ідеалів вірцевих, - як то: перебування із Трійцею, рятування душі, припинення перероджень чи подолання смерті, - то вже за новітніх часів вирішальними звабами для спантеленої цими спрощеними ідеалами публіки підсовують порівняно більш заземлені віроучительні смисли, - як то: знищення експлуатації, встановлення справедливості, класову чи расову одність. І якщо зазвичай чистота учення про останні дні історії забезпечувалася знищенням ворогів, себто незгідних із догматами, - то вже у модерних ученнях запобігання перед його неофітами здійснюється наплювательським ставленням до самих догматів віроучення, які змінюються кардинально, як тільки виникає загроза для втрати влади для організаторів віроучення. Учителів про остаточне щастя неможливо критикувати чи спіймати за хвіст, бо вони тут же змінюють свої доктринальні позиції на постулати вже зворотної полярності.

Публіку традиційно залякують чи спокушають невибагливими картинками раю, пекла, комунізму, інтернаціоналізму, тисячолітнього Райху, - аж винищення ворогів забезпечується на разі більш вишуканими прийомами, а саме, віруючим у нав'язані їм казкові вірування обіцяється не лише конкретний ідеал, аж до зони усеєднання рекрутують дозволами утнути кожному усякому те, що йому заманеться на його власний вибір чи розсуд. Заборон не існує, тому не існує нічого екстраординарного, бо можна усе, навіть неможливе, включно із потенційним оправданням того, що поки ще чомусь вважається протиправним. До зони одномірності вводять не так терором, як приязною любов'ю, безконфліктним порозумінням навзаєм, організацією розважання й радощів у будь-який спосіб.

За часів розрізнення між рацією та казковим чудом облудники ще не доросли до змішування природи речей і зневаження законів; аж на разі крутії наділяють себе ролями природи чи Творця, за прогрес подають заміщення природного на уявлення про природне.

Неповторна унікальність особи, дослідницької групи чи цілої національної культури, - як ціль і призначення буття, - досягається реалізацією талановитості і тими власними зі сторони одиниці її винахідницькими внесками до загалу поступу, що їх загал визнає необхідними і універсально корисними для себе багатствами. Однак на цьому шляху лідерства новаторського через множення патентів виникають як наслідок саме ризики затрати самоцінності та самоподібності автора винаходів, оскільки ці досягнення входять та адаптуються у тіла та цінності вже відмінних порізних учасників загалу культури і там розчиняються. Передозування з позиціями лідерства, - де лідерам дістаються лідерські дивіденди і приходи, - зустрічається у багнети за сторони порівняно запізненого у розвиткові середовища, яке замість вдячності за користування готовими до їх споживчого ужитку винаходами трактує очільники поступу як колонізаторів та гнобителів, отримувачів непомірної плати за надані послуги. Вигоди від лідерства з'їдаються у значній мірі за труднощі його збереження. Ще швидше, порівняно із передачею власних вартостей на користь середовищу, затрачається особність через прийняття і включення як рідних вже запозичених і тому домінуючих над власними вартостей від середовища інших учасників ринку поступу. Біг навздогін прирікає до втрати не лише корисних ініціатив власних, а ще й до власної підметності. А тому протилежним способом збереження у плині часу особної ідентичності є консервація традицій, відмінність яких від затребувань навіть здорового глузду, не кажучи вже про пряму противність доведених до стану культового сповідання означених архаїчних узвичаєнь, - стає міцною не підвладною будь-кому і навіть часові цитаделлю самостійності господарювання із власною винятковістю. Утримання власної підметності та призначень є необхідністю і боргом життєвого існування порівняно із менш істотними позиціями довкола тих чи інших змагань за чільні позиції. Важливо щоб законсервовані у часі звичаї не були б і не сприймалися б загалом інших культур як ворожі. Непотрібність нікому можуть правити умовами неприступності міцнішими за мури.

Будування нації це будування вищого типу суспільної організованості і така надважка робота не може не потребувати максимально жертвних витрат. У цій роботі неприпустимим є пацифізм та прощення, а замість того не обійтися без жорсткого, а то й жорстокого відстоювання позицій самостійності. Усі агресори та чинники противні національній самостійності повинні отримувати нашу відпорність не лише у мірі силової їх атаки на будівничих нації, а мають з надлишком каратися за агресію. Компроміси із нападниками, торгівля національними інтересами, - то це неприпустимо як самовбивство.

Культура, особливостями будови якої є прогрес, наукові пізнання законів світоустрою та суспільного устрою, поступатися своїми особливостями може лиш на користь розвитку цих особливостей цього ж невинного розвитку, який стає усеосяжним універсальним загальнознаним. Тоді як особливості угруповань, будовані на однозначних незмінних законсервованих звичаях і нормативних приписах побутових стосовно: одягу, їжі, гігієни, поведінкових стереотипів, звичаєвого права, моральних взірців та ціннісних орієнтирів, - то подібні особливості унікальні є непідвладні змінам, є сторонні, а ще й ворожі удосконаленням та універсальностям прогресу. А тому у змаганнях з-поміж собою перемагатимуть особливості не прогресу, а побутових узвичаєнь архаїки.

У викликаних війною потребах до централізації усіх сил відсічі москвоагресії та вже агресії українства проти Московії, то істотно важливо розвивати в Україні міцні і досконалі установи демократії. У викликаних потребах розвитку в Україні демократії та усього там же спектру цінностей культури європейства, то істотно важливо розвивати цілісність українського національного руху. Зберігаючи баланс потреб і сил на користь українства.

І можна і треба налагоджувати участь українства у структурах НАТО і ЄС рідних українській належності колові Західної культури. Захисниками і учасниками якої ми є, особливо на часі відбиття від масштабної московської навали. Та за усіх умов сприятливих чи загрозливих, аж українство завжди, у першу та останню, чергу спиратиметься на власні сили не залежні від сторонньої волі. Подолаємо усе що перечитиме нашій волі до свободи.

Проповідників простих у їх чудодійности рішень не тільки не налякати перспективами руїни внаслідок втілення їхніх пропозицій, аж криза й слугує доказом та умовою затребуваности чудесних рішень вождів; обумовлює відсутність суспільного спротиву диктатурі, свавільству, порушенню норм і законів; на спровокований та підтримуваний безлад владні насильники списують катастрофічні наслідки свого усевладдя, оправдовуючи нещастя боротьбою із недобитими ворогами, число яких і підступні злодійства яких проти одномірного лагера обітованого щастя буцімто лише зростає і загострюється. Розвалювання держави та усіх її інститутів, погуба усьому гріховному світу, смерть колишній неправильній людині є складовою популярних учень абсолютистських з остаточного переустрою історії.

Умовою грабіжництва, яке й становить історичне заняття московитів у збиральництві ними того що погано лежить у сусідів, є не лише порушення прав чужої власности, як власне порушення. Крадіжка це лише складова контексту безладу. Умовами необхідности зони московського усевладдя одномірного є провокування усіх видів розгардіяшу та воєн серед сусідів та у себе. Шантаж і залякування, дезінформація і психологічна війна, підкуп і терористичний підлив використовуються у синергії. Боротьба проти вигаданих ворогів, які змушені ставати реальними противниками агресії, лише додає останнім легітимности й виправдання.

У країнах, де зайняті не грабунком, а правовою організацією продуктивної праці, політики яких обіймаються суспільним благом, - то на позиції чинних управлінців виходять партії з такими програмами розвитку, у яких репрезентують оптимальній баланс інтересів і запитів якомога більшого числа суспільних груп. Тоді як грабіжники не можуть обирати іншої поведінки та світогляду, який би напряду не суперечив інтересам тих жертв, яких вони заміряються обкрадати. Еволюцією влади імперського збиральництва у Московії стає режим посилення збиральництва, особливо в умовах завад подальшого експансіонізму що конфронтаційно наривається на зустрічну експансію конкуруючих імперій. Тож для обґрунтування насильства роблять у Московії ставку не на політичні програми суспільної співпраці, а на доктрини оправдання грабунку багатіїв усередині імперії, на знищення рухів визволення народів від їх окупації метрополією, на цілі загарбання багатств країн звинувачених у капіталістичній експлуатації, на політичні доктрини примусу мас на трудову повинність. Політичні програми у яких не аргументуються потреби інтенсифікації ординарного московського збиральництва, у яких насильство і мобілізаційний централізм диктатури беруться гоїти інститутами демократії, або ж віровчення, сповідники яких у робах не марширують з лопатами, - просто приречені на програш.

Не можна не розрізняти за якісністю: як ті пропозиції на соціальний устрій виродження, згідно яких кліка бандитів на користь свого усевладдя віднімає від суспільства блага, права, життя, так - і ті пропозиції розвитку, за яких не відбуваються подібні злочини, а замість того задовольняються запити максимального громадянського членства. Зрештою устрої, за яких громадян ріжуть, палять і мордують на усякий манер, є ладами надмірно примітивними, відзначеними глупством тих їхніх авторів, які преференції свого егоїстичного процвітання улаштовують у подібний жорстокий і протизаконний спосіб за чужий рахунок. Тоталітаристи, - себто секта яка свої вузькі апетити усевладдя облудно виставляє за універсальну повноту представництва інтересів усіх суспільних верств, - просто із означеної технологічної необхідности боротьби за владу змушена різати усіх не згідних із програмою секти. Трупів, а то й не задоволених цим буде стільки, наскільки безумною, а то й помилковою відносно суспільних запитів на добро буде програма мафії яка добралася до державних, себто легітимних, посад.

Першочерговою й сутнісною характеристикою диявольщини є облудництво. На бік сатани люди закидають звинувачення у неправді. Прикладом тих, хто заміряється змінити світ і історію, яка до них була неправильна, є марксо-більшовики. Подібний заміс облуд та змін не підлягає однозначній критиці, бо зміни й поступ є усім для існування культури.

Винаходи і пропозиції вироблені на передньому краї наукового дослідництва стають прогресивними, коли стають потрібними широкому загалові. Новації, спершу доступні вузьким їх авторським угрупованням, тоді стають відкриттям напрямних магістралей поступу, коли відоме до того роблять лиш окремим випадком від винаходу. На відміну від складнощів конструювання наукових відповідей на проблемні запити, - то вигадування химер хоча і є заняттям легшим, але ці екстравагантні відхилення від нормального не виживають, не витримують змагань із доказовими стандартами. Проте навіть достатньо безумні марення тоді набувають потенціалу підтримки, коли на противагу науковцям істину та взірці буття вбачають не у відкритості до розвитку, а у поверненні до перейденого, до традицій, що їх любителі чуда роблять окремим випадком від своїх дивацьких фантазій. Коли прадавні часи вдається запахнути у небувальщину, тоді остання стає бувальщиною. Енергетикою надання окремим маніям сектантським вже тотальних вимірів є їхні реакційність із зануренням у міфологію золотого віку минувшини. Пацієнти ховаються у перебуте та відпрацьоване як у фортецю. Для збоченців оправданням їх відхилень є надання останнім безмежних вимірів, не терпимих до критичних на свій бік зауважень, а то й злочинно націлених на знищення ворогів, себто не згідних із догматизацією аномального.

Причинами екстравагантного штукарства є невміння їхніх авторів бути успішними у адекватному освоєнні ними нагод наданих прогресом; а протистояння останньому є змістами вигадок від означених лузерів. Проте енергетики буття антиподом до загальноприйнятого означеним туземцям маргінальності не вистачає для їх руйнівної роботи, - за визначенням маргінального, як крайнього збоку від основного. Проте, коли енергія екстремістів у ненависті до унормованого починає резонувати із тим масивом минулого, насельники якого є гнаними зі сторони тої еліти, що не відповідає своїм покликанням на задоволення потреб народу, то тоді утворюється вибухова суміш, перед синергією ненависті якої не устоїть навіть позитивне.

Так у складнощах бізнесу в умовах адміністративного самодержавства, у віковій образі покріпачених селян, - то відповідній секті сповідників заборони ринку вдається очолити збурення. Й плодом їх злягання й став більшовизм. Претензії якого на Світову революцію, разом із ексцесами селянського анархізму були щойно пізніше перемолоті у слідчих камерах та концтаборах, - де терором корегувалися надмірні комуновідхилення від тих традицій московського збиральництва, які для останнього були надмірно ризикові.

Коли настає скрута і обставини потерпання від лих непереборних, або ж коли апетити перевищують наявні можливості, то тоді для подолання програшу конкурентові доводиться знаходити додаткові джерела, якими може бути грабіжництво й хапання чужого у обхід правил і законів, або ж енергетику черпають вже у власній жертвості мучеництва. Коли супротивника чи опонента не доводиться випереджати у мирний спосіб за спільними правилами змагань, то тоді вдаються до дисципліни, до організації військової. Бо лиш військовою муштрою, насиллям над розумом та тілом солдата можна його змусити гинути на війні чи вбивати незнайому йому людину. Лиш перетворюючи вільну людину вже у виконавця нав'язаних їй доручень, не рахуючись із потребами людини, визискуючи її сили та працю, змушуючи її йти на жертви, відроджуючи архаїку рабства, - лиш і вдається знайти енергію додаткову, аби позмагатися із тими, хто не вдається до подібної надзвичайності.

За пізнього царизму імперія мала шанс розвивати капіталізм та демократію, але у потребах втримання різнорідних народів й заперечення породжуваних капіталізмом рухів самостійництва народів, у необхідності індустріалізації за умов відкидання геть буржуазного підприємництва, - то зроблена була ставка на диктатуру й визиск мас задурно. Рабська праця, оформлена Органами та агітаторами як відсутність експлуатації й побудова комунізму, дала час навіть реально позмагатися із продуктивністю вільних країн. Відмова вже самих бонз совітських від перепон збагаченню сталася закінченням ставки на безоплатну працю. Закінчення комунізму потягнуло завершення імперії, й московства. Але прив'язка до Заходу не ліквідує, а посилює у зоні ненависті до нього, як до того, хто розтерзав імперію.

Пошук причин та пропозиції на пояснення тоталітаризму не припиняються. Встановлюють зв'язки концтабірних його особливостей та тих звичок московського збиральництва, які такі різняться від багатой на прояви розбійництва та колонізаторства історії становлення європейства. Однак вказати на вірогідну точку біфуркації, яка б розвернула московство вже до апофеозу контролю та обліку підбитих ними пожитків не вдається тому, бо такої зміни парадигми не було. Не знайти новизни яка не сталася. Впливи від візантійців, від ординства, від європеїзації, від філантропічних проектів помочі нещасним людям та народам – не змінили ніц у сповіданні московцями фетишу стабільності. Вони у екстремістських вдачах збирання поживи залишаються такими ж, якими й були наперед. Любови до чужого передуює ненависть до його господарів. Нехтування мораллю та правом, заміненими на насилля, вдавання до обману жертв, до розпалювання протиріч та криз, до розтління усього що заважає їх експансіонізму та вигаданої ними зверхности над жертвами, домінування власних апетитів навіть над власною обачністю і здатністю передбачити наслідки від власної агресивности, готовність довіритися чуду та верховноправителю як мобілізатору сил нападу з поглинанням наступних сусідів – хіба що розгортаються у їх незмінности. У концтаборах та переслідуванні ворогів мають місце не ексцеси, а поглиблення сутнісного. Московія не дитя, а родитель тоталітаризму. Який у московстві лише досягає зрілої довершености.

Поступ і гідність забезпечується лише свободою окремого чоловіка, - впевненого у своїй доброті, своїх фахових знаннях про факти, талановитого на підприємливість. Московцям, які гуртуються і централізуються для нападу на сусідів, такими не стати ніколи.

Це не етнос, а натовп пов'язаний кров'ю пролитою у ненависті до ворогів винних у багатствах ще не захоплених цими здобичниками. Втішаються з усякої окупації ними підбитого ними; у той час як природна необхідність підбиття й поневолення ближніх є для них самозрозумілою. Відсутність співчуття не лише до загубленого чужого життя, як ще готовність задля цього знехтувати своїми стрільцями. Манія величі власної як доказ ницости і гріхів людей убитих ними. Психологія раба, який мститья іншим за власні невдачі. Аби лиш сусідам по бараку було ще гірше, то вводиться комендантський час, трудова повинність, оспівується жертвна бідність та любов до святих конвоїрів. Московські правозахисники тому не вітають примусової мобілізації рекрутів, бо вони виступають за те, щоб рекрути їхали у колонії добровільно убивати тамтешніх господарів. Мета: захопити чужий завод, розпилити його на метал, а на виручене від торгівлі металобрухтом забухати. Забезпечення вдалого перетравлення у шлункові московців того, що вони у нападі відібрали від жертв, обумовлює мислення московців, перебіг їхньої історії збиральництва предківщин сусідських.

Чужі батьківщини люблять як своє споконвічне. Переконані, що сусідні племена і народи марять розпрочатися із своїми правами, свободою, незалежністю саме на користь московців. Лиш взята на себе місія любити чужі батьківщини оправдовує винищення тамтешніх господарів, не згідних бути наїдком означених любителів. Патріотизм це найліпший спосіб оправдання убивства ворога, з яким ти особисто до того не був знайомий.

Виправданням своєї агресії у нападі на сусідів московці висувають: боротьбу проти експлуатації, поміч бідним, інтернаціоналізм, заборону підприємництва і ринків у породженні ними буржуазного ладу неприйняттого для московського більшовизму, відстоювання москвославної Церкви проти неправильних вірувань, антифашизм, побудову Світлого майбуття. Критики подібних причин і напрямків московської агресивности пружаються доказувати, що московці тут не зовсім є правими; антимосковська критика спрямована проти цілей, якими московці прикривають твірні засади своєї ненависті до тих, які не поділяють московську до них любов споживацьку. Аж коли зазирнути під спід подібних ідеологічних симуляцій, що їх московці виставляють для антимосковських критиків як хибні мішені, - то до глибинних мрій московців відноситься: залиття ними розплавленого свинцю у горлянку тих, хто розмовляє українською. Тоталітаризм віроучительний поступається тоталітаризму шовіністичному.

Мисливцям за чужим добром, поживою яких є поїдання готової до ужитку продукції виробленої сусідами, саме з цієї причини доводиться порушувати порядок виробництва і його норми, бо означені здобичники перебувають поза нормами продуктивної праці, не вмюють і не бажають творчо працювати, а віддають перевагу хижацтву. Неадекватність дій збирачів сусідських статків, їхня ставка на силу обману та обман силою і є тою фомкою, якою вони виламують доступ до сусідських комор, до прав і самого життя сусідів. Безумне ставлення до реальності є зі сторони означених бандитів є не так причиною їхніх афер, як екстремізм і протиправність нальоту на сусідів саме й слугує оправданням цього нападу. Ідейні докази на здобичництво доводиться шукати у містиці, бо самого лиш посилення на голод та апетити є недостатньо для порозумінь у людських взаєминах, де означеному зголоднілому можуть запропонувати лише на необхідність та затребувану перспективність його працездатності у продукуванні власною його працею необхідних для нього ресурсів. Напрямки та шляхи на яких означені паразити вистрибуватимуть геть подалі від запитів необхідності та об'єктивності, впадаючи у безумства, вгадати неможливо. І чим більш нагальною для невдах стає потреба утамувати голод і злидні власні, то тим більш безумні та екстремістські чинники висувуються для обґрунтування ними потреб напасти на сусідів. Не лише ідеали нападу є ненормальними, не лише терор та аморальність слугує інструментами навали, не лише живильним середовище бунту слугують кризи та нарощення протиріч не розв'язуваних засобами миру, але ще й суб'єктами надмірно простих рішень є маргінали, асоціальні типи, аборигени усіляко можливих виключень із правил, - наприклад штурмовики, готові усе руйнувати пролетарі, або ті неофіти модних сект, яким на шляхах відповідності потребам недоступного для них прогресу ніяк не вирватися. Довкілля, а особливо середовище внутрішніх ворогів, неодмінно має представлятися диявольщиною агресивною, - аби війна тоталітаристів проти означених жертв представлялася праведною реакцією захисту та покарання недоброзичливців. Чинниками ситуації тотального контролю є поміч зі сторони вождівської кліки бідуючим у цій зоні страждальцям, які зобов'язані за це вождям коритися аж до самопожертви. Комунізм, нацизм, подібні їм прояви імперського стяжательства є одними із різновидів безуму. Грабіжники не можуть не перебувати поза правилами та логікою прогресу.

Для протистояння кризі зібраної ними імперії московці зробили ставку на комунізм. Дарма що ідеал ставки на централізм та обмеження приватних ініціатив були бійцями за єдинанделізмство запозичені на взірцевому для спадкоємців ординства проклятому ними Заході. Великодержавники вклялися у безринковий комунізм безоплатний ще й і забороною підприємництва: і програли, будучи змушеними усе виразніше звертатися до рику, аж до ситуації умонтування продажу сирівців вже у глобальні ринки.

Ідеологія експропріації майна від усіх імущих та контролю над вже обездоленим під'яремним людом могла забезпечувати усевладдя експропріаторів не довше ефективності розв'язаного тими бандитами терору застрашення, у відповідь на який усілілі в'язні відповідали тою низькою працездатністю, яка й призвела зрештою до критичного дефіциту пайкового забезпечення зеків. Подібне хазяйнування з-під палки погонича трималося одначе на непереборних потребах збагачення як кліки погоничів, так і в'язнів на яких була перероблена зонівська спільнота, - бо без потреб ринку і ініціатив суб'єктності усіх насельників зони контролю остання не функціонувала б. Від початків запровадження непу і до прикінцевої перестройки з відродженням прав власності, то планові начала совгосподарювань приводилися у дію і змащувалися потребами ринку. Й хоча за збереження московського царства довелося заплатити поразкою совСоюзу який вклявся у комунізм у його боротьбі проти капіталістичного світу, - одначе у чекістських адміністраторів вистачило кебети, аби самим за власною ініціативою відмовитися від комуністичного проекту тотальної централізації. Убивства мільйонів, звинувачених у бажанні повернути владу поміщикам, капіталістам, націоналістам та Заході – виявилось даремною і тратою людей, бо вожді Московії щасливо зберегли свою владу не під ім'ям комуністів, а вже капіталістів.

Хоча творці замішаних на містиці та чудах віровчень й оправдовують своє насильство спрямоване проти незгідних із подібними сектантськими пропозиціями саме цим спротивом незгідних, - одначе насильства зі сторони означених тоталітаристів є не реакцією їх відповіді проти противників учення, як насильства тоталітаристів проти усіх людей що не входять до числа сповідників секти і оголошених за це ворогами вже заздалегідь передусе замірам обернути людей саме на паству зони вигаданої дисципліни культової. Химери не базовані на затребуваннях суспільних не можуть бути нав'язані суспільству у мирний спосіб, а вимагають для свого втілення таких же екстравагантних прийомів насильства над фізичним і розумовим здоров'ям того суспільства нормального, яке передувало часові актуалізації запропонованої суспільству облудної ідеології. Вписування нормальних людей вже у надане їм чудо віровчення є вписаним у змісти і призначення останнього. Автор маячень ними ж втішається, але не настільки, щоб повірити у перспективи відкритого розділення цих марень масами, стосовно яких, задля їх обернення на вірних, доведеться вдатися до обману і терору.

У розумінні дослідниками природи речей, у створенні законів про взаємини між об'єктивними явищами і процесами, у пізнаннях і відповідних їм вміннях впливати освоєними речами на ще непідконтрольні людям речі, створюючи тим самим більш досконалий продукт культури, - то остання своїм відмінним від доцивілізаційної еволюції розвитком завдячує конструктивним відкриттям наукового гатунку і просуванням до того, що винахідники іменують істиною, перед якою відступають вже відпрацьовані знання та традиційні навички. Можливості людства, як факт свободи, зростають не так у згоді розставання із вже критикованими успіхами попередників, як – завдяки творчості вже спадкоємців, які, нібито і немовби, штурмують царину таїн та незнань поки ще недостатньо підконтрольну людському генієві. Коли пошуковці вгризаються у факти і достеменно, відмітаючи геть фантазії чи недостовірні гіпотези про стан подій, - то культура стає вже не штучністю, а необхідним продовженням еволюції на планеті та довкруг її. Проникнення у сутність речей дозволяє виробляти речі неможливі для світу, який передував людській культурі. Поза тим, не лише істотним, як визначальним фактором окультурення та поступу цивілізованості є не так виробничі технології якими переймаються інженери, а – ті взаємини між самими людьми, з приводу яких та у інтересах яких і мають місце зміни на краще у царині діяльності науковців, бо тут свобода постає вже у чистому вигляді, переростаючи у свавільство на втілення забаганок не лише дивацьких та надуманих, як ще й відверто противних перевіреним на досвіді доказовим законам про корисне для людського здоров'я і достатку у сфері життя суто соціального. Пропозиції новаторства у організації власне міжлюдських порозумінь є відверто спрямованими на задоволення тих окремих гуртових чи приватно особистісних потреб і запитів, які бувають у далекій незгоді із конкуруючими щодо них устроїв. Більш від того, саме відмінність від способів звичаєвої поведінки, особливостей світосприйняття сусідів, а чи благ на оволодіння якими націлилися займанці, - саме й висувається останніми як гідне слідуванню йому їх досягнення. Відповідність фактам – це те чим зятято на займаються у будованні співпраці у людських взаєминах. Ідеологічного гатунку упередження, закамуфльовані під обґрунтовані відкриття у побудові взірцевого соціального ладу, саме на те й висуваються, щоб шокувати подібні ж заняття серед сусідів.

Через обіцянки порятувати світ від зла та привести його до остаточного процвітання засобами абсолютної віри у чергові прості рецепти із знищення ворогів цієї секти виникають ті контрадикторні настанови між приведенням усіх та усього під вимоги гармонії нового порядку та, вже з протилежної сторони, ставкою на винищення тих усіх людей та порядків які не вписуються у означений регламент остаточного щастя, - коли прибічники і неофіти обіцяного чуда мобілізаційно збираються у похід на підкорення спільнот ворожого їм табору, тоді як відстоювання останнім своїх життєвих інтересів супроти зазіхань тоталітаристів з не меншою доказовістю претендує на власну осібну мирську правду і права. Так аматори комуно-концтаборів і кар'єри збудованій на знищенні колишньої еліти тішаються із зламу Російської імперії, а реваншисти із її рекреації продовжують бій антисовітський.

Тексти авторів ідеологій, що їх послідовники зрештою канонізують, є переповнені суперечностями викликаними необхідністю суміщати фантазійні марення висунуті як рецепт порятунку та, з другої сторони, головного завдання втримання влади, заради диктату якої над уярмленими, беззастережно жертвують чим завгодно. Першими еретиками і критиками ортодоксії та її догматизації вже екзегетами є самі автори утопічних обітниць. Вожді, особливо практикуючі у політиці, змінювали моментально одні тези навіть на протилежні, аби лиш не втратити авторитарність свого усевладдя.

Контроль над сповідниками добра завше буде недостатнім для улаштування там концтабірного послуху, оскільки за ними залишається вихід поза його зону саме через те порушення норм добра, права і моральності, яке робить порушників вільними від обов'язків. Лише вихід поза норми утамовує ініціаторів безмежного божевілля, яке таким чином поза собою не може мати варіативних продовжень. Середовищем та необхідністю тоталітаризму є зло з переступами, які зону й організують. Найкращим зв'язуючим матеріалом єднання різнорідних його учасників є пролита від сумісних злочинів кров. Аномії та торжество збочень є сурогатом і заміщенням поки ще недосяжних кроків позитивного поступу; брак достойників спонукає до ставки на поганих хлопців; страждальцям залишається сподіватися на компенсації саме за їхню спеціалізацію у жертвності.

Безпечніше керуватися глупством і хибними припущеннями, - бо тут дотримання інструкції з безпеки і необхідність тверезости обпираються на недопущення помилок та загрозливих аварій, - аніж обнадійливими реальними облудами, бо вже у такому випадку орієнтирами і регуляторам дій стають ті обіцяні казкові чуда безмежного щастя, слідування безплідності і безпредметності яких не лише спантеличує, а ще й здатне опустити їх сповідників вже поза межі життя. Варто прислухатися не так до голосу Божого, посадовим обов'язком якого не може не бути прощення, а – до його з рогами і копитами альтер-его, який з тими самими цілями карає. Опору має конкретика заборон, тоді як творчість спирається лиш на помаху, а той промаху своїх крил. Свобода надихає лише здатних на неї.

Ті закономірності, - що їх у природі речей досліджують і формулюють науковці, - підлягають вимірам, отримують вид математичних формул, є однозначними на противагу аналізу тих взаємин між людьми, які є будовані на інтересах і жаданнях. Враховуючи ще й імітаційність людського поведіння, коли щира гра рольова за сюжетами приписів культового слідування символам і віруванням кимось змайстрованих може поглинути не лише усі сили, а й сам життєвий час сповідника. Достатність вірувань у власну достатність не є достатньою для інших. Здатність наполягати на помилці скоріше вичерпує можливості людини, аніж додає до них корисного. Той факт, що добро одних груп може бути прямим наслідком вчинення ними зла іншим групам, - однак не означає, не мав би означати відсутність тих закономірностей у житті суспільному, які мірялися б у діапазоні від добра і до зла. Іменування пропагандою кожного акту захисту партійним угрупованням, а чи цілою нацією своїх упереджених інтересів та особливостей ще не спростовує факт існування гуманізму, справедливості, досвіду загальнолюдської моральності. Однак зміна обставин є сферою дії масиву чисельно безмірних даних, тоді як у особи вистачає її життєвого часу і міри сил лиш на домагання змінити обставини. Тобто, - як то у громадській думці ведеться, - підлягає осуду людина яка виявилася не надмірно наполегливою у виконанні своїх покликань і зрадницьки змінила їх на вже інші. Гіршими від позиціонувань у тій самоподібності, яка для оточення є шкідливою і сприймається ним як зло, - є зміна позиціонувань. Себто для осібних угруповань, особливо для тих де віддають перевагу поглинанню чужих багатства замість продукування власних своїми силами, то слідування імперативам доброзичливості до сусідського оточення не є обов'язковою справою, а замість того нормою є цілеспрямоване учинення зла прикроців сусідам. Аномалії і порушення норм людяності лиш тоді можна було б кваліфікувати як ненормальність, коли вони не були б фактом історії життя народів. Доказом багатства людської природи є здатність виживати і навіть процвітати у межах зла і злочинів.

Культурний поступ, як розширення можливостей та свободи людини, не тільки практично знімає недоступне раніше, узгоджуючи пізнання достеменного та відповідну творчість, а й геть відсторонює заборони на раніше не знане та таке, що вважалося помилковим; прогрес це утиски табувань; освоєння збочень є симптомами розвитків. Проте не усяке витягнення до повсякденного ужитку далеких та нескінчено далеких до практики здійснення мрій є показником адекватних претензій прогресу, а ужитковість виключно на рівнях та можливостях культової практики таких плянів, які у нескінчених овидах залишатимуться як чудеса, - скорше є процесом знесилення пізнань та постановки перед людиною хибних цілей. Культурі належить штурм нею проблем, а не химер, навіть спершу не доказових як химери. Коли проміжок між доступними нам реаліями та нашими замірами на втілення реалій у заміри не поєднується гоноровістю, то він роз'єднується нашою ж глупотою. Сповідування ірреалій може бути показником нетерплячості наших зростань, яким не відповідають наші ресурси та практика доступних рівнів культури, але це введення у обіг ірреалій та чаклувань з безпредметністю не може не бути практикою введення культури у ірреальність.

Підсилення розпачливості та відповідної віри у хіба що потойбічні винагороди, передовіра вмінь віднаходити виходи у оперуваннях із реальністю вже на користь чудес, волонтаризм у пошуках резигнувань перед стихіями надприродного, визрівання впевненості на силові порушення легальності та прийнятності, перманентність бунту та регуляторність психопатій, звикання до пониження стандартів достатності та розвитків, ставка на спрощені розуміння та методи менеджменту, девальвація конкретики окремішностей та виїмок аж до зневаги природних та універсальних вартостей, підміна свобод особи вже на гуртову виконавську дисциплінарність, вправління із махлярством та терором задля адаптації буцегарні та вбивств, інструментарій абсолютизації смерті задля розв'язання з проблемами, нехлюйські відповіді на запити людяності, – породжуються спершу непомітними відхиленнями від нормалей. Відхилення від освоєння істин здійснюється не для входження у противне, а з благими намірами стимулювати досконаліші пізнання, проте неординарність на шляхах виродження дається легше, ніж у стрижні об'єктивного, себто дійсно потрібного людям. Заміри увірватися у склад очільників прогресу, але без зусиль творчих внесків, не у той що треба отвір, збуджуючи чудеса, - часто породжуються звичайною нудьгою об'єктивного та доказового, проти яких постає людяність у невичерпності її обмежень лиш собою. Тоталітаризмом стає навіть не відхилення від відносин у природі об'єктивного та предметного, а - цілковита підміна останнього вже на провалля у світ людських марновірств, навіть без потреб зацікавлення можливостями втілення тих марень у парадоксах людяності.

За самим визначенням поступу, за спромогами людини пізнавати й видозмінювати світ за спромогами культури, за виправданими сподіваннями на добро, - здобутки минулого є порівняльною відсталістю, але вони не є злом чи похибкою, бо лиш завдячуючи їм і має місце поступ; можливості улаштувати світ на краще не означають того, що світ вже є улаштованим на гірше; досконалість не свідчить за відмінне від неї як про хибу. Проте існують теорії, з числа користувачів містифікацій, які будовані на ненависті, на неприйнятті, на нігілізмові до означеного минулого у поступальності, теорії будовані на перевертанні причинної логіки на спростування віджилого кроками на вдосконалення, будовані на ототожненні видів заперечення вже із досконалістю. Не усякий революціонер є носієм добра, бо добро у його затребуваності споживачами всотовується органічно як поступ, а не як руїна.

Усяка аномальність, яка не визріває у обумовленнях, з необхідністю свого втілення потребує вдавань до видів *насильства*, до примусу споживачів до не потрібних споживачам пропозицій, до силового переформатування традиційних відносин вже під мірки нав'язаних стандартів. Химерні та не здатні на використання необхідного ідеї породжують ставку на силу, як на виключний доказ своєї псевдокорисності. Де блокуються розумово відсталі, звідти чутно заклики на вбивство усіх, хто не визнає рацій означених відсталіх.

Можливість видозмінювати світи поза іманентні потреби останніх, нав'язуючи їм як закони їхніх існувань вже людську волю, - обмежується не лише рамцями волі, а й стає дійсністю речей, коли ми й еволюцію переробляємо на вид культурної творчості, проте наростання з ходою культури загрози затрати не лише спротиву природних законів щодо наших замірів, а й ігнорування тих здобутків культури, які є доказовими у їхній раціональності на користь людяності та прогресу, свідчить, що ми здатні ввести історичну реальність не лише у стани казки, а й у загибель. Якщо у далекі часи ми люди вдавалися до вдосконалень та винаходів з причин протидії загрозам природних стихій, ми цінували істинні пізнання задля практики вже олюднених видозмін у природі речей, то теперішні зростання творчих можливостей нашої культури дозволяють нам за останні мати самі лиш збочення у рамцях зав'язаної на собі подібній культурі. Тоталітарні ідеології позиваються на представництво істин прогресу, прикриваючи свої збочення у сповідуванні химер тому, що не дозріли на повнопредставницьку самодостатність химер; тоталітаристи хилитаються на кордоні суміщення доказової логіки прогресу та мистецьких уподобань безумств лиш від браку нахабства на розставання із відмінним від безумств; тоталітаристи посилаються на відкриття істин по типу дослідження об'єктивності лиш від невпевненості у вичерпаннях своєю екстравагантністю тих умов, за яких люди ще можуть вижити. Прагнення не дослідити те, що є елімінованим на присутність у ньому упереджень, а демонструвати максимальне відірвання від прийняттого, аби поза цариною епатажу не залишилося місця для не ушкоджених на здорові відправлення мозкової діяльності, - бринить смутком у дзвоникові попередження для нашої людяності.

Коли під прогресом, як практичним розширенням можливостей людей, розуміти спростування та зняття не лише раніше не можливого, а й забороненого у загрозах використань раніше недосконалого, тоді буцімто прогресом виглядають минулі порушення докс та упереджень, тоді парадокси числять себе до істин майбуття, тоді химери замахуються на представництво собою вищих знань, - позате адаптація химер та помилок навіть у допущеннях вірності вказаних ними трендів вже інших обставин ще не перетворює означені помилки у сьогоденну та конкретну від них користь. Хибні на часі своєї нагальності твердження такими і є.

Наявний стан справ це те, що і є об'єктом атаки з боку нашої творчості, коли за норму визнаються ідеали, - а, водночас, за істину, як за матеріал реальності, визнається саме означена наявність подій як вони є насправді, себто події у їхній самотності та збідненні на поки що не втілені ідеали. Акцентоване пересилення у ідеальне та відповідне ігнорування ринкових істин і є коренем будування тюрми, яку видають за щастя її творці, але не її в'язні. Прогрес можна було б зображувати як спотворення істин, якщо під останніми розуміти відпрацьовані досягнення, коли б прогресом не було б порівняльне вдосконалення через входження у нові можливості культури. Проте тоталітаризм, що через насилля оживляє бездоказові, а то й протигуманні вигадки хворобливих одинаків, і є забуттям ринкових істин. Провини тоталітарних ідеологій у ігноруванні ними об'єктивного стану справ, у захопленні фантазіями. Злочин тоталітаристів це - спотворення. Якими б загрозливими не видавалися істини разом із правдами теоретично й практично об'єктивного, аж вони і стають зрештою переможцями над химерними вигадками. Правда і є не химерним ворогом химер зони.

Навіть коли істини, себто знання узгоджені із предметними фактами, ми застосовуємо у впливові на інші істини для досягнення істинно поставлених цілей прогресу, то цілі, що належать нашим інтересам, є атакою на істини. Тож для полегшення атаки можна вдатися до ігнорування узгоджень наших інтересів із можливостями предметних фактів, - щоправда за подібне полегшення творчості доведеться заплатити, у кращому випадку, безрезультатністю впливів фантазії на перебіг подій. Ігнорування об'єктивних законів дає чуття тої свободи, яка у гіршому випадкові призводить до руйнування доказових цінностей у культурі. Коли дотримання об'єктивних істин видається за брак приватної відповідальності, тоді схиблення до казок видається за процедуру демократії для хворих, аби ті не дошкуляли.

Із слідуванням тим вигаданим облудам, які перетворюють їх виконавців та послідовників вже на підневільних рабів, примушених або під фізичним тиском погроз виконувати чужі приписи, або віруючих у необхідність містичних приписів, можуть позмагатися у ефективності облудництва лише автори облуд, бо вони своїми безпредметними вигадками дурять вже й самих себе, - проте навіть повна домовленість між собою віруючих у чудеса неймовірно не призведе до тих уречевлених результатів, для яких потрібна домовленість ще й із природою речей та законами наукового гатунку. Натомість за ті істини, себто за відповідність подій не хибним знань про них, які є плідними для практичного розвитку культури, доводиться платити накладанням пут на облудників та стримуванням незнань, помилок, марень. Інакше кажучи: пізнайте істину і вона зробить Вас невільниками у доступі до химер. Відхилення ж знань від фактів дає тим більшу ілюзію свободи творчої, чим більшим є відхилення; максимумами ігнорування обставин винагороджуються прибутками віри у вправлянні із чудесами, коли переконаний у власній обраності насправді є обраним лише з боку вавок у його голові; оригінальність досягнута втечею від доказового є проблемою лише для психіатрів. І лише персональні відкриття закономірностей більш універсальних порівняно із вже відомими загальною, у конкретиці яких випадкове вже перестає таким бути, які ще більш точно описують події, - і дає той резонанс свободи та істинності, що результується у прогресі.

Любителі надміру простих рішень реалізують свою творчість саме за рахунок її неузгодження із запитам доквілля; засобами невибагливого вистрибування за межі загальноприйнятої буденності стає площадка помилкового; насильники насичують своє свавілля кров'ю жертв. Тоді як свобода це простір у якому живуть інші; це повага до екології та прав інших громадян; це те не вчинення зла сусідам, яке дозволяє нам залишатися добрими.

Промоутерів тих дивацьких пропозицій, які не вписуються у суспільні запити, останнім суперечать, є руйнівними для загалу, - саме за це й засуджують, але означені лузери цілеспрямовано ошелешують світ скандалом не так із замірів сподобатися світові особисто, як заміром догодити публіці продуктом своєї витворчости. Вистрибують у позасвіти, у чудеса, у надрозумність та містику саме тому, що нічого іншого не можуть запропонувати у закономірностях прогресу, у доказових істинах, у вигодах життя. Відповідністю прогресові екстремізм суперечить скорше своїми наслідками, а не цілями. Задля імітації пришвидшення у кораблі культури прорубають днище не для того, щоб він залишав поза собою подолані ним моря таїн та хвиль проблем, а для того, щоб останні швидше на нього насувалися.

Існують фізіологічні стандарти та умови здоров'я людини, утім забезпечуються вони життям та працею людини у ситуації культури, а остання залежить, у свою чергу, вже від ціннісних орієнтирів люди, її психічного здоров'я, освіченості, рівнів соціалізації та усього невичерпного масиву відносин та реалій її вже практичного життя. І цей рівень ментальності, за яким особа може аж до кінця свого життя почуватися повноцінною маючи за цінності виключно пару-трійку ідей, цей стан інтелектуально обмеженого ставлення до світу здатен обмежувати не лише участь людини у повноцінних розвоях культури чи руйнувати культуру із самих лише неадекватних щодо культури упереджених ставлень, але прокладка розумності може бути загрозою навіть щодо здавалося б прийнятних стандартів фізіологічного здоров'я самого носія примітивних ідей, - коли психопатів вважають за варті уваги винахідників. Розум піднімає рід людський над усім живим, проте імітація розумності здатна опустити людину до тої подобі, на яку не пристала б і тварина. Подібність винаходу та безумства стає проблемою, коли із безумств починають вичавлювати якісь корисні прибутки.

Оскільки перебіг подій та людське його розуміння належить різним світам, то ми можемо як помилятися, так і відкривати істини. Світорозуміння ж з позицій утопій та концтаборів для незгідних відмінне тим, що віруючі у чудеса не просто хиблять, а й не хочуть виправлятися до станів відкриття того, що має місце поза їхніми мареннями.

Прогресом, з наслідками зростання людського добробуту, розширенням творчих можливостей людського генію у перетворенні природного спадку вже у культуру та цивілізацію, - своє причиною і наслідком, своїм проявом має відкриття та створення законів, знань та досягнутих умінь базованих на використанні відносин у природі речей. Раніше недоступне, непідвладне, незрозуміле стає осідланим правдивими пізнаннями і як досягнення включається у обіг повсякденних справ. Показником досконалих законів є їх універсальність, прикладання до розлогіх застосувань. Відповідно ходу окультурення можна представляти картиною вироблення різноманітних загальних стандартів у технологіях, житті соціальному, духовному. Стороною розвитку обіжників, лекал, стереотипів поведінки не може не бути відповідне виродження вже відпрацьованих досягнень. Специфікою законів є те, що конструюються вони саме за участю наших знань згідно рівнів розвитку культури, тоді як суб'єктивна інтелектуальна складова законів не обов'язково відповідає об'єктивності взаємодій у природних процесах матеріальних. У тому то особливості законів, ефективністю яких є розвиток нашої культури, й полягають, що невпинне відкриття більш досконалих знань і практик є процесом невпинним. Усякий закон, призначений бути правдивим, може не лише розпочинатися як сумнівна здогадка чи гіпотеза, як ще й згодом з часом відкриття нових знань, виявляється недостатньо правдивим, або ж має обмежену правоту у локальних же сферах його застосування. Маємо не лише щастя відкриття нових знань і законів, як ще й невідворотне нещастя їх старіння чи втрату ними актуальності, з подальшим можливим переходом віджилого вже у помилки там, де у свій час минулі відкриття стають пов'язаними не із природою фактів, а вже з вигадками фантазійними з приводу фактів. Прогрес це вдала нагода помилятися у тому, що не є правдою. Маємо борги та обов'язки не лише вихвалитися масивом знань які формують успіхи культури, як є ще й необхідність сторожкого ставлення до безмежної за обсягом царини знань просто помилкових. Прикладом і проявом знань, яким надане значення надмірно універсальних, є прожекти вірувань духовного порядку вигадані для керування вже соціальним життям. Подібні, замішані на казці, прийоми управління не годяться для відмінних від них сфер суспільного життя, саме і є явищем тоталітарних режимів політичних, де людей мордують за приписами фантазійних марень віроучительних. Концтабори, у яких життям зеків є відправлення культів, і є зоною контролю тоталітарного. Який є вигадкою що далеко пережила свою колишню доцільність чи уможливлення. Зона це неактуальні, а тому злочинні знання і закони, які із будки чуда кусають притомних людей. Не обійтися без спростування тих оточуючих облуд, які представляються спокусливими.

Багатообіцяючі казкові закони можуть хибувати ще до свого виникнення. Так порушення онтологічних залежностей між речами, порушення визначених законів і різниць між специфічними явищами, змішування мір і порядків під приводом посилення на те розширення свавільних задумок і можливостей, яке є обґрунтоване лише ментальними мареннями стосовно подолання прикрощів фактичної необхідності, – приводить до аварій. Не менші збитки виникають і при внесенні хаосу та безпідставних сподівань на чудеса вже сферах соціальних. Так вирівнювання громадян під успіхи прогресу, процеси з доступу упосліджених верств вже до стандартів достатку, варіантом яких є соціалізм та вимоги до багатіїв ділитися статками із бідарями, - супроводжують історію суспільного розвитку. Квінтесенцією картин історичних колізій суспільних є бійка проти істеблішменту зі сторони тих народних мас та пригноблених прошарків, які першою вимогою подолання своїх бідувань і подолання несправедливості у суспільній стратифікації ставлять ідеал рівності. Однак застосування цих гонорових вимог однаковості не годиться там де, запорукою винахідництва та створення достатку є потреби і запит на годящу винагороду для тих громадян, які відзначилися відповідно різними внесками до суспільного виробництва. Вимоги рівності можуть бути навіть шкідливими для поступу своїми кампаніями покарання осіб здатних проявляти підприємливість на користь суспільну. Безмірна видача пайків для утриманців може провокувати настрої на свято виключного споживання та саботаж стосовно потреб своєю працею заробляти багатства.

Винахідництво, з наслідками його втілення у соціальнокорисний продукт, має місце у ще не заповнених, але вже затребуваних перспективах зростання, коли новації будуть органічно вмонтовані у загальний узис. Проте у досконало відрегульованому для свого часу механізмі соціальних відносин усякі додаткові прояви бурхання енергетики творчості стають привнесеним не лише зайвим, як ще й шкідливим, недоречним, аварійним. Невчасні гіпотези та неадекватні пропозиції, які переливаються за край норм чи представляють собою рух у сторону зворотню від соціального здоров'я, стають не так проявом кризи, вигаданої збоченцями для зручності щеплення на суспільство своїх вигадок, - як відхилення від доказового з виключними наслідками відхилення від доказового є парадоксальним свідченням достоту довершеного стану суспільного розвитку, який просто не може знайти собі продовжень окрім як у спробах пошуку серед виключень та до часу відсторонених помилок. Збочення імітують прогрес на місці його фактичної неможливості, коли досягнення не лише представляються істиною у останній інстанції, а і є такими у обставинах докладання максимумів творчих зусиль у періоді лідерства у поступі. Ревізія прогресу має місце там, де об його міць марно розбиваються хвилі безпідставної критики.

Атака на перспективи буржуазного ринку доби індустріалізації є не поодиноким ідеалізацією феодальних порядків та регламентації мануфактурного виробництва, як є зібранням розмаїтих напрямних критики, презентованої як позитивне очищення від вад капіталізму. Так соціальна доктрина комуністичної власності одержавленої протиставляється власності приватній, цінності альтуруїстичного суспільного служіння спрямовані проти жадібності капіталістичного егоїзму, міфологія з повернення додаткової вартості знедоленим пролетарям змагається з такою ж міфологією віднімання додаткової вартості багатіями, сферу права доповнюють легалізацією правильного насильства класу експлуатованих проти неправильного законодавства експлуаторів, жорсткість ринкових відносин у еквівалентах грошового їх обчислення усувають насадженням наказових волевиявів диктатури пролетаріату уособленою кастою самопризначених вождів, стимулам підприємницького доходу протиставляється ефективність бюрократичних слуг народу, проблеми заробітку замінюють на вигоди видачі пайків, від клопотів самостійності та мислення власним розумом вибавляють у спосіб виконання приписів від святого начальства, ба й більше, профілактика валідності зони терору та партійності через невпинне виконання ворожих прошарків і калєблящихся має безпосередню сув'язь із відхиленням від морального, а то й психічного чи статевого здоров'я організаторів рятівної дисциплінарності, утопічної і безневинної лише поза краєм кладовища. Доказові співвідношення між персональним та гуртовим інтересами, між свободами та правами, між відкриттям та закриттям таїн беруться любителі доконечного смислу замінювати насадженням кепсько прорахованих наслідків наполягань на чудах, обіцяна повнота яких віднесена у часову нескінченість. А проте весь конгломерат претензій до прецензійних у їхній жорсткості умов глобалізації та зв'язку між монополіями, демократіями, націями, - що його тоталітаристи беруться загоїти у спосіб поєднання непеєднуваного, через розмивання усіх кордонів між визначеними речами, змішуванням суцього та неймовірного у напрямку реакційного ретроградства, як вправляння у збоченствах, - представляється корекцією всередині прийомів на удосконалення суспільного виробництва у тому ж самому устроєві капіталізму у межах розширення того ж самого західно-європейського цивілізаційного кола.

Комуністи віруючі у тотальне одержавлення як у рятівну альтернативу капіталізму, лідерство якого у організації виробництва вони водночас представляють як історичну кризу й переддень світового перевороту, - є коректувальниками у контекстах капіталізму. Комуністична виключність це включення соціальних завдань у цілі прибутку капіталізації.

Марксизм, - квазірелігійність якого сприйнята більшовизмом як доказова ідеологія з перестрибування через голову лідерства капіталістичної організації праці, - перестрибнув традиції імперського збиральництва централістичного з руйнівними для останнього наслідками розпаду імперії від перенапружень та браку сил хоча б на втримання краденого.

Трошечки відступати від шляхів правди, впадати у помилки, спотворювати події, чинити зло, переступ, аварії, вдаватися до аномії, аберації, до видів девіантної поведінки, вигадувати нісенітниці, дурити, порушувати людяність, здоровий глузд та доказові закони, насаджувати хвороби, бруд та ненормальність, завдавати шкоду, руйнувати життєве заради смерті та убивств, - залишаючись у переконанні безневинності подібних занять, - не вдасться. Бо зле чіпляється до злого, не гірше від того, як за добрими справами іде добро.

Так інтелектуальне глупство стає пов'язаним із незнанням, із свідомим обманом чи захопленням помилковими сподіванням, породжується розладами психічними. Іntenціями подібних маній може правити навіть прагнення ошчасливити мільйони здійсненням цих казок та ефемерних обіцянок. Програма переустрою реальності засобами чудес і маніпуляцій таїнами може бути фундовоаною саме на вірі і переконаннях у реальності ірреального. Мета рівняння плину історії вже під спрощені стандарти є причинно пов'язаною із невмінням впоратися із реальними викликами. Суб'єктами незнань і невмінь стають лузери, аборигени соціальних підвалів, ті злочинці, конспіративна змова яких проти здорового суспільства кристалізується вже у закриту мафіозну оргзлочинність орденського типу. Проявлення свербіння на переобладнання світоустрою, з відповідним зміщенням чинної влади та її посідань вже собою любими, є саме ставка на нищення, негативізм, на заперечення суспільних норм, яким не відповідають означені революціонери. Сприятливими обставинами приходу революціонерів до влади є улаштування ними усіх видів безладу, розорення, кризи, задля чого й потрібна війна. Ненависть до невідконтрольної їм реальності доходить до викликання смерті на усе живе та існуюче, зі підміною не такої як треба реальності вже на обіцяні у віровченні чуда. Практикою усолодження усіх та усякого стають пропозиції та овиди збагачення, серед яких, у різниці між мінімумами затрат і максимумами ефекту, стає грабіж. А перетворення ближніх у ресурс збагачення коштом їх жертвості передбачає порушення чужих прав, насилля над свободою, ставку на силу задля подолання нормалей співжиття. Задля успіху примусу не обійтися без атаки на розум жертв аби приспати їх спротив, а то й спонукати до жертвості і готовності страждань на користь тих грабіжників, оправданням яких стає навішування ними на себе вигаданих місій величності, на противагу такому ж облудному звинуваченні жертв у провинах; коли агресію подають вже за справедливість і необхідність покарання цих винуватців, за самохітну власну потребу яких так само облудно виставляють жадання жертв бути упокореними. Необхідністю перемоги над об'єктами грабежу стає мобілізація сил нападника, підкорення їх наказові начальника, готовність іти на власні жертви. Доповненням оспівування героїзму й самовіддачі у служінні режимові регламенту не може не бути усебічне приниження об'єктів нападу, культивування переконань про нікчемність життя жертв, аби не було завад для убивств та присвоєння відібраних багатств. Перехід на споживання забезпечує цьому хазяйнуванню, - будованому на грабіжництві, на екстенсивному завоюванні сусідів та рабстві люду самих загарбників, - забезпечує відсталість від господарств зведених на продукуванні товарів. Трансформація рабства вже у норму проживання вимагає дисципліни, тої покори поневолених, яка тримається на терорі здійснюваному спецорганами цього невольницького режиму. Для повноти і гарантій безпеки якого доводиться претензії режиму на усевладдя розширювати до безмежжя, робити зону тотальною, абсолютизувати догматику її віроучення. Оскільки манії казкових начертань втілити у реаліях світу фізично не можливо, то практика зони вичерпується культовими служіннями, грою у символи. Умовність яких супроти життєвих реалій породжує подвійну мораль і удавану лояльність до режиму усевладдя. Для якого потрібна повнота інформації про повсякдення насельників зони контролю і обліку, аби вчасно очищатися від крамоли і ворогів, якими не можуть не бути ті, які коливаються у своїй готовності бути затребуваними владою там, куди вождям усевладдя заманеться спрямувати підданих. Яких треба чистити під стандарти зони шар за шаром. Централізм одномірності проявляється у розбитті уцент усіх соціальних інститутів на хаос, у атомізації осібних зеків, аби ті не пручалися, - від настання глупства інтелектуального.

Для надмірно спрощених прийомів збагачення, чи то чужим коштом прямого протизаконного грабіжництва, чи витонченим спантеличенням контрагентів, чи спекуляцією, - унормованість просто стає загрозливою, тоді як розхитування човна робом внесення залякувань та такої ж фіктивної вагомості рятівних казок дає шанс обійти з боку необхідність праці як відповідальної запоруки на достатність, коли усі види аномій та волатильності у затребуваних істинах стають живловим середовищем та інструментарієм для усіляких екстремістів. Лузери, яким бракує сил аби грати за правилами, які за фактом не зрівняються із лідерами, які є яловими у задоволенні дійсності зачинають мутити воду, пліткувати, апелювати до чудес неймовірного, роз'ятрювати больові точки, привчати опінію до побуту анархії та варіацій шизоїдності, провокувати непрогнозованість та освячувати дисгармонію, стравлювати крайнощі на врожай метушні не лише з ціллю зрівнятися із вибитими із сідла, а й урвати із загубленого шмату, бо чим гірше кращим, то тим краще гіршим.

Діаметрально протилежні крайнощі в соціоустрої існують формально, проте практичне порушення балансу між: історичною реальністю та бездоказовими фікціями, предметними потребами та мареннями персон, нормами та відхиленнями, ординарним та екстравагантним, прогнозованою необхідністю та утопічною ймовірністю, правовим та кримінальним, конструктивною позитивністю та руйнівним, елітарністю та вульгарним, спеціалізованим та інтегральним, специфічним та універсальним, колективним та індивідуальним, глобальним та національним, виробничою продуктивністю та споживанням, пануванням та підпорядкованістю, ризиком та гарантованою пайкою, законослухняністю та насиллям, анархією та регуляцією, істиною та олжею разом із помилковим, традиціями та творчим винахідництвом, приватним підприємництвом та корпоративним боргом, своїм та чужим, загрозливим та корисним, плідним та занепадницьким, фахово професійним та невіглаством, визначеним та хаотичним, проблемним та догматизованим, режимним контролем та свободою, добром та злом, грою із символічним та предметним, життям та смертю, стражданням та насолодою, вродою краси та огидливістю відрази, бідністю та багатством, додаванням та вилученням, узгоджено виваженим та диспропорційним, відкритим та закритим, мирним та по-нападницькому агресивним, пізнаним та утаємниченим, ціннісним досягненням та ницим, раціонально осмисленим та психічно хворим, апробованим знанням та вірою, мирським та святим, чудесним та закономірним, актуальним та позачасовим, історичним та потойбічним, ретроградним та модерним, упередженим та критичним, законсервованим та лабільним, реакційним та революційним, спокоєм та бурею, однозначним та варіативним, дозволами та заборонами, дослідництвом та упередженими забобонами, утилітарно прагматичним та ідеалізованим, адаптованим та одіозно неприйнятним, всотуванням та викидом, стягненням та роздачею, винагородою та покаранням, кількісно величним якісно та мізерним, часом та обставинами, боротьбою та компромісами, пристосуванням та повстанням, покірливістю та бунтарством, мученицькою жертвовністю та жорстокістю, охороною та нищенням, цнотою скромності та задрісною зажерливістю, індивідуалізованим та анонімним, конкретним та абстрактним, ринковим та плановим, відповідальним та відстороненим, окультуреним та дикунським, любов'ю та ворожістю, демократичними процедурами та тюрмою, освіченістю та обскурантизмом, розпустою та ханжеством, моральним стримуванням та уседозволеністю зла, керованим та стихійним, пістетом та богоборництвом, науковим та химерою фантазійних казок, масою та вождем, дичиною та мисливцем, праведним та непристойним, самовідданістю та прислужництвом, рабською покірливістю та пануванням, зрілістю та інфантильністю, одностайністю та плюралізмом, ентузіазмом та розпачем, конфронтаційністю та резигнацією, достойною гідністю та хамством неволі, цілеспрямованістю та зрадою, пошуком та досягненням, - усілякоінші аналогічні, або ж позалогічні крайнощі змикаються своїми протилежним полюсами на разі затрати динаміки лавірувань усередині діапазону й тим утворюють вибухонебезпечну суміш неподобства тоталітарних режимів.

Коли порівнювати із прийнятним балансом між володінням усіма поспіль громадянами своєю державою та володінням окремим громадянином своїм приватним бізнесом, то тоталітаризм, - де бізнесом диктатора є оволодіння правами громадян цілої держави, - є справою ненормальною. Утім тоталітаризм на Московщині є породженням не лише тривіальних містиків, які на хвилі спровокованої війною кризи спромоглися дістатися політичної влади, як зона неволі закорінена у традиціях московської держави, що вона нагадує покруча від злягання ідеології месіанського юдаїзму та методи управління монгольського зібрання народів. Намагання московських самодержців, як спадкоємців Орди, переробити збирання данини у окупованій, поневоленій, обсаженій баскаками країні вже на норму побуту для податних народів, а згодом ще й гоїти означений дисонанс вірю у ті його рятівні ролі, які перегукуються із ідеями кола витоків християнства, - лише посилює неорганічність останньої світової створеною військовими діями імперії.

Невпинні й тому безуспішні домагання ідеологів відкрити чи створити своєрідний філософський камінь але вже у сфері соціології, який відміняв би як помилкові усі конкурентні теорії соціального устрою та заміняв би їх на вже остаточну й переможну, - лише множать рівень містифікаторства, невизначености, помилковости; централізація утопій, всупереч замірам їхніх авторів, тільки піддає утопізмові вимірів грандіозности; ставка на чудеса задля порятунку від таких же вигаданих загроз просто порушує екологію міжвидової боротьби у середовищі ідеологічних химер. Ніщо так не шкодить науковим точкам зору як мімікрія під них вже міфологічних кунштиків.

Порівняно із політикою мирного часу, коли стратегічно важать та обмірковують пропозиції на прийнятне, - то перевагою спрощених рішень є спрощена смертоносна розправа із тим, що трактують як неприйнятну проблему. Подібна перевага диктатури, - яка стає не лише необхідною на часі війни, а й яка зміцнюється у обставинах провокування диктаторами війни та руйнівного хаосу, - стає злом вже у самих домаганнях унормувати стан війни, не кажучи вже про хиби спрощених рішень у ситуації мирної конкуренції пропозицій від прогресу. Примітивність тоталітарного устрою в'язниці, - який не лише живиться руїною, а й провокує подальше розбалансування власне усіх устроїв, - є тюремною адекватністю; але в усіх інших випадках відсутність врахування розмаю чинників, включаючи й здавалося б неприйнятні та належні до виключень, - то означена однозначність жорстких розпорядків розташовується десь у діапазоні між усвідомленою помилкою і непередбаченим злочином. Тоді я політикою та політиками нормального стану є перебування діапазоні проблемного вибору між можливостями вдосконалення й прийняття відповідного рішення. Різець майстрів, які з відстані оглядають свій твір, є трохи затупленим.

Новопосталі громадяни, які входять у логіку та відносини культури, зацікавлені у тому, щоб відносини та закони забезпечували й сприяли кар'єрним зростанням нових учасників прогресу, - проте існує маса нетерплячих, які енергетику свого приватного блага беруться віднаходити у корисливому порушенні ним блага громадського. Й оскільки конкуренція між лінивими, жадібними, невмілими у використанні діючих законів, фантазерами, шахраями та кримінальниками є неймовірною, - то не усе із запланованого любителями простої наживи їм у взаємній між собою бійці вдається втілити. Утім розхитування моралі, правових порядків, наукових істин, трудів поколінь та самої громадської безпеки залишається наслідком зусиль тих неправедників, які за найвищими трофеями полюють методами злочинними. Здирництво, нажива, егоїзм можливо й можуть оцінюватися позитивно коли їх наслідки дістаються нащадкам та історії, але – не за життя свавільців, екстремалів, а то й клінічних психів у одній особі.

Між узисом та тими інноваціями на розмір яких нарощується тіло культури лежить нічийна смуга відхилень, де вже втома від узвичаєного вже визріла, але ще не доспіла до втілень у істини досконаліших відкриттів. У цій царині збочень та мішанини пропозицій не розпізнаних на ризики та помилки саме й визрівають сподівання на чудеса, на успіх авантур, на безкарність злочинів. Тут обтяженість забобонами, що межує із ілюзіями, породжує зону.

Свобода особистости, а чи навіть організму спільноти родової, відноситься до розряду абсолютних цінностей чи умов їхнього життя, особливо тоді як те самостійництво здійснюється у межах компетенції та вмінь тої окремої й самодостатньої одиниці. Тож у обставинах прогресу із нарощенням спеціалізованих зв'язків між суспільними одиницями вже до ширших залежностей, а то й до ситуації глобального ринку, - складається обнадійливе враження на можливість розповсюдження власної свободи та власних інтересів вже на царину сусідських свобод, а сусід при тому не опиратиметься чужому для нього щастю та достаткам. Аж коли ті свободи учасників суспільного життя, які мають бути навзаєм не гіршими за свободи сусіда, починають, із цілями обмеження сусідів, заскалювати вже на сусідські сфери, - то тоді свобода агресора починає затрачати легальність. Із прогресивним зростанням спеціалізованих занять та бізнесів у громадському житті не меншають вимоги до його безпеки, коли порушення локальні можуть тягнути за собою цілий спектр нещастя вже не контрольованих нічим і ніким. Перебігом стосунків у організації життя громадян керують не лише більш-менш прогнозовані закони, сконструйовані із історичного досвіду та гіпотез, як – ще й людські зацікавлення, психічні інтенції, ті вольові наполягання, які підлягають випадку та стихіям. Навіть те, що беруться зачислити до виявів зла, а саме себелюбне домагання розбагатіти за чужий кошт, є промотором прогресу благотворного, у тих випадках, коли винахідник отримує зароблену ними подяку від суспільства за запропонований ним на суспільну користь винахід, а не займається безоплатним відніманням плодів чужої праці. Навіть покарання бандита та займанщини мають ті межі допустимого, що мають регулюватися нормами людяности, бо вчинення зла здатне викликати реакцію зла у відповідь ще більшу. Тоді як заподіяння добра ближньому зазвичай вітають саме за те, що добродійник може розраховувати на вдячність що перевищує його жертвний дарунок, - себто добродійство набуває ознак вже хижацтва. Тож ускладнення суспільних відносин із їхнім розвоєм ставить такі високі вимоги до його загальної регуляції, порівняно із якими недопущення завдання небезпек для окремих його ланок видається ще більшою проблемою суспільного існування. Тоталітарні ж доктрини й являють собою зловживання ставками на загальну та універсальну регуляцію та модель досконалого устрою суспільного життя. Тоталітаристи хибують, коли здавалося б доказові для окремих випадків запити та відповіді розв'язання починають сміливо переносити на довколишні та ширші випадки. Обмежуючи свободи одних та відкриваючи річища свавілля для інших обраних за мірками власних бездоказових ціннісних уявлень, тоталітаристи порушують таку собі екологію людяности. Якщо вже й регулювати межі чужих свобод, то так, щоб інтереси громадян довкола ініціаторів творчости не надто від останніх потерпали.

Творення культури постає процесом нарощення суспільством на загал, та особою зокрема саме свободи. Чоловік стає причиною та наслідком своєї творчости та праці дедалі виразніше, порівняно із людьми архаїчних епох та незрівнянно із тими живими істотами, чие буття розчинене чи не є відмінним від обставин природного середовища. З одного полюсу оцінок: процеси у культурі що-більш глобалізуються у взаємозв'язках, – що й породжує трагедійні зойки про потерпання свободи; з протилежного полюсу оцінок колізій суспільного життя, коли автономність суб'єкта доростає до вже безкарного свавільства, - здійснюється алярм у цілях видів усякого порядку. Варіантом прагнення гармонізувати означені дисонанси і загрозливі розгойдування будови культури саме й стають моделі тоталітаризму, у яких дилетанти чи жертви особистісного делірію намагаються видати свої манії та фобії вже за факт суспільного устрою, або ж, вже з протилежного боку, характерний для людської форми існування хаос у зіткненні зажерливих інтересів породжує ту реакцію масового психозу, що конститується у догматичну ідеологію авторства чергового рятівника світу. І невпинність вдосконалення творчости персоналізованої, і таке ж уможливлення надання прогнозованости вже суспільним відносинам, коли потреби ринку перебиваються потребами гуманізації, - є явищами одночасними й конфронтаційними, а, утім, спроби тут і зараз на віки скласти рецепт консенсусу між волею індивіда та добробутом загалу саме й породжують концтабір.

Існування та життя порядків та організмів, - починаючи від зірок та планетарних систем і закінчуючи екологічними залежностями у природі, запитами й наслідками господарчої діяльності й подібне, - тримається на такому, здавалось би, хиткому, порівнюючи із масштабністю часу та еволюції, балансі протилежних сил, порушення якого призводить а чи до колапсу системи, з проваллям її у себе, а чи до її вибуху й розльоту навсібіч. Подібні небезпеки чатують і на устрій суспільний. Зло, неправди, злочини, загибель починають терзати людей від здавалося б спершу невинних порушень у динаміці соціальних процесів, через чисті заміри дещо скорегувати перегляд моральних цінностей. Лиходії починають з переступлень апробованих правил безпеки, спокушають вигодами загравання із ризиками обдарування спрощеними пропозиціям ошасливлення. Перемішування маній та реалій, прорив кордонів спеціалізацій чи розрив органічного у інститутах громадських – тягне за собою лавину наслідків згубних в умовах глобалізації.

Окрім орієнтирів на наукове дослідництво, а не на облуди та помилки, окрім дотримань вимог людяности, а не злочинів, окрім слідувань прогресові, а не хижачькому руйнуванню середовища природи й культури, - до складових організації ідеалізованого суспільного устрою відноситься й така собі динамічна гармонія співвідношень між персональним та громадським інтересом. Відповідно розхитування чи внесення протиріч між життям індивіда та життям колективу можна розглядати як кризову ненормальність. Оскільки окрема людина є суверенною й самодостатньою як істота біологічна та соціальна, - за умов достатньої її опіки й соціалізації, - то свобода індивіда є цінністю незаперечною, так само, як і свобода вже суспільного організму, у якому, засобами якого, цілями й наслідками для життя якого є життя та творча праця окремої особистости. Розбалансування завше проблемних взаємозв'язків між особою та суспільним загалом, а чи на користь надуживанням свавіллям одинака, а чи вже на зворотне упокорення чоловіка вже надособовими конструкціями, або ситуація видавання персональних психопатій вже за громадський інтерес – призводить до шкоди усім сторонам та учасникам життя у культурі.

Спантеличення публіки, - аби цю дезорієнтовану масу повести услід за накинутими їй кличами гуртування вже на фантазійні цілі, - досягають не простою агітацією на користь облуд, а утопленням притомних орієнтирів публіки вже у морі варіативних смислів, де подоби правд вмонтовують у неподобства химер.

Щоб бути правим, себто продовжувати плідно працювати не завдаючи тим самим надмірної турбанини ані собі, ані будь-кому, то саме цим і треба займатися, себто належить зберігати усі успадковані інформаційні коди культури, дотримуватися узвичаєних способів буття не відзначаючись у пересічній буденности необгрунтованим виходом за рамки здорового глузду, - тоді як екстремісти від винахідництва, що плодять помилки, саме цим і займаються. Щоб не помилятися, то треба ніде ніколи нізащо бути ніким. А тоталітарним нещастям стають екстремістські відхилення винахідництва протягнуті не так до крайнощів послідовности, як розвинуті до системности й втілености.

Достатньо вигадати якусь не вписану в узвичаєння чудернацьку цінність, захопитися неадекватною та не апробованою спокусою, містичні вірування застосувати до доказових закономірностей, – то тут таки логіка наполягання на означеній химері призведе не лише до відповідного від неї відторгнення усіх реалій, а й до наполягання на жертвовному знищенні останніх заради торжества утопії. Від казки перетвореної на симуляцію об'єктивного залишається один крок до перетворення об'єктивного та реального вже на символ гідний загибелі заради казки. Так глорифікація страждань та бідувань призведе до занепаду продуктивности праці та збагачень; ставка на месіанізм зокрема московського, німецького, єврейського чи будь-якого іншого гатунку потягне денационалізацію й упослідження усіх відмінних народів; із повстання проти ринкових умов обміну товарною продукцією впливає казарма для злиднених каторжан; віра у незаперечність набору довільно яких марновірств стає ліквідацією здорового глузду під прикриттям боротьби із еретичними відхиленнями від ортодоксії; ошасливлення неймовірним потребуватиме інструментарію людобивств.

Тоталітаризм не зводиться до запевнених змістів, яким можна було б протиставити інші вже як несхибні, тоталітаризм не можна визначити у порівняннях із антитоталітарним, бо тоталітаризмом стають спершу лише відхилення у звичаєвому, себто нормальному. Так у дихотомії сакрального та профанного тоталітаристи скорше обирають цінності духовного та такого, що його важко критикувати вказуючи на невідповідність предметним відносинам; водночас між протилежностями а чи грабунку, а чи продуктивної праці тоталітаристи оберуть віднімання чужого, хоча визиск праці мас рабів та поневолених народів на грандіозних будовах організатори зони мають за джерела свого процвітання у паразитизмі; у перебираннях між духовоабстрактним та конкретноматеріальним наполягатимуть на деградації усякої майновитости, будуть культивувати личини гріха та усякої відрази стосовно наживи та усяких благ, проте, скорше, задля викликання у жертв безучасті та неспротиву у обкраданні жертв; у альтернативах переваг вождя над масами, а чи навпаки, тоталітаристи зосереджуються саме на своєму централізованому диктаті ієрархічної управлінської конструкції, хоча свою ідеологію вожді представляють як представництво волевияву мас, що його диктатори лиш обслуговують; з-поміж полюсів революційного безладу та дисциплінарною регламентованістю тоталітаристи скорше є представниками хаосу, який вони суперечливо здійснюють означеною регламентацією та цілями догматичного вклякнення у непорушних та позакритичних принципах увіковіченого ними хижацтва; саме у порушенні порядків та прав чужого володіння професійні ворохобники шукатимуть стабільности своїх ресурсів агресивности; між аномією та нормами означені екстремали зроблять ставку саме на усі види психопатій, але не інакше як задля узвичаєння останніх; саме задля встановлення свого усевладдя над масою стада як над своєю жертвою тоталітаристи суперечливо будуть сприяти виробничо-продуктивним зусиллям маси; у виборі між насиллям та правом любителі простих рішень віддадуть перевагу насильству, але виключно з метою перетворення свого над здобиччю насильства вже у своє право; між супротивенствами злочинного насильства, а чи свобод, то професіонали із організації тюрем оберуть не свободу та примус, але, суперечливо, задля силювання усіх та усього власним нічим не обґрунтованим свавільством; у логічних крайнощах відданости а чи злидням, а чи багатствам тоталітаристи радше передовсім проповідуватимуть за переваги та спасительність злиденности та усяких опрощень, які правлять для тоталітаристів прийомами обійти правила та закони здобуття багатств задля отримання трофеїв максимальних багатств; примітивісти будуть сповідувати чудеса, неймовірне та виходи за межі можливого, але задля оволодіння робом означеного шахрайства та віри у легкі докладання праці саме задля прагматики та конкретики своїх панувань; обираючи між містифікаціям у містиці та, з іншого боку, тверезістю у пізнаннях на освоєннях об'єктивного, то любителі чудес схилитимуться переважно не до реалізму, але з метою упокорення останнього робом чудес та насадження своєї поживи з числа любителів чудес вже на облуди насаджуваних утопій; з-поміж крайнощів універсального замішування усіх у деструктивности та, з протилежного боку, поціновуванням спеціалізованих відкриттів, то опрощенці радше є схильні до безборонного проникнення у чужу компетентність з наслідками руйнувань суб'єктів компетентности, проте означена пристрасть до великих чисел тримається на переробленні маси вже у наїдок виокремленого та одинокого насильника над жертвами універсальности; між пограбуванням на смисли засобами прямого терору та опосередкованих облуд, з одного боку, й правдами, то фальсифікатори істин оберуть саме своє природне, але задля видавання облуд вже за затребувані правди; селекція з-поміж безгрошів'ям чи оплатою за працю призведе любителів полювання до безвідповідальности за здобич, але не за власний роздобуток у мисливській праці; на роздоріжжі закруту а чи на бюрократичні приписи централізму, одержавлення, інтеграціонізму, а чи на приватне підприємництво, то любителі загалів заперечуватимуть саме неконтрольовані ними персональні свободи, проте вожді не проти проголошення ними власних вибриків за загальні місця, не проти того, що залишається у межах контрольованого ними, не проти того, що ці диктатори ще можуть закрити, заборонити, винищити до небуття.

Тоталітаристи віддадуть перевагу радше облудам, упередженням, викривленням подій, а не об'єктивному, проте за об'єктивне та нагальне вожді видаватимуть свої фальсифікати та симуляції; у ставленні до подій чи то як до умовної гри, чи то у розважливих підходах до не химерного, то фахові фальсифікатори й своїм ігрищам надаватимуть розважливості; поставлені перед вибором між спрощенням чи інтелектуалізмом у розв'язанні викликів, то повищеозначені прихильники розбещеності домагатимуться інтелектуально сприяти спрощенню; у логічних взаємовиключеннях а чи морду, а чи любови, то мисливці за чужим вдадуться передовсім до інструментарію мордування жертв, але робитимуть те вони з любов'ю; так само для фахівців із ходіння шляхами неправедності нема неперехідних завад чи то у відбиранні у сусідів життя, чи то у обдаруванні сусідів на смерть, коли означені облудники щасливо сполучають обидва прийоми здобичництва на сусідські блага; хоча прийомами кар'єрного для себе росту організатори тюрем обирають ворохобню, провокування криз, збурення системних порядків, без чого примітивам не добратися до чужих статків, пак для жертв своєї агресивності передовсім насаджуватимуть усі види стримання, незворушності тюремного розкладу, добиватимуться скам'яніння поставлених поза часом та осмисленою критикою своїх утопій; своїми перевагами бійці із структурами та суспільною організованістю оберуть для себе порушення усіх кордонів, усіх розподілів, у загарбанні чужого мародери руйнівно втручатимуться у чужі права та володіння, проте обмін трофеїв вже на смерть тоталітаристи перш за усе здійснюватимуть у контекстах заборони для своїх жертв усяких контактів, у недопущенні консолідації опору жертв розведених по окремих камерах та розділених спровокованим роздором, аби наїдок тоталітаристів вклякнув як у острахові терору, так і у мріях про щастя потрапляння у проміжок між іклами та сфінктером тоталітаристів; сутнісні характеристики тоталітаризму передовсім пов'язані з облудами, якими спотворюють психічне здоров'я публіки, тим самим перетворюючи її на жертву, коли виходом із проблем пропонують спрощені та неадекватні пропозиції на рівні помилковості пропозицій, втім саме загравання з напівправами, симуляція нагальності простих рішень, а то й претензії на практичну дієвість запропонованих тоталітаристами облуд є не останніми прийомами задля сяяння блесни утопістів; хоча тоталітаризмом передовсім є безоплатне без відшкодувань для жертв насичення жертвами, але усередині клану хижаків машинерія віднімання чужого передбачає амортизаційні витрати, а не лише трофейні прибутки у ході перетворення об'єктів нападу вже у прибутки для суб'єктів нападу, коли доводиться витратитися за збитки від ведення війни, на винагороду організаторам війни, на залучення рекрутів, аби війна відбулася перемогою; хоча тоталітаризм у своїх засадах зав'язаний на злочинах, на втраті подоб людяности, що її компенсують фанатизмом віри у те, що не може бути компенсоване уречевленими подіями, проте й змісти тоталітарних ідеологій з метою спокуси втягнених у веремію тоталітарности включають посилення на культ людяности; свою значущість, об'єктивовану актуальність і відповідну атрактивну вартісність тоталітаристи пов'язують з масштабними проектами, із глобалістичними апетитами, із замахами на оволодіння доконечними змістами, порівняно з якими усякі відмінності та відміни від тоталітарних фетишів є просто помилковими, проте оперування масами як підлеглою сировиною на циклопічних будовах не завше є відстороненими від запитів конкретної особи, особливо тоді, як цією зацікавленою особою є вождь та його посіпаки; примітивізм тримається стійкістю вождів супроти сприйняття ними хоч якихось на свій рахунок заперечень, бо без відгородження від фактів утопічні марення не зрівняються із фактами у уподібненні фактам своєю неспростовністю, втім ставка тоталітаристів на закритість щодо часу та обставин, без дурощів віра вождів у ощасливлення мас регламентом зони, виставлення афектів міфотворців за джерело збагачень через інтерпретацію догматів не править непроникним заборолом проти модернізаційних пристосувань казки не лише навздогін чинним та реальним суспільно-культурним розвоєм, а ще щодо останніх казки виставляють ще й учительними у інтенціях тоталітарних доктрин вичерпати собою історію та розвитку.

Тоталітаризм є зведеним на ненависті до індивідуальних свобод, до приватної власності, бо приватна власність руйнує запихання індивідів у натовп як жертву у підмурок дому неможливого, проте відкидання геть приватного інтересу вже самих вождів натовпу просто унеможливило б тоталітаризм із його вождівством на чолі згуртованої одностайності трудящих, що шикуються у марші й шеренгами у такт вказівкам сунуть до вказаної вождями мети й лягають шарами у означений підмурок; у понятійних крайнощах жертви чи здобутку тоталітаристи будуть співати осанну жертвовності як засобу процвітання грабіжництва, будуть із трупів городити мартиролог слави задля виправдання нових жертв, проте й жертви для співців зони суперечливо є засобом перемоги; прикметностями зони є саме однострої, уніфіковані до випорожнення усякої специфічності мізки натовпу, регламент недопущення й натяків на розмаїтість, проте й навіть уся на загальна конструкція тоталітаризму суперечливо щодо одномірності підпадає під визначення схиблення, виїмки із нормалей загальновизнаного, вибрику випадковості, не зважаючи на домінуючі у ознаках тоталітаризму замірів на прогнозованість, на планові начала, на незаперечність; світосприйняттям тоталітаристів є зяті манії, забобони поза смислами, фантазійні марення рівня психопатій, що однак є відзначені, особливо у вождях, вражаючим прагматизмом, націленістю на результативність від керування фікціями, ігноруванням усього, що мало б завадити наполегливості на втілення доктринальних приписів чергового різновиду тоталітарності й нема таких жертв, на які б не пристали примітивісти заради праксису своєї фіктивності, коли у неприв'язаності ні до чого фанатики здатні рухатися навсібіч у орієнтованості виключно на підсвідомі архетипи, пристаючи на що завгодно заради незрадливості парадигм своїх ментальних патологій, тоді як нормальні люди саме у загалах й у плинності поступу не можуть безпідставно та безпричинно зраджувати свої ціннісні орієнтири, вимоги осмисленості чи природний порядок речей; у фаворі примітивістів є вищі за усе стандарти соціоустрою, понаднаукові істини, навіть нібито у їхній посесії є чудеса, взірці щастя, краси та усілякоможливі принади перед якими можна лиш лягати на дно, проте ці заміри на тотальний диктат радше є прикриттям асоціальності збоченців, їхньої дитячої недоробленості та незрілості до відповідальних рішень, коли насправді не вожді годують усіх, як саме на усьому паразитують удавані володарі усього; хоча тоталітаризм є зоною взаємопоїдань, взаємопринижень, є обміном продукцією виродження між такими ж учасниками зони, коли тотальних грабунок не додає плідної продуктивності спільноті втягненій у тоталітарний суїцид, проте нагоди бути жертвою для начальників з одночасністю буття катом вже для підлеглих надає членству зони стимулів продовження хижацтва, додає інерції відтворення полюванню усілякого кожного вже на абикого різного, що у означеному паранормальному суспільстві й стає подобою вже виробничих процесів, перетворюючи індустрію вбивств вже на вбивчу індустрію; тоталітарні режими представляють себе ідейними рухами поза історією конкретних спільнот і навіть обставини часу прихильники чудес подають як затісні для своєї масштабності, проте це примірювання на себе шат Бога обслуговує, з іншого боку, заангажовані соціокультурними інтересами спільноти у їхніх цілком практичних апетитах; байдуже до формально логічного, але не апатично до конкретики подій примітивісти можуть бути проти суспільних цінностей, а можуть бути й у позиціях підтримки своїх наполягань тоді, коли їхній негативізм проти суспільства буде пов'язаним із позитивізмом їхньої антисупільності. Й подібне. Тоталітаристи здатні підтримувати діаметрально протилежні твердження у виборі між суперечностями підходів у проблемах суспільних розвоїв, аби лиш відрізнятися від актуальних та доказових підходів у проблемах розвоїв. Проте з якими б характеристиками віддаленості від нормалей гуманізму не асоціювався будь-який варіант тоталітарності, аж тому що він залишається усередині історії як її реальність, бо тоталітаристи здатні сповідувати й усі інші принципи суспільного устрою, закаптурюючись під припустиме. Тоталітаризм визріває як критична маса відхилень від істин людяності, коли одні спершу невинні та такі, що допоки залишаються у межах допустимого девіації знов витягують на світ Божий за собою подібні ж ненормальності.

Стимулами звертань до проектів тоталітаризму як до лікарського засобу є соціальні та світоглядні хвороби, проте більш виразно щепиться тоталітаризм до суспільства у всіх інших обставинах оздоровлення вже симулюючи собою адекватне вчення у модерністському пристосуванні до самодостатностей суспільного здоров'я, аби на останньому паразитувати; перед викликами суспільної нормалізації усі тоталітарні від неї відхилення западуться у силу своєї відхиленості, коли всотати не будуть у себе енергетику унормувань, бо тоталітарні збочення містять у собі зародки загибелі у силу своєї односторонності та несамодостатності; усі виразні змісти тоталітарної доктрини мають бути доповнені до виразно протилежних тлумачень, аби розмиті химери лиш і могли у подібний спосіб демонструвати свою подібність повнотам розвитків. Проекти тоталітаризму відзначені екстравагантною візією щодо тривіальних подій, прикметні революційними змінами парадигм та відчайдушним провокуванням безладу як сприятливих обставин для свого змовництва, тоталітаристи налаштовані радше на чудесні розв'язання проблем, ніж на використання доказових та перевірених часом соціовідносин, проекти тоталітаристів заскалюють за межі законного та сповідують задля того використання насилля, на часі підйому своєї актуальності є скорше націленими на смерть, загибель, винищення існуючого ладу та цілого світу, аніж сповідують життєві цінності, проекти тоталітаризму критичні на загальне супроти суцільної культури, бо цей критицизм і править тоталітаристам за доказ їхньої зверхності понад світом, проекти тоталітаристів у своїй суб'єктивістській генезі на основі фундаментальної відсутності доказової бази передусім є зав'язані на казці, видах святого та абсолютного, а не на істинах об'єктивних пізнань, проекти означених професійних тюремників просто виглядають антигуманними у своїх аномаліях та девіантності, проекти жорсткі не лише щодо можливостей речей, а й жорстокі проти запитів людських свобод та прав, тоталітарні проекти перш за усе пропагують комунальне життя за вигадками та не узгодженими із інтересами людей стандартами накинутах моделей ірреального ошчасливлення, є проектами позараціональними, позанауковими, відверто потойбічними та налаштованими на позамирське у його позаісторичності, це проекти на збурення усіх на основі призведення усього під режим зони одномірної організованості, тоталітарні заміри характерні скорше примітивними спрощеними підходами, аніж відповідальністю та врахування усього можливого, тоталітаристи несуть собою упередження, забобони, бездоказові вигадки виставлені попереду проблем, це проекти паразитарних, грабіжницьких, мілітаризованих споживань довкілля, що проповідують паразитування на продукції чужої праці, тоталітаристи сповідують перш за усе усі види жертвовності, аби тим нищенням виправдати уособлення собою усіх видів виродження, тоталітаризм є проектом нападу на моральність та усі інші інституції суспільності, тоталітарні проекти причетні спершу до усіх видів облуд, зваблень, спотворень, а не до правдивості, є будованими на догматизації своїх фікцій, на реакціонерстві, на закритті усього у домовині, а не на відкритості до проблем, це проекти передовсім симуляцій подій грою із символами полишеними на предметну результативність, тоталітаристи видаються односторонніми, акцентованими на усяку дивину, такими, що мають відразу до усяких видів повноти та доказовості, перед якими тоталітаристи терплять фіаско, це проекти виокремлені геть із здорового глуздя, суспільноприйнятного та такого, що належить істинам, й подібне, - проте означені проекти суперечливо у собі ж є націленими на те, щоб у обставинах та часі прогресу приспати свою ненормальність, аби зобразити свою затребуваність, аби вписатися у традиції суспільства як звичне, аби виставлятися як об'єктивна притаманність природі речей, аби претендувати на уречевлену утилітарність, резервувати за собою доказовість, аби мати безпосереднє відношення до універсальності та об'єктивного, аби уособити свою причетність до прогресивних смислів, аби не дивувати людей своїми схибленнями, аби презентувати високі стандарти розвоїв та людяности у характеристиках усякого добра та гідности, аби не просто унормуватися у суспільних відносинах, а ще й позиціонуватися на високих рангах закономірного, чи хоча б не бути відторгненими як проекти психопатичні.

Для тих людей і народів, які кохаються у своїх свободах і нормами свого життя вважають правозаконність, раціональний підхід до реальних подій, здатність розуміти події у їхніх істинах, а не у власних химерних уявленнях, - уся неприйнятність тих моделей тоталітарного устрою, де маси рухаються колонами за помахом рук вождів, де вірять у чудеса, де займаються розбійницьким полюванням за чужим майном, - отже, уся неприйнятність тотальної керованості суспільними процесами з боку позасуспільних чинників та не доказово суспільних потреб полягає саме у тому, що моделі тоталітаризму не є вигадкою якихось зловорожих сил якогось такого собі пекла, як дисциплінарність на засадах містифікацій є не лише історичним явищем, а ще й вірність видам соціомістики може набувати вигляду захисту цінностей чи способів буття певних спільнот аж до вимірів освячення означених парадигм тоталітарності. Так само й свободи у смислах їхньої протиполюсності тоталітаризму є не вигаданими цінностями вільних спільнот, себто й свободи можуть заступатися на користь керованому насиллю містифікацій тоді, як свободи перестають відповідати запитам своїх спільнот. Проблеми тоталітаризму полягають не лише у неможливості звести тоталітаризм до абстрактної конструкції, позаяк навіть логічно чи необхідно пов'язані між собою особливості тоталітаризму у своїх історичних реаліях можуть бути варіативними, а проблеми для нормальних спільнот від ураження їх на тоталітаризм полягають ще й у тому, що для вирізнення нормальних спільнот від уражених нема третейських арбітрів. Бо й виразно тоталітарні спільноти є історично нормальними. Бо не лише дисципліновані спільноти становлять загрозу для спільнот помішаних на свободах, а й останні вже у свою чергу становлять загрозу та є неприйнятними для спільнот не звиклих для викликів свобод. Тоді важливо сперечатися за недоліки чи переваги жорстких для окремої людини чи лагідних до окремих гуртів правил їх життя, коли враховувати, а для кого ж ті правила пропонуються, конкретно який нарід вважатиме зону чи конкурентність за своє покарання чи за свою винагороду. Аргументи вільних людей і народів на користь свобод можуть бути агресивно-нав'язливими на сторону ближніх народів із числа невірників тоталітаризму – не більше як із любови до мистецтва, не менше як із бажань вирівняти ближніх під недоказові для тих ближніх зразки свободи, проте навіть свобода перестає бути схожою на себе, коли вдається до тоталітарних прийомів свого розповсюдження на чужі для себе території, ототожнення вільними народами особливостей своїх свобод та їх універсальності не повинні заскалювати у компетенції та права тих народів, які дотримуються своїх і виключно власних ідентичностей поведінки, гуманізм не годить мордувати тих, хто природно до нього відчуває ідіосинкразію. Більше того, із підступності та підлоти можна дружньо поплескати по плечах того конкурента у виживаннях культур, який обирає силу містики та містику сили, бо такий обранець перестане бути конкурентом, бо не виживе у такому обранні. Повага для самовбивць стає проблемною, коли зачіпає тему смерті, але вона залишається у тяжіннях поваги тоді, коли у означеній гідності утримується. Коли рецидивістам не комфортно серед вольняшек, то ліпше не для останніх відтворити режим зони. Природним мисливцям учинити завади можна лиш з боку природної для мисливців дичини. Агресію та змісти тоталітаризму мають унормовані у свободах люди гальмувати, проте й на експансію свобод існують межі доцільностей. Коли відмінні від інших народи та культури вважають, що вони будуть сильнішими у свободі, у той час як інші спільноти гуртуються довкола жорсткостей свого централізму, - то так тому й бути, нехай Бог та випадок втручаються у ту головоломку прав кожного на свої узвичаєння. Але у наших власних приватних правах на свободи ми зобов'язані бути впевненими.

Коли б явища тоталітаризму мали б обумовлення та причини у запитах з боку нормалей суспільної історії, то тоталітаризм і не виникав би, так само як причини хвороб не належать компетенції та царині здоров'я, бо логікою захворювань на тоталітаризм є захворювання. Шукати у якійсь спільноті жорсткі закономірності на становлення у ній тоталітарності можна лиш у зневірі щодо здоров'я спільноти. Випадковість тоталітарності здатне зробити жертвою тоталітарності безпричинно довільно яку спільноту.

У тім то й справа, що беззастережне зодноріднення усіх видів суспільного життя та зведення усіх свобод до примітивної регламентації є неприйнятним лишень для демократій західного культурного кола, у яких приватне підприємництво доведено до продуктивно-виробничої діяльності легітимних корпорацій, коли європейці у вікових взаємопограбуваннях вже навоювалися до несхочу, - але для спільнот, що будують свої споживацькі процвітання на пограбуванні ближніх та довкілля, тоталітарна регламентація є культуртрегерським прийомом вгамування тотальної війни усіх проти усіх, коли здирництво на користь професійних етатистів чи попів видається прийнятною жертвою проти здирництва нерегульованих соцієстихій та масованого бандитизму. Можна навіть пальцем вказувати на трагедії полоняників лагерних зон для ворогів народу чи на жахи катівень для відьом, можна пальцем крутити кола скроні, доводячи непродуктивність та результуючу суспільну відсталість на разі придушення підприємницьких свобод, але кожен пересічний насельник імперської зони, такої як московія, певно знає, що чисельні підприємці з числа натуральних розбійників, у незмінності прийомів бандитського пограбування усього що лежить чи рухається, принесуть пересічному підданому держави злигодні ще більші, ніж здирництво на користь не такої широкої пельки державницьких достойників та їх обслуги. Неприйнятність тоталітаризму треба ще заслужити важкою працею поколінь протягом сторіч, аби з тої праці олюднився не лише ландшафт, а й узвичаїлися правові відносини у суспільному виробництві, гуманізувалася б громадська мораль. Тоталітарність є просто винагородою та необхідністю на стримування перманентних громадянських воєн, супроти здичавінь та виродження у веремії фанатизму, на припинення полювань за добром тих ближніх, яких оголосили злими.

Якщо історія являє собою послідовність екологічних катастроф, де скорочення ресурсів викликає також невпинне вдосконалення виживання аж до представництва останнього вже прогресом, - тоді не дереві історії зріють саме її рідні плоди тоталітаризму, як реакція на кризу презентована кризою з метою подолання кризи як інструмент кризи в умовах її нарощення. Не лише примітиви виживають у скруті примітивізації, але й примітивізація скрути викликає до життя примітивів, які не лише бенкетують на кришці гроба відсіяних еволюцією, а й від імені еволюції самі примітиви беруть на себе ролі погрібальника, ката та судді. Любителі спрощень провокують катастрофу як комфортне для себе довкілля, аби загіздитися у історії наодинці без конкурентів. Нещастя не приходять самі, їх ведуть за собою бійці з нещастями. Тоталітарні режими представляють собою вихід із тих назрілих проблем, розв'язання яких не назріє ніколи методами зрілого розуму. Згарище тоталітаризму стає виправданням життєвості тих, що починають квітнути на тому місці замість вигорілих надовго. За вихід із безвиході доводиться платити високу ціну входження у історію тоталітарних режимів, робом перетворення останніх вже у праведників.

Злочинна навала тоталітарних режимів на права і свободи, на життя і майно, на гідність і прогрес людей і народів засуджується не лише людьми і народами не згідними бути рабами злочинців, а й згодом, - передовсім потребами вдосконалення кримінальних режимів, а не критичним спротивом щодо режимів, - виправляється до станів відродження тих суспільних інститутів, які були понівечені кримінальною ідеологією інститутів, аж допоки відторгнення практики злочинності не буде доведено до вже прийнятності людьми і народами означеної злочинної ідеології виключно на рівнях її абстрактних змістів, коли адаптація кримінальності переробленої вже у явище із історії духовних шукань, стає виправданням ексцесу кримінальності й прирікає до повторів кримінальності те суспільство, яке з масиву кримінальності екстрагує на свою користь ідейні змісти злочинів тоталітаризму. Ретроспектива демонструє культуру як залишок від сублимації варева злочинів, рештки від невтління яких починають входити у арсенал надбань культури вже як її духові ідеали, за які обирають саме ті химери, які безуспішно пройшли випробування на їхню реалізованість. Сам факт переходу химер із імовірності вже у практичність виявляє затребуваність химер культурою народу присталого на химеричність й вартого химерности.

Відносини та ефекти у природі речей науковці фіксують як закономірні та належні самій об'єктивності, а з поступом пізнань ці закони усе ближче наближаються до того, що дійсно має місце. Число виключень із законів окреслює поле подальших більш досконалих нагод пізнання. Вміння використовувати закони втягує описувану ними реальність до вже реальності окультуреної, пов'язаної із тими людськими замірами, як відповідно не лише зростають, а й втілюються. Не лише фізичні закони, але й соціальні правила не є плодом таких собі фіктивних домовленостей, які б спотворювали природну достеменність, а чи створювалися людьми собі на шкоду. Правила на те й існують, аби їх дотримувалися, - а видозміна правил і норм відповідно до поступу знань та вмінь наслідками мають вдосконалення культури у її закономірностях. Дотримання правил не лише сприяє добробуту їх виконавців, але на останніх ще й накладає ті обов'язки, слідування яким вимагає від кожного внесків та стримує постійно існуючі зваби надурити інших учасників змагань. А, проте, цілеспрямоване порушення соціальних норм окремими протиправними угрупованнями, завдання шкоди усьому загалу саме задля того й затівається ворохобниками, аби ці прихильники виключень нажилися коштом та потерпаннями сумлінних законослухняних громадян та спільнот перетворених означеними екстремалами на жертву свого здирництва. Зрештою усі аномії будуть ліквідовані, норми ціною не аби яких витрат у опорі проти ворохобників будуть відновлені, бандити мають бути невідворотно скарані у законний порядок, - бо моральні, правові, соціальні, наукові правила співжиття встановлюються за визначенням для користі людської, - але спершу порушники правил насолоджуватимуться здобиччю із ближніх видертою у обхід правил. Зрештою бандити, як порушники загальних правил, програють, - бо порушення правил, перетворення виключення вже у правило, призводить як до несумісності радикальних революціонерів щодо протилежних їм норм співжиття, так - навпаки. Зрештою мешканці всередині скобок виключень із правил, як розкривають скобки винятків та із зойком дайош кидаються на нормальних людей, - ті бандити прирікають себе на фіаско. Затія на отримання прибутків у спосіб ходіння кримінальними протизаконними стежками не лише видається, а й є на початках кампанією прибутковою. Розбій, щоб його виправдати, одягають у одіж чуда поза правилом.

Видом виключення із правил створених для добра усіх є надуживання окремими учасниками саме своїми окремими егоїстичними інтересами, намагання заощадити на своїх внесках до скарбниці універсальних правил суспільного співжиття, протиставити свої приватні вигоди буцімто несправедливим обов'язкам та вимогам загальних служінь. Видом перероблення у правила того, що має знаходитися за скобками правил, є зловживання тим месіанського типу націоналізмом, який безпосередньо готує агресивний напад на сусідів, їх загарбництво у військовий силовий спосіб бандитський та визиск поневоленого зібрання. Зрозуміло, що громадські та міжнародні обов'язки для цілих спільнот та культур конструюються не задля того щоб слугувати харчем для тих скупників краденого, яким щастить видавати власні апетити вже за загальноцивілізаційне благо, - утім ті, які надмірно ударяються у своє ігнорування ближніми, - риють собі яму.

Правила, закони, загальні норми є чинними без кордонів у межах своєї достатності. Для суб'єктів правил, у яких вони ж є об'єктами цих самих правил, - то дотримання правил видається спершу витратно-збитковим клопотом, а порушення правил спершу обдаровує порушників на трофеї відняті від прихильників права. Проте після розв'язання колотнечі зіткнень правильного та хибного усе стає на свої місця: порушників чекає карна розплата, законослухняні отримують вигоди винагороди.

Виняток, який може бути симптомом ще не знаних більш загальних законів, - не підлягає не лише дії правил, але не вміщується навіть у наймовірні гіпотези. Тож під дією винятку маскуються відверті бандити, які силове порушення ними безумовних та перевірених на корисність загальних правил домагаються представити за прояв права. Бандити діють силою насильства; діючи через примус, оспівувачі руїни, і є бандитами. Тоді як усі суспільні колізії мають розв'язуватися у межах людяності та видів правозаконності.

Громадяни, народи, культури тому і бувають розвиненими, бо організують продуктивне виробництво не лише відтворююче, як ще й креативне, обумовлене дослідництвом творчим та науковими пізнаннями. Виробництво тому і буває плідним, бо його механізми є реальними й працюють на використанні законів реальних і предметних, а не є замішаними на маячних віруваннях, поняттях психічних із області лінгвістики за допомогою яких намагаються у молитвах звернених до чудес добитися чогось плідного й смаковитого від механізму ритуалів культових лицедійств. У продуктивних виробництвах дотримуються тих правил функціонування, вихід за які є неприпустимим, порушення яких призводить до аварії. Тоді як для середовища зграй бандитів, зайнятим пропханням до свого стравохода усього що вдалося дрібно накришити для безпеки перетравлення здобичі, то наявність будь-яких правил є завадою для бандинського споживацтва. Професійні набувачі порушують правові закони і тому саме за це й підлягають покаранню зі сторони насельників ареалів права, - тоді як маса звичайних лузерів лінивих і непрацездатних, аби не потрапити до числа професійних бандитів, усю свою енергетику зазіхань на чуже витрачають на вмовляння притомних громадян на те, щоб відмінити правила, зняти саме поняття недозволеного, легалізувати усі види збочень і їсти, жерти, ковтати усе, що ще можна виїсти із того, що ще залишилося. Тоталітаризмом і є ідеологія бандитів які обіцяють процвітання не на основі праці із правилами продуктивного виробництва, а на підмурі відсутності заборон на споживацтво. Відповідно ворожим стосовно професіоналів збочень є усі та усе, що дотримується правил та законів устрою соціуму та виробництва. Хвиля не просто ентропії, а свідомої руїни трибів життєвості захлюстує усяку визначеність інструментарієм безладу, усепопшення, гібридизацією безумного з неможливим, - під облудним представленням руїни лаштунків культури вже за вид розширення свободи. Проте зняття запобіжників з недопущення аварій є не демонстрацією надійності роботи механізму, а стає фактом його руйнування. Щастям революції встановлення чергового рятівного Нового порядку стає зняття скобок відносно тих виключень, що поза скобками тримають і стримують як загрозу. Тотальне єднання усіх шматків віз залишків структур культури попередньо, як умова настання одномірного розпорядку зони визиску трудармійців із числа колишніх громадян, змащується настановою на допущення усіх збочень. Концтабірний режим визріває законним плодом на симпатії до перверсій та аморального, відхилень від правил, адаптації виключень та інших злочинів. Коли неправильними оголошують не згідних із смаком поєднання часника з ананасом, геї переслідують прибічників сім'ї, коли перестрибують через смисли, вважаючи це оригінальністю корисною для вторгнення у сферу таїн, - то опісля починають рушитися держави й спалахують війни. Бо плюралізм це не плювання на смисли, а додавання нових. Сповідники секти, яка заміняє мережу правил вже на тотальне чудо зняття правил, зайняті призвичаєнням суспільства до якомога найбільш неприйнятних відступів від нормального, - проте опісля знищення того, що вважається пристойним, то на місці посліду кладовищенського у дірці історії не настає нічого вартого для переробки навіть для майстрів з утилізації.

Хоча творці неймовірного рекламують свої пропозиції як альтернативу історичній реальності, як антитезу інерційності прогресу, як новий порядок остаточного розв'язання проблем, - але подібно до того, як злочин не є інваріантом правової законності, як облуда не є додатковою істиною, як аномалія не може бути легалізована маскуванням її під подобу необхідного, то й концтабір не може бути проявом життєвого соціального устрою. Зло оживає лише затим, щоб у його вихорі перемолотити його ініціаторів. Московити дурять лиш самих себе, представляючи особливості свого імперського збиральництва як спроможні конкурувати із продукуючими культурами. Зміна векторів на сповідань москвоімперіалізму є лиш його осучасненням задля поглиблення. Зона може перебувати у часі збереження своїх настанов не довше того, як у ній ще вистачатиме ресурсів самознищення, що їх закидають у топку імітації належності зони чомусь потрібному. Тоталітаристи можуть суспільству пропонувати лише смерть як ціну визнання суспільством тоталітаристів за щось цінніше.

Поступом вважатимемо такі новаторські пропозиції та винахідницькі привнесення, які збагачують суцї досягнення на розмір корисного для цього масиву людського загалу, - коли позитивні конструювання і рух до поки ще не освоєного просуванням раціональної культури зберігає із нею життєві сув'язі, коли навіть критичний перегляд традицій уможлиблюється завдяки подоланню помилок чи недостатньо правдивих традиційних знань і вмінь. Втім у переходах етапів спадкоємства виникають моменти, коли свербіж на відкриття нових напрямних винахідництва перевищує доказову корисність подібних імітаційних відкрить, які таким чином стають не більш як нав'язуванням суспільству саме помилок, а то й загроз. Такими облудами та химерами у їхніх претензіях на радикальну зміну парадигм, на ревізію світоустрою та узвичаєного світосприйняття саме й виступають зони зацикленого на собі тотального гуртування у догматах і абсолютистських змістах якоїсь секти, яка вкотре у історії обіцяє прості рецепти остаточного щастя та розрїшення усіх, здебільше вигаданих цією ж сектою острахів, звинувачень чи назрілих проблем. Змісти і вчинки подібного вправляння із помилками чи недостатньо доказовими гіпотезами складаються саме із заперечень традицій, серед яких означені революціонери щасливо віднаходять ворогів та улаштовують смерть противникам обіцяного віроученням чуда. Подібно тому, як складова критицизму неодмінно є прикметною-характерною і для корисних, себто не тоталітарних винаходів. Зони тоталітарного контролю відзначені такою їх відокремленістю від магістралей прогресу, яка є відкритою проти нього війною. Більш того, цільовим ресурсом ненависті тоталітаристів до реального світу є інтенція їх самогубства, яка й є інфернальним мотивом імітації лузерами своєї позаісторичної сакральної величності. Тоталітаристи це ті, які за усіх умов будуть воювати проти світу, не зважаючи на брак своїх потенціалів нападу; з любителями суїциду неможливо замиритися; тоталітаристи впевнені, що вони попадуть у рай тоді як противні їм вороги просто здохнуть.

Приклади доказовості рятівних учень подібні, кажімо, забороні, зі сторони авторитетних мудреців і учених, їсти лівою рукою, тому що так їсть лише шайтан. Одначе, не зважаючи на те, що тоталітарні учення з їхньою догматикою є глухими кутами відгалужень від магістралей прогресу, - тоталітарні учення не мають кордонів свого обмеження; у кожному із виключних абсолютистських учень їхні сповідники заміряються підбити під себе цілий світ. Це розходження між претензіями тоталітаристів та, з іншої сторони, тим що вони собою фактично представляють, - розв'язується тоталітаристами розв'язанням ним війни проти цілого світу, бо інакше, як лиш силуючи нормальних людей фізично чи розумово, не можливо приділяти увагу обіцяним тоталітаристам чудесам. Війна проти ще не підбитого світу, що лежить у гріхах поза апетитами секти, є незмінним інтересом надмірно екстремістських сект екстремальної осібности, ідеалами яких є винищення противного їм світу людей притомних, психічно здорових, які не живуть грабїжництвом ближніх. Гори трупів ворогів є не лише умовою, а й метою обіцяного процвітання зони. Ці вороги мають не громадитися у локаціях, а мають вкривати шаром цвинара усю земну кулю, бо утвердження усякої зони може бути лише глобальним, себто не залишати живого місця критикам. Тоталітаристам треба обернути у свою віру увесь світ, уцілілий у їхній проти нього боротьбі. Революція боротьби проти експлуататорів, а чи очищення світу від расово неповноцінних у боротьбі за життєвий простір для расово чистих – має бути світовою, вестися має і на небесах. Повчання, якими зайняти тоталітаристи, обертаються довкола теми могили, загибелі, смертовбивств; а від поки ще не убитих ними, то тоталітаристи вимагають каяття у твірних провинах, покори, сліз, дотримання страдницької поведінки узвичаєного мучеництва заради втримання влади вождями зони.

Для совітів аномальними є не вони, як виключна із історії перша держава переможних трударів, а – помиляється поспіль весь довколишній світ, усі культури і народи які як вороги оточують лагерь будівників комунізму. Звинувачений у загніванні світ капіталізму винуватять, щоб таким чином підкреслити святість совітів, які перестануть бути критикованими, бо ні з чим їх стане порівняти, коли вони під себе підіб'ють увесь світ.

Хоча більшовицький переворот є приходом до влади мафіозної банди змовників, - однак згубно помиляються ті, хто стверджує що соціал-комунізм на Московії є виїмкою чи порушенням традицій московського збиральництва народів, що московство настільки було вбудоване у європейство і тяжіло до демократії, що концтабір її лиш спотворив. Аж залежність тут зворотна: це зриви до свободоправства було виключенням із зонотворення, у якого завше вистачало сил на самовідтворення видів поневолення. Будування концтаборів, де видають пайку лиш за ударне виконання робочої норми, було проголошене за омріяне майбуття усього людства. Леніно-сталінські більшовики є творцями совітських соціалістичних республік, союз яких був іпостассю та спадкоємцем царської Росії, яку рекламували як ідеальний омріяний устрій для помоскалених народів імперії. Керований номенклатурою совітський нарід є інтернаціональним у своїй московській імперськості. А геноцидне, шляхом убивств фізичних та ідеологічних, перероблення упокорених народів вже на правильних москочитів останні здійснюють як визволення колонізованих народів від їх осібної, буцімто згубної несхожості на москочитів.

На початках будови комунізму, коли там бракувало грошей, то дисципліна номенклатури трималася на терорі проти неї. Маса ж добровільно і жертвовно підтримували й збиральництво підтримуватимуть за потребами традицій. Тепер, коли грошей не бракує від продажу на Захід сирівців, то централізм влади приватизаторів тримається на їхніх грошах.

Оскільки метою збиральництва є випорожнити підбиті ним простори, оскільки саме життя завойовників у гріш оцінюється їх владою, а результатом побудованої таким чином завойовницької культури є порожнє місце, - остільки ця пустота заповнюється усім не добрим та кривавим. Підсумком поспіль надуманих вимог, що їх москалі оправдовуючи свою агресію висувають українцям, - є мета руїни. Мета знищення України. Руїна, як примус до миру за вимогами рускава міра, є звичайною для збирачів нормою їх проживання чужим. Не можна домовлятися будь у чому з тими, хто доконечністю перемовин мають вашу смерть.

Російська армія яка обстрілює і руйнує Україну, яка українців витісняє геть із життя чи з місць життя, - то ця російська армія є лише передовим ударним загоном феноменального московства. Убивчою небезпекою від якого є ширення і розповзання на простори світу цього переважно паразитарного способу грабжницького здобуття ресурсів із земель і народів що їх москочі покривають своєю там колонізаторською присутністю. Кмітливі збирачі прагнуть знищення України не лише для того щоб збагатитися з її перетравлення, а для того, щоб українці не знищили Московію. Нам же загибель московського царства потрібна не як самоціль, а лише як додаткова гарантія життя українства, яке, головне, у своєму прогресі спиратиметься на творчі і позитивні сили. Варто мінімізувати власні українські витрати на те, щоб москалям зробити гірше; а замість того годить самим собі робити на краще. На москвоагресивність не можна не звертати уваги, треба робити усе для покарання агресорів. Проблеми що їх для нас створюють москочі треба робити їхніми, а не нашими проблемами. Помиляються ті, які твердять що не зважаючи на інтенції москвозбиральництва, українцям доведеться жити поряд з расеянами.

Одним із найгірших для сусідів московського царства прийомом зупинення навали московського царства є домагання його цивілізувати, бо наслідком європеїзації цих збирачів сусідських гараздів може бути саме употужнення збиральництва, від якого, як сутності московства, москочі не відмовляться; добровільне зі сторони жертв московства обдарування збирачів додатковими надбаннями лише зміцнює агресивність збирачів; терпиме ставлення до московської нетерпимості останню тільки стимулює. Хворобу доводиться не виліковувати, а зупиняти. У тому числі й зусиллями хірургічного штибу. Негативізм стосовно навіть кримінальних представників соціуму, оскільки й вони є люди, - має бути обережним хоча б тому, що кримінальність може сягати крайнощів коли стає поставленою на край фізичного виживання.

Ситуація дисциплінарної єдності може бути не лише успіхом, а ще й покаранням за невміння цього досягти.

Устрій за якого примітивні, здебільшого містичні, нормативи облудою чи силою накидаються усьому членству, а із незгідними поводяться як із ворогами – не лише являє собою плід нещастя для спільнот відкритих прогресові, правам, свободам, як й сама зона тоталітаризму є наслідком розладу здоров'я та організованості спільноти яка втрапляє у смугу кризи, втрати орієнтирів, тих потерпань від занепадництва що вони відкривають браму для вторгнення а чи зайд, а чи торжества вже власних облесників чудесами. Тоталітарні вчення представлені як суспільна пагуба у своїй генезі суперечливо до цілей одужання викликалися як панацея на цю ж спровоковану ними згубу. Помахи сокирою, якою будівничі світу осяйної утопії вирубують безмір брунькування ворогів, є не лише витратним для дисциплінарної зони знищення буцімто зайвого, але ця брутальність очисних трудів не видається ще й корисною для тих органічно функціонуючих спільнот, у яких за визначенням нема ніц зайвого, а усі варіації пропозицій від конкурентів ідуть на вигоду сумісної співпраці. Радикальні рецепти від упереджених віровчень та маніакальних візій є не лиходійством закаптурених кримінальників, як тоталітаризм є закономірним породженням від злиднів та страждань що обсіли хворобливі рештки від колись динамічного, а на разі підупалого організму. Автори примітивних утопій широчинно вірять у своє стояння на стороні добра та соціальних служінь. Екстремістські вироки тоталітарного догматизму, - далекі від компромісів та порозумінь притаманних відкритим спільнотам та устроям, де повсякчас хитаються у проблемах вибору між добрим та не шкідливим, - видаються просто таки безальтернативними для пошуків виходу із ситуації загальної ненормальності. Як нещастя невимушено ліпляться до станів лиха, то так і тоталітаризм виглядає своєю справедливою на розгарті аномалій. Коли спільнота провалюється у аварію то тут стає вже не до поступальних розтягнутих у термінах реформ; й так само не апробовані, ризикові, нетрадиційні рішення є протипоказаними для нормальних громад. Тоталітаристів не лишень вибачає й виправдовує суспільний рейвах який вони беруться гоїти засобами продовження руйни вже у видозміні векторів безладу, аж принади прямодушних чудес тоталітаристів у ситуації кризи стають просто невідворотними.

І у природних, навіть у стихійних явищах дослідники здатні відкривати закономірності, - аж відсутність смислів вже у поведінці людей не може не бути явленням кризи, ненормальністю, неприпустимістю, оскільки розумність і є визначальною характеристикою нашого виду. Своїм існуванням безлад у соціальному організмі зобов'язаний: зіткненням супротивних інтересів та невідповідністю знань еліти стосовно фактичності процесів громадського життя. За усіх умов, за визначенням, громадське та особистісне життя має залишатися керованим, - тож криза менеджменту свідчить саме про програш подібних управлінських відгуків дійсним викликам суспільних відносин. Деретуляція відносин у соціумі це не більше як брак адмініструвань. Соціальний рейвах, як об'єктивність хвороби, має вищу обумовленість та об'єктивність аніж суб'єктивізм нездатних впоратися із ним невдах які вірять лише власним забобонам, себто віджилим, неадекватним, провальним своїм знанням квазілікарським. А демагоги, яким щастить осідлати стихію розладу суспільних інститутів через пропозиції навіть шарлатанських та замішаних на чаклунстві простих рецептів подолання кризи, завше долатимуть ті управлінські рішення розважлива, збалансована, виваженість яких та домагання врахувати увесь спектр конкурентних громадських інтересів стає тотожними відсутності проводу та кебети у керманів нездатних впоратися в першу чергу із тими облесниками, які лиш роз'ятрюють конфлікти вже до ситуації братовбивчої війни. Управлінці у царині стихій тому стихії й викликають та провокують аномалії, бо хаос підсумовує та віншує вже віджиле, розпочинає нові парадигми. Диспропорції організації є не лише вироком для посадових організаторів, але є ще й доказовою затребуваністю тих претендентів на вакансії, результативність обіцянок яких у ліпшому випадку буде безрезультатною. Маніпулятори від утопізму наживаються на штучній дискваліфікації ними управлінців, - проте некерованість останніми ситуацією аномій не тотожна імітаціям шахрайських обітниць дати лад безладу.

Не так наступ невільників ідеї вже проти противних їм правил, за якими живуть їхні жертви, призводить до безладу руйнівного у середовищі об'єкту агресії, як своїм успіхом навала хаосу, що її ініціювали примітиви, саме й зобов'язана її виходом за скобки норм, коли громадяни і народи, які живуть за певними соціальними правилами та у інерції дотримання законів, - просто не у змозі адекватно й доречно дати відсіч порушникам. Безлад у стані противників тоталітарних утопій є не наслідком, а передуючою причинною умовою сприяння прецедентові ідеократичного збурення, веремія є просто технічною необхідністю приведення до дії криміналітету у його військовій подобі, порушення правил є джерелом звитяги над середовищем заскоченим подібною зухвалістю, руйна не лише традиційних інститутів соціального життя, а й тих які не можуть не перебувати у рамках осмисленості, є для агресорів елементарним способом заощадити на своїх військових витратах. Тоталітаристи періодично міняють й порушують не лише підписані ними закони, а й здавалося б із неприпустимим ризиком для себе вивалюються за межі розумного, або ж посеред гри заявляють про зміну правил гри, - проте учиняють вони безлад з метою отримати фору на спантеличеним противником. Проте з тої хвилини, відколи жертви тоталітаризму до норм свого буття, вже у вимушеному стані війни, введуть військове покарання тих агресорів які зазіхнули на унормованість миру та безпеки, які руйнують підвалини порозуміння у співпраці, які наполягають у своїй месіанській позанормальності, - то справа введення чи повернення агресорів у скобки їх виключень з правил стає неминучою.

Соціальний безлад, у вигляді дискредитації усіх установ та відносин, спеціально провокують та улаштовують як живильне середовище для протиставлення безладові вже простих регламентів як рятівних. Умовами підсилення штучного безладу є історичні обставини воєн, господарчих криз, бійки із нападниками чи узурпаторами. Порівняно із правовими свободами, то диктатура може бути ненормальністю, але вона не може не висуватися альтернативою супроти соціального розгардіяшу.

Аварійна ситуація для правових спільнот складається не лише внаслідок втілення планів нав'язування спокусливих чудес подолання недостовірно осмислених проблем, аж цілеспрямоване порушення доказових закономірностей суспільного розвитку є генетичною генеруючою генезою та просто технічною необхідністю обійти необхідність суцільних порядків вже фасоном беззаконня. Крадуть не від багатющого надміру, а від браку вміння та талантів заробляти у спосіб законний. Ідеологічна неадекватність є не стихійним проявом неосвіченості чи вадою односторонніх підходів, аж вигадані казкові порятунки від патологічних фобій спеціально конструюються як псевдоаргументований, а то й сакральний борг порушення прав чужої власності. Безум передус зведеному на його фундаменті лагерьо.

У розгляді полювання хижаків можна вказувати на відповідну будову їх тіла, способи існування, інстинкти, середовище, еволюційні зміни, - поза якими вказівки на якісь відмінні від природних причини хижацтва є розмовами ні про що й ні до чого. Самиця крокодила приваблює хіба що крокодила протилежної статі. Подібно й зовнішнє стороннє дослідження явища божевілля чи віри буває не повним і достеменним без того суперечливого занурення дослідника у вірування чи божевілля, яке не може не бути втратою раціоналізму. Так само поза розумом людей нормальних не лише залишаються, а й мають залишатися мотиви московського збиральництва підвладні хіба що мотивам московського збиральництва. Даремно московство оцінювати у категоріях моралі чи смислів.

Викликає запитання не те, як же вдалося комуністичному режимові проіснувати протягом кількох поколінь зеків аж до загибелі, а те, як же пощастило зоні взагалі виникнути. Совсоюз був мертвонародженим ще до свого народження. Коли громадян обдирають на їх права, майно, життя, то й від суспільства, держави, культури збудованої на крадіжці зрештою залишається порожнє місце. Загибель та небуття очікують не лише на той режим тотального контролю, багатств якого вистачає хіба що на прокорм верхівки, а й на саму країну за лекалами та грабіжницькими звичаями якої був зведений режим зони. Не є можливим красти без міри, особливо за одержавлення криміналу.

Хибно гадати, що пропозиції відхилені від прийнятих, або перевірених на їхню належність праву та людяності норм, що атака на норми за допомогою казок на насильства, що домагання переіначити світоустрій під лекала чуда – породжена розумовими вадами авторів революційних вигадок, є наслідком помилок чи нерозуміння суцього стану справ. Мовляв, доста сповідників простих рішень просвітити й вони тут таки пристануть на слухні зауваги й розкаються у своїх упередженнях, відкинуть свої омани, отямляться. Одначе невдачі подібного підтягування любителів неадекватного вже до противних їм норм бувають обумовлені не лише відсутністю поширених приписів і лімітів, у порівнянні із якими накреслення зі сторони ексцентричних диваків є пропозиціями відсталими, - аж напад на те, що слугує суспільною нормою, є свідомим і цілеспрямованим. Жадання вийти поза скобки правил, обґрунтованого, а то й здоровоглуздя є для прискішників простих рішень не провалом, а пихою успіху. Паства вигаданого ними віровчення заходиться руйнувати соціальні порядкування не тому, що сектанти помиляються у своєму виборі, а тому що вони є впевненими у своїй правоті заміни неправильного на їх думку світу вже на ідеальні цілі свого культу. Даремно не лише на рівні теоретичного критиканства сперечатися із фанатами справи надання суспільним взаєминам ще не бачених у цих людських стосунках змістів, як ще й фізичні впливи на носіїв власних забобонів викликає з їх сторони агресивну реакцію.

Історично основоположними зі сторони містифікаторів їхніми, замаскованими під добродійність покращень, приступами на суцї порядки були пропозиції з покладання надій на батьківську поміч зі сторони божественних сил, які беруть участь у житті людей. Й хоча марення, як вид творчости, можуть бути аспектом останньої, одначе предметна безплідність казок, окрім задоволення ними людських потреб у психічному подоланні невдач, - на речі предметні не справляють враження з наслідками змін у природі речей. А тому згодом сподівання на добру волю Богів як промоутерів соціального прогресу стають не завжди модним заняттям. Замість вигадок, не замаскованих під хоча б якісь доказові знання щодо звичаїв та закономірностей у суспільних діалогах, з'являються ідеовчення, у яких їхні автори намагаються з усіх сил продемонструвати вже мирську затребуваність у пропозиціях як не остаточного порятунку світу від якихось гріхів непокори Божественній волі, так хоча б у вже заземлених проєктах улаштувати цей світ на краще. Вірування оперті на небеса і чуда надприродні поступаються у їхній результативній руйнівності впливів на соціальне, наукове, гуманітарне життя порівняно із концептуальними облудами нібито світськими.

Хоча через невичерпність сюжетів та напрямних фантазувань на які людська фантазійність є удатною, то й розмаїтість проєктів обійти стороною складнощі соціального прогресу є не менш обмеженою, - одначе спільною рисою, яка єднає між собою усі відзначені своєю абсолютністю учення про завершення у них історії є: напад на конструкції культури з метою їх обрушення, руйнування усіх розрізень і спеціалізованих визначень, хаотизація безладу у перемішуванні кордонів і меж. Змістами і призначеннями усіх конкуруючих між собою тотальних учень і зведених на них одномірних режимів насильства є: заштовхати під диктаторську зверхність їхньої одномірности усе колись життєздатне, - що й досягається переведенням у нежиття й ущільненням до розмірів небуття усіх і усього уярмленого зоною. Неодмінними вимогами з устрою усякої зони порядку та контролю є: єднання протиріч; перемішування між собою різниць етнічних, звичаєвих, духовних, культурних, географічних, політичних, господарчих, освітніх, соціальних, майнових, статевих, правових, інтелектуальних, моральних, мистецьких, фізичних; у дисциплінарній зоні не відрізнити між собою розходжень між казкою і реальністю, там ототожені позиції жертви та порятунку від загибелі, убивство є не переступом а актом віри, недотримання технологічних допусків чи допущення парафілій девіантних перверсій не викликає зауважень, клінічні пацієнти нагадують пересічних еврїменів й - навпаки. Взірцевими цінностями концтабірними є усе величне, непереможне, безрозмірне, позачасове, не підлегле критиці. Вектором аномалій є путь ненормальности. Мاستилом входження у зону жорсткої дисципліни є терпимість толерантности, мультикультуралізм, усепопшення.

Практика трупотворення, руїна на місці ментальних та фактичних цінностей, цвинтар соціальних устроїв були б неможливі у контекстах навіть помилок раціоналізму, через аберацію знань, - аж логікою та імперативами зони антилюдяности є ті похідні хиби від упущень, які тяжіють до абсурдизму. На збігання усього у точку апетитів грабіжника не може бути ніяких інших причин окрім самочинного збігання усього у точку апетитів грабіжника й поглинача чужих здобутків.

Порівняно із людиною на зорі історії культури, людиною озброєною первісними знаряддями, людиною виживання якої не надто відрізнялося від біологічності інших видів, - то сучасна цивілізація постає не як просте вдосконалення органів людського сприйняття та праці, а як опредмечена логіка пізнань та вмінь, яка вибухово розширюється, по рихтуваннях якої нарощується плоть нашої людської свободи. І цей прогрес у відкритті нових можливостей є обумовлено пов'язаним із відповідними законами, подальша спеціалізація яких і представлена прогресом. Аби досягати успіхів у своїх покликаннях чоловікові необхідно переставати бути дилетантом; лише жорстка відповідальність у розв'язанні новітніх запитів гарантує кар'єру дослідникові та підприємцю; самодостатність культурного поступу є тою необхідністю, яка ставить умови для готових відповідати їй у істинах. Результативність інноваційних винаходів дається порозумінням між фактами та розумністю, тоді як дисонанси між цими умовами прогресу дають не лише ілюзію свободи, а реальність провалів та аварій. Аж тому то й виникають ті хвилі сподівань на чудеса, які у наслідках дають режими культових сповідань символів, бо не переводиться публіка чи то перелякана вимогами кваліфікованої відповідності законам культури, чи то не бажуюча спізнатися із безумовністю закономірного. Варіантом спроб не лише вибудувати домівку чергового культу обабіч власне культури, а й заходитися останньою управляти, є концепти того соціалістичного повстання проти надуживань капіталістичного підприємництва, революційність якого світоглядно ревізується обзиванням культури як такої, що вийшла з-під контролю свавільних бажань. Капіталістичним ринком залякують у ідеологічній страшильці його відчуження від тої утопії якоїсь сутности людяности, де можна безкарно не відповідати розширенню необхідности соціалізації, де виключення із логіки індустріалізації постають інстинктами виродження, де розваги свавільства облудно видають за утопії свободи. Успіх зістрибування із соціальних реалій, - представлених не важливо якою а чи доіндустріальною, а чи постіндустріальною добою, - суперечливо до замірів розширення у подібний спосіб свободи доправляє удатного втікача прямісінько у чергову зону. Домагання розв'язатися із необхідністю поступу як із поступом необхідности а чи через орієнтири на первісні емоційні інстинкти, а чи через ігнорування нових громадянських та дослідницьких викликів, а чи через домагання зробити із виключень норму з підміною реальних ситуацій утопіями та заборонами критики подібного свавільства – не є справою з годящими для людяности наслідками. Дійсна свобода противна втечі від дійсности. Вправляння у ненормальности, які облудно видають за відкриття, закінчуються ямами для вигаданих таким чином ворогів народу. Побільшання й поліпшення нових можливостей та досягнень людини та людяности в цілому, як розширення фактичної свободи, досягається встановленням та використанням реальних законів та тою відмовою від недостовірних умовиводів, слідування яким дає не лише ілюзію безкарного свавілля у царині необхідного, що її хибно сприймають за прояв свободи, аж означена підміна зростання відповідальности у підмінах її утопіями спрощення, претензіями відзначитися у неординарности, вірою у чудеса тим більше чим менше вони пов'язані із фактичністю справ, - призводить не лише до неволі цілих людських страт, а й до злочинного примусового винародовлення. Розставання із необхідністю може бути долею диваків та заколотників нездатних ту необхідність засвоїти, може статися навіть тимчасовою звабою для тих кого терором примушують увірувати у химери, однак та утім витіснення закономірного геть і легалізація виключень, домагання відгородитися від логіки поступу втечею у хай навіть і багатообіцяючі фантазії царства неслухняности, оживлення паранормальних казок – не є безневинністю навіть для психопатів із довідками.

Очевидністю прогресу, яким і створюється культура, є те дослідження і відкриття досі ще не відомого і незнаного у природі речей та передуючих досягненнях, коли знання та вміння їх докласти до справи стають конструктивним у поліпшенні тих гараздів людських, - для яких недостатньо самої лише критики того над чим працювали попередники. Розвитком є не вихід за межі істини, аж навпаки, є освоєнням та входженням до порівняно досконаліших законів, якими керують люди задля зростання у свободі та її можливостях. Тоді як облудники свою участь у відкриттях лиш імітують пропозиціями що не тільки вивалюються геть за скобки здорового глузду, як ще просуваються у простори далеко не безневинних химер та нісенітниць. Примусом до дотримання яких і стає зона тотальної диктатури. Змістами і призначеннями якої є вправляння у деструктивності та інших шлях виродження. Натхненням творців зони покори є просування до аномалій до збочень і далі до інтенсифікації відхилень, що їх бандити видають за суспільно корисне новаторство. То не є надто загрозливим для громади, коли маніяки віщають від їхнього зв'язку із зірками чи від космічних прибульців, бо тут глупство є обмеженим буденним світоглядом його авторів, - аж значно гірша ситуація, коли психопати керуються рятівними соціальними гіпотезами та релігійними доктринами. То не є надто загрозливим, коли насильники закликають до помсти від імені Богів, гірше коли насильники беруться самі здійснювати свої уявлення про волю Богів. Ті любителі усевладдя та оволодіння ними усіх багатств світу, які пасивно покладаються у цьому на такі достатньо примітивні вигадки як поміч зі сторони сил небесних, - то такі диктатори є менш небезпечними порівняно з тим, які вже свою волю вважають священною і для цього вдаються вже до інструментів власної диктатури.

Коли молитовні заклинання стосовно здійснення чуда не спрацьовують, то тоді для переконливості речей прислухатися до марень духовного штибу, аби ними змінити речі, додають облудники зброю спрямовану проти пастви недостатньо віруючої у чудеса. Коли й терор проти людей не допомагає, то в усяких віровченнях робиться вже ставка на зміну природи людини, яка має відповідати приписам віри. А не навпаки, коли знання мають обслуговувати творчість людини та її інтереси. Зона там, де вважають, що легше виростити людину віруючу у чудеса, аніж втілити чудеса.

Результати запланованого досягаються у вчинках лиш тоді, як ці два чинники відповідають природі змінюваних нами речей. Коли ж знання є хибними, коли ми керуємося ілюзіями, то тоді помилковими, безрезультатними чи аварійними для справи будуть зусилля. Лиш там, де речі називають своїми іменами, де не дурять опонента навіть із потреб збереження вихованості, де керуються порядністю, а, головне науковою чесністю, - буде результат керований не лише замірами, а ще й їх добром. У виборі між солодкими казками та, з другого боку, можливою гіркотою дійсного стану речей, - то розумники обирають максимуми правдивості. А тому там де химери та облудні казки звабних обіцянок безпідставних висуваються програмою дій, то там не обійтись без примусу не лише стосовно уречевленого, а й, головне, проти людського матеріялу. З відповідними для цього війнами, диктатурою, концтаборами, геноцидними злочинами. Модель істини як адекватного узгодження між подіями та знаннями про них має бути імперативом не лише до природи речей і станів окультуреного середовища, а ще й є вимогою впливу на природу людську, себто прогресивні новації, щоб бути такими, мають проявлятися у руслі добродійності, мають, хоча б, не шкодити суспільному устрою людських взаємин, цінностям гуманним, технічному поступу. Тож і ідеологією дисциплінарних зон є те, що у різних вимірах суперечить правді. Облуди є неприйнятні саме з цієї причини їх фактичності як облуд. Шахраям вдається вивалювати не лише розум, а ще й життя своїх жертв саме за скобки реальності, але подібні операції означають та результують не досягнення зверхності над реальністю чи її смислами, а – провалля у нежиття та глупство.

Прибічники чуд керуються не інформацією від органів свого чуття, з реальністю докільля оперують та взаємодіють не своїми знаннями, розумом, досвідом, а – згідно приписів і догматів свого сповідання. Предметні факти не є доказом слухним для фанатиків.

Нещастя від тоталітаризму полягають у пропонуванні рішень, які не відповідають дійсним відносинам, коли химери, а не пізнані у істині закони, втручаються у події і беруться з позицій казки кермувати необхідністю, прикриваючись облудами своєї затребуваності.

Перетрясти світоустрій, поставити під сумнів загальноприйняте, облаштувати тотальну революційну критику, - ці інтенції могли б промовляти на користь тоталітаристів, коли б ревізіонізм у ім'я примітивізації та містифікацій був соціально затребуваним та обґрунтованим. Прикметні винаходи та корисні для загалів прогресу його пропозиції тому можуть бути реперними точками відліку змін парадигм, що доказово відповідають проривним потребам експансії людяности у освоєнні менш облудливих істин задля нарощення потенціалів та досягнень у культурі, - проте на зворот не усякі революційні потрясіння вже гарантовано не потребують виправдань на хосенність своїх пропозицій, більше того, послідовність розвоїв у шизоїдности є послідовністю розвоїв саме у шизоїдности, а не послідовністю розвоїв. Жорстка належність приступних ідеологічних вільгот до еволюції інших видів окультизму не заважає їм перебувати у ще більш незворушній належності до анамнезу психіатричних патологій. Логіка неадекватности не є власне логікою, хоча тоталітаристи переконані у зворотному, коли спокушають публіку екстремізмом своїх пропозицій на ординарне та прийнятне для прогресу розв'язання проблем у соціальному житті.

Проблеми для суспільства від запровадження ідеологій йдуть не лише від того, що ідеології не відповідають суспільним потребам, а від того, ідеології відповідають інтелектуальним рівням їх творців. Тоталітаризм є доказовим, - як адекватність дегенератизму його авторів. Суспільні нещастя зачинаються від того, що їх ініціатори дійсно не розбираються у обґрунтованих істинах та законах суспільних існувань, коли останні беруться тоталітаристи удосконалювати робом підміни законів утопіями. Попереду соціальних хвороб іде звичайна неосвіченість, зав'язана на нахабстві, з доданком мозкових запалень у провідників чудес. Пропонуючи спасительні рецепти на подолання вигаданого зла, вожді не дурять свідомо нікого, вожді вірять у свої вигадки. За помилки акушерів при народженні тоталітарности доводиться згодом винаймати цілі команди ексгуматорів. Після досвіду доривання до суспільної влади вождів комуністичного щастя трудящих чи шукачів простору для німців складається враження про протипоказаність влади для тих, кому усе у житті ясно, кому суспільні закони та гуманність вкладається у набір кількох примітивних рецептів на прихід історії у доконечне призначення, - натомість, щонайменше безпечними є ті, які оперують із стихіями та непередбаченнями суспільних розвоїв як із об'єктивністю останніх, які здатні поважати досягнення віків праці поколінь на добро, бо те добро й можна вдосконалювати на добро саме з поваги до його істинности, для якої токсичними є усі види примітивізації навіть під видом ошчасливлення.

Тоталітаризм це той період, коли соціальна структурованість представлена інтересами еліти замінюється на владу охлосу посилену тим вождизмом, що береться представляти інтереси охлократії; це період спантеличення, заблукань у безвиході, розпачливої затрати цілепокладань, що лише посилюється аж до дієвих втілення ходінь не туди, де треба, коли суспільство спокушається утопічними цілями; це період кризового виродження у руїні усіх випробуваних соціальних інститутів, коли виходом із тої загальної деструкції покладається жорстка дисципліна, яка суперечливо до замірів лиш посилює дезорганізованість; це прикритий оманами торжества свободи період свавільства, відміни законів та правил, нищення навіть моральних норм, коли безлад у громадських відносинах та у душах людей не лише стримується насадженням звичок до тюремної зони, а лише доводить втому від хаосу до краю і далі; це той період, коли принесення універсальних цінностей у пожертву практичним результатам суперечливо унеможлиблює критичні погляди навіть на означені буденні кроки; тоталітаризм це той період, коли рухаючись у екстремізмі невідомо яких прогнозувань недослідженими шляхами незнаними прийомами саме там успішно й опиняєшся.

Прирошення у прогресі є різницею невідповідности між працьовитими пропозиціями та відшкодуваннями виробничих витрат, коли продуценти поглинають менше, ніж створюють, - тоді як ганджі споживацтва, на яких спеціалізуються примітивні спільноти, вдаючись задля того до видів тоталітаризму, полягають у переважанні невиробничих розходів навіть над завойовницькими трофеями. Хоча тоталітарні конструкції є прийомами здобуття прибутку методами простого грабунку на віднімання чужого, проте суперечливо до завдань перетворення здобичі у жертву тоталітаристи дбають про обростання майбутньої жертви усякою тлустою з відповідними видами безборонности жертви, тоталітаристи печуться за те, аби об'єкт їхнього нападу був імушим, але не на спротив нападникові, тоталітаристи не можуть існувати без ресурсів дичини, але не настільки, аби ті ресурси перенаправлялися наперекір мисливцям; хоча тоталітаризмом і є метода перетворення світодовкілля на жертву, проте себе самих та свої витрати нападники не бажають без останку приносити у жертву своїй же збройній навалі; хоча грабіжництво, як мета чудес беззаконня, й виставляється за найефективніший засіб отримання максимуму благ за мінімуми витрат, порівнюючи із витратами праці не грабіжницької, проте у результатах грабіжництво є чорною дірою у проваллі якої зникають не лише ресурси, а й саме існування світу й то не лише окультуреного, порівнюючи із прибутками працьовитого та креативного ставлення до світу. Тоталітаризмом є тою спробою заощадити на власній продуктивній праці, яка у тому ж самому місці тим самим способом є обдиранням продукції праці вже не власної; тоталітаризмом є економністю у повноцінній та відповідальній участі у прогресі; тоталітаризмом є недопущенням марнотратности у допущеннях законного та такого, що не спантеличує істини суспільних та доказових для прогресу відносин. Тоталітаристи проповідують злидні, альтруїзм, жертвовність, але не стосовно власних споживань. Помилкою, яка переросла у забобони марксизму, є сподівання на те, можна множити суспільні багатства недоплачуючи адекватну міру винагороди тій активній публіці, яка й визначає прогрес, що споживачі чужого будуть мати більше, коли багатії будуть а чи самі жерти менше, а чи будуть реквізованими на статки на користь навіть не мас, а босоти, що винагорода кримінальників на вкрадене з пожару переробить бандитів на лідерів творчости.

Не зважаючи на те, що з-поміж усіх підходів до будування культури тоталітарні доктрини відзначені саме своєю неординарністю, виключністю, несхожістю на визнані та перевірені навіть досвідом підходи, - вже сама термінологія тотальности вказує на пошук тоталітаристами своїх ресурсів саме у загалах, у чужому, у неналежному до специфічности містично-примітивних доктрин любителів насильства. Замахами на широке довілля як на свою жертву, рівнянням усього сущого під одномірність хаосу, єднанням усього у своєму стравоході тоталітаристи й прагнуть своєї легітимації. Енергетикою втручання у чужі визначення є для професійних тюремників злука усього у вихорі вчинення смерти усьому. Узвичаснення загибелі є тим інструментом, яким загарбники відкорковують для свого споживацтва самодостатні інститути суспільної організованости.

Можливість химерних вигадок стосовно неіснуючого, а то й переведення у їхні конструкції існуючих соціоустроїв є будована на відмінній від усіх істот здатности людини сполучати події зв'язками думки, не просто ігноруючи існування подій без людської участі, а домагаючись об'єктивність підкорити замірам наших бачень. Помилитися стосовно об'єктивного задля переформування реальности під потреби думки є тріумфом людських призначень тоді, як ми не помиляємося стосовно відносин у власне реальности, коли ми не відгороджуємося від предметних явищ замкненням у світі наших марень. Наукові істини найліпше, порівняно із догматами релігійними, посприяють переробці подій вже у культуру світу нашої людяности. Нагоди помилятися, що їх виправляють практикою конструювань ще більш специфічних досягнень у культурі, тоді стають джерелом прогресу, коли за останній не беруть саме помилковість. Можливости вживляння ідеологічних химер у соціальну історію обумовлена тим, що у співвідношенні між перебігом подій та настирливости нашої думки пріоритети та переважання керівні для людей мають резервуватися саме за думкою.

Істина, як збігання реакцій мислення та відносин у природі речей, є не виключно підпорядкуванням пізнань відносно феноменів предметности, як є процесом двостороннім, коли ми змінами речей стосовно наших запитів та волінь формуємо світ культури, - проте та згода наших світовідчуттів, яка замикається у образах нашого мислення й не має виходу із себе на домовленість із подіями зовнішнього щодо подібного мислення світу, скорше має визначатися як істина безрозсудств. Рахунок лиш із власними маніями та відповідне ігнорування онтології, наполягання лиш на змістах власного візіонерства, а то й свідоме силування природи речей згідно рецептів відверто утопічних є радше хворобою психіки, аніж нагадує собою творчі сили людського активізму. Люди не є пасивними виконавцями та користувачами вже пізнаних, а чи ще не пізнаних законів об'єктивного, логіка еволюції та значіння культури не вичерпується навіть біологічними запитами на людський комфорт, цивілізація постає як опредмечене домагання переважити можливості людини, - а проте із самої лише людини навіть з її здатностями не бути нерозважливою нічого без втягування предметного світу у людяність – не створити. Сила впевненості у маніакальному є не слабким аргументом направлення у лікувальний заклад. Істину взагалі не намацати у замкненому просторі самих лиш розважань про об'єктивоване.

Коли культура є продукцією людських пізнань відносин у природі речей, то годі сперечатися з твердженням про істотність кадрового забезпечення, проте нема чого хизуватися про домовленість із людьми у замірах залежних за визначенням виключно від людей, бо домовлятися треба передовсім із речами та об'єктивними подіями, - й складнощі того вмовляння подій на здійснення наших замірів й іменуються істинами. Корегування подій на поправку внесень у них нашої людяности дійсно є спотворенням подій за фактом їх предметности, проте ці спотворення водночас є рухом до розгортань істинности нашої людяности аж до вимірів наших мрій. У межах доступних бачень прогресу тотожність подій та наших про них уявлень годить зводити саме до рівнянь замірів під події, бо лиш тоді зміни подій будуть відповідати замірам, - тоді ж як силування подій не узгоджене із ними призводитиме не до істин наших утопій, а до об'єктивних помилок у їхніх здійсненнях. Бо вимірювати мрії на предмет їхньої істинности залишаючись у мріях й використовуючи інструментарій мрій, - це займатися тим, чого не може бути, або ж не може не бути, бо усі марення є рівноправними і усякими мареннями. Скільки не виховуй людей до віри у безпредметні вигадки, вдаючись до винищення здорових глуздів та освіченості через терор чи окомилування, проте люди будуть рівнятися під вимоги не подібних учителів, а під імперативи подій, оскільки лиш згодою із подіями й можна опредмечувати чи то втілювати заміри. Сподіватись, що за нас працюватиме логіка зовнішніх та безвідносних до нашої волі подій - можна лише вправляючись у ліні та втечі від життя, а, проте, не зважаючи на необхідність персональної відповідальности, особливо за справи наближені до наших покликань, годі покладатися на виключну всесильність ігнорувань існуючого поза нашою свідомістю, якою керуються наші руки у використанні доказових громадських потреб та природних законів. Процеси у природі речей та наші про них знання ототожнювати годить не для того, аби замкнутися у уявленнях та відгородитися від реальности. Участь суб'єктивної думки у організації подій є необхідною, окрім випадків належности такої думки до суб'єктів не відзначених успіхами навіть у актах думання.

Збігання іманентности пізнань та феноменальности уречевленого є лиш моментом творчого акту зміни незадовільних знань під події чи зміни подій під досконалі знання, що й перетворює помилку у означених її варіантах не на ваду, а на призначення творчого акту. Знання зобов'язані бути помилкою від досліджуваних ними подій, але силування подій під вимоги до них набувають конструктивізму лиш тоді, коли вимоги є доказовими у подіях, коли революційні плани не є забобонами, хибами, утопіями. Спрощеність фетишизації фактів чи ідеалів зокрема має розмикатися на прогрес. Протівність усвідомлених запитів та, з іншого боку того, що видається недосконалим, - є ознаками поступального у розвитках, проте до останнього не обов'язково ведуть конфлікти згідно уявлень про ідеали.

Зона концтабірної неволі, критикована зі сторони прав і свобод людських, є лише наслідком ліквідації її розбіжності із свободою та правом саме на користь зони неволі. Тоталітарний терор є лише інструментом узгодження його ідеологічної містики та, з іншої сторони, закономірностей та норм суспільного життя й розвитку у спосіб принесення останніх у жертву тим неадекватним прожектам, які їх сповідники облудно видають за взірцеві цілі. Тоталітаризм є або плодом надмірно фантазійних гіпотез із непередбаченими кепськими наслідками слідування їм, або є злочином запланованим свідомо. Сповідники чуд дурять не так публіку, як самих себе, видаючи свої маячення за те, що переважає власне реальність. Саме ця противність заснованих на самій лиш вірі химер та вигадок у спробах щасливо обійти ними істини наукові та соціальні зрештою дискредитує ці утопії й приводить до падіння відповідні режими одержавленого бандитизму, - що однак не надто заважає подібним режимам нанести збитку та розору як жертвам так і сповідникам оживлення чудес.

Змістами недолугих мудрувань, саме з цієї причини, є не пропозиції щось додати позитивне до наявних рівнів культури, - аж кроками удосконалення пропонуються різноманітні виїмки із наявного, які на думку містиків є представленням чогось зайвого у організмі суспільного життя, є тим що гальмує і заважає, після знищення установ якого блага потечуть потоком нестримним. Фішкою тоталітаристського оздоровлення суспільства стає вправляння у видах його інвалідизації. Так націонал-соціалісти джерелами розквіту роблять паразитування на народах меншовартісних включно із знищенням тих, кого вони оголошують носіями не такої як треба крові, скаліченими фізично чи культурно. Так для більшовицької соціал-демократії залишнім, а тому вартим ліквідації є: торгівля, бо вона оголошується виключною причиною не такого як цим слугам народу треба розподілу між багатством та убожеством, ворогами є буржуазія, а до неї витісненню із життя підлягає підприємництво, право власності, фінансові інструменти обслуговування ринку, навіть устрій держави таврується як класово ворожий. Повстання лєнінізму, з його ставкою на тотальний контроль що має замінити ринок, - сталося заколотом проти природи людини, бо людські відносини і співпраця результатами має благополуччя. Вимушеними обставинами утримання влади більшовиками у ході будування комунізму стає поступова рекреація необхідності плати хоч якийсь заробіток працівникам, дозволити певну власність особисту, поновлення деякої подобі пролетарської законності і права, утихомирення збурень світової революції комуністичної як закаптурення московського експансіонізму. То не обітниці секти тотального єднання ошчасливити масу землею, миром, фабриками, демократією, вільною працею, усуненням цензури, достатком - стали обманом, вступили у протиріччя із втіленням цих зваб вже у життя, як навпаки: це закономірності і реальні запити соціального устрою ввійшли у протиріччя із незбутніми примарами. То не утопісти обмануються у своїх ілюзорних надіях, аж то історична реальність не дозволяє такій бути саме химерним маренням. Експропріація буцімто на користь пролетарському гегемоніві стає катушковуванням усевладдя псевдоеліти кліру сповідників комунізму, які консеквентно трансформуються у клептократію олігархату вбудовану вже у глобальні корпорації.

При спаровуванні, з передачею генетичного коду партнерові, має місце статистично незмінний відсоток мутацій патогенних, зокрема, для функціонування мозку, а коли на психіку дегенерата залежну від його фізіологічних відхилень накладається ще й його інтелектуальне невігластво, несоціалізованість, у синергії із моральним інфантилізмом, - то утворюється вибухова суміш представлена жадобою переіначити світи. Такі революціонери не обов'язково є свідомими асоціалами, аж спричинення ними збурень та неприємностей для здорового суспільства викликається здебільшого невинним домаганням унормувати і узаконити збочення. Подібні девіації з потраплянням у помилки не обов'язково числяться під рубрикою збитків. Більш того, заступання за кордони узвичаєного є різновидом творчості, яка й є промотором нарощення культури. Але якщо учасники парафілії ще можуть бути винахідниками, то зворотний шлях не робить із любителів перверсій вже винахідників креативність яких буде суспільно затребуваною.

Супроти темної енергетики тотального розпаду, яку у своєму світі люди ще не втомлені від власного творчого життя іменують жахом смерті, діють сили: у первинному всесвіті – тяжіння гравітаційні, у живій природі – генетичні сув'язі, у міжлюдських спілкуваннях – логіка краси, приязні психічної любови, гуманности, порядности. Наша культура та цивілізація постає процесом відкриття, освоєння, накопичення тих закономірностей і спеціалізованих законів розвитку та вдосконалення яких є дедалі більш організованим узгодженим навзаєм. Культура життя є своєрідним клеєм життя культури. А порушення апробованих успіхів проявляється небезпекою аварії, беззаконня, неприпустимої руйни. Проте навіть серед безпредметних норм суспільного життя, необхідности яких є базовані на духовних цінностях, постійно виникають ідеологічні доктрини що їх радше треба віднести до помилкових, - судячи з наслідків спотворення ними не лише психічного, а й фізичного життя мас людей. Такими є спрощені, сперті на казку та на відповідні силові рішення втілення казки, саме тоталітарні вчення, - що вони, попри декларовану ними причетність до сил єдності, належать до темної енергії розпаду та виродження. Оскільки їхні кличні зусилля до гуртування на бездоказовому, ілюзорному, на штучних породженнях хворобливої уяви тих авторів обітованих чудес, які скорше хиблять, аніж свідомо дурять своїх адептів, – можливими стають лише через руйнування вже не химерних досягнень у культурі, бо тоталітарні утопії є надміру неякісними, революційно не узгодженими із інформаційною повнотою та логікою культурного поступу. Тоталітарні вчення прикметні переважаннях у них відмов структурам культури саме у житті та існуванні порівняно із облудними пропозиціями тоталітаристів пов'язати усе з усім на основі накинутої культурі чергової химери у плині фактичного розчинення буття вже у небутті. Вадою тоталітарних містифікацій є дилетантизм подібних прожектів, неорганічність запропонованих у них буцімто конструктивних сув'язей.

Дитинчам ссавців не обійтися без свого навчання та сприйнятого досвіду на вдале виживання чи полювання, простішим тваринам достатньо їхніх інстинктів, для більш примітивних організмів навіть їхня фізична загибель не є завадою для регенерації. І лиш людям треба інтелектуально прогресувати аж до кінця і то не лише у видах особистісної соціалізації та фаховости, а ще й дослідженні не дослідженого ніким. Ми не тільки виглядаємо, а й є фактичними невігласами у відношенні до неосвоєного нами ні за яких умов нашого особистісного життя саме безмежного загального досвіду культури. Варіантом подолання нашої фізичної обмежености у повноцінній соціалізації може бути та наша винахідливість креативна, якій пощастить бути засвоєною вже зі сторони досвіду культури. У безвиході із стану дилетантизму більш ніж усім вдається дочвалати до скорботи люблячих друзів за передчасною для них втратою. Для не аби якого сегменту нормальних людей їхня соціалізація обмежується сповіданням чудес під кермом професійних служителів культів. Вірування у навіть такі примітивні фантазії, що межують із характеристиками повного глупства, не можуть не бути різновидом осмисленого людського буття. Й від наукових знань та відповідної практики тоталітарні облуди ріжняться хіба що якісністю представлених ними способів освоєння дійсности. Із сторонньої точки зору ріжниця між геніями та ідіотами видаються несуттєвими. Вадами тоталітарних утопій є надмірна їх примітивність, неузгодженість із досвідом та перспективами корисного.

Моральні принципи, як одні й найперших регуляторів власне вже соціального життя людей, від постійно змінюваних досягнень науки та знань тому й відрізняються своєю стабільністю бо є імперативами довершеними й доведеними їхньою тотожністю у різних соціумах за будь-яких культурно-історичних змін. Ці стандарти слідування ідеалам справедливости, розумности, чистоти і далі за повнотою реєстру добра звичайно ж ріжняться від докору устрою світу у фактичности торжества глитаїв над безправними й далі за прейскурантом зла. Проте цей морально недосконалий світ є за фактом узгодженим у його функціональних складових. І замах на його органічність, із заміною його суцільних моральних чи соціальних відносин, вже є ненормальністю, - хоч і прикритою обітницями змін на краще.

Соціалізм, як учення про гегемонізм упосліджених верств, знайшов своє втілення передовсім у московській імперії, відзначеній не гіршими радикальними прийомами загарбання людей і народів, яких втягували у цю зону визиску обіцянками улаштувати там для поневолених вже райське життя. Реверберація і доповнення навзаєм між московським збиральництвом і любов'ю до страждальців проявлялася у тому, що обидва устрої малювали картинку, за якою сповідникам обітованої зони контролю можна буде не гарувати у виробіткові уроку, а розважатися у споживанні, звільнитися від обтяжень кваліфікованістю у зміні занять, отримувати необмежені соціальні пайки; умовою розрешення усіх протиріч і непорозумінь замінені вже на гармонію єднання у взаємній любові є всеосяжна відкритість перед начальниками зони Нового порядку у безумовний їм покорі послушенства; умовами щастя обранців є їхнє крицеве гуртування у винищенні ними усіх неправильних класів, вірувань, рас чи фракцій не згідних із культовими приписами секти, ворогами якої є імущі, звинувачені за те, що їхні статки ще не стали доходам провідників цієї зони абсолютного контролю, квитком потрапляння до якої є відкидання геть усіх заборон, законів, правил безпеки, пристойности із відповідним заміщенням скасованого вже на безкрайї карнавал.

Совкове будівництво світлого майбуття переросло у загрозу для миру країн демократії, права, ринкового капіталізму; обійшлося незчисленими, принесеними задля знищення і утилізації буржуазного Заходу, трагічними жертвами народів не колишньої імперії та соцлагера. Однак надмірне витрачання енергетичного ресурсу тоталітаризму, себто урізання числа ворогів народу, змусило симбіоз москвокомунізму шукати резонансів конвергенції вже із ідеологічно зненавидженим Заходом саме на шляхах наступу на нього як не зі сторони ретиради московства на сторону удаваної там вестернізації, так - затруєнням самої цитаделі капіталізму вже на його ж питомий соціалізм у вегетаріанській личині.

Безпеці народів пощастило, можна сказати, у наявності дисонансів між екстремальним соціалізмом та екстремальним імперіялізмом. Значно гіршою, а то й розпачливою ситуацією виглядав би експансіонізм московства, коли б він здійснювався шляхах переходу до продуктивного господарювання, а не за рецептами комунізму, за якими ворогом є підприємці. І вже не фантазійними постають загрози комунізму китайського розливу, апетити якого розбухають на його капіталах зароблених на шляхах підприємництва.

Московський тип господарювання, коли уся влада і власність належить верховному правителю, який розподіляє її між особисто відданими йому клеветрами, а вже ті за участю апарату та окупаційного війська вичавлюють данину із підданих, чи організують наступний похід на суміжні землі, - цей тип господарювання стаціонарного бандита на позиціях державного правління є для Московії наведеним, посередництвом Орди переданим від тої твірної материнської культури тотального контролю, яким є господарювання у Китаї. На відміну від московських епігонів, переконаних у тому що чимдуж худобину доїти та менше годувати, то із підданих буде більше толку й наживи для погонича, - аж у Китаї працелюбство залишається атрибутивною підвалиною культури його народів. Володарі Піднебесної здійснювали соціальну та соціалістичну опіку над люблячим верховного правителя народом саме через батьківський контроль над підданими, - дарма що цей колективізм єднання пересічних одиниць, освячений здійснення волі Неба, будувався на мільйонних жертвах заради цього контрольованого тотального гуртування. На противагу московству, як одному із різновидів чи варіантів ширення азійства серединної імперії, споконвічний патерналізм якого над підданими не тільки не виливався у завади кропіткій роботизні мас, як ще й ініціативи служіння спільній справі стали особливістю психіки та світогляду, а зрештою ця відсутність суттєвих розбіжностей між настановами на централізований патерналізм та на інтереси Китаю були не кепсько доповнені особливостями вже розвиненого капіталістичного підприємництва ринкового, керованого держвладою. Тоді як у зоні Московщини відбулося таке перехняблення на сторону містифікованого віровчення про опіку над підданими, втілення догматів якого стала заборона на підприємництво. Що й згубило московський варіант тотального азійства.

На відміну від країн та народів, які до живого організму нації зростали внутрішніми силами на власній основі, чи то приєднували до себе те, що могли миром поєднати завдяки подібності етнічній, мовній, релігійній, географічній, історичній, господарчій, освітній та завдяки успіхам відстоювання власної суверенності, - то московці, як правонаступники Орди, ліпили до себе ті народи, землі, культури, які не втратили чи не забажали остаточно розпрощатися із своєю самостійністю вже на користь зайд. Московці створювали імперію не так на основі вигід для приєднаних земель і народів, - через створення спільного ринку торговельного, освітнього, оборонного, - як, головне, через руйнування самостійності цих земель і народів, що їх завойовували не для їх розквіту, а у цілях пограбування і паразитарного визиску на користь заброд-поселенців. Харчуються чужим коштом. Основним питанням існування та перспектив московімперії є збереження її єдинанеделімства. І це питання не підлягає вдалому розв'язанню. Оскільки інтеграційне обзивання усіх населеників росіянами, обзивання батьківщин цих земель і народів вже Росією – є тими ігрищами із символами, яким для перетворення на реальність не допомагає навіть терор русифікаторства. Бо народи зберігають своє імення, свої потенціали самостійності, проживають у себе вдома, навіть потребують помсти на інтеграторів. Питомі московські збирачі остерігаються й проводять відповідну політику недопущення своєї суб'єктивації чи окремішності у зоні московського зібрання народів, бо це невідворотно потягне за собою усамостійнення поки ще не повно асимільованих народів і племен. Московія житиме не довше того часу, як їй щаститиме завершувати гвалтівні процеси обкрадання підбитих народів на місцеві національні цінності. Якщо у Московському царстві совСоюзу, чи у федеративному його залишкові відсутні території, які б іменувалися та були б російськими, - то це практично означає, що росіянство є не більш як символом, об'єктом з нульовим значенням.

Чином героїки винагороджують вдячні нащадки того, хто взяв на себе жертву власної загибелі задля того, щоб саме таким чином спромогтися вбити тих, які для означених спадкоємців представляються силами ворожими. Себто один і той самий факт убивства може отримати протилежні оцінки залежно від зацікавлень у ньому протилежних сторін. Тож коли збирачам земель і народів доводиться для того у своїй загарбницькій війні гинути, долаючи спротив народів та їхніх земель, - то цей акт стає проявом московського патріотизму великодержавного, який полягає у втриманні єдинанеделімства за усяку ціну, недопущення втечі із імперської одности жодного племені навіть тоді, коли ці жертвовні зусилля з утримання здобичі вже підбитої московськими стрільцями обходяться питомим московцям понадмірними їхніми жертвами і втратами від вартісного платежу за імперію. Усяка кампанія розширення московського царства викликатиме однозначну ейфорію підтримки зі сторони тих московських підданців, яких їхнє московське начальство пачками без ліку кидатиме під кулі, сіктиме на стайнях, спроваджуватиме на спецпоселення та ударні будови соціалізму, винищуватиме у концтаборах, понижуватиме життєвий рівень добробуту контингенту зони контролю. Нема таких рацій, понять справедливості чи права, які б не піддавалися критиці тоді, як вони стають на заваді експансії; нема таких протиріч, яких би між собою московці не поєднали б тоді, як подібні казуїстичні аргументи доказують необхідність загарбництва. Збирачі на ділі знають, що усяке з їх сторони потурання національним інтересам підбитих ними народів, усяка демократія та свобода слова, усяке західництво не може не призводити до розвалу зони примусового московства, яке для своєї цілісності потребує опертя на гвалт насильницький, чи на містику месіянську, доказів якій серед потреб культури не знайти. Манія на єдинанеделімство зжере Московію. Потреби подальшого завоювання просторів не підлягають будь-яким розрахункам на доцільність чи збитковість цієї справи. Московці кохатимуться у будь-якому вожді, який нарощуватиме дисциплінарність зони; московці природно зневажатимуть усякого та усе що понижуватиме мобілізацію, якою зона московства лиш і створюється. Бо московці зводять своє процвітання на звичаях паразитування на присвоєних чужих ресурсах, збільшення яких однозначно і органічно є пов'язаним з поняттями московців про їхнє добро.

Хоча на перший погляд це видається дивним, проте заглиблені у містику та одіозні у їхній спрямованості проти доказових потреб культури рецепти чудесного ошчасливлення усіх невинних у тому кроють за лекалами початкових, примітивних, убогих реакцій на те, що невибагливі опрощенці сприймають за кризові проблеми; найбільш віддаленими від дійсних розв'язань соціальних негараздів є безпосередні проти них спрямовані реагування; містика породжується не так втечею геть від реалій, як, навпаки, - хапанням за перші ліпші подразнення та за те, що видається реальною нагальністю безпосереднього вирішення складнощів буттєвої прагматики, тож саме це невміння комплексних, відповідальних, осмислених підходів перетворює примітивні реагування побутового порядку вже у те, що стає неможливим до виконання ні за яких умов. Втеча від речей у казкові їх нерозуміння суперечливо є плодом повзання по поверхні явищ, неспромогою піднятися над чуттєвими реагуваннями та озирнути ширші овиди у контекстах не простих залежностей. Початкові реакції, для доказу їхньої беззаперечності, подаються як останні, як вичерпні для вже непотрібних подальших пізнань, як освячені та такі, що закінчують історію. Так прелімінарним реагуванням на неспромогу освоювати природну та соціальну реальність за пізнанням її ж достеменних законів стає підміна останніх вже на якісь паранормальні сутності, з уособленням яких за зразками людської поведінки примітивам видається за можливе легко впоратися; так першим й довершеним відголосом на ті скорботи обставин, які не вдається подолати ні у який доступний манер, стає проста втеча від подібного світу, з відповідним освяченням ідеалу втечі під назвою нірвана; так первісною реакцією та відмовою у пошукові більш досконалих реагувань на те, що сприймається у поняттях зла чи сакральних категоріях гріха для примітивних же пояснень зла, висувається відповідь вже добра, у тотальності якого зло закликається до розсмоктування вже за непотрібністю зла; так за очевидне розв'язання із заздрістю до не власних багатств беруться оголошувати розправу з багатіями, ворожість яких, оформлена під такими безпредметними оцінками як експлуатація, подається виправданням агресії проти суб'єктів багатств ще не привласнених злодіями; так само й криміналітет надихається простими реакціями перерозподілу гараздів вже на свою сторону замість вдавання до складних шляхів продукування багатств власними силами; апробованим у недалекоглядності є голослівне оголошення носієм соціонещастя якоїсь соціальної страти, етносу чи певної держави, з винищенням яких на нападників-нищителів має навалитися щастя; за змісти гідні містифікаторських утаємничень можуть бути взяті будь-які безпосередні інстинкти людини, кажімо, прагнення бути здоровим, майновитим без зусиль праці та талантів, або ж здатним розставатися із вимогами часу чи родичатися із тим, що є віддаленим від законів організації просторової об'єктивності; а то без скрупулів та з ігноруванням шляхів реалізації омріяного можна просто накликати чудеса чи заходитися втілювати художні марення, не вважаючи за потрібне закликати до сценографії казок вже фахівців із психічних розладів; за рятівні чудеса паразитувань на чужому чи за ліквідацію загрози стоячих місць можна, кажімо, оголосити такі собі імперські походи озброєних полків до сусідів, - як пошук життєвого простору; гідним гімнів та літаврів, містифікацій та догматизацій можна визнати особливості власної персони чи групової культури з відповідним одяганням їх у месіанські шати; а то беззаперечною причиною нещастя можна охрестити людську гідність чи свободу, з відповідними оргвисновками про недопущення прав та свобод вже як завад на шляхах ошчасливлення тюремним режимом; а з труднощами здобуття життєвих гараздів, включаючи до гараздів й освіту, видається легше усього розквитатися робом оголошення гараздів та зусиль по їх здобуттю вже за заняття зайве; так першу реакцію наврочення загибелі можна обізвати останнім прийомом адекватної відповіді на те, що не підлягає керуванню, замість того, аби приймати рішення на шляхах життя; а проти олігархів, зажерливість яких переростає у злочин, рятівним оголошують види соціосолідаризму, а вже проти мафії, облудно прикритої соціослужіннями, навпаки висувають переваги відродження доступної суспільному членству приватності; й подібні початкові реакції, буцімто прагматичні, стають зернами містики.

Злочинність спрощеної ідеології замість тверезих розумінь, улаштування тюремної зони замість обмінів свободою у людських спілкуваннях має свої продовження у тому, що тоталітаристи виламують геть заборони на торжество криміналітету саме із спрощених підходів до соціального устрою, у якому існування правозаконності видається опрощенням занадто марудною та складною справою, якій вони не можуть дати раду; стають прибічниками тотального в усіх видах грабунку лиш із неспромог організувати продуктивне виробництво; тотальне повстання проти усіх норм готують просто тому, що прийнятні соціальні діалоги є для когорти примітивів тою заскладною проблемністю, з якою аматори від простоти можуть впоратися лиш інструментарієм смерти; а на дієвості та ймовірності чудес наполягають саме з причин відсторонення та неучасті у кваліфікованому зведенні дому культури на засадах істинних пізнань; пристрасть примітивів до універсалізму, колективізму та усяких узагальнень прикриває у примітивів заміщення конкретики, відповідальності за деталі та усякої фаховості, що їх вони заміщують вже на винищення; й окрадають громадян на інститути соціальності саме з того ж тяжіння до примітивізації середовища під нормативні для себе звички до виродження; існування власників та власності замінюють на вигрібну яму як на наслідок паразитування на незароблених ресурсах; тоталітаристи грабують людину на природність вихованості, залишаючи людину голою у тих її тваринних інстинктах виживання, де навіть збивання у зграю слугує лиш засобом померти пізніше; замість недоступної опрощенням цивілізованості любителі дисциплінарного порядку заряджують перегони із грою на інстинктах голоду на краях смерти, за допомогою якої можна не лише керувати, а й керувати безкарно у будь-якому напрямкові; бездарність у розв'язанні соціальної конфліктології чудотворці зонобудівництва реалізують примітивним розподілом на паству та пастирів, на ворогів та спасених вірних, на еретиків та правовірних ортодоксів, дихотомічною класифікацією на злидарів та приречених експлуататорів, на наших богообраних та усіх інших не тієї що треба крові, віри, культури; редуccionісти пріють у філологічних заклинаннях лиш тому, що практичне освоєння світодовкілля їм дається не лише складніше, а й взагалі не дається; фахові мисливці за чужим добром оголошують власників добра недобрими за самими лиш мислительними, себто не існуючими злочинами, саме як оптимумами у доказах та виправданнях кидка на жертву у втамуванні власних зголоднілих апетитів; здобичники маніпулюють облудами, аби культивувацією жертвовності, насадженням ідеалів аскетички, гороровості бідунянь, зречень від буття гідности та гідности буття затамувати життєвий опір дичини вже як власного корму; за величність ідеалів, за їхню догматизацію у спосіб виведення упереджень поза час, за непідвладність власних маній критичним закидам ходить саме за те, аби усе інше та розімкнене на прогрес зробити неконкурентним через його доправлення у лабеті смерти; стриміють до централістського контролю над усім, бо усе загрожує централістам як непідвладне з причин чужості власне контролерів щодо усього самочинного у життєздатности; любителі утопій спеціалізуються на екстравагантних фортелях так само як прихильники виключень вправляються у наданні химерам виду обов'язкового для усіх без виключень тому, що у інший спосіб їм заважко спокусити публіку; вдаються до волонтаризму, експлуатують усі види терору, накликають загибель та вичерпання на історію, виправдовуючи своє насильство потрапляння своїх жертв у неправедність, саме від провалів адекватної співпраці із історичною об'єктивністю; у жорстку залежність ставлять людину як перед залякуваннями самими існуваннями людини, так і спокусами ошчасливлення через вірність приписам утопій саме з причин зневіри у людяність; провокують кризи й безлад, оспівуючи заміс у небутті замість розподілу визначеностей у прогресі, заступають достеменність вже на ігри із симуляторами, достаток та свободи підмінують вірою у узурпатора, зодноріднюють світи, забороняють усякі ініціативи, відповідальність за виклики заміщають боргом перед святістю вождів, під раціоналізм підставляють замішані на абсурдизмі утаємничені забобони та виховну над мізками мас роботу репресивного апарату, - бо адекватні освоєння світу не відповідають психології угруповань примітивів.

Вибір або між тими надміру простими рішенням, які завалюються у чудеса та містику позараціональних марень звільнених від істин предметної об'єктивності, або вибір між тими гнітючими проблемами, які реально нездоланно протистоять нашій волі у істинах її розширення та реалізації, - залежаться від міри вибору, коли противна сторона не може бути доконечно спростована, бо навіть бездоказові на ділі вигадки та навіть неосвоені у доказах розуму утаємничені справи суцільної реальності є сировиною культури. Обмеження свободи ставкою на виключно позитивні результати наших людських замірів та вчинків, з відповідним запереченням та відкиданням не вміщених у звички побажань вже як неприйнятності помилкового, - може позмагатися у результатах неволі ставкою на виключну фантазійність наших вчинків та замірів, з відповідним запереченням та відкиданням мирських цінностей вже як неприйнятних для провалу у утопії. Перемелювання реальних проблем вже у ступі зятятого марновірства хоча й імітує відсутність заборон перед нашою волею, але дійства поза логікою речей та запитам на життя практично призводить до катастрофи, коли простота набуває якостей гірших від вбивства; тоді як зворотний орієнтир на десакаралізацію не обумовлених затребуваністю прогресу простеньких та збіднених на раціональну та предметну доказовість гіпотез спричиняє перемелювання на ніщо наших потенціалів панування над необхідністю, робить нас рабами проблем, стає наклепом на нашу свободу. Подібні до релігійного світосприйняття химери тоді стають подібними до свободи, коли вони досягають подібності ще й логіці та законам у природі речей. Потрібен добрий смак, аби відмова від розчинення у проблемах від реальності не переросла вже до ступору на хвилі казки розбитої перед нездоланністю речей. Істини реальних проблем мають не шкодити, а сприяти розвиткові істин наших сподівань на вихід вже на нові проблеми.

Порівнюючи з тим, що люди вірять у чудеса та у те, що не стане можливим ні за яких умов, то вже віра у простенькі нісенітниці, у помилкові рішення навіть у межах імітації ними чогось осмисленого, віра у облуди та химери видається просто приреченою на успіх та популярність. Оскільки не видно того, чого б людська культура не змогла колонізувати своїми потребами, то вона втягує у орбіту своїх користань навіть те, чого б не слідувало робити заради суспільного здоров'я. Коли у культурі навіть неймовірно отримує пропуску та узис, то що вже й казати про примітивні спокуси та не передбачені від них дійсні провали.

Через відсутність ще не запропонованих винаходів, коли навіть таїни стають початковим намацуванням вже посталих проблем, то на місця хоча б модні, як не лідерські представництва, можуть зазіхати пропозиції відповідно віддалені від своєї незатребуваності, - тож розв'язання з проблемами у чудесний спосіб, себто особливості режиму тоталітаризму, задаються не більше як понадмірним чи одностороннім акцентуванням на вже відомих змістах, асоціальність та паранормальність яких полягає лиш у висмикуванні їх із контекстів доречності. Сюжети тоталітарних доктрин обумовлені не так мірами віддаленості від предметної та раціональної обгрунтованості, як - наданням виокремленим баченням тої універсальності, що вже заскалює у чужу компетентність. Коли серед винаходів нема зайвих, а є лиш недоречні для свого місцечасу, тоді пропозиції на дезактуалізацію усіх, окрім обраних, винаходів стають актуалізацією смерті. Сильною стороною доктрин, які претендують на виключність своєї сили, є ставка у них на прості реакції на проблеми, і лиш надмірна простота цих буденних реакцій робить їх небуденними та такими, що заскалюють як не у позапредметну містику, так у тривіальну помилковість. Тоталітаризм – це коли розбивають шампанське об голову з побажаннями відправитися у путь нежиття та позаісторії усім тим пропозиціям та фактам, енергетика яких офірується заради виокремлених і тому кримінальних цінностей, зосередження на яких суперечливо, якщо не абсурдистськи, покликається порятувати означену кризу пожертв, аби виборсатися із веремії штучного нищення історичних реалій; тоталітаризм – це коли штовхають у прірву тих, хто захитався, аби мерин історії порятував хоча б паразитів; тоталітаризм – це коли грабунок видають за порятунок не лише вузьких суб'єктів на установ, які із споживання не свого наживаються, а ще й виправдовують спрощення жертв вже до станів нежиття.

Примітивність зони зводиться не суто до сповідування у ній обмежених у розвиткові ідей та відсталих смислів, аж вади систематичного примусу в'язнів полягають у дотриманні архаїчних способів продукування культури, зведених до полювання за чужим майном, до збирання краденого, коли хижаки сприймають своїх ближніх по людяності лише як здобич, як ресурсну базу для власної зажерливості, як розваги на сафарі, і задля подібної компенсації за невміння самостійно працювати самотужки облудниками і вигадуються принадливі утопії на виправдання лагерних злочинів. Тоді як у вільних країнах, де учасники суспільного виробництва еквівалентно обмінюються послугами, прибутки усіх вкладаються у розквіт батьківщини, - то у зоні у трофеї вкладаються у розмір та смисли кишковика начальників над в'язнями, у зоні є виразний поділ на тяглу сволоту та погоничів тих, які із нагробованим не тікають опріч лише із впевненості у безпеці продовження визиску під'яремної маси, у сподіваннях запопасти нову здобич у вигляді нових колоній, де можна вдовольняти посилення апетиту в умовах скорочення бази випасу. Й допоки Україна не перестане бути зоною мисливською для окупантів та їхніх малоросійських запродавців, допоки примітивізм збиральництва та грабунку не буде замінений на продуктивне на користь України виробництво, допоки українці не спростують спадок неволі та яничарства, допоки колонізатори не будуть покарані, - українське існування залишатиметься загроженим, його не рятуватимуть кріпацькі звички виживання замішані на терплячому страдництві.

Концентрація зусиль на вузькому напрямку прориву буває корисною у застосуваннях на такий же звужений термін задля досягнення визначених та обмежених цілей, - проте зіщулення доказової бази веде такого бійця до ще швидших провалів, до яких любителя простих рішень підштовхує усе його оточення. Ті любителі простих рішень, які втішаються своїм відчайдушним зухвальством, частіше за усе відрізані від розуміння свого перебування маріонеткою у руках, які означеного сміливця використовують. Ті агресори, примітивні потреби яких у бажанні не працювати самим походять від їхніх же необмежених апетитів до продуктів чужої праці, - хапають більше, ніж можуть перетравити й тому їхні трофеї дістаються спільнотам відзначеним вже глибокою переробкою сировини, для яких означені загарбники фактично слугують як зброя, як витратний матеріал загрибання жару не своїми руками.

Буйний розквіт простих рятівних рішень із інструментарієм чуда завше отримує гору над тими місцями та людьми серед яких панують посилення на об'єктивні факти як на чинник формування істин, де існують проблеми та враховують розмаїття причин та факторів визначення належного, де переймаються реальністю задля доказу законності інтересів і орієнтуються на наукові дослідження, - і саме там і тоді вигадані чудеса ваблять, коли казкарям пощастить звинуватити усе мирське вже як негідність торгашества, наживи, тліну й у інших епітетах негідності та гріховності. Проте встановлення у суспільстві виключного диктату абстрактних ідеалів зазнає фіаско у неспроможності розв'язати самими лише ідеалами означений дефіцит конкретного, заземленого, побутового та близького до життєвих запитів людського благополуччя. Бо не ошасливилює як і дефіцит високих ідеалів, так і шкодить брак задоволення потреб існування людей як живих істот. Не треба щілин, а то й конфронтації між гуманізмом та високими технологіями.

Примітивні розуміння стану речей які межують із помилками, є не причиною, а є наслідком світоглядної зацикленості на чудесах та тому, що не відповідає ніякому стану речей. Ілюзії, що їх пропонують недоріки для розв'язання своїх вигаданих фобій та світоглядних забобонів нав'язаних людству як трагедія самого людства, - є не помилкою та вадами раціоналізму з боку означених любителів чудес, як інструментарій чуда є адекватністю управління тим, чого не існує ніде, окрім як у хворобливому візіонерстві самозваних рятівників людства від острахів рятівників людства.

Зона монотонної одномірності, у якій вбивствами імітують її необхідність, є реакційним поверненням до первісного стану єдності у неіснуванні тих спеціалізованих досягнень у культурі, які у зоні спеціально знищують через їх переплутування у хаосі.

Своїм виникненням, своїм призначенням, своїм існуванням тоталітарні режими та їх прибічники зобов'язані дотриманням ними інерції способів грабіжництва, коли потрібні споживчі блага не продукуються власноручно, а віднімаються від противників. Усякий тоталітаризм це продовження хижацького грабіжництва. Зона порядку – це тяглість полювання на здобич. Містичні утопії, - спеціально противні природній моралі та природним продуктивним господарюванням, - є ідеологією бандитизму та протиправности. Задля того й вигадуються химерні та оригінальні, засадничо відмінні від сусідських способи хазяйнування, аби означені сповідники вигаданого ними величного учення оправдовували свій напад на сусідні спільноти, звинувачені ними у ворожості проти цих месіянців. Відповідно усяке тоталітарне віроучення, призначене на упокорення собою усього світу, містить у собі протиріччя у вигляді не лише допущення буття табору ворогів, що атакується означеними тоталітаристами, як ще й існування ворогів є необхідністю, - як енергетичне джерело для зони порядку, як його ресурсна база. З утратою своїх ворогів та перетворенням їх вже у народ віри втрачаються не лише смисли існування феномену віри, як ще й матеріальні можливості паразитування на визискові завжди недостатнього упокорених ворогів. Зона стає сумнівною через недостатнє число її сторонців, але вже без її єретиків, ворогів та тих які коливаються, - то зона порядку взагалі є неможливою.

Будівничим комунізму тому пощастило безкарно прочвалати крізь пролиту ними кров, бо розплата за ці жертви оправдовувалася містичною ціллю торжества утопії, де кожному дається за його потребою у відповідь за небажання працювати. Вождям була потрібна лише власна особісна і особистісна влада, заради якої вони йшли на будь-які чужі для них жертви. Це усевладдя було відмичкою для вже другосортного володіння земними і світськими благами. Тоді як для приватизаторів спадку комунобудівництва, які орієнтувалися на прикметні і атрибутивні для західної культури цінности збагачення, - мирські цілі скирдування бабла є ключем до влади, яка лиш гарантує та забезпечує це ж саме визначальне накопичення статків.

Ресурсом розвитку провідних спільнот є здобуття знань про той стан подій, який якомога далі є відстороненим від глупства і забобонів. Й таким чином інтелектуальна творчість приводить у дію новаторство вже фізичне предметне. Культура будується не тим, що від сусідів і ближніх відбирають наявні у них статки, а тим що ближніх наділяють ще не баченими у них здобутками. Лідерські культури тому стають такими, бо вони мають справу із власними талантами і творчими здібностями, а не з тим, що можна поцупити у сусідів. Так західна культура, - у ідеалах слідування її взірцевим стандартам, - є націленою на істини наукового порядку, на право і справедливість у людських добродіях, тоді як завдання надмірно віддалені від прагматики мирської та закономірностей у природі речей постають скорше другорядними стосовно того, що підраховується і оцінюється у мірилах вартісного. Супроти того, - сповідники абсолютистських культів не тільки не вибудовують свою поведінку у логіці тяжіння до прибутків та відсторонення від збитків, як задля торжества приписів їхньої містики без кордонів, то нормативним способом життя сподвижників вигаданого чудотворства є саме страждання, жертвне принесення себе на користь своєму тотальному віровизнанню культовому. Модусом тоталітаристів є мучеництво, у зоні остаточного порядку нормою оспівування бідувань, бійці за віру не керуються чимось комфортним, логічним, доказовим, пов'язаним із реальністю та життям. Їм потрібен цілий світ, у якому не залишиться противників їхньої ідеологічної віри примітивної. З тоталітаристами неможливо домовитися про мир із ними. Продукуючі спільноти мають справу із речами, яких у людей ще нема, але які створюються; тоді як у зоні тотального контролю мають справу із людьми у яких поки що залишаються їхні речі, права і їхнє життя.

Обставинами накопичення поступальних видозмін, - які лише згодом стають універсальними, коли доведуть правоту своїх корисних пропозицій, - є навіть не творчість однаків у їх виборі між помилками і ризиками, навіть не локальність новаторства, а стихія випадкового, мутації. Потім із цього розмаю будується загальноновизнана норма. Примітивна.

Недостатній, порівняно з іншими, розвиток ряду спільнот проявляється і є обумовленим низкою пов'язаних між собою причин і факторів. Відсталими, за визначенням, є архаїчні суспільні організми, які у достатності зберегли прийоми свого примітивного хазяйнування тому що ізолювалися від суперників, полишили змагання за добробут через освоєння для себе ареалів несприйнятливих для конкурентів, куди останні й не потикаються. Подібно тому як тварин чи рослин застигають у подобі свого виду тоді, коли досконало відповідають усталеним незмінностям середовища свого існування. Господарювання примітивних племен подібне до прожиття тваринного, характеризується переважно полюванням за самовідтворюваними дарами природними, на продукування яких означені збирачі та мисливці в цілому не витрачалися енергією власної праці та знань. Більш від того, вдале здобичництво забезпечує їх перевагами не лише від калорійністю поживи, а ще вільним часом відпочинку та розваг. Оскільки поїдання сирівців чи плодів праці з низьким рівнем їх переробки швидко спустошує можливості природного відродження середовища, то господарювання цих паразитарних спільнот характеризується екстенсивністю, грабіжницькі культури є блукачами, кочують у пошуках нових жертв. Тому імперії з випасання там поневолених отар народів, зокрема московська, змушені розпухати у розмірах. Оскільки ощадливість у явленні власних працюючих талантів проявляється саме у нападі на багатіїв, а ці загарбницькі війни не завжди бувають успішними і нестримними, - хоча б тому що жертви протівляться придуманій для них долі попастися на зуби нападникам, - то істотно болючою загрозою для усіх бандитських спільнот є обмеження там власних споживань. У зоні культивують не лише узвичаєння злидарювань для маси, але й намагаються протриматися у історії через жорстке регулювання споживацтва верхівки зони контролю. Достойнства ефективності грабіжництва, - які звільняють його суб'єктів не лише від праці руками, а ще від нужди творчістю відповідати на звання людини, - умотивовують організацію усіх поспіль спільнот зайнятих збиральницьким споживацтвом віднятого добра, енергії і плодів праці народів зайнятих власносилним продукуванням культури. За звільнення ж залежності від милостей природи чи загрозливих екологічних змін платять виробляючі культури своєю часто тяжкою працею, необхідністю обживати місця свого постійного поселення, що, одначе, робить працюючих не пристосуванцями до обставин природних, а авторами поступу культури, де закономірності природні, вже як знання та вміння, як плоди праці передуючих поколінь стають керованими зі сторони досконалих на них запитів.

Окрім хижацтва у здобуванні ресурсів на проживання, то недорозвиток проявляється ще й у такій же управлінській організації спільнот, де тяжіють до централізму, а місце відсутності органічної системи різноманітних інститутів влади та самочинних установ підприємницьких ініціатив є заміщеним гуртовим послушенством маси без осібною лиця, яка одностайно кохається у самовідданості верховноправителю та апаратів його клеветів. Примітивізм бореться проти вільних спільнот своєю ставкою на дисциплінарну концентрації своїх обмежених ресурсів. Оскільки завжди імуці господарі системою права захищаються від збирачів, то останні свій бізнес можуть робити удатливим лише через війну, руйнування культури об'єктів свого на них нападу, через злочинство не лише протиправне, а ще й через ламання моралі. Вміння силувати і вбивати вимагає і від нападників вміння іти на власні жертви, створювати культ власних героїв полеглих за здійснення апетитів збиральництва. Підвалинами зони одномірності є люта ненависть до вільних правових соціумів. Західних.

Не останнім, а твірним чинником примітивізації соціуму є недостатній розвиток його духовності. Ковтання підбитих матеріальних багатств та життя ворогів, включно з витратами самого війська нападників не є можливим без обкрадання цих жертв вже на смисли та їх розум. А тут не обійтися без щеплення віроучительних химер, де замість знань правлять бал чудеса неймовірні. Ієрархія святих образів також максимально спрощується до монотеїзму. Оскільки людяність є невичерпною, то її межі для перетворення людини на раба Божого обмежують круті вигаданими смислами спасіння, богобачення, Світлого майбуття, іншими фантазіями, що їх доповнюють партполітпросвітою та терором очистки від еретиків.

Централізація і одномірне ревізування усього підконтрольного, що його добивається тоталітарний режим, передбачає зметення усіх розмежувань у цій зоні єдиноначалля й нестримного тріумфу спрощення. Примітивізація і загальність є однойцевими близнюками.

Абстракції, які є збідненими на смисли та вартости, мають необмежені застосування; всередині безмежного перебуває схоже на ніщо чи не подібне чомусь. Трюїзм набуває рис викапаної облуди, полишеної у застосуваннях на якусь корисну прагматику. Святість, як панцир супроти критики та запитів на свій бік, переростає із виродженства вже у наступ на організованість та структурованість. Тоталітарна єдність у сфері соціальної означає замішування як особистостей, так і окремих народів вже у соломаху віруючої у начальство пастви. Тоталітаризм це масовий рух що втілює асоціальні манії сети невігласів. Кількісний розмір аудиторії є обернено пропорційним до якостей її інтелектуального рівня. Щоб крутіське віровчення переробило маси у гуртовий керований однією волею пробойовий інструмент революції, аби маса перейнялася й увібрала керівні щодо неї ідеї, - то ті мають бути максимально спрощеними.

Тоталітаризм, - як ідеологічний та політичний режим безмежного контролю централізованого з відповідною забороною на приватність, партикулярність, на самодостатність окремих спеціалізацій та визначених кордонів у устрої культури, - тяжіє, на доданок до претензій на регуляцію усіх явищ та смислів, прагне ще й до представництва собою інтересів мас, найширших верств, максимального числа підбитих ним народів.

Соціальний поступ, який полягає у доступі ширших мас до політики та свого добробуту, завдає олігархічній верхівці клопотів, із якими вона однак завше справляється, видаючи профіти своїх елітарних посідань вже за соціальний поступ, який полягає у доступі ширших мас до політики та свого добробуту. Політичні партії які не беруться боронити і представляти сутнісні інтереси народних мас – не є політичними партіями.

Пошук об'єктивності, яка б належала речам та відповідно звільняла нашу думку від відповідальності за події, - представляє собою не так завдання наукового дослідництва, як, скорше, є хибною спробою дослідників полегшити собі життя. Позаяк метою дослідництва, яке спростовує недостовірні, помилкові, казкові винаходи та відкриття попередників, таки є виходом на зрозумілі закономірності, - й відкриття тоталітаристів теж синхронізуються та рухаються у напрямкові до тих найоптимальніших гіпотез, у яких об'єктивна картина подій є конвенційно узгодженою із звичайною дотепністю. Утім на відміну від постійних проблем пізнання та сусідства множинних точок зору, то тоталітаристи обирають лиш одну й вважають її завершенням пізнання, відкидаючи конкурентні гіпотези, а то й вбиваючи незгідних із примітивним прожектором абсолютного довершеного догматичного чуда. Вульгарні світогляди та така ж поведінка є хибними саме з цієї причини.

Брутальність пристосування культурного розмаю до доміант кримінальності, а чи навпаки, є лише окремим видом злочину одноманітності, коли з усіх світоглядних концептів та відповідного відправлення культу обирається лише одна модель, а усі відмінні приносяться їй у жертву як неправильні. Коли люди не їдять один одного, коли насильники не паразитують на поневолених, - тоді кожен має не лише право, а й обов'язок на власну специфічну правду. А утворення мішанини із відмінних культур так, щоб інтереси суперників були підмінені арбітражем третьої сторони, - є зусиллями безрезультатними й безглуздими, коли не є злочинством.

У еволюції тваринного світу чільні місця дістаються тим, які вижили видовій боротьбі; натуральний поступ це вибраковування немічних та підіймання до вершин ланцюга харчування саме хижих, які довершеними у ніші свого середовища; природний прогрес це пристосування до найгіршого. Тоді як люди належать ще й до світу культури. Й тому людяність полягає у взаємопомочі, у наростаючій дискридатації зла як інструментарію підіймання на вершини ланцюга виживань, людяність – у розширенні свобод для усіх, у подоланні відсталости. Спонуками ж нелюдських ідеологій тоталітаризму є жорстокість за зразками тваринного світу, коли прогрес ототожнюють з перебуванням злодіїв у безкарности.

Надмірне накопичення виключень із узвичаєних правил, стикання із невідомим без відсічі цим загрозам, виклики утаємниченого без належної відповіді на проблеми, та втрата контролю над наростаючим безладом, який не долається вже й прийомами любовного пристосування до небезпечних і незадовільних ситуацій, а, головне, вже позитивна реалізація дослідником своєї креативності та вміння усвідомлювати сутність речей – призводить до виникнення нових правил, у яких колишні виключення перестають бути виключеннями, а струнка система нових правил виглядає більш організованою й цілісною порівняно із тою, на основі якій нова виникла, тоді як система попередніх поглядів залишається у своїй обмеженій компетенції як вже недостатньо задовільна, а то й помилкова. Досконаліми саме й визнаються теорії які дають максимально задовільні відповіді на те, що до того не отримало пояснень, ті теорії - змісти яких є більш загальними порівняно із набором різнорідних та не узгоджених між собою вже колишніх точок зору. Досконалі гіпотези та теорії дають осмислені, себто зрозумілі пояснення, порівняно із складнощами звикання до таїн у рамках передуючих точок зору, - проте ці нові досягнення спеціалізованих знань є розвитком культури й потребують відповідних фахівців. Проте у пізнанні існують і імітаційні прийоми: коли з претензіями на більш узагальнену теорію шахраї висувують химерну точку зору, утверджену на неіснуючому чуді, а не на тих фактах, які задля доказу містики підлягають знищенню за планами містиків та шахраїв. Спрощення претензійно абсолютистських доктрин, адепти яких впевнені у поданні ними завершальних відповідей аж до кінця історії людства, а чи відповідей буцімто годящих для усіх спеціалізованих сфер життя, - є не просто рецептами та наслідками невігластва, як примітивні відповіді на засадах чуда є злочинною і смертельно небезпечною агресією і проти культури, і проти людей. Види архаїки та прояви недостатнього розвитку прикметні складнощами особливими; проте спрощення проповідувані на основі втечі від правд та наближення до містифікації є проявом деградації та повернення навіть не у дикунство, а у злочин і над розумом, і над людьми. Тоталітарні квазіноваційні парадигми революційні є істотним пониження якості культури.

Ідеологія догматичного вчення, складеного із кількох наскрізних директив і вузького набору абсолютистських упереджень та придуманого як достойним заміник усього масиву законів та установ культури, - опускає запале на нього суспільство навіть не до минулого, а у трайбалізм, аж до відносин притаманних угрупованню бандитському. Попри те що комунізм подавали як вищу фазу капіталістичного імперіалізму, - аж комунізм є нижча фаза навіть феодалізму, навіть рабовласництва. Комунізм та нацизм це пролонгована орда збирачів, мисливців, кочовиків. Хазяйнування комунізму більше нагадує фазу збиральництва, звичаї – вид беззаконня й неморальности, історія – вміщується у війну та кримінал.

Одні вчення обіцяють небесне царство за визнання цього світу гріховним тоді, коли відмовити собі у розумі й замість того покластися на Бога; інші самозвані учителі обіцяють у майбутті блага без надмірних трудів тоді, коли тут і зараз ударник гаруватиме на суботникові без зарплати належної; треті будівничі щастя розповідають ще про щось тоді, коли нема поблизу санітарів. Утім усі ті види спрощень, які імітують подобу встановлення закономірного, туманять основну ваду спрощень, а саме – спрощення реальности, знань та вмінь її опрацювання у повноті. Усяка відмова від доказових досягнень є злочинною.

Попри свою позірно складну структурованість, - уся система посилян на необхідність вірувань у безтілесних духів позахмарних чи втілених у героєві, утвердження цінностей землі та крові чи звільнення від експлуатації, боротьба проти ворогів чи єднання задля цього, виховання трудящих та необхідні для цього концтабори, заборона власности та організація задля цього експропріації вже на користь привласнювачів чужого, тотальний контроль задля руху до останньої таїни історії, поєднання абстрактних ідеалів та цинічних злочинів, раціоналізація безумств, руйнівні війни та заощадження на витратах, самовбивства заради утопій ошасливлення, - слугує дикунському полюванню за чужим добром. Усі варіації абсолютистських доктрин обслуговують аферистів, які дурять мозок публіці що бажає вірувати у чудеса як у годящий спосіб збагачення і платить за це власними збитками.

Жага отримати не лише моральну подяку, а й нажитися особисто у рамках відведеного долею життя є різною мірою усвідомленим мотивом не лише підприємців та винахідників, які у рамках правил та запитів на самореалізацію покликань пропонують клієнтам затребуваний товар, а й тим претендентам на усевладдя, які своє грабіжництво й насилля над жертвами, із задоволенням цим інструментарієм злочинів виключно власних біологічних потреб, - оправдовують посиленням на обов'язки служіння безмірно величним духовного гатунку загальнолюдським ідеалам. Під незбагненим для них мулом кличів і перспектив від культури виродженці впевнено намагаються сходити не так кар'єри, як виживання за чужий кошт. Тоталітаристи це ті, у яких місце раціо стало заступленим химерами, а ті, у свою чергу, тваринні інстинкти потіснили й витіснили вже у підсвідомість.

Здирники, які йдуть на злочини задля задоволення інстинктів своєї належності світові м'ясоїдів, є менш небезпечними для оточення порівняно із фанатиками керованими тими містичними химерами, заради втілення яких ці маніпулятори вигаданими чудесами ладні відправити на той світ мільйони. Бо тваринні інстинкти, що їх у суспільних відносинах іменують корупцією, мають якісь межі чи можуть бути обмеженими, - на відміну від психопатій агресивності.

Комфорт і створення сприятливих умов свого біологічного існування залишається тим чинним мотивом у особистісній долі людини, як незаперечною є належність людини до світу живих істот. Проте навіть у тваринному світі існують самопожертви і то не заради потомства, а у силу відданості партнерові, - не кажучи вже про світ людської культури, відносно якого задоволення природних інстинктів є або у синергії, або офірується заради незаперечності пріоритету життя людини саме у культурі. Позивами та реакціями від органів тіла віддають перевагу ті лицарі наживи, які є випадковими блукачами посеред залежностей і законів життя культури; тоді як творці свої природні інстинкти можуть навіть офірувати нормам моралі, переконанням, розумінням правди.

Так само хибно вважати, що проголошення об'єкта нападу вже за ворога, над яким нападник встановлює або свою владу, або посмертний знак, - слугує лише інструментом пограбування жертви. Бо визиск жертви з намаганням заробити на її винищенні – це лише паліатив на шляху до реалізації ненависті вже у торжестві смерті, заповідання якої об'єктові нападу і є абсолютною метою абсолютистських цілей. За згоду жертви бути пограбованою на користь московитів, аби чином покори взяти участь у спільному московському поході на інші жертви, то жертві московського на неї нападу московити заплатять її знищенням. Єдине у чому тоталітаристи певно не хибують, - так це у ненависті до ворогів, себто до не підвладних виключності влади тоталітаристів.

Концтабірний розпорядок є лиш дитям масових збурень, аж батьками тоталітарного режиму є вибух масових емоцій, епідемія шалу інстинктів, пандемія безуму, - під натиском яких до певного поступаються не лише ідеологічні обґрунтування зони, а й меркантильні інтереси її організаторів.

Небезпеку для життя оточення становлять не так ті хижаки, які своїм полюванням за здобиччю задовольняють інстинкти свого голоду, як – ті режими, які крадуть цілі народи та країни під приводом ошасливлення цих жертв своєї містичної величності. Бандити, якими рухає меркантильна пожадливість, є незрівнянно безпечнішими від тих претендентів на володіння вичерпними для історії смислами, претензії яких не виповнити навіть безмірним числом небіжчиків офірованих здійсненню обіцяних чудес. Бариги зайняті заповненням своїх гаманців зупиняться раніше від тих, які намагаються трупами виповнити безмір свого ідеологічного глупства. Так, коли творцями ще не бачених вірувань та таких же розлогих імперій рухала безпредметна віра у власну величність чи представництво сил Божих, долі, історії, - то вже клептократичне охвістя тоталітарних режимів керується порівняно виродженськими апетитами накрастися побільше приватно для себе, очікуючи на довговічність палаців зведених у середовищі утвореного ними розору. Плутократія менеджменту транскорпорацій у своїй пожадливості здатна накликати бунт проти себе.

Жертвами тоталітаризму, - як режиму встановлення над його підданими контролю більш посиленого порівняно із передуючими формами грабіжництва, - стають колишні правлячі верстви, а отримувачами вигоди від затіяного зміщення цього вже відпрацьованого істеблішменту стають ті претенденти ласі на усевладдя, які й улаштовують переворот через звинувачення попередників у антинародному хижацтві, залучаючи до путчу широкі народні маси у обіцянках бути для мас добрими відданими слугами. Аж сам факт посилення контролю над підданими режиму, - яким за посилення норми їх пограбування надається від режиму кормова пайка утримання, - є свідченням удосконалення пограбування колишніх громадян перетворених вже на трудовоб'язану масу. Тоталітаристи захоплюють державні посади через закиди на сторону колишнім провідним верствам у зловживанні особним приватним збагаченням за рахунок, буцімто, відповідного обдирання суспільства що потерпає від зажерливості колишніх елітаріїв; влада і багатства приватизуються нуворішами від революції під приводом і посиленнями на те, що Старий порядок нехтує інтересами загалу; а Новий порядок користується підтримкою мас, тому що обіцяє саме це. Оправданням тоталітарної зони контролю є заперечення товарних ринків із заміною їх на плановий централізм. Зі сторони управлінців тотальним контролем, то організація ними суспільного виробництва вичерпується концтабором і каторгою для контрольованих мас. Оправданням пограбування багатіїв старої влади є успіх цього пограбування зі сторони представників вже нової влади. Змістами віроучення про гегемонізм і пріоритетність упосліджених верств є повстання проти натури людини як істоти, яка дбає за своє благополуччя та добробут не лише через пограбування ближнього, а на доданок ще й на шляхах власної працездатності та продукування суспільно затребуваних товарів. Тому заледве у ту ж хвилину, допіру на тому ж місці, як щойно самозвані слуги народу обіцяються переробити запити злидених мас вже на свої щирі служіння інтересам цих мас, - то починається розворот до суто споживацьких запитів людини ледачої, яка живиться від упольованої здобичі, із ресурсів чужої праці, чи із фондів соціальної помочі бездіяльним утриманням, чи безпосереднього розграбовує державний бюджет, як то зазвичай чинять тоталітаристи. Тоталітаристи у затіяному ними комплоті із пограбування колишніх нобілів та аристократів отримують підтримку мас тому, бо обіцяють заперечити стяжательську природу людини, у якій революціонери звинувачують колишню еліту; і саме на цій же невдачі зусиль із знищення природних інстинктів людини на егоїстичні інтереси, - то обіцяні проєкти тоталітаристів із їх виключного служіння не особисто власним зацікавленням, а народові саме й призводять до краху віроучительних проєктів возвеличення тих упосліджених верств, інтереси і дії яких обмежені неробством, споживацтвом, безмежністю фестивалю розваг, відсутністю власних підприємницьких та відповідальних ініціатив.

Енергетика режиму тотального контролю та обліку тримається не лише на визисковій уярмлених ним, як, головне, отримує зі сторони зеків легальність і підтримку саме у тому, що ця диктаторська влада демонстративно обмежує себе у приватній особистісній наживі, коли усі плоди від одержавленої праці мас йдуть у соціальні фонди. Попри те, що відсталість соціалістичних централізованих хазяйнувань, щодо приватно-ринкового господарювання, є результатом переваг останнього порівняно із хазяйнуванням завдяки видачі зекам пайків. Зона загального контролю може протриматися у історії не так тому, що там утискатимуть уярмлені маси, як, головне, тому, що у зоні систематично різатимуть верстви організаторів зони, які марять конвертувати свою владу вже у приватні прибутки. Зона розгорнутого будівництва комунізму відмічена не так якістю знищеного у ній числа її будівників, як тримається саме завдяки терору розгорнутого проти номенклатурних функціонерів зони. Тож ледве верства організаторів комунізму починає послаблювати своє самознищення, тільки корупційним діянням у зоні контролю стають не вбивства у ній ворогів народу, а виживання навіть останніх та їх збагачення, - то комунізму настає виродження і кінець. Лідерами припинення терору стають його засновники. Перестоечний розворот до ринку ініціюють самі номенклатурні клани, ладні у цьому аж на фізичне усунення комунобудівників.

Історичні і різнопланові системи демократії можна уподібнити до тих взаємостосунків вже у суспільних організаціях, які характеризують сув'язям між середовищем та живим організмом у світі флори, а чи фауни. З ходом життя, - не лише як його атрибутивна ознака, а як здійснення феномену життя, - щось відібране, спожите, перероблене, засвоєне із середовища стає складовою і запорукою розвитку і збагачення організму, а щось не утилізоване та вже безкорисне повертається середовищу, слугуючи джерелом та енергетикою для нижчих примітивних організмів. Аж тим то й вирізняється життя від обміну та накопичення якостей змін у природі не живій та у загальній еволюції, що живі істоти починають вже самі, за власними, а не спричиненими із-зовні причинами, починають вдаватися до самочинних дій та продукувати такі речі, обумовлення яким просто неможливо було знайти у природі не живій, - у неорганічній, не біологічній, не соціальній, не духовній. На етапах еволюції, за сприятливих умов і обставин на планеті Земля, постає культура. Народжується свобода, як зміст і енергія прояву людяності. Людське життя є засадничо відмінне від життя нижчих організмів, бо завдяки розвитку не лише свідомості та ментальних актів, вже характерних для вищих тварин, як завдяки накопиченню знань та вмінь працездатності, у першу чергу завдяки діяльності науковій, творчій і креативно зводяться будови цивілізаційні. Додатком до логіки випадкового та обумовлення плинності подій і явищ закономірностями їх об'єктивності стає вже людська творчість і праця у продукуванні такої чином ще не бачених можливостей і здобутків культури.

Правом спільнот та таких же осіб, відповідальність яких будується й забезпечується їхніми знаннями про дійсний стан справ та не гіршими талантами реалізовувати власні покликання, - є свобода. Ця відкритість у творчості і продуктивній роботі породжується не примусом зі сторони ближніх, обумовлюється не якоюсь знемогою суб'єкта подолати впливи на нього зі сторони середовища цих ближніх, - аж здатність та готовність комунікувати із іншими суб'єктами є, не може не бути, власною підметною потребою цього живого суспільного організму, який збагачується не лише тому, що частину енергії споживає від відкритих діалогів із подібними собі, як, головне, тому, що цьому середовищу співпраці він збуває плоди своєї надлишкової творчості у продукуванні речей з доданою до товару вартістю особистісних умінь, збагачуючи тим самим навіть не так середовище, як ще й себе.

На відміну від подібних людських та людських взаємин співпраці у якісних зростаннях культури, мають місце й стосунки характерні для способів життя тварин хижої породи. Коли мисливцю та здобичнику важливо лише вдало пожертвувати жертву. Імовірно поступом для подібних хазайнувань бандитського бізнесу могло б бути лише розширення ареалу випасу, - коли б це одностороннє направлення переробки підбити ресурсів виключно до протилежного від пащі кінця стравоходу не було б ще й одночасно самовбивчим у випадку вичерпання кормової бази цього мисливця. Існують і не перевелися культури, яким від сусідів потрібна лише смерть цих сусідів через насичення віднятим від сусідів багатством їхнього життя. Такими культурами здобичницькими є тоталітарні секти, догматика й цінності яких базуються на вірі у тому, що вони вже володіють абсолютними і вичерпними для історії смислами та цілями, що їх залишається лише втілювати у життя секти через вчинення нежиття для її противників. Тоталітарні режими, як засадничо не продукуючі будь-що творче, яким від сусідів на Землі потрібна лише загибель цих сусідів від споживання життя цих жертв звинувачених у непокорі секти сповідників вигаданих ними абсолютистських маній, - є режимами експансіоністськими, які розпухають лише вшир, своїм паразитуванням поглинаючи усе суще. Із здобичниками, які живуть полюванням на ближніх, домовитися навіть про якийсь мирне із ними співіснування не є можливим за будь-яких імовірних чи неймовірних ситуацій. Бо хижий здобичник для свого життя не може бажати собі нежиття й загибелі від голоду, а натомість йому не обійтися без смерті жертв.

Аж дійсно плідне окультурення задається не лиш самими процедурами демократії, - відкритістю діалогів із суб'єктами історії, - як енергією прогресу є відкритість лідерських культур саме науковому пізнанню ними фактів. Відсталі ж їдять і збагачуються досягнутим.

Грабіжництво може бути різновидом споживання необхідних для усякої продуктивної діяльності витратних ресурсів, які переробляються вже у товар з доданою до сировини новою вартістю; паразитарне вилучення енергії із підопічних може бути представлене як налагоджене панування над тими уярмленими, яким залишають шпарини їх підприємницького збагачення; наявність противників і спротив щодо їх агресивності для спільноти, яка захищає і відстоює проти агресії свої осібні інтереси, може бути прямою необхідністю виживання цієї осібної спільноти; вплив на свідомість як для згуртування власної спільноти, так і заморочення мозку у таборі супротивників задля внесення туди розбрату та спантеличення, може бути додатковим прийомом конкурентної боротьби між народами із суперечливими орієнтирами у особливостях їх культур; ставка на чудеса, на власні месіянські виключно егоїстичного стибу призначення чи голослівне паплюження вже об'єктів та суб'єктів власного на них нападу може бути крайнощами вдавання до містики та насадження утопічних прожектів тоді, як бракує мирських сил для ствердження власного суверенітету, перед потугою якого ніхто не встоїть; диверсії, порушення норм і процедур права, вихід за межі безпеки і правил інколи оправдовують як ексцеси власного виживання, або подібні ж дії засуджують вже як злочини зі сторони противника, який чомусь не бажає вмерти та стати жертвою на користь інтервента; своє загарбництво і підбиття сусідів деякі напасники подають як місію просвітництва та окультурення, як звільнення поневолених від клопотів їх самоправности та свобод, а окупацію земель, народів, підбитих культур сусідів представляють займанці прилученням до глобальних ринків імперії; нееквівалентне висмоктування багатств із колоній, силове віднімання чужого і його обманне присвоєння вже як свого споконвічно рідного подають покорителі як ходу історичної закономірности, перед вагомістю і затребуванням якої повстанці та учасники визвольних рухів мають вклякнути; заміщення знищуваних, переслідуваних і таких що дискредитуються звичаїв автохтонних народів вже на преференції цінностей культури осадників представляється для останніх природним боргом безпеки власних панувань; необхідність посилення влади аж до ознак диктатури може залежати від рівнів напруження управління спільнотою у подоланні викликів від кризових ситуацій. Аж на доданок до тих ознак агресії, споживацтва, бандитизму, паразитарности, облудництва, насилля, терору, месіянства, визиску, беззаконня, аморальности, тиранії, - які бувають характерними для мало не усіх агресорів імперських, - то питоме московство є відмітним ще й хижацтвом.

Мисливське виривання здобичі із її життя й утилізація останнього вже у стравоході здобичника, у наслідкові упослідження матеріялізованого у випорожненнях, - представляється видом розірвання взаємин, відношень та взаємовідношень. Умовами удачі збиральництва є заперечення сув'язей та тих зобов'язань між речами, на основі яких і прогресує культура. Якби ці професійні збирачі коли-небудь, хоч якимось чином, дотримувалися б бодай якомсь визначених правил стосовно дичини, якою їм представляється довколишній світ, - то московство у його експансіонізмові було б неможливим. Переймання необхідністю, доцільністю, правозаконністю ловецьких походів, сумління з приводу долі убієнних – не входять до сфери критики та рацій московства. Стихіям удачі, а не лише апетитам від настання голоду, - залишається підвладною відсутня у хижаків логіка їх полювання. У московців не буває друзів тривалих так само, як неодмінно ворожими до них не може не бути будь-що чи будь-хто, аби мати привід на нього напасти. Московство це місце де не буває неможливого, це місце сприяння будь-яким маніям які сприяють полюванню за ще присвоєними статками, це місцепорушення і ламання будь-яких домовленостей і правил. Дурять не московці, а той сам себе дурить, коли сподівається бути не одуреним зі сторони московців. Московкультура гарантує жертвність причетним до неї. Усякий перекинчик, союзник Московії, а чи той, хто збирається взяти участь і бере участь у поході московського збиральництва з тим, щоб заслужено брати участь вже у розподілі роздобутої у тому поході поживи, - можуть бути, мають бути впевненими лиш у тому, що їх як ворогів пожруть, як пощастить, хіба що у наступну чергу.

Самозрозумілим є те, що з нічого буває себто воно. Не буває инакше. Одначе устрій та явище поступу людської цивілізації тому має місце, бо людство працює, створюючи у сировині своєї обробки додаткові вартості, новаторство яких перевищує первинний матеріал продукту. Нікому і ніяк не обійтися без утилізації енергії речей що дісталися у їх переробку від надбань минулих поколінь. Позатим, тому й прогрес відбувається як факт, бо одні його суб'єкти та ініціатори працюють у винахідництві порівняно більше, ніж угруповання споживачів їх продукції. Ріжниться між собою продуктивне та противне йому бандитське споживацтво. Своїми успіхами поступ є зобов'язаний певному переважанню виробників багатств навіть не тільки і не суто над вдячним за ці привнесення суспільством, а – успіхами переведення питомих грабіжників та фахівців у кримінальному бізнесі вже до розряду переслідуваних законодавством, яке захищає права власників. Умовно можна поділити загал обивателів на більшість продуцентів та на тих, які над ними прагнуть встановити вже свої диктаторські переважання у спеціалізації у справі грабіжництва.

Попри те, що усіх нападу хижака на здобич демонструє факт домінування першого над другою; не зважаючи на те, що нападник здійснює заміри своїх прагнень у той час як жертва втрачає усе включно із своїм життям; всупереч тому, що агресор здобуває собі у бійці те, що потерпаюча сторона для себе втрачає, - одначе причинна залежність страдництва жертви від потреб і запитів її ката вже у наслідках і результатах грабежу має просто таки зворотну вартісність. Аж справа у тому, що це м'ясоїд постійно та з необхідністю потребує надходжень для себе додаткових ресурсів, багатств не вироблених особистими зусиллями, енергетики чужої, без присвоєння та споживання якої він є просто неспроможним у продовженні свого бандитського способу паразитарного існування; тоді як його потенційна жертва у своїй долі виробника багатств та самодостатніх покликаннях цілком може обійтися без того і навіть не мріяти про те, щоб бути перетравленою у стравоході мисливця. На загал, то це збирачі чужого вже як буцімто свого є не самостійними, є пасивно залежними, є прип'яті до можливостей, способів буття і набутків свого актуального живителя. Успіх жертви, якимось неймовірним і не простим чином, вдало відбитися від шукача пригод та нахлібника ввергає останнього у ризики переростання його голоду вже у загибель саме з цієї причини; тоді як, вже більш неймовірна, остаточна перемога над спротивом жертв своїй загибелі, цілковите винищення невдоволення жертв разом із носіями цього невдоволення – гарантовано призводить до виродження і загибелі саме збирачів чужого добра, бо останнє закінчується. Перемога жертви у її відносинах війни проти агресора надає до життєвості нагод продовження; на противагу вікторії у цих взаєминах саме стороні мисливця, вичерпання буття якого стає незворотним, підсумовується сумом випороженого місця.

Жадання поживитися чужим, примусити поневолених до страждань від цього залишається явищем історично прикрим особливо на сучасних рівнях цивілізованості та окультурення, коли вже недоцільні і збиткові війни завойовницькі осуджуються як злочин проти бажаного стану мирного взаємообміну продуктами праці одиниць світового загалу. Цілі сторіччя минулі продемонстрували фіаско у завоюванні і поглинанні чужих батьківщин; проти колонізаторських рухів віджилих імперій відбуваються самі лиш рухи визвольні. Московство ж, яке продуктивну працю окремих самостійних народів на власній землі замістло втягненням цих вже помосковлених народів у спільний здобичницький похід на упокорення і ковтання народів ще не підбитих, - зупинитися не може, не у силі виступити проти себе у власній долі і звичках полювання на плоди не власної праці. Втрата смислів, якими зазвичай оправдовувалися пересічні агресори звинувачуючи жертв у гріховній ворожості, зачисляючи свій напад до розряду кари ворогам, вибілюючи вторгнення вже ореолом власної святості та месіанізму, - особливо на часі суверенізації народів супроти реваншистського тиску зони совкового комунізму, - ідеологію московського збиральництва виштовхує поза межі прийнятної серед здорових людей ментальності. До розряду злочинів геноцидних. Прямісінько у божевілля клінічної подоби, якими лиш і доводиться оправдовувати ракетні удари проти України, де московці б'ють противний їм Захід.

Способи видобування москалями собі харчів знаходяться на протилежному боці хазяйнування народів зайнятих продуктивною працею. Московство забезпечує своє виживання саме за рахунок обдирання плодів праці народів яких ці збирачі вже загнітили чи лише збираються поневолити. Московство, як вид тотального насильства над його жертвами, є легалізованим грабінництвом у вимірах міжнародних. Не лише дії, як ще спосіб мислення розбійників перебуває на протилежному боці від правил порядности та права. Поняття бандитські на жадання красти й гвалтувати можуть нагадувати клінічні розлади психопатичні чи алогічні, але вони цілком відповідають обґрунтуванню цього одержавленого мисливства за сусідським майном та свободою сусідів. Зупиняти цих порушників та збурювачів норм можна лише відповідною реакцією силового придушення означеної деструктивності. Що є правом і обов'язком судового покарання провокаторів, пробуджувачів розладу та протиріч. Оскільки безлад є для професійних торбохватів умовами сприятливим. Застосуванням права проти його порушників є: порушення способів дій розкрадачів. Коли останні вчиняють алогічне та не адекватне здоровоглуздю, то вгадати їх злочинства можна лиш такою ж зброєю. Промосковську асиметрію утамовують протимосковською асиметрією. На вчинки означеного своєрідного зазеркалля потрібна годяща реакція з тим, щоб насельники цього потойбіччя не побачили себе членством людяного світу. Насильники реагують лиш на насильство проти них спрямоване. Не можна перемогти бандитів лише і тільки виключно захищаючись від них. Москалі просто не можуть второпати для себе звертання зі сторони, звернене до цих москалів у поняттях права та загалу людяности. Так й Україна не має перспектив здолати московську наступальну агресивність воюючи проти неї лише на своїх українських теренах. Війну треба вносити, не можна не вносити у дім нападника. І ця війна, щоб бути переможною, має бути націленою на загибель ворога. Безглуздо сперечатися із бандитами апелюючи для цього до норм права демократичних спільнот, звертаючись до порядности, до показників притомности.

Здобичники не дурять нікого, не учиняють операцій психологічної війни у висуванні проти жертв звинувачень саме клінічного гатунку, а чи оправдовуючи таким же фасоном власні інтервенціоністські дійства. Москалі перекладають на цілий ті плани свої, які вони мають на світ: себто дійсно вірять у те, що весь світ тільки й марить лиш за те, як би то обікрасти москалів. Звинувачують інших у тому що самі збираються цим другим зробити. Крадіжка завжди запізнюється услід за випереджаючим глупством її спричинень. Маячення москалів про власну велич та про їхні прокляття на оточуючий їх світ оправдує лиш те, що вони дійсно так собі мислять та діють відповідно. Московське царство це передовсім географічне розрізнення поневоленних у ньому культур і народів, однак пов'язання їх кров'ю пролітою заради пов'язання їх кров'ю поневоленних культур і народів – не впорається із завданням подальшого пролиття крові.

Для того щоб не лише існувати, а ще й виживати, то недостатньо лишень учиняти шкоду для конкурентів у цьому самому занятті, - аж не обійтися без того, щоб бути при цьому ще й корисним для означеного довкілля. Саме на шляхах та у позитивних внесках до загалу продукування культури буття подібного виробника буде підтримано ще й зі сторони.

Країни з правовим підприємництвом саме тому і є заможними, бо доходи громадян залежать, як правило, від їх внесків у суспільне виробництво, а власність регулюється законодавством таким чином, щоб державна машина слугувала суспільному благу. Тоді як переможною, порівняно із ресурсами інших країн та народів, є нікчемна цінність життя насельників Московії, працю яких нещадно визискують, а ще й життя віднімають, кидаючи у бій для завоювання нових насельників цієї зони здобичницького споживання. Помиляються ті, які вважають що потерпання мас пересічних москвичів є вадю московства, бо страждання мас у зоні примусового над нею контролю саме й забезпечує розпухання зони та ефективність вичавлювання життєвих соків для державної машинерії Кремля. Правляча кліка якого дозволяє собі перекачування благ посполитства вже на виключну користь себе любимих. Аж коли держустрій протирічить потребам громадян, то це не держустрій, а зона.

Причини соціальних ексцесів бандитського нападу на чуже добро, чинниками беззаконня, торжества невігластва і облуд, порушення законів та життєвих затребувань соціального розвитку, учинення масакри, насильства, терору, з наслідками виробничих криз та занепаду, розв'язування воєн, провалля у містику та містифікації, примітивізація і апеляція до неймовірного, зведення каторги та концтаборів, створення тотального контролю, нівечення свобод, проникнення мафії на посідання суспільного проводу, причини дегуманізації – можна не безпідставно вбачати у небажанні, невмінні, відразу асоціальних типів до наснаги працювати власними руками, талантами, розумом. Деграданти готові не лише вбивати, а й самим загинути, аби лиш втриматися у дискурсі збиральництва, паразитувати, не працювати продуктивно. Кримінальники є не жертвою якихось капосних обставин, а вони і є суб'єктністю цих прикрощів. Зло є не породженням, а родителем тоталітаризму.

Тоталітаризм це організація нездатних на персональну організованість. Це панцир під яким ховаються перелякані безсиллям своєї ні на що вартісне не спроможної й втраченої відповідальності особистісної. Це імітація сили прийомом складання до купи маси пасивів. Це рідний дім немічних лузерів, які свої обов'язки жити передовіряють праву сакральному свавільцеві їх споживати. Це обмін проблем вільної людини вже на тваринне існування з тим м'ясним приростом, яке гарантує жертві її потрапляння вже як блюда на стіл гаранта. Це гуртування хаосу, що стає природним без спротиву йому. Переможність простих і вбивчих маній - у звільненні від відповідальності її учасників. Коли вдається усіх налякати, поставити у ситуацію безвихідної скрути, коли настає суцільний програш і занепадає рівень окультуреності, - тоді торжествує концтабір, де навіть мислити і не потрібно, і шкідливо.

Для того щоб тоталітарна влада, - у її призначеннях як відмички до усіх багатств у обхід доказового володіння багатствами і подіями, - сама собою звалилася у лабети одержавлених, а то й міжконтинентальних бариг, то останнім треба організувати максимуми безладу, війни, криз занепаду й руїни під нездоланим тиском яких люди й народи самочинно почнуть марити про хоча б і тиранію, яка б дала хоча б видимість хоч якоїсь впорядкованості. Коли громадян вдається довести до стану безпорадності, інфатильності розумової, до обкрадання на права, коли у протистоянні злу громадяни зазнають поразки, коли доводиться хіба що молитися за урятування від домінуючих стихій, - тоді колишні люди самі делегують свою відповідальність вже на волю і відкуп накликає ними на себе вождів. Проте для останніх, їхні успіхи у переробленні людей та суспільних установ вже на підвладних рабів, - суперечливо до цілей диктатури несе небезпеки, оскільки за невольниками, обкраденими, себто звільненими від проблем устрою життєздатного суспільства, залишаються лише претензії до тих самозваних диктаторів, легітимація влади яких задається утопічними обітницями задовольнити делеговані вождям інтереси маси. Для втримання влади вождям доводиться переходити від переконань маси віруваннями вже до аргументів геноцидних чисток.

Результатами успішної ходи прогресу є переміщення тих клопотів прохарчування, які займали мало не увесь час життєвих зусиль наших далеких попередників, вже на маргінеси занять сучасників. Зростає суверенітет особи вписаної і соціалізованої у зв'язках сьогоденної культури. Проявом употужнення ваги підприємливої особи у веденні господарства і є капіталістичне підприємництво, коли бізнес одинака може розповсюджуватися вже на континенти. Тут виникають проблеми конфліктного й такого, що не відповідає докладеним зусиллям, розподілення ресурсів з виробництва багатств. Розходження між ринком, правом і моральністю – викликає не лише доказові, але й безумні пропозиції на посилення складової гуманізму у соціальних діалогах та кар'єрних ліфтах. Видом такого переляку від надуживання індивідуалізмом і є комунізм з його пропозиціями заборони ринку, власності, власників із заміною знищеного вже на контрольовану опіку вождів над масою слухняних виконавців їхньої волі. Мільйони трупів покладених на здійснення щастя безвідповідальності й стали платою за втілення подібних реакційних чуд.

Безумні змісти віроучень прихильників диктатури та обґрунтованого таки чином нападу цих бандитів на людей вільних і тому майновитих даремно і хибно представляти як породження котроїсь помилки чи недогляду. Бо химери тому й протиставляються нормам життя здорових і плідних спільнот, аби із останніми воювати, поневолювати, визискувати їх на основі їх розходження із апетитами означених грабіжників. Змістами ідеології нападників є усі види дисонансу та різниць із тими правилами, за якими живуть і процвітають люди вільні від присутності серед них збирачів і паразитів. Манії переконань бандитів спричинені не їх невмінням второпати необхідність виробничих процесів продукуючих спільнот, як навпаки, - хистом на організацію таким чином беззаконної афери. Безглуздо звинувачувати пропагандистів зони у неправді, марно вмовляти їх на прихильність до апробованих норм людяности, бо наступ на правду і є їх метою. Диктатори переконані, що життєздатні закони вигадують боягузи, у яких бракує нахабства на війну та усевладдя.

Помилкою, а то й операцію по відволіканню уваги сторожі, є теза про виникнення осередку соціальних хвороб, представлених ставкою на містику, - саме у суспільствах передових. Бо здорове тіло має імунітет та механізми протистояння відхиленням. Аж нещастя починаються спершу у обставинах нещастя. Невігласи та аборигени соціальних підвалів, які марять про свої високі призначення, атакують спершу спільноти та країни саме порівняно відсталі. Революції заквашуються і відбуваються не так у передових країнах, а у тих, де її еліта запізнюється із реформами і не знаходить годящих відповідей на нагальні виклики. Асоціалам потрібна криза, аби запропоноване порушення суспільних норм було прийняте як норма. Кочова навала і експансія суне на вільний світ із глухих його закутків. Повстанцям, які вдало провели здобичницьке полювання і пограбування одуреного ними суспільства можна, - у тих занедбаних теренах окрай цивілізованого, - можна досягти збагачень які й не снилися еліті світу цивілізованого. Проте золотою мрією босоти, яка за допомогою свого ілюзорного ідеовчення та, головне, терору добирається, починаючи від статусів авторитета на зоні, вже до посад узаконеного істеблішменту, - стає завдання осідлати вже ту легальність та ролі, що їх посідає еліта країн ще не упокорених означеною зоною порядку, революціонери прагнуть правити і споживати як влада спільнот вільних від диктатури, себто аферисти прагнуть зрівнятися й наздогнати вільний від них світ. Оскільки на засадах навіть одержавленої кримінальності та порушенні доказових закономірностей розвитку не є можливим навіть виживати у оспівуванні злиднів, то усякий провід торжествуючої містики буде ту містику критично ревізувати, відсувати химери подалі від необхідних і розумних потреб суспільного буття, - і то не із бажань подолати обмежені революційними приписами свої норми споживання, аж химери занепадатимуть саме з причин їх нехимерної шкоди суспільному здоров'ю. Революціонери швидко вироджуються у своєму екстремізмі через обмін їхньої ідеології переіначення світу вже на ті реальні багатства, що їх ці революціонери загарбують у вільному світі. Так більшовики від самих починань свого перевороту марили наздогнати недобитих ними капіталістів та зажити так, як це ведеться на Заході; від початку будівництва химери Світлого майбуття більшовики не змогли не звернутися, не повернутися до практики ненависного для них капіталістичного ринку, аби ним загоювати кризи та глухі кути комунізму. Задля цього вони західному світу повсякчас пропонували миролюбство. Водночас реформаторські зусилля номенклатури з модернізації і осучаснення зони під стандарти світу підприємництва стрічаються з опором внутрішньої маси рабів, вигодами і звичаями яких є гарантована їм зонівська пайка сталінська, яка вряди-вгоди компенсує неробство трудозобов'язаної маси комунобудівників. А проте. Не є можливим сумістити грабіжницьке концтабірного типу господарювання та, з іншого боку, господарство на основі вільного оформленого правом підприємництва. Тож совітсько-комуністичним вождям доводиться офірувати совітську зону вже на користь її вестернізації. Проте навіть фізичне переселення на Захід та умонтування у ринки капіталів поцуплених перестречними приватизаторами не у змозі переробити великодержавну природу московського збиральництва та світоглядні настанови його представників.

Підлягає лікуванню засобами поліцейськими та ситуація, коли своє невміння робити кар'єру засобами заслуженої участі у суспільному виробництві починає бандит виправляти застосуванням свого фізичного насилля чи ментального обману жертв. Значно гірші для загалу наслідки виникають тоді, як невіглас щиро вірить у переконання своєї віри у те, що це вороги є винними у тому, що предметна реальність не вміщується у придумані ним рятівні для реальності вузькі, спрощені і безпроблемні ідеалізовані стандарти. Саме ці розходження між історичною дійсністю та візіями самого прожектера є показниками та вимірами патологічності його позиціонувань. Чудеса та містифіковані конструкції, якими невіглас береться розворушити, відмінити, преобразжати світоустрій та перелицьовувати суспільну історію є пов'язаними обернено пропорційною залежністю із його неспромогою вписатися у суспільні правила та взаємини. Що більшим він є лузером та асоціальним типом, то більше він є виповненим руйнівної ненависті до того масиву знань і вмінь які щасливо без нього обходяться. То лише обмежені у польоті своїх фантазій і маячень типи атакують такі ж незначні чи окремі питання у організмі суспільства і культури. Тоді як об'єктами нападу зі сторони безтямних безумців є явища, події, речі, люди, змісти, цінності, визначення, які відрізняються від подібних та становлять устрій культури. Революціонери покладаються на те, що доста їм убити ворогів, обмеживши свої дієства виключно негативізмом і нанесенням загибелі, - то обітоване у догматах ошчасливлення утопічною картинкою тут таки само собою настане, усі зайві проблеми елімінуються, а час, місце, призначення історії закінчиться там, де це й треба було статися. Для початку, то ці свідомі аферисти, а чи паства чаклунських сект беруться руйнувати розрізнення між речами, толерують аварії, замішують несумісне, а вже потім вдаються до розгулу опротестовування усього не схожого із їхніми маніями.

Різноманітні абсолютистські віровчення про останні дні спеціалізуються у ненависті до відповідно багатоманітних штуквин гріховності. За які правлять не такі як містифікаторам треба: етноси, статі, мови, вірування; ворогів витурюють геть із життя за ознаками розходження у доходах, освіті, у соціальних статусах, за спеціальностями і кваліфікацією; позбуваються тих, які живуть не там і не тоді, які займаються своїми, а не зобов'язуючими для них справами виконання зверхніх наказів; трапляються не до вподоби інваліди немічні, або порушники комендатського часу, або ті які вдягаються у неправильний одяг, хибно співають, фанатіють за помилковими клубами, або ж річчю вирівнювання є прояв людських емоцій та природних потреб, очищаються від порушників дисципліни Нового порядку, разом із надмірно веселими усувають занадто скорбних; особливо фасонистими є практики із ліквідації механізмів держави, із відміни права і законів, моралі, розподілу влад, процедур демократії, свободи критики, фінансових інститутів, поліції. Доконані опрощенці химородять згубу усьому мирському, тварному, матеріальному, протиставляючи апокаліптиці вже духовність, вичерпно представлену клікою проводу секти. На випорожене ними місце органи безпеки тотального режиму насаджують домірне партійне виховання трудящих, ідейно-політичну дружбу нерозривних народів-братів у їхній боротьбі проти кривих країн та таких же культур. Це вирівнювання здійснюється, зрозуміло, у відстоюванні інтересів мас, без ширини і моці яких не обійтися у бунтівних клопотах із заміщення посідань колишнього істеблїшменту вже тими правильними обранцями, які задля утримання свого усевладдя підуть на будь-які злочини, на подвижницьку масовану масакру. Гасел і заходів на знищення у Російській імперії поліції, включно із Російською імперією, вистачило до часу побудови на тому ж місці органів диктатури від чекістів до ефесбістів.

У тому полягає трагізм спрощення у спосіб переплутування грішного з праведним, що результатом легалізації аварій та узаконення виключень, від замішування різниць вже у однорідний безлад настає не торжество розмаїття, а противне йому встановлення диктатури, яка не допускає щодо себе і натяків на критику, - задля того продовжуючи терор супроти усього органічного і життєздатного з розвалом його вже на атоми. Аби невдахам панувати над непідвладним їм світом, заміщаючи його визначені вартости вже на пиху своєї обраности і посвячення від авторитету чуда, - то ці суб'єкти виключення включають усіх вже у смерть.

Коли москалям не пощастить вдало воювати проти сусідів, то вони організують внутрішній терор; а коли їм пощастить вдало організувати внутрішній у себе терор, тоді вони рушають з війною проти сусідів.

Історія совітів це підготовка до війни на завоювання світу.

Причиною вміння та успіхів московського царства у підбитті нових земельних обширів, у відніманні від завойованих народів їхніх прав та життів, у вирівнюванні усіх та усього вже під одномірні рішення центральної влади споживачів є те, що ці надбання отримують порівняно ще більшими ресурсними витратами і втратами власне маси підданих цієї зони, - що є не просто невмінням суспільного правління, а робить його антисуспільним і парадоксально полишеним на смисли добробуту учасників суспільного життя. Жертовність якостей життя й самого життя підданих москалів та народів зони є тою валютою, якої її вожді беруться розплачуватися за свої удавані успіхи. За гроші клієнта задовольняються вибрики його претензій. Отримувати можливо багато чого із жаданого, коли не рахуватися із витратами на забаганки; можна вигравати битви чи називати їх перемогою, коли не рахувати втрат при цьому власного війська; можливо ставити завдання наздогнати і перегнати, коли у топку для цього кидати тих, кому саме і обіцяють вигоди від виконання цього поставленого завдання. Провали і вибоїни на власному московському шляху перегонів та удаваного рівняння із тверезими народами, - то вожді ремонтують заповнення цих ям трупами самої московської маси. Талант помирати є тою особливістю московців, яка практично їх відрізняє від народів нормальних. Оправданям експансіонізму розповсюдження свого домінування на цілий світ оголошують московці місію свого жертовного спокутування тих гріхів занепадницького світу, які полягають у ігноруванні ним жертовного страдництва московців від означеного святого боргу рятування ними світу. Власна самовбивча жертовність це ноу-хау, це перпетум-мобіле, це промоушен вдалих демонстраційних претензій московців на світове лідерство. Захоплення наступної сировинної бази є двигуном і замкненим на собі смислом продовження цього захоплюючого бізнесу. Збирачі міркують собі і сподіваються, що вигоди від військової здобичі обміняні на втрати власного життя при цьому нападі є доладним генделем. Московці не постоять за ціною щоб полягти за нею, під нею, над нею. Коли під ноги нашарувати рештки від тулубів ворогів, а тоді зверху помостити цю велич військовою героїкою власних небіжчиків покладених задля цього, - то можна труподство вважати п'єдесталом недосяжним для конкурентів. Кількість нулів у підрахунку полеглих звитяжців це привід пишання завойованою ними величчю. Культ смерті навіть власних батальйонів насаджується як навіть більш модний, доказово причинний і обумовлений його незворотністю порівняно від наслідків живлення поверженими ворогами москвовеличности. Хтонічний Танатос обслуговується московським генштабом.

До конструктивних змістів режимів сповідування абсолютистських догматів і диктаторського усевладдя неодмінно відноситься презирство і шельмування, зневага і осудження, деконструкція і руйнування там усього мирського як царства диявола, усілякої меркантильності і потреб політики керованої підрахунками вигід чи втрат. Грабіжники шпетять прихильників наживи, тобто тих хто боронить своє від грабіжників. Помирати за вождя і картинки обіцяної утопії треба без оплати, керуючись виключно самовідданою любов'ю до вождя. У зоні культивують необхідність для її зеків іти на будь-які навіть недопустимі жертви заради волі адміністрації дисциплінарної зони. У зоні народних страждань, злиднів і загибелі культивується і глорифікується достойність страждань, жертвоприношень, радощів щастя жеребу смерті на честь організаторів цієї справи мучеництва. У системних віруваннях віддяка за земні потерпання відсувається у подальші часи, у могильну яму для жертводавців; у цінности суто духовні; у раювання від бачення Творця, де настільки добре, що ніхто із свідків жодного разу не спромігся повернувся звідти на землю щоб розповісти як там добре ведеться. Душеспасительність смерті за друзів по зброї, за атечество на землях його ворогів, за богохраниму владу вождя є лейтмотивом проповідей одержавлених церковників від москвославія.

Обумовлена розвитком техніки впевненість у тому, що усі питання устрою соціуму знайдуть щасливе розв'язання під проводом лідируючих сфер наукового прогресу, - видається не лише надто оптимістичною, як ще й небезпечною тоді, коли подібна ставка на раціоналізм, розвиток знань, доказовість законів функціонування культури пов'язується з ігноруванням тих підсвідомих глибин психіки людей, які є спільними для усіх саме у наближенні до інстинктів належності до живих істот. Соціальні відмінності вже на рівні психічному стають не суттєвими; а у натовпі нівелюється особистість. Субтильна субстанція тих емоцій та ціннісних орієнтирів, які заскалюють у світовідчуття та вірування, є фундаментом на подразненні якого тримаються, або обрушаються вже соціальні режими. Ігнорування утаємничених мряковинних стихій психіки, сподівання приборкати безпосередність інстинктів за допомогою налігача самої лиш логічності та предметної аргументації може статися ризиковим заняттям. Фобії чи провали очікувань стають тригером ворохобні. На набат страждань збігаються їх дійові особи. Підсвідоме натовпу за кризових часів отримує види своєї суб'єктності, вже небезпечні для векторів окультурення, права, цивілізованості. Натовп, у якому нема особистостей, небезпечний не лише здатністю бачити те, чого нема, як ще й акумульованою потужністю свого героїзму, перед яким не встояти.

Не лише серед питомих москвинів, а й у зоні малоросійства є відсутніми традиції демократії, поваги до власності, до сусідських прав, традиції дотримання чистоти неприсутні не у силу насилля над ними традицій московської патріархальщини, патерналізму, патримоналізму, а – через недокладання протягом тривалої історії зусиль на будівництво гуманізму, ліберальної демократії, правових свобод, тої поваги до особистості та правди, що їх культивують як засади соціальності і які не є просто задарма даним природним даром. Зняття ланцюгів не є тотожним чи достатнім для окультурення. Конституційний лад західного зразка, влада яку допустимо критикувати, перекладання проблем вже на власну відповідальність – для вихованих у кайданах результується у куражі дебошу.

Винуватим у потраплянні спільноти до жадібних і злочинних лабет асоціальних типів з репресивними приписами їхніх ідеологічних химер є кволий, а то й відсутній інститут провідників чи то еліти цієї спільноти, який своїми завданнями та призначеннями поступається означеним злочинцям. Зокрема причинами встановлення комунорежиму у Російській імперії була віковична неміч еліти залежної від царської влади, яка ту еліту тасувала, робила залежною від виключної монополії на владу та власність зі сторони двору, не допускаючи аристократів чи то місцевих патрициїв як конкурентів у представництві ними державних інтересів. У Московії на майно і права оббирали не лише кріпаків, але й нобілітет не мав традицій спадкоємства та гарантій збереження свого верховенства посередництвом участі у будівництві ним держави. Зрештою за комунізму чергова чистка еліти з її знищенням була доведена до перетворення служилого на ставці та регламентованих привілеях апарату компартійного вже на псевдоелітарних держуправлінців. Тоді як у країнах не диктаторських інтереси державні та національні розділяють навіть пересічні громадяни, не кажучи вже про еліту, яка як запобіжник проти пройдисвітів не допускає замахів на свої керівні покликання.

Для чергового рецидиву централізаторства, то попередньо вдавалися до обрушення риштовань та кістяку суспільного організму у вигляді структур еліти. Заміна еліти кожен раз ставала заміною попереднього способу правління через знищення передуючої держави, - а тяглість цих перерозподілів краденого й ставало конфігурацією московства, матрицею інерційного московського збиральництва. Так орда через набіги та баскаків підкорила князів й замінила правління вже на еліту чингизидів. Для створення царства руйнували місництво за допомогою кромешників й створювали служиле дворянство. Для створення імперії дворянство заходилися замінювати на табельне чиновництво. Для створення комуністичного зібрання без назви країни, то заходилися за допомогою Органів очищатися від еліти бувших із заміною її на обліково-розподільчі списки партійних слуг народу. На часі руйнування совкового зібрання, то номенклатуру замінює олігархат. За участю тих самих опричників.

Культура та прогрес, - себто те, чого у природі не існувало без докладання туди людського генію та праці, - створене було енергією винахідництва, коли одні природні явища, завдяки людській кмітливості, прикладалися до таких же досліджених вже на рівні закономірного інших об'єктивних відносин й тим створювалася ще не бачена нова якісна предметність. Невичерпністю цього процесу творення штучностей з того що було досягнуто попередниками і стає тіло культури змайстроване із сировини універсуму за законами й потребами виробленими людьми із матеріалу знань і вмінь. Революційні новації у еволюції всесвіту вичерпно представлені цивілізацією на Землі є виробленими із субстанції, що її неможливо помацати, природа якої у значній мірі залишається таїною, а саме, - із розумності, ментальності, інтелектуалізму, із продукції духовного життя. Себто з нічого.

Проте хибно гадати, що новими якостями у будові культури вона зобов'язана лише привнесенням зі сторони позитивної праці винахідників, творців, креативників, які тому випереджають усіх учасників змагань, бо матеріал своїх опрацювань вони збагачують саме на інтелектуалізм, а не просто переформатовують успадковане. На відміну від творчих прийомів праці, то більша частина людей і народів зайнята лише відніманням плодів чужої праці вже на власну користь. Двигуном та мотивом подібного пограбування ближніх є такий варіант вищеозначеного духовного життя, який називається заздрість, що вона обґрунтовує та оправдовує бандитизм. Віднімання готового для ужитку краму дається легше, ніж проблеми з виробленням своїми силами продукту, який призначенням має перевищувати енергію закладену у вкраденому та присвоєному сусідському добрі. Переважна маса громадян забезпечує собі вихід на чільні місця саме через створення завод ближнім, а то й прямим пограбуванням останніх як жертв власних плутнів підприємливих.

Ідеологія Маркса, - як різновиду соціалістичної реакції на розвиток індустріалізації та буржуазного ринку представленого підприємцями, - є замішаним на месіанізмові, із картинкою початку та закінчення історії людства; на розподілові народів на історичні та ті, яким із причин їх неісторичності варто зникнути; на силовому праві обідрати буржуазію під приводом встановлення справедливості й захистові нужденних пролетарів. Саме ця манія недопущення збагачення й винищення ринку обміну виробленими цінностями й стає конструктивною для лєнінської диктатури пролетаріату. Большевицькі вівісектори тому з гаслами пограбувати грабіжників вдало прищепилися до традицій московського збиральництва, бо у історії того збиральництва чужих багатств та звинувачення власників у ворожості, - більш нічим іншим у імперії і не займалися. Обвинувачення людей у тому, що завтра вони прагнуть жити краще ніж учора, - можуть бути рушієм терору, але не можуть зупинити натуру людини. Утім у інерції московства, то поновлення ринку і права власності на користь чекістських номенклатурників та на збиток совнороду сталося черговою приступкою збиральництва.

Джерелами прибутків та життя є використання для цього сировинних ресурсів, проте незрівнянно більше збагачення настає через перетворення на ресурс продуктивності вже людської праці. Тож чим більше рабів вдасться примусити до послуху, то, здається, рабовласники мали б від цього процвітати. Тоталітаризмом і є перероблення усіх колишніх громадян вже на працезобов'язаних. Невольники ненавидять свої кайдани і батоги, наслідком їх трудів може бути лиш фуфло і саботаж. У цій дестимуляції працездатності й криється фіаско зони тотального контролю. Ворогами зони, яких там винищують, є підприємці. Багатства ж вільних і правових спільнот вимірюється числом заповзятливих, успіхами їхніх бізнесових справ, сприятливими умовами для розкриття талантів людських. Вільна людина не тікає від праці, - але лиш за умов, коли цю тезу не торочать рабовласники.

Хибно любителям простих і чудесних рішень приписувати їхню виключну ненависть до імущих, аби обібрати цих ворогів звинувачених у експлуататорстві. У тоталітаристів нема сил на війну проти суспільства. Війну вони ведуть розпалюванням братовбивства: страляють бідарів і багатів, грають на расових, релігійних розбіжностях. У зоні сприяють ворогам ворогів лиш із тимчасової необхідності. Аж для зони ворожими є обидва полюси.

Хибним є твердження про те, що нещастя і хвороби приходять звідкілясь, а то й від винуватих у цьому потойбічних сил. Відрегульовані на довершеність і гармонійність суспільства починають руйнуватися вже від того, що їм нема чого кращого запропонувати, себто такі спільноти просто займають місця спільнот винахідницьких. Коли заданий модус устрою добирається до вершин, - то модою стають саме види виродження, збочень, декадансу. Аж допоки на місці утвореної руїни не являться пагони культури ще не знаних прибульців, або відколи не зміняться докорінно парадигми узвичаєних норм. Зокрема процес саморуйнування спільнот починається від того, що їхні провідники не відповідають своїм покликанням і призначенням, себто подібна еліта бандитська починає суспільні багатства стягувати під свою егоїстичну ненажерливість. Корупція роз'їдає державу та країну. Так більшовикам, як вихідцям із маргінального сектантства, вдавалося до часу представлятися слугами народу, коли вони свої привілеї обмежували ідеологічними заборонами.

Европейці, включно із конкуруючими із ними американцями, харчуються із московської комори. А московські реваншисти прагнуть відновити своє паразитування на землях колишньої царської і комуністичної імперії; ще домагаються імітувати відпрацьовану потугу залякування Заходу претензійним московським гегемонізмом. Кремлівська братва, - яка погрожує штаповані нею укази розповсюджувати як правову обов'язкову до виконання норму вже для сусідніх держав, - є налаштованою одначе, всупереч агресивності проявів усякого криміналітету, є налаштованою на те, щоб легітимізуватися: серед московського олігархату, помежи московського населення, між західним істеблішментом ціною його корумпування інвестиціями із джерел розграбування ерефії. Відповідно умовний Захід є противником господарчої незалежності українства. А водночас - розглядає українців як оборонний запобіжник проти надмірних апетитів московської воєнщини.

Та суспільна організація, у якій забезпечується панування якоїсь кліки над упокореною нею масою громадян наділених власним розумом та уміннями управлятися із власною розумністю, - то такий суспільний організм поневолення одних свавіллям інших є приреченим на поразку порівняно із правовими вільними спільнотами. Навіть вегетаріанські конструкції тоталітаризму є суспільно небезпечними. А коли бандити встановлюють свою владу, то тоді вони починають їсти один одного, не зважаючи на мафіозні домовленості між собою у випасаннях лише на відведених їм територіях і сферах кримінального здобичництва.

Організатори насилля та грабежу заробляють на пограбуванні та силуванні своїх жертв; у свою чергу заробітком останніх є компенсаційна плата цим жертвам за втрати та страждання зазнані на користь і заробіток означених організаторів насилля та грабежу. Кати та їхні жертви утворюють симбіоз нерозривних сув'язей взаємовигідних. Причинами та засобами ствердження зверхости паразитів є їхні зусилля направлені на деградацію обсаджених ними жителів, подальше пограбування яких на користь паразитів оправдовується як комісійні за рекетирське усевладдя означених зверхників, які згодують означеним жертвам те, що вони не доїли із віднятого від тих жертв, вдячних за подібне над ними батьківське покровительство. Більше того, утримування жертв за їхній же кошт може навіть масштабно розширюватися, коли втрати жертв доповнити ще й їхньою загибеллю вже як солдатів використаних для завоювання із їх допомогою вже нових масивів жертв.

Змістами усіх абсолютистських ідеологій, у яких віщують про закінчення історії, є заміна природних людських взаємин на химерні проекти спотворення і заперечення хижої природи людини. Згідно пропозицій від казкарів, то люди зобов'язані зневіритися у власних силах та розумові, мають повірити віроучителям у перебуванні людей у світі зла та гріхів, люди мають довіритися самозваним поводирам до обіцяного щастя та визволення від острахів навіяних цими ж зверхниками. А останні лиш тим і займатимуться, що плодитимуть любов усепощення, служитимуть охлосові, опікуватимуться нещасними, виправлятимуть гріховну природу людей, - не забуваючи брати з людей комісійні за нав'язані послуги. Диктатура Нового порядку із знищення його ворогів оправдовується несенням добра для уцілілих в'язнів, які радісно дзвенітимуть своїми кайданами у танцях на майдані Конго.

Смислом і призначенням режимів жорсткої централізованої влади є саме вона, яка відкриває доступ до усіх призначень та смислів. Заради втримання можливостей безкарно розпоряджатися витратою чи завоюванням ресурсів, включно з життям підданих чи ворогів, - то тиранічні владоможці йдуть на будь-які жертви, безумовно є готові віддати що завгодно у обмін на зміцнення своїх владних позицій. Найближчою цінністю цього усевладдя, окрім власне усевладдя, є практика оволодіння мирськими благами.

Під знамена обіцяного щастя розршення усіх проблем маси носіїв усілякого страдництва та невдоволення прудко збігаються до купи, і то не тому лиш, що масою рухає інфільтрована духовна віра на представництво масою Нової людини, гегемону, правильної раси чи тих хто спасеться від Божих покарань гріховному світу, - аж практичним, а тому переможним мотивом миттєвого розпалювання і ширення постулатів чергової містики є обіцяні там їй сповідникам безкарність грабувати іновірців як ворогів, наживатися на розоренні людей і народів зачислених ворогами святого віровчення, коли знищення ворогів віри проголошується навіть боргом торжества новомодної віри. Доста легалізувати чи освятити грабіжництво, як відбою не буде від рекрутів та виконавців кари на тих носіїв неправильної віри, доказувати провину яких не треба.

Усі революції, де обіцяється виконання утопій, завжди і неодмінно оформлюється, доказується, мотивується як відстоювання інтересів простого народу. Тими, хто з ціпами та мотиками під спів псалмів чи заклинань про Світову революцію з переіначення світоустрою суне голими грудьми проти проклятих буржуїнів та війська зажерливих аристократів, є маси гнаних та голодних, включно з асоціальною босотою, злодіями, повіями, маргіналами від гуманізму і інтелектуалами боротьби за права трудящих, - попри те, що ця маса є виконавцями призначень зі сторони тих угруповань серед елітаріїв, які у нетерплячці просто не можуть дочекатися своєї черги у преемстві змін прізвищ у еліті. За цей екстремізм прилучення мас до розбірок усередині еліти доводиться нуворишам згодом платити неймовірним напруженням сил, щоб знов використану ними масу загнати туди, де їй і відводиться належне їй місце страждальців, за яких провідники дбають як за гарматне м'ясо.

Режими централізованого правління були б не можливими, коли б наслідками організації там грабежу було б підгрібання здобичі виключно на користь центральної влади. Яка тому і користується масовою підтримкою, що розподіляє відвойоване ще й на користь бійців уцілілих у бійці загарбання чужого вже як свого. Більш від того, саме вузьку централізовану диктатуру маса й підтримує більше, бо нечисельний клан вождів споживає менше порівняно із чисельними начальниками, які менше здобичі залишають масі ветеранів.

Проблеми стійкості тоталітарних режимів, - призначенням яких є пограбування ворогів цього правильного сповідування, - могли б вичерпуватися б самим лиш простим придушенням опору підбитих ворогів. Аж після удачі пограбування жертви тільки й починаються вже дійсні проблеми викликані розподілом здобичі серед самих учасників розбою. Оскільки розбій є протиправним, засадничо несправедливим стосовно жертви, то встановлення справедливості і права на порцію здобичі вже серед насильників є завданням невіршуваним. Грабіжники продовжують своє заняття і всередині свого бандугруповання. Тоталітарні режими очолюються мафією, членство якої тому домовляється про розподіл територій свого кришування, щоб бандити не знищували один одного. Однак постійні кризи перерозподілу краденого є невід'ємні для загроз безпеки мафіозних спільнот. Коли не вдається вести війну проти зовнішнього ворога, який є таким бо є імушим, - тоді буденністю зони є пограбування її підданих насельників. Зі сторони яких тоді визріває ненависть до своїх вождів, коли вожді є не спроможні організувати вдалу війну проти сусідніх народів; тому зріє ненависть до свої вождів, бо вождям легше визискувати внутрішніх підданих зони грабежу. Тож бандократія постійно виливається у бунти внутрішні проти режимів зони.

Номенклатурний розподіл благ, себто комунізм саме й запроваджувався, щоб начальники не брали не по чину. Тому московська маса й ненавидить Захід, бо її еліта орієнтується на ті норми споживання як на Заході, які московському царству є не під силу.

Колонізація сусідніх народів отримує додаткові для свого успіху потенціали, коли агресія оформлюється як боротьба проти ворогів правильного віровчення, що його для цього й вимишляють собі агресори. Режими централізованого усевладдя для того і встановлюються її авторами, щоб під себелюбимих підгрибати усю владу та пов'язані з нею вигоди мирського збагачення. Оскільки ж воюють означені пророки не своїми руками, а військом віруючих у вірування, то доводиться здобиччю ділитися із військом. Після того, як режимові одержавленого бандитизму щастить розбити і підкорити спільноти неправильної на погляд переможців у вірі, - то питання справедливого всередині війська здобичників перерозподілу вкрадених ресурсів майнових та повноважень делегованої від верхівки до мас колонізаторів влади тільки й постає у його загрозливій серйозності для безпеки режиму. Грабунок є історичною долею народів що його обрали за спосіб проживання, а тому він не лиш продовжується після завоювання сусідів, а й розвивається всередині зони самих переможців, які без приходів від наступної жертви просто не мають енергії для її споживання. Клани бандитів марно намагаються домовитися між собою, щоб не зазіхати на чужу зону випасу і тим не розв'язувати бандитських між собою воєн і розбірок. Аж крисятництво є незборимим. Недолік від грабіжництва присвоєних силою чужих багатств, - порівняно з вигодами продукування власних своїми силами, - у тому, що злодіям зацикленним на споживанні доводиться переключатися на самопоїдання, коли виникають проблеми із підбиттям сусідів.

Рекрути війська збирачів тому є дисциплінованим у самовідданому служінні своїм командирам, йдуть на героїчні жертви, люблять атечество у особі рідної верховної влади саме за те, що вона вдало організовує похід проти чергових сусідів. Сини боярські і дворянство тому стають невольниками служилими, а то й поводяться як раби, бо стають локальними кормленщиками, а чи отримують порцію делегованого їм усевладдя від царської влади задля управління підлеглою їм порцією холопів та кріпаків. Імперія розпухає у збільшенні ресурсів агресії задля подальшого її розпухання. Більше того, ще й маса простих московитів, вже як колонізатори, заброди і поселенці отримують свою порцію влади, коли як зверхники чи високопосадовці обсаджують примучені ними народи імперії. Аж прикрість екстенсивного експансіонізму у тому, що розмір земної кулі є меншим від апетитів московських рятувальників світу від зла самостійності народів. Оскільки війни проти знов сусідніх народів обмежені вичерпністю ще не підбитих народів, то буденністю споживацьких хазяйнувань збиральницьких спільнот стає визиск власних підданих. Перетворення підданих московського царства вже у народ завойований цим царством робить долею підданих кріпацтво. Не зважаючи на інерцію поки що тих вдалих воєн проти народів, які для еліти Московії дають прибутки, - рівняння московської еліти на рівні споживання як у Європі стає непосильним для московської маси кріпаків. У яких визріває, як невідворотна, затята ненависть навіть не до імперського панства, а до взірців європейства, на які рівняється це панство. Квола продуктивність виробітку на Московщині стає завадою для надмірних споживань, а тому державна влада постійно, але безуспішно, вдавалася до обмеження рівнів споживання імперського нобілітету.

Чинними мотивами комуністичного перевороту у імперії Російській стала заборона на багатства і на саме життя капіталістів, звинувачених у потерпаннях тих трудящих, які мають вже розжитися за рахунок капіталістів. Комунізм реалізував вікову ненависть російських мас до європейства рівнянням на яке імперське панство непомірно визискувало підданих людей і народи. За радикальне припинення визиску обирається смерть навіть не самих підприємців, а самого підприємництва. Ідеалом імперського правління є відданість мас верховній владі, яка за цей жертвний послух подбає за підданих.

Придумали номенклатуру, яка на заміну підприємцям мала виконувати їх управлінську роботу усього лиш за пайку і загрози арештом. Апарат зрештою позбувся обмеження своїх норм. І припинив комунізм. Що і посилює ненависть совнароду до тих приватизаторів спадку комунобудівництва, які хизуються своїми яхтами. Тоді як на відміну від цих жлобів, то західні багатії обходяться велосипедами. Коли не користуються джетами.

Хибним, бо однобічним, є твердження, що у Московії тільки тим і зайняті, що хапати чуже. Бо якби там спеціалізувалися виключно на грабіжництві експансивному, то після зупинення московства на його зовнішніх кордонах народами вільними, московити успішно поїли б один одного й казковим чином анігілювалися б як загроза для довкілля. Грабіжництво лише замикає цикли дозволу на регульовану працездатність окупованих імперією людей і народів збагачуватися з їх самостійного підприємництва з тим, щоб інтенсивною працею накопичені ресурси знов і вкотре накрити хвилею грабежу. Паразитарне господарювання на присвоєнні відібраних від жертв статків включає не лише брутальний грабунок безоглядний із терористичним придушенням усякого спротиву колишніх господарів, не тільки регулярне збирання з отари людей і народів накладеної чи то розверстаної на них даними, але прийоми та механізми бандитського вилучення чужого добра імітують собою вид державного правління подібного до держав, основою яких є продуктивна праця тамтешніх громадян. Бо у московському царстві тільки тим і зайняті, що для включених у його зону створюють видимість можливостей багатіти від власних трудів так, щоб не бути пограбованими зі сторони одержавленого бандитизму. А як тільки місцеві князі, боярство, купці, промисловці, непмани, кулаки, совітський народ, олігархи та окремі колонізовані народи достатньо збагатяться і обростуть плоттю, або досягнуть спроможності своєї потуги усамостійнення настільки, щоб вже успішно спротивитися традиціям московської матриці грабіжництва, - то тут таки хвиля чергового експропріаторства не забариться у своїй невідворотности. Подібні коливальні відрухи, з обманом підприємця його буцімто гарантованими правами, - рухи які ще й визначають як конфронтацію між вестернізацією та ординством, - спорадично повторюються у історії московського збиральництва, не дозволяючи вестернізації закріпитися на тривалий строк.

Тип збиральництва і мисливства, блукаючих по тамтешнім лісам фінських племен моксельських, мокшанських, зирянських, вилучення якими харчових ресурсів компенсувалося природним відтворенням; - то цей тип збиральницького хазяйства був перекритий вже організованим, посередництвом вождівського централізму, збиранням вже не лише кормової данини від люду упокореного експансією монгольських ординців, які кочували вже у власному краї; - то цей тип патрімоніального й насильницького хазяйнування азійської орди був перекритий вже рівнянням на європейські стандарти відтворюючого господарювання. Утім згадані види прожиття, включно із впливами від культур окупованих Московією народів, скорше накладалися один, аніж відкидали передуючі впливи.

Архетип хапання та віднімання того, що сусідам не вдалося за собою втримати, присвоєння чужого, паразитування на визискові поневоленних - стався як матриця стереотипного збиральництва московського вже як виду грабежу. Ця експансія передовсім направлена на збирання ґрунтів та обширів, задля покриття яких споконвічною до них любов'ю споживацтва московити підуть на ті будь-які жертви, доцільність яких навіть не підлягає обговоренню чи сумнівам. Імперія є долею московства, що заводить їх до самовичерпання у подібному занятті. А коли народам вдається чинити опір прибудам, то останні підбирають вже те, чим цураються конкуренти, або московити полонять те, що їм втримати не під силу.

Народи, які відбиваються від московських на них зазіхань, хибують чи то не повно оцінюють апетити збиральництва, коли вважають, що московити поневолюють народи як свідомі агресори самодостатні. Вороги московства це лише не згідні бути з'їденими. Бо це не так московити прагнуть збагатися чужим коштом, як самих себе московити вважають обділеними й нещасними, коли вони не хазяйнують у сусідів як у своєму споконвічному, яке вони щиро люблять. Бо це себе московити вважають відторгнутими від того, що їм природно має належати за їхніми світосприйняттями. Бо московити є не агресорами зловмисними, що цілеспрямовано творять грабіж, вбивства, облуди, - оскільки роблять це природно за потребами свого життєвого трибу й самоусвідомлення. Так серце, духовна купель, вітчизна й подібне перебуває, за поняттями питомих москвинів, у Києві, у Європі, Китаї й далі за обрій.

Ознакою життя є вміння отримувати енергетику із зовнішнього середовища. А засвоєне споживати. Частина засвоєного включати у самототожне підтримання своєї життєдіяльності, а іншу частину повертати як викид. Й цим вмінням є агресивність бандитів, які хапають те, що господарі захищають як ними вироблене, - коли результатом життя крадіїв внаслідок перетравлення вкраденого ними стають неутілізовані відходи. Аж ознакою життя є ще й переробка спожитого вже у продукт з доданою вартістю, - коли результатом креативної життєдіяльності є повернення подібному ж середовищу виробників вже корисної для нього продукції. Некритичне ковтання чужинських впливів отрує неперемірливого споживача. Цивілізаціям, які знищують те, що є, не просто ужитися одночасно із тими цивілізаціями, які виробляють те, чого ще не було.

Перевагами розлогих імперських зібрань, які завдяки навіть насиллю над свободою народів втягнених у імперію, притягують у тяжіння своєї гравітації нові народи, - стає можливість, а то й відкритість доступу до зібраних матеріальних та інтелектуальних ресурсів для народів і громадян які вижили у ході імперського завоювання, або пристали на його домінування. Імперія установає як не загальний мир, так під своєю арбітражною зверхністю придушує ворожість між родами, племенами й народностями, що їх обсаджують поселенці із метрополії, адміністрація та культура звідти ж. Проте імперії не дано впоратися із визвольним рухом народів які під омофором чи егідою імперії або втрачають, або набувають свою державність. Українство має обидва ці аспекти незалежництва.

Серед тварин, поведінка яких переважно керована інстинктами, є дикі, а є меншість видів які ведуть не так стадний образ життя, як підлягають дресурі й одомашненню. Люди ж керуються переважно розумом, традиціями й досягненнями свого окультурення вже як його автори. Але й серед спільнот є відзначені буйним нором; а є ті які своєю ціннісною ідентичністю вважають обцинні начала, колективізм і послушенства, пролетарську єдність, жертвну відданість вищому начальству. Є ті, які самі хапають; а є ті, які перебувають у захопленні. Так задля подолання скрути, то представники одних культур гуртуються мобілізацією, толокою взаємопомочі; тоді як у колі культур відмінних, то для успіхів виживання розходяться нарізно, ризиково покладаються на сили власної відповідальності окремішньої незалежної. Так на рабовласницьких ринках не торгували норманами, але продавали слов'ян. Так людність первісної Русі, на характері якої вірогідно відбилися норманська вдача, палили й грабували кочові нападники, до потоку яких прилучилися чи були рекрутовані як служиві, насельники теренів підлеглих русинам.

За усіх часів та обставин оправдання своєму здирицтву шукали й знаходили суб'єкти здирицтва у тому, що жертвами агресії подавали самих себе, а не об'єкти свого на них нападу. Й переплутування різниць між позиціонуваннями хижака та здобичі щастить зробити через зібгання часу між ударом та реакцією спротиву, через переплутування причин та наслідків конфліктного зіткнення, через провокування превентивних дій, коли вже не можна добрати розбіжностей між сторонами нападу та захисту. А коли не ясними й не доказовими з позицій права стають різниці між жертвою та бандитом, то тоді на представництво сторони законної претендує вже переможець у боротьбі навзаєм. Подібно до того, як за фабулами мистецьких творів герой повинен випити гірку чашу страждань від недругів перед знищенням останніх у епілозі, то й усякій поважній агресії передує вже у реальній історії наполеглива кампанія різнобічного стигматування майбутньої жертви як ворога, що його таврують не людиною, а нелюддю, уособленням диявольщини на яку не розповсюджуються норми права та емпатія. Без культиватії ненависті до призначених бути найдком хижака напад у контекстах відносин між сапієнсами не буває ані вдалим, ані виправданим. Навішування на ціль нападу звинувачень у стоянні поза правом та людяністю є не так підготовкою до запланованої війни, як вже є війною. У любови до чужого добра не обійтися без ненависті до господаря того майна. Так необхідністю підвозу ще більшого числа снарядів, якими московці, віруючі у один із українцями народ, обстрілюють українців, - яких нема, не було, не треба, - є закиди, що українство є віковим колонізатором Московії.

Для рослин, тварин та усіх живих організмів, окрім людських і суспільних, не існує пануючих над ними штучних регуляторних правил, - спрямованих супроти потреб організмів чи на стримування цих потреб, - якихось зовнішніх чи сторонніх норм обов'язкової для цих істот поведінки та способів їх життя. Кожна одиниця хапає і стягує як ресурс свого життя те, що не може не бути енергетикою та безпосереднім тілесним представництвом чужого життя у його запитах на його продовження. Протилежною стороною стосунків тої безупинної боротьби за життя, природнього добору, який у натурі має стихійний характер природний, є спричинення загибелі конкурентам чи тим істотам, які займають порівняльно нижчі ланки у замкненому на собі ланцюзі поїдань чи споживань один одного. Тоді як культурою є відтворення людей у їхніх усвідомлених потребах не через канібалізм, а переробкою спадку еволюції як сировини з доданням до неї додаткової вартості створеною розумом та працею таким чином, що досягнення передуючих поколінь слугують енергією і запорукою для творчості і продуктивності спадкоємців. Люди більше працюють з переробкою неживого матеріалу; аж навіть суще буття флори та фауни стає продукцією саме людської праці і її результатів. Громадяни перестали б бути суспільством та колективами зайнятими своїм фаховим бізнесом, коли б дозволяли собі скотитися до суто хижацьких егоїстичних неправових і несправедливих інтересів бандитського кусання один одного. Задля недопущення якого й функціонують, - створені за потребами добродетельності та людяності, - інститути права, законів та усіх необхідних для того установ, завданням яких є система покарань та подібних упереджень супроти порушників прав та інших лиходіїв. Бо змагання за лідерство культурі, яке є способом життя її учасників, є незрівнянно потужнішим від бійки за виживання у дикій неокультуреній природі, вимагає для цього складних розроблених правил.

Тому й маємо проблеми, як механізм розвитку, бо керуємося не лише правом, корисність якого перебуває у царині заборон та недопущень злочинів, підпорядковуємося цьому арбітражеві універсальному та обов'язковому для порозуміння між його добровільними виконавцями, - аж позитивами означеної механіки є винахідництво та ті інтереси життєві, змагання між якими неодмінно є порушенням прийнятих порядків або інтересів визнаних суперниками за прийнятне для себе право і законність. Особливостями права, як системи регулювання діалогів суспільних, є самохітне його прийняття як обов'язку з відповідним покаранням його переступників, які зважають виключно на власні егоїстичні та здирницькі стосовно оточення апетити. Об'єктами застосування карних заходів проти порушників права стають не самі суб'єкти створення правових норм, а порушники цих норм, яких таким чином, всупереч інтересам порушників права, роблять учасниками застосування права у його карних призначеннях. Суперечностями права, у якостях його загальності та негативізму щодо порушників загалу, є його подібність, а то й тотожність приватним і окремишнім інтересам членства того загалу. Поле розрішення протистоянь між правом, яке указує на те що не треба чинити, та інтересами, за якими роблять бажане у подоланні таким чином перешкод, - є законодавство. Аж тому й мають місце удари між законодавством створеним на основі права, як передовсім конвенційної норми, та законами створюваними у відмінних галузях та сферах людської діяльності, об'єктивність яких визначається природою речей як відкритих, так і створених людським генієм, - бо винахідники з числа науковців, реалізуючи свої інтенції, зовсім не обов'язково для цього звертаються до вказівок зі сторони моралі, мистецьких чи релігійних уподобань, серед своїх інструментів не мають компендіумів з кримінального права.

Право міжнародне і окремої країни постійно відточується до мистецтва гуманності, несуперечності, усіляких гараздів. Це контекст порозуміння не лише між його учасниками, аж до виконання вимог права силомістю і принукою втягують й тих, хто знаходиться чи прагне перебувати поза скобками того контексту. Менш із тим, зовнішні умови існування, різновидом яких є поле права, не є вичерпними для буття людини чи колективу, бо суб'єкт, як підмет своєї історії, слідує своїм внутрішнім інтересам, які можуть розходитися нарізно із власне правом, навіть тоді як приватний інтерес буде трактуватися як право.

Мисливцеві справ нема до того, як будуть самовідновлюватися ті ресурси, на споживанні яких цей здобичник паразитує; бізнесом бандита є виключно перекачування продуктів чужої праці вже до свого рота таким чином, аби ще й не потрапити під карну відповідальність зі сторони прав жертви. Шукати розумну причину ненависті московців до західної культури, супроти істотних для їх життя потреб співробітництва із цією культурою, - можна було б уподібнити убивству тигрицями травоїдних супроти того, що без життя останніх саме існування хижаків було б неможливим. Коли не перелічити прикладів у історії, де її суб'єкти фактично діють проти своїх стратегічних інтересів та потреб, припускаючись смертельних для себе помилок, - то таке розходження між замірами та результатами поведінки можна було б числити за розрядами глупства, коли б подібні масові історії, з надмірно хижацького зажерливого ставлення до ресурсів власного буття, не робили б із них картину і факт історичної об'єктивності. Маса соціальних рухів або просто не вміщується у ті плани раціональності, як вони видаються авторам подібних планів, або доводиться, вже опісля подій що відбулися, шукати і знаходити у подіях якусь провіденційну розумність. Бо без участі раціо, то людські вчинки не годяться кваліфікувати як достатньо людські. Бажання московських збирачів зискувати із досягнень тих громадян і народів де дотримуються прав та свобод, не питаючись дозволів та авторських прав означених громадян, можна було б вважати глупством, негодящою поведінкою зі сторони означених мисливців за чужим майном, нераціональною позицією, - коли б характеристики раціо можна було б віднести до атрибутивних чеснот московства. Нема чого дорікати збирачам у тому, що вони подекуди, або почасти, чи постійно вдаються до тих вчинків, які у наслідках проявляються руйнівними, а то й безкорисними для їх же авторів, - бо раціоналізувати чинники московського збиральництва, то це шукати те, чого знайти неможливо. Ніжк.

Почасти модуси поведінки недостатньо розумних суб'єктів можна прогнозувати. Бо коли випаде нагода обирати між перспективами схибити, а чи наслідками дій собі на шкоду, - то неuki пристануть на останнє. Більш вірогідним є прогноз, - що невдахи проявлятимуть активність саме у цьому напрямку. З набору варіантів зупиняться на не найкращому. Тому для протистояння супостатам вряди-годи достатньо буває не заважати їм.

Подібно до усіх мисливців, які підкрадаються до здобичі так, аби її обманити і не викликати передчасний у неї переполох, - то й усі правління та правителі, які на Московії змінювалися, починали із ігрищ у подобу наслідування рис західництва, коли буцімто: зважали на ініціативи та на звичаї осібного життя підданих, дозволяли підприємництво і самостійницьку продуктивність праці, були б відкритими до співробітництва, прислухалися б до дозволеної на свій бік критики, відпускали і послаблювали ланцюги кайданів та утисків, у політиці і господарюваннях керувалися б не месіянськими надіями, а глуздом, вигодою, людяністю. Аж неодмінно імітація видів демократії та розподілу влад неодмінно зрештою результується не лише закручування гайок усевладдя авторитарного, а ще й відкритим переживуванням підлеглих людей і народів.

Як історична практика хазяйнувань московського царства, так і належні ідейні цінності московців тримаються на переконаннях у тому, що чим більші багатства і плоди чужої праці будуть захоплені і завойовані, а потім будуть доправлені до московського рота, - то тим більше московці будуть процвітати, жируватимуть із споживацтва та заощаджуватимуть на витратах енергії працездатності власними силами. Аж коли паразитувати подібним чином, то у стравоході ризикує бути поглинута культура із її здобутками. Супроти такого ковтання протиправно відібраних ресурсів, то лідерство забезпечують собі ті культури і народи, які відкрито експортують саме ті товари, вироблені власними талантами дослідницькими та продуктивною працею, які задовольняють попит споживачів, задають моду, саме ті товари, які є найкращими у світі. Передові позиції - за експортерами краму виробленого інтелектуальною і науковою творчістю. Брамою відкритою прогресові є свобода. А не контроль та облік вкраденого з тим, щоб вкраденим не заволоділи більш метиковані крадії.

Не лише прийомом збагачення, а ще й фактом суспільности є обмін між людьми власними досягненнями. Однак тоді культура удосконалюється, коли у ній не беруть верх жадання обікрасти одних, щоб саме таким чином збагатити інших за придуманими цими іншими поняттями справедливости. Тому бандити ходять у завойовницькі походи, бо вважають себе ображеними, коли їхня жертва має надмірні, на думку бандитів, цінности. Концтабір з визиском там уярмлених рабів інструментами терору є послідовним і логічним завершенням означеного ідеалу вирівняти усіх. Зона там і тоді, де і коли одні люди беруться замість інших людей вирішувати як їм жити, чого прагнути. Міри зони - у обмежені у ній свободи. Маса страждальців переконані, що причинами їх страждань є те, що мізерний відсоток володіє лівовою частиною суспільних багатств; маса переконані у своїй невинности за безсилля та неуспіх власних трудів на кращу долю; маса переконані, що добро настане тоді як вони перерозподілять статки імущих вже на свою користь і таким чином покарають глитаїв через встановлення соціальної гармонії. Однак ставка на рівняння усього з усім дестимулює новаторство; має удосконалюватися організація системи винагород заслужених внесками до суспільного виробництва. Злочином є заміри зробити грабунок тотальним, себто кожній одиниці суспільства визначити те, чим вона може володіти і що має у своєму житті робити. На разі модними стають види соціального утримання коштом самих мас, а володарі світових грошей і влади практикують подібну філантропію як вишуканий спосіб примноження своїх грошей та влади. Поміч обійденим долею є показником гуманізації, - тоді як демонстраційне зачислення калік вже до сфабрикованого осередку віруючих у свій удаваний гегемонізм є аферою з прикриття реальними зверхниками своїх незмінних позицій.

Змістами святих ідеалів різноманітних перезасновників світу, які йому нав'язуються із своїм учительством, є та тотальна зрівнялівка у хаосі руйнування усіх визначень і досягнень культури, де цілями безладу є прикінчити історію у догматичних приписах утопії. Споживачі наміряються заощадити на витратах власної працездатности. Зона легітимізує і освячує зазіхання на чуже. Атака на норми та терпимість до аварійних ситуацій іде з подачі ревнителів контркультури саме під гаслами толерантности і любови до ущербних. Однак множення цілей і прийомів грабежу, – це не до добра. Абсолютистські проекти рятування світу від зла його існування пропонують затерти різниці між бідними і багатими, між статями, знищити кордони між державами, культурами, об'єктом атаки є особний у його унікальности індивід, відмінняються різниці між етносам, непотрібним є виховання дитини у сім'ї, ревізуються стандарти моралі, право і законодавство заміщується на лівацьку революційну доцільність і екстремістську диктатуру посвячених, туди ж у яму йде право власности разом із життям підприємців, ліквідуються фінансові інституції, стимулом трудозобов'язань є самовідданий ентузіазм жертвности і героїка страждань, долею ворогів та шпигунів стає смерть, жодних таїн перед усесиллям одномірности не має бути, потрібне одноставне одностайство перед закінченням самого думання та фракційности, ставиться завдання поєднати казку і реальність. У однозначній гуртовій дисципліні зони має запанувати один любий фюрер з його клікою, один виключний культ. Мода на виродження не застаріває. Спротив московським інтеграторам, які ставлять собі завданням припинити існування українців, стає не простим заняттям, коли популярности набувають рухи за толерантність і мультикультуралізм, - наприклад проти дератизації. Для поновлення норми треба ламати тих хто ламає. Раціональна аргументація не впливає на божевільних.

Підходящою відповіддю на тих, хто свідомою ціллю ставить Вашу смерть, геноцидне знищення і докладає до цього практичні зусилля, - має бути не гірша реакція негативізму на цього нападника. Нема за що домовлятися у компромісі з тими, хто прагне Вашої смерті. Московці люблять ненавидіти тих, на кого вони полюють. Військові сили натівців та союзників мають і змушені будуть брати фізичну на стороні українців участь у війні яку ведуть українці проти тих московських інтеграторів, які беруться воювати проти загалу натівців. Проект кількасотлітнього збирання народів для завдання цим поневоленням усілякого горя – час закривати.

Тоталітаризм, як зона єднання усього з усім на засадах руйнівного переміщення у хаосі однорідності, - є діяльністю з відкорковування доступу до усіх цінностей саме з метою їх захоплення з подальшим їх перетравленням. Тоталітаризм є ідеологією обґрунтування і закаптурення бандитизму. Не залежно від змістів аномальних вірувань, їх потягом є доказ правоти тих хто грабує прикриваючись подібними химерами. Усяка зона неволі та примусу терором, вірою у обітниці можливі лише поза часом, усі спокуси благом жертвності фанатиків святого учення – є культивацією ненависті до придуманих ворогів з обвинуваченням їх у якихось гріхах саме з тим і для того, щоб їх поневолити, їх визискувати, щоб обійтися без належної сплати цим рабам. Гуртова спаяність любов'ю ордену ненависників його ворогів призначенням має проведення розмежувальних ліній у каторзі на місці суспільства з тим, щоби плоди праці зеків перерозподілити вже на користь наглядців та організаторів цієї зони позаекономічного примусу. Усі режими інтегральності насаджують ставку пастви на бідність, на достойність покори та страдництва заради погоничів до щастя, критикують користолюбство, - щоб більший кусень дістався цьому клірові критиків та святих вождів. Зона оживлення чудес, внаслідок втечі від реальності від неспромоги її освоїти, це домагання мати гендель на власному самонищенні. Успіх чищення від чергового нашарування ворогів підриває не лише енергетичні, а й смислові джерела паразитування цього організму ненависті, тож доводиться робити ворогами вже уцілілих, - поки там не поїдять усіх. Зона спрощень та виродження це рівень життя біологічного, представлений ланцюгами поїдання замкненими на собі; це буття, яке не досягло й не прагне сягати рівня виробництва і продукування цінностей що розширюють природність вже на її окультурення; зона контролю та обліку виступає від'ємним стосовно культури фактором. Тому цей масштабний розбій і переступ, що наснажується порушенням прав і смислів, може бути лише тимчасовим явищем як прояв хвороби, бо діапазоном його чинності є не аспект переробки сировини, не справедлива винагорода за створення продукту з доданою вартістю, - а чисте, голе, не замулене споживацтво з наслідками посліду без його утилізації. На противагу суспільствам де із нічого роблять щось, - то у зоні очікування обіцяного чуда займаються зворотним. Зона спрощень, чудес, насилля є антиподом протипоказаним здоров'ю та поступу культур зайнятих розв'язанням проблем, новаціями, конструктивністю окультурення й цивілізованості. На рівні хапання чужих цінностей, оплачуваних завданням нещастя жертвам грабежу, нічого доброго побудувати не вдасться. Будівничі концтаборів та організатори трудових армій, у яких гарують за ницу пайку, своїм терором проти бранців та підданих лише імітують той високий рівень споживацтва який віншує труди креативних спільнот, - але на відміну від останніх, тоталітаристи заощаджують на необхідних для того ресурсах праці з належною платою і заробітком для трударів та підприємців. Хибним прожектором тоталітаристів є їхні маячення про те, що можна нажитися на забороні, на знищенні зацікавлень, а то й прав на життя бізнесменів та каторжної робочої сили, аби без витрат на той заробіток вже працелюбних у їх ініціативності трударів, - що його концтабірники трактують як збиткове для суспільства явище, - то продукує виробництво функціонує б само собою. Характеристика країн вільного світу як спільнот споживацтва дається їм за тамтешню здатність плідно й креативно працювати. Давання передує бранню. А з нічого буває більш, ніж ніщо. Висока продуктивність праці дає достаток, розширює комфорт та якісні обсяги прогресу, з наслідками удосконалення морального, інформаційного, господарчого, наукового життя суспільства, - тоді як одержавлені грабіжники марять збагатися чудесами, себто безоплатним споживанням праці ворогів режиму. Натхненнями нацистів є месіанізм расовий, базований на вигаданому ними праві наживатися на буцімто неповноцінних народах. Тоталітаризм, представлений комунізмом з боротьбою вже класів, це замір на те, щоб у суспільному виробництві побудувати такий собі вічний двигун який двиготів би без витрат на енергетичне забезпечення трударів їхнім заробітком. Але подібне домагання процвітання у спосіб оббїлування та мордування самих суб'єктів виробництва є абсурдистським і парадоксальним запереченням власне призначень працездатності.

Перестройка це помста пролетаріатові та совітському народові зі сторони організаторів диктатури пролетаріату та номенклатурних слуг народу за те, що останні програли у змаганнях з приводу того, хто кого швидше обманить: а чи апарат кремлівських партійців у обіцянках Світлого майбуття через виконання масами трудовоб'язань на будовах соціалізму, а чи маси, які у свою чергу спромоглись на зворотне обдирання любимі ними держави у спосіб саботажу її приписів та удаваного підпорядкування її віроучительним приписам. У вичерпній неспроможности навіть харчовими пайками задовольнити потреби працездатности маси зеків, то означені слуги народу, які до того своє усевладдя оправдовували служінням народу, не тільки нарешті скинули із себе свої патерналістські соціальні зобов'язання перед масою утриманців, посилаючись вже на критику комунізму та необхідність роздержавлення його фондів ініційовану цими ж вождями комунізму та вже не актуального на їх думку одержавлення усякої власности, - як ще й клопоти номінального управління спадком від будування масами комунізму переробили означені пошуковці ефективного власника вже на свою юридичну власність. Свій вимушений дозвіл масам приватизувати свої помешкання, під супровід несплати по борговим зобов'язанням надання товарів за накопичені населенням банкноти і перетворенням грошей у ніщо у контекстах банкрутства совгосподарювань, - то приватизатори не тільки відкрили для себе джерело доходів у накладанні податей за житло, як, головне, кампанія приватизація дозволила звільнити совнарод від декларованого та імітаційного володіння ним майном і усіма статками держави вже на користь олігархату із числа вже колишніх партійців, директорів, чекістів, поведження яких набуло вже не імітаційних ознак пануючого криміналу.

Однією з причин, окрім інерції рабства та утримання у неволі колоній, що вона дозволила більшовикам захопити посідання державної влади, були на бік царизму висунуті інвективи у належности влади капіталістам-власникам, звинуваченим у ігноруванні інтересів народу, - а для розірвання згубного зв'язку між власністю на виробничі фонди та адміністративним управлінням то більшовики запропонували проект передачі управлінських функцій апаратові комуністичних слуг народу. Порівнюючи із товарно-грошовими відносинами буржуазного ринку самодержавства, то більшовицьке хазяйнування планове кріпацьке було розворотом до натурального товарообміну. Супроти того триваюча критика чекістами влади комуністичної номенклатури звинуваченої у надуживанні одержавленням, з наслідками занепаду совітського господарювання, - сталася переворотом реакційним порівняно із часами царизму, бо відбулося більш щільне злиття адміністративного апарату посткомунізму та привласнення ним підприємств, активів, копалин, інших багатств ерефії.

Нові московські начальники вже з комуністичними кличками замінили собою тих колишніх начальників із їх самодержавними прізвищами, які служили імперії. Це експропріаторське одержавлення, як комуністичний централізм, було здійснене у ім'я народних мас звільнених від експлуатації у трудових буднях ударництва. Наступним кроком звичного пограбування був розворот вже до децентралізації і роздержавлення, коли колишніх номенклатурників змінили собою авторитети із вже новими їх кличками. Це знаходження ще більш ефективного господаря на часі розвороту вже геть від комунізму було здійснене у ім'я народних мас. Наступним кроком незмінного захисту інтересів мас на шляхах звичного московського присвоєння чужого добра має стати кульбін одержавлення і повторне видання циклу централізму, коли жертвою мають стати вже олігархічні приватновласники. У миготінні суб'єктів московського збиральництва, - від царів, секретарів чи мафіозі на посаді президента, - незмінним залишається їхнє заняття. Від начальників не відстає у цій справі і сама московська людність.

Більшовицька босота спромоглася на держпереворот і заходила підпалювати вже закордонні світи. Мотивами революції є не саме лиш бажання нуворишів обтяжити себе політикою, через фахові невміння і у інших сферах, аж жадоба влади мала ще й месіянські рушії. Згодом вождям закортіло ще й бути власниками, на зразок західних капіталістів. А чи до роздержавлення, а чи до роздержавлення, - аж основою цих рухів є грабунок.

Успіх боротьби з ворогами є небезпечним для спільнот, хазяйнування яких є будованим на грабіжництві здійснюваному під приводом боротьби з ворогами. Бо після пограбування багатіїв на їхнє майно, після обдирання на примусову працю та плоди каторги вже бідного населення, звинуваченого у його ворожості режиму споживацтва, - залишається уцілілим вже мовчазний у їхній вимушеній лояльності контингент утриманців, якому доводиться видавати хоча б харчові пайки у відповідь на імітацію ним працьовитости. Термін існування подібного режиму одержавленого споживацтва можна прогнозувати і поррахувати, - коли темпи проїдання пайків зіставити із мізеріями продуктивного створення цих пайків в умовах хазяйнування протилежного продуктивності і трудовій підприємливості.

Спотворення свідомости жертв агресії, обкрадання людей і народів на їхній глузд і розуміння своїх прав життєвих задля засівання цього місця руїни вже пропагандистськими міфами є для паразитарних режимів не лише способом заощадження на матеріальних витратах агресії, а, скоріше, фізичне знищення ворогів обслуговує ідеологічне поневолення цих жертв режиму. Пак саме успіх ідеологічної боротьби проти ще не достатньо упокорених режимом упокорення є для останнього небезпечним, - бо від бажань підлаштовувати дійсний стан справ під картини торжества наступу ідеологічної єдності у вікторії агресії, то самі агресори починають вірити у власні агітаційні облуди дурячи себе, самі агресори стають жертвами своїх переконань замкнених у цих же переконаннях, самі агресори втрачають зворотний зв'язок із реальністю. Що й стає загрозою режиму який усім загрожує.

Мало не головним напрямком обкрадання Заходу зі сторони режиму що наздоганяє і випереджає Захід у навроченому йому загниванні, є крадіжка наукових технологій. Включно з установами капіталістичного хазяйнування. Що й перетворює крадіїв на іпостась Заходу.

Об'єктами крадіжки у тоталітарних спільнотах є не лише майно, що його присвоюють від єретиків; не лише віднімання здорового глузду від вірних секті та заміна вкраденого вже на фанатичні упередження віроучення; у зоні крадуть не лише права зеків, підмінюючи крадене на розпорядок утримання зеків; насельники зони зобов'язані бути обкрадені не лише на такі суспільні установи, якими є держава, процедури демократії, інститути ринку та фінансів, але й на сімейні стосунки, з побудовою на випорожненому місці вже буття у комуні, де усе є спільним і не належить нікому особисто, включно з спільністю дітей та жінок; аж у зоні одномірности повстають проти існування власне матеріальности реального світу, батьківство мирського пов'язують із Сатаною, проповідується відчуження від світу та його гріховних утіх, а наврочення світові загибелі та ненависть до нього достатньо результативно розгортають у кампаніях терору, щоб замістити очищене місце вже на види оспівування безподібних духовних цінностей, спасіння душі й подібне; об'єктами атаки у зоні знищення та негативізму є сам час світобуття, який має завершитися хіліастичним прикінченням світу у райських кущах чи геєні вогняній. Згідно обітниць про щасливу остаточну зупинку у комуні, у перебуванні з Богом й підхожих чудах. Більш того, у зоні Нового порядку ніщівній і спустошливій критиці підлягає сам Новий порядок, його організаційні структури, його догматика і канони, ієрархія кліриків. Якщо комусь чи будь-чому ще дозволяється існувати у зоні, то – лише за умов справедливої рівности: у поведінці, у одязі, у знаннях, у манатках.

Неминучою умовою ефективности від організації пограбування є ті вигадки грабіжників про власну святість, обраництво, представництво собою вищої породи, які доповнюються таким же вигаданим спаскудженням ними ж жертв свого нападу. Бо тоді напад не має стримувань, оправдовує, робить необхідними будь-які злочинства проти експлуататорів, унтерменшів, відступників від правовір'я, проти нелюді нерусі.

Для тоталітаристів виключною цінністю, за утримання якої вони віддадуть усе що завгодно, підуть на усі можливі злочини, на силове гвалтування будь-чийх прав чи діючих законів, - є їхнє усевладдя патримоніальне. Бо цією простою відмичкою вони вламуються доступом до усього та усіх навіть поки їм не підлеглих багатств. Пожертвують усім щоб запопасти ще більше від утраченого.

Не лише зрозумілими, як ще й необхідними вважаються ті зміни у сторону позитивів прогресу, які на доданок ще й підстьобуються критикою віджилих його проблем. Однак не слід переплутувати між собою назрілі затребування поступу, що їх втілюють у життя винахідники, та, - з протилежного боку, - внесення у порядок речей того безладу, який нуртує у злостивих мареннях осібних ворохобників, які ініціюванням провокацій силуються вихопити і урвати для себе якийсь шматок від веремії розпаленої ними війни. Нещастя теж мають авторів. Найбільш метиковані із яких стоять понад бійкою.

У спільноті, способом життя якої є виключно ковтання зробленого і виробленого не цією спільнотою крадіїв, у спільноті переконаній на своєму праві паразитувати через підбиття чужих багатств, у угрупованні унормованого у ній грабежу – проблеми виникають лише у віднаходженні справедливості і міри розподілу здобичі. І тут таки й з'являється екстра бандит, бізнесом якого є пропозиції на найкращу дільбу краденого. Який за порядкування у дувані збирає бакшиш із усіх сторін спровокованої ним грабіжницької бійки.

Коли шляхами на збагачення обирають путь віднімання цих же багатств, - то це є не лише логічним, як ще й фізичним протиріччям, здійснення якого не матиме добрих наслідків для обох сторін, навіть тоді, як ці сторони є представлені різними ворожим один до одного суб'єктами, переконаних у тому, що джерелом і натхненням їхньої боротьби проти противника є ненависть до нього. Однак правдивим вигодоотримувачем від переміщення багатств із одного місця вже до іншого є навіть не насельники цих локацій географічних чи соціальних, а той пройдисвіт, який і впорядив подібну колотнечу між противниками, - стосовно якого ці означені сторони розпаленої навзаєм ненависті виконують лише ролі написані для них згаданим пройдою, якому потрібні лише комісійні за свій бізнес. Суб'єктом ненависті є саме вона, - у якої є автор, - відносно якого учасники бійки є лише об'єктами маніпуляції з його сторони. Коли або багатії обчухрають злидарів, або останні обшморгають перших, - то правдивою жертвою цих соціальних воєн є злостиве ідеологічне переконання, що можна обійтися без продуктивної праці та винахідницької творчості, замінивши цю необхідність лише переміщенням наявних статків від одного місця вже до іншого. Заводії татьби зображують із себе альтруїстів, які хіба що із любови до краси чи справедливості беруться ошасливити одних ціною страждання інших, - однак жертвою перетасовування маєтностей стають усі гравці, включно, згодом, із самими організаторами бійки. Подібна ідеологія на узаконення грабежу лиш і призводить як до бугорів, так і до дірок у тканні життя і прогресу. Від перетягування добра з одного місця на інше наступає не добро, як його втрата від його перетягування з місця на місце. Неможливо збагатитися ані на телефон, на новітні лікарські засоби, ані на будь-щось, віднявши ці багатства у когось, бо винаходи у культури лише у ній же і створюються її творцями та дослідниками. Провокатори бійок всередині між класами, народами, культурами працюють не задарма, прикидаючись ідейними натхненниками будь-якої із сторони бійки, а практичний зиск, - у владі та власності, - мають від обслуговування обох сторін ініційованого конфлікту. Не важливо у яку сторону бігти, які цінності відстоювати: важливо отримувати профіт за цей процес.

Порушники людяности, норм співжиття і співпраці опиняються від початку у виграші над нормальними людьми саме завдяки цьому виходові геть за правила. Люди нормальні даремно чекають і розраховують на те, що переступників гризтиме сумління за беззаконність, що самі бандити знічев'я чи з доброго дива перестануть бути самими собою. Злочинці не залишають нормальним людям інших способів, як зупинити та вгамувати злочинність методами що перевищуватимуть насильства цих гвалтівників. Невідворотність покарання злочинців за те, що вони переступили прийняте право і закони саме й становить сутність права. Право це не мир, а переможна війна проти тих, які затіяли війну проти права. Коли у цій бійці з відстоювання права, яке стоїть на сторожі людяности та співпраці, не буде переможців і переможених, - то подібна безрезультатна бійка не може не бути лиш множенням беззаконників. Право торжествує тоді, як під його ногами простягнуться рештки від розтерзаного ним противника.

Щоб перетворити людину вже на невольника, то звичайні грабіжники одаровували людину на кайдани та побої. Однак тоталітаристи комуністичного штибу ідуть далі: вони віднімають від людини природні потреби у гідності моральній та у хлібові насущному. Доктринальним принципом уможливлення досконалої зони контролю над свободами є заборона усякої власності та тих ринкових можливостей користання продукцією від означеного капіталу господарчого, - аби пограбований люд, не маючи можливостей себе навіть прогодувати, повністю залежав від експропріаторів, які тим самим стають диктаторами не обмеженими у маніях свого усевладдя. Монополією на хліб, заборонаю торгівлі, продуктовою карточкою забезпечували більшовики свою диктатуру пролетаріату. Гільйотини, як знаряддя на усевладдя, їм замало. На доданок до контролю над фізичним життям невольників, то комуновожді ще й обкрадають підданих вже на здоровий глузд, коли культивують віроучительну ненависть до імущих як людей не залежних від волі диктаторів.

Даремно очільники совітської влади на перше місце по числу втрат і страждань совітських підданих ставлять нацистську навалу на совСоюз. Бо сама совітська влада жертв серед підданих будівників комунізму учинила більше.

Досконалі диктаторські режими з перетворенням цілих країн у вид регламентованого концтабору тому стали можливими саме у новітні часи розвитку добробуту мас, - передовсім у забезпеченні харчами та вже не каторжними умовами роботи на виробництві, - бо у звільнених мас з'явилися зазіхання на керування політичним життям, яким до того кваліфіковано обіймалися елітарії. Керуванням і втіленням спрощених жадань мас нажитися на пограбуванні звинувачених у наживі підприємців зайнялися демагоги із числа диктаторів.

Особливих успіхів досягають народи спроможні на працьовитість, на наукові дослідження, народи відзначені досягненнями у культурі, щастить авторам навіть містичних учень ідеологічних, інші ж користуються перевагами володіння сирівцями, або ж розташуванням на торгових маршрутах. Тоді як для москалів джерелом забезпечення чільними позиціями, ноу-хау збирачів є саме солдати, що їх не міряно витрачають у загарбницьких війнах. Не зважаючи на те, що кремлівська влада є диктаторською, а тому антинародною, аж фактом є те, що московське військо вміє воювати, є мотивованим помирати у нападі на народи, любить це робити. Загрози народам від москалів є серйозними.

Визначальним і споконвічним питанням політики московського збиральництва є провокування і розв'язання конфліктів всередині стану атакованих збирачами країн та народів. Роз'ятрення протиріч згубних для жертв навали метою мас не лише заощадження москвичами на витратах і втратах свого війська, - аж внесення мотивувань на самонищення противників, на братовбивство зумовлене тим, що у збирачів просто бракує сил на пряме через війну убивство і пограбування ворогів як об'єктів нападу на них. Зокрема загибель десятків мільйонів у світовій війні проти нацистів викликана заграванням совітів то з союзниками Німеччини, то із спадкоємцями Антанти, - коли совіти продовжили збурення за тими планами на Світову комунореволюцію, за якими совіти таки спромоглись на час десятиріч підгорнути під себе східно-європейські країни і стати глобальною потугою. Ставка на союзництво з нацистами дозволила совітам зробити спровоковану у таборі капіталізму війну вже світовою, - коли німці, маючи тил на сході, поперли на англо-французів супроти власне Заходу буржуазного. Обидва зонівські режими так і не зуміли полюбовно поділити між собою ще не завойований ними світ інших країн, - бо використовували один одного у виключно власних інтересах імперських. Гітлер був не захваті від того, Сталін вимагав багато за співробітництво; а Сталін був не у захваті від того, що Гітлер так само забагато захапати береться у апетитах виключно німецького панування, ще й проти московського імперства безпосередньо. Гітлерівські мільйонні війська переміщалися на воєнну зустріч з Червоною армією яка передислоковувалася до західного кордону на зустріч із гітлерівцями: один із рухів був агресивним, тоді як противний йому рух був вже нападницьким. З німцями у свій час атлантисти розправилися за сприяння москвичів; на часі із москвичами розправляться атлантисти вже за допомогою німців.

Примітивні ідеології годяться обслуговувати такі примітивні типи господарювання як здобичництво чужого майна засобами агресивного нападу. Тоталітаризм є адекватною ідеологією імперіалізму та колоніалізму. На запереченні того фундаментального принципу, за яким треба платити за усе, й будована енергетика тоталітаризму, коли мисливці за чужим прагнуть мати усе таким чином, аби їм за це не було ніщо, проте й діяння примітивів не здатних на власне, окрім як на загарбання невласного, - підлягають відповідальності, коряться вже карній спокуті.

Навіть ті хижаки, які своє прожиття забезпечують виключно загарбанням чужого, пропускають підбиті ресурси через фільтр смерті, аби не адаптувати й крихти не підвладного самозбереженню власної самототожності, тоді як імперські плани розбудови якоїсь мультикультурної й, водночас, власної ні на що не схожої ідентичності на базі збереження розмаїтості підбитих силою та складованих у суму земель та народів – не може не мати наслідком нарощення дисонансів з розв'язанням гравітаційних тяжінь різнорідного вже у соціальному вибухові. Збагачуватися тим, що є пограбованим на свободу, можуть як не самовбивці, так обкрадені ще й на розум. Треба не абияк попрацювати, пройти крізь щільні фільтри дозволів, заручитися підтримкою довготривалості, аби навіть поодинокий діаспорний поселенець заслужив право збагатити своїми творчими внесками ту культуру, яку він доказово й щиро обрав як органічно батьківську, а не був би паразитом; й у відповідь навіть нація з її потенціалами потребує доведення своїх прав на підметне користування творчістю навіть одинака із культури та історії не власної. Плідна, себто відкрита передовсім до власних внутрішніх ресурсів творчості спільнота має куди подалі відсилати навіть допущення думки паразитувати на запозиченнях, особливо неорганічних щодо власних можливостей спожиття сторонніх, а тому небезпечних впливів.

Для культур та спільнот достатньою мірою гуманістичних неприйнятність тоталітарних моделей суспільної організації полягає у причетності останніх до тих її примітивних рівнів, де ресурси виживання підтримуються за рахунок полювання та хижацького нападу грабіжницького на сусідів по людяності. Тоталітаризм є годящою структурою для суспільств непродуктивних, які займаються збиральництвом дарованих природою дарів, або ж тим присвоєнням продуктів не власної праці, які на дурняк силою злочину вилучаються у багатих сусідів. Але зона примітивізму, різновидом якої є тренди на монополізацію, шкодить розвиткові спільнот демократичних, де панує моральність та закон, де кар'єрний успіх є результатом підприємливих та креативних громадян.

Ганджем інерції тої московської культури збиральництва, що склалася у рамках монгольського номадизму, є не лише страждання народів яких московити колонізують, не лише виключний монополізм держави над суверенністю громадян, а ще й покріпачення власне нобілітету московства, особливо на часі призупинення експансіоністського пограбування сусідських ресурсів, що змушує московитів займатися самопоїданням.

Ця, здавалося б, недосконалість московських мисливців розрізняти своє та чуже, - яка спотворює московську ідентичність на розмір культури поневолених нею, а останню нівечить на якість цінностей московського здирництва, - практично дозволяє московським забродам тлумити спротив з боку тих своїх жертв, яких вони не лише допускають до свого війська у рухові на інші жертви, а й бути дозорцями над іншими поневоленими за умов, коли служили московській зверхності не смикатимуться на посадах попихачів у забутті прав бути вільними у вже не своєму, а у загальноімперському домі, коли підбиті московитами вважатимуть останніх кращими від себе розпорядниками своєї долі, коли московських заброд вважатимуть не лише рідними, а й доміантними. Прихід московців у дім сусіднього народу назавжди обумовлюється й забезпечується тим, що поневоленим дозволяють само відтворюватися, - але виключно на користь заброд, аби пайка повернута їм ж виробникам вже як дар з московської ласки, не призвела до сумнівів серед жертв московського визиску у доказовості та потрібності того визиску, не кажучи вже про появу потенціалів спротиву московству.

Не лише буцімто мирне збирання плодів і забивання видів тварин природою вирощених, але й вже силове віднімання ресурсів належних власникам, - хоча б і у оформленні загарбницьких походів як інерції невинного збиральництва, - може бути заняттям перспективно провальним для зайнятих цим. Бо ресурси енергетичні невпинно й однобічно скорочуються й не можуть задовольнити бандитів зайнятих лише поглинанням даного природою. Або ж причинами як становлення, так і занепаду паразитизму бандитського є невідале відстоювання своїх багатств зі сторони жертв реквізицій. Хоча хапання чужого виглядає ощадливим у витратах і ефективним вже у сфері прибутків заняттям професійних хижаків, враховуючи різницю між ціною куль випущених у жертву та знятим із трупа лапатником, але подібна залежність від середовища прирікає збиральника на виродження і зникнення від причин зникнення джерел цих нібито прибуткових надходжень. Хижацтво це модус існування тварин, можливий лише в тих умовах природного відтворення жителів та м'ясоїдів, де сапієнси відсутні. Спільноти, починаючи від банд і закінчуючи імперіями, які будуть своє процвітання на хапанні продуктів чужої праці просто вимруть. І то не лише від того, що виграють і отримують зверхність ті господарі, на яких бандити напали, і яких господарі покарають за переступ права, як ще й швидше бандити вимруть від голоду вже на разі своїх звитяг. Й навіть поїдання ними один одного не зарадить справі. Тому продуктивне господарювання, у війні проти якого московити вбачають свою місію порятунку світу від гріхів підприємництва, визначатиме розвиток, звичайно ж, за умов переймання екологічними проблемами як проблемами гуманітарними.

Глупством є вказівка на телевізор і ретрансляцію офіціозами пропагандистської інформації казенної як на причину ненависті московців до народів імущих совість, гідність, волю, права і вироблені їх працею багатства. Так сам як даремною є ставка на наявність у Московії якихось сил опозиційних, а то й противних власне іманентним засадам історичного феномену збиральництва рускава міра. Критичні зауваги стосовно надуживань: концтаборами чи демонстрацією прямої дії демократії, ринком чи плановим розподіленням, вибором між безбожництвом чи москвославними скрепами, - можуть бути лише шляхами оптимізації єдинанеделімства. Бо московство є прикладом спростування й присоромлення тези про неможливість побудови вічного двигуна. Є сумніви, що второпати питоме московство не надто вдається навіть автохтонам перебування із ними у одній палаті.

Вражаючу масштабність і промислову організованість за совітів практики очищення від наступних нашарувань ворогів не треба переплутувати із тою ницою вірою переконань совнароду та його ідеологів у величність ідеалів обіцяного настання утопії, імітаційний і виключно ритуальний характер якої був підтверджений запроданством мас, які не піднялися на відстоювання комунізму, щойно наступні харизматичні бандити при владі проголосили курс вже на ринок, гласність, роздержавлення набутків комунізму. У свою чергу умовність відправлення театралізованих і штучних культів у буцімто серйозність віри у догмати з курсу партполітпросвітництва не завадили катам і жертвам комунобудівництва розіграти драму з пролиттям певно не бутафорської крові. Але як би віртуозно й без проблем не зраджували б правдиві московці черговим казенним віроученням, аж результатом метаморфози світогляду, з ексгумацією контрафактного капіталізму і квазідемократії, є оптимізація одного й того ж незмінного московського збиральництва. У сектах тому й проповідують фанатизм і мучеництво, бо бездоказовим і безпредметним маніям учення негайно відмовляють у правдивості, як тільки для сектантів відкриваються нові обґрунтування для грабежу і знаходження дичини ворогів.

Умовою єднання у спільній зоні остаточного порядку саме сусідських статків та московських до них апетитів є здатність устругнути хаос, похерити у сум'ятті усі розрізнення речей, замісити смисли вже у манії. А коли у симбіоз сполучити вбивства та візію спасіння, реальність та неймовірне, концтабір запліднити свободою, - то тоді без докорів можна аж до обстрілів із гармат вправлятися у кампанії ненависті до вільних українців і водночас клястися, що ми із натуральними бандерівцями ми є аднімнародом.

Нема, бо не може бути причин на те, щоб при наступній зміні прізвищ московських правителів вони б знічев'я змінили традиції господарювання через споживання підбитих земель і народів. Які б обіцянки поліпшення існування не давалися б московцями самим собі та обсадженим ними народам, аж на них усіх чекає доля жертв бандитизму. Під прапорами, байдуже: імперців, визволителів, просвітителів, колонізаторів, патріотів, лібералів, диктаторів, експропріаторів, риночників, приватизаторів, централістів, прогресистів, традиціоналістів, нонконформістів, атеїстів, моралістів, слуг народу чи проповідників самої правильної віри – приходять ті самі незмінні бандити. Самопожирання та посилення визиску самих себе чекає-не-дійдеться усіх втягнутих у зону збиральництва.

У руслі ненеєвисті до окупаційної влади, якою є і буває на Московії її офіційна і легальна влада, то у рівнянні під європейство були звідти запозичені критичні щодо буржуазії, а то й революційно проти неї спрямовані вимоги соціальної опіки над промисловим пролетаріатом, аж до відведення останньому позицій гегемону та усевладного диктатора. Що й надало звичаєвому грабіжництву на Московії виду авторитетного західного учення. Втілення якого обійшлося московцям їхньою ж мільйонною загибеллю у зусиллях побудувати Світле майбуття комунізму на тих самих рейках звичаєвого грабіжництва. Вождь перевороту запевняв, що: у нас, у Росії всього вистачить. Аж тут же виявилось, що безкраїм може бути лише грабунок імущих, але не розмір грабованих багатств. Оскільки соціал-демократичні постулати антикапіталізму були сприйняті у екстремумі Світової революції на чолі із російським пролетаріатом, - коли заборонили власність, торгівлю, доходи, державу, - то розкрився факт відсутності через це товарів та порядків соціального правління. Марення вождівські про те, що народ продукуватиме товари, яким вожді заборонили бути товаром, а потім із таких же мотивів сентименту до народу сам народ, якому вожді заборонили бути власником, розподілятиме ті товари у умовах, яким вожді заборонили бути ринковими, у ситуації заборони вождями грошового обігу та фінансових установ, аби заробляти статки, яким вожді відмовили у статусі бути власністю, - то ці упередження збігалися із більшовицькою догматикою, хіба що за виключенням її розходжень із реальністю, яка виявилася вкритою лущинням від соняхів, відзначеною рубанням меблів вже на дрова, продуктовими картками для совработників. Більшовицький апарат відвів собі ролі правильного розподільовача суспільних багатств, але неправильним і прикрим у цій конструкції виявилася нестача суспільних багатств, обумовлена надміром більшовицького хазяйнування і обліку. Оскільки більшовики представлялися антиподом підприємців, а у номенклатурних кабінетах не розміщувалися ані верстати, ані залізничні рейки, ані домни, за допомогою яких вироблявся товар з доданою до нього вартістю; а переможний у революції пролетаріат не мав ані хисту, ані потреб, ані дозволів на перетворення на учасника виконання бізнесових проєктів, - то довелося робітників приводити у робочий стан вже не засобами заробітної плати, як те було за панування експлуататорського капіталу, а насиллям, переведенням переможців у боротьбі проти експлуататорів вже до станів трудармійців, з виплатою цим каторжанам харчових пайків як утриманням і споживачам соціальної допомоги. Маси пролетаріату, що їх стриг проклятий царизм і влада капіталістів, стали бритими внаслідок перемоги того ж самого пролетаріату у особі його партії, представленій любимим вождем. Пролетаріат, - інтереси, претензії, апетити якого на диктатуру втілилися у його партійному авангарді номенклатурних призначенців, - став класом у собі, переможцем торжества знищення мільйонних мас ворогів народу, став ударною силою на будовах соціалізму керованих означеним апаратом за допомогою караючого меча диктатури пролетаріату. Так би й тривало просування до мети, де кожний отримує за потребою, аж вичерпалося те, що ще можна споживати: бізнес знищених капіталістів, вичерпалися вороги народу разом із концтабірним інструментом їх вичерпування, заважко стало народи втягувати у зону соціалізму, занадто шкода стало помпувати туди сирівці за обіцянки будувати там зону промосковства. Довелося обіцянки про щастя через одержавлення власності, розвернути вже до щастя її роздержавлення. На користь незмінного криміналу.

Доконане грабіжництво, яким стає завоювання вже цілих країн і народів, передбачає не просте ковтання і перетравлення присвоєних ресурсів жертви, а - включення насамперед переможеного війська противника вже до свого, адаптацію усього комплексу підбитої культури вже до потенціалу переможця. Ліквідація самодостатності переможеного народу, насамперед у традиціях його виробничого господарювання, тому буває успішною кампанією, бо у заміні агресор пропонує упокореному ним народу участь у вже спільному поході на нову жертву з розподілом цієї здобичі так, щоб усілілі у цій навалі її учасники були винагороджені трофеями усілілими у навалі. Далі ця метода циклічного перероблення жертви вже на ката наступної жертви повторюється. З наслідками подальшого розпухання цього імперського царства на нові зібрані туди землі і народи.

Проблемою існування подібного єднання його ж жертв є ця сама імперія. Народи силоміць залучені до зони їх споживання тримаються і утримуються там не лише з необхідності покори панівній над ними нерідка терористичній центральній владі, не лише від вигід споживання пайків виділених з тих фондів цієї влади наповненням яких слугує визиск цих же самих нахлібників, - аж племена і народи тому втягуються у вирву їх зібрання, бо таким чином вони мають і надалі отримують самостійницьку потугу, навіть військову, відповідну до своїх внесків у цю зону контролю над ними. Перебування у народу у зоні придушення його культурної та господарчої самостійності з визиском на користь імперії суперечливо компенсується вигодами участі у розподілі здобичі отримуваної від переможної потуги цієї ж імперії, - тож колаборація з окупантом не вичерпується рамками самого лиш її осуду. Але і для імперії успіхи її завойовницьких походів стають нарощенням проблем її цілісного єднання. У імперії її жертва є парадоксально водночас вигодоотримувачем від імперських завоювань. Виродження зони є започаткованим від її становлення, а не є недружніми діями лише зовнішніх її опонентів. Перетворення війська колишньої жертви вже на військо переможця наступних жертв імперського збиральництва є процесом суперечливим і загрозливим для продовження шляхів розпухання зони, яка балансує у діапазоні як від безумовного придушення навіть натяків на самоправність інтегрованих туди земель і народів, так – і дозволом для її складових перебирати на себе самоправство у зоні, але з тою ж метою посилення безпеки єдиного єднання. З крайнощів провокування міжнародних конфліктів і воєн задля братовбивчого виснаження сепаратистських рухів кидаються імперці у надмірність воєн і конфліктів спрямованих вже на знищення цих же потурань самостійництву зі сторони імперців. Коктейль із любові до усіх народів зони замішаний на бажанні їх знищити дощенту є трунком згубним; визнання усіх націй за єдиний народ означає неіснування цих народів; іменування обстрілів вже за визволення тих кого обстрілюють глядиться сумнівним. Сподівання на заміну праксису грабунку вже на ідеали єднання у цьому ж бізнесі є хоч незмінно великодержавними, але недостатньо між собою узгодженими. У зоні достатньо ніц не робити, аби безлад сам собою розгортався, однак й домагання на оруду та управління хаосом стає його продовженням. Збирання чужого добра як свого добром для збирачів не завершиться. Рішень виходу із ситуації унормування грабежу нема, окрім як покарання за злочин. Збиральництво не може само собою виграти, тому що воно програє і то вже не лише завдяки собі.

Результуючим інтересом гібридизації як ставки на дозвіл самостійності суб'єктам зони, так і на одночасне придушення усякого дисидентства республік є цілі посилення таким чином імперії. І тут не істотно важливим є як зміняться акценти: буде одержавлення фондів чи дозольте приватне підприємництво, заборонять релігійність чи будуть її насаджувати, критикуватимуть вождів чи освячуватимуть їхній культ, заходяться ненавидіти Захід чи молитимуться на успіхи вестернізації. Байдуже наступати чи поступатися, безмірно чи ще більше солдат покласти у землю, любити чи губити українців, - аби лиш таким чином міцніло усевладдя зони російщення. Подібно для совітів важливим був не так вибір на приєднання до британсько-американського союзництва, а чи до блоку фашистських режимів, аж головне щоб цією ставкою підгребти під себе якомога більше земель і народів.

Кораблі, комп'ютери, п'єси Шекспіра, ядерні заряди та інші принади цивілізації неможливо вполювати у пралісі, - їх можна лиш виробити творчою працею поколінь. І хоча цю креативність людини, цей феномен культури, що виник у глибинах космосу, відносять оптимісти до особливостей та високих призначень людини, - а проте сприятливими умовами достатку та здоров'я людини, вже як природного організму, треба числити саме відпочинок та віднаходження ресурсів дармового споживання саме у природному пралісі чи біля річок; обтяжливим та не комфортним є напружуватися ментальними зусиллями чи у поті чола на продукуванні товарів, давати раду виникаючим проблемам, щасливо та жертвовно долати труднощі. І саме перевагам споживацтва та присвоєння плодів чужої праці віддають перевагу як способу життя не лише окремі люди, а ще й окремі спільноти. Запозичення не власних досягнень, несплата роялті авторам патентів, ординарна крадіжка та збиральництво тому є і залишаються актуальними поза час і місце, бо є ефективними та ощадливими зважаючи на різниці між інвестованим у бізнес та прибутками з нього. Крадії та агресори є у світі переважною більшістю, на тлі меншости культур виробляючих. Якою є Західна цивілізація європейська. Зрозуміло, що розподіл народів на продуцентів та утилізаторів є достатньо умовним. Бо спроможні на трудову віддачу спільноти тому й відзначені розмірами та якістю вироблених ними товарів, бо вони забагато для цього переробляють і споживають сировинних продуктів; а культури націлені на присвоєння сусідських досягнень, або ті які є реципієнтами благ не власного авторства, які є культурами наздоганяючого типу, - не є зятими грабіжникам, а діють за прийнятними нормами людських взаємин. Навіть колонізатори з Європи, тому займалися грабіжництвом, бо для їх позитивного господарювання треба було забагато ресурсів, бо не вистачало своїх, або жадалося більшого від наявного; а експропріатори виробничих капіталістичних фондів вірують та переконують себе у правоті забезпечення через подібне заняття саме перспектив загального благоденства. Збирачі чужого націлені на спокоживчий відпочинок; тоді як виробники перебувають у проблемах. Процвітання через крадіжку чужого різниться від збитків через жертводавство свого. Господарства створені власниками захищають свою власність; тоді як грабіжникам для віднімання чужого не обійтися без облуд, насильства, порушення права, - що й робить здобичників руйнівниками поступального розвитку. Неминучою карною похідною від любови до збиральництва стає загибель самих збирачів які приходять для того щоб убивати.

Люди є налаштовані на щирі добродійність до ближніх, природно сподіваючись за це у відповідь переважаючої вдячності отримати та визбирати вже те, що піддається обрахунку. Таким чином має місце ефект переважаючого розпорощення енергії. Коли лише ділитися добром, то від нього зрештою нічого не залишиться. Запобіжником проти згубної втрати енергії назовні, на вигоду колективу співгромадян, - є егоїзм та здирництво агресивне, або нажива на продукції своєї працьовитості. Промоцією поступу є відданість тому, що називають істиною; а виродження з ресурсним вичерпанням задається людинолюбством. Записані у конституції завдання бути соціальною державою останню отруює смертельно. Уможливленням рабської неволі є опіка над рабом, як у свою чергу й породжує неволю.

Шлунки бідарів мають такий вражаючий ефект поглинання його наповнень, який безмежно перевищує все що може вироблятися руками цих же трударів. І лиш вироблене за участю заповзятливого розуму, представленого знаннями цього умільця, збагачує товар і надає йому ще не баченої додаткової вартості. Культура є дитям саме духовного генію.

Рушієм протиріч суспільного розвитку є не так суто психологічні розбіжності між інтересами тих хто бідує від своєї націленості на споживання чужого та, з протилежного полюсу, тими хто наживається через власну ініціативність, - аж чинниками вже реального предметного прогресу є збитки чи вигоди від характерних для цих класів їхніх означених інвестувань у виробництво.

Викликами постає два питання на які Московія не може знайти відповіді і які тому є для імперії є згубними: це єврейське питання, - коли не знають як євреїв краще здихатися; це українське питання, - коли московці не знають як українців краще полюбити.

Імперські загарбання народів вчиняться для результуючого пограбування усіх включених у зону контролю. Коли народи, через власну слабкість і недостатність розвитку, не виказують достатнього спротиву колонізаторам, то тоді останні просто знищують, або асимілюють означених нещасливців. Розвинені ж народи зваблюють до покори пропозиціями відкриття для них розлогіх ринків, або буттям домішки до війська імперії.

Питання навіть не у пошуку якихось потаємних пружин які заподіяли ліквідацію зони комуністичних спадкоємців московського царства, - аж не просто пояснити як ця зона тоталітаризму взагалі спромоглась протриматися кілька десятиріч. Соціалістичній ідеології помічі бідним за рахунок придушення приватновласництва посприяло те, що це соціальне учення про допустимість грабежу є лиш складовою загального імперського контексту де за інерцією крадуть цілі країни. Ресурсами побудови комунізму є звичайний ефект вдалого грабежу ще не покараного за примусову безоплатну чи за харчові пайки праці мільйонів на ударних будовах соціалізму. На доданок до заощаджень управлінських, то компартійна і господарська номенклатура нормативно обмежила свої прибутки і привілеї. Не останніми причинами, які дозволили чиновницькому апарату сурогатних управлінців підмінити собою верстви підприємців та колишньої еліти, стали ще й репресії проти останніх, робота Органів з масовидности терору, успішне знаходження невичерпного числа ворогів народу, - на доданок до ентузіазму вірувань у настання щасливого комуністичного майбуття, - де суб'єкт їстиме скільки влізе, а продукуватиме скільки з нього вилізе. Перемого над ринком, правом, мораллю стало накладання лабети диктатури пролетаріату вже на саму можливість людини забезпечити своєю працею себе щоденним прожитковим харчем. Удатним випадком для совкової на світ експансії стало конкурентне зіткнення із німецьким імперіалізмом, де захист комунорежиму постав як патріотизм оборони спільного атечества, в умовах сприяння цьому зі сторони антигітлерівської коаліції. Існування миру класової боротьби проти світового капіталізму продовжили совітські ядерні боєзаряди. А вже безмірні джерела реального соціалізму над загниваючим у наживі Заходом почали бити із нафтогазових родовищ, звідки ці переваги й помпувалися у цьому ж напрямку. Маси будівників комунізму побігли слідом за номенклатурою, яку так і не наздогнали у приватизації нею спадку комунобудівництва. Зрештою більшовицьке повстання проти природи людини на те щоб зробити собі на краще, а не стати жертвою чужого насильства, - вгаває тим, чим не може не віншуватися. Совіти могли б змусити себе поважати, коли б не здолана ніким ніяк ніколи ставка сутнісного московства на ефективність грабежу. Яка й виштовхує його на рецидиви збиральництва.

Комуно-совітський експеримент на заборону приватновласництва та ринку, - що вони на думку більшовиків призводять до капіталістичної експлуатації з наслідками знедолення улюбленого більшовиками пролетаріату, - не може результуватися добром та користю для суспільства. Бо заборона мати заробіток залежний від вкладеної у продукт праці, з відповідним перетворенням цього інвестора вже у стартапера чи неависного для більшовиків підприємця і куркуля мироїда, робить безглуздим неможливим занепадницьким процес навіть примусового, під загрозою голоду і терору, імітаційного виробництва. Тож коли завдяки злагодженій роботі караючого меча революції настає брак ударників, яких можна заслати на примусову трудовіддачу, коли залишаються уцілілими лише переможці над ворогами народу, коли вже вивірюється не лише ентузіазм жертвовности заради обіцяного процвітання за комунізму, а ще й зникає переляк від розперезаного терору диктатури пролетаріату, - тоді ресурси надходжень від грабежу наказують довго жити. Різьбу закручених гайок трудових зобов'язань у адміністративно-наказовій плановій системі централізованого апарату чиновницької бюрократичної номенклатури зриває геть. Будь-хто з числа усіх, включаючи як партійців так і піддай їм люд, стає зацікавленим не у посиленні переслідувань за імітаційну на благо совітів працю, аж замість того люди прагнуть заробляти вже на особисту користь. Це й добиває безглуздий від самого його початку проект хибно зведений на гіпотезі розжитися з грабежу. Спадок комунобудівництва розтягують удачливі у подібній справі угруповання ділків.

Тоталітаризм є крайнім випадком суспільної організації на шляху того єднання, у якому розчавлюється самостійність усіх установ, смислів, прав, свобод громадян з утворенням із жертвних решток такого собі агресивного монстра, який втягує у себе, поглинає, підкорює усе можливе й неможливе, досягаючи у тому станів самопоїдання. Тоталітаризм це той прикінцевий випадок хижацтва та збиральництва чужих ресурсів, коли для означеного мисливця все довкілля постає навісним ворогом, якого необхідно з'їсти та знищити. Тоталітаризм це граничний випадок нежиття, який того ж самого вимагає від оточення. Умовою злутування складових зони примусової любови є перетворення усіх визначених структур та досягнень культури вже на порох у спричиненій заколотниками кризі та виродженні, а ця атомізація, у свою чергу, сприяє подальшій концентрації усіх зусиль вже у точку, що стриміє до нульових значінь. Зона дисциплінарности, як ексцес бандитизму, сягає не лише кількісних вимірів полювання за людьми і народами, аж якостями універсальної уніфікації стає придушення свідомости, моральних цінностей, традицій. У силових лініях тяжіння навзаєм переплутуються між собою не лише такі полярні противенства як реальність та казка, правда та облуда, життєве та смертельне, моральне та розбещене, розумність та шизоїдність, продуктивність та споживання, обдарування та віднімання, відкритість та відгородження, мир та агресія, прогрес та занепад, відкриття і таїни, розвиток і закостеніння, законність та бандитизм, ринок та монополізм, індивідуалізм та згуртованість, людяність та рабство, - аж усі відмінні обопільні тотожності також ототожнюються й замішуються у вирві залежності та взаємного загального зумовлення. У точку примусу усіх до виконання обов'язкових дисциплінарних зобов'язань перед диктатом вказівок режиму та задля покори тій догматиці вчення, якій служать не лише за страх перед терором покарань, а й за сумління відданости святому, провалюються не лише матеріальні багатства, а й власники вже як вороги відірвані від капіталів, а на масу відірвану від совісті та законів накидають удавку каторжних нарядів та неодмінних жертв на користь тої зони неволі, яка стає хороводами оскаженілости. У простоті руїни ніхто не пручається своєму перетворенню на корм для паханів. Грабунок торжествує, віднімання чужого святкує його присвоєння, банда гарцює на баскому коні. Зона це екстремуми імперіалістичного збиральництва, яке весь світ заміряється запхнути у свої обмежені манії самозвеличення, у свої вигадані права паразитувати на чужих гараздах. Чавленню усіх у виключно домінантній волі верховного та святого вождя, поза якою усе зобов'язане стати нічим тоді як прагне стати хоч чимось, - протистояти може та свобода конструктивного винахідництва, яка відпихає від себе нападницьке свавілля означеного тотального поглинання негативістського.

Комунізм як модерна форма узурпації влади, породжена свободою капіталістичного підприємництва, саме тому представляє себе противником приватної власности та ринкового розподілу суспільної праці, оскільки комуністичне усуспільнення є тою крайньою позицією, де ринок замінюється на монополію, яка підгрибає під своє усевладдя не лише конкурентів, а й свободу, права та навіть способи мислення усіх вже колишніх громадян перетворених диктатурою на безоплатну робочу силу. Комуністичне одержавлення та обзивання підприємців ворогами трудящих, глитаями, визискувачами хоча й виставляє себе за антипода капіталізму, проте комунізм без облуд являє собою вищу фазу приватного підприємництва доведеного до тотальної монополії що не знає заперечень собі; комунізм - це ініціативи тих любителів плодів чужої праці, яким у громадянській війні щастить підбити цілу державу й переробити одержавлений бандитизм вже на політбюро святих вождів; комунізм тому й припиняє підприємницькі свободи та права, бо підміняє їх на безмежний розвиток свавілля виключно одного диктатора, тому й забороняє власність громадян бо забирає й експропріює усі багатства на користь зграї самозваних слуг народу, з принесенням доказових потреб суспільства вже на користь містичної ідеології на виправдання грабежу. Комунізм це гравітаційне стікання усіх багатств та тих надприбутків, які набувають ваги вже політичної влади, до вузької пельки загарбників, що вони своє забезпечене людовбивствами бандитське щастя жертв незароблене власною працею іменують здійсненням мрії передового людства.

І у архаїчних, і у сучасних трайбалістських спільнотах їх членство більшу частину часу присвячує пошукові харчів для свого біологічного існування, подібно тваринам. Але й у існуванні людини вже як суб'єкта культури, - то низький рівень продуктивності праці в таких же умовах давноминулої цивілізованості давав той же ефект злиднів, який усували присвоєнням плодів праці та прав мас перетворених рабів, збитками яких ставав достаток різноманітних окремих доміносів, нобілів, аристократів й подібних дук. Виникають теорії, - породжені очевидністю несправедливого й неправедного перерозподілу життєвих долей і кар'єрних зростань окремих людей за рахунок гноблення інших несповноправних людей, - теоретичні твердження про те, що у своїх трудах люди діють собі на шкоду, що продукт праці відчужується від працівника на зло роботязі, що лише через повернення працелюбові усього виробленого ним й настане суцільна гармонія, на інструменті якої зіграють мелодію щастя. Якщо власність є продуктом крадіжки, а не надлишкових прирощень від творчої та креативної працездатності, то тоді рівність справедливості без кордонів стає законним дитям бійки бідних проти класу багатіїв. Бажано інструментом диктатури пролетаріату.

Наростаюча з прогресом емансипація та звільнення від видів поневолення трактується як припинення несправедливого перекачування ресурсних благ від бідарів вже до багатіїв; а зростаюча з прогресом, успіхами пізнання і окультурення, з технологічним винахідництвом продуктивність праці у тій же інерційній логіці встановлення соціальної справедливості постає як вимога не ділитися ні з ким новоствореною у праці додатковою вартістю. Підспудне бажання розвернути грабіжництво вже у зворотний бік, а саме на обдирання заможних, що його концептуально оправдують як повернення додаткової вартості, з виходом на нульову еквівалентність обмінів послугами у процесах життєдіяльності, - є заняттям реакційним у його спрямуваннях на досягнення тої рівності у однаковості, яка стає просто неплідною для поступу. Повстання проти стягательства багатирів постає стягательством на користь тих, хто подібне експропріаторство оправдує своїм бідуванням. Аж культивована бійка проти фетишу експлуатації має заміщатися на конкретику кроків на зростання продуктивності праці. Промовистим показником прогресу, що його забезпечують наукові технології й відповідно зростаюча продуктивність праці, є дедалі зменшувана частка забезпечення біологічних потреб людини у контекстуальному розмірі трудів людини вже як деміурга культури й прогресу. Достатній побутовий добробут переміщується кудись на маргінеси від загалу звершень цього вже самодостатнього продуцента. Значущість людини чи творчого колективу лише зростає, коли видана на гора для задоволення попиту споживачів товарна продукція значно перевищуватиме спожиту задля цього сировинну продукцію від інших колективів. Очільниками поступу стають ті, які запропонують ближнім крам глибокої переробки з високою доданою вартістю, просто вщерть переповнений не лише фізичними, а передовсім науково-дослідницькими та інтелектуальними внесками у його вироблення. Марксоподібні соціалістичні і соціальні розважання з приводу процвітання одиниці коштом та за рахунок гарантованого патерналізму зі сторони суспільства, загнаного задля того у зону трудової повинності, варто перенаправляти у сторону зворотну стягательству і марнотратному споживацтву нахлібницькому, а саме: збільшенням розходжень між дарами творчості одиниці та не даремними надмірами загальносуспільної від того користі. Щастя не у тому, щоб нікому нічого не віддати, а у реалізації тих власних покликань які стали б об'єктивним затребуванням зі сторони загалу. Скорше годить підвищувати рівень і якості самовіддачі у співпраці із колегами, аніж під виховні розмови про припинення експлуатації та гавкіт конвойних вівчарок рухатися у зеківському шереху на соціалістичних будовах вільної праці. Добуток іде від освоєння таїн, а не від присвоєння вже добутого іншими. Достойні люди стягають під себе не лише здобич та лахи від заробітку власних напружень підприємницьких, як ще й стягають престиж від поколінь вдячних за запозичені надбання і здобутки від переданих винаходів. Сприятливими умовами видозмін є певний рівень нерівності і розбіжності кар'єрних перспектив, який стимулює конструктивну конкуренцію.

У обмінах власними особними досягненнями між людьми, народами, культурами мають місце протилежні за значенням прояви одного й того ж процесу конкуренції, коли у створенні спільного ринку торгівельно-господарчого, чи у конституюванні інтегрального віроучення, чи у загарбницьких походах імперських з політичного поєднання метрополії і периферійних колоній, – то одні з учасників змагань стримують до ствердження свого монополізму і влади контролю за підопічними, у той час як противники панування над собою сторонньої волі беруться, виходячи із чуття своєї самочинности, беруться або звільнитися від нападів зі сторони, або самим ставати стороною нападу вже назовні від себе, заходяться свою самодостатність перетворювати вже у недостатність тих сусідів, яких вони поневолюють. Колонізаційні утиски є нещастям лише для тих зібрань, які самі гожі стати колонізаторами і збирачами. Звільнення від прибульців і гостей непроханих, які за допомогою своєї зброї нав'язують власні порядки правління, господарювань, окультурення чи віросповідань лиш тоді можуть для повстанців проти колонізаторів бути успішними і корисними, коли потенціал життєвого змагу цих уярмлених спільнот, - які лише тимчасово змушені були поступитися затратами своїх прав, - буде переважати сили імперських збирачів, коли повстанцям у їхньому визвольному зриві вдасться фактично продемонструвати зверхність антиімперської власної культури, доказати на ділі її життєвість, відстояти свою самоправність. У противних же випадках метрополія виступає тим потягом для обсаджених нею відносно відсталих околиць, який останні підносить до включення у порівняно вищі стандарти цивілізованости. Більш того, у масі історичних ситуацій, то правління колонізаторів буває для народів більш корисним, аніж володарювання рідних тиранів. У виборі між зовнішнім і власним управлінням варто рівнятися ще й на якість того управління. Імперські володарювання, особливо тоталітарного штибу, від часу свого започаткування на утримання метрополії засобами пограбування колоній змінюють вектор свого господарювання вже на протилежний, коли колонізовані перетворюються у утриманців, перетворюють належну їм пайку за службу вже у той обов'язок наглядачів, коли розмір пайки поступається мінімумом трудової віддачі на створення колонізованими цього результату від колонізації. Бо колонії утримують і просвіщають їхнім же коштом, з додатком ще й комісійних для колонізаторів за ці клопоти зверхности. Колонії використовують метрополії всупереч зворотних цьому твірних апетитів колонізаторів. Удержання колоній стає непосильним. Потім терени метрополії стають полями еміграційного переселення для аборигенів із вже колишніх колоній.

Пропаганда рівности у матеріяльних багатствах – це проміжна станція до цілей заволодіння злидарями майном багатіїв. Підміна права вже на поняття справедливости – це рух на подальше оправдання вже злочинів і насилля. Заміна законів матеріяльного світу та діючих соціальних установ вже на втручання у ці сфери вже божественної суб'єктности чи дії обранців чуда – це перехідна ланка до настання хаосу, деструкції, аварій та здійснення загибелі не такого як чарівникам треба світу. Банити ще не присвоєні матеріяльні блага, оспівувати цурання від них і гідність бідкування – є стандартом пропаганди, допоки блага не потраплять до пропагандистів. Притаманні усім рятівним рухам загальники щодо спільности жінок і дітей, зняття усіх регуляцій статевого чи сімейного життя, унормування збочень – це напівприкрита хтивість. Характерні для усіх сект заклики винищення ворогів цих сект - є прокладкою до доказів звеличення і месіянських призначень вірних секти. Спрощення реалій дійности з підміною фактів вже на вузький набір наказових догматів святого віровчення – є крокуванням по доріжці оправдання невігластва та виродження, нехтування отриманими внаслідок цього жертвами, звеличення прибуття до підсумку порожнечі. Віднесені на майбуття обіцянки пастві не працювати і мати за це достаток – є авансом за покірливість тут і тепер. Мобілізація революційного членства, підкорення їх централістській дисципліні, культивування жертвовности на нищення ворогів, - у таборі яких відповідно насаджується безлад, спантелечення, провокуються протиріччя навзаєм, - це прийоми задля результуючого встановлення тотального усевладдя, яке не стрічатиме завад і критики проти себе.

На тому місці, де у розумних людей містяться виклики щодо підвищення знань та працьовитости, то у московців стоять квадратні кілометри територій, які неодмінно, поза усі рації та фізичні на те можливости, треба відібрати від сусідів. Невідворотність нападу не залежить від підрахунку ефективности здобичництва від територіяльного експансіонізму; маніям на збиральництво ґрунтів не завадять навіть прямі збитки від несили утримування під собою підбитого. Квадрати ще не підбитих країв застилають у загарбників очі, але відкривають сприймання ненависті до господарів цих суходолів. Суверенність і життєві права наступних сусідів сприймаються збирачами як образливий виклик на апетити та вірування московців у їхніх споконвічних правах на земельні наділи отчин народів, звинувачених московцями у зазіханнях на буцімто московські терени, як на надані промислом і долею мисливські привілля і пасовиська.

Вожді московства відходять чи надходять у їхніх різнопланових пропозиціях на оптимальні шляхи великоросійства, - але маса народу збирачів залишається у стабільній незмінности вдавання до будь-яких прийомів на цьому шляху паразитування на чужих, а то й на власних нещастях.

Концтабірна дисципліна починається там і тоді, де і відколи її майбутньому контингенту уцілілих мас трудовобов'язаних спершу пообіцяють дармові дари. Ці зваблені чудесами потенційні зеки, які на разі вважають себе актуально ображеними, тоді підуть за вождями заколоту, коли зневажать розуміння правил збереження наявної енергії чи ресурсів, які додаються лише тоді, як ці ресурси віднімаються у імущих і спроможних на прирощення ресурсів. Тому ресурсами утилізації нажитого стануть самі учасники революції споживання.

Режимний розпорядок постає під приводом помочі нужденним, посиленням на добродійство для обійдених ним, вирівнюванням усіх у братерстві помочі. І задля того у зоні розв'язують індустрію пошуку та винищення ворогів тотальної терпимости. Убивства зачинаються на ґрунті нетерпимости до усякої критики; на здобутті енергії через адаптацію виключень із правил.

Суспільство, виникненню у ньому тоталітарного режиму, зобов'язане не тому, що відмітаються геть помилки та неприйнятні для суспільства пропозиції, а тому, - що останні приточуються до суспільства під приводом його таким чином збагачення на різноманітність. Ковтання отрути обходиться дорожче ніж безхліб'я. Зона контролю – це там, де треба укупі втримати несумісне, противне навзаєм, де єдністю є посічення усього живого вже на шмаття.

Соціалістичні захисники інтересів трудового пролетаріату саме як підпільники почали свою бійку проти капіталістичної верхівки московської імперії; й як суб'єкти з організації розпаду тої імперії, то номенклатура, у її метаморфозі переродження із революціонерів вже у квазікапіталістів, приватизовані нею скарби від будування совнародом комунізму перевела знов у підпілля. Як то провідникам московства водиться і ведеться.

Тоталітаризм, - як єднання усього з усім у нерозривну єдність, яка включає у себе усі можливі й неможливі виключення із неї, - подається, глорифікується, знаходить прибічників саме як механізм ощадливости, коли ніщо не викидається, а з усього, навіть із помилок та непотребу, дістається вигода. Режим тотального порядку оспівують усі нещасливі, бо у цій зоні їх навіть іменують гегемоном, провідною верствою, такою собі сіллю землі. Мастилом, спонукою, промоутером просування та експансії зони тоталітаризму виступає ідеологія терпимости, політкоректности, мультикультуралізму, згідно якої елімінуються поняття помилки чи чогось неприпустимого. Одначе подібна ставка на прирощення багатств шляхом включення туди різноманітних аберацій, збоченств, легалізації беззаконня та аварій, коли змішують між собою здорових та інвалідів, наукову доказовість і казку, мораль та переступи, - не тільки не призводить до багатств, а їх урізає. Атака одномірного порядку, - що його оправдовують усепрощенською любов'ю до скривджених, утятих на кінцівки чи доконечну розумність, помстою рабів своїм колишнім кривдикам, - є кампанією не ощадливости у оптимізації витрат, а є прикриттям агресії проти імущих, власників своїх прав, проти людей і спільнот самоправних, які поки що не коряться агресорам та вождям Нового порядку.

Хоча грабіжники у представленні їхніх апетитів вже за суспільні затребування можуть вважати свій бізнес за нормальний, однак за фактом то здобичницькі приходи є порівно більшими втратами для їхніх жертв. Більшої товарної продукції кращої якості не може бути без належних до того зусиль, бо з нічого буває лиш ніщо, себто інтенсифікація виробництва на одній і тій же базі інструментів, їх технологічних застосувань тими ж працівниками є можливою лиш коли працівників силувати рабською віддачею, а у виробництво не вкладатися. Чудом панування споживацького бандитизму є реальні від нього втрати сумарні. Від перекладання багатств із власної кишені вже до кишені грабіжника сума багатств не зростає. Віроучительні теоретизування про починання обнадійливої історії людства супроти помилок минулих поколінь через ставку: на гегемонію вже таких як треба расово чи класово правильних прибічників рятівного культу, на необхідність покарання та винищення його ворогів; обіцянки процвітання через гуртове виконання планових завдань та відповідні покарання за приватне підприємництво; щеплення сподівань про безпосереднє прилучення до божественного у вдячність за терпеливі жертвовні страждання реальні, інші не менш казкові маячення з приводу неймовірного – є аферою тих бандитів, які підсовують окраденому химери на заміщення віднятого. Фору у змаганнях з продуктивністю правових спільнот можуть давати мафіозні режими лиш на той епізодичний період, коли невільників вдається визискувати без особливих витрат на них та бунту невдоволення від них же. Навіть одержавлений бандитизм стає нежиттєдайним згодом і для його організаторів. Уся порівняльна позитивність гулагівщини, ривок до поширення комунізму навіть поза звичні для Московії рубежі і озброєну вдачу її збиральництва цілком вміщуються у моду її імперського люду на терпіння над ними царської влади у обмін владні позиціонування мас московитів вже на теренах обсаджених і окупованих ними інших народів і культур.

Виробіток можна збільшувати кількісно і якісно застосовуючи брендові інструменти, технологічні розробки, поліпшуючи стимули працездатності, а можна замість того менше давати зарплати збільшуючи для цього побиття працівників, - що і є таємницею популярності і вдавання до концтаборів, аби додаткову виробничу енергію знайти з нічого, з мінімізації амортизації каторжникам. Що й утнули на часі будування комунізму, звабність яким стала обмеженою у мірі проїдання накопичень від минулих днів. Коли працівникам урізати пайкове утримання і збільшувати обов'язки виробітку, сподіваючись розбагатіти таким хитрим маневром, то для початку скінчаться і сконають означені раби. Плодами від нічого стає не лише ніщо, а й розвал тих, хто запропонував казки у якості програми дій. Будувати народне щастя на концтабірній долі цього ж самого народу, - то цей парадокс є не просто глупством, а є злочинним на власну користь умислом організаторів грабежу.

Оскільки жертви московського грабежу чомусь всупереч московським сподіванням не прагнуть розпрощатися із своєю свободою та власними багатствами на користь московитів і поневолення московське чомусь не вважають своїм визволенням, - то для подолання спротиву цих ворогів московитам потрібне посилення ресурсів вторгнення, потрібне поповнення їхніх військових витрат, потрібні нові солдати готових померти за великою неделімою Расію. Бо вона цього сама без помочі зробити не у силах. Невідомо чому.

Усі рекрути, усі країни які долучаються до союзництва з потугою московського збиральництва, - обнадійливо сподіваючись на поміч від посилення оборонної міцності цього союзу у захисті ним інтересів його учасників, - мають звітувати і тямити собі, що енергія, включно з військовою складовою, цього союзу неодмінно і першочергово буде використана на приборкання того інтегрованого членства, яке задумає собі проявити якісь ініціативи незалежництва від потреб і дисципліни московського збиральництва. Московське царство розпухає назовні тому що там домагаються якомога успішніше боротися саме проти внутрішніх його ворогів.

Коли московська людність свої потреби і звички полювання на сусідів включає до вимог на права життя, а незгідних із цим заняттям виключає звідти, то тут московці хибують. Життя самих бандитів і їх апетитів ще не слугує для жертв цих апетитів необхідним фактом.

У цьому кличі, збідненому навіть лінгвістичну коректність, бурхає невгамовна енергетика здобичництва, мисливської пристрасті, пожирання трофеїв. Сходьбище містифікаторів, скандалістів, неадекватних, грабіжників, примітивів, шахраїв, насильників не спинити у їхній натуральній знадобі до чужого життя. Для них нема таких злочинів до яких би не вдалися, аби узаконити поцуплене.

Спочатку агресори зізнаються у закоханості до не створеного їхньою працею й ніжно цілують жертву своїх апетитів на чуже, далі вони своїми розпашілими губами охоплюють впливи сторонньої культури й ритмічно пропихують їх собі у горлянку аби дичина втратила можливості спротиву вторгненням затим, щоб усе, до чого добралися ікла любителів опинилося вже у їхньому стравоході й прибуло прибутками на місце свого призначення. Московити відкриті без упереджень до усього що вони збираються закрити. Вони нададуть жвавості усьому, що збираються заковтнути, аби приспати пильність дичини. Удаватимуть із себе звіра прирученого вірою на прожиття у спільному із вільними людьми домі, аби у слухну мить відкусити голову одуреному дресировальнику.

Розповіді про величність власної ідеології слугують не останнім ресурсом спонукання власної армії до вторгнення на сусідські терени, або ж армію надихають розмовами про недостойність тих ідейних цінностей сусідів, які неодмінно мають бути замінені на вірування армії вторгнення, - проте глибинною основою вихваляння власними вигадками чи зганьблення сусідських релігій є апетит на чуже, коли організатори бандитизму групового чи одержавленого промишляють крадіжкою чужих ресурсів. Нацисти розповідають про свою арійську величність чи про унтерменшей із числа сусідів задля того, щоб майно останніх запопасти. Комунисти можуть розповідати про трагедію людства представлену інститутом приватної власності та про шляхи ощасливлення громадян у спосіб віднімання від громадян власності на користь самозваних слуг народу із числа самих себе коханих, або ж можуть розповідати про шляхи оптимізації прогресу вже через необхідність відновлення прав власності через заміну одержавленої власності вже на користь приватизаторів із числа тих самих любителів народу, - проте сухим залишком від переціджування багатств чи у сторону їх одержавлення, чи на бік їх роздержавлення є той самий незмінний грабунок. Звичайні бандити, які заперечують лише перебування власності у господарів, поступаються комуністам, які ситуацію привласнення ними віднятих від суспільства трофеїв числити за ідеал усупільнення, проте із останнім, у наслідках асоціальності видів грабежу, може позмагатися практика перекачування усіх багатств від громадян вже на користь ще вужчої, порівняно із номенклатурою, хунтою олігархічних приватизаторів. Складалося враження що комуністична заборона власності й трудова повинність на громадян є останнім словом у еволюції прийомів видобування бабла із люду приведеного у відповідність із апетитами збирачів та блукачів, - аж виявилось що й комуністичні ідеали можна вдосконалити на досвід капіталістичного збагачення, коли спадок комунізму розвернули від одержавлення вже до роздержавлення, й експропріаторів експропріаторів вчергове обікрали згідно традицій Московії. Щастя остаточного грабежу, за яким живильний процес перерозподілу завойованого нарешті припиниться, - не сталося.

Московщина, - з її звичками полювання за майном сусідніх народів та перетворення на рабів її власного населення, - є не лише анахронізмом різнобою щодо продуктивних культур та продукуючих спільнот, як для останніх московство становить безпосередню й конкретну загрозу. Московія, - історія якої становить послідовну низку вдосконалення крадіжки, - приречена на нежиттєздатність з причин її неконкурентоспроможності порівняно із фортуною людей і команд зайнятих творчістю, оскільки віднімання чужого, навіть за умов тимчасово збагаченого злодійством й до часу ще не покараного злочинця, себто горизонтальне переміщення статків нічого не додає до їх вертикальних прирощень. Історична Московія, - яка у цілях вибивання данини кочує по поруйнованих нею угіддях поневолених нею народів, - має своїм існуванням накласти за вчинені нею злочини проти свобод людей і прав народів. Із московитів ловецтво можна вибити лиш із ними разом.

Відповідь на питання про причини пізнання зачисляють до природи людини. Окрім того, дослідництво викликається ще й потребами подолати немічність перед загрозами неконтрольованих подій, цілями вгамувати випадковість, розширити успіхи у переробленні обставин вже до нашої сили над ними задля людських розумінь добра. У переведенні замірів вже на об'єктивність можна вдаватися й до силового вбивства фактів, проте успішністю втілених пізнань можна вихвалитися лиш на шляху істини, себто наші знання мають узгоджуватися не із вигаданими забобонами, а із природою речей у історії будування культури. Відкриття істин треба відрізнити від майстрування тих ілюзій, які лиш затикають провали незнань. В ужитковій культурі є маса тих безпредметних закономірностей які лиш у практиці ритуалізму та вірувань справляють враження управління подіями. Сповідування переконань, у яких імітують буцімто закономірне на ділі, треба без вагань залишити за тими кого задовольняють казки. Відпрацьовані вірування мають залишатися позаду й не заважати напрацьовувати знання. Не треба присвоювати те, що належить безумству та злочинам; жертви з боку глупства стають винагородою вже на сторону зла; лише обділені на розум компенсують недолік вже крадіжкою чужих речей. Замість задоволення викраденими трофеями, з самовиправданням легкості подібного здобичництва посиленням на відповідні невибагливі казки, освоювати треба факти, які дають прибуток добра як агентам, так і контрагентам співпраці у здобутті істин.

Стратегією та абсолютизованим без виключень ідеалом тоталітаризму визнається входження у максимуми гуртування, встановлення сув'язей для яких не існує перепон та заперечень на взаємопроникнення усіх у одного й навзворот, потуга любовної гравітації усіх учасників зони дисциплінарного й обов'язкового для усіх єднання не лише замішує та ріднить усіх з усім у однорідну суспензію, а й не дозволяє виникнути усякій визначеній окремішності, таврованої як неприпустима ворожість щодо ідеалу секти. Для бідарів звабленим аргументом подібного колективізму оголошують поміч їм та гарантовану видачу пайкового утримання зі сторони більш заможного контингенту зони централізованого любовного тяжіння, а для інших в'язнів зони обітованого спасіння у соціальній практиці взаємодопомоги їхнім святим культовим обов'язком жертводавства на вівтарі єднання стає перерозподіл статків на користь бідарів, - за умови щирої віри усіх у поміч зі сторони потойбічних сил чуда на чолі смислів та призначень зони спільності: моральної, расової, класової, пролетарської, мультикультуралістської, аби нікого не дискримінували за ознаками: віку, статі, освіти, щоби усі були рівними: у доходах та витратах, у правах та обов'язках, позаяк усі будуть у Богові чи турботах Вождя і він буде в усьому, бо надіятись треба на вищу силу й на розум свій не покладатися, а кожен трудармієць отримає наряд трудової повинності аби самовіддано пишатися місцем визначеним йому Справою партії, тож леви випасатимуться із ланями, висохне вдовина сльоза, кожному рабу Божому випадє за потребою й від усякого візьмуть за можливість, й тоді всьо будіт данбас. Усіх злютує активна позиція боротьби із ворогами народу, дияволом, відступниками й далі за списком любови. Щоправда із втіленням страшного суду, виходом у нірвану, у комунізм доведеться поколінням ще трошки зачекати. Проте вадою означеної стратегії паразитарності навзаєм та провалля усіх ресурсів у точку колапсу є - ідеологія споживацтва, де під омоформ взаємної турботи один про другого цей один намагається обікрасти другого щасливіше від обкрадання другим одного. Тоталітаризм це гімн ницим, який співають вони ж. Тут міжнародні монополії, комунізм і нацизм, світові імперії, любителі абстрактного людинолюбства є суголосними. Стратегія тоталітаризму, - результиуючими наслідками якої стають взаємні претензії вимог один до одного аж до станів воєнних протистоянь та карних відплат згідно партикулярних стандартів буцімто понівеченої нападниками остаточної справедливості, - має як не доповнюватися, так корегуватися відмінним трендом на проведення виразних розмежувальних ліній між усіма здатними на самостійництво, життєвість якого базується на продуктивності праці окремішнього чоловіка, творчого колективу, кола національної спільності. Окрім одностороннього руху у цілісність, світи людські мають ще й розпадатися.

Даремно і помилково кличі пайкового соціалізму пов'язувати виключно із самою лиш Московією. Бо навіть розвинені і правові країни можуть бути атаковані грабіжницькою ідеологією. Справа бідарів має значення. Оскільки соціальна поміч бідним оправдовує грабіжництво на користь тих, хто прийомами свого збагачення робить саме перерозподіл суспільних благ, не забуваючи про свої комісійні за подібні клопоти, - то Московія, яка розпухла від історичного грабіжництва та поневолення нею народів, саме й потерпіла від соціалістичних любителів народу. Московська імперія тому стала першою жертвою соціальної опіки над верствами страждальців, бо серед європейських імперій вона була на відповідно перших позиціях у наявному числі мас тих ще учорашніх кріпаків. Порівняльна відсталість московства у окультуренні під обіжники західництва у межах останнього забезпечила московцям чільні місця вже у антизахідництві. Московія стала першочерговою жертвою у атаці на Захід, бо у ньому вона була мало не останньою, зважаючи на азійську кочову природу питомого московства. Хоча у пізній Російській імперії розрослися підприємницькі капітали, індустріалізація, правовий захист власности, демократичні інститути, до європейства тяжіло інтелектуальне життя, - однак атавізми абсолютизму у організації ним колонізаторського експансіонізму месіянського штибу та роздача отриманої у походах здобичі на користь мас московських поселенців зробили свою справу у соціалістичному перевороті, коли маси віддали перевагу не загрозам перетворення їх на відповідальних громадян змушених працювати у ризиках самостійного підприємництва, а натомість маси поклалися на номенклатурних начальників, як на нових панів, які подбають за опікуваних утриманців. Своім утвердженням соціалізм зобов'язаний навіть не так згоді на це зі сторони мас, як - входженню большевиків у традиції царських адмініструвань, коли пасивні маси уярмлених підданих, на пайковому їх утриманні, змушені були залишатися такими лише під тиском на них зі сторони державців царських чи комуно-чекістського апарату. Прихід до влади погромників, які через руйнування ними соціально-правових інститутів підміняють собою посідання суспільного проводу, обґрунтовується та оправдовується віроученням про дбання за інтереси упосліджених верств. Любимим заняттям здобичників багатств є турбота за сірих та убогих. Усі самозвані слуги народу той народ здатні забезпечувати лиш тими тюремними харчовими пайками, які можуть бути здерті із цього ж опікуваного народу. Зрештою імітаційної та саботажної праці ударників соціалізму починає бракувати для виробітку навіть харчових тюремних пайок недоторканих. Совковий комунізм це лише екстремальний прояв тренду до нарощення соціальних завдань держави. Даремно вважати, що серед плодів поступу наявними є лише ті, які є сприятливими для суспільного виробництва. Однак потурання утриманцям у зростаючих їхніх апетитах неробства та отримання велфери призводить до знесилення суспільства на якому ці нездари паразитують. Мотив соціальної турботи батьківської за добробут соціальних страждальців є не більш як облудливим прикриттям хижацького здобичництва що його організують ті означені вожді трудящих мас, яким і дістається лєвова частка з того, що вони разом зі шкірою знімають із тих самих мас утриманців. Любов до народу, як віровчення видів соціалізму, є запобігливістю перед тими казковими мареннями нещасливців, як базуються на ненависті до усіх ошасливлених на багатства матеріальні та інтелектуальні, що їх треба відібрати і справедливо присвоїти на вигоду бідарів, - які зрештою й стануть остаточною жертвою розв'язаного грабежу тотального. Соціалізм це розворот суспільного поступу вже до відродження рабства, коли неволя уярмлених забезпечується пайками, перебиранням прав та відповідальности рабів вже на користь рабовласників. Замість того нормою гуманізації суспільства на шляхах інтенсифікації прогресу необхідно вважати стимуляцію працездатности серед вже колишніх і перебулих утриманців. Треба розрізняти поміч інвалідам, окрадених долею навали на них хвороб, та, з іншої сторони, поміч бандитам, наділених апетитами на ті чужі дібра, яких завжди професійним споживачам бракуватиме. Перерозподіл благ на користь тих, хто ці блага не виробив, коштом покарання тих, хто ці блага виробив, - є дестимуляцією суспільного виробництва.

Співробітництво й обмін досягненнями між попередниками й спадкоємцями й являє собою послідовність поступу у культурі. Але існують міри вихід за які робить із сторони запозичення вже шкоду для здатних на своє самоочолення у винахідництві, - особливо тоді як пропозиції зі сторони авторством мають глупство чи недостатньо обґрунтовані гіпотези. За слухні поради платять вдячністю, тоді як злодіїв закаптурених під учителів побивають. Як навіть у кебетних видумках важко переконати ринок, то навіть забобони є неспростовні.

Хоча натхненна містиккою і невіглаством секта задля втілення віри у своє месіанство й займається або пропагандистським звабленням мас до своїх обітниць остаточного розв'язання усіх проблем, або ці утопічні картини фантомні доповнює вже терором проти неофітів й кличами на достойність жертвності парафіян задля їх же ошасливлення, аж, проте й утім подібні пропозиції збагатити клієнтів на розмір химер, прищеплених на об'єкт грабежу вже як затребувана там необхідність, - є прикриттям замірів означених бандитів та пройдисвітів обібрати суспільство не лише безкарно, як ще й із переконанням маси жертв шахрайства у тому, що вони вдало й із прибутком продали свою тямущість і свободу, що лохи вдало делегували свою відповідальність вже на користь означених самозваних вождів, що останні як слуги відданого їм народу будуть настановляти масу за рецептами її спасіння від гріхів придуманих означеною сектою саме задля її провідницьких посідань у упокореній нею зоні контрольованого нею режимного єднання. Задля створення завад грабежу зі сторони опору й спротиву господарів, то агресори своєму здирництву надають подобу якогось дання, віднімання й присвоєння чужого добра предметного вони оправдовують надлишковим компенсаційним збагаченням одурених фанатиків вже на якусь правильну віру й смисли духовні, що їх помацати не є можливим. То лише примітивні споживачі відкушують шматки від здобичі й не переймаються скрупулами власними чи зойками недобитої дичини, тоді як пірати метиковані цей процес обставляють як свою жертвність і дання ради тим, кого вони жують. Грабіж буває вдалим, коли його провідники свої труди й клопоти зверхности з напоумлення й дресури підопічної маси отарної презентують вже як борг вдячності зі сторони уярмлених. Нав'язування картини світу, світоглядних упереджень, тих стереотипів поведінки у яких атаковані ними суб'єкти, через керування власними інтересам, до часу афери чудотворення не відчували потреби змін хоча й подається нападниками як гідне вдячності самовіддане бажання поділитися надлишками творчих досягнень, - пак, однак і усе-таки всупереч облудництву означених революціонерів, то міра неадекватності їх пропозицій, фантазійність, а то й противність маній та бездоказових прожектів, з переобладнання ними доказових у їх корисності звичаїв і закономірностей суспільного ладу атакованих ближніх, не може не бути відповідним показником хижацьких планів зі сторони означених сповідників чудес запопасти чужі цілком мирські блага. Енергетика муштри і шомполування штучних ворогів, перебирання на себе ролей арбітра і наставника підопічних причиною навіювання пересудів і модусів поведінки цього приборкувача має його власне засадниче невміння второпати, згодитися, освоїти цінности чужі саме як самодостатні, як такі що не потребують сторонніх вторгнень спотворення. Сугерування власних особливостей і таланів як таких, які буцімто є обдаруванням учнів, з вимогою послуху останніх, - мотивом подібного чіпляння до чужого має несамодостатність самого учителя. Сприятливою ж умовою винахідництва та новаторства є не виставлення претензій до чужих ресурсів, а звороте тому вміння спиратися на власні. Нетерпимість зацікавленого співчуття годить проявляти не до тих, кого як джерело пограбування приторочують до себе агресори у їх любові до контрольованих ними, - аж запорукою добросусідства є більш ніж терпимість до специфіки ближніх, а саме: гідна відсіч стосовно тих, хто сунеться із напучуванням настановами про які не просили. Толерування навіть явного зла є його інваріантним різновидом, - на противагу цуранню й навіть гребуванню непевних офертів підсобити. Напоумлення потребує аргументів важчих за ошуканство й насилля. Змінюватися самому може бути важчим і більш конструктивним заняттям ніж переробляти й перевиховувати світи під правильники власних уподобань обмежених.

Окремі народи, цивілізації, культури заслугою свого виникнення і становлення ставлять собі саме успіхи досягнуті ними їхньою власною працею і творчістю. Й саме цьому ж накопиченню багатств і здобутків ці знакові спільноти зобов'язані агресії проти них зі сторони менш розвинених, а від того більш зажерливих сусідів, для яких заміри грабунку і присвоєння маєтностей створених не власною працею починають переважати потреби виробляти власноручні багатства. Сусідські гаразди муляють загребущі очі, магнітом притягують до себе бандитів, які із своїм бізнесом тому не пхаються до порівняно ще бідніших країв, бо там нема чим пожитися.

Справа серйозного полювання на чуже добро, яка стає способом існування відповідно бандитських спільнот, не може обійтися без концептуальних ідеологічних конструкцій на подання грабежу як достойного заняття. Напад оправдовують звинуваченням жертви у вигаданих для неї агресорами якихось переступах, покаранням за які й представляється напад, покликаний відновити колись порушену справедливість чи права агресорів. Оскільки причини звинувачень бувають, як правило, безпредметними чи бездоказовими, то на об'єкт нападу навішують гріхи ідеологічні, закидають противникові за його вірування неправильні, себто не такі, які є у правильних нападників. Або ж вторгнення подають як здійснення вимог і запитів зі сторони потерпілих, які тільки й мріяли за те, аби потрапити під волю наїзників. Свої домінуючі ролі стосовно завойованих агресори подають як здійснення боргу свого місяньського покликання постраждати на користь колонізованих, аби останні не лише схилилися у покорі й недопущенні спротиву, як ще й були б безмірно вдячні за опіку над собою від самозваних наставників та рятівників, які нарешті звільнили поневоленних від відповідальності за себе й за свою самостійну долю. Колонізаторство подають за рух визволення, включаючи туди звільнення жертви від її прав, її статків, а то й від її життя. Або ж навалу і віднімання статків оформлюють як добродійне передання поцупленого вже на користь усіляких бідарів, щодо яких означений драпіжник виступає такою собі передаточною ланкою перетікання багатств від дуків, які у свій час нажилися на пограбуванні означених бідарів. Або ж уярмлення підбитих країн і народів видають за прибутковий обмін обдарування невольників вже на високу культуру інтервентів. На протиправне віднімання чужого намагаються напнути облудні шати обдарування жертви. Експортування бандитом до себе чужих матеріальних цінностей поцуплених від жертви нападу та імпортування бандитом від себе своїх духовних цінностей вже на сторону жертви, як еквівалентної плати за вивезене, - є двома сторонами одного й того ж процесу грабежу.

Коли відбувається одноразовий набіг, то злодій тікає до себе на безпечне місце перетравлення здобичі, подалі від можливостей бути спійманим, наваливши собі на плечі клумак набитий тим що вдалося відняти. Але серед нагробованих лахів нема самих претензій злодія на законність його прав володіння поцупленим. Коли ж має місце ситуація із стаціонарним бандитом, який вже не тікає з місць полювання, а оселяється там, подаючи знімання ним данини з підбитого люду як рекетирську плату за захист жертв від інших конкуруючих бандитів, - то тут відбувається вже перемішування криміналу відносно жертв та, з іншої сторони, вже послуг стосовно тих же жертв. Таке ж ставлення до жертв нападу є і за становища включення колонії вже у мисливський простір імперії, де колонізованих визискують на користь поселенців із метрополії, а водночас рабів благодійно включають у ширші ринки. Але вже зовсім кривава для жертв нападу настає обстановка коли нападники пхаються на чужі землі не як звичайні імперіялісти, а - вже у якості представлення себе господарями місць свого осадництва, бо для доказу виключності своїх буцімто споконвічних прав на чужі батьківщини зайдам потрібна від автохтонів лише смерть останніх.

Створені талановитими одинакам твори морального, мистецького, наукового штибу доброхійтно сприймаються ширшим загалом як затребувані. Тоді як неодмінними умовами просування химерного краму до клієнтів може бути лиш насильство над останніми. Наставники тоталітарних зон сповідують природне і сутнісне для зони насильство над жертвою: або ідеологічне, або фізичне, - як дві сторони одного й того ж явища облуди.

Однією з атрибутивних ознак системи контролю є толерантність, - яка представляє собою з однієї сторони своєрідний клапан відкритий усьому що оправдовує цей каторжний концтабір, а вже з протилежної сторони цей інструмент є серпом та молотом, яким гатять по усіх незгідних із диктатом цієї удаваної відкритості. Тоталітаризм є затиранням нанівець, на лагерний пил, на ніщо усіх приватних позицій та життя людей, які ці свої позиції відстоюють, - з відповідною заміною спорожнілого місця вже на диктат беззаперечних наказів від імені одноцілої колективної волі у особі верховноправителя, його клеветів та догматів цієї віроучительної секти. Загарбництво передбачає відкритість до надходження ресурсів від підбитих людей і народів; однак усе що загрожує загарбництву ним забороняється, табується, переслідується і винищується. До зони Нового порядку рекрутують і всмоктують обіцянкам здійснення там усього, що неофітам заманеться, аби ті втрапили у пастку; однак за один лиш крок заступу за край поступу бунтарських легіонів – постріл, не так навіть зі сторони конвою, як залпи від самого тлуму означених одновірців.

Добірні новатори кваліфіковані та освічені працюють із наявним матеріалом та його закономірностями, тоді як ініціатори звільнення світу від вигаданих для нього гріхів інструментами досягнення таких же утопічних проектів із завершення історії, - змістами яких часто є розлади психіки означених ексцентриків, - мають саме чуда неймовірні. Спасителям світу нема чого для загалу більш зважливого запропонувати, як лиш абстрактні формули, кличі високодуховні й подібні безпредметні облуди багатообіцяючі. На зразок: вічного життя, кожному за потребою, перебування з Богом, звільнення від експлуатації, нірвана, тисячолітне царство, спасіння душі, Ріг достатку, подолання відчуження, реінкарнація, в камунеастановка, спі-атдыхай, весь мір насилля ми разрушим, а затем. Механізмами контролю та обліку є: політкоректність, інтернаціоналізм, карнавал збоченств, диктатура, геноцид, велфер соціальних програм. Зате претенденти на вожді певно й конкретно відають про наявність тих ворогів, які тільки й мріють, лиш тим і переймаються: як би то наробити шкоду вождям. Тож вожді своєю роботою й покликанням мають ні що инше, як достатність і необхідність очищення світу від ворогів, - і тоді, на думку вождів, обіцяне ними щастя на могилах супротивників, недоброзичливців, шкідників настане саме собою. Опора на ворогів з відштовхуванням від них слугує не лише фундаментом зони актуалізації чуда, як саме наявність альтернативного образу диявольщини є смислотвором і доказовим оправданням для секти самозваних рятівників світу. Так совіти своє збиральництво комуністичне оправдовували реакційним імперіялізмом капіталістичного Заходу, його ударною силою: фашизмом-гітлеризмом; тоді як останній збирав під свої знамена захисників західної цивілізації як бійців проти комуністичної загрози. Затяті ультрас із числа рятівників світу свою ненависть до ворогів і садистський оргазм від мордування ворогів відносить навіть до гендерних ознак своєї ідентичности. Без фетишу зла, то фетиш бійки проти нього й не виникнув би. Практикою і ціллю абсолютистських доктрин та сектантських сповідань є руйнівна робота з подолання того, що цим облудникам не вдається змінювати як лиш через заподіяння смерті. Зусилля будівників контрольованої ними зони одномірного порядку дисциплінарного зводяться до сіяння ненависті і стигматизації щодо ще не підконтрольного їм табору ворожого, де зонотворці сіють розбрат і війни. Прикінцеве вождівське наставництво визирає із цівок наставлених на Вас скоростріль.

Коли ворог нападає, то у нього необхідно стріляти. А щоб вдало поцілити, то треба адекватно це починати заздалегідь. Лиш така ціна доказує наші права на володіння нами собою, нашою свободою і правами. Нас можуть захищати, але не підмінити у самостійности.

Фізичний контроль, - здійснюваний різноманітними владомощцями задля направлення багатств від підлеглого люду вже до себелюбимих, - не є можливим без інформаційного контролю. Після появи писемности, згодом книгодрукування, то сучасників захлиснула ще небачена потуга інформаційних технологій. Прозорість замірів підданих, аби не сталося утаємничених проти начальства умислів, - як один з атрибутів тоталітаризму, - стає повною. А коли людина стає безпомічно голою думках, то залишається зняти ще і труси.

Нарощення гараздів по усіх напрямних вважається бажаним та ідеалом для існування та розвитку людської культури. Проте не усяке вдосконалення є безпечним, не усякий ріст тотожний росту доброго, не усе створене є корисним. Бо й помилки є плодом творчості та таких же знань. Й навіть безперечне добро одних громадян буває злом для інших, коли історією та змістом суспільних відносин є хижі віднімання майна та свободи у ближніх. Перерозподіл краденого хоча й може посилити прибутки у окремії їхній течії за рахунок зіщулювання добробуту інших учасників соціальних діалогів, проте у цілому воююче у собі суспільство зайняте лише закриттям шлюзів у одному місці та відкриттям доступу до награваних статків вже у іншому місці соціальної стратифікації, - таке не продукує нічого, окрім війни суспільство залишається на місці, не прогресує.

Проте імітація просування у розвиткові за рахунок перерозподілу однієї і тієї ж маси енергетики, коли добро одних є наслідком нещастя інших, має місце не лише у людських стосунках, а – й через заперечення певних суспільних цінностей з метою, аби у такий спосіб заощаджені ресурси перейшли до активу інших цінностей згідно зробленого ідеологічного вибору. Обмеження диктуються не лише потребами безпеки, а й намаганням розжитися за рахунок тих, які підпали під заборони. Заборони це мітки остороги, далі за які потикатися не годить. Складається враження, що прогрес має місце саме через піднімання по приступкам подолання нескінчених табу, які свідчать не так про острах перед іще не розкритими таїнами, як окреслюють впевненість у вже освоєному. Пізнанням та розвоєм вмінь є не лише спростування ілюзорності не лише острахів минулого, а й сподівань на химери як на щось дієве у майбутті.

Першою реакцією на виникаючі проблеми стає їхня заборона, аби подібною жертвою не лише збагатити, а розширити потенціал традиційних та узуальних вартостей. Так комуністи, продовжуючи пропозиції чисельних доктрин щодо заборони багатства багатіїв, сподіваються й обіцяють, що тим самим збагатяться знедолені, - хоча подібне обмеження на винагороду за працю дестимулює підприємництво й поступ у цілому; так нацисти, у традиціях боротьби з особливостями єврейства, вдалися до куль та отрути, сподіваючись на розширення у подібний спосіб добра інших народів, - хоча делегітимізація загального блага й стає наслідком дискримінації окремих обранців на їхнє ідеологічне відокремлення від рівності у правах і свободах. Навіть серед цінностей, що їх найчастіше визнають добрими та гідними використання нема таких, які б у відповідних доктринах не піддавалися б остракізмові. Так відмовляють у існуванні емоціям, пізнавальним здатностям, ідеалом проголошують тотальну втечу від світу. Найбільш миготливою є зміна полярних оцінок у сфері наукового дослідництва. Улюбленим заняттям різноманітних психопатів є жертвоприношення прийнятних стандартів заради торжества кепсько змайстрованих химер. Наступною ж фазою поступу стає відкриття енергетичних ресурсів та раціональності навіть у тому, що перед тим заперечувалося. Так виявляється, що й егоїзм чи тавроване марнославство однаків може бути суспільно корисним, коли бажання розбагатіти досягається продуктивною працею підприємця. Ревізіоністські та критичні замаху падають навіть на війну як на нормальний та узвичаєний спосіб видобування ресурсів у середовищі інших людей і народів.

Кризові стани подразнюють пошук новизни, тоді як кар'єрний ріст закривається для тих, хто відповідає своєму місцю. Поступом стає таке ризикове експериментування із пропозиціями, коли одні із них відмітаються як шкідливі, а інші винаходи успадковуються і та інформація передається спадкоємцям задля подальших експериментувань, - тоді як пропозиції від примітивних вчень відзначені акцентами на руйнуванні тих кодів покоління поступу, які приносяться у жертву не апробованим, а то й просто лиховісним прожектам неадекватних містиків, чудотворців, шахраїв. Тоталітаризм це бунт руйнації спрямований проти нашарувань успадкованих досягнень знань та вмінь. Тюремна зона примусового ошчасливлення можлива лиш через розкодування генів культури. Примітивне спрощення є повернення до минулого та, здавалося б, до уже забутого як вид колишньої помилки.

Кожна особистість, корпорація, країна, віровчення у власній справі життєвій мають і зобов'язані мати конкурентів, тож виникають спокуси доводити зверхність не через позитивне досягнення власних окремих приватних переваг, а - у невибагливий спосіб винищення оферти відмінних стандартів вже як об'єкта недоброчливості та суб'єкта належного світові зла. Особливо негативізм щодо співучасників у культурі посилюється коли полювання за ресурсами конкурентів розглядається джерелом збагачення хижаків, коли ненависть до ближніх використовується задля спростування помилковості пропозицій від сторони примітивізаторів. Недолугість у відкритості до співпраці не може не бути свідченням дилетантизму, а то й хибності тих, хто оточення сприймає як вороже, коли арбітром переваг беруть не логіку та інтереси загалів поступу, а психічну затятість віруючих у неспростовність власних упереджень. Надміром відрази не так до помилок, як до відмінних точок зору і є плід тоталітаризму, аварійність якого окрашена кров'ю записаного у ворогів оточення.

Коли у планах більшовизму йдеться про злам антинародної державної машини, усунення експлуатації, ліквідацію класів, знищення системи капіталізму, про розставання з приватновласницькою мораллю, припинення ринку, відміну грошей, заборону власності, скасування нерівності, про очищення від ворогів народу, про критику реакційної псевдонауки, боротьбу проти буржуазного націоналізму, релігійних забобонів, про закриття непролетарських газет, - то йдеться за вбивство нових груп людей. Задля захисту ідеалів та організаторів усіх наших перемог.

Війни, за яких сила підміняє собою право, породжують ті режими порушення громадянських свобод, для легалізації яких знов потрібно лиш посилювати війну як факт знищення права. Авторитарні, диктаторські, тоталітарні правління є не лише плодом, а ще й батьком соціальних нещасть. Мілітаризм це живильний бульйон для ідіотизму силових зіткнень. Сила є конструктивною лиш тоді, коли нею зупиняють насильників.

Зазирання наперед у перспективі розвитку відповідно збільшує ризики та імовірність помилитися, коли навіть реальність скорше перетвориться у казку фантазійну, аніж плани визріють до їхнього здійснення, - тож від веселкових оман варто стратегічно бути озброєним правдою, істиною, фаховим володінням фактами. Аж ще важливіше, - саме для умов розвитку, - не тягнути за собою обтяження тим, що було доречним для днів минулого. Поступ це обґрунтовані зміни парадигм. Тоді як посткомуністичні московити учиняють подвійну помилку: мало того, що у втриманні месіанства свого імперського збиральництва вони впали у облуду комуністичного одержавлення, так задля чергового витка бандитської крадіжки вони свою концтабірну історію беруться ще й реабілітувати і славити як дійсність.

Запропонований різновидами тоталітарних спрощень спосіб розв'язання із проблемами через відсторонення від складних питань розвитку манерою знищення означених викликів – міг би розцінюватися як прояв людського активізму, коли б подібна боротьба на смерть ворога не була б рухом до небуття історії і навіть самих бійців. Сама думка про існування зайвого, а то й шкідливого серед винаходів та досягнень людської культури не може не бути латентним передчуттям, а то й зерням загибелі, - коли вважати що ліпше вбити непосильне, аніж побачити у ньому той ефект, адекватне використання якого віщує у ліпші часі ліпший час поступу. Тоталітаризм це якийсь полустанок між перспективами творчого винахідництва та, з іншої сторони, оспівуванням загибелі з пошуком абсолютистських законів які б завершили історію та непередбаченими острахами від не керованих фактів не лякали б означених невдалих любителів оманливих казок. Зона це пошук спокою у могилі для вигаданих ворогів над якою бовваніє стела із осяйни надписом про прибуття до омріяного щастя надуманого.

Пропозиції універсальних законів із широкою предметною сферою опису могли б бути внеском до культури, коли б їх не підтверджували у спосіб негативізму супроти відмінного від пропозицій, а не доказами позитивності законів. Загальність цих законів розбіжно аргументується ще й їх абстрактністю до життя вбитих посиленнями на абстракції.

Відходів від хаосу, нарощенню організованості та структурованості як у світі неживої матерії, так і у пізнішій картині вже соціальних відносин сприяло заміщення випадкових, мутаційних стосунків і сув'язей вже на суперечливі навзаєм, - з наслідками не лише прискорення еволюції у вимірах часу, як ще й оптимізації органічності новоутворення саме через єднання у тому предметному тілі різноякісних та відмінних пропозицій. Так щаблем розвою еволюції вже від входження у фазу життя стає новаторство статевого розмноження, з впливом на утворення ендегенних видів у відмінах природного середовища. Своєрідне природне експериментування у випадковому суміщенні явищ і утворення об'єктивних констант залежностей між ними, з наслідками становлення даного і відомого нам світодовкілля постає, вже на часі суспільного життя, - як будівництва культури через втручання у об'єктивність, згідно поставлених вже суб'єктами цілей та інтересів людських, які базуються на пізнанні означених залежностей як закономірних. Однобічність, заснована на можливостях самозамкнення у особистості та на обіцянках досягнення таким чином останньої станції у прогресі та його смислах, - є більш, ніж глупством, є намаганням заперечити еволюцію та просування культури. У ході подібного експериментаторства на шляхах завжди проблемних удосконалень має місце як відбраковування пропозицій та винаходів надмірно специфічних - з підсумками входження у глухі кути закриті змінам, або помилкових - з їх руйнівним для уцілілих людей ефектом, або неплідних - для подальшого поступу; так відбуваються, пов'язані із цим відштовхуванням спростованого та перебулого, відбуваються й відкриття позитивні та конструктивні, перехід на нові рівні та якості цивілізованого життя. Небезпечно не так помилитися, як заскніти у цьому забобоні чи гіпотезі необґрунтованій. Проблеми пізнань та залежних від них дій у тому полягають, що похибки та винаходи корисні шпацірують двійкою. Добра справа зрештою стрічається із своїм обмеженням, а критика усталеного може бути ключем до свободи, яка можливо призведе до справ достойних і добрих.

Критика чимось нагадує любов до злягання між тими, хто таким чином належить до протилежних у їх суміжності статей, або до протилежних позицій розрішення проблеми. Присікання до візаві як до опонента не обов'язково націлене на покращення його долі, ба й більше, пошук там недоречностей, розгляд конкурента як противника звинуваченого у агресії, бійка проти нього як проти ворога що оточив наш табір особних цінностей – метою має збереження останніх ціною пограбування супротивника і встановлення над ним усевладного контролю, ба й більше, усі варіації та види заперечення опонента облудно подаються як його ж ошчасливлення позитивне. Тоталітаризм і представляє собою зловживання запереченнями, заміну вигадками, спрощенням та чинністю потойбічних сил тих реальних чи надуманих проблем, з якими мрійник не у силі впоратися, - коли злам представляється йому легшим, ніж знаходження адекватних відповідей на виклики. Проекти тотальних спрощень є злостивістю що маскується під прояв любови.

Зокрема, до переваг усебічного контролю над людьми і спотвореними взаєминами між людьми, - то прихильниками спрощень та диктату оправдовують свій нігілізм стосовно земних потреб людських заміщенням останніх на високі цілі, як то: припинення перероджень у стражданнях, рятування душі, гра вільних творчих сил людини звільненої від експлуатації, винищення неправильних вірувань, класів, етносів й подібні звабливі чудеса. Зокрема мобілізація усіх ресурсів задля вузьких цілей, як то: утримання нерозривності імперії, розширення на сусідів її комуністичного лагера, употужнення для того військових сил – оправдовувало жертвоприношення життя й добробуту окремих насельників зони обліку, аж до того часу, коли ресурси видачі пайків для терплячих зрештою скоцюрбилися. Задача на жила би страна радная і нету других забот – має термін зберігання, з подальшим її псуванням. Диктатура пролетаріату та московства поїла людей.

Намагання доповнити зону визиску не лише подальшою жертвністю її в'язнів, а їхнім добробутом, стає доповненням зони одномірності не лише на безглуздість її цільового улаштування, як не може не ставати прямим запереченням, відміною, руйною зони утопії.

І природна еволюція, і прогрес у культурі показові не лише якістю удосконалення, - коли запорукою та необхідністю новаторських привнесень є освоєння передуючих досягнень та повновиде всотування суцього досвіду, - аж поступ характеристичний ще й кількісним розмаїттям ще не бачених видів живого, винахідництвом нових знань та продуктивних технологій, - коли закономірним наслідком від проникнення у сутність речей та освоєнням дійсних там залежностей саме й стає можливість змінювати останні вже за мірками людських цілей та запитів. Розмаїття нових шляхів розвитку зобов'язане тим обставинам, що удосконалення виключно на основі досягнутого дуже швидко утикається у глухий кут, де успіх стає вичерпним, додавання якихось покращень унеможлиблюється, максимуми можливих удач стають актуальними і вичерпними у їх остаточній перемозі. Тож не залишається розвиткові інших можливостей, як докорінно змінювати обставини, просуватися ще не звіданими шляхами там, де ще нічого й нікого не було.

У природі нові види, а то й класи живих істот чи світу росли займають свою екологічну нішу, не заважають відмінним від них, а то й доповнюють можливості кожної популяції у загалі біоценозу. Подібно й у конструюванні культури кожен винахід може бути достатньо доречним для свого місця, часу, призначення, - однак ця локальна слушність затрачається у загальній картині розвитку, уявлення минулих днів отримують не лише вузький діапазон їх доцільного використання, відпрацьовані винаходи можуть ставати не лише окремим випадком порівняно більш загальних точок зору на зафіксовану у них проблему, як ще й архаїчні знання та вміння можуть бути помилковими, просто шкідливими для пожиточних новаторських підходів до справ. Там, де радикально змінюються парадигми відкриттів, то там відпрацьовані знання не заважають, - однак у випадках неявних розрізень між традиційними доказами та гіпотетичними пропозиціями, то взаємна між ними критика та конкурентні протистояння трапляються не на користь, навіть на взаємну шкоду. Особливо як надуживання критицизмом подають за вид новаторства плідного. Маніпуляції із негативізмом, запереченням, заборонами, захоплення боротьбою проти вигаданих ворогів, очисні труди з утворення порожнього місця – часто бувають лише імітацією створення сприятливих умов для чогось обіцяного як корисне.

Прихильники химер, пропозиціонери неадекватних і бездоказових рецептур спасіння та подібні їм шарлатани масу своїх зусиль спрямовують саме на критику суцього досягнень, для того залякують аудиторію гріховністю наявних справ, щоб замістити останні вже на вигадані цими пройдами чудеса й таким чином пробратися до вищих суспільних посідань. З метою підвищення доходів від продажу, то певній товарній продукції нав'язують буцімто високі її споживчі якості не за фактом, а за переконанням ментального штабу у престижності даної марки; з цією ж метою торговці вдаються до механізму моди, змушуючи споживачів відмовлятися від учорашньої покупки й заміщати її вже на завтрашню. Більш того, у товар фізично закладають вірус смерті чи вичерпання придатності, аби той через певний термін відмовив власнику й змусив би його на нову купівлю. Подібно й торговці утопіями з усіх своїх сил домагаються переконати поспільство у хибності його буття. Кризи провокують, з вірою що від цього загальна криза не дужчатиме, а чудесним чином стрибне у добродійність. Вимахування сокирою усуває перепони для цього заняття, але не обов'язково дає плід відмінний від цього заняття. Розгортання терору і ненависті до усього спроможного на самостійних рух свідчить, що призвідники заборон гендлюють утопіями.

Професійні носії негативізму тому оправдовують перетворення ними доквілля у жертву своїх апетитів, бо свій напад подають як карну помсту за своє власне буття чимось не потрібним цьому світу, який вони так і не спромоглись збагатити від власних трудів на щось для нього корисне. Ці любителі простих силових рішень та ще більш примітивного обману виставляють себе страдницькою стороною від ходи прогресу, аби той у особі продуктивних культур тільки тим і займався як відшкодуванням означеним страждальцям їхніх збитків. Тоталітаристи винуватять усіх та усе у ворожості до себе, аби ці вигадані вороги не втомлювалися з надлишком компенсувати вигадані спасительні ролі цих споживачів.

Концтабірний контроль тотальний над зеками, які таким чином як уярмлені вже втрачають можливості спротиву, улаштовується не так для їх обкрадання, як для повного їх обкрадання й перекачування викрадених енергетичних ресурсів вже на користь присвоювачів із числа означених контролерів. А щоб бандитизм виглядав не лише пристойно, а ще й трактувався як філантропічні подачки на вигоду жертв грабежу, аби останні не ремствували й не повставали проти своєї долі бути упослідженими, - то висуваються й фабрикуються чергові концепти захисту інтересів мас, праця й права яких слугує ресурсом для більш удатної частини громадян. Так соціалістичні секти любителів пролетаріату виникають за потребами капіталізму індустріальної доби й саме для цього їм надано подобу якогось опонента ринкові капіталістичного підприємництва. Висування програм соціального утримання для усе більш зростаючого у чисельності мас населення не тільки не загальмовується, як удосконалюється вже за теперішніх часів підприємництва будованого на інформаційних технологіях.

Ще за часів такого різновиду любови до трудящих мас яким став популярний на Московії марксизм, - то низка його догматів та змістових тверджень набули розвитку вже у сучасних теоретизуваннях з приводу трансформації класичного капіталізму. Так ще за совітського більшовизму відбувся перехід власності від підприємців вже до бюрократичного чиновництва у особі управлінського апарату компартійної номенклатури. Цьому одержавленню власності, забороні на приватну власність та ринкові інститути її функціонування надали облудливої подобу революційного удару по експлуататорах. За комунізму суспільство стало обкраденим на число власників, на місці яких постають вже залежні від означених владоможців отримувачі тих соціальних пайків, роздача яких витісняє заробіток за працю. Замість формування вартості продукту на основі ринкового співвідношення реальних витрат та приходів, то вже сучасні володарі грошей віддають перевагу збиранню податків з керованого ними електорату, бо профіти від цього заняття перевищують ризики отримання доходів від підприємницької діяльності. Потім ресурси зібрані із податного люду йому ж повертаються у вигляді дарунків, - зрозуміло, після вирахування звідти комісійних на користь означених любителів народу. За совітів на ударних будовах лагерного комунізму колишні громадяни стали обкраденими не лише на добробут, а ще на права, більш від того, були обкрадені на життя у боротьбі совітів проти каєрівців. Ще за марксизму просувається теза у непотрібності батьківщини; цей інтернаціоналізм лише набуває розквіту за сучасних умов насадження мультикультуралізму, політкоректності, боротьби проти націоналізму замішуваного на змішування культур. Марксистського штибу обітниця, що за комунізму можна отримувати доходи не за докладеною працею, а за бажаннями споживати, що за комунізму людина розважатиметься зміною занять і вільний час стає багатством комунізму, - отримує подальший розвиток вже за теперішніх зусиль на перетворення інтересів мас у нескінчений карнавал, який удосконалив порівняльний концтабірний побут совітського народу. Обітниця заможного й щасливого життя, якими зваблювали московські маси аби ті не пручалися диктатурі пролетаріату, а також відповідний терор з вичищення контрреволюційної крамоли на часі будування комунізму, - не йдуть у порівнянні із суцільними казками, на які за теперішніх часів перетворилася подача розважальної інформації розрахованої на інтелект підлітків, а також відповідне за теперішніх часів ведення психологічних інформаційних воєн ідеологічних аби заморочити тям, розум, знання пересічних мас. Контроль і облік, який як звинувачення закидають совському тоталітаризму, не йде у порівняння із удосконаленням контролю вже у сучасному світі інформаційному. Тож коли за московського комунізму людей обкрадали на батьківщину і національну культуру, на традиційну мораль, на права, на бізнес і доходи, на свободу думки, гідність, людяність, - то на часі подібне грабіжництво аргументують непотрібністю: сім'ї, держави, житла чи засобів пересування що їх винаймають, віру чи стать міняють, правила безпеки не обов'язкові, замість суверенітету гарантованого власністю та працею доста кормитися з рук чиновників як дар за минулі страждання.

Звинувачення, що їх потерпілі від втрат у свободі і особистих правах, висувають на сторону насильників тим обмежуються, що останні не більш як зловживають своєю владою, присвоюють і підгрибають виключно під себе означені багатства, ресурси, смисли відняті узурпаторам від їхніх жертв. Однак це грабіжництво виглядає, так би мовити, верхівкою айсберга, вінчальним наслідком уможливлення тиранії і централізації свавільного усевладдя, бо для того щоб зона зачала претендувати на оволодіння нею останніми смислами історії і навіть вивалилася поза межі реальності вже у містику і обітничі реалізації химерних маячень, - то тут присвоювачами чужого не обійтись без руйнування цього усього чужого для них, себто цим не лише простим бандитами, а їм же вже як сповідникам чуд і казок не обійтись без максимізації руйнування суцільної культури та надбань соціуму, щоб вже з матеріалу могил ще й перетертого на порошок, з порожнини усякого спротиву цим фантазерам почати будувати крицеву міць зони контролю, дисципліною якої продовжувати тероризувати поки ще недобитих ними підданих задля удосконалення зміцнення свого над ними усевладдя. Вимірами міці зони є пропорційне до цього число порубаних чи спалених ворогів святого учення очолюваного цими ж рятівниками світу від вигаданого ними того зла світу, яке полягає у непідлеглости їм світу. Абсолютистські режими своєю програмою ставлять таку ж нестримну програму нанесення руйнування, розорення, ударів погрому по основним цінностям, по критичним опорам безпеки суспільств здорових. Усевладдя не станеться без придушення усякого йому опору і незгоди із зоною тотального контролю, вигодоотримувачі якої замахуються на переіначення суспільного та іншого життя.

Серед того, що творцям зони дійсно потрібно у вигляді трупів, так це хіба що тіла противників. Щодо іншої бажаної здобичі то руйнівниками засадничих цінностей потрібно противне, а саме: рухає руйнівниками любов, та їхня конструктивна любов до багатств віднятих від господарів, яка, на думку загарбників перевищує права постраждалих при цьому господарів. Багатства ворожого їм гріховного світу займанці ненавидять не довше від того, як тими багатствами вони оволодівають вже як своєю власністю. Або ж суспільні інститути, здатні оказати спротив руйнівникам, останні знищують рівно до тої межі відколи підкорення цих установ не буде узурпаторами поставлене під їх повний контроль, за яким одні колишні громадяни стають служилою вартою, яка наглядатиме за визиском іншої частини люду переробленого вже у трудозобов'язаних зеків. Подібно атакуються й людяна духовність, випробуванні взірці моральності та звичаєвого права; до тих пір, відколи імітаційна легальність вже не буде трансформована у диктатуру адміністрації зони; у зоні переробляють високі цінності духу вже на приписи культової утопії, химери якою мають сягнути піків суспільних затребувань. Капітал, гроші, ринок заміщають каторгою і пайковим утриманням. Відвічальність і тверезість б'ють розвагами і цинізмом висміювання усього.

Диктатури, - які рекламують та оправдовують себе як пересічний спосіб правління, відмінний хіба що жорсткістю виконання там нужди на подолання таким чином якихось кризових ситуацій, - отже ці авторитарні режими удачливого насильства тому стають історичним фактом, бо примус вилучення від суспільства його реальних багатств обумовлюється компенсацією, а то ще й зростаючими від цього нееквівалентного обміну вигодами отримання натомість якихось немірних благ вже духовного гатунку. Ще й, як правило, гарантії винагород перекладаються на насельників небесного потойбіччя, а то ще й поза межами життя віруючих у подібні панами від аферистів. Зона міцно опирається на небулярний фундамент. Вірування традиційні переслідують для заміни на нові правильні.

Сценарні сюжети системного знобудівництва обіймають широкий спектр цілей руйнування. В усякому поважному зоноученні атакується сім'я та шлюб, де дитина проходить первинну соціалізацію. Замість того у зоні займаються штучним насадженням догматів і вихованням трудящих у дусі жертвовної відданости культовій ортодоксії і вождям. Атакуються навіть не конкретні держави, а - держава взагалі. Контингент зони грозить бунтом доки там люди ідентифікуватимуть себе за ознаками статі, національної належності чи гідности. Знищенню на доданок підлягають знання та факти наукові. Включаючи й розум.

Не лише прагнення окремого чоловіка направлені на добродійство, а ще й сукупна праця людей наслідком цього дійства має поступ. Однак прирощення у культурі тоді має місце, коли винахідницькі знання на ділі є узгодженими із надбаннями вже досягнутими та відповідають потребам у майбутніх. На цьому шляху творення стрічаються не лише помилки і порушення істин, як ще та ситуація, коли новаторські пропозиції є просто необгрунтованими, - коли бажання випередити час перевищують реальні для цього можливості. І тоді енергія імітації кроків прогресу, через пропозицію казок та фантазій, йде на заперечення реалій. Бо поступ проявляється не тільки через удосконалення реалій, а ще й через критичне до останніх ставлення. Критику видають облудники вже за достатність новаторства, - хоча усунування того, що оголошують зайвим та шкідливим не призводить до появи того, що так само безпідставно оголошують необхідним і корисним. Ощасливлення робом чудес несе руйнування; рівняння під стандарти маячень стає убивчим для того і тих, що і кого рівняють; віра у неймовірне та ставка на звабні гіпотези бездоказові породжує стихію негативізму. Речі не називають своїми іменами; упередження стають обманом слідування якому переростає вже у небезпеки та аварії; неможливість втілення утопій призводить до знаходження винуватих у цьому ворогів. Зона примусу до догматів вигаданих не так невігласами, як свідомими бандитами, - своєю логікою має облуди. Обман, з його наслідками насильства над його жертвами, тому хибно представляти як невинний наслідок складнощів пізнання, коли плани творчі просто собі переважають над можливостями їх втілення, - бо за фактом, то призначенням обману є саме обслуговування ним грабежу жертв обману. Облуди відступатимуть не тільки через нарощення масивів знані і вмінь порівняно з якими облуди дрібнішатимуть, аж на доданок, то проти облуд необхідно виступати прямою дією відкритого винищення цих інструментів знищення, які базуються як на принадних казках, так і на ненависті до придуманих ворогів. Відповіддю на криваву практику знищення ерефійську України може бути те руйнування ерефії, яке від московства вже цілий світ звільняє.

Руйнування прав і свобод, багатств і життя, гідності і смислів саме фізичним інструментарієм шабель чи гармат є лиш крайнім випадком облудництва, тоді як його переважністю є нанесення ударів по мозку як інструменту орієнтації у роботі зі світом. Облудництво і спотворення реалій задля грабіжницьких зисків є масовою продукцією таких у цій справі спеців, якими є московці. У тій мірі, у якій управлінці із числа євроатлантистів у захисті власних позицій є обачливими і не готовими на необдумані рішення ризикові, то поміч Україні у використанні її проти ерефійських загроз Заходів буде видаватися неквапом квантами відповідно до перевірки ерефійської військової потуги на її спроможність реально становити небезпеку супроти Заходу. Аж допоки на Заході, - ціною крові і спустошення України, - зрештою впевняться що деградація Московії дісталася вже і до її армії та флоту, а ерефійці та її вожді не так блефують у загрозах висадити світ, як ці свої щирі прагнення видають за дійсне. Доки не очистися від московства, то нам не стати Заходом у собі самим.

Оскільки на шляхах умонтування поневолених народів вже до свого московського війська нападників на ще непідбиті народи досягли ці монтери неабияких успіхів помосковлення, то винищення останнього вже на шлях повернення чи відродження народами собі свої понівечених прав і свобод має не аби які труднощі. Бо майже неможливо змінювати довільно собі долю рухаючись або геть від власних прав вже до участі у розграбуванні нових жертв сумісного збиральництва, або - рухаючись вже у зворотному напрямі. Перероблення бандита на нормальну людину є безмірно важчим, аніж рух зворотний. Так рекреація дається малоросійству заняттям не простим саме через сторіччя дієвої участі у імперському проекті московства, порівнюючи з народами що значно пізніше спізналися із російщенням. Навіть ручаям і озерам крові пролітої українцями у бійці проти москвитів є не просто геть змити історичні набутки слугування малоросів московському царству. Прикрою неправдою є те, що існує чисте у його незайманості українство не винне у його спотворенні ворожим московством. Відродженням українства є часткове а то і істотне самовбивство українства на розмір малоросійських у ньому служинь московству.

Прирошення у культурі, яку визначатимемо як забезпечення природними законами наших людських прагнень вирватися із обтяжливих природних даностей та відпрацьованих досягнень, як будування згідної з нашими зростаючими потребами природи вже олюдненої у її співжитті із натурою самочинною, як прогрес наших вмінь переформатовувати наявне за можливостями вдосконалень та ще бувалої новизни відкриттів, за реалізацією чуттів свободи, - ці природження визрівають із різниць між відносинами у природі речей та, з іншого боку, вміннями їх пізнавати у істинах задля забезпечення наших видових потреб комфорту через освоєння таїн достеменности подій і явищ об'єктивного, включаючи сюди й природну невичерпність нашої людяности, себто зосередженням на суттєвому у речах та, водночас, істотному у наших людських вимогах до них, коли ми у ході пізнання скорочуємо омани задля ефективности позитивів культуробудівництва.

Із розмаю об'єктивносущих відносин у природі речей ми концентровано обираємо лиш деякі, керуючись при цьому передовсім інтересами розширення наших видових потреб, але подібне творення вже продукції культури та нових у ній відносин стає розширенням природної еволюції вже на виміри прогресу. Культурою є не перетасовування незмінних сутностей, як у ході культурного прогресу ми дійсно творимо небувале й природно неможливе без деміургічної потуги людяности. Більше того, прогрес переріс його зведення лиш до розширення комфортности фізіологічних потреб людського виду, а останні давно стали лиш складовою інтенцій прогресу. Так, кажімо, штучно прилаштувавши каменюку до палки людина отримує інструмент практичного свого фізичного посилення, чи, штучно виділивши з розмаю голосів окремі звуки й закріпивши їх штучними значками люди отримують можливість конструювати через мовну інформацію вже творчість думки. Насправді ми оперуємо не з первісноданою від доцивілізаційного періоду фактурою, а й у засобах мислення, навіть у повазі до екології ми маємо справу із культурними здобутками минулих поколінь; речі отримують своє об'єктивне існування для нас опісля того, як ми їх сприймаємо у стереотипах закономірного, вже знаного, осмисленого. Насправді наші пізнання не так скорочують зіщулюють виокремлюють для нас невичерпність об'єктивного у природі речей, як хода культури презентує розширення множення природження природного вже на якості штучного, яке й стає природністю культури, коли люди проривають таїни та непізнане, презентоване даностями та успадкуваннями від еволюції.

На наше щастя у речей нема мізків, тож ведуть себе речі не так, як нам хотілося б, себто речі не прислухаються й не можуть прислухатися до наших бажань, - але речі й відносини між речами є такими, якими вони є у їх об'єктивности, себто нашими мізками ми можемо визначати ті відносини й тим самим примушувати їх вести себе так, як нам вже хотілося б. Закони ж й поняття тоталітарних бачень світу, як будовані не на об'єктивности відносин у природі речей, а на безпредметних бездоказових і тому без наслідкових у поведінці речей побажаннях тоталітаристів щодо поведінки речей, - є поняттями будованими на хибних усвідомленнях об'єктивного. Тож тоталітаристи вивертають назворот вектор прогресу, *примушуючи* речі наслідувати тоталітарні уяви, замість того, аби відкривати неувяні не оманливі відносини у природі речей й тим самим мати змогу вже опредмечувати наші відкриття й досягати позитивних розвоїв. У вирву хибности можна жертвовно запхнути хоч весь світ, але й тоді хиба не оживе. Так можна оголосити ворожою, кажімо, відданість господаря своїй власности, оскільки вона заважає пограбувати господаря, - але втягуючи у смерть хоч усіх працівників, тоталітаристи не знайдуть альтернатив на відмінне заохочення творчости людей і народів.

У тім то й справа, що спрощення не має однозначних характеристик на участь у прогресі, бо прогресом є подолання безладу у вигляді відсутности у відпрацьованому минулому тих спеціалізацій, що ускладнюють світоустрій, проте, з іншого боку, спрощенням як характеристикою гуманізації і є усунення віддалених від людей, а, отже, небезпечних якостей у винаходах прогресу. Складні девайси спрощують олюднення світу. Істинами і є усунення сурогатних опосередкувань між нашими знаннями та подіями.

Оскільки у природі відсутня інша даність, окрім неї та сущих у ній зв'язків, то за потребою наших розумінь ми можемо видозмінювати ті зв'язки лиш виокремлюючи їх дію нашими зусиллями, поєднуючи те, що природно розділеним та розділяючи те, що є природно цілим, сполучаючи взаємодії вже відмінно від їх природоданости, але ці порушення еволюції стають розвитком останньої у представленні вже нашою культурою навіть іншоіснувань та феноменальних прав інших видів. Зосереджуючись у нашій творчості лиш на окремих відносинах у природі речей, вириваючи одні явища й поєднуючи їх із іншими виключеннями геть із природних контекстів вже за баченнями наших потреб та дослідницьких інтересів, ми суперечливо збагачуємо природу речей вже на її культурні існування. Тим ефективніших видозмін практики буття ми сягатимемо, чим виразніше розумітимемо ту практику буття у її дійсності й діятимемо не за оманливими вигадками стосовно дійсності. Повноту об'єктивних відносин ми освоюємо поступово, втягуючи об'єктивність у нашу культуру й витісняючи звідти вже на маргінеси натуру доцивілізаційну, цілинну, негуманізовану. Пізнання небувалого – це спрощення хибних уявлень про даність; буття наростає нищенням незвіданого; химери гроблять переведенням їх із таїн для початку вже хоча б у раціоналізоване незнання чи проблемні виклики. Від наукових та доказовогумантарних законів тоталітарні вигадки тим і різняться, що останні будовані на хибних, яким не відповідає дійсність, зв'язках й відповідно практичний результат слідування тоталітарним маренням стає, у кращому випадку, тупцяння на місці, а надійсно у послідовностях прогресу наслідування тоталітарним оманам є вектором анитпрогресу; й коли творці у кордонах істини мають справу з дійсними відносинами у природі речей, що призводить до позитивів у будованні культури, то тоталітаристи зосереджуються на химерах, вибудовуючи змісти останніх на *негативізмі*, на запереченні навіть не лише реальних цінностей та прийнятих у суспільстві установлень, а наснажуються ворожнечею навіть проти вигаданих ними ж безпредметних фікцій та символів дійсних подій, які тоталітаристи вважають за реальні явища; науковці створюють небувале, тоді як тоталітаризм стає походом на заперечення навіть апробованих цінностей. Тоталітарні спрощення, як вид пізнання та творчості своїм об'єктом мають не речі, а фіктивні образи речей. Тоталітаризм це відкриття сезону полювання на прийнятні цінности вже як на здобич. Оскільки тоталітарним уявам не відповідає дійсність, то переведення уяв у дійсність потребує вдавань до засобів догматичної *віри*, потребує наполягань на віруваннях проти тої реальности, де змістів та опредмечень вірувань віднайти на здорову голову не є заможливим.

Здатностям знаходити елегантні й дотепні розв'язання на купчення проблем, давати прості відповіді на складне, відкривати єдиноправильні та беззаперечні виходи із глухих кутів прогрес зобов'язаний своїми існуваннями; власне будовання культурних звершень являє собою очищення їх від нашарувань безплідних ходінь не туди, відкидання сурогатних заміників реальности, спростування марновірств минулого як безпредметних; безпосередність виходів на істину відкидає вже за непотрібністю масу блукань дорогами довкола, - але прості рішення стають загалами розвитків тоді, як доказово не являються напрямними примітивізації та виродження. Дегенерати пропонують за однозначний винахід не небувале, не творчо винайдене на вищих рівнях пізнань, не предметну універсальність, а – спасительним оголошують вирвану ними із контекстів сучасности одну ідею, у горизонтальній площині сучасности, наділяючи той шмат відсутніми у ньому якостями усезагальности, що й призводить як не до агресивности обраної позиції стосовно рівних до неї, так до її містифікації у сфері абстракцій та позакритичної святости. У логіці вдосконалення будь-якої осмисленої установи й установка на примітивізацію розвивається аж до повноти входження у небуття через двері смерти. У тяжіннях критичної маси накопиченої тоталітарности верх братимуть найбільш примітивні, перемагатимуть найпростіші форми організації, з усіх форм осмислености та законности поле битви залишатиметься за полишеними на смисли, на порядність, на добро, й торжествуватиме неволя. Краєм послідовного у своїй настирности спрощення видів буття стає точка небуття.

Тоталітаризм, як настанова на прості рішення, зачинається там, де замість кропіткої праці нарощування зусиль пропонують таку простодушність, вірність якій можна зберегти хіба що відсторонившись від її пуття на користь реальності, де динаміка соціальних зв'язків та функціонування інститутів замінюється на прості марширування людських колон, де свою відповідальність та свободи люди передовіряють простій волі чергового вождя, де процедури демократії та ринкові механізми замінюються простим виконанням плану та дисциплінарними нарядами у каторзі, де спеціалізації у видах творчості та продуктивності праці людей і народів замінюються на простоту пограбування жертв, де усі цінності й права витоптуються катком насильства, де усі реалії життя та життя реалій офіруються на потребу насичення ними вже містичних химер, а життя стає екскрементами торжествуючого потойбіччя.

Коли примітиви не при владі, то примітивізація цінностей виглядає безпечним заняттям, примітивізація спочатку усе ще нібито належить до царини цінностей, примітивізація може навіть претендувати на позиції виключності як запоруки у починаннях нових пропозицій розвитків, - але примітивізація вже є вступом на путь скорочення цінностей, примітивізація стає першими крокам наступу небуття вже на сторону існувань, коли у послідовностях урізань зрештою усі цінності та змісти не приводяться до мірок могильного мороку. Не вписані ні у які відносини у культурі примітиви починають культуру призводити до відповідності до мірок своєї порожнечі. Примітивізація це розкрита брама до лабет небуття, це агресивне з боку могили всмоктування туди усіх самостійних видів життя, це участь виродженців у тому, що не має їм належати ні за яких умов.

Хоча це й виглядає дивним, але примітивізм не тільки не є втечею від складнощів життя, як примітивізм є надміру активним у втручанні тотально в усі сфери, - позаяк є необхідність узгодження останніх з тими примітивними догматами, які осмислено пристосувати до інститутів та цінностей просто неможливо без праці на спотворення тих узуальних цінностей та інститутів, у той час як нормальні люди довіряють фахівцям та не соваються туди, де вони є профанами.

Критичне присікання до усіх здавалося б випробуваних загальноприйнятих цінностей може слугувати енергетикою прогресивних викликів, - але не тоді, як за скобки подібної критики геть виводиться аналіз та докази на власне невдоволення загальноприйнятим. Постійний пошук проблем, допитлива вимогливість на конто вже здавалося б дослідженого, пізнавальні вторгнення у таїни є особливістю людських реакцій на участь у еволюції, коли відповіді на проблеми виводять на нові обрії проблематичного, даючи у наслідку тіло культури. Тоталітарний же тим світосприйняття відмінний віднаходженням абсолютного виклику та відгуку на ту єдину проблему, яка претендує на підміну усіх інших сторін життя, або ж зневажає останні як офіру заради тої остаточної відповіді на усі таїни та можливості існування світів; тоталітарний світогляд прикметний намаганням закінчити історію у остаточній простій відповіді на усі проблеми; тоталітаризм це заміри на володіння абсолютним добром та абсолютним злом, що дає у наслідку зону тюрми замість зручного людям дому свободи. Намагання на віки без виключень збудувати, кажімо, таку законодавчу базу, яку б не змогли обійти шахраї, чи винайти засоби захисту непідвладні винаходам нападу, чи зарегламентувати соціальні відносини на задоволення ними талантів довільно якого підприємництва – є можливим лише процесуально, у змаганнях на що більшу досконалість. Коли нема у культурі відходів та непотребу, а є лише сировина не утилізована тими, хто не у змозі її утилізувати, - тоді й увіковічення заборон на те, що нездалі оголошують паранормальним злом, але не є таким, суперечливо призводить до відповідного увіковічення того, що означені немічні до розв'язання проблем оголошують унормованим добром, але не є таким. Відпочинок від заборонених відомих злочинів актуалізує агресивність злочинів, від яких відхрещуються як від невідомих. Поступ не є безладом, а є структуруванням ще більш розвинених винаходів тому, що даються чіткі відповіді на що більш недосліджені питання.

Примітивізація це перший крок до прямуючого до смерті виродження. Зубожіння інтелектуальних вартостей, зведення розуміння істин вже до нищого набору догматів, обкрадання духового життя, скорочення усіх інститутів на розмір їхньої життєвості з передачею вкраденого вже на корм тим, хто скорочує, - це може виглядати ганьбою лише для відкритих спільнот, аж без спотворень ідеологічного гатунку не відбудеться перекручення вже реальних спільнот. Химерні твердження ідеологій можливі лиш як догматичні, не просто противні логіці та запитам з боку суспільного поступу, але й проти останніх цілеспрямовані. Химерні змісти тоталітарних доктрин призначені руйнувати життєздатні суспільні сув'язі, бо слідування останнім унеможлиблює означені апології гангстеризму. Висмикування якихось ідей як рятівних та таких, які у своєму узагальненні роблять непотрібними контексти культури, є нападом на культуру. Так нацистська євгеніка із ритуалами на особливостях крові, а чи такі ж містичні танці довкола економічних інтересів як визначальних для комуно-марксистського захисту трудящих від поняття експлуатації – зрештою є не просто імітацією псевдонауковості, а є ошуканством.

Поступ вмінь та знань дійсно призводить до спрощування тих ілюзорних конструкцій, які даремно й безплідно множать сутности, замінюючи своїми простими замірами проблеми освоєння світів, - проте очищення від відпрацьованих, а то й помилкових досягнень у пізнаннях пов'язане із тим входженням у достеменність подій, яке розширює та збагачує нашу культуру. Обмеження у чудесах відкриває доступ до окультурених істин.

Терористичні режими виправдання нападу на ближніх виникають з необхідністю там, де труднощі зворотів історії беруться долати ресурсами заощадження витрат на повагу до життєвих прав ближніх, коли носієм чи поводитирем суспільної історії нападники на чуже проголошують виключно самих себе, коли докільля культур, народів, людей оголошують не лише зайвим, а й шкідливим, перепорою на шляху здобичництва тих самозваних рятівників людства, які свої пожирання ближніх оголошують боргом останніх перед нападниками. Суспільство перетворюють на тюрму там, де порушується безпека у функціонуванні ойкумену культури, де нездатність на продуктивну працю власними силами беруться компенсувати, а то й винагороджувати месіанською самовпевненістю у паразитуванні на сусідах, де любови до ще не привласнених сусідських статків поки ще заважає відсутність ненависті до господарів цих статків. Дисциплінарні режими, як транспорт послідовного переміщення до царства мертвих, виникають фактом зіщулення шансів та самих існувань культурних видів, коли не просто економлять на чужому житті, а свідоме винищенням останнього вважають правом власного життєзабезпечення. Доктринальність тоталітаристів це навчальний курс для м'ясоїдів.

Оскільки норми й днем із вогнем важко зустріти, то нормальні люди своїми житейськими буднями мають відмінне від норм, - тоді як аномальні беруться усіх інших рятувати від своїх острахів та нерозумінь подій, використовуючи інструментом порятунку зброю, коли на роль диктатора для суспільства означені маніяки призначають свої невибагливі та не надмірно складні для них манії. Представлене за суспільні проблеми є радше відображенням у формально-логічних підходах саме конкретних та повсякденних справ, - тоді як перетворення означеної формалізації вже на острахи чи сподівання й переростає вже у реальну проблему. Нагоди та шляхи розв'язання виникаючих із постійністю прогресу проблем є аспектом прогресу та пізнань, тоді як атаки на проблеми чи на вибір між варіаціями пропозицій на прогрес, коли ту атаку проводять пропозиціями простих рецептів на розв'язання проблем та підміною реальних викликів вже на чудеса, - й перетворює рецепти примітивізації вже на серйозну проблему. Тюрма переростає у просту реальність, коли прості логічні крайнощі просто беруться як вже невідворотні перспективи складнощів реальности. Зведення до купи тих полярних крайнощів, які формалізує скоріше логіка, ніж відсутність розуму на їх недопущення, - й слугує теоретичною базою на замирення усіх вигаданих протиріч вже у одній зоні без дверей виходу звідти, коли тюрмники лякають тим, чим принадажують, нищать те, що рятують, або реалізують чудеса.

Релігійні вірування у ті позаісторичні сили, які вдало впораються із історичними питаннями, є шкідливими, а то й безкорисними для відмінних спроб встановлення законів не лише тому що вірування залишаються у сфері психологічних вірувань, їхня дієвість не перевищує інтерпретацію об'єктивних подій, а й тому, що навіть санкціоновані містикою й слушні для свого часу змісти віровчення залишаються надміру примітивними, аби задовольняти виклики прогресу. Концтабірна вдача популярних віровизнань особливо стає промовистою на разі, як ті усі свої зусилля спрямовують на винищення усього незгідного та усіх противників щодо святих догматів. Подібним варіантом тоталітарної системи виступають і ті соціальні утопії, у яких пропонують простенькі рішення, за якими задосить не лише додати щось новаторське до шляхів та засобів розв'язання проблем, як неодмінно слід зосередитись на винищенні усіх та усього не схожого на запропоноване чудо. Так вважається що достатньо лиш винищити товстосумів, права власности, євреїв чи українців – і залишається лиш торбу підставляти під плав щастя. Проте у світі, у якому наростає взаємна залежність складових суспільного організму, прості локальні системно не узгоджені рішення здатні порушити таку собі екологію культури.

Не треба переплутувати між собою примітивізм, яким є спроба зведення усіх реалій саме до абстрактних маній, та – спеціалізацію конкретних досліджень, якими і є вдосконалення універсальних знань та вмінь на устрій та вдосконалення світу.

Замість усвідомлення та освоєння подій у істинах та дійсности, якою і є події, - то можна, заради безпеки та у цілях заощадження на дослідницьких витратах, можна подіям приписувати такі відсутні у подіях якості, які притаманні радше суто людській свідомости. Закони, які ми нав'язуємо подіям як спосіб їхнього поведження, як безпечне для нас і прогнозоване нами існування об'єктивних подій, як засіб осмисленого нами управління подіями, - ті закони мають, щонайменше, відображати не самі лиш заміри дослідників, як ще й зобов'язані бути узгодженими із самочинністю об'єкта дослідництва. Спершу видається спокусливою у її доступності якась сфабрикована ілюзія, імперативи якої дослідники оголошують обов'язковими до виконання вже зі сторони об'єктів дослідництва, - аж оскільки у останніх нема мозку та переляку від непокори дослідникам, то причетникам ілюзій доводиться хіба що у символічних ритуалах імітувати освоєння ними предметної області дослідництва. І лише дедалі ретельніше упадання дослідників перед логікою чи то перебігом подій, вміння прислухатися до фактів, а не відгородження від реалій у непідвладній жодним раціям фортеці марновірств – саме й забезпечують науковцям вже предметну ефективність перероблення світу саме за втіленими можливостями вже досягнутих рівнів культурного поступу. Тоді як спрощені покладання на чудеса та не можливий без зусиль повсякденної праці поколінь інструментарій – не тільки залишаються безрезультатними, окрім факту порушення психіки віруючого у потойбічне, аж подібна втеча від реальних викликів вже до спрощених марень є ще й заплутуванням дійсного стану речей. Зведення суцільних фактів вже до простеньких казок лише ускладнює те дослідництво, зусилля якого йде в основному на спростування казок, хибних гіпотез чи вже відвертих облуд. Енергетика пізнань витрачається не на просте підтвердження фактів, а на спростування тих складних облуд, які на часі свого виникнення обіцяли безпроблемне розв'язання проблем.

Замість покрокового будування культури на досягненнях попередників можна вигадати Бога, як замітника усіх законів світоустрою і делегувати надприродній істоті виконання означених законів, від будування й розуміння яких відмовляються віруючі, - проте результатом подібних спрощень буде те порушення психіки віруючих, яке і є джерелом віри у можливість засобами простоти чудес надурити реальні проблеми у їхній проблемній реальности. Або ж замість вдосконалення законів господарства можна звести їхню проблемність вже до гільйотинування багатіїв, - проте результатом подібних спрощень буде рух до злидарства віруючих у простоту чуда, коли ідеал невибагливості нарешті дочвалає до дірки на місці вбитих ним. А то замість праці своїми зусиллям можна напад на сусідів обґрунтувати чудесами Рускава Міра, - проте простота агресії лишиться злочином.

Свою боротьбу проти індивідуальних свобод людини оформлюють і виправдовують любителі порядку як переваги тих колективних рішень, у синтезі, у виваженості, у доказовості яких унеможливаються помилки притаманні особнім індивідам. Одначе рекламна кампанія зі сторони дисциплінарних спільнот, де вони представляються держателями розмаїтих багатств і здобутків суспільства, - є не більш як прикриттям примітивних апетитів бандитських, яким ті багатства потрібні лише як їжа для її перетравлення. Тоталітаризм це невпинне урізання усього вже скороченого та поки ще не справдженого до смерті та стану перегною.

Твірними ініціаторами зони простих і обов'язкових порядків можуть бувають лише суб'єкти у яких не може бути друзів, як підпишуть будь-який вирок на знищення мільйонів задля втримання таким чином своєї диктаторської влади. Справжніми вождями є моральні уроди, натуральні мафіози, найкращими із яких є ті, які ще й особисто є катами, руки яких покриті кров'ю жертв. Досконалий ідіотизм не набувається з досвідом, а від початку є природним самородком. Ідеалами абсолютистських доктрин бувають лише вигадані утопії, на рівні психопатичних візій чи вірувань, змістами і призначенням яких є не безневинне нерозуміння реалій історичним, а цілеспрямоване протистояння останнім. Особистості із притаманним їм особнім баченням світоподій представляються ворогами та об'єктами навіть їх фізичного знищення зі сторони тоталітаристів, правління яких передбачає монолітну одномірність мобілізаційну, недопущення будь-якої самостійницької фракційності. Примітивізм зони, порядкування якої тяжіє до реверсу, є розворотом до реакційних порядків, поверненням до славного віджилого, - є безпосередньою загрозою не лише для поступу, а й для життя. Конструктивізмом зони порядку є спричинення усілякоможливих руйнувань.

Ворогів, якими є усі, хто відмовляється слідувати приписам культу, зачинають знищувати ще до усякого їх спротиву своєму знищенню. Концтабір передує обітницям ошасливити там його насельників. У зоні порядку її вороги є не завадою їй, аж навпаки, - вороги є матеріалом, від утилізації якого зона енергетично живиться; ще не спожиті і не розкриті вороги є відповідальними за поки ще не подолані бідування зони, яка у тих бідах вичерпається остаточно як тільки скінчаться її вороги і залишаться у зоні лиш переможці ворогів. Законність, як закріплене суспільством право на індивідуальні свободи підприємницькі, не лише ліквідується, як ще й заміщується на прийнятні для віроучення приписи, яким надається значіння культового обов'язку. Соціалісти екстремістського московського розливу у замірах постати друзями трудового народу, коштом обдирання імущих, - вдаються до знищення ринку, яким лиш і може бути продукуюче господарювання. Й оскільки таким чином виробництво товарів зникає так само як і пайки, що їх як соціальне багатство пообіцяли антириночники справедливо розподіляти, - то більшовики переходять на примусове спонукання мас на працю. Услід, а то й наперед із урізанням підприємницьких і правових свобод слідує винищення духовних свобод замічених вже на цензуру. У ту ж яму йдуть суспільні інститути, разом із їх носіями. Ворота входу до зони одномірного порядку не лише змащують привабливими дозволами учиняти що заманеться, як саме воно у подобі неподобств і починається, коли у безкінечному святкуванні оживлення інфернальних потягнень зеки метаються на шляхах порушення усяких правил. Зона це обман жертв одуру.

Тоталітаристи, з їхньою світоглядно-політичною манією на стабільність, - якою є безкарність за пограбування ними суспільства, - представляють себе сторонцями власне життя, сутнісною характеристикою якого є самовідтворення організму у переробці ним, через споживання, із середовища однієї засвоєної енергетичної речовини та повернення у окіл енергії вже другої якості. Еволюція природна, яка невимовно прискорюється вже у подобі цивілізації і праці людей наділених пізнавальними потребами, своїм існуванням зобов'язана ніким непередбачуваним змінам у просторах космічних, мутаціям у живих організмах, тим цілеспрямованим винахідництвом вже у розвинених спільнотах, - суб'єктами та чинниками якого є особні винахідники та творчі колективи. Які і є об'єктом атаки зі сторони одержавлених бандитів та інших сповідників незаперечних і стабільних порядків.

Гіпотези й прогнози які хоч і випереджають час свого прийняття, але перебувають у векторі прогресу, - можуть стати набутком загалу. Важче це вдається тим вигадкам, місце яких не лише поза запитами на них, а які ще й припадають компетенції божевільного. Домінантний же постулат псевдонаукового віровчення тому приймаються публікою, бо належать він, як то його ідеологи рекламують, царині фактичного стану справ, - і лише висмикування цього факту геть із комплексу соціальних проблем та викликів з наданням цьому виокремленому постулатові не властивих йому ролей рятівного розв'язання проблем саме й робить віровчення вже власністю містики. Ставка на універсальне чудо, за рецептами якого світ ділять на ворожі табори спасених та проклятих, маскується під явище соціальної нагальності. Замість інформаційного збагачення досвіду тоталітаристи останній звувають.

Серед багатообіцяючих теоретизувань, у яких даються відповіді на максимальне число викликів та проблем, найбільшою затребуваністю та популярністю користуються й користуватимуться найбільш ошадливі, себто елегантні пропозиції, які у конструкції закономірного відповідно мінімізують ту участь суб'єктивного фактора, який і спричиняє помилковість пізнань. Достеменність пізнаного та освоєного є плодом процесу постійного очищення від фіктивних зв'язків й тих пустопорожніх закономірностей які нагромаджуються дослідниками відповідно далекими від розумінь дійсного стану справ, оскільки достеменні, власне наукові знання не можуть не бути здобутком та накопиченням інформації поколінь нащадків. Складними є не досконалі, а недосконалі гіпотези, у яких відсутні докази заповнюються сурогатами псевдознань дослідника. Й хоча серед теорій та гіпотез які дають казково прості відповіді на загадки та таїни ще не освоєні людським генієм, - завдяки тому, що тягар істини дослідники перекладають на предметні факти, звільняючи останні від оплутування їх облудами людських же незнань та ілюзорних ризиків, - найбільш спрощеними виступають вже відверті казки, а, проте, чаклунства із неймовірним не є загрозливими за визначенням, оскільки неймовірне як не втілюване залишається у межах компетенції та чинності саме казки. Тож серед простих підходів, які претендують на відсторонення від вірувань у чудеса, найбільш небезпечними є ті, які приховують свою належність до сфери містичного у спосіб демонстрації своєї причетності до наукового, до дійсних запитів. Так сподівання на те, що якась надприродна істота із глибин небесних, у вдячність за зарізану для цього Божества жертву, у число своїх функціональних покликів та обов'язків включить забаганки ще й жертводавця – є достатньо нешкідливим для сусідського оточення заняттям. На відміну від обіцянок звільнити оточення від дійсно дражливих соціальних негараздів, зводячи усунення останніх вже до усунення зажерливості класових чи расових ворогів, на фізичне існування яких і перекладається провина за існування соціальних негараздів. Примітивні вірять у зайве на світі, не відносячи до цього свої манії.

Щоб належати істинам обставин, - то достатньо задля цього піти босоніж аби попиту проціджену воду, вправляючись у недіянні. Й від цього, можливого лиш у казці, виключення геть із історії саме людського фактору почнеться не відродження природного, а заподіюється вже дійсна катастрофа культури. А для того, щоб обставини зробити належністю обранців чи то класової диктатури пролетаріату, чи то диктату расової зверхності таких же божевільних моделей арійства, - то вже необхідно загнати кулаків та недолудей вже у чи то північний холод, чи то у тепло крематоріїв, щоб ті вороги зізналися у своїй ворожості ідеалам очищення світу від означених дегенератів і класово неповноцінних. Звуження суб'єктивізму, на буддистський манер, чи то на комуністичний штиб розширення власних маній, у які запихають понівечену ними реальність, - різняться так, як відмови будівництва культури є не схожими із замірами її ж зруйнувати. Творцям рятівних планів ошасливлення світу не вистачає кмітливості та вмінь суміщати повноту фактів із достатністю їхнього об'єктивного дослідження. Бо замість цього руху до істин тоталітаристи не довго мудруючи ділять світ на такий собі едем та пекло із завданням уразити Божого неприятеля. Між тим, як задля гуманізації культури, так і задля окультурення людяности варто узгоджувати: творчість та дійсність, аби процес осягнення істин не звужував, а збагачував життя і цивілізованість.

З-поміж різнорідних структур і конструкцій, стосунків і функцій, законів і смислів за якими живе й розвивається масив культури, - то тоталітаристам не потрібні жодні. Бо любителям спрощень усе суще замінює їхнє усевладдя, здійснюване насильницьким терором. Нема таких злочинів та вдавання до неймовірного ціна яких була б вища за манію втримання влади, якою ці переступники відкривають доступ до усього, що їм заманеться розграбувати. А з усіх видів ментальності, когнітивності, епістем та дискурсів, то тоталітаристи віддають перевагу саме догматиці свого абсолютистського віровчення, змісти і призначення якого не можуть не бути облудою, пропагандою, атакою на закони суспільного устрою, духовне життя, наукові пізнання.

Особливою неприязню у любителів паразитувати на чужих багатствах користуються саме ті прийоми та цінності із будівництва багатств, які не піддаються атаці на них зі сторони означених грабіжників. Бандити шпетять власність та господарів тої власності, яка бандитам ще не належить; бандити звинувачують жертв свого на полювання у зажерливості і користолюбстві, у меркантилізмові грошолюбному, приязні до земних справ, - а замість того збирачі не свого оспівують достойність страждань, освячують бідкування, ініціюють безлад і кризу як сприятливу умову порушення прав господарів, паплюжать усяку визначеність як противне їхньому вторгненню у чужі права з тим, щоб жертва не пручалася у захисті і опорі. Як прояв містичної мудрості нав'язують облудники своїй пастві цінності відсторонення від розумінь справ та життєвих викликів, - окрім, хіба що, готовності до самопожертви на дисциплінарній службі у військові нападників. Убієнним службовцям обіцяється спасіння.

Не повинно буту заперечень проти просувань дорогами права, правди, раціоналізму. Одначе. Подібно тому як садівники стрижуть газони, щоб окремі кущі, яким поталанило придушити ближніх, не розрослися проти шансів рівності на старті та понять краси, - то так само у рівняннях на соціальні служіння не завадить час від часу рівняти і багатіів у їхньому монополізмі владоможности, навіть тоді, як вони заробили свої статки на дотриманні інерції чинного законодавства. Подібно й у військових протистояннях, де діє виразність чистоти розподілу між таборами противників і жертовне напруження усіх залучених мобілізаційних ресурсів, - допустимим є те, що називають військовою хитрістю підступною у обхід правил лицарської честі. Аналогічно - й у, навіть, науковому дослідництві: де першопрохідцями у прирощенні знань можуть бути диваки, які висувають безпідставні гіпотези і припущення. Виключень без правил не буває.

Хибною є оцінка історії становлення знань і вмінь як руху від багатства культових служінь та багатоманітних точок зору на причинність подій вже до кінцевої станції беззаперечного наукового твердження, на якій ті передуючі уявлення втрачають свою актуальність і чахнуть, - саме як руху збіднення. Бо принесення чисельних фантазій вже на користь однозначній реальности фактів є збагаченням знань та умінь, є рухом до феномену достепенности. Предметні факти є отруйним середовищем для процвітання там ілюзій та чудес. Водночас конструкцію Бога діючого без друзів йому, а чи якоїсь сили, що чудесним чином заправляє усією повнотою дійсности включно з виключеннями із неї, - варто було б оцінювати як якісь пролегомени до перспектив розвитку доказових знань про світоустрій, а, можливо, й про людську культуру; вправлятися із нашими життєвими проблемами треба не посередництвом жертовних служінь богам і звертань до їх ласки, а управляти нашим світом ефективно і практично можна лиш самим людям; модель божества, як творця і вседержителя, може видаватися глупством лише у порівнянні із неповними та фрагментарними знаннями, а – не із тими записаними універсальними формулами математичними за якими існує і еволюціонує всесвіт. Можливо за виключенням звіді людської культури.

Якби сущий всесвіт не був таким він є і не може не бути таким яким він однозначно є, - то його б і не існувало, бо він був би розруйнованим противними до його буття законами інших всесвітів. Це вселяє надію на успіхи наукового його пізнання людьми. Ми не є такими собі рибками, які плавають довкола затонулого підводного човна й ламають собі мозок у остаточній знеможі втямити: як же ця посудина працює.

Намагання звести розмаї проблем вже до простих і тому підвладних залежностей є радше розправою, аніж розв'язанням з проблемами. Втеча у псевдоякісні спрощення є лиш виправданням для тотальності кількісних скорочень. Домагання анімувати світ речей зведенням відносин у ньому до людських, себто до наявності у речах мозкової речовини й відповідної зичності речей до наших до них молитовних вимог у сподіваннях уподібнити світ речей вже до світу можливостей нашої свідомості, радше є зусиллями полишити речі на наявність об'єктивнопредметних між ними відносин – з тою ж самою метою як не на олюднення світу й досягнення зручностей докільля для людей, так хоча б до мінімізації загроз від невмінь використовувати на свою користь згадані об'єктивні відносини. Спрощення відносин у природі речей тоді набуває виду опанувань над ними, коли ми окрадаємо речі на химерні вигадки щодо нашої людської присутності у їх відносинах й зачинаємо рахуватися лиш із об'єктивністю явищ, коли ми зрештою усвідомлюємо факт відсутності свідомості у речах робом самоусвідомлення потуг нашої свідомості й припиняємо молитви робом суміщення відносин у речах вже за законами самих речей. Ми можемо як завгодно нав'язуватися речам із нашими до них побажанням, можемо намагатися відхреститися від загроз стихій у речах у спосіб вмовити їх на відсутність небажаних нам якостей їх природности та невластности над їх існуваннями, проте ані намагання спростити проблеми взаємоузгодження позалюдських та людських існувань, ані згоди із таїнами та складнощами наших виживань у світі не призведуть до вдосконалення нашої переробки сировини природности вже у світ культури заки ми не освоюватимемо властивості речей, включаючи й власні можливості, у істинах, розставанням із химерними вигадками з приводу об'єктивного. Справа вдосконалень нашої культури через подальшу спеціалізацію вже досягнутих нашими попередниками її переформатувань полягає не у подобах а чи спрощення, а чи ускладнень відносин у природі речей, а – у ненав'язуванні речам наших химер та оман, у освоєнні об'єктивного. Домагання тоталітаристів повертатися до якогось стану первісного вибуху, у якому непосталість речей та проблем вважають за їхню злютовану цілісність, - є ретроградством, вивертанням часу та обставин. Однорічною у речах буває лиш їхня смерть. Спрощення та зведення речей до ідеологічного синкретизму просто є злочином проти речей, тому що є запереченням природи речей, тому що ідеологізація не відповідає онтологічності предметних явищ, тому що вживляння утопій у події спричиняє останнім їх витіснення у нежиття. Ідеологія у якості інтегратора, судді, рятівника, ката чи у будь-якій якості, не повинна втручатися у реальне життя та підміняти його своїми химерами, самодостатніми та компетентними лиш у кордонах їхньої казковості. Для концентрації зусиль на проривних та перспективних для розвитку наступу ділянках культурного фронту можна ризиково оголити тупикові ділянки, але ця відмова від прийнятих цінностей обробки нашою працею реалій культури та надмір зусиль на не доказово прийнятному є революційним потрясінням, що не лише відрізняється від позитиві культуробудівництва, а й суперечливо постає запереченням останнього. Революціонери оперують надміром заперечень, аби у тому можна було згодитися з ними, - бо пізнання передбачають надмір відкритості проблемам, а не вправляння у окраданні проблем на проблемність. Збагачувати істини на реалії противним робом їх збіднення можна лише у нерозумінні наслідків занять на грабунок, бо із збіднення й будуть злидні. Значущість наборові змістів тоталітарної доктрини надає не просто тло знецінення нею усіх інших позатоталітарних змістів, але це знецінення доказових істин й становить зміст тоталітарної доктрини. Прибутками від тоталітаризму і є апологія злиднів та усяких урізань. Тоталітаризмом і є привчання до обмеженості та задоволення скрутою, є виправданням нікчемности, є нормалізацією підневільних рабських залежностей. Окрім полишеності на глузди для тоталітаристських оман фундаментальною цінністю є розірвання з об'єктивною доказовістю їхньої ідеології. Злидарі з необхідністю концептуально оформлюють своє злидарство у тоталітарне вчення. Рятівні чудеса тоталітаристів є хибною спробою виправдатися за апологію злиднів, під стягом яких купчиться така ж публіка.

Те, що тоталітаристи оголошують рушієм своєї специфічності, змістами свого винахідництва, своїм внеском до скарбниці світоустрою, який порятує світ, видозмінить суще вже на виміри щастя, розв'яже усі проблеми у напрямку до позитивів поступу – може бути або ж химерами безвідносними до об'єктивно-історичної реальності, або ж, у випадку претензій на втіленість обґрунтованість корисність, пропозиції тоталітаристів не перевищують собою якоїсь виїмки із обставин, коли тій виокремленості надаються рятівні ролі стосовно масиву проблем та реалій звідки ту виїмку наколупали; винаходи тоталітаристів: це чудеса ірреальні й неймовірні, це обрізки з реальності, або ж це обрізки у якості чуда розв'язання того, що залишилося від його обрізання; тоталітаризм народжується або ж з повних химер, або ж з тих химер, які є химерними вже у силу їх відшматування геть від історичних контекстів. Всі змісти та пропозиції від тоталітарних вчень та режимів, які не продукуються пацієнтами із палати для душевнохворих, являють собою окремі винятки із достатнього осмислених розумінь реальності, але яким надаються визначальні, відмінні від наявних, впливи щодо загалу реальності. Тоталітаризм це надання окремим усвідомленням подій вже неадекватних претензій на керування усіма іншими подіями. Тоталітаристи лише імітують винайдення ними новизни чи досі ще не баченого, позаяк новації тоталітаристів не перевищують надання ваги загальних цінностей окремим наявностям та деталям, що є порушення ваги та зв'язків цих наявних у культурі деталей. Тоталітаризм міг би виглядати як невинне скорочення наявної до її освоєння реальності, коли б тоталітарні особливості не були б, скоріше, невмінням освоїти те багатство реальності, яке ще залишається опісля означених часткових її освоєнь. Те, що тоталітаристи виставляють як свій доданок до реальності, насправді, всупереч обіцянкам тоталітаристів, є урізання ними багатств об'єктивного. Обітоване тоталітаристами щастя зводиться до закликів вбивати та винищувати усе відмінне від їхніх обмежених бачень. Вирізана із контекстів цінність й посаджена на місце царювання над контекстами може із останніми бути узгоджена лиш у спосіб руйнування загальнокультурних контекстів та соціовідносин вже під свої обмежені мірки та вимоги. Примітивісти можуть панувати як повноцінні лиш через примушування до того повноцінних через знищення усякої повноцінності, себто відмінності від означеної примітивізації. Способом розв'язання проблем, себто плину життя та прогресу, стає винищення останніх професіональними у примітивізації тоталітаристами. Тоталітаризм це узгодження окремих випадків та, з іншого боку, загалів коштом жертвоприношення загалів на користь окремих випадків.

Коли слухним є погляд, що визнає слухними усі погляди, віддаючи вирішення відносин між ними на конто проблем та конкурентності, - тоді у окремих випадках може бути безгрішною думка про те, що найціннішим скарбом людяності є: або правовірні адепти будь-якої абсолютизованої віри, як то їм самим про себе уявляється, або ж: німці, як то видається нацистам, а чи є: злиденні, але трудящі пролетарії, як то видається марксистам. Проте коли на підтвердження виокремлених упереджень беруться як недолюдків винищувати не німців чи взагалі буржуїв-кулаків, чи еретиків із відступниками, тоді й починається тоталітаризм з його концтаборами для ворогів, куди не можуть не втрапити вже й організатори примітивізму.

Відчуття власних недорозвитків та порівняної щодо інших суб'єктів історії відсталості штовхає примітивів до таких же спрощених у їхній однозначній жорсткості псевдозаконів на подолання відставань, які, скорше, є вправами із ілюзіями; за намагання втиснути невідкладні події вже у підкладні собі вигадки доводиться платити неістинністю тих не іманентних вигадок, імітувати всесилля, видавати сурогати з приводу фактів. У нетерплячці розправи із скрутами чи тим, що видається за скруту, примітиви замість усвідомлених незнань та проблем воліють мати ілюзію знань та вмінь; примітиви не можуть допустити поза собою невідконтрольного собі, замінюючи поки ще не освоєні істини проблем вже на такі фіктивні рішення, які, скоріше, лиш віддаляють від достеменних пізнань та освоєнь соціокультурної реальності.

Знання людства в цілому про природу речей вдосконалюються й розширюються на втягнення освоєного вже у культуру і хоча ця спеціалізація знань завше є по силам її творцям, проте інша нефахова публіка не припинятиме спроб подолати процеси ускладнення культури у спосіб винесення останній загальних вироку навіть тоді, як узагальнення будуть граничити із чудесами та неадекватністю розуміння того, що має місце; ріст знань та вмінь вправляння у культурі не гарантує того, що культура перестане лякати дилетантів у ній; потреби зробити масив знань зрозумілим зацікавленій у тому людині навіть за ціну спрощення логіки об'єктивного, а тому спотворення знань через їх узагальнення на рівні чуттєвому, продовжуватимуться як вид критики, а тому й пропозицій дослідництва. Тож претензійно цілісні підходи до тих проблем, які ще й мають пристосовуватися до домагань, скоріше від усього домагань шахрайських, розв'язати проблеми у спосіб простий та ще простіший, – є тенденцією саме того набору інформації, який є базованим не на факутуальности подій, а на вірі у реальність останніх, себто є прикметністю саме віровчень. Сердешна віра у глитаїв, підприємництво яких за зло їхнього підприємництва треба розорити, а спершу їх вбити, та віра у добрих чиновників, які як довбушівці чи робінгуди роздадуть роздобуте розбоєм вже на користь гнаних-голодних й запросто так дбатимуть за віруючих у них, - є не лише ресурсом віри у непорушність моделі комуністичного каземату, а є ще й неприступністю останнього з боку критики на нього.

Для тих нормальних людей, які фахово відповідають за передові рівні прогресу, усяка примітивізація та заміна проблем вже на гру за вигаданими правилами – не може не бути кроками занепадницького виродження, проте для представників останнього це торжество некомпетентности, відгородження від викликів соціалізації, порівняльне здичавіння, не осуджуване у межах означеної гри з ціннісними химерами, саме й видається комфортним. У середовищі свого спілкування маніяки є забезпеченими від потреб зважання на рівень освічености стороннього щодо них притомного світу, а максимально віддалений від того світу тип буде висунутий у лідери примітивізації.

Коли власну невключеність у доказові запити культури, а то й відсутність усвідомлення навіть природних процесів життя почати видавати за ті конструкції інтелектуалізму які переросли означений плин об'єктивного, - тоді примітиви вирубатимуть та винищуватимуть усяку об'єктивність як зайву для їхніх вигадок. Примітивізатори небезпечні тим, що за інструмент вдосконалення життя та прогресу вони видають сокиру та інші реквізиції з метою відрізання та спровадження у торбу смерті того, що не вміщується у їхні плани ошчасливлення усіх жертв їхньої творчости. Містифікатори, які власні марення ставлять вище за незнайомі для них закони життя, прикметні цілеспрямованою неповагою, себто веденням військових дій, супроти моралі, права та самих існувань людей, що їх самозвані вожді уполісуджують як сміття.

Утвердження панування специфічно своїх цінностей та своєї над усіма влади тоталітаристи виставляють як винагороду для поневолених ними, вважаючи що величність запропонованих громадянам обітниць спасіння від гріхів та щастя входження до нового порядку та інших видів нірвани перекриє усі можливі та необхідні задля того жертвоприношення, - аж виявиться, що то не месіанські чудеса обслуговують клієнтуру, а усі ресурси суспільства мають бути закинуті у піч підтримання усевладдя узурпаторів, для яких виключність монополізму інституції диктаторської влади, що досягається упокорення усіх та послідовним закручуванням гайок репресій проти ворогів народу з числа народу, саме і є самоціллю. Вищим смислом та призначенням зони є усування замахів на бюрократичні посідання директорату зони, а історією зони є терористична боротьба режиму проти повстанців та ворогів, до числа яких з часом неодмінно потрапляє усе суспільство. Уся пара паровоза що летить до зупинки у комуні йде на обслуговування тих хто не більше як свистить про своє слугування народним інтересам. Тоталітаристи не зупиняться ні перед чим, змарнують усі перестороги, аби саме цими жертвами та мучеництвом вірних довести зверхню цінність своїх виведених з-під усякої критики віровизнавчих догматів.

Нема більш ефективних способів будування комфортних для нас умов існування світу людської культури, аніж освоєння тої дійсности світобуття, яка стоїть якомога далі від хибних та ілюзорних наших знань про неї. Реалізуючи модель істини, як проникнення у сутність явищ, - ми освоюємо події, встановлюємо управління ними тоді, як накладаємо на них саме ті закономірности, за допомогою яких реальність вже не постає тим хаосом що породжує для нас небезпеки. Об'єктивна реальність стає олюдненою, зменшуючи невичерпність просторів не підконтрольних нашій культурі. І кожен раз внаслідок досвіду пізнань накопичується така невідповідностей фактів у їх розходженнях із діючою на часі теорією у певній галузі знань, що чинна теорія разом із виключеннями із неї ускладнюється настільки, що стає не діючою, стає неправдивою, хибною. Архаїчні картини світобудови, тлумачень соціального життя, теоретизування про духовне цінности – просто вражають своєю заплутаністю, алогічністю, тою химерністю якою затикали незрозуміле і проблемне. Таїни здаються насельниками минулого, а не майбутнього. Критики розправляються із віджилим і перейденим. Тоді винаходять і відкривають порівняно більш розвинений погляд на проблему, а попередні точки зору постають як її окремий випадок, доречний і годящий лиш у рамках обмеженого його використання. Знання накопичуються поступово, нашаровуючись на передуючі досягнення, які були не помилкою чи умовністю домовленостей з приводу подій, а відповідали для свого часу рівням і можливостям знань, - хоча згодом відкриття попередників можуть бути лиш крайнім випадком винаходів зроблених вже нащадками. Аж найкращі із видів знань, які дозволяють робити достатньо точні прогнози, є теоріями радикальними, руйнівними для традиційного, не сумісними із вже відомими знаннями, буцімто спершу безкорисними, не пов'язаними із практикою і досвідом. Далі подібні цикли від спрощення до ускладнення теорії і далі до нового спрощення на шляху освоєння істини – повторюються. Спрощення, у вигляді зведення незрозумілого масиву фактів і явищ вже до певного закону, - постає як нормальний вид пізнань. Аж у тім то й ставка на узагальнену теорію, як на більш досконалу, містить у собі протиріччя, що пізнання і відповідний поступ культури не може бути нічим іншим, як її подальшим ускладненням. Намагання втиснути багатство знань і вмінь у якесь вузьке тлумачення дає хіба що модель подібну до концепту Бога, путі якого не відомі і який діє де хоче як йому заманеться, - себто спрощення постає втіленням глупством, затратою прогнозу та самих результатів зведення дому культури. За тоталітаризму прихильники якоїсь чергової утопії саме й зайняті конструюванням якого абсолютного спрощення, у якому вони силуються вичерпати історію та розвернути її у якісь твірні первинні смислові призначення. Маніакальні тяжіння до спрощень корисні лиш тоді, коли вони завдають ударів по глупству, - не перетворюючись на його подальші різновиди. Критика сама собою зобов'язана колупати те, що вдягається у броню вірувань і культу.

Поступ у культурі годі представляти собі як процес витіснення геть міфічних, фантазійних, галюциногенних та подібних примітивних уявлень, за якими нема предметної уречевленої реальности. Даремно гадати собі що царина істини обмежена виключно тими явищами, які можна побачити, помацати, посмакувати, а чи речами присутність яких фіксують приладами що перевищують доступні людям чуттєві сприйняття. Більш від того, чим більш розвиненою стає наша цивілізація, то тим виразнішим і незаперечним стає факт складання її тіла саме із тих феноменів, фізичне втілення яких, онтологічний статус яких не настане навіть за сприятливих для того обставин. Якщо символічні уявлення не вичерпуються розладами свідомости у межах черепа одного суб'єкта, а викликають широкі у них зацікавлення, породжують прогнозовані і однозначні результати у звертаннях до цього дискурсу, - то він є об'єктивним і дійсним. Досконалі знання субстанційно складаються з мови на якій спілкуються ті хто її розуміє, із символічних знаків. Які є не спрощенням фізичних подій, а – думкою високого її злету. Критерієм істини є не практика та прагматичне, а високоінтелектуальні конструкції. Оперування якими провокує спершу бажання викликати на допомогу чи на розраду лихові саме бригади вдягнутої у білі халати.

Будування культури розширює свободу, яка вдосконалює культуру. Проте свобода, навіть у якості конструктивного винахідництва, порушує прийнятий устрій культури; а останній, у свою чергу, може бути порушенням конструктивізму свободи. Тож: треба керуватися запитами саме свободи, - коли прийнятий устрій соціуму гнітить народження його удосконалень через свободу; треба керуватися відгуками саме захисту прийнятого соціо-культурного ладу, - коли під облудною личиною свободи має місце його розорення. За своє звільнення мають боротися пригнічені; так само як суспільство, у свою чергу, має право й обов'язок боротися проти тих, які заміряються його поневолити, поневолити прикриваючись посиленнями на буцімто якусь небачену оригінальність своїх пропозицій суспільству. Звинувачення нормам можуть висувати хіба що ті ненормальні, які свої фікції протиставляють життєспроможним засадам здорових прогресивних спільнот; так само як ненормальному устрою торжествуючого бандитизму не уникнути закидів зі сторони громадян здатних своїй свободі надати вид організований. Захист суспільства від спроб його поневолити не треба переплутувати із нападом на суспільство у тих же самих цілях.

Тоталітаризм, як політичний устрій такої собі загальної для усього суспільства тюрми з її режимною неволею, її насильницькими приписами, імітаційним обґрунтуванням яких висувують догми якогось театралізованого святого віровчення, тоталітаризм як зона каторги та експлуатації для ув'язнених нею, - цей режим накладання кайданів та усіх та усе розпочинається із тих здавалося б безгрішних відступів від норм, тих спрощень, тих заміщень глузду та реальності вже на чудеса неймовірні, які представляються винаходом від імені свободи. Для носіїв неадекватних світобачень, для недостатньо соціалізованих, кепсько окультурених, непереконливо освічених ворохолюбників в'язницею може представлятися устрій тривіального узгодження інтересів різноманітних його страт. Суспільство прирікають на тюрму ті, яким зручно у кайданах, домівкою яких є вузькі та не надмірно узгоджені із раціональністю і фактами якісь забобонні вірування ідеологічні. Наклепницький ярлик тюрми навішують на суспільство ті чаклуни, які свої недалекоглядні прожекти тотального контролю висувують суспільству як винахід суспільного порядку від таких же фантазійно вигаданих ними жажів. Тоталітаризм це неволя організована її автохтонами; у свою чергу для природних невільників тюрма є адекватним прийомом їхньої самоорганізації. Відносини між культурою тюрми та її насельниками мають характер зацикленої на собі нескінченості.

Тоталітаризм, як політичний устрій загальної для усього суспільства тюрми з її режимною неволею і приписами насильницькими для її в'язнів, - розглядає завадою собі лиш той масив громадян, який спроможний дозволити собі повноцінне соціальне життя саме за нормами свободи. Стимування та дисциплінарна регуляція свободи вільних людей є для останніх покаранням, тоді як утамування асоціальної поведінки неадекватного членства соціуму може й повинно розглядатися корисним здобутком соціального здоров'я.

Комунізм у московській імперії можна розглядати як реванш помсти за ту європеїзацію московського царства, яка розпочалася із загарбання ним України та з впливів на ординські триби панувань, окультурення яких продовжилося на часі петербурзькому. Мрії творців імперії про щасливе суміщення як покріпачення свого населення й окупованих народів, так і про одночасну з цим демократизацію імперії, - то ці мрії можливими були б лиш за неможливих умов чуття щастя покріпачених людей і народів за факт неволі та пограбування людей і народів, себто коли б безповоротно відбулася б московізація колоній та народів імперії; у свою чергу прийомом увіковічення московської неволі висували противні щодо неволі умови вільного підприємництва, пріоритету права, вільного ринку, громадянських свобод, свободи слова, суверенітету народів. Неможливо перебувати у тюрмі й бути самоправним у правах і свободі. Демократизатори імперії рубали гілку на якій вони трималися. Еліта проєвропейська має бути вдячна диктатурі імперії за стримування нею ненависті народу та народів. Ця ненависть не забарилася на разі послаблення диктату імперії. Лиш диктатура більшовицька чи післябільшовицька здатна втримати вкрадені імперією землі та народи. Вестернізація руйнує імперію; для руйнування якої потрібна вестернізація.

Розглядаємо свободу як той виключний інструмент, як ту цінність завдяки якій і відбувається розширення пізнавальних і практичних можливостей людства, коли новації та подальші досягнення у будіванні культури, корисної життю і прогресу, освоюють колись недоступні горизонти, спростовуючи відповідно колишні ті вже відпрацьовані кроки розвою, дотримання яких поза межами доцільности, обставин, часу може проявлятися навіть як помилка. Конструктивність застосування ідеалу і потреб свободи у тому, що вона на доданок виступає ще й у образі та чинникові ламання усього що обмежує усі обмеження на конструювання реальних плодів свободи. Аж культура і життя суспільне, як результат розгортання свобод творчости та праці, успіхами свого буття і звершень зобов'язана саме тому конструюванню законів і правил її організації, які не допускають невинного і свавільного порушення законів і правил організації людської культури і цивілізації. Збудований людський світ є не нещастями необхідности, яку ми маємо, невідомо з якого дива, виключно потрошити, порушити, подолати, - аж об'єктивність рівнів нашої культури є тою опорою, завдяки адекватному використанні якої ми лиш і маємо нагоди на подальші творчі удосконалення. Злочином є зачислення призначень свободи саме до табору руйнівників усього що складає тіло суцїої культури. Нема сумніву у тому, що цілий масив знань і колишніх технологій може бути заміщений на порівняно більші досягнення, що існують закони які не лише втратили свою затребуваність, а ще й стають шкідливими у їхній помилковости, - одначе націлювання свобод винахідництва виключно на негатив до суцїих правил безпеки загрожує аваріями.

Абсолютизація інтенцій свободи дій і мислення як чинника виключного заперечення правил та спеціалізацій у організації тіла культури – є прямим запереченням функцій свободи як охоронця культури та її безпеки. Коли вільні люди, спроможні на винахідництво у реалізації енергії своїх покликань, вторгаються у області ще не дослідженого, то роблять вони цю критичну ревізію не з метою закреслити суцїі закони та правила, а для того, щоб віднайти тим самим більш неспростовні, доказові, більш жорсткі та обумовлені зв'язки, порівняно менш фіктивні чи будовані усього лиш на сьогоднішніх фантазіях. Обнадійливі перспективи наших життєвих змагань тримаються на тому, що мало не усі досягнення нашої культури на щастя не є вичерпними, не зупиняються у подальшому розвитку пізнань. Наш світ збудований критичним ставленням до слухних у свій час досягнень; однак сама лиш критика не є досягненням, бо свободи потребує, головне, позитивна праця. Поступ це виправлення помилок та народження того, що з часом постане вже як недостатня істина. Цінність свободи у розкритті її будівничих потенціалів. А водночас. Правил і шор на свободу бути не може, бо у противному випадку вона перестає бути свободою; покликанням свободи є ходіння навіть по краю прірви провалля навіть у безоглядне глупство; свобода це ризикове і завжди проблемне намацування кращих устроїв і можливостей. Свобода це атрибутивне для сутности людини право ходити куди завгодно, як завгодно і ці наші походи особливо будуть вдалими, коли будуть скоординовані із онтологічною природою речей. Свобода – у відстороненні від фікцій, у знаходженні правдивих законів, прав, можливостей. Лише правда робить чоловіка вільним; тільки звільнення веде до правди.

Експериментування із винайденням нових можливостей даються важче у сферах інженерних технологій та наукового дослідництва. Бо там дурниці і невігласи не проходять. Свободою найчастіше називають плавання по хвилях фантазій ментального штабу. Однак стримування саме останніх є більшою необхідністю порівняно із експериментуваннями у областях наукового знання. Особливо прискіпливо та сторожко треба обходитися із тою доксою про свободу слова, яка стає основною зброєю психологічних воєн на часі бурхливого зростання ваги інформаційних технологій. Вивільнення облуд, їх переплутування із виразністю прецизійних законів – це пута; це пугінізм. Супроти ідеологічних облуд треба виступати не самим лиш накладанням на них заборон чи відстороненням від пропаганди агресорів, а – виставленням тих власних інформаційних військ, переможність яких зобов'язана будуватися на правді.

Зона це той ліміт, той кордон, та закономірна однозначність до якої зрештою доходить посилення безладу та еволюція хаосу. У неупорядкованих діях самостійних чинників може накопичитися критична маса взаємовпливів і обов'язкових залежностей навзаєм з настанням певної критичної межі, від якої спершу поволі, а потім просто раптово і одночасно виникає синхронізація і узгодженість дій, коли усе членство зграї немов за командою слухняно починає двиготіти як одноцільний організм. Відхилення посилюють одне одного вже по експоненті. Виникає новітня якість загалу якої не мали її складові.

Прикладами непрогнозованих новоутворень можуть бути, кажімо, хімічні сполуки нерозривні складові яких є різними елементами; у матеріалознавстві використовують інгібітори які міняють природу синтезу інгредієнтів; узгоджуються гравітаційні хвилі обертань супутників довкола планет, тяжіння між парними зірками довкола спільного центру, одноцільними галактиками; метрономи від заданого різною вступають зненацька вже у резонанс; охолоджувана у пляшці вода стає кригою за мить. А у живій природі можуть збиватися риби у косяки, птаство у перелітні зграї, копитні у табуни; на одному дереві світлячки спалахують світлом одночасно; у дівчат що замешкують спільний дором цикли починаються у один день. Цікавішими є діалоги у суспільному організмі. У розлогих імперіях одномірною стає не лише поведінка підданих на догоду люблячому їх усевладному правителю, а ще й світосприйняття маси зеків не відрізняється у варіаціях послушенства. Натовпом є не лише односторонність, як вони ще й налаштовані на єдину спільну емоційну хвилю. На пропагандистських каналах великоросійства виголошують ту саму ненависть до українського і західного світу що її монотонно поділяє пересічний масив расеян. Хоча однією із основ сміливості рекрутованого до війська московитів героїчно кидатися у атаку на противника є злидений стан їхнього життя, яке коштує не дорого, - але хибно навіть допускати що жертвовність московців є примусовою, бо гін до присвоєння країн і народів, прагнення і вміння полювати на чуже є інсталюваним у ментальність та історію збирачів. То лиш частина українства, - як суспільства демократичного, - не зважаючи на обстріли Краю ерефійськими ракетами, усе ж дозволяє собі залишатися сповідниками подібного захисту Московією себе та визволення нею ж інших сусідів. Зону єднає її темна утамниченість.

Цілями та досягнутими при цьому результатами розширення експансії збиральництва, розпочатого ще у надрах успадкованого золотоординського випасання табунів народів, стає заміщення самостійництва народів зайнятих виробництвом власних господарчих та духовних благ, - вже на принади гуртового захоплення і підбиття інших сусідів як військової здобичі. Створення таким чином імперського простору його творці облудно представляють як філантропічну місію на виконання мрій колонізованих народів, а своє загарбництво як дарунок на просвітницьке обслуговування інтересів народів. Задля заспокоєння спротиву собі, то усі нападники спотворюють призначення свого нападу, який завжди є пограбуванням жертв, а не наділення їх достатками. Хоча московські збирачі оправдовували своє нашестя втратами свого війська під час визволення народів від конкуруючих у цьому загарбництві із москалями інших творців вже власних імперських єднань, - аж визволяють імперці колонізовані ними народи саме від свободи, прав, майна і життя народів. Розмір власних, переважно воєнних витрат на колонізаторство числять творці імперій за статтю: доходи та вигоди самих колонізованих народів. Задля гарантування приходів від визиску народів та запобігання їхньому збуренню, то інтегратори наполегливо рівняють узвичаєння і культуру окупованих земель вже під завдання свого там адміністрування. Русифікаторство і денационалізація націй, якою зайняті маси московських асвабідателів, включає війну проти повстанців і не обмежується лише віручительним у потребах рускава міра духовним спотворенням ментальности колонізованих народів для викликання у них любовної відданости поневолювачам та відповідної відрази до проявів власного самостійництва, на доданок до культивування серед вихованців ще й ненависти до зловорожого Заходу. Витрати на гніт оптимізують провокацією братовбивчих протиріч і тої війни між народами імперії, що її облудно називають громадянською, а не колонізаторською.

Позиції очільників прогресу належать тим народам і культурам, які інструмент своєї допитливості, працьовитості, таланту, реалізації покликань, досвіду окультурення беруться прикладати до освоєних ними законів у природі речей і тим самим продукувати ще не бачені винаходи й досягнення корисні для загалу споживачів, від якого у подяку за затребуваний і вже конче необхідний товар ці продуценти отримують прибутки. Аж окрім подібного конструктивного і позитивного нарощення доходів практикують ще й відмінні і протилежні прийоми розбійницького здобичництва, коли розбійники торгують вже нещастями, усіляким негативізмом, збитками для своїх жертв чи для свого жертводавства, обмінюючи ці нещастя, біди і вчинені ними страждання вже на вигоди. Замість того, щоб кормитися із плодів рук і розуму власного, то споживачі і присвоювачі чужого добра ту свою працю кримінальну обмежують гвалтовим насильством стосовно жертв. Оскільки ж господарі своїх власних пожитків пручаються й учиняють спротив наїзникам, то останні відповідно змушені іти на певні жертвні втрати задля успіху свого грабежу. І ці вже власні утрати у ході нападу не тільки є своєрідним для бандитів амортизаційними відрахуваннями за їхній бізнес, аж цими жертвами, понесеними у набігові, бандити ще й усправедливають свій хижацький промисел. Наклади своєї банди чи свого війська зазнані у ході вдалого полювання включаються бандитами до розходів прийнятних порівняно із максимумами отриманої здобичі. Більше того, жертвність самих споживачів, розглядається ними як заслужена плата і винагорода від обдарування їх профітами прибутків зі сторони реципієнтів їхньої жертви. Бандитизм мастять не лише возвеличенням мучеництва нападника, як ще й відповідним зачисленням у вороги того об'єкту нападу, знищення й офіра якого санкціонує бандитизм. Варіантом брутального обходження із об'єктом нападу, від якого хижак віднімає майно, права, життя, - парадоксально стає упокорення волі того зверхника, від якого у подяку за жертвну самовідданість запобігливих служінь сподіваються на віддяку. Механікою тоталітаризму є не так сам бандитизм, де на жертву перетворюють тих кого грабують, як бандитизмом є служба у війську бандитів, де жертвою є ще й ті, які грабують. Зона абсолютного контролю є організацією вигід пайкового утримання з каторжної праці самих утриманців. Тюрма для організації споживацького грабежу й тотального усевладдя – є помилкою на обидва боки, у якій без істотних виключень страждають усі включені туди учасники. Щастя від торгівлі нещастями, продукування збитків, від тюрми – не буває. Вадою тоталітарних режимів, - для яких нема проблем і яким є усе ясным у рухові до остаточного щастя, - є їх паразитарність, неналежність до спільнот відкритих продуктивній праці.

Отриманням енергії на прожиття не від відповідей власного активізму у освоєнні, у переробці реалій, у конструктивній роботі у конкретних галузях будування культури, а від пасивності власної перед викликом, – є характерним саме для любителів чудес, які свою долю, відповідальність і здоровоглудзя делегують, на відкуп вручають означеним вигаданим надприродним сутностям, а собі відводять ролі покірливої пастви у надіях на вдячну за це відплату. Тоталітаризм це доходи не внаслідок радощів креативної працездатності, а – внаслідок страждань, після того як. Хоч заміна необхідності розбиратися у законах наукових чи у устрої соціального життя вже на універсальний фетиш якогось Божества чи на інтегральну містику змістів якогось утопічного проекту, аби там усе само собою без участі людей, за ласкою домінуса усе уладналося на вигоду віруючих у чудо, - спершу видається вдалим ходом заощадити на клопотах власної праці та винахідництва, проте результати від жертвних витрат на свічки, поклони, обов'язкові культові ритуали з метою задобрити подібні потойбічні позаісторичні сили вичерпуються означеними витратами. Й не більш.

Ті відносини у природі речей, які залишаються не освоєними як закономірні, які не підлягають нашим знанням та вмінням, які випадають геть з-під управління ними культурою, - являють собою небезпеку як чинник хаосу; але поступ у освоєнні об'єктивного власне і є культурою. На протигагу законам зведеним на природі речей, то містичні поняття збудовані на містиці понять, - принципово не підлягають змінам, не є критикованими, бо створювалися для критики реальності саме ними. Релігійні химери є неволею, убивчою загрозою для світу.

Розвиток культури і суспільства це там і тоді, де виробляються товари, послуги, знання, які множать передуючі досягнення. Таким чином зростає і удосконалюється свобода та корисні життю можливості цивілізаційні. Механізмом приведення креативності у творчий рух є зі сторони суспільства винагорода талановитих авторів славою та мирськими благами як частиною того, що з надлишком дістається суспільству у спадок від праці означених провідників, - які реалізують як свої покликання, так і відповідають на назрілі від суспільства запити та науково-технологічні можливості наявної культури. Супроти подібного, виробляючого типу життя, зазвичай практикують бандитизм, коли зростання доходу забезпечується відніманням його від жертв, збагачених на страждання у відповідний обмін. Під час подібної операції валова маса суспільних благ залишається не тільки не змінною, як ще й затрачається у війні між господарями та здобичниками. Механізмом приведення грабежу у видимість легкого збагачення є те причинне насильство по відношенню до його жертв, яке обмінюється на додаткове наслідкове потоптання права і норм людяности стосовно тих же жертв грабежу. Таким чином зменшується не лише свобода як живильна енергія та плід буття культури, як ще й матеріальні її виміри. Й подібному дискурсові споживацтва доводиться з необхідністю посилювати дисципліну вилучення плодів чужої праці, створювати концтабори задля контролю над недопущенням збагачення жертв, визиском та поїданням яких живляться означені паразити. У силу подальшого скорочення ресурсної бази споживацтва необхідно силу безправ'я лише посилювати аж до розмірів дикунства і хижацтва безрозмірного. На відміну від суспільства організованого на відкритості до свободи та здійснення права, де суспільний провід, як істеблїшмент, винагороджують і стимулюють на подальшу працьовитість суспільно корисну, - то бандитське суспільство паразитів та каторги для жителів приводиться до дії саме острахами й терором, дія якого не може не зачепити ще й саму верхівку організаторів терору. Тоталітаризм плодить тоталітаристів. Суспільства виробляючі, - з установами правової демократії, гарантій законної власности, де існує не лише розподіл гілок влади, як ще й особа не розчиненою і не знеособленою є у колективі, - своїм ресурсами мають плату працівникам; тоді як концтабірні режими монопольної диктатури єднання можуть до часу свого падіння протриматися саме посиленням терору та грабежу. Бандити, серед яких не буває героїв, продукують зло не із якоїсь своєї на те фатальної приречености, а від того, що інакше бандитизм не є можливим. Нелюдянність зростає у загалові та логіці проїдання здобичі вкраденої через зменшення прав та самого життя господарів та представників людяности. Демократизувати зону можна лише її знесенням геть.

Даремно та помилково устрій тотального грабежу прав, майна, життя жертв диктатури вважати за якийсь паралельний світ інобуття, за альтернативний проект реальности, за виправлення історії що забрела не туди, де треба чудотворцям бути. Зона тотальної тюрми це те, чого не має бути. Бандитизм приватний чи одержавлений це не безневинна неадекватність, це не безкарне розходження із багатством розмаїття фактів і розвитку історичної дійсности вже на користь нарцисистських маній чергового вождя, готового убити у відповідь помсти за будь-яку із ним незгоду та критику. Зона диктату породжується зверхніми ідеями вождя, який усюди бачить і знаходить ворогів цих ідей.

Видозміна не лише у складі власників, - внаслідок вдалого для збирачів їхнього наступного завоювання не лише зовнішніх, як на доданок ще й внутрішніх ресурсів здобичництва, - а й ті видозміни у політичних режимах, що їх трактують як революційні та буцімто докорінні, є для московства незмінністю його історичної долі у продовженні того ж самого паразитування на жертвах грабежу. Так московський улус підгрибає під себе конкуруючі із ним залишки алтин-ординські, звинувативши їх у ворожому басурманстві. Надалі конкуруючі князівства упокорюються як вороги переваг централізму царського. Уперед найдком імперії стає не лише не лише покріпачена селянська людність, як ще наступні сусідні народи звинувачені у непокорі русифікаторству, православ'ю. Опісля грабують через закиди у капіталізмі. Відтак інтегрують під претекстами вже захисту язика.

Упередження про імператив гуртування протиставляють як звитягу над розпорошенням сил, якими й виставляють чисельні дійсні проблеми, сама множинність яких визнається за зло. Мотивом учень та політичних режимів, які ведуть своє повстання проти чисельних соціокультурних викликів, визначених як ворожі з причин їхньої неконтрольованої надмірності, себто таких що роз'єднують сили гуртування, - є віра у альтернативу переваги беззаперечного та нічим не обмеженого сполучення потуг у союзному їх протиставленні спеціалізованим установам розмаю фактичного громадського життя. Заколотники проти традиційних спільнот свою перемогу будують на вірі у консолідацію, консолідацію навіть на основі ілюзій, у війні проти чисельності конкуруючих явищ реальності. Утім більш глибинним підспудним мотивом тотальної революції у боротьбі проти ідеологічно затаврованих відносин та укладів громадського життя є не тільки скорочення їх якісних, як – кількісних проявів. Любителі простих у їхній чудесності рішень домагають керувати подіями та вправлятися із проблемами не на шляхах якісної зміни проблем та адекватного розв'язання викликів у ході поступу та розвитку, а – у невибагливий спосіб простого їх скорочення через відправку у загибель. Коли культура множить світи, то тоталітаристи у ставці на ретроградство та виродження закривають навіть не число та якість світів, а власне світи. Спрощення не зупиняється на рухові від множини вже до одиниці, одності, тотальної цілісності, а продовжується у тому ж напрямку через браму смерті вже до точки zero й далі у ніщо. Для ідейних спрощенців та їхніх помічників із числа професійних катів небезпекою вже є сама хоч і нечисельна кількість не підпорядкованих їм самодостатніх явищ. У свою чергу сповідники цінностей одиниці і є правдивими батьками одномірних однозначних порядків універсальної для усіх тюрми. Тоталітаристи еднають усе різнорідне з усім неоднорідним саме у рухові до чисельного скорочення явищ, що й вдається успішно завершити на околицях цвинтару.

Усе, що перевищує одиницю, ну два, ну три, те чим займається арифметика – сприймається вже як загроза. Конструктивною логікою усезагального взаємного тяжіння любовного усіх навзаєм учасників зони однорідності є деконструкція. Любителі простих рішень зроблять ставку на самотності навіть чудо у сподіванням на витіснення ним геть чисельних законів та відносин реальності. Серед моральних аксіом виберуть одну як ключову до розправи з усіма іншими. Серед ідолів та божеств, спеціалізованих на регуляції окремих явищ чи ситуацій у житті сповідників культів, перевага буде за монотеїстами. Виокремлений расовий, а чи класовий підхід, презентований як універсальна відмичка до вирішення багаточисельних соціальних проблем, стає для останніх похоронною командою згідно цілей виокремленого підходу. Натхнення візією інтернаціоналу трудящих викликає перспективами конфліктного неузгодження громадян спеціалізованих на чисельних окремих націотрадиціях. Комуністи ненавидять самочинних підприємців, непідконтрольний їм ринок товарів, незалежні інститути демократії, свободу преси, незаперечність правочинства, об'єктивність наукових законів – саме з цих причин. Монополізація є трендом адептів чистогану. Навіть злодії крадуть тому, що їм важко дається дражлива колізія розпорошеності багатств серед чисельних господарів, замість того щоб підгорнути усе під самотній апетит контролю. Навіть учені роблять відкриття тому, бо множинні й суперечливі гіпотези з пояснення ще не дослідженого є незадовільними. А розкручені кінозірки отримують захмарні гонорари не від доказових переваг над конкурентами, а тому, що глядачам психічно важко дається споглядання множин обраних акторів. Розмаїтість модних трендів викликається потребою підпорядкування обраному взірцю.

Домагання прикінчити множення спеціалізацій культури, як її розвиток, вже у спосіб впихання культури у чергову абсолютистську ідею тоталітаристську, яка не може, за визначенням, допускати конкуруючих настанов на цій же ниві виключного абсолюту, - своїм парадоксальним наслідком має множення подібних фіктивних підходів до соціо-культурної організації життя громадян. Ірреальні пропозиції на знищення розмаїтості реальності лише множаться у чисельності та у якісних характеристиках подібного неподобства.

Хоча найбільше від критиків дістається тим режимам зони, догматика яких є порівняно більш безглуздою, однак становлення і конституювання зон вигаданого контролю залежить не від змістів містичних учень, - які є між собою більш-менш рівними тому, що належать одному й тому ж простору чуда та містифікацій, - аж тоталітаризм задається саме контролем. Зона остаточно правильного порядку, - попри те що цей порядок абсолютистський не може не бути однобічною манією осібною автора окремішньої секти одинокої, - утворюється на запереченні будь-яких заперечень стосовно чергового місяньського учення якому його сповідники надають безмірної ваги універсальної. Тоталітаризм це недопущення фракційности та ересей навіть всередині гуртової ортодоксії; зона контролю принципово заперечує усяку проти неї конкуренцію і змагання; недопущення виходу за межі дисципліни передбачає елімінацію усяких ринкових начал мирського життя. Не важливо що у ідеовченні стверджується, важливо лиш те, щоб не стверджувалося чогось відмінного від її приписів. Тоталітаризм це ті вавки у сірій речовині ущербного мозку чергового рятівника світі, неадекватність яких переросла вже у масову пандемію.

Шляхи конструювання зони утопічного порядку: спочатку із цілісного організму тіла культури висмикується якесь окремішне фантазійне твердження, яке перебувало на маргінесах здоров'я культури, а вже потім це сектантське одиноке вірування береться заміщати собою знищуваний ним загальний організм культури. Тоталітаризмом є провокація конфліктів із подальшим їх замиренням вже на користь однобічної сторони конфлікту.

Сучасний світ для людини стає надмірно складним для його фахового освоєння навіть у вузько спеціалізованих галузях, бо для повноти інформованості про дані просто не вистачає кебети та життєвого часу. Тому для евристичного розв'язання недосліджених чи суперечливих питань вдаються до інтуїтивних фантазій індуктивних, які на рівні адхок імітують узагальнюючі відповіді. Пересічна людина просто з необхідністю стає носієм тих непересічних уподобань, авторство яких може належати тим окремим ідеологам, які масам нав'язують свої химерні уявлення. Реальні проблеми покриваються та заміщаються вже на ірреалії за домовленістю. Зона остаточно порядку саме й представляє собою втечу від проблем вже під омофор якоїсь однобічної сектантської ідеології, вимогам якої усі та усе зобов'язане слідувати. Догмати фіктивного учення не мають розвитку через ринкову конкуренцію, а лише костеніють у виробленні ортодоксії через бійку проти ересей. Оскільки ж прогрес, себто ускладнення організації не припиняється, то практика відправи чистоти культури неодмінно схилитиметься до терористичного, - вже на шляхах дедукції, - вирізування чи упокорювання усіх ворогів цього святого учення, яке не може мати кращих аргументів на свою користь. Ейфорія наркотичного сп'яніння від віри у чудеса, - це ненадовго.

Заможні країни є магнітом що притягує варварів, як шукають собі слави у грабежі. Однак у заможних країн колись вистачало розуму, щоб виробити зброю для зупинки нападників. Однак і у нападників не бракує відсутности їх розуму щоб знехтувати власним життям, яке ці терористи офірують для отримання слави у грабуванні заможних країн. Кара зупиняє лише поціновувачів свого мирського життя. Не варто у труні заробляти славу героя.

Не так злидні породжують потребу у халявних подачках на свою користь, як соціальні пайки винагородження за лінь і неробство саме й плодять злиденність і злидарів які не бажають власними силами боротися за власні достатки. Бідування циклічно накручуються на горе народне. Приповідка стверджує: як не жили добре, то не варто й починати.

Цивілізаційний поступ та розвиток культури, коли під нею розуміти розширення можливостей людини, - беруться науковці забезпечувати освоєнням законів у природі речей, коли на основі передуючих досягнень уможливаються нові відкриття у знаннях та вміннях; тоді як метою тоталітаризму є вольове встановлення людської влади над подіями, речами, взаєминами, коли багатства заміряються розподіляти за ідеологічними поняттями справедливості. Посилення людського фактору у історії однак потребує обґрунтувань і доказів поза виключністю самої лиш волі, бо встановлення контролю та обліку можна зробити лише над людьми, а не над законами у царині фізики, медицини, космології, тощо.

Московські революціонери одночасно займаються руйнуванням російської тюрми народів – і водночас відсилають військо на колонізаторське збирання збіглих звідти. Розв'язують Світову комуністичну революцію звільнення народів від тамтешньої влади імперіялістичних капіталістів – і водночас заміряються на земшарну совітську республіку очолену російським пролетаріатом. Монополістичну концентрацію виробничих фондів у світовому ринку вважають остаточним загниванням капіталізму – і нараз вважають це матеріальною підготовкою і передднем соціалістичного звільнення від експлуатації. Забирають у громадян власність, відмінюють торгівлю, скасовують судочинство, ревізують моральність – і заміщення забороненого вже на одержавлення, натуральний обмін, на цілі класової свідомості пролетаріату оголошують шляхами прориву до світового лідерства. Пролетарську демократію не вважають суперечливою до диктатури пролетаріату на чолі із вождем та самопризначеною мафією. Обіцяють мир – і розпалюють не лише громадянську війну, репресії, геноцидне винищення верств оголошених класовими ворогами, як ще й насадження комунізму поза кордонами. Пролиття благ із обітованого Рогу достатку переростає у мобілізацію трудових армій. Вільний час і довільна зміна розваг, як багатство комунізму, - змінюється на роздачу кормових пайків нахлібникам концтабірної праці. Воєнний комунізм у його бійці проти бізнесу корегується непівською ставкою на ринок і приватну матеріальну зацікавленість у продуктивній роботі. Запорукою суспільного збагачення роблять заощадження на приходах владних елітаріїв перетворених на адміністративний апарат партії – і рівночасно мотивацією номенклатури роблять її привілеї та репресивні у ній чистки. Большевики роздають землі у вічне ними володіння – і тут же улаштовують колгоспи, де безпаспортні гарують за зарахування їм трудовнів. Просвітництво стає комуністичним вихованням трудящих. Індустріалізація – виробництвом танкових армій. Московці розглядають нацистів як противника – і водночас ідуть з ними у співробітництво з розподілу анексів нападу. Побіжно бояться спровокувати напад гітлерівців – і заздалегідь розбудовують і розгортають війська для визвольного походу на Європу. Розвинені країни намічають жертвою есхатологічної побудови комунізму – і вступають із ними у коаліцію. Виганяють німців із окупованих ними країни – і замість залишають там своє володарювання із звільнення народів від їх самостійності. Виступають за мир у цілому світі – і синхронно та відповідно цей виступ є видом класової боротьби і розширення по цьому світу лагерь соціалізму; холодну війну ведуть застосуванням зброї у гарячих локальних зіткненнях, участю у гонці озброєнь, провокуванням заворушень у стані оголошеного ворожим довкілля. Завданням підштовхування умираючого капіталістичного імперіялізму до падіння у прірву зникнення геть із історії – ставлять випередження його розвитку. Злочини винищення мільйонів офірованих побудові Світлого майбуття – оправдовують недостатністю цих же репресій проти недобитих ворогів щасливих обітниць. Нема, бо не може бути примирення між взаємовиключними позиціонуваннями угруповань великодержавства, одні з яких звинувачують комуно-соціалізм у тому, що він розвалив капіталізм та демократію у поступові Російської імперії, а другі – вихваляють комуно-соціалізм саме за це. Одні московці критикують казенну москвославність, - тоді як другі у церковно-православній ортодоксії вбачають смисли та практичні прийоми недопущення дезінтеграції московського царства. Московці ідуть на жертви, щоб переіначити той гріховний світ, доходи якого несправедливо дістаються верхівці влади та грошей звинуваченій у паразитизмі, - і від того вже мирними засобами приватизують спадок від будування комунізму саме на користь московській верхівці влади та не менш смачних активів. Хоча жоден з танків забугорних агресорів досі ще не вломився на підмосковські терени, - однак істотна частина вже колишніх совітських підприємств опинилася у інвестиційних та венчурних фондах афілійованих вже у глобальні ринки. Московці оголошують себе рідними старшобратами, аднім з українцями народом, не допускають свого відриву від української культури, історії, від українського майна, - а, водночас, займаються знищення українства у психологічній та військовій проти нього агресії. Розгнузданість тамтешньої тьми не загоїти.

Примітивні ставки централізованих режимів замінити собою знищене ними життя сусідів і абсолютистською казкою щасливого завершення історії прикінчити останню – є назадницьким розворотом часу, а ще є злочином. Одноманітність без визначених її кордонів і доцільності є убивчою. Навіть змодельоване щастя перестає бути собою поза часовими межами його обумовлених обставин. Клянуть ворогів і передовіряють їм власні провини лиш ті, які так само надмірно, себто помилково, вихваляють себе. Тоталітаристи хибують саме з цієї причини. Достатньо, а ще необхідно бути при тямі здорового мозку і інстинктів порядности щоб стати антисаветчіком антируським. Так коли москалі рекламують себе наставниками, а чи ворогами європейства, то вони тут причини переплутують з наслідками.

Священнодійства, клятви проголошення сакральних формул гіпнотично надихають на подвиги величних звершень чудесних, а душа стриміє у піднебесся божественне - не довше миті того моменту, як починає просто таки нудити і виникає блювотний рефлекс від приспівки рефрену і ретельного повторення цієї ж самої культової відправи.

Вже сама фізична наявність опонента свідчить за те, що не уся правда належить виключно нам, як ворогові означеного опонента. Проти безперечного факту зацікавленості бандита у успіхові його злочину існує не менш вагомий факт правового за це покарання бандита, - який нападає, тому що відчуває не відразу а ласу любов до факту багатств його жертви. Порівняно з прийом зупинення нападника аргументами фактичності існування та життєвих прав жертви нападу, то кращим є зупинення противника фактором удару по ньому.

Прості рішення на те, щоб просто повбивати усіх не згідних із нашими витвореними просто таки казковими у їхній чудесности маніями, – є завданням не лише невирішуваним, а злочинним є. Вміння перебувати у стані конкурентних тисків однієї культури на іншу – не тільки не є нещастям, а є умовою розвитку культур. І якщо одні цивілізаційні осередки мають історичним фактом не лише своє існування, а ще й такі ж вікові протистояння подібним самодостатнім народам, віровизнанням, культурам, то бійцям годилося б не скаржитися чи вдаватися до екстремізму у змаганнях за виключне виживання, а замість того варто було б удосконалюватися у віковому досвіді порозуміння і діалогів із таким же не менш віртуозними у своїй затятій самодостатности опонентами. Поза епізоди оскаженілості, змагання між спільнотами не може не належати контекстам загалу спортивних ігор.

Тому у клубі провідних гравців на полі геополітики залишаються постійно одні й ті самі лідируючі команди, бо вони протягом сторіч удосконалюються у вміннях співробітництва між собою, рухаючись туди й назад у діапазоні між полюсами війни та миру, відстоюють таким чином незмінність інтересів свого осібного виживання. На поразку наражаються ті аматори у політиці, які її розвороти зводять до незмінного набору таких одномірних і спрощених орієнтирів, проголошення яких навіть абсолютистським чудом завершення смислів історії аж ніяк не допомагає продовженню історії подібних вигадників. Ігрища у наругу чи образи символів культових сповідань не можуть відповідальними політиками зачислятися до тверезих. Тому нема, бо не може бути достовірних прогнозів у середньостроковій погоді політичного життя, - оскільки не помиляються лиш ті її суб'єкти, які займаються конкретикою перебігу справ, або ж замишляють маршрути на часові віки. Те, що відносять до вигід міжнародного співробітництва зростатиме у тій мірі, чим більше число інформаційних факторів у ньому враховуватиметься. Однак не вдається наводити переконливих у їх однозначности оцінок на стратегію довготермінових політичних союзів провідних світових держав. У межі між конфронтацією і здруженням вкладаються більш ніж не прості взаємини воєн між європейськими країнами, які неодноразово воювали з-поміж собою у захисті своєї самоподібности; подібно мінилися стосунки між Заходом і московським царством. Важливо враховувати інерцію інтересів вигоди, що їх мав західний світ від використання ним на свою користь ресурсів та ринку московського збиральництва.

Відповідно й українство, яке на часі знекровлення виборює власне західництво, має правдиво второпати своє правдиве місце змагань за незалежність на периферії його участі у зіткненнях між важковаговиками світової політики.

Сприятливими умовами встановлення диктаторських режимів є сповідування там саме містичних цінностей, відзначених мінімізацією прив'язань до тих об'єктивних обумовлень та необхідностей які сприймаються важкою для їх вирішень справою. Тоді як нічим не обмежені казкові марення не мають перепон і можуть вільно ширяти до безпосередньої дотичности до того, що особа має собі за щастя. Легкість спрощень важить більше порівняно із складнощами досліджень наукового гатунку. Химери стають свободою.

Спільноти, - організація яких відзначена конкуруючими змаганнями виробників товарної продукції в умовах ліберального ринку, дією процедур права для осібних учасників соціального життя в умовах демократії, механізмом чинности життя дослідницького править критичний підхід до вирішення назрілих питань, а духовне життя спільноти своєю енергетикою має різноманітні свободи, - то лідерство подібних спільнот забезпечується там новаторством якісних надбань. Тоді як спільноти не відзначені лідерством, своє порівняльне у розвиткові запізнення долають у спосіб ставки вже на кількісне екстенсивне виробництво енергетичних ресурсів. Де одномірний порядок дозволяє такий вал продукції, який своєю масою здатен випереджати ефективність організації згаданих ліберальних демократій. Коли у зоні остаточного порядку можна без переживань за власні жертвні втрати у бій кидати ресурси військові, трудові чи гуманітарні, нехтуючи при цьому правом, здоров'ям та нормами вже й моральними, - то першість на часі екстремістських і екстремальних зусиль залишатиметься за сторонцями зони орднуунгу. Хоч свої власні переваги зона обов'язкової усезагальної дисципліни забезпечує розтратою власної енергії на вузькому проміжку прориву ще й на короткий час своєї атаки, - однак вже довгострокові і фундаментальні недоліки зона тотального спрощення має там же, залишаючись зоною тотального спрощення. Своєю сильною стороною вільні спільноти вважають і мають наявність там числа певних виключень із правил і прийнятих норм, бо присутність особливого представляються скорше не порушеннями, а новаціями; тоді як у зоні займаються очищенням від її порушників.

Особливістю культури тих часів, коли люди перестають бути істотами подібними до тварин, а починають суспільство робити вже продуктом його знань і трудів, - то ця культура прикметна мінімумами власне культурних надбань. Представлення схожих між собою артефактів у експозиціях музеїв присвячених історії різноманітних галузей трактують як той синкретизм архаїчної культури, де її спеціалізовані винаходи не зажили ще окремішньої достатности. Подальший же розвиток культури наслідком має те, що людям не кваліфікованим у спеціальних галузях знань нема там що робити; у складнощах орієнтації серед непідйомного для окремого чоловіка масиву знань виникають такі їх сурогати, які заскалюють за тверезість і нормативність. Не зважаючи на те, що новаторські досконалі знання узагальнюють вже колишні і відпрацьовані знання, а поступ й представляють саме універсальні підходи та теорії, - однак виникають загрози розпаду цілісної картини, уможливаються односторонні а тому помилкові чи не узгоджені з відмінними на розв'язання виниклих питань пропозиціями. Тоді, коли люди починають не розуміти не так навіть справу якою займається інший спеціаліст, а між людьми постають вже не конкуруючі, а руйнівні протиріччя особливо у галузях гуманітарних та соціальних взаємин, - то це не до добра. Відповіддю на питання розпаду органічності світогляду стають пропозиції ретроградного штибу, направлені проти розмаїття знань, спрямовані на розворот до архаїки спрощених відповідей на складні питання. Але недоліком актуалізації тоталітарних та абсолютистських конструкцій є їх будова на засадах казки, інструментарієм чуда, у цілях утопічних, - а це не до добра. Глупством можна склеювати і один до одного тулити неспівставне, однак подібні удавані конструкції не витримують і найменших навантажень фактів правди. Інтегральність химер ще не перетворює їх на доказовість.

Прогресом називаємо розширення можливостей людства. Вітаємо це. Однак загрозою постає такий нюанс, як парадокс тотального включення до об'єкту творчости власне творчости. У ризикових, а, ймовірно, і не добрих цілях уможливаються маніпуляції із мисленням та інтелектом людини, із переїнами самої природи людини.

Режим зони неволі для її в'язнів та організаторів там здійснюється, де припиняють покладатися на обидва формально контрадикторні підходи у розв'язанні певної проблеми, коли у суміщенні та переплутуванні різнопланових крайнощів наступають ризики втрати рівноваги. Тоталітаризм починається від невміння жити з проблемами. Тоталітаризм зароджується на місці вбивства проблем, - тоді як проблемність і є онтологією буття. Як радість творчості та мука спантеличень від середовища проблеми постають і досягають своїх вирішень ходом життя та прогресу, - тоді як нетерплячка у ставленні до проблем, неадекватні у засобах та цілях підходи до проблем, надуживання свавільством чи рабською покірливістю, вдавання до екстремізму, протиправності, насильства й причиняють ті підходи, якими і є тоталітаризм. Тоталітаризмом є розв'язанням із місцем і часом у спосіб винесення простих абсолютистських рішень, які стають можливими лиш виходом позаісторію, у безглуздя, у химери. У діалектичних незбігах між свавільством та виконавською дисципліною, у розривах між силуванням подій та упаданнях перед подіями, у дистанціюваннях між змінами та догматичними підходами, у протистояннях між споживацтвом та продуктивністю, у протиріччях між стихією ринкових відносин та тими імперативами, що не підлягають змінам, у суперечностях між демократією та диктатом, у різницях між винахідництвом та слідуванням традицій, у противенствах між прибутковим та тим, що у посесії моралі та вічності, у розбіжностях між індивідуалізмом та загальногромадськими інтересами, у антагонізмі між сакральним та профанним, у невідповідностях між свободою та необхідністю, у контроверзах між революцією і впорядкованістю, у відмінностях між раціоналізмом та химерами, у взаємній опозиції між прагматичним та ідеальним, у розрізненні між хаотичним та визначеним, у протиполюсності між агресивністю та самопожертвою, у антитезах між розвитками та загибеллю, у розподілі на відлам та одність, у дихотомії між злиднями та багатством, у антиподних відносинах на сатанізм та божественність, у конфронтації між абсолютним та критичним, у конфліктах між облудами та ходіннями магістральними шляхами, у несполучностях між пануванням і покорою, у ворожнечі між спрощеннями та ускладненнями, у розламі між спеціалізованим та універсальним, у альтернативах між відкритістю та відгородженням щодо впливів, у взаємовиключеннях між спрощенням та ускладненням, - і закисає до майбутнього зродження в'язниці, де у одній камері мордують ті змісти та цінності, які мають власну неповторну компетентність. Тоталітаризм це та міра участі та взаємодії між формально логічними крайнощами, яка перетворюється вже на предметне та сутнісне замішування крайнощів. Тоталітаризм починається там, де закінчується визначеність речей, де водночас керуються протилежними змістами, де опору на крайнощі лише імітують. Захоплення лишень одною стороною формального протиріччя, як ключем до розправи з противною стороною у оголошенні останньої як вже неприйнятною, суперечливо призводить до колапсу, до анігіляції протиріч у їхньому взаємопритягуванні та схльостуванні навзаєм, що результується у затраті орієнтирів та настанні некерованого безладу. Так орієнтовані на виключний порядок, втрачають не лише свободу, а й здобувають безлад; принесенням багатств у пожертву щастя злиднів добиваються саме останнього, а не нових шляхів до збагачень; любителі виключності потрясінь змушуються ховатися у зону дисциплінарності без успіхів у пропозиціях на розвитку; акцентовані на свавільстві суперечливо стають виконавцями ролей торжества химер без здобутків у претензіях на історичний активізм; претенденти на панування добиваються не лише рабства для інших, а самі потрапляють у виразно жорсткіші жорна підтримання режимності зони; акцентування на універсальності не лише учиняє загибель для виокремлених пропозицій на розвитку, а з числа останніх викидає геть і означену універсальність як вже відпрацьовану виокремленість однобічну й неплідну; нехтування корисливими інтересами заради містифікованих ідеалів дає у наслідках не лише порожнечу реальності, а й розширює нікчемність на розмір означених ідеалів; фанатикам гуртування скорше вдається знеособлення аж до дегуманізації, ніж надання гурту людяності; й подібне.

Сприйняття світодовкілля у смислах, себто у усвідомленнях його викликів та наших людських відгуків, себто світосприйняття через проблеми і є людською участю у власних справах у світі; життя у культурі функціонує у діапазоні від розв'язання проблем й до постановки нових проблем, послідовність яких постає своєрідними станціями у векторі прогресу; відштовхування від вирішених проблем має метою вихід на вже ті досконаліші проблеми, вирішення яких не лише досягається новими успіхами у цивілізованості, а й досконалішими, себто облишеними на помилки пізнаннями. Для тоталітаристів, які концентруються на спрощених, а тому облудливих, а тому фантазійних, а тому спокусливих, а тому утопічних, а тому волюнтаристських, а тому протизаконних, а тому насильницьких, а тому ірреальних, а тому руйнівних для культури пропозиціях розв'язання проблем ще більш важливішим завданням є залякування суспільства кризами та тими трагедійними проблемами, на які пропозиції тоталітаристів подаються як панацея. Тоталітаристи тому й виправдовують свою затребуваність та покликання як вихід до щастя подолання проблем завдяки тоталітаристам, бо ті штучнонадумані проблеми вони навіть не так провокують, як, головне, майструють із нісенітниць та безпосередньопомилкових рецептів. Для нормальних людей проблеми від діяльності тоталітаристів полягають у тому, що енергетика тоталітаристів наснажується громадженням тоталітаристами квазіпсевдопроблем аж до рівнів архімегапроблемности тих кунштюків та личин розпуки, аби посиленнями на загрози легалізувати пропозиції тоталітаристів поквитатися із тими загрозами. Тоталітаристи насаджують рятівні для долі світу власні призначення на чудесне вирішення усіх проблем тим, що суперечливо й продукують навіть із нічого проблеми.

Пограбування людей на смисли, свободи, права, майно, життя, руйнівний напад на закони морального, релігійного, соціального, наукового устрою, підміна проблем пізнань та праці вже на чудеса потойбічних чинників замість людської відповідальности, - й починається від облудливих спокус публіки обітницями безпроблемности, складанням пошани пауперам та виставленням претензій до тих, які відбулися у досягненнях, освяченням хижацтва у споживанні не власних статків, легалізацією нехтування апробованими цінностями та нормами, - що й призводить до індустрії концтаборів.

Тому вдосконалення й притаманні існуванням не лише культури, а й внутрішньому світові людських самопочувань, бо люди мають проблеми як виклики, що їх люди здатні вирішувати через вдосконалення наявного, тоді як види нижчого життя вдовольняються даним від природи й не роблять останню об'єктом своєї творчости. Вміння сумніватися у досягнутому, підсвідома жадоба до опанування того, що перевищує натуральні можливості людини, щастя помилятися – і є енергетикою мотора прогресу, натомість як ідеалізовані імперативи примітивних пізнань накладають заборони на критику. Бо усе ясно лиш примітивам, бо усе відмінне від тюремного розпорядку має бути заборонено в'язням недорозвитків. Тоталітарні режими табують усяку вимогливість на сторону порядків заданих не лише звичкою, а й оборонених неприступністю тої сакралізації, яка стримує людську свідомість людяности. Гімнопісці закритих зон найбільшим гріхом та злочином проти тюрми недаремно покладають сумнів, насаджують смиренність саме серед хисту людей вбачати ті істини, які можна виправляти більш зухваліми до них присіканнями. Бо простим і є те, що витримує лиш похвальбу на свій рахунок, а не вимогливі апробування на помилковість. Але навіть для тоталітаристів способом втримування нездалостей, імітацією достатностей зонотвору є насадження ними нескінченности ентузіазму як постійного, що ніякими зусиллями не компенсується, боргу перед режимними порядками. Насельники зони повинні постійно бути втішеними своїми гаруваннями на користь організаторів зони й не мають і помишляти на вчинення шкоди не лише начальникам, а й своїм виконавським ролям порядків заданих тюремною адміністрацією. Подвигом є смерть лиш заради вождя. Для сповідників зони ошадливість має розповсюджуватися лише пайку, що їм від щедрот виділяють від себе організатори зони, але – не на ті наряди на роботу від тої ж самої контори, яких в'язням дозволяється критикувати виключно за недостатність примусів на визиск.

Віру у примітивні рішення ще можна було б іншим людям пережити, бо чудеса практично не загрожують нічому, окрім як впливові на психічне здоров'я віруючих у них, - коли б не боротьба захисників утопій із невірними у неймовірне, бо ворогами утопій та примітивізму за визначенням є усі носіїв смислів осмислених. Бог із тим, що Боги та картини заповіданого буття з Богами не відповідають за себе, - аж нещастя спільнот будованих на вірі у подібні чудеса полягають у тому, що за чудеса беруться відповідати віруючі у них чином боротьби та переслідувань невірних та таких, що покладаються на себе у реальності, а не на неймовірне та позареальне. Оскільки обітниці того, що примітиви оголошують щастям не настануть, остільки уся практика примітивізму зводиться до винищення складних та реальних проблем разом і носіями проблем та складнощів. Енергетика тоталітарних режимів вичерпно витрачається на заперечення того та тих, які не декларують свою відданість, подібність, належність ідеологічним канонам про картину Світлого Майбуття. Тоталітаризм це боротьба з помилками, себто з тим, що є відмінним від догматів чергового ідеювання. Невибагливість примітивних вірувань у дійсність чудес полягає у оголошенні їхньою паствою війни проти того, що вони оголошують помилкою, себто не схожим на канонічні цитати, тобто ворогом стає уся історична реальність. Відмова уживатися з помилками є не показником сили творчих вимог, як свідчить за невміння адаптувати ті істини реальності, які примітивам видаються за неправильні. Під видом помилок тоталітаристи винищують непідвладну їм історичну реальність. Примітивізм тоталітарних режимів та відповідних світосприйнять проявляється у домаганнях винищити помилки світоусторою та суспільного ладу й тим самим освятити щастя правильної будови суспільства та світу, проте це невміння примітивів жити з тим, що їм видається за помилки призводить до неможливості побудувати те, що їм видається за щастя з тої причини, що те, що примітивам видається за дійсне чи не вдається обернути на дійсність – не обов'язково належить чи має дійсності належати. Аж імовірніше потенціали прогресу належать ще у нього не включеному, аніж виключеному як помилкове на думку тих, хто вважає себе стріляним стосовно останніх смислів світоусторою. У першу чергу помилками не є те, що примітиви оголошують ворожим, себто проблеми.

Тому проблеми підточують узвичаєння, що тим прориваються на світ нові пропозиції. Тоді як для тоталітаристів, які наполягають на тому, що вони дали остаточні відповіді не лише на нагальні запити, а й на усе майбутнє, аби претензіями на вичерпання історії легалізувати свої фікції, - саме проблеми й становлять загрозу щодо примітивних уніфікацій усього суцього у тоталітарних чудесах та обіцянках на ошчасливлення. Тож тоталітаристи є нищителями проблемних викликів. А проте, у своїх змістах самі догмати тоталітаристів суперечливо виявляються не просто взаємопротивними, а такими, що навіть у містифікаторстві, заборонах на еретичне, та діалектичних викрутасах тягнуть на характеристики абсурду. Виганяючи засобами терору протиріччя з проблемами, любителі одномірного отримують протиріччя вже у тілі своїх наполягань.

Для виконавців вождівських приписів усе має бути ясним та не викликати жадних сумнів у непогрішимості святих керманів, - на противагу тій критиці та чуттю проблем, які й тчуть протяжність життя; примітивісти мають перебувати у постійній працездатності та ентузіастській невтомності у жертводавствах на користь богоспасенних начальників, - на відміну від сумнів та розмірковувань, якими зведена будівля культури; у очкуваннях на сторонні чудеса утопічні з відповідною рабською поведінкою власної нищоти в'язні централізованої зони порядку зобов'язані втоптувати у болото натяки на гідність, культивувати у собі злиденність, втамовувати зазіхання вищі від краю миски із пайкою від недоїденого вождями, - тоді як саме реалізацією власних творчих сил і є енергетика прогресу. Смертовбивство на проблеми та виклики, якими ініціюється пізнання, стлумлення запитів та претензій, якими стимулюються повноти життя, апологія ущербності та втрат, противних збагаченню та здоров'ю - є напрямною загалу смертності тоталітаризму. Тоталітаризм це економзаощадження на витратній біомасі бійців кинутих у атаку на здобуття трюфайної здобичі для начальницького складу.

Місцерозташуванням проблем ліпше вважати відсталість знань порівняно із досягнутими у речах можливостями, а місцездійсненням проблем ліпше вважати можливості знань порівняно із передовими досягненнями у речах та фактах. Руїна це усього лиш вихід подій з-під контролю, тоді як пошук контролю над подіями є дійсною проблемою. Різниця між суцим та бажаним примітви розв'язують у спосіб винищення непідвладних їм обставин із заміною останніх зручною примітви казкою.

Відколи починається криза й напосідають негаразди, тоді треба купувати, треба брати те, з чим сусіда не може впоратися, з чи сусіда не може дати собі раду, що він не може утилізувати, що йому заважає, з чим сусіда ладен розстатися; а вже на часі входження у надмір власних збагачень годить з благами розставатися на користь сусідів. Криза це шанс і час індивідуалізму, коли ризикують лише своїм, коли веремію нещастя купірують; а розквіт це час віддання преференцій саме соціальним сув'язям. Ризики переростають у факт, коли любителі сумісних зусиль закликають гуртуватися саме на часі кризи, бо взаємообмін нещастями призводить до резонансних ефектів у розкручуванні, розгойдуванні кризи. Авторитарні режими виростають на злигоднях не лише як наслідок, а й як причина злигоднів. Усяка окремішність є погано узгодженою із сусідською добропорядністю. Диктатура та види централізованої дисциплінарности це ризиковий та суперечливий у наслідках прийом виправлення криз породжених безладом змішуванням кордонів вже ставкою на індивідуалізовану і персоналізовану, концентровану, виключну щодо усяких сторонніх відволікань від простих цілей волю.

На відміну від тих підприємців, які продукують вироблене власною працею, - то спеціалізовані на пограбуванні чужого продукують ту ненависть до ворогів, яка виправдовує й надає видимість права акціям присвоєння майна ворогів задля встановлення таким чином соціальної гармонії віри у прості рішення та чудеса досягнуті терором і війною проти конкурентів та усіх кого ще можна пограбувати хоча б примусом до підневільної праці. Тоталітаризм є тим повстанням проти проблем ринкових змагань між конкуруючими підприємцями, у якому перемога у ворожості проти означених капіталістів досягається суперечливим до цілей універсальної монополізації вдаванням до військових дій проти усіх та усього противного виключности всесилля грабіжників. Бандити, які вірують у прості чудеса свого усевладдя та у непідлеглість свого узурпаторства з боку критики, усувають із суспільства проблеми у спосіб вигадування ворогів народу та знищенням вбивствами тих верств і громадян, які ще недостатньо слугують диктатурі як її споживчий ресурс.

Ідеологи, які принади вчення про тотальний регламент вбачають у нарядах на трудову повинність, тут таки не сходячи з місця спокушають комунізмом як ідеальним устроєм розвитку творчих сил людини, а, може, зводять підприємницьку креативність до розміру пайкового провіанту; без усяких сумнівів роздають солдатам мир, селянам землю, науковцям науку, підприємцям підприємництво, щоб потім безсумнівно відібрати обіцяне; заповзято експропріують капіталізовані фонди задля їх обслуговування слугами народу на благо трудящих, щоб потім останніх ще виразніше ошчасливити звільненням від клопотів володіння усупільненою власністю вже у кампанії знецінення жертв комунобудівництва; під претекстом звільнення від експлуатації, встановлення царства свободи, досягнення благополуччя – плавно входять у зону нечуваної деспотії; соціальні, біологічні, конфесійні, історичні утопії називають науковим комунізмом, арійською расовою теорією, руским міром, новою хронологією. Між діалектичним вченням про єдність усього з усім та коридором клініки нема дверей.

Свобода породжується сприятливим для неї середовищем проблем, плюралізму, критики, - проте конкуренція винахідницьких пропозицій не має зростати за рахунок додавання до них надмірно ризкових експериментувань із помилками. Істини та наукові твердження, які є однозначними у межах своєї доцільности, можна спотворювати лиш привнесенням помилок, - проте якнайдалі від істин у призначеннях розвою свободи відстоїть домагання того тотального диктату визнаних точок зору, яке виключає щодо себе критику.

Для встановлення політкоректності, то віротерпимі мультикультуралісти неухильно удадуться до використання кулеметів. Для встановлення одномірного порядку диктатури необхідно розруйнувати спротив цьому зі сторони реалій за якими улаштований цей світ культури; треба дискредитувати усі цінності та визначення, розмити між ним кордони та замішати усе до купи хаосу, з посиланням на розширення свободи потрібно легалізувати допустимість аварій і зробити рівними зло і добро, чудеса та реальність, право і переступ; слід спантеличити усе та усіх. Тоді у володарюванні над безладом можна із нього бандитам вичавлювати життєві соки для їх перетравлення вже у послід. Одначе навіть від вимазування його патокою уседозволености, то живильним він не стане. Адепти своєї диктатури є виразно більшими прихильниками чужої уседозволености. Над концтабірною брамою красуються ключі: ліберте, егаліте, франтерніте.

Виникненню з ходою поступу нових більш складних проблем ми зобов'язані успішному розв'язанню проблем і питань передуючих. Модною, на яку пристали тоталітаристи, пропозицією на розв'язування проблем є на часі: ігнорування проблем, оголошення їх не існуючими, допущення усіх точок зору чи усіх ситуацій, навіть аварійних, однаковими та рівноцінними. Одначе, коли замість пізнання правди, дійсного стану речей, замість наукового дослідження підставляється толерантне ставлення не лише до бездоказових, помилкових, а то й божевільних відповідей на нагальні виклики, - то подібний мультикультуралізм, терпимість до вигадок від глупства, легалізація небезпек наслідками має вихолощення власне знань і вмінь, яким стає неможливим опертися на визначені закони і цінності. Оголошення об'єктивних істин недосяжними, з відповідним засіванням місця зневіри у прогресі вже насадженням там безплідних вірувань у неймовірні чудеса, - ідеологічно оправдовує руйнування ризитиувань культури. Ця ліквідація правди у спосіб перемішування її з облудами метою має спантеличити спротив противників грабунку. Хаос і безправність дозволяє грабіжникам виставляти свої апетити вже за борг знищення ними господарів тих багатств, на які націлилися означені недобрі споживачі чужого добра.

Замість того, щоб у будуванні культури відповідати на реальні виклики, розвивати знання та перетворюючу здатність праці, замість постановки нових проблем, - то пройдисвіти пропонують не лише допущення будь-яких відповідей на проблеми, з вирівнюванням між собою усіх відповідей як допустимих, аж пройдисвіти пропонують ще й недопущення усіх проблем і викликів що їх пройди оголошують безпроблемними, рівними між собою у їх безглуздій однаковості. Небезпеки від порушення правил оголошують неіснуючими, а замість того наполягають на реальности казок, - видаючи подібні заняття за таке собі розгортання свободи, аби привабити під подібні, звабліві для пасивної маси, прапори і сектантські ключі якомога більше віруючих у чудеса прихильників. Так замість того, аби спільнота на ділі своїми вагомими внесками до світової культури доводила свою у цьому авторську участь, - то вожді зарозумілого угруповання наділяють його дарунками віри у вже буцімто здійснену величність цієї секти віруючих у фанаберію принди свого маєстату сфабрикованого. Тому осібні банди, переконані у своїй місії повчання гіршого від них світодовкілля народів, ріжуть і зневажають ворогів посилаючись на те, що обранці є: або арійцями супроти расово відсталих недолудей; або є богообраним народом проти подібних до тварин гоїв; або покликані звільнити трудящих від ворогів класових. Замість заробітку – пайки з окрадених ворогів. Замість того, аби на ділі стати кваліфікованим спеціалістом, - то пропонується легша справа: зіграти у кіно, а то й у побуті, роль подібного фахівця. Так замість руху до осмисленої мети з використання для цього доступних засобів і об'єктивних законів суспільних чи наукових, - то спільноті підсовують утопічну картинку, переконуючи неофітів, що наближення до утопії оправдовує їхні для цього страждання і смисли життя офірованого казці. Так замість практичного засвідчення любови до партнера, - то вважається для цього достатнім лише зняти із себе труси. Одначе ліквідація кордонів розрізнення між правдою і облудою, між правовим та злочинним, між чисти та брудним, - сприяє не атаці закону проти виключення із нього, а уможливленню зворотну атаку зла проти добра.

Суспільний поступ, - як розвиток, вдосконалення, зростання, - представляється множенням й розширенням спеціалізацій. Дослідники доводять, що еволюція й цілого всесвіту має напрямок від точкової однорідності вже до складних структур. Тоді як ноу-хау з ідеалізації минулого пропонує, задля ліквідації переляку від проблем, рухатися у зворотному від прогресу векторові ретроградства. Туди, де перебування у утробі нерозчленованості, видається усуненням від виклику складнощів у відповідях на постання новацій. Задля стримування світу що невпинно розлітається паростями винаходів, пропонується їх перемелювати й топити у поверненні до первісних початків загальної єдності. Той стан синкретизму, еkleктики, гармонізація різнорідного у хаосі змішування, який досягається негативізмом, надсиланням проклять, а то й свідомим знищенням усього того, на що любителі простих рішень не мають адекватних відповідей, - виставляється за бажаний орієнтир. Перехідною ланкою сув'язі із колишньою несталістю винаходів може бути механізм своєрідної м'ясорубки озлобленої проти тих реалій прийдешнього, які вона убиває у небуття, не забуваючи оспівувати й виправдовувати подібне назадництво. Любителі рекламаних як довершені рішень заходяться ліпити до купи навіть супротивне за логікою, полярно несумісне, протилежне навзаєм.

Тоталітаристи народжені: щоб казку зробити биллю, а історичні реалії, у свою чергу відповідно, перевести до розряду згадок; домагаються зліпити покруча від батьківства фантазій та фактології; раціоналізм, достеменні знання й доказовість, здорову тямю переплутують із патологічними мареннями, - коли божевільні серйозно віщують від імені уявних сил потойбіччя. Абсолютизм, який своїми включеннями має усі виключення, починається із розмивання кордонів, із краху усякої визначеності, із актуалізації безладу, - коли бажання спростувати що завгодно є співмірними із аргументами доказати будь-що у зміні галсу до довільно яких, але неодмінно святих та рятівних цілей. Покража земель та народів оформлюється як борг їхнього збагачення на окультурення чи вірування у правильні чудеса від авторів крадійства, - коли жертву насичують із неї ж зрізаним.

Операція із поєднання усього можливого включно з неймовірним полягає у зведенні полярних протилежностей до купи так щільно, щоб між ними були розчавлені усі проблеми аж до стану порожнього місця. Тоталітаризм це втілена алогічність. Задля удаваної анігіляції викликів до моделі усеєднання й вдаються нездалі до конкретики адекватних відповідей.

Так віруючі у ідеал відсутності завад для вільної гри своїх сутнісних сил людських переконані у успішності написання симфонії зранку, а у обід – на риболовлю. Вони пишаються своїм рабством тоді, як рабовласником буде Бог. Вожді розгортають війну та терор ні якою іншою метою, як лиш на те, щоб уцілілі та репресовані закохалися у вождів; а українців обстрілюють із гармат чи морять голодом аби зміцнити нерозривність старшобратерства рускава міра.

Варіації тоталітаризму є ущільнювачами розмаїтого досвіду культури вже до точки, з продовженням її вже у ніщоті. З усіх народів примітивізатори обраним народом обирають виключно себе самих, тоді як усі інші народи вміщуються у поняття вороги; з усіх способів проживання обирають грабунок, тоді як усі інші підлягають бути пограбованими; з усіх способів спілкування обирають війну та насильство, тоді як інші мають бути загарбаними та поневоленними; з усіх видів управління виключним є воля вождя та його кліки, тоді як іншим залишається покора; з усіх способів мислення залишається віддана віра єдиноправильному вченню у представленні його кліром, тоді як інші караються як відступники; з усіх способів поведінки обирають виконання дисциплінарних приписів режиму, тоді як на порушників чекає терор; з усіх цінностей обирають жертовну самовідданість режиму та догматам, а усі інші цінності підуть у багаття осяяння славою означеної жертви; від усіх суцільних законів світоустрою залишають лише чудо надприродне як універсальний заміник усіх інших підпорядкованих законів; від усіх органів управління залишають лиш віроучительний як домінуючий над іншими недостатніми; з усіх видів свободи обирають рабство для вождів які імітують слідування догматам, та рабство підданих вождівським упередженням.

Успіхи пізнання й те проникнення у природу речей, яке дає плоди прогресу від освоєння ефектів природних, справляє враження того, що наші знання вже є об'єктивовані як закономірності натури, присутні у ній, іманентно їй притаманні. Що помилки є аберациями від дискурсу якоїсь домінантної і остаточної правди, до крицевої логіки якої доста лиш повернутися, аби тим самим настали невичерпні гаразди ті інші ніштязки. Що поступ є інволюцією та інверсією. Що перейдена золота доба позаду. Що добрі заміри й плоди праці відчужуються від людини безтямно діючої собі на зло й протистоять їй. Що лише концтабори, з винищенням там усіх порушників правил Нового порядку, здатні зупинити трагічну невпинність наростаючого безладу. Усі режими зони диктату і ідеального абсолюту оправдовуються своїми ролевими покликаннями й затребуваністю як реставратора упорядкованості у її борні проти порушників регламенту контролю та дисциплінарного обліку. Змістами зони неволі є реакція тужинь за назадняцькими і відпрацьованими спрощеннями у компетенціях ексклюзивного чуда чи таких же фантазійних позаісторичних вже анімованих трансцендентних сутностей. Тоталітаристи марять про повернення у комфортне лоно початків генези сингулярності. Ріст органічності культури і синергійних у ній процесів актуалізує проблеми відходів. Але заміри чудотворців повернутися до нульової ентропії робом дезорганізації відпрацьованого лиш вивертає ходу історії вже наслід.

Проте чинниками поступу людської культури, направленими проти фатуму вселенської ентропії, є не лише цілеспрямоване використання передуючих досягнень у інтересах новаторських відкриттів, як ще й винахідництво є законним плодом флуктуацій, біфуркацій, мутацій та інших ужитків випадку у переробці таїн ще не освоєних знаннями професіоналів вже у вміння. Твердження науковців є істиною не лише через конвенційне між ними узгодження з однозначного трактування символів формул запропонованих природі речей, а – у силу пов'язання природи речей саме із формулами, а не маніями з приводу реалій. Картина прогресу не тільки представляється, а представляє собою спеціалізовані ускладнення; тоді як аматори єднання усього з усім тому й перейняті трудами з деконструкції усіх окреслених власною достатністю визначень, аби із утвореного контабірного попелу зліпити фетиш культового йому поклоніння у імітації ним повноти життя. Гандж тоталітаристського редукаціонізму й очищення проблемних реалій до стану спрощеного чуда полягає не у тому що ці фахові контабірники множать розмаїту варіантність перспектив поступу на самоту й виключну пропозицію надуманого чуда, а у тому, що на користь їхнього неапробованого припущення офіруються усі реалії, загибель яких і виставляється як доказ правоти універсальної у її химерності утопії.

Зростання свободи, як якісного втілення знань, вимірюється не лише зменшенням небезпек від помилок та пов'язаних із ними аварій, як, головне, позитивами праці і дослідництва. Поступ лімітує лише компетенцію уживання винаходів понад їх доцільність; тоді як віруючі у випередження ними історії вже назавжди розносять її у векторі реакціонерства. Сумнівно числити проявами людської волі чергові кампанії тоталітаристів із геноцидного вичищення геть із життя вже наступних верств, оголошених ворожими за недостатню самопожертву ідеалам віровчення на чолі із його харизматичним кліром у конструктивізмів обіцяної ним утопії. Смерть ще не є достатнім гарантування життєвості того, що зостанеться після її розгулу. Мають бути не лише віроучительними аргументи на обтісування та оббілування суспільних установ створених трудами попередників. Адаптація упереджень чи блювотний до них афект не робить із них знання. Спрощення - гірше від підступності. Контролем ситуації не стає безконтрольне винищення не згідних із нею. Перемелювання вигаданих ворогів у сміття упослідженого непотребу не розвертає історію у повернення до своїх витоків. Зростання це не суто опущення конкурентів. Узагальнення потребує зусиль верифікації та експериментальних підтверджень, а не лише віри у сподівання на вірогідність надії з допущення гіпотетичних очікувань на вправляння із чудесами. Глупство на посадах замісника закономірного і необхідного може справлятися лише із функціями глупства. І край.

Не більш як художньою представляється фраза про те, що якісне розширення наших знань про стан справ на Землі та довкола є якоюсь війною та атакою на поки ще не освоєні таїни світобудови, - бо поступ є, скоріше, справою миру, є знаходженням консенсусу між людськими замірами на достаток та, з другої сторони, усім поки ще не включеним під той наш контроль. Але й заняття сповідників спрощених культів, у ході якого вбивають усіх не згідних із культовими приписами, також можна представити інструментом терористичного вмовляння ще недобитих жертв саме до упокори режимові тотального контролю. Розпад організму суспільства, деградація культури через знищення її спеціалізованих досягнень відбувається через їх змішування, через толерантне ставлення до тих ідеологічних нісенітниць, аварійні результати яких зонотворці облудно видають за розширення можливостей культури. Зона неволі там, де у відповідь на безумства починають схвально хитати головою чи плескати у долоні у ритмі маршу політкоректності; переступ тоді, коли переступників не зупиняють; безлад там і тоді, коли йому акомпанує хаос. Царство криміналу встановлюють на ґрунті знищення бандитами права. Тоталітаризм це миролюбство у справі легалізації відхилень; це включення до порядку домінування злочинів вже порядкування злочинців; це відсутність розходжень між правдою і культовим облудами. Зона це вирівнювання усіх та усього під обіжники одномірності порожнього місця. У мафії орденського типу ніхто ніяк ніколи не має заперечень проти її безвідмовності. За вихід із лав мультикультуралізму вже на противну сторону вільної думки – постріл без попередження. Зона це свято пересічності, серед якої годі шукати чогось визначного, окрім глупства. Зона це перетворення маргінальності вже на мейнстрім. Концтабір це комуністичне вирівнювання усіх поспіль з пайковою видачею їм порівну усього поки ще не доїденого. Контроль та облік це повстання проти різниць, смертельні обійми довкруз нерівності.

Суб'єктами зони остаточного регламенту, її провідною більшістю є злютовані в однорідну єдність усі представники і спадкоємці страждань, каліцтва, убожества; усі виключення розташовані поза скобками вже знищених правил, норм, законів; усе що не має орієнтирів, не розрізняє визначених цінностей, яким какає різниця. Простором абсолютизму є місце змішування у хаос одномірності подібних між собою облуд та претензій на незаперечну особливість. Обставинами тотального контролю є невдачі утамування порушень та ходіння кривими шляхами. Енергетикою примусового руйнування кордонів задля обліку і контролю є вірування у актуалізовані чудеса утопій, парадоксальна взаємозалежність протиріч у їх абсурдизмові, самопожертва відданості культовим маніям місяцтва. Векторами диктатури паразитизму є споживацьке пожирання досі ще не упокореного. Часом розгортання послідовності порожнього місця є його відкритість виродженню, загибелі, знищенню. Спонсорами приходу аномій вже до посідань усевладдя є фанатизм пофігістів, які забавляються жвавою грою із символами вже як із достеменністю, які хайпують у розраді святочного гуляння очманілої ненависті, з послушеством рабської покори яких можна утнути більш ніж що завгодно від того що заманеться за відсутности раціо.

Пришвидшена відеофіксація падіння крапель дощу відрізняє моменти, коли крапля утворює виїмку на поверхні води і тут же незабаром перетворюється вже на стовпчик води над поверхнею. Подібними художніми аналогіями можна братися пояснювати суперечливі характеристики тоталітаризму, представленого мало не одночасно як рух єднання чи як рух розкольніцьких протиріч. Бо руйнівних противенств між цими полюсами не тільки нема, аж навпаки: втілена у практиці суспільного життя розлога зона концтабірного режиму базується на більш ніж вузьких ідеологічних маніях мафіозної кліки змовників, а то й на психічній неадекватності особистості автора зони вигаданого ним естремістського порядку, який через внесення нових та ще більших розколів у структури суспільного тіла, задля провокацій там стихій самознищення, добивається таким чином захоплення влади вже у більших і ще більших масштабах, аж до встановлення вже тотальної диктатури над цілим суспільством.

Механізмом зоноутворення, без першости якого остання не є можливою, є від'ємне ставлення до цінності людського життя, безмір жертв якого слугує виключній меті: владі.

Очевидним прикритим наслідком найпростіших у їх ефективності видів збагачення через силове віднімання й присвоєння чужих багатств є розор і руїни у війні, оскільки жертва грабежу не згоджується на втрату вироблених її власною працею зажитків як майнових, так і правових. Себто бандитські зусилля і заміри щасливо паразитувати на чужих нещастях виявляються не такими вже й прибутковими, більше того, реакція відсічі сторони потуги об'єкта нападу й карі на нападника може для останнього обернутися прямими збитками. Війни тому й мають місце, щоб непрогнозований їх результат був би гарантовано виявленим лише через практичне експериментування на зіткнення ресурсів противників, кожним із яких рухає не так навіть мотив власної перемоги, як мета смерті свого ворога. Тож коли місце теренів, із яких агресор заміряється жирувати, стає наповненим руїнами перемелених у війні матеріальних багатств, трупами не лише ворожих, як ще й власних солдат, коли прямими наслідками завоювання стає ненависть взаємна, - то тоді трагедійні наслідки загарбництва вступають у протиріччя із осяйними замірами на удатне й безкарне для агресора хижацтво. Витрати спричинені війною, що її розв'язує агресор, для останнього проходять по графі збитків, супроти протилежної графі прибутків, у спосіб заощадження на витратах власної праці, із відповідною заміною цієї власної безплідності вже на плоди праці жертви агресії. Тобто глибинною підосновою порушення агресором порядків продуктивного життя і прав жертви є нав'язування їй порядків споживацького життя і домінуючої волі цих грабіжників, які прагнуть задовольнити свої апетити саме тим економним і не надто витратним насиллям над жертвою, яке від її решток залишить найсмачніші, максимально поживні для агресора шматки. Напасниками двиготить не війна, а досягнення її результатів мирними кукібливими для цих займанців засобами. Війна це заступлення розмаїтих способів прожиття окремих спільнот вже на Новий порядок у інтересах домінуючого над ними інтегратора. Інтересами інтервентів та осадників є максимізація здобичі із місць мінімізованих на спротив зі сторони підбитих вже колишніх господарів свого майна і вже розрощеного маєстату самостійності. Усякий бандит добивається зменшити свої розходи на ведення війни та своїх злочинних зазіхань на чуже, - що й надійно гарантує йому саме убивство противників його бандитизму. Тоталітаризм це просування миру для уярмлених його вимогами жертв, які перестають смикатися у критиці проти торжествуючого у своїй виключності Нового порядку, які під тиском репресій і терору мають припинити відстоювання тих своїх розумінь світоустрою, які суперечать сваволі вигодоотримувачів зони остаточного порядку. Зброєю adeptів оптимізації абсолютних норм є експансія миру, де війни на його здійснення є не більше як досадними оказіями. Тоталітаризм це курс на уседозволеність, на порозуміння, на залагодження розбіжностей та недопущення руйнівних втрат від протистоянь, - з тим, щоб жертва перейнялася б потребами і затребуваннями на її ковання миротворцями. Зона контролю це, радше, не негативізм щодо свободи, а – миролюбство у позитивах конструюванні неволі. Зона це рівнодіюча гармонії усіх конфронтаційних у концтаборі векторів. Любими заняттям провідників інтеграції без виключень є їхня боротьба за мир у усьому світі, деєскалація напруженості, усунення конфліктів, включно із цензуруванням інтелектуальним і фізичним тих осіб, які дозволяють собі незалежні позиції. У зоні звучить суцільне благоденство тиші, після того як пострілами переривають неправильні зойки над розритими могилами.

Підкорення універсальному порядку подається як збагачення його учасників, які за свій доступ до панівних вимог мають платити відмовою від власних особливостей, сутностей, прав і свобод, - що вони офіруються на користь означеному диктату. Наслідками подібної обов'язкової вірцевості монотонної, - з встановленими там братерством рідності, справедливістю рівності, однаковості у потребах і дозволених можливостях їх задоволення, - стає вихолощення навіть не самого розмаїття культури, а власне її життєвої предметності.

Тоді переплутування розрізень між визначеними речами й законами у нав'язаному для них хаосі допущення неприпустимого могло б виглядати ідеалом досягнутого контролю над усіма речами, - коли б цей безлад тотальної диктатури хоч якось відповідав би самому існуванню уречевлених чи визначених досягнень у культурі.

Вадою моделі і явища тоталітаризму є саме тоталітаризм, змістами і призначеннями якого є замішати у купу усе що можна, а то й не можна; болячкою зони примусової цілісності є заперечення там спеціалізацій породжуваних поступом культури. Закріплення преваг саме за єдністю у підході до справ робить однополярним світосприйняття і відповідні зусилля світоустрою - на протипагу полюсові феномену розрізень. Оскільки ці обидві суперечливі навзаєм крайнощі у їхній змінюваній взаємодії, - часовій, просторовій, раціональній та доказовій як факт, - виступають двома крилами злету цивілізаційного. Помиляються у перспективах своєї над усіма зверхности ті містифікатори, які роблять виключну ставку на універсальні закони; так само у розумінні ними подій губляться прибічники та сповідники переваг прогресу що досягається розвитком і удосконаленням його через появу окремих його напрямків і досягнень. Аварією є змішування речей які з ходом прогресу мають точні рамки свого безпечного використання.

Домагання запхнути картину світу та питання до його складнощів саме у прості підходи, вважаючи останні плодом мудрости, звичайно ж, заощаджує енергію на освоєння повноти інформації про дійсний перебіг подій, однак далеко ще не забезпечує повновиде і достеменне оволодіння ними. Рішення на свої домінування особливо полюбляють любителі відповідних чудес; у свою чергу прихильники чуд є схильні до насилля над незгідними. Легше наділених мозком людей примусити прислухатися до манфестацій зі сторони диктаторів, аніж вмовити на те речі, події і відкриті науковцями закони.

Проявом нелюдячости зони остаточного порядку є змішування там причин та наслідків; реалій, - і маячних вигадок позаісторичних; затребуваної необхідности та сваволі; жертвовности самовтрат та збагачення; терору для месіянської побудови Світлого майбуття; змішуються і міняються місцями безлад та. - концтабірна одномірність; монопольна нормативність досягається шинкуванням на складові її противників; спрощення доводяться до такого стану, змісту якого второпати нікому не дано; абсолютистські ідеали є забарвлені пролітою кров'ю, яка й об'єктивує ідеали. Убивцям і руйнівникам буває навіть сумно і шкода убивати, - аж ці страсотерпці ну просто змушені слідувати своєму боргу порятувати таким чином світ у звільненні його від гріховного зла його існування.

Так сама наявність чужих багатств виставляється бандами за доказове пояснення на віднімання цих багатств. Так незалежність України від зони останньою виставляється за невідворотний наслідок та обов'язок на бомбардування України. Так гвалтівник у своєму злочині винуватить жертву за її привабливу красу. Саме існування народів не залежно від Москви є для неї достатністю нападу на ці народи. Агресію оправдовують як борг помсти за агресорів що загинули внаслідок оборони народами себе проти цих московських агресорів.

Модель комунізму, як ідея любови до визнаної гегемоном маси простого народу, відроджує його любителами зразкову модель рабовласництва, - мінусуючи чи викидаючи геть із тої моделі, з того устрою саме наявність верстви рабовласників як вигодоотримувачів від експлуатації ним рабів. Себто за задумкою соціалістів, то доходи від виробничих трудів мають діставатися самим трударям, які поголовно самі мають стати підприємцями, власниками, отримувачами створюваної трудом додаткової вартости товару, - тоді як верства вже колишніх рабовласників, разом з їхніми вже відібраними статками, разом з правами приватної власности, з товарним виробництвом та відповідними моральними цінностями викреслюються геть із життя. Та коли обіцяне процвітання через утриманство забезпечується кошом і працею самих утриманців, - то за цією аферою філантропізму криються порівняно ще більш хижі мародери, які збагачуватимуться вже не через ринковий, відповідно до внесків у суспільне виробництво, обмін послугами, розподіл доходів та спеціалізацій у праці, - то у зоні подібного людинолюбства її організатори багатітимуть вже із самого вольового розподілу ними квот на суспільні багатства чи на злидні і покарання за непослух порядковій зоні. Проявом гуманізації є поміч на сторону запізвених перегонах прогресу різнорідних калік, - пак соціальне утримання останніх є недостатнім для доказу їхнього гегемонізму. Ідеалу обов'язків неволі, без викидання звідти піратських доходів конвою, - не станеться.

Екстремальним видом втіленої неволі, - неволі, яку догматично на ціннісному рівні засуджують як антитезу усілякого освячення свободи, - є тоталітарний устрій, де усім його насельниками, усім явищам та трактуванням подій нав'язується одномірний спосіб поведінки і ця буцімто єдиновірна законність охороняється й забезпечується переслідуванням її активних та споглядальних порушників. Подібна спроба вичерпання історії та пізнання не може не суперечити проблемам прогресу, а то й є переступом. Суспільство й відносини у ньому обплетені нерозривністю регламентуючих приписів та заборон, обтяжене тягарем неактуальних і навіть смішних традицій, реальністю культури якого стає гальванізація помилок – починає відставати від ситуацій дослідження тих істин, стосовно яких відпрацьовані традиції та досягнення виступають окремим їхнім включенням чи випадком із обмеженою сферою застосування, а то й відпрацьовані знання та вміння виглядають, а то й стають просто невірними, помилковими, хибними. Спеціалізований винахід у тренді прогресу та вдосконалення знань постає, порівняно із знаннями попередників, як винахід більш загальний, компетенція чинності якого набуває рис тотальності. Себто тоталітарні регламенти успадковані від нащадків набувають ознак тормозу для спадкоємців та функціонерів творчості лиш тоді, коли стають не опорою, а опертям для тих винахідницьких пропозицій, істинність яких не може не набувати незаперечності тотальної ваги вже нового порядку. Конструктивність новацій зобов'язана своїми досягненням саме засвоєнню досвіду попередників, проте вимірами корисних внесень до скарбниці прогресу є доказова здатність наробити дірок та розривів у преемстві тяглих помилок культури. Штучні видумки мають шокувати своєю правдивістю, а не самим шоком, який буває більшим не менше ніж змісти його безглузості. Усезагальні концепти, - першочерговим місцем яких є сфера світоглядна, бо спілкування із Богами є справа незрівнянно легша ніж конкретне привнесення у технологіях та знаннях наукових, - усезагальні концепти на відтинку своїх революційних перспектив відзначені очисною роллю стосовно сонму чинних атавістичних забобонів. Тоталітарні світобачення цінні своєю критичністю відносно тягара тих пересудів від віків минулого, які беруться замінювати виключно власним монотеїзмом. Усякий переворот та зміна парадигм вже у неортодоксальних візіях ошасливлення страждальців перебування у звичках - ці звички трактує як упередження, ідолопоклонство, як химери, що їх революціонери заходяться ліквідовувати. Руїна, яку улаштовують любителі спрощень із числа противників фантазій, стає корисним перегноєм для досліджень наукових. Проте подібне очищення від рогаток згромаджених централізованими режимами, заподіяне переворотом приходу до влади вже нових бандитів, не обов'язково нагадує царство свободи. Тоталітарні устрої бувають корисні, але не у випадках коли привнесена ними універсальність стає ще більшими оковами, аніж множинність тих спеціалізованих звичаїв сукупність яких і представляє собою звичаєвість власне культури. Тоталітаристи звільняють руки та розум своїх сторонців не тоді, коли запропонована ними парадигма виключної у останній інстанції манії стає більш агресивною, аніж милосердна терпимість множинних включень передуючих химер.

Проект універсального єднання у сфері соціо-політичній на основі ідеологічного віроучительного концепту є фіктивним для суспільства тому, що останньому несе реальні загрози, - на відміну від тих реалій соціо-політичного життя, організація яких зрештою сягає національного єднання. Коли націю розглядати як синергію чинників мовних, етнічних, політичних, культурних, історичних, географічних, то, порівнюючи із ними, ідеологічне вчення з його претензією на виключність управління у масштабах національних є навіть не спрощенням, а злочинною помилкою. Безрозмірність абсолютистських ідеологій, незрілих до правдивості керування фактами, дозволяє їм не лише імітувати собою зрілий національний організм, а й облудно представлятися видом національного єднання, - щоб виправдати подібним чином злочини втілення концепту загальної тюрми. Не треба переплутувати реальне національне життя та, з противної йому сторони, ідеологію режимної для нації зони неволі. Геноцидні вбивства не оправдуються, а звинувачуються патріотизмом.

Умовою та необхідністю насадження одномірності владного свавільства є знищення задля того усіх тих можливостей спротиву, які породжені багатоманітністю досягнень культури, їх визначеністю й обумовленими між ними зв'язками закономірними. Обіцяна утопія та інструменти її досягнення через чудеса пропонується як настільки ефективно проносе для очищення суспільства й культури від провин її невідповідності взірцеві абсолютного, що разом із проблемами має бути усунута із історії і її дійсність. Суспільство зваблюють картинами щасливого розсмоктування усіх проблем з тим, щоб у пульпі збаламучення усіх структур культури не знайшлося б вогнищ опору проти проникнення туди змістів та вимог від універсального безуму святого віровчення. Умовами деструкції усіх визначеностей, як особливих досягнень культури, запорукою руйнації усіх кордонів й подолання спротиву супроти експансії абсолютистських маній універсальних є для останніх проповідь миру, злагоди, гармонії, - бо тоді усіх люблячих ворогів своїх легше вбити. Любов, щастя, будь-що й довільно який за бажанням клієнта ідеал слугує у зоні Нового порядку тою кувалдою, якою розмізчують черепи незгідних. Усі та усе відмінне чи не схоже із імперативами субкультури чергового проєкту порятунку людства числиться сектою за вороже й приречене на смерть. Проблеми з яких складена реальність культури є для секти спрощень об'єктом її атаки, антиподом диявольським.

Пізнання, - себто переведення реакцій на подразнення вже у знання про їх природні причини, й встановлення відповідного управління над подіями зі сторони суб'єкта пізнань, - можна було б характеризувати як вид спрощення, у ході якого загрозлива сфера незнань та невмінь стає підпорядкованою тому, що ми вже знаємо та вміємо робити. Проте зафіксованими у пізнаннях причинно-наслідковими зв'язками можна буде тоді успішно користуватися й передавати цю інформацію як корисну іншим людям, коли знання і вміння будуть підтверджуватися досвідом перевірки ще й на відповідність природі речей та фактам об'єктивним, коли знання переведені у статус закономірного не будуть виключним плодом самої свідомості, помилкою, а то й безпредметними химерами. Чудеса, якими заміщають незнання та невміння, а чи воля Богів, яку підставляють замість включених у провід культури законів наукових, - лише на перший, і тому недостатньо достовірний погляд, виглядають спрощенням, видають із себе якусь щасливу відмичку на розв'язання посталих проблем. Бо симуляції на місці знань лише заплутують ситуацію, а то й створюють серйозні завади на путі поступу знань. Бо лише знання наукового штибу, тобто такі, що відповідають природі речей і запитам окультурення, - можна вважати очищеними від переобтяження зв'язками недостовірними, базованими на незнаннях про факти чи на знаннях про не факти. Абсолютистські, такі що не дозволяють критику у відношенні до себе, універсальні відповіді на усі проблеми та виклики прогресу, остаточні для подальшої історії пізнань догмати віровчень про вищі смисли й закони, - представляються не так приступкою окультурення, як дійством з валентністю протилежною до корисності здоров'ю навіть психічному. Серед багатоголосся включених у знання про них причин і наслідків варто не піддаватися чарам й відповідно скорочувати впливовість тих знань, які або ігнорують предметні зв'язки між фактами, або тих самих причин наполягають на жорсткому зв'язкові між подіями не пов'язаними між собою, або обумовленими лише залежністю часовою, а то й базованою на вірі сподівань на ласку до молельника зі сторони якихось потойбічних суб'єктів.

Першочерговим об'єктом атаки зі сторони наступу знань і практичних вмінь застосування знань більш досконалих є навіть не саме новаторство позитивне, як – усунення небезпек що були породжені передуючим незнанням. Бо неуспіх, у тому ще не дало прирощення у комфорті, поступається серйознішим загрозам зазнати аварії у наявній ситуації. Й так само у законах будованих на вірі у факти, а не на знанні про факти, то першим конструктивним чинником віроучення є навіть не утопія раю, комунізму, домінування нордичної раси, а – боротьба з ворогами не віруючими у абсолютистське учення. Об'єктом спрощення у зоні Нового порядку є переведення невірних та тих, які ще коливаються, вже у могилу.

У багатьох ученнях, - особливо у тих, де вірних закликають до саможертви без відшкодування за втрати, - популярною є теза про те, що продуктивний і корисний винахід вже є сам по собі винагородою для винахідника. Тим не менш, попри справедливість і правдивість подібного твердження, розрізняють інвестиції та результуючі їх винагороди за ці корисні внески і пропозиції. Без справедливої, а чи належної плати за труди, то цих трудів не буває. Заплати не лише стимулюють працівника, бо подяка за вироблене є системно імплементованою у механізм продукування культури. Аж тут і виникають питання щодо міри винагороди продуценту, плоди підприємництва якого задовольняють споживачів та переходять у матеріал культурного поступу вже як його затребуване надбання.

Постійною проблемою, та подразником соціальних невдоволень, характерних для усіх часів та народів, є те, що вищі керівні суспільні верстви прагнуть законсервувати свої статуси, а то й змагаються за задоволення своїх апетитів у розмірах більших, ніж є внески цієї еліти у оплаті її соціальних ролей управлінських. Або ж ці провідники влади та отримувачі лівової частки суспільних багатств просто беруться наживатися на відповідних пограбуваннях ними суспільства, коли нобілі, вже як бандити і узурпатори, заходяться права і майно громадян перекачувати на свої зажерливі й ненаситні потреби мафіозні. У разі невідповідності зверхників своїм соціальним служінням уможливорюються ті масові рухи соціального невдоволення, що їх використовують новоявлені претенденти вже на свою елітарність й заміну нею колишніх вождів, які припустилися помилки закриття кар'єрних зростань для нових ширших соціально активних верств. Причинами визрівання соціальних криз, представлених тенденціями та практикою монопольного зосередження влади і власності у руках вузьких угруповань, саме й слугує зловживання означеною інституцією винагороди за трудові внески.

Прикметною для численних конкретних ситуацій історичних є концентрування багатьох благ у небагатьох руках. Користуючись повнотою загарбаної, або делегованої їм від суспільства влади, - то начальство видає такі закони, за якими усе суспільне майно має зрештою, буцімто законно, опинитися у розпорядженні означених пройдисвітів. З необхідністю, не меншою як закономірність на належну стимуляцію виробника, існує та удосконалюється такий же закон, який лежить у основі організації соціального життя, за яким будуються запобіжники проти тої монополізації багатств, яка у конкретному даному суспільстві визнається вже за усевладдя неприйнятне. З метою соціальних порозумінь, задля стимулюючої оптимізації співвідношень між виробничими внесками і доходами практикують: прогресивний податок, заборони на монополії; або рабів відпускають на волю, списують борги; має місце критика патентного права, копірайту, - попри те, що заробітки власника є чинником виробництва й створення вартости. Так одним із варіантів та прикладів протистояння надмірам накопичення багатств на одному суспільному полюсі є соціалістичні рухи як противники капіталізму на часі індустріалізації, а то й на часі переходу до соціальної держави, яка пригальмовує егоїзм крупних підприємців та у якійсь мірі перебирає на себе функції задоволення потреб пасивних соціальних груп через надання цим утриманням пайків із фондів соціальних. Так одним із варіантів та прикладів соціалістичних рухів відбувся московський комунізм. За усіх обставин: верхні – зверху, нижні – знизу. За визначенням.

Альтернативою тим доходам капіталістів, що їх комуністичні бійці за права страдницького пролетаріату числять за статтею суспільних збитків, разом із самим існуванням власників та буржуазного ринку, - висувається заміщення капіталістів вже на чиновників, які за призначену їм тарифну ставку дбатимуть за інтереси трударів. Тобто за заощадження на доходах підприємців доводиться суспільству платити відповідною дестимуляцією виробництва під орудою бюрократів.

Проте нещастя рабства, до якого у ідеалі стриміє нічим не кероване підприємництво приватне, полягає не у тому що над невольником збиткуються, а – у тому, що рабу видають належну йому пайку. Антисоціальним явище є не лише визиск працівника, а соціальна опіка над людиною потенційно вільною, яка втратами свободи платить за обдарування її пайком.

Удосконалення співпраці, інформаційних сув'язей, взаємних збагачень у обміні досягненнями між культурами людськими є процесом невідворотним й спрямованим на благо. У тих випадках, коли під машкарою бутафорської інтеграції не ховаються хижі апетити цілком конкретних загарбників чужого добра.

Бійка за встановлення монопольного усевладдя, аби через усунення конкурентів максимізувати прибутки, встановлюючи ціну чи правила, проти яких вже не доводиться, а то й вже нема кому виступати із суперечками та незгодами, - досягається подвійними, нібито протилежними шляхами заміщення пропозицій від усунутого противника вже на пропозиції переможця. А саме. З однієї сторони противника руйнують і нищать зовнішньою проти нього консолідованою атакою; а з іншої сторони відбувається усіляке конструктивне сприяння протиріччям, провокація розходжень, поміч незгодам деструктивним у таборі противника, аби той сам себе нищив у протистояннях внутрішніх. Ці обидва прийоми, - як на заперечення єдності супротивника, так і на сприяння його внутрішньому братовбивчому роз'єднанню, - доповнюють один одного. Й коли спосіб оголошеної війни, прямої відкритої атаки на ворога скоріше сприятиме мобілізації його сил опору, то вже удавана гібридна поміч відмінним складовим у стані супостата порівняно виразніше його руйнуватиме. Оптимальним прийомом порушення правил є не так їх заперечення, як допущення виключень із них. Підступним руйнуванням норми є не лише висування альтернативного їй, як її ігнорування.

Успіх руйнування організованості супротивника забезпечується не так війною, як заняттям зворотним: культивування у стані ворога перемішування цінностей, допущенням неприпустимого, мовчанкою проти злочинів, ігноруванням правил безпеки, адаптацією відхилень вже як норми, любовним насадженням толерантності, мультикультуралізму, політкоректності, плюралізму, релятивізму, поміччю усім пригнобленим та нещасним, соціальними служіннями, запопадливістю навіть перед маяченнями, замилюванням страждальцями, каліками, жертвами. Вирівнюються між собою зло і добро, злочин і право, правда і облуда. Розрізнення між речами замазуються. Ідіоти трактуються як альтернативно розумні. Визнання безмірної ціни за кожною позицією не може не бути знеціненням їх усіх поспіль. Коли усі є правими, то вже не важливо у чому вони помиляються. Коли визнання специфічних особливостей кожної електоральної одиниці не має застережень, тоді у хаотичній множині цих безмежностей окремішня неповторність і унікальність волі цих осіб вже не має жодного значення. І тоді катастрофа стає невідвотною. Тоді жертви йдуть з конвеєра руйнування вже безупинним потоком. Аварії не забаряться, коли відключення запобіжників безпеки представляти вдалим скороченням раніше недоступного. Аномалії заковтують без проблем тоді, як їх вимазати патокою розваг. Через дірку уседозволеності вриваються повинню саме нещастя. У людей, які потерпіли у аварії викликаній порушенням правил безпеки, ще можна ідейною пропагандою викликати прийняття аварії як норми, однак подібна пропаганда не змінить факт аварії викликаній порушенням правил безпеки.

Противником імперій, які у апетитах свого месіанізму заміряються на свою потугу глобальну, є національні культурні кола чи осібні державні організми. Життєвість та спротив націй душать глобалісти та колонізатори у спосіб подрібнення, аж до атомів, складових національного життя. Коли інтеграторам глобальним вдається захищати та відстоювати саме ті персональні особливості та права вже приватного індивіда із числа членства націй, які розходяться нарізно із організованістю та інтересами нації, - тоді така дефрагментована нація стає не у силі протистояти глобалістам. Права абстрактної людини правлять тою довбнею, якою замасковані під глобалістів осібні хижаци, гатять по правах конкретної нації. Подрібненою сумішшю від колись живого маніпулювати легше. Не лише рівність ущербних родить диктатуру, як ще й диктатура плодить ущербну рівність. Тоталітарний порядок ліплять із того, що вже не має значення.

Монотонність одномірності в уніфікації суперечить свободі і прогресові. Супроти утіх від сум'яття не залишається інших шляхів опору та наступу: як стверджувати правду, відкривати істину, робити те, що не можна не робити.

Освоєння природних феноменів та соціальних явищ на рівні знань й встановлення закономірного дає можливість керувати подіями й переробляти їх вже у культуру. Від фіксації окремих подій, - ще й на рівні видавання недостовірних уявлень про випадки вже за перебіг об'єктивного, - то знання і вміння удосконалюються як у спеціалізованих дисциплінах, так і у динаміці пізнань. Існує і не зникає постійна спокуса тут і зараз вичерпати історію пізнань на підтвердження їх успіхів, проте припинення поступу культури може бути під силу лише химерним віруванням у якісь абсолютистські фетиші, поборникам яких вдалося б побороти усіх притомних громадян вже як ворогів. Моделлю єднання усього з усім на основі якихось окремих манакальних змістів і виступають усі рятівні для людства месіанські тоталітарні учення з їхньою практикою нищення ворогів змістів їхньої віри.

Та мобілізаційна дисципліна родо-племінного етносу, яка досягається пригніченням неконтрольованого не соціалізованого членства, - чимось подібна до ролей альфа-самця у прайді, природному розподілові ролей у зграї вищих тварин, у колонії нижчих тварин, - те перетворення ближніх вже на рабів у полісі, ті кастові чи станові різниці між аристократами і експлуатованими вже з осудом, як пережиток архаїки сприймаються у суспільствах, де проявляється гуманізм, окультурення, правозаконність, підприємництво, ринок, демократія та свободи, які стають справою окремих громадян. Проте ускладнення соціальних зв'язків, з утворенням ще не бачених спеціалізацій у поступі культури, - не є одномірною картиною заміни диктату на лібералізм. Більш того, поява небачених галузей діяльності та усамостійнення занять несе ризики соціальної дезорганізації, розриву взаємозв'язків, конфліктних непорозумінь між інтересами угруповань. Тож соціальні діалоги, з відповідними характеристиками переважань чи то хвиль централізму, чи то тренду до плюралізму, - лише змінюються у якостях, функціях, призначеннях організації соціального співжиття. Моральність може бути достатньою там, де співучасники сімейності бачать один одного в очі, закон і порядок може правити у корпораціях зайнятих продуктивною працею, але з розвитком вже імперій, де двиготять глобальні товарні потоки, актуалізується запит на спрощену й ще більш примітивну волю монарха, ще й із абсолютистськими повноваженням, ще й у харизматичній обкладинці, не підвладній критиці зі сторони. Узурпація усевладдя й порушення законного порядку речей стає модусом і атрибутом гідності вождя. Матеріалом легітимації психопата на посадах совісті нації стають фобії інстинктів мас. Усесвітня гармонія стає під силу хіба що законспірованим змовникам якоїсь театралізованої утаємниченої закуліси. Тоталітаризм, як вид соціальних порозумінь, покликаний до життя ускладненням соціуму та виходом мас на позиції суб'єкта історії, - представляє собою не більш як неякісний вид централізму диктаторського. Перебирання на себе клікою бандитів повноважень від делегованих інстинктів охлосу останньому занадто дорого обходиться.

Політичні відносини передбачають встановлення продуктивного співробітництва у динаміці відмінних інтересів приватних, осібних угруповань соціальних чи міжнародних, в умовах нерівного розподілу обмежених ресурсів, у цілях прогресу, гуманізму, екологічної безпеки. Й на відтинку життя у культурі відкриваються не кепські перспективи, проте коли домагатися гармонійно приліпити один до одного конфлікти у царині природного життя спільнот, на рівні вже посталих етнічних розходжень, - то надбудова соціо-політичних домагань подібної гармонізації зазнає зриву. Саме для перемелювання етнічних розходжень земель і народів стягнутих до купи апетитами московського збиральництва й знадобилася м'ясорубка комунізму. Неповна вдача денаціоналізації й обумовила осічку комунізму вже як деструкцію московства. Токсичний капітал Федерації зліпленої із недоасимільованих культур і недомосковлених народів віщує й цьому зібранню перспективи звільнення народів.

Перекачування за кордон продукції чи сировини з низьким переділом є не так торговельним обміном її на банкноти із високим ступенем захисту, як - є хабарем за участь Заходу у пограбуванні окупованих Московією територій й узаконенні цього бізнесу. Відмова від скупки краденого вступає у протиріччя із господарчими інтересами, не суперечить правовому їх оформленню. Проте, - і це головне, - не може не бути ексцесом моралі.

Твірними мотивами створення людських спільностей від родинної і аж до державної є організаційне забезпечення потреб учасників цієї співпраці у їх першочергових життєвих запитах і повсякденних турботах як живих організмів саме у харчуванні. Це надходження енергії відбувається збиранням ресурсів вироблених природою, іншими народами і племенами, або власною креативною працею. Перші цивілізації своєму виникненню зобов'язані місцям окремо сприятливим для отримання там відносних надлишків їжі. Господарчі спонуки протодержавних утворень не тільки не мають ігноруватися, аж роль і можливості утворення союзів відзначених особливими прибутками і надходженням багатств стає лідерською та переможною стосовно порівняно запізненого у єдності сусідського люду. Не так згуртований державотворчий рух відкриває можливості додаткового заробітку, як, скорше, навпаки, - вдале здобичництво солідаризує пошуковців, які притаманні їм прийоми збагачення та практичну дисциплінованість свого війська, управлінські структури суспільних сув'язей покривають ще й доповненням на одність ідеологічної віри, духовності та вірності власним окремішнім традиціям. Не чуда родять апетити, а – навпаки. Істотним у доказах правоти прийомів прохарчування є наявність ворогів якими харчуються. Експансія і домінування породжуються не лише прагненням отримати зайве і бажане на доданок до вже наявних багатств і потуги, - аж потяг до розширення ресурсної бази може ініціюватися ще й бідарями, гострою необхідністю подолання юдолі кризових нестач, власними злидінними бідунням. З подальшим поступом питання прохарчування та ідеовчення про пріоритетність економіки над іншими інститутами суспільного життя стають не конче актуальними.

Пасіонарні сплески руху окремих народів чи злети віровчень, сповідникам яких вдається навіть протягом кількох сторічч безперервно вселяти острахи та розпач поразки стосовно жертв своєї агресивності, то підспудними мотивами своєчасної лідерської переможности у створенні своєї власної імперії мають відкриття ними новаторських технологій збагачення, а чи щасливе користання історичними обставинами викликаними стихіями руху народів, військовими винаходами, зміщеннями торгових маршрутів, затребуваннями постачання модних видів товарів. Можна декларувати якісь залізні а чи дерев'яні закони виникнення осібних народів, аж до наділення їх призначеннями теодіцеї та святою місією обраного спасителя світу, - одначе повороти долі окремішніх етносів чи вже національних організмів нагадують ще й гру з викидання костяшек на удачу випадку.

Так зокрема, рушійним чинником поєднання племен у подобу їх згуртування прислужилася та зовнішня колонізація зі сторони рекетирів норманських, яка далекий обхідний путь по річках зробила рентабельним з причин перепони маршрутів торгівлі із східними ромеями вже рухами мусульманськими. А загибель цього осередку знаного як Русь обумовлена стала поновленням відкоркуванням європейськими хрестоносцями торгового маршруту торгівлі зі Сходом. Передувало вікінгам панування на теренах майбутньої України автохтонних прадавніх доісторичних народів переважно скотарських. У факторіях відкрили товар: работоргівлю місцевими. Людоловство продовжили хвилі вихідців вже із степу південного. Прикметне для вітчизняної історії протистояння різнорідним поневолювачам та інтеграторам не має ще й досі застережених здобутків визволення до станів національної самостійности. Подальше становлення рис української вдачі пов'язане із споконвічним на теренах нашого Краю військових та цивілізаційних зіткнень між європейством та такими ж різноманітними кочовиками. Зустріччю лісу зі степом. Змаганням між збиральництвом та відмінним продукуванням товарів особистою працездатністю.

А московське царство, - з гуртовим нанизуванням його племен вже не по Дніпру, а по басейну Волги, своїм генеалогічним батьківством є пов'язане із нашестям і занепадом золотоординців, від яких кремлівські самодержці перейняли збиральницький експансіонізм та випасання упокорених народів вже як спосіб існування здобичницьким коштом.

Ненависть москалів до українців викликана переконанням що перші остаточно інтегрували других, що замість українців існує адін народ, що українців не існує, не має існувати. Тож європейська України постає нестерпним для Московії видом її самогубства.

Пізнання націлені на переведення випадкового явища вже у закономірне задля панування над ним. Проте, коли феномен вислизає з-під замірів його осідлати, то треба за це не звинувачувати недосконалість наших знань, а бути вдячним за це об'єктивності подій, які не дозволяють замінити їх на маніакальні вигадки під псевдоподобом знань.

Невичерпним потенціалом, що у метикованих руках завше спрацьовує у здавалося б неслухний час, є випадковість історичних звершень які метають і шарахають навсібіч не лише видозміни моди у фабулах казок, не лише світоглядні парадигми віровчень, не лише політичну історію боротьби культур і народів, а й логіку наукових відкриттів. Завдяки випадку, то тим, хто заміряється перевернути світ, вдається зробити хоча б гори небіжчиків. Й оскільки безум на ґрунті маячні розвивається поза усякими запитами на життєвість, на відміну від лімітованих у їхній слухності справ доказових, то виникає неодмінна необхідність зупинити фанатиків.

Мотивами конструювання тоталітарних ідеологій, подібно до причин удосконалення знань, є не лише острах випадковостей, стихій, неконтрольованих загроз з метою їх усунення, - як позитивами пізнань є розширення можливостей творчості задля побудови зручного для людської свободи, а тому досконалого світу. Проте від вигадкування ментальних утопій, покликаних витіснити собою об'єктивні небезпеки з заміною останніх вже на утопічні картини остаточного добра, блага, щастя абсолютного, - то наукові пізнання прикметні зменшенням розривів та розходжень між створеними там науковими законами та, з іншої сторони, власне достеменністю цього реального світу. Тоталітарним химерам, порівняно результативністю наукових знань, важче відмитися віз закидів у ілюзійності. Утопії віровчень заходяться підміняти предметну об'єктивність вже на якісь суб'єктивні чинники втручання у дійсність а чи сил Божих, а чи очолюваних святими пророками якихось утаємничених духів історії. Підосновою реалій тоталітаристи мають змову ворогів, або власні вольові зусилля на викриття тої підступної змови. Містифікатори, як відповідні творці зони регламенту, тікають від дійсності, її не визнають, її жахаються, заміщають неприйнятну їм достеменність на ті примітивні вигадки, що їх можна нав'язувати притомним людям лише через терор, примус, кров. На рівень культового сповідання тоталітаристи тому й піднімають буцімто осідлані й приборкані ними остаточні для історії закономірності, бо під останніми вони мають лише власні суб'єктивні острахи чи такі ж нічим не обґрунтовані сподівання на потойбічні чудеса.

Любителі інерційності спрощених схем шпетять усе їм противне як прикрий випадок. Проте подібне заняття із звинувачення противників у беззаконні перетворюється на дозвілля гри із вигадливими символами у тій мірі, у якій події не вписані у схеми набувають ваги реального факту та історичної об'єктивності.

Ряд працівників першочергове місце відводить недопущенню аварій, а ризики позитивних і конструктивних винаходів починаються вже опісля. Подібно й високі стандарти моралі починаються від слова - не роби, включають у себе передовсім вимоги негативізму і заперечення. Небезпеки криються чи виринають із сфери утаємниченого, стихійного, випадкового. Тож зусилля творців, - від релігійників до науковців, - направлені на опанування подіями, на створення законів що спростовують означені незнання та невміння управляти подіями. Серед систем направлених на протистояння випадку та хаосу, трактованих як загроза, екстремальне крайнє місце саме й займається тоталітарними ученнями, змістами яких є контроль та облік. Проте концтабірні прийоми винищити випадок не йдуть на користь суспільному розвитку, напрямком якого і є штурм утаємниченого, розширення пізнань з наслідками удосконалення людської культури. Ще не включене у обсяг закономірного є дверима відкритими до прогресу. Тож випадкове стає чинником будівництва усіляких гараздів, які ще мають поступово розквітнути із пуп'янку спершу дивакуватих пропозицій. Більше того, тотальний контроль над не підлеглими йому, під приводом недопущення соціальних колізій, стає гальмом на цивілізованість і окультурення. Творчі люди, яким стає неможливо вирватися із пут регламенту, стають в'язнями.

Життя, як спосіб протистояння виродженню з його наслідками смерті, відроджується знову і знов-таки, і наново тим, що цю енергетику тотального та направленого в один бік занепаду використовує на користь творення нових винаходів та спеціалізованих конструкцій природної еволюції та поступу культури керованої вже людською здатністю мислити. Тоталітаристи ж, логікою поведінки яких можуть бути лише ілюзії, а не освоєні раціональністю закони об'єктивного, - беруться відновлювати первісний порядок речей просто у спосіб винищення спеціалізованих винаходів культури, що всупереч замірів мрійників про упорядкованість якогось золотого віку минулих епох лише призводить до посилення хаосу й невизначеності вже на розмір запланованих вбивств і руйнувань.

Появу нових та ще не бачених спеціалізацій у прогресі варто розглядати саме як прогрес, а не як нарощення ентропії та розповзання культури по таких закутках, куди не фахівцеві й потикатися зась, - бо кожна окремішня галузь, кожен вид діяльності лише нарощують свою організованість та впорядкованість; перед викликами розширенням пізнань, царства культури, перед розширенням можливостей людини та людства можуть повставати лише нові таїни та ще не освоєне невпинністю поступу; забуття забобонів, загибель вже відпрацьованих точок зору та картин світоустрою варто трактувати у оптимістичних цінностях винахідництва, - коли не забувати про вміння контролювати небезпеки та загрози з боку можливостей прогресу у безвідповідальному до нього ставленні зі сторони свавільців. Проте це вибухове нарощення й прискорення темпів цивілізації саме й лякає тих, які свою некваліфікованість у суміжних чи далеких від їхньої освіченості областях ладні оголосити за вид трагедії, тих, яким вміння розв'язувати множинні проблеми дається тяжко чи не вдається взагалі, тих, які переляк від власної самотності та безпомічності беруться лікарувати у спосіб того повернення до витоків цілісності, визначеності, однозначності, який, - як рух звернений у напрямкові протилежному стрілі прогресу, - не може не бути вимогою на руйнування спеціалізованих здобутків та структур наявного розвитку, з приведенням останнього до стану хаосу. Пропозиції на спрощення усіх та усього, на заміну конкретики проблем та діючих законів вже на ціннісні орієнтири та маніпуляції із чудесами, заклики на фізичне винищення усього не керованого, вже як зайвого для оголошених за святі та рятівні догмати невибагливого змісту та утопії такої ж обмеженої чисельності – є реакційним домаганням поставити заслін усяким складнощам уособленим у фактах культури, є маренням розвернути час у той синкретизм архаїки де усе було простим тому що там не було нічого, є силовим і тому беззаконним домаганням централізувати усе під накривкою домовини. Всупереч оголошеним цілям пониження хаосу, - у спосіб розшматування усіх проблем культури, аби із однорідного шмаття відлити простий і зрозумілий розпорядок зони, де усі радо гаруватимуть за наказом вождя й не маритимуть про зайву роботу для себе, - режим тотального віровчення, яке не лише пнеться підмінити собою поступ суспільної історії, а й воює проти реалій останньої, то цей режим неймовірного повернення до минулого та минулого повернення до неймовірного саме й посилює невизначеність.

Структурованість та організованість досягнутого з прогресом лише зростає, навіть вчення у яких сповідують неіснуюче є відзначеними догматичними формулами, - тоді як, прикметні орієнтованістю на усяку ретроградну цілісність, тотальні зони є аморфними, їхні ідеологічні змісти є невизначеними, там нема за що вхопитися, щоб не спіймати облизня. За схожою типовістю реанімованого хаосу функціонує й московська ментальність: невідомо куди й нащо у наступну хвилю виверне твердження автентичного московита. З віруючими у власну зарозумілість нема за що сперечатися. Орієнтири потоку зонобудівництва змінюються докорінно й повсякчас, те чим щойно пишалися тут таки гудять, там ревізують переглянуте аби ще чимось здивувати світ. Цей не лише не керований визначеністю, а й не рефлектований звивистий потік тоталітаризму бурхає і вщухає за інших обставин, залишаючи по собі кістки та порох. Повновиде входження у веремію зони стає симптоматикою неадекватності. Тим, які вижили після зони, реабілітація не гарантовано зарадить. Зона це громадження протиріч прикритих утаємниченістю на місці абсурдизму.

Створювана людством культура, як своєрідна друга чи похідна природа, представляє собою поступ спеціалізованих винаходів, спираючись на досягнення яких дослідники піднімаються до подальших приступок прогресу, який стає таким чином обумовленим, об'єктивним, закономірним. Проте на цьому проблемному шляху завзято й повсякчас зроджуються замішані на казці пропозиції випередити поступ прогресу у спосіб покладання на якісь універсальні та ще більш загальні закони, користуючись якими можна ще й заощадити на конкретиці винахідництва, - коли клопотами прогресу обійматимуться якісь абсолютистського порядку остаточні істини, або Боги, або щось до них подібне. Грандіозні проекти управління усім та усіма з одного єдиного спрощеного центру керування породжуються сверблячкою випередити усяку необхідність робом обхідного маневру на прудкому огирі чуда. Подолання проблем спеціалізацій галузей культури та фахових занять спеціалістів досягається їх винищенням з відповідною заміною поруйнованого вже на якісь імперативні накази покори зверхній волі контролера. Культура це рух від недостовірних синкретичних точок зору на проблеми вже - до знань доказових спеціалізованих; тоді як зворотний рух від проблем вже до спрощень у тотальному чуді - є антикультурою. Здобутки розвитку можна вимірювати ступенем контролю над подіями, які із області таїни, невідомого та неосвоєного переміщуються вже до сфери ужиткового, - а проте, переплутування контролю та сваволі не є підвищення окультурення того, що покорується волі насильників. Централізм здійснюваний фікціями, примусом, облудами є не прогресом, а його антиподом.

Контроль над усім та усіма підлеглим його однозначним вимогам можливим є за умов відсутності серед підлеглих цьому контролю будь-яких розбіжностей із його однозначними вимогами. Об'єкт тотального без виключень вольовому обліку має бути деструктурованим, дисперсним та ентропійним максимально, не представляти собою жодних різниць та специфічних відмінностей у його складових, має бути подрібненим до атомарної решти, рівномірно перемішаним у однорідну масу для того, щоб цей гармидер не створював якогось опору для керуючого ним. Матеріалом централізаторської потуги тоталітаризму є представлене останнім ніщо. Одномірні характеристики довершеного порядку, у якому вичерпане минуле та майбуття, може мати лише хаос закручений у гармидер і втоплений у жертвовному повстанні на шляхах виродження. Для своєї реалізації, то чудам не обійтися без адекватної сокири. Будь-яка визначеність є смертельним ворогом для сваволі, яка спирається на порожнечу й стриміє туди ж. Зону абсолютистського контролю можливо здійснити лише у глибокій та довготривалій могилі, де у мороку настає справедливість для усього, що колись було чимось вартісним. Енергетичною насагою безмірних спрощень є глибоке дихання інфернального. Безборонно шикувати та шинкувати можна лише трупи. Вдало дістатися до кінця історії можна лише у палаті, де санітари зафіксують подібного романтика; гіршим варіантом вже втілення облудних мрій за ошасливлення усього людства є ситуація, коли цей пацієнт розперезається й почне рівняти усіх та усе під свої прокрустівські стандарти. У свою чергу лише репресуючи наступну верству вигаданих ворогів, лише вимахуючи доквуж сокирою можна добитися покори і пошанівки щодо культу подальшого очільника зони чуда.

Не лише своїми наслідками, як передовсім своїми причинами тоталітаризм, - як зона контролю та суворо впорядкованого обліку, - має безлад. Починайте крушити усяку визначеність, усі спеціалізації культури переробляти на бедлам, робити синтез праведного та гріховного, відмовляти законам у їх правоті, натомість легалізуючи виключення разом із адаптацією неприпустимого, - то зона рівноправності і справедливості настане сама собою.

Додатковими мотивами потрапляння під контроль облудників, контроль ідеологічний чи представлений колючим дротом, є ще й об'єктивні складнощі керування подіями, що є доступним лише кваліфікованим спеціалістам; тоді як імітація активної участі у житті вже на шляхах розваг та карнавалу, зняттям запобіжників, заміною доказових знань вже на химери - стає доступною для членства пересічної маси. Енергетикою та звабами тотальних спрощень та ліквідації проблем, є заміщення останніх на арсенал утіх та обітниць у майбутті утопій зняти усе чим залякують спантеличений люд, обдарувати чим заманеться.

Виродження з наслідками остаточної загибелі починається з пошуку власних потенціалів розвитку через звертання до вже чужих. Коли розмиваються кордони між спершу самодостатніми організаціями; коли власну агресію чи терпимість до чужої оправдують як вид збагачення не власними здобутками; коли за недоліки беруться вважати усіяку невизначеність. Бо тоді у свої природні шляхи вступає безлад, - супроти того що культурою і є конструктивні процеси протилежні безладу. Матрилою хаосу є закономірна любов до нещасних. Які становлять більшість. Діючими причинами рівняння усього під вимоги єдиного концтабірного незаперечного порядку є організація таким чином безладу з перемішуванням до однорідності усіх закинутих у цю смертельну м'ясорубку. Добрі ж порозуміння між сусідами напружують залежать від височини паркану між ними.

Не зважаючи на реальні відмінності у розвитку, аж різні культури і народи мають не гірші від інших нагоди талановитості та прав на відкриття і конструювання істин у поступі культури. Однак у сприйнятті успіхів звершених лідерами, важити має не так авторство патентів і авторитетність суб'єктів винахідництва, як – власне істини прогресу. Повноцінна участь у якому доказується масою вже наших власних особистих, а не лише сусідських удач. Видом самовбивства є замір на збагачення через вмонтування у власну культуру якихось чужинських зацикленних на власній окремішності самототожних цінностей, відмінних від того що має право іменуватися універсальними істинами пізнання. Концепти мультикультуралізму це фомка агресорів. Від яких захищаються завданням ударів знищення.

У визвольній праці проти поневолювачів та окупантів, у будівництві держави та нації доводиться слідувати тій логіці та закономірностям, якими невідступно розвивалися усі народи. Ми не маємо зупинитися лише на власних українських кордонах, - аж війну проти московського зібрання народів необхідно продовжувати на його теренах. Безпреміно і напевне. Вводити там нашу окупаційну владу з виразною метою винищення там інтенцій та можливостей московського збиральництва. А на теренах народів поневолених у свій час Московією необхідно сприяти будівництву тамтешніх національних держав. Дружніх з Україною у спільних завданнях ліквідації колонізаторських імперських режимів. Борони Боже ставити метою українського визвольного руху таке спотворення і насильство над збиральницькою природою московства, яким може бути запровадження там моделей демократії. Бо це є згубним для нас і неможливим для них.

Безупинне множення причин ерефійського нападу свідчить за відсутність його причин. Московці убивають українців в Україні, щоб: припинити війну, бо нас росіян спровокували на війну; бо захищаємося від Заходу зберігаючи його традиції від агресивного квіру; стоїмо за Орду і народ Палестини. Оскільки не просто віднайти доказові мотиви для гармидеру та руйнувань, то збирачам доводиться вдаватися ще й до порушення ними здоровоглуздя, логіки, правових законів. Москалі постійно без упину як завжди режисують провокування безладу сум'яття протиріч, щоб серед цього хаосу війни і невизначеності улаштувати, - вже як рятівний вихід із стихій зла, - улаштувати порядкування міцного у його тотальній дисциплінованості вже власного виключного одномірного усевладдя і затим безкарно жертви здобич, обдираючи усіх поневолених цією зоною імперського споживацтва. Москалі убиватимуть завжди, поза час і обставини. Бо хижацтво й полювання за чужим бере у них верх над усіма способами проживання власними силами. А коли розбурхані та роджені ними конфронтації сили вийдуть з-під московського над ними контролю аж до станів спричинення ними шкоди для самих ініціаторів війни, - бо зло повертається, як правило, ще більшими збитками для його авторів, - то й тоді виграшем від саморуйнівного глумства залишається інерція вкинутої у світ деструктивності. Московитів не тільки не зупинить розмір та якість власних жертв офірованих розпалюванню війни, аж помста за цих загиблих героїв надихатиме їх на реванш для нових колонізаторських походів.

Ті, які балансують на межі узгодження між добром та злом, ті, які сновигають на фронті між пеклом та добродійством, ті, які радять за порозуміння у хаосі змішувань, - то вони стають союзниками у таборі зла і неправди.

Жорсткий режим централу, яким підміняють органічні структури культури, передбачає знищення останніх, яке досягається перемішуванням усіх решток від військової атаки на оргструктури. Зону виправдовують як необхідність, коли вона виставляється розв'язанням із викликаним зоною ж поверненням до станів первинного хаосу та вже не посталою розвою. Щоб нацарювати з краденого, то авантюристам доводиться дерти не лише зв'язок власності із її господарем, а ще й зв'язок учиненого злочину із правовою за це відповідальністю, що стає успішним в умовах вчиненого усезагального збаламучення й перевертанням навзнік усякої доказової раціональності. Зона це осердя усякого розгардіяшу, яке не лише його породжує, а й навзаєм є його законним плодом.

Облудна видимість розв'язання реальних викликів та проблем у спосіб їх спрощення засобами підміни їх вже на фікції та повабні чудеса полягає у зведенні ментальності та когнітивних здатностей суб'єкта вже у транс віри і саме у таке догматизоване судження оціночне, яке залишається не лише віртуальним та не маючим точок дотику із достеменною фактичного стану справи, як ще й за своєю структурою цей сурогатний образ пізнання зобов'язаний представляти й представляє собою діалектично поділені на рівні полярні половини й логічно взаємовиключні твердження, диз'юнктивні та альтернативні, між якими відгук чи відповідь не може не міститися, проте там же, у глибинах сакральних таїн відкритих лише посвяченому начальству із числа обраних, ця відповідь залишається поза конкретикою предметного доступу до неї з боку віруючих у чудеса. Примітивізація розуму людини зоною полягає не так у зведенні його до одномірних упереджень, як вичерпується порськими сновиганнями його реакції миготінь межі напругами полярних взаємовиключень, аби в'язня не лише спантеличити й повести туди, куди організаторам зони треба, як ще й залишити в'язневі радість свавільного вибору емоційних оцінок з приводу закономірностей подій по усьому діапазону безплідної обмари його вчинків. Примітивізація та послідовність виродження, як логіка зонотворення, зводиться не до одномірних універсальних порядків примусу, як тоталітаризмом є втеча від конкретики істин вже до плюралістичного сумбуру, до пірнання у соломаху неймовірного й безбережного, веде до ступору підхожого поведженню буриданового віслюка. Призначенням догмату, який не сприймає жодних заперечень та критичних сумнівів у його незаперечності, є доведення усього того, чого начальству тільки заманеться, посиленнями на полярні змісти догмату.

Як не виправдати, так хоча б зрозуміти можна як же грабіжники за допомогою зброї та гіпнозу видурюють у власників їхні статки, а власники за допомогою законів на сторожі власності беруться заважати цьому ризиковому бізнесу грабіжників, - проте безглуздя виглядає перетворення бандитів, які хапають чуже й тікають, вже на законну владу, яка охороняє від бандитизму законослухняних громадян. Коли між тими ресурсами для пограбування, які накопичили у себе законослухняні громадяни, та грабіжниками затираються кордони й суспільство починає себе їсти для того, щоб від подібного заняття процвітати, - то це є безглуздя; так само виглядає затирання кордонів між історичною реальністю та казковими утопіями; коли ті, яких мордують та безоплатно визискують на будівництві грандіозних споруд чи війнах своє страдництво вважають за вияв щастя й достатності буття у зоні, - то це є абсурдизмом; коли любов до вождя ототожнюють із самоповагою індивіда, коли унормовують рабську покірність, коли серйозно ставляться до умовностей гри за рахунок зневаги до логіки предметних істин, - то це є помилкою; коли ріжуть, щоб покращити, перемелюють, щоб вдосконалити, відламують, щоб припасувати, коли консервують, щоб оживити, коли агітують для того, щоб зрозуміти стан речей, коли відкриваються обставинам щоб провалитися у фанатизм віри, коли походи у злочини та небезпеки іменують розширенням можливостей, - то це не призведе до доброго.

Відсутність виразних рішень залишає їхнього прихильника на місці безплідності. Проте сильною й привабливою стороною баламутств є те, що царина виключень із правил є ресурсом потенційних відкриттів, що суміщення несумісного симулює із себе критику як запоруку креативності, що процесуальні безумства обіцяють таки розродитися фактами.

Метою пізнання, удосконалення і розширення знань, розуміння взаємодій у природі речей, у житті, у суспільстві є урізання незнань, загрозливих з причин їх неконтрольованості подій, атака на поки ще утаємничене. Спершу пізнання виглядає як безневинний процес відкидання недостовірних знань якими користувалися попередники; видається, що відкриття істини та усіляких правд стосовно подій об'єктивних вичерпується обмеженням глупства та помилкових суджень стосовно предметних подій і явищ; залишається популярною докса про те, що знання нічого не додають до іманентної феноменальності плодів еволюції. А проте, знання є не відкриттям даного та представленого природою, знання є новаторським створенням того, що не існувало б без продукування дослідниками нашої людської культури, досягнення якої причинно залежать від достепенности пізнань. Правдивість знань урізає облуди, надаючи відповідний ефект результативного будування цивілізації згідно зростаючих запитів на удосконалення людських потреб, виводить пізнання на нові обрії викликів та проблем. Пізнання переростають у відповідні вміння фахівців спеціалізованих сфер діяльності. Галузі роботи та дисципліни множаться настільки, що це подекуди викликає алармістські теоретизування про те, що створювана нами на благо людей культура є надміру специфічною, не лише вивалюється поза наш над нею контроль, а й постає як ворожа нам сила. Прогрес це визначеність у досягнутому, розмивання якого є назадництвом.

Залякування загрозами зростаючої спеціалізації професійних знань та вмінь, з відповідними закликами повернутися до загубленої у минулому тої буцімто золотої доби, коли не існувало проблем ані у синкретизмі інтелектуальному, ані конфліктів у соціальному житті, ані у примітивних технологіях, - доповнюються вже полярно протилежними, але такими ж химерними маніями та проектами, на те, щоб випередити і тим ліквідувати проблеми спеціалізації знань саме у спосіб створення таких багатообіцяючих інтегральних концептів, які були б максимально наближеними до завершення пізнань через прибуття на останню станцію чудесного вичерпання історії. Тоталітарні утопії і є варіаціями сверблячки на подолання усіх пізнавальних викликів та практичних протиріч вже у завершальному для цивілізації і культури якомусь святому ідеалі. Лиш глупство єднає його учасників.

Й коли успіхи пізнань та вмінь у організації культури постають процесом зменшення неупорядкованого, нарощенням сув'язей у культурі, підвищенням її залежності від тих творчих замірів людських, які є базованими та зумовленими успіхами пізнань та вмінь у організації культури, - то тут таки виникає уявлення зворотного спрямування про те, що встановлення означених залежностей та впливів взаємних у організації культури є не так наслідком, як є причиною досягнень та звершень, напряду залежних від суб'єктивної волі організаторів. Усілякі інтеграційні проекти, що їх невігласи чи пройди подають як рівнодіючим вектором складання розмаїтих проблем та інтересів, - практично є реакційним повстанням проти спеціалізацій, себто проти розвитку у пізнаннях та вміннях. Поступ у пізнаннях та практиці будування культури є картиною зростання організованості, зменшення помилкових уявлень та химерних вигадок про актуальні чудеса неймовірні, прогрес надає творцям порівняно досконаліші інструменти перебудови світу за замірами будованими на осягненні істин наукового порядку, - однаке вигадування фіктивних залежностей між явищами, домагання видати руйнування спеціалізацій та визначень у культурі вже за подобу її цілісності, представлення хаосу вже за вищі фази інтегральності є рухом протиним розвиткові. Твірною основою та таким же наслідком усіх поспіль тоталітарних проектів та диктаторських режимів, розрекламованих як невідворотні централізовані закони та вимоги до усіх підконтрольних їм явищ, - є хаотизація та руїна підбитих тими режимами запевнених подій та жертвних учасників лагерної зони.

Тоталітаризм як імітація необхідних залежностей між явищами, як гармонізація усіх та усього підконтрольного одномірному порядку є рухом на знищення ворогів поза колючим дротом зони і еретиків усередині. Лагерні заклики до тотальної любови є практикою убивства усяких свобод під приводом звинувачень вільного люду у розпалюванні ворожнечі. Промоутером централізованого хаосу є відсутність розрізень між добром та злом.

Тоталітаризм це одночасне здійснення тези та антитези; це кружляння у циклі тверджень, які тут же заперечують одне одного; це танок у хаосі суперечностей та абсурдизму, у якому добрати якихось визначень ніц не можливо. Тому що там добирати нічого. Тоталітаризм це не лише результат, а у той же час це причина змішування усього з усім у кризі обрушення усіх констант і стандартів, коли продовженням цього безладу виступає протистояння йому конструкцією якоїсь спрощеної одноцілої містики у її претензіях на представництво собою останніх смислів і призначень буття. Тоталітаризм це покруч від обсесії і зятятости, це гібрид між здоровоглуздям та проникненням до потойбіччя, це перевертень від замирення права та переступу. Доказами переваг свого світосприйняття тоталітаристи висувують чуття оволодіння якоюсь неартикульованою таїною у діалектиці суміщення навзаєм протилежених та альтернативних позицій. Тоталітаризм це розламані кордони між реальністю та планами втілення утопій Миготіння заміщень одних абсолютистських постулатів вже на правоту догматів протилежної полярности; розвороти політики будування зони остаточного порядку вже на діаметрально протилежні цілі, які пропагуються як доповнення одна одної; непідвладність імперативів зони якісь критиці зі сторони противників, підтверджена оправданням будь-яких наказів у зоні зі сторони її організаторів, – є для останніх навіть штурком пишання подібними відзнаками зони легітимізованого шаленства. Змішування праведного з грішним слугує цим любителям спрощень у єднанні як аргумент оправдання, вони ховаються у абстракції, вони просують тезу про рівну відповідальність жертв і катів, про те, що у кожного своя окремішня правда, мовляв усі є однаковими, а якщо ми й помилялися, то наші супротивники не кращі. Відрухи і тіпання у зоні соціального порядку подібні механіці квантових двиготінь.

Так можна шукати логіку чи причинні смисли у кампаніях репресій направлених на зміцнення безпеки режиму у ході масового знищення прибічників та сповідників режиму вже як ненадійного та ворожого елемента, - але у тих пошуках віднайти щось розумне, а чи безумне однаково не вдасться. Так московські любителі чужих батьківщин витрачають своїх солдатів у колонізаторських війнах для того, щоб внаслідок вихвалитися своєю жертвовністю на утримання означених нахлібників, а то ще й вимагати від останніх вдячності та компенсації за поневолення московцями народів. Так оправданням нападу на наступних своїх сусідів московці виставляють самих жертв нападу, закидаючи останнім порушення придуманих московцями стандартів та вимог до народів: винуватять вигаданих ворогів у їх небажанні прийняти московську зверхність, інкримінують народам їхні визвольні рухи; або промотором агресії стає рятування народів від присутнього у них капіталізму, віри у порочних Богів, у неправильних осадників, тощо. Так цільовими призначеннями, а рівно і причинами єднання під омофором московства, русифікаторста, пролетарського інтернаціоналізму різноманітних племен і народів є миролюбство, терпимість і той розквіт особливостей усіх націй, який досягається очищенням не лише від не таких як треба народів, як ще й від індивідів у їхній персональній належності до верстви троцькістів, стиляг із числа носіїв буржуазного світогляду, розповідачів куплетів про вуса, брови чи лисини вождів. Москалі припхалися в Україну із своїми танками і гарматами щоб нас убивати, а роблять вони це для доказу братерства, що ми є одним із ними народом, до того ж купно інтегратори переконані, що голодомори, депортації, розграбування трудових і енергетичних ресурсів у контекстах колоніаторства чиниться ними задля глибинних інтересів українства. Так для московської свідомости нема розходжень між обіцянками пролиття усіх багатств на звільнених від обтяжень трудової спеціалізації споживачів наділених вільним часом та, з другої сторони, реалізацією цих обітниць, коли максимізації трудової віддачі добивалися мінімізацією харчових за це пайків, під супровід опаскудження наживи та заміщення її достоїнством жертвних страждань і злиднів. Так прокомуністичне культуртрегерство вивертається вихованням трудящих, заміщенням повноти інформованости вже на імперські міфи пропагандистські. Так мирова із капіталізмом є класовою проти нього бійкою і – навпаки. Так терор породжує у його жертвах любов до терористів. І далі за списком хаосу.

Тоталітаристи, як сповідники вигаданих ними утопій про порятунок поганого світу, на останній нападають, намагаючись його привести у відповідність із цими своїми маніями спрощення. Диктатуру звинувачують її у експансіоністському втручанні у життя народів і культур оголошених диктатурою як ворожі. Однак безмежне ширення на світ безладу є для його ініціаторів не більш як створенням сприятливих умов для тих примітивних пропозицій, що їх без війни неможливо нав'язати вільним спільнотам. Усяка зона своїм призначенням має досягнення вузьких цілей. Відповідно протистоянням зоні є урізання її до повного ніщо.

Тоталітаризм, як понятійний термін, фіксує на його бік звинувачення у диктаті стосовно упокорених ним. Нав'язування і людям, і подіям одномірних стандартів здійснюється через руйнування реалій і багатств життєвих за якими до нашестя зони одномірності існували означені її жертви. Людей і суспільні норми атаковані зоною вона не збагачує на розмір своїх вимог, а навпаки, - обкрадає на цінності та змісти, замінюючи знищене вже на догматику своїх дезидератів. Небезпека тоталітарної зони не так у тому, що вона під свої стандарти корегує порядок речей, як у тому, що вона знищує порядок речей, разом з речами. Диктат це видимість зони, тоді як її тілом є безлад. Зоною є ламання усіх визначень, якими є здобутки культури, з переробленням їх на хаос що передує загибелі, через досягнення якої й встановлюється диктат сподівань на обіцянні чуда. Загроза від зони дисципліни - у знищенні нею норм. Поновлення яких і стає докраною перемогою над зоною. Аж необхідним додатком до позитивної роботи по рекреації усього понівеченого зоною, є ще й пряме і безпосереднє знищення режиму зони та покарання її установ. Тоталітаризм це ставка на небажання будь з ким чи будь із чим домовлятися, - на відміну від демократії чи наукової діяльності, де їх представники домовляються з приводу добродійства чи освоєння природи речей, - тож до ліквідації зони зятості веде лише безумовна її капітуляція. Діалоги які веде чи схильна вести жертва із нападником є перемогою останнього. Усякі, включно з будь-якими, домовленості і компроміси із тоталітаристами є неприпустимими. Не дати вижити будь-якому із найменших ембріонів зони.

Коли у правовій системі держави її громадянин стає жертвою нападу, то він має бути захищеним роботою поліції, судів, карних органів, а не тим, що останні дадуть громадянину пістолет, аби самотужки відстрілюватися від нападника. Подібно і у системі права вже міжнародного, то країна яка стала жертвою неспровокованого нападу на неї, мала б розраховувати на поміч, яка не обмежувалася б лиш наданням жертві зброї для самозахисту.

Воюючи проти агресії москалів за знищення московства, ми захищаємося, відстоюємо себе у нашому західництві, боронимо Захід своїми у ньому особливостями українськими. Відповідно має бути співпраця і обмін внесками між вже атакованою і ще не атакованою частинами цього світу. Українству, як і усякому народу, потрібне життя, а не загибель у захисті цих цінностей та свого кола культури. У суспільстві кожна його одиниця захищається спільними інтересами суспільства, а не протистоїть нападникові виключно особисто. Коли ми не маємо пасти жертвою перед нападом на нас московських інтеграторів, то членство країн західних має обов'язки боронити Україну з таким напруженням сил, як це роблять українці захищаючи спільні західні цінності і надбання. Проти зони тиранії повинно застосовуватися гуртування демократій. Американські, німецькі, українські, французькі війська проведуть одноразовий переможний парад на місці де була Красная площа.

Війна це та ситуація, коли неможливо звернутися до третійського судді, апелювати до чинності права і справедливості, а доводиться правоту здобувати зброєю. Успішно можна визволятися від ворогів лише у їхньому, а не у власному домі. Усякий нападник мусить собі тямити, що звитяга у затіяній бійці не гарантовано залишиться за стороною нападника; війна має повертатися до дому її ініціатора. Коли москалі кажуть, що правильною є лиш та війна яку вони ведуть на теренах України, а не та війна, яку українське військо, звинувачене москалями у агресії, має провадити у ерефії, - то тут москалі не конче є виключно правими. Здається, що у довготривалій війні її здобуток у вигляді правоти уневажнюється вже самою лиш ефективністю перемоги, - однак остання дістається правоту.

Абсолютистські вчення відзначені своєю цілісністю у протистоянні викликам та обставинам реального життя. Тоталітарним є устрій та комплементарне вчення яке охоплює усе, гуртує, поєднує, пов'язує усіх, добирається до країв часу, дає відповіді на усі таїни, розв'язує усі проблеми, не залишає неконтрольованими усі причини, претендує на оволодіння усіма смислами, задовольняє усе можливе й неможливе, оживляє чудеса і реальність переробляє на казку, яке нормує усе та не підлягає нормуванню ні від кого, очолює усе, в усе втручається, усіх настановляє, усім керує, для якого нема неможливого, від регламентів якого не ухилитися, береться регулювати усі сфери життя та побуту від краю і до краю, якому підкоряється усе, вище якого нема нічого й нікого, якому відкривається усе, для якого нема недоступного, яке не помиляється, поза яким неможливе ніщо протилежне йому, всупереч якому неможливі звади йому, після якого нема буття до якого, окрім якого не може бути не включеного у нього, яке не може мати виключень, перед яким трепетують усі тремтливі у натяках на самостійність, верховенство волі якого задовольняє усі послухенства йому, яке є яке є невичерпним лімітом усіх на нього сподівань, безкінечна енергетика якого наснажує, яке є істинним, правдивим, довершеним, критика святости якого неможлива, яке представляє собою добро, щастя, усі можливі гаразди, яке не схибить, стандарти якого є взірцевими, на яке лиш і покладаються, є грандіозним у своїй безмежній усеосяжності, перед яким не встоїть жоден опонент, а несхожі на яке підлягають сходженню до могили. Тоталітарні устрої, немов зозуля, намагаються саму реальність випхнути геть із гнізда буття. Есхатологічні учення, як альтернатива історичній реальності, силуються бути не другою чи додатковою реальністю, а першою та останньою, витісняючи власне історію у напрямку ніщо, нікуди, нінащо. Доктрини поза раціоналізмом та необхідністю дійсності останню гудять на усі лади, домагаються виправити під шаблони своїх візій, або ж віщують загибель профанному світові гріха. Утім, вже у якості судді, протистояння реальності робить тоталітаризм суперечливим. А ще гірше узгоджуються між собою внутрішні змісти химерних вчень які з усіх сил пружаються презентуватися саме як цілісні, непорушні, тотальні. Більше того, змісти усеосяжних концептів казки у їхній боротьбі проти позірно загниваючого світу заскалюють навіть не у самі протиріччя, а у відсутність притомности, у абсурдизм. Способом подолання неузгоджень у структурах тоталітаризму є безпроблемне ліплення, згромадження, нашарування їх одне на одне без потреб якось утрясти безлад, хоча б втямити хаос, відповідати за еклектичну соломаху скупчених неймовірностей.

Кожне з відхилень від раціональності вже у езотерику, окультизм, сакральність, інфернальність, містицизм, чаклування, щоб звідти маніпулювати перебігом реальності, - тягне з необхідністю за собою подальші аберації вже за чинністю аномій. Так глупство тягне насильство проти незгідних, розумові облуди доповнюють фізичним примусом, фіаско у обітницях вдосконалення соціальних законів виправляють закликами до жертвовности, яка у свою чергу переростає у культовий символізм, який нагадує глупство. Складові включення у систему усеєдности доповнюють одне одного у резонансах, у синергії, у взаємодії за логікою актуального чуда. Проте постійні контакти із невблаганно прогресуючою реальністю, необхідність знаходити відповіді на її виклики, сам розвиток догматики до ортодоксії через верифікацію у ересях, - видозмінює трактування, ревізує акценти, еволюційно трансформує змісти учень про Божі втручання та кліки відповідних тюремних режимів панівного кліру.

Саме тому тоталітарна утопія представляється як крицевий злиток, від того тоталітаризм представляють як усепоглинаючий організм не підвладний розкольніцтву, затим рушійними інтенціями тоталітаризму є змагання за єдність проти сонмища ворожих спеціалізацій та достатностей повз невблаганний, безумовний, універсальний контроль, - бо усяка тотальність замішана на тому, що не тримається купи, не вміщується у здоровий глузд.

Суперечности учень розрекламованих як неподільні не тільки не є руйнівними для їхньої цілісности, як саме завдяки своїм суперечностям вдається химерам входити у відповідність до запитів на осмислення. Діалектика утаємниченого, складена із полярних тез, імітує буцімто задовільну відповідь на будь-які запитання.

Прихильники тих зон, у яких сумнівні поза сумнівом вороги перековуються працею вже у жертвний ресурс Нового порядку, зайняті тим ж питаннями, якими обіймаються й громадяни що мають плоди заробітку і гроші із своєї праці. Просто тоталітаристи дещо зміщують акценти у співвідношеннях між вартостями протилежної валентности. Люди відкриті проблемам та, з іншої сторони, невольники чуда дають розбіжні відповіді у діапазоні між полюсами: ставок на знання і вміння, а чи сподівань на Богів і надприродне; відмінностей між працею власними талантами та нагодами примусового поневолення полоняників; різниць між правдою, а чи звабними облудами; погляди вільних людей і віруючих у вже досягнуте віровченням закінчення історії розходяться у виборі між порядком і безладом; конструктивізмом і руйнацією; маємо неоднозначні переходи між перевагами колективізму чи недоліками індивідуалізму; між ринком і регуляцією роздач; творчістю креативною та, нібито з іншого боку, споживацтвом паразитарним; продуктивністю і консюмеризмом; добром і злом; атрактивним ошасливленням і відразливим; матеріальним і духовним; життям і смертю; одномірністю і розмаїтістю; між запопадливою запобігливістю і змагом конфронтаційного протиборства; любов'ю і ненавистю; між переростанням жертвної самовіддачі вже у служіння і навпаки; зв'язками між моральним і збоченнями; роз'їжджаються нарізно гандж помилки та дослідження доказових фактів; прагматика пристосувань та затятість на крицевих ідеалах нормуючих; неоднозначними й заплутаними між собою залишаються переходи між захистом і агресією. Противенствами є наступ і ретирування; мирське і сакральне; істотне і несуттєве; знане і утаємничене; освоєне і непідвладне; визначене і ще не постале; гібридний метисаж і структурована системність; подібне і відмінне; досконале і недорозвинене; чинне і спонтанне; всотування і віддача; оригінальність і епігонство; глупство і геніальність; правове і кримінальне; свавільне і закономірне; причина і наслідок; ймовірне і неможливе; прогрес і виродження; очищення і забруднення; активність і пасивність; здоров'я і хворобливість; поневолення і звільнення; обвинувачення і виправдання; минуле і прийдешне; чоловіче і жіноче; домінуюче і залежне; гомогенне і гетерогенне; спрощення і ускладнення; час і простір; ілюзорне та опредмечене; штучне і природне; розмаїте і одномірне; наукове і віроучительне; знаття і неодокуване невігластво із забобонами упередженої зятятости; відкритість і закриття; запит і відповідь; консерватизм і новаторство; співробітництво і автономність; творчість і реакціонерство; старе і молоде; революційність і традиціоналізм; гармонійне і несумісне; абсурдизм і притомність; чуттєве і раціональне; абсолютне і відносне; фактичне і ілюзорне; іманентне і привнесене; об'єктивне і фантазійне; химерне і аргументоване; абстрактне і конкретне; біологічне і соціальне; достовірно достеменне і неапробоване гіпотетичне; сутність і явище; суб'єктивне і об'єктивне; омріяне і перебуте; осібне і нерозривне; єднання і відсторонення; рух і спокій; війна і мир; критика і апологія; опортунізм і фронда; фаховий професіоналізм і аматорство; просвітництво і обскурантизм; зароблене і крадене; лінь і працьовитість; добродійність і злодійство; чесність і шахрайство; гідність і непристойність; величність і ницість; буденне і святе; гедонізм і страждання; егоїзм і альтруїзм; змовницька підступність законспірована і щирість; акуратність прецизійної охайности і веремія шарварку; радісне і трагедійне; безсмертя і забуття; усе і ніщо; демократія і диктатура; гуманізм і бузувірство; притягання і відштовхування; багатство і злидні; повне і порожне; екстремізм і ординарність пересічного; універсальне і унікальне; фанатизм і розважливність; гарантії і ризики; прогнозоване і непередбачене; соціалізм і капіталізм; туди і сюди і ще далі по спектру клопотів людських – за словником. Що вже й казати про ускладнення того, що спершу не здається складним. Не простим є вибір між помилковим та неправильним; вигаданим і штучним; розвитком і прогресом; апломбом і безапеляційністю; ганьбою і безчестям; між агресивною війною та військовою агресією напасників, й подібне. Не кепсько розрізняти право сили і силу права; вихід людей із глупства і вихід глупства із людей, - що їх дотримують чи то тоталітаристи, чи то у таборі демократії і капіталізму. Теорії усього знов і вкотре стають схожими на усі теорії подібні.

Крайнощі безладу, страждань, відчаю не тільки формально суперечать крайнощам концтабірного розпорядку, як саме там знаходять повноту свого утілення. Максимально незаперечні закони, якими можуть бути лише містичні вірування, шукають і знаходять собі люди щонайбільше занурені у безвихідь нещастя. Із трагедії концтабір пнеться як його вже ніким нездоланна закономірна необхідність. У створенні диктатури не обійтися без провокування та здійснювання анархії, бажано кривавої, руйнівної, безглуздої. А у обставинах упорядкованості, то веремія не лише вщухне, а й не виникне. Коли із масиву війни тоталітаризм сам собою виростає, то саме він і потрібен. Енергетичними ресурсами тиранії є породження нею анархічного безладу, коли усі заволають про потреби тої однозначності, яка видаватиметься більш прийнятною, ніж розгул хаотичної загибелі, війни усіх проти усього. Диктатура є не лише прямим породженням суспільної руйни, як диктатура отримує додаткові аргументи своєї необхідності вже як могильщик неконтрольованого хаосу, роблячи суспільну аномію вже мобілізованою, організованою, легалізованою, умиротворяючи несумісне. Право на вбивство це винагорода для тих, хто поставив себе понад законами на захист життя. А коли усі впадуть у відчай від невгамовних страждань і почнуть потребувати хоча б регуляції трагедії у готовності своїми жертвами оплачувати диктат організаторів воєн, - тоді авторитаризм, тиранія, тоталітаризм отримують оправдання.

Свої пропозиції на утихомирення руйнівних для суспільства протиріч, викликаних жадобою безоплатного стягнення багатств вироблених іншими, винахідники заощадження на протиріччях послідовно розповсюджують не лише до гасел про припинення воєн, а й до унеможливлення усіх конфліктів та проблем розвитку, - що стає можливим для означених прихильників безпроблемного лиш через фізичне знищення усіх ворогів остаточного порядку. Подібне ноу-хау соціального устрою одномірності не тільки не тільки не заощаджує суспільні ресурси, бо витрати на концтабори для еретиків перевищує вигоди від соборної ортодоксії знеособленої пастви, - як оголошення війни на смерть соціальним, технічним, моральним, правовим проблемам наслідками має підриг не лише стимулів, як ще й самого існування людей і народів. Злом і є остаточний регламент тотальної зони.

Московський бунт викликається протиріччям між свободою, яку москвит як кожна людина має правом своєї людяності, чуттям вільного власника ґрунтів оброблених власною господарською працею, своєю правовою суверенністю з позицій державного законодавства, бо кріпак чи концтабірний зек не був рабом, - а з протилежної сторони: утисками зі сторони місцевих деспотів та чиновників. Подібне перетворення умов праці та громадянських обов'язків у інструмент збиткування над історичним москвитом спонукає його саме до бунту не лише проти ненависних інститутів влади, а й проти тих умов визиску, які не стають умовами збагачення плодами праці та обов'язками вільного громадянина законслухняного.

Способи боротьби проти тиранії здебільшого обмежуються ступенями захисту від неї та спротиву, але лиш той порив знищення тиранії який перевищує означені заходи, не залишає тиранам можливостей модернізаторських змін. Тоді як модернізація режиму від початку починається за межами його системності, а додаткова участь несистемних організацій та нетерплячих учасників прискорення реформаторського осучаснення певно ставить режим на межу змін вже за межами збереження режиму. Навіть терор, чинність якого вміщується усередині звичних заперечень, поступається своїми небезпеками для організації суспільного життя порівняно із неапробованими обітницями демагогічних картин оцасливлення і вступу на шляхи незвідані. Держави і зібрання частіше гублять облесники, аніж ретроградство тої брутальної масакри, вождів якої уцілілі недобитки полоскають у променях слави. Заміри на добродієства не залишаються непокараними з боку його жертв.

Концепти противні будь-чому реальному створюються у векторі заперечення. Бо новаторські винаходи, навіть у випадку вичерпання доцільності попередніх досягнень, конструктивно збагачують культуру. Утім тоталітаристи і у звертанні до минулого вбачають там помилку й ходу історії не туди, куди творцям казки треба. Примітиви воюють по обидва боки руху історії, протиставляючи ще не вбитим принади утопії предметно не можливої.

Теоретичним обґрунтуванням і оправданням своїх екстремістських вторгнень на землі сусідніх народів московські гегемоністи совітського розливу не випадково зробили змісти соціалізму. Бо опіка над бідними верствами та відповідне осудження багатіїв, осуд усевладдя усіляких нобілів є аспектом і умовою історичного прогресу. Як на загал, - то підсумком і призначенням культури є прилученням до її надбань усіх людей і народів, соціалізація особи представляє собою наділення людини багатствами передуючих поколінь, що й стає запорукою творчості особи у її внесках до громадського життя. Людина без її включення у соціальні стосунки, без виховання і освіти не може навіть бути життєздатною істотою. Разом із тим, соціалізована особистість не має бути повністю залежною від домінуючих над нею впливів середовища, - пак більше: зловживання контролем над вільною особистістю, домагання зі сторони узурпаторів запхнути людину у виконання обов'язків придуманих не цією особистістю є злочином і замахом на людську екзистенцію.

Так само необхідним та об'єктивним аспектом прогресу є устрій ринку, коли усякий здатний на творчість колектив пропонує свої осібні винаходи, які конкурують із пропозиціями інших людей та винахідницьких колективів. Чоловік у стані невольника, виключений із своїх приватних свобод і змагань не може бути повноцінним суб'єктом культури; перетворення людини чи колективу одностороннім у несповноправного, у виконавця чужих приписів є злочинним замахом на сутність і призначення людини.

Інакше кажучи, стереотипи, обіжники, норми соціалізації та, з іншої сторони, випадки висування конкуруючих між собою пропозицій, які утворюють ринок, - є двома сторонами однієї медалі прогресу. Рівність і розшарування між людьми, можливість збагатися одним і збанкрутувати іншим, дисциплінарна регуляція соціальних інститутів чи їх порушення у плані пропонування протилежних, змагання між ліваками та правими, що ставлять вже на нерівність, - представляються тими крайніми діапазонами енергетики механізму суспільного розвитку, тим його необхідними умовами, які бувають затребувані як контрзаходи за часів і обставин зловживанням одним із полюсів цих рушійних сил поступу. Інакше кажучи, ані види зодноріднення людей, ані альтернативні види винагородження окремих творців за їх внески до скарбниці прогресу – не представляють собою окремі і довготривалі напрямні, виключні прийоми чи незмінні вектори буття. Інакше кажучи, те що іменують капіталізмом, приватним бізнесом, ринковими змаганнями за першість, те, що любителі егаліте з франтерніте ганяють як гріховну наживу, меркантильне срібллюбство, надуживання мирськими цінностями, зневагою до злидарів і ображених долею, - є не гіршим чи не кращим від того, що іменують різновидами соціалізму, батьківською опікою над експлуатованими з наділенням їх пайками, є тим, що ці любителі контролю та обліку таврують як гріховну свободу порушення ідеалів тотального порядку. Турботи про гаразди і достаток людський, - які у їх представленні засобами московського комунізму набули подоби виконання виробітку за ціну каторжної харчової пайки, - є за походженням запозичені із кола західно-європейської культури часів промислової революції і представляють собою пропозиції на розрішення тамтешніх і тогочасних питань і протиріч. У свою чергу виклики і проблеми побудови реального соціалізму у совСоюзі розв'язувалися звертанням до досвіду приватновласницького підприємництва буржуазного. У свою чергу не лише думка теоретиків постідустріального, постмодерністського, оцифрованого суспільства, не лише політика проводу євро-атлантичних та передових східних країн, а й масові реальні рухи суспільні тяжіють до варіацій ліберального соціалізму. Інакше кажучи, ексцес концтабірого комунізму на Московії, застосований для вирішення її осібного питання втримання цілісності імперії, є епізодом закономірних змагань між контролем та ринком. Московський комунізм є злочином, з огляду на число і якість загублених при тому життів, але він не може бути випадковістю для історичної Московії і питомого московства, де і проєвропейство і ординство водночас чергуються у потребах оптимізації великодержавства. Прийоми свободи та, з іншої сторони, контролю обслуговують рухи розвою: або циклічного, або консервативного, або розімкненого на занепад, або відкритого до завтра буде ще краще.

Змагання між альтернативами свободи і рівності не повинні ставати вимірюванням силою між суперниками рівними: однаковість трактована як справедливість, розбивання усіх розмежувань під приводом терпимого ставлення до настання від того аварій, - це не більше як потреба повернутися на стартові позиції для того, щоб звідти починати рух зростань свободи конструктивних досягнень. Бо лідери, які у своєму випередженні конкурентів зайшли надмірно далеко, починають збирати вже не заслужені їхньої особистою працею плоди, охотяться забезпечувати свої монопольні позиції вже через пограбування суспільства, через стримування інших учасників відкритих змагань, спричиняючи тим занепад вже загальносуспільний. Рівність і стандартизація – це не більше як аварійний запобіжник, який має спрацьовувати у критичних ситуаціях зловживаннях свободою. Імператив рівності є загрозою для вільних людей і громадян у порушенні їхніх гуманітарних прав, трактованих як права природні, - бо тотальну рівність можна встановлювати лише декретами на тотальний порядок, встановлюваний силами встановлення цього одномірного режиму, який встановлюється лише через порушення свободи і права на неї вільної людини і громадянина.

Тотальне рівняння усіх та усього під один копил виключний, під штаб одноманітності, під взірць непорушного стандарту остаточного - скорше наділяє усіх підопічних окремими бідами та трагедіями, аніж спільними досягненнями. Не можна бути правим на один манір. Примушування навіть до моделі щастя є нещастям. Загальний порядок і обов'язковий контроль, ще й із замахами на просторовий глобалізм, на позачасовість, на абсолютну істину, - стає варіаціями біди та лиха. Потрібні випробування різноманітних пропозицій, аби у змаганнях між ними верх отримали доказові лідери. Свобода вибору навіть поміж плідним на помилковість є ліпшим, аніж поневолення безвихідним правилом. Краще штурхатися, аніж схвально кивати, або німувати, або накивати п'ятами у марних спробах знайти цілину ще не обжиту любителями легкої наживи. Коли не відштовхуватися від здатного до опору і спротиву, коли розруйнувати кордони й різниці між речами, а замість того улаштувати толерування однаковості, - то тоді провалля у безлад хаосу та аварій й почнеться. Деталі механізму культури мають бути точними й припасованими належним чином, аби той інструмент творчості функціонував надійно.

Любителі тотального регламенту провокують кризи і зіткнення, аби втомлена й настрашена безвихіддю маса запросилася під залізну руку чи пахву диктатора. Щоб той за відібрані, присвоєні ним чи делеговані йому права наділив підопічних пайковим утриманням. Бо більшість суспільства лише споживає зроблені нечисельною меншістю творців винаходи, внесені до скарбниці суспільних надбань, - чим і користуються бандити, підсовуючи суспільству бандитські види здобичництва як пропозиції буцімто корисні суспільному загалу. Присуди винесені грабіжниками завжди будуть незносними для їх жертв. Сумірність завжди є не мирною і збитковою для втягнених у неї. Нудяться контролем над собою зі сторони лише ті поодинокі активісти, які самі є здатні задавати контроль. Правими є ті, які свої особні права й особливості відстоюють від зазіхань на них революціонерів зі сторони та прибічників відхилень у бездоказові дивацтва. Одномірному порядку свого диктату віддають перевагу не лише окремі угруповання оргзлочинності, а й імперії зайняті тим самим заняттям у вже більшому масштабі, - аби удушити усякий собі спротив зі сторони різноманітно вільних громадян і таких же народів здатних на конфлікт і повстання проти насильників над ними.

Потенціалом колективістської точки зору є заперечення нею особливостей її складових, рештками від якими вона харчується. Згода із валовим рішенням та приставання на нього можлива саме у ситуації, коли це узагальнення є будованим на невідповідності станові речей та викликів, на які може дати годящу відповідь лише вільний від нав'язливого силування його колективною позицією примусової одностайності у покорі загальникам химери. Гуртувати та пов'язувати колишніх вільних людей може лиш пануюча над ними казка. Умовами та плодами солідарності є її диктат стосовно тих, хто у неї вклався. Універсальність тому схожа на обман, бо так воно і є, а не лише здається.

Видимість найбільшої загрози для народів вільних від ідеологічного глумства справляє військовий наступ і перемога тоталітарних режимів, які встановлюють над поневоленими свій політичний і цивілізаційний контроль. Однак найбільшими своїми здобутками у глобальному ширенні зобов'язані сповідники абсолютистських віроучень тому своєму проникненні до ще не упокорених ними народів, країн, культур, куди вони вторгаються зовсім не як військові переможці, спроможні уярмленим нав'язувати свою волю, - аж визначальним у експансіонізмові тоталітаризму є поява його adeptів спершу у якості жертв, змушених слідувати правилам встановленим господарями чужого для цих інтервентів дому. Adeptи абсолютистських учень, для яких за визначенням не може бути кордонів та чинників їх стримування, тому не можуть проявити повноту торжества своєї волі і приписів догматики, бо у цих переселенців бракує сил, бо ці піонери і першопрохідці зони остаточного порядку потерпають від необхідності підкорюватися дисциплінам національних домів і держав, куди вони підступно завітали спершу як ніби гості невинні. Промоцією, натхненням, спонукою тоталітаристів є не так цілі насолоди від комфорту своєї перемоги, як – буття жертвою задля остаточної і вичерпної втіленої перемоги над цілим світом своєї утопії, де живих противників чудесного сповідання просто з часом не залишиться. Спершу майбутні колонізатори просяться усістися на краєчку, а згодом, множаться не лише у чисельности, як ще й у повноті нав'язування своїх звичаїв та культів стосовно та супроти толерантної до них автохтонної культури, бо останню ці осадники беруться перетравлювати у ніщо та добриво для свого вірування. Дивуватися тому, чому adeptів остаточного чуда несе до чужих для їхньої віри країн, де вони зіткнуться із дискримінацією, отримують відсіч, замість того, щоб бути у повноті свого культурного побуту і своїх прав у вже завойованих ними територіях як рідних, - можна лише із нерозуміння цілей і призначень віроучень містичних. Прихильники свого осібно самого правильного учення пхаються на чужі і противні для них території не лише для того щоб тамтешня людність страждала від хвилі означених переселенців, а головне для того, щоб ця діаспора околела як героїчна жертва боротьби за віру і тим здобула славу і вдячність від прийдешніх спадкоємців зони. Усякі тоталітаристи жертвують собою щоб порятувати світ від його прикрої не належності учительству і проводу якогось учення із числа тоталітарних. Для зонотворців ще не підбиті нами терени, поки ще вільних від зони народів є простором війни. Тоталітаризм це те, що не підлягає зупиненню засобами мирової із ним. Атрибут абсолютизму та недопущення виключень із нього це умова відсутності обмежень для апетитів і зазіхань усіх однобічних і зациклених на своїх маніях віроучень. Загроза світові від тоталітарних учень та режимів не від самого протиборства між собою безпредметних переваг одних вірувань над подібними віруваннями виключно у сфері світоглядній, аж загрози від абсолютистських сповідань, кожне з яких претендує на виключне оволодіння однією і тією ж земною кулею, - саме у тому, що усі ідеологічні розходження є прикриттям домінування відповідного політичного режиму із його цілком заземленими інтересами, переважно здобичницькими. Добрих вірувань абсолютистських, які б тішилися дозволами правової свободи будь-яких вірувань, - не буває. Так хвилі мігрантів атакують Європу під зеленим стягом Пророка. Їм, - так само як і сповідникам Рускава міра Святої русі в Україні, - просто не можна не бути мучениками та страстотерпцями у противному їм ще не упокореному ними довкіллі культур неправильних для них тих народів, які мають зникнути у війні під тиском правильної абсолютистської віри.

Московцям потрібні конфлікти та війна проти ненависного для них Заходу, де виробляються основні багатства світу, аби останні обійняти як споживачі. І цими благами еліта московців вже заволоділа, до натівських країн приватно вступила сім'ями, коли покупувала тамтешню нерухомість; до загниваючого Заходу московці тягнуться трубами наповненими нафтою та газом. Бо там зручно від того, що діє право, а заможних підприємців поки ще не приносять у жертву соціальних і соціалістичних служінь на користь пролетаріату та колишніх рабів. Ролі жертви у поширенні московського месіянства вожді люб'язно залишають відданим їм масам.

Забезпечення працездатності під'яремних народів важливим є для отарників не більше як результат отримання із опікуваної череди вже шашликів. Побиванням у імперіях за тими мінімізованими доходами колонізованих народів, які б стимулювали визиск народів на користь максимізації приходів метрополії, - саме й слугує потенціалом колонізаторства здійснюваного запродавцями та їх службою на імперських посадах. Московці допускають для себе тимчасово терпиме ставлення лише до тих мирних рабів які самі себе вважають упокореними, втішаються цим і не замишляють бунту. Малоросів у імперії вважають рідними, бо з них отримують м'ясо. Передовсім гарматне. А коли малорос помислить себе не справжнім руским, тоді справжнім руским стає потрібним від малороса просто порожнє місце, кладовищенська пустка з покриттям її вже питомими расеянами.

Місцем, де побував його чобіт, москвин не поступиться. Заковика московців у тому, що вони відмовляються сприймати себе схожими на суспільства людей нормальних, - де займаються продуктивною працею. Свою впевненість у неіснуванні українців чи будь-яких інших народів не залежних від московської на те волі, - то означені сповідники абсолютизму своєї виключності можуть нав'язувати народам виключно убивствами народів. Себто порозуміння із московцями, які б дозволили ще комусь окрім себе любимих існувати, виключеним є на тільки із московських на це точок зору, - аж і реакція народів на загрози не може обмежуватися лиш оборонною політикою. Важливим є не вибір між поганими чи недостатньо добрими московитами, а важливо не спілкуватися, взагалі не бути дотичними до їхнього місця. Коли ці мисливці за народами пишаються навіть не лише фактом свого існування, а вдачею мисливською, - то завдання народів на покращення природи московства, у спосіб посилення власної безпеки, не слід обмежувати лише погіршенням цієї вдачі збирачів народів. Ліпше і можливо московців переробити не на добрих, а на добриво. Правовий спротив системному здирицтву не може не розповсюджуватися і на його носіїв. Доречніше розв'язатися із злочинцем, включно з його автором, аніж постійно компенсувати заподіяні ним збитки. Екзистенційним боргом українства є звільнення не лише себе самих, а побіжно і світу; і то не лише від загроз від московства, а й від власне московства у його загрозах для світу. Гарантіями української безпеки є наша практична участь у НАТО; а гарантіями натівської безпеки є неіснування московського царства. На місці якого відродяться вільні народи які замешкують свої дідицині і розвиваються як правові демократії.

Умовою успіху одержавлених бандитів є облудне подання ними своєї агресії вже як акту помочі страдницьким масам. Що й спантеличує жертву, викликає у неї суперечливі реакції. Переважна більшість відкритих спільнот та тамтешня ліберальна інтелігенція людинолюбців, яку агресори не дарма іменують корисними ідіотами, толерує апетити агресорів, сподіває їх зупинити умиротворенням. Так відмову від своєчасного і потенційно переможного превентивного удару по будівничим третього інтернаціоналу, чи третього Рейху допустимо вважати помилкою, яка народам обійшлася втратами вже мільйонів.

Стяжатели, у особі своєї дисидентської опозиції, помиляються вважаючи що їхньому загалу вже як історичному суб'єкту насильницького свавільства доста було б, - невідомим нікому чином, - зненацька і чомусь вдалося б відмовитися від свого бізнесу паразитування на стражданнях поневолених, то ці злочинці тут таки автоматично потрапили б під вимоги бережного ставлення до усіх видів людського життя, а досвід потерпання народів від цих мисливців за чужими багатствами був би проігнорованим та отримав би від народів прощення замість правового переслідування за переступи колонізаторства; не кажучи вже про те що ця неймовірна, навіть у гіпотетичних припущеннях, картинка зради чи відмови москвитів стосовно сутності та результатів свого збиральництва аж ніколи ніяк та жодним чином не входить і не може увійти до їхніх планів. Команди, які проповідують заспокоєння та утихомирення, гуманне ставлення та мінімізацію нервування тварин яких на м'ясокомбінаті забивають, - працюють там же. Критика щодо зловживання надмірними колонізаторськими злочинами московства у цілях рятування московського царства є його удосконаленням у проведенні і унормуванні вже пересічних його злочинів.

Наближення знань до природи речей, до предметної об'єктивності, до дійсних фактів, з відповідних вилученням звідти наших забобонів та помилкових розумінь подій, надає можливість задовольняти наші потреби у культурі, себто у переформатуванні світу вже за зростаючими людськими потребами, не лише предметно, а й конструктивно, - тоді як примусове рівняння достеменного у його незалежному від наших пізнань бутті вже під вимоги нашого зятятого у вигадництві суб'єктивізму дає порівняно виразніший результат перероблення подій, відмінний хіба що своєю руйнівністю стосовно усього відмінного від подібного виду ілюзорності та псевдознань. Тоталітарні постулати прикметні цілеспрямованим повстанням проти тих істин, які є підтверджені іманентним услуховуванням до уречевлених фактів, коли обтяжений маніями віз химер ставлять попереду проводу дослідництва. Дослідники та такі ж спільноти відкриті не лише до власних вигадок, а й до слідування обставинам подій полишених на ментальну вигадливість з причин відсутності у природних подіях мозку – здатні досягати успіхів у кроках будівництва культури тому, що спираються на передуючі успіхи освоєння дійсних, а не ілюзорних відносин у природі речей, - тоді як на долю рабських упадань виключно перед власними та не підтвердженими логікою подій залежностями залишається лише винищувати останні у марних сподіваннях на перемогу ілюзій над природними, а тому й окультуреними фактами. Нема безглуздішого для людини заняття: як будучи вершинним продуктом не лише природної еволюції, а й обставин власної культури, - повертати зброю своєї творчості проти її передувальних й вчиненням смерті віддячувати своїм батькам, коли закони культури обтісують до точки нищого, аби вони вмістилися у нежиттєві та неплідні для культури утопії.

Оскільки феноменальність світу дана нам у відчуттях його через роботу наших розмірковувань у зростаннях наших знань відповідно до поступу нашої культури, то смисли не лише опосередковують нашу упевненість у реальності, а останню ще й є здатними вичерпно представляти. Та погордлива та егоїстична самодостатність людини, якій поступаються керовані природними інстинктами тварини, проявляється не лише у можливостях ігнорувати природні інстинкти, а й в усвідомленому порушенні людиною навіть доказових та перевірених суспільством законів, коли маніакальні ідеології роблять інструментом перероблення на свій копил історії навіть за ціну винищення інших людей та громадських інституцій з маніями не згідних. Об'єктивним істинам ми можемо суперечити щиро й без сумнівів сумління нікого у тому не обманюючи. Мозок та розум є даним людині у дар від еволюції та культури для того, щоб не було соромно чи смішно навіть хворим на голову та на смисли за те, що вони роблять. Фундаментом тюрем і є відсічені на потреби їхньої перевірки ширшими відносинами якісь переконання у достатності якихось химер.

Нема, бо не може бути таких завузьких світоглядних позицій, фанатизм яких був би недостатнім для сприйняття його посередництвом тієї невичерпної повноти довоколишньої реальності, у якій будь-які, включаючи й обмежені у смислах, ідеології не знайшли б своєї ніші. Світ є комфортним не тільки навіть для ідіотів, як для них особливо, бо вони не відають, не можуть й не бажають знати за ту масу світових відносин, які стають проблемою лише для здатних відповідально розв'язувати проблеми. Авантюристи, які дають типові відповіді на нетипові питання, диваки, які є зацикленими на негнучкій догматиці власних, а не чужих упереджень, саме й справляють враження типів відкритих до сприйняття реалій, оскільки для останніх означені фанатики планують цілковите винищення задля приведення реалій у відповідність до домінантної вузькості своєї партійної маніакальності. Розвиток існувань є не таким як треба особливо для тих, чиї існування не є розвитком особливостей.

Необхідні суспільні свободи треба не менш настійно оберігати від їх переростання у монополію однаків, гарантіям добробуту треба заборонити виродитися у тюремну пайку, дотримання законодавства не означає заборон на демократію, допуски у деталях не можуть бути завадою для нових креслень, творчі свободи не обов'язково є цариною чудес, збагачення не досягається лише грабунком, універсальність це не вбивство конкурентів, - тоді як примітиви й змикають формально-логічних крайнощів у одній загратованій камері.

Свою переконаність у фактичності своїх фантазій, у тому що власні містичні марення належним чином описують дійсність і можуть правити за інструмент перероблення дійсності під стандарти запропонованого чуда – автори тоталітарних ідеологій доводять до згоди із історичною дійсністю, до вітання плину подій за якими зрештою, за задумами ідеологів, настане та криза суспільного життя трагедійність якої дозволить означеним містикам без проблем реалізувати їхні плани порятунку суспільства у пропозиціях чуда. Свою перемогу й торжество містифікатори пов'язують не так із власною перемогою, як – саме із фіаско противників містифікаторства. Революціонери від екстремізму покладаються, з однієї сторони крайнощів, саме на насилля й ініційований ними терор, аби примусити своїх жертв визнати режимний розклад зони вже за факт; а з іншої сторони надмірностей, майбутні тюремники підтримують та провокують усі види суспільних протистоянь та конфліктів сподіваючись у їхній реальності віднайти санкцію на власний ідеологічний містицизм. Так, кажімо, куклуksкланівці можуть потурати чорношкірим екстремістам, сподіваючись, що прихід останніх до влади їх же й дискредитує і от вже тоді нарешті суспільство прийме керму білих расистів; або ж комуністи вітають розвиток буржуазії, вірячи що криза буржуазних порядків дозволить комуністам бути рятувальниками громадян. За цією ж логікою дій від противного, коли ворог мого ворога стає моїм спільником, можуть діяти і недруги тоталітаризму. Коли після перемоги організаторів концтаборів над ворогами відправленими до концтаборів, після покори організаторам концтаборів останні нічого іншого запропонувати своїм жертвам не можуть, - тоді і смисли зони вичерпуються у порожнечі провалля на концтабірному цвинтарі, бо ідеологічні химери не працюють. Так, кажімо, опоненти планового життя пропонують заарештованим без опору зізнатися у підривної роботі проти чекістів, аби перемога останніх довела останніх до абсурду. Заманювання ворога у пастку, аби там його добити, - відносять до мистецтва ведення війни. Або ж супротивника провокують на його превентивний виступ не лише задля перекладання на нього провини за конфлікт, а й задля нанесення по ньому заздалегідь підготовлених потужних ресурсів агресії. Так цілеспрямовано нариваються на мучеництво та на драматургію власних втрат, аби виставити їх гідною платою за зведення на цьому фундаменті передчасної офіри вже ту будову, необхідність якої не можна було виправдати і здійснити у інший спосіб. Або ж викликають на себе напад ворога, аби на доказовій до нього ненависті будувати свою ідентичність й відгородитися від нападника кордонами опору. Подібне викликання духів історичного хаосу, дозвіл учинити помилку аби переконатися у її неприпустимості, повернення із глухого кута назад вже до даремно пройденої розвилки доріг й звертання вже до шляху правильного – є тою безвідповідальністю, за яку платять трагедійну ціну втрат.

Тоталітаризм це не розведені нарізно полярні протилежності представлені: а чи ординарною пересічністю, а чи екстремістською екстравагантністю, - аж зона й утворюється вибуховим поєднанням несумісного: зона тоталітаризму це бунт мас, це буденність божевілля, це вождь на чолі охлосу; тоталітаризм це і не химери, і не праксис, - аж зона є породженням від перетворення казки у дійсність, це зміна історичної реальності вже під лекала чудес; зона неволі це й не хаос сам по собі, це й не тюремний режим, - аж це синергійний колапс надмірних крайнощів, що анігілюють у злитті; зону характеризує не лише тренд винищення глуздів, ворогів, зайвих інститутів суспільного життя, як зона є ще й одночасним та суперечливим викидом натхненної енергетики спрямованої на хибні цілі й починання, на провальні соціальні проекти, на неефективні циклопічні будови; зона прикметна не лише нудьгою зрощення із рабськими кайданами, показна зокрема не лише карнавальністю бунту без наслідків, - аж зоною стає органічне ототожнення шостої палати та науковців зафіксованих там; зона це концтабірні трагедії зрежисовані вірою у світле майбуття; це маніакальність циніків помножена на цинічні патології їхніх соратників; це індустрія вбивств заради соціальної гармонії та братерства; нажива без фінансового її обрахунку; це зло зчеплене у смертельній схватці із добром, де обидва не тямлять себе.

Полярні, діаметрально протилежні, противні навзаєм, але пов'язані між собою цінності на зловживання а чи колективними, а чи персональними началами у організації суспільного життя однаково породжують ті небезпеки тоталітарного контролю, які шкодять людським свободам і прогресу. Ми є суспільними істотами, наша культура не може не бути продуктом розвитку передуючих досягнень, навіть у фізіологічному плані, - не кажучи вже про необхідність освоєння навичок поведінки, цінностей, знань фахових, - життя особи та спільноти не є ані можливим, ані повноцінним. Більш того, саме від підняття на вищі із можливих рівнів осягнення знань у спеціалізованих її сферах, то для дослідника відкриваються нагоди внесків до культури, які будуть там прийняті у випадку корисності для загалу означених пропозицій. Натовп природно сам із собою входить у резонанс. Вихід поза межі усталених традицій тоді буде конструктивним, коли критика буде доказовою, коли заперечення відпрацьованого поступатимуться більш досконалим винахідницьким заміщенням, коли новаторство й ставатиме тілом передової культури. Тоді як імітація наявності творчих призначень, претензії на лідерство в умовах браку обґрунтованих на те затребувань і відповідей, бажання відзначитися за допомогою облуд, того що є неможливим, а є ще й шкідливим соціальному здоров'ю, - то подібні, фундовані на виході за межі об'єктивних фактів, посилення на персональну оригінальність можуть бути у ліпшому випадкові хіба що протиправним злочином. Самого лише твердження: а Я так бачу, - ще є недостатнім щоб бути слухним. Грозою є не так персоналізм, як його переродження у загал.

У природній еволюції, у успадкуваннях видів життя, у соціальних конфліктах, у поступові знань дослідники констатують ту фактичність протиріч, що їх розглядають двигуном змін. Відповіддю на урівноваження протиріч стає смерть, як механізм вбудований у розвиток і затребуваний тоді, коли розвиток унеможлиблюється внаслідок означеної гармонізації протиріч й доходить до глухого кута безвиході. Коли усе йде до ладу, - то це не до ладу. Загибель, без поблажливості до суцільних досягнень, нищить відпрацьоване й розчищає путь тому множинному новаторству, яке перебуває у ембріональних фазах і якому не є гарантованим виживання, але яке межує із помилками. Цим моментом урівноваження протиріч і виступає, - у випадковій організації соціального життя, - і виступає устрій тотального контролю, а чи підпорядкування усіх і усього саме диктатові одномірних правил.

Особливостями культури європейства, якими йому було забезпечене світове лідерство, представляється здатність на винахідництво саме зусиллями та пропозиціями від мас окремих розрізнених індивідів. Платою за цю множинність підходів до розв'язання проблем розвою є суперництво між конкурентами за висування на користь загалу найбільш досконалого стандарту, виключного щодо опонентів. І тут виникають, здавалося б, ті слухні підходи стосовно оптимізації творчих процесів, які б дозволяли заощаджувати на витраті ресурсів що вони згорають у бійці взаємного поборення у ході ринкових змагань, де перемога не гарантується кожному у рівності його можливостей, замірів, успіхів. Такою альтернативою до розтрати зусиль за обставин ринку висувають гуртову підлеглість усіх саме обраному курсу, ставці на одномірний підхід до справи, коли усі підвладні їй виконавці не воюють один проти одного навзаєм, а співпрацюють у гармонії. Однак платою за подібний централізм стає імовірність хиби обов'язкового для усіх якогось певного обраного тотального рішення суто ідеологічного чи віроучительного гатунку, яке стає безґрунтовним, бездоказовим, не перевіреним на його предметну правдивість. Не припиняються фатально згубні для особливостей європейства кампанії з активізації порівняльних переваг централізму та усіляких планових починань, де відмітають необхідність критики, а замість того насаджують солідаризм між диктатурою лагерної адміністрації та виконанням зеками своїх каторжних уроків. Європейців приручають ходити строем без відхилень на сторону свободи; спокушають толерантним ставленням до усіляких різновидів маргінальності та відхилень від норм; закликають розслабитися у винахідницькій боротьбі та пристати до покори на користь диктату спрощених ідеовчень сектантських, споживання яких розвиває персоналізоване підприємництво.

Від тих визначених тверджень доказових вчень, що вони мають однозначні інтерпретації та причинно-наслідкові обумовлення, змісти тоталітарних доктрин тримаються на формально-логічних крайнощах, між якими вказівки доктрини й балансують постійно, пристосовуючись до обставин вже як цілепокладання обставин. Порівняно із розробленими теоріями соціоустрою тоталітарні спрощення та ставки на чудесне розв'язання усіх проблем являють собою своєрідне першопочаткове наближення до досконалих теорій, або ж відсторонення від них. Тому у тоталітаризмові змісти є невизначеними, що вони перебувають у діапазоні протиполюсних взаємосуперечностей таким чином, що вказівці на одну з прикметностей можна у доктрині протиставити формально логічну з іншого полюсу особливість, а це не лише не призводить до невідповідності доктрини щодо критики на свій бік, а й надає вже доктрині ініціатив критиканства на будь-які змісти поза доктриною. Тоталітаристи як факір із рукава витягають кожен раз ту карту, яка їм потрібна. Позаяк нема, бо не може бути тверджень, які були б однозначно помилковими чи однозначно істинними поза доцільність їх використання у належному місці й часі, то лиш неналежність до місця й часу вирізняє тоталітарні твердження від прийнятних, себто нормальних тверджень. Тоталітарні режими не мають причинно-наслідкових змістів, які б докорінно вирізняли їх від усіх більш-менш прийнятних організацій суспільного життя і лишень екстремізм діалектичних пар взаємопротивних тез вчення видає те, що маємо справу із вченням тоталітарним. Тоталітарні змісти хоч і зібрані із логічних суперечностей, проте вони являють собою незмінну систему, узгоджену у її складових, яка у різних ступенях виразності повторюється за усіх часів та обставин. Як вид суспільної організації тоталітаризм має свої особливості та прикметності поза якими сторонніх обставин місця на тоталітаризм не віднайти. За самодостатністю тоталітарності, як і за будь-яким вченням, ніц потойбічного як відмінного від тягlosti у розробках соціальних вчень не ховається.

З однієї крайньої сторони тоталітарні вчення пропонують розв'язання поспіль усіх нагальних для громадян проблем, а з іншої – висуваються для того невибагливі рецепти; крайнім полюсом роблять ставку на предметну об'єктивність суспільних викликів, а відгуком від протилежного полюсу стає суб'єктивізм, що ігнорує доказовість обставин; з одного боку наполягають на незворотному характері пропонованих суспільству видозмін, а з іншого – вдаються до змов у здійсненні буцімто необхідного; тоталітарні імперативи представляють законним та аргументованим плодом прогресу водночас наполягаючи на екстремальних проривах геть від прийнятих традицій, вдаючись для того до репресалій примусу; суспільство спокушають прагматикою утилітарності та дієвими результатами від приставання на сповідання візій ошасливлення тут таки всупереч привабама стверджуючи про неможливість досягнення означених утопій не лише у досяжному, а й у недосяжній історії, вичерпуючи практику щастя виключно символічними ритуалами з приводу того, чого не було й не стане; ставки тоталітаристів на збагачення суспільства та завалення безпрецедентними благами могли б сприйматися як облуди на прикриття пограбування тоталітаристами суспільства, коли б ці логічно суперечливі тези не висувалися одночасно свідомими цілями; для тоталітаристів нема узгоджень між зусиллями на встановлення жорстких порядків у суспільстві та, - супостатних зусиль на хаотизацію, на безлад, на революційне потрясіння усіх порядків; обстоюють конструктивний позитивізм та мирну будівничість своїх начинань і – формально противно множать та побільшують число ворогів, культивують виправдання жертвоприношень, не лише шукають крамолі там де їх нема, а й знаходять те, що конче треба знищувати; обіграють тези про достеменність, історичність, затребуваність пропонованих привнесень, водночас вбачаючи їхнє втілення у потойбіччі, у сакральних чинниках, у неймовірних чудесах; для містифікаторів нема проблем узгоджень між сектансько-специфічним характером їхнього вчення та противними до того претензіями на універсальність, інтернаціональну поза усі остороги усезагальність; не можна добрати кого ж більш цінують примітивісти: вождя, що любить маси, чи маси, що ще більше кохаються у віддані вождеві; облуди іменують істинами чи – навпаки; й подібне надалі.

Суперечливі характеристики у рамках одного й того ж режиму обумовлені розвоями режиму на його вдосконалення, коли необхідне для одного періоду переростає у протилежні закономірності того явища. Так, коли режим надихається до виникнення його приманками на дозвіл безкарно грабувати майновитих, то з часом проїдання трофеїв, - режим змушений забороняти красти навіть колоски навіть для виживання у насталих злигоднях; так, коли причини становлення торжества тоталітаристів перебувають серед провокацій усіх видів бунтарського зневажання усіх порядків та острого, то з часом обернення бунту вже проти його ініціаторів, - останні встановлюють режим тюремного розпорядку задля заборони будь-яких видів неконтрольованого; так, коли тоталітарна доктрина започатковується закликами до свободи та протесту проти гніту суцільних порядків, то з необхідністю здобуття ресурсів вже із експлуатації праці його adeptів під проводом диктатора, - доктрина перероджується на втримання насельників переможної зони вже у рабстві; так, коли умовами перехоплення влади править наврочення загибелі не лише владі, а й цілому світу історії, то з часом переймання відповідальності за суспільство, - режимом оволодівають не лише охоронні, а й ретроградські тренди; так, коли опозиційність режиму підтримується його нігілізмом стосовно суцільних цінностей, то з часом неможливості постійного, а то й серйозного перекладання суспільних представництв на якісь ворожі сили потойбічного зла, - режим не лише виживає, а й стає носієм соціальних інститутів саме через постійну адаптацію режимом прийнятних для суспільного прогресу досягнень; так, коли опанування суспільного проводу примітивістами стимулюється актуалізацією ними здійснень утопій вже на завтра, то з часом оздоровлення від соціопатій, - містика та ошелешення публіки ексцентричністю переміщуються туди, де їм і годить перебувати; так, коли химери живляться спотворенням доказових у їхній життєвості соціальних відносин, пропагуючи нормальність бідунів, відсторонень від зацікавленості профанним світом, а то й уживань із смертю у смислах чи фактові, то з часом вже від вживлених у соціокультурні сув'язі химер вимагають конструктивних та виважених обслуговувань соціального життя, - із ідеологічних забобонів починають вичавлювати потенціали соціослужіння; так, коли енергетикою зроджень екстремізму є безоглядна актуалізація руїни буденного із відповідною заміною нарубаного вже на види оприлюдненого потойбіччя раю чи пекла, то з часом втоми від ілюзій виконання обітниць набуває виключно символічних чинослідувань, - чудеса вичерпуються культами на краях домінувань масиву позасакрального суспільножиття; так, коли експансія вірувань у рятування від надуманих переляків з приводу існувань суспільства заглиблюється у потреби громадськості через опускання до видів полювання на готове, то з часом звичних переважань апетитів людства над наявними можливостями, - навіть режими примітивних мисливців на збирачів мають ініціювати продуктивне виробництво; так, коли крайнощі починають перехлюпувати через край тих традицій, які дійшли гробових кутів порівняно із кар'єрними очікуванням чисельних претендентів, то з часом втоми від адекватних кризи обставин війни, скрути, занепадництва, - настає черга миротворців; так, коли революційний розгартіаш розкручується пошуком ворогів як жертв режиму, то з часом перетікання у число ворогів усього суспільства, - доводиться радше відсторонювати саму ідеологію геть від її агресивності; так, коли обіцянки задовольнити усіх та усе до ненависті до того, що йому особливо подобається саме пропозиціями простих рішень, то з накопичення провалів у втіленнях неймовірного починає заміщуватися розуміннями узгодженого із предметним, - рахування із речами починає домінувати над змовами з приводу домінування над речами, не кажучи вже про девальвацію спроб перероблення казок у дійсність; так, коли сила нападників приростає солідаризмом, колективізмом, одностайністю, то з часом нарощення спеціалізацій у культурному поступові, - централізований унітаризм заміщується вдаванням ще й до ринку приватних ініціатив; так, коли за розшир свободи видають свавільства разом із зарахуваннями вольових чинників, то з часом затребувань серйозних механізмів винагородження за суспільнокорисні внески, - відроджується стратифікація і у соціумі. Й подібні невідповідності між періодами тоталітаризму стають обумовленими взаємно.

Показником неспроможности є наявність внутрішніх протиріч у теорії, яка за визначенням має бути узгодженою у своїх вимогах, яка не може слугувати інструментом обробки, коли не є концентрованою у вимогах до сировини культурного довкілля, - але для доктрини побудованої як спростування усіх мирських узгодженостей саме протиріччя слугують доказом її нападу на усякі осмислені теоретизування, саме внутрішні нестиківки логічні у містичних конструкціях є неприступними для будь-якої зовнішньої критики стінами оборони, з-за яких містифікатори чинять свої набіги на довкілля смислів. Любителів духу замість конкретики не є можливим схопити, з тими, які джигітують на діалектиці, які є містифікаторами, ще й свідомими у своїх протиправних наполяганнях, ще й замішаними на фанатизмі, даремно за що-небудь сперечатися, бо вони, в кращому випадку, тут таки відламують собі щупальця й викидають інші вже із протилежної сторони.

Формально-логічні суперечности явища тоталітаризму є не руйнівними для його цілісних характеристик, як відображають етапи його становлень, відмінности побуту жертв та організаторів жертвоприношень, несхожі оцінки чи самооцінки тоталітаристів. Так імперські мисливці за добром сусідніх народів вкидають хаос, провокують розхитування та безлад, замінюють право на силу у відносинах із сусідами, - проте стосовно себе самих у відносинах із жертвами своєї агресії вимагають узаконеного порядку, спокою, миру; насильники над свободами сусідів мають останніх за сміття та сировину для експериментувань для власного усевладного свавільства - у оцінках себе вже як месій та рятівників навіть для своїх жертв; нападники вільно та без скрупулів міняють місцями духовні та меркантильні цінности для обґрунтувань а чи нападу на чуже, а чи у захисті награваного вже як свого.

Зоднорідення усіх та усього у сурогатах братерства є насильницьким порушенням традицій та способів життя спільнот та відносин зведених на законности та прийнятности свобод та ринкових проблем, - але для спільнот будованих на неорганичности поєднаних до купи різнокультур, відмінностей, контрвірувань саме насильницьке порушення їхньої різнорідности й постає видом гармонізації, технологічної необхідности збереження того імперського зібрання народів, енергетикою якого є не виробниче та непродуктивне самопоїдання злютованих жертв та хижаків. Режим заготованих кліток є закономірністю жертвовно зібраних під прапор взаємоненависті, бо свобода просто розруйнувала складові та унеможливила б імперію. У свою чергу ліквідація взаємовідштовхувань дозволяє акумулювати та втягувати під ці сурогати взаємозапитів вже загрозливі для сусідів потенціали, коли внутрішній терор стає переднем агресивности вже назовні.

Втілені у казематах прожекти ошасливлення містять шерех противенств. Так прагнення з позицій власної суб'єктивности контролювати усі процеси й керувати усім суперечливо впирається у перепосилання, передовіру, делегування здійснення тої сваволі вже на конто відповідальности просто таки якихось потойбічних сил, представлених видами божества чи надісторичними законами, перед якими залишається лише коритися поштиво та благоговійно; так замір пізнавального проникнення до останніх таїн світу вичерпується констатацією наявности тих дверей, за які пізнання заступити не здатні взагалі ні за яких умов; так відкриття ідеологами тих достеменних істин світоустрою, до яких усі мають стриміти як до порятунку та розгортання свобод, чомусь виявляється є жорстко та причинно пов'язаними із щораз більшим ліком незгідних, із потребами винищення еретиків та ворогів запропонованого ідеологами спасіння, із потребами ліквідації тої традиційної законности, яка не вміщується у рамки догматики, як то виявляється завузької для приречених на щастя; так необхідність втоплення усіх смислів вже у безмірі приписів ідеологічних маній поза якими не має залишитися нічого непідконтрольного настирностям цих ідеологічних вказівок парадоксально зіщулюється до точки, яку стає важко й розгледіти у контекстах тої історичної реальности, на домінування над якої ідеологічна доктрина зазіхала, коли доктрина з часом стає об'єктом критики передовсім з боку правлячих за допомогою доктрини верстви професійних вождів.

Кличі і діяння осібних усезагальних режимів являють собою шарпанину плетива несумісних протиріч. Так там трагедійно плачуться за жертвами покладеними задля здійснення віроучення й одночасно ними ж пишуться як героїкою необхідности; там переслідують ворогів й тут же проповідують любов єднання у всепрощенні та мультикультуральної терпимости аж до допущення відхилень аномальних і унормування аварій; там втілюють утопії й побіжно у небуття відправляють не вписані у них історичні факти; там грандіозні плани звершень почивають у могильних купченнях на місці туфти чи ніщо; там московці рівняються на зненавиджений ними Захід; конструється навіть спеціальна логіка з приводу діалектичного поєднання протиріч як механіки поступального розвитку. Так московці критично присікаються до Московії царської, совітської чи посткомуністичної з метою посилення її над ними влади й продовження у часі тої ж історичної Московії зайнятої незмінним збиральництвом чужих багатств; московці втішаються своїми завоюваннями сусідніх народів, однак синхронно невдоволені тим, що їхня влада організаторів грабежу розповсюджує його укупі з терором ще й на самих московитів, - що й робить вікове рабство московських осадників і прибуд на шляхах їх самопоїдання саме справедливою і заслуженою платою за паразитування на окупованих московцями народах. Так санкції проти ерефії там оголошують наслідками заздрощів Заходу її успіхам, вважаючи ці санкції благотворними й водночас проти останніх виступаючи. Подібні і безподібні напрямні та чинники зонотворення діють одночасно так, що віднайдення там рівнодіючої вектору сил залишається заняттям непрогнозованим. І відбувається цей безлад не від невдач концтабірного руху до свого майбуття, а – від успіхів повернення до минулого, де ці імовірности ставки на прості рішення для розв'язання посталих складних проблем та викликів розвою, а то й ставка на сектантське глупство задля тих же завдань перебували ще у нерозчленованому стані синкретичному.

Суперечности тоді є видом збагачення у пошукові ще незвіданих можливостей, коли вони творчо працюють у сфері ще не звіданого, але не там, де порушення інструкцій з використання корисного винаходу технологічного призводять лише до аварій. Суперечности корисні там, де вони не є видом руху до смерті, до віднімання життя у жертв. Протиріччя є місцем, інструментом, результатом зіткнення явищ одні з яких відправляються до виродження, тоді як інші, відсіяні на фільтрах загибелі, рухаються вже до поступу розвитку. Протиріччя це не клей що єднає розмаїте, а це серп, що, скоріше, розтинає органічне. Промотором конструктивного є конструктивність, а не смертельні виправи із випадковим.

Дослідження математиків, фізиків, космологів, біологів доказують, що хаос із випадком не могли бути батьками сущого. Безлад стає чинником еволюції лише на достатньо високих рівнях розвитку. Наявність безладу, сум'яття, хаосу є тим механізмом, який уможливує збагачення й урізноманітнення проявів буття та видів життя там, до вони до того були відсутні й не було навіть імовірностей наявности якихось інтелектуальних планів на природні та еволюційні ускладнення у конструюванні спеціалізованих явищ. Зіткнення протиріч це той архаїчний деміург місце якого пізніше стало заміщеним вже на суб'єкта під його іменем Бог. Тоді як зворотний процес виправ у спрощеннях є назадницьким розворотом часо-подій вже до реперних точок сингулярности. Спрощення у зоднорідненні – це трошки помирати на дорозі вже до визначеної смерті у народженні нею вже небуття. Безлад суміщення несумісного є тим конструктором життя, - як способу самовідтворення організованих у цілісність осібних проявів досконалих уречевлень, - який згодом породить свідомість, себто передання вже не матеріяльних, а металних кодів інформаційних зайнятих тим же завданням: подальших удосконалень на шляхах як відбирання й освоєння прийняттого, так і відповідного позбуття некорисного. Внесенням примітивних, кепсько обґрунтованих, а то й психічно хворобливих, а чи замішаних на облудах задумок з приводу переіначення істотних для добробуту соціальних устроїв, - і є тоталітаризмом, представленими у абсолютистських віроученнях та відповідних режимах насилля над людською, себто правовою свободою.

Зважаючи на те, що наші розуміння подій, коли ми ті конструкції нав'язуємо подіям як достеменність чи то як закон, лише події обслуговують більш-менш певно, тоді не варто наполягати на наших розуміннях як на виключній реальності навіть у царині побудованої нашими розуміннями культури, тож формально визначені конструкції та поняття мають або застереження у їх абсолютистському використанні, або ж мають корегуватися відкритістю до подій вже у їхній неоднозначності, інакше кажучи артикульовані характеристики теми тоталітаризму мають або логічні суперечності, або мають втручання навзаєм альтернативного порядку, або послідовності зв'язків мають ті, які радше належать проблемам мови та інтелектуалізму, а - не є спричиненими власне колізіями у природі описуваних явищ та подій, тобто не лише практичні вади організації зон неволі породжують наші щодо неї несприйняття, а й останні у свою чергу є чинними у організації зон. Тоталітарна зона є ще й інвалідною продукцією філології від невірно розставлених розділових знаків чи то є неадекватним розумінням термінів. Тюремна зона для людських свобод та людських розвоїв починається там, де усього лише не за фактичністю подій, а з причин некваліфікованості або ж не бачать зв'язків між ідеологічно вигаданими протилежностями, або ж альтернативно протиставляють вигадки, які дійсно не належать фактам та подіям. Так не лише вигадують бійку між поняттями колективізму та індивідуалізму, між загальним та конкретним, між екстремізмом та визначеністю, між конкуренцією та вбивствами, творчістю та виконавством, між пануванням та покорою, між фантазійним та доказовим, між споживанням та виробництвом, між практичним та ідеальним, між смиренністю та бунтом, між насильством та законністю, між багатством та злиденністю, між монополізмом та органічною єдністю, й подібне, а доводять вигадану бійку понять до непримиренності у винищенні протилежного за змістами поняття аж до смерті, - закриваючи очі глуздові на те, що вигадана ненависть чи любов до філологічних моделей там же у літературному жанрі й залишається, а у дійсності об'єктивній відбувається дещо відмінне від опредмечених дискурсів. Вожді насправді не люблять капіталістів чи євреїв, люблять інтернаціональних пролетарів чи неподільну святу Русь, а – переживають та переживують власні комплекси.

Тоталітаризм це пропозиції на розвиток доведені не лише до станів альтернативних, а й до відвертої ворожості щодо суцільних станів культури, - проте поза усі домагання паразитувати на проблемах розвоїв навіть апологія злу чи помилковому ще не є доказом на відгалуження від мейнстріму прогресу, який за визначенням не може відгалужень, бо помилки чи екстремізм психопатів разом із їхніми розладами у реальності є тим, чим вони є, але не можуть бути альтернативою. Вступивши на шлях небаченого розв'язання наявних проблем містифікаторам залишається лише послідовно знищувати наявність історії, бо інших шляхів доказу небаченого бути не може, але й шар за шаром винищення нових ворогів та апологія втечі від реальності не призводить до заміни історичної дійсності на ті ідеологічні химери, які не можуть бути альтернативою. Квазіальтернатива тоталітаризму зобов'язана вступити у реакцію із проблемами прогресу щодо яких претензійні замаху на небачене є не більше як хронічною хворобою, що не може бути з користю утилізованою навіть смертю.

Бувають періоди, коли у втриманні логіки уречевленого прогресу йому ж і відмовляють, коли здається нема нічого кращого за гірше, коли свобода концентрується у самій лиш людській волі з виключенням звідти геть не лише доказового у речах, а й осмисленого, коли усе обриває не з причин хвороб сприйняття, а тому що людяне виправдовує свої творчі сили, коли звільняються від культури з потреб спілкуватися з вічністю сам на сам, коли з глибин підсвідомого піднімаються біси, коли бунт не шукає причин поза собою, коли й природне стає ворожим, коли химери постають як звільнення від того неминучого, яке припиняє свою потрібність у обумовленому, коли відхиленням стає затісно й рак починає повчати тих, хто без нього обходився, коли історія шукає розрад у безпроблемному, коли б'є час фанатиків і вони починають будувати концтабори щастя.

Корисні для поступу винаходи, які проривають тяжіння традицій, відзначені не лише новими стандартами, а й докорінною та революційною зміною підходів до вирішення питань, прикметні, так би мовити, побільшанням відстані стосовно кордонів вже відпрацьованих знань та вмінь, - й саме створенням розривів та дірок у тканині безперервного пришвидження прогресу відзначені імітатори винахідництва, які відмінність від корисного, які міру несхожості на апробоване, які ворожість до осмисленого облудно видають за новизну внеску у культуру. Цілеспрямоване протиставлення цінностям загальних місць, епатаж та скандал у ставленні до ординарного та тривіального, те намагання відзначитися дивацтвами, яке дається тим легше, чим подальші дивацькі пропозиції відстоять від прийняттого – й складають змісти тих ірреальних ідеологій, які є світоглядами режимів примусу до химер. Подібні імітації винахідництва з присвоєнням їм знаку мінус чи перевертанням дригом узуальних змістів із знаком плюс, домагання із узвичаєного зробити ворога, настирне зображення із себе критика суцільних порядків не зважаючи на доказовість останніх – є насправді жорстко притороченим до дійсного стану речей. Так усі позитиви та змісти доктрини комунізму редукуються до заперечення приватної власності капіталістів. Комуністична критика ринкового підприємництва, яка виставляється альтернативою капіталізму, саме через наголошення на необхідності регуляції ринку у інтересах широких мас, а не монополістів, - фактично діє у контекстах виправлення зловживань приватним підприємництвом. Соціалізм, який претендує на роль антипода буржуазності, радше виправляє вади зажерливості тої корпоратократії, що ладна захавати і перетравити усе і усіх. А порівняно із диктатурою тотального усупільнення власності та прав громадян, то загрози монополізації, яка удавлює ринкову конкуренцію, видаються дитячими забавками.

Прогресивні інновації тоді сповна проявляють свою корисність, коли виявляються затребуваними запитами широкого й універсального кола споживачів, коли нові стандарти та пропозиції є достатньо безпечно пов'язаними із тяглістю прогресу, коли відкриття відповідають істинам суцільного стану справ, - тоді як бажання відмітитися лише дивацькою ексцентричністю, вистрибнути у небачені світи, зведення власної достатності до ворожості до всіх інших учасників життя, то подібні інкримінації на сторону усіх та усього як помилки та шляху у нікуди є, скорше, імітацією шаблів поступу. Так московство у його комуністичній іпостасі відзначене: антикапіталізмом, як господарчим ладом противним підприємництву та механізмам фінансового обслуговування капіталізації фондів, а свою оригінальність експропріатори чужого майна вбачають у запереченні власності взагалі тоді, як ця власність не належить експропріаторам, а подолання економічних свобод противної буржуазії комуністи зводять до планової регламентації усіх форм та проявів соціального життя з проголошенням ідеалом примусової трудової повинності; як соціальний устрій, комунізм свої переваги вбачає у централізації управління, у тому монополізму, що удавлює демократію та розподіл влад, у зведенні права та моральних постулатів вже до постанов політбюро, а своїми козирами, плюсами, джерелами подолання ринку червоні великороси мають патерналізм та виділення виробникам пайки із розміру данини яку збирають із виробників, а соціальні відносини гармонізують у спосіб вигадкування, пошуку, арешту, знищення чергових ворогів народу та висмикування із життя антигромадських будяків; як ідеологія та віровчення, то свою альтернативність щодо відмінних і тому ворожих систем цінностей московство зводить до утопій комунального інтернаціоналу пролетарів, який вожді дозволяють собі виховувати згідно догматів вічної істини та усепереможного вчення; а свою неповторність географічну московський імперіалізм доводить практикою полювання за чужими батьківщинами як за своїм, але тимчасово втраченим з причин його окупації іноземцями, споконвічним володінням. Утім цей екстремізм у виборі цінностей і орієнтирів є відомими крайнощами відхилення від апробованих векторів життєздатності суспільної організованості. Затята спрямованість московської зорі світової революції у пику проти буцімто загниваючих підприємницьких культур парадоксально стає не лише вбудованою у коло європейства, а й стає жертвним сировинним додатком останнього.

Змісти божевільних вірувань скраєні за рецептами перевертання навзник традиційних цінностей та теорій. Альтернативою повсякчасних проблем та соціальних колізій, - замість вирішення їх у рамках та засобами реальності, - пропонується чи то знищення джерела проблем, чи то надання осмисленню проблем вже полярних значінь протилежної валентности. Так нездатність освоїти дійсний стан справ за дієвістю його фактичних закономірностей викликає ставку на чудеса противні природі речей; характеристика негараздів як таких що належать дійсности чи то матеріальному світові спонукає до відмови цьому світові у його реальности, до знецінення буття та гідности втечі від нього, до протиставлення йому вже фантомного світу духовної святости; безсилля у впливах на устрій суспільних правлінь беруться заміняти культовими жертвами на користь анімованих потойбічних сил та Богів покликаних задовольняти вимогливі до них забаганки; претензії до несправедливого розподілу соціальних багатств легше усього розв'язувати на шляхах презирства до наживи та оспівування аскетизму, або ж через пограбування багатіїв, вбивства усіх майновитих заради ідеалу рівномірного розподілу трофеїв серед здобичників, або ж заборони таких умов заробітку як то: торгівельні операції, обіг фінансів, права власности; а різні швидкості у змаганнях підприємливих одинаків за лідерство беруться гоїти альтернативою централізму, у якому усяке висування із одноманітності гурту обрізується; відсталости, порівняно із сусідами, протиставляють надумане презирство до них та такої ж ваги вже месіанські регалії на себе. Так здоровий глузд, що противиться радикальним запереченням та знищенню соціальних інститутів, беруться любителі простих рішень травмувати піар-кампаніями нав'язування догматів віри у дієвість чудес та елітарність професіоналів із управління чудесами, а критиці не на користь догматів протиставляють кропітку працю інквізиторів з виявлення еретиків й безвірників. Вірування у необхідність домінування власних афектів та інстинктивних марень над противними їм обставинами наслідком має фізичне знищення останніх.

Міцним засобом протистояння московському месіанізму не може бути український раціоналізм, бо відносяться вони до відмінних за природою світів. Проти агресивної містики можна виступати успішно лише через ще більші апетити саме власного безумства.

Для успішного протистояння хибним діям та помилковим замірам, то треба базуватися на правді та відновлювати понівечену об'єктивність законів прогресу, - окрім того, що проти злочинців застосовують адекватні й впливові засоби. Тож добро, за його умовами, повинно зрештою прокласти собі дорогу. Бандитам же для успішного насильства над суспільним благом потрібні спершу ідеологічні облуди. Міра ідеологічного безумства і є промовистим показником правоти й прогресивности устрою проти якого бандити повстають.

Винаходи та пропозиції мають задовольняти запити та потреби ринку. Аж коли більшовики стрижнем свого віровчення проголошують диктатуру пролетаріату, коли вони ідуть на відкриту конфронтацію із суспільним устроєм капіталізму, коли останній винищують як ворожий, - то саме більшовики є ворогами капіталізму. І нема їм на кого нарікати за кепський продаж свого комуністичного краму.

Самі по собі обітниці ошасливлення клієнтів флагманськими чудесами удосконалень у майбутньому є достатньо скромним маркетинговим ходом, бо імовірнісне та голі надії ризикові є обмеженим у продажі товаром. Іншою справою є реальні нещастя, фактичні страждання, неможливість сплати по набраним боргам, - позаяк завше прибутковим є лиш гендель збитками. Оскільки клієнт у ситуації свого безсилля не може не купити чи не купитися на обітницю лагідного ставлення до нього зі сторони того хто ввів його у банкрутство й волі якого стратотерпець вже рабськи коритиметься. То лиш не в міру несміливі бізнесмени платять робітникам заплату, тоді як достойне багатство достойників добувають не більш як послаблення натягу ланцюга натягнутого на шию каторжника. Тоталітаризм побутує у діапазоні торгівлі надуманими чи не фіктивними жахами. Любителі завершальних для історії смислів змушують підвладних їм рухатися хіба що від більшого нещастя вже до меншого, але й на цьому шляху усе краще є для обіцяних чудес отрутою.

Лише накопичуються потуги у зародках зони, коли дещо перебирають із надмірністю крайнощів, вносячи сум'яття у визначені цінності, аж режимна зона набуває визначеності, коли цінності просто міняють місцями: коли злочинці відправляють у тюрму суспільство, а себе ставлять тюремними охоронцями квазізаконності, коли бандитизм оголошують нормою, а нормальність відторгається у безлад, коли паупери та юродиві пхаються до обсадження палаців, а еліту господарів відправляють аж під землю, коли невігласи міняються навзаєм посадами із фахівцями, коли свавільство залазить на голову істинам, а об'єктивність натомість відсилають до розряду нещасть, коли на ролі смислів встають утопічні манії, а доказовозатребуване просто фізично винищується, коли апеляцію до чудес роблять необхідністю побуту за кошт девальвації природних цінностей заміненних на гоноровість аскетизму та ескапістської зневаги до мирського, коли химери стають не лише сурогатами конкретики подій, а й логікою беззмістовного, коли інтимне у приватності зеків піддають люстрації, а апетити вождів заховують за сімома печатками таїни, коли на місце свободи приходить примус, а бездоказові афекти психопатів оголошують суспільною необхідністю, коли не добрати а хто ж є якої статі та з якої статі кожен дере усякого, коли позиції злидарювань прикривають освяченням, а права та невід'ємність достатностей піддаються гвалтуванню, коли забобони відкривають жертвою закриття проблем, коли біжать назад аби потрапити наперед, а ті, хто знизу деруться насторч поближче до балансувань життя на краю могили, коли шматують з метою інтеграції та люто винищують незлічених ворогів у цілях злотованої єдності, аби та досягнута примітивізація вибухнула хаосом атомізації усіх та усього, коли незрячі очманіло ведуть безногих, аби безголові напоумили воювати без ресурсів у збагаченні вкраденим, коли біле оголошують чорним, яке знов оголошують білим, аби отямитися у абсурдизмові, коли не лише що завгодно, а й зло є правим, оскільки стихія усеможливостей із залишків ерозії добродійств може збудувати виправдання порожніх місць схожих на останні абсолюти, коли каменя на камені не залишається у боротьбі за добро, а більш небезпечною за перемогу над ворогами вона ж і є, коли викликають на бій реальність, щоб підкоритися ритуалам символів, коли сподіваються на визволення у загибелі, а адекватність у логіці подій піддають остракізмові у заклинаннях на оживлення казки, коли зазирають за край світу, аби лиш не бачити очевидного, коли вбивають щоб вижити, вичерпуючи якості продуктивності кількістю трупів, коли привчають до страждань звеличуючи натомість ницість із нікчемністю, коли царину людяности затоптують одностайним у ненависті стадом, коли однозначність у імперативах свободи зраджують навзаєм із згодою на виродження, коли паразити виставляють себе життєдайними, а рабів зобов'язаними насичувати своїх катів, коли тюрма не лише стримує, а ще й утримує та результує злочини. Особливості зони задаються не так набором якихось антицінностей, як використанням власне цінностей не на своєму місці, не так як треба, не за своїм функціональним призначенням. Тоталітаризм це той приклад, коли із цілком пристойних складових продуктів, з причин недотриманням рецептури самої лиш прослідковності приготування, можливо цілком зіпсувати блюдо. Злочинність створення перспективно антилюдського гуртожитку полягає не у вдаванні до очевидно подібних змістів та інструментів, - бо у суспільній історії не може бути не утилізованих ніким та ні за яких обставин якихось собі шлаків, й усе, за визначенням співпраці людського розуму та можливостей речей, може бути з користю для прогресу використано, - аж зло тоталітаризму зумовлюється порушенням доречностей місця та часу у послугуваннях культурними здобутками. Бо буває потрібним й насилля, але ж не тоді коли до нього вдаються ті, які знаходяться по той бік закону, бо і без мрій, надміру сміливих та не підтверджених можливостями речей, не обійтися, але не тоді, коли мріями заміщають природу можливого, бо і колективні рішення закладають порозуміння у недопущенні імовірних загроз, але ж не тоді коли стадом втокмачують у пил підприємливість окремих людей у дослідах розширення свободи, бо і споживання продукції сусідської праці є матеріалом будівництва культури, але ж не тоді, коли нееквівалентним грабіжництвом й вичерпуються соціальні взаємозв'язки.

В одні періоди, особливо на початку свого становлення, як окрема людина, так і окремий національний організм переважно зайняті збиранням інформаційних та усіх інших багатств від середовища, а у періоди інші для людей істотно важливим є передання власної продукції вже на потребу середовищу; за одних обставин люди всотують до своєї природи особливості ширших загалів, а за відмінних умов проблемою стає насичення довкілля вже власними на нього відзнаками; фазиси віднаходження своїх прав у дозволах зі сторони змінюються нав'язуванням власної волі вже як необхідности для других; запити на порозуміння, задля безпечної підготовки агресії, можуть чергуватися із доцільністю військових дій як умов замирення; заклики на уподібнення сусідам, аж до бездумної імітації усіх їхніх якостей, бувають не кращими від оголошення ворожими усіх цінностей, окрім приватних; рівняння під чужі стандарти фігурують не гіршим заняттям від силового перенесення власних загальників вже на власне загал; прагматики просто зобов'язані не гребувати інструментарієм містики саме в утилітарних цілях; дотримання ідентичности та стабілізація взаємообмінів із оточенням важлива для певних обставин не менше, ніж для непевного часу суттєвими є видозміни розвоїв; час збирати каміння, час розкидати; пора обніматися, пора розходитися; ідеали здатні задати енергетику значущим справам, тоді як практичним результатом програшів стає усього лиш строчка у правилах безпеки; альтруїзм може на рівних позмагатися із зажерливим підгрібанням під власний егоїзм усього що погано лежить; ставка на нісенітницю може розшматувати реальність більш значливо, ніж озброєні знанням реальних законів осилають нанести хоч якийсь ушкодження вірі у нісенітницю; у впливах на обставини постійно між собою сперечаються політики а чи пасивного ставлення й пристосування до плину обставин, а чи активне туди втручання з перебиранням на себе відповідальности за скоєне; інколи, а то й подеколи люди покладаються на себе під усвідомленнями себе як вчених чи віруючих, тоді як подекуди, а то й де-не-де ті ж суб'єкти вже ні на що не покладаються, допасовуючи до того нінащо навіть іменоване випадком; ймуть віру тим профетистам, які закликають до страждань самопожертви як до годного бартеру щоби гаразди потрапили, тоді як усі інші просто знають, що їм тоді буде добре, коли саме це вони й накоять для себе коханих; перспективи свого збагачення частина населення пов'язує із порушенням нею норм прийняттого та перебуванням на стороні злого щодо норм саме у той час, як протилежна сторона людей певно знає, що прибуток дає лише стояння на боці свого добра, у полюванні за чужим; спрощення спроможне зліквідувати громадження не лише нісенітниць, а й проблем серйозних не гірше від ускладнень, придатних не лише для потрапляння до глухих кутів, а й для виходу з тих пасток; і лише облуда сновигає безвихідно у діапазоні між помилковістю та дурістю; приз доречности можуть для себе виборювати як традиціоналізм, так і докорінна зміна поглядів на слухне; еліта може бути проводом у ситуації не підхожій до приводів масових повстань проти квазіелітарного; ентузіазм же допомагає й надихає в усіх ситуаціях, окрім тої, де він собою береться замінювати фаховість; критичний погляд на себе зі сторони залишається у царині корисного супроти ревізування усієї історії саме з позицій потойбічних; підлягає ще не завершеному облікові кров пролита а чи у любови до ворогів, а чи у ненависті до друзів; тікаючи від конструктивности у помилках можна щасливо по колові добігти до руйнації правдивого, від стабілізації у забобонах вільно причвалати вже до істин революційних, дозволено, а то й треба буває замість вправлянь із химерами стати вже ошелешеним відкриттям того, чого не уникнути; жадоба відповідати за усе суще й навіть неймовірне буває подібною до нехлюйства у власних сумліннях; впевненість у невідворотному спрвадженні до страти інших може бути наслідком нежиття під контролем тої власної розумности, якої катма; імітації того, чого не має бути варте реалізації того, що не є потрібним; свобода у лихові не втрачає зв'язків із покорою перед добродійним; й подібне, - тоді як до зони прямисінько веде надуживання будь-якою межи протиріччями полярністю, у тюрму спрваджує невміння продукувати проблеми, не кажучи вже про їхнє розв'язання, до розмірів концтабору можуть розвинутися вавки у глузді будь-якої культури, не говорючи вже про недостатньо окультурених.

Невправність у користуванні логічними протиріччями до добра не доводить. Доводиться намацувати довкола себе в'язничні стіни тоді, коли опиняєшся у полоні доводів строгої диз'юнкції чи то альтернативної однозначності на виключну користь одного полюсу тої логічної суперечності, яка має стосунок до вже дійсних проблем та розвоїв. Лагерна зона зачинає увиразнюватися на спантеличеннях вибору між тими формально несумісними крайнощами, у яких переваги полярності однієї точки зору забезпечуються необмеженою жертвою ресурсів вже протилежної раціональності. Негаразди плодяться навіть не від заблуди між роздоріжжям двох логічних противенств чи маси вже нелогічних варіантів вирішення справи, аж фундаментом тоталітаризму стає перетворення здавалося б невинних аксіологічних уподобань вже на важкий предмет, здатний провалювати голову прибічникам інших світоглядів. Не лише смак стилю, чуття не втрати глузду, а й знання безпеки потрібні для того, щоб ідеологічні уподобання використовувати на місці доречності часу та обставин, не перетворюючи примат гатунку мистецького чи релігійного вже на знаряддя тортур для людей згідних із іншими трактуваннями свободи. Від зони відгороджуються не лише дискредитацією чи нівелюванням цінностей ідеологічних, як вміння вправлятися з останніми саме й присмачують досягнення свобод та прогресу.

Не лише помилковим, а ще й гідним прискіпливої уваги є вибір між тими крайніми точками зору за якими: світ котиться до розвалу на якісь без вікон та дверей замкнені монади, представлені спеціалізованими девайсами, а чи ми рухаємося вже у зворотну сторону якогось тотального універсалізму, - бо посиленнями на подібні, здавалося б абстрактні постулати беруться виправдовувати а чи національно-визвольні рухи, а чи нагромаджені імперськими інтеграторами трупи повстанців; чи годить плисти за течією стихійних обставин, вміло виловлюючи звідти шанси, а чи ліпше несхибно розігрувати вже стратегічно відому й випробувану партію, - то ці маяки є рятівними для підприємництва орієнтованого на прибуток, а не лише на те, щоб не було ще гірше від того, що вже маємо; варто визначитися між наполяганнями на правоті тих власних пропозицій, які суперечать загальноприйнятим та суцям позиціям опонентів, але є виявами наших творчих свобод, або ж краще прислухатися до інших з поваги не лише до їх вірувань, а ще й із усвідомлень фактів противних нашим власним пропозиціям, - аби винахідницький крам був затребуваним та продавався клієнтам; далеко не шкідливим є вимір придатності бізнесу а чи у скалі його позитивних привнесень, а чи творчість вичерпується виключно негативом до праці попередників, які, буцімто, завіялися не туди; на конкретику справ справлять не останній вплив покладання а чи на власні сили, а чи на союзників у ситуації несправності нашої самодостатності; вигоди практичні слід шукати у максимізації нетривіальності справи, маючи на увазі, що ця неординарність буде тим легшою, чим більш вибиватиметься із істин осмислених та предметних; загальники а чи силових, а чи правових прокладань курсу крізь спротив можуть бути суголосними тоді, коли не виключають один одного навзаєм як чинники супротивні; заборони усього не дозволеного вождем може бути свідоцтвом його управлінської обмеженості супроти того, як дозвіл незабороненого може свідчити про перебування ситуації під контролем; розвивати штучність вже до ваги природного явища є не гіршим заняттям від не кращого діла переробки натурального вже на варіант утопізму; вірою у роль соціалізації, визначальної щодо закладеного від природи, личить не калічити дари проявів усього життєвого; рабство перед істинами цілком та без скрупулів можна вимінити на панування над безумствами; неприпустимо вартісним усепопощенням баламутити борг відповідальності вартих покарання; ріст усевладдя переростає надалі у монополізм, загрозливий тим людям, які у свободі звільнення від терору та насильства означених узурпаторів рухаються до своєї владності у власній долі; еквівалентні та справедливі взаємообміни суперечливо слугують за обставини отримання надприбутків; годить відтіняти ту рівність, яка сприяє просуванню талановитих вже до еліти, від тої зрівнялівки, яка притовкує таланти вже у болото пересічності; варто не хибити не лише у конкретиці справ, а й у ціннісних стратегіях розрізнення свободи від анархії; й подібне.

Сепарувати нарізно належить ризики та помилкове; не кепсько запитати дозволу у тих, кого беруться ошасливлювати; й подібне. Завше буває правим клієнт, а чи професійний керівник, навіть із диктаторськими замашками; що є важливішим: стратегічні бачення, а чи те прискіпливе фахове бачення конкретних деталей, де, як то кажуть, ховається чорт; переможність на стороні шахрайства, а чи правдивого; орієнтуватися на оригінальність, включаючи туди докорінні переміни, а чи на ординарну пересічність, включаючи туди традиціоналізм разом із здоровим глуздом під керуванням критики; й подібне. Бо для організації зони достатнім є акцентування на довільно якій тезі.

Серед цінностей найменш помилковими є рівновіддалені від крайніх логічно протилежних полюсів. Себто твердження набувають ортодоксальності тоді, як не мають змістів, не є властиво ціннісними орієнтирами взагалі, коли їхні трактування є ситуативними. Конкретика тих чи інших оціночних схильностей завше, за визначенням, є односторонньою, себто помилковою поза межами доцільності, себто плідною на новації.

Так само, як у описах поетів та науковців, дощ який з відмінною інтенсивністю падає у калюжу, постає чи то западинами, чи то коронами з піднятих бризок, чи то якимись гвіздочками з округлим верхів'ям – то й сутності та обумовлені характеристики тоталітаризму виглядають відмінними, а то й суперечливими відповідно до кожного етапу його еволюції, тому що буревій зони не лише свідомо мімікрує чи зазнає метаморфоз, а дійсно змінюється аж до протилежності своїх завдань. Зона є процесуальною. Так у своїй тактиці змовники виглядають екстремістами, радикалами, ультра, а вже у стратегії уся їхня неординарність постає святом банальної пересічності; їхній революціонізм постає презентацією виродженського реакціонерства; наслідками піднятої ними на дибки історії, ревізії усіх цінностей та устроїв стає тюрма з її розкладом, за порушення якого можлива навіть автоматна черга конвоїра; енергетика мас піднятих до історичної творчості послідовно завершується у порухові пальця диктатора, який вказує масам їхнє місце; ерекція ентузіазму від запаху та актуалізованого образу осяйного Світлого майбуття виявиться куклою підкладеною лохам у дорм; спокуси достатками виявляться ніяк не непередбачуваними реаліями натуральної каторги; до щастя великого перелому свідомості, культури, класової структури, образу життя доведеться зачислити й перелом хребта тих, хто у подібне щастя увірував; віруючий у свій кар'єрний злет, обтяжений хіба що вірою у тяжко набитий благами свій капшук, небавом намацає свої вивернуті кишені, коли тому не завадять ланці на його руках; ті, які прийшли стригти підуть поголеними; віра у ошасливлення сусідніх народів попреться до тих народів на танках та авіаносцях; очі на істину відкриються на політзаняттях у красному кутку, бо закриються вони у тих, хто туди не ходить; виявиться, що під полудою відкритих раз і назавжди законів устрою світу та суспільної історії почиває порожнеча з химер виварених у казці; гонорові заміри відштовхнути, а то й поховати загниваючий світ не гідний лідерства віровчення згодом зміниться лихоманковими зусиллями наздогнати реалії культури та знайти для догматів там їхню відповідність; заміри судити провини світу поіншають на спроби виправдатися за фіаско у пропозиціях той світ ошасливити.

Досягаючи успіхів у пограбуванні багатств України, визискові праці та військових потенціалів українців, у винищенні культури та звичаїв, у ліквідації українців війнами, голодом, депортаціям, у насадженні безпам'ятного забуття про руїну від того колонізаційного поневолення, яке подається за щастя зверхності московізації, доповненої на зростання московських поселенців на кладовищі їхньої пошесті, - московити, суперечливо до цілей свого паразитування, додають аргументів не лише для українського незалежництва, а й для карних проти імперських зривів українства.

Щоб відзначитися лідерством серед зайнятих привнесенням до прогресу, то доводиться у цьому напрямкові працювати більше від конкурентів, - проте не лише невігласи, а й виродженці набуватимуть лідерства тим виразнішого, чим більше ворогів вони знищать. Нездатність до позитивного набуває навіть святости на тлі сіяння смерті доквіллю.

Вирішальною особливістю щодо розворотів долі режимів зведених на сповідуванні одномірної дисципліни є те, що підмурком останньої є глупство, себто – заміщення химерами противних до них доказових чи затребуваних зі сторони прогресу, прав та людяности певних знань і вмінь розумних, користання якими лиш і дає результат, що в цілому відповідає планам. Тоді як підміна предметних фактів і подій вже на ідеологічні вигадки казкові та чудеса, втілення яких передбачає протиправне насильство, - має наслідки аварійні, продукує зло і злочини, у кращому випадку родить у історії її випадковість, або ж керування містиккою дає результат просто таки протилежний обітницям ошчасливити людство догматами чергової абсолютистської манії. Одним із прийомів унормування ненормальности є її профанація; у свою чергу апофеозом зла є його нудотна буденність узвичаєння. Вадою концтаборів є ментальна і інтелектуальна їх нищість; ставка на химери до добра не призводить; безум тих, хто обіцяє забагато, обходиться надто дорого. Ідіотизм сам по собі є недієвим, однак він руйнує те, що людську діяльність відрізняє від перебігу стихій випадкового. У нездар – усе не так. Так домагання напоумити людей ще не опанованих, не підкорених звабними химерами призводить цих людей до спротиву; так будівання міці політичної через гуртування на утопічних цілях спричиняє здавалося б неочікуване руйнування не лише авторитарного режиму, а й спричиняє руїну реальної історичної країни упокореної цим мафіозним угрупованням диктаторським. Відхилення і збочення відкривають осяйні перспективи обнадійливі лиш тоді, коли традиції виродилися, - а з цим постійно не щастить. Оскільки торжество глупства і обману розуму, себто слідування зятим віроучительним приписам, веде до поразки чи неуспіху задумок сповідників культу, - то метиковані історичні противники таких держав, країн і культур можуть цілеспрямовано вдаватися навіть до ризикового провокування там обставин встановлення диктату і зверхности тоталітарного культу, який спільноту інфіковану чудами зрештою призведе до краху. Пустобрехи і професійні шахраї здатні звабити і підманути не плодяться самі собою знічев'я нізвідки: їх конспірологи розводять і викохують на фермах. Так, кажімо, фюрер практично на ділі у підсумку був використаним для зупинки німецького імперіалізму, а такі ініціатори війни проти усіх і злочинів як Ульянов, Джугашвілі, Путін вдало нагодилися для противної їхнім цілям руїни великодержавного збиральництва. Недарма патріоти закидають комуністам чи нацистам, а чи демократам обвинувачення у розпаді імперії, ворогами народу обзивають збанкрутілих махатм, на яких у свій час мало не молилися.

Імперці, які безпеку своїх загарбань покладають на силу, зокрема на охоронні загони спецслужбістів що тероризують ворогів цього ідеологічного режиму, - закінчують тим, що владу та власність за збанкрутілими вождями від ідеології підбирають під себе означені конвоїри. Держинці і лєнінці – у симбіозі протистоянь. Зрештою мирські сторожові пси сакрального режиму роздирають чергового поводира. Гвардія силовиків, преторіанців чи чекістів починає висувати своїх ставлеників на місце імператорів. Хто що службово охороняє, то тим і заволодіває з виключенням звідти вже колишніх крадіїв.

Уможливлення виникнення дивацьких концептів у організації міжлюдських взаємин є пов'язані із подібними ж процесами у технологічних революціях, у становленні наукових знань викликаних якісними темпами прогресу. Швидкості подій космічного масштабу вражають своєю незбагненністю; у починаннях і завершеннях зіркових галактик вдається здогадуватися про якісь закономірности; мільярдно вікова історія Землі та еволюції видів тамтешнього життя вимальовується вже у доказову картину; а наукові відкриття і індустрія стають контрольованим затребуванням; на разі інформація шириться миттєво долаючи перепони від пропагандистів. І тут вже й останнім кортить проявитися деміургами суто людських порозумінь, окультурену обумовленість яких диваки атакують примітивним звабами на досягнення там вигаданих абсолютних смислів. Волевияви з втіленням їх у здобутках культури йдуть останній на користь тоді, як будуються на знаннях наукових; втручання ж у природу людських інтересів закінчується концтаборами. Навіть тоді, як маячення про смисли людського буття видають облудники вже за буцімто доказовий проект.

Для московської свідомості нема питань від узгодження між собою тез: з однієї сторони про те що напад на сусідів є тою вимушеною позицією москвитів, відповідальність за яку лежить провиною на самих жертвах нападу, які й спровокували москвитів на подібну відсіч від ініціатив злочинної агресивності цих ворогів, проти яких по праву москвиті лиш бороняться завдаючи ворогам удари; а з другої протилежної сторони виявляється що ті удари по сусідам у відповідь московську подаються як принесення щастя визволення сусідів від страждань відсутності серед них московської над ними зверхності. Москвиті є безвинні і не винуваті у їх добродійстві на користь поневолених ними. Москвиті вбивають тих, на яких вони напали щоб поріднитися з жертвами їх любови.

Першим кого нападник атакує з метою завоювання і користування підбитими ресурсами цієї жертви є Бог, а чи комплекс ідеалізованих сакральних цінностей, з опорою на які доказується правота нападу вже на конкретну людність. Цей трофей окультної містики, - як здобуток того що засадничо не підлягає людському контролю, - завжди за усіх часів та обставин умотивовує вчинки. Аж у тому то й полягають складнощі рекрутування до свого війська такого союзника як потойбічні сили, що монополії на доказ у цій справі не лише нема, як ще й тут відсутні завади для будь-яких сторін мирського конфлікту зачислити божу поміч виключно до власних військових потенціалів. Оскільки ж зі сторони божества завжди залишається мовчанка стосовно його відданості лише одній стороні протистояння, - а виявом волі сил небесних не можуть не бути керівники певного сповідання, які свої апетити інтерпретують як освячені авторитетом потойбіччя, - то ніщо не заважає противникам відмінного сповідання обвинувачувати супостатів у причетності до вже диявольських культів. Апеляція до загальних цінностей над якими не передбачається зверхніх авторитетів прикрими наслідками має внесення додаткових протиріч між сторонами протиборства.

Не менш важливим трофеєм, володіння яким употужнює агресор свої права на напад, є заволодіння вимірами часу. Й оскільки голос не лише часу, але й послідовності та логіки фактів також перебуває у межах їхніх трактувань переможцями над означеними чинниками людських дій, - то стають відсутніми завади для звинувачень на сторону ворожу, що це саме остання стала на шляхи породження зла, від якого доводиться відбиватися, подаючи агресію за той необхідний превентивний удар, який агресора оправдовує. З часом щастить заморочувати голову правді.

Масив конфліктних непорозумінь у міжособистісних спілкуваннях виникає, як це не дивно, не так там де люди керуються власними світоглядними упередженнями та особними ціннісними орієнтирами відмінними від сусідніх, бо вільні люди не бувають однаковими, - а тому і там протиріччя загострюються, де особистості не проявляють у своїй поведінці достатньої ввічливості у шануванні позиціонувань середовища ближніх, а замість того атакують останніх відвертою прямою переваг виключно своїх упереджень. Ідеологічні, віроучительні, психологічні стандарти серед індивідуумів спільноти є, за визначенням, зрізничкованими, тож гармонія співпраці між членством соціуму не може обійтися без необхідності тамування тих доконаних жадань особи, що вони потребують узгодження саме з потребами ближніх. Хоча це й виглядає дивним, аж максимально асоціальними типами гідними їх виключення із спілкувань є не так ті, які вдаються до обману, а ті, які відкрито говорять правду називаючи речі своїми іменами. Більш того, успішними правилами гуртового життя сумісного є, власне, навіть не лише не проявлення агресивності пов'язаної із слідуванням правдам власних особистісних ідеологічних упереджень, а ще й тоді унормовуються взаємостосунки, коли при цьому враховувати слухність почутих від опонента його оцінок ситуації подій. Цинічна правда дійсного стану речей на рівні їх беззастережного обговорення є проявом звичайної нечемності та недостатньої соціальної вихованості не лише у діалогах між близькими родичами, а ще й у високій міждержавній політиці. Брутальність, як аспект істини, не завжди є ефективною у досягненні бажаних результатів. Правові та законодавчі акти зостаються недовершеними, коли вони не будуть відполіровані до наявності у них етичних постулатів.

Підприємницькі та гуманітарні свободи, демократичні та національні права, культурний та науковий розвиток є породженням вузького діапазону істин, є обумовленням необхідністю, є тою однозначністю скрутних обставин, які не допускають відступів та порушень від закономірного та доказового у потребах людей та народів, - тоді як незчисленні варіації помилок та відступів у утопії ошчасливлення суспільства на шляхах неймовірного є породженням саме розбалансованості істинного та затребуваного; та плюралістична мультиплікація химерних пропозицій на облаштування життя, що множитья із швидкістю ракової пухлини, притягуючи до себе за логікою неймовірного та безвідповідального нові чудеса та перестрахи, виглядає скрутним та кризовим скороченням норм саме на тлі збагачення на утопії; згубне обібрання громади на права, на майно, на життя відбувається на шляхах загублення того що треба саме посеред розмаїття аномальних пропозицій простих подолань більш ніж складних фікцій. Порушення технології та відступ від рецептури прогресу не можуть собі дозволити лише ті, які не мають для цього достатніх ресурсів. Тоталітарні режими результатують збагачення не лише на непотрібне, а й на загрозливе для громадян. Зона є наслідком розладу здатностей на сепарацію нарізно збиточного та, з іншої сторони, доконечного. Омани роздуваються до подоб актуального саме у живильному бульйоні контамінації з-між ірреальним та достеменним за природою речей. Затемненню розрізень між злом та добром сприяє надмір неадекватних запозичень, серед манівців яких здається можна безкарно піддатися стихіям сваволі власної, а чи потойбічної. Досконалі винаходи прикметні прецизійністю та жорсткістю у недопустимості невідповідного, тоді як не перерахувати конструктивних поєднань уламків від руїни. Навіть домагання запхнути усіх та усе у зону приписів є реакцією контроверзи на острахи від надмірів хаосу, який відкривається з відмовою від закономірного та гуманного у прогресі.

Розлад суспільного організму у створенні шкідливих для життя людей та прогресу умов полягає у користуванні суспільними інститутами не фахівцями у них, коли фантазери на ділі дориваються до громадської влади, коли епатажна публіка свої відхилення виставляє за ординарність, а то й обов'язковість для маси, коли бандити стають творцями законів, коли неодоковані чи віруючі у чудеса заходяться ритуалами підмінити дію історичних, фізичних, гуманітарних та усілякоінших законів, коли за споживання чужого не віддячують власними продуктивними здобутками праці, коли ділять там, де треба множити чи узагальнюють там, де годить розійтися, діалоги порушуються до кризових перенапружень там, де шахраї виходять за межі своєї ніші, залякуючи загаль тим чого нема чи спокушаючи фікціями неймовірного, де ідеологія підміняє дійсні та затребувані для здоров'я стани речей, де вірою у себелюбимих автори утопій намагаються спростувати історію, де епатаж виставляється атрактивнішим від ординарності фактів, де лопатою примітивізації присипають проблеми, де у піні обітниць топлять борги зобов'язань, коли у спровокованому безладі напад видають за альтруїзм, вбивства за очищення, поневолення за батьківську турботу, коли комфорт будують залізною рукою у найжачених рукавицях, коли під тирсою відходів не видно витесаного, коли свій свавільний диктат мисливці нав'язують здобичі як її останній борг, коли інтелектуальні виродженці видають себе за гуру під переконання ними під'яремних мас у задовільності жертвоприношень на користь обіцяного масам завдяки жертвоприношенням виконавців спасіння у кращих від цього світах.

Невміння діяти у логіці обставин викликає у любителів чуда ставку на ті абстрактні ідеологічні фетиші, якими беруться воювати проти обставин; неспромога на рівних та за правилами конкурувати із іншими учасниками та пропозиціонерами у прогресі зроджує у шахраїв ставку на силове досягнення своїх переваг, на виключність свого монополізму робом терору проти усіх та усього; помилкове розуміння проблем спонукає невігласів організувати тюрму для усіх незгідних та оголошених за ворогів режиму; дисонанси між істинами та з протилежного до них боку імітацій істин висуває останні у позанебесся якоїсь святости, позаісторичности, потойбічності, що у них забороняється й сумніватися; помножений на зажерливість примітивізм стає агресією у пограбуванні ближніх.

Московська аргументація, наведення причин, оправдань стосовно агресії проти України не лише не має початків і закінчень у формуванні нових і подальших закидів на сторону народів оголошених москалями за ворогів, аж наведені москалями сенси не узгоджуються між собою, є логічно противними. У москалів має місце плутанина у показах, вони навіть не намагаються узгоджувати те, що вони казали раніше чи опісля сказаного. Відбувається не усвідомлений, рандомний і стихійний розгардіяш не дотичних навзаєм свідчень випадкових, які заскалюють за межі логіки, права, тям і людяности. Із соломахи пропаганди хай кожна з її жертв обирає те, що їй до вподоби чи вважає для себе прийнятним. Так московці люблять Україну і вважають українців рідними, одним народом що має залишитися після московізаторства і деукраїнізації; водночас оголошують Україну екзистенційним ворогом що підлягає повному фізичному винищенню і забуттю самого поняття українці. Ось вони були і – нема. Нарощують ракетні обстріли, вважаючи убивства українців порятунком українців. Воюють проти НАТО, але на теренах України, щоб не допустити входження України у альянс. Війну проти України оправдовують як боротьбу із ненависним Заходом; як оборонний захист московського царства від агресії Заходу у особі українства; подають як патріотичний рух московства. Причиною нападу називають ще: покласти край американському домінуванню у світі. Не від того, щоб прапор московської зверхности встановити ще й над рейхстагом, над Пентагоном. За звичками десятиріч придушення визвольних рухів народів проти совітської диктатури, то повстанців оголошують фашистами, з підкресленням у цьому визначенні зібрання усіляко негативних смислів. Цілями путінських атак називають денацифікацію, бо й українців оголосили сповідниками нацизму. Цілями реваншу проти суверенітету України оголошують її демілітаризацію, справедливо вважаючи, що обеззброєння України призведе до легкого її загарбання. З тим щоб замість самих українців вирішувати питання існування українців. У москалів нема різниць між їх бажаннями іти до кінця задля остаточного розв'язання українського питання та необхідністю піти задля цього на перемовини з українцями. А то не граючись у постійні зміни причин московських втручань, то спецоперацію, - борони Боже не війну, - з наївною невинною простотою оправдовують як звичайне збирання втрачених Московією земель і народів, що їх московці оголошують за бажаний трофей для свого споживацтва. Свій імперський реванш виставляють за захист народу Донбасу, народу Криму, інших громадян та регіонів, що їх оголосили расеянами чи ісконна руськими землями, - у праві ерефії вберігати те, що вміщується у її апетити. Боронять і опікуються громадянами України що мають перебувати у полі ерефійської на них власности; патернують мовні, релігійні, майнові, політичні права українців згідно імперських на них зазіхань. Геноцидного штибу антиукраїнську війну подають за здійснення власне українських мрій перебувати під зверхністю московства, благовістять за місію порятувати світ від зла його неналежности московському над ним головуванню. Воюють проти Америки, але – в Україні. Українців, міста та села убивають ракетами, артилерією, піхотою, кораблями, авіацією, – щоб не було війни. Бо москалі - за мир. За захист, таким чином, російського атечества. Воюють за добро росіян не рахуючись з покладеним задля цього його жертвами. Руйнування усього українського є для маси московського люду предметом їх пихи, є оправданням гідности власних. Нападають, щоб війна не перемістилася на терени Московії, а потім підпалені терени проголошують російськими. Відверті патріоти сусідніх земель проголошують, що метою московської любови до ще не спожитого ними українства є зробити з України пустку, пустелю, порожнє місце, яке буде заселене московськими зайдами і кочівниками. Або бомбардування пояснюють бійкою проти геїв, захистом втраченої Заходом моральности. Московці на свою, як їм здається тверезу голову, серйозно збираються потрапити до раю, після того, як вони відправлять усіх своїх противників до пекла. Конкретикою оперативних рішень російського Генштабу виставляється його боротьба проти сатанізму, яким, на думку поводителів інтеграції, є Україна і західний світ. Протилежний замірам силового приборкання українства результат виставляють доказом необхідности посилення дієвості цих замірів.

Переважаючи, - стосовно спільнот ліберально-демократичних, конкурентний, а тому продуктивний, ринок устрою яких охороняється правом, - то міцність централізовано-авторитарного порядку зони забезпечується принесенням йому у пожертву усього відмінного від його усіх рівняючої одномірності. Уся більш ніж наявна енергія зони йде на винищення вже не вигаданих ворогів; у сторону посилення відбувається безнастанне множення терору і ненависті до будь-яких ініціатив які стають критично аварійними для безпеки режиму, усевладдя якого тяжіє до абсолютистської виключності; охоронним інструментом якої стають усі види прийомів та цілі завдання загибелі, а не конструктивних видозмін у набутках орду. Усі його сили йдуть на його ремонт. Там тільки тим і займаються, що без успіху латають прогалини та упущення, крізь які намагається прорватися випадковість, - вже як представник життєвої реальності. Усі сили каральних Органів безпеки режиму йдуть на оздоровлення химерної моделі обітваної утопії вже як цілі та оправдання зони тотального порядку улаштованого грабіжництва. А коли призначення химери стає вже не страхітливим, а смішним у його безглузді фантазійній, то тоді, у першу чергу, силові службові загони охоронців зони стають утилізаторами її поки ще не до останку проїдених багатств. Здобуті внаслідок грабежу та рабовласницького визиску багатства зони приваблюють до себе ще більш від'язних не системних здобичників. Надвеликі суперзібрання не живуть довго внаслідок посиленого вигорання і самоліквідації зібраних туди потенціалів. У безвихідний вихор загибелі продукований зоною зрештою загвинчується і вона сама, попри намагання її ініціаторів залишитися уцілілими осторонь власних збуджених стихій негативізму. Закрита для творчих новацій зона завалюється під тягарем необхідності підтримання її міцності. З гуркотом, під тиском зі сторони тимчасово понівеченої людяності, - то зона безпідставної легітимності диктатури обрушується і колапсує від самого лиш здавалося б безневинного, не очікуваного і випадкового подуху затребуваних змін. Багатства, цінність яких вичерпується обов'язками їх ремонту, переростають вже у заваду новаціям, енергією яких і буває поступ.

Те, що вже стверджено як історичний факт зона бандитизму оволодіває власною державою і підтримуючим зону її суспільством, факт подальшого розширення зони на ще не підкорених нею довколишніх народів, фактична настирна готовність зони бандитизму іти до завершення своїх цільових призначень – зовсім не означає природності зони та очікування її руйнування виключно у силу її внутрішніх протиріч. Зону не стримують виключно обороною від неї. У людському суспільстві небезпеки усуваються рішеннями противників небезпек. Зону знищують наступом на неї зі сторони потенційних чи реальних її жертв. Бандитів карають, а не чекають поки вони один одного пожруть. Так само як гітлерівців долають військовим проти них наступом, то й путінців чекає переможна проти них війна.

Коли інтегратори, - які за ціною не постоять, щоб покласти у могили українців не згідних з переробленням себе самих на катів українства, з подальшим заселенням очищеного кладовища вже солдатами потоку московського збиральництва, - то за провал московського плану остаточного вирішення українського питання ми маємо, зобов'язані заплатити не гіршу ціну припинення московського царства. Поки останнє, - цілим, а чи фрагментованим, - однак ще залишається суцільним поза кордонами України, то безпека українська зостається ще не убезпеченою. Різновиди концтабору не підлягають утихомиренню. Хоч московці воюють в Україні, аж вони не криючись твердять, що тим вони воюють проти Заходу. Добра для якого не буде поки за це москалі не платитимуть власною, а не українською кров'ю.

Нормальні люди тому виступають проти режимів, де кримінал та віра у містичні обіцянки таки добралися до оволодіння державою, - бо нормальні люди співчують населенню яке страждає під владою криміналу та містифікаторства. Однак для одномірних режимів готовність пожити будь-яким числом своїх підданих, а також готовність підданих жертвовно лягти витратним матеріалом задля збереження усевладдя над ними - і є невичерпним джерелом перемоги над суспільствами нормальними де бережуть громадян. Нормальні люди переймаються добром насельників зони всупереч останнім. Боятися треба власної боязні проти тих, хто не боїться вас убити.

Спроможність запропонувати світові ще не бачені й звернені на перспективу його досягнення результатом саме й мають конструктивність новопосталих винаходів цивілізаційного поступу. Тоді як енергія мрійників, - діючих у діапазоні між їхніми бажаннями кар'єрно відзначитися хоч чимось у цьому світі і, з іншої сторони, нездатністю на щось корисне для задоволення викликів і потреб цього світу, - уся їхня творча енергія є зверненою на завдання шкоди минулому, яке будувалося поколіннями не у відповідності із тими примітивними візіями означених революціонерів, для торжества чудес яких достатньо й необхідно поруйнувати усі структури, риштування, відносини і цінності цього неправильного світу. Деконструкція усього, починаючи від моралі й закінчуючи мареннями змінити закони природи, - є не лише наслідком диктаторського втручання химер у перебіг закономірного, як домагання з втілення утопій є ще й необхідною умовою подібного заняття.

Для того, щоб омріяний насельниками підвалів грабунок відбувся успіхом, пройшовши повз увагу за порушення ним права, то бандити є зацікавленими у тотальному порушенні та відміні права у спосіб захоплення, підбурення, спонукання до анархічного грабежу вже участю усіх верств суспільства, які таким чином стають попліч бандитів. Організаторам татби доводиться закривати пожадливі очі на те, що поруч із ними ще хтось тирить. Мовляв, беріть скільки влізе. Щоб заволодіти майном та владою стає необхідним розв'язати громадянську війну як результат порушення соціальних порядків організованих. Доводиться ділитися владою із подільниками кампанії руйнування установ влади й торжества анархії. Доводиться продзагонам і чонівцям часткою реквізованого ділитися із комбедівцями. Доводиться інквізиторам частиною від спадку відьомського винагороджувати донощиків. Так у заграванні із суспільними потребами, то большевикам довелося благословити та легалізувати віднімання землі у поміщиків, майна у капіталістів, колоній у імперії. Потім для паханів при держвладі актуальним стає завдання із зменшення, а потім і ліквідації необхідності ділитися часткою здобичі із масою зваблених безкарністю перерозподілу із числа залучених у подільники.

Винаходами корисними множенню життя та культурному поступові є пропозиції максимально відкриті на взаємодію із досягненнями попередників, - тоді як примітивні пропозиції не від світу цього можуть бути гармонізовані із реальність лиш через завдання їй скорочень через винищення реальності й заміну її означеними перспективами небуття розрекламованими як розв'язання усіх колізій існування. Обіцянки ошчасливити світ через нав'язування йому тих химерних пропозицій примітивних, що їх беруться втілювати, результатом можуть мати лише учинення смерті усьому від химер відмінному. Зона це смерть. Пошук ворогів та винищення їх є основним завданням і призначенням чудотворення. Догмати віроучительної примітивізації можуть вписуватися у суспільні діалоги лише під доміантним тиском останніх, - тоді як в усіх інших випадках догмати є більш ніж токсичними для історичних реалій. Окрім подібної конфронтації навзаєм між безтямними утопіями та усім протинним до утопій є перенесення утопій у карантинну сферу духовності ірреальної, де служителі культу не кепсько почуватимуться на імітаційних ролях арбітражу історичних колізій у повторі своїх символічних напучень виведених за скобки чинного.

Прихильники чуда Нового пропонують його встановити на місці знищення старого порядку з його: державою, власністю, правом, демократією, школою, пресою, армією, власниками, інтелігенцією, партіями, ринком, фінансами, народами. І планую, і учиняють цей тотальний погром не із кровожерливості, а – як вибачення за те, що у означених невігласів нічого не вийшло й не може вийти нічого путнього із продовженням вже під їхнім керівництвом тяглості культурного розвитку, до якого ці прихильники чуда демагогічно обіцяли ще й додати більший розквіт. Тоталітаристи, які не є спроможними успадкувати реалії соціального поступу у фаховій відповідальності і знаннях, приводять культуру у стан безладу, щоб від нього не відрізнялася катастрофічна практика їхнього соціального управління. Примітиви навіть у змісти своїх догматів включають вбивчий вирок культурі проклятого ними старого порядку, щоб до них ніхто не присікався за ситуацію розгрому.

Маячення щодо перезаснування і переінакшення світоустрою на засадах того ідеологічного концепту, що його не знайти серед знань людей обізнаних, глибшими причинами мають практичне невміння означених лузерів та невдах освоювати реалії та можливості суцїої культури. Перевороти у корисних пізнаннях і змінах усталених позицій вдається робити винахідникам талановитим і вмілим; злами ж у суспільних взаєминах, з наслідками пролиття крові, таланиться утнути лише справжнім невігласам. І то ще непогано, що революційні прожекти обмежуються атакою на видозміну природу людини та переустрій соціуму, - бо доконані із їх числа маніяки вимагають, аби до їхніх планів прислухалася природа ще й світу фізичного.

Поступ, представлений збагаченням та позитивними прирощеннями, має своїми наслідками саме скорочення застосування тих попередніх законів та точок зору, які стають окремим випадком порівняно більш універсальних відкриттів і винаходів, залишаючись чинними не далі як у рамках своєї доцільної компетенції. Тоді як імітація новаторства з необхідністю потребує для цього саме фізичного силового винищення конкуруючих досягнень попередників; умовою здійснення облуди у її претензіях на виключну першість є руйнування суцїих порядків. Відповідно ті, яким для доказу їх правоти не обійтися від вбивства суперників, є не винахідниками корисного, а є вони провідниками у сторону протилежну. Так сповідники абсолютизму приписув своєї секти нав'язують ці догмати докїллю саме для доказу виключної правоти та незаперечности вигаданих химер, аби ці вигадки не було з чим порівнювати. У лідери потрапляють рухом припинення навіть попередніх пропозицій. Тоталітаристам треба завоювати цілий світ та підкорити його через його знищення, аби ніхто не зміг дорікнути їм у марноті та безглузді цього заняття.

З усіх занять, то мрійникам везе лиш у критиці та присіканні до того, у чому вони не є знавцями. Для ревнителів ідеалів власного сектантського віроучення, то суцїі порядки є змовою корисливих багатіїв, гідних бути лише розтерзаними диктатурою означених рятівників світу, - разом із грошима, підприємництвом, торгівлею, власністю, установами влади, правом, мораллю, станами та усім тим, на чому багатії багатіють. Залізною необхідністю заборон на збагачення не може не бути концтабірна каторга. Відповідно змістами ідеалів з усунення механізмів суспільного збагачення стають для утопістів примус уярмленого Новим дисциплінарним порядком суспільства саме до примусової праці, за якої заборона багатіти компенсується видачею харчових пайків для утриманців режиму, а водночас утримувачів режиму облїку чужих статків та контролю за чужими правами, з доносами проти недругів абсолютистського лагєря, з вирівнюванням на голову усіх тих, які витикаються із регламенту тотальної усеєдности зачищення усіх зєків під один копил жертвної самопосвяти любимим наглядачам зони остаточного щастя. Як умова безпеки, то істотним атрибутом зони є рівність, стандартизована уніфікаторська однаковість, яка виключає наявність таїн не підвладних контролю. Стимулами входження у зону ревізії є не лише практика силового примусу із винищення ворогів не бажаючих увійти у зону, а - обітницї щастя у ній. Призначенням зони контролю є ублажити у ній усіх скривджених долею, як противників багатіїв. Бо там втілені завершальні для історії смисложиттєві ідеали, бо там наділяють багатствами і здійсненням мрій, бо там нема обтяжень неприємною працею спеціалізованою і можна обійтися без кваліфікації, бо там безкарно і без звіту за заподіяне вдаватиметься чинити усе що заманеться, бо там має місце суцільне свято розваг, бо там нема заборон зокрема у насиченні смаколиками, у статєвих радощах. Плюралізм терпимости, усєдозволености, відсутність заборон та виключення із правил, гібридність, рєлятивізм, мультикультуралізм, поєднання розрізньєв, допустимість неприпустимого доповнюють механізмом здійснення цієї хаотизації: усі мають бути відкритими і голими, щоб не приховати антирежимної крамоли.

Совіти – як ракова пухлина: клітини якої лише множаться. Організм може зберігати своє життя та здоров'я лише через винищення у ньому ракової хвороби. Домовитися з якою про її утамування і переборення у ході хвороби - не вдається.

Не лише по відношенню до самодержавної імперії, знищення культури, господарства, права, вірувань, моралі, демократії якої, більшовики ставили собі за завдання разом із вбивством суб'єктних представників соціальних інститутів імперії, - то означених ідеологів одержавлення через експропріацію позиціонують як руйнівників. Такі ж результати руйни вже совітського спадку будови комуністичного збиральництва світового приписують олігархату із числа експропріаторів вже через роздержавлення. Проте ці наслідки негативізму щодо іпостасей історичного московського збиральництва були обумовлені не лихонамірністю означених реформаторів чи не прогнозованими ними наслідками їхніх помилкових дій, - як антизахідницький московський тоталітаризм насильницький представляється не більш як технічною необхідністю наздогнати Захід чудесним способом стрибка. Що псевдокомуністична, що псевдопідприємницька Московія однаково являє собою спробу відповіді на узгодження і гармонізацію із тими викликами прогресу, що їх презентує на часі коло культури євро-атлантизму. Як заміри на зруйнування царизму, звинуваченого у надмірах централізму та пережитках кріпацтва, так і бажання на зруйнування комунізму, звинуваченому у тих самих гріхах, - сталися як латентні наміри імперотворців та дисидентів не лише наздогнати лідируючий Західний світ, як ще й його випередити, сполучивши традиції московського збиральництва із підприємництвом європейським. У бажанні московським грабунком зрівнятися із тим споживанням, яке на Заході заслужили працею, - то московити продукують ворогів, як буцімто актуальну заваду своїх марень про переможне змагання із Заходом. Незмінна ненависть до Заходу це помста за даремність незмінних молитов на нього. Втрата мільйонів життів підданих імперії і їхні страждання на будовах великої зони совСоюзу чи вже урізаної Федеральної зони – представляються не більш як своєрідним коефіцієнтом зважань на традиції московського централізму, проте контекстом а чи комунізму узгодженого із історією царською, а чи антикомунізму узгодженого із історією совітів, - є біг навздогін за викликами із Заходу. Совська індустріалізація вирішували потреби державні, для яких зарплата робітників чи підприємців представлялася просто надмірною й тому була зроблена ставка на відродження кріпацтва задля індустріалізації; й так само пограбування того самого населення вже за часи посткомунізму представляється таким самим способом заощадження для імперської еліти увійти до числа західних багатіїв вже ніби як на рівних із ними правах власників багатств. Проте у обох цих випадках наздогнати Захід, то прийоми одержавлених крадіїв із зони московства є прийомами кримінальними. Криміналітет проводу Московства платить і згоден й надалі платити цілковитим розпадом чи держави, чи її ресурсів, чи її населення, аби лиш зрівнятися у реноме із елітою західної культури; водночас московські імперотворці намагаються у цих мареннях зберегти ще й традиції кола історії московського збиральництва людей і народів. Рівняння під взірці Заходу провідні московити що царські, що комуністичні, що демократичні використовують на подальшу експансію московського імперіалізму. А вже ці означені завдання проєвропейства та промосковства є між собою не лише несумісними, а й такими, що заперечують одне одного навзаєм. Злодій, який накрив свої капітали злочинами і вбивствами, нахапав чужі країни, - не тільки не може на рівних засідати за одним столом із тими, хто створив свої багатства докладеною до того працею, аж злодій ще й має бути покараний за злочинства.

Системним вирубуванням ворогів, чиє життя загрожувало існуванню лагерь у масштабах державних, більшовицькі експропріатори добилися єдності партії і того контингенту трудового народу, який весь із числа жертв режиму перейшов вже до якостей переможців режиму. Але замість того, аби залишитися ендеміками автаркійного лагерь осторонь європейства, то навздогін останньому вожді совСоюзу припустилися не тільки бігти, а й помилки припустилися, позаяк схрещування лагерь із європейством, у спосіб відсікання його відмінностей від взірців європейства, призвело до системного обрушення совзони. Номенклатура захотіла стати власниками, народи забажали стати господарями своїх республік, трудовий контингент забажав не втомлюватися від дворушництва компропаганди.

Коли громада у своєму житті покладається не на власні творчі сили, а на споживання чужої енергетики, коли держава такої громади підкорює своїй диктаторській волі чужі народи, коли займанці ковтають більше народів, волю яких до самоправності імперія не у змозі перетравити, - то тоді цьому зібранні неоднорідного, задля підтримання його бандитської цілісності, доводиться включати механізм нищення свобод. Яким і є зона тоталітаризму. Централізм, насильницький контроль за вилученням багатств із підбитих народів різнорідних із застосуванням задля цього терору, різних видів власне протилюдських протиправних дійств – стає долею московського царства, яке під свою ординську зверхність невпинно підбиває ті народи, відсіч яких ординцям була недостатньою. Концтабір надає зоні контролю певної органічності і життєвості. Кромсання ворогів є енергетикою гуртування.

Большовикам, як спадкоємцям абсолютизму царистського штибу, знадобилася на часі буржуазного становлення націй та визвольних протиімперських рухів вже диктатура пролетаріату, - аби з її допомогою припинити існування тої власності людей і народів, яка останнім давала можливість і спромогу звільнитися від імперії та її самодержавства. Стосовно потреби утримання жорсткого усевладдя і недозволу народам розійтися по своїх національних домівках, то мотив збагачення правлячого апарату большевиків на експропрійований ним спадок імперського збиральництва, апетити на розграбування статків поміщиків та капіталістів – відігравали роль, скорше, похідну і другорядну. Відповідність запитам прогресу і людяности, раціоналізм доказових для цього вчинків, цілі підвищення добробуту громадян і народів – не входять до системи орієнтувань компартійного істеблішменту, який виходить із завдань за будь-яку жертвовну ціну втримати єдинанеделімство саветських народів згуртованих довкола рідного партійного авангарду. Фізичне, шар за шаром, наполегливе винищення усіх не згідних із большевицьким усевладдям, включно із фракційністю та неортодоксальністю у середовищі ордену диктатури; ліквідація усіх здатних на підприємливість, на ризики, на незалежну думку; заборона ринків і фінансових установ функціонування приватних і незалежних капіталів; ліквідація не лише свободи критики, як ще й цілеспрямоване пониження інтелектуального рівня підданих, із заміщення місця розору вже на агітпроп, цензуру, комуністичне виховання трудящих за допомогою квот на концтабірне і розстрільне очищення від чергової порції ворогів; відсікання зеків від тямущости та інформованости про події закордонні, – призначенням має висадити навіть потенційні загрози з приводу обсеїї на утримання великодержавного усевладдя. Нема таких жертв, якість і число яких не були б принесені заради втриманні тотальної влади з контролю. Єдинанеделімці будуть різати навіть расеян, які у зоні однорідности претендують на старшобратерську виключність, бо патріотизм, націоналізм, месіянство питомих сповідників збиральництва вносить дисонанси у процеси поступального перетравлення поки ще недорусифікованих у зоні народів та племен. Зона це розворот до виродження, до боротьби проти світу, до злочинного заперечення культури.

Коли пізнаннями доскіпуються до рушійних сил подій, убачаючи сутности за маскою явищ, - то у тут має місце критика конструктивна. Тоді як тоталітаризмом є критика деструктивна: причини подій і усяка правдивість руйнується через покриття фактів облудами, накладання на факти помилок, поховання фактів під навалою примітивних візій.

Не можна не визнати, що інтенція на грабіжництво, притаманна також і масам пересічного люду імперії, обрушилася на аристократію та еліту імперії передовсім як помста, що її істеблішмент певним чином заслужив віковим покріпаченням підданих. Ненависть до верхівки та держапарату сталася навіть не як суто соціально-класова, аж осоругу викликала уся довоколишня цивілізованість з тими її здобутками, які просто нищилися задля їх ламання, коли недорозграбоване спалювалося щоб не дістатися іншим погромщикам, коли довілля загиджують навіть не від низького рівня вихованости та недотримання санітарних норм, а – з причин свята уседозволености у шабаші. Большевики, - скасуванням ними усіх законів і права, з подальшим заміщенням знищеного вже на суворість норм винищення верств правлячих і підлеглих, - у всеосяжній мірі ублажили хтонічні стихії масованого московства.

Для жертв тоталітаризму вирішальну загрозу становить той контроль над ними зі сторони нападників, який метою має грабунок жертв, насилля над жертвами з метою грабунку та усевладний бешкет, терор, морд і мор з метою власного від того щастя катів. Тому тоталітаристами лякають як призвідниками одномірного дисциплінарного порядку, сповідників контролю без виключень трактують як убивць свободи та гвалтівників права. Аж протилежним полюсом ревізування, сутнісною особливістю зон завершення історії є те, що туди потрапити можна лише через ламання усіляких норм і порядків, які цьому заважають. Якби повага до організованої впорядкованості була б атрибутивною нормою означеної зони остаточного регламенту, - то остання взагалі б і не виникла, не стала можливою. Тоталітаризм є не явищем конструктивності, а протилежно направленим процесом. Зона це не недопущення порушень безпеки, а – зворотне до того явище з вимахуванням сокирою, провокацією протистоянь та ініціацією аварій. Незаперечний контроль диктаторський передбачає руйнування усякого проти нього спротиву, як ворожого, достойного лише покарання смертю. Тоталітаризмом і є стихія безладу, протиріч, кризових зіткнень військових, суміщення несумісного, реалізація неможливого. Рейвах бедламу є сильною стороною усіляких аматорів чергового Нового порядку, бо їх наступні вчинки неможливо прогнозувати, вони завжди порушують усілякі із ними домовленості, кроки тоталітаристів не підлягають ані вигодам, ані доказовим інтересам, ані раціоналізму, ані безумству цих прибічників контролю та обліку. Бідою, викликаною вірними секти остаточного порядку є те, що вони не можуть зупинитися, для них нема кордонів, країв, обмежень, застережень. Змістами їх творчості є виключно руйнівна робота. Заробітком негативістів є гендлювання нещастями, промоцією та ресурсом їх агресії є боротьба проти вигаданих ними ворогів, їх утилізаційне споживання. Займанці пантрують на апокаліпсис як на остаточне оправдання справедливості, наврочують ентропію, химеродять на костюмаку як на розрішення усіх викликів. Плодом їх утаємиченості є спрощення. Маніпуляції з химерами це не спосіб надурити ворога, а це природне світосприйняття самих любителів невибагливих рішень. Водночас агресори свідомо направляють зусилля руйнації саме у сфері дезінформації, на продукування ідеологічних диверсій та звабних видів гібридної напівправди. Ці автохтони скрути почуваються добре, коли справи йдуть на гірше. До ініціаторів одності не можливо приліпити жодні, з числа будь-яких, характеристики, бо вони їх вже мають і – більш від того; поводитирів централізму неможливо у будь-чому звинуватити, бо вони пишаються цими особливостями як виявами власної натури; концтабірники відкриті до усіх аж до закриття усіх у могильний морок; перед зонотворцями нишкне і схиляє голову навіть абсурдизм, не кажучи вже про чудеса. Ці фахівці з організації порожнього місця будуть убивати, щоб порятувати; будуть звільняти, щоб мучити; будуть очищати через множення могил набитих трупами; будуть розколювати задля консолідації; обкрадатимуть, щоб обдарувати; обіцятимуть вихід, щоб загнати у пастку. Так совіти є одночасно противниками Заходу і його захисниками, воюють проти Заходу і тут же претендують на лідерство у ньому.

Хоча опінія загального місця схиляється сприймати професійних концтабірників саме за якесь товписько диявольщини, за потойбіччя норми, за сферу переступу, - одначе, на жаль, історія жорстких режимів нелюдських належить фактичній історії. Так московська імперія є одним з видів імперій; а московський соціалізм є одним із видів соціалізму. Більш того, благодійницька на будовах комунізму роздача пайків для трудозобов'язаного контингенту, контроль за цими ж ворогами - є дитячими забавками порівняно із соціальними завданнями сьогоденних держав. Обмеження шансів перекачування лівової частки суспільних багатств до тих усевладних кланів, які, як то здається, скорше паразитують, - зостається споконвічним питанням без обнадійливих перспектив його розв'язання.

Протилежним полюсом технічного прогресу є удосконаленням зброї масового знищення. Ріст пізнань більш ніж урівноважується розв'язуванням психологічних воєн жертвою яких стає правда. Альтер его від свободи та розширення можливостей людини у її історії і культури суперечливо стає підпорядкування домінуванням останньої над особою.

То лише з поверхневих позицій очевидного представляється метою московських збирачів та поглиначів чужого вже як свого, що ці паразити зайняті продуктивною на свою користь крадіжкою та власним збагаченням за рахунок страждання своїх жертв. То лише здається, що насилля над об'єктами нападу є вимушеною для нападників необхідністю, від того що жертва пручається і не дає себе безкарно грабувати. То лиш наяву стволи московських гармат витягнулися винюхуючи привабливу у сусідів добичу. А проте: танкам збирачів потрібне не так добро сусідів, як смерть сусідів. Не злостивість збирачів є інструментом та обставинами збиральництва, аж навпаки: саме бажання руйнувати, плюндрувати, нищити є первинним, причинним, рушійним у московстві як у взірцевій стихійності негативізму та нищення. Учинення болі та страждань; морд є самоціллю; індустрія з виробництва трупів. У виборі між героїкою загибелі у нападі на вигаданого ворога та, з другої сторони, нудьгою нікчемної буденности у злиденній нищості пересічного існування, - то питомий москвит підє за своїм призначенням. Бажання пожитися здобиччю є не більше як побічним продуктом природного твірного самочинного ненависництва, є оправданням грабежу, є дарунком живлення до енергії ентропії. Вбивають не від необхідности подолати спротив, а для необхідности убивати як самореалізації відповідної талановитости. Централізм наказів та дисципліна ордунгу це методика ведення війни на перемогу проти жертви яка має навіть більші потенціали сили. Нормою збиральництва є учинення якомога більшого розорення. Узвичаєнням є свято зла, тоді як мирне співіснування є просто марудним і безвартісним. Рушієм зони є героїзм тої жертвовности, яка у показниках досягнень рахується із числом трупів лише тоді як останніх буде ще більше, бо уламків від культури треба безмір. У інтенціях руїни нема причин та обумовлень, аж навпаки, - це руїна пояснює виверти історії московства. Висування доказів та аргументів на користь нападу - є окозамилуванням, бо напад здійснюється тому, що він не може не здійснюватися; і саме ним пояснюються його мотиви. Дуже важко людям вдається спростовувати і руйнувати організацію здорового життя, - однак москалям це вдається.

Мучеництво і мучительство визнаються на кацапії вищою гідністю. Карних і покараних злочинців милують і жаліють. З ейфорією від садистичного мордування жертв може змагатися лише оргазм власної нищості і самознищення самих живодерів. Хоча темною диявольщиною нападники облудно іменують тих, на кого вони нападають. Культ виродження і загибелі спрямований на припинення усілякої життєвості та розвитку. Ідеалом є досягнення стабільности, точки завершення історії, фестивалю порожнечі, коли б нічого вже не відбувалося із того що могло б трапитися. Зона це пес що за допомогою смерти стереже незмінність. Будь-які поривання у історичних подіях розірвати цей кругообіг страждань завершується поверненням на круги свої у звичну зону централізму мафіозного правління. Організацією зони є таємна замкнена на собі секта професійних бандитів, які стоять на сторожі свого усевладдя. Запорукою московського царства є незмінні, але різноіменовані опричники, усілякі чекісти, які повсякчас тужаться розвести Захід. Істеблїшментом московства є його спецслужби, які як настановляють вождів, так і керуються вождями.

Зона це практики окультизму, провалля у неймовірне, заперечення ненависних реалій історичних. Москалі хизуються тим, що умом расію не панять; загадкова російська душа загорнена у таїну. Початковий удар зона наносить по мізках та тих можливостях тверезого мислення, які становлять сутність людини та людяности. Ворогом у зоні чуда та гри на підсвідомих інстинктах мають саме раціоналізм та пізнання дійсного стану речей. Екстаз маячення та тяжіння до неймовірного, сверблячка на переіначення світу, вискочити за межі дійсности, подолати отруйність притомного, піти війною проти доказових фактів, сприймати світоустрій ворожим, керуватися казкою чи утопією, вправлятися у видах аномальности, покладатися на магію і зациклені догмати вірування культового, досягнути абсурдизму як абсолюту. А якщо невтрачені нагоди відчувати емпатію долаються у зоні контролю ще не повно, то у хід ідуть не лише міти та пропаганда про месіянські покликання великодержавництва, а - звичайне пияцтво. А то й види вже не ідеологічної наркоманії.

У тоталітаристів не тільки нема тих конструктивних пропозицій новаторських, які б додавали щось позитивне до вже наявних досягнень, збагачували і удосконалювали б труди попередників, аж супроти того, - усі привнесення від псевдовинахідників зводяться до заперечення ними того що їм не подобається із числа того що вони не можуть досягнути, засвоїти, контролювати, а тому вважають ворожим і докладають зусилля на знищення усіх та усього що не вміщується у їх рецепти спрощень та боротьби проти світу з його реаліями задля заміни його закономірностей вже на осяйні казки та утопії. Радісні мелодії від яких розливаються над пожежами, руїнами, небіжчиками втягнутими у цю вакханалію єднання. Прихід до влади сповідників придуманого ними єдиноправильного порядку стає заборонаю ними різноманітних самоправних поки ще не достатньо підкорених ними племен і народів, викоріненням їхніх традицій та звичаїв, переслідуванням місцевих мов, боротьбою проти тамтешнього багатобожжя, заміщенням притомних та критичних світобачень вже на обов'язкову ідеологію цих прибулих зверхників, а ціннісні орієнтири смисложиттєві та особливості моралі підміняються на ортодоксальні догми та наuczання від секти неофітів, висуваються облудливі цілі та потенційно аварійні завдання, побутом стають культи і ритуали ігрищ з символами; постають заслони на те господарювання громадян, підприємливість яких дозволяє їм годуватися з власних трудів, а не залежати у цьому від стяжальницьких волінь владомощців чи подачок соціального утримання за трудовобов'язання на користь цих панів; накладаються заборони на свободи як інформаційні, так і на механізми обміну товарами і послугами, а людей прив'язують до одного місця та виключного роду занять; одномірний орднунг вводиться насиллям та терором стосовно підданих, оптимумами встановлення диктатури є роздмухування протиріч та воєн; грабіжницька мафія паханів оволодіває державою та проникаючу ерозію вносить у витончені області життя духовного та інтимно-особистісного. На покору ваблять облудами і збройно.

Цільовими апетитами творців орднунгу є підгребти під своє усевладдя якомога більше з того що належить їхнім жертвам. Диктатори-грабіжники самі переконані у тому, що коли їм вдасться змусити підданих гарувати на вождів, то диктат буде досконалішим завдяки вдячності від мас перетворених на нахлібників за подачки від багатств та ласки вождів. Які тим легітимізують себе у очах підданих, що ці самозвані слуги народу своєю місією мають людинолюбство і поміч бідарям.

Оправданням за учинені ними злочини, творці чуд висувають тези про те, що вони дещо похопилися з відрізанням голови своїм противникам, а якби робили це не поспіхом, то усе було б чудово й жертва цього б навіть не помітила. Водночас висувається теза протилежна, що ворогів зони було ще недостатньо страчено, а коли б це dokonано сталося, то усе було б чудово, себто заповідані чуда відбулися на ділі. Здійсненню чистих начертань технічно завадили зрадники. Тобто прожект недостатнього втілення ідеалу треба у Другому його пришесті та Страшному суді, як розправи над винуватими так і винагородження жертвности праведників, повторити й очікувати з надією. Нема меж жертвам заради зони. Коли не пощастило убити тих кого хотілося, то оправдовуються: ну, не змогла перескочити.

Проблеми концтабірних зон у тому, що вони самі є проблемою, видом відхилень не обов'язково корисних для еволюції. Стимулювати і зацікавлювати людину у плодах її працьовитости, а, у той же час, забороняти виробнику користуватися плодами та вигодами своєї підприємливости, - то це ставити суперечні навзаєм, а тому обопільно не вдатні завдання. Експлуатовані мають стати управліннями експлуатації. Але для комуністів нема завдань неможливих. Нема фортець, які б любителям пролетаріату та ненависникам капіталістів не підкорилися. Апарат бюрократів своєвільно віднімає власність від господарів. Бюрократія у зоні є нездолання, тому що зона контролю і є бюрократією. Централізм, націоналізація та одержавлення, командна економіка надзвичайних комісій військового комунізму, контроль за цінами та полювання мішочників як ворогів совлади призводить до дефіцитів, до продуктових карток. Згряя ідеологів комунізму у бійці за владу із червоними директорами починає кожна на свою сторону перетягувати апарат держбезпеки режиму.

Максимуми ідейно-політичної єдності, згуртованості мас довкола трудових завдань поставлених рідною Партією, відданість справі побудови справедливого устрою без експлуатації досягається тоді, як знову й вкотре пропускати ту масу через подрібнювач м'ясорубки терору. Субстратом рівномірної однорідної єдності, злютованим у непробійний порядок одномірної тоталітарної абсолютистської зони, є – хаос, атомізована за допомогою переляку та ентузіазму, дезорієнтована пульпа посліду від колишнього здорового у його структурованості і розвиткові суспільного організму. Внаслідок перемішування усіх якостей зостається лише одна; відповідно для досягнення єднання доводиться шматувати усіх і усе. Від розтічі навсібіч унаслідок дерегуляції, то починається гравітаційне збігання у точку зони.

Час від часу учасникам перегонів у культурі доводиться навіть через революційні потрясіння ставати на рівні стартові позиції у тих кризових ситуаціях, коли ті, хто вирвався уперед починають забезпечувати собі позиції еліти саме у спосіб створення різноманітних штучних завад для запізнених учасників життєвих змагань. Другою ж стороною медалі несправедливості та неринкових прийомів на порушення доступу до розподілу соціальних благ та кар'єрних успіхів згідно внесків у суспільне виробництво є вже протилежна крайність наполягань на тій рівності, яка вже не дозволяє будь-кому відрізнятись від будь-кого. Така рівність і справедливість у розподілі нещастя зупиняє й дестимулює виробництво.

Мисливцям за чужим добром вдається це чинити за допомогою інструмента негативізму, відсікання від жертви її статків разом із можливостями противитися означеним бандитам. Складовою ефективності хижацького споживацтва є ще й заощадження бандитами на необхідних для цього силових зусиль на подолання опору того об'єкта нападу, який є порівняно багатшим не лише на свої майнові ресурси, а й на засоби їх захисту. Тож для подолання цього розходження між надмірністю своїх апетитів та порівняно немічними ресурсами агресії, - то доводиться агресорам вдаватися до тих хитрощів і підступності, якими є розпалювання ворожнечі та братовбивчих протиріч у таборі своїх потенційних жертв, аби об'єкти нападу поборювали один одного і послаблювали відсіч зайдам, щоб завоювання було успішним без війни чи мінімізацією військових дій. Хижаки подрібнюють здобич, бо у цілому вигляді її не пропхнути у стравохід. Експансія тиранії та концтаборів здійснюється через сіяння хаосу, через руйнування визначеностей, через розпалювання протиріч. Нападникам, які пруть згуртованою і мобілізованою колоною, потрібна боротьба у стані противників, потрібно під'юджувати й провокувати там взаємну ненависть, наполягати на протиріччях класових, расових, релігійних. Стратегією мислення та тактикою дій для збирачів є настанова: чим гірше супостатам, то тим краще нам любимим.

Через пропускний пункт до концтабору потрапляють на хвилі народної свободи, розв'язаного дозволу будь-кому слідувати його інстинктам, підсвідомій чи надсвідомій волі. Для цього революціонери у боротьбі проти узурпаторів видають декларації і декрети на зразок: Наказу номер один, з обранням військових командирів голосуванням; або відміння судової системи, з заміною її на класову свідомість у боротьбі з контрреволюціонерами; або ошасливають народ обітницями прийняттям законів через голосування по смартфоні; або пройди принаджують до себе любителів шари обіцяючи цим цінителям незаслужених доходів стрімкі кар'єрні ліфти у обмін на підтримку; або до зони контролю входять через усенародні референдуми, через демократичні процедури дочуватися до прояву кожної пересічної схотінки, через толерування, упадання, потурання тотальній волі народній як попередньо установленій гармонії. Або надають підмогу та субсидії тим зайдам, що окупувають і ненавидять країну і народ який від своїх наявних трудів і відсутньої своєї обачності надає переселенцям допомогу і підтримку. Любителі народу обіцяють не забаритися з розподілом порівну на їдців усієї вирваної від ворогів здобичі, яку, щоправда, перед тим треба ще від ворогів відібрати. Селянам обіцяють ґрунти, солдатам мир, лікарям хворих, розумним розум, поневоленим звільнення, збоченцям збочення, віруючим віру, - аби вони лиш сконцентрувалися під хоругвами свободи без гальм. Коли починаються чудеса і реалізація неймовірного, то у відставку змушена подавати достеменність реальності.

Культура, яка конструктивно розвивається на Землі завдяки раціональним потребам людським у використанні знань і вмінь з освоєння природи речей, є одним із тих місць у космічному довіллі, де безлад останнього поступається своїм пануванням. Однак не лише науковцям доводиться констатувати свою безпорадність управлінську там, де вони добираються до субстанціональних законів світоустрою, - бо стихії правлять бал і у сферах які торкаються соціальних стосунків, замкнених на суто людських взаєминах, де мають місце волевияви інтересів, а не чинність сторонніх законів об'єктивних. Більш від того, квінтесенцією свободи, її сухим рештком від остачі, себто проявом повноти не залежних ні від чого управлінських рішень, - із яких вичавлено і вигнано геть усі можливі побічні чинники та рації впливу на остаточну виїмкову виключність даних управлінських ухвал, - залишаються саме ті вольові афекти самого управлінця, представленням та втіленням яких не може не бути хаос у ментальній діяльності самого управлінця, який не підпорядковується нічому, нікому, для якого ніщо не може бути вказівкою, а наслідки чи подальші кроки цієї свободи невідомого парадоксально засвідчуються як непрогнозовані. Свавільство починається там, де закінчується логіка. Свободою стає невизначеність, - тоді як усяка фактичність у аргументації проявляється як несвобода людських постанов. Тобто повнотою об'єктивності, фактом істини стає мовчанка і бездіяльність, - ресурсом якої неодмінно, як своїм шансом, передовсім скористаються злодії. Зло просувають на тих шляхах терпимого до нього ставлення, які власне і є злом.

Тоді як відкритий удар по супротивнику не обов'язково є вдалим для нападника, а то й породжує мобілізацію сил спротиву, - то завжди модним прийомом агресії є ставка на розклад внутрішніх сил у таборі жертви, аби остання сама витрачалася на самознищенні, заощаджуючи таким чином ресурси сторони вторгнення. Ворожу сторону розруйнують провокаціями там безладу, насадження правоти усіх факторів протиборства, суперечностей, братовбивства. Що й досягається легалізацією, благословенням усіляких відхилень від норми, коли деконструкцію мастять ставкою на терпимість толерантної уседозволеності, під знаменами якої шириться експансія хаосу. Противника спантеличують тим масивом розмаїтих позицій з переплутування казки та реальності, символізму та фактів, лицедійства та освоєння необхідного, - у океані яких достеменність з достовірністю мають захлинутися. Злочини оправдовують розростанням їх варіацій вже як ракової пухлини. Правду розширюють на розмір і понад розмір її заперечень. Справа мультиплікації маячень доходить до того, що більшість її сповідників ладні допускати до своєї когорти навіть недобите ними членство науковців та тверезомислячих громадян, вже не караючи їх за інваріантний раціоналізм. Для ствердження свого диктату, то нападникам необхідно схаотизувати, дезорганізувати, подрібнити ті сили опору жертв, із яким вже можна буде розправитися без надмірних зусиль. Релятивізм, доведений до висміювання засадничих досягнень у кристалічній решітці культури, є пробойовою потугою ревізії твірних цінностей життєвих. Ударним загоном наступу руїни революційного збаламучення, задля встановлення на розчищеному місці вже остаточно правильного порядку, є цинічне глузування, дискредитація, штучно вимучене імітаційно-надумане знецінення усього важливого, - зважаючи на те, що сміх є показником сили та присудом на повержене. Сповідники тоталітаризму на першу фронтову лінію своєї атаки ставлять блазня і лише за ним шикуються лави справжніх катів. Смертовбивством стає освячення нежиттєвого, подання аварій вже за розширення можливостей, включення до правил виключень із них. Матеріалом тоталітарного насильства є толерантне усепрощення, троянський кінь порозуміння за усяку ціну та запобігання без берегів стосовно апетитів переступника. Ентропія окульбачує баского комоня розваг, вабить святом безвідповідальності тих мас, на яких вона зрештою накладе каторжні уроки виробітку. Культовою релігією рабів роблять любовну їхню терпимість до гніту над ними. Супроти того, культура, проявом якої є зростання організованості та спеціалізації її сфер, - постає як удар по означеним прибічникам хаосу, як спотворення природности безладу. Хаосові варто протистояти не множенням його, а константами правди.

Те, що його на разі спостерігаємо, нашестя мультикультуралізму, толерантності, зняття усіх заборон для мрійників про відхилення усіх заслон як способу досягнення абсолютів свободи, - є далеко не оригінальним, не твірним, не початковим для історії явищем означеного соціалізму, як ідеального устрою для усіх ображених та колишніх рабів. Які таким чином учиняють відплатну помсту своїм кривдникам із числа ще не перебулого членства верхніх ешелонів суспільного організму. Таким варіантом руйнування інституції держави було у свій час віровчення первісного християнства, змістовим ноу-хау чи технологією ідеології якого стає заборона покарання на сторону нападників. Прощення займанцям висувається не лише як радикальний рецепт на розв'язання геть усіх соціальних протиріч і конфліктів, як ще й любов до ворогів та підставлення однієї щоки за удар по іншій перетворюється із інструментарію повстання бідарів, перетворюється вже у їхню мету руйнації устрою панування багатіїв та інших системних установ соціального організму. Ця настанова на прощення на свій бік використовується протирежимними повстанцями саме для їхніх карних дій вже на бік супротивників режиму тотального змішування усього з усім. Насаджувана ідеологія безладу є не лише імітацією свободи, - бо свобода передбачає розширення доказових знань та результатів їх втілення на розширення благополуччя, - аж пропозиції розширення досягнень поступу вже на розмір казок, чуд та культів маніпуляції із утаємниченим стає причиною деструкції та наслідком декадансу. Любов до ворогів своїм безпосереднім призначенням має терор проти не згідних із цим противників наступу безладу, є введення терору проти нобілів вже до корпусу права. Ідеалами легалізованого бандитизму є ультимативні на свій бік вимоги безкарності за переступи і грабіжництво ними імущих. Повстанцям потрібна відсутність спротиву зі сторони опонентів та противників повстання.

Так у свій час містичним ідеовченням про усепрощення, - до того часу поки ці догмати не трансформувалися вже у офіційну ідеологію правлячих верств, - було атаковане давньоримське державне утворення. На часі подібною містикією з приводу гегемонізму рабів капіталу атакована була Московія імперська; націонал-соціалізмом була атакована Німеччина; зараз соціалісти напалися на цитадель західної цивілізації – З'єднані Штати.

Одним із самоочевидних проявів революції, - якою є зміна влади, з повернення її назворот від тих, хто її перед тим відібрав, - є, часто й нерідко, вирішальна участь у революційних збуреннях саме широких мас, на долю яких і випадають жертвні втрати. Революція, у першому її сприйнятті, проявляється як стихія неупорядкованого двиготіння, у якому повсталий нарід добивається здійснення своїх інтересів. Для руйнування інститутів влади не обійтися без зняття усіх заборон, не обійтися без порушення усіх правил під приводом абсолютизації нічим не стримуваної свободи. Однак для істеблішменту, проти влади якого є спрямована революція, головну і вирішальну небезпеку становлять не маси повстанців, а ті закаптурені конкуренти та претенденти на владу, які саме й збурили та повели за собою означені маси революціонерів, що їх означені кандидати на провід не більш як використовують у якості жертвної сили задля своїх вузькогрупових змовницьких інтересів. Революційна стихія, яка на перший погляд є проявом безладу, - то вже на наступну, більш прискіпливу точку зору, є управлінням ризиками. Ті, які клянуться у любови до колишніх рабів, знають для чого вони це роблять. Коли змовникам якщо й не всім вдається керувати та не з усіма процесами вдається впоратися, але, принаймні, плани перевороту залишаються чинними для організаторів зміни влади та прізвищ на тих самих посадах. Задля успіху перевороту у вищих ешелонах влади, то організаторам революції потрібно насадження толерантності, гри на інтересах поневолених мас, ставка на чудеса, - однак подібна провокація протиріч суспільних має своїми стратегічними цілями саме встановлення порівняно ще виразнішої диктатури для користі вождів Нового порядку. Гармидер там, де його ініціатори є загорнені у таїну. Доконаним розгардіяшем є воля і свавілля небагатьох; ба й більше, справжня стихія там, де не знайти навіть суб'єкта та вигодоотримувача із роз'ятреної веремії бійки усіх проти кожного, - внаслідок якої настає диктатура нічим не спотвореного глумства та злочинів.

Порушення законів та відносин у природі, соціумі, науковій діяльності варто списувати не виключно на конто недостатнього розвитку фахових знань, як розподіляти цю відповідальність доводиться ще й із об'єктом дослідництва, - щоби противне цьому дисонансові оволодіння ситуацією вже без помилок та у істинах дозволяло подальший поступ. Неуспіх замірів та відхилень від норми залежить не тільки від цілеспрямованого ошуканства чи невимушених помилок суб'єктів, як ще й від нездоланної логіки фактів. Не лишень обмежені своїм абсолютизмом постулати чергового подолання законів прогресу та людяности вже за допомогою рятівних чудес є помилкою з відповідними руйнівними наслідками для людяности та прогресу, але й потреби останніх вже у свою чергу не можуть не бути наклепом на обітниці чудес. Інакше кажучи, як і помилку, так і виправлення помилки слід шукати не виключно серед реакцій мозкової діяльності учасників історії, бо утаємниченість може бути виключною власністю та атрибутикою об'єктивної дійсности. Коли істиною варто вважати лиш те розуміння фактичного стану справ, яке направлене на суспільне добро людини, то й зло не обов'язково зникне через помилки його осмислення. Дурниці не тільки передують, а й можуть бути наслідком зусиль впоратися із ними.

Безумства мають не так відповідати за спричинення ними зла й нещастя, як наявність останніх радше є виправданням відповідних безумств. Вадою ошчасливлення через загальну тюрму є не лише порушення цим насильством тих норм свободи до яких мають тяжіти вільні суспільства, - аж до помилкового слід віднести й сам спосіб мислення тоталітаристів та їхню поведінку. Глупство, яке практично чинять віруючі у гідність своїх помилок, не може не перебувати у узгодженні із таким же опрацюванням ними інформації. Безпосередні друзі Богів могли б не дурити свою паству лиш тоді, коли б вони самі не вірили голосам потойбічного у своїх Божих покликаннях. Мова слугує тоталітаристам не тільки для спантеличення супротивників, як мова тоталітаристів обслуговує безпосередність абсурдизму у його виконанні фаховими невігласами. Нормальні люди мають карати тюремну практику зони не звертаючи уваги на молитви чи прокляття творців зони. Припиненню тих злочинів, які містифікатори коять посиланнями на чаклунські замовляння, сприяє не суперечка та незгоди із формулами чародійства, а виконання судових вироків проти злочинців.

Не тому професійні присвоювачі чужого добра свої апетити видають за реальні запити господарів того майна, а реальним станом речей іменують свої щодо нього задрісні марення, - що у здобичників бракує тями на відрізнення ілюзій від фактів, й не лишень тому що насильники зловісно беруться заплутати себе самих та жертв своєї агресії, аж лживі вигадки заощаджують бандитам витрати на амуніцію. Облуда є не тільки умовою агресії, а й метою ушкодження у жертвах прав і свобод.

Ставка що комуністів, що нацистів на силу задля доведення нібито беззаперечної істинности своєї ідеології що класової, що расової вже до розмірів включення у імперію що великоросійську, що великонімецьку упокорених народів – доказово свідчить про те, наскільки самі насильники вірили у безапеляційну доказовість вигаданих ними буцімто принук напасти на тих сусідів, які злочинно не вірять останнім істинам нових світопорядків.

Люди, які є наділеніми совістю, розумом, знаннями, даремно вірять, що відсутність цих якостей у большевиків дає над останніми якусь перевагу, - оскільки саме ця здатність большевиків ігнорувати усякі смисли, рації, закони й замість того діяти за скобками усіляких правил, аби згодом голою силою у будь-який підступний спосіб ламання домовленостей вже на часі накопичення потенціалів реваншу добиватися здійснення своїх загарбницьких апетитів, бо саме облуда разом з безумом дозволяє пройдисвітам обходити законслухняних.

Свободу не треба гудити за можливість у ній припускатися дурниць, бо без покарання за помилкові рішення не буде винагород для тих кому вдається сумістити свої винаходи та логіку затребуваних фактів. Свобода дурниць рівно як і свобода необхідного є тим паливом яке живить роботу людей та плоди. Віра у те, що над свободою можливі якісь зверхні цінности, або ж урізання свободи у будь-якому її прояві: науковому, господарчому, інформаційному й далі, – не може не породжувати наслідки просто катастрофічні.

Роль релігійного канону не можуть відігравати тексти за якими допускається лише однозначне їх розуміння й буквалістське трактування. Віроучительні писання містичні заскалюють у таїну й не можуть належати людському розумінню притомному. Себто святі постулати мають бути достатніми аби ними однозначно обґрунтовувати бажання їхніх сповідників напасти й пограбувати противників даної секти, а водночас ці догмати учення мають бути виведені з-під критики зі сторони навіть жертв нападу. Канон має сяяти як світоч остаточної правди на усі часи не зважаючи на усі нападки на це рятівне учення навіть зі сторони подібних конкуруючих учень окультних. Щоб ніхто ніяк ніколи не смів присікатися із нападами на противність незмінних і завжди правих учительних постулатів святого тексту стосовно постійно змінюваних з часом обставин історичних пов'язаних із окультуреністю та поступом знань, то постулати зобов'язані бути суперечливими з формально-логічної точки зору. Аксиоми тоталітарного канону, або, принаймні, їхні трактування безмежні, не можуть не бути алогічними та суперечливими один одному навзаєм для того, щоб бути правими завжди тоді, як цього потребуватимуть завжди праві високопосадові провідники учення, які так як треба розтлумачать святе письмо. Канон ні за яких прийомів критики не може бути обвинувачений у неправдивості, бо канон включає у себе вказівки які уподобає собі будь-хто. Ступінь суперечності вказівок учення й дозволяє йому виступати ученням виведеним у історичне потойбіччя поближче до божественного. Аксиомам та формулам будь-якого достатньо розвиненого, себто історичного, релігійного учення не є можливим закинути звинувачення у неправді, - бо тези канону учення, у гіршому випадку трактування його тез та положень, одночасно включає логічно навзаєм суперечливі, альтернативні тези. Тож у залежності від кон'юнктури, - чергові вірні послідовники учення виймають із невечерпних таїн учення те, що їм потрібно.

Наприклад у текстах культу ленінізму суміщені тези: партійного змовництва та одночасного представлення руху революції як історично обумовленого; ставкою на насилля громадянської війни та обіцянкою внаслідок цього вже вічного мир; необхідність поголовного озброєння пролетаріату та розстріл за кожен рушницю у руках повсталих контрреволюціонерів; обіцянки демократичних свобод та терор диктатури пролетаріату варіюються у залежності від потреб здобуття влади комуністами; заміри знищення капіталізму ліпляться до представлення одержавленого капіталізму вже за вид комунізму; обітніці достатку за комунізму реалізуються у закликах принести нові жертви задля цієї ж мети; інтереси маси представляє осібний апарат; московська великодержавність виявляється суголосною до пролетарського інтернаціоналізму; й тому подібні лавірування.

Тверезе розуміння будь-яким московитом, відповідальним за сутнісні інтереси існування московського царства, необхідності фізичного знищення усіх ідентичних, себто вільних українців задля існування московського царства досягається не промиванням тями цих автентичних московитів зі сторони офіціозу пропаганди імперіалізму, - а є тверезим розумінням відповідальності усякого природного московита за фізичне існування московського царства у звичках його збиральництва. Обґрунтуванням же незворотної необхідності геноциду тих українців, які є господарями долі власної батьківщини, слугує для московитів їхнє щире переконання у тому, що вони є одним народом з українцями, зловорожі замаху на відділення яких від московитів є лиховісними спробами диверсії тих русофобських пиндосів, які спеціально придумали українців як інструмент антимосковства. Українців, яких на думку московитів не існує, необхідно у спосіб їх реального вбивства московитами перевести у стан неіснування. Українці є любимими братами кривими тоді, коли вони є справжніми московитами самовідданими під орудою московських офіцерів. Малороси, щоб заслужити право полягти жертвою за месіанську великоржавність, зобов'язані не лише марити про здійснення щастя присвяти своєї долі вже на користь московського над нею проводу, як малороси ще й мають, на думку московитів, переповнюватися гидування та цуранням станів негідності московству. Для московських збирачів не може існувати логічних протиріч між їх апетитом і засобами його задоволення.

Хибними є твердження, що то лише закони створювані науковцями мають характер незаперечний, об'єктивний, підтверджений дослідженням природи речей і явищ. А свідомих облудників та тих хто від незнань помиляється - не стримує ніщо, що глупота може без перешкод ходити куди заманеться і вчиняти будь-що без звіту, що невігласи і злочинці є вільними людьми. А проте, свобода як розширення і удосконалення культури породжується зовсім не вправами з химерами; тоді як ті хто припускається аварій, втілює нісенітницю і маячення, слідує необгрунтованим вигадкам, - потрапляють у жорна такої необхідності з якої важко потім виринути на поверхню тверезости. Коли слідувати справам конструктивним та чинити добро, то ще невідомо, а чи дасть ця творчість життєдайні плоди; аж коли взятися руйнувати, ще й чуттям відрази до атакованої справи, то подальше її обрушення відбуватиметься само собою за посиленою участю вже стихій викликаного безладу. Невідворотність є скоріше ознакою знищення, а не позитивних дій.

Викликає неочікуване здивування те, наскільки подібними між собою є авторитарні режими та підтримуючі їх ідеології, змісти яких написані немов під кальку, - дарма що автори утопій мешкали за відсторонених між собою епох, різнилися рівнем інтелекту, представляли відмінні культури. Аж єдне відзначені фантазійністю вірування у неймовірне те, що доста заступити за межі тверезого розуміння реальності, як тут таки відступника у лабеті беруть сув'язі безладдя, незворотна послідовність яких перевищує усяку логічність. Любителі дивини змушені послідовно розвивати розпочате аж допоки не упруться у стіну безмежного абсурду. Де прибулих вітають його насельники, які дісталися туди раніше.

Існує підозра що навіть вищі тварини не переймаються такими проблемами як то: смисли буття, призначення людини, святість божественного, ціннісні абсолюти, спасительність духовного, краса добра, містика чуда, ідеали істини, утаємниченість сушого. Гегемонію вірувань над конкуруючими видами світосприйняття доказують осудженням усього об'єктивно предметного, фактично доказового, меркантильно мирського, профанно тварного. Недалеко від пізнання природного світу та освоєння його культурою пішли науковці обмежені відкриттям та створенням його законів. А проте авторство на концтабори належить дослідникам законів не природних, а надприродних. Коли вистрибувати у ірреальність, де нема не лише того на що можна спертися, а й відсутні цілі такого заняття, то порожнина затрачених при цьому зусиль починає наповнюватися трупами і уламками. Ворота до лагерних крематоріїв відкривають інструментом ніщо-ніяк-нізачо-абищо; стрімголов до ями втрапляють з височини абстракцій; кромсають задля людинолюбства.

Усяке продукування товарів з доданою вартістю передбачає витрату для цього певних ресурсів. Так коли дещо змістити акценти на сторону споживання, себто зайнятися грабіжництвом, то ту таки на злодія обрушується послідовність необхідних для цього дій та умов. Так доведеться із жертви нападу зробити винуватця, аби таким чином виправдатися, а ще нападник представляє на доданок себе самого як невинного страждальця; для успіху грабежу доводиться займатися обманом, порушенням права; а це тягне за собою скособоченням на лише моралі, а ще системи цінностей; доводиться посилатися на химери у характеристиках їх святости щоб таким чином заперечити дійсний стан речей; при цьому не обійтися без насильства над противниками грабежу; що у свою чергу потребує охоронних загонів які у забезпеченні безпеки режиму переможного криміналу вишукувати і вигадувати ворогів вже у середовищі підданих; які стають такими не лише завдяки їх тероризуванню, а на доданок обробляються до послуху системою ідеологічної обробки світогляду жертв режиму; націленого на контроль у завданнях тотального єднання всередині зони; та відповідного розпалювання протиріч у стані її противників; задля успіхів експансивного розширення зони вже до розмірів імперії і далі; згідно вимог удосконалення неадекватности догматів грабіжництва вже до станів параноїдальних; щоб жертви зони героїчно кидалися у атаку на ще не втягнених у вирву здобичництва перспективних її жертв; реалізуючи любов до верховної влади; яка потурбується про утриманців; знімаючи саме з останніх для цього ресурси – на продовження грабунку.

Зона загального контролю, себто масованого спотворення свободи громадян, являє собою створення сприятливих умов для тої зграї грабіжників, які своє процвітання вибудовують споживацьким паразитуванням на винищенні енергетики мас громадян. Суспільство у захисті своїх прав і свобод має претензії до хижаків не лише за фізичне віднімання ними майна громадян, як за злодійське порушення законів, моральних цінностей, інших устоїв та відносин у організації суспільного життя. Оборона суспільством чи окремим чоловіком свого тіла чи своїх статків перебуває у жорсткій сув'язі із тим що суб'єкт мислить способами свого існування, своїми реакціями на події, власним розумом в усвідомленні плину життя. Грабіжництво є навзаєм пов'язаним із порушенням визнаного за нормальність, в тому числі – й із тими нормами справедливості, інтелектуалізму, здорового глузду взагалі, за якими функціонує суспільне здоров'я. Не можна захищати злодійство перебуваючи на стороні раціональності; лише божевільні ідеології є адекватними у виправданні ними розбою. В неприйнятних для себе умовах дії права та смислів гандизм сходить нанівець. Глупство є виключною причиною усвідомленого порушення законів чи фактичного незнання необхідності останніх. Бандитів не хворих психічно чи розумово не буває. А максимуми унормування усього антисуспільного та ворожого громадянським свободам є апогеєм асоціальності. Тотальна тюрма є замкненою на ключ психопатії. Промоутерами неймовірного, себто такого, де люди проігнорували б свої природні потреби у здоров'ї, достатках, свободах, - можуть бути лише професійні дегенерати. Заміри сумістити та узгодити між собою бандитизм та ідеали розумного – не мають розумних розв'язань. Інакше кажучи, марно протиставлятися різноманітним експропріаторам, які під своє свавілля підгрибають чужі права й насилують жертви своєї зажерливості тоді, коли критику спрямовану проти бандитів обмежити рамцями критики тої їхньої ідеології, на яку гопники посилаються у виправданні та узаконення своїх протилюдських афер. Тому злочинців не поменшає через докори у вадах їхньої раціональності, бо їхня цілеспрямована атака на цінності пов'язані із правом та його доказовістю і є запорукою грабежу; намагатися утяти експансію збагачення чужими статками вже хтозна-якими завадами із вказівок на казна-яку химерність та бездоказовість користі цього заняття для жертв грабежу, – це безрезультатно гатити поза цілі критики, бо безглуздя, себто противність нормам, і є тямом та двигуном агресії; тоталітаризм, який квітне саме поза скобками рацію, не повезе ущемити ростом проти нього розумових закидів.

Розумом, як особливістю людини, є відкриття законів у подіях, аби направляти події у цілях розумних. Але й безумства посеред нерозуміння подій, помилки, свідоме спотворення фактів - не є жертвою стихій, а оформлюється у хибні закони. Утопічні моделі соціального устрою, які на шкоду прогресу накидаються зі сторони облудників, та інші види зла також існують у вигляді законів, за якими ховаються хижі інтереси їхніх авторів. Замість своєї власної відповідальності за злочини ініціатори злочинів підставляють доктринальні абстракції та ідеалізовані вигадки з якими починають боротися критики зла замість того, аби наносити удар по авторах химер. Оскільки серед утопій нема абсолютно химерних, тому що усі марення відображають окремі істини і є продуктом розуму, - то критика асоціальних авторів химер завше залишається не лише не повною, а ще й хибною тоді, коли із сфери законів осмислених виключає рації ідіотів. Злочинці надягають на себе непробивну броню, коли своїм злочинам надають вигляд моральних, естетичних, релігійних цінностей, - оскільки ніщо із зачатого смислами не відноситься до сміття. Подібно до того, як навіть стрілки намальованого неіснуючого годинника пару разів на добу показують точний час на намальованому циферблаті. Вбивства, гвалт, грабунок що їх вдається видати за пропозицію встановлення такої собі нової справедливості, - отримують імунітет проти права.

Невідповідність фактів та облудливого їх розуміння, а то й відверті дурниці є аргументами бандитів на виправдання нападу на сусідів та на права сусідів не лише тому, що у бандитів нема розуму, а лише тому, що серед розумного не можна знайти виправдань бандитизму, бо серед осмисленого й доказового якесь зло агресії не може не бути безумом.

Усякий винахід і будь-який твір у історії будівництва культури не може не бути специфічним утворенням, відмінним від інших здобутків, стає досі ще не баченим у його новаторських, тих особливих інформаційних кодах, - які засвоюються широким загалом на разі вигід тих пропозицій для загалу, або ж те, що зробленим стає на шкоду, приймається вже як помилка, якої на майбутнє бажано не припускати. Тож і тоталітарні проекти, у яких простими прийомами пропонується убавити зло світу і вивести усіх та усе на дорогу остаточного для історії щастя, - мали б бути покладеними у ряд із усіма відмінними своєю неординарністю пропозиціями, коли б цьому не заважали багатообіцяючі обітничі казки із втілення чуда. Змістами, заквашених на чудах, усіх режимів тотального контролю не може не бути глупство, себто надмірна екстраординарність шахрайських пропозицій обійти стороною ті складнощі і проблеми розвитку, які можуть долатися лише працею та ростом знань. Для того, щоб унормувати дурню, якою є усі поспіль знакові пропозиції контролю без виключень, для того, щоб культові відправи символічні стали обов'язками повсякденних справ людських, для того, щоб вірування підмінили собою розум та закони будовані на знаннях про природу речей фізичних чи соціальних норм, - то доводиться ексцентричні приписи і догми рятівного учення доводити та без посмішки авгура аргументувати як норми нормальні. А це предметне переіначення світу є неможливим, - якщо, звичайно ж, мати справу з людьми нормальними. Або ж терором фізичним та інтелектуальним доводиться постійно і повсякчас у безмірі часу і наполяганнях у просторі доводиться бити по тих ворогах учення, число яких і тямущість яких не спадає не зважаючи на наполегливі без утоми зусилля з агітпропівського переконання мас у правоті рятівного віровизнання. А це ментальне переіначення світоустрою є вже складним, - за тих же умов і ситуації. Тож для стишення міри безуму казкових проєктів, для їх вписування у подобу унормованого, - то адептам неординарних зон абсолютистського контролю доводиться доказувати що це не вони є пацієнтами, а що це довколишній світоустрій втратив здоровий глузд, або ж що це усі та усе цінніше у цьому світі є подібним до особливостей чергової спасительної ідеології. Щоб злочин не сприймали тим, чим він є, то розповідають, що інші є не кращими убивцями. Творці чергового Нового порядку вправляються у кретинізації світу, аби їх не можна було вирізати із подібного загалу тотального безуму, аби втаїтися серед повсюдних аномій.

Не перелічити модних химер. Наприклад. Штучною є вигадка про змову статевих збоченців на те, аби ці бійці проти гетеросексуальності підмінили собою, через насадження острахів гомофобії чи переконань у тому, прикриті трусами особливості тіла залежать від самих переконань, - зрештою завалили усі противні для лгбтвіців соціальні інститути. Не гіршим є забобон стосовно того, що убивство імущих, які свої капітали заробили своїм підприємництвом, забезпечить не лише справедливість і рівність видачі пайків із означеного експропріюваного майна убієнних, а що і потік пайків для утриманців не вичерпається, ще й зросте. Не менш кривавими продемонстрували себе вікопомні сподівання вірних на те, що у позахмарних висотах перебуває якась істота, чи якісь зіркові купчення, які геть кинуть робити свої приватні справи і тут таки, за допомогою поки ще не досліджених засобів впливу, займуться облаштуванням долі тих, які у послушенстві цим надприродним потугам зарізали офірного барана, пожертвували свічку чи свою тямущість. Достатньо конкурентними щодо означених проєктів є вологі заміри про передання права управління і розподілу грошових потоків глобальних вже на користь бійців проти потепління клімату. Або ж наукові закони атакуються фігурантами контркультури, фрік-шоу, деконструкторам із числа деградантів, які наполягають на тому, що Земля пласка, їй віку шість днів, російці прибули із зірки а америкоси є тими рептилоїдами, які самі собі улаштовують теракти не зважаючи на те, що на Місяці ці пиндоси не десантувалися. Міри несхожості із розумним та затребуваним є для тоталітаристів не доганою, а злетом їх успіху, бо стояння поза скобками норми дозволяє парадигмі надприродного уникати критики на свій бік, а водночас виступати у ролях наставника, чий приписи можна ліпити до будь-якого часу та обставин. Бо результат від цього буде незмінним.

Не обмежена нічим зона тотального контролю розпочинається зовсім не від того, що люди помиляються у природі речей, хибують у знаннях про предметні факти та відносини, досі ще не встановили наукових законів досконалих, а – від того, що має місце баламутство у природі людяного. Від порушення правил технологічної безпеки поводження з речами може статися хіба що аварія, аж концтабір починається від виродження у царині інстинктів людини у її належності світу живих істот. Зону спричиняє не антиінтелектуалізм, а моральна руїна, недорозвиток керування цінностями, затрата здорового глузду. Оскільки людина є мірою речей, існуючих завдяки продуктивній праці у вимірах окультуреного життя та речей здатних до загибелі внаслідок розору природних інстинктів, - то виникає ймовірність облудно видати моральні аберації окремих насельників підвалів вже за соціально затребуваний устрій та буцімто доказовий винахід розумовий. Порядність може бути батьком інтелектуалізму, - аж супроти того можна братися розпоряджатися чужими життями саме із раціональних приписів ідеологічної віри. Високочолість не є критичною завадою для кар'єри ката. Не треба переплутувати тяму та освіченість: можна досконало розбиратися у фактах дійсності, але бути при тому сектантським бузувіром, перероблювати історичну реальність вже на чудеса, приносити чуже здоров'я на поталу власним маніям хворобливим; у той же час можливим є суміщення максимумів гуманізму та мінімальних при тому успіхів у провідницьких посіданнях.

З позицій людей нормальних, то оцінка тоталітарних маній, які нав'язуються людям через кривавий терор та облуди, - є видом хвороби на асоціальність. Однак віднесення тоталітарних ексцесів до якоїсь патології чи ненормальности стає є своєрідним виправдання фіналістських віровчень, - бо небезпека поневолення у тому, що слідчі Органи зони саме на раціональну голову свого фанатизму творять злочин очищення зони від ворогів та єретиків.

Алгоритмом політики, як управлінням соціальними відносинами орієнтованих за різноплановими інтересами груп, є здоровий глузд і стандарти моральности. Тоді як порушенням притомности є участь у політиці одномірно зациклених ідеологів, а то й таких спеціалістів у окремих дисциплінах, яких і близько до політичного менеджменту не можна допускати. Мінімальними умовами для розумників є: не бути жертвою наведеного безумства. Здоровоглуздя у політиці це не соломаха чи якийсь паралелограм сил на врахування інтересів усіх учасників соціального життя, що виправдовує злочинну бездіяльність політиків, аж навпаки: політики зобов'язані обирати необхідні стратегічні рішення дієві й не допускати розхитування ситуації зі сторони ворохобників. Від вторгнення у політику зациклених типів й розвивається зона насильства та мілітаризму.

Увесь терор та війни розв'язані московським комунізмом проти народів що виривалися із імперії, проти буржуазних підприємців та самостійних сільських домогосподарств, проти інтелігенції та вільної думки, проти самих трудящих, месіанська роль яких була більшовиками оголошена за цілі більшовицького перевороту, - то це насильство було викликане ставкою комунізму на не просто архаїчну, а надуману модель якоїсь колективної власности під орудою якогось уособленого усезнаючого представника колективного блага. Примус супроти тих видів свобод та структур соціального поступу, які пов'язані із капіталістичним підприємництвом, були оголошені сектою комуністів ворожими, - саме з причин дисонансу феодалної реакції ідеології комунізму та, з іншої сторони, закономірностей підприємницьких свобод, прогресивність яких означені реакціонери втямити не змогли, тому що не хотіли у силу своєї забобонної віри у обов'язковість для усіх людей і народів якогось універсального одномірного сакрального плану. І насильство проти структурувань національних організацій, проти свобод та прав окремих громадян, проведене потугою спецслужб та армійських корпусів, є не випадковим чи не прогнозованим наслідком від катастрофи суміщення комунізму та капіталізму, - а насильство на війни від початку було ціллю грабежу та того перерозподілу власности, для виправдання якого штучний конфлікт супроти капіталістичного підприємництва й вигадувався.

Невибагливі прийоми дозволяють за короткий час обернути тямущих людей вже на масу податливу у руках ошуканця. Який заявляє: що від початку люди жили у гармонії з природою, що існував золотий вік з пануванням справедливості, що спочатку усе було спільним, що вірили у єдиного бога, що народ був богообраним, мав правильну кров арійську, має пролетарську місію, завжди перемагав, а речі називалися своїми іменами. Другий поси́л антитези: і тут таки знічев'я нагодилося зло, культу сатанинські, світ став складним, непідвладним, антилюдяним, егоїстичним, з'явилася власність і багаті грабіжники, відбувається змішування з варварами, мирська нажива матеріалістична спотворила духовність, маси стали жертвою необхідності і страдницького рабства. Синтез третій: треба відгородитися від світового зла яким є дійсність, підкорити своїй волі закони світоустрою та час історії, переіначити порядок речей вже на добро простого люду, розправитися із грабіжниками та еретиками, у ейфорії очиститися від ворогів народу, повернутися до природи людини і надлюдини через підкорення світу речей, реалізувати ідеали справедливості і щастя майбуття, покінчити із грошвою, вийти у вічність за межі обтяжень мирською реальністю, насолоджуватися усесиллям, зруйнувати світ насилля і каторжних трудів, злитися з Богом, вправлятися з чудами, втілити обітниця казки вже у побутову достеменність, розв'язатися із складнощами фахової спеціалізації та розподілом праці, піти на героїчні жертви для стягання слави святості і спасіння, дістатися до останніх сакральних абсолютистських таїн вселенських, не зупинятися у максимізації жадань зверхності панувань, відкрити рота до потоку безміру багатств, замінити необхідність вже на свято розваг споживацтвом і свободи безкарно долати усі межі та визначення, присоромити знання, право, закони, тверезий глузд і совість. А коли страждалець повірить не своїм очам та фактам, а невитратним для ошуканця учительним догматам та навіюванням про обраність на посвячення, коли затерти різниці між звичайною неодокуваністю та клінічними маяченнями, то тоді гуртовим ентузіазмом сектантського культу можна перевертати гори. У межах та можливостях організації грабежу та можливостях заковтування чужих багатств, то тотальне підпорядкування для цього усіх наявних у збирачів сил та ресурсів представляється послідовним і успішним. Однак дисципліна у таборі бандитів є не правом, а його порушенням. Посилення криміналу стрічається із системою накладання на нього покарань.

Саме на Московії звертання до західних європейських соціальних і військових технологій на періодах запозичень навздогін Заходу необхідних реформ петровських, олександрівських, сталінських, путінських у цілях подолання запізнь і створення мілітарного потенціалу для наступу на цей Захід свідчить що, черговий ривок московського збиральництва не увінчається успіхом, але лише черговою реакцією і диктатурою. Імітацію декомунізації і реалії роззброєння натівців ерефія використала на озброєння. Там, куди москалі приходять навіть з самим замірами, а не наслідками грабунку, - залишається пуста.

Нормальні бандити доводять самим собі потреби власних занять. На відміну від тих, які виставляють себе як визнану владу московської країни. Яким, як визнана легітимна держава, доводиться у межах права доказувати правомірність їх агресивного грабіжництва у забезпеченні способу існування подібної країни та її насельників. Не перелічити прийомів та вигадок на обґрунтування правоти збиральництва Московією і споживання нею чергових і наступних її сусідів. Не лише переконують жертв свого на них нападу, а самі щиро вірять що лише захищаються від тих ворогів, які першими почали війну; напад оправдовується місією порятунку народів, які марять потрапити під панування над ними самозваних просвітителів і розпрощатися на користь останніх із своєю свободою і правами на життя; марно шукати несуперечність у звинувачення від збирачів, які на здобич навішують лайливі ярлики та закиди у сатанізм. Для московства усяке поглинання нею чергового племені чи його батьківщини, усяке завдання протиріч, негараздів і збитків невольнику є створенням і употужненням московства; а усяка суверенізація народу у його розставанні із збирачами є руйнуванням московства. Відповідно мучення жертви є прирощенням московства. Захід схильний дурити себе що московці колись надурять себе самих у їх питомому збиральництві.

Ті, яких вдалося переконати у реальності чуда, завинили лише перед собою, - тоді як віра авторів віри у чудеса реальності тягне на суспільний злочин. Тоталітаристи небезпечні тим, що вони самі собою самовіддано, щиро, жертвовно служать утопіям ними ж вигаданим. Станцією призначення у безоглядному провалі на шляху химер, себто у ігноруванні викликів об'єктивної реальності без раціонального засвоєння останньої, стає обнесене колючкою кладовище спустошення з рештками від людяності.

Московити нападають не від того, що вони мають спотворене розуміння домінування своїх апетитів над дискримінованими правами сусідів, - аж безпідставні виправдання агресії є лише необхідним її наслідком. Імперіалісти хибують у розумінні своїх та сусідських прав саме у пропагандистському обслуговуванні ініціативної практики свого бандитизму. Спочатку злодій прагне для себе поцупити чуже, а потім береться вже жертві, а то й собі доводити правдивість цієї облуди, гвалту, кривотлумачення істин. Бо не є можливим залишатися у кордонах тьми займаючись злочинами.

Встановлене як закон для певної предметної області повинно, за визначенням, відповідати дійсному стану речей у цій області. Аж коли ідеологічні фікції залишаються грою чи штучними умовностями, яким не відповідають факти чи поведінка тих хто залишається поза грою, - тоді віруючим у власні фікції залишається примушувати усіх та усе саме до слідування безпредметним фікціям, тоді містикам доводиться винищувати ворогів, себто не згідних із облудами, тоді залишається хоча б у культових дійствах символічних імітувати існування не існуючого. Порожні химери знаходять доказ своєї предметності у смерті тих, хто не сумнівається у їхній порожнечі. Небуття укупі з облудами, навіть ковтаючи правду разом із фактами, може лише розширити зону отвору на місці знищеної культури, - хоча й не без піару.

Ідеології, як цілеспрямовані проекти видозміни передовсім політичної реальності засобами вірувань, внаслідок трагедій свого втілення у громадську історію представляються та сприймаються такими собі осяяними ідеалами довкола історії тих розмаїтих суспільств, яким не пощастило повно відповідати вимогам ідеологічних проектів. Свою помилковість, себто відмінність від суспільних реалій та запитів, ідеологічні догми ховають під туманом святости, а то ще на конто суспільства викидають звинувачення у недозрілості ганджу мирських занять та інтересів відносно абсолютистських стандартів догматики містичного осердя ідеологічного віровчення. Утім своїм незмінним перебуванням у сфері казкових марень та абстракцій як у себе вдома змісти ідеологій зобов'язані не лише приниженню ними реалій культури у спосіб демонстрації месіанських призначень ідеологічних проектів, а – тим, що квінтесенцією абсолютизованих тверджень ідеологічних вірувань є емоційно вирвані із контекстів культури окремі факти, заради ставки на рятівні ролі яких автори казок пропонують офірувати усі інші реалії, вартости та інститути соціального життя. Ідеологічні ідеали це примітивні у їхній безапеляційності виокремлені марновірства які виколупують із мряковиння андеграунду асоціальності й підносять до небес понадісторії як панацею на розв'язання усіх можливих та ідеологічно вигаданих проблем. Буває й таке, що перспективними гіпотезами виявляється те, чому раніш не йняли чи як виключення відкидали на маргінеси малоймовірного, - проте перебирання ексцесів між утопій не є полем, по якому прогрес неодмінно вторує свій напрямок, бо магістральні напрямні пропозицій прогресу перебувають у тяжіннях його адекватних розумінь.

Даремно сперечатися із любителями чужого майна у адекватній оцінці ними того реального стану речей, за якого варт враховувати чинність права, - бо загарбники не дурять справжніх господарів власних достатків, коли просто заміряються чужим заволодіти й затим артикулюють свої апетити через вбивство ними не лише господарів, а, передовсім, правди. Розважання мисливців за чужим та віруючих у свою місію обікрасти жертв, обвинувачених за відстоювання своїх прав у ворожості проти загарбників, – є не так способом обкрадання жертв на правди, як є фізичним інструментарієм встановлення істинного бандитизму. Тих, хто насилує не лише чуже їм право, а й свою тям, треба зупиняти не лише силою розуму.

Бажано прояснити: а що ж конкретно дає підставу будівникам московського комунізму стверджувати про розпочинання ними світової історії заново з чистого листа, відкидаючи не лише світову історію, а разом із тим ще й відправляти задля того на смерть мільйони людей у справі будування Світлого майбуття та розпалювання Світової революції. Спостерігаючи те, що конкретна реальність не обов'язково реагує на вимоги до неї за прописаними для неї ідеологічними рецептами, зважаючи на те, що навіть совітській владі не вдається підмінити закони встановлені науковцями, заперічаючи те, що мікроби і різношики хвороб продовжують займатися своєю справою з причин відсутності у них мозку та задовільних відповідей на заклики стати різношиками здоров'я, відзначаючи те, що у лагері реального соціалізму домагаються випускати товари що не поступаються продукції закордонній, коли совіти не цуралися копіювати передові технології, а той порушувати патентне право, - то новаторство і ноу-хау комунізму зводиться не більш як до перерозподілу доходів від продаж. Проте саме цей, здавалося б безневинний ідеологічний проект вольового гатунку, згідно якого чиновники розподіляють прибутки у вигляді регламентованих чиновниками пайків для виконавців чиновницьких уроків та приписів на працю, - і є причиною невдач у змаганні із ладом, де правлять підприємці як господарі власного бізнесу. Виявляється, що визиск трудозобов'язаних мас на будовах соціалізму та винищення не згідних із цим ворогів трудового народу може вважатися віроучительним встановленням присутності ідеалів справедливості, рівності та відсутності експлуатації лише тоді, як це може бути встановленням того, що може лише вважатися, - якщо може. Хибни та злочинним є забобон згідно якого ключем до ідеалів і звершень уселюдського щастя є класова боротьба що проти соціальних ворогів ведеться у таборах та у слідчих камерах.

З причин складнощів заробити на законних засадах виробітку затребуваних суспільством товарів, то серед назрілих чи вигаданих суспільних проблем означені невдахи та пройди виділяють суспільну верству страждальців, вигадують та майструють ідеологічну причину страждань та обіцяють знищення страждань означеної верстви на разі покори цих сектантів проводіві секти у її боротьбі на завоювання багатств світу оголошеного ворогом цієї секти. Призвідники диктатури, - здійснюваної на захист або пролетаріату, або правовірних, або інших угруповань, - стверджують, що їхня диктатура обслуговує інтереси суб'єктів, яким ця диктатура слугує. Проте має місце ще й зворотна залежність: диктатори роблять ставку на окремі бойові загони захисту диктатури, благословляють і оправдовують цих відданих бійців у їхніх виступах проти ворожого, з позицій диктатури, світу, обіцяють винагородити свої бойові загони здобиччю від успіхів боротьби проти ворогів диктатури, - проте здобич відібрана від ворогів і розподілена між здобичниками є лише часткою від основного роздобутку усевладдя, отримованого організаторами власного над світом диктату. Для досягнення свого диктату та можливостей безкарно визискувати упокорених ними, - то ні на що інше нездалі містифікатори вигадують такого гатунку сектантське замішане на містиці учення, паства якого мала б силу атакувати й відбити багатства людей і народів обвинувачених у незгоді із догматами і настановами означеної секти у обіцянках її вождів часткою здобичі винагородити паству та вірних секти за її виступ проти ворожого світу. Однак це не вожді диктатури служать своїй пастві, а це остання своїми втратами у бійці проти ворогів багатообіцяючого рятівного учення та у жертвній покорі вождям обслуговує аферу призвідників диктату. Віроучення про наявність у світі страждань за вигадані гріхи має бути достатньо абстрактним і розмитим, розповсюдженим на якомога ширшу масу сповідників цього містичного учення, аби у масі пастви вірних було достатньо сил для їхнього виступу проти ворогів, яких з позицій учення можна безкарно грабувати на розмір ворожих багатств; однак це віроучення про наявність у світі страждань та означеного способу подолання цих страждань має бути не безрозмірним, не має розповсюджуватися на усіх людей без виключень, - бо тоді серед них не буде ворогів, не буде кого грабувати, себто учення втратить свої призначення на обґрунтування грабежу та поневолення ворогів цього рятівного учення. Любов між членством секти тримається на її ненависти до її ворогів.

Замість ідеальної настанови на отримання справедливих винагород за відповідні трудові внески до суспільного виробництва, - то висувається спокусливе для нероб гасло: від кожного по-можливості, кожному – за потребою; замість місця участі у суспільному виробництві та оволодінні належною для цього кваліфікацією, - то пропонується гра вільних сил і розваг у довільній зміні нерозважливих занять; замість свобод підприємництва підкріплених відповідними правами та інституціями, - то, під приводом звинувачення їх у породженні таким чином соціальної нерівності, нав'язується обов'язок виконання призначених самозваними деспотами функціональних ролей та каторжних уроків для вже колишніх громадян, перетворених на суцільних контрольованих невольників; замість відкритості кожній особі чи особливій спільноті шляхів до реалізації своїх покликань та життєвих змагів, - то ці перспективи заперечуються і знищуються на користь тих расових одиниць, а чи віроучительних сект окремішніх, які своє виключне панування над конкурентами оголосили місією спасіння чи боргом покарання ворогів не згідних із подібним диктатом; замість розширення нагод прогресу та культури саме через удосконалення пізнань та слідування дослідників природі речей, гараздам соціального устрою, стандартам моралі та гуманізму, - то раціоналізм та знання реальності беруться заміщати не лише на актуалізацію неймовірних чудес, на поміч сил небесних, як ще й на віру у безкарність викликаних таким чином аварій; або ж замість тих вірувань у ідоли, навіть у штучні бздури та фігню, що вони задовольняють попит людський на маячні фантазії, залишаючись вмонтованими у вимоги соціалізованої мирської безпеки, - то силують суспільство диктатори наполяганнями на виключності догматичних приписів лише одного єдиного вигаданого ними культу у мотивуванні саме у ньому виключності усевладдя та маєстату означених пройд. Не перелічити замішаних на містифікаціях неперевіраних гіпотез, псевдообнадійливих припущень, а то й спричинених психопатичними ескападами химер, або ж вже свідомих та цілеспрямованих облуд на спантеличення противників у аспекті війни психологічної. Однак нещастя кризові починають квітнути не від того, що у притомну публічну опінію та у узус традицій інсталюються, здавалося б, епізодичні облуди, - аж тому, що останні є не безневинною витівкою, а неодмінно тягнуть за собою послідовну низку цілком реальних, вже не ілюзорних помилок від їх втілення у контур реальності.

Серед максимально обґрунтованих, реальних, неспростовних покладань на власні сили є ті, які не можуть не включати у себе оволодіння ще й навіть потойбічними сенсами та останніми таїнами світоустрою; серед найбільш безглузвих, провальних, химерних покладань на власні сили є саме ті, які включають у себе виключну надію на поміч зі сторони вигаданих у власному маяченні якихось небесних сил, які тут таки усе кинуть і присвятять себе служінню тим невдахам, які у молитві, у сповіді, у культових ритуалах жертвних навколішки у послухові упадає перед ними у очікуванні чуда. Бо ніхто не має монополії у доступі до суцільної, поза розпачливим безсиллям, фігні. Навіть вороги не мають заборон на подібні заняття. Боги залишаються нечулим на рвучке смикання ручки стоп-крану.

У логіці позахмарних смислів та квінтесенцій життя духовного, у аналізі інфернальних підспудних стихій асоціальних взаємин, у дослідженні реалій історичних чинників об'єктивних та обставин, у конструюванні раціональних тлумачень кризових протистоянь у соціумі, у вдаванні до прийомів обману серед конфлікту інтересів між конкуруючими угрупованнями, у залученні містики та актуалізації розворотів до неймовірностей затребуваного чуда, у апеляції до сил небесних, у ступорі перед неможливістю відповідей на проблемні виклики, у звертаннях до помилок та упущених імовірностей розгортання перспективних тенденцій перебігу подій, у теоретизуваннях з приводу психопатичних пандемій, у відкритті закономірностей та норм у царині причетності до людського, – то серйозні фахівці і кваліфіковані професіонали з різноманітних соціальних дисциплін шукають, пропонують, віднаходять ґрунтовно доказові, обраховані, гіпотетичні, а чи дотепні у різних ступенях причини становлення зон контролю та тоталітарних устроїв. Замість того, щоб у останніх вбачати збіговисько банальних кримінальників.

Тому усі казкові пропозиції на просте вирішення ними усіх проблем суспільних чи духовного плану є потенційно приреченими на популярність і широку підтримку, бо за фактом потерпілими завше є маси. А виставляють вони претензії за свою долю саме на сторону більш удачних у житті багатів афілійованих з владоможцями, звинувачуючи останніх у тому, що їх багатства причинно пов'язані з народним горем. Недоліком же казок про досягнення різномістових ідеалів щастя є те, що інструментами здійснення казкових задумок є чудеса, містика, інші химери інколи ініційовані розладом психіки їх авторів. Які сидять у засаді і тільки й чекають на те щоб артикулювати, а то й очолити рухи повстання проти сущої на часі влади, доказуючи що та є вже віджилою. Коли ж заколотам і змовам щастить не програти, тоді цю перемогу називають ціллю до якої йшла передуюча історія. Кров пролита за встановлення диктатури вже на користь цих нетерплячих елітаріїв, які прорвалися до влади порушуючи чергу у середовищі самих елітаріїв, не так є кров'ю випущеною із тіл відсторонених від влади вже колишніх владоможців, як це новим посідачам усевладдя доводиться вже річки крові виточувати із мас ризиково залучених до бійки усередині верств проводу, - аби маси таким чином повернути туди звідки їх покликали.

Не лише за змістами, як ще й причинами змістів багатообіцяючих утопій є не так позитивні новації, як – негативістська критика традиційних освячених узвичаєними культами устроїв побутових, господарчих, політичних. Головним призом для революціонерів є зазвичай усевладдя домінуюче над усіма проявами соціального життя. Секти, а особливо вірування націлені на свою системність, доказами своєї безперечности мають включені у віровчення твердження, що сповідання за його природою було притаманне усім людям, а усі подальші культу представляють собою не більш як спотворення вищих істин запропонованих цими революціонерами. Які бунт проти сучасности подають не інакше як повернення до чистоти витоків віри. Більш того подальші у історії культів удосконалення та осучаснення під вимоги поступу окультурення соціуму, з відповідною ревізією ортодоксальних постулатів та ритуалів священнодійства, оформлюється як рух назадницький, критичний до одержавлення, світськості, обмирщення організації учення. Віровчення не лише освячують колонізаторство, а задовольняють духовні у ньому потреби.

Інтервенти не тільки обіцяються не порушувати нічого із звичаїв підбитих ними народів, удають із себе захисників інтересів колонізованих народів, а ще й вправляються у видах проти себе різноманітної критики, - щоб увіковічити свої панування. Досконалі колонізатори свої зусилля направляють не на саме лиш виключне придушення і силювання поневолених ними народів аби спротив останніх руйнувати і змусити безумовно скоритися під мірки і однозначні у їх бандитизмові стандарти окупаційної влади, аж навпаки: поневолену людність усіляко заохочують брати участь у такому зі сторони поневолених удосконаленні ними умов окупації і поневолення, які б задовольняли поневолених; колонізованих закликають до критики тих умов панування над ними, які викликають відверте неприйняття і загрожують окупантам бунтами повстання; енергію зусиль на безпеку окупаційного режиму останній перекладає на самих окупованих, аби вони самі постійно не лише виправляли надуживання режимного диктату, а ще й робили його прийнятним та рідним для колонізованих. Окуповані мають не скидати із себе окови, аж навпаки: мають ті окови зробити зручними та уквітчаними для продовження з їх допомогою пограбування і поневолення народів. Окуповані нехай навіть лають умови окупації, аби лиш розрішення цих проблем стало рідною справою окупованих і тоді – справа окупації продовжиться.

Усяка участь і реакції українства на московські світосприйняття, будь-які поривання українства використати протиріччя у московстві вже на користь визвольного руху, довільно які намагання збагнути чи критично осягнути чинники московського збиральництва місяньського – не може не бути втягуванням українства у інтереси і успіхи московського колонізаторства. Того, хто починає розуміти питомиє московство чи усвідомлювати його натуру, - годиться відсилати на лікування та тривалу реабілітацію. Утямити московство, самовіддано слідувати йому із потреб душевних – дано виключно самим московцям.

Зміни відбуваються а чи внаслідок визрівання, накопичення, збігу випадкового, або, як це буває більш притаманним будуванню людської культури, то зміни є результатом усвідомлених планів, базованих на знанні закономірного чи невіданні обставин, з відповідним використанням вмінь впоратися із наявним матеріалом речей, подій, відносин. Успіх творчості у конструюванні новацій чи у спростуванні попередніх знань як недостатніх чи вже перейдених залежить від тої реалізації дослідницьких покликань, які відповідають правді підходів до розв'язання поставлених проблем. Аж на цьому шляху досягнення істини, - як зіткнення пізнань та утаємниченого, - виникає ще й рій помилок і хиб, розходжень між фактами та тим, що видають за вагомість фактичного, об'єктивного, доказового.

Вадами усяких іпостасей тоталітаризму, себто апеляцій до чуда замість освоєння раціональних законів, є ілюзорність його цілей, інструментальних засобів, причин повстання проти моральних, правових, наукових, гуманітарних шляхів праці і розвитку які визнаються нормальними чи не надто екстремістськими та шкідливими для суспільного здоров'я. Розбіжності між адекватним управлінням громадським життям та, з іншого боку, тотальним режимним контролем зводяться лише до неналежності другого першому. Специфікою тоталітарних устроїв та зон обліку є інсценізація химер, як буцімто порятунку від таких же штучних, бездоказових чи породжених мареннями вигадок із залякування суспільства фікціями якоїсь гріховності. Сектою любителів спрощень вигадуються жахи та зваби звільнення від жахів, аби у цьому діапазоні спантеличення симпатиків чи противників спрощень, - то сектанти дісталися до місць посідання суспільного проводу, до майна своїх жертв, до їх горлянки. Тоталітаризм, - як порушення людських прав, як спотворення громадських запитів на добротність, як антинаукова парадигма, - є апологією, є модусом поведінки бандитів, які таким чином віднаходять легкі шляхи звільнення себе від трудів власної працездатності із заміною їх вже на паразитування на жертвах їхнього кримінального шахрайства. Примус підданого контингенту трудозобов'язаних кріпаків до каторги причиною має не просте невігластво самозваних спасителів світу від неправильної віри, від не таких як треба класів експлуататорів, від рас і народів неповноцінних у їхній етнічності та іншого бур'яну, аж очищення від сонму ворогів є прийомом заощадження зусиль і ресурсів на путі руху до утопії здійснення усіх замірів мрійників про щасливе завершення історії. Сповідники простих рішень корчуть із себе слуг народу для того, щоб поближче підкрастися до жертви, аби не викликати у неї передчасний спротив хижачькому набігові. Здобичники напускають на себе святість, рядяться під камуфляж жертводавців, імітують обдарування об'єкта атаки невимовними обітницями приношень з тим, щоби до цих споживачів свіжини принаймні не присікалися із підозрами та звинуваченнями, щоби стріли оборонців і противників агресії били повз ціль. Саме з метою економії не лише у відсутніх конструктивних клопотах своїх позитивних трудів власними силами, а й у бережливій ошадливості на розтраті військової потуги своєї навали на жертв, - то агресію оформлюють як здійснення сокровених прагнень жертв збиральництва потрапити на зуби споживачів із числа інтеграторів. Професійні збирачі не свого свою любов до нього здійснюють у спосіб роз'ятрення братовбивчих суперечностей у стані противника, віддають перевагу діяти руками не власними, роблять ставку на запроданців, оплачуючи їх службову самовідданість часткою від данини, відшматованої перекинчиками із свого ж колись вільного племені. Грабіжницьке зодноріднення у боргах примусу уярмлених до зобов'язань праці задарма є любимими заняттям збирачів утримувати підопічних у батьківській за них турботі саме за рахунок самих невільників. Як ідеали зони є облудою, то методами її є підступництво.

Так на відміну від імперіалістів європейського штибу, які здебільшого не криються, а й відверто відстоюють визначені цілі своєї бійки під своїми знаменами, - то московські збирачі віддають перевагу піддурюванню жертви. Аж до ступенів затрати власних московських прогнозів на зіставлення своїх апетитів та наслідків порушення прав жертви. Московці камуфлюються не під московців, прикидаються шлангом. Настутнет, авидакажите, етанеми, анісамісебя висеклі, минєпрічом, інші безподібні кунштюки хаосу гібридної війни.

Вадами усіх тоталітарних віроучень та таких же режимів вже фізичного насильства є їхнє облудництво. Замість ходіння шляхами правд та освоєння проблем такими як вони є, то тоталітаристи підсовують такі вигадані ними фікції, які дійсний стан речей підмінюють, здавалося б, легкими, вигідними, ощадливими пропозиціями і підходами уникнення проблем на шляхах порушення закономірного, необхідного, суцього. Й хоча у близькій перспективі вихід за скобки правил та норм виглядає, а то й на ділі є прибутковим для обманщика, але невдовзі сам же пройдисвіт стає жертвою викликаних ним порушень у прагненнях осідлати спричинений ним же безлад, а зрештою це повстання проти моралі, права, соціальних та природних законів призводить авантюриста не лише до аварій, як ще й до обрушення згромадженого ним риштування обманів, розрекламованих як переваги чуда.

Тоталітаризм, як різновид звичайного для знань і вмінь прагнення керувати подіями у потребах будування олюдненої культури, – тим є показним, що це нав'язування речам домінуючої над ними людської волі засобами марень і бажань базується лише на тих одиноких аргументах свавільства, яким бракує підтвердження доказами зі сторони вже освоєної практики будування культури та узгодження із об'єктивними, а тому закономірними зв'язками та відносинами у природі речей. Безпідставне домагання контролювати усе та обліковувати усіх, без взаємин у відповідь зі сторони уярмлених сил та об'єктів управління, передбачає у відношення до останніх застосування виключного насильства, - але подібні переступи не призведуть до добра навіть самого означеного злочинця. Вади тоталітаризму присутні не так у самому спрощенні, режимні вимоги якого нав'язуються як обов'язкові для усіх та усього покритого зоною контролю, - аж злочинність регуляторної неволі полягає у її якостях, а саме у облудному видаванні утопічних обітниць та жертвоприношень заради них зі сторони послухів саме за щастя для останніх. Реакційність тоталітаризму - не так у спрощеннях, якими секта сповідників зони остаточного порядку шматує усіх та усе не вміщене у вузькі рамки обов'язкового чуда, - як у тому, що ці накази зі сторони догматів про неймовірне є фікцією безпредметною, змістами з нульовим значенням, окрім крові вичавленої із усіх втягнутих у веремію з реалізації облуд.

Тоталітаризм це заміри зробити однозначним устрій суспільних взаємин, - у той час як люди керуються свободою. Тоталітаризм, з його замірами перетворити масу людей у сировину, у гвинтик, у підпорядкований матеріал уречевленої волі одинаків-зверхників, які уявляють себе деміургами та харизматичними творцями долі, - стає запереченням людяности та людських життєвих прав. Однак навіть найжорсткіший із планів, обов'язкових до виконання не зважаючи на затрату життя самих виконавців, не може не бути проявом не контрольованих ніким та нічим вимог ринку від випадкового, - окрім особистісних афектів, гіпотетичних уявлень верховного фюрера з його хунтою, підпорядкованою сповідуванням нею її ж ідеологічних патологій. Тоталітаризм як інструмент та шлях перетворення обману вже у правду, - під приводом ощадливості та вигід від цього заняття ходінь у обхід, - стає запереченням пізнавальної діяльності людської. Запорукою перетворюючої діяльності у цілях поступу є пізнання істини і створення наукових знань; тоді як облудництво, - ще й у найгіршій його формі, як глупство, - засуджується. А диявола називають батьком брехні.

Людина є спершу істотою живою. Славним є устрій який забезпечує збереження життя і здоров'я людини. Зверх того кожна жива душа є продуктом та творцем культури, - як другої сутності людини. На цих різницях і виникають загрози тоталітаризму, коли: або життя людей кидають у топку погано вигаданих ідеологій, або заради свого біологічного виживання бандити убивають, у особі їхніх жертв, вже норми людяности та порядности. Тоталітаризм проявляється переважно у зловживаннях такими конструкціями культури як то: релігійні вірування, примусове одержавлення, бандитизм корупціонерів. Тому проти зловживань тиранами своєю владою, проти облудного виставлення бандитами своїх апетитів вже за ідеали соціальної гармонії необхідним є підтримування на належному рівні тих правових сил, які лиш і можуть зупинити насилля бандитів. Читанням самих лиш моральних проповідей тим, які гвалтують, грабують, убивають, - не допомогти життю та правдам життя.

Пропаганду, як вид військової операції у ході якої спотворення світосприйняття противника вважається не менш важливим від фізичного розгрому його військових сил, - можна було б порівняти із золотовидобуванням, де навіть грами, долі відсотку чистого продукту від переробки тон сировинної породи роблять цю галузь прибутковою. Дрібочки обману закладені у інформацію яка удавано ведеться буцімто на користь жертві агресії, останню здатні отруїти аж до її смерті. Не так облуди є видом артилерійських обстрілів, як – навпаки. Дешевше поза каску пробитися запаморочками ніж кулею. Майстерністю нав'язування руйнівних смислів є не так придушення противника кількісною масою спрямованих проти нього агітаційних матеріалів, як – підступним умонтуванням у ідеологічні потреби противника саме того, що останнім суперечать чи є включенням токсичним і руйнівним для орієнтирів і тям ворога. Інтервенти віщують на мові та на грі на інтересах своїх жертв, аби викликати довіру до ніби спонтанно вкраплених туди закамуфльованих цільових тез затіяної ментальної війни на завоювання душ. Сприятливі для агресії обставини обставляють не лише переплутуванням кордонів та визначень речей, аби ніхто ніяк не добрав до чого й про що тут йдеться, як ще й культивацією у стані ворога тих цінностей які там можуть сприйматися як власні і корисні. Запроданці осіддали яничар і поганяють перекинчикам аби заморочити і надурити зрадників для того щоб опортуністи із числа дисидентів і відщепенців переконалися у неправоті відступників і перебіжчиків на користь вже ренегатів – і саме цією плутаниною перейматимуться московити до пори, коли у них вже стачить сил перекося убити усіх облудно залучених до цієї веремії. Хороших руских не буває; уникайте москалів які дари приносять; допустимим може бути лише жорстко антиросійський лібералізм беззастережно зациклений на ідеї падінні московського царства. Ресурси об'єкта нападу домагаються обернути проти нього ж самого, що й заощаджує ресурси суб'єкта нападу. Тож краще розібратися у тому, про що візаві мовчить, ніж у тому абищо, за що він промовляє нізащо. Корисно буває вправлятися у раціональних аргументах проти ідеологів оправдання збиральництва, - одначе. Суперечку з типом безвизно зануреним у власні маячення не обов'язково доводить до такого стану, коли не добрати хто з вас хто.

Московська пропаганда приречена на перемогу у вигляді непідвладности її будь-якій спрямованій проти неї критики будованої на відповідности фактам чи логіці, тому що московська пропаганда не обтяжує себе подібними обов'язками і потребами. Заяви пропагандистів вільні від сув'язей і боргів перед дійсним станом речей. Більш того, ще й тези пропагандистські є не узгоджені між собою; агітатори воліють не знати, що ще хвилину тому вони стверджували протилежне. Москвопропагандисти просто артикують тези апетитів кремлівських вождів і після того змагання з ідеологічними опонентами щодо правоти наративів кожної із сторін вважаються московитами виграними на свою користь. Московська пропаганда у її спрямуванні є не просто послідовно, а й незмінною у доказах святости збиральництва та ворожости противників збиральництва, - а у рамках цього спрямування то змісти тез і доказів міняються на протилежні і знов на протилежні протилежним без проблем. Сум'яття тез московського світобачення миготять, міняються, перемішуються стрімголов аби у критиків не стачило й хвилі відповіді бодай на одну тезу. Очевидне розрахування московської пропаганди на споживачів з низьким рівнем освічености вказує на якість її сортности. Тож не має значення те, що ж то декларують московити, бо для них не мають значення, залишаються зневаженими, неслухними позиції і змістова аргументація що її відстоюють їх опонентами чи настоюють обставини. Обдумувати вигадки і пропозиції москалів – себе не поважати. Їхне силування реальности, ламаючи норми, права, людяність, - з перелаштуванням її під свої уявлення не рахуючись із явними можливостями, потреба зробити фак фактам, поміняти місцями казку та дійсність, - від того, що їм не сила її адекватно зрозуміти і діяти успішно за мірками істини. Ставка московців на силу, через яку вони спілкуються із докільлям народів, своїм розміром і призначенням відповідає тим багатствам які московці беруться віднімати, а народи відповідно противляться, - і тут прийомом грабежу окрім фізичного виступає пропаганда, як пограбування на смисли і права.

Елементарно було б спростовувати замах на суспільне здоров'я з боку тоталітарних доктрин, коли б останні виразно підпадали під розряд помилкового, але у тім то й полягає отруйність примітивних замішаних на містиці обіцянок розв'язатися з усіма проблемами у казковий спосіб, що облуди ковтають як гойну панацею, що химери безпредметні подаються як істини, що під видом відкриттів представлені помилкові розважання. Доводиться у тюрмах та на полях війни розплачуватися за відсутність чітких критеріїв розрізнення між відкриттями та закриттями у прогресі. Прикрощі від помилок тоталітарних утопій у тому, що означена невідповідність між пропозиціями пізнань та предметністю подій є не вимушеними не свідомими помилками, коли у утопіях реалізуються ті сподівання на краще, які скорше узгоджені із вольовими бажанням, аніж із відмінними від бажань подіями. Наполягання на самих лиш мріях, при переростанні наполягань на неможливому вже у зони примусу саме людей, бо природу речей важче вмовити на неймовірне для природи речей, - могло б відповідати замахам культури на сировину еволюційних надбань, коли б означені фантазійні прийоми освоєння істин об'єктивного не були б прийомами обійти об'єктивні істини у спосіб неістинний та протиприродний. Вочевидь із самої лиш казки не вийти, коли не вдаватися до адекватних подіям пізнань, аби тим казку втілювати у здобутки культури. Кати та їхні жертви можуть вважатися виправданими від того, що кати були щирими, себто увільненими від помилок тоді, коли заради своїх догматичних марновірств вбивали й винищували живе. Реєстр злочинів свідомих злочинців обмежений, тоді як фанатичні жертви своєї віри здатні відняти життя у мільйонів й за це поставлять у спокуту замість себе власні свої вірування у безпредметні абстракції. Нездоланним потенціалом примітивних, а тому химерних уявлень, замішаних на чудесах з боку віруючих та на силуванні на бік невіруючих, є те, що означені збочення від доказових шляхів прогресу не є усвідомленими суб'єктивними облудами а ні для творців, а ні для споживачів химер, - бо публіка потребує тих чудес, які відмінні від наукових істин лиш більшою вірогідністю у пізнаннях, бо затребуваність у простих рішеннях увільняє останні від звинувачень у підтасовках, бо утопічні сподівання на неможливе та залякування та суцим скорше є помилкою, ніж шахраюванням.

Порушення відносин ринкової відповідності між талантами працьовитости та отримуваних за них виробничих прибутків, - чим властиво й заняті примітивні спільноти полювання за чужими багатствами, - не має обмежень у хижому споживанні, тобто мисливцям потрібно якомога більше поза ті міри несамодостатности мисливців, що перевищують не лише наявні, а й забезпечені у часі апетити насичення здирників, інакше кажучи у агресорів не тільки бракує сил та прав вилучати ресурси із довкілля, але й серед довкілля не знайти його власних потреб розставатися із ресурсами на користь тих, хто готовий розплатися за вкрадене лиш знищенням чи то господаря ресурсів, чи то свобод господаря. Відсутність тих об'єктивних потреб бути жертвою, яких не можна відшукати серед жертв та не можна не відшукати серед нападників, доводиться узгоджувати не лише через насилля, терор, вбивства, смерть жертв нападу, але подібне спотворення відповідностей між талантами та прибутками за них доводиться нападникам забезпечувати перекрученням раціоналізму у тих відповідностях чи залежностях. Брак сил на грабунок компенсується передовсім насильствами над мізками жертви, мороченням усвідомлень стосовно безпомічності призначених у поживу та культивуванням безопірности, позаяк об'єктивних потреб на виживання паразитів та загибель насичувачів, - коли усі люди є рівними у правах на щастя, - бути не може. Колізії майбутніх воєн на перерозподіл чужого та ресурси нападу на оголошених чужинцями чи то гідними загибелі ворогами – передовсім відбуваються у царині психологічного здоров'я діалогів спільнот. Переваги агресії визбирують передовсім у спантелеченні світорозумінь жертви, яку винуватять не менш як за її функціональні ролі у спеціалізованости суспільного виробництва, аби жертва не уникнула винищення, з відповідною глорифікацією затребуваностей нападництва. Брак фізичних ресурсів агресії з надміром врівноважують облудами на голови майбутніх жертв. Ті, кому потрібна світова імперія, зобов'язані бути імператорами шахрайства.

Тоталітаризмом є обсідання місць соціального проводу бандитами, які порушують законність, облудно надаючи вид законності вже своєму грабункові суспільства. Аж для послаблення спротиву з боку суспільства однієї сили бандитам не достатньо: тоталітаризм, як вид суспільної організації, влада у якій належить *криміналові* у масштабах цілого суспільства, - забезпечується передовсім відніманням у суспільства засобів інтелектуального спротиву бандитизмові, коли залякування суспільства неіснуючими загрозами та спокуси суспільства ще більш не існуючими чудесами порятунку не лише обумовлюють, спричиняють, забезпечують відсутність у суспільства фізичного спротиву гвалтівниками, а й легітимізують владу останніх. Накинуті суспільству обвинувачення у кризі та шляхи виходу з неї вже у утопічні плани щастя кримінальники облесливо видають за свою адекватну участь у розв'язанні проблем соціального поступу. Облудникам йдеться за видавання умов та засобів свого паразитарного визиску суспільства за норми вже суспільноприйнятні, а то й за ошасливлення суспільства. Аби зручно вмотитися у соціальні відносини й безкарно віднімати у суспільства блага, аби перекачувати не вироблене власною працею вже до власної пельки, аби жертва ще й молилася за здоров'я хижака, - то нальотчикам потрібно передусім витеребити суспільство на смисли.

Привабливим аргументом на користь антидемократичного устрою могла б бути готовність тоталітаристів перебирати на себе вичерпну за усіх та усе повноту відповідальності, коли б остання не включала у себе вороже ставлення до тих виключень із зони, масив яких й складає власне суспільні інтереси; зона спрощених підходів до оволодіння світоустроєм притягує до себе адептів настроями на самопожертву, коли б подібна піаракція пошуку ресурсів у виключності власних сил самодостатності не була б прикриттям безподібного поїдання означених відданих служінню зоні; ставка на керування тим, що перевищує можливості людини, натури та усякої осмисленості зваблює публіку тим, що на ділі таке чудотворення забезпечується втратою усякої достеменності та розривом зв'язків із реальністю у наслідках відповідної віддачі зваблених вже на поталу стихіям; озвучені любителями символізму покликання мас на пристосування до обставин могло б свідчити за ознаки освоєння істин об'єктивних станів подій, коли б та театралізація реальності не була б приписами до виконання масами режисури облудництва з результатами масованої затрати навіть своїх самоусвідомлень та орієнтувань у реальному світі; заклики на відмову від стороннього як на шкідливе відволікання від гонорових місій рекрутують вірних під стяги доцільної концентрації зусиль, тоді як подібне скидання баласту причетності до земних цінностей дозволяє крутіям жирувати із відібраного з відповідним введенням спосних абстракціями їхніх любителів вже до реалій злиденності та потерпань на користь вождів; обітниця створення порядків на остаточне розв'язання усіх можливих проблем претендують на атрактивність тому, що виключенням із подібних включень до святості стає людська підметність разом із свободами та власне людяними існуваннями; гарантування опіки служіння відданості масам провокує таку ж масову передовіру долі та звання людини вже на відкуп кандидатам на роль батьків народу тому, що афера позбавлення клієнтів участі у проблемах власної самодостатності не так їх урізає у гараздах, як вилучене стає годівницею самозваних патерналістів; віра у її ж достатність на ігнорування усіх історичних реалій є сильною стороною для неадекватних учасників реалій історії саме тому, що вона свою неушкодженість з боку викликів суспільної дійсності оплачує нечинністю у дійсності; а коли суспільні відносини розбалансовуються через надмір здирицького типу приватних ініціатив якоїсь війни одних угруповань проти усіх інших, тоді спрощення з боку диктаторського законодавства могли б видаватися відродженням загальногромадського інтересу, коли б монопольний тип грабіжництва не доповнювався б ще й противагою вже не контрольованого порушення того примітивізованого законодавства вже з боку кожного; жорсткі порядки не лише спокушають, а й здійснюють таке лікування від проблем, де засіб стає страшнішим від вигаданої суспільної кризи, коли переведена у виключний чинник історії воля ідейних приписів заперечує не лише виклики об'єктивного, але й життя людей.

Нееквівалентні обміни, коли у відповідь на позичене не надають нічого вартісного, не лише іменують шахрайством, аж подібна крадіжка за фактом і є карним злочином, - проте доста заявити, що відшкодовувати забране буде не позичальник, а якісь потойбічні сили та надприродні чудеса, то означена злодійщина вже перестає вважатися за злочин, а шахрай може виставляти себе ще й як жертводавець та той, хто обдаровує небаченими благословеннями. Зарплату заробляють працею і навіть злодій, який за насильства над чужими правами отримує неадекватні максимуми прибуткових трофеїв, і той витрачається на переступ законів і ризикує бути скараним, - проте існують такі злочини, де заощаджують на амортизаційних витратах на вчинення грабунку, коли шахраї імітують свою працю й ніхто не наважується констатувати, що король то голій, коли викликають чудеса на компенсацію за видурене й ошукані без спротиву чекають на перетворення шахрайських обітниць вже на дійсність. Вишукані злочини учиняють не пістолетом, а вірою жертв у обіцяні від злодіїв чудеса винагороди за передане злодіям майно, коли злодії презентують себе посередниками із потойбіччям та усякою святістю, обмінюючи подарунки утопії на статки та здоровий глузд жертв. Не лише найвиразніші злочини учиняються апеляцією до святого, але й святе є інструментарієм суперзлочинів. Шахрайство це крадіжка здійснена передовсім засобами обкрадання жертви на її глузди. Прибутки отримані обманом тут таки перестають сприйматися злочином, як шахрай починає посылатися на потойбічні сили та діяльність Богів, на яких перекладається відповідальність за здійснення обіцяних шахраєм прибутків для жертви подібної афери. Шахрайства будовані на вірі є одними з найприбутковіших не у сенсі величини поцупленого, а у вимірах маржі від різниць між забраним та мінімумами витрат на ритуальні переконання жертви бути від того задоволеною. Ті, які наживаються на ножицях різниць між трофеями та агресією, вдаючись ще й до обкрадання мислення своїх жертв задля ураження спротиву останніх, просто зобов'язані використовувати ресурс чуда, коли винагороди за те втрачене жертвами майно, яке стає прибутком нападників, останні передовіряють на конто Богів як таких, що ще й з прибутком відшкоднують жертвам з'їдене шахраями у подібному прикритті агресивності. Високої абстрактности ідеали це та кукла якою втішають жертву за видурені у неї реальні статки.

Вищим пілотажем тоталітарних облуд є навіть не демонстрація їхніми авторами переконаности у перспективній реалістичности вигаданих ними ідеологічних утопій та помилок у розуміннях подій, а та критика, у яку з серйозним виглядом, а то й із зусиллями втягується суспільний загал задля спростування накинутих йому химер, позаяк саме антитоталітарна критика стає останнім аргументом перетворення означених підсвідомих комплексів та маній вже у клопіт суспільної історії, - тоді як загалові бажано було б від самого початку не спокушатися: чи то облудами відверто містичного та ірреального гатунку щодо обіцянок улаштувати оживлення померлих, чи то облудами вже у сфері соціальної щодо обіцянок улаштувати щастя на віки через вичищення підприємців геть із історії, чи то потрібно було б не керуватися у державному будівництві облудами щодо вищости власної кривности та недороблености сусідів, або ж іншими приколами не варто було б захоплюватися хоча б задля того, аби не бути забавними та смішними. Ті організатори афер, які не демонструють достатнього фанатизму віри у провідництво власних авторських психопатій, - не досягають успіху у водительстві за собою ошелешених ними мас, але ще менше щастить тим авгурам, які не звітують собі про те, що криється за їхньою посмішкою на дні підсвідомих розумінь чи чуттів достеменного.

Не було б проблем у створенні суспільством зовнішніх ліній оборони проти замахів учинених любителями створення вже внутрішніх для суспільства тюремних стін, коли б судовим слідством можна було б проводити лінії розрізнення між суспільними свободами та представленими тоталітаризмом суспільними несвободами, - аж коли людською творчістю та освоєнням істин штучне перетворюється у природність культури, то й, зокрема, важко від неповноти знань відділити шахрайство свідоме, несвідоме. Утопії, із згубними наслідками наполягання на їх здійсненности, є ординарною продукцією творчих пропозицій.

Тоталітарні режими є різновидом шахрайського надування ажіотажного попиту на фіктивні цінності з наступним їхнім неодмінним колапсом у точку руйни й викликанням хвиль по царинах усього дотичного. Імітування нібито доказових відкриттів мають подібну симптоматику й характер протікання відхилень незалежно від здійснення афери а чи у фармації, вінтажі, попсі й подібне, а чи у політичних системах. За великого бажання можна братися прогнозувати роздування моди на осяйні пропозиції нехтування наявними можливостями подолання проблем росту посиленнями на кризові явища, на глухі кути, на просту втому від поточної монотонності днів, проте нав'язування публіці пропозицій підтверджених лише модою, лише наполяганнями шахраїв вписатися із своїми фікціями у суспільні потреби вже як неодмінна складова останніх, лише жонглюванням тими нібито подібними пропозиціями на прогрес, серед яких утопії маскуються під соціально затребуване, - ці намагання щеплення чудес на поле дії суспільних законів залишаються підлеглими випадковості, зануреними у непроглядні неясности. Себто можна було б скинутися на премію тим, хто запропонує практичний механізм передбачення появи реперних точок зміни парадигм у галузях культурного буття, проте, здається, фонд подібної винагороди довго залишатиметься незайманим. Хто його знає, чому не те що здавалося б порожні, а то вже й явно шкідливі, у їхніх руйнівних для перебігу традицій наслідках, кунштюки епатажної творчості стають дійсно відміченими у історії. Може тому, що маси московської людности задовго перебували під тиском поразок з боку своєї влади й не могли крізь експлуатацію, безправ'я, приниження пробитися до достатків самостійного підприємництва, тому й купилися на комуноутопію щастя від карного підбиття багатіїв, а чи може тому, що маси німецької людности у особі держави не могли крізь тиск конкурентів пробитися до збагачень у своєму імперському експансіонізмові, тому й купилися на подібні ж екстремістські утопії унормування насильств з підбиття сусідів, - то у подібних розважаннях скорше присутня видимість пояснень услід тому, що вже сталося.

Найпростіший у його привабливості спосіб розбагатіти не власною, а чужою працею через грабунок - саме тому й забороняється законодавством, тоді як законодавче сприяння виробленню продукції популярного ужитку через власну працю – саме тому й видається надмірно марудним шляхом для нетерплячих у подоланні проблем, тож крутіям доводиться сподіватися на маржу від мінімальних витрат на виробництво нав'язаних публіці нічого не вартих послуг ціною zero, потреба у яких оголошується максимально, а то й конче необхідною публіці. Шахрайська кукла добре розпродається. Ресурсом тоталітаристів і є гендлювання як не перегнаним крамом непотребу, так ідеологічними фікціями, азартом гри у ті умовности, стосовно яких гравці знецінюють свої глуми, права, майно, життя на користь професійних ідеологів, віру у провідництво яких обіцяють компенсувати сподіванням чи на винагороду з боку потойбічних сил, чи майбуттям здійснення обітниць, чи парадоксальною простотою самоцінності віри у чудо вождівських керувань. На обманку азарту прориву до змістів, які не будуть втілені на за якої днини, ловлять і тих, хто себе вважає розумником. Доста пообіцяти публіці максимуми за мінімуми її зусиль – і від адептів не буде відбою.

Коли публіка купується на прості рішення складних проблем як спокушена задешево розжитися, чи як залякана такими ж неіснуючими загрозами втратити усе через своє неприставання на запропонований крам чудес, - тоді подібні необґрунтовані та незатребувані логікою прогресу химери призводять до хиби крейсерської виваженості традицій, перерозподілу багатств, кар'єрних злетів одних та падінь інших жертв, але не звільняє ані зваблених, ані звабників від необхідностей з надлишком розплачуватися за крутанину обійти проблеми у дешевий спосіб на межі сполучення моди та криміналу. Попервах навіть практичні вигоди від участі у звабах можуть для втягнених у вирву піраміди зростати мало у геометричній прогресії, проте з вичерпанням не лише матеріальних, а й осмислених ресурсів на пограбування, навіть в умовах відсутнього правового опору аферистам, - не лише необхідність відшкодування за несправедно нажите, а й матеріальні від того збитки, – зростають вже по експоненті.

Успіх, - як у добрих чи лихих справах, - досягається знанням справ, інсайдерським проникненням у іще недостовірне та утаємничене для загалу, удача лідерів залежить від оволодіння ними передовими істинами. Оскільки ж маси людей за природними та освітніми здатностями не помиляються, то шахраям, на відміну від еліти, задля своїх домінувань достатньо переробляти маси вже на середовище ідіотів чи невігласів із спотвореною ментальністю. Бандити це ті, яким легше зробити калікою конкурента, ніж обігнати його потугою власних талантів. Можна лиш пожалкувати, що надмір енергії марнується на такі злі справи як то запаморочення свідомости цілих угруповань віруючих у облуди і недостовірне. Надування химерних конструкцій, створення дефіциту необхідного та перетворення у надлишок вже оман, легалізація марновіств – учиняється зажерливими шахраями із метою спекуляції на гнилому товарові, що його лохам збувають втридорога. Суспільні цінности виповнені радістю володіння різнокольоровими шариками що дісталися на шару.

До виконання права відносять покарання злочинців за фактично здійснений ними конкретний злочин. Проте до сфери права слід відносити й профілактику недопущення злочинів і у сфері ідеологічній, нехтування якою і дерегуляція якої надто дорого обходиться. Свобода критики та видозміни у царині цінностей можуть й повинні регулюватися там, де ризиково zagrożеними стають апробовані моральні стандарти. За смаки сперечаються. Маячня це не здобуток, а звинувачення свободи. Ідеал свободи та людських прав творчих не лише не заперечується наявністю та дієвістю кримінальних кодексів, як останніми ще й підтверджується та забезпечується; й та свобода вірувань, зловживання якою слугує крутіям, не має бути відданою на відкуп кому завгодно як заманеться. Окрім того, спотворення традиційних для кожної спільноти системи вартостей слід упереджувати, - подібно до того як до медицини відносять валеологію та усілякі методики запобігання захворюванням, чи подібно до того як правила безпеки та недопущення аварій є невід'ємною складовою технологічних процесів. Піддатливість громадян шахрайським прийомам впливу на свідомість громадян та тим вдалим гіпнотичним облудам зі сторони махлярів які змінюють поведінку жертв навіювання – не можна числити за проявом прав та свобод громадян. За те що публіка нібито самостійно та буцімто з власної ініціативи повірила химерним обітницям крутіїв й від того втрапила у халепу - має відповідати не лише сама публіка, як ще й ті, хто злочинно публіку дурить. Провина за злочин не завше повисає на жертві злочину, навіть тоді як жертва вклякла у спротиві злочинцям внаслідок злочину підміни свідомости жертви. Відсутність опору зі сторони тих кого бандитам пощастило ошукати на глузд, а то й спонування до самовільної участі громадян у запропонованій їм афері – не перетворює насилля над розумом громадян у ненасильницькі дії вже стосовно поведінки громадян. Безглуздим вчинкам протистоїть природа речей чи трагедійність ламання соціальних законів, - проте й для свобод ідеологічних існують кордони за якими відкривається безглуздість, за якою починаються безглузді вчинки. Потрібно вдосконалювати, а то й опонувати ідеологічним ошуканствам, до яких вдаються злочинці. Злочини тоталітаризму починаються вже із вигадок їхніх авторів.

То лише згодом вже у масовому порядку доходять до усвідомлення того, що ставка на окремішне чудо розв'язання усіх проблем та така ж ілюзія введення страждальців вже у абсолютистське царство вичерпаної історії – є продуктом кепської світської освіти віруючих у надприродне. Свята простота, що долає усе та усіх, - має лише один недолік: чудо залишається поза можливостями його фізичного здійснення. І навіть озброєні захисники ортодоксії, які можуть у ніщо трансформувати живих єретиків, не в силі ніщо догматики перемінити на щось життєздатне. Химери функціонують у внутрішніх межах їх культових сповідань символічних.

Надування пухиря новітніх суперцінностей задля критичної ревізії традиційних парадигм стає єдино можливим виходом розквитатися із накопиченими боргами сплата за які стала нереальною. Руйнівний терор чергового святого вчення з необхідністю проштрикає бульбашку збанкрутілих обітниць, аби шахраї уникли карі й почали надувати нові химери.

Усякі практичні вміння та дослідницькі знання у відповідних галузях культури передбачають ту належну кваліфікацію працівника, спеціалізація якої обдаровує його успіхами звершень. Тож не лише для уникнення труднощів праці фахівця, а ще й досягнення при цьому вищих соціальних позицій, - то пройдисвіти, які не є жодними умільцями, але зазіхають на оволодіння владою, багатствами, славою вигадують фікції та такі не маючи відношення до реальності небиліці, що їх ці облудники представляють як суспільно затребувані та буцімто визначальні у ієрархії цінностей. Химерні манії, містику ірреального потойбіччя, чудеса й окультні ритуали видають авантюристи за сакральні закони які визначають усе та усіх підлеглих їх відносинам та наказовим нормам.

Планета змінилася працею поколінь завдяки спрямуванню усвідомлених відносин у природі речей вже на відмінні об'єктивні явища задля усвідомлених цілей вже людських. Однак у вражаючих успіхах цивілізації, де науковцям вдається змінювати навіть природу речей, то усі новації відбуваються у межах та можливостях освоєння доступного Універсуму, дійсність якого є тою, якою вона є у межах та можливостях її освоєння людством. Можна відкривати невідоме й без упину конструювати не існуюче, однак ці залежні від дослідника знання та плоди його праці відбуваються у межах природних явищ і відносин космічних чи соціальних. Не зважаючи на те, що не вдавалося відкрити та опанувати те, що виходить за межі реальності, - однак саме цими неймовірностями і займаються містифікатори, рекламуючи чудеса як найпростіший спосіб реалізувати психічні жадання та афекти. За історію поступу ми люди добилися того, про що попередники могли лиш мріяти і ці досягнення числять за відповідним ростом знань і вмінь, - однак самим лиш простим бажанням чи думкою речі не змінюються, а замість того потрібні труди і знову труди на освоєння подій адекватними щодо них знаннями, щоб таким чином події змінювати і таким чином втілювати задумане. Речі самі собою не можуть вслухатися у людські бажання; замість того, це дослідники мають вслухатися у реальність і тоді успішність цього заняття й призведе до реальних змін у речах. Однак рухають та визначають людську історію не науково підтвержені закони, як переважно духовні цінності суто людських потреб і відносин, на маргінесах яких лиш і товчуться науковці з усіма їхніми законами.

Перетворення у вищі, визначальні щодо усіх законів і смислів таких архаїчних жадань як: не вмирати, мати статеву енергію на нових гурій, знищити експлуатацію та розподіл праці за кваліфікацією - залишаються затребуваними і актуальними не зважаючи на те, що на подібні знання чи віроучительні концепти речі не реагують. Однак обітниця здійснення химерних картинок не можуть не бути чинними, бо лиш химери й можуть впоратися із тим складнощами що виходять за межі людського розуму, здоров'я благополуччя. Призначенням утопій є оправдання ними жертвності, готовності радісно загинути за те неймовірне, що й поставив собі ціллю сам організатор подібного ошуканства. Чудеса потрібні щоб безкарно, а ще й чуттям виконаного боргу, вирізати і нищити цілі шари людей, особливо ефективно із числа віруючих у неймовірне. Вірування у ідеологічні манії дозволяють воювати за них більш ніж довго.

Московці потребують знищення українців які окупуєть російські землі; українці потребують знищення москалів які окупуєть українські землі. Для досягнення цих завдань не вдасться домовитися на кордоні розмежування інтересів. Українцям під москалями не вижити. Для повноти інтересів кожної із сторін взаємної війни необхідним є та війна, яка переможно завершується саме на землях ворога. Неможливо перемогти обороною, самим відбиттям від агресора, загибеллю у власній батьківщині. Допоки збирачі імперії триматимуть образу на ті недобиті ними народи, які зрештою звільнилися від цієї московської окупації, то москалі будуть війною реставрувати втрачені ними анекси. Звільненими є ґрунти усередині яких утамовується загарбник. Міцними бувають ті домовленості із противником, які здійснюються на його трупі. Українству потрібне, - окрім звільнення від московської окупації, - потрібним є розвиток власного європейства. Наша війна є ментальною за наші свободи і права.

Оскільки ігри у вигадане щастя, - за яких доводиться згодом виривати достатньо справдешні ями щоб закопати там вже не дійсні для життя трупи, - належать світові психологічних уподобань, окрім яких у природних процесах та у логіці гуманізації культури не знайти потреб на обнесення ділянок тундри колючим дротом з вишками для охоронців, то доводиться констатувати не лише неможливість, а й складність прогнозів на виникнення тоталітарних режимів. Хоча зона й має послідовність своєї еволюції, коли зона починається з кризи та казок і проминувши криміногенну фазу саме ними й завершується; хоча зона має подібні причини, до яких можна віднести традиції месіанського світогляду має та традиції неволі поєднані між собою торжествуючим бандитизмом, - проте пророчення суспільної концтабірності із глибин підсвідомих хтонічних стихій моди на красу залишається у тіні таїни та по той бік смислів. Облуда утопії будується не на самих лиш обітницях задовольнити запити клієнтів на чудеса отримання чого лиш масі забажається отримати без трудів, як, головне, модель утопії демонструє смаки автора спокуси. Утопії викроюють не за трендами і суміщенням стилів модних на часі теоретизувань і розважань, а за лекалами фобій і зациклень на тих розвагах, якими автори утопій задовольняють передовсім себе самих коханих у безмірі власної робещености та меж кмітливости.

Саме ті, які своєю долею обрали ощасливлення долі усіх інших, які керуються чудесами у зневазі до керованих реальними життєвими проблемами громадян нормальних, які втілюють у життя усе не присутнє у потребах життя, - саме вони, у своїй нетерплячці до пришвидшення зміни місця між життям та казкою, стають катами, які готові вбивати суцільних людей й виганяти із життя усяку дійсність як пожертву та гідну ціну для опредмечення неймовірного, саме утопісти є тим потенціалом злочинности, який незворотно актуалізує терор, саме прихильники сили для досягнення миру та ідеалізованих власних вигадок про взірці блага й стають диктаторами та тиранами виключеними із розуміння ними потрібного для поступу. Надміру захоплених обітницями роздати усім довкола себе утопічні дари щастя стає важче втамувати, аніж тих відвертих розбійників, які запланували собі пожитися вилученим добром ближніх. Тих, які не зупиняться ні перед чим у сумліннях на обдарування усіх чудесами безсумнівними з позицій смаків цих самозваних ощасливлювачів, - доведеться вгамовувати методами екстраординарними.

Чим вищим є рівень ілюзійності у запропонованій казці звільнення від вигаданих нещасть, то тим більшим має бути рівень насильства зі сторони означених казкарів, які порушують та замінюють реальні умови життя клієнтів вже на пропозиції утопічного щастя. Аби ніщо стало реальністю, воно має реальність переробити на ніщо.

Для того щоб громадяни не лише почувалися, а ще й були щасливими, себто перебували у максимумах свободи, - то варто не лише залізною рукою не заганяти їх у ту омріяну вузьку візю, яка видається взірцевою лише тим, хто її придумав, як ще й не чинити перешкоди для тих, кому їхня особистісна відповідальність та необхідність бути серйозним видається обтяжливою. У здоровому суспільстві мають ще й, на доданок до правил, мають процвітати мало не усі виключення, які не становлять надмірних ризиків неконтрольованих асоціальних нещасть доступних групам екстремалів. Потрібні глупства для вартих їх же. Громадяни на свій вибір мають бути вільними у доступові до чудес, до наркотичних сп'янінь, до уявних ігрищ із неймовірним і, взагалі, до безуму, - принаймні для того, аби ті не плуталися під ногами більш відповідальної публіки. Заборона фікцій обходиться суспільству дорожче, аніж їх дозвіл.

Закінчення історії, з переливанням її у вичерпність своїх містичних обітниць, прибічники чуда забезпечують недопущенням до життя противників чуда. І це є єдиним із того що їм вдається, оскільки неймовірно залишається поза ймовірністю його втілення. Грандіозність абсолютистських замірів обмежується таким самим невичерпним числом еретиків яких борцям за народне щастя вдалося спалити, задушити, заморозити. А коли віднесене у майбуття щастя не щастить досягнути марнуванням жертвоприношень для того, то для того ж самого доводиться вдовольнитися величчю хіба що самих минулих жертв.

Інерція здорової тямущости становить заваду для втягування мас нормальних людей вже у віддання ними переваг вірувань у обіцяний їм щасливий переустрій світу з подолання у ньому зла, представленого саме цими масами. Тож обіцяльниками утопій правильного Нового порядку ніяк не обійтися без терору спрямованого проти недостатньо віруючих у цю обітовану картину завершення історії, яка й досягається очищенням історичної реальности від цих недостатньо віруючих, не кажучи вже про невіруючих, відступників, інших ворогів. Аж вади терору, як адекватного інструменту примусу до централізованого контролю, полягають у тому, що: на відміну від безнаслідкового й невдячного добродчинства, - то убивства завжди бувають недостатніми, потребують нових хвиль убивств, аби серед нащадків репресованих знищити пам'ять про долю попередників, аби не викликати помсти, себто невідворотного правового покарання за злочин навіть давнішній. Тому терор, як вид виразної заборони, як правило доброго тону, шпацірує під руку чи у обнімку із невиразним дозволом неофітам та сповідникам святого віроучення учиняти усе, що їм заманеться під егідою святого учення останніх днів. Задоволення Богом чи потойбічними силами молитовних до них прохань зі сторони сиріт обділених на поміч чудес, саме й становить змісти й призначення вірувань у ці чуда. Ворота входження до обіцяного раю густо змашені обіцяними там солодощами та утіхами, тоді як куля, голод, інші нехлюйства хіба що лиш допомагають майбутнім зекам самочинно та з охотою потрапити під розпорядок зони обліку. Постійним і незмінним самопочуттям насельників зони визиску має бути негасима радість, аби вона погашала поломеніння нещастя від потрапляння у зону терористичного примусу. На мозкові, на фізіономії концтабірника має незмінно, - задля безпеки лагерної адміністрації, - має блукати та топтатися просвіток розради. Від того посміхається та добре на душі вже й диктаторові, який заблукалик веде до спасіння.

Тоталітарні концепти спрощеного світобачення та такі ж диктаторські режими призначенням мають замістити собою наукову картину світу та такий же здоровий устрій соціального і духовного життя. Подібні прийоми підміни історичної реальности та її проблем розвитку вже на містифіковані, а то й викликані психічними розладами пропозиції випередити прогрес вже на шляхах чудес, - не є конструктивними для культури людської, призводять до помилок і жертвних втрат, виправлення яких обходиться надто дорого. Особливістю змістів та ноу-хау стародавніх і досі традиційно чинних утопій про останні дні історії та смисли буття є достатньо вузька, порівнюючи і сучасними тоталітарними химерами, концептуальна база цих архаїчних культів. Так зведення усіх життєвих проблем до, кажімо, самої заміни многобожжя вже на монотеїзм, або до преференції завдання вирватися поза кругооберти страждань, або до марень подолання смерті у спосіб перфектного спасіння душі, або ж ставка на затяте матеріялістичне розуміння подій, або замір побудувати солодощі раювання виключно для класово чи расово обраних, або ловити кайф ейфорії від самого лиш садистичного очищення світу від ворогів, - то такі чи подібні проекти хоча і є казковими та ефемерними, але їх важко визнати такими, що задовольняють широкий спектр мирських запитів пастви на поміч потойбічних сил. Традиційні утопії про тотальний контроль виглядають якимись нав'язливими, диктаторськими, якимись недемократичними та відстороненими від актуальности безумств. Інша справа, - це сьогоденні культи, привабливість яких забезпечується вже не терором, а постійним карнавалом розради, у атаках абсолютистських культів не лише на наукову картину світу, на закономірности суспільного устрою у контекстах прогресу, на моральні та праві постулати перевірені досвідом добра, - аж теперішні вишукані секти віроучительного глупства утішають своїх вірних таким звільненням від проблем, де нерозв'язаною проблемою оголошують вже й об'єктивність задану від природної еволюції.

Адепти триваючого на часі доктринального глупства базованого на вірі доводять волюнтаризм претензій свого контролю над реальністю вже не лише до заперечення продукції культурного поступу, аж навіть природні речі предметні оголошують залежними від самої лиш думки про них зі сторони цих революціонерів від клініки чи протиправности.

Навіть той натуральний, досягнутий у ході еволюції стан чи обставини життя організмів, яким нема потреби вигадувати і створювати щось додаткове до повноти користування наявними багатствами, то й цю природність виживання видів, - де енергія накопичена продуцентами тілесно споживається тілами консументів, - називають дослідники саме боротьбою за життя. Не дарма міфологія народів зберегла ту їхню історичну пам'ять про щасливу добу минувшини, коли первісним колективам для споживання вистачало ресурсних самовідтворюваних природою багатств, які віднімалися від дикої природи вже на задоволення людської природи культури. Збиральництво готового до ужитку плодів чи вдале полювання за дичиною, яка сама собі виросла, залишає збирачам доста вільного часу на розваги, які й вважаються головним даром від того що надаремно дістається їм у дар. Утім, картина гармонії життя у згоді з середовищем є сфантазованою, хоча б тому, що залежність від природних стихій неконтрольованих буває згубною навіть для тварин. Подальші за золоту добу часи тому схильна народна пам'ять іменувати порою торжества зла, епохою заліза і крові, бо доводиться воювати вже проти конкурентів за отримання багатств, які лише скорочуються від того, що багатства лише споживають. Причиною настання кризових станів є так лише фізичне відставання можливостей задоволення необхідного, як, головне, саме порівняльне ресурсне відставання, яке не встигає і запізнюється у бігові навздогін стосовно зростаючих потреб і запитів людських.

Сутністю не баченого на планеті новаторства, що його учиняють людські істоти є подолання енергетичних нестач вже за рахунок продукування багатств, засобами докладання людських знань і досвіду з переробки сировини і відносин у природі речей вже у набуток культури. Люди винайшли творчість, яка й робить із сапієнсів вже господарів життя. Годі й гадати що з переходом на креативне виробниче продуктивне існування, то питання достатку вирішується вдало. Проблеми задоволення потреб і запитів, - розв'язанням яких і є власне людською історією, - лише розвиваються якісно. Напад одних угруповань на інші, з метою пограбування і упокорення, задля перероблення нещастя жертви вже у достатки агресора осуджується, особливо стороною поразених, - однак тому порушення прав останніх складає задокументовану історію суспільства, бо подібне екстенсивне господарювання постійно не встигає за працею, що вона мала б у ідеалі спиратися лиш на власну ресурсну базу та власні сили. Примус упокорених до їх працездатності, визиск пригноблених народів, з яких більший масив виробленого ними знімається на користь організаторів подібного грабежу, - стрічає опір зі сторони означених видів невольників та рабів, які змагають не лише за визволення, а ще й за покарання зверхників. Але тому експлуатація одних та нажива інших учасників суспільного виробництва залишається його фактом, бо таким чином відбувається хоч і не еквівалентний але обмін послугами, де не лише втрати компенсуються набутками, але й зворотний рух буває доцільним. Види рабської залежності існують, тому що страждальці отримують якісь види пайкового утримання та соціальної опіки зі сторони зверхника, що дозволяє примушеному до обов'язкової трудовіддачі суб'єкту бути відповідно безвідповідальним. Отримувати мазохістську насолоду від садистського з ним поводження. Раб у праві розраховувати на дарунки від рабовласника за міру покори останньому.

Хибно залишатися у упередженнях, що результати застосування протиправних, а то і антигуманних заходів задля підвищення продуктивності праці неодмінно й однозначно проходить лише за рубрикою множення потерпань. Більше того, статистичним фактом є невпинне у загалові історії зростання суспільного добробуту. Так якості гараздів та набутки цивілізаційні якими користується нинішній обиватель пересічний, то подібне не могло бути доступним давнім навіть фараонам. Ці досягнення є прямим плодом трудів цих же поколінь обивателів. Які у зоні соціального устрою утримуються вже не ланцюгами, а достоїнствами соціальної над ними опіки. Якісне і чисельне зростання товарів, харчів, задоволення не лише природних, а ще й жадань збоченств, торжество розваг, обітничі утопії - водить маси у зону ордунгу, залежну від волі її організаторів, яка більш загрозлива, аніж колишні природні стихії. Доста поставити на висміювання і - перед цим інструментом будь-що не встоїть.

Привабливими для народів аргументами нападу на народи висувають москалі твердження про те, що народи самі ще здавна мріяли про щастя потрапити під зверхність москалів, марили на користь останніх позбутися проблем викликаних самостійністю цих народів. Або ж напад оправдовують бажанням звільнити об'єкт нападу від якихось його містичних провин перебування у гріхах, у бракові відсутності серед жертв домінувань московського просвітництва, навалу якого москалі зображують як власну жертву заради вибавлення народів від їх гріховного без москалів буття. Або ж свій напад видають за благо опіки, як кращий вибір та визволення народу вже від конкуруючого з москалями нападника. Зникнення народів на користь існування замість них москалів розглядають москалі за благо засадничо корисне самих народів, а не лише для москалів.

Просування свого збиральництва москалі забезпечують убивством народів і культур на яких збирачі насуваються, а випорожнені від господарів землі, - задля гарантій неповернення туди господарів, - заселяються учасниками збиральництва. Успіхом загарбництва є не саме лиш створення пустки на місці атакованого збирачами народу, як включення останнього до його військової участі у подальшому розростанні загального потоку сумісного загарбництва. Принадливими мотивами для атакованого народу, аби той поступився у опорі і здався на милість атакуючих висувають останні аж ніяк не обіцянки не убивати атакованих, а обіцянки убивати атакованих вже у менших мірах убивства цих жертв. Відкладання наступу на пізніший період задля цілей кращої підготовки навали, а то й навіть повернення жертві вкраденого від неї, - задля тих же цілей, - московські збирачі подають не лише як свій дарунок, аж за цю поступку відстроченого нападу вимагають преференцій на представлення себе миротворцями. Московською милістю є не більш як обіцянки зволікати із виконанням невідворотного убивства жертви московського на неї нападу. Звичною у її ошадливості платою від москалів за служіння є тимчасове зменшення ударів по виконавцеві служби. Уникненням покарання за здійснену агресію вважають агресори демонстраційне зменшення максимумів своїх агресивних планів та ескалації претензій до об'єкту нападу.

А коли у москалів не складається з їхніми замірами повбивати здобич і насититися нею, коли доводиться відступати перед опором, - то тоді москалі вдаються до найстрашнішої з їхнього боку загрози: лякають жертв можливістю їм програти, і тим самим ввергнути світ у кризу обкрадання його на розмір неіснування там московства. Що, у свою чергу, й зробить існування світу непотрібним і неможливим. Загудітимуть під землю, прихопивши і собою туди цілий світ. Народи ж бо самі будуть винні у своїй гибелі.

Замість того, щоб домовитися із нацистськими збирачами у розподілі між собою країн, то совітські збирачі переметнулися на бік англо-американців і від останніх за це союзництво отримали дозвіл на московські домінування у східній Європі. Й хоча на власному досвіді втечі країн східно-європейських та совєреспублік подалі від реального соціалізму москалі могли б переконатися у збитках від утримання своїми власними силами і розтратою власних ресурсів на годування залежних сателітів, однак вкотре москалі не відмовляються від незмінних своїх феодальних цілей підбити під свої апетити якомога більші території, задля ошасливлення себе самих сподіваннями збагатитися від утилізації уярмлених народів. Завдання обтяжити ерефію теренами підбитої ерефією України не матиме наслідків відмінних від руйнування ерефії. Ерефійці відмовляються сприймати ціль свого нападу на Україну як анти-ціль, як убивчу для ерефії помилку. З чим й можна поздоровити москалів. Колишні ж європейські метрополії не тільки позбулися колоній, а не відають як досягнути цього, потерпаючи від зворотного до себе звідти руху емігрантів.

Москалі затялися у своїх впевнених віруваннях традиційних, що вигіднішим є обікрасти жертву, аніж своїми руками та роботою свого мозку виготовити багатства. На виробництво зброї потрібної для нападу, на ведення узвичаєнь воєнного нападу витрачають москалі такі немірні свої енергетичні зусилля, розтрата яких не лише перевищує ниці від цього вигоди від грабінництва, аж витрати на війну поступаються порівняно ще більшим для москалів збиткам внаслідок її ведення.

Щоб жертва не пручалася у спротиві, то треба пообіцяти їй прибуток від того, що з неї зараз фактично віднімають.

Якщо за часів архаїчних відданість людей до запропонованої їм віри купували обітницями обмеженими вигадками від продавців чудес, - і цей вузький вибір між ідеалами а чи втечі від світу, а чи відродження у новому житті, а чи життя після смерті, а чи невпинних любощів із дівицями та інших неймовірностей натякав на ймовірність втілення ідеалів колись за кращих обставин, - то за часів ринкового підприємництва, де товарами задовольняють попит споживачів, ревнителі марксизму своїх прихильників спокушають та купують обманками утіхи усіх потреб вже клієнтів, що вони за комунізму матимуть що захочуть, а працюватимуть задля свого безмежного споживацтва скільки зможуть, себто гарантовано будуть із прибутком, попри те що подібний прожект вічного двигуна соціального благополуччя залишається химерою такою ж як і ймовірність лише у казці до решти утамувати потреби людини. Комуністи воюють з усіма релігіями тому, що у них клієнтам пропонують лише обмежені види ошасливлення й замість покупця чудес вирішують його запити, - тоді як означені любителі абсолютної влади не надто переймаються догматичною цнотю тих своїх утопічних ідеалів, які заважають практиці їхнього усевладдя. На ділі історії московського комунізму трударі звільнені від капіталістичної експлуатації й перетворені на дармову каторжну силу жертвовно гарували згідно безмірних забаганок вождів та отримували за це пайків стільки скільки можуть від своїх прибутків відняти вожді ж.

Над тими, хто має справу з дійсними проблемами, тоталітаристи мають багатообіцяючі переваги розв'язання усіх проблем, - бідою ж містичних та замішаних на чудесах обітниць залишається хіба що їх ілюзорність та неможливість реалізації. З утопістами неможливо сперечатися на їхній мові фантазій, а тим більше не можливо цього досягти засобами недоступної для них мови дослідження та обнародування істин.

Оскільки успіх у досягненні справ практичних пов'язують із розумінням справ, а розуміння, інтелектуалізм, наукове дослідництво у свою чергу ведуть до здійснення задуманого на добрі цілі, - то й причини вчинення зла вбачають у розладі тої свідомости якою злочинці та дурисвіти користають. Військовий напад грабінницький на сусідів, концтабори, порушення усіляких норм, порядків, природних та соціальних законів є наслідком нікчемности духовного життя тих хто свідомо чи невимушено помиляється. Тоталітаризм не лише плодить безумців, а й сам є безпосереднім породженням дуроців та облуди. Там де слова не мають стосунку до предметних фактів та істин, - то там вже завівся тоталітаризм, або ж він невпинно починає заквашуватися й процвітати. Не має значення те, що функціонери від тоталітаризму артикулюють, бо небезпечним та аварійним для притомних громадян є власне фізичне існування тоталітарного дискурсу. Прислухування до розмов якими пройдисвіти лякають чи надихають свою паству не лише для останньої є марним заняттям, але й людям вже розумним не додасться розумінь через марні домагання второпати чи дослідити облудні декларації та заяви тоталітаристів задля потенційної видозміни кримінального характеру зони загальної облуди; так само даремними є спроби людей нормальних інтелектуально впливати на віруючих у нісенітниці аби останніх вихованням та освітою призвести до норм тями; і лише прийоми карантинної санації джерела утопізму, застосування усього спектру лікування, включаючи й правові акції, а, головне, ставка на позитивний прогрес спільнот що не піддалися оманам обіцяних примітивістами чудес, - ще якимось можуть боронитися від веремії безтямних розмов.

На відміну від тих, хто вмів користуватися шансами наданими реальністю, то звабливу красу шукають у тій оригінальності, яка відрізняється від стомлення буденністю саме віднесенням зваб у далекий час. Так більшовики ідеалізували добуржуазний час відсутнього підприємництва, огудивши історію імперського збиральництва; а оскільки світле майбуття відзначилося втратами мільйонів, то невдале майбуття доводиться дезавуувати оспівуванням минулої історії жертвоприношень у будівництві загубленої у часі імперії.

Коли неофітам обіцяють що усі багатства вилитимуться на них без обмежень і без зусиль, то ця паства піде на усі можливі із неможливих злочинів щоб обіцяне сталося. Обіцянки достатку без країв переростає у мінімуми покарання за присвоєння вже краденого.

Всяку проривну для поступу пропозицію винахідник надає не лише для здійснення своїх замірів, переконуючи загал що його пропозиції будуть щасливими ще й на загал, а не лише для нього будуть вигідні. Оптимістичні та конструктивні оцінки успіхам своєї творчості дають новатори не лише від науки, аж особливо пишаються цим пророки, які свою місію оправдовують посиленнями на представництво собою божественних авторитетів. Своєю авторитарністю пророки затуляють Богів. Так початкові вірування християн, чи віруючих у Посланця та його учительні приписи як культові, а чи вірних більшовизму пролетаріїв – надихаються не лише критикою мало не до усієї передуючої їхнім особливим віровченням історії, а ще й неофіти перебувають у переконанні відсутності розходжень між містикою їхніх рятівних для світу учень та, з другого боку, відкритістю до наукового дослідництва. Час показує, що у пункті підтримці культурами науковців, а чи зворотної взаємодії, то містики еволюціонують туди, де їм місце, а саме до ретроградства, обскурантизму та реакціонерства у атаці на наукові дослідження. Зважаючи на те, що за поняттями абсолютистів історія людська є вичерпаною у смислах заданих святими канонами. Церковники та професіонали від богослужінь закидають публіці, яка звільняється від панування над собою цих містифікаторів, закидають звинувачення у гуманізмі, у раціоналізмі, ставці на достатність і необхідність свободи особистості, гріхом і ворожістю до Бога називають ситуацію коли паства для себе релігійну картину світу чи віроучительні обов'язки не вважає за обов'язкові.

Всяка дослідницька теорія тоді буває правильною, коли у ній мінімізується число виключень з неї, фактів та явищ яким вона не може дати тлумачень у області її призначень. Релігійні концепти відмінні від інших теорій і конструкцій тим, що у віроученнях з їхньою ідеєю про верховного творця, вседержителя, незаперечного абсолюта волею якого існує усе суще та усе що поза ним знаходиться, - пропонується вичерпне для історії пізнання пояснення усього вже тут і зараз. Релігійні учення дозволяють собі бути максимально універсальними саме тому, що запропоновані ними закономірності залишаються у межах міфів, безпідставних вірувань, є такими що предметно самі собою не впливають ні на що і у претензіях на правоту тримаються лиш на тлумаченні предметних подій. Оскільки сповідники усякого культу, - де не допускається виключень із його чинности, - не вважають його гіршим за усякий конкуруючий із ним, то змагання між відмінними культурами у володінні однією і тією ж предметною областю пояснення людської історії та її смислів – має характер непримиренний. Запропоновані традиційними релігіями чи новітніми сектами ті закономірності, приписами яких є обітоване умиротворення усього та усіх, є між собою войовничо не терпимими, агресивними навзаєм. Кожна із числа модних сект тому знаходила прихильників, бо пропонувала ті новаторські бачення світоустрою, які від початку та у цілях були спрямовані саме проти конкуруючих культів. Більш від того, - усяке сповідання призначенням якого є зазирнути навіть за край можливого, є противним стосовно навіть не самих лиш альтернативних вірувань, а, головне, у багнети зустрічає ріст знань і вмінь, бо поступ останніх не може не розходитися із розробленою у сповіданні картиною кінця історії. Прихильники чудес не багато чого досягають у своїй пропаганді на рекрутування собі нових соратників коли обіцяють їм усього лиш нові позитивні дари на доданок, тоді як незрівнянно більшу переконливість мають залякування, терор, інкримінація пастви у неспокутних гріхах. Суперечністю проповіді про мир і благо, що настає для покірливих цій проповіді, стає війна і зло проти недостатньо упокорених чи достатньо самоправних людей. Цей інструмент насилля робить вправними у його використанні саме бандитів та священнослужителів.

Московити, включно з казенним москвослав'ям, вважають усе що є в Україні настільки рідним, що воно має стати московським, а для цього торжества любови до здобичі, - то суцільних розкольників єдинанеделімства треба знищити і навіть ліквідувати.

Претенденти на виключно власну владу та власність завалюють своїх у цій справі попередників не лише вказівкою на помилки останніх, а, головне, рекламуючи себе як щасливе позитивне розрішення криз учинених старим режимом. То лише опозиція свої альтернативи та новації пропонує та вносить на шляхах та прийомах конкретного практичного на основі досвіду та знань підходу до назрілих питань. Тоді як ті, які заміряються переіначити не менш як історію соціальних устроїв, збирають під свої знамена вірних собі саме обітницями чуд свого віроучення. І паства продовжує вірити у обітниці не зважаючи на вікові не вилікувані часом факти відсутнього переходу чуд у практику. Так буддисти продовжують покладатися на рятівну модель реінкарнації; юдаїсти тримаються на сподіваннях у мошиаха; христинство непорушним залишається не зважаючи на брак обіцяного воскресіння з могил похованих там. Хоча так і не дочекалися завірених телеграм з раю про те, як там добре ведеться. Нездійснення догматичних заповітів комунізму оправдовують поданням його російського варіанту як практики лиш першої фази обітниць.

Слідування приписам ідеалів утопічних, керування казкою як методом практичних дій, намагання втілити фізично неймовірне – шкодить змістами не лише ілюзій, а ще й на жертву перетворює їх послідовників. Казки пасують, перебувають на місці призначень саме у царині казок і не далі, коли не переростають у допустимі гіпотетичні припущення фактів.

Незмінно принадними залишаються ті, довільно якого гатунку теоретизування, у яких бідарі закидають імушим звинувачення у стражданнях причиною яких є не самі бідарі, а імущі, через пограбуванням яких бідарями, - то справи бідарів підуть на краще. Так соціалісти, як протестувальники проти страждань пролетаріату, переконують, що створювану капіталом додаткову вартість годить передати виконавцям робіт, - хоча подібна заборона на прибуток унеможлиблює виробництво товарне. До такого ж наслідку ведуть пропозиції зі сторони адептів рівності на заборону ними механізмів та умов ринкової торгівлі, яка родить нерівність у доходах та посадах учасників продуктивного виробництва. А борці проти страждань колонізованих народів пропонують шляхами збагачення народів саме накладання штрафів та спокутних податей на колишніх творців імперій винуватих у своїй імперській історії. До таких же наслідків унеможливлення поступу ведуть ідеологічного гатунку пропозиції на примусове вирівнювання народів через бійку проти їх розходжень між собою за ознаками їх окремишньої належності: етнічної, расової, релігійної, мовної, класової, осібних внесків до культури, - а особливо гострою бійка інструментами сокири за подібне вирівнювання усіх набуває тоді, коли ведеться на користь людности чи секти, яка оголосила себе виключно правою у цьому занятті по знесенню усіх вже на власні приватні своєкорисливі переваги над усіма ворогами. Однобічними, а тому помилковими є зведення перипетій соціальної історії саме до класової боротьби; змагання між релігіями хибно зіщулювати до знаходження самого між ними правильного віровчення домінантного; трудова теорія вартости також є однобічною, бо не враховує встановлення ціни через пропозицію та попит; схоластичні теоретизування про падіння ціни робочої сили через співставлення фізичних її витрат особистісних у загалах безміру вкладів у організацію виробництва – суперечать її практиці як організації співробітництва. Смесложиттеві ідеали утопій у їхніх доконечних для історії картинках: виходу у астрал, подолання необхідности перетворенням роботи у гру творчих сил, воскресіння мертвих, страшного суду для покарання грішників – можуть бути захоплюючими для відповідної пастви, але не гарантовано є такими вже для інших сектантів. Духовні принади партійно скособочених віроучень не можна не корегувати та неприпустиме пролиття крові задля їх здійснення.

У розвинених країнах західного круга цивілізаційного, людність якого прозивають золотим мільярдом, рівень життя є заможнішим, порівняно з реальним соціалізмом совітським, де обіцялися відмінити експлуатацію через повернення пролетарям додаткової вартости що її присвоюють капіталісти. Тож усесвітньо-історична місія пролетаріату є фікцією, є панамою від того, що за російського комунізму ціна відтворення товару робоча сила у ціні виробленого товару є мізерною порівняно з тим, як це має місце за капіталізмом.

Від осмислености усяких дій, які полягають у результативному суміщенні знань про події та перебігу об'єктивних подій, - то плани на втілення чудес чи помилок відрізняються хіба що насильством щодо людей та тих соціальних норм, які легше поруйнувати, аніж добитися від них якоїсь імітаційної схожости на реалізовану неймовірність. Заміри на управління тим що виходить за рамки реальности та часу неодмінно входять у фантазійність. Без принадної картинки оманливого ідеалу звільнення від усіх надокучливих проблем та відповідної реалізації довільно яких забаганок жертв ошуканства їхньою ж вірою, то афера з оволодіння свободою та ресурсами людей обернених вже на паству вірних, - не станеться. Щоб жертви не усвідомлювали того, що із ними пройди чинять, щоб не повставали на відновлювання глузду та понівечених норм, а то ще й пишалися б своїм страдництвом у самовідданому виконанні містичних ритуальних приписів від зверхників, - то останні домагаються поміняти місцями власне реальність та утопії віровчення, аби маса страждальців за віру рахувалася лиш із тим що колись буде із того що колись вже щасливо було. Поведінка та ментальність вірних зобов'язана рухатися за сюжетами віровчення, не виходити за мури догматів, перемелювати логіку реальности для насичення торжества зони.

Гіршим за поганий план дій може бути відсутність плану, а гіршим за неіснуючий замір може бути лише казковий план. Бо у дірку того що не станеться ні за яких умов можна вбухати більш ніж усі можливі та неймовірні ресурси, які там загудять із від'ємним результатом навіть для порожнього місця. Віруючих у недостовірне треба не лікувати, а ізолювати за небезпечність їхньої злочинної практики.

Існують винахідницькі пропозиції і технології, прийняття яких реально вдосконалює культуру. А є звабліві ідеології та буцімто рятівні світобачення, складені із облудних проповідей і навіювань, за яким не стоїть нічого, утопічні картини яких не відповідають відносинам між речами, які лиш імітують кардинальні покращення у посиленнях на ревізію цінностей чи на втручання позаісторичних казкових чинників. Ноу-хау ідеологій це маніпуляція із словами, дієвості віри у які можуть додати лише репресивні спецслужби. Химери не мають наслідків, окрім спотворення ними здорового глузду та здоров'я віруючих.

Так новації московського комунізму не перевищують настанови пограбувати буржуазію. Проте й ця політико-соціальна технологія перерозподілу прав володіння власністю буцімто на користь виконавчої робочої сили суспільного виробництва останне просто підриває, оставляючи організацію виробництва рушійних стимулів. А там, де під ніж ідуть провідні суспільні верстви, то не забаряться там же опинитися й пролетарі, вигодами яких виправдовувався банальний грабіж. Ба й більше, експропріаторська революція неодмінно поглине й її організаторів. Коли суспільне виробництво полишається своїх стимулів у вигляді винагороди робітникам, тоді імітувати виробництво може лише каторга.

Московська експансія проникає до самоправних народів на хвилі негоди громадянами їхніх зажалень щодо зажерливости власної еліти, або ж кочові наїзники обіцяються бути виразниками місцевих інтересів визволення від конкуруючих із московитами інших поневолювачів. І тут громадяни помиляються у сподіваннях на те, що московський самодержець та його клевети вирішить замість вже колишніх громадян їхні підметні запити. На хвилі невдоволення самодержавством маси покладають надії вже на противників самодержавства представлених у спектрі від буцімто правової демократії і вже до екстремістів тоталітарного копилу, або громадяни сподіваються на антимосковських протибольшевицьких інтервентів, на поміч розвинених демократій, - і знову отримують халепу, ще більшу. Після того настає черга провальних сподівань маси вже на псевдоеліту висуванців які обіцяються не бути представниками окупантів ані традиційного чи екстремістського московства, ані служити інтересам екстремістських чи традиційних конкурентів московської колонізації. І тоді громадяни висувають претензії до зажерливости власної еліти бариг. Тут виникає підозра щодо відсутности простих чи казкових шляхів розв'язання тих проблемних викликів, що їх у своїх проектах прийшлий дядя обіцяється задовольнити замість самих громадян. Один за усіх чи навпаки, - це хіба спрощень.

У історії не бракувало проєктів на її завершення. Такими висувалися класичні ідеовчення, які усю механіку та смисли суспільного життя передовіряли на відкуп якимось потойбічним силам, а за людьми залишали лише молитовні прохання та жертви на користь цих надприродних сутностей, аби останні таким чином зглянулися над заляканим його предковічними гріхами людством. У новітні часи за засадничі причини світового зла та подолання його у таких же казкових обітницях остаточного щастя висувають порівняно більш заземлені чудеса, як то: або покластися на сцієнтизм та поступ науково-технічних технологій, які розв'яжуть усі протиріччя та виклики; або модною стає екологічна проблематика, а тому усіх та усе мають підкорити собі бійці проти викидів у атмосферу саме вуглецю; або ж владу у організації світового порядку, через його замішування у регламентовану одномірність хаосу, годить делегувати тим, хто воює проти гріховного розподілу людей на хлопчиків та, окремо, - на дівчат; або ж здійснення тотального контролю пов'язують з успіхами цифровізації чи комп'ютеризації. Або ж світосприйняття просто заплутують через змішування реальності та ілюзій так, що кожен починає з острахом зазирати у темряву під ліжком, сподіваючись зіткнутися там із інопланетянами, вурдалакою, привидами та іншими ворогами народу разом із єретиками; за обнадійливі висуваються культу про пласку Землю, про заперечення еволюції, про конспірологічну змову серед істориків; агентами переіначення світу стають такі екстравагантні концепти, змістам та авторству яких поступаються пацієнти психікарень, за анамнезом яких випускаються сценарні блокбастери та бестселери. Складається враження, що здоровоглуздя та права клієнтів очікування чуда ризикують бути затопленими проваллям у картинки на моніторі. Картини воскресіння мертвих чи входження до раю доповнюються реінкарнацією, екстрасенсорикою, левітацією, спіритизмом, тими окультними, езотеричними, містичними і герметичним практиками, що їх і не класифікувати й не перелічити. Подібні домагання обігнати та випередити поступ пізнань через відмінне чи противне щодо реальності загнудання чуда – є проявом нетерплячки. Небезпечної нетерплячки у послідовності знань.

Тоді як соціалізм, з його диктатурою пролетаріату, зациквився суто на соціалній проблематиці, із встановленням світової справедливості через знищення багатіїв як неправедників. Для тих, які прориваються до посідань тотальної влади під прикриттям ідеології уболівань за покривджені маси, - то основним гріхом людства є наявність власності, яка належить власникам. Рушійними силами історії оголошують боротьбу класів. Альтернативою національно-визвольним рухам проголосили у імперії московській ставку на єднання безнаціональних пролетарів у світовій революції під проводом авангарду пролетаріату російського у особі Політбюро та Секретаріату; тоді як збиральництво німецьке є ставкою на відкритий націоналізм власного месіянства, ставкою на арійську налюдину. Союз серпа із молотом не тільки не стався, як вони ще й перетялися у бійці між собою.

Помилкою є розгляд репресій розв'язаних більшовиками проти совітських мас як прикрого виключення із процесів будування безкласового суспільства. Мовляв комуністичний терор проти імущих та інших ворогів народу вже не наділений на майно є стороннім явищем до служінь еліти сеньйорів та чиновників вже не собі любими, а любимому ними народові совітському; нібито без напруженої роботи Органів можна обійтися у спробах обійти природу людську у заміні мирських мотивів життя вже на містико-ідеологічні. Аж грабунок та визиск на безоплатній основі неможливо без терору затіяти. Колишні громадяни, а то й цілі верстви та народи геноцидно розподілялися: кого під землю, кого на будови соціалізму тому, - до часу вдало на безпеку режиму контролю, - бо здерте з мертвих та упосліджених передавалося у вигляді пайки вже на користь ще уцілілих у зоні. Із забитих колишніх власників забирали фабрики та маєтки, а з відправлених на будови соціалізму зеків можна було знімати лише їх працездатність. Тому каторжан ще й годують їх погоничі. Репресії проти самих будівників комунізму це продовження диктатури пролетаріату проти капіталістів. Допитуваних звинувачували у відновленні ними буржуазного ладу. Зрештою останній відродили самі слідчі.

Кількість наїдків на столі принципалів від ідеології, якість наложниць у маєтках цих самих вождів, а чи інших способів задоволення мирських і психічних маній – не постраждає від тих процесів посилення бюрократизації, за яких зникає жорстка прив'язка особистої відповідальності управлінця за його надмірно ризикові рішення. Коли теперішні воєнначальники та альфа-самці увільняють себе чи із перших лав військової атаки, чи із потреб власним життям доказувати на ділі свої лідерські позиції у клані, чи відмовляють собі у дотриманні варіацій золотого імперативу моралі, - то тоді, у відриві від мирських інтересів, у дистанціюванні від конкретних затребувань зі сторони практичних ситуацій, зростають небезпеки порушення безпеки, тоді від безкарних марень ідеологічних починаються вже не фіктивні аварії, тоді живильним середовищем глупства стають осяйні ідея-фікси, чуда, інші патологічні розлади. Концтабори та геноцидні кампанії можуть бути плодом не якоїсь зловмисності зі сторони диявольських сил злочинних, а частенько є заслугою високих ідеалів, інтелектуального раціоналізму, прості і абстрактні рецепти якого на усунення проблем вимагають вже того насильства, лихо якого перевищує атаковані ним життєві проблеми. Так, кажімо, прокрустівського гатунку замір на справедливе вирівнювання усіх учасників суспільного виробництва у їхніх у тому ролях і потенціалах, – виробництву більш ніж не сприяє; творчість і працьовитість націлені на підвищенні від цього благ, однак гарантування останніх урізає уможливлення перших; пайкове утримання є не лише доречним для тюрми, але і є неволею. Ідіоти, труди яких і натхнення яких не є пов'язаним із реальністю, опрацьовують реальність, яка так само спеціалізованою буде саме на ідіотизмі, на продукуванні багатообіцяючих утопій. Для розвитку, яким лиш і може бути нормальний і здоровий стан культури, потрібні соціальні ліфти; у свою чергу створення конкурентних умов кар'єрного зростання саме і забезпечує поступ. Повнотою якого є постійне розв'язання проблем поставлених тими ж власними трудами.

Московія від самого її започаткування, як зібрання різнорідних народів підбитих Ордою задля отримання звідти данини, не є рідним домом для уярмлених, а домагання народів звільнитися від позицій своєї колонізації на користь імперського їх споживання стає загрозою цілісності імперії, яка бореться проти перетворення своїх територій у батьківщини народів і націй що її замешкують. Й оскільки Московія є конгломератом неорганічним, то для її склеювання потрібні такі ж чужорідні фікції штучні на зразок: москвославної ортодоксії теократичної, комуно-соціалізму, євразійства, або ж віднаходження достоїнств у винищенні національних особливостей народів з заміщення їх на вигадані особливості русифікаторства. Послідовним наслідком якого у цілях паразитарного єдинанеділітства не може не бути терористична з мільйонними жертвами бійка проти народів підімперських. Оскільки європеїство за його підприємницькими приватними правами і свободами є пов'язаним із таким же будуванням осібною національного дому кожного із тамтешніх народів, - то імперська агресивність збиральницька є обумовлена не лише апетитами на поки ще не підбиті статки європейців, аж ненависть проти капіталізму і демократії, заміщеної вже на тотальну диктатуру і контроль, має світоглядні для московства мотиви централістичні. Для спротиву розпадові зони дисциплінарності то імперці вдаються до реваншизму на шляхах посилення тоталітаризму і фашизації. Російська ідея великодержавна місяньська про високодуховну ненависть до меркантильності західного штибу і протиставлення техногенності, про достоїнства крайнощів гуртування на засадах рівності вирівняє агресивну Московію до нульового рівня. Зрештою поїсть Московію. Змістами пошуків надуманої специфіки московства, неврозом самозацикленої унікальності, ізоляціоністським прожектором про містифіковані і непідвладні людському розумінню цінності, - поза реаліями побудови життєздатного національного організму та продукуючого господарювання, - є знаходження його розходжень, різниць, ворожости наративам світової культури. Оправдання власних бід посиленнями та оточення ворогами, пропозиції спасіння у завершальному Новому порядку комунізму не дарма є передчуттям московців на вичерпання їх історії.

Не те щоб розв'язання реальних проблем реальними ж засобами було важчим за фантазійні засоби втілення фантазій же, як реальність постає усього лиш екстремальним випадком на краях царини фантазувань. Не зважаючи на розмірність об'єктивного світу, він для нас є лиш окремим випадком наших людських світосприйнять, які не так потрапляють у рабську залежність від слідування об'єктивним відносинам у природі речей, як наші вміння виходити за межі власних світосприйнять й розрізняти об'єктивне ще й поза нами нам же і слугує для зворотного повернення у власні фантазії, але вже збагаченими на істини об'єктивні, себто освоєні як закономірні, внаслідок чого ми вже й об'єктивність можемо видозмінювати до мірок наших світосприйнять та панувати над необхідністю речей. Бо не так наші мрії перевищують наші фізіологічні потреби, які перевищують умови їх забезпечення умовами еволюції, як остання постає не такою, як ми за нею мріємо, - коли зважати на себе не лише у якості обслуги на перетворення природної еволюції вже у культурний прогрес. Нездоланим ресурсом тоталітарних моделей світобачення залишається царина фантазій, експлуатація мірок відірваності якої від реальних та об'єктивованих відносин і є властиво інтелектуальною інтригою тоталітарності. Не зважаючи на пропонування усіма тоталітарними вченнями, здавалося б на перший погляд, осмислених пропозицій у потребах задоволення нагальних викликів часу, на декларування тоталітаристами своїй відповідей на конкретику історії як відповідей не чисто релігійномістичних, - посилення змістів тоталітаристських вчень вже на історичну обумовленість змістів є не більше як закаптурення саме містифікаторства вчення, що може бути довершеним у апеляції до чудес саме відстороненням від усякої предметної об'єктивності та заземленості у межі наявної буттєвості. Можна бути дотепним та доказовим у критиці тоталітарних пропозицій на поліпшення суспільних існувань та самопочуттів суспільства у єдності з якимись абсолютами, але уся критика тоталітаризму б'є повз ціль, бо тоталітарні ідеології у їх остаточному осаді пропагують не більше як позареальну містику та чудеса. Для тоталітарних пропозицій їхні втручання та дотичність до історичної реальності правлять усього лиш ролю посередника на виведення adeptів тоталітаризму у царину ірреальності. Проте які б спокусливі проекти замикання нашої людяності на себе не пропонували б любителі простих рішень, серед тих способів світосприйнять, які забезпечують наші виживання на світі, а то й благополуччя, перемога, презентована предметним розширенням здатностей мислити, залишається за тими, хто розмикається у відкритості до нехимічних усвідомлень об'єктивності. Чим менша доля симулякрів та інших провалів у фантазії не обумовлені логікою предметної об'єктивності, то тим краще. Серед цивілізаційних кіл, заданих зосередженістю довкола певних типів світосприйнять, лідерськими будуть ті, де не так химери будуть нечинними, як можливості вдосконалення будуть рахуватися передовсім із наявними можливостями їх забезпечення у жорсткій скруті інтелектуальної, соціальної, науковопредметної реальності.

На відміну від архаїчних й тому надміру містичних доктрин, які обіцяють зустріч з Богом чи розлам колеса сансари, ідеяли комунії на забирання майна від багатіїв, чи заміри нацистів на забирання земель у сусідів – виглядають спершу як доступні та претензійно раціональні, коли для спокусливого збагачення без зусиль варто лиш поруйнувати прийняті права інших власників, проте доказовість прав людей і народів на володіння своєю свободою і майном, обумовлена економічними чи моральними закономірностями прогресу, виводить заміри означених загарбників як не у розряд містики, так у групу кримінальників.

Вдавання до оман не станеться там, де визріває до здійснення затребуване й де примусом не втілити те, що перебуває поза розумом та реальністю, - проте безпредметне та водночас досяжне у зусиллях суміщається у азарті гри за вигаданими правилами гри, де можна мати радість перемоги у тому, що є замкненим на радість означеної перемоги й ні на що відмінне від неї не впливає. Смертельне примушування до того, що існувати не може ні за яких умов, залишається у межах символів. Невичерпністю енергетики тоталітаризму є наркотична маніакальність азарту фанів. Тоталітарні системи змінюються, а їхні змісти ні.

Публіку ловлять на наживку обіцянок отримання надмірних гараздів у докладанні мінімальних зусиль на ті отримання, а через те, що подібна маржа прибутку є аферою, не є можливою для дійсного стану речей, - то для уможливлення облудливих обіцянок стає потрібним насильство над дійсним станом речей. Усім підхопленим на гачок віри у чудеса небавом доводиться накласти втратою власних прав та свобод. Терор стає логічним продовженням сподівань на нелогічне; різниці між обітницями ошчасливлення та, з другого боку, практикою розору від втілень багатообіцяючих утопій стають вже ресурсом концтаборів; надмірні очікування на прищестя неможливого виправляють репресіями, які й стають виключною можливістю реалізації чуда.

Складається враження, що для того, аби назбирати паству вірних під запропоновані безумства, то треба аби безумства дійсно були на рівні шизоїдності: коли хворі є, то надання хворобі доктринального її оформлення є вже справою не істотною. Проте з-поміж химерних вірувань найбільш небезпечними, як найбільш сильні конкуренти, є ті, які своїми настановами облесливо освячують набір загальноновизнаних перевірених унормованих цінностей. Задекларуйте химери, а вже віруючі у них якось самі собою не забаряться.

Із проблем, які починаються для оточення людей від пропозицій людям чудес, небезпеку представляють собою запровадження чудес саме у сфері соціальній. Бо з шахрайствами обмеженими їх прикладанням до сфери виключно індивідуальної психіки, - коли із людей роблять пацієнтів у спосіб накидання їм надміру оригінальних світоглядних настанов, - із спотворенням суто духовних світобачень цілком можуть впоратися психіатри методами лікарськими; а шахрайські пропозиції нав'язування людям чудесних здібностей на управління подіями вже у світі речей, поза вправами суто психічними, цілком можуть бути виправлені самими речами та тою логікою об'єктивного, яка просто є нечулою на намагання підпорядкувати її маніакальним вигадкам. Тоді як химери та утопії вже на перетині людських інтересів та, з іншої сторони, законів у природі речей, - мають вибухову ефективність. Побудова тюрми для людських свобод на основі проголошення остаточним смислом людських існувань: а чи дихальних вправ, а чи обливання холодною водою, а чи ходінням без трусів й подібних у їхній святовеличній абсолютності ідеологічних шкіл – надає або замалу кількість зеків, або замалу для здорового соціуму від них небезпеку, на відміну від випадків проголошення правом вже поневолення, пограбування, вбивства цілих соціальних груп, народів, рас посиленням на противність останніх до якихось соціоідеалів.

Публіка помиляється не лише тоді, коли вірить комуністам, що ті обмежаться лише багатіями у несплаті багатіям та іншим капіталістам заробленого, а й хибує у вірі на своє збагачення від переадресування вже на її користь трофеїв здертих комуністами з багатіїв і буде ще й при тому перебувати у межах закону та справедливості, а не стане співучасниками бандитизму, бо проголошення правовим актом саме розв'язування громадянського розбрату, ставка на силові, а не на конкурентно-правові прийоми перерозподілу суспільного продукту, безкарність у пограбуванні ближніх – оплачується перетворенням на об'єкт здирництва вже мас, включаючи туди останніх із пролетарів. Публіка помиляється не лише тоді, коли вірить комуністам, що ті влаштують дискримінацію, примусову зону, фізичне винищення репресіям та інші доуки лише буржуазії, а й хибує публіка у вірі, що насилля над призначеними комуністами у жертву експлуататорами збагатить публіку на розміри свободи, - бо зло завдане ближнім відшкодовують тою мережею невольницьких концтаборів, яка оповиває самих ініціаторів збурення. Публіка помиляється не лише тоді, коли вірить своїм вождям у проголошенні ними грішниками сусідніх народів та у необхідності душити наростаючу крамолу всередині, а й хибить публіка у своїй вірі, що перебуватиме у наведеній чистоті та достатках обабіч могильної ями, куди запроторять увесь непотріб усіх невірних у любови до вождів, - бо з обох сторін протиборства є лиш ворог і друга там не знайти. Бездоказові вірування у неймовірні чуда можуть ті чудеса виправдовувати бездоказовістю вірувань, але не настільки, аби залишитися безкарним за вчинені при тому злочини; віра виправдовує усе, окрім злочинців, які на віру спираються; платити доводиться навіть за дар віри у обітниці.

Усяка людина бажає собі гараздів у вигляді здоров'я, втілення ідеалів, благополуччя та інших повнот життя, - проте не усе вдається; а невдачі у талані перекладають на недостатність власних зусиль праці, на випадки нездоланих обставин, на сторонніх противників. Достатньо соціалізований чоловік утримається від забезпечення своїх забаганок саме через беззаконня та бандитське віднімання добра від ближнього. Аж тут не забаряться принагідні доброзичливці, які розвіють сумління щодо завад на простіші прийоми збагачення у спосіб пограбування сусідів, коли напад виправдають як встановлення справедливості, як перерозподіл доходів згідно аксіоми ототожнення добра з рівністю, а не згідно внесків у виробництво. Грабунок починає у масовій свідомості отримувати тлумачення вже суспільного блага, коли організатори грабежу обіцяються частину краденого розподіляти між масою знедолених та усіляко бажаючих паразитувати на чужому. Подібне наділення благами тих, хто їх не заробив, за рахунок такого ж злочинного вилучення цих благ від господарів, - наслідками має зупинення стимулів та призначень продуктивної діяльності, а подальшими результатами цієї легалізації бандитизму неодмінно й невідворотно стає переростання соціальної опіки над трудящими зі сторони паханів та очільників грабежу вже у реальній концтабір каторжний, коли позаекономічний розподіл благ стає можливим здійснювати лише такими ж позаправовими терористичними заходами. Передові бійці за народне щастя є небезпечнішими за останніх бандитів.

Зваблення суспільства ідеалом встановлення справедливості, рівності, соціальної опіки над нужденними чи жадаючими більшого, порівняно із зусиллями власної праці, - досягається соціалістами саме через розпалювання відповідної ненависті до тих імущих, коштом та пограбуванням яких означені друзі народу обіцяються задовольнити потреби опікуваної маси. Свої доходи й посадові призначення керівників суспільного життя ці розподілювачі чужих багатств виставляють не як щеплення на суспільні відносини легалізованого там грабежу, а як заслужені комісійні за повчання суспільства недоступним, без вказівок зі сторони соціалістів, ідеалів справедливого суспільного устрою. Любителі народу люблять його за його ж кошт. Вольовий перерозподіл багатств та соціальних ролей, що їх у своїх ідеалах справедливості та рівності відводять любителі народу керованому ними суспільству, передбачає та уможлиблюється не лише через примусове удушення спротиву грабованих господарів, аж умовами передачі відчужених від господарів багатств вже на користь нужденних мас є силування ще й цих мас до обов'язків праці як виконання соціального боргу. Патерналістське наділення пайками, норма яких визначається організаторами перерозподілу багатств, надається цими самозваними вождями не за просто так, а за виконання робочих завдань визначених цими любителями простого народу. Платою за соціальну справедливість стає каторга для реципієнтів цих подачок. Ті, які марять харчуватися із чужих рук, мають бути готовими гарувати за це під батоном з тої ж ласки. У свою чергу джерелами соціальної опіки над низами громадськості може бути виключно відповідне переслідування й диктаторський терор на знищення суспільних верхів та багатіїв. Вожді знають, що для того, аби їм стати друзями та батьками для нужденних, то вождям треба бути недругами багатих; а для того щоб багатих успішно обдирати, то вождям треба представлятися представниками інтересів бідарів, - бо самі вожді можуть виробляти не багатства, а лише облуди та насильства, нацьковуючи один на одного суспільні верстви. У підміні реальних суспільних інтересів, стосунків, обмінів специфічними досягненнями вже на противні їм кепсько вигадані ідеали вольового перерозподілу багатств – не може бути сторони, яка б залишилася від цього у вигаді. Коли замість самих зацікавлених у виробництві його учасників з'являється третя стороння сторона, яка береться настановляти виробників своїми сфабрикованими ідеалами справедливості, - то утворюється концтабір.

Ленінська модель заборони трудозобов'язаним багатіти не лише засобами ринку, як ще й за приватними інтересами кожного як власника та вільної особи, - є антисоціальним упередженням антибуржуазним. Плодом втілення тотального контролю стають мільйони убитих. Грабунок грабіжників й надалі - є вдалим лиш у інерції московського збиральництва.

Війни у яких одні маси винищують інші, могили, у які вкладають маси, концтабір у який заганяють маси під охорону мас – є прямою та безпосередньою справою рук та переконань мас, а не лише масової облуди, яку вдається здійснити зграї тих вождів, які граються із задоволенням ними прямих та безпосередніх інтересів мас. Зона є наслідком підняття до історичної творчості, до активної життєвої позиції, до втілення вірувань, планів, сподівань мільйонних мас. Загальна тюрма з її терором та військовою агресією є рідним дитям загального прямого виборчого права, коли власне право та логіку прогресу, відкриту як до традицій минулого, так і до запитів від майбуття, підмінюють навіть не на виключні інтереси суцього покоління, а на маніпуляції із тими інтересами. Намагання виставити маси страдницькою стороною по відношенню до крутійства демагогів, з перекладанням на останніх вини за розв'язані конфлікти, – могло б звестися лише до виправдання мас, всупереч дійсному стану справ, якби претензії до історії втілення догматів та віровчення зони під керівництвом його провідників на чолі мас додатково ще й не були б спробою відсепарувати від віровизнання трупи затим, щоб очищені обітницькі щастя вчення повторити вже іншими його провідниками на чолі ще більших мас з іще виразнішими наслідками реалізації утопій та чудес.

Злодіїв, убезпечених від кари лише їхньою любов'ю до чужого майна, зупинити можна, на відміну від тих, хто подібну свою любов подає як відшкодування за надмір своєї приязні до самих лише власників поки ще не присвоєного злодіями сусідського майна, як вдячність у відповідь за свою керівну та вказівну участь у долях тих господарів, які не можуть без безцінних вказівок ззовні дати раду собі та своїм цінностям. Надання апетитам на чуже вже виду служіння жертвам здириництва, робить вторгнення у права ближніх заняттям праведним, непідсудним, мало не святим та таким, яке заслуговує стимулів, яке на доданок ще й на жертви накладає обов'язок вправності у самовіддачі на користь любителя розв'язувати чужі проблеми вже як власні. Там, де розпинаються у щирій відданості до чужого добра, то там добра не жди; де опікуються служінням народу, то там вигулькне вождь; де патернують масові свободи, то там забудують зону. Серед видів шахрайства найбільш досконалим є закаптурення під філантропію, ще й у інтересах широких мас трудящих.

Засобом, а тому першою ознакою шахрайства є досягнення шахраями згоди не з положенням та законами у природі речей, які крутії не можуть, а тому й не збираються задовольняти щоб змінити та розвинути об'єктивне, як облудники встановлюють контакт істини через згоду та відкритість до тих суб'єктивних побажань клієнтів, що їх махлярі гарантовано обіцяють вдовольнити. Тотальне силювання природних та соціальних законів своєю запорукою та причиною має повне без виключень пристосування до психології сподівань публіки на казки та чудеса як на пригожий спосіб розв'язання усіх проблем та прикрих необхідностей докладання зусиль для розв'язання проблем. Від науковців та дослідників реальних проблем шахраї відмінні віртуозним обминанням та униканням проблем у спосіб наближення до мрій споживачів казок. Кривавим вождем зони стає той, хто має неперевершену здатність підслухати найщиріші та підсвідомі побажання тих мас, які у спокуту за віру у казки та утопії згодом будуть у зоні строєм ходити на каторжні роботи. Фюрер пообіцяє робітникам приструнити капіталістів, капіталістам пообіцяє приструнити робітників, - аж віруючі у омани обітниць, а не у свою здатність бути відповідальним власником своєї долі, за це поплатяться більш ніж сповна. Згодом, за успіхи пристосування вождівських обітниць до казкових марень віруючих у обітницькі, тим віруючим доведеться заплатити вже своїм пристосуванням до режиму штучних вождівських ігрищ у щастя, - бо інакше віруючим у чудеса вже не вижити.

Самих лиш зваб неймовірним та абстракціями утопій недостатньо для оголошення війни суцим порядкам, а тому чудеса густо замішані на обітницях задоволення первинних потреб та інстинктивних реакцій публіки без обтяжень звабленої публіки її зусиллями. Обіцяють що завгодно, аби ошукані не пручалися коли їх вже різатимуть.

Не просто спрощеним, а хибним представляється тлумачення наукових пізнань як підтвердження теорії експериментом, бо те, що іменують істиною не пасивно наслідують те, що вважається за факт, як – є його своєрідним родителем. Маркування законів як природних має місце там, де хіба що невіглази відмовляються бачити у явищах їхню необхідність. Фікцією представляється об'єктивне існування тверджень без активного суб'єкта пізнань та відповідно залежного ствердження цих знань у свідомості та культурі загалом. Аналогічно тому як відносини у природі речей не у змозі породити жодних законів без власне дослідника тих відносин, то й не обов'язково строкаті інтереси громадської думки можуть вичерпно представляти собою обґрунтовані, у мірках прогресу та безпеки, закономірності соціального розвитку саме за тих обставин, коли ця громадська думка переважно є не суб'єктом громадського життя, а є об'єктом маніпуляцій зі сторони пройдисвітів, які артикулюють відсутність соціальних законів у стихіях протиборства конфліктуючих угруповань, або свої манії видають за соціальне замовлення. Здоровими є суспільства у яких її громадяни є відповідальними суб'єктами політики, або ж ці свої повноваження делегують управлінським організаціям та структурам, які оцінюються як еліта тоді, коли провідники та лідери соціальних служінь реально відповідають своїм призначенням. Аби громадянам не бути жертвою у лабетах очільників охлократії, то потрібні добре функціонуючі механізми та різномірні інституції впливу на владну еліту, яка повсякчас свої цехові й замкнені інтереси збагачення тяжіє забезпечувати коштом пограбування суспільства. Змістами тоталітарних ідеологій є оприлюднення тих примітивних хотінь асоціальної низоти, які просто суперечать соціальним законами розвитку, - проте призначенням цих обітниць чуда без зусиль є не реалізація обіцяного, а втримання клікою ідеологічного віровчення свого усевладдя.

Природні хижаки виходять на полювання тоді, як вони просто відчують голод. Аж бандитам, як людям, потрібне виправдання у нападі на людей продукуючих блага. Скарги на останніх й слугують бандитам виправданням бандитизму. Полювання за чужим добром й протиправне його присвоєння собі не лише організовані банди, а й імперські держави подають як помсту ображених, як кару зі сторони невдоволених страждальців, як праведну відплату тим, на кого ці хижаки нападають як на жертву своїх апетитів. Пірати, які заміряються замордувати імущих господарів, гуртуються як страсотерпці під знаменами свого мучеництва. Агресія на сторону є сублімацією власної неповноцінності. Суб'єктами та рушійною потугою тоталітарного єднання у агресію нападу є масивна маса соціальної низоти й ще нижчі верстви лузерів. А імперіалісти оправдовують свою атаку як реакцію реваншу за свої трагедійні потерпання. Лідерство країн та народів які вдовольняються своєю працездатністю, а не професійним грабунком, московити ставлять їм провину за ті власні відставання, що їх московити збираються компенсувати оружною рукою свого антизахідництва. Бо ж якщо розвинені країни є розвиненими, то вони як винуваті й відповідають за недорозвиненість московської недоімперії. Покликання на звільнення народів від мороки їхньої самостійності імперія довіряє зрештою своїй армії. За власні невдачі має відповісти вигаданий ворог. Так нацисти піднялися у ресентименті за єврейський удар у спину; а московитам, - ображеним трагедією розпрощання із тими країнами, які обтяжили нагоди Федерації стати домом російських поселенців, - удар у подобизну нанесли невдячні за московську колонізацію малоросійські зрадники місії великоросійства. Московські інтегратори щиро вірили у те, що вірні малороси вже назавжди й незворотно є руські, аж тут тобі таке віроломство й відречення від самовідданого служіння імперії. Спільне горювання сподвигло масу автентичних імперотворців та їхній провід на реванш проти зловорожих пиндосів уособлених у їхніх малоросійських посіпаках і хунті жидобандерівських фашистів. Бо ж Московія, як то має бути відомо усім, розпухала лише превентивними визвольними походами на підтримку миру.

Артикульоване вождем переконання упослідженої маси у тому, що біди спричинені кимось іншим із числа суспільних вершків слугує озлобленій масі не лише вказівкою на праведність татьби, як ще й закиди у причинах зла і агресії зациклює на дурну нескінченість.

Не лише еліта усякого суспільства свої позиції посідає завдяки фактам свого служіння на вигоду керованого нею суспільства, але й претенденти на ті провідні ролі свою спроможність доказують через звинувачення правлячої верхівки у антинародному режимі її правління, у зловживанні владою і стяжательстві через відповідне пограбування маси, - вже правильним задоволенням потреб якої обіцяють зайнятися означені любителі народу. Програмою добродійства оголошують повстанці проти суцільної влади саме посилення вже власного контролю над інтересами страдницької маси, турботи яких означені конкуренти у справі соціального управління обіцяють перекласти на себе, зробити власними побиваннями, замінивши ті відняті від мас проблеми вже вигодами батьківської опіки над затребуваннями мас, на долю яких залишається послух і вдячна підтримка панування вже нової легалізованої за її народне представництва суспільної сметанки, якій електорат делегує свої конституційні повноваження. Лейтмотивом держперевороту і зламу попередніх управлінських установ, звинувачених у недостатніх перейманнях інтересами мас, у ліберальному та нехлюйському ставленні до народних зацікавлень, - пропонується релевантне заміщення зламаної вже на виразний диктат з боку нуворишів і переможців над старим режимом. Порядок речей, за яким вирішення питань власного прожиття залишалось приватними питаннями і бізнесом суспільних одиниць, - підміняється тими відповідями і авторськими рішеннями повстанців, що їх ця нееліта, ці учораšní маргінали, ці керманічі охлосу вважають суспільно обов'язковими. Повновидий соціальний пакет є принадою лише пастки чи буцегарні, - порядок якої є припиненням для запероторених туди ще гірших потерпань, аніж для звільненого від них самодіяльного населення, яке на думку верховновождя, тільки тим і зайнято, що розкрадає усе, що має належати виключно йому та його клеветам.

Виродження посадовців та колишніх винахідників відбувається не так через затрату ними власних ініціативних привнесень, як створенням перепон супроти кар'єрних ліфтів для конкуруючих пропозиціонерів. Багатії схиляються свої позиції захищати та забезпечувати монополізацією; відповідно централізація адміністративних чи економічних повноважень, витіснення конкурентів та урізання можливостей ринкового формування вартостей стає видом занепаду суспільства не лише через те, що лєвова частка валового приходу присвоюється олігократами із числа самозваних слуг народу, - які свій паразитизм ціною визиску мас оправдовують філантропією і самовідданою пожертвою у ім'я опікуваних ними утриманців з числа люблячого народу а тому, - що народу заважають багатіти. Множення прибутків, як комісійних за управління, відбувається не так пограбуванням каторжників, як обміном любов'ю, переважно зі сторони цих мас, за видачу пайків здертих зі шкурою із цих же мас, яким, буцім-то, ніяк не обійтися без подібного управління і водительства до моделі масованого щастя. Бійці проти крадіжки жиріють саме на цьому, згодовують пастві облуди надій, щоб нічого зайвого, а то і необхідного не перепало будь-кому окрім них самих.

Не лише зі сторони теоретиків лібералізації ринку та практиків підприємництва здійснюваного громадським членством доказується ефективність організованого таким чином суспільного виробництва, - але не менш настирливими є безперервні у історії альтернативні проекти, за якими базисом процвітання висуваються різноманітні варіації контролю за обшинниками з приводу обмеження винагород цих підприємців за їх внески до поступу суспільного виробництва, оптимізацією якого пропонуються види прогресивного оподаткування, аж до екстремістських заборон непересічним обивателям не лише на приватні статки, власність, а й на саме життя цих гріховних глитаїв.

Концтабірні зони контролю починають виразками покривати тіло суспільного організму там і тоді, де і коли, від того й тому, оскільки й позаяк громадянам не щастить відкараскатися від самочинних антропофілів, яких хлібом не годуй, а дозволяй лиш принести себе у жертву інтересам любимого ними народу. Апарат вождів до останку підгрибає під себе усі самостійні прояви життя підопічної їм маси колишніх людей, переконуючи маси, що ті, як несоціалізовані діти не дадуть собі ради, діятимуть собі на шкоду, а тому маси нікуди діти, як лиш спровадивши їх із заступом вже під конвой рішень означених наставників.

Подібно тому, як у медицині неправильний і хибний діагноз не дає лікування хвороби, викликає її посилення, а то й призводить до результатів протилежних і протилежних поставленим цілям, - то і завдання на оздоровлення соціальних колізій, на подолання і виправлення існуючих між групами непорозумінь саме за допомогою концептів будованих на казкових замріяннях ідеальних, а не на адекватних знаннях про закономірності суспільного життя та такому ж досвіді управління соціальними процесами, - прикрими наслідками має збитки і втрати суспільні, які далеко перевищують помилки лікарів зайнятих персональними пацієнтами. Так перевороти у громадському житті, що їх улаштовують щирі народолобці з їхніми рецептами ошчасливити маси порівняно кращими позиціями вже як суспільного гегемону, коштом і робом такого ж пересунення елітаріїв вже на порівняно нижчі для останніх позиції і статуси, аж до репресій проти цих ворогів звинувачених у народних стражданнях, - то наслідками подібних ідеологічних обітниць гармонії через те, щоб вже не багатії наживалися на бідарях, а навпаки, то результатами подібного перероблення казок у реальність і навпаки стають концтабори і трудові армії, де ті самі маси виконують норми каторжні без оплати, або за винагороди зменшення на їх тіла побоїв, або за радість віри опинитися таким чином у майбутті обраних на спасіння; а до того ж це штучне силювання як угруповань управлінців, так і угруповань виконавців не притаманними їм ролями діється на тлі загального для цих верств занепаду їх життєвого рівня, а то й втрат життя як наслідків вже громадянської війни. Неочікуваним плодом служіння на користь принижених і ображених стає потрапляння останніх під жорна каторжні, а то й геноцидні.

Варто зазначити, що ця щира любов до нужденних мас, калік ущербних, до упосліджених насельників соціальних підвалів, - що вона будується і насажується пропорціонально ненавистю то нечисельної імущої верхівки соціального проводу, звинуваченого черговими народолобцями у несправедному перекачуванні створених працею громадських багатств вже на споживчу потребу еліти глитаїв, - то ця смілива і жертвна самовідданість справі служіння народному щастю часто є для її героїв навіть неусвідомленого латентного, а то й законспірованого мотиву усього лиш потіснити панівну на часі аристократію, замінивши її собою любимими саме за допомогою зваблених задля цих ризикових цілей народних мас. Яких, - після екстремістських пертурбацій у преємстві влади, коли таким чином на користь особливо нетерплячих порушується естафета наслідників в їхньому ж зацикленому на собі внутрішньому середовищі, - вже оновленій верстві скоробагачків доводиться навіть через кровопролиття знов повертати ці ж маси саме до підлеглих станів. Що й буває надто дорогою ціною за ризики залучення мас до тих постійних змагань за владу середовищі її носіїв. Гулаг - як приборкувач раз'ятреної бунтарської стихії.

На Московії особлива і традиційна пристрасть її верхівки до підгрибання багатств виключно під свою владу, з бажання не лише рабством покріпачити маси підданих, у завойовницькому гоні невпинно сунути на наступних сусідів задля споживання цих вже не сторонніх ресурсів, а ще й не допускати чи експропріаціями обмежувати прибутки імущих верст царства, - уможливили те, що позиції диктатури пролетаріату у завданнях людинолюбства опосіли саме московці, що саме їм довелося улаштувати ордунг не бачений у інших диктатурах, що саме там апарат адміністративний функціонував через регуляцію його репресіями та нормами номенклатурних преференцій. Прихід до тям очільників державного перевороту знаменувався переменою ними своєї соціал-демократичної і інтернаціоналістичної відданості справі перемоги пролетаріату у особі Секретаріату та розпалюванням революції, світові амбіції на яку довелося корегувати обмеження московської амуніції, апетити довелося порівняно більш тверезо локалізувати внутрішніми межами лагерної зони, прикрою необхідністю стало залишати самим трудозобов'язаним на їх харчову підтримку щось таки стимулююче із масиву виробленого ними ж. Зрештою потреби та відповідне жадання отримувати реальні достатки, а не підміняти їх самими лиш обтяженнями жертвовної побудови Світлого майбуття, подвигла саму номенклатуру замістити соціальний патерналізм вже на приватне присвоєння плодів комунобудівництва.

Криза викликається не односторонньою дією зовнішніх стихійних непередбачуваних об'єктивних обставин незалежних від пасивних, підпорядкованих позицій підначальної сторони, яка лише потерпає від непідвладного їй у програшаві спротиву цим стороннім силам, - аж нещастя й знедолення, саме у суспільстві, у визначенні долі людей від самих людей, є ще й результатом хибних реакцій від потерпілих, є помилкою, є втратою контролю суб'єктом власної відповідальності за сприятливу взаємодію між приманливими офертми від агресивного середовища та раціональністю вже від своїх перспективних інтересів і підсвідомих жадань. Дослідники кримінальності, зокрема віктимності, розподіляють чинники і провини злочину між бандитом та тим, хто допустив проти себе гвалтування. За усіх умов, то особистість зобов'язана, за нормами свого окультурення, зобов'язана не допускати проти себе підступних афер з метою піддурити, спіймати простачка на блешню утопій. Як усяка людина розраховує на краще, не стриміє бути ворогом собі, то й професійні споживачі чужого добра улаштовують із жертвою гру за правилами виграшу казино на те, щоб представити апетити бандитські вже за вигоди для тих, кого вони націлилися обібрати.

Зрештою складні умови, у які потрапляє жертва обману, з обкраданням останньої на останні її права, майно, на віднімання від жертви ошукання її тямущости й самого її життя, - є результатом вдало проведеної кампанії зі сторони афериста на його збагачення за рахунок збитків вже об'єкту обману, коли ресурси свого прямого насильства у полюванні за здобиччю бандит заощаджує у спосіб улаштування пастки, коли поживу заманюють удаваними її вигодами співпраці із замаскованим під спонсора хижак. Телепням наврочують те, що вони забажають. Тоталітаризм, як дисципліна порядків що попирають волю і достойність життя в'язня, є типовим лохотроном, є доповненням брутального насильства вже на викликану пройдисвітами згоду потенціальної жертви самохітно, - всупереч ліквідованій нападником обачливості жертви та у згоді із нав'язаною агресором зваби жертви опціями її прибутків, - стати жертвою вже реальною. Тоталітаризм є пірамідою обітниць фудованих на неймовірних сподіваннях увінчаних невідворотним банкрутством.

До зони підпорядкування зловорожій волі потрапляють через розчахнені нею двері ошасливлення учасників сектантського сповідання тими засобами і прийомами, які не числяться серед реальних, не вміщуються у компетентність розумного й доказового, є ексклюзивними, входять у царину ірреальних казок чудесних, які не підлягають перевірці, є гарантованими стороною не підлеглою жодним правилам та обов'язкам, продукцію яких не можна перевірити і помацати як факт предметний, здійснення якої віднесене у неймовірні часи невідомого майбуття, а карні заходи за невиконання обітниць відсутні, так само як не присутнім є механізм, ресурси, анонімна суб'єктність, адреса і місце перебування автора творення чуда. До зони обліку та контролю у виконанні здирицьких приписів на вигоду адміністрації рекрутують контингент в'язнів не самим лиш фізичним примусом та залякуваннями терористичними, як спершу й передовсім саме обітницями тих надприбутків від інвестування у довіру догматам багатообіцяючого віроучення, від яких у ошуканих зносить голову й відкидаються ризики виникнення аварії від ігрищ із неймовірним. Ключем і приманкою до включення у придуману пройдами аферу з оббирання лоха є не лише роздмухування ідеологічного ажіотажу, як ще до кола піраміди втягуються неофіти через розрекламоване фактичне обдарування початкового ешелону любителів халяви тими процентними виплатами, що їх бенефіціари спекулятивного розіграшу знімають із останнього ешелону надурених ними. Підношенням мізерії комісійних виплат до тих, хто вже делегував усе своє майно і самість на користь панамі, з метою залучити ще втягнених у неї, то винахідники блефу вже свідомими спільниками свого паразитизму роблять ще не свідомих подібного бандитського бізнесу, змушуючи міноритарних акціонерів ігнорувати кримінальне походження їх дивідендів. Пройди втягують у свою кампанію, спільниками обладки і плутні роблять паству, з якою розраховуються часткою від роздобутку знятого із нових жертв за сприянням означених запроданців своєї самости, які участю у грабежі під орудою верховоди маяхлярства вибілюють свої ролі збагачення на чужих нещастях.

Між подіями та тим, що ми із ними учиняємо, - так би мовити існує посередницький простір інформації, утворений з однієї сторони розвитком знань про закономірності об'єктивного, а з другої сторони, годящими для цього можливостями й досягненнями у освідженні нашого окультурення. У цей простір пізнань і вмінь, з розв'язання проблем та виходів тим самим вже на нові, постійно втручаються шахраї, які нав'язують свої послуги чаклунські чи облудницькі з метою отримання за це комісійних. Й таким чином виникають концтабори населені як віруючими у чудеса, так і їхніми противниками. Суспільство й культура потерпають у залежності від того, у якій мірі вони керуються безглуздими ідеями.

Для пригорнення на свою сторону такої потужної стихії, якою є схотінки мас, то змовники, які прикидаються слугами й голосом народу, свої закиди на розходження між бажанням мас та, з іншої сторони, суцими порядками – адресують до останніх, пропонуючи ці порядкування системної влади просто знищити, як достатню умову для обіцяного настання гармонії і справедливості. Революціонери своїми програмовими положеннями неодмінно ставлять знищення апарату атакваної ними власної держави. Руйнація усіх установ та інтересів країни, за принципом чим гірше - то тим краще, досягається у спосіб ліквідації усіх покарань за злочинства. Й тоді злочинство та аварії починають підхоплювати на свої хвилі чи загвинчувати у вирву легалізованого й освяченого переступу вже усю народну масу. Задоволення найпотемніших марень приватних вже у вимірах масових оживлює дикунські інстинкти, ковзає по пролитій крові, геть зносить не лише розумність, а й мораль. Для цього досить лише узалежнити право, функціонування законів політичних, соціальних, а то й наукових вже від голосування за них більшості, від народних референдумів. Демагоги утримуються від того, щоб референдуми підміняли собою технології, кажімо складання літаків чи проведення хірургічних операцій, але для атаки на технології політичні, то апеляція до народу вважається допустимою. Змовники зваблюють до своєї секти обітницями стрімкого кар'єрного зросту, доступу до будь-кого із відданих прибічників до вишуканих багатств і можливостей, - але лиш у обмін на жертвоне служіння дисциплінарним приписам секти. Знаменами атаки на стару владу, під які змовники набирають прихильників, є картбланш за переступи, попущення злочинів і допущення чудес, розвій дозволів на волевиявлення аж до ситуації анархії, імітація демократії з обіцянками почути голос кожного, обіцянки зробити із кожного бунтаря вже президента, страной управляєш ти, інші ігрища у види імітаційного лібертіанства без берегів. Потрібна ментальність переважної більшості, щоб у ями вириті з її допомогою вже фізична більшість туди потім умістилася. Системний істеблішмент, - який припустився помилку у своєчасности затребуваних реформ, - атакується й заміщується революційною шпаною, усі подальші зусилля якої будуть спрямовані на те, щоб винищити розбуджену її зазіханнями на владу вже противну їй кримінальну анархію мас.

Обітування своїм прихильникам зі сторони перезавантажувачів історії, що капіталом насельників Нового порядку комунії буде вільний час, що маса повернених до своєї сутности з ранку буде вудити рибу, а після обіду творитиме музику, що з багатств, які проллються, кожен із переможців над відчуженням черпатиме за потребою, - неодмінно завершаться або вищою мірою соціального захисту для гідри контрреволюції, або оточенням військами порушників хлібозаготівлі, або видачею кормових лише за бригадним виконанням уроку, іншими засобами вихованням трудящих. Коли держава є лише сервісом для громадянського суспільства байдужого до своєї мови, історії, культури, коли усякий, у якого країна є у телефоні, бере участь в її управлінні, - то тоді свободі не залишається іншого, як бути не повною без того, щоб, хто був ніким, зателефонував, кажімо, ще й хірургові із настановами щодо операції. Коли масу гуртують під конотації: свободи, спасіння, майбуття, життя чи усього доброго проти усього поганого, - то тоді московські інтегратори можуть заощадити на озброєнні свого окупаційного війська; тоді ми зробимо їх ще раз; можемо павтарити; зробимо їм нокаут. Між пропозиціями революціонерів на те, щоб державу розтрити на друзки та на те, щоб державним управлінням займалася кухарка, - нема протиріч.

Існують різні види грабіжництва, за якими нападник розживається чужим добром. Так крадуть чужі лахи. Або у більших масштабах завойовують чужу державу, - що й називають окупацією, колонізацією. Або підкоряють полоняників, убивають їх чи примушують працювати, - що є злочином, порушенням прав, рабською неволею. Або від людей віднімають вже не фізичні свободи, а ще й окрадають на розум, заміщаючи вкрадене вже на облуди; а то насильники щеплять своїм жертвам вже й химерні світобачення. Можуть обікрасти не тільки на стандарти моралі та людяности, а ще й на притаманні кожній особі чи народові чуття гідности і самоповаги, - коли спорожніле місце ставлять грабіжники свій вигаданий ними месіанізм, вимогам зарозумілости якого мають покоритися усі язика.

Вибудовуються не лише світові імперії. А має місце і явище ідеологічного та віроучительного імперіалістичного поневолення народів і культур. Світовими державами є не ті, які покривають собою якомога ширші території, а ті які у своєму розвитку займають вузьке місце очільників прогресу. Так представленням світових цивілізацій були окремі міста у стародавньому Межиріччі, у подібних осередках первісних культур. Глобальні претензії мали совітський комунізм, а чи нацистський проект расової вищости вже німецьких інтеграторів. Класичними глобалістськими ідеоученнями є світові релігії та популярні секти.

Попри усі переслідування, що їх зазнавав юдаїзм від християнства, аж християнство, - яке визнає богообраність народу Ізраїля, віроучення якого вибудовано на біблейських сюжетах, твердженнях і цінностях, - є світовим провідником сіонізму. Осібність якого, аж до цурання усіх відмінних культур і народів, не заважає, як ще й сприяє його глобальним месіанським претензіям на підпорядкування собі світового загалу.

Культура, якою ми живемо, є плодом не лише знань про об'єктивну природу речей, як ще замірів управління ними на користь нашу людську. Наш світ є предметним наслідком від різноманітних спеціалізованих законів створених задля керування цим світом людським. До найпростіших прийомів осягнення реальности, аби та хоча б переставала бути небезпечною, відносять релігійну свідомість, за якою управління делегується посередництву чудесних сил, поміч від яких будується на таких же чаклунствах і способах підкупу цих надприродних сил вже мирськими зі сторони людей жертвами. Жертвоприношення, як спосіб вступу у контакт із казковим та чудесним, є своєрідним статевим із ним актом, у якому жертводавець обіймає пасивну чи активну позицію. Змістовими сюжетами поспіль усіх вірувань є протиборство абстракцій добра і зла, або ж дихотомій інших смислів, між полюсами яких і перебуває людська історія. Необхідність введення і включення сатанинської сторони до чинности Божественного обумовлена необхідністю пояснити нечинністю цього максимально розрахованого на добро людське віроучительного способу освоєння реальности. Тож коли Божественне, яке за його призначенням не може мати розходжень із сподіванням на добро від нього, але має ці незлагоди за фактом, - то означена сторона зла стає не гіршою від сторони добра, а тому також підлягає культовим поклонінням. Зрозуміло, що релігійних вірувань, та відповідних пошуків міри у співвідношенні між позиціями сатанинського і Божественного, є недостатньо для заміщення ними більш спеціалізованих знань та відповідних технологій, - одначе не бракує громадян для яких смисли їх життя цілком вміщуються у їх вибір якогось сповідання.

Означені жертви, що їх люди приносять від себе для управління таким чином не залежними від людей вищими силами, обумовлюються природою останніх, а саме, - представництвом ними сил добра чи зла, божественного чи диявольського, конструктивного чи руйнівного, й подібних протиставних смислів. Так керівництво над Божественними стихіями досягається через пасивну позицію жертводавців, які свободу прояву окультних сил делегують активності волі цих доміантних стихій, - перед якими запобігають і упадають, зазнаючи втрат і збитків у сподіваннях на вдячність за це від Богів; тоді як причинна, залежна від власних ініціатив активність жертводавців проявляється в чаклунському управлінні тими надприродними силами вже сатанинськими, - втілення яких люди вже карають за потребами вже суб'єктної свободи людської, як діалогу із диявольщиною.

Нема і не може бути інших джерел будівництва культури, як лиш праця і творчість поколінь які обробляють здобутки попередників і вибудовують новації вже для спадкоємців. Необхідна для нас наша культура людська є для природи штучною. Війни завойовницькі, у ході яких вдавалося змінювати хіба що хазяїна тих самих, а ще й поруйнованих у війні багатств та обсягів влади, - вважаються непродуктивними порівняно із винахідницькими трудами власними. Починаючи з рабського примусу до трудової віддачі, а то й часів збиральницького споживання самовідтворюваних у природі плодів та впольованої здобичі, - то на обов'язках працездатності та мисливських умінь панує печатка прокляття та того, що обтяжує долю. Грабунок тому і є домінатним мотивом перипетій історії, що саме він заощаджує клопоти здобичника, якому буває доста лише витратитися на вбивство жертви, що максимізувати таким чином вже власні надходження енергетичні. Цільовим здобутком бандитизму є навіть не віднятий харч, а неробство його організаторів. Професійні споживачі своїм ворогом сприймають не лише того і тих, хто противиться агресивним апетитам протиправним, а ще й тих ненавидять підприємців і власників, які багатства продукують, звинувачуючи бізнесменів у тому, що вони за свої внески у виробництво беруть забагато, з того, що мало б належати неробам. Винахідників, які у своїх пропозиціях не лише задовольняють соціальні затребування на поступ, а ще й втілюють таким чином свої таланти і покликання, - то опінія трактує за диваків. Ситуація гармонійної синергії між виробництвом товарної продукції та хобі могла б бути бажаною, коли б була переважно можливою. Тож змістами віровчень під звабні пропозиції яких на задоволення там навіть підсвідомих забаганок збираються любителі не працювати, є догмати на відпочинок, на отримання дарів більших від докладених для цього зусиль, обіцянки довільної зміни занять які не виходять за виміри розваг. Залишки тверезості змушують обіцяльників чуд включати до змістів їхнього віровчення про настання там остаточного для історії абсолютистського невичерпного щастя, отже змушують джерелом останнього числити обмежені багатства тих імущих громадян яких треба вбити; а вже тоді переможних здобичників краденого доведеться доправити до трудових концтаборів, аби таким чином забезпечити процвітання для цього є контингенту зеків, якими й стає паства сповідників секти про неробство у якості вищих цінностей. Ця зона контролю за мірою чужого споживання та примусової каторжної віддачі не лише своїм ідеалом та доказом має встановлення відпочинку і розваг справедливо розподілених між усіма зеками, як ще й навпаки: вимога безвідповідального ставлення до обтяження працею саме й вводить цих прибічників розваг вже до відкритої брами дисциплінарної зони. Де за послух жертвних потерпань на користь концтабірної адміністрації мають від неї в'язні отримувати задарма пайкове утримання безмірне чи таке, що принаймні перевищуватиме виконання зеками уроків каторги. Невпинне і очевидне поліпшення добробуту працюючих мас, аж до зусиль до перетворення інтимних забаганок та фантазувань з приводу казок вже у соціальну реальність засобами диктатури та терору проти ворогів, - стає парадоксально шляхами до перероблення людей вже на утриманців, яких годують за їхній же кошт з того, що не доїли організатори і вигодоотримувачі зони нескінченного карнавалу. Якщо факторами та фактами поступу є подальша спеціалізація його звершень, кваліфікація і вміння організаторів пізнання, - то орієнтири на допущення казок чи відсутності заборон на аварійні ситуації передбачають упущення усіх остопог, рух до спрощень у цілях досягнення таким чином порожнього місця, де руїні передує дискредитація, висміювання, спаскудження усіх стандартів, вихід за межі реальности та глузду вже до чистоти містики та чуд. Культивується нехлюйство, пасивне терпляче ставлення до образ, сподівання не на уміння з управління реальністю, а на поміч від Бога. У зону входять вже не під посвіст батогів, слізні побивання та брязкання кайданів, а під супровід веселих танцеспівів та наркотичної ейфорії з приводу символіки культової і любови. Субстанцією зонобудівництва є змішування кордонів і розрізень, хаос що має затвердіти внаслідок того як на порох контркультурою на захист пролетарів чи пташок будуть перетерті фундаментальні конструкції права, моралі, релігії, сім'ї, статей, держави, нації, господарства, підприємництва, ринку, а чи наукових постулатів.

Інструменти використовуються для отримання від них ефекту і результату застосування згідно їх спеціальних призначень. Тоді як химерні вигадки віри у неймовірне цінуються за зворотний ефект, а саме за делегування на їх користь тих забаганок, що їх люди не мають змоги задовольнити згаданими реальними інструментами і механізмами створеними на основі знань. Аж ця жертвна довіра чудесам, цей прийом на отримання жаданих прибутків засобами невідомими тому й має місце, бо конструктори безвісних механізмів у вигляді Богів та сфантазованих утопій сподіваються на віддачу, на дарунок від останніх саме надприбуткових наслідків задоволення вже конкретних забаганок у подяку від надприродних сил та їх кліриків за жертвне їм поклоніння та покору. Вартісність винаходів, створених на основі знань про природу речей, не перевищує тих результатів їх роботи, які описуються у доданій до приладу інструкції; тоді як очікування на отримання казкових збагачень зі сторони сил невідомої подоби, походження, місцезнаходження за культове їм служіння є невичерпним. Всупереч рекламі створеній авторами чудес, аж це не химерні догмати збагачують віруючих у них, а настанови віровизнання у особі їх харизматичних авторів поїдають людей як ворогів чи мучеників святої ідеології. Химери, посиленням на які паству спроваджують на війни проти ворогів віри і на зведення піраміди на честь главоверха абсолютного учення, тому залишаються актуальними, бо обітниці остаточного щастя є міцними не лише вірою у них, а й потребують постійного свого підтвердження зі сторони завдань і вимог, які ставляться до чудес зі сторони віруючих у свої сподівання на чудеса. Порівняно із законами, які можна перевірити на їх істинність, то багатообіцяючі химери мають переваги не лише у вигляді недопущення на їх сторону кричних зауваг, як ще й завдяки поміщенню присяг спасіння у царину віри у їх добродійність на пуття сектантської пастви. Коли на пізнання, на слідування знанням, на роботу інструментів освоєних фаховими вміннями доводиться людям неабияк енергетично витрачатися, - то повинності у які ставлять Богів вимагають від прохачів не більш як буцімто розумових напружень, словесних заклинань, слідування необтяжливим ритуалам культу. Запропонуйте дірку з відсутніми критеріями перевірки на її доцільність – і у неї щасливо проваляться усі смисли. Вигадки з приводу незбагненного й утаємниченого ваблять вірних їм саме профітами марень про ті гіпертрофовані прибитки зі сторони означених надприродних сил, що їх надіються роздобути усього лиш демонстрацією покірливої пошани на користь цих химер. Безрезультатність звертання до інфернальних чи божественних сил поступаються утісі з цієї душевної розради. Якщо уникати аварій, то відомо на що можемо розраховувати від досягнутого на основі знань; тоді як переможною потугою конструкцій від невігластва є не лише та відсутня результативність від маніпуляцій із чудесами, як ще й мовчанка зі сторони представленого лише казковою уявою, брак реакцій відгуку на молитовні забаганки. Якщо ошукання лохів і дезінформація потребує затрат і доказових аргументів, то ніщо у економічності не йде у порівняння із ситуацією, коли затяті у своїх марновірствах фанатики дурять самих себе. Якщо запізнені у поступові його учасники хиблять та припускаються порівняльних упущень, то ті які мовчать, представляють собою ніщо, адресою яких є піднебесні далі, - можуть розраховувати на статуси правих. Так Новий порядок, нірвана, тисячолітнє царство, єдинанеделіміство, правовірність й безподібні конструкції є сильні вірою у них. Аж віроучителі вимагають від парафіян не лише слів лояльності, як, головне, ділового жертвовного войовничого служіння заповіданим чудам. Втіленням молитви є розтерзаний заради канонів ворог чи мученик. Поряд з грабіжництвом, насильницьким порушенням права, облудництвом, то молитви представляють собою ті засоби заощадження зі сторони паразитів, якими ці здобичники і мисливці заходяться й заміряються роздобувати багатства що значно перевищують інвестиції у їх бізнес будований на негативізмі щодо їх жертв. Для входження у порядок одномірності треба не лише обіцяти, як ще й вірити у що завгодно. Демагоги та пройди які претендують собою замістити банену й тавровану ними системну еліту, схвально кивають головою й клянуться згодою на усіх суперечливі витребеньки зі сторони натовпу рекрутованому як пробойова проти старого режиму потуга.

Потужним ресурсом вірувань є молитви. Оскільки вплив потойбічних сил на перебіг мирських подій не перевищує інтерпретації подій, то віруючі самі у своїх проханнях до Богів конструюють можливості дій Богів та їх реальність. До Богів треба звертатися, бо у них не вистачає кебети здогадатися про те, а що ж то прохачам від Богів треба. Потойбічні сили недостатньо тямущі, аби їм обходитися без управління ними зі сторони посвячених на посередництво тих професіоналів, які збирають комісійні ще й від канюків обійдених працьовитістю, з відповідним заміщенням безталанности вже на ласку від Богів, - не від означеного кліру. Відповідно манерою виборчих кампаній є гра у мовчанку: нехай електорат сам собі вигадає те, що він хоче від кандидата, а той лише схвально хитатиме своєю головою. Додатковою умовою успіху демагогів є ситуація кризи, коли під обіцянки подолання негараздів виборці згоджуються на прожекти навіть чуда.

Хижаку для нападу достатнім є чуття ним голоду, тоді як хижакові наділеному розумом не обійтися ще й без оправдання нападу, посиленням на ворожість жертви. Коли ж провини жертви не знайти, то ці провини вигадують, знаходять провини вже у області містики, де жертві не оправдатися, у будь-який доказовий спосіб не стати безневинною. Тоталітаристи, як професійні збирачі чужих багатств, виробляють ненависть як промоцію свого хижацтва. Обставини миру та вигід співпраці осібних культур є для збирачів отруйним середовищем, де претексти нападу для них унеможливлюються. Збирачі вимолюють війну. Не може бути вождем той, хто змагається за наведення миру. Справжні очільники грабіжницьких походів війни не бояться, натомість підшукують і знаходять приводи нападу.

Назбиравши під свої паразитарні апетити саме батьківщини поневолених та експлуатованих тими апетитами народів, то москалі не можуть не відчувати острахи звільнення народів від московського грабіжництва, - що його московити подають як обдарування народів на месіанський обов'язок смоктати ресурси колоній. Химера імперського самозвеличення висувається як компенсація за присвоєння багатств підбитих народів, як інструмент приниження рабів, втоптування у непотріб прав і свобод колонізованих народів. Імперська агресивність проти націй та національних країн живиться не вигаданим самоусвідомленням ворожості стосовно того збиральництва чужого добра як зі сторони ще не підбитого московцями середовища, так і зі сторони вже внутрішнього ворога, себто людей і народів вже проковтнутих збирачами. Вигадують ворогів щоб насолодитися реаліями вже власного від них страждання. Штани мокрітимуть від оргазму не так з пальби по ворогах, як - від жертвовної при цьому величності й пихи з власного героїчного чину. Фанаберія й манії з представництва собою чуда є для визискувачів безпосереднім відгуком на реалізацію цього чуда у вигляді віднімання від поки ще уцілілих людей продуктів праці чи віднімання життя від незгідних із цим вилученням. Культивування ненависті до уярмлених і знаходження серед них ворогів робить плодами безпеки бандитизму саме надихання його своєю бездоганною святістю. Заперечення чужих прав є наслідком відсутнього усвідомлення лімітів власних свобод. Чуття ущербної неповноцінності й недостатності тими, хто поперся за чужим, знаходить своє оправдання у імітації грабіжником своєї унікальності буцімто принесеної у пожертву на користь пограбованих. Самобутність віддається у дар тим, по кому наноситься її удар. Ставку на улаштування аду для уярмлених, з одночасним переконанням у облаштуванні через це заняття вже блаженства для себе коханих, - можна до певної пори утримувати у несуперечности, але не довше тої межі, за якою відгороджені від вільного світу бандити стають змушеними зайнятися самопоїданням. Вони будуть відкушувати й ковтати власні члени й ціпенітимуть від цього у екстазі раювання спасительним великоросійством у його антизахідництві.

У зойках про ворожість українців до московських збирачів, про войовничість хунти української, що українці це ударна сила Заходу, - то москалі проявляють підсвідомі передчуття своїх очікувань і вимагають від українців спростувань, вибачень й недопущення прояву цих висунутих проти українців звинувачень. Не дочекаються. Пощезнуть.

Ідеологічні та віроучительні проекти, - фундовані на непевності знань і умінь, на містичному візіонерстві, на апеляції до якихось сторонніх потойбічних сил, - у тому мають перевагу над раціональним та ймовірними на їх здійснення планами, що містичні закономірності є чи виглядають як стратегічні, як більш загальні і універсальні, як закинуті на довші проміжки часу у майбуття чи на бачення минулих часів. Без стратегії не обійтися, але безрозмірність марень напругу веде до помилок, які обходяться їхнім клієнтам надто дорого. Для правди потрібен ще й простір її реальної об'єктивації і матеріялізації. Сам по собі час тяглої незмінності наших традиційних дій у організації культури ще не є виключним і вирішальним чинником поступу у будіванні культури, яка має ще й відповідати критеріям власне поступу та практичних прирощень гараздів. Вадою ж керування нібито очевидними вигодами сьогоденними є те, що дії коротші навіть від тактики передбачень можуть завести у помилки не менш небезпечні порівняно з тими, куди ведуть химери у подобі вже конкретного інструменту втілення стратегії казки. Помилково вважати лише наукові та доказові факти такою собі панацеєю та альтернативою супроти химер у патологічному представленні утопій вже концтаборами, бо стратегічні орієнтири потрібні, але потрібні не більш як у вимірах морального добра та чуття милосердя, а не як інструмент винищення придуманих ворогів та віровідступників. Боги з потенціалами людської віри у них повинні перебувати лише у передпокої культури. Конспірологію і хотінки на управління чудесами варто тримати у вузді розвитку пізнань та цивілізованості. Глупству має бути максимально суцужно у його претензіях підмінити собою власне пізнані закони. Стратегію треба по можливості очищати від химер; а осяйним планам – надавати практичних вимірів.

Своїми поразками демократичні і правові спільноти, зведені на раціональному використанні ними законів, зобов'язані недопущенню ними у політиці абсолютистських режимів тих вихваток і коників, які були б на шкоду означеним агресорам і мисливцям за набутками ближніх. Аж саме ця ж непрогнозованість афектів, необґрунтованих односторонніх спонтанних рішень вольових та емоційних, утаємничених маячень містичних у черепі саодинокого очільника святого режимного віроучення і є причинками падіння й подальшого занепаду тоталітарних режимів.

Якщо причини незбагненої зміни ставок московської імперської політики то на комунізм, то на ерзацкапіталізм, то на квазідемократію – знаходити у незмінності прагматичних інтересів, традицій, апетитів московського збиральництва; або ж нераціональні мотиви агресивності віднаходити у вискодуховній містиці запозичених канонів написаних ну зовсім не для московців, - то ще порівняно ще більш глибинне та сутнісне підложжя московства виглядає простішим від простого: стихія банального глупства.

Не лише провальними будуть прогнози стосовно того, що автори пропозицій чуда керуватимуться вигодами, раціоналізмом, знанням справи, - аж безпомилковими будуть передбачення, що ці прихильники потойбіччя утнуть те, що не спаде на будь-яку більш-менш здорову голову. Тому й звертаються до чинників надприродних, до порушення прав, правди, добра, бо у слідуванні доказовим запитам культури означені її гвалтівники або колись зазнали невдачі, або удачі і на майбутнє не шукали. Інструментом удосконалення для невдах є не використання наявних обставин, а вирок останнім на смерть. Перемішувачі казки та реальності небезпечні тим, що вони не керуючись потребами навіть власного виживання далєбі скеровують у загибель вже цілі народи. Згодом і неквапом, то правонаступники світоносних пророків та цих живих богів відкидатимуть завиральне облудництво, а деідеологізований клір ітиме за власним мирським благополуччям. Що й стає занепадом тої зони облїку, яка засадничо програла змагання із закономірним ще до вступу із ним у бій.

Покликанням і завданням кліру Нового рятівного порядку є суперечити доказовим запитами суспільства на життя і розвиток. Бо якби останні отримали свободу і права, то влада вождів із спотворення суспільства їхньою містичною ідеологією була б не потрібна. Безум є капіталом безумців, з якого вони отримують дохід і комісійні від корупціонерів антирежимних, змушених давати хабарі вождям, аби ті не заважали суспільному розвитку.

Серйозно сперечатися із сповідниками чудес та маячень – це несерйозно. Коли намагатися второпати претензійно серйозні догмати і постулати містифікаторських віроучень стосовно, кажімо, повчань про смисли буття, або менш істотні, кажімо, якою ногою треба входити до клозету, чи як жінці треба ховати красу свого волосся, чи як Бог створив світ, - то у подібних випадках дослідники стикаються не так із нездоланим глупством вигадок не заснованих на чомусь відмінному від нісенітниць, як тут виникає ситуація обмеження можливостей розуму у його спробах досягнути закономірності маячень і безглуздя. Одначе розпачлива картина щодо обмеження можливостей пізнання виникає і у випадку спрямування розвитку знань вже на реальні, а на не фіктивні і божевільні проблеми. Фіксуючи реальні успіхи розгортання можливостей і росту культури та цивілізації, не можна не перейнятися оптимізмом у освоєнні людством нових щаблів прогресу, у побитті науковим розумом існуючих нових таїн світоустрою, у безмежності удосконалення технологій. Всупереч сподіванням про просування до доказових істин висловимо припущення про існування речей, які назавжди можуть залишитися непідвладними знанням. Навів би таку аналогію: погляд людського генію у простори всесвіту може бути подібним до результатів розглядання конем відкритого перед ним капоту автомобіля. Легше дається удаване розуміння духовних смислів подій, аніж керування подіями та конкретними речами.

Для своїх прихильників, то організатори масових убивств постають як діючі від імені величних ідеалів обіцяного щастя; а для своїх критиків означені тирані представляються втіленням вже світового зла. Таким чином убивці стають не убивцями, ошуканці – не ошуканцями, а за могили для ворогів святого учення вигаданого і здійсненого самодурами мають відповідати не вони, а: або Бог, або диявол. Модним залишається спихання та перекладання звітів за геноцид саме на зло у природі людини.

Бандити, господарюванням яких є жирувати із нещасть, що їх ці паразити спричиняють своїм жертвам, є для останніх не тільки непотрібними, як здобичники і порушники чужих прав становлять для продукуючих спільнот першу, основну, виключну загрозу існування. Апетити на чужі статки, впевненість у покращенні власних гараздів саме чужим коштом, усвідомлення ворожості жертв як захисної їх реакції відповіді на агресію зі сторони означених збирачів – свідомо, відкрито, а ще й із чуттям пихи та погорди за подібні власні особливості є включеними у самосвідомість цих бандитів на посіданнях еліти, є способом їхньої взаємодії із оточуючою реальністю історичною. Тож оправданням аномії одержавленого розбою стає не вибачення за нього, а подання його у подобі якогось чуда, якоїсь месіянської величності відмінного від нормального світу і противного світові Рускава міра, який у своїй особности, незбагненній для раціоналізму, людяности і права, протистоїть ворожому середовищу народів у замірах їх ошасливи самим правильним взірцевим ідеалом а чи москвославної віроучительної, а чи великодержавним імперіялізмом, а чи комунізмом першої у світі пролетарської держави вільної від експлуатації. Енергетикою московців є виробництво ними русофобії. Хижацька вдача московського збиральництва облудно пропонується світові як рецептура порятунку, як те, у чому вільні і тому нормальні народи мають, нібито, бути зацікавленими. Кримінал, закутий у подобу неймовірности та розрекламований як багатообіцяюча таїна, зверху вимазують ще й звабливими солодощами його корисности та учительними призначеннями для підлеглих. Второпати змісти грабінництва, окрім небажання працювати власноручно, не дано нікому. Москалі серйозно, у чутті своїх питомих прав, заявляють про перекроювання ними територій батьківщин сусідів і учиняють це московськими батальйонами, ще й у переконаннях вигід свого розбою для його жертв, - не зважаючи на те, що у сусідніх землях є свої господарі. Механізмом і духовним промоутером бандитизму на чолі збиральницької держави централізованої є насилля відверто протилежне інтересам як внутрішніх так і зовнішніх підданих колонізованої кремлівцями людности, що її утримували у покорі через роздачу пайків здертих з цієї ж маси невольників, добробут яких, - через самостійне підприємництво вільних відповідальних громадян, - засадничо не входив до зацікавлень у ньому зі сторони кремлівської деспотії.

Позірні власники кінцевих смислів і призвідці такого ж досконалого устрою, не можуть не виступати від імені цих вищих смислів, зобов'язані представляти торжество віроучення. Проповідники Божі не можуть ними не бути. Оскільки з часом, внаслідок порівняльного розвитку знань і культури, непевним заняттям стає видавати змісти усякого віроучення саме за голос Божий, - то абсолютистам не залишається іншого, як перебувати у стані постійної критики, негативістських заперечень та повчань на сторону мирського. Зона ховається за егіду погуби. Чуда є у себе вдома тоді, як є нерозгаданими, загорненими у таїну.

Здавалося б: характеристики і якості набуті речами і подіями у ході їх природної еволюції є об'єктивними, даністю іманентною і феноменальною, такими як вони є й які не можуть бути іншими. Аж ні: предмети втягнені у культуру, знання про них, у закономірності їх переробки стають вже предметністю культури так, що наявність первозданного скорочується, матеріяльне змінює свою природність. Здавалося б: переконання людей є тим матеріялом, що його не можна помацати, який може набувати нечуваних подоб внаслідок інтелектуальної роботи. Аж ні: зятятість не піддається жодним, здавалося б, слушним доказовим раціям і аргументам, фанатичні упередження світоглядні є більш ніж прогнозовані, є непідвладними змінам, більш того, самими лиш духовними забобонами можна розрізати крицю, відправити на мученицьку смерть, або порятувати мільйони, перед віруваннями спасовує не лише життя, а й смерть. Недарма зрада власним особистим світоглядним принципам та ціннісним орієнтирам вважається неприпустимим і безнадійним злом. Пересвідчення та переконання підсвідомі бувають як добрими, так і злочинними. Вірування мають бути не непереборними завадами для критичного розуму, відкритості знанням, не шкодою дослідництва і творчості, а - віхами, запевненими через докази досягненнями на шляху удосконалень у інформованості, освіченості, інтелектуалізмі особистості. Глупство ж є невичерпним у його абсолютності, до нього не достукатися, від нього годі чекати на відповідь. Це субстанціональна речовина зони контролю.

Коли багато чого нема, а саме, низьким є рівень знань, техніки, управління, - а кортить багато чого, то місце відсутніх здобутків і вартостей заміщується цінностями химерними, які покликані вірних цього сектантського учення стимулювати або на боротьбу за віднімання багатств у сусідів, або ж змісти самі змісти віроучення подаються як багатство й винагорода для полеглих у боротьбі за віднімання багатства від поневоленних сусідів. Змісти цих міфів і обіцяних чудес, розрекламованих як високодуховний абсолют, можуть бути різними, - але в усіх випадках вони будуть беззмістовними настільки, що окрім містики там ніч не намацаєш. Хіба що ненависть до ворогів є поспіль притаманною ученням, якими обґрунтовують пограбування означених ворогів як жертв нападу на них. Конструювати химери – це фатум обділених долею й наділених бідами. Тоталітаризм тому є загорненим у таїну, бо здоровий глузд і розум там є нечинними. Можна проводити кропіткі дослідження у пошуках якоїсь осмисленої відповіді на причини потерпання у зоні тотального контролю її населників, - проте результати тут будуть відсутні, бо не можна знайти те, чого там не існує.

Тому невдахи уміло засвоюють глупство, яке до них липне й пасує їм, паствою й поширювачами якого вони стають, - бо у них бракує кебети на відкриття для себе вершин й відповідних проблем. Бо казки з маніями самозвеличення, усіляка конспірологія і хтонічні підспідки замість знань, знаходження причин власного недорозвитку у підступах ворогів - видаються принаднішими. Утилізатори посліду займають нижні ніші у трофічному ланцюгу.

Любителі спрощень тому дотримуються сповідання одночасно взаємозаперечних постулатів, кохаються у противенствах, бо у інший спосіб їм не вдається досягати своїх цілей руйнування реальності задля встановлення на місці пустки своїх догматів на заміщення ними реальності, як диктаторських і незаперечних у їхніх зазіханнях на багатства колишніх господарів. Сповідники чуд удають збиткування над мудрістю цього світу мирського, протиставляючи йому простоту поєднання на зразок: прориву стабільності, геноциду українців у потребах створення з ними одного народу, ненависті до пиндосів задля московської вестернізації, тощо.

Не лише необхідно, достатньою, як вже й незворотною причиною настання розладу організації життя народу є дезорганізація, коли під приводом руху до волі звільнення від свободи, - то вже колишній народ затрачає усяку відповідальність особистісну чи загальногуртову, коли маса скидає із себе не лише тавровану, ганену, дискредитовану нею моральність, елімінує не лише традиційні, а й усілякі цінности та орієнтири, коли розтерзані соціальні установи та відносини йдуть на поталу, стають послідом чи поживою для горлохватів, - а за ці злочини братовбивства та гуляння негативізму не лише ніхто чи усякий не буває покараний в умовах офіційної відміни системи судочинства та правових кодексів, як ще й сублимація підсвідомих інстинктів хтонічних освячується як здобуток революційного ентузіазму. Пройдам для прориву на позиції еліти потрібна масова підтримка й екзотичне ідеологічне учення, яке винагороджує цю підтримку у спосіб відсутности покарань за дозволені для маси її щирі поривання, які не будуть вважатися кримінальним діянням. Пообіцяйте незастосування покарань та відключення запобіжників, то тоді зло і аварії не забаряться, настануть самі собою. Закономірністю будування зон остаточного порядку є провокування задля входження у нього саме імітаційного надання будь-якій пересічності переконань у тому, що вона є за усіх умов правим і безвинним деміургом історії. Для режимного концтабору не обійтися без рівноправної справедливости у наділення правами на величність аби-кого серед кожного. Оскільки громадян структурованих у певні організми важко проштовхнути крізь вузькі двері каземату, то для цього масу атомізують обіцянками тих чудес, що їх кожен із приманених сам собі наврочує. Змістами обіцянок, якими узурпатори зваблюють масу для покрити собі, є відсутність цих змістів чи мовчанка паханів з приводу обіцянок ними того масованого щастя, у вимудровуванні якого майбутні адміністратори зони контролю до часу входження туди поки нікому не перечать. Не соціальний організм, а охлос наданий собі та приділений підсвідомим хотінням, стає підданцем хаосу й сам себе заводить під засоби самознищення. Вожді обіцяють кожному ріг достатку, який дістається нікому, окрім свідомих цього вождів. Облесникам і демагогам нема чого запропонувати із конкретики обітованих чудес та утопій, тож саме це зостається віруючій у свої вірування пастві. Перемога у перевороті дається тим змовникам, які схвально кивають головою й захочують на будь-які масові марення. Щоб маса стала злютованою одностайністю ненависті до ворогів, то вона зобов'язана безнастанно молитися із звертаннями покори до своїх вождів, аби ті зглянулися на самовідданих страждальців і вдячно обдарували масу із ласки за жертвність. Для катастрофи достатньо розв'язати торбу поваги до інтересів кожного угруповання та до усякої точки зору. Соціальні вибухи відбуваються знічев'я й ведуть ні до чого. Комунізм і нацизм є необхідним плодом бунту тих мас, які піднімаються до історичної творчости й участі у політиці.

Сенсом імперської політики є бандитизм, тобто насильницьке хапання чужих ресурсів і нівечення чужих прав, така господарча ощадливість і перевищення присвоєної здобичі над витратами з ведення здобичницької війни, яка агресорам має забезпечувати їх збудоване на споживацтві паразитарне процвітання. Окрім бажання підгребти під себе внутрішні багатства, - через експропріацію і заборону власности будь-кому, окрім апаратів диктатури пролетаріату, - то перемога більшовизму була забезпечена ще й повстанням проти світової буржуазії, афілійованою частиною якої була звинувачена у експлуаторстві буржуазія Російської імперії. Й хоча світовий капіталізм був концесіонером, чи учасником совітської індустріалізації, чи союзником у антигітлерівській коаліції, - проте мотивом підтримки совнародом рідної совлади була ставка на недопущення закордонних пиндосів до споживання ресурсів совСоюзу. Ситуація змінилася із уявною перемогою буржуазної закуліси не лише над комунізмом, а й над реальним соціалізмом, коли маса підприємств перейшла під закордонну юрисдикцію й туди ж за грошові знаки для володарів грошових знаків потекли фізичні сировинні ресурси. Умонтавання у глобальні ринки системного збуту переважно сирівців з Федерації та від їх малоросійських посіпак не віщує нуворишам підтримки зі сторони тих мас, які за інерцією сподіваються на пайкове утримання.

В умовах виникнення проблем і нестач від надходження зовнішніх ресурсів від тих жертв пограбування, які себе, свої права і статки захищатимуть від грабіжників, - то останнім не залишається інших шляхів інерції свого паразитування, як ресурси внутрішні витратити вже не так на своє військо і пережити за його слабкість у продовженні експансії, а доводиться утилізувати із наявного те, що ще можна пережити. Угруповання спеціалізовані на хижацтві, або на знеможі чи на заборонах займатися продуктивною працею, - то перед тим як загинути з голоду, займатимуться самопоїданням. Коли Російська імперія була у Великій війні зупинена бійкою між собою усіх світових імперій, - то на Московії стала затребуваною зона порядку, у якій почали проїдати багатства створені багатіями на часі самодержавства, сировинні поклади накопичені природою, визискувати на ударних будовах соціалізму безоплатну працю робітників обласканих харчовим соцзабезпеченням замість обіцянок стати звільненим від експлуатації трударям вже власниками експропрійованих виробничих фондів, а тоді була накладена лапа заборон і на профіти влади самої комуністичної еліти номенклатурної, ієрархічні привілеї якої ошадливо нормувалися у аспекті побутового споживацтва. Але зоні питомого збиральництва земель і народів це не допомогло. Архетипове небажання працювати власними силами і продукувати товари годящі для клієнтів та інших учасників виробництва – було на часі посткомунізму, буцімто розв'язане зняттям заборон на ошадливість. Немовбито. Бо цей дозвіл на збагачення стався на ерефії як продовження звичаєвого грабіжництва, - коли спадок від будування комунізму совітським народом відійшов слугам цього народу. Для яких джерелом заощадження на достатках будуть і не можуть не бути ті самі московські маси. Переможців у зоні розповсюдження розбою на здорове людське суспільство – бути не може, не має бути. Недоімперія, у представленні її недокомунізмом чи недодемократією, послідовно на часі просувається до того місця, на якому їй не стане місця.

Метиковані бійці за власні інтереси, - у тому числі й інтереси національні, - роблять чи намагаються це робити чужими руками. Коли провокують внутрішні зіткнення у таборі противника, або коли допомагають ворогові ворога. Однак існують міри доцільності вдавання до ризиків керування тими силами, які грають за власними не контрольованими зі сторони правилами. За усіх умов: втрата власного управління подіями є неприпустимою. Даремно, без користі, а лише зі шкодою для себе, - можна покладатися на волю не залежних випадковостей і стихій, сподіваючись на те що завоювання супротивником нових областей його впливу його ж і ослабить, він сам собою впаде під тягарем проблем, що трапунки неочікуваного замість тебе зроблять твою роботу, залишивши тобі спочинок без хвилювань очікування, коли повз тебе хвилі самого часу зрештою понесуть рештки твого супротивника.

Захисники та сповідники великих зон контролю, який їм потрібен для мобілізації сил на вдаль пограбування сусідів, причиною свого гуртування називають ворожість зі сторони сусідів, які буцімто збираються на нуль помножити означених нападників; а вже сусіди, які стають жертвою нападу на них, то у відсічі ворогові дійсно силуються це зробити. Однак цей самий нуль, як руїна і результат війни затіяної зонотворцями, є не так наслідком, як передуючою причиною порядків мобілізаційної одності. Спочатку існує нікчемна ідея, маніакальне вірування у безпідставне чудо власного призначення месіянського, попервах існує злочин, інші проріхи у розумінні буття культури, - а вже опісля у цю твірну порожнечу починає культура затягуватися як у невичерпну чорну діру. Насамперед маси рекрутів шикуються під стяги особливого їх маєстату, а вже потім у подібне ніщо ціннісної пустоти, у послід намагатимуться агресори переробити докільля народів вже як ворогів свого сповідання. Ще до усяких на те рацій та причин вождь у ніщо ставить життя противників свого марновірства і лише згодом, як втілення постулатів ідеології він організовує конвеєр убивств. Бажанню завершити історію реальності передуює невміння її почати виходячи із химер. Згуртуйте націю фантомними вигадками про її святість – і вона стане реальним дияволом для оточення. Мінімуми пропаганди дозволяють із її жертв зробити вже мисливців за максимуми тілесних багатств. Нікчемність – у коріннях, а не у плодах зони контролю.

Для того, щоб маргінальній босоті зайвих людей вирватися із соціальних підвалів так, щоб прорватися вже на посідання істеблішменту, то треба мати не лише екстравагантне віроучення утопічного проекту звабного для мас у їх невдоволенні владою, то секта змовників має бути не лише централізованою і ментально готовою на радикальні дії насильницькі, аж революціонерам не обійтися без підтримки мас, волевиявом яких і представляються ці самозвані слуги народу. Змістами принад, за якими мобілізовані рекрути стягаються під стяги переіначення світоустрою, є навіть не потойбічні ідеали учення, а те, що пересічна маса представляє сама собі за свої особисті ідеали і марення, що їх вожді революції у роздачі обітниць обіцяються задовольнити з надлишком. Вожді пригоршнями, щоб пригорнути масу, направо й наліво розтикають обітници тих змістів, що їх собі жадає і кортить маса; а та уперто продовжує вірити, що у неї вожді не відберуть й те, що маса поки ще має. У концтабірну браму входять через усенародні референдуми, через скасування кримінального законодавства, через ігнорування протиаварійних запобіжників, через унормування аномалій і відхилень від унормованого, коли чудесами заміщають необхідність достеменного. Притомним же громадянам не кепсько звітувати собі, що дарунків безоплатних не буває, бо усе має свою ціну. Ті, які заковтнули блешню остаточного щастя завершення історії чи чогось подібного до обіцянок розрішити усі проблеми й задовольнити усі забаганки, - заплатять за це сповна. Віруючі у приманки, розкладені пройдами у мишоловці обдарування дозволами, отримують більш ніж нічого, збитки.

Питанням противладних повстань невдалих є усього лише витрати і зусилля верхніх ешелонів на приборкання збурень й перебудову системного правління згідно викликів та вже оновлених завдань управлінських. Але порівняно більш серйозною проблемою для безпеки босоти і гопників, яким вдалося пробитися на посади знищеної ними еліти попередників, становить інерція ініційованої змовниками боротьби протиріч соціальних у розв'язанні ініціатив мас на їхню участь у політиці. Проблемою переможних заколотів, вимірів державних чи конфесійних, стають невимовні зусилля загнати розбурханого джина народної волі вже назад у лампу, на позиції трудящих за призначенням їхніх трудів. Найбільш дорого обходяться досягнення із задоволення безпосередніх інтересів мас; порівняно з прибутками від того, коли окремі дослідники задовольняють свої наукові зацікавлення.

Нещастя гарувати за пайку, серед уцілілих у громадянській війні, або неможливість уціліти у ній є безпосередньою платою мас за те, що маса купилася на принади обіцяні їй після приходу до влади когорти революційних вождів. Розгул концтабірного тоталітаризму у зоні будівництва Світлого майбуття є заслуженим наслідком жертвовної участі мас на обох сторонах бійки між суперниками: між номенклатурним апаратом большевизму та, з іншої сторони, колишніми. Для утихомирення хвиль революційного збурення номенклатурникам довелося засобами терору не лише загнати мільйони трудозобов'язаних вже на позиції ударників, як провести девастацію контрреволюційного ґатунку вже і стосовно тих фанатиків учення у своїх рядах, які є здатними лише генерувати соціальний роздрай. Совітський тоталітаризм є результатом не лише піднесення мас до соціального активізму, як, головню, є низведенням останнього до традиційних норм послушенства людей і народів підбитих московським збиральництвом. Наслідком того, що маса пауперів дозволила собі взяти участь у пограбуванні власників із числа народу часів самодержавної імперії, став дозвіл собі маси будівників комунізму бути пограбованими вже на користь тих, які забажали собі бути не посадовими очільниками комунобудівництва, а вже власниками приватизованої ними власности. Олігархічні приватизатори часів дезактуалізації комунізму, із числа його охоронців та оргзлочинности у держапараті, навіть на позиціях задоволення потреб питомих московців у реванші імперського збиральництва, – є потугою вестернізації московства, себто працюють на користь збереження московського царства у тягlosti його історії окупації народів. Туземцями зони контролю є ті, які нудьгують за пайковим утриманням. Аж нічого вони не отримують. Бо господарювання, де з каторжниками розраховуються харчовими пайками з ласки адміністрації, є неконкурентоздатним.

Режими одномірного порядку не лише лякає своїх опонентів, а вони відповідно лякаються, - як ще й наділі супроти цього на загал ворожого тоталітаристам світу, проти якого любителі контролю повстали, то останні становлять фізичну небезпеку. Тоталітаристи силою обману та обманом сили рівняють під обіжники свої догматів усе що дихає так, що усі зачислені у вороги дихати перестають. Крицева хода полків Нового порядку трощить і чавить усе ще не упокорене цим порядком. Одначе, коли нема і не може бути упину у перелікові наступних ворогів зони, то нема що й розповісти конкретно про позитивні цінности цієї зони остаточного порядку. Тоталітаристи певно знають кого ж їм треба убивати, але вони відати не бажають про реальні потреби своїх жертв; адепти єднання знають про те, що їм є ненависним, проте вони не спізнають, як то можна любити те, що уціліло на місцях страти; концтабірники мають не аби-які плани із заперечення, руйнування та негативного ставлення до усього, до чого вони дотягуються, однак є сумніви, що із уламків вдасться щось путне і життєве зліпити до купи. Бо у прихильників єднання у покорі нема відмінної позитивної програми окрім сподівань на чуда обіцяних утопій, інструментом здійснення яких може бути лише зброя та пропаганда у слідуванні символіці культових регламентів. Обіцянки утопій на щасливе вичерпання у них суспільної історії не можна ані намацати, ані перевірити підтвердженнями чи критикою, марення з приводу маячень не мають смаку чи прийняттого запаху; догмати про чинність у людському житті надприродних сил не мають смислів, наблизитись до яких дано хіба що психіатрам. Труди тоталітаристів і покладені задля того жертви представляються створенням у історії дірки, як - не кладовища.

Усе, що можуть запропонувати начальники грандіозних планів переіначення світоустрою, вичерпується: військовими парадами з музикою маршів під прапорами, храмовими відправами за службовим каноном, прощами з цілуванням реліквій, заліками у інституті марксизму-ленінізму, іншими хепенінгами, флешмобами, кітчами контркультури. Наповненням абстрактних обітниць усякої знакової зони є не що інше, як порожнеча. Одначе ці ігрища із надутими символами є супроводом і антуражем вже реального кривавого винищення ворогів. Збитки від адміністраторів зон контролю не так у тому, що вони облудно виставляють догмати зони за якісь супер-екстра цінности, а у тому що ці обманні блешні взагалі сумнівно відносяться до власне вартостей.

Нещастя задані і завдані нормальним людям зі сторони тоталітаристів полягають не в тім, що останні маніпулюють такими безпредметними цінностями духовного порядку, які не мають правдивих сув'язей із природою речей та того що є затребуванням гуманности, а у тому зло від своєвладних контролерів, що вони взагалі не мають випробуваних людських духовних цінностей. Тоталітаристи ходять поза правом і не мають совісті, аби саме таким чином заволодіти усім іншим, - тими мирськими багатствами, які вони крадуть. Зона фізичного та інтелектуального гвалту це виключний прийом обходу правил поза правилами.

Привабою спрощених сектантських ідеологій є те, що вони задають організаційне єднання для його членства, на вірних орденів накладають моральний обов'язок помочі один одному навзаєм без обяжливих норм віддяки ринкової у обміні послугами, у зоні контролю мобілізаційно гуртують колективний зі сторони секти удар по ворогах, - одначе вадами організації на основі вигадки є саме ця ефемерність єднання на основі голої віри у чудо. Єднання на засадах якоїсь правовірности чи придуманої кривноспоріднености – залишається недостатнім, замало доказовим зі сторони усього потрібного для цього масиву ще й інших інститутів суспільного життя. Сам по собі ідеал приязні між собою арійців, а чи неприязнь до буржуазії у ідеалові пролетарської єдности – залишається неповним без установ життя ще й державного, правого, господарчого, освітнього й подібне.

Привабою надміру абстрактних прожектів є те, що їх автори звертаються до усіх верств, обіцяються задовольнити навіть навзаєм супротивні інтереси угруповань, - одначе вадами подібної гармонізації спільноти може бути лише ламання усіх її структурувань та визначених особливостей речей з відповідним підпорядкуванням усіх та усього вже вигаданих універсальній дисципліні.

Організатори московського державоустрою прийнятним для себе трибом його процвітання обрали грабіжництво, вважаючи споживання чужих статків найбільш оптимальним у заощадженні витрат на проявленні власної творчої креативності. Попри очевидну популярність забезпечення життя власного за відповідну міру проїдання життя чужого, то грабіжницький паразитизм характеризує стосунки у світі рослин і тварин, де одні види харчуються поїданням тіл інших видів, та й по-всьому, а – не відносини у світі людей, які своєю працею продукують не бачену без тої праці культуру у її звершеннях.

Ставка на походи проти ще не підбитих сусідів, полювання за чужими ресурсами задля їх споживацького присвоєння наділяє подібний соціум грабіжників низкою пов'язаних та обумовлених навзаєм особливостей. Оскільки господарі не дозволяють безкарно себе грабувати, то для успіху своєї навали застосовують займанці силу. Уживання якої неодмінно є пов'язаною із руйнівною, а не будівничою роботою, принаймні стосовно жертв грабежу. Який обумовлюється порушенням права, яке стоїть на заваді гвалтівникам. Які у свою чергу просто мають бути полишені на начатки людяности, аби пережитки моральности не заважали без переживань різати жертв. Головною серед яких є не лише тіла, а правдивість дійсного стану речей, що його бандити заміщають на види облуд. Серед яких чільними стають конструкції містичні, обіцянки того що не може статися. А змісти вірувань не можуть не бути примітивними, одномірними і незмінними, вклялими у часі та обскурантистськими, щоб бути вже щирим переконанням і стереотипами поведінки вірних. Химери насаджуються виховною роботою ідеологічною. Яка доповнює застосування терору проти незгідних із утопіями віроучительними. Ці облуди ж будуються на пограбуванні підданої пастви вже на глузд та розум. Яке людей колись відповідальних має перетворити вже на послухів, виконавців культових приписів та наказів командирів. Долею бійців є самовіддана готовність витривало переносити потерпання і визиск, якими й обмежується час смисл результат життя страждальців. Яким у демонстрації власної покори доведеної вже до самовідданої щирої любови до вождя з його клікою залишається сподіватися на пайки подяки за жертвовну службу військову. Коли без дисциплінарного виконання приписів зони остаточного порядку не можливим є ведення агресивної війни. Плодами якої є не лише віднята здобич, а ще й запозичені цінності, які прирікають паразитарних збирачів на їхню вторинність і засадничу відсталість. Вичерпна залежність здобичника від вичерпання ним ресурсів жертви, призводить його до самопоїдання у ситуації спротиву жертви і до подальшого його виродження. Тож переможність у здобичницькій війні проти сильнішого об'єкту нападу забезпечується тотальним гуртуванням усіх сил і ресурсів у напрямку концентрованого удару по противнику. Який є зненавидженим ворогом, бо господар не дозволяє себе безкарно грабувати. Далі по колу. На Московії марять розбагатіти, коли заборонять там багатіїв.

І можна було б продовжувати пограбування, коли б можна було б пограбування продовжувати. Аж недорікуватість перетворення людей на типових хижаків прирікає подібні бандитські спільноти не лише на їхню порівняльну відсталість від спільнот виробляючих. Проблеми безпеки збиральницьких спільнот ще й у тому, що їм не завжди вдається вести вдалі у їх прибутковості війни. Потенційні жертви тоталітаристів є у змозі виказувати вдалий спротив замірам тоталітаристів перетворити переможених на жертву загарбницьких зазіхань. Тож протилежним полюсом навали на чужі багатства є залежна від нього необхідність для самих збирачів на стримування темпів і масштабів свого проїдання чужого. Більш від того, серйозні проблеми грабіжницьких устроїв йдуть не від забаганок розв'язування нестримного пограбування упокорених народів, а – від жорстких потреб недопущення продовження узвичаєнь грабіжництва вже у середовищі люду власного. Тоталітаризм це абсурдистське приречене на невдачу домагання розжитися на заощадженнях, розбагатіти на недопущенні витрат. Політикою зони є війна не так проти чужих, як накладання заборон на силові пограбування у власному мафіозному середовищі.

Тому оспівування власного бідування у зоні є основою її безпеки. Протилежністю якої є допущення споживання і виробітку за нормами продукуючих вільних спільнот Заходу.

Для успішного нападу на жертву треба: підкрастися до неї поближче, аби та не встигла зреагувати на кидок; треба приспати у жертви чуття небезпеки, прикидаючись їй другом; треба виправдати й подати агресію за вид звільнення жертви від тих вигаданих для неї нещасть, відштовхуванням від яких жертва самохітно б подалася до пащі агресора. Тож на лаври ідеології агресора не надто гожим є усіляке оспівування егоїстичних, - базованих на патріотичних, національних, шовіністичних інтересах, - апетитів агресора, навіть тоді як цій загарбницькій ідеології надано ваги месіанської чи такої, яка подається як вид збагачення духовних вартостей жертви. Так нацистська ідеологія, за якою блага мають діставатися вищій расі за рахунок визиску нижчих, не користувалася у цих нижчих рас особливою популярністю; на відміну від комуністичних обіцянок інтегрувати усіх ображених класовою зі сторони місцевих капіталістів експлуатацією. Так само й посткомуністична ставка на руський мір чи на специфічне московське сповідання не надто надихає ворожі московству народи на дружбу із подібним московством себелюбним. Хоча посткомуністичне перевидання московського націоналізму і шовінізму імперського видається більш реалістичним у своїх цілях порівняно із інтернаціональним комунізмом, проте останньому саме й цієї причини неприкритий ексклюзивізм московства поступається своєю привабливістю зі сторони мас закордонних іще не знайомих із московством. Найбільшу ступінь інтегральності має те, що конкретно не підходить ні до чого, ні до кого, ні нащо. Публіку зваблюють навіть не просто непотребом, а тим що явно йде їй не на користь, - бо безумні плани оцінюються як радикальний засіб розправитися із неподобствами у спосіб найпростіший і буцімто ошадливий.

То лиш жертви московського на них нападу вважають, що московити порушили укладену домовленість щодо розподілу володінь. Але московська свідомість природно не допускає для себе обмежень у вигляді стримувань московських апетитів зі сторони жертви, яка лиш у самообмані може уявляти себе стороною на яку московити зважатимуть, - бо відступ московського експансіонізму відбувається лише під тиском противників московства й не довше того часу, як московити зберуться з новими силами навали, якій, за московськими поняттями, взагалі не може бути обмежень. Московитів можна лише під тиском тимчасового успішного проти них опору змусити до імітування московитами із себе сторони договорозданої. Домовленості для московитів слугують прийомом приспати безпеку противника, а таким є усе поки ще включене у московство. Москвозбиральництво не має ані часових, ані фізичних обмежень його здійснення. У порозуміннях із московитами дурять себе виключно опоненти московитів, а не завше правдиве московське загарбництво.

Умовою, засобом, метою буття культури людей є її поступальний розвиток. І під ці гонорові обставини камуфлюють пропозиції тих радикальних змін, змістом яких є не лише ненависть до передуючих досягнень, а практика знищення ворогів. Аби здобич заковтнула трунок, то на гачок пастки наживляють смаколики причетности до розвитку. Проте розвиток у трактуваннях чудотворців та, з іншого боку, творців власне розвитку різниться не так запропонованими для нього темпами, як векторами різнонаправленими. Революціонери вважають себе покликаними історією, аби від неї залишити порожнє місце із відходів у змінах життя і замірів перебулих поколінь, - неправильних, на думку революціонерів. Носіїв і попіхачів абсолютного ідеалу годить не так звинувачувати їхніх облудах, як - у їхніх бажаннях корінним чином переробити світ під ідеали, у яких не може бути живого місця для усіх і усього відмінного від тоталітарних неймовірностей. Організатори концтаборів не обманюють свої жертви, більш того, жертв спокушають принадами: насильники просто прагнуть добитися протилежного замірам і способам життя від тих, на кого вони напалися. Прикметою неприйнятної, що його ще й іменують диявольською підступністю, є такі грандіозні заміри тут і зараз змінити світ, що під цією обгорткою вміщується й загибель усіх нею приворожених перспективних ворогів народу.

Способом буття тоталітарних учень одержавлених сект може бути лише поглинання тих ще не завойованих народів, які дурять себе вірою у домовленість із збирачами чушого.

Тоталітаризм, - як лад зведений на противних одна до одної настанов як на контроль, так і на сподівання на чудеса, - не тільки є оформленням зміни ідеологічних парадигм суспільного устрою, як є реальністю кризи останнього. Тоталітаризм, як диктатура неймовірного, виникає чи може закваситися на точках розриву епох, коли істеблішментові не щастить знайти годяще розв'язання назрілих викликів, коли помилки доводиться виправляти подальшими помилками аж до часу рекреації здоровоглудзя і права. У своїх початкових проявах тоталітаризм є закінченням і завершенням тої організації життя, якій його учасники не так навіть відмовляють у продовженні, як сподіваються на поліпшенні свого буття вже у Новому порядку, сфантазованому, гіпотетичному. Противники докорінних революційних рецептів шпетять новоутворену зону актуалізації чуда саме за нігілізм без стримуючих начал на посилення прокляття суццюму світові, вважають злочином зону задекларованого чуда за фактичні там жертвні збитки для усіх втягнених у переустрій світу за обіжниками і лекалами ідеалів запропонованих як прибутковий чейндж, як підміну нерозв'язуваних викликів вже на опозиційні їм осяїні багатообіцяючі обітници у вигляді раю, комунізму й подібне. У своїх екстремальних проявах усякий тоталітарний режим є пожертвою реалій вже на користь того, що не можна ані висловити, ані второпати, що є химерами і містикою, але у значущість якої усю приречену на смерть дійсність не лише можна, а й необхідно, на думку чудотворців, запхати. Ідеалами зятого чуда є усілякі втечі у пустелю подалі від не такого як треба світу, проповідь тих страждань і мучеництва, які стають резервом енергії у атаці на колишній істеблішмент. Подібні сподівання на чинність потойбічних сил з відповідними делегуванням на їхню користь людської відповідальності є свідомством програшу останньої у управлінні людьми своїм життям та розвитком. Заклики знищити мораль, право, змісти смислів, суцці досягнення культури, її носіїв, перевернути навзгак усі відносини - є радше не проривом у якусь вищу абсолютну духовність зневаги до буття, як є провалом у слідуванні тяглості і знаним закономірностям прогресу. Проте дуже швидко устрій тотального нігілізму, погорди до трупів, віддання переваги не елєфтерії, а танатосу, - являється програмою дій революціонерів лише тоді, як влада і власність належать еліті, яка не бажає стати вже колишньою, але тоді як суб'єктами володіння багатствами стають революціонери, то цілі перевороту вважаються досягнутими. Тоді вожді перелому закликають не лише до ощадливого ставлення до експропрійованого ними, як ще й заходяться підвищувати ефективність своїх володінь вже у спосіб визискування мас, які підтримували революційний переустрій за обіцянки масам нажитися на цій афері. Серединним шляхом унормованого тоталітаризму є суміщення розбіжностей з одночасною ставкою як на чудеса, - у посередницькому керування якими є клір сакральних вождів зони, - з наданням чудам статусів домінантних відносно мирських занять і спеціалізованих галузей праці; а водночас ці реальні для будування культури мирські клопоти є ставкою виживання зони контролю, звичайно ж, за умов підпорядкування її ідеалам і догматичним приписам віроучення, - чинного за посередництва того ж кліру святих вождів, які отримують комісійні за свої труди.

У своїх крайніх проявах, то надії на якісь невимовні потойбічні сили, з даруванням їм усієї повноти буття та відповідним відняттям реальності власне від реальності, - є не імітацією, а є чи може бути потребою у чуді втечі від життя у світі, є утіхою потреб у ментальному чи фізичному самознищенні для дозрілих на те фанатів. Але в усіх інших випадках, коли усіляким Богам та універсальним усезагальним чинникам надається зі сторони фанів роль інструмента у керуванні земним світом чи позиція усунення небезпек, - то тоді віроучення релігійні виступають не більш як замітники того масиву спеціалізованих знань, оволодіння яким постає занадто важким за допомогою трудів власних, але є вже легким заняттям, коли управління реальністю перекласти на плечі Бога чи осяїного учення, а за собою залишити лише ту покору Божій волі чи її посередникам, за яку Бог чи його слуги зглянуть над жертводавцем і обдарують його приходами що перевищують жертви покори зі сторони пастви. У їх небезкорисливих призначеннях, то культи є лиш імітацією загальних буцімто суцких законів. Проте вони не звільняють від знань власне спеціалізованих законів.

Тоталітарні зони, вірні яких сповідують культу та незмінні сектантські догмати про початок та кінець історії, саме тому й породжують просто смертельні небезпеки для устрою сталих спільнот, - бо самі сповідники абсолютистських віровчень не відають того, що вони утнуть у наступну днину. Диктаторський розпорядок зони поневолення – це не більш як невтішна спроба опанувати й відрегулювати внутрішню ту стихію соціального безладу, де голодні й ліниві повсякчас і не прогнозовано кидаються хижо на заволодіння плодами чужої праці. Тоталітаризм це перманентна провокація війни проти вигаданих ворогів зі сторони не спроможних на продуктивну й творчу працю власним звершенням.

На відміну від давньокитайського мудреця, який казав, що починати треба з повернення словам їхніх смислів, - то большевики-ленінці підходять до справи діалектично, не лише суміщаючи формально полярні програмові положення, а й міняючи останні за поточною тактикою втримання своєї диктаторської влади.

Дрібні бандити умовами успіху свого рейду мають таїну, із глибин якої вони зненацька вириваються й туди ж тікають із здобиччю. Для збереження своєї безкарності й безпеки зломщики знищують сліди, свідків, розповідають про настамнет авидакажіте, або ж корумпують обов'язки правоохоронців, вдаючись до втаємничення криміналу. Тоді як бандити які крадуть цілі країни оправдовуються вже не втечею у потаємне, а перекладанням провини війни на жертву, яку винуватять у вигаданих гріхах, або у тому, що то жертва нападу першою у часі є агресором. У провокуванні війни, підступних диверсіях не лише психологічних, під'юджуванні, тролінгові, дифамації, дезінформації, наклепах, облудництві, зомбуванні, внесенні сум'яття, дестабілізації, шарварку, конфліктів, щоб у стані противника гудити, ганити, гидити, вдаючись до шантажу, підкупу, оббріхування, - то бандитам йдеться аби до стану нерозбірливості перемішати свій напад та відповідний опір агресії зі сторони жертви з тим, щоб агресія бандитів постала у світлі поновлення права і справедливості. Й навіть у ситуації, коли мисливці за чужим добром зазнають поразки, то стверджуватимуть про боргові перед ними зобов'язання переможців як наслідку від ініціатив нападу мисливців. Ножі механіки тоталітаризму, які кришать усе й усіх без розбору за принципом чим - гірше, то тим – краще, які руйнують і порушують усі норми та порядки, які хаотизують безлад, - видають у наслідку продукцію чуда у виді однорідної пульпи із субстанції тіл колишніх жертв та катів.

Тоталітаризм, як ставка на чудеса в обхід правил, як заощадливі спрощення замість адекватної відповіді на проблемні виклики, як протиправне насилля над непідвладною у межах моралі та права ситуацією, - завжди користуватися попитом, коли крадіжка представлятиметься більш прибутковою порівняно із можливостями уникнути за це карної відповідальності. Діапазон криміналу і є часом лімітованого облудництва. Як тоталітарні манії конструюються для обґрунтування крадіжки, то так у свою чергу прагнення продовжувати крадіжку схилитиме її сповідників до нових варіацій тоталітарного учення.

Прогнозованими, а тому безпечними для загалу залишаються події об'єктивні, які розвиваються за іманентною послідовністю предметних явищ. Тоді як хаос з наслідками руйні йде саме від можливостей окремих вигадників змінювати тканину історії згідно своїх штукарських затій грабіжницьких чи просто ідеологічних всупереч доказовим затребуванням від прогресу та потреб благополуччя усіх учасників співпраці у прогресі. Волонтаризм, - що його оправдовують як позитив нарощення свідомих рішень, як атаку на непідлегле й не освоєне, як прирощення пізнань, - є тим інструментом тоталітарного насилля над свободою багатьох, який лиш призводить до нестачі закономірного й правового у соціальному устрої. Небезпека йде саме від ручного управління. Ідеї, що опановують історичні закони чи оволодівають масами, - є для них же вбивчими.

Сходьбище, яке модусом свого поводження зробило присвоєння чужого, переконує не лише себе, а й вас, що ви не крадете лише тому, що ви не можете це робити у силу вашої слабину, а от коли б ви були нормальні, займаючи керівні посади у їхньому війську, то ви б підступно не придурювалися б у порядности, а різали б дичину ближніх.

Коли пропонувати наймовірне, для тих кризових проблем вирішення яких є складним у межах та можливостях реальності, з тим щоб за допомогою демагогічних приваб назбирати прибічників для отримання переваг над реальними пропозиціями, - то підміна останніх вже на химерні обітничі та утопії неодмінно постане обманом публіки яка дозволила собі стати жертвою пройд. Серед брехачів і спокусників чудесами порівняно більшою довірою користуватиметься той, який у своєму фанатизмові широко віруватиме у власні облуди, буде безвихідно зануреним у свої спеціалізовані манії, замість цинізму і тьмушости матиме переконливість у затятій самовідданості своїм безумствам клінічним. Казково прості рішення, які відмітають усі перестороги та сміливо згоджуються на усі ризики, імітують свою відповідність затребуваному, - проте платою для спійманих на обманку можуть стати не лише фіаско їхніх сподівань, як ще й потрапляння у ситуацію противну атрактивним прожектам.

Так большевицькі гасла про мир народам сталися громадянською та колоніальною війною, мілітаризацією й світовою комунореволюцією; замість земля селянам – її націоналізація і колгоспи; фабрики робітникам - замінили на заборону усякої власності, на трудові армії, працю за пайку; обітничі демократичних свобод – обернулися диктатурою партократії, знищенням фракцій навіть у власному середовищі, хвилями репресій проти чергових ворогів; право народів на власну державу обернулося на посилення окупації.

Фаховий промисел злодіїв із силового віднімання й беззаконного присвоєння ними чужих уречевлених надібків просто не буде можливим без порушення ще й відносин розмежованого співіснування із світом поки ще не включеним у апетити бандитських його поглинань. Не надурити лоха – це себе зневажити; а йняти віру бандитові – це ще більший злочин. Для інтеграторів їхня експансія починається із встановлення ними картини світу, у якому їхні зазіхання на чуже вже ніби сталися, аби війна була не більш як технічним виконанням брехні поневолення. Експансіоністи замкнуті у правди мусять там себе пожерти, й тому вони провалюють шкаралупу договорів силою облуд і віроломства.

Злочинець просто зобов'язаний понести призначену правосуддям кару за конкретний його персональний переступ. Але коли від ідеолога, який сповідує власні заангажовані упередження, Ви чуєте, що згідно його ідеологічних маній треба якісь верстви убити й тоді настане добре життя для усілілих учасників убивства, - то це озвучується не просто логічна помилка, а посібництво, поплічництво, участь у злочині.

До стратегічних зваб стосовно неробства і споживацтва: від кожного по-можливості, кожному за-потребою; зранку займатися риболовлею, а критикою вже після обіду; у нас у Росії всього вистачить, а треба лиш це правильно розподілити; - додаються тактичні обітничі про: солдатам мир; селянам землю; робітникам заводи; народам свободи. А вже після присипання і удавлення спротиву, то трудовозобов'язані зеки на народи чвалають під конвоєм чи на каторгу, чи на завоювання наступних споконвічно рідних для Московії батьківщин сусідів. Порушення свідомості власної чи жертв нападу, перекручення права, культивування облуд є для московських агресорів необхідним атрибутом військової операції.

Першочерговим об'єктом атаки зі сторони людської творчості є знання, зміна яких у сторону відмови від помилок та наближення до законів вже не помилкових відкриває перспективи оволодіння речами і подіями у творенні культури. Хоч хибні винаходи у першу чергу нападають на мислення опонентів, проте примус останніх з метою пристати на хибні пропозиції не обов'язково примушує прислухатися до химер чи ілюзій ще й логіку та закономірності у природі речей. Тоталітаристи вимагають вважати реальність як вже не існуючу, а свої вигадки – за борг чи провину реальності перед вигадками. Хоча творці химер перебувають у переконанні, що доста змінити мислення своїх ворогів, то й предметні відносини не забаряться у послухові запропонованим чудесам, не зважаючи на те, що речі не наділені людським органом мислення. Першою жертвою невігласів є вони ж. Прихильники не годящих знань зайняті передовсім ідеологічною обробкою тьми своїх противників й хоча задля цього використовують навіть терор, але й він не справляє враження на події об'єктивні.

Незаперечні для культури збиральництва факти випуску там товарної продукції ще не є достатнім доказом аби державу професійних збирачів чужого майна відносити до числа продукуючих культур. Якщо на Московії працюють і змушені виробляти необхідні для життя і достатку речі, то роблять це лише із складнощів та проблем вдало пограбувати закордонного власника цих речей. А коли москвин працює, то плоди його праці, - байдуже: підприємця чи невольника, - також будуть присвоєні вищим начальством за ту мінімальну оплату, яку свавільно забажає чи призначить наступний по чину зверхник. Московство це віроломство підступне, постійне ходіння у обхід правил, ставка на чудеса та неймовірне, пошук можливостей надурити лоха, жадоба примітивними і дешевими прийомами відкусити якомога більше, прагнення замінити відсутність трудів власними руками вже на загарбання багатств створених чужими руками. Те, у чому хижак божиться, клянеться виконати домовленість, - є вилами на воді писаним. Там роблять цап-царап, крадуть і присвоюють, нехтуючи правилами та порядністю. Культура збиральництва є паразитарною, споживацькою, є злочинною по відношенню до власника і господаря тих статків, на які професійні мисливці полюють, оголошуючи імущих продуцентів винуватими у якихось придуманих гріхах і провинах. Аби виправдати напад на жертву, яку відповідно ненавидять. Ненависть до тих кого москвці заміряються убити, щоб відділити власника багатств від власне багатств, що їх збирачі жадають і люблять, - є енергетичною різницею потенціалів у двигуні експансіонізму, чинним мотивом інтеграції наступних земель і народів з наслідками перетравлення їх вже у послід. Призначення об'єкта нападу вже на залятого ворога, якого збирачі зобов'язані покарати за те, що вони зголодніли, - передує нападіві, є не наслідком а причиною агресії, має системний і обов'язковий характер, не підлягає жодним зі сторони жертви вибаченням, проханням зглянутись, вимолюванням благостині, пропозиціям порозумітись, поступитися зазіханням нападника. Приходи власників оголошують злом, допоки вони не потраплять під зуби збирачів. Там, де ворогом починають вважати виробників багатств як активну частину громадян, то там же неодмінно підуть під ніж і пасивні верстви; доведеться поїдати і самих революціонерів звинувачених у їхній недостатній революційності з поїдання ще не зужитого ними.

Ставка питомих збирачів на неадекватні доктринальні пропозиції і спрощені ідеологічні упередження, сповідування принципів які не відповідають реаліям дійсності, затребуванням поступу, розвитку знань і притомного мислення, переступлення законів, вихід за межі раціонального із вступом у неймовірне і фантазійне, свідомо і цілеспрямована конфронтація стосовно прийнятних і доказових нормалей співпраці між народами, ампула якомось фріка та підбурювача ладного воювати з усім світом, нехтувати не лише чужою безпекою а й власним життям – є для любителів простих і тотальних рішень не порушенням, а слідуванням образу свого життя, яке саме через образу чужого може щось від нього урвати.

Перебір із соціалістичними ідеалами, надмір любови до народних бід, викидання суспільних ресурсів до бездонного рота тих, які пишуться своєю долею страждальців, - то це не до добра. Громада, захоплення якої є обслуговування інтересів і потреб свого нещасного членства, компенсація нестач верств відсталих, насельників соціальних підвалів, які для себе нормою мають небажання працювати замінене буттям нахлібника-утриманця чужим коштом, які вказуючи на свою пасивність звинувачують у ній підприємливі верстви і вимагають від останніх соціальних подачок, аби продовжити паразитування, - то цей мир, ідеалом якого є рівняння на публіку, яка тиняється поза правилами і повсякчас не вигрібає із чергової халепи, куди втрапила, - саме туди й потрапить. Соціалізм, з його поміччю і відгодівлею професійних споживачів, - представляється перелицюванням грабіжництва, яке не зважаючи на вивертання навзриск, однак зостається тим самим силовим відніманням чужого. Вади екстремалів від соціалізму не так у тому, що вони на провідників перетворюють не здатних до посідань проводу, як у тому, що вони ще й знищують провід. Озиратися назад, виправляти на краще вже перейдене, учиняти благоустрій віджилому, - це рухатися у бік противний поступу, призначенням якого є облаштувати сучасне майбуття.

Оскільки обнадійливоперспективними є ті об'єктивістські підходи до розв'язання проблем, де конкурують протиріччя, то сильною стороною московської пропаганди, як ментального виду військових дій, завше залишається та творча критика: приватного підприємництва, введення свободолобства до континууму права, інших твірних особливостей духу західної культури, - що вона на користь випробувань, інтенсифікації і доказів на поступ ведеться у межах власне західноцентричного світогляду, - та як завше запозичається звідти московськими збирачами для використання цих критичних підходів і проблем вже на користь протистояння Заходіві. Доказами проєвропейства московського царства, як то ведеться, править епігонство, запозичання звідти концептів і вартостей які стають конструктивними для культури збиральництва. І ці надбання стають ужитковими у арсеналі західництва, навіть привчають його до безпечности у взаєминах із справжніми московитами. Зокрема комунізм був на ґрунт московського кріпацтва пересаджений як ніби останнє слово західної думки у захисті угруповання промислового пролетаріату, - що й дало навіть не просте тимчасове збереження цієї останньої світової імперії, а її употужнення і розшир перевагами низькооплачуваної енергії трудозобов'язаних мас.

Добірною манерою ментальних воєн великодержавців є культивування і розпалювання у стані противника тих руйнівних для нього сум'ять і протиріч, які заощаджують витрати на безпосереднє із ним бойове зіткнення. Мовляв капіталісти самі куплять у нас мотузку, якою ми їх задушимо. Дієвим звабним мотивом здобичницього проникнення у осібні культури є обіцянки про те, щоб недоліки цих обмежень подолати вже на широкому ринку прилучень колонізованих народів до переваг над ними віри, технологій, адміністративної і правової культури метрополії. На доданок до сіяння серед колонізованих народів пропагандистських наративів про сором їх цивілізаційної відсталости, ницости, а то дикунства. Мури фортець самодостатности народів спершу виламують, як правило, обіцянками мінімізувати нововведення, не зачіпати способи та звичаї місцевого правління. Ударним інструментом навали стають ренегати, які з особливим шаленством, задля докази правоти чергової переміни обраних ціннісних орієнтирів, кидатимуться на тих, звідки вони родом. Використання запроданців, обіцянки їхнього кар'єрного росту на службі адміністраторів московства, тимчасове попущення і прощення за недостатність яничарського ремства перекинчиків яких як непотріб відпрацьованого матеріялу відступників і зрадників навіть своїх власних, а не чужих цінностей неодмінно розтерзають після виконання ролевих для них призначень, - відрізняє колонізаторський досвід московства, у якого часто просто бракувало сил, аби кров'ю поневолених і геноцидним терором залити зриви невдоволення владою окупантів-осадників.

Сприятливими умовами для внесення дисонансів між природою людяного та, з другої сторони, варіаціями її керованої соціалізації і окультурення є представлення життєвих покликань як такої собі умовної безневинної символічної гри, - що й відкриває вже реальні шляхи а чи до провалля у зло, а чи до зворотного піднесення. Такі речі як справедливість, правда, істина потребують зусиль для наближення до них. Одначе. Відведений нам строк щастя життєвої долі є надто коротким, щоб дозволяти собі хибні ціннісні орієнтири, на виправлення яких мовляв ще вистачить сил снаги.

Вирішальним же успіхом психологічних воєн та операцій покликаних забезпечити вже фізичне перекачування підбитих багатств до рота московського на них споживання є те, що бійців ментального фронту зовсім не обходить відповідність чи правдивість насаджуваної ними інформації та атакваних нею об'єктивних подій і фактів. Облуди є енергетичним промотором і видом воєнних дій. Бажане та дійсне міняються місцями у сповідників культу расіявсемуміругалава без проблем і заковик. Будовані на апетитах збиральництва облудні вигадки подаються як дійсність, корегування якої у разі необхідности доповнюється репресіями, депортаціями, артилерійськими розстрілами та масовим урочистим шестям з корогвами полеглих мучеників. Фанатики тому нікого не заплутують примусово, бо ці дурисвіти вже там добровільно перебувають.

Інструментом залучення вірних до їхнього жертвовного служінням зоні абсолютизму, прийомом гартування моноліту зони тотального насильства над усіма не згідними із її виключністю ворогами, засобом постійної перевірки самовідданості функціонерів задля формування криці непорушної орденської злютованості, – є не так обіцянки обдарування учасників секти здобиччю від сумісного походу агресивного, як назворот: є постійна провокація членства та неофітів на зрадництво з відповідним відсікання у яму знищення усіх спійманих на коливаннях та критичних заувагах щодо зони обітованого щастя. Спершу доблесні Органи відловлюють еретиків та підступних відьом у когорті творців Нового порядку, бо лиш опісля мобілізації усіх ресурсів нападу, удари по жертвам вдається наносити безпощадно без скрупулів.

Попри те, що в усіх ідеологічних ученнях з приводу сповідування й культивування чудес саме чудеса вважаються за вихідну реальність, якій протистоїть суцільний стан справ, трактований за гріховний та підлеглий виправленню під стандарти обітованого чуда рятівного віровчення, - аж утім подібна штучна залежність у напрямку від суцього до вже неймовірного не завше буває переконливою навіть для людських світосприйнять, не кажучи вже про закономірності та відносини у природі речей. Хоч фахові жерці довільно якого поважного учення святого переконують у тому, що від самого народження кожна здорова людина є природним сповідником і паствою виключності саме даного культу, чи що лише зловмисність фахівців конкуруючи культів заважає розгорнутися потенціалам справжньої віри не замуленої відступництвом відьомським, - проте знаходження третійського арбітра серед претендентів на представництво абсолютних вартостей незмінно залишається конфліктним заняттям. Не зважаючи на те, що серед популярних та не дуже вірувань саме сатана чи з іншою назвою уособлення усього непідконтрольного регламентам учення, - на яке списують жалоби від розходження між багатообіцяючими обітницями та, з іншої сторони, тою прикрою невичерпністю прикрощів вичерпного життя що передують невичерпності обітниць, - саме антипод божественній самості вважається батьком наклепу на життя людини із Богом, проте залишається чимало проблем які не вміщуються у хоча й невибагливу, але понадраціональну дихотомію боротьби божественної надприродности позаісторичної проти диявольського потойбіччя інфернального. Навіть тоді, коли ібліс зводить наговор на творця неба і землі, коли еретик спотворює праведні приписи спасіння, коли ворог народу сумнівається у керівній силі наших звитяг, а то й заміряється помислити на замах проти очільника звитяг, - навіть тоді питання про результати змагань між правдою ортодоксальних традицій та, з ишої сторони, винахідницькими пропозиціями залишається не закритим. У звабливих пропозиціях порятувати світ від вигаданих для нього нещасть, усі абсолютистські культу тяжіють не лише до звинувачень історичної реальности у зраді відносно заповітів святих смислів, а - ще й до карного за це припинення історії через армагеддон, боротьбу з експлуататорами, тощо й належним прибуттям на зупинку у вальгаллі, комунії, тощо. Запереченню твердженню про те, що Бог відгорнувся від гріховного світу у промислі про нього - не надто допомагає думка на незгоду із подібним запереченням. Особливо тоді, коли обабіч від розв'язання переваг одної віри над недоліками іншої, коли у питаннях наклепу одних святих вартостей на конкуруючі, коли у зневірі покладань на чудеса беруть участь ще й проблеми реальности. Тож коли усе противне трактуванням соборности віровчення кваліфікується за зраду, гідну покарання подібних негідників безподібних, - то остаточна втрата усвідомлень притомного та належного фактам заводить віруючого у свої вірування, заводить до втрати зв'язку із фактами реального. Збитками від некомпетентности є відсутність компетентного її дослідження, насамперед самокритичного у ще не остаточних обрізаних розуміннях не вміщеного у абсолютні правила.

Науковці стриміють істини, слідчі добиваються зізнання правдивого, ошуканим допомагають отямитися й лише для входження у секту, то потрібно відмовитися від батьків та того що пов'язує із суцільним станом речей. Щоб бути праведником у згоді із настановами секти, то треба зрадити усьому відмінному; щоб розстріляли як ворога треба обмовити себе.

Тоталітарні режими тому й не лише іменуються, а й є такими: бо у переможности їхнього диктату не допускаються виключення із доконечности й незаперечности їхніх догматів, смислових вірувань, конструктивних наказів; бо зона покриває собою весь простір і час дій її дисциплінованих в'язнів, яким і шансу не залишається для виправдань та посилянь на те, що ці жертви одномірного режиму зрадили своїм різноманітним правам і свободам лише під тиском тотального над ними насильства. Об'єкти режиму спрощень потребують не лише співчуття зі сторони народів вільних, як ще й дієвої помочі з тої ж самої сторони, бо вони своєю пасивністю стають вже суб'єктами оброщення на них потерпань. Одначе. Саме жертви режиму є винними у тому, що вони стали жертвами режиму у силу переможного над ними насилля режимного. У зоні остаточного порядку нема невинних, які могли б відкараскатись від участі у злочинних звершеннях насильницького над ними ладу. Особливо винуватим у встановленні регламенту тотального обліку є той, хто німеє у особистій реакції на наступ прихильників контролю. А за те, щоб усі і кожен були пов'язані пролитотою кров'ю жертв і переступами організованої банди, то Органи її безпеки наполегливо знаходять бажаючих залишитися безневинними і виточують із відсторонених їхню кров. Диктатура робить відповідальними за неї усіх та усе покрите нею. А тому бомби союзників у антигітлерівської коаліції випадають і падають на голови німців не розбираючись яка з тих голів була не у остаточному захваті від її покори нацистам. А тому нацистам вдається настанови своєї ворожости до євреїв перекладати на людність народів окупованих нацистами та втягнених у побудову арійського райху; а тому московській диктатурі пролетаріату вдається настанови своєї ворожости до визвольних від московства рухів перекладати на людність окупованих московцями народів втягнених у побудову комуністичного майбуття, аспектом якого є голодомор і репресії, зокрема проти малоросів та українців, яким закидається те, що це вони самі себе обкрадали на хліб чи чекістською кулею обдаровували один одного, а режим тут - ні до чого. Тому усякий москаль не лише сприймається, а й є ворогом усякого українця свободолюбного, як противника москальських панувань та навіть кацапського диктату у батьківщині з тої притоки, - що відповідно усякий українець саме за це для правдивих збирачів московських є ворогом встановлення рускава міра. А тому відповідальність за злочини усякої диктатури лягає на українців, які у складі робітничо-селянської Червоної армії билися проти панування нацистів за встановлення таким чином панування комуністів і москалів в Україні; а тому відповідальність за злочини будь-якої диктатури лягає на українців, які у складі військ нацистко-німецьких билися проти панування комуністів та москалів за встановлення таким чином панування в Україні окупаційної влади вже рейху. Одні ущербні українці піддалися леніно-сталінським обітницям, інші дефетисти сподівалися використати нацистських конкурентів совітизації у плиткій грі на обох полюсах означених інтервентів, - замість того щоб бити цих двох нападників. Союзники нацизму усправедливають його злочини тим, що він протистоїть московському розпалюванні Світової комунореволюції і експансії комунізму; а бійці проти фашизму вважають правими виключно себе, коли називають фашистів пробойовим загоном капіталізму та імперіалістичних розпалювачів світової війни. Не буває доброго вибору між удаваною дихотомією зла та переступу; без користі перебирати якости тоталітаризму сподіваючись знайти там щось їстівне; гнилими є прийоми самозбереження у спосіб дарування миролюбства і поступок непоступливому режимові війни. Для народів колоній змушеним тимчасово піддатися окупанту та зрадити самим собі є однаково негідним а чи вихвалитися своїм служінням окупантові, а чи кряться самих себе за той власний безвладний спротив до окупантів, який проявився як тимчасово недостатній, як не годящий у безоглядному відстоюванні власної свободи проти колонізаторів. Фатумом тих, яких витурили із власного дому та помістили у чужу буцегарню стає безвихідь звідти та проблеми, що їх можна розв'язати лише майбутньою карою на зайд та на власну неміч колишню. Щоб не зраджувати власній свободі, то належить її відстоювати відповідним чином, поновлювати повсякчас, змушувати зрадників звітувати за зрадництво.

Результативним та таким що заощаджує ресурси нападників є спосіб виламування мурів та організаційних структур жертви не так прямим військовим насильством, як, головне, агітаційною кампанією на виставлення способів буття жертви вже за ту перепону прогресові, представленого нападниками, яка неодмінно має бути зламана, - коли усе противне зажерливості нападників облудно ними виставляється за вид помилкових табувань противних уседозволеності та творчості на чолі із нападниками. Нові пропозиції від поступу пов'язані із обмеженням дії його передуючих пропозицій, проте самі собою заперечення, на яких виключно акцентуються означені нападники на традиції, аж ніяк не тотожні прирощенням поступу; розширення можливостей культури знімає ті заборони, якими як правилами безпеки були застережені обмежені знання минулого, проте здобутий досвід поколінь аж ніяк не тотожний якимсь забобонам та упередженням, що його пропонують знецінити та викинути геть означені шахраї; примітивісти дурять суспільство, коли заподіяння руїни іменують змінами, називаючи ті зміни рухом до добра. Претендентам на виключність своєї влади йдеться за винищення усіх конкурентів представлених масивом культури й задля того майбутні узурпатори свої пропозиції на спростування усіх установ культури не лише пропаганду безвідповідальності виставляють вже за рух свободи, залякуючи суспільство звинуваченнями у недосконалому на разі дотримання суспільством норм моралі, законів суспільного устрою чи у слідуванні науковим істинам, аж у союзники собі облудники беруть гру на фундаментальних природних інстинктах публіки, коли задля казки та торжества розперезаності офірується усяка виваженість. Інструменти руйнації гвалтівники віднаходять у тваринних зацікавленнях самих жертв, коли пропагують уседозволеність у грабінництві, у ревізії морально-естетичних стандартів, у нерегульованих статевих стосунках, у наркотичному сп'янінні, у нападі на усі доказові закони, доповнюючи аморальність та злочини вже на утопії та обітниці здійснення казок. Зафіксовані у моралі норми співжиття примітивісти шпетять як обтяжливі для свободи, ставлячи передумовою та сприятливими обставинами для свого потрясіння основ саме революції: моральну, естетичну, сексуальну, наркотичну, публіку спокушають дешевими будованими на застосуванні зброї способами збагачення задля того, аби знайти чинники та спонуки загального руйнування вже у зацікавленнях та пошуках насолоди у стані самої жертви, - проте цей тотальний розклад усього та усіх на атомарні складові цільовою метою має ніяк не хаос, а використання утворених шматків вже як матеріялу нового жорсткого порядку. Усі революції та види боротьби як зачин зони неодмінно завершуються непорушним розпорядком зони.

Тюремна зона, де усі в'язні виконуватимуть каторжні приписи та ще й мислитимуть лиш за те, як би ті приписи сумлінно виконати, - то ця зона починається із казок та обітниць потурати наймерзнішим забаганкам любителів розважатися й лише звеселятися. Зона починається із відмов бути відповідальними, із заперечень правил та законів усякого устрою, із ігнорування перевірених правил безпеки. Найперше облудники обіцяються потурати фізіологічним інстинктам та запитам у їжі та питві, у статевих іграх, у здоров'ї та вибавленні від недуг, у непотрібності працювати, далі обіцяють казкові збагачення у чудесний спосіб, потім спокушають містичними ідеалами у вигляді райських кушів, припинення інкарнацій, знищення експлуатації, услід лякають химерами скреготу зубів, запаху сірки, перебування під ярмом капіталу, перегода з вірних формують ударні батальйони й спрямовують їх на бійню з призначеними вже до числа ворогів. Затим місцеперебування мрійників обносять по периметру колючим дротом і ставлять вишки з кулеметниками.

Вектор повернення до тих первісних станів, коли не треба було морочити собі мозок у розв'язанні поставлених викликів та проблем, тому що не існувало проблем породжених прогресом, - приносить втіху полегшення у процесі цілеспрямованого знищення породжень прогресу. Безплідність у корисних новаціях прогресивних лузери заміщають імітаціями через звертання до химер. Утім відключення усіх запобіжників та заприятення із смертю, окрім гори трупів не надає часам боротьби з ворогами інших вимірів історичних змін. Відкриття знімають незнання й невміння, проте зняття перевірених заборон тотожне відкриттю зла.

Подібно до того, як рушійні сили прогресу можна вбачати у змаганнях між культурними та біологічними потребами людей, як винахідництво є зобов'язаним різницями між стереотипами окультурення особи та реалізацією її критичних потенціалів і покликань, аналогічно тому як соціальні устрої змінюються внаслідок розв'язань протиріч між наявним станом речей та присутніми там імовірностями втілення ідеалів на прирощення усіляких гараздів, - то й такий аспект забезпечення й функціонування життя, яким є відносини між статями, представляється напруженням у діапазоні між цими відмінними полюсами. Розбіжності між чоловічим та жіночим є не лише своєрідним, виробленим у ході стихійних сил еволюції, прийомом передачі інформаційних кодів потомству, притаманним не лише світу тварин, а рослин, - аж взаємодія між статями й становить одну з атрибутивних характеристик життя. Дослідження взаємин між чоловіком та жінкою є сюжетів романів та сценаріїв, цим зайняті антропологи, культурологи, психологи та медики. Й подібні заняття не мають й не матимуть завершень ніколи. А коли тоталітаризм визначати як замішування усіх речей та смислів у веремію безладу задля представлення ламання усіх кордонів та визначень вже як винахід остаточного й виключного на усіх та усе інтегрального закону, - то своєю увагою, себто прийомом пропускання усіх через дрібне сито м'ясорубки, не обходять і відносини між статями ще й тоталітаристи. Ці любителі простих рішень тяжіють до замішування не лише не схожих між чоловіком та жінкою постав і ролей у житті соціальному, аж саме явищем тоталітаризму й стає його замах вже на біологічні різниці між чоловіком та жінкою. Наявність відмінних між статями не лише соціальних, але й фізіологічних ознак трактується прихильниками усеєднання як вид дискримінації, засуджується як злочин сексизму; тоді як затирання й заглада усіх різниць з відкиданням й зняттям неперехідних між статями кордонів моральних, правових, економічних, перемішування професій і спеціалізацій пов'язаних із особливостями статі, проєкти створення якоїсь третьої статі, легалізація перверсій – облудно подається саме як поклик і досягнення свободи. У тенденціях до глобалізації ринків та налагодження діалогів між замкненими на своїх особливостях традиційними культурами, то подолання регулятивних норм у статевому житті рекламується й насаджується як благо ліквідації заборон.

Статеве життя є вплетеним у життя людини як факт природно-цивілізаційний, є тим істотним чинником історичних перипетій і ривалізації інтересів, який далеко не останнє місце займає у змаганнях людей за життєві гаразди. Статєва мораль, виховання, культура є невід'ємною складовою власне моралі, виховання, культури; презентує особливості розвитку окремих спільнот, регулюється традиціями й звичаями останніх. Різниці між статями є характеру безумовного, не залежного від буцімто конвенціональних угод і поглядів на статеві проблеми. Задоволення статевого потягу може бути тим причинним мотивом війн, переселень народів, переформатувань прав власності і вірувань, який ще й віншує означені революційні зміни. Удосконалення статевого життя є навзаєм пов'язаним із контекстами власне громадського й громадянського життя, із якісними змінами у побуті, соціумі, житті інформаційному, технологічному. На відміну від тварин, - у яких це життя, призначенням якого є заведення потомства як продовження життя у часі подолання обмеженості фізичного життя одиниці, регулюється інстинктами притаманними даному виду, - то у людей сімейні відносини разюче різняться відповідно до різниць у традиціях окремих спільнот. А даровані природою фізіологічні заохочення за труди із продовження роду становлять лише одне із включень у призначення і області інституту сім'ї. Ігри із прийомами отримання оргазму стали сферою самостійною, обслуговуються чисельними бізнесами й відповідною індустрією розваг.

Замір перетворити іскру від поєднання напруги потенціалів між полярними полюсами жіночого та чоловічого вже у вічний двигун - плодить хіба що імпотентів. Аж аналогічно тому, як порушення технічної безпеки, інструкцій з використання, недотримання параметрів виробу є браком, наслідками має аварію, - то й замір закоротити постійно, накласти відмінності одного на одну, є варіантом накласти на щастя відмінностей.

Свободу можна розглядати як благо, коли вона розширює культуру, - коли остання представляє собою доказове благо. Зведення ж свободи лише до усунення завад є не лише однобічним, як ще й руйнівним підходом до її призначень у культурі. Бо свобода представляє собою не так спростування вже не актуальних розв'язань питань, як є умовою позитивних відкриттів і досягнень, надає досконаліші знання та вміння. Односторонньою і тому хибною є оцінка реалій культури як порядків противних революційним змінам. Антиподом культури є не організація, а її дезорганізація, розгнужане свавільство й крайнощі, замішаних на містиці й тому руйнівних, волевиявів закамурфльованих під нестримність свободу. Саме невдахи у освоєнні наданих сучасною їм культурою її можливостей і законів є схильними пропонувати різні форми нищення культури, таврувати соціальні порядки і цінності карою наврочення на них свободи без запобіжників, без лімітів, без відповідальності. Культуру можна й треба розширювати, але не далі від початку прірви.

Так те, що видається за свободу інформації, не лише спростовує облуди, як на доданок - ще й породжує нову їх хвилю, у якій тоне розумне. Так розшир діапазону моральних вартостей стає здатним вщерть розруйнувати орієнтири пристойности та людяности. Зачислення якості дивацтва, чуда, а то й божевілля вже до атрибутів наукової гіпотези занурює останню саме у божевілля та реальність ірреального. Збоченське злягання притомности й надприродного породжує помість покручів виродження. Відміна законів і права, зняття покарань за переступи, ліквідація судової системи із заміною її на пролетарську свідомість, партійність чи спасіння самою вірою - стає безпосереднім батьківством зла. Коли некваліфіковані суб'єкти вважають для себе можливим підміняти професіоналів, без заперечень перемішувати спеціалізації, - то починається свобода глупства й аварії. Так не завжди конструктивні бунти та шарварок у ролях соціальних верств мають своєю безумовною умовою саме ту розбуджену свободу невігласів, яка перевищує вміння й адекватність останніх. Коли кожен стає героєм, посвяченим, коли пересічність іменована простими людьми настановляє законодавців, коли аби-кому нема стримувань у досягненні за усяку й будь-яку ціну своїх забаганок, - тоді біда не забариться. Для тоталітаристів визнання ними умовности усіх цінностей, оспівування ними свободи у якостях руйнівника суцільних порядків закінчується там, де вони свою свободу починають використовувати вже у якості тиранії, задля абсолютизації безпеки свого режиму. Прихильники редукції культури вже до точки трактують свободу як відсутність заборон і критики для свободи встановлення тотального контролю. Заміри руїни мастяють радіощами свободи непослуху стосовно суцільних порядків, щоб зваблене суспільство нерозважливо заковтнуло запропоновану розвагу. Свобода це лиш маршрут що пов'язує газванен та більш корисні досягнення культури.

Для архаїчних часів, - значно небезпечніших від напрацьованих для зручностей життя успіхів сучасної цивілізації, - технологіями виживання була належність своєму роду, племені, поселенню, державі, віроученню, своєму культурному колові з його звичаями, символами, способами господарювання і обміну інформацією. Не обійтися було без навиків і освоєння не надто розлогих у їх спеціалізованості галузей життя у соціумі. Тоді як сучасній людині, вже у глобалізованих зв'язках, достатньо бути кваліфікованою у окремішній своїй спеціальности, а в усіх інших запитах і потребах не лише вільно довіряти, а й не можна не покладатися на споживчі якості товарів, послуг, знань вироблених фахівцями інших вузьких спеціалізацій. Світ постає зредукованим до користувацьких інструкцій. Допустимо не знати й не вміти робити те, що досконало можна не знати й не вміти робити. Атомізованому індивідуалу можна на зароблені ним гроші розважатися й не перейматися проблемами й відповідальністю за функціонування колективних установ та технологій у соціумі. Дотримання моральних норм та правових обов'язків сприймається як завада безборонному ходінню туди, куди заманеться. Героями гідними наслідування стають переступники. Відсторонення від реальности можна штучно посилювати за допомогою наркотиків. Зростання радощів і життєвих утіх починає вступати у розбіжність із клопотами виховання потомства. Із плотського життя виключається розмноження і плідність на дітей.

Якщо у обумовленнях інституту сім'ї чинниками: традицій у відмінних культурах, морального стану розвитку, природних тяжінь між статями, впливами освіти та окультурення, забезпеченням заможности, перспективами соціальної безпеки - стає ймовірно вичислити не лише розмір, а ще й якість потомства, то тоді політикою чисельности населення можна управляти. Узгоджувати її з виробництвом засобів та ресурсів життєзабезпечення. Відповіді бувають відмінні. Починаючи з геноциду верств визнаних ворожими; закінчуючи видами дбання за підростаючі покоління, а чи виробництвом азотистих добрив, так би мовити, з повітря задля продовольства. До явищ алармізму стосовно випереджаючих темпів зростання того народонаселення, яке особними правлячими колами політичних управлінців вважається за ріст, щонайменше, не ощадливий, - зокрема можна віднести цілеспрямовані зусилля з руйнування організму сім'ї як чарунки демосу, зокрема через розпусту розкладають чоловіче лібідо, перемішують природні особливості статей чи визначають їх гендерними уявами. Демографічні кризи у країнах золотого мільярду беруться корегувати обмеженням популяції у країнах третього світу. Вади якостей компенсуються чисельністю. У свою чергу, якщо архаїчні інстинкти боротьби за виживання, аби покрити побільше дітородних самиць та передати потомству своїх генів умовами успіху мали сублімацію у подобі досягнення цим виробником високих статусів влади та багатств, - то теперішній достаток діє розкладаючим чином на пошук і знаходження статевих пригод, робить їх другорядними розрадами.

Одним з найпотужніших інстинктів життя є природний інстинкт на його продовження. Навіть потреби влади є не більш як обставинами сприяння цільовим статевим взаєминам. Не кажучи вже про уневажнення доступу до харчів. А тому руйнування установи сім'ї, - де любовна насолода фізичного спілкування із партнером є твірним осердям подальших соціокультурних організмів та організацій, - є завданням того контролю над підданими, де вони мають бути вірними і відданими владі верховного правителя, який у відповідь на цю жертвовну любов має до нього, наділяти масу дарунками вдячності за це. Коли любов має до вождя оволодіває масами у збоченських формах, прийомах, вправах зі сторони вождя на розпусне гвалтування маси, - то тоді маса стає імпотентною і вже не збуджуваною у жаданнях пізнати правду. Атака на статеві інстинкти здійснюється зовсім не накладанням нових і подальших на них заборон і табу, а навпаки, відкиданням усяких на це умов уможливлення, які й унеможливають усякі на це умови. Замість ритуалізованих сексуальних ігрищ з подолання бар'єрів інтимности приходить брутална порнографія з подальшим посиленням дози аб'юзу. Свою руїну культури видає зона за щасливе повернення до витоків історії, тож метою атаки на сім'ю є зведення її до фізіологічного розмноження. Коли розмити різниці між аварією та нормою, то скоріше відбувається заборона на допущення аварій які стають нормою, а не недопущення аварій через унормування заборони на них. Після руїни міжстатевих взаємин, то руйнування таких установ як держава, нація, культура та її смисли – видається справою вже суто технічного виконавчого характеру.

Хоча, здавалося б, самі особливості фізіологічної будови статей не можуть дати чогось відмінного від допустимих між ними взаємин, - однак культура цих взаємовідносин не тільки у минулому мала серед народів незчисленну варіативність, а й у майбутті матиме невичерпну безмежність видів любови. Натура продовжується завдяки дарованій нею ж насолоді цього заняття, яке розквітається новими барвами вже як просунутий аспект культури. Здавалося б, що до кордонів непристойности можна гінко дістатися виставивши публічно, кажімо, сідниці, - аж ні. Розпушта безмежна. Також. Щоб зберегти ознаки потенціалів, то статеві наркомани мусять у подоланні астенічного синдрому заходити далі від далекого на шляху стимуляції аномалій розбещення, де на них чекає імпотенція знесилення у складі, можливо, вже розпаду особистости. Лапкою вражають важіль стимуляції оргазму і зрешта падають. Прогрес, на загал, це не зняття заборон з результатами, таким чином, узаконення аварій, аж навпаки, - це є накладання нових прецизійних вимог до конструктивних новацій системних, звуження діапазону допустимих відхилень.

Відкриття природних ефектів і використання знань для побудови усе більш комфортного для людей світу цивілізованої культури стає розширенням свободи для відповідальних у освоєнні та формуванні означених об'єктивних законів, - але супроти людей здатних протистояти проблемам є масив публіки яка досягненнями лиш користується задля задоволення своїх інстинктивних потреб на уседозволеність, яка протистоїть усякій організованості, розваги якої і є деструктивною для культури загрозою та проблемою. Зростання свободи як показника подолання обмеженості часів попередніх та передуючих лідерським відкриттям залишається боргом зобов'язань перед істинами означених відкриттів. Періоди ж домінування у суспільному поступові трендів виродженського розкладу та розбещення й дають у наслідку тоталітарні режими, у яких грішне заміщується з праведним. Антагонізм щодо глобальної експансії московізації дозволяв колові культури корпоративного підприємництва тримати себе у тонусі ділової активності, але вичерпання ресурсів московської зони породив ту ейфорію фестивалю серед європейства, яка із останнього робить правонаступника та спадкоємця нібито розваленої зони тотального замісу.

Ходіння найдоступнішими із простих та найпростішими із доступних шляхів є потуранням виродженню, якого віддані йому любителі не лише не сахаються, а й насолоджуються тотальним розпадом усіх структур культури, - коли дегенерати не лише не протистоять тому, що з ними робить стихія зла, а заходяться розслаблятися та отримувати від того раювання. Проте розширення ареалу культури, як нарощення її свободи, не лише не є тотожним із проголошення помилок за допустиме, як підвищення високоточності вимірів у законах та, з іншого боку, зняття заборон на помилки є процесами навзаєм противними. Заборона на помилки, - як умова пізнань та вмінь, не є тотожною до відкритості до помилок, - що є вже стимуляцією виродження. Поступ залежить від конструювання спеціалізованих винаходів, істинність яких є незаперечною у діапазоні їх доречних використань, тоді як втіха дегенератів полягає у обрушенні усіх риштувань культури. Втрата визначеності на шляхах підвищення хаосу і є матеріалом гуртування із нього тяжіння зони. Невичерпним ресурсом виродження є його привабливість як процесу натурального й самочинного, який не лише не потребує зусиль, а й дає прибуток підхоплення чужого у веремії хаосу, - на відміну від проблем креативності та відповідальності у прогресі.

Зона, як карнавал виродження, полягає у втраті ідентичності, у розтиранні на порох кордонів визначеності, у суміщенні несумісного у кордонах безмежжя у цілях порожнього місця. Торжество зони передбачає затирання меж між власним та чужим, коли санкціонується нажива на сусідові проголошеному ворогом за його підприємницьку вдачу; для ентропії, оголошеної єдиноістинним та рятівним віровченням, істотно важливим є перетворення об'єктивних вимірів та фактів вже на об'єкт свавільного вибору та нічим не обґрунтованого маркування на хибне чи вірне; умовою та фактом хаосу є знищення різниць між національно-культурним та тим інтернаціонально-глобальним, під егідою якого ховаються меркантильні інтереси конкретних хижацьких угруповань; виродженням є проголошення інтимного світу особи вже за борг служіння тому молохові колективізму, прибутки від якого дістаються вождеві універсальних ошчасливлень; переплутування казки та реальності є запорукою втіхи не лише того, хто пожертвував усім заради обіцяних чудес, як, головне, - організаторів пожертви із числа її споживачів; наркотична розрада не почнеться без переплутування здорового глузду та шахрайських утопій; гламурна відрода безперервного відпочинку вдосконаленого на бешкетні розваги не лише толерує відсутність карної звітності за беззаконня, як розбій ще й заохочується покаранням для тих нормальних людей, які перебувають у полі дії власне права, моралі та вимог соціального здоров'я; для того, щоб зона безладу не стріла перепон, то беруться знищувати й знеславлювати ту релігійну ідентифікацію людей і народів, де непорушними устоями соціалізації стоять табу та заборони на порушення віднесеного до норм освячених культовими традиціями; обгорнена у машкару толерантності, зона розпаду заміряється на знищення не лише розумових, майнових, культурних різниць як основ культури, а й природних статевих.

Задоволення наших потреб у гараздах життєвих умов як живих істот залишалися б незмінними вимогами до середовища для підтримки нашого фізичнотілесного ідентитету, коли б культура, як продукція видозмін того середовища існувань вже поза нашим тілом, не варіювалася б та не розвивалася б у використаннях нами законів та способів існування речей природного середовища, впливаючи навзаєм не лише на наші соціально обумовлені пізнання, а й на той первісний рівень нашого впливу на середовище, що є природно заданим від еволюції. І природні відносини між речами, і наші інстинктивні вимоги як живих істот - вже такими перестають бути у потоці культури. Навіть наші підсвідомі реакції на подразнення стають наслідком прогресу у культурі, наші природні емоції та розуміння стають залежними від шаблів та особливостей культурної еволюції, поступ доказово дозволяє забути наші тваринного світу потреби існування. Релікти приналежності до світу живого у вигляді рефлексій та до раціональних глибин підсвідомого є не покаранням на цивілізованість, а є винагородою, коли прогресом вдосконалюються й не слугують заґрунтуванням у інстинкти розсади зла. Видозміна та переформатування устрою світу саме у його об'єктивності та неадекватність наших потреб у тих видозмінах дають у взаємозалежностях означених чинників саме продукт культури та цивілізації, у якому не доводиться й говорити про якісь стандарти та незмінності законів та видів буття живої та неживої природи. Стани прогресу впливають не лише на рівень наших знань про нього, а й на здавалося б фізіологічні на рівні інстинктів наші вимоги у взаємодії із інститутами та структурами культури, не кажучи вже про те, що прогресивними ми справедливо іменуємо будівництво нових залежностей світоустрою на основі вже досягнутих змін та використань здавалося б незмінно об'єктивних відносин у природі речей. Вимоги людяности та олюднення світу не так визначають, як обслуговують еволюцію презентовану вже прогресом, коли він набуває ваги самочинности та достатности, коли потреби нашого здоров'я не лише безвинно шкрябають по онтології та життю подій, а й зумовлюють останні, коли наші дані від природи потреби на емоційне та фізичне здоров'я стають продукцією знань та залежностей від рівнів цивілізованости. Навіть тоді, як ми прямими вимогами до середовища ставимо наші благополуччя, а не підпорядковуємо останні відкриттям істин у природі речей поза нашим тілом, то й тоді здавалося глибинні рефлексії на життя можуть бути жертвою стихій специфіки культури та моди на світоглядні цінности, а затятість у прийомах переробки світу за взірцями навіть інстинктивних уподобань можуть ще й панувати над об'єктивністю як розгнуданий ексектор. Навіть такий первинний чинник будівництва культури як природні потягнення на гаразди та комфорт для підтримання життя людського організму не гарантує від заподіяння помилкових щодо тих інстинктів вчинків вже у будівництвах культури та соціального життя. Виявляється, що прийнятним для подальшого поступу є не лише переформатування природних станів речей та створення на основі нових вже окультурених речей, виявляється що нормальним є не лише поступ пізнань, аж виявляється, що й природні наші інстинкти цілком можуть бути предметом культури, залежати від творчости та традицій окремих суспільств. Навіть права на життя, на гідність, на свободу будуть застережені тоді, коли на це прийде дозвіл. Інстинкти успадковані нами у якости живих істот заісно суміщені із абстрактними світоглядними змістами, - таким же первісним рівнем життєдіяльности вже у культурі, - і оволодіння цим спрощеним інструментарієм людської творчости є метою таких же немудрящих ідеологій.

Усталені тоталітарні системи поспіль задля надійности вдаються до використання у якости своїх доктринальних постулатів цілої низки марень про необтяжливі шляхи задоволення ними простих потреб людей. А чим вужчим є набір химер, що входить до змістів тоталітарної системи й чим більш розважливими, обґрунтованими у цілях та засобах досягнення є доктринальні наполягання системи, то тим менше вона стає тоталітарною, себто сторонньою від недіян у потребах та можливостях наявної культури. Але, як правило, тоталітарні системи є спеціалізованими на лиш окремих химерах, стосовно яких інші фантазії є підпорядкованими.

Стандарти та взоровані ідеяли прогресу задаються не так розгнуданим безпідставним безлімітним мрійництвом у межах неможливого, як навіть казкові та недоступні на усіх вимірах простору й часу прояви нашої людяности є не більше, як рівняння на якості існувань та способи життя доступні істотам інших видів. Видається, що призначеннями людських існувань є їх розповсюдження на види й мірки інших побутувань, які ми не так упокорюємо, як розвиваємо власним творчим активізмом; культурний поступ є не розставанням із звичками наших природних потягнень, а їх розширенням вже на звички інших існувань; виміри нашої людяности є вироком на долю тої природности, яка ще не повністю її на собі відчула. Вектори цивілізаційного поступу є домаганнями опрідметнити передовсім гаразди забезпечення тих наших потреб як організмів життя, коли нам людям бажано побільше відпочивати та поменше витратити життєвих сил, коли ми є здорові на загал та в усіх наших органах й відділені від хвороб, коли нам комфортно у прийнятному діапазоні тепла, ситости та випорожнень, задоволенні секреторних функцій статі, у психоемоційній рівновазі, коли нам доступно побільше життєвих ресурсів й ми відповідно забезпечені від випадкових непідлеглих нам загроз з боку середовища, коли б ми протиставлялися усяким негараздам чи смерті, тому, що ми відчуваємо шкідливим; орієнтирами прогресу є й рівняння на ті зайві умовам людських існувань якості видів життя флори й фауни, які ми хотіли б розповсюдити й на себе задля розширення наших потужностей, коли безмежно підсилюлись би наші фізіологічні чуття винюхувати, розглядати, а чи користувати ультразвуковим скануванням, коли б ми реалізували заздрість на розширення й доступність нам діапазону проживань у інших сферах та умовах задля ширянь у повітрі, під водою, у землі, були б витривалі до вогню чи заморожень, до отруйних середовищ, а чи радіоактивности, коли б у продовженні тої логічної послідовности атаки на недоступне ми б у трендах на перетворення людської цивілізації у втілення алгоритмів наших мрій рівняння на відмінні від людських існування та способи життя ми підкорювали б вже й безповітряний просторі, рухались би поза часом, а чи у просторі поза простором, у глуздах поза глуздами, у межах та доступностях понад межі, коли б поняття усе-усюди було б недостатнім у описові повноти людських свобод, коли б наша надприродна людяність була б парадоксально упокорена природою нашої людяности, а чи навпаки як завгодно. Не лише можливости другої, а чи похідної природи, власне культури не перевищують природні закони реальної дійсности, позаяк еволюція універсуму вже у вигляді культури чи цивілізаційної участі людей у контекстах еволюції універсуму не містить й не може містити нічого понадприродного, але й наші мрії у поступові прогресу є лиш вдосконаленням контекстів існувань відмінних від людських, коли ми не так розширюємо наші можливости редукуванням їх на попередні щодо нас види існувань, як передуючі нам існування у неживій та живій природі втягуємо у нагоди людяности, розширюємо природу її переформатуваннями у нові якості вже на виміри культури, коли ми лідерськи перебираємо на себе відповідальність у визначенні прогресу не лише у представництві його людяністю, а й презентуємо останньою його адекватність. Не лише цільові ідеяли прогресу зводяться у змістах бути розширенням природи наших чуттів та вдосконаленням функціонувань органів нашого мислення чи працьовитости наших дій, у той час як індустрія обслуговує підготовку сировинних ресурсів у ланцюгу обробки їх на наближення до безпосередніх споживань людьми, - але й перспективні бачення прогресу у вигляді поки що не доступних до реалізації мрій не перевищують дані нам од віку нашої природности інстинктів та фізичних якостей істот іншої фізіологічності, подібно до яких нам бажалося б бути більш сильними та захищеними й навіть забезпеченість задовільністю статевих потягів у межах людяности ми не проти рівняти на подібні прийоми за зразками інших видів. Навіть ті вимоги на прогрес, які виставляються у рамках та раціях культури, й включають у себе здавалося б достоту абстрактні принципи людських існувань, у кінцевому рахунку є варіаціями вдосконалення тих самих первинних інстинктів та самопочувань людини закинutoї у не завше зичний до неї світ.

Органічне введення у атрибутику культури таких духових конструкцій як добро, мир, охайність, краса, любов, лагідність, чесність, порядність, вихованість й подібне має самодостатнє значіння у слідуванні означеним чеснотам так само, як затраченими у їх прагматизмові й поясненнях є чинники неслідування загально визнаним як негативні цінностям, - проте, поза позірне відсторонення аксіології добродітності від можливостей наданих нам як вершинним хижакам тваринного світу, спонукання до усяких гараздів та відповідні табу на унормоване як злочин мають практичні виміри не лише у визначенні комфортності нашої біологічності. Підпорядкування наших інстинктів вже до логіки моралі, норм закону чи законів наукової діяльності є розвитком не лише означених сфер культури, але й наших цивілізованих інстинктів, - тоді як порушення правил та відносин у природі речей нашої уречевленої культури стається на доданок ще й ушкодженням наших інстинктів навіть у сфері біологічних виживань.

Позаяк приналежність до виду живих істот завше залишатиметься прикметністю нашої людяності, то тоталітаристи, які фахово спеціалізуються на паразитуванні наших тваринних потреб за кошт нашої участі у еволюції та прогресові культури, ніколи не будуть безробітними так само, як затребуваними будуть облудники, які пообіцяють безпросвітним мрійництвом у царині нездійсненого наситити наші природні потреби як потреби біологічні. Світ культури не тільки не є подавленням наших потреб як істот, як, радше, цивілізація і реалізує умови вдосконалення на задоволення нашої фізіології, свобода є органічним пагоном вдячності на успіхах нашої природної еволюції, - проте не усяке задоволення наших інстинктів відповідає чи є узгодженим із логікою культурного поступу й так само надміру химерний активізм у вигадках може бути руйнівними навіть для вимірів нашої тваринної належності. Невичерпними джерелами тоталітаризму і є принесення надбань культури на користь тим споживацьким інстинктам, які маскуються під конструктивну участь у культуробудуванні; ба й більше, нетотожність наших природних потягнень стосовно прогресу пізнань, не обов'язковість перетворення інстинктів на їх внесок у пізнання природи речей, використовується спокусниками простоти задля того, аби вже природність наших біологічних потреб приносити в жертву на користь тих просто антиприродних ідеологічних упереджень, які маскуються під потреби людяності у культуротворчості. Тоталітаризм виловлює із невідповідностей та негармонійних різниць між природою нашої належності до культури та культурою нашої належності до природного, коли або до числа природних потреб зараховують не верифіковані на істинність химери та чудеса із області соціоутопій, або соціально безпечними, а то й необхідними числять дикунство області заперечення життя людей. Не у тому загрози вдавнень до тоталітаризму, що він відкривається потребам втілення інстинктів та тих жадань, які прикметні нашою тваринною природою, а у тому, що на користь останніх тоталітаристи офірують ті прикметності нашої окультуреності, які є доведеними у їх гармонії із нашою природністю; не тому ризики тоталітарності гарантовано вступають у помилкове, що мріям жертвують природні гаразди біологічних потреб людяності, а тому, що останні підміняють не апробованих у його мірках мрійництвом, що тим самим заскалює у нелюдяність. До зони веде або ж таке розперезання інстинктів, що розруйнує інститути культури, або ж таке потурання фантазмам, що шкодить вже й нашим біологічним існуванням. Коли переформатування сировини природності за законами останньої доповнюється ще й потребами людської суб'єктивності не лише у задоволенні людських потреб як біологічного виду, а й досягненням ще досконаліших змістів аж до меж подолання усякої природної прагматики, тоді проблеми конкурентності між інтенціями духу та матеріального є не зовсім надуманими на ґрунті безнаслідковості; коли людина береться відповідати за свої справи, тоді вона дійсно змушується платити або здобутками у винаходах чи жертвністю своєї біологічності, або каратися здобутками вже зворотного порядку, або робити і те і інше одночасно, оплачуючи прибутки у культуротворчості маржею від прибутків у біоіснуваннях; коли наше життя є біосоціальним, то, за усіх умов, наші інстинкти щонайменше не мають бути проігноровані.

Навіть ідеяли тоталітаризму вирізняються від стратегій культурного поступу не більше як безпідставовістю прийомів втілення природних потреб та інстинктів у підставах нашої людяности; вигадки тоталітаристів відмінні лиш своєю безпосередністю у здійсненні мрій порівняно із здійсненням обґрунтованих замірів посередництвом використання наукових та суспільних законів; ідеяли навіть тоталітаристів не містять того, що перевищує потреби людей і лиш нездатність втілити ті ідеяли змушує тоталітаристів вдаватися до методів, що перевищують можливості людей. Ілюзорність домагань вискочити із заданостей нашої людяности навіть засобами експлуатації чудес, навіть злочинним насиллям над природою та культурою, що дає у наслідку як не руїну так ниці у дієвості звершень культовосимволічні ритуали, - свідчить не так про сміливість задумок штурму природного та закономірного робом інструментарію тоталітарности, як провал тоталітаризму чи визнання його неприйнятности є виразом та приреченістю нашої людяности залишитися у її ж власних кордонах. Навіть противні щодо тоталітарних видозмін реальности вже у напрямку будь-якого візонерства домагання навіть думкою сторонньою речей і явищ досягнути достеменність речей і явищ у їх адекватности та феноменальній даности залишаються надмірно людяними. Якщо тоталітаризм є невдачею на шляхах доповнення нашої людяности на сторонне їй, то й слідування логіці людяного ставлення до світу тому лиш і сприяє. Тоталітаристи завинили лиш у *фантазуваннях* стосовно шляхів втілення здорових інстинктивних потреб людей.

Ті інстинкти, які як усвідомлений інтерес потреб життя нашого організму змушують у інерції еволюції бути і суспільному устроєві обачними хоча б у незавданні шкоди здоров'ю власному чи середовища, - атакуються тоталітаристами, що вони у пожертву містичним ідеялам готові збути навіть природоданий гуманізм, бо, вірогідно, є виправданим механізм якоїсь плати задля здобуття прибутків, коли ми перенапружуємося у праці задля корисного результату праці; а ті первісні причинки у перебігові життя вже суспільного організму, як інстинктивні потреби духовних ідеялів, - підтримуються тоталітаристами вже у якостях атаки на більш обумовлені поступом культури досягнення. Тоталітаристи не лише за ворога мають цінности успадковані від природної еволюції, коли до позитивних змістів тоталітарних вчень вводять дискредитацію усього пов'язаного з заземленими потребами, але й у активі своїх небесновисоких ідеялів мають невибагливі мрії на рівні примітивних інстинктів, надаючи останнім вид чуда тому, що намагаються знецінити чи обійти необхідности використання законів природних у будуванні культури задля досягнення інстинктивних замірів. Змісти тоталітарних доктрин тому заскалюють у чудеса та потойбічне, що занурені вони у примітивні інстинкти, не обумовлені здобутками культури.

Винаходи наукового класу, особливо ті, які є авангардними, своїми обумовленнями мають передування їм усієї тягlosti прогресу, тоді як змісти пропозицій гатунку містики, особливо ті, які здатні розвинути у тоталітарні режими, вибираються із глибин підсвідомости та прелімінарих подразнень; відкриттями можуть бути винаходи наукові, - як людські пізнання того, що є, та очищені по можливості від теоретизувань вже відпрацьованих, тоді як вживлення химерних поглядів у події із зворотною метою спотворити вже події під химери – радше виглядають закриттям пізнань; працьовиті зусилля винагороджують наукові розробки, тоді як химери диктують кроки у сторону протилежну від смислів, потребують забуття раціонального, вимагають руйнувань доведеного у користях. Контентами видів остаточного порятунку є те, що перше виринає у тій голові, яку використовують не за призначенням. Коли закортить літати, дізнатися про доконечні долі майбуття, чи щоб у подруги повилазили очі із заздрощів на новий капелюшок, - то тут таки знайдуться професіонали, які пообіцяють задовольнити усі вимоги клієнта, аби лиш у останнього знайшлося те, чого потребують професіонали: покори у виконанні вже осмислених побажань означеного професіонала. Тоталітаризм не так підривають неможливости здійснення утопій та криваві шляхи досягнення неможливого, як тоталітаризм надихається тими бажаннями чуда, за які замовник ладен віддати усе.

Те, що нехай і біологічні запиту, ба навіть окремих людей як живих істот, не кажучи вже про культурно-цивілізаційні потреби цілісних соціальних угруповань, можуть ресурсно забезпечуватися та виправдовуватися навіть не прямим ігноруванням гуманітарних потреб ближніх, не кажучи вже про несвідомі порушення недосконало освоєних норм хоча б безпечних соціальних порозумінь, - а особливо інстинктивні потяги можуть перекручуватися незнаннями тих законів, що визначаються успіхами наукових пізнань, - аж те, що свої приватні гаразди одинаки можуть забезпечувати цілеспрямованим пограбуванням довілля інтересів та вже доказових у суцільній культурі законів, дозволяє виставляти тоталітарні доктрини тим видом прояву чи експлуатації інстинктів людини, що органічно та натурально включає у себе злочинне паразитування на ближніх та на невіданнях добродійного, а, проте, цей ще не усвідомлений рівень потреб виживання та чуття викликів добра і є фундаментом зведення на ньому дому культури, тоді як світоглядна аксіологія тюремних зон виправдання полювань у середовищі людей саме й цілеспрямована на підміну навіть інстинктів людини із заміною останніх, звичайно ж з метою покращення, вже на утопічне візіонерство. Тоталітарні ідеології саме й призначені та покликають себе на конструювання тої нової людини нового порядку, про яку без помочі самозваних вождів до порятунку людства буцімто не можуть із користю для себе відати власне люди та спільноти навіть на інстинктивному рівні. Тоталітаризм, що маскується під ординарність людського у спосіб видавання хижих інстинктів окремих мисливців вже за соціальні ідеали для жертв полювання, насправді є безпосереднім та прямим повстанням проти навіть підсвідомих чуттів людини на добро та безпеку, коли химери видають за те, про що люди у контекстах своїх гараздів не відають і тому означені недолюди мають бути знищені як вороги самим собі, коли творці химер свою агресивність облудно маніфестують за борг суспільного служіння.

Тоталітаризм у сфері політики та міжнародних відносин будується довкола протизаконно вигаданих нападниками для своїх вигод специфічних прав та таких же неординарних ідеологічних аргументів на те, щоб дискримінувати інші народи та соціальні групи, загарбувати статки, колонізувати, посилаючись на відмінність об'єктів нападу у расі, вірі, соціальному положенні, освіченості, або ж війна проти ближніх доводиться обіцянками їх ошчасливити тими вигаданими утопіями та неповторними моделями культури агресорів, про які жертви нападу не відають, або собі не бажають. Проте афера тоталітаризму, - тобто видурювання із жертв ресурсів тими методами насильства, які б викликали ще й захоплення у жертви та її сором зізнатися навіть собі у своїх потерпаннях, - може експлуатувати не лише відверті химери у вже не химерних сперечаннях між собою adeptів конфліктуючих шкіл щодо фактів реінкарнації чи не менш актуальної проблематики стосовно числа крил у янголів та інших чаклувань з приводу потойбіччя, аж змістами тоталітаризму вже не політичного чи не відверто релігійного, можуть братися як істотно важливі для людини потреби її здоров'я, так і не пов'язані безпосередньо з природними інстинктами, як то: лежання, стояння, біг, споглядання себе у дзеркало й нема тому числа позицій та вчинків, довкола яких шахраї не вибудували б культ, аби лиш у adeptів стачило грошей та покори своїм гуру в умовах браку у сповідників розуму та гідності.

Керуючись не лише інстинктами, як природні істоти, а ще й розумом і накопиченням знанням люди переробляють довілля й переробляючи перероблене знов і знов отримують вже культуру, - проте хибно вважати, що окультуреність в усіх випадках переважатиме над слідуванням інстинктам. Так тваринам не спадає винищувати своїх родичів через звинувачення тих у не такій як треба вірі чи класовій належності, тоді як люди навіть свої природні інстинкти та подобу людяності здатні затратити через вірування у ті фетиші, яких фізично не може бути. Переконання у перевагах вигаданих неймовірностей, якими добиваються добити довоколишній світ, робить фанатиків мертвими навіть відносно їхніх інстинктів виживання. За відкиданням інстинктів настає відхилення і від доказових культурних багатств за якими настає виродження фанатика вже у його культурному тілі.

Конфронтація між фізіологічними потребами людини та захопленням гри із символами існує лише у даному інциденті, тоді як в усіх інших випадках різниці між поведінкою природною та окультуреною доповнюють одна одну. Попри те, що не безпремієнно бізнесове підприємництво вичерпно зводиться до тілесного комфорту його організатора й так само мученицька особистісна загибель заради ідеалів не обов'язково виправдовує соціальну значущість останніх. Провідна партія у хорі таврування мирського та належного логіці речей належить фаховим віроучителям про фактичність надприродного. Під прикриттям належності до табору прогресу любителі чудес шпетять осмислене як жертву своїх марновірств. Попри те, що не обов'язково навіть фахові науковці та сповідники практицизму користуються беззаперечними константами й так само не безпремієнно творці неймовірних гіпотез є хворими на самі фантазії. Які б філіпіки не закидалися задля ганджу властиво натуральних запитів людського організму, проте інстинкти, на відміну від ролевої участі у необхідностях соціальних відносин, не є вигаданими чи фіктивними, а тому тілесне здоров'я є істотним доповненням та верифікатором наукових та доказових істин у поступі культурного буття загалом. Не кепсько, коли чуття людяности стає інстинктивним. Попри те, що на конто збереження людиною свого виживання відносять наслідки зради людиною своєї порядности та імперативів правди, аж у аналогічній ситуації взаємовиключного вибору між тваринною та цивілізаційною суттю людини, - то й статусні обов'язки індивіда, й навіть доленосні його покликання можуть бути не лише символічними й безпредметними, як ще і йти не на користь оточенню. Життя у культурі розширює біологічне життя людини не лише до меж оволодіння неймовірним для еволюції, а ще й – поза межі оволодіння людиною вже доміантними над людиною сфабрикованими людиною ж реальними химерами. Залежні від кваліфікації посадові обов'язки фахівця не так доповнюються масивом ігрищ та ролей цієї ж особи вже за штучними правилами, як останні здатні розчинити й елімінувати кваліфікацію. Мало не усе народонаселення, - спеціалізоване лиш на спожитті винаходів тих винахідників, які серйозно зайняті своєю участю у винахідництві, - серйозно зайняте іграми у символи та ритуалістику, театральню приміряючи на себе вбрання яке їм ніколи не носити у буднях їхньої буденности. Так недоученому адвокату, художнику, семінаристу може поталанити не лише не обмежувати свої вірування у свої ролі у історії мільйонів, як ще й останнім реально виносити присуди на викреслювання із реальности вже на смерть.

Обидва чинника людського життя, як істоти біологічної і творця культури, перебувають у тому взаємному доповненні рівнодіючою яких мало б бути благо, прогрес, людяність. Добре коли і моральні чуття справедливости, і логіка наукової необхідности перебувають у згоді із примноженням та збереженням усяких видів природного життя, - себто стають інстинктивними. Не добре коли до інстинктивної реакції доводять віру у необхідність жертвовного фізіологічного мучеництва заради псевдоінтелектуальних облуд вигаданих вже другим шахраями на свою приватну вигоду; не на користь іде й незадовільна винагорода працівникові за його підприємницькі внески до суспільної скарбниці знань та вмінь. Використання ж цих вимірів еволюційних та цивілізаційних у бійці один проти одного не можна не визнати злочином. За валюту вбивств можна закупити за безцінь бозна які духовні ідеали й продати їх з вигодою ще більшого доходу вже для організації вбивств. Так терористичне використання фізичних бідувань, голоду та вбивств задля примусу жертв прийняти сектантські вірування та соціальні режими тюрми – є беззаконням; не менш бандитським є й зворотне офірне принесення таких вимірів окультурення як Божий образ людини, правова законність, наукова достеменність вже заради фізичного гаразду. Тоталітарні режими виникають у спільнотах дресированих на виживання у муках, диктатори вбивають щоб їх за це любили, тоді як повстають проти ненависного диктату ті, яким смакує свобода. Фізичне виживання чи збагачення одинака за рахунок злочинного порушення прав чи життя інших людей, або злочинне порушення прав чи життя інших людей заради фізичного виживання чи збагачення одинака – залишається проблемою, яка не має однозначних на усі обставини та часи задовільних рішень.

Примітивізація, як атрибут зони наближення до нежиття, націлений передовсім на здичавіння власне людей. Суб'єктивним фактором утворення концтабору є редуція усієї ментальності зека та поведінкових реакцій саме до інстинкту рефлексивного розрізнення на свій-чужий. Еталоном совєцької людини, - яка одностайно підтримує чергові мудрі рішення рідної партії на чолі з її вірним учнем, яка готова до жертвовної самовідданості у непримиренности до ворогів на місці потреби у цьому батьківщини, віри, нації, народу, спасіння, яка ладна на усе задля демонстрації своєї лояльності, покори, служіння терористичній владі зверхників, - еталоном є собака Павлова, дресирована реагувати на те чого нема. Паства єдиновірного, тому що воістину правильного учення зобов'язана скаженіло кидатися на те, чи любити те, вірити у те, виконувати те, на що указують пастирі. Однозначність розпорядків зони, які стають фанатичним переконанням її маси, не допускає навіть тих варіацій поведінки, обумовлених осмисленим реагуванням на конкретику зміни ситуацій, які притаманні вищим тваринам. Зона це усі як один, де нема особистості та особливості. Обкрадання людини на самостійність у царині смислів творці зони спрощення подають, виправдовують, а то ще й вихваляють як переваги концентрації волі та ресурсів колективу спільників, перед переможною спаяністю котрої ворог має лягти й замовкнути у покори, - а до числа ворогів зачисляється усередині колони нападників усякий хто не тягне носок, коливається не у резонанс з лінією партії, хто насмілюється відрізнятись, вносячи тим самим злочинний розкол у лави однодумців. Проте на агентуру дворушників, калєблящихся, порушників клятви вірности харизматикові чекає суворий присуд вищої міри соціального захисту трудящихся, презирство та червінець без листування.

Тоталітаризм це заощадження передовсім на проблемах та складнощах мислення, із їх підміною однозначним відгуком на двійковий код, коли звільнена від особистісної відповідальности та свободи паства стає матеріалом маніпуляторів. Зек це не той хто критично вимогливо сумнівається багато у чому та включається у дослідження ще більшого, - аж в'язнем є упереджено переконаний виключно у одному та єдиному, з ненависним неприйняттям усього відмінного від вузького обсягу та горизонту його затятої сектанської віри. Зона це комфортність рабства. Як це не дивно, але спантеличення знань та смислів досягається не лише їх виїмкою із мізків, як ще й зворотним додаванням туди хаосу дезінформації, містифікацій, відвертого глупства закамупльованого під конфіденційність. Надмірна пульпа фікцій імітує змістовність та чуття насичености. Фахівці із психологічних воєн, підричних пропагандистських кампаній, диверсійні агенти впливу економлять у витратах на озброєння, замінюючи контрольний постріл у мозок вже на інфікування химерами що переробляють атакваних вже на завойованих агресорами. Особливо ефективним у перетягуванні, ревізії, перерозподілові ковдри належности людей і народів відмінним культурним колам відзначається той транскордонний загарбницький напад на тьмушність ідентичних соціумів, який камуфлюється під свободу інформаційних послуг. Розвиток інформаційних технологій, прискорення у інтернеттрафіку не гарантовано стає завадою для облуд. Щоб хоча б залишатися на власному місці, то доводиться громадянам бігти, надолужувати здавалося б власні надбаня окультурености, які підмиваються зі сторони несправедливих конкурентів, доводиться штучно боронити те, що вважалось природним. Кримінальне спотворення мозкових реакцій може бути навіть доведено до стану, який стає необхідним виправляти вже фізично у спосіб судової, а то й збройної зупинки жертв інтелектуального шахрайства.

Свободою є те звільнення від упереджень та пут місця, у ході якого пізнаються, освоюються, вибудовують досягнення культури, а ініціатором продуктивних зростає є вільні громадяни. Тоді як автохтонами тоталітаризму є невольники залежні від домінуючих над ними зовнішніх подразників. Зону одномірности і влаштовують тирані задля контролю над спрощеними реакціями підданих, які усі свої достатки пов'язують із можливостями пограбувати когось ззовні зони, які свої нестатки знову ж вбачають не у собі, а у зовнішніх ворогах, яких треба пограбувати щоб мати достатки.

Загальним місцем є те усталене переконання, яке поняття об'єктивності пов'язує суто із уречевленою матерією, залишаючи за психічними актами людської свідомості ролі якоїсь стихії, яка без проблем та опору з її сторони, буцімто, лиш грайливо змінюється чи то під впливом більш потужних ідейних наполягань вихователя, чи то пасує перед нездоланною реальністю предметних фактів. Одначе подібний розподіл ролей чи взаємодій між природними речами та, з іншої сторони, забобонами свідомості має, скоріше, протилежну залежність. А саме. Як еволюція явищ у просторах космосу, як розмаїття видів організмів на Землі, як технологічний і соціальний поступ демонструє невичерпність варіацій та спеціалізованих на собі феноменів, - то світоглядні орієнтири й відповідна поведінка не лише осібною чоловіка, як ще й цілих спільнот і кіл специфічної культури протягом тамтешнього життя цілих поколінь постають виразною картиною незмінюваності. Більш від того, коли усякий технологічний поступ та спричинення його науковими пізнаннями усіяко вітається, - то зрадницька зміна людським суб'єктом своїх ціннісних позицій і переконань отримує, як правило, негативні характеристики. Коли суб'єкт зрадив собі, має непевність у своєму виборі, - то він зрадить і нового над собою зверхника. Особливим неприйняттям зрадників відзначені тоталітарні режими, де просто фізично знищують ворогів, потім тих які перейшли на бік режиму, а потім єретиків режиму. Бо на чоловіка не тільки треба покладатися у досягненні поставлених цілей, а ще й не можна не покладатися. Біологічний час від народження і до невідворотного закінчення є для особи надто нетривалим і термінальним, на відміну від процесів у бутті зірок, - а тому чоловік, щоб успішно досягти своїх призначень, має представляти собою міцний крицевий інструмент найвищої на клас проби проти його зношення. Творча особистість призначена не так на те, щоб удосконалюватися під тиском та аргументацією обставин, як на те, щоб на краще змінювати несприятливість цих обставин, навіть жертвною ціною власного життя і допущених при цьому неодмінних своїх помилок. Не має сумніву у тому, що посталий на світ новонароджений малюк є об'єктом виховання, всотовує рівні культури свого історичного часу, згодом сам стає його учасником, - але лише до певного часу, відколи має ділитися набутиим і повертати у світ спожите ним. Плоди творчого життя також є не менш рефлекторними, аніж причинні реакції тіла деміурга. Дослідник і творець не має марнувати свій час серед невичерпності варіативних експериментів, не може дозволити собі хитання і непевність у досягненні результатів своїх трудів і цілепокладання. То лише глупство має нескінченність своїх личин; тоді як варті слухності підприємницькі починання, або доктринальні гіпотези і зациклені на собі переконання є штучним окремішнім високої вартости товаром авторським. Творець не може не помилятися, - але лише перед досягненнями його спадкоємців. Змінюються об'єктивні речі і події саме під впливом на них зі сторони осіб незмінно переконаних у собі та у своїх цілях, інструментом яких обточують і конструюють об'єктивність. На марновірствах можна сидіти як на стільці, як у неприступній фортеці, переконаннями можна вимахувати як сокирою вирубуючи шумовиння уречевлених фактів, - бо обрані архетипи ментальні і таке ж ригідне поводження просто зобов'язані бути нечутливими до аргументів спротиву їм, обов'язком мають відторгати усяку противну раціональність і доказові заперечення.

Загибель просто таки мільйонних мас які свідомо поклали своє життя на дієву участь у втіленні приписів свого сповідання, або у затіяну останнім веремію були втягнені як нібито випадкові її жертви, - даремно і помилково списувати на відповідальність і провини якихось провідників та призвідників абсолютистської зони. Тому маси є не жертвою, а історичною фактичністю терору, бо обачливі організатори терору підраховували, обмізкували, усвідомили, що розгром та контроль за розподілом здобичі тому буде кампанією вдатною, бо у достатній мірі відповідає звичаям та модусу вівенді означених аборигенів створюваної зони остаточного порядку. Так біота майбутніх московців терпіла над собою рюриковичів, чингизидів, романових, марксистів. Тоталітаризм проходить і входить лише у тій культурі, звідки він і не виходив. Чекісти безкарно убивають саме тому, що вони не нариваються на спротив собі. Концтабір не буває не заслуженим.

Добре коли природні потреби людини як істоти із класу ссавців є узгодженими із її ж вимірами вже як людини розумної. Постійно треба шукати добру міру як за збереження фізичного життя, так і за окультурене життя особи та громади, не доводячи різниць між обома сутностями до конфлікту навзаєм. Недобре коли заради фальшивих ідеалів людину змушують до принесення їм у пожертву вже здоров'я психічного, фізичного, самого життя; але відстоюючи гідність, свобода, істина вважається такою що врівноважує, а то й переважає офіровані їм на протилежній шальці гаразди біологічних інстинктів людської натуральності. Інститут мучеництва викликаний фанатизмом віри у химери не доказово належні вимірам добродетельності викликають сумніви, на відміну від захисту життєздатних норм та ідеалізованих стандартів навіть ціною фізичних втрат. Засуджується запроданство спокушене високими посіданнями коштом аморального служіння ворогові, ціною втрати власної свободи, занеханням власних прав у нееквівалентний обмін їх на меркантильні вигоди, - проте збереження життя навіть негідною ціною може отримати непевне виправдання як ризиковий шанс слушного накопичення сил спротиву задля подолання насильника вже у прийдешній час караючого повстання. Коли забагато реальних, себто природних цінностей фізичного та розумового благополуччя пропонують знищити заради торжества навіть спокусливих обітниць, - то це має викликати не безпідставну осторогу.

Природність винаходів, органічне продовження еволюції вже розвиткові культури варто віднаходити у здоров'ї, логіці, закономірностях цивілізаційного поступу. Тоталітаризм же - це той випадок, коли неприродні для людської свободи та прогресу бездоказові вигадки безумців та утопії від крутіїв беруться на свою користь перетягувати вже фізичні потреби людського виживання, виїдати природну інстинктивність розуму, беруться столуватися обламками від цивілізованості.

Ідеологія тоталітаризму це природні реакції істот віддалених від тих норм окультурення, що включають у себе моральність, людяність, поміч найслабшому. Прогрес у світі людей це надання життя усьому безпорадному, тоді як ідеологією торжества переможців у змаганнях за саме фізичне виживання є учення які свою тотальну войовничість проти усіх зводять на якомусь окремому сектантському принципі.

Вже сама наявність розмаїтих форм життя та тих посталих, як еволюція, видів організмів, кожен із яких є довершеним та досконалим у своїй ендемічній екосистемі, свідчить не лише про безглуздість, як ще й про неможливість зведення усіх передуючих досягнень виключно до буття якогось підсумовуючого універсального лідерського винаходу, опісля якого експериментальний матеріал поступу може бути спростованим та офірованим на догоду означеному винаходу, теорії, а чи конструкту довільно якої природи, - попри те, що кожна сходинка ускладнення життя та культурного поступу є у боргу перед попередниками, без яких подальші видозміни були б просто неможливими, коли складається оманлива картина про тотальну пов'язаність усього з усім. Тоталітаризм, як прийом редукції природного розмаїття вже до якогось цивілізаційного одноманіття, є не лише фізично неможливим, як ще й домагання подібної одності є злочином, а то й вправлінням у помилковому. І натура, і культура суворо зобов'язані бути будь-якими, щоб бути, - у свободі.

Здатність людей не слідувати жорстко своїм інстинктам успадкованим від належності до виду вищих тварин, а заміщати природні реакції своєї поведінки вже на імперативи відкритих і освоєних законів, не обов'язково веде до домінувань у культурі означених її ж законів, - як розставання із тваринною природністю об'єктивує у поведінці людській ті ігрища у сфабриковані ролі, у театральній множинності яких здатні загубитися імперативи та закони власне культури.

Існують народи, яким пощастило у ході свого і нічийого іншого поступу виробити у себе ідіосинкразію до неволі, навіть в умовах нападу них агресорів. Таким народам належить майбуття і лідерство. А є окупаційні поселенці в Україні які не міняючи місця могли б у перспективі опинитися у вільному світі, але вони не будуватимуть свободу, а незмінно обиратимуть рускій мір навіть уже опинившись у вільному світі.

Біологічна подібність усіх сапієнсів, - у аспекті функціонування мозку як фізичного органу мислення, - породжувала й породжуватиме теоретизування про пряму причинно-наслідкову залежність різниць у поведінці саме від активності вихователя. Однак ця спрощена картинка одностороннього підпорядкування суперечить спостережуваним фактам зв'язку навіть протилежного спрямування, - коли діяння, себто повороти історичних подій, визначаються не так навіть інформаційними, соціо-культурними, а тими генетичними кодами психічного ґтибу, архетипами підсвідомости, які є як успадкованими від традицій ідентичности даної осібної спільноти, так і перебувають у сув'язях із наданням нею годящих відповідей на виклики змін історичних подій. З-поміж істот людина відзначена поєднанням відмінних ознак у способах існування, а саме: творча особистість спроможна власними силами і талантами змінювати рамки і задані від загалу стандарти своєї активної чи пасивної участі у своїй соціалізації та ролях у суспільному житті; а водночас людина належить до видів істот які ведуть колективне життя, себто організмом є уся спільнота у цілому, у якій його ранжируване членство виконує призначені йому спеціалізовані функції. Доля окремої людської особистости переважно задається та є підпорядкованою інтересами спільноти, інерцією відстоювання одностайною спільністю своєї неповторної значущости, представником якої означений індивід є; а водночас виокремлена особистість здатна, - про що свідчать факти історії, - бути більш ніж визначальною у впливах на долю не лише свого, а інших народів, які всотовують корисні для них пропозиції і винаходи висунуті означеною неординарною особистістю. Цей аспект приналежности своєму родові діє на людину повз її рацію, мимо понять справедливости, права, правди; кривні родичання та чуття духовної споріднености спроможні перемолоти навіть високі ідеали. На тому фундаменті, що його іменують голосом крови, можна зводити такі фортечні мури, що їх жодні критики не подолають навіть гарматами чи геноцидом; на чутті національної одности можна сконструювати такий пробойовий інструмент, проти якого не встоїть навіть потужний ворог. Маса нормального членства рідного братства не тільки не мордує, не картає себе належністю до свого національного дому, а пишається цим. Бо щиросердна відданість родині завжди є прибуткова, особливо у тих випадках, коли ці служіння є жертвними, бо жертводавці у праві розраховувати на вдячність у відповідь від загалу. Усі віддані своєму сектантському угрупованню завжди у рамках того угруповання будуть правими. І то вже другорядним залишається питання стосовно належности самої секти саме цінностям добра і права. Усякий одинак, який наважиться на свою незгоду із імперативами організму суспільного, поєданого узами кривного-духовного-історичного зв'язку, - не може не бути ворогом і відступником у рамках цієї окремішньої самодостатньої секти. Коли національний організм, - сформований спайкою кривних, етнічних, традиційних, віроучительних, духовних, моральних, правових, державних, господарчих, освітніх, наукових, звичаєвих, соціальних, культурних, історичних цінностей, який пишається своїми героями та внесками до світової культури, - є навіть агресивно налаштованим проти народів сусідніх у житті на Землі, то ступор здивування викликає навіть не ходіння шляхами зла цього замкненого на собі ворога противного йому світу інших народів, аж здивувати може наявність серед подібної месіянської нації якогось відщепенця, відступника і зрадника. Так неможливо було колись знайти серед нацистів тих, які б відділяли себе від інтересів велико-германських; так можливо на разі не знайти серед великоросійських державників тих, які б поєднували себе виключно із комунізмом.

Тобто, соціалістична демократія московців, німецький національний соціалізм лише тому набули виду екстремістського і хворобливого, - бо ці іпостасі національного життя стикнулися з опором більш потужних держав проти яких совковий комунізм та нацизм були агресивно спрямованими. Якщо це не так переймання видами соціалістичної опіки інтересами мас свого народу, - байдуже американського, єврейського, північно-корейського, - виступає представленням інтересів свого народу у вигляді відповідного ідеологічного учення тоталітарного ґтибу, то тоді не у ідеології треба шукати провини спотворення нею долі народу, а у останньому треба віднайти інтенції спотворення ним прав інших народів.

Аналогічно тому як природному довкіллю, на ролях еволюційного процесу, надають ваги визначальної стосовно зворотних впливів на нього зі сторони життєдіяльності видів, - то й соціальне довкілля, представлене вже історичними закономірностями, його учасники схильні розглядати як домінують відносно суб'єктивних чинників. Але у тому то й криються для перебігу суспільного життя небезпеки, що свої вольові та свавільні у нього втручання неадекватні революціонери схильні видавати за буцімто обґрунтовані потреби самого соціального середовища. Інженери революції перебувають у переконанні на представництво собою саме фатуму історії, аби своїми маніями, підтвердженими ще й терором, зліпити із податливого матеріалу колишніх вільних людей те, що ліплять із вже пережитого. Щоб претендувати на ролі спасителя, то недостатньо бути нефахівцем у якомога більших справах й не вміти вести спеціалізований бізнес, як замість того треба боліти за болі уселюдські.

Рух, у якому самозваний пророк, герой, вождь чи номенклатурний посадовець береться представляти інтереси загалу та жертвовно йому служити, - є рухом не однобічно зв'язаним, а двостороннім та таким, де зрештою афекти та віроучительні манії вождя стануть в усілякі терористичні заходи реалізуватися як необхідність обов'язкова для відданої святому вождеві маси. Зона це там, де рятувальники світу починають його рятувати не питаючись його можливостей і потреб бути поряткованим від його власних потреб і можливостей. Перебіг громадського життя, так само як і фізичні закони, є, на думку профетистів, тим мотлохом, який лиш паскудить сяйво означених думок. Мовляв, достатньо утнути вдалий держпереворот й тоді закони та рівні суспільного розвитку можна відправити на смітник. А універсальною відмичкою до розв'язання усіх світових проблем і створення Нового порядку любителі абсолютних чудес вважають виховання ними Нової людини, яка вже не потребуватиме того, що вождям буде не до вподоби. Й оскільки сутність людського залишається незмінною, то відмичкою до людського тоталітаристи використовують ті інструменти, які дозволяють усіх незгідних із химерами спасіння замкнути у могильні рови. Надаючи своїй прозорливості месіанській вже атрибутів причетності до функцій Божих й вважаючи самих себе потугою провидіння, то автори маячні не зупиняються перед ламанням тих моральних норм, які стоять на заваді нищення як людського так і людей. Довершеною стадією служіння інтересам суспільного середовища стає закладання вибухівки й улаштування терору проти не такого як для ідеалу треба реального середовища. Так, приміром, задля подання свого змовництва вже за невмолиму об'єктивність історичну, то сектанти іменують себе народною волею.

Тоталітарні устрої, - як щабель у вимірах продуктивних та творчих аспектів культурного поступу, - є відзначені своєрідним проміжним положенням між активністю суб'єктів історії та, з іншої сторони, покладанням на якісь вигадані чи недостовірні, фетишизовані тими святими провідниками, надприродні чи потойбічні сили і чинники історичного процесу. Сповідники абсолютистських світобачень вважають себе деміургами суспільної історії у своєму виключному праві направляти та переформатовувати її розвиток, а, водночас, тоталітаристи усього лиш виступають від імені цих незаперечних моделей ошасливлення усіх та усього, представляючи себе слухняними виконавцями приписів сповіданого ними культу усіляких безмежних і спокусливих гараздів. Тоталітаризм це те оправдання свавілля невігласів через їхні посилення на волю усіляких Богів чи утаємничених смислів буття, коли у втіленні подібних химер із остаточних для історії законів не обійтися без такої ж публіки із числа містифікаторів. Тоталітаризм це ті облуди із пограбування чужих ресурсів, що їх подають як обдарування жертв грабежу та інспірованої самопожертви вже на якісь обіцяні для кращих часів чудеса. Тоталітаризм це зміна середовища саме на вигоду зайнятих цим багатообіцяючим заняттям. Тоталітаризм це санкціонування грабежу.

Заплутана, аж до втрати усякої у ній тям, діалектика взаємозв'язків між вихователем та об'єктом виховання передовсім є направленою саме на те, як обізнати, а не винагородити середовище. Результатами грабежу, прикритого облудами соціальної помочі середовищу виховання, є як деградація, так і унеможливлення продуктивності культури.

Нема інших переконливих способів нав'язати аудиторії безпідставні химери, як лиш підставою виставити посилання на максимально наближені до перебігу суцільних подій факти, - у інтерпретації їх згідно жадань та за затребуваннями тих слухачів, які тим самим навертаються вже на віру у чудеса тишком-нишком згодовані пастві у кормовому масиві фактів. Рецепт з аргументації і доказу світоглядних химер будується за псевдологічними умовиводами: вода мокра, місяць круглий, капіталісти жеруть багато, - отже слова пророка про ворогів є безпомилковими.

Облудникам, які чином ходіння поза закономірним заміряються продертися до посідань суспільного проводу, нема чого продемонструвати із втілення обіцяних ними чудес, - оскільки неймовірно знаходиться поза межами ймовірного, - окрім як дійсні події інтерпретувати у категоріях чуда на підтвердження останнього дійсними подіями. Навіювання обгортається у оболонку фактів щоб постати їх закономірністю. Усе на що предметно здатними є плутяги, так це на вказівку перстом обвинувачення на сторону реальних ворогів, вигаданих як злочинна причина невіри у утопічні обітниці ошасливлення віруючих у ошасливлення обітницями. Фортель доктрин тоталітаризму полягає у заміщенні ваги фактів вже на підставу їх тлумачення за імперативами чуда.

Тому то й подібними є змісти позитивних цінностей усіх заснованих на містиці вірувань, бо вірування включають у себе усі ті спільні для усіх апробовані людським досвідом норми моралі, мудрості, людяності, які й спеціально правлять підтвердженням правоти й незаперечності вірувань. Усі поспіль містичні учення свою авторитетність доводять: благословенням стояння на боці правди; закликають відвертатися від належного царині зла, неправди, злочинів; захищають майно, права, життя вірних; згуртованість секти забезпечується взаємною поміччю у ній. Проте не мирські стандарти суспільного поступу визначають змісти режимних віровчень, а той доважок із містики та фантазійних гіпотез, який і є їхнім сутнісним визначальним стрижнем. Усі земні норми слугують у зоні актуалізації чудес не більш як виправданням, обладунком, свідченням того неймовірного чуда, практикою та реаліями якого є винищення, пограбування, упокорення ворогів.

Здобутки культури є включеними в узус суспільного життя, являють собою самодостатню цінність, представляють собою останню його достеменність, - але саме це й не влаштовує крутіїв, які заміряються переіначити залежність цінностей вже на користь вигаданих пройдами химер, аби плутяги увірвалися таким чином до суспільного проводу. Окултні утопії цілеспрямовано конструюють як визначальні закономірності стосовно власне закономірностей; облудники заходяться претендувати на своє монополю виключне управління доказовими вартостями культури; шарлатани ревізують реальні здобутки, вносячи у цю тканину буття вже чудеса, як рятівні для розв'язання викликів поступу, - попри те, що вигадані ними спрощення не відповідають предметним відносинам у природі речей. Химери мімікують під підтвердені об'єктивністю цивілізаційні досягнення задля нанесення останнім вражаючого удару. Вартости наукового порядку тоталітаристи виставляють не більш як додатковим свідченням своїх над усіма домінувань. Технології молитовних піань і колінопреклонінь, паломництва, свят і реліквій, карнавальна інсценізація обрядових ритуалів пошанування культового почитання символів сповідання святого поклоніння – підміняють собою власне технології. Проте догматизована ілюзія має практичний ефект: виправдовується напад на придуманих ворогів, плоть яких іде на поживу розбійникам. Реальні вбивства стають свідченням на користь реальності химер.

Містичний інгредієнт ідеовчення чи набожества підступно представляється таким собі непомітним, безневинним, духовного порядку включенням вмонтованим у масив ужиткових утилітарних цінностей зони, законспіровану вагомість якого організатори зони тотального спасіння ретельно камуфлюють під нашаруваннями цих апробованих суспільно корисних цінностей. Проте бездоказові химери та обітниці звершення неймовірних чудес, розміщені буцімто не на неістотних маргінесах учення, а є своєрідною чорною дірою, смислове поле тяжіння якої задає ритміку довоколишніх кружін цінностей власне культури.

Здатність мислити й розуміти, накопичувати й передавати інформацію у мові, вдосконалюватися у знаннях та пізнаннях є тою нашою людською перевагою над істотами що й дозволяє еволюцію доповнювати вже культурними зверненнями. Природа мислення продовжує досліджуватись. До ознак мислення відносять відбір тої інформації, що вдосконалює свободу. Усвідомлення є образним персональним, життя мови є суспільним. Серед знакових систем, які символічно фіксують реальність, побутова мова представляє собою реальність власне мислення. Мова не є якоюсь безсторонньою обслугою ментальних актів, а входження у мову відкриває способи мислення у ній. Світ мови та чисельних нелігвістичних мов не збігається із закономірностями, логікою, відносинами у природі речей у контексті культури, проте духовне життя та така його складова як життя мови становлять кістяк культури. У різноманітних мовах закодовані особливості духовного життя відповідних націй так, що переказ з мови на мову відмінну отримує й відмінну ідентичність.

Духовний та мовленевий світ є поріддям раціонального та позараціонального. Раціональним є те, що підтверджується відповідністю предметних фактів, досвідом громадянських добродійств, стандартами моралі, тоді як неусвідомлені чи цілеспрямовані хиби щодо речей мають вже стосунок до вірувань із яких і конструюють не так уявні, як реальні облуди. Фікції замкнені на собі у собі для себе й не мають вікон та дверей крізь які можна було б пробитися до верифікації та арбітражу за участю речей та явищ дійсності.

Хоча примітивні точки зору, культивуванням яких відзначаються тоталітарні устрої, у своїх наслідках із втілення облуд дають масу вбитих людей і руїну міст, - проте тілесністю тоталітарних учень та догматичних наполягає є самі лиш слова. Набори слів, які обумовлюють психіку, способи сприйняття, розумові акти віруючих вже у словесну реальність, яка у свою чергу регулює ту поведінку боротьби проти невіруючих, що й призводить до вбивств та руїни. Зона це лінгвістична реальність, у якій окрім купчення слів замішаних на переконаннях у достовірність слів відсутнє їхнє підтвердження справами. Щоб фіктивна реальність витіснила собою власне реальність, то пройди розмивають кордони між словами та речами, торочать про множинність правди, без проблем заміняють проблеми вже на безпроблемне. Слова як гойний засіб підкладають під кайданки аби ловити кайф із неволі. А поступ дає можливість посередництво словесної галактики якості одурювання вилучити як ланку зайву й замінити її вже на ту картинку на моніторі, переконливості якій надають комп'ютерні спецефекти. Свобода слова, яку пройди цілеспрямовано використовують для культивування облуд, стає непрохідною для раціональної думки перешкодою що відділяє людей від реальності й заступає достеменність.

Окремий чоловік засвоює мову передану йому батьками та суспільним досвідом виховання аби мовою орудувати у світі і конструювати світ подібно до того, як це роблять тварини за допомогою павутиння, ехолокації, отрути, пазурів, зміни запахів, кольорів тощо. Мова, інші види інформації та досвіду поколінь втілені у продукції культури стають не тільки обслугою процесів праці, як ще й метою, ознакою, представництвом людяности.

Доказом суспільного проводу верстви підприємців є технології підприємництва, вміння організувати суспільне виробництво. Тоді як правом на обіймання більшовиками ролей еліти, з привласнення відібраного ними від капіталістів та кулаків виробничого й ужиткового майна, є технології із словесного плетива обітниць не лише фантазійних, як ще й таких, які не можуть бути ідеалом для людей притомних. Комуністичні експропріатори пропонують не лише порожнє місце розмов про шкідливість підприємництва та правових свобод, як ще втілення подібних моделей доби феодалізму є асоціальною програмою.

Любителям неймовірного потрібні слова та фантазійні картинки як виключний інструмент зміни та підміни словами реальності, бо реальну дійсність легше видозмінювати у уявленнях, ніж за її законами. Проте саме на зміну реальності націлені словесні облуди та зваби адептів чуда. Тож для досягнення прагматичних матеріалістичних результатів не може бути для маніпуляторів казками жодних завад спричинених смислами, логічністю чи пам'яттю про вже висловлені, а чи ще не сфабриковані ними словесні обітници.

Гарантіями успіху новаторських пропозицій є не лише їх відповідність назрілим запитам, як - ще й практичне підвищення комфорту, достатків, гараздів у клієнтурі. Попитом користується крам, яким упадають перед забаганками покупців; подібно до перетворення на закон тих дослідницьких знань і відкрить, які є підтвердженими предметною фактичністю. Проте за допомогою примусу і насильства можна заходитися доказувати зворотну залежність: коли не товар слугуватиме запитам на нього, а навпаки, - споживачі будуть приноситься у пожертву химерним пропозиціям ошасливлення. Нарощення масштабів терору, з відповідним ігноруванням реалій, є чудодійним засобом відповідного перетворення не лише примітивного, а й навіть злочинного вже у еталонну необхідність, обнесу колючим дротом. Вбивства надають фантазмам життєвості; помпують ресурси життя вже у провалля чудесного; озброюють катів відмичкою доступу до царини неймовірного. Коли насильство є проявом права проти доказового злочину, то примітивісти й собі насилля проти придуманих ними ворогів беруться видавати за вид права.

Коли пропонувати чудеса чи спрощені підходи до розв'язання питань соціальних, то причинами невдач із подібним нав'язуванням помилок доводиться оголошувати примітивам не власну неадекватність, а незгідне із химерами довкілля інших, що його обіцяльники чудес шпетять та нарікають ворогами, воюють з незгідними, - замість того, щоб свої утопії вважати противними до традицій розвитку. А коли доказів на правове та суголосне із соціальним поступом переслідування ворогів тих утопій, які жодним боком не туляться до суспільних запитів, нема, - то змовницьким призвідниками химер доводиться вдаватися до протиправного насильства, примусу, вбивств, очищаючи будівання своєї візії остаточного щастя від противних цим концтаборам історичних реалій. Безглуздя, насильства, злочини не лише дружать у тоталітарній зоні, а є невіддільними один від одного.

Фанатикам віри у ефективність одержавленої, примусової, безоплатної праці є гарантована непереможність їхніх вірувань, бо останні підлягають дієвій критиці лише зі сторони історичної реальності та господарювань будованих на приватних інтересах підприємливої публіки. Щоправда із останніми можна посперечатися за допомогою сокири чи чогось подібного, - проте й таких аргументів вистачить не на довго. Бо у кримінала не може бути оправдань поза засягами кримінальними. Не потрібно приводи грабежу розцінювати якимись відмінними від цього смислами та призначеннями оправдання.

Для моксиельської тьми нема когнітивного дисонансу у вбивстві москалями українців для доказу того, що вбиті є одним із москалями народом. Більш того, аргументація рідного братерства, якого не розділити, є безпосередньою причиною організації винищення цими окупантами мільйонів українців, голодомору, репресій, війни, грабування й експлуатації.

У першу чергу спільноти намагаються керуватися правдою, перевіреними на добро моральними стандартами, правозаконністю та науковою чесністю тому, що подібні норми людяности та прогресу мають цінність самодостатню. А у другу чергу корисній людям суспільній організованості слідує ще й тому, бо правда й істина обходиться дешевше від глупства і злочинів. Здоровим суспільствам, які тримаються на довірі своїх громадян, достатньо мінімальних зусиль аби впоратися із виникаючими негараздами. Тоді як для сатрапій та диктатур, - створених для спрямування зеківського люду на шляхи противні чи відмінні від запитів цих невдалих громадян, - просто технічною необхідністю втримання влади є мобілізована машина терору яка потребує лєвої частки витрат режимів насильства. Терор і облуди просто не можуть не відповідати один одному.

Містифікатори свої примітивні вигадки нав'язують споживачам не явленням прийнятних достоїнств запропонованого, а у спосіб усунення противників як ворогів. Проте проповідники ненависті помиляються у своїх можливостях контролювати маркування ворогів, сподіваючись що у число ворогів суспільства не попадуть самі містифікатори. Бо безлад зла не керується добром.

Несумісність між імперією як тюрмою народів та, з іншої сторони, расія для руских - розв'язується не клеєм, а зброєю у руках обох сторін визволення одна від одної.

Мирне шестя велелюдних мас невдоволених ущербленням їхніх прав, підключення до цієї ходи рацій зі сторони медіа, зацікавлених партійних рухів, правових процедур демократії – здатне корегувати політику лише у правових країнах, де функцією бюрократії є виконання приписів від законодавчої влади, покликаної до служінь своєму народові, як виборцям. Але - не у відвертих диктатурах, режим яких вдається до відкритого терору. Неможливо зупинити війну реакцією пропозицій миролюбства тим бандитам, які й розв'язали цю війну проти означених любителів порозумітися у злагоді. У тому то й полягає чудо безумства, що ці носії асоціальності є несприйнятливими до запитів які перевищують можливості розуміння означеними насильниками чужих їм інтересів, а коли змовники додадуть до своїх маній ще й зброю, - то улаштованим терором та убивствами вони мають змогу ламати незрівнянно чисельніші маси прихильників миролюбства. Відсотки від відсотка озброєних тонтон-макутів, які убивають незгідних із ними, можуть впоратися із нав'язуванням їхнього диктаторського усевладдя навіть мільйонам підданих невольників із числа вже колишніх громадян. Оскільки лише в умовах миру антинародна чи несправедлива на думку народу політика виправляється засобами миру, інтересами більшості чи доказовою стратегією прогресу, або ж правовими процедурами, - то вже в умовах війни проти суспільства розв'язаної насильниками проти останніх не можна не застосовувати зброю, як необхідний інструмент відстоювання права та інтересів суспільного загалу. Нище число катів без важелів стримування терору антисуспільного просто вражає числом колишніх громадян яких вони можуть закатувати, коли ці громадяни будуть неозброєними, або своїми аргументами спротиву вважатимуть гори із власних тіл, забитих означеними бандитами у сподіваннях справити таким чином вплив на сумління катів. Тоталітаризм, себто розв'язування антисуспільного терору, просто ошелешує своєю ефективністю порівняно із тими зусиллями, які витрачаються у нормальних суспільствах для розвою на бік прогресу.

Правовим можна вважати лише те суспільство, громадяни якого мають зброю та затвержені цим суспільством норми використання зброї проти імовірностей узурпації суспільної влади зі сторони бандитів які до посідань влади дісталися. Застосування насильства проти переступників, чий злочин є доведеним у судовому порядку чи звичаєвому праві, є привілеєм і перевагою саме захисників права. Не дарма атрибутом та умовою утвердження концтабірних зон було обеззброєння населення, аби воно не мало змоги чинити опір убивцям від влади. Тоталітарним та облудницьким є те суспільство, у якому чоловік не має хоча б власного кулемета. Кількість і якість зброї на руках населення має перевищувати подібні потенціали навіть тих правоохоронців, які готові захищати громадські свободи. Законослухняні громадяни делегують свої права обраним ними структурам управлінським, довіряють свою безпеку та правовий устрій своєї країни відповідним установам і органам правопорядку, - але не настільки, щоб опинитися голіруч перед імовірностями ексцесів злочинних. Окремий чоловік є сам собі міністерством з ведення власного бізнесу, особний чоловік зобов'язаний керуватися розумінням ним норм справедливості, людяності, добродітства, самостійний чоловік зобов'язаний перебувати у притомності, глузді, знаннях і не допускати обману, самодостатній чоловік суверенний має бути сам собі бути міністерством оборони. Гарантоване суспільством право володіння зброєю виступає у свою чергу гарантом суспільного здоров'я, сприятливими умовами і забезпеченням якого є мир. Відгук відсутності спротиву насильству, реакцію підставлення третьої щоки у відповідь ударові по другій можуть собі дозволити лиш ті безумці, фізичні і матеріальні ресурси витривалості вичерпаються не далі як на наступний день їхнього мирного повстання. Пропонування миру у відповідь на злочинства, а то ще й демонстрація послуху та відданості на користь агресорів, аби їх не дратувати на посилення терору, - є не просто хибною тактикою, а злочином самовбивства зі сторони жертв. Підставляти мільйонні жертви під удари нападників можна лиш з метою подальшого захоплення й винагородження нападників. Проти кийка гвалтівників необхідно використати стрілецьку зброю; проти стрілецької зброї агресорів застосовують артилерію; й так далі за логікою адекватного відвіту.

Необхідним чинником поступу є те приватне благополуччя яке є вдячністю за успіх реалізації творчих планів, коли зростаючі людські запити задовольняються за логікою та закономірностями прогресу, коли зручність умов існування гідних стандартів людяности є органічною складовою пізнання істин у розвії культури, коли цілі збагачення загалу стають максимумами поведження окремих його представників. До успіху, - яким стає введення у обіг інновацій, а не перетасовування статків на користь більш удачного грабіжника, - веде вузький прохід де не-аби які зусилля докладаються на розв'язання проблем та задля практичних відповідей на утаємничене до того. Осуду ж підлягає не лише та зажерливість одинаків гаразди якої забезпечуються обкраданням ближніх, але й власне комфорт людини не визнається за повноцінний замісник смислів і цілей у межах навіть суто людського буття, коли те відрікається від предметних здобутків праці. Забезпечення зручних умов як для нашого фізіологічного виживання, так і задля нашого соціального тіла – не має обслуговуватися нашим свавільним ставленням як до успіхів цивілізації, так і здоров'я природного світу неприпустимо робити жертвою суб'єктивних забаганок нашої вигоди. Моральні та релігійні застереження щодо стриманости у стяжательстві уречевлених трофеїв гордині можуть правити тим досвідом, вихід за який загрожує аваріями для нашого ж окультурення. За своїми силами людська творчість може дозволити собі навіть неможливе, - але не більше від того. Вдавання до маніпуляцій з фікціями, - особливо з більш наближеними до психопатій маніпулятора чим менше вони є узгоджені із можливостями речей та предметної об'єктивности, - несе загрозу для оточуючих.

Примітиви ж, - себто ладні хоч цілий світ дригом перевернути аби лиш підлаштувати його під свої комплекси, замість того щоб самим адекватно відкриватися питанням та викликам, - у своїх невдачах звинувачують кого завгодно й що завгодно довкола себе, а не власні фобії приправлені острахами. Задля власного комфорту обмежені типи множать й вигадують довкола себе сонм ворогів, яких цим примітивам долати у бійці видається легшим заняттям порівняно із подоланням власних аберацій і збочень геть від нормалі. Так само як ідеологічні трагедії світу кряться за мірками підсвідомих чи світоглядних психопатій авторів рятування світу від чудовиськ існуючих виключно у розпашілих мізках самозваного теурга, - то за тими ж лекалами вибудовуються й принади утопічного майбуття для тих віруючих у віровчення, яким не треба вже буде потерпати від реальности, бо їм буде комфортно у межах імперативів нарешті вже здійсненого чуда, де Бог чи політбюро потурбується за кожного замість усякого що збувся своєї свободи та відповідальности за справу. Апломб випадкових вождів на троні є компенсацією їхньої ж немічности вже як автентичних насельників асоціальних підвалів. На ворогів перекладають провини, які обвинувачі мали б шукати й знаходити у собі. Задля особистісного комфорту, заточеного під виміри власних упереджень чи під рівні недолугої освіти, любителі неймовірного закликають у помічники або смерть на голову ворогів, або Божі сили вже для себе, бо на себе самих за своїми силами у обставинах реальности любителі чудес не сподіваються.

Грабіжницьке вилучення чужого задля прибутку від власного хижачького трибу здобичництва та оптимізації мисливських витрат крутії обставляють як вигоду для намічених ними собі у наїдок. Усі тоталітаристи відчайдушно нав'язуються із своїми послугами порятунку тих, кого вони залякують відсутністю запропонованого чуда, від вірування у щастя якого жертва просто таки не може відмовитись. Голод хижаків відлунує між їхніх зубів піснею прислужитися самовіддано слухачам, які згодом між тими зубами опиняться. Своє сидіння на мозковій адепта подають як тягар не лише не обтяжливий, а й як крила злету геть від тих життєвих проблем, вирішення яких самозвані рятувальники перебирають на себе, звільняючи жертву від докучливих її ж обов'язків за власну її ж долю. Зваблюють поміччю Богів, посилаючись на особливу до них близькість; менш божевільні мисливці залякують вже не гріхом самого людського існування з антитезою райської обітницї, а – соціальними фетишами експлуатації задля порятунку вже у безкласовому інтернаціоналові.

Кожна людина, просто у силу фізіологічних потреб як живий організм, потребує поменше виснажуватися у праці та побільше проти того знесилення відпочивати. Й оскільки ще й гора людей є налаштована саме на безпечне споживання та стягання під себе усіляко можливих благ, то домагатися на зверхність над подібною горою будуть обіцяльники щастя здобутого: або присвоєнням чужих благ, або у дарунок від сил небесних у подяку за покору владі означених розподілювачів чужих достатків.

У недостатньо організованих і тому недорозвинених спільнот, де бракує роботи осібних автономних і самодостатніх колективів спільників, - то управлінські функції здійснюються централізованою владою, завданням якої є таке опікування над благоденством підданих, коли доводиться задля цього карати тих хто вислизає з-під обов'язків послуху. Й таким чином завдається додатковий удар по підприємницьких ініціативах згаданих творчих колективів окремішніх. Недостатньо розвинуті спільноти тому тяжіють до спрощених загальних управлінських рішень силових стосовно свого членства, бо ще й останнє має нагальний запит на ту зверхність над собою усевладного проводу, послух якому ця управлінська еліта оплачуватиме дарами та пайками за самовіддану службу. Маси делегують освячення ними навіть не так на виключну користь сакрального над собою вождя харизматика, а ще й апарат цих зверхників визнають маси виконавцями просто таки якихось небесних та потойбічних сил остаточної і незаперечної праведности. Зона незаперечного порядку міцніє через пошук там відступників від яких очищаються, - з наслідками відсторонення цієї зони від не такого як їй потрібно зовнішнього світу, цільове споживання ресурсів якого і є джерелами паразитування зони. Примітивні спільноти тому такими і є, бо активні позиції визнають не за собою. Утім усіх не включених під контроль власної замкненої на собі секти, то сповідники культу визначають як ворогів гідних беззастережного їх знищення. Актуальною стає модель такого собі месії, який чудесним способом, за ціну дисциплінарного служіння йому, махом розв'яже усі проблеми та негаразди, примучить усіх зловісних ворогів, а потім свою паству вірних введе у Світле майбуття нескінченного процвітання та вищих смислів буття. Людинолюбська філантропія стосовно бідарів є представлена зоною їх послуху. Зоною неволі не так є місце пограбування запроторених туди, як зоною є силове відгодовування приречених на попадання у вождівську каструлю.

Це починалося ще з давніх давен, коли мисливці ділилися здобиччю із удовицями, малечою та немічними. Зараз людинолюбство розпоширилось вже й на тварин та на збереження здорового й чистого середовища. Водночас удосконалюється, - у збройному її вимірі, - відразу до конкурентів сущих поза нашим рідним власним гуртуванням осібним. Лиш люди спосібні вбивати здобич подібних собі навіть тоді коли не голодують фізично, а насичують лиш ідейні апетити. Жадання помочі потерпілим – є невиліковним, є атрибутивним показником людяности, є політикою управлінців з числа людинолюбців. Найбільш дохідною є та поміч доходягам, яка здійснюється за їхній же кошт.

Господарів свого майна та власної влади з числа підприємливих та обдарованих громадян, яким треба ще більше від того що вони вже мають, тому звинувачують у наживі за рахунок бідарів, бо багатіям у їхньому бізнесі потрібно, для переробки у споживчі товари, забагато того сировинного матеріялу, до числа якого потрапляє праця та права бідарів. Які багатіям закидають не безґрунтовні та доказові звинувачення у недоплаті за визискувану з бідарів працю. І коли диктатори та усевладці, які числять себе суспільним проводом, займаються грабіжництвом, то вони є не елітою управлінців, а є кримінальними бандитами. Апарат совкової комуністичної номенклатури, тому добрався до диктатури, бо звинуватив підприємливих власників у тому що капіталісти більше віднімають від суспільства, аніж вносять багатств; а підтримка масами обіцянок нажитися на розграбуванні імущих обернулася злиденством низької платні для цих трудозобов'язаних мас, які потрапили ще й до числа соціальних утриманців за підтримку соціалізму. Плоди праці та жертвовність цих мас будівників комунізму були приватизовані номенклатурою, яка заявила що то помилочка вийшла коли приватний бізнес був офірований обіцянкам переваг одержавлення.

Здатність мислити, яка ставить нас вище від наших інстинктивних реакцій, дозволяє посередництвом наших знань, розвитком пізнань, відкриттям законів у природі речей змінювати наявні обставини вже до стану цивілізаторського. Проте ментальні конструкції не лише проникають у незнане, щоб переробити раніше недоступне вже у підпорядкований нашій волі та потребам окультурений проект опредмечений, - аж самі собою реакції мислення можуть складати власне винахід, замішати собою тілесну фактичність креативу. Базовані на вірі чи на псевдораціональних переконаннях, психічні уявлення можуть не лише перенаправляти нашу активність вже у динаміку речей за ефектами у природі речей, - як продукт розумової діяльності у спроможності від означеної дійсності ще й відсторонювати нездоланною стіною. Інтелектуальні конструкції цілком можуть існувати й без підтвердження їх відповідністю щодо об'єктивного, поза істиною, нехтуючи перевіреними запитами на прогрес. Змістам та упередженням віровчень вдається утворювати світ реально суцільних ілюзій та використовувати своїх вірних адептів за культовими приписами поза критичною верифікацією досвідом протягом часу не залежного від знань доказових. Енергетикою химер є віра віруючих у те, що подібні сурогати пропозицій ошасливлення є надихаючими та вартими високих призначень. Здатність мислити творчо у максимальній незгоді із здоровими реакціями людського здоров'я, - яка, так би мовити, немов проривається крізь завісу таїн, щоб там оселитися й резонувати із стихіями хаосу, - робить із колись притомної людини вже жертву власних фантазій. То лише науковцям, діяльність яких визначає лик прогресу, не обійтися без підтвердження їхніх гіпотез на законів вже дійсними справами, - прихильникам же неадекватних цінностей аморальних, епатажним мистцям із підвалів, професійному клірові, самозванцям від базованих на неосвіченості спрощених ідеологій щастить протягом навіть віків знаходити собі для доїння чи настригу масу рекрутів без усякого підтвердження обітованих картин утопічних хоч як якоюсь чинною дієвістю. Лише завдяки наявності розуму можна сторіччями задавати собі страждань у сподіваннях на вдячність зі сторони зобов'язаних тими жертвами сил небесних, - не маючи завжди жодної предметної відповіді на молитви, окрім трактування випадків як прояву нарешті явленого чуда. У вихвалюваннях про причинну залежність світу від людського розуму слід ще й перестерігатися кризової ситуації подібного. Обумовленість та регуляція нашої поведінки від смислів може призводити до фактичних аварій на разі розбалансування осмисленого вже до патологічних психопатій. Ресурси глупства можуть на рівних потягатися із сподіванням на переможність розумного. Усі вчинки людини можна числити опосередковано осмисленими, але деякі з тих смислів краще й більш повно відкриваються фахівцям у білих халатах. Дурниця це не відсутність розуму, а присутність не такого як треба розуму. Вірування у віру є тим відчнодвигуном, який спростовує попередні рівні знань не гарантовано задля конструктивізму розвитку знань. Відпрацьовані знання відходять у неактуальність, тоді як пророчі передбачення сятимуть надією навіть у ореолі глупства. Штучну гру своїх героїко-месіанських виступів від імені Бога, долі, історії, необхідності, нації, класу, совісті, закону, правди, спасіння, щастя, прогресу, людяності, миру й подібне підтверджують самозвані представники чудес посиленнями саме на лише їм чутні голоси та запахи із бездоказового потойбіччя нічим не замуленої ментальності своїх особистісних передчуттів.

Хоч поклонники утопій чи простих чудесних приговорів й вважають що засобом переінакшення своїх розумів подій вони здатні переробити фактичні події, що одна лиш видозміна їхньої психіки є достатнім аргументом аби до нього прислухалась натура об'єктивних речей не наділених розумом, що доста напружити волю й тоді неодмінно на неї відреагують фізичні чи соціальні закони, що фізичний статевий устрій є плодом уяви, що творчість не є лімітованою можливостями наявної культури, - проте практичним та вичерпним наслідком подібних асоціальних фантазій чи хворобливих зрушень мозкової діяльності залишиться саме цей результат Наша здатність доповнювати реакції сприйняття вже на конструкції закономірного у сприйнятому щонайменше не мала б спотворювати, підміняти, заперечувати здорові реакції пізнавальні вже на розмір ілюзій.

Переваги людини над усіма іншими істотами обумовлені розумовою діяльністю завдяки якій ми й будуємо світ культури. Але під нашаруваннями раціо та знаннями бурхає океан інстинктів як рефлексій поведінки як то є у світі тварин видом яких ми і є у еволюції. І саме на експлуатації цих світовідчуттів підсвідомих та вольових афектів людини як біологічного організму й конструюються варіації остаточного орднуунгу, презентованого хаосом та девальвацією усіх визначень та цінностей. Першими серед обіжників зонотворення є передчуття як небезпеки зі сторони середовища, так і необхідність урвати здобич із того середовища задля свого виживання. Коли після того, як наразитися зненацька на хижака, або знагла побачити дичину, що повз пробігає, - почати міркувати про ці нагоди, то можливо від цього з життям власним розпрощатися. Оскільки насадження страху і переляку є доступнішим і сильнішим порівняно з проявом любови та доброзичливости, оскільки зло руйнівної шкоди легше дається ніж конструктивна робота, оскільки кретинізм є більш ощадливим ніж витрати на інтелектуалізм, - то примітивісти для встановлення своєї влади займаються саме залякуванням тих кого вони заміряються поневолити та обібрати. А жертви потенційні, звичайно ж, обачно і розважливо лякаються погроз. Повагу до себе зі сторони народів москалі забезпечують переданням від себе мір жахів і ненависти на сторону народів. Острах щоб крокувати вже до жаху повинен ще й спиратися на костур брехні і облуд. Пошук ворогів і знуцання єднає вже колишніх людей вже у однорідну нерозбірливу масу, де не має різниць між життям та смертю, між правдою та облудою, між катом та жертвою. І саме тому що у насельників зони зникає можливість кар'єрного росту, то зона колективної однорідности і терору поступається конкурентним суспільствам. Батіг не лише пасує управлінню рабами, але є ще необхідним щоб породжувати ним невольників; одначе для продуктивного господарювання потрібна розвинена культура, право, вільні громадяни.

Грабіжникам задля успіху їх паразитування, споживацького присвоєння тих багатств які продукуються жертвами грабіжництва, то не обійтися не лише без порушення правил та норм, аж грабіжники навішують на жертв вигадані провини, водночас оправдовуючи свою агресію як справедливу акцію покарання ворогів. Однак тоталітаризм у представленні його усього лише видом грабіжництва, - коли грабіжники розподіляють світ на добро у його представленні власним бандитизмом та, з протилежної сторони, на світ зла у поданні його тими на кого бандити нападають, - то така дихотомія залишається ще не повним і недоконаним тоталітаризмом. Бо у зрілій зоні остаточного порядку панує безлад, де різниць між правим і хибним бути не може. Коли тиранія відмовляє у людяности своїм противникам, то це й роблять диктатори і стосовно самих себе. Вони заходяться доказувати не лише те, що на їх думку весь світ лежить у абсолютному злі, усі є поганцями і добродійства існувати не може, аж питомі запліднювачі зони ще й хизуються тим, що і їм не оправдатися перед вимогами стандартів добропорядности. У відповідь на звинувачення у убивствах москалі відповідають: ну то й що; і ви такими ж є. Їм байдуже. І коли хаос є тотальним, то й сперечатися з приводу класифікації визначеностей вже не доводиться.

Однобічним є міркування про те, що правила та знання про дійсний порядок речей обумовлені лише оптимумами щодо розподілу обмежених ресурсів, бо пізнання та творча праця направлені ще й на множення багатств та досягнень. А проте історичне зростання добробуту дійсно не лише урізає розміри скрути якою й сприймали історичну необхідність, - аж перетворення технологіями та пізнанням вже у повсякденну доступну масам реальність прогресу та того, про що ще вчорашні покоління могли лише мріяти, таки посилює уможливлення у цій реальности вже казок та фантазій які здаються безневинними. І коли за минулих часів правдою було жорстке недопущення химер, то вже за часів достатку перед яким відступають нестачі, - то чому б це відмовляти собі у допущенні того що раніше виносилося поза скобки належного: фантазійні проекти соціальні, наукові, мистецькі, релігійні, моральні. Пайки для упосліджених прошарків, патерналізм конституйований переповнює казками не лише сюжети масмедійні, а ще й не залишає відмінного від них вже у головах споживачів казок. Однак ріст добробуту не має ставати поперек пізнань правди.

Тоталітаризм це внесення у стан людської культури відносин притаманних стану тваринного світу, коли у природній еволюції виживають лише найбільш лихі. Поступ же у культурі полягає у прилученні до її надбань ширших верств, у подоланні людьми і народами своєї порівняльної відсталості, культурою та пізнанням є наділенням життєвістю того, що досі перебувало поза скобками у темноті ще не освоєного. Природна еволюція та культурний прогрес є різнонаправленими рухами. І коли боротьба видів стикається із людяністю послабленою на спротив торжеству бандитизму, то тоді людяність зазнаватиме поразки.

Тоталітарні рухи це ті, де пропонується збагачення у обхід діючих норм та закономірностей. Зона це кримінальні правила невиконання цивілізаційних правил. Експлуатація чудес це кар'єрний шлях для невігласів та лузерів. Не лише невміння невмілих заробляти за правилами штовхає їх на бандитизм, як бандити до правил життя проштовхують своє бажання збагатися всупереч правил. Зона це нашестя дикунства.

Учення та рухи спрощень повсякчас виникатимуть у цивілізованому суспільстві на разі послаблень його організованості тому, що достатньо просто нічого не робити із потрібного для прогресу та пізнанням аби безлад набував щобільшої самочинності. Ті, які грають поза правилами завше перемагатимуть тих, які слідуєть правилам, - коли у прихильників правил забракне карних сил поставити порушників на місце, або не змагатися із бандитами на полі суміщення несумісностей, тобто а чи то виключити асоціалів геть із пристойного товариства, а чи то не ходити на зібрання нечестивих. Людина обкрадена на атрибути та потуги її цивілізованості буде з'їденою у стані диких тварин, але будь-які стада хижаків програють людям озброєним людяністю та усім що вироблено у прогресі.

Сприятливими умовами для заквашування містифікацій та аномій є кризове порушення впорядкованості й керованості, руйнація досягнень, збаламучення ситуацій. Живильними обставинами майбутньої зони дисциплінарного примусу є облаштування бунту, ворохобні, веремії, рейваху, збурень, метушні у руйнації усіх обставин задля їх розору за імперативом: чим гірше – тим краще. Не так криза плодить злодіїв, як злодії розмножують кризу. Неприйнятна для її жертва крадіжка злодіями чужого майна є жаданою здобиччю цих присвоювачів. Криза це безкарність переступлень й навпаки.

І як цивілізованість забезпечена й відзначена передовсім її інтелектуалізмом, то першою жертвою любителів спрощень, першочерговим об'єктом атаки з їхньої сторони є обкрадання суспільства на глузд із заміною його на обмежений набір догм окремішньої секти. Усі поспіль автори тоталітарних учень вправляються у дискредитації усього пов'язаного із кваліфікованими знаннями, вони просто ненавидять розумників, знущаються із освіченості та освічених, протиставляючи їм забобони свого учення вже як вищу мудрість. Для того щоб безкарно обібрати громадян на права й свободи, на статки, на життя, - то тоталітаристами передовсім треба позбутися інтелектуальних класів та прошарків у суспільстві. А щоб успішно знищити раціоналізм, - то прихильникам біологічної війни видів треба знищити моральність, або ж проявом моральності вважати усе що забезпечує торжество тоталітарного учення, відносячи до стану ворогів ті стандарти вихованості які стають на заваді тоталітаристам. М'ясоїди не мають моральності; аморальність та глупство роблять із колишніх людей вже канібалів. Ламання моралі, яка лежить у основі права, досягає свого довершення у ламанні тоталітаристами законодавства країн які вони затруїли на вірування у здійснення чудес. Тоталітаризм був би не можливим, коли б тоталітаристи дотримувалися зобов'язань, договорів, домовленостей, на які примітивісти йдуть лиш затим, щоб до часу зв'язати опір супротивників. Після того, як суспільство буде очищене від інтелектуалів, а замість здорового глузду вилученого від громадян у спосіб заміни його на обітниці вірувань у новий порядок прийде підкріпленій терором псевдоправовий режим зони, коли буде збезчещена порядність та людяність, - тоді успішність визиску в'язнів зони вірування у чудеса стає простою технічною процедурою. Без цілеспрямованого атиінтелектуалізму, без обіцянок піднесення соціальної низоти до ситуації підміни нею еліти, без падіння рівня суспільної освіченості, культури, раціоналізму – зона не станеться.

Від станів прикметних: раціоналізмом, гуманізмом, правом, свободою, розвитком, то перехід вже до обставин концтабору у його: безумствах, антилюдяности, беззаконні, насиллі, деградації, - потребує проміжної ситуації як затрати вже колишніми громадянами їхніх орієнтирів, так і одночасної підміни втраченого вже на впливи безуму. Обдарування на тюрму не станеться допоки люди не будуть окрадені на їхню гідність, притомність, честь, доки особистості не підпадуть під зачарування неймовірним.

Сполучний коридор між унормованою буденністю та ти вибухом аномії, однією з вершин якої є дисциплінарний тоталітаризм, - стає дедалі коротшим, зважаючи на нетерпимість людську до дражливих проявів хоч чогось неконтрольованого людськими прагненнями. Антагоністична несумісність моделі віри у прості чудеса з відповідним силюванням незгодних із догматами вірування та полярного щодо неї устрою визнання поступального поступу – може мати достатньо обмежене число опосередкувань: свобода та зона часто впираються лобом одна в одну, ретирування одного супротивника стає тут таки невідкладно наступом іншого. Не лише накривкою на зону неволі та виходом із неї стає відродження соціального здоров'я, але вже й у зворотному напрямкові усталений узус традицій здатен знагла вибухнути екстремістською ставкою на окремішне чудо особливо тоді, коли настає втома від ординарного й тривіального занурене у нудьгу. Великими справами обіймаються саме із смутку; саме на Божу відповідальність доводиться перекладати ті обіцянки, що не підлягають здійсненню; не так бажання відзначитися у нетривіальному, як невідповідність тривіальному й породжує вибух тотальних облуд. Точка біфуркації за якою починається незворотний обвал вже чи до ліквідації зони, чи то до її відродження, - знаходиться у діапазоні: як дезактивації відповідальности притомного чоловіка, так і одночасної імітації активної позиції віруючого вже у рамках та вимогах вірування у чудо. Доба беззаконня визріває сама собою із самої лиш масової лінії та збайдужіння виконувати пагони зла; руйнівною ж для казематів утопії стає сумління одинаків.

Комвихованням задля відступу від заробітку беруться нищити приватний інтерес бізнесу. Відмова від перевірених соціально-економічних норм, повстання проти традицій моральних і природи людського, перероблення науково-пізнавальних досягнень із заміною відторгнутого вже на уявні чудеса викликають світ ілюзій, який доводиться створювати як застосуванням вбивств проти незгодних, так і штучним гіпнозом згідно вимог ідеовчення.

Як погляд на справу зі сторони погляду на справу вже з іншого боку додає справі розуміння, то у ще більшій мірі провалля у ще гострішу специфічність справи, із зятим відгородженням від усяких критичних та креативних на неї точок зору, - призводить фанатика до ризиків непотрібности й незатребуваности справи його занять вже ніким, ні до чого путнього на часі сучасности не веде із тих, які є зачаровані надто неймовірним. Абсолютистський світогляд секти спрямований на те, щоб віруючого у чудеса вивести вже поза межі орієнтирів у реальности, із мученика віри зробити вже азартного ігромана з приводу непорушности святих та сторонніх дійсности догматів безпредметного віровчення про вичерпання історії, ув'язнити вірного вже у каземат ілюзії. Міра щирости у грі відповідно знімає із гравця звинувачення у непричетности істинам, якими можуть бути лише широкі та більш неосяжні знання та вміння. У азарт впадають для виправдання глупства його носія й лише дурисвіти є справді азартними. Дурість лицедійства відтирають його відвертістю. Усі скрупули, рації, закони реальности вже на друзки розлітаються перед броньованим поступом непоступливих у іграх за штучними правилами.

Оголошення логіки поведінки особистостей та їх угруповань як несuverенної, несправжньої, розчиненою чи заданою незаперечними успіхами культурного прогресу, - є прийомом накидання на людей світоглядних ланцюгів. Обумовленість навіть підсвідомих прагнень людини не робить їх здобиччю ілюзій буцімто штучних: не дає права шахраям підмінити огуджену ними ідентичність людей вже на свої трансцендентні манії як на нібито достеменність. Злочиним ідеологій та вірувань є те, що вони агресивно посягають на самість чи то на душу людини. Бо людина, уживаючи послуги фахівців, є на них останнім арбітром.

Режим фізичної покори тюремному розпорядку улаштовують для пограбування в'язнів не лише терористичним примусом у раціональних цілях задоволення наживи зажерливих організаторів тюрми, як різниця потенціалів між нормами моралі відкритих спільнот та, - зі сторони протистояння, - примітивною ідеологією тюремників опорядковують ще й як ціннісний здобуток самих ув'язнених, аби накласти кайданки ще й на мозок рабів. Обкрадання людей на їхні права, статки, життя, гідність з перетворенням вже нікчем на витратний матеріал у планах здобичників не відбудеться певно без підміни глузду вже на ті сугеровані химери, у які злидарі зобов'язані щиро і самовіддано вірувати на шляхах покори ошуканцям. Різниця між потенціалами фізичної свободи громадян та з протилежного свободам полюсу неволі добиваються надихаючи громадян тим вже ідеологічним дурманом, який набуває звички, порушення рецептури чи режиму прийняття якого трактують за дисфункцію, за ересь, за злочин. Фікції вставлені пройдисвітами у свідомість їхніх жертв як подразнювач місць насолоди, як буцімто власне переконання задля якого жертва ладна накласти своїм життям, саме й слугують поневоленню і поневір'янню жертви ліпше за меч гвалтівника.

Окрім гри на обітницях утіхи природних інстинктів життя, коли жертву знадкують відсутністю хвороб чи душевного неспокою, складнощів здобуття хліба чи води, приманюють присягами забезпечення невичерпної статевої потужності, відкривають двері до задоволення підсвідомих прагнень на садизм чи страждання об'єкта віри, або ж пропонують будь-які чудеса видозміни часового світоустрою на свавільний вибір жертви обітниць, - то публіці, яку збираються стригти, доїти й різати, накидають ще й ту зброю, яка має втішати естетичні чи інтелектуальні запити людей. Азарт опановує не лише зорові, тактильні, смакові, слухові рецептори чуття, а й на захоплюючу гру наввипередки із супротивником перетворюється відстоювання тих неймовірних конструкцій метафізичного чи соціального щастя, які виставляються за втілення іменованого ідеалом, доконечним смислом існування, божественною сутністю й подібне. Мода сама по собі стає вже не присмаком, а заміною буття. Маси не лише шаленіють від забитого голу, від попсової мелодії, від лиховісної фабули казки, а й у безтямному раюванні розстаються із грошима задля продовження тих неадекватних реакцій на перебіг подій, які стають не їхнім бізнесом. Серед лиховісних заворожень гіпнозом цінностей особливе місце займають навіть не помилкові картини природного устрою, а фіктивні концепти ідеального соціуму, віра у достойність втілення яких призводить до людських жертв. Навіть факти із механіки ладу потойбіччя чи сімейних відносин між Богами, за невіру у які мордують невірних, є менш суспільно небезпечними.

Дослідники із числа науковців пропозиціями своїх винаходів постійно критикують упередження та масовані узвичаєння, тоді як любителі фантазій із числа демагогів пропозиціями примітивізації зайняті критичним зведенням знань до рівня масових забобонів ще й з наданням останнім ролей месіанських. Гіпнотизери не марновірства та вірування у чудеса рівняють під вимоги фактів, а факти роблять прислугою ілюзорних ідеологій. Тоталітаризм це улещання пересічних примітивів.

Жахи, якими заколотники залякують публіку, обітниця щастя на разі захоплення ними усевладдя – мають, у ліпшому обрахунку, стосунок саме до філології. Фізичним вбивствам причинно передують вдалий психічний терор. Тоталітаристи зайняті зміною імен як дешевим способом практичного спотворення істин та фактів. Фігурами мови є: знищення експлуатації, - коли ударники гарують за харчову пайку; або: влада належить народові і діє у інтересах народу, - коли цей самий народ виселяють у сніг тайги; або: загниваючий капіталізм переддень світової революції, - про що свідчать супермаркети і технології заходу; або деза: російських військ в Україні немає, українців взагалі не існує, - що, однак не заважає направленню стрілецьких загонів москалів задля винищення надмірного числа українців.

Для дресирування тварин, що вони не можуть вихвалитися якістю ума, доводиться вдаватися до шорсткого хліста й корму; тоді як для тих же цілей вже відносно людей прикметних хіба що кількісною наявністю розуму - доста обійтися телевізійною картинкою.

То лиш для працюючих у межах раціонального є проблемою доказати суспільному загалові корисність запропонованого винаходу, аби новація вдосконалила культурну реальність. Тоді як пройдисвіти та націлені на грабіж, а чи недостатньо освічені й замало соціалізовані типи, переконані у незаперечності своїх абсолютистських та остаточних для світової історії маніакальних візій, - не лише подають останні за факт реальности, а ще й, як додатковий аргумент, оголошують власне реальність вже за ілюзію, чи то вид зла, яке потребує як не спростувань, то докорінних виправлень згідно режисури порятунку. Неадекватні, а то й асоціальні ідеології, - прихильники безмежжя яких є впевненими у відсутність завад та кордонів для апетитів ідеологічного віровчення, - створюють альтернативну реальність саме із матеріалу чуда та порушення усіх відомих законів. Звабою для рекрутованих під обітниці неймовірного виставляють не лише подолання негараздів сушого існування неофітів згідно довільно-яких їхніх мрій без належних для цього зусиль самих мрійників, як змістами чудес є наділення їхніх adeptів ще й тими нав'язаними обов'язками культовими, які не вміщуються у межах осмисленого та притомного; а вже полярним стимулом для виконання дисциплінарних обов'язків та розпорядків зони слухняности неодмінно стає залякування парафіян віровчення ще й власне дійсним станом речей і відносин реальности, яку на усі лади шпетять прихожани зони актуалізації чуда. Любителі безмежних тотальних ідеологем не лише вважають свою гіпотетичну доктрину фактом доконаним, як ще й цілком здавалося б нормальних людей вони оголошують активними учасниками актуального чуда, наділеними чаклунським впливом на довкілля, причетниками глорифікованої святости у чинности потойбічних сил, - а чи то слави Божої, а чи то світової революції визволення промислового пролетаріату, а чи то у боргові разаблаченія двурушніків та подібних расових та класових недолюдків.

Щоб назбирати якомога більше число прихильників, то їх числять не лише пасивними об'єктами від ініціатив та волі потусторонніх сил, - як віруючих роблять такими у спосіб їхнього посвячення у святість чудес. Так віруючих зобов'язують не лише молитися чи звертатися із побажаннями до направляючої партії, як водночас покладання на патерналізм здобуває легалізації саме через зворотний зв'язок, коли регламентований культовими ритуалами побут виконавців догматичних вартостей витлумачують як винагороду зі сторони очільників піклування про прохачів. Так у ортодоксію про спеціалізацію потойбічних анімованих чи безтілесних сил чародійства виключно на доброму та належному для спасіння та вибавлення від гріхів цього світу, - за яке видають змісти догматики, - неодмінно вводять антиподом а чи то якогось такого собі диявола, а чи то суб'єктність самого віруючого та свободу вибору його волі, на конто яких списують негаразди що не вміщуються у повноту тої волі божої, яка за визначенням направлена на добро, коли навіть трагедії та негаразди людських доль беруться інтерпретувати як утаємничений та незбагнений для людського раціо прояв добродієвства творців чуда. Для генетично ще недостатньо розвинених культур характерним є посвячення у здатність чаклувати усього членства секти, тоді як у конфесіях, де жреці перенаправляють торгівлю чудесами на виключно свою користь, до змістів догматики вводять святість лише кліру, як фахових посередників між паствою та утопією остаточного смислу. Проте й у будові ієрархічного централізму приписів віровчення від вождя і аж до юродивого, чинність посвячення розповсюджується на усіх та має взаємний рух у обидва напрямки верху-низу. Ба й більш, навіть противники секти поза її межами оголошуються прощеними у ній та у її рятівних для усього без виключень людського загалу цілях навіть всупереч волі та факту непідвладности сектантським вимогам. Вірування поза кордонами містичної ідеології та віруючих у чужих Богів маркують як жертву штучного злочину над волею усіх людей народжених у природній відданости сенсові саме даної окремішньої ідеології. Усякий різновид тоталітаризму або силою фізичного та виховного терору домагається всотувати усередину себе найдком максимальне число жертв віровчення, або ж свою неспроможність освоїти невірних виправдовує та подає як нерозуміння останніми їхніх питомих вигід підкорення імперативам секти.

Апломб, супліка до божественного, позови на абсолютність об'єднують усі тоталітарні проекти у їх позакритичних пропозиціях на остаточне й безумовне розв'язання з усіма світовими проблемами. Критична маса тоталітарності накопичується у тих пропозиціях та світобаченнях, які одноособово заводяться не лише монополюю підмінити собою конкурентні пропозиції, а й закидають останнім їх злочинну помилковість. Тоталітаристи камуфлюються під подоби нелімітованого щастя й тим принадають до себе жертв для нанесення останнім підступного удару. Тоталітаризм квітне на перетворенні у трупний перегній максимумів реальності у противність своїй спасительності. Енергетика тоталітарності парадоксально витрачається не на доказовість та учасність власних внесків до проблематики прогресу, а - на пониження до станів приреченості на могилу усіх цінностей, відмінних від сподівань на прості чудеса тоталітаристських схем вибавлення усіх та усього від існувань у їх задекларованому тоталітаристами злі. Тоталітаризм живиться й спричинюється закидами розмаю світів у якійсь гріховності, коли усю проблематику викликів від життя та розвитків зводить до простої тези й протиставляється останній виразно убогішою рефлексією. Тоталітарне візонерство претендує на універсальну дійсність саме тим, що виключає звідти як помилкові усі відмінності від своїх констатацій та конотацій, хоча останні і є власне противними власне реальності. На відміну від прийомів вдосконалень через змагання у прогресі, тоталітаристи досягають свого керівного вождівства відправкою у нежиття усіх конкурентів як ворогів народу. Спасительність ідеологів вичерпується вправлінням у смертовбивства, у пошуках ворогів, у векторі антипрогрес, *виродження*. За розв'язання з викликами від історичних реалій, з пошуками подолань кризовості тоталітаристи видають редукцію проблем до концентрованої їх подальшої примітивізації. Рятівні пропозиції тоталітаристів знаходяться у діапазоні від невідання, аберації, фальші, дурисвітства і до передовіри власної відповідальності та глуздів вже на конто тих самочинних дивовиж, які на думку пастирів доста дисциплінарно сповідувати у ритуалах. У вигаданих альтернативах на збереження життя чи дійсностей ідеологічних тоталітаристи відмовлять життю реальності.

Прагнення ошасливити світи рятівним розв'язанням з усіма проблемами, проректи остаточне й вичерпне для історії світу слово істини та правди, знайти чарівний ключ універсальних відповідей на усі кризи – часто є породжені не зловмисним ошуканством, не пасивною реакцією реагування на об'єктивні нещастя, не простим невіглаством, а щирою вірою у служіння грандіозним покликанням, ініціативами помочі ближнім, готовністю самопожертви. Концтабори можуть зводитися із добрих намірів. Пошук закономірного у плині подій, інтелектуальне проникнення у суть явищ, освоєння викликів є особливістю нашої пізнавальної діяльності, включаючи сюди й візії тоталітаристів, проте тоталітарність визріває саме з тих пізнань, які є не так недосконалими, як надміру ілюзорними. Тоталітаристи пропонують такі бачення, які фіксують не об'єктивні й тому обов'язкові відносини, а пропонують ілюзорні оцінки, яким не відповідає предметність ще й тому, що тоталітаристи шукають універсальні, себто віддалені від конкретики подій умоглядні вигадки, які просто мають покінчити із складнощами. Бачення подолання криз подаються чим простішими, то казковішими. Універсалізм вабить, як у нього тичуть пальцем як у факт.

В'язничні режими підсумовують зведення усіх проблем до того єдиного ключового секрету, надання оволодіння яким розв'язує усі проблеми усіх можливих існувань, робить непотрібними усі відмінні підходи. Із пов'язання усіх проблем, себто способів суспільного життя, висмикується одна у тих якостях її агресивності щодо інших, які подаються як зверхцінні щодо інших суспільних проблем, які будуть вже без проблем, автоматично, економією зусиль розв'язані самим лиш зосередженням на рятівній ідеї, що її звабливо конструюють на різниці між її простотою та такій же результативності у вирішенні усього. Облесливість моделей ошасливлення, замішаних на енергетиці ненависті до усіх інших реалій вже призначених у пожертву означеним фікціям, полягає не лише у експлуатації мрій про щастя спрощень, а ще й у тому, що змісти ірреалій беруться із реалій.

Зрозуміло, що функцією суспільного організму є взаємопоміч, що здобутки культури є плодом співпраці поколінь, що гуманізм є практикою добра між людьми добрими до історії буття усього живого. Проте максима соціальних служінь, доведена до обмежень на ризикові права підприємців, і є каркасом загального концтабору. Ціннісними підмурками втримання зони каторжного грабунку укупі, аби в'язні не розбіглися й не повстали, є переконання контингенту зеків у тому, що це тюрма її утримує, що підтримання режиму є здійснення останніх запитів експлуатованих. Офіціози пропаганди диктаторських режимів завше стверджують, що це не режим тримається на перетворенні громадян на витратну масу солдатів, каторжників, наглядачів, як, навпаки, народ зобов'язаний смислами свого існування саме батьківській турботі режиму. Відмінні внески у спільний проект зі сторони організаторів та виконавців часто спеціально заплутують, щоб подати участь хунти та солдатів кинутих нею у топку війни розв'язаної хунтою вже за справу героїчної гармонії, - проте, усе ж, однак, кажімо, у спільній справ крокодилів та антилоп, які вовтузяться у річці, треба розрізнити цілі кожної сторони учасників тої справи. Турбота самозваних вождів про маси обібрані вождями на турботу про себе своїми силами, - і є громадянською трагедією.

Окрім публіки оптимістично налаштованої на спрямування пізнаних як закони природних ефектів вже на користь людям, є людність що дивиться на проблеми більш реалістично, тверезо, у відповідальності ще й за ймовірні загрози від бійки з таїнами та ще не пізнаним, яка зводить виживання до правил безпеки, яка у своїй діяльності націлена на недопущення втрат та уникнення негараздів, яка кращим вважає те, що не стало гіршим. Прогрес тоді визнається за добро, коли він ще й не розкорковує доступ до небезпек. Наукову достеменність цінують саме за врахування у ній повноти дійсних чинників, які включають у себе знання ще й про помилки та помилкове. Передбачливість, прогнози, гіпотези, включно із науковими законами, метою має убезпечення від неконтрольованого та такого, що не може не бути загрозливим тоді, як є не освоєним. Дослідники формулюють закони не лише для того щоб ними дресирувати утаємничене, а ще й для створення фортеці проти цих невловимих загроз. Культура це обладунок та зброя людських змагань із необ'їждженою еволюцією. Незаперечною позитивністю вмінь є їхній негативізм проти невмінь. Готовність протистояти жахові стихій, звідки на перелякану людину пантрують приховані загрози, саме й спонукає людину віддатися на поталу навіть примітивним вигадкам, аби через сповідування навіть недостовірного протистояти вже зовсім не контрольованим стихіям. Проблеми пізнань там, де хибні знання не лише переплутують, а й уважають доміантними супроти нагод освоювати істини, а не ті власні вигадки, які не відповідають нічому, окрім як суб'єктивній вигадливості. Подібна імітація знань та окультурення хоч якоїсь ділянки природних проблем виживання суперечливо стає відгородженням від потреб відкривати вже не химерні закони. Вірування у сфабриковані, але не підтверджені нічим, окрім віри, відносини на грані чуда – визнаються пожертвою достатньою, аби ними воювати проти вже не контрольованих відносин хаосу зовнішнього світу внутрішніх острахів. Примітивні догмати, у які як у мушлю хороняться від світу у його загрозливих викликах, суперечливо стають відгородженням від нагод освоювати той світ вже у істинах, себто через управління до того не знаними процесами, що їх через пізнання та освоєння можна було б вже спрямовувати на користь людську. Тюремні стіни не лише вільний світ відокремлюють від злочинців, а й злочинцями роблять усіх відлучених від вільного світу стінами тюрми. Зона облуди у якій перебувають її насельники, для яких відкритість прогресу та проблемам є середовищем отруйним, є для автохтонів зони не карою, а винагородою за їхнє невміння співіснувати із вільним світом. Світ химерних уявлень постає комфортнішим порівняно із практичною аварійністю дій у незнаному реальному світі. Казковий світ є помилкою лише для відкритих свободі. Тоталітаризм вабить як зона безпеки супроти історичної достеменности. Обов'язки сповідування вигаданого культу та дотримання дисциплінарности віровчення вигадують для того, щоб там заховатися від вигаданих же загроз. Тюрму вибудовують аби нею убезпечитися від усіх видів та проблем свободи.

Причинами утворення зони усевладного паразитування над поневоленними є не лише силовий терор зі сторони поневолювачів укупі із проповідуваним залякуванням пастви вигаданими для неї її провинками та обіцянками спокути гріхів непокори вже у обітованому небулярному чи казковому царстві прийдешньому. Спокусами духовного порядку, через браму яких входять до зони концтабірної контролю та обліку того, що у зеків ще залишилося, можуть правити й порівняно більш мирські облуди, як то: звільнення трудящих від експлуатації; або обіцянки процвітання через наділення обділених мас конфіскатом від обкрадених глитаїв імущих; або звільнення від страждання викликаного власне життям та залежністю від здобутків буцімто не такої як треба культури; або ідеалом щасливого завершення історії пройди оголошують ліквідацію богомерзких спеціалізацій та розходжень за ознаками статі, раси, кваліфікації, талантів, прав, власності; або взорованим ідеалом нормативним проголошують злиття реальності історичної та чудес, які кожен усякий може собі самому уподобати, - аж до рівнів психопатії чи вибору наркоти. Проте ідеологічний чи силовий терор з наслідками пограбування його жертв вводить зеків у концтабори не лише із авторських ініціатив лагерної адміністрації, - аж зона неволі не буває можливою без вже самохітної згоди на це самих зеків, які свою свободу міняють на нехлюйство навіть стосовно своїх гнобителів. Серед причин делегування своїх життєвих прав зі сторони тих, хто відчувається переобтяженим власною відповідальністю за власну долю, вже на користь зверхників над нею, - є фіктивні, або тимчасово не розв'язувані проблеми, від небезпек яких страждальці та невігласи ховаються під покровительство рекетирської зброї.

До зони контролю над нею жертва потрапляє не так зовнішнім щодо неї примусом, а внаслідок власного переляку відчуття нестачі власних життєвих сил, доповненням залишків яких стає концтабірний режим під покровительством адміністрації цієї зони. Безбатченки від свободи стають невольниками не лише через застрашення зі сторони ініціаторів зони, аж самі арештанти через переляк у невдачах власної самостійності самі стають організаторами насилля над собою, здійснюваного святими зверхниками зони остаточного порядку. Усі безвідповідальні за себе компенсують свою немічність через безпекове покровительство над собою тих пройд, які користуються своїм нахабством паразитування на означених невдахах. Тоталітаризм це надія і покладання на потуги, які існують поза власними силами і правом.

Сама логіка прогресу, - виходячи із її передуючих досягнень та відкритих таким чином перспектив, - на любителів переіначення історії через чудеса накладає вимушені обмеження, коли ці тоталітаристи протиставляються суспільствам раціональної орієнтованості. Бо і у зоні остаточного порядку змушені виробляти конкурентоздатну зброю сучасну, зводити не згірші мости, користуватися тою самою математикою. Тож коли закономірності у царині науки не завжди вдало цим адептам паразитарного егоїзму і здирництва чужих ресурсів вдається впорядити, то першочерговим об'єктом їхньої атаки стає життя людини не так як істоти окультуреної, а, - як живого організму. Тут перш за усе тоталітаристи напосідаються на здоровий глузд людини, переповнюючи його обіцянками втілення звабних казок, химер підсунутих як смисложиттєві ідеали, пропозиціями неймовірного і забяганок здійснюваних через чудеса й чаклунства, людину домагаються запхнути у потойбічний позаісторичний світ маячення про абсолютну святість. Або ж навіювання досягається загрозами життю, або від людини крадуть її людяність засобами психотропної наркоманії. Аспектом руйнації є переплутування даних від еволюції статевих ознак. Замість Бога практикують евтаназію. Контролюють види їжі. Привчають до різновидів нехоті до життя та хіті втечі від світу. Любителі усеєднання підривають сімейні стосунки. Оскільки соціальне життя є, немов би, на проміжному становищі між природністю та його організацією на основі суспільних наук, то тоталітаристи беруться заперечувати інститути етосу, етносу, економіки, держави, цивілізованості взагалі, досягнення якої подають у дифамаційних конотаціях гріховного, сансари, у концептах відчуження, інших наклепів.

Опротестування соціалістами бізнесу повертає умови безпеки безвідповідальних мас вже до свавільства чиновників. Через яких, як у кастових сеньйорах, повертається феодалізм.

Для того й удосконалюють знання та вміння аби визначати устрій цього світу, триматися впевнено у освоєнні його закономірностей, досягати успіхів відкрить і самореалізації у радісному будівництві рідної культури. Тоді як реакцією немічних є острахи на небезпеки не контрольованої ними реальності, яку вони домагаються підкорити зразу і остаточно у спосіб шахрайського вигадання містичних сутностей. Креативна творчість вільних спільнот націлена на видозміни реальні, тоді як нажахані власною неадекватністю лузери домагають суб'єктно вижити й уціліти у не переробленому ними під себе світі до них недружньому, який обертається до них ликами ворожости та порядків тюремних, що їх немічні продукують знов і знов вже як звичну для себе домівку суцільних страждань. Продуктивні спільноти зацікавлені у множенні друзів як сприятливого середовища для співпраці із ним; тоді як жах і сприйняття світу як неприязного виступають для невдах оправданням їхніх здобичницьких виправ проти сусідів, яким означені агресори інкримінують штучні і безумні закиди у зловмисности.

Для підміни Новим порядком атакованих ним риштувань культури, то останні треба дискредитувати, доказати кризу суцільних порядків, не лише нажахати громадян гріховністю їхніх реалій, як ще й пообіцяти заміну реалій вже на обмари світлого майбуття. Умовами встановлення якого стає не лише покладання на чинність чудес, як вже практичне розв'язання для цього воєн, покликаних на розправу із кризами істражданьями. А призвідниками воєн стає рвучке пониження рівня інтелектуалізму суспільного, дезінформаторське насадження безумних псевдотеорій, опускання суспільства у якісь темні віки, - внаслідок чого концтабір стає вже безвідмовним.

Переляк це план дій звернений на минуле. Свої загарбання тоталітаристи оправдовують як повернення собі ісконнава, яким вони споконвічно володіли до того як стали жертвою тих загарбників, стосовно яких тоталітаристи на разі силою права лише поновлюють справедливість. Примітивісти зайняті не творчістю продуктивною новаторською, а переробкою неправильного, на їхню думку, минулого, - коли утилізують ворогів, очищають світ від помилок його історії, вносять у реальність усі види негативізму. Щасливе майбуття стає результуючою реальністю від того, відколи будуть винищені усі рудименти проклятого капіталістичного минулого. Доста ефективно повбивати ще не віджило й - світле майбуття не забариться у вдячності за роботу Органів з інтеграції усіх та усього у рускій мір святої Русі всесвітньої совітської республіки як надії усього прогресивного людства у боротьбі за мир у усьому світі, як форми продовження класової боротьби пролетаріату.

Ліквідація відмінного заробітку за відповідну працю звільнить від жаху нерівномірного розподілу багатств. Щоправда за цю осяйну комуністичну візію доведеться заплатити відсутністю як товарів, так і продуктивної праці. Тож і виходить, що енергетика затрачена совітською людиною на стояння у черзі перевищує ту, яка була б потрібна для задоволення дефіциту.

Коли соціалізм складається із знищення товарного господарства, із знищення експлуататорських класів, а усі громадяни перетворюються тут у службовців з найму у держави, - то й будуть знищені усі жахи капіталізму. Щоправда послідовністю знищення стає дірка від німбу.

Тоталітарне усевладдя на етапі втілення химер метою має гарантування успіхів цієї вдолої крадіжки чужого майна через замір вождів зони на легальне її визнання зі сторони загалу масової думки, через наполягання режиму вписати його до масиву країн та народів вільних. Залякування довілля зброєю учиняють на те, аби аномалію зони довілля якимось чином визнано рівним собі. Проте глибинними мотивами утримання влади, як реальної причини конкретики дій цієї диктатури, є переляк втрати вождями свого фізичного життя, а не втішання у масовому їм поклонінні чи засідання за одним столом із штатниками. Бо вожді здогадуються на рівні підсвідомости у вартостях свого правління. На рейки індустрії тоталітаристи ставлять терор саме із остраху самим бути згвалтованими державою лопати.

Вміння науковців стихію фактів осідлати вже у істині, себто у згоді законів та об'єктивних подій, дає можливість конструювати факти вже як історію окультурення й поступу; тоді як сурогатне заміщення знань та вмінь вже на вірування у чудеса та годящі для цього культові ритуали не дає інших прибутків, окрім як вигадування причин на знищення ворогів та відступників від святого учення абсолютистського. Коли пізнання, доведені вже до рівня знань і вмінь досконаліших, не робитимуть із передуючих законів лиш окремий випадок із проникнення у конкретику й суть речей, - тоді означені законсервовані вірування архаїчні у виді абстрактних узагальнень та імітацій вмінь не матимуть інших означень, як свідчення переляку зі сторони суб'єкта пізнань у тих невдачах пізнання, які він береться підмінювати вже на якісь безгрунтовні чуда чи волю видуманих Богів. Загрози від маніпуляцій із химерами йдуть від того, що подібні заняття не просто відрізнити від затребувань у соціальних установах на узгодження там розмаїтих, а то й конфліктних між собою інтересів відмінних угруповань. Любителі спрощень через чудеса тому й викликають у жертв їхнього терору жах, бо самі насильники, які під свої мірки ріжуть усе не вміщене туди, ще більше є нажаханими від того, що стандарти і імперативи їхнього сповідання відповідають лише химерам безпредметним.

Найкращими ланцюгами з втримання рабів у покорі задля визиску є не так залізязчя і батоги, як віднімання у під'яремних усіх джерел їх самостійности, що й досягається ввергненням експлуатованих вже у безвихідь злиднів, внаслідок обезвласнення цих каторжників. Рабами стають саме на шляхах окормлення невольників патерналістською турботою за них зі сторони люблячих роботодавців, як рабодавлювачів. Невольництво це наслідок неможливості спертися на щось, окрім як на ласку й волевияв поневолювачів. Експропріація статків і вилучення прав в усіх верствах суспільства стає не лише наслідками, а й причиною подальшої експропріації. Батогами, що регулюють послушенства жертв насилля, стає для останніх самоцензура тої їх поведінки, яка не має викликати підозри погоничів у бодай якихось небезпеках для правлячої влади. Підозрілі, які недостатньо щиро квилять на похороні чергового вождя чи непереконаливо накликають собачу смерть на зрадників режиму, - згодом перед слідчим зізнаються у своїй крамольности. Ця безпека владоможців виробляється поставленим на потік терором, репересіями проти ворогів режиму замаскованого під волевияв народу, включно із вичищенням ворогів режиму вже у могилу. Посилення репресій дозволяє вождям заощаджувати на числі конвоїрів та дозорців. Додатковим чинником урізання можливостей спротиву поневоленого клікою вождів суспільства є віднімання від останнього ще й здоровоглуздя, що й досягається вихованням предстоятелями віроучення мас у душі самовідданости мас догматам учення та предстоятелям. Повноти безпеки одержавленого бандитизму досягаються тоді, як терор по відношенню до трудозобов'язаних буде відбуватися під радісні їх зойки і танці саме з цього приводу. Режим процвітання на грабіжницькому самопоїданні моделюється як вічний двигун, у якому енергетика терору і жаху переведені на самоокупність. Найближчим наслідком вживлення у псевдоспільноту вже переляку, стає її нездалість на будь-які ініціативи, окрім регульованої вождями відданости вождям; подальшим плодом зради вже колишніми громадянами своїм свободам і правам стає брейкдаун подібного зібрання зеків.

Коли на початках встановлення своєї усе та усіх поглинаючої влади, - яку тоталітаристи подають не більш як інструментом порятунку світу чудом остаточно правильної віри у пришестя раювань із Спасителем, у комуністичній рівности пролетарів, у нордичній чистоті, - винищення невірних подається виконанням боргу на захист святого віровчення, яке просто не може само собою без праці його ревнителів у погонах захиститися від ворогів, то вже у міру успіхів трудів із очищення, то продовження останнього оправдовується як відстоювання правоти і ідеалів вже не суто партійних, а як істин загальнонародних. Дисидентів і перекинчиків, які запродалися пиндостанівській закулісі, пресують не лише як збурювачів масиву більшости, а й як кошунників, що ображають чуття віри окремих вірних. Тож репресії стають не більш як служінням масам які пишуть доноси.

Щоб не переобтяжуватися здобуттям знань, то заощаджують на тямі та розумі; звідси пошук легких шляхів проживання штовхає лінивців не до праці своїми руками та розумом, а до пограбування зробленого трудами інших; щоб порушенню законів і правил надати вид оправдання, то присвоювачі чужого звинувачують свої жертви у якійсь вигаданій ними ворожості; для надання доказовості ненависті до об'єктів пограбування, то злодіям доводиться продукувати облуди і дезінформацію, обкрадаючи не лише довкілля, а ще й самих себе на правдивість і добротність; проте агресія не буває безкарною й тому свій переляк за переступ бандити не лише виставляють попереду закидів жертвам у їхній ворожості до бандитів, але цей страх в усвідомленні власного злочинства і покарання за нього слугує нападникам за алгоритм організації їхнього збирання віднятих від господарів статків, за логіку придушення колишніх господарів. Домагання налякати жертву, дорікати їй якоюсь гріховною провиною, облудно подаючи напад на неї за виправдану відплатну акцію та квазіпоновлення понівеченої справедливості, - є не лише пов'язаним із острахами самих бандитів, як ще й внутрішні фобії самих нападників, породжені відсутністю контролю ними за не забезпечене особистісною працьовитістю власне життя, штовхає їх на напад на працьовитих людей і імущі спільноти. Бандити вбивають не лише тому, що вони відчайдушно сміливі й безтрепетно дерзкі, як - ще й від потреби приховати свої комплекси латентного чуття власної ницої нікчемності. Прогноз поведінки асоціалів набуває порівняно більшої достовірності тоді, коли аналізують не лише те, на що вони заміряються стікаючи слиною у апетитах, як саме те, чого споживачі стороняться, цураються, остерігаються. Острахи піратів змушують їх не тільки ретельно готувати свій напад, як ще й знаходити там причини нападу.

Роблячи обвинувачення на сторону довкілля вільних людей і народів у їхніх провинах перед планами бандитів представити свою агресію видом ошасливлення людей і народів, означені нападники залякують своїх потенційних жертв, вважаючи загрози на їхній бік за вид власної безпеки, а то ще й видом поваги, - проте множення й акселерацію ненависті навсібіч може бути заняттям лише протилежним безпеці, бо останню забезпечує продукування співробітництва із довкіллям і пропозиції добродійств добросусідських.

Не лише совітська влада, а й усі тюремно-дисциплінарні режими стають затребуваними й користуються попитом серед нещасливців тому, що останнім надають адекватні послуги виживання у тих таких же скрутних обставинах, - які не у останню чергу ініціюються й цілеспрямовано зводяться провідниками означених режимів. У зоні рабства й цілковитої залежності від зверхника можна уціліти й вижити завдяки опіці зі сторони організатора рабства, який ресурси патерналізму й любови до уярмлених ним із них же й збирає, на забуваючи левову частку здирницьких трофеїв залишати собі коханому як комісійні за труди самовідданого служіння зеківській масі. Хоча рабство засуджується як екстремальна й неприйнятна форма залежності й несвободи, проте мало не усі зв'язки, діалоги у культурі, обміни послугами являють собою більш чи менш виразні ті форми залежності навзаєм, які й слугують риштованням соціуму. Устрої домінуючого обліку та контролю тому у обставинах дерегуляції суспільних стосунків без проблем замінюють складні й проблемні у розвиткові організми, бо у зоні регламенту зручно почуваються тлуми лузерів, яким не треба напружуватися для того, аби явити новаторські результати трудів від їхнього покликання на життя, як - доста слухатися начальників, а то й начальницьких нагаїв. Можна щасливо бути ніким. То лиш у креативних спільнотах, де виробляють продукцію з прибутком, а не займаються споживацьким оббиранням ближніх, доводиться серйозно й відповідально ставитися до тих конкурентів зайнятих такими ж змаганнями, серед яких нема невігласів й невмілих, - тоді як у зоні заздальгідь спланованого порядку його невольники свої преференції можуть будувати на саботажі обов'язкових нарядів. Бо навар від виконання приписів дістається провідникам приписів, - аж доти, доки зона зрештою не зогніє у неробстві. Зона тероризування обов'язками перед зверхниками страшить і заважає лиш тим, які власні творчі труди самостійні має за реалізацію своєї свободи та покликань.

Переможність власних солдатів над ворожими забезпечували на Московії не турботами за власних солдат, а навпаки: їх кидали у бій не рахуючись з втратами. І саме це нехлюйське ставлення до власних жертв, як ноу-хау нестримного вікового експансіонізму, дозволяло московцям вдало перетворювати на жертви тих, на кого московці навалювалися у своєму збиральництві. Стійкість і безстрашність московського бійця забезпечувалася його застрашуванням смертовбивством зі сторони інших лояльних московських бійців тоді, як московський боєць змушений буде чи дозволить собі здатися у полон противникам московитів. Так у війні проти німецького війська, то червоноармійських полонянників власне командування наказувало знищувати усіма доступними військовими засобами, а сім'ї полонянників переслідувалися як заручники непоступливості і переможности робітничо-селянської армії. Червоний боєць має зберігати військову таємницю і йти на самопожертви вірності атечеству представленого його керівництвом. Тоді як у інших арміях збереження життя солдата є пріоритетом порівняно із виконання службового обов'язку військового. Інституції Червоного хреста, які обслуговують виникаючих в усіх війнах захоплень у полон солдатів противник, - не визнаються совітськими вождями. Для яких полонені власні є відкритими зрадниками, а людність, яка з причин відступу совітської влади опинилася під владою не совітською, є зрадниками законспірованими. Можливості виживання людности що залишається під владою не московсько-совітською має приноситися у пожертву задля уможливлення неживання цієї влади не московсько-совітської, якій не треба залишати, а треба знищувати усе що може їй ресурсно згодитися. Протилежним полюсом, як наслідком жертвної самовіддачі московських збирачів, є вчинення терору проти народів що їх московці збирають до купи для утамування своїх апетитів. Голови уцілілих поневоленних засівають навіть не страхом покори, а жахом від карі за непокору, щоб вчинення геноцидних злочинів проти повстанців чи недостатньо задоволених панівною владою московитів переросло у любовне вірнопідданство зі сторони вже мирних племен та народів, з переробленням їх на служилих рекрутів у подальших навалах збиральництва.

Тоді бандитизм, як заощадження на витратах власної енергії задля присвоєння чужої, буває ефективним, коли затрати на це у бандитів не бувають надмірними. А тому ламають опір жертв не так безпосереднім їх силюванням, як острахом який у жертву бандити поставляють застосуванням терору, що б'є по мізках уцілілих жертв а не по уже забитих тілах, вселяючи у жертви відсутність опору через жах смерті на показових прикладах.

Громадський порядок тримається на раціональному усвідомленні громадянами недопущення того, що цей порядок порушує. Оскільки подібний раціоналізм та норми соціалізації є прикметними не так їх надлишком, як браком, - то завадою щодо порушень є види права та інструкції з безпечного функціонування пристроїв. Усяка організація своїм чинником має благо. Окрім перекладання обов'язків дотримання законів та правил саме на державні органи, то зазвичай здорове суспільство функціонує тому, що влада, - як це відображено у більшості конституцій демократичних країн, - належить народові. Суб'єктом якого є громадянин. Окрім того, що особа належить обставинам свого часу та рівням розвитку культури, аж кожен на доданок не може не бути сам собі: Богом, пророком, совістю, просвітителем, господарником, громадянином.

Самоправність громадянина включає ще й право бути самому собі міністерством оборони. Це право має стосунок до природних прав. Озброєних порушників зупиняють правом озброєним краще. Приказка каже, що суспільство, яке дозволило собі перекувати мечі на орала, - буде працювати на тих, хто цього не зробив. Приклад малоросії, де вийшли у лідери по продажу наявного озброєння, віддали ворогові сили ядерні, кораблі, порізали військову авіацію, самі висадили ракетні шахти, посадили у силові відомства ерефійську службову агентуру, де повибухали військові склади; де під гаслами незалежництва господарство розвалилося як за військової поразки, а кавеєнщики і блазні, обрані громадянами собі за адміністрацію, домагаються з москалями домовитися хоча б по-середині країни, - то такий приклад не може бути прикладом.

Подібно до того як енергетикою творчости є різниці між критичним ставлення до суцього стану речей та пропозиціями на вдосконалення суцього, то й тоталітаристи черпають натхнення у розривах між експектаціями прогресу та кризами, - але прикметностями тоталітарних креативів є те, що і вигадки на вдосконалення і незадоволення суцими обставинами суцєї історії є у тоталітаристів історично бездоказовими та непідтвердженими перспективами розвоїв множення прогресу; тоталітаризм і є фіктивністю між фіктивними проблемами та такими ж способами їх розв'язання; фундаментами тоталітаризму є прірва вирита між ілюзіями кризи та утопіями подолання тої безпредметної трагедії. Тоталітаристам не потрібні реальні проблеми, бо реальні проблеми розв'язуються на шляхах реальности, тоталітаристам не потрібні реальні пропозиції на вдосконалення, бо й тут не потрібне вдавання до екстремальних химер: як проблеми, - то тоталітаристи пропонують безвихідь проблем у приречености на них людства, а як вихід із проблем, - то тоталітаристи пропонують остаточне й завершальне для історії спасіння, аби лиш людство пристало на вигадки чергового тоталітарного вчення; тоталітаристам та їхнім доктринам ілюзорности не потрібні вільні та здатні відповідати на виклики люди, бо вільним не потрібен поводитир: тоталітаристам потрібна зона неволі, виправдана немічністю людини та релевантною величністю позаісторичного порятунку; тоталітаристам протипоказана об'єктивність із дослідженням законів у природі речей: тоталітаристам потрібна апокаліптична розпачливість та така ж віра у трансцендентний порятунок. Аби завести людей у зону несвободи, вигадники ошчасливлення людей зобов'язані зробити людей боржниками, зобов'язаними вождам своїм порятунком, винними перед патерналістським клопотом своїх поводитирів у рухові від трагедії до царства Божого. Жертву треба залякати та спантеличити, аби жертва стала безборонною та керованою. Позанормальність є живильним середовищем для тоталітаризму, це умови безладу на виправдання дисциплінарности зони, це ті кризи, якими тоталітаристи залякують публіку, це чудеса на спокусі ними, це насильницькі методи тоталітаризму, це утопічні цілі, це цінности дегенерації та убозтва, за яким вивертають прогрес, це ставка на облуди у спотворенні правозаконности та природних законів, тоталітарні любителі екстремумів борються із злиднями й суперечливо злидні лиш множать внаслідок історичних втілень тоталітарности, - проте для тоталітарних рухів як представників означеної позанормальности, які осідлали нещастя, стриміють до знедолі й поганяють скрутою, недоста реальної веремії, а впорядкованість у прогресі призводить до прямої елімінації тоталітаризму, що облудно виправдовується як адекватна метода супроти усякого збурення, тож тоталітаристам ще й потрібна ідеологічна, себто вигадана ненормальність, яку не спростувати жадними зусиллями й на яку приречене людство, та завдячуючи тоталітарній моделі спасіння те трансцендентне нещастя можна дещо призменшити, коли жертви тоталітаризму згодяться на пропоновану тоталітаристами ідеологічну модель розв'язання з проблемами. Всупереч завданням та призначенням прогресу як розгортанням людської свободи та досконалих можливостей культури, - тоталітаристи роблять людину винною, зобов'язаною від народження спокутувати помилки, які вводяться тоталітаристами у природу людських існувань, приреченою на хибу, задля того, аби тоталітаристи були забезпечені роботою по виведенню людини із хиби вже до світла тоталітарних керувань. Для тоталітарних моделей спасіння саме відсутність спасіння і висувається доказом та причиною тоталітарности. Для тоталітаристів невинних не існує. У якости страшилок висувається: чи проголошення самого існування вже за страждання, чи звинувачення у якомусь першорідному гріху, чи трагедія відчуження від людей продукції їх праці й знуцання над людьми зробленого людьми ж, й подібне, тоді як порівняно більш врівноважені тоталітарні режими можуть залякувати своїх адептів усього лиш відсутністю життєвого простору, а чи зловорожістю змови заброд; протилежним полюсом вигаданої кризи тоталітаристи, аби спокусити адептів своїм водительство, висувають такі ж фікції: вивалювання геть із колеса сансари у єдність з Брахманом, царство Боже, комунізм, й подібне, або ж просте вбивство ворогів.

Подібно до того, як науковці фіксують у своєму дослідництві відносини між речами задля використання законів на користь своєї участі у культурному прогресі, то й тоталітаристи суспільне життя ставлять у рамці керування ним, - але у тім то й справа, що закони науки є ще й законами предметної реальності, а фікції тоталітаристів є безпредметними псевдопоняттями, яким у об'єктивності ніц не належить. Дієвість тоталітарних залежностей базується на психологічних переконаннях пастви, що змушена рухатися у діапазоні тяжінь між полюсами залякування та обітованого щастя, тоді як змісти означених вигадок є беззмістовними на ділі. Усі жорсткі необхідності, що їх сповідують тоталітаристи та їхні адепти, існують не далі як під зачіскою у адептів, у крайньому випадку – під шляпкою. Щоб керувати вірними, треба їх до смерті перестрахати, звинуватити у невідворотности покарань їх просто за самі їхні існування та народження на світ, спантеличити їхніми ж заблуканнями та оманами у достатностях їхнього життя, - але тут же їм треба пообіцяти спасіння, винагороду й усе, що тільки можна вигадати чи вважати за гаразди, коли вони безумовно коритимуться обіцяльниками ошасливлення. У тім то й справа, що тоталітаристи вигадують такі закономірности соціальности та шляхів культурного прогресу, які не виходять за рамки вигадки і не входять у предметні залежности, тож їм самим виконувати ті кари й ті винагороди, які слідують за виконанням чи порушенням паствою скомплікованих тоталітаристами буцімтонеобхідностей. Аби людина не належала власній свободі та гідности, а людині не належали права та багатства, то тоталітаристи професійно займаються відлякуванням людини геть від людяности, задля керування людиною за мірками концтабору та безрезультатним бігом за обіцяними від тоталітаристів марними чудесами. Аби відірвати людей від їхньої свободи та самоусвідомлень у володіння людською культурою, то здобутки останньої містифікатори голослівно оголошують злом, неприйнятністю, помилкою, яку вони беруться виправляти у спосіб підміни культури вірою у обітовані чудеса, сповідування яких оголошуються незамінною потребою людей. Залякують, аби привчити до жертвних втрат на користь вождів, аби унормувати смерть, аби стадо не бідкалося за тим, що з нього зрізають. Вірити у фіктивних Богів просто не доводиться без фіктивних же ворогів народу та іншого сатанізму. Без оголошення набутків поколінь вже за якесь зло чи гріх не обходиться жодна із тоталітарних ідеологій. Без залякувань фікціями та без спокуси химерами із людей не зробити паству для чергових гуру.

Намічене у пограбування суспільство утискають вигаданими, а то й спровокованими неладами, чавлять кризами та розгардіяшем, аби під тиском руїни перелякані жертви, рятуючи хоч щось із свого, почали б відмовлятися від своїх прав, згоджуватися на скорочення достатків, на унормування злиднів та покори кримінальникам, не противились би втраті керування подіями, почали за безцінь збувати своє майно вже на користь провокаторів, які тут же у каламуті шарварку підхоплюють видурену від ошуканих владу. Окрім сугестивного переляку, вилученню чужого сприяє й знецінення втраченого у очах жертв афери під такі ж облудливі обіцянки компенсувати отримані злидні вже надміром тих обітниць ошасливлення утопіями, які аферисти як боргові розписки сподівань на чудо роздаються кредиторам зони замість глузду запозиченого у насельників зони.

Уроки ненависті, які довкруз своєї святости задають ідеологічні вчення, є не так оборонними мурами оригінальности вчення та рецептами імунітету супроти конкурентних доктрин у спільній для них сфері утопізму, - як ворожість ідеології і є виключною зброєю переможної атаки на усе ще не підбите нею.

Тоталітарні ідеології були б невинуватим видом помилки, коли б вони у цій цілеспрямованій упертості не набули б ще й виду догматичного. Тоді як вимірами винахідницьких досягнень є употуження вмінь та конструювання більш спеціалізованих законів, то у ідеологіях пишаються спосібністю відсторонятися від означених істин. А для того, аби химери люди вважали за життєву необхідність, то як злом людей залякують потребами мирського прогресу, або ж мирське дискредитують як вид зла заради переваг віри у бездоказові чудеса. Без терору, хай і ментального, вигадки не стануть об'єктом поклоніння.

Помиляються ті, як терор розгорнутий тоталітарними режимами вважають за аберацію високих та чудесних цілей, за побічні відходи, за прикре виключення із правил ошасливлення. Оскільки химери, запропоновані як позитивна технологія суспільних відносин, не працюють і не відповідають практичним запитам громадян, то останніх лише моторошністю можна присилувати до імітації життєвої актуальності утопій. Концтабір та могила є безпосереднім мотивом утопії. Суспільство казки управляється острахом, коли на заступання за межу слідує куля від конвоїра. Тож щоб терор був ефективним, себто жахав масу нижніх чинів, то у першу чергу Органи зобов'язані відстрілювати й виловлювати тих, які перебувають на високих посадах обслуговування режиму й смертельна провина яких полягає саме у щирій відданості партійній ідеології. Ті вискокопосадовці режиму, яким на груди чіпляють орден за заслуги у винищенні чисельних підлеглих, себто ворогів народу, насправді навішують на себе мішень. Творці візій небаченого ошасливлення є криптосамовбивцями. Бо коли прихильники нового порядку до противників нового порядку зачисляють противників нового порядку й винищують їх, то жаху не буде, а буде заслужена кара ворогам народу та адептам свободи, - проте жах втрати орієнтирів починається саме тоді, як терор нового режиму битиме по тим очільникам нового режиму, що вони мусять прикрасити цілі режиму як його святі мученики. Як тільки хвиля терору послаблюється й втихомирюється, то штучний організм дисциплінарної вірності тому, чого нема і що не є можливим, - починає розмиватися й розвалюватися. Жах це характерний для недороблених суспільств спосіб керування ними. Без символів неволі практика поневолення стає заважкою метою. Для того, щоб люди чинили не потрібне їм, то їх перетворюють на гнаних рабів. Доводиться витратитися на циклопічні у їхній безглуздості прожекти, аби досягти хоч мізерії коефіцієнту корисної дії у організації тих примітивних спільнот, де громадяни не відають про можливості й нагоди своїх підприємницьких прав і свобод. Не тому безконтрольно винищують ті ресурси працьовитості громадян, що їх нема на щось корисне направити, а тому ті людські ресурси праці, життєві багатства, логіку й потреби суспільного поступу розтрачують надаремно, оскільки ті ресурси цілеспрямовано знищують, - бо поза терором і залякуванням примітивне й не розвинене суспільне тіло не станеться історичним фактом.

Для осяйного вчення про ймовірність чудесного наявність ворогів є не потойбічним виключенням із обітниць щастя, аж смерть ворогів і є прийомом конструктивізму означеної утопії, коли безпечний контроль досягається знищенням усього непідвладного, себто самовільного й причетного до свобод. Для примітивістів якість їхнього процвітання відповідає розмірам наваленої задля того купи трупів. Натхнення ненависті є рушійною енергетикою війни як ведучого заняття руху до святості й порятунку від реалій світу зла.

У тремор між полярними напругами терору та чуда вводяться невірники святого вчення й перебувають у діапазоні: як між штучним переляком від фантомним загроз, так і між такими ж ілюзорними обітницями віднесеними вже у майбуття. На самій лиш ненависті до ворогів, без облуд винагородження мучеників полеглих у боротьбі з ворогами, - творцям зони далеко не заїхати.

Наявність містифікату такого собі ворожого супостату, у символічний образ якого зливають усю представлену ним конкретику соціальних невдовольень та негараздів, тому і є ніяк не випадковою складовою мало не усіх тих містичних віровчень, змісти й призначення яких інколи зводяться вичерпуються боротьбою проти означеного неприятеля, - бо тотальне покриття усього щастя догматизованого порятунку є можливим хіба що у палаті звідки ніколи не виписують на волю. Бо за проблемне розставання із життєвими проблемами таки доводиться когось стороннього винуватити у нездоланній неповноті підміни реальності вже на чудо. Антипод віровчення є просто технічною необхідністю останнього. Більше того, за антиподом суперечливо резервують його свавільство як клапан викиду претензій на конто абсолютизму святих догматів. Проте віра у виключність ідеократичної зони не відбулася, коли б князеві миру сього попускали лиш тоді, коли божество дримає.

Перед тим, як нав'язати публіці рятівні рецепти, шарлатанам доводиться публіку налякати такими ж фіктивними жахами, аби крам щастя, який завше залишається обітованим, себто нездійсненим, легше продавався. На відміну від тої позитивності здійснення чудес, що у змістах як перебування з Богом та святістю, як нірвана, як світле майбуття та інші химери завше залишаються розмитими чуттями та практичною потойбічністю, себто недоступністю для людей, - то негативні змісти тоталітарних доктрин, як вороги, гріховність, диявольщина та інші химери завше можна помацати на предмет їхньої ворожости. Не так щастя утопій має до себе притягати жертв із числа віруючих у казки, як жахи невіри у казки мають туди ж підштовхувати невіруючих. Усі зобов'язані бути винними та почуватися неповноцінними без виконання приписів нав'язаних догматів. Вороги є земними, себто їх треба у землю й закопати, аби полегшити злет у позанебесся райських чудес. Із втіленням чудес можна зачекати, коли вороги обсіли. Ошукані мають вірити, що принаймні ворог буде посоромленим, коли й чудо дружби із запропонованою святістю не станеться. Вороги та різномастні антагоністи не тільки беруть на себе відповідальність за недосяжність фіктивних ідеялів, але на відміну від субтильної природи високих абстракцій недовомлености з-поміж вождів про якості та перебіг очікуваного кінця історії, - то саме порода ворогів надає боротьбі за ідеалізовані чудеса якостей жорсткості та визначеності сприснутої кровію жертвоних приношень. Можна зволікати та навіть помилятися у порядках та ієрархічності абсолютистських ідеалізацій, але не можна нишпоркам не бути спостережливими у винюхуванні чергових крамол. Вороги це не фіктивний капітал організації зони насильства. На відміну від приречених лиш на словесне втілення обіцянок усунути вигадане зло, - то піраміди із черепів є дійсно практичним результатом торгівлі фікціями. З успіхом гендлювати ірреаліями можна лиш серед дійсних простаків та не вигаданих профанів, яких купують на наживку чуда. Черговість вбивства ворогів це етапи великого путі до обітниць. А щоб залякати публіку до смерті, себто зробити індустрію смертовбивств звичною для публіки, що вона не тільки не має гарантій не потрапляння у число ворогів, а обов'язково туди переміститься у міру ствердження тоталітарного режиму, - то зазвичай змістами ворожости для тоталітарних доктрин, втіленими нещастями від яких треба рятуватися втечею чи війною проти, гріхом виступають саме доведені прогресом його ж цінності. То лише безневинні, не загрозливі ані для кого, безтолкові у відсутности руйнівних наслідків тоталітарні доктрини за об'єкт свого нападу обирають доволі екзотичних ворогів та те, що перебуває на маргінесах культури, - але дійсно криваві режими та правдиво тоталітарні вчення до числа ворогів для спростування обирають весь розліг вивірених досвідом цінностей: для зятятих та заведених аж у містифікаторство тоталітаристів ворогом є здоров'я та забезпечення людських гараздів, прийнятий порядок соціовідносин та закони природи, клеймо провини вожді ліплять на самі існування світу та життя у світі. Недоконаними є примітивні обіцянки прилучення до тих чуд, які навалляться опісля того, як буде завалений останній ворог, - де за ворога мають усього лиш гроші, чи задоволення, чи багатих, чи багатства розуму, чи інше виокремлене та безсистемне зло світу у очах любителів порятувати світ, - тоді як професійні шарлатани зобов'язані проклясти самі основи суспільних та людських існувань.

Як навіть наближення до тих ідеялів, які мали б нікого не ображати, тоталітаристи іменують боротьбою, то й увесь позитивізм обіцянок щастя у вимірах тої чи іншої чудодоктрини є не більше як побічною стружкою від основного заняття: ловити засланих від сатани шпигунів. Таврування ворогів дається ошуканцям легше, ніж навіть підтримання віри у те, чого не може предметно поза вірою бути. Своєю місією невиліковні тоталітаристи вважають очищення суспільства від шлаків, зараховуючи до числа останніх усі суспільні верстви з усіма фаховими заняттями людей, - але у тім то й справа, що у суспільному організмі нема шлаків, а те, що видається примітивістам видом непотрібу має при пильному його розгляді ті неочевидні призначення, без яких масив культури підточується й завалюється у хворість.

Із способів зчепитися зі світом як його реальність задля своєї доказовості любителі оціночних суджень обирають не так хосени своїх внесків до світових реалій, бо це предметно не є можливим, бо утопії не здійсняться, бо змісти ідеологій не зачіпають у істинах предметні відносини, - як залякують світ його негідністю порівняно із містифікатами тоталітарної доктрини, коли закиди усім видам буття мають ініціювати та виправдовувати жертвовність видів буття на користь доктрини. Оскільки винагороди публіці за покору догматичним вимогам легше пообіцяти, аніж спокусити публіку на самохітну дисциплінарність, то публіку перетворюють у паству примусом передовсім у спосіб її залякування відстороненістю від приписів доктрини, коли згідно останніх публіка є споконвічно заборгованою доктринам від народження не залежно від вчинків та способів існувань, змушуючи публіку не так існувати, як виправдовуватися спокутою та відданістю перед вождями. Тоталітаризм це доповнення облуд терором у тому ж напрямкові, це рабство через провину, це залякування незворотністю загибелі з метою обікрати жертву обіцянками надання у тому преференцій. Тоталітаризм це усезагальне обвинувачення усіх без виключень та усього у недоладности, що її можна виправляти лиш через жертовні служіння догматам та приписам, без збагачення якими загибель непокірним гарантується.

Стосовно інстинкту продовження роду, усі інші природні потреби людини у забезпеченні харчами, диханням, сприятливим середовищем температурного діапазону, здоров'ям рецепторів та психіки, помірним моціоном у витраті та здобутті енергетичних сил – виглядають як обслуговування цього основного коду передачі біологічної інформації забезпечення життя. Статевий інстинкт прикметний його фізіологічним винагородженням, що дозволяє його незмінність мати постійним відкриттям для його учасників. А його сублімацію завше модні аналітики розглядають навіть як двері продовження вже рукотворної культури. Необхідність задоволення інших біологічних потреб трактується популярними містичними вченнями навіть як прокляття, кара, як те, що підлягає осуду. Відповідно регуляцію означеного потягу різноманітні політичні режими числять у не останніх своїх завданнях тягнути громадян. Статеві збочення, - у вигляді табувань чи зняття моральних заборон на уседозволеність, - пов'язують між собою зміну соціальних парадигм. Для большевиків спекуляції на відміні статевиx норм були складовою руйнування усіх порядків на загаль, аби на тому хаосі встановити вже пролетарську диктатуру усевладного вождя; тоді нацисти мотивом свого диктату обрали поновлення порядку та подолання кризи того безладу, складовою якого була моральна розпуста, расова нечистоплотність.

У світі тварин хижаки полюють згідно власної природи, але хижаки, у світі наділених розумом людей, потреби й виправдання свого нападу вмотивують звинуваченнями жертв у справах недобрих, аби агресія виглядала якщо б не винагородою, так справедливим покаранням об'єкта нападу. Дифамація, доведення до ситуації розору, провокування кризи – не лише передусе нападу, а й є його неодмінною умовою, викликаною у стані обвинувачених зі сторони мисливців за чужими гараздами. Аби покарання було прибутковим, - потрібна провина, доказовість якої має поступатися прибуткові. Жертва просто зобов'язана бути спантеличеною, розгубленою, безопірною, має не лише втратити орієнтири, а й покласти невідомо яку провину на себе, аби нападник у атаці не схибив і падло не застрягло глотці стерв'ятника. Якщо у людини й нема рацій на перетворення себе у покірливу сировину для ідеологічних маніпуляцій над собою, тоді ця людина зобов'язана самохітно пожертвувати життям своїм, аби цей мученик виправдав химерну ідеологію. Рейдери доводять чужий бізнес до банкрутства, аби заощадливо зріднитися із руїною. У душах та поведінці насельників зони нудьга може чергуватися лиш із смутком. Усміхнені ж сигналізують про розшук серед них і необхідність вигризання недремними чекістами крамоли.

Загроза від ошуканців йде не так фіктивних залякувань ними громадян та такої ж безпідставної глорифікації власних містифікації, бо химери на мають фактичних доказів, - як означені розбійники небезпечні зворотнім заняттям, а саме, навішуванням містичних ярликів на предметні факти та реальність, бо химери й не потребують доказів.

Замість наукового дослідництва, себто замість тих складних слідувань природі речей, які лиш і забезпечують прирощення у культурі, кримінальники обирають собі вчинки на порушення прийнятих у культурі та природі об'єктивного законів та порядків, вважаючи грабунок більш прибутковим. Тож для надання своїй агресивності, як інструменту забезпечення свого споживацтва, видимості якоїсь законності, - кримінальники вдаються до створення різниці потенціалів між наліплюванням на об'єкти свого на них нападу вигаданої марки зла та усяких характеристик неправди, а себе кримінальники прикрашають так само безпідставними маркуваннями на представництво добра. Бо без перевертання цінностей вже догори черева не вдається реальні вартости зробити власністю нікчем та нероб безсторонніх до виробництва культурних благ.

Енергетика поступу виробляється на різниці між суцими вміннями та, - зі сторони вже полярної протилежності, - між назрілими відкриттями. Тоді як різниці потенціалів між реальністю та фікціями стають конструкцією батареї, енергетика якої заводить реальність у глухі кути занепаду. Бо помилки гублять, на відміну від істин, які рятують та насичують своєю потугою культуру. А найбільш отруйне вариво фікцій добувають із зловживань реальністю, коли гудять реальні досягнення людства, коли гідним загибелі оголошують сутнісні атрибути людського життя. Достатньо не просто, а то й неможливо надати містичним та безпредметним вигадкам ваги якоїсь цінности корисної, бо людей працюютих та зайнятих корисною справою важче надурити - але завдання ошуканства полегшується, коли на реальні цінности навісти машкару вимислів, оголосити істини фактів вже за вид якоїсь небувальщини. Так мало хто із числа людей притомних купиться на пропозиції втілити як факт та реалізувати, кажімо, реінкарнацію, левітацію, нірвану, інші чудеса, - але справа навіювання йде на лад, коли вже види реальности шахраям пощастить перехрестити у вид ілюзій. Химери стають спроможними спростовувати факти тоді, коли химери набувають ваги чи статусу віри, себто вмінь не сприймати факти адекватно. Так світ та порядок речей перевертається навзак, коли вдається рекрутувати до числа пастви віруючих у те, що саме буття варте втечі від нього, що причинами страждань є якийсь первородний гріх, що на розум треба не покладатися, що виробництво багатств та володіння власністю є злом на противагу добротності експропріаторства, що до щастя веде аскетичне утримання від їжі, від сексу, від радощів, від трудів й подібне.

Уся конкретика пропозицій чуда обмежується руйнацією усього відмінного від нього. Оскільки чудеса неймовірні залишаються нездійсненими, то уся практика обітниць щастя через відповідну побудову нового світу зводиться до заперечення реалій суспільних, проти яких віровчення й спрямоване. Примітивістам вдається лише вбивати. Трупі й руїна становить виключний здобуток від втілення утопічних надприродних святих ідеалів. Так комунізм у Московії стався заборонаю на національні організми, на власність, на право, на моральність, на державу, на релігію, на сім'ю, виховання, статеві відносини, у хвилях негативізму топлять підприємництво, свободу думки, грошові та торгівельні відносини, винищують усі самоправні громадські установи, загальна трудова повинність покликається замінити зарплату, не вартими фізичного життя оголошують класи та верстви громадян, ревізується історія, історичні пам'ятки, переглядають гуманістичні стандарти та цінности, у особі ворогів народу винищують те, що ще не добили. Прихід на місце розправи вже позитивів русифікаторства, номенклатурного централізму, стукачества – стає лише вдосконаленням тоталітарної руїни. Пізніша регульована московитами адаптація загальноновизнаних норм співжиття та надання концтаборам подоби вегетаріанської – були зроблені під тиском нездоланности означених норм. На відміну від тих напрямків християнства у яких гріх та зло переносять на підмет, всередину, на самого активного чоловіка, - то відірваний від традицій світових та переконаний у своїй надсвітовій зверхности советський суб'єкт звинувачував у гріхах не себе, а вбачав пекло вже у інших, яких треба йому вбити. Тоді як замість термінового знищення - треба сторіччями працювати.

Інструментом загання публіки у тюремну зону загального контролю є залякування смертю. Спекуляції та маніпуляції саме із смертю, як із життєвим проявом небуття, ще й на додаток до міфів подолання смерті у міфічних ідеалах нірвани, царства Божого, Світлого майбуття інтернаціоналу пролетарів, очищення від невірних гяурів, від унтерменшів - править для відомих системних віровчень та політичних ідеологій тим абсолютом на якому будується їх диктаторська виключність та вимоги до безумовної покори на користь освоєного чуда альтернативи життю та існуванню. Корені класового комунізму, расового нацизму шукати слід у архетипові християнської програми подолання смерті; а своїм успіхом означені режими зобов'язані використанням смерті як наслідку розв'язаного й санкціонованого ними терору та насильства. Баришники від смерті перебувають у переконанні що за цю абсолютну ліквідність вони безумовно зможуть купити усі інші змісти та вартости причеплені до атитези життя. Пантруючи у засідці інфернального, любителі чуда переконані що загрозами вбивства вони є у силі подолати будь-який спротив щодо себе та свого безуму. Проте фізичне вичерпання організмом свого життєвого циклу від зародження та плодоношення з передачею нащадкам генів та досвіду – є жахом хіба що у випадку аварій, коли життя переривається на злеті потенціалів, аж у іншому випадку смерть є необхідністю життя у його розрахункові із знесиленням фізичним чи творчим. Смерть живого тіла не є тою надзвичайністю що випадає геть за скобки усвідомленого та наділеного смислами. Навіть для особистости її загибель не тотожна власне небуттю. Смерть долають не марною втечею від неї, а здобутками доброї та корисної праці за час авансований для потенціалів життя у славі за зроблене. Тим більше до марноти та прикрощів слід віднести нехтування нагодами конкретного життя задля того безособового самогубства яке не є дотиком до вічності. Втеча від дару наділености життям є не сміливістю, а виявом пасивности. Смерть ще треба заслужити, бо у протилежному випадку смерть це крадіжка боргових зобов'язань виданих покликами життя.

Для любителів осяйних цілей людства смерть це не інструмент відсікання зайвої їм історії, аби опісля операції залишилося ідеологічне щастя, аж смерть і є цільовим щастям. Розмови про досягнення чогось значущого на будовах комунізму чи у імперських війнах тоталітарних режимів є розмовами що туманять конкретику фактів результуючого внаслідок цих жертвних подвигів загального кладовища.

Усілякого змісту обітниці на улаштування щасливого процвітання поближче до Бога чи подалі від обставин суцього часу – не можуть не вдаватися до інструментарію заподіяння смерті усім противникам означених ірреалій та фантазій у тій мірі, у якій останні є переступленням реального стану речей. Розмір обіцяних чудес визначає обсяг кладовища для учасників чудотворення. Усілякі порушники закономірного для прогресу та затребуваного для людяности не можуть задля доказу своїх утопій не вдаватися до насильства. Адепти удачливого майбуття конче є сповідниками примусу у соціальній історії. Нема для асоціальних типів інших способів примусу до нежиттєвого як лиш вбивати усіх та усе життю належне.

Винахідники із числа креативщиків пропонують загалові для ужитку корисне як додаток до потреб загалу й за це у відповідь отримують подяку; тоді як винахідники чудес вправляються у вигадуванні не лише непотрібного, шкідливого для ринку послуг та того що знаходиться поза логікою потреб, - аж затята ставка на неймовірне націлена на перетворення доквілля у ворога. Й тоді в актуалізоване ніщо починає провалюватися уся реальність, а беззаконним творцям безумств залишається лише підставляти свій рот під потік цінностей що їх загибель всмоктує у себе. Противність суспільним запитам чи несумісність із ними змістів месіанських віровчень є не вадою, а цільовим призначенням останніх. Тоталітаризм це вибух навпаки, коли реальні цінности провалюються у точку порожнечі чи то сумнівної вигоди. Від звичайних бандугруповань тоталітарні зони різняться примусом жертв зносити туди цінности під примусом, через залякування чи під гіпнотичним навіюванням. Загибель є виключним зі сторони сектантів обдаруванням усіх не включених у звабу поглинання.

Це термін доктрин марксоподібних вірувань аналогічний поняттю гріха у християнстві й призначений звинуватити людей у самих їхніх існуваннях, аби від того залякування не було відкараскатися ні у який критичний спосіб виправдання. Бо саме діапазон залякування та утопічних обіцянок розв'язатися з усіма проблемами суспільних існувань і є межами віробудівництва. Трагедійність історії з позицій марксолубів полягає у ворожості людям твореної людством культури ще більш екзистенційно серйозній, порівняно із необхідностями покарання суцільних поколінь за порушення заборон з боку надприродної істоти їсти яблука з дерева існуючого у казці. Без фантазійного вигадання спотворень у самих характеристиках суспільних існувань не видається можливим реалізувати порушення суспільних діалогів. Не усе, що творять одні групи, неодмінно має бути до вподоби іншим, особливо тоді, як суспільні діалоги намагаються вичерпати обміном паразитарним грабіжництвом, не усе, що учиняють люди неодмінно направлене на добро людей, особливо там, як пізнання відбуваються у діалозі між істинами та помилками, не усі плани здійснюються, особливо за умов, коли у культуротворчості бере участь випадковість у діалогах із щастям, проте оголошувати людей ворогами собі та такими, що не звітують собі у своїх розуміннях, не є господарями власної долі – можна у оголошеннях хворим чи то суспільства, чи тих, хто припускається подібних розважань.

Коли під відчуженням розуміти той конфлікт чи розлад між інтересами людини та, з іншого боку, реальними відносинами у світі поза людською психікою, тоді історію культури можна витлумачувати а чи у кольорах трагедії затрати людиною своїх панівних становищ, а чи смакувати торжество виключних щодо людського генію продуктів культури, або ж ще можна по-абсурдному сумістити ницість людини та відповідне колінопреклоніння перед величчю власної ж креативності. Ставка або ж на сповідування дієвості якихось вищих від людей сутностей, і то не важливо сутностей потойбічного чи науково осмисленого ґатунку, або ж ставка на деміургічність волюнтаризму, і то не важливо суб'єктивістського чи вже обґрунтованого й підтверженого об'єктивністю пізнань, - є одним із екзистенціальних викликів пропозиціями на розв'язання якого і є розмаїті види тоталітаризму. Агресори шукають аномалії у природности культури, аби бути ними виправданими у тотальному розфарбовуванні історії у кольори зла.

На призведення публіки до збочень та спотворення традиційних суспільних відносин більш дієвим, порівняно із позитивами спокус ошчасливлення чудесами, утопіями, усерятівними ключовими розв'язаннями усіх поспіль проблем, - є вже негативістського плану залякування публіки жахами а чи від неслідування публіки рятівним приписам доктринальних фікцій, а чи від наростаючих загроз продовження суцільних порядків, а чи від тотального звинувачення суспільних існувань у тих якостях, від яких нема порятунку ні за яких умов, коли б тоталітарна доктрина не надавала ну хоч якусь надію на подолання природного натурального зла, що його із суспільства не викоринити ні за яких умов, що воно є долею суспільства. Затиснута між полюсами острахів та поваб публіка має набирати керованости з боку тих, хто таким чином керує. Змістами тоталітарних вчень є оголошення натуральних чи надуманих особливостей суспільства за якесь трагедійне горенещастя, виходом із якого пропонує себе те вчення. Так буддисти самі людські існування оголошують нещастям, якого позбутися можна хіба що у виходах геть із існувань; так християни прирікають усю, а не лише вірну собі публіку, до слідування приписам своїх вірувань через звинувачення усіх у моделі вже якоїсь гріховности, яка є не залежною провинною від вчинків публіки, на яку приречені усі від самого народження фактом самого народження, аби організація віри сприймалася надією на спасіння від означеної вигадки зла; а вже комуністи залякують публіку моделлю відчуження від людей самої продукції життя людей тим, аби виходом і подолання фіктивного жаху ставало те ж саме підкорення волі керманичів догми вже як прийому торжества над злом виробництва культури. Вигадання зла у властивих характеристиках історії культури мого б бути безглуздом у визначенні, коли б саме цього визнання непереможности зла й не добивалися усі тоталітаристи.

Бідкання та ремства усіх поспіль претендентів на володіння останніми істинами про те, що створений людьми світ не лише вийшов з-під контролю та став ворожим до людей, а й справі повернення добра у світ не можна зарадити інакше як приступати до протистояння ідеологічно змодельованому злу і стражданню у собі гріха, сансари, мирського, грошей, капіталістів, еретиків, недолудей й подібне, аж до вдавань до насильницьких проти зла дій на знищення усіх призначених на ворогів, аж до акцій очищення світу від зайвого для його існувань мотлоху, аж до закликів загибелі подібного світу, - свідчити має не за зізнання у неспроможности запропонувати адекватні конструктивні розв'язання назрілих проблем не інакше як пропозиціями чудес, аж означені закиди довіллю у його ворожості метою мають виправдати агресивність та ворожість до устрою світу саме зі сторони означених любителів простих рішень. Розмови про трагедію відчуження суцього світу від гуманних запитів до нього призначені бути легітимацією на відповідну каральну кампанію проти подібного гріховного світу з відповідним відчуження його багатств на користь самозваних бійців за гуманізацію світу, - бо статки на набутки довілля визнаються поганим лиш тоді, коли ці статки поки ще не належать означеним очисникам світу, а добро повернеться у світ як воно перейде у власність тим самим професійним ошасливлювачам. Ідеологічний концепт відчуження - вчення про світове зло націлений на те, щоб добро та багатства світу відчужити на користь авторів подібної доктрини. Проведення розмежувальних ліній між ситуацією суцього культури, на яку перекладають провину за її сторонність щодо запитів на добро, та виокремленого від того світового зла вже планів порятунку у царстві Божому, у мокші, комунізмові й подібне – має зняти відповідальність за світ зла та військові проти нього дії зі сторони любителів чудесних та простих рішень. Війна яку затівають бійці проти світового зла не обов'язково представляється лише ідеологічним прикриттям меркантильних інтересів тих захисників світового добра, які безпосередньо й на ділі стоять на стороні злиття з Брахманом, прагнуть світу без експлуатації та без власности, прагнуть повернення люди до себе, відстоюють інші свої сектантські аксіоми, не задовольняючись лише імітацією останніх у ритуалах. Вигадка про відчуження, гріх, невірних, про інші форми світового зла та глобальних негараздів є, немов би, дзеркальним відображенням та доповнення до таких же конструкцій про перемогу вже позитивних ідеалів ідеологічного віровчення.

Надумані вимисли про світодовкілля, яке відчужено, недружно, вороже ставиться до своїх творців це провокаційний пошук причини війни для такого ж у відповідь ставлення до нього, аби за зазнані страждання більш ніж повною мірою відплатити винуватцеві страждань. Ініціатори ворохобні переконують публіку у праві завдати удар у відповідь світові який її відчужує, цурається, ображає, що публіка так само має відчужено ставитися до ситуації суцього суспільних відносин оголошених за втілене зло, що можна й необхідно приносити у жертву цей не так як треба улаштований світ зла за те, що це саме він перший затіяв робити із публіки жертву. Ідеологічний концепт відчуження сконструйований на доказ закономірності війни для перерозподілу за її допомогою цінностей на користь авторів та причетників цього вчення про світ як зло та втілення лиха. Проте теоретизування про здобуття багатств через перетворення на жертву власників цих багатств та мастностей з необхідністю включає у себе й готовність бути жертвою ще й власне стяжателів багатств, - бо перебування у чистому виграні не є можливим. Більше того, теоретизування про здобуття ідеалізованого ідеологічного добра у вигляді раю чи знищених ворогів народу прешочергово націлене на готовність бути жертвою цієї боротьби самих віруючих у віровчення про дива. Доктрина відчуження стосовно суцього у світі зла гартує її рекрутів до готовності відчужити своє життя й жертвувати усім цінним з того що вони мають заради святих догматів відносно встановлення світового добра.

У продукуючих суспільствах розвиток забезпечується тими пропозиціями винаходів, які приймаються споживачами як корисне нарощування гараздів, - тоді як у мисливських угрупованнях зайняті пошуком причин нападу на сусіда. Без доказів ворожості сусідів та добродійності їх пограбувань не обійтися. Відчуження чи гріх і слугують приводом навали.

Із зіставлення архаїчного узусу племен, яким через відгородження від цивілізації складними умовами свого виживання вдається зберегти реліктову окремішність, та, з іншої сторони, принад побуту країн, продуктивною силою у яких стали вже інформаційні технології, - низка дослідників зголошується на думці про збігання прогресу та торжествуючого у ньому раціоналізмові, про взаємозв'язок між розширенням творчих можливостей людства та відповідним зростанням пізнання у науковому використанні законів природних в уречевленій культурі. Проте подібні ідеологічно однобічні трактування поступу цивілізації як виключного наслідку вдосконалення людського інтелектуалізму – слугують джерелом чергових утопій щастя й відповідних кострів для відьом, на доданок до аналогічних утопічних та терористичних режимних зон будованих: а чи на вірі у дієвість потойбічних сутностей, а чи на сподіваннях на рятівну переможність якоїсь афери хоч і не відверто містичної, але кепсько обрахованої у наслідках її втілень. Вбачати ідеали саме у нарощенні свободи – ризиками має свавільство та квазіраціоналізм з наслідками повстання проти необхідного та плодами із тіл посеред уламків. На противагу глорифікації вимірів волі, як деміурга у видозміні природи речей, - ліпше було б не лише людські пізнання інтерпретувати як розставання із ілюзіями у спосіб осмисленого пристосування до фактичного перебігу справ, а й вдячність за видозміни шукати і знаходити у законах об'єктивного та предметного світу, де вщухатимуть заміри втілити казкову фантазмагорію. Саме науковий рівень знань і відзначений максимальним винахідництвом дієвим та ефективністю технологічних новацій. Нечувані успіхи - у боргу перед задушеною у люльці небувальщиною, перед спростованою помилкою. Найбільш не утисненими та вільними у своїй людяності є аборигени нікому окрім них не потрібних екваторіальних хащ чи вже північних пустель, бо усі нестримні буяння фантазій тих первісних племен розбивають об нездоланну для них стіну непідвладних природних стихій, а химерні міти з ірреальними персонажами втіленими у божевільних ритуалах не виходять за узвичаєння тваринної поведінки означених фантазерів; тоді як розкутість ментальності та стереотипів поведження насельників мегаполісів ліпше усього було б тлумачити як успіх вправління із обставинами не ілюзорними. Соціалізацію чоловіка оцінюють за його невільністю у царині казок.

Реакційна ж спрямована проти ринкового капіталізму індустріальної доби ідеалізація комунального побуту та первісного комунізму з відповідними дифірамами захисту та виправдання середньовічної регуляції цехового виробництва королівськими едиктами – є варіацією дифамації чи дискредитації безособових анонімних соціальних установ вже на користь переваг жорстко керованого менеджменту. Комунізм це дитя від злягання невігластва та, з іншої сторони, переляку від дії тих імперативів ринку що їх зась порушувати свавільно та безкарно всупереч логіки вже спеціалізованого економічного життя. Комунізм це повстання людської сваволі спрямованої супроти необхідності у царині підприємництва, коли попит стає пов'язаним із товарними пропозиціями; комунізм це заміри плановим розпорядженням у цілях безпосередности суб'єктивних інтересів підмінити, а то й ліквідувати фінансову систему грошового обігу, альтернативою якій стає примусова праця каторжників під силовим наглядом зі сторонилюбимих вождів які стоять поза скобками законів економіки, але з головою занурені у хвилі ілюзорного концепту ліквідації експлуатації та повернення трудящим фетишу додаткової вартості; комунізм це сподівання на усунення вад соціальних нерівностей та не узгоджених із справедливістю норм розподілу багатств саме у спосіб витіснення об'єктивованого вже інструментарієм доброї волі, з неочікуваним перетворенням останньої вже на індустрію концтаборів. Інституція кліки іменованої політбюро чи секретаріат, що керується безпомилковою догматикою чергового порятунку пригнічених мас й друкує відповідні вольові постанови пленуму, який підробляє компетентність у будь-яких питаннях, - подібна танкам старійшин шаманів із тотемами, масками, бубнами та переконанням у торжество свободи людської волі над противними силами гнітючого відчуження культури, парадоксально створеної на шляхах волі до свободи. Замір винищити непідконтрольні обставини з'являється у тих, хто ними не володіє у замірах.

Коли Ви побачите фею, то наступне, що Ви побачите, - буде кайданами, наглядачем, кайлом руках. З-поміж вчень про те, чого не може бути, практично найнебезпечнішими є не акцентовані на відвертому ілюзійнізмі, а суперечливо ті, де ілюзії беруться втілювати у дійсність. Коли казки нікому не загрожують, окрім тих, хто у них вірить, то зусилля народжених аби казку перетворити на дійсність вже плодить трупи та руїну. Суміщення химер та реальності у силу подібної несумісності є безневинним заняттям, але не тоді, коли химери перетворюють на співвідносну силу щодо реальності. Достатньо архаїчні та віддалені від участі у нагальностях прогресу тоталітарні вчення, які безвилазно занурені у містифікації та чаклування із неймовірним, не мають проблем на адаптацію пропозицій від прогресу, - тоді як примітивні пропозиції на розв'язання реальних проблем, автори яких не підозрюють про свій примітивізм та ірреальність своїх спрощених пропозицій, саме й становлять небезпеку через вихід за межі своєї компетенції у виключних химерах.

Вигадки розширюють набір реакцій у осмисленому ставленні до світу тоді, як вигадки не закривають нам здатність критично реагувати на відсутність осмислень, бо повноцінність людини задається саме творчістю, відкриттям та конструюванням ще досконаліших знань, тоді як завантаження реакцій вже претензійноабсолютистськими вигадками стає помилкою не лише у наших звершеннях, а й у людяності; заскніння у доктринальних стереотипах, яким не відповідає ніяка дійсність, окрім стереотипів доктрини, замінює тоталітаристам свідоме ставлення до подій і це несприйняття проблем, як патологія свідомості, робить носіїв химер соціально небезпечними; задані тоталітаристами ціннісні орієнтири не так збагачують свідомість, як роблять її нечулою у покликаннях власне свідомості. Залежність реакцій нашої вихованості від традицій та досягнень соціума допомагає нам не лише швидко, а й адекватно у логіці перевірених стандартів забезпечення життя та розвитку вирішувати конкретні питання у контекстах вже нашої особистісної відповідальності, але соціалізація задана дресурою у химерах стає замахом на права й свободи нашої людяності, робить нас рабом тих упереджень, що ведуть у виродження, коли не відкриваються відкриттям. Маніпуляції з людьми задля перетворення людей у жертву на користь тоталітарних насильників своєю умовою має промивання мізків людей й підміну здоровоглуздя вже на вигадки, які вимагають жертвовної крові від людей, аби вважатися олюдненими й наближеними до людей. Ми тоді розкриваємося у наших розвиткух, коли на повну використовуємо фізіологічні можливості наших світосприйнять, коли власну здатність бачити істини протиставляємо тим загальним упередженням, які ми на власний ризик вважаємо а чи помилковими, а чи такими, що перевищують наші обмежені знання й потребують від нас лиш покірливої слухняності, та, оскільки, з причин перебування у прогресі і гуртових і індивідуальних видів свідомості у їх взаємозбагаченнях на представництва прогресу можуть претендувати й творчі глузди однаків, бо відсутній мозок у тілі суспільному, то й відсутність критеріїв розподілу на помилки та правди вже між громадськими стереотипами поведінки та поведінкою індивіда є процесами не однозначними в усі часи й для окремих обставин, - і ця можливість підміни загальнозначущих цінностей на вибрики хибних світосприйнять одиноких вождів й започатковує тоталітаризм у вихідній для людини сфері свідомості. Тоталітаризмом і є підміна загальних стереотипів та орієнтирів життєвості вже на обмежені упередження претендентів на кінець історії. Спотворення критеріїв поведінки не сповна соціалізованих типів у спосіб їх рівняння під випробувані у нормах життя загали культурних досягнень та зворотно спрямовані здатності однаків адаптувати ті загали до власних збагачень означених загалів треба відрізняти від випадків, коли ошуканці своїми упередженнями зобов'язують до них інших. Помилки, що залишилися клопотом однаків, там і залишаються, але громадську небезпеку несуть ті упередження односторонні, якими як істиною спокусили чисельних адептів. Оскільки кордони між клінічним безумством та прийнятними нормами здорових глуздів, не кажучи вже про поступ наукових знань, не мають незмінних критеріїв, то й від висування тоталітарних ідеологій у якості визначальних, - ми не застраховані.

Серед повернень до часів відсутності спеціалізованих досягнень у культурі, серед хаосу переплутувань часу та простору, грішного та праведного, думки та реальності, - виразно небезпечним є змішування до купи ілюзій та предметних фактів у природі речей. Тоді й починаються виправні працею табори, коли казка входить у реальність на правах останньої, коли чудеса не відрізняють від суцільних у об'єктивності подій, коли нам ідеться ходити поряд із феями та вірити у обіцянки. Тоталітаризм це брехня, що затверділа у зображенні нею фактів так, що на ній сидять, нею карають за її недотримання, нею оперують як фактом.

Відсутність тих прагматичних результатів від молитов, які є фізично достовірними, невміння впливати на події у логіці їх об'єктивних залежностей, відстороненість від істин реальних – є закидами на сторону ідеологічних утопій, але саме позачасовість останніх, виведення казкових марень вже поза раціональність, надання утопіям виду позакритичної святости й робить вчення тоталітаризму стійким на випробування проблемами. Безглуздя є сильною стороною тих доктрин, які слабкістю оголошують глузд.

Із загарбання України нацистами, яке вони іменують звільненням, чи із обзивання тим самим вже вторгнення туди ж совітів, чи те обкрадання власності суспільної на користь комуністичних піклувальників за суспільне щастя, яке вони іменують звільненням суспільства від експлуатації, чи від обзивання чеченського визвольного руху бандитським не зважаючи на те, що це московити вдерлися на батьківщину чеченців, чи від переназавництва денационалізації вже у прилучення до височин культури колонізаторів, - то у масовому сприйнятті залишається лише ідеологічне кліше, до якого й справи нема на перевірку відповідності його фактам.

Нещастя від запроваджень тоталітарних режимів полягає не у ілюзорності їхніх ідеологій, а у тому що останні не вважаються ілюзорними, беруться інструкцією для практичних використань, коли у культуру вівісектори вживлюють утопії. Життю шкодить не мертво, а його впровадження у життя.

Вигадки, які задовольняють психологічні самопочуття, можуть бути потрібними тим людям, яким лише утопіями вдається компенсувати те, що не станеться ні за яких умов. Проте захист означених казок не має бути надмірно дорогим, себто має не далеко вистрибувати поза царину казки, бо те, що є фактично неможливим не окупиться втратами та витратами задля того усіх можливостей людського життя та культурних цінностей. Війни, що їх затівають фанатики задля своїх психічних хвороб та не задоволених своїх комплексів є результативними лише у безглузді та пролитті крові.

Коли батьком культури є вигадливість, то на материнське лоно предметної відповідності вигадки починають замало надавати уваги. Й даремно. Бо пропагандою неіснуючого та несусвітнього людина потрапляє у світ ефемерний, де спокусливо миготять тіні, а перевірити ті химери на їхню цінність вже не доводиться ні у який спосіб. Ця здатність думкою міняти події та ігнорувати навіть життєві рефлексії, - може робити із нас рабів фіктивного, в'язнів віри, посіпак від шахрайських поневолень. Чим і користаються ті пройди та дури світи, яким навіть безпредметну вигадку щастить переробити вже на факт історії.

Корисні для людини та культури новації розширюють та вдосконалюють реальність, тоді як усяка втеча від дійсності вже у казки та безпредметні фантазування є акцією небезпечною та просто злочинною. Бо у порожнину цих дірок можна провалюватися навіть у небажанні стати жертвою чогось неіснуючого. Ігри з багатообіцяючими казками, у яких обставини дійсності обзивають злом та обіцяють лікувати за допомогою втечі у означені чудеса чи у спосіб запихання дійсності вже у лабету смерті, - є заняттям далеко не безневинним. Спрощені ідеали ошчасливлення, представлені віруваннями: у рівність у порядковій зоні, у непотрібність задавання питань, у царство небесне, у месіанство певних угруповань й далі без ліку – наслідками мають знищення ворогів народу, невірних й далі без ліку. Тоді як багатством суспільної історії є проблеми, вміння використовувати для поступу те що любителі далеких від людини ідеалів гудять як наживу, егоїзм, змагання й далі.

Чи не найбільш складним питанням у еволюції видів організмів є становлення у них мозку як органу керування реакціями. Поведінка вищих тварин не обмежується успадкуванням кодів природних інстинктів, аж мисливству чи безпеці вчать. Тварини свідомо і годящим для них адекватним чином поведуться у змінах ситуацій. Впливами на психічний стан тварин займаються дресирувальники. Люди ж спроможні не лише до порівняно більш досконалого усвідомлення подій, а ще й накопичують досвід, знання і вміння змінювати обставини у тій мірі, у якій речами і явищами правдиво і безпомилково оволодіватимуть. Закони що їх покоління дослідників не лише відкривають, а ще й створюють, є засобами змін природи речей фізичних чи соціальних вже у бажаному для людського добра наслідках. Знання, як чинник чи інструмент керування подіями, хоча й можна ділити на правильні чи помилкові, - однаке предметна результативність користання законами наукового гатунку зовсім не слугує доказом їх переваг порівняно із вірування людськими у казки неймовірні. Особливостями людського сприйняття, порівняно із свідомістю у світі тварин, є те, що безпідставні, не підкріплені реальними можливостями здійснення казки можуть займати і займають вищі місця у ціннісних орієнтирах. Ніякий хижак не полюватиме на здобич лиш із посилянй віру означеної дичини у неправильний образ бачення нею Бога. Тоді як для сапієнсів із класу сапієнсів нема у цьому острого. Переваги людського світосприйняття у тому, що можна фактично бачити те, чого немає. Можемо відкривати не лише свої істини, а ще й закривати чужі. Хоч мало не уся інфраструктура оточуючої культури створена на досвіді управління і удосконалення реальними взаємодіями у природі речей, однаке масив соціальної і духовної історії є вичерпно представленим бійкою проти вірувань і культів трактованих неправильними з позицій їх конкурентів. Не химери юрбляться обабіч доказового, а, на ділі, = навпаки.

Закони наукового гатунку мають обумовлення і логіку передуючих їх успіхів пізнання. Тоді як казки не тільки є непрогнозованими навіть у задоволенні ними природних потреб тіла людської істоти, або ж казки не тільки не є у згоді із вже соціалізованими запитами людськими, або ж казки не тільки різняться від притомности людського розуму чи понять людяности і права, - аж змісти фантазійних маячень заскалюють чи стриміють туди, де вони нікого там не зустрінуть, будуть на самотині. Даремно змістам віровчень закидати звинувачення у їх відмінности від речей осмислених чи актуальних, бо саме це повстання проти реальности і є призначенням чуд. Подібно тому як ужиткові наукові відкриття цінуються у міру свого новаторства, то собі й творці звабливих химер неповторність останніх намагаються представити доказом втілення цих утопій вже у життя. Число та якість трупів необхідних для цього вкласти прохидитиме за тою ж статтею доказів вартісности пропозицій даного чуда. Неймовірне це оправдання покладених задля цього жертв.

Чимало, а то і переважне число системних культів завдячують своїй неприступности зі сторони модернізаторів тим, що законсервували вже як святі ті звичаї, моральність, і картини світоустрою, що колись у племені були ужитковими. Здавалося б, що слідування архаїчними приписам є заняттям обтяжливим, порівняно із слідуванням здоровому глузду, гуманізованим поняттям права чи передовим знанням про світоустій, - однаке, вже у свою чергу, від обтяження модерном саме й звільняють накази на виконання традицій.

Иншою привабою від неймовірного є ставка на якусь персоналізовану потойбічну силу, яка віруючим у неї замінить тяжку необхідність оволодіння доказовими знаннями та вміннями, а для управління цим заміником, то доста йому принести якісь жертви, за які він зробить усе потрібне жертводавцю. А серед Богів, то кращим буде не лише головний серед них, а ще й виключний, який звільнить паству вже й від перевитрат на жертвовність. А то можна покластися на героя-месію, який замість дій віруючих у нього виконає їх забаганки.

Щось подібне тому, як у деяких залицяльників вистачає сил, щоб любити не усю жінку, а лише її частини, - то і до цінностей абсолютистських відносять окремі або бажання не померти, або звільнити пролетаріят, або ж, як з цим не пощастило, то захистити хоча б тварин, битися вже не проти еретиків, неповноцінних рас і класів, а проти потепління.

Чи не найбільш складним питанням у еволюції видів організмів є становлення у них мозку як органу керування реакціями. Поведінка вищих тварин не обмежується успадкуванням кодів природних інстинктів, аж мисливству чи безпеці вчать. Тварини свідомо і годящим для них адекватним чином поведуться у змінах ситуацій. Впливами на психічний стан тварин займаються дресирувальники. Люди ж спроможні не лише до порівняно більш досконалого усвідомлення подій, а ще й накопичують досвід, знання і вміння змінювати обставини у тій мірі, у якій речами і явищами правдиво і безпомилково оволодіватимуть. Закони що їх покоління дослідників не лише відкривають, а ще й створюють, є засобами змін природи речей фізичних чи соціальних вже у бажаному для людського добра наслідках. Знання, як чинник чи інструмент керування подіями, хоча й можна ділити на правильні чи помилкові, - однаке предметна результативність користання законами наукового гатунку зовсім не слугує доказом їх переваг порівняно із вірування людськими у казки неймовірні. Особливостями людського сприйняття, порівняно із свідомістю у світі тварин, є те, що безпідставні, не підкріплені реальними можливостями здійснення казки можуть займати і займають вищі місця у ціннісних орієнтирах. Ніякий хижак не полюватиме на здобич лиш із посилань віру означеної дичини у неправильний образ бачення нею Бога. Тоді як для сапієнсів із класу сапієнсів нема у цьому острого. Переваги людського світосприйняття у тому, що можна фактично бачити те, чого немає. Можемо відкривати не лише свої істини, а ще й закривати чужі. Хоч мало не уся інфраструктура оточуючої культури створена на досвіді управління і удосконалення реальними взаємодіями у природі речей, однаке масив соціальної і духовної історії є вичерпно представленим бійкою проти вірувань і культів трактованих неправильними з позицій їх конкурентів. Не химери юрбляться обабіч доказового, а, на ділі, - навпаки.

Закони наукового гатунку мають обумовлення і логіку передуючих їх успіхів пізнання. Тоді як казки не тільки є непрогнозованими навіть у задоволенні ними природних потреб тіла людської істоти, або ж казки не тільки не є у згоді із вже соціалізованими запитами людськими, або ж казки не тільки різняться від притомности людського розуму чи понять людяности і права, - аж змісти фантазійних маячень заскалюють чи стриміють туди, де вони нікого там не зустрінуть, будуть на самотині. Даремно змістам віровчень закидати звинувачення у їх відмінности від речей осмислених чи актуальних, бо саме це повстання проти реальности і є призначенням чуд. Подібно тому як ужиткові наукові відкриття цінуються у міру свого новаторства, то собі й творці звабливих химер неповторність останніх намагаються представити доказом втілення цих утопій вже у життя. Число та якість трупів необхідних для цього вкласти проходитиме за тою ж статтею доказів вартісности пропозицій даного чуда. Неймовірне це оправдання покладених задля цього жертв.

Чимало, а то і переважне число системних культів завдячують своїй неприступности зі сторони модернізаторів тим, що законсервували вже як святі ті звичаї, моральність, і картини світоустрою, що колись у племені були ужитковими. Здавалося б, що слідування архаїчними приписам є заняттям обтяжливим, порівняно із слідуванням здоровому глузду, гуманізованим поняттям права чи передовим знанням про світоустій, - однаке, вже у свою чергу, від обтяження модерном саме й звільняють накази на виконання традицій.

Іншою привабою від неймовірного є ставка на якусь персоналізовану потойбічну силу, яка віруючим у неї замінить тяжку необхідність оволодіння доказовими знаннями та вміннями, а для управління цим заміником, то доста йому принести якісь жертви, за які він зробить усе потрібне жертводавцю. А серед Богів, то кращим буде не лише головний серед них, а ще й виключний, який звільнить паству вже й від перевитрат на жертвовність. А то можна покластися на героя-месію, який замість дій віруючих у нього виконає їх забаганки.

Щось подібне тому, як у деяких залицьяльників вистачає сил, щоб любити не усю жінку, а лише її частини, - то і до цінностей абсолютистських відносять окремі або бажання не померти, або звільнити пролетаріят, або ж, як з цим не пощастило, то захистити хоча б тварин, битися вже не проти еретиків, неповноцінних рас і класів, а проти потепління.

Як для окремого чоловіка, так і для угруповань важливим є встановлення власної волі над обставинами не лише для усунування небезпек, а й для олюднення обставин волевиявами. Метою узгодження пізнань та праці є освоєння відносин у обставинах вже як відносин закономірних, свідоме керування якими й вдосконалює плід культури як світу зручного людям. Аж у тім то відмінності між подіями та знаннями про них й полягають, що означені закони є продуктом еволюції пізнань так само, як і опрідметнена у подіях культура є продукцією праці поколінь. Успіхи культури забезпечуються та втілюються не лише через відповідність пізнань стосовно природи речей, а й через зворотне переформатування природи речей вже щодо наших цільових до них вимог. Прикрі проблеми поступу полягають не лише у тому, що ми можемо помилятися об'єктивності подій та фактичних обставин, а ще й у тому запорука прогресу розвертається надіями, що упадаючи перед об'єктивністю фактів вдається зробити із них помилку відносно істин наших волевиявів. Ефект змін у векторі вдосконалень як пізнань, так і відкриттів нових спеціалізацій у культурі досягається зменшенням дисонансів між ними. А вигадки базовані на безпредметному чи стихія подій поза їх розумінням можуть між собою лише позмагатися у загрозах. Незнання й помилки з наслідками втрат та зростають у безумствах варто було б закидати на рахунок не так дочасних та ще не доступних для наявної культури відповідей на вже актуальні виклики, коли міфи заміщають місце відсутності закономірностей від науки, - як встановленню химерних зв'язків ми цілком зобов'язані вірі у перфектність нами ж вигаданих тих марновірств примітивних і тому скомплікованих, яким не відповідають ніякі факти, окрім патологій психіки. Примушувати речі коритися нашій волі та вимогам є цілком достойним заняттям, окрім тих випадків, коли подібні заняття вичерпуються потраплянням у рабську залежність від того власного невігластва, за яке об'єктивність подій чи складнощі пізнання істин не несуть відповідальності.

Пізнаннями є встановлення таких сув'язей між явищами, за якими явища стають встановленими у своїх сув'язях, а не лише у імітації пізнаного. Закономірність не узгоджена із природою речей та явищ стає відповідною демонстрацією розладу свідомости у собі, а не лише у відношенні до речей і явищ. Домагання об'єктивні події зобов'язати до виконання наших щодо них замірів не через наукового рівня знання, а: чи через артикульовані замовляння, а чи через символіку ритуалів, а чи через магію за наведенням та симпатією, а чи через образні аналогії, а чи через заміну місцями жертв та вигод працьовитости, через переплутування часової та просторової залежності, через маніпуляції із моделями святого чи осудженого, а чи через стихійне пов'язання причино-наслідкової залежності із чим завгодно поза раціоналізмом, а чи посередництвом якихось загробно-небесних сил поза історією з культовими служіннями цим анімованим чи абстрактним уявленням, а чи апеляцією до чудес та неймовірного – є демонстрацією не лиш невігластва войовничого, а й сіє сумніви у резонансах між людяним та розумним. Чаклування із тим, що є більше віддаленим від подій, аніж ближче опосередковує небажання до подій прислухатися, свідчить не лише за недорозвинену освіченість, як є святом психів. Відьомство видається не утаємниченим намацуванням назрілих потреб, як є деграданством. Замішані на вірі у свої рятівні ролі модні ідеологічні конструкції постають не так видом необґрунтованих та спрощених соціологічних теоретизувань, як ідеологічні віровчення є наступом містики на знання здавалося б доведені. Примітивні ідеології є не аберацією вишколу, як є торжеством відьомських заклять.

Успіх досягається тими знаннями, які відкриваються людьми, але яких нема у речах. Це наділення душею та мисленням вже предметного світу примітивні та неадекватна публіка продовжує у виправах з чудесами та у процедурах чаклування як такого ж ілюзорного способу впливу на події. Попри те, що у речей нема мозку, який мав би функціонувати у ворожбитів. Недостатня у своїй освічености та глуздах публіка примітивістів та любителів простих рішень на підміну проблем вже мареннями з приводу неймовірного саме тому й вибудовує незручний, помилковий, злочинний для людини режимний світ. Тоталітаризмом і є домагання викликати зрушення у реальному світі згідно маній чаклунських.

Мозок мають лише люди, яким завдяки свідомості й відкривається той світ речей, який набуває гуманності відповідно з накопиченням знань та освіти людини вже соціалізованої подібним чином. Проте ми відсторонюємося від синергії гуманізму і прогресу, коли на цей світ культури переносимо здатність мислити, а то ще й прислухатися до наших вимог. Об'єктивне поводження речей та ситуацій фіксують у наукових законах, що їх використовують до потреб пізнання та будування олюдненого світу. Тоді як сфери знань які, здавалося б, безпосередньо обслуговують запити людей, - такі як моралізаторство, види мистецтва, релігійність, філософствування, - саме й продукують режими відзначені антигуманністю, бо ці початкові знання про відносини у світі власне людському помилкового ототожнюються із логікою та законами у природі речей. Людські реакції не тотожні реакціям світу речей, і лише хвороблива уява пацієнтів може допускати існування якогось собі а чи фізичного органу мислення у речах, а чи моральних зобов'язань речей перед нашими до них претензіями, а чи якихось неприродних, потаємних, позареальних реагувань речей на самі лиш думки щодо них.

Можливо що для тварин їхніх реакцій, інстинктивної поведінки, розумових можливостей до навчання цілком вистачає для їхнього виживання, - тоді як жадоба пізнань для людини є безмежною, себто є процесуально пов'язаною з успіхами культури. Нас не лише перестають задовольняти знання які лиш у першому наближенні мовою відкритих наукових законів описують дійсний стан справ, аж окрім наукових гіпотез створюється класи та незчисленні види психічних вигадок на регуляцію нашої поведінки які жодного стосунку до раціоналізму наукового типу відношення не мають. Проблеми й починаються, коли царині фікцій надається вага наукової теорії, коли казки з чудесами беруться переплутувати із устроєм реальності та життєвими запитамі культури. Чудес потребує публіка якій у силу тих чи інших причин важко підступитися до істин. Тоді як для інших нема потреб у чудесах. А як муляє брак ейфорії, то ліпше захоплюватися власне феноменальністю життєвих реалій.

Вдавання до ресурсів неймовірного та чудес, апеляція до фактору Бога, який творить що йому заманеться поза контролем людських бажань й разом дбає за людські інтереси, включаючи до видів помилки ще й надто оптимістичні сподівання на надмірно ризикові гіпотези – є не побічною винагородою за достеменні знання, як ілюзії на місці законів є покаранням за незнання й невміння. Й, хоча, фікції є фактом не володіння істинами, проте у сприйнятті подій як чуда вже проявляється потреба освоєння реальності. Культова ритуалістика, сакралізація недоступного, види та прийоми олюднення наближених до людських запитів й, водночас, визнаних за надприродні якихось одухотворених сил по той бік історії, догматичне втримання рівня розумінь за допомогою фанатизму вірувань у догматизований рівень розумінь та тлумачень подій, символічні ігрища з приводу симуляції вмінь – породжуються вадами чи кризою досконалих знань. Спроби штурмувати фортецю таїн та перспективи ходи пізнань за допомогою явленого чуда, вичерпноостаточних позакричних псевдодоказових концептів та подібних інструментів шахрайства є прямим проявом згорьованої ситуації та кволіх потуг авторів подібного пізнання. Фікції є тою провальною дресурою на дикунство непідвладної фактури, що не перевищує ілюзію наркотичної втіхи. Достатньо бути доволі багатостраждальним, аби напряду спілкуватися із Богом. Проживання у відсталій країні, осада злигоднями, відсутність прав та можливостей є сприятливими умовами для сподівань розквітнути за допомогою молитов та антивідьомських судилищ. Чаклунство стосовно вищих смислів породжене перебуванням у їхніх низах. І це домагання обійти закони, ігнорувати реальність, подолати необхідність за допомогою віри у віровчення чергового культу не може не бути кепсько захищеною, а то й відкритою атакою на поступ достеменних знань.

Сповідникам догматичного абсолютизму дорікають не лише непрогнозованістю їхніх ходів у досягненні цілей, а звинувачують ще й у екстремістській задля втілення чуда військовій агресивності що не рахується ні із своїми, ні з чужими жертвами. Саме ця ставка на хаос у виправах із чудом є не вадою, а перевагою чудотворців над нормальними людьми.

Життям назвемо тут ситуацію, коли еволюція Всесвіту сягнула на Землі продовження існування вже через його самозабезпечення; коли процеси буття починають вже своїми силами змагатися не лише за їх продовження, як ще й за удосконалення; життя це самоусвідомлення можливостей творчості і креативності. Від інших живих істот ми відрізняємося не лише реагуванням на події згідно наших особистих власних інтересів, а – станами перероблення розумових, осмислених, ментальних реакцій вже у знання, у інтелектуальний досвід, у капітал правдивого освоєння як законів у природі речей, так і досягнень поколінь. Оскільки нас вирізняє з-поміж живих організмів саме інтелектуалізм, то йому ми й приписуємо провідні ролі у будівництві культури та цивілізації. Однак у тому то й справа очевидна полягає, що функціонування здорового органу мислення саме собою не переробляє уречевлені явища вже у бажані нами винаходи. Тож допустимо стверджувати, що за роботою освіченості залишається хіба що завдання використовувати закони природи і культури вже у бажаних цілях, які стають здійсненими саме у міру підлаштування знань вже під можливості предметних речей і явищ. Культуру будує не сам факт вищої нервової діяльності, а досвід знань з використання закономірностей вже у будові інфраструктури нашої цивілізації. Вирішальні ролі у будівництві досягнень нашої цивілізації надаються, зазвичай, енергії життя духовного; а у загальній думці існує схильність на те, щоб відкриті і сконструйовані дослідниками закони, якими дослідники видозмінюють речі, а не доданок і самі речі, - розглядати вже як залежний матеріал обробки зі сторони професіоналів від цих знань. Проте добробут, як бажаний результат будівництва культури, досягається не самим феноменом розумової діяльності, а - знаннями правдивими; знання ж недосконалі, іменовані глупством, призводять до виродження та усіляких аварій. Тож фантазіями, будованими переважно на таких претензіях до речей, які перевищують можливості речей, ігнорують, а то і суперечать доказовим законами у природі речей, - не варто ті речі атакувати. Бо негарзди не забаряться. Воля має, щонайменше, товаришувати з фактами предметними. Людськими перевагами є не так сама розумова діяльність, як - те вміння її використовувати на користь, що воно залежить від знань обґрунтованих. Забаганки ж, зведені на ідеалах відмінних від досконалих знань, ведуть до провалів та усілякого зла. Манять завжди самі лиш казки та обіцянки чуд, тому пов'язаних з мареннями про досягнення гарздів без належних для того трудів, бо ці обіцянки повстання проти природи речей у останніх не шукають підтвердженя на втілення. Мареннями заощаджують на енергетичних затратах мозку; тоді як правда з істинами знань про об'єктивні факти залишається незмінно важким заняттям. Тож доказом правоти химер з необхідністю стають впливи на мозок його носіїв: впливи або ідеологічної пропаганди із підміною здорового глузду вже на утопії, або фізичне побиття тіл носіїв тверезості, або вибивання тверезості та самого мозку геть із тіл не згідних на віру як у неймовірні чуда, так і переконаних у достовірності облуд.

Управління подіями та об'єктивними фактами, - задля приведення їх на службу інтересам і бажанням нашого людського добробуту, - тоді погіршується аж до критичних станів втрати контролю над реальністю фактів, коли ми починаємо керуватися не закономірностями фактів, а самими лиш нашими бажаннями. Коли місця і призначення ще не створених наукових математичних формул обіймаються вигаданими містичними силами. Вигаданими як опосередкований інструмент управління подіями: ми приносимо пожертви на користь цих уособлених сил, аби ті не робили нам нещастя, а ще краще дарували б блага у відповідь на наші жертви. Аж управління подіями та об'єктивними фактами за допомогою сонмища язичницьких Богів, спеціалізованих на окремих ділянках чи сферах людської діяльності, тоді може виразніше погіршуватися, коли політеїзм заміщується на модель одного єдиного творця-вседержителя, у якого нема ані друзів, ані родичів, ані помічників задля придуманого для нього завдання з керування усіма реаліями, включно із ірреаліями. Тоді торжество химери вступає у парадоксальне протиріччя відповідальності як за добро, так одночасно і за зло. Подібна управлінська модель стає доречною лиш у сфері містики, з неспроможністю її втручання у результативне управління подіями та об'єктивними фактами.

Тоталітаризм це втручання в усяку сферу людського буття так, що ніхто й ніщо не встояло перед повчаннями доктрини усезагальности, - аж супроти того, вже на бік своєї закритості від світу тоталітаристи виключають усякі критичні втручання, аби виставляти себе арбітром абсолютним, беззаперечним, крайнім. Змісти власне тоталітарного вчення позиціонуються як потойбічні, невідмирні, не від світу сього, батьківщиною яких є якісь емпіреї з нірванами та види царства небесного, бо змісти тоталітарних чудес просто противні світові, - що й є у суперечности із позиціями зацікавлених втручань у профанне, є протилежним до позицій тоталітаристів бути граючим тренером, втягнутим у перебіг сьогодення на рівних з усіма чинниками та учасниками суспільного життя. Тоталітаристи завше прагнуть бути за скобками подій, водночас не втрачаючи ролі судді, двигуна, сенса світу, - що й являє логічне протиріччя чи проблему тоталітаризму. Бо не просто бути на позиціях поза світом та, водночас, у центрі світових подій. Коли претендувати на володіння сутнісними баченням та законами дійсних подій, - тоді не годить подібні закони виносити у трансцендентне; а коли оживляти окультні практики як останній пункт призначень, - тоді не варто дурити ними людей як потребами для здорових. Тоталітаристи вистрибуть із дому свого потойбіччя тоді, як їм кортить когось повчити, - й тут же застрибують під свою оболонку чудес та потойбіччя як тільки до самозваних арбітрів починають присікатися із критикою. Тоталітаристи на цьому світі перебувають у гостях, тоді як у своїй фортеці позаісторії їм і комфортно. Прагнення напоумлення не так як треба тоталітаристам улаштованого світу доведено тоталітаристами до ненависті до світу, що межує не лише із бажаннями вождів підштовхнути громадську історію до прірви, а спричиняє провокування тоталітаристами криз за настановою: краще, коли гірше, а коли ще гірше, то ще краще. Приниження історичної реальності слугує мрійникам про реальність позаісторичну саме способом останню піднести вище, аж на ті висоти, звідки химери видаватимуться фактом. Тоталітаристи не допускають нікого до рівности із своїми надприродними чудесами. Правдиві ідеали містичних систем – є у містиці. Тоталітарні доктрини не так рятують світ від вигаданих ними страхів, як рятуються від світу; винагороджують утопіями та чудесами не так ганену ними реальність, як себе. Ця пристрасть ховатися під шкаралупу потойбіччя, доводити реальність ірреалій, сповідувати неіснуюче як предметне явище - не може не бути свідченням та латентним самоусвідомленням неспроможности тоталітаристів на відповідальне представництво ними буттєвих проблем цього реального світу.

Із здатністю людини на свідоме ставлення до світу, коли людина виходить за межі не лише природного, а й окультуреного, - тоталітаристи перебирають, коли виходом із подолання несприятливих ситуацій та відповіддю на виклики пропонують вже входження людини у таке вимудроване та скомпліковане потойбіччя, де затрачається усякий зв'язок не лише з реальністю, а й з власне людською осмисленістю. У спрощених підходах до реальности тоталітаристи залишають лиш гру із чудесами, із невідповідністю доказовим законам та суспільним запитам, із непідвладним перевірці історичним потойбіччям. Від неспромог вправління із історичними реаліями захисники чудес тікають у потойбіччя як у рідну домівку, де лиш й може бути неймовірному зручно, де химерам у їхній дієвості на продукування облуд ніщо не загрожує. Потойбіччя історії, хапання за чудеса як за простір вміщення у нього об'єктивних відносин, посоромлення осмисленого з боку вигаданих як неспростовні авторитетів святого є потребою опрощення для демонстрації своїх родичань з якимось арбітром на суспільну історію, коли ті демонстрування й складають зміст тоталітарної доктрини. Царина потойбіччя, чудес та відвертої зневаги до історично суцього потрібна тоталітаристам для доказу претензій на критику історії та реального вже з позицій абстракцій відсторонення, - але не настільки, щоб відгородження від історії було успішним, залишивши тоталітарних наставників поза історією як нікому не потрібне мірило; так само тоталітаристи не можуть не замірятися на панування своїми химерами у царині реальної суспільної історії, - але не настільки, щоб розчинитися у ній як рядовий учасник та втратити свої стояння другою ногою опори вже на чудеса, з якої примітивісти й беруться повчати світ.

Розвиток та розширення знань та вмінь і є тим завданням та способом життя людей, результатом якого є світ культури, проте цей розвиток пізнань, який має вигляд спростування хибних поглядів, не лише дає відповіді на недоступне до того, а ще й розширює коло нових проблем та викликів. І ця царина таїни як об'єкт для її атакувань з боку прогресу для останнього залишається не лише якимось антиподом чи ворожою стороною, як утаємничене й ще не досліджене є, передовсім, ресурсом наших зростань у прогресі. Вміння співпрацювати з таїнами є фахом тих дослідників, відкриття яких стають шаблями експансії нашої цивілізованості. Тоталітарні ж підходи, відзначені нетерплячкою у пізнаннях, своє неадекватне розуміння об'єктивних та реальних проблем беруться виправляти тими ілюзорними відповідями на виклики, у яких історія пізнань буцімто зобов'язана вичерпатися до решти закінчення. Абсолютистські рішення усіх проблем можливі лише як ілюзія у оволодінні останніми таїнами, перед загакою яких процес пізнань забороняється зусиллями означених ловців остаточного. Тоталітаризмом є не лише актуалізація існування царини тих таїн за межу ідеологічних представлень якої не дозволяється критично зазирати, аж зона є ще й фронтом наступу химер на царину вже олюдненої та окультуреної історії. Зло примітивних рішень полягає не лише у тому, що ними химери оживляються та вводяться у обіг буденної ужитковості, а ще й у заборонах заторкати ці ілюзорні пропозиції на закінчення історії. Прості і тому хибні відповіді на реальні питання даються саме з причин невміння оволодіти істинами. Химерами відгороджуються з мотивів переляку від реалій. Ненавистю до неконтрольованого ними творці тюрми для пізнань замінюють ті дослідницькі перспективи, які є джерелом свободи для людей вільних. Зона це вправи із загнудання тих таїн, від яких тюремники домагаються каменя на камені не залишити у спосіб підміни цих реальних незнань вже на догматизовані представлення вичерпаної історії. Небезпеки тотального контролю не лише у тому, що віруючі у його можливість намагаються у своїх догматах добігти до кінця історії пізнань, а ще й у тому, що цю свою конструкцію актуального потойбіччя тюремники видають за неприступну для критики, себто для випробувань свободою.

Для сфери культури яка розширюється вибухоподібно у відкриттях та відповідних винаходах усе проблемне є викликом та подразненням на атаку непізнанного, - тоді як для складового для культури світу ілюзій, вивернутого у протилежний до пізнань бік, таїни є не загакою, що потребує відповіді, як таїни і є відповіддю на проблеми та виклики пізнань. І це табу, ця сакральна заборона яка накладається на дослідження у означеному світі ілюзій та вправлянь із чудесами саме тому і є позитивним складником сфери культури, бо визнання неможливості надати навіть у перспективах дослідництва хоч якоїсь осмисленої відповіді на постулати догматів у темній царині ілюзій, визнання несумісності вірувань та раціональних пізнань, відсутність будь-яких можливостей намацати хоч щось серед порожнини того чого не має й бути не може, окрім симптомів неадекватної психіки віруючих у неймовірне, - і є корисною для пізнань наукових саме тим, затуляє протікання пізнань намарно туди, де запліднення наукою химер, або зворотне виведення сорту не дасть плодів ніяк та ніколи. Фікції є просто необхідними, тоді як їх не використовують поза належним обходженням із ними за їхніми призначеннями.

Свої основи шукають у містиці ті, які не мають укорінення у реалії культури; власну голову заривають у землю ті, яким їхня голова не слугує для мислення; потребують опертя на ілюзії ті, які мають вади у соціалізації, не є фахівцями ні у якій сфері, є спантеличені не керованою ними кризою страждання. Віруючими у чудеса та неймовірне стають через брак самоідентифікації. Щоб людина побачила Бога, - треба закрити їй очі на усе інше.

Москалі відкриті на чудеса тому, що за своїми споконвічними землями як джерелом збагачення вони вважають підбиті ними батьківщини сусідів. Москалям не є потрібним знання дійсного стану речей, бо доступ до них вони відкривають універсальністю збройного нападу. Москалі покладаються на відчайдушну вдачу, оскільки та є умовою полювання. Ворожість жертв та свою святість вигадують із нічого, щоб втамувати залишки сумління.

Місценародженням вдосконалень, ріднедомівкою поступу, вершиннолідерством культури є лімес зіткнення із невідомим, недослідженим, неосвоєним. Науковці, які за визначенням формують істини вищої достеменности, мають справу із проблемним; тоді як фахівці із діалогів із Богами формулюють ті догмати, які не допускають вже до себе жодної критики. Суб'єктивні твердження приборкувачів чудес для віруючих у них є конструктивністю догматизованої у її святій цнотливості таїни; тоді як атака раціонального дослідництва є націленою на руйнування об'єктивності безвісного. Прогресом стає ризикова проникливість поза фронтір зіткнення цивілізаційного супроти темного задля розширення олюдненого та життєздатного; тоді як вклякність містиків у ті заборони та табу, личина яких імітує подобу осмисленості, - прикрими наслідками має вихолощення допитливої кмітливості, привчання до апатичної байдужості, громадить завали й завади всупереч течії пізнання. Містифікатори бороняться обладунком засекреченого. Утаємничене є рідною домівкою для сонмища божевільних та ідіотів, проте ті там не відсиджуються виключно у захисті: бойовими загонами мряковиння є тоталітарні ідеології, сповідники яких заходяться просвіщати непідвладний їм світ раціо.

Якщо авангардні гіпотези є проблемними, - то, перевернувши цей зв'язок, будителі облуд видають породжений ними хаос вже за гносеологічні авангарди. Стихії позанормального є не вадами тоталітаризму, як це хибно здається тим непосвяченим обивателям, чий порядок речей екстремали від безумства баламутять та нищать через неадекватний примус, - аж ступор раціоналізму є переможною енергетикою поступу залізних загонів утопістів. Виклики, які не піддаються притомним тлумаченням та тлуму, стають вже незаперечним фактом, який удавлює тяму. Драйв революційного шарварку стає ступором для тих, хто не відповідає своїй посаді дресирувальників революції.

Умовою успішного порушення порядків є незнання про існування порядків. Тож збурювачі не можуть не бути законспірованими змовниками. Й навпаки: туземці підвалів, позаскобкові місцяни, законсервовані шпигуни є натуральними порушниками загальних законів. Виключність з правил є умовами буття претендентів на оволодіння усіма правилами.

Здавалося б, що для досягнення істин, для відкриття фактів - достатньо лише не дотримуватися облуд, просто відмовитися від недостеменного, аж саме це і є непідйомним. Нас відгортає від життя не стінка гробу, а прикриті чуття та стіна кволости розуму.

Здається, що десь там, поза кордонами обридлої буденности, у морокові звабної зловісности, де у бісовському танку шугають переплутані між собою відкриття та закриття таїн, звідки черпають свої натхнення не лише дослідники істин, а й божевільні, де неймовірне рушає пробоем проти будь-яких острогов із тверезості, - саме й маячить ресурс прогресу, який звідти доводиться видобувати. Старателі із числа безумців, яким треба усе зараз без трудів, тримають сито із надмірно великими отворами, у які легко провалюється те, скорше ніщо, яке й стає їхнім здобутком. Тож цим мисливцям за облизням мається ставати на тропу заперечень успіхів більш удачливих конкурентів. Наркомани від неймовірного на поміч закликають смерть, аби девальвувати усякі розрізнення із перевіреном. Щоб уникнути звинувачень, вони ріднять усе під плитою абсурду. Імітація відкриттів маскується під співавторство із домінантою чуда чи присутности потойбіччя, щодо якого шахрай представляється лише скромним медіатором. Очманілі вже знаходяться у себе вдома, а тим із їх числа, які переобтяжені залишками глузду, доводиться вдаватися до наркотичних сп'янінь навіть фізичного штибу, аби увійти у транс ужитку із стихіями утаємниченого. Непрофесійним ідіотам доводиться штучно руйнувати скобки, які відокремлюють не лише прийнятне та, з іншої сторони, виключення із правил, а й свій контрафакт означені насельники підвалів фальшують під буцімто натуральну продукцію корисних винаходів. На відміну від дослідників із чуттям критерію вимогливості, яких штовхає нетерпимість до помилок, а вже потім приязнь до фактів, - то штурмовики чорних ходів креативности радо роблять себе легкою здобиччю неперевіраних пліток і ефемерних нісенітниць. На любителях спрощень осідає мул неадекватности, який провалюється повз витривалих у істині.

Бажання уніфікувати усіх та усе під стандарти власної самости а чи перекриттям власних комплексів та унікальних фобій славою їх суспільного визнання та унормування, а чи стрибанням геть від відповідальности вже у стихію мряковинних таїн, а чи дресурою неможливого інструментарієм викликання смерти на призначених у вороги, а чи зазиранням за край історії задля руїни усяких об'єктивних необхідностей, а чи навішуванням на себе месіанських ролей предстоятеля та святого спасителя від вигаданих для людства трагедій, а чи звабою мас утопіями і терористичним нав'язуванням дилетантських прожектів як доказових та затребуваних, а чи забороною на свій бік критики, а чи примусом до виконання поневоленими зажерливих апетитів власного вождівського самозванства, а чи наданням власному свавільству та диктату ваги монопольної виключности, а чи підміною логіки та законів вже особистісними маніями та афектами, а чи присвоєнням собі ролей арбітра та маніпулятора еквівалентами, а чи перетворюванням бандитизму вже у державну політику, а чи організацією імперського загарбання географічних ландшафтів сусідів, а чи розв'язуванням війни тюремности проти свободи, - хоча й виглядає як безгрішна помилка раціоналізму для авторів щеплення чудес на знання дійности, а, проте, запропонована одержимими зона є позитивністю безумств, у хвилях якого притомність виглядає нікчемним суденцем. Зона є безпосереднім плодом адекватного сатанізму, який лише маскується під личини не так як треба усвідомлених публікою пропозицій творчости.

Наділеність людини розумом не лише виглядає неповною, але й призводить до розбіжностей між замірами та практичними результатами тоді, коли суб'єкт не вміє співпрацювати ще й із стихіями неконтрольованими не лише у його раціо, а ще й у подіях поза ним. Чоловік буває розумним лиш тоді, коли до об'єкту своєї розумности неодмінно включає додатково саме те, що не підлягає ніякому здоровому глузду, що улягає під безглуздя як таїна загорнена у незнання, - щоб керувати проблемами, а не бути від них односторонньо залежим. У внутрішніх рамцях самого лиш раціоналізму усякі випробування на істинність будуть обмеженими, оскільки дослідник зобов'язаний відкривати те, про що ніхто, навіть він не має певних уявлень. Годі й гадати, що дурість є у цьому світі безголосою чи безправною. Переможці мають сміливо обличчям повертатися до викликів утаємниченого. Тож тоталітаристів, як приборкувачів чудес, можна було б віднести до спеціалістів з управління хаосом, - коли б означені містики та містифікатори не імітували б накладання догм свого псевдоосмисленого віровчення саме на свою віроучительну догматику, сторонню не лише об'єктивізму фактів, а й доказової раціональності. Перебування у раціоналізмові не гарантує успіхів порівняно менше, ніж перебування у містиці гарантує нещастя.

Організаторів тюрми без стін осмілюються засуджувати за завдані при цьому збитки і втрати зі сторони усіх та усього запхнутого у загал насильницького режиму. Тож поводитися до зони осяйного світу порятунку, задля виправдання дискредитації ними усіх законів та цінностей світу приреченому на знищення, доводиться демонструвати переваги свого візіонерства, - якими можуть бути лише їхні особистісні трансперсональні стани психопатичного екстазу. Поза те, що ці стани світоглядного підложжя завдання вже дошкульних ударів по непосвячених розглядають як: прозріння, епіфанію, піковий інсайт, як стояння над добром і злом, над ненавистю та любов'ю, над можливим і неймовірним, як грайливе ставлення до усіх смислів, природних законів, картини реального світу, як злиття з універсумом, абсолютом, сингулярністю та іншими чудесами термінологічне тлумачення яким дають лінгвісти та психіатри, - а самі пацієнти відчувають свої навернення вже як вихід у безмежність, проте зовнішніми фізичними кордонами ігрищ із уявними чудесами є черепна коробка пацієнтів. Представлення світу культури як майї, мани, мари вартої знищення заради осяйних візій – скорше є не вироком світові, а діагнозом психіки чергового рятівника винного перед ним світу гріха. Змісти авторитарних доктрин оприлюднюють підсвідомість, надсвідомість, позасвідомість їхніх авторів, визнаних отаманами агресивного охлосу. До числа рятівників світу потрапляють лише ті, яким при цьому пощастило уникнути санітарів.

Перекладання провин за насильницьке утушкування у масовий ужиток абсолютистських ідеологій саме на конто підсвідомої сфери у ментальному житті людини, звільняючи інтелектуалізм від причетности до утворень концтаборів та злочинів, - то це помилка чи міф. Підсвідоме може бути безумним, сюрреалістичним, містичним, але його стихійність не має призводити до оживлення зла, не добре усвідомлене не неодмінно продукує недобре. Сферою підсвідомого за усіх умов треба вміти керувати. Підсвідоме це той рівень заглиблення у таїну за якого ще визріла достойна відповідь.

У обсязі розумової діяльності, реакції якої визначають поведінку людини, то раціональність займає достатньо обмежену сферу у сусідстві із знаннями недостовірними, стереотипами виховання, межами окультурености, світоглядними переконаннями, рівнями соціалізації, побутовими інтересами, впливами оточення, фахом, досвідом, інстинктами, підсвідомістю. Подразнення органів відчуття й сприйняття може перебувати у невідповідности із ментальним життям людини базованим на неочевидному, а те, у свою чергу, може різнитися від масиву традицій культури, раціональної достовірности знань й інформаційного спадку поколінь, не кажучи вже про ту проблемність пізнань, яка обумовлена їх розвитком. Знання гатунку наукового перебувають у стихіях оточення реагувань психічних та емоційних, під впливом упереджень чи помилок, у домаганнях звичайною дурістю подолати утаємничене. І зовсім не обов'язково заміри на зменшення складової вірувань сфері свідомости чи очищення від химерних упереджень призводить до побільшення раціоналізму який мав би запобігати конфліктам між замірами та результатами звершень. Тобто домінантний масив позараціонального має бути не ігнорованим, не має бути об'єктом атаки зі сторони купки прихильників раціо, як – має регулюватися, й то не обов'язково зі сторони останніх. Соціальними функціями, роллю, призначенням інституту релігії та моралі є просуспільна кореляція цінностей і така організація ними духовного життя, позараціональні виміри якого мають бути звільнені від небезпек антисуспільних. Переведенням глупства підсвідомого вже у сферу глупства інституалізованого, де містика химерних уявлень переробляється вже на конструктивні для культури традиції релігійні, - є соціальним служінням різноманітних конфесій та вірувань, які не так є носіями позараціональних уявлень, як, головне, роблять їх соціально безпечними. Під конфесійною вуздою віруванням у чудеса не дають розгорітися небезпечним для суспільного здоров'я полум'ям. Самого раціоналізму не досить аби він протистояв тим концептам квазінауковим, які просто не входять до компетенції раціонального та наукового. Догматизовані вірування слугують не тілесним доповненням раціональних досліджень та відкритть власне наукових тверджень, як стосовно останніх на кордоні несуть службу надійного захисту та недопущення переплутувань із казковими неймовірностями. Так само, як у духовній сфері її позараціональна складова не має належати виключно стихіям, то й у соціальній практиці усілякі протиправні дійства мають не лише підлягати контролю, як ще й карно регулюватися. Подібно до того, як послаблення тої регуляторної дії соціальних інститутів, жорсткість яких бандити трактують за вид неволі, - скорше призведе до руїни соціуму під облудними гаслами свободи для асоціальних елементів. Глупство обтяжує лиш розумників, а тюрма – лиш вільних до неї незвиклих.

Паству своїх сповідників усі тоталітарні ідеології, - у яких сповідується управління вичерпними для історії смислами та законами, - принукає до пасивности перед самочинністю величних стихій чуда, відносно яких вірним залишається лиш схилитися у покірливій шанобливости та ретельно виконувати імперативи знищення тих ворогів, які заважають втіленню віроучительного чуда. Планидою тоталітаристів є жертвна самовіддача на користь настановам свого бездоказового вірування, на вигоду тому суб'єктові культових поклонінь, який буцімто домінує над усіма законами речей, - з відповідним очікуванням жертводавцями винагород за свої страждання та втрати. Поведінкою і світобаченням рабів чудес є уповання на милість цих остаточних істин, на відкуп яким паства делегувала не потрібні їй свободи вирішення проблем. Зеків зона переробляє на повій, які чекають на пайку за послушення.

Та царина зла, у вигляді воєн, розору, винищень й далі до наростання страждань, яка відкривається перед суспільством, що підпадає під владу тоталітарну, є не якимось непередбачуваним наслідком недостатньо прорахованих ставок на прості та чудесні пропозиції урятувати світ від таких же залякувань світу вигаданими гріхами, коли ці ідеали входять у конфлікт із реальністю боцімто ще не дозрілої до втілення ідеалів тоталітарного вчення, - аж рух саме у векторі протилежному людяности, добру, конструктивізміві і є цільовим призначенням логіки тоталітаризму. Винахідницькі внески до скарбниці культури дають плоди прогресу та багатоманітності животворчого тоді, коли у відповідности із назрілими суспільними запитами творці повноцінно освоюють наявні знання, діють у логіці істин та закономірного, є включеними у інститути та установи саме на позиціях лідерських та правдиво елітарних, - що є завданням доступним не кожному, бо потрібен талант, фаховість, працьовитість, належність до системи, ресурси, підґрунтя загальної культури та дешиця вдачі опинитися вчасно там, де треба, аби просунути бодай на крок попереду інших і перевести дослідництво ще не знаного вже у загальний ужиток, - тоді як усі несистемні доктрини утопічні знаходяться по той бік добра, є антиподом людяного, являють собою кар'єрний ріст дегенератів. Не зважаючи на те, що навіть самих себе творці утопій намагаються щиро переконати у добропорядности своїх пропозицій на жертвній служіння цілому людству, відрікаються від лихих замірів, не допускають зізнання навіть собі самим у цілях ошукати своїх прихильників, - проте на рівні підсвідомому вожді відчувають, а то й знають певно, що цариною їхньої долі є саме потойбічність. Безплідні у освоєнні істин та не здатні конкурувати з творчою власне елітою, автори утопій стають елітою сатанізму, залишаючи за собою вправління у злочинствах та усьому помилковому. Фанатики, вихолощені у продукуванні доказово корисного, беруться з останнім рівнятися вже серйозністю зброї небуття. Викликання духів руїни та практика терору і є тим інструментарієм, тою цінністю, тою спеціалізацією, у якій не здатні діяти у логіці прогресу можуть на рівних посперечатися із здатними на конструктивність. Для невігласів зациклених на маніях, у творчій еволюції претендентів на богоподібні ролі, - щораз більші шматки історичної реальности видаються не просто зайвими, а цілями для нападу та знищення. Зачислення ідеологів вже до класу виродженців є не лайкою, а медичним фактом. Вожді ладні вирубати до смерті не лише своє оточення, а вже цілі верстви та народи зовсім не тому, що вожді є неморальними, ворожими до своїх жертв чи тому, що жертви упираються у непокорі волі вождів, - аж вакханалія людовбивств розгортається для демонстрації та доказу верховного місцеположення обоженого вождя на позаісторичному сідалі караючого судді історії.

Пропозиції майбутніх батьків концтаборів спершу видаються такими собі безвинними забавками, грою розуму, певним емоційним перебільшенням у розв'язанні вже існуючих проблем, - проте доктрини тоталітаризму лише маскуються під спрощені прийоми впливу на складнощі реальности, бо насправді неодмінні наполягання навіть на фрагментарному спотворенні навіть окремої складової у структурах суспільного устрою призводить до руїни суспільної, - саме суспільної, оскільки тоталітаризм є передовсім явищем соціальним, заторкує міжлюдські стосунки. Зона не породжується у царині науки, зона породжується сама собою з полюсів протилежних науковому, а саме, - із підземелля марень переважно мистецького спрямування, колючка, киї та грати з десятьма роками розстрілу без права переписки з конфіскацією пнуться із зерен містики, прийдешня каторга інтелектуально виправдовується ревізією моральних постулатів і лише потім ці фікції затрують громадське життя, а то й пружаються спотворити під свої стандарти вже й сфери наукових істин. Оптичним обманом є оцінки тоталітаристів як маргіналів дивакуватих, як любителів спрощень, як віруючих у чудеса духовні, бо насправді рідний дім та підвалини тоталітаризму знаходяться у запіллі історії, тоталітаризмом є не відхилення від норм, а та довершена аномальність, яка й становить його переваги над нормою, - бо спроба безпосереднього впливу на потойбічне тут же уподібнює нормальних вже до сатаністів.

Анімований чи безтілесний, який знаходиться на небозводі чи бозна-де, який своєю волею чи бозна-якою манерою діючий останній та верховний чинник усього суцього висувається людським пізнанням задля керування природою речей, аби прогнозований та регульований таким чином порядок зменшував небезпеки хаосу. Цей універсальний замітник усіх законів міг би правити заощадженням на їх знанні та управлінських вміннях, коли б не був вмістилищем усіх утаємничень, посередництвом впливу на які у спосіб культових чаклувань із некерованим люди домагаються не лише дресирувати загрози, а й реалізуватися у своїх творчих покликаннях. Психологічні сподівання на оволодіння тут і зараз останніми смислами надихає достеменністю не лише вірування у бажане чудо порушення діючого як правило прикрого перебігу подій, але й останню відповідь у ієрархії нерозв'язаних таїн суперечливо відводить у позачас позапростору подалі від усякої на його бік критики. Ця модель а чи таїни розчиненої у речах чи недоступної, підлеглої вчинкам чи домінуючої над ними, вимагаючої активності чи атараксії недіяння, закликаючої до повстанської бійки чи до згоди пристосовницької, орієнтованої на достеменність чи на епатаж, на відхилення чи на прихильність до факту, на жертовні втрати чи збагачення, на звеличення себе у рабстві Божому чи на приниження у гуманістичному месіанстві, цей вибір між стражданням та щастям, між прихистком та ризиками, між невідворотністю іменованою долею, кармою, провіденціалізмом чи контроверсійною до них свободою людського вибору, на втягування у мирське чи втечу від нього, на розрізнення добра чи зла, на знання чи безум, на гру із символами чи на опрацювання реальності, на однозначність чи розпусту уседозволеного, на виродження чи поступ, на поразку чи одужання, це обрання між окультуреним чи надприродним, ця пря між людиною у Божому образі та образою Бога у людському неподобстві, що не має задовільних розв'язань, - містить у закритій навзаєм у собі парадоксальності надширокий діапазон непевності між полярними крайнощами. Подібний прийом освоєння реальності, - яка повсякчас наново постає у переробленні таїн вже на її продукцію, - міг би прислужитися людській самовпевненості, коли б люди не принижували самих себе через делегування своїх функцій на відкуп фетишові абсолютизму, залишаючи за собою хіба що жертовні приношення й ритуалізовану спокуту за нами ж вигадані провини перед фіктивним маєстатом. Габарити Бога поступаються нашим віруванням у ймовірність безпідставного. Усі ідеології на втілення простих чудес у обхід неутілізованих нагод розвитку свою декларовану легітимність та затребуваність ховають у авторитетних хмаровиннях божественного. Вмонтований як ідеологічна санкція у жорсткий соціальний режим, централізований культ вселенського Бога є варіантом тоталітаризму у сфері релігійній, яка у свою чергу є варіантом тоталітарної ідеології у сфері вже соціальній.

Вплив на усі явища через їхню голову, обмежуючись враженням останньої рушійної причини усіх явищ, - не може не вабити псевдоефективною елегантністю розв'язання усіх проблем, а, проте, недоладністю подібного підходу є ті сумніви у фізичному існуванні взагалі останнього закону, які незмінно залишаються предметною областю інтерпретацій та преференцій у мистецьких смаках. Ситуацію недоведеної деміургічності надвисоких абстракцій, які із форпосту свого потойбіччя позаісторії буцімто реально зумовлюють буття конкретних подій, не надто поліпшує підставлення на місце критикованого Бога вже більш профанних, заземлених у мирське світоглядних констант із обидвома гіпотетичних соціополітичних візій. Конструкція верховного над усіма Божества чи її варіант презентований віроучительною незаперечністю політизованих забобонів, - які висуваються розв'язкою розмаю взаємних претензій, запитів, інтересів учасників колізій соціальної дійсності, - могли б бути позитивними варіаціями закономірного і прогнозованого у регуляції соціальних діалогів та стосунків, коли б присікання до доказовості самих віровчень чи світоглядних парадигм не викликало б ще більших питань на доданок до тих існуючих, які беруться залагодити апеляцією до номінально-реальних абстракцій. Ховання під присмерк святости чи міць догматичних упереджень власне претензій до моделі божественного не надто допомагає розв'язанню за його допомогою соціальних питань.

Рефлексією архаїчних цивілізацій, відзначених лише кількома сферами діяльності, є такі ж синкретичні закономірності, у яких домагання опанувати стихії природні за допомогою надуманих уявлень є перемішаними із фіксацією результативного досвіду у подібному занятті. Ці нерозчленовані універсальні тлумачення подій і явищ тому й приписуються якимось одухотвореним сутностям домінуючим, віддаленим від успіхів людських звершень, бо останні є нікчемними. Нікчемними, порівняно із прикметною для новітніх часів перетворюючою активністю людською, базованою на достеменних знаннях у різноманітних спеціалізованих галузях науки. Відповідно самоусвідомленням доби стародавніх суспільств традиційних та консервативних, - у силу відсутності новаторських технологій, - є світоглядні концепції у яких проповідується миротворча покора містичним культам, пов'язаним із ритуалізмом повсякденного тягла, а моральними ідеалами є безтурботна самовлада перед трагічними викликами долі. Незмінність Божої природи та людської недостойності обумовлює непорушність суспільного порядку послуху правлячій владі. Аналогічні вартості прищеплюються вже й сьогоденній пастві рускава міра зі сторони душпастирів москвославної ортодоксії, які у огудженні ними людиноцентризму як вестернізаторської ересі, закликають покладатися не на відповідальний і самоправний розум людський, а на покору божественній благодаті, синергійній із волею харизматичних державців у будівництві єдинанеделімства. Постулат щодо актуалізації Божого втручання у світські справи, як стабілізатора останніх, міг би служити застереженням проти свавільства творців тоталітарних зон та перероблювачів людської природи, коли б ці чудотворці не посилались би саме на поміч із небес.

Помилками стають ті твердження та дійства які у вимірах істинності та доказовості поступаються наведеним опонентами фактам, опертим на предметний та перспективний стан справ. Й тоді прибічникам чи призвідникам помилок доводиться поступатися і йти геть. Помилки в управлінні політичною владними повноваженнями виправляються у демократичних країнах через доступ та участь у інститутах влади конкуруючих гравців. Тоді як у режимах диктаторської влади політичні помилки, - як невідповідність суспільним запитам, - відповідно підривають диктатуру. Тож для недопущення втрати своєї усевладної виключності диктаторам треба елімінувати саму можливість фактичного допущення ними помилок. Себто тоталітарні режими завжди будуть праві саме у поставлених ними для суспільства тих химерних, містичних, утопічних планів, задля досягнення яких не лише можна, а й необхідно ігнорувати суспільні запити. Й тоді замахів на владу диктаторів не має бути. Догматика, якою обґрунтовується виключність влади диктаторів, виключається ним із перевірки на відповідність предметним фактам, дійсному стану справ, достеменності суспільного інтересу. Химери та ілюзії не підлягають апробації та верифікації на хибність чи правдивість. Психопати у своїх маніях не помиляються. Инакше кажучи, не для того потрібна диктаторська влада, аби за допомогою інструментарію терору доказувати правоту сповідання нею утопічних для суспільства обітниць та фетишів сакральних симулякрів із сфери потойбічного, аж скорше назворот: розходження із об'єктивністю фактів та добродійством на користь суспільства потрібна його гвалтівникам для втримання своєї влади. Занурення у маніпуляції із чудесами це технологічна похідна від забезпечення безпеки для тиранії. Не так глупство є закидом диктатурі, як диктатура оправдовується глупством вірувань у неймовірне. Тирані проповідують чудеса для того, щоб до їхньої влади не можна було причепитися з критичними зауваженням щодо неможливості здійснити те, чого не може статися ні за яких умов.

На ликові божественного і високодуховних вартостей лежить функція запобіжника світовому злу. І коли потрясателям смислів та перебудовувачам світопорядків, якими не можуть не бути революціонери, щастить висмикнути зарезервований за святістю і мораллю стрижень добра, то в утворену порожнечу невідворотно вливається стихія зла, або ж із темряви лих починає бурхати до того стримуваній сатанизм. Зона контролю це підміна бездоказових поза собою ідеалів добра вже на буцімто доказові месіанські спрощення.

Новаторські пропозиції метою мають добродійне на думку усіляких винахідників розуміння устрою нашого світу та відповідне ним для цього керування. Дарма що результатами занять із освоєння та конструювання природних та наукових законів є середовище культури; тоді як пошук вищих абстрактних духовних смислів та утаємничень відрізняється плодами не лише віроучительного культу, як ще й концтаборами де знищують не згідних із обдаруванням їх послухом і виконанням приписів найкращого із можливих у історії проекту ошасливлення. І містичні, і винаходи за авторством вже науковців кваліфікованих – обоє є видами творчості. Хіба що священики та їхня паства покладаються не на себе, а клопоти по будіванню кращого світу делегують позаприродним казковим силам чи персонажам, сподіваючись на ласку від них у обмін на жертвоне їм служіння. Релігійність представляється галуззю знань де людство пружитися вистрибнути поперед своїх ще не назрілих на ділі можливостей. Хоча релігії рекламують як похід поза межі здійсненого, але саме вони відзначені накладанням заборон. У власне самих процесах пошуку відповідей на питання що не мають обґрунтувань та не можуть мати прийнятних результатів, то віруючі у неймовірне знаходять, щонайменше, певні психічні, етичні, естетичні розради. Також слідування чудам переважними своїми цілями має антагонізм, негативізм та бійку проти того що у релігіях числять гріхом, злом, стражданнями які йдуть з минувшини; порятунок від зла світу потребує спокуту та пасивну втечу від спокус буттям; кращу долю заслуговують терпінням до страждань. Тоді як науковці у покладанні на власні труди є оптимістично націленими на практику ще ліпшого майбуття.

Еволюція культів архаїчних часів вже продукуючого господарювання у місцях Плодорідного півмісяця сягає рівнів покладань на волю не лише численних божеств, - виступаючих своєрідними сурогатами ще не створених законів пізнання об'єктивної дійсності, - аж узагальнення знань і навиків, навіть у житті релігійному, веде до актуалізації вже єдинобожжя. Більш від того, фактором втілення конкретних запитів на подолання нездоланих труднощів висувається концепція месії. У християнській ортодоксії і бійці проти трактувань визнаних за відступництво, то месію наділяють функціями божества.

Для змістів первісного християнства, - яке пізніше стає відступництвом від юдаїзму, оскільки у його місіонерстві є направленим на неєвреїв і не передбачає поклоніння усіх царів і народів юдаїстському божеству та обраного ним народу для його порятунку від історичних поневолювачів, - то більш показовим є есхатологізм, що його поділяв сам проповідник та його учні. Тоді як у популяризації для язичників, то акценти зміщуються вже на чуда подолання смерті. Висувається пропозиція відповіді добром на зло, що мало б призводити до подолання вже соціальних проблем. Коли для православних варіацій цієї церковности мотиви більшого свята пов'язані із смертю і спокутними стражданнями, то у реформаторстві протестанському вже доби становлення підприємницьких капіталів святкують радість народження спасителя. Європейство та його ідентитет у капіталізмі стає потугою світовою вже під гаслом: мій дім – моя фортеця. Те, що у зонах осуджується як дворушництво, себто розподіл на офіційні приписи та відмінну від них свободу індивіда, - й створило європейство.

Виходячи із власних потреб на задоволення абстрактних ідеалів, то чоловік може у цьому пристати на вже відомі культу, а може вигадувати власні інтерпретації у сподіваннях на чуда більш-менш надприродні. Проте в усіх випадках молитви цього віруючого тому не дійдуть до вух того, на кого моляться, бо на небесах цих або інших вух не бувало, й як свідчить досвід, - не буде. Коли завдяки власним зусиллям чи сприятливим обставинам настають ще й добрі часи, то молитви за це можна приписувати небесним силам на яких моляться; але даремно часи холерної пошесті перекладати доганою на ті самі сили і впадати у зневіру через нещастя, - бо у обох випадках молитви залишаються у межах саме людської інтерпретації подій об'єктивних. Хіба що теоретично, - то людську істоту можна вмовити чи примусити вдовольнитися будь-якою мізерією глупства аби туди зручно вмістилися всі ті знання про світ, які на даний час задовольняють цього віруючого у власну достатність, - тоді як насправді нема й не може бути таких догм, які могли б стримати людську знадобу знань.

Звертаючись до енциклопедичних словників та тезаурусу галузевих термінів зазначимо, що масі понять, якими ми оперуємо у побутових їх розуміннях, не можуть дати задовільних визначень навіть кваліфіковані спеціалісти. Тлумачення або суперечать їх трактуванням у інших підходах до суті питання, або невизначеною залишається їх предметна область, або ми маємо справу з умовними конвенційними домовленостями чи символами безпредметними, чи віруваннями. Одним із найбільш дражливих казусів змодельованої відповіді на максимальне число питань є конструкція Бога, який у його призначеннях причинно пояснювати все залишається сам парадоксально необгрунтованим. Явленням нашої культури є розвиток знань і відповідних вмінь, а модель чи уявлення про бога як верховної панівної над усіма підлеглими йому, виключної серед усіх подібних, закономірності представляється видом доконаних пізнань, далі яких нема куди рухатися. Попри те, що лише п'ятнадцять пресловутих відсотків які завжди за усіх часів, в усіх областях, в усіх культурах становлять активну частину люду, мають сумніви у доречності покладання сподівань на бога, - аж для більшості населення проблематика доказів на його властивості не заважає віруванням у дієвість його промислу та чуд його втручання у життя віруючого згідно надій на останнього. Віра у реальність ірреального дозволяє сповіднику щасливо обходити складнощі освоєння пізнавальних істин, бо достатньо принести богові жертви у виді послуху чи оспівування його величності, як у відповідь такий хабар богові дозволить віруючому маніпулювати богом згідно вже своїх забаганок і отримувати дарунки від нього, просто і не вибагливо досягати життєвих цілей на усіякі гаразди і хотінки.

Колючкою огорожена зона трудової повинності тим відрізняється від спільнот, де не шукають ворогів трудового народу і еретиків, що у цій зоні неволі покладаються на святі догмати непорушні, а не на права і розвиток через знання і працю. Зона там, де панує містика, де слідує абстрактним ідеалам сповідання секти, втілюють утопію, покладаються на чуда, зазирають поза край реальності, де для одержавлення злочинів терор доповнюють молитвами на поміч від сил окультних, де робота спецслужб є видом культових відправ.

Одні знавці з природи божої заявляють що вони ніц не знають про це і не відають окрім того, що ця верховна сутість є непорушно і незмінною; бог є не народженим, не має друзів, бо тоді його монополія не буде монопольною; є незбагненим невидимим не підлягає опису, що богопізнання є невичерпним. Що доста повилучати людські земні розумні поняття, замість того покластися на метафори з алегоріями, як подібне богоспілкування дозволить пізнавати ким він не є. Апофатизм постає усвідомленням поразки думки людської перед усвідомленням недосяжності умоглядного божества трансцендентного. Тоді як на противагу цьому богослов'ю заперечному, - аби у мороці невідання наблизитися до невидимого, до того хто не може бути об'єктом знань і тварного досвіду, протистоїть мирському, дається в одкровенні, - то вже позитивне богослов'я катафатичне визначає його як всеблагого, вседержителя, всемилостивого, людинолюбця. Сутнісні характеристики божества віднаходять у таких вищих конотаціях як істина, ідеал, мудрість, краса, справедливість, добро, любов, спасіння, душа і далі за списком понять протилежних до неприйнятних. Конструкція божества, як максимально концентрована і спрощена відповідь на найбільше число складних питань, є у свою чергу екстремально контроверсійною. Стосовно себе подібна претензія на універсальне знання має більше питань, ніж надає пояснень стосовно буцімто визначених і залежних від неї явищ.

Так коли божество визнається остаточною реальністю достеменною, то чому воно діє засобами чудес на порушення природних законів. Якщо воно всесильне, то чи доступне йому створити йому непідвладне. Як його промисел межує зі свободою волі людської. Знаходиться він у речах чи у потойбіччі. Якими інструментами і засобами від впливає на перебіг подій. Як виглядає, чи має вуха і статеві відзнаки. Нащо християнський бог матиме друге прищестя. Чи праві віруючі, коли від імені Бога беруться здійснювати його волю. Де докази на чийй він стороні. Чи є хоч один хто повернувся з раю чи воскрес. Якщо віра у його як у творця цілком задовольняє віруючих, то чи мають вони право повчати науковців.

Хибно вважати що мільйони знищених ворогів народу, віднімання від громадян власності з присвоєнням її номенклатурним симбіозом партійного ордену чекістів і криміналітету, заборона господарчої підприємливості для підданих, знищення інститутів демократії, одержавлення установ та видів діяльності, встановлення мережі стукачів у охороні безпеки режиму, репресії й депортації етноцидні проти народів імперії, русифікаторство і партполітпросвіта, утилізація моральних норм, експансія на встановлення світової імперії московства, відродження кріпацтва трудовозобов'язаного населення за соціальну пайку, концтабори й шарашки, тотальний контроль і централізм влади, ритуалістика культу одержавленого віровчення комунізму і сподівання та утопічні обітниця, розтринькування сировинних ресурсів імперії, ненависть до ще не завойованих розвинених країн, мілітаризація життя у зоні перетворений на військовий лагерь, що весь екстремізм і жертвни приношення ресурсів імперії комуністичної – є спричиненими від самого лиш хибного усвідомлення насельниками зони своїх інтересів та способів існування, що трагедії і втрати є викликані відхиленням від традицій московського збиральництва, що московський комунізм є неправильним прочитанням питомого московства. Бо: концтабори є законним плодом правильного приставання історичного московського царства саме до комуністичного більшовизму. Обрання терором московства є обопільним, є розділеною навзаєм любов'ю один до одного, є адекватним, закономірним, заслуженим рухом сумісної гравітації. Розривання навпіл по-живому синергетики тоталітарного московського комунізму та тоталітаризму комуністичного московства є не лише ушкодження кожної сторони взаємодії, як ще й є націленим на оправдання кожної зокрема. Коли москвити у своїх провалах звинувачують концептуальний комунізм, а комуністи свої невдачі перекладають на недостатньо наполегливі дії москвитів на реалізацію осяйних ідеалів прокляття на буржуїнів. Практику зони оправдують її ідеологією, а ідеологію – практикою зони. Подібно до того, як головнокомандуючий вегітаріанець особисто не розтинав і не труїв, а зондеркоманди теж невинні, бо мають обов'язок виконувати означені ідейні накази.

Не лише совковий комунізм, як ще й усякий тоталітаризм своїм виникненням і становленням зобов'язаний не лише якійсь логіці історичної необхідности, яку означені примітивісти та фахівці із викликання чудес лише оприлюднюють та об'єктивізують на практиці, відповіддю на запити історичні буцімто і представляються обумовлені ними доктрини з ошасливлення людства, - аж усяка зона неволі має свої власні причини. Усілякі зони контролю створені інструментом божевілля, психічними й ментальними хворобами їх автора, викувані межами його неадекватности, неадекватности, недостатньої соціалізації. Непорушні світоглядні фундаменти концтаборів майструють пером на папері при світлі каганця. Батьківством зони є божевілля доведене до входження у історію.

Примітивні знання і вміння породжували у наших далеких попередників химерні картини тих уявних причинних зв'язків, фіксацією яких пращури домагалися опанувати непривітні стихії й поставити їх таким чином собі на службу. З ходою пізнання місце Богів, волю яких жертвовно обслуговували, - заміщується законами науковими, покликаними слугувати вже своїм творцям. Проте з прогресом не зникає його ілюзорність і відповідно зростає можливість помилкових дій із непрогнозованими та ще й небезпечними наслідками, - бо результативність наукового дослідництва стає напряду пов'язаною із творчістю й винахідливістю дослідників. Найсміливіші мрії та проекти, втілення яких відкривається із досягненнями технологічними, починає настільки затирати кордон відмінностей між істиною та планами на неї, що казка стає результатом творчости практичної. Більш того, принесення життєвих реалій та гараздів у пожертву казці не лише пропагується і насаджується, як ще й отримує фактичне розповсюдження. На виробництві, у політиці, у індустрії розваг тільки й зайняті нічим іншим, як торгівлею мріями, випуском символів, конструюванням фетишистських призначень на високе. Натуральна ідіотія, яка мала б бути об'єктом атаки зі сторони розвитку знань, стає бенефіціаром останнього. А коли фантазійний світ починає переливатися через край тямущости, тоді силування і терор заради чудес стає невідворотним.

Зважаючи на те, що історичні події відбуваються на тому ж самому ґрунті географічному, політичному, етнічному, лінгвістичному, конфесійному, технологічному, аксіологічному і навіть продані квитки на мюзикл залишаються дійсними, виходячи із того, що післязавтра буде схожим на позавчора, - то існує стійка тенденція розглядати інерційну тяглість історичних трапунктів як цілісну і органічну у їх взаємозв'язках, низка дослідницьких підходів відмовляє у історичности та доказовій реальности тим діркам у історії, що їх утворюють революціонери у замірах розпочати історію із чистого листа у рухові до вигаданих революціонерами небувалих цілей. Утім, зважаючи не лише на кількісне, а й якісне пришвидшення втілення новацій культурному поступі, виходячи із результативної ефективности чинника творчости у історії, - то прихильникам незмінности історичного ландшафту, звичних картин та оцінок доводиться небезпідставно відмовляти у їхній правоті. Імовірність новаторських розвитків надає не кепські шанси спільнотам запізненим у прогресі, - особливо, коли не робити ставку на безперспективну стратегію. Експерименти з побудови комуністичного безкласового, безринкового, безнаціонального, бездемократичного суспільства без грошей, а лише за допомогою конвою та сексотів, або ж улаштування концтаборів тимчасово заселених лише недоарійцями та каліками, - може притомних громадян вражати жертвами наслідків розгулу одержавленого криміналітету, проте саме реальність цих жертв не дає можливість виключення совітської чи нацистської історії геть із власне історії, аби упереджати подібні рецидиви дикунства.

На втілення у московському царстві феодальної реакції антикапіталізму більшовики витратили неймовірні зусилля, вирізаючи шар за шаром ворожі їм верстви колишніх, улаштовуючи геноцид для повсталих за державну самостійність народів імперії, руйнуючи ординарні інститути функціонування держави царської. Здавалося б більшовики зробили більш ніж треба для демонстрації своїх домагань розпочати ще не бачений соціальний устрій, - ресурсом процвітання якого стала низькооплачувана чи безоплатна праця трудозобов'язаних зеків у особі вже не окремої верстви поневолених, а усього імперського люду, якому більшовики заборонили підприємництво та продуктивну власність, - аж ні, опінія затято відмовляє більшовикам у здійсненні їхніх замірів розпочати історію заново. Й коли громадська думка вочевидь вважає, що кількість трупів вироблена більшовиками ще є недостатнім аргументом для Справи партії зробити дірку у історії зв'язку більшовизму не лише стосовно історії московської державности, а й у відношенні до не такого як більшовикам треба гріховного світу капіталістичної експлуатації, - то постає питання про достатність числа трупів та розмір руїни, які могли б переконати громадську думку у серйозности замірів більшовиків переіначити плин та тяглість історичного поступу.

А не дарма й не безпідставно ані більшовикам, ані іншим зачинателям історії із порожнього місця не вірять саме тому, що реальні видатні зміни є під силу лише тим, хто реально робить у історії видатні зміни, себто тоді, коли прогрес стає представленим науковими винаходами що перейшли у побутове використання цих винаходів предметних. Тоді як пропозиції від містиків та містифікаторів за ще не бачену історію вважати досі ще не бачене трактування спілкувань із Богом, а чи саме лиш новаторське прочитання поняття гріха й спасіння, - то ці психологічні, а то й психопатичні винаходи з викликанням духів потойбіччя та чудес, є тою мізерією у поступі, на ефективність якої можуть зважати хіба що люди, а не предметні явища полишені мізків й потреб реагувати на звернені до речей ритуалістичні призови заклинання. Усе що можуть зробити подібні до більшовиків творці химер, так це дещо видозмінити організацію тої самої споконвіку знаної системи рабства. Ноу-хау більшовизму не перевищує пониження ними можливостей громадян багатіти з відповідним перекачуванням суспільних багатств вже під мілітаристські плани більшовиків підбити нові ресурси вже й за кордоном задля розширення й здійснення означених планів. Не вірять замірам більшовиків поставити догори дригом історію входження у капіталізм, бо ці заміри є ілюзією, яка реалізується лише як полегшений варіант повернення до рабства, коли трудозобов'язаним не так щоб зовсім не платять і канчуками гонять, а дають пайку і репресії.

Найбільш вдало вдається протистояти історичним змінам тій публіці, яка саме цим і зайнята цілеспрямовано і то не тільки у власних знемогах і провалах взяти дієву участь у керуванні реальними історичними подіями, як ще через вихвалання подібною позицією неупередженого судійства понад буденними подіями. Проте подібне самозбереження власної непорушної самототожності незмінної ні за яких змін, на шляхах відсторонення від реальності через зворотну заміну її входженням у позареальні чудеса та казкові марення, - не лише знецінює, а й безглуздим робить завдання керувати дійсністю із позицій віднесених від неї у нікуди й ніяк. Непотрібні, як спосіб виправлення реальних помилок, закони містифікаторські стають непотребом реальним, - проте й зворотний рух втечі від імовірних реальних помилок вже у містифікацію, останню лише підтверджує у тотожності у собі самій через розбіжність цих химер із реальністю. Так само як політики вдаються у своїх справах до стратегічного інструментарію високодуховних абстрактних, розрахованих на перспективу світоглядних і ціннісних цілей, часто змашених не тільки апеляцією до традицій, як освячених настановами обраної конфесійної належності, - то подібно й функціонуючі у країні та у звичаях народу релігійні структури атрибутивним аспектом управління паствою вірних мають практику опікування усім спектром соціального життя свого народу і теренів компетенції свого віровчення. Душпастирі та погоничі державної безпеки, релігійні політики та політичні релігійники, установи життя віроучительного та світського обставинами поліпшення своєї влади чи уникнення загроз для неї мають постійне підтримання балансу сил у їх розподілі між собою. Так, коли інтереси керівників чудесами починають осуджуватися суспільством через помилки надуживання втручанням священників у мирські справи з наслідками для суспільства неприйнятними, то тут таки професіонали з культових служб перебираються поближче під захист зі сторони сил небесних подалі від світської критики; тоді як зворотне тріумфальне повернення попів на позиції державців має місце на часі подолання релігійних криз, за сприятливих умов розбалансування організму мирського життя. Так само, для політичного проводу способом подолання загрозливих коливань своєї влади стає вдавання до аргументів божественного освячення своїх позицій критикованих суспільством за помилки чи невідповідність позиціям проводу; тоді як цільовий розгром духовенства, що як конкурент претендує на свою частку владних повноважень, відбувається на часі поновлення світською владою своєї виключності. Розмір містичності у законах з регуляції суспільного життя є прийомом набрати собі преференцій в обхід відповідальності за ймовірні управлінські відхилення від соціально затребуваного, - а уговтаня та урізання цієї ж складової позаісторичних законів слугує отриманню усієї повноти слави та виключної вдячності саме за попадання управлінцями у десятку суспільноомріяної цілі. Перетрактації та претензії з образами навзаєм між чиновниками, що служать суспільству та жерцями, що служать Богові та цілям визначеними догматикою, - є постійними та такими, що спорадично можуть спалахувати як пропозиції з розв'язання громадського нездоров'я, - проте не менш незмінним застається підпорядкування суспільного життя саме раціоналізмові, з відсуванням апетитів маніпуляторів неймовірним саме на маргінеси контекстів життя профанного, що його визначають посвячені у науку. Саме тому культурний поступ й представляє собою удосконалення добробуту, про який попередники могли лиш мріяти, бо безпідставні марення про поміч зі сторони сил потойбічних змінюються на закони доказові у звершеннях предметних. Суспільство починає дихати вільніше вже тоді, коли замість диктату конфесійної обслуги владоможців починається плюралізм свобод деномінацій та сект. Розвивається ж суспільство в умовах свобод і прав вже політичних, за демократії та підприємництва. Ознакою ж деградації суспільної є перебування на чільних посадах публіки із клобуками, кадилами, молитвами й подібним. Батюшки зайняті суто службою Божою, як інститут водитимуться у суспільстві більш ніж довго, - але довго не протягне суспільство підпорядковане служителю культу не лише релігійного, а й віровченню політико-ідеологічному. Агресивне втручання сповідників потойбічного у життя надто дорого обходиться не лише останньому, а й сповідникам зрештою.

Видатний винахід відзначений не лише своє обумовленою належністю запитам та логіці прогресу, як ще й тою новизною починань, що ошелешує традиції, змінює парадигми бачень, коли обставини породження інноваційного плоду стають окремим його випадком. Відкриття можуть бути чудовими, проте не усе що відноситься до чудес так само відноситься до відкриттів, бо видумані чудеса є закриттям реального. Імітація винахідництва зі сторони не здатних відповідати запитам та логіці прогресу вичерпується самими лиш потрясінням та руйнуванням ними усього логічного та обумовленого. Арбітром над усім полем неконтрольованого можна призначити лише химери, проте подібний спосіб керування не підначальним вимагає лиш каральних команд для усього що зостається у полі глуздів і фактів. Бездоказові зазіхання на універсальність породжують насильство щодо не уміщеного у химери так само, як і прямим плодом беззаконного насильства є вірування у інтегральні чудеса. Тоталітарні зони, складені із суміші пристрастей та злодійств, виникають на тій хвилі романтичного ентузіазму, відчуттів прориву до чогось блаженного, хистких ремствувань на обридливу буденність, - які перевершують соціальні запити саме на розмір злочинного руйнування соціальних запитів. Зона це ілюзія величності, де замість фактів звершень стирчать шпичаки месіанських вірувань, на які насажені тіла вигаданих ворогів.

Відкриття остаточного смислу історії досягнутого вже тут і зараз, обітниця якого залишається лиш сумлінно й без нарікань втілювати, - слугує закриттю реальних викликів породжених прогресом. Для того химеру обгортають фантиками чудесного, святого, божественного, - аби тою довбнею прибити й витолочити парость критики. Богів вимудровують не лиш для покладання краю чужим пізнанням, як ще й задля виправдання власних дослідницьких неспроможностей. Безсоромні претензії на доконечні істини є прикриттям забобонного сорому задавати серйозні питання.

Бажання віднайти останні смисли, вичерпати історію у довершеному вченні, заспокоїтися у абсолюті після якого вже ніщо не буде потрібним – могло б бути невинними іграми того, що мало б бути на місці розуму, коли б подібним фантазіям усезагального світогляду не надавалося б ваги заміни ними тих структурованих досягнень культури, для яких казки є похоронною командою. Спрощення це різновид вбивства. Винахідники універсальних псевдоістин є розхожими катами, які приводять світ під розмір особистісної дегенеративності. Інколи за універсальну ціль видають заощадження на існуванні тих відмінних практичних занять, ресурси яких концентрують на користь обраної цілі. Так московський комунізм у топку запобігання розпадові московської імперії, - існування якої глорифікується як смисл московської культури збиральництва, - вкидає право, свободи, життя, приватну власність, релігію, традиційну моральність.

Звичайно ж, отримання великих багатств та ще й малими для цього витратами є метою усякого бандитизму. При тому багатства мають бути чужими, а способом їх отримання має бути беззаконне насильство зі сторони грабіжників. Проте для тоталітаристів, як публіки із розряду присвоювачів чужого, логіка загарбання усього лиш матеріальних статків не є визначальною, оскільки претендентам на оволодіння остаточними істинами світу саме це усе і є потрібним. Для абсолютистів наявність будь-якої обов'язкової до її виконання логіки не може не бути обмеженням замахів цих маніпуляторів чудесами на стояння понад усякою логікою, поза усякою осмисленою реальністю. Тоталітаристам потрібно усе та ще більше, а не лише якийсь вкрадений з чужого пожегу покров. Більше того, культивована цими універсалістами та інтеграторами зневага до прав чужої власності слугує не лише заощадженню зусиль з віднімання чужого й усуненню спротиву жертви у захисті свого, аби жертва легко й без жалю розставалася із своїм добром, - як цурання матеріальним та земним є атрибутом оспівування іманентних цінностей тоталітарного віровчення. Ті, чиє свавілля практично стоїть поза правом, не лише своїх підданих позбавляють усяких прав власності, аж до безкарного віднімання від рабів життя, але й самі тоталітаристи не потребують жодного підтвердження своїх прав, бо свавілля переможної кліки стоїть поза правом. Одержавленій банді не треба ніякої власності, бо та без проблем завше хапає чуже як своє.

Сперечання про закріплення за місцями причини та наслідку а чи переваг експропріації над ідеалом знищення експлуатації, а чи навпаки, – можна уподібнити суперечкам про переваги матеріальних цінностей над духовними, а чи навпаки. Проте крадіжка оправдана чудесами усе ж різниться від віри у високі ідеали з наслідками крадіжки. У одні часи більшовики нищили усяку власність і підгрибали її під себе посилаючись на необхідність світової революції проти капіталістів і імперіалістів, а у інші часі умонтування у глобальні ринки капіталів приватизованих номеклатурними нащадками означених революціонерів слугує останнім для тих же незмінних месіянських візій порятувати світ від гріха відсутнього у світі москвоцентризму та великодержавного Рускава міра Святої русі. Доводиться визнати, що імперські походи проти невірних, знищення ворогів народу, встановлення концтабірних чи дисциплінарних порядків самої правильної віри над поневоленими підданими є для останніх більш загрозливими і руйнівними тоді, як здійснюються у ім'я містичних ідеалів завойовників, порівняно із мотивами зайд обмежитися лише меркантильним розграбуванням підбитих ресурсів. Чим вище у піднебесні абстракції вигаданої духовності та у власні маячення видираються невігласи та мисливці за чужим добром, то на тим більше зло вони стають здатними у пролитті крові. Підложжя ідеологічних химер є незрівнянно загрозливішими від спонуки на наживу. Подібно тому, як промотором будування культури не є просте задоволення потреб людей як біологічних істот. Так імперії розпухають не лише тому, що потребують сировини та рабів, а тому, що колонізатори мають себе за надлюдей. Задля стишення аварій спричинених тоталітарним рухом, то бажано аби його призвідники і учасники керувалися запитами від свого шлунку та шкурних інтересів, аніж у слідуванні догматам свого обрядового учення вдавалися до жертв власних задля того, щоб занапастити вже чужі життя, права, статки та вартості свободи. Так запал більшовицького знищення ринку і розпалювання безладу у таборі супостатної буржуазії вироджувався й утамовувався завдяки заземленню і десакарлізації інтересів як табірної адміністрації так і маси будівничих Світлого майбуття. Так посткомуністичне роздержавлення у зоні виконання планів та роздачі пайкового утримання обійшлося утриманням порівняно з меншою кров'ю та числом убитих порівняно із більшовицьким одержавленням, - бо привласнювачі спадку комунізму нажилися більше від тих совітських слуг народу, які роздобули лиш спадок самодержавства. Не кепсько, коли бандити, себто збурювачі порядків права та смислів, - бо химерні вигадки, як альтернатива нормам, потрібні бандитами для успіху їхнього грабежу, - обмежуються лише грабіжництвом. Оскільки відмінні від банальних злодіїв вже асоціальні, а то й клінічні суб'єкти не підлягають логіці та аргументам критики на свій бік, бо є зацикленими на своїх маніях. Коли вожді та провідники до останніх смислів історії вивалюються вже у чудеса та таїни, то потрібні не менш небезпечні інструменти та стратегія аби тих маніяків зупинити.

Кожна із сторін змагання між собою провідних держав домагається виставити свої позиціонування як добро, а дії противника представити за абсолютне зло. Кожна окрема країна є правою у вивищенні своїх захищених вартостей аж до небес звільнення від усяких до себе присікань, а супостата, натомість, - опускати до низів зла. І це було б правдою, коли б не противна на це питання точка зору противника. Розв'язанню протиставлення одних країн іншим не надто допомагає або обзивання усіх сторін суперництва обопільно неправими, або одночасно безгрішними по-своєму у захисті від агресора. В усякому разі амбіції зобов'язані гармонізувати із наявністю амуніції.

Так переростанню Великої війни вже у Другу світову країни колишньої Антанти можуть завдячувати не лише контрибуціям і анексіям накладеним на німецького супротивника, як ще й потуранням відплатним його агресивним домаганням, намаганнями утихомирити нацистів поступками, - у усвідомленні того, що ідеологічна неправота Німеччини не перевищує фізичну перемогу над нею її противників.

Так плани москвославних комуністів, чи моджахедів, чи месіаністів вже юдейських полонити своїми маніями світ годилося б погодити із фізичною потугою спротиву цьому.

Зрештою заміс із марень, інстинктів, емоцій, афектів, рефлексій, стереотипів, сублимацій, підсвідомого, архетипового, утаємниченого, чудесного, надприродного, сфантазованого, нав'язного, містичного, колективного, безособового, ментального, психічного, модного, почутого, атрактивного, затребуваного, аргументованого, ціннісного, узвичаєного й подібне - викликає ту реакцію активності, ресентименту, образ, домагань, апетитів й подібне, - яка результується у віруваннях, ідеології, прожектах й подібне. Прихильники простих рішень абсолютистських формулюють безмежність своїх домагань, у неосяжності простору-часу, у області заскалювання навіть поза реальність, із застосуванням для цього будь-яких засобів, задля досягнення аби-яких смислів, навіть винесених за їхні скобки чи компетенцію. Гонорова, прогресивна, перспективна мета максимізації мобілізації енергетичних зусиль креативних тоді є необхідною, коли не ґрунтується на використанні химерних засобів та інструментів її досягнення.

Бандити не тільки не цураються чужого добра, як ще й домагаються проявити до нього додатковий інтерес відмінний від інтересів господаря того майна, із якого бандитам не подобається лише господар. Бандитизм цілком вміщується у рамки меркантильного коористолоубства прибуткового. А ще й хижакі, вже із числа тварин, в цілому не крадуть більше ніж можуть перетравити. І лише творці ще не баченого й багатообіцяючого світу вбивають ворогів та руйнують світ реальний, відносно якого вони є його ворогами, - руйнують поза рамками наживи прагматичної рентабальної, знищують реальність за імперативами ірреальними, за незатьмареними вимогами танатоса. Пак більше, знищення ворогів святого віровчення не є проявом ординарного бандитизму, ворогів вбивають навіть не від чуття садистської ейфорії, поза межами осмисленого, - аж ворогів знищують у будівництві світлого майбуття навіть у випадках коли це приносить збитки будівникам світлого майбуття. Зона це поклик пороженчі яка всмоктує у себе усе що цьому не противиться.

Навіть сокровенна віра профетистів та диктаторів на рівні їхніх підсвідомих, інтимних, щиросердних зізнань самим собі у обов'язках надприродної та утасмниченої місії своїх покликань, аж до готовності піти на самопожертву самовіддачі своєму святому боргові служінням чуду, переконаність у тому, що вони виступають рукою Божою чи присудом долі для відступників, - усе ж не дозволяє бачити за подібними виправданнями вождів остаточні причинки заподіяних ними злочинів. Бо учасником цієї замішаної на брутальному насильстві містики виступає ще й біологічна природа людська, від якої начальникам не втекти, навіть тоді, як вони ладні іти на свою фізичну жертву заради ідеологічних утопій чи ще не доведених своїх гіпотез. Не останнім мотивом революційних претензій на відбирання влади від суцього істеблішменту та втриманням відібраних благ є саме ці інтереси наживи й здирницького за чужий рахунок забезпечення біологічного добробуту творців Нового порядку. Історія змін еліт може розглядатися історією зведених на них суспільних відносин та перипетій поступу культури. Справжні вожді це ті, котрі не лише розставляють кулемети проти протестуючих, а й самі є готові застрелитися чи спалитися, - і то не лише для гімнів на пам'ять своєї слави, а, передовсім, за задоволення своїх життєвих інстинктів природних. Коли внаслідок отримання влади її бенефіціарії впихають у себе вишуканий харч або корм, то тоді він із наслідку стає ще й причиною усевладдя. Не може бути таких злодіянь, такої готовності іти на жертвонні втрати, таких правопорушень укладених зобов'язань, до яких би не вдалися вершники збереження тотальної влади, - бо непорушною твердиною домагань подібної святої виключності є безподібні наїдки й послуги подруг вождів.

Хоча людей і народів, які мають нещастя мати якісь дотичні до московських комунототалітаристів справи і відносини, лякає агресивність московитів, - проте підспудним чинником перетворення людей і народів на жертву московських збирачів є та біологічного ґатунку зажерливість збирачів, що її іменують корумпованістю московитів та їхніх вождів. Московити підуть на усі навіть неприпустимі витрати, аби лиш втримати виключність свого владного диктату, проте й влада соціальна править лиш інструментом тваринних потреб.

Система правова, судова, правоохорона хоча й має справу із суцими у суспільстві злочинами, проте її функції й установи направлені на запобігання, недопущення, покарання злочинної діяльності. А - не на регулятивне обслуговування злочинів. Тоді як входження ідеологічної секти, з її містикою заангажованою на боротьбу із ворогами її віровчення, входження ідеологічної секти вже до політичної влади стає одержавленням та легітимацією злочинності. Тоталітаристи на посіданнях істеблішменту мають і отримують поєднані й навзаєм полярно протилежні свої завдання взаємозалежні: зокрема воювати проти ворогів сповідання, водночас імітуючи представництво інтересів суспільного загалу, а з іншої сторони, представляти інтереси сектантського загалу, водночас реально воюючи зокрема проти ворожого їй суспільства. Любителі чудесних у їхній простоті рішень на своїх посадах у державному апараті не лише очолюють одержавлену ними злочинність їхнього сектантського руху насильницького за уніфікацію суспільства під одномірні лекала секти, як умовами втримання тоталітаристами своїх домінувань у суспільстві є ще й регуляція того розгулу втілень віроучення, який може загрожувати означеним цілям втримання тоталітаристами свого усевладдя виключного. Тоталітаризм, якому правові спільноти закидають звинувачення у розв'язуванні воєн проти людяности, не лише організовує тиск його ідеології й відповідні переступи проти окупованого ним люду й правових установ, як ще й представляє і регулює відправлення очолюваних ним утисків у інтересах їх продовження у інтересах кормила тоталітарної секти. З однієї сторони вільні люди звинувачують зону у її противности свободам. Проте зона й не виникла б, коли б у ній лише б стримували б усе антипатичне волі вищих начальників. Аж зона квітне, бо нема стримувань волі уярмлених вже відносно підлеглих їм. Тож з іншої сторони вільні люди мають дякувати зоні яка втримує зло від розперезання.

Тими невечерними джерелами містики будь-якого змістового її гатунку, перед якою не встоять навіть захищені віковими традиціями окультурення види та цитаделі суспільного устрою, - є темна стихія підсвідомих інстинктів належності людини світові фауни хижаків, що їй вдається черговим тоталітаристам викликати та очолити, спрямувавши у векторі маній свого абсолютистського учення. Тоталітаристи паразитують на ресурсах стрибку у здичавіння, на дозволах безкарного розставання людини і моральністю та стандартом подоби Божої у собі, на винагородженні вірних своєї секти та її послідовників правом трошити усе що заманеться, красти що завгодно, вбивати будь-кого під претекстом самовідданого служіння приписам зони. Зона квітне на мовчанці не лише зі сторони добра, а й зла. Рушійною потугою тоталітаризму є його поблажливий погляд крізь пальці на те, що рекрутований боєць під час свого подвигу мучеництва на замордування ворогів по-мародерському зіпре годинник вже не ворожий. Тоталітаризм це карт бланш на пред'явника убивств. Потім зона стає неминучою щоб утилізувати вже революціонерів.

Не лише марно, як ще й злочинно покладатися пасивно на те, що динамізм і якісність налагодження інформаційних потоків однозначно сприятимуть суспільній організованості, а не упорядкатимуть наступ стихій недоокультурення та недорозвиненої соціалізованості, що ними користатимуть пройдисвіти. Постійне поліпшення якостей життя суперечливо до його результатів викликає алармістські претензії й відчуття кризи на разі порушення очікувань, - на чому й спекулюють дрібні біси. Невміння тримати удар викликів і проблем, відсутність підтримання у робочому стані інститутів соціальної впорядкованості, розпещеність у комфорті стають живловим середовищем для закваски та флуктуацій розгардіяшу. Невпевненість, розпач, безнадія, - помножені на завищені претензії до обіцяних чудес, не підкріплені заслугами власної працездатности, тямущости, свободолобства, - в умовах ненависті до не належних до зграї, коли сильними духом стають лиш від браку дезодоранта, мокріють у любовному екстазі до вождя від власних фобій, тоді ущербність, злидні, перебування у паралельному світі зомбувань викликають безум із закликом путінвведівайска, з наслідками не лише перетворення маси вже на гарматне м'ясо, а й ризиками поставити на край виживання досі ще не очманілий світ.

Спрощенням, а тому нерозумінням справи, з наслідками помилки є зведення концтабірного режиму з його містикою до самого лиш того недостатньо продуманого гіпотетичного припущення стосовно ідеального світоустрою, проект якого породжується у дилетантській думці осібногo дослідника, як невігласа; також масакра, геноцид, терор й не згірші прийоми очищення від ворогів народу, неправовірних, шпигунів та носіїв не таких як треба фізіологічних і інтелектуальних ознак – не вичерпується самим лиш представлення цієї революції як годящої відповіді на кризу що спостигла суспільство; також годі хаос тотального контролю, обведеного колючим дротом та конвоїрами, пояснювати самим лиш бажанням насельників одномірности розважатися, вистрибнути поза межі можливого, скасувати усі противні карнавалові запобіжники; також безоглядне вимахування довкруз сокирою нігілізму у тяжінні до інфернального не є самим лиш безпосереднім наслідком легкості цього заняття порівняно із проблемами пізнань та клопотами будування власне культури; таким самим однобічним є виставлення містики віроучення зони, втілення там чуда, обітниць сповідання як самого лиш ідеологічного обслуговування суто меркантильних інтересів чи імперських апетитів сектантської пастви на право пограбування жертв режиму та встановлення одноосібного тиранічного усевладдя одержавленої мафії. Оскільки взаємні впливи означених чинників тоталітаризму необхідно доповнити ще й синергією із ними такої субтильної матерії, якою є пандемія психічного розладу мас учасників актуалізації чергових зон Нового порядку та екстремістських прожектів перебудови світоустрою.

Є інфекції, які передаються не лише патогенними мікробами та вірусами, - а тоді лікуванням фізіологічних хвороб займаються фахові клініцисти. Є зараження духовного порядку, природа яких, - як і не доконечно прояснена фізична сутність мислительних процесів, - не зводиться до самого лиш руху хімічних ферментів між нейронами чи електричних сигналів між синапсам, не вичерпується гіпнозом на поведінку пацієнта. Те, що відбувається у підкорку, під кістками черепа, усе ще нагадує модель чорного ящика, впливи та наслідки впливів на який відомі, на відміну від внутрішніх там таїн. Аж окрім вавок під шапкою осібних шаманів незаперечним фактом постає ще й те отруєння від нього психіки його сподвижників, яке явно фізіологічним шляхом не передається. Є віруси інформаційні.

Розладів та відхилень у помилки не оминати в усіх сферах людського життя, - бо аберації у дослідництві науковому, у видозмінах функціонування соціо-господарчих установ, у особливостях духовного життя окремих спільнот почасти бувають, не можуть не проявлятися наслідком домінантного культурного поступу. Серед небезпек для останнього не останні місця займають деструктивні явища у психіці соціальної, оскільки уся конструкція політичної влади, включно із механікою навіть фінансового обігу, залежить від тої довіри громадян, яка закорінена аж у пластах підсвідомости. Яку достатньо розхитати, як тут таки під тиском психопатичного безладу починають ретируватися навіть наукою гарантовані її визначення. Загрози від тиску на сферу психічних актів у тому, що останні жорстко не підлягають реагуванню зі сторони раціонального; марення про втілення казок залишається нечулим до аргументів зі сторони навіть очевидних предметних фактів; царина вірувань, за визначенням вірувань, зостається поза досяжністю реальних явищ. Більш того, вправляння у безумствах не виправити навіть обізвавши їх глупством.

Ментальними проявами тоталітаризму є: або зациклення на нав'язливому делірії, маячення про відкриття якогось чуда що безвідмовно розрішає усі проблеми чи, навпаки, загрожує усім та усьому; паралогічність, присмеркова тьма, когнітивні розлади. Доказом дозволеного собі обов'язку вбивати не згідних із ними одержимі вважають зверхцінність своїх ідей, позакритичність, абсолютність забобонів, особистісне харизматичне посвячення у доступі до святої божественности. Або парафенічний синдром величності доповнюється параноїдальною манією переслідування, афектами страхів, чуттям оточення супостатами. Світосприйняття любителів спрощень прикметне шизофренічним розділенням, а одночасно, переплутуванням реальности і казки. Хронічні галюцинації чудотворців проявляються злобними випадками порятувати світ у спосіб його знищення його зла.

Прихильникам екстремально простих рішень закидають звинувачення у разючій і тому провальній невідповідності між їхніми пропозиціями докорінних остаточних розв'язань із нагальними суспільними викликами проблемними, до яких екстремали прикладають зброю чудесного насильства чи інструментарій насильством чудесами, та, з іншої сторони, руйнівними для суспільства наслідками від ризиків застосування їхньої неадекватної ідеологічної програми ризикової. Саме тому казки та фантоми, замішані на помилках та неапробованих гіпотезах буцімто рятівних, і оживають для їх втілення, бо фундаментом чи промотором прощтовхування маніакальних нісенітниць вже у царину життя стають ті реальні проблеми, вирішення яких у нереальний спосіб постає не лише проблемним, а й здавалося б неможливим. Віра у істинність безпідставних ілюзій постає як невідворотна необхідність об'єктивних фактів саме з причин назрілої історичної актуальності виходу із нетрів переважно вигаданих, а чи реальних кризових станів розрухи, митарств, поневірян. Ні за яких аварійних ситуацій маренням клінічного штибу не вдавалося б спокусами затруїти масову опінію, коли б підставою ідеологій не були б колізії суспільної історії. Анормальність не лише виправдовується, а й пишається її затребуваністю.

Для усякої історичної спільноти її вибір між творчо-продуктивним розвитком та споживацько-грабіжницьким існуванням має відмінності у внутрішній та зовнішній політиці: хижим відносинам віддається перевага переважно у відносинах із світом зовнішнім. Цілями необхідності пов'язують навзаєм як солідарність у війську самих нападників, так і його ворожість супроти об'єкта нападу. Собі бажають добра коштом чужих збитків тому, що це легше робити, аніж продавати клієнтам поживний їм крам від власних задля цього трудів. Відповідно більш серйозні проблеми, - радикальний вихід із яких актуалізує та легалізує тоталітарну містику кримінальників, - переважно генеруються складнощами нажитися на війні проти зовнішнього противника, аніж у здобичницьких протиправних та насильницьких полюваннях у самому середовищі агресорів. На разі тоталітаризм є плодом звинувачень переважно на сторону зовнішню, коли ворога чи причину зла знаходять не у собі коханому. Тоталітаризм це намагання реваншуватися за програш передовсім у війні із ворогом зовнішнім на основі залізної дисципліни у тому натхненні на знищення ворога внутрішнього, яке дається легше аніж відплатний похід супроти домінантного табору непереможних ворогів. Ідеальний шторм у ревізії нормалей є резонансом сув'язей між поразкою воєнною і кризою власноруч спровокованого занепаду. Тому неадекватні манії абсолютних самовпевнень на актуалізацію чудес та насильств у обхід можливого та законного переростають вже у злочини та суспільні збитки, бо висунуті покручами химери є рідним дітям історичної хоча й скаліченої спільноти.

Так підривна енергетика більшовизму супроти лідерства світової закуліси, викидання московства історичного у топку московства комуністичного, жертвоне заради революції визволення світового пролетаріату за ціну мобілізаційного перероблення власних ресурсів вже у військовий табір, - є повторним виданням з історії московського збиральництва. Так комунізм, з диктатурою пролетаріату чи модерною вертикаллю демократії на збирання рускава міра, є вендетою: і проти невдалих замірів московської імперії у Великій війні, і проти невдач з удержання у війні холодній лагерь соціалізму здобутого у війні гарячій, і проти успіхів розставання народів із союзним братерством, за поки ще притримуване єднанєделімство Федерації.

Приводами тоталітаризму, виправданням його агресивності, догматичними змістами його призначень є зазіхання на звабливу так і не підбиту сусідську маєтність, ворожими у якій оголошуються лише її господарі. Абсолютистські вірування викрешуються від удару між неможливістю у законний спосіб запопасти надміри чужих багатств та, з іншої сторони, неможливістю не лише втримати свої апетити на чуже, як ще й браком ресурсів для безкарної афери з присвоєння чужого. Зона є функцією від потреб гуртування обмежених власних сил задля подолання надлишково заможних. Тоталітаризм це коли недругами мають тих, які є повному порядку, які саме за це є винуваті, саме за це мають бути вигнані із буття.

Сповідники сповідують спершу сміливо йдуть на бій проти загниваючого у темряві невідання світу зла, від місії їх не відсторонює й власне мучеництво, жертви їх нападу губляться у невмінні відповіді на виклики порушення усіх прийнятих правил, - проте така самовіддана затятість негатовних провідників чуда надихається саме чудом від імені якого вони діють як залежні виконавці.

Змістами пломеніння дірки, яка гониться у її інфернальності поглинути цілий світ, є ненависть навіть не до успіхів передових культур, а злоба безпредметна, яка надихається руйнівністю до будь-якої конструктивності, із заміною позитивного на свавільство нігіляції. То лиш спроможні вправлятися із своїми справами громадяни долають негаразди, які почасти випадають на їхню долю, - тоді як неможливість видертися із нещастя та постійний програш насильниками викликають у жертви ненависть абсолютну, готовність ввергнути у руїну усю історію, нездоланне страдництво викликає у мученика кураж на те, щоб самому стати під стіною розстрілу. За тоталітаризму несення ненависті оточенню й готовність стати жертвою для оточення – збігаються, подібно до того, як бездарна одиниця, якій нічого запропонувати для еквівалентного обміну, готова навіть сама піти на будь-які жертвовні втрати для утамування свого голоду.

У найкращому випадку продуцент запропонує споживачам свій корисний для них винахід, у гіршому випадку запропонує куклу чи химерну утопію, у ще більш небезпечному для оточення випадку понесе докільку грабіжницьку та завойовницьку війну, і навіть у знеможі силувати клієнтів, то останнім він запропонує свою до них ненависть і бажання загибелі, - проте в усіх цих випадках позицією нападника залишається його активність. Тоді як противною чи протилежною стороною обміну послугами стосовно означеної позиції такого собі самця-садиста представляється пасивна позиція на мученицьке та жертвовне для власної суб'єктності всотування будь-яких впливів, готовність віддатися будь-чому задля отримання дару хоч якогось, як винагороду за сервільність і демонстративну відсутність ініціатив відмінних від волі активної сторони. У ситуації відкритості впливам та внескам, навіть істерія безпредметних претензій є не більш як провокування активної сторони б на отримання хоча б карі та прибуткових страждань.

Для виникнення зони легалізації й одержавлення криміналітету, внаслідок безладу у неадекватну відповідь на суспільні кризи, а потім для утримування й стримування у зоні вже самих кримінальників, - достатньо провідникам та суспільній еліті від початку проявити пасивність у відповіді на виклики кризи, або зробити ставку на помилкові рішення у протистоянні вигаданим чи реальним загрозам кризовим. Й коли помилки ще можуть підлягати виправленню через віднаходження розв'язань проти воєн та падінь життєвого рівня мас, то вже пасивність провідників робить прищестя масованого безладу просто таки невідворотним. Проявляється безлад не від того що порядки перестають діяти, а від того що дієвим стає безпорядок. Зона це шалена активність, яка, однак, рухається у сторону протилежну від життя, правової законності, продуктивного розвитку. Зона це те повстання проти нездалих суспільних порядків, яке не відроджує суспільне здоров'я, протиставляючи лузерам від істеблішменту щось перспективне чи альтернативу кризовим викликам, - як зоною стає кримінал на позиціях удаваного ним провідництва. Зона це активність навпаки життю. Зона це та руїна, яка ризикує розростися до безладу перед деструктивністю котрого не втримаються навіть решітки та наглядачі концтабору. Одразу й після ж приходу до влади, то організатори революційного збурення усю свою енергію витрачають на те, щоб втримати шал розбурханих ними темних сил виродження, який загрожує знести й владу провідників облудництва. Тож останнім стає необхідним на потік винищення ставити вже розгул масової стихії безкарного бандитизму, розпочинати контрреволюцію проти тих революціонерів, які піднялися проти старого ладу. Тоталітаризм це і є бандитизм на тимчасовій стадії його перепочинку, у позиції між тим як він добрався до влади винищивши бездіяльну еліту та, з іншої сторони, між успіхами відправлення на гільйотину масу тих біснுவатих кримінальників які допомогли еліті криміналітету добратися до влади.

Людьми, що перетворюють матеріал природи вже у культуру, числять науковців, яким тому таланить у їхньому занятті, бо вони дослідництвом стриміють освоєнню реальних у наявності зв'язків у природі речей і завдяки цим знанням і законам, узгодженим із природою речей у досягненнях сучасної культури, відбувається таким чином скорочення царини незнань і невмінь, а то й забобонного глупства як простору стабільності. Тоді як до розряду сповідників чудес, містифікованих сув'язей, до числа віруючих у надприродне потрапляють не так від прагнень спотворити винахідницькі істини, як – від тих домагань форсувати й розпалювати поступ окультурення, ознаками якого є виключно негативізм стосовно передуючих його успіхів. Тоталітарний диктат з примусовим нав'язуванням усьому та усім одномірних стандартів прокрустівського штибу є тотожним запереченню доказових та достеменних на часі істин. Тоталітарний регламент це зловживання складовою таїни, без чуття якої не відбувається відкриття. Тоталітаристи це автохтони темряви, або ще не проясненого. Аж елементи ще не дослідженого не мають іти війною на вже досліджене. Даремно любителям абсолютистських упереджень дорікати тим, що їхні догмати суперечать розумності, фактам, перевіреним традиціям і організації міжлюдських взаємин, - бо саме цілеспрямоване протистояння останнім і є призначенням багатообіцяючих у їх принадах утопічних віроучень сектантських. Осмисленість є не достоїнством, а вадою вбивчою для містичних учень. Більш того, усяке зближення віроучення із мирськими запитами на нього стає десакралізацією і виродженням учення химерного створеного ні на що інше, як для того, щоб із просторів потойбіччя правити реальністю як верховний понадзаконний суддя. Тоталітаристи це ті, які за усіх диспозицій незмінно одказують: ні. Вони завжди проти. Їхньою виключною роботою є нанесення руйнівних ударів.

Рухи, виключним мотивом яких є знищення супротивника, - наражаються на спротив зі сторони останнього, коли той не є самовбивцею. Але перспективи успішності нападу значно поліпшуються, коли незгода із противником подається агресором саме як поміч стороні яка зазнає нападу. Подібно до усіх рухів, то й тоталітарні режими представляються прогресистськими навіть тоді, як ці змовники працюють на загибель своєї держави, затівають громадянську війну. Навіть ті соціальні перевороти, фізичним і практичним результатом яких є суцільна руйна із загибеллю людей, господарства, правових норм, - то й тоді метою революційного збурення висувається аж ніяк не спричинення нещастя, а радикалізм обґрунтовується усіма конотаціями добродітств у його затребуваності. Екстремісти доказують, що ламання ними дамб суцільних порядків має метою розкрити вільний путь розквіту, перелікові інших позитивних цінностей із області моралі. Вороголюбники клянуться, що їхня руйнівна робота є націлена на ламання кризи, а не на її посилення через їхню руйнівну роботу. Нема таких переробників світоустрою, які б ями наповнені тілами ворогів, не вважалися б означеними катами за очищення світу від його зла. Тоталітаристи конструюють міфологію, за якою їх прихід до влади є реакцією історії на кризу не здолану іншими шляхами, як пропозиціями прогресу через концтабір у рухові до утопії. Тоталітаристи не згодні із суцільною реальністю, бо протиставляють їй сфантазовані ними химери. Прихильники простих у їх чудесности рішень та організованих задля цього концтаборів нікого ніяк не дурять, коли стверджують що порядки тотального контролю не лише причинами, а й наслідками мають не кризу, а саме розвиток. Хвороби на тоталітаризм обрушуються на суспільства які перебувають не на межі бідкування й страждань, а – на підйомі. Особливо тоді, як у цьому злеті виникають проблеми чи неузгодження, для подолання яких невігласи й злочинці пропонують казку.

Відсутність сторонніх надходжень спонукає знаходити такі внутрішні джерела зростань, як то винахідництво й якісне новаторство, скрута множить підприємливі шляхи на її подолання, шукають прийоми на перевищення доходів порівняно із вкладеним у продуктивне виробництво. Тоді як екстенсивне розпухання імперії з пограбуванням наново підбитих територій стопорить прагнення змінювати будь-що. Надмір здобичі консервує не лише розум, а й рухливість бандитів.

Характеристикою сектантських угруповань, відмінних від суспільств зайнятих продуктивною працею узгодженою із дослідницькими знаннями науковими, - є тоталітаризм, себто той контроль над усіма та усім, що протистоїть свободі, яка у вільних суспільствах і є умовою виробництва та розвитку. Тоталітаризм розглядають антиподом свободи. Проте створення обов'язкового для усіх режиму химерної дисципліни, з підміною цим контролем смислів, тями, затребуваних та обґрунтованих закономірностей суспільності, - може розглядатися не як самоціль, а лиш як засіб контролювати чужі багатства матеріальні способом їх віднімання на користь контролерів. Необхідними для грабежу інструментами стають насильства фізичні, надумані обвинувачення жертви в усілякому злі та відповідне оправдання грабіжниками самих себе у представництві усіляких добродійств, обставинами удатного пограбування стає пограбування жертв на чинність поля правозаконності, віднімання від людей тямущості із заміною спорожнілого місця вже на привабливі утопії, умовами тоталітаризму є переведення суспільства вже у стан сповідників чудес, коли раціональне замінюється на вірування та культові ритуали. Рівнодіючою паралелограма сил на безвідмовний контроль, розгул грабіжництва, на культивування містичних химер, на вбивство ворогів народу, на спрощення, на експансію та анекси сусідів, на перетворення поневоленних на рабів, на терористичне їх залякування, на оголошення святими порядків режимної зони та її кліру під охороною Органів безпеки, які переслідують усе притаманне спільнотам вільним, - може правити апетит на прагматичне віднімання чужих статків. Деміургом зони є домагання паразитувати на чужому як на своєму. Цей імператив і виштовхує московитів на збирання ними земель та народів. Можна, але не треба шукати таїн тоталітаризму у якихось непізнаних сферах усілякої темноти й незвіданого, вибираючи серед химер ті правильні, які й можуть правити за діагноз чи чинник концтаборів. Елементарне бажання жерти чуже і є останньою сакральною таїною московства.

Люди у своїй діяльності керуються, або є керованими ідеалами належними продукції еволюції культурної. Ідеали, візіонерські марення, світоглядні цінності заскалюють аж у царину недослідженого, утаємниченого, підсвідомого, потойбічного, патологічного, високих абстракцій на межі доступного людським можливостям, де осяяні інсайтом профетисти розмовляють із духами і чудеса запрошують у світ як його реальність. Революціонерів манить сверблячка ошчасливити загниваючих на їхню думку співучасників зла вже на рятівні плани перебудови світоустрою. Любителі чогось величного воюють проти носіїв конкретного зла представленого ворогами утопічної величі святої. Проте під замірами, неусвідомленими для самих родоначальників обіцяних ними чудес, можна знайти латентні інтереси провідників диктовані належністю провідників до істот біологічних, яким посередництвом боротьби проти ворогів кортить смачно поїсти за чужий кошт.

Причинками ненависті до ворогів народу є боротьба проти них його слуг.

Режим інволюції та концтаборів просто не встояв би, коли б обмежився створенням лиш страждань для його учасників, - аж другим полюсом його енергетики є те, що він винагороджує масу не лише здертим з неї ж пайковим утриманням у зоні, як дозволяє масі красти та наживатися, - коли це вдається, - на уникненні нею обов'язків жертвовної загибелі у служіннях на користь зони, а, головне, режим винагороджує віддану йому масу можливістю безкарного знуцання над усіма та усім що вдалося тоталітарному режиму поневолити та окупувати. Пайками у зоні є не так корм зекам, як високодуховне щастя зекам вбивати безкарно тих, кого зона ще не остаточно включила у контингент зеків. Безмірним потоком енергетики зони є легалізація у ній бандитизму, до функціонерів якого потрапляють не лише високопосадові начальники, як ще й виконавці тих наказів вбивати, які більш ніж радісно реалізують у зоні дрімаючі у душах темні сили зла. Зона це реалізований садомазохізм. Зона це кримінал що став нормою й звільнив його учасників від обтяжень розумом та необхідністю слідування закономірностям культури. Деградація не лише сама собою виникає спонтанно, як переростає навіть у силу спроможну розруйнувати здорові сили суспільства коли ті штучно не піклуватимуться за суспільне здоров'я.

Якості та напрямки а чи на удосконалення, а чи на занепад є похідними та другорядними від власне видозмін у суспільному житті. У нормальних громадах, - себто там, де видозміни є обґрунтованими, закономірними, базованими на об'єктивному стані справ, - то відкритість поступу забезпечується не лише відповідністю винахідницьких пропозицій та задоволенням ними потреб споживацьких, аж новаторство гарантується правом, господарчим укладом, заробітками підприємців, рухом пізнань, зростанням кар'єри винахідників. Тоді як промоутером та виконавцем рухів у спільнотах зайнятих втіленням казкової утопії є автори та прихильники подібних своїх вірувань та переконань. Суспільство, для якого вже відомими і незворушними є накреслені ним цілі та призначення його існувань, потребує лише погоничів та конвою, який зеків, як виконавців проекту остаточного щастя, призведе туди наказовим порядком. Усезагальний контроль не лише спрямовується та направляється вольовим свавільством, аж зона тоталітаризму і є незамуленим свавільством. Правлінням лагерної адміністрації править запереченням нею змін кадрових у мафіозному розподілі у її середовищі зон грабіжницького випасу, - аж цей застій парадоксально вступає у протиріччя із необхідністю бігу навздогін Заходу, загниваючого з точки зору означених володарів моделі остаточних для історії її днів. Тому удосконалення кадрів слуг народу, - які мають відбуватися навіть у замкненому на собі, з причин безпеки, зоні Нового порядку, - необхідно здійснювати лише терористичним вирізанням як ворогів вже й голівки паханату. Оскільки платою апаратної номенклатури та тих караючих Органів, - функцією яких є знищення власників та людей здатних заробляти своєю працею, - не може бути винагородження добром цих виконавців зла, то цих чекістів можна лише винагороджувати лише злом, себто репресіями, заслуженими ними. У зоні кадрами двиготить кирпата. Переміна влади на Московії відбувається, як-правило, внаслідок змови. У суспільствах винахідницьких заробляють на саме на винахідництві; тоді як у дисциплінарній зоні винагородою за послухенство є убивство недостатньо слухняних. У зоні очищення від апокрифічних ворогів, то усі виконавці приписів зони тільки тим і зайняті, як сепарацією зайвого у соціальному устрої та негативізмом стосовно тих, яким поки ще вдавалося причаїтися. Віруючі у вірування вірять, що від подібної роботи з конструювання ніщо вони отримують суцільне щось. Вибіленням асоціального плану поїдати ворогів та жирувати із того виступає готовність здобичників жертвувати собою задля задоволення своїх апетитів.

Зона контролю це серйозність віри її пастви у те, що не лише кризові, не тільки наукові постулати, а навіть природі явища і факти можна мінити самою лиш думкою про переміни предметности об'єктивної згідно надуманих для неї проектів містичних. Коли зміни за лекалами недостатньо продуманих гіпотез, а то й від атрофії лівої половини мозку є варіаціями не лише казки про знищення її ворогів, як є ще й злочином з позицій права людяного, - то тоді весь період совітизації, не залежно від позиціонування совітів жертвою чи агресором, є тяглістю суцільного безчинства.

Зона контролю, - себто торжества думки над речами, закони яких спотворюються й замінюються згідно приписів подібної думки, - ця зона панівного суб'єктивізму має порівняльні привабливі переваги перед обтяжливою необхідністю освоєння доказових знань та їх належного застосування у передових галузях наукових технологій, у адекватному розумінні соціальних відносин, у наближенні до досягнень духовної культури. Наперекір проблемам поступу, то ставка на чудеса, на силовий примус, на ходіння у обхід необхідности відкриває легкі, ошадливі, багатообіцяючі пропозиції процвітання без необхідних для цього зусиль, дарма що ці двері відкриваються до облуд та кримінальності. Утопічні картини обітниць на подолання будь-яких реальних страждань та втілення довільно яких забаганок без оглядки на їх розумність чи імовірність, виставлення лицедійських ігрищ за сюжетами казки реальністю більшою від власне реальности, подолання заборон у спосіб відключення аварійних запобіжників – сприймається рабами ілюзій вже за безкрайне свято їх волі. Й хоча притомне розуміння подій може представлятися просто нудним, проте стрибок із дійсности вже у карнавал розгулу марень стає небезпечним дійсно.

Учення про останні дні історії оправдовує навик з наближення обіцяного саме як вимушену відповідь на неможливість у інший спосіб розрішити кризові явища суспільні, фактичні чи вигадані. Однак, пасіонарний ентузіазм, запал завзяття, ейфорія розваги з якими громлять усе що попадається під руку цих представників та уособлень стихій нищення ясує, що інфернальний танатос хтонічної згуби відіграє тут ролі не залежні, а незалежні від будь-яких острого і пересторог. Бунт тотального неприйняття будь-чого наснажується навіть не якимись доказовими причинами, а злостивістю на відсутність причин. Розгром вибухає безпосередньо із нудьги і смутку нудоти від будь-якої упорядкованості. Енергією революції є навіть не афекти психопатичні та екстатичні стани, з відчайдухом і безоглядною зневагою до породжених асоціальним поведінням аварій, - аж інстинкти повернення до бестіарного дикунства і хижости з відкиданням полуди окультурення умотивовуються реверберацією замикання у синхронії з видами усвідомленого переступу, який не так відштовхується від безвиході, як проштовхується виходом на безмірність усього противного наявності кордонів. Правдивий бунт не має правдивих причин та наслідків. Хаос і нарощення безладу є не так видом критики, умовою трактувань справедливості як повернення учасників забігу вже на стартові позиції, нігілізм є не так видом спрощень і узагальнень з відповідним відкиданням химерних конструкцій вже відпрацьованих знань і уявлень, - аж руїна під приводом винищення ворогів та місією на переіначення світобудови є розворотом на сторону противну видам прогресу. Зло є самодостатнім, на відміну від тих добродійств, які конструктивно до купи осмислено стягують реальність вже до життєздатних її проявів.

Ходіння на сторону хаосу не бувають хаотичні, а мають свою логіку та закономірності чіпляння помилок до хиб. Зло не ходить наодинці, у нього безліч друзів та таких же злочинних союзників. Догмати усіх асоціальних учень розписані за одним сценарієм. Коли знехтувати соціальними інститутами за якими суспільство функціонує на ділі й тому на користь добродійств, а замість них почати керуватися маніакальними уявленнями та ідеалами казки, - то почнеться розруха. Під прапори невміння управлятися суспільними порядкуваннями і нормами збирається тлум відповідних лузерів, умілих у руйнуванні усього що перевищує їхню нищу моральність та такі ж відсутні у них статки, задля того, щоб присвоювати рештки від поруйнованого їхніми апетитами на чуже. Екстремізм невдах розширюється до замірів винищити не підвладний їм світ, перевернути історію, почати її заново, щоб прикінчити її у змодельованій утопії щастя розправи із останніми ворогами. Співпрацювати із бандитами люди розумні відмовляються; тоді як на путі виродження просуються у лідери бандитизму вже доконані розбійники. Які утворений ними безлад оправдовують як ідеал рівності, справедливості, братерства. Задля збереження свого усевладдя вождь та його службова кліка підуть на усі неподобства, без скрупулів виконають усі накази від начальників ієрархічно вищих. Здобич ділять чесно, за принципом: спочатку я з'їм усе ваше, а потім – кожен своє. Загарбники зайняті споживацтвом, у переконанні, що воно є більш прибутковим порівняно із продуктивною працею своїми руками і талантами. По приступкам споживання опускаються вже до поїдання самих себе, - коли хижакам не щастить жувати чуже. Протиправне змішування кордонів і розмежувань між володіннями передбачає застосування насилля, яке потребує вже зв'язку із прокляттям і звинуваченням на сторону жертви грабежу, глорифікації на сторону ревнителя грабежу. Задля подолання спротиву від жертв, то бандитам потрібна однотайність та підпорядкування суворій дисципліні без виключень і відступів від концентрованого удару агресивного. Порушення правил співжиття, унормування переступів, змішування у суцільну купу правди та облуд - не відбудеться без знищення запобіжників моралі та гуманізму, без знецінення життя у готовності убивати вигаданих ворогів чи реальних супротивників. Шляхами насильства та оживленого варварства виступають різноманітні види та прийоми обману, спантеличень ментальності, протиріч доставлених до станції безуму. Сприятливими обставинами перевороту є для революціонерів мовчанка зі сторони жертв, та нехлюйська байдужість зеків Нового порядку, що її добиваються терором від упокорених послухів.

Для людей які полюють на ближніх не може бути прощення. Тож у ментальність цих професійних здобичників є інсталюване оправдання подібних злочинів у спосіб як власної невинуватости, аж до надання собі призначень носія святої місії, так і грабування чужих життєвих ресурсів аргументують ці нападники навішуванням на жертв вигаданих провин. Московці у традиціях паразитування на поневолених народах вважають себе завше правими. Засобом заощаджень на своїх військових витратах московці мають страх своїх жертв від розпростання над ними московського терору. Нападом на Україну ерефійці поруйнували світовий міжнародний порядок післявоєнний, а ще й злочинами пошкодили норми людяности, - тож мають за це платити. Сповна.

Не може й бути мови про колективну розтягнену у часі відповідальність за діяння що їх людина особисто не вчиняла. Замість того треба дотягнутися до горла кожного хто убивав українців. Не треба карати: треба знищувати.

Українство не буде у безпеці й тоді навіть за міцними кордонами відгородження від зони московського збиральництва, доки остання залишатиметься неушкодженою. Бо московці не можуть відмовитися від традицій свого полювання за тим, що не належно, не по-господарськи лежить у сусідів. Будуть нападати. Видозмінити імперське збиральництво через демократизацію, підприємництво, право – не вдасться. Тож задля безпеки від зони залишається її руйнувати не лише силою зовнішнього на неї впливу, а й через її розділення на ті національні кластери колись помосковлених народів, які на часі будуть здатні на будовання власної держави та культури вже не на збиральницьких грабіжницьких, а на продуктивних началах як народи вільні у співпраці з такими ж правовими спільнотами.

Воювати проти москалів на власних теренах українських можна до повного власного знесилення. Замість того треба знесилювати москалів на їхніх теренах. Москалі не зупиняться у збиральництві, - більш від того, їхнє гуртування у обороні проти українства лиш зростатиме, - доки не будуть до решти вичерпані їх ресурси спротиву українцям та союзникам України. Не лише на Заході, але й у діючій в Україні адміністрації, представленій промосковською агентурою, нема рішень на розгром ерефії. Натівці виставляють перепони для прилучення до альянсу, бо тоді його членству доведеться тут проливати свою кров.

Злочинність окупації полягає не лише у її ексцесах, а, головне, у тому, що цей стан панування бандитів у твоєму домі окупанти нав'язують як ситуацію нормальну. Коли силою мобілізують окуповану людність задля боротьби проти неї ж вже у війську окупантів. Коли доводиться ходити по вулицях разом з не покараними окупантами. Коли у іконостаси на місця поклоніння героям поміщають катів відзначених злочинами проти окупованих. На фундаменті зла та його мови, не можна й не вдасться звести нічого здорового, окрім як удосконаленого продовження зла окупації. Перед засіванням зернами добра потрібно ґрунтовне очищення від зла. Силowymi методами, - коли окупація встановлювалася силою.

Ті, які промишляють вчиненням нещастя для сусідів, то вони, саме з цієї причини не тільки не зупиняться на досягненні ними якогось лімітованого кордону, а просуватимуться далі, надихаючись не лише загарбанням здобичі як ресурсу власного виживання задля наступного загарбання і споживацького перетравлення нових жертв свого завойовництва, - аж успіхи безкарного здобичництва, через сприйняття поступок їхнім апетитам вже як винагороди за власну наполегливість у грабіжництві, переростатимуть вже у індустріалізацію експансіонізму з перетворенням професійного руйнування довкілля вже у прибутковий для себе бізнес. Не може бути мови про права серед промовистого бандитизму.

Когорта змовників на чолі з їх лідером, націлена на встановлення свого виключного контролю над усіма ресурсами підбитих ними мас підданих, довготерпеливо чекає і готується до того як її покличуть на службу задоволення ними розгнуданих тих апетитів мас, які емоційні забаганки на наживу тлумачать як покарання ворогів звинувачених у стражданнях мас. Рецепти зняття запобіжників проти сваволі незмінні: це руїна права, моралі, сім'ї, релігії, спеціалізацій у кваліфікації, держави з її установами. А затим ці слуги народу наточать з народу моря крові щоб повернути його у ще не бачений ним концтабір.

На публіку яка діє у полі права й розуміння ситуації, зважає на реалії, добивається максимального врахування причин і наслідків своїх дій, - то атака на попередній порядок речей зі сторони сповідників тих казково-простих рішень, місце яким поза скобками закономірного та належного здоровому глузду, справляє враження приголомшливе, викликаючи з одного боку ступор з відсутністю адекватної реакції на учинену опрощеннями соціальну аварію, а з другого боку, у притомної публіки виникає переконання у тому, що знахабнілий замах на статус-кво сам собою станеться карою для його порушників й вибавить від клопотів спротиву стосовно очманілих революціонерів. Утім останні саме цього й прагнуть. Заміна узусу, регули, хабітусу трибів соціальної організації є для adeptів переіначення не покутою, а омріяним здобутком їхньої боротьби. Ревнителі заведень і узвичаєнь, традицій навіть обґрунтованих успіхами їх дотримання, - хибують сподіваючись, що логіка речей, без її захисту її учасниками, є надійним запобіжником з недопущення безуму її порушень. Контрреволюціонери завше чи як-правило запізнюються у своїх рефлексіях на наступний вибрик навали дерзновенних будівничих Нового порядку. Причини революційних ревізій тих порядків, які бунтарями трактуються за кризові, можуть бути результатом не володіння революціонерами якимись відкритими ними казковими рецептами з новаторського розв'язання назрілих проблем і викликів, а – результатом оволодіння революціонерами одержимістю, неодокованістю, химерами. Нездалість на творення затребуваного спричиняє спроможність на усе що завгодно із розряду не того що треба. Дочасний успіх нахабства недешево вартує і тим хто допустив, і тому, що призвело до нього.

Оскільки усі люди є між собою рівні за біологічними можливостями їхнього мозку та тими відповідними потенціалами мислення, які залишаються потенційними лише у силу стереотипів поведінки прищеплених конкретним людям історичними обставинами їхнього життя вже у культурі, - то, так само теоретично, будь-хто не може бути більш кмітливим та навіть маючим доступ до більшого об'єму знань, аніж будь-який розумник та навіть здатний доповнювати свій інтелектуалізм через доступ до якіснішої інформованості. Тобто дурити інших можна лиш протягом нетривалого терміну. Й коли на ниві розуму перемога над опонентом не є гарантованою, то ресурсами такої перемоги є змагання у глупстві, у заангажованості, у клінічному безумові руху у сторону протилежну тямі. То лиш у виправах із розумом та прогнозами осмисленими швидко упираються у непрохідне, тоді як глупство відкриває незорі перспективи. Ідеологи зобов'язані мати нахабство самототожного маячення у своїх переконаннях та енергетиці аферної поведінки, аби розраховувати таким чином повести за собою якесь число заморочених ним прибічників. Розум із фанатизмом є більш переконливим за аргументи самого лиш розуму.

Збиральництво сусідських пожитків, - яке переросло не лише у інерційну традицію, а й у спосіб існування московитів, - не залишає сусідам інших нагод перестати бути жертвою збирачів, як припинити подібне господарювання вже на рівні суб'єктного його носія. Даремно сподіватися відгородитися від навали, за рахунок дозволу збирачам безкарно випасатися на теренах народів офірованих пріоритетам московських апетитів, - бо москалі не зупиняться перед парканом змайстрованим інтересами безпеки західних країн.

У клешингові між революцією та контрреволюцією переваги завше будуть на стороні тих, хто удаватиме із себе ініціатора новаторства. Навіть тоді, коли запропоновані зміни у напрямку квазі ошасливлення вестимуть до розору та реакціонерства; навіть тоді як реставратори від унормування під кличами назадницького повернення до тямі доводитимуть недопущення безумних облуд та криз спровокованих революціонерами. Бо сподівання, особливо на чудеса, наснажують, тоді як обіцянки реальних проблем – віднаджують.

Вирішальною причиною того, що прихильники остаточних рецептів рятування світу не лише справляють погрозливе явище агресії, а ще й наполегливо винищують ворогів навсібіч, гаруючи на відтинку негативізму та учинення загибелі усім видам реальності не вписаним у святе учення, - є те, що любителям чуда нема чого запропонувати на відтинку пропонування людству саме позитивних, конструктивних, продуктивних вартостей.

Бувають безумці, які марять захопити владу над усім суспільством, але не буває згідного на це суспільства, яке функціонує завдяки чинним у ньому інтересам груповим та обґрунтованим запитам соціальним. Середовище тверезості, демократії, права – є токсичним для звабних казок. Спокушають лиш утопіями, проти яких розв'язання реальних проблем представляється надмірною морокою. Програми остаточного щастя є несумісними із усебічним розумінням проблем виходу із реальних чи спровокованих, чи надуманих криз. Ірреалії змістів фантазійного віровчення потрібні для того, аби посилаючись на них відкараскуватися від усіх дій та домовленостей які заважають втримати виключний плід тоталітаризму: диктатуру. Зварені на мареннях підспудних забаганок фантазії асоціальні їхні автори сугерують ошуканій публіці як програму сьогоденних дій саме задля того, аби казками розламувати на друзки усі інститути й соціальні відносини, з перегнутою яких і може процвітати утопія оборонена концтабірним режимом. Хоча терор проти ворогів революції подають як реакцію незгоди ворогів із рецептами революційної казки, проте тут має місце зворотна залежність: спочатку планують терор, а потім його оправдовують саботажем казки. Для диктатури тотального свавільства потрібне розміщення принципів подібного віровчення саме поза усякими суспільними на те потребами, у царині чуда та демагогічних казок. І першою ж дійсною опозицією протилежною утвердженню у реальність химер віроучителя є його прибічники, які ще не втратили тяму, боротьбу проти еретичності яких фронтмен містики зобов'язаний виграти. Основний і вирішальний удар фанатики догматизованої казки наносять по першому колу неофітів із найближчого оточення. Подальше, за допомогою терору та облуд, удавлення ще не втягнених у секту має представляється завданням порівняно легшим.

Пацієнти від утопій обіцяють, що настане золотий вік, де замість самих трударів їхній спаситель справедливо розв'яже усі осоружні клопоти й нові люди будуть без примусових законів добровільно з піснею виконуватимуть приписи остаточної правильної віри, чимчикуватимуть солідарною колоною на грандіозні будови тисячолітнього царства й не бажатимуть ніц іншого. І як тільки цього не стається, то усе протилежно обітницям потрапляє з упередженням у число ворогів, яких створюють і множать виходячи із наслідків їхньої незгоди із утопією абсолютного щастя. Неймовірні картини щастя вимудровують не на те, щоб ними збагатити віруючих у них, а щоб із сектантів зняти останнє, посилаючись на недостатність їхньої віри чи дисциплінарне слідування картинці щастя. Вигодоотримувачем обіцяного утопічного, яке не настане ніколи, ошасливлення усіх та усього є система тоталітаризму у суб'єктному представленні її Органами безпеки її власної влади тиранічної.

Так програмою утвердження більшовизму стає руйнування державної машини, обвинуваченої у її антинародному призначенні. Заодно у ту ж топку комуністичних натхнень ідуть мільйони ворогів та повсталі народи у розв'язаній війні імперіалістичній та вирізанні верств, небезпечних для процвітання на їхніх могилах тоталітарного режиму. Маса стають на бік призвідників перевороту, бо обіцяють: селянам землю, робітникам заводи, мир народам, націям самостійність, бідним багатства, а ще й призвідники диктатури пролетаріату та ініціатори створення армій трудовозобов'язаних мас нахваляються надати кожному усякому доступ до управління суспільством.

Коли відсутність скоординованої волі у розв'язанні назрілих проблем соціальної кризи доповнює безлад війни усіх проти усіх ще й ваганням у ступорі вибору альтернатив, - тоді ошелешена маса не лише пасивно починає марити за месію, на якого перекладається відповідальність, як ще й із здивуванням усі починають коритися простим рецептам від месії, сподіваючись що той відає щось невідоме усім. Але змістом вірувань запропонованих означеним пройдисвітом є нахабність глупства з невіглаством базованим на бракові доказів.

Умовою нав'язування суспільству остаточного для нього політичного устрою є створення тоталітаристами порожнього місця, руїни, затирання усіх суцільних суспільних вартостей та установ, - аби з на білій дошці із ніщо легко мурувати стіни казематів та догматів заангажованого віроучення, аби народи збивати з пантелику вже у підлеглу отару.

Вичерпними мотивами марксистсько-ленінського варіанту зони повного контролю є безоглядна ненависть покріпачених селян московського царства до нездоланих обставин бідувальних обумовлених низькою продуктивністю праці селян, натуральним господарством від якого нема товарної продукції, архаїчними сільськогосподарськими технологіями, умовами збирання з селян феодалами аграрної ренти. Вікова неможливість, - попри ту тяжку чесну працю на землі, яка давала більш ніж мізерний прибуток, - подолання життєвих злиднів повертає ненависть селян вже до поміщиків і апарату подібної держави, що їй у бунті треба помститися безоглядним руйнуванням і вбивством означених дармоїдів які гнітять селян і процвітають на споживанні селянського хліба. Московський християнин точно і беззастережно знає хто є причиною його страждань. Програмою подолання цих страждань є вчинення виключно усякоможливого негативізму та руїни до усіх без розбору верхніх ешелонів влади. Всі тексти та постулати викладені ідеологами та любителями феодальних селян теоретично артикулюють не більш як означену смислово ненависть селян до обставин потерпання селян, а уособленням потерпання селян починають вважати означені ідеологи вже навіть не самих аристократичних феодалів, а новий, що йде на зміну залежності селянина від феодала, лад капіталістичного підприємництва нового і новітнього часу, коли буржуазія геть від позицій соціального проводу відсуне не лише родовитих нобілів, як ще й умови промислової революції ревізують і знеціняють традиційну селянську працю. Селяни з їхньою ненавистю до московських нобілів та московської держави не вписалися у завдання більшовицької диктатури, яка легалізувалася як апарат московської держави комуністичної. Для москвокомунізму ворогами є не лише колишні, а суціль селяни, робітники, совслужбовці.

Російська соціал-демократія шахрайськи перенесла на робітничий клас ту ненависть до державної російської влади яку на цю владу мають російські селяни. Тоді як робітничий клас у капіталістичному господарюванні є повноцінним і необхідним учасником капіталістичного ринку. Програми більшовиків на знищення підприємств, товарного ринку, фінансової системи і грошей, права що стоїть на охороні власності, ці комуністичні зусилля із знищення сімейного виховання, релігійної моралі, царизму, з тим щоб на місці утвореної руїни звести диктатуру партійно-совітського апарату, - то ці удари більшовицькі направлені ще й проти верстви робітників, які у зоні комунізму були просто перетворені на зеків, на трудозобов'язаних. У ці ж концтабори загули і селяни, перероблені вже на колгоспників. Туди ж, під зачистку від ворогів народу потрапив і совітський-партійний-гебітський апарат.

До завдань на людиноловство, на число захисників народу від підприємців і управлінців які, на думку проповідників гегемонізму нещасних, забирають від нещасного народу забагато, - відносять заборони і табу на існування усілякоможливих елітаріїв. Тому прямим наслідком на ідеал суспільної власності є відправлення усіх цих псевдовласників на концтабірну чи безоплатну працю, щоб було з того отримувати хоч якийсь продукт, а ще й його б вистачало на тюремне пайкове утримання сповідників заборон на приватну власність.

Коли у ненависті до нездоланного апарату визиску на злам усіх його установ, вбиваючи противників втілення підсвідомих бажань бунтарів, - то разом з придуманими ворогами унеможливується ще і суспільне виробництво. А тоді у програму звільнення від капіталістичної експлуатації, до доктринальних обітниць споживати за безмірністю потреб, до учительних принад відмов від розподілу праці за мірами її кваліфікованості, заміщених вже на довільну гру розрад утіхами, - то тоді доводиться включати обов'язки примусової працездатності там, туди і за ту ціну яку призначить чиновницький апарат, якому теж ученням заборонено мати мотивації на отримання приватної від цього вигоди. І тоді доводиться на керівництво начальниками над підданими створювати зверхній керівний апарат. Який матиме ті ж вади заборон на прибуток, що його доктрина зони оголошує причиною суспільних нещасть. Економії на випишуванні погоничам пайків згідно рангу не надто допомагає винагорода у вигляді зменшенні терору на сторону цих же посадовців. Зрештою провали будівництва комунізму беруться штовпати поверненням собі комуністичними вождями права на те приватне збагачення, яке й оправдовувало зону і їхню лагерну владу.

Неозорий простір бездіяльності, який відділяє добро від зла, є резервом, союзником, учасником зла. Достатньо бути ніким ніде ніяк і нещастя почнуться самі собою. Пасивність це не виключення із добродчинства, а – це безпосередність злочинів. Між безчинністю та безчинствами нема проміжків. Порожнини праведности виповнюються помилками які всмоктують у свою неживучість вже те, що їм щасливо вдається розруйнувати. Відсутність роботящости та творчости, - ще й під покровом благословення, терплячої згоди, любовної зичливости тому що відбувається поза нашою особистою активністю життя у світі, - породжує чудовиськ та почвар. Відсутність реакції спротиву божевілля перетворює його вже на войовничий фанатизм; мовчазна індиферентність лінивої атараксії відстороненого спокою у незворушности відносно непристойности організує останню вже у бандугруповання; безлад стає не лише умовою руйни, а ще й наслідком жорстких спроб її подолання. Жах тоталітаризму полягає у побутовій буденности його злочинів. Доста критику тями та здобутків культури обізвати креативом, як породжений ним хаос почне шикуватися у залізні ряди тюремного розпорядку. Доста зупинитися у проформі здобутої гармонії, - і за падінням проблем почнеться виродження. Доста відмовити логіці, розуму, людяности, як за їхнім знесиленням набиратиме потуги навіть не оригінальність неадекватности, а насилля по дорозі до концтабору. Істина це не згода з повнотою сторонніх обставин, це навіть не незгода із хибними пропозиціями, а – це винаходи які надають достатню відповідь на затребувані проблеми та є викликом для перспектив поступу.

Очільники секти дійсно зацікавлені у тому, щоб паства переймалася практиками секти та підпорядковувала своє життя виключно віровченню, але саме задля цього секта створює завади усякій втягнености пастви у житті поза вченням; у свою чергу летаргічний сон накладений на політизацію життя пастви розглядається запорукою вірности ідеології. Проте вихолощення сектою тої активности пастви, яка може загрожувати монопольним позиціям віровчення, суперечливими наслідками має не лише нікчемний опір стороннім впливам, як ще й нищий рівень підтримки паствою своїх вождів.

У кордонах усевладдя зони та її виключної компетенції всередині колючого дроту встановлюється жорсткий та догматизований порядок речей та ритуалів задля недопущення ексцесів та повстань проти диктату режиму, тоді як умовою забезпечення завоювання ще не підкорених сусідів стає улаштування там безладу та ламання правил. Ігнорування московитами усіх договорів та навіть рацій, безпеки, вигід, з наслідками спантеличення європейців, які керуються раціями, безпекою, вигодами, - це фора, козир, перевага, яку організують собі московські агресори. Прогноз московської поведінки орієнтує на те, що московити у запланованій ними атаці оберуть найбільш непрогнозовану свою поведінку.

Варіативність є атрибутом саме розвитку, тоді як виродження, занепад, рух до смерти має жорсткі та однозначні закономірности. Тоталітарні режими поспіль є подібними, бо вступ на стежку нещастя тягне за собою порівняно більші страждання. Попри інспірований нею безлад, зона є прогнозованою на смертельність; ідіоти є прості та нецікаві; суттю неймовірних чудес є банальна дірка порожнього місця. І лиш про досягнення у векторі свободи не можна стверджувати нічого доконечного.

Ставка на силу є природною для безглуздя похідною. Підприємливі громадяни ініціюють видозміни, а управлінці зобов'язані у своїй політиці враховувати суспільні затребування. Коли ж бандити при владних посадах наполягають на продовження створених ними народних нещасть, то у відповідь дедалі більш настійно заквашується вже такий безлад, який здатен ввергнути вже ціле суспільство у пучину безпосереднього зла воєн. Фіктивні, у вигляді утопій, позитиви тоталітарних ідеологій є лиш побіжним продуктом від основних цілей помсти тим конкретним ворогам і числа еліти, яка надмірно турбувалася за незмінність свого нелабільного режиму грабіжницького насилля асоціального. Коли владні переможці надуживають знуцанням над громадянами, - то вийде собі дорожче, боком вийде.

Революційний безлад порушення законів дає хаос замішування усього у рівність із якостями ніщо, ніде, нінащо. А ентропія стає вже не зупинкою, а проваллям у небуття.

Ті нормальні для усіх часів і народів шістдесят шість відсотків населення, які не маючи своєї позиції чекають та того, хто переможе, - вже стовідсотково заслуговують на те, що із ними переможці витворять.

Здатність керувати подіями, не допускаючи аварій та освоюючи більш досконалі можливості свободи, - може бути віднесена до чільних смислів та успіхів життя людей і народів. Серед будівничих культури найбільш ефективними є науковці, творчі дії яких спираються на реальні і лідерські досягнення попередників у знаннях та вміннях. З-поміж усіх законів, що їх люди встановлюють для контролю над ситуацією, найбільш популярними є, зазвичай, закони які взагалі не є законами, які представляють собою максимуми пасивного ставлення до перебігу колізій, закони у яких насолода участі у активності життя й творчості цілковито замінена мазохістським страдництвом того упадання перед безладом реальності, якому сповідники безвідповідальності й надають подобу якогось абсолюту, буцімто остаточного для історії пізнань та вичерпного для поступу культури. За заміники відсутніх знань та вмінь може правити що завгодно, особливо максимально неймовірне, - у залежності від рівня хоч якоїсь освіченості подібних авторів химеризації устрою діалогів між людьми. Найбільшим попитом серед заміників неіснуючих та заборонених знань та вмінь можуть, - відповідно до тяжінь безладу й руїни, - можуть користуватися саме максимальні чудеса та усілякі види ірреального. Бо пасивність вабить саме заощадженням сил творчих. Замість кропіткого й напруженого освоєння природи речей у ході еволюційного будування структур цивілізації, - то вигадується якась фікція, віра у яку вважається нав'язаною світобудові та суспільному устрою вже як іманентна достеменність світових реалій, а культове сповідання символів чудес віровчення оголошується достатнім та вичерпним для історії, після якого сповідниками культури залишається лиш розслабитися у очкуванні ласки від сфабрикованих ними утопій. Більш того, на перші місця добираються навіть не численні відьмаки та духи, яких призначають відповідальними за вузьку сферу їх спеціалізацій, а Божества універсальні, жертвоприношення яким видається більш заощадливим порівняно із витратами на відьмаків та духів численних. По-мученицькому постраждати особисто на користь зверхника, віддатися нічогонікомунеробленню, пасивно розчинитися перед шанованими як невідворотна доля химерами Атмана чи комунізму та зізнатися слідчому у всякому злі власної недостойності, - це вищий шик порівняно із необхідністю на краще докладати зусилля власної праці. За буцімто чинні закономірності світобудови можна обрати будь-яке глупство, - проте відсутність мозку у речей, який би зично прислухався й реагував на химери віри сконструйовані у мозкові людей, не залишають сподівань на те, що означений діалог станеться. А тому керування подіями за допомогою ілюзій може призводити, у ліпшому випадку від безрезультатності, може призводити ще й до аварій. Бо речі адекватно реагують на природу наших знань про них лише тоді, як наші знання адекватно реагують на природу речей.

Свобода як відсутність сторонніх завад для вже власних покликань на відкриття максимально не облудних залежностей у світобудові та у відносинах речей є ідеалом та необхідністю далеко не для усіх людей. Тоді як для усіх інших тягар необхідності на те, щоб повно відповідати викликам проблем та адекватно їх розв'язувати самотужки саме у контекстах розумного, правового, істинного, - є тягарем надмірним. Й тому маса людей віддає перевагу слідуванню тим спрощеним нормам соціального устрою, які й обіцяються демагогами із числа невігласів, шахраїв, а то й злочинців, які задовольняють попит на примітивізацію та гарантоване отримання пайки від імітаторів лідерства. Концтабори населяються не лише жертвами, як ще й послідовниками та сповідниками осяйних обітниць. Своєму потраплянню під жорна розпорядків зони інертна публіка має завдячувати передовсім не підступним активістам насилля, а власній інертності та відсутністю контролю за делегованою владою. Достатньо надмірно довіритися неперевереному й нещастя не забаряться. Коли забути, що пройди надають послуги лиш за кошт тих, з кого пройди ці послуги вже зідрали із шкурою, а то й із життям означених лінивців безвідповідальних.

Грунтом, причинками, стимулом, деміургом спрощених рішень є та розпачлива підлеглість загрозливим стихіям, спроба контролю над якими навіть за допомогою казки чи бездоказових гіпотез видається як хоч якесь запобігання аваріям. Рятівні закономірності, які вимудровують насельники кризи у сподіваннях як-небудь вгамувати не підлеглі їм обставини пануючих потерпань є, скорше, не конструктивним винаходом, а є запобіжною реакцією на те, щоб не стало ще гірше. Покладання на неймовірні чудеса, як обнадійливий порятунок через обхід ними трагедійних об'єктивних реалій, тому й рекламуються як єдиний та виключний винахід святий, бо усі абсолютистські учення це вибір того, що ввижається ліпшим серед неймовірного та облудного. Базовані на самій лиш вірі у ймовірність неймовірного догмати усезагальних учень це вижимки, концентрат відходів від тям, сухий залишок від непевненості своїх сповідників ані у чому певному. Зона контролю це зойк протестного відчаю тих лузерів, які хочуть бути запевненим хоч у чомусь. Ненадійні пропозиції на організацію громадського співжиття та автори цих химер тому й не допускають проти себе критики, витрачають усю свою енергетику та свої призначення на боротьбу із ворогами, є націленими на негативізм щодо усього відмінного від своїх догматичних упереджень безпредметних, - бо у інший спосіб не можуть доказово нав'язатися своїми послугами секті своїх сповідників як винахід корисний. Тоталітарні утопічні уповання на кращі часи викликаються готовністю сплатити максимальні жертви, хоч життям накласти перед вигаданими зверхниками навіть ілюзорними, аби лиш своєю зичністю у відповідь на жертви якісь вигадані Боги чи реальні земні представники чудес зглянулися на жертводавців, відшкодували мученикам їхню офіру й покірливість пасивну й бездіяльну, - але вже з прибутком для означених мазохістів. Міць концентрованих догматів, які не допускають критики проти себе і є усеохоплюючими, тримається над прірвою безнадії як інструмент розвалу останньої. Тоталітаризм це домагання сповідників чудес за ціну своєї покори чудесам нажитися на споживанні спадку багатств від убитих сектантами за непокору секті чудотворців.

Коли державні установи та їхні функціонери зачинають втрачати своє виправдання у задоволенні ними суспільних запитів, не знаходячи не лише відповідей на падіння якостей життя мас, як, головне, не визначаючи обнадійливих перспектив доброго розвитку, - то лакуни бездержавності починають виповнюватися ініціативами від низів народних і нема гарантій, що у тій самодіяльності на перше місце вийдуть сили конструктивні, а не кримінал. Бо зіпсувати легше, ніж налагодити. Максимуми непевності у втримуванні соціальної впорядкованості беруться гоїти максимумами вже тюремного розкладу.

Жертвою виконання чужих наказів, які не лише перевищують ініціативи виконавців, а й стають противними потребам виконавців, стає публіка не визначена у тих власних потребах, якими б вона могла б керуватися з користю для себе. Тож умовою диктату вказівок для спантеличеної маси є встановлення тих різноманітних видів і проявів суспільної кризи, які роблять публіку безпорадною у її зусиллях подолати негаразди. Додатковим учасником пасивності, як достатньої умови встановлення тоталітаризму, стає вже не невігластво із невмінням, а бездіяльність розумників на роздоріжжі контрадикторності, коли змінюються парадигми, - й тоді заблукала спільнота піде із речами на вихід геть від спровокованих чи назрілих страждань слідом за тими фанатиками, які завжди ведуть на сторону від не очевидних для них запитів на доказовий прогрес. Як буріданівський віслук, що знерухомлюється й ціпеніє у виборі між кращим та ліпшим, то послухами заангажованих одержимістю можуть стати розважливі критики, які через свою надмірну інформованість призволяють навіть бузувірство. Розумників не зустріти серед вождів.

Скорше за усе, відсоток як діяльного, так і пасивного суспільного членства зостається незмінним за усіх часів і народів. Ймовірність тоталітаризму, спричиненого не лише чисельним, а якісним зростанням пасивного тлуму, - визріває за обставин кризи, тих провалів у подоланні суспільних негараздів, відгуком на які стає делегування масою своїх прав вождеві, як атавістичному інституту управління, подібного до життя тваринних зграй.

Зона зачинається не самих екстремістських вигадок, не з самих звабливих утопій, не з самих пропозицій вистрибнути за межі розумного а то й за усякі межі, - як зона починається із визнання подібних пропозицій за припустимі, які мають право пропонуватися тому їх пропонують, як такі, що не можуть не мати слушности. Жах злочинів – у їхній буденности. Усяка об'єктивна істинність набуває виду лат на бандитів та гвалтівників, коли їм вдається виставити свої феноменальні апетити за вид об'єктивности.

Вочевидь, ніякі вершинні обрії у історії прогресу не стають надійними греблями супроти підтоплення зливами відчайдухої дегенерації. Здається, перетікання негативізму й позитиву є процесами пов'язаними навзаєм: так прихід зла на добротність справляє враження відплати; на кожного законника знайдеться згряя ворохобників і злидарів; не знайти розумних презервативів проти запліднення на безумства. Так антична цивілізація відзначена рабовласництвом, відродження – відьомськими процесами, модерний лібералізм – концтаборами. Залишається увірувати, що песимізм не є ані ліками на традиційність, ані справедливим описом громадських колізій. А, проте, за ідеальний стандарт того, що іменують істиною, слід обирати не факти узгодження з-поміж собою усякої правди та усякої облуди, як – один і лише єдиний полюс правди, виключність якого не можна не відстоювати усякою бійкою проти облуд.

Перевагами людяности є здатність помилятися, мати неадекватні реагування та подразнення на події, - попри можливість відкривати істини й тим змінювати природу явищ. Тож взірці зла та беззаконня ми спроможні наслідувати у вчинках та поведінці нашої нібито як норму не рівняючись під те, що насправді є добром. Нормальна людина у здатностях свого лицедійства може виконувати злочинні накази, - чим і користуються бандити при владі. Ніхто не гарантує нам заборону від того руху до зла, який підпадає під повноту можливостей людини.

Ще до того, як режим зони антигуманности вскочить у сприйняття його як явища кризового, екстремістського, ексклюзивного, патологічного, злочинного, паранормального, такого, що заступає за межу прийнятних стандартів, отакого, що підлягає заміні, карних заходів, повернення до умов прогресу, - то зона щасливо проминає рівень ординарного і саме у цій звичайности слід шукати закваску тоталітарности, у трюїзмові загальних місць інерції традицій починають купчитися та консолідуватися зерна зла, які впадуть на ґрунт терплячости й проростуть плодами моторошних жнив. Маргінали живляться впевненістю у самочинности добропорядного. Зона проступає як сплата за емерджентний поступ не засвоєний насельниками підвалів. Секрети глобальних тюрем у тому, що у них нема секретів, нема на чий рахунок списувати ті прояви божевілля, що вони вже толеруються у здавалося б тверезому сприйнятті подій. Камуфляжним заборолом примітивізації є його виставлення за рівноправного учасника руху плюралізму, демократизму, свободи творчости та достепенности усяких стихій. Бур'ян проростає на тих грядках, де господар не певен у тому, що він культивує. Злочин лише оприлюднює терпливе до нього ставлення. Відсутність якогось такого собі чорта, як посесора реалізованого у побуті потойбічного пекла, ніяк існування останнього не має виправдовувати посиленнями на ту людську суб'єктивність, яка переймається виключно тим, що перебуває на правильному боці історії.

Хоч ідеологи зони паряться на її тлі, приписуючи диктатуру заслугам диктатора, або ж на конто самого лише диктатора відсилають усі звинувачення за диктатуру, сподіваючись на зникнення зони із її злочинами через зникнення самого диктатора, - аж рушійною потугою зони є рух мас, волю яких узурпатор лише обслуговує. Перекладання відповідальности за зону на її провідних організаторів є старанням заховати у фортецю цноти, а то й жертви режиму ті маси народу інтереси яких зона втілювала, ті маси які із зброєю захищали режим чи в'язнів концтаборі, ті маси які скорилися концтаборіві як нормі свого життя; звинувачення історичних діячів зони за буцімто випадкові злочини, а то й за не контрольованість вождями логіки зонотворення є намаганням реабілітувати ідеологію тюрем відділивши її від тюремної практики затим, щоб повторити зону вже у більших масштабах.

У інституцію демократії переростає воля мас лиш тоді, коли остання не розтікається чи не закручується у безладі безвідповідальних волінь й хижих апетитів осібних та партикулярних угруповань, а – вибудовується у своєрідну вертикаль згідно динаміки та внесків усіх страт до органічності спільноти. Не так посилення на народний інтерес, завше не задоволений у силу атомарности персональних та індивідуалізованих його складових, як спекуляції на широкому представництві запитів мас саме й слугують виправданням для ошуканців що рвуться до узурпації. Бунт пересічности породжує верховних його катів.

Те вибухове дикунство силових розв'язань посталих проблем, за якого трощать усіх безневинних, є прямим дитятком невизначености, безвиході із впертої позиції кожного учасника дискусій, є породженням ординарности, - коли військові дії імітують собою бодай якийсь позитивний крок аби якої діяльності. Війни є безпосереднім виявом нудьги. Небезпечними є ті, яким нічого сказати, від того що вони не можуть запропонувати, від того що вони ні на що інше не здатні. Вбивають нездатні жити на стороні зростають.

Віднімання ідеологами боротьби проти буржуїв вже у суспільства власности та правових свобод із заміною віднятого вже на примусову неоплачувану працю по найму під батогом у цих одержавлених ідеологів – не так наслідками має мовчанку суспільства, як мовчанка суспільства і є причиною злочину приходу до влади свавільних ідеологів від терору. Почвари вигрібаються на світ із мороку супокою. Пасивність мас у дотриманні соціальних норм, розбалансованість останніх, відсутність реакції спротиву щодо змовників, а то й віра у спокусливі облуди класового, расового чи іншого сектантського солідаризму веде до прориву підвальної гнилості вже до сметанки управлінської. А виконання асоціальних замірів відповідно тягне за собою насильство та народні концтабори для народу. Записані конституційні норми чи договірні хартії мають відповідати стратегії блага, бути гарантованими у їх дотриманні зі сторони розмаїтих інститутів, а, головне, має функціонувати механізм покарання порушників.

Подібно до того, як розширення прибічників якоїсь специфічної секти вже до числа десятини від усього населення спроможна останньому не лише нав'язати свої штучні вірування, а й задати легітимність своїй насильницькій та облудній владі серед поневоленого населення, - то ця більшість населення завше буває пішаком чи то сировиною у лабетах активної меншости. Проте оголошення пасивної більшости жертвою змови в усьому винуватой меншини – є хибним розподілом контрастних ролей: бо за відсутність своєї організованости сама маса й платить ціною своїх потерпань від узурпаторів. Так маси московської людности ніякому ворогові не заборгували за прихід терористичної влади большевиків у інерції історії московського імперіалізму; так даремно малоросам списувати свої збитки на олігархат, який терплять у подобі ніяк не позбутої колонізаторської історії. Так німцям аби перестати бути нацистолюбамі знадобилося військоове втручання з-зовні.

У базованих на вірі тоталітарних доктринах слід вирізнити та не перемішувати між собою шари сакрального та мирського, - хоча прихильники віровчення домагаються авторитетом вірі утримати ці шари у нерозривній єдности. Обіцянки втілити у життя те що не може відбутися взагалі, - наприклад: реінкарнація, воскресіння, страшний суд, небесне заступництво, пекло, гурії райського саду й подібні чудеса містичних уявлень та символічна ритуалістика, - не можуть становити небезпеки нікому, окрім як психічному здоров'ю вірних; проте загрозливими є включені у догматику й освячення авторитетом абсолютного саме звичайні традиції доби написання канону. Змісти тоталітаризму є аварійними лише у підміні ними моральних, мистецьких, філософських понять, соціальних норм, наукових законів. Манії стають вбивчим лиш тоді, як спускаються на землю й вторгаються у буденне.

Мешканці вершин соціальної піраміди за визначенням не потребують підніматися у статусах, тому що вони вже там, - тоді як саме бідарі становлять соціальну базу усіх рятівних ідеологій. Манією прибічників досягнення масованого щастя, яке досягається засобами чуда в обхід реальних проблем, - є служіння простому народу, яке досягається практикою перекачуванням пожитків від винищеної еліти вже до крутіїства чергових нуворішів.

Вирішенням проблеми встановлення панування ідеологічного вчення на усім світом задля запропорення усіх під концтабірний контроль є доказ та представлення особливостей ідеології вже як виключного, чинного, достеменного закону та способу існування світу, - задля чого необхідно заховати специфічність віровчення, варт зробити обрізання хвостові, рогам, ратицям, рилу віровизнання, слід розчинити культові приписи у історичній реальності так, щоб стосовно останньої химери зберегли свої учительні ролі, а за це ще й були б звільнені від сторонньої критики вже на свій бік за вчинені злочини наставництва. Свій екстремізм та неадекватність щодо запитів прогресу фахові примітивщики трактують не як стояння поза історією, а як прояв величі та доміантності утопій перед відповідно зганьбленою містифікаторами суспільною історією та гріховністю усього земного. Любителям чудес настійно ходить за те, щоб закамуюфлювати усі ті патології асоціального марення, якими й вичерпуються його змісти, - аби приспати опір світу вже як жертви доктринального марновірства, аби на каторгу охлос почимчикував із вдячністю любимими паханам. Автори чергових рятівних вчень переконують, що правильно та натурально народець народжується стихійними христоролюбцями, робочими, богобоязними чи арійцями, і лише лихе диявольство, буржуїни, меркантильність чи зіпсута кров спотворює картину благоденства. Творці ідеологій переконують людність у тому, що ніякої ідеології нема, годі чогось сахатися, неможливо ні за що зачепитися, хіба що за колючий дріт обведений довкола рідного дому для зеків.

Поступ це емерджентний пробій до недоступного раніше засобами достеменного освоєння вже відомого, а перемога військова це прорив на територію до того зайняту ворогом, а пізнання це покриття раціональністю того що належало таїнам, а пізнанням жінки називають прорив гімену, а продуктивність це вкладання праці у товар до того представлений лише сировиною, а власністю стає правове розширення влади на нову предметну область, - тобто розвиток можна собі представити послідовністю спеціалізованих конструкцій створених на основі та завдяки досягненням попередників. Відкриття видається таким собі колапсом зіткнення назрілих помилок та істин. Годі як опрощенці, діями яких засновується диктатура над суспільством, пропонують, у цілях нібито прискорення прогресу, пропонують просто розмити кордони між вже відомим та ще не освоєним. Проте ця процедура замішування усього з усім не лише тільки й усього лиш імітує відкриття, але є ще просто небезпечною, коли відкриває прямі перетікання між вже відомими й перевіреними на досвіді небезпеками та, з іншого боку, обітницями оцасливлення ставками на вигадані чудеса, не перевірені на облудництво та на належність цих осяйних та рятівних пропозицій стосовно того, що перебуває поза божевіллям. Зняти чи відмінити заборони на небезпеки та зло – зовсім не означає подібними діями розширити простір свободи як нових можливостей прогресу, згода із переназвництвом зла вже у добро чи щось прийнятне – зовсім не призводить до того, щоб фактичне зло чи протиправність стало добром чи набуло правової легальності у потребах прогресу. Любов, відмичкою якої відкривають усі розділові межі між відмінними і визначеними конструкціями культурного прогресу, просто руйнує риштування на яких та культура тримається як життездатна. Так можна ідеологічно огласити пограбування ближнього та відрізання йому голови, аби той не надто пручався щастю перерозподілу власності, - можна оголосити встановленням справедливості за поняттями грабіжника; або гвалтування дитини можна виправдовувати любов'ю до неї чи правом любови до задоволення власної хіті; або вільно заходитися підмінити дію усіх суцхих цінностей, законів та необхідностей, з відповідним знищенням останніх, - вже на віру у переможність волі Божої, диктатури пролетаріату, інших ілюзорних вигадок на самочинність яких необхідно лиш пасивно покладатися; або ж допустимо совання голих пальців у розетку під напругою об'явити невинним заняттям; або можна дозволити собі переплутати розподіл на казку та реальність; або втрату чи особистісної, чи національної, чи конфесійної, чи статевої ідентичності можна обізвати щастям інтернаціоналізації. Аж від замісу розпустою злочин не стане добром, небезпека переросте у катастрофу. Зона це гуляння посередности.

Приказка констатує факт: добрі часи породжують лінивих людей. Утопічна картина переведення усього суспільного членства на соціальне утримання, - на фундаменті знищення не лише конкуренції між бізнесами підприємців, через розграбування не лише їхніх статків, забезпечене унеможливленням ринкового виробництва та правової демократії, а ще націлене на геноцидне знищення імущих класів та соціального проводу, - то подібне зодноріднення нахлібників родить хіба що виродження з наслідками вже загибелі цієї зони благоденства за чужий кошт. Особливо швидко це станеться, коли ресурсним джерелом роздачі пайків для утриманців правитиме трудова повинність цих самих реципієнтів каторжної харчової пайки. Правдиве іменування досягнутої загальної гармонії може мати лише доконаний хаос.

На разі, - але не на часі, - гегемоном проголошують гнані та голодні, насельники колишніх імперій, професійні нахлібники та нероби за покликанням, каліки та соціально упосліджені, аборигени асоціальности, вимагаючи, голосом ліваків з числа дурисвітів, компенсацій за свої удавані страждання у минулих поколіннях, а чи замахаючись на кар'єрні зростання поза реальні на це заслуги. Годинник б'є на гонор і честь сповідників пересічності, прихильників конформізму та толерантної уседозволености, мультикультуралізму та ексцесів контркультури, аматорів безвідповідальности та безкарних розваг. Тотальна без кордонів любов з усепрощенням кромсас цивілізованість та визначеність речей не гірше від сокири.

Коли Україна ідентифікує себе як Захід, а соціалісти винуватять Захід у провинах колонізаторства народів відсталих порівняно з капіталізмом, - то тоді українські фашисти стають ворогами гендерного різноманіття у боротьбі проти глобального потепління.

Через розпалювання у Краї пожежі війни за допомогою ерефійського проксі піднебесної, то ключові для панування на євразійському просторі терени України готують до чергового повторення долі бути фронтом зіткнення між Західною та східною цивілізаціями. Для уникнення долі бути жертвою зовнішніх протиріч, то необхідна, зрештою назріла за віки змагань за незалежництво, беззастережна ідентифікація українства у нашому природному західництві. У чим більш загрозливих обставинах ми знаходимося, то відповідно більш виразним має бути наше зосередження на суто власних проблемах виживання. І цим питанням є на разі розвиток силової складової укрнезалежництва; не обійтися без усебічної мілітаризації, включаючи й психологічні її аспекти. Не треба надавати шансів для втягування українства у конфлікти далекі від стратегічних українських інтересів. Лише за часів миру і благоденства можна дозволяти себе перейматися інтересами сусідів, втручаючись туди заради сприяння загальному благу. Пристосовуватися до складної історичної реальности є ліпшою політикою аніж рівнятися на занурені у віджиле минуле міфологічні дезидерати.

У зіткненні між совітським та німецьким імперіалізмом останній зазнав поразки, а перший переміг, зберігши тоталітаризм комуністичного штибу. Внаслідок чого Німеччина за допомогою американців повернулася на шляхи права та демократії, що були того понівечені нацистами. Достатньо поглянути на політичну карту з якої зник совітський союз, щоб переконатися що він зрештою зазнав поразки. Тому серед урізаних совітів, які у підсумках післявоєнного часу програли мир, визрівають і отримують верх практики рецидивів помсти ворогам клубу Заходу, звинувачених у невдачах будівництва лагера світового комунізму московського. Ситуація нагадує визрівання реваншистської агресії у веймарській республіці. Рушивши проти Ялтинсько-Потсдамської міжнародної системи, ерефійці розруйнували її нападом на постсовітські республіки. У онуках переможців випаровується переляк від жахів війни. Вони можуть повторити. У москалів їхня війна не має причин і цілей, є способом їх виживання, не має часових обмежень. Українству доводиться діяти за конкретною кон'юнктурою силового відстоювання суверенітету та збереження нації етнічних українців, які не мають іншої на Землі батьківщини як лиш України. Органічно інтегрувавшись у власному західництві, нам треба уникнути спливання кров'ю у пазурах московського хижака. Московію, як зібрання народів, зупинити у агресії неможливо на шляхах її демократичного окультурення і прийняття до констеляції цивілізованих країн.

Оригінальність, як просування шляхами незвіданими, можуть по-праву дозволити собі лиш очільники прогресу. Та й неповторними чи характеристичними першопрохідців можуть називати лише ті, які порівняно є відсталими, бо новатори апробовують та задають стандарти, які спадкоємці хіба що адаптуватимуть на наслідуватимуть. Біг навіть навздогін лідерів тими манівцями об'їзних шляхів, які імітуватимуть їхню нешаблонну незатертість, - не може не бути вправлінням у подальшій відсталості. Українці ж свою обтяженість колонізаторською навалою мають долати шляхами законними, а саме ретельним надолуженням слідів на яких українці згаяли свою волю до свободи.

Для неспростовного доказу переваг продукції праці окремої спільноти чи осібної людини над відповідними конкурентами достатньо лише зробити ту продукцію кращою саме за вимірами предметними та науково-об'єктивними, а не за критеріями базованими на ментальних чи безумних переконаннях підтверджених аргументами чуда. Робіть справу ліпше за усіх на світі й тоді цей оригінальний винахід буде запозичений вже усіма як взірць.

Ніщо не може бути таким невичерпно неповторним як провалля у глупство. Тоді як успіху досягають не на шляхах виключення із об'єктивних закономірностей, а – включенням у достеменність культурного поступу верифікованого фактами практичними.

Тому змісти догматики ідеологій із сповідування чудес мають бути настільки противними доказовим розумінням звичної ситуації, так мають суперечити тямущій тверезості, так мають містифікувати реальність історичну та дійсний стан речей, - аби останній руйнувати в усіх тих структуруваннях і організації порядку, який заважає авторам містичних віровчень керуватися виключними потребами перебирання повноти влади виключно на себе. Змовники підкидають ошуканій ними публіці казку, готові демагогічно підтримувати інтереси усіх противних між собою угруповань та партій, без проблем змінюють політику трактування своїх догматів, - аби лиш захопити силові важелі влади. Тоталітаристи виваляються геть із історії, аби нею вертати із цитаделі неприступного чуда. Вождям потрібна неповторність, аби цим інструментом заволодіти цілком конкретними благами тілесними і виданням обов'язкових до виконання розпоряджень про смерть ворогам.

Нема, бо не може бути більш легших та менш провальних шляхів входження у нікому, - окрім самого пошуковця неповторности, - непотрібність будь-кому аби-де, коли цьому безподібному та ендемічному відгалуженню від викликів та відповідей прогресу гарантується ніша глухого кута безпеки від усього та будь-чого зі сторони прогресу. Тоді як спільноті, яка не махлює і не тікає у імітаційну виключність, а грає за загальними правилами, - оригінальність дістається як виграш провідника культури і життєвого розвитку. Божевільні асоціали є винятково необоротними саме з цієї причини. Ті, які прагнуть не лише жити, а ще й процвітати працею, з наслідками збагачення оточення, не роблять із нього ворога, джерела пограбування чи власного паразитизму.

Спершу, по-друге й надалі існує Україна, а вже потім потрібні обставини сприяння розвитку як українству самому собі, так і українцеві як суб'єктові свободи. У батьківщині мають діяти її право й державні закони. Має бути своя наука, господарювання, армія. Повинні продукуватися власні товари. Навіть символіка потрібна своя. А вже потім починається співпраця узгодження корисних для світової культури українських внесків та досягнень інших людей, народів, країн. Критерієм перевірки правоти українця як громадянина є свобода українця як людини. Подібно й для кожної і усякої достатньо самоправної спільноти її особливості мають пріоритет перед тими загальнолюдськими правами й обов'язками, під прикриттям яких можуть камуфлюватися апетити імперіалістів.

Поступом є накопичення таких оригінальних винаходів, корисність яких стає узусом культури. Противним цьому процесові стає успішне вправління у неповторности саме у векторі безумства. Проте якщо виходити лиш із потреб адаптації досягнень запропонованих сторонніми винахідниками, то зайти на цьому шляху можна лише у власну безплідність з наслідками втрати підметної самодостатности та розчиненням у не власних пріоритетах. Щоб Україна жила, треба винаходити лише своє, яке піде на вигоду усім його споживачам.

Хоча ефемерні альтернативи протисистемного виправлення суцього порядку речей, а чи докорінної заміни останнього на Новий порядок спасіння представляються як голоси з потойбіччя історії, - проте їхніх авторів треба шукати саме серед маргіналів, дисидентів, зайвих людей істеблішменту, які у своїх запіллях вимудровують казково примітивні пропозиції, обмежені завданнями боротьби з зайвим у соціумі, не лише у силу неодокованости цих революціонерів, як ще й із причин їхньої нездалости зробити кар'єру саме на шляхах корисних пропозицій на суспільні запити. Фундатори химери не є невинними лузерами, тому що лузери взагалі не бувають засновниками чого-небудь. Справжніми серйозними противниками доказових шляхів поступу є не епігони неадекватности із табору концтабору, а лівацькі екстремали, які ігнорують порядність і тямують.

У відстоюванні цінностей, як обрали тебе, ліпше вже накласти власним життям та прилучитися до противників відкинутих тобою принципів, - аніж потурати тому, що ти визначив як зло. Загравання із злом із метою його вгамувати призводить лиш до його зростання. Краще вже помилитися чи схибити у обранні позицій добродійств, аніж свою свободу делегувати незаперечним злочинцям.

Невігласи, невдахи та інші фахівці з викликання чудес у обхід проблем адекватного освоєння реальности тому вигадують для себе сонмище ворогів, аби спираючись на останніх, відштовхнутися від їхньої загибелі й попрямувати у сторону противну запитам прогресу представленого ворогами. Тоталітаристи це ті, які постійно плачуться й нарікають на оточення тих ворогів, що безпричинно, - із питомого русофобства чи демократофільї, - обсіли безневинних рятівників світу засобами неймовірного. У дискурсі тоталітаризму його вороги це представники не німців, а саме тих переважаючих соціальних викликів, які на переконання носіїв чуда ведуть у сторону неправильну, порівнюючи із вектором утопічної мети закінчення історії на станції прибуття у щастя спасіння. Йому виключним способом виправлення противників зони абсолютизму може бути лиш фізичне винищення ворогів з подальшим заваленням їхньої могили вже фетишами проклять змішаних із забуттям. Так, що лише вбиті і є ворогами та уособленням моделі гріховного. А уцілілі у тотальному без виключень терорів є сповідниками святого учення сектантського, - допоки Органам безпеки усе ще не вдасться розкрити підступне дворушництво означеної пастви.

Як понад кожним живим організмом віється відкрита ефемерна загроза захворіти у перспективах та часі затрати здоров'я, то подібно й кожний колектив рецептурою подолання кризових у ньому ситуацій може вбачати прості рішення з закликами помочі від чуда. Проте усі тоталітарні режими виступають не більше як корелятом життя історичних спільнот, регулятором реалій на коефіцієнт вольового туди втручання сектантського інтересу чи віри. Так, хоч у яку б далечінь небесної святости не підносили б покладання на волю Божу, як би не кляли гріховну натуру людяности, - аж притомні сповідники чудес не відмінюють фактів здобутків культури; так, до яких би крайнощів терору не вдавалися бійці проти мішочників, як би не виковували у концтаборі нову людину через заперечення людської природи, - аж номенклатурний режим втримує владу завдяки своїй корумпованости на розмір і якості ринку. Сподіватися на подолання психічних маній засобами терапії можна лише у зачиненій медичній палаті. На рівні свого чуття усі дисиденти чи противники тоталітарних режимів відають, що нема ліпших шляхів угробити режими абсолютного регламенту, як дати уповні розкритися й реалізуватися утопічним імперативам режиму. Проте керманічі зони не дозволять цьому збутися: кермо правління вони утримуватимуть у діапазоні суміщення химер учення та годящих відповідей на виклики й запити об'єктивні й предметні. Відповідно й противникам зони не вдасться її спотворити через безборонне внесення туди елементів права, моралі, раціоналізму. Зона насильства не зіпсується сама собою на хворі демократією. Зона завше самовідтворюється. Болість не удосконалити так, щоб вона виродилася у своє заперечення, а саме вже у здоров'я. Жодні, будь-які, усякі режими віри у неймовірне не підлягають еволюційним метаморфозам. Співпраця із вихідцями із небуття є приреченими на провал. Зону безуму варто не допускати зразу, цілком, від початку її закінчення.

Кожне з тоталітарних учень змісти своєї ментальности, як теоретичного знання, видає та рекламує за доконечне проникнення у сутність речей та смислів, як оволодіння абсолютном, поза яким усі виключення із якого є неприпустимою помилкою, як прибуття на останню станцію у історії пізнань, де дається остаточне розв'язання усіх можливих та неможливих проблем. Проте зважаючи на тиск критики, то прихильникам вершинного псевдорационального знання доводиться перебиратися під захист мурів віри, втілюватися у оволодіння чудесним та надприродним, одягатися у обладунки святости, від яких позови на конто обітниць утопічних щасливо відскакуватимуть. Проте подібний фортель з обґрунтування вад удаваного раціоналізму містичних віровчень у спосіб відсилення цих учень вже до ширших фундаментальних засад сфери дорационального знання, коли особливе пояснюється стороннім до нього, - питання до генези містики залишає питаннями. Причинки звертання до недостатньо доказових і завузьких проявів мислення як спонукань відповідної поведінки треба знаходити ще й у сфері психічного життя. Мотиви буцімто гіпотетичних пропозицій від родоначалників абсолютистських та мобілізаційних учень з подолання таких же штучних криз соціального життя перебувають у тяжінні емоцій, де рефлексії та рефлексії є симбіотично не віддільними від атавістичних марень психопатичних на підставі руїни окультурених світосприйнять правових та притомних ще й у суміщенні їх із такою ж діяльною поведінкою афективною. Концтабір це відповідь вождів натовпу на надумані як криза виклики.

Розвиток знань і вмінь дозволяє очільниками прогресу творити ті ще не бачені винахідницькі досягнення, які є не доступними неспеціалістам. У області своєї спеціалізації фахівець досягає результатів із якими згоджуються, проти яких можуть виступати лише невігласи чи руйнівники успіхів. Своєму втіленню у культуру наукові знання та передові технології зобов'язані мірою повноти входження у закономірности того ж самого культурного прогресу, обумовлені освоєнням об'єктивних відносин у природі речей. Продукція новацій, як якісне розширення сфери окультурення, є обумовленою кваліфікованою працею, яка удосконалюється у сторону протилежну до незнань та ще не доступних таїн. Свобода, як подолання недоступного часам архаїчним, постає необхідністю наукових істин. Тож коли прогрес представляти як поступ свободи, що відкриває нові можливості людства й употужнює звершення цивілізації, то така свобода, - у її пов'язанні із адекватністю культурної достеменности, коли доказові наукові знання й технології є прецизійними, щонайменше є не фіктивними, такими що не дозволяють відхилень та аварійних порушень суцього порядку речей, - то така свобода може, зі сторони інтерпретаторів свободи як свавільства, витлумачуватися вже як вид неволі, як доктрина відчуження, коли над людиною встановлюється панування продуктів людської праці. Запропонована противниками спеціалізованих знань втеча від необхідностей культурної адекватности може давати результат безвідповідальности та ніякою розумністю не стримуваного волонтаризму, проте подібне розширення людської суб'єктивности, на шляхах розставання із логікою уречевленого, лише за назвою може тлумачитися за вид свободи, бо усяке невігластво й зловживання фікціями лише посилює залежність від рівнів недорозвинутої культури. Новації доводиться оплачувати складнощами досягнення правдивости; тоді як у рахуванні із виключністю наших людських маній можна більш ніж далеко просуватися у сторону невігластва до стації призначення у безумі. Справа реального будування культури не зрушиться, коли бездоказовим віруванням, - як примітивному різновиду знань, - надавати виду кличів обов'язкових до виконання зі сторони речей та явищ що не мають рецепторів сприйняття та органів мислення. Зміни нашої людської тямущости змінюють не події, а виключно наші уявлення тоді, коли останні не відповідають знанням про природу речей. Маніпуляції із бездоказовими казками залишають нечулими до них природні процеси і не винайдені нами закони, коли ми залишаємося до них нечутливими. Легкість імітаційного представлення себе самих деміургами предметних явищ змінює емоційний стан лицедіїв, але для переконання речей до змін, то потрібен підхід науковий.

Зважаючи на те, що зіткнення між суб'єктивними і об'єктивними інтересами належать саме царині інтересів, а підосновою раціональних законів залишаються психічні світосприйняття, - то не останнім чинником аварійного утворення згущень сповідників чуда довкола сектантського тромбу всупереч вільному обігові суспільних стосунків є зобов'язаним патологічним явищем психічним, або ж розладам окультурення. Відзначаючи залежність суспільних ініціатив від активної меншості, керованість останньої проводом елітарним, уможливленням потреб подальшої мобілізації загального інтересу вже у волі диктатора, - то значущими аспектами його менеджменту можуть стати вольові афекти, коли його підсвідомі відхилення від прийнятних норм можуть недешево обходитися масам. Проте для створення завад небезпекам тоталітаризму потрібно не відфільтровувати начальників які не здали екзамен на порядність, аж для вільного розвитку соціуму треба уникати ситуацій виникнення запитів на диктаторів. Тирани та узурпатори лише задовольняють вже посталі соціальні хвороби. Метиковані дослідження з приводу зведення кримінальних результатів історичної доби до резонансу із кримінальними уподобаннями темпераменту чи вадами дитячого виховання правителя подібної доби, - слугують лише оправданню нищої поведінки жертв режиму, які припустилися дозволу втрати власної відповідальності, що її делегували означеному зверхникові над собою.

Той пошук поворотів варіацій моди та інших причин роботи концтаборів, який віднаходять у об'єктивних поворотах історії та прогресу, у запитах та логіці поведінки чималих соціальних груп, у міжнародній політиці та зіткненнях інтересів відмінних культурних кіл, - стає як не оправданням так виправданням тоталітарних маній, які породжуються як хвороба спершу у відхиленнях психіки недостатньо соціалізованих осіб, а вже потім, в умовах суспільних криз, ці моральні, душевні, ментальні патології асоціальних типів можуть набути виду вже масової пошесті.

Коли дотепники досліджують, що у вождя, - під управлінням якого одну частину людей було винищено, а масу інших призведено до дисциплінарних приписів методами фізичними чи віроучительними, - що у вождя з пуп'яночку було емоційно горьоване дитинство, що його гамселів татко-бузувір, що обіцяний спаситель був обійдений пестощами й поневірявся, чи за нього дбав лише дядя, що вождь був за народження инородцем що прибув з іншого племені, що вождь недоїдав недоїдене багатіями й натомість побивався за апетити бідарів та смуткував із гнаними, що, взагалі, у жорсткості вождя винні незчисленні вороги, яких вождь змушений був за це убити чи знищити, або ж, принаймні, порішити, - то тоді навіть необізнані невігласи мають нарешті таки второпати, що мільйони були відправлені на той світ із цілком правильною необхідністю. Бо були або тяжкі часи, або ж у вождя була розхитана психіка, або ж, що пропонується як найбільш вірогідне, - Бог прогнівився за прогрішення наслані ним на провинних у гордім непослухові Богові. Провина із вбитих за свою безвідповідальність знімається й перекладається на вождя, з подальшим засуванням етіології пандемії соціопсихопатій вже у глибини утаємничених афектів із фабули легендарного змаленства великого вождя і учителя.

Закономірностями тих масових збурень та соціальних пошестей, які переростають у режими тотального контролю над перебігом утвореної хвороби, є відсутність закономірностей підвладних якомусь розумінню, логічності, обумовленим причинами. Зона контролю це рідний плід свята безуму, емоцій без обмежень, енергетики натхнень через край. У повстанні, назрілому проти заскнілих еліт, не є чинними не лише ідеологічні, а й навіть меркантильні причини, - в умовах, коли ще править бал розперезана воля осатанілої бійки проти обридливого ворога, коли сама маса, ще без вождів, керується романтикою надій, коли нікому нічого не треба пояснювати у кроках розв'язання необхідності. Уся подальша історія пандемій масової психопатії, яка й постає власне історією відповідного тоталітарного режиму чи популярної містичної секти, представляється домаганням загнати назад у пляшку безпеки того джина анархії, який був викликаний невдоволення монопольним здирицтвом начальників заскнілих на не належному їм місці еліти.

То лише науковцям треба наблизитися до об'єкта дослідження, усунути незнання що відділяють від відкриття закономірного у ньому, аби тим самим оволодіти явищем достеменно у істині і змінити його вже під потреби культури. Тоді як для творців зон примусу сфера утаємниченого є не вадою, а умовою, інструментом, метою того їхнього авторитаризму, який у сфері порожньої таїни буцімто береже невичерпні ресурси багатообіцяючі. Фюрер без таїни стає вже не фюрером, а смішним. Тямущість вождам протипоказана. Лише клінічна одержимість, параноїдальна зацикленість на чудесах простих, вольова нечулість до проблем - відкриває їм двері народної до них любови.

Вчені мужі мають нагоду не лише розпрощатися із стереотипними упередженням, як ще й винайти нові. Неодукованим громадянам, у яких не бракує кебети здоровоглуздя, складніше прищепити надмірно складні для них теоретизування. Але остаточно пощастило у нечулості до облуд, химер, зваблень утопіями, - пощастило речам, у яких просто відсутній мозок і які реагують на впливи так як їм природно належить. Так вмовлянням нашпигування чи погрозам зброєю не піддається камінь. На відміну від предметів і природних явищ, то саме люди, як істоти із психікою, мисленням, знаннями, - можуть жити не лише у ілюзорному світі, а й виживати у темряві кримінальності. Від дитинства й до вичерпання сил особа може відбутися й пройти просто у стані очманіння хворобливого, сповідувати химери, розтратити життя на фікції, - не будучи такою за станом біологічним.

Людська творчість у ході продукування нею культури зобов'язана випереджати масив доступних реалій. Й на цьому шляху винахідництва виникають ризики пересування у область відпрацьованого не лише досягнень попередників, а під помилки потрапляють вже й пропозиції винахідників. Надуживання необґрунтованими планами, доведеними до стану евентуальних марень із розряду віровизнань, не здійснених на ділі за будь-яких часів та обставин, які ще й виявляються агресивними щодо реалій їх унеможливлення, - й стає абсолютизація сповідальних маній представлених політичними режимами тоталітаризму. Проте ця міра не лише критичного перегляду передуючих досягнень, а відкритої до них ненависті з домаганням учинити загибель минулому, замість позитивних і конструктивних внесків на збагачення культури, - і є промовистим показником неправоти тоталітарних утопій. Так спочатку визначають ворогами верстви громадян чи народи, складають квоти на знищення вигаданих ворогів, а вже потім шукають для цього причини боротьби й переслідувань проти жертв та судового проти них слідства. Тоталітаризм це той зворотного спрямування зв'язок між причиною та наслідком, між минулим і майбутнім, між предметною фактичністю та ідеалами, - який не базується на доказах. Тоталітаризм це новації які обмежуються наклепом на непідвладні їм обставини. Тоталітаризм це той противний пересічному здоровоглуздю випадок, коли суцільна реальність історична подається вже як згадка про минулі помилки стосовно перекинутих у майбуття віртуальних планів втілення ідеалів, наслідком спотворення яких мала б бути історична реальність, - коли б візіонерство мрійників належало шляхам наукового дослідництва.

Безглузді картини світоустрою можуть бути лише тотальними, себто такими, що виключають доказовість будь-якої іншої реальности поза власними щодо неї вигадками. Химерний світ ідеологічних маній, який не приймає конкуруючих щодо власного сюрреалізму точок зору, не може не бути войовничим походом проти людської тямущости. Містифікатори не зупиняються перед використанням принуки й беззаконня для переробки дійсности під вимоги своїх упереджень. Спочатку віруючі у неймовірне збиткуються над притомною публікою, а згодом незгідним зачинають стинати голови, закопувати у мерзлоту.

Відповідність фактичним справам не тільки не обходить сповідників примітивних уявлень, як розходження останніх із фактами трактується не на користь фактів. Тоталітаризм це зміна понять, імен, визначень. Так підкорення іменують свободою, загибель - звільненням, сірому - альтруїстом, тощо. Для дискредитації й заперечення потреб на вдосконалення людського світу, то різноманітними віруваннями про реальність ірреального щепляться цінности достоїнства втечі від світу.

Із прискоренням розвитку й невідкладним освоєнням особою тих об'ємів інформації, які можуть вважатися достатніми для соціалізації, окультурення, вихованості сучасної людини, – то наростають небезпеки перетворення людини у жертву не завжди безпечних казок. Окремі люди, а згодом і загал стають жертвами невігластва із причин кризового розходження між тими високими стандартами фахової спеціалізації спеціаліста, які породжуються вимогами його кваліфікації та, вже з іншої сторони, відсутньою необхідністю для цього якоїсь притомності та здорового глузда особи, включно навіть із не обов'язковою для вузького професіонала своєї справи його моральністю чи аморальністю. Виникає явище, коли сьогочасні дипломовані інженери стають жертвами та сповідниками сектантських сповідань просто дитячого, а то й бузувірського рівня інтелектуалізму. На відміну від знань наукових, обумовлених їх накопиченням на лідерських досягненнях, на логіці фактів і закономірностей технологічних, - то гуманітарні знання у царинах не лише мистецьких, а й правових, економічних, політичних є відмінні своєю порівняльною неповороткістю, немов би тупцяють на місці апробованих на гуманізм традицій. Тож коли у науково-технічних сферах люди обмінюються модерновими пропозиціями, то у областях гуманітарних нема гарантій від отримання неякісного товару. Не до добра, коли продуцентом якісних гаджетів стає масова людина.

Моральні норми та здоровий глузд, - як регулятор відносин між людьми та як запобіжник проти того нерозумного ставлення до оточення, що може призвести до аварійних негараздів, - є необхідною умовою людських і людяних існувань. Проте ми маємо справу не лише із ближніми та природним середовищем, а функціонуємо, головне, у тих обставинах культури, законах соціального устрою, у структурах технологій та виробництва, стосовно яких дотримання моралі й тямущості, втримання себе самих у рамках смислів, недопущення зваблень божевіллям, – виглядає не більш залежною операцією із обслуговування технологій. Які б розумні стандарти поведінки не вигадували, якою б високою моральністю не керувалися, у які б казкові казки не вірили, сплітаючи у замовляння самі лиш слова у купі з чаклунськими ритуалами танців із потрясінням взятими від природи фетишами, - але ні до якого предметного поступу це не призведе. Прогрес є справою високорозвиненої техніки і наукових пізнань, для яких здорова тямість і людяність є лиш передумовою. Нема користі від вигадування якихось надприродних сутностей та омріяних чуд, які б зробили непотрібними можливості розвитку й звільнили б нас від трудів, залишивши нам хіба що принесення хабарницьких жертв задля корупційного змащення коліщаток Божої для нас благодаті. Даремно бути правдивим, при тому не маючи кваліфікації, освіти, вмінь посідати своє місце у структурах розподілу суспільнокорисної праці. Задурно правильно молитися у цеху. Більш того, тямущість надана на відкуп собі самій, геть відсторонена від закономірностей технологій та знань базованих на фактах, - породжує чудиськ мари, не має запобіжників проти божевілля, стає жертвою зловмисних гіпнотизерів.

Більш ніж суттєвим ганджем усвідомлення реалій у тій повноті достеменного, яка задається ринком, себто участю усіх чинників формування дійсності, - є їхня одностороння направлена зв'язка, де причина передує обумовленому нею наслідку. Подібне поневолення фактами та предметним станом справ того, що необхідно вважати за правду, - призводить до ризиків, а то й підвищує аварійність у ті часи, коли до правдивого стає необхідним включати не лише запобіжники, які спрацьовують на початок нещастя, а необхідністю доводиться вважати превентивні заходи, неочевидні, а той суперечливі стосовно ринкових реалій дійсності. Реальність створена масивом розмаїтих впливів залишається не повною без доповнення її на перспективні відносно неї плани. Треба рахуватися із наслідками без жорсткої їх прив'язки до причин. Особливо нагальними стають превентивні заходи із нанесенням неспровокованого удару по лише потенційному противникові саме у сфері військової безпеки. Тоталітаризмом і є брутальний вид виправлення вад історичних реалій тими планами, щодо яких минулі події постають згадкою про наслідки допущених помилок. Вадами абсолютистських маній є грубощі щодо спотворювачів цих віртуальних візій.

Оскільки у сапієнсів осмислення вчинків і навіть рефлексивних актів мало б передувати поведінковій практиці, бодай її визначати, - то й неприйнятні злочини диктаторських режимів беруться перекладати на конто злостивого плану диктатури, що не може не бути виправданням слухняних виконавців злочинних наказів. Проте порівняно ще більшою безвідповідальністю є перекладання злочинів на саму лиш практику їх вчинення, виводячи їхню осмисленість геть за скобки поведінки, подалі від усяких смислів, причин, інтересів. Оздоровлення ж суспільства та напрямні прогресу забезпечуються: не лише кореляцією недостатньо доказових гіпотез чи безумних маній маніяків вже на аргументи практичної перевірки розважань, коли практику беруть критерієм істини, і не лише тоді здійснюються сподівання на краще, коли його незаперечним та дієвим чинником стає науково обгрунтована теорія, - як звершеннями корисних суспільству досягнень є їхня якісність, належна не самому праксису ціною жертви раціо, а чи зворотній залежності втрат, як залежна від їхньої узгоджености, коли і вчинки є розумними, і розумне досягає втілень. Недостатнім є абстрактні дурниці приводити до тями у спосіб конкретики підходів до їх здійснення так само, як хибно на небесах ідеалізованих вірувань у чудеса шукати смислів та виправдань безчинствам, - тоді як добрі наміри на правду мали б сприяти її реалізації. Здобутком медичних ідіотів є смисли запозичені ними буцімто від далеких Богів за обрядами історії; токсичним є не варево розмислів, а кепське його приготування; причинами нещастя є не надуживання видумками, а псевдораціоналізм замаскований під зверхраціоналізм, який виправляють не відмовою від металности та тямущости, а – їх вдосконаленням.

Тоталітарні режими це той випадок, коли не розум людський обслуговує рух речей, а речі підпорядковують вигадкам ідеологічним, маніям замішаним на містиці, звичайним антинауковим облудам. Зона це тоді, коли заради віроучительних забобонів у війнах вбивають людей, коли колошматять соціальні закони задля підміни їх міфами, коли світоглядна ревізія моральних цінностей оживлює злочини. Нещастям є ситуація, коли логіка речей управляється ординарним глупством. Тож коли соціальне здоров'я стає жертвою інвазії зі сторони зловживання казками, то відновлення чинности гуманітарних, соціальних, наукових законів потребує саме їхнього відновлення, а казки мають витіснятися до царини казок так, щоб стратегія управління спиралася на означену логіку культурного поступу.

Обачливе заощадження на досягненні тих власних знань і талантів, які б відкривали доступ до посідань та статків еліти, економія на осягненні стандартів моральности та законів соціального розвитку, оптимальна бережливість у недопущенні сплати заробітку трударям – доповнюють Органи большевиків ще й тим використанням дубців, вихлопних газів авта, заковуванням заживо, яким і є збереження набоїв.

З однієї сторони уся продукція нашої культури створена за участю людської суб'єктности, усі закони і фахові знання є відкриттями зі сторони пізнань, не може бути таїн не доступних людському розумові; з іншої сторони не важко вказати на прояви глупства, яке помиляється навіть у елементарному ознайомленні із фактами. Хоч суб'єктність будь-якої окремої особи та її знання звичайно ж не осягнуть весь масив та успіхи загальнолюдської пізнавальної діяльности, - проте це ще не доказ на знецінення людини та підміну людської свободи на фетиш якогось чергового остаточного порядку, виконання догматичних приписів якого є долею усього людства, або ж принаймні пастви віруючої у подібне вичерпання історії та усіх проблем. Абсолютистські химери тоталітарних учень зведені на зневірі у можливостях людини.

Диктаторські рішення одноосібної концентрованої волі чи однозначних приписів, які від краю і до протилежного краю дисципліни не мають собі завад, які у точку звитяжного удару концентрують усі ресурси, - відмінні своєю дієвістю. Проте подібній практичності дій не дістає обгрунтованости викликаной однобічністю волі обмеженої у повноті розуму. Брак критики, відсутність сумнівів, нестача плюралізму, дефіцит функціонувань інститутів ринку і демократії можуть бути доцільними хіба що у прецизійних виконавських рішеннях, а не там де розробляють ще незвідані стезі розвитку у їхній проблемности.

На відміну від інших істот, то коди нашої поведінки є мінімально залежними від генетичної інформації, особливо там, де ходить не про самі фізіологічні та фізичні потреби нашого людського тіла, а торкається нашого життя людського вже окультуреного, де ми є авторами і суб'єктами нашої цивілізованості. У взаємодії із оточенням, то особи і колективи керуються почуттями та раціональними знаннями. Аж у тому й полягають проблеми культури, що зв'язок між річчю та, з іншої сторони, поняттям про неї має не односторонній напрямок. Уявлення, слова, знаки, формули, ритуали не зводяться виключно до обслуговування речей та тих предметних подій, для оволодіння якими достатньо надати лише відповідні правильні позначення, - бо поступ культури дедалі виразніше актуалізує вже зворотний вплив, а саме: домінантним та визначальним стає приведення матеріальних речей і подій вже у відповідність саме до наших творчих уявлень про них. Із зростанням нашої свободи, підтвердження якій ми справедливо вбачаємо у успіхах нашої цивілізованості технічної, виникає небезпека самозамкнення у рамках цієї нашої свободи ментальної, яка отримує вже не релятивну, а вагому самостійність у відокремленні її від логіки і законів технологічного прогресу. Правдиві відкриття робляться на кінчику пера. Автоматизація та оцифрування виробництва, надмірна спеціалізованість проривних і передових областей знань, де на своєму місці знаходяться лише вузькі колективи фахівців, - призводять до того, що вже на місці пролетарів, труди та саме існування яких стає зайвим, або не конче потрібним для виробництва, опиняються ті пересічні маси суспільні, яким стає нічим зайняти себе, як впадати у марення. То лише злидні вимагають до себе серйозного практичного ставлення на їх подолання, тоді як ідеалізм, езерсиси із символами, апробації з пропозиціями чуда заквашуються на достатньо пристойних умовах довкілля. Марення з маяченнями, стосовно невідомого у векторі вторгнення в утаємничене і непевне, виникають у екстремальних умовах: або у безвиході кризи із якої не видно інших шляхів її подолання, або ж чудеса стають затребуваними вже як надлишок до вже досягнутих успіхів реальних і правдивих. Коли звершення культури уможливають соціальні програми, а утриманцям не доводиться побиватися за хліб насущний, коли суцільний рівень фізичного достатку не підштовхує займатися ризиками підприємництва, коли для охлосу настає свято розваг, то тоді цим мрійникам про чудеса кортить зосередитися вже на своїх фантазійних мареннях, які й починають розквітати на удачах прогресу, фактично усупереч йому. Коли розрішення і задоволення знаходять первісно важливі для виживання питання практичні, тоді настає час задоволення вже й маргінальних запитів свідомості. Родиться запит на утопії. Можливість, а, головне, радість перебування у казці та гри у символи з приводу реальності стає стіною нашого масового відмежування від предметної реальності наукового її розуміння. Реальність, поза актами пропаганди, не лише вже нікого не турбує, а просто зникає. Поза моніторами та карнавалами на стадіоні, - то життя випорожнюється. Навіть перемоги у війні, сутністю якої є фізичний тиск на буття, - досягаються на часі маніпулятивними впливами на ментальні стани противника. Гармати - це лише доважок до культивування глупства.

То лише занурені з головою у власні місянські манії збирачі перебувають у переконаннях, що довколишні народи тільки й мріють про панування над собою означених московців, на волю і користь яких підкорені народи делегуватимуть свою свободу і незалежність. Тверезі ж вожді та військовики певно знають, що звільнення народів від їхньої експлуатації тамтешнім проводом й заміна останнього вже на московський може бути принесена лиш на багнетах і гарматах переможного московського війська. Раціональними шляхами і цілями розповсюдження усіляких видів тоталітаризму є війна і примус. Світову революцію на торжество віри Нового порядку обіцяного щастя не здійснити без підкладання вибухівки, без висаджування здорового глузду, без підривної роботи диверсантів, без артилерійського обстрілу ворогів, чи заслань у концтабори усіх порятованих там.

Адепти вигаданого ними світу казки примусово виховують своє членство згідно обіжників культу. Пак не лише ідеологічні облуди, але й нормальна соціалізація і освіта не силі перевищити природні задатки, генетичні коди, темперамент, інші таланти особи.

Проривні новаторські винаходи суспільнокорисні хоча й виглядають як стрибок до нових знань і вмінь, проте удосконалення у поступі культури визрівають через кропітку дослідницьку працю слідування її законам, здобуткам, обґрунтованим у ній запитам. Але коли виключену відповідність між пропозиціями та природою речей доповнити ще й відсутнім узгодженням цієї чудесної пропозиції вже із запитам на її загальну корисність, а то й запросто почати убивати не згідних із неординарною пропозицією, - то за допомогою смерті людей та руйнування культури усяке глупство починає претендувати на доказовість.

Віра у Богів, які зі свого небесного житла опікуються долею ними обраних не надто останнім допомагає. І то не з причин відсутності віри, а від нульової присутності того, до кого віра є зверненою. Чудеса допомагають їх продавцям, а не тим, хто їх купує. Так перекладання провини за розгром юдейського царства Вавилоном, Римом, перекладання провини за інші погроми з Бога ізраїлевого вже на його народ, пояснення причин страждання провинами за невиконання приписів, - може стимулювати тлумачення й розробку приписів, але не може бути доказом чинності сил, які за визначенням є нечинними. Подібно й віра у очікуване пришествя комунізму може мотивувати роботу чекістських команд з убивства ними контрреволюціонерів та симпатиків підприємництва, - проте успіх цієї роботи не обґрунтує, не зарадить, не наблизить втілення містики Світлого майбуття.

Коли озиратися назад, порівнюючи досягнуте та пройдене, то закрадається надія, що не має твердинь, які б не здолали чергові большевики. Аж коли без пихи самозадоволення глянути наперед, то виникає вже не сумнів, а знання про нікчемність усього представленого як знання. Бо там на нас чекає безсумнівно перетворення на наступних творців химер, на умовних большевиків. Але лякатися треба не перетворення досягнутих рівнів культури вже на умовні чи фіктивні знання та вміння, як небезпеку становить зворотне, - а саме облудне виставлення конвенційних домовленостей з приводу істини вже за істину. Жертви й трагедії множаться від сверблячки тоталітаристів тут і зараз дістатися до кінця пізнань, культури, історії. Неприпустимо ударяти між собою реальність досягнень культури та, з іншого боку, її умовність на шляху пізнань; злочинним є живих людей рівняти під прокрустові правильники абсолютистських ідеологій, бо відповідати останнім можуть лише вже неживі.

Надзвичайно важко збудувати суспільство у якому б: ініціативи підприємливих громадян були б на користь суспільному благу, коли б власність захищена правом сприяла б кар'єрному росту конкуруючих бізнесів, коли б заробіток згідно внесків у суспільне виробництво був гармонізованим із поміччю різноманітним бідарям, коли б відсоток прогресивного податку на багатіїв для них був би корисним, коли б консолідація не була б насильницьким вторгненням у свободи її учасників, коли б шляхи збагачення не порушували стандарти високої моральності, коли б критичне дослідництво сприяло науковому пізнанню, а технічні удосконалення не погіршували б здоров'я природи та суспільства, коли б дотримання права не множило насильства аж до учинення смерті масам, коли б ринок був корисним навзаєм стратегії планування, коли б осібність культур була умовою і наслідком співробітництва між ними. Бо відсутність на цьому шляху доказів та прийомів будування суспільства нормального, вже як вихід із нестач, призводить до суспільства ненормального, рецептами якого стають: примітивні рішення, примітивність яких не послаблюється через надання їх якостей чуда та обов'язковості до їх виконання.

Те, що відбувається на передньому краї науки, виключно вміщується у рушійні мотиви пошуку істини. Новаторські товарні пропозиції є не лише видурюванням із грошей із споживачів, а є ще й задоволенням попиту. Порівняно ще більш меркантильні мотиви обумовлюють функціонування установ державного типу, або капіталістичного виробництва, - де працівники виконують задану їм роботу не так під силовим примусом чи з потреб забезпечення свого біологічного виживання, як отримуючи за свою службу преференції та інші вигоди. Так демократія, правозаконність, високоморальні ідеали, служіння нації, любов компенсують загибель її сповідника на війні. Але граничне грабіжництво здійснюється у зоні тотального контролю у діапазоні святої віри і ненависті до ворогів. Що й іменують істиною.

Потрібним є встановлення закономірного, аби на основі тих досягнень культури, у яких втілені успіхи людських пізнань, досягати подальшого розвитку. Здорові люди чи дослідницькі корпорації можуть на основі засвоєних ними знань та навиків, - коли ці знання принаймні не заважають сприймати реальну ситуацію максимально без упереджень, - можуть пізнавати реальну ситуацію, впливаючи одними речами на інші винаходи. Сприйняття інформації, її обробку, й передачу її іншому її об'єктові ми люди здійснюємо завдяки чи посередництвом мислення, відповідними церебральними органами. Чутливість, інтуїція, кваліфікованість, здогадки, експеримент, логіка, розрахунок є факторами й чинниками відкритості до дослідництва й ця праця стає вдячною, коли ми своїм глупством чи забобонами не стлумлюємо природу речей. Завдяки цій же найбільш досконалій формі реакції на події наші співрозмовники під безпосереднім нашим на них впливом можуть бути вмовлені на те, щоб змінити своє поведіння й знання. Також можна піддавати дресурі тварин наділених менш розвиненим мозком. Аж у тому то й полягають проблеми розвитку знань і пізнань, що у явищах навіть опредмечених на представництво інтересів людей, не кажучи вже про природні явища, є відсутнім мозок, - тож реакція речей обмежується тою, якою вона й може лиш бути за природою цих явищ та речей. Закони створені нами для подій тоді працюють за нашими замірами, коли відповідають природі об'єктивності подій. Задана нашими попередникам інерція закономірного у суспільних відносинах не може без аварійних для неї наслідків порушуватися невігласами які покладаються на надмірно прості розв'язання проблем. Знання є креативними й плідними, тобто такими що викликають дієву зворотну реакцію речей від переданих і наданих інформаційних впливів, відколи та інформація і знання є достеменними, відповідають правдам, є інтенціональними й іманентними феноменом вже як його деміург. Тим то й манії зведені на вірі у чудеса, - які є інструментарієм тотальних тюрем, окрім інструментарію розстрільних команд, - відрізняються від наукових знань про доказові факти, що чаклування, замовляння, викликання духів та втручань потойбічних сил нема кому слухати. Ніхто на набір слів не зреагує, окрім тих слухачів, які знають цю мову, можуть второпати сказане, згодяться із цим. Тоталітаристи вимудровують останні для історії і світоустрою святі догмати, про необхідність яких для історії і світоустрою ніхто, окрім самої секти переконаної у предметній реальності своїх у свої параноїдальні конструкції ніхто й не здогадується. Від не перевірених на істинність фікцій користі чи реакцій не буде, окрім випадків коли віруючі у реальність Богів будуть самі виконувати приписи приписані цими окультистами своїм Богам, тобто різатимуть, палитимуть, закопуватимуть, морозитимуть та іншими способами нищитимуть вигаданих ними ж ворогів абсолютистського сповідання. Можна згромадити пафосні гімни, принести гекатомби єретиків та відступників, офірувати хоч самих себе на те щоб Боги зглянулися на жадаючих реальних прибутків без знань і натхнень на досягнення прибутків, - аж окрім означених подій ніякі інші не настануть, окрім змін психіки учасників культового дійства.

Сприйняття подій як закономірних ставатиме знанням та успіхами у переробці подій та явищ тоді, коли відповідатиме перебігу об'єктивності подій, а не лише тим сконструйованим для них законам, про наказову чинність яких нема кому й здогадуватися окрім авторів законів. Невігласам, які вимудровують знання не узгоджені із реальністю, які свої фікції вважають більш значущими від реальності, які вірять у вигадані ними ж чудеса, - залишається лиш різати й мордувати реальність, аби вмовити її прислухатися до запропонованих їй невігласами вигадок безпредметних. Замість того щоб йняти віру подіям, то конструктори останніх смислів історії зайняті зворотною справою нав'язування своїх вірувань подіям. Результатом надмірних ідеалізацій стає виробництво трупів та руйнувань зі сторони ідеологів. Насилля стає фаховим заняттям учителів про реальність чудес неймовірних. Вищою фазою криміналізації суспільства є добирання любителів чудес вже до посад державного управління. Оргзлочинність це не нерозуміння, а розуміння злочинцями вузькості норм що суспільству нав'язуються злочинцями для пограбування суспільства.

Тоталітарним ідеологіям, видами яких є комунізм та нацизм, дорікають за містицизм, за те що змісти абсолютистських доктрин не відповідають ніяким предметним відносинам, за те що універсалістські вчення мають стосунок до казки, до міфу, до симуляції реальності. Нещастя й лиха, що їх завдають віруючі у фікції та керовані утопічними прожектами, у тому й полягають, що адепти власного безрозсудства вважають свої манії за вид адекватного світосприйняття. Чудеса самі собою є безпечні тому, що їх нема, вони не працюють. Кров у історії людей і народів проливається лиш тому, за те, від того, що паства вірних береться замість вигаданих ними Богів виступати рукою божою, караючи противників віровчення чи милуючи приборчників.

Попри те, що усі містичні вчення споріднені й однакові спільністю у містичному, проте усі вони різняються з-поміж собою рівнем, якістю, особливостями своїх містифікацій. Історичні ідеології та вірування є видовищем їх еволюції у напрямкові від архаїки повнохимерних уявлень вже до псевдоосмислених розумінь подій з приводу надприродного. Перемога й зверхність у змаганнях ідеологій дістається тим марновірствам, які критикують свого опонента за надмір чудесного, протиставляючи свої пропозиції чергового порятунку світу вже як розумні, як оволодіння реальністю вже за буцімто достеменними її закономірностями, як розставання із примітивними фантазіями чаклунськими. Подібне вдосконалення пізнань навіть усередині маніпуляцій із таїнами не може не бути свідченням своєрідного наближення до усвідомлення вже не фіктивних обставин природної та окультуреної дійсності. Кожен феномен у історії віровчень, як етап накопичення інформації навіть у сфері знань недостовірних, рекламує себе як знання позитивне, а то й як остаточне завершальне рішення усіх проблем, за стандартами правди якого усіяке набожество відмінне є не лише помилковим, а й шкідливим. Кожне віровчення що претендує на свою виключність у оволодінні останніми смислами буття, спростовує попереднє звинуваченнями у обрядовості, у ірреальності, у нерормальності.

Апеляція до практицизму, до реалізму, до об'єктивного аналізу дійсного стану справ слугує черговим ошуканцям за аргумент відкидання супротивних доктрин у гуртовій сфері містики. Передуючі вчення звинувачують у ідолопоклонстві, критикують за сповідування у них безпредметного, дорікають за недієвість. У свою чергу новомодним нападникам на традиційні культури інкримінують неповагу до Богів, картають за атеїстичність, за злочинну руйнацію освячених традиціями цінностей. А модерні міфотворці та руйнівники віджилих мітів ще й свідомо осміюють традиціоналістів за ритуалізм, за ефемерність якого ніц нема. Осучаснені творці псевдоістин хизуються заземленим характером своїх вигадок, вказують пальцем на експериментальну прагматичність своїх доктрин, - тоді як інвективи у своєрідному матеріалізмові неофітів доводиться любителям застарілих культів доповнювати переконаннями у перевагах свого ідеалізму, ясуючи підхмар'ями такої собі духовості.

Зрештою такий самий односторонній рух від менш помилкових уявлень вже до більш доказових гіпотез має місце й у сфері продукування наукових пізнань, - з тою хіба що відміною від релігії, що навіть відкинуті з причин їхньої неповноти й обмеженості твердження наукового гатунку зберігають цілковиту актуальність у діапазоні своєї компетентності й доречності. Опертя не на марення, а на опредмечений й доказовий досвід культури поколінь та винахідництва слугує чинником метаморфоз для усіх мислительних актів, включаючи й розвиток епістем ідеологічних чи теологічних. Як на доказ своєї досконалості усі вірування посилаються на практичні свої результати.

Відірваність свідомості від біоприродних успадкованих інстинктів є особливістю людини, що забезпечує панування над усіма істотами. На етапі накопичення знань еволюція на Землі замінюється на культуру. Рівень інтелектуалізму перебуває у взаємозв'язках із практичними досягненнями цивілізаційними: або праксис є критерієм істин у нарощенні суспільного добра, або ж останнє ініціюється винахідництвом і усім є зобов'язане творчості. Тому то й уможливаються помилки, що відхід від інстинктів не обов'язково потрапляє у ціль, де навіть інстинкти, не кажучи про окультурене, не потерпають від нездорових вигадок.

На відміну від пастви класичних релігійників, які здійснення своїх замірів передовіряють символів божої за них відповідальності, а під боротьбою із образливою щодо себе практикою своїх виживань у скруті розуміють протистояння образам диявольщини, - то вже сповідники наукового комунізму аналогічними реаліями соціальних нещастя вважають: підприємців, власників, імущих, власність, прибуток, товарні відносини, ринок, гроші, капіталізм, буржуазію, аристократію, кулаків, інтелігентів, офіцерів, попів, класову мораль, освіту, право, демократію, спеціалізацію професій, особливості особистостей та народів, не до вподоби большевикам різниці між містом і селом, між розумовою та фізичною працею, мало не усі суцільні соціальні установа та відносини викликають у революціонерів протест, що його практично реалізують розстрільні команди; а завданнями заміни цих надуманих згрішень капіталістичної експлуатації має постати реалізація: обов'язкової трудової повинності як потреби здорового організму у безоплатній самовідданості справі пролетарського інтернаціоналізму задля месіанської доміанти світового московства, й далі за догматикою. Функції верховного божества чи абсолютного духу розподіляються між політбюро, органами, держпланом, партполітпросвітою, парткомрами, з'їздами, й далі за централізмом. Хоча вожді виділяють вірним Органам квоти на виконання соціального бур'яну, проте зрощення постулатів комунізму реальною кров'ю не перетворює їх на реальність. Істини це лише окремі конкретні напрямки у контекстах здатностей помилятися.

Для того здійснення обіцяних чудес містифікатори відносять поза край часу, подалі від конкретики сьогодення, аби нікому із нині суцільних віруючих у Світле майбуття не було змоги на практиці досліду перевірити втілення осяйних прогнозів чуда кінця історії. Тому віддають перевагу спрощеним рішенням, бо там не чути голосів критики. Від того середовище оцінюють як вороже й відповідно наполягають на його підкоренні через його знищення, бо самі чудотворці такими є стосовно середовища. Тоталітаризм це віра лузерів на заперечення ними чуття своєї ницости у спосіб перевертання смислів передуючої історії, у здійсненність побудови циклопічних проєктів, у оволодіння безрозмірними кавалками часу.

Тому пошук і знаходження шляхів удосконалень й уможливлується, бо таким чином реальні досягнення спростовуються як помилки та глухі кути порівняно із взорованими чи навіть суцільними стандартами; тому набутком реальності є ще й хибні повороти, бо глупство та фантазійні проєкти також спершу дуже схожі на перспективне винахідництво. Тож за розростання тих утопічних марень про закінчення історії класовою чи расовою перемогою над ворогами, що дали ростки із зерна маргінальних виключень із правил нормалей соціуму та визріли вже у болячку реального зла та злочинів мала б відповідати не лише означена болячка, як, головне, нездалі захисники правил, які не переймалися профілактикою хвороби. Призвідниками войовничого комунізму чи агресивного расизму є капіталізм та демократія у їх потуранні експериментам із казками про практику нетерпимости. Більше того, попущення зі сторони обережних любителів комфортного лібералізму стосовно тих поганих хлопців, що заходилися реваншем переглядати світовий розподіл сфер впливу, стало надто ризиковою грою, яка вийшла з-під контролю. Більше того, виникнення режимів не здатних глибинною переробкою утилізувати свої ресурси й тому змушених, як пропачі пиятики, виносити своє добро з хати й за безцінь збувати його баригам, - останніми провокується. І нацизм, і комунізм, - як реакція на невдачі німецького чи московського імперіалізму, - є ще й продукцією гри зовнішніх сил Антанти та Америки, які затіяли надто тонку гру на підступне використання переможених у клешингові світових імперій, або ж на союзницьке використання одного тоталітарного режиму проти противного. Комунізм та нацизм практикою своєї історичности не у останню чергу зобов'язані своєму визначеному місцю у системі глобального розподілу праці та ринків. Замирення із німцями способом запізнилої руйнації їхніх силових планів глобалізації – розширило коло Заходу; проте й конфронтація із советами, які й досі зберігають заміри на світову імперію, - не підірвало німецький Евросоюз, куди совети збувають сирівці. Україна ж зобов'язана повторити шлях німців.

Прийнято вважати, що конкретика історичних колізій у вигляді криз усього лиш сприяє та потурає екстремістським пропозиціям на розв'язання викликів, що традиції культурних особливостей спільноти є не більше як лиш тлом розгортання на ньому утопічних вигадок та симуляцій із викликанням чудес з боку окремих одержимих, що переступ законів, облуди, насильства усього лиш корелюється випадковістю соціальних біфуркацій, - між тим, у резонансах викладів ідеологічних доктрин жорсткої зони для заграбованої там людяности та, з іншого боку, дійсною історією людей у цій зоні неволі й вождівського свавільства радше має місце зворотна причинна залежність: ідеологічні химери лише задовольняють попит на них. Ідіотом чи пророком на посаді вождя героїв недоречно стати не так важко, як просто неможливо. Прожекти із історично не обумовленими маніями є провальними.

Для того, аби успішно для московських комуністів пройшла операція з обезвласнення ними усього суспільства, - посилаючись на неспроможність суспільства дати раду собі із тим своїм майном, яке неодмінно треба віддати комуністам спроможним у ім'я трудових мас розпорядитися забраним майном, - то основою подібної операції могла слугувати лише історія московської держави, де уся власність та права зазвичай залежали від влади верховного правителя й звиклому до рабства суспільству не є істотно важливою як же буде йменуватися вузька кліка усевладдя узурпатора, а чи бюрократією царською, а чи бюрократією комуністичною. Комуністи просто змушені були повернути організацію суспільного виробництва у сторону зворотну щодо тих тенденцій капіталістичного підприємництва та демократії, розвиток яких загрожував просто розірвати імперське зібрання народів вже на самоправні шматки незалежницькі. Антизахідництво у вигляді фізичного чуття москowitzами небезпек для свого царства підприємництва та дії законів на благо саме суспільства, необхідність покріпачення людей і народів у спосіб вилючення у них ресурсів визволення від влади узурпаторської держави, посилення дієвості репресивного апарату – сталося як продовження комуністами завдань втримання імперії укупі, хоча й комунореволюція облудно подавалася як рух на зменшення покріпачення. Тож зугарні на своє приватне підприємство за те караються у малих зонах, а непридатні у хистах бізнесових скопом ошасливають каторгою вільної, особливо від оплати, праці вже у великому лагері соціалізму.

Коли утримання у під'яремному стані мас своєї людности протягом віків та застосування задля того визиску методів масового терору, голоду, конфіскацій вже у новітні часи, коли загарбання маси сусідніх народів задля того ж пограбування становить перипетії історії подібної збиральницької культури, коли сюжети романів такої цивілізації вичерпуються перерозподілом віднятих трофеїв у бійці між поганими та хорошими нальотчиками, - тоді розмови про ті стандарти нормальности подібного люду, які були просто спотворені історію походів цього люду по чуже добро, постають вже розмовами про ніщо, стають ігноруванням дійсного стану речей. Історія імперії стає її долею. Інерція імперіалізму постає вже видом необхідного. Насильник змалечку та професіонал у подібному занятті на часі зрілості не зрадить собі й під старість.

Існує потреба, а тому і спокуса, розрізнити неймовірні пропозиції з боку ідеологій, та, з іншого боку, можливості культури у відповідних знаннях про об'єктивне, аби відсікати геть ті химери, які викликають помилковість знань, - проте навіть нісенітниця мають переплетіння причинні із істинами та вже діючими відкритими законами. Нема дурниць не породжених запитами на них, як нема і тих постулатів, які б поза межі свого доцільного використання зберігали б за собою ім'я науки. Утім, посилаючись на чинник людської суб'єктивности, присутній у авторстві і на вигадуванні химер, і у відкриттях природних законів, - не годить санкціонувати та виправдовувати апетити химер вже у царинах людської тверезості та опредмечених знань. Чуття розради від вправлянь із казками та утопіями ще не є достатнім для переведення нормальних для життя суспільних відносин вже у режим казки. Фантазії мають свою історію, але перероблення дійсної історії на марення є небезпечним.

Химери утримують за собою елемент осмислености. Так релігійне світосприйняття подібно до наукового конструює закони, використання яких має поліпшувати людські існування. Аж на протигагу науковим відкриттям відносин у природі об'єктивного, - то популярні релігійні системи пропонують один єдиний визначальний щодо усього суцього чинник, уособлений у Богові діючому звідкись поза доступною людям історією культури так, що усі інші закони й вчинки людей залишаються похідними та залежними від тотальної монопольної сили, якій зостається хіба що коритися, аби тим стверджувати усілякі гаразди; коли від сполучення одних природних ефектів із відкритими та освоєними у істині іншими ефектами вдається створювати ще не бачені позитиви у будові культури та розширювати простір свободи людських можливостей, - то віруючі вже у чудеса покладаються й сподіваються на прибуток з Божої ласки саме у спосіб виставлення себе самих жертвою перед Богом, який за цю покірливість з надлишком компенсує вірним їхні культові втрати; коли формування законів та відповідне оволодіння предметними закономірностям не лише усуває ілюзії у розумінні світобудови, а й у відкриттях вдосконалюється цивілізація, - то лише люди з числа віруючих здогадуються про волю Божу, а не речі та природні процеси, у яких на подібне бракує наявності мозку, і з конфесійної проповіді на пониження людської гордині не сконструювати жодного виробу. Так, наприклад, і вірування у остаточну прийдешність комунізму, моделювання якого протиставлялося антитезою приватному капіталістичному підприємництву доби промислового індустріалізму, й пропонує передачу суспільної власности виключно до рук чиновництва, - також лежить у площині осмислених запитів суспільства, за виключенням протиправних наполягань комуністів на неприйнятности приватновласників аж до знищення останніх вже як ворогів народу. Також і містика московського месіанізму є нічим не гіршою від обґрунтованих вже іншими забобонами загарбницьких апетитів інших імперій та віровизнавчих етносів, відмінних від московитів хіба що меншим пролиттям крови жертв.

Аналізувати та розводити теревені про комунізм, нацизм як про самодостатній ідеологічний феномен – можна лише відгородившись від реальних країн та історичних спільнот які у свій час були цими ідеологіями представлені, себто перебування виключно у логіці та еволюції ідеологій стає нерозумінням повноти функціонування навіть історичних ідеологій, які були реакцією на виклики та колізії життя конкретних історичних спільнот у тяглости традицій їх культури та цивілізованости.

Більшовицька ідеологія стосовно віднімання власности у буржуазії та передача власности самочинним вождям задля створення усесвітнього щастя звільненої від експлуатації комуністичної трудової повинности, або ж віднімання у капіталістів їхніх батьківщин з передачею трофеїв усесвітньому інтернаціоналу пролетарів, наведення чистоти класової однорідности через відправлення на сміттєзвалище зайвих для життя, так само як і апетити вже вождів арійців до розширення свого життєвого простору за рахунок унтерменшів та неісторичних народів, встановлення нового світопорядку через виполювання бур'яну расово неповноцінних, - тому не залишається лише у царині ідеологічних безумств та гуманітарної протиправности, бо загарбницька маячна достатньо повно обслуговує імперіалізм обох мисливців за колоніями. Транснормальні концепти комунізму і нацизму покликалися обґрунтовувати такі ж екстремальні напруження кожної держави.

Десятки мільйонів трупів завданих ходою комунізму можна було б віднести на рахунок здивування вдачею одного лише щуролова, який спромігся звалтувати ціле царство, - проте у нього нічого не вийшло, коли б його облуди та методи втримання влади не відповідали традиціям та звичаям історії московського у Московії правління. Експропріація позитків капіталістів є еволюцією збирання земель і народів. Комуністичний вождь у більшій мірі є автентичним московитом, ніж це меншою мірою підтверджують закиди щодо нього у інтернаціоналізмові. Московський комунізм, нетерпимий до власности лише капіталістів, є звууженням нетерпимости історичної Московії до власности цілих народів. Патріотизм московитів є глобальним, із включенням туди батьківщин усіх народів.

Тоталітарні ідеології та такі ж політичні режими не обмежуються представництвом собою історичних інтересів нації, - ідеології подають себе ще й за обґрунтовані науково, як досягнення прогресу, ідеологію видають за інструмент подолання криз на додаток до представництва останньою повноти національного буття. Комуністи посилаються на розв'язання ними колізій у соціальній природі людини, коли вдаються до розмов та прямих дій на звільнення суспільства від зайвих для життя капіталістів; нацисти посилаються на розв'язання ними проблем у біологічній природі людства, коли винищують раси неповноцінні та уярмлюють народи недостатньо історичні. Свою неадекватність комуністи іменують діалектичним матеріалізмом, а нацисти аберації свого світогляду обґрунтовують власними трактуваннями еґеніки, - у спільному для обох режимів посиленні на те виживання найсильнішого, яке, нібито, є слідством соціал-дарвінізму.

До цінностей ідеології, включених у її змісти, її автори відносять позамирські її особливості, проте це стояння поза історією грізним над нею суддею, це стояння у емпіреях є латентним чуттям соціальних проблем, є імпліцитною реакцією на цілком реальні виклики. Вчення ні про що може бути корисним лиш ніде. Хоча, задля цілей демонстрації своєї моці, віровчення містичні намагаються ситуацію сучасної їм історії представляти як тінь від змістів своїх догматів, як об'єкт учительства чи атаки з боку домінувань вчення, а, утім з часом своїх соціальних служінь ідеологи мають соціальне життя вже не офірним об'єктом нападу для свого меча, а - своїм щитом, задля тих же цілей. Ідеологи затирають різниці між соціальною історією свого соціуму та віровченням для своєї пастви у особі того ж соціуму з тим, щоб вже не критикувати свою державу з боку вчення, а виправдовувати вчення зі сторони його служіння своїй державі у його критиканських покликаннях на користь своїй державі та народу з числа вірних вченню. Від критики зі сторони ідеології ховаються під пропагандистські конструкції про представництво ними духовних інтересів та дієвих, рятівних оргструктур своєї нації. Патріотизм це ще й крайня, завше виправдана схованка для ошуканців і катів свого народу.

Так нацисти і комуністи видають свої рухи за патріотизм німецький і, відповідно, російський, який спочатку представляли захистом советської родини. Обидва режими переконували, що вони не людей вбивають, а очищають для себе землю від сміття расового чи класового. Тож для німців поразка їхньої держави очоленої нацистами стала поразкою нацизму, а для советського народу на чолі з комуністичною партією народу перемога над коричневою чумою стала перемогою режиму комунізму. Для москвитів їхній справедливий патріотичний рух на визволення від поневолення німецькими окупантами у Великій вітчизняній війні Советського союзу став виправданням комунізму, паплюженням жертв колонізації учинених історичної Московією, сподіванням повторити московську імперію.

Заполітизовані ідеологічні вчення на основі вузькоглядних моральних цінностей чи некоректних соціологічних вчень, а також релігійні системи на основі специфічних містичних практик не є лише неадекватним чи якимось спотвореним проявом соціальних потреб з обслуговуванням останніх, але ідеології є самочинними планами й вимогами дій спільноти. Більше того, усі безпредметні вчення не лише не базовані на суспільних запитах, як щодо останніх виступають у ролі деміургів та наставників, мирські історичні запити конкретних спільнот є похідними від месіанських апетитів містифікаторів. Усі тоталітарні вчення, за визначенням, є навіть не так глобальними, як є безмежними. А стадія перетворення абсолютистських вчень вже у перейняте інтересами свого народу чи своєї особливої культури, фаза визначення кордонів повноважень ідеологічного концепту та створеного на його основі режиму з відгородженням від інших конкуруючих у претензіях на безмежність ідеологій – зумовлена банальним браком ресурсів на здійснення ідеологічних прожектів. Для кожного безкрайого та остаточного вчення, змістами якого стає вичерпання усіх змістів та самої історії, настає необхідність своєрідної автаркії, обмеження інтересами оберненими на себе, бо сил на підкорення цілого світу стандартам власної догматики часто просто не дістає. Що робить з ідеології оберег патріотизму, сторожа особливостей вірних їй.

Невмирущою та перманентною є тактична спокуса маркувати винахідницькі пропозиції саме через критику, підкреслюючи переваги інновацій у їхній відмінності від прийнятого за норму, відштовхуючись від того, що означеними привнесеннями спростовується. Проте усяка революційність набуває характеристик поступу лише тоді, коли виправи з варіаціями прогресу стають додатком останнього та його збагаченням, а не зосереджуються на відкиданні недосконалих знань та вмінь минулих поколінь. Не може бути кращим те, що робить гіршим той досвід поколінь, що був на краще спрямованим; усяка критика виправдовується лиш через її позитивність у загалах збереження інформаційних кодів та їх употужнення; виживають ті, які множать друзів, а не ворогів. Критиканство це лише рекламна кампанія на привертання уваги до продукту критиканства.

Виходячи з того, що історична реальність є вищим арбітражем стосовно позовів від розмаїтих ідеологій, то і критика московським комунізмом московського царату, і критика московського комунізму московською ж демократією, - представляється історією виживання одного й того ж московського царства у його змаганнях із конкурентними державами. Усі колізії, а чи пов'язані із критикою на сторону московського тоталітаризму представленого диктатурою пролетаріату та номенклатурою, а чи пов'язані із рекреаційним захистом на бік узвичаєної московізації країн, які узвичаєно загарбуються Московією вже засобами визволення та справедливого ошасливлення підбитих народів від їхніх обтяжень не контрольованою московськими апетитами самоправности народів, - представляються не більше як оптимізацією історичного московського збиральництва імперського та колонізаторського. Так комуністичне повстання проти звинуваченого у диктатурі самодержавства відкрило двері до тої вже рішучої диктатури комуністичних вождів, яка відсутність часових та матеріальних ресурсів на модернізацію у вигляді індустріалізації, на відкидання боргів та проблем імперії знайшла у пограбуванні не лише підприємливої частини суспільства з минулими багатствами, а й сучасних мас перетворених на сировину соціалістичного будівництва, а у й запозиченні сировинних ресурсів вже у майбутніх поколіннях, аби лиш втримати імперію від розпаду на етноси ще не позбавлені життєвих запитів на окремішність. Советизована Московщина не лише воювала проти внутрішньої та зовнішньої буржуазії на доказ права реалізації своїх апетитів на чуже, - коли капіталістичний лад усіх довколишніх, себто ще не підбитих країн, оголосила за прокляття, а свою владу назвала щастям для тих же країн, - аж цей рух на советизацію підтриманий стратегією імперотворців білих, які перейшли на бік червоних супротивників, увійшов у резонансну відповідність із рухом імперотворців червоних, які стратегічно стверджували свою владу саме через відродження традицій та культури самодержавної імперії. Тоді як прийомом подолання кризи переможної советизації, викликаної надуживаннями усевладдя номенклатури у завадах кар'єрного росту підприємливої частини населення, викликаною бажаннями номенклатури хапнути більше від покладеного за чином, а також задля подолання тої кризи відставання вже від наукового прогресу, що була викликана надуживанням монопольним усевладдям комунізації аж на рівнях диктату у сферах духовних та нездоланим у советських рамцях вже побутовим зубожінням, - стався зміною галсу вже на бік демократизації у критиці советської доби імперії та заграванням із західними цінностями, проте пошук матеріальних цінностей у вказаному місці залишатиметься незмінним для узвичаєнь московського збиральництва. Ті ж самі цілі втримання, а то й експансії імперії обумовлюють екзерсиси її міжнародної політики, коли всупереч прагнень потуг країн, які прагнуть пожитися московським царством, те царство вступає у конфронтуючі альянси то проти лідерства французького, то проти німців, або ж більшовики кооперуються і з центральними державами проти Антанти, і одночасно витрачаються на послуги атлантистам вже проти тих, кого під'юджували на конфлікти військові. Тоді як прийомом подолання відставання від західного лідерства свідомо роблять імперотворці вже регульовану критику комуністичної подоби своєї метрополії, не забуваючи витратитися на своє військо та операції по збиранню докупити втікачів з-під імперії.

Однією з чільних характеристик життя є підкреслення його зворотного впливу на обставини, - попри те, що природна еволюція передує життю, а види життя виступають не більш як поступом у еволюції. Поводження живих організмів змінює й саме середовище; а вже люди цілеспрямовано формують довкілля цивілізації; і навіть елементарні частинки світобудови при їх дослідженні набувають тих ознак непередбачуваності, які є ознаками життєвої самостійності. Попри те, що у окремих містичних віровченнях стверджується про здатність силою волі міняти й траєкторію зірок, - але потуги життя в цілому не перевищують можливості досягнень суцільної культури. Легше спілкуватися із Богами, ніж без відповідних знань та інструментів дати лад, кажімо, поламаному автомобілеві. Фізіологічно невичерпним можливостям розумової діяльності та необмеженим фантазійним маренням людської свідомості не так протистоять рівні розвитку культури та межі розумності, як саме на раціональні запити культурних затребувань й спирається вдячна попередникам практична творчість дослідників. Люди є не лише суб'єктами буття культури, а й суб'єктами поступу культури лиш тоді, коли праця та творчість є достатньо узгодженою із наявними запитами та можливостями сучасної культури. Для перебування у рамках раціональності достатньо вже не займатися виходом у сферу безуму, не надмірно заскалювати поза скобки доказового, не переплутувати творчість та згубні наслідки ілюзійнізму. Серед неозорих нагод божевілля годить однак обирати вузькі та не прості шляхи будівництва культури, а не руйнування. І ментальність людська, і триби поведінки, і продукція праці не можуть і не повинні перебувати у конфліктних розходженнях із рівнями культури певного соціального організму. Соціалізація особистості та відповідність запитам середовища, - починаючи від моральних стандартів і до профкваліфікації, від організму сім'ї і до нації, від обмежень і до свободи, - є запорукою успіху окультурення середовища.

Хоч між різними особистостями, племенами, пошуковцями конкуруючими у підходах до технологічного питання, сектами, воюючими арміями, корпораціями, цивілізаційними колами – можливі порозуміння взаємозбагачень хоча б з причин належності до одного виду сапієнсів, до вирішення спільних питань науково-технічного розвитку, з причин спільності у гуманізмові, а проте та утім, відмінності між суб'єктами у підходах та розв'язаннях проблем саме у межах компетентності та інтересів кожного зокрема неприпустимо переплутувати, подаючи домінування одних над іншими як зразок братерства навзаєм вигідного. Існують не просто межі, а й протипоказання тому, щоб традиції та узус окультурення одних спільностей нав'язувався специфіці окультурення відмінних спільнот та особистостей. Так змістові варіації тоталітарних устроїв, у яких окремих учасник здійснює завдання цілісного організму усіх посліпль учасників гуртового навзаєм узгодженого й відрегульованого руху, - затрачають змістовість критики на свій бік, а то й стають поза тою критикою, яка ведеться за позицій спільнот що будують свої відмінні процвітання вже на підприємливості та ініціативах окремих учасників цієї спільності конкурентів. Тоталітаризм є ненормальним лише для людей вільних, коли ліпше обирають через відсіювання недостатньо досконалого; тоді як конкуренцію та проблеми від ринкових зіткнень пропозицій розвитку розглядають у тих гуртових спільностях, які свої переваги будує на солідарній монолітності, розглядають у зоні необхідності як даремне витрачення ресурсів поза необхідною зоною. Прихильники демонополізованого ринку схильні вважати що тактичні переваги гуртового єднання сил можуть завести у глухий стратегічний кут на разі як самі критерії стратегії не підлягатимуть усебічному апробуванню. Помилково, а то й почасті хибно вести критику соціальних організмів та норм діалогів у них, доцільних у певного культурного кола, саме з позицій відмінних специфічних кіл. Стандарти якогось абстрактного гуманізму даремно, а то й не корисно протиставляти конкретиці устрою окремих спільнот. Суб'єкта слід розглядати у повноті його характеристик та прикметностей: національних, расових, політичних, статевих, емоційних, освітніх, майнових й далі і далі. Перевірено, що навіть москаль поміщений у відкрите суспільство стає його не вже членом, а повноцінним творцем.

Із значною вірогідністю на правоту можна стверджувати, що переважна повнота історичного часу змагань за прогрес обумовлювалася не так прагненнями до нього наблизитися, як – відштовхнутися від попередніх помилок. Батьками доброчинства та пошуком істин наукового штибу правила переважно загрози і аварії від незнань і невмінь. Що й обумовило картину видимості відсутності розбіжностей між прогресом науково-технологічним та, з другої сторони, вже духовним. Загальним місцем стає переконання, що доказові знання додають росту царині моральності чи здоровоглудя. Однак трактування, серед дослідників, навіть протилежностей між поняттям цивілізованості та культури набувають більшої виразності і доказовості. Багатообіцяючі перспективи зростання побутового достатку на основі та завдяки науковому розвиткові дозволяють вже не тільки не робити жорсткого прив'язання між інтересами людини та потребами її соціалізованості у відповідності з кваліфікованістю її призначень і праці у процесах цього суспільного виробництва, аж навпаки: успіхи технологічні уможливають та гарантують безпеку зосередження на духовних ідеалах навіть вже фантазійного порядку, оскільки технологічний розвиток об'єктивно набув самостійності і самочинності. Матеріальний поступ призводить до парадоксальних наслідків безкарного уможливлення навіть маній вже клінічного гатунку. В умовах постійно зростаючого добробуту, коли людині не треба думати про хліб насущний, коли на людину працюють соціальні програми задоволення її потреб мирських, - то тоді у утримання виникає бажання вдовольняти вже свої нічим не обґрунтовані забаганки. Технічне і цивілізаційне піднесення угноє паростки казок та мітів, унормовує духовні відхилення, ментальне та інтелектуальне глупство, у якому стає безпечно замкнутися. Із підстав забезпечених соціальних програм витинаються на світ ті паростки безумств, які вже отримують сили на боротьбу проти логіки і рацій технологічного прогресу. Технологічні удосконалення печей крематорію, у яких спалюють людей не таких як казкарям треба, аж ніяк не утамовує палахкотіння полум'я казок; більш того, технічний розвиток знярядь убивства людей лише посилює плани застосування цих знярядь зі сторони ідеологів, які свої агресивні манії цінують більше ніж тих ненависних людей, які відмовляються ідеологам коритися. Ідеологічні вірування не тільки не є якоюсь помилкою у ході наукового прогресу, аж керівні ролі у розподілі досягнень останнього належать саме винаходам у віруваннях.

Удосконалення добробуту і здоров'я перебуває у безпосередньому причинно-наслідковому зв'язку саме із винаходами ще не бачених інструментів та технологій їх використання. Поступ є прямим втіленням розвитку знань і вмінь виготовляти та винаходити ті інструменти, використання яких розширюється, бо самочинно переймається порівняно більш відсталими сусідами саме у потребах практичного удосконалення добробуту і здоров'я. Аж тому й відбуваються конфлікти у суспільстві, що винаходи роблять не лише на знаннях об'єктивних законів відкритих у природі речей, як, головне, на людських уявленнях про ті закони, - що й відкриває для наукових винаходів ринок не на основі авторського права та отримання роялті, а вже через війни та інші неадекватні чи безпідставні зазіхання на виключне володіння вигаданими технологіями, створеними не лише на основі знань, як ще й на переконаннях у реальність ірреального. Між химерами людських уявлень та законами створеними людьми нема неперехідної стіни. Близніх не лише зваблюють пропозиціями утопій, як останні ще й примусом нав'язують клієнтам, аби тих пограбувати під приводом заохочення до вигід приставання на пропозиції. Більш ніж значний масив користування винаходами розподіляється не за логікою наукових і доказових знань про цей винахід, як навпаки: диригентами у володінні практичними технологіями забезпечення національного добробуту і здоров'я висуваються, здавалося б, неістотні особливості у царині вірувань, якими нація чи секта прикриває та оправдовує свою самостійність. Тому й відбуваються постійні розколи та конфлікти на ґрунті ідеологічних розходжень, бо цей інструмент містичного гатунку не потребує доказів авторського права на відміну від тих наукових знань і вмінь, виключну власність на які не довести аргументовано. Химери у області духовній потрібні як виключний, ніби правовий, доказ на підірбанні під себе вже мирських багатств.

Свобода це нагода змінювати світ під наші до нього заміри на добро і множення життя. А інструментом замірів є мова, окресленням якої і є свобода. Позаяк мова передає її учасникам коди та інформаційні гени від надбань попередників, то вона є не лише інструментом ментальності, як ще й власне обумовленим мисленням. Не дарма до душі народу, до національного скарбу святого, до атрибутів культурної totoжності прийнято відносити передовсім рідну мову. Мова обраного нею свого народу це живий організм, у його зв'язках із колами інших культур, представлений продукцією не лише лінгвістичною, а й талантом праці її сповідників. Мова це не те що лиш на язика, а те що є продукцією розуму та на кінці талантів до праці. На часі кризи заміником мови можуть виступати відмінні установи націожиття, проте про достатність, а то й буття останнього без мови не може й бути мови. Мова розвивається, вбираючи, переробляючи, освоюючи незвідане, проте вона годиться адекватно для обробки матеріялу життя передовсім своєї нації. Мова, подібно до усіх аспектів окультурення, має бути відкритою у її органічності, але не вбирати і агресивно не зазіхати на непритаманне. Усі прояви самостійності особи чи цілісної соціальної одиниці осередком відстоювання мають культурну ідентичність дотичну передовсім до її мовного життя. Яке є не умовним, а є умовою зрощених із нього розмаїтих реалій долі. Напад на слово та його свободу ніколи не буває словесним та безневинним. Народ і людина запліднюються на свободу зерням слова від засівальників; людина і народ занепадають коли їм нема чого путяшого сказати, коли у них відбирає мову, коли путіним відповідають розмовами про порозуміння. Мова свободи стає переконливою тоді як наповнюється здобутками культури народу, а коли треба то й голосом її армійських захисників. Народу нема за що змагатися, включаючи до збитку й фізичне його життя, коли не захищають осердя осмисленого буття – мову. Народу, чи особі що фатально не стверджує себе чи відмовляє собі розповісти та явити світові свої покликання на часі своїх призначень до життя та осібної творчості, - то такому колишньому суб'єкту залишається лише здатися на об'єктивну для нього милість поневолювача. Відповідно й найрезультативніший свій успіх агресори забезпечують саме атакою на мову поневолеваних. Обдаровуючи обкрадених на їхні права автохтонів вже мовою імперською. Довбнею своєї мови імперіалісти денационалізують підневільних людей і народів задля перероблення їх вже на каторжників не здалих до повстання й відродження свобод самоправности. У ярмі чужомовности народ насичує поневолювачів своїм заради них зникненням. Історію народів можна оцінювати у віддаленні від упереджень саме у вимірах видозмін та перекрою ареалів лінгвістичних.

Серед причин військового захисту москалями сусідського добра, яке московити оголошують гідним свого захисту, окрім етнічного, релігійного, цивілізаційного поріднення із іще не підбитими землями та народами, першочерговою модою та стійкою популярністю як привід оголошення війни користуються посилення на злочинну зі сторони повстанців та ініціатив туземного відродження мовну дискримінацію діаспори московських поселенців у виключности московських прав на володіння обсаджених колоністами земель згідно планів московського імперіалізму. Експансія московського збиральництва, - яка на часі комунізму оправдовувалася ідеологічними причинами єдності за дезидератами класового інтернаціоналізму трудящих пролетарів проти експлуататорів, - на часі реваншу помсти за посткомуністичне розставання народів із зоною лагерья соціального змінюється вже на обґрунтування збиральництва саме посиленнями на нерозривність із зоною Рускава міра за ознаками мовними та однокультурними у боротьбі проти не подоланого московізацією тамтешнього зла націоналізму. Правом артилерійського обстрілу повсталих до незалежности та самостійности народів колишньої зони зросійщення любителі російсько-совєтького язика оголошують не лише його споконвічність у землях тубільців, - думкою московитів приторочених також до споконвічности московського етносу на уподобаних ним ґрунтах і культурах, - як ще й перипетії історії імперського зодноріднення та уніфікації окупанти подають як батьківську участь у становленні туземних культур, які тим самим перебувають у невідплатному боргу за наслідки ошасливлення на розмір інтоксикації московством.

Хоча люди подібно до усіх видів живого є продуктом природної еволюції, проте остання є повністю не істотною й не безпосередньо чинною для історичних політико-соціальних відносин. А расистські упередження та діяльність відповідних організацій із виведення породистих людей чи накладання різноманітних завад на існування расово неправильних народів – не може не бути видом злочину та антилюдяности. Однак, не зважаючи на природою дану біологічну рівність усіх людей у невичерпних можливостях вдосконалення ментальности та у інтелектуалізмі, зважаючи на ту здатність людей мислити та успадковувати у знаннях інформацію яка й дає людям сутнісні переваги над тваринами, - вирішальна кореляція життя людей як істот залежить від буття людей вже як членства спільнот специфічних рівнів і видів окультурення. Посилання на якусь домінуючу самочинність того мислення мозком, що воно б визначало й регулювало б конкретику усвідомленої поведінки соціалізованої особи, - переважно належить до виключень із правил співвідношення між органічно даровим та штучним, коли зміна соціального середовища може відобразитися на світогляді емігранта, або ж у глибинах концтабору трапляються особи із стійким від природи імунітетом супроти концтабору. Свобода залежить від здоров'я не так мозку, як від свободи ж. Так само як і причинки трагедій соціальних без користі шукати поза соціальністю. До правила ж належить зворотна залежність, а саме: стереотипи мислення й поведіння обумовлюються середовищем у факторах виховання особи, її талантів, вдачі і далі без кінця поза обмежену доконечність соціалізації. Домагання знаних та ще не знаних маніпуляторів видозмінювати за допомогою простих методів терору чи вірувань, дизедерати на трансформацію усвідомлень та самоусвідомлень верств - нерідко є безуспішними, а то й контпродуктивними, коли обробка тями є надто форсованою чи розрахованою на доктринальний раціоналізм самозваних вихователів. Становлення особливостей організації окремих спільнот, їхніх традицій, їхньої психології відбувається у історії як процес стихійний, неоднозначний, проблемний, проте результат та наслідок розвитку спільнот досягає визначености, а, отже, й прогнозованости. Виокремлення психічної вдачі окремих культур у ході вдосконалення їх особливостей досягає природи, яку вже не доводиться визначати як штучну та підлеглу довільним штучним метаморфозам. На представницькій інформованости про уподобання та схильности інтересів опінії можна триматися упевнено як на стільці. Кмітливі спостереження й дослідницька аналітика з приводу психології народів, мас, націй та темпераменту субкультур, - попри умовність узагальнень та хиби у підміні духовного життя конкретних людей тими узагальненнями, - не є безпідставними, чи то є псевдо дисципліною. Більше того, здавалося б ефемерна природа суспільних настроїв є причиною підосновою предметних соціальних рухів. Врахування натури окремих угруповань, - у комплексі їхніх заведень, рівнів розвитку, узуальних стандартів прийнятности, - є необхідною умовою політичного менеджменту. А вже норів, приписи світосприйняття та учительна догматика сектантських організацій, дисципліна лагерної зони накладеної на цілу країну є тим, що передує чи обумовлює прогноз на функціонування заідеологізованого одностайного угруповання змовників. Тоталітаристи не допускають неоднозначних тлумачень щодо своєї породи. Зона як наслідок історичного московства у подобі самодержавного централізму з пограбування народів, більшовицького одержавлення, чекістсько-бандитського роздержавлення у рецидивах того ж самого нападу на сусідні народи рушійною причиною має феноменальну натуру московської людности. Коли людність породжує зону, поводитья як на зоні, нудьгує за зоною неволі, - то вона за притаманною їй породою і є зоногенною. Концтабір є не штучним привнесенням у вдачу московства, а законним зачатком його автентичности. Відповідно й заміри поглинути московство вже контекстами європейства є тим лихом, із яким московити поза сумнівом успішно впораються доки будуть московитами. Породу отарників народів не затруїти на просту демократизацію, автономність особистости, на право, на спонукання до праці власними силами. Не так московити є жертвою зони, як остання є заслуженим дарунком від натури історичної московської людности.

Відкриття істин прикметне тою шокуючою новизною, яка прорізується на світ лише на вузьких його ділянках. Проте і закриття істин характерне подібним же породженням, здавалося б, із нічого та знічев'я. Зона нещастя та страждань починається там і тоді, де і коли та надмірна оригінальність, яка ще достоту є не перевіреною досвідом, не лише втручається в узус, традиції та те, що вважається прийнятною нормою, а й над нормальністю починає домінувати. Зона неволі там, де помилка пручається та не поступається на милість істин. Тоталітаризм це затята ексцентричність, передовсім у сфері соціальної на відтинку наближеному до художньої творчості. Ті помилкові рішення та пропозиції, які є пов'язаними із природою речей, відокремлюються у непотріб саме тому, що хиби наукового гатунку є пристебнутими до предметної об'єктивності, - тоді як ідеологічні химери, що торкаються організації суто людських та гуманітарних відносин, можуть доволі довго не зважати на осуд будь-якого арбітра й щасливо перебувати у ситуації психопатії невиліковної. У контекстах відкритості суспільного загалу до розвою та поступу стіни зачиненої тюрми зводяться із матеріалу безпредметних фантазувань, - аж оскільки означений суспільний загал є життям конкретного історичного народу у його неповторній специфічності, то ця замкнута на собі та у собі оригінальність може бути ворожою до масиву інших соціумів та спільнот вже у вимірах глобальних особливостей устрою людської культури. Тюрма мурована на фантазіях вірувань чи звабливих соціальних утопіях може, з часом всотування порівняно ширших набутоків запропонованих від інших соціумів, може зазнати руйнувань, себто життя спільноти еволюціонує від унікальності вже до відкритості, - тоді як зона неволі будована не на фантазіях, а зона неволі будована на реаліях життя спільноти є порівняно міцнішою. Тюрма зона зведена на кривні спорідненості, на фетишизації первісних природних особливостей спільноти видається більш стійкою порівняно із хворобливим захопленням модою на ефемерні та безпредметні пропозиції любителів казки. Психопатія, ілюзія, помилка, яка перейшла вже у традицію, норму, історію, стає більш історичною, нормальною, традиційною аніж власне традиція, норма, історія життя певного етносу. Власне тоталітарна зона на основі тих ідейних принципів, за якими глухим кутам соціального різноманіття надається вага універсальності, - є лише виправданням особливостей життя певних етносів.

Свобода, розширенням якої вимірюють успіхи та гаразди, відкриває для суспільної одиниці не лише раніше недоступні їй знання та можливості, але й тим самим вдосконалює її власний світ, підметна суб'єктність, питома самодостатність, творча правність якого не розчиняється у загалах суспільного поступу. Ми набуваємо відповідальності і за особистісну долю, і за колективи включені нами у нашу відповідальність, ми досягаємо адекватності у освоєнні механізмів дії і суспільних установ, і у власному фахові, ми відкриваємо і наукові істини, і нагоди особистісного блага. Серед інститутів які перестають бути байдужими, є самоусвідомлення персональні у відношенні до себе, своїх вмінь та прав, до свого роду та племені, до віри, держави, культури. Своїм загостренням та ефективністю розв'язань чуття людиною себе громадянином світу, держави, свого народу – можемо завдячувати найближчим до нас часам. Формотвор нації, - інтегральний щодо своїх складових етнічних, звичаєвих, мовних, географічних надбань, політичних особливостей, внесків до історії культури, - є не розмиванням сумління окремого носія національної відповідальності, а слугує енергетичним потенціалом його впевненості у собі. Логіка національного буття не лише підкорює собі усе їй протилежне, а й тим самим входить у плідну кооперацію із конкуруючими національними одиницями. Аж для імперій, які змагають утворити органічну спільність із накраденого силою матеріалу різнорідних народів у спосіб їх національного знеособлення через уніфікаторство метропольної культури, - розмір заковтнутого ними має значення. Супроти відцентрових сил надрозміру Московії застосували ілюзії комунізму.

У збиральництві колишніх улусів та підбитті нових народів Московія зробила ставку на нейтральність самодержавного державного апарату, на зацікавленість москвослав'ям, на русифікаторство, - проте процеси націоналізму у колоніях та самій метрополії змусили вдатися до великодержавності вже на основі містики класової та реалій концтабору.

Вірогідно, що світовому прогресові не загрожують ані розпад на ті спеціалізовані області знань та галузей, зв'язок між котрими розривається у ситуації подальших зростань, ані трагедією не є тенденція до інтеграції досягнень та винаходів, - оскільки ці логічно полярні процеси є співвідносні й здатні синергійно діяти на користь людям. Варіантом надуживань тими штучними, а то й казковими об'єднувачими зв'язками у організації суспільного життя, які не відповідають інтересам громадян, а то й порушують устої суспільного блага, є тоталітарні режими примусового оцасливлення мас. Різноманітні та усілякі фіктивні соціалізації не обмежуються лише соціальною сферою у зумовленні її хворобливими чи здоровими ідеологічними ціннісними доктринами, але підґрунтям соціального тоталітаризму є захист ним егоїстичних, а то й хижих інтересів певного етнічного угруповання. Оскільки люди залишаються й залишатимуться біологічними істотами, то саме там варто шукати логіку та перипетії вигаданих ними утопій чи способів порозуміння із відмінними угрупованнями. Кривна етнічність це не те, що залишається позаду у давнині родинного, родового, племінного життя, але біологічне споріднення групи є продуктом прогресу.

Аналогічно тому, як максимую від суцього розмаїття культур можна собі уявити утопію глобальної і цілісної культури, то й від змагання народів можна собі представити решток одного етносу, що асимілював інші до стану загибелі. Терпимість до конкуруючих за лідерство етносів скорше за усе виглядає як неміч сил на удавлення конкурентів у спосіб демонстрації лідерства у культурницьких винаходах. Етнічне родичання міцніше не так кривними зв'язками, як тими успіхами даної вже національної спільноти на ниві її внесків у світову культуру, споживачами яких стають порівняно більш відсталі у прогресі етноси, які тим самим вироджуються.

Комунізм, прихильники якого у пошуках абсолюта роблять ставку на такий вид соціальних відносин як класова боротьба між капіталістичними підприємцями та злидарями, - цілеспрямовано прагнуть демонструвати подолання тої містики кривних родичань, що її сповідують юдеї. Нацистська ж ідеологія повертається до архаїки расизму, але вже у якості конкурентів стосовно юдаїзму. Тоді як комунізм для нацистів є ворогом вже зовнішнім та таким, що перебуває у інших вимірах, у іншій площині, у іншій сутності. Кривність та етнічні родичання людей як біологічних істот є глибинним коренем на якому культура виростає, але якого культура не підриває й не знецінює ніякими досягненнями. Зрештою на світі залишаються ті культури, як триматимуться на кривній спорідненості.

Достоїнства людини мають знайти доказові аргументи саме у відповідності високим стандартам прогресу, у силі раціонального, у взірцях гуманності, - а не залежати лише від той трактовки географічного фактору народження, посиленням на яке посиляють патріотів вбивати народжених на іншому місці; також кривні споріднення роду, належність до певного етносу, народження від іншої матері не можуть слугувати запевненим виправданням агресивного ставлення до людей відмінної кривності, - бо виміри людських вартостей є ширшими за нашу біологічну природу; також і патріотизм неприпустимо прикривати вузьким поняттям правової належності до певної держави, фетишем якої виправдовують голод і злидні своїх громадян чи перетворення на покійників і рабів громадян іншої держави; також недостатніми для повноти творчих сил людяности є належність до сповідників культу окремого тотального вчення ідеологічного, попри те, що абсолютистською ідеологією беруться вичерпати не лише історію реальну, а й ірреальну. Життя людини у вимірах чи чинниках: етнічного, державно-правового, мовного, господарчого, конфесійного, науково-освітнього, культурно-цивілізаційного кола, - є поспіль та зокрема необхідним саме для життя людини, а не для виправдання жертвової смерті людини за них же. Однаковий розріз очей та колір шкіри, однакові військові квитки у кишнях полеглих солдат, однаковий гуркіт від ударом лобів об паперть, однакова ненависть до однаково ненависних віровідступників, плутократів, америкосів, хохлів, масонів, шаткіх і далі без кінця краю - не є однаково достатніми для патріотизму.

Помилкова аксіома, за якою буття людини як живої істоти є вторинним, залежним, вбудованим у визначальні соціокультурні зв'язки, - наслідками може мати зникнення цілих історичних пластів культури і народів, які ігноруючи інституцію кривого родичання поступляться у існуванні народам що не припускаються подібної хиби.

Зазвичай визнається правовою нормою й вітається самовпевненість у достатності, необхідності, вичерпності людської творчості як переважно лиш інтелектуальної та трудової обробки матеріалу культури, а відповідне заперечення фактів, можливостей, потреб виведення людської породи через селекцію засуджується як антигуманні вимоги псевдодисциплін еugenіки, соціал-дарвінізму, расизму. Вирішення спільних питань у довільно яких сферах соціального життя єднає й організовує учасників, як то годиться, незалежно від таких, здавалося б, нечинних зв'язків як сімейні, родові, племінні, етнічні, расові. Такий собі фетиш духу, оформлений під порив свободи, є, буцімто, привілейованим стосовно крові, успадкувань генів, і навіть тяжіння традицій. Кривне братерство не тільки не є пересторогою для братовбивчих протистоянь, як нерідко найгостріші претензії виникають саме на ґрунті пошуків взаємодії між подібним. Де брати, - там ножі. Світ особистості, поза сумнівом, є продуктом свободи його вибору й відповідної у цьому напрямкові праці й здобутків. Специфіка кривної породи чоловіка не є замкненою і самочинною, а корегується й варіюється інформацією та випадковістю поворотів долі з її помилками та неочікуваними починаннями. А, проте, хибно розцінювати біологічні дані як рокованість на нездоланні вади. Родичання та усі ситуації об'єктивного є і зобов'язані стати запорукою свободи. Божий дар подібності батькам та батьківській культурі є не лише якорем і орієнтиром, як є ще й крилами злету. Соціальна природа людяності не тільки не є визначальною щодо натури біологічної, як на фундаменті останньої лиш і може бути надійно зведена. Реалізована нагода побудови концтаборів на фетишизації кривих чи соціо-етнічних залежностей не є достатньою для дискредитації цього чинника соціуму. Лідерами та виключними учасниками досягнень і цінностей прогресу у перспективі зрештою залишаться його творці саме у особі того етносу, який спроможеться зберегти й розвинути свою ідентичність як цінність.

Як від початку існувала земля, а вже опісля її народ, опрацювавши її працею як господар, зробив її батьківщиною, - то так само існує й існуватиме недоторканість кордонів українського Краю, а окупанти не задоволені суб'єктивністю українства мають від свого незадоволення українством бути увільнені усіма тими засобами й прийомами, серед яких незаконних бути не може. Кожен хай володіє лише своїм заробленим, а не вкраденим.

Конструктивності усезагальним тюремним зонам додає не те, що за їх основу взято погані чи надто примітивні ідеї, чи химерні, і навіть не те, що віровчення будується на затребуваних смислах, - аж вадою учень тоталітарних є обґрунтуванням ними усезагальної тюрми. Те, що комуністи виступають за соціальну справедливість і під цим приводом розширяють експансію Московщини, що нацистський напад і окупація сусідів оправдовувалася відстоюванням расової визначеності, - не є дискредитацією ані моральних настанов на справедливість, ані важливості інституту родичань етносу.

Не треба цього робити й марно заперечувати ту свободу вибору, яка може завести людину чи групу людей а чи на путі справ добрих, а чи до безпутності. Нема таких Богів, які б зняли із людини відповідальність за її вибір, - проте будь-якій особі у її долі не позбутися тої ноші, якою є її фізична природа, якою є інерція й особливості культурного кола чи коду до тяжінь якого належить особистість. Можна як завгодно оголошувати себе чистим від гріхів попередників, або навіть цуратися їхніх не кепських досягнень, можна улаштувати собі замкнутий світ особистісної достатності, - але не дано відмитися від відповідальності за кров чи злочини зроблені навіть не тобою. Людині гідній свого знання та покликання дано не відгороджуватися від участі у навіть далеких від власного фаху переступах учинених, здавалося б, далекими злочинцями, а, замість того, годить ретельно служити не простій справі захисту добра, іти задля того на необхідні втрати. Кров пролита нашими родичами - на нас. Жодна свобода не може бути бронею відгородження від звіту навіть за чуже зло.

У взаємодії між особними та узагальненими початками усякого організму чи організації, - то тоталітаризм представляється відданням домінуючих переваг саме полюсові усеосяжної універсальності. Об'єктом атаки зі сторони прихильників єднання без кордонів є усі види і прояви приватності, особності, окремішності. У діалектиці життєвих обмінів між досягненням культури поколінь та, з іншої сторони, пропозиціями відокремлених авторських угруповань, - то прихильники ідеалів дисциплінарного контролю наполягають на жертвості особистісних інтересів заради прерогатив інтегральної мобілізації сил і смислів. Приватні та гуртові чинники виробництва є не рівноцінними, різняться за походженням, за впливами на продукування культури.

Козирями кількісної концентрації наявних ресурсів з направленням їх наполегливою волею, що не має хитань, саме у одну точку удару, забезпечує прорив фронту опозиційного. Але саме ця відсутність критики, перевірки диктату на доказовість, на відповідність запитам загалу й заводить прихильників простих рішень чудесних вже у глухі кути відсторонення від шляхів вже реальних та тих, що їх визначають як магістралі прогресу, права, людяности. Недоліками ж приватних ініціатив у породженні ними проблем є те, що запропоновані відповіді на виклики можуть не лише посилювати, а й небезпечно послаблювати конкуренцію між протиставними позиціями, особливо тоді як суперник помиляється. Зміни й трансформації як результат довготривалої еволюції, або якісні новації у царині вже культури, нерідко породжувані не самим раціоналізмом та талановитістю окремих винахідників, як ще випадком, експериментуванням із неймовірним, а то й хибним, - завжди починаються з точки іррегулярної і лише згодом адаптуються як ознака виду, або ж стають загальником для споживачів на разі задоволення запитів на знання, на технологічні прориви. Опортунізм, критика, дисидентство підривають згуртованість лав спільників, але коли останні хибують, то особні точки зору можуть відкриватися кращим нагодам знань і вмінь.

Ідеологія комуно-більшовизму з його боротьбою антагоністичною між буржуазними експлуататорами та класом трудящих, або нацистські упередження про невідворотність історичного насилля месіанського проти рас недолудей – є різновидами суспільного устрою зведеного на рабстві, на пограбуванні доходів та свобод людю уярмленого бандитами. Сповідники права сили свою агресію проти інститутів лібералізму та ринку демократії оправдовують поданням примусу над упокореними як здійснення запитів останніх, або як історичну необхідність у рухові до обітованого як щастя диктату зі сторони означеної касти харизматичних зверхників.

Претенденти на заміну собою передуючої еліти, які це заняття оправдовують посиленням на захист інтересів пересічної маси, переконують себе та масу трударів у тому, що масу грабують глитаї із числа підприємців, що останні беруть від суспільства більше, ніж йому дають, що профіти підприємців є збитковими для суспільства. Що несправедливість розподілу доходів між суспільним виробництвом та приватним їх присвоєнням має розв'язуватися у спосіб знищення капіталістів інструментом диктатури пролетаріату у його представленні означеним управлінським апаратом одержавлених експропріаторів. Проте подібна заміна зацікавлених у доходах ризикових приватних підприємців вже на чиновників, з заощадженням на їх посадових окладах, – є не лише надмірно спрощеним підходом до гармонізації суспільного та приватного інтересу, аж заперечення бізнесу підприємців у задоволенні ним загалу споживачів просто підриває стимули суспільного виробництва. Нема сумніву у тому, що тенденції монополістичної виключности у бізнесових справах, як послаблений чи недосконалий вид одержавленого диктату бюрократів, - йде не на користь свободам ринкових змагань за досконалий продукт. На противагу картині мальованій організаторами трудових армій, працюючих за пайку, - то скорше рентабельне виробництво є приватним, а присвоєння його плодів є справою підпорядкованою вигодам суспільним.

Нація вільних громадян, спаяних потребами свободи, стає не лише здатною відстоювати свою достатність та долати нападників, як ще й конструктивно співпрацювати із такими ж відкритими до прогресу народами.

Досягнута на шляхах природної еволюції та біологічна незмінність сапієнсів, яка є однаковою для людей, різуче відмінних між собою у їхньому вже окультуреному житті як за архаїчної, так і за сучасної доби, - справляє враження й формує теорії, що людина у здобутках своєї праці і творчих прагненнях цілковито і виключно є залежною від якостей оточуючого середовища. Й коли людина є, буцімто, тим, що вона їсть, є таким собі пасивним відтворювачем упереджень нав'язаних вихователями, що індивід не перестрибне обставини з якими він є рокований згоджуватися, - то подібні фікції у плані дискредитації творчих сил особних чи особистісних залишають без розумних відповідей питання про джерела й механізми прогресу. Соціалізація чоловіка, його вміння користуватися й формувати свої знання, цінності, фахові зростання у повноті й адекватності стосовно сучасності – є процесом і явищем вже природним для людини у її цивілізованому бутті, а не якимось додатком що штучно накладається на незмінність видових атрибутів людини розумної.

Самотній людині не дано вдало вторувати шлях, який ще не пройшло людство. Безсумнівним є факт інтелектуальної та фізичної обмеженості життя людини, її участі у групових проектах, - але навіть одна особистість може справляти непересічний вплив і на епігонів, і на час актуальності запропонованого нею винаходу. Нерідко заклики на достойність жертвоприношення заради правильної віри, служіння народові, такий як треба вітчизні проти таких, яких не треба її ворогів, можуть правити не так оправданням універсальних усеосяжностей безумовного, а бути ще й прикриттям афер чи маній одиноких пройд чи невігласів. Або ж провалля у буцімто надійні постулати абстрактні можуть статися рухом противним до розвитку пізнань; або ж як замітник на місці відсутніх знань, то узагальнення можуть відбутися як спрощення у ставці на чудеса, подалі від розв'язання конкретних протиріч і викликів. Розмивання кордонів та визначень не годиться переплутувати із інтегральними і тому доскональними теоріями, а логістику й структурування високоорганізованих підприємств не годиться підмінити волевиявленнями високопосадових вождів. Адепти розлогих без обмежень дисциплінарних зон контролю та обліку офірують пробойовій потузі цього мобілізованого війська усяке порушення зверхніх команд, усяке випинання із монолітних лав трактують як вчинок підсудний і достойний покарання, - проте непереборна тотальність навіть харизматичних та святих поза усі часи догматів, інших ладів режимних і концтабірних неладів має лімітований час зберігання, поза який й чудесні змісти протухають. Фанатизм переконань у спростуванні вже назрілих аргументів у противному може лише до слушного часу бути заборолом проти критики і тих критиків, віра яких у свої передчуття саме своєї допоки ще не очевидної для загалу правди рухає ними. Своїми причинами позитивні новації мають не так заперечення передуючих точок зору, як своєрідну вдячність поколінням дослідників у спосіб пропонування порівно більш досконалих знань і вмінь, стосовно яких досвід попередників буває правим лиш у обмеженому діапазоні його використання. Аналогічно самоочевидним, доведеним, незаперечним є факт і необхідність годящого освоєння колективних правил і чинних алгоритмів, аби хоч на децицію просунулися у пропозиціях корисних запитам загалу. Взаємодія між інтересами бази клієнтів та імовірностями їх задоволення зі сторони окремішніх креативних угруповань не зводиться до якоїсь одномірної динамічної рівноваги, а залежить від представлень а чи колективних, а чи персоналізованих начал. Так, кажімо, сповідання індивідом своїх конфесійних і світоглядних постулатів може водночас нарізно розходитися із аналітикою його ж експериментального дослідництва і науковою чесністю. Віддання преференцій гуртовим смислам перед егоїзмом одинаків, а чи навпаки варіюється у переході характеристик і вдачі несхожих народів, навіть у межах однієї доби й одного народу може змінюватися полярно. Аж поза усілякі зміщення акцентів доповнення навзаєм гуртових та індивідуалістичних основ, то навіть користолюбний, а то й такий що порушує чужі права, замір розжитися буде для бізнесмена успішним, коли він своїм товарним крамом або задовольнятиме загал, або нав'язуватиме винахід вже як конче необхідний для громади. Співпраця розширює виднокола вмінь, - але не у випадку замаху чи поглинання чужих свобод і достатків.

Тому ще за прадавніх часів погляд на те, що організованість контроль і дисципліна мають переваги безпеки, порівняно із безладом свавільства і відсутністю загальних приписів зобов'язуючих, - не лише закріпився як спостережуваний факт, а ще й переріс у доктрини централізму, крайнощами яких є тоталітарні устрої, переважно соціокультурні. А проте, платою за ігнорування участі приватних ініціатив у організації поступу стає нечинність цього механізму прогресу з наслідками його затримки, а то й руйнувань. Розлогі імперії тому не допускають конкуренції проти себе зі сторони ініціатив приватних банд, бо імперії і є грабіжниками монопольними, є мафією не віддільною від державного правління. А число заощаджених людських життів, що вони в умовах імперського миру не стали жертвами приватних зграй бандитів, більш ніж з надлишком компенсується за періоди розвалу устрою інтегральних імперій, громадянських воєн у періодах кризи правлячих режимів.

Ще з давніх часів ідеологи великодержавства, ратуючи за його посилення, звинувачували у його програшах та нестачах саме самостійництво, роздробленість, відсутність одностайности, індивідуалізм приватности. А проте. Саме різноманітність, присутність несхожого, а то й суперечливого, наявність проблемного, гострота викликів потребуючих розв'язання - представляється механізмом пошуків і знаходження кращого від ліпшого; аж разом із тим, ризики персоналізованого дослідництва можуть призводити до просто таки нестримних помилок та аберацій. Тоді як солідаризму віддають перевагу саме за його усеперемагаючу концентрацію і консолідацію згуртованих зусиль; аж за разом із тим, помилки гуртові розповсюджуючись нестримно без перепон і застережень бувають масово критично згубними. Ідеалізоване єднання має тенденцію переростання у тиранію.

Недоліками збереження організованости на рівнях централізму є принесення йому у жертву не лише правди, людяности, гараздів людського життя, а й самого життя, - коли усіх та усе рівняють під стандарт пересічного зоднорідення одноманітного. Людність зони є витратним матеріалом щодо витрат якого нема жодних переживань. Одначе людина є істотою соціальною. Архаїчні спільноти зберегли і законсервували ефективність виникнення суспільної організованости, якою не може не бути культура та успадкування досягнень передуючих поколінь, - оскільки не соціалізована людина, а особливо як новонароджене дитя, є не спроможна осібно навіть на біологічне існування. Перевагами ж дій приватних осіб у колі західноєвропейському є те, що на разі допущення ними помилок, то карне за них звітування випадає на цих же приватних осіб, а чи обмежується їхньою ж компетентістю, не призводить до адаптації запропонованих одинаками винаходів у випадку, коли суспільний загал не пристає на новації і труди осібних одинаків слухними. Збагачення відмінними і різноплановими інформаційними кодами між осібними учасниками творення культури останню значно посилює. За демократії чоловік є для себе і міністерством оборони, і економіки, освіти, науки, здоров'я, культури, визначає собі і право, і віру, і мораль. На відміну від безапеляційности стандартів поведінки та мислення давніх держав Сходу, з їх традиціями контролю над підданими, - то конкуренція у відкритих до критики спільнотах тяжіє до домовленостей між її учасниками. У плюралістичних общинах є достатньо розмиті грані і кордони у переході від однієї суспільної страти до іншої, суспільства відзначені розподілом влад є динамічні у кар'єрних зростаннях їхніх громадян, - на відміну від тяжінь до різновидів кастового розподілу, як то має місце у великих зонах ще більш величнішого порядку, де віддають перевагу навіть фізичному знищенню усіляких критиків дозволеного та тих хто виходить із колони за рамки обов'язкового. Хибно вважати, що королівські ордонанси диктували у один бік приписи стандартів якості краму ремісничих гільдій, бо відбувалася зворотна залежність з обслуговування владою потреб мануфактур, - хоч ідеалами імперій є нехтування життям одиниці заради інтересу виставленого як колективний. У зонах консервативности здебільшого покладаються на духовні чуда містики; тоді як у не зонах практикують досвідом. У зоні процвітають чиновники, а за умов ринку - дослідники. У зоні легко вбивати, а за демократії не легко жити. Спільноти відкриті до викликів дають відповіді, тоді як зони остаточного у них щастя від питань до них вмирають.

Кожне й усяке ідеологічне віровчення, себто пропозиції базовані переважно на містиці та бездоказових віруваннях, тому може із авантури перерости вже у історичне явище бо набір химер задовольняє реальні інтереси якихось груп збоченців, кримінальників та неодокованих любителів казок. Нездоланим глибинним природним коренем усякої організації, в тому числі й заснованою на містиці, є обґрунтування нею біологічної, себто якоїсь етнічної чи расової ідентичності суб'єкта, а відповідно останнім ґрунтом володіння тим суб'єктом вже якоюсь природною об'єктивністю є власне ґрунт, себто частина земної кулі на якій зростають вже більш досконалі плоди праці у культурі. Не може бути такої надійної та історично тривалою культури яка не мала б своєї обжитої на землі батьківщини. Народ без ґрунту – не є народом, ґрунт без свого народу – не є батьківщиною. Боротьба за свою землю є не лише боргом, а й слугує виправданням для будь-яких методів цієї боротьби.

За сучасного розподілу кордонів між народами, державами, мовами, віруваннями, а то й належністю до кола культур з відмінними типами цивілізованості та внесками до світового прогресу, - на перший план висуваються завдання не так експансіонізму, як захисту своїх власних особливостей стороною кожного учасника прогресу. Так кривість та земля, як природні засади буття спільноти, були нацистами потрактовані як якась арійська вищість, що вибудовується винищенням придуманих нацистами якихось нижчих рас, а свій життєвий простір нацисти заходилися будувати так само коштом віднімання батьківщин у сусідів, - на що сусіди відповіли зменшенням та знищенням числа німців, урізанням та окупацією німецьких теренів.

Для організмів важливо підтримувати організацію власного існування; серед умов життя істотним є забезпечення прохарчування; вдача хижаків не можлива без самовідтворення дичини у ареалі випасу під охороною прайду; для насильників паразитуючих на визискові невільників, на феодалній ренті, на вивозі сирівців слугує енергетичним джерелом саме імперський експансіонізм; для московитів манією ідентичності є збирання земель і народів. Тоді як нація, - яка не орендує сусідське житло та засобів існування не позичає на стороні, - продукує власну культуру у власному національному домі, який розвивається як батьківщина не у вимірах суто географічного терену, а через будівничу працездатність, винахідництво та співпрацю із сусідським довкіллям, через історію відстоювання самоправності. Імперіалісти заходяться вимудровувати безпідставні фетиші містико-ідеологічні саме на доказ свого небажання розпрощатися із вкраденою ними сусідською батьківщиною, яка як колонія має для загарбників ціну лише як призвілля для сафарі. На відміну від імперіалістів європейського штибу, які вторгнення співвідносять із наслідковими прибутками чи збитками, - то московити хапають чужі території навіть у очевидностях збитків від власної агресії. Московством є переселення заброд і освоєння окупованих ними сусідських просторів назавжди у часовому безмірі так, щоб там господарі зникли у просторовому вимірі, а чи через фізичне знищення колишніх, а чи через їх асиміляційне уніфікаторство підданих вже у соломаху московізації. Засадниче небажання московитів робити із своєї географічної території вже власну батьківщину підігрівається їхніми прагненням зробити із чужих батьківщин вже географічну територію.

Не тим напад тоталітаристів на суспільство продукує обумовлений, що їм обом затісно товктися на одному й тому ж просторі обмежених ресурсів, а тому тоталітаристи полюють за чужим добром, бо саме цим вони й займаються, у силу того, що любителі ефемерних чудес нічого іншого й не продукують, а кормитися їм кортить калорійними смаколиками. Ті революційні коливання кордонів між полями випасу та індустрією продуктивності, які є сюжетом суспільної історії, відбуваються не тому що екстенсив не може не бути лімітованим, а тому, інтенсивність розвитку спільнот стає конфліктним зіткненням лоб у лоб, - бо одні лише грабують, а інші зацікавлені у покладанні на власну працездатність. Обмеженим примітивістам на обійтися без необмежених мисливських угідь. Вони переймаються мегапроектами й циклопічними будовами, - бо є імперіалістами.

Тому любителі упокорення усього є неперебірливими у простоті своїх апетитів заволодіти усім, бо саме це їм і потрібно. Агресори наміряються споживати не щось вибіркове із сусідських пожитків, а ґрунтовно сам ґрунт сусідів, на якому ґрунтуються самі сусіди із своїми правами та плодами своїх господарювань. Проте невдержиме розпухання збиральницького корпусу імперії від розміру заковтнутих туди чужинських народів та далеких культур ставить такі завдання їх асиміляційного перетравлення, які є несиметричні розміру здобичі, а саме: якщо колонізація зростає у пропорції арифметичній, то методи управлінського насилля над колонізованими зі сторони метрополії зростають, так би мовити, у пропорції геометричній. А неодмінною умовою втілення повної любови займанців до упокорених ними ґрунтів вже як до власної батьківщини може бути лише відповідно повне смертельне знищення колишніх господарів з наслідками успадкування культури покійників вже як питомо рідної. Коли хижацтво є лише причиною заздрости до не свого, то вже тоталітаризм є просто технічною необхідністю втримання в покорі надвеликих трофеїв. Розмір імперії має значення не лише для її потуги у подальшому збиранні нових земель і народів, - аж зусилля на їх зодноріднення у спосіб інтенсивного винищення різнорідного починають перевищувати вигоди експансіонізму. Те, з чим наступають проти прав свободи народів, то те саме й стає раковою пухлиною самозваних інтеграторів.

Примітивізм не лише своїм шалом боротьби за загарбання чужих ресурсів зобов'язаний собі своїм існуванням, аж своїм вихолощенням до загибелі має завдячувати саме цій же неспроможності видерти у сусідів ще хоч щось вартісне продовженню споживацького паразитизму, - коли зрештою нападницька спільнота мисливців за чужим стає змушена приступити до самопоїдання у марних намаганнях конкурувати із продуктом з високою доданою вартістю спільнот вільних щонайменше від потреб грабежу. У пришвидшеному русі до самознищення внутрішніх ресурсів, - через віднімання безоплатної продуктивності робочої сили в'язнів та продуктів праці знищених підприємців, не кажучи вже про визиск безмірних просторів задля задоволення безміру небажання жити із власної працьовитости, - примітивна експансіоністська імперія московського збиральництва навіть досягла злету, але поточилася саме із цієї ж неспроможности виконати взяті на себе зобов'язання та обітниці через дефіцит сировини та віри у манну небесну, яку так само нізвідки черпати. Історія не лише советського, а й на загал московського імперіалізму, не здатного до ефективности свого окрім збиральництва чужого, до болі нагадує аферу пірамід, коли із теперішніми обдуреними обіцяють розрахуватися коштом майбутніх одурених. Бо навіть глупство може почасті мати межі.

Зв'язок між бандитом і його здобиччю не вичерпується односторонніми ініціативами бандита відправитися по здобич. Більше того, саме можливість полювання, безкарного здобичництва, навіть бандитизму вже кримінального, як способу існування, - визначається не наявністю асоціальних ідей у психіці чи поведінці загарбника чужих ресурсів, а практичною наявністю ресурсів, що їх цуплять саме тому, що нападники можуть це зробити не надто нариваючись на спротив, або долаючи опір і права вже колишніх власників. Московство лімітоване нагодами красти. Збиральництво й присвоєння поживи продукуюваної природним чином відноситься до первісних способів господарювання. Міжплеменні змагання за недопущення чужинців до свого ареалу, військові походи на підкорення чужих країн і народів були у свій час гоноровою справою героїв і вождів навали. Проте скорочення потенційних колоній та місць із нічийною власністю, доконечний розподіл земель та сфер культури за закріпленими за ними господарями, набуття майном генези продукту праці визначеного власника вже під захистом права власности – спроквола делегітимізує крадіжку, як імперіалістичну, так і менш масштабну. Віднімання не лише чужих харчів, а й паразитування на культурних цінностях належних сусідам засуджується морально та у плані правовому. Упорядкування соціальних взаємовідносин причинами має ошадливе ставлення до обмежених ресурсів. Тоді як логіка нападів на чуже є породженням спокуси від надміру багатств із непевним їх господарем. У тоталітаризмі винні його жертви, що не захищаються.

Облуди, якими насилують свободу мислення, та тюрми, у яких стримують свободу дії, створюються не так любителями етики, мистецтва, релігійності, філософствувань, як – тими невдахами у наукових заняттях, які змушені були відступити у означені гуманітарні сфери. Зона є продуктом не власне вільного художника, як типа, що свої мистецькі виправи переводить у політику, видаючи свої придумки за технологічну потребу прогресу. Вбивають не погано виховані, а недостатньо освічені у тих технологічних законах, куди з диктатом від етики годі й потикатися.

Як дим розвіюється навіть сумління пам'яті про тих у кого любителі чудес відібрали життя, а тих які тішилися на вершинах ланцюга нищення доїдають хробаки, над монструозними циклопічними даремнобудовами останнього дня кружляє попіл – і лише у мистецтві ідіоти здобувають вічність. У свою чергу саме революціонери у мистецтві йдуть попереду катів у портупях. Провідники тоталітаризму мають бути аматорами у видах мистецтва як занурені у фантазії митці, бо на раціональну голову утопії вдало не спадають.

Науковці управляють лише обставинами і годі у організації просторової реальності сперечатися із її дослідниками та творцями. Аж для того щоб вдало рухатися у часовому вимірі, то треба осідлати свідомість естетичну. Вічність стає доступною там, де фактично нічого не відбувається, де усі претенденти на управління часовим безміром фактично залишаються на одному рівні у виправах із духовними, високодуховними, абсолютними істинами. В усі епохи серед усіх народів і людей, не зважаючи на рівень достовірних знань та поступ наукових звершень, незмінним попитом користуватимуться одні й ті самі моральні повчання, апеляції до чудес у обхід реальності, одні й ті самі естетичні почуття викликатимуть одні й ті ж самі артефакти мистецькі, незмінні осяяння мудрости кочуватимуть майже зациклено від одних філософських шкіл вже до інших подібних у незмінності. Невмирущості досягають окрадені на життєву конкретику. Хіба що на огирі ліпоти вдається наблизитися до лімітів необмежености. Лише під притуманеним серпанком духовности можна надійно, як під крицю, заховатися від усякої на свій бік критики. Для того щоб виправдатися за пролиття крови, то треба злочинам надати романтичного виду мистецького хепенінгу. Підпорками моці концтабірних вишок для вохривців править краса.

Навіть наукові гіпотези затрачають свою науковість коли не вражають своєю вишуканою елегантністю, смаком виражености, манірністю краси. Культова ритуалістика та святі реліквії, переконання у величности та непогрішимости рятівного віроучення, пам'ятники та прикмети секти лиш тоді входять у побут та здобутки історії, коли функціонують як мистецькі. Храм поза рамками естетизму не є храмом сповідництва.

Добре коли сумління вчинку спрямовується особою на вирішення назрілих питань. Ще краще, коли у своїй волі особа керується на доданок ще й власним вимогливим розумом, адекватним сприйняттям подій, логікою фактів, відповідальністю за справу та нормами людяности. Тоді як підпорядкування навіть рефлексів, - не кажучи вже про будні соціальної поведінки, - підпорядкування неапробованим стереотипам з метою осягнення нових щаблів окультурення має ризики затрати навіть нормалей вже наявних. Вправність людини продукувати культуру може вивести до засвоєння безмежних дурниць. Вміння людини придурюватися й віртуозно виконувати роль перебрану на себе доброхітно – має стосунок до артистизму, дає акторові гонорар та паблісіті; тоді як мистецьке виконання масами людей наказів відданих начальниками в уніформі – може призводити до людовбивств та ровів.

Зіставляючи рівні знань та досягнень минувщини і сьогодення не можна не визнавати зростання вагомости науки, утім ставка на диктат останньої стосовно інших способів освоєння людсьми світу виглядає менш небезпечною, аніж домагання зворотнім втручанням зі сторони необгрунтованих світоглядних упереджень розпоряджатися у сфері наукових тверджень. В усякому разі стандарти моральности та краси не мають підмінятися облудними імітаціями зі сторони ревізіоністів світоглядних цінностей. А така небезпека наростає за часів спровокованих криз. Окрім наукових знань громадяни завше керуватимуться аксіоматикою тих вірувань, які виявляться стійкими проти звабливих облуд.

Закономірности чуда та закони нетривіального, якими опікуються відповідні організації віровизнання, можна віднести до способів освоєння людством світу, проте від наукових законів та пізнань сфера релігійного відмінна фіктивністю своїх тверджень, базуванням останніх саме на переконаннях людських не підтверджених, а то й спеціально протилежних відносинам у природі речей та явищ. Окрім власне містики релігійність включає до святих, себто незаперечних та вартих лише покірливого виконання, істин звичайні, себто апробовані вже досвідом суспільного життя, постулати освячені авторитетом потойбічних, позаісторичних, надприродних сил. Тоді як знання наукові виглядають проблемними з причин їхнього постійного вдосконалення та логіки відкриттів що штурмує поки що утаємничене й непідвладне, - то релігійна свідомість не лише зупиняється перед таїнами, а й їхнім пристосованим до людини анімованим образами надає ваги вичерпної щодо історії людських пізнань та розвоїв. Тоді як створювані науковцями закони постійно наближаються до специфічності явищ, обмежуючи узагальнення вже відпрацьованих знань, що у наслідках розширює сферу культури, себто опредмечує та втілює плани людського благополуччя, - то релігійні настанови вичерпуються демонстрацією покори на честь тих анімованих святих, яких зобов'язують таким чином відшкодувати страдництво та жертвність вже з надлишком користи для віруючих в управління чудесами. Тоді як авангардна у видозміні природних реалій сфера наукових знань практично й конкретно вдосконалює культуру та цивілізацію, - то релігійне світовідчуття вичерпується трактуванням та інтерпретацією символів на виправдання догматичних цитат та незмінної культової практики. Цілі, які ставить релігійна віра, позаісторичними; засоби здійснення казки є не існуючими предметно; противників секта собі вигадує з нічого; методи боротьби є інфернальними; мислення віруючих у неможливе є абсурдистським; обставинами чуда є ірреальність; зваби химерних віровчень варті їхніх залякувань; результатами втілення культового символізму є помилка. Любителі тих простих рішень, наполягання на яких вичавлює із людей кров та страждання, населяють світ чаклунами, відьмами, диявольщиною, міфічними істотами, - що й робить із свідомости утопістів варіацію шизофренії.

Примітивні соціальні прожекти, вірування у здійсненність яких робить їх різновидом релігійних вірувань, включають у себе релігійність на стадії сектантства як класичний зразок тоталітарного культу. Й хоча догматика та організаційні структури вдалих у впливах на суспільну історію й масштабних конфесійних проєктів має атрибути централізму, тоталітаризму, абсолютизму, - коли однаково що за комунізму, що усередині віроучительної секти: керуються утопічними обіцянками, професійні пастирі пропагандою обробляють залишки тями пастви вірних, зона виключної одномірности протистоїть ще не включеному до неї розмаїтому світові вільних людей і народів, - однак, скорше, режими тотального невольницького контролю є різновидом класичних релігій, ніж навпаки. І вірування у рай з пеклом, і вірування у безпомилкових вождів на чолі з чекістським Органом, - обопільно єднає сповідання містики, безпредметних вигадок, позарозумних помилок. Не релігійність є прикладом тоталітаризму, а тоталітаризм є проявом релігійности. Мамою і татом примітивного регламенту є безум.

Релігійникам реально щастить вмовити людей увірувати у чинність потойбічних сил, тому що чудеса знаходяться просто поза межею критичного дослідження наукового. Тоді як марксистам вдається навіть неймовірне: у заперечення соціальних традицій, як квазінаукову гіпотезу, висунути реакціонерське заперечення власности і ринку заміненних на підлеглисть одержавленим гуру, заперечення малочисельних націй заміненних на провід історичних народів, заперечення підприємців заміненних на диктатуру пролетаріату.

Хоч повчання віроучителів занурених у чаклування видаються більш віддаленим від реальности порівняно із квазісоціальною ідеологією тих перетворювачів казки на дійсність, які під лекала своїх маній заходяться вирізувати людей, - проте зріст містичної складової робить універсальні учення відповідно менш загрозливими. Традиційні віри корисні не лиш своєю маргінальністю, адаптацією утопій, а й відтягуванням на себе містики нетрадиційної.

Усі релігійні вірування, - як вчення які уявляють собі, що у своїх постулатах вони добралися до відповіді на усі питання з функціонування устрою світу, - є тоталітарними. Не тоталітарних релігій не буває. Усі релігії це класика тоталітарних устроїв. У свою чергу усі політичні режими які тяжіють до авторитарности набувають рис релігійної секти. А настирливі методи маркетингового нав'язування товарів споживачам є лишень кволою компіляцією сюжетів з приводу еклезіологічного воцерковлення у общину вірних.

А дістатися шахраям до завершення пізнань та доконечного закону ладу реальности не важко, коли оголосити остаточні закони утаємниченими, підлеглими потойбічним чудесам чи чинникам, а себе самих при тому достатньо шахраям оголосити здатними впливати на чудеса чи бути посередниками між віруючими у неймовірне та власне самим неймовірним. За посередництво ж, у вигляді символіки культових ритуалів для втягнутої у чаклунські священнодійства пастви, ошуканці беруть комісійні. Уся ж реалізація обіцяних чудес цілком і повністю знаходиться у царині інтерпретацій подій. Енергетика сподівань на здатність впливати на реальність засобами ірреальними, в обхід освоєння відносин у природі речей, також повністю розміщується глибоко під зачіскою віруючих у реальність чудес. Від релігійних же, то наукові знання відмінні тим, що сформульовані формули фіксують та прогнозують об'єктивний перебіг подій власне реальности. Змінюваність наукових знань через їхнє вдосконалення однак не дозволяє і релігійні способи освоєння світу видати за годящий для свого часу вид достеменних знань який належить власне знанням, а не вправностям із викликання чудес.

Усі вірування, не містять і не можуть містити будь-яких тверджень, які б аргументовано нагадували собою голос потойбіччя який прорвався до нашого світу, бо саме цінностям останнього й належать усі ті постулати усіх конфесій, які конфесії домагаються видати за авторитетність Божу чи за прояв вже безсуб'єктних чинників. Реальність чудес, на вірі у які тримаються усі вірування, повністю представлені тлумаченнями професіоналів від культів про дію чуда яке відмовляє іншим причинам дійсним, випадковим, незрозумілим.

Набір аксіом та догматів довільно якої секти чи системи вірувань у чудеса не допускає поза собою виключень і не може не бути нетерпимим по відношенню до будь-яких подібних абсолютистських вірувань які конкурентно претендують на ту ж саму сферу нескінченности. Абсолютистські претензії кожної конфесії чи секти роблять їх рівними між собою, або ж не гіршими за усяку подібну, - не зважаючи на специфічні рівні розвитку та відмінности релігій у освоєнні ними культурних та історичних здобутків своїх сповідників. Цілісність кожного та усякого релігійного утворення, - яке від краю можливостей та до самого протилежного безкарю неможливого силується контролювати те, що заміряється визначати у житті Богів та людей, - тримається не на логічній несуперечности догматів та змістів віри, а на тому їх купченні хаотичному, яке просто таки неодмінно має бути суперечливим аби своєю невідлеглистю будь-якій раціональності саме й претендувати на нескінченність невичерпної безмежности в управлінні більш ніж усіма подіями. Володіти тайнами можна лиш тоді, коли й власне сам інструментарій та метода володіння перебуватиме поза усякими можливостями її второпати раціонально поза межами безумства.

У одній вервиці із моральною регуляцією суто міжлюдських відносин, із регуляцією науковими досягненнями змін у відносних та розуміннях фактів, - то й світосприйняття через призму вірувань є способом освоєння людиною світу культури. До дивних особливостей усякої релігійности можна віднести: намагання вплинути на події засобами не притаманними дійсности подій, дієвість яких залишається чи уявною, чи оманливою, чи ритуальною, а то й підлеглою абсурдизмові; не лімітований ані можливостями, ані часом абсолютизм релігій, які перебувають у оселі святости, вимагають шанобливого до себе слухняного поклоніння, не допускають на свій бік критики.

Заміна раціонально встановлених фактів наукових знань вже на вірування є не лише хованням знань недостовірних під обладунком святости, але й у свою чергу чудеса заховані під цим панциром недоступности зі сторони критики і є свідченням їхньої неймовірности.

Природними особливостями нашого виду є розумність, багатство ж людського культурного буття може вимірятися його інформаційністю. Інформація представлена не лише семіотичними системами у знаках, пам'ятками духовного життя, психічним життям, - аж ще й матеріальна культура презентує собою відповідну інформацію.

Експеримент слугує критерієм спростування хіба що недосконалих теоретизувань, - тоді як перевірені досвідом їх уживання стандарти духовного життя, постулати гуманітарних прав, соціальні закони та договори не тільки не обмежуються слугуванням подіям та відносинам матеріального світу цивілізації, як ще й його визначають. Інформаційність сфери гуманітарного життя не є конвенційною чи фіктивною, аж ця складова культури є узгодженою із креативністю та логікою власне наукового дослідництва.

Руйнівність тоталітарних зон проявляється насамперед у нікчемному інтелектуалізмові його ідеологічних постулатів, якими ведеться війна не лише проти зневаженого усіма містичними віровченнями саме матеріального світу, а й проти його духовних цінностей відмінних від догматів віровчень про потойбіччя. Абсолютистські вчення про кінець історії з усіх сил намагаються видати себе не за сторонність, за чергове досягнення у тягlosti духовного поступу. Вірування у яких сповідують чудеса та насильства над незгідними виводять себе з-під правил та санкцій за якими функціонує життя духовне, щоб останнє атакувати безкарно, а водночас ідеоократи від тоталітаризму забороняють осмислену критику вже проти себе самих, доповнюючи неодмінну цензуру вже на слідство та репресії професійних бійців за чистоту святого вчення проти крамоли. Тоталітаристи зайняті олжею проти світу та заборонаю правд вже на свою сторону.

Ні у якій іншій галузі, як саме у ідеологізованому віруванні, його об'єктність мало не повністю вичерпується інформацією про нього. Фактична відсутність предмету дослідження, - представленого уявленнями про атрибути Божі, обіцянками відсутності експлуатації у царстві вільної праці пролетарів, реінкарнацією з полтергейстом, - з надлишком надолужується догматичними формулами й заклинаннями з приводу подібних чудес. У культурі сповідання того, чого нема там де цього не може бути за ніяких умов, є неприпустимими ніякі сюжетні відступи, а модерні новації та ревізійністська критика стосовно абсолюту віри тотожна згубі. На стукіт по панциру незворушної догми відізветься лиш луна порожнечі. Ортодоксія, яка як сторожовий пес кидається на еретиків, протилежним від нашійника кінцем ланцюга є прип'ятою до неможливого у точці неймовірного. Святі постулати вчення про гріб для історії та вичерпання смислів не означають нічого відмінного від видів презентації подібної інформації. Має значення не те за що чи про що мовиться у міфології, а те, як вправно це робиться. Енергетичним джерелом химерних змістів є пам'ять про них. Повтори це інструмент набуття не здобутого. Ніщо так не різнить фіктивне від достеменної щодо нього інформації. Обіцянка химерного спасіння від вигаданої фобії – є нікчемною, аж докладна щодо цього розповідь – є усім. Те, що не має стосунку до реальності, нереально порушувати у формулюваннях. Ідеологія це незмінність слів та ритуальних маніпуляцій у їхній безвідносності до дійсності. Сакральне ставлення до постулатів віровчення тоталітаристи зводять на ігноруванні підписаних ними договорів у справах профанних, які приносяться у жертву інформаційним аксіомам догматики. Діагноз казці поставленим бути не може, тож необхідно це робити лише відносно оповідача. Уся енергетика боротьби проти ворогів вичерпно обмежується усуненням усіляких перепон для промовляння ортодоксальних постулатів віри у те, що від правильного переставлення літер алфавіту у молитовному коді партійного вчення зрештою таки обітоване чудо станеться. Чистота віри не йде далі від кривавого сліду залишеного еретиком, який під слідством зрештою зізнався й розкався. У зоні чаклування із святими формулами ретельно опрацьовують місце розташування навіть окремої коми, тональність піснеспіву, стіжок вишивки на мантиї служителя, - попри те, що усі ці культові заклання не можуть мати, за усіх умов дотримання чистоти ритуалу, жодного стосунку чи впливу молитвами на видозміну природи речей.

Одні казкові вірування ваблять обіцянками про те, що достатньо виявити покору образу Бога, принісши жертву безпосередньо для його фахових служителів, то тут таки Бог через голови служителів метнеться у вдячності виконувати довільно-які забаганки жертводавця; або ж казковий достаток обіцяється послухам, на разі як ті порснуть винищувати ворогів, маркованих професійними провідниками до достатку як завада щастю, яке тут таки не забариться коли знищити тих ворогів, які своїм існуванням ображають святі ідеали; або ж запити від усіх сущих проблем вважаються розв'язаними, коли команда зрештою забиває вирішальний гол. Проте подібні чи не подібні усякій притомності химери входять у побутовий узус саме завдяки наближеності до побутового, а не химерного. Містифікації не мають своєї долі у тілі реальності і лише вдале маскування під реальність, або обітниця перетворення у реальність у нагодах віддаленого майбуття, або вдавання до терору задля своєї легалізації у світогляді обкрадених на вільні розмисли – й дозволяє ірреаліям утопій триматися у реаліях історії як її арбітражна духовна складова. Тоталітарні вірування просто затрачають свою небезпеку для сторонньої від їхніх заклинань аудиторії у тій мірі, у якій сповідники обіцяних чудес входять у піднебесся своїх казок; але культивування культу набуває загроз у тій же мірі, у якій втручається із своїми приписами щодо керування справами належними життю соціальному, науковому та усім профанним сферам. Серед абсолютистських віровизнань найбільш загрозливими є найбільш наближені до представництва собою світського життя. Більш віддаленими від тверезої адекватності є культ який має лиш вузький просвіт відносно власне культури. Аварійними для логіки та доказових законів є замішані із ними у нерозбірливу соломаху упередження про дієву у дійсності участь чудес. А безпосереднє видавання ідеологізованих соціальних аберацій вже за розпірене досягнення соціальної думки – стає не простим криміналом, а й набуває ваги геноциду. Тоталітаризмом є химери що проросли до політики, до влади, до держуправління.

Режими з управління чудесами та вищими смислами світоустрою тоді звільняються від звинувачень у помилках, коли віддаляються від претензій конкретної участі у змагання за владу серед світських, замість того акцентуючись на повторення суто культових молитов; водночас подібна втеча від верифікації на спроможність у владі громадській, а не у пастирстві серед пастви, веде до затрати смислів та заперечень цілей плану з домінувань ідеологічного кліру над магнатами світськими. Тож політика влади духовної є постійним балансуванням між збереженням своїх переваг над істеблїшментом та масою, а у той же час участь клерикалів у політиці спрямована на уникнення осуду та звинувачень зі сторони тої ж маси вже як пастви за дієву чи органічну участь кліру у істеблїшменті. Скорше служінням пастви своєму соціальному провідництву, аніж зворотним зв'язком, пастирі забезпечують свої ролеві посідання у соціальних зв'язках. Духовні владоможці скорше підуть на конфлікт із бюрократією державців, аніж згодяться на той провід останніх над собою, який загрожуватиме проводу над масою підопічних як над паствою.

Хоча участь неймовірних чудес обіцяється їхніми призвідниками бути крилами сприяння у взаємодії із ефектами обумовленими закономірностями предметних подій, - проте слідування ілюзіям, як вчинення помилок, не може не бути каменем обтяження, а то й руїною відповідності між цілями та результатами дій. Саме завдяки конфліктним, віками тривалим та триваючим серед європейських народів секуляризаційним процесам витіснення клерикалів на маргінеси суспільності подалі від спеціалізованої у власній достатності політики, дякуючи реформаторським переформатуванням католицької віри вже до стану приватних сумлінь, а також з причин прив'язки протестантизму до приватного підприємництва буржуазії, – то європейці послабили баласт з актуалізації чуд та обмежили втручання церковних приписів у вже самодостатні сфери мирського життя, й ця спеціалізація культу у виключних рамках спасительних ідеалів віровчення християнського стала не останньою умовою лідерських функцій європейського кола культури. Відсторонення від безмежжя одномірних приписів спрощення через псевдодію чуд розв'язує креативні входження у досконалі виклики проблемні і тим стимулює поступ.

За середньовіччя в Україні право встановлене през шаблю вважалося вищим від того добровільного виконання обов'язку, що його вважали за можливе змінювати безкарно у доцільних ситуаціях. Подібне ставлення до чину і права слід вважати дикунством. Непорушними засадами не лише права, а й навіть прийнятого у певній країні поля діючого законодавства, є стандарти моралі, кореговані на коефіцієнт узвичаєних у традиціях цивілізаційного кола його особливостей і норм у відносинах і устроєві соціуму. Універсальність права як арбітра чи ключа до розв'язання колізій у міжлюдських діалогах, протистояннях, проблемах забезпечується не його диктатом, а зворотним підтвердженням права зі сторони громадян які через право реалізують свої підметні запити і можливості. Диктат тоталітарної зони, під приводом чи єдиновірства, чи терору з примусовим виконанням усіма приписів свавілля терористичного одновірства є не лише імітацією права, як є його порушенням. Бандити та узурпатори при державних посадах можуть вже у розряд законів перепроваджувати догмати своїх віровчень, але останні від того не стають правовими. Високопосадовці зазвичай резервують представництво дії права виключно за собою, а одним із прийомів легалізації цього беззаконня означені начальники використовують демагогічне у своїх інтересах маніпулювання тими інстинктами та звабами мас, які облудники оголошують за виключне джерело права. Проте право має своєрідну логіку розвитку, що не залежить напряду від виключности волі окремих суб'єктів та учасників правового життя. Право, як і усе у цьому житті будується у фундаменті соціуму винахідниками здатними втілювати суспільні запити. У цілому інерція права збігається із узвичаєнням норм прийнятих суспільством для себе, проте якщо спільнота помиляється поєднанні своїх інтересів та права, а чи нарізно розводить ці умови свого благополуччя, - то платити чи розпачуватися за ці розлади має сама спільнота, яка мусить звітувати собі за наслідки своїх дій. Подібно до того як за дисонанси чи протиріччя між світоглядними догматами віровчення та науковими твердженнями, що їх одночасно сповідують адепти, саме останні й мають відповідати передовсім перед собою.

У наш час неприпустимо переплутувати напад злочинців і напад на злочинців. Не може бути жодного сумніву у тому, що агресори, які довільно під яким приводом свого виправдання нападають на народи, не можуть не зазнати поразки. Між порушенням права та карною за це відповідальністю можуть бути ті щілини часу та проміжки обставин крізь які бандити пружаються щасливо добратися до здобичі так, щоб з'їсти крадене під ковдрою безпеки, - проте невідворотність покарання входить саме до здійснення права. Тоталітаристи обіцяють задовольнити ваші права лиш тоді як ви покоритеся їхній волі.

Те застосування насильства, якому об'єкт атаки не зміг нічого протиставити, здавна вважалося вищим аргументом права. Проте у новітній час розвитку мережі діалогів та взаємних залежностей, то ставка на виключність армії у розв'язанні навзаєм егоїстичних інтересів скорше перетворюється на вид поразки, коли на агресора опоненти накладають такий масив контрзаходів, порівняно із якими військові дії ініціатора нападу підпадають під кваліфікацію злочину з подальшими втратами й карами йому. Більше того, жертви нападу провокують як пастку військовий напад на них із тим, щоб ввести ці дії нападника у простір переступу та неправедности і тим забезпечувати подолання ворога. Право може підкріплюватися енергетикою обов'язків армійців, але зв'язок зворотного плану насичення набуває виразних ознак злодіяння. Задля своєї перемоги підступні бійці гасять до певного часу не лише свою критику нападника, - аби той певно втягнувся і вклякнув у поки ще не виразних для нього загрозах, - лукаво відключають для противника стримуючі для нього запобіжники із застосування ним не лише його ж армії, як ще й знімають остороги для слідування противником приписів його ж ідеологічних забобонів. Жертву манять безкарністю ковтання ним наживки, удавано поступаються перед нахабством спровокованих апетитів, а потім ще й зашморг мішка затягують. Опонент має набути виразности й заповнення у його особливостях, аби поставити вірний діагноз та вдатися до адекватної терапії, а то й хірургії.

Коли джерелом життєзабезпечення стає використання ресурсу природної родючості землі у спосіб або збирання блукачами її плодів, або випасання кочовиками приручених отар, або вже осілого землеробства, - тоді там буде бійка за ще не виснажені ґрунти, зіткнення територіальних експансіоністів, там відбуватимуться імперіалістичні війни та колонізаторські утиски; там патріотизм та маркування ворогів матиме географічні виміри. Коли ж звучать гасла про гуманізм, про людину як міру усіх речей, про те що людина є головною продуктивною силою побудови соціалізму, - то це значить, що у такому суспільстві людологи хапатимуть ясир щоб переробити полоняників вже на рабів; що у типах господарювання зведених на експлуатації робочої сили відбуватимуться переселення мас і мобілізації; що будуть як вороги винищуватися і переслідуватимуться племена і народи які не згодні віддати свої права нападникові; що встановиться режим тюрми, де із колишніх людей зроблять зеків і каторжан, які під нагаєм гаруватимуть і виснажитимуться за харчову пайку; там цінність людини має базарну фіксацію; там доречними будуть біологічно-расові чи соціально-класові учення із переслідування нечистих. Коли ж додатковим живцем організації вже продуктивного виробництва стає втягування у технологічні процеси відповідних сирівців, - тоді саме логіка й запити на завоювання певних копалин урізноманітнює перебіг колоніальних воєн та обдирання народів зі сторони індустріально передових країн. Коли ж пріоритети господарської діяльності визначаються вже наукою та інформаційним розвитком, - тоді вже на темній стороні прогресу його антиподи із числа шахраїв орудуватимуть утопіями, міфологією, а то й патологічним безглуздям, аби нажитися на жертвах. Серед не актуальних видів господарювань не буває відпрацьованих напрямних.

Замість того, щоб надолужувати загаяне та бігти навздогін країнам з підприємництвом вже у масштабах індустріальних, то у країнах з пережитками влади монархів та мануфактурами модними стають теоретизування на досягнення паритетності із лідерами у спосіб зупинення останніх. Проте реакція проти капіталізму, правової регуляції, ринку фінансового, демократичного та ринку гуманітарних свобод сталася у послідовній логіці противників ринку сталася вже замахом на самі засади організації продуктивного виробництва притаманні господарюванню за усіх часів на народів. Бо соціальною людиною є людина продукує, життям якої є вироблення продукту суспільного попиту, права на який і стимулювання виробництва якого й становить зв'язки суспільства у наслідках культури. Заборона власності, господарів та усіх установ економічної діяльності – може ще бути ідеологією бандитського наскоку саме для зміни власника, але не може не бути тими пропозиціями неможливого, прийняття яких призводить до анігіляції сфери хазяйнувань. Костурами підтримування номенклатурних слуг народу у якості подоби організаторів сфери господарчої може бути або регулярний відстріл їх і тероризування, або їхнє корумпування. Від початку й до кінця прощтовхування у життя утопії про ідеал розриву чи стіну між продуцентом та його бізнесом, то комунізм утримав Московію у історії тільки через латентне налагодження зв'язку між робітником та її справою. Зрештою лавочку комунії прикрили.

Коли совітська влада послідовно виснажила умови хазяйнувань з використанням потенціалу підприємливості господарів свого бізнесу, наукового прогресу, коли у створенні валового продукту неістотною є продуктивність праці, а імперське хижацтво повернулося до видобутку природних сирівців, - то для усього та усіх знецінених у побудові комунізму і вичавлених для того вождями настає не тільки полегшення, аж уся маса совітських московців, яка не бере участь у обслуговуванні бізнесу одержавлених чекістів, для останнього виявляється не просто зайвою, як ще й нахлібниками, для яких доводиться відстібати частку здобичі, аби від маси здобути крадіям легалізацію й безпеку з перекачування природних ресурсів до місць додавання сировині трудової вартості десь подалі від територій московської окупації. Виготовлене за участю совітської рабсили користується низьким попитом на Заході, тож задля свого барижного заробітку чекісти збувають туди вироблене ще за часів динозаврів. Тому будівання лагерьа соціалізму й наказало довго жити. Будівники комунізму – вільні, за непотрібністю навіть на ролях рабів.

Тоталітарний лад набуває подоби ідеологічної конструкції, себто не підтверженої фактами, лише тому, що його доктрини заскалюють у безглуздя та позараціональну містику, - проте саме відкриті суспільства сповідують духові високого рівня узагальнення цінности, тоді як царством тоталітаризму є брутална конкретика. Царство диявола – це усе мирське. Лише від непорозумінь вади чи то особливости централізованих режимів вбачають у ідеологічному революціонізму, який полягає у скороченні смислів, - проте ті урізання людяного та ідейного призначені саме на матеріальні завоювання. Оскільки усе пов'язане із людиною й особливо з людським устроєм суспільного спілкування за визначенням зобов'язане бути у першу чергу розумним, то устроєм пригнічення людей закидають у першу чергу звинувачення у інтелектуальній обмеженості, - проте остання є не причиною, а є наслідком тоталітарних режимів, які своїм призначенням ставлять ті цілком конкретні та предметні завдання, яким просто бракує інтелектуальних доказів. Тоталітаризм це принесення раціоналізму, законности, людяности вже у пожертву тим утилітарним цілям, які не можуть бути обґрунтовані означеними духовними цінностями. Закиди тоталітарним режимам у зіщулюванні ними норм гуманізму і є тим аргументом, яким означені режими вихваляються як джерелом збільшення набутків технічного прогресу, коли умовою останнього подають жертву людяности, коли життя людей конвертують у залізо, коли людей розглядають сировиною для функціонування техніки. Зона неволи починається там, де людина як господар собі перетворюється вже у гвинтик обслуги створеного людиною ж господарства. Тоталітаризм приходить там і тоді, коли людських життів стає не шкода, аби поїданням людей забезпечити прорив у царині технічних переваг. Там, де знищення людяности вважається за достойну плату на досягнення конкретних матеріальних цілей, - то там і прикликається зона. Тоталітаризм обслуговує революційні зрушення у сферах будівничих, а не лиш слугує війні. Тоталітаризм виправдовують за його нелюдність тим, що злочини проти людства подаються за необхідність технічного чи технологічного поступу, коли ресурси людяности перекачують на подолання вигаданої відсталости, у тому числі й ідеологічної. Мотивом тоталітаризму є примат економіки та усякого меркантилізму, невміння вдовольняти людяні відносини на довільно яких технологічних рівнях. Усякий флер високодуховности, на який як на причину посилаються організатори лагерей, є не більше як димовою завісою на прикриття цілком конкретних завдань на використання біомаси людей для набуття тою жертвою нових територій, заводів, каналів, пірамід.

Лише тому, що аномії моделей суспільної неволи кидаються у вічі чи сприймаються перш за усе як інтелектуально ненормальні, то вади надмірно централістичних режимів зводять до таких же централістичних ідеологій, - аж у тім то й справа, що ідеологічні конструкції не більше як теоретично обслуговують визначальні для режимів їхні практичні завдання. Нема нічого більш віддаленого від інтелектуалізму як зона. Представляючи змісти своїх відхилень як ідеологічні, режими зони підставляють своїм критикам омани. Однобічна тенденційність ідеологічних доктрин, що відрізняє їх від заперечених ними повнот духовного життя суспільства, політична за ангажованість настанов тоталітаристів, що подається за ту концентровану вершину духового життя, після якої власне духове життя суспільства подається як вже відпрацьоване й вже не потрібне, а то й помилкове, претензії тоталітарних ідеологій на той усевладний монополізм, що виключає усю критику чи незгоду із своїми змістами, - свідомо й цілеспрямовано використовується тоталітаристами для досягнення таких же однобічних революційних зрушень у практиці суспільного життя. Ідеології це лише похідне від практики вузьких спотворень суспільних реалій. Війну на винищення, що її організують ідеологічні вчення проти розмаю та доказових істин духовного життя суспільства, не зупинити лише захистом останніх. Й так само як курси політграмоти потрібні тоталітаристам не більше як засіб стримування повстань в'язнів проти організованого концтабору, то так само і критика на сторону ідеологічних збочень тоталітаристів має усувати власне концтабори геть із життя суспільства, а не саму лиш роботу виховної частини концтабору.

Так спокусливі утопії про ту касту слуг народу, яка ліпше від самого народу відає про народні запити, у яких нема місця приватній власності громадян звільнених від турбот за свої інтереси, - не більше як ідеалізує та легалізує пограбування суспільства з перетворенням членства суспільства вже на рабів та сировину волі означеної касты; а, кажімо, нацистська настанова про лебенсраум обґрунтовує рух німецьких загарбницьких армій.

Загрози для свободи людей і народів загнаних у зону ощасливлення всупереч потребам в'язнів та у згоді із замірами організаторів зони – видаються загрозами тимчасовими та підлеглими виправленню у тому особливому випадку, коли логіка зони будується на відсутності власне логічного та осмисленого, на свідомому чи несвідомому обмані, на ідеологічних химерах сповідування неіснуючих чудес та казок, тоді як ситуація протистояння приписам починає нагадувати безнадійну у випадках, коли противна свободі її насельників зона неволі представлена власне доказовими для прогресу корисними винаходами та загальноприйнятими установами культури, коли творчі потенціали індивідуальних чи національних особливостей нівелюються вже не утопіями, а стандартами консумеризму, технічними форматами, усією практикою побуту без коріння та відірваності від стрижня часу, місиво якого прикривають терміном переваг глобалізації. Тоталітаризм є неприйнятним лише тоді, як свободи, що є у власних силах людей чи народів переважають вказівки зі сторони, проте означений концтабір стає вже не іграшковою справою, коли власне конкретика та дійсність культури починає дисонувати із тим, що її учасники відчують як власну свободу. Із концтабором будованим на ідеологічних забобонах впоратися ще можна, але ситуація спростування концтабору утвореного обставинами та відносинами у власне матеріальній та інформаційній культурі людства є більш складною, коли чуття свободи ідентифікує культуру за вид концтабору. Виходом із суперечностей між свободою та, з іншого боку, навіть культурою у ознаках її диктату є призведення культури до вимого свободи, але – не навпаки.

Попри те, що зону тюрми улаштовану узурпаторами суспільство вільне розцінює як порушення функціонувань права, людських відносин, організації виробництва, а то й перетворення громадянського життя вже на концтабір та розв'язану війну, на фанатизм ілюзорних вірувань та ошуканство силою примусу, на виснаження у грабункові та на урізання власне громадського життя люди нормальні вважають злом абсолютним, - все-таки усі свої пропозиції тоталітаристи виставляють як не прийом остаточного ощасливлення суспільства, так, принаймні, химери подають у контекстах звичайних проблем соціального життя, внаслідок чого усяка велика зона постає як не виправданою, так стає реальністю історії. Дещо надмірну кількість забитих людей та непристойну якість винищення установ людяности у ході нав'язування чудес просто списують на конто тих помилок, які стають достатньо задовільною платою за обнадійливу надмірність пропозицій просунути у прогресі за допомогою означених чудес та простих рішень. Зло примітивізації та ілюзійонізму не просто маскується під ординарність помилкового, а ще й озвичається як необхідність плати за ризики модернізації. Коли увірувати у те, що чудеса є звичайною пропозицією у технології прогресу та логіці виробничої практики, тоді доводиться згоджуватися і з трупами продукованими подібною технологією.

Вчення та рухи, які висуюють соціальні відносини та конфлікти, в тому числі й класові, у вирішальний чинник людського історичного прогресу заперечують ті теорії та установи релігійні, які у Богові, інших конструкціях просвітництва вбачають промотор суспільної історії та орієнтують людський чинник на скромність, - проте від самих лише пересаджень кадрів із одних посад на інші, від самої лише ревізії ролей людини у культурі, не кажучи вже про ефективність рефлексій з приводу божих сутностей та марень з приводу чудес, прогрес не станеться без залучення аграрної, промислової, наукової, інформаційної індустрії, де людський фактор творчості має посідати місце згідно логіки речей, а не лише диктувати останнім свою волю згідно суто гуманітарних орієнтирів.

Не так нові технології залежать від тих успіхів наукового пізнання, які прийнято вбачати у кмітливості дослідників проникаючих у природу речей і явищ, відносити до компетенції раціоналізму та психологічних процесів, зводити до фактору органа мислення людини, - як, навпаки, ментальність та розумність є функцією усвідомлення й реагування на закономірності та відносини в уречевленому матеріалі культури. Людська логічність задається логікою культури у яку людина є вписаною. Мозок людини розумної залишається незмінним, але міра тої розумності задається напряму технологічним прогресом. Відповідно примітивні технології та культурна деградація перетворюють потенційно розумних людей у актуальних невігласів. Важко відродити наукові технології спираючись лише на суб'єктивну пам'ять про практику окультуреності, особливо тоді, коли останньої нема.

Ексцеси комунізму, - представлені вибиванням ресурсів втримання імперії із її люду, прирощенню життєвих ресурсів якого й мала б слугувати та імперія, - виглядають порушенням психічного здоров'я будівничих комунізму. Проте ідеологічні безумства віри у щастя одержавленої праці, себто пограбування багатіїв, висмоктування багатств надр, експлуатація неоплачуваної праці має зобов'язаних гарувати, забезпечені успіхами винаходження чекістами ворогів народу, - є технологічним завданням для силового втримання імперії супроти внутрішніх та зовнішніх її супротивників, для її розширення вже на розмір табору соціалізму, для удавлення визвольних рухів, для ривка індустріалізації навздогін підприємницьких суспільств, для відмови від боргів кредитування імперії закордоном; прецедент розпаду імперського конгломерату під супровід мовчанки, а то й сприяння втечі до себе та власних свобод зі сторони людей і народів втомлених московським збиральництвом вже мав місце, стався фактом й тому імперотворцям потрібно було шукати вихід: і гулаг був створений. Концтабірний комунізм є технологічною необхідністю подолання раціональних причин його заперечення.

Якою б пропагандою віри у чудеса не намагалися вплинути на психічне здоров'я, яким би плетивом слів не домагалися, так би мовити, виструнчити звивини будови мозку, до яких би глухих кутів провалля у ідейні та звичасві особливості не закликали б громадян, - аж не лише позиції у рівнях культури, а й самі можливості виживання спільнот залежать від спромог відкривати й відкриватися істинам науковим. Відповідність вимогам високих технологій та науковому дослідництву у чільних напрямних прогресу є виключною для тих, хто залишається осторонь, навіть коли поза скобками науки осідлати найчудесніші ірреалії.

Гандж зони неволі й відповідного недорозвитку полягає у тому, що ідеологія зони, яка імітує вид закономірного, є облудою, її змісти відповідають фантазіям та сподіванням на чудеса, а не фактам та науковому дослідженню останніх. Дилетантські марення та ілюзорне візонерство чаклувань із утопіями є не лише відмінним, як ще й є противним до функціонування власне технологій у поступі суспільного виробництва. Проте віровчення містифікаторів, у представництві ними афектів психіки, які товчуться у царині духовного а то й осмисленого, продовжують чіплятися до технічного та технологічного прогресу тим, що самі змісти тоталітарних вірувань представляються за своєрідну технологію у організації суспільних відносин та цінностей. Утопії втримуються в ужитку як вид закономірного, відмінного від царини хаосу та незнання, - завдяки догматизації своїх тверджень. Для містичних формул видом їхньої стійкості супроти критики зі сторони істин та фактів є те самовладне повторення незмінних формул, що має демонструвати годящість цих мистецьких та пропедевтичних формул для довільно яких ситуацій. Неадекватність світосприйнять та нечулість до аргументів раціонального трактують за розрядами аутизму, імбецильності, шизоїдності, тоді як затяте повторення упереджених формул з амвонів, кафедр, трибун, тронів – тягне вже на фактологічність сакрального. Небезпека догматів від несистемного сектантства чи від системних ідеологій у тому, що вони не лише протистоять власне технологіям, як виступають ще й продовженням останніх.

Лаштуванням під закономірне є ще й месіанізм, як та технологія ідеологій, завдяки якій недоосвічений адвокат, семінарист, художник виносить мільйонам уроки на смерть.

Для людей прикромці від зони неволі полягають у силових її утриманнях всупереч тих природних потреб людей, які зрештою долають зону як тимчасову помилку допущену проти потреб людей. А утім то й криються імовірності встановлення ладу неприйняттого для окремих спільнот, що універсальні стандарти прийнятності відсутні з причин розмаїтості культур: традиції одних можуть безпосередньо суперечити звичаям інших груп, не зважаючи на біологічну спорідненість людей та здавалося б їхню інтегральну єдність зацікавлень у споживанні винаходів відзначених об'єктивними та вимірюваними параметрами досконалості. Коли збитки від пограбування жертв можуть бути прибутковими трофеями грабіжників, то, привиджується, що обов'язкові норми спілкувань у добрі вже починають розчинятися десь у недоступній далечині; коли розширення діапазону виживань та існувань у культурі розглядають за показник культурної розвиненості, то, здається, туди ж додаються і міжкультурні змагання за лідерство; коли наполягають не лише на позаутилітарних особливостях вірувань, моральних норм, мистецьких традицій, звичаєвої обрядності, а й способи господарювань роблять спеціально відмінними від сусідських для того, аби бути виключним господарем у домі своєї культури, то, як то представляється, відхиленням та видом ненормальності є візія на оголошення хоч якогось стандарту культури за домінуючий та гідний заміник усіх інших. Інакше кажучи, пошук засад та спричинень тоталітаризму серед записних ідіотів та хибувань є заняттям безперспективним від того, що навіть технологічний прогрес та виробнича продуктивність цілком можуть правити за неприйнятну для певних спільнот моделей устрою, коли людей мордують примушенням до цивілізованості у зневазі до екології незайманості та розмаїття культур. Відстоювання власної свободи та незалежності навіть за допомогою та сприянням культури доказово відсталого – є правом порівняно із протиправним нав'язуванням прогресу. Тоталітаризм зведений на химерах та утопіях легше піддається терапії порівняно із представленням зони неволі вже лідируючими моделями соціального устрою та технічними перевагами. Серед характеристик зони перебуває і явище прогресу.

Нісенітниці та свідоме вигадування неймовірного призводить до помилок, а у ліпшому варіанті обтяжує ритуалами наслідки від яких існують лише в уяві, проте наполягання на тих видах візій, сповідування яких є включеним у щоденний побут з тим, однак, щоб ці вірування не стали нездоланною стіною відсторонення від користування технічними винаходами прогресу, - саме й учиняється задля імітації якоїсь окремих авторської участі у прогресі. До химер вдаються як до демонстрації своєї незаангажованості у користанні тими девайсами та технологіями, які треба використовувати саме за інструкцією; утопічні конструкти це марні домагання урізноманітнити однозначність тверджень наукового порядку; помилки свідомо громадають як фортечні мури власних цінностей самостійницьких проти переможності ходи логіки наукової. Саме цивілізація орієнтована на пізнання достеменного й конструювання культури на істинах у природі речей й зберігатиме за собою позиції лідерства щодо тих, які тішаться іграми у чудеса аби зображувати свою конкурентоспроможність. І якщо ту зону, як модель беззаперечного, що є зведеною на фіктивних вигадках, теоретично можна було б спростувати чи відкинути геть без втрат для практики технічного прогресу, то від диктату останнього не дітисся нікому ніколи ні за яких обставин. Втеча від істин не може не бути прибуттям до несвободи.

Відповіддю тих, хто незмінно вірує у чудеса та правоту начальників, покладається на фіюрера і не вірить у власні сили, хто рухається лише у колоні й відмовляє свободі, правдам, законові, а є орієнтованим на рабство, ницість, приниження, - може бути лише ненависть та прагнення упень винищити західну цивілізацію плодами якої вони щоденно користають. Хоч визнавати можна будь-які ціннісні орієнтири, якщо вони не надто втручаються у мирське, останньому сприяють саме дослідницька критичність та відмова від оман, позитивна тверезість, приватна підприємливість, закони на благо, впорядкованість та охайність, добротність, працьовитість та трудолюбство, гуманізм та повага чужих прав, здатність ставити, розв'язувати проблеми і тим множити багатства.

Розширення прав широких мас, поліпшення їхнього добробуту та якості життя, народовладдя, поступ пізнань та раціоналізму з відповідною відмовою від проминулих забобонів, технічний та культурний прогрес – розглядають як односторонню виключно на благо народу його перемогу, аж, утім, ця перемога далеко не здобута коштом втрати своїх статусів та статків зі сторони верховних прошарків суспільних, проти глитайства котрих маси повсякчас змагають. У метаморфозах еліта не лиш мімікрує, як ще й вдосконалюється у домовленостях із визиску розподілених між собою ареалів полювання населених найманими трударями. Прогрес це саме те, що лєвовою часткою дістається штучному товару вишуканих осіб на самісінькому верхньому щаблі у динаміці соціальної піраміди. Демократію улаштовують щоби демократи вдоволювалися кинутим їм відступним маслаком й не зачіпали тих, кому ігрища за правилами не є потрібними. Добробут це пайка в'язням роботизни як похідна від безпеки панування бандократії. А за режимів панування тотальних ідеологій насельників кормлять або краденим зі сторони, або знятим із самого ж контингенту бійців за Справу партії, або ж відсутність пайки замінюють ідеологічним вихованням та закликами до жертвовного мучеництва. Проте незмінність несправедливого розподілення ресурсів та доступу до благ, що їх касти достойників влади отримують для себе за монопольними умовами, - не означає безперспективності руху до недосяжних цілей забезпечення заробітку згідно ринку трудових внесків.

Прогрес, як винаходи будування культури з продуктивністю надлишковою над звичаєвою, коли люди змінюють обставини, - передбачає певний рівень задоволення фізичного достатку. Тоді як внаслідок злиднів та болінь люди змушені діяти у напрямку зворотному, а саме: пристосовуються під обставини карань і кризи. Часи нестач породжують відповідні світоглядні вчення про: згоду із колесом страждань та відповідь недіяння; про відвіт любов'ю до ката на незнищений, не виправний, існуючих до часу життя гріх провини кожного з підставленням під удар іншої щоки, - як спосіб усунення зла у спосіб його прийняття. Подібно до того як переможена жертва у безсиллі дати одкоша починає загравати любощами до насильника домагаючись у такий спосіб продемонструвати йому покору та відсутність своїх повстанських загроз. Тож злочинні режими для того щоб їх визнали легітимними просто з технічної необхідності вправляється у опусканні підданих до стану безправних рабів-страждальців, аби останні пристосовувалися ціною втрати своєї гідності.

Фактом відсутності насильства дріб'язкового чи тотального є не лише віра консументів у корисність сугерованого їм краму, але – й узгоджений у перспективах факт вигоди від спожитого. Нав'язані пройдисвітами чи невігласами облудні переконання у здійсненності чудес згідно мрій чи здійснення мрій згідно вірувань у потойбічне - здатні протриматися серед пастви достатньо довго, але не довше від незаперечності фактів вже у наукових їх вимірах. Тоді як трунок насильств у запереченні свобод, зварений із незаперечних досягнень у першу чергу науково-технічних, – не підлягає такій собі спрощеній терапії для оздоровлення контамінованого на прогрес. Ніщо так не заважає заплідненню істин вже на власну творчість, як відсутність власної творчості вже у істинах.

Коли придивитися, помацати, спробувати ті оферти тоталітаристів, якими вони обіцяють поставити дибки історію поступу, то виявиться що рятівні парадигми та кардинально революційні світобачення у переосмисленні цінностей фізично являють собою лиш плетиво слів та затемнені психічні зрушення у роз'ятреному мозкові віруючих у здійснення обіцяних чуд. На протигагу конкретним винаходам на основі досягнень попередників у повноті наукових знань про сполучення природних ефектів.

Людська цивілізація, світ культури безумовно є продуктом праці людей, - утім не існувало б ані створеного людьми на основі знань, ані самих знань, коли б ті були б представлені самою ментальністю у межах інстинктів, а не були б власне знанням про власне реальність. Цивілізація зведена із вмінь виробляти метал, папір, порох, цемент, електрику й далі без упину поступу. Тоді як ноу-хау тоталітарних ідеологій це виробництво слів, які хоч й впливають на масовий психоз, проте безумовно поступляться знанням з організації речей.

І еволюція природна, і культура, яку можна тлумачити як еволюцію вже за участю людських пізнань, творчості, праці, є розвитком через закріплення успадкованих відозмін й подальшими циклами модифікацій на основі уродженого, - що й наслідками дає появу кліматичних змін, нових біологічних видів, цивілізаційних новацій спеціалізованих на власній достатності у зв'язках із батьківським довіллям. Формотвори поступу, які не містять неприродних субстанцій, стають новою до того не баченою якістю своїх же можливостей тоді, коли у конкуренції перемагають неприйнятні для загалу, а то й доказово помилкові пропозиції змін. Вектори ускладнення світоустрою, представлені виниклими його спеціалізованими винаходами, вдалість яких переростає вже традиційність, - нагадують своєрідну картину нової парости відгалуженої від моноліту передуючих знань та вмінь. Проте цивілізаційний рух, як множення спеціалізованих галузей з фахової діяльності відповідних спеціалістів, не є рухом однобічним, - коли б невдалі, з точки зору окремих критиків, винаходи та досягнення не підлягали виправленню саме у спосіб повернення до попереднього стану речей. Так, кажімо, устрій у якому суспільні блага є успіхом окремих багатіїв сприймаються зі сторони відсторонених від збагачення вже як невдачі, як розподіл не справедливий відносно внесків та можливостей працездатності усіх учасників виробництва, а подоланням модельованого зла пропонується повернення до подібної ж неадекватної моделі золотого віку комунізму, коли усі ще перебували у рівних стартових позиціях. Так, кажімо, складнощі з освоєння нових видів діяльності, або ж неуспіх дій за встановленими правилами викликає їх дискредитацію з відповідним заміщенням проблем реальних вже на ілюзію їх розв'язання у спосіб апеляції до позаприродних сил. Так, кажімо, множина підходів до задовільного вирішення технологічних завдань чи розбіжних наукових гіпотез також не обов'язково гарантує успіх певній інтегральній теорії чи технологічному стандарту. Варіації тоталітарних концептів і представляють собою протест проти тих спеціалізованих новацій, які трактуються протестувальниками як неприйнятні, а способом кричного виправлення помилок розвитку пропонується повернення до ідеалізованого стану минулого, способом замішування у синкретичне скупчення усіх установ сьогодення, а то й цілковитого їх знищення заради простих та ще простіших вигадок, де у чудесах просто топлять усі проблеми реальності. На честь означених реакціонерів слід відзначити, що сам факт появи спеціалізованих відповідей на поставлені й затребувані виклики ще не є достатнім для їхньої обґрунтованості; а на конто звинувачень цих же любителів інтегральності слід відзначити, що й факт появи їхніх вигадок про прокляту реальність яка має згоріти у обіцяному щасті вигаданого єднання усіх з усіма, - також не є гарантовано поселеним у дім розуму. Тоталітаризм це та імітація встановлення зв'язку між спеціалізованими на власній самодостатній корисності винаходами, яка досягається вже не ілюзорним змішуванням та подальшим винищенням останніх заради переваг єднання та спрощених розв'язань проблем.

Величні ідеї задля яких облаштували концтабір – сяють на небі блиском бездоганності. Диявол у деталях.

Організм співпраці окремих людських культур, осібних винаходів, не бачених новацій та прирощень вдосконалюється завдяки розвитку його спеціалізованих складових, деструктивне змішування яких за лекалами тих чи інших тоталітарних єднань є виродженською катастрофою, - попри те що хаос єднання усього з усім облудно подають як переможне накопичення сил. Для суспільного здоров'я потрібен налагоджений механізм запобігання загрозливих змішувань а чи понять, а чи народів. Щоб на нееквівалентних обмінах продуктами творчої праці не паразитували бандити та звабники любов'ю до чужого.

Зрештою на уламках розбитих часом прогресу фіктивних утворень зостаються для життя не лише ті, які оборонилися правдою, а й навіть ті, які просто боронилися від ударів змішування у імперативах хаосу. Збереження ідентичної своєрідності навіть у заскнілих ознаках має переваги порівняно із втратами самого існування звабленого обітницями переваг участі у грандіозних аферах табору чужинства.

Слідування запитам життя та логіці культури дає такий розмаї досягнень та розв'язання проблем, плодом яких стає свобода; тоді як переступ його прихильників тягне арканом необхідності саме до долі яка їх обрала. Свобода квітне на полі незвіданого, через його збагачення; тоді як усе безмежжя людиною вигаданих упереджень та культів вміщується між стінами максимально вузького каземату, звідки археологам може дістатися хіба що послід. Батьківством вибухового народження досі неможливих світів стає точка; тоді як безмежність зручно вміщується лише у порожнечі пустоти без місця і часу перетворення суцього вже у ніщо.

Подібно тому, як існують закономірності буття притаманні кожному особливому класові речей і явищ, пізнання і освоєння яких у їх сутності дозволяє нам будувати і розвивати нашу культуру, - згідно не лише успіхів пізнання, як ще й завдяки задоволенню зростаючих у цьому занятті запитів нашої вільної волі, - то така сама невичерпність таїни проявляється і у власне матеріалі нашого людського буття, як суб'єктів та чинників означеного пізнання та творчості. Й субстанцією цієї таїни парадоксально є ця сама наша людська свобода. Свобода, як показник вже людського проникнення у таїни речей, є так само невичерпною. Замість того, щоб цей промотор прогресу будування культури освоювати та розкривати у повноті його потенціалів, - то різноманітні історичні суспільства постійно скочуються до примусового, за прокрустівськими сюжетами, рівняння свободи під вигадані ідеологічні химери примітивні.

Необхідно не перспективи розгортання свободи і прогресу рівняти під обіжники та інерцію традицій власної історичної культури, а – робити зворотне тому. Ідеал не у тому, щоб оправдовувати хибні повороти долі своєї нації, а - проробляти їх під ідеали. Здобутки годить мати не за обтяження, чи точку відштовхування, а – за крила для наступної творчості.

Сприятливими обставинами для свободи, - як субстанціональної основи еволюції вже не на фізичних, біологічних, а на інтелектуальних рівнях і можливостях удосконалення спеціалізацій у загалові природної еволюції, - є відсутність підказок чи впливів на свободу зі сторони раціональності чи логіки уречевлених взаємодій. І тоді свобода переростає у шаленство безладу, здатного знести геть не лише живе, як ще й смертельне. Так крайнощами, тобто повнотою диктаторських режимів є навіть не так руйнування матеріального та соціального світу, а винищення людських життів за садистськими потребами розгулу смерті, коли убивця насолоджується повнотою свого нестримного свавільства лиш і саме тоді, коли катові вдається випотпати, розчавити, розгрязувати, поглумитися, упокорити, знецінити у жертви саму її людську гідність як атрибут свободи. Повний контроль там, де він не має ані розумних причин, ані корисних від нього результатів.

Концтабір, нав'язування людині не лише дисциплінарних обов'язків її поведінки як культового боргу, а ще й насильницьке вторгнення у духовний світ людини засобами агітпропу, аби у особи не залишалось вже нічого свого, - є тим обкраданням особистості, яке відповідно має збагачувати видимість і прагнення безкарної безвідповідальності вождя у його маніпуляціях із підлеглою йому масою означених сповідників химер вигаданих означеним диктатором. Свобода залишається фактом лише тоді, як є прикритою латами таїни, яку не здолати, яку бандитам не розкоркувати. Коли свобода перестає бути інтимною, спеціалізованою лише на собі самій, - тоді вона перестає бути свободою, тоді її потенціали утилізує тиран. Сповідники чергових моделей про доконечні смисли світобуття домагаються свої утопії нав'язати людським масам як вичерпання свободи з прибуттям на останню її станцію, - одначе з того фіктивного матеріалу не збудувати ніц тривкого. Бо спиратися у конструюванні співжиття людського і людяного можна лише на ті потреби і жадання осіб та індивідів людських, які залишаються табуїтованими таїнами недоступними для усяких атак на них зі сторони тоталітаристів та любителів контролювати усе не належне їм.

Тоталітаризмом і є домагання розруйнувати усяку специфічність явищ, зробити їх підлеглими волі насильника, відмінити усі правила і реалії, замістивши їх на примітивні химери, встановити торжество безладу. І тоді людина яка не має за собою таїн стає рабом.

Цивілізаційний і культурний поступ можна схарактеризувати як невинну появу усе більш спеціалізованих досягнень, яких не було, а зрештою вони постали на основі новітніх чи передуючих успіхів і відкриттів. Однак картина прогресу буде не повною без участі повсякчасних процесів виродження. Не вгамовується публіка якій кортить: зруйнувати установу держави, перемішати між собою етноси, стерти кордони, не розрізняти чоловіків від жінок, нуліфікувати різниці між безпечним та аварійним, чудеса казки і містифікаторство утопій ототожнити вже із реальністю історичною і науковим світоглядом, раціоналізм розколоти з мареннями, правила і норми поєднати з виключеннями та помилками, відповідальність видати вже за свято безнастанних розваг, до розумників зачислити ідіотів, установити рівність між багатими та бідними, злочини представити варіаціями права, ліквідувати розподіл влад, підприємницькі труди замістити на подобі апетитів споживацтва пайкового утримання за неробство, забути про фахову кваліфікацію, за квотою просунути інвалідів та ущербних вже на посідання провідників, скасувати гроші, заборонити приватну інтимність особистісну людську, анулювати моральність, розтрошити мірки і еталони, інтернаціоналізувати осібні культури, елімінувати сім'ю, відмінити свободу особистої думки. А призначенням подібних вимог соціалізму є диктаторський контроль над їх сповідниками вже на вигоду виокремлених контролерів.

Конкуренція за умовами ринку, коли у лідери пробивається кращий, - відбувається лиш у сферах наукового знання та технологій інженерних, де переможцями стають ті, які адекватно використовують закони відкриті у природі речей. Технічні досягнення тому переймають з необхідністю для себе спільноти порівняно запізнені у цьому цивілізаційному розвитку, бо вони не бажають собі зла відсталості технічної. Технічні досягнення не можуть не бути глобальними й універсальними. Технічний прогрес є невинним у своєму односторонньому однонаправленому поступові. Однак сфера власне міжлюдських взаємин, конструкції цінностей духовного порядку, світоглядні уявлення та кліше у житті окультуреному не тільки не мають жорсткого і обумовленого прив'язання до науково-технічних винаходів, як ще й на останні можуть впливати й впливають зовсім не у векторі пов'язаному із гуманізмом, а то й із психічним здоров'ям. Зростання мирського добробуту уможливує незалежність від нього фантазійних вірувань, а то і забобонів якими сповідники вигаданих чудес беруться фактично атакувати досягнення знань і вмінь наукових. Коли культура досягає безпеки своєї самоправності не прикутої до її боргів перед цивілізацією, - то у цілісній тканині духовного буття утворюються розриви, групуються ті замкнені на собі сектантські культи та містичні сповідання, які для доказу своєї необхідності чи правоти беруться свою доктринальну догматику нав'язувати сусіднім спільнотам осібним вже силою військовою. Оскільки химери, на відміну від істин наукового штабу, не мають критеріїв перевірки на їх достеменність, позаяк переваги одних безпідставних вигадок є не кращими від подібних, у силу претензій усякого фантазійного маячення на його абсолютність у безмежжі, - то результатом суміщення несумісного може бути лише війна між віруваннями саме на безальтернативне винищення супротивника. Химери колапсують до усе більш виразного закріплення у власному фанатизмові. Подібні спеціалізації у різновидах безглуздя переростають вже у небезпеки для самого існування цивілізації, технічні досягнення якої слугують інструментом зверхності осібних неадекватів від духовності. Обумовленими зі сторони запитів і можливостей прогресу можуть бути лише досягнення наукового гатунку, тоді як безум у обрисах своїх упереджень кордонів не має. Унікальне коло західної культури зазнає атак зі сторони сект просто противних західному гуманізму.

Особливо модними є манії які напругу суперечать здоровому глузду, життєвим потребам людським. Так всупереч добру збагачення то ідеалом оголошують злидні; замість повноцінного входження у світ пропагується втеча від нього; доходам підприємницьким протиставляють споживацтво пайків; вигоди ініціатив душать насадженням слухняності; життєвий змаг нищать чуттям незборної провини й залякуванням гріховності самого буття; змагання за першість топлять у ідеології рівності.

Тоталітаризм - це коли зону неволі і примусу подають за щастя свободи, безумство ототожнюють із остаточним розв'язанням усіх проблем, коли манії психа стають колективними запитами обов'язковими до виконання кожним зокрема, примітивізацію роблять ключем до складного, облудам надають величності, чудесами і символами переробляють і заміщають реальність, задля розвитку копають могили удаваним ворогам, коли криміналітет заміщає собою законність, коли збагачуються вижиранням підбитої здобичі, коли замість життя та розвитку приходиться рабство і занепад. У зоні неволі парадоксально змішаними є ще й догматизація і хаос.

Коли людину визначати як істоту спроможну змінювати свої природні інстинкти, пізнавати світ, будувати культуру, то творча людина має відкриватися проблемам, критично спростовувати помилкові упередження, атакувати поки ще утаємничене. Умовами та ймовірностями поступу є зміни, особливо важливі вже у царині культури, а не лише природної еволюції, - проте своїм представництвом життя зобов'язане здатністю передавати інформацію, утримувати генетичні коди. Людина може бути усякою, але не там, де потрібно точно робити визначену справу. Від фанатиків зациклених на протиправних чи туполобих забобонах більш небезпечними є ніякі, тобто готові зрадити усе і знов зраджувати. небезпечними є пограничні ситуації, коли людина не відрізняє чи переплутує свої ролеві ігрища та суворість реальності. То лише ніжик можна однаково використовувати що на кухні, що у бою, - тоді як людина із цим інструментом певно має звітувати собі у позиції свого перебування та своїх вчинках. Благословляють дослідників які розширюють царину впевнености, але не запроданців, які цю сферу урізають.

Способом імітації успіху стає учинення загибелі тим його учасникам, які забагато знають про дійсний перебіг справи чи розглядаються зі сторони виключного присвоювача звершень вже як шкідники та внутрішній ворог. Задля цього винищують свідків і переписують історію, замінюючи її на офіційні міфи. Соратники мусять звітувати собі, що жодна та усяка ними зроблена добра справ не обмине їх безкарно. Пишноти тріумфального маршу – у трупах тих, які і є капіталом перемоги; забитими ворогами підпирають апломб власної неповторности; від попередників відгороджуються новоутвореним кладовищем. А на цій основі можна побувати щось схоже на кладовище.

Не лише вбивства породжують ентузіазм, пак має місце й зворотний вплив наслідку. Так одним із мотивів розгортання терору у советській зоні будовання комунізму стали досягнення індустріалізації, колгоспного руху, культурної революції, за які її учасникам треба було накласти власним життям, - у якості подяки за служіння московському збиральництву. Так більшовики стверджували початок ними небаченої історії людства засобами знищення передуючої держави, права, моралі, релігії, господарства, класів. Проте починання еволюції та поступу вже із чистого листа, ставка на докорінні революційні зміни парадигм – радше є ставкою безвідповідальної публіки. Ідеології прощення та забуття, марення розпочати усе із початків чи закінчень історії породжують хаос із наслідками провалу замірів досягти якоїсь значущої визначености. За винагородою чекістів чи есесівців відзнакою затертого годинника знятого із забитої ними жертви має надходити плата. Племена та нації яких переслідували й гнобили зобов'язані пам'ятати про свої кайдани й на цій основі виправляти ситуацію вже до потреб свободи.

Зона остаточної дисципліни розмиває усі визначені реалії світу й замінює їх лиш собою. Загрози від наступу усепоглинаючої тоталітарної облуди чергового остаточного порятунку світу можна було б зупинити, коли б не особливість тоталітаризму: його неможливо зупинити. Прихильники учень з остаточного розв'язання усіх проблем та смислів світоустрою не визнають структурного розмаю у будові культури, любителі абсолюту бачать себе виключною силою домінування над усіма та усім, адепти чергового остаточного чуда заготували для незгідних із ними лише могилу. Тоталітаристи підуть на будь-які домовлености із більш сильним своїм ворогом, але нападуть на нього знов неодмінно. Тож тим, які ініціюють смерть, не має бути місця серед живих.

Не лише енергетика та потенціали життя та людської культури зростають тоді як вони множаться та вдосконалюються якісно внаслідок взаємодії та співробітництва усіх видів та проявів еволюції та поступу, аж їхня різnorodність власне і є багатством та запорукою буття. У цьому сенсі з організації, оптимізації, гармонізації діалогів усіх учасників цивілізаційного розвитку й виникають у історії особні роди, племена, країни, релігії, цивілізації, культури, які вдаються відповідно до сили права чи до права сили тоді, коли їх конкуренти роблять ставку а чи на пошук, а чи на спотворення істин моральних, соціальних, наукових. Модель тоталітаризму чи насильницького авторитаризму, - коли знецінення життя приватних учасників соціального діалогу розглядається запорукою потуги діалогу, - є однією із невдалих пропозицій. Невдалим устроєм постає й модель диктатури замішаної вже на єдності у окультному віровченні. Буцімто протилежна ідеалізація видів анархізму, що виправдовується посиленням на свободу, виглядає не гіршим спрощенням. Вадою моделей у яких робиться ставка на доміную співпраці із іншими учасниками та прийомами соціальних порозумінь саме і є ставка на доміную співпраці із іншими учасниками, оскільки у такому разі покладаються скорше на чужі здобутки, бо таке безструктурне змішування із сторонніми ресурсами нагадує архаїчне полювання; проте й мислено альтернативне акцентування на сприйнятті конкурентів вже за ворогів є не кращим, бо призводить до збідніння видів та овидів поступу, оскільки вдосконалення виключно у специфічності заводить його прибічника вже до глухих кутів досконалости з відсутністю розвитку, веде до відсторонення від збагачень проблемами та виходами на нові щаблі поступу.

Не є можливим, а є безглуздим пошук та пропозиція таких схематичних ідеалів суспільного устрою, - у остаточному співвідношенні між інтересами окремих угруповань та загальноуніверсальними стандартами поведінки усіх поспіль культур і народів, - які б були встановлені на віки, без змін, без урахування історичної ситуації. Так на часі миру, відкритості до поступу, до співпраці актуальним є: доброзичлива терпимість людяна, повага до усіх форм життя та культурних особливостей, критичне дослідництво у пошуках і побудові, наукових істини, продуктивна працездатність, правова законність; тоді як на часі криз та військових зіткнень протиборства недругів, у вузькому діапазоні винесення необґрунтованих та помилкових рішень доводиться: встановлювати дисципліну, вдаватися до цензури, обмежувати поле права, жертвувати волею приватних осіб вже на користь наказів для групи, жорстко концентрувати ресурси для конкретних цілей атаки, на часі війни акценти діалогів зміщуються у царину виконавства, війни ведуться задля покарання ворогів, віднімання у них прав, майна та життя, на часі протиборства із власним занепадом у спосіб улаштування нещастя для супротивника вдаються не лише до недозволеного у рамках гуманізму, як ще й до облуд, до апеляції до потойбіччя, вигадують фікції як власного месіанізму, так і гріховності супротивника.

Вправління у занежаянні спеціалізацій у культурі, атаки на визначеність, дискредитація законів наукового дослідництва посиленнями на подальший розвиток пізнань, розмазування прецизійности, закиди фахівцям у їхній обмеженості – не можуть не бути таким же продовженням однобічності, як і намагання запхнути часопростір та енергетику культури, під хибним приводом її єднання, вже у якийсь набір смертоносної догматики. Аж навпаки, запевненням різноякісности, себто багатства культури, є доказова на ділі впевненість кожного її творця у виключній неповторности його власних досягнень. Як окрема особистість, так і жива для подальшої її історії нація потребують запевнення у своїх ідентичних визначеннях та набутках, аби останні з прибутком вже для усього загалу обмінювати на такі ж цінности інших учасників змагань у культурі. Гомогенність нації є дверима відкритості до таких же співробітників у прогресі, - особливо на часі жорсткої конкуренції. Заміри ж збагатися у спосіб розмивання ідентичности у спосіб замішування неадекватного та чужорідного, під приводом гартування у викликах, радше веде до виродження, до затрати позицій, до перетворення на жертву більш зажерливих агресорів.

Проявами збагачення культури життя та життя культури є якісне й кількісне їх урізноманітнення. Тоді як ревнителі тотальної примітивізації зайняті зворотним заняттям. Зона із її розпорядком каторги це повстання проти розмаїття світу породженого його окультуренням. Тоталітаризм це клопіт із повернення посталих визначеностей здобутків культури вже до архаїчного часу їх неіснування, - що є можливим для грабіжників чужої праці лише через воєнне насильство із замішування усієї багатоманітності світу у монолітну синкретичну купу хаотичних решток від руїни, хоча й не органічну у домаганнях поєднання не поєднуваного, але пригожу для проштовхування здобутих трофеїв у стравохід цього інтегратора. Зона усеєднання у придуманому віроучительному чуді обітниць довершеного розв'язання усіх проблем це своєрідна вузда, зашморг, узи накинута та паству своїх захоплених залицяльників.

На кожній гілці дерева еволюції знаходяться довершені плоди унікальні, - але нема й не повинно бути такого виду, який би замінив існування усіх інших плодів розвитку. Аналогічно й у царині культурного поступу не повинно бути таких досягнень, існування яких правило б аргументом на вчинення смерті усім іншим здобуткам прогресу. Претензійно абсолютистські доктрини, - догматизація й освячення яких є прийомом відкидання усякої на них критики з причин примітивізму та містичності подібних доктрин із завершення історії, - не лише вкриваються непробивним панцирем фундаменталістської віри, як пропозиції абсолютизму, тоталітаризму, усеєднання цілеспрямовано задають загибель усім відмінним винаходам поступу культури. Із віруючими у остаточні смисли неможливо домовитись і встановити лінії розмежування із ними. Бо фанатики за першої нагоди перетнуть кордон аби знищити їм не покірних.

Видатні плоди творчої праці зроблені на вершинах прогресу забезпечують його й слугують прогресу опорою саме тому, що не використовуються у якості трунаря для відмінних досягнень, - попри те що поступ може робити його передування лиш окремим випадком більш досконалих пізнань та вмінь. Тоді як уся енергія догматичних вірувань, визнаних вершиною пізнань, дедалі виразніше йде на ту критику невірних та єретиків, яка для означених ворогів має завершитися фізичним знищенням невірних і їхнього дому. Запорукою правоти досягнень, окрім їхньої досконалості, має правити ще й та їх множинна різноякісність, яка й складає багатство культури та цивілізації. Стандартів має бути більше від нагод розвитку, але менше від домагань його зупинити через стандартизацію.

Результатами заповзятих неодноразових експериментів із створення якогось універсального, абсолютного, остаточного, який не допускає до своєї святости жодних виключень, закону, що він обіймає собою усі прояви та реалії із історії культури людства, - не можуть не завершитися черговою містикою, спроможною задовольнити хіба що паству віруючих у неї сектантів. Подібні усезагальні штучні химери односторонності, які накладають тягарем режимної віри на поневолені тим обітованим щастям, у яке силою терору, облуд, беззаконня впихають вірних чи звідки випихають у смерть не віруючих у завершення історії, - хоча й мають стосунок до психопатії, а, проте, демонстрація вірності символічним ритуалам віровчення забезпечує їхнім сповідникам не химерне панування над невірними. У діалогах між людьми не може бути зобов'язуючих для усіх правил які б діяли поза головами, волею, правами людей вільних не розбивши голови. Що стосується не сфери дослідження й створення науковцями законів природи, а закономірностей у відносинах соціальних, - то правдивими є лиш різноманітні точки зору чи позиціонування. Зрозуміло, що під прикриттям збагачення на неординарні пропозиції не мають маскуватися мірки санкціонування зла. Носіями рятівних спрощених рецептів довершеного щастя для не перетвореної ще у секту громади є латентні бандити, які уникнули психіатричної експертизи. Якусь собі змодельовану для історії культури загальнозавершальну істину тотальну законно може представляти власне поступ культури у множині викликів та успіхів їх розв'язання. Для стабілізації ситуації, що її розхитують ворохобники, - то безпечніше піти на множення числа навіть ідіотів, аніж необачно надавати повноважень демагогічному диктаторові.

Подібно креативщикам, які у сфері консюмерингу штучно знецінюють нав'язаний ними ж ще учорашній тренд моди, аби публіка накидалася на купівлю нової обманки, - то й потрясателі смислів історії свою енергію спрямовують на те, щоб наробити у історії дірок, послідовністю яких і стає історична тяглість. Продукцією новацій від творців порожнини й ненависті стає лиш негативізм, у вирву якого втягуються вже й цілі верстви людей. Ті, кому нема ніц путнього, окрім глупства, запропонувати навіть на словах, - починають стріляти.

Задля доказу правоти загарбання чергового Краю як процесу невідворотного, затребуваного, задля утихомирення спротиву тамтешніх господарів, - то московити подають свій похід як невинне рейдерство із зміни господаря вже на буцімто більш ефективного, який дбатиме за успадковане ним підприємство. Але терором і обсадженням привласнених земель задля паразитування на поневолених московити не вкладються у колонії ресурсами, як ресурси звідти висмоктують. Московити є наступниками не організації виробництва, а наслідувачами бандитизму, впродовж якого вони виїдатимуть загарбаний Край, - не забуваючи при тому денационалізувати автохтонів, - а опісля непрошеним інтеграторам доводиться накидатися з апетитом вже один на одного, коли їм не вдається організувати навалу вже на ще не освоєні ними ґрунти.

Чим ближче до спільного попередника у встановленні генетичних сув'язей і залежності успадкованих видозмін між відгалуженнями на змодельованому дереві еволюції видів, чим глибше занурюватися у історію скам'янілостей, - то тим виразніше батьківський вид буде більш примітивним і менш розвиненим. На стадії ембріонального розвитку окрема істота відтворює філогенез. Відповідно вершинами еволюції є розмаїття складних організмів. Подібну картину прикладають і до розвитку пізнання, починаючи із спрощених знань та вмій й далі до встановлення доказових тверджень спеціалізованих дисциплін наукових. У цьому сенсі будь-яка тоталітарна доктрина, універсальність якої є націленою на спрощене розв'язання усіх буцімто залежних від неї питань, представляє собою своєрідного патріарха знань та прийомів творчості, онтогенез якого, у маніпуляції із недостовірними передбаченнями та обітницями чуда, претендує на арбітраж стосовно знань вже спеціалізованих. Аж у тому то й полягають руйнівні ролі містифікацій відносно знань доказових, що управлінці чудесами приписують собі ті можливості, які є у компетенції наукових закономірностей. Актуалізація містики вже на не годящому їй місці вторгнення у раціональні й обґрунтовані звершення культури йде останнім не на користь та породжує надмір забитих через неможливість для них керуватися чудами.

Спрощення, досягнуте у спосіб руйнування усіх структурувань культури через штучне оголошення їх недостойними існування, відкриває можливості прийняття до залишеного рештку чуда вже чого завгодно, включаючи до плодів подібної відкритості вже й небезпечні і згубні помилки. Тож для безпеки абсолютизованих догматів чуда, що повстало проти здобутків культури й ревізує історію, то терористичні Органи режиму встановлюють жорсткий фільтр боротьби з тими ворогами режиму, якими є усе відмінне від змістів святого й рятівного учення незаперечного. Ідеалом зони стає її стабільність. Проте подібна імітація життя, - прикметного відмінністю між всотованим та виданим вже на виході, - скорше є клапаном вивернутим всупереч викликам життєздатної культури, бо зона ковтає живе й продукує із себе вже природну сировину, а чи послід. Тоді як плоди праці живих організмів та продукуючих спільнот включають до переробленого матеріялу ті мутації, спонтанність випадку, творчість, - чинність яких критично відсепаровує не годяще для розвитку.

Українство тим успішніше буде розвиватися у нарощенні конструктивності, позитивів, відкритості до окультурення, чим більш критично ревізуватиме й виправлятиме допущені українством помилки та наполегливо звільнятиметься від поблажливого ставлення до історії нашої окупації зі сторони зайд. На помилках не збудувати доброго. Нам потрібна ідентичність у належності до усього прогресивного. Небезпечно тягнути за собою тягар хиб від неволі, оправдання служіння противникам українства. Потрібна революція поступу, творчості, свободи. Аби співпрацювати із народами та культурами зайнятими тим же.

Узвичаєння повсякденних занять хліборобської долі та етнос українства генерується як культура осідла. Українці мають свою батьківщину. Окремий чоловік та його родина живуть із власної праці. Тоді як кочівниками, які фізично не можуть поцупити ґрунти, у яких нема часу дочекатися вегетативного визрівання збіжжя, нема бажань працювати, окрім як споживати чуже, - потрібна централізована мобілізаційна дисципліна для вдалого набігу, для них прикметним є ризик, ставка на силу, їм не обійтися без химерної ідеології яка оправдовує жертвність як власного війська, так і подання тих, на кого вони нападають, вже як ворогів вартих знищення. Підприємництво є навзаєм пов'язаним із приватною відповідальністю. Специфічні й особливі інститути організації життя різнорідних спільнот, - походження яких могло бути збігом випадкових та непрогнозованих обставин, - стають матрицею історичної вдачі народів, гістерезисом що інерційно проявляється навіть через сторіччя. Різниця між гомогенним українством та зібранням у одну отару різнорідних племен для їх визиску – залежать від комплексу пов'язаних між собою чинників: географічних, сімейно-правових, й далі без сподівань знайти серед них ключ до розкриття ним психології і душі осібною народу, а, проте, характер господарювань є тут не останнім фактором.

Під усіма личинами: самодержавства і ліберальної демократії, старшобратерства і геноцидного голодомору з репресіями, вестернізаторства і русифікаторства, ринку і планового централізму, москвославія чи технічного прогресу, концтабірному комунізму і правозаконності, - залишається незмінною у її апетитах та сама орда. Дотичність до якої є недолею України. Московці змагаються за підкорення культурних, історичних, господарчих, людських потенціалів України не так для перетравлення їх на користь великодержавству, як для підключення малоросійства та цілеспрямованого україножерства вже до союзництва у поході Московії проти вільного світу.

Таким же сталим удержується призначення відведені для Московії, як витратному ресурсу обслуговування інтересів лідерського Заходу. Дарма що українці, замість доміантного зосередження на питоми українських інтересах, самохітно включаються у гру бути фронтиром Заходу у його протистоянні великодержавному збиральництву. Передові країни співробітничатимуть із недобитою імперією аби її дойти.

Додатковим, вже з московського боку, мотивом загравань із умовним Заходом є та лівацька настанова самого західного інтелектуального лібералізму, - як різновиду ринкового глобалізму, у його відкритості до мультикультуралізму, до толерантного перемішування усіх визначень та різниць вже у загалі гармонійної прийнятності допустимих відхилень та розваг, - яка синергійно резонує із експансіоністським дискурсом зоднорідення світу у комуністичному московстві. Давайте зрозуміємо Чикатило, не будемо його дискримінувати. У свою чергу вже європеїдні праві та інші захисники расового Білого світу від нашестя афро-азійських іноплеменників кооперуються із традиційним для великодержавства його аспектом проєвропейства, - що знову є підігруванням московському реваншові. На доданок до незмінної манери роздрочувати протиріччя у атакованому ними таборі, то московці беруться: як європейських антиглобалістів спонсорувати проти заокеанського гегемонізму, так і з американськими партнерами співробітничати проти світового тероризму. Поступками Китаю кремлівці напрошуються у союзники задля його бійки проти штатників.

Винахідники чергового чуда ставлять собі у заслугу те, що своєю пропозицією вони шокують світ, що доказом неймовірної ефективності їх винаходу є спростування ним передуючих досягнень, що умовою прориву у обіцяне щасливе майбуття може бути лише колапс суцільної культури й переведення її у помилку гідну гидування нею. Проте дірки, які нібито створюються у тканині культури від прориву її абсолютистськими відкриттями, - причинами мають саме атаку зі сторони примітивістів і примітивізму плідного лише на збитки й нещастя. Усякі ж корисні й затребувані новації є непомітними як такі, що органічно й доречно вписуються у рушійні сили прогресу.

Зібрання спеціалізовані на поглинанні невідновлюваних ресурсів самі быть втягнені у цю вирву. Тоді як процвітатимуть нації які плодять культуру із самої лиш своєї творчості.

Коли радикальна інтелігенція самозваних борців за народне благо, буржуазія і колонізовані народи у протистоянні надмірам самодержавства замірялися хіба що на Установчі збори задля переформатування устрою імперії, - то творці диктатури пролетаріату заповзялися удосконалити спадкоємство московського царства так, щоб не лише воно, а й історія усесвітня, як історія неправильна експлуаторська, почалася вже з чистого листа. Коли антиринкове придушення конкуренції веде лиш до монополізму, то більшовики удосконалили виробничу економіку вже до планово-командної. Заощадження на зарплаті комунізм довів до трудозобов'язання мілітарного типу. Успадковану цензуру розвинули вже до комуністичного виховання нової людини.

Здавалося б проминула історія власних діянь стає не лише плодом заслуженого майбуття, а ще й пасткою, подолати тяжіння якої, вже через новаторське повернення до напрямних універсального поступу, стає справою не простою. Новаторські труди з конструктивного винахідництва так і не досягають рівня правдивої спокути у виправленні ними вже вчинених у минулому переступів. Написати комп'ютерну програму, вивести на орбіту обсерваторію, запропонувати ліки, – легше ніж вибачатися цим творцям за учинені ними ж работоргівлю, геноцид, концтабори.

Просто на очах прогрес, й зокрема розвиток пізнань, набуває темпів розвитку ще віднедавна не можливих. Це різке прискорення змін спричиняє світоглядно традиційні співвідношення між вже освоєним культурою та утаємниченим так, що сфера незнаного вже не лякає, викликаючи сторожке ставлення до не контрольованого, а – вселяє надію на осяйні перспективи удосконалень культури. Тож творці культури не так домагаються накинути спрощені тенета тотального контролю на увесь обшир знань та історичних подій, як на разі вже й лідерські наукові відкриття безпосередньо межують з іще не відкритим і недоступним. Час, коли химери регламентованих вірувань чи ідеологічних забобонів абсолютистських претендували на заміну собою остаточних знань, - необхідно числити за часами архаїчними; тоді як особливостями передових знань наукових є сміливе визнання викликів того, на що дослідники не мають розумної відповіді. З прогресом відбувається вже не так накопичення інформації від минулих віків, як - відкидання подібної інформації, вже відпрацьованої, діапазон використання якої звужується перед неозорими успіхами сучасної творчості. Тоталітарні схеми світоглядно знецінюються, - коли зникає острах перед випадковим.

Набирання прогресом швидких темпів з різким поступом знань і технологій хоча й постає революційним процесом як зміна доктринальних, а то й світоглядних підходів до проблем, проте новачі й новатори застаються у боргу вдячності перед попередниками. Поступ дає плоди удосконалення організованості. Тоді як московити у своєму шалові бандитського успадкування плодів чужої праці залишають після себе хіба що не перетравлені ними відходи. Військо збирачів розбиває свій тимчасовий бівуак на місці знищених законів, моралі, природного середовища; громадить трупи знецінених людських особистостей; загарбники ненавидять своїх жертв й водночас лізуть до них у бажаннях перетравити загарбані багатства. У зоні руйнації свого та чужого життя нема ніц певного. Передовсім паразити девальвують поняття власності, аби тим самим відкрити дорогу до привласнення чужого. Заперечення власності й права є стрижнем совітського комунізму. Бажання розпочати історію знову наново залишає революціонерів на тому ж самому місці. Самі найзники є самовідданими слугами тих своїх военначальників, які відкривають уцілілим ветеранам компенсаційні можливість збиткуватися у окупованому й обсадженому ними краї, а, водночас, московські поселенці люту ненависть мають не лише до підбитого ними не належному нікому майна, не тільки до вождів, які на загибель посилають піддане їм військо, а ще й маси перебувають у відчаї за свою власну безталанну долю нічим не захищену й повністю залежну від опіки зі сторони начальників. Це посилення ентропії дає плід не лише наплювательської зневаги, роздолбайства, пофігізму до усього оточення, а ще завдання йому підступної шкоди із помсти відчаю. Побутова культура збирачів, які відчайдушно пнуться за обрій, дає картинку понівечених решток над якими віється дим тліючого пожарища.

Тоталітаристи урізають і тим самим збіднюють можливості соціального й культурного розвитку не лише тим, що вводять у обіг чудеса задля заміни чудесами дискредитованих досягнень та цінностей доказових, доходючи у революційній ненависті до мудрості світу сього аж до обіцянок та організаційної практики знищення суцільних порядків разом із їх носіями, - як ще й збитки від актуалізації неймовірного полягають додатково у тому, що химерам та утопіям надається характер універсалізму з наслідками прямого знищення усіх та усього що не відповідає нормативам чуда. У той час як відповідність реалій стандартам чуда носить оціночний характер. Тобто для розгортання боротьби з ворогами нема стримуючих факторів, навіть тоді коли терору надати форму революційної законності. Для суспільств відкритих не лише проблемам, а й розв'язанню викликів, - то шкоди від абсолютистських програм полягають у тому, що розпіарений ірраціоналізм стає не конструктивним доповненням, а могильною ямою для явищ із царини раціонального.

Традиційні знання і точки зору можуть стати окремим випадком порівняно досконаліших теорій та відкриттів, а то й навіть традиційні знання можуть оцінюватися як помилки відносно радикально видатних досягнень. Проте скорочення діапазону доцільного застосування відпрацьованих знань не тільки не може бути санкцією на їх знищення чи жертвоприношення на славу знань та вмінь більш розвинених, як останні перебувають у боргу перед здобутками та працею попередників. На дорозі еволюції та культурного поступу нема непотрібного. Так у живій природі нові види не заперечують існування передуючих еволюційно; так у суспільному житті вихідці із певних культурних кіл чи спільнот не обов'язково мають поглинути своїх батьків чи жититися їхнім трупом; так наукові технології і теорії несуть життя й не мають бути звинуваченням на сторону своєї історії давньої. Тоді як тоталітаристи своїм фахом обрали роль смерті, асенізаторство, очищення суспільства від вигаданих ними ворогів, існування яких на переконання тоталітаристів є зайвим і шкідливим для обіцяного тоталітаристами казкового щастя неодмінно віднесеного до майбуття.

Кожна з культур, яка змагається за самочинність свого національного життя, тоді удосконалюється й розвивається у заданому їй родоначальниками імпульсі власних традицій, коли у цю матрицю за її логікою і запитамі органічно вбирає у себе сама для своєї вигоди впливи і значущі досягнення сусідніх культур, - що й призводить усіх співробітників прогресу вже до розведення нарізно їх особливих тіл. А до того ж кожне коло культурних тяжінь, нація, держава, дослідницька корпорація, кожен окремий винахідник, креативність якого наснажується енергетикою батьківської культури, є передовсім не так споживачем, як продуцентом відкриттів, які й підхоплюються, адаптуються, вбираються за умов, коли продуктивні винаходи задовольняють попит на них, - що й призводить до взаємозбагачення культур та їх зближення у причетності до використання універсальних і тому не заперечних цінностей. Нація стає явищем, вже як феномен вагомий своєю даністю, не лише тоді як пропонує довіллію лідерський товар власного виробництва, а ще й тоді, коли цей крам не нав'язується споживачам тою силою, яка клієнтами може сприйматися як дискримінація чи ушкодження поля національних ознак, звичок, атрибутів. Існування усіх цивілізацій, культур, народів та інших суб'єктів історії, попри проблемні прийоми відстоювання кожною одиницею свого суверенітету, - не повинно, принаймні, надмірно шкодити ближнім. Тоді як тоталітаристи свої приватні міфічні ознаки сусідам накидають вже як реальні й універсальні.

Ознаки ідентичності нації складаються із успадкованих від попередників тих традицій, на які є відсутніми причини, докази, раціональність; нація є тотожною своїм представництвом про себе саме у химерах; свобода й права нації у тому, що є не потрібним їй сусідам. Для того, щоб втриматися у своєму житті, - то нація споживає міфи, фікції, символічні стандарти свого ж авторства. Аж для того, щоб ще й виробляти життєвість вже для оточення із конкурентів, - то ця дана нація зобов'язана виробляти продукцію не символічно, а реально вигідну сусідам, бо саме лідерські винаходи, патентоване авторство яких підтверджується об'єктивністю зафіксованих у них законів та предметних відносин, саме й задають і надають творчій спільноті її значущість вже у вимірах глобальних.

Постійним колізіям міжлюдських стосунків, хронічним проблемам атаки пізнаннями на таїни, незмінним напрямним свободи протиставляють ідеальну картину повної регуляції, де усі види протистоянь і боротьби зникають. Подібна візія вичерпання історії тут і зараз у останньому законі спорадично запалюється й знаходить завзятих сповідників, - попри те, що своїм завершенням черговий тотальний контроль так само повсякчасно має гори трупів. А небіжчики виникають тому, що соціокультурне життя не можна надто далеко виводити геть від умов його здоров'я у свободі. Проте наново і знову містифікатори й адепти чудес приходять і повторяють, що винищені вороги це побічний ефект від неправильного втілення великих ідеалів тотального контролю й прожект треба повторити на цей раз уже правильно. Розумові та фізичні небіжчики це закономірність надмірно закономірного. Інструментом управління чужими свободами є визнане протиправним насилля і війна, яку тоталітаристи у той чи інший спосіб домагаються ввести у обіг та хабітус нормального. Порядок поїдає людей. Як тільки ще один учитель з порятунку людства від провин наворачтається на віру, яка відповідає рівню його одукованости, то він тут таки береться лагодити амуніцію для амбіції.

Тоталітаризм це атака на ту організацію життя громадян, яку тоталітаристи заходяться спрощувати, вирізаючи як ворогів усе що не вміщається у вимоги їхньої примітивізації. Проте тоді, коли об'єктом атаки та критики стають вже самі тоталітаристи, то по відношенню до себе вони вимагають повноти підходів, врахування усіх рацій та чинників становлення їхньої кримінальної зони, вони домагаються розуміння вже як їхнього прощення, а то й адаптації зони до загальв унормованого поступу. Не зважаючи на бажання тоталітаристів збаламутити усі смисли й вписатися туди складником як таке собі безневинне зловживання оригінальністю, - той чи інший кунштюк тоталітаризм підлягає засудженню такому ж однозначному, яким і була навала його вбивчого спрощення. Усілякі спроби утопити злочини зони у морі розуміння її дослідження є кроками із відмивання злочинів; усіляке пришивання зони неволі вже до тяглости історії, з посиленням на історичну реальність зони неволі, не може не ставати участю у так і не проминутих злочинах; усіляка відмова від певного визначення зон тоталітаризму як злочинних стає дискваліфікацією подібних суддів. Починаючи від початків тоталітаризму, то усілякі життєдайні починання можливі лише через його закінчення, прикінчення, угроблення. Той хто совітську історію ліпить до провальних сподівань на своє життя, - інкарнується у хіві серед вохривських обмар.

Хоча належність людини певному колові культури, переймання її міфами та досягненнями, виховання й соціалізація, рівень освічености та кваліфікації фахової визначають успіхи чи негаразди долі осіб, - проте задана культурою матриця життя лиш варіює можливості обумовлені природною належністю кожного до людського виду. Й коли московити є характеристичними у поневоленні чергових сусідів й обманах, або ж імперію створюють англійці, чи то білі колонізатори займаються работоргівлею, - то винуватити треба не якесь московство, не англійство, не блідолицість, а – конкретних людей, які свої успіхи чи провини пов'язують із сутнісним своїм окультуренням. Бо то лише, кажімо, опій є обмеженим своїм якимось опійним дійством. Тоді як людина є не тільки залежним послідовником певної культури, а ще й творцем. Широко відомими є факти вміння одного й того ж самого народу, або навіть однієї і тієї ж особи щасливо жити й розвиватися у відмінних культурах.

До спрощених, а тому популярних розподілень справ на добрі чи погані, відносять такі уособлені їх сутности, такі змодельовані еґрегори, яким є образ Божий та противний йому образ дідька, ібліса й подібне. Різниці між цими психічним тлумаченнями причин добра та зла зводяться не так до різнополюсної їх антагоністичности рівновеликої, як до того, що сатану іменують князем світу сього, диявол криється у деталях, антихрист представляється конкретно особою людською, характеристиками осудження зазвичай маркують матеріальні інтереси й меркантильну наживу, люципер вигулькує із темряви, не підкорюється закономірному, спеціалізується на обмані. Тоді як носій усіляких гараздів мешкає у осередку духовности і звідти, усе ще досі, продовжує змагатися за свою зверхність.

Коли якісь сектанти переконують себе самих у тому, що їм допомагатимуть чудеса від обраного ними Бога, чи що Земля є пласкою, що не треба користуватися електричною енергією й подібне, - то нехай вони це й роблять у межах своїх сповідань самі для себе; а спільноти, які потребують наукових знань, хай любителів чудес не силують особливостями свого культурного кола. Тоді й настане порозуміння різнорідних. Для встановлення ситуації відсутності претензій між тими спільнотами, які або захищають інерцію своєї унікальної самобутності, або ці особливості своєї культури беруться у військовий і примусовий спосіб розповсюдити вже на сусідів звинувачених у розбіжностях із нападником, - то варто провести розмежувальні кордони з-поміж усіма сповідниками виключності саме питомих звичаїв та достатності лише власних узусів: і нехай арбітром змагань між кластерами замкненими на своїх способах буття виступають не лише ідеологічні та віроучительні переконання сектантів, а ще й предметна логіка речей, закономірності об'єктивного, наукового прогресу.

З часом і успіхами якісного та більш об'ємного накопичення знань і вмінь дослідники виходять не лише на рівень дійсно відсутніх відповідей на, здавалося б, прості запитання, аж виявляється що відповіді, які досі нас ще продовжують задовольняти, - представляють собою не більш як вид релігійної віри, конвенцію, робочу гіпотезу обмеженого діапазону доцільного її використання. Й коли відпрацьовані цілі стають неактуальними, а то й відходять вже до просторів криміналу, то туди ж провалюється й забуття жалоби за жертвами, які слідуючи обов'язку чи власному фанатизмові даремно чи безглуздо полягли у захисті тепер осуджуваного.

Хоч науковий, соціальний, гуманітарний поступ і є прирощенням гараздів, проте постійні його видозміни викликають зі сторони пасивних його споживачів викликають страх, неприйняття тих нових виникаючих проблем, від яких кортить заховатися у шкаралупу звичок, стабільності, ритуалів, поза вичерпною абсолютністю яких біснуються лиш нещастя, вороги та еретичні відступництва укупі з хибами. Психологічним батьком тоталітаризму є жага дати остаточну універсальну відповідь геть на усі виклики й тим анігілювати небезпеки від непередбаченого, а тому неодмінно загрозового. Аби нічого, окрім культової участі у ритуалі, яким і є модус життя його виконавця, не відбувалося. Прості у їхній казковості догмати святого віроучення ваблять сектантів саме їхньою ворожістю до усього не вміщеного у багатообіцяючі чудеса утопії. Власне цим самим, а саме усуненням незнань та невмінь з відповідним удосконаленням пізнань та досягнень будівництва культури зайняті й творці прогресу, яких від сповідників чудес та маніпуляторів із неймовірним відрізняє хіба що використання законів і не фіктивних відносин у природі речей. Бо прогнозування подій та оволодіння ситуацією має відбуватися на ділі у царині фактів та реалій достеменно, а не у замкнених на собі межах гри із ілюзіями та примарами. Вдалі прогнози віруючих у ймовірність неймовірного відрізняє те, що алгоритм їх ритуальної гри із символами залишається стабільним саме завдяки його безвідносності стосовно реальних подій.

Тоталітаризм як метода силового, облудного, протиправного нав'язування іншим народам месіанізму зі сторони окремого народу чи осібної секти – є діянням злочинним, бо подібні абсолютистські манії заперечують свободу жертв тоталітаризму. Виразніше більш прийнятними є добродійні пропозиції сусідами зі сторони націй чи винахідників вільних від примусу над ними. Але коли прожекти остаточного для усіх безмежного щастя є гарантовано помилковими, то вже ринкові пропозиції не певно є правильними навіть у вузькому діапазоні їх застосування. Змагання між націями за те, щоб творчістю у прогресі випередити інші нації, протилежною стороною збагачення споживачів сприйнятими від лідерів досягненнями має ще й підпорядкування клієнтів стандартам що їх задають очільники поступу. Хоч подібні відносини між стороною провідною та залежною є відносинами заслуженими з позицій ринку як для однієї, так і для другої сторони, - утім зона примусового чуда істотно різниться від ринкового прогресу вільних націй хіба що ступенем жорсткості обох пропозицій.

Весь живий світ флори та фауни поєднаний у ланцюги поїдання один одного, на вершинах якого стоять ті хижацькі споживача плоті, які зрештою стають наїдком нижчих істот що замикають цикл. Але серед людей, які хоч і належать до виду живого, злочинном визнано не тільки поїдання фізичних тіл інших, як ще й існують проблеми із правовим визнанням загарбання того сусідського майна, послідовність виробництва якого й становить буття і розвиток людей у тілі культури. Крадіжка, як буцімто простий спосіб присвоєння плодів чужої праці, морально засуджується серед різних народів, не зважаючи на те, що історія віднімання статків один у одного й вичерпує історію народів. Їсти чужих та не своє – це стандарт непорядности. Навіть вдала крадіжка не додає нічого до якості вкраденого, а наслідками має лише зміну господаря вже на крадія; крадіжка дестимулює продуктивність; на часі боротьби між господарем та крадієм втрачаються ресурси людяности та руйнуються багатства; витрати на ведення сучасних воєн мають лише збитки і майнові, і політичні. Війна це зло. Не дарма усі військові міністерства іменуються оборонними. Успіх мають громадяни та країни які перейшли на продуктивну працю, а не займаються бандитизмом та імперіалізмом. Для того щоб мати винахід новаторський, то доводиться винаходити та працювати, бо відняти та присвоїти те, чого ще не існує не є можливим. Мораль, законодавство, міжнародне право стоять на сторожі власности створеної господарем.

Оскільки крадіжки можуть відбуватися як частковим вилученням статків жертви, так і повним її пограбуванням, то у вимірах крадіжок масштабних міжнародне право стоїть: як на захисті суверенітету того народу, суверенність якого є доказовою, який по праву володіє своїми незалежницькими здобутками, який є самоправним у своїй долі і ставши жертвою неспровокованої агресії зі сторони має не лише право, а ще й обов'язок боронити свою особність специфічну навіть силою, не зважаючи навіть на відсутність йому помочі зі сторони; так міжнародне право визнає за таким незалежним народом ще й право виборювати і захищати свій суверенітет і проти агресії внутрішньої, спровокованої тим нападником, який хоче видерти із жертви лише частку із її статків та володінь. Тож у залежності від трактувань незалежництва виникають навзаєм суперечливі опозиції: народ який вже став жертвою інтеграторів імперіалістів, проти останніх має право вести визвольну війну, а народ вільний має захищати свою цілісність проти тих сепаратистів, із яких нападники беруться зображувати окремішній народ достойний боротьби за свою незалежність у відділенні.

Примітивні нальотчики у своїх одноразових набігах просто хапають чуже й тікають аби уникнути відповідальности. Солідні ж бандити своє заняття подають актом благодійности стосовно своїх жертв. Для виправдання загарбництва його ініціатори домагаються у різноманітні способи представити свої апетити вже за вияв свого права власности на той крам, який вони замірилися відняти та присвоїти. Усі форми тоталітаризму вигадані та призначені на безкарну і неосудну любов до майна, прав, свобод тих, кого творці зони призначили собі у наїдок. Загальне єднання має метою обміняти любов загарбника до статків жертви вже на зворотну любов жертви до загарбника, який тим самим заволодіває ще й душею і тілом обкрадених на самовизначення вже колишніх господарів. У перших лавах фронту поріднення із атакованими нападники висилають вигадані ними вірування, бо тоді жертва обернена на віру агресорів не тільки не буде противитися, як ще й спокуситься вступом до війська нападників у даних їй обіцянках розподілити майбутню здобич від ворогів, тобто ще не навернених на вірування здобичників та неофітів. Або ж справедливою причиною нападу на жертву виставляється поріднення із нею у вимірах етнічних, коли нападники представляються вже визволителями від кривд завданих об'єктові їхньої атаки зі сторони конкуруючих із ними іноплеменників чужорідних. Або ж беруться віднімати чуже під егідою спільности нападників та жертв у сфері нерозривної, братерської, спільної культури, однієї мови, сумісної історії. Аби лиш дискредитувати незалежність атакованих ними народів. Другим прийомом нападу є провокація сепаратизму, коли жертву люблять частково. У тілі жертви займанці щиро люблять усе, що вони безпечно можуть проковтнути, за виїмкою опору господарів які пручаються, є ворогами, підлягають утилізації лиш у могилі.

Характером законів, які формують науковці у пізнанні природних явищ, є універсальність. Навіть об'єктивні явища представлені неповторною мовою чи знаками не є закономірними. У повторюваності починаються проблеми коли та увиходить вже у сферу культури. Тут намагання одних людей примусити беззастережно коритися волі людей інших тягне вже на злочин. Проте і відносинах між речами є закономірності неповторні, - про що свідчать, наприклад, спеціалізовані технологічні процеси, якими керують спеціалісти відповідного фаху; й так само у взаємозв'язках між людьми існують закономірності загальні, - на що указують, наприклад, норми моралі, соціологічні, економічні стандарти. Окремішні види тварин і рослин посідають свої ареали і у своїх зв'язках утворюють складні екосистеми. А у стосунках між особними народами, сектами, громадянами силові домагання встановити усезагальні правила способом ламання особливостей та трибів культури громадян і є явищем тоталітаризму. Тоталітаризм це там, де переходять кордони не питаючись на це дозволу. Трагедії починаються коли озброєні загони перетинають кордони сусідніх спільнот, коли переступають межі окреслені дією права, коли здорову тямущість людську спотворюють шахрайськими обіцянками зваби. Руйнування кордонів, визначеності речей і їх специфічності, закономірностей їх взаємодії це і є порушенням існування речей. Тоталітаризм це спричинення хаосу на те, щоб усіх колись вільних громадян загнати під тягар однорідності універсальної тюрми. Тоді як поступом цивілізації годиться вважати збагачення її на визначені у своїх межах розмаїті досягнення конкретні. А свобода не обмежується лише переконаннями у обраних людьми віруваннях.

Не лише у межах своїх знань, прав, компетенції, чинності треба керувати подіями, а й поза ними. Добиваючись співпраці у межах добра. Проте існують межі та міри за якими оцінюване нормою переростає вже у аномію для громадян налаштованих відмінно. Є ліміти поза якими спроби вгамувати поведінку сусідів у порозуміннях із ними трансформуються вже у участь у злочинствах спільних, коли спроби вливати на перебіг зла перероджуються вже у його виправдання. Тож і усередині спільного простору людяності та гуманізму мають спільники замешкувати свої власні обійстя окремішні, а не комунальну казарму лагерь. На гостини ходять за запрошенням хазяїв. Спілкування і діалоги взаємозбагачень гармонізують ринком обміну продуктами сумісної праці та творчих успіхів усіх поспіль культур і народів, - а ще важливіше для порядку провести розмежування між свободами кожного і усякого здатного на самостійність. Для утвердження миру варто настановити паркани вищі від бажань злодіїв їх перетнути та хвіртки, які не даремно відкриватимуться друзям із дарами. Свобода це визначеність у доцільних та необхідних кордонах. Право це термін протягом якого порушники меж чужих свобод не зможуть перетнути межі внутрішнього розпорядку тюрми. Без чуття стилю, без манер поваги та шанобливості до сторонньої гідності та прав ближніх можна припускатися лиш помилок. Ближніх ображають не лише тоді як їх грабують на майно, життя, на їхній розум, а ще й тоді як грабіжництво облудно подають видом збагачення на утопічні обітниця, на удаване щастя послуху у фактичності рабства.

Розділові розмежування потрібні для співпраці із дружніми культурами у спільних із ними проектах. Але кордони нападника треба переходити з тою самою метою.

Окупація це марний замір зрозуміти поселенців, повноту їхніх апетитів, знайти із ними спільну мову без кордонів. Тоталітаризм це безумовне споріднення й родичання у його мові та вимогах.

Для тих громадян, які живуть у структурованому суспільстві і з тих своїх спеціалізацій, досягнень, визначень обмінюються послугами, - небезпеку становлять тоталітаристи, які у сповідуванні ними абсолютних стандартів і вимог їхнього сектантського віровчення не націлені на перебування у внутрішніх кордонах їхнього віровчення, а націлені на нав'язування вимог їхнього віровчення усім довкола, руйнуючи тим самим ідентичність та структурованість довкілля. Чудотворці це агресори за дефініцією, для яких не може бути обмежень чи застережень на підкорення ними вільних громадян визначених абсолютистами як вороги. Зонотворці, на часі їхньої сили, завше порушують усі укладені з ними угоди.

Від бізнес-проектів, які спираються на власні ресурси продуктивності, то афери претендентів на безмежність відрізняються виключними апетитами на споживацьке заволодіння чужими потенціалами, завойовницьким присвоєнням сусідських багатств, підкоренням учасників збурення. Тоталітарні рухи це масштабний грабіжницький проект прикритий зворотним обдаруванням чудесами усіх жертв та учасників афери. Охота до присвоєння чужого без часових і просторових у тому обмежень, торжество абсолютистського насильства над подоланим спротивом жертви, зазірання не лише за край життя, а й управлінське вторгнення у компетенцію казкових чудес, - спричинені браком у подібному занятті власних ресурсів нападника, його можливостей фізичних та розумових. Тож коли причиною бандитизму вважати лише переступ ним чужих кордонів та улаштування мисливцями шарварку, - де ніхто не добере розрізень між добром та злом, кримінальною та заробленою власністю, між правдою та нонсенсом, - то виникає недостовірна надія зупинити переступників загнавши їх у гетто огорожене лише зовнішніми стінами безпеки для тих, які заховалися з-зовні. Проте подібна помилка у сподіваннях на те, що задоволення грабіжників у їхніх цінностях призведе до зупинення їх у подальшому нападі на причетників та сповідників цінностей відмінних, - то ця терпимість без кордонів обійдеться миротворцям вже збитками неприйнятними. Зло має виправлятися не встановленням розділових кордонів у відношенні до нього, а вторгненням у царину зла.

Схоже на те, що то лише у природному світі життя рослин та тварин нормою є збереження накопичених особливостей й генетична передача спадкоємцям успадкованої інформації, - тоді як еволюційна послідовність породження ще не бачених видів у їхніх видозмінах зобов'язана випадку, є помилкою, є хворобливим відхиленням від кодів наданих попередниками. Вражаюче розмаїття багатоманітності проявів життя організмів є наслідком вдосконалення окремишнього виду у тих ендемічних умовах свого виживання, де кожен демонструє довершену досконалість з якою може змагатися лише такий же першорядний хижак, утворюючи викінчену екосистему відносин перемін життя у замкненій на собі локації. Не менш вірогідною і навіть бажаною є зведення особливостей вже людського життя саме на участі свідомості, коли наше життя представляється поступом культури й вже цілеспрямованою будовою цивілізованості. Людський розвиток підлягає свідомим задля того зусиллям. Зумисні зміни у розв'язанні запитів культури є позитивним розвитком. Еволюція розумного щонайменше не має бути наслідком хворобливої випадковості, дією руйнівних стихій. Люди та країни конкурують у прилученні до загалу усього прогресивного і передового. А проте, ті ж самі інтенції відгалуження від магістральних напрямних поступу вже глобальної культури та замикання у глухих кутах специфічної ендемічності культури локальної, подібно до формування неповторних тваринних видів та виокремлених класів, - мають місце і у відносинах суспільних. Нема й не може бути серйозних причин які б завадили вклякнути не лише окремій людині, а й цілому народові у визнанні свої приватних цінностей вже за досягнення бездоганні, - окрім того випадку, коли подібна самодостатність не буде шкодити свободам та нестримному поступу оточення, або ж останньому просто стане непотрібною. Викреслити себе із змагань за лідерство у перегонах прогресу, посилаючись на вигадане месіанство у володінні позаісторичними чудесами буцімто вже завершеної історії, - не лише є легшим від легкого, як ще й конкуренти підштовхнуть такого ретрограда у яму тих замкнених на собі цінностей, які є спочатку ворожими універсальності прогресу, а потім останньому стають просто не потрібними. Усякі шахрайські домагання випередити закономірності прогресу, перебуваючи водночас поза скобками його ж закономірностей, можуть бути лише безуспішними й не можуть водночас не бути злочином. Тоталітарні режими й представляють собою прийоми спрямовані на випередження відкритих до прогресу соціальних устроїв, але у спосіб консервації генетичних кодів скритних у їхніх признаках. У таких, замкнених у кодах отримання земельної ренти, країнах як Німеччина та Московія виникають доктрини відрази до буржуазного підприємництва, - тоді як лиш завзята участь у капіталізмі вже на рівних може забезпечити цим країнам шанс лідерства.

Своїм місцезнаходженням на вістрі часового прогресу винаходи зобов'язані не лише агрегатним, а органічним поєднанням у них різнопланових ресурсів, чинників, закономірностей, - проте останні перемелюються у перевагах винаходу. Платою за участь у прогресі стає офірна затрата якісних особливостей його дієвих творців та учасників. Проте існує альтернативне збереження у часі, яке полягає у виключенні із участі у прогресі у спосіб збереження сектою у своїй підметности химерних забобонів вже як незаперечних позачасових цінностей. Нація, яка збирається перебувати не лише у просторі, як ще й у часі прогресу, має для цього йти узгодженням між собою обох повищеозначених шляхів. Належить не лише пропонувати неповторні цінності як досягнення власної праці та патентованої авторської творчості, як, і це головне, аби ці винаходи були корисними максимальному числу їх споживачів. Щоб бути не лише жертвою для світу, треба бути винагородою від нього за це ж. Продуктивні і креативні труди для себе можуть статися лиш тоді, коли вони будуть успіхами вдячному за це довкіллю.

Слід виразно собі звітувати, що усілякі спроби нести із собою через віки обтяження власними специфічними забобонами атавістичними та ритуалами як атрибутом завше актуальним і ужитковим, є заняттям не тільки важким для себе, як ще й таким що, неодмінно викликатиме більш ніж неприязне ставлення до носія подібної ідентичности. Проте збереження пережитків є, на жаль, єдиним прийомом протистояння тискові розчинення у часових змінах поступу.

Подібно до того, як технічний винахід, чи напрямок розширення знань стають затребуваними зі сторони інших учасників прогресу саме на шляхах своєї спеціалізації, то й спільноти удосконалюються у тому ж векторі розвитку своїх особливостей, специфіка яких полягає у конструктивних пропозиціях довкіллю власних досягнень, а не у замірах пограбувати інших. Установа нації, до органічності якої розвивається народ у своїй батьківщині, повинна мати механізми оборони проти спроб тих агресивних пропозицій, які представляються не розмиванням, а збагаченням особливостей нації. Аспектом ідентичности завжди буває дискримінація стосовно її порушників. Не лише здоров'ю, а й перспективам виживання нації загрожує участь у її патентованому авторстві питомому вже зі сторони інтеграторів до сторони загарбницької. Нація зобов'язана більш ніж дискримінувати тих, хто приходить не гостем, а претендентом на панування у ній. Зникнення народу із історії починається із його вибачень за ті свої корисні для нього та сусідського життя особливості, які починають зневажатися. Власність, за яку її господар починає оправдовуватися перед звинуваченням зі сторони загарбників, переходить до останніх. Лише немічна нація може дозволити собі не мати приводів напасти на неї зі сторони загарбників.

Щоб у цьому житті мати ок, а у наступному - не гірше, то за усе треба платити належну ціну. Так заробіток має відповідати продуктивності праці, а товар має продаватися за ринковою ціною. Водночас за скрутних обставин та відносно бідарів допустимо тимчасово вдаватися до відповідно патерналістського, будованого на цільовому суб'єктивізмові, інтересу. А вже новаторством, аби воно було доказово корисним і затребуваним, варто займатися тим фахівцям, чії знання та вміння перевищують ринкові, себто системні знання та вміння. Серед відповідальних громадян і таких же відносин дурників нема, або не має бути. Тоді як оживлення казок та зведених на незнанні марень на рівні, який не досяг повноти знань, який є блуканням присмеркові тайн на межі кримінальності, у обхід правд, - веде не лише до ризикових помилок, а є ще й суспільно небезпечним заняттям.

Тому хибно ототожнювати свободу із самим лиш подоланням усталених кордонів знань та вмінь, бо перш за усе необхідно зважати на якісні результати творчості, яка, щонайменше, не має вести до зла, неправди, збитків. Відповідно й успіхи українства мають вимірюватися не самою лиш самоправністю й суверенітетом, а такими оригінальними та неповторними досягненнями талантів народу, які будуть йти на користь українству та відповідальністю за вигоди цих винаходів ще й широкому загалу подібних і різних культур.

Втративши тям, себто пропонуючи прості ідеологічні рішення для розв'язання реальних практичних проблем, можна, кажімо, заборонити торгівлю як заперечення колізій наживи, вільно встановити трудову повинність викорінюючи капіталістів, можна заходитися денационалізувати народи із заміною конфліктів між ними вже на правильну єдність нової історичної общності, а то ще й спробувати звичайних людей переобтяжувати стереотипами відповідальності з відмовою від простих ідеологічних рішень, - проте переіначення культурних традицій закінчиться для таких злочинців їхньою поразкою.

Переваги запропонованого для продажу товару мають не вичерпуватися лише рекламною кампанією щеплення клієнтам необхідности споживацтва нового винаходу, як, головне, його доказовою корисністю у розширенні гараздів, затребуваністю, готовністю самих покупців прилучитися до пропозиції. Конкурентні переваги тих чи інших пропозицій, аби не бути їм фіктивними, мають перевірятися ринковим співвідношенням предметних споживчих вартостей. Є сенс витратитися на прирощення позитивних удосконалень власної винахідницької пропозиції, а не лише на створення завад та запобіжників проти конкурентів навіть тоді, коли під конкурентів маскуються явні облудники та пропозиціонери помилок, а то й кримінальники. Границі глупства зазвичай є визначеними, проте й у середовищі адекватних очільників поступу завше присутні проблеми і відмінні позиції у розвиткові знань та вмінь. Поза сумнівом є необхідність апробованими правовими засобами зупиняти пройдисвітів, які свій переступ маскують під пропозицію ошчасливлення, - проте на додаток треба ще й надати можливість пройдам продемонструвати результативність їхніх новацій, аби переваги залишилися за представником реальних переваг. Божевільних критикують на додаток ще й наданням їм нагод продемонструвати свої об'єктивні переваги. Не треба виступати від імені Богів, як варто надати ініціативу їм, - коли вони її мають. Світі ілюзій варто повсякчас верифікувати на предметні вартости. Сповідників химер та тих, хто щепить чудеса на реальність, треба, у їхніх домаганнях поселитися на рівних у світі притомних людей, треба зупиняти не лише відштовхуванням від них, як ще й наданням їм можливостей реалізуватися у своєму окремому світі чудес, аби там вони були самодостатніми й не чіплялися із своїми послугами до відмінних від них спільнот. Любителів химер неприпустимо силувати на непритаманні їм цінности, без користі сперечатися із затягненими віруючими у домовленостях знайти дотичні позиції між утопіями та відмінним від утопізму. У межах своєї віри усі віруючі є вільними, але вони не мають права займатися силовим прозелітизмом й тим більше цього мають уникати ті, які свої знання та вміння не пов'язують із сповіданням химер, а можливо й помилок.

Розвиток полягає не у втечі від того, що визначають як зло, а – навпаки: у вмінні його атакувати, не ховаючись у те, що визначають як добро. Вміння розв'язувати проблеми, відкривати за допомогою критики ще не бачені шляхи розвою, апробувати нагоди удосконалень – саме й робить вільну людину людиною. Творчість це життєва енергія, яка виштовхує нас геть із тої ніші, куди заштовхує нас безвихідь.

Тоталітаризм, з його парадигмою контролю без виключень над усіма процесами, представляється супротивністю чи антиподом явищам необхідного для культури розвитку. Проте накладена на усе здатне до руху дисципліна зони є лише одним із полюсів моделі тоталітаризму, протилежним полюсом якої є торжество хаосу. Тоталітаризм, з його замірами усіх схопити й нікого нікуди не пускати, постає як необхідність хоч якось регулювати ентропію прикметну для пубертатних періодів становлення культури ще не плідної на незаперечні її досягнення. Зона це домагання впоратися із безладом, який й складає проблему та спосіб існування усіякої відсталости. Порядок війни це безтямний рух потреб споживання чужих ресурсів; це недокультура ще не переведена на самоокупність продуктивної праці й винахідництва; тоталітаризм це легалізований бандитизм, який не може не бути переступом відносно тих учасників виробництва, обмін послугами між якими йде на користь її учасників. Зона остаточного порядку обслуговує невпинний рух за обрїй, де концтабірна утопія нема кордонів, окрім наростаючого голоду й апетитів на чужі статки.

Конструктивне для культури розширення наших знань та вмінь можна було б трактувати як порушення неіснуючого, як атаку на царину утаємниченого та недоступного, як злочин проти неможливого, - коли б поступ і не був би саме переформатуванням хаосу вже у закономірне, явне, досконале. Проте не усякі пропозиції приживаються у культурі аби користатися ними як безумовно корисними, не доводиться говорити про ототожнення винахідництва і добра, не усякій творчості гарантована її людяність та безпека для оточення, бо маса винаходів заподіюється з метою злочинно нажитися на стражданнях ближнього. Тож до арсеналу здобутків окультурення і цивілізованості включають лише апробовані моральні норми, лише верифіковані наукові постулати, лиш ті соціальні стандарти, які множать життя, добробут, відкривають нові овиди прогресу. На сторожі еволюції гуманізму стоїть право, за яким невідворотно карають чи профілактично не допускають те, що випадає із поля його чинності у колі прийнятних для осібних спільнот їхніх традицій та інформаційних кодів. Не вітаються ті креативні акції, що їх кваліфікують як лиходійство, облудництво, крадіжка, руїна, смертовбивство. Перехід того, що було лише передчуттям, таїною, неймовірною гіпотезою вже у стан можливого, здійсненого, актуалізованого – не повинно призводити до настання, так би мовити, аду на землі. Бо разом із виникаючою дискримінацією породжень злочинного породжується й зворотна небезпека, коли злочинне узаконюється й заходиться вже переслідувати усе йому противне, тобто у світ права зло проривається під прикриттям представництва собою можливостей розширення й урізноманітнення права, узусу прийняттого, обширів культури. Множення числа диваків та ризикових експериментувань на лімесі доступу до чудес можна визнавати навіть не шкідливим, - але не на часі переростання соціальних напружень вже у військові дії. Поступ реалізує казки та сміливі заміри на раніш недоступне, виводить на нові горизонти перспективні, употужнює експансію пізнань і звершень, - проте й на цьому шляху треба ставити фільтри та запобіжники, аби під омофором удосконалення генетичних кодів та беззастережного розчахнення до аби яких аварійних привнесень до дому права не увірвалися б смерть і небуття із забуттям. Треба розрізнати власне право та самовільство бандитів, які вигадані ними догмати кримінальні видають за голос права; треба проводити межі між героїчним чином та, з протилежної сторони, мучеництвом ошуканих, якими жертвують пройдисвіти; потрібні критерії і еталони на розставання між належним та його видимістю. Не треба із освоєнням недоступного переплутувати адаптацію збоченств, аберацій, помилок. Хоча перверсії здатні дійсно збуджувати коло своїх фетишистів, попри те, що обітниця віровчення спроможні викликати фанатизм серед своїх сектантів, не зважаючи на відсутність виразних критеріїв розрізнення між божевільними та наділеними іскрою Божою, - аж претенденти на неадекватні новації не мають права нав'язуватися із своїми послугами ринкові споживачів силуючи запити та смаки останніх. Між епатажністю та самозрозумілим має бути ціла низка опосередковуючих процедур узгоджених із часом та розумною передбачливістю. Навіть об'ємна маса прибічників військового нападу на сусідів не завше є достатньо правою, аби вийти з-під визначення їх як злочинців. Ідіотизм таким і залишається, коли щастить його поліпшити до повноти, але не фортунить тим самим вийти за його межі. Втішання вірою у переможність добра не має присипати нехлюйське ставлення до домагань узаконити химери як буцімто не загрозливі. Домагання елімінувати прийнятне та закономірне пропозиціями почати історію з чистого листи, чи завершити історію зачиненими дверима вже остаточного віровчення виявить, що за окресленими межами абсолюту заховалися вбивці. Переступати кордони та ліміти просто необхідно, але тоді, як вони ведуть на добре. Потрібні не лише міра і смак, як ще й змагання у стимуляції ринку винахідництва, аби переможці у ньому наводили доказові на свою користь предметні аргументи, - щоб відсталість не ховалася чи виправдовувалася збереженням своєї інерційності всупереч правам критики та свобод. Ліпше відкриватися свободам, ніж закриватися правом незмінності у самототожності. Ліпше належати до когорти творців, аніж ретроградство щепити на право. Ліпше учиняти злочин у відношенні примітивізації, аніж бути там правим.

Видозміни в успадкованих технологічних винаходах, знаннях, замірах їх використання постають викликами можливостей, відповіді на які є множинними у виборі серед них перспективних у поступі видозмін. Вдалих вибір у розв'язанні суперечливого й неоднозначного не лише усуває складнощі, як тим самим дослідництво й апробації відкривають досі не бачені нагоди удосконалень, перетворюючи рух від одних проблем до інших вже у картину прогресу. Проте серед способів розв'язання із існуючими проблемами й викликами утаємниченого спорадично виникають такі пропозиції, які претендують на вичерпне закриття собою усіх нагод розвитку включно із майбуттям та неймовірним. Ці марновірства про закінчення історії, а чи періодів історії у абсолютистському ученні скорше за усе свідчать за ту обмеженість кебети подібних винахідників, за яку її прихильникам та противникам утопії доведеться сплатити ціну втрат. Тоталітарні концепти, як повстання проти проблем задля їх довершеного прикінчення, суперечливо щодо замірів заспокоєння усіх та усього у супервідкритті, стає не так гойними ліками на реальність, як сама звабна ілюзія стає проблемою яка вже не підлягає ординарній терапії засобами реальности. Замість того, щоб давати осмислені рецепти на конкретні питання, то безмежні й не лімітовані у кордонах доцільного використання манії любителів чуда постають навіть не питанням, а проблемою що не має розумних розв'язань у контекстах розумного. Відкриття зобов'язані виступати привнесенням новизни, видатні й значимі, себто корисні для їх використання загалом, винаходи можуть шокувати, - але ж не своєю виключною безумністю. Тотальний заколот проти проблем, буттям яких є продовження існування у поступові, заспокоєнням має візію кладовища занехаяного від того, що й не залишилося нікому його доглядити.

Ймовірности поступу, а чи занепаду, які на рівні їх сприйняття людського фіксуються як проблеми, є не витвором суто нашої свідомости, а іманентно належать самій реальности речей та подій. Тоді як акція з усунення проблем, себто об'єктивації непередбачуваного, викликана надуживанням саме чинника контролю зі сторони суб'єкта. Тоталітаризм є танцями з приводу перероблення містичної таїни вже на освоєний факт, а чи назворот є пропозицією нав'язатися реальности із послугою її представлення у фантазійному концепті. Тоталітаризм це псевдораціоналізм досягнутий у спосіб надання реальности фактові ілюзії. Це ілюзорне на рівні неадекватної вигадки подолання проблем через фактичне доправлення означеної реальности та їх носіїв вже до могили.

Мир у вигляді відсутнього конфлікту проти абсолютного режиму зони тиші, змішування усього за принципом трошки сюди трошки туди, спровадження у могилу усього хто дозволив собі виткнувся із шеругу залізних солдатів, - стає однією не бастіону, а ентропійної юшки. Історія яка добігла кінця та смислів, які залишилися хіба що жертвовно втілювати на користь поводитирів до остаточного щастя, - є проектуванням кінця всесвіту. У світі де вирішені усі проблеми жити неможливо, тому що нецікаво.

Якщо життя у особі його носія визначати як зворотний вплив на ситуацію за потребами свободи суб'єкта, - то примітивні заміри закінчити історію тут і зараз, представлені абсолютною манією та тотальним контролем над усім живим, - представляють собою поступ смерти.

Життя та види культури є варіативними, такими що змінюються з розвитком, породжуючи довершення, помилки, проблемні виклики з потенційним їх розрішенням. Оборонні позиції туземців культури є динамічними, бо зміняться неодмінним наступом культури. На відміну від жорсткої організованости тих тоталітарних вчень про остаточну істину, які можуть помилитися лише двічі: коли перший раз і є останнім.

Можна пропонувати до ужитку будь-які безумні та асоціальні прожекти, - як це чинять тоталітаристи, - коли проти незгідних із неадекватними вигадками застосувати, - як це чинять тоталітаристи, - терор, демагогічні обіцянки, дисциплінарну єдність, лицедійство культових ритуалів. Проте від тоталітарних насильств чудеса так і залишаться назавжди у сфері неймовірного, а реальність буде понівечена ними лиш тимчасово до часу відродження. У зоні терору можна приспати проблеми лиш до часу їх повстанського вибуху проти зони.

Для того щоб нав'язати реальності творчо надумані для неї правила її буття, то годить аби ця об'єктивність здогадувалася про нездоланну необхідність для неї дотримуватися вигадки й на додаток мала б причини виконувати закони якими фантазери обдарували реальність. На результат можна ще якимось чином сподіватися, коли правила нав'язуються людям наділеним мисленням та можливістю вслухатися у звернене до них. Ситуація виглядає гіршою, коли правила пропонують яві представленій предметами не наділеними мозком. Та й у впливах на людей можна надіятися на однозначну їхню реакцію хіба що із того розрахунку, що аудиторія не використовуватиме свій мозок за призначенням. Для того, аби подолати прикрий для авторів фантазій факт відсутності церебральної діяльності у динаміці уречевлених явищ, то цим явищам фантазери нав'язують їхню суб'єктність а чи то у подобі якоїсь анімованої істоти надприродної й казкової, на посередництво якої вони покладаються у замірах змінювати вже реальні події, а чи то, у більш клінічно запущеному випадку, фантазери ототожнюють об'єктивне поведження речей та свої на те поведження плани і сконструйовані закономірності. Ймовірні успіхи подібного ототожнення й представляють собою процес пізнання й становлення знань. Зичним відгуком речей на створені для них науковцями формули і є надбання матеріальної культури. Науковці недостатню точність створених ними законів, а то й непідтвердженість гіпотез, схильні списувати на таку собі хитрість натури.

Оскільки суспільне життя та його закономірності є нерозривно пов'язаними із інтересами зацікавлених у тому груп, то об'єктивності законам та нормам соціального життя надає хіба що спротив публіки не згідної із насильством над нею противних до неї відмінних угруповань. Тож автори тих химерних приговорів, у вигадливість яких ідеологи пружаються запхнути дійсність, дурять скоріше самих себе у своїх спрощених планах маркування та придушення вигаданого ворога, коли марно розраховують на відсутність опору своїм планам домінування над дійсністю. Так само як у відповідь на удосконалення засобів нападу не стоять на місці й відповідно поліпшуються методи оборони, аналогічно до пошуку кримінальниками нових обхідних шляхів на законодавство націлене на їх стримування, подібно до процесу повстання людських інстинктів супроти спотворення їх приписами неадекватної соціалізації чи до бунту вже назаднього спрямування, - то й насильство скраєне за лекалами примітивних ідеологій наринається на той зворотний вплив, подолати який не вдається, тому що насильники виявляються лиш залежним чинником від ініційованих ними стихій вже загального хаосу. Прийнятною вдачею заходів у житті суспільному можна вважати ситуацію, яка принаймні не призвела до зворотного і противного заходам. Завше присутня у суспільній історії та історії пізнань таїна є не результатом недостатньої інформованості активного суб'єкта дослідництва та хитрощів латентних ворогів які маскують свої підступні плани ворожі, - аж таїна є тою безособовою реальністю стосовно якої залишається лише безрезультатно нав'язуватися їй у друзі. Знання і вміння не можна не поліпшувати, не залишаючи скромність перед океаном ще не знаного.

Проте відсутність гарантованої згоди між перебігом подій на планами їх переформатування є не так проваллям планів викреслити геть із реальності такий її атрибут як таїна, - аж корегування та верифікація законів реальності саме зі сторони представлення її доказовими знаннями та далекими від примітивних приписів тоталітарних віровчень вже реальними досягненнями у культурі слугує ще й запорукою подальшого розвитку. Не усяке фіаско із набору зла, є недобрим.

Від реалій тоталітарної субординації певною мірою рятує те, що ідеальну зону єдиноноцілісного для усіх порядку не є можливим побудувати ні за яких умов, тому що ідеали у кожній особистості є неповторні. Не лише химерні візії психопатів, але й апробовані досвідом сторіч моральні стандарти можуть мати змінні інтерпретації та використання. Існують й повинні вдосконалюватися правила суспільного співжиття, - проте навіть їх удосконалення черпає натхнення у щасливих можливостях помилятися стосовно правил. Богу дякувати, що ми усі є різними. Не можна нікого силувати вигаданим щастям.

Коли мисливцям за чужим добром вдається доказати, що їхня агресія була викликана потребами наїстися, ще й не занадто витратними прийомами, - то аргументи посилять жертв нападу на своє право захисту і відбиття від займанщини виглядають сумірними із прийомами виживання обох сторін конфлікту. Зазвичай одна із сторін умотивовує свої переваги тим, що це не вона затіяла війну, що вона лише відбивалася від переступника. Плоди правоти цілковито дістаються переможцю силового зіткнення, тоді як неправди залишаються за тими, хто зазнав поразки, а ще й зловживав насильством і вбивствами, був немилосердним. Коли війна, як примусове і не узгоджене із противною стороною віднімання і присвоєння її ресурсів, є не більш як екстремістським проявом кругообігу енергетичних, інтелектуальних, трудових ресурсів між народами і країнами у культуроценозі і організації виробництва, - то тоді розподіл права і злочинів між продуцентами та споживачами енергії є розподілом проблемним, або таким, що не завжди має однозначне розв'язання. Зрозуміло, що треба проводити виразні розрізнення між жертвою нападу та нападником, що неприпустимо агресію оправдовувати як потребу такого собі безневинного нееквівалентного між сторонами співробітництва. Правдою є справедливість у взаємному обміні не смертовбивствами, а мірами миролюбства. Тенденція переходу від збиральницького хижацького споживацького хазайнування вже до продукуючого виразно посилює запити усіх учасників змагань у культурі саме на їх співпрацю і взаємовигідний обмін особливими досягненнями кожної із тих сторін ринку, які на часі далеко не поведуться як миролюбні травояди.

Злочином бандитизму, збиткування над правами і свободами жертви є ще й те, що насильство отримує інерцію легального свого продовження вже зі сторони права, на якій опиняється жертва із необхідністю поновлення тих понівечених переступниками прав на життя, які стають вже не просто життям, а необхідністю і чинністю права у невідворотному покаранні злочинців та викоріненні доведених у судовому порядку злочинів. Проблемою поновлення права є те, що воно зобов'язане у його силі перевищувати силу гвалтівників й водночас не індукувати, а стлумити розгортання циклів насильства вже як помсти зі сторони покараних злочинців.

Вадою суспільств у яких власність охороняється правом є те, що переваги там отримують не лише завдяки розмірам внесків у виробництво, а ще й тому, що зі сторони монополістів та усіляких любителів поживитися чужим коштом під різними приводами має місце порушення змагань у ринковій конкуренції. Розшарування соціальних статусів та доходів стає неприйнятним, коли призводить до завад на проявлення талантів. Перевагами ж суспільств, у яких під приводом встановлення соціальної опіки, беруть ринок і конкуренцію підприємців під надмірно жорсткий над ними контроль є: встановлення рівності як вимоги справедливості. Але рівність у її призначеннях корегувати зловживання нерівністю буває корисною лише тоді, як рівність не використовується для оправдання злиднів.

Винахідництво, завдяки якому відбувається прирощення й удосконалення культури, не можливо зупинити у інший спосіб, як через пряме нищення культури. Й коли кожен корисний внесок творчої праці отримує визнання й належну сплату зі сторони вдячних споживачів новації, то публіка не відзначена винахідництвом свою порівняльну відсталість не лише починає вважати наслідком порівняльних переваг винахідників, як ще й проти останніх береться застосовувати вже й фізичні прийоми на зупинення винахідництва. Теоретичним оправдання атаки на винахідництво винахідників висувається ідеал справедливості та рівності, у тих його трактуваннях, що це не публіка нетворча має рівнятися на людей творчих, аж навпаки: це творчі люди не мають висуватися наперед із своїми пропозиціями. Ставка на пасивну масу, а не на тих активних громадян, що їх маса звинувачує у своїх порівняльних збитках, - саме й стає чинником нападу на культурний поступ. Усі ідеології, змістами яких стає зловживання контролем й недопущенням винагород для підприємців, є ідеологіями асоціальними й згубними для зростання культури. Навіть роздачею пайків за номенклатурним ранжиром не вдасться стлумити зростаючі апетити. Ліпше не зазирати неситим оком у чужу тарілку, а свою сповняти у співпраці із творцями.

Коли ринок визначати як те конкурентне співвідношення чинників чи вартостей де поле битви переможної залишається за найбільш вдалим у слідуванні ненасильницькій логіці та законам природи речей та явищ, то адепти містичних візій є противниками вимірів об'єктивної ваги учасників змагань, бо нікчемні, за визначенням, ресурси містики не можуть бути переможними, - за виключенням ситуації силового перевертання цінностей, коли адептам містифікацій випаде трафунок надати містифікаціям видимість об'єктивності, а чинники власне об'єктивної реальності так само штучним примусом та облудами пощастить звести вже до стану нікчемної ілюзії. А коли абсолютистські манії любителів чудес в обхід реальності поталанить бандитам визначати як переможну цінність у конкурентних змаганнях із реальністю, то подібне включення насильства у чинники ринку синергійно робить із прихильників чудес ще й прихильників насильства, - за виключенням ситуації відновлення ринкових співвідношень об'єктивних вартостей у реальності. Тоталітаристи проти того конкурентного ринку, який відсіює геть їхні пропозиції з причин ринкової оцінки їхніх пропозицій як нікчемних; але тоталітаристи за те силове відсіювання ними геть конкурентів, яке вони іменують та виправдовують як перемогу буцімто ринкових змагань. Заперечення ринку, як верифікатора внесень, є навіть не умовою оживлення нісенітниць, як є їхніми досягнутими цілями, оскільки усі пропозиції чудес на смертовбивство конкурентних реалій своїми реальними здобутками можуть мати лише улаштування цвинтара для історичних реалій, бо неймовірне та позаісторичне там же й залишається у неймовірному.

Любителі осяйних гіпотез є ненависниками усякої об'єктивності, коли та їм не належить повністю. Вони ж є противниками усіх не залежних від їхнього цілковитого контролю громадських організацій, установ, відносин, норм, регламентів, порядків. Виступають проти моралі та права, яке вони не підмінюють своєю волею. Вони ж заперечують усяку власність, коли та не належить виключно їм. Вони ж заперечують процедури та інститути громадського життя функціонуючі за правилами правової демократії, підмінюючи цей ринок вже на силу диктату що спирається на диктат насилля над тямом та поведінкою віруючих у достоїнства вікторії святого диктатора. Зона це контроль, апофеозом якого є смертний вирок тому і тим, кого ці самозвані представники остаточної істини домагаються контролювати й управляти. Тоталітаризм та антиринок подібні до сіамських близнюків не віддільних один від одного. Зона це ворожість до усього ще не вміщеного нею у могилу. З усього інструментарію ринкових змагань примітивісти віддають перевагу лиш сокирі у своїх руках. Відповідно співвідношення вартостей за нефіктивними якостями кожного учасника нестримних перегонів у прогресі є токсичним середовищем для псевдорятівних для історії людства ідеологій що поселилися за скобками ринкових правил. Поступ потребує доказів через ринкове розв'язання проблем. Тож ідеологи від чуда відповідають ринкові вже помстою.

Тоталітарні вчення, які представляються як буцімто раціональний план покликаний під свій шаблон змінити противну йому реальність, надприродні чудеса чи бездоказові гіпотези яких власне і є виключенням із реальності, абсолютизм яких без виключень охоплює своїми учительними вказівками навіть неймовірне чи позаісторичне, - ці вчення останнього дня виключають, заперечують, винищують саму можливість будь-яких рухів не керованих диктаторськими настановами зі сторони догматів останнього для історії чуда; тоді як вільні відносини конкуренції між пропозиціями винаходів та досягнень у царині реального життя громад включають у себе не лише раціональні вчинки суперників, як – саме невідомість у визначенні того, хто з них зрештою стане переможцем. Ознакою вільного ринку є непередбачувана непрогнозованість випадковості у перебігові колізії викликів та проблемних відгуків у суспільних відносинах, - тоді як прихильники абсолютистських маній спрощених прожектів устрою історії зятято винищують конкурентів собі саме задля доказу своєї квазіраціональної домітанної невідворотності. Дверима до істини є непевність та проблеми. Тож ринок, який включає свободи випадковості, заперечується тим незмінним планом остаточної тотального порятунку, який виключає випадки свободи.

Зони народного горя створюються за прожектами ошчасливити нещасливих. Контроль опікування над бідарями обіцяється привести їх вже до збагачення. Аж маси людей тому й залишаються у стані злиднів, бо їм бракує не лише енергетики підприємливості, особливо відчутної серед складнощів подолання несприятливих для цього обставин. Більша ж частина загальних благ суспільних дістається меншості не лише у силу її талановитості чи відповідно до порівняно більших внесків до продуктивного виробництва, а ще й тому подібний суспільний провід забезпечує свій управлінський і статусний гегемонізм, бо формує право. Реакцією мас бідарів не несправедливий, на їх думку, доступ до розподілу суспільних багатств є звинувачення звернені не так до себе самих за безталанність і недолю, як до імущих, які наживаються і свої доходи мають як, буцімто, прямий і безпосередній наслідок обдирання бідарів. А тому на користь бідарів треба не лише перерозподілити соціальні ролі та багатства, а ще помститися багатіям. Себто ринковий порядок речей, які відбуваються так як то має місце, - необхідно переіначити за волею і ідеологічними приписами справедливості. Тобто суспільні взаємини мають визначитися не приватною самодіяльністю громадян чи корпорацій у організації ними правовідносин задля обміну послугами, - а суспільне управління має здійснюватися стороннім від суспільних потреб тим виключним зверхнім проводом бюрократів, якому, буцімто, ліпше знати кому чим володіти і чим у житті займатися. Натуральні, конфліктні чи гармонійні, ринкові діалоги суспільні, регульовані антимонопольним законодавством чи соціальною поміччю нужденним, замінюються ідеологами любови до соціально упосліджених мас вже на норми штучні. Соціалісти виносять прості і радикальні присуди на віковічні і не прості питання пошуку оптимумів у розподілі соціальних благ, який би стимулював, а не обмежував виробництво.

Ресурсам суспільного процвітання нема звідки взятися як лиш від працездатності громадян із числа та умовного поділу на класи відмінні участю у створенні цих багатств. І коли імущим класам нобілів, звинувачених у паразитизмі коштом знедолення бідарів, відмовляють не лише у правових можливостях підприємництва, а ще й у фізичному існуванні, - то ресурсним джерелом виживання природно стають верстви бідарів. Які навіть у позиції проголошення їх суспільним гегемоном не пориваються на перероблення себе самих вже у підприємців. Тож доводиться доходи виколочувати з бідарів вже силою примусу, зобов'язуючи їх до каторжної безоплатної, або за харчові пайки трудовіддачі.

З ідеологічного віроучительного негативістського упередження щодо будованих на інтересах взаємин приватновласницьких, правових, моральних, - на конто яких ідеологи закидають звинувачення у їх суспільношкідливій природі наживи, - із заміною цих ринкових зв'язків вже на силові адміністративні, то путнього не вийде. Бо для знищення людських зацікавлень у здобутті достатків, то парадоксально не обійтися без зацікавлень у цій справі тих людей, які будуть зацікавлені у знищенні означеної ідеологічно вигаданої ними вади природної людяности. Бо з заробітку за працю та з належної праці за відповідний заробіток може бути лише користь. Коли табувати заробіток для тих хто на цьому збагачується, то виходитиме з цього лиш каторга для тих хто злидарюватиме з неї ж. Коли любителі простого народу з числа лівацьких соціалістів беруться цю любов забезпечувати коштом не власним, а за рахунок пограбування ними багатів та недопущення збагачень принципово взагалі, то тоді не обійтися без примусового визиску праці бідарів, на яких доводиться перетворювати поспіль усе суспільство. Праця з якої заздалегідь не планується заробіток для її виконавця є працею не лише безглуздою, як ще й такою що веде до халтури, до імітації виробітку вартости, до виродження на разі наполягань на її продовженні.

Большовики заборонивши власність і ринкову торгівлю, а ще й можливість прохарчуватися з трудів не контрольованих більшовиками, - тут же зробили виключення для свого апарату номенклатурного, вибудовуючи свої привілеї на трудовий повинности підопічних мас. Які зрештою, переставши вірити у обіцянки комуністичного збагачення, припинивши боятися компартійної диктатури пролетаріату, й собі узялися збагачуватися. Що й добило остаточно від самого початку нежиттєздатну адмінсистему московську.

Для кожного живого організму, включно із вже соціальними організаціями, важливо у підходящому для нього діапазоні здоров'я підтримувати як свою подібність, так і дбати за здорове для себе середовище у взаємних із ним обмінах енергетичних. Установою для підтримання традицій спільнот у їх ментальних реакціях слугують ідеології. Проте спільноти законсервовані у приписах тих своїх світоглядних орієнтирів, які склалися у вдалу для цих спільнот добу, зрештою завше поступляться спільнотам відкритим проблемам розвитку і здатним розв'язувати та формувати нові виклики, - бо людський вид існування у культурі підлягає не лише умовам життя організмів, як ще й керується поступом знань, достеменність яких дозволяє творити досконаліші світи. Настанова із оспівування історії попередників з виправданням учинених там злочинів та таке ж неприйняття критики спрямованої на виправлення переступів задля вдячності за ймовірні добродієства вже спадкоємцям здатним на розвиток даного суспільного організму, - то таке упереджене виправдання традицій заводить їхніх adeptів у глухі кути відгалуження від магістралі прогресу, бо прогрес очолюють спроможні на не заідеологізовані знання. Є міри поза якими по-рутинному кохатися у злочинах учинених навіть природною та кривною ріднею не слід. Належить орієнтуватися ще й на конструювання усіляких правд не облудних.

Історія загальнолюдського прогресу є ще й соціальною історією хижацтва, коли одні народи грабували інших, обмінюючи наживу одних вже на потерпання й збитки інших. Проте хибно вважати що заповідання зла сусідам мало виключно фізичний характер. Бо поневолення не лише супроводжувалося, як ще й забезпечувалося нанесенням атаківаній стороні ідеологічних ударів, які її знерухомлять, а агресора надихатимуть вже у ідеології нападицтва. Двигуном вмонтованим з необхідністю у історію колонізаторських загарбань є цілеспрямоване виробництво облуд, дезінформації, химер, які виправдовують нападника та конструюють вигадані гріхи жертви. Історія прогресу та пізнань, таким чином, включає у себе ще й заперечення достеменних розумінь подій. А коли саме те, що представляється добром чи гідним для однієї сторони соціального конфлікту, і є безпосереднім злом і переступом для опонуючого контрагента, - то в умовах виключності їхніх протиставних інтересів якесь встановлення правил і розумінь зі сторони незаангажованого арбітражу, якісь порозуміння між виконавцем та об'єктом страти є не лише неможливим, як є ще й вкрай не безпроблемним заняттям. Дурню неадекватну наполегливо продукують там, де має місце нееквівалентний обмін послугами. Продукування знань почувається у себе вдома переважно у наукових пізнаннях об'єктивних, тоді як там, де панують корисливі інтереси, то мають місце психологічні війни, ідеологічні диверсії, удари міфологічних догматів по ворожим віровченням.

Для надання конкурентних переваг своїм маніям, зацикленням на примітивних візіях, маніпуляціям із чудами надприродними, то їх автори із числа психічно хворобливих та асоціальних суб'єктів, ще й не дай Боже при посадах, - природно ненавидять усяку розумність та носіїв такої, докладають усіх зусиль на знищення усякої критики, яка може поставити під сумнів діагноз осяйних ідей рятівників світу від їхніх же вождівських фобій. Якщо чим і загрожують тоталітарні режими, так передовсім тим, що у зоні одномірності розпочинається антидобір спрямований проти інтелектуалізму, з винищенням гуманних стандартів моралі, запереченням вивірених стандартів права, спотворенням норм господарювання таким чином, що кар'єру у зоні робить соціальне і біологічне потерб'я. Зона це заперечення знань і пізнань, а після їх знищення у топку наймовірнішого йде усе інше. Першим і самим небезпечним ворогом режиму із втілення чуда є верства інтелектуалів чи носіїв вільної думки. Звідси натуральна для самозваних пророків їхня ненависть до здатних їм фактично і владно протистояти верств еліти; звідси оспівування любителами чудес й обіцянки перемістити на місця еліти усіх злиденних духом, ображених та принижених, усіх тих, хто має лише пару роботящих рук.

Поступ наукових знань не може бути вищим чи нижчим від даного. У політиці ж слідування ринку заводить тактику у помилки; а суто ідеологічна стратегія веде у глупство.

Наміри тут і зараз дати відповіді які б одним махом задовольняли усі проблеми та можливості усе ще не вичерпаного культурного прогресу – не можуть не бути атентатом на правду життя та поступу, які і є сутнісним об'єктом атаки зі сторони винахідників тих абсолютних ідей, які і є привидами, облудами, помилкою. Щоб у примітивізм безмежних у неадекватності фікцій запхнути усе живе, то цим прихильникам чудес потрібне фізичне насильство над жертвами, перероблення тими жертв вже на потребу віри у обіцяні пастві чудеса, неминучим стає спотворення дійсного стану речей. Тоталітарні учення представляють із себе механізми із фабрикації ілюзій, насильницького примусу до ходіння не по правдах, вони кодифікують варіації аморальності, кримінальності, асоціальності. Тоталітаризм це заощадження на істинах та людяності, у спосіб їх винищення, задля сприяння пройдисвітам ходити у обхід правил. Любителі спрощень розчищають дорогу для чудес робом винищення реальних проблем поступу разом із їх носіями тому, що це їм видається легшим, аніж працювати у реальності, задля реальних досягнень, засобами реальності, бо у цінителів чудес бракує реальних знань і вмінь, відвічати на правду проблем.

Економія на правді, яку досягають не лише звертанням до обману та насиллям над свободою критиків, над життям раціональних винахідників, - призводить до подальших відхилень від перспектив життя та поступу. І лиш виклики від реальних проблем з відповідним відсторонення від звабливих облуд дають винахідникам опору та надійних критерій для творчості яка може увійти у спадок культури. Не лише батьками, а й дітьми усякої правди є проблеми та труднощі зростають. Успіх забезпечує саме подолання проблем в усій їхній множинній правоті й достеменності.

Ринок, як взаємне корегування між тим що робиться і тим що вже є зробленим, повсякчас встановлює правдиву ситуацію у справах варіативних, себто звільняє від помилок, що й надає розв'язанню проблем саме наслідків виходу у таку ж правдиву реальність. Тоді як забезпечений терором та вірою тоталітаризм не має щодо себе опонентів які б протистояли йому поза його претензіями на безмежність і тому обділені на критерії правди тоталітаристи не мають, з цієї ж причини, не мають і помилок. Тож нагода тоталітаристам безкарно ходити у будь-який бік, учиняти що їм тільки заманеться, шанс втілювати казки призводить зрештою їх не так до відсторонення від реальності, як до злипання із уже повновидою ненормальністю. Режим зони це казковий час непослуху, коли можна симулювати будь-які омріяні чуда. Задля того, щоб не чути аргументів опонента й засновується вірування підкріплене догматом, непорушність якого зміцнюють святістю вождів, воля яких тримається на ієрархічності дисциплінарної підлеглості, основою якої є віра мас у свої вірування. Вбивство можливостей помилятися й відповідно корегуватися на проекти правдивого прогресу тоталітаристів веде вже до власне самознищення.

Накладання максимально однозначної відповіді на максимально розмаїті проблемні виклики несе для останніх буквально загрозу існування, є спотворенням реальності, є облудою тотального спрощення. Тоді як перспективним для поступу представляється не втеча від проблем у домовину спрощення ірреальними чудесами, а – віднаходження конкретних розв'язань викликів. Замість ілюзії миру, - який має настати клодовищенською тишею на місці вичищених до могили ворогів абсолютистського вчення, - потрібним є буяння конкуруючих підходів та пропозицій розвитку. Бачення ситуацій без шор та ілюзій бачення, адекватне реагування на найменші зміни, науковий підхід – означає не провалля у світ фантазій, як зворотне: нікому й нічому не прощати й не дарувати.

Помилку намагаємося уникати, бо нерозуміння дійсної ситуації породжує аварії, тоді як предметно доказові знання уможливають удосконалювати середовище культури. Успіхи ж прогресу, щодо яких недавні покоління могли лиш мріяти, справляють оманливе враження, що ми здатні впоратися із усіма небезпеками й поріг занепокоєння має відступати. Загрози казок ігнорують. Але саме ці із поступом зростаючі можливості втілити казки і стають прогарами, масштабність яких була ще не доступною недавнім поколінням. Завдяки новітній зброї, яка провалює кордон між правдою та облудою, остання вступає у світ як зло.

Імовірності технологічних чи інформаційних відкриттів набувають втілень у культурі від запліднень саме на суб'єктивну людську креативність керовану а чи назрілими запитамі у природі речей, а чи вільною грою хисту та талану винахідника. Розумові внески у виробництво, у спосіб суміщення дослідником відмінних ефектів та закономірностей через користування досвідом та досягненнями попередників, виглядають як буцімто нікчемні безпредметні порівняно із об'єктивністю новаційного результату. Проте не усякі результативні зрушення у перебігові суспільних відносин мають стосунок до раціоналізму та розуму ворохобників. Творчість потребує доказів, у вигляді її корисності для перспектив суспільного розвою, аби іменуватися деміургом, а чи достатнім чинником для речей предметних. У той час як пізнавальні акти адекватні предмету дослідження надають останньому ваги факту культури, - то безумні чи необґрунтовані точки зору вже назворот знецінюють факти до стану доказів на виключне пуття неадекватних марновіств. Аргументи розуму надають нове життя фактам, тоді як безум віднімає фактичність від життя задля доказу виключно своєї значущости.

Інтелектуальна свобода необхідна для дослідження наукових фактів, а без оформлення свободи у політичних установах не обійтися вже у прогресі соціальному. А проте, свобода є лише окремим чинником серед цінностей моралі, - яку й варто вважати фундаментальним регулятором життя та культури громадян та національних організмів. Свобода це лише енергетичний пагін творчости та стовбурі вихованости. Абсолютизацію свободи, як аргументу на право порушень, можуть використовувати й використовують ще й грабіжники та нападники.

Оригінальна продукція винахідництва та неповторні здобутки творчости, на які авторів видають патент, тоді можуть набути загального розповсюдження та ужитковости корисної широкому колові клієнтів, - коли цей досі ще не бачений, неповторний, винятковий виріб дійсно буде затребуваний вигодами від його набувачів. І цей збіг унікальности та універсальности може відбуватися лише опісля подолання відмітки лідерства у прогресі, коли усі учасники змагань залишилися позаду від переможного фіналіста. Усі самочинно накинуться до включення передових пропозицій саме до своїх цінностей тоді, коли ці пропозиції представлятимуть собою вершини поступу; але усі та кожен сахатимуться адаптувати будь-яку оригінальність, коли та представлятиме собою вправляння у примітивізмі далеко за межами нікому не потрібної відсталости, - бо необоротна феноменальність має проблеми у поєднанні лише із речами розумними, а не із відсталістю архаїчною, чи здавалося б відпрацьованими помилками, чи то із прямим глупством. Нісенітниця завше унікальні, себто перебувають у межах відрази до них; тоді як опинитися без підтримки наодинці саме на передових позиціях суспільного розвитку вдається лише окремим креативним особистостям. Тих, які перебувають у межах порівняльної відсталости від очільників у поступові не порятує у їхньому нищому виживанні жодні наполягання на своїй оригінальности у своїй відсталости. Примітиви не лише намагаються відсидітися за оборонними мурами своєї неповторности, демонструючи нехіль до прийняття передових технологій та досконаліх соціальних устроїв, але останні примітиви беруться ще й атакувати на винищувати задля доказу можливостей свого прожиття без винаходів прогресу. Ба й більше, нищівна атака примітивів проти прогресу стає виключним способом їхнього виживання в умовах прогресу. Примітиви перетворюють свою відсталість на культ, або ж домагаються штучно нав'язати свої звичаї суспільствам вільним, у яких громадяни самохітно користуються жорсткими та прецизійними технологіями прогресу.

Марксисті і більшовики для захисту своїх вірувань у переваги тотального контролю над підприємництвом, демократією, правовою законністю просто змушені знищувати своїх опонентів представлених правом, демократією, капіталізмом, гуманітарними свободами.

Українська оригінальність тоді набуде ужитковости та прав існування, коли досягне рівня розвитку передових спільнот. А до того рівня усякі маніпуляції із самодостатністю у непотрібности нікому і навіть собі можуть бути лише подальшим проваллям у непотріб.

Конструювання удосконалень у ході змін на краще включає у себе ще й критичне ставлення до вже відпрацьованих знань, а то ще й є безпосередньо вдячним означеним цим вже неактуальним чи надто обмеженим досягненням передуючих пізнань на які спираються нові бачення. Завадою поступу є не так вимогливе прискіпування до узуального та вимірювання прецизійної відповідності між подіями та їхнім описом у сучасній теорії, аж пізнання впадає у кризу переходу вже у стани вірування тоді, коли консервується у догматі й вважається вичерпним задля бачення у догматах чогось проблемного, а то й суперечливого за логікою та здоровими смислами.

І окрема особа, і цілісна спільнота слідує традиціям своєї природної, себто успадкованої від попередників суб'єктності чи то стану буття самодостатнім і життєзданим підметом самому собі не лише тому, що будучи спійманою на обманку неапробованих радикальних обітниць якихось радикальних шляхів ошчасливлення ця спільнота чи особа ризикують стати здобиччю чужинської агресивності хижої, - аж усякий живий організм підтримує параметри своєї життєдіяльності та звичні умови обміну із середовищем тому що просто не може розпрощатися із своєю природністю коли прагне бути живим. Інерція того, що можна вважати природним для людського організму включає у себе успадковані коди не лише біологічного життя, як ще й невід'ємне уособлення існуючого кола культури. Проте саме люди тому й є істотами здатними змінювати натуральність своєї окультуреності, бо ми люди розвиваємо свою культуру позитивний поступ якої є прогресом. А складовою прогресу для спільнот і людей наділених життєвими силами й натхненнями не може не бути ревізія тих негативних сторін та вчинків минулого, які оцінюються як помилки. Живою є спільнота яка не наполягає, не зациклюється, не фетишизує учинені хиби, а здатною є апробувати нові. Поневолені долають своє рабство тоді коли виборюють у колонізаторів свою свободу.

Виходячи із апріорної моделі прогресу, то краще на нас ще чекає й не втерпить дочекатися. А коли на прийдешнє й ще не явне не можна спертися, то під ноги кидають не лише відпрацьоване й не безпідставно розкритиковане, як ще й відкинутих ворогів чи те що від них залишилося. Приступками поступу є потоптання зла яке понижують і умаляють водночас. Й якщо за погано зроблене провина лежить виключно на творцеві, то віднімання природоданого від батьків життя не може не бути злочином перед Творцем. Тому то поступ і є проблемним, бо тут доводиться відкидати відпрацьовані речі й разом із тим залишати винахідникам їхнє фізичне життя. За винаходи мають піклуватися його користувачі чи патентне бюро й не баритися виплачувати роялті чи славою вдячної пам'яті за вже колишнє, - тоді як у історичній пам'яті залишаються лише трупи та зло яке на них розквітає й не гарантовано лікується з часом. Коли це можливо, то маємо уникати смерті навіть ворогів.

Усі створені у сфері культури аргументи які виправдовують вбивства людей чи інших природних створінь, - включаючи до подібних виправдань й посилення на право покарання вбивць та злочинців, - є доказовими лише у сфері культури. Проте з позицій життя усяке його припинення є не просто акцією ворожою до життя, - але усіляке вбивство, починаючи з оцінок моралі й далі, має вважатися злом.

Зробивши вибірку винайдених за історію інструментів, які звільняють від обтяжень роботою й употужнюють ті чи інші органи людини, можна було б сподіватися на те, що вивільнена таким чином творчість буде спрямована на недопущення перетворення людини на виконавця ролей і функцій заданих культурою інструментів, у яких люди ж опредмечують і втілюють свої творчі сили. Й тоді не станеться руйнування винаходів зроблених попередниками, коли у вдячності їм люди розумні відповідатимуть своїм призначенням.

Поступ який спостерігається у формуванні спеціалізованих винаходів науково-технологічних, у становленні осібних соціоутворень як нація, у розвитку дисциплінарних пізнань, - вірогідно має затісні обумовлення ще й і з біологічною еволюцією людей, передовсім як не вповні стихійна культивування церебральних відмінностей серед народів, які нерідко не розуміють розум інших. Лідерство ж пізнань має представляти не мішанка їх специфічностей, а спроможні пропонувати цьому ринкові вже знання й бачення досконаліші.

Цивілізованість і окультурення вочевидь набирають змін швидших у напрямку якісних удосконалень, зростає інформація і динаміка обмінів нею, результативність науково-технологічна вражає. Й хоча із розширенням свобод плодяться й фобії від не завжди вигаданих криз, проте домагання злочинно запхнути контекст прогресу у вузьке горло чергової абсолютистської манії, у незмінні фабули догматичної казки завше закінчуватимуться поразкою. Поступ завжди проблемний, дослідники готові критично переглядати звичне на догоду викликам та творчості, атакують невідоме не для того щоб залишитися під опікою таїн й пожертвуваннями втамовувати ті небезпеки, - аж метою пізнань і вмінь є досягнення доказових на часі істин.

Розвиток це обумовлена послідовність досягнень зобов'язаних попередникам, а - не дозвіл безкарно атакувати те, що увійшло у арсенал права та правди. Ревізія моральних стандартів, підміна примітивними прожекторами життєвих соціальних відносин, створення аварійних ситуацій у технологіях, інші переступи прикриті експериментуванням чи толерантністю, - це не творчість, а її заперечення. У ринковому співвідношенні цінностей, у процедурах демократії, у свободі наукового дослідництва існують межі та міри від заступу за які починається вже злочин, диктат, нав'язування облуд закамфльованих під пошуки ліпшого. Маніпулятивне зловживання із терпимістю, суміщенням несумісного, щеплення химер це підступництво яким любителів чудес та злочинів розбещують та підмивають засади організованості та культури. Функціонування права має бути не дозвіл громадянам відстрілюватися у відповідь на ініціативи бандитського обстрілу, а покарання бандитів. Ще більші небезпеки для суспільного здоров'я, порівнюючи із терпимістю до бандитських атак проти апробованих на умови сприятливих для прогресу правил, є надання цим атакам виду легітимного, від імені суспільних потреб, забезпечених установою держави.

Мало не весь ансамблю здобутків із змін нашого світу вибудований за потребах інтересів людей. Інтересів однаків. Включно із законодавством, що греблею стоїть перед хвилями переступу. Утім, мало не усе, що підлягає одним лиш виключним інтересам є, для початку, протизаконним.

Хоча одні маніяки та недостатньо інформовані рятівники страждаючого на їхню думку людства розв'язанням усіх проблем роблять ставку на певний етнос, якому й мають дістатися усі блага, або ж зосереджуються на загарбанні певних територіальних просторів, або ж вершиною соціальної організації вважають встановлення диктату свого усевладдя; тоді як інші любителі простих рішень розповідають про правильне число Богів та такі ж незаперечні поклони ритуальних сповідань як про ключ до устрою остаточної гармонії; а вже наступні шукачі ощадливих прийомів у обхід нагальних закономірностей розвитку зосереджуються на пропозиціях заперечення товарообігу, підкріплених обов'язком знищення достатнього числа класово порочних ворогів; а то ще й попитом у запитах на вичерпання смислів користується зациклення на любимій команді, на комп'ютерній грі, на кольоровій гамі вінтажних суконь літнього сезону на певному пляжі, - проте які б чудеса не викликали як абсолютну, універсальну, визначальну закономірність стосовно усіх надокучливих проблем, аж масив останніх потребує фахових до них підходів. Серед тих реалій які не тільки не можна ігнорувати, а логіка яких виявляється не по зубах чудотворців є технології науково-виробничі, функціонування яких потребує відповідного розвитку свобод правових, дослідницьких та освітніх, соціальних, гуманітарних, екологічних норм. Ніякі догмати канонів не можуть змагатися із тим, що є зафіксованим у технологічних картах чи підручниках із спеціальних дисциплін. Щоб не впадати у помилки, то недостатньо сповідувати безпомилковий культ і правильно молитися, а треба ще й вдосконалюватися у адекватності, у повнотах кваліфікації, у відповідальному вписуванні у соціальні реалії. А для початку бажано сторонитися маніяків та власних перетворень на дракона.

Повпредом універсальних вартостей, еталонним орієнтиром розвитку, провідником поступу є винахідники що торують шляхи незвіданого у вузькоспеціалізованих напрямних свого бізнесу, плоди якого, для початку, не шкодять ще не відомим запитам загалу клієнтів.

Не лише подолання вже відомих перепон, як, головне, досягнення ще невідомих успіхів становить мету одних та енергетику дієвості інших людей. Свобода тотожна ознакам повноти людяности. Проте імітація свободи, - із залякуванням химерами та звабами нісенітниць, - є гіршою від факту неволі.

Свобода це інстинкти доведені до стану раціональності; а обезтямлені рефлексії переростають вже у природні рефлекси. Свої манії їхні прихильники домагаються виправдати посиленням на природні особливості людських потреб, проте саме ці потреби у вимірах вже людської культури постають нездоланною для тоталітарних облуд перепonoю.

Свобода взагалі дуже витратна у пошуках та звершеннях своїх удосконалень, на відміну від заборон, удосконалення яких веде до неволі.

Люди які відчувають свою ще не реалізовану працьовитість власними силами у досягненні поставлених для себе конкретних цілей потребують задля цього свободи й відповідно нудяться неволею. Свобода, як відсутність завад, потрібна для того, щоб навантажувати на свою відповідальність рівно ту купу проблем, які особа здатна щасливо й фахово розв'язати. Проте для втомлених відповідальністю та неспроможних досягти власних казкових марень, - то від непідйомної свободи ховаються у зону диктату усезнаючих начальників, які зобов'язані кормити лузера ціною його слухняности. Для німічних тюремна дисципліна є рідною домівкою, катівня – місциною відпочинку.

Суспільство страждає тоді коли безумству, завдяки теророві облуд, вдається прорватися до суспільного ужитку. Тоталітаризм з його катівнями це величні, святі, незаперечні ідеї. Фундаментом же благополуччя є помилки, себто ті оригінальні пропозиції, яким не вдалося подолати свою неповторність, непотрібність нікому, шкідливість усім. Суспільний поступ зобов'язаний не лише а чи створенню завад на шляху недостовірних, помилкових пропозицій, а чи винахідництво спростовує ужиткове вже як вид помилки, недостовірности, - як суспільний поступ є плодом винахідницьких свобод, які не повинні стримуватися, але зобов'язані бути перевіреними, хоча б зі сторони психіатрів.

Свободу, як подолання завад на розширення людських можливостей, розглядають як ту провідну цінність наших існувань, яка стимулює зростання у культурі. Відповідно обмеженість у знаннях та вміннях, у здоров'ї та достатках усіляких гараздів, у здійсненні задумів та дієвому розкритті талантів, у відповідности людських учинків до стандартів добра та істин речей, - то подібні види неволі не вітаються. Проте чомусь свободу здебільшого пов'язують із дріб'язковими, чи то приватними її суб'єктивним втіленням, тоді як завадою свободи чомусь вважають її об'єктивіацію у грандіозних проектах. На великий колектив, потуга якого забезпечується привнесенням життєвих ресурсів від окремих його учасників, - прийнято вказувати пальцем як на представництво тоталітаризму, у той час, як моделлю звільнення прийнято, невідомо з якого дива, прийнято вважати розставання із безособовими приписами вже на користь такої собі автономної творчої особистости. Уособленням тоталітаризму та антитоталітаризму є навіть не абстрактні схеми соціального моралізаторства, а конкретні історичні кола культури на протилежних кінцях євразійського материка. Проте якщо у тривалості модерної історії західна цивілізація є лідируючою з-поміж учасників перегонів у прогресі, то це не означає, що такі її особливості як ставка на приватне підприємництво, на правову охорону приватної власности, на приватну оригінальність, - є доказово досконалішими за такі прикметности китайської цивілізації як колективна згуртованість. Навіть теоретичне протиставлення формально полярних вартостей колективу та особи є розважаннями без розумних результатів. Історія культурного загалу є успадкуванням досягнень поколінь що розвиваються прийдешнім дослідництвом та працею. Розрізнення між тоталітаризмом та тим, що сприяє поступові треба проводити не за причетністю цінностей а чи до великого колективу, а чи до мізерії угруповання спільників, - як тоталітаризм ліпше усього пов'язувати із прийомами завади свободам. Великі колективи та візії здатні у мільйони разів підносити потенціал одинаків. Водночас видом концтабору є потурання тим збоченням окремих маргіналів, які накидаються нормальним людям як норма.

Фетишизація свободи, як напруги з подолання завад, помилок, нещастя, робить останні рідною домівкою безвиході для вірних свободі. Абсолютизація свободи як лише нескінченного процесу прирікає свободолобних громадян на відсутність задовільного результату їхньої творчої праці. Рахування насельників свободи лише із власною за неї відповідальністю не може не ставати прощенням для противників свобод. Вартості свободи блякнуть і марніють коли не включають до себе ще й її результативні для культури здобутки.

Свобода включає у себе право, але не настільки, щоб своїм правом заперечувати власне право; вона не має права бути на стороні порушення права; зобов'язана у своїх якостях тяжіти до добродетельства. Ті зграї, які джерелом свого процвітання беруть страждання інших людей, які зводять свій дім на фундаменті помилок, які своє стяжательство протиставляють запитам на життя і розвиток, - свої злочини оправдовують як прояв своєї свободи. І ці ж стандарти свободи підсовують бандити для своїх жертв як достойне заняття компенсаційне для вигрібання із ями нещастя у яку здобичники скинули жертв свого грабежу. Дурисвіти за свободу видають маслак, який вони жбурляють рабові, аби той обгризав дар, вдовольнявся ілюзією своєї достатності і не мав жаготи та оскаржень до цього удатного здобичника. Свобода не має обмежуватися волею гриміти ланцюгами тоді, коли це заманеться їх носієві. Свобода це не відмова каторжникові у його в'язничній пайці, святість гарантування якої і є неволею. Свобода для її імітаторів щонайменше не має слугувати винагородою. Рух у векторі свободи буде тоді результативним у конструктивності та не оманливим, коли включатиме ще й правове обмеження свавільств для паразитуючих на знедоленні суспільного загалу. Свобода своїх прихильників має наділяти прибутками та звільняти від збитків, а збиткошників зупиняти. Зажалення щодо неповноти свободи, як умови зростань, має відштовхуватися від нових приступок предметних здобутків зростання.

Свобода, як подразнення у цілях розвитку, тоді розвиток робить продовженням життя, коли ревізує усталені цінності, переглядає традиції задля сепарації звідти геть виявлених там помилок якраз не для введення химер вже до царини наукових істин, а для виведення звідти химер. Зло та помилки не повинні вступати в ужиток під прикриттям щита із допущення неприпустимого. Свобода є корисною, коли сприяє народженню ще не бувалою, але не тоді, коли з посиленням на свободу затоптуються розділові розмежування виразні між тим, що відповідає знанню фактів і тим, що представляє собою злочин замаскований під казку із буцімто удатним завершенням. Свобода має шануватися до тих мір, де вона не стає дозволом виписаним на право химер імітувати буцімто нехимерне. Вірогідно, що час розвитку накладе межі на правоту передових на сьогоднішні знань, але це не оправдовує безборонне входження у сьогоднішні химер замаскованих посиленнями на дочасну імовірність обставин неймовірного. Свобода це здатність не лише сказати тверде ні на виклики зла, як ще й практично виступити проти зла. Останнім доводом королів називають гармату, через жерло якої звучить незгода із противником довільно яких пристрастей та орієнтирів не вподобаних королем; тоді як прикінцевим оправданням бандит висуває до жертви пропозицію на толерантну згоду із об'єктивністю учиненого злочину.

У межах своїх свобод та господарства створеного власною працею власник є правим завжди без обмежень й уся відповідальність за ймовірні при тому помилки перебуває на ньому ж. Більше того, господар, - який і є власником завдяки своїй креативності та творчості у атаці на ще не відоме, - відповідає за розширення своїх повноважень вже у випадку втручання у компетенцію цілини чи у чуже обійстя. Тоді як гість у домі господаря зобов'язаний дотримуватися тамтешніх правил, якщо він не наривається на статус ворога господаря. З цієї ж причини перебування не у себе вдома, то гість не може розповідати про ту дискримінацію його прав, яку цей прибулець використовує приводом для повстання проти господаря. Тоді як московити вдираючись у чужі батьківщини, під приводом своїх там споконвічних посідань та правах участі, колонізують чуже у спосіб винищення хазяїв. У праці на загальний прогрес, не кажу вже про виключність у своєму національному домі, українці не гнітять нікого із тих, хто свій напад на українське не оправдовує українськими свободами.

Свобода, - як розширення можливостей людини та культури в цілому саме у напрямку корисних для людини та культури в цілому досягнень, - є виключним механізмом прогресу. Цей механізм працює на відтинку усунення вже відпрацьованих знань та умінь з відповідним переходом на порівняно більш досконалі знання та вміння. Зважаючи на те, що посилення на свободу використовують у випадках чи то вбивства людей зачислених ідеологами обіцяного чуда вже у вороги, чи то знищення суспільних установ зачислених тими ж ідеологами вже у ворожі стосовно якоїсь вигаданого учення, - то доводиться розбиратися у якостях і сортах свободи чи у тому, що під нею розуміється. Себто. Помилково числити за свободою лише критику та інші види заперечення вже зробленого, хибно свободою іменувати акти свавільства, - бо свобода, трактована у аспекті заперечення нею передуючих досягнень, породжує аварії. Тоді як свобода, як акт винахідництва, тому й буває критичною, бо знання і вміння, критиковані за їх міфічність, замінює вже на знання і практичні вміння більш доказові. Призначенням свободи є розставання із тими недостатньо досконалими досягненнями прогресу, які заміщуються на порівняно більш досконалі і позитивні. Себто свободою не може не бути віднаходження того, що є правдою, що іменується істиною, що відповідає природі речей, а не химерним вигадкам. Себто свободою є посилення відповідальності, є відкриттям більш досконалої необхідності, є віднаходження законів зобов'язаних не самій лиш вигадливості чудес. Неконструктивна свобода є деконструкцією, а не свободою. Варто більш ніж протистояти облудним апеляціям до тих фетишів свободи, які виходять із уст шахраїв. Гасла далой вкидають ті, які жадають більшого, аніж зараз і тут можуть вкрасти; яким свербить нездійснена ними пристрасть познуватися над поки ще не пригніченими ними. Убивства у зоні концтабірного порядку відбуваються під знаменами боротьби за чистоту, де під брудом розуміються вороги зони.

Поступ має об'єктивні виміри лиш у логіці речей, де відповіддю на порушення технологій чи результатом антинаукових тверджень однозначно буває лише аварія. Але у царині суто людських взаємин, навіть з приводу матеріальних процесів виробництва, - то у пропозиціях винахідництва представляється можливим достатньо безкарно ходити вже у будь-яку сторону, навіть всупереч раціям гуманізму. Технологічний прогрес та поступ наукових знань не мають диктаторських чи керівних впливів на ідеювання духовного штибу. Свобода у області соціального життя може рухатися не виключно у векторі добродійства. Глупство не має не сплачених боргових рахунків перед закономірностями опредмечених знань, безум нічим не є зобов'язаним перед уречевленими цивілізаційними досягненнями. Більш того, спеціалізація знань наукових лише сприяє відділенню від них тих містичних вірувань та культів, які пускаються у вільне плавання по хвилях навіть клінічних неврозів, компульсивних obsesій та інших очікувань чуда настання Світлого майбуття. Мутації ідіотизму не мають ані мирських причин, ані результативних прийомів лікування внутрішніми засобами нонсенсу вже відмінної валентности.

Свої сутнісні характеристики необхідности свобода має лише у області наукових знань про природу речей та факторів матеріального гатунку. Але коли у областях замкнених на суспільних взаєминах та сферах духовного життя беруться свободою іменувати вже слідування приписам якогось культового сповідання, - то подібні реалії жертвоприношень заради вигаданого ідеалу слід іменувати вже не свободою, а фанатизмом віри; або ж жорстку прив'язку та підпорядкування речей, ціною їх знищення, вже до вимог свавільства, - то подібна залежність є торжеством саме ідеології, яку не слід переплутувати із свободою.

Свобода рухається шляхами миролюбства та відкритости лише у області науково-технічного прогресу. Але у області суто людських порозумінь між людьми, то забезпеченням та представництвом свободи не може не бути необхідність нанесення вбивчих силових ударів по тим облудникам та порушникам права, які облудно видають себе за гуманістів. Злочином є не стріляти у бік ідеологічних агресорів, сподіваючись що вони самі собою розсмоктаються у обставинах свободи думки. Бо окультні марення не підлягають доказовій критиці зі сторони вже конкуруючих потойбічних доктрин.

Розглядаємо свободу як обов'язкову умову творчої роботи нашої людської з будування людського ж світу. Себто за визначенням свобода має конструктивно-позитивний характер; тобто новаторство передбачає відповідне спростування за вимогами свободи досягнень вже відпрацьованих, чи таких що втрачають свою актуальність, або навіть стають помилкою тоді, як заважають поступові розгортання свободи. Посиланнями на негативістський аспект свободи зловживають переступники, коли придумане собі право грабувати видають за свободу, проти якої жертва не повинна мати заперечень. Пак призначенням свободи є, або ж має бути саме удосконалення на краще нашого світу, розширення можливостей звершень людства у самоцінності свободи, свобода є постійним ризиковим проникненням у світ поки ще утаємничений і ще не освоєний людством для того, щоб таким чином розв'язувати проблеми і ставити вже нові. Щоб із честю відповідати своїм призначенням, то свобода не повинна мати обмежень і стримувань, - особливо у тих випадках, коли свобода явно не служить злу та облудам.

Свобода має стосунок до організації суто людських взаємин. Оскільки ж саме лиш ставлення одних людей до інших є явно недостатнім для будування тіла нашої цивілізації, то основним полем прояву свободи є соціальне і духовне життя з приводу обслуговування ним тих знань про онтологічні закони матеріального світу, згідно слідуванню яким і існує збудоване наше суспільство. Тож у вимірах її об'єктивності, то свобода представляє собою вектор розгортання людських знань і вмінь саме до їх ще більших успіхів. Визначальними, від яких залежить устрій нашого світу, інформаційними знаками передання свободи буття є не самі лиш слова та інтелектуальні смисли, якими обмінюються між собою лише люди, а - написані науковцями формули, за мовою яких має місце перебіг взаємодій у світі уречевленої еволюції, на субстанціональному рівні. Речі зостаються не чулими до слів. Міри свободи на уречевленому субстанціональному рівні підлягають вимірам приладами. Глупством є оцінювання чинності тих законів, що їх досліджують науковці, у категоріях свободи; однак саме від порозумінь між людьми залежить не лише духовний і соціальний світ, а навіть вдавання до тих чи інших інженерних технологій. Свавільне порушення науково-технічних процесів виробництва, атака на доказові наукові знання зі сторони довільних фантазувань стосовно казок є навіть не глупством, а дає реальний наслідок аварій.

Однак слідування рецептурі безладу сваволі, що її облудно видають за сутність свободи, може бути шкідливим не лише у області уречевлених взаємин у природі речей, а ще й видах життя соціального, існування духовного. Недостатньо обґрунтовані проєкти соціального устрою не йдуть на користь; а вже зовсім очманілі уповання на чудеса у області вірувань дають просто таки небезпечний для життя людей заживок. Коли видами можливих порушень чи недотриманням інструкцій у використанні інструментів може бути недопущення аварійних ситуацій, то вже верифікація і перевірка соціальних пропозицій стає справою доста непевною; і вже зовсім бездоказовими постають аргументи свободи вірувань у те, чого нема чи не повинно було б бути. Свобода слова і думки, або свобода індивіда включно із обов'язками особистості незаперечно слідувати приписам якоїсь дисциплінарної секти – не повинні абсолютизуватися там і тоді, де і коли, під претекстом відкидання заперечень відбувається таке висмикування прав на повстання та незгоду, яке порушує імператив відповідності максимізації нормативного. Відмінні розуміння свободи не можуть не характеризувати ті розбіжності між людьми у конкурентному відстоюванні ними своїх осібних прав, протиріччям між якими і обумовлюється соціальний прогрес. Зрозуміло, що питання свобод ментальних та культових мали відмінні розрішення за різних традицій і днів.

Очевидно, що свобода інформації не є процесом стихійним. В епоху цифровізації усіх сфер життя, то технології комп'ютерні фактично змінюють автоматизацію виробництва. Війни стає можливо вести на відстані не лише стрілами та ракетами, а вже й атаками на коди. Коли у зіткненнях культур і історичних звичаїв зростає складова війни ідеологічної, то докса про недопущення заперечень свобод мозкової діяльності, або негативне ставлення до цензури – піддається як не критиці, так регуляції.

Обпалившись на трагедіях регламентованого порядку, породжених розхожим глупством та маяченнями з приводу втілення неможливого, - доводиться робити ставку на вартості вже протилежної полярности, а саме на достойність зміни помилкових рішень вже у обґрунтованому на його добродійних плодах напрямкові, стає необхідним критикувати химери та злочини, що їх означені бандити і пройдисвіти камуфлюють та оправдовують як останній для історії незаперечно досконалий устрій. Цим інструментом протиборства режимові уярмлення та рабського визиску й виступає свобода, коли вона у своїх якостях відповідає запитам на прогрес, право, людяність, коли повнота знання про стан речей удосконалює їх відповідними вміннями, коли громадяни діють у повноті відповідальности за свої вчинки. Не як перспектива розпаду чи становлення, не як стихія еволюційних процесів накопичення кодів інформації та їх передача спадкоємцям, а вже як свідомий вибір між хибним чи таким що обіцяє здійснення замірів у житті суспільному, - то свобода виступає лише імпульсом змін, що їх варто оцінювати саме по плодам. Бо не обов'язково видозміни ведуть на краще, навіть коли їх учасниками є вільні, морально соціалізовані та освічені громадяни, - подібно до того стабілізація у узвичаєних та організаційно прийнятних нормах не неодмінно має оцінюватися як прищестя нещастя. Свобода є не абсолютною цінністю, а такою, що її ще треба верифікувати на розмір доказового від неї блага перспективного. Реалізація інтересів спільних не лише для окремих груп, а й для можливостей виживання людства у цілому, цілком успішно може дисонувати не лише із можливостями виживання груп на які напали, як ще й із інтересами спільними для людства у цілому.

Свободою є віра людини у перевагах своїх замірів над природою речей. Тому конструктивність творча й креативна від застосування знань стає примусом стосовно атакованих ними речей і подій. Свобода переповнена претензійною нетерплячістю стосовно суцього. Свободою є реалізація здатности людської ходити всупереч наявної ситуації використовуючи знання і плоди з досвіду оволодіння природою речей. Наша культура це успіхи із оживлення нами казки; це встановлення заборон чи дозволів із того поєднання речей, яке само собою не сталося б у природі обділеній на людську кмітливість та інтереси.

Історія рухається несповідимими шляхами так, що задумане може не лише нарізно розходитися, а суперечити плодам праці. Добро і зло міняються позиціями тут таки у самих собі. Так колонізатори вірять самі та переконують у тому народи, що грабівницьке поневолення є гідною платою за принесену місію просвітництва. Загарбання чужих ресурсів може оправдовуватися як потреба сировини і трудових ресурсів, яких бракує з причин випереджальних темпів розвитку і продуктивности праці цих загарбників. Так збагачення, у контекстах праведности устремління до достатку, може бути несправедливим, коли здійснюється через оббирання жертв, коли джерелом зростає не співробітництво у обміні продуктами праці з учасниками виробництва, не власні труди, а виключне споживання здобичі. Так здруження і миролюбство із союзниками нерідко призначенням має ненависть до третьої сторони. Так глупство заправлене обітницями облагодіяти віруючих у реальність надмірно гіпотетичного концепту, може для пастви обернутися трагедіями. Так напад, ще й із застосуванням зброї, може бути поновленням права та справедливости.

Як приватній особі, так і суспільству у цілому має бути відкритим доступ не лише до дивацьких задумок, але й до помилкових для даного часу та обставин, обмежених у їх використанні помилок, і то не лише задля новаторства на яке може бути плідною неординарність, а ще й тому свобода на усі сторони зобов'язана бути розкритою, бо від односторонніх істин, навіть слухних і доцільних, - просто нудить. Водночас для свободи відкритої як прогресові, так і незорим перспективам глупства, то існують ліміти для ідеалів любови й подібної терпимости до відхилень від норм людяности та наукових знань, вихід за які перетворює добро свободи вже у зло моральне, правове, фізичне. Толерантність має вітатися тоді, як вона є дверима що ведуть до дослідництва імовірно корисного, але не буває правою навіть віра, базована на глупстві, обмані, переступі. Міра лібералізму щодо ризикових ігрищ із неймовірним має регулюватися нульовою терпимістю до доказового зла.

Екстравагантні устрої централізму та спрощень з вірою у обіцяні чудеса улаштовують пройдисвіти на те, щоб суспільні багатства і здобутки перенаправити на власну користь егоїстичну та на своє обоження. Оскільки вождям потрібна уся слава світу та його статки, то усе інше населення зостається обдертим на достатки, впадає у злидні, а вожді зони порядку відповідно оспівують духовну бідність підлеглих їм мас, яким вожді обіцяють порятунок десь колись у прийдешньому. Одначе зовсім не обов'язково суспільство у зоні дисциплінарного порядку буває обкраденим на матеріальні статки, більше того, попервах і на початках зони матеріальний добробут може видаватися й визнаватися цілком пристойним, оскільки зона улаштовується для загарбницької війни проти внутрішніх і зовнішніх ворогів зони, а часткою захопленої здобичі вожді діляться із підлеглими їм рекрутами.

Людина є істотою біологічною, відноситься до ссавців, а водночас людина є продуцентом культури, живе життям інтелектуальним, правовим, соціальним. Показником і фактом концтабірного буття є не самі лиш нестачі матеріальні, а, передовсім, обкрадання людини на її свободу, на можливості втілювати заміри свого духовного світу. Концтабір може відбуватися навіть за умов наявності у крамницях модерного товару, на підметених вулицях охайних, за часу панування передових наукових теорій і технологій; у той же час свобода звільнення від одномірних підпорядкувань може статися під час жорстокої і жертвовної боротьби за свободу. Свобода це право помилятися у пошуках та віднаходженні найкращих досягнень і представлень свободи. Людині потрібен той достаток матеріальний, який стає закономірним плодом свободи; аж істотно важливішою для людини є свобода у чистому її вигляді, без якої людина уповні не може бути собою. Технології не підмінюють цінності. Зростання валового продукту на душу населення та модернізація не конче з необхідністю тягнуть за собою свободу підприємництва, права індивіда, демократію, правозаконність, свободу критики і дослідництва, розподіл влад, свободу вірувань, змагання у векторі прогресу, інші ознаки вестернізації.

Зрозуміло, що ключем для ведення і втілення проектів є їх матеріальне забезпечення. Війни затіяні політичними силами схиляються до завершення як тільки вичерпуються джерела фінансування та фізичні ресурси. Але не на тому часі, коли війни ведуться за поновлення знівечених прав і свобод. Визвольні війни за незалежність ведуть поза усі рації та, здавалося б, вихолощені можливості повстанців. Коли зіткнення ведуться за ідеали, то ставки кожної із сторін конфлікту можуть лише зростати у їх зятятости. Порозумінь у тому, що виходить за межі розуму, - бути не може. Й програє та сторона, яка промовить слово пас.

Обмін прав і свобод вже на харчові продукти завжди буде програшним для тих, хто подачками домагається підкупити повстанців. Не кажучи вже про те, що в умовах несвободи не є можливим продукувати модерні блага на задоволення товарного попиту споживачів.

Відсутність талану працювати самотужки дає апетити на присвоєння плодів чужої праці; що дає нехить і невміння зорганізуватися до продуктивного життєзабезпечення, опріч мобілізації задля нападу на сусідів, які задля удач від здобичництва мають бути імуцими; оправданням нападу слугує навішування вигаданих провин на жертву, культивування ненависті до ворогів; додатковим звеличенням паразитарного споживацтва є надання агресії вже виду месіянського боргу несення гараздів і усілякого порятунку навіть об'єктові нападу; брак потреб у практиці будування поступу породжує не лише фізичне насильство над правами та самим життям жертви, як ще й першочерговою жертвою нападу стають інтелектуальні смисли, закономірности суспільного буття, адекватне розуміння подій, - коли спотворенню піддається мораль і право, раціоналізм і притомність, психічне здоров'я, що їх заміщають на химерні доктрини, утопічні обіцянки, дезінформацію і вірування у чудеса, які захльостують самих авторів облудництва; мобілізація сил нападу передбачає централізм, дисциплінарну одномірність хазяйнування на засадах споживацтва завойованого дає ефективність між мінімумами затрат на війну та максимумами здобичі, що, одначе у векторі антивиробництва закінчується самопоїданням бандитами один одного; а дефіцит талантів творчости і кваліфікованої працездатности дає апетити на присвоєння плодів чужої праці.

Те введення покори, страху Божого, послуху стосовно до наказів святого, богоносного, завше безпомилкового кліру, - що є характерним для традиційних, себто давнього походження, культів із числа знаних світових релігій, - обумовлене збиральницьким характером господарювання експансіоністських рухів, які своє грабіжництво й присвоєння чужого саме й оправдовували містикою своїх набожеств та ідеологічних віроучень, перед потугою яких жертви, як учасники загарбництва, мають у покорі схилити голову. Паства завойованих, передовсім упокорених звабами утопічних обітниць оцасливлення, має розпроцатися із своєю передуючою незалежністю ментальною, а затим і у поведінці весь приход має пристати на до виконання вказівок на користь тих організаторів грабіжництва, які задля цього й вимудровують абсолютистські учення містичного гатунку. Дисциплінарні, зобов'язуючі, представлені як невідворотна необхідність приписи загарбництва мають увійти у світогляд вірних, до решти просякнути плоть неопітів, аби невідконтрольні поривання останніх не загрожували однозначності руху катка загарбництва. До числа першочергово відданих домінантним приписам учення відноситься військо нападників, жертвність якого у ходів військових втрат обіцяє віровчення з надлишком компенсувати вінцем слави мученика, реституцією втрат виключно як дарів Божих, райськими насолодами десь там поза пройденим часом розкладу тіла героя вже у могилі. Наступною жертвою покори має стати та маса симпатиків, на яку означені захисники месіанського віровчення нападають. Навернені у віру, вже із числа завойованих, зобов'язані покоритися тим зайдам у особі самозваних рятівників, які визволяють упокорених від злочинів бути не підлеглими апетитам та керівній волі спасителів, проти останніх мають не повставати у намаганнях визволитися від необхідності влади колонізаторів, останню мають колонізовані визнавати еталонним взірцем до якого треба стриміти як до остаточного щастя. І ті, які самовіддано йдуть у бій проти ворогів, винних у непокорі та незнанні чудес віровчення, ризикуючи у святій справі очищення від ворогів втратити своє життя у ризиках спротиву зі сторони ще не упокорених ворогів, і ті вже упокорені вороги, які у захваті радо розстаються із своїми правами та набутками на користь завойовників, - усі поспіль мають стати покірливим сировинним матеріалом на користь пройд, які призначили себе до виключних вигодоотримувачів встановленого ними диктату, аби ресурси й енергетичні джерела від завойованих невпинним потоком помпувалися до паразитів на посадах владної псевдоеліти. Покора, як вища цінність у змістах диктаторських віроучень, означає не лише резервування вирішальних рішень за ошуканцями, які оголосили себе втіленням волевиявів від імені надсвітових сил, аж це посередництво за участю ордена професійних управлінців чудесами передбачає та будується на відповідній відсутності буттєвих, життєвих, розумних ініціатив у масі покірливої пастви, яка тим самим затрачає гідність своєї належності до людей вільних, яка таким чином приречена перебувати у неспокутній провині своєї недосконалості, шляхами виправлення якої стає покора клірові вождів. Покірливість, як стандарт поведінки та взірець цінностей тоталітарного учення, не може не означати вже вичерпного, буцімто, досягнення завершальних смислів прогресу, коли учасникам історії залишається лише неухильно виконувати догматичні приписи, долаючи свою нездоланну щодо останніх невідповідність. Покора, як нормуючі приписи та модуси життя для вірних, означає провину останніх перед учителями та візіями рятівної цілі учення; покора, у якостях смислового призначення віроучення, означає віднесеність пастви саме до розряду недосконалих; покора, як вказівник на джерело енергетичних надходжень на насичення режиму визиску та його учення, прагматично призначена на придушення усякого невдоволення зі сторони джерела цих надходжень.

Вадою містичних культів, де обіцяється процвітання сповідників, є перероблення самих сповідників на сировинний матеріал експлуатації зі сторони організаторів афери з поклоніння чудам. Тоді як спротив химерам і подолання рабства, повстання свободи, прорив до збагачення власними силами вже для власного достатку досягається творчістю та виходом на реалії культурного поступу подалі від облуд накинених паразитарними шахрами.

Пошана продуктивної праці творчої у обробці досягнень культури за об'єктивованими у ній її законами, саме як джерела поступу, а трактування грабежу, буцімто обґрунтованого різницями між провинною жертви та величністю нападника, саме як акту беззаконного, - є аксіоматикою порівняно недавніх часів. Бо до того напад трактувався як вид права, оскільки нападник платив за це ймовірністю бути убитим від спротиву жертви нападу, а праця своїми силами трактувалася видом нещастя, або ж була видом рабства здійснюваного під примусом чужого зовнішнього насильства. Тож знадобилися умови свободи, аби креативність заснована вже не на фікціях утопій, а на наукового гатунку знаннях із використанням технологічних успіхів, обумовила прогрес саме як продуктивний. Проте свобода є тут корисною лише як інструментарій спростування прив'язок до рабства, незнань, облуд; тоді як свобода, вже у векторі безкарного вимудровування фікцій, стає ресурсом зворотного вектору утвердження грабежу, насильства, занепаду. Свобода настільки невичерпна у можливостях виходу на небувале, що навіть конструктивні її характеристики виглядають недостатніми. Тож свободу характеризують, скоріше, вказівками на те, чим вона не є, що їй суперечить, проти чого вона направлена. До розставання із дурницями тих містичних учень, які від докорів зі сторони критиків убезпечуються посиленням на вичерпання пізнань у подібних абсолютистських віровченнях, то найліпше веде просування до тверджень наукових, до відкриттів і винаходів зобов'язаних вершинам прогресу.

Тоталітарні учення, у яких акцентуються на примітивних точках зору, на забобонних упередженнях безґрунтовних, у яких з посиленням лише на чудеса та химери обіцяють розв'язання усіх проблем та вихід вже до розквіту, - примушують своїх вірних до покори авторитетам тих винахідників учення, які й паразитують на джерелах покори. Вимоги світоглядно та у поведінці сповідувати утопії, з оголошенням ворогами та переслідуванням незгідних із утопіями, є облудним видаванням вигадок вже за істину, у якій знання відповідають фактам предметним. Послух, як входження у буцімто закономірне та об'єктивне, є підробкою під доказову істину. Автори химер замінюють ними закономірності об'єктивні, імітують осягнення пізнань та досконалих вмінь буцімто вичерпно представлених у догматизованій містиці секти, примушують паству виконувати обов'язки служіння, - проте ірреальність культових ритуалів символічних у їхній відстороненості від достеменности, якою є прогрес, не може не бути консервацією облуд. Вичерпання історії лише завданнями ретельного виконання доконечних її цілей тут і зараз, цілей викладених у черговому рятівному для світу ученні, - є помилкою перед викликами поворотів історичного поступу. Знання та вміння тоді будуть представляти перебіг необхідного, коли у відносини необхідного не буде втручання зі сторони авторитетів невідомого походження, заснованих на акцептації чудес та уявних оволодінь реальними таїнами. Божества, як остаточний чинник усіх явищ на місці ще не освоєних і не досягнутих законів культурного буття, може для аборигенів недорозвинених культур правити лише сурогатом знань до часу, поки подібний посередник між людиною та її звершеннями цивілізаційно досконалими буде зрештою подоланий як проминула облуда. Для входження у немістичні закони потрібне спростування фіктивних авторитетів. Розвитком не може не бути повстання проти усіх видів та варіацій неволі, незнань, невмінь, проявом яких є покора, та експлуатація покірливих зі сторони самопризначених вождів, сардарів, спасителів. Відмова від фікцій та рабства насадженого загарбниками стає осягненням незаперечних істин та законів саме у контекстах свободи, яка обслуговує розвиток можливостей та креативність працездатних. І людина і цілий народ мають звільнитися від виконавських кайданів, а не вводити свій послух стосовно наказів дутих авторитетів вже до норм своєї свободи. Спротив облудам, замаскованим крутіями під служіння необхідному, стає достатністю свободи, якої у якостях лише її виключного критицизму є недостатньо для трудів на основі досконалих знань. Необхідно творити та винаходити знов і знов, відкидаючи геть містифікації та орієнтуючись на доказові істини.

Облуди входять у ужиток через двері тоталітаризму, засобами якого зло поєднують із добром. Нема інших способів втримання правди, як спротивом відмежовуватися від хаосу.

Свобода, як ідеал розширення людських можливостей, означає її втілення у оволодінні й управлінні людиною власними справами та досягненнями. Максимуми свободи є максимуми контролю над максимумами власності. І навпаки: максимуми власності у максимумах керування нею і є максимом творчості не обмеженої нестачею, інтелектуальною злиденністю, неволею. Збагачення включає у себе вдосконалення у достатках та гараздах з переборенням недостатніх знань та вмінь. І для особи, і для громади ареал та рівень дієвості управлінських рішень у здобутках їхньої культури має рости.

Результат обробки наявного матеріалу з докладання у нього творцем його інтелектуальних та фізичних трудів тому й стає його заслуженою власністю, на сторожі законності якої стоїть законодавство. Суспільство має щастя тоді і там, де і як максимальне його членство є віддаленим від страждань зі сторони бідності та неволі саме тим, що володіє власністю, розмір та законність якої гарантує від того, щоб стати жертвою пройдисвітів із числа мисливців за чужим добром. Тоталітарні ж вигадки про нарешті й назавжди досягнутий ідеал соціального устрою є вправляння у обкраданні громадян та груп громадян на їхню власність, права і свободи, на життя із заміною та підміною вкраденого авторами утопій вже на якісь фетиші на зразок: Божої правди, інтересів атечства і далі згідно розумового рівня загіпнотизованих подібними чудами.

Громадяни мають отримувати право господарської власності на вироблений ними продукт і відповідати за зроблене ними згідно відповідного законодавства. Легітимація власності є тою запорукою ліберальних та правових спільнот за якою вони й складають табір спільнот виробляючих, продуктивних, продукуючих прогрес; а умовами застереження права власності є неодмінне правове покарання грабіжників та усіляких експропріаторів. Здавалося б, що і для тих, яким при нагоді пощастило безкарно присвоїти чуже, - то основною проблемою злодіїв є домогтися втримати за собою крадене, аби мімікрією під власників розвивати несправедно нажите. Проте крадії перетворюють присвоєння чужого вже на професію. А ті організовані угруповання злочинців, ті імперії які професійно до своєї клуні тягнуть чуже, - то тим самим вони, суперечливо щодо своїх цілей розбагатіти наживою, вони розруйнують стіни і підпори свого існування. Бо нема визначених кордонів у бандитських угруповань. І даремно бандити сподіваються що ті кордони беззаконно привласненої власності порушуватимуть бандити виключно й лише у одному напрямкові навали на сусідів. Бандитські угруповання, - ще перед тим як зазнати покарання зі сторони понівеченого ними права власності, - то бандити стають об'єктом нападу зі сторони таких же більш вдалих бандитів, які зазвичай порушують домовленості па-панятіям бандитським.

Збитки від клешінгу комуністичного патерну та капіталістичного ринку, у представленні тих збитків мільйонами загиблих, породжені усього лиш віруваннями у недостойність приналежності власності приватній особі того підприємця, який на думку королів та герцогів надмірно бере за ініціативи свого підприємництва. Комуністичний тоталітаризм, як ізоформа московського самодержавства, коли людність метрополії і зібрані у імперію народи розглядаються як виключно дворовий маєстат самодержця, - є видом відмови у правах власності ще кому небудь, особливо майновитим капіталістам та заможним селянам, з бажаним для верховного самодержця на перетворенням усіх підданих у тих безправних рабів, які не потребують зарплати та вірять у святу непорушність нав'язаної їм дисципліни каторги. Комунізм це невміння організувати ринок відносин множин та суб'єктів власності у спосіб знищення більшовиками усіх господарів окрім кліру більшовиків як виключних свавільців. Засадничий забобон комунізму це заборона приватної власності, - тоді як употужнення самоправності суб'єктів історії, набуття ними прав та збагачення на власність є фактом суспільного поступу. Зміцнення прав власності підприємців та самостійності у визначенні своєї долі зі сторони обсаджених самодержавним московством народів є безпосередньою загрозою історичній Московії й тому реванш кріпацтва, з успіхами пограбування господарів та визвольних рухів, відбувся під знаменами віри у повернення до вигаданого комуністичного первісного стану відсутніх власників.

Мода на людинолюбство, повагу до встановленої влади та розподіленого нею доступу до ресурсів – стає нормою не так новітніх більш пізніх часів, як усякого постзагарбницького періоду, коли мораль миролюбства накидається поневолею зі сторони завойовників не бажаючих втратити здобич і бажаючих не допустити повстання поневолею. Гуманізм особливо квітне на гумусі поля полеглих. Гуманізм виставляють золотим правилом по відношенню до себе саме прихильники увічнення своєї перемоги. Гуманізм у купі із правовою законністю це варіація мафіозних домовленостей, коли кожен клан доїтиме лиш ту корову, яку любитиме й не буде більше затівати кривавих розборок із перегляду ареалів свого рекетирського випасання. Це ідеологія уцілілих, які до столу своєї учти із остаточно поділеного світу не дозволяють наблизитися відв'язним беспредельщикам з їхнім зухвальством не па-панятіям. Дегуманізація це опудало із залякування, це табу вмонтоване у оборонний мур проти недостатньо цивілізованих. Закиди у антипрогресизмі це апробований привід війни проти противників противних. Утім, пошана до ближнього та його прав була у нападників не у честі тоді, коли вони лиш починали свій грабіжницький туризм. Умовою успіху нападників у обставинах ще не застережених прав власності та не лімітованої осідлості є жорстокість та садизм до рівнів геноциду.

У історії культури, яка являє собою послідовність поліпшення організації та добробуту людей, фетиш людського не може бути на останніх місцях цінностей. Звертання до інтересів людини та конкретного суспільства вгамовує, як антитеза, різноманітні фантазії асоціальні заради яких не щадять життів. Проте настанови на те: щоб без передбачення згубних наслідків приносити природні ресурси у вичерпну жертву заради егоїстичних інтересів хоч цілого людства, або щоб улаштувати геноцид на вигоду угрупованням віруючим у виключно своє месіанство, або прикриваючись піклуванням про обачливу безпеку збереження людських життів не давати карної відсічі войовничим бандитам, - то подібне надуживання ідеалами гуманізму є згубним. Правове покарання злочинів проти людяності має стосунок до гуманізму.

Злиття до купи інститутів бандитизму, релігійної секти та держави – приносить нещастя, які є суперечливим наслідком від того благодійництва, коли доброзичливі філантропи недоїдками зі своїх надходжень починають ділитися із нещасливцями. Підбирання чужого та не заробленого власною працею, а вимоленого вказівками на свої рани, ті безталанники перетворюють на ідеальну норму та починають щодо себе та власних запитів вимагати покровительства від патрімонального кращого мужа, або ж ці учорашні раби вже на себе перебирають подібну роль. Там де падають крихти буцімто зайвих харчів із чужого столу, то там заводяться непрохані вожді, які вже самі заходяться кришити чуже під співи про поміч нещасним.

До найбільш прибуткових обладунків відноситься безпосередня філантропія. У найбільшу підлеглість потрапляють жертви добродійства, вдячні реципієнти любові, які заковтнули позичене їм. Місце, де згідно регламенту задовольняють усі потреби поселеного там, називається централ. А від проблем, думок, сумлінь звільняє щира віра.

Усередині сектантської зони усі учасники її орденської організації наділяються буцімто дармовою пайкою любовної взаємопідтримки за готовність жертвовно ринутися в атаку проти зненавиджених ворогів довкола сектантського табору. Тоді як у розвинених краях людські відносини будуються на успіхах продажу ближнім потрібного їм товару.

Очільники спрощених ідеологій свої вирішальні ролі у управлінні людяністю доказують оперуванням мільйонними числами, а не зазіранням у мертві очі однієї жертви. Продовженням цього ж є перетягування мільйонних цифр вже на ту сторону, яка число вбитих відмовляється числити реальними здобутками тоталітаризму, критикою тоталітаризму вважаючи перетягування числа трупів на користь вже своєї сторони.

Добре коли людське життя, у вимірах його технічним прогресом, поліпшується якісно. Проте для початку це людське життя, у вимірах його власне життям, мають не вбивати, навіть обіцянками процвітання тих, хто закликає до жертв.

Тоталітарні учення це інерція колективного підсвідомого, вправління у втечі від проблем, це практики з перекладань патрикулярної яловости вже на сподівання помочі від поцупленої і присвоєної чужої ресурсної бази. Це форма зневіри у добротності творчих здатностей окремої людини, це переконання у негідности свобод, це підпорядкування чоловіка диктату анонімних чи конкретних начальників. Тоталітаризм це виправдання безумства через подачу його вже як колективного досвіду. У лідери виходять не тоді коли чи творчість людини офірують гуртові, а чи у зворотному порядкуві продукують жертви, аж тоді, - коли у діапазоні проблем та відповідальности за звершення, свобода, як спосіб життєдіяльности особистости, дозволяє людині виводити винаходи вже на якісний рівень громадського досвіду у поступі. І запорука і плід вільного суспільства це - вільна людина.

Навкіл людини вічність, безмежний розмір матерії і їхня логіка, людина оточена проблемами, помилками, згаяними можливостями, довкола нишпорять шахраї які дурять людину фальшивим її приниженням чи освяченням, - проте людина встигає нажитися, коли робить це якісно. Людина здатна на усе добре й на усе зле, - тож варто злу не давати шансів.

Перетворення мас людей на каторжників подають режими загальної тюрми як санкцію зі сторони мас, як колективну волю, як тоталітаризм, - проте усі божевільні проекти, яким вдалося втілитися та прорватися на управлінські ролі, під егідою загальноужитковости приховують неадекватність світогляду, обмеженість знань, недостатність соціалізації саме окремих авторів учительних безумств. Бо приватна чи партикулярна особистість за своїми фізичними та розумовими можливостями, за обмеженістю часу життя та безміром необхідних для відповідальних рішень знань із спеціалізацій культури не може не бути обмеженою. Відзначені своїми особливими відхиленнями від запитів людяности та прогресу, різноманітні некрофіли на посадах вождів являють собою той типовий випадок реалізації звичайної обмежености пересічної особистости, коли специфічні відхилення набувають фатальних для суспільного загалу наслідків у випадку посідання некрофілами посад безкарного свавільства. Світ роїться безумцями, які є поважними особистостями лиш тому, що їхня компетентність, інтереси, підсвідомі стихії їхньої волі залишаються ігнорованими. Окрема людина здатна на відповідальні рішення лиш тоді, коли не обіймає високих портфелів; проте начальницька безкарність перетворює навіть нормальних людей на тиранів. Нероздільність ідіотизму злочинного та високих признач є не виключенням із правила, а – правилом видів диктаторства.

Інфікування на містичні вірування як на нагальний план обумовлене відсутністю імунітету та застережень саме зі сторони суспільної суб'єктности, бо аборигенами тоталітаризму не є громадяни які представляють собою особистість. Подібно тому як змісти химер не являють собою доказову цінність, то й ліпляться вони чи обираються такою ж публікою маргіналів, низоти, асоціалів. Тоталітаризм це не рух еліти, а матриця більш як масової посередности. Рекрути зони це босота якій не потрібні жодні перепустки до влади.

Аборигени сповідання віри у останні смисли світоустрою та виконавці належних приписів є насельниками тюрмної зони, а не є особистостями здатними на самостійний вчинок. Усі учасники тоталітарного режиму, включаючи й предстоятелів зобов'язаних очолювати служіння містичній догматиці віровчення, не є незв'язаними усередині скобок правил зони спасіння. У змаганнях із вільними людьми і спільнотами усі тоталітарні режими є приреченими на невдачу, - оскільки віруючі у те, що вони дісталися до краю чи до вичерпання історії закривають тим самим для себе перспективи змін та удосконалень. Вільні спільноти процвітають тому, що вони переповнені самоправними та ініціативними особистостями, які у своїй вдачі спираються передовсім на свою власну фахову підготовку, - тоді як у одноманітній зоні неволі та примусу лише вузька монополюсно усевладна кліка вождів переконана у представництві своїм віровченням незаперечного некритикованого ніким святого регламенту обов'язкового до виконання усіма без виключень. У зоні покладання на ласку потойбічних чи міфічних потуг усі зайняті не перебиранням на себе відповідальности, а скиданням її як надалі від себе. Біда зони - у відсутности професіоналів.

Вищим у організації суспільства є досягнення ним тих рівнів, коли окремішня людська особистість стає здатною бути відповідальним носієм доступних їй цінностей цивілізованого окультурення. Порівняльну у масштабах світу меншість кола західної культури тому й числять до золотого мільярду, бо вона прикметна ставкою на індивідуалізм. Західне суспільство є антропоцентричним. Нормуючою нормою править гуманізм. Навіть вірування у чинність такого універсуму яким є модель Бога, трактується як справа вибору. Одиницю там представляють таким собі самодостатнім мікрокосмом, яка вже на ділі своєю винахідливістю і творчими зусиллями конструює новаторські пізнання, може змінювати парадигми світосприйняття, ходу історичних процесів суспільних. Обдаровані творчі особи стають авторами проривних технологій лідерських саме у тій мірі, у якій ці винахідники увібрали досвід поколінь та відповідають на назрілі затребування. Людина є істотою соціальною, а ще й фізично у житті залежною від оточуючого середовища; несоціалізовані істоти взагалі не стають людьми. Будь-хто не починає своє становлення з чистого листа, а лиш вчиться, проте успіх цього заняття здатен, - у представленні його окремими талантами та щасливцями у втіленні своїх покликань, - здатен виходити не лише на лідерські позиції у поступові, а ще й удосконалювати його на ще не освоєних лімітах знань і вмінь. Індивідуалізм лиш віншує прогрес конструктивних здобутків. Індивідуалізм є ціннісним і доказовим у справі прогресу лиш і тільки тоді, коли він представляє саме цей загальний прогрес культури. А не є видом деструктивних від нього відхилень та провалів у химери. Відповідно й помилки та злочини одиноких диктаторів та пройд при владі може надто дорого обходитися відданому та підданому їм громадському загалові.

Протилежним полюсом щодо переоцінки можливостей персоналізованих індивідуалістів є розчинення персональних можливостей вже у вимогах перебігу колективних дійств і традицій. Зонівський тоталітаризм є антиподом себелюбству. Примітивним суспільним ладом можна вважати той, де індивідуалізм людини не представляє собою нічого значущого і відмінного від домінуючого над ним того колективного досвіду, узвичаєнням якого членство загалу лиш слідує у покорі валовим приписам і нормам. У зоні контролю не важить гідність чи права особи, а ще й її життя, що воно у ідеалі має бути офіроване відданому служінню виключним інтересам цієї самозамкнутої спільноти. Вихід із колон якої карається її конвоїрами. Конкурентні змагання у зоні одномірної дисципліни є для неї руйнівними та убивчими. Тож у зоні порядку задля її збереження убивають її противників із числа відступників. Обов'язкам слідування заповідям абсолютизованого ордунгу надається значення сакральне, таке що виводиться за рамки розуму та критики саме до потойбіччя незаперечности, а той хто замахується на догматизовані культи підлягає вищим мірам захисту віроучення. З абсолютистами не домовитись і не домовляються за будь-що відмінне від їхніх настоювань на їхній виключности.

Мурами зони одномірности є солідаризм. Потужною стороною переможности тотальних устроїв є готовність їх членства пожертвувати собою заради торжества культу. Зона харчується душами вірних їй. Нема межі для знецінення будь-якого добра, якість якого обмежувала б його обмін на уявні ідеали зони. Капіталом секти остаточного порядку є страждання її пастви. Боги концтабору люблять терплячих. Самовідданими аборигенами зони є потерпілі у ній. Істеблішмент ортодоксії та непорушного передання сповідання часто є готовий на революційні повстанські зриви для досягнення цього. Сподівання на реальність потойбіччя щасливого завершення історії і смислів буття у обітованій утопії розв'язує уможливлення задля цього терору з надлишковою винагородою там фанатичних самовбивць і смертників як організаторів подібного залякування загалу людей нормальних. До ліку мешканців уявних спільнот містичних потрапляють проходом крізь браму зневаги до власного та чужого реального буття, де смерть виступає спокутою за порушення заповідей. Зібрання згромажене під обіцяні чудеса здійснення забаганок та вигаданих ідеалів може ще й вербувати неофітів і протистояти довшому часу, порівняно із імперіями зведеними на політичних засадах. Але вони поступляться тим демократіям, де поважають права людини.

Промовистим і навіть виразним показником зони, - на відміну від нормальних спільнот, - є сповідування її паствою самопожертви на користь боргу служіння їй. Тоді як акцентами гуманізму європейського є перевірка обов'язків суспільних саме особистісними критеріями чуття совісті та правди. Західні поняття права включають у себе відмову від виконання злочинних наказів.

Перед тиском обставин, сприйнятих як невідворотність довільно яких волевияків усевладдя московських державців, - то популяція московитів схильна проявляти покору пасивного пристосування у спосіб вікової підтримки цієї влади, домінантна святість якої залишається незмінною не залежно від результатів правління; тоді як західна людина піде на зміну обставин.

Сприятливими умовами здобичництва і того грабіжництва яким назовні та усередині промишляє московщина є порушення норм і порядків. Власність, закони, гідність повсякчас перетасовують на користь тих хто добирається до вищих важелів влади, яка не лише наживається на присвоєнні майна та життя підданих, але й злиденність останніх має умовами своїх над ними домінувань. Забезпечення навіть фізіологічними умовами виживання залишаються загроженими і непевними, потерпілі насельники зони контролю над ними почуваються і є жертвою режиму правління, у своїй безправності і безсиллі залежать від нього через постійний над масами підданих терор, - а тому потреби створення того соціального організму який би діяв у потребах соціуму відсуваються на останній план, замість того актуалізується втеча не лише від диктату влади, а ще й від усякої відповідальності, з наслідками насадження вже нелюдності стосовно вже й ближніх, які сприймаються як загроза. Підмосковська маса атомізується до стану безладу, матерілу з якого можливо зліпити хижими руками й замислами все що завгодно. І саме цим цілям слугує насаджуваний на московщині колективізм одностайної підтримки апетитів тиранії.

Московські владики вольові порушення ними законів і норм вважають за переваги свого диктату над правовими суспільствами; у свою чергу піддані московських царів перевагами свого перебування під сокирою простих рішень усевладдя вважають звільнення від відповідальності за власну долю вже на користь царів, яким маса є за це вдячна.

Московія населена не особистостями, а служилими державними підданими. Російська душа просякнута ненавистю до тих, хто отримав нагоду мати більше від самого задрісника. Московством є переконання у тому, що рабство є господарюванням ефективнішим аніж праця вільних громадян.

Дешевизну життя московита будь-якого стану, низку його самооцінку, жертвність самовтрат та нещастя у своїй долі вважають москалі своїми перевагами над тими європейцями які не згоджуються на нікчемність. Москалі не цінують не лише чуже життя, а й власне. Фаталізм як готовність ризикувати чим завгодно не зважаючи на розмір ставок є тою безучасністю у перебігові не підконтрольних подій які викликаються бандитською у них участю. Вони не шкодують за втраченим, бо так само цю вкрадену ними річ вони отримали за ціну близьку до ніщо. Здобичництву загрожує брак його постійної і необхідної ескалації.

Проявом свободи для людей нормальних є те, щоб їм ніхто не заважав реалізувати себе самих на користь суспільного виробництва; тоді як для московців їхнє поняття свободи зводяться до того, щоб їм ніхто не заважав безкарно грабувати сусідів. Для московської маси її ідентичністю та радісним чуттям подолання усіх завад є служіння солдатом у завойовницьких походах полювання за не зробленим руками та головою московитів. Натуральне хижакство московців з їхнім вимахуванням сокирою залишається таїною незбагненою для людей зайнятих виробництвом. Московитів у їх жазі до ковтання поневоленних ними неможливо зупинити. У московців є розвинутим не інтелектуальний апарат, а ікла. На Московії не тільки є відсутніми можливості та потреби вестернізуватися, аж бійка і війна московців на знищення західної цивілізації є ціхою та смислом призначень; московці не покладаються лиш на свою віру що Захід зникне сам собою, а напружено працюють над цим. Зокрема над докорінним розв'язання з українським питанням.

Констатація факту того, що окрема людина чогось значливого є варта не лише у своїй долі та конкретиці звершень, ще й доповнена містичними віруваннями у ті творчі потуги, що перевищують біологічну обмеженість життя особи, - здатна корегувати та нівелювати не лише ідеологічні концепти, а й загрозливу для свободи практику знецінення, розчинення, підкорення діянь особистості у домінуючих над нею чинниках усіляких видів інтегральності, які претендують на виключність представництва прогресу та організації суспільного життя. Факти обумовлення життя особи її включенням й залежністю від загальних станів культурного розвитку мають не дестимулювати, а сприяти ініціативам усіх спроможних бути ефективними суб'єктами історії. Ймовірна та бажана суголосність між потенціалами винахідництва окремої одинці суспільної та запитамі суспільства на ці пропозиції становить не останній механізм розвитку. Істотність та вирішальність логіки прогресу можливо й необхідно доповнювати ще й небезпідставними покладанням на продуктивну роботу конкретних людей та груп. Групові та інтимні інтереси, попри їх якісну відмінність, а то й ситуативну протиставність, мають у ідеалі збагачувати один одного. Водночас, асоціальне вправління у містифікаціях та чаклунствах стосовно реалізації маній психопатів націлених на диктат для рухів зірок чи поворотів історії, коли свавілля одинака оправдовується й подається за голос Богів, - є кримінальним злочином та тою загрозою для порозуміння, яка має присікатися. Введення ж різноманітних обігрувань індивідуалізму, приватної підприємливості, введення суверенітету особи вже до царини гуманізму, моральності, невідчужуваних правових свобод, - надало колові західної цивілізації форми чи помітних на часі переваг над ладами, у яких зроблена ставка на домінанту групових начал.

На доданок до включених у життя особи сприятливих обставин, то до понять щастя, яке має не виключати неповторні для кожної особистості ідеали, можна віднести такі апробовані на загал умови як то: гаразди фахової підготовки, аби розкриття духовних покликань особи давало не лише їй, а суспільству реальні плоди достатку; доповнення сімейного життя вже на відмінне від нього коло друзів та співробітників; вихід праці і творчості чоловіка вже на максимуми суспільних служінь.

Існують не лише школи, а й доведені своїм успішним досвідом культури, у яких віддаються переваги гуртовим началам суспільного устрою порівняно із персональними. Бо життя особи є обмеженим у часі, підвладним випадковим впливам, не спроможне навіть сприйняти невичерпний масив інформації потрібний для кваліфікації, є залежним від психічного здоров'я особи, впливи людини не перевищують її фізіологічні сили, особа не у змозі змінити свою біологічну природність, усі здобутки праці чоловіка реалізуються лише у зовнішньому світі речей та знань. Можливості індивіда можна було б порівняти, кажімо, із поведінкою домашнього улюбленця, який проживає своє життя у достатності його інстинктів, навіть не здогадуючись про реалії світової цивілізації чи устрій всесвіту. А зі сторони опонентів не бракує аргументів аби співати гімни особі здатній впливати на повороти конструкцій навіть світової культури. Необхідність лише проглядає крізь тканину випадку. Світ особи трактують за модель своєрідного мікрокосму. Бо усяке життя суспільне є результатом внесків конкретних осіб, порівнюючи із якими суспільне життя, навіть у реаліях фабрик, бібліотек, архітектури й подібне, залишається конструкцією абстрактною, коли ігнорує вклади особи у означені реалії. Доречним видається визнавати співставлення особи і суспільства за протиставлення слушне хіба що як художнє, - бо підвладне одній стороні, не завше доречного конфлікту, є не можливим для іншої сторони й – навпаки.

Віднаходження якоїсь міри співвідношення між індивідуальними та гуртовими покладаннями у житті суспільному є аналогічними до подібних же питань про доцільність принесення назрілих ситуативних викликів у пожертву інерції загальних правил чи необхідність віддання переваги вже зворотному відношенню. Подібні ж питання виникають у реакції а чи на серйозність випадкового у виключенні із правил, а чи на необхідність вслухатися у невідоме, а чи уповати на забаганки зі сторони незаперечних безумців, про слухність виходу за межі тям, раціонального, можливого.

Ми пишаємося своєю працею, яка змінила обличчя світу та поставила культуру скроєну за потребами людей вже поперед тої еволюції, у якій навіть вищі тварини керувалися природними інстинктами. Здатність видозмінювати події внаслідок нашого розумного до них ставлення призводить до виставлення інтелектуалізму, чи то наших переконань у причетности до інтелектуалізму, вже за виключний чинник прогресу у якому твориться не лише небачене без людської волі, а й зріють переконання у безсумнівному подоланні логіки чи то закономірного у природі речей. Утім поєднуючи штучно, себто за нашими замірами, одні предметні явища з іншими чи відділяючи одні природні процеси від інших, ми залишаємося у логіці предметного, а сподівання на доповнення реальности чи то буття всесвіту на неймовірні чудеса залишаються у царині сподівань, - не кажучи вже про детермінованість цих покладань на неймовірне саме запитами соціальними та потребами людей як виду живого. Доповнення природного до станів неможливого для нього – не є можливим; а збагачення культурного вже внесками туди злого чи незгідного із правами інших людей – не є для останніх заняттям корисним. Вище викладений клич на узгодження наших творчих замірів саме з іманентними законами об'єктивного, орієнтування на предметні факти разом із врахуванням повноти дії знаних та ще не освоєних нами чинників у культурі й природі, завваження істини саме у повноті пізнань та відповідних діях по переформатуванню обставин вже за нашими до них запитами, - ця ставка на природу речей та явищ не тільки не знецінює людський активізм, як фіксує його дієвість на разі адекватности знань. Бо саме пристосуванням наших реакцій на події останні нам й вдається видозмінювати вже до станів культури. Причиною соціальних нещасть є не надмір людяного, що його ми вносимо у можливості наявної культури чи у можливе для речей, аж страждання викликаються якістю людської творчости, коли та хибно вправляється лише у засобах та цілях чудес. Люди завше домовляться між собою на разі як помилкою визнаватимуть ті свої вигадки, які не відповідають логіці подій, а чи тоді порозуміються, коли діятимуть у згоді із предметно доказовими та обґрунтованими культурою обставинами. Цивілізацію та культуру справедливо вважають за реалізацію запитів нашої людяности, проте усі страждання у вигляді зруйнованих життів викликають нічим іншим, як наполяганнями одних людей на своїх марновірствах відмінних від запитів інших людей на добро та свободи. Людяне, той надмір людяного понад можливе для прогресу інших спільнот і є промотором тоталітарного лагера. Ці утопічні химери призведення усіх людей та культур до одномірних стандартів вигаданих одинаками стають насиллям дійсно смертельним, коли маніям надається та месіанська вага, яка ігнорує не лише права інших на свободи, не кажучи вже про закони у природі речей, а ще й за гідність вважає винищення спротиву собі. Проблеми тоталітаризму, себто страждання ним викликані, до того зводяться, що із переконаними у догматах власного фанатизму не є можливим домовитися ні за яких умов, окрім як перетворенням на упослідженого раба фанатиків.

Концтабірна зона зароджується із таких же помилкових відносно свободи людей рішень, коли якийсь маніяк заходить за інших людей вирішувати як тим господарювати, що споживати, у що вдягатися, що слухати, на що дивитися, кого слухатися, чим займатися, на що сподіватися, що є чи не є нормою й подібне. Тоталітаризм це перероблення вигадок вже у предметність, це ототожнення вірувань у чудеса вже із узуальним повсякденням, це безпідставне надання химерам вже ваги та необхідности факту. І це призведення утопій вже до історичної практики може здійснюватися або відторгненням від людей розуму з підміною останнього на віру, або відлученням людини від усіх критичних видів поступу у речах.

Супроти актуалізації віровчень, - коли на наставництво, на втручання у конкретику справ, на роль домінанта у науці претендують а чи відомі глобальні релігії, а чи імперіалістичні ідеології, - то у колі західної культури вироблені запобіжники, які переводять змісти догматів вже у власне віру, на царину сумління, у вільний вибір окремої особи, що дозволяє логіці справ відділися від засилля химер. У ситуації з комунізмом та русизмом є проблема надуживання утопіями. Нема панацеї одноразового і на віки звільнення від химер.

Примітивним режимам закидають передовсім порушення ними перевірених досвідом традицій та норм соціального життя, внаслідок чого життя власне людей дегуманізується, - але хиби на чергове ощасливлення людства у тому то й полягають, що ідеології, скраїні за потребами суто людських мрій, використовуються задля рівняння під казки вже предметних подій. Утопії є надмірно людяними й тому вони продукують непотрібну кількість забитих заради позаісторичних ідеалів.

Як явище помилкового рішення, тоталітаризм представляє собою підміну логіку об'єктивного, тобто підміну законів зафіксованих наукою, вже на безпосередність людських інтересів та волевиявів тих, яким події не лише зобов'язані коритися, а й мають бути знецінені перед усім із людиною пов'язаним. Тоталітаризм – це занадто людяне. Коли гра емоцій встановлюється за певну вартість порівняно із знеціненими відносинами у природі речей поза людськими про них уявленнями, то тоді й починається зона концтабору. Тоталітаризм це пересічне невміння співпрацювати з подіями саме у логіці істин, це - підміна суголосних із людською тямом законів у знаннях про речі та об'єктивні події вже на ілюзорні уявлення нібито притомні, де людська хіть до чуда не має обмежень.

Зрозуміло, що у асоціальній поведінці бандитів можна визначити ті риси, які характеризують їх як людських особин, бо люди фізіологічно є людьми, - проте це не означає, що за причини бандитизму відповідає людяність. Сам процес копірвання у гуманізмові з метою розшукування там зерен концтаборів і є засіванням його на ті зерна. За бандитизм відповідають самі його автори.

Нема ліку тим прийомам ганьблення, у яких вправляються церковники, аби принизити людяність, навішуючи на людину усі можливі та неймовірні епітети звинувачень у вадах, надсилаючи прокльони не лише на вигадані ними власне людські немощі, а й на справу людського генію як продуктивної сили цивілізації, паплюжачи у своїй церковній термінології усе мирське вже за гріховне, а то й гідне прогнозованої попами загибелі саме для того, аби за реальні цінності видати те, що існує поза історією, починається від труни, аби законами устрою світу представити фікції дії чи волі потойбічних сил анімованих чи безособових, аби людські пізнання та вміння розвивати світ культури підмінити вже на чаклування із символами та апеляцією до чуда, аби функціями та долею людини зробити її жертводавства та страждання на користь кліру професійних маніпуляторів чудом, виставляючи за призначення людської культури утопічні картини казки раю чи пекла, - поза те, що це здійснення дибки усіх фактів історичних, це цілеспрямоване перероблення тямом людей вже у фізіологічну патологію безумства не має у своєму розпорядженні жодних документальних доказів, а то й є прямим запереченням вражаючих успіхів прогресу, який лише набирає щораз більших оборотів. Большевики ж йдуть ще далі, - порівняно із епізодичним етноцидом повищеозначеного віровчення та висмикуванням із пастви, поближче до багаття, еретиків інструментарієм захисту віри, - коли компартійні вожді вже не на теоретичному ціннісному рівні, а у практиці запровадженої ними машини терору учиняють загибель не лише думкам, правам, здобуткам, а ще й фізичним існуванням цілих соціальних верств, прирікаючи на репресії більшість населення імперії та імперську еліту. Утім подібне знецінення фактору людяного у формотворі культури не тільки не є таким, що не допускає виключень, але компрометують та паскудять людський тлум саме для того, аби цією жертвою сприяти святим ідеям та месіанським ролям вождів, суб'єктивність яких, наближається таким чином вже до чуда боговтілення, має просто засліплювати на тлі мряковинної розгубленості юрмища, яке просто таки воліє такого собі сотерологічного водія. Тобто, гандж людяности вожді до себе не відносять як правдивий. Тож пошук якогось остаточного врівноваження між мірою вимог до людини та, вже від іншого полюсу, презентації гуманізму за виключного деміурга поступу залежить від звертання до суб'єктивності за її доцільністю та повноваженнями у конкретиці ситуативній. Утопії, а то й учинені необізнаністю ляпи, що їх видають за незаперечну ходу історії до вже реальної зони, породжені не чимось занадто людяним, як ще й недостатністю його адекватності та повноти.

Після виникнення людини вже й еволюція на відтинку її втягненості у культуру стає пов'язаною з людськими інтересами, від яких залежать і закономірності спеціалізованих сфер культури, - попри жорстку сув'язь останніх із запитами прогресу та суспільного поступу. Окрім предметної області наукового дослідництва, виділяють ще й гуманітарні сфери, які регулюють власне міжлюдські відносини моралі, вірувань, традиційних звичаїв, мистецького пізнання, правовідносин, у яких роль людини є порівняно ще більш значущою. Тож вплив на людину, а точніше на її свідомість, а точніше на ціннісні світоглядні орієнтири, - представляється, для професіоналів із впливу, не лише засобом зміни подій підлеглих людині, а й остаточною метою ідеологічного впливу, з відповідним ігноруванням тих реалій, які залишаються поза туманом нав'язаних ілюзій. Так варіації з естетичними уподобаннями можуть стати вирішальними для партійно-політичної орієнтованості людини, конфесійні навернення здатні перехнябити економічні теоретизування у діапазоні від лібералізму вже до регуляторності, здавалося б безневинні моральні коливання видозмінюють соціальні вчення у яких преференції надаються чи особистісним свободам, чи то громадським обов'язкам. Цей коефіцієнт моди на ті чи інші смаки є не стихійним феноменом, є не локальним доважком до функціонування соціовідносин, - а слугує крутіям місцем прориву їхньої атаки на людяність.

На високих рівнях прогресу гаразди свої люди забезпечують використанням чи грою на законах та відносинах які є передовими у винахідництві, є консистенцією наукового дослідництва, коли працюють технології, коли продуктивною силою стає наука; тоді як для примітивних шаблів суспільного розвитку продуктивною силою слугує силовий примус до праці людей перетворених на рабів примітивних технологій, що досягається грою на інструментарії людських, але не людяних відносин. Люди стають невільниками, тому що одні чинять це з іншими, а інші згоджуються з цим. Зона це коли безпосередньою продуктивною силою стає людина. Зона це коли рабство виправдовують апеляцією до гуманізму. Людські нещастя у тому, що вони функціонують за законами ідеологій, ціннісних уподобань, тривіальною психічного глупства, - а не за тою логікою природних законів, яка мала б бути метою культури, себто запитів тих же людей.

Нічого досконалішого з видів живого за людину не виникло у ході еволюції. Але й породження вже людиною досягнень культури, технічних винаходів на основі відкритих та сформульованих законів природних аж ніяк не може правити аргументом знецінення а ні окремої людини порівняно із сукупним досвідом людства, а ні таланти колективів не можна зневажити перед продукцією праці тих колективів. Хоча перед лицем грандіозності спеціалізацій цивілізації суверенність людини усі наввипередки заводяться принижувати, проте нема таких винаходів які б своїм породженням не завдячували своєму авторові чи творчому колективові. Усі надання виключних переваг на конто створеного людьми чи людиною так, аби продукт людської творчості запанував над творцем – є залякуванням ситуацією, яка уможлиблюється лише через антигуманне придушення свободи індивіда. Тоталітаризм це замах на свободу особи. Усе що робить чоловіка жертвою якоїсь безособової логіки всупереч суверенних вчинків людини, усе що підпорядковує людину тиранії анонімних чи визначених установ всупереч пізнавальним та творчим здатностям людей – є зоною неволі та місцем незручним для людського щастя.

Аномалії з наслідками концтабору чи руїни породжуються а чи крайнощами вигаданої картини поневолення людини продуктами людської ж праці, а чи вигадками вже зворотної залежності, коли закони суспільного розвитку беруться з ніг на голову ставити окремі паливоди. І ці фікції мають виправдовувати злочини а чи свавільства, введеного буцімто на правах корелятора у буцімто невідконтрольну стихію цивілізованості, а чи до зони мають спроваджувати вже зворотне підкорення волі тої маси, яка буцімто помиляється у своїх цілях та прагненнях, вже домінантним щодо маси вимогам того прогресу, який буцімто безпомилково відкривається черговому вождеві, який видає та друкує посвідки про тотожність його афектів та запитів людей на щастя. Зона примусової праці йде не від переоцінок чи недостатніх оцінок ролі люди, а від використання людяності не там де треба.

Людський вид живого є породженням стихійних перипетій еволюції, тоді як культура та цивілізованість, створені поколіннями людей завдяки пізнанню природи речей та видозміни речей на нашу користь, - виглядають патентованим людським твором, що підлягає нашій креативній творчості. Саме ця обопільна належність культури як до світу природного із його об'єктивними відносинами, що ми їх фіксуємо, створюємо та використовуємо як закони, та належність культури до інтересів людей, що ми їх розвиваємо та втілюємо, - й слугує джерелами прогресу у вигляді постійних проблем та взаємних між ними протиріч. Зі сторони запитів та закономірностей прогресу, - втілених у предметній інфраструктурі цивілізації, у стандартизованих громадянських установах, у індустрії та науковому дослідництві, - складається враження, що обслуговуючі культуру ідеали та цінності гуманізму, здоров'я, щастя, добра, блага, справедливості, рівності, братерства, родичання, патріотизму, колективізму, творчості, дослідництва, свободи, ентузіазму, працьовитості, підприємливості, освіченості, раціональності, істинності, вічності, розвитку, миру, любови, самопожертви, співчуття, краси, порядку, визначеності, чистоти, духовності, святості, чудесності, покликання, потуги, ефективності, законності, тощо є просто такі спрямовані на бійку проти таких інтересів, вже зі сторони належності людини до живих істот, як інстинкти виживання, жадібності, хтивості, чуттєвості, ліні, меркантильності, егоїзму, примітивізму, що їх як константи такого собі зла навішують на людину, коли з усяких ціннісних ознак та проявів життя чоловіка любителя ідеалів роблять жертву заради відсторонених від людини ідеалів, коли усе трактоване за мирське та пов'язане із надмірно людським третирують як гріховне, непристойне, помилкове так, буцімто пагони культури не можуть пнутися до усього світлого не інакше як з-під накривки труни для похованої натури нашої людяності. Любителі ідеалів конфронтують із противниками ідеалів іншої специфічності, обвинувачених у надмірній їхній прихильності та зануреності у істотність людської істоти. Проте придивившись до згаданих ідеалів окультуреності закинутих у перспективність, які немов би харчуються ганеним людським, стає очевидним, що людські страждання породжуються не лише суперечністю навзаєм у колі самих ідеалізованих устроїв, а ще й тою їхньою загальною суперечністю та войовничістю щодо природи людського, що не може не знецінювати абстрактні ідеалізовані стандарти. Тож коли у рівняннях на моделі окультурення живі люди та суцільні народи опиняються у в'язниці, то тоді коефіцієнтом чи то правильником на високі ідеали мають ставати орієнтири на нашу природну людяність. Особливості нашої натури як виду живого мають бути не обвинуваченням, а виправданням зведених на них імперативів нашої об'єктивної належності до суб'єктивності культури. Всі види тоталітаризму, які високодуховними химерами уквітчують кайдани на чоловікові, є наклепом чи помилкою на розуміння ідеологами природи людини.

Цінність життя, - як для окремої людини, так і для культурного загалу, - відноситься до розряду абсолютних, а заперечення життя, як форми людського буття та існування, так само відноситься до розряду зла. Так пропозиція знов отримати життя після його природного вичерпання – є одним із конструктивних змістів християнського віровчення. Проте не лише життєвість, а й поступ буття не тільки не обмежується внутрішніми його кордонами, як готовність ризикнути фактом життя розглядають найбільш ефективним фактором видозмін у організації життя. Так оспівування жертвості віруючих у християнські чудеса насичує останні енергетикою життєстійкості супроти критиків та тих, які цінність життя абсолютизують. Оригінальність тоталітарних вчень полягає не у їхніх внесках до позитивів прогресу, а вичерпується запереченням атакованих сторін прогресу зі сторони винахідників чудес, які пропонують смерть не лише своїх супротивників, а навіть власну. Смерть – це єдине, у створенні чого фантазерам не може не пощастити. Марною видається критика московських збирачів чужого добра за те, що інтервенти не шкодують навіть себе, - бо нехтування життям і є тою зброєю московської звитяги, завдяки якій можна спростовувати життя та існування жертв московства. Смерть це не збиток, а це капітал тоталітаризму.

До таких невід'ємних прав людяности, як то право на життя, на свободи, на щастя, треба віднести й право на творчість. Навіть забезпечення біологічного життя людини залежить від такої діяльності у культурі, як то діяльність пізнавальна, трудова, креативна. Енергетика пізнання законів світоустрою та використання їх людською працездатністю саме й є деміургом конструкції цивілізації. Кожен чоловік, згідно чуття своїх покликань та обставин сприятливих його талантам, прагне реалізуватися у винахідництві, у привнесенні новацій на користь їх суспільного ужитку і за це отримати вдячність. Буває й таке, що прагнення прибутків випереджає бізнесову підприємливість; а серед грабіжників трапляються заміри на наживу взагалі без зворотної подяки тим, кого вони пограбували. Ця нерівність у темпераментах творчих особистостей, посилена проблемами втілення винахідницьких привнесень та відмінними стартовими позиціями винахідників, породжує такі колізії у розподілі суспільних багатств та стратифікації розподілу праці, несправедливість яких, а то й беззаконне паразитування одних на нещастях інших громадян, - беруться ідеологи тотального контролю розв'язати у спосіб заборони власне творчости, прав на збагачення, наслідків підприємливости, - що не може не бути замахом на двигун та можливости прогресу, коли однозначна перемога злиднів над знищеними багатіями та достатком стає прямим порушенням невід'ємних прав людяности. Намагання гармонізувати суспільні стосунки чином заподіяння загибелі багатіям, правам власности, підприємливости, із заміною знищеного на регламент зі сторони якоїсь понадсуспільної еліти, яка вказуватиме людям як тим слід жити та мислити, - є ураженням умов суспільного поступу, є утопією противною природі людини. Коли намагання збагатитися без відповідних внесків до скарбниці людської культури тягне на злочин чи аморальність, то видавання за ідеал саме заборон на підприємливість і рух до достатку – межує між асоціальністю та абсурдизмом. Комунізм, який успадковує московське збиральництво з перекачуванням награваного на користь царських дворових, породжений тою ненавистю до ще не завойованих чужих багатств, яка є підсвідомістю організації пересічності. Зона тотального контролю має масть та чад безладу.

Звинувачувати маси народу за те, що вони пішли у військо загарбника, чи виправдовувати масу за те, що вона знищила режим узурпатора – є заняттям подібним до звинувачення скелі, із переробки якої зробили сокиру для нападу, - якщо тільки ту сокиру не використали для оборони, - або ж є заняттям для виправдання скелі, із переробки якої зробили деталь для комп'ютера, - якщо тільки той інструмент не використали для нападу.

Існування людини та людства передбачає задля того створення людських умов. Навзаєм неприйнятним визнається устрій дегуманізації, антилюдяности. Особливо зі сторони жертв нападу, - не лише морально засуджується перетворення ближнього на джерело збагачення для бандитів, аж і законодавство усіх громадянських спільнот за усіх часів карає за порушення, визнаних за легальні, методів збагачення коштом обкрадання менш у тому успішних. Попри те що присвоєння засобів та плодів чужої праці прикметне ефективністю у різниціях між затраченим та отриманим, - за винятком кари на спійманих бандитів, - аж віднімання чужого, а не лише створення свого, є захоплюючим сюжетом історії народів. Підбиття сусідніх земель і культур є гоноровою пам'яттю колишніх імперій. Переконавання у тому, що сусідські скрині і дружини є завше більш апетитними, намагаються усі традиційні віровчення втримати у рамках пристойности робом суміщенням цінностей у орієнтирах на скромність, на осуд надмірів зажерливости, а усі пристойні політичні вчення домагаються узвичаєні помпування ресурсів від злидарів до глитаїв спрямувати вже як не у зворотному, так у більш справедливому напрямкові. Нещасних же милують і не б'ють. У контекстах критики надуживань наживою комунізм чи нацизм пальцем осуду на смерть вказують на буржуїнів чи євреїв як на суб'єктних представників наживи. Аж утім, застереження проти перенесення тваринного хижацтва у світ людей має межі доцільного: огуджують лиш несправедно нажите, бо створене продуктивною працею і є багатством людства, а глорифікація злиднів за те що вони є невдахами лише дестимулює прогрес.

Соціокультурний тоталітаризм не має особливих змістів, способів становлення, призначень, - окрім як втрати соціокультурності, з відповідним поверненням до належності людини до виду високорозвинених тварин. Усі пропозиції на довершений соціальний устрій скраєні на один копил у послідовности забуття людяности, вартісности суспільних установ, досягнень культури з заміною їх вже на виживання у спосіб полювання за колись ближніми, а тепер оголошених ворогами ідеалу будь-якого гатунку, аби лиш той достатньо обгрунтовував полювання. Інтелектуалізм авторів доктрин з перетворення притомних людей вже у здичавіле стадо пастви крокує у сторону противну інтелектуальному прогресові. Щоправда реноме вісімдесяти восьми відсотків рекрутів сповідання чуда легкої поживи за рахунок рекрутів сповідання чуда легкої поживи дещо псується відсотком не згідних на це. Антицивілізаційний похід хоча й має наслідками гори трупів і горе, проте масам втомленим від відповідальности за охайність, він дається легше, ніж відповідальність за окультурення для здатних на це. Тоталітаризм це усі види вправлянь у спрощеннях, аж до заподіяння смерти та небуття, з наступним виходом вже у астрал, абсолют, кінець історії та те, що халатно недогледіли санітари у білих халатах. Зона це не наступ тварин, а відступ людяного.

Тоталітаризм це не просто серйозне вбачання протиборства суб'єктів сатани і Бога замість необхідности і складнощів усвідомлення діючих чинників подій; це розподіл соціальних відносин та інтересів вже за спрощеною шкалою ворожости супроти власного месіанства на виключне представництво добродійства; це обкремення й упослідження дії геть усіх поспіль установ, законів, цінностей вже під калібр остаточного, позакритичного, ідеальнодовершеного абсолюту; це відказ усьому розмаю дійсности у його бутті із відповідною заміною останнього вже на реальність надприродного чуда в обхід суцїх проблем; це зречення від усіх острого, лімітів, смислів вже на користь переваг бажань і безборонних марень із втілення казкових сюжетів; це коли щастя особистісного розв'язання проблем делегують на відкуп обіцяльникам безпроблемного ошасливлення; це сподівання на процвітання коштом невичерпних чужих жертвоприношень у спосіб легітимації кримінальної безкарности; це бандити при владі вже у подобі харизматиків; аж тоталітаризм це ще й пробудження у чоловікові вже натури дикого звіра; коли вожді організують масакру та вирізання організаторів вирізання, а піддані їм колишні люди ще й поїдають трупи. Не лише причинними умовами, як ще й наслідками примітивізації є обрушення у кризі, передовсім військовій, максимального числа громадських устоїв та смаку гуманізму.

Перевагами над інстинктивною поведінкою тварин ми зобов'язані одночасно адекватним реакціям нашим на освоєння закономірностей у природі речей та нашій людській поведінці на видозмінення середовища відповідно до встановлених нами закономірностей, - коли знання та інформативне їх втілення у окультуреному середовищі передається від поколінь до поколінь як соціалізація й засвоюється людиною як її персональний досвід життя та належної освічености; у свою чергу новації поступу у становленні речей не можливих у природній еволюції без участі людей, власне самі напрямні поступу світу вже культури, задоволення у них запитів благополуччя людей як деміурга в управлінні можливостями поєднання речей за поєднанням можливостей речей об'єктивних, - відбувається завдяки нашій природі належности до виду живих високоорганізованих організмів за усвідомленими життєвими інтересами. Культура, - як симбіотична синергія поведінки речей неодоухотворених та обробка їх запитамі комфортного виживання людського виду, - не містить можливостей які б не були закладені у витках еволюційних та культурних удосконалень, а подальша спеціалізованість останніх вже на відтинку світу олюдненого унапрямується спеціальними потребами нашої біологічної натури. Відкриття природних ефектів, як фактів спростування наших попередніх оман з їх приводу, перетворює штучні констатації дослідництва вже у об'єктивні закони середовища нашої культури, порушення яких призводить до дошкульних ударів по не лише розумових, а й по фізичних умовах існування виду людини та людяности. Тоталітаризмом є не стирання гармонійної належности нашої до живого та культурного, а – встановлення між ними фронту зіткнень.

І окремих чоловік, і бригада що співпрацює над викликами зобов'язані ставити перед собою високу планку, обранці мають націлюватися на виключне лідерство у обраній сфері, заробляти задовільну та вичерпну відповідь на проблеми, проте позитивність винахідницьких внесків буде не лише неповною, як ще й помилковою, - коли обмежиться лиш відштовхуванням від неприйняттого та заперечуватиме непідвладне, коли до мети рухатися обманними та протизаконними шляхами порушення чужих прав, коли власними здобутками буде привласнення чужих втрат. Ставка примітивістів на чудеса є результатом тих двозначних суперечностей навзаєм між любов'ю до чужих успіхів та відповідною ненавистю до власних провалів у змаганнях із альтер-его конкурента, які й формують мотив грабіжницького нападу на удатних сусідів.

Підкорення жертв власній волі панування над ними так, щоб це насильник уникнув звинувачень у злочині, є мотивом поведінки бандитів які заміряються на оволодіння спокусливими здобутками успішних сусідів, але не у спосіб підвищення власної продуктивної працездатності, а робом простого присвоєння чужого майна через нищення прав та життя своїх жертв. Механіка заздощів, якою формують режими усезагальної дисципліни, є своєрідним поступом бандитизму у напрямку зворотному і супротивному до громадського власне поступу. Зона це змагання навиворіт, коли на перші місця потрапляють ті, яким вдалося понизити, дискредитувати, обікрати, як ворогів знищити своїх конкурентів. Заздрість це природний відбір у негативізмові, коли виживають найбільш злочинні типи. Метою тоталітаристів є улаштування могили для сусідів, після висмоктування останніх.

Тоталітарні ідеології це агресивна заздрість до сусіда звинуваченого у тому, що він споживає порівняно більше, що походженням його достатків є пограбування тебе страждальця, що для відновлення справедливості треба пограбувати та понижити цього багатія. Тоталітаризм це перерозподіл добра не так на користь ображених, як на користь впевнених у своїх образах завданих зі сторони щасливих багатіїв. Тоталітаризм це бандитизм тих, які виправдовують свій бізнес у спосіб звинувачення у бандитизмі тих, кого вони грабують. Тоталітаризм це апологія невдах.

Покупець та продавець товару можуть дотримуватися й дотримуються протилежних інтересів, - але коли ціну хліба встановлювати кулеметами, то голодними залишаться обидві сторони оборутки. Большевицькі марення щодо непотрібності достатків капіталістів як плати за організацію суспільного виробництва, щодо достатності репресій та безоплатної каторжної праці для організації суспільного виробництва – є мареннями асоціальними. Бо працівники не можуть не бути винагородженими відповідно до своїх внесків у виробництво. Домагання побудувати довгострокове суспільство лише на віднімання чужого так, щоб при цьому не організувати продуктивне виробництво, - це провальна затія.

Ідеологія тоталітаризму на єднання усього з усім слугує виправданям протиправної поведінки грабіжників, які привласнюють не зроблене ними. Тоталітаризм та усі учення про єдність є рефлексією примітивізму, архаїки, паразитарних способів життя передуючих культурі продуктивності. А для того щоб відняте, присвоєне, перекачане до своєї зажерливої пащеки зобразити видом еквівалентного обміну, то грабіжники мають: або своє присвоєння не свого облудно подати як вид месіанства, як обдарування жертв на висоти духовності нападників, як вид служіння на користь поневолених, або ж: грабіжники відповідно мають опустити жертв нападу, облудно зображуючи обкрадених ними як гріховно винних, як неправедних, а свій напад на них виправдовувати як борг на поновлення справедливості. Так московити, які унормовують грабіжництво, - уся культура яких складена із віднятого ними, зібраного, запозиченого, - перебувають у переконанні одночасному, що: і вони великі, і усі є погані негідники підлотні.

Як це не видається дивним, але грандіозні завдання ставлять люди не спроможні розв'язати проблеми у межах власної компетенції, які сподіваються не на себе, а на стороннього дядю, а то й на чудеса надприродні; месіанські покликання чіпляють на себе безвідповідальні; які можуть лиш красти, які вірять у походження зла виключно від ворогів.

Між логікою подій оформленою раціонально у вигляді законів стосовно об'єктивного та, з іншого боку, вигадками заснованими на чудесах неймовірних чи гідних віри у них існує простір тих людських інтересів, який є суб'єктивним чинником будування культури, який є фундаментом прогнозованих очікувань подій, без врахування психологічних підвалин якого годі розраховувати на плідний результат акцій суспільно-політичних. Як би не шпетили людські зацікавлення інстинктивні чи смисли за те, що їх не зважити ні на яких терезах і не проявити хімреактивами, аж із станами психіки не можуть не рахуватися ті, які професійно керують об'єктивними законами у процесуальності культури гуманітарної чи матеріальної. Інтереси це те, що може химери перетворити на крицю, або учинити зворотне; інтереси це те, що запліднює відкриття; інтереси це те, що розкладкуаречей перетворює вже у людську домівку. Коли децицю людей переконати у реальності навіть оманливих візій, то останні перестають бути оманною. Радше впевненість, загорнена у шати життєвої мети, надасть явищу переможности, аніж переможне явище без підтримки його ресурсами людських у ньому зацікавлень здасть усі свої позиції. Експектації психічного гатунку є реальною складовою та чинником життя господарчого, військового, конфесійного, доважок настрою здатен забезпечувати звитягу у змаганнях, здавалося б ефемерні конструкції моралізаторських уподобань виявляють свою витривалість вже як стрижні культури. А розмови про докази та аргументи на користь права стають розмовами про ніщо для тих які уподобали розбій за спосіб прожиття. Ідеологія це інтереси яким надали системність та псевдо раціоналізовану подобу; інтереси це безсистемна ідеологія у стихії її ціннісних представництв.

Не лише цивілізаційний, а й гуманітарний поступ своїми фактичними сходінками має технологічне винахідництво, аж перебіг суспільної історії визначається ще й тою волею зацікавлених у ній, яка іншим видається проявом випадку і цей суб'єктивний чинник є визначальним у змістах та устрої відносин людей, є таким, що кермує означеним технологічним прогресом. Утім елемент емоційности та афектів на яких зводять повітряні замки утопій та некваліфікованости, вірою у дівість яких атакують доказові закономірности прогресу, - то цей елемент мав би бути стишеним. Логіці речей не завадило б бути увільненою від ціннісних суджень, упереджені орієнтири на які й роблять із технічного прогресу зброю боротьби за показні за своєю розлогою хижістю обмежені групові інтереси. Прогресові не зашкодило б регулярне прополовання на втілені людські казки протипоказані не лише для технічних, а й для гуманітарних дисциплін. Ідеологічна партійність видається за прояв навіть не реакційности, а прямого здирництва з боку зацікавлених у тому.

Ідеологія, як інструмент керування цінностями, містить небезпеку саме у тій її штучности та вигадливости, яка вступає у конфлікт із цінностями сущими у тій історичній даности, яка відповідає наявному стану речей, відповідає прийнятим нормам і тому вважається доказовою. У діапазоні розрізнення добра та зла ідеологи беруться не лише ревізувати визначеність цінностей, а й міняти місцями маркування. У обставинах кризи та хаосу ідеологам, як авторам обставин дезорієнтації, щастить зміну орієнтирів видати вже за цільовий безпомилковий курс. Ідеологи, які з метою видозмін у розподілі влади, цілеспрямовано замішують грішне та праведне, - пруть проти традицій і успішна гра на інстинктах людей не гарантовано ідеологам вдається, бо культурне стає таким лише узгодившись із природним. Витісняючи життєві інтереси вже у заборонене чи підсвідоме, імітуючи культовими ритуалами оприлюднення інтересів вірної пастви, - ідеологи замішують вибухонебезпечну субстанцію. Оскільки ж люди ані повсякчас, а ні назавжди не бувають настільки розгубленими, як на це розраховують самозвані вихователі мас, бо люди керуються власними та суспільно значущими свідомими та підсвідомими егоїстичними та альтруїстичними інтересами, - то проти успіхів пропагандивної та терористичної обробки мас у мас же визріває зрештою те нуртуюче неприйняття нав'язливих ідеологем та містифікованих стандартів, яке може вибухнути акціями навіть силового зриву проти казкарів від ідеології. Бажання перевищують заборони.

Сама по собі динаміка відносин у природі речей, як здобуток ще доісторичної еволюції, не є спрямованою ані на противенство, ані на задоволення людських інтересів і лише втягування та залучення до останніх цих відносин, освоєних вже як природні закони, надає вимірів об'єктивності вже людським інтересам та запитам як чинної напрямної поступу. Як своїми гараздами, так і нещастями ми люди маємо завдячувати саме собі самим, коли у конструктивний чи у хибний шлях нам вдається узгоджувати з-поміж собою власні бажання та можливості на те речей. Інтереси сполучають наші природні та цивілізаційні потреби. Навіть тоді, як ми потрапляємо у аварію під коліщата логіки нами ж створеної культури, то й тоді причини нещастя не годить шукати поза собою, бо не виправдовує ані віра полишена на знання про події, ані події не винні, коли вони залишаються без підтримки нашої за них відповідальності. Голі марення більш безплідні, аніж еволюція поза культурою та цивілізованістю. Так само, як світ дедалі виразніше олюднюється й стає нам зручним, коли ми упадаємо перед його вимогливою об'єктивністю й освоємо його як закономірне, то й тюремні стіни невдач виростають довкола, коли ми гордовито починаємо рахуватися із заінтересованістю лише у чудесах та заощаджуємо у огляданнях на істини, носимося із запитам лише свого людського світу, як із тою реальністю на яку лиш і слід зважати, викинувши із наших інтересів знання про нездоланну та самодостатню ходу уречевлених фактів. Не варто шукати поза зловживаннями нашим гуманізмом інших причин для зони неволі, коли достоїнства людяності беруться підставляти під стандарти виключно оціночних розважань, а то й ідеологічних збочень. Гуманізм починається від лімесу обслуговування наукового раціоналізму, а зовні, за його гордуванням та зневаженням лежить край концтаборів, облога якими може подолати втішених лише ресурсами казки. Як це не дивно, але у захоченні та відповідних кроках на відрив від логіки речей, включаючи туди й культуру, - ми не повертаємося до себе у людяність, а втрачаємо себе у карних стихіях дегуманізації. Усі утопічні химери, внаслідок користання якими лише зростає рівень несвободи, є занадто спрямованими на безпосередність слугування та послугоування виключно людськими інтересами. Із людських потреб при будівництві культури треба виходити, щоб тим самим не увійти вже у безкультур'я.

Причинами тоталітарної зони є заміна пропозицій від підприємців, відкритих на задоволення споживацьких запитів, - якими є капіталістичний ринок і де суспільно корисні товари продукуються цілями наживи виробників, - вже на обмежену і тому примусову соціальну опіку та патерналізм над контингентом зони з боку тотального одержавлення, - яким є соціалістичний контроль над колишніми вільними громадянами, змушеними задовольняти власні інтереси вже через надання корупційних хабарів на користь усевладної чиновницької бюрократії. Комунізм є устроєм заробляння на заборонах та узаконених обмеженнях, за обхід яких громадяни підкупають та корумпують цих означених ініціаторів заборон, які стали чиновниками тому що є нездалими стати підприємцями за нормами ринку відкритого надання послуг. За комунізму, де усевладдя бюрократії легітимізується містичною догматикою знищення експлуатації та щастя пролетарів, інтереси людей насправді не зникають, а переводяться у чорні схеми підпілля, коли чиновникам доводиться сплачувати данину за дозвіл не заважати у правах людських, а не одержавлених містичних інтересів та запитів. Комунізм це вивернутий наспід ринок, де зацікавлене хоча б у виживанні, як не у власному бізнесі населення зони сплачує корупційну данину не безпосередньо за корисний населенню товар, а за можливість отримувати цей товар та виживати поза обмеження опосередковані зі сторони держапарату, який і зробив своїм бізнесом накладання обмежень та того контролю за населенням, яке держапарат видає за функціональні обов'язки свого патерналістського соціального служіння. Капіталізм це білий чи відкритий заробіток підприємців на запропонованому споживачам крамі; а комунізм це корупційний заробіток чиновників на порушенні ними узаконених ними ж заборон на прояв людських інтересів в умовах одержавленого недопущення вільного ринку. Соціальну опіку улаштовують аби чиновники-корупціонери наживалися на її порушенні зі сторони громадян.

З більшою чи меншою достовірністю вдається відкривати закони та перебіг еволюції що передував виникненню людства, аж відтоді наростаючим у впливовості чинником вже прогресу стає свідомо його організація, коли у винаходах природа речей є керованою людськими потребами та інтересами. Від часу цивілізації об'єктивна дійсність є вже не стихійною; але й людські забаганки набувають дійсності об'єктивної лиш тоді коли із нею узгоджуються. У устрої цивілізації є сфери наближені до використання природних ефектів, - як то наукове дослідництво, де істиною є орієнтованість пізнавальних процесів саме на факти уречевлених відносин у тягlosti відкриттів та винаходів, - а є й сфери культури віддалені від обов'язкової дії та логіки фактів, - як то релігійність, де істиною нарікають підкорення реальності вже до домінантної містики. Рідною домівкою для майже нічим не стримуваного свавільства суб'єктивізму є устрої соціального буття, бо будуються вони за інерційністю, на фундаменті, у цілях суто людських інтересів. Ціннісні смаки, мистецькі уподобання, чаклування із духами є недостатньо актуальними у наукових пізнаннях, тоді як божевільні прожекти просто квітнуть там де надто людське береться за дресуру здавалося б незаперечних законів правового, економічного, політичного життя суспільного. Вважається, що політичне прожектерство є заняттям безневинним й у ньому, як у футболі, розбираються усі охочі.

Хибно вважати самовідданість військової служби московита похідною від боргу імперської колонізації, бо подібне перекладання бандитського інтересу на державу, або на царя, якому свою жагу загарбання вдалося нав'язати московитам як державний інтерес, - не може не бути зняттям відповідальности за злочини одержавленого грабежу саме із конкретного рекрута, представленням солдатика безневинною іграшкою у запитах московського імперіалізму, бо виправдання особи московита навіть звинуваченням московського загалу є знеціненням власне людини. Русифікаторство, як віднімання прав і життя поневолених ним людей і народів, має й зобов'язане мати цілком конкретні виміри. Москаль ріже й краде не тому що до цього його примушують його погони, а тому, що у подібному занятті він реалізує свої підсвідомі потреби катувати. Ніхто не відповідає за об'єктивність злочину, як лиш його суб'єкт. У мазохістському виконанні наказу начальника московит реалізує насолоду кривого садизму. Абстрактне зло московізації актуальне лиш для любителів недостовірних абстракцій. Розподіл московства на недоброго царя та, зовсім з протилежної сторони, вже на гуманних виконавців його волі – є замороженням тями колонізованих.

Не лише речі та події перебувають у логіці власних відносин, а й соціальні закони орієнтовані на об'єктивність, якої слід дотримуватись. Проте для людей факти залежать від інтересів. А людина має передовсім бути у згоді із собою: із своєю совістю, знаннями, переконаннями, власною силою. Віра у себе могла б бути сильною стороною тоталітаристів, коли б їх манії не забезпечувалися б вбивством людей не згідних із ідеологічними вигадками.

У бійці проти нерівноправного розподілення багатств большевики вдаються до розриву між збагаченням та підприємництвом у спосіб заперечення як приватної власности, так заміни приватного інтересу на дисципліну трудової повинности. Й хоча успіх знищеного меркантильного стимулу працьовитости мав би бути підміненим на ентузіазм комуністичної віри підкріплений терором від структур безпеки режиму, проте ця остання інстанція життєзабезпечення комуністичного гуртування підданих знову ж таки впирається у необхідність меркантильного інтересу партійних меченосців. Комуністична дисципліна праці це невдалий і провальний сурогат егоїстичної зажерливости як альтернативи служіння соціальному благові. Приватний інтерес продуктивної праці залишається не тільки не розв'язуваним у рамках зони тотальної гармонії, а стає для останньої гробарем. Комуністична делегітимація приватної власности та капіталізму наслідками має: терор для каторжників, фіаско планів підвищення продуктивности праці сподіваннями на насильство, господарська відсталість, крах бюрократичного одержавлення й повернення до свободи приватного інтересу підприємців.

Зворотний зв'язок між нехиттю людини до одних справ і прагненням до інших сприяє оптимальному розподіленню сил і ресурсів для розвитку. Хоча спрямування творчості на обраний бізнес може оплачуватися ціною заощадження продуктивних витрат на усіх інших заняттях, проте зворотна ставка на виключне споживацтво наявних обставин життєзабезпечення не обов'язково спонукатиме до креативності й домагань кар'єрних зростань у обраному фахові. Кожна потенційно людська одиниця народжена на світ обдаровується ймовірним доступом до усіх здобутків передуючих поколінь, проте не кожному щастить стати людиною спроможною додати туди вартісні привнесення своїх особистісних трудів. Цурання алгоритмів і стереотипних звичаїв нав'язаних середовищем може диктуватися не лише бажанням отримати більше, ніж людям повернути запозичене, аж лінь може бути проявом критичного ставлення до тих звичаїв, яким особистість бачить заміну на краще; а з іншої сторони працездатність у недосконалому, а то й у злому не має за усіх умов резервуватися за розрядом приношень корисних. Даремно каторжника чи силуваного раба гудити у ліні, так само й без користі вихваляти у працелюбстві ката чи розбійника, бо окрім розмірів істотними є ще й якісні змісти трудових витрат. Лїнівність аж у стадії її ворожости до неприйняттого здатна породжувати проекти позитивні, проте у фазі її індиферентного ставлення до злочину й економії сил на протистояння злочинам саме у злочин перетворюється неробство. Тиранія глупства і злочинів тримається на звабах обіцяного неробства у плані непотрібности підприємництва та особистісної відповідальности, на невичерпному споживанні трофеїв від експропріації звинувачених у багатствах багатіїв, тримається на обіцянках усунення проблем у розподілі кваліфікованої праці із заміною її на вільну гру зміни занять, - доповнених послухом віри покладань на волю касти святих начальників та жертвовної праці на виконання поставлених ними планів. Проте делегування вождям прав і свобод із звільненням від відповідальности особистісної за суспільне благо обходиться останньому дорожче, ніж потреба самостійно вирішувати нагальні питання розвитку.

На користь встановлення спрощеного порядку для усіх видів та проявів існувань висувається аргумент зупинення тим самим усіляких негараздів у порядкуві буття встановленого як вичерпний для представництва ним можливих вимірів ідеального щастя та усіляких гараздів. Проте фетиш негараздів, що ним лякають публіку, є дверима відкритими до дослідництва та прогресу; у той же час утопічна тоталітарна візія та створений задля того репресивний режим безпеки цих утопічних обітниць постає заборонаю не лише для розвитку, а й самих можливостей життя у зоні виродженського споживацтва та практикувань із символами культового сповідання. Уникнення торжества кримінальників, облудництва, руйнації – не має оправдовувати заборону повстань проти подібного режиму. Регламент покори непорушному порядкуві, з пострілом в усякого хто випинається із шеругу одномірности, просто дестимулює виробництво, сповідників очікування неймовірних чудес прирікає у кращому випадку на відсталість порівняно із спільнотами вільними поза зоною регламенту, дає плоди із ніщо у рухові у нікуди. Гіршим від колізій спричинених розвитком та пошуком розв'язання постійно назріваючих проблем може бути лише порядок тюрми.

Ідеологія із включення чужих ресурсів у загал сповідання та свавільства мисливців за чужими ресурсами є оправданням та дозволом грабіжниками самим собі присвоювати чуже від зарізаних ними господарів. Ідеологія тоталітаризму, як управління та відання абсолютистськими й незаперечними чудесами, породжується суб'єктністю злиднів, їх обслуговує. Де накопичується надмір спроможних лише на віднімання чужого й не здалих на продукування свого, - то там бандити пристають на учення про достойність обміну вигаданої ними власної мегавеличности вже на майно смерть своїх жертв. Універсальні й святі учення про вторгнення у чужі права згідно власних на те апетитів є модусом світосприйняття та поводження босоти.

Найбільшим із гріхів людини, що він призводить до злочинів тоталітаризму, є делегування власної відповідальности на догоду якомусь вождеві, який на це лиш і чекає.

Заангажованість комуністичного віровчення на ігноруванні внесків приватних підприємців у організацію праці з відповідним звеличенням її загальносуспільного характеру подається обґрунтуванням не лише боротьби між означеними класами, як ще й видаванням цієї бійки за промотор і сенс історичних подій. Розв'язанням цього конфлікту виставляють диктатуру пролетаріату із завданнями як на винищення у суспільстві усіх підприємців разом із інститутами функціонування підприємництва, так і на перероблення уцілілого суспільства вже у пролетарів працюючих не за зарплату, а на виконання вольових планів вже тих комуністичних організаторів виробництва, які учиняють свої служіння трудящим пролетарям з мотивів ідейного їм служіння. Тож віроучительне вилучення інтересу прибутків як підприємців, так і комуністичний винахід із заощадження на зарплаті найманої праці, тож звинувачення власників та власності у гріхах людства, тож викидання геть із законів і норм продуктивного життя суспільства буцімто противних їм зацікавлень у творчості й достатках, - доводиться замінювати вже примусом до каторги й терором, спрямованим не лише проти маси зеків, як ще й проти комуністичної номенклатури, для класу для якого ще недостатньо винагород спецпайками і регламентованими привілеями до посад. Комуністичне ноу-хау ошчасливлення людства без участі профіту зацікавлених у ньому громадян упирається у не розв'язане комуноученням питання про заохочення прибутками останньої верхньої ланки із числа конвоїрів та суддівських наглядців за машиною тотального терору. Вилучення складової підприємництва та заміна заробітку робітників вже на зменшення пайки із загрозою фізичної смерті стає у зоні комунобудівництва спонуканням вже до усіх можливих і не можливих видів жертвового працелюбства. Свій забобон стосовно того, що підприємці й приватний бізнес віднімають від суспільного виробництва більше, ніж дають, більшовики змушені доповнити ще й безоплатною працею вже й для найманої праці. Проте більшовицька економія на праві заробітку учасників продуктивного життя суспільства обходиться останньому занепадом, порівняно із цілями мати більше за ще більші докладання зусиль праці.

Устремління номадів до оволодіння найбільш ласою для них здобиччю у вигляді достатків західного світу можна було б витлумачувати як бажання вестернізуватися, відкритися його загниванню, стати частиною окцидентального кола культури, - коли б цьому не заважало прагнення московитів мати умовний Захід разом з іншими народами у себе за столом виключно у вигляді поживи. Оправдання омріяного занурення європейства у любов до нього у московському стравоході може бути лише ненависть та звинувачення на сторону призначених у жертву. Але антизахідництво, - відтінене, підкреслене, доповнене порівняльною глорифікацією московського месіанізму, - є спрямованим виключно на ті духовні інститути Заходу, представлені правом і демократією, які й забезпечили його просунутість у лідерство технологічне; а водночас саме це оволодіння технічними досягненнями Заходу лише й може забезпечити московитам можливості удачливої агресії на Захід. Наближення ж чи адаптація ціннісних орієнтирів на свободу, продуктивну працю, людяну моральність є для московського збиральництва не тільки токсичними, а й такими що призводять до абсурдизації московських проживань способом уярмлення людей і народів. Європеїзація конче потрібна інтеграторам не більше як інструментарій на підбиття того ж європейства, а усякий перебір із вестернізацією чи представлення її органічним вектором у піратській історії московського царства стрічає у питомому московстві яру відсіч. Постійний біг навздогін Заходу з контрафактним відтворенням поцуплених його технічних девайсів супроводжується не менш настирним насадженням ненависті до: капіталістичної експлуатації, бездуховності, стяжательства, розтлінності, неправовірності й подібних гріхів відштовхування від рятівних призначень святоросійських постраждати спокутною жертвою за цілий світ. Для автентичних московців загрозу представляє не ще не підбитий ними Захід, а ті диваки дисидентської інтелігентщини, які серйозно пропонують відмовити антиподному Заходу у статусі московської здобичі, адсорбувати європейство не тільки у порушеннях патентного права, а через цілковите дотримання європейства у загрозах працювати самим.

То було б меншою загрозою сусідам, коли б московський експансіонізм із підбиттям наступних ґрунтів і грабуванням тамтешніх народів тримався б лише на німецьких потребах, уміннях, знаннях московитів самим працювати для себе з користю. Бо невміння при бажанні піддається виправленню. Аж всупереч спорадичним проривам до європеїзації у московському царстві із ще більшою настирністю відтворюється запозичена від монгольського номадизму і вождівського правління над поневоленими отарами саме історична матриця нальоту на чужі пожитки із збиранням данини і паразитуванням над уярмленими. Нехіть до продуктивної праці творчої, як корінь піратства чи гангстерства, культивується у московській духовності імперозбиральництва вже як цінність, майже як моральна. На каторгу батогами, регуляцією пайкового давольства харчового, партполітпросвітництвом женуть лише масу трудозобов'язаних. У кримінальних субкультурах ворами працювати – це запаadlo. Подібно до того, як індустріалізацію у звичаях московства комуністи використали для того, щоб викувати танки й підбити ними ще не охоплені пролетарською диктатурою нові народи, а не для того щоб модернізувати й інтенсифікувати продуктивне виробництво чи віддати перевагу виробництву холодильників.

Кожен народ зазвичай освячує прийоми праці якими він заробляє собі на проживання. Так європейські народи ствердилися як землеробські культури осілі на тих ґрунтах, які вони своєю працею та історією відстоювання плодів праці зробили своїми батьківщинами. Й українців тому й визначають як землеробів та гречкосіїв, бо саме ареал чорнозему певним чином збігається із ареалом питомого українства. Тоді як навіть мода убрання монгольських богатирів та московських нобілів, із загнутими носачами чобіт та із спущеними рукавами, вказувала на непристойність зайняття працею, на негідність для здобичників длубатися у святій і нікому приватно не належній, окрім усевладного царя, мати-землі, замість того щоб героїчно по-лицарськи воювати і гнати ясир.

Коли громадяни вільних країн нормою мають право народу змінювати диктаторську владу, коли нормою вважають підприємництво, гуманітарні свободи й задля усього цього європейці трудяться й потіють; у той час як насельники великих дисциплінарних норм, як витратний матеріал волі святих вождів, як сумирна паства сектантських сповідань компенсацією за насилля над ними мають можливість саботувати покарання і з усього цього менше гарувати та думати своїм розумом, - то у такому разі переваги одного устрою над іншим мають виміри не так об'єктивні, у вигляді доходів матеріальних чи освітніх, а переваги залежать від смаку. Злидні, безправ'я, розлад здоровоглудзя, послушенство, готовність загинути, брак гідності, відсталість, неохайність, озлоблення, облудництво, манії, заздрісність, гультяйство, крадійство, дегуманізація – цілком врівноважуються браком тих цінностей зворотної валентности на здобутті яких у зоні можна заощадити. Людина західної культури є відкритою як можливостям добитися успіхів у своїй працьовитості, так і у своїй свободі відповідає за ризики зазнати поразки; тоді як каторжник, який не під примусом, а силу звички до рабства делегував свою відповідальність на користь свавільному зверхнику, - скидає із себе усі клопоти, включно із правом жити чи мати гідність, а замість того може лише ремствувати на те, що вождь виділяє йому замалу пайку від виконаних каторжником же нарядів та норм виробітку.

За усіх часів та серед усіх народів бійка за поновлення понівеченої багатіями справедливості розвивалася й може розвиватися лише і виключно у векторі захисту інтересів широких мас. І відступу від ідеалу протиставлення запитів мас та її сметанки бути не може. Безпосередністю звільнення від експлуататорського рабства й виступають тоталітарні режими. Й як тільки демофілам вдається дістатися до політичної влади, то тут таки негайно зникають харчі, життя мас, мораль людська й стає затребуваною тюрма для того, щоб хоч нею протиставитися повному розору з причин знищеної традиційної еліти. Зрештою нетрадиційна еліта тоталітарного бандитизму еволюціонує чи замінюється на еліту традиційну, бо без професіоналів не лише прогрес і достаток, а саме виживання мас стає не можливим. Затим знов демагоги зачинають цикл затяжної бійки проти здирництва багатіїв.

Занепад західної цивілізації, коли соціалізм дістався вже цитаделі капіталізму, проявляється, а ще й причинами має затрату таких рис західництва, як то: підприємлива працьовитість продуктивна і креативна, наснага на освоєння ще не звіданих істин, критика віджилого і відпрацьованого. Цей відступ у творчості і винахідництві одночасними наслідками має наступ і тиск культур тих народів, які ще вчора були колонізовані Заходом, а на часі останній окупають і фізично і ментально.

Брак новаторства у соціо-господарчому і духовному житті народів східної культури прозирає у тому, що шляхами збагачення там мають заощадження, економія на витраті наявних ресурсів, а не виготовлення тих нових ще не відомих джерел поступу, які породжуються інтелектуальною працею. Відповідно деградація західного способу життя відбувається через повернення зору, сприйняття, поглядів вже на минулі часи, коли беруться насититись упущеним, підібрати крихти від раніше ігнорованого, - замість того, щоб освоювати цілину, торувати перспективні царини, відкривати нові технології і конструювати знання. Енергетика західництва йде і поглинається на шляхах вибачення перед відсталими у прогресі, - замість того, щоб вільні люди західної цивілізації були б самодостатніми у своїх світобаченнях щодо магістральних векторів поступу. Замість впевненості у власних силах і можливостях, - то західняки заходилися настільки рівнятися під звичаї та норми учорашніх рабів, що на користь і на права останніх дискредитують, девальвують, деконструюють власну культуру. Під супровід побивань та каяття за долю нещасних і скривджених Захід робить себе самого об'єктом переслідування та жертвою зі сторони означених переселенців і осадників із ще не колишніх колоній; посиленням на сфабриковані доктрини мультикультуралізму та терпимості, Захід самохітно запускає до себе стихії безладу, які атакують прецизійні спеціалізації західної культури, розтоптують фундаментальні західні цінності виразні; духовною ситуацією доби навали тоталітаризму з його дисципліною хаосу стає затруєння Заходом себе фікціями любови до страждених, інвалідів, унормуванням аварій та виключень із правил, санкціонуванням помилок як вже не тільки прийнятних, а й домінуючого над правдивістю. Має місце дифузія між реальністю та казкою. Ліберте, егаліте, у купі із франтерніте розбиває голови елітаріїв, трощить кордони між смислами, перемішує непоєднане. Безталанні пхаються й вже припхалися на позиції гегемону. Пригнічені потребують для себе пайкового утримання.

Естафету рівності, любови до знедолених та ненависті до імущих, ставку на чудеса та подібні постулати споживацького соціалізму передали совіти вже штатникам, від яких ці будівники комунізму підхопили собі рівняння на ринок, права власності, замість пролетарського інтернаціоналізму та єднання совітського народу довкруг любимої Партії, - то на совітщині знову розвертаються до подоб демократії та права.

Ситуація подібна занепаду європейства і світоустрою капіталізму прослідковується у процесах руйнування світового Риму давнього. Імперія зупинилася у територіяльних завоюваннях і зайнялася обороною. Громадянство надається підбитим іноплеменникам та іновірцям, які тяжіють до самостійності. Прибульці та колишні раби входять до елітаріїв. Пролетаріям пайкове утримання та розваги. Ставка на проїдання, а не на власноручне продукування багатств. Перегляд у сторону розпусти моральних стандартів, традицій сімейної дисципліни. Диктаторський централізм задля втримування імперії у єдинанеделімстві під владою вождя. Корумпована бюрократія розкрадає бюджет. Змішування етносів за шаблонами: замість елінів чи юдеїв вже усі у Христі, - за зразками пролетарського інтернаціоналізму, чи плавильного казана, а чи єдінава-саветскава-народа. Рецепт усунення зла за віроучительною містиккою оцінки його вже добром, християнські пропозиції підставитися під удар, - за нинішніми зразками толерантності, мультикультуралізму, включенням за квотами маргінальних меншин, інвалідів, любителів перверсій вже до загалу нормальних громадян. Інструментами розв'язання соціальних питань, аж до апокаліптичної загибелі у революції цього гріховного світу наживи, стають чудеса, очікування спасіння у раю, у комунізмові. Кочовики і переселенці окупають вже колишню імперію.

Сповідники чудес, себто публіка не здатна ані второпати дійсний стан речей, ані керувати ним, себто угруповання спілників які делегували повноваження за свою долю і свободу вже на поталу містичним ірреаліям, себто адепти власної безвідповідальності, - щастя мають не тільки у поданні себе рабами у слідуванні доміантній волі і активності якихось потойбічних сил святих, як ще й докладають усіх зусиль на представлення вже власної активності і волі саме за неіснуючі. У той час як дослідники і народи, які своєю творчістю мають закони реальні з наслідками творення культури, то прихильники спрощень свою діяльність, - злочинну стосовно вільних спільнот, - приховують, з метою її оправдання. Назначенці і послухи від Божої волі використання ними зброї за призначенням зброї подають саме за борг мучеництва у слідуванні приписам Божим. Противники московського усевладдя мають обов'язок, саме за це, винищувати один одного, аби зберегти московитам сили та безневинну цнотливість відстороненого від відповідальності нічогонероблення.

Так московські імперіалісти розповідають: що це не їхні стрільці вторглися, а це напалися на народ його вороги, до озброєння яких московити не мають жодного стосунку. А ви дакажете. Іхтамнет. Настамнет. А замість того є палезні ідіоти, які позичать на мотузку на якій ми їх повісимо. Що комуністичні революції улаштовують тамтешні партії й рухи за мир, до яких навіть Комінтерн, не кажучи вже про Кремль, є байдужим. Що це повстанці проти московської окупації самі себе вбили не поділивши гроші від закуліси зоологічних русофобів. Що Україну обстрілюють не стрільці, а апалченці за покликком серця ракетами придбаними у крамниці. Навіть спецслужби імперські улаштовують теракти не своїми руками, а керованою ними агентурою. Що це самі жертви встановлення над ними московського усевладдя мріяли за це завжди, мордуючись обтяженням власними правами.

Спочатку лідерські спільноти, покладаючись на свою усесильність та віру у здатність ліквідувати небезпеки, або ігнорують виникаючі загрози, або не усвідомлюють потенціали народження зла, або вважають свою реакцію на загрози приниженням свого апломбу. Потім вигадують толерантність як спосіб адаптувати аварійні ситуації. А відтак стає раптом вже запізно смикатися у послідовности падіння. Тож, щоб не траплялися халепи, то необхідно не лише жорстко, як ще й вчасно їх виправляти до стану повернення до норм. Попускання дарунків для переступників і є злочином. Нікому не можна дарувати безкарности так само, як ніколи не варто вважати свої завойовані позиції дарунком від супротивників.

Примітивні реакції на повноту об'єктивних викликів загрожують об'єктивности саме своєю примітивністю, вузьким горизонтом взаємодії, заданим упередженістю чи природою цих сповідників спрощень. Сповідники догматів несуть загибель своєму середовищу саме своїм невмінням розв'язувати проблеми як ті факти реальности, що виходять за межі вигаданих казок про щастя та усе противне подібним віруванням у настання ери здійснення остаточного чуда історії. Прихильники норм вигаданого ними добра не тільки переконані у його настанні інструментарієм самої лиш достатности вбивства усіх поганців, себто тих які не поділяють сповідання секти, як ще й сектанти практично увесь конструктивізм побудови світлого майбуття нового порядку зосереджують на очищенні від придуманих ними ворогів. Коли плани чергового чуда рекламують з конотаціями як солодкі, пушисті, просвітлені, - то тоді з-під подібної конструкції потечуть потоки криваві. Чудеса токсичні саме своєю привабливістю. Втеча від реальних проблем нікому ще не миналася безкарністю. Нездоланними для існування тоталітаристів є не їхні складнощі розгледіти еретика-шпигуна й щасливо його засунути під землю, а – їхня нездатність через приціл їхнього віровчення угледіти дійсний стан справ.

Містичні, тобто однобічні, а тому провальні пропозиції на подолання зла та беззаконня у спосіб знищення поняття зла й проголошення усіх добрими можуть дошкулити скорше означеному поняттю, але не тому, що воно позначає. Не завше до успіхів у подібній справі веде карне переслідування того, що закон на часі нарікає злом. Бо з ходою поступу ми вчимося переробляти сировину зла вже у прийнятну для людей продукцію.

Не втратила, а ще й у різноманітних трактовках отримала розвиток змодельована картина, за якої реальність представляється нам химерними тінями що пропливають на дні печери занурення у нашу людяність. Характерна для нашого сприйняття переконаність у безмежних здатностях олюднення світу яка подолає усі його таїни, віра у те що ми є мірою усіх речей, абсолютизація гуманізму як ключа до розв'язки усіх проблем – представляється забобою із не безневинними із нього наслідками. Одним із яких є тоталітарний суспільний устрій, за якого утопії та химери казки надуманої беруться втілювати у життя затоптуючи маси вже у смерть. Надмір людяного, замкненого лише на людяному, тільки на людяному, коли ігнорується логіка й запити на прогрес, - здатен плодити концтабори. Коли підходи до справ постають як обмежені людським сприйняттям та необмеженістю тих же фантазій, то ліпше виправлять людяність, аніж під її вимоги спотворювати можливості речей.

Свідомством звершености людини як біологічного виду є удосконалення добробуту вже на рівні цивілізаційному, створенням культури, науково-технологічним прогресом поступальним і поступовим. Не лише зв'язки природних явищ не охоплюються діапазоном наших чуттєвих реакції, але й можливості кваліфікованості у вузьких сферах знань перевищують життєві цикли особистісного здоров'я. Лімітованість не лише інформаційна, як ще й обмеженість практичних успіхів долі викликає подолання розбіжностей, а то й протиріч між закономірностями культури та, з іншого боку, претензіями до них – саме у спосіб диктатури казки, коли культові ритуали та ігрища з уявного управління таїнами стають стіною відгородження від не надуманих проблем на які на часі нема, а то й згодом не може бути відповіді у межах інструментарію людяности. Моделі тоталітаризму, рецептурою яких тут і зараз пропонують завершити історію прогресу, - повстанням проти незнань та дієвих неспромог людських можуть бути, але - не можуть не бути помилкою, задля зменшення якої її творцям доводиться зменшувати чи число людей, чи якість тями ще не вбитих ворогів святого учення. Тоталітаризм це подарунок тим, кому стає страшно за власну обмеженість, що її намагаються подолати лицедійством із фетишами того людського усесилля, проти наступу якого, буцімто, не можливе існування не взятих ним цитаделей. Зона це уявне оминання проблем, яке веде до вже не химерних аварій гуманізму, прав, правд. Це потурання дисципліні казки, яке затоптує у небуття не лише науку, а й гідних її представників.

Щось подібне до того, як телепень загублений ним у темній хаті гріш шукає на дворі, бо там світить місяць, - то подібні типи займаються винищенням ворогів для того, щоб серед чужих смертей знайти причини вже власного невміння зробити самим щось більш вартісне. Вбивають інших, бо так легше оправдатися за власні провали.

Поступ підвищує організованість соціальних стосунків, на місце хаосу, таїн, випадковостей пізнання ставить обґрунтовані закони, регуляція й окультурення проникають у найпотаємніші закутки нашого життя, - проте апогеєм тренду узаконення порядків, ще й скраєних за лекалами одномірного світогляду, стає вже тюремна зона і тоталітарних режим. Тож джерелами й умовами поступу на удосконалення культури має бути її відкритість, розчахненість до ризиків аж до апробування помилок та усілякої дивини. Бо коли високоморальність починає вичерпуватися заборонами, то її розвитком стає аморальність; коли чиновницька регуляція втручається до зняття лімітів інтимности, тоді реакцією стає бунт на знищення не лише чиновників, а й того що під руку потрапить; коли надуживання раціоналізмом викидає геть із гнізда цивілізованості усе на нього не схоже, тоді прихід до влади ідіотів стає не лише оправданим, а ще й необхідним. А замість обтяжливого сходження по приступкам пристойних ритуалів звертаються до повій.

Підбиття здобичі і встановлення опіки над людяністю що підпадає під невільництво стрічає від жертв підтримку тоді, коли у перспективах імперіалістам як новоявленому проводу доведеться вкладатися у відвічальність за місію колонізації більше, ніж вдасться на зворот здерти. Ресурсна нестача на ощасливлення різнонаціональних народів на московство його доконало й подвигнуло до розставання із імперією на користь вже сугубого московства. Заміна інтернаціонального комунізму на шовіністичний русизм підлатує його реваншизм.

Задля досягнення поставлених цілей ми керуємося правдивими знаннями. А ще й стандартами під іменами: благо, краса, чесність, гідність, - у яких збирається досвід співжиття. Сенси задають симфонію буття, слідування правді зрештою долає усі від неї багатообіцяючі відступлення і спотворення її, оправданням і нормою порядку речей є гуманізм і самоповага. Хоч досвід вказує на згубність порушення подібних духовних імперативів абстрактних, проте загальність останніх повсякчас і достатньо легко долається різного роду порушниками, які чудом вважають не сповідання ідеалів, а нехтування ними. А водночас абсолютизована догматична незмінність, незаперечність стандартизованих ідеалів, їхня невіддільність критиці та ревізії робить інерцією їх дотримання саме неповороткою порівняно із цинізмом прагматичних підходів до назрілих питань. Враховуючи те, що правда ходить голою, то не бракує бажаючих її звалтувати. У місцях де водиться мораль, право чи свобода не часто вдається перестрітися з тамтешньою охоронною командою. Відсутність складнощів та перепон у атаках на добродійність множить число атакуючих, що й призводить до позірної картини, а то й переконань у тому, що світ лежить у злі, від якого можуть рятувати обранці, волі яких треба коритися. Високі ідеали роздрібнюються опадають під напором тих віртуальних цілей і вольових завдань що їх роблять інструментом практики. Коли чудо присмачити додатком злочину, то тоді мало що встоїть перед подібною бандою. Просторами звідки змовники черпають свої кадри прибічників є непереборні та суцільні зі різних часів у різних культурах незмінні структури: кримінальників; віруючої у чуда неадекватної публіки зазомбованої; вольових любителів виключно власного усевладдя.

Люди відзначаються розумом, а правдиве розуміння речей дозволяє будувати дім культури. І саме по розуміннях наносять свій удар грабіжники які збираються нажитися на чужих стражданнях. Жертву атакують не лише фізичним примусом, а ще й обкраданням її на розум. А щоб на наживку облуди жертва дзьобнула, то її апетити та свої власні розпалює бандит обіцянками на безкарний шахрайський обхід з боку від об'єктивного і закономірного. Казки не є походом проти достеменного, більш того: мрії фантазування та вірування у картини що у кращу сторону відрізняються від суцільних реалій завше є затребуваними як потенціал натхнень. Деза поставлена на індустріальний потік її продукування стає замахом на природу людини як істоти наділеною розумом, стає загрозою безпеці.

Спроби з будь-якого боку обійти реальність, уникнути зіткнення з її проблемами неминуче призводить до зустрічі вже з чудами та звертанням до них, за допомогою яких цей маневр і здійснюють. Чуда неймовірні приречені на додаткову перемогу над реаліями фору, бо фантазійні уявлення не є обтяженими необхідністю рахування з реальністю, казкарі можуть дозволяти собі що завгодно, не обмежуючи себе ні у чому з цієї ж причини. Можливість присоромити глузд і притомність атакою на них з боку казок – вабить. Злет до химер безмежно надихає сподівання. Особливо тоді як ними оправдується хижацтво. Коли помилки трапляються не від невігластва чи у силу непрогнозованого випадку, а є успіхом тих хто чужими помилками харчується. Загальне благо заковтують ненаситні до влади.

Химери маскують виряджаючи їх у шати ідеалів серпанкових. Віра у омріяне порушення необхідності задля казкового і чудесного перетворення егоїстичних апетитів вже на дійсність оправдується високими ідеалами казки заради яких заміри на противне природі речей чи суцільних обставин і мають на ділі відбуватися та реалізовуватися.

Для людей розумових знань нездоланною перепоною у їх марних спробах домовитися із людьми що сповідують чуда та окультизм є саме це, а саме - перебування у типах мислення не дотичних один до одного. Марно містиків переконувати у потребах зрозуміти раціональні аргументи; а так само входження у позиції фанатиків шкодить психічному здоров'ю тих хто їх тямить.

Виходячи з того, що грабіжники роблять собі краще за рахунок тих кому вони роблять гірше, - то поведінку бандитів можна віщувати. Щоб убезпечитися від них. З тою ж метою можна завбачувати поведінку фанатиків зациклених на своїх віруваннях. Тоді як москалі непрогнозовані, не мають розрізень між корисним і шкідливим, ані собі ані іншим.

Домагання авторів тоталітарних зон розпоряджатися чужими правами, власністю, життям досягається руйнацією усіх структур, відносин, установ суспільства яке стає жертвою паразитування на ньому зону неволі. Так встановлення режиму комунізму стало не лише посиленням режиму самодержавного визиску людей і народів у імперії, але з метою втримання єдинанеделімства як комунізм, як і наступний режим його удосконалення вже демократизованим комунізмом, саме тому й ліквідували нагоди переростання як Російської імперії, так і советського Союзу вже у державу існуючу для запитів громадян, - бо у імперії не може бути ані вільних народів, ані навіть громадян метрополії вільних настільки, аби вони не були колонізаторами народів імперії. Тож варіації державного ладу із встановлення централізованого контролю у історичній зоні московської окупації лише собі можуть завдячувати не лише за успіхи пригнічення людей і народів, але й за спротив людей і народів варіантам ладу тотального контролю. Без ворожости зони московізації стосовно змагань людей і народів за своє визволення від зони, - то люди і народи не мали б ще й додаткових стимулів своїх змагань. Народи, батьківщини яких атакуються рецидивами московського збиральництва, проти яких московити вдаються до усіх засобів військових дій, проти яких імперотворці здійснюють буревії ненависті, - мали б за це московитів винагороджувати медалями вдячності за сприяння ідентифікації народів додатковими аргументами визначення історичних ворогів свобод народів. Зло у самому собі іманентно є вагітним на його правове чи справедливе покарання. Коли імперія послабляє тиск на колонізованих нею, то визвольний рух зростає, а коли посилює тиск, то результат є не гіршим. Збирачі не свого хиблять необачно коли своїми перемогами числять нароблених ними небіжчиків із числа бійців проти зони імперської; й так само не йде на користь зони руйнування її самодержавної іпостасі із заміною зруйнованого вже на концтабори комуністичні. Народи, які змагаються проти свого обсадження московськими зайдами, можуть дякувати як комуно-большовизмові за те, що він руйнував і продовжує руйнувати історичну тяглість ладу самодержавства, так можуть скласти подяку й рецидивам московства посткомуністичного, які відроджують тяглість історичного московства за те, що спротив йому сприяє тому ж самому визвольному руху народів.

Коли підрахувати лише і тільки лише кількість полеглих у військовому спротиві народу проти московських загарбників, та число і якість тих, кого репресують та депортують московити із того народу, який мирно без спротиву здався на милість московитів, пошкодувавши за імовірними втратами своїх оборонців та бійців проти московської окупації, - то за усіх умов прагматичних чи віднесених до сфери духовних сутностей виявиться: треба захищати свою свободу, яка тим самим стає загальною свободою народів.

У виборі між необхідністю відповідально й професійно розв'язувати назрілі проблеми та, з іншої сторони, заміною цих складнощів вже на демагогічні обіцянки ставки на чудо, - то, як шлях заощадження на ресурсах, масова опінія вибиратиме казку. Так більшовики обіцяли: народам імперії - свободу, селянам – землю, трудящим – добробут від повернення додаткової вартості, громадянам – доступ до політики.

Задля доказу правоти догматів і абсолютистських настанов свого сповідання, то сектанти змушені воювати проти оточення усього світу ворогів, себто із тими хто не поділяє переконань та культової ритуалістики цих служителів повсякчас очікуваного чуда. Вірні обіцяній утопії винищують не лише не згідних із домінантною виключністю їхнього віроучення, аж означені містифікатори й жертви власної демагогії воюють взагалі проти проблем породжуваних складнощами історичних реалій; у домаганнях за допомогою неймовірних чудес спростити необхідність професійного підходу до важливих справ та запитів, то тоталітаристи об'єктом своєї атаки роблять ринок та усяку ймовірність критики напрямленої супроти маній їхнього містичного світосприйняття. Тоталітаристи вбивають людей і підбивають народи, грабують майно та тямущість поневолених ними, нівечать право і мораль - під приводом зробити світ кращим. Й навпаки. Аж титанічні зусилля винищення ворогів, ринку, проблем метою мають полегшити просування верховенства святого учення.

Передові та вищі етапи еволюції не лише видаються, а й є породженням стихії чи випадку стосовно своїх передувачів, не є закономірно обумовленими, - проте вже закріплена у них інформація та способи існування означених досягнень природних видозмін та культурного прогресу набувають незмінності, стають тим усвідомленим чи не усвідомленим чинником ідентичності який, вже у свою чергу, впливає на оточення. Кожен окремішній вид живого чи специфічний суспільний організм стає причиною, діяльним імперативом, законом по відношенню до середовища. Так би мовити, яйце починає вже вчити своїх батьків. Направлені на підтримання схожості на самого себе зусилля, не лише під власні стандарти та потреби формують зовнішнє середовище складене із подібних конкуруючих та конкурентних егоїстичних організмів та організацій, але й видозміни та відкритість впливам кожного чоловіка, кожної спільності, кожної соціальної установи відбуваються у рамках дотримання самоподібності кожного й усякого. А той надмір вигадливості, ні на що не схожої творчої відкритості, те надуживання критикою та ревізіонізмом, що підриває та знецінює самототожність організму, - не може не призводити до виродження й самовтрати ідентичності, а з нею і можливостей самого життя та існування любителя подібної оригінальності. Надмір власних фантазій, що підриває інформаційний код організму, стає для останнього більш загрозливим, аніж вичерпання організмом свого життя, - тоді як несприятливі зовнішні умови існування лише шкодять комфорту ідентичності та закохання у себе любимого, а то й суперечливо до цілей зовнішньої агресії завади свободі ладні загартувати уперту у власні цінності та орієнтири жертву агресії.

Укляклість у досягнення власного існування та збереження інформації на самовідтворення є атрибутом не лише усякого сформульованого закону, а й є способом виживання кожної людини, кожного особливого угруповання, що поважає власну самодостатність у контекстах життя. Егоїстичне зосередження на власних інтересах та потребах є особливо конструктивним, коли базується на тій власній працьовитості та продуктивній творчості, що не зводиться до ущемлення приватних же інтересів інших учасників життєвих змагань, бо навіть успішне полювання на ближніх та перетворення їх на ресурс власного хижого процвітання своїми ризиками має як підриєв власної самоспроможності до життя, так завдання шкоди ближнім спонукає оточення до реакції захисту та кари, у яких нападник ризикує втратити на лише награване ним, а й свої життєві права. Існує конструктивний зв'язок між приватним інтересом індивіда та забезпеченням приватного інтересу угруповання складеного із означених індивідів, особливо тоді, коли інтерес одинака не має метою паразитувати на життєвих потребах свого ж рідного угруповання, а той інтегральний організм угруповання у свою чергу не буде своє існування на висмоктуванні життєвих соків із свого ж рідного формоутворюючого членства. Колективний егоїзм може бути джерелом натхнення егоїзму кожного із числа окремих осіб відданих колективу аж до ситуацій тої самопожертви особи вже на користь колективу, коли служіння загальному благу чи тому, що визнається за спільне благо, може особою оцінюватися як прояв, як реалізація власних егоїстичних запитів та смислів свого інтимного покликання на життя. Соціум це історія успіху у порозуміннях між людиною та надособовою тяглістю законів громадянського устрою. Резонанс гармонії між приватними особливостями угруповання та приватними способами життя членства того угруповання створеного для сумісного блага навзаєм посилює потенціали кожної сторони означеного симбіозу, - тоді як дисгармонія, а то й ворожнеча між особою та її існуванням у індивідуалізованому соціумі або ж із чоловіка робить жертву колективу, або колектив робить страдницьким від егоїзму хижих одинаків. Щоб розвалити суспільство, то потрібно не лише звабити його тими асоціальними вигадками любителів епатажу та містистифікацій, яким надається універсальне та обов'язкове значення, а чи засобами терору змусити громадян до віри у чудеса та марення маргінального психопата, - для підриєву соціальних зв'язків годить розділяти громаду на замкнуті кластери з протиставлення інтересів одних класів ворожості інших, для підриєву суспільної організованості до життя достатньо атомізувати суспільство на егоїзм одинаків.

Нарощення продуктивності культури за рахунок різниць між вкладеним та отриманим є нормальним прийомом збагачення, але не тоді, коли маржа досягається спрощенням та зведенням витрат лише до нападу на ті сусідні блага, які запихають у пельку у кількості більшій, ніж награване може бути у засвоєним. Тоталітаризм це заощадження на усвідомленнях запитів своїх жертв коштом рахування лише із своїми апетитами на чуже.

Імперіалісти не надто перенапружувалися у пошуках виправдань та права на вторгнення до сусідів, звинувачуючи сусідів у вчиненні нападу та подаючи свою над ними переможність не більш як захисну реакцію, аж, головне, свої мисливські інстинкти безоплатного пожирання впольованого збирачі земель і народів виправдовують розмовами про те, що колонізованим піде на користь відсутність прав на їхні власні батьківщини та свободи, що колонізовані просто історично мучилися й не могли дати ради своїм хазяйнуванням до того як нарешті туди припхалися новоявлені розпорядники загарбаним майном, що метрополія збагачує на нову віру, просвіту, керманічів та тих займанців, які самі переміщуються поближче до поля здобуття корму. Додатковою узуальною темою вже ліберального утримання колоній у зашморгу визиску є спокуси промовками про взаємовигідне співробітництво, взаємозбагачення, обопільну вигоду, синергію внутрішніх відносин того симбіозу злутування, який вже для зовнішніх ворогів стає не по зубах, а то й стає здатним на новіші завоювання із дозволом учасникам навали урвати свою частку трофеїв. У спробах стабілізації й втримання навіки поцупленого один раз, себто у розв'язанні не розв'язуваної ні для якої імперії перспективи її розпаду, - окрім тих випадків, коли нападники переставали бути розпорядниками чужих доль і народів з причин поголового винищення останніх, себто, як агресори вже не представлялися класичною метрополією, - то від царів московські ж комуністи пішли далі. А саме, нелад фіксувався вже не у самих жертвах імперської експансії, а й у особі самої метрополії, аби її ексклюзивно не виставляти ворогом свободи народів, аби визвольний рух народів спрямувати не проти зовнішньої експансії московських колонізаторів, а проти загальносоціального класового зла капіталістичного приватнопідприємництва, який, як то виявляється, рівно й московітів гнітить, аби трударі колоній вже не сахалися пролетаріату московського й не відчували ксенофобії до класово рідних; як то нарешті москвокомуністи виявили, що страждають народи не від підбиття московітами, а від навали зла містичного та закоріненого у саму природу праці, іменованого: відчуженням, експлуатацією, капіталом, а виходом та подоланням того надприродного зла є ніяк не скидання зверхності московської влади, а, навпаки, її збільшення вже у світовому масштабі пролетарської єдності, що є ще більш грандіозним завданням; дякуючи інтернаціоналістам імперського розливу дізналися, що ворогами народів є та еліта народів, яка бореться не так за визволення від московської тюрми народів, а так бореться проти єднання із означеними інтернаціоналістами у означеному роботному домі розкріпаченої праці. Удавані союзники визвольних від імперії національних рухів закидали своєму ж царству його здирицтво щодо людей і народів, натомість пропонуючи у царстві вже без експлуатації обдарування людей і народів благами, а оскільки останніми комуністи та більшовики не володіли, то довелося блага взяти від самих людей і народів, бо ж суспільство у особі його приватних підприємців та приватних народів не знає без комуністів як розпоряджатися своїм своєю працею добути майном та долею, а вже за ці додаткові та не затребувані послуги служби на користь народу на нього ж навалюватимуться усілякі дібра від відібраного. Стало зрозуміло, що для оплати цієї гонорової праці по перерозподілу колись належних господарям, а тепер вже забраних від експлуататорів статків, не шкода самих експлуататорів у особі людей і народів, а для того необхідною є славна робота караючого меча партії диктатури пролетаріату. І тоді усім настане харашо, коли цей черговий клан спадкоємців імперського усевладдя, годуватиме народи віднятим у народів, залишаючись лише обслугою, борони Боже не власниками, народного майна. І ще буде краще, як органи та номенклатура приватизують особисто на себе колись усупільнене в ім'я народного щастя майно. Пофортунить, може, і Московію зберегти, і ще й з наваром бути.

Виходячи з творчих призначень людини, забезпечених можливістю мислити, то ведучою спонукою усіх бізнесів, включаючи туди й заснування тоталітарних зон, - є свідоме прагнення реалізуватися у своїх призначеннях та зробити внески у культуру; оскільки ж ми залишаємося природними істотами із потребами фізичного життя, то останні завше залишатимуться матрицею чи підосною нашого духовного та трудового життя. Співвідношення між мирським та духовним раз-по-раз виникає як питання актуальне. Не злічити теоретизувань та вчень, які тваринними потребами людей беруться вичерпувати усі винаходи у культурі; поза те, що матеріальний достаток залишається чинним у продукуванні культурного поступу, аж не менше подається закликів ігнорувати мирські пристрасті заради преференцій того, що відносять до світу духовного. Захист людиною свого життя є у числі природних прав, - але ж ті права не повинні обумовлюватися поїданням ближніх та пограбуванням праці інших людей; натомість людське життя буде повноцінним, коли плоди праці чоловіка й його внески у культуру перевищуватимуть витрати на його соціалізацію. Виходячи із мінімізації задоволення потреб у людяності та безпосереднього нищення людей заради торжества утопій у режимах тоталітарних, - то останні треба віднести до режимів здирицьких, хоча вони з усіх сил пружаються доводити належність своїх цінностей до світу духовного.

Коли підприємництво представляти засобом задоволення нашої приналежності до класу ссавців, то й заклики любителів простих рішень вдатися до чудес також можуть тлумачитися як крутість на отримання мирських гараздів дешевими прийомами. З позицій встановлення еквівалентів між внесками праці та отриманими за це прибутками, то накинуті облуди віри у утопії є видом бандитського нальоту з використанням шахрайства. Історія тоталітарних вчень мала б досліджуватися за архівами кримінальних справ, за донесеннями із поліцейських відділків. Злочинницький бізнес є не лише не ефективним, не є власне бізнесом продуктивним, а ще й є таким, що має зазнати карних покарань, проте саме бандитизм є націленим на здобич максимальних трофеїв з мінімізацією витрат на грабунок, включаючи до витрат: мораль у виправданні грабежу та насильств, виправданні нападу на вигаданих ворогів, зневага до права, готовність ризикувати власним життям, не кажучи вже про необхідність подавити опір та життя противників грабежу; до витрат на задоволення власної зажерливості та небажання самому працювати включають ще й методіку та організацію плутощів на одурманення жертв вигаданими чудесами та залякуваннями, на доданок до витрат на зброю та організацію терору, на піар-акції та корупцію задля безпеки здирицтва. Об'єми понять криміналітету та тоталітаризму накладаються один на одного. Бандитизм є породженням підпілля, беззаконня, екстремізму, зажерливості до плодів чужої праці, - то й зона є плодом того ж лігва.

Як і усякий соціальний рух, московський комунізм є плодом роботи його організаторів, проте його успіх ніяк не вичерпується змовництвом, конспірологією та тою суб'єктивною волею й вірою, яка долає усі перешкоди; й так само недостовірним є віддання перемоги большевизмові на Московії виключним непередбаченим стихіям тогочасної історії: резонансам між чинниками світової війни, визвольними антиімперськими рухами народів, конкуренцією із іншими імперіями, антимонархічними рухами. Бо зосередження влади, власності, ідеологічних вірувань у руках вузького угруповання комуністичної номенклатури самопризначеної на роль еліти з відповідним відніманням усіх прав та прав самого існування упокорених людей та народів - має ще й логіку необхідності у різниці між бажаннями московських можновладців мати більше від можливого та, з іншої сторони, тими традиціями організації хазяйнувань, малодохідність і нища продуктивність яких зумовлювалася поведінням держави як окупантів у нібито власній країні, які не так збирають податки у суспільних цілях, як ріжуть на корені усяку дохідність та багатства усіх вдалих бізнесів. Комуністичне пограбування підданих людей і народів об'єктивно зумовлювалося низькою у імперії продуктивністю праці та мізерним додатковим продуктом, що, у свою чергу, була наслідком звичних для Московії пограбувань підданих з боку зажерливої держави.

Ідеологічні ж режими починають із альтруїстичного служіння інтересам гноблених мас, із втілення усіляких ідеалів що вкладаються у конотації добра та щастя, із маніпуляцій цінностями віднесеними до предметного поля духовності, а антиподами для атаки зі сторони ідеологічних режимів слугує те, що відноситься до жадібності, до несправедливого, до мирського, - аж зрештою виявляється, що осяйні ідеології прикривали ненаситні апетити угруповань пройдисвітів; меркантильна ж заповзятість не криється у корисливих інтересах своїх зачинів, - аж результатами осібногo егоїзму може бути пропонування суспільнокорисного товару. Обітниці із необхідним для їх втілення застосуванням чуда виявляються збитковими, всупереч присягам, оскільки помисливе вимагає такого ж розміру вже справдешніх трагедійних розходів; тоді як підприємцям орієнтованим на доступне відкриваються перспективи втілення їхніх планів обумовлених не фантазіями, а законами у природі дійсного. Провідникам гараздів до тих мас, які невідступно перебували під впливами злиднів, чомусь для того ніяк не обійтися без побудови якогось такого собі каторжного кар'єру для означених мас; тоді як багатії легітимізують себе елітою саме через відповідні посідання у соціальному розподілі праці. Тож організація здоров'я соціуму та виживання прогресу мають пройти між небезпеками монопольної ненажерливости без дна та, з протилежної сторони, загрозами тотального гуртування без життя там живої особистости.

Можливість відновлення права залишається навіть у ситуації масштабних грабівницьких воєн, проте тоталітаризм починається не так із досягненням грабежу масштабів державного правління, як - з надання грабівництву вимірів містичної аксіоматики. Бандити та звичайні вбивці є менш небезпечними порівняно із віруючими у безкарність, а то й достойність вбивств та бандитизму. Побудова не обмеженого ані часом, ані ресурсами тоталітарного суспільства, себто увіковічення крадіжки, має такі ж перспективи успіху, як і побудова вічного двигуна, який виробляв би енергію з нічого. Злочини не можуть бути правдою суспільного життя саме тому, що - не можуть.

Марксистська антибуржуазність, - використана московитами задля встановлення контролю над пограбованими підданими та поневоленими колоніями, - свій замір обдурити капіталістів та народи що стали на шлях буржуазного підприємництва обґрунтовує звинуваченням останніх саме у крадіжці, твердячи що багатства не заробити трудом праведним. А, проте, саме у природі приватної власности і криється заперечення крадіжки: власник не може обкрадати самого себе, заробляючи на своєму самознищенні.

Комуністичні змовники у Московії спочатку, за допомогою наклепу на підприємливих багатіїв, заповали багатства останніх через революційне насильство, спокусивши знедолену масу колишніх кріпаків участю у розграбуванні. Потім об'єктом ідеологічної боротьби проти наживи стала вже сама трудяща маса залучена до комуністичного одержавлення експропрійованих пожитків вже на користь комуністичної номенклатури. Потім верхівка самозваних вождів наклала обмеження на достатки низових совпрацівників, однак залишивши останнім те не останнє пайкове забезпечення, на доданок до регульованого відстрілу ворогів народу із контингенту партійців, без якого система примусової безкоштовної праці совзони не кружлялася б. Потім механіка централізованого патерналізму на користь низового апарату змінилася на пересилання накраденого вже у зворотному напрямку, коли корумпувалася вже сметанка функціонерів від побудови комунізму. Зрештою легалізація наживи, як одного із стимулів продуктивности, накрила свідомість та поведінку приватизаторів спадку будування комунізму із числа корумпованих високопосадовців та афілійованого із ними криміналу. Стимуляція наживи, повернутої аферою ексцесу комуністичної боротьби проти наживи капіталістів, набула ознак заспокоєння й утихомирення тому що її злочини залишилися безкарними.

Мотивом спокушання та участі мас у пограбуванні більшовиками зажитків імперії стало звинувачення еліти імперії у несправедности нажитого через колонізацію і експлуатацію. Проте згодом більшовики схилили здати більшовикам те, що спокушена маса розтягла по своїх домівках, коли організували для мас фізичний голод чи загрозу ув'язнення.

Наша здатність розуміти події видається надмірно оціненою порівняно як із безмірністю світу не наділеного органом мислення, так і з спрямованістю нашого людського розуму саме на переформатування практичних подій. Розмови про самодостатність світу ідеалів ведуть ті лузери, яким логіку об'єктивних подій не пощастило освоїти задля власного збагачення. Серед зятятих любителів казок та пропагандистів загального щастя не останнє місце займають патологічні крадії та себелюбці. Вершиною кар'єрного успіху kleptomani є їхнє переростання вже у kleptokratію. Ідеалісти резонують із криміналітетом, який передовсім свої ініціативи спрямовує на здобуття особистісних гараздів. Рятівники людства та пророки це ще й криптобандити, яким замало буденних багатств, які задля гарантій своєї зажерливості, або за ціну вже нехоті до багатств чи до свого життя обмеженого невідвратною смертю прагнуть вкрасти для себе ще й віру оточення у славу свого героїчного чину.

Улаштована більшовиками система грабуй-награбоване є класикою неодноразово використаної протягом віків афери розрахунку із кредиторами внесками кредиторів же, з невідворотним наслідком банкрутства усіх втягнутих у ту солодку мрію збагатитися без відповідних зусиль, яка завершується самопожиранням тих, хто відрядився жерти чуже. Дозвіл відмінити покарання за крадіжку здатен рекрутувати до лав узаконеного піратства безмірну масу нового членства саме у тих спільнотах, чия культура й історія будувалися на традиціях завойовницьких походів на сусідів та на перетворенні на рабів власних громадян. Більшовизм кепсько ліпиться до народів, у традиціях яких шанують зароблене працею та вважають грабунок протизаконним. Переможна зверхність більшовиків над усіма претендентами на політичну владу була забезпечена тим, що маси спокусилися участю у пограбуванні усіх багатших від вдалих грабіжників, коли номенклатурні пахани від експропріаторства змушені були поблажливо ставитися до здобичі що приставала до загребущих рук низової шпани із банди експропріаторів, - проте за цю безкарність масам довелося накласти не лише подальшим відніманням вже від них здобичницьких трофеїв віднятих від знищеної колишньої еліти, а й від рекрутованих до банди мас пролетарів згодом відняли і будь-які права, а то й саме життя. Бандит, якому вдалося подолати не лише опір жертви, а й закон, усе одно буде силований сильнішим бандитом, якого у свою чергу доконає вже фізичне вичерпання його господарювання що надихалося омріяним щастям безмірного грабунку. Комунізм дійсно є ефективним у перерозподілі внутрішніх ресурсів з одних цілей вже на інші завдання, проте подібний перерозподіл, звичайно ж, не може створити енергетику поступу саме з нічого. Ефект здавалося б прибуткового пограбування за комунізму верств поміщиків-капіталістів, з відніманням від них статусів, прибутків та життя, був з надлишком перекритий ефектом втрат від пограбування вже робітників-селян, з вилученням у них аналогічного. Легалізація криміналу, як вдало вбудованого у економіку двигуна, подібна до створення перпетум мобіле. Будова на відніманні завершується діркою.

Критику загальнотюремних устроїв обмежують вказівками на неспроможність їхніх ідеологічних підоснов, осторонь залишаючи обґрунтування та виправдання віровченням зони обіцяного щастя саме ординарного грабежу. Однак стосовно бандитського здобуття чужих багатств ідеологія містичних доктрин є не більш як похідною. Дрібні шахраї це – дрібні шахраї, аж коли кортить красти багато, дуже багато, ще більше без розміру та без часових обмежень, - то тут вже не обійтися без явлення теорії, за якою світ буде звільнений від зла. Усі тоталітарні режими являють собою мафію, яка добралася до державної влади, яка опанувала душі людей пасивних.

Усі тоталітарні устрої, де замість реальних законів нав'язують ритуали та віру у чудеса, замість господарчого життя одержавлюють бандитизм, де право підмінюють насильством та терором, здоровий глузд мордують пропагандою, де на місце знищеної людяності надходить здичавіння, - є приреченими на відмирання саме з початків свого виникнення. Бандити зрештою змушені пожерти самих себе. І лиш у сфері духовного життя, де перетворення людей на розумово ущербних є не критичним, тоталітаризм тримається.

За усіх часів в усіх історичних суспільствах підприємливий відсоток тамтешньої людности не лише обіймає заслужене власною працею посідання провуду, як ще й із незбагненною необачністю стосовно наслідків своєї безкарної зажерливості заходиться конвертувати свою елітарність вже у стяжательство несправедливе, рефлексивно помпуючи до своїх ненажерних глоток та бездонних кишень блага по-хижацьки відняті від усієї іншої частини суспільства. Зрештою еліта перероджується у бандитів, заганяє суспільство у борги без можливостей розквитатися по них, своєю ненаситністю випалює екологію відтворюючих господарювань, коли грабування трудящих стає підривом продуктивних сил суспільства, - що й призводить цю квазіеліту до самовбивства, а обездолене нею суспільство ввергає у руїну чи перетворює у здобич для жадібних загарбників. Проте подекуди трапляється й зворотний порядок бандитизму, коли такий же нечисельний відсоток вже на протилежному полюсі соціальної структури із числа насельників соціальних підвалів так само рефлексивно реагуючи заздрісно на не належні їм багатства соціальної еліти заходиться по-хижому грабувати еліту, з такою ж необачністю стосовно наслідків ліквідації через грабунок саме необхідного для розвитку та існування суспільства інституту еліти. Означені експропріатори, які рефлекс заздрісності не власним гараздам виправдовують перспективами відновлення справедливості, які разом із знищенням заробітку еліти знищують і саму еліту, зрештою таки потрапляють у царство квазіеліти презентованої босотою при владних посадах, - що й призводить пограбоване на елітарність суспільство вже до кризи й перетворення у наїдок для поглиначів із-зовні. Так у Московії, як складалася й склалася із грабунок та присвоєння загарбаного, більшовики перерізали еліту. Тоді як для довготривалого втримання на хвилі історії, - то еліта не повинна перетворюватися на бандитів у особі олігархів, а супроти бандитів мають бути суспільством вироблені остороги, які не дозволяють низоті добиратися до посідань еліти. Бажано уникати накопиченню як боргів бідарів перед грабіжницькою елітою, так і боргів еліти перед пограбованою й перетвореною нею у бідарів частиною суспільства, коли зажерливість клептократів набуває ваги їхньої соціальної провини, - бо тоді необхідність списання боргу із загрозою а чи бідарям, а чи фінансовим олігархам стає загрозою для буття такого розбалансованого суспільства. Повстанці спалюють борги разом із країною.

Заперечення крупної, дрібної, усякої приватної власности, яка обвинувачується як скорботна причина класових конфліктів, історичне зло якої заходяться комуністи ліквідувати підгрибанням під себе усієї наекспропрійованої від суспільства здобичі, - не справляється із парадоксом: перетворенням тим самим здобичників вже у найбільших власників. Розв'язанню цього протиріччя на надто допомагає оповістка комприватизаторами себе слугами народу діючими задля народу від імені народу. Колізії між тотальною і номінальною владою криміналітету іменованого совітською владою набувають щасливого розрішення коли спадкоємці антибуржуазної квазіеліти зрештою трансформуються у квазікапіталістів.

Прирощення культурних досягнень причиною та наслідком мають вдосконалення свободи; тоді як режимну неволю для того й улаштовують, аби у її умовах, її засобами, у її результатах викачувати чужі ресурси. Тоталітаризм, - як політичний, економічний, ідеологічний контроль над підлеглими йому, - є одержавленим бандитизмом із претензіями світового його розширення. Єдиним визнаним зоною напрямком руху багатств є вимога жертвовності, апологія мучеництва заради святого учення, обітниць утопії, великого учителя та кліру, заради місії імперії. Офіровані для зони статки обмінюють на смерть жертводавців.

Попри те, що злодії чи імперії своїм нападом засвідчують свою фізичну силу та силу нехтування правами жертв, - аж тому імперії та злодії полюють за чужим майном, бо їм бракує сил жити своїми силами, вони не життєспроможні, вони живуть чужою смертю.

Грандіозні конструкції, у яких відсутність внутрішніх розділових кордонів та замків замінені на одну зовнішню межу закінчення історії, саме й придумуються шахраями на те щоб безкарно шастати по чужих домівках присвоюючи чужу працю. Й хоча це злодіям вдається робити і навіть надовго, проте злодії, за визначенням, мають сидіти під замком.

Пошук за усіх часів ідеального суспільства визначається передовсім у віднаходженні відповідності між розподілом праці та залежним від нього розподілом благ, недопущенням дерегуляції суспільних відносин, де одні люди з надлишком отримують незароблене, а інші максимумах працюють на означених грабіжників. Коли працюютою творчістю продукуються блага достатків, а достатки обумовлюють творчість, то між цими складовими прогресу існує не лише відповідність, а лиш завдяки невідповідності між працею та гараздами й приростає прогрес а чи у вигляді винагород надлишками радощів творчої праці, а чи успіхами від продукції праці; так само й обмін енергетикою у суспільних відносинах не буває еквівалентим, бо у рівності нема рухливості; споживання навзаєм пов'язане з виробництвом; нема простих визначень на тих, хто програв і тих, хто виграв у процесах віднімання від одних талантів таланів чи речей і передачі їх іншим учасникам суспільного виробництва; можна виставляти претензії що відповідностей статусних посідань у суспільстві та особистими заслугами, бо у користування культурою і для особи і групи включає а чи особистісні програші, а чи групові виграші історичних передувань, не кажучи вже про групові програші чи індивідуальні виграші на майбуття; й важко допускати, аби за усіх умов до багатств чи тим, що за багатство вважається, був би нерозривно приторочений їхній власник, а злидар був би незмінно приреченим на злидарювання чи на те, що вважають за злидарство; на загал природне здоров'я та емоційні настанови на працю залежать від впливів культурних вимірів людини, від не прогнозованих ситуацій. Обмін між людьми майном, знаннями, вміннями, посадами – має не лише трагедійні кольори, а й є розрадою історичних побутувань. Примус до незаслужених нещастя може позмагатися на рівних вже із силуванням тим, що за щастя для тебе обирають інші. У більшому числі моделювань соціоустрою приймається за нормальну саме пропорційна залежність між працюючістю та винагородами набутоків, у не малому числі суспільних організацій спонукання до працюючості освячується мораллю та регулюється правом. Позови на дисгармонію між кількістю звивин у мозкові та кількістю грошенят у носія того мозку висувають не лише із констатації об'єктивного, а ще й від помислительних сподівань на кращий устрій. Зняття завад на працю талантів, накладання обмеженостей та кар на грабунок ближніх кримінальниками залишається проблемним і не має остаточних взірцевих розв'язань для усіх спільнот, особливо там, де кримінальність вводять у норму. У змаганнях моделей соціальної справедливості тоталітаризм є лиш однією з пропозицій на регламенти між бідними та багатими. Аномальність тоталітаризму полягає у внесенні ненормальних вимог до тих співвідношень між виробництвом та споживанням, які в цілому для загалу суспільства є співвідношеннями ринковими. У щілину постійних експектаційних невідповідностей між працею та капіталом тоталітаристи влазять із пропозиціями підмінити ринкові відносини на ті прості рішення, які висуваються як позакритичні, коли замість конкретних людей з їхніми індивідуальними можливостями разом із участю стихій історичних обставин вже начальники будуть вирішувати: де людям працювати і скільки за це отримувати. Тоталітарні втручання у розподіл праці та розподіл винагород у праці з метою виключення неконтрольованих стихій геть із суспільних відносин стає не лише несвідомим, а й цілеспрямованим обґрунтуванням кримінальності, тоталітаризм є методологією збиткувань грабіжників над жертвами. Там і тоді, де і коли треба грабувати, - то там і вигадують ідеї ошасливлення справедливістю у споживанні благ. Призначенням тоталітарних режимів є забезпечування перекачування благ від власників вже на користь тих, хто віднімає. Натхненнями тоталітаристів є провокація ремствувань на власну обділеність, що ще більш ревно та задрісно зорить на чужі надміри як на причину власних недоліків; заклики на достойність полювання за чужим визрівають із дійсних взаємопереходів між володінням поки ще не досягнутим вже як рідним та позбуванням поки ще рідного вже як відпрацьованого; спонуками нетрудових доходів примітивістів є відродження ними архаїчних у полегшеній відкритості до дегенерації звичок на збиральницьке здобичництво. Підміни відносинами хижак – жертва тих фахових спеціалізацій, які притаманні розвиненим спільнотам, відкидає останні у дикунство.

Енергетика тоталітарних систем забезпечується санкціонуванням грабунку тих, проти кого система й засновується. Тоталітаризмом і є систематизація права паразитування на жертвах, що їх визначають у системі ворогами. Проживання коштом оголошених носіями зла не тільки обслуговує тих, хто оголошує себе носіями добра, як, скорше, практика грабунку обслуговується створенням означеної ідеології перетворення чужого зла вже на добро борців із ним. Ніякі осяйні ідеї не позбирали б під свої стяги адептів, коли б на тих стягах не вказувалися б імена жертв, яких не лише можна, а й необхідно пограбувати, коли грабіжники не тільки не будуть покарані, а й будуть з неба освячені за свій напад. Грабунок є практикою втіленням реалізацією містичних систем, для яких самі лиш потойбічні винагороди для пастви за вірність та дотримання культових ритуалів є ще не достатніми. Первинними змістами тоталітарних систем є вказівка на ворогів, без існування яких змісти тоталітарности залишаться беззмистовими. На ворогів доцільно призначати не ідеологічні явища та цінності, а майновитих, які володіють реальними цінностями. Грабунок буде перетворюватися на вид священнодійного жертвоприношення заради спасіння особливо тоді, як майно жертв наступу тоталітаристів буде останніми занесене до ганжу та усякого зневажання, аби тим самим прикрити жадобу до оволодіння тим майном. Тоталітаристи ненавидять цінності чужі та включені ними до чужого й гріховного, але не настільки, щоб усі зусилля тоталітаризму не зводились до оволодіння тим чужим добром. Обдирання жертв оформлюється тоталітаристами як спасіння тих, кого обдирають, як борг перед тими, кого обдирають, як самопожертва нападників заради тих, кого обдирають. Добро у чужій власності оголошують злом, допоки воно не опиняється у власності тих, хто оголошує себе носієм добра, - коли не добирати з походженням останнього. Тоталітаризм це ідеологічне виправдання на перекачування чужих статків вже до грабіжників. Тоталітаризм це карт-бланш на боротьбу з ворогами, що виправдовує усе. Нема таких химерних змістів, які не були б прийняті за осмислені та нагальні, коли ті химери санкціонують прибутки від загарбання й експлуатації нового життєвого простору, від збирання земель і народів, від пограбування капіталістів, мироїдів та иншорідних соціопаразитів.

Тоталітаризм міг би зродитися з прошарку майновитих верств лиш у тому, маловірогідному випадку, коли б на полюсі злидарів та злиденности могло б бути хоч якесь гідне уваги майно для його вилучення на свою користь, коли були б якісь рації для росту багатств у спосіб зменшення багатств, коли були б можливими якісь виправдання на протиправність, - проте у наш модерний час будування добробуту вже з виробничої продуктивності майновиті верстви таким простим і брутальним шляхом грабунку чужого не набувають своїх статусів, себто не потребують примітивної ідеології на кшталт тоталітаризму. Тоталітаризм більш притаманний мисленню *босяків* та несповнасоціалізованих типів. Тоталітаризм породжується неслідуванням нормам людяности, що їх нав'язують відповідні суб'єкти.

Розгляд практичних результатів усякого вчення, включаючи й такі містифікації як вчення тоталітарні, може залишатися осмисленим та об'єктивістським, коли залишатиметься у кордонах смислів та об'єктивности, коли навіть безпредметним ідеологіям відводитиме роллю не важливішу за усвідомлювача дійсних подій. Відповідно й у конструкції тоталітарности можуть розглядатися як різновид прийомів збагачення чи то пропозиції на прогрес, - але специфіка та відмінности тих пропозицій і полягає у казковості методів збагачення. Тоталітаризмом є не грабунок, а власне містика доказів на привласнення чужого. Тоталітаризм це не так казкові збагачення, як збагачення казкою; тоталітаристи обіцяють не так простоту виходу на блага шляхом їх віднімання від тих, хто їх вже має, як тоталітаризмом є проповідь безкарности та нагальности грабунку у його стимуляції; тоталітаристи проповідують не власне грабунок, як власне щастя вольових перерозподілів, *містифікації*. Зводити спричинення тоталітарности до брутальности шляхів збагачення можна лиш у недостатніх розуміннях тоталітарности, де не казка обслуговує збагачення, а – навпаки.

Відсутність покарання за віднімання майна від його власників й перетворення переважно виробничих фондів вже на здобич грабіжників, які реалізації своєї заздрісності надають вид правової доказовості, а то й священнодійства, може розглядатися видом перерозподілу енергетичних ресурсів у ланцюгу взаємопоїдань, непродуктивним на загал та шкідливим зокрема для жертвовної дичини, але корисним для хижаків, - коли до тваринних прирівняти ті відносини між людьми, де люди змагаються у своїй теоретичній рівності на права і свободи та нерівності у практичному осягненості останніх. Проте санкціонування полювань вже у соціальному житті й уневажнення прав ближніх, не зважаючи на імовірність результуючого від того загального деграданства, коли власність перерозподіляється на користь неадекватних несистемних й безгосподарних здобичників, які намагаються соціально унормувати свої трофеї у марних доказах на правомірність вчиненого гвалту на доданок до нищення ще й прав власності колишніх господарів разом із нищенням ще й останніх вже як колишніх, оскільки бандити привласнюють споживчі якості багатств та відмовляють собі у відповідальності за продуктивні можливості привласнених багатств, бо грабунок спричинюється не так перебиранням на себе тягару споживацтва, як скиданням обов'язків за організацію виробництва, - отже означена рекреація хижости, перекіс загарбництва вже у агресивних його вимогах до гуманності суспільної організації, зверненість завойовництва не до сировини довколишньої об'єктивності, а на підкорення ближнього, - усе ж залишає грабіжництво у межах нашої природної належності до тваринного світу, хоча й обкрадає наші природні якості на гуманізм, справедливість, свободи. Тоді як відкидання тоталітаристами навіть рацій грабіжництва й керування логікою хаосу у ставці на вже не лімітований розгул містики, навіть поза стримування тоталітарних змістів їх історичною обумовленістю, догматизацією та ритуалізацією, - отже означене ігнорування навіть потреб грабежу призводить вже до виразного практичного виродження, внаслідок вичерпання ресурсів у екстенсивному пошукові та розширенні ареалів полювання, коли докази тоталітаристів на права грабежу видаються слухними не далі від досягнення порожнечі серед тих, кого ще можна перетворити на жертву. Це виродження стає не тільки результатом запровадження тоталізації, але виродження внаслідок прямого слідування вимогам грабежу суперечливо виростає й до потреб відмови від тоталітаризму, коли грабіжництво у його глухому куті безвиході й кризовості відсутніх ресурсів для збиткування над ними змушує до відмови від власне тоталітаризму у змістах забезпечення ним грабіжництва. Грабунок, як надміру простий спосіб наближення до багатств, не лише ініціює запровадження початку тоталітаризму, але й запроваджує інтереси та рації на скасування тоталітаризму, коли стає нема вже кого обдирати на життя й що стає неприйнятним навіть для хижакства у природі людяности. Наявність грабунку, а, вірніше, відсутність наявностей його продовження суперечливо у міру наростання дефіциту повертає цей вид занять на врахування ще й потреб будування культури у будуванні достоту людяної культури. Суперечливість грабунку як змісту тоталітарности полягає у тому, що грабунком можна не лише ініціювати тоталітаризм, а й лікувати, позаяк грабунок навіть у його неправедности залишається у логіці природности. Грабунок є проміжною ланкою опосередкувань між реальністю та видами тоталітарних збочень. Оскільки блага й таланти розподіляються у суспільстві не у повній відповідності до видозмін моделі справедливості, то грабунок може руйнувати не лише справедливий, а й незадовільний доступ до свобод.

Незворотність плати у обмінах послугами не надто залежить від коефіцієнту часу плати: спочатку можна успішно пограбувати чуже майно, права, життя, а вже потім, у відшкодування кари за кримінальність накласти ув'язненням чи життям; а то ще краще, - спочатку можна дати ув'язнити себе ідеологічним облудам й офірувати їм життя, краще інших жертв ідеології, а вже потім за це отримати плату благополуччям та вічнослав'ям. Проте особливості тоталітаризму у організації обмінів не у тому полягають, що вбивство жертви рівноцінно оплачується ризиками втрати хижакком життя від опору жертви, а - у тому, що жертві не є потрібна подібна рівноцінність.

Тоталітаризм квітне на відродженні у суспільстві людей інстинктів їх належності до тваринного світу, коли можна перетворити на власний харч продукти належності інших до культури та виробничої творчості, коли нігілізм по відношенню до прав ближніх та потреб розвитків їх продукції виправдовується як жертва егоїзму нападників, коли здичавіння бере гору над нормами організації та прирощення суспільного добра. Тоталітаризм це там, де голод на власну працю вдовольняється поїданням чужої моралі. Проте змісти тоталітарности, виправдані чинниками звичайної фізіологічної хижости внаслідок фізичного охляння внаслідок відсутньої інтелектуальної творчості на ниві культури, залишаються безневинним заняттям, порівняно із чинниками принесення фізичних багатств вже на користь містичних цілей на ниві бездарної творчості, коли інтелектуальна бездіяльність стає чи видається менш шкідливою порівняно від псевдоінтелектуалізму зверненого не на сторону розвитків життя й життя розвитків.

Інтенціями тоталітаризму є не так користи незаслуженого та безпроблемного збагачення грабіжників, як ентелехією тоталітаризму є саме пограбування жертв, спрямування життя мас у сторону противну від життя, геть від прирощення гараздів, геть від свободи для того, щоб перетворити керовану біомасу у *рабів* не здалих опротестовувати стани своїх нелюдських поневірянь. Служителі тоталітаризму обкрадають поневолені народи та поневолюють людей обкраданням на права і свободи, на майно, на гідність, на життя, на смисли і глузди, й ні на що інше, бо це й є власне тоталітаризмом у значіннях його неприйнятної для здоров'я людей злочинності. Капіталізацією тоталітаризму є накопичення злиденности та усіх видів виродження. Бідні є безопірними, дурні є бідними, поклонники начальства є не розумними, а ті, хто сподівається на начальницькі чудеса стає не гідним себе й власної людськості. Окраденому залишається уповати хіба що на усевладну волю псевдовождів. Тоталітаризмом і є беззаконне переміщення громадської енергетики від її хазяїв вже до шахраїв.

Проживання за чужий кошт є реаліями архаїчної історії настільки, що проживання за чужий кошт і видається архаїчною й дикунською історією. Зазвичай нобілітет своїм сутнісним заняттям визначив полювання за заробленим чужою працею, звівши свою працю лиш до ризиків власних втрат у військовопримусовому відніманні чужих гараздів та до споживацького присвоєння останніх вже як своїх, узаконюючи грабунок як ринково адекватну плату, як винагороду за означену ймовірність накласти життям у боротьбі із господарями майна як із захисниками від грабунку нобілів. Але коли ланцюги взаємопоїдання видів у дикій природі мають місце у контекстах еволюції, то серед рівних у можливостях до свободи людей перерозподіл статків не конче призводить до знаходження адекватного щодо використання цих статків господаря, ба й більше, віднімання статків від господаря ще й на користь споживання награваного результується у загалах відсталости. На відміну від циклічних кругообертів на одному місці екскрементів від одного виду, що стають поживою інших видів у енергетиці доцивілізованої природи, то, враховуючи неможливість й появи винаходів культури поза інтересами людей, можна стверджувати про спричинення матеріяльних надбань цивілізованости саме з нізвідки пустого місця. Себто особливостями еволюції вже у станах цивілізованости можна вважати вже продуктивну працю людей, порівнюючи із якою усякий грабунок чужого, що виходить за рамки необхідного задоволення фізіологічних потреб людей, є заняттям нелюдямим; усе, що не є продуктивною працею навіть не на просту переробку наявної сировини реальности вже у продукцію культури, а й ті матеріяльні прирощення у культурі, які не є прямим продуктом нашої інтелектуальної діяльности, - є заняття нелегальним, як не гідним покликань та можливостей людяности; грабунок готових до ужитку чужих багатств є обкраданням людяности, що у своїй повноті має з надлишком видавати на світ ті якости його прогресу, які без людської творчості нібито знічев'я й не були б можливими. Грабунок, як споживання енергетики поза виробничими витратами, є паранормальністю здорових людських організмів, як норма тоталітарних спільнот.

Прагнення опосісти остаточну ідеологію, доконечні смисли та закони, вийти на рівень божественного є тим самим різновидом грабунку, трофейним здобичництвом, паразитування на чужих ресурсах, яке дозволяє загарбникові осідлати здобич, звістити ноги й поганяти впольоване туди, де не треба власною щоденною працею заробляти та хліб, де чудеса замість клопоту по розв'язанню проблем самотужки, де покладання на вищі смисли елімінують переймання побутовою повсякденністю. Замахи тоталітаристів на оволодіння тим, що залишається поза критикою, на царину навіть потойбічного, на представництво істин є шахрайським прийомом перестрибнути необхідність, робом казки розправитися із реальними викликами, є кримінальним угробленням об'єктивного. Проте у тенета, розкинуті ловцями на суперцінності, потрапляють самі лиш химери. У сподіваннях на упокорення усіх за допомогою рекрутованої енергетики свого чільного відкриття тоталітаристи суперечливо самі стають рабами своїх вигадок, зачинають власною фанатичною самопожертвою слугувати утвердженню своїх марновіств, не підтверджених нічим іншим, змушують усіх вмирати на підтвердження фікцій, - тоді як доказові відкриття, на відміну від тоталітарноїдеологічних, слугують своїм авторам; заміри любителів простих рішень розправитися з прагматикою, робом союзництва із тими рішеннями з боку тоталітаристів, суперечливо увільняють останніх не лише від логіки та необхідностей історичної прагматики, а й роблять вождів залежними від логіки власних вигадок; паразитування на дурницях, навіть переобтяжених респектом, стає неволею. Бо замість чуда годить знаходити правду.

Наукові винаходи робляться задля переформатувань конструкцій у речах та зміні доступу до нових винаходів у подіях - на відміну від абстрактних світоглядних теоретизувань, які творяться задля доказів на безпосередній перерозподіл благ та доступу до продуктів не власної праці. Треба направляти поліцію туди, де розважають за високі цінності, - бо та визріває неабиякий замір на пограбування одразу усіх. Професіоналами у маніпуляціях із містифікаціями є ідеологи грабунку, яким треба усе не своє.

Тоталітаризм, як ідеологія спрощених підходів до проблем, є адекватним вмотивуванням грабіжництва, як найбільш ефективного у прибутках, порівняно з продуктивними прийомами прирощення культури, коли здобичники просто хапають не зроблене їхньою працею і саме ця порівняно надмірна прибутковість грабіжництва та його ідеологічних прикриттів з боку якогось різновиду тоталітаризму й надають останньому доказів. Вічне відродження та непереможність тоталітаризму подібне до перманентності грабіжництва, яке дає найвищу порівняно з працею власними силами маржу, - коли не враховувати збитки грабіжництва через його карне припинення у системі чи спільноті будованій на продуктивній праці. Тоталітаризм є більш, ніж прибутковий порівняно із продуктивним виробництвом культури, лише тоді, коли є що грабувати в умовах екстенсивних існувань, - проте в умовах вже поділеного між людьми світу чи галузей виробництва, коли не залишилося цілини, коли набутки одних неодмінно стають втратами інших, коли встановлена законність та правила міжлюдських гуманітарних спілкувань, - тоді у тоталітарних господарюваннях через грабіжництво не залишається різниць між тими, хто грабує та тими, кого грабують, себто тоталітаризм стає індустрією перетворення усіх на жертву при одночасному стимулюванні грабіжництва через імовірності здобуття статусу ката тими, хто пограбував більше від усіх у взаємопоїданні у системі чи спільноті якогось тоталітаризму. Конструкції тоталітаризму виглядають аномальними лише у контекстах цивілізованості, коли під останньою розуміти продуктивне виробництво, але у безладі війни усіх проти усіх, в умовах відсутності спеціалізацій у продукуванні поступу, в умовах регулювання права засобами насилля, - тоталітаризм є такою ж нормою, як і злочинність в умовах відсутності понять про право. Тоталітаризм пасує до історії імперських існувань, коли грабунок навіть цілих народів оцінюється не як історія бандитизму, а є гоноровим заняттям громадянського устрою узвичаєного криміналітету, де а чи громадяни крадуть у подібних собі, у не подібних собі, а чи усі окрадають усіх у сподіваннях нажитися й вижити.

Сягає лідерських позицій те суспільство, яке забезпечує вищу продуктивність праці. Бо прирощення у культурі нею ж і забезпечуються. Коли експлуатація саме людської праці дає щобільший прибуток, у той час як метою прибутку є відсутність визиску людської праці, - то не лише свої життєві, а й цивілізаційні існування забезпечує те суспільство, яке розв'язує означене протиріччя на перетворення нещастя визиску вже на щастя творчості. Аж коли люди праці є витратним джерелом для поступу працьовитості та продуктивності того ж самого суспільства, тоді успіхи інтенсифікації праці у межах соціокультури забезпечуються ставкою на ту творчість, яка продукує реальні прирощення із здавалося б безпредметного самого лиш людського інтелектуалізму. Спільнота, яка будує своє виживання на забезпеченому її мисливством паразитуванні на чужих, не створених власною працею ресурсів, - гарантовано поступиться місцем у житті спільноті продукуючій і то не лише тому, що мисливці залишаються на рівні даному чужими ресурсами, не відаючи прогресу, а й тому, що з екстенсивним вичерпанням багатств мисливських угідь відповідно припиняється виживання мисливців. А постійне чи навіть довготривале балансування на тій межі, де вчинення страждань від пограбування людей на їх безоплатну працю було б компенсоване процвітанням людей же від подібного пограбування, - є завданням неможливим не лише у рамках формальної логіки. Не химерною проблемою суспільного виробництва є суміщення у його ж можливостях такого прирощення людських гараздів, які не були б жертвовними збитками у тому ж самому суспільстві. Створена у рамках однієї спільноти додаткова вартість, аби набути легальності й не бути грабунком у тій же спільноті, має базуватися на розподілові відмінних внесків до громадсько-корисної праці, на відмінностях новизни у культуротворенні, на неспівпадінні символічних та практичних споживчих вартостей праці.

Порівняно з тими вільними спільнотами, добробут яких забезпечується маржею між продуктивними витратами та створеними прибутками у межах тієї ж самої не експлуаторської спільноти, яка не зискує з чужої поза собою працею поневолених ними людей та народів, - то спільноти процвітань на інструментарії тюремної зони не лише уможливорюються, а й незворотно у історії виникають, бо прямий кримінальний грабунок чужих багатств та сторонніх ресурсів праці, а не користання власних талантів, є заняттям незрівнянно понадприбутковим, особливо коли з вад грабежу виключати або злочинність пограбування сусідів, або абсурдизм власного самопроцвітання через власне самонищення. Тоталітарні режими ваблять, самочинно виникають, протиставляються гуманізованим умовам організації суспільного прогресу з тою ж інтенсивністю та з тих же спонук, як незнищеною є кримінальність, яка самою лиш примітивною силою пограбування чужих статків дозволяє заощаджувати на власній порядности та гідности людській. Коли віднімання чужого гаманця разом з відніманням можливостей спротиву господаря є простішим заняттям, аніж освоїти професію й мати від того гаманець для еквівалентних обмінів продуктами праці з іншими виробниками, - тоді й тоталітаризм не матиме завад, порівняно з організацією такої виробництва, продуктивність якого перевищувала б виробничі витрати.

Переможними та нездоланими натхненням тоталітарних режимів є обґрунтування та організація ними грабунку, початковій ефективності якого поступається організація праці у вільних спільнотах. Тоталітаризм користується шанною завдяки вмінням розвести у різні кутки, а то й протилежні сторони грабунок одних та процвітань їхнім коштом інших саме у рамках одного суспільства. Усякий тоталітарний режим являє собою у причинах та наслідках ніщо інше, як облаштування ним рабської праці. Тоталітаризм стає затребуваним там і тоді, де й коли уможливується паразитування на багатствах чужої праці. Тоталітаризм це інфікування апетитами зажерливих зазіхань на не зароблене власною працею. Проте від класики рабовласництва тоталітарні режими різняться саме ідеологічними посланнями на необхідність, а то й справедливність пограбування тих ближніх, яких з їхнім майном вожді походу за чужим оголошують гідними розтерзаня ворогами. Мету ощасливлення та практику визиску у рамках одного суспільства тоталітаристи розводять нарізно вірою у містику ощасливлення визиском чи часовим лагом утопій.

Пояснень запрошеного психіатра недостатньо аби розібратися у тому, а чому ж мільйони були замордовані на будовах реального соціалізму й не розкрили інших своїх талантів, чому не лише стали добровільними бійцями за справу партії у відповідь на репресії з боку бойового загону партії, а й зичать загибелі собі самим на підтвердження правоти справи боротьби партії, чому мільйони пішли на ніщо у бійні за інтереси організаторів справи з нульовими наслідками будівництва Світлого майбуття, окрім успішного переведення мільйонів на ніщо та на забуття, - бо пояснення означеним спеціалістом означених самопожертв треба ще й розбавити на самоусвідомлення жертвами режиму доцільних втрат самих мисливців, витрат необхідних для забезпечення перемоги того здирництва та полювання на ближніх, організація якого й становить історію створеного спонуками та інстинктами драпіжки торжествуючого московського царства, яке ласе на створене іншими, яке збирає не народжене ним, у якому інтереси паразитування на чужих гараздах визначають перебіг політики імперії та зміну її режимів, коли спосіб горизонтального експансіонізму та винищення наїзниками автохтонних господарів підбитих московитами земель таки призведе до розпаду цієї інерції системного бандитизму та безугавної агресивності у результуючому програшеві тим спільнотам продуктивним та вільним, правовим, демократичним, підприємливим, де один одному відкриті прогрес та гуманізм. Для того, аби розчавити опір повсталих на оборону й захист своїх прав бути господарями собі та своєму, то нападникам потрібна ще більша мужність і готовність іти на ті героїчні жертви та доблесні внески у кампанію агресії, які мають бути не лише відшкодовані, а обернутися на жадану багату здобич прибуткового бізнесу бандитського, - тож цар чи фюрер не лише примусом над своїми ж кидає своє військо у жерло силових обґрунтувань свого права грабувати та не визначених наперед успіхів винищення чужих прав захищатися, як на доданок ще й кожен пересічний солдат фюрера чи любитель чужих батьківщин із числа нижчих чинів сумлінно й самовіддано іде у бій. Останній бомжак на Московії, якщо він є там соціалізованим, навіть на рівні підсвідомості є великодержавним любителем усіх країн, які Московія вже проковтнула, є ненависником тих країн, які не бажають собі подібного. Перетравлення загарбаного, без сплати за спожиті трофеї, з відшкодуванням обібраним на розмір їхніх втрат вже надлишковим проти них терором, - є смислом та фактом розпухання світової імперії. Як би московити не переконували себе та інших, що утворений ними розгром у підбитих ними державах та національних домах сусідів стався навічно на користь московських поселенців, однак постійний кримінальний характер московської колонізації дає тимчасові успіхи утримання награбованого, бо постійному перебуванні на стороні права належать не свободам грабувати, не свавіллям зайд, а - повазі ще й до прав своїх та ближніх на продуктивне життя.

Позаяк грабіжництво не додає вартості поцупленому, а здатне лише знецінити вже колишнього господаря, то й московити змушені інтенсифікувати свій збиральницький бізнес саме у спосіб посиленого вичавлювання поживних соків із жертви, вдаючись до глибшої переробки сировини із підбитих, підвищуючи ефективність наїзництва через виколупування із під'яремних ще більших ресурсів. Нальотчики еволюціонізують вже до рекетирів, які постійність доїння чи стрижки ними жертви та збирання данини подають як заслужену ними плату за послугу недопущення до того заняття інших конкурентів. Свої апетити на вивезення краму із колоній, на перешкоди споживанню означених прибутків праці лише виробниками прибутків - метрополія пояснює посиленнями на свою менеджерську зарплату за логістичну організацію означеного вивозу. Колонізатори та імперіалісти заважають лише тій продуктивності праці колонізованих, на основі якій може зростати опір колонізованих, але не тій продуктивності праці плодами якої зайд користають задля подолання повстанців. Московське наїзництво стереотипом поведінки має не, кажімо, полювання прайду за тою дичиною, як сама собою нагулює на собі поживну плоть, а – будоване за зразками ведення кочового тваринництва монголами, спадкоємцями держави яких і були московські царі, - коли пастухи народів дбають та піклуються за череду призначену до столу вже як печеня.

Оскільки ж царська імперія стикнулася із труднощами завдання поразки новим її сусідам як через спротив призначених у жертву, так і через спротив інших імперіалістів у їхніх зазіханнях на одну й ту саму жертву з боку вже царських на неї апетитів, то імперська метода полювання зазнала метаморфози у напрямку посилення визиску вже внутрішніх ресурсів імперії, яка таким чином, скоріше за усе, вступила на шляхи самопоїдання, аніж на організацію продуктивності та підприємливості своїх насельників. Комуністи послідовно та неухильно успадкували традиції збиральництва у спосіб перероблення податних насельників всередині зони вже на казенних пролетарських пауперів із примусом зеків до обов'язкового безоплатного і тому героїчного труда, до решти вибравши перед тим статки та життя того колишнього нобілітету імперії, який треба було скоротити щоб здобич потрапила виключно вже до рота номенклатурних слуг народу, аби достаток мали нові вже тотальні визискувачі, а не чисельні маси підприємливого населення, кількісність та якість якого комуністи роблять ще меншим. Подальша еволюція московства від комунізму вже до заперечення комуністичного забирання усіх статків на додаток до загроз віднімання й самого життя контингенту зони, до обзивання гідної забуття помилкою безмірних жертв одержавлення, у свій час проголошеного комуністами за акт спасительний для усього капіталістами експлуатованого світу трудящих, - то ця махінація зміни галсу вже до псевдо антикомуністичного ерзацкапіталізму викликається потребами ще результативніше посилити традиційну методу бандитизму, коли статки та виробничі фонди вироблені мільйонами невільників із числа совнароду на совпідприємствах оптом і знов безкоштовно дісталися у власність приватизаторам не як обґрунтоване лише терором комуністичне володіння, а дісталися вже у квазіправову економічну власність ще вужчому, порівняно із комуністами, колові олігархів та натуральних гопників із надр Органів та їхніх підопічних.

Грабіжництво засуджують його жертви, але не його організатори, особливо тоді, як для останніх грабіжництво залишається безкарним. Тоталітарний режим монопольного та виключного усевладдя однієї згуртованої зграї узурпаторів з перетворенням усього суспільства на ресурс наживи для зграї є подібним до імперіалістичного нападу на сусідів і є справою прибутковою тоді, коли напад зостається не відшкодованим з боку жертв та повстанців проти бруталного й протиправного насильництва. Настанові на покарання агресорів суперечить лише безперервна й самочинна череда історичних успіхів бандитизму.

Подібно до того, як бандити та злодії переконані у неправильності ситуації належності чужих гаманців не злодіям та бандитам, то й імперіалісти з тих же самих причин розжитися плодами чужої праці загарбують цілі країни сусідніх народів. Подібно до того як історією зовнішньої політики московського царства є історія його розпухання коштом сусідів, а у тій самій злочинній внутрішній політиці держвлада тримала маси люду у холопстві та, пізніше, у кріпацтві, то того ж намагалася повсякчас залазити у кишені та права верхніх прошарків імперії, - то й більшовики лише вдосконалили традиційні способи полювання за чужим, коли джерелами хвилі радикального збагачення проголосили повне віднімання усякої власності, заборону капіталів разом із заборону на життя усіх самоправних господарів, коли самопризначені на вождів більшовики заграбастали саму робочу силу у ріжницях між примусом до обов'язкової праці та несплатою заробітку за неї, коли поводити до щасливого майбуття залізли ще й у кишеню майбутнім поколінням у спосіб продажу за кордон сировинних запасів. Від ординарного бандитизму московська тотальна експропріація відмінна крайнім веденням грабежу вже у середовищі самих переможців над присвоєним чужим, коли вожді зайняті чистками, коли грабіжники грабують себе самих.

Традиційну хижацьку політику експансіонізму імперіалістів паразитувати на чужих багатствах можна зрозуміти у раціях бандитизму, треба засудити у логіці права, - проте а ні у вимоги законів, а ні у апетити беззаконня на вміщується підсумована більшовиками історія паразитарного московського царства грабувати навіть власне населення, вести самовбивчу війну проти тих хто мав би жирувати із походів на колонізованих чужинців, перетворювати на ворогів народу навіть, здавалося б, власну людність.

У ідеях світової революції, у бажаннях розжитися ресурсами ще не колонізованих Московією країн, присутній не так надмірний оптимізм, як відповідний до інтересів бандитизму раціоналізм оббирати чужинців, майно яких загарбники оголошують рідним та любимим у загалах пролетарського інтернаціоналізму, а капіталістичних власників того майна трактують за ворогів та непотріб гідний його усунення у смерть. І лише та нездатність розсунути розлогість імперії на багаті країни, яка була застережена спротивом останніх щодо московських апетитів революціонізувати світ, й змусила більшовиків піти легшим та доступнішим шляхом: визиск направити проти власного населення, перетворити у колонію власну країну. Концепція побудови світового комунізму у окремії країні зібрання підбитих Московією народів сталася адекватною реакцією провалу комуністичних революцій, себто підривного впливу агентури промосковства, у країнах та державах які від спокус пограбувати своїх багатіїв втрималися.

Саме ця, здавалося б на переший погляд безумна ідея грабувати, здавалося б, власну країну, підривати продуктивні способи її господарювання підприємництвом, визискувати працю власного населення, у той час як трударі були оголошені, буцімто, за спасенних та обраних, саме ця парадоксальна настанова відкрити джерело збагачення у нещастях, каторжній експлуатації, падінні не лише якостей життя, а самого життя мільйонів заради яких, нібито, державне збагачення й здійснювалося, саме це абсурдистське самопоїдання – й стало джерелом та інтенціями будування комунізму, сталося натхненням взірцями тотального одержавлення для європейських протестувальників проти зловживань стяжательствами капіталістів із числа монополістів. Відкриття джерел прискорення не лише у заборонах заробітку капіталістів, а ще й, головне, у відмовах заробітку для трударів, з відповідними умовами фізичного знищення хазяйновитих підприємців та терором репресій проти недостатньо відданих справі партійців, заміна зарплати на пайку - й стало енергетикою прискорення для країни перетвореної у здобич легалізованого бандитизму уособленого у більшовизмові. Комунізм не лише надихався, а й виправдовувався вірою у те, що страждання насельників його зони будуть відшкодовані настанням щастя припинення війни опісля звитяги над ворогами народу. Але ж не для того бандити грабують, щоб потім ще й з надлишком відшкодувати жертвам збитки. А коли після віри у те, що ціль виправдовує засоби, залишаються лише напризволяще кинуті на безкраї трупи та відсутність стимулів для продуктивності праці, тоді платою за модерний прорив комуністичного ентузіазму прикритого видачею харчової пайки за наряд, бушлатами від морозу, заградзагонами, вихованням трудящих у дусі віри у світле майбуття та конвоем стає виродження суспільного організму ототожненого із безкарністю грабежу. Пограбування капіталістів на капітали, громадянського суспільства на законність та інститути демократії, трудящих на зароблене за нормами винагороди, з заміною віднятого вже на примус фізичний та на ідеологічні химери віри у чудеса, - сталося енергетичним вибухом для виробництва хіба що танків, з наслідками розпаду не лише суспільства, а й країни будованої на легалізації тотального бандитизму, коли усе виразнішим стає факт та розуміння того, що праця на режимних вождів стає запорукою визиску працюючих. Те, що прислужилося проривом до індустріалізму Совсоюзу, а саме офірню благополуччя люду вже на користь зміцнення диктату вождів, то саме цій аномалії у зв'язках між внесками у суспільну продуктивність та платою за це й завдячує московська імперія гіршому за її відсталість. Утім не зужита віра ідеологів великоросійства із числа претендентів на реванш супроти розкладу імперії й надалі у інерції апетитів на завоювання чужих багатств слугує зближенню замашок загарбницького московства і комунодогматів про глобальне знищення експлуататорів.

Саме це, противне здоровому глузду та праву, видавання прибутків одержавленого бандитизму вже за запоруку розквіту й спричинило занепад країни будованої на унормуванні визиску людей і народів поневолених означеною публікою начальників. Саме зарахування грабівницьких прибутків вже до інтересів добра їхніх жертв й вибило подібний устрій із змагань із країнами у яких прибутки підприємців і є прибутками суспільними.

Порівняно із суспільствами де узаконюють зароблені капітали, де ціна продукту переважно складається із зарплати працівників, - то перевагами одержавленої праці, усупільнення виробничих фондів буржуазії, наваром із завад номенклатурі споживати більше від покладеного за ранжиром у ієрархії стає грабіжницька маржа країни де законність сплутана із волевиявами утопістів. Проте це оригінальне віднаходження джерел переваг у тих ординарних звичках московського царства на споживанні трофеїв, які були більшовиками вдосконалені до заборони взагалі усякої не належної їм власности, включаючи й свободу розпорядження власною працею, - цей тактичний ривок досягнутий відродженням рабства викликав стратегічну відсталість виробництва та культури будованої на заощадженні на навіть необхідних для життя стандартах винагород за працьовитість.

Оголошене й прийняте до його виконання завдання на вилучення чужого майна, з метою прокормитися тілами ближніх, неодмінно тягне за собою також обкрадання означених жертв на їхні права, а віднімання законів соціального устрою безумовно веде до руйнування й законів керованих науковим їх розумінням з відповідним нарощенням психічних патологій сприйняття, а ліквідація тверезости та об'єктивної інформованости наслідками має заміну втраченого вже на містику з утопіями та ідейно-виховну роботу виправних закладах, а на порожнині аморальности та антилюдяности починають квітнути злочини зла. Інакше кажучи, аномія носить не секторальний характер, ненормальність не може не проявитися по усьому спектру устрою та функціонування соціуму. Грабіжниками, злочинцями, насильниками, психопатами, вбивцями, нелюдьми водночас є одна й та сама публіка. Тож коли беруть курс та тотальне заперечення власности, з оголошенням подібного заняття за богоугодну справу ліквідації експлуатації та встановлення братерства народів, - то індустрія концтабірного терору з перетворенням усєї країни на каторгу стає навіть не прогнозом, а стає атрибутом монопольної влади кліки експропріаторів, які своєю працею не створили те, що вони забрали у ході війни проти громадян. Коли заміряються красти з помірною швидкістю, то жертвою крадіжки не роблять права громадян, не зазіхають на свободи вірувань, залишають у спокої здоровий глузд, - але коли заміряються підгребти під себе більше, ніж можуть за життя проковтнути та змарнувати, тоді крадії неодмінно ідуть атакою на свободи передачі й створення правдивої інформації, тоді їм треба розтерзати демократичні процедури, тоді не можна не руйнувати національно-культурні особливості життя тих громадян, що їх вже на зеків перетворюють означені суперкрадії.

Нехай западуться усі світи, нехай сквасніє усяка розумність, нехай хоч Боги стануть на сторону противну вірі у те, що багатії не мають жертви забагато, але та сторона програє злидарям що й собі виборюють децицію благоденства. Усі кмітливі ідеології – не більш як обґрунтовують доступ чи полювання за чужими статками навіть тоді, коли у пропозиціях ще більш справедливого устрою йдеться за організацію сприятливих умов для власної працьовитої продуктивності. Даремно сперечатися із тими, кому чужі статки замилюють його завидющі очі, - бо настає час революційного використання критичних шляхів.

Вільні громадяни формують для себе той управлінський апарат, - представлений державною бюрократією, підприємницьким бізнесом, установами правопорядку та демократії, - який створює умови та організаційно сприяє прирощенню добробуту, благополуччя, повноти прав та гуманізації спільноти. Тоді як узурпатори, представлені ідеологічними вождями та апаратом терористичного насильства, об'єктом грабіжництва мають колишніх громадян. Організатори зони не тільки не зацікавлені у підвищенні добробуту та свобод в'язнів зони, аж зубожіння та безправність останніх саме й становить мету, капітал, способи управління зоною. Злидні це валюта зони населеною злидарями, яким владоможні тюремники продають обіцянки виборсатися із фізичного голоду, чи від загроз репресій, чи з концтабору, - але вже за реальні, представлені дорогоцінними металами скарби, що ними поки що володіє вже безправна людність. Зонотворці не лише наділяють контингент окупованої зони саме примусом до праці, але за відстрочення терміну вилучення із потенційних зеків їхньої енергетики ще й попередньо грабують в'язнів на їхню власність.

У невинних пошуках справедливих соціальних відносин як умов прогресу повсякчас виникають претензії стосовно того, що одні недоотримують за свою працю, а інші споживають більше від своїх суспільнокорисних внесків. Оптимуми організації виробничої працездатності перебувають у діапазоні між заборонаю беззаконно хапати чуже та, з другої сторони, належним винагородженням та суспільним визнанням за товарні здобутки своєї власної підприємливості на користь загалу споживачів, - а тих, які накладають заборони на заробіток працюючого, або дозволяють собі грабувати інших трактують як розбійників-експлуаторів. Усякий прогресивний у замірах рух виступає проти експлуатації. Тлумачення ж комуністами експлуатації відзначено однозначним та виключним зведенням підприємницьких прибутків до завад іншим учасникам виробничого процесу отримувати свою справедливу долю, а право робітниками на отримання тої долі ідеологи пов'язали із виключенням із виробничого процесу прибутків капіталістів разом із капіталістами, вартими ще й включення останніх у загибель. Задля квазіобґрунтування заробітків підприємців стражданнями виконавців й навпаки любителі централізованої регламентації залучають однобічне теоретизування про виключно трудове походження додаткової вартості. Подібна пропозиція на розв'язування класової війни у середовищі продуцентів схоже на подвійну помилку, коли корекцію справедливості доводять до крайнощів перевертання навзак тої соціальної стратифікації, що складається згідно внесків у суспільне виробництво. Бо заборона підприємницьких прибутків доповнена примусовою мілітаризацією одержавленого визиску трудників за пайку та за віру у щастя виконання планів партії замість зарплати стає подвійною дестимуляцією й розбалансуванням механізму виробничих процесів, - хоча спершу віднімання життя від капіталістів та свободи від робітників приносить для організаторів класової війни ту маржу між результатами безоплатної рабської праці та витратами на організацію конвойних військ, яку у вільних суспільствах мають лише не піймані там злодії. Удаване повернення пролетарям додаткової вартості за умов комунізму стає реальністю вже каторжною експлуатації за тих самих умов.

Прагматичним призначенням зваб комуністичним звільненням від капіталістичної експлуатації є апологія відродженого рабства, мілітаризація праці, обов'язкова трудова повинність націлена на заміну заробітку вже на пайку з ласки начальників каторги та проголошення безоплатної праці за вид омріяного повернення людини до себе, за настання колективістського гуманізму, за вид щастя самовіддачі на користь начертань партії, тощо. Ідеальна советська людина має бути не егоїстом та споживачем, тобто має відмовитися від своїх природних інтересів чи цивілізованої соціалізації, аж зобов'язана гарувати й працювати на віддачу у ентузіазмі соцзмагання. А вожді у цей час концептуально теоретизуватимуть з приводу та міри дозволу рабсилі мати надлишки хліба, робочого коня чи брошки. Тоді як вільному чоловікові мають належати не обіцянки повернути законну додаткову вартість чи інформація що незаконно прорвалася крізь дірки у мережі контрольованого комуністичного виховання нової людини, - аж людина має бути відкрита до цілого світу, працююча та творча людина має володіти тим, що дозволяє їй її працюючість та творчість, людина має право на аудієнцію хоч у Бога, коли постановить собі подібні вигадки за можливе.

Протистояння здійсненню пограбування України під претекстом захисту: православ'я, інтересів пролетарів, демократії, месіанської культури імперської чи інтегрального співробітництва народів - не повинно обмежуватися бійкою лише проти означених причин грабунку, які у своїй виключності підсовуються хибними цілями визвольного руху, аж боротися треба проти власне грабунку, що не усувається лише ідейною критикою. Суперечки з імперіалізмом націлені на його практичне покарання і знищення.

На відміну від простих злодіїв які крадуть не своє, то інтеграційне поріднення із присвоєними чужими ресурсами є мистецтвом, де у компромісі між виживанням та послабленням за це терору його жертви зрештою обмінюють своє служіння режимові вже на власну у ньому загибель. У зоні утилізують не лише майно, а самих його господарів, яких інтригують заробити на своїй смерті. Зона це вбивча гра із ворогами як із нібито друзями.

Дослідники архаїчних племен стверджують, що збирачі дарів природних витрачали на це лише частину свого часу. Коли ж самовідтворення природне вже не встигає за мисливським здобичництвом і доводиться ресурсні нестачі компенсувати переходом на продуктивне господарювання, то, вірогідно, у такі часи й набуває слухності трактування людської праці як божої кари. Ситуація загострюється, коли розвиток виробництва стає настільки самодостатнім, що його метою стає не добродійність задля людських благ, а саме прибуток, який для його пошуковців може бути більшим саме за рахунок наживи на жертвах бізнесового підприємництва. Подібний же розгляд трудів як прокляття є для соціалістів часів індустріального фабричного виробництва очевидністю, а тому на захист експлуатованого пролетаріату висуваються сектантські ідеології про шкідливість для людей ними ж створеної культури, а тому для подолання відчуження між плодами праці та людською свободою, то треба на користь останній офірувати такі досягнення культури як: приватну власність, приватновласницьку мораль, патріархальну сім'ю, церковні марновірства, буржуазне право, класову державу та її чиновників, обідрати поміщиків, капіталістів, куркулів на їхнє майно та життя, а зверху на руїні встановити диктатуру пролетаріату світової революції соціалізму. І таким чином таки дістатися до царства свободи, до гри вільних творчих сил, а коли приватна власність та професійна підготовка кадрів згине як прокляття буржуазного ладу, то тоді вже праця стане потребою здорового організму людини. Для людинолюбців за покликанням протилежністю їхнім замірам розділити усе правильно є той факт, що підприємництво вільного ринку призводить до суспільних розшарувань, а тому на місце власників капіталів ці любителі експлуатованих мас прагнуть поставити себе як апарат централізованого управління усіма та усім. План як антипод ринковим стихіям своїм призначенням має не оптимізацію виробництва, - з інтенсифікацією чи ощадливістю виробництва там де це треба, - а навпаки: завданням тотальної централізації є недопущення збагачень нерівномірних. Що й дає у наслідку дестимуляцію господарювання та його відсталість не здолану навіть для бігу навздогін.

Поступ, забезпечений продуктивною працею, призводить до таких станів, коли робота задля прибутку, а не лише для виживання у забезпеченні фізіологічних потреб на харчування, стає самодостатньою метою праці. І тоді успішні у працьовитості стають багатшими, а не успішні перебувають у порівняльних злиднях. І тоді останні розповідають про неприйнятність заробітків задля прибутку, розповідають про експлуатацію, намагаються не лише зупинити багатіїв, а ще поновити понівечену багатіями справедливість саме через пограбування багатіїв вже на свою користь.

Механізація виробництва внаслідок технологічного прогресу, чинник штучного інтелекту при виробництві самих машин мали б, - за доктринами прив'язання вартості саме до затрат на відтворення товару робоча сила, - мали б приводити до пауперизації та злидарювань.

Умоглядні гіпотетичні теоретизування сповідників марксизму про обумовлення вартості товару виключно обсягом опрідметленої суспільно-необхідної праці на його виробництво є цілком годящими для вартих того метафізичних розмислів щодо стрибка із царства необхідності вже у комуністичне царство свободи, для недопущення експлуатації і боротьби проти поневолення, для практики улаштування для буржуїнів диктатури пролетаріату у особі чека. Так само штучним і не обумовленим нічим, окрім розмов про товарний фетишизм та скасування відчуженої праці, є прив'язання звабних закликів на повернення пролетарям додаткової вартості вже до закликів соціалістичної революції та заборони приватної власності. Для судових вироків за поняттями пролетарської совісті і справедливості, щоб десятку вліпити експлуататорам, контрреволюціонерам та куркулям, - то абстракцій та ілюзій про місію пролетаріату та класову боротьбу - вистачить. А проте заміри та зусилля віроучительного людинолюбства на заборону прибутку та наживи як умотивування виробництва просто його унеможливають. Заборона приватної власності породжує концентраційні табори та каторгу як необхідність виробництва з-під палки.

Так само, як лиш не розуміючи призначення тоталітарних вчень можна звинувачувати їх: у пристрасності до химер та невідповідності їхніх змістів об'єктивним відносинам у природі речей, коли тоталітаристи за доказове видають свої ілюзії, - у ставці на свавільне ігнорування широковідомих як істинні законів та зацікавлень суспільного розвитку, у ходіннях містифікаторів навіть проти природних законів та екології, не кажучи вже про раціоналізм чи доказові істини існувань та перспектив, - у штучній одномірності, яку професійні фальсифікатори не лише закидають світові культури як універсальну сув'язь, а й підмінюють нею власне існування світу, - на можна не кваліфікувати тоталітаристів як любителів примітивізму, що вони його рятівним чудом протиставляють проблемам розвоїв, - годить визначати як неприйнятну методу примітивістів силою добиватися здійснення своїх антигромадських упереджень, - можна закидати означеним гвалтівникам провокування ними криз суспільної колотнечі, коли ту революційність видають за норму соціальності, - інкримінувати ілюзіоністам спотворення ними свідомих реакцій людських глуздів, коли самозвані пастирі беруться виховувати здавалося б наділену мізками та відповідальністю масу, - понадмірною однобічністю тоталітаристів вважати їхні преференції на користь гуртових чисел та масованих у їхній циклопічності дій, якими вони вигублюють самі існування конкретних людей, - дошкуляти примітивістам у невикористанні ними задля ефективності прогресу саме творчості та свобод, коли ті інсталювати ілюзіонізму презентують власні забобони вже за той кінець історії, що не підлягає критиці і який догматизатори улаштують еретичним ревізіоністам, - нормальні люди просто зобов'язані дорікати екстремістам та адептам аномій у спокусах та обітницях благ не відшкодованих працею та талантами, - у перехибленості зацікавлень від земних до потойбічних та позасуспільних, аби віруючі у небеса без проблем від спротиву вже як послід були б закопані у ґрунт, - у насадженні рабства та культивуванні злиденності у наслідок від обіцянок до божественної святости наблизити паству, реально підлеглу зверхникам та власновнутрішній передовсім інтелектуальній обмеженості, - у організації виродженнями зон винищення та репресій для не згідних підлягати відмінному від зони контролю, - у вимаганні від згідних із химерами жертв добровільних на користь химер та у проголошенні незгідних ворогами у вимаганні їхньої смерті вже на користь смерті, - у зосередженні фахових збирачів на грабункові людей і народів, трофеями від якого стають його учасники, - у вигадуванні екзотичних та доцільних лиш за умов неймовірності взірців щастя, - у спантеличенні людини безвиходями між спасительністю та гріховністю, ріжницями між якими стає пристрасна покора начальникам, як альтернативі на людську свободу, - у безладі, презентованому творцями хаосу за жорсткий порядок, - у терористичному зачисленні до еретиків усіх ще не обнятих любов'ю до залякування терором, - у самодостатній універсальності заскочених на глухий кут незатребуваної довкіллям специфіки непотрібності навіть собі, - у відшкодуванні реаліями ілюзій винагород за ілюзіонізм реальності, - у символічній імітації симуляцій тих ритуалів гри, культ яких мусить домінувати над казковими чудесами омріяних фантазій, ігноруючи вже про сумніви у їхній дійсності, - у сподіваннях на потужність пробойовості, злютованої із трупів виконавців небуття, - у присіканні до усього з напоумленнями та перекрученням усіх під шаблони власних позакритичних та екстраісторичних абсолютів, - у ревізуванні будь-яких забобонів реакції з метою їхньої модернізації вже як у підтвердженій поверненням до фундаментальних витоків дороговказ, - у руйнуванні сув'язей та конструктивності усіх установ соціоустрою з метою докорінного їх переформатування у ті ідеальні моделі, про які покоління вільних у їхній творчості злочинно до тоталітаристських пропозицій і не підозрювали, - у аморальності, - у асоціальності, - у дегуманізації й подібному можна вирок проголошувати тоталітаристам із не більшим успіхом, як і обвинувачувати контролерів усього та усіх саме у не відданості праву та протегуванні кримінальності. Не так тоталітаристи порушують законність, як руїну застережених свобод у організації суспільного життя аматори неадекватних світоглядів й проголошують тим, що треба заміником.

Соціальні аномії у вигляді тоталітарного криміналу просто не виникли б на разі слідування праву та у сповідуванні норм моралі, коли б нормальні люди не спокушались би спрощеними у їхній безпідставності вигадками, коли б містика та казки не проривалися б у царину здорового мислення та раціональності. Свої заміри порушити закони об'єктивного та природного, замінити традиції гуманного устрою суспільства на утопії гвалтівники подають не як трагедію та нещастя для втягнутих у злочин мас, а як гідне подяки від мас. Тоталітаризмом є оголошення суспільної історії людей як такої, що призвела у помилкове, з протиставленням історії свободи вже якихось окремих чудесних розв'язань з помилковим, коли тоталітаристи ще й конкретно вказують на народи чи верстви ворогів щодо тих своїх чудес, які тоталітаристи виставляють не за неадекватну новацію, а обов'язковою для усіх нормою. Сильною стороною тоталітарних зваб є маскування бреднів під продукцію творчих свобод і лише відповідне таврування набутоків культури як помилки може становити небезпеку для любителів фантазій. Масилом, на якому гвалтівники в'їжджають у традиції задля їх перероблення у розкришення та руїну, є та міра суб'єктивізму, яка сповідує насильство аж у мірах злочинного та такого, що відверто протистоїть праву. Тоталітаризм це підміна усталених обґрунтувань правозаконного вже на кримінал, це ставка на бешкет, коли з таким само успіхом б'ють слабшого, як водночас і рабськи коряться сильнішому, це роблення ікони із тої моці, яка не є виявом права. Анігіляція права вже протиправним примусом даремно виставляється тоталітаристами за свою перемогу, бо суперечливо беззаконня та плавання без вітрил у стихії сили робить тоталітаристів жертвою тих, хто не згоден із монополією тоталітаристів на виключність злочину чи потуги.

Привабливою стороною приходу до тотальної влади саме відчайдухів бандитів та руйнівників усіх порядків, включаючи й кримінальні, є те, що за тиранії усевладдя вождя і його узурпаторською клікою навіть конкуренти у бандитизмі переходять до загального стану пригнічених, коли винищуючи ринкові відносини у царині злодійства тоталітарний режим видається мало не за встановлення порядку недопущення масованої демократії грабежу. Коли за рознарядками мільйони доправляються на грандіозні будови лагерів за колючим дротом, тоді монополізміві останнього треба подякувати за завади побутовому та узвичаєного в умовах правових свобод порушенню законності. Привабою тоталітаризму є облудне видавання компенсації жертвам вже за служіння на користь останніх.

Унормування здирництва, а то й видавання його за керівну норму суспільних відносин здирники проводять у спосіб часткового відшкодування втрат жертвам здирництва із того, що з останніх було повністю відібрано, коли ту відрижку із недоїденого бандитами вони ж видають не лише за благо свого служіння суспільству створених ними масових жертв, а й свої панування намагаються продовжити у часі без зупину здирництва. Тоталітаризм легітимізується не так забуттям того, що це не рабовласники платять пайку експлуатованим ними рабам, як раби годують своїх тюремників і тим забезпечують продовження відносин поневолення, аж тоталітаризмом і є удаване батьківське опікування вождів над люблячою за те вождів отарою. Тоталітаризм - це коли зеки харчуються тим, що від них же відняли організатори зони продовження віднімання, коли необхідність перерозподілу здобутих трофеїв на користь не лише охоронців зони, а й на фізичне продовження існування ще вищого у пригніченні контингенту зони подається організаторами зони як жертва та втрати із власного столу. Тоталітаризм - це суспільні служіння коштом самого ж суспільства, коли за суспільнокорисні служіння облудно видають процеси пограбування суспільства. Тоталітаризм – це видавання функціонувань системи грабежу вже за суспільну прийнятність, попри те, що добрих бандитів за визначенням бути не може, тому що усі бандити є поганими. Зона визріває на вірі у те, що якісь олексодовбуші чи то робінгудівці буцімто не грабують, як перерозподіляють, з відповідними комісійними, громадське добро та блага замість власне громадянства не здатного дати собі ради, керуючись ідеалами зворотного повернення бідарям добра коштом зворотного його відняття від багатіїв.

Найбільш багатообіцяючі у досягненні успіху моделі соціальної організації обертаються довкола банального крадежу у наданні йому презентабельності та доказів на його необхідність, - оскільки окрім віднімання чужого й безоплатного споживання заробленого іншими ніщо не може бути більш заощадливим у різницях між витратами та здобутками. Усі види неробства, спокій відпочинку, отримання тих максимумів за допомогою мінімумів, які потребують хіба що інструментарію чуда, саме тому й набувають виду людського щастя, оскільки економність та ефективність використання енергетики виживання і є природною умовою останнього. Усі соціальні утопії зайняті обґрунтуванням полювання на якихось ворогів, ще й так, аби запобігти карі у відповідь на напад. А проте, саме за порушення закону, себто за пошкодження прав ближніх, нападникам згодом доведеться вже з надміром переплачувати вже своїми витратами та жертвами, - коли справедливість отримає нагоду свого здійснення, - але ж професійні розкрадачі на поновлення закону, себто прав тих, на кого вони напали, не сподіваються, бо означені зломщики та шахраї наполегливо й за фактом протистоять царині права. Поза усю принадливу очевидність спонук на віднімання добра вже зробленого іншими, найбільш продуктивною для прогресу є соціальна модель покладання на власні продуктивні сили, коли пропозиції вже є оплаченими зусиллями виробника. Зрештою торбохвати не можуть не програти.

У коло призначень господарювання, як досягнення збагачень, вписується і тоталітаризм із його замашками на грабіжництво як на прибутковий серед швидких та швидкий серед прибуткових способів здобуття багатств, - і лише кримінальна протиправність грабежу злодійського виріжляє його від продукування багатств власною працею. Окрім того, що тоталітаризмом є обкрадання людей на свободи, на права, на смисли та на фізичне життя, то творці лагерної зони передовсім є ординарними гоп-стопниками. І саме у країні відзначеній завоюванням чужих статків і уможливився тоталітаризм. Бо саме Московія складена із крадених територій, народів, культур, бо саме на Московії цар монополюно підґрібав під себе майно громадян, бо саме тут маси, включаючи й багатіїв, утримували за підневільних, вдаючись задля цього до безсудових розправ. Московський комунізм стався заслуженою платою за історію московського експансіонізму. Заклики до експропріації знайшли та знаходять живильний на московстві ґрунт, бо обкрадені психічно відчувають неправоту паразитування на їхніх злигоднях чергової кліки дійсних грабіжників представлених черговою псевдоелітою імперії. Й тому пограбування попередніх грабіжників продовжується знов і знов грабіжниками наступниками без упину під приводом відновити понівечені права володіння й стати на заваді грабежу. Так грабіжники іменовані комуністами обчищали суспільство посилаючись на несправедливість володіння поміщицько-капіталістичним суспільством власністю; той самий аргумент використовують для татби вже маєностей комуністичних, пояснюючи, що у випадку номенклатурного усуспільнення фондів вже брак приватності перешкоджає оптимізації прогресу. Присмачена посиленнями на справедливість, вирва московського суїциду загвинчується на собі. Біда у тому лиш, що туди вкручують Україну у міру не зужитої її московізації.

Між людиною та продуктом її праці існують розмаїті зв'язки, які зазвичай є соціально оформленими та психологічно усвідомленими, й таким щільним зв'язком є правова власність. Московські комуністи, які самі себе визначають соціально близькими до світу звичайних злодіїв, розривають зв'язок між власністю та власниками, а власників капіталів оголошують ще й ворогами народу із застосуванням проти них репресій, - і виступають проти приватної власності комуністи саме для того, щоб самим стати ланкою опосередкування між капіталом та людьми, аби панувати над обкраденою на власність та права масою, видаючи своє комуністичне усевладдя вже за служіння на користь мас. Клопоти узурпації, - себто амортизацію на органи, сексотів та шараги, - москвокомуністи видають за свою заслужену управлінську зарплату, недоїдки від якої вони змушені відшматовувати як пайку для маси зеків, які тим самим вірять у вождів як у годувальників.

Московщина набирала сили через обдарування підбитих нею народів щасливою нагодою перетворитися у підданих, православних, руских, росіян, совітський нарід - замість того, щоб завойовані люди і народи були господарями собі, своїй долі, власній культурі. Відтак народи зачали жити не у своєму домі на своїй землі, а у московському царстві з ласки займанців і, – тому стали не жити, зникати фізично, поповнюючи тим самим справжніх інтегральних расеян. Й хоча перероблення підбитих народів вже у ресурс подальшого загарбання сусідів стає вичерпним коли експансіонізм загальмовується, однак споживацьке хазайнування повсякчас долало кризу екстенсивного паразитування через вже якісну інтенсифікацію визиску. Так посилювався централізм влади царів; запроваджено було кріпацтво; а зупинка самодержавства у подальшому розширенні імперії викликала до життя комуно-совітську диктатуру; а відсутність у мас ентузіазму захищати більшовизм, - попри життєву потребу боронити край у бійці проти нацистів, - поправляли за допомогою загороджувальних загонів та подальшим посиленням репресій. Зрештою, з вичерпанням і нестачею ворогів народу, криза комунобудування набула причин об'єктивних; необхідними стали ресурси вже західні, - передовсім у спосіб повернення до підприємницького господарювання, вписування у ринки хоча б на правах сировинного постачальника. Однак усякий вимушений і противний московській культурі перехід на продуктивне господарювання, усяка імітація правозаконности, демократії, свобод гуманітарних та національних – неодмінно буде перемелена традиціями московської ненависті до ще не підбитої жертви. А тому Московія – не жилаць у будь-якій її історичній іпостасі.

Хоча звички робити цап-царап стосовно західних технологій не приводили до зменшення розриву у бігові навздогін, хоча замість зрощення Науково-технічної революції з перевагами соціалізму довелося приймати Продовольчу програму, хоча потреби удаваної відставки комунізму набули фактичних потреб та вимірів, - однак припинення будування Світлого майбуття та розставання із совреспубліками тому було не випадковим процесом, а контрольованим, і тому невідворотним, бо суб'єкт караючого меча партії поклопотався заделегідь і аби авуари і тони золота вивезти до поза межі зони вільної від експлуатації трудящих. На так крах совітів викликав брак золота, як - навпаки. Наперед, під прикриттям фіктивних фондів і банків під вивіскою сприяння розгортання робітничо-революційно-визвольних рухів, під оправданням створення сумісних підприємств задля умов мирного співіснування, - статки совітської імперії були розтягненні, аби замість совітського народу з його партійними слугами постав вже правильний ефективний господар. Ім'я якого розчинилося разом із приватизованим ним майном. Жертовна боротьба проти загниваючого Заходу вичерпалася переміщенням злитків у більш надійне для них місце: на Захід.

Подібний сюжет чекає і на посткомуністичну ерефію, як на залишок від совСоюзу, який був не більш як залишком від Російської імперії. З якої вивезли дорожочінности і яка закінчилася саме з цієї незмінної для московського збиральництва причини.

Коли не лише московські маси, як ще й московське ж над нею начальство протягом віків терпіло на собою насильство створеного ж ними для себе режимного грабіжництва, коли мільйони пішли у ями без повстання проти приниження власної гідности, коли цей квазінарод успішно займався самознищенням, - то годі шукати якісь сторонні у цьому причини і провини, що їх можна було б перенести на якогось невідомого винуватця. Покоління, які унормувалися у виритих ними для себе ямах, були там не покарані, а результативно винагороджені обраною ним для себе долею здобичників. Абсурдизм не підлягає поясненню. Не кажучи вже про даремність і неприпустимість силування питомих москвитів противною для них необхідністю вільної праці власними творчими силами.

Убивство господарів майна, виходячи із самих лиш апетитів нападника і бажання наїстися, має присмак злочину, - тоді як ця ж акція оправдана приведенням смерті жертви у відповідність із образою чуття святої віри нападника через саме фізичне існування жертви постає боргом торжества означеного сповідання убивць. Вірування у ідеали покликані знецінити життя противника ідеалів саме й умотивовують масакру і людиноненависництво.

Не отримання прибутків за надані клієнтам послуги та товарну продукцію, а бажання паразитувати на гараздах чужої праці, вкладаючи у подібний бізнес саме порушення законності та ризику бути за це покараними, - мало й матиме місце, коли підприємливі шахраї, шукаючи, здавалося б, легких шляхів, зрізатимуть із законослухняних громадян маржу кримінальних прибутків. Підприємливість це перехідна ланка між бандитизмом та підлеглістю законів. Полювання як на сусідні народи, так і перетворення на рабів вже власного несправедно експлуатованого народу є історією віджилих імперій та монополістичних угруповань. Аж тоталітаризмом є стан, коли криміналові фортуни підбити під себе легальну політичну владу. Зона це коли бандити перетворюються на законну бюрократію, коли чиновники своїми посадовими функціями мають рекет, збирання безмірних поборів за нібито корисне надання своїм жертвам послуг недопущення до цієї кормушки інших претендентів пожитися. Тоталітаризм це безкарність гангстерів, які спромоглися посісти ролі еліти та проводу у суспільстві перетвореному ними на в'язнів, коли означені бандити диктують навіть духовні цілі існування контингенту зони неволі, зони диктату кримінальників, зони паразитування насильників, які свою зажерливість видають за право. Виключний монополізм аж до розмірів цілої держави й держапарату обсадженого любителями добування харчу за допомогою зброї досягається оргзлочинністю тими облудами та психічною проти громадян війною, ефективність якої зумовлена війною та терором реальним. Професійні здобичники та рекетири надають собі респекту як охоронці зони свого випасу від нападу, який саме вони й здійснюють.

Для того щоб гарантувати свою безкарність та при цьому ще й підвищити розмір трофеїв від грабунку, то переступники рвуться до посідань чиновницьких; а чиновники свою корупційність підвищують перекваліфікацією вже у бандитів. Більшовизм це метаморфоза переходу загарбників чужих маєтностей вже у верству бюрократії, коли ідеологічне обґрунтування експропріації доводять до репресій проти ворогів народу заради якого вожді й встановлюють свої над народом виключні панування; а теперішня контрольована дезактуалізація комунізму є зворотним процесом повернення від офіціозу бюрократизації зони вже до перетворення посадовців істеблішменту на відвертих паханів із числа олігократів та клептократів. Утім у яку б сторону діапазону, - від бандитського бюрократизму до бюрократичного бандитизму й назад, від традицій імперського екстремізму до екстремізму традиційного імперіалізму й назад, - не відбувався б грабунок, аж під каптуром квазілегальності відбувається саме грабунок у тяжіннях того ж самого московства.

У відкритих до демократії й продуктивного підприємництва спільнотах бюрократія легалізується рівнянням під стандарти обслуговування громадських запитів у полі чинного права. Тоді як у одержавленій зоні опанованій диктатурою гангстерів, вона ж – бюрократія, ставкою своєї кар'єри робить обслуговування інтересів зміцнення корупції саме всупереч запитам поневоленого цими одержавленими бандитами суспільства. Супроти імовірних загроз корупційності, себто гангстеризації чиновництва, одним і далеко не найліпшим прийомом протистояння вертикалі вождівського типу ієрархічної влади стає регуляція й квоти на утримання чиновництва з втамуванням чиновницьких повноважень у спосіб лібералізації громадянських та підприємницьких свобод, з наданням преференцій та домінувань чисельному малому та середньому бізнесові на противагу засиллю бюрократів. Звільненню від хабарників передують неодмінно звільнення від зовнішньої окупації, для існування якої й перетворюють колонію на місце стягнення данини.

Від самого початку советська влада комунії була роковою на невдачу, бо нічого путнього на конфіскації експропріації, на визискові каторжної праці, на знищенні підприємництва - збудувати не можливо. Й усе зведена на терорі, на колонізації, на брехні – розсиплеться на порох. Розв'язування війни не лише проти поневолених народів, а й проти населення метрополії – добром не скінчиться. Бандитизм, за визначенням, не може бути легалізованим. Більше того, зло не може не бути покараним. Свобода зустрине усіх гідних її, не раніше відколи до того додати таких же зусиль.

Задовільним для прогресу є обмін навіть не так еквівалентів, як обмін корисними для учасників досягненнями. Не маючи подібного краму, виробленого власною вдачею та талантами, любителю чужого добра доводиться у обмін запропонувати своїм жертва ніщо інше як грабіжницьку війну, яка своїми жахами віднімання життя може не лише рівнятися, а й перевищувати цінність майна що його свою користь загарбники вилучають. Для нападників війна є способом заощадження на ймовірностях бути корисними довкіллю.

Піар-кампанія з приводу знищення експлуатації, імперіалізму капіталістів та ще й кулаків, задля Світової революції, пролетарського інтернаціоналізму та ще й Світлого майбуття, забезпечена боротьбою з контрою, вихованням трудящих та ще й соцзмаганням, у обставинах єднання лав, турботи за народне благо та ще й Грандіозних планів Партії – є дезою з тривіального прикриття гопниками протиправного грабежу майна. Історія жертвовного будівництва комунізму вміщується у домагання обернути бандугруповання вже на легальний істеблїшмент самозваних вождів. Совська влада почалася й завершилася як кримінальна у контекстах грабіжницької історії московського завойовництва та окупації.

Оскільки грабунок чужого майна є практичним результатом втілення вигадок високої абстракції, то саме йому й приписують об'єктивацію вигадок, подаючи останні як безневинне виправдання нагального й причинного кримінального інтересу збагатися загарбництвом й присвоєнням плодів чужої праці. Проте у бандити подаються не під тиском скрутних обставин голодування у відчайдушних потребах врятувати хоча б власне фізичне тіло ціною порушення корпусу соціокультурних правил буття цього ж кримінальника. Бо і для чоловіка, як для і громади в цілому запити своєї належності до виду ссавці є похідними й залежними від визначального життя у культурі культурою заради неї ж. Хижаками й мисливцями які несправедливо промишляють смертю прав чужої власності, а то й колишніх господарів тої власності, стають тому, що бандити вже є морально зрілими іти на ризики силового руйнування ними закону у чутті свого обрання долею гвалтівника з перетворенням подібного покликання на спеціалізований фаховий бізнес. Загальноприйнятими правилами нехтують через ідейну та підсвідому впевненість у перевагах над правилами вже власних пропозицій та доповнень до правил. Лиш нікчемні злодюжки керовані логікою своєї плоті. Бандити, так само як і усі люди, у своїх вчинках керуються свідомістю і лише асоціальні змісти й вирізняють особливості ціннісних установ та відповідної апології ними їхнього ж способу життя. Перерозподіл майна, життя, норм права відбувається вже як стихійний наслідок наполягань на легалізацію та втілення планів надмірно не узгоджених із порядками та потребами соціального здоров'я. Соціальні кризи мають місце не так тому що число бандитів переповнює масу соціопатів та диваків, а скоріше тому, що осяйні заміри останніх переростають вже у безпосередній бандитизм. Посилання на матеріальні інтереси такого собі спрощеного і простенького збагачення грабіжників, - за виключенням небезпечного й далеко не простого використання при цьому вбивчої зброї як зі сторони порушників, так і з боку захисників права, - не може не бути виправданням бандитизму, спробою віднайти у тваринному хижацтві та перерозподілові ресурсів вже якусь раціональну необхідність та обумовленість. Той заземлений егоїзм піратів, що вони його омили чужою їм кров'ю, може бути лише обставинами обтяження їхньої ж протиправної ідеології, - на доданок до вже серйозних, з посиланням на кримінальне право, конкретних звинувачень за злочинну практику ідейного бандитизму. Ментальне відхилення передуює наслідку злочинного акту.

Помилково гадати що сектантські релігійні та міфологічні ідеологічні рухи виникають під провіденційним чи осмисленими цілями нажитися на вірних чи за їхньою допомогою. Обкрадання на майно є не підкладкою, а наслідковим продуктом дій шахраїв обкрадених на соціалізованість і чуття справедливості. Спочатку існує ідіот, а вже потім він поступає згідно своїм якостям. Так спершу існує небезпідставна фобія що вільний господар, правова власність, вільна торгівля генерують капіталізм, - а вже потім чекісти заганяють усіх у колгосп, під вольовий розподіл пайки, на безоплатний труд у бригаді. Не тому будують комунізм що подібні здирицькі його джерела були ефективними у військовій його експансії.

Присвоєння чужого спершу видається прибутковою справою для грабіжника, а проте до загальної суми досягнутих збитків для жертви включаються й руйнування від бійки чи війни між крадієм і господарем, а ще покарання які зазнає порушник права, проїдання здобичі не інвестованої крадієм у організацію ним виробництва, руйнування моралі та конструктивних смислів буття, - що в цілому й робить здобичництво шляхом до виродження. Впродовж сторіччя у моралі, віруваннях, праві, суспільному устрої різних народів та культур за усі часи засуджувалася крадіжка як явище порочне. І ось у двадцятому християнському столітті доходимо до тоталітарних спільнот де сповідують крадіжку вже країн, життя мільйонів, насильство примусу до примітивних дисциплінарних порядків, убивство свободи.

Витлумачуючи історію наживи імущих через визиск ними бідарів, то соціалісти, відповідно ігноруючи внески владних верств до організації суспільного виробництва чи просвітництва, - то соціалісти узялися доказувати що власність є крадіжкою, а тому для поновлення справедливості треба суспільні багатства перерозподілити вже на користь нужденних за рахунок майна та влади елітаріїв. Відчуваючи, вірогідно, що пограбування приватновласників є ресурсно обмеженим, то соціалісти для продовження здобичництва передбачили не лише диктатуру пролетаріату, а ще необхідність трудовоб'язань для цього самого переможного пролетаріату в умовах накладеної заборони на приватну власність, яка вже в умовах свободи неодмінно породжує ринок змагань за владні суспільні посідання. Відповідно суспільна історія тлумачиться як боротьба класів, яка ще й стає політикою бійки проти експлуаторського ладу країн розвинених завдяки ринку. А для успіху забирання у людей прав стає необхідним віднімати у них ще й здоровий глузд замінюючи його на комуністичне виховання трудящих у жертвогній ході до Світлого майбуття. А для втримання краденого треба дисципліна, потрібна єдність, боротьба проти ворожого світу. А для спростування критики на збиральництво, то доводиться вивести його вже у простори містики та месіянських призначень. Еталонною практикою якого зрештою стає концтабір.

Хибними є твердження, що доктрини про експропріатство на капіталістів були соціалістами штучно щеплені на господарювання у московському царстві. Традиціями якого саме й було ординське заперечення: і власности приватної, і прав особи, і цінування життя та гідности як особи, так і масових зібрань. Московське царство є історією зібрання у отарний полон цілих народів та їхніх країн. І учиняється це силою насильства і терором аж до геноцидних його стадій, різновидом якого і є концепт диктатури пролетаріату. Тому то й круг західної цивілізації сприймається московцями як ворожий, бо там приватну власність і права особи боронять від займанців. А заразом, - багатства Заходу є ласою ціллю для набігу.

Виробництво в умовах тотального й планового за ним контролю, аби ніхто не збагатився більше ніж за рангом дозволеного споживання, наслідками має не лише безгосподарність, а контргосподарювання. Організаторам примусового виробництва стають бюрократи, якими засобами примусу рухають не так вищі над ними чиновницькі посадовці, як готовність цих анонімних адміністраторів до вже не анонімної, а особистісної корупції. Аж за усіх умов заміщення зацікавлених у приватних прибутках підприємців вже на чиновницький апарат, з даремними у результатах цілями заощадження на винагородах владі суспільного проводу, - не йде на користь для інтенсифікації і добрих якостей господарювання. Посадові людинолюбці трансформуються у сурогатних підприємців.

Даремно перерозподіл статків на користь тих хто не відзначився внесками до продукування цих суспільних маєностей сприймають ці реципієнти соціальної допомоги як свій прибуток. Бо доходи від подібної філантропії для нахлібників дістаються як роялті для тих хто рулить перерозподілом не забуваючи про себелюбимих. Бо джерелами і ресурсною базою для соціальних кормілів слугує та сама маса опікуваних які трудяться для наповнення соціальних комор. У результаті різниць між тим що людинолюбці видали для нужденних і тим що з останніх же зняли означені бійці за народне щастя, дістається лєвовою часткою саме розподілювачам як комісійні за труди стояння біля віконця роздачі ними пайків. Пайки бідарям є не лише недоїдками від філантропів, а ще й платою за неповстання утриманців.

Як тоталітаризм є суспільним режимом переможного криміналітету, так і спільнота, де злочинці обійняли легітимну владу, і є режимом тоталітаризму, - а уся надбудова над бандитизмом у вигляді неймовірно щасливих обіцянок на бік ошуканої пастви поневолених задля підтримання влади злодіїв є не більше ніж виправданням торжества беззаконня. Енергетичними набутками звитяжців збочень є трофеї, контрибуції, стягнення накладені рекетирами на обсажену ними спільноту, а причинами краху цих аномальних режимів суперечливо і є вичерпність до решти їхньої енергетики збиральництва навіть тоді, як ходу кримінальності своєчасно та задалегідь не вдається зупинити у законний спосіб навіть силовими та відповідними у реагуваннях на беззаконня методами, бо кримінальність за визначенням є приреченою на поразку з боку суспільного оздоровлення. Й усі утопії з боку поводитирів оман теж мають зупинитися не самою критикою обіцяних гангстерами картин щастя їхніх над суспільством панувань, бо бездоказових мрій не буває, а омани розбишак годить зупиняти бодай із функціональних призначень казок саме на легітимацію тими фантазіями реалій схиблень у масоване грабіжництво; й зупиняти інтелектуальне грабіжництво нормальних людей, коли людям нав'язують облуди як нібито норми, не варто лише із рацій захисту майна людей, бо заміна здорових глуздів вже на симулякри ошуканців не просто обслуговує матеріальний праксис бандитизму, як обдарування суспільства на аномії кримінального мислення і є основною здобичтю тих нападників, яким ходить передовсім не про видертій ними шмат, а про забезпечення перманентного шматування суспільства через обдирання суспільних смислів правдивості. Тому не притягнений до відповідальності перед законом бандитизм переважає у прибутковості порівняно із бізнесом законним, що мисливці за чужим заощаджують у витратах на свою нормальність, коли по споживацькому паразитують на продуктивній праці суспільного загалу, а вже понаднормові прибутки приносить той бандитизм, що корупційно опосів держвладу, - проте саме одержавлена кримінальність суперечливо й зазнає масштабних вичерпань ресурсів продовження грабунків, оскільки втрапляє на круги самопоїдання, бо кримінал не може бути одночасно і споживачем здобичі і продуцентом того ж краму, хіба що бюрократія офіціозу злочинства та маса рабів-жертв спільноти злочинства перебуватимуть у антагоністичних протиріччях інтересів своїх існувань, позаяк усі порівняльні із некримінальним суспільством переваги кримінальності є провальними лиш із однієї причини, а саме, незаконности беззаконня, бо у пошуках чужого як ресурсу поновлення несамодостатности робом полювання за чужим означені мисливці змушені будуть пожерти один одного; узаконити кримінал не вдається на тривалий час навіть формально, бо суміщення у одному й тому ж місці стану буття жертвою й стану буття катом є завданням, що не може мати розв'язань; за наполягання на надання нормальній спільноті влади кримінальників як влади законної доведеться розруйнувати до того існуючу нормальність спільноти, а за перероблення влади криміналу як влади законної у відповідній спільноті вже на владу некримінальну доведеться заплатити вже ціну руйнування спільноти до того кримінальної. Шахрайськими прийомами обійти час та законність, аби увіковічнити та узвичаїти аномальність нищення, кримінальники мають: або свою безкарність в умовах приспаних законів та змертвілих реакцій суспільства на виживання в умовах експансії криміналітету, або ж у пошуках нових шарів та сфер свого паразитарного експансіонізму й виживають розбійники; віднімання чужих смислів та чужого майна продовжується тоді, як злодіїв або ж не злапали, або ж вони крадуть вже у новому місці. Щоб не поточитися у захопленні чужого в умовах захоплення жертвами накинутих загарбниками тих ідеологічних облуд, які присипають спротив жертв й сприяють умовам грабежу, то облудники із числа здобичників і здобичники із числа облудників ще й мають бігти у пошукові новоцілінних ареалів продовження видирання чужого. І якщо звичайні бандити цуплять лиш гамани й тікають від поліцейських комісарів у нові гамани, то імперії цуплять цілі народи з історією загарбаних народів, тікаючи від зустрічі з виродженням у самопожиранні у спосіб та технологічну необхідність імперіалізму на підбій нових земель і народів, чи дозволом підконтрольного виробництва у колоніях.

Як це не є суперечливим для замірів на усунення того, що вважають нездатним для його переробки злом задля виведення його вже геть із суспільства у спосіб переведення останнього під загальні принципи ідеологічні, серед обов'язковості яких не виникало б те, що вважають означеним злом, - але ця настанова на тотальне добро й дає у наслідку тоталітаризм із ґратами відділення людини від свободи. Хоча масштабність тоталітарних містифікатів вироджується та дрібниться, - починаючи від того, що у неспромогах хоча б у сегментах предметною культурою освоїти картину даності світу давні вчення вважали злом мало не усе багатство реальності, й закінчуючи тим, що у новітніх тоталітарних віруваннях злом вважають усього лише буржуазію чи євреїв, - проте настанова на те знищення чи неприйняття зла, після якого залишається саме лиш тотальне добро, ця настанова залишається незмінною. Причинами тоталітаризму є невміння утилізувати спадок віків та попередників. Змістами тоталітаризму є накладання заборон на те, що не є підвладним маніям простеньких ошчасливлень. Тоталітаризм це та боротьба з вигаданим злом світу, яка дає втілений у означеній боротьбі результат зла. Коли ж не звертати увагу на ідеологічне прикриття ціллю боротьби за народне щастя, то тоталітаризм не лише закінчується, а й починається із кримінального порушення доказових шляхів на ціль того народного щастя.

Для нормальних, себто у свободі продукуючих спільнот, неприйнятність тоталітарних режимів полягає у ненормальності останніх, у тому, що насильники порушують природні відносини та соціальні запити на добро, що узурпатори спотворюють пізнання істин, що агресори полюють за чужим та перетворюють жертву довкілля вже на відходи, - проте ця кримінальність тоталітаризму саме й приваблює його організаторів, бо злодії, які віднімають чуже за ціну самого лиш віднімання, могли б мати найбільшу ефективність прибутковості порівняно з іншими видами діяльності, - коли б не кримінальний характер віднімання чужого. Тоталітарний грабунок людей на майно, на права та свободи дає фору вільній праці у ошадливості, коли з рабами розраховуються лише нагаями та колодками, - проте у тому то й є неприпустимість організації уселенської зони примусу та облуд, що суспільне процвітання будоване на поневоленні та нещастях суспільства стає безглуздом у цілях, методах, результатах. Заміри розжитися із недоплати рабсилі стають виразно парадоксальним, коли рабсила і є вичерпно тою спільнотою, яка заміряється розжитися на власних стражданнях; нема користі від будовання споруди щастя, коли у фундамент закладаються трупи будівників тої будови; коли суспільство стає жертвовним засобом розтратним задля мети збереження та множення благ того ж самого суспільства, тоді у виграші залишається лише абсурдизм.

Ідеології ошчасливлення вірних та покарання на невірних позиціонуються у логіці еволюції ідеологій, - проте усі заступлені ними принципи практично обслуговують логіку грабежу. Усі претензії на володіння чудесами, окрім радостей гри у чудеса, просто обґрунтовують набіги на сусідів. Праксисом потойбіччя є бандугруповання. Для демократичних суспільств нема інших визначень тоталітарних режимів як – торжества бандитизму. Усі ідейні спонуки до високих ідеалів, до представлення інтересів мас, позови на представництво осяйних векторів прогресу – це лиш флер на брутальну банду.

Розмови про те, що пролетарів треба захистити від розкрадачів додаткової вартості й розповсюдити світову революцію поза кордони московського царства, що німці мають дати одкоша недолудам й забезпечити собі життєвий простір подалі від свого рейху – залишились би ідеологічними порушеннями норм права чи спотворенням соціовідносин порозуміння народів, коли б цей кримінал у житті духовному не був би ґрунтовним доповненням власне криміналу на віднімання чужого життя та присвоєння не власної власності. Ідейні аномалії не є безневинним клопотом у середовищі ідеологів, кримінальність у сфері ідеологічній не лише тягне за собою практику злочинів, але порушення обґрунтованих людяністю моральних, а то й соціальних норм може оцінюватися як злочин. Саме у контекстах забезпечення творчих свобод не завадило б певні екстремістські підміни визнаних цінностей вже на чудеса квотувати за вимогами права.

Для того, щоб усунути із суспільства таке прикре явище як кримінальність, достатньо улаштувати побудову комунізму, й тоді вже красти злодіям буде нічого, бо у такому суспільстві все вже вкрадене, тобто усі виробничі фонди і варта загарбання власність належатиме хунті керманічів у напрямку до комунізму. У зоні комунізму крадіжки звісно не припиняться, проте крихти, які одні зеки видиратимуть від інших зеків, матимуть таку нікчемну, порівняно крадіжками у вільних суспільствах вартість, що їх можна було б і не числити крадіжкою, коли б у тому виживанні не гинули доведені до відчаю колишні люди.

Багатства та соціальне становище зверхників, яке за правління царів мали дворяни, було друзями народу тавроване як несправедливе та здобуте покріпаченням селян, а прибутки мануфактурників були трактовані як отримані кривдою експлуатацією праці найманих трударів, - тож для відновлення справедливості більшовики задля служіння потерпаючому народові відібрали у останнього останнє; опісля визнання програшним проекту побудови уселядського щастя без оплати за працю було у ім'я досягнення справедливості улаштоване нове пограбування вже одержавленого советського майна, яке дісталось когорті чекістів та бандитів іменованих олігархами; визнання неуспіху та програшу справедливості у проекті псевдоповернення до приватної власності через роздержавлення спадку попереднього розграбування – суспільство, як наркоман, опиняється у пастці необхідності повторення чергового розграбування у цілях нової справедливості. Й виходу із провалля у системі хижацтва бути не може у системі хижацтва, себто у рамках московського імперіалістичного збиральництва. Із системи московства можуть для життя урятуватися лише ті народи, культури, країни, які розквітаються із московством, себто спроможуться будувати свою національну достатність.

Психопатів може бути багато, а ідей ними запропонованих може бути ще більше, проте вони залишаються не загрозливими саме на своєму місці відхилень від норми, - на відміну від спроб надати аноміям такого собі виду наукового. Так грабунок сприймався завше як ненормальність, - попри те, що віднімання від ближнього його добра було улюбленим заняттям усіляких владомощців за усіх часів, оскільки праця своїми силами та ресурсами видавалася складнішою, аніж порушення прав чужої приватної власності. Розвинута у руслі традиційних для усіх віровчень ідея обмеження та дискредитації мирських багатств офірованих орієнтирам на містичні цілі, - ідея щодо повного заперечення прав власності, - є примітивним виправданням грабежу вже у масштабах безмежних. Насправді апологія віднімання власності від власників не знищує власність, а лише робить анонімними злодіїв, які ту власність присвоюють вже у якості слуг народу.

Вдаються до насильства, спокушають утопічними обітницями, морочать облудами та фейками, роблять ставку на чудеса, перебувають у полі злочинів та безправности, оспівують ціннісні аномалії, – тому що не володіють обставинами у логіці обставин. Не зважаючи на ефективність винищення усього та усіх не згідних із авантурами, - торжество зла не лише швидко псується, а й викликає реакцію покарання на вчинене зло. Бо живим та добрим залишається те, що узгоджене із життям та добром. Навіть успішне зло з часом та зусиллями судочинства стає збитковим; навіть спершу не віддячена добродійність дає плід доброти у спадковій пам'яті культури. У виграші перебуватимуть ті, які своє сумління узгоджуватимуть із добрими справами на користь спадкоємців.

Порівняно із жертвою, яка у нападі на неї ризикує втратити усе, що викликає любов до її багатств зі сторони бідного нападника, то останній на разі невдачі нападу може хіба що залишитися голодним, коли злодієві щастить уникнути правової реакції зі сторони права та правих у карі. Більш драматичною виглядають відносини між хижаком та здобиччю вже у світі тварин, бо там жертва, яка переважно не має майна, розплачується за свій програш хижаків саме життям. Подібна ситуація має місце і у зоні загальної віри у чудеса, змістом яких є фізичне неіснування ворога, існування якого парадоксально суперечить існуванню чуда знищення усіх проблем через винищення того носія проблем, який саме у живому вигляді заважає обітницям щастя.

У організації продуктивного виробництва дбають про його джерела, включаючи збереження тяглости культури і інфраструктур праці, уболівають за ресурси, включно із інтелектуальними й дослідницькими, пантруються щодо умов, включно із інститутами ринку та суспільними запитами. У розвинених країнах підраховують бариші у розривах між витратним вкладанням і вигодами, включаючи й внески до гуманітарного прогресу. Тоді як до зацікавлень здобичницького профіту не входять питання про походження грабованих багатств. У обумовленнях данини рекетирам байдуже усе, окрім безумовности отримання ними данини. Чеснотами лицарів грабежу є цурання усілякої необхідности зважати на об'єктивні вимоги та логіку працездатности, вводячи й ризикову готовність накласти своїм бандитським життям як плати за вдалий набіг, не кажучи вже про гидування торбохватами вартостей життя та багатств їхніх жертв. Шукачам удачі запаadlo працювати, не лише тому що вони цього не вміють, не бажають, що сугубе споживацтво є обраним ними способом паразитизму, як бандитизм обумовлюється ще й із містичних та світоглядних мотивів трепету перед незбагненною для них логікою і раціями поступу, перед тими хтонічними стихіями, що марно закликають здобичників докласти рук до земного. Хоча хапання чужого є порівняно менш небезпечним для суспільства ніж звичайне глупство, ніж соціальна індиферентність, яка виплоджує шляхи до руїни, - оскільки планування нападу й витрати на озброєну силову протиправність є проявом відносної ментальности, - проте власне пофігізм раціональности та соціальности є родичем бандитського нехлюйства до вартостей життя та власне вартостей. Попри те, що шукачі чужих прибутків рвучко й наполегливо рухаються у діапазоні від однієї афери вже до авантури другого грабежу, але на тих обидвох станціях почиває, відповідно до психології присвоювачів, почиває порожнє місце: бандитам однаково наплювати на те, звідки прийшли до них багатства чи куди пішли від них багатства. Щоб вдало красти, то фундаментом зневаги до жертви, до власного життя, до самої здобичі, що переміщується від оцінок її як багатства вже до стану відходів, - фундаментом ворожости до усіх та усього є ніщо, ницість, марнота марнотратства. Марно закликати бандитів до якогось милосердя чи домовлятися із ними про щось певне, бо у потребах хапати чуже їм і їхнє життя слугує лиш витратним матеріалом потреб хапати чуже. Саме ця суперечлива відсутність потреб мати хоч якусь вигоду із грабежу фундованого на користолюбстві від віднятої від ворогів поживи – й надає спільнотам одержавленого криміналу фору виживання, порівняно із суспільствами для яких хосен і зиск від балансу позитивного є неодмінною умовою функціонування життєздатних організмів. Проїдання не відтворюваних ресурсів штовхає кримінальні спільноти на екстенсивну агресію, або на самопоїдання на разі завад для експансіонізму. У межах автаркії замкнуті на собі зони примусової праці можуть тимчасово зберігатися не лише за відсутности там прибутків, але й за присутности прямих від того втрат та розору на узбіччі мейнстриму прогресивних змагань.

Не ті бандити із числа корупціонерів при державних посадах є смертельно небезпечними, - бо порушення ними законів вкладається у логіку й рамки отримання ними максимумів профіту, - а ті, які у своєму керуванні марою утопій готові безкорисливо, а то й у самопожертві готові винищувати нові й подальші верстви ворогів примусового для усіх людей щастя безвідповідального покладання на звабліві обітниці диктату. Комунізм, як добровільне рабство, приваблює лузерів звільненням від не керованих ними небезпек і проблем відповідальности за власну долю, - проте делегування власних прав і свобод у обмін на служіння зверхнику зовсім не означає й не гарантує того, що рабовласник має залишитися у збитках від переобтяження клопотами від експлуатації поневолених ним.

Коли б здобичників цікавила ефективність та прибутки від їхнього грабежу, то для початку їм треба було б організувати продуктивне виробництво й припинити обдирати людей на права, розум, майно, на гідність, свободи, життя, на знання, творчість, реальність. Але ж бандити керуються не законами прирощення життя, а вносять смерть, насилля, неправди як універсальний інструмент свого усевладдя, яким вони відкривають собі доступ до усіх багатств. Бандитський профіт це лише похідна від завдання збитків жертвам грабежу.

Суспільний організм це співпраця між людьми через духовні і матеріальні зацікавлення у тому. Тож для встановлення Нового порядку на місці розруйнованих ним соціальних відносин та установ, то авторам чуда доводиться атакувати власне закономірності, логіку, запити на життя суспільства через виробництво, задавати шкоду не лише обмінові послугами і товарами, а й елімінувати смисли і призначення подібних порозумінь між людьми у будівні культурі. Усі новації з'являються спершу як продукт ментальний, але то лише безумним ідеям, - з причин важкого для них чи неможливого втілення у реальність, - роковано назавжди залишатися у сфері духу, а тому об'єктом нападу зі сторони останніх є увесь той масив мирських цінностей, який перебуває у сфері реальності, не є надто фіктивним. Усі фахові сповідники чудес просто за визначенням є ненависниками логіки земних справ, усіма прийомами шпетять осуджувану невіру у прищестя неймовірного, ворожими вважають сумніви у обітницях рятівного віроучення. Оскільки бізнес та соціальні зв'язки визначаються не виключно вказівками якихось містичних доктрин і Богом даних світоглядів, - які не можуть мати сторонніх поза їх абсолютністю обґрунтувань, - а ще й вигодами від місця і ролей у розподілі праці, то саме ці меркантильні інтереси й становлять основну заграду для розлиття у суспільній свідомості вигадок заквашених на актуалізації чудес. Зона є проти вільного ринку. Любителі спасіння через спрощення тому для своєї пастви й проповідують ідеал бідунів і згоди із подальшим мучеництвом як вихід, як спосіб подолання нещасливої долі, - аби усе, чим маса страждальців ще розпоряджається, перейшло вже до турбот означених проповідників ненависті до мирських благ. Умовами ствердження зони торжества високодуховних ідеалів є вибивання з-під ніг здорових людей тих стимулів заробітку, які, окрім потреб людей реалізувати творчі сили й покликання, рухають підприємцями, умотивовують життєві змагання, конструюють результати культури. Плоди егоїстичної наживи капіталу дістаються вдячному за це суспільству як споживачеві новаторських прирощень прогресу; і то лише чекісти чи есесівці у їхньому праведному гніві проти класових і расових ворогів розстріляють із самої любові до мистецької чистоти ідеології. У зоні розподілу нема корупції. Утім ігнорування запитів на прирощення усіляких гараздів, яке уможлиблюється на шляхах слідування випробуванням на ці призначення нормам і правилам, своєю причиною має не так примітивне прагнення шахраїв нажитися на підміні меркантильних інтересів громадян вже на підсуданні натомість зваб ілюзіями, - аж удар по традиційним інтересам і манері заробітку у наявній моделі господарювання метою має радикальні видозміни останньої. Так війну, як виключний спосіб силового нав'язування тоталітаристами своїх химер суспільству, вони готують переведенням цивільного господарювання вже на ті рейки мілітаризації, мобілізації, виробництва озброєнь, які на часі і поза ним є хоча й збитковими для країни і для добробуту громадян, але багатообіцяючими на разі спрямування накопиченої зброї вже на віднімання багатств від жертв нападу, на паразитарну наживу від поневолення сусідів. Для традиційних у їх розвитку спільнот, то заробіток на мілітаризації, як похідна від необхідності оборони, диктується острахами на запобігання нападів зі сторони неадекватних сусідів, для яких традиціями отримання доходів є не так власна праця, як пограбування чужої. Тоді як для держави імперської, зайнятої збиральництвом не свого, то виробництво інструментів смертовбивств, - противних життю у випадках застосування зброї не для оборони чи покарання нападника, - є заняття не збитковим, а славним. Й саме задля цього збирачі земель і народів відмовляють мотивам заробітку працею мирною, девальвують корисливість бізнесу цивільного, глорифікують жертвовність заради тих святих небесних ідеалів визволення гріховного буття, де без напоумлення ворогів зброєю ніяк не обійтисся. Так комуністична у зоні совітизації відмова від прибутку є не лише наслідком невміння організувати виробництво на основі самочинних потреб суспільства на прибутки, аж планове і цільове перетворення пограбованих на права й статки мас вже у зеків зобов'язаних гарувати за пайку метою має випуск зброї та солдатів, розтратне використання яких іде далі і далі у сторону противну суспільним вигодам, поближче до мученицької загибелі заради ідеалів утопії.

Збитки від бандитів, які хапають чуже із причин несили чи небажання бандитів виробляти своє, полягають у перерозподілі багатств вже на користь бандитів з відповідним відніманням багатств від жертв нападу. Проте накладками від тоталітаризму є не так організоване ним вилучення від суспільства статків, життя, здорового глузду, як – вправління тоталітаристів у глупстві. На відміну від звичайних бандитів, які свій бізнес раціонально вибудовують на порушенні права й мають від того зиск на вдалому для них часі уникнення покарань за переступ, - то тоталітаризм є замішеним й заквашеним навіть не на містиці й тому, що не мало б статися в умовах знань, аж тоталітаризм є торжеством банальної нісенітності. Прихильники руху у вигадані ними щасливі епохи, куди вони за допомогою концтабору запихають поки ще уцілілих ворогів, - діють не на шкоду ворогам чи на вигоди власні, аж тоталітаристи діють без усякої тями. Тому тоталітаристи сповідують непорушні догмати свого віровчення, аби хоч таким чином досягти якихось визначень супроти породженої ними тої стихії безладу, якій вони марно й невдало наміряються у своїх укляклих догматах протистояти. Коли люди знають із якого боку від бандитів слід очікувати удару, то тоталітаристи не відають відмін між добром та злом, шкодять не лише своїм жертвам, як ще й собі. Біди від любителів абсолютів у непрогнозованості вчинків цих любителів та від невідворотности бід, які тоталітаристи утнуть. На логічно противні навзаєм тези, що звучать від усіх прихильників остаточного централізму та анархії можна навішувати різноманітні кмітливі трактування з узгодження змістових протиріч учення чи змін стратегії і тактики кліру вже на інший розворот, - але першою характеристикою тоталітаризму є: глупство. Прогнози поведження тоталітаристів хибно будувати із сподівань, що ті діятимуть собі на вигоду. Помиляються ті, які хочуть використати тоталітаристів. Бо й останні, як любителі казок та жильці неймовірного, не відають того, на що вони здатні.

Загарбання колоній може для поневолювачів мати сенс хіба що на тому періоді, коли колонізовані опираються, себто усвідомлюють вигоди своєї свободи. Але не тоді, коли у дочасному безсиллі подолати напасника вже уярмлені стають примушеними на стан рабів, себто стають не лише визискуваними, як ще й патернованими й соціально опікуваними зі сторони тих переможних колонізаторів, на відповідальність яких лягає видача харчового утримання підлеглих. Зрештою ця частка видачі пайків годованцям починає переважувати вигоди від експлуатації поневолених людей і народів. Так у свій час московці радо приєднували до себе батьківщини сусідніх етносів, включали у дружбу народів чи у соцлагер нові жертви експансіонізму, - допоки не зігнулися під ношею витрат на платежі задля єдинанеделімства. Опікуватися чужим добром може собі дозволити лише той, хто відповідно занехає своє. Коли у великодержавних посткомуністів вистачало відчуття безпеки на те, щоб позбутися обтяжень витрат на країни соціалістичної орієнтації, на нахлібників які вже майструють соціалізм, на тих які його збудували, - то у цих же самих реваншистів починається постімперська ломка від невиліковної потреби знов затягнути у зону Рускава міра тих, кого звідти щойно відпустили на вільні хліби. Малоросів затягують у ресурс московського антизахідництва, марно марячи про користі від того, - аби продемонструвати, що Московія цивілізаційно не прогнала євроатлантизму, заміряється на співмірність із ним.

Европейці пхалися у чужі країни, щоб поживитися. Підбиті народи збагачували колонізаторів на сировинні ресурси, але туземці не адаптувалися як той ресурс етносу інтервентів, без якого культура метрополії була б недовершеною. Тоді як розпухання московського царства завжди представлялося йому збирання свого питомого. Збирачі лише повертали собі споконвічно рідне, а - не батьківщини інших народів, що їх ті народи беззаконно колись вилучили геть із предковичного московства. На відміну від європейців, то московити ковтають чужі ґрунти і спаюють присвоєне саме з любов'ю. Московці винищують лише тих ворогів, які боронять свій край від московської до неї любови. На відміну від ідентичности культури європейських метрополій, то у московство є конгломератом тих національних культур, які поки ще терплять чи користуються московською інтегральністю. Розставання Московії із переможними національними рухами стає для неї самовтрапою.

Критики неефективності грабіжництва, - як зі сторони його вигодотримувачів, так і зі сторони його жертв, - помиляються, коли марнотратну розтрату ресурсів як на організацію власних грабіжницьких походів, так і обмеження здобичництва лиш поверхневим початковим хапанням ласих шматків від заваленого тіла жертви – розглядають і трактують як недолік означеного паразитизму. Бо саме це наплювательське ставлення оргзлочинності як до власних бійців, так і до тої більшої частки здобичі яка дістанеться союзникам залученим до навали саме й забезпечує успіх останньої. До останнього моря, як до станції далі від якої потокові збиральництва стає важко просуватися внаслідок опору ще не підбитих земель і народів, - то збирачі добираються з чисельністю власного війська більшою, аніж з тою з якої збирачі розпочали лавину. Енергетикою лавини є не так терор поголового винищення тих хто відмовив збирачам на свою участь у їхньому збиральництві, як хвиля збиральництва лиш набирає сили через готовність її організаторів ділитися здобиччю і винагороджувати лєвоюю більшою часткою від дувану тих хто рушив у передових грабіжницьких лавах. Примітивна переробка підбитих сировинних ресурсів жертви з подальшою передачею їх вже на користь споживацьких господарювань тих союзників спільного походу, які більшими для себе результатами утилізують завойоване, – є двигуном і мотивом вдалого експансіонізму. Так розпуханню подальшого московізаторства у представленні його вже глобальним совізаторством його ж людність будівників комунізму закидає невдоволення у тому, що країни третього світу з числа колишніх колоній колишніх метрополій отримують надмірну, зокрема військову, поміч від совітів за самі лиш тамтешні обіцянки будувати у себе соціалізм; що совітсько-кремлівське вождівство надмірно витрачається, зокрема у ресурсах гонки озброєнь, на провокування класової боротьби у західному світі; що постачання енергетичних вуглеводнів до країн соціалістичної співдружності, а ще й утримання його військового потенціалу є занадто коштовним і забезпечується відповідними злидарюваннями совітського народу; так само цей народ вірує у те що сателітні совєспубліки паразитують на витратах на них зі сторони великоросійства, - аж тим той забезпечується і осмислюється експансія московського імперства, що результуючий обмін багатствами йде саме на його користь. Инакше усякий імперіалізм був би неможливим і безцільним. Коли із збитками ерефіці торгують з Китаєм, з африканськими диктатурами, з авторитарними режимами Сходу, надсилають сировинні багатства на Захід як умову умонтування у його господарювання, - то роблять це у ерефії зовсім не на шкоду собі. Московцям не обійтися без загарбання сусідських багатств задля успіху цього ж заняття, запорукою успіху якого є вміння харчуватися робом самопоїдання чи то шматуванням власного тіла яким стають поглинуті ним народи. Влада пристане на суїцид аби посилитись.

Хоча на часі будування на Московії комуно-соціалізму її державці саме це заняття оголошують призначенням та оправданням своєї влади, проте, як завжди, саме втримання усевладдя і є призначенням втримання на Московії її влади, - стосовно виключності якої усі інші проблеми та чинники є лиш її обслуговуванням. Кремлівські обіцянки комуністичної диктатури пролетаріату відкрити додаткові джерела достатку для пригнічених трударів у спосіб одержавлення виробничих фондів прислужилися не більше як наслідкам посилення тиску та ваги імперського державництва Московії. Зокрема акцентування у оптимізації виробництва на участі у ньому а чи приватного капіталу, а чи бюрократії держуправлінців, - є питаннями суто технічними, залежними від кон'юнктури господарчої і колізій політичного гатунку, що вони мають однакові розв'язання не прив'язані жорстко та однозначно до традицій культури чи особливостей цивілізаційних. Різниця між правовими демократичними спільнотами та, з другого боку, концтабірними не проходить по кордону чи у вимірах централізації суспільного управління. Більш того, господарювання на основі пріоритетів ринку можуть дати фору у плануванні виробництва порівняно з совітським Держпланом. Так само як ставка на комунізм, так і на його закінчення на Московії є лиш експериментуванням на посилення там державного усевладдя, на користь пожертви якому не може бути жодних завад. Включно з життям мільйонів підданих, будь-яких мирських чи моральних цінностей.

Там і тоді вилонюють на світ Божий тоталітаристи, де і коли об'єктивно у силу допущених розбіжностей між цілями та засобами поступу, а, в основному, із причин незадоволень у очікуваннях на краще, зачинаються соціальні, а чи моральні, дослідницькі та іншого гатунку кризи, спантеличення, глухі кути безвиході, які слугують живильним середовищем для пропозицій розв'язання з екстремальністю обставин як не потужнішими, так такими ж екстремістськими прийомами. У свою чергу творці спрощених підходів провокують та цілеспрямовано розкручують максимуми та розмаї аномій, патологій, ненормальностей суспільних, викликають фобії та деградантський безлад, залякують приреченістю на гріховну неспасенність без рятівної помочі ошуканців від тоталітаризму, - аби виправдати відповідно дивацькі методи протистояння кризам, аби громадський загаль згодився із позанормальним лікуванням позанормальности чи того, що за позанормальне видається представляється. Тим краще ведеться творцям універсального ошасливлення, чим гірше є для усіх інших. Вихід за межі прийнятного, впадання у потойбічність від допустимого, провалля у позаконність не лише спричинює тоталітаризм, але й стає наслідками його унормальнення. Тоталітаризм породжується не так кризою, як неспромогами віднайти годящі та такі, що відповідають наявним можливостям шляхи розвитку; хибними у їх нездійсненній фантазійности шляхами розвитку, невірно поставленим діагнозом та причинами соціохвороб і стає тоталітаризм; тоталітаризм це вади відповідностей нагальностям культури з боку тих, хто береться до справ. Кризою є не різниці між реально можливим та реально наявним, як перш за усе невідповідність між видами реальности та не ймовірностями втілення реальности і сприймається як криза.

Поведінка та способи життя людей, з-поміж інших істот, прикметні не своєю природною рефлекторністю та інстинктивністю на задоволення видових потреб, а саме свідомим ставленням до подій, домаганням їх освоєння за дійсними відносинами у природі речей, аби тим самим керувати подіями, переформатовуючи природне вже у культуру, й свідомість забезпечує нам можливість встановлювати між речами зв'язки, яких не може бути без наших про них уявлень, себто помилка, як невідповідність, стає характеристикою взаємовідносин між різними досягненнями у процесі культурного поступу. Прогрес це помилка стосовно недорозвитків. На відміну від інших живих істот, які, вірогідно, не мають уявлень понад свої природні потреби і не вигадують зв'язків, яких не може бути, то люди, з матеріалу історичного довкілля, мають культуру завдяки своїм суб'єктивним баченням про зв'язки та закономірності у природі речей, себто ми можемо наполягати як на істинних та таких, що є наближені до предметної дійсности, так - і на таких баченнях, яким не відповідають жадні реалії. Тоталітарні уявлення та упередження переважно й формуються з химерних уявлень. Тому тоталітарні звершення переважно й залишаються у сфері умобачень та ритуалів, бо із безпредметних сув'язей слідує лише безпредметність. Тоталітаристи помилковим оголошують усе суще у його відмінностях від своїх власних фантазмагорій.

Як культурний прогрес не лише виглядає, а й є реакцією відповіді на погіршення несприятливих умов та кризові обставини виживання, так і джерелом тоталітарности є вдосконалення в умовах кризи. Тоталітаризм паразитує на вмінні людей бачити проблеми, не вдовольнятися обставинами й вимагати їх вдосконалень власними таланами, коли негативізм спрямований проти негативного може правити за реперну точку апробованих цінностей, нижче якої не варто опускатися, проте тоталітаризм є перебільшенням конструктивности критицизму, як протиполюсної складової прогресу; виставляння претензій не лише до досягнутого, а й до неймовірного, провокаційне подразнення сумнівного, агресія проти нещастя є виявом нашої свободи, але песимістичне зафарбовування викликів у передчуття гіршого та резигнація перед проблемами з боку тоталітаристів не може не бути визнанням неспромог протиставлятися стихіям та інтенціям руїни; вміння бачити помилкове у його істинному світлі й не обманюватися у прогнозуванні ризиків може бути віднесеним до особливих надбань людської співпраці із іншосвітами, але відмова тоталітаристами у визначенні людьми вдосконалень вже хибує на антилюдяність.

І авторами, суб'єктивними ініціаторами тоталітаристських збочень є, як правило, саме ті винахідники, яких їх індивідуальна доля вразила збоченнями та ущербністю саме на архетипових підсвідомих невиліковних рівнях; моральне уродство творців тоталітарних систем є запорукою їх вправлянь у асоціальності, тоді як на останню є не мало безплідною достатньо соціалізована та системно вписана у прогрес публіка. У свою чергу криза є затребуваною умовою та інструментом порушення тих доказових порядків соціоустрою, де учасники прогресу посідають свої місця у розподілі праці згідно своїх внесків, аби обзиваючи ті порядки вже як ненормальні саме ненормальні й робили несправедну кар'єру.

На спрощені пропозиції зодномірнення усього живого пристають як на вихід з кризи, тож провокація скандалу є живильним середовищем для професіоналів із веремії та рейву, який вони закручують, аби бути у тому затребуваними, аби звернути на себе увагу, аби у руках тримати ситуацію виведення усіх із ладу та по рятування усіх же. Усю розмаїтість обставин тоталітаристи запихають у виміри алярму, трагедійності, кризи й цьому спотвореному розумінню проблем протиставляють як спасительний вихід таку саму редукцію іншозмістових спрощень. Хибне вибавлення суспільства від криз та безвиходей пов'язане із хибним діагнозом, що його дають зачинателі тоталітарного вчення. Враховуючи те, що усвідомлення кризи часто буває нетерплячкою у здійсненні поступу, коли трагедійність є лиш незадоволенням безрезультатних зусиль, то й пошуки обходу проблем на шляхах химерних про них уявлень постають ре лише як уявні виходи, а й як дійсна криза здорових глуздів.

Криза це помилка від розвитків, які й реалізує тоталітаризм. Власне кажучи, суспільна історія є процесом розвитку та поступу, коли виникнення одних викликів та можливостей їх вирішення виводить на інші ще серйозніші проблеми, коли скорше безпроблемність та застій у розвитках і являє собою ненормальність, коли історія прогресу може кваліфікуватися як перманентна криза чи ситуація стресу, - проте відмінні від вминь жити з проблемами якості тоталітарності концентруються у руйнівну систему саме там, де засоби подолання криз постають не лише ризиковими, а й гарантовано небезпечнішими за перебіг власне соціальної хвороби, множачи хиби. Наші пізнання об'єктивного є недовершеними як такі, для яких нема заборон на вдосконалення, коли поступ може оцінюватися як помилка стосовно відсталості досягнень минулоденних відпрацювань та здобутків у культурі й цивілізованості, коли наші освоєння відносин реальності у істинах, завдяки яким ми переформатовуємо природне вже у окультурене нашими талантами на людяність, перетворюють у порівняльну помилку означені упередження минулого, - проте у подібних спростуваннях помилкового як етапу розвитків якості тоталітарності й накопичуються саме там, де розвитки є помилковими, а помилки розвиваються. Тоталітаризмом стає неадекватність та хибність пропозицій на розвитки, коли, образно кажучи, засобом боротьби з лупою обирають гільйотину. Тоталітаризм це омани щастям смертельнішим за нещастя проти якого він є спрямованим; це ті ризики помилитися, які перестали бути ризиками, але вже не стали запорукою поступу.

Прожекти тоталітаризму парадоксально подаються як антикризові. Жаден винахід не з'явився б на світ Божий, коли б він плянувався на погіршення, на зло людям і навіть там, де прямим призначенням винаходу є вчинення ним руйни чи неволі, кажімо, види зброї чи будівництво тюрем, то й там призначенням залишається позитивний конструктивізм. Й інтенціями пропозицій від тоталітаристів залишається розширення людських можливостей. Поза руйнівні та тупикові наслідки та причини реалізації тоталітарних проектів, останні, на щире чи на щирооманливе переконання їх adeptів, виступають засобом подолання кризових ситуацій, є рятувними. Позамірність універсальної спасительності чи претензії на великі відстані між кризою та швидкостями її подолання й вирізняють схеми тотального, такого що не знає ані заперечень, ані виключень, ані суперечностей, ошасливлення вірян. Тоталітаристи цілеспрямовано отруюють суспільні існування, аби у володінні секретом протиотрути залишитися монополістами й від того усевладними.

Не так абсолютизація станів кризи є порівняльними програмами тоталітаристів, як боротьба з кризою є їх енергетикою, санкціонуванням тоталітарного екстремізму, виправданням жертвних втрат, коли у ситуації безладу стає можливим безкарно безчинствувати; за рецептами освячення нещастя та нещасних пропонуються ідеали суспільного устрою від тоталітаризму, визначається вектор історичних існувань, що за участі тоталітаристів прямує до актуального неіснування; у вимірах та пієтеті перед кризою фальсифікуються істини та картина світу. Свою неадекватність можливостям життя та прогресу на прогрес та життя тоталітаристи й перекладають, вибудовуючи відповідно комфортне середовище для свого власного деграданства. Тоталітаристам нічого впорядкованого, підпорядкованого, осмисленого – не треба, природними умовами тоталітаристів є безлад, злочин, смак смерти.

Тоталітаризм знаменує собою кризове вивалювання геть із реальності вже у позареальне, стає апологією чудес та позаісторичності. Не лише чинниками, а й представництвом тоталітаризму є невдачі на шляхах використання та засвоєння дійсних та не ілюзорних нагод розвитку, коли помилки ховаються під оманливі спокуси казкових і тому не можливих на практиці, не здатних до втіленого опредмечення замірів, коли природнооб'єктивоване підмінюється не завше безвинними у наслідках використання фантазмами та симулякрами.

Ідеології з нульовою предметною областю претендують на свою затребуваність не так посиленнями на загальну кризовість, як демонстрацією себе у якості рятівника, виправдовуючи пропозиції свого екстремізму, - але у тім то й справа, що кризовість у її виконанні, у її представленні тоталітаристами є ними ж і вигаданою, такою, що не має місця поза ідеологічним її представленням. Тоталітаристи залякують публіку кризами та нещастями, аби загнати публіку у вид тої спасительності, яку так само фіктивно вимудровують тоталітаристи. І криза, і порятунок від кризи є видами ошуканства. Механіка тотальноогульного звинувачення публіки у невиліковних гріхах від предків, від долі, від початків світу, у тих гріхах, які навіть не вчиняла публіка, є лозиною для перетворення заляканих вже у стадо тих, кому обіцяється спасіння на разі упокори у стаді під орудою тоталітаристів. Живильним середовищем тоталітаризму є навіть не ті негаразди, які можливо здолати, а ті нещастя, на які приречені усі невиліковно самою долею життя. Тоталітаристам доводиться вигадувати містичні трагедії тоді, як вони не у силі паразитувати на тимчасових труднощах зростають, оскільки реальні труднощі долаються реальними ж прийомами, серед яких нема потреби у тоталітаристах. Тоталітаризм визріває у жорсткому просвіті між вигаданими кризами та такими ж фіктивними порятунками. Схиблені на інтелектуальних патологіях свої світосприйняття нав'язують як норму людям нормальним, аби тим дістатися до майна та влади серед людей нормальних.

Кризою і є санкціонуванням шахрайських обходів людського та правочинного вже насильствами, коли знімаються та відкидаються геть заборони, що застерігають від нежиття та аморальності, коли наснажується до впроваджень навіть зло у ім'я абсолютистських, таких що гидується повсякденням, надціностей тоталітаристів, коли хаос та занепадництво закартурюються під безмежжя усеможливостей і здається заможливим говорити із Богом вічі у вічі. Можна сумніватися у кваліфікації будь-яких ситуацій як безвихіднокризових та приречених на естремуми, але вже не доводиться сумніватися у ненормальності запропонованих виходів та розв'язань із означеними фіктивними оцінками.

Хибні знання виправляються вже зі сторони нагальностей об'єктивного, тоді як характеристики кризи накладаються на помилки саме психологією, розбалансованість якої й вичерпує собою усі характеристики криз та інших алярмів. Явища й події так відбуваються, як то є, а оціночні судження на події даються людьми передовсім із своїх очікувань. Й коли у об'єктивності кризовості можна сумніватися з причин суб'єктивності її оцінок, то не доводиться вагуватися у кризовості глуздів, у безглузді тих, хто сприймає світ виключно у оцінках кризи.

Означені алярмісти виходом з кризи призначають згоду усіх з їхньою волею та з баченнями світу виключно у світлі алярму та відповідного порятунку; криза тут таки зникає й щасливий порятунок зразу ж і виникає, як тільки вірні виявлять рабську покору щодо картини світу намальованої її вождями; змістами кризи вожді подають непокору їхній волі з боку ще не упокореного ними світодовкілля.

Кризою постає чи то несталість культурна, чи то дерегуляція культури порівняно із тими станами розвитків, чи то регульованости, на які й претендує тоталітаризм, як вид культурного поступу, чи то організованости, - то ж для надання актуальности й затребуваности безглуздим пропозиціям достатньо провокувати усі види деграданства й розпачу, порівняно з якими безглузді пропозиції вже не здаватимуться безглуздими. Щоб зона здавалася високим порядком, то треба усіх та усе опустити ще нижче. Виробництво кризи є не лише необхідністю легітимації тоталітаристів, а й єдиним продуктом, який й стає наслідком тоталітаризму, гіршим за який є лиш ті ліки, шляхи виходу з кризи та цілі, на які покладаються тоталітаристи задля розв'язання з викликаними ними ж соціальними нещастями. Диктатура простих силових рішень поза процедурами законности, на користь великих натовпів, де нечутно голосу одинаків, визрівають там, де усе руйнується й не видається можливим бачити шляхів подолання негараздів. Натомість адекватними методами управління крейсерської швидкості культурного поступу є саме демократія та усякі мирні засоби порозуміння між розмаїтими пропозиціями на прогрес.

Криза не лише видається, а й є стражданням та втратами для її учасників, але не для її свідомих організаторів, для яких криза є підприємницькою кампанією по перекачуванню чужих ресурсів вже на свою користь. Експромти це те, що не має відношення до кризи. Випадковість, яка набирає обертів під час кризи, є не виправданням, а звинуваченням проти кримінальних призвідників кризи, за якої вони перетворюють кримінальність у вид прибуткового бізнесу. Ті, хто у кризі вижили, за неї й відповідають, як трупожери. Зазвичай маса ресурсів, відірвана від власників, витрачається намарно, але ті втрати кризові менеджери вважають прийнятними за ціну здобуття лиш дешевими засобами грабунку тої маси ресурсів, що нікуди не дівається, а дістається врятованим у кризі. Під час кризи метиковані її ініціатори дбають навіть не за майно, а за знищення конкурентів, бо той, хто вижив у взаємонищенні винагороджується майном, що його полишили вже мертві. Душогубства власности є лиш світанням кризи, бо власне кризою є вбивства власників як людовбивство.

Вправлятися у ексцентричності, вдаватися до чудес, покладатися на утопії, перекручувати законне, спотворювати прийнятне, провокувати загибель, вистрибувати геть від здоровогоглуздя, ігнорувати істини, кохатися у психопатіях починають не на рівнях відкритости прогресу, а у кризі останнього, коли енергетика творчости ні до чого іншого, окрім вищезгаданого докластися не може й починає обертатися у вирві безвиході.

Поневіряння суспільства у обставинах несвободи справедливо розглядають як кризу, аж у тім то й справа, що ця криза і у своїй онтології носить не матеріальний, а ідеологічний характер, що ця здавалося б нізвідки виникла проява стає тим продовженням практичного поступу, який припускається дисонансів та розбалансувань у пропозиціях не так подолання глухих кутів для фізичного прогресу, як потреб передовсім духовних, оферти від яких у кращому разі обіцяють хіба що посприяти умовам прогресу економічного, наукового, освітнього. Тюрма для людей і цілих спільнот веде рід не так від безпроблемного занепаду, а таки від проблем росту, коли причуваються до маячень диваків, які провіщають не лише панацею від лих наочних та відкриті двері до достатків, а й ладні наситити до решти вигадані ними абсолютні смисли життя чи осилити такі ж фікції духових моторошностей. Кризи там, де шукають кращого від кращого. Громада шпортається на питаннях саме світоглядних та відсторонених від буденного, коли обмацують чудеса потойбіччя, де ходить за надбудову над об'єктивними подіями. Тоталітаризм породжується не мирським, аж батьками його є запити вишуканого естетизму на маргінесах духових розвідок.

Неодмінною умовою перетворення вже колишніх громадян на теперішніх рекрутів, на підданих, на паству готову жертвовно слідувати наказам своїх любимох вождів та сумлінню відданості їм же є руйнація усіх соціальних структур та порядків заміненіх на віровчення, догмати, зонівські плани і приписи. Регуляторні функції моралі відкидаються заради прагматично пригожого для Нового порядку. Тямущість людей удавлена рятівним світоглядом має опинитися там же. Право не лише відмінється як ще й збагачується на революційну доцільність. На місце соціальних взаємин та структур з їх організації приходить ентузіазм дисциплінарного виконавства, підтверджений розгортання терору проти хвилі ворогів, боротьба з якою лише загострюється релевантно до кроків та міри наближення до обіцяного світлого майбуття. А щоб люди гарантовано були зведені до верстви невольників, то не обійтися без руйнації господарчого життя суспільства, аби не лише фізично та фізіологічно узалежнити його від присуду начальників, як ще й подати тюремну пайку вже за досягнення моделі соціальної опіки. Торжество тотальної одномірності не відбудеться без ущербності та виродження усякої самостійності громадян у їхньому біологічному житті та житті культурному, бо самоправні, самодостатні, соціалізовані у стандартах цивілізації громадяни є завадою для зони. У загальній тюрмі приватне життя відмінється не лише утисками на свідомість та поведінку в'язнів, аж особа зобов'язана припинити існування як одиниця господарча. Тому то підприємницька діяльність, ініціативи критичні та дослідницькі, усяке випинання із залізного поступу шеренг карається пострілом конвою без попередження. У зону неофіти секти вступають омиті й очищені на відсутність у них сумління, розуму, знань, родинних зв'язків, неправильних вірувань, майна та ще й без грошей. Руїна продуктивного, господарського, економічного, фінансового життя суспільства здатного на розвиток та продуктивність стає не лише дверима входження, енергетичною наснагою зони штучного порядку, повсякденню турботою з виконання усяких побігів незалежності та уникань дисциплінарного контролю, - але розор господарки та грошового обігу є ще й результиуючим надбанням тоталітаризму. Беспорядність громадян, як запорука переведення їх вже під регуляцію домінування бандитів, забезпечується і досягається доведенням до банкрутства усього виробничого організму, усіх домогосподарств, переходом за межі виживання. Скорботні для їхніх жертв жнива замішані на radoцax споживацтва представленого її катами. Здобичники вкраденого ними перебувають у переконанні, що щасливе перетравлення ними розору суспільних багатств, - трансформоване у продовження споживання трофеїв, - не матиме обмежень. І помиляються. Заміри процвітання на гноєвищі усіх видів улаштованого безладу та збанкрутіння тої утопії, яка перевертає історію дибки, - може статися вдалою розбійницькою плутнею, але не може бути махлярством довготривалим. Хоч на запамороченні потенціалів ментальних, з відповідною заміною знань вже на вірування з маніпуляцією чудесами, вдається пройдисвітам затриматися у історії вже на довший термін.

Встановлення совєцього диктату не відбулося б без передумов хаотизації усіх порядків наснажених цілеспрямованим провокуванням загальної кризи. Девальвацію з інфляцією і ліквідацією фінансового ринку треба числи за чинниками кризи, а не її наслідками. Так само свідоме знецінення грошових накопичень совєцького народу будівника комунізму, неспроможність задовольнити товарний попит, оборудка із скидання соціальних зобов'язань номенклатури – є умовою зведення на трупі роздержавлення вже чекістсько-кримінальної псевдокапіталізації.

Громадяни зугарні діяти за правилами суцїої культури, спосібні розуміти дійсність, робити до неї гідні внески, - піднімаються у своїй кар'єрі. Тоді як насельники соціальних підвалів, які залишаються там завдяки своїм невмінням співпрацювати із реальністю за її вимогами, - сподівання свого зростання покладають на революційний злам світоустрою вже за вимогами чуда. Еліта та багатії є об'єктом атаки зі сторони революціонерів, які закидають багатіям своє упослідження. Усі тоталітаристи ненавидять усе пов'язане із збагаченням, оспівують види злиднів, почуваються там як удома. Допоки самі не дорвуться до еліти.

Там, де практику руїни починають плутати із розмовами про вдосконалення, то там і починається тоталітаризм, який і є операцією прикриття на легалізацію виродження; тоталітаризм це торжество негативізму, якому *облудно* присвоюють противні до його наслідків виміри; варто лиш перебрати із пошуком гараздів у невдячному проштовхуванні у стравохід здобутків попередників, як тут й починається неперебірливість у безвартісному. Матеріалом будови в'язниці тоталітаризму є ненависть до вироблених у ході громадського прогресу його інституцій. Прогрес, навіть у позитивах, містить елемент зневаги до вже відпрацьованих досягнень, а коли під вдосконаленням розуміють повну революційну заміну традицій вже на небачене, - то там і починається концтабір тоталітарний.

Подібно до того як наростаючий соціальний безлад виходом із нього висуває містичні рішення, то й наростаючі наполягання на містиці викликає соціальний безлад. Практика громадських розбалансувань взаємопов'язана із втратою й інтелектуальних бачень. Ідеологічний тоталітаризм та пертурбації притягуються навзаєм, аби вибухнути у їхньому критичному накопиченні. Ідеологія при її переведенні у практику соціальної історії для останньої стає руйнівною, оскільки ідеологія і реальна історія підлягають відмінним законам, а ідеологіями і є неадекватні розуміння реальних потреб, що й викликає руїну соціального буття у домаганнях виробити з тих уламків дім ідеології. Утопії казкові лиш у своєму ранзі та у внутрішніх своїх межах. Ідеологія на підйомі розруйновує усі самостійні сфери соціобуття й перетворює їх на свої різновиди, а підйом соціуму до достатності призводить до виключення звідти участі ідеологічності. Аби доводити свою корисність у підміні недороблених до самодостатності інститутів соціокультурного життя, ідеологія має постійно їх розруйновувати, паразитарно споживаючи їхні цінності, замість своєї праці на користь того реального життя; й у свою чергу ідеологія має виставляти себе жертвою, що потерпає від неслідування її приписам з боку профанного життя, аби на міру своєї руйнівності з боку реальної історії списувати руйнівні похибки останньої у міру слідування приписам ідеології. Аби виставляти себе рятівниками людства ідеологи мають виставляти себе його жертвою, коли невинуваті ідеали, компенсовані недоробленою з тої самої причини самостійністю соціального життя у своєму взаєморезонуванні дають безлад. Аби бути легалізованою у якості споживача дїбр керованого нею суспільства, ідеологія з її служителями має виставлятися як невіддячена з боку невдячного суспільства за свої служіння у якості його керівника. Аби безлад правив ресурсом ідеології спрямованої на виробництво безладу. Ідеали містики мають бути не доведеними до решти, аби була довгою дорога до ідеалів, які тим самим мають бути виправданими як ідеали.

Аби хоч на мізерний крок просунутись напрямкові користі загалів прогресу, треба не тільки особисто надолужити створене до тебе поколіннями, запропонувати свої винаходи як переваги досконалості, а й за участю випадку та маркетингу у потребах ринку нав'язати свій товар задля відмови загалу від узвичаєнь, - тоді як реалізація творчості на противних прогресові шляхах не має обмежень й обіцяє вражаючі успіхи. Нобілі воротитимуть шнобелі, коли пропонувати їм підношення ще не апробованих позитивів, але коли рекрути тотального небуття вимахуватимуть апробованими у негативізмі інструментами скорочення життя, тоді навіть суспільна злидота молитиме за пощаду; пропозиції конкурентних обдарувань у контекстах експериментувань із позитивами прогресу можуть бути проігноровані та не затребуваними, тоді як усі дражливо реагують навіть на натяки замахів на брутальне віднімання природних станів життя; на відміну від проблем із вдосконаленнями, дегенерати, їх цінності та зброя зберігають незаперечну модність, усі вправляння у векторах виродження є самочинними й не потребують поза собою доказів на відміну від проблем на вдосконалення. Скорше смерть, аніж життя має ознаки позакритичності та абсолюту у вимірах часу та простору. Доста запропонувати нагоди вбивства, й терміново бандит викликає як не повагу, так серйозне до себе ставлення. Радоці здобуття влади найлегше досягаються на шлях приниження докїлля не лише нижче рівнів виживання та свобод докїлля людяности, а й нижче влади шукача означених радощів.

Оскільки з вічністю товаришують лише не потрібні їй, то усе корисне має термін придатності; як не є можливим нескінченної й невичерпно вдосконалювати доцільне лише до свого місця, то забуття вже відпрацьованого стає його необхідністю та долею; за успіхи у розриві нарізно часу та простору доводиться платити власною катастрофою тому, кому це вдається. Але штучне підштовхування настання нового часу у спосіб виштовхування із нього геть того, що облудно називають вже неправильним, - не є тотожним настанню тим самим перспективних відкриттів; заперечення того, що у силу помилкових, примітивних, обмежених бачень прирікають на загибель, - не є годящим чи доказовим прийомом видавання означеного примітивізму за щось цінніше й необхідне; вбивця, який виставляє свою агресію за руку долі, - є не більше як злочинцем. Понадрозмірне вдосконалення віджилого стає вправлінням у злі, проте понадпомірні вправління у знищенні ще не прирікають вбивцю на представника прогресу.

Нещастям від нерозуміння опрощеннями чужих прав та свобод з відповідним винищенням останніх методами насильницькими з боку насильників – полягає у тому, що самі опрощенці та примітивізатори розуміють у відповідь для себе лише таку ж мову насильства та фізичного примусу, що й множить неправди та усілякі порушення доказових істин, призводячи до розгортання веремії тоталітарних насильств замість їх зменшення та приборкання. Примітивістів треба зупиняти силою не меншою від сили, застосування якої є виключним шляхом ширення примітивізації, проте й карні засоби проти ребелітантів мають чинитися у контекстах права.

Інтрига історичних доль людей і народів, а саме порушення гармонії між тим, що ще кортить з'їсти та вже не виробленим на те, залежить також і від неощадливого ставлення до ресурсів часу, коли борг запозичань від психічних очкувань стає не виправданням, а звинуваченням проти відсутніх фізичних спромог праці на продуктивність, що й робить загрозеним зведення дому процвітання на фундаменті лише думкою запланованих успіхів на загарбництво чужого чи на утопічних ілюзіях відкриття якихось рятівних, а на ділі безпредметних, законів. Розум маємо на те, щоб прибутки планувати, але ж не вигадувати на порожньому від розуму місці.

Зона централізму виникає у ситуації ринків, що падають; тотальний примус годиться для управління занепадом; похід на м'ясобійню вже колективістським стадом стає не таким страшним. Тоді як зона анонімності протипоказана усяким видам зростання.

Занепад того, що вичерпує корисну доцільність свого зростання, стає не лише причиною, а ще й наслідком більш перспективних пропозицій на прогрес, коли для підприємливої публіки відкриваються вакансії та кар'єрні зростання, - проте любителі простих рішень саме для того зловживають штучною критикою на сторону доказових успіхів суспільної організації, аби руїну цих історичних реалій виставити доказом на прощтовхування примітивних бачень, спрямованих на усевладдя та покорення до станів руїни усіх незгідних.

Усебічна аналітика та путні розмірковування про об'єктивні причини навали здавалося б не очікуваної кризи, доладні пропозиції на створення умов та факторів подолання розпаду та занепадництва – частіше за усе є димовою завісою на той секрет полішинеля, що до станів руїни прибуткові фонди доводять штучно з тим, аби за безцінь скупити здешевлене та занехаяне добро. Коли усі біжать наввипередки аби збути хоч із якоюсь для продавця вигодою ще не остаточно знецінене, - настає золотий час робити покупки. Руїна це кампанія приватизації, це доба хижаків, які вийшли на військову тропу здобичництва, це прийом передачі громадського майна та капіталів вже у приватні руки загребуці. До станів банкрутства доводять ті фонди, на які визріли апетити вже нових рейдерів. То лише прибуткове виробництво організувати складно, а розорення працюючих підприємств внаслідок, здавалося б, безглузлого менеджменту – є навдивовижу успішною процедурою. З кризою марно боротися тоді, як у її розгортанні зацікавлені ключові гравці ринку. Руїна і самодержавства, і комунізму, і країн посткомунізму є бізнесом прибутковим.

У суперечках про причини страждання одних людей та гараздах людей інших часто переважає точка зору, що це не бідарі винні у недостатності своїх зусиль на подолання ними бідувань, а що у бідуваннях винні багатії, які спеціально чи за кошт жертв заробляють собі і наживаються на чужих стражданнях. Тож для встановлення рівності як стартових позицій для роботящих починань, то ліпше зупинити чи зробити завади для тих хто вже лідирує, аніж створити сприятливі умови для запізнених.

Здалося б. Залишається втішатися із зростання тих багатств на цілому світі, які виробляються докладеними до них трудами. Аж ні. Для здирників націлених на збагачення прийомами простими, без інвестувань туди власних трудових витрат, окрім лиш сили на віднімання створеного чужими талантами, - то для цих бандитів багатствами і ресурсом є лиш здобич яку вони присвоїли та контролюють. Тоді як гаразди сусідські бандити числять не лише власними збитками, недоотриманими доходами, а ще й не упокорених господарів власності вважають бандити своїми ворогами, - тому що ті чомусь не прагнуть поділитися із бандитами власними приватними пожитками, а ще й мають нахабство захищати своє майно від мисливських на нього апетитів, бунтувати проти самозваних покровителів. Зростання світових багатств вважають здобичниками саме за нещастя, бо це добро їм не належить. Рушієм бандитизму є переконання його сповідників у тому, що не контрольовані ними блага є отриманими за кошт самих бандитів, які страждають у нестачах тому; що це верстви імуших нажилися на верстві бандитів; завадили бандитам у справедливому, на думку бандитів, розподілові світових благ. Так соціалісти, як захисники пролетарів іменованих ними за гегемон і провідний клас, закидають власникам капіталів звинувачення у причинах страждання пролетарів, поновленням порушеної буржуїнами справедливості висуваються рецепти заборони функціонування виробничих капіталів приватних, ще й з ліквідацією у плані фізичному самих експлуататорів, відняту якими у трударів додаткову вартість треба назад пролетарям повернути задля збагачення таким чином постраждалих трударів.

Бандити у бандитизмі звинувачують своїх жертв, на яких вони вже напали, або лиш збираються це зробити, відновлюючи потрібний здирникам порядок речей. На думку бандитів, то імущі самі винуваті у тому що спровокували на себе напад: а якщо жертва не бажала собі позиції об'єкту нападу на неї, то не треба їй було бути такою привабливою, переповненою принадами для здобичників. Загрозу від тих світових багатств, які є такими, бо застаються ще не упокореними на користь їх споживацтва бандитами, - то останні беруться усувати просто через знищення багатств. Негативізм бандитизму полягає не лише у перетворенні у їхньому стравоході відкушене ними вже на відому субстанцію, аж руйнівні ролі здобичницького збиральництва, - парадоксально щодо цілей наживи на чужому, - включають ще й знищення цього чужого, що його збирачі розглядають причинами наслідків своїх потерпань та нищих ролей явища бандитизму. Зростання благ на світі розглядають здобичники як загрозу для себе через відповідне зростання числа власників і господарів тих благ, відсутність контролю над якими, а особливо числа конкурентів на володіння благами, бандити прагнуть зменшити. Нащо призвідникам негативізму хоч цілий світ, коли у ньому для професійних здобичників не залишається місця. Зона це війна на знищення. Гармонія досягається сокирою. Усе, що не вміщується у вузькі апетити жування чужого вже як свого, представляється здобичникам зайвим, таким що підлягає знищенню та вирівнюванню під означені ідеали торжествуючого криміналу. Тоталітаристи, - на провідних ролях у організації бандитизму вже у одержавлених, а то й глобальних вимірах, - не тільки не жахаються провокуванням ними воєнних конфліктів, а є ще провідною стороною зацікавленості у світових пожежах, з хаосу яких здобичникам, у перерозподілові ними на себе не свого, вдається урвати і вихопити обсмалений шматок. Порядком зони є хаос війни.

Грабунок не доводиться вважати успішним, коли він здійснюється як одноразова акція. Грабунок продовжується у часі коли оформлюється як обмін послугами. Умовами експлуатації є захоплення жертви до виробництва. І тут виникає загроза що самоправний раб повстане. А тоді цілковите знищення повсталого є важливішим ніж дохід від його визиску.

За самозрозумілим умовчанням поступ включає у себе і як його відпрацювання, так і території таїни, що його ходом поглинаються й перероблюються у тіло культури. Переміщення відкриттів по шаблях: шокових, прийнятних, самозрозумілих, необхідних, сумнівних, неактуальних, помилкових на загал, правильних у своєму діапазоні, – є подібним стосовно усіх відкриттів, коли занепад моди може напосісти на довільно який винахід, проте песимізм може бути результируючим лише серед зятятих любителів кладовищ. Коли у творчих переформуваннях природного вже у культурне бере участь людська кмітливість, себто здавалося б безпредметне, - то виродження не є навіть платою за прогрес.

За визначенням саме існування культури суспільства є направленим на добробут суспільства, тож постійне подолання проблем у суспільстві ризиково може заскалювати у замаху на подолання власне суспільних існувань, коли пропозиції на добро є надміру не випробуваними критично. Залякування суспільства способами його існувань чи видавання останніх за трагедію, коли вигадану хворобу беруться лікувати принесенням їй у пожертву власне реальних суспільних існувань, - може бути більш небезпечним, аніж відсутність пропозицій на суспільні вдосконалення. Прожекти дешевих у їх облудливій звабливості подолань скорше вигаданих, аніж реальних криз, скорше суперечливо викликають вже неілюзорні кризи у суспільстві, утопії щастя наснажуються споживанням відповідно провокованого суспільного виродження, дух від загнивання історичних цінностей здійсмається до зверхніх позиціонувань у метамову та ролі позаісторичного деміурга, - а, проте, оскільки перепони на щасливе вивалювання геть із реальності скорше відсутні, аніж потребують стримування з боку здорових глуздів, то містика тоталітарності може вписуватися у системність традиційної та посебічної культури саме на шляхах адаптації останньої, що не може не бути суперечливим виродженням як не догматичних змістів тоталітарності, так деградуванням їх трактувань як домінуючих щодо ганеної ними реальності історичних спільнот. Оскільки життя та розвитку потребують для здійснення саме розвитків та життя, то тоталітаристи сповідуватимуть відмінне від того, позаяк прагнуть відзначитися від традицій у пропозиціях чудес проти нормалей життя та розвитку. Коли невдоволення прогресом переплутують із ілюзорними засобами його прискорення, тоді страждають усі, тоді деградує не помилкові рішення, а ще й спрямована проти них суспільна реальність.

Скорше культурний поступ відбувається у контекстах виродження, аніж то є навпаки, і саме ця невичерпність доколишнього хаосу обумовлює ще й творчість нашої свідомості у її просуванні по простих шляхах відсутності складних перепон, враховуючи ще й полегшений конструктивізм тих марень людської свідомості, які у логіці власне дуже людяного залишаються поза умовами логіки предметності. Тоталітаризм це там, де руїна як природний процес зачинає домінувати над штучністю зусиль творчих. Логіка культури уречевлена у її предметність, особливо у царині високих технологій, потребує від людини зусиль, аби бути продовженою відповідально за розвитку культури, - на відміну від винаходів, які залишаються у царині людяного, де вигадки не можуть зачіпати об'єктивні відносини у природі речей. Попри невичерпні у фізіологічному пляні можливості людських розумінь подій, наші розуміння у пляні фізіологічних реакції є прив'язаними до обставин нашої культури, обмеженість якої є обмеженістю наших розумінь, й перспективи якої є перспективами наших інтелектуальних вдосконалень. Полегшене продукування дурниць та невідповідностей потребам розвитку вибачає те, що дурниці відповідно не мають змоги прорватися до серйозних впливів на об'єктивовані події, - проте проблеми практичної руйнації практичного зачинаються там, де вигадки із царини достатності людських марень з приводу практики уречевлених подій отримують нагоду реалізуватися, особливо у сфері політичного життя. Ентропія та реальний безлад є фактом ще й людської свідомості і цей прорив безладу знаходить своїх творців та адептів, знаходить відповідно дегенеративні обставини для своїх втілень, хворобливо ушкоджує не лише людяні самопочуття у світі, а й ті органи культури які є вагомішими та більш предметними за наші самопочуття.

Поступ, - як удосконалення знань і технологій, - постає картиною, коли замість спрощених сподівань на поміч зі сторони вигаданих потойбічних сил з'являється маса тих спеціалізованих фахових занять, успіхи яких залежать від причин і залежностей не пов'язаних із регламентам жертвоприношень на умилостивлення культів. Розмивання актуальності містичних уявлень, з виникненням на тому місці вже світських знань, породжує з часом більш досконалі знання і теорії, - які постають вже зворотною картиною повернення до, здавалося б, перейдених рівнів інтегральності. Тож поступ представляється пульсацією і ротацією постійних розворотів між інтегральними і спеціалізованими знаннями, - коли його братися вимірювати у категоріях ускладненого чи спрощеного, централізованого чи осібною, упорядкованого чи хаотичного. Відповідно спрощення може бути не лише фактом виродження і руїни прийнятих порядків, а водночас може бути проявленням закономірностей більш досконалих та інтегральних, стосовно яких поки ще прийнятне є лиш окремим випадком; а, у свою чергу, ускладнення тлумачень проблеми може бути невмінням знайти ті прості розрішення, які і є правдивими. Порядок є необхідним в усіх сферах життєдіяльності, його призначенням є протистояння усім виключенням, що його порушують; між тим, ніщо так не шкодить розвиткові через винахідництво, як фетишизація загальних норм, як спрощена дисциплінарність під тягарем обов'язків якої усе для початку вклякає і починає вироджуватися. Свобода не виникає у місцях із яких нема виключень, бо сама свобода є виключенням із подій заданого місця і часу. Поза тим що колективні зусилля посилюють удар, однак авторство удару належить одиницям. Колективне – не до добра. Спочатку створюють товар, а вже потім його розпродають споживачам; не навпаки.

Щодо такого аспекту чутливості, яким є слух, то мелодія видається тоді більш приємною, чим більш вона є спрощеною, коли ритми і темпи її відтворення є жорстко заданими, а її відтворення слухачем, як учасником музичного акту, є навіть нав'язливим і мимовільним. Тоді як складний набір різноякісних звуків важко дається сприйняттю, не становить ансамбль, а то й трактується какафонією. Між тим здатність почути дисонанси у правильному темпорованому мелосі, вміння дослухатися до зайвих шумів у усталеній роботі агрегатів, майстерність до розширення діапазону сприйняття є тим досягненням, що відрізняє фахівця від пересічної людини. Прогрес саме й полягає у тому, що люди і людство навчається слухати те, що раніше було покрито мовчанкою таїни. Хоча людина спроможна гортанню відтворювати цілу купу ні на що не схожих звуків, однак у межах заданої культури, то вимова звуків, слів, речень, а, можливо, думок і тверджень, - має бути класичною, виразною і адекватною, оскільки незнайоме проходить повз сприйняття; коли ж промовець розширює заданий діапазон озвученого, виходить за межі належних узвичань, то йому варто звертатися або до логопеда, до наставника, а чи психіатра. Гарна мова має бути правильною, у слідуванні заданому, - але не більш від того.

Щодо бачення, то гармонія кольорів задається їх спрощенням до варіативних у межах осібних культур понять краси та відповідних форм, абрисів, конфігурацій. Однак і тут до сприйняття, обмеженого людськими органами, додає поступ розширення цього спектру, дозволяє бачити те, що раніше почивало під прикриттям таїн недоступних. Фахівець заходить за межі колірної гами доступної для природи людського бачення, але не ламає порядок сприйняття, а задає нові ще не бачені його рівні правдиві і фактичні.

Щодо тактильної чутливості, включно із статевою, то й тут вихід за її природно прийняті межі, навіть спроби їх розширити входженням у нормалізацію збочень, поступається і поступатиметься розвиткові високотехнологічних інструментів освоєння та переробки реальності, - але знову ж таки на потребу зростаючим потенціям окультурення.

Особливо виразним видом занехаяння усталених традицій видається вихід геть за межі саме у царині знань. Де загально визнані світосприйняття постійно атакуються тими новаторськими пропозиціями окремих дослідників, правдивим успіхам яких щастить знову ж обернутися на просту відкриту для усіх доксу. У загниванні стабільних порядків можливим є революційний вихід на досконаліші закони і тут важливо щоб вони не стали концтабором.

Задля подолання конфлікту між мріями щодо запропонування позитивів поступу та між фізичними на те неспромогами вигадується модель оцінки ситуації вже як кризи занепадницької, коли щасливі часи добродієвства й достатку залишилися позаду і доста лише відновити те, що вже було досягнуто. Невігласи та прихильники відхилень відсутність своїх творчих зусиль та перспектив бачення майбуття беруться долати та спонукати ресурсною енергетикою винахідництва у спосіб вигадування ілюзорної картини того золотого віку свого минулого, до якого необхідно лишень повернутися, - аби у цю штучно вириту виімку народних страждань полинули без зусиль самі собою усі чинники компенсації потерпань від тих вигаданих ворогів, яких треба винишувати задля помсти за наставання неприйнятних часів страждань та мучеництва. Стимулами від противного беруться маніпулювати ті, які йдуть у противну від законної сторону. Ілюзії входять у тіло культури тоді як їх підтверджують посиленнями на минуле, трагічну втрату якого підтверджують та виправдовують ненавистю до сучасности та помстою до ворогів які до цього призвели. Для організаторів зони неволі усі види занепаду і є джерелом їхнього наступу на свободи. Ситуація чим гірше є тим кращою для її організаторів, аби на тлі падіння й розвалу усіх та усього бандити видавалися за владу надії.

Для того, аби суспільство заковтнуло ненормальні і тому шкідливі для нього заміри тоталітаристів, оформлені як чудесні обітничі процвітання, - то означеним облудникам потрібні й такі ж ненормальні умови суспільного буття на тлі яких утопії видавалися б виходом і способом подолання кризи. Чим для станів суспільної норми є гірше, - коли бушують війни, злочини, занепадають не лише якості життя, а й знищується безпека, - то тим для планів узурпаторів є краще. Проте починаючи з кризи, накликаючи нещастя на долю противників, - тоталітаристи тою ж кризою й закінчують вже владу своєї диктатури, коли ініціатори провального чуда стають ворогами суспільству й опонентами щодо людяности.

Свободою стає не лише входження буденности чоловіка вже у призначення людяности, але й плодом тої співпраці у виробництві культури стає свобода. Свободою є вдосконалення людських знань у будуванні законів природи та культури. Свобода тому й у ідеалі тяжіє до забезпечення гармонійних відносин у суспільстві, стримиться до істини між знаннями та фактами, - оскільки свобода залишається собою лише у внутрішніх кордонах відповідальности. Чоловік буває вільним саме у тих межах моральної вихованости, освічености, у повноті наукової діяльности, у повазі до чинних суспільних інститутів, - що їх він критично має перевіряти й призводити до ще більш вимогливих стандартів свободи, або ж до тих еталонів рівняє вже свою поведінку та способи мислення. Вільна людина перебуває під тягарем правди та сумління, є противником злочинів та облуд. Людина є прогнозованою за лекалами норми саме у царині своїх свобод втілених у здобутках культури, а от чудеса та неймовірне починають відбуватися саме поза межами свободи. Поза свободою, а саме у межах неволі людина стає здатною на усе, включаючи й неможливе. Екстремальність здатностей людського виживання сягає піків саме у обставинах неволі, де людину викручують сили стихій, де зло буває у його переможній потузі. Доста зробити людину в'язнем і вона перестрибне через людяність, ставши перегноєм для квітнення зла. Саме там і тому й оживають утопії, починають марити за спасителі цілі тюрми, злочини закріплюються вже як прийнятна норма спілкувань, - де й коли людина та спільнота потрапляють у кризу, у занепад, у війни на знищення. Тоталітаристам треба вистрибнути за межі свободи, аби вже не люди, а контингент невірників пристав на довільно які нісенітничі.

Московський комунізм тому є органічним продовженням історичного московського царства, бо його адаптувала московська маса колгоспників і не прийняли народи для яких віднімання чужого є злочином, бо комунізм продовжив перетворення людей вже на рабів, що було неприпустимим для народів гідних волі до свободи, комуномосковство ствердилося завдяки лінкуватости московської вдачі, розрахованої хіба що на військово збиральництво, противне підприємливости самоправних народів, - проте невідворотности додало комунізму ще й щасливе використання кризи війни, дисонансу між кріпацтвом та індустріалізацією.

Ризикове вкладання усіх ресурсів у обраний стандарт представляють прихильники подібної централізації як успіх, що зріс на відкиданні геть конкурентних пропозицій як вже перевірених на їхню недосконалість порівняно із щасливо обраним стандартом дій. Однак скорочення пропозицій на розвиток, - якими лиш і будується прогрес, - не може не бути урізанням можливостей прогресу що його забезпечують саме найліпші із конкуруючих між собою стандартів і пропозицій, а не лише вкладання усіх ресурсів у окрему кампанію чи особний бізнес навіть прийнятий на часі як оптимальний, передовий, сучасний для наявних можливостей будування культури. Подоба, а чи імітація гуртування, зведеного на нехтуванні конкуруючих імовірностей розвою, представляє собою варіант виродження. Усякий централізм, одномірність якого підтверджується і забезпечується бійкою проти суперників як ворогів, - є ретроградним розворотом до вже відпрацьованого минулого. Ті учасники спільного дійства, які згодилися виконувати чужі для себе настанови, припинили критику, зупинили власну творчість і самостійницьке підприємництво, - то такі послухи вже почали вмирати. Спроби зекономити на витратах у ринковому протистоянні суперникам, а замість того надіялися на додатковий вигравш у спосіб приставання на сторонні пропозиції, - починає заводити у кут, у безвихідь, у смерть.

Природно, що жертва нападу на неї бандитів саме на них і вказує як на причину своїх потерпань. Однак. У виправленні учиненого злочину, у спосіб правового покарання переступників, має брати участь не так сторонні і не лише анонімні механізми закону, як, у першу чергу, той об'єкт нападу злочинців, який має право стати суб'єктом власної безпеки та інтересів здійснення чинности права порушеного займанцями. Ніхто не може, а то й не має права бути більше зацікавленим у поновленні справедливості, як сама жертва проявленої до неї кривди. Відстоювання прав свого життя є аспектом природного права. Винними у неволі учиненій народам зі сторони совітів чи нацистів є ті самі народи, які не проявили результативної стратегічної чи тактичної мужности у завданні інтервентам позазки. Ніхто не є винним у тому, що жертва агресії відмовила собі у бійці проти агресора, передбачивши евентуальну поразку від переважаючих його сил, віддавши перевагу заощадженню на власних свободах, рабськи здавшись на милість інтервента й насильника. Навіть найкращі союзи і покладання на поміч союзника, чи заступництва зі сторони потойбічних сил тримаються на підметній достатності тих, хто є другом саме самому собі. Хто не товаришує саме із собою, - той марно сподівається на більшу поміч і гарантії життя зі сторони.

Щоб зазіхання імперій на утримувані нею анекси виглядали переконливими, то хоча б ґрунти, як батьківщини колись підбитих колоній, мають набути статусу рідних земель та маєстату для мас суб'єктів метрополії, - а не числитися відпрацьованим епізодом згадуваним у історії колишніх успіхів експансіонізму. Ті колишні вторгнення до сусідів, які сусідами були спростовані у ході визвольної боротьби проти зайд, - останнім ще не дають достатніх доказів на повторення інтервенції, на оволодіння сусідськими правами і маєтностями. Навіть зворотна відданість та вдячність люду колишніх колоній вже на сторону історично колишньої щодо них імперії, колаборантського поріднення перекинчиків із культурою імперії, привнесеною до колись підбитих народів, - ще не дає тому люду колишніх колоній прав на проголошення себе спадкоємцями та хазяями колишньої імперії та її цивілізаторства.

Варіант масштабного бандитизму у вигляді загарбання цілих народів у обмін на надану цим народам цивілізаційну місію зі сторони збирачів народів забезпечується демонстрацією поріднення із жертвами вторгнення. Призначенням цього харчування чужим добром підбитим як споконвічно рідне є створення моделі сумісности, у якій жертві нападу відводиться лише місце наїдку на столі здобичника. Ідеологією та оправданням цієї сполучности слугує московцям захист громадян сусідніх держав як членства а чи найбільш рятівного серед ортодоксальних сповідань представлених московством, а чи вірою інтернаціональних пролетарів вже у комунізм представлений тим же московством, а чи від сусідів відкушують за ознакою расової, культурної, історичною чи іншою спорідненості із московством. Приводами агресії є навіть не міфи пропагандистські, а клінічне їх тлумачення.

Хибно вважати, що розмивання орієнтирів серед можливостей нових шляхів, що зрадницька втрата завойованих у поступові позицій, що критичні сумніви у наперед визначених смислах є видом множення якогось неприйняттого зла, бо упадання перед голосом об'єктивного чи раніше не освоєного нами є ще й засобом будування істин наукового гатунку. Історія тому й добра до нас, бо ми з її ходою беремося обмежувати застосування вмінь та знань наших попередників. Конструктивні зусилля усіляких винахідників тому й сепаруються на плідні у гараздах чи шкідливі, бо вони атакуються виродженцями у союзі з адекватними дегенератами, які як інфекція нуртують у кожному суспільстві й у будь-яких підприємництва довільно якої доби. Між тими які себе вважають носієм добра та їхніми опонентами тому й відбувається бійка, бо цей розподіл є умовним за одних обставин чи змінюваним за вже інших часів. Зло присутнє тут і зараз тому що не лише серед наших ближніх, а й серед нашого внутрішнього середовища нема того, що можна було б певно зачислити до якихось відходів. Й концтабір починає заквашуватися й пінитися хвилею не лише тому що ми припускаємося знаних нами помилок, як радше від захоплення химерними чудесами. Заколисуватися від співу сирен, які у обітницях обдарувати ошуканих відбирають у останніх останнє разом із життям, довірятися наказам самозваних вождів, а не власному сумлінню та логіці фактів, сповзати по приступках ліні, зрадництва, злочинів - представляється процесом природним, супроти жертвовного героїзму одинаків, об затяту стійкість яких розбиваються хвилі тотальної ентропії. Догматична жорсткість безпредметних фантазій у готовності винищувати противний їм світ викликається не більше як підробкою під логіку об'єктивного.

Види збочень, відхилень від норми, руйнівних спотворень не можна однозначно вважати рухом повернення до витоків із часів генетичного недорозвитку, - тому що естетика примітивізації відображає поступальну інерцію традицій та того, що у нездатности переходу на нові парадигми, може вправлятися лише у садомазохістському оспівуванні екскрементів довкруг могили, у ницости затрати волі до свободи, у злочинах антилюдських, у щасті безуму, у вірі у неймовірне, у цинічному розмиванні усіх визначених цінностей. Ідеологія тоталітарних вчень і є тою імітацією винахідництва, яке залишається у безвихідних рамках свого світоглядного кола із запереченням його змістів альтернативами вправлянь у ненависті до обридливої буденности із закличками на неї загибелі. У свою чергу психопатичні пропозиції потребують інструменту примусової обов'язковости задля втілення казкових умовностей вже у життя. Сповідники неймовірного дресируються у небутті. Достатністю стрибка у осяйні чудеса на осідланому огирі смерті є впевненість у ненависті до реальности, яка не збуджує означених лузерів запліднення на щось життєздатне.

Діапазон креативности тоталітаристів своїми кордонами має: з однієї сторони - ненависть до суцього порядку речей, з відповідними відданням переваг саме загибелі порівняно із продовженням цих означених обридливих та нездоланих ні у який інший спосіб узвичаєнь, а іншої сторони – любителі загибелі та самопожертва просто не можуть запропонувати жодних позитивів поза межами ненависних їм порядків. Тоталітаризм заквашується там, де хочуть, але не можуть. Потенціалами екстремізму є протилежности між хіттю та безсиллям її задоволення. Агентами та ненями агресивної містики є контингент не так інтелектуальних імпотентів, як, передовсім, фізіологічних невдах та статевих збоченців, які свої винахідницькі інновації вичерпують домаганнями унормування психопатій, бруду, загибелі, злочинів, руїни, чудес, безвідповідальности, дегуманізації. Тоталітаристи це ті, які до дії закону включають його виключення, ліквідовуючи тим самим сам закон, себто його відмінність від усього залишеного поза його чинністю. Тоталітаристи це ризикова публіка, яка затираючи розмежувальні лінії між фактами, наслідками спровокованого ними безладу має розворот культури вже до загибелі. Тоталітаристи це ті, які культивовану ними звичку до нещастя намагаються видати за подолання нещастя. Реліктом зони стає розбитий об стіну каземату мозок залишки якого їхній власник іменує торжеством своєї свободи. Рятування світу це сублімація енергетики кастратів.

Ті, яким не даються позитиви у контекстах доступних істин, можуть з втіхою почухати сверблячку своєї творчості вже у змістах заперечення визнаного, бо перспективи прогресу колись за інших обставин можуть спростувати віджиле вже як забобони, - подібно до того, як стрілки навіть поламаного годинника можуть якимось чином вказати на вірний час. Із значних різниць на прагнення оновлень та неможливостей подолання опору суцільних можливостей визрівають вказівки на тотальне заперечення суцільного, коли особлива ненависть проростає до сутнісних цінностей історично необхідного. Заперечення існувань багатих є запереченням потрібного з точністю до зворотного, але й воно є невинним заняттям порівняно із пропагандою есхатології, а вже зовсім по-дитячому виглядає лебенсраум.

Напад на ближніх а чи із свідомих, а чи з позасвідомих причин - не має однозначних та простих відповідей. Передовсім причини наших людських вчинків слід визначати у сфері позатеоретичній, де ми керуємося практичним інтересом без аналізу його складових, а вже потім конкретика симбіотичного та нерозчленованого інтересу перебивається на доданок врахуванням ціннісних, раціональних, перспективних та усебічних керунків у наслідках наших дій. Так само й імперіялістичний напад одних спільнот на інших має безпосередніми мотивами саме напад для грабунку та поневолення жертв, а теоретичні каузи на обґрунтування агресії лиш додаються. Вказуючи мало не пальцями можна було б доказово доводити, що посилення на усякі види ідеології як на причини експансіонізму є не більше як окомілюванням та приховуванням хижого шовіністичного інтересу певної культурної спільноти, - проте, тим то й вирізняється поведінка людей від інстинктів інших істот, що чинники нашої здавалося б штучної культури і є чинниками реальними, себто можна аж пальцями вказуючи доводити, що саме ідеологічні та інші види теоретизувань визначають практичний експансіонізм одних проти інших, а брутальна конкретика злочинів пограбувань є не більше як обслуговування високих цілей розширення спасительного вчення вже й на сусідів. Насправді часом шовінізм обслуговує експансію тоталітарних вчень, а часом - навпаки, а часом навзаєм одночасно. Кажімо, експансіонізм македонців на Схід, арабів навсідч, середньовічних європейців на Близній Схід, іспанців у Америку, англійців ще кудись, московитів на Європу, штатників у межиріччя, - дійсно є нападництвом означених народів проти тих народів, які потерпають, проте означене нападництво не менш дійсно визначалося інтересами елінізації, ісламізації, християнізації, просвітництва, комунізації, демократизації. Так само можна сперечатися без остаточного результату, визначаючи: а чи примітивні вчення вибирають під свої знамена відповідно асоціальну публіку, а чи - навпаки. Але за усіх умов соціальної інерційності та розвитку ідеологічного вчення, що набуло самодостатності життя та є здатним самому рекрутувати до свого обслуговування відповідно налаштованих адептів, - саме налаштованість адептів є ніяк не пасивним чи залежним началом у функціонуванні ідеології. Спочатку існують дегенерати та декласовані з вавкою у психіці типи, а вже потім вони продукують таке ж вчення; передовсім існують спантеличені у самодостатності, а вже потім вони на свою голову та інші місця знаходять собі поганялу; спочатку мазохісти прагнуть постраждати і вже опісля та з тої причини віктимні прилучаються до вождівської величі поза собою. То вже згодом, ущербна ідеологія підбирає під себе адекватні кадри. Спершу не розбираються у законах соціальності, хибують у гуманізмі та законності, вимудровують щастя закінчення історії, а вже потім стають комуністами. Усякий тоталітаризм стриміє стати самостійною інституційністю, практика втілень якого чомусь завше підводить вчення під помилку і втечею від буцімто невірних своїх реалізацій усякий тоталітаризм стриміє урятуватися, - проте усякий тоталітарний рух не можна достовірно визначати без визначення суб'єктів його виконання, недостатністю є обмежування різновидів тоталітаризму самою їх доктринальною ідеологічністю без врахування власне конкретики історії, без загальних позаідеологічних інтересів обраного ним народу, що обрав вчення. То лиш у московитів не можна добрати де починається фанаберія пихи у любови до свого месіанства, а де не закінчується ненависть до свободи тих народів, які не ідентифікують себе з московитами.

Вишукано, а ще й професійно улаштувати виродження можуть лише самовіддані його любителі з числа відповідних виродків, бо серед тверезонормальних трапляються халепи та провали у конструюванні психопатій та екстремістських вистрибувань поза кордони реальності; лише фахові перверсіоністи здатні спокусити публіку принадами беззаконня; саме хтонічні ущерблення на архетипах підсвідомості ініціаторів зон примусу й правлять сценарієм вже масової дегенеративності. Та оскільки ралі серед лінєвих на здобуття призу збочення є широкомасовим рухом, то лідерство у конкурентності дістається лише виродкам з числа пасіонарних ентузіастів, які зобов'язані бути не лише щирими у свободі своїх аномій, але й зятими у жертвності на користь фанатизму не тільки із боку суспільного, а навіть власного, й до того ж доля випадку на зламі соціальних біфуркацій має бути забачливою щодо провокаторів виродження. Розумово обмежені є безпечними за визначенням обмеженості й у сферах залежних від їхнього розуму, але переконані у володінні останніми, незаперечними, затребуваними, святими, абсолютними істинами – дійсно є загрозливими. Лузери, які свої зациклення на особистісних збоченнях видають за рятівні шляхи для інших, які свої приватні неспромоги абсолютизують як кари долі для суспільства, які виразки у власному ректумі гоять обіцянками кінця історії для відданих їм, - не так протиставляються власним нерозумінням розв'язань проблем громадських розвоїв, як розуміють останні не так, коли ризикові прийоми протистояння ризикам занепадництва суперечливо стають гарантіями занепаду. Адекватність виродженців та деградації резонує у неабиякій вже масованій результативності. Персоналізовані тератопати не лише осідлюють соціальне нездоров'я, як його створюють. Задля дослідження утаємничених смислів концтаборів годить залучати психіатрів, генетиків та інших фахівців із медицини. Тоталітаризм лиш у явищі виглядає хворобою соціальною чи моральною, а у сутності є фізіологічним відхиленням. Тоталітаризм це той випадок, коли у начальниках ходять без медичного на те дозволу.

Для лідерів перегонів у культурі проблемою є не відносини із залишеними позаду конкурентами, а відповіді на ту відкритість до речей та предметних явищ, де ще відсутні стандарти й нема із ким порадитись. Й хоча щодо відсталих лідери виглядають якимись кренкі чи то схибленими, подібно до того, як навіть написи на призначених на лідерство машинах швидкої медичної допомоги є дзеркальними, - проте сама зворотність та аномальність мрійників за лідерство аж ніяк не гарантує практику лідерства. Безпроблемність у дегенеративності самого дослідника лише створює проблеми у предметі його дослідження.

Упосліджені кохаються у ідеології зонового регламенту не тому, що вона у законний спосіб забезпечує справедливість надання усім рівних шансів у життєвих перегонах, а тому, що ідеологія обдирання верхніх шарів суспільства обґрунтовує та забезпечує пауперам посідання місця еліти у силовий спосіб. Босота на рівні віри коритиметься регламентам своїх кар'єрних злетів, базованих на пограбуванні еліти, бо саме цій ідеології силового перевертання навзнік доказових розшарувань соціуму на відповідні внескам праці ролі босота практично є зобов'язаною. Злодій виправдовуватиме ідеологію своєї легалізації на ролях еліти аби употужнити перевертання дригом пропорційних залежностей між елітарністю та працьовитістю. Бандитизм тримається не на теоретизуваннях про віднімання чужого, а на практичних від того нагодах.

Впевненість авторів тоталітарних доктрин у тому, що люди даремно обходилися без авторів тоталітарних доктрин, що історія без напоумлень від означених авторів була помилковою, що тоталітарні вожді краще знають про належний устрій суспільства, ніж той є у бутті його випадковостей, - то подібна самовпевненість є не соціальною ненормальністю, а ґрунтована вона психікою тих любителів чудес, які у неадекватних реакціях на події припускаються перевищення своїх можливостей. Ніхто крім маніяків не винен їм за їхні манії. Манії йдуть від дисбалансів вироблення гормонів тестостерону перекритих викидами естрогену. Вдаватися до соціальної терапії замість психофізичної – це бити поза хворобу.

Очевидно, що адекватне маркування публіки, яка перебуває не у повноті напружень за свої внески у розподіл праці, однак за нормами загального та прямого виборчого права має демократичну можливість нав'язати свою маргінальність та неординарність вже як норму обов'язкову для інших верств населення, - не повинно обґрунтовувати обмеження демократії ані для мас, ані для демагогів, які свої облуди та порушення соціальних устроїв видають за обслуговування масованої неадекватності, бо війна проти паліїв війни не завше своїм сукупним наслідком має мир та вгамування братовбивчих конфліктів. Більш дієвим прийомом дезактивації дегенератів та виродженців є не утиски проти них спрямовані, а – сприяння виродженцям та створення для них сприятливих умов для їхнього розвитку та саморозвитку у напрямку до їхніх суспільно відповідальних ролей; на доданок годить не ремствувати на нуртуючу активність поводитирів бунту пересічності, сподіваючись що звертання до сумління вождів зони зашкодить зоні, як запити та звинувачення за недостатню оборону прогресу ставити треба на конто оборонців, аби та оборона була наступальною.

За визначенням, розумників серед перейнятих чудесами та вправами з безумств – бути не може. Усі вожді є пацієнтами, більш затятими у своєму очманінні, аніж ті пересічні люди, які ні за яких обставин не розчаруються у запереченні своїх трудів згаяних на часі дарованого долею життя.

Ті любителі простих тверджень, яким щастить дорватися до політичної влади, починають вбивати та нищити, щоб жахом викликати повагу до себе й спробувати цим самим надати примітивним твердженням вагомості, а жертви одержавленого бандитизму починають серйозно на теоретичному рівні сперечатися із ідеологією режиму, вагомому завдяки числу вироблених ним покійників та уламків від культури, - проте химерні вигадки представників примітивізму не являють собою нічого, окрім звичайного хуліганства, яке спадає на голову плоским бешкетникам. Примітивам потрібна доля нахабства, щоб змусити докільля здорових людей вважати запропоноване від примітивів за щось варте уваги, - тоді як здоровим людям, задля цього ж, не обійтися без міри безумства.

Недостатньо правдивим, а то й хибним є твердження про те, що саме ідеологічні утопії та хибні вірування роблять із нормальних людей, якими є й мають бути усі люди поспіль, вже жертв ціннісних уподобань, - бо то, радше ідеологічні уподобання вибирають роковану на них публіку. Твердження про те, що із довільно якого розумного чоловіка можна без особливих проблем будь-якому облеснику зробити фанатика віруючого у нав'язані йому химери – не може не бути наклепом на людяність. Бо спершу існують психопати із ментальними відхиленнями, а вже потім вони бувають обрані відповідним щодо інтелектуальних патологій вченням із скособоченими цінностями. Тож і вмовляти обранців цінностей на те, щоб вони повернулися до втрачених стандартів свободи не є можливим, або ж є марним, є протиправним насиллям, - бо аборигени замкнених на собі кіл культури знаходяться у своїй рідній домівці, стосовно якої абстракції свободи не можуть не бути проявою ворожою. Спершу існують московити з їхнім масовим психічним налаштуванням на ті чудеса, що самі собою розв'язують усі проблеми, а вже потім московити зодягаються у годящу для того ідеологію великоросійських домінувань над світами.

Носіїв та прихильників ідей не підтверджених раціональністю, доказовою й опредмеченою у культурі її логікою відносять до розумово хворих, до порушників закону, до носіїв виродження, оскільки їхні домаганнями втілити свої ілюзії спричиняють руйнування речей та страждання людей. Дегенератам протиставляють тих орієнтованих на науку дослідників та носіїв прогресивних запитів, яким досягнуті знання у вигляді законів щастить гармонізувати із наявними можливостями у культурі й тим практично вивести її на нові шаблі поступу. Проте і запити на комфортність людську, і наслідки цих запитів у історії прогресу, і дослідження нових ще не знаних можливостей у спадковій еволюції та культурі є нічим іншим як тими вправами у свободі, що лише своєю обґрунтованістю і зв'язками із реальністю різняться від безумних ідей згаданих психопатів. Шкідливі для людей фантазери і виродженці є носіями свободи у її чистому вигляді, коли свобода не рахується ні з чим.

Неможливість посунення тоталітаризму геть із культурного життя викликана тим, що тоталітаризм як не належиться, так імітує типові забезпечення вдосконалення існувань, включаючи й культуру, саме у спосіб статевої комбінаторики, коли тоталітаризм представляє собою, або претендує на чоловіче начало еволюції й прогресу. Особливості тоталітаристів: не зважати на об'єктивні обставини, керуватися власними вигадками та абстракціями духового ряду, гратися у вигадані собою правила, нав'язувати свою волю, виносити прості рішення, раціоналізм, продуктивна енергетика працьовитости, креативність підходів до розв'язання проблем, перенапруження у можливостях та доступному, тупий фанатизм у власних марновірних переконаннях, самовпевненість у самодостатности, гвалтувати резонні застереження, бути нечулими до жалоб та розчулень на людяність, самопожертва у цілепокладаннях, брати на себе повноту відповідальности, тягнути на собі патерналістську опіку за приручених, демонстрація сили, владність, невпинні настійливі претензії до усього оточення, кайф від гвалтування обставин спротиву, покладатися на силові рішення, пристрась до фундаментальної міцности, боротьба за перемогу над противниками, будування належного у спосіб відкидання неможливого до засвоєнь, готовність до ризиковости, вихід за обґрунтовані межі, - прикметні для чоловічих способів поведінки, на відміну від прикметних для способів існувань людських спільнот та культури: у її предметній достеменности та об'єктивній реальности, готовности всотувувати привнесення, відкритости, здатности до пристосувань, у нездоланности виживань будь-якою ціною, естетичному задоволенні буденністю часу, обережність, страдництво, поступливість у розв'язанні проблем, нездоланна підлеглість усім викликам, невичерпність ріжнобічности, - що презентовані вже іншостатевими підходами до цивілізаційної репродуктивности. Закиди на конто тоталітарних підходів у їх несхожости на позатоталітарні – спершу видаються доріканнями недоріками, бо тоталітаристи за визначенням не можуть не бути самоідентичними у пропонуванні не фемінних прийомів будування культури. Проте проблеми тоталітаризму полягають саме у невизначености його статі, у хаотизації ролевих призначень та місії у продукуванні культури, у амбівалентности страдницьких та гвалтових начал енергетики містифікаторського вигадництва. Тоталітаристи насправді лиш симулюють маскуліність, виставляючи себе духовим батьком, бо тоталітаристи практично є материнською субстанцією безладу. Лише із однієї своєї сторони тоталітаризм демонструє запліднюючий кінець, а з іншого боку тоталітаризм виступає страдництвом та жертвою, що лиш рабськи рухається услід за чинністю якихось начал абсолютної творчости з боку позаприродної суб'єктивности. Насилля, що його вчиняють світові адепти рятивних у їх святости вчень, є лиш опосередкуванням від креативности фіктивних ідеялів, за причинну відповідальність яких й ховаються тоталітаристи. Тоталітаризм тому і є самодостатнім рухом, поза яким не має бути інших причин та чинности, бо тоталітаристи у природі своєї двостатевости задовольняють самих себе.

Зазіхання на універсальність та абсолютну вищість, що за них містифікатори та насильники видають хаос безструктурність рейвах, своєю психічною та світоглядною основою має безлад у сфері особистісної сексуальности означених противників усякої визначености. Ненависть до усякої спеціалізованости у прогресі культури, що її виправдовують та узаконюють любов'ю до універсалістських перемішувань усього з усім, своїми архетипами має статево невизначеність у фізіологічних патологіях вождів тоталітаризму, які у своїй асоціалній поведінці щасливо сполучають неприборканий садизм та екстатичне страдництво. Затягнення людей до вигаданих ідеялів остаточного ошасливлення за допомогою людовбивств, вважання утопій утилітарними, надання беззаконно подобі норми, перемішування режиму та революційности, нерозрішення гри та реальности, перетворення грабунку у продуктивний процес, ототожнення примітивізації з розвитком, зодноріднення оман та правд, перевертання любови мас до вождя вже на любов вождя до мас, - має підсвідомою засадою збочення передовсім у сфері хіті. У концтаборах втілені не лише біхевіористські перверсії вождів, а й перекручення у їхніх органах статевих.

Істерія здавалося б безпричинного зриву революційного проти страдництва, жертвності, покори можновладцеві спорадично виникає не як замір поміняти місцями порядок залежності, а як підтвердження добровільного рабства цілої отарної культури у спосіб висування претензій до якостей споживчої пайки від доміантного самця. Московський бунт на зміну мужа тут таки приймає традиційну естафету віри у нові обітниця від нового зверхника. Інтригою культурної історії імперської маси є домагання вдало вийти заміж за чергового ката.

Поведінка професіоналів від зони чимось нагадує жіночу, коли вони замість раціональних знань та підхожої продуктивної праці заходяться а чи спокушати красою своїх позовів на святість, на володіння останніми істинами, на чудесність, а чи принаджуватимуть своєю роллю доступної для сторонніх впливів, піддатливої чужим забаганкам, зичної, запопадливої, лагідної щодо незнайомих прибулуд услужливої жертви, а чи знімуть із себе усякі перестороги культури як умовности й залишаться голими перед відкритістю до будь-яких гвалтувань, а чи слідуватимуть первинним, основним, природним інстинктам виживання за довільно яку ціну, а чи відповідно скорочуватимуть та спрощуватимуть за непотрібністю виміри, аспекти, зв'язки культурної належності, елімінуватимуть узуальні цінности, відмінитимуть обтяження відповідальністю, а чи зведуть логіку, необхідність, закономірне вже до сподівань на випадкове, не прогнозоване, хаотичне у контекстах експлуатації чуда, у покладаннях на неймовірне, у виході за межі доказової предметности, а чи слідуватимуть емоційним афектам та пульсаціям матки у підміні управління курсом справ вже на залякування вигаданих супротивників істерією своїх невдоволень ними, а чи зосередяться на епатажному, шоковому, скандальному задля заміни тим вже непідйомних для відшкодування боргів перед істинами, а чи прикриватимуть свою безпеку відданістю видам сімейного колективізму у заміні ним неіснуючого власного індивідуалізму, а чи прихищатимуть та виховуватимуть породжених ними, а чи вичерпуватимуть свої призначення функцією виключного споживання чужих благ у спосіб їх підбиття, а чи перевертатимуть любов вже на виключність егоїзму, служіння вже на самозвеличення, адаптивність вже на паразитизм, - проте, не зважаючи на задоволення зоною пристойних запитів на неї, зона у якості домівки залишається рідною лише зекам, окрім яких люди включають до свого контингенту ще й вільних.

Індивідуалізм, розбавлений на панування над підбитими, є поведінкою одиноких самців, які творять свій новий прайд, - тоді як за чужим здобичники полюють зграєю.

Даремно відшукувати модель соціального устрою у якому оптимально у інтересах розвитку та суспільного здоров'я були б узгоджені як потреби на творчі привнесення, так, одночасно, і на патерналістські прикриття з боку влади, де гармонізували б споживацтво та виробництво, віра і критика, любов і агресія, краса і логічність, насолода і працьовитість, егоїзм і самовіддача, виживання і войовничість, поступливість і зятятість, запроданство і ошуканство, відданість і зрада, терплячість і зрив, покора і знущання, нікчемність і претензійні зазіхання, посередність та абсолютне, буденність і штурм неба, прагматизм та ідеалізм, цинічність і святість, м'якість і незламність, звичка і оригінальність, стихійність і логічна послідовність, марення і раціоналізм, казка і план, ритуал і дієвість, умовности і критика, емоційність і централізм, афекти і режим, зазіхання і заборони, неадекватність і доказовість, пасивність і ініціативна пасіонарність, допустимі виключення і прецизійна нормативність, гуртовість та персоналістська відповідальність, жертвне страдництво й гвалт, мирське чи фанатичне, упадання перед обставинами та, з іншого боку, пробойова самовпевненість, залежність і домінування, або ж інші пари полярних цінностей, - без того, аби визначитися з автором чи суб'єктом, який дотримується відповідно обраних ним орієнтирів маскулінного чи феміністського гатунку.

Так у стадних культурах загальником визнається опіка від сина неба, - тоді як для культур зведених на підприємстві одинаків мають за злочин визнаватися якісь подоби філантропізму чи меценатства зі сторони тих зверхників, які є гідними кари узурпаторами.

Порядок, який приходить на місце знищеного життя та смислів, виправдовують як вихід із подоланих баламутств, які спеціально для того викликають та провокують. Зона є лише похідним від хаосу, коли переплутують усі визначення, усі цінності, усі спеціалізації. До не останніх видів розгардіяшу як причини концтабору належать атаки на самі біологічні ознаки належності до статі, - з оголошенням біологічної ознаки за законну продукцію психічних вигадок та теоретизувань про гендерні ознаки. Як статевий потяг є не останнім у регуляції, у запитах, у соціалізації творчості приватного та громадського життя, то ідеологічне вторгнення у інституцію задоволення статевих апетитів є складником мало не усіх віровчень. Поряд із знищенням кордонів між казкою та тверезим ставленням до реальності, між грою та фактами, із заміною національної ідентичності вже на фанатизм сповідання якогось жанру міжнаціональної чи позанаціональної поп-культури, з ототожненням розбрату та каторгою у ім'я утопій, з обзиванням психічних диверсій за вид просвітництва, - то сприятливими обставинами для заснування майстерень з виробництва колючого дроту для перспективних концтаборів стає ще й мода на унісекс, зачислення до інституту шлюбу вже перверсій та садо-мазохістських розваг збоченців.

Серед сумішей і сумішень, що їх улаштовують у таборі неволі, змішуючи у безладі казку та реальність, змінюючи навзаєм бідність та багатство, іменуючи прогресом повернення до минулого, видаючи свавільство за встановлення закону, встановлюючи порядок за допомогою масового терору та репресій, пропагандистське промивання мізків ототожнюючи із просвітництвом, шукаючи у руїні соціальних інститутів переваги централістичного управління, - не останню роль відіграє розмивання особливостей та функцій статевого розподілу. Соломаха, якою є устрій тотальної веремії зони, своїми архетипами зобов'язаний статевим відхиленням вождів невідомо якої орієнтованості. Рівняючись на відносини досконалих видів, гермафродити беруться і для своєї безстатевої природи імітувати розподіли на чоловіче та жіноче, коли із себе штучно починають ліпити образ самця, а середовищу заходяться нав'язувати подобу самиці, - проте подібне перетворення суспільства на об'єкт ошасливлення з боку містиків та гравців із ілюзіями набуває не лише нежиттєздатності з причини безплідності осіменіння на чудеса, але примушування суспільства для злягання із імпотентами стає для суспільства ще й руйнівним.

Ідеологи, здатні лише марити про корисність своїх пропозицій прогресу, провокують штучні напруження та різницю потенціалів між власними вигадками і цивілізованим суспільством, надаючи суспільству ролей бути заплідненим на пропозиції від власних ідеологічних ролей такого собі глави роду. Любителі утопій, як виключного для імпотентів засобу відзначитися, для того провокують кризи та руйнацію усіх визначених у достатності інститутів та цінностей суспільного устрою, щоб вихолощене і обезсилене суспільство під загрозою загибелі почало сподіватися, а то й благодати на поміч з боку означених звабників. Вожді імітують свою маскуліність перетворенням середовища нормальних громадян вже у такий об'єкт вождівської любові, який би за обітниць ошасливлення опікою з боку вождів заплатив би останнім слухняністю, непротивленням, відкритістю до сторонніх впливів за типом жіночої поведінки. Нав'язування суспільству жіночих рис через спокусливі обітниць його переходу на виключне споживацтво, виставлення ідеалом щастя ціль перероблення громадян вже на нахлібників утримуваних невідомо з яких утаємничених джерел, заміна відповідальності вже на слухняність, заповідані чуда переведення публіки під патронат та непотрібність працювати, якими зваблюють публіку аби та пасивно у емоціях вдячності віддалася на гвалт вождів, - є тою шахрайською демонстрацією псевдопотуги чергового порятунку світу, якою її організатори намагаються прикрити свою недорікуватість, у першу чергу безсилу у здатностях фізіологічного відтворення життя. Вибойна у яку попадається публіка спокушена ролями утриманців за ціну своєї любовної відданості до вождя, який зображує із себе гіперсексуального альфа-самця здатного задовольнити усіх та кожного, жонглера чудесами, богоподібного супермена, - є платою розчарувань у виявленні фактичної імпотентності вождя та нав'язаної ним віри у ошасливлення без затрат енергії.

Пропагандисти рятівних рішень стають популярними не так на часі кризи й розпачу, як через обіцянки дати раду та розправу катастрофічним обставинам й вивести страждальців до світла достатку, розв'язання усіх проблем, до задоволення усіх незадоволених існуванням ворогів. Тоталітаристи не так оспівують жертвні страждання, як імітують маскулінність та буцімто дієву активність спрямовану чи то на подолання мучеництва, чи то задля піднесення значущости митарств за ту самозречену віру у обітницю, борг якої лягає на верховний об'єкт вірування представлений суб'єктністю надприродної сили святої. Саме імітація потуги, патерналістського заспокоєння усіх турбот, запевнень у вольовому знищенні розпук – й адресує симулянтам мандат довіри зі сторони знедолених, дозволяє шарлатанам зловживати отриманою владою, стає картбланшем на злочинність. Й ця ж сама бутафорія на місці відсутніх чоловічих атрибутів є вадою імпотентних ще й у розумових ознаках вождів.

Не тільки ознакою, а проявом еволюційних удосконалень є розподіл на чоловіче та жіноче як чинників передачі генетичної інформації. Оскільки ж тоталітарне єднання є ретроградним зворотом у протилежну від росту спеціалізацій сторону, то й ініціативними суб'єктами зони суворого порядку є гермафродити та типи із непевною фізіологічною сталістю. Тому то ареалом переходу від визначеності вже до назадняцького синкретизму, - де праве не відрізнити від фарбованого у інший колір, а хибне схоже із тим самим смаком, де живе жевріє у замогильному, де казку втілюють у фактологічне, а живе та осмислене переробляють на послід ідеологічних ілюзій, - є сумішшю безладу з кризовою руйною у вбивчому хаосі. Тому то тоталітаристи, якими не можуть не бути фахові бандити, закликають повернутися до чужого як до володіння своїм власним, - бо вони є неплідними у породженні життєздатного. Тому то вожді є покручами чи статевими збоченцями, а виявами їхньої підсвідомості у їхніх доктринальних повчаннях є не лише заклики садистського гвалтувати незгідних та ворогів довкола, а ще й водночас ловити оргазм кайфу від отриманих жертвопільських страждань завданих вже від об'єкту насильства. Саме з причин статевої неплідності повищеозначені любителі єдності: наврочать милість до безпомічних страждальців, закличуть мир усепрощення до клятвopорушників, чародійствами призвуть потойбічні сили як арбітрів до розв'язання побутових проблем, - аби вкрадене цими любителями стирання кордонів між визначеним заходитися вже огороджувати видимістю права та непорушним ідеалом омріяної справедливості. Змістами тоталітарної ортодоксії є присуди від дражливих екзерсисів між пасивними геями та маскулініними доміантками у хепенінгові обопільних збоченств. Тоталітаризм це приєднання до великого та грандіозного, але не лише у спосіб військового нав'язування поневоленням своїх цінностей, як, передовсім, грабівницька навала чільною й основною метою має зворотне всотування, адаптацію, перероблення чужих ресурсів вже у послід від апетитів нападника.

Тоталітаризм, як реакційний рух до буцімто затраченої моделі рятівного єднання, не лише замішує у однорідну масу об'єкти несумісні, стратегія його війни проти розподіленого на окремішні об'єкти та цінности світу є не тільки гібридною, - але й у своїй суб'єктности тоталітаристи є покручами від різностатевих начал. Безлад у статевих ознаках учасників організації безладу є не безладним, а закономірним. Змішування у тотальній вирві того, що не змішується інакше як через загибель, і причинами, і наслідками має безлику натуру жертв ініційованого ними походу до перероблення культури на ніщо. Не лише ініціаторами, але й плодами тюрми одномірного контролю стають суб'єкти яким на усе начхати, які терплять та потерпають, - й тому імпотентним невільникам порядку, щоб збудитися, потрібні перверсії, - і тому вони осіменяють місця не здатні розродитися, - і тому збірнота режиму вироджується.

Зрадчувати усе з такою ж легкістю як і продаватися усьому, підставляти свої отвори усьому так само успішно як і встромляти свої відростки в усякі дірки, бути терплячим до усякого потерпання від насильства не менш вдало як і самому бути озвірілим катом, довірятися будь-яким облудам аналогічно як і відмовляти аргументам раціоналізму, марити про чудеса у згоді із цинічним прагматизмом бандитського здирництва, - то це не від надміру нерозважливих розваг, а це просто технічна необхідність виживання у скруті зони.

Повищення гараздів у гідности, у правах, у добробуті для усіх упосліджених як жертв еліти насильників – є не лише необхідністю, а й фактом суспільного поступу, проте демократія перестасе бути собою, коли верстви злидарів почнуть будувати своє процвітання на перетворенні у жертв вже колишню соціальну еліту. Ніхто не має гнітити інших та будувати свої достатки на нещастях людей перетворюваних вже у вороги: соціальні посідання мають не лише відповідати творчим та трудовим внескам у розподілові праці, а й мають бути відкритими, аби еліта не боронила свої ролі у спосіб насилля над тими людьми, які здатні до активної творчости, аж не мають змоги це чинити завдячуючи тим із числа еліти, які не здатні до творчости аж імітують її у практиці неефективного користання потенціалами суспільних розвоїв. Соціопрогрес це коли люди перестають бути хамами. Стояння у обороні упосліджених верств є привабливою стороною тих соціовчень, які констатують наявність не лише вже назрілих та нуртуючих сил у структурах пригнічених верств, але й так само доказово вказують на відповідне ретроградство тої частини еліти, яка перестасе відповідати своїм покликанням. Екстремістські ж настанови на просту зміну місцями босоти та еліти скорше є екстремізмом ніж настановами. Підвищення усіх вимірів на повноцінну людяність серед пригнічених верств та груп є заняттям не менш гідним, ніж негідним є заняття по звуженню верств еліти котом паразитарного визиску пригнічених нею верств. Людські покликання, а то й чуття повноцінності - не у тому, щоб жерти статусно гонорові харчі та відправляти випорожнення інших фізіологічних потреб у грі розваг невідомо чому іменованих статусними, а у тому, щоб зростали статуси ближніх вже насправді у реаліях культури.

Прийоми потрапляння до суспільної еліти в обхід правил потрапляння до суспільної еліти потребують щиросердного виставлення босоти як гідної ролей еліти, а володарів власних здобутків як трофеїв на процвітання босоти, - проте ця легалізація кримінальності ще не є переконливою для порядків продукувань уречевленого прогресу: своєю облудною правильністю злодійство не перетворюється на ту продуктивну працю, правилами якої і є потрапляння до не псевдоелітарного лідерства. Перевертання навзнік усіх узаконень та соціоустроїв своєю спокутою передовсім має перевертання догоричерева соціальних статусів учасників суспільного життя: після підміни боротьби із власними злиднями вже на клопоти споживання чужих багатств, - не стає проблемою поїдання тих організмів та організацій, які й забезпечували прогрес, а винагорода нещасних личинами спасених своєю необхідною та умовою тягне за собою безлад та революційність, а докази полишеного на предметність потребує посилянн на чудеса та позаісторичність, а грабунок на права та майно потребує компенсаторности у утопіях на краях здорових глуздів та у апологіях мучеництва. Обрушення усіх передуючих досягнень у поступові задля виставлення тих трофеїв як достойної плати за псевдеорятівні пропозиції збоченств та примітивізму і є ідеологією хижацтва у розв'язуванні тотальних вправлянь у антилюдяности: концтабори стають обставинами кар'єрного росту дегенератів. За тоталітаризму царює хамство, - проте розростання соціальних аномалій до станів норми не так норми перетворює у аномалії, як побільшує якости ненормальности на число ненормальних. Нашестям хамів і є уподобана ними в'язниця. Босота сакралізує не лише дефіцит, а й саму смерть на місці винищених інститутів соціальности.

Заміри у пограбуванні майновитих, - з посиланнями на те, що більшими грабіжниками є ті, кого грабують, коли масштабність грабіжництва може змінити структурування міжсоціальних, а то й міжнародних стосунків, - починають визрівати навіть не тоді, коли бідарі бідують, як передовсім тоді, як багатії надмірно багатіють, тобто як шляхта не відповідає своїм покликанням забезпечувати добробут загальносуспільний; з тих самих причин переважання жирувань шляхти над її працею на громадське благо виникають рації на революційні перевороти соціальних та міжнародних відносин тоді, коли багатства зачинають закладатися не так працею, як пограбуванням праці злидарів та обділених на гаразди. Бандитизм стає необхідністю корегування на соціовідносини неринкові, не правові.

Виродженські режими та така ж агресивна ідеологія виникають не на місці надмірів продуктивності, а характеризують лакуни поступу та відповідних до порожнин адептів злидарювання, яким потрібно чуже для латання власної відсталості, коли у ту вирву втягуються чужі статки. Тоталітаризм - це коли багаті діляться своїми здобутками не за призначенням здобутків прогресу, а на тамування апетиту несамодостатніх. Хоча періоди торжества революційних потрясінь, віри у виключність втілення утопічних оман, відмови глуздам, законам, нормам у їхньому здійсненні, збивання у стада, вдавання до силових вирішень проблем, захоплення інстинктами грабунку та безвідповідальної передовіри власних сумнівів зверхникові, періоди замішування чудес та злочинів, – і виглядають як хвороби людей і народів, себто тлумачаться як наїзд аномій на звичний порядок речей, проте означений період чи режим тоталітарности тому залишається у порядку речей, що агентами чи то суб'єктами вибуху соціопатій залишається та сама адекватна у своїх власних психопатіях публіка. Спроможні на творчість корисну загаломі саме її і продукують, тоді як неспроможні продукують виключно ті запити на споживання чужого, за яке вони не спроможні заплатити, коли компенсацією за обділеність долею суперечливо стає агресивність на сторону багатіїв. Агресивність тих лінивих учасників обмінів працею у суспільних діалогах, коли ліниві спеціалізуються на самих лиш споживаннях, відрізняється від продуктивних зусиль підприємливої публіки лиш прагненням адсорбувати багатства останніх неправедно, себто без оплати. Насправді і підприємлива винахідниця у творчості, і протилежна їм у стратифікації еліта суспільних вже низів залишаються носіями власних і лише їм притаманних цінностей та поведінкових реакцій, себто тоталітаризм ніщо не переплутує у суспільному житті, переносячи цінности не на своїх носіїв, - як тоталітаризм є не більше, ніж піар-реклама чи то паблісіті для босяків, режим зони є надміром переймання інтересами та потребами тих, для кого означена позанормативність є нормативною. Нещастя від тоталітаризму не є більшими, ніж побільшання у суспільних стосунках участі пауперів, пролетаріїв та інших професійних злидарів, які займаються тим самим, чим і завше у полюванні за трофеями від своїх військових кампаній. Химерні утопії, що їх вигадують тоталітаристи з метою обміну дугих цінностей на багатства багатіїв, не так ліквідують нерівности у розподілові соціальних благ як реалізують неринкові відносини між талантами та благами за них. Тоталітаризмом є торжество соціальних низів, тоталітарні догмати слугують обґрунтуванню *війни*, тоталітаризмом є домагання привчити здорових кадрів еліти вже до виродженства у потрясіннях визнаних соціоустроїв, коли підспудні стихії піднімаються до історичного активізму, проте заміри примітивістів та містифікаторів на незворотне інфікування їхніми химерами людей адекватних у нормальности – залишаються лиш замірами, себто тоталітаризм відступає, коли нормальні люди перестають поступатися у своїх власних правах та покликаннях до свободи.

Привабою невибагливих вчень є представництво ними інтересів мас, які за визначенням прогресу піднімаються до соціального активізму, проте це розширення владности лаїків вивертає поступ соціодинаміки вже у зворотну сторону, коли цінности демократії вичерпуються виключно заміною винищених носіїв елітарности вже на псевдоеліту охлократичних вождів. Бо масові збагачення від споживання продукції винахідників мають забезпечуватися винахідницькою продуктивністю, а не відніматися від еліти безкоштовно разом з відніманням від життя означених елітарних винахідників. А творці химер та святителі нездійсненого, вигадники гри із символами, адепти мародерства є насправді контрелітою у представництві ними колективного апетиту обездолених. Диктатори та диктатура суперечливо стає логічною послідовністю владности масованого злидарства; влада народу суперечливо здійснюється лиш у зоні лагерь; оволодіння останніми сенсами історії успіхами має перероблення мас вже у ювенальних, недосоціалізованих, безвідповідальних рабів, а багатства спожиті не для виробництва багатств переробляються на відходи. Торжество порожніх місць досягає свого, коли їх не зупинити просто зупинкою, а не лише офірою багатств на поживу тих, хто до решти наїстися за визначенням не може.

Справа недопущення перетворення людини на раба чужого свавільства полягає не лише у фактичному та практичному досягненні людиною таких рівнів свого забезпечення, які гарантують недопущення чужого свавільства навіть під претекстом турботи за людину з боку сторонніх до людини чинників, - аж справа суверенітету та самодостатності людини й суспільства із людей, окрім об'ємів та якостей приватних доходів, залежить ще й від правового регулювання та гарантування цих прибутків. Коли завадою тоталітаризмові є рівень багатства та прав громадян, то тоталітаризм не лише стає адекватністю обкрадання людей на майно та права із свободами, але зонотворення з необхідністю плодить злидні як гарантію упикування усіх у зону турботу за усіх з боку зонотворців.

Зайняті полюванням за чужим майном тоталітарні режими своїм ворогом оголошують не лише власників ще не підбитого режимом майна, а й серед завойованої своєї пастви насаджують ідеологію гидування усяким багатством, аби паства не конкурувала з пастирями у здирицтві й не хапала зайвого. Від оголошених комунізмом ідеалів гідності злиднів та звинувачень усяких достатків як причин соціальних нещасть результатом і стає досягнення комуністичним суспільством злиднів. Комуністичне вивертання тих засад соціокультурного прогресу, які представлені наростанням збагачень, є не просто видом психопатії, а є злочином проти соціального устрою, - попри те, що комуністи посилаються на окремі факти антисоціального використання підприємницького збагачення. Від пропозицій комуністичного усунення звичайних для суспільства протиріч між бідним та багатими у спосіб революційного комуністичного усунення полюсу багатств та пов'язаних із ним інституцій прав, підприємницьких свобод, демократії, - не тільки злидарі не збагачуються та стають ще біднішими, а й затрачаються мотиви та механіка соціального поступу. Лише від нездорової голови можна гадати, що можна побудувати багате суспільство із того членства, кожен із яких буде злидарем; даремно сподіватися, що можна створити вільне суспільство із числа невірників; ненормальністю є заміри на відкрити, творчу, підприємливу спільноту назбирану із в'язнів. Комуністичні настанови розправитися остаточно із тими загрозами антидемократизму, корупції, а то й злочинів, що їх має надуживання монополізмом з боку олігархів, у спосіб комуністичної заборони на існування багатств та багатіїв, - можна уподібнити заборонам, кажімо, на рух, позаяк рух може призводити до аварій.

Не повинно бути того професіоналізму чи компетентности справи, яка б робила їх учасника виключно залежною стороною, бо саме відповідальність за справу й робить людину вільною, тоді як від знецінення людини навіть у справах винайдених іншими й набуває ціни зона відповідної неволі. А особливу відповідальність тягне за собою вчинення помилкових рішень. На вершечку прогресу одинак виглядає не суверенним та таким, що й у своїх приватних інтересах перебуває у невідплатному боргові за користування плодами попередників, - проте які б спеціалісти не вказували людині на її обов'язки, аж вирішальне рішення у вчинках людини саме від неї і залежить. Навіть свобода існує як персоналізована. Масованість же зони починається від часу такої ж масованої затрати людьми своїх прав та голосу у справах передовірених ними на волю усіляких претендентів на виключність прикрити професіоналізмом. Брак демократії плодить тюрми. Той, хто цинить себе за раба перед величчю начальників, - там і опиняється. Босота плодить на свою голову конвоїрів, а останні навзаєм культивують згорьованих та задрипаних, побивання за яких гарантує конвоїрам їхню святу службу.

Злиденність чи значущість людської свободи визначається не порівнянням результативности її прикладання, - бо й зло може добро переважати за зрушеннями, - а якість свободи коректно міряти тими можливостями її розгортання, які були доступні людині у конкретиці обставин. Зона тюремної зони плодиться із неволі, не зважаючи на те, а чи буде та дисциплінарність й недопущення варіацій оформлена як щастя якогось Світлого майбуття, а чи буде це брутальний примус. Свобода там, де людина має вибір. Свобода у змаганнях а чи на постановку, а чи на розв'язання проблем. Свобода зобов'язана бути добродійною у своїх плодах, проте й зобов'язання є лише складовою свободи.

Причиною того, що діячі на зразок Будди, Мохамеда, Леніна, Мао, Гітлера, Полпота беруться переіначувати неправильно існуючий, на їхню думку, світ, є те, що це саме вони особисто з їхнім примітивним світоглядом не відповідають перебігові взаємин у суцільному суспільстві, не можуть туди вписатися й побудувати свою кар'єру у згоді власних покликань та наявних можливостей середовища. Замість того вони стають проповідниками вигадок, рівнянням під вимоги яких мають перебудовуватися традиційні суспільства. Вожді, як правило, полюбляють читати, поверхово вбирають модні і навіть передові теоретизування, а від того означені любителі та усезнайки вважають себе універсальними знавцями. Оскільки ці революціонери не є кваліфікованими у певній професії спеціалістами, то областю насаджуваних ними віроучень є сфери високої духовності та досі ще ніким не знаних святих смислів утаємничених, де нехтування усім мирським сягає змістів містики та управліннь чудесами. Тому керманіч із своїми вірними, які спершу усі вміщуються на одній лаві, отримує не лише незліченні маси, а то й покоління послідовників, - бо рух секти спирається саме на невдоволення сучасними для її зародження обставинами, коли спільнота потерпає від криз, рецептами виправлення яких і є учення секти. Маси повинні потерпати у безвиході, щоб примітивні пропозиції вождів постали виходом та рятуванням у обіцянках розрішення у утопії усіх проблем з настанням остаточного для історії щастя. Хоч це й видається дивним, порівняно з масштабами розширення секти до вимірів вже глобальних, аж причиною успіхів є не активність і цілеспрямованість вождів, а їх затребуваність зі сторони масових запитів. Більш того, вожді є лінивими, є неробами, які люблять комфорт, скорше віддані не своєму служінню на користь учення, а – навпаки. Часто навіть не пишуть свої проповіді, а у кращому випадку їх проголошують. Змістами віроучення стають передання трактувань його послідовниками вчинків та поведінки вождів вже як взірцевого стандарту культового. Саме цей мотив себелюбства й двиготить сверблячкою вождів на переіначення світу. Усі тотальні віровчення тому і є глобальними та такими що виходять поза межі реальності, бо вожді своєю боротьбою є поводирами страдницьких мас, більшість яких й були за усіх часів історичним людством. Долею вождів, як проводу босоти та упосліджених мас, є повстання проти пануючого на часі істеблішменту владних багатіїв, звинувачених у тому, що своїми статками вони зобов'язані страждання та визиску мас. Роллю і призначенням вождівства є представництво контркультури. Конструктивністю тоталітарних учень представлених лідерством вождів які обсіли суспільство, є руйнівна робота проти суспільства обсадженого кризами та негараздами. Рішучістю антисистемних рухів повстанських є їх впевненість у тому, проти чого вони виступають. Зони з їх вождівським месіанством є рухом ресентименту, коли країна береться мститися кривдникам, повертаючи собі свою велич. Тоді як цілі і картини прийдешнього щастя є не просто розмитими й не конкретними, а утопічними. Змістами висунутих вождями зваб про відсутнє у майбуття щастя звернення історії та розправи з усіма її мирськими обтяженнями є обіцянки вождів втілити найінтимніші забаганки простого люду на подолання тих життєвих реалій, незгода з якими досягається хіба що засобами чудес. Оскільки цілі запропонованих вождями простих ілюзорних рішень складних, себто життєвих проблем, останнім не відповідають чи суперечать, - то секта основним своїм імперативом догматичним має диктатуру і насилля проти усього та усіх не згідних, як ворогів що підлягають карі навіть не на їх покору, а на усунення геть із життя. Енергетикою Нового порядку є споживання ресурсів віднятих від його жертв, якими стають спершу старорежимна аристократія, а потім вже й маси повстанців проти старого режиму. Маси повстанців означені мізантропи, вже у якості оновленого істеблішменту, повертають собі під ноги вже у якості трудозобов'язаних в'язнів, що їх не шкода задля безчинства вождівського усевладдя. Умовою та інструментом встановлення одномірного централізму є невпинна мобілізація мілітаристська та посилення терору на вичищення від ворогів, серед яких найбільш небезпечними є фракції соратників культу вождя. Зона встановлення контролю над не згідними є системним негативізмом, споживацький характер якого завше не завершуватиметься добром для суспільного поступу.

Оскільки змістами ідеології, під зваби якої задарма збирають масу прибічників, є напад з метою пограбування жертв саме на багатства, з відповідним оголошенням носіїв не даремних багатств вже за ворогів, аби пограбування виправдати, - то спасенним уособлення чи то добром подібної учини стають її прибічники. А на додаток до охорони заздрісних на чуже освячується усе віддалене від достатності, варіації аномалій, усенька ущербність, аби ходу людяности та прогресу вивернути як не наспід, так вмотивувати смертю. Умовами полювання за багатствами, себто за тим, що безпутним дістається без належних зусиль, суперечливо стає виставлення бідувачів за норму, - особливо для жертв пограбування. Процвітання за режиму зони досягається у простий та невідворотний для еволюції зони спосіб постійного для її насильників пониження стандартів виживання, аби тим розраховуватися з усіма проблемами тюремної неволі, а щоб остання якомога довше, аж поза допустимі можливості протрималася, то доводиться в'язничні мури та замки робити ще міцнішими та більш непроникними супроти порівнянь із відкритими суспільствами, потрібно більш наполегливо туманити голови в'язнів, слід регулярно учиняти нові видання революційних переворотів, аби ніхто хоча б на інформаційному рівні чи у потребах здоровоглуздя й не здогадався: наскільки ж то тюрма у її відсталості, себто у лідерстві її злочинності відрізняється від набутоків волі.

Коли першою природною реакцією на багатства багатих осіб чи цілих народів вже з боку обділених є чуття небезпеки, заздрість, ненависть та бажання відібрати багатства, то саме цим злидні, немічні у власносилому продукуванні благ, і займаються, виправдовуючи свою агресію проти конкурентів у збагаченні закидами у ненормальности багатств, але не далі моменту, відколи чуже злапають. А щоб употужнитися у захисті того, де розмір має значення, загарбники підгрибають під себе ще більші сусідські ресурси, спокушаючи тим самим інших нападників вже як потенційна жертва.

Автори фікцій ідеологічного гатунку не лише намагаються зачислити себе до того сузір'я науковців, дослідників, інженерів, мистців, чия праця й творчість стала цивілізаційним набутком, як означені спокусники та насильники домагаються виставити свої фікції понад усіма цінностями і ця містифікаторська зверхність понад дійсними елітами потрібна містифікаторам аби прикрити й приховати нищість, хибність, а то й злочинність їхніх пропозицій на буцімто остаточне ошчасливлення усіх та усього. Вожді є маргіналами та представниками охлократії у рухові протилежному до вектору корисних внесків до прогресу й людяности. Попри те, що вожді тулять до себе янгольські крила й морочать публіку розповідями про своє спілкування з Богами віч-на-віч, тоталітарні рухи представляють собою антиелітарні повстання босоти.

Надання ідеологічними установами собі самим вимірів святости, стояння понад проблемами у якості арбітра, присвоєння ідеологіями собі виду позачасової понадісторичної догми, яка усім диктує смисли та стандарти поведження, - є не лише прийомом нав'язування ідеологіями себе за законного учасника ціннісних та соціальних відносин, але це маскування однобічних вигадок вже під якісь божественні енергії, із залученням до цих імітаційних уподібнень ще й методів терору проти незгідних, - свідчить за наявність комплексів особистої нищоти тих авторів ідеологій, які обітницями ошчасливлення світу беруться заперечувати у собі чуття власної неповноцінності, які прагнуть слави щоб загоїти приватну нікчемність та належність до виключень із царини людяного. Самозвані вожді вбивають маси, щоб у останніх викликати любов до особистостей вождів. Любов до вождя є видом людської самозневаги, є видом рабства, є проваллям у життєвих покликаннях.

Напад на чужі універсальні цінності, аби їх привласнити, зіштовхнувши господарів у яму, провокується не надміром, а сутужністю обставин, скрутним та незадовільним станом власних специфічних маєтностей, брак яких агресори беруться компенсувати навалюю на сусідів, кочуванням на відмінні від власних площадки культурні, а то й територіальні, що їх упокорюють та асимілюють. А піар-кампанії, у яких напад виправдовується як необхідність поділитися з ближніми надміром сил, є радше облудою. Нападають передовсім примітиви.

Вимоги однакових стартових позицій для усіх народжених для конкурентних змагань у житті та прогресі суперечливо правлять усього лиш аргументом на виправдання відмінних успіхів кожного із учасників перегонів. Доктринальна рівність обслуговує ту фактичну нерівність людей, досягнення від якої залишаються у активі майбутніх поколінь. Суспільні бідування та руїна починається не лише тоді як успіх одних щасливців починає будуватися у зв'язку із нещастями усіх інших громадян, а ще й тоді темпи прогресу починають шкутильгати та сіпатися, коли вимоги рівності усіх накладаються не на початкові стартові позиції, а вже на рух по фінішній прямій. Вимоги рівності мають бути не кришкою труни для багатіїв, а авансованим запозиченням чи то своєрідним стартапом для поки що не відзначених у досягненнях. Суспільні ролі й діалог злиднів та багатіїв завше й незмінно залишається чинником колізій, коли не вдається відшукувати динамічну межу оптимізації між спонуканням підприємливих до їхньої працьовитості через ту їхню винагороду, яка б, з іншої сторони, не створювала напряду складнощів прояву талантів вже для іншого громадського членства. Коли суспільство самоусувається від регуляції на моральному та законодавчому рівнях тих напружень соціальної нерівності які б йшли на користь добра та поступу, або ж коли багатирі спеціально резервують за собою неправові переваги над масою злидарів, тоді смисли, - за якими добро іменують тим ким воно є і зло розглядають у його фактичних значіннях, - тоді смисли перевертаються навзак чи на напрямок протилежний від потрібного, тоді багатства не лише сприймаються за вид нещастя, а й на ділі стають нещастям, тоді бідарям та злиденности доводиться співати славу. Ця пісня на честь знедолених й ненависть до тих, чия успішність множить обездолення замість множення підприємцями суспільного успіху, - й лежить причиною на нижніх рівнях тюремної організації суспільного життя, до вищих рівнів, мало не на позиції святої реліквії, спливає із низів якийсь виродженець, який не лише сам вірує у чудеса, а й якому щастить надурити зачаровану масу. Зона на чолі із обоженним вождем є безпосереднім продуктом творчості тих босяків, які своє рабство виправдовують покладанням сподівань на патерналізм від вождівської ласки.

Фізичні та біологічні відмінності людей менше дратують доктринальні вимоги рівності усіх та усього, тому що люди, на загал та зокрема, позитивно ставляться не лише до особливостей своєї неповторності даної від природи, а й прагнуть вдосконалити свою індивідуальність через вимоги рівного доступу до тих соціальних благ, від яких залежить і фізичне здоров'я людей, - оскільки навіть біологічне благополуччя нашого тілесного організму залежить від наших місць у соціумі. Проте устрій соціального буття чоловіка, за якого багатії стають ще багатшими через перекачування на свою користь ресурсів із бідарів, які стають ще більшими страждальцями, - викликає зрештою спалах невдоволення у цілях запровадження на уламках від тої руїни очищення вже чергової моделі соціальної справедливості. Рівність у бідуваннях є більш вибуховонебезпечною порівняно із нерівністю у розподілові доступу до рівних можливостей. Більш ненормальним порівняно із станом суспільних бідувань є стан оспівування бідувань, коли злидні сприймаються за таку собі еліту під супровід зусиль перетворення вже на трупи тих зажерливих ненажер, які затратили свої посідання еліти через пограбування мас. Бо й метою життя у соціальному тілі є ті успіхи індивідуалізації окремої особистості, які б не лише не шкодили ближнім, а й були б суголосними у співпраці на добро та прогрес. Гойдалка протистоянь між розкішшю та ефективним її спрямуванням на винагородження заслужених – й задає фабулу революціям.

Глорифікація тоталітарними режимами усіх видів злиднів, нещастя, страждань, смерті, а то й осанна порожньому місцю – не тільки не вважається збитками чи невдачами від будування зони примусу, але апологія зла є виключним засобом протистояння добру. Бо за ціну звеличення втрат можна успішно долати дійсні цінності, бо за упослідження життя власних солдатів вдається руйнувати чужі міста, бо ніщо здатне поглинути мало не усе. Бо лише залякуванням публіки муками сатанинськими змусить її до союзництва із сатаною. Бо дірка у соціальному устроєві і є механізмом перекачування у неї награвованого від багатіїв.

Злидарі потребують ресурсних до себе надходжень саме з причин свого бідуння, бо без тої додаткової енергетики їм важко чи неможливо підтримувати навіть своє фізичне виживання. Заможні ж прагнуть більшого від наявних у них ресурсів, бо це необхідно для реалізації порівняно ще більших енергетичних сил і творчих замірів вже у сфері життя культури. Надмірну спраглисть до надприбутків як верства бідарів, так і верства імущих беруться задовольняти аномальними, себто не виробничими, методами крадійства. Тож тоталітаризм, як систематизоване драпіжництво, може будуватися не лише на інтересах нужденних мас, а бути оправданням і захистом піратів які вже достатньо збагатили з грабежу.

Зазвичай на відніманні й присвоєнні не свого наполягають бідарі. Грабують передовсім гойних товстосумів, бо там є що цупити. Усі бійці за справедливий остаточний порядок збирають під свої знамена саме маси страждальців. Боротьба за народне щастя тому користується постійною модою і затребуванням, бо страдницькі маси завше за усіх часів і в усіх спільнотах становили більшість. А більшість, за промовчанням, є правою. На відміну від тої меншости, яка поки що, ще не становить собою суспільний провід. Зона рівномірного винагородження злиднями, - представлена харчовими пайками виживання для членства зграї від упольованої здобичі, а чи від шматування завойованого на рівновеликі замалі частки, - є законним наслідком торжества приходу до влади поводитирів пересічності. Захистом потреб трудящих його слуги іменують той порядок роздачі нарядів для трудящих, який стає наслідком перерозподілу суспільних багатств від колишньої еліти вже на користь означених слуг народу. Встановлення тотального регламенту, за яким має місце обдирання на права і доходи упосліджених цим розпорядком мас, оправдовується функцією управління масами, з відрахуванням комісійних за це організаторам регламенту; у свою чергу надібки і владні посідання управлінців народним благополуччям є прямим наслідком встановлення таким чином зони уярмлення для підлеглого тлуму. Вожді народних революцій стають олігархами під претекстом виконання адміністративних функцій служіння патернованому ними народу. Наслідки і причини старцювання тих які животіють і поневіряються, - представлені розкошлюбством соціальної верхівки, - збігаються, мають перехідні сув'язі. Тоталітаризм, - як досконалий механізм організації грабежу й паразитування, - може не лише починатися циклом ініціатив на повстання й боротьбу проти олігархів, а й завершуватися цим же, коли новим драконом стає переможець дракона попереднього. Весь світ насилля ми розруйнуємо, а затим: ці руйнівники-бандити заміщають собою перебиту чи відсунену ними еліту й намагаються виключно за собою утримувати владу-власність, поданням її: як здійснення демократії, як волі мас до справедливості, як інструмент покарання попередніх монополістів, як сакральний орган управління, як об'єкт жертвовної любови зі сторони самовідданих мас його захисників, як очікування прищестя обіцяного масам чуда утопічного, як батьківської турботи за опікуваний нею народ, як остаточний і нарешті віднайдений механізм найбільш ефективного господарювання, як носія патріотизму чи представника питомих традицій культури та історії даного народу та країни, як те що не може бути критикованим, але має право карати критиків.

Бандитизмом, у замірах розжитися чужим коштом, є ментальне та фізичне насилля над його жертвами. Прогрес удосконалює усі методи роботи, у тому числі й бандитські. Парадоксом модерних прийомів бандитизму, противних його цілям на збагачення, стає використання такого екстремального інструменту пограбування й пригнічення жертв якою є ядерна зброя, після застосування якої відбувається не збагачення на розмір вкраденого, а фізичне знищення навіть самого грабіжника, який вдався до крайнощів задоволення своїх реальних чи вигаданих нестач. Коли традиційні методи грабежу лише перерозподіляли майно як здобутки культури, то озброєння грабіжників сучасними засобами знищення ставить на край життя не лише тих кого вони грабують, а й самих грабіжників, яким вже не доведеться втішитися здобиччю. Добрі люди єднаються й стають такими через добрі справи; тоді як мафія міцніє через пов'язання кров'ю. Опісля ж єднання усіх у тотальності сучасної бомби, то не стане кого єднати.

Поступ не лише породжує відповідні соціальні структурування у залежності від розподілу праці, а й розмиває регламенти відносин між верствами. Показовими є колізії між аристократами, чия феодална респектабельність трималася на аграрній ренті, та буржуазією як суб'єкта мануфактурного та промислового підприємництва, реальній вагомості якого, заробленій на меркантилізмові та перевагах ринку, стали завадою кастові привілеї нобілів застережені лише юридично. В умовах самодержавної Московії колізії між зав'язаними на чиновницькому усевладді й поміщицькому землеволодінні кріпацтвом та, з іншого боку, запитами на промислову індустріалізацію, суперечности між європеїзацією та ставкою великоросійства на московську оригінальність, пориваннями народів на звільнення від московізації – виштовхують на поверхню субкультуру контрсоціальних маргіналів світогляд яких сполучає революцію із реакційним її спрямуванням, романтика простих рішень ошчасливлення усіх замішана на кримінальному пограбуванні усіх, демократії широкого представництва добиваються змовництвом, маргінали провокують хаос, повстання проти усіх соціальних інститутів та цінностей аби зрештою втрапити під регламент усезагального концтабору, захист інтересів широких мас потребує диктатури, служіння інтересам трудящих передбачає припинення форм їхнього господарювання, вожді роблять ставку на насилля, громадянську війну, тотальний контроль задля входження у царство свободи, звільнення від експлуатації досягається обов'язковою трудовою повинністю, заперукою гараздів та достатку беруть апологію босяцтва та безштаныків, просвітництво населення сягає партійного його виховання, індустріалізацію проводять методами посилення кріпацтва, звільнення народів від московської колонізації заміщається єдністю народів у інтернаціональному комунізмові пролетарів під керівництвом російським, експлуатують чудеса задля перероблення їх на дійсність, дикунство виправдовують звільненням від обтяжливих обов'язків перед необхідним. Парості, що пнуться до гори світла із підвалів нечистот є явищами однопорядковими. Ця асоціальна публіка професійних революціонерів, яка зодягнена у дрантя, марить про кармазин та шовки, або ж уже змінила наряди вже у зворотному порядку, публіка яка відійшла від одного берегу та не прибилася до іншого, ця публіка андеграунду і є батьками утопічних ідеологій.

Вадою ідеологій як вчень не лише оціночних, а й обґрунтованих бездоказовими мітологічними упередженнями спрямованими проти загальноприйнятого, є їхня примітивність не переобтяжена думкою та тямом, але прикметна перебуванням поза кваліфікованістю. Ідеології є вузьким набором невибагливих допущень, які зодягають у броню віри та святости гідної лише шанування, бо інакше химери впадуть під тиском критики. Невідповідність запитам від суспільства, а то й царині розумного виставляють за принади оригінальності вчень маніяків. Цілеспрямований антиінтелектуалізм, зневага до мудрості світу сього, передовіра вад власної відповідальності вже на відкуп вигаданим всевишнім сутностям, резервування якихось смислів за простецями, апологія гідности втечі від проблем реальности, заміна навзаєм місцями еліти та юродивих, – це те, чим ідеологи вихваляються. Не лише криза є живильним бульйоном для дурисвітів, пройд, авантюристів, екстремістів, злодіїв, але й змова останніх викликає кризу, яка реалізується у тюремному домі під супровід обітниць у ньому про розправу з кризою засобами обітниць.

Соціальна гармонія та взаємопорозуміння у діалогах інтересів, взаємопоміч у спільній справі прогресу починаються з того рівня виробництва благ, якими громадянин починає свідомо ділитися із своїми ближніми у заведеній машинерії виробництва, тоді як злидні, - себто апетити на чуже, безоплатне заволодіння чужим, різниця між наявним та бажаним, - злидні не лише породжені несправедливим розподілом багатств та талантів до праці, а злидні ще й спонукають грабіжницький для одних та жертвовний для інших розподіл продукції. Агресія та насильства і є адекватною для часу злиденности організацією людського хижацтва. Злидні не лише плодять тоталітаризм з його фіктивними обґрунтуваннями нападу, як спосіб нажитися на сусідах перероблених вже на злидарів, як тоталітаризм і породжує злидні.

Наукові відкриття є не несподіваною знахідкою чи даром осяяння від дослідницьких блукань навмання, а є обумовленим і заслуженим підсумком цілеспрямованих пізнань і праці кваліфікованих спеціалістів, а, головне, наукові закони фіксують об'єктивні взаємодії у природі речей, - на відміну від випадкових пропозицій зі сторони тих містифікаторів, які свої вигадки силуються рекламувати як затребувані прогресом та вищими смислами порятунку людства, а, головне, обіцяні пройдами чудеса не мають стосунку до природи речей.

Не тільки прийоми чаклувань висунутих на втілення утопії, не лише запропонована програма управління потойбічними силами, не лише змісти містичних цінностей розрекламованих як визначальні та вказівні до усього їм підлеглого – постають недостатньо розумними, а то й надмірно ексцентричними у аналізі зі сторони дослідників розладів психіки, як ще й самі автори окультних практик вибиваються як особистості геть із прийнятих норм кар'єрного росту. Походять віроучителі саме з числа нездатних просуватися як фахівці у існуючих галузях, бо трудитися ці махатми не вміють і не бажають, а замість обтяжень знаннями та працею, то їм потрібна більш ніж уся влада і слава тут і зараз. Утопія набуває сили вірою і відданістю мас страждальців, які там знаходять висловлення власних жадань помсти на бік успішних громадян звинувачених у бідах означених злидарів; як ще й самі автори утопій є з числа безробітних, службових невдах, торгівців, кавецників, а то й кримінальників. Більш від того, інтенції вождівських замірів та апетитів заскалювати за логіку та можливості суцього базуються на засадничій аморальності, відсутній соціалізації, антилюдяності, а то й на протизаконній історії дій і життя означених типів. Які однак вигаданий ними власний життєпис подають взірцевим й навіть включають його до змістів учення. Усі рятівні учення вимагають жертвоприношень, тож талант нехтування життям мільйонів є обов'язковою перепусткою до включення до числа видатних історичних осіб.

Для переростання маячень вже у секту та культ є недостатнім самого лиш глупства та безтямности висунутих зваб. Необхідною умовою творення зони порядку є війна та подібні катастрофи, які спонукають потерпілих покладатися на делегування своїх прав вже на користь деспотичної бандократії, що обіцяє та заходиться застосовувати прості силові рішення для розв'язання складних нею ж спровокованих проблем. Спочатку публіку треба перелякати, потім настрахати, а вже тоді довести до відчаю, пообіцявши виходом здійснення усіх навіть підсвідомих забаганок пастви, якщо та стане службовим військом вождів. Коли право встановлення влади над підкореними та безкарність їх пограбування оголосити боргом спасіння, то під ці гасла збіжаться мільйони, однак, асоціальних типів.

Популярності набувають лиш ті химери, які відповідно вступають у конфронтацію із здоровим глуздом та перевіреними соціальним затребуваннями на добродійність. Змісти віровчень зобов'язані бути суперечливими, щоб пропонувати рецепти учительні на усі зміни стандартів і росту пізнань що їх висуває поступ. Лише ті змісти віровчень займають лідерство у ієрархії цінностей, які не можуть бути спростовані, а таким можуть бути лише ті, вартісність яких не може бути жодним чином доказана як факт. Відсутність жодного і будь-якого підтвердження чуда, яке б не вмістилося у дію природних сил навіть не вповні досліджених, аж ніяк не заважає деталізації описів картин як добре у раю чи кепсько у пеклі.

Якщо месія не виконав завдань які на нього поклали віруючі у нього як у героя що власносило замість трудів самого народу Божого задовольнить забаганки подолання нещастя, - то не треба задавати питань щодо доцільності його приходу, а замість того вже секті годить очікувати на другу його появу. За абсолютистські смисли можна обрати повернення до життя покійників у їхніх столітніх могилах; або спасіння такої надуманої матерії як душа; або знищення не менш ефемерного образу як експлуатація. Хоча від правильного промовляння заклинань речі не змінюються, - бо у речей нема ані вух, ані бажань слухатися чаклуна, - аж подібна безрезультативність здійснення віри однак останній не шкодить. Так як не це спроможні вороги віри, яким треба допомогти померти на доданок до торжества власне самої віри.

Ті fronti напружень, розламів і конфліктів, вдалих наступ на яких обіцяє поживу нападникам, останнім найкраще вибудовувати на матеріалі своїх власних образ завданих стороною, на яку страсотерпці, з оправданям права помсти і відновлення справедливости, націлилися напасти як на ворогів. Бо афронт, як чуття суб'єктивне, не надто потребує предметних доказів. Уразу потерпання від безчестя можна будувати навіть із нічого, не кажучи вже про ту переповненість світу лузерами, від ресентименту яких тріскається світ та його смисли. Історичним поступом є не так досягнення його провідників, як - є домаганням невдах наздогнати провід з метою карної помсти поступові. Зазвичай масовий бунт нещасливців організують демагоги-робінгуди та слуги народу під гаслами повернення масам влади і власности несправедливо узурпованої тим попереднім істеблішментом антинародним, який звинувачують у заваді кар'єрним зростанням усіх гнаних та голодних. Хто був нічим, той стане усім. Особливо міцно маса гуртується у завойовницьке військо тоді, коли напад оправдовується реваншем повернення втраченого внаслідок попередньої перемоги ворогів, яким відімщаються. За казуси нападу також чудово правлять голосіння з приводу трагічного розпаду нашої великої держави роздертої тими ворогами, з якими не можна не поквитатися, які злочинно розділили наш народ що волає за єднання та повернення до патримонії. Переконливої ваги звинуваченням ворогів у блюзнірському святотатстві, чужовірстві, не кажучи вже про злочини ворогів володіння багатствами, надає стан кризи та знедолення у якій маса втрапила за влади ворогів. Нестаток, підступних ворогів, їхній наступ провокують з метою подачі вже свого насильства як виправданого. Найліпше війну затіяти проти тих, які затіяли війну проти тих, які затіяли війну. Агресія доказується як компенсаційна винагорода за мучеництво, яке й слугує паливом для агресії. З усіх видів розв'язання насильства, як реваншу за образи від поки що торжествуючих і не покараних ворогів, є образи будовані на їх предметній фактичности, а не на вигадках про богохульство.

Утішених ейфорією подальшого вдалого нальоту серед нальотчиків бути не може, бо з першої хвилини починається й наростає проїдання завойованих ресурсів, наростають злидні та нестачі, серед трагедійности яких збирачі почуватимуться у правоті своїх наступних замірів нападати на нові землі та народи. Серед першочергових втрат, які мають оправдовувати жагу здобутків, є розхід загарбниками тих своїх раціональних орієнтирів що не вміщуються у зазіхання на чуже. Усе, що має стосунок до конструктивізму, до набору життєвих цінностей, до продуктивної праці, а не до закликів піти на нові жертви заради вбивства ворогів, - є антицінностями тоталітарних спільнот спроектованих на грабежі.

Розвиток природний, за його визначенням, зумовлюється природним розвитком, а соціальними закономірностями, так само, вони ж парадоксально і є. Тож, здавалося б, перемога і визначення магістральних напрямних розвитку повсякчас має належати вже пізнаній чи ще недостатньо освоєній об'єктивности та логіці речей. Проте усе те, що знаходиться поза скобами закономірного, масив випадкового, маргінального, позаприродного цілком може не лише змагатися із нормами конституйованими як доказове знання, як ще й істотно на останні впливати. Бо правил без виключень не буває, а заміри втюхати виключення під домінуючу оруду буцімто вичерпних правил і є тоталітаризмом, занятим переробленням аномій вже у універсальність усезагальну. Причетники правил завжди запізняються із удосконаленням правил, вони зманіжені й стають безпорадними коли їм доводиться вдаватися до насильства, за яким лиш і жорстко діють туземці за межами правил і законів. Ті загартовані екстремали, які діють поза правилами, вриваються з чорного входу, ті кримінальники та автохтони підвалів які не зупиняються перед руйнуванням досягнень, які у союзники собі беруть неможливе, утаємничене, неконтрольоване, - то вони мають шанс відкусити на свою користь те, що їм дозволять це зробити причетники норм та правил, аж до пори, коли покарані агресори будуть зрештою введені усередину скобок закономірного. А від зародження нових відхилень починаються нові цикли квітнення зла.

Здатні на пізнання, відкриття, прогрес саме цим і займаються. Тоді як невігласам доводиться вигадувати химери, аби хоч таким чином доводити свою ціннісну окремішність.

Рух до тотального єднання живиться збуренням, хаотизацією усіх структурувань у організмі культури, самовбивчим негативізмом у якій, або руїною від якої він живиться не на те, щоб на загал не було бідних, як споживачів уламків від багатств культури, а змагає до того, щоб не було зокрема окремих багатіїв, як продуцентів культури.

Учасниками революції є та маса, за плечима якої, у ментальности якої є історична фактичність її буття рабами та відсталими порівняно із народами вільними, яких ця маса вже колишніх невольників винуватить у своїх бідах, неспроможности дати у свій перебулий час відсіч агресорам, гнобителям, колонізаторам, або ж провини за порушення інерції колишніх своїх архаїчних питомих традицій закидають ці вже пройдешні аборигени не на конто власної пасивности, а перекладають ці прогріхи на плечі народів історично активних. Бо вільні люди працюють не на те, щоб із ними якийсь сторонній розплатився і поплатився за завдані ним незручності від порушення минулих порядків, а на те, щоб самим своєю творчою працею порушувати порядкування відсталости. Учасниками змін є ті громадяни, які зміни улаштовують на порівняно ще кращі свої досягнення, - аж збурювачами, як імітаторми змін є ще й означені маси носіїв колишніх образ, які опинилися у неприйнятному для них часі, місці, у обставинах культури, від якої колишнім невольникам потрібна лише спокута, а не адаптивне освоєння ними можливостей і нагод цієї культури задля праці у її розвиткові. Колишні раби наснажуються помстою своїм колишнім рабовласникам. Бо кривди не мають критичного терміну використання, завжди і повсякчас актуальні до їх ужитку. Компенсацію і розплату, виплату без меж ця маса ображених здобуває у погромах і мародерстві.

Союзниками тих переселенців, які свідомо не прагнуть і не бажають місце своєї осади сприймати за рідний дім, є ті верстви, асоціальність яких викликана вже не затьятою ворожістю до функціонуючих у суспільстві інститутів, а труднощами освоєння чинних у суспільстві нагод будувати кар'єру, коли неодноразово допущені помилки чи банкрутства знеохочують та витісняють невдах вже на маргінеси, на рівні соціальних підвалів, - у силу того, що у тих, у кого руки опустилися на працю, бракує енергетики покликань та натхнень на їхню підприємливість та ініціативи. Або ж тоді, як проти цих вимушених асоціалів виступили нездоланні для них і випадкові обставини долі.

Спільниками тих, кому не пощастило зайняти гідне, а можливо заслужене за їхніми не реалізованими, не проявленими потенційними талантами місце у соціальних взаєминах та розподілі праці, є ті учасники збурювань, переважно із числа недостатньо соціалізованої і вмонтованої у соціум молоді, запал якої і виступ проти істеблішменту є переважно деконструктивним, - аж до того часу, від якого ці дисиденти і диваки від моди таки знайдуть свої шляхи руху до входження як не у істеблішмент, так до проводу креативних і продуктивних сил суспільства.

Співумисниками порушення підтверджених законодавством суспільних норм є масті різноманітних кримінальників, для яких відбирання чужого матеріального майна та підтвердженням їхньої безкарности за злочин з відповідним для цього підкупом корупційного чиновництва є не лише основою їхнього фахового антибізнесу, - аж на загал, умовою успіху переступу через правила є провокування загальносуспільного безладу, у каламуті якого оргзлочинність може навіть кооперуватися із держуправліннями.

Найбільш небезпечними для суспільного миру є угруповання змовників, чия ненависть до суцїх установ та марення на переіначенні світоустрою базується на віроучительних забобонах, на ідеологічних патологіях.

Підмогачами фракцій, які цілеспрямовано з ідеологічних причин антипатії та ворожости до життя культури займаються не лише чаклунським викликанням на неї потойбічних стихій погуби, а ще й практикуються у провокації збурень, протиріч, розхитуванні соціального здоров'я, - можуть виступати навіть лікарняні пацієнти, для яких відсутність у них розрізненнь між добром та злом є не більш як діагнозом від фізіологів.

Одначе. У тому то й успіх прогресу, що його визначає не публіка йому противна. Умовою поступу є неухильне його проходження через фільтри навіть ворожої критики.

Із зміною усіх часів і народів мають місце незмінні позови і жаління зі сторони страдницьких верств населення у тому, що причиною і призвідником їхніх потерпань є надмірна зажерливість і сріблολюбство тих верхніх верств, які свої статки здобувають ціною пограбування цих самих бідарів. Пред'явлення вимог компенсаційних за завдані збитки і жертovní втрати не обмежується лише декларативними закликами до моделювання ідеалів справедливості у відносинах між верствами з приводу внесків і доходів у розподілі суспільної праці, - аж неодноразово бідарі мали епізодичні успіхи у силовій дільбі здобичі через розграбування маєтних аристократів. Упевненість у розходженні заробітків на користь тих, хто менше гарує і при цьому більше споживає є підтвердженими фактично та історично, особливо з точки зору тих, хто з останніх сил працює, але у відповідь отримує злидарювання. За різних епох проблеми еквівалентного отримання віддачі на докладені зусилля, питання доцільності грабунку або свого населення, або вигід завоювницьких походів на сусідів мали різні розв'язання. Однак, на відміну від загарбання земель, мало не усі казуси із заміщення конкретними повстанцями системи посідань абстрактної еліти кінчалися провалом, і то не лише від того, що заміна прізвищ на виконанні функцій проводу не змінює ці обов'язки соціальних служінь та управління, бо посада перетирає на порох усіх та усе що їй не відповідає, як ще й тому зміна імен на позиціях класів не перевертає позиціонування класів, бо встановлення верховенства споживацтва, ставка на проїдання, а не на продукування ресурсів розвитку, - оформлена як покарання на учорашніх, а тепер вже обдертих багатіїв, - завершуються для неспроможних на провідництво, для здалих лиш на виконавські ролі, завершується суто терміном проїдання віднятого і присвоєного у обхід внесків. Бандитизм залишається прибутковим допоки є не покараним, або поки мафія не проїла крадене.

Із зміною усіх часів і народів має місце не лише незмінне переконання, а ще й як факт історичний, що саме підприємці, членство соціального управління, креативні дослідники із числа науковців і гуманітаріїв що творять у дисциплінах духовних, усі ті, які реалізують свої покликання і творчу енергетику, а не лише нудяться від примушення до дисциплінарних обов'язків задля загалу соціальних служінь, - саме тому отримують левову частку профіту, бо остання зі сторони задоволення суспільних інтересів поступу останньому відповідає. Без заохочення не лише матеріальними достатками, як ще й славою і вдячністю на користь провідників, які своєю працею насправді залишають поколінням більше, аніж могли б проциндрити на часі свого фізичного життя, - суспільство гальмувало б у поступі. Провідні у суспільному житті ролі різноманітних елітаріїв є фундовані не так на їхніх доходах, не на тому що вони відбирають у суспільства, а на тому, що вони дають суспільству. І ця віддача зі сторони підприємливих громадян саме і становить їхній головний гоноровий бариш. Більш того, істеблішмент, який з різними ступенями заслуг являє провід, є зацікавленим не просто у недопущенні бути пограбованим зі сторони повсталих мас бідарів, - аж встановлення соціального порядку співпраці усіх верств та народів становить власне підметні і притаманні для проводу та властиво еліти її призначення. Зростання соціальної відповідальності у завданнях держави є особливістю поступу. Але не треба зацікавленість підприємців і адміністраторів-державців переплутувати із незмінними за віки бажаннями бідарів помститися багатіям, із тою жаготою що на часі оформлена як лівацький соціалізм.

Концтабірний контроль за правильним розподілом здобичі оформився наперед усіх саме у московському царстві, відзначеному долею не лише збиральництва сусідніх народів, як ще й покріпаченням підданих у самій метрополії. Заклики соціал-демократів про відняти і поділити впали на родючий ґрунт не лише від того, що обіцянки простих рішень чудом перерозподілу благ вже на користь учорашніх кріпаків була обманом зі сторони большевиків, а ще й тому диктатура вдалася, бо забезпечена була не тільки терором, а ще й успіхами наділення мас тими кар'єрами, які були відняті від колишніх зверхників разом із їхнім життям. Надалі вже глобальні удачі москвокомунізму зростали завдяки соціальним пайкам на толк насельників зони контролю, дарма що ці обдарування знімалися із самих же зеків. Зрештою ідеологічна заборона на підприємницькі приходи вичерпала лагер соціалізму.

Для перероблення бідарів вже у ведучих поводитирів, то потрібне насильство не лише над багатими, а ще й над тим устроєм суспільним, де позиції визначаються відповідними внесками до нього. Звеличення страждань можливе лиш як зона універсального примусу на користь гіпотетичного добродієства соціального, мультикультуралізму, як реалізація апології виродження. Тотожність між любов'ю до знедолених злидарів та ненавистю до імущих владоможців одначе не робить цю синергійну пару узгодженою з поступом.

Даремно ті переселенці з колишніх колоній, які рушили до вже колишніх метрополій, вважать себе прямими нащадками колишніх рабів та винуватять у колишніх злочинах несправедливого до себе ставлення, інкримінують пригнічення і визиск як звернений до насельників теперішніх розвинених країн, вимагаючи від останніх компенсації, вибачень та штрафів за завдані минулі страждання. Так само марно суцї європейці приписують діяння своїх попередників як злочин собі, що тяжіє провиною і має бути спокутим за минуле як допущений гріх. Бо обивателі ані колишніх колоній, ані перебулих метрополій не є тим самим незмінним людом, яким були їх попередники. Імперіалізм вже назворот не є виходом з глухого кута панування одних над іншими. Не зважаючи на тяглість органічних культур і традицій, однак існують міри поза якими помилкою є переплутувати часи, а поняття норми ліпити до відмінних історичних обставин. Не годиться факти що склалися так як вони відбулися, приносити у жертву штучним ідеалам. Бо перебігом подій керують не вигадані і притаманні для різних часів поняття добра чи зла, а – доцільність історичної необхідности у згоді з доступними можливостями, якою й стає послідовність звершень. З якою, щонайменше, рахуються та слухно не неї зважають.

Питанням що не має простих розрішень є переконання аборигенів, предки яких колись населяли ті простори і терени, щойно пізніше обжиті прийшлими поселенцями та осадниками із числа колонізаторів, - що саме ці автохтони, а не вже тутешні прибульці є виключними власниками, фундаторами, правонаступниками і творцями означеної батьківщини. Бо участь у її творенні визначається внесками до її культури. І якщо змагання за першість між претендентами на відданість батьківщині залишається за переможцем, то часто саме й це доводиться за докїллям визнавати. Справедливість захищатися має не самими поняттями та варіаціями її моделей, а силою розвитку і розвитком сили народів що її поділяють як свою. У змаганнях за волю навіть Бог не у силі відмовити. Аж ті, які мукають у обраному для себе хомуті, роблять це так само належно, як і мовчать ті, кого вже не стало. Народів у історії бувало і є значно більше ніж окультурених ними територій на Землі.

Серед пояснень, а чому ж то москалі наскочили на поживу, то москалі назвуть будь-які звинувачення на сторону здобичі. Але ніколи й жодним чином серед причин їхньої агресії вони не згадають себе самих. Москалі завжди не винуваті. Просто змушені були убивати.

Коли збирачі серед причин їх вторгнення називають такі екзотичні, як то: використання українцями проти історичної Росії бойових комарів чи інтоксиковане птаство перелітне, - то видається очевидним, що має місце, замішаний на містифікованій історії, клінічний випадок, а ніяк не раціональне бажання збагатися на фізичному убивстві українців.

За участю ортодоксального москвославія казенного, то ворожість Московії направлена проти європейства набула видів сакральних. А розподіли цінностей за участю формування їх на основі вірувань стають розподілами не виліковними. Додає непримиренної ненависті до Заходу віра вже на основі комунізму, у якому знищення капіталізму представленого Заходом є інстальоване вже як твірне і цільове сутність комунізму представленого Московією.

За участю своїх проксі, то такі світові гравці якими є Китай, світ туранський, іранський, арабський і мусульманський, наведені москвити, ще й разом у союзництві з народами що мають ресентимент за своє колонізаційне минуле, як то: з чорної Африки, Америки латинської, індостану – притягуються до інтернаціоналу бійки проти євроатлантизму. І ця вже не лише світоглядна бійка стає небезпечною, зважаючи на хвороби соціалізму, лівацтва, політкоректности у осерді самих країн Заходу.

Єдиним та виключним ресурсом базисного протистояння цілому світу культури може бути лише віра у поміч якогось чуда, яке прозрінням просвітлення сходиться на самозваних бійців за народне щастя проти зла світу. Й це маніакальне самозвеличення шахраями самих себе, вдягання у святість та месіянські покликання, виставлення себе любимих вже як комутаторів між абсолютними смислами Божих сил та занепадом у несправедності людством часто є не плодом психічного розладу удаваних авторитетів, а є просто технологічною необхідністю надання черговій містиці тої ваги та переконливої впевненості, якої облуди не мають, аби рекрутувати на свою підтримку жертвний контингент віруючих у неймовірне. Без напівбожественного героя, а то й якоїсь анімованої іпостасі понадісторії, ну просто неможливо тягатися із тим, хто належить смислам. Гуру, який ще при пам'яті, не себе самого робить рабом вигаданих ним настанов, а останні узалежнює від власних афектів; й так само, вже пізніше, буквалістське прочитання догматів зобов'язане поступатися їхній інтерпретації з боку чергових аватар та втілених носіїв догматики школи. Ентузіазм пасіонарного самозбудження на порожньому місці вожді утопій накладають як дар і на віддану їм паству, аби стимулювати агресивність останньої та нечутливість до втрат. Комплікування чи фанатизму месіянського, чи розповсюдження гуруїзму й на орден адептів, чи насадження віри у суперсилу на подолання перешкод – є суб'єктивною умовою формування ідеологій централістичного стибу.

Коли перегони прогресу у вигляді змагання між собою винаходів та змагання між собою авторів винаходів озвначається нормою, то обабіч виникають і шахраювання в обхід чи на імітацію винаходів, чи на імітацію авторства. Вислідами тоталітаризму і є амбіційновеличне псевдовинахідництво у вигляді потусторонніх утопій, неймовірних чудес, казок на підміну реального; причинками тоталітаризму і є псевдоавторство, що претендує на місійність посланництва, на святий героїзм, на адекватне володіння повищезгаданими рятівними абсолютними. Існує кореляція між химерами, що їх нав'язують публіці як необхідне, та такими ж у якостях авторами подібних пропозицій. Шахраї, які усвідомлюють кордони власного шахрайства, не досягнуть і долі того, на що здатні фанатики від облуд, які не звітують собі у відчуттях доступного та осмисленого. Досконалі імітації слави творця спокус стають не підлеглими успіхові, коли шахраї керуються меркантильними інтересами здобичництва, а не самою лиш стихією подразнень вавок у їхніх головах. Найбільше трупів наробить керований самою лиш любов'ю до подібних трудів. Переступ через не лише можливе та необхідне, а й через закон та людяність відбувається передовсім у головах гідних до злочину насильств заради маніакальних візій на ошчасливлення усіх довкола. Гуманізм провалюється у смерть там, де починають сповідувати понадлюдські цінності. Що більша віра самопереконань у позакритичній безгрішності примусу усіх відсталих від слідування маніям неіснуючого щастя, то тим менш цінною вважається кров жертв заради їхнього ж порятунку. Герої, не знайомі із дійсним станом справ та необхідністю своїм авторством відповідати запитам прогресу, стають трупотвоцями. Надлюдина конструюється із матеріалу ненависті до ближнього. Самостояння поза межами відповідальності за життя власне, не кажучи вже про безчисельні чужожиття ворогів, вихід поза розрізнення добра та зла, прорив поза доказові правила безпеки вже у потойбіччя монологу із собою як із Богом чи героєм, - робить із фанатика вже ката супроти усього відмінного від його амбітносамолюбного егоїзму.

Не погано, коли пересічна людина рівняє свої особистісні потуги та таланти вже під взірці якоїсь божественної істоти, але не добре що деякі типи певно про себе те знають. Тож означені вожді, яким коштом люблячих їх підданих зводять пам'ятники, міркують собі не лише про те, а чи не дозволити підданим мати більше, ніж одну золоту каблучку, а може ще й одного коня, аж вожді замість людей, цілих верств, а то й народів вирішують, а чи дозволити останнім взагалі існувати на землі, - і це при тому, що кожна людина, кожна спільноти є рівною у безмежності доступів до свобод та щастя як наслідку свобод. Бо людині окремі має бути відкритим увесь можливий для неї світ.

Незнання та недосяжне для культури залишається безневинним, але для того щоб виклики утаємниченого переробилися вже на нераціональні припущення чи на свідомі облуди, - то тут потрібен вже суб'єкт із його інтересами. Своєкорисливі зацікавлення маргіналів та підприємливих лузерів видертися до посідань соціального проводу передують демагогічним обітницям, якими ці крутії спокушають масу потенційних прибічників. Сектантські вірування у остаточні та рятівні для історії чудеса облаштовуються тими революціонерами, які не можуть конкурувати із винахідниками здатними до конструктивних привнесень до культури.

Апарат чиновників та бюрократів з функціями виконання прописаних законом соціальних служінь виводиться із цього стану прийомами корупції. Проте подібне доповнення лімітів закону вже на меркантильний інтерес приватного функціонера від закону хоча й вводить в управління додатковий чинник суб'єктивно-вольовий, проте спотворення приписів закону на розмір хабарництва не обов'язково наслідками має удосконалення соціального управління. А з позицій закону підкуп трактується однозначно як переступ. У суспільствах же, де у закон введено те, що у ліберальних та демократичних укладах представляється та є злочином, то корупція може бути прийомом повернення тюремних режимів вже до якихось подоб гуманізації. Тирани та диктатори як очільники зони неволі, які буцімто керовані завданнями виконання тих містичних приписів зони, якими обіляється й легалізується режим загальної тюрми, - є типами соціально небезпечними. Й катівську завзятість таких тиранів може до деякої міри стримувати їхнє меркантильне зацікавлення нажитися особисто на okazіях управління зоною каторги для її насельників. Стратегічні візії фанатиків на державних посіданнях, у їхній вірності курсові на гуманітарний розвиток, мають доповнюватися не лише хистом трепетного упадання перед прогнозованими запитамі суспільства з врахуванням небезпек та перспектив співпраці у сфері політики міжнародної, - аж управлінці за усіх умов зобов'язані бути професіоналами та відповідальними у прийнятті виважених рішень з врахуванням максимальної повноти впливів навіть випадкових, а, головне, вмістити набір суб'єктивних чинників вже у рамки законодавства.

Наростаючі із ходою прогресу різниці між його успіхами та людиною, яка залишається біологічно однією і тією ж дозволяє спекулювати острахами про бунт машин, відчуження й подібними сюжетами і картинами, - які суперечать фактові батьківства людей стосовно людської культури створеної людьми задля задоволення інтересів людства. Для одних, - то їхні теоретизування стосовно розходжень між людиною та продуктом її праці є направленими на необхідність підвищення відповідальності і відповідності людського чинника стосовно закономірностей та логіки прогресу; для інших же алармістів та шукачів надуманої трагедії, - то, виникаючі із темпами та перспективами поступу проблеми недостатнього розвитку знань та вмінь, пропонують ці алармісти розв'язувати у спосіб підвищення суб'єктивного чинника вже за рахунок жертвоприношень об'єктивних, необхідних, уречевлених потреб прогресу. Залякування загрозами стандартів пізнання слугує невігласам аргументом представлення самих себе як рятівників та визволителів людства від вигаданих ними гріхів непокори природи речей стосовно диктату глупства. Наростаючий масив повноважень, що їх сучасна людина чи суспільство делегує логіці культури, дає нагоду шахраям розповідати про необхідність того повстання проти культури, на чолі якого сидітимуть означені крутії і стоятимуть пройди. Громадян постійно спонукають розпрощатися із своєї свободою та участю у своїй долі вже на користь вождів, які залякують громадян залякуваннями стосовно відсутності над громадянами диктату вождів. Тоді як усілякі види вождівства є не інструментом розв'язування проблем, аж вони і є проблемою без успіхів на її позитивне розв'язання у ситуації існування вождів та начальників, які беруться замість людей прожити життя людей. Чим більшою є відсутність зворотного зв'язку між принципалами та громадянами, то тим менше стає вільних громадян. Хоч диктатура вабить спрощеною розв'язкою вигаданих нею проблем, аж саме це становить небезпеку. Процедури, а то і покута диктаторам, є запобіжником проти надуживань владою.

Існують елегантні, з причин їх доказової прийнятності, дослідницькі картини походження та еволюції Землі, починаючи аж із Великого вибуху. Захоплення викликають теоретизування та експерименти із появи життя у Всесвіті. Відповідні спеціалісти дають знання про походження видів, їх змінюваність і передачу генетично успадкованого, про екологічні сув'язі у біоценозі у зв'язку із змінами тектонічними, кліматичними. Історію людську аналізують та прогнозують антропологі, культурологи та професійні футурологи. Доповнюють її лінгвісти, етнологи, фахівці із сфери життя релігій, змін форм господарювання. Не лише можливо, як ще й необхідно цивілізацію представляти як поступ технологічний, як накопичення й результативність наукових пізнань. Загальна історія окультурення буде неповною без історії політичного життя народів та створюваних ними держав. Живе тіло культури є законним плодом звершень видів праці в усіх її галузях та таких же спеціалізованих дисциплінах гуманітарних та технічних. У синергії згаданих та невичерпного масиву інших чинників можливо зокрема акцентуватися, кажімо, на хворобах, показуючи впливи масових епідемій, або на специфіці розвитку військового мистецтва з його визначальними для безпеки самого життя ролями, або вказати можна навіть на есеїстів, які дотепно виставляють історію вже за історію глупства. Фенотип людини може різко трансформуватися внаслідок винайдення здавалося б поодинокого девайсу чи гаджету; не менше ураження стандартам поведінки та світоглядним парадигмам можуть нанести модні облуди містичного гатунку. На доданок рушіями змін соціальних відносин та їх структурувань можна вважати а чи домагання окремих осіб поліпшити свою кар'єру відповідно до своїх талантів та удачі, а чи вже групові зусилля на заміну позицій попередньої еліти, якій закидають її невідповідність її покликанням з виконання соціальних служінь. Так у марксистському варіанті соціалізму, запозиченого більшовизмом, рушієм громадської історії висувається альтернативна боротьба між соціальними класами пролетарів та буржуазією. Проповідуване матеріалістичне розуміння історії під орудою партійних вождів гегемонного класу щасливо підійшло до обґрунтування ним як московського збиральництва імперського, так і для визиску трудовоб'язаних ворогів народу на величних будовах соціалізму. Так у нацистському расовому варіанті соціалізму з його опозиційністю проти виродженської плутократії світової, у геноцидному негативізмі проти біологічно неповноцінних, - то збирання земель оправдовувалося посиленням на месіанські права елітарності та світового провідництва вже цілої нації самозваних арійців.

Звабні для промислового пролетаріату доби індустріалізації обіцянки наділити його експропрійованою ним власністю буржуазії, наділеної відповідно демонізацією цих експлуататорів, багатства яких представляються прямим наслідком зубожіння трударів, - є доволі звичним для усіх претендентів на усунення передуючої еліти прийомом знаходження масової підтримки серед тих, хто за усіх успішних замінів еліти завжди залишається стражденною верствою рабів, колонів, кріпаків та учасників соцзмагання за перехідний прапор чи фотографування на його тлі. Додатковою винагородою за жертвність заради диктатури пролетаріату у особі кращих її представників у ході принесення задля цього у жертву класових ворогів у особі буржуазії – слугує ліквідація відчуження, інші блага від переважання потреб над обов'язками. Номенклатурні спецрозподільники гартувалися під кличі: мир народам, земля селянам, фабрики робочим. Мотивом же посткомуністичної клептократії, петрократії, іншої кратности ділення без остачі спадку комунобудування саме між апаратом та Органами його безпеки стає експропріація вже зворотного її спрямування.

Тоді як змістами проповідуваної ранніми соціалістичними критиками європейського капіталізму учення з класової боротьби стають навзаєм протилежні стратегії, де з одного боку ідеалом є повернення до ощадливого регламенту мафіозних домовленостей між баронами доби феодалізму, коли накладалися заборони на самовбивчу бійку усередині родового нобілітету, - а вже з іншої сторони інструментом встановлення порівняно ще більш жорсткої тотальної регуляції є революційна веремія здійснена повстанцями проти еліти вже не аристократичної, а буржуазної.

Наявність різниць окультурення між особами чи народами лиш тоді сприймаються за несправедливість, коли ці провідні посідання не стають заслуженою вдячністю від суспільства за внески до нього. Еліту розрізняють за обставинами потрапляння у неї, функціями, доказами соціальних служінь, - але за усіх умов ознаками елітарності є не лише продуктивна творчість її представників, як визнання цієї творчості суспільно корисною. Елітарність зосереджена лише на отриманні від неї прибутку, а чи застережена ставкою на родову кастовість, аристократичними правами, належністю до статусної верстви, статками, релігійною регламентацією, інтелектом, темпераментом, іншими завадами для ліфтів кар'єрної динаміки вже зі сторони, - є ненормальністю, а той злочиним небезпечним для суспільної організації.

Окрім силових та здійснюваних озброєними загонами прийомів управління елітою суспільними відносинами, є ще й мирні, обумовлені визнанням суспільством ведучої ролі своїх же поводитирів з делегуванням їм довіри й представницьких повноважень зі сторони обранців соціальної пасивності. До таких заощадливих для еліти прийомів відноситься наділення провідників харизмою, коли суспільні відносини і соціальна поведінка визначаються психічним настроєм мас за адаптованими масою моральними, світоглядними, ідеологічними приписами, базованими на віруваннях сповідальних, у інерції певної традиції культурного кола. Утім містичні учення та культові установи самого правильного, остаточного та рятівного учення на позиціях ерзацу недозрілих до їх достатності інституційованих соціальних діалогів видаються за пережиток. Окрім означеного примусу над волею чи тямом суспільства, - то зазвичай і як правило суспільні відносини регулюються правилами у царині права й прийнятих законів. Серед розмаїтих визначень соціальних відносин є ще й представлення їх ринком здійснення влади та відповідним слідуванням владним імперативам, - як проявом правової поведінки. Різноманітні суб'єкти еліти через різноманітні політичні інститути, зокрема через державне управління, беруть участь у організації суспільного життя. У правах і обов'язках свого політичного життя громадяни держави будують свої відносини як об'єкти управління зі сторони призначених ними органів публічної влади, суб'єктами якої є еліта чи активне членство спільноти. Керівні посідання бюрократичного апарату держуправлінців забезпечуються виконанням ними функціональних обов'язків у рамках суспільних до них запитів. Еліта ж на посадах влади чи то соціальних управлінців, яка не відповідає покладеним на неї призначенням зі сторони суспільства, - не так втрачає свої позиції, як поступається місцем іншим представникам власної відповідальності. Не лише елітарність, - себто позиції зверхника заслужені через забезпечення ними інтересів підлеглих, - є похідним від покладених на себе позицій відповідальності не лише за особистісне життя, як, вже у зворотному зв'язку, означена влада є ще й функцією від суспільного управління.

Влада, як правова спроможність впливати на ширші обсяги відносин між громадянами, забезпечується не лише позиціями управлінськими та статусними. Бо провідною конструкцією соціальності у межах правозаконності є володіння власністю, вагомість якої у забезпеченні зацікавлених її продуктивністю клієнтів забезпечує з їх сторони послухняність даній ситуації розподілення уречевленими багатствами як розподіленню вже влади. Приватна власність стає не лише законною, а ще й користується повагою, коли є заслуженою докладеними до її створення зусиллями, особливо як ті труди входили у коло понять справедливості.

Політична влада управлінців які заслуговують посідань проводу через свої суспільні служіння - може обходитися без тої правої влади, яка обумовлюється власністю економічною. Більш того, вторгнення меркантильних інтересів перерозподілу володіння приватною власністю вже у сферу чиновницького управління у державі вважається протиправним корупційним діянням. Такою ж автономністю користується приватна власність яка є заслуженою у вимогах та рамках володіння управлінцями політичною владою. Більш того, вторгнення власників капіталів вже у сферу політики теж є корупцією.

Свою відсутню авторитетність на заміри звільнити світ від його приречености на зло незгоди із замірами звільнити світ від його приречености на зло самозвані рятівники виправляють посиленнями на: рокований голос долі, на сумління історичного поклику, на обраність зі сторони Божої, на чуття власної вольової спромоги, на героїчний чин, на незбагнену таїну, планиду, карму, фатум, провидіння, пророцтво, святість, служіння, самопожертву, мучеництво, ідеали, духовність, чудо, елітарність й далі на уподобання жертв підпомоги. Осяйна пропозиція ощасливлення громадян, які вже яка безособова маса скніє у злочинних помилках відсутнього приставання на пропозиції, відтіняється на тлі навішування на ворогів секти звинувачень у: отарній пасивности, слідуванні примітивним рефлексам, дитячій недорозвинености, недалекоглядності, профанности, себелюбстві, стяжательстві, меркантилізмові, матеріялізмові, зрадництві, ницости, нікчемности, й далі на вибір величности обранців, які призначили себе на зверхність свого провідництва. Узаконити кримінальність, зло, вбивства не можна ні у який спосіб, окрім як облудним представленням цих аномій вже за вищі над усе цінности святі.

Штучне, хірургічного плану втручання у явну ситуацію суспільної хвороби не треба виводити за скобки суспільного розвитку. Проте надмірне очищення від чинників, доказових запитів і закономірностей суспільного розвитку, з підміною ринку інтересів розмаїтих груп вже на спрощену, однобічну, ідеологічно заангажовану волю самозваного проводу, створює ризики впадання у помилкову стратегію. Яка може привести очолювану святими вождями спільноту вже до брейкдауну, коли кліка волонтаристів ще й перейматиметься своєкорисливими, виключними, безвідносними щодо життя суспільства цілями свого збереження при владних посадах. Ідеологічних революціонерів роз'їдає іржа корупції. Ідіоти обирають помилкові рішення ідіотичного авторства. Для удатного руйнування доказових закономірностей прогресу і життя суспільного, то руйнівники виходять за рамки реалій й звідти інструментом домінуючої аномальности заходяться кришити те, що вдається.

У концтаборів, де масу мордують проти її волі і запитів, є автори та організатори, які це роблять у ворожости та протилежности до прагнень маси. Тоталітарні зони війни та смерти улаштовуються на відриві від того врахування вождями суспільних запитів, яке заміщується прислуховуванням вождів до Божих голосів у вавках свого мозку. А коли диктатори втрачають максимуми зв'язку із реальністю, коли їм стають не цікавими мирські цінности життєві, тоді вони стають жрецькими танатосу. Для проводу брак його розлогих та якісних сув'язей із реальністю веде до антидобору, дозволяє спливати нагору не лише розумово порожнім самозванцям, злочинцям і паразитам на чужих нещастях, й моральним негідникам. Серед маніяків, шукачів слави, покликаних до святих служінь найбільш небезпечними є ті, які не крадуть.

Належність чомусь святому, екстраординарному, тому що випадає за скобки земних закономірностей є не лише наслідком осяянь доступу до абсолютного зі сторони авторів сподівань на чудеса, як, радше, навпаки: спочатку вигадують аномію, а вже потім її намагаються виправдати посиленнями на її величність. А ставка на ненормальність та подальше оправдання права ходити поза нормами потрібне чудотворцям на обкрадання ближніх так, щоб від ближніх не зазнати за грабунок покарання. Тоталітаризм це завжди протиставлення цими опрощеннями самих себе цілому світу і закономірностям світоустрою. Це бажання бути першими у провінції, а не другими у Римові. Це автаркія. Оригінали та інші носії святости обраництва лише й плодять довкола себе придуманих ними ворогів, аби закидами на конто останніх паразитувати на своїх жертвах, - тоді як адекватні люди та народи є зацікавленими у створенні довкола середовища друзів. Бо видатним треба бути лиш у своїй нормальности.

Максимуми, на які тільки й спроможна людина народжена для цього світу, так це соціалізуватися, засвоїти рівні культури і відповісти на них своєю працею. Й даремно лають мітинги як вид буцімто глупства. Бо там має місце максимум соціалізації людини. Порушення ж стандартів навіювання є у компетенції індивіда.

Вірування обґрунтовуються авторитетами та посиланнями на їх незаперечну абсолютність, - на зразок божественного, - що їх засновник буцімто лиш передає. А проте, ситуація залежності є зворотна: Богів створюють ті, які від їх імені виступають. Особисті запити вождів передують ідеям які вони проповідують. Так на юдейського проповідника Іешуа християни нависили представництво ним атрибутів небесного вседержителя; трактування вчинків передавача Корану увійшли до змістів цієї релігії як взірцеві, а визнання цього пророка за пророка й стало головним змістом пророцтва; особливості бійки проти сподвижників і зіткнень проти ворожих вже держав за ствердження влади у новітніх імперіях Німеччини і Московії стали змістами нацизму і комунізму.

Навіть ті науковці, які математичними формулами досліджують, - здавалося б далеко від повсякденних побутових потреб, - природу протона чи розширення всесвіту, реалізують тим самим талановитість власних творчих покликань. Що вже й казати про авторів містичних конструкцій. Які починають з дотримання ними набору певних світоглядних постулатів, але пізніше із становленням культу, то його змістами стає вже не те що сповідували, у що вірували ініціатори віровчення, а - вони самі безпосередньо. Змістами пізнішої догматики стають вчинки зачинателів культу, зміни тими вождями своїх першопочаткових світоглядних установок відповідно до біжучих обставин насадження учення серед послідовників з метою здобуття влади над останніми. Конкретика історичних перипетій фізичного виживання культу, збагачення позичаннями від конкуруючих учень щойно пізніше потрактованим як ересі, - отримують доказовість у тій ортодоксії яка успадковує, а не випереджає історію становлення даного культу, як буцімто даний від віку взірць остаточної і незаперечної істини. Змістами учення стає не те, у що вірував його засновник посилаючись на якісь потойбічні сили чи на рятівну силу запропонованих ним шляхів подолання суспільних негараздів, змістами святого учення стають не лише приватні інтимні маячення цього самозваного пророка, аж змістами стає віра новонавернених у самого засновника, особистими зусиллями якого у його боротьбі проти усіх противників та несприятливих обставин й було збудоване сповідання, - де роль ідейного натхненника далеко не обмежується функціями лише як посередницької ланки зверхнього небесного передання. Монополію на виключність вожді не прагнуть ділити навіть з Богами авторитарністю яких вожді прикривають власну, не кажучи вже про попередників усевладдя чи наступників трактованих як відступники, а то й вороги благочестивої пастви. Важливою стає не так авторитетність вищих смислів на які у своїй місії покладався засновник учення, а авторитет і діяльність самого засновника на якого переміщується вага святости започаткованого ним учення. Бо саме звідти, як і усе створене людьми у ході обміну між ними успадкованою інформацією, від конкретних людей же й походить.

Усілякі ліваки, бійці проти старорежиму, які дбають за інтереси пригнічених мас, народолобці із числа самозваних слуг народу тому виступають на боці пригноблених, - бо прагнуть очолювати цей рух за оновлення посідань еліти вже на власну там присутність. Не кажучи вже про те, що пророкам зрештою потрібна не соціальна руїна, а особистісний людський комфорт. Однак маси у своїй революційності метою мають не зміну прізвищ своїх погоничів, а прагнуть елітаріїв взагалі ліквідувати як явище у той спосіб, де останні стануть першими, а колишні перші так і мають бути першими серед призначених на знищення. Народу не потрібні слуги тоді, як подібний народ заміряється саме собою вичерпати усі страти і класи. Тож провідники видів соціалізму займаються своїм перспективним там самознищенням. Вожді, зайняті підвищенням ролі підданих їм, зрештою мають свого добитися: вони стають зайвими там і тоді, де маси стають виключним гегемоном і самостійними творцями історії. Перебирання масами повнот влади, яку маси рівняють під задоволення своїх емоційних жадань, робить верстви вже колишніх владних елітаріїв вже зайвими; слуги народу, як посередники між владою і народом, стають не потрібними, а то й шкідливими для народу; соціалісти саме своїми успіхами захисту інтересів мас суперечливо підривають свою кормову базу позицій оплати вождівства.

До числа спотворень запитів на життя та прогрес, причинених чи то пізнавальними труднощами, чи то інерцією дотримання здавалося б відпрацьованих гіпотез, чи то ризиковими покладаннями на дискурси недостатньо опрацьовані доказами, чи то свідомою підміною істин вже на спокуси утопіями, - відноситься те надуживання вольовими та суб'єктивними чинниками творчості, відносно домінування яких помилки чи успіхи у практиці прогресу просто ігноруються, або ж ставляться у пряму залежність від самочинних вигадок творчої особистості, яка не слугує істинам, а для якої на побігеньках є реалії культури, для якої запити від предметних фактів є лиш складовою самоправства, яка закони об'єктивного розглядає сировиною для безмежності віри у власну суперцінність. Ця переконаність креативщика у власній вагомості та неповторній значущості як чинника формотворів культури викликається не лише неадекватністю його пізнавальних та дієвих можливостей впливати на події, але аргументами на замикання людини у конструкціях її ментальності, на відгородження від проблем довкілля поза успіхами його освоєнь та перетворень вже на продукт творчості виступає, здавалося б, картина власне поступу невпинного зростання сил людства. А коли вже не лише митці чи містики, а й науковці своє винахідництво зводять до самореалізації власного авторства, тоді у звивинах замірів відзначитися навіть ціною жертвоприношення логіки подій та інтересів безпеки ближніх зачинає визрівати та реалізовуватися безумство не соціалізованої, а то й антисупільної безвідповідальності. Завищена оцінка автором власних ролей, підміна суспільнокорисного вже на скандал відмінності від ординарного, імітація винаходу виключно у спосіб порушення норми - не може не бути своєрідним виправдання за невміння дослухатися своєю некваліфікованою роботою до запитів на вершинах досконалого та передового у прогресі. Зона починає визрівати у дисонансах та різницях між штучністю винахідницького творення культури та тим, що загалом адаптується вже як здобуток культури.

Та бездовідна й надумана упевненість у власних перевагах над усіма іншими суб'єктами і законами історії, яку не безпідставно відносять до виду неадекватної віри, слугує міфотворцям не так для нападу на сусідів, як пиха власної самодостатності є видом захисту від зовнішніх впливів, аби від факту власної безпорадності у його сполученні із неконтрольованими істинами довкілля не стати іграшкою цих реальних обставин переваг чужинства. Щодо власного самодержавства, самоправности, особливостей, як виду порівняльних пріоритетів, вибудовують ідеологічні міти та вправляються у символізації зати, щоб символи переробити вже на факти подолання конкурентів. Себелюбство це ліки від закоханости.

Успіх має бути не лише метою, а й практикою буднів що для суверенних особистостей, що для органічних людських колективів. Для спільнот їхнє здоров'я та участь у прогресі є не фіктивним, коли процвітання є обумовленим якомога більш множинними установами: етнічною кривною визначеністю, мовною, внесками до науки та культури, особливостями вірувань, міфами та історичною пам'яттю, захистом незалежності, інституцією батьківщини. В умовах же криз та періодах домінувань вже не конкурентів, а поневолювачів, то носієм та запорукою збереження національних особливостей може стати навіть усього лиш кілька інститутів національного життя, аж коли й вони занепадають, то у народу має залишатися ще й такий запобіжник як воля до влади, представлена у верстві творців нації. Ці одинаки спосібні втілювати енергетику не лише відродження, а й народження нації. Їх месіанські кличі та самопожертва заради ідеалів тоді будуть не фіктивними, коли будителі відповідатимуть дійсним запитам народного життя у контекстах та затребуваності талантів додаткових національних учасників загальнолюдського поступу. Не лише історична спільнота, а й конкретна людина не може не будувати кар'єру власного життя саме на фізичному чутті своїх покликань, проте ці чуття спроможности тоді не нестимуть загроз сусідам, тоді перспективні натхнення визріють плодом власного реального достатку, коли ґрунтуватимуться на тих доказових досягненнях, які перебуватимуть ще й у царині добра.

Пізнавальні відкриття та винаходи у культурі залишаються неповними, доки освоєні закони та відносини у природі речей на доданок не відповідатимуть ще й запитам людей на корисність цих творчих пропозицій. Проте існують нездари які свою безплідність у створенні об'єктивних істин заходяться підміняти виключно на імітаційну видимість відповідності їхніх псевдовідкриттів інтересам клієнтів. Шахрайством і є претендування на вдячність від споживачів того товару, який є марними, а то й шкідливими для споживачів ілюзій. Людська слава не лише віншує креативні натхнення та працьовитість дослідника та підприємця, як пам'ять вдячності від нащадків зостається єдиним набутком авторів які відходять у вічність, - проте це намагання означених дурисвітів обійтися без признання з боку предметної об'єктивності із заміною останньої виключно репутацією деміурга у очах тої маси, яку щастить підманути підробками під благодійне, проте ці мотиви уподібнитися винахідникам без власне винаходу, проте ця гонорова зарозумілість без її втіленого у фактах підтвердження корисними для прогресу внесками саме й породжує пропозиції не просто помилкові, а й злочинні. Любов до себе пройди вибудовують не власними трудами на загальне благо, а жертвоприношенням того блага разом із людьми вже на вівтар власної безпредметної пихатости.

Вигулькнувши із соціальних підвалів вже до змовництва та революції, большевицькі лузери мстилися еліті, заможним, підприємливим верствам перетвореним на лагерний пил для того, щоб заперечити свою станову, розумову, моральну ницість ще й у спосіб розв'язування глобальної пожежі комунізму. А продовжувачами ідеологічного большевизму стали пристосуванці, які примазалися до проводу терору саме із кар'єрних мотивів номенклатурної значущости. А подальший свій розвиток грабіжництво московського імперіалізму отримало вже у особі приватизаторів буцімто загальнонародної власности яка була присвоєна вже із не замараних ідеологією мотивів пересічного здирництва колишніх номенклатурників які переродилися у неприхованих бандитів. А продовженням олігократії буде еволюція цих плутократів вже у лузерів, коли у суспільстві відновиться право й посідання людьми позицій згідно внесків праці у розподіл праці. Цей кульбіт історії ймовірно був вартий позбування у ході його виконання саме баласту московської імперії.

Ідіоти були б безпечними для суспільства, коли б вони собою, власним егоїзмом, експериментуванням на собі самих обмежили б застосування відкритих ними чудес, - аж діяльних чудотворців розриває сверблячка обдарування тут і зараз же вигаданим щастям усіх довкола у їхньому жертвовному боргові соціального служіння тим ближнім, які, на думку згаданих аматорів, продовжують скніти у невіданні рятівної пропозиції. Небезпечно, коли бездоказовий розрахунок на прибутки від претензійного проекту затуляють ризики від вже практичного застосування ще не апробованого на безпечність винаходу.

У наукових формулах фіксують відносини які мають місце у об'єкті дослідження, тоді як ґрунтом ілюзій допустимости спрощених рецептів остаточного вирішення суспільних проблем є самі лиш параноїдальні марення суб'єкта недостатньо соціалізованого, або ж розумово хворого. Хоча модні ідеології й виправдовуються посиленнями на виключно виконавські функції задоволення неадекватних запитів галасливої маси, - проте у вожді потрапляють за призовом підсвідомої схильности до помсти соціальним стандартам зі сторони цих ображених лузерів, які звабами мас до чудес намагаються компенсувати особистісні комплекси неповноцінності. Аргументацію вірувань на удатне способами чуда надолуження згаяного треба шукати у ситуації нещастя особи віруючого. Пройдисвітів із числа бастардів та запроданців не належних материнському колу культури, які вигулькнули нізвідки й пропонують масам цукерку, - під обгорткою якої є симбіоз із помилки, злочину, порожнього місця, - цих крутіїв задовольнити може навіть не саме жирне місце достатку, а заволодіння самим часом слави, коли доказами фанатичного переконання у достеменности фантомів віри може бути навіть самопожертва автора марновірств. Нездалі до позитивних внесків до культури відзначаються на антитетичному її полюсі втрат. Вірогідно у вождів мокріють штани від захвату, коли вони візують списки віднесених до першої категорії.

Інституцію вождя з відданою йому клікою, що підгрибає під себе владу, власність, розум, відняті клікою на свою користь від обкрадених підданих, прийнято вважати якоюсь інструментальною функцією від обслуговування вимог ідеологічного вчення, - проте визначальною є зворотна причинна залежність: спочатку існують апетити на загарбання належних своїм господарям суспільних багатств, а потім вже шахрайські забаганки на збагачення без докладання відповідних зусиль оформлюються у таке ж ідеологічне вчення. Репресивна зона обкрадання людей на гідність, права, статки й на саме життя є не більше як порушенням демократії у доступові багатьох людей, окрім ордену шахраїв, до благ. Тоталітарним устроєм нема чого закинути більше, як звинувачення у забезпеченні процвітання лише обраним ідеологією за ціну пауперизації усього іншого суспільства, ресурси якого перекачуються вже на користь обранців.

Не лише наснагою творчою, а й чинним джерелом успіху підприємці із його числа вказують на ті свої самопереконня у обраності з-поміж інших осіб, що та упевненість у власносилих спромогах перебуває між вмінням фахово розбиратися у закономірностях свого бізнесу за сприянням любови до обраного заняття та, з іншого боку, збігом щасливих для того успіху обставин, якими було важко чи неможливо керувати. Людина вважає себе обранцем своєї справи, покликаним звідти до звершень, виконавцем своїх місянських призначень саме тому, що передовсім ця людина обрала самочинно свій рід життєвих занять й надала йому вольових промоцій. Аж нещастя розладу між вірою у свої вміння та, з іншого боку, згодою подій на керованість тими вміннями керувати саме й починаються тоді, як вірування у власну кваліфікованість залишаються виключно у сфері вірувань, а чи примари Божого посланництва можуть бути втілені у справи лише із втратами та помилками для істин практичних. Чуття обраності може бути усім для успіху справи, коли резонує із логікою справи, а - може усю справу зруйнувати, коли псевдообраність замішана на казці, або на психічних розладах подібного маніяка. Зона й починається не так від наполягань на помилках, як із підтвердженням помилок містичними віруваннями у їхню правдивість.

Вирок на смерть у свавільному розпорядженні чужим життям перетворює звичайного ідіота на посаді судді вже на злочинця, - за фактом, - проте у переконаннях самого ката саме це право забирати чуже життя робить із свавільця вже таку собі надлюдину, обраного, істоту вищу за Бога, оскільки з божественним пов'язане усього лише наділення даром життя. Можливість повстання проти добра робить із злочинця, за переконаннями його, вже якогось супермена, що перебуває за скобками праведности чи правильности, який перебирається у позанебесся святости й поклоніння йому з боку відданих рабських мас за усіх умов та наслідків його завше безпомильних вчинків, коли подібний фігурер як представник виключень та усього потойбічного стає володарем контекстів історії, яку він поганяє чудесами та силою терору. Коли заперечення життя стає справою серйознішою, ніж невміння запропонувати життю якісь нові його варіації зростають, тоді тоталітаристи вбивають, вбивають, вбивають противних їм людей вже як ворогів, топчуть правопорядок, гвалтують усе життєдайне. Асоціальні суб'єкти, аби їм було безкарно грабувати й силувати, наділяють себе святістю, виведенням себе за рамки закону та у оперування неймовірним, а задля того їм треба вбивати й різати, і то не тому, що живе не вміщується у вузькі межі їхніх догматів, а для демонстрації героїки свого самостояння пообіч соціального. Вожді кохають себе у міру ненависті до усіх інших. Сповідування зла стає долею не здатних бути корисними у виробництві добра. Для того щоб безпомилково спрогнозувати вчинки тоталітаристів, - то треба визбирати усе ймовірно помилкове, потім його перемножити, потім додати неймовірне, взяти нову ступень зла, - й тоді враження безпідставного у вчинках творців зони зникає, тоді власне зло постає у його логічній послідовности.

Вирішальним чинником злютованості усіх кадрів хунти у крицевий стрижень, що руйнує усякі противні йому порядки, є - наділення хунтою себе привілеєм порушувати усі порядки. Дисципліна кадрів ордену і є їхньою жертвою задля входження у еліту свавільців стосовно іншого щодо них світу. Право вбивати і є перепусткою до святости у зоні.

Без особисто Гітлера не сталося б німецького нацизму і жертв розв'язаної ним війни; без Леніна-Сталіна не учинилося б московської Диктатури пролетаріату та її жертв. Хибно і навіть неправильно наполягати, що історичні колізії залежать від безособових стихій.

Недостатнє приділення уваги вирішальній особистісній ролі автора створеної ним ідеологічної секти обумовлене поданням та рекламуванням специфічного екстравагантного сповідання вже як історично затребуваного. Хоча у окремих самозванців вистачає нахабства доказувати своє домінантне управління прибічниками засобами наділення себе особисто якимись харизматичними якостями, талантами чаклуна, - однак більшість ошуканців має неофітів відданих цим вождям обґрунтовують вигаданий особливий шлях і порядок порятунку світу саме ролями підлеглого виконавця імперативів святих ідеалів рятівного віроучення, зазвичай вожді виступають від імені сконструйованих ними фетишів, останніми прикриваються від критики на свій бік, загибель пастви чи противників нав'язаного культу вожді оправдовують поки ще неповним слідуванням чистоті догматів учення. Справдешні вожді завжди є гласом провидіння, не менш, - як божою десницею. А тому противників слави ментора руху до абсолютної істини годить правувати лиш смертю та огудою.

То лиш у царині наукової діяльності вагомість відкритого природного закону саме йому й належить, а не самій творчості дослідника, - попри те, що об'єктивні закони саме створюються й патентуються їх авторами, попри те, що у своїй роботі пошуковець реалізує свої таланти, удостоївся чи міркував таким чином заслужити собі славу. Тоді як у царині конструкцій абстракцій духовного штибу, - то міра раціоналізму чи якоїсь логіки обумовленою природою речей справляє зворотно пропорційний вплив на специфічність та значущість новаторської пропозиції. Високодуховному виробу бажано бути достатньо безтямним, він має вийти поза скобки здорового глуздя, просто є зобов'язаним перебувати у тій сфері, де утопія не підлягає ані доведенню, ані спростуванню і - лиш у такому разі під стяги казки зберуться фанати. У своєму житті талановиті люди відзначаються саме на ниві професіоналізму, підготовки у обраному ними фахові; тоді як менш кваліфікованим, щоб відзначитися, залишається не підтвержене нічим саме лиш одиноким бажання відзначитися. Нездатність самому навчатися плідній роботі корисній виправляють охотою повчати інших.

Щоб з аналізом доскіпуватися до рушійних пружин, умотивованих підвалин розлогих масових і рухів, до карколомних поворотів історії суспільств, - то доводиться, на жаль, гадати з приводу патологічних вавок у мозкові якогось конкретного керманича. Який у першу чергу дбає за ствердження своєї особистісної влади, який заради виключності своєї осібної диктатури звіриним чуттям без вагань, а ще й неодмінно пожертвує будь-ким, який лише у наступну чергу піде на усе, включно з будь-чим, задля збереження своєї влади. Без готовності вдатися до переступів нема чого й потикатися у політичні вожді. Вождь зобов'язаний не мати: сумлінь у рухові до своєї віри, не мати емпатії, чуття провини і розкаяння за убивства, а тоді - вождь матиме усе з повноти можновладності. Квитанцією до вождівства є: цинізм, безсердечність, аморальність, мізантропія, готовність зрадити усе що завгодно і пристати на будь-що заради влади, непрогнозованість суб'єктивних афектів та імпульсивність жадань, провокація безладу і ворожнечі, підступність, підозрілість, нетерпимість, невизнання власних провин і безвідповідальність, егоцентричний нарцисизм, відсутність самооцінки, садистська жорстокість, маніпуляція з чудесами і неймовірним, облудництво, шизофренічне нерозрізнення реальності та власних марень неадекватних, - до вождівства не попасти без букета патологій психічних та рекомендаційного листа від диявола. Ключ до взаємного успіху це - поєднання політички з релігією.

Щоб добратися до влади, то вожді обіцяють вдовольнити будь-які жадання будь-яких, навіть ворогуючих з-поміж собою верств, включно з підсвідомими мареннями мас з приводу неймовірного; силу облуди доважують неправдою насильства; рецептами здобуття влади є наділення своїх послідовників як вірою у їхнє обрання, величність, месіянські призначення, так - і ненавистю до тих ворогів, звинувачених у завадах величності, яких достатньо вбивати безкарно, щоб маєстат сектантської пастви розквітнув.

Московством зокрема та тоталітаризмом на загал є готовність і практика принесення у жертву будь-чого саме на користь збереження і удосконалення диктаторською владою самої себе; відсутність застережень та пересторіг для утримання абсолютистського усевладдя за усяку навіть недопустиму ціну витрат для цього; перекачування усіх суспільних ресурсів та цінностей аж до їх остаточного вичерпання саме на користь самопризначеного на непогрішиму святість проводу цієї викапаної рабської спільноти. Зоною контролю є паразитування на нещастях підданих їй. Чим, власне й займаються узурпатори, доводячи життя поневоленої ними маси вже до виродження, з наслідками вже самонищення цієї окремішньої верстви самих самозваних насильників. Зоною обману та протиправної експлуатації є поділ суспільства на недоторкану касту верховноправителів, як доміантних чи виключних вигодоотримувачів від поглинання нею достатків усієї іншої маси успосліджених та керованих опікою над цими жертвами режиму зі сторони означених його вождів з їхнім терористично охороним спецапаратом безпеки. Зона це там де безкарно й без міри крадуть заради приниження ошуканих; це там, де важливіше убити повстанців, аніж статками розжитися на їхній смерті; це там, де маячення щодо власних місянських покликань застилають навіть перспективи самозбереження.

Більш від того: централізм безмежного володарювання над усіма областями життя має ціллю навіть не благоденство сукупної хунти диктаторської, а – встановлення виключного свавільства верховного предстоятеля цієї секти одномірного ордунгу. Який кампанії чисток проти відступників та не згідних з авторитарною диктатурою направлятиме спершу навіть не проти мас народу, а проти соратників та ближнього оточення. Яке буде вибите із життя і розтерзане як запорука подальшого контролю, бо тоталітаризм, за визначення, не має відступів від свого усепоглинаючого насильства над усім що існує та не існує. У зоні може бути лише повна чи остаточна згода з її приписами, узгодженими хіба що з психологічними афектами та невіглаством засновника віровчення.

У демократичних суспільствах, де дієвість ринку включає ще й віднаходження оптимальних пропозицій у житті політичному, то установи опозиційної активності є засадничо направленими на конструктивізм та позитивність у своїй критиці програм чинного загальноприйнятого урядування у інтересах благоденства громадського загалу. Тоді як на Московії, ресурсами міцнення якої є горе підданих мас, - то для спроб опозиції реалізувати свої варіації та новації з реформування адмініструвань виникає ступор від проблем нерозв'язуваних у рамках зони. Оскільки не можна сумістити прямо протилежні цілі, які, з одного свого боку, не можуть не вимагати прямого руйнування режиму вчинення народного горя та ліквідації диктатури, а, з протилежного аспекту, опозиціонери не можуть не підтримувати завдання на сприяння своїй державі, презентантом якої не може не бути означений режим усевладний, який не допускає альтернатив проти себе. Удосконаленням примусових трудовоб'язань стає суперечливо заміна кийків у руках конвою вже на скоростріли. Демократія у московському її виконанні та представленні є саморуйнівною, такою що розривається між закликами валити противників московського царства та одночасними турботами про маси цих же його насельників не задоволених цим царством. На Московії, - особливо на часі комунізму та посткомунізму, - то кримінальна мафія експропріаторів залишків від будування капіталізму разом з приватизаторами залишок від будування комунізму та державний бюрократичний апарат на чолі з нею є одноцілим організмом, - тож не є можливим виступати проти переступників та водночас бути на стороні її офіційної правозаконності казенної. Тому хороше руське там не є можливими не лише організаційно, а ще й теоретично. Тобто у зоні Прокруста можна вижити лиш самовідданою, усезагальною без виключень і коливань, жертвовною любов'ю до неї. Якою є ненависть мас її люду до усіляких опозиціонерів скраєних за західними лекалами. У зоні організатори її розширення на сусідні народи та країни просто таки обожнюються зі сторони уцілілих у боях служилих рекрутів, з якими імперський провід дозволяє собі ділитися здобиччю та владою ветеранів у обсаджених ними землях тамтешніх аборигенів.

Винахідницький поступ там, де ми люди залучаємо до нього ефекти природних явищ, але у сферах пов'язаних із власне довершеною природою людини має місце вправління у тому, що не може мати розвитку. Пропозиції на видозміну самопочуття людини у світі, окрім направлених на присипання дикунських інстинктів, є вправами пустопорожніми, оригінальність яких може бути лише експериментуванням із безумствами. Відповідно усі містики та містифікатори, які нісенітницями та бажаннями скандалу беруться записати себе у співавтори еволюції, є вільними митцями та артистами, є учителями з етики, є мандрівними філософами, які плітки з приводу псевдонаукового дилетантизму замішують із реаліями чудес. Громадські аварії починаються там, де цим аборигенам підвалів, яким просто нічого сказати розумного, окрім як спокушати публіку ще більш неповторним шаленством, епатувати понтами, розбестити порядність та смисли, - вдається добратися вже до політичної влади.

Частіше за усе ми здогадуємося про те, що у нас із наших справ вийде, а то й зазираємо думкою у оцінки запропонованого. Проте передуючі корисним винаходам стани їхньої гіпотетичності не гарантують зв'язку зворотного: що усякі пропозиції розразяться їхньою причетністю до чогось доброго; не лише дурнички при своєму народженні кидаються в очі як розпізнані, але й перспективні у вигодах пропозиції виглядають не краще; проблемність, у ознаках її утаємничості та не апробованих ризиках, є тим лоном звідки поступ черпає свої прирощення, - проте не усе проблемне стає арсеналом поступу, думки клієнтів та автора винаходу можуть різнитися. Щоб добре продатися зло маскується під інновації варті ужитку, або ж воно просто до тих станів не доростає. Серед ідіотів найкориснішими є ідіоти повні, бо їхні роздуми та заповзяття нікому не загрожують як такі, що не можуть мати втілень. Найбільш вбивча отрута вариться із напівправд.

Тому що прогресом є успішна атака на цитаделі таїн, спростування упередженостей оборонених недоторканістю до буцімто святого, критичний перегляд здавалося б безсумнівних загальних місць та традицій, колонізаційне обживання раніше недоступних ареалів знань та можливостей, підтримка пізнань фактами, - то й вихід за інерційні межі навіть моралі, а то й за кордони глузду та усякої адекватності несе на собі печатку розширення можливостей прогресу й під ту марку розширення істин беруться ховатися хворі суб'єкти, які фактично розширюють сферу помилкового, облудного, злочинного. Збоченці, екстремісти, фантазери що стрибають вище своїх знань, але нижче власне знань, - завше приваблюють як представники позитивної критики. Серед критиків найменш небезпечними виглядають наближені до сфери мистецької, бо там відсутні виразні розрізнення на помилкові чи правильні смаки, - на відміну від сфери наукової, де суб'єктивну оригінальність узгоджують ще й із дійсним станом речей.

Деспот, згідно сюжету поновлення справедливості, повинен перебувати у стані нікчемних дурників зневажених, має бути загнаним у підвали ницости, зобов'язаний проковтнути повний набір докук на свій бік зі сторони оточення - аби постання проти останнього перетворилося на героїчний чин. Права на тиранію засвідчують довідкою із місць тюремного відбуття покарань. Вбивцям співають пісню слави коли ті подають свої виправи як відплатну кару на ще до них вчинений злочин.

В ідеалі державна бюрократія під орудою відповідальних політиків зобов'язана незмінно приймати виважені рішення, на відміну від тих індивідів, а то й диваків із числа суспільного загалу, які не мають громадських зобов'язань. Між представницькими органами державної влади та представленими тими органами масами виникають постійні колізії стосовно повноти представництва прогресу обома сторонами. Носієм безладу, бандитизму, провальних рішень може бути не лише апарат управлінців, а й об'єкт управління уособлений передовсім підпіллям маргіналів, любителів чудес, несистемними критиками. Більше того, коли владними узурпаторами стають саме означені бандити, яким щастить подати свої манії вже за громадське надбання, тоді цей диктаторський криміналітет корупціонерів ще й буде підтримуватися несистемною опозицією від усього інтернаціоналу маргіналів.

Примітивізм це справа не просто любителів, як тих, хто у спеціалізованих справах спеціально не розбирається. Примітивісти свою некомпетентність беруться врівноважити любов'ю та зацікавленістю у справі, у якій вони не владні нічим іншим. Плоди сподівань на чудеса зріють на ґрунті не володіння дійсними законами, що його засівають невіглаством. Прості рішення можуть апелювати хіба лиш до чуда, аби бути корисними та дієвими у справах не підвладних простим рішенням. Розбіжна, порівняно з професіоналізмом, емоційна зацікавленість у об'єкті дослідження могла б бути сильною стороною любителів спрощених підходів, коли б та зацікавленість не накидалась б спокусливою оманюю на розв'язку усіх проблем через їх спрощення. Тоталітарні ідеології продукуються хоча й любителями, переконаними у відкритті ними чудодійних рецептів, проте підметний інтерес залучення до справи не тільки є недостатнім для фахової у ній обізнаності, а й є через те небезпечним. Любителі ризиків у ігноруванні ними апробованих правил безпеки є просто загрозливими, позаяк любов здатна задусити критику, не кажучи вже про об'єктивноістинність, бо любов'ю можна виправдати усе, включаючи злочини та смерть. Примітивні доктрини спасіння тримаються на масовій свідомості мас хоча й переконаних у своєму праві своїми зацікавленими забаганками підміняти відносини у природі речей, але не одукованих у істинних володіннях тими відносинами. Недоліки аматорства у тому, що його виконавці вдовольняються самою лиш любов'ю до справи й не реагують не лише на прибутки від тих істин свого дослідництва, що є узгодженні із об'єктивністю та закономірним, а – й ігнорують негативну реакцію об'єктивних подій у відповідь на забобони та просто хибні вчинки аматорів, тоді як професіоналізм, виключно яким і будеється культурний прогрес, полягає не лише у зарплаті науковців, а ще й у вмінні розбиратися у проблемах завдяки фахові своїх у тих проблемах спеціалізацій. Недоліки у оволодінні обставинами можуть драгувати, проте відсутність дражливості не призводить автоматично до панування над обставинами. Хоча примітивні ідеї ліпляться саме до такої ж рідної їм публіки, проте на перетворення догматів тоталітарного вчення у живу творчість мас стає необхідною не аби яка з використанням терору виховна робота спрямована саме на спотворення масиву суспільної свідомості. Хоча публіка не є ворогом собі і є відкритою до доброго, проте справа хибувань спокусників простотою у тому полягає, що наукові істини не вирішуються голосуванням і відкриття не є наслідком демократичних рішень, ба й більше, саме масова опінія є правдивим носієм пересудів та обмежених часом теорій за визначенням належності відкриттів саме талановитим у докладній фахівцями праці на проривні та спершу виокремлені лідерські відкриття, що лиш згодом адаптуються опінією вже як загальне місце. Бо електорат лише оприлюднює те, що у його головах чи у житті вже за фактом у підсумку сталося. Навіть вже представлені у зразках девайси та позитивно перспективні пропозиції завше, за визначенням, підлягають критиці їх неприйняття з причин руйнування ними узвичаєних думок чи робочих знарядь. Жонглери чудесами уподібнюються до науковців, яким марно проводити референдуми на користь корисних відкриттів, бо й навіть для означених облудників у крамарюванні ошасливленням результати голосування не обов'язково будуть корисними, - втім на противагу тим облудам тоталітаристів, які стверджуються жертвовною на їхню користь кров'ю мас, то нав'язані винаходи науковців є життєплідними. Ті облудливі представники інтересів мас, себто організатори зон експлуатації мас, які свій непрофесіоналізм сугерують масам вже як аматорство останніх, - не лише паразитують на незнаннях, а ще й генерують хиби. Лихо – від непрофесійності, яка є більш небезпечною, ніж прямі облуди, бо облуди щепляться складно. Любов до справи має бути професійною, щоб бути доказовою. Закоханість у справу, що її відчувають покликанням є не лише психологічно зручною для автора, а ще й може бути сприятливою для об'єкту дослідницького, любов до справи відкидає усі остороги незнань, елімінує усі перепони, імітує причетність до творчості й відкриває доступ до проблем профанам, - проте навіть найбільші міри відданості справі не можуть підміняти навіть менші міри об'єктивних у ній відносин.

Не є добрим, коли у своїй професії не відчують емоцій пристрасті, які додають повноти людяности до досліджуваних відносин у природі речей, - але вже зовсім кепсько, коли самими лиш пристрастями й обмежується відношення до справи, коли приступають до діла не фахово, у нерозуміннях дійсних подій, ігнорують вже досліджені на небезпеку помилки. Загрози хибних шляхів аж до вступу у злочини та антигуманізм тоді тільки й починаються, як такими ж шляхами облуд та реалізованих ляпсусів до влади добираються любителі. Тоталітаризм це час аматорів. Саме тому творчим началом режимних зон насильства над людьми та подіями й оголошують любов, бо окрім останньої нічого фахового тюремники запропонувати не можуть. Хаотичне хапання за усе підряд породжене невмінням розв'язувати конкретне; намагання нав'язати усьому незатребувані порядки йде від неосвічености у дійсних законах та відносинах; сподівання на чудеса стають виключним ресурсом для невключених у реальні курси справ; насилля та ментальні облуди виринають на кону тоталітарних ігрищ у блефові обітованих ошчасливлень тому, що любителі не володіють відповідальністю у орудках, за які вони запряглися; примітивні пропозиції утопістів та відхилення від доказових знань та умінь пропонують від некваліфікованости; любителі професійно люблять лиш чуже, бо не є спеціалізованими навіть у чутті своїх покликань у тих галузях, де вони дійсно могли б досягти досконалости; любителі включають у смерть усе не вміщене у завузкий діапазон їхньої виключної любови до усього; комунальна зона любови є клейковиною для керованих свободою добуватися професійних вдач; любов слугує тим виправданням щодо безмежного кола зацікавлень, яка доповнюється ще й кепкуванням із мудрих та хизуванням опрощенців, прикритих обладунками надій на потойбічну поміч; під стать собі любителі обирають любов як замітник тих реальних відносин, стосовно яких емоції залишаються не включеними у предметну реальність. А коли сфера емоцій зачинає жити власним життям, віддаляючись від раціонального, коли любов чи будь-які інші людські почування маніакально наділяють тою субстанціональністю, що підміняє природу відносин між речами та подіями, - то це нагадує те, що іменують шизофренією.

Навіть досвід вузької групи любителів шашок радить не грати невідомих партій та допускає імпровізації лише на вершинах недосліджених ходів, де зменшилося число конкурентів. Таки існують аргументи на користь недопущення нефахових підходів там, де у серйозних справах потрібні підходи фахові, аби у противному разі не зазнати неминучих поразок. Тоді як хибні ходи тоталітаристів є поріддям втручань туди, де любителі не розбираються на ділі, де пристрасть до маніакальних афектів береться замінювати об'єктивні та доказові цінности суспільних стосунків. Злочини тоталітаристів проти людства та людяности ще можна було б виправляти тоді, коли порушення зумовлювалися б простим невіглаством, проте тоталітаристи впевнені у своїх переконаннях так само, як переконані у хибах супротивних ворогів, - бо ідеологія тоталітаризму породжена не відступом від доказових знань та цінностей, а є вступом у ту містику, яку можна узгодити із доквіллям традицій та норм лиш у спосіб перемелювання останніх до консистенції містичних марновіств. Тоталітаризм виглядає спрощенням та примітивізацією суцїх у суспільстві цінностей та смислів лиш із позицій останніх, але окрім того тоталітарна ідеологія є ще й прилученням до несходимої для розуму та можливостей історії царини містифікацій.

Любовна пристрасть до своїх псевдоментальних маній замінює у подібної публіки не лише відсутні у них знання про дійсний стан речей, але й людяність, обґрунтовуючи вже ненависть до тих живих мас людей, яких означені любителі надприродних суперцінностей жертвують на доказ останніх. Людей винищують індустріальними методами лиш для доказу значущости ідеологічної містики, яка живиться трупами. За режимів торжества містики та інших незатребуваних демократією помилкових ставок провини за масові репресії з терором лягають навіть не на самі змісти химер та утопій, а на впевненість у їхній величній спасительности. Фанаберію у месіанських чуттях останніх кордонів буття смислів компенсують трупами та руїною соціальности офірованих на користь любови до чудес.

Не лише у твердженнях минулих поколінь, - як у гіпотезах працюючих, - а ще й у тому теоретичному дослідництві яке і не планується до перевірки, є присутнім обмір незнань та невмінь, число явищ що не вкладаються у правила, наявна сфера помилок у якій не лише розчинаються вже обмежені досягнення культури, а й із якої вириваються і плодяться нові позитивні винаходи. Бо істиною є навіть не більша відповідність фактам, а – менша відповідність облудам. І добре, коли означена утаємниченість є об'єктом атаки зі сторони людських пізнань, саме на це й розрахованих; у інших випадках недосконале й обмежене володіння ситуацією може виправдовуватись відповідними ресурсами наявними, коли доводиться згоджуватися із зупинкою у облозі поки що не підвладного; і вже зовсім кепсько для прогресу, коли надання таїнам виду культу саме й вважається видом їх освоєння. Не лише рухом, а й обов'язком культури є постійне та пришвидшене відламування шматків від простору таїн, тоді як намагання осідлати містику, чудеса, ефемерне, ірреальне, химери, фетиші, казки, надприродне, утопії, ілюзорне, маніакальне, потойбічне, безумства, психопатичні фікції та інші види святого, абсолютного, месіанського – ведуть їх сповідників у глуху безвихідь. Безпредметні не-факти можуть бути сурогатом знань не дозрілих до наукового рівня, але з приходом туди науки дискредитовані химери просто зобов'язані ретируватися і йти туди, де саме їм і місце. Небезпека, аж до рівнів її кримінальності, йде від фанатиків, які за свою віру у неймовірне не тільки не намагаються вибачитись своєю неосвіченістю, а пишаються своїми танцями із бубнами, що їх містифікатори з необхідністю містифікаторства замінюють вже на кулемети. Хода із корогвами, у атрибутивному спецодязі, під відомі зойки та слогани незмінного музсупроводу, - навіть якщо ту ходу провести поверх конкретних трупів повержених ворогів віри, - є дорогою у нікуди. Увіковічення незнань чи звичайних помилок вже енергетикою їх освячення, перероблення неіснуючого вже на факт і то не лише сакральний, надихання духовними устремлінням подалі від світського та поближче до небесного – є гирею, що політ зупинить у точці призначення гирі.

Автори ірреальних конструкцій стверджують свої там посідання на троні божества чи на ролях святого пророка саме тому, що вони є невігласами в усіх інших сферах життя. Вожді безнастанно й невичерпно обговорюють та інтерпретують змісти свого маніакального психозу, відгороджуються від усього нормального для людей, є поглинутими своїми візіями, - бо нічого корисного вожді неосвіченості запропонувати суспільству не можуть. Посвяченістю у неймовірне є відлучення від усього реального. Невігластво це запрошення у передпокій кладовища. Пухир чуда надувають для того, аби у його порожнину провалився товар вартісний. Публіку зваблюють чудесами утопічних абстракцій не лише для того, щоб там автори рятівних вчень втопили комплекси чуття своєї ницости, і навіть не для того ілюзорні замки вибудовують аби обітниця розселення там ошуканих вірних обміняти з максимальною ріжницею прибутків вже на відняте у вірних житло та реальне життя, - аж вожді задовольняють свої підсвідомі інстинкти, коли рівняють усе життєве та актуальне вже під стандарти й умови своєї нікчемности на рівні порожнього місця. Для творців примітивізму усі, а то й більше із числа установ соціального чи наукового життя виявляються зайвими і достойними знищення, бо примітиви себе там мають непотрібними.

Якби змістом тоталітарних конструкцій залишались би лише помилки допущені у логіці та потребах реального стану речей, то тоді помилки виправлялись би згідно законів та запитів прогресу, - проте виду вірувань надає звичайним абераціям пізнання саме перетворення останніх вже у вид розпорядження рятівним чудом. Так світле майбуття комуністичного знищення експлуатації артикулює безпосередній інстинкт проломити череп багатію аби той не смикався під час його пограбування. Проте надання подоби доктринальної аксіоми саме запереченню винагород за підприємницьку діяльність – є не більше як невіглаством у розумінні функціонувань і організації капіталістичної виробництва. А від заздрісного бажання контролювати чужі прибутки, із закидами багатіям у злочинній природі їхніх статків, суперечливо лиш і починається крадіжка, - не можлива для власника.

Хоча винахідницькі пропозиції на вершинах прогресу є проблемними, є ризиковими, зміни парадигм не є перевіреними на безпеку, у проривах відкриттів нема з ким порадитися з причин відсутності стандартів та присутності цілини недослідженого, творення нового та небаченого не гарантовано гармоніює із узвичаєними традиціями, позитиви розширення пізнань, вмінь та звершень можуть бути критичними до тих загальних місць, які стають на заваді відкритості до розвоїв, - проте перевертання навзнік залежностей між доксами та парадоксами не додає останнім доказовості. Навіть корисні речі можуть шокувати відпрацьовані істини, але не усе, що ошелешує відповідає запитам загалу. Ревізія звичок буває доказовою лише на разі агресивності звичок. Вміння дивуватися буденному є рисою талантів, проте надання апробованому вже виду зла є прикметністю психопатів. Невірного не буває, коли користування відбувається за призначенням на своєму місці вчасно, тоді як навіть абстрактні догмати незворотно втрапляють у царину дурниці поза межами їх чинності та дієвості. Подібність переходів між тою доцільністю застосування спеціалізованих законів, поза якою їхня чинність переростає від некоректності вже у помилковість, та, з іншої сторони, тою адекватністю пізнань, із якими конфліктують забобони розширені поза доцільність своєї утилітарної корисності, - й надають нагоди невігласам імітувати їхню належність до творців на благо. Фахівці є вправними там, де безпорадними є усі інші тому, що вони не допускають помилок вже у апробованому досвідом, - тоді як фундаментальні нещастя визрівають вже у дебютах непрофесіоналів. Поринання у виклики задля гідного їх розв'язання та опрацювання проблем на користь прогресу та загалів культури є справою необхідною, але не там, де культурні надбання видають за проблему гідну критики. Критика може бути плідною тоді, як позаду залишається усе, що її витримало. На відміну від творців інструментарієм свободи, для яких проблеми відкриваються лише у входженні за обрії не досліджені прогресом та культурою, - то для творців системи насильства безпроблемним є війна із певними включеними у прогрес цінностями, коли за корисні відкриття на майбутнє облудно видають знищення того, що так само облудно видають за суцільне нещастя. Тоталітаризм є радше не там, де на буденні запити надають дивні, або заскладні відповіді, а тоді зріє, коли за розв'язання проблем видають уривки буденного у їхній нищівній нетерпимості до усього відмінного від їхньої ненависті. Загравати з імовірністю помилок у процесі, цілях та контекстах досконалих відкриттів можуть собі дозволяти лиш ті, за якими є потужний ресурс неспростовних звершень у культурі, які енергетику творчості спрямовують на позитив природень, а не на знищення уявних ворогів, знання та прогнози яких є об'єктивними та підтвердженими, - тоді як віруючі лиш у чудеса хибують вже у перших кроках, коли вони нещастям оголошують одні виїмки із наявного, а виходом із нещастя так само помилково оголошують інші виїмки із того ж самого. Аматорство та відданість своєму хобі на рівні людської розчуленості ще не є достатніми для спростування професійних вмінь спеціалістів, які ще й розбираються у предметних відносинах справи. Концтабори викликають на світ Божий саме любителі. Кримінальні втручання у чужі справи започатковують ті дилетанти, які переконані у достатності заміни своїм аматорством професіоналізму фахового. Поблажливість чи то дозвіл комікам видавати їхні химери за щось подібне до святого стає необхідністю потрапляння вже до в'язниці. Закінчені любителі з надлишком компенсують легковажне до них ставлення вже у якості фахівців пенітенціарної системи.

Тоталітарні сподівання на чудо насилля виникають не від того, що замало смислів вкладають у дослідження подій та фактів, а від того насилля чудесами постають, що забагато енергетики докладають для закриття вже відомих та доведених фактів. Спростування вже посталих у культурі викликів, себто їх нерозуміння у реакції відторгнення, дається примітивам легше, аніж фахові дослідження означених проблем у повноті досвіду культури та віднаходженні відповідальних розв'язань. Тоталітарна зона незгоди виникає не просто від лінії її творців, як від спрямування їх пасіонарної енергетики на критику, а не на позитивну творчість. Тюремотворці виглядають буйно агресивними, бо угачуються на не затребуване.

Тоталітарна ідеологія не лише породжена невіглаством, недоладною орієнтацією у подіях, порушенням правил, - аж антилюдська її будова у свою чергу ще й плодить означений непрофесіоналізм. Зона тюрми створена проти людей туди запроторених, то й старатися на користь зони, - це множити страждання. Тож в'язні просто хизуються нефаховістю, вдаються у саботаж, не сприймають режим рідним до своїх інтересів.

Зрештою, чудеса до яких вдаються аби вплинути на події на які не можна вплинути у інший спосіб, коли запропоновані подіям чаклунства належать вигадництву чудотворця, а не об'єктивності подій, - ці чудеса й фікції являють собою просто дослідницький непрофесіоналізм, підміну ще не відкритих наукових законів вже на химерну безпредметність, до слідування якій чудотворці намагаються події вмовити, ублагати, а то й присилувати. Любителі узагальнень та інші друзі Богів, які будують свій бізнес на кордоні між тим, що людям хочеться, але не можеється, - зрештою займаються тим, у чому означені шарлатани не розбираються, повсякчас ретируючись із областей, куди замість цих шахраїв з часом пізнань приходять науковці. Задоволення зростаючого попиту на людське всесилля саме казкою ще не перетворює казку у істини самих речових фактів. Царина невідомого завше перебуває на околицях вже освоєної культури знань, але випасання на тому середовищі чудотворців, які потурають маренням, далеко не означає прихід туди власне знань культури.

З плином сторіч вже наукового дослідництва відсутні відповіді на цілу купу явищ які відбуваються природним чином і є доступними нашому спостереженню, але не розумінню законів за якими має місце те, що відбувається. Не лише вплив знань досконалих на гіпотези минулих часів, але й зворотний вплив сурогатів пізнань з місця невігластва дозволяє означеним химерам почуватися повсякденністю нашого мислення. Нісенітниці, які заміщають дійсний стан речей, даються легше. І на цій доступності химер, ілюзій, казок і розбудовують ідеологію утопічних марень.

Для простих організмів чи архаїчних знань, представлених початковими стадіями еволюції чи культури, не є проблемою регенерація та самовідтворення незмінного, - на противагу складнощам онтогенезу та проблемам тої соціалізації, яка мала б вивести індивіда до творчих вершин у обраному ним фахові. Оскільки ж це олюднення відбувається з помилками, навіть всупереч загальноприйнятих законів про обов'язкову пересічну освіту, і не аби яка маса людей старіє так і не будучи введена у широкі зв'язки знань та відповідальності за обрані нею позиції, а то й задовольняється мітологічними цінностями, - то саме ця різниця між нормативно та конкретною соціалізацією особи й викликає імовірність появи тих небезпечних для людей ідеологій, що їх плодять звичайні невігласи, які просто не спромоглися на досконалу соціалізованість, на знання запитів громадського життя, що їх означені невігласи заміняють на чудеса. Творці зон це ті які просто не навчилися тому, що нормальним людям треба.

Любителі, заснованих на чудесах, простих рішень неодмінно програють та поступляться лідерством тим спільнотам, чия життєдіяльність пов'язана із науковим розумінням ситуації, - хоча й терор розв'язаний примітивами з відповідним перетворенням мас у безоплатний ресурс експлуатації здатен надавати любителям остаточних рішень якісь тактичні переваги. Умовою не лише розвитку, а самого існування є завади релігійним цінностям підмінити собою запити науки.

Небезпека що йде від публіки причетної до містифікацій у сфері моралі, мистецтва, релігійності, філософствувань, - але яка добралася до прийняття політичних рішень, - полягає у імітації тою публікою відповідальних рішень, бо переплутування містики та тверезості призводить до помилок та аварій. Ідеологічні пастки у сфері ревізії цінностей, до яких потрапляють невігласи навіть із числа вузьких спеціалістів у сфері науки, - небезпечні тою своєю облудливістю, у якій хаос виставляється за вид наукового відкриття. Утопічні прожекти це теж подоба мислення, проте певні прояви психічної діяльності скорше нагадують психоз, а не наукове дослідництво.

Пошук спричинень тоталітаризму, виродженських спрощень, атаківістичних рецидивів саме у змовництві, у злочинній вдачі грабіжників, у конспірології, коли за відродження дикунства має відповідати якась стороння сила, а не його жертва, - є хибною, а ще й недостовірною точкою зору. Хоча перекидання провин за приведення до керми казок з наслідками воєн та розору видається легким переведенням стрілок на якісь незалежні обставини нещастя, проте зрештою ніхто не є винним у тому, що жертва страждань проявила безвідповідальність у захисті своїх свобод та належності високим вимогам розвитку. У зону неволі входять завдячуючи обранню необґрунтованих рішень, стратегічних помилок, ставок на химери. Й оскільки успіхи вчинків людських залежать від повноти чи недостатності знань, то й чинники зони перебувають передовсім у сфері освіченості організаторів суспільності. Обмін знань на зваби утопічні має об'єктивними причинами саме невпевненість господарів знань у достеменності й незаперечності їхніх знань та вмій. Запліднення кризи глупством дає зародок концтабору. Безум це той бар'єр подолати який безтямним не дано саме з цієї їхньої власної причини. Відсутність знань це та чорна діра, яка притягує до себе й тримає у своєму тяжінні вже усі залежні від цього трагедії суспільні.

З метою надолужити порівняльне технічне і культурне відставання, то породжуються спрощені моделі суспільного устрою націлені на приборкання ворогів; тоді як у країнах із традиціями та доказовими реаліями їхнього розвитку саме з цієї причини породжуються спрощені моделі суспільного устрою націлені на приборкання ворогів.

Приходять невігласи й від своїх суб'єктивних незнань пропонують аварійно небезпечні проєкти, а коли їм вказують на противність подібних химер логіці, закономірностям, об'єктивним потребам соціоустрою, то вони не тільки звинувачують опонентів у їхній суб'єктивній незгоді із означеними пропозиціями, як ще й остаточним і вирішальним доказом втілення химер у життя роблять вигнання із життя противників химерних пропозицій.

У вчинках і поведінці люди керуються не так інстинктами, як своїми переконаннями та знаннями, - себто мають нагоду помилятися. Усі аварійні ситуації породжуються від недостатності інформованості спричиненої вірою у достатність заангажованих вигадок спеціально спрямованих проти позицій опонентів. Зачатками концтаборів є зациклені на своїх маніях крутії, або дегенерати у медичному їх означенні, для яких побудова концтабору є лише технічним втіленням початкового безуму. Відповідно низка аварій на шляху зведення катастрофи вже загального концтабору викликана не якоюсь зловорожістю його організаторів, а їхнім звичайним глупством та примітивізмом ідеології їхнього сповідання. Поза те, що сповідники ідеологічного примітивізму та виконавці його приписів намагаються за вчинені ними злочини оправдатися тиском на їхню свідомість зі сторони глупства ідеології, - але подібне перекидання провини із себе вже на ідеологію і є злочином, бо навіть зі сторони своїх природних інстинктів та тямущості, то жертви глупства не повинні були стати жертвами глупства, а мали останньому протиставитись.

Хоча наполягання московського комунізму і його провідників на організації лагерного устрою соціальної гігієни із послідовного знищення суспільних верств та народів задля організації військової машини з метою силового створення світового московства критики останнього пояснюють та оправдовують стратегічною помилкою ідеологічного утопізму, - проте для москвитів правдивою є зворотна залежність, а саме: ідеологія винищення людей і народів є не помилкою, а єдино можливим шляхом побудови єдинанеделімства. Помилковими ж, або недостатньо наполегливими є для москвитів їхні дійові зусилля із досягнення означеної гонорової цілі, від рецидивів повторення якої вони не відмовляться.

Ставку на неймовірності, спрощення і відповідний примус не згідних із обіцяними чудесами тоталітаристи доказують помилковими позиціям, дитячим мисленням і природною ворожістю ворогів зони, щодо яких творці зони виступають як караюча рука безпомилкового наставника. Жертви тоталітаризму у глупстві і невігластві звинувачують саме тоталітаристів.

Зона концтабору своїми спричиненнями має те, що ідіоти втручаються у організм та організацію морального життя відмичками односторонніх вірувань, а релігійні вірування узгоджені із представництвом ними традиційної культури спотворюють на упереджені ідеологічні філософствування закамують під сяку-таку раціональність, а вже освячену софійністю системність соціополітичних устроїв маргінали беруться підміняти сурогатами псевдонаукових одномірних пропозицій замішаних на чудесах, а у компетенцію науково доведених фактів та законів втручаються із своїми бездоказовими вказівками ті ж самі повищеозначені соціопати.

Фаховість, вміння відповідально діяти у логіці подій, контролювати повноту зв'язків, причин, наслідків, - для покликаних своєю справою слугує нагодою розвинути той бізнес, якому його власники є віддані морально та творчою у ньому участю, тоді як невміння адекватно увійти у розв'язання проблем - усіх невігласів, доказово звинувачених у дилетантизмі, переляканих відстороненням подій від розуміння останніх, але не аварійною ситуацією на разі втручання у події, усіх лузерів елітарности спонукає не лише до імітації свого вписування у систему даностей, а вже до вигадування чудес як шляхів докорінного, а то й альтернативного розв'язання із проблемами; коли досягнення істин своїми наслідками має практичне розширення культури як потуги людських можливостей, то для любителів неординарного, переляканих обтяженням своєї відповідності справам, імітацією свободи стає втеча від справ вже до марень про своє лідерство; свідомо втрата зобов'язань своєї убудованості у закономірні процеси суспільного виробництва із заміною останніх на чудеса та утопії ідеологічного гатунку сприймається неодолюваною публікою не як загроза, а як вихід втечі у свавілля вивільнення від усякої необхідності. Прибутками не лише задуманого, а й зробленого винагороджуються ті, які із знаннями керують об'єктивною логікою подій, тоді як для профанів їхня мазохістська радість розслабитися та спіймати задоволення від того, що з ними хтось інший чинить полягає у статусах жертви обставин, коли своє розпроцання із відповідальністю страждальці сприймають як вияв свободи. Неучасть у справах прогресу його жертви мають за вигоди задля ходіння відмінними та іншими шляхами обабіч реальності.

Яких би рівнів адаптивного всотування традицій культури не досягало ідеологічне вчення, але на його виродження та затрату дисциплінарних цілей у спосіб їх гармонізації із громадськими свободами сподіватися не доводиться. Ідеологія завше залишиться несистемною, позасистемною, антисистемною. Вона викаже зуби на разі її утисків; вона викаже ікла тоді, як їй ніхто у цьому не завадить на разі її розквіту.

Для вождів, відзначених масованим пролиттям крові, розлогими завоюваннями, нав'язуванням вірування масам, – характерною є їхня особистісна несистемність щодо керованих ними держав, для яких вожді є прибуздами, а то й іноземцями. Саме ця нездоланна, з причин походження, відстороненість вождя від країни чи культури спонукає його до такого ревного служіння адаптованій ним новій батьківщини, з якою не зрівняється відданість автохтонів. Щирістю у самопожертві на користь обраній батьківщині доводиться переселенцеві випереджати тих, кому ця батьківщина дісталася фактом народження у ній.

Наполягання ідеології на своїй неповторній оригінальності, зведення сутності віровчення саме до пропонованих ним інновацій, відзначення святости утопії саме її відмінністю від усіх цінностей трактованих як ворожі, замкнення зони на своїй власній невичерпності апетитів вичерпати ними увесь світ, - є не наслідком, а причиною створення ні на що не схожої ідеології як стіни оборони та стримування непідвладних викликів докільля на які примітиви не можуть дати адекватних розв'язань. Спочатку примітиви ідентифікують себе призначенням докільля у ворогів та жертв для свого нападу, а вже потім цю своє невміння порозумітися із сусідами беруться іменувати специфікою своїх достоїнств.

Московське царство стоїть на тому, що воно не стоїть над будь-якими спільними правилами. Уся власність зобов'язана належати виключному еденоначальству імперської цілісності, яка стає зайвою як громадяни і народи стають самоправними у своїх багатствах.

Основна проблема тоталітаристів, провідний клопіт, розв'язання якого й зумовлює стрижень моделювання цього рівняння усіх під одну гребінку – є бійка проти різноманіття усього стягненого у цю зону одномірности. Тоталітаризм, - як імітація встановлення закономірного і підлеглого визначеності для людських розумінь поки ще не контрольованих подій, - це штучне та насильницьке задання сумісності тому, що не є поєднаним. Зона претензійно остаточного порядку представляється шахрайським прийомом обійти поки ще не дозрілі до їх розв'язання наявні проблеми та виклики. Зона контролю над підбитими ресурсами жертв нападу на них це світогляд з оправдання бандитизму.

Організм та організація знань і вірувань, культури, нації, держави, бізнесу, родичань, здатність отямитися і привести до ладу свої індивідуальні цілі – лише удосконалюються, коли йдеться за своє, включене до власних можливостей та реальних інтересів. Однак загарбники чужих народів на чужих багатств учиняють зворотне: бандити, себто типи несамодостатні до життя без зовнішніх приходів, зміцнюють систему свого нападу на жертв, а вже опісля висмоктують соки із здобичі, доказуючи їй та собі благодійність подібного обміну позиціями зверхника та підлеглого. Імперії, які силою нахпали до себе надмір далеких від них народів, задля продовження паразитування на останніх намагаються їх зодноріднити і уніфікувати під обіжники метропольної культури у спосіб винищення особливостей колонізованих імперією народів, - силуючись таким убивчо-терористичним чином поріднитися із жертвою як із своїм споконвічно рідним і невіддільним. Поступ знань і вмінь створює нові зв'язки, - однак не слід перемішування несумісного облудно видавати за картину поступу. Усяка крадіжка і присвоєння чужого буде покаране. Імперії, - як неорганічне тимчасове насильницьке протиправне поєднання понівечених свобод народів, - не житимуть довго, завдяки визвольній праці народів.

Під злом імперіялізму і загарбництва вільних народів розумітимемо напад порівняно примітивних держугруповань, або рівних у розвиткові порівняно із жертвою. Тоді як напад розвинених держав має потенціали збагачення стосовно об'єктів їхньої агресії. Неможливо нажитися на тих, хто є біднішим від нападника, якому від жертви потрібна хіба що сировина, здобуття якої нападник більш ніж компенсує передачею здобутків своєї культури.

Даремно сперечатися із абсолютизацією ідеологічної докси про виключність одержавлення власності та централізацію усіх сфер соціального життя з відповідною заборонаю усіх приватних ініціатив та осібних установ життя соціуму, бо подібне вірування у благодійність мафіозного правління, яке паразитує на суспільстві, є видом релігійного вірування, - окрім того, що усі конструкції тоталітаризму є ще й злочинами проти людства. Домагання з переконання фанатиків віруючих у докси своєї зятятости на те, щоб вони отямилися й вийшли на доказові знання про устрій та бажану людяність громадського життя, - є заняттям марним.

Тоталітарний нелад тим різниться від ладу демократичного, що у зоні контролю уся влада і власність належить мафії, тоді як у нормальному суспільстві права і свободи є розподіленими відкрито до можливостей та здобутків громадян. Хоча тоталітаристи оправдовують своє усевладдя як установу націлену на забезпечення загального блага, а приватні ініціативи вільних підприємців шпетять як наживу противну означеному загальному благові, - однак усякий централізаторський лад керується тими ж самими незмінними цілями збагачення, плоди від якого у даному випадку тотального контролю дістаються на виключну вигоду контролерів, ще й за відповідну ціну пограбування цими бандитами усього поневоленого ними суспільства. Й так само закиди приватним підприємцям у тому, що останні дбають лише за свій хижий профіт, - є несправедливими та обмеженими у одномірних оцінках: бо саме через ринок і змагання інтересів має місце оптимізація напрямних прогресу. Зрештою сповідники альтруїстичних віроучень починають керуватися здобичницькими шкурними інтересами втримання своєї диктатури вже методами терору; зрештою покликанням бізнесменів зайнятих власним заробітком стає служіння ідеалам, прогресові та людяности.

Дискомфорт від тоталітаризму здорові та нормальні люди відчувають у тому, що їх примушують до виконання маніакальних візій організаторів тоталітарного режиму й способом визволення від рабства зазвичай обирають дискредитацію означених маній, а не власне насильство з боку маніяків, - хоча різниці між хворобливо-ненормальними ідеологіями та тим усуненням останніх, що буцімто призведе до відтворення станів нормальності, - не є певними. Уможливленням поодиноких психопатій вже як доказових, а то й рятівних стосовно інших вчень, зачислених вже у паскудні, ми зобов'язані тим віруванням людським, як чинним аргументам прогресу, серед яких не є можливим у рамках вірувань віднайти найоптимальніші, оскільки вірування солідарні своєю рівністю з-поміж собою. Ми гидуємо чужими збоченнями лиш тому, що вони не є нашими власними. Іменоване за норму, себто те, що має широкий загальний узгодження, й головне те, що є узгодженим із предметними станами подій, а не лише із самими розважаннями щодо подій, - являє собою лиш ту ситуацію демократичних порозумінь між видами маніакальності, яка не допускає монополізму усеваддя окремих представників означених химер. Пристати на точку зору об'єктивного та доказового навіть поза кордонами свідомості може й не наділений свідомістю. Вади тоталітаризму у тому, що окремі збочення лиш імітують свою усевадальну затребуваність у спосіб придушення й підміни ними інших конкуруючих хворобливих уявлень, тоді як переваги загальної нормативності у тому, що хворобливі уявлення існують у свободі за фактом свого існування. Норма це толерантні діалоги межі ідіотами. Примусова психопатія різниться від ненав'язливої так, як тоталітаризм різниться від свободи. Здатність людей зоставляти опредмечені істини та поринати у те, що їм за такі видається, здібність перетворювати образи уяви у факт, що проситься до народження у культурі, вміння віру зробити підпоркою ще не дозрілого до загального визнання відкриття - є тою нашою творчою особливістю, яка домогом людяности робить свободу, коли навіть відмова від визнання загальних місць може вважатися прийнятною платою за ризикові нагоди розширити коло знань та вмінь. Достатнє паблісити, надмірна кількість слів чи віруючих у вірування перетворює навіть недостатньо фактичне вже у цивілізаторську необхідність. Перетворення окремих маній у матеріал зведення мурів тоталітарної в'язниці ще не може слугувати запереченням представництва дому свободи саме у матеріалі плюралістичної маніакальності. Від станів оголошення усіх у тотальній помилковості в усьому гіршими можуть бути лиш стан оголошення окремої химери вже за абсолютну істину. Компромісним полем порозумінь між однозначністю істини та одномірністю химери у режимі закритої зони може бути хіба що плюралізм маній та усіляких збочень під соусом ошасливлення. Для оточуючих стають небезпечними психопати загнані у безвихідь невдалих пропонувачів для оточення свого краму збочень, який починають нав'язувати вже силою терору. Спільний, під назвою об'єктивована чи то узгоджена істина, фронт проти виокремленого психопата перетворює останнього у тоталітариста, який вже фронтально заходиться удавлювати усякий проти себе спротив. Тож окрім виставлення усіляких завад маніякам на універсалізацію ними своїх монополюючих і тому хибних уявлень вже як обов'язкових для довкілля ближніх, годить на доданок закликати у союзники свободи ще й логіку чи то закономірності предметних подій, аби саме із користями останніх означені психопати узгоджували свою корисність, - позаяк події легше знищити, аніж вмовити їх пристати на неможливе, на відміну від людей, яких легше вмовити на неможливе, аніж винищити у сподіваннях тою жертвовною рудою окропити химерне сім'я маній. Відсутність завад у зведенні оборонних стін приватних маній успішно розмежує інших будівничих вже у їхніх особливостях. Свобода помилятися на свій власний копил, у культурі та культивуванні власних маній без силування ними ближніх, череда мініконцтабірних кластерів гармонізує, щонайменше, міжлюдські діалоги. Об'єктивні істини тому й формують тіло культури, що вони критично апробувалися на міцність навіть маніяками, які є у праві на свої свободи. Кілька вільно хворих на власну голову становлять меншу небезпеку для їм подібних, аніж вони рабськи коритимуться одній із тих голів.

Коли вже надто кортить, то можна свободою іменувати власні наполягання на ігноруванні обставин, які лежать поза уявленнями, - аж коли розширення можливостей людини має об'єктивні виміри й не вичерпується виключно ментальним, тоді надання переваг самим лиш уявленням перед їхнім підтвердженням предметними подіями скорше є клопотом психіатрів, аніж має право іменуватися свободою, зростання якої видається метою гідною людських існувань. Й коли свободою є вміння співпрацювати із подіями у істинах об'єктивного, а не лише тероризувати на силувати події через їх винищення, - то нарощення свободи може бути навіть зменшенням чинників вольових, аби лиш на ділі нарощувалася ефективність прогресу. Тоді як тоталітаристи під своєю свободою розуміють та мають саме чинники волі не лише не узгоджені з реаліями, а ті чинники, які є свідомо противними до реалій. Тож усякий надмір волюнтаризму, ручне управління, номенклатурні рішення, які ігнорують об'єктивовану логіку та законність, доказові суспільні запити, здоровий глузд та людяність – навіть не зваблюють свободу на манівці, а є діями спрямованими в сторону противну свободам.

Усі організації, які заганяють свідомість людей та самих людей у в'язниці, віднімаючи міжлюдські порозуміння та усвідомлення подій у істинах та добрі, - неодмінно користають інструментарієм віри, оскільки у інакший спосіб неможливо спростувати те, що не належить химерам. Бо за допомогою віри можна як приліпити людину до шкідливого, так і відсунути від потрібного. Людяне й люди мають щепитися до усіх мірок та розширити своє панування у універсумі, але не за рахунок втрати достеменности та логіки подій, не коштом освоєння подій виключно вірю у стани власної неадекватности. Відкриваючи те, що перевищує наявні сили людини, віра небезпечна тим, що здатна ще й відсікти людину від життя у смислах та від власне життя, - тоді як наша свобода має бути ще й підкріплена освоєнням нею необхідностей того, що вже є предметно освоєним.

Було б непогано, коли б містичні вірування у неіснуюче залишалися клопотом лікарів, які діагностують небезпеки хвороби, - але перспективи терапії вселяють розпач у ситуації неможливого розрізнення між хибним розумінням подій та, з іншого боку, прагненням людей вдосконалюватися у ейфорії містифікацій. Не кепсько, коли б шахрайства були свідомим продуктом шахраїв, які чином одурювання менш розумної публіки лише окрадали останню ще й би на статки, - але тим то й відчай у оцінюванні перспектив інтелектуалізму й породжується, що афери на здійснення утопічних обітниць не знаходяться у запіллі світосприйнять, що потойбіччя безумств імбібувало не лише критиковане довкілля, а й внутрішній світ критиків, що ми не тікаємо від казок, коли їх прагнемо. Нівроку, коли б пізнання спрямовувалися б на природу речей, а не замикалися у одномірних настановах психічних, коли б здоровий глузд перебував у кордонах людини, а не привчав би до вірности догматам однобічних шкіл, коли б ми йшли прямими шляхами життя, добра, прогресу, а не експлуатували чудеса, - але надихаючими перспективами для розвитку свобод залишаються складові її острахи та загрози стосовно складнощів сепаруватися геть на сторону від безумств, прив'язання останніх до природи людяности, суперечливі нагоди затрати тверезости внаслідок творчих відкриттів з метою розставання із традиціями помилкового. Ризики замкнулися у казці, через власну людяність втратити зв'язок із реальністю, перетворити наркоманію безумств у радість залишення там, - ці ризики не є апокрифічними. Проблеми ідентифікації безумств у тому полягають, що афери призначені не виключно на обслуговування кримінальних справ, аж натомість має місце зворотний зв'язок. Хворі на голову прийшли вже, до того, як ще прийдуть крадії. Цивілізованість та культура, національне та державне будівництво, корпоративний бізнес та персональна одукованість прогресують не лише тоді відриваються від передуючих їм станів й розширюють еволюцію на ефективність творчости, а ще й тоді, як остання не провалюється у наркоманію фантазій. Поміляються ті, хто вичерпує призначення людяности лише завданнями на обслуговування речей, навіть у спрямуванні їх вдосконалень вже на користь людей; проте ще більше поміляються ті, які вбачають імовірности зони тюрми у природі власне людських свобод.

Віднайти у тверезих світосприйняттях причини ставки на чудеса можна було б лиш поселивши чудеса у тверезість, але коли їх розвести на сторони, тоді за чудеса та аномалії саме вони й мають відповідати; шукати злочини серед причетних праву можна було б лиш у зневагах щодо останніх; у тоталітаризмі ніхто не винен, окрім тоталітаристів.

Тоталітарні режими соціально реалізують наркотичне сп'яніння свідомости у її цільовій втечі від острахів та незбагнености раціонального освоєння реальности. Жорстокі режими порушення свобод та самих біологічних умов виживання людського виду породжуються не простим лагом запізненням свідомости у її відповідности та взаємодії із практично досягнутими можливостями прогресу та нагодами реалізації гуманізму, але концтабори є породженням ще й свідомого розставання із відповідальністю свідомости. Тоталітарні ідеології є видом ескапізму, хованням під риштування містики геть від нездоланих викликів історичної реальности, є різновидом наркологічної залежності, яка досягається без психотропних засобів. Стійкість та перманентне відтворення примітивних світосприйнять породжується ніяк не тим, що безвідповідальність є нещастям чи вадою стосовно адекватних та необхідних взаємодій із об'єктивністю, як тоталітаризм вабить саме тою полегкістю ролей суб'єкта історії, за яку люди готові платити навіть саможертвою та власними потерпаннями, аби лиш уникнути повноти рівняння під раціональність. Системи примусу просто не виникали, коли б у них лише страждали: тюремні зони звиродніння відроджуються тому, що у них ще й відпочивають. Боротися з тоталітаризмом проти тоталітаризму можна з не більшим успіхом як боротися з п'янством. Ставка на прості рішення, віра у виключність власних волевиявів, ігнорування реальністю у її законах, зневага до прав та сусідських свобод, замикання у містиці та чудесах на противагу історичному посебіччю, упередженість щодо об'єктивних істин та некритичність у власних догматах, - виринають саме із ніяк не стихійного прагнення бути нижче від обтяжень на гідність та досконалість. Зона примусу є знуцанням лиш над тими, хто не призначив себе на ролі зека, обладнання рабства є не годящим лиш для негідних його, неволя є карою лиш для тих, хто не заслужив собі на свободу. Із середини тоталітарні режими здаються обмеженням можливостей для приречених на непідметний контроль, але стосовно докільля, то стіни в'язниці є оборонними мурами проти хвилювань та осмислених реакцій щодо не химерних проблем.

Прогнозованість об'єктивного та предметного залежить від наших знань на освоєння об'єктивного у мінімумах наших незнань та у максимумах відмови від помилкових знань, - тоді як прогнозованість тих безпредметних конструкцій, якими ми до часу замінюємо більш-менш освоєну предметність, полягає переважно у догматизації означених сурогатів, у переведенні ідеалів вже до станів вірувань, у закритости упереджень принаймні до часу визрівання доказової на ті химери критики. Фанатизм упереджень на несприйняття зауваг і є призначенням ідеологічних побудов. Творці утопій зобов'язані мати затуплені чуття та сприйняття, бо у випадку адекватних реагувань на осмисленість безпредметні казки не вистоять. Не тупі не можуть бути вождями. Затятість імітує об'єктивність. Лише маніяки є прогнозованими, є гідними опертя на них, тому є поводитирями до вічності, що є мертвими ще з народження.

Не лише не потрібно забагато розуму, а й взагалі не потрібен розум, не є потрібною участь у тих справах, істинність яких визначається як залежною від багатьох чинників, - тож для зменшення спотворень справи на суб'єктивізм залишається вимкнути світло, закрити контору й піти геть, а ще краще взагалі зникнути від участі у справах, вирішення яких довіряєш не собі, прикриваючи свою безучасність бажаннями бути виваженим у підходах наближеним до подібних розумінь істини. Аж всупереч передовірі власної відповідальности на конто інших годить виносити одномірні рішення не тільки не сахаючись можливостей помилитися, а й свідомо ідучи на спотворення тих позицій, які вважаємо помилковими, сепаруючи контрагентів на своїх та чужих. Саме ця впевненість у розуміннях потрібного, а не неодмінно узгодженого ринком опозиції, є привабливою особливістю одномірних рішень.

Московська маса та її вожді переконані що українці є одним із ними народом. Зазвичай агітаційний прийом на поріднення із жертвою, демонстрація загарбниками власної господарської, історичної, культурної участі у житті об'єкту нападу застосовується колонізаторами для доказів та полегшення оволодіння ними долею та життєвими правами жертви, аби та без спротиву поступилися своїми володінням вже на користь прибулих претендентів. Остаточними ж та вирішальними прийомами підбиття земель і народів є для імперських осадників війна або на фізичне знищення колишніх господарів, або на таке обкрадання особливостей культури уярмлених народів, яке перетворить останніх вже на відданих носіїв московського експансіонізму. Подібне гібридне суміщення у московській ментальності ненависті до поки ще не добитих автохтонів своїх батьківщин та, з іншої сторони, любови московців до спожиття ними багатств підбитих народів, збіднених на життя колишніх господарів, - обґрунтовується концептом війни правильних російців проти російців неправильних. Агресори із числа любителів усього українського, без участі у тому українців, подають свою колонізацію як громадянську війну між тими, які у якості наїзників і зайд оголошують себе господарями України та тими недобитками великодержавного єдинанеделімства Рускава міра Святої русі із числа повстанців проти означеної Московії, які злочинно на це рабство чомусь не погоджуються. Визвольні рухи народів проти московських окупантів, зокрема українське самостійництво, подають імперські реваншисти як злочин проти війни московців на удосконалення ними засобами великодержавного агітпропу та артилерії саме московських особливостей осібних народів. Питомим збирачам на мозок не спадає протиріччя між вигаданим ними старошобратерством ідентичності із українцями та, з іншої сторони, зусиллями на остаточне винищення цих українців, саме існування яких сприймається загрозою для перетравлення усього українського у московському кишечнику. Війна проти українців та України трактується неоконізаторами як те самознищення расеян, внаслідок удачі якого залишаться на кладовищі для українців лише такі як расеянам треба вже домірні расеянці. Любов до українців стає їх убивством у зоні великодержавства.

Московська маса та її вожді навішують на себе атрибути маєстату, розповідають про свої месіянські призначення вибавити світ від його гріхів та порятувати довкілля ворогів своєю заради нього жертвовністю, інтегратори до імперського великодержавства переконані у своїй виключній величності. Зазвичай роздмухування і надування свого реноме слугує усяким загарбникам і будь-яким колонізаторам доказом добродчинності їхнього наступу, аби жертва не пручалася у спротиві й сприймала утиски вже за вид збагачення. Самозвеличення слугує агресорам ще й доказом їх надзвичайності, правом порушувати норми права, сприяє мобілізаційному гуртуванню у протиставленні вигаданим ворогам, є аргументом оправдання і зняття із себе провин за злочини агресії проти відповідно дискредитованих жертв агресії. Платою і запорукою цього військового гуртування, яке забезпечує вікторію навіть над чисельно більшою, але розрізненою масою супротивників, - є неприпустимість зі сторони виконавця будь-яких хилитань, сумнівів, відхилень від безумовного виконання наказів начальника. Зверхність над об'єктами нападу забезпечується жертвовністю і послухом самого насильника у відношенні до вищого над ним принципала. Буття у Московії мазохістським рабом стосовно зверхника дає щастя садистського знуцання над тими хто розпростерся нижче. Величність московства можна вимірювати позиціонуваннями ієрархічного рабства, - коли неволі не лише прагнуть, як ще й пишаються своєю належністю кланові, секті, чуттям службової відданості цареві, статусами раба Божого. Бо самовіддана покора, раболіпство, холуйство аж до жадання згинуті заради вождя має гарантувати безхребетному посіпаці отримання за це подяки пайками, коли благом утримання стають не обтяжливі проблеми самостійного життя, а патерналізм опіки від любимого вождя. Страждання справжнього московця на государевій службі є для нього парадоксально видом збагачення кров'ю жертв, розподілом здобичі, встановленням його осадницького усевладдя у краях підбитих війною, що її організував любий государ кремлівський. Фанаберія імперця нерозривна із його достеменною ницістю, готовністю виконати вирок на убивство чи загинути самому.

Московська маса та її вожді самі вірують і вмовляють народи на те, що своїм пришествям на наступні сусідські землі ці борці за масоване щастя несуть тамтешнім народам визволення, звільняючи народи від їхньої самоправности; ці любителі чужих батьківщин подають своє нашествя як здійснення вікопомних мрій автохтонів не належати собі самим, а замість того віддатися на поталу інтеграторам; присвоєння чужих цінностей та чужої історії вже як своєї власної рекламується інтервентами як збагачення окупованих ними земель і народів; убивства оборонців фортеці виставляється займанцями як обслуговування інтересів уцілілих після облоги. Зазвичай маскування агресії під омофором обдарування жертв гараздами від навали правує для усіляких колонізаторів інструментом послаблення оборони жертв нападу, призводить до знецінення позицій захисту через заміщення їх вже на переваги вартостей осадників. Одначе саме для того напад здійснюється, що нападникам для їх прожиття потрібні чужі ресурси, що означені розбійники є несамодостатніми без приходів зовнішніх, бо мотивом агресії є обірати жертву нападу. Наслідками імперіалістичного чужинства стає не лише спотворення долі уярмлених земель і народів, як ще й відкриті для тих осібних культур шляхи їх зникнення геть із історії. Коли місце розмаїтих культур національних заступається однорідністю глобальною, коли замість спеціалізацій винаходів, як прояву свободи, приходить зрівнялівка одномірности, коли осібну людину змушують покоритися й поступитися її природними правами вже на користь обов'язкових до виконання штучних ідеологічних приписів спрощених, - то тоді розгортається виродження. Рабське упокорення самих себе своєму начальнику, слідування московців своїм апетитам через задоволення метаболізму не власною працею творчою, а заковтуванням плодів чужої праці вже як безперечно своїх ресурсів енергетичних, - ототожнюють московці із обіцянками ошчасливити таким чином народи, не забуваючи при тому й себе любимох. Означеним адептам відкритости у доступові до сусідських комор вистачає кебети не розрізняти між собою створення ними на сусідських теренах земшарної республіки совітів та, з протилежної сторони, обітниць визволення народів від них самих у гріху непідконтрольності московському царству, розкріпачення народів від буржуазної експлуатації, знищення сповідань порочних на думку москвославних ортодоксів, усунення відчуження й подібних чуд охоти расеян постраждати у спокуті за розлите у світі зло його ж буття. Обіцянки визволити сусідів стають поневоленням навіть самих визволителів самозваних.

Московська маса та її вожді запевняють, що догматика московства та його дисциплінарний режим контролю є доказово затребуваним зі сторони світодовкілля ідеалом взірцевим, відповідає правдам Божим, є науковим світоглядом, що рух до обітованої цілі під проводом московства не є утопічною облудою. Зазвичай претензії на лідерство, патентування за собою прав на отримання роялті за ототожнення своїх учительних вказівок та, з іншої сторони, магістральних шляхів прогресу застосовується різними колонізаторами задля заведення на манівці конкурентів та спільнот спроможних на винахідницькі істини своїми силами. Збирачам земель і народів щастить тоді підгребти під себе максимуми чужого добра, коли вони усіх годних зіб'ють з пантелику й підсунуть їм химери виключности проектів цих означених ошуканців та дурисвітів. Результатами вигадування якихось казкових концептів у замірах завершити у них історію пізнань та розвитку, а чи пропозиціями докорінного переналагодження і видозміни усіх існуючих у культурі сув'язей, а чи наслідками переіначення світоустрою, який, як то виявляється на думку конструкторів чуда, перебував у злі помилок порівняно із нарешті відкритими і завершеними смислами світобуття, - може бути лише казка, яка не є пов'язаною із механізмом виникнення і розв'язання проблем з поступом культури, але претендує на наставницькі ролі до культури. Залучення казки до обігу знань, стояння поза скобками реалій, стає дорогою до глупства.

Московська маса та її вожді пропонують народам мир після успіхів підбиття ними народів. Зазвичай пропозиції на припинення спротиву зі сторони колонізованих прикметні для усіх зайд. Однак пропозиції замиритися з ворогом на його умовах лиш міцнять неволю. Коли бракує сил на відкриту війну, то збирачі провокують розбрат у таборі своїх жертв.

Між облудниками, які перетворюють вільний світ вже у подобу загального концтабору, та між знавцями про потреби прогресу ріжниця полягає лише у тому, що погляди останніх є доказовими.

Усе нормальне у рамках свободи є проблемним, себто є відкритим до розв'язання та до виникнення нових питань у подальшому розрості. У розрізненні від усього нормального то тоталітарні вчення прикметні однією суттєвою рисою: з тоталітаристами неможливо домовитися. Ні за яких обставин. Усі тоталітарні вигадки не покораються жодним впливам зі сторони світу відкритого до змін, який тоталітаристи у свою чергу заміряються виключно підкорити собі, що є можливим лиш через знищення вільного світу тиском означених фанатиків. Тоталітаристи претендують на представництво собою потойбічної реальності, у жертву абсолютності якої власне реальність має бути принесена. Прикрою для здорових людей вадою довершених тоталітаристських вчень є те, що пошесть тоталітаризму не підлягає виведенню. Тож екстремістські казки розмаїтих оман чудесами треба залишити тим, кого вони надихають. Аби містики не претендували на свою участь у справах людей притомних.

Не лише можливість, а ще й необхідність видозміни тих порядків, за якими соціальна сметанка несправедливо отримує надмірні доходи порівняно із несправедливим недоотриманням подяки соціальними низами – ще не є задовільним аргументом на ту сфабриковану аматорами докорінну руїну суцього стану речей та відносин, наслідками якої неодмінно стає виникнення незрівнянно більш ворожих людям режимів втіленого прожектурного неапробованого спасіння у чуді простих рішень. Так кепсько обгрунтована ленінська настанова залишити лише робітників усунувши приватних власників, або ж гітлерівська директива залишити лишень вищу расу позбувшись нижчих, - створює ситуацію згіршу за попередній, далекий від завше завищених стандартів справедливості, устрій.

Помилково гадати, що епатажні ідеовчення якими ошелешують притомних людей, є продуктом безневинного недомислення, випадкових помилок в усвідомленні фактів та дійсної ситуації, прикрою аварією від неповноти фахової освіченості, видом омани чи симптомом психічного розладу, - аж неадекватні соціальні прожекти, замішані на чинниках задіяного у них чуда, спеціально й цілеспрямовано вигадують на те, аби вони саме й різнилися від обгрунтованих запитів та перевічених способів організації громадського життя, оскільки відмінність від норм вже зі сторони одіозних віровчень, запропонованих як стандарти поступу, надає їм щасливу нагоду атакувати огуджені ними норми суспільного життя й зробити їх жертвою. Пошук причин дисонансів та неузгоджень абсолютистських віровчень відносно апробованих та осмислених закономірностей суспільного розвитку – губиться у неоднозначності відносин між багатим та збідненим: а чи то одні жирують на злигоднях інших, а чи то назворот вже паупери буцімто доказово говорять про своє право пограбувати глитаїв. Аномія, виставлена як перевага над традиційною нормою, відкриває нагоди ущемлення норм вже на користь аномії. Винаходи, які змінюють усталене вже на прийнятні удосконалення, прикметні ошелешенням традицій, тож і собі, імітуючи винахідництво, тоталітаристи беруться вносити безумства, - оскільки виправи у неадекватному не потребують зусиль інтелектуальних, - вважаючи вже у зворотному порядку, що достатність безуму у порушенні традицій гарантовано перетворює божевілля вже на щось корисне та суспільнозатребуване. Прихильники тих казкових ідеологій, змістом яких висуюють опікування гнаних та голодних, не тільки не мають потреб отямитися, але й вправляння у зятятому фанатизмові стає для них санкцією аби вже на цілком реальне майно обдерти традиційні спільноти імущих.

Видом ампутації реалій культури на усе противне остаточному розв'язанню усіх проблем у запропонованому позаісторичному чуді є радикальний розподіл а чи на слідування приписам віри, а чи на неправильне. Вибір між загибеллю чи черговим закликком до наступної жертвності є навіть не диз'юнктивним, а безальтернативним. Тоталітаристи не тільки не розрізняють напівтонів тих вартостей із яких складається світ, аж під гільйотину контрасту обрізається усе не вміщене у точку примітивізації.

Тоталітаризмом є надуживанням у суспільній організації централізмом, зобов'язуючими гуртовими початками, примусом по відношенню до громадян та до свобод, й це переростання людей вже у виконавців чужої волі, у ошуканих та експлуатованих призводить до затрати підприємницьких стимулів прогресу, до виродження та згубности; з протилежного ж боку маргінальних крайнощів не менш небезпечними у подібних же наслідках антигуманности, встановлення влади кримінальників, небезпек затрати істин та суспільнонеобхідного є виключні щодо повищеозначених універсальних начал є ставки на свавільний анархізм, узвичаєння соціокультурних дисонансів, тих психопатій у тренді до неймовірного, що прикриваються правом виокремлення у специфічних персоналізованих свободах. Тоталітаризм з його відсутністю критики стосовно зонорозпоряджень, відданістю маси зеків навіть не самому богоносному вождю, а кругообертам ритуалів віри у чудесне закінчення історії, із вкляканням недорозвиненого у тюремноподібности типу спільноти лиш на рівнях полювання за природно відновлюваними ресурсами – є порушенням балансів та рівноваг у проблемному вирішенні суперечностей суспільних розвоїв між правилами та виключеннями, між традиціями та творчістю, між колективізмом та індивідуалізмом, між планованим та випадковим, між доказовим та вигаданим, між споживанням та виробництвом, між часом та обставинами, між істинами та помилками, між реальністю та казками, між порядком та революційністю, між спрощеннями та ускладненнями, між універсальним та унікальним, між будівництвом та руїною, між миром та війною, між прагматикою та ритуалізмом, між контролем та таїною, між багатством та злиденністю й подібне. І ці співвідношення не вирішуються однозначно навіть у самозамкнених спільнотах.

Та визначеність вольових цілепокладань, яка окремих творців культури вирізняє від інерції вже присутньої логіки у перебігові культури, видається екстремістською та такою, що не рахується з доказовістю та затребуваністю усіх чинників означених опредмечень історичних смислів, проте останні, не зважаючи на підтвердженність подіями та інтелектуальними винаходами поколінь, завше поступаються тій новизні, що її продукують креативщики, особливо як творці дійсно знаходяться на стрижнях авангарду прогресу. Режим приречености на лідерство саме концентрованих бачень, затятих позицій, фанатичного зречення усяких острого, ризикової затрати обумовленостей відмінних позицій, і надає примітивістам та любителям чудес подібности до нормалей творчости, коли навіть психопатія викликає шанобливість з боку не знайомих із причинами хвороби. Відхід від екстремістських позицій, з яких далеко видно перспективи, вже на позиції виважености – дається легше, ніж зворотний рух. Екстремали є поблажливими до усього, що не вміщується у вузькі рамки їхнього екстремального ставлення до усього, чого вони терпіти не можуть. Знають те, чого хочуть, саме ті, які хочуть, навіть тоді, як вони не знають. Напруження зусиль та жертвну роботу не гарантовано приречену на вдячність не може рекомендувати масі нормальних людей, проте ризики є нормою для тих, серед кого бурхає енергетика творчости й дай Боже, аби та енергетика не завше керувалася помилками й не обов'язково продукувала неочікувані нещастя. Концентрація зусиль на проривних напрямках, пришвидшення власних вчинків та подій не власних, небезпечні просування туди, перед якими зупиняються розважливі, імовірности допущення чинників випадку у розраховані передбачення, пропозиції зіграти партію з використанням виключень та неприпустимого, балансування на краях законного та намагання додати ресурсів собі ще й від Божої помічі у реалізації навіть чудесного, покладання на саму лиш безпредметну творчість у відчаї жадань звитяги – є тими прийомами, де опрощенців не відріжнити від творців культури й лише міри згоди з предметними відносинами, з доказовими для суспільного прогресу викликами, не із маніями подоб розуму, й розрізняє нарізно тоталітарний екстремізм та, з іншого боку, прийнятні ризики творчости. Вдавання до крайнощів родичає усіх творців і лише зона психічної лікарні відріжняє тих, хто намагається відверті фантазії замішати із традиціями суспільного поступу. Крайнощі є сильною стороною творців тюрем не тоді, як останні вдаються до сили аби унормувати свої крайнощі.

Доказами правоти для примітивних точок зору, які представляють і виставляють себе як пропозицію винаходу із заміною собою не примітивних підходів до справи, може бути лише насильство стосовно означених реалій доказового та обґрунтованого не глупством спрощення. Й на цьому шляху злочинного придушення не лише рацій від історичних реалій, а й самого їх існування, - то примітивісти простують не лише до кінця з учиненням смерті для усіх опонентів, а у своєму екстремізмові з оживлення неймовірного виступають безпосередніми та прямими противниками усякої життєвості. Тоталітаристи інструментами насильства не лише прориваються до царини химерного й утаємниченого, а й виступають його спонсорами, бойовим загоном. Тоталітарні ідеології та вірування із їхніми домаганнями підпорядкувати усе що рухається вже своєму свавіллю це – зняття чи відключення запобіжників аварійних ситуацій, коли заскалювання за межі життя та розумного облудно подається як розширення свободи та поступу. Абсолютистські ідеоучення, які надуживають своїми змістами як буцімто завершальними для історії та пізнань, для останніх й становлять небезпеку тим, що заходяться те завершення історії улаштувати на ділі. У свою чергу надмірна затрата зв'язку із реальністю і є істотною характеристикою тоталітаризму. Зона остаточного щастя це не лише те, що вивалилося за скобки культури, як ще те, що ще й намагається включити у себе, асимілювати, підкорити культуру. У своїй нехоті до суцільної культури, якій любителі чуда протиставляють свої утопічні картини щастя, послідовне наполягання на візіях, догматах, обітницях святого учення несе реаліям світу смерть, яку ще й змістом включають у учення. Оскільки масив реальності, включно з історичним часом, не може провалитися у заготований для неї вузький гробик чергового тоталітарного абсолюту, то тоталітаристи засобами смерті урізають і зіщулюють реальність, аби вона таки вмістилася у їхні абсолютистські вигадки. Для експериментів тоталітаризму й моральність не є запобіжником чи пересторогою, не кажучи вже про соціальні закони на штурм яких і націлюються тоталітаристи. Більш того, зона улаштування чудес починається опісля знищення моральних регуляцій. Тоталітаристи це мертв'яки які домагаються поселитися серед живих як наставники, це товариші костюмахи, це організатори похорону для незгідних із ним. Примітивістів не можливо залякати катастрофою тому, що вони нею і є.

Ще учора москалі із числа будівничих щасливого майбуття усього людства та бійців проти товарно-грошових відносин розкуркулювали і депортували у тундру того кровопивця трудового народу за те, що той мав косарку чи зайву, на думку уповноважених, зайву ряднину; сьогодні ті самі ефективні менеджери перебирають у свою власність галузі чи володіють не зайвими, на їхню думку, яхтами. Ще учора інтегратори розповідали про братерську дружбу народів нового совітського народу; сьогодні вони із танків розстрілюють ненависні народи задля цієї ж мети. Ще учора москалі руйнували храми й священників, вирізали верстви імперії царської; сьогодні з тою самою великодержавною метою ці ж самі комуністи тим, кого вони різали, співають славу разом із тими, кого вони не дорізали. Ще учора науково-технічну революцію поєднували із перевагами реального соціалізму; сьогодні переконані, що довкола пласкої Землі обертається зірка Сонце. Себто: встановити закономірності на повороти московської історії є легшим від легкого.

Відданість фюрерові певною мірою успішно вдавалося вибивати із затятих нацистів хіба що разом із їх мізками.

Поступ це таке постійне відкидання на бік у подальшу спеціалізацію відпрацьованих досягнень, у ході якого напрацьовуються не так ще досі невідомі, як доказово досконаліші, порівняно із відомими, винаходи. Нема, бо здається не може бути легших шляхів для того, аби скотитися на маргінеси геть від магістрального шляху прогресу, яким просуваються лише його лідери і очільники. Подальша спеціалізація у замкнених на собі особливостях, провалля у досконалу унікальність оплачену непотрібністю втручання туди будь-кого зі сторони та зайвістю для пацієнтів ендемічності виходу звідти, – є не лише гарантією виродження для цінителів власної неповторності, але саме туди, у окрему парость розмаїття культури штовхатимуть досконаліх, аби ті не заважали для здатних розв'язувати проблеми.

Першим актом людської креативності у справах світу є конструктивізм у власній свідомості, коли ментальність бере активну та безпосередню участь у видозміні подій, проте й використані у вчинках закони та відношення у природі речей є не лише додатком до волюнтаризму, а ще й є цільовим призначенням пізнань та осмислень світу, надаючи адекватностям свідомості успіхів у фактичному переформатуванні надбань поколінь вже у нові відкриття, - тоді як пропозиції вклякнути на рівні можливостей свідомості є не просто безрезультатними, а є ще видом психічної хвороби у її різновидах а чи зміни вражень під впливом виключно мозкових марень, а чи незмінності світочуттів під тим самим впливом; несучою підвалиною усіх подальших надбудов культури є не лише свобода, гуманізм чи екобезпека затверджені у людському усвідомленні покликань, а ще логіка істин, які здоров'я ментальності не більше як обслуговують, бо з однієї ідеології нічого не побудувати, і ця здатність не піддаватися звабам, омані, помилкам саме й забезпечує витривалість істинам у наслідках прогресу, - проте здатність застрягати у переконаннях, що їх підтверджують лиш утопії та ті примітивні рішення, що призводять до глухих кутів безвиході, хист не сприймати проблеми, спромога на закритість до викликів та блуканина у відповідях вже переростають у хворобу не індивідуального рангу; стійкість переконань стає конструктивною, коли ще й поза своїми відпрацюваннями спростовує напад з боку марновіrstв, а у векторі поступу пізнань вагання є нормальними, - утім безсумнівність у забобонах стає просто небезпечною.

Природною актуальністю тоталітарних маній саме вони і є; за визначенням переконання у предметно не існуючому не підлягають ніякій предметній перевірці; ідеологічні твердження, феноменальність яких вичерпується актами віри, є поза критикою часом та обставинами. Даремно переконувати сповідників фанатизму у противному чи такому, що не відповідає змістам та призначенням ідеологічних марновіrstв. Зрада у ідеології є тим найтяжчим із можливих гріхів, що не може мати прощень ні за яких умов й, у свою чергу, те, що не має виправдань за відступництво і є фактом віри у тоталітарні догмати. Бо то лишень світ речей, не кажучи вже про соціальні організми у їхніх розвоях у культурі є відкритими до змін за визначенням життєвості. Тоді як доконаним гарантом затятості у незмінностях і є смерть, за допомогою якої химерні уявлення імітують собою визначеність предметних речей, коли смерть стає реакцією на неадекватне, коли смерть стає істиною примітивів, коли смерть віншує тоталітаризм. Із кадрів розчахнених до людяности свобод істин – не викувати тих бездумних катів, що вони й складають капітал тоталітаризму.

Кадри фанатиків як гвіздки вбиті у плин буття останнє й розколюють у тяглій єдності законів об'єктивности буття та їх пізнання раціонального на рівні науки, - проте на місці порожнини пізнань та цілини ще не посталої культури означені упередження встромлені у безпредметність є здатними бути ціхами опорами стовпами несучими для зведення вже на них тих відкриттів та гіпотетичних припущень, які мають шанси перерости вже у вагомість культури; химерні уявлення є неприйнятними, коли ними атакують руйнівно вже доведені до суспільних користей здобутки, - проте безпредметні містифікації та казкові уявлення можуть бути тим первісним позитивом, на якому міцнітимуть цивілізаційні нашарування; химери, що плодять за логікою приписів подальші облуди є шкідливими лише не на місці культурних порожнин, - проте недостатні для опредмечень акти віри можуть бути необхідністю для поступу. Самовідречення, готовність пожертвувати усім заради того, що не може мати доказів окрім самої віри, закритість щодо усіх рацій сумнівів заперечень і є тою фундаментальною цінністю, на якій надбудовують вже похідні змісти та прикметности тоталітарної зони, руїни якої можуть угноювати ґрунт вже для паростей відкритості до свобод.

Ідеологічні абстрактні понадзагальні беззмістовности на рівнях віри захищатися та відстоюватися як факти та цінности можуть виключно силовими прийомами, а не ринковою співвідносністю порівняльних вартостей товару, бо містика та безпредметні уподобання, за визначенням, є виведені з-під критики. Ідеологія входить у обіг силою й, у свою чергу, те, що входить силою у життя, замінюючи останнє вже на нежиття, - і є ідеологією.

Навіть науково недостовірні дані можуть бути доречними у обмеженій сфері свого застосування; у виробництві схожого та однотипного товарного продукту вдаються до відмінних технологій та стандартів; багатоманітні у їхніх неповторних особливостях політичні системи, соціальні інститути, культурні традиції задовольняють один і той самий біологічний тип людей; і вже зовсім терплячими навзаєм у їхній розмаїтості є художні смаки, - і лише тоталітарні ідеології відзначені злостивою нетерпимістю до тих змістів та явищ усього сущого, повновидим представником яких претензійно визначають себе тоталітарні віровчення. Тоталітаризм це своєрідна громадянська війна розв'язана у сфері цінностей. Конкуренцію визнають корисною у організації виробництва та господарського життя, інститути демократії обслуговують громадянські порозуміння та діалоги, мистецькі пошуки вдосконалюють самоусвідомлення людяности, на загал відкритість, змінюваність у співпраці та взаємодії із проблемами є станом дверей у перспективах прогресу, – і лише зятяті прибічники бачень остаточного вичерпання історії відмовляють усім в усьому відмінному від догматів злостивого сектантського віровчення що лиш плодить ворогів. Наслідком вкладання усіх смислів та сподівань саме у якесь виокремлене чудо стає діяльна та цілеспрямована відмова у житті та існуванні усьому, що у те спрощення не вміщується. Поділ на чорне та біле, виразність розмежувань між злом та добром, альтернативні взаємовиключні підходи – можуть і мають бути необхідними у ситуації напруження протистоянь. Проте в усіх випадках відмінних від описаних у кримінальному кодексі, де не толерують злочинців, ліпше орієнтуватися на відкритість.

Облудна видимість розв'язання реальних викликів та проблем у спосіб їх спрощення засобами підміни їх вже на фікції та повабні чудеса полягає у зведенні ментальности та когнітивних здатностей суб'єкта вже у транс віри і саме таке догматизоване судження оціночне, яке залишається не лише віртуальним та не маючим точок дотику із достеменністю фактичного стану справи, як ще й за своєю структурою цей сурогатний образ пізнання зобов'язаний представляти й представляє собою діалектично поділені на рівні полярні половини й логічно взаємовиключні твердження, диз'юнктивні та альтернативні, між якими відгук чи відповідь не може не міститися, проте там же, у глибинах сакральних таїн відкритих лише посвяченому начальству із числа обраних, ця відповідь залишається поза конкретикою предметного доступу до неї з боку віруючих у чудеса. Примітивізація розуму людини зоною полягає не так у зведенні його до одномірних упереджень, як вичерпується порськими сновиганнями його реакції миготінь межі напругами полярних взаємовиключень, аби в'язня на лише спантеличити й повести туди, куди організаторам зони треба, як ще й залишити в'язневі радість свавільного вибору емоційних оцінок з приводу закономірностей подій по усьому діапазону безплідної обмари його вчинків. Примітивізація і послідовність виродження, як логіка зоно творення, зводиться не до одномірних універсальних порядків примусу, як тоталітаризмом є втеча від конкретики істин вже до плуралістичного сумбуру, до пірнання у соломаху неймовірного й безбережного, веде до ступору підхожого поведженню буриданового віслюка. Призначенням догмату, який не сприймає жодних заперечень та критичних сумнівів у його незаперечности, є доведення усього, того, чого начальству тільки заманеться, посиленням на полярні змісти догмату.

Спершу вкрадається надія що сакраментальний розподіл світу на спасенних та проклятих має одних винагородити коштом покарання інших ворогів у затіяній тоталітаристами громадянській війні. Аж у тому то й нещастя абсолютистських ідеологій, що у вирву цієї чорної діри подальшого пошуку нових ворогів та ще новіших підданих віровчення втягуються усі безвихідно безупинно виключно у одному напрямкові. Тоталітаризм це очищення реальности від її існувань аж допоки на місці порожнечі не утвориться діра із ніщо й ніде. Із пастки кінця історії та остаточних смислів не видертися нікому, навіть організаторам та вищим функціонерами режиму, які будуть пожерті у проваллі завше успішного пошуку крамоли. У зоні тоталітаризму не може бути правим будь-хто відзначений будь-якою власною точкою зору.

Загородження людей у зону противну їхнім свободам справедливо вважається концентрованою аномальністю, а, у відповідь, усілякі експериментування із патологічним послідовно призводять до наслідків лагера, як вже повноцінної відплати за, здавалося б, спершу безневинні відхилення від випробуваних нормалей. Оскільки ж кожне точкове конкретне досягнення у історії прогресу не є початковим і не є завершенням історії, - більше того, досягненнями можуть бути множення помилок, себто самодостатніх вигадок, - то рух в сторону геть від унормованих звершень чи заперечення останніх може представлятися вже як відновлення тих норм, якими визнається поступ у відкриттях корисних людям та розширові цивілізаційних свобод. Примара зони чатує за кожним зворотом творчости. Аномальність закаптурюється під різновид оновлень, пошук пропозицій на вдосконалення, під варіації творчої винахідливости, водночас закидаючи нормам звинувачення у консервації віджилого, а то й помилкового, - проте, й у ситуації нетотожності унормованого та відмінних від норм винаходів прогресивних, бажано нарізно сепарувати химери та, з іншого боку, доказову логіку винаходів навіть тоді, як корисні винаходи та некорисні непорозуміння виборюють допіру й виключно лишень для себе ймення норми. Химерам щастить бути більше схожими на очікувану новизну, аніж вбудуватися доречно своїми пропозиціям у той вузький діапазон продуктивности поступу та винахідництва, корисність яких визнається нормою. На відміну від слідування істинам, як знанням у відповідности з фактами, - протилежне подібним заняттям множення облуд дається невимушено. Вигадки, не обтяжені боргами перед предметними залежностями та законами, а ще й приправлені на суб'єктивні безумства, даються легше від дослідництва наукового порядку, проте саме останнє годить й визнавати нормою. Коли освоєння природи речей інструментарієм істини, що органічно доповнює еволюцію вже на культуру, вважати унормованим обов'язком окремих людей і цілих спільнот, - то достатністю для провалля у аномальність стає вже просте неробство та ледарювання у слідуванні тому унормованому, за яке визнається відповідальність перед об'єктивністю. Хто не наздоганяє, той запізнюється. Досить занурити голову у пісок, - і вже пси конвою заб'ють копитом. На місці відправленої у відпустку свободи виростають грати не лише нормою, а безвихіддю. Люфти у приписах відшкодовують карною в'язницею.

Аби започаткувати концтабір, то досить лише не наводити чистоту, не дбати за здоров'я, зігнорувати цінности моральної вихованости, відхилитися від гуманізму, від виконання порозумінь із ближніми, не бути законслухняним, не сповідувати добро, побільшити число вихідних від праці днів та ночей, покладаючись не на власні сили, а на якогось доброго дядю чи дідька, варто лише піддатися спокусам інстинктів замість чинів та імперативів повноцінного життя у культурі, доста лише віддавати переваги ролям виконавським там, де адекватним відгуком на проблеми мало б бути керування ними, достатньо відмовити дегенератам у визначенні їх саме за дегенератів, переплутати гру та далеко не символічні небезпеки, доволі лиш закрити очі на виклики та відвернутися від протиріч, доста лиш поза міри розширити допуски технологічні, бути нечуйними до науково-природничих законів, започаткувати спрощення як втечу від розв'язання проблемного, вклякнуту у забобонних традиціях - й кошмар почнеться не питаючись для себе дозволів; а віднині, у заміні місцями дійсности та мітів, добра та криміналу, віднімання та додавання, аби браму концтабору було й приступом важко взяти, - то треба уже свідомо довіритися пошукові чудес, відмовивши істинам у їх доцільности, годить цілеспрямовано провокувати скандал рейваху укупі з шарварком гамору та веремією революційного хаосу, коли не просто знецінюють життя, а схиляються до людовбивства та суїциду, оспівують види загибелі та небуття у захисті смерти, сповідують зло та напад на жертв від власної зажерливости, умисне шукають та знаходять ворогів, вдаючись до репресій беруться вирішувати за інших шляхи до щастя, вправляючись у збоченнях, орієнтуючись на екстремізм, вихід за межі у царину неймовірного та позаісторії, коли маніакальний фанатизм та сліпа віра відкидають сумління та критицизм, коли кохаються у ірреаліях, рахуються із позараціональним та утопічним, коли освячують усе, що є виключенням із правил. Унормуйте скруту й вона почнеться насправді.

Нормою культури є освоєння явищ у їхній об'єктивності, удосконалення процесів та результатів пізнання тих явищ, далі приведення до істини, себто до відповідності фактів та знань про них, - що й стає культурним поступом. Тоді як химерні обіцянки звабні чудесним способом враз, без оголошених зайвими витрат належної праці, безжурно вивести людство до небачених висот достатку у спосіб діянь поза скобками норм поступу, - доказуються виключно ненавистю до історично обумовлених норм поступу. Абсолютистські ідеювання без меж і кордонів є не лише нарочитою демонстрацією своєї инакшости та протиставній окремішности стосовно реалій, новим порядком спасіння від огудженої дійсности, досягненням вищим понад усім злом світу, як надумані виміри месіанства вичерпуються негативізмом до усього суцього поза сектою означених безумних маніяків шахрайських, зациклених на управлінні чудесами. Автори остаточного розв'язання проблем історії свідомо проголошують себе чужорідними та войовничими стосовно доколишнього світу, охрещеному зі сторони віруючих у своє святе обраніцтво, вже як світ противного їм зла. Вичерпністю свого прориву до осяйного майбуття обіцяного засобами віри стає системна й наполеглива боротьба з тим сонмом ворогів, із числа яких не вдасться вислизнути нікому із докільля вільних народів і культур. Традиції і норми ревізуються до стану визнання їх історією помилок тому, бо нормою тоталітаристи представляють свій режим націлений на войовниче заперечення усього від нього відмінного. Усі реалії від втілення обіцяних чудес, окрім викопування реальних могил для ворогів, мають місце лише в уяві віруючих у догматизовані чудеса. Чужим для тоталітаристів є усе, тому що самі тоталітаристи є чужими усьому. А цільовим призначенням провокації розламів і кризових станів у суспільних зв'язках, проведення фронтів по межах спеціалізацій, продукування ворогів на противагу обраним для спасіння – є не відгородження сектантського екстремізму від не такого як йому треба доколишнього світу, а атака на останній, аби агресією, представленою як гідне подолання відчужености, запопасти ресурси тих, які інтегратори обізваля ворогами.

Засновані на психічних вигадках вірування сектантів у свою обраність як десниці Божої покликаної змінити загниваючий світ, створення полярних напружень апокаліптичного гатунку боротьби між сатанізмом та святістю представленою адептами містики, провокування несумісних різниць класових, расових, майнових, віроучительних – є спрямованим зовсім не на те щоб кожен із видуманих ворогів розповзвся по своїх замкнених посіlostях і не втручався до сусідських справ, аж навпаки, войовнича ворожість у суспільстві роз'ятрюють на те, що чуже майно поєднати із своїми на нього апетитами. Війни й конфлікти генерують для того, щоб повержений ворог з миром спочив у могилі чи гримів ланцюгами на каторзі, а вдалий бандит безпечно втішався награбованим трофеєм. Культивування розладу та ненависті із залякування майбутніх жертв гріхом первородним, капіталістичною експлуатацією, належністю до неправильної раси - є запорукою та передумовою на тотальне єднання усіх підбитих ворогів під волю завойовника. Корпусом тотального регламенту є однорідність хаосу як результату придушення й поглинання ворогів поганих їхніми хорошими ворогами. Нападникам потрібен розбрат, аби під приводом його ліквідації напасти на жертву і спершу з'їсти у ній те, що нападники оголосили зайвим, аби потім без проблем дожерти те, що вони оголосили вже братською для свого апетиту часткою.

Ідеал завершення історії і настання безмірного раювання обіцяного у утопії не має розв'язань ні за яких обставин, - на відміну від незнищеної маси тих нових ворогів і шкідників, які постійно заважають обіцянки утопії втілити у життя. Новопосталі вороги це енергетична сировина для вічного двигуна репресивних органів абсолютистського учення. Жертовне будівництво остаточного щастя завершиться не тоді, коли воно відгримить перемогою, а тоді, коли може статися аварія вичерпання ворогів які шкодять будівництву. Каторжників страхають ворожою відчуженістю щодо них тої продукції каторжної праці, від якої треба відчужуватися. Потік підступних шкідників, від яких треба очищатися, зобов'язаний бути нескінченим аби виправдати незавершеність будови остаточного щастя. Аж, на щастя, безробітних не буде у Органах із відлову чужорідних ворогів.

Усякі знання про досвід виживання відповідають своєму часу та обставинам. Однак відбувається розходження між прагматичною актуальністю зафіксованого у традиціях досвіду та його подальшим розвитком вже у нових знаннях. Одним із способів збереження традицій стає посилення їх конфліктності стосовно привнесень та усього відмінного від означеного спадку поколінь попередників. Іншим способом консервативної непорушності здавалося б відпрацьованих традицій є надання їхньому культовому обрядові значень вже сакральних – на шляхах посилення духовності цих культових приписів, які доказуються вірою відстороненою від критики зі сторони практики нових знань. Віра і ритуалізм утворюють синергійну пару, якою і є релігійність та практика сповідання чуд у їхніх претензіях на виключний арбітраж законів суспільного життя та його смислових цінностей. Відмінним від віровизнань чинником та організатором суспільного життя виступають вже світськи до нього підходи. Доктринальний пантеїзм перекривається реаліями наростаючого секуляризму, домінуванням мирських інтересів соціуму. Але учителі духовності не припиняють туди вторгтися. Релігійність, - яка з жертви формує образ ворога, а з нападника святість, - є знаряддям зони.

Тоталитарні угруповання, сконцентровані на загарбанні та поневоленні сусідів, перебувають у переконанні що вони є оточені тими злобними неприємцями, які тільки й націлені на шкоді для цього табору месіянського єднання. Закручена таким чином реакція помсти за реакцію помсти ворогові вступає у резонанс її посилення.

На часі сучасному ми є озброєні убивчо краще від далеких попередників, які хоча й мали палиці та списи, аж постійно ними без втоми орудували віднімаючи один від одного ресурси споживчі, яких тому то й не вистачало. Це унормування грабежу та безугавне порушення прав чужого володіння потребує сприятливої атмосфери звинувачень на сторону проклятих ворогів. Цінності архаїчних культур відзначені переважанням негативізму стосовно сусідів як об'єктів атаки на них, порівняно з ідентифікацією на власних позитивних значущих особливостях цих самих нападників. Змістами культур примітивних, - які є такими, оскільки нема чим похвалитися як винаходами власного авторства, - є визначення від протилежного: ми є тими, чим відрізняємося від інших. Нашим корисним є те що не годиться сусідам і є для них отруйним; і навпаки: усе що можна відібрати від ненависних сусідів є нашим рідним. Марно шукати якихось раціональних причин та обумовлень ідеовчень архаїчних, змістами яких є усе їм протилежне, себто те, що належить сусідам і є сусідськими сторонніми особливостями.

Достатність осібних одиниць є не повною тоді, коли не включає у себе знання про загрози від ворогів. Коли спільнота не має ворогів, тоді останні можуть безкарно вторгтися до неї. Насельники сучасного розвиненого часу вміють домовлятися між собою у мирному взаємкорисному співробітництві. Тоді як прикметами давнини є ворожнеча, обумовлена потребами віднімання чужих багатств. Ідентичність примітивних спільнот будується на ненависті до сусідів як жертви, звідки збирачі лиш і можуть здобувати ресурси на своє паразитарне прожиття. Наприклад: що є для життя російцю, то - німцю смерть; а що є німцю загибель, то є для життя російцю. Наприклад: заборони та приписи юдаїзму мають ознаки апофатичні. У їхньому навмисному спрямуванні на відсторонення від докільля та на ворожість йому, у небажанні проживаючих у розсіянні вписуватися у духовні, а то й у соціальні процеси інтеграції осібних культур і народів слід шукати і знаходити переслідування релігійного єврейства та самих діаспорян. А водночас, з причин невдачі побудови своєї держави для відстоювання життя народу, то єврейська діаспора робить ставку вже на релігійні чинники з наслідками легального пристосування до довільно яких політичних режимів довільно яких країн свого у них замешкання.

Україна це представлений нею західний європейський світ: як щит захисту від кочового московського збиральництва, а також як зброя європейства. Ізраїль це світ Заходу вже у близько-східному регіоні, де з часом не обійтися без настроювання взаємин із мусульманськими країнами.

Через те, що лідерство, себто співвідносність між власним винахідництвом та самочинним запитам на нього з боку загалу, потребує фахових знань у користуванні досягненнями, то примітивам легше імітувати самодостатність у спосіб прихильності до усього відмінного від однозначности прогресу, тобто корисної творчости, коли означені любителі виключень експериментують із запереченнями, спрощеннями, утопічними чудесами та усім тим, що тільки може відрізнитися чи бути противним щодо доказового. Махляри використовують зміни у культурі, коли достроково її досягнення оголошують вже відпрацьованими й пропонують натомість свої неопрацьовані, а то й фіктивні пропозиції як достроково істинні, - проте сам собою негативізм, а то ще й намовляння загибелі на усе непіддатливе волі любителів невибагливого ошчасливлення, не є сам собою конструктивним, бо поступ зобов'язаний своїми успіхами саме спожиттю праці попередників, а не відходам, які на часі важко утилізувати, затим що прийдешне може належати іншим обставинам, але останні не обов'язково роковані на те, що треба здоровим людям. Проповідуванню своєї ворожости докільню фортуниться більше, ніж практичній участі у збагаченні докільля корисним йому та ще й власній творчости у реалізації життєвих зростань, - зате усяке іншування на маргінесах відповідальности та вправляння у власній неповторности за усяку ціну саме й заводить у глухі кути заблукань, де фанаберію власного месіанства легко удоволити у непотрібности її будь-кому абиде.

В ідеалі, можливо, було б не погано рухатися від одного безумовного успіху вже до іншого, та, оскільки, завше благополучний рух є проблемним, - то розумно вчитися ще й на помилках, вміти віднаходити перспективи навіть у ресурсі допущених хиб, годить не обмежуватися лише позитивним, а утилізувати навіть те, що почасти перевищує сили. Безпека та відповідальність лише накопичуються, коли не припускати вже апробованих невірних ходів, коли впалі жертви оголосити гідними наслідування героями, коли невідоме міфологізувати вже як опору для подальшого руху. Ідентичність задається згодою із власною свободою, а не самою незгодою із нападниками ззовні, самодостатність досягається власною працею, силою, талантами, а не самим пошуком супостатів, прогресивність потребує осягнення істин, а не самого уникання ризиків, - проте консолідує і традиційні вороги з недругами, і спільність допущених провалів із абераціями, і знання з досвідом не пхатися туди, куди не треба. Можливости докільля годить фільтрувати у згоді з власними потребами: до числа відкритости та здруження з усяким розвоєм не варто включати збагачення на чужинецьку агресивність та толерування злочинів, а виключення останніх геть із якостей нашої власної чи гуртової самототожности не має заводити у манівці збіднення, - під приводом ототожнення вже із неприпустимим усього ще не достатньо освоєного. Впевненість у непристойному лише відтіняє достоїнства.

Попри варіативність пропозицій прогресу та конкурентність його стандартів усе нормальне та те, що знаходиться по цей бік історії та у межах розумного – є виключним, а розмови про те, що ненормальність й усякі види божевілля з беззаконням можуть претендувати на другу реальність є розмовами хибними, не кажучи вже про безглуздість та безперспективність пошуку ще й третіх шляхів світоусторою. Помилкове це не оригінальні пропозиції творчі, а це – помилкове у вирішенні певних питань. Істинне ж завше самотне у його достатности. Тоді як публіка не здатна до повноцінної участі у житті культури й не спроможна увійти у закономірности культури пропонує химери та робить ставку на ненормальність, розповідає про користі запліднення історії на усяку потойбічність та чудеса. Тоталітаризм, як всеосяжність, береться до вівісекцій та щеплення до історії саме витворів із репертуару андеграунду; тоталітаризмом є збаламучення нормального на розмір легалізації там усяких психопатій; тоталітаристи пружаються захвати право, людяність, здоровоглудзя вже у зону вигадок патологічних. Довершені автори ідеологій та інші містифікатори не безневинно граються в усе, що цілеспрямовано випадає геть із посебіччя історії, а своє замешкання домом запілля та позарозумного вони розглядають крамом вартим офіри заради нього усього людяного та цивілізованого. Зона це керування потойбічним.

Сектанти абсолютистських сповідань є націлені на винищення усього та усіх випадуючих за скобки сповідання тоді, коли можуть це робити, коли їм попускають це чинити, а коли сектанти не можуть вбивати та нищити ворогів, то вимагають толерантного до себе ставлення чи добиваються своєї гібридизації та суміщень із матеріалом здорових образів життя. Наявність населення володіючого не лише ужитковим майном, а й виробничим господарством, наявність ринку та інструментів його функціонування, наявність процедур та установ демократичних, правових, інтелектуальних свобод, наявність відмінних між собою верств, етносів, культур – свідчить про те, що бійці проти власности не належної слугам народу, бійці проти торгівлі та грошей, бійці проти демократії, бійці проти різниць між людьми не є виключно правими. Тоді як містичні плани із тотального одержавлення, загальної трудової повинности і пайкового патерналізму, плани із комвиховання трудящих і очищення від ворогів народу, заміри на пролетарський інтернаціоналізм – є обґрунтованим доказом неправоти подібних планів та перетворення суспільства у концтабір із втілення планів. Аж обман це не ще один вид правди, злочин це не інваріант права, безум це не додатковий корегуючий вид здоров'я. Помилки можуть бути наслідком хіба що ще не достатньо дослідженого. Помилки у історії їх наявности тягнуть за собою не накладання заборон на їх виправлення, як обов'язковою робить необхідність позбування їх на шляхах безальтернативного прогресу.

Забобони, світоглядні упередження, зацикленість на догматах вірування у обмеженість яких прихильники химер намагаються загнати навіть фізичну реальність, вдавання задля цього до насильства, ігнорування з цих самих причин не лише запитів на дійства осмислені, як ще й ходіння всупереч природі речей та предметних явищ, - викликаються не так недорозвиненою, неадекватною, хибною реакцією людською, або ж причиняються недостатньою соціалізацією, окультуренням, браком фахових знань. Аж навпаки: саме гнучка лабільність людських сприйнять, наділеність людини розумом, здатність на впливи відгукуватися у спосіб незвичайний – й породжує химерні режими відзначені продукуванням небіжчиків. Серед усіх живих істот лише ми люди є здатними перетворювати реальність вже на казку, й навпаки. Так левиці не лише можуть вполювати антилопу, як неодмінно зроблять це керуючись інстинктами й потребами виживання. Але ніяка тварина не буде вбивати лиш тому, що жертва молиться на таким як треба Богам. Дресурою можна вдало у цілях циркача впливати на інстинкти й природне поведження розвинених тварин, але цього не можна гарантувати у впливах на людину навіть під загрозою інстинктів належності людини ще й до класу тварин. Навіть булижник адекватно відреагує на вплив на нього відбійним молотком. Тоді як лише люди можуть у явищах углядіти закономірне, вивести з цього знання, застосувати вміння використовувати пізнану природу речей для впливу на інші речі й отримувати внаслідок подібного успіху вже окультурену реальність. Ця ж сама розбіжність між об'єктивними явищами та людською на них реакцією слугує не лише запорукою вчинків на користь комфорту нашого життя у прогресі, як ще й не невідповідність наших реакцій породжує помилки, або те, що їхні автори відмовляються визнавати помилками. Може завалитися дім мурований із каменів, але устрій складений із фанатиків встоїть. Переконані у запевненнях своєї віри стають не лише нечулими щодо усіх відмінних від своєї секти резонів та доказів, а годні для усіх не включених у секту улаштувати ще й на доданок виключення тих ворогів вже й із життя. Ідеологічно чи партійно переконана агентура нападників є небезпечнішою за зброю, якою ці фанатики орудують, бо зброю можна принаймні у них відібрати. Духовні забобони є міцніші від тіл їхніх носіїв. Закиди глупству у його не належності до царини розумного не є для нього переконливими. Відмінність реагувань людського розуму від інстинктивних реагувань наших органів подразнення дозволяє нам не лише бачити небувале, як ще й цілеспрямовано відмовлятися бачити й второпати очевидне для очей не просвітлених навіть досвідом знань. Не лише можливість помилятися, як ще слідування сюжетам казок і є духовним промотором бригад із вбивства ворогів учення розпіреного як дорога до щастя.

Конкурентом є той хто тебе випередив у царині спільних занять, тож варто заздрити переможцю й спершу надолужувати згаяне, виправляти допущені власні помилки, а згодом намагатися на ділі задавати стандарти прийнятні для загалу, - а не оголошувати відмінність результатів власної порівняльної відсталості такою собі альтернативою у змаганнях із лідером. Так реакційним видається протиставлення британському індустріалізму неадекватно інтерпретованих Марксом німецьких порядків роз'єднаної Німеччини: коли переможним над капіталістичним господарством острова заявляють якийсь первісний комунізм; замість вільного ринку висувають регулятивний контроль; розподілення - замість цілей знищення грошового обігу; замість ринку бізнесів ідеалом витикають одержавлення планово-централізоване за зразками цехової організації доби середньовіччя; функціями держави оголошують не регуляцію, а експропріацію бізнесу затаврованого не лише у господарчій неефективності, а й у антинародності; приватну підприємливість обіцяють замінити плановою регуляцією зі сторони чиновників на ставці; громадянські та національні права людей та народів підминаються насильницькою диктатурою; на місце знищених буржуїнів та еліти імущих висувається месіянський пролетаріят скраєний за рецептами обраного народу; імперіалізові конкуруючих ринків національної буржуазії протиставляється пролетарський інтернаціоналізм; оголошена неприпустимою приватна власність віднімається на користь тих очільників диктатури пролетаріату які вольовими рішенням формуватимуть трудові армії чи то замість людини вирішуватимуть а чим їй у житті зайнятися та якими речами дозволяється володіти; індивідуальні та пресональні свободи міняються на користь колективного інтересу визначеного тими самими начальниками; на місце ринкових свобод у громадській opinio ставиться комуністичне виховання; альтернативою тому профітові капіталістів який є суспільною платою за організацію виробництва висувається повернення робочій силі додаткової вартості попередньо пограбованою такою ж містифікованою експлуатацією. Подібне негодяще для розвинених країн віровчення про «хто був нічим – той став усім» було, під видом апофеозу критичної думки Заходу, використане у Московії як альтернативу змагань із Заходом. Успіх подібного використання антизахідництва, коли соціальний патерналізм вичерпався харчовою пайкою для безправного трудармієця, зміцнив втримання імперії від загроз свобод бізнесових та національних коштом не лише ідеологічної ворожості щодо вестернізації, а й практичним переходом до сторони противної лідерству. Московитам вирішувати: а чи наздоганяти у їхній вірі умираючий та загниваючий Захід, - позаяк віра московитів перебуває лише у межах їхньої ж віри. Прапор їм у руки віри.

Злочинність це облудливість стосовно правочинної нормативної правосудної законності; а порушення, спотворення, перекручення законного, чинного, належного, - за межами доказів, - є злочином. Застосування насильства задля відновлення права порушеного насильниками є відповідною необхідністю поновлення права у його межах і призначеннях.

Без постійного нав'язування міфів віровчення задля заміни ними притомності світогляду пастви, без цілеспрямованого оживлення неймовірного, без наполегливої гіпнотизації глузду і спотворення підстав, – то змісти догматів залишаються безпідставними і беззмістовними, неконгруентними стосовно правдивих ситуацій, не відтворюваними у межах неупередженого дослідництва. Призначенням товмачення химер є товмачення химер, позаяк наслідки на реалізацію обіцяних чудес, - відмінні від втілення подібного парадоксу пропаганди, - не можуть настати. Насилля над свідомістю людей, перетворюваних на паству способом обдарування інформацією про конвертацію казки вже на дійсність, є злочином обкрадання людей на відповідний обсяг здоровоглуздої інформованості і знань.

Книга, гармата, інші корисні людському благополуччю винаходи розтікаються серед усіх народів навіть тоді, коли б хтось противився. Тоді як між атавістичними химерами і їх затребуваністю у поступі прогресу виникає залежність противна їй - не на користь химер. Тож задля підтримання актуальності химери, - поки ще не витіснені у стан релігії, - стають більш наполегливими. Спецвиключність віроучення, кліру, інквізиції лиш росте інерційно.

Аномальні вчення, у яких вдаються до сили щоб пропхнути у життя нежиттєве, виникають на межі вже дозрілого невдоволення сушим станом речей та, з іншої сторони, ще недозрілих знань та можливостей на вихід із ситуації у спосіб позитивних здобутків винахідницьких. Тож прості рішення, які в умовах відсутності реальних можливостей імітують вихід із проблем, мають у своєму розпорядженні лише чудеса, інструментом нав'язування яких, як буцімто затребуваних, є терор та гіпноотичні облуди у сприятливих для них умовах дозволу безкарно грабувати. Претензії святість та неприступність критичних атак на сторону усеохопних віровчень та бездоказових соціальних прожектів спрощеного розв'язання усіх проблем та задоволення усіх хотінь – є не більше як компенсацією за ті приховані вади віровчень про обітници остаточного ошасливлення, у яких автори подібних химер навіть собі не дозволяють зізнатися. Претензії на керування величним та святим є прикриттям несамодостатності у реальному житті тих, хто цим зайнятий. Панібратство із Богами це картбланш виписаний самому собі у вигаданому праві паразитувати на тих, кого ці спеціалісти відносно чудес оголошують ворогами Богів. Зазіхання містифікаторів на вправне оволодіння чудесами не було б загрозливим для громадян які замешкують реальний світ, коли б ритуальні маніпуляції за сюжетами казки там би й залишалися. Аж у тім то й небезпека від втягування чудес вже у реальне життя полягає, що чудеса слугують виправданням претензій означених пройдисвітів на оволодіння вже реальними цінностями які належать сусідам ближнім, на конто яких висуваються претензійні позови звинувачень їх у якихось надуманих вадах за для того, щоб буцімто виправдано їх пограбувати, а то й винищити на разі захисту ними своїх прав.

Шкода для нормальних громадян від фантазерів полягає у тому, що фантазери вбивство конкретної особи виправдовують посиленнями на боротьбу із дияволом, із воржими класами, із еретичними спотворенням ортодоксії та іншими посиленнями на абстракції представленими виключно словами та психічними уявленнями; а бійка тоталітаристів проти вигаданих ними абстракції вичерпується засадженням багра чи кулі у груди конкретної тої людини, яку ці бійці за народне щастя вважають уособленням диявола, ворожого класу, не тої що треба раси й подібне. Зона небезпечна переплутуванням у ній того що є і того що є лише у не надто здорових психічних уявленнях.

Тоталітарними, з наслідками концтаборів, не можуть бути й не бувають вимоги та запити які можна вдовольнити та здійснити практично. Аж тоталітарні учення тому й почуваються у містиці та неймовірних чудах як у себе удома, бо змісти їхніх претензій не належать світу реальности, бо вигадки фахових фантазерів не є можливим ублажити ні за яких умов. Тоталітаризм це завше вихід за межі, устремління до неможливого, вічний двигун небуття. А коли жертви тоталітаристів згоджуються на ультимативні апетити нападників сподіваючись на те, що поступки вгамують озброєних збирачів чужого, то, проковтнувши шматок від жертви, агресори лише виразніше наснажуються на більш нахабні кроки погроз. Потенціалами загарбників є навіть не те, що вони мрійливо хочуть, а те, що їм дарують чи дозволяють відхопити. Серед тоталітаристів задоволених у втіленні їхніх догматів бути не може. Зона це висування новіших вимог до жертви яка ще не усе своє віддала і поки ще животіє як одиниця. Зона, у якій би доби́ли останнього її противника, припиняє бути зоною з пошуків та виробництва нових кіл ворогів. Примітиви, які б у процесі примітивізації та винищення досягнень зупинилися б у досягнутому ними, - перестали б бути примітивами. Суд концтабору, перед котрим можна було б якимось чином виправдатися, переробився б вже на правову установу. Можна спрогнозувати, що любителі спрощень у своєму рухові до порожнього місця могли б поглинути увесь масив окультуреної реальности, але не можливо й надіятися на те, що це примітивістів вгасить. Виродження, як і альтернативний щодо нього прогрес, не мають стратегії зупинки. Тож збирачів необхідно зупиняти на ранніх стадіях.

Плоди бізнесу дістаються суспільству, хоч капіталіст дбає за особистий прибуток. Проти буржуазії кріпаки, добробутом яких опікувалися сеньйори. Тож московити проти царя і буржуазії лиш тому, що імперія і здирники не достатньо діляться краденим із масою.

Законодавство, яке регулює відносини між людьми з приводу володіння речами, буде пустопорожньою доброзичливістю марень ні про що, допоки своєю неодмінною складовою не включатиме застереження карних покарань у обумовлених казусах недотримання чи порушення прийнятих правил. Запобіжником неприйняттого у сфері моралі є сором, фактор якого змушує переступників вклякнути у прояві неподобств. Тож щоб цього не сталося, то злочинцям та руйнівникам правил потрібен такий собі механізм, який би не лише подавляв сумління та тверезе усвідомлення небезпек їхньої відчайдушної афери, як ще й порожнину моралі заміщав би на містичну впевненість у бандитській вдачі. Без знахабнілого ігнорування завад криміналові, вибудованих культурою задля свого збереження й продовження, протиправний замах бандитів просто унеможливився б.

Помилковою, бо односторонньою є теза про те, що накопичення позитивних, для даних обставин місця, досягнень тягне за собою вже у часі таку ж інформаційну добропорядність вже для спадкоємців, що за добро віддячують добром, а зло ліпиться лише до злочинців. Спричинення видатних еволюційних та революційних переворотів зобов'язане не лише випадками, а то й відвертим ляпсусам. Так само й божевільні ідеї з оживлення неймовірного можуть породжуватися простою нудьгою та утомою від унормованого, яке ніяк не перестрибнути, окрім як розвагами збоченців. На психів поблажливо дивляться саме на часі, стабільність нормалей якого здається ніщо не вдатне підозріло збурити.

Не повним і недостатньо справедливим видається зведення причин військових нападів на сусідів лиш до задоволення нападниками своїх корисливих потреб розжитися чужим добром, заощадити на клопотах власної праці, простими засобами грабіжницької війни втішити свої фізіологічні тілесні потреби на збагачення і достаток. Оскільки мотивами поведінки та мислення людини є її життя у власному тілі як осібною прояву культури, а не виключно у подобі виду тварини з її інстинктами природними, то останні навіть приносяться у ризикову жертву на толк енергетиці творчій саме у відносинах соціальних. Об'єктом атаки стають не так претензії до власних незнань чи невмінь у трудовій трансформації речей і явищ, а замах на ближнього, у якому вбачають не так конкурента чи потенціал креативної співпраці, як закидають іншим причини власних неуспіхів, або ж вимірюють особистісні успіхи виключно у спосіб домінування над упокореним іншим. Проти сусіда легше воювати ніж проти власного глупства чи у захисті істини. Екстремали отримують ейфорію у боротьбі із супротивником навіть тоді, як стає реальною небезпека втратити володіння власним життям чи належністю до правоти, а не лише зазнати фіаско у замірах здобуття якогось уречевленого трофейного профіту зі сторони. Глибинні причинки війни у ній же і перебувають, а відволікання від них видається за непотрібне множення сутностей подалі від вихідних реалій. Воюють не проти миру, а за війну. Тиск на іншого подібного самому бійцю захоплює не тим що пощастить захопити, а тиском на іншого подібного бійцю. Винагородою азарту гри є гра азарту. Війну живить перспектива вмерти у ній. Війна це крайній вид змагань у отриманні переваг серед рівних за однаковими правилами чи умовами перегонів. Тоталітаризмом і є встановлення правил за якими на перемогу та першість можуть претендувати лише учасники суперництва за штучно заданими правилами гри. Причиною терору та переслідувань ворогів зі сторони сектантів та сповідників жорстких приписів віровчень тоталітарних є домагання видалити ту несистемну публіку, яка не збирається підкорятися, слідувати, неухильно грати виключно за вигаданими правилами. Охоплення усіх та усього універсальними без виключень обов'язковими правилами насильницькими й регламентами примусовими є не лише видом азартних змагань, як у свою чергу змагання із чисто спортивного інтересу і є характеристикою тоталітарної зони. Усі хосени та оправдання війни вміщуються у прояв ефемерної лицарської честі, окрім якої у війні, з відсутніми у ній смислах та приходах, присутня реальна руїна життя, пам'ятників праці, людяности.

Зведення причинок нападу на імущих посиленням на потреби злидарів забезпечити свої існування фізіологічні стає лиш частковим їх оправданням. Бо багатів винуватять ще й через учення про встановлення справедливості - вже у вимірах духовних потреб нападників.

Науковці, які у логіці фактів досліджують поки що проблемне та утаємничене, свої корисні відкриття вводять у обіг загалу, - тоді як успіх гри у сповідування чудес зводиться до зворотного дійства: чаклуни вигадують нові табу й ще більш новітні заборони. Найуспішніші автори абсолютних законів світоустрою навіть не розтрачаються на дріб'язок окремих заборон, а зразу пророкують про кінець історії й домагаються його утнути на ділі. Тоді як науковцям доводиться свої теоретизування узгоджувати із ефектами природними чи закономірностями соціо-культурними, - то фахові адепти виродження претендують на ролі еліти лише і виключно як переможці у вигаданій ними гри із дотримання вигаданих ними тих заборон, до числа яких однак включають громадські колізії та проблеми. Складнощі кар'єри пов'язані із корисними внесками до культури загалу заміняють тоталітаристи відданістю догматам свого містичного віровчення: щоб бути зверхніми серед ідеологічних некрофілів, то доста заповзято виконати людожерське розпорядження вищого у ієрархії начальства. Лідерами максимумів примітивізації і занепадництва стають максималісти із дотримання тих ритуалів культових, які заміняють зайву для них, знищену ними власне реальність. Отаманами неадеквату стають асоціали. Для демонстрації стояння понад реальністю улаштовується втеча від неї у найвіддаленіші абстракції. Тоталітаризм це система штучних викреслень геть із життя та знищених рацій.

У цінність самоідентифікації торбохвати у воровському законі піднесли не лише свій фах крадіжки чужого через переступ власне права, яке охороняє господарів від бандитів, як до непорушних і святих установ бандитизму відноситься негідність усякої продуктивної праці, якою живуть і охороняються законслухняні громадяни. Обвиклі до грабежу, трансформованого вже у спосіб поведінки та мислення, скоріше розіб'ються у підготовці нападу та стануть мучениками своїх упереджень гидування роботою, аніж дозволять собі порушити табу кримінального штибу. Так московити вихвалитимуться героїчними чинами свого кидання під кулеметний вогонь ворога, будуть накопичувати гори й моря озброєння, вважатимуть прибутком більші втрати своїх солдатів порівняно із меншими втратами солдатів противника, - але відмовлятимуться й помислити стосовно переходу на продуктивне виробництво. Впадуть у злидні та втрату тям, але неситим оком зазиратимуть у миску зненавиджених ними буржуїнів, аби з'їсти тамтешні смаколики. Імперотворці та віддана їм маса советського народу вперто зноситимуть нестатки, каратимуться у безоплатному гаруванні, надихатимуться своїм жертвним мучеництвом, - але мобілізуватимуть військові ресурси для визвольного кидка переможної світової революції.

Встановлення одномірного режиму остаточного порядку, у якому вклякає усяка можливість його порушення з боку неконтрольованих ініціатив, з освяченням режиму таким же довершеним віроучительним ученням ідеологічним, - ще не є тоталітаризмом на етапі боротьби режиму із сонмищем ще не приборканих ворогів. Аж тоталітаризм починається тоді, коли встановлюється мир на могилах усіх підкорених ним. Подібно й злочинність стає організованою не тоді коли конкуруючі банди змагаються у взаємному відстрілі, а тоді, коли між собою вони домовляються про розподіл угідь з відстрілу вже тамтешньої дичини. У зоні переможного тоталітаризму, усі учасники якої є пов'язані кров'ю спільно учиненого злочину, нема безвинних, які могли б відсторонитися від відповідальності за тріумф зони. Навіть та маса трударів, яка сумлінно на виконання приписів мирно виробляє бомби для озброєння війська режимної зони єднання, конкретно має звітувати й за діяння свого війська. Зона очікування настання неіснуючого чуда у символічних з його приводу ритуалах існує не довше того часу, допоки її орденська організація захищає навіть останнього у ієрархії із свого членства. Бандитське угруповання, у якому перестає діяти табу на можливість покарання навіть крайнього з його бойовиків, розсипається у ту ж саму хвилю. Спільнота, де чинними є процедури демократії, у якій громадяни незалежно від статусу підлягають закону, де є проблеми розвитку, - не представляє собою зону монотонного єднання. Співучасники зони тому й за наказом кидаються безпричинно на незнайому їм жертву, бо не може причин за якими б зона відмовила їм у опікуванні та захисті за учинений ними переступ.

Заборони на перевірені прикрим досвідом й вказані у відповідних правилах загрози самому життю працівника та ризики виникнення аварійних ситуацій на разі порушення правил мають передувати експериментуванню. Негативістський аспект усяких норм та правил, приписи не опускаються принаймні нижче від вже здобутого, гарантовано не заподіяти шкоди до якої певно призведе те що не треба робити – є осердям усяких позитивних учень. Тямущість товаришує із оптимізмом, але одружується саме на песимізмові. Хоч у архаїчних ученнях їхні вето мають характер або випадковий, або радше безпредметний, символічний, ритуальний, якому реальні відносини не відповідають у силу недостатнього розвитку знань, - проте сама по собі регуляція відносин між людьми, стосовно природних явищ, відносно роботи і є вже організацією культури та соціуму. Містифіковані табу є складовою тоталітарної містики. Тоталітаристи запроваджують штучні заборони вже із самої необхідності виступати регулятором усілякоможливих сутностей. Оскільки позитивом неймовірних чудес обіцяних можуть бути вправління у заборонах усіх проявів реальності оголошеної у абсолютистському ученні як достойна загибелі, то змісти догматів і настанов святого сповідання зводяться до розмаїтих табу, виправ у вбивствах, до чисток.

Коли любителі неймовірного та нелюбителі непідвладної їм реальності націлилися як на знищення ворогів, так і на побудову того, чого не тільки не може бути, як на те, чого й не мало б бути, - то для їхньої боротьби нема завад та опозиції не тільки у виді чужих і противних їм фактів, але й вигляді їхніх власних догматів, що їх насильники та чудотворці мінятимуть як заманеться у залежності від ситуації. Догматичність вірувань тоталітаристів у свої словесні формули викликається не більше як бажанням подати безпредметні вигадки за реальність, а то й як за зверхреальність, викликається чуттям та латентним розумінням фіктивності догматів, коли останні не будуть підкріплені фанатичною вірою доповненою інквізиторством служб безпеки. Але в усіх інших випадках провідники чудес міняють галси упереджень й спрямовують свої загарбницькі апетити туди, де видається можливим урвати масний шмат. Не мають жодного значення та смислу слова, які промовляють вожді. Бо їхні слова це різновид зброї, ощадливий прийом насильства.

Розвиток знань і поступ пізнання не лише розширює наші вміння вправлятися із речами й подіями, як має метою конструювати нашу культуру. Приборкують стихії небезпечні, а чи невідоме через накладання на них закономірного. Тому то й втішають догми та прогнозовано передбачуване, для того й встановлюють закони повторюваності фіксованого ними, норми прийнятного і стереотипи стандартизованого, тому то захоплюють прості рішення та домінують над нашою волею мелодії і ритми, від того виникає схильність передовірити нашу відповідальність, повноваження і проблеми нашої свободи на відкуп демагогам, пройдисвітам, диктаторам, - бо таки чином не лише ущемляється чинність аварійних небезпек неосвоєного, як ще й наші людські вміння розповсюджуються на до того непідвладне. А водночас, тим самим, ототожнення віртуальної повноти знань та того, що є включеним у закони й закономірне, - приводить до несприйняття, до нечулості, до неусвідомлення здавалося б очевидних явищ та фактів, як ніби лежать на поверхні самозрозумілого. Закономірне та буцімто явне виповнює собою навіть рефлексивну сприйнятливність нашої свідомості, переходить у переконання, тож поза ступенем освіченості, кваліфікації, окультурення прояви ментальності й відкритості феноменам реальності ніби згасають, роблячи нас рабами фіксованих знань. Навіть невігласи не обтяжені забобонами бувають порівняно легше відкритими розмаю тих викликів, на які в'язні закономірного не здібні прикласти більш досконалу логіку. Стандарти зрозумілого змушують підводити події під відомі схеми, тим самим затемнюючи голос і аргументи фактів поза диктатом правил. Тоді як догматизація освоєного через закон не повинна робити людей обмеженими. Заборони, межі, компетентна доцільність застосування апробованих на істину знань мають включати у себе не лише виключення за скобками, як ще й слугувати надійною опорою для досконалих відкриттів. Визначення, табу, риштування у структурах знаного не лише є запрудю для стихій безладу, як слугують ще й потенціалом творчим.

Неодмінною умовою виключної примати догматів віровчення є відповідно максимальна девальвація та силове спростування змістів та фактів відмінних від догматики. Ревізія усіх вартостей аж до стану їх знищення є не лише умовою, а й дієвим змістом, метою сподівань на запропоновану перебудову світу вже на засадах ще не чуваного чуда означеного усунування ворогів геть із життя.

Відсутність шанування не лише власного, а й сусідського життя можна було б видати за штучний фетиш, посилаючись на однаковість зусиль докладених до використання ножа на кухні чи для вбивства; а то ще й не лише обкрадання ближнього на його власність, на права, на життя, а навіть власне самогубство можливо було б виправдовувати: як свободу волевиявлення, як вирок історії, як боротьбу з диявольським гріхом заради святого спасіння у Богові. Саме на те й вигадуються абсолютистські химери ідеальних чудес, аби посилаючись на ідеологічні зваби учиняти абсолютно неприйнятний для гуманності злочин людовбивства. Так орки вдираються в Україну й палять із своїх гармат по живих людях перебуваючи у переконаннях про виконання месіанства Святої руси чи то для захисту рускаязичія; або ж фанатики масакрують цілі верстви незнайомих їм людей, реалізуючи таким чином віру у визволення пролетаріату чи у очищення від расово неповноцінних. Наслідки руйнувань та вбивств є цільовим завданням високоякісних утопій та маній ошчасливлення; а страждання та жертви визнаються містиками як брама чи умова що відкриває доступ до осяйних висот.

Оскільки насилля над мозком та поведінкою пастви є недостатнім для обернення фантазій та безпідставних ідеологічних гіпотез вже у затребуваний суспільством план, то пропагандистська та терористична кампанія чаклунів з приводу чуда практичними наслідками має ще й знецінення реальних норм соціального устрою разом із затаврованими ворогами незчисленими.

Тоталітаристи, задля успіхів надання своїм утопіям значущості, мають здавалося б усепереможну й безвідмовну зброю, а саме: втрату того фізичного життя, яке ринково обмінюється ними на набуття життєздатністю вже цінностями утопічної ідеології. Містифікатори знецінюють реальність, представлену буттям людей та доказових соціальних законів, аби на цьому огудженому ними тлі позорища гнилої нікчемності засяли змісти обіцяного чуда. І то вже для мучителів та мучеників є другорядним питанням тактичної доцільності: а чи спершу вбити ворогів, а чи спершу принести у жертву самих себе - задля нав'язування громадянам вимог ідеології вже як способу поведінки і мислення. Терористами є як мученики, що жертвують собою, так і ті кати, які залишаються живими винищуючи гекатомби вигаданих та реальних ворогів святого вчення уселюдського порятунку. Організатори людовбивств, які шокують публіку здавалося б противним для життя обміном смерті вже на переконання у торжестві абстракцій, є терористами не залежно від того, а чи вдається при цьому самим мученикам уціліти, - бо вони вже є жертвами засвоєної ними віри.

Креативне становлення ще не бачених спеціалізацій та винаходів у прогресі призводить до дезактуалізації порівняно відсталих пропозицій як таких, що програли у конкуренції, а то й веде до спростування попередніх досягнень вже як відпрацьованих у їхній доцільності. Тоді як зворотно спрямований рух до ліквідації спеціалізацій з їх заміною на бездоказову й цілісну у її виключності точки зору вдається до прийомів зворотних: ліквідація опонентів вважається достатнім аргументом доказу досконалості тих пропозицій тих псевдовинахідників, яким вдалося конкурентів просто знищити. Тоталітаризм це рух який визначається не виживанням кращих, а їх знищенням. Тоталітаризм це силова ліквідація невігласами тих, кого вони не можуть обігнати пропозиціями позитивів поступу за логікою і запитамі поступу. Тоталітаризм це відбір навпаки, за якого торжествують неграмотні фантазери. Відсутність похибок у вождя, на чолі партії передового вчення, керівної сили пролетарського гегемону над трудящими, які під проводом країни соціалізму добиваються світової революції, - це результат від таки добитих Органами ворогів народу. Тоталітаризм це система сприяння виродженню яке породжує систему тоталітаризму.

Якщо сміх є емоційною реакцією на опанування подіями, радістю від подолання непередбачуваних загроз від оточення та острахів у собі, - то насупленість тоталітаристів показує до якої частини спектру людської творчості вони належаться. Претенденти на вищі смисли, яким має підпорядковуватися усе профанне, забороняють на свій бік критику та ту сміховинність природою якої є володіння вищими смислами знаннями вміннями. Святе та те, що знаходиться по той бік життя є таким серйозним, яким буває лиш смерть. Антисміховинне ставлення до примітивних казок утопістів слугує останнім доводом їхньої значущості. Серйозність це щит дурисвітів. Коли відпрацювання людської культури провалюються у неактуальність через браму пащекування, то наданням серйозності своїм фікціям тоталітаристи намагаються вивести їх з-під критики та нав'язати людям свою фігню як необхідність. Злочин тоталітаризму перед людяністю якщо й у чомусь полягає, так це у тому, що тоталітаристи не вміють посміхатися та кпинити самі над собою. Якщо сміх є емоційним виявом знань, сили та осягнення того предмету дослідження, на який можна поглянути зі сторони та критично, виправдовуючи свої вже відпрацьовані незнання саме посмішкою їм услід, то для тоталітаристів, догмати та ідеологія яких заміряється на представництво собою останніх та абсолютних знань, стає неможливою усяка критика на свій бік, тоталітаристи не можуть насміхатися над своїми вигадками. Коли тоталітаристи плутають реальність та свої придумки, тоді вони не мають критеріїв оцінок поза своїми цінностями, тоді вони не можуть помилятися, бо їм нема з чим порівнювати свої змісти, тоді для них не існує контекстів права чи моральності, не існує законів природи чи потреб соціального прогресу, до яких треба прислухатися, - тоді їм бракує лише посмішки, аби почуватися людьми, себто причетним до свободи, коли вони гвалтують та вбивають усе поза своєю посмішкою. Тоталітаризм, - відповіддю якого на виклики від усіх існувань реальності є не так критичне до тих існувань ставлення, як оцінка існувань реальності у категоріях ворожості з причин невмінь освоєння закономірностей та відносин реальності у істинах, подальший розгляд існувань позатоталітарної реальності у категоріях жертви, заміри тоталітаристів не так позбутися загроз від існувань реальності, як спожиттям чужих багатств перетворити себе на ріжновид, а то й на вищий тип реальності, коли ворожість до існувань та видів реальності не більше як виявляє підсвідоме чуття тоталітаристами власних нездалостей від пропонування користям реальності чогось відмінного від смерті, - цей самий тоталітаризм від викликів та критики з боку історичної реальності ховається за стінами смерті у відповідь, бо *смерть* не буває смішною принаймні для тих, хто ще не втопився від пошуків можливостей життя. Замовкає веселість як радість життя й заміщається вже на жах там, де треба виправдати трупи та стимулювати жертвоприношення. Серйозність це логіка поведінки хижаків. Від вищих видів критики, себто від сміху, тоталітаристи намагаються позбавитися відповіддю смертовбивства, себто вищого виду серйозності, на сторону критиків. Аргументованість небуття і є тою універсалиєю, якою адепти простих у їх чудесности прийомів розв'язання проблем й поєднують усі види буття. Допускаючи для себе критичний перегляд усіх довколишніх змістів та майнових цінностей буття інших аж до використання інструментарію небуття, тоталітаристи вже по відношенню до себе не допускають жадних критичних запитів з боку довколишнього буття через вдавання то того ж самого інструментарію перероблення чужих статків вже у свої власні, коли цінностями та набутками тоталітаризму і є власне смерть у логіці небуття. Тоталітаристи пружаються надати виразам свого твару серйозності, бо саме сміх гарантовано може розправитися з глухими кутами тоталітарности. Як щасливо почувуються у силах своєї свободи, то живильним середовищем тоталітаризму є апологія нещастя, страждань, покори. Останньою й доконечною жертвою тоталітаризму є саме радість, яка першим своїм здобутком учиняє жертву із усіх форм насилля над людською свободою. Неприйняття кпинів та не залучених до екзальтації поглядів на свій бік із сторони аматори чудесних рішень послідовно доводять до тих станів, коли їхній режим має здаватися вже не смішним, а має на ділі стати страшним через терор та запровадження смерті для залучених до віри у торжество чудес на кінці світу.

Для дітей, які вступають у життя, ролеві ігри є пошуковим освоєнням своїх призначень у дорослому житті, але для примітивів, які вклякли у своїй недорозвиненій соціалізованості, способом нерозрізнення гри та реальності стає надання своїй плутанині виду серйозного, - коли примірювання на себе личин героя, чудотворця, а то й святого Божества суперечливо стає для недорозвинених вождів не входженням, а виходом із нагод освоїти соціальні зв'язки у їхній не химерній сутності. Щоб не бути смішними у своїх дитячих забаганках на осягнення проблем соціокультурних відносин та таїн у пізнаннях, але без зусиль на освоєння, то примітивісти добиваються серйозного до себе ставлення у спосіб розв'язування терору проти тих, хто спробує посміхнутися на їхні ігри у нібито володарів світових доль. Щоб не бути смішними, щоб імітувати зрілість, щоб спокушати усіх надможливостями, – тоталітаристи просто вбивають усіх довкола себе та людяність у собі, аби недоліки азарту з надміром надолужити вже у терорі. Щоб культу та імітування доступу до величких результатів не піддавати критиці стороннього погляду на театральність подібних ілюзій, то режисери забороняють сміх та насаджують віру акторів у дійсність гри на доказ дієвості ідеології вже у її тюремному виконанні.

Прогресивні винаходи опановують традиції робом емоційної радості, бо розширюють можливості традицій, коли, із зворотної сторони, навіть самі насмішки над безглуздою ситуацією, себто такою, що поступається наявним можливостям людей, тобто штучне приниження обставин під владу людини, вже є, хоча й ментальним, але є показником сили слухача, - тоді як виразно символічні, себто бездоказові претензії на опанування людиною сил потойбічних та позаісторичних, аби не залишатися такими для людини вимагають від людини нудної, замішаної на острахах порушення, виконавської підлеглості безпредметним вигадкам, себто скорочують ті можливості свободи, які потребують втілення у предметний розшир можливостей людської культури, обтяжують людину боргами вже й перед химерними вигадками. Понад вірю у чудеса можуть мати посмішку лише ті, які мають чудеса за приманку для їхнього стада.

Доречне для свого часу стає помилковим лише у використанні його проти більш досконалого. Уживані у минулому винаходи є, радше, відпрацьованими у овидах їхньої доцільності, а - не є хибними. Конструктивні новації та зміни парадигм перебувають на стороні позитивних природжень, які не лише додають до культурного поступу, а завдячують саме набутками минулого. Тоді як критична енергія публіки ялової у конкретиці пропозицій, яка на рівні віри у бездоказове сподівається на чудеса, - крутиться довкола й обмежується незадоволенням існуючим станом. Симптоматикою безплідних типів є непереборне зачислення ними усіх оточуючих саме до ворогів. Для тоталітаристів окрім вигаданих ними утопій усе на світі є зайвим і таким, що має бути знищене як доказ їх правоти.

Спрямовані на неможливе ідеології входять у можливості суспільства через публіку, яка не розрізняє гру та реальність, яка об'єктом інтимних зацікавлень ставить зовсім із ними не схожі ідеали втручання у життя людства суб'єктивними маніями порятунку усіх та усього, яка месіанське візіонерство робить відповідальним за власні психопатії. Іntenціям примітивізації тоталітарні вчення зобов'язані неспромогам на самоіронію тих своїх авторів, які не здатні посміхнутися у оцінці чи то у критичному погляді зі сторони на свої патологічні пропозиції. Більше того, ця відсутність розрізнення між ідеологічною вірою й особистою долею відверто віруючого у свої призначення автора віри, це злиття приватнопідметного та претензійноуніверсального інтересу саме у долі творця утопії ще й стає завадою для виведення доктринальної віри у світ популярності, - тож для втілення химер у соціальну практику, для результативного інфікування суспільства на спокуси чудесами, - особу містика має доповнювати особа організатора віровчення: оприлюднене не лише у ментальних збоченнях персоналістське умобачення, але й введений у їхні змісти суспільний загал, як правило, має подвійне авторство, коли один впадає у творчі пошуки вищих смислів, а його соратник вже як промоутер, спонсор, продюсер переробляє неординарну екстравагантність вже на інститутований бізнес.

Жадоба заволодіння чужим майном обмежена саме цим заняттям, яке доповнюється не більшим же прагненням ще й уникнути відповідальності. Тоді як першопричинами тоталітаризму є навіть не самі позитивні цілі заволодіння захопленим добром, включаючи туди й чужу ментальність, не лише розперзаність свавілля самого переступника захопленого безкарністю власного злочинства, не тільки вихід за межі історії та вступ до царини утаємничених чудес, - аж протилежним полюсом безмежного єднання усього можливого з більш як незбутнім є ще й негативізм до усього суцього, включаючи туди й відсутність у тоталітаристів усвідомлення власних рефлексій і інстинктів. Поведінка примітивістів які увірвалися до доміантної участі у соціальному житті не тільки не має меж і запобіжників у здійсненні їхніх абсолютних маній утопічних, - аж до того є ще й незворушно базованою на тій ненависті до усіх ворогів, перед вимогливістю якої не дано виправдатися ніякому обвинуваченому. Руйнівне вторгнення тоталітарної стихії подвигає не так любов до того що бандити замірилися захопити й спожити, бо вони не мають ані бажань, ані хисту заступити своїм дбайливим хазяйнуванням винищених ними господарів присвоєного цими нападниками спадку, - аж у тоталітаристів поглинання реальності забезпечується ненавистю до неї. Енергетикою зони є навіть не задрість до учасників лідерства з продукування культурних здобутків, а - та негативістська помста їм, яка не може мати осмислених причин. Руйнування добра передує навіть конструктивізму зла у руйнуванні ним добра. А злостивість примітивів народилася ще до постання результатів зла. Метою загарбницьких імперіалістичних воєн зі сторони любителів містичного абсолюту у їхній ідіосинкразії до усякої реальності є те розв'язання війни вже внутрішньої громадянської, розвитком якої неодмінно стає завдання вполювати і виполоти ворогів режиму і його віровчення.

Оскільки реальне й підтверджене фактами досягнення переваг над конкурентами потребує такої ж реальної праці, то любителі спрощень фабрикують свої переваги саме у своїх психічних маніях, а щоб надати своєму безпідставному форсу ще більшої значущості, то так само штучно ці маніяки вигадують звинувачення на довколишні народи, аби на тлі світового зла засяяв амбіційний апломб фанаберії месіанства. Проте на відміну від власної пихи, то ненависть зі сторони секти надлюдей до оточення, яке сприймається як складене із недолюдків, - є ненавистю вже реальною. Винищення ворогів є виключною явою та смислом функціонування месіанських угруповань. Не тільки маніяки є злостивими, як ще й злостиві і є маніяками, які партнером мають лише уяву про партнерство.

Нападники, які намірились пожитися чужими прибутками, не лише з себе зображують ображених тими, кого вони намітили собі у жертвний корм, як ще й саму жертву винуватять в усіх можливих неподобствах, - аби напад оправдати як відплатну акцію поновленої справедливості. Право виправлення докільця вже під апетити та слюновиділення самозваних рятівників світу від його гріховності доказується тою фатальною неможливістю усунення зла світу улаштованого не за сценарієм віровчення, що її можна виправити лиш встановленням усевладдя причетників святої секти. Звинуваченим у споконвічності зла розбіжності із стандартами святоучення даремно у якийсь спосіб намагатися виправдатися перед рятівниками світу, виконати максимально усі забаганки ультиматуму носіїв остаточної правди, - бо за сценарієм нападу нападники завше будуть невдоволені й роздратовані, спеціально вимагатимуть більше від того, чим жертва ладна поступитися. Мечі провокаторів війни підготовані обагритися кров'ю нехороших ворогів. Тактичні спроби оборонців домовитися через компроміси із агресорам додає останньому лише наснаги у плані нападу.

Лише із, так би мовити, технічних причин, вимушених та не залежних від вільного вибору, московити безперестанку перебувають на стороні зла, роблять ставку на хибні позиціонування, друзями мають злочинні режими. Бо московським збирачам потрібні звинувачення, привід для військового нападу, ненависть на тих, на кого вони збираються напасти, а ті на кого вони нападають вже під своє дотримання розібрали добрі для добра цінності, не залишивши московитам, на жаль, іншого відбирання.

У природі одні організми тілесно поїдають інших й тим має місце хіба що кругообіг енергетичних переходів. Культура ж є послідовністю наростаючого продукування речей вироблених працею. Існують не лише угруповання протиправні, а й союзи держав, які домагаються розжитися, звичайно, ж не через поїдання інших людей, а у спосіб нееквівалентного обміну ресурсами, через силове чи обманне віднімання й поїдання плодів чужої праці, - переносуючи тим самим у суспільство людське відносини притаманні тваринному світові. Але для того, що віднімати й присвоювати чуже, то потрібно розпалити ненависть у роді людському, звинувачуючи жертв нападу, або виставляючи свій напад як виправдану помсту за зазнані покривдження. Тоталітарні ідеології з маніпуляції химерами й виконують подібне призначення з множення ворогів та освячення супротивників ворогів.

Нищівна боротьба з недобитками буржуазії, лісовими братами, абезлічкай, американкою яка гидить і далі по списку внутрішніх ворогів та зовнішніх диверсантів що обсіли цитадель великодержавности і заважають їй вийти до останнього моря, приєднати останню республіку, осяяти людству дорогу до остаточного щастя, - є не побіжною, а основною справою тотального режиму з вироблення ним ворогів, на праві та учиненні пограбування яких паразитарний режим окупації й тримається. Імперіалісти та колонізатори перебувають у переконанні у тому, що це не вони визискують колонізованих, як від кривд зі сторони останніх лише бороняться. Дичина у особі ворогів це не лише ресурс прохарчування мисливців, як це ще смислове місонерське призначення означених асенізаторів історії.

Зона примусу до неволі, де руйнують у першу чергу усе доказово життєздатне, це порахунок тих, які виткнулися із щілин підлоги та подалися до посад службовців в умовах політичної влади кримінальників, це відплата за їхнє минуле витіснення у підпілля та на маргінеси соціальности внаслідок нездатності цих насельників підвалів робити кар'єру за закономірностями розвитку та соціальними затребуваннями, це мста колишній еліті яка своїми внесками заслужено посідала свої соціальні служіння. Примітивісти руйнують соціальні устрої, як ворожі їхніми прожектам, не від неможливості у відмінний, а саме у позитивний спосіб продемонструвати переваги запропонованих суспільству утопій, - а руйнують соціальні устрої як бар'єр який заважає примітивам перестрибнути необхідність та потрапитися до статусу очільників суспільного поступу. Зона це помста тих, як свої нікчемні внески до культури вважають помстою тих, які відзначені своїми вагомими внесками.

Замість того щоб співробітничати із наявними обставинами культурних досягнень та нагодами об'єктивности у спосіб як недопущення аварійних ситуацій, так і позитивними винахідницькими пропозиціями, - то реакцією лузерів стає образа на непідвладну їм дійсність, яку вони пропонують не лише просто знищити з причин неможливості освоєння закономірностей подій, як ще й замінити останні на власні спрощені вигадки замішані на чудесах противних логіці речей. Оскільки ж перероблення казки на дійсність є таким же складним завданням як і процес зворотний, то адептам спокусливих чудес не обійтися без вдавання до того насильства бандитського й протиправного, яке є не наслідком, а причиною революційних переворотів призначених для виправдання бандитського нападу на імущих вже як на ворогів обіцяного утопічного щастя покори волі зголоднілих на чуже насильників. Дилетанти та зайві люди не лише ховаються у підпілля, як ще й вирощують там ненависть убійчої кари на світ у якому їм не вистачає кебети і шансу стати креативними фахівцями. Московити ненавидять оточуючий їх світ продукуючих культур, бо ці збирачі не можуть у нього органічно вписатися із своїми звичками підбивати сусідські ґрунти та народи.

І ця незгода маси московських колонізаторів із автентичністю створеної ними зони поневолення підбитих ними народів, ремство на необхідність самим перебувати у кайданах рабства задля організації чергової навали на наступних сусідів, самопочуття гнилости в'язниці власного рускава міра, - витікає не тільки із ментальних рефлексій московських понпволювачів, не є свідченням якоїсь їхньої недостатньої окультурености, - як віра у есхатологічний рай та облаштування тюрми некомфортної і для зеків із числа народів, і для самих наглядачів є технічною необхідністю продовження кримінальної історії московства.

Мотив помсти від себе за отриману кривду є потужнішим порівняно з простої жаги скривдити обраний об'єкт нападу на нього задля роздобутку від цієї жертви якихось багатств. Бо таким чином імовірно повернення усього свого, раніше вкраденого і присвоєного нападником, доповнюється ще й незрівнянно важливішою необхідністю кари на нього як поновлення понівеченого нападником права. Так в усіх віроученнях розставляються акценти на користь переваг саме духовних цінностей на мирськими; навіть літературні сюжети, герой яких воює на стороні права, а не просто багатіє на статки, є більш захоплюючими; на переможність можуть скорше розраховувати ті війни, які ведуться за посиленнями на вищі порівняно із супостатом поняття справедливості.

На ревізію наслідків Великої війни пішли передовсім ті, які у ній були зачислені до сторони що зазнала програшу. Ресурсом мобілізаційної перемоги над противником вони обрали не устрій що функціонує за законами ринку, а устрій який засобами диктатури поновлює справедливість на користь упосліджених багатіями мас. Цей диктат концтаборів у ім'я соціальної справедливості проти оголошених ворогами буржуазних плутократів виявився настільки ефективним, що дозволив і Німеччині, і совітському Союзові рушити у атаку на світ для створення власних світових імперій. У цій війні загарбницькій нацизм був розбитий, – з консеквентним виграшем Німеччини вже на кругах демократії; а комунізм виграв у совітів, внаслідок чого вони вже як держава розсипалися під тиском, навіть імітаційної, необхідності запровадження ринку, правозаконності і демократії. І на разі Московія, – усічена на розмір лагера соціалізму, країн народної демократії та на число соціалістичних республік, – вирушає у похід ресентименту проти Заходу як переможця у холодній війні. Хоча московський комунізм свій неуспіх перекладає на конто ще недостатніх власних сил на впровадження своїх догматів, однак саме слідування цим догматам централізму та заборон на приватновласництво й зумовили брак моди на ідеали соціального нахлібництва, на зникнення з політичної мапи світу совітського Союзу. І зник він не лише від внутрішніх причин неможливості будівництва процвітання саме на засадах грабежу та примусової праці, а ще тому зацікавленість виробників у приватних заробітках із своєї суспільно корисної праці бере верх над концтабірними норами виробітку, бо весь історичний період намагання совітів провокувати класову боротьбу у таборі відкритих суспільств був у той же час ще й напруженою холодною війною і ворожнечею вільного світу проти світового комунізму.

Американці продемонстрували по світу неповноту своїх ролей як світового жандарму там, де вони зіткнулися з опором націоналістичних рухів. Це надихає на помсту сукупному Заходу зі сторони колишніх його європейських колоній. Голосом союзництва з якими подає ерефія вже свої закиди Заходу за втрату контрольованих совітською імперією колонізованих нею народів та територій. Однак партію провідного інструменту у цьому ансамблі противників Західній цивілізації має Китай саме тому, що традиційне його тяжіння до повного контролю над підданими було результативно, до станів високого розвитку, вдало доповнене запозиченнями із Заходу технологій як ринкових господарювань, так і власне технологій. Додатковим загоном у атаці на інерцію домінувань монопольних капіталів є модний у самому істеблішменті розвинених країн тренд на соціальне опікування. Пропагуються концепти інклюзивного капіталізму, моделей філантропічної опіки над обездоленим, підходів оптимізації реагувань та соціальні, класові, національні рухи протесту. Західний круг культури атакується ще й з аспекту віроучительного, де на місці підупалих закликів про пожежу Світової революції класового інтернаціоналу земшарного комунізму актуалізуються кличі про глобальну єдність ісламського світу. Нуртуючі марення переіначити світ під осібно для нього утопічні картини остаточного його ошасливлення вже засобами силового перерозподілу ресурсів призводить до спалахів військових по регіонам, де локальні негасимі тліючі пожежі мають ризики злитися вже у стіну усепоглинаючої стихії.

Коли для успіху насилля над противником доводиться концентрувати власні зусилля мобілізаційні, то саме у останніх й полягає трагедія більша, ніж на те здатна агресія проти ворога. Фашизацію противника долають власною фашизацією. Що й множить зло у світі.

Безкорисні усім відповідно непотрібним визнають усе. Примітиви відкривають лише підлегле вимогам їхньої примітивізації у послідовности виродження до решти небуття. Хоча на перший погляд містифікатори брідяться усіма проявами реальности, для насильників неприйнятними є права, хаотизатори відторгають впорядкованість відмінну від вимогливості їхнього бедламу, збоченці ганять ординарність загальних місць унормованого, поневолювачі відчувають ідіосинкразію до незалежности, види злиденности позиціонують альтернативою багатству та достатности, мучителі є чужими людяности, облудникам не потрібними є правдиві стани подій, фантазери протистоять об'єктивному фактажу, виконавський регламентаризм проявляється спротивом щодо творчости, абстракціями гроблять конкретику, централісти борються із ринком, одномірну інтегральність виставляють полюсом супроти індивідуального та окремішнього, абсолютисти опонують проблемному, могильщики живляться запереченням життя, - однак ті чи інші провоковані тюремщикам протиріччя навіть у власному стані та закиди на сторону свобод слугують ні на що інше, як на освоєння ресурсів об'єкту агресії, аби ненавистю до ще не загарбаного довести свою любов до вже загарбаного, подібно до того як хижак завалює жертву не із обридження нею, а з неможливості свого життя без подібної смерті нібито не свого. Тоталітаристам не можна догодити ні у чому, від них не є можливим заховатися нікуди, поступки на їхню користь, аби уціліти, є не просто марними, а є захоченням їхнього експансіонізму допоки не потрапити на їхні зуби.

Сподівання на те, що доведені досвідом норми співжиття, запобіжники з боку права, господарча вигода, наукові закони, а то й здоровий глузд самі собою без нашої участі повстануть проти маніяків, насильників, містифікаторів та переконають останніх у хибности їхньої агресивности – є сподіваннями не просто марними, а шкідливими для існування реальности та здоров'я реалістів противних щодо означених представників ірреальности. А намагання ще й розжитися із пропозицій містифікаторів є просто вбивчими навіть для тих, хто зневірився у власній працездатности, бо лагерні пропозиції на винищення є збагаченням саме на винищення, а не на збагачення. Жодної хвилини, жодного сантиметру простору, жодного сподівання не можна віддавати на поталу владі любителів символів, бо неможливість перетворення химер у історичну реальність лише активізуватиме перетворення історичної реальности вже у химери. Історична об'єктивність навіть укупі із необхідністю не захистять себе без нашої у тому праці. Агресію та обґрунтування її ненавистю до жертв можна зупиняти ніяк не покладанням на совість нападників чи на ту логіку подій, яка може загрожувати самим нападникам навіть разі першого успіху їхнього нападу. Понадкількість трупів, якими беруться провалити двері закриті до неможливого, лише доводять трупотворцям велич зла, яке ті переможці над ворогами народу мають завалити калатанням у двері до вигаданого ними масовонародного щастя.

У співробітництві із тими, хто помиляється через недостатню відкритість, може настати переломний момент, де співробітництво із тими, хто вже не помиляється через свою закритість до доброго, переростає вже у насичення злом подібного прихильника компромісів. Тож смерть придумана й є затребуваною як той варіант вдосконалень, де перероблення хибних пропозицій вже на щось плідне є надто марудною справою, де загибель є справедливою та логічною винагородою тих, хто її заслужив, де необхідно прискорити розвитку через розставання із обважнілістю на недосконале. Законність торжествує не там, де у відплату злочин отримує противне природі та свободі злочинця примусове його перероблення на щось суспільнокорисне, а там встановлюються адекватні відносини, де злочин та його носій отримують з надлишком карне нищення. Скальпель хірурга інколи, але не обов'язково, виразніше може стимулювати сплеск оздоровлення власне тіла, аніж терапія власне хвороби. Творці тюрем зобов'язані самі наразитися на те, що вони чинять для інших, бо інакше вони продовжуватимуть свою справу. Загибель на носіїв загибелі здатна зшивати у цілісність килим прогресу, який надто підточили шашелі з числа кримінальників, - але ж якби було наперед знати: хто ж то ще тоді помилявся.

Обмін еквівалентними вартостями та послугами може бути прибутково корисним для кожного з учасників ринку. Але бандитське вилучення чужого на дурняк, без сплати, без грошей – може бути виміняне лише і тільки на злочин заподіяння загибелі жертві грабежу. Бандити можуть процвітати лише через збагачення контрагента на розмір учинення йому загибелі. Стан легальності для трофеїв може бути забезпечений лиш смертовбивством колишнього господаря. Любителі чужого зобов'язані у свою чергу бути агресивними, щоб їхні від'ємні послуги були жертвами нападу адаптовані. Ненависть з кладовищенськими наслідками є паливом для тих абсолютних ідей, які обмінюють на права та свободи віруючих у принади містичного абсолютизму. Культа осоруги і культивация злостивости на придуманих ворогів є фундаментом на якому покоїться модель утопічного щастя.

Полювання за чужими ресурсами, доведене тоталітаристами аж до сподівань на сприяння від сторони потойбічних сил чудесних, передбачає, - у якості виправдань за любов до не створеного власною працею, - саме ненависть до господаря тих ресурсів, якого агресори демонізують щоб реабілітувати акт свого злочинства. Паразитам потрібна труна та аргументи заподіяння смерті усім тим, хто свої права відстоює від нападників й відповідно становить загрозу для бандитської вдачі. Несамостійність збирачів чужого добра є вибірковою: їм потрібно чуже, але за виключенням тих, хто протриває бути жертвним наїдком у задоволенні апетитів означених мисливців. Задля відриву господарів від їхніх прав та статків, з наступним спровадженням вже колишніх господарів до могили, - то жертв збиральництва вже як ворогів шпетять паскудними маркуванням; напад виправдовують у спосіб подання жертви як ініціатора усіх видів неправди; нападники самих себе подають страдницькою стороною; бандити роз'ятрюють власну злобу як буцімто праведну відповідь на заволодіння багатствами непристойними тоді, коли багатства не належать мрійникам про них. Щоб чорна діра тоталітаризму відбулася, то вона неодмінно має бути оточена ворогами. Довкола осяйного режиму юрмляться й камлають у марній злостивости всюдисущі тлуми диверсантів, вузькоглазих, нерусі, лукавих, масонів, кяфірів, панаєхавших, пиндосів, нелюді, підкулачників, альбігойців, чурок, та інших лесбіянок. Найбільш ненависними ворогами є ті, у яких найбільше багатств; тоді як майбутніх ворогів із числа злиднів ці професійні поглиначі чужого на часі навіть запрошують у сумісну банду задля, до часу союзницького, нападу на ворогів імущих й розподілу трофеїв від набігу.

Щоб бандити залишалися безкарними, то їхня ненависть до тих, кого грабують і над ким вони знущаються, має неодмінно перевищувати ображеність вже зі сторони жертв. Своє здирництво гвалтівники мають подавати як борг справедливої та праводоказової відплати за образи буцімто завдані зі сторони тих, на кого пірати насілися. Щоб вилучати усе й отримати за це нічого, то ненависть нападників на фіктивно вигаданих ними ворогів має стриміти до нескінченности, вони мають пихкати злобою, упослідження жертв нападу є стратегією нападу.

Порушення права, створення задля того сприятливої ситуації безладу, кризи, руїни, вбивство господарів майна – є для бандитів запорукою, гарантією, метою їхнього нападу. Випадковість їхньої загибелі є закономірністю силових та військових методів їхнього фаху. Вони зобов'язані бути відчайдушними ловцями випадкових нагод тимчасових, шукачами непройденого, маніпуляторами із неможливим, - бо нападають вони завше на сторону права, яка за визначенням завше є потужнішою за виключення із права. Їхню роєву готовність вбивати вигаданих ними ворогів не здатні зрушити з місця жодні аргументи від раціо.

Московська культура це послід від пережованої та не перетравленої здобичі. А своє освячення отримало безкарне грабіжництво саме у комуністичній ідеології із заперечення власности, підприємливости, ринкових умов створення власности, законів, моралі, свобод що захищають результати праці людей і народів. Доповненням симфонії з обезвласнення є як визнання грабіжниками свого месіанського покликання, так - і вправи з ненависті до жертв. Це ж наплювательське відношення до решток та незахищеність від начальства, яке із рота виринає крадене вже у свою пашеку, - обумовлює ситуацію моральної та екологічної руїни населеної означеними здобичниками.

Загальна тюрма не лише є завершальним здобутком зони тотального контролю, але вже від самих витоків це домагання заправляти усім від імені чуда і є злочином. Тоталітаризм у його прикметах та закономірностях заходиться нібито знічев'я сам собою вже несамовито зростати від реперної точки неповернення саме в умовах зібрання критичної міри нещастя представлених: злигоднями, убогістю, безсиллям, розладом, ненормальністю, нестатками, кризою, безладом, спантеличенням, відчаєм, неспроможністю, невіглаством, безглуздям, виродженням, руїною, знеціненням, беззаконням, невміннями, помилками, стражданнями, смертями, жертовністю, поневоленням, поразками, знеособленням, дегуманізацією, - супроти трагедійності яких рятівною розв'язкою протиставляють: чудеса, фантазійне, ідеальне, казкове, містичне, неймовірне, ілюзорне, заклинання, екстремальне, радикальне, очманіння, одержимість, спрощене, потойбічне, утопічне, амбітне, святе, - задля чого стає потрібним: облуда, спотворення, олжа, безум, бандитизм, злочини, примус, насильство, війна, залякування, репресії, терор, знищення, трупи, - внаслідок яких маса нещастя критично накопичується для зростання яке далеко не віщає дрімоту. Зло плодить собі подібне. Відплатне розповсюдження зла навіть на його причину не обов'язково стає відродженням раніш покривдженої гармонії.

Хибним є поразки та мучеництво зачислити виключно до втрат. Більше того, сплата наперед віщує отримання у відповідь від контрагента прибутків більших, ніж еквівалент за розмір наданих послуг; вдала агресія ворогів викликає у творчому суб'єктові реакцію порівняно ще більшої енергетики спротиву; ідентифікація нападника як ворога породжує самоусвідомлення та чуття самоцінності зі сторони жертви, коли поразки стають міфологією невичерпних натхнень на героїчний чин, доводять особливу вартісність втрат у боротьбі, задають стратегію та смисли курсові визволення. Не дарма усі вірування у надісторичну справедливість тримаються на позитивному конструктивізмі від зазнаних власних митарств й на тому негативізмі офірних збитків від ворога, які маюь бути компенсованим із надміром вигод. Мазохізм та упадання перед волею зверхника є не гіршим видом оплати, ніж садизм та примушування жертв до волі ката слугує видом торгового взаємообміну. Втрати у лідерстві є втратами відповідальності за справи, тоді як для лузерів, аборигенів підпілля, страждальців саме їх безвідповідальність дозволяє їм порушувати усі порядки. Ницість є живильним джерелом для принижених. Відчуття боління санкціонує помсту на голову реальних, а чи вигаданих кривдників. Бандитизм це доля безталанних.

Намагатися унормувати безумні, себто одномірні ідеологічні забобони, вдається лиш у ситуації кризового порушення усіх правил, точніше у безладі війни, нещастя якої змусять страждальців пристати на видимість порядку у вигляді жорсткої диктатури. Ворохобня й збитки від розгулу аномій легалізованого бандитизму є не лише умовою, а ще й наслідком встановлення диктату маніяків. Оспівування поразки, культивуація мучеництва, провокації множення непримиренних планів із смертовбивством противника скоюють для натхнень буцімто відплатного нападу проти нібито безоглядної гріховності прийдешніх, але вже реальних жертв загальної зони. Конфлікт є батьком тоталітаризму сином якого є війна.

Запровадження у Московії порядку з відбирання у поневолених усього, включно із їх свободою та життям, та присвоєння вкраденого викликане не так кепською вихованістю московитів, як – запитами традиційного московського збиральництва, послідовністю логіки подолання наростаючих нестатків спричинених наслідками колонізаторського полювання за чужим. Своім розпуханням імперія зобов'язана лишень помсті за образу від гною, що залишається на місці чергового бівуаку у рухові московської навали поза обрій.

Сабірателі рускава міра, колоністи та колонізатори зобов'язані отримати відповідні проблеми за стрілянину ними по Україні, аж коли колонізаторів та колоністів в Україні нема, не було й вони взагалі на диво відсутні, то сабірателі рускава міра взагалі й далєбі не матимуть проблем із пострілами вже із України по тих самих місцях, - аби проблеми посунути до місця відсутности.

Нікому ніколи ніяк не треба дарувати образ. Поразка це щасливий шанс помститися.

Оскільки за поняттями моральної справедливості обмін цінностями має бути еквівалентним, а то й таким, за якого контрагента одаровують надлишками, - то для мисливців, які живляться хапанням чужого, а не продажем плодів власної творчої праці, причиною кидка на здобич має бути звинувачення її у будь-чому недостойному, аби трофей виглядав як еквівалентна щодо трудів бандитизму винагорода. При тому закиди у злі та усіляких неправдах посиляються виключно на рахунок особи власника тих багатств, до яких загарбник не тільки не відчуває відрази, як мордується тим, що він сам, любитель означених багатств досі ще ними не заволодів, а вже коли господар багатств та приваб буде замінений на удатного займанця, то на думку останнього світове зло буде нарешті усунуто й підмінене вже на насталу світову гармонію. Успіх бандитів елімінує сутність зла у їхніх жертвах. Звинувачення конкурентів у ненормальності не лише стає аргументованим посиленням, як на доказ зі сторони, прав власної специфічності, але ця ідентифікація від противного править ще й самозвеличенню авторів закидів на сусідську сторонку. Пошук ворогів народу особливо ефектно відбувається на тлі ще виразніших у надуманості утопій ошасливлення.

Це не хижак числиться незичливцем у очах жертви, як саме жертва й трактується за залятого супостата Тож контрреволюційному елементу антисоветчиків, кажімо із числа польських осадників, задалегідь завдається вбивство у відчутті того, що у відповідь за цю акцію вони ймовірно свою невдячність згодом доведуть до загрозливих станів антисоветизму. Так навіть безпредметна та базована на порожнечі віра, зобов'язана бути ворожою до тих невірних, на завоювання області яких вона націлена. Так провокують кризи та розбрат у середовищі конкурентів чи у тих областях суспільного життя над якими націляються встановити монопольний диктат чи яким заміряються завдати розор сильніший від вигаданих провин. Так вдається консервувати навіть відсталість, у злісному спотворенні особливостей якої можна звинувачувати носіїв порівняної досконалості. Так потрібно звинуватити капіталістів у представництві ними зла, щоб більшовицька націоналізація зустріла підтримку зі сторони пролетарів на користь яких і експропріюють фонди підприємців; так доводять до банкрутства совпідприємства, звинувачуючи у неефективності вже одержавленість, щоб вже антикомуністична експропріація не зустріла опору з боку трудящих на користь яких підприємливі приватизатори роздержавлюють створені жертвовною працею трудящих виробничі фонди. Так ненавидять загниваючий та вмираючий Захід, який ніяк чомусь не сконає, аби його звабліві достоїнства перейшли до спожиття світоча та надії прогресивного людства.

Підпілля та епатаж є живильним середовищем для неспроможних відзначитися у корисному й правовому використанні інструментарію й закономірностей соціальних діалогів та прогресу, - оскільки ж маса нормального суспільства не пристає на запропоновані їй химери від означених скандалістів, то для останніх антигромадський терор стає своєрідною соціальною інженерією. Заберіть концтабір та злочини від комунізму, - то від комунізму не залишиться нічого. Прищеплений на Московію комунізм скоріше є її зоряним часом, аніж є її дискредитацією. Московство це виправдання історичного комунізму. Наступальний тиск проти незгідних із експериментом примусової безоплатної праці є ініціативною причиною терору розв'язаної громадянської та колонізаторської війни вже комуністичного проводу імперії, всупереч видаванню того наступу за реакцію незгоди професійних експропріаторів із спротивом жертв тотального пограбування.

Тоді як науковці, на рівні відкриття у подіях законів, намагаються якомога більш достеменно пізнавати факти об'єктивного, аби освоєні ефекти використовувати у цілях будування культури, - то на рівнях фіксації чудес обмежуються ілюзорними причинами подій, з відповідним віднесенням усього неприйняттого вже на рахунок такого ж потойбіччя. Маркування некерованого вже як ворожого не може не бути невмінням освоювати масив явищ що залишається поза тим вже протилежним масивом явищ прийнятних, яким любителі чудес заміряються управляти у спосіб принесення дарів на честь покори вигаданим Богам, аби останні у вдячність винагородили жертводавців так, як ті молитовно просять.

Успішний пошук ворогів та інших сатанистів поза оцінками себе самого як носія останніх істин - не може не бути посвідкою невміння раціональних розумінь причинних явищ. Любителі чудес єдиним виходом для ворогів залишають смерть ворогів і ніяких інших розв'язань носії неадекватності запропонувати не можуть.

Для збоченців та ідіотів, виникаючих як одиничні екземпляри за скобками трансмутацій, способом їхнього конкурентного виживання стає необхідність винищення усіх інших здорових конкурентів вже як ворогів. Монополісти сіють довкола себе смерть, без якої вони не змогли б стати усевладними узурпаторами та носіями останніх у світі стандартів. Ненависть до оточення є виключним способом доведення себелюбцями самим собі своєї значущості зведеної виключно на ненависті до оточення.

Переконаність московитів у тому, що вони вже як споконвічні володарі назавжди прибувають до загарбаних ними батьківщин інших народів, з відповідним витісненням колишніх господарів геть за межі існувань опісля паразитарного визиску до решти енергетики завойованих народів, віра поселенців у тому, що поневолені мріяли позбутися своєї свободи на користь загарбників, переконаність колонізаторів у тому, що вони лише повертають собі те, що несправедливо у них відняли інші народи, - є не проблемою московитів, а є проблемою малоросів запопадливих перед нахабством діаспори займанців, є внутрішнім клопотом малоросійських посіпак, які відмовляють собі бути українцями й перекласти на власну відповідальність питання розв'язання з московським імперіалізмом. Мисливці за чужим чинять те, що прописане їхньою природою хижаків, тож не треба цю природу мілітаристського збиральництва включати до тих особливостей українців, які ведуть до злагоди із поневолювачами. У поневоленні України винні не поневолювачі, а – допоки ще недостатня опірність та кара на них зі сторони не проявленого повстанського руху визволення. Крадії винні у нападі не більше, ніж власники дозволяють те над собою чинити.

Поновленням та призначенням права є судове доведення злочину та покарання за протиправне, - тож для імітації права у нападі на тих хто не порушує права треба на безневинних натравити інсинуації, на безгрішних напустити голослівні наклепи, знеславити жертву маркуваннями зла. Хижаки у світі тварин полюють без виправдань і лише у світі істот наділених смислами доводиться із смислами та совістю розставатися щоб уподібнюватися тваринам задля перетворення ближніх на здобич власної ненажерливості. Військова агресія посеред людей відбувається на фронті ментальному: ще до того, як полетять на ракетах боезаряди та заговорять гармати, то вже полетить геть мораль та заговорить брехня. Тоталітаризм, як зосередження усіх ресурсів на силовому успіхові нападу, встановлюється та завершується кампаніями спотворення правди та людяности. Тоталітаризм це адекватне управління стихіями брехні, режим якої і є концтабором для свободи. Дифамаціями роблять у жертві виїмки, аби у виїдені лакуни без проблем ввалитися з танками та дротом концтабірним. Агресори зобов'язані самі щиро вірити у власні облуди, аби злодійство призвести до життя.

Ненависть, яка є енергетикою примітивістів, йде не від незнань та невмінь додати хоч щось корисне для позитивів ужитку культури, як від їхнього від хисту та переконаності у тому, що механізм культури має зайві деталі, знищення яких прирече культуру до росту. Примітивісти є за покликанням асенізаторами, падальщиками, пожирачами трупа культури, які жириють від множення ними числа ворогів як харчу для своїх прагнень почистити довкілля людяности вже до станів його небуття. Креативність любителів неймовірного, себто публіки неспроможної користати реаліями, спрямована на знищення відпрацювань культури при відповідній безплідності у культурних напрацюваннях. Примітивісти розвернуті тилом до продуктивної творчості та праці, а очима вони не тільки зазирають у минуле, а й доправляють туди усе, до чого дотягнуться. Творці примусового ошчасливлення вірують, що чим більше число не віруючих у їхні пропозиції чуда вони спровадять на той світ, то тим менше доведеться гарувати для настання обітованого чуда. То лиш аборигенам реальности вона ж і потрібна, а живильним околлом для фантазерів є цвинтар для усього відмінного.

Супротивники зростання організованости культури, її удосконалень та розширення є не так стороною, атакованою поступом культури, - а є тлом, контекстом, загальними умовами природного буття хаосу, у якому живе та розвивається штучна культура. Фронт безладу, який постає для окультуреної цивілізації як її власні проблеми та виклики, лише зростає у тій мірі, у якій досягнення культури видаються її творцям як незаперечні. Й не треба гадати, що ті, які лише відсікають зайве, очищають культуру від бур'яну ворогів та неправильних законів світоустрою, аби тим самим серед виробленого ними посліду віднайти осяйний ідеал утопії, - роблять дірки та порожні місця у культурі виключно для того, щоб кормитися й жирувати із споживання енергетичних ресурсів своїх жертв. Аж нігілізм, заперечення й руїна має не меркантильні причини, а – взагалі не містить сторонніх причин. Стихія рівнянь у безладі не вміщується навіть у завузькі для неї визначення зла чи сатанізму.

Деструкція соціуму не була б такою небезпечною, коли б її уособленням, суб'єктами, витратним енергетичним ресурсом тотального негативізму були б асоціальні угруповання, - коли б стихія субкультури запілля не очолювалася б, як то ведеться, участю у ній тих маргіналів від істеблішменту, мотивами дій яких є: або замір відтіснити еліту й замістити її своїми у ній ролями; або те невміння запропонувати конструктивні внески до суспільного розподілу праці, коли для кар'єрного росту не залишається інших шляхів, як просто винищувати чинні верхні ешелони проводу; або ж підтримка гопників та мисливців за чужим майном оправдовується означеними інтелектуалами як підтримка інтересів широких народних мас, як боротьба за справедливість у моделі рівності, як природне право критики у пошукові ідеалів. Але ці бійці за визволення мас трудового народу від гніту експлуататорів, із заміною останніх вже на цих слуг народу, - ризикують бути знищеними не лише зі сторони карної реакції істеблішменту, як означені перекинчики із числа колишньої еліти перетираються на порох вже на разі успіхів масового бунту під проводом новоствореної еліти Нового порядку. Так за давноминутих часів, то на посадах війська повсталіх селян траплялися лицарі й аристократи. Так вигодоотримувачами від революцій буржуазної доби, або ж від антиколоніальних рухів були не останні соціальні верстви чи класи. Так інтелігенти та кваліфіковані фахівці, які себе самих прикрасили червоними бантами чи у жовтих жилетах, або військовики, які задля інтересів мас пішли на службу до червоних чи брунатих, були останніми винищені, разом із жертвними мільйонами маси.

Заміри досягають втілення лише через відповідність тому тілові. Творчість буває результативною тоді, коли достеменні знання і досконалі вміння відповідають змінюваним обставинам, законам та фактам об'єктивного. Стосовно моделі істини, як полюсу протилежному до облуд та помилок, виставляють процедури: експериментальної перевірки, верифікації та фальсифікації, доказовости та новаторства, постульованої логічності та відповідности рівню знань, - аж у подібних неоднозначних своїх характеристиках, то слідування істині пов'язують з прогресом соціальним. Тоді як одномірні химери тоталітарних учень відрізняються, а то і суперечать істині, правдам, праву. А тому атрибутом чуд, включених у догмати усіх сект, є терор, ставка на примусове спотворення доказового. Ставка на насилля і є тотожністю повстання проти того, чим користуються здорові люди. Ненависть до усіх носіїв інтелектуалізму є для насильників над розумом доказом їх правоти. Змова революціонерів від війни не може не бути авантюрою, відчайдушність якої є повстанням проти суспільного здоров'я. Зазіхання на усесвітній менеджмент й арбітраж є продовженням оправданям примітивних пропозицій віроучення на порятунок у чуді. Причинами того, що утопісти увірвалися у царину таїн з пошуком там помочі від енергії потойбічних сил чи бездоказових прожектів є те, що у своїх поривах ці опрошенці є не підперті, не підтримані освоєнням ними бодай основ загальноновизнаних знань та моралі.

Багатообіцяючі віроучення та відповідні режими терору, у яких утопії втілюються вилученням із суспільства буцімто зайвого для нього, де кар'єра катів забезпечується їх успіхами нищення ворогів, - то справою виживання є виявом вірности зоні. Аж смерть там є твірною причиною, а не наслідком розходження чи наближення до догматики.

На відміну від тих ризикових привнесень на відтинку позитивного, які не обов'язково будуть адаптовані як корисні, то реакція невдоволення на вже вчинені несправедливості та злочини не містить заперечень та порочних приступів. Помста кривдникам зі сторони жертви повсталого заради поновлення знівченої справедливості є рокованим на популярність та безпрограшне визнання сюжетом романів, вірувань, політичної боротьби. Так санкцією, промоцією, призначенням віровчень є відплата спокута за колись у минувшині заподіяне зло; а у нападі на сусідів задля присвоєння їхніх пожитків просто не обійтися без закидів сусідам несправедливості. Аби інтервенцію чи бандитизм закамуювати під борг відродження гармонії, то треба якір закинути у минуле й підтягати до нього усю прийдешність. Мста незчисленним ворогам є віхами будови зони тотального контролю. Без противників та офіри власних мучеників за праве діло віровчення останнє просто скисає і втрачає рухомість. Задля здобуття звияги провокують поразки та власну страдницьку жертвність, бо найбільшу зграю бійців рекрутують під затяті кличі покути на займанщину. Примітиви гендлюють передовсім смертю чи її загрозами як товаром незаперечно безвідмовним, порівняно із проблемами життя та достатків. Одвіт тоталітаризму виправдовується посиленнями на порівняно ще більш небезпечні змови відвертих та прихованих ворогів.

Тоталітарні режими породжуються із моря ситуацій нещастя саме як реванш проти нещастя спрямований на подолання нещастя рухом до протилежного нещастям, але рецепт замішування зла та чудес стає інструментом інерційного продовження, а то й розвитку нещастя.

Природно хижі істоти полюють на дичину хіба що із чуття голоду, тоді як люди виховані у моралі добра, - а не натуральні породження потойбіччя, - задля участі у кримінальній акції мають переступити через моральність у спосіб вибудовування ненависті та штучних звинувачень на жертву майбутнього на неї нападу. Адекватною реакцією на вчинений бандитизм стає те силове покарання агресора у вимогах відновлення пошкодженого напасником права, яке будуватиметься на відповідних моральних вимогах карі щодо загартника. Здорова ненависть до інтервента та злодія є глибинною основою та запорукою відродження права та відповідної комбатантності у відсічі, подоланні, покаранні займанщини.

Прихильників варіацій тоталітаризму засуджують за те, що у своїх спрощених ідеологічних вимогах ті є занадто нетерпимими до протилежної сторони, аж до вдавання до репресій. Бо буцімто, замість ворожості треба бути відкритими й толерантними, варто іти на діалоги та розв'язувати проблеми миром. При цьому вважається, що змістом відкритості буде неодмінно прогрес, а затяті на догмах фанатики сповідують виключно ілюзорні чудеса у яких порушуються умови людяності та прогресу. І дійсно, вірування у неймовірне та відповідне ігнорування критичних викликів є неодмінним обладунком чи то підтримкою для недостатньо обгрунтованих гіпотез та світоглядних революцій, - проте зовсім не обов'язково що, вже у зворотному тлумаченні, усяка впевненість у справі є атрибутом її глупства чи помилки. Ставки комуністів чи нацистів на класову чи расову солідарність та відповідна їхня ненависть до капіталістичних визискувачів та расово неповноцінних – є надмірно простою, щоб не бути облудним злочином проти свобод, проте демонстрована впевненість у затіяному є видом пересічного переконання, яке є запорукою усякої осмисленої цілеспрямованості. До чеснот мудрості варто віднести не лише сумніви у довершеності створених законів з відповідним допущенням правоти ще не відкритого дослідниками, - як значно вищою доказовістю має бути винесення за скобки усього, що є виключенням із діючих на часі правил. Прецизійна нетерпимість до відхилень, а не поблажливості до люфтів має бути методологією трудів. Витончена ненависть, а не соломаха усетерплячої любови та поблажливого ставлення до порушень є сильною стороною спрощених доктрин тоталітаризму. Проти виродження, - яке вабить своїми зручностями, яке прикривається абстрактними правами люди та демократією, - борються, а не імітують його подолання у спосіб згоди із злом розмитості.

Ерефійські расеяне наполягають на своїй перемозі, спершу, над Україною, з остаточним вирішенням українського для Московії питання, - а у відповідь згоди зі сторони українців, то у якості дару компенсаційної вдячності за це вони потребують, спершу, окупації їхніми силовиками теренів України, з подальшим помосковленням там малоросів яким через послух пощастить можливо уціліти від геноцидного їх знищення.

То лише крокодили не дають ані на сторону, ані собі пояснень: а нащо ж вони під воду затягнули схоплену ними здобич. На відміну - від людей, які свою агресивність оправдовують посиленням або на ницість жертви, або на власну над нею величність. Відсутність не лише серед москалів, а й з-поміж подібних затятих мисливців за чужим якихось доказових і обгрунтованих причин їхнього нападу дозволяє, без сарказму і єхидства, зачислити до причин агресії саме розвагу. Яка видається підвалиною більш істотною аніж навіть жадоба наживи мирської, ніж потреби усевладдя чи втіхи від садизму; кураж без смислів є потужнішим мотивом безладу порівняно навіть від закидів жертві у її зв'язках із якоюсь диявольщиною. Убивають від нудьги чи представлень її за вид хоч якоїсь розради. Не останнім імперативом концтабору є карнавал безвідповідальності.

Агресивність проти противника пояснюють, а значить оправдовують, як ту вимушену реакцію відповіді на потерпання від нього, яка саме через кару й відновлює понівечену ворогами справедливість. Випробуванням прийомом втручання у справи сусіда, - щоб правильно, не забуваючи при тому власних комісійних, розподіляти сусідське добро, - є пропозиція сусідові власної до нього дружби. А коли ближній не потребує подібної участі у його особистих справах, то доказом любови висувається послуга захисту цих плодів чужої праці від якихось ворогів. А коли й цих ворогів катма, то тоді сам рекетир поповнює цю нестачу особистим стосовно опікуваного об'єкту нападом на нього, виставляючи власні завади власному ж грабіжництву як плату не за парадокс, а як прибуток від факту ініціативи нападу на жертву. А коли об'єкт на нападу на нього не вимагає для себе ані дружби проти придуманих ворогів, ані ворогів задля вигаданої приязні, - то тоді пропагандистські зусилля нападників ідуть на перевертання перебігу подій вже з ніг на голову, тобто нападник облудно перевтілюється у безневинного страждальця від зловорожих проти нього апетитів. А коли ніхто й ніяк не тільки не пригнічує й не заміряється нападом на означеного любителя споживати чужі ресурси, а й більше, коли цей професійний паразит є включеним у систему соціальної опіки суспільства свого у ньому замешкання, то тоді ці збирачі рекетирської даними потребують посилення для себе калорій спираючись на те, що хоч постраждалими є як не вони особисто, так їхні предки у минулих поколіннях мали збитки. Що поза час колишні чи колонізатори, чи перебуті рабовласники, чи буржуазні експлуататори перебувають у неспокутному боргу і провинах перед перед колишніми страждальцями, усіма упослідженими чи каліками від народження і мають за актуальні у минулочассі знущання не тільки платити більш ніж сповна, а й мордуватися у осоромі первородної гріховності.

Нема сподівань, що ті самі маси московських збирачів, які від початку і до очікуваного кінця своїх походів на підбиття земель і народів, повстануть проти єства своїх узвичаснь. Для оправдань ведення війни вони безумовно вигадуватимуть причини своїх образ на жертву нападу на неї, а коли не знайдуть розумних звинувачень, то знайдуть інші закиди у ворожості. Зі сторони колишнього московського царства припиняться обстріли та наступ стрільців лиш тоді, як там зможуть виникнути і повернутися до самодостатнього від власної праці життя ті народи, які неймовірним чином самі собі відмовлять у бандитській долі та історії.

Виявляється: що москалі б'ються проти диявола; американці є рептилоїдами; що повбивали сотні тисяч саме для зупинення війни; а коли мертвих забагато, то, - ашибачка вийшла; Расія буде воювати до повної своєї перемоги. І публіка сприймає це за нормальне.

Історична пам'ять про забитих ворогами є потужнішим мотивом помсти ворогам, аніж число загиблих від тих ворогів. Пам'ять, - на доданок до плодоносних жінок, - родить героїв. Хибують нападники, коли гадають свою перемогу забезпечити числом убитих ними.

Переможна, відносно усіх інститутів культури, енергетика режимів на примітивізацію задається саме невідповідністю між власне культурою та означеною її примітивізацією, коли непідвладність культури щодо пропонуваніх їй неадекватностей викликає у реакціонерів реакцію роздратування, ставку на силове примушення незгідних із виродженням та спрощенням, вдавання до облуд, коли примітивісти беруться винищувати цінності культури, рівняючи їх під вигадані ними позитиви одномірних ідеялів; вибуховий активізм виродженців суперечливо породжується переформатуванням досконалих досягнень суспільності вже під мірки спрощення; у логіці своєї зятятости гвалтівники змушуються руйнувати усе, бо ніщо не виходить по-їхньому, бо рятівні ідеяли не можуть довести дієвість своєї чудесности, як не через вбивства незгідних із ними, бо бракує лиш терору на споживачів ілюзій. Огида до світу як виправдання агресії на світ є універсальною клейковиною у гуртуванні контентів тоталітарного режиму. Розгляд довкілля через приціл у пошуках там жертви як ворога та ворога як жертви може не відповідати інтересам та взаєминам у власне довкіллі, але – не може не відповідати апетитам мисливцеві на довкілля. Пов'язаний виключно із власними інтересами розгляд інших світів чи то як жертви власних апетитів у ненависті до здобичі, чи то таке ж саме егоїстичне, але більш безпідставне сподівання мисливця, що світодовкілля само собою стане поживою вже із жертвовної любови до того ж мисливця – є радше афектами мисливського азарту, ніж адекватним описом світоустрою: в усякому випадку узагальнене ставлення до сусідів через ненависть та песимістичне чатування на небезпеки виглядає більш інформованим, порівняно із таким само абстрактним розглядом спілкувань із довкіллям вже через посередництво у любови. Сторожка реакція на загрози від довкілля та недопущення аварій видається більш енергійною, аніж розслаблення у тотальній лагідности, - хоча обидва узагальнення суб'єктивістського гатунку є некоректними як неконкретні. Тоталітаристи є у марші наступу на усіх та усе, бо, суперечливо, вони презентують собою відступництво від усього та усіх. Вибудова ніщо саме того й вимагає від своїх жертв. Оскільки адепти екстравагантности не можуть запропонувати нічого утилітарно корисного для тих традицій культури, супроти яких вони цілеспрямовано виступають, то весь позитивізм означених аматорів потойбіччя вичерпується негативізмом неприйняттям ворожістю супроти традицій у культурности останніх. Позанормативніс диваків робить із них професійних кримінальників. Їхня заздрісність до не освоєного ними викликає тяжіння до споживання ними чужих багатств як жертви виправданої їхніми апетитами та їхньою несамодостатністю. Вони інтегрують усе нужденністю у тому чужому. Хіть до не заробленого власною працею загарбники видають за любов. Переймання не власнопідметними турботами є виявом несамодостатности несталости недосконалости мисливців за чужим щастям як за власним. Зацікавлені претензії до стороннього довкілля інших спільнот, що їх агресори видають за свою поміч иншоспільнотам, суперечливо прикривають прагнення перетворити чуже вже на власний наїдок. Ненависть до довкілля, якому не затісно у тій ненависті, є не лише психічним світосприйняттям довкілля агресорами, а є конкретною програмою на переживування довкілля до станів його готовності бути кормом для агресорів. Без ненависті не знайти ворогів, починається безпорадність та спантеличення, розтріскуються мури для зеків. Через браму ненависті входять у коридор заперечень, аби у винищеннях зрештою досягнути закапелка смерти. Тоталітаризм починається там, де є невпевненість у гідности усього можливого, а завершується - впевненістю у негідности навіть неможливого. Живильним середовищем зон примусу є царина зла; аномії не рухаються по дорогах правди. Оскільки рятівникам через спрощення бракує аргументів не лише на докази своїх позитивів, але й на відразу до сущих обставин культури, то брак компенсують емоційною ненавистю, упередженим запереченням на загал усіх досягнень та цінностей, культивуванням потреб на знищення. Для тих, хто рахується із чудом коштом зневаги до реальности, ненависть до жертв, доведена до знищення останніх навіть поза користі поїдання, - подається виявом любови до змаруджених у незнайомстві із рятівною вірою тюремників.

Навіть не змісти любови чи ненависті до того що відбувається на сусідському подвір'ї важливими є для організації лагєря, а – власна несамодостатність, яка те втручання собі дозволяє. Тоталітаризм, що демонструє вирішення за сусіда його долі, породжений на надмірами, а браком тих власних здатностей, які свої ресурси визбирують через загарбництво. Падка на хижацтво та задрісна любов до чужого є безпосереднім поріддям ненависті до неспромог власної самочинности творчопродуктивної. Рушійним началом винагородження за продуктивну працю скорше представляється саме любов, яка множить, - тоді як основою управління у дисциплінарній тюрмі скорше представляється саме ненависть, яка виправдовує сповзання по похилій вже до повного пограбування ближніх як жертв. Ненависть до багатств, до носіїв освічености, до усього законного дається деградантам легше, ніж любов до освоєння дійсних станів справ.

Весь революціоніаризм ненависти супроти передуючої держвлади, що його любителі простих рішень подають причиною, звинувачуючи попередників у гріхах відмінностей від простих рішень революціонерів, - радше є наслідком неспроможности революціонерів відповідати за борги попередників, є наслідком розгляду нападниками загарбаних ними ресурсів минулого вже як жертви, улаштована революціонерами дірка в історії є наслідком представництва порожнього місця саме ними. Тоталітаристи починають історію з чистого аркуша тому, що не можуть адекватно скористатися надбаннями попередників, подаючи останні як противенства щодо ідеологічних новопочинань, як борг не вартий відплати.

Задля того й знищують між людиною та результатами її праці прокладку у вигляді правових законів, фінансових зобов'язань, вимог демократії та гуманізму, замажуючись навіть на технологічні та наукові істини, - бо так любителям простих рішень та ненависникам заскладних об'єктиваций культури легше за допомогою самої лиш свавільної сили творити зону пограбування. Тоталітаристам потрібне революційне *знищення* усіх зобов'язань, цінностей та надбань у культурі, аби на відсутности спротиву створити сприятливі умови для своїх кримінальних рухів всупереч усякій законній доказовости. Тоталітарні правління можна було б віднести до рівнів моралі, коли б знищення примітивістами усіх інших установ суспільности можна було б віднести до актів морально цінних. Формальні процедури та об'єктивні зобов'язання у взаємовідносинах громадського життя чудотворці, вони ж насильники, замінюють на безпосередність проявів своєї любови чи ненависті, - що й робить відносини громадського життя не лише не прогнозованими, а й не робить громадські відносини життєвими.

Конкуренція між відкритими до співпраці розв'язується саме через стандартизацію їхніх пропозицій, яка стає відверто руйнівною лише для тих, хто свій революціоніаризм вичерпує навіть не споживанням, а винищенням усього відмінного від власних починань історії з чистого листа, хто оголошує надбання попередників набором помилок, хто відкорковує історію через її смерть. Нормальна для вільних людей впевненість у відкритости співпраці на добро не повинна бути перепусткою для навіть не перевірених на небезпеку загроз. Навіть розуміння того, що суспільна історія не може мати відходів й усе буде утилізовано не лише з часом, а й з прибутком, - не може усувати запобіжників перед тими, хто розуміє суспільну історію як сміття. Ініціаторів химеризації, тих, хто розподіляє людей лише на в'язнів та приречених на смерть, промоутерів неволі – не лише треба зупиняти, а й не можна не зупиняти. Тоталітарні вчення й установи, які користають енергетикою відштовхування, самі мають наріватися на таке ж неприйняття їхньої уніфікації усіх та усього через загибель та смерть. Смертоносне може адаптуватися до мейнстріму життя саме через вчинення у відповідь загибелі означеним носіям, аби останні саме таким чином подвійного негативізму були приведені до відповідности життю. Навіть у спрямованости до тотальної благодаті не може бути потреб на включення туди злочинів тоталітаризму як унормованої складової. Коли не можна гармонізувати свободу та поневолення, а чи істину та помилку, а чи право та злочин, а чи добро та зло, - то саме це заради свободи, істини, права, добра й треба учинити. Інколи треба протистояти замаскованому під універсальність добра.

На відміну від варіативності та непевненості чуття приязні, замішаної на готовності бути жертвою на користь об'єкта закоханості й розділити любов навпіл та порівну, то ненависть не має хилитань у прагненні відняти усе від об'єкта свого на неї нападу. Любов до чужого нападає базують саме на ненависті до господаря ще не віднятого ними майна, прав, життя. Без звинувачення жертв у їхній неправедності чи злочинності сама агресія видається не благодіянням необхідності, а протиправним актом. Не любов, а протилежна їй ненависть передовсім до сусідів, аж не до себе самого, переконаність у тому, що сусіди не можуть дати собі ради без втручання туди ласого до чужого агресора, який краще від господаря впорається із життєвими клопотами останнього, саме й слугує не підвладним розривові клеєм зчеплення із жертвою. Замішування ненависті та любови задля участі у сусідських проблемах є не так переплутуванням звивин у мозкові чи логіці нападає, як це слугує ідеологічно карбованою необхідністю та умовами хижого кидка на сусідів.

Людей здатних на користь культури освоювати природу речей, на співробітництво із проблемами, удатних на відкриття вирізняє відкритість у ставленні до істин та ситуацій наявного стану, - тоді як замкнені у власні фобії угруповання, обмежені знаннями та своєю виключною специфічною культурою, дбають передовсім про свою безпеку, мінімізують непрогнозовані ними впливи з боку середовища саме у спосіб культивування відрази до останнього, витрачаючи ресурси життєдіяльності у бійці на ураження неосвоєного і тому буцімто ворожого до примітивів оточення, у боротьбі за підкорення сусідів та викликів вже до звичних для примітивів простеньких звичаїв та стандартів. Несамодостатність примітивів проявляється у їхній ідентифікації через негативістське відштовхування від усього масиву довколишніх культур у знеможі на взаємозбагачення. Імітатори власної достатності у дотриманні вигаданих ними для себе правил є сіячами зла та відрази супроти непідвладного і тому тотально ворожого їм оточення поза стінами обмеженої фортеці, збудованої для власних ілюзій та об'єктивних незнань із невміннями. Примітиви не просто відгороджуються мурами ворожості до незнамого ними світу, відсиджуються за стінами своєї непотрібності нікому у несилах зацікавити собою світодовкілля, але ту ненависть проти світу використовують як зброю наступу задля підкорення довкілля вже до обмежених власною неповторністю особливостей. Апофеозом спроб секти зацікавити собою світ є викликання вже зворотної ненависті світу до екстремізму та неадекватності секти, аби закласти мучеників у фундамент стін відгородження від світу, аби із власних жертв черпати енергетику агресії, аби власними стражданнями як наслідками виправдовувати ініціативи полювання на цінності світу. Примітиви надають перевагу улюбленим звичкам гри у правила навіть символічні, подоби азартної гри, архаїка традицій яких вибита геть із актуальної корисності та відповідності запитам прогресу, аби лиш зовнішній за стінами гетто чужинський світ з його нормами та законами не загрожував примітивам відхоплювати звідти ласі шматики й залишатися за це хижакство поза карною досяжністю. Одноманітність ритуалізму сектантів, догматизація ними своїх звичок як позачасових та не підлеглих критиці, централізаторське підпорядкування усіх реакцій та подразнень вже до обмеженого кола світосприйняття секти, офіра усіх викликів та проблем вже на конто торжества сектантського світогляду – слугує прийомом убезпечення обмеженого світу примітивів.

Професійні виродженці дійсно є ненависниками усякої визначеності, яку вони добиваються розтерти на порох і добити до смерті саме тому що зона тотальної єдності усього з усім твориться терпимістю до відключення усіх заборон, бо празник розбещеності, тріумф розхожого, апофеоз опрощення є відкритістю до зла перейменованого у любов. Варіантом наростання невизначеності є християнське ноу-хау боротьби зі злом через перекваліфікацією його у добро через любов. Хоча до зони веде прийняття ворогів та злочинів вже за належне та друзів з підставлянням під удар другої щоки і толеруванням усякого зла як способу встановлення добра, - проте любителі спрощень, себто навісні противники нездоланих для них складнощів прогресу, розтерзають усякого незгідного із унормуванням хаосу, який у дегрантів викликає чуттєву ейфорію і запаморочення фартом.

Перетворення усього суспільства на жертву та вдавання до самих брутальних будованих на силі жертвоприношень викликано мазохістською пристрастю родоначальників тих рятівних моделей ошчасливлення, які вони визначили як надцінність, по відношенню до якої усім adeptам залишається лише радість підлеглости. Заміри перевертати світи дригом та навзгак парадоксально будовані на архетипах рабської залежності перевертачів, дії яких, у плині пристрасних потягнень, зумовлені виконанням означеними революціонерами боргу перед містичними змістами незворотности панування певних чуд спасіння світу; повстання катів у їх щирій готовності різати усе що дихає викликане компенсацією комплексів неповноцінності та залежності, коли зарізяки за ціну переважно не своєї крові беруться імітувати собою входження до когорти творців історії; страждання, що їх вчиняють масам ініціатори бездоказових марновірств, втягуючи майно та свободи мас у відповідальність та ціну плати за марновірства вождів, вожді виправдовують своїми ролями як лиш посередньої ланки між масами та ідеями містики, перед якими вожді демонструють ще виразніші страдницькі залежності власного рабства. Саме тому тоталітаристи пнуться із гордо піднятим членом до суспільства у замірах його гвалтувати в усі отвори, що позаду себе у власних розуміннях мають ще ширшу діру відкрити гвалтові вже з боку абсолютистських надзмістів та жорстких аж до знуцання над контрагентами фрикцій позакритичности. Авторами концтаборів, ініціаторами винищення цілих верств та народів стає естетично та містично налаштована публіка, яка своєю претензійною долею робить рабське підлегле своє служіння музам, святости, етосу та видам беззаперечних наказів з боку трансцендентних абсолютів добра. Збочення подразнюють втомлених від норми.

Унормувати порушення загальноприйнятого через представлення порушень як прийнятних тоталітаристам вдається тоді, як вони задля подолання спротиву жертв беруться привчати останніх до нормальности станів жертвовности. Тоталітаризм уможлиблюється завдяки культивуванню та насадженню ним готовності постраждати, бо лиш даремністю жертв приростає марнота його здобутків, бо лиш ницість виправдовує його злочинність, бо лиш нехлюйство дозволяє оцінювати його у відмінних вимірах. Відкрита налаштованість на страждання є любимим заняттям тих, хто за ціну власної жертвовности вдовольняє пристрасть вибити із своїх жертв мізки та майно. Тоталітаризм потребує механізму безвідповідальности, у м'ясорубці якого усі смисли та опредмечення мають перемелюватися на порошок, що його тоталітаристи виставляють за розв'язання усіх життєвих викликів. Затрата ініціатив супроти фізичного чуття власних покликань, неприйнятність підневільних станів залежності від пасування перед насильником, ушкодження власної самодостатности та провідницької підметности у ризиковому розкритті своїми таланами поки ще актуальних таїн та ще не досягнутих смислів – гнітить лише вільних, тоді як передовіра власної відповідальности та звітувань перед істинами вже на користь поводитирів облуд є легшим і тому виразно масовим заняттям тих, хто залишає за собою лиш виконавські функції своїх існувань.

Ті умови життя, які радше пов'язані із існуваннями людей як виду тварин, аніж є продуктивністю цивілізаційною, із необхідністю породжують ідеологію пасивности, піетету перед пануванням нездоланих даних від природи чи Бога примушень, унормовують чуття неволі. Для нероб звичною позою є стояння навколішках. Пристосування ближчими є до доби архаїки, тоді як нахабство більше личить просунутим у прогресі. Втрата гідности обслуговує виродження. Власну ницість, упадання перед насильником, приниження перед зверхником розглядають як гідну плату за отримання вже дарунків та прибутків від того ж самого насильника. Грабують чуже ті, хто готові для того на самопожертви; готовність на власні втрати ініціюється сподіваннями на компенсацію означених втрат вже за чужий кошт. Як прибутки від грабунку пов'язані з необхідністю бути готовими до втрат, тоді і втрати розглядаються пов'язаними із хосенами. Коли примітиви нічого не виробляють, то відняте у одних стає набутком інших. Примітивізмом є тлумачення жертви як запоруки просування до щастя. Люди залишаються суб'єктами свободи, бо навіть скруту розглядають не адекватно, а всупереч, як передоплату за експектаційну налаштованість на добро та прибутки.

Спостерігаючи за тими, хто є впевненим у єретичності тверджень навіть містичних поза твердженнями догматичними, хто без сумнівів навіть вбиває ворогів поза числом своїх adeptів, хто вірить у чудеса навіть поза неймовірністю здійснень свої утопій, то складається спершу враження у активності тих, хто замінює закони вже на насильства, - проте прискіпливий погляд на самовпевнених визначить, що опорою та натхненням їхньої наполегливості є виконання ними приписів, що вони їх визнають керівними для власної удаваної настирливості. Тому спрощенці та містифікатори ходять всупереч не лише законному, а реальному, що вони розглядають себе інструментом у руках вигаданих ними утопій. Любов до режимних вказівок обумовлена безпорадністю у контекстах на формотворення вказівок. Насильники над чужими глудами є жертвами власних марновірств. Надмирні, позаісторичні, святі, абсолютистські, позакритичні, суперцінні чинники вигадують люди на свою голову не просто із пристрасті до рабства, із визнання своєї безпомічності, із розписування у графі безталанності, із простої лінії у сподіваннях на підміну тими чинниками своєї безвідповідальності, а ще й у замірах на поміч собі з боку навіть невідомого для розуму та не освоєного працею. Навіть ролі ката чи гвалтівника людяності, що їх відводять собі служителі вигаданих утопій, слугують прийомом виправдання величності утопій; по жертви заради утопій надаються для отримання прибутків у подібному служінні утопіям; перед утопіями схилиються для свавільства утопій.

Бо страждання є не виключно втратами, а є виплатою наперед за ще не отриманий у користування товар і навіть смерть для певної публіки може бути цілком прийнятною платою за товар слави для користування ним і поза власним життям. Страдництво не тільки не є гарантованою втратою, як страдництво є ще й прийомом гарантування вдячності у відповідь ще й з боку часових гарантій ще й з прибутком за передуючі ризики. Подібно до того, як виробники послуг надають перевагу попередній платі від клієнтів, аніж ризикам відшкодувань пов'язаних з перевіркою наданих послуг, подібно до того, як розмір сплати відповідає протяжності часу після надання тої послуги, що її чоловік визначив собі за конче потрібну аби скінчити, подібно до того, як передування власних втрат агресори вважають нормальною ціною за гарантування втрат у вже у складі жертв своєї над ними перемоги, то з тих самих причин розведеності у часі надання послуг та отримання за них сплати, - кількість страждальців та жертводавців своєї свободи, свого розуму, свого майна, офірованого на вівтар сподівань на відшкодування з боку обітованих утопій на ошчасливлення, останні перевищує. Незручно ж бо просити від небес дарунків, а вже потім зображувати дисциплінарність перед їхньою волею та провидінням, настання яких часом не гарантовано. Лаг між необхідністю плати зараз конкретними втратами на користь конкретних споживачів офіри та між обіцянками духовних відшкодувань з боку вже потойбічних сил на часі майбуття, що з надлишком певно ж бо перевищить втрати жертв, - і є маржею панувань тоталітарних облуд. Ці різниці між величчю дарунків від наднебесся святости, замість плати від власне споживачів жертвості пастви, та що виразнішою девальвацією жертводавців, приниженням світських потреб клієнтів утопічної спасительності, ганенням практики добробуту вірних - саме й насаджуються провідниками тоталітаризму, які не приймають земних потреб пастви, коли останні не спрямовуються на користь пастирів.

Страдництво не тільки не є мучительством чи пригніченням, як навпаки, страдництво виступає торжеством свободи у сенсі свавілля, яке дістається на користь жертви, коли жертва відповідальність за свою участь у офірі передає перекладає передовіряє від себе вже на користь ката чи насильника, що тим самим отримує борги перед жертвою, зобов'язання за те, за що кат у своїй упевненості у заповідяному стає винним. Страдництво це пряма путь вступу у безвідповідальність. Це ті жорсткі обставини, у яких жертва може дозволити собі розслабитись, перейнятися лиш власними проблемами. Страдництво це прийом на віднаходження закономірного й необхідного у спосіб наразитися на означені небезпеки; це сподівання на відшкодування з прибутком; це резигнація перед стрибком на ката вже як на жертву.

Напрямок не має значення тоді, як має справу із фікціями: чи ти гвалтуєш, чи тебе, - аж результат залишається нульовий. Інакшою є ситуація на разі виборювання істинних вартостей. Ініціативи проявлені на пізнання речей та на підкорення їх творчими внесками винагороджуються прирощеннями як у зробленій справі, так і у реалізованих там талантах винахідника; куди значно легшим видається справа перетворення себе самого на жертву дії зверхніх сил, бодай навіть вигаданих, за тим, щоб зазнаним при цьому стражданні через підлеглисть означеному гвалтівникові морально зобов'язати його на компенсацію зазнаних від власного падіння збитків, з розглядом останніх за інвестиції вкладені у справу. Винагороду за страждання шукають пасивні партнери, знаходять ті, які оголошують себе рабом Божим, добиваються ті, які люблять верховного правителя більше за своє нікчемне життя.

Примітивам, які енергетикою власного прожиття мають відібране від сусідів, сусіди дорікають за свої страждання означеними розбійниками вчинені, - проте нападникам вдається із сусідів робити жертву своїх апетитів лиш тоді, як самі нападники будуть жертвою своєї ж розбійницької організованості й не допускать у банді невиконання наказів на напад, коли самі бандити готові будуть обміняти власне життя на ймовірність подолання спротиву своїх жертв задля пограбування останніх, коли бандити забудуть саме слово свобода. Примітиви, охочі до плодів чужої, а не власної праці, зобов'язані вишколювати свою військового типу організованість, без якої їм не досягти перемоги над середовищем випасу своїх жертв, - тож першими об'єктами їхньої атаки є встановлення виключної та диктаторської влади у власному військовому таборі. Щоб гарантовано перемагати сусідні народи примітиви зобов'язані перетворити на жертвоних бійців контингент власного населення. Кампанії наполегливого відстрілу тих, які хилитаються у вірі у перемогу над сусідами, є ніяк не втратами ресурсів нападу на сусідів, а є запорукою перемоги у агресії, бо власні жертви загартовують агресорів.

Захисники права, тобто людяности, справедливо засуджують однозначно тих насильників, які експлуатують поневолених, проте відносини між насильником та його страждальницькою жертвою не є подібними до зв'язку між набуттям усіляких гараздів та втратою таких, - бо існує ще й такий контингент недобитків із числа жертв насильства для якого його втрати слугують капіталом випрошування у катів компенсації за завдані страждання та відсутність реакції опору неправедному насильству. Більше того, на гендлюванні жертвами власною ницістю та отриманні від того якихось мазохістських задоволень вибудовують інститут страдництва заради бездоказових та противних людській природі містичних ідеалів та того обожнення мучеників, за допомогою якого автори утопій поганяють обдурених ними на безопірне заклання у здирницьких інтересах авторів химер. Страдництво це діалоги порозуміння із неволею. Мучеництво це придбання товару не перевіреного на його корисність. Віктимність це рекламна кампанія зла. Терор улаштовують для того, щоб залишені у перелякові каторжники не лише імітували свою любов до звитяжних катів, а й дійсно сподівалися на пайку від останніх.

Для тих, які зазнали програшу на перспективних шляхах добродійств й замість того на ділі стали невольною жертвою ошуканства, спіймалися на облесливі чудеса, не лише увірували у неіснуюче, а й розорилися участю у хибному бізнесі - єдиним виходом із прикрої ситуації стає згода із тими химерами, на які були змарновані життєві ресурси. Вже із власної ініціативи жертви ошуканства будуть з останніх сил, навіть ціною свого життя будуть захищати збитошників та насильників зовсім не тому, що останніх вони бояться, а, радше, тому, що жертви ужахаються зізнатися самим собі у своїй пасивності та слабкості перед тиском на них гвалтівників. Бо нормальна людина не має згоджуватися із буттям жертвою, не повинна допускати ущемлення своєї свободи, імітацією якої страждальці заводяться латати свої життєві втрати. У знеможі повернути час і виправити халепу, ті, які у неї встряли, беруться надавати збиткові виду святої звитяги. Не можливо у противному переконати тих, які змарнували ті шанси свого життя, що були витрачені на утопії противні життєвості.

Ситуація, коли знагла свавільно беззаконно обібрати жертву, а опісля відшкодуванням компенсувати їй з надлишком, як спокутне вибачення, зазнані нею збитки, - від слати за товар наперед відрізняється не лише рознесенням у часі факту купівлі, аж плата з комісійними за страждання буває порівняно вищою. Тож приходом додають вагомість через подання їх жертвою тих обставин, подолання спротиву яких включають до ціни означеної товарної пропозиції. Більш від того, часто вичерпною ціною є не споживчі якості товару, а плата за мучеництво продавців з нав'язування цього товару, що не користується попитом.

Модним стає ідеологічне трактування заробітку вже не як створеної через продуктивну працю додаткової вартості, а – як сплати боргу за колишнє запозичення у продуцента ресурсу витраченої ним його робочої сили. Надходженням багатств стають таким чином не позитиви працездатності, а негативістська боротьба проти тих ворогів трудового народу і експлуататорів, які на думку любителів трудового народу цей народ оббирають, знущаються, гнітять, а тому від цих привласнювачів додаткової вартості останню треба відібрати й присвоїти, згідно понять поновлення справедливості у рівності, - а то ще й разом з додатковою винагородою у вигляді карного забирання життя цих глитаїв. Більш від того, заробітком страждальців має стати не їх продуктивна участь у виробництві, а розрахунок із ними зі сторони та за рахунок тих призвідників мучеництва, які у свій час нажилися на організації ними суспільного виробництва. Любителі трудящих витають у сектантському переконанні, що переведення здобутків продуктивної праці вже у споживацьку вартість вигод трудящих з проїдання останніми приходів дасть ті плоди прирощення суспільних багатств, протипоказанням яких є буцімто шкідливі для цих прирощень винагороди і заживки згаданих бізнесменів. Які зобов'язані каятися у спосіб жалування утриманців соціальними пайками велферу. Умотивування прогресу має, на думку соціалістів, іти від противного йому. Статус жертви, - з планами заробітку на ньому, - зумовлюється різноманіттям і розходженням у темпераменті, талантах, статевих ролях, покликаннях, посіданнях у виробничій діяльності, залежить не тільки від традицій культури, ситуативної конкретики, а й від тому подібного.

Поневіряння, потерпання, скорботи, горе, митарства, злигодні, скрута, неволя, нестачі, боління, тортури, безнадія, труднощі, бідкування, інші означення нещастя та розпач від напастей є лише стороною оцінок фактів нашого людського буття, - тоді як протилежний полюс конотацій вже оптимізму сприймається бажаним станом речей. Обидві дихотомії можуть бути плодом свідомого обману. Тоталітаристи домагаються, як правило, застовпити за собою контроль, причинними призначеннями якого мають управління їхніми жертвами. Доста занурити людину у кризу, хвороби та нездоланні обставини трагічні, то тут таки цей страдалець буде уповати на зверхні над ним сили, які б вибавили його від стану жертви; невольник молитиметься на опікуна, послух підлягатиме зверхникові. Людину обкрадають на реальність, аби вона увірувала вже у казки. Жертву збивають з пантелику, щоб вона попрямувала та тим, хто це зробив. Нещастя та концтабірний контроль є зацикленими один на одному. Порожнина є і плодом, а ще й ґрунтом режимної зони. Рідною домівкою упосліджених зеків є тюрма з тамтешніми пайками. Слабування з недугами і є потугою та енергетикою тоталітаризму. Продукцією якого є виробіток зла та злочинів.

Московці збиральництво ними земель і народів оправдовують ревіндикаційною реакцією помсти на невдячність зі сторони вже зібраних чи ще не підкорених ними народів жертовно постраждати за них московською до них та до їхніх статків любов'ю. Причинами свого агресивного ресентименту мають не так на власну віктимність, як провини за свою ущербність перекладають на заздрість їй зі сторони доквілля тих країн, культур і народів, які знічев'я вправляються у русофобії. Надумані московцями марення народів позбутися самостійності на користь московських над ними зверхників подають як сублимацію гріховності світодоквілля, яке свої хтонічні острахи конвертує у буцімто безпідставну сторожкість на конто московства. Народи числять супостатами не з наслідків московського до них ставлення, а - із причин зворотної розхожости.

Оскільки ніщо не втримується у житті та природности допоки воно таким не стане, то й неприродні вигадки ілюзорні, ігрища із світоглядними символами, а то й відверті помилки можуть втриматися у житті та натуральности не силою загрози репресивного витіснення із життя носіїв означених вірувань, як – силою переконання суб'єктів у їхній щирій самохитній відданості та самопосвяті їхнього жертвовного служіння обраній ними життєвій позиції. Не віруючих у праведність порушення ними стандартів – не буває; без готовності отримати смертельного одкоша у відповідь атаки на узуальне – удачі не досягнути; без самопожертви не пощастить інших перетворити на жертву власної упередженості. Вхідження у задані режими та регламентовані способи поведінки неодмінно має бути оплачене добровільністю тої слухняної покори режимові, яка ще й на доданок сприйматиметься адептом як дар ошчасливлення зі сторони жорстких та прогнозованих приписів системи віровчення. Аби набути подоби узвичаєного, то маніакальність й сподівання на неймовірне потребують свого виправдання через віру у ймовірність безкарних, а то й корисних порушень унормованого. Ті ідеологічні догмати, яких не зустріти у повсякденному обігові смислів у спілкуваннях між людьми творчими та настроєними критично, тримаються навіть не на дарунках віри для вірних, як на зворотному обдаруванні віровизнання вже на охочу офіру віруючих у винагороду за це. Об'єктивною енергетикою життєздатної стійкості ілюзорного вчення є бажання тої смерті його суб'єктів, яка сприймається ними як гідна винагорода чи санкція освячення славою за покору ілюзіям. Химерні марновірства перетворюються на попіл даремности, коли той, хто присвятив енергетику свого безцінного й єдиноможливого життя щиро зізнається сам собі у марноті витрат. Коліщатка химер вклякнуть, коли їх постійно не змащувати кров'ю мучеників. Жодний устрій не відбудеться без заплати за нього, аніякий тоталітарний режим не станеться без самопожертви свободи віруючих у подібну доцільність.

Позаяк героєм та взірцем для наслідування не може правити насильник, шахрай, божевільний, злочинець, грабіжник, антилюдяний тип, представник зла, віруючий у необхідність чудесного, той, хто виходить за рамці узвичаєного, й далі по списку ранжиру видів неприйняттого, - і це тоді як неприйнятне існує не лише як історичний факт, а й екстремізм може бути навіть єдино можливим прийомом розв'язання ситуацій соціального клінчу, - то ненормальність, себто нездолані відмінності між загальним добром та окремішнім життям його учасників, потребує для розв'язання тих зусиль, які визнаються виправданими за зазнану героями жертвну терплячість до страждань, особливо коли право відчайдушів слідувати власним переконанням саме вони ж оплачують валютою своєї фізичної загибелі. Задля доказу важливості того, що оточення не визнає таким, промоутер чудотворення просто зобов'язаний потерпати від повноти страждань від незгоди оточення із захищеними ним цінностями та твердженнями. Аби бути у праві отруїти життя своїм кривдникам віруючий у своє право повинен сприймати поведінку оточення як образу собі. Без ненависті не лише до того чужого життя яке не слугує обраним зі сторони героя ідеалам, а й за умов ігнорування героєм життя власного, його любов до означених ідеалів не відбудеться. Узгодження, на особистісному рівні, з вигадками компенсують війною проти незгідних із ілюзіями. Подарунок смерті за власну віру оцінюють достойною карою для чужинських правд. Ризиками безпеки беруться гарантувати корисність не апробованих пропозицій. А проте, підготованість до особистісної загибелі віруючим у необхідність підтримання нездоланности правди у об'єктові свого переконання аж ніяк не може бути вичерпним доказом означеної правди. Самовбивство нападника здатне додати жертвам вчиненого ним терористичного акту остраху чи відняти у жертв життя, однак обмін смерті віруючого у чудеса та вигадки вже на втілення останніх у життя й побут тих хто вижив - далеко ще не є слушним аргументом. Мучеництво не лише не санкціонує істинність ідеалів потребуючих нежиття вірних, а й є звинуваченням проти подібних планів ошчасливлення, оскільки щастя та усілякі гаразди обов'язані бути пов'язаним із нарощенням та вдосконаленням усілякої життєвості, поступ не має відділяти його творців від життя.

Слабким місцем народів вільного світу є прив'язаність до життя та такого інструментарію життєзабезпечення як свобода, - тоді як московити можуть вкласти немірне число жертв у своїх колонах і задля того ж там же вдатися до дисциплінарного поневолення самих себе аби переконати вільні народи у помилках існування вільних народів. Готовність мисливців загинути у нападі на дичину є атавізмом доби збиральництва. Вдавання до засобів смерті у силових наполяганнях на пропозиціях нібито направлених на прогрес і добро робить подібні пропозиції скоріше хибними, аніж ризиковими. Смерть – це не до добра.

Замість кропіткої щоденної праці головою та руками з освоєння та відкриття нових законів у запитах на вдосконалення спадку культури, то примітиви химерять фікції, не так абстрактні, як безпредметні чи не пов'язані із об'єктивністю фактів і достеменних знань, аби ця продукція синергії глупства з невіглаством працювала сама собою замість самих авторів псевдозаконів, заощаджувала на витратах їхньої відповідальності і творчої працездатності, приносила прибутки й вигоди у обхід реальних проблем пізнання та поступу. Задля цього на місце множини спеціалізованих знань та вмій підставляється універсальна у своїй примітивності штучна вигадка з функціями відміни та заперечення усіх знань вже за їх непотребством порівняно із запропонованим чудом надприродним та зверхкультурним. Так ключем до рогу достатку та здійснення навіть приватних забаганок пастви на додано до обітниць віровчення оголошують не просто позитивну модель царства Божого, комунізму, нірвани, виходу у астрал, тисячолітнього райху, - як відмичкою є саме негативізм до ворогів, знищення яких і є практичним запевненням втілення єдиноправильного для усіх часів чергового рятівного усеосяжного щастя. Достатньо лиш викреслити геть із життя усіх невірних, капіталістів, недолудей нерусі, - як самі собою елімінуються мороки й залишаться на світі лише потрібне, представлене трофейними пожитками від спроваджених у могильний морок. В усіх тоталітарних доктринах повернення до своєрідного золотого віку, буцімто загубленого у проблемах сьогодення, енергетикою взорованого ошчасливлення взятого нізвідки виступає саме означене страдництво, жертвність, мучеництво цих мрійників про чудо без зусиль, які вбиваючи у собі чи у особі ворогів зневіру у чудо, обертаючи вже на трупи самих себе разом із ворогами віри, - таки добиваються зрештою ласки від вигаданого фетиша, який за ціну страждань просто таки зобов'язаний вже з надлишком компенсувати болісні затрати віри й покладань на святу прийдешність. Навіть віруючі у доходи отримані нізвідки здогадуються, що для цього потрібні витрати, аби на цьому паливі вбивства ворогів і власного мучеництва задля успіху вбивства ворогів означена поміч зі сторони об'єкта поклоніння працювала. Тоталітаризм це не лише самовіддані стояння навколішках перед кліром, який аудіює обов'язкові до виконання паствою настанови відкриті лише професійно посвяченим у посередництво із чудом, як це ще й самовіддача у страдництві поклоніння регламентам віроучительної догматики на офіру обопільної боротьби на самознищення між достатньо та недостатньо віруючими у обітоване чудо. Порівняно із так і не здійсненими ні за якої погоди профітами зі сторони ілюзорних насельників позахмарного чи осяйних прожектів чергового переустрою історії, - жертвні витрати вже на сторону гальванізації означених утопій є далеко не утопічними. Нужденні є аборигенами зони, насельники підвалів є її авторами, страстотерпці є світочами, страждальці є неофітами, жертводавство є членським квитком до входження у зону, віднімання обкрадання засвоєння чужого є метою зростання зони, страх Божий з інтелектуальним спрощенням у відмові від власних сумнівів є мудрістю, чуття кризи це бальзам, рабство трактується формою гідного звеличення, перманентна війна з ворогами є шляхом до умиротворення у істині остаточного порядку, максимуми самовіддачі є гарантією служіння вигодам зони, слідування лекала мирських злидарювань є запорукою збагачення у абсолютному ідеалі, юродиві каліки ниці є елітою, фантоми є міцним фундаментом, хаос є конструктивізмом, індустрія терору є функціональним боргом зони, слухняність перед приписам догм є чеснотами, організація невідворотних терактів є актуалізацією зони, віктимність нездоланної вини є легалізацією субординації на покору призначеному гуру, число трупів є меморіальним знаком здобутків.

Ознакою та наслідком від недостатнього розвитку спільнот є первинний початковий грубий рівень обробки ними сировинного матеріалу. Першими серед лідерів є колективи які завершують остаточно переробку передуючих досягнень. Примітивним спільнотам, щоб вижити, не обійтися без надмірної для цього ресурсної бази. Тоді як рівень нанотехнологій характеризує передове виробництво. Тому московське царство розпухає невпинно у екстенсиві його збиральництва, бо у московців бракує хисту та вмінь вичерпно і якісно утилізувати загарбане ними. Відсутність шкоди за розтраченим добром, що його московці здобули у своєму збиральництві цього віднятого від господарів добра, - і є чинником натхнень та переваг московців над постраждалими від них народами. Підбиті ресурси, - у подібні сирівців чи полоняників включених до московського війська, - московити не так марнують, як передають загарбане далі по харчовому ланцюгу на вершинах якого, як його організатори, знаходяться розвинені народи та країни. Апетити московців ніколи не були кинуті на самоті, аби вони не були включені у інтереси обслуговування ними питань і проблем актуальних для Заходу. Таким чином бандитизм московців є вбудованим у вже легальні ринки передових виробляючих господарювань. Хоч ця сировина, що її видобувають у свої військових походах московці, більше приносить користі розвиненим країнам, а проте, ця здобич здобута і віднята від господарів, присвоєна московцями розглядається останніми саме як московська власність. Себто сирівці і ресурси направлені московцями на західні ринки є ресурсами відшматованими від претензій на них саме московцями, - як то московці вважають. Тобто на Московії займаються самопоїданням і самознищенням, коли неможливі для їх досконалого використання ресурси змушені самі ж московці надсилати далі на Захід, для якого московські походи на сусідів, включно з бажаннями московців утилізувати й проковтнути власне Захід, є для останнього видом його ж господарювань. Саме тому Московія тримається історично у своєму невпинному поході на спожиття вже підбитих та ще не завойованих земель та народів, бо оплачує це через відрубання від себе шматків від власного тіла імперського, та згодовуванням цих ресурсів первинної їх обробки вже на користь Заходу. Виникає протиріччя між потребами на Заході спожиття та переробки ресурсів награваних московцями від поневоленних народів та, з другої сторони, захистом на Заході власності та прав як вже колонізованих московцями народів, так і самого Заходу, народи якого москалі повсякчас, а ще й безуспішно, заміряються поневолити. Виникає й протилежне протиріччя вже на Московії між необхідністю для неї направляти на Захід сирівці забрані від власних колоній та осаджених московцями земель та, з другої сторони, розумінням факту, що московці таким чином обслуговують Захід, стають його сировинним додатком; учиняють суїцид, розплачуючись за дозволений експансіонізм необхідністю відрізання від московського царства того що є йому не під силу перетравити хоча б на послід. Відповідно політика Заходу у ставлення до москвоімперії є суперечливою, бо з одної сторони експансія московська обернена вже й проти натівців останнім загрожує, а з другої сторони, то необхідність надсилання ресурсів первинної їх обробки московитами далі по ланцюгу високих рівнів переробки, якими є сукупний Захід, робить для останнього політику підтримки Московії, вже у подібні її ерефійського реваншу, як політику нагальну. Більш того, загрози для існування московських господарювань вже зі сторони українців змушують Захід стримувати українців у цьому їх занятті. Західні санкції проти ерефійських реваншистів не включають ті сирівці московські без яких Захід може потерпіти. Московці, з їхніми деклараціями антизахідними, залишаються надмірно вбудованими у західні ринки.

Москалі насіли на українців щоб притягнути українців до себе. Результат буде противним. Відторгнення москалів має включати розвал їхнього збиральництва. У москалів усе буде не до ладу. Навіть з убивствами людей і народів, то спіткає тут москалів невдача.

Українство змагається за волю; а нашим противником є неволя. Ведучими є спільноти де більше важать свободи. Стратегічним опонентом вільного світу є устрій тоталітаризму; а тактичним щодо Заходу та українців є такий конкретний супостат як московське царство.

Лиш хижаки із числа тварин та грабіжників нападають, тому що навалюються на здобич, - тоді як поважні здирники та колонізатори просто зобов'язані знайти алібі на свій апетит а чи у спосіб звинувачення жертви у вигаданих гріхах, а чи таким же представленням своєї агресії вже видом поновлення права, а чи сполученням обох фікцій. То лиш у середовищі продуцентів корисного краму у лідерах опиняються ті, які найбільш якісно задовольняють запити консументів, халтурники ж і відсталі працюють відповідно на злидарів; тоді як у середовищі бандитів, спеціалізованих на відніманні чужого й присвоєнні його вже як свого, на перших місцях опиняються ті, які продукують максимуми нещастя, кризових станів, тих звинувачень у ворожості, які слугують доказом нападу на противну жертву, приводом пограбування, аргументом встановлення мобілізації та диктатури для винищення ворогів як здобичі і трофею. Агресори із числа паразитів змагаються між собою не лише у навішуванні обвинувачень та інсинуацій на намічений для нападу об'єкт, як ще й агресори із себе самих зображують порівняно ще більшу жертву зі сторони означеного об'єкту, аби оправдатися у наміченій проти нього власній навалі. Неодмінною передумовою завоювання здобичі є наполеглива імітація свого страдництва, мучеництва, потерпання зі сторони означеної здобичі. Так у зазіханнях на багатства працею накопичені на Заході, то на нього не лише навішують ідеологічні дифамації у неправильній вірі, загниваючій культурі, експлуаторському господарюванні, далі до необхідності світової революції, - як ще й месіанська велич порятунку світу просто є не повною без представлення московства рятівною спокотною офірою, на яку напосівся гріховний Захід, який тільки й існує на шкоду єдинанеделімства, марить загубити святий росіянський мір, якому нема чим більш зайнятися як скаженіти у русофобстві, який задрить російській величності, підриває потугу Московії. Зло відбілюють до станів трансформації його вже у затребувану реальність. Оживленням грабежу є перегони із здобуттям мазохістського призу мучеництва, аби ця жертвність згодом була більш ніж компенсована втягуванням у цю дірку усіляких винагород, дарів, прибутків зі сторони винуватих у вчиненні щемких карань. Треба стати приниженим, рабом, ницим послідом зверхніх сил, аби останнім стало соромно за свої переваги й викликало з їх сторони подання за вірну службу самозречення, або ж, на крайній випадок, стан жертви має у ній самій викликати карну агресію на сторону не вдячну за зазнані від неї митарства.

Коли у відповідь на звинувачення у трагічних наслідках поневолення і у жертвах колонізації, коли на вказівку виробництва трупів із уярмлених народів у наслідках імперської окупації московити починають оправдовуватися акцентованими вказівками на позитивні аспекти і конструктивні наслідки свого добродійства заради колоній, на накладі московського війська полеглого заради відвоювання колонії від конкуруючих імперій, коли звинувачують колишні колонії у невдячності за понесені московитами розходи і невідворотні для усякого імперіалізму програші, - то подібне визнання московитами провальних, від'ємних, негативних результатів їхніх домагань паразитувати на колоніях стає аргументом на неспроможність ще й у часі порахувати і передбачити фіаско та збитки від учинених ними злочинів їхнього експансіонізму. Вказівка московських імперіалістів на те, що вони не все поцупили й вичавили із окупованих ними земель, а дещо ще й мали залишити чи передати тамтешнім народами як компенсаційну плату за визиск, вказівка на те, що від свого колоніаторства московити більше згаяли ніж нажилися, - свідчить не на прийняття окупації, а на невміння московитів отримувати зиск від свого фаху розграбування сусідів. Коли московські імперіалісти констатують програш у обраному ними бізнесі з експлуатації народів, то це свідчить, що не лише продуктивна робота, а ще й грабіжництво їм не по плечу.

Так само, як своє рятування суспільства замість суспільства, яке не здогадується про власну гріховність, тоталітаристи програмують як змову конспіративну, - то так само й спротив планам оцасливлення суспільства тоталітаристи уявляють собі змовою ворогів. Буття законів не залежних від волі тоталітаристів останніми заперечується, бо невідконтрольне стає запереченням тотального включення усього та усіх у містичні вигадки, які не допускають із себе виключень чи оправдань поза їхньою тотальністю.

Хоча любителі чудес покладаються на Богів та відкриті ними останні смисли історії, покорою яким містифікатори почуваються у безпеці як за кам'яною стіною, або ж уявляють себе приборкувачами осідланої ними необхідності, в упаданні перед якою їм залишається лише пасивно звісити ноги, а та вже сама собою домчить до омріяної й заповіданої утопії, - а, проте, ці служителі Божі чомусь завжди замість Богів беруться виконувати волю Богів чи то необхідність історичну. Бо містифікатори є свідомі у вигаданій ними реалістичності химер, якими ці насильники прикривають свої беззаконня. Ревнителі залізних законів історії покладаються на представницьке здійснення цих абсолютистських закономірностей саме анімованими суб'єктами, які мають обличчя. Бо то хіба що затяті віруючі відмовляють собі у зображенні своїх Богів, ототожнюючи реальність та свої щодо неї буцімто вичерпні знання. Себто у невдачах переустрою світу за приписами чергової спасительної ідеології винуваті конкретні вороги, яких доста вбити чи знищити для настання обіцяного щастя; або ж запорукою здійснення цих обітниць є суб'єктивна воля провідників класу самих сакральних провідників. Тож якщо ординарні бандити задовольняються лише присвоєнням відібраного, то тоталітаристів, як очільників незаперечного, може вдовольнити саме перемноження на нуль колишніх господарів, яких оббирають ще й на життя і добре ім'я. Відповідно гарантіями вдалого грабежу є перероблення грабіжників вже у суб'єктних спадкоємців вкрадених ними статків.

Здатність змінювати ситуацію є не лише причиною, а й наслідком свободи. Для вільної людини відкриваються нові можливості у її праці не лише тому, що нікуди загнаному у закуток нещастя нікуди від того дітися, а тому люди бувають приреченими на творчість, бо вони це вміють робити на користь ближнім. Виставлення критичних присікань до звичного є не останнім стимулом у роботі по скороченню безмежних просторів ще не відомого та проблемного. Тоді як занурення чоловіка у концтабірну безвихідь, обрізання прав та самих нагод якимось вижити, знуцання – парадоксально призводять навіть не до самого звикання та згоди із скрутою обставин, аж терор викликає у його жертви захват зачарування катом. Захисною реакцією на невідворотність зла стає визнання його за стандарт, за спосіб існування того об'єкту переступу, який змушеним стає переробитися вже на його суб'єкта та учасника злодіянь. Людина стає жертвою, коли під напором тиск на неї згоджується на це й віддає свою долю насильникові. Недобитки культурициду крокуватимуть по дозволеному їм колу зациклення з гаслами і співами посвяти начальника конвою рідної домівки із ґратами.

Чоловікові, який час свого неповторного життя присвятив служінню тій системі, призначенням якої є асоціальність, стає не просто тяжко, а й не можливо стає зізнатися, що життя пішло не туди, де цей учасник режимного зла міг би розвиватися за мірками свободи у відкритості до добродійства середовища вільних людей. Ті, які можуть визволяти себе із пастки, - роблять це; метиковані – намагаються уникати халеп; а нездалі – беруться оспівувати пастку як таку, куди він у цілепокладаннях самохітних і намірявся втрапити, імітаційно виставляючи свою неволю вже за щасливі нагоди зміни життєвих призначень. Неспромога подолати осоружні обставини змушує переробляти їх, - вже за логікою облуд, - у годящий спосіб життя, не лише пристосовуючись до подібних обставин, а й навпаки.

Хоча схильність до ординарного глупства, інфантильна поведінка, стереотипові звички, уникання проблем та необхідності раціонального мислення, недорозвиток знань та гуманізму, захоплення казками, підспудними мареннями неймовірними, безґрунтовними гіпотезами, інерційна затятість світоглядних вірувань сектантських – могли б бути оправданням злочинів скоєних проти інших зачислених у вороги народів і громадян, проте універсальність подібних, не залежних від часу та простору не ідеальних характеристик людяності, не дозволяє від звинувачень звільняти цілком конкретних бандитів та колонізаторів. Бо хибують проти права саме вони, а не притаманна усім можливість перебування поза правдами та візіями добродійства. Адвокати вбивць не можуть у суді посилатися на природні особливості людяності. А поступ своїми успіхами є зобов'язаним не лише зацікавленням людьми пізнанням, а ще й подоланням психічних реакцій природних.

Перевіреною оправданням агресорів різної масті є подання ними свого нападу як прояву любови до жертви, що її рятують від вигаданого для неї статусу представництва зла з тим, щоб напад представити виведенням жертви вже у змодельовані для неї обрії ошасливлення. Так посиленням номадів на розширення пасовиськ є візія звільнення світу від експлуатації, із заміною відчуження від людини продуктів його трудів вже на відповідне збагачення вільною грою зміни занять, коли вільний час стає мірилом і фактом суспільного достатку під проводом наставників. Інтегратори до помосковлення, засобами інтернаціонального єднання пролетарів усього світу, заміряються звільнити народи від гріхів їхніх націоналістичних особливостей. Комуністична революція на чолі із російським авангардом світового пролетаріату обґрунтовується як поміч останньому. Московці йдуть на самопожертви, аби лиш звільнити капіталістів від нажитих капіталів несправедливих, від власності яка є крадіжкою, коли не належить експропріаторам експропріаторів. Залози своїх стрільців московські збирачі того, що не добре лежить у сусідів, просто змушені до ще не помосковлених країн ввести, бо там ущемляють права рускаязичних. Носії самої правильної ортодоксії не можуть не обстрілювати із мінометів території, де завелися ті відступники, еретики, розкольники москвославія, Святої русі, рускава міра, які самі є винуваті у падаючих на них з метою уврачевання великоросійських бозарядах.

Виходячи із докси про раювання усіх проявів єднання та про злочинство порушень тої тотальної одномірності, - то інтегратори до помосковлення за допомогою обстрілів та психологічної війни клянуть як зрадників єдинеделімства тих повстанців, які борються за своє визволення з-під імперської корми. Любителі сусідських батьківщин переконані, що приєднання останніх до рускава міра, до соцлагеря, до спасіння у москвославії є процесом природним, на відміну від від'єднання від непорушного ні за яких умов обширу імперії. На думку збирачів зрадою є не втрата народами своєї свободи, а змагання народів за своє звільнення від московського паразитизму.

Так аргументом своєї правоти у пограбуванні жертви бандити виставляють об'єктивність тої смерті, яка для жертви з прикрістю настає внаслідок її спротиву пограбуванню, з перекладання причини смерті жертви саме на саму жертву, чий спротив просто таки змусив бандитів відправити жертву на той світ, не залишивши бандитам іншого шляху для успішного нальоту. Бо на думку нападників, жертва нападу, замість того, щоб впасти під ударами бандитів, зобов'язана була по-доброму поступитися своїм добром, щоб і надалі без проблем для бандитів віддавати їм усе, що їм заманеться. Так імперіалісти та колонізатори просто пальцем вказують на об'єктивність смертей та руїни серед народу що піднявся на своє визволення від означених агресорів та окупантів, які стали просто вимушеними гатити з гармат по повстанцям, що необдуманно припустилися помилки, самі собі зробили лиш гірше, коли посягнули на звільнення від наїзників, на повернення собі своєї свободи.

Коли злодій б'є ножем жертву від якої він віднімає гаманець, то фізична віддача на удар зброєю вже дозволяє убивцеві кваліфікувати свій напад як акцію оборонну. Обумовлення навзаєм причинно-наслідкових дій, як фізичних так і духовного порядку, використовується агресорами для того, щоб спантеличити правові підходи до розв'язання переступу.

Метою пізнання та практики у будіванні культури є управління цими процесами у інтересах людей та гуманного прогресу, зменшення розмірів некерованости та хаотичности у житті людському і природному. Проте із незнаннями та невміннями більш ніж успішно можуть позмагатися химерні установки, які імітують знання та вміння, коли ці примітивні настанови ведуть вже у помилки та аварійні ситуації. Глупство є небезпечнішим від утаємниченого та непідвладного змінам. Максимально абстрактні теоретизування конспірологів про пануюче у світі змовництво чи вигадки про позаприродну благодать чудесну могли б бути якимось наближенням до досконалих знань, коли б ці манії фанатиків не були б рухом у бік зворотний.

Неспровокований напад на ближнього, викликаний самою лише жадобою запопасти його надібки, зазвичай визнається злодіянням й тягне на покарання винуватця. Тому агресор має виставляти себе самого як жертву того, кого він сам зібрався перетворити на свою жертву, аби виправдатися у нападі. Тож любимим заняттям анексіоністів є удавання із себе безневинного самозреченого страждальця віктимного, який імітує свою безпорадність і ницість, притягуючи потенційних харцизів як вабка здобич що не пручатиметься спротивом. А тим часом провокатор таємно накопичує потенціали агресії, перед якою не встоїть знайдена безкарністю потенційна жертва законспірованого й підступного агресора. Хижак облудно представляється порожнім місцем, аби магнітом притягнути туди тих, кого він рвучкою реакцією відплати перетворить на наїдок собі. Напад на себе провокують не лише викликаючи любов до себе зі сторони як пасивного відкритого безборонного даяння, а на доданок ще й баламутячи й інспіруючи потенційного нападника знеславленням його як ворога, під'юджуючи й підбурюючи його на буцімто обґрунтовану помсту.

Прикладом однієї із зваб, на яку чіпляється просто неміряні маси віруючих послідовників, є, здавалося б, безвинний, а то ще й багатообіцяючий соціальний проект рівності, варіації якого мають історичну тяглисть. Ідеал направлений проти зловживань не таких як треба посідачів суспільного проводу. Проте уся енергетика з виведення учасників перегонів у прогресі вже на рівні стартові позиції йде саме на винищення тих, хто вже обіймає не останні місця. І подібна ліквідація ворогів рівності дає не лише мільйони трупів, як ще й відкриває просто безмежні перспективи подібного заняття. Не менш привабливим проектом, порівняно із інтернаціональною рівністю усіх класово солідарних пролетарів, є ще й пропозиція на улаштування соціального щастя виключно і лише для расово споріднених надлюдей, або для окремішнього месіанського угруповання сектантського, якому благоволить Бог та військова вдача з утилізації недолюджків.

Інсинуації проти жертви, закидання їй звинувачень у ворожості, агресивних намірах, злочинах, культивуація сакральної ненависті до об'єкту нападу – є лише одним із полюсів московського нападу; протилежним полюсом московського збиральництва є проголошення противника вже за носія тих багатств і здобутків які є ідеальними у стримінні до них московських апетитів. Ціллю нападу висувається не так знищення батьківщини, культури, народу у навалі на них московських стрільців та поселенців, аж обґрунтуванням експансії стає благородне бажання московитів прилучитися до цінностей взірцевих. Жертви московства просто зобов'язані припинити чинити опір, тому що московити своє вторгнення підступно подають як обслуговування перспективних та підспудних запитів окупованих народів розпроцатися із своєю достатністю вже на користь московських зайд, прибульців, поселенців. Московити виламують вхід до чужих обійсть через оголошення себе самих законними правонаступниками обсаджених ними земель. Жертва нападу на неї має вклякнути від проголошення її ладу чи устрою за величніші, порівняно із приниженням нападниками самих себе. Вдало підбивають не так через переможне насильство, як ще й глумливим і показним виставленням підбитої спільноти вже за провідника інтересів московського збиральництва. У московитів вистає відсутности у них тями на подання колонізації народів як функції похідної від обов'язку народів обслуговувати колонізаторство, жертвне служіння окупантам разом із достатком від того колонізаторів. На переконання московитів, то народи не тільки мають припинити спротив, а самопоневоленням допомогти московцям. Сусідську власність густо перемішують із московськими на неї зазіханнями так, що стає неможливо розрізнити де чие. Сусіди зобов'язані розчахнути ворота безпеки своїх обійсть перед тою навалою, яка нападниками подається як уклінне приношення гостьових дарів подяки й покори господарям. Господарям, які стануть не лише вже колишніми, а й не стануть фізично існуючими. Сокира, якою самозвані інтегратори гатять по ласих для них чергових сусідських батьківщинах, є обгорнена м'якими й солодкими звабними шарами щирої любові московитів до ще не засвоєного ними. Любов до здобичі є протилежною фланговою атакою відносно навали вже зі сторони ненависті відносно спротиву жертви.

Варвари, як грабіжники вламуються у привабливі для них багаті землі не як носії буцімто порівняно вищої культури, а під оправдальним поданням себе як скромних реформаторів та корегувальників того розпаду й виродження, у яке зайшли жертви їх навали. Як визволителі від тих меркантильних клептократів та плутократів, які є неправильними провідниками теренів та країн атакованих нашестям шукачів пригод. Вторгаються, як нібито потуга оздоровлення дикунством, покликаним усунути віджилі члени й розкладену плоть у об'єктові атаки. Прибульці спантеличують опір собі через подання себе самих як справедливу кару за неподобства у стані жертв, як законних правонаступників культури, історії, а особливо багатств країв своєї окупації.

Коли у відповідь на звинувачення у трагічних наслідках поневолення і у жертвах колонізації, коли на вказівку виробництва трупів із уярмлених народів у наслідках імперської окупації московити починають оправдовуватися акцентованими вказівками на позитивні аспекти і конструктивні наслідки свого добродійства заради колоній, на накладі московського війська полеглого заради відвоювання колонії від конкуруючих імперій, коли звинувачують колишні колонії у невдячності за понесені московитами розходи і невідворотні для усякого імперіалізму програші, - то подібне визнання московитами провальних, від'ємних, негативних результатів їхніх домагань паразитувати на колоніях стає аргументом на неспроможність ще й у часі порахувати і передбачити фіаско та збитки від учинених ними злочинів їхнього експансіонізму. Вказівка московських імперіалістів на те, що вони не все поцупили й вичавили із окупованих ними земель, а дещо ще й мали залишити чи передати тамтешнім народами як компенсаційну плату за визиск, вказівка на те, що від свого колонізаторства московити більше згаяли ніж нажилися, - свідчить не на прийняття окупації, а на невміння московитів отримувати зиск від свого фаху розграбування сусідів. Коли московські імперіалісти констатують програш у обраному ними бізнесі з експлуатації народів, то це свідчить, що не лише продуктивна робота, а ще й грабіжництво їм не по плечу.

Для того щоб обіцяна на неймовірне майбуття утопія стала не ілюзорним дарунком від прийдешніх надлишків багатств, а нагальною необхідністю і планом сьогоденних дій, то треба настільки нещастями це сьогодення стиснути, здушити, згнітити, щоб усі заволали у потребах бути вичавленими вже куди-небудь подалі від страждань. Умовами актуалізації облуд є дезактуалізація правдивості.

Коли ігнорування опонента є прийомом зневаги й відсторонення від нього, то високим ступенем зацікавлення долею протилежної сторони діалогу, з імпортування до неї привнесень та нав'язування обдарувань на придуману для неї користь, - є навіть не вмовляння, а силування жертви з метою пристати до пропозицій. Тож усяка московська баба й уся московська маса знає: якщо б'є, то любить. Терор викликає відповідну ступінь любови трудящих до його організаторів. Від обставин страждань, відчаю, затрат, - то любов до Богів, месій, вождів піднімається автоматично й невблаганно.

Вірування у спрощене досягнення будь-яких омріяних забаганок нестримних тому вибирують під свої знамена маси прибічників, бо завдяки застосуванню таких самих примітивних силових методів втілення забаганок, з відповідним відсепаруванням ворогів вірування вже у могилу, - то обітовані чудеса отримують видимість входження у реальність. Із вдаванням до інструментів меча, кулі, вогню, морозу, голоду й далі за естетичною вибагливістю катів, - то, здається, ніщо не встоїть проти наступу чуда. Хоча запихання ворогів у лагерний попіл і залишає переможцями вертухаїв-чекістів, однак цього виявляється завжди недостатньо для того щоб змінити соціальні закони, природу речей чи людини.

Хоча тоталітаризм, як соціальна патологія, існує у вузькому діапазоні між психічним відчаєм та ідеологічними утопіями вірування сектантського, проте ця зона спершу ідеологічного насилля й облудництва стає історичною реальністю завдяки представленню її міфів вже як реальної рецептури подолання кризи реальної чи надуманої, через захоплення містифікаторами влади державно-політичної, завдячуючи виданню химер вже за носія духовних, культурних, наукових, традиційно-звичаєвих, національних цінностей.

Ресурси та потенціали для життя та розвитку задаються: або власною працею, коли до оброблюваного продукту додаються вартості та якості створені творчістю і знаннями справи; або тоді, як на заміну виробництва, займаються споживанням вже наявних ресурсів, що їх або віднімають від імушого, або отримують у дар від зверхника за службу йому. Виробничий спосіб життя є важчим від споживацького, бо доводиться розв'язувати проблеми, а проте саме розв'язання викликів та дослідження нових й дає результат поступу. Споживачі ж впадають у кризу існування тоді як вичерпуються джерела грабежу.

Відніманням чужого і його присвоєнням вже як свого займаються бандити, - починаючи від пересічних злочинців та закінчуючи великими імперіями у яких просвіщають і окультурюють колонізованих. Задля того грабіжники шукають серед своїх жертв і успішно знаходять ворогів, а на доданок до оправдання насилля та війни проти винуватих, то агресори вигадують для себе ще й власну святість.

Другим прийомом отримання ресурсів для їх споживання є визнання святим саме поневолювача у спосіб самовідданого йому служіння, що доповнюється визнанням власної безпідметності, несамостійності, негідності, безосібності самого служачи як посіпаки, який від зверхника у дарунок плати за жертвовну службу отримує шматки від здобичі впольованої цим же пособником. Пайкове утримання нахлібника у плату за його службову ревність на користь роботодавця – представляється чимось середнім від змішування споживацтва вже з трудами війни і втрат на користь означеного псевдогосподаря. Раб щиро відданий своєму власнику, який не загрожує повстанням, а замість того жертвує собою для зверхника, може розраховувати не на удари, а на харч. Віддана вдячність у служінні зверхнику та любов до погонича без розрізнення мір добра чи зла у його особі, виконання будь-яких наказів з його сторони та готовність за вказівкою святого хазяїна розтерзати будь-кого без розбору якостей добра чи зла у жертві, – це собаче чуття.

Коли поступ торує маршрутом прокладеним добродією, то періодично виникають домагання актуалізувати вимоги любови як інструменту залагодження виникаючих у взаємовідносини тих конфліктів і непорозумінь, які з не меншою необхідністю спорадично виникають. Не зважаючи на негодящість ідеалу стосовно підставлення другої щоки у відповідь на удару по першій, - аж на часі маємо загострення вірцевості цієї химери.

З давніх давен, а то й зазвичай, вважалося що невміння і незнання відносяться до розряду нещастя та недоліків. Що бути хворим, скаліченим, бідувати, страждати і поневірятися у відчаї, загрузнути у бруді та розореннях, - то є недобрим. Вважалося що обманом, насильством, протиправністю займаються злі люди. Тоді як прикладами добра є успіх винахідницьких звершень у сторону збагачень та розвитку, що правда додає сил, що прагнути треба відкриття істини подій, що діяти треба адекватно до фактів, а речі слід називати і розуміти тим чим вони є у дійсності і насправді. Що порушення нормативного та правил безпеки заподіює аварії неприпустимі. На разі маємо ренесанс згубної толерантності.

Супроти подібних розрізень між злиденністю та достатками, модним стає не тільки їх змішування, а ще й віддання переваг саме потерпілим. Раптом виявляється що суспільним гегемоном є асоціальні типи, порушники законів, усіляко ображені долею. Екстравагантність та оспівування розваг відтісняє не узбіччя такі чесноти як працьовитість і відповідальність. Усе зобов'язано бути казковим та кращим від ліпшого. Смачне, світле, пухнасте і безжурне мусить леліяти зір, смак і совість. Від ігнорування гіркоти правди настане солодка омана. Борони Боже вимовити криве слово проти того що на ділі є скособоченим. Вважається що відповідь любов'ю на злочин усуне саме його, а не того хто вдається до подібної реакції. А проте: заміна правди вже на беззастережну люб'язність породжує безконтрольність більш небезпечну аніж відкрита бійка проти зла. Брехні заради зла це не добре; аж відмова від розуміння правдивого стану речей заради удаваної пристойності та відгородження від того що може образити, - то ще гірше. Нещастя лише множаться коли у ім'я любови суміщають несумісне, сподіваючись усунути таким чином різниці, а то й відкриту війну між ворожоналаштованими суб'єктами. Бо лиш проведення виразних кордонів рятують ситуацію.

Рівнозначність удару та віддачі допустима лиш на рівні аналізу фізичного, але серед людей дихотомія ковадло – молот завжди є не співмірною у спричиненнях та наслідках для учасників, які на різних призначеннях і ролях переслідують відмінні цілі у зіткненнях згод. Спершу складається враження, буцімто статус жертви тим відрізняється від позицій нападника, що останній розраховується і платить за свої діяння спершу, а жертва надлишкову компенсацію за цей злочин отримує вже опісля.

Подібно до того, як у статевих стосунках головним питанням, від розрішення якого залежить успіх, є не так здійснення нападницьких ініціатив на партнера, як талант останнього викликати на себе проявлення цих ініціатив зі сторони активної домінантної, - то й у соціальних взаємовідносинах вміння стати звабливою жертвою, - і тим самим збагатитися на енергію передану від гвалтівника, - може бути важливішим і більш прибутковим заняттям порівняно з витратами агресора затраченими на здобуття тих споживчих від жертви ресурсів, які за фактом бувають символічними, зумовленими хіба що уявними інтересами і ідеологічними мотивами на видимість владної зверхности. Агресор помиляється, коли переконує себе у власних достоїнствах як активної сторони процесу взаємодії у спосіб упокорення сторони пасивної, бо коли цей жвавий діяч озирнеться, то за фактом саме він з усіх сторін, попереду і позаду буде оточений тими, кого вважав поприхачами і жертвами свого вже підупалого активізму. Головне для жертви це прикраситися і викликати хіть у нападника. Шляхом явної чи удаваної мінімізації власної зацікавлености у мисливці який зазіхає і полює на чуже добро. У розряд жертви потрапляють відстороненням від проблем, які тут же самі собою навалюються на це пустопорожнє місце. Концтабір стає заслуженим дарунком за довготерпеливу бездіяльність. Рокована віктимність розкриває вхід до розстрільних підвалів. Жертовність заробляють стражданнями задля їх взаємообумовленого посилення. Кохання до себе любимого викликають культивацією видів зневаги і навіть ненависти до цього насильника і майбутнього дарувальника привнесень приязні. Маси мріють постраждати й саме задля задоволення цих запитів на прийдешнє й приходять служила їм команда терористів та тиранів. Щоб бути об'єктом атаки, то на цю жертву навішують переконання у її месіянських приреченнях і вона вірить що представляє собою обранця долі, є гегемоном і носієм святости, є народом-богоносним, а вже тоді її концтабірна доля стає невідворотною. З жертви ліплять образ ворога не тому що вона є ница, а навпаки, - тому що вона не поспішає своїм добром поділитися з нападником. Нападник оправдовується, зазвичай, звинуваченнями на сторону жертви у її атрактивних звабах, які, мовляв, й спровокували злочин. Зрештою, а то й у будь-якому випадку, вигодоотримувачем від конфлікту стає сторона потерпіла, невинна пасивність якої обдаровується закидами штрафами та карами на сторону нападу.

Саме ту особину, яка запозичила багато й заборгувала, яка є винуватою, представляє себе чи видає себе за легкодоступну жертву беззахисну і безпорадну, на сторону якої висувають найбільші претензії, яку зневажають, пограбування якої вселяє у здобичника надії на збагачення, яка викликає і створює проблеми, отримує на свій бік неоднозначну реакцію, персонаж який подразнює і дратує, викликає захоплення й підвищений інтерес до своєї персони, запити і поводження якого є незбагненні, та одиниця яка є неординарною і вчинки якої виходять за поняття норми, постать без якої не обійтися, на яку розраховують і покладають сподівання, - то такий типаж березуть, опікують, люблять.

Поводженням та долею вищеозначеної дійової особи позиціонувань страдництва є не лише представництво нею покори та потерпанням зі сторони середовища, а ще й протест проти останнього. За фабулою цей упосліджений дурник з якого усі кепкували, ця попелюшка чи гидке каченя стає героєм, який у бійці проти дракона, а чи любовним прирученням чудовиська долає це представлене сатаною чи його різновидами зло. Третім героєм міфу, - який є виключним у представництві надприродних сил і чуда, до милости якого апелюють обидва персонажі, - проводить особу страждальця через подальші випробування, дарує чарівний меч, паличку, торбу, заклинання й подібне.

Тоталітаризм це рух із стягання й вбирання у себе усього того, що небезпечно до нього наблизилося. Любителі чужого добра успішно його ковтають через демонстрацію запопадливого упадання перед тими потребами своїх жертв, які відповідно були ретельно відфільтровані винищенням усього ворожого й шкідливого здоров'ю означених інтеграторів.

Умовою загарбницького поневолення, яке заощаджує на витратах і жертвних втратах з військового насилля, є демонстрація любови до жертви, готовності нападника самому стати віктимною милостиною заради самовідданого служіння запитає його здобичі, інтриганське підступництво із проявою із себе тої нікчемности порожнього місця яке як наживка у пастці спокушає потенційну поживу.

Концтабір, як ідеальну модель тоталітарного контролю, хибно вважати продуктом волі самого лиш насильника, виключаючи звідти участь у й жертви у функціонуванні концтабору. Концтабір є результатом не опору жертви, а її програшу, коли виключним способом збереження хоча б фізичного життя під окупацією стає упадання жертви перед волею насильника, аби бажання насильника на знищення непокірної жертви замінилось на бажання отримати якийсь прибуток із поневоленої жертви. Для тих, хто програв у відстоюванні своєї свободи, - тюремний розпорядок стає тим домом, поселення у якому стає метою раба що утратив усе, який відповідальність за своє животіння делегує свавілля рабовласника, який сподівається зберегти свої сили через імітацію покори наказам зверхника. Доброхотне прагнення віддатися на поталу усепереможному терористові, переселитися за колючий дріт, отримати статус порожнього місця – стає виключним прийомом зберегтися для тих, хто не зберіг нічого із характерного для свободи. Раби ладні своєю смертю доводити лояльність і приязнь до концтабору, аби лиш їх не мордували. Концтабір має силові лінії гравітаційного притягнення до себе, а не відштовхування притаманного війні проти поневолювача. Концтабір є не причиною того, що під тиском його насильства люди поступаються своїми правами, а – наслідком останнього.

Тоталітаризм це не лише такий вид єднання, за якого відбувається руйнівне для історичних реалій розвитку їхнє переміщення під вимоги виокремленої утопії, це не тільки такий же прийом надання вузьким химерам конструктивного розширення до безмежжя, із тими ж самими наслідками для перемеленої утопіями історичної реальності, - як зона примусу це рівночасний і навзаєм обернений процес: як вистрибування помилки вже до масштабів і представлень її дійсністю, так тоталітаризм це ще й запихання багатств правди вже у обмару. Тому те, що було ніким стає усім, бо усе паплюжить до могильної точки ніщо.

Меркантильні колонізатори західного світу націлювалися на отримання прибутків і колоній, відносно якого просвітницька місія білої раси, з прикриттям насильства християнізацією, виглядала радше похідною компенсацією за награване. Московити ж гарантією свого поглинання народів вважають русифікаторство та денаціоналізацію поневолених, ставлячи колоніальні профіти похідними від виїдання свобод і батьківщин народів. Що й дає московитам привід розповідати про свою жертвність, а то й наводити для того доказові аргументи посилаючись на збитки від свого імперіалізму. Невміння ефективно паразитувати на народах включених у рідне місиво московства слугує останньому доказами власної глорифікації.

Віднаджувати сповідників грабежу від їхнього бізнесу вказівками на його неефективність та ниці доходи – можна, хіба що, у нерозумінні природи бандитизму та тих його інтересів, які полягають у можливостях безкарно відібрати й присвоювати чуже. Бо то лише добрі справи потребують відповідних вузьких умов продуктивної праці, людяної моралі, та тих творчих свобод, які унеможливорюються у ленінсько-гітлерівській зоні. Тоді як торжество химер, посиленням на які оправдують насильство над їхніми жертвами, - не лише може існувати в умовах занепадництва, кризи, збитків, аж саме нещастя і є джерелом надходження профіту до організаторів нещастя та мучеництва. Даремно залякувати бандитів відсутністю багатств, бо саме на відніманні багатств разом із життям у жертв бандитизму, бо саме на ризиках власних втрат від насилля над жертвами й тримається процвітання бандитів.

Усілякі збирачі імперії свій напад на народ чи країну подають як поміч тим своїм ближнім та рідним, які потерпають серед ворожого їм оточення цього народу чи країни на завоювання якого, оформленого як визволення рідних, рушили збирачі імперії. Завойовники переконують що рух їхніх сабель чи снарядів направляє, надихає, спрямовує сама любов. Атакують на обрану жертву москалі не так із самого лиш оголошення її супостатом ворожоросійським, а – з любови, а саме із захисту тих рідних братів за кордоном яких у цьому таборі супостатів ображають. Себто московці займаються не створенням розбрату протиріч у стані противника, - борони Боже, - аж навпаки: московці за єдність з тими громадянами поза кордонами російської держави, яких московити своїм вольовим рішенням включають у область своїх інтересів як рідних і підлеглих за ознакою: расово-етнічною, як натуральних расеян; правовою, як включених у поле чинности російського законодавства; за ідеологічною відданістю москвославію православному чи побудові комунізму; або ж громадян інших країн оголошують представниками та тими носіями російської культури, які у праві як господарі будувати у інших країнах не лише домінування чи впливи рускава міра, а й політично його будувати як філію ерефії.

Усім має бути відомо, що московське зібрання народів тому є таким розгонистим, бо московці ніколи ні на кого не нападали, а лише визволяли. А у відповідь народи впускали у себе московську державу тому, що вони мріяли саме там жити, а не у своїй батьківщині. Народи мають знати, що це вони на Московії паразитують та її визискують, а не вона на них. Звісним є те, що колонізують народи аби їх обдарувати миролюбством любови, а не обібрати. Що то не інтервенти та поневолювачі вторгаються у чужий дім, а що це народи знаходяться чи поселилися у домі московських на них зверхників і господарів.

Так у Першу світову війну московське поспільство встрягнуло на хвилі ентузіазму підтримання братів за кордоном за ознакою їх слов'янства та православ'я. Обіцялися за три дні козакам добутися Берліну. Другу світову зачали рятуванням братів українських, як громадян закордонних, посиленням на ознаку їх ріднокровности до старшобратів. На разі визволителі гатять ракетами, посиляючись на своє свавільне виведення українців геть з правового поля України і включення громадян України у обов'язки до Федерації вже як расеян, яких спасають під гуркіт вибухів. Обіцяють за три дні добутися Києва.

Коли любови до усього українського як наїдку у москалів не вистачає щоб задля цього повбивати українців та знищити саме поняття України, то тоді москалі обходяться і насичуються самою ненавистю до України. Якщо смислів нападу москалі назвати не можуть, то війна зрештою починає годувати себе саму, переходить на самоокупність, коли її смисли успішно знаходять у тому щоб помститися українським зарізнякам московських інтервентів.

В основі усякої зони диктаторського контролю над підданими є бажання нарциса на чолі зони підібрати під своє усевладдя якомога більше ресурсів і то не лише матеріальних, бо диктатура впевнена, що її противники беззаконно розкрадають те, що повністю має належати диктатурі, яка ділитиметься багатствами лиш там і тоді, коли визнає це для себе слушним у цілях посилення свого усевладдя. Усі ті, які можуть обійтися без підлеглих і послуху диктатурі, усі активні люди спроможні самостійно виробляти свої товари чи знання, - то вони диктатурою переслідуються. Стосовно яких тактика диктатури зводиться до послідовного викреслювання геть із життя цих самостійних людей та угруповань. Диктатура свою владу розглядає як ідеальну, абсолютність якої встановлюється лише на шляхах прибирання і усунення усього зайвого, непотрібного і ворожого диктатурі руйнівників. Окрім власної влади, усяку самостійність забороняють, посиляючись на її безгосподарність.

Те, що москалі своє перетравлення майна віднятого від убитих ними господарів оправдовують духовними звинуваченнями на сторону убитих ними і не бажають витратитися ні на що інше окрім витрат на убивства, - не означає, що рушійними причинами убивств слугують у них придумані ними духовні чинники злочинного чи божевільного сорту.

Нещастям воєн є не так знищені у їх ході цінності як матеріальні, так і життя героїв з кожної сторони, а – даремність цих втрат. Не зважаючи на досягнуті при цьому результати.

Не є істотними змісти одномірности пропоновані професійними концтабірниками для спаювання решток від розбитих на друзки суспільних установ а чи інструментом любови, яка у руйнівників є ненавистю до ворогів, себто до насельників суспільного організму, а чи ненавистю до останніх, яка у будівничих концтабору є любов'ю до останнього, - позаяк істотністю зони вона ж і є, а не гра із словами при розстрілах зеків із любови чи визискові їх же із нелюбови. Фокус тоталітарности не у змістах ненависті до світу, який пропонують одні віри, чи у змістах любови до світу, які пропонують інші вірування, зона неволі не стисненні до точки небуття усього здобутого від боротьби із суспільством хаосу, чи у розбігові до такого ж простору усього подібного ж, а – у смертельному для здобутків культури їх вирівнюванні під прокрустове ложе одномірного.

Далеко не останні види тоталітаризму можна скомпонувати навіть з таких ідеальних понять моралі, мистецтва, віри, філософії чи соціальної психології як от: добро, краса, чудо, мудрість чи любов, - достатньо лишень сконцентруватися на обраному принципові як на цінності чи змістові, що виключає із себе усі інші чинники суспільного устрою та суспільної історії, й у наслідках подібного екстремізму та ненормальности ми замість людяности отримаємо чергову в'язницю, де сповідатимуть означені види щастя істин прогресу; можна влаштувати екзерсиси, хепенінги, рейви із найідеальнішими ідеалами чи найзначущими значимостями, але у спробах витіснити ними повноту історичних існувань суспільства матимемо запустіння, розпач, небуття та види кримінальности; на місці того супротивника, якого гробитимуть над цінностями ідеалу, успішно зятиме діра смерті. Повноцінність людського та громадянського життя задається не виправданням усього противного взорованим ідеалам, не захистом зла та неправд, не адвокатством на стороні безладу у свідомости та у об'єктивних подіях створюються умови гідні життя та усього живого, - але для небудування в'язниці для початку не варто бути однобічним та обмеженим навіть у зосередженнях на ідеалах, бо нема прийомів обійти без праці та таланів ті завдання культурного поступу, які виконувалися, виконуються й будуть виконуватися.

Привабливою й сильною стороною тоталітаризму вже у варіанті християнської його вибудови є акцентування на такій стороні міжлюдських стосунків як любов та добрі відносини, універсальністю яких у відповідь на зло останнє мало б теж набирати виду добра, - але у тім той справа помилки унітарної любови полягає, що від переназовництва зла у добро стан дієвих справ та якостей зла не змінюється, безборонна індиферентність у відповідь на зло лиш спонукає його входити у світ без спротиву, відсутність кари на вчинення агресивних неправд дозволяє останнім запанувати, попри ілюзорні розважання на здійсненність ідеалів любителів любови. Соціальне насилля має регулюватися адекватними правовими ж засобами, тоді як апеляція до самих виключно етичних норм є не просто недостатньою, а є помилковою як спосіб недопущення не лише злого, а просто протиправного. Відсутність виправлень вчинених помилок може бути християнським актом, що не заважає йому бути правовим чи технологічним злочином. Спотворення необхідного на коефіцієнт любови могло б бути навіть не самим лиш спотворенням, а прирощенням у любови, коли під фетиши останньої часто не ховалося б бажання пожитися за чужий рахунок. Високоабстрактної ідеальности пропозиціям відповідати добром на зло надає неможливість здійснення тих пропозицій людьми, які залишаються при своєму розумові.

Визначеність є запорукою подальших структурувань у поступові та еволюції, що йде по шляхах відкриттів та відкритости, проте абсолютизація відкритости до впливів з боку деструктивности та таїн, яка перевищує відкритість пізнань та конструктивізму людської культури у наступові на ще освоєне, переростає не лише у безлад соціальних відносин, у руйну визначеностей суспільних інститутів, а ще й робить людей іграшкою в лабетах знахабнілих у свавільстві, які серед своїх жертв насаджують лагідність у відповідь на зло. Голоблі лагодять на конформних, на яких везуть злочини. Потерпання у любови стає клеєм затерпнення в універсальности в'язниці виправдання зла. Тоталітаристи пропагують любов виключно серед своїх жертв, резервуючи за собою саму лише ненависть щодо останніх.

Любов, самовіддані служіння, благословення святістю й подібні у їх абстрактній невизначеності ідеалізовані конструкції є внеском до капіталу спільної справи з боку тих, хто нічим предметнокорисним відзначитися не може, - і лише їхня ненависть до дієвспроможних співпрацівників у означеній венчурній справі є конкретною та націленою на паразитування за допомогою та під прикриттям означених симулякрів, - коли експорт любові обмінюють на імпорт усього іншого.

Любов, що долає усі перепони, і є тим інструментом, за допомогою якого вдається звести до купи зони усі цінності, це клей, який усе належне іншим замішує у належне вже вождам, це зброя, якою відкорковують найміцніші оборонні мури спротиву, любов'ю розмивають усяку визначеність, до того ж, і це головне, любов'ю прив'язують паству до її погоничів, зона без любові стає вагітною на повстання, у химеру будь-яких змістів, надавши їй вид любові, можна з комфортом населити чималий контингент зеків.

Інстинкти нападу на здобич, аби вгамувати власний апетит, можна кваліфікувати як первісні та хижацькі, тоді як любов являє собою реакцію вже зворотного порядку: апетиту жертви вже до нападника. Любов це вже авторський продукт від царини емоційного, жіночого та того, що вигадують для виправдання власної поразки через делегування власного життя вже на не власну відповідальність, це резигнування із особистісної самостійності аж поза ту межу, де напад стає вже не актуальним для нападника, це оплата власної неволі робом самочинного перетворення вже на ресурс рабовласника. Любов це гендлювання власною ницістю; це розчин, який скріплює усі цеглини тюремних мурів тоталітарної зони; це імітація у суспільстві законів на зразок дієвості наукових законів предметного світу. Любов це той різновид віри, який дозволяє втримувати обраний курс не лише за умов відсутності розумних не це доводів, а й всупереч буревіям спротиву.

Там, де просто втомлюються від зобов'язань постійного доведення відповідності фактів тому, що про них раціонально мислять, там на місці щохвилинової критичної обробки знань вже досліджуваними фактами просто, як мегаліт непорушного саркофагу, ставлять емоційний забобон напередвизначеної гармонії між тим, що відбувається за логікою речей та, з іншого боку, тим, що має місце нібито за відсутністю логіки фактів у нібито причетного до неї суб'єкта вже атакованого позалогічними химерами. Цю постійну відкритість до згоди з подіями аж до ігнорування загроз а чи на свій бік, а чи вже зі свого боку може дозволити собі хіба що той дослідник, який нічого не досліджує або ж на разі браку негідних й захисту власних позицій, або ж у випадку вже протилежних крайнощів на зневажання будь-якої значущості подій порівняно із виведенням з-під критики власних вищих понад усе самооцінок. Ця любов, - як плід позараціонального, себто не обумовленого фактами, обміну свого на стороннє, - не так робить мінйялу вже робом адаптованого ним, як до того ж ще й відгороджує від коханця істини, які він не відкриє у об'єкті своєї жертвовної самовіддачі. Любов'ю можна заходитися витісняти знищувати нею соціальні зв'язки та установи, можна любов зробити ворогом навіть предметних залежностей та наукових істин, - але не тоді, коли подібна відкритість без обумовлень є самовбивчою ще й як трунар фактів. Любов годиться для нівелювання недовіри та острахів стосовно дослідницького предмету, але не у випадку підміни останнього вже на власні безпредметні вигадки; любов має привчати до життя, а не до противного йому; любов шкодить, коли стає конструктором облуд. Любов, - якою виправдовують концтабори та насилля над свободами, - використовується не за гідним її призначенням.

Доказовою вікторією встановлення режиму тюремної зони є не перетворення вигаданих ворогів та повстанців вже на розчавлені й втовкмачені у ґрунт трупи, - бо з подібного насіння визріває лише врожай героїв, - аж тоталітаризм полягає у демонстрації його як утіхи запитів зеків, як виду затребуваного прогресу, як остаточної істини соціальної організації. Концтабір лише обслуговується насильством та терором у цілях досягнення любові жертв довкола периметру колючки. Тоталітаризм – це там, де він має не опонентів, а добровільних рекрутів у своє військо катів, де вожда серйозно люблять опікувані ним маси.

Те прищеплення жертвам віри у приязне до них ставлення з боку нападників, аби жертва не пручалася під ножом, що його релігії роблять змістами свого етичного вчення, - може розглядатися як промоакція, як перше видання примітивних облуд про єдність пролетарів у непримиренній боротьбі останніх із капіталом та капіталістами усіх країн. І саме цією безоглядною, не згідною ні на які компроміси, виведеною по рамки історії та раціональності, ненавистю до ще не упокорених тотальною любов'ю позакритичної віри в усепереможність сповіданого вчення останнє й є небезпечним. Коли технічний прогрес встановлює сув'язі між вже відпрацьованими та новітніми винаходами, то вірування у чудесність виключно власних вірувань прокладає ті розщелини у культурі, які не замирити а ні у який спосіб.

Настанова на те, що для не заподіяння зла саме це й треба практикувати, є напучуванням вірним на усі п'ятдесят відсотків, але – є безкорисним на інші сто відсотків. Імператив любови міг би бути виправданим, коли б заміняв собою не адекватну реакцію на зло, а невідповідність ініціатив зла вже потребам у добрі. Замість картбланшу на насолоду виродженням потрібен активізм у бійці проти конкретики помилок та злочинів.

Має місце плутанина, коли особливості християнського ставлення до світу на засадах любови підмінюють любов'ю як пристрастю. Синкретичний топос любови мав цілий ряд значень, - де серед ставлень до ближнього, до партнера, до божественного, до публічного, - вимога любови подібна ще й до наукового імперативу знання істини як повновіддачі предметну дослідження, як самовідданій жертвості на користь незаперечності об'єктивного, як недопустимості завдання якихось привнесень до самоцінних фактів, як вичерпне потурання предметові опрацювань.

Любов, як повчання на відкритість, є емоційно-художньою і тому недосконалою настановою на упадання перед об'єктивністю фактів, на своєрідне уподібнення науковому дослідництву, на усунення спротиву тому та на несприйняття того, що має місцем, - проте це зичливе непротивлення перебігові ситуацій докільля й освоєння його незаперечності, освячене авторитетністю голосу Божого, на цьому й зупиняється пасивно. Тоді як для науковців критична вірність дійсності, пізнаної на рівні сформованих законів та критика відпрацьованих знань, слугує сировиною для подальших переформатувань культури. Бо не лише не потрібно й хибно миритися із злом, а треба його виправляти.

Любов яку пропагують чи то у закличках прощати ворогів, чи то через класовий солідаризм інтернаціоналу пролетарів, чи то у викличках до національної, професійної, іншої єдності є санкцією розмірів тої терпимости, яка будується офірою відповідної визначености. Любов це не проста апологія розбещення, як – це дифамація тих заборон, на кістяку яких удержується жива плоть культури. Любов, у її призначеннях на поріднення із беззаконням, є не лише нарощення порушень усіх кордонів у організмові культури, як – це цілеспрямовані зусилля перетерти на соломаху усі спеціалізовані досягнення. Любов є не простою назвою відкритости до хаосу, як – є вимогою до винищення усього й усіх, що й які наступові того безладу противляться.

У християнстві любов, як тотальну відкритість до добра, плутають із тими творчими свободами у прогресі, які не лише накладають відповідальність на відкриття та доробки, а ще й прямо забороняють небезпечні для прогресу аварійні ситуації, застерігають від свавільства та злочинів, безпосередньо вимагають узгодження знань та законів суспільного життя. Відміна ж перевірених правил безпеки, та заохочення злочинів які отримують відгук любов'ю, а не карою за розбій, - так само наближує до оригінальності у царині релігійного вигадництва, як віддаляє від тривіальности у царині осмисленого людського буття. Християнська любов, яка світоглядно ліквідує усякі заборони у діалогах визначених соціальних установ, слугує санкцією на усі можливі види розбещення, на порушення громадянських порядків, на хаос у його довершеній формі концтабору. Колоніалізм, класова боротьба інтернаціоналу пролетарів, статеві збочення, монополізація, ентропія забруднень, заміна рацію вже на філео, - своїм походженням зобов'язані доктрині тотальної любови.

На відміну від звичайних бандитів, які свою приязнь до сусідського гаманця беруться обґрунтовувати відразу до власника, звинуваченням того у негідности та підставлянням себе самих замість власника, - то тотальний бандитизм прикметний включенням у необмеженість його апетитів ще й колишніх господарів з перетворенням останніх у здобич та об'єкт їх рабського визиску. Тоталітаризм це любов ще й до пограбованих ним людей та народів включених у власність завойовників як їхній споживчий ресурс. Зона це коли крадуть ще й жертв пограбування, змушуючи поневолених брати участь у процесах травлення поневолювачів, обслуговуючи зайд. Тож відповідно до норм загарбництва та своїх звичок не лише жування трофейної здобичі, а на доданок ще й перероблення жертв пограбування на своїх рабів з визиском праці цих колонізованих людей і народів, вже сама московська діаспора поселенців, - що вона на часі своїх домінувань та підміні правдивих господарів перебралася поближче до полів свого випасу у підбитих імперією колоній, - починає й самих себе виставляти жертвою вже на часі відродження колоніями своєї незалежности від імперії московитів, хибно вважаючи що визвольний від московства рух має для повстанців метою визиск колишніх колонізаторів. Й хоч московські поселенці виправдовують своє вторгнення до сусідніх земель та народів як збагачення останніх й підставляють себе та звички своїх грабіжницьких панувань замість господарів та норм свободи народів, - проте для останніх колонізаторський ресурс московства є лиш тим ресурсом виключної неволі, який не може бути утилізований з користю для повстанців. Колишніх колонізаторів представлених діаспорою поселенців та місцевих запродавців із числа імперських посіпак необхідно настійно виключати геть із пропозицій нав'язатися поміччю та ресурсом суб'єктности у тілі повсталих народів. Жодної приязні і злагоди до ще не вигнаних колонізаторів бути не може. Українцям не потрібно нічого, потрібно ніщо із спадку московської колонізаційної присутности. Усе що може толерувати московство - затерте має бути.

Настанова на любов, як на вид відкритости щодо викликів та привнесень зі сторони проблем, є настановою корисною для видів того ризикового імітаційного збагачення, що досягається переважно не власними творчими силами. Проте небезпека від зловживань любовною реакцією на подразнення полягає у ймовірностях всотувати противне природі віруючого у гарантовану корисність власних профітів від ковтання не фільтрованих впливів та навал із-зовні. Інструкція на користання любов'ю є послідовністю дій на розвал стін фортеці ідентичности як самої особи, так і безпеки бізнесу особи. Покладаються на сторонніх саме зневірені у собі. Любов це приманка, яка скорше накидається злодіями для безпечного їхнього вторгнення у дім жертви, це личина на панцирі штурмовиків, це хабар для зрадників. Тоді як першою вимогою стосовно відкритости є безпека споживача. Ставка на любов це сподівання розжитися за рахунок злодія що задля поживи порпається у обійсті злидаря, це пошук ресурсу збагачення у стані ворогів, це енергетика паразитування на чужій домінації. Проте важливіше не пасивно відкриватися іншим світам, як своїм дослідництвом та активною працею відкривати нові для себе світи. Любов це загроза підриву власного здоров'я через отруєння агресією зі сторони носія тих закликів розпростертися перед ним без спротиву. Любов це евфемізм заклику зняти труси. Першочерговим же здоровим реагуванням на пропозиції є перевірка їх на віруси. Виростають до розмірів дорослої зрілості ті, які залишаються нечулими до спокус, які через свою тверезість є критичним щодо зваб. Не треба шукати джерел достатку серед тих, хто сам примудряється запопасти закоханого. Не треба потурати забаганкам того, хто обіцяє з надлишком відшкодувати десь і колись Ваші потерпання тут і зараз заради нього. Не потрібна неадекватність у обміні між продуктами співпраці обох конкурентів. Любов використовують шахраї як довбню, аби гатити нею по правах власників, щоб розбити вщент усі розділові опори у організації культури, для гвалтування хранителів цноти своєї гідности. Рецепт любови це набір відмичок супроти усякої виначености, яка доводиться до ситуації хаосу через зомбування любов'ю. Тотальна відкритість це пряма дорога до закриття її сповідників у зоні повного контролю.

Екстенсивне розширення власних ресурсів за рахунок чужих не створюється відторгненням останніх, а лише всотуванням чужого, аби на ньому паразитувати не змінюючи якостей своїх цінностей. Імперіалісти пхаються до сусідів із зброєю на те, щоб поневолити завойованих саме любов'ю, водночас знищуючи незгідних із втратою цноти своєї свободи, - а з відкритими до участі у поході на ще не підбиті землі та народи розраховуються бандити саме трофейною здобиччю. Повним, на рівні підсвідомости, засобом поневолення є та взаємна любов між гвалтівником та його жертвою з якої жертві вже не виборсатися. Так московські номади без скрупулів та пересторог всотовують особливости підбитих культур чужинців, коли останні згоджуються бути рабами у війську московських інтервентів, оскільки змісти культури московства не перевищують оптимізації умов жування чужих ресурсів і московський месіанізм ні на які більші особливости й не претендує. Відторгнення тих неадекватних впливів, які можуть становити загрозу самототожним традиціям народного чи державного буття, можуть дозволяти собі лише спільноти переважна енергетика яких іде на створення додаткових внесків у загали культури, на винахідництво ще не відомих позитивів, на прецизійність творчих інновацій, що не допускають відхилень та неточностей. Ризики існують лише для тих, яким є чим ризикувати у своїх конкретних досягненнях, але для паразитів їхні витрати на завоювання сусідів є витратами просто необхідними. Загарбники нічим цінним, як то життя своїх солдатів, не ризикують, коли любовно відкорковують собі доступ до чужих багатств.

Запорукою успіхів у переформатуванні культури вже до нових її шаблів є те усвідомлення фактів у їхній повноті, яке дозволяє заміри свободи перетворити вже на дійсність; відкриття передбачають відкритість стосовно необхідности; без адекватности не станеться небувале. Проте істиною варто числити лише згоду із тим, що відноситься до людяного, до загалів корисного та перспективного, до царювання права. Тоді як потурання злу, пасивна терплячість щодо злочинів, відкритість виродженню і є прямовисним просуванням до зони загальної тюрми. Збайдужілі самі кують на себе окови. Ліками проти підкорення, проповідуваного усіма ідеологіями, є постійна війна незгідних із ушкодженням свободи, коли повстанці проти свавілля невігласів та ошуканців зайняті конструюванням закономірностей поступу.

Оскільки нормою взаємодії є еквівалентність, обмін рівними долями впливу та всотування, у яких обидві сторони не втрачають, а розширюють свої можливости, - то прийняття стороннього тиску оплачується жертвністю реципієнта, а за нагоди підкорення жертви гвалтівник платить витратами свого потенціалу насильства. Пасивна запопадливість перед інтервентом є не лише втратою ідентичности сторони адаптації знедолі, як покірливість агресорові є ще й способом збагатитися на розмір особливостей нападника; тоді як активність сторони вторгнення задля нав'язування своїх винаходів стороні потерпання достатньо повно компенсується передачею енергетики затраченої на зодноріднення із собою контрагента стороннього, який рухається за інерцією своєї непокірливої окремішности. Страждальці намагаються не лише задорого запродати свій перехід на сторону мучителя, а й мати додатковий зиск від свого клієнтельства; тоді як для носіїв патерналізму ноша зверхности зрештою стає непосильною та такою, що призводить до падіння конструкції колись вдалого інституту визиску контингенту поневолених людей і народів. Ті, які приймають глибоке проникнення, у наслідках його ж і оточують. Утім, які б виграші чи програші не були б від нав'язування чи адаптації цінностей, - аж проблеми взаємообмінів полягають у вимірах якостей цих цінностей та винаходів, оскільки збитки спричиняються пропозиціями чи прийняттям саме збитошних та злочинних вартостей.

Рівняння на суцї взірці та стандарти, користання досягненнями праці сусідів прагнуть самі споживачі, які відчують потребу подолання власної порівняної відсталости, аби надолужити лідерів, задля вигод власного розвою, - тоді як не певно передова продукція нав'язується клієнтам через рекламну кампанію любови відносно запитів на товар. Публіці впихають непотріб обгорнутий обітницями відкритости до потреб ошуканого покупця.

Те, що роблять учені стосовно завжди ще недостатньо прояснених таїн у будові речей описується у утішних конотаціях здійсненого відкриття, конструювання більш досконалих законів та знань. Але зворотна реакція, на невдоволення й протест виникає тоді, як суб'єкти сторонні до нас та наших інтересів беруться останні з вигодою для себе відкорковувати і тим самим втручатися у нашу свободу бути нам самоправними. Попри те, що освоєний і засвоєваний нами особисто на часі нашого життя світ є створеним попередниками, не кажучи вже про наше фізичне походження від батьків, про те, що плоди від корисної праці особи успадковуються вдячними спадкоємцями, - аж доля і визначення трудів особи залишається у межах її особистої свободи, замах на яку, навіть під оправданням поліпшення нашої свободи не нами, є несвободою, представляється злочином. У житті особи не бракує нещасливих поворотів, часто залежних від наших нами ж необачно, а то й хибно прийнятих рішень осібних, - але коли наше життя проживатиме за нас хтось інший, то така доля є знедолею, втратою смислів, трагедією рабства. Щоб бути удачливим, то треба помилятися наодинці, вдовольнятися трунком з обраної чаші, бути обранцем власної відповідальності. Тоді як саме контролем за сторонньою долею й займаються тоталітаристи. Не просто лізуть із повчаннями, а беруться мордувати неслухняних. Багатообіцяючі дари зі сторони удаваних власників абсолютних смислів та цінностей є замахом на свободу.

Комунізм це облік і контроль. Тоталітаризм це взірцеве перетирання на порох, до стану безладу усіх визначень і кордонів між ними. Пануючі над Вами бажають знати про Вас більше від Вас, володіти ще більшим, керувати Вами, облудно видаючи цей грабунок вже за надання Вам додаткових послуг, що упереджують Ваші сподівання. Вас переконують бути голими, розсунути геть усі вже не сороміцькі складки, у Ваших підступних перегрішеннях щиро розкритися перед Партією, Вам самим доказати відсутність у Вас загроз для влади над Вами зверхників. Залишаючи Вам утіху переконання радістю Вашої відкритості. Даремно втішатися демонстрацією своєї відкритості та делегованої вождєві своєї нескінченної відданості жертвовного йому служіння, - подібно до радощів тварини у загоні, до якої хазяїн ходить із цебром повним смачних помиїв, бо зрештою він скінчено прийде туди вже як колій. Лише із жалем можна згадувати минулі совітські часи, коли за ще не зовсім колишньою людиною невідступно від одного уповноваженого вже до наступного переміщалася папка з заведеною особистою справою, аж допоки там зрештою з'являлася відмітка про виконання вироку. Подібний примітивний контроль став нікчемним порівняно із можливостями наданими сучасними інформаційними технологіями.

Хвиля безладу, прикрита кличем принадного і рецепту на чудесну розправу з усіма вигаданими чи спровокованими кризами, тоді успішно заливає усі конструктивні будови культури й зводить змісти культури вже до порожнечі, - коли культура не противиться цьому її поглинанню й споживанню; культура занепадає коли її будови розкриваються навстіж перед безладом. Одначе для збереження безпеки та цілісності виразних досягнень культури недостатньо самого її спротиву й заслони. Бо завданням захисту є доповнення позитивних зростань культури вже на вже протилежне завдання розгрому потокові безладу. Воювати проти хаосу є завданням не простим, бо удари наноситимуться по порожнечі, бо воювати на полі глупства противною йому зброєю розумності стає проявом не так розумності, як необхідності. Коли тоталітаристи відкрито попереджають погрозами та оголошують Вас ворогом, а себе призначають поглиначем своєї жертвм, - то це єдина серйозна теза серед безладних і контроверсійних поривань агресора, якій не можна не йняти віру. Бандитам треба вірити, знати за них. Відповідь на агресію має бути годящою, адекватною, правовою.

Українці завжди атакуватимуться московськими поглиначами. Заміри відсидітися за оборонними мурами є не лише глупством, а ще злочином проти України. Заміри перемістити агресивну українську війну проти московства кудись на маргінеси позитивів будування свобод українства є не просто необачними, а убивчими для українства. Руїна Московії у війні без передиху має передувати мирному будуванню батьківщини. Мир в Україні безумовно потребує гарантій знищення імперії, або розподілу її на вільні народи, якщо такі там будуть.

Не лише достатньою, як конче необхідною умовою створення повного без виключень диктату всесилля над підлеглими, з тим щоб очільники диктатури безпечно для себе, без загроз покарання за своє грабіжництво могли з жертвою чинити усе що їм заманеться для втілення своєї домінантної виключності, - є подолання ними усякої суб'єктності поневолених, перероблення об'єкту насилля не лише у сміття, а ще й у зневажене ніщо, запорукою успіху режиму тотального абсолютизму є ламання ним усіх визначень як звершень культури, перемішування усіх допустимих і об'єктивних кордонів як розрізень речей, встановлення хаосу від нігіляції усіх цінностей. Диктат сягає вершин не лише тоді як його сила без проблем удавлює всякий собі спротив, аж гвалтівникам потрібна при цьому не тільки насолода власна, усевладці добиваються того, щоб сам безпідметний об'єкт їхніх знущань втішався своєю рабською ницістю, жадав її самочинно, марив щастям свого перетравлення у кишковикі диктаторів. У свою рідну домівку перебування поза скобками історії людської добродетності диктатори пружаються перетягнути цей світ. Причиною тотального неприйняття можливостей культури є для цих фахових нігілістів їхня неспроможність запропонувати там свою корисну для культури участь; власне невігластво і асоціальність ці маргінали домагаються видати за загальні і обов'язкові до їх виконання усіма норми. Цільовою метою торжества однозначної одномірності примітивних приписів дисципліни встановленого концтабірного розпорядку каторжного є переробка усього, що є чимось у бутті, вже на ніщо. Еталонним об'єктом обробки є результуюча її навіть не загибель у смерті власне фактів і проявів довільно яких сутностей, а – порожнє місце. Куди, - як віншуванням власних зусиль на шляхах нігалізму, - за логікою і долею суспільної історії людей вже притомних, не забаряться втрапити і самі призвідники виключного єдиновладдя.

Натхненням, програмою, мастилом і палим катка нігілізму покликано на смерть закатати будь-що заради торжества тотального ніщо, є те знецінення і дискредитація зонною остаточного порядку противних їй явищ, норм, законів, - яке диктатура оформлює, виправдовує, облудно подає як прояв її любові до усіх та усього руйнівного для досягнень і фактів культури, як відповідну ненависть до усього спроможного протистояти аваріям і руїні насаджуваний сповідниками виключно власного достоїнства. Нема бо не може бути речей і цінностей яких означені тоталітаристи не трактували б як ворожі і такі що не можуть бути вміщені до проповідуваних догматів буцімто рятівного віровчення, бо туди дійсно ніщо не можна вмістити без його перетворення вже на ніщо. У цей світ тоталітаристи вступають його звабами на представництво саме собою тої відкритості прогресу, діями якої переглядаються і ревізуються у напрямку їх нищення усі чи поки ще окремі стандарти культури, на які потенційні диктатори навішують ярлики неприйнятності, відсталості та усілякого зла. Означені адепти власної єдиноправильної правоти представляються повстанцями проти усякої закостенілості, до якої вони відносять здобутки історичних реалій, рекламують себе не просто прихильниками, а суб'єктами свободи, до якої ці аматори від неймовірності вносять допущення аварій чи то виключення запобіжників і правил безпеки. Природною паствою торжествуючих спрощень є босота, туземці асоціальних підвалів, лузери, каліки, та інші маргінали, особливо переступники і злодії, які беруться числити себе проводом та гегемоном з відповідним пересуванням усіх та усього ворожого їм вже кудись поближче до могильних ям. Тоталітаризм це представлення ним культури як акту дискримінації стосовно цієї зони спрощень. Інструментом і метою встановлення одномірної диктатури є заклики та дії на відміну та засудження усяких заборон які як установи суспільного життя протистоять апетитам та експансії зони, яка власну уседозволеність, відміну прав і правил обманом виставляє за рух свободи у напрямку до прогресу.

Очевидністю поступу, встановленням дослідниками природних і соціальних законів більш досконаліх є критичний перегляд передуючих знань. Тож тоталітаристи свою атаку на усі знайомі норми подають як поступ. Заперечення ними норм подається як відкритість, як терпимість, як любов до усього що нормам протистоїть. Зона маскується під потреби розвою, спротив собі подає дискримінацією і ретроградством, що їх треба засудити.

Несумісність того що є відмінним та нерозривність того що є цілісним – це особливості органічного устрою, тоді як тоталітаристи, які перестроюють світ на небачених засадах, прикметні війною проти необхідного та поєднанням протилежного. Повстання примітивів, чудотворців, насильників проти прогресивного, доказового, обумовленого потребами людяності має метою розмити усі кордони, дискредитувати усі визначеності, ліквідувати усілякі установи під прикриттям мотиву терплячості, усепрошенства, відповіді любов'ю на прояви суперечливого, помилкового, злочинного, коли ця відкритість злу перехрещеного у вид добродійності стає фактом виродження, терору, смерті. А проти незгідних із переоцінкою цінностей, проти критиків безладу, проти захисників норм, правил, закономірностей адепти тотальної любові використовують за її призначенням зброю. Агресія це примус до замирення із неправильним, насильство це порозуміння із безумцями від свавільства, знущання це любов до ката. Переформатування світоустрою під сконцентровані та централізовані у примітивізмові лекала передбачає знищення тої маси винаходів культури, які поки що не дозволяють їй зліпитися у точку спроб її початку з небачених для неї позиціонувань та цінностей. Сили відштовхування, як енергетика винахідництва, не лише втримує масив культури у динамічній цілісності, а й забезпечує йому поступ у вдосконаленні, тоді як полярні сили тяжіння у любові постійно загрожують експансії культури проваллям у себе, злипанням у соломаху, концентрацією у загибелі.

Порушення правил затрує діалоги між людяністю та винахідництвом посиленнями на оригінальність замаскованих під винаходи тих химер та зваб чудесами, скандальний епатаж яких чудотворці видають за відсталість людства порівняно із пропозиціями шахраїв ошчасливити людство у простий спосіб. Чудеса видають за невинні ігри, реакцією на які має бути лагідне порозуміння із самозваними любителями людства. Помилкове підступно входить у реальність як виключення до якого узуальне ще буцімто на дозріло. Терпляче ставлення до збочень та відхилень, яке пропагандисти облуд видають за показник сили та стійкості стратотерпців, зрештою перетворює останніх у жертв облуд. Зло проникає у світ обмашене до нього відкритістю у закликах розчухнутися назустріч звабам. Тотальна хіть усього до усіх, гвалтування усіх визначень, розправа з усякою приватністю камені на камені не залишає від порядків та впорядкованого у конструкції дому суспільства. Жадібність до оволодіння чужим не досягне апогею відколи жертва зваби не оголиться у страсті віддатися зайді як рідному. Любов це кувалда якою лупають по прецизійному та налагодженому механізмові цивілізованості. Завданням облесників зробити людей нечулими до підступності злодійства, подати химери видом винахідницьких пропозицій, викликати терплячість стосовно недостовірного. Згода зі злом, відкрите його сприйняття зі сторони його жертв, покора його пропозиціям – це те, що треба адептам пропагованої ними ненормальності. Без прощення на свій бік, без виправдання власної агресивності, без подачі вторгнення за вид необхідності для жертв вторгнення зайдам не пощастить зруйнувати сусідський дім та вполювати там собі чергову здобич. Облесника треба щоб їх не лише поважали, а ще й любили без усяких на те причин, лише із любові, - й тоді із жертвою можна учинити що лиш заманеться. Вбивства супротивників любові до чужого це лише інструментарій поширення вже зворотної відданості жертв до цілковитої покори творцям означеного нового порядку. Терор у зоні, індустрія знищення доказових шляхів прогресу та людяності є проявом необхідності ширення терплячого та любовного ставлення жертв режиму до своєї долі єдності у покорі режимові. Не так примус до любові до вимог ідеологічної догматики породжує терор проти недостатньо відкритих до сприйняття режимної дисципліни, як репресії проти зачислених до ворогів єретиків є лише проявом любові у інтегральному спасінні усіх та усього у зоні ще не баченого для гріховного світу його щастя. У зоні бур'ян непотрібних мільйонів сплячуть, морозять, душять та вдаються до не менш переконливих засобів їхнього рівняння під стандарти відповідності цінностям віддачі порядкові, щоб не лише урятованому таким чином світові, а й означеним мільйонам було краще.

Руїна, як тотальна критика замаскована під дослідницькі пропозиції, обставинами свого виживання у креативних спільнотах виставляє відсутність загроз від своїх вправлянь із чудесами. Проповідь усепопущення та поступливості як реакції на порушення чинних норм, покори на слухняності як пасивної бездіяльності у відповідь на гвалт та протиправні насильства, апологія відкритості та нерозбірливості у ставленні до будь-яких впливів – слугує відмичкою до дверей через які до здорового у його динаміці суспільства вповзає руїна. Проте у стосунку до власного деконструктивізму означені адепти висадження усіх суспільних установ не допускають жодних поблажок, забороняють усяку на свій бік критику, є непоступливими у засобах встановлення панування власних містифікацій. Тоді як у організованих суспільствах конкуренція виробників відбувається у рамках закону та регулюється загальними для усіх сторін нормами, то безмірний монополізм примітивізації своєю умовою та метою має зникнення усіх завод перед навалюю свого узурпаторства. Із тоталітаристами та претендентами на володіння абсолютами неможливо домовитися ні у чому, ні за що, ніяк. Резигнуючи перед тиском маніяків та віруючих у неймовірне неможливо досягти кордонів, перед якими ті віруючі у безмежну правоту власного свавілля схаменулися б та стримали себе самі. Лише смерть опонента та спаскудження пам'яті про його могилу може задовольнити невпинність претензій тоталітаристів. Навалі містифікаторів можна успішно протиставлятися не на шляхах компромісів та консенсусів із означеними ініціаторами хаосу, а – через недопущення суспільного хаосу взагалі.

Індиферентне ставлення до нагальних запитів, аморфність у дотриманні стандартів, апатія до страждань чи втіхи, любовне сприйняття ворогів та збайдужіння до відсічі займанців призводить до гниття соціальної динаміки, до скисання таямуцости, до виродження людяности – і тоді прислуховуються до психопатів, тоді нариви зла вибухають, тоді зерна химер дають сходи врожаю тоталітарної зони. Неадекватні відгуки на проблеми любов'ю перероджуються відповідними викликами ненависті вже навсіді. Після проповіді пасивності жорсткість жорстокості не забариться. Боятися треба не тих, які відають про кордони власної агресивності, а тих, які безмежною облесливістю розмивають конкретику усіх смислів та визначених досягнень.

Мазохістська відкритість до сприйняття мук, відсутність реакцій спротиву на образи на свій бік, культивування любови та поріднення із кривдниками, як реакція захисту від останніх, - і є механізмом введення жертви у стан мученика підготовленого таким чином до щирої й самовідданої покори вже будь-якому режиму впливу на раба вже за переконанням, який вже на світоглядному рівні пишатиметься своєю підлеглистю нав'язаному режимові зверхників та не звертатиметься до того власного сумління критичного, яке розтає за межами віри у чудеса. Але саме це нехтування власною свободою робить із страждальця піддатливий матеріал витратного його використання у війську маніпуляторів із чудесами. Із дисциплінованого невільника роблять карателя, який не має мук совісті.

Відкритість до чужих багатств зі сторони московського їх збиральництва методом пасіонарної сили задля накопичення вилученого у виключній логіці шлункового споживацтва, де своє ліпиться до свого, – наслідками має провалля подібної культури вже у: єдинамисліє, єдінаначаліє, єдінанеделімство з подальшою відсутністю зацікавлення подібним відходами зі сторони власне культурного загалу. Українська ж вдача відкритості до сторонніх впливів своїми ризиками всотування навіть небезпек, своєю пасивною терпимістю замішаною на відсутности ціннісних здобутків ідентичности, своїм прагненням надолужити дібра не заслужені власною працею – наслідками має розчинення у загалах довкілля як спожита сировина. Корисно не лише відкриватися проблемам, а й розв'язувати їх, аж щоб у середовищі проблем вижити, то українству бажана певна резистентність, міра ригідности та звичайної тупості, щоб не хапати те, що українство не зможе перетравити з користю. Кажуть бо ж, що у річці крупною стає та риба, яка не хапає наживку. Відкритість у продукуванні плодів власної творчої праці важливіша за відкритість споживацького типу. Важливо не лише відкриватися світові, а і відкривати світ як енергетику його ж перероблення у культуру.

Протилежністю та протиставленням щодо диктатур, - осуджуваних за те, що централізована влада свої власні потреби задовольняє через масові страждання підданих їй, - висуваються моделі демократії, де владні управлінські повноваження делегуються, у значній мірі, саме на користь та у інтересах електоральних мас. Аж у тім то й проявляється недолік загального виборчого права, де одиниця має один голос, що масив тих одиниць вважає себе ображеними й тому для помсти від імені передуючих минулих поколінь за образи від сущих на часі нобілів, - як наживку ковтає ті обіцянки улаштування усезагального щастя та втілення утопічних обітниць, що їх висувають конкуруючі претенденти вже на власну окремішню своєкорисливу диктатуру новітню. Й не обов'язково новітній дракон, який у бійці долає колишнього й замінює його вже на свою перемогу, буде кращим і діятиме у обіцяних ним інтересах задоволення керованих ним ширнармас. Звинувачення чинного істеблішменту у видах тиранії, у тому що адміністрація управлінська не є у змозі впоратися з викликами, не задовольняє затребування до неї, утискає суспільство й наживається на стражданнях останнього, - є звичайною програмою змовників, які вимагають руйнування механізмів права, моралі, релігії, сім'ї, заробітку через працю та способів продуктивних господарювань для того, щоб ці вже новітні диктатори, вже у якості визволителів світу та творців нової людини, підгребли під себе всю повноту влади, разом із майном та життям віруючих у них. Для того щоб розмивати і руйнувати спротив собі, то мобілізоване угруповання означених революціонерів провокує кризи саме у спосіб пропаганди терпимого ставлення суспільства стосовно атаки на нього зі сторони терористичних дій цієї хунти змовників, які свої відповідно агресивні програмові доктрини нав'язують суспільству як його збагачення на різноманітність. Доповнення перебігу подій на власні до нього інтервенціоністські зазіхання називають об'єктивістським підходом. Секта обіцяльників розв'язання усіх протиріч рекрутує собі прибічників байками про безкарність прибирання до рук чужого майна та батьківщин сусідніх народів, що можна буде не працювати і за те блага посипляться як з рогу достатку, що мученики за самовіддане служіння вождям сидітимуть у майбутті на святі разом із Богами та досягнутими смислами завершення історії. Ці ошуканці та пройди стверджують, що силою добродійства є доповнення конструктивної працездатності вже на розмір нонконформізму, на вид аномалій та ексцесів екстремізму, на унормування видів деструктивності, на ревізію стандартів порядності. Умовами сприяння осучасненню визрівання авторитаризму стає культивування усепопрощення, любови до противників та опонентів, мультикультуралізм, політкоректність, допустимість виключень включно з розмиванням розмежувань між химерами та реальністю. Від змішування грішного з праведним вироджуються обоє. Під прикриттям недопущення усього що може бути образливим чи недостатньо втішним, то накладається цензура на правду, забороняється речі називати своїми іменами. Поборники людинолюбства без кордонів беруться різати і накладати вето на будь-що, коли воно відрізнятиметься від їхніх претензій на виключність своїх учительних домінувань. Одномірність та дисциплінарний орднунг суне під щитом плюралізму. Від запліднення хаосу безладом родиться концтабір. Через гібридне змішування війни та миру досягається морально-політична одностайність усього сектантського загалу. Кампанія уседозволености та ігнорування від того аварій метою має не лише усунути критику на сторону повстанців, як ще й маркування останніми критиків, аби цих противників згодом прибрати як ворогів новітнього режиму. Таким чином облудництво просувається безборонно. Від заміни слів вже на звуки свисту, від заміщення картин реальних подій вже на муар затемнень, - то геть просвистить безпека, насувається морок. На позиції проводу, з витісненням звідти меритократії достойників, висуваються каліки та фахові непрофесіонали, які у вигадану ними помсту за власну ущербність заходяться у смерть виполювати паростки усього життєздатного. Більш того, уявні страждальці від зненавидженого ними Заходу, туди ж фізично переселяються як осадники та колонізатори навиворіт. Маси нахлібників вимагають для себе достойних пайків за те, щоб ці соціальні утриманці якийсь час стримували себе у жадобі грабувати та у хіті вбивати.

Подібно до того, як марно спростовувати наукові експериментально підтвержені постулати, то й сила переконаності у всепереможності сили віри слугує фанатикам тою мірою їхньої поблажливості до ще не упокорених людей і народів, яка останніх спонукає відчиняти оборонну браму перед завойовницьким тиском зголоднілих фанатиків. То лише для суперечок у логіці фактів аргументи конкуруючої сторони є у різній мірі доказовими, тоді як для переконаних у реальності чуда усе від нього відмінне є не суттєвим і вартим ігнорування ще до того як стане ворожим, - особливо коли поступки зі сторони оборонців реального стану справ вдається фанатикам навзаєм через компроміс обмінювати вже на наступ на цю ж сторону. Віруючі у непорушність абсолютистських догматів віровчення можуть маневрувати як завгодно, куди завгодно, на довільно який відступ від догматики, - саме тому. Фанатики справляють враження прагматиків у силу їхньої ретирати перед силою спротиву й так само у силу свого фанатизму вони знов пруть проти тих хто ослаблюється у оперті фанатикам. Як це не видається дивним, аж затята непоступливість відзначена тактикою рухливого динамізму, - саме через стратегічну незворушність абсолютистських сакральних упереджень. Нечулість агресорів зациклених на власних марновірствах чи на усепереможних істинах власної жадоби на чуже дозволяє їм бути настільки сміливими у зневазі до супротивника, наскільки на останнього ця нахабна зарозумілість справляє враження відсутньої небезпеки. Тоталітарне нападництво у своєму розквіті прикметне не лише своєю вбивчою реакцією знищення до смерті тих, хто хоч на дешицю проявляє незгоду чи коливання невпопад від генеральної лінії партії на часі визначеної вождем, - аж на своїх початках примітивний абсолютизм відзначений не лімітованою толерантністю до усіх хто хоч на йоту згоджується на зверхність тотального режиму прибульців. Найбільш вдалі загарбання забезпечуються через максимуми запобігання перед традиціями побутування жертв. Терпимість до ще не проковтнутої жертви є тим засобом присипання її здатностей спротиву що забезпечує нанесення смертельного удару. Безмежна поступливість, запопадливість й демонстрація шанобливої покори перед ще не завойованими, камуфляж під умови дотримання усіх умов домовлять із майбутньою здобиччю у облесливих обітницях сприяти їй, доповнення підступним ошуканством практики підготовки наскоку на заскочених навіюванням запропонованого миролюбства – є плетивом пастки у яку заманюють здобич. Лишень удатні завойовники обіцяють нічого не міняти у звичаях обложеної ними фортеці, коли та визнає свою покору зверхньому усевладдю завойовників. Світові імперії не були б евентуальними, коли б їх творці не були б віртуозами у універсалістській інтегральності; імперії унеможливлюються через брак інерції безладу у цілях розмивання особливостей національного розвою народів.

Зони тотального контролю під орудою абсолютистського віровчення та світові імперії створюються не инакше як поєднанням своїх багатоманітних ресурсів задля ще більших загарбань ще більших чужих багатств. Умовою подібної концентрації бойового спорядження й амуніції у цілях продовження агресії є не лише взаємна симпатія любовна та організаційна терпимість до особливих відмінностей усіх учасників походу спаяних спільними інтересами ненависті до ще не упокорених майбутніх жертв тотального чи імперського їх поглинання, - як до потоку сумісної навали вливаються головно через домовленість мисливців про приватну частку від розподілу заваленої туші. Запорукою вдачі мафії чи такої ж структури тоталітарної секти у організації грабіжницької війни проти усього довкілля людей і народів є мирова між учасниками цього консорціуму криміналу чи такої ж структури облудників. Навішування на здобич ярликів ворога, - задля виправдання полювання, - не станеться без домовленостей у відкритості з-поміж самими здобичниками. Для розбрату потрібна одність його організаторів та недопущення недисциплінованості у підпорядкуваннях єдиноначаллю пахана. І лише після спільного вбивства ворога коло співучасників тріумвірату кримінальників починає звужуватися у спосіб послідовного вирізання союзників, допоки не залишиться найвіртуозніший із зграї. А вже опісля, себто на часі складнощів у експансії, бандити чи тоталітаристи інтенсивно пожиратимуть самих себе.

Для відвоювання для себе не залужених власною працею чужих владних позицій, для присвоєння зроблених чужою працею статків, - то бандити вдаються до злочинного ламання права і законів, використовують силу фізичну, обманюють своїх жертв через віднімання у останніх розуму та заміщенням випорожненого місця вже на спокусливі обіцянки химерні. Щоб повернути втрачене, то нормальні люди у захисті себе та права зобов'язані відповідальність за злочини перекласти на переступників у тій мірі, де покарання не може бути меншим, не може дорівнювати збиткам від злодійства злодіїв, - бо у протилежному випадку злодії повторять злодійства. Нахабство переступників, від того що їм це у черговий раз прощають і дарують, - лише зростає. Ворога стрічають ще більшою нелюбов'ю до нього. Силу бандитів зупиняють ще більшою силою, яка має бути, не може не бути у арсеналі права. Не порахувати у історії випадків, коли необхідність продовження соціального життя включала у себе заподіяння просто смерті нападникам на нього. І тут, у випадку інерційного продовження насильства вже зі сторони захисників права, виникає парадоксальне питання про безперспективність бійки проти зла у спосіб його примноження. Суд, включно із спецслужбами безпеки, зобов'язаний залишатися виключно на стороні права. Тож поновлення права через неодмінне і невідворотне покарання насильників має включати, окрім фізичного насильства, ще й цілий комплекс заходів вже у сфері поновлення моралі, серед яких чи не найголовнішим є намагання заохотити вже колишніх злочинців перевагами їх переходу на життя продуктивне. Якісне розширення можливостей прогресу, - у спосіб включення під людський контроль раніше не звіданого і не освоєного, - треба відрізнити від пропозицій адаптувати аварії, виключення із правил та включення у правила вже чудес разом із іншими злочинами. Терпимість має відкривати нові можливості на добрі справи, а не адаптувати зло та руйнівні аварії.

Західні країни протиставилися першому московському царю, коли той свою експансію розвернув вже на Захід, на моря північні. Захід відкривався першому російському імператору, якому потрібно було осучаснювати Московію. Англія і Франція протиставилися Московії коли та розгорнула експансію на моря південні. Англія і Франція уклали сердечний договір і союзничали з Російською імперією проти імперії німецької на часі Великої війни. Захід протиставився московському більшовизмові коли той заходився розпалювати Світову революцію. Захід взяв участь у розбудові совітської індустрії і союзничав із совітами у бійці проти нацистських союзників які воювали проти совітів. Захід протиставився світовому комунізму совітському який боровся за мир у всьому світі у якому не має залишитися капіталізм Західний. Захід почав допомагати ліквідувати кризу комуністичного будівництва у спосіб намагатися вестернізувати московське царство. Захід заходився протистояти московському реваншу зі сторони московських реваншистів які модернізувалися під подобу ринку. У Штатах говорять про те, що треба заарештувати активи, що їх не така як треба московська влада вкрала у ерефії, а потім ці активи треба повернути вже тій що треба ерефійській владі. Й подібна тягомотина з постійним, за допомогою атлантистів, відродженням московського збиральництва, після того як той зазнав чергової невдачі у його боротьбі проти атлантистів, - продовжується. Подібне перманентне відродження кризи у контактах із усе ще животіючим московським царством породжене свідомим небажанням Заходу звітувати собі у відсутності стратегії, яку повсякчас замінюють на кожен раз провальні надії ввести збирачів у культуру вже виробничу.

Наступ збирачів кожен раз оформлювався як любовна допомога тим, до кого московці пхалися із обіцянками своїх майбутніх підданців збагатити на правильну віру, культуру, звільнити від експлуатації. А тоді у жертв забирали майно, життя ворогів московства, підданих депортували, обкрадали на права, віднімали у завойованих їхні звичаї і мову, здоровий глузд.

Українських політиків та військовиків особисто відповідальних за винищення совітської ядерної зброї в Україні, - вивезення тактичних ракет, висадження шахт, - мають розрахувати на підтримку самих себе лиш за допомогою мотузок довкола карку.

Постійне та невпинне розширення у ході культури раніше не доступного для людей виглядає як практичне розширення свободи та ліквідація неможливого, проте саме лиш відкидання запобіжників та заборон на аварійні ситуації аж ніяк у наслідках не призводить до прогресу. Бо буття цивілізаційних досягнень задається їхньою визначеністю, по непорушності яких, як по приступках, відштовхується від власних досягнень у рухові до нових.

Тюремна зона з відсіканням її населників геть від прав і свобод починається там, де розмивають усі кордони, де замішують грішне з праведним, де аварії ліквідують у спосіб визнання їх за вершинний успіх, де імітують силу у освоєнні нещастя і перетворення їх у буденну справу через запуск неконтрольованих нещастя вже до власного дому, де зникають правила через уподібнення їх до виключень із правил, де розумними, багатими, щасливими вважають блазнів, пауперів, мучеників. Тоді як противним щодо цього повороту до минулого як до небуття є постійне конституювання новаційних визначеностей, народження небачених досягнень, недопущення порушень навіть на мікронному рівні. Двері власного дому розкриті толерантністю у напрямку до вторгнення займанщини є відкритою домовиною для тих, хто не цінує потреби та зв'язки власної унікальності. Просування до царини невідомого означає його знищення у нових апартаментах зведення дому розуму, - але не терпимість до таїни, яка зобов'язана тікати й ретируватися у безкінечність нових проблем та викликів.

Проявом небезпечної для самоідентичності втрати імунітету проти шкідливих впливів є реакція любовної відкритості до тих, які обіцяють збагатити жертву саме на розмір своїх над нею домінувань. Відповідь любов'ю на виклики зла є фактом розбитої психіки тих, які за це заплатять вже своїм фізичним упокоренням на користь об'єкту закохання. У порівнянні з твариною, кмітливості якої вистачає на захист свого життя у нападі на неї м'ясоїда, то заклики розлюбити ворогів вказують на не так на відсутність мозку у проповідників подібних безумств, як – є сподіванням на кретинізм віруючих у облуди.

Тоталітарні упередження, на відміну від осмислених точок зору, не мають стосунку до останніх. Бо усяке тоталітарне віровчення це конструкція ще не баченої реальності, що претендує на заміну собою власне реальності, яка проти власне історичної дійсності воює. Усякі догматизована тоталітарна система не підлягає терапії, лікування ідеології є марною затією, даремно шукати точок порозуміння чи співпраці із фанатиками що населяють світ вигаданих абсолютів. Затята переконаність віруючих у надприродне дає їм можливість відступати від догматів так далеко, як на те бувають спроможні супротивники тоталітаризму, демонструючи удавану поступливість перед опором здорових суспільних сил, - бо адепти тоталітаризму, при сприятливій для цих маніяків зміні обставин, однаково, знов, ще наполегливіше наполягатимуть на своєму, себто на знищенні противників тоталітаризму. Для адептів тоталітаризму нема поняття зради, бо стратегічно вони перебувають у свої вірі. У зоні можна робити усе, що входить у число ніщо.

Свобода це непорушність правил вироблених у ході її розвитку, тоді як тотальна неволя викликається свавільним порушенням відповідальності: згідно ідеологічних догматів, злочинних змов, афективних кепсько прорахованих у наслідках волевиявів усевладного начальства. Тоталітаризм це тоді, коли із людьми перетвореними на рабів творять те, що порушує моральні, правові, наукові закони згідно маній озброєних божевільців. Тоталітаризм це та деконструкція порядків, яка навіть у межах психопатій не є конструктивною. Це заміна необхідності та об'єктивності прогресивних досягнень вже на безкарність злочину.

У зону одномірного зваблюють обітницями збагатитися не лише крадіжкою продуктів чужої праці, як ще й відмовами від проблем породжених спеціалізацією знань, замість яких пропонується концепт єднання усього з усім без пересторог, коли замішування несумісного подається як остаточна істина, позитивністю якої стає реакція очищення від ворогів. Реанімація проектів тотального єднання загрозлива не так обіцянками втілення окультивного, як відсіюванням у смерть матеріалу із людей і смислів не вміщених у чудо.

Для усунення усіх не згідних із торжеством абсолютистської ідеології та його режиму, то приборчники рятівного чуда беруться виключати із життя те, що не вкладається у правильники вузького прокрустового одра їхніх обітниць порятувати пропачий світ гріховний через введення його у світле майбуття Нового порядку засобами спрощеного застосування сили проти ворогів. Жертви та противники терору розв'язаного диктатурою, із запізненням закидають на сторону адептів одномірности звинувачення у тому, що негативізм тоталітаристів щодо розмаю і доказових шляхів культури є для останнього згубним. Аж руїна, що її генерують та втілюють своїм рухом тоталітаристи, отримує виразно практичні результати лише на рівнях здобуття цими містифікаторами і здобичниками вже посідань суспільної влади. Тоді як характеристичною ознакою опрощенства на етапі його постання є не заборони та смерть, а зворотні настанови. А саме, екстремістські прожекти та недостатньо обґрунтовані гіпотези на зміну парадигми громадського світоустрою, із заміною історичних реалій вже на ентузіазм втілення чудес та помочі зі сторони сил потойбічних, - подаються звабниками як доповнення та збагачення варіативних пропозицій культурного поступу.

Якщо поступом іменують розширення та якісне удосконалення можливостей культури, відповідне зростання добробуту та гараздів людського життя у атаці цивілізацією на раніше їй не доступне та на царину таїн, коли прогресом саме і є продукування порівняно до минулого вже більш досконалих та конструктивних знань і вмінь, - то культура постає як подолання того, що було недоступним для поколінь передуючих. Але у тому той полягає софістична облуда зі сторони тоталітаристів, що вони беруться ототожнювати конструктивні досягнення прогресу та, з іншої сторони, зняття заборон та накладань вето на ситуації і дійства які для попередників викликали аварійну ситуацію. Розвиток пізнань і вмінь, розв'язуючи одні проблеми, виходить на питання та виклики нового порядку. Розширення знань може бути скорочення попередніх незнань, але зворотного плану голослівне й декларативне проголошення запобіжників проти глупства та аварій як остороги вже гідної ігноруванню зробить цю потенційну аварію вже актуальною і реальною. Тоталітаристи за видимість прогресу подають реальне його розвернення назад, - коли відключення запобіжників проти небезпек виставляють вже за розширення безпеки та свободи навсібіч чинити те, що порушує право та закономірности у природі речей чи людяности. Проникнення до обігу та узвичаєного противних їм химер про затребуваність чуда є не лише сприятливими для останнього можливостями та сприятливим середовищем, аж терпиме ставлення до віроучительних замішаних на терорі фантазій і є змістом та призначенням останніх. Майбутні диктатори зваблюють опінію своєю безневинністю, а той надефективною корисністю від свої казкових пропозицій радикально розправитися із вигаданим ними кризовими явищами. Збоченням та фанатиками затятої догматики потрібна терпимість до них зі сторони прийнятних для суспільного поступу традицій, щоб опісля представлення своєї секти як традиційної, то вже нормальних людей третирувати як переступників та порушників буцімто природного права одержимих вільно перебувати поза стінами свого учення, себто будувати ті лікарняні стіни вже для людей вільних.

Зона неволі з її примусом до одномірного результується як тюрма з її регламентом дисциплінарним, але спершу для успішного входження туди вже усього суспільства, то від останнього вимагають терпиме, відкрите, доброзичливе ставлення до фанів усілякого кінку та самозваних спасителів людства, які переконливо доводять непотрібність для них психіатрів. Там, де почулися заклики ліквідувати запобіжники, повстати проти тиранії раціонального, де від буцімто перетлілих розмежувань між визначеним відгонить безвідповідальною волею, - то там вже визрівають ембріони концтаборів. Умовою, а то й атрибутом ранніх формовидів ям заповнених тілами еретиків та ворогів є відміна розрізень у структурах культури. Так зло й ненависть елімінують проголошення їх вже за любов та реакцію добром; або ж вбивство вже колишньої еліти оголосять торжеством пролетарської демократії; чи реальність перебування з Богом протиставлять фантом власне реальности; а то інститутом сім'ї наречуть фетишизацію іграшок і пристрастей з фільмів для дорослих.

Світоглядною настановою тоталітаризму є повстання у сторону зворотну від проблем постійно породжуваних спеціалізаціями прогресу. Тоталітаризм є втіленою жагою повернутися у лоно первісності, де ще не існують виклики поступу. Тоталітаристи ваблять прихильників не тільки обітницями повернути усе втрачене, збагатися на усе можливе, централізувати навіть неможливе, як ще й регламентом нового порядку елімінувати загрози що йдуть від неконтрольованого; а матеріал тих своїх жертв, які пристають на затоплення своєї унікальності вже зоні зодноріднення, тоталітаристи знаджують розмовами про прибуткові переваги від прилучення до фетишу імперської зверхності універсальної. Аж спрощення до передуючих ситуацій синкретизму та нерозчленованості ще не посталих із прогресом проблем не може не будуватися на основі фікцій, безпредметних оціночних суджень, рятівних абсолютистських віровчень, - оскільки не фіктивні, або у якійсь мірі доказові гіпотези щодо цілісності світоустрою є компетенцією спеціальних наукових теоретизувань. Усі концепти тоталітаризму перебувають не лише обабіч царини наукових знань, але вони, головне й першочергово, конфліктують між собою, - оскільки усе суще й можливе домагаються захпнути у окремішню виключно свою вузьку картину світу. Не розв'язуванім у рамках довільно яких тоталітарних прожектів є протиріччя між: претензіями усе підпорядкувати своїм сектантським догматам та – обмеженістю догматики, не очевидної не лише для пастви відмінних сект, а й відмінної від світобачень дослідників фактів. Тож політика тоталітаристів на відкритість, щоб поповнитись на усе навіть не притаманне та иншорідне, підпорядкувати вимогам свого споживацтва навіть супротивників та подоланих ворогів, - вступає у суперечність із загрозами які йдуть від домінувань відмінностей конкурентів, яких доводиться пропускати під свої вимогливі стандарти, через ікла, крізь вузькі шпарини з відфільтрування непідвладних загроз чужовартостей. Знаком тоталітаризму є не так мирне переживування здобичі, як саме військова кампанія на забезпечення переживування ворогів ненависних, себто ще не перероблених на наїдок. Тоталітаристи кохаються у напівкровках лише тоді як із останніх вони виточать достатньо крові й доведуть жертв до стану вже напівперетравленої пульпи. Пропагандистська із внутрішньої сторони любителів чужого добра кампанія щодо безмежної та не лімітованої відкритості до привнесень зі сторони зовнішньої, обіцянки щодо безпеки усього та усіх адаптованих всотувань, захоочення розмаїтості впливів у політиці мультикультуралізму та безмежної толерації від змішувань, - є окозамилуванням чи пасткою підступно розставленою на приманювання усіх не впевнених у власній підметній самодостатності. Для любителів безмежного гуртування усі є любими друзями після того як будуть винищені усі вороги режиму єднання. До метисів ставляться поблажливо тоді як вони удатно крокують по шляхові перетворення на відданих фанатиків режиму однорідності. Зона відкритою є доти, доки яничари та зрадники своїх занехаяних свобод здатні прислужуватися імперській інтеграції на виділених посадах, додавати до ресурсної бази зони, а не віднімати звідти, - бо у противному разі неперетравлений матеріал закривають у карантині та знешкоджують цих повстанців. Гібрид від напів-зрадників напів-повстанців опосередковує простір свободи на рухливому кордоні із зоною неволі. Специфічній манії неординарній про порятунок світу суперечить власне реальність та її носії, для яких у фільтраційних концтаборах, як у передпокої усякої імперії, передовсім облаштовують своєрідне прокрустове ложе. Між імперією і колонією перебувають неповноцінні, які частково розпрощалися із власною самостійністю й водночас не вповні притулилися до розчинення у імперській інтегральності, - а тому цьому людському матеріялові залишається вибір: або бути утилізованому на користь імперії, щоб ліквідувати загрози для імперії від своєї непідконтрольності вигодам імперії, або ж залишається зворотний вибір. Мінімуми лояльного до себе ставлення забезпечують запроданці максимумами жертвовного свого служіння на виключну вигоду колонізаторам. Покруч дресированого ворога залишається при житті допоки з нього можна щось вичавити. У м'ясорубку чергового порятунку світу цей світ і втягують, аби на фундаменті винищених ворогів наростав вже контингент вірних, окрім яких не залишилося б на світі нікого.

Практичною, а то й осмисленою метою усякого чоловіка та колективу можна визнавати розширення їх волі на підпорядкування, освоєння, управління що більших сфер окультуреного довкілля, включно із самовдосконаленням, задля зростання у гараздах життєвого здоров'я, добра, втілення творчих планів; а протилежним полюсом відповідних зусиль є зменшення небезпек від неконтрольованих обставин, від невірільницької залежності від неповноти знань, сил, можливостей подолати негаразди нестатків, зла, руйнівних проблем. Инакше кажучи, для суб'єкта, - який не неодмінно відкривається усьому, тому що не обов'язково відкараскується від усіх впливів, - існує своєрідний фільтр з відбору корисного та спростування шкідливого. Життєві проблеми, перебіг яких виповнює нашу історію, має незмінну амбівалентність допустимого та непридатного. Сепарація на агнів та козлищ, на праведне й гріховне, на добро чи зло відноситься до найперших та найпростіших самоусвідомлень людиною свого місця та покликань. У цьому плані наукове дослідництво, - у ході якого на природні явища накладають створені закони, а чи продукцію культури підпорядковують відкритим законам, відповідно переводячи у розряд помилки те, що не підлягає компетенції, або випадає геть із сфери чинности певного закону, - від вірувань у чаклунське оволодіння усіма подіями різниться хіба що відсутніми практичними наслідками від правильних чинослідувань культу з викликання на світ вже надприродного, відповідно спростовуючи ритуалом те, що числять антиподом порятунку у обітницях учительного чуда.

Замість послідовности зведення досягнень на такому ж спадкові попередників, - то мрійники з оволодіння усім одразу без міри обмежень, ще й без належних трудів, беруться пропонувати таку узду на неприборканий світ, якою може бути лише фікція субстанціонального чуда, постулати якого не відповідають сушим взаємовідносинам устрою природи та цивілізованости. Спеціалізацію законів беруться відкидати та зневажати підміною їх вже на універсальну фантазію з вимогою, або з вірою у підпорядкування цій вигадці усіх реалій навіть включно із запитами самих фантазерів, забаганки яких самі собою задовольнятися будуть у рамцях запропонованого чуда цілковитого розв'язання усіх морок.

Так замість освоєння конкретики, кажімо у знаннях із вилливу металу чи у комп'ютерному програмуванні, вигадується бородатий чоловік на троні небесному, якого віруючі зобов'язують задовольняти усі свої побажання як вдячність цього божества за пожертву запаленої для нього свічки чи самої віри у його реальність. У релігіях паства між собою та труднощами обтяження працею ставить посередником таке собі анімоване чудо, яке замість пастви гаруватиме з надлишком за мінімуми сповідання паствою ритуалів із оживлення чуда. Маючи Бога за свого приятеля можна нарешті на свій розум не покладатися, занехаяну відповідальність замінити ейфорією богоспількування під спів янголів. Відповідно із безмірного масиву абсолютного чуда, яке за умовою його святої величности вміщає усе можливе на усі неможливі часи, виключається увесь немірний масив того та тих які не підлягають чинним вимогам концептуального учення. Із позитиву гіпотетично єдиного на усе суще закону вилучаються негативні факти нечинности означеної фікції. Компетенція божого усесилля просто не може обійтися без підступництва диявола та неодмінного переслідування відступників, еретиків, іновірців із числа прихожан до противних культів несумісних із виключністю лиш єдиновірного, бо правильного спасіння.

Або ж. Замість слідування апробованим унормованим соціальним порядкам та їх удосконаленню задля розв'язання викликів, - то розмай конкретних проблем зводять фантазери від політики вже до одного усезагального ключового пункту ідеологічного гатунку і пропонують таку ж примітивну відмичку до дверей фільтраційних таборів за якими настає завершальна для історії гармонія. Незадоволення побутовими, смисложиттєвими, цивілізаційними клопатами можна редукувати до існування торгашів, або євреїв-торгашів, після завдання смерти яким обіцяють навалу життя неодмінних гараздів. А у янгольські пісні про ліквідацію експлуатації, пролетарський інтернаціоналізм, об'єднаний райх доведеться вчуватися повз звуки розстрілів і чад крематорію. Спрощені небувальщини, якими беруться замінити зайву для них множину реальних законів, саме цим і є небезпечними.

Глупство починає просочуватися до усталених конструкцій узвичаєного так само, як це й робить винахідництво направлене у сторону проти глупства та незнань. Першою реакцією на ще гіпотетичні пропозиції, передбачення, перспективи із розв'язання проблемних викликів не обов'язково стає винагородження новаторів на згоду та прийняття порушень ними ужиткових знань та правил. Бо до часу нечутний голос неординарности має ще доказати правоту того, що усталені правила є лише окремим випадком, а то й лише достоту хибним наближенням до запропонованого ним винаходу чи знання. А коли винахід у перевагах своїх параметрів і компетенції представлятиме нові приступки прогресу, то тоді навіть його критики вважатимуть винахід вже за загальне місце узвичаєного.

Спершу ледь помітною делікатною цівкою химери починають струменіти крізь шпарини у греблі впевнености у гарантіях завоювань розумного. Терпиме ставлення до випадкових оказій переступу, прикриті фобіями перед передозуванням шкідливого для громадянських свобод тотального контролю, починає публіку призивати до співжиття із спершу не організованим криміналом; розгляд фантазій як інваріантів наукових істин розпочинає зворотний просвітництву процес присмерку із зануренням у темінь навіть не так утаємниченого, як торжествуючого обскурантизму; зваблення маси невибагливими, замішаними на чудесах, утопіями на моментальне й ошадливе розв'язання проблем і колізій суспільних робить поки ще не очевидними геноцидні наслідки боротьби проти ворогів запропонованого ошадливлення. Нападник краплями просочується у осаджену ним цитадель, потім вимагає поблажливого ставлення до своєї осади, визнання її нормою, потім агресори ведуть мову про вже своє доброзичливе ставлення до грабованого ними господаря, й нарешті прибульці дозрівають у своїх потугах вже до знищення підбитих ними. Через порціонне закидання зла, його жертва затрачає межу спрацювання запобіжників, коли аварію доводиться ліквідувати вже на рівні катастрофічних втрат, замість того щоб зростати у продуктивному нарощенні добра. Спрацювання алярму з недопущення неприйняттого на часі аферисти розмазують розмовами про неможливість заборон та табу перед нездоланністю поступу прогресу та свободи, бо ж нема таких фортець які б встояли перед більшовиками.

Так потоки варварів починають кочувати до теренів із високими рівнями тамтешнього споживання, де забродам не до вподоби лише необхідність працювати задля забезпечення з надлишком багатств та інерції питомої культури. Так до культур, призначених агресорами собі у наїдок, починають закидати ідеологію чи вірування інтегрального характеру, розрекламовані як спільні для атакваних ними країн та народів, як такі що переважають глухі кути ціннісних та звичаєвих особливостей атакваних земель народів, як прилучення останніх до останнього слова науки.

Толерантне ставлення до порушень моралі, під претекстом руху до добра, розмиває розрізнення злого так, що замість гуманізму наступає хвиля дикунства, керування хижацькими інстинктами егоїстичними чи асоціальними, коли й перверсії сприймаються як удосконалення від втоми тими нормами, - яким на етапі виродження можуть навіть поблажливо дозволити тимчасово співіснувати у контекстах збочень. Камуфлюючи безум одержимости маніями вже під ознаки креативности, починають клінічні діагнози числити за різновиди наукового дослідництва експериментального так, - що навіть науковим твердженням милостиво попускають бути ще однією дивацькою точкою зору серед неозорих обсецій. Зняття кордонів у клінічному безладі поєднання суцього й неймовірного і є зоною.

Проте наявність проблем та викликів, які виникають на шляху поступу, ще не є достатнім, аби історію вдало угробити у черговій абсолютистській пропозиції спасіння від гріхів. Наявні питання до інституту сім'ї - це ще не аргумент аби зробити ці питання якимось включенням до лгбт відносин. Нові й нові питання до ще не зрозумілого у еволюції - це ще не привід відзначитися у маніях креаціонізму. Питання соціальних напружень, несправедливого доступу до благ, завад для кар'єрної реалізації покликань – ще не остаточне розв'язання має у забороні ринку, власности, демократії, заміненних вже на експропріаторське одержавлення, концтабірні наряди, диктатуру пролетаріату.

Власні абсолютистські упередження та особливості свого життя агресори стосовно атакованих ними сусідів пропихують прийомами гібридними - не лише із потреб оптимізувати та заощадити витрати військові, а тому що війська не вистачає. Жертвою апетитів нападництва стають не так від поразки у спротиві, як від своєї ж поступливості на користь чужих зазіхань, запрошення на місце власного безволля паразитів притягнених цими нагодами пожитися, власною згодою на статус порожнього місця. Спочатку у чужій хаті ці гості вішають свої лапті, а вже згодом і поступово господар дому стає упослідженим від прибульців і опиняється у ямі; або ж від початку колишній господар вважає своєю долею яму, а вже саме від того керувати цим упослідженим приходять ті кому не лінє наживатися на подібному нещасті. Спочатку інтегратори насаджують сміховинне зубоскальство карнавальне, потім вони лізуть із своєю мовою, потім з віруваннями та традиціями, потім обдаровують на своє громадянство та включення у поле їхнього права, а тоді вже осаджену їхніми поселенцями окуповану країну приєднують як завойовану, а вже чимдуж прудко відбувається ще й геноцид на користь прибульців. Або ж спочатку майбутні жертви сміються й зубоскалять із своєї недолугости, удавано демонструючи здатність її легкого подолання, - а вже тоді на керування подібним карнавалом мазохізму приходять справжні садисти. Якщо у зайд бракує сил на відкритий бій, то вони просто через переселення облягають чужий дім особливостями чужих для цього дому звичаїв, що її залітна зозуля агресивна випихає з гнізда разом з тамтешніми аборигенами та їх цінностями. Поясненням і оправданням тої гібридної агресії, де права гостей-прибульців суміщаються з обов'язками недопущення дискримінації цих прав зі сторони господарів-власників, - є ідеологія толерантності, полікультуральності, розмивання кордонів між визначеностями. Так європейців затоплюють хвилі переселенців з колишніх колоній європейських імперій, а колись колонізовані, як перевидання перебулого переселення народів, вже стають колонізаторами. Розглядають цей рух як помсту за заподіяні насильства; а у свою чергу, то спадкоємці європейства беруться вибачитися за тих своїх попередників, які у свій час під приводом просвітницької європеїзації атакували ці країни та народи, що їх тепер числять третім світом. Вихідці з якого не тільки не ставлять перед собою завдань увійти у традиції європейства, аж навпаки: останні заміряють підмінити на звичаї своїх рідних покинутих батьківщин. Особливий успіх мають мігранти тоді, коли роз'юшують європейство віруваннями тісно переплетеними із мусульманським правом, зближенням у шаріаті світського та релігійного життя. І у Штати проникають не з бажання американізуватися, аж новації туди вносять як звичаї від архаїки.

Проявленням та факторами життєвості є встановлення органічної взаємодії із середовищем; а для людей успіх поставлених цілей залежить від співпраці із контрагентами у сумісній спільній справі. Стосовно ж власне самих цих діалогів, обмінів зусиллями фізичними чи інформацією, - то вже результати прирощень чи збитків від дієвої участі у видах групового життя є похідним явищем. Краще вигравати ніж займати нижчі місця у змаганнях на рівнях індивідів чи у гуртових перегонах, але без чого точно не обійтись, так це - від участі у порозуміннях і згодах, які завжди є корисними. Ба й більше: ті, які зазнали поразки, опиняються у більшому підпорядкуванні до переможця, ніж він до тих переможених, які таким чином можуть розраховувати на дарунки зі сторони зверхника. Як це не виглядає дивним, аж позиція жертви теж є видом отримання відповідних преференцій. Так потерпілий, - на відміну від переможця, якому нема на що розраховувати, окрім як на власну працю активну, - то постраждалий може собі дозволити безвідповідальність зручного перебування під опікою зверхника, особливо тоді, як останнього цікавила не загибель поверженого, а його визиск на власну користь. Навіть тоді, коли здобичник убиває, то за ним залишається борг сплати за учинений злочин, звітність за який прийде. Переможець є у боргу перед тими кого він приручив дресурою до виключної зверхности своє владної волі, байдуже диктується та ненавистю чи приязню до упосліджених. За усіх умов жертва стає союзником диктатора, а тому може йому пред'являти повсякчас зростаючі претензії. Своєю поступливістю упосліджені послідовно проникають у тіло агресора. Не для вигід останнього.

Коли московські інтегратори не мають удержу від навішування на українців усіх можливих і неймовірних звинувачень, то, здавалося б, необхідно утримуватися від діалогів із злом українства. Аж ні: маркування українців ворогами слугує інтеграторам доказом необхідності їхньої любовної інтеграції з южна-руським краєм. Коли московські інтегратори не мають удержу від маркування українців рідними братами, української як єдинава язика, української культури та історії як невіддільних від московства, то, здавалося б, доказується необхідність їхньої зичної інтеграції з южна-руським краєм. Аж ні: міф старшобратерського єдинанеделімства слугує любителям українського без українців не лише оголошення українства злом, як ще й обстрілові гарматному, війні психологічній, окупації з аншлюсом.

Мистецтво провокації – у чутті міри між тим: як у майбутньої приспати відчуття відплатної загрози й знайти її заковтнути атрактивну наживку, та між тим: як запобігти перетворенню нападу зі сторони цієї жертви вже у щось дійсно загрозливе для провокаторів які підготували нищівний удар реактивний. Борони Боже усувати від влади божевільних вождів які очолюють таку ж агресію.

Будування господарювань виключно на споживанні продуктів чужої праці передбачає: засівання полів прохарчування злом завдання їм збитків; відповідне керування антилюдською моральністю; організацію грабіжництва чужих статків саме на засадах протиправности і беззаконня; вдавання до фізичного та інформаційного насильства над жертвою; подання об'єктів свого на них нападу як ворогів з відповідним навішуванням грабіжником-паразитом самого на себе фетишів представництва святости; забезпечення грабежу системою тотального контролю та одноманітності за допомогою безмежного посилення терору. Відповідно подібна політика перетворення довкілля на ворогів зводиться до внесення у довкілля кризових збурень, розору від спровокованих протиріч, завдання шкоди за принципом: чим - гірше, то тим - краще. І відступу від цих буцімто сприятливих умов хапання чужого, коли ворожому довкіллю гидять, просто не допускається. Аж у тому полягає примітивність політики незмінного шкідництва направленої проти жертви, що жертва як об'єкт атаки не завжди й не обов'язково буває правою й буцімто ніколи не припускається помилок. Тож у разі заперечення тоталітаристами хибних позицій жертв тоталітарної атаки має місце сприяння виправленню помилок допущених противниками тоталітаризму. Проте інтриг тоталітаристів не вистачає на розгляд самих себе саме як ворогів стосовно світу вільних людей і народів.

Підміна предметних фактів та усебічно обґрунтованих знань про процеси вже на пропаганду надає облудникам не лише разючий ефект впливу на публіку, з перекрученим представленням подій, як ще й заощаджує облудникам у зусиллях на відсутню у них відповідність їхніх фікцій фактам. Проте за досягнуту ідеологічними облудами економію на істині та аргументах об'єктивного доводиться згодом розплачуватися збитками покарання за несправедні вигоди тимчасові. На брехні заїхати можна недалеко, а саме у звітування за її зло.

Затирання усіх розмежувань між сутностями, підступні каверзи з метою збаламутити супротивника, насадження агентури та шпигунів задля загального хаосу – не обов'язково йде однозначно на користь ініціаторам ентропії представленим любителями спрощень, бо провалля дверей чи клапанів що ведуть до ворогів зони так само й уможливають бійку проти тоталітаристів вже й усередині їхнього табору. Коли повстанці використовують корисних ідіотів серед реформаторів у таборі протистояння революційним змінам, а сприяння збуренням веде до ретроградства, - тоді на лукавствах тями чорт ламає собі ноги.

У жертви викликають спровоковані ініціативи відсічі нападу, аби оправдати напад на неї. Московити та інші імперіалісти критично зацікавлені у тому, щоб природну та правову реакцію жертви на оборону представити вже у вигляді агресії неспровокованої, а, водночас, імперські збирачі застосування ними сили домагаються видати за вимушену оборону, - аби у безладі відсутніх розрізень суб'єктних між жертвою та агресором, аби у об'єктивному ототожненні права та беззаконня презентувати навалу як законну. Й коли чинність права іде геть, тоді правом стає результат перемоги у війні сильнішого її учасника.

Для любителів ходити в обхід законного вичерпністю доказів на представництво собою та своїми догматами абсолютного добра є такі ж безпідставні закиди у відповідному представництві вже абсолютного без виключень зла усім тим, що не входить до складу тоталітарних змістів вигаданих любителів спрощень, себто у досконаліх тоталітарних доктринах світ і є тотожним злу, аби виправдати агресивні на нього походи з боку самопокликаних тоталітарних рятівників. Ті, хто пантрують на чудеса, саме для того облудно відрекомендовують історичну реальність вже як царство сатани чи потойбіччя свого представленого буцімто як остаточновиключна реальність саме фантазійного світу, аби безкарно мордувати усе що рухається вже як жертву свого месіанізму ще й сподіваючись на вдячність від жертви. Тоталітаризм це аксіоматична переконаність у приреченості на зло усього не приреченого на покору тоталітаристам, бо й підвладне тюремникам не є добром. Більше того, насильники у ім'я утопій свою переконаність у злочинності та ворожості своїх опонентів, себто адекватну ненависть до історичної реальності, переносять поза час та обставини, переконуючи людей та спільноти, що спільноти та люди лише прикидаються у можливостях добра, що усі поспіль будуть вбивати, грабувати, силувати, тероризувати, як тільки відкриється доступ до свободи чи бодай послаблення лещат усевладдя тоталітаристів, що люди самочинно й охоче повернуться до узвичаєнь регламентованої у визисковій зеків зони, яку тоталітаристи буцімто регулюють у заздальгідь даремній боротьбі за стишення світового зла, - аби через подібне перенесення фатальної ймовірності зла навіть у неймовірні часи не було критичних заперечень з боку тих adeptів добра та впорядкованого смислами прогресу, які навіть для себе не приймають рокованості зла. Віра сподівань у те, що усе є гидотно бридким перед тим як стати не гірш мерзеним, - є ковтком наснаги для зонотворців. Зло і є змістами того спрощення у яке вожді убирають суспільне життя, аби від конкретики останнього відмежуватися. Для примітивістів історична реальність є їхньою хворобою, яку вони беруться лікувати засобами концтабору. Зло це змісти тої універсальної характеристики за яку примітивісти мають історичну реальність, протиставляючи її добру, на представництво якого собою вони претендують. Проте дихотомія власних чи невласних цінностей на відповідне представництво загальв добра чи зла - лише констатує суперництво, рівняючи бійців, але робить бездоказовим претензії кожного з них на добро чи зло. Ототожнення власних змістів та цінностей із загальними та універсальними критеріям добра могло б бути доведеним, коли б загали добра були б складовими власних цінностей, - що не є можливим за визначенням. Тоді як оцінки на підтвердження власних специфічних дій якимись загалами добра чи зла носять характер специфічний же. Проголошення ворогом свого супротивника легше дається, ніж проголошення добром себе.

Настанова на топоси зла чи добра має відношення до чисто людських уподобань, які можна було б віднайти у природі речей лише наділивши останні подібними мистецького гатунку вимірами, - проте настанова на очікування небезпек видається більш оптимістичною у її практичних використаннях реалістами, аніж безпечне сподівання на отримання добра від довілля проблем. Скоріше добро є дарунком, ніж зло є покаранням за людські справи. Коли небезпеки чатують передовсім, а то й виключно від людей, - тоді гуманізм є цінністю виразно не вписаною у виміри добра, тоді тоталітаристський досвід жорстокого поводження із ближніми має вивчатися як правила безпеки. Відповідальність за царину злого, знання про небезпеки, перевірене досвідом недопущення агресій зі сторони супротивників – видається перспективнішим заняттям порівняно із відкритістю до добра навіть у собі. Бо добро – це не більше, як недопущення злого. І коли люди не мають пам'яті про добрі справи, а зло має стосунок до вічності, - то й добро не досягається, бо не має досягатися злочинами, які на відміну від варіабельності добра залишаються завше самі собою незмінними й не підлеглими нікому. Зло не може слугувати засобом, шляхом, виправданням, тотожністю добра. Між злом і добром існують ріжниць, вміння добирати які й робить людину людиною. Подолання зла чином зла залишається належністю злого, а не переростає у добро. Добро здобувається лише засобами доброго.

Не тому у творців екзотичних світоглядів з'являються вороги з їхньою реакцією на несприйняття та відторгнення не звичайних для себе пропозицій, як ті екзотичні світогляди саме й творяться, аби мати ворогів не як побічний чи не бажаний для ідеології продукт, а як її цільове позитивне призначення. Відмінні від затребуваності з боку довкілля змісти вимудровуються ні на що інше, як обґрунтуванням на відсторонення від довкілля. У тоталітарній ідеології можуть критично ревізуватися навіть вихідні догмати, окрім визначення ворогів. Вороги це не наслідки, а причини чудесних бачень світу, вороги передують системам націленим на спростування проблем способом їх складування у лантух смерті, вороги це констатація неадаптивності тих, хто не діє за мірками вигідності у експлуатації істин. Вороги це кваліфікація тих цінностей, на відділення від яких й вимудровується самодостатність у замкненій на собі зоні тоталітарного ордену. Вороги це калібр того крешева, у який заламують інститути культури, аби воно не створювало небезпеки застрягання у стравоході споживачів подібної культури. Містичність надміру примітивних світобачень не залишає сподівань на їхнє втілення чи опредмечення і лише вороги надають примітивізму визначеності від противного. Тоталітарними й стають саме ті вчення, які добираються до межі власної некорисності об'єкту взаємодії визначеному як ворожий. Вороги це дірка, через яку непотрібні нікому спілкуються з тими, хто їх не потребує. Вороги це клейковина смерті. Це тяжіння небуття, яке потребують химери, аби бути виправданими за жертвоприношення на свою користь чужих користей. Наявність ворогів стає виключним прийомом претендування на окремішність того винаходу, який не є власне винаходом, себто пропозицією новизни у культурних контекстах; вороги це технологічна необхідність для нездатних заявити про варті уваги цінності; ворожість до світу є прийомом зчеплення з ним у необхідностях з боку тих, чиє існування не належить до світових необхідностей. Статуси ворогів провокуються для того, щоб довести права на порушення прав довкілля, коли війна для порушників є способом їхнього існування. Вороги це камуфляж власної агресивності, яку сприймати протягнутою рукою миру заважають ті, хто ще не протягнув свої ноги. Коли вбивство є енергетичним ресурсом для нападника, тоді поля для полювання розглядаються через дзеркало ворожості. Вороги потрібні для легалізації нападу на них як захисного реагування. Перед тоталітаристами не є можливим вибачитися ні за яких умов приставання на їхні приставання, оскільки тоталітаризм і починається з межі неприйнятності його пропозицій. Коли не пропонувати продукцію власної праці вже до довкілля, а забирати від нього його продукцію, тоді вимазування довкілля у кольори зловорожості стає технічною необхідністю полювань на чуже. Із ворогів видобувають не лише плоть для її споживання, а й причину нападів на здобич. Вороги це ті, які потребують присмаки смерті, аби тим зробити їх не лише друзями й конче потрібним кормом. Видобування харчу із спожиття тих ближніх, які завадять їх обідрати, передбачає інституцію звинувачень, виставлення нападу на жертви як справи добродійної, демонстрацію нападу як боргу нападника. У примітивних непродуктивних спільнотах, що полюють на статки сусідів, можна ще забаритися із приготуванням амуніції, але не з визначенням жертви. Наявність ворогів не тільки не є перешкодою для тоталітаристів, а, суперечливо, вороги є маркуванням ще не освоєних тоталітарними нападниками ресурсів, яких споживачі не свого потребують більше, ніж можуть на разі пережувати. В ідеалі увесь світ є ворогом будь-якої тоталітарної системи й у пашу останньої має провалитися без останку. Вороги це енергетична база для процвітань тих, хто ворогами лиш і харчується. Вороги це ті проблеми та логічні непорозуміння у собі самих, знищення яких тоталітаристи виставляють доказом своєї необхідності. Вороги це те, чим мастять реальність задля введення у неї смерті у цілях поліпшення реальності. Доста кинути кличі про ворогів, як тут таки у здавалося б цивілізованих людей прокидаються архаїчні мисливські інстинкти, починається зазірання у чужу власність. Продуктивністю тоталітарних спільнот і є перманентне виробництво у собі та довкола ненависті, що має легітимізувати задоволення апетитів нападників у спосіб мілітарного кидка на довкілля та на внутрішніх ворогів.

Оскільки ж усі люди мають рівні права на щастя, попри різниці створених ними культур та відмінний доступ до відмінностей створеного власною працею, то тоталітаристам доводиться апелювати до нісенітниць та спиратися на фікції у доказ справедливості пограбування тоталітаристами тих, кого вони визначили собі ворогами та призначили у наїдок. Аби знешкодити майнові права жертв на їхні статки та опір вторгненню, то професійні збирачі чужого заперечують самі існування фіктивно вигаданих ворогів, - на відміну від майна ворогів, спожиття якого не містить нічого для вторженців отруйного. Й коли авторитарні чи диктаторські режими обмежуються лише пошуком ворогів зовні, то повноцінні тоталітаристи, що спираються на власну самодостатність, шукають ворогів у середині себе самих, коли, суперечливо, через подібне самопоїдання тупикових та колапсування усередину себе безперспективних пропозицій подібного типу соціальності відбувається самоочищення соціального поступу; коли недороблені тоталітаристи намагаються ще не підбиті ними спільноти звільнити від володіння майном, яке впало в око загарбникам як конче для них необхідне, то довершені тоталітаристи на доказ своєї ще більшої залежності від опосілих ворогів намагаються ще й обтяжити та переобтяжити ворогів відповідальністю за усі внутрішні нещастя тоталітарних режимів, аби самим професійним здирикам спеціалізуватися лиш на вчиненні усілякого щастя; коли не остаточні тоталітаристи вдовольняються вбивством прав чужої власності у спосіб вбивства власників, то класичні тоталітарні режими дбають за живучість ворогів у спосіб їх постійного вигадування, аби ті вороги керували усіма нещастями тоталітарних режимів. У спільнотах будованих на вимірах людського противних до вимірів природних законів, зведених на втручаннях людської суб'єктивності вже до природи речей, сконструйованих на ідеологічних оцінках спрямованих на ігнорування об'єктивного, - матеріалом обробітку є ворожа воля інших. У тоталітарних спільнотах, що претендують на виключність своєї волі у її пануваннях навіть над законністю та об'єктивною необхідністю, винуватими у нещастях, себто у нереалізованості тоталітарних плянів, суперечливо стають якісь вороги та сторонні від претензійних тоталітаристів сили; претенденти на свою виключну відповідальність та на повчання усіх як їм жити тільки тим і займаються, що шукають причини у ворогах задля пояснень провалів тоталітаристських замірів; тоталітаризм це пошук абсолютистських замірів на ощасливлення мас, що перебивається більш успішним віднайденням у масованих ворогах пояснень на нездійснення замірів. Коли для нормальних у їх осмисленості спільнот відсутність їхніх ремствувань на ворогів та непошук причин їхніх негараздів аніде, окрім внутрішніх кордонів їхньої відповідальності, і є доказом їхньої самодостатності у вирішенні проблем навіть повище кордонів доступності їхнім силам, - то тоталітаристи шукаючи знаходять ворогів задля пояснення та виправдання провалів їхніх замахів на керування усім, що дихає та існує у часопросторі й поза тим. У мішок ворожості запихають усі речі, на які не стачило розуму та вмінь діяти у істинах речей. Оцінка довіклля як ворожого є визнанням власної несамодостатності у тому довікллі, власної залежності від тих зловісних сил, проти якого несамодостатні й виступають із агресивністю; оцінка світу як ворожого є визнанням недостатнього освоєння того світу; оцінка світу як ворожого є виправдання на хижі й жорстоке ставлення до нього, є апологією свавільства, є узаконенням неузгодженого із природою речей та із запитам на розвитку насильства. Вороги вимощують шлях повернення до дикунства, вороги є начинням з якого мурують в'язницю для заповнення її тим самим, вороги є рештками що залишаються після видалення людяности. Ворогів виробляють із людей додаванням до останніх вимірів смерті. Поділ світу на добрий чи ворожий міг би бути виявом свободи, коли б та свобода належала світові життя. Успішність всунення усієї історичної реальності, усіх замірів людяности, усіх смислів у число ворогів тоталітарних доктрин суперечливо доводить ініціативну ворожість саме тоталітарної доктрини стосовно позатоталітарної реальності. Коли тоталітарна доктрина претендує на тоталітарність, то у число її ворогів мають увійти усі виключення із тоталітарности, себто уся незаідеологізована історична власне реальність.

Тоталітарні режими скорше є проміжною ланкою між стадією мисливського здобичництва та стадією продуктивної самодостатньої культури. Тоталітарні режими на спрощення та усунення проблем характерні для тих недорозвинених у продуктивності способів виробництва, які переважно зайняті полюванням задля споживання чужих ресурсів, водночас вбачаючи у собі світоча та месії стосовно довколишнього чужинства. Тоталітаризм є архаїчними прийомами на власне процвітання через полювання за невласним добром, яке не лише потрапляє до рук загарбника як конче йому необхідне, коли життя агресора забезпечується коштом жування жертви, - як жертва вже просто заперечується у її існуваннях, коли для агресора достатнім прибутком стає смерть жертви. Для примітивістів з числа любителів узагальнень стає потрібним не так визиск поневолених ними, як, властиво, принагідним стає лиш заперечення на життя тих, кого примітивісти оголошують ворогами та злом, аби та противна сторона просто не заважала фактом свого буття щодо самостійності примітивістів, яким стає від довілля потрібним вже не життя, а *смерть* довілля. Для тоталітаристів довілля культур є вже не ресурсом приросту агресії тоталітаристів, не відкритими дверима до світу, із довіллям нападники зв'язують вже не своє життя, - як тоталітаристи вбачають у довіллі саму лиш заваду супроти сподівань на власну самодостатність, у довіллі вбачають закриті двері, що затуляють означеним володарям останньої таїни світу доступ до останньої, від довілля любителі абсолютів вимагають зникнення у небуття й задля того на довілля агресори навішують ярлики зла. Тоталітаризм це спроба прогресу через заперечення сусідів. Тоталітаризм це невміння користуватися багатством можливостей, коли непідвладне до освоєння легше відіслати на звалище відходів. Тоталітаризм іде від поганого засвоєння довілля, від невміння діяти за законами об'єктивного, коли останні знищуються аби бути підмінени на зручність власного свавільства нищителів. Тоталітаризм це порушення екологічної безпеки у ставленні до культури. Будування розвитків через властиво противне розвиткам, рух до життя через браму смерті, здобуття збагачень через заповідання нещастя непідвладному – це розвиток вивернутий назворот, це практика регресу, це дійсність виродження. Займатися процвітанням методом вбивства голослівно оголошених за ворогів чи за носія світового зла можна лише не маючи здоров'я у голові. У очах людей осмислених та відкритих тоталітаризм потрапляє під представника беззаперечного зла саме тому, що тоталітаристи у оманах володіння абсолютним добром береться викорінювати те, що їм видається за зло абсолютне. Здобувати потрібне лиш відсіканням зайвого можуть собі дозволити лиш паразити на незаробленому. Відгродження від зла може бути добром лише для відгроджених від достатностей.

Лиш у нормальних спільнотах злиденність та усі вияви соціальних негараздів є ненормальними, проте у спільнотах спотворених валентностями поза межами ультра саме наявність ворогів та усіх видів опонентів і є здобутками багатств, бо звинувачення у ворожості дозволяє полоняників централізму перетворювати вже у рабів, у жертву для споживання, рясність супротивників дозволяє утримування влади видавати за легальне навіть у виявах злочинності влади узурпаторів виправданих боротьбою із кризами та ворожими нещастями. Бо тло агресії вигаданих чи спровокованих ворогів суперечливо ворогів тих ворогів перероблює вже у носіїв святости та увільнених від критичних до них закидів. Не тому тоталітаристи із ворогів добувають собі енергетику харчів, бо є реабілітовані недопущенням ворожих собі сил з боку любителів свободи, а тому зонотворці допускають ворожі щодо себе сили, аби добувати із нападу на них собі на харчі. А для розв'язання проблеми доказу того, що це любителі свобод являються ворогами тоталітаристів, а не тоталітаристи є ворогами любителів свобод, – існують ідеологічні аксіоми на месіанізм та абсолютновеличність тоталітаристів, що їх тоталітаристи й вигадали. Виробництво нещастя та ворогів на сою голову є виключно корисним для тих мисливців, які способом свого існування обрали виключно перемогу над обраними за жертву продуцентами життєвих гараздів. Тоталітаристи приречені на перемогу над супротивниками тому, що визиск поневоленого супротивника і є визначенням призначенням тоталітарного хижачтва.

Вигадування ворогів дійсно ініціюється тими, хто шукає здобичі у чужих гараздах, хто закидами у ворожості майбутніх жертв виставляє власний напад на них як відповідь справедливості, тими, хто приховує власні апетити як чинник внесення смерти на користь довкілля, - але коли перед голодними мисливцями не можна виправдатися ні за яких умов, навіть перетворившись на труп, бо потурання нападнику і є тим, чого нападник прагне, то годі захищати власне життя у спосіб буття безборонності: нападник має отримувати таку відсіч, яка має сягати вимірів агресії вже на сторону нападника. Вправління з ворожістю не має бути монополією тих, хто професійно є ворогом до інших, видобуваючи власну життєвість із чужої загибелі. Агресивність врівноважується не лише тим, що жертва починає продукувати ресурсів вже й на годування ще й паразита. З тоталітаристами не лише можна, а й необхідно конфліктувати, але не до остаточного здичавіння, аби здобути собі право принести букет на могилу переможеного. Той хто світ цілий розглядає чи має за ворогів, тому щастить у його наполяганнях: світодовкілля сприймає його таким, яким він і є.

Справа виправдання чергових ворогів вигаданих черговим тоталітарним режимом не у тому навіть полягає, щоб довести безпідставність звинувачень а чи Гітлером саме євреїв за те що вони є євреями, а чи Леніним капіталістів за те, що вони капіталістами, а чи будь-якою інквізицією сповідників не тієї що інквізиторам треба віри, раси, освіти, - аж справа протистояння тоталітаризмові полягає у висуненні звинувачень у злочинах проти людства вже щодо тих, хто на ділі є таким.

Поступ є накопиченням ліпшого серед можливого, є плодом вмінь використовувати знання за призначенням людських вигод згідно досягнень суцільних рівнів предметної культури, є перемогою конкуруючих стандартів запропонованих у векторі гармонізації як природи речей так і інтересів їхнього використання, тоді як невміння вправлятися з істинами реалізується та знаходить своє розв'язання не лише поза позитивністю прогресу, як - у тих неординарних пропозиціях звертань до неймовірного та чудесного, які відштовхуються та геть виштовхують царину прогресу. Іntenцією примітивізму та облуд є негативізм щодо загальноприйнятого, з пропозиціями загибелі суцільним надбанням культури як способу радикального розв'язання з проблемами та викликами поступу. Накладання дефініцій та ентимем зла на історичну реальність, з оргвисновками кари на неї, та маркування усіх суцільних поза табором містичного віровчення за ворогів не тільки не може бути завадою для реалізації химерних, як навпаки, - кладовище із добитих ворогів є фундаментом зведення на ньому повітряного замку спокусливих утопій, а відсутність ворогів, яка могла б бути досягнута успіхами терору, становить пряму загрозу самим смислам руху до утопічних цілей. Вороги є паливом, що його закидають у піч підтримки віри у те, чого намацати у реальності не є можливим. Наявність ворогів є тлом, на якому порожнинні пропозиції фантазерів стають помітними. Якщо достатньо наполегливо та без міри вивертати прогрес наспід, то можна добитися того рівня на якому корисними виглядатимуть і пропозиції відповідного тим рівням невігласа. Продукцією та функціональним призначенням зони є не те, чого в'язням там прагнуть надати, а те, що від в'язнів там віднімають. Зона це виробництво суцільного негативізму й нічого окрім того. Не може бути, бо нема інших причин руху до неймовірного, до експлуатації чудес, до не належного історії, - як визнання усього суцільного за якесь зло. Спрощеним і тому недостатньо продуктивним для умов пізнань є визнання досягнень попередників за цілковиту помилку, з наполяганнями революційно розпочати історію з чистого листа не перевіреного на гарантовану безпомилковість нової парадигми.

Вигадники, які через невідповідність їхніх пропозицій не лише затребуваному, а й можливостям речей можуть зацікавити собою усіх лише тоді, як стверджуватимуть про помилковість усіх інших окрім себе, як усі пропозиції окрім власних об'являть ворожими, як позитивністю запропонованих чудес так само безпідставно оголосять негативізм щодо реалій культури. Оскільки ж фікції навіть наступом на культуру не можуть бути учасником культури, то вищим їх відзначення є не ворожість щодо культури, а зворотне визнання культурою фікцій за дійсно шкідливі. Химери сягають ваги саме у станах свого мучеництва.

Наявність тих ворогів, які чомусь за старого режиму як пересічні інженери не шкодили шахтному видобутку чи як селяни не відмовлялися торгувати своїм хлібним врожаєм, а тепер на часі звільнення від капіталістичної кабали своїм дворушництвом підривають справу світової революції – свідчить промовисто про вартісність означеного міфу; так само та новітня сектантська ідеологія стає ворожою людям, яка із звичайних людей робить єретиків гідних спалення за відхилення від дотримання букви чи сповідних вимог ідеології; так само люди починають винищувати один одного не лише від того, що спосіб їхнього звичного життя атакується чужинським вторгненням, а й від того, що ціннісному оформленню звичок надається той вид замороженої негнучкості, яка без випробувань на помилковість зачисляє у вороги усе поза рамцями віри у власну святість.

Для людей нормальних, тобто відкритих до співробітництва задля взаємовигідного блага, противні тому благові вчинки є ненормальністю. Тоді як для віруючих у виключність власних утопій розгляд ближніх як ворогів та провокування конфлікту на поїдання ближніх є пошуком сировинного наїдку для втілення утопій. Для неадекватної публіки нема норм вихованості, заборонених тем та прийомів поведження, не існує правил безпеки. Не лише ідіоти нічого не страшаться, а й ті, для яких нема острого та удержу, і є, у свою чергу, ідіотами. Для концтабірників нема безуму, бо ним вони мислять, нема зла, бо ним вони керуються, нема смерті, бо нею вони живуть, нема недоступного та неможливого, бо там вони й перебувають безвихідно. Для людей нормальних вихід за межі правил безпеки, руйнування опор культури, терпимість щодо злочинів, безладу, бруду – є неприйнятністю, тоді як саме із хаосу тоталітаристи й харчуються.

Полюс мазохістських сподівань розжитися на власному пасивному упокоренні перед насильником, який, на думку жертви насильства, стає просто зобов'язаним винагородити упокореного за його втрати, включаючи й втрату гідності на користь об'єкту любові, та за співробітництво на ту ж саму користь, - є нерозривно пов'язаним із протилежним вже садистським полюсом віднаходження власних нещаст там же, поза собою, коли вигадані вороги призначаються винними у нездійсненності сподівань на добре означеного верткого пошуковця носіїв зла. Пошук не лише корисного, а й шкідливого саме поза межами питомої підметності є видом паразитування на власній ницості. І відкритість власним стражданням, спричинених нерозділеною любов'ю до тих омріяних ідеалів остаточного щастя, доступові до яких завадою є такі ж сам ілюзорні вороги, і, здавалося б протилежне любові, заподіяння ненависним ворогам вже загибелі – є виявом однієї і тієї ж бездіяльності лінивих.

Віровчення розчухнуті до богобачення та вичерпання історії - є закритими сектами, впевненими у своєму оточенні тим доккіллям ворогів, поведінку й логіку яких означені містифікатори не здатні сприйняти. Неміч обмежених викликає їхню реакцію війни до перемоги проти непідвладного їм. Кордонами ідентичності серед не потрібних нікому є їхнє наставництво поза тими, які їх не потребують. Тоді як відкритість прогресові базується на розповсюдженні на себе тих норівів, заведень, вдач, що їх прагнуть бачити у ближньому. Щоб бути другом собі доста бути таким для друзів. Внутрішніми кордонами грабежу не може не бути самовбивство.

Продукуючі суспільства, які додають товарів вартості саме своїми талантами та працею, зацікавлені у тому, щоб свій крам продавати доккіллю споживачів, співпрацюючи й конкуруючи із іншими виробниками. Тоді як збиральницькі угруповання, для яких вичерпних ресурсів завше не вистачає, які чужі статки, вже як трофеї військові, здобувають насильством, грабунком, беззаконням лише через усунення від власності колишніх господарів, - просто не можуть не трактувати своїх жертв як ворогів, винних у тому, що збирачі не свого є голодними. На бракові ресурсів виростає не просто брак людяного ставлення до того сусідського домогосподарства, добро якого неодмінно привабливіше від злиденних станів того грабіжника, у якого є нестача на розум та розуміння добра, - аж агресору у любові до чужого майна не обійтися без ненависті до його законного власника, так само як самозвеличення агресора вигадками своєї пихи слугує йому самовиправданням.

Силовий тиск зі сторони прихильників казкових ідеологічних проектів і застосування ними супертерору спрямованого проти супротивників оправдують наявністю опору зі сторони означених супротивників казок, подаючи наступ на ворогів одномірного режиму не більш як захисною реакцією. Капіталом бандитів є стигматизація об'єктів свого нападу саме у образливих для бандитів образах зла, гріхів, ворожости. Своє право посилення кари на супостатів мотивують агресори штучними інвективами на сторону жертв агресії у непорядности і злочинности тих, на кого ці агресори напали. У свою чергу жертви тоталітарного режиму, - у небажанні своїх потерпань, у небажанні бути жертвами, у бажанні відсунути від себе звинувачення у ворожости, - так само хибно беруться оправдовуватися вже у спосіб посилення на свою безневинність перед наступом на них хвилі тоталітарного тиску і утиску. Проте апетитові хижаків та тих, які зазіхають на чужі багатства не можливо протиставитись ані деклараціями про відсутність власних провин перед нападником, ані, навіть, пропозиціями дружби і взаємних порозумінь із стороною що проживає бандитизмом. Більше того, коли агресор закидає і висуває претензії своїм майбутнім жертвам у вигаданих самим агресором провинах перед ним, - то варто доказувати спроможність оборони не словами дружельності, а фактами нарощення практичної потуги і здатності дати відсіч агресорові вже наступом на територію агресора. Агресію спростовують не даремною демонстрацією відсутности причин бути атакованим, а – дійсним перетворенням на ворога і противника до тих ворогів, які своїм правом нападу подають маркування майбутніх жертв вже як ворогів. Спростовувати напад власно легше, коли вказівки на порушене нападником право доповнювати калібром власних гармат та якістю авіаносців. Якщо на вас навішують ярлики ворога та інкримінують диявольщину, то треба більш ніж вповні відвічати тим звинуваченням. Будь-які оскарження які висуваються у слідчих камерах Органів безпеки каторжних режимів зобов'язані бути і не можуть не бути небезпідставними. Органи не помиляються. Мають зустрічати активний опір. Треба вступати у перегони із тоталітаристами стосовно того, хто випередить супротивника у звинуваченнях у ворожости до конкурента як учасника змагань. Необхідно завдавати превентивний удар по змовниках, які у знеможі запропонувати доказово корисне готуються висадити норми суспільного устрою через пропозиції казок. Даремно висувати супліки та зажалення стосовно того, що бунтівники розпочали розгاردіяш першими, залишивши своїм жертвам лише безневинну оборонну позицію; бо треба їх випереджати у нанесенні по ним удару задля запобігання руйнівних для соціального здоров'я збурень. Проблемою жертв тоталітаризму є не те, що вони були не винуваті перед контролем зони дисциплінарного порядку, а те, що вони були недостатньо винуваті перед зоною і таким чином дозволи їй перетворити себе на жертву.

Без користі для правди є зачислення московської людности саме до розряду жертв московської держави. Коли імперська маса за сприянням служилих стрільців московських переселяється і обсаджує терени та батьківщини наступних завжди сусідніх племен і народів, - то ці осадники далєбі не є ворогами їхньої держави, якій вони самовіддано таким чином служать. Закрадаються сумніви у оплакуванні тих функціонерів режиму, які у репресіях проти них загинули, не забуваючи при тому ще й каятися і винуватити себе самих за ще недостатню дисциплінарну вірність режимові. До числа поодиноких диваків, із числа недостатньо автентичних за національними ознаками московців, можна віднести тих, які всупереч масовій ейфорії з приводу успіхів підбиття наступних територій імперії від цього не тішаться. Ознакою окультурення московців є їхнє незнайомство чи ігнорування ними постулатів про неправедність крадіжки. Збройний виступ білогвардійців які виступили проти совітів можна ясувати інерційністю служіння попередній московській владі у шкоді для переорієнтації служіння вже оновленому збиральництву. Проти якого невдовзі не тільки не було виступів навіть окремих терористів, а Червона армія не розвернула зброю, як ще й аборигени зони масово доносили Органам один на одного, змагаючись із ними у відданости режимові. Серед питомих збирачів не можна за будь-якої днини знайти недругів московства у його спрямованости проти ворожого Заходу, зірка якого має заходити на думку московців.

Претензії тоталітаристів на керування геть усім у спасительному напрямкові наринаються на парадокс некерованості тим, що навіть тоталітаристи визначають як непідлегле їм у небажанні відповідати за незаперечні констатації відмінного від призначень спасительности, - що й призводить до неповноти тотальної всеохопності. Усезагальна влада псевдоносіїв добра перестає бути такою і тоді, коли вони відказують собі у владі над злом, і тоді, коли вони беруться презентувати зло та усіляку неприйнятність, у існуванні якої ніхто не може відмовити. Ріжниці між своїми позиванням на абсолютне добро та, з іншого боку, відмінними від тих плянів реаліями тоталітаристи змушуються розв'язувати у спосіб розмежування свого абсолютизму та, з іншого боку, непідвладного тому абсолютизму такого ж абсолютного протиполюсного зла, аби у відповідальність останнього передовірити геть від себе власне не вигадану реальність. Зло стає уособленим та безконтрольним саме у виконанні тоталітаристами своїх замірів на представництва усякого рятівного добра, під омофором якого зло сягає самочинності. Тоталітаристи, які свою участь у проблемах суспільної історії виправдовують розв'язанням останніх, скорше згодяться з неіснуванням проблем, ніж відмовлять собі у існуваннях своїх моделей вже вичерпаної історії. Посилання тоталітаристів на обмеженість людського розуму у розумінні остаточних аж до рівнів містики істин виглядають менш переконливими, аніж відмова від прожекту існування подібних істин. Виходячи із самого прагнення носіїв спасительних доктрин виправляти у світі те, що вони призначили собі за покликання, існування загроз щодо плянів урятування не тільки є поза сумнівами, але й неіснування загроз та усілякого зла просто робило б безглузким самопризначення рятівниками себе у рятівники. Наявність ворогів та антагоністів разом із відьмами є не просто живильним середовищем для легалізації та виправдання бійців із сатанізмом, а диявольщина є ресурсом для протагоністів усякої світло-пухнастосто-тепло-солодкості, є ґрунтом будівлі ошчасливлення майбуттям причетності до такого собі абсолюта. Без існування уособленої абстракції злого, як закономірності існування жертв майбутнього тоталітарного нападу, стає сумнівною обґрунтованість уособленої абстракції доброго, володіння якою тоталітаристи видають за свою винагороду. Заміри надати усій вичерпній ідеальній реальності одномірних якостей смаку, кольору чи інших особливостей, визначених як добро проти якостей визначених як зло чи неприйнятне у власне реальності, - призводить до зникнення означеного зла, коли заради ідейлів віруючі у їх здійсненність беруться ігнорувати власне реальність, що суперечливо призводить до затрати і якостей та призначень вимірів на добро: тоталітарність з необхідністю входить безвихідно у царину абсурдизму. Тож аби не вклякнути у останньому тоталітаристи змушуються або визнавати неповноту своїх претензій на повноту владності, або змушуються визнавати нездоланність антипода як об'єкта своєї атаки, або змушуються прийняти і те, і інше разом. Без диявола існування Бога стає безглузким. Посвідка особи, що її аматори примітивізму виписують сатані, насправді засвідчує не так обмеженість претендентів на усевладдя та зізнання у провальності зазіхань на тотальне вождівство, як фіксація неподоланих протиріч у системі нездалої всеохопності принаймні свідчить про наближення тоталітаристів до реальності. Визнання ворогів, а то й їхньої нездоланності є не програшем тоталітаристів, як, суперечливо, стає визнанням сили тоталітаристів, які таким кривим чином змушуються визнавати ще якісь світи поза своєю зоною. Свавільство тоталітаристів, резервування ними за собою усіх без виключення подій, недопущення нічого поза безмежжям власної керованості усім можливим та неможливим, – доповнюється тоталітаристами інститутом антиподового суб'єкта, на якого тоталітаристи перекладають відповідальність за неможливість здійснення свого усевладдя. Бо без якогось диявола-чорта ворожого до представництв святості вождями останнім важко, а то й просто неможливо було б відтінити, а то й просто явити святість своїх рятівних самополикань. Витворення ворогів дається, нажаль, тоталітаристам простіше, аніж явити прибутковість практичних звершень віри у пропаговані тоталітаристами чудеса. Як тоталітаризм претендує на відсутність виключень поза собою, то об'єктом його атаки стають навіть не вороги, а абсурдизм та безпредметність.

Чим на розлогіші ролі спасителів заміряються аматори примітивізму, то тим більше їм доводиться продукувати та вигадувати ворогів; чим на більшу контрольованість життям інших домагаються любителі чудес, то тим більші права на контр тоталітарну сваволю та стихійність щодо перебігу тоталітаризму професіонали від тоталітарности резервують за антиподом-ворогом; чим впевненішою стає усевладдя тоталітаристів, то тим ще більш впевнено зростає їхня віра у наступові на них зловорожих сил, супроти яких треба посилювати терор та наступ, вожді на очі бачать нездійсненність своїх замірів, себто торжество ворогів, яких просто залишилося винищити до ноги, аби обітоване щастя навалилося на віруючих у осяйне прийдешнє. Утвердження тоталітарного режиму з необхідністю рекрутує у число його уявних супротивників саме реальні верстви людей, бо коли у тоталітарного режиму не стає ворогів, себто практичного джерела натхнень та енергетики, коли серед прибічників тоталітарности залишаються лише переможці посеред тоталітарности, - тоді останній настає кінець. Ідеології, що без скрупулів та впевнено беруться відповідати на початки буття та кінець історії, не лише ідейним початком, а й дичиною, що приносить прохарчування, мають не позитивні цілі, а ворогів. Відблиски від полум'я крематоріїв чи від снігів над лагерним пилом сяють максимально саме у періоді максимального торжества режиму.

Оскільки із претензіями на усеспасительність та провадження людства до обіцяного щастя не все у любителів чудес виходить до ладу, а вірніше жадні чудеса не є можливими, - то для списування реальних невдач на втілення ідеології в умовах означеної вдачі утопій виключно у ірреальности просто таки необхідним складником тоталітарної доктрини стає модель якогось собі диявола. Більше того, до моделі противника тоталітарних чудес тоталітаристи поступово у міру встановлення панувань ідеології змушуються зараховувати весь реальний історичний світ у якому живуть люди, що суперечливо до замірів тоталітаристів скорше робить тоталітарну ідеологію сторонньою реальности, аніж остання представляється тоталітаристам якимось об'єктом їхніх маніпуляцій. Модель ворога, якому надають містичних виразів та значень, окрім успіхів тоталітаристів у продукуванні та пошукові ворогів у побутовій конкретиці, є тою помийною ямою, куди примітивісти зливають свою неспромогу бути відповідальними за ошасливлення людства примітивними ідеалами казкового, - й у тій ямі зрештою на часі довершеного панування тоталітарного режиму опиняється уся історія. У довершених тоталітарних вченнях уся реальність історична є справою антипода; а там, де ненависть до світу розповсюджується не лише до безмежжя, а й до закликів та відповідної роботи революціонерів на загибель світу, - то саме ті тоталітарні вчення і є досконалыми у своїй ілюзорности та встановленні антагонізму між своїми чудесами та противною їм історичною реальністю. У апогеях своєї владности тоталітаристи змушуються самочинно самотужки власними ініціативами наплудити найбільше число супротивників собі, аби виправдатися у неможливості втілення ідеалів своєї владности.

Рецепти приготування ідеологій, які теоретично обґрунтовують практику масових тюрем, є відомими у їхній простоті: достатньо акцентуватися на змістах максимально віддалених від суспільнопотрібного, від історичнодоказового, гуманітарноунормованого; ціннісні настанови, які б залишалися у межах осмислености, правочинности, традицій, яким би відповідали знання наукові, які б задовольняли потреби суспільного прогресу – просто не можуть правити за змісти концтабірних режимів; популярність ідеології здатній бути позачасовою, месіанською, абсолютистською задається тим, що є просто противним щодо смислів потрібного вільним людям. Бо ідеології захищають та артикулюють саме антицінности, наполягають на противному щодо очевидного та буденного у його узаконенні. Шок ідеологій, вчинення якого і є призначенням епатажних пропозицій щодо ошасливлення тюрмою та неволею, завдається контентом, що є просто протилежним, альтернативним, іншополюсним відносно загальних місць. Сюжетні ходи комплектації ілюзорних доктрин є творчо не вибагливими: надайте осмисленому значінь просто противних, почніть опонувати доказам добра, заперечуйте науковцям чи просто не безумним – і успіх гарантований.

На ділі кожна із бестселерівських ідеологій користує цілим набором противних здоровому глузду імперативів, або ж останні без зважань на авторське право запозичаються іншими ідеологіями на їхній власний розсуд. Головне, аби смисли доктрин були антиподами щодо власне смислів. Переверніть навзгак те, що відповідає нормам і чільне місце на шпальтах є забезпеченим, утніть скандал задля героїзму, а щоб видертися на постамент, як це чинять професійні полководці, то треба це заслужити відправленням у могилу мільйонів. Так осяйне напоумлення від християн на усунення із світу якогось зла пропонує без претензій відповідь добром; на патент настанови покладання не на власні сили, а на месію – можуть претендувати юдаїсти; марксистичні оповіщають, що спасенною елітою є полишені на власність та національність пролетарі; у школах буддизму засвідчують, що усі максимуми та повноти життя досягаються втечею від життя; оригінальність більшовицьких упереджень полягає у заборонах на ту приватну власність та підприємництво, якими твориться багатство людей і народів, з відповідним включенням вже до номенклатурної власності каторжної праці підлеглого вождям суспільства; настільки популярним сюжетним ходом цілої низки ідеологій ошасливлення регламентами, що й важко за кимось застовпити авторство, є настанова на здобуття багатств не інакше як через досягнення злигоднів ще й на власне конто, тоді як більш тверезий та прагматичний варіант вищеозначеної ідеї передбачає не лише бажаність учинення збитків виключно для ближніх, учинення прибутків собі, а ще й сполучення цих акцій вже причинно-наслідковим зв'язком; загальноживаним ідеологічним приписом режимів містифікаторства є покладання не на закони реальності, не на дійсну історію, не на доступне людям, а вже на чудеса, на потойбічне, на те, чого й бути не може; затребуваною серед тоталітарних систем, затребуваною настільки, що її виривають із рук конкурентів, є ідея про те, що адекватним домом для людських свобод є зона тюрми; поспіль містикам, махлярам, насильникам смакує перевертання догори дригом тих суспільних структурувань, що їх не просто відсікають геть від внесків до культури з боку розподілу праці, а вже міняють ролями полярні верстви; існує низка зворотів від тверезості вже у глухі відгалуження абсурду, коли переконують, що для об'єднання у спільність – треба множити число ворогів, що до миру ідуть через розв'язання воєн, що для спокою задоволення щастям – належить страждати, а щоб бути багатим – треба збідніти, щоб отримати – належить віддати, що до правди приступають через олжу, оздоровлення – потребує хвороби, що порядок встановлюється звертанням до анархії, у спрямуванні до цілі – годить рушати у протилежний бік, щоб бути зверху – належить бути знизу, що до влади – веде підкорення, що істинні знання – це необізнаність та таїни, а щоб відкривати неозорі світи – просто необхідно впасти у психопатичний транс чи кому, щоб досліджувати правила вищого порядку – личить звернутись до нижчого порядку виключень із правил, дієвих та прагматичних результатів – досягають грою із символами й подібне. Інакше кажучи: сперечатися із пропозиціями від тоталітарних доктрин – це спростовувати те, що повинно мати доказів, бо очевидне, історично апробоване, традиційно унормоване у запитках на дослідницькі проблеми – не заслуговує на виправдання перед викликом дивацтв, оскільки безглуздим заняттям є спростування абсурдистських констант чи просто діаметрально протилежного щодо суспільного здоров'я контрагента свідомих безумств. І лише через фанатичну затятість у забобонах асоціальних можна стати адептом віри у те, чого нема, а ще краще, не було б. До нескінченності ігнорування контраргументів вожді утяті на міру психічного здоров'я можуть напучуватися міфами й досхочу насичувати химерами публіку, допоки та дозволить знімати із себе шкуру, аби вистелити путь вождям до вершин слави. Можна зберігати вірність ордену закритому на критику, а чи власним переконанням у тому, що тримається виключно на вірі без доказів аж поза міри, коли вірність переконанням дає хоча б підстави грабувати чуже. А проте, яку б нішу не посідали протилежні щодо профанного твердження, а й вони перебувають у полі свободи та сподівань на свою актуалізацію вже у сприятливіші часи. Потужним аспектом ідеологій є те, що у світоустрої не усе є однозначним, стабільним, безпроблемним, що визнане за добро, закон, користь – може мати нюанси у розвиткові.

Щоб заощадити на відкритті законів світобудови, а, головне, від невмінь творити досконалий устрій культури без відповідних творчих зусиль працьовитих, то люди вигадують відносини не так спрощені, як відмінні від дійсного стану речей, залишаючи за собою впливом на ці ілюзії хіба що жертovní на користь останніх внески. Сонми Богів із ритуалами їх поклоніння можуть розглядатися за своєрідний сурогат ще сталих наукових законів освоєння реальності. Оскільки універсальне обслуговування чаклунами запитів на добро та прибутки являє собою ілюзію, то винними за недосягнення чудес роблять самих її реципієнтів. Проте й виїмкові вади із абсолютизму дій сил Божих перекладаються не на конкретну людину, а на так само фантазійно вигадані вже антибожественні чинники уособлені у сатанізмові, - розмаїті конструкції якого виступають своєрідною областю ще не посталих як наукові незнань й невмінь. Й так само як якості й вимоги накладених на Богів позитивних функцій служіння людям нарошуються відповідно до прогресу, - коли анімовані чудеса набувають не лише монопольного усевладдя, а й санкціонують вже апробовані моральні устої, а то й фактичні знання, - то й вказівки пальцем на неприйнятну бездіяльність сил Божих вже не обмежуються абстрактним образом диявола, аж прояви останнього конкретизуються, як і урізноманітнюються способи боротьби із ним. Так личина Божого супостата розквітчається відзначенням її у багатієві, у дисиденті, у нерусі, у капіталісті, у шпигуні, у ворогові народу, не кажучи вже про недолюдків із числа пиндосів, бандерлогів, рептилоїдів; відповідно боротьбу з лукавим за допомогою поста й молитви просто необхідно доповнити доблесними Органами, стукачами, зсученими й іншим інквізиторським досвідом.

Винаходи стають корисними для ширшого загалу тоді як у горнілі випробування помилками пройдуть і суб'єктивного виду апробацію, і тоді як включення винаходу у обіг підтвердиться ще й відповідністю науковим стандартам. Істинність підпирається роєм помилкового. Любителі ж простих рішень спеціалізуються на зворотному наданні своїм вигадками ваги чогось цінного у спосіб перероблення на помилки усього відмінного від означених утопічних прожектів. Нарощення озлоблення проти нарощуваних ворогів у нарості боротьби проти недобррозичливців вчення є капіталом останнього у прирощенні вартісності святвчення. Утім обзивання ворогами тих, які не придбали запропонований непотрібний крам ще не перетворює невдалих комівояжерів вже на носіїв добра. Тоталітаристи це ті, які призначили себе чистильниками культурного поступу, санітарами лісу, сміттєпереробниками, - попри те, що у ході поступу люди не продукують непотребу і навіть не засвоювані на часі відходи мають своєрідну провіденційну корисність. Тоталітаристи це ті, які породжують образ диявола, зла гідного знищення, прокляття на тих, які не купилися на запропоновані чудеса. Тоталітаристи це ті які є противниками накопичення генетичної інформації у культурі, - попри те, що й відпрацьоване перебуває у арсеналі здобутків, що й помилки правлять своєрідними сходінками поступу. Тоталітаризм це індустрія з виробництва ворогів народу та еретиків, - тож саме ця несумісність викликає у відповідь реакцію відторгнення вже зі сторони насельників реального соціуму. Віруючі у прості чудеса із втілення забаганок ставляться з ненавистю до виділеного із секти, протиставленого секті, проклятого сектою реального світу ставляться з ненавистю - не із вихідних причин ненависти, аж ця емоційна ненависть любителів чуда є лиш технологічною похідною від завдань наполегливого нав'язування світові притомних людей негодящого для нього саме примітивізму ідеологічних упереджень віровчення. Інквізитори не зловтішні, а настирливі у доказах любови до них зі сторони жертв. Піар-капанія чи рекламний хід з надання химерним постулатам віровчення ваги харизматично безгрішної святости месіанської – є такою ж необхідністю як і позначення об'єкту нападу хотями диявольщини.

Наявність ворога це не сторонній чи наслідковий продукт абсолютистського вчення, яке само генерується саме як противник націлений на знищення ним причини зла. Вигаданий диявол передує вигаданому Богові; капіталісти із євреями, на думку комунізму із нацизмом, реакцію останніх виправдовують; еретики не так руйнують, як породжують ортодоксію. Без негативу до фіктивного якогось антипода догматизовані химери не містять ніякого позитиву.

З позицій безмежжя часу, безмірности простору, невичерпности розвитку, - то усі взаємодії й явища у природі й культурі являють собою своєрідний кругообіг, у якому у якому енергія й матерія переходять одна в одну. Так у макросвіті натури від одних станів вже до інших переміщується тепло, постійними є метаморфози води, рух вуглецевих сполук, розплавляються й новонароджуються континенти; у живому світі ланцюги харчування замикаються й смерть одних слугує нагодами становлення вже відмінних організмів, еволюцією є сходження по приступках довершених у своїй ніші видів. У мегасвіті вибухи над зірок породжують більш складні утворення, а мікросвіт прикметний сингулярністю субстанцій. Так у прогресі накопичуються знання й досвід поколінь стає надбанням не схожих співучасників культури, розорення одних збагачує інших, міняються місцями протистояння та співробітництво, істини одних обставин переформатовуються у облуди вже відмінних часів. Має місце взаємовплив між об'єктивністю та цивілізованістю вже за посередництва у тому людської свідомости. Культуру перемішує не лише пробойовий поступ наукових досягнень та збагачені на новації моральні устої, але - й кругові ширяння переміщуваного масиву глупства та злочинів. Проте, якими б нерозбірливими у перспективних овидах однаковости усього суцього не видавалися б явища суспільного життя, - проте вони не однаковими є. Розмови про суету сует та марнотність усіх цінностей не тільки є імітацією надання усьому суцтому виду подібної закономірности з позицій максимального відсторонення від участі у суцтому, аж саме це відсторонення і є максимумом помилки, коли зважати на необхідність посилення людського активізму життєвого та дієвої підприємливости. Сама обмеженість людського життя не дозволяє зверхньо дивитися на культуру, поступ якої є не втратою специфічних її досягнень і визначених цінностей, не є розмиванням спеціалізованих винаходів вже у асоціальному хаосі, аж прогресом є подальше структурування організації суспільного життя. Неприпустимо не розрізняти зло та добро і тим самим толерувати злочини, уживатися із беззаконням під супровід розважань про однаковість однопорядковості усього, про нерозривний зв'язок усього з усім, про перманентність спорадичних переходів навзаєм між життям та смертю. Плин часу та просторові рушення не перетворюють на ілюзії доречне для своїх обставин. Так бандитизм чи засівання масової свідомости сподіванням на проростання у житті чудес має безсумнівну обумовленість інтересами бандитів та шахраїв які шукають легкі шляхи розжитися добром жертв, - проте зажерливість хижаків має підпадати під кари кримінального кодексу, а не під порядки демократії. Замалим не усе поспільство від малого до великого може підтримувати свою державу у її війні проти сусідів обвинувачених у недоброзичливости, проте страждання останніх від агресії слід розрізняти від вигод агресорів що розширяють свій загарбницький імперіалізм коштом сусідських втрат. І навіть видова конкуренція у царині вірувань здавалося б безпредметних не являє собою бійку змагань із вітряками під видом відьомства у виді неіснуючого на ділі, - бо одні чаклунські віровчення можуть розходитися із подібними ж у якостях всотування ними морального досвіду, історичних звичаїв, чи відкритости до раціоналізму, утопії можуть бути нарізно пов'язаними із представництвом ними легальних політичних інституцій владних.

Коли виходити з позицій великих чисел, то у натурі на загал не відбувається нічого й усе залишається незмінним у невпинних й нескінченних переходах одних станів у інші, - коли зміна форм буцімто не міняє сутности. Відповідно й претенденти на оволодіння останніми смислами історії полюбляють циклопічні проекти й намагаються ворочати процесами у яких задіяними є мільйонні маси люду, бо це надає маніям вождів вимірів вже не заперечної об'єктивности. А дурниці, за рецептурою яких відбулися цілеспрямовані винищення окремих груп людей, перестають такими бути коли теоретики беруться масові поховання виповнювати на доданок ще й логікою історичної у тому необхідности. Хоча із масштабних позицій усі причини геноциду виглядають як погоня за вигаданими не існуючими відьмами, а інквізитори та пошуковці ворогів народу є злочинцями, - проте штучні різниці задають суспільній історії не лише смак, а й слугують її промотором.

Звинувачення у польотах на мітлі на шабаш із інкубами варті інкримінацій підкулачників чи юдеїв вже не у чистоплотности з відповідною конфіскацією майна у означених ворогів народу. І тут віроучительне чи фізичне очищення від противників є для доблесних Органів не менш важливим клопотом порівняно із збагаченням стягнутими із трупа пожитками. Для відкривачів останньої надії на щастя у спосіб усунення зайвих для існування сусідів ненависть до останніх навіть не так ідейно обслуговує тривіальний бандитизм самозваних ошасливлювачів світу, як татьба жертв може бути лиш додатковим аргументом психічної щодо них недоброзичливості. І навіть тоді як відьми зізнаються у злочині невизнання непорочности Богородиці, й коли не у кожного дух перехоплює від атмосфери душоубки, коли не усі вороги совєцької влади славлять тих, хто у них стріляє кулями, - аж геноцидний розподіл на спасених та приречених лише з позицій предметної об'єктивности залишається ідеологічною фікцією, явищем з нульовим змістом, психопатичним упередженням. Винахідники спрощених у їхній чудесности доконечних візій щастя саме тому штучно вигаданим ними ворогам вказують путь до могили, бо ідеологи не знають як впоратися із проблемами та соціальними викликами представленими суб'єктністю ворогів. Тож саме глупство, обмеженість, недостовірність знань та вмінь ідеологів у використанні задля вигод прогресу саме проблем та викликів, нерозуміння ідеологами тоталітарних вчень необхідности а чи то розмаїття вірувань та народів, а чи то функцій багатства та імущих у стимулюванні суспільного виробництва, - тож саме ця неадекватність й неосвіченість ідеологів геноцидного очищення не лише викликає терор, а й надає масакрі виду доцільности й законности, коли полювання на неіснуючих відьмаків виглядає вже серйозним та конче затребуваним заняттям. Те виокремлення у групу приречених на знищення ворогів, що воно й складає зміст та призначення тоталітарних ідеологій, - не лише не відповідає фактам, а й є замахом на саме існування та закономірности соціального життя.

У пошуках переконань на живоносність віровчення звертаються до експериментального заперечення єретиків як до вбивчого доказу порівняно із навішуванням медалі на віруючого у святість гіпотезу.

Замість освоєння реальних, а тому не простих відносин у структурах соціальних, - то гальванізатори чуда розподіляють усіх на: відданих чи ворогів. Але й подібне спрощення не є запевненим, - у силу залежности маркувань від свавілля маркувальників, коли вже колишнім друзям закидають ворожість, а водночас ще сущих ворогів зачисляють до союзників. Ненависть, - як інструмент прибирання зайвого соціального сміття з наслідками сподівань на настання щастя після подібної операції з видалення, - не лише розростається до поглинання й самих асенізаторів вже у якості відступників від ідеалів учення, як саме лиш допущення неправоти клієнтів є крахом для довільно якого бізнесу улаштованого на задоволення запитів клієнтів. Множення числа незадоволених є згубним для зайнятого подібним клопотом. Тоталітаристи це полюбовники у ненависті до нетоталітаристів. Обзивання капіталістів експлуаторами, гидування сусідською культурою як розбещеною, пошук диверсантів серед свого війська – є годящим для готування агресії, однак навіть одержавлений кримінал не може функціонувати видом соціального здоров'я. Людяність та хижацьке полювання за чужим із звинуваченнями жертви у відьмацтві є несумісними. Апетити навіть останніх бенефіціарів зобов'язані бути системними й вмонтованими у виміри громадського блага. А зворотне силове затягування громадян вже у стан відданих парафіян здатне перетворити їх вже на ідейних супротивників насильницького віровчення. Тобто, підміна проблем діалогів вже на спрощену дихотомію свій-чужий скорше є подвійною помилкою із резонансом суголосся.

Фантазійному єднанню усіх віруючих у божественне провидіння, сфабрикованому інтернаціоналові пролетарів, озброєному збиранню саатечественників у святу Росію чи тисячолітній Райх протистоїть хіба що суспільна дійсність, дезінфекція якої на число невірних, капіталістів, нелюдів, призведе до кінцевого щастя історії. Від нездійсненности подібних утопій, то увесь їх позитив вміщується у вже реальну боротьбу проти реальности.

Без подолання усіх кордонів, без розбиття визначеностей та замкнених самодостатностей єдність у безладі не досягається. Матеріалом загального обводу тюремним муром є деструкція до станів пороку внутрішніх наповнень тої зони принуки, де усе контролюється гармидером на чолі з абсурдом. Під приводом солідарності закамуфльованої під взаємодопомогу оформлену як унітарність суспільних розвоїв фахові замінювачі доказового вже на вигадані чудеса тим лиш і зайняті, що виводять із ладу громадські установи через перемелювання ріжниць та лімітів відмінностей. Коли свобода, як умова тої творчости, де внеском у спільну справу є вдосконалення у свободах же, передбачає завади на вторгнення у її компетенцію з боку інших навіть творців, коли свобода є пов'язаною із тими приватними ініціативами, де не запрошена навіть поміч лиш шкодить, коли свобода здатна поставити поза межі своїх спромог навіть неймовірне, - то супроти того любителі одномірних наказів просто змушені елімінувати усі барикади, аби рівність кладовищенської тиші й була тремором ступору улаштованого мисливцями та агресорами бунту. Тоталітаризм не там, де людину замикають у камеру, а там, скорше, де її відмикають без дозволу на те людини; тоталітаризм там, де нема змоги заховатися від усепроникаючого контролю, який сягає навіть підсвідомих чуттів в'язня; де навіть природні закони змушені потерпати від замахів на них з боку чудес; де розмиваються розмежування між статями, між осмисленим та психопатичним, між правдами та кривдами; тоталітаризм там, де жертва має радіти із своїх злигоднів та загибелі на користь ката, де трударі міняються місцями з виродженцями, де безлад іменують порядком, а впорядкованість вважають за ненормальність, де прагнуть недосяжного тоді, як необхідністю стає те, чого сахаються; за режиму сполучення несполучного бунтарі та спритні до перестрибувань навіть розумного добиваються незмінностей тої режимної зони, у якій крок на сторону стрічає постріл конвою, а здобичники останніх незаперечних достеменностей замість того отримують ігрища із безпредметністю символічних культів, а шукачам істин доводиться згнічувати свої сумління під вагою упередженої партійности та нелабільної догматики; коли усі з усіма до усього, тоді ніхто ні до чого; зона неволі там, де просто не можна добрати смислів, - а на плинности слизького ковзаються й травмуються. Й хоча кухарі варева із нашматованих решток ще й вихваляються однорідністю бовтанки як шедевром, хоча там не попадаються неперетравлені шматки, - проте відсутні кордони тхнуть забуттям та неплідністю. Присутність проблем у відкритости пізнань не годить ототожнювати із відсутністю визначеного, бо на тому, на що не можна опертися, не можна путнього звести. Сум'яття йде не від помилкових рішень, а від того, що годяще для одного часомісця беруться застосовувати щодо іншого.

Винаходи у освоєнні цілини незвіданого виглядають як ламання тогочасних кордонів та вже не актуальних заборон, проте не усяка руйнація узувального, не будь-яке просування одномірности відомих напрацювань на неадекватні сфери ужитку нового старим є тотожними позитивам винахідництва. Доказова корисність винаходів у тому, що вони розширюють сферу культури, а не скорочують ті можливости людяности; пропозиції стають винаходами, коли стосовно них відпрацьовані знання та вміння стають лиш окремим випадком обмеженої компетности, а не хибою; коли не лише відоме доповнюється новобаченнями, а й навпаки. Позитиви розвоїв не у тому, що надбудови згнічують на порох здобутки попередників, а у тому, що завдяки останнім вдячні нащадки зводять новий вже власний кластер культури. Конструктивізм не харчується поїданням шляхів перейдених людьми саме туди, куди треба, а не на згубу ані собі, ані дітям, ані батькам. Визначеність це не заборона, а хаос - ще не поступ. За усіх умов подолання заборон, як умова поступу, має бути доказовою як плідна для подальших рухів пізнань та розширень свободи. Просування пізнань у тому, - щоб накладати обмеження на доцільність використання минулих знань, а не у тому, - щоб з останніх знімати обмеження. Поступ солідаризує усе, до чого має пряме відношення, але не тоді, коли за гуртування видають вторгнення у чужі права, життя, майно, не тоді як напад на сусідів виставляють за усування сусідської обмежености, не тоді, як химери облудно маніфестуються за розширення компетенцій істинного.

У своїй роботі реалісти рухаються до реалізації замірів, примітивісти спрощують усе що можуть, абсолютисти ж можуть просуватися виключно до абсолютного знищення усякого проти себе спротиву, бо у позитивний спосіб їхня містика залишається невтіленою. На відміну від осмисленої публіки, яка співпрацює із матеріалом реальності, то реалізатори казки не мають природних чи обмежених можливостями речей кордонів своєї маніакальності, окрім як спричинення смерті усьому не схожому на їхні утопічні плани. Лихо від абсолютистської ідеології зони полягає у відсутності кордонів на ствердження містифікацій у їх позитивних та корисних впливах на реальність, оскільки цих втілень не може бути, окрім як у безмежжі винищення ворогів, на повне конто відповідальності яких примітиви перекладають нездійснення святих утопічних планів; трагедійні для нормальних людей наслідки від тоталітаризму у тому, що націлені на чудеса тюремники не можуть зупинитися у своєму безнаслідковому бігові до того антисуспільного ідеалу, який не станеться дійсністю ні за яких умов, окрім як у вбивстві того й тих, серед яких це відбувається; руйнівні результати концтабірних планів рятування гріховного людства містяться у неможливості перевірки цього ошасливлення, у запереченні тоталітаристами ринкових відносин на верифікацію насадження моделей царства Божого, комунізму, нірвани й подібних химер, у відмові схилених на власній затятості віри у казку рахуватися із спротивом тих, хто замешкує цей бік реальності, окрім як у завданні останнім смерті. Належне історичній дійсності функціонує за її потребами та можливостями, на відміну від химерних імперативів, виконавці яких не можуть не вдатися до поголового терору та виходу за межі смислів, права, історії з метою переформатування останніх вже на казку. Примітиви дістануть своїм терором усіх, бо ніщо не може відповідати вимогам ошасливлення тих, кого вигадники зони злапають аби закатувати. Суперечністю тих вигадок, які беруться вичерпати собою історію, включити у свої можливості навіть наймовірне, посоромити реальність чудесами є саме несамостійність вигадки, умови та результати втілення якої вичерпуються звинуваченнями на ворогів, щодо яких виносяться смертні вирoki. Навіть вбивство тих, хто недостатньо ревно вбивав ворогів, не зупиняє маховик винищення навіть організаторів зони винищення. Вся логіка, усі змісти, уся аксіологія вождівських утопій знаходиться у самому існуванні ворогів та їхньому зловорожому змовництві, проти яких і направлена зона кебетливого щастя.

Прийняття розвоїв не треба переплутувати із неприйняттям занепаду, особливо тоді, як вони конфліктують один проти одного цілеспрямовано. Під аргументами на користь творчості не треба приховувати вигадки спрямовані на безпредметність. Не варто видавати адаптацію помилок, відсутність критики до зла та помилкового, терплячість до неволі та знущань вже за відкритість чи за ті потенції свободи, для яких не може бути завад. Сподівання на переможність доброго не годить передовіряти дієвості чудес, які б були чинними поза нашу відповідальність за спрямування добра. Злочин годить відсепарувати не лише від форм колективної чи приватної на нього згоди, а й від критичного апробування нормативного. У прибутках виходу на проблеми треба поєднання не поєднуваного відріжнати від суперечностей рівнів пізнань означених викликів. Прогнози бажано вмотивувати, але не настільки, щоб віра провалилася у безмірність залякувань нісенітницями чи спокусою ще виразнішими химерами. Соціальні порозуміння не кепсько було б залишити не лише на відкуп розріжнень між замиренням та боротьбою з-поміж гнаними та панівним усевладдям, а ще вимірювати пошуками оптимумів соціального устрою між гуманізмом та тою екологічністю прогресу, як дозволяла хоча б виживати ще комусь та чомусь, окрім нашого егоїзму. У неприйнятті примітивізації не треба перемішувати ті її взаємопротилежні складові, які мають взаємопотилежні спрямування як на хаотизацію, так і на прецизійність винаходів, коли під прикриттям обмежених діапазонів застосування конкретних істин туди вривається актуалізація однозначних руйнувань досягнутого, а точність, спеціалізованість, однозначність тих девайсів прогресу, які не допускають відхилень як помилок, облудно представляють як заборону на розвої. Бо зона вилазить із щілин переплутування мір та мірок.

Усякий обмежений у розумі чи у інших ресурсах суб'єкт є у праві, тобто є приреченим, на вигадання відповідних фантазійних проєктів багатообіцяючого збагачення, - аж у тому то й проблеми подібних пропозицій економних видів ошасливлення полягають, що ресурси шукаються на стороні, через перетворення довкілля на жертву безплідних у власній достатності фантазерів, яким стає необхідно провалити двері та зламати кордони у доступові до сусідських багатств, оскільки замкненість у власних та не підтверджених запитами довкілля химерах призводить останні до вичерпання як через їхнє самонищення, як і через перевірку фантазій на їхню істинність. Крізь ґрати своєї ідентичності дурниці рвуться на волю, аби обсісти мізки інфікованих та обдерти тим своїх adeptів на свободу та майно. Типи безплідні у продуктивності на користь довкіллю зобов'язані стати злодіями для довкілля, ставкою на хаос та силу зобов'язані доценту руйнувати розділові лінії у суспільних структуруваннях, не можуть не тяжіти до агресії задля тотального єднання усіх та усього вже як здобичі під орудою своїх апетитів на чуже, - хоча б для простого на горизонтальному рівні продовження своєї безплідності. Кордони компетентности, які постійно виникають у ході спеціалізацій у поступі прогресу, не лише оберігають плідні винаходи, але на доданок ще й стають кришкою домовини для винаходів безуспішних, некорисних, а то й просто шкідливих, - й тому ненависть до кордонів є вимогами ширення агресії тоталітаризму; тоді як проведення виразних розмежувань з-поміж галузями знань, інститутами суспільного життя, розподіл прав та обов'язків – є обставинами та приступками ходи свободи.

Навіть у здоровому суспільстві не може не бути присутнім вірус спрощених розв'язань проблем, бо без цього запобіжного клапану випуску напруги система відносин може вибухнути. Без виключень не буває правил, бо правила доречні лише для свого діапазону використання. Ріжниця між нормальними спільнотами та класикою тоталітаризму полягає лиш у розширенні останнім тих марґінесів норми, де й замешкує означена зона спрощень. Без різновиду зони не обійтись там, де треба швидко, просто, засобами насильств та вбивствами моралі із законністю адекватно протиставитись таким самим загрозам. Злочинні тоталітарні режими - це не більше як ризик який вийшов з-під контролю, можливість та мистецтво управляти яким втратили. Для здорових спільнот екстремізм має бути напхаваті як небезпечна зброя для ефективного подолання у зародку кризових ситуацій, аби останні купірувати, коли це необхідно, ще й порівняно потужнішим порівняно із загрозами прийомами, на доданок до виходу із кризи у основний спосіб позитивних пропозицій.

Успіхом є наступ на невідоме та освоєння того, ще вчора маркувалося як небезпечне, прогресом є розширення людських знань та вмінь з включенням у культуру раніше забороненого у ній, досягненням є подолання таїн та відкриття нових проблем, - аж вади ставок на чудеса й спрощення, з відповідним зазиванням смерті на усе відмінне від вузьких рамок чуда, полягають саме у імітації чудотворцями прикмет розширення прогресу, коли означені містифікатори не більш як відмінюють правила безпеки. Бо припинення оцінки зла чи злочину саме як зла чи злочину не міняє факт зла чи злочину саме як зла чи злочину. Ліквідація правил безпеки лише надає життя смертельним аваріям. Від привчання до уседозволености у царині шматування апробованих прогресом цінностей наступає не порядок та свобода, а прямо протилежний рух до торжества раніше пригніченого бандитизму. Надання прав виключенням виключає права із людського їх ужитку. Легалізація відхилень та самих збоченців наслідками має лише дискримінацію людей нормальних та самої норми. Від ігнорування розмежувань між істиною та химерою відбувається не так наступ істин на химери, як має місце відступ істин вже на користь наступу химер. Від розмивання кордонів та відмінностей між установами культури наступає безлад. Любов, як клей на поєднання усього з усім у соломасі суміщення добра та зла, суперечить прогресові у його подібі народження нових та новітніх спеціалізованих відкриттів. А відсутність розрізнення між ілюзіями та дійсністю є для людських сприйнять діагнозом на шизоїдність.

Всупереч конкретиці занять людей нормальних, - то любителі чудес є орієнтовані на надзвичайне, на грандіозне за розмірами, на завершення людської історії; на противагу людям які перебувають у полі дії права, у слідуванні доказовим істинам, у логіці раціонального, - то сповідники утопій вдаються до прямих злочинів у порушенні усіх законів та правил, не зважають на смислові обмеження хотінь, розчиняють земну дійсність у обширах ілюзій позаісторії; на відміну від творців здатних на успіх, - то тоталітаристи не звертають увагу на такі дрібниці, як то гуманність. Претенденти на легке оволодіння усім суцям та неймовірним не відволікаються на нікчемні вимоги оволодіння фаховими знаннями та кваліфікованими діями: віручі переконані, що у всіх бідах, іменованих гріховним відступництвом від переконань у розв'язанні усіх проблем потугою іменованою Богом чи догматикою прищестя Світлого майбуття під кермою вірного йому Політбюро, певно винуватим є іменоване дияволом чи ворогами, яких поки ще не схопили Органи дізнання. Вадами тоталітаристів є те, що вони не знають ані дна, ані покришки. Нема ані меж падіння режимної зони, ані лімітів зупинки у розгортанні її терору. Концтабір ще здатна породити криза, але жодна криза його не зупинить.

Вигадані вороги призводяться до стану нескінчених потерпань, вилучення у них усіх ресурсів життя та їхнього спротиву всупереч пограбування, на супротивника без міри навішують усі можливі й неможливі види дифамації та прокльонів саме задля того, щоб усе до решти вилучене у них майно перекачати вже на користь нападника, який споживає присвоєний продукт крадіжки й паразитарно збагачується через смерть жертви свого не неї гвалтівного нападу. Хижаки й такі ж спільноти беруться більш ніж компенсувати свій непродуктивний спосіб існування саме через бандитське збирання чужої енергетики, намагаючись таким чином ще й долати своїх конкурентів за кошт останніх, - у той час як жертви нападу хижаків своєю продуктивністю та креативністю демонструють вищий тип буття, який потребує не смерті, а процвітання ближніх у співпраці усіх вільних людей і народів. Примітивні беруться осучаснювати та робити життєздатним свій примітивізм саме через надмір пограбування чужої сировини. Творчі та підприємливі, суперечливо до безміру своєї достатності, прирікають себе тим самим бути об'єктом нападу зі сторони пожадливіх дикунів. Зрештою неефективність підтримання безмежжя системи крадіжки призводить останню до дефіциту й наступного програшу спільнотам, які виробляють крам із високою доданою вартістю. Загарбників всмоктує тягар своєї порожнини вже не здатний заповнюватися за кошт спроможних не лише на спротив, як вже й на власну життєдайність.

Привести конкуренцію між відмінними інтересами окремих спільнот вже до стану війни на знищення, аби один супротивник утилізував та поглинув іншого без остатку, - то це різновид порозуміння, прикрий хіба що невмінням співпрацювати із взаємною вигодою для учасників конфлікту. Реакція вбивства це та демонстрація власної непотрібності оточенню, із якою сам вбивця не згоджується. Розповсюдження свого усевладдя поза межі власної компетенції, ще й із силовим нав'язуванням жертві своїх послуг, - це спроба узаконення власної односторонності вже за чужий рахунок. А, проте, замість заміни інтересів та особливостей життя сусідів на власні особливості та інтереси, - як це чинять сповідники примітивних вигадок, - вільні спільноти мають збагачувати одна одну саме через ті успіхи у спеціалізації кожного учасника прогресу, які адаптуються й приймаються конкурентами як свої власні, як такі що, а не несуть збитки самостійності.

Хибним є розважання стосовно того, що спеціалізація бандитів на одному виді грабежу може бути завадою для переростання його у новий вид злочинності, що до суспільної користі скорочення грабіжництва веде сплата суспільством данини бандитам, - аби їхній бізнес не поширювався на ще не підбиті ними сфери життя. Бо ж підприємництво не є особливістю виключно тих, хто перебуває на правильній стороні від закону.

Зона є гібридом: глупства із нахабством, саможертвності й грабіжництва, чуда та прагматизму, святости та криміналу, дисципліни та свавілля - не тому що абсолютисти є безумними бандитами, а - задля недопущення безконтрольних виключень із зони загального.

Найбільш ласою здобиччю віруючих у здійснення вигаданого ними набору догматизованих чудес є оволодіння вічністю. Історичним часом оволодівають або свавільним викреслювання із історії того що оголошують її помилкою, або таким же насильницьким прийомом приклеювання до історії якихось не життєвих у ній конструкцій.

Розширення фізичних можливостей людини у часі розширення її життя є не лише метою поступу та вироблення з його ходом законів, як ще й фізичне та часове обмеження суб'єкта людської історії постає таким собі жахом, якого треба уникнути. Протистояння смерті, яка безпремінно підсумовує накопичення творчого досвіду кожної особи, є не останнім сюжетом тоталітарних учень та вірувань. Окрім імітацій виходу у безсмертя, - кажімо у спосіб казкового конструювання якоїсь духовної субстанції та її переселення у такі ж місця поближче до Богів які управляють часом вічності, - то люди мають реальний шанс залишити у спадок нащадкам корисні справи. Але ж для цього треба попрацювати.

Годі й сумніватися, що зміни на краще передбачають перегляд тих минулих подій та вчинків, ставлення до яких може бути спокутою, а то й покаранням за допущені помилки чи хиби. Проте навіть радикальні прориви, зміни парадигм та вектор поступу зобов'язані своїм існуванням часовому континууму. Розгнуждане ставлення до права, до інформованості, до цінностей, до життя, до культури, до історії – тягне на злочин. Свавільне розпорядження плином часу та простору з метою демонстрації панування над ними примітивісти беруться забезпечувати бажаною для себе безкарністю а чи у припиненні історії й зведення її зненавидженого набутку вже до кладовищенської порожнечі, а чи починанням її із чистого листа, а чи віднесенням сфантазованої ними дійсності до минулого золотого віку, до обіцяного здійснення у прийдешності утопічного щастя, точніше до того, що примітивісти визначають за обов'язкове для усіх змодельоване ними щастя. Так ревізія більшовицькими московитами попередньої своєї державної історії, з обнадійливою метою ліквідації її помилок, або ж ревізія московитами вже більшовицької історії будівництва обітованого комунізму – призводять навіть не до неуспіху, як до порівняно ще гірших результатів; не кажучи вже про те, що домагання увійти у автентичну тяглість московства дає сусідам більшу небезпеку. У який би бік московити не крали, - виходить не краще.

Від початку московська влада свою законність отримала від продовження влади монголів, потім самодержці легітимізувалися створенням історичної дірки відносно монголів трактованих як ярмо поневолення. Переворот у Московії із захопленням влади та власності більшовиками легітимізувався акцентами на розставанні із тяглістю історії самодержавної, коли оголосили злом саму державу й заходилися її ламати дощенту та створювати замість неї апарат номенклатурних слуг народу, коли відмінені закони та право більшовики замінили класовою свідомістю задля втримання своєї влади, коли умовами господарчого успіху вони оголосили заборону життя підприємців та приватної власності на разі неналежності останньої апаратів партократії, оголосили злочинною саму історію московського збиральництва людей і народів не тільки з заміною імперського утримування колоній вже ідеологією пролетарського інтернаціоналізму, як ще й розширенням московського експансіонізму цією ідеологією світової комуністичної революції. Черговий для Московії перерозподіл здобичі більшовики виправдали своїм захистом інтересів мас протиставлених пограбованій та знищеній колишній еліті. Викреслювання із історії усього окресленого більшовиками як історія експлуатації та гніту трудящих оправдовувалося як єднання із буцімто ширшим періодом історії відсутності власності, як повернення до минулого комунізму, як побудова майбуття утопії комунізму за якого власність та ринок будуть замінені на щиросердну відданість мас вождам які самовіддано ведуть маси до світлого майбуття. Опісля успішного одержавлення багатств самодержавної доби більшовизм легітимізувався як продовження історичного московства. Тоді як переворот у Московії, із захопленням влади та власності вже на користь більшовицьких спецслужб безпеки, легітимацію заходився отримувати акцентами на повторному входженні у історичне московство, з оголошенням виключенням із нього вже доби комунобудівництва.

Відсутність раціонального розуміння подій, непопадання у логіку і закони дійсності, пасив у плодах продукування суспільнокорисного – любителі фікцій з надлишком надолужують енергетикою відкритості до сфери позасвідомого. Доказами незаперечності ідеологічних маній є містичні взорування очі в очі її авторами ликів Божества, зазирання за завісу історичних таїн, актуалізація підсвідомих нестям та того, з чим безплідно борюються у психлікарнях. Безумство, а не притороченість до теоретичних витоків попередників та запитів на конкретику соціальної кризи саме й становить змісти абсолютистських вчень.

Функцією свободи є внесення випадковості у плин подій, але при тому свобода не повинна поціляти у яблучко навіженства. Творчі свободи мають боргові зобов'язання перед відповідністю фактам та тим, що для суспільного здоров'я фактично треба. А у інших випадках у свободи з'являється маса родичів серед потенційних пацієнтів. Від переплутування ширяння творчих сил та, з іншого боку, психопатій утворюються перетравлювані камені догматів на надгробок культури. Критика це та сторонка, де нашій свободі призначає побачення прогрес, а до того ж це ще й царина небезпек, де свобода поневірятиметься, якщо виживе серед безумців. Свобода обмежена навіть, здавалося б, не обтяжливими шорами раціоналізму перестає бути свободою без меж; а повноцінним свавільством вона стає з того місця, де органічно переростає у шаленство уседозволеного, - проти якого й мають стояти закони суспільного виживання.

Тоталітарні ідеології та їхні автори небезпечні своїм представництвом тих сил безладу, що насуваються на здобутки культури та авторів свобод раціональної творчості. Коли останні переходять межі дозволеного та перевіреного досвідом саме пропозиціями задовольнити людей притомних та наростити досвід прогресу, - то автори неадекватності саме з неї й починають, у переконаннях що вивалювання за межі розумного та суспільно необхідного і є корисним винаходом. Ті, які подорожують із тьми вже до астралу сподіваються що корисність якомсь вже докладеться до шокуючих навернень, а як не докладеться, то невдоволених можна засунути за запону існування.

Революційне збурення усіх порядків це лише інструмент для досягнення тотального контролю. Аби усі налякані буревієм торжествуючого руйнівного безладу зрештою заволодали про сильну руку, яка б навела тишу за будь-яку ціну понижених стандартів та запитів до цієї диктатури бандитизму. Збереження життя окремим зеком у спосіб представляти ним собою саме ніщо в умовах лагерного терору одержавленої зони неволі для останньої наслідками має втрату її життєвості. Бо із ніщо, із зануку, з досягнутого спокою режимного й слідує нінащо.

Крейсерська швидкість прогресу досягається саме через співробітництво людей у плідному обміні ними їхніми власними досягненнями. Тоді як особливістю тоталітарних ідеовчень, націлених на виривання у дикунський спосіб чужого майна та присвоєння підбитих ресурсів, є формування із своїх жертв саме ворогів. Тоталітаристи тому й затівають ворохобню та звинувачення на сторону конкурентів, аби виправдатися за винищення ворогів, оголосити пограбування жертв вже походом праведності. Війни, які тоталітаристи розв'язують як громадянські, є самовбивчими, порівняно із війнами що їх на користь свого народу ведуть звичайні імперіалісти й поневолювачі чужих країн та народів. Прозаїчні рекетири не тільки не добивають до решти своїх жертв, а дбають за них як за джерело подальшого їх визиску, тоді як тотальна боротьба містиків за втілення того що не може відбутися націлена на не залишення на світі нікого окрім своєї нежиттєздатної пастви.

Нетерпимість, яку отримують європейці зі сторони людей традиційно нормальних, змушених жити із ними у одному середовищі, є не наслідком, а причиною нетерпимості й ненависті, що їх отримують європейці зі сторони збоченців, які примушують усіх порозумітися із ними у спільному європейському домі. Годі гадати, що від маргіналів вдасться відгородитися, коли загнати їх у дзбанок і закоркувати там буцімто надійно.

Із досягненням цілей нападу, коли принадний для москалів народ вони перетравлять, підсумовуючим наслідком залишається та ненависть до жертви, з якої й починався напад.

Тоталітарні ідеології відмінні безпосереднім суміщенням протилежних за змістом крайнощів так, що добрати неможливо: а чим же керуватися. Так ті, які опікуються самою вічністю у закінченні історії ведуть себе, нібито їх завтра не стане, безвідповідально ігнорують ризики та вигрібають усе дочиста не інвестуючи майбутнє та саме виживання; ті, які уособлюють одномірність закону аж до перетворення усієї інфраструктури буття у тюрму, добиваються цього саме на основі унормування не лише бунту, а й відвертої кримінальності у порушенні усякої справедливості; ті, які проповідують звільнення останнього злидаря від насильств й обіцяють свободу аж до кордонів безкарного свавільства, натомість силують усіх до виконавської дисциплінарності аж до морочення глуздів поневолених та окрадених на права рабів вже вірою у святість зверхників та проповіддю страдництва для контингенту зони; ті, які заперечують усякі соціальні ролі як знущання над достеменністю та гуманізмом, у своїх зусиллях врятувати світ від неправди впадають вже у відверту містику збочень та сповідання позаісторичних утопій; ті, які заходяться збагачувати світ відкриттями та пророкують екстремуми ошчасливлення на будь-який смак та уподобання, добиваються практичного обирання чужого та тотального злидарювання ще й із залякуванням своїх жертв навіть вигаданими трагедіями, буцімто тотожними самим людським існуванням; ті, які заміряються на раціоналізм та вичерпні розуміння смислів, представляються як не вбивцями так виродженцями; ті, які обіцяються умиропорити усіх у інтегральній єдності, каменя на камені не залишають у зусиллях своєї боротьби перетворення на порох тих супротивників, до числа яких не входить хіба що саме смерть; ті, які пружаються вхопити за хвіст достеменність, відкриваючи усіх та усе, нариваються на виключну гру із імітаційними символами та закриття у мороці сповідання утаємниченого; ті, які торочать про гуманізм та повернення людини до себе у любови до ближнього, досягають того не лише перетворенням суспільства на власне, у перспективах шашлика, стадо, а й на напад тим мілітаризованим стадом вже на чужі посілості та спільноти; ті, які беруться нагодувати усіх та прикрити батьківською любов'ю працівників, доходять до споживацького шматування об'єктів свого рекету; ті, які клянуться у самозабутньому служінні усім, усе переробляють на підвладний власній зажерливості наїдок; ті, які декларують розв'язання усього проблемного, його ж безпроблемно й хапають та ув'язнюють.

Злочини, порушення розумного та лики зла постійно відроджуються ще й для того, аби із неприйнятним рахувалися як із реальністю, а залишки добродійного відповідно числили неповноцінними та обмеженими без ринку злочинів, - проте, коли й зле та негоже не є альтернативним трендом, а добро та види належного мають бути виключними, тоді саме так і годить поступати, ні у чому не поступаючись перед наявністю несправедливого. У захисті того, що є пов'язаним із унормуванням добра, не можна не бути радикалом, екстремалом, маргіналом. Лідерство набувають через недопущення креольських компромісів на базарі тверезих порозумінь із реаліями зла. Фанатизм є чеснотою на стороні праведників.

Аби певно аж до кордонів власних сил увійти концентровано у стрижень власної достатності, то необхідно витурити поза кордони й далі усе від тої самодостатності відмінне, особливо тих наїзників які замиряються на життя з нами лише за ціну нашої смерті. Господарям свого не личить іти на компроміс та порозуміння із хижакими, які виправдовують свій напад більшою від господарів пристрасною до тих же самих володінь. Згоджуватися на задоволення апетитів імперіалістів можна лише апологією самовбивства на винагородження колонізаторських невдоволень на недостатню жертвність колонізованих.

Торжество однозначності, нав'язування усім монопольної влади, знущання над правом досягається протилежним: пропагандою уседозволеності, розмиванням усякої органічної цілісності, перемішуванням неможливого до єднання, коли починають правити бал збоченці, на світ Божий виповзають каліки убогі, на закономірне зазіхають виключення. Для своєї диктатури примітиви вдаються до руїни усіх установ, до висміювання, зневаги, ураження усіх цінностей, до глорифікації відсталого, а то й банального зла. Зона це кар'єрний час для дегенератів, які творять зону прориваючись на місця еліти.

Прогресування суспільства чи тоталітарної зони залежить не від самих змін кордонів та структур суспільного устрою, а від вектору змін, бо прогресом є як подальші структурування у царині винаходів, так - й універсальне застосування цих специфічних винаходів, бо прогресом є як загальноприйнятність громадянських прав, незаперечність наукового порядку законів, солідаризм гуманізму, так - й доказова за фактом та у правах самодостатність усякого партикуляризму з індивідуалізмом, гідний життя та розвоїв устрій міжлюдських стосунків передбачає і приватні ініціативи і їхню розімкненість на соціальні служіння, які б тяжили до гармонії, або ж не були виключними навзаєм альтернативами; водночас і мрійники про одягнення громадянства у кайдани саме для того нарізають суспільний організм на скибочки, аби не тільки не встановлювати непрохідні кордони, а й замкнути усю еліміновану до станів деструкції шарпанину колишньої культури вже у зону повновладдя безборонного хаосу. Тоталітаризм це такий перебір у зловживаннях представлення соціоустрою мілкими порціями, де замість мікрокосмосу життєздатних індивідів та їхнього бізнесу залишається соломаха атомів, як стає універсальністю загибелі, де замість взаємопомочі вселяється жах безвідповідальності, де усіх позитивно єднає руїна.

Одиночні камери та обмежувальні ґрати у тюремних коридорах є лиш видимістю замкнених у собі для себе свобод приватного життя, з тим що ключі знаходяться у тюремників, які ввалюються у замкнене тоді, як самі забажають не питаючись у насельників зон безвиході. Бо тоталітаризмом і є відсутність кордонів, структурованих визначеностей та меж відповідальності перед свавіллям уседолаючого безладу, який без зустрічі із спротивом собі навалюється на усіх аби поглинути усе як універсальну жертву; бо прихильники зодноріднення у виродженні трощать усе інструментом претензій на вищі смисли, на святе та абсолютне, щодо якого вони не допускають жодних критичних застережень; творення тюрем на стримування злочинців насправді породжене ходінням тих аматорів чуда вже поза кордони моралі, природних та соціальних законів, понад свободи близьких, аби загибеллю останніх кормитися. Коли ж дисциплінарна зона тоталітаризму не так стримує торжество безладу та танців із небуттям, як останні реалізує через «бесредел», - то свобода через сходження по приступках визначеностей прогресу тільки й уможливується наявністю лімітів застосування доцільності винаходів, а й є суттєво пов'язаною із правами приватного життя чи з приватним підприємництвом, які не допускають порушення прав їхньої самодостатності навіть всупереч посиланням злочинців на чинність універсальних вторгнень у приватне нібито від імені суспільного блага. Свобода суспільного поступу не лише у тому є, що вона долає кордони раніше не можливого, а ще й полягає у встановленні кордонів оборони проти навали неможливого, яке у свої якості неймовірного пружиться переробити суспільну історію.

Тому й вдається вписувати людей, цілі верстви чи народи у небуття та виписувати їх із звичних занять вже у зони визиску, бо для того знаходяться аргументи, бо творці таборів експлуатують доказові цінності у природі культури, бо відфільтроване зло видобувається не з потойбіччя людяности. Доста перехилитися до однобічності у ознаках її істинності, як озирнувшись довкруг себе узрієте нездолані мури в'язниці. І не є істотним, а чи облудники будуть експлуатувати правила, а чи навіть виключення з правил, бо хода до смерті там і зачинається, де розривають сув'язі у проблемах та розвитках процесу культури. Тоталітарні збочення ліпше вдаються, коли акцентуватися на загальноприйнятих чи очевидних змістах, які переробляються у тоталітарні, коли прийнятне геть висмикнути із культурних контекстів й фетишизувати. Прикрившись односторонністю беззаперечного, тоталітаристи починають наступ на інші істини, вже як на ворожі, аби зрештою вже цілий світ перетворити на ворожий що спрощень чи чудес, намагаючись своєю конфронтаційністю світові віднести до представництва доброго життєздатного нормативного. А коли примітивісти осідлають фрагмент доказових у історичній реальності істин вже як єдиновиключно рятівних стосовно усіх інших реалій, то стає хибно боротися з примітивістами навіть вказуючи на доказовість істин оголошених примітивістами за зло та негідність.

На ризики помилковости, себто неадекватних винаходів, нариваються передовсім ті, які до традицій вже у якості прогресу пропонують ще не випробовану новизну, тоді як ті, хто висмикує із традицій шмат та висуває виокремлене вже у якості рятівного ключа до розв'язання усіх проблем, щонайменше представляють вже апробовані істинні цінності та мали б бути приреченими на мінімуми хиби, а, проте, у одному випадку - невідповідність рятівним ролям щодо довілля того шматка робить його помилкою, а відповідність робить працю промоутерів зайвою - у іншому випадку. Тоталітаризм, себто дисонанси між примітивними змістами та їхнім апломбом на керівні посідання, закінчується навіть не там, де пропозиції на корисність винаходу є доказово не корисними, а починається там, де претензії виглядають як доведені, де критика чудесних рецептів є не певною, де виходи із проблем здавалося б лежать на поверхності уявлень, коли треба лиш вбити тих, хто завадить навалитися лавині вищих смислів щастя та процвітання на краях можливого. Тоталітаризм заповзає не на максимумах, а на мінімумах творчости, коли належність винаходу його вже суцільної посталости обіцяє йому тим самим належність до безпомилкового та вартісного, а неналежність означеної винахідницької імітації до потреб з боку довілля беруться послідовно виправляти вже реальним відпиханням у смерть та царину ворожости усієї царини неадекватности щодо запропонованих фантазій, коли у ту ворожість має потрапити уся реальність тим більш певно, чим виразнішими чудесами її порятунку висувають нібито небезсторонні фантазії.

Тоталітаризм зароджується з мовчанки. Тюремна зона тоталітарности міцниться на принципах закривання очей на образі, що її чинять ближньому, у сподіваннях, що задовольнивши апетити хижака за чужий рахунок через твоє невтручання у протизаконні акції, то хижак вдовольниться й не зробить своєю жертвою вже твоє мовчання разом із тобою. Тотальна усеєдність досягається зодноріденням усіх складових через знищення у замісі безладу усіх структур, визначеностей, незалежностей. Інтегральність у зоні дисципліни суперечливо досягається руїною усіх органічних зв'язків, розділенням усіх потреб живих один у одному. Щоб упокорити, то необхідно атомізувати жертву, розірвати її на клатті, вирвати об'єкт нападу геть із фортеці її свободи; щоб обернути вільних людей на череду рабів, то нападники розрізають на онучі усі інститути людяности, усі предметні потреби кромсають; щоб подолати усякий спротив, то гвалтівники проповідують цінности замикання кожного у власному перелякові та неподання помочі сусідові. Обшири імперій творяться розподілом усіх, встановленням неперехідних кордонів між жертвами імперіалізму. Всупереч прийомам поглинання чужих ресурсів у зоні тоталітарности, то дійсний солідаризм існує саме у вільних спільнотах, де кожен є відповідальним за власну свободу. Єднанню усього з усім не основі розчинника чуда передує розподілення правд вже на нінащо. Любителі простеньких дисциплінарних приписів відроджують терор не для простого вбивства, а - лиш для прискорення переформатування речей від лекала цноти облуд; об'єктивні закони без утоми нарізають на пасма свавілля не для самозадоволень у тому, а - для демонстрації вигадок вже як боргу перед святістю провалу у точку нерозтрати усіх нагод та ймовірностей; вдаються до кримінальних насильств, до залучення аномалій та нетрадиційности, до відмови змістам та досягненням культури у їхній визначености не лише із бажань урізноманітнити безлад, а - з прагнень надати останньому одномірної якості жертви тотального споживацтва. Моноліт останньої з правд можна злітувати лиш із атомарних решток того непотребу, який інтегратори улаштовують із розчленування трупів забитих ними установ культури, коли усе ціле кришать безцільно заради великої цілі кінця історії, - тож для повстання проти усецілісности годить не лише солідаризуватися, й не менш корисним стає відповідь на інтеграціонізм у спосіб руїни останнього. Сепаратистська ломка імперії тоталітарности знижує чинність тоталітарности і від недоотримування наркоти смерти у імперіалістів зачинається ламка. Аби не стати жертвою банди, то для початку не кепсько туди не встрягати. Але дієво тоталітарна агресивність зупиняється не бездіяльністю, а активним втручанням у справу агресора для того, аби відновити право й покарати агресора.

Коли вдосконалення у суспільному устрої є не лише обґрунтованими та затребуваними, а ще й плюралістичними у своїх варіаціях, тоді навіть зміни парадигм постають як тяглість поступу, - що й усуває містифікаторів та злодіїв за непотрібністю геть від їхніх замахів на посідання місць еліти, проте бувають такі періоди заблукання у глухі кути, розірвання із якими й стає поновленням безперевности розвою. Коли експериментувати не так із істинами, як із помилками, тоді одномірність поступу потребує дірок та розривів у послідовності помилок. Революції не завжди поглиблюють кризи. Потурання хибним шляхам не обов'язково стають виходом звідти. Революції можуть бути навершенням до норм на місці звернення геть від норм.

Дисолюція усіх визначеностей, цілеспрямоване перероблення культурних здобутків на розрізнені атоми потрібне слугує не лише умовою подолання спротиву щодо замірів будування із того безладу тюрми, а ще є й запорукою міцної міцних мурів та порядків тюрми, - згідно перекручених переконань тюремотворців, що складники нікчемности досягають у їхньому гуртуванні якостей крицевих, що повернення до пройденого і є поступом, що для потрапляння у пункт призначення треба піти іншим шляхом. Історичні імперіалісти та ідейні тоталітаристи розбивають усе на друзки, аби серед тої мішаними не лише почуватися у силі диктаторського свавілля, але й бути поза критикою на позиціях обоженого автократора. Любителі універсалізму мають подразну реакцію відторгнення щодо усяких непідвладних собі, себто ворожих рухів на консолідацію. Висока енергетика пасіонаріїв розбиває усе, аби у згустковій безладу зачали діяти жорсткі сили взаємотяжіння до контролюючої усе та усіх дисциплінарної тюремної зони.

Впливи на довкілля та зворотні впливи довкілля, як і усі інші соціальні відносини у будуванні культури, підлягають вдосконаленню, - проте вимога на вдосконалення стає освяченням зла у випадках, коли зло та його види є змістами неприйнятних соціальних відносин, інакше кажучи модель теодицеї або ж має обмежене застосування до опису дійсних подій, або залишається фіктивною моделлю на разі її абсолютизації. Бо намагання ігнорувати нещастя у спосіб їхнього розчинення у контекстах сподівань на краще, видавання усвідомлених нами нещастя вже за наші неусвідомлення, перекладання злочинних провин вже на жертву – не може не бути тим виправданням зла, якого й прагнуть творці концтаборів. Бо коли зло є тим, чим воно є, то воно й не може бути тим, чим воно не є у його злочинности. Бо неприйнятне має виправлятися у гідний спосіб протидії злу адекватним протистоянням, а не проголошенням неприйнятного за щось інше. Інакше кажучи хижий агресор має у відповідь дістати того одкоша, що може ще й перевищувати силу його удару, - як плату вже у вимірах часу за спричинення клопоту. Пропозиції співпраці із нападником мають міри доцільности аж до тих кордонів, де подібні компроміси із злом, навіть у спробах його вгамувати, не можуть не перерости вже у самовбивче сприяння означеному злу зі сторони нападників. Заміри протиставлення неприйнятного вже засобами конструктивної, за визначенням, позитивности лише заохочують чинники підметно неприйнятного, коли передчуття своєї смерти жертвою та згода на загибель стають джерелом натхнення для нападника. Вдосконалювати порозуміння із ініціаторами нещастя – це вдосконалювати саме нещастя, а не вичерпно обмежуватися лише абстрактними вимірами вдосконалень. Кількісний розшир зла не переводить його у якості добра, а залишається розширом злого. Ворогів, які Вас шматують, прикриваючи свою агресивність посиленнями на неприпустимість розривів у тканини буття, видаючи за останню свою агресивність, - годить у відповідь розтерзати, не штопати той континуум нещастя вже своєю у ньому страдницькою участю. Порозумінням із агресором стає вражаючий його удар у відповідь його агресивности. А доказовим, вичерпним, достатнім обґрунтуванням цілеспрямованої бійні із злом стає Ваша у тому переконаність, якщо так видається правильним учинити. Розбивання лих на друзки не може не бути рекреацією одноцілісности того, що не сприймається за лихо. У боротьбі зі злом варто довіряти власним чуттям, а не відкриватися йому вірою у облудах його сприйняття за щось прийнятне.

Нещастя ідеологій, у яких робиться ставка на чудеса, полягає у створенні ними тих імітацій утопічного ошчасливлення, які не лише імітують нещастя суцільних проблем у соціовідносинах, а й скрашують вже дійсне полонання на дичину культури з боку означених утопістів. Найбільшим дисбалансом, а то й діючою причиною соціальних трагедій є заміри домовитися із нещастями у спосіб їх освячення, сподівання на стишення нападу робом гармонізації порозумінь із підкорювачем, відкриттям агресії вже як власної у ній потребі. Проте з обзивання зла вже любов'ю зло не тільки не перестав бути собою, а й виростає вже у любов до злого.

Той поступ, що є представленим спеціалізацією галузей у науковому дослідництві чи у ще не бачених соціальних установах, чи новими інформаційними продуктами, - забезпечується не просто незгодою із ним з боку фахівців компетентних у заняттях відмінних, а прямим недопущенням несистемних втручань, неприпустимістю відхилень від прецизійності функціонувань винаходів, встановленням кордонів між належним різномірному. Органична цілісність мережива культури забезпечена тим, що кожен конкретний стіжок структури окрашений своєю неповторною індивідуальністю. Й хоча спеціалізації у будівництві культури відмінні не лише такою собі атомізацією чи то розвалом синкретизму минулих знань, бо й інтегральні узагальнюючі винаходи є спеціальними, - проте вади тоталітаризму, спеціалізованого на освяченні усіх видів централізму та на осудженні проявів усього непідвладного волі централізаторів, полягають у тому, що тюрма для суспільства не лише виправдовує своє верховенство, й будується на, так би мовити, горизонтальному рівні призведення усіх її кількісно незчисленних жертв вже до одномірного ранжиру з відповідним винищенням спеціалізацій життя в'язнів, замість того, аби інтегральність забезпечувалася на вертикальному рівні нової якості винаходу чи то пропозиції будівництва. Юрмляться у невизначеності саме жертви. Нав'язування любителями чудес своїх маній як рятівних для громадського загалу насправді викликається несамодостатністю тих пропозиціонерів від чудес та утопій, які кормляться з масиву під'яремних. Самозвані служителі тому благові суспільства, за яке вони видають ліпше від власне суспільства, є заповзятими у нав'язуванні своїх послуг саме через силове й злочинне винищення усіх із тими послугами незгідних, бо всупереч доксам про патернування вождями пастви має місце зворотне відношення. Бо не суспільство потребує погоничів, як останні потребують виправдання своєму фахові пограбування суспільства у відповідь чи то як плату за організацію погоничами системи пограбування суспільства. Насильники витрачаються на мученицьку для себе боротьбу із тими ворогами, кого вони як месії запрягаються врятувати своїми візіями остаточного та непідвладного критиці утопічного щастя.

Усі конкуренти перетинання відмінних інтересів на одному й тому ж полі здобичницького полювання за чужими статками розв'язуються у невибагливий спосіб спеціалізації кожного з конкурентів саме на царині власної компетентності та виключно власних особливостей, бажано спеціалізованих не на загарбання чужих статків, а на продукування власних, зароблених своєю, а тому законною працею у покладанні на приватно власні сили та ресурси. Тому доводиться стикатися і надмірним числом незгідних, бо вони не визначилися у спеціалізації на власних особливостях, коли не проведені кордони безпеки кожного із співучасників культури, коли зазіхання на своє власне перетинаються чи накладаються на неприйнятне вторгнення у господарство вже сусідів. Миротворчість, а не війна на даремне взаємовинищення, навалюється на кожного, хто напосідливо концентрується у слідуванні власним талантам та покликанням. Аби розв'язатися із проблемами від агресивності ближніх, то достатньо із ними не зв'язуватися; а щоб не поступатися у своєвласному, то не варто наступати на не власне, а то й чужовороже. Проте проведення розмежувань з-поміж власників помилково брати як рецепт там, де осадники вже встигли прихопити чуже, аби поступливістю винагороджувати не лише їх за підбиття трофеїв, а тим ще й карати себе остаточним перетворенням на трофей. Поза запевнені повновладністю кордони треба без коливань виганяти геть усіх любителів сумісництва.

Поневолення свобод починається із тої затрати керування подіями, що імітує організованість. Безлад навалюється на культурне життя саме під личиною невиправданих претензій на оволодіння вищими та безумовними законами життя у культурі. Хаос, як організація еволюції у її природности поза імперативами людських пізнань, починається не на часі затрати пізнаннями своїх творчобудівничих ролей у культурній еволюції, а вже тоді, як творчість хибує на доказовість будівничих ролей у спосіб експлуатації облуд замість потреб людяности та законів у природі речей. Руйнівні для перебігу поступу культури ролі тоталітаризму проявляються не так від надлишку дисциплінарности, що пригнічує ініціативи всіх учасників, як від ілюзій оволодіння організованістю, коли насправді тоталітаристами володіють химери. Деконструкції у культурі починаються не від браку управлінської за неї відповідальности, а тому тоталітаризм є неприйнятним, що за тоталітаризму ще замало організованости, що тоталітаристи мають справу лиш з облудливою видимістю організованости, з помилками у претензіях на володіння достеменними законами та об'єктивними необхідностями. Тоталітаризм як жорсткість у слідуванні приписам проявляється несприйняттям свобод та сумнівами у належности людям людської культури у вимірах її людяности саме тому, що означена жорсткість аж до жорстокости лиш і править аргументом на попадання тоталітаристськими твердженнями у керування онтологією об'єктивности, що претензіями на володіння позакритичними абсолютами тоталітаристи прикривають чи компенсують свою сторонність, а то й противність потрібному людям та прогресу, коли тоталітаристи боронять себе від руйнування тоталітаризму в умовах тих свобод, які є у складі функціонерів від прогресу, що *централізм* тоталітаристів суперечливо є зумовленими саме безладом з причин ілюзійонізму та фіктивности тоталітаристських змістів у псевдопредставництві належного людяности та об'єктивности саме через зосередження тоталітаристами лиш на абстракціях аж до лімітів потойбічности. Тоталітаризм, що спокушає суспільство та утверджується обіцянками на припинення кризовости у суспільних відносинах та на керівне управління хаосом, суперечливо й стає організатором веремії у суспільности та результує хаосом своє продовження у ньому.

Тому свобода й містить складову критичного ставлення до відпрацювань у пізнаннях та прогресові, що критицизм та практичне спростування вже неактуального є складовою участі свободи у тому будуванні позитивів прогресу, де складовою свободи стає винахідницьке напрацювання практичних здобутків; тому складовою свободи є бездоказовість її винаходів для одних, бо докази інструментарієм свободи відкриваються спершу небагатьом; тому свобода нагадує безлад для одних складових культурного процесу, що вона вибудовує жорсткі залежности у істині для об'єктивних речей у прогресові та культурі. Симуляція тоталітаристами ролей свободи та підлаштовування під її покликання й полягає у залякуванні суспільства хаосом та втратою керованости у поступові, що його тоталітаристи ототожнюють із засадничою на рівні вищих цінностей трагедійністю власне суспільної історії, а з другого боку тоталітаристи спокушають маси такою ж містиккою, не доведеного з боку прогресу, порядку зони ошасливлення. Видавання примітивізаторами такого атрибута творчости як непередбачуваність вже за розпач та неприйнятність відкидання звичного у неспромогах останнього навіть освоїти вже запропоноване від означеної творчости, примітивізатори видають за доказ на удавлення непередбачуваности у запропонованому ними дисциплінарному режимі критичного ставлення до творчости у прогресові. Воюючи супроти непрогнозованости, у той час як остання є складовою свободи у загальному складові прогресу, любителі простих рішень дисциплінарности на рівні містики та бездоказовости у доказових потребах прогресу суперечливо лиш множать безлад.

Порушення структур та певностей вже знаного не має проміжків у виходах на проблеми та непевности ще не знаного, але ці посередництва таїн та помилок не так розділяють, як між собою пов'язують досягнення у культурному поступові. Достатність сумнівів та критицизму у вже освоєному ще не є достатньою для переростання віри у ще не освоєне як у ранг поступу.

Здруження з ризиками резервує за собою саме особа, тоді як колективістські рішення тяжіють до безвідповідальності та перекладання непередбачуваностей на конто сусіда у групі. Однозначні гуртові рішення можуть бути виправданими, а то й необхідними, коли треба ними протиставитися такій самій консолідованій агресивності, але у інших випадках, коли відкриття й ризики винагород чи покарань за пропоновані відкриття випадають на долю однаків, конструювання прогресу належить саме механізмові ринку, а не заздалегідь виведеному поза межі критики плянові. Просування в утаємничене, неосвоєне, непрогнозоване є необхідними обставинами пізнань та винахідницького прогресу, зіткнення інтересів на узвичаєне та пропоноване, критичність та проблемність у процесах творення культури є атрибутами свободи, - і саме протистояння ринковим відносинам тоталітарні системи ставлять собі у заслугу. Прикметне для тоталітарних систем неприйняття індивідуалізму, проблемностей та критичних запитів, відносин ринку стає апологією відсталості та ушкодженням двигуна цивілізаційних просувань, коли тоталітаристи резервують за собою відданість великим числам та угрупованням. Історію суспільних рухів чи наукові пізнання тоталітаристи охрещують як хаос, виставляючи супроти неприйнятності останнього вже непорушну стіну такого собі порядку, - але у тім то й справа, що наполягання на незворушностях, що заскалюють за межу доцільності реакціонерства, самі суперечливо стають розбалансуванням усіх цінностей. Результируючий хаос тоталітарності стає більшим від тої страшилки безладу, захистом від якої тоталітаристи виправдовували свій прихід до влади. Тоталітаристи оголошують злом та ворогом усе, що вони ще не контролюють, а усе підлегле їхній дисциплінарності вважають за беззаперечний ідеал, - проте спротив власне історії прогресу міняє місцями норми тоталітарності.

Безлад через атомізацію усіх визначень відкриває можливості нових переструктурувань, усуває перепони для єдності на нових засадах, хаос дозволяє через зодноріднення усіх та усього досягати солідаризму зусиль, у мішанині визрівають сили внутрішнього тяжіння аж до зібрання навіть сторонніх та пролітаючих повз тоталітаризм явищ вже у точку жертовного взаємопоглинання. Хаос створює умови оптимальних взаємопорозумінь між тими, хто втратив гідність та само значущість у своїй виблій структурованості та визначеності. Із не здатних до постійного оновлення порядків революційний безлад творить сировину для вже нових порядків. Проте тотальна критика усього суцього аж до наврочення останньому загибелі, через зняття заборон на необхідність доказових заслуг виходу на елітарні позиції, відкриває вакансії не лише для підприємливих, але й для щасливих у злиденності.

Прогрес, як творення допоки ще не відомого та не можливого без людського генію, є постійним процесом переструктурувань, коли передуючі структури починають не задовольняти, - проте наслідком нових ускладнень у поступові не є той інструментарій безладу та руйнування передуючих досягнень, який є доречним лиш на часі та у вузьких обставинах відмови від вклякlosti у суцїх порядках; безлад та пропаганда загибелі культури актуалізується тоді, як старі порядки надмірно впираються щодо критики з боку дозрілих до нових пропозицій на прогрес та гуманізацію, - проте загибель як така є антиподом до загалів життя й може виглядати довгостроковим ідеалом лише у очах хворих на життєвість; революційний безлад може бути необхідністю лиш у обставинах негнучкості щодо ринкових викликів прогресу, проте означені ідеали вирівнювання розумних та недуже, багатих та злидарів, творців та безталанних здатні у довгостроковій перспективі продукувати лиш хаос. Змішуйте та замішуйте усе поки ще здатне на опір і у результаті матимете те повернення до безладу, яке нагадуватиме ніщо у повноті його атрибутів. Ідеал хоча б рівності відносно лідерів чи еліти плекає кожен, кому бракує зусиль та, інколи, простого везіння аби до тої когорти дістатися, відзначившись у неординарності та неповторності творчих досягнень власними силами приватними, - проте рівність як така, є тим, що вивалюється із м'ясорубки. Рівність є не більше як умовою для вдалого старту змагань між тими, хто прагне усіх обігнати й обіграти ставши недосяжним для конкурентів.

Чільною ознакою життя представленого специфічними видами рослин та тварин є втримання ними саме набутої специфічності супроти тої послідовності природних руйнувань яку визначають як час. Попри те що мотивами та виправданням тоталітарних конструкцій вже у сфері життя історичних суспільних організмів висувають таку собі єдність, покликану законсервувати й втримати максимуми тих набутоків культури що жорстко підкоряються якійсь концептуальній догматиці, проте нехтування конкретикою та деталями організму культури, сурогатна його підміна містифікаціями, гарантування повноти кодів культури саме через примітивну казку – радше із проектів тоталітаризму робить союзників означеного невблаганного плину безладу, аніж життєстійкого противника цього усезагального розпаду та виродження. Всупереч рекламі, яку собі роблять прихильники простих рішень, вони знаходяться не на стороні, не у стані життя. Низька якість життєвості казкових вигадок залишає їх скорше представниками безладу, аніж плідної конструктивності специфічних новоутворень. Практика єднання усього з усім вдається любителям ілюзій саме у царині знищення практичних особливостей усього неповторного та доконаного. Зациклений на заскнілих змістах фанатизм тоталітаристів що переміщує грішне з праведним є неплідним у породженні тих нових винаходів, які мають бути точно визначеними щоб бути життєвим шаблем поступу.

Порівняно із людьми розумними, працьовитими, вихованими, освіченими, соціалізованими, креативними, організованими, - то поведження пастви абсолютистських віровчень має особливості. А, саме. Віри у ті чудеса, що мають самі собою задовольняти підсвідомі бажання й інстинкти віруючих у надприродні чинники Осоружні для любителів неймовірного шляхи здобування багатств працею спонукають прихильників полегші вигадувати щось відмінне від проблем, кажімо: бандитський кидок на ближнього, звинуваченого у якихось провинах, щоб відібрати пожитки вже на користь себе любимих оспіваних у достоїнстві подібного заняття, включно із відніманням від жертви її життя; або ж можна ще створювати розмаїті завади супроти підприємливості та прав сусідів, аби монополюю давити цих конкурентів, включно із примусом уярмлених вже до режиму визиску на користь виключного усевладдя кліки узурпаторів на чолі із ще вужчим числом обраних у допуску до наїдків. Для відкривачів остаточних смислів порятунку вірних у цілях доконечного винищення невірних технічною необхідністю постає руйнування інституції моралі, на фундаменті якої суспільство відмовляє собі у легалізації злочинів. Так само невимушено містика приходить на місце зневажених законів соціокультурного устрою не тільки від самого злого умислу містифікаторів, а тому, що останнім натурально бракує освіченості та соціалізованості. Відповідно й слова сектанти використовують не як спосіб мислення притаманний людям притомним, а як заклинання й ворожіння задля спантеличення людей у спротиві сектантської на них агресії. Рятівні відкриття маніпуляторів із чудесами є примітивізмом лише для людей що мають справу із істинами. Аналогічно й безлад у домаганнях втілення утопій є не суто сприятливою умовою з руйнівним для культури та здоров'я людей вже наслідком тоталітарного режиму, як останній і є за своєю природою видом дезорганізації. Московити не так по-екстремістському потребляють колонізованих, як по-московському нормально з цього здрастують.

Авторитарні, диктаторські, тоталітарні режими улаштовують збурення усталених порядків, провокують військові конфлікти, винищують вигаданих націонал-зрадників, ворогів народу, віровідступників включно з тими, які коливаються, - впорядковують зовсім не для соціального хаосу, а для противного розгардіяшеві саме порядку тюрми, успішному входженню у який і слугує клетітний гармидер. Безлад це для порушників прогресу та людяності лише спосіб ввести усіх у абсолютистський ступор зони неволі. Безчельна нахрапистість відчайдухів віруючих у свої безпідставні фобії ведеться до непримиренного знищення усіх супротивників лиш для комфорту з недопущення критики тих ідеологічних утопій, які вочевидь є нежиттєздатними навіть через найменші сумніви у дієвості чуда. Трупи із не віруючих у чудеса є єдиним способом чудеса легітимізувати.

Нападають на країни під приводом закидів у тому, що тамтешня людність є ворогами, покарання яких є правом, а ще й боргом нападників на поновлення понівеченої ворогами справедливості; тоді як загарбання інших жертв доказують вже любов'ю до них, необхідністю спасіння тамтешньої людности від неправильної віри, не такого як московцям треба способу життя, або ж напад пояснюють боргом окультурення тамтешньої людности вже на розмір її збагачення усеваддям окупаційним. Країна Україна стала об'єктом навали, бо її територію, громадян, її статки і навіть її історію оголосили російськими, а тому українців треба звільнити не лише від цього, а й від життя; і ця теза на убивство українців, на знищення навіть поняття українець висувається московцями на підтвердження їхньої ж тези про рідність і родичання з українцями як із справжніми расійським народом.

Такого очільника як Путін з його чекістською камарильєю треба українцям леліяти і уберігати від замахів, - бо котячись у логіці традицій московско-імперського збиральництва ця його ліквідаційна команда достатньо вдало заводять його у безвихідь. Тоді як заміщення чинної кремлівської бюрократії та олігархів вже на поміркованих може лише похилити замятню і бунт московської маси. Коли рештки від розваленого московського царства можуть заходитися збирати докупити порівняно ще більш дикунськими прийомами.

Затіяний напад на українців та війну проти НАТО задля його відсунення, - яке поки що так і не з'явилося на війну проти себе, - вважає московська людність добродійством задля великоросійства. Тоді як цим переконанням суперечать громаддя небіжчиків з обох сторін, трагедії нелюдські, розтрата ресурсів московських, українських, натівських. Оскільки жодна із сторін не думає зупинитися, особливо під тиском покарання ворога за власні жертви, то й прогноз на закінчення війни, прогноз який би на масі даних враховував би потенціали сторін, - не може бути точним. Як то ведеться у війнах.

Коли занадто зближуються причини війни та її результативні наслідки, тоді превентивний удар уподібнюється ініціативам агресії; оттоді нападництво уподібнюється обороні, а останню не відрізнити від першої; вслід жертва і кат звинувачують один одного у подібності одного одному; відтак право сили та сила права міняються місцями вже без проблем; потому з вирівнюванням реалій вже під стандарти обітованого чуда, то химери підминають під себе прояви життя; настає нестача розуму розібратися у тому, що виходить за його межі і продовжується; далі у однозначній ворожості стають розмитими і неоднозначними навіть поняття добра, справедливості, людяності. І тут навіть час не приходиться як лікар. Легітимація усього що нівечить і руйнує культуру, слугує любителям чуд власного усеваддя дверима через які вони входять у світ, щоб його там втопити.

Коли б збирачі земель і народів не були б наділені необхідністю мислити подібно до людей, то вони не мали б турбот стосовно споживання ними інших народів, - а тому свою мисливську вдачу вони змушені доповнювати роздрочуванням у собі ненависті до своєї здобичі як до ворога, віднаходженням хоч якихось аргументів на виправдання свого нападу. Московство це перероблення усвідомленого порушення ним порядку речей і правил - вже на безумовний рефлекс. Коли московці обстрілами перетворюють українські міста на руїну і щиро стверджують що вони на Край не нападали, і вбиті ними українці є єдинокровними братами, - то це не значить що вони не так думають, а це означає що москалі думають так. Немає сенсу сперечатися з москалем за права Вашого життя, коли ще до всяких результатів сперечань москалеві від Вас потрібна виключно Ваша смерть.

Вмінням збиватися докупити і цією концентрацією дисциплінарних зусиль кидатися на жертву не рахуючись із власними втратами – даремно дорікати у нефаховості чи небажанні воювати, бо саме ця жертвовність попри її доречність саме й слугує московцям запорукою вікторії над потенційно потужнішим противником здатним своїми позиціями поступитися через калькуляцію різниць між втратами і здобутками. Вміння помирати у великій кількості, особливо не знаючи нащо і для чого, а не суто у пошуках собі харчу, - вирізняє московців від притомних народів. Виконання наказу ціною власного життя є для них важливішим від збереження життя ціною збереження власного розуму.

Саморекламне позиціонування тоталітарних рухів як вселенських кампаній гуртування, де кожному учасникові інтеграції знайдеться гідне місце за силою його внесків у спільний рух боротьби проти зовнішнього ворога, - може бути першим кроком спокуси для втягнутих у безодню колотнечі, проте вже другим кроком підкорення неухильному розпорядкові загальної тюрми є цільове винищення тих нафаршированих у зону жертв, які вступом до банди хибно сподівалися бути тими хто їсть, а не тими кого їдять. Тоталітарна єдність це послідовне винищення усього та усіх тих яким не вистачило сил та розуму відстояти свою самодостатність. Тоталітаризм це наступ пустелі яка змітає усе на шляху свого ширення. Зона не додає й не гарантує її співучасникам збереження якостей їхньої ідентичності, а замінює їх на ніщо. Результатом змішування братерства подільників стає порожнеча, яка у перспективі й планувалася її організаторами. У довершеній зоні єднання не стане инородців, иновірців, иномовців, инодумців та будь-яких ворогів які спробують виткнутися із шереху залізної колони одного народу, однієї держави, одного богообраного господаря, одного єдиного виключного месіанізму.

Компромісів нема у природі: так мисливець і жертва нападу не ведуть перемовин; компромісів не потрібно у наукових дослідженнях: так узгодження сучасних космологічних теорій із теорією про стояння Землі на китах – не має плідних перспектив.

Бійці за виключність своєї влади, як вправні ілюзійністи та трюкачі, на кожному із воюючих між собою верств справляють обманливе враження у відчайдушному захисті виключних інтересів саме цієї окремої верстви так, що одурені відмовляють собі у баченні того, що такі ж запевнення у відданості надали крутії ще й верстві супротивній. Причетники абсолютної влади не шкодують обіцянок та роздачі запевнень кожному окремішньому учасникові соціальних протистоянь у самовідданому представництві саме його сутнісних запитів, а ошукана верства у свою чергу віддає на відкуп ошуканцям свої права, делегує повноваження, покладає надії, впадає у сподівання на зручність бути керованими та залежними від удаваної жертвності своїх слуг. Одним супротивникам обіцяють завалити других опонентів, а другим обіцяють знищити перших так, що усі майбутні жертви суголосно на посаду свого лідера висувають майбутнього ката. Більше того, самі трюкачі вірять у те, що опісля винищення усіх ворогів, насичення плоттю переможених, від удавлення усякого спротиву своєму диктаторському усевладдю, - зрештою вже на них то самих нагряне достаток від удатної афери. Але сокира вже лежить біля коріння. Не порятується ніхто.

Апологети абсолютистського вчення стверджують та підтверджують наявність у ньому певних догматичних постулатів, специфічності, віроучительних змістів. А його критики так само доказово вказують на логічні суперечності вчення, - у замісі якого відсутні аргументовані розрізнення між ерессю та соборною ортодоксією, де суперечливо суміщаються атаквані у один час та адаптовані у інший час здобутки пізнань, коли сепарація вірувань від поступу змін стає не лише проблемною, як ще й потребуючою розв'язки. Аж причинки тоталітарних учень не пов'язані із підтвердженням чи спростуванням їхніх змістів, годі там шукати цілісність чи протиріччя, даремно навіть звертатися до реальної історії у аналізі історії абсолютистського вчення. Бо у тоталітаризмі немає принципів взагалі. Тоталітаристи тому й здобувають верх над усіма супротивниками, бо обіцяють їм усе що завгодно, аби лиш ті були більш ніж задоволені. Тоталітаристи взагалі не переймаються неузгодженістю тих власних програмових тез, які б могли завадити їм добратися до влади, терором якої вони відкривають для себе усі поки ще недоступні їм двері. Постулати втіленої містики не зверхраціональні, а позараціональні. Віруючі у однозначність рецептів тоталітаристів на шляху до влади – дурять самих себе. Зона взагалі не сталася б, коли б її організатрів можна було б схопити за хвіст, вказати на порушення ними обіцяних домовленостей. Тоталітаристи виробляють жорстку догматику не тільки для того, щоб замулити заподіяну ними стихію морального, соціального, інтелектуального хаосу, а радше для того, щоб показною цінністю учительних химер закамфлювати їхній же абсурдизм.

Для європейських експансіоністів ресурсами їхнього бандитського грабежу слугували заморські колонії, із якими метрополії не тільки не прагнули зблизитися у любови задля облудної демонстрації своїх прав на чуже, аж загарбництво оправдовували місією зверхности та учительства стосовно тих зневажених туземців, для яких вже згодом їхній рух переселення до вже колишніх метрополій, у вдячність за примусове просвітництво, ставав відповіддю відомщення за зазанні збитки і приниження від необачних імперіалістів. Свій апетит на хапання завойованого європейці забезпечували як не артилерією, там вимахуванням мечем достатньо довгим у його дистанціюванні від жертви, - тоді як для московців доказом відсутности зі сторони жертви заперечень на поневолення є ближній бій, коли ці інтервенти переходили не лише на ножі, як ще й видавали своє миролюбне обсадження та переселення до присвоєних ними батьківщин сусідів саме як омріяну потребу останніх. На противагу до імперій європейських, які у окупованих ними землях кохалися виключно у тамтешніх матеріальних статках, то успіх помосковлення задається відкритою духовною любов'ю до самих суб'єктів московського на них нападу, вже як колишніх власників свого добра, прав, долі, - коли московське обкрадання народів ставало лише похідною функцією колонізаторства, звабною пропозицією для народів вже включених і втягнених у спільний похід на подальше продовження цієї навали на народи ще не упокорені збиральництвом, аби народи служиві у дисциплінарності мафіозній, народи що проміняли свою незалежність вже на залежність від московства, з прибутком подібну зміну чи підміну компенсували повторенням цієї операції вже стосовно ще вільних від московства народів, аби помосковлені колишні народи розжилися за чужий кошт під омофором оправдання рівноправности усіх жертв у тотальному самопоїданні досягнутого московства.

Рятівним для вже перебулих імперій європейських є те, що вони мають право цуратися та сторонитися від переселення до них тубільців, рух яких був відкоркований означеними імперськими завоюваннями; тоді як для ще суцього федерального спадку російської імперії згубним є те, що він складається із народів, які замешкують свої власні батьківщини, для яких мірою несвободи залишається реваншистська реакція московізації. Для самоідентифікації, відповідного збереження і розвитку культур відпрацьованих європейських імперій потрібним є проведення розмежувальних ліній стосовно ще не колишніх своїх колоній; тоді як московство для свого єдинанделімства потребує саме хаотизації, симбіотичного змішування, відсутности розрізень між своє неперебутизм імперіалізмом та противним йому визвольним рухом народів на рекреацію своєї гідности та життєвих прав. Європейцям, щоб європеїзуватися, достатньо звільнитися від тих прийшлих та заброд, які хаотизують відкрити розвиткові достатність окциденталізму; тоді як московцям, аби звільнитися від народів які є не прийшлими, а до яких прийшло московське споживацтво, то московцям стає необхідним заперечувати самих себе у фатумі свого споживацького збиральництва.

Наднаціональна модель білого царя, віротерпимости, інтернаціональної утопії звільнення від експлуатації, обітниці подружитися у миролюбстві та недопущенні нерівности не лише усередині зони дружби совнароду, а й у вимірах глобалізації, - то до часу набирання московством своєї організованости у московському збиральництві подібна модель могла правити якимось відшкодуванням для народів, які свою самоправність замінили вже на вигоди відкритих кордонів співробітництва під опікою вищезначених чинників універсального правління. Проте для націй гідних своїх творчих сил, то переваги державної суверенности у рамках та засобах власної культури є завше переважаючими над опікою зі сторони сторонньої. Особливо тоді, як народам обіцяють розквіт саме у їх денаціоналізації, у заміні відповідальности за власні проблеми буття вже на сурогат рускава міра, ортодоксію москвославности святоруської, на ненависть до загниваючого Заходу та сепаратистів, які збігають туди чи до власної самостійности, розколюючи єдинанделімство.

Не лише щоб оправдатися у збиральництві, а й звинуватити у його ініціативах саме зі сторони його жертв, то московці свій терор проводять руками запроданців.

Проти німецького тоталітаризму, трактованого як зло, то антигітлерівська коаліція вела війну саме як війну правильну. Попри використання для цього вже совітського тоталітаризму, - що було необхідністю не схожою на ідеальну правильність перемоги над різними видами і проявами тоталітаризму. Тож склалося враження що у післявоєнному світі залишилися лише добродійні народи, яким годі і нема за що ворогувати, а замість того годиться зближуватись у порозуміннях. Але під покровом цього історичного епізоду толерантності і відкритості усе виразніше почали визрівати не лише загарбницькі інтереси порівняно запізвених у розвитку країн другого ешелону та країн третього світу у їхніх зазіхань на свою частку розподілу і доступу до світових багатств, як ще й конструюються коаліції авторитарних країн та режимів вже як чисельного інтернаціоналу у протистоянні Західному світу правової демократії та ринкового підприємництва. Соціалістичні лівацькі рухи на поміч бідарям охоплюють принадами людинолюбства вже й прошарки еліти Заходу, інтелігентну професуру. Тоді країни західного круга цивілізованості затрачають визначеність своєї ідентичності, коли під маркою мультикультуралізму дозволяють собі збайдужіння щодо проникнення у свій дім колонізаторського нашестя мігрантів цілеспрямовано ворожих до цих колишніх метрополій європейської генези. Маятник колоніаторства з розмахом качнувся вже на сторону помсти колишнім імперіям. Останні більш ніж помиляються, коли сподіваються: як не на своє збагачення через терпиме ставлення до привнесень різноплемих звичаїв та доктринальних настанов ідеовчень переселенців з країн цього, так званого, третього світу; а так само марно сподіваються європейці на тамування небезпек від осадників через спроби на їхню європеїзацію. Хвилі поселенців притягуються до споживання ними якостей та рівнів життя та культури європейства для того щоб розчинити його у вимогах до нього зі сторони цього переселення народів, у нав'язуванні через змішування саме послушенства і слідування автохтонних європейців доміантним над ними запитам і уподобанням узвичаєнь культури емігрантів. Атакується не лише соціальний устрій Заходу, аж непримиренною ціллю є ціннісні здобутки, духовні і релігійні його особливості. Під корогвами протикапіталістичної експлуатації та готовими умерти за ето злигалися між собою любителі плюралізму та аматори ізоляціонізму, противники однополярного світу та гегемонізму, антиколоніальні рухи, сповідники класової боротьби пролетаріату, мусульмани, консервативні фундаменталісти ортодоксальні та полум'яні революціонери, вороги глобального потепління, адепти гендерного різноманіття та феміністи, антифашисти, юдофоби та україножери, протагоністи єдинанеделімства, упосліджені каліки та соціальні утриманці. Захід надмірно та з недопустимими ризиками перебільшує свою потугу, коли має надію утилізувати і безпечно перетравити тих хто невідступно марить його без остачі спожити до основ, а – за тим. Гору бере мода на вигідне для агресорів упадання перед їхніми наростаючими апетитами, які знічев'я, на думку західного лібералізму, чомусь мають вщухнути після проковтування чергової жертви нападу; під заборону мовити бодай якусь образу чи криве слово проти гвалтівників та займанців потрапляє правда фактів, яку топлять та замішують у казках безрозмірної розчахненої навсідч любови; недопущення насилля і гибелі будь-чого та сприяння будь-чому, включно з аваріями, не тільки популяризується, а стає нормою. Попри те, що любителі змішування усього свого з усім поки ще не своїм, не гребують терором проти противників грабежу.

Проти навісного ворога, якого прагнуть підбити, воюють вторгненням на його територію, на його статки. Аби злившись у єднанні з ними, змішавшись із чужим зробити захоплене вже своїм. Тоді як доконаний агресор зненавиджену ним жертву нападу прагне не просто пограбувати, як ще й винищити загарбане, стерти з Землі, викреслити із згадок про існування, аби на місці порожнини нікого б не залишилося у живих окрім нападника у його безмежній до себе святій любови. Геноцидна ліквідація об'єкту нападу зумовлена не лише невмінням примітивних бандитів утилізувати з користю для себе украдене, аж безмежний негативізм є вимогою слідування догматичним духовним цінностям нападників. Виключною самодостатністю яких є включення ними у могилу усього від себе відмінного.

Злочин зі сторони промоутерів спрощення стосовно устрою та структурування культури полягає у тому, що вони її руйнують на уламки способом поєднання того, що не може бути поєднаним. Замішуванню усіх спеціалізованих досягнень вже у конгломерат хаотичного скупчення передують такий же безлад у розладнаному мозкові інтеграторів, коли ті не розрізняють власні маніакальні манії та реальну ситуацію. Продюсерами та акторами із втілення у реальність безтямних прожектів є пацієнти з діагнозом шизофренія, - якою є не розставання із притомністю, а приєднанням безуму, поглинанням ним розумової тямі, ототожненням із уявною притомністю того що є реальною непритомністю. Віруючі у неймовірне не розходяться нарізно із зневаженою ними реальністю, а сходяться у включенні останньої вже першість з актуалізації чуда. Зона це конгруентність уяви та яви передовсім у патологіях ментальности революціонера. Тоді як знаннями є лиш та суголосність предметних явищ та їхніх сприймань, яка доказується не виключно у рамках власне людських уявлень.

Сумісність знань про події та об'єктивний перебіг останніх є метою пізнань, які й підносять людину над усіма істотами. Осягнення істини, як достеменности фактів, відрізняє наукове дослідництво з-поміж інших можливістю використовувати закони сформульовані на основі знань про природні ефекти вже для свідомого суміщення природних явищ й відповідного створення штучних об'єктів, послідовністю вдосконалення яких і є культура. Відпрацьовані її досягнення стають складовим елементом та запорукою подальших успіхів. Але у тому то й полягають проблеми поступу, що забезпечується він не будь-яким суміщенням того, що відбувається та уявлень про це, а – якісністю знань. Глупство, зазвичай, веде до невдач, себто до торжества зла. Гармонізація представлень про події та власне подій тоді буде для останніх плідною на успіхи у прогресі, коли розуміння будуть віддаленими від нерозумінь чи хибних розумінь подій. Наукове просвітництво постійно та наполегливо скорочує відстань чи то просвіт розрізнення між об'єктивністю знань та суб'єктивністю подій. Для науковців дослідницькою проблемою є спершу є виклик факту, а вже потім висувається для узгодження із ним найбільш вірогідні гіпотези, аби істина стала дверима для корисної творчости; тоді як містики вихідною базою мають неадекватні тлумачення своїх емоційних упереджень, а вже потім під стандарти маній та фікцій починають ламати ситуацію. Маніяки переконані у домінатности їхніх утопій для оточення, яке, на думку чудотворців, просто загине без їхніх рятівних пропозицій. Руйнівні для суспільства наслідки нав'язування примітивних ідеологічних та віроучительних прожектів абсолютизованих як необхідність у тому полягає, що пропагандисти спасіння світу від вигаданого ними зла не мають сумнівів та критичних зауваг до тих своїх доктрин, які й трактуються як виключна взірцева реальність, на користь величности якої власне реальність історична має бути пожертвована. Казки нікому не загрозували б, коли б вони залишалися у царині казок, а реалісти керувалися б умовами реальности, - аж небезпеки тоталітаризму й зумовлені вживанням надмірно недорозвинених теоретизувань саме як буцімто наукових, коли казки беруться оживляти у спосіб умертвіння невіруючих у вживляння казок. Тоталітаризм це фантазії до яких ставляться із убивчою серйозністю.

У буцімто осмислених проявах ментальности тих, які народжені щоб казку зробити дійсністю, - то гармонізують між собою як бажання ошчасливити весь світ вигаданими для нього правилами, так і ненависть до усіх незгідних із обов'язковістю цих химерних вимог. Маніакальне світосприйняття психічно хворих є карколомним не тим, що воно є противним протилежним щодо норм соціалізації, як останнім загрожує узгодженістю, наполяганнями на підпорядкуванні історичної реальности вже до стандартів неадекватних маній. Наукові знання відповідають дійсному стану речей тому що у проміжку між ними геть вимиваються недостатньо доказові описи, від яких очищаються; тоді як утопічні манії ліплять до життя пухлим шаром клею бездоказової віри. Фанатики нечулі до логіки, до раціо, до гуманности.

Зона грозить тим, що її вірні дійсно у своїх емоціях та переконаннях бачать перед собою у прицілі не людей, а кулаків, пиндосів, неправовірних, відступників. Переступники небезпечні поєднанням своїх апетитів присвоювати чуже та чинністю дійсного права.

Наявність правил, усталені норми спілкувань і взаємодії із середовищем сковують тих, хто кормиться від грабунку. Тож субосновою виразних планів бандитів задовольнити свій невщухаючий голод та апетити є порушення усіляких домовленостей, хаотизація усіх сенсів і прийнятних порядків із заміною їх на розпалювання війни, класової боротьби за мир і Світле майбуття, задля очищення від звинувачених у віровідступництві, у фракційности, у кривній нечистоплотности ворогів, на могилах яких і далі працюватимуть Органи безпеки Нового порядку. Водночас із усіх імовіроностей, то професійні збирачі зволюють бути затісніше до соціально близьких; московці протегуватимуть по світах таким же людоджерським режимам; їхньою домівкою є усі варіації учинення кривди та противність до належного правді. Горлохвати віддають перевагу каламуті, бо там легше уникнути кари за переступ. Порочним є закидати інтеграторам недодержання ними визначених правил, бо правил для інтеграторів нема. До числа відсутнього входить навіть, здавалося б, хісне й путяще для них.

По відношенню до себе, то московці зі сторони жертв тих переговорів вимагають постійних домовленостей із собою: бо подібне засівання примарних надій присипає у жертви зусилля на її оборону; бо перемовини майбутніх жертв із московцями піднімає гонор московців як із стороною договірно здатною і поважною; бо у ході торгів загрозами свого зарізацтва, то московці отримують шанс якусь поступку чи якийсь шмат мирним способом, підступом, задарма урвати, відкусити від противної їм сторони; бо участь у перемовинах із московцями людей нормальних з очевидністю свідчить за ненормальність останніх. Але ще з більшим ентузіазмом московці порушують усі угоди. Згідно станів шизофренії, роздвоєння, потроєння, розладнання світосприйняття і дій питомого московства.

Учення без кордонів, без обмежень їх застосування, де беруться наставляти усіх та кожного, то ці учення виглядають масштабними, а тому величними, там поєднується знане не лише із ще не освоєним, як ще й із казковим, засновані на містиці ідеологічні учення є відкритими до поглинання й перетравлення там усіх вартостей, - але плодом цієї інтеграції, всупереч візії замішування ймовірного та неможливого вже у хаос віроучительного абсолютизму, стає вузьке завдання винищити усіх тих ворогів цього тотального, якими й стає цілий світ, що його неможливо запхнути у однорідність. Документом безмежності зони остаточного для історії розв'язання усіх її проблем є відповідно неозорий список і перелік ворогів, які загодя, вже зараз, або згодом будуть неодмінно вичищені геть із життя у обіцяній утопії Нового порядку вже геть у смерть.

Ігри імперські у вестернізацію, - з ознаками окультурення і просвітництва, приватних ініціатив і підприємництва, правової демократії і гуманітарних свобод, - є рухом спрямованим не проти традицій збиральництва, а на удосконалення останніх. Доповненням цього питомого московства є рух спрямований проти західницької вестернізації методами: ще виразнішого від царського централізму вже комуністичного апарату та загального одержавлення, удосконаленням кріпацтва вже роботою трудовозов'язаних за харчову пайку, з заміною різновидів таємних приказів і канцелярій вже на чека із їх словом і ділом вже у безпеці Справи партії, з доповнення москвославія вже на виховання у мас очікувань Світлого майбуття. Проте у якому б векторі ці цикли не змінювалися б навзаєм, аж їх чергування не може бути чимось відмінним від прийомів оптимізації відданости московського поспільства своєму начальству, від відточеної однозначности жертвовного служіння рядового складу поплічників режиму у їх боротьбі проти усе ще загниваючого протягом століть Заходу. Результатом нібито хаотичного гібридного замісу малоросійської форми любови до рідного атечества єдінава прастранства, та великоросійської за сутністю любови до усього поки ще не русифікованого, - є єдінанеделімство, з мареннями й надалі жувати колись завойоване.

Звинувачення на сторону збирачів земель і народів та пошук причин цього їхнього заняття можна уподібнити питанню до м'ясоїдів: як вони дожили до такого способу їх життя та харчування. Усяка критика імперобудівників за методи русифікаторства чи окоуніздення ними людей і народів, намагання звільнити не лише народи, а й імперобудівників від злочинів паразитарности є зверненням до москалів звільнити москалів від них же самих.

Від спричинень і до наслідків історія тоталітарного режиму не лише вкладається у порушення усталених для умов прогресу суспільних стосунків, але це перемішування усяких визначеностей, догори дригом перевертання усіх цінностей, чавлення спеціалізованих відкриттів є обставинами передування досконалим розвоями, коли відстала у її недемократичности тоталітарна спільнота радше відроджує стани недорозвитків та синкретизму минувшини, аніж режим кримінальників видається порівняльним рухом реакціонерства та назадництва. Для обрушення ходи прогресу достатньо його зупинити, ошелешуючи несподіваними екстравагантностями як чудесами порятунку від такої ж вигаданої трагедійности прогресу. Не лише революційні заміри всунути історію у простоту є зупинкою історії, але й ще простіші заміри усунути історію своїми причинами має революційний бунт зголоднілих за чужим примітивів, які всовують усе й навіть себе самих у свій же шлунок. Не лише сам безлад, а результована у смерть та руїну ця стихія революції і є живильним середовищем мисливців за чужими гараздами. Руїнування винаходів починається не зі зла заздрощів, а з неспромог конструктивно засвоїти випереджаючі досягнення сусідів, яких агресори беруться не лише рівняти під власну відсталість, але й останню долають споживацьким грабунком не власної праці. Примітивісти та опрощенці спантеличують усі глузди та громадські діалоги аби диригувати серед безладу, без клопотів на придушення спротиву на свій бік грабувати чуже майно на той самий бік, бо за умов ринкових відносин між добром та злом кримінальники залишалися б кримінальниками, а не когортою володарів тих химер, яким означені облудники надають ваги спасительної та чудесної. Задля призведення у ступор усякої соціодинаміки, для відкриття вільного проходу злочинству, для заперечення законів та оживленню утопічних марень фахівцям із хаосу потрібне насильство війни та тероризування усіх не лише ілюзорними, а й фізичними острахами. Аби надати своєму специфічному паразитизму та полюванню за чужим вже подоб універсальних норм, то бунтівникам потрібним стає режим зони для жертв, недопущення свобод та обов'язковість жертводавства на користь свого панівного поневолення доквілля. Глибинними цінностями провокованого хаосу та революційних переворотів задля ламання опору визнаних інститутів соціальности є досягнення стабільности зони, у якій жертви будуть поїдатися тоталітаристами регулярно й системно. З метою безпечного виведення життєвих традицій вже у стани аномії, у підміні персоналізованих свобод на закаптурені під колективізм рішення диктатора, на прикриття позараціоналізму проєктів їхньою циклопічністю, - то бешкетники потребують напнути на свої химери непідвладний критиці обладунок святости, виводять значіння своїх зажерливих зазіхань як не у потойбіччя, так у компетенцію абсурдизму. Облудники ставлять людські розуміння позицію роздирань між протиріччями, у вибір між протилежностями добра та зла, спасіння та гріха, насильства та миротворення, споживацтва та продуктивности, занепаду та розвоїв, й подібне на те, щоб ніхто не добрав різниць між впорядкованістю та спантеличенням усіх на розмір усього. Усуненню фізичного спротиву баламутникам передуює створення ними ступору у моральних та світоглядних почуваннях серед жертв. Аматори розгардіяшу актуалізують чудеса не інакше як для дискредитації вже досягнутих культурою її досконаліх і тому беззаперечних законів. Порядок режиму створений із трупу свободи і є заміною непередбачености полювань за дичиною вже на фермерське розведення животини на кебаб. Сусідів як арену планованого на них військового нападу спантеличують закидами у ворожості, у якихось надуманих вадах, що їх беруться виправляти лише нападом на сусідів та їх пограбуванням вже до станів безневинности. Оскільки без розколювання цілісности не лише практичного опору супротивників, а їхнього розумового здоров'я напад тоталітаристів був би безуспішним, то баламутникам потрібна зброя облуд, запаморочень на сторону жертв, з використанням складнощів організації у стані об'єктів нападу як неузгодженостей з наслідками послаблення супротивника, тоді як пробойовість власного нападу забезпечують простими централізованими наполяганнями, коли необхідностями стриноження усього не схожого на зонопорядки є війна.

Боротьба з тою реальністю, яка не вміщується у задуми про неї, виставляється не лише як виправдання, а й як винагорода означеним задумкам, проте не зважаючи на родичання можливостей вдосконалення саме з задумливістю на інтелектуалізм годить визнати, що останній лише обслуговує можливості предметних речей, що навіть культурна реальність є лиш видом реальної дійсності, що логіку речей обзивати стихіями за те, що вони не вміщуються у розум претендентів на виключну творчість можна лиш у завищених оцінках на подібний розум. Поклоніння перед ідолом розумності, що не визнає розумності ні за ким й ні за чим, окрім себе є не просто нескромністю, а є помилкою, бо пізнання у своїх максимумах можуть лиш більш чи менш успішно розставатися із своїми нерозуміннями дійсності подій. Неконтрольованість подій, як випадання простих задумок геть від вже присутньої у подіях втіленості здобутків культури і її логіки, природних законів і їх наукових пізнань, скорше є ознакою вагомості історичної реальності, аніж є закидами вольових рішень у їхній немічності. Ми можемо втішатися розширенням олюднення природи, що однак не свідчить про зростання вольових чинників у суспільній історії, бо, кажімо, істотні для виживання й прогресу інститути ринку у обігові товарів, чи демократія у обігові прав – належаться саме перевагам стихійності, що вона як представництво проблем лиш і обіцяє нам ненастання кінця історії. Щоб не зашкодити істинам та реаліям прогресу у спілкуваннях з ними, треба мати тупу зброю та не поціляти нею туди, куди хотілося б; щоб виходив із наших дій той, що треба порядок, то годить аби з останнім щось не виходило, щоб впорядкованість не набула виключного виду небуття; досягнення випадають тим, хто ризикує випасти у помилки. Наші знання не повинні мати меж і меж не матимуть у ході будування культури, проте скромність у оцінках наших знань є тим мінімумом, який ми можемо запропонувати подіям, аби події не образити нашими хибними щодо них знаннями та такими ж вчинками. Заклики на вгамування тої відповідальності, що береться вже й за керування тим, у чому не розбирається, є не сумнівами у нашій розумності, а є безсумнівністю необхідності рахуватися ще й з істинами опріч тої нашої розумності, яка не гарантовано ходить лиш у безпомилковому. Події, що не контролюються нами й сприймаються як дія стихійних сил, відмінні від наших пізнавальних можливостей тим, що у них вже є присутніми закони дійсності без потреб доповнення їх на речовину мозку, тоді як задовільне використання мізків задля пошуку смислів є лиш нашими людськими проблемами. Істини реальності, які існують поза нашими пізнавальними можливостями, останніми мають штурмуватися й бути мають освоєні чи створені нашими знаннями та практикою культури, проте закиди наших пізнань на сторону природної чи окультуреної реальності у її стихійності ще не свідчать, що осягнуте цариною наших знань про реальність є безпомилковим. Визнання подій стихійними є визнанням потреб їх освоєння у істинах, які нам ще залишаються не підвладними, а силове введення означених стихій у наші недосконалі та спрощені знання не тільки не перетворює силування на знання, а змусить нас платити за помилки означених симуляцій знань. Закони подій, як даність, можуть перейти у наші вольові управління ними лиш тоді, як будуть засвоєні нами з мінімумами химерних наших уявлень щодо них, тоді як передумання управління подіями стосовно знань про них у істинах є помилкою. Тоталітаризм виправдовується й пишається боротьбою на смерть із стихійністю, тоталітаристи запихають реальність у її ознаках на переростання будь-якого розуму саме у прості принципи, які від того перетворюються на руйнівників реальності. Це сприйняття стихійності антиподом та ворогом простих рішень суперечливо лиш і викликає вже справжню неконтрольованість подій, ворожість історії та суспільних благ тим партіям, які заходилися урізати суспільні закони та цінності.

Коли культурним прогресом є невпинне нарощення організованості, тоді у розряд недосконалої організованості та спростованого безладу потрапляють не лише відпрацьовані здобутки прогресу, але не оминуть цієї участі й ще не втілені пляни. Безлад є не лише опонентом хибно змайстрованих плянів спрощеного ошасливлення, безлад є ще й союзником добрих регламентів, безлад є уособленням реальності, безлад є правом свободи.

Для організаторів дисциплінарних зон безлад є лише тимчасовим інструментарієм, засобом залежним від цілей вибудовування того, що є прямою протилежністю безладові, є однозначністю приписів забезпечених насиллям над усім непідконтрольним. Безлад, що зодноріднює усе через смерть та її свідоме вчинення, потрібен заколотникам проти свобод лише для розору спротиву новому порядку зони. Тоталітарна примітивізація досягається однозначністю колективістською після того, як вона вб'є свободу однаків й до того, як порядок стане кладовищенським. Свобода, обмежена власними волевиявами її носія, є ще не повною та такою, що не враховує діалогів із середовищем свобод інших суб'єктів, - тоді як нариваючись на спротив носіїв свободи включених у суспільні взаємовідносини свобода сягає повноти через відповідну непередбачуваність наслідків її прояву. Вільним суспільство стає саме через скорочення монопольних у ньому рішень, коли наростає якість випадкового. Утаємничене це плацента свободи.

Руїна, яка учиняється для спеціалізованих утворень культури метою має конструктивне переформатування культури на засадах підвищення тої її керованости, якій означені спеціалізації не просто заважають, й, буває, унеможливають централізм необхідний для зосередження зусиль у організації військового табору нападу. Усе перетирають на однорідний порох, винищують усякий спротив та критичні остороги, аби із тої суміші зліпити та вилити більш концентрований і тому більш енергетичний новотвір. Встановлення істин і є тим процесом перетирання на порох помилок та фіктивних конструкцій проминулих відкриттів.

Величні цілі спрямування до містичних абсолютів незаперечних вигадуються як прикриття та виправдання для хаотичних сновигань услід можливостям поцупити те, що погано охороняється господарями тут і зараз. Непрогнозованість тактичних ходів бандитів та безум у їхніх головах цілком однозначно перебуває у внутрішніх межах світоглядних доктрин їхньої містики, задля втілення якої вони пустяться на усі можливі злочини.

То лиш одинаки та нечисельні угруповання із числа ультра винахідників та екстра злочинців дозволяють собі у своїй поведінці керуватися специфічними власними замірами які не обов'язково призводять до успіхів, оскільки доводиться долати не лише масив непідконтрольної стихії відмінних планів усіх свідомих учасників соціальних відносин, а ще й безвідносну логіку, доказові запити, закони соціуму. Чисельним спільнотам, особливо у протяжних вимірах історичного часу, бажано подалі триматися від надміру простих ліній та ідеалів своєї поведінки. Між абсолютизацією крайнощів чи то на світову змову, чи то на чинність якихось об'єктивних законів у організації й колізіях суспільної історії – перебуває правда непевних прогнозів. Людина хоч і має свідомість, але не усе задумане належить осмисленому та належному до добра.

Хоча зіщулення й злютовання відмінних підходів до актуалізованих викликів й зіткнень розмаїтих ідейних преференцій вже у пробойовий кавалок догматизованого світогляду й представляється як новація у створенні саме жорсткого й буцімто послідовного, обумовленого, невідворотного Нового порядку на противагу кризовим станам традиційних способів життя, - проте цей ідеологічний молот на руйнування узвичаєнь є тим щасливим випадком аномії та безпосередністю хаосу, що нерідко трапляється як запорука подальшої на його основі гілки еволюції та прогресу. Тоталітаризм розквітчує історичне поле воронками, стрімчаками урвищ, могильними насипами, - де спадкоємці зачищених кладовищ починають проростати досі не баченими нагодами. Випадок, у тому числі й породжений неодолюваністю божевільців, є тим конструктивізмом історії та поступу, що переможно може посперечатися із вірою у розмірений поступ залізних легіонів історичної необхідности.

Вміння користуватися досягнутим розповсюджується у звичаях українства саме до визнання себе самого світом суверенної волі, не підвладного утискам. Надмір бунтарства у суміші з поетичністю шкодить українству не лише у визначеності свобод, а й у формуванні своєї держави. Для московської ж стихії розмивання ідентичности а чи особи, а чи народу є не наслідком, а причиною вдалого набігу задля поневолення чергової порції рабів.

Навіть актами терору змовники під'южують до збоїв у функціонуванні прогресу, ставлять підніжки структурним устроєм культури, спричиняються до сенсаційних скандалів, аби вже на місці руйнування, прямою атакою на норми, вимурувати на розчині догматики міцний централ й усечавлячий розпорядок зони неволі, - проте зона своїм результатом має безлад бедламу ще згіршого, від якого вона й починалася. А умовами сприятливими для концентрації ворохобні є реакція громадського попускання, марнота сподівань не безпечність порушень стандартів, а то й розгляд екстремізму за апробацію варіацій дослідництва. У свою чергу параліч необхідного, розгул виключного й нехлюйство щодо усякої відповідальності є прямим плодом зосередження на самих лиш розрадах. Проте пошук втіх, який вважають за альтернативу протилежному полюсові насильств та жертвних втрат, суперечливо до планів гедоністів, але логічно до їхніх же дій, завершується концтабором вже для цілого суспільства. А щоб не було запізно бідкатися на меморіалах на місцях масових поховань, - то треба завдавати превентивних покарань за усіма відповідними статтями карного кодексу, не замішуючи туди моральної поблажливости та провальної у наслідках політики поступок, за конкретні проступки, особливо у тих юнацьких бандугрупованнях, де кастетами беруться очищати світ від вигаданого тими бандитами зла нечистот. Бо на потуранні задержуватости та починає вже формувати батальйони.

Ім'ям веремії, яку розкручують московські збирачі, є війна – не лише як умова силового владування у батьківщини сусідів, а як виключний засіб оволодіти сусідським майном, аби поневолити сусідів задля їхнього пограбування на користь збирачів, бо задарма з власної вільні народи не розстануться із своїми правами. Війна є натуральним для московського збиральництва способом добування корму. Царистські, комуністичні, демократичні московити війни не лякаються, вони нею насолоджуються як необхідністю московського царства.

Коли прогресом є виокремлення певних відповідей із проблемних викликів, то регресом та виродженням є реакційне повернення до вихідних синкретичних стихій безладу.

Колонізаторство європейського типу здійснювалося встановленням домінувань над культурою та насельниками завойованих земель від яких колонізатори дистанціювалися своєю зверхністю; тоді як колонізація московська починається через розчинення її познач у загалах традицій тих народів, які обсаджуються московськими поселенцями. Завоювання іменують невинним збиральництвом, а зібране втримують не так мордуванням поневолених, як недопущенням прояву особливостей московства. Поглинання інкорпорованих ресурсів московити подають як здійснення споконвічних мрій колишніх господарів тої бази. Вигадуються фантазії про те, що це колонізовані народи не лише відняли у московитів їхню предковичну власність, а й хибують, коли вважають себе чимось відмінними від московитів, а звільнення народів від московства трактують як внутрішню смертельну загрозу для існування самих народів у їхніх підметних та питомих інтересах. Московити затирають кордони та саме існування інституту московства аби не ідентифікувати себе як полюс протистояння повстанським запитам ідентичности народів. І лише коли недоасимільовані московством народи усе ж наполягають на своїх національних правах, тоді московити беруться методично винищувати народи на доказ їхнього неіснування поза московськими на них зазіханнями та апетитами.

Розпад імперського зібрання розмаїтих спільнот є не лише його результатом, але загрозою розпаду, бунтом, неможливістю поєднати не поєднане тотальне зібрання твориться. Тоталітаризм це встановлення порядку, це реакційна боротьба проти ворожих повстанців для якої революційне знищення непідвладних установ та вільних спільнот слугує розчисткою майданчика для авторитарної, диктаторської, тоталітарної зони примітивізації за якою усі багатства зони дістаються сметанці зони.

Воля верховноправителя, яка утвореному безладові завойованих Московією народів надає подоби організованости, є не лише наслідковою технічною необхідністю правління, - як ще й породжує безлад та відсутність громадянського суспільства щоб і надалі панувати.

В умовах чинности норм права та рівності прав людей, то грабіжникам доводиться оправдовуватися через представлення свого нападу як виду поновлення справедливості через покарання ними тих, хто вже до цієї карної акції попередньо учинив переступ і яким не гоже представлятися жертвою означеного грабіжницького на них нападу. Жертву треба знеславити та кваліфікувати як злочинця, аби її смерть стала відродженням чинности права, аби напад представити невідворотним виконанням вироку з доказового осуду, аби стороною і суб'єктом права став агресор. Конче потрібні вороги, щоб прихід на очищене від них місце стався пришествям вже носіїв обіцяного щастя. Усі та усе має проникнутися жахом своєї гріховної невідповідности величним ідеалам абсолютного учення. Об'єктам нападу не дано оправдатися у жодному випадку, особливо як апетити нападників зростатимуть. Любителі порятунку світу від ворогів зайняті індустріальним виробництвом ворогів, без яких рятування світу стає і не виправданим, і не можливим. У бажаючих підбити цілий світ не вистачає, як то зрозуміло, для цього власних сил, тож тоталітаристи добираються до усевладдя лише на хвилі спровокованих ними звинувачень проти тих усіх, які мають воювати один проти одного з тим, щоб плоди війни із самовинищення щасливо дісталися провокаторам ненависті, бійцям проти неправильних класів, етносів, вірувань. Реальним, виключним, доконечним результатом порятунку світу від ворогів стають трупи останніх. Кваліфіковане й ощадливе роз'ятрення стану ворогів святого учення, внесення розбрату й взаємопоборення має відбуватися так, щоб вороги воювали один проти одного, тоді як рекрути святого учення просто ставатимуть послідовно на бік однієї із ворогуючих сторін, заки усі вороги не переб'ють один одного.

Вищою метою знеславлення майбутньої жертви, закидання їй звинувачень, зведення на неї облудних чи доказових наклепів є демонстрація її ворожості направленої не лише на якісь сторонні народи чи проти якихось абстрактних цінностей, що їх означені ініціатори наклепу заміряються жертвовно відстоювати, - аж ворогів маркують як антиподну силу спрямовану безпосередньо проти самих наклепників. Самих себе провокатори зображують жертвою тих, кого вони звинувачують у ворожості до себе самих.

То лише для нормальних людей число і якість висунутих проти їхніх пропозицій заперечень править показником, а то й аргументом правоти опонентів. Тоді як для вигадників негодящого, то зростання незгод із ними є капіталом вигадників, які чином маркування незгідних вже у підозрілих, диверсантів, ворогів отримують нагоду розширити свою кормову базу у спосіб утилізації незгідних. Для тоталітаристів відсутність ворогів і супротивників, у наслідках перемоги тоталітаристів, загрожує залишити тоталітаристів без ресурсу їхнього паразитування на ворогах. Зона це індустріальне продукування наступних шарів ворогів як жертв зони харчування ворогами. У дірку ворожості, яка лише розповзається ушир, мають провалитися одна за одною усі втягнуті у неї суспільні верстви.

Поступ тоталітаризму з перетравленням наступних жертв вже у послід представляє собою конкретику пограбування чергових верств люду, яких задля того перероблюють вже у ворогів і яких поїдають карою відомщення за вигадані для них їхні гріхи. Нема загроз від любителів усеєднання, окрім як накладання цими тоталітаристами на колишніх громадян нових контрибуцій, данин, податків, які витягують із зеків їхні права разом із їхнім життям. Калєблюючієся і самнітельніє є тою сировиною що підтримує палання енергетики соцбудівництва. Наслідком зростання у паханів їхніх апетитів стає відповідне множення ворогів. У свою чергу число та якість злочинности ворогів слугує доказом святости паханів від тоталітаризму, які трудяться у невпинному пошукові й віднаходженні нових ворогів. Зона не лише підсумовує, як провокує суспільні протистояння.

Звинувачення опонента у ворожості є безвідмовним прийомом подачі пропозицій глупства вже як пропозицій буцімто правильних. Розрізнення між добром чи злом, критерії правдивости, її необхідність - просто елімінується, коли усіх критиків чи не згідних із бездоказовими чи не перевіреними на достовірність вигадкам оголошують не правими та гідними покарання за незгоду із поборниками утопій чи свідомими бандитами.

То лише для дійсно немічних, яким довелося своїми правами поступитися на користь переможного противника, доводиться визнавати гірку правду своїх втрат й у потребах справедливості апелювати до сторонніх сил, доказово звинувачуючи хижих агресорів. Тоді як нападники, які насправді підготували резерви для подолання тих, кого вони собі намітили у жертву, - підступно імітують свою немічність, зводять наклепи на самих себе, провокують напад на себе зі сторони тих, кого вони намітили собі у жертву. Агресори конче потребують лицедійства із власною віктимністю, аби майбутня їхня жертва зваблена поживою заковтнула наживку й акціями загарбництва потрапила вже у статус переступників, - а вже тоді напад на останніх не забариться й постане виправдальною акцією поновлення права та покарання спровокованої агресії.

Жертви загарбництва помиляються тоді, коли вони починають оправдовуватися у своїй невинності перед звинуваченнями зі сторони нападників, коли замість бійки проти самих нападників вони будуть критикувати безпідставність висунутих самих звинувачень зі сторони агресорів, бо для останніх закиди на сторону жертви слугують лиш приводом та оправданням нападу. А коли перемовинами з подальшими поступками вдається дезавувати провокативні інсинуації, то будуть створені нові й подальші казуси створення віктимності. Окрім відкритих діалогів, то порозумінню й налагодженню співробітництва суттєво допомагає чистка зброї зброї тоді, коли контрагент зайнятий виключно своєю амуніцією. Оправданням права є його захист та покарання, а не умиротворення, переступника. Для забивання у голову потенційних здобичників думок про дотримання права потрібен годящий інструментарій.

Видом та призначенням сповідання рятівних ілюзій є боротьба із реаліями історичними як із противником. Сам же світ та вартости сектантської догматики є відповідно виведеними поза можливості критичного до них присікання.

Усі види тоталітаризму тому у змістах утопій малюють картинки звабливих обіцянок, бо облудники не тільки не можуть запропонувати суспільству конструктивів розвитку, аж усі їхні вже не обманні пропозиції зводяться до негативізму й ненависті щодо суспільних реалій. Наявність недобитих ворогів зони не тільки оправдовує причини недосягнення трудовоб'язаною масою зони остаточного щастя, як боротьба з ворогами та інтенсифікація боротьби і є ресурсами, натхненням, потугою енергетики та буття зони примусу трудовоб'язаних. Потугою навали є не те, що могли б виставити як цінність у оправдання змін у таборі жертв навали, з причин відсутності подібних позитивів для жертв, а - спровоковані у тому таборі конфлікти, ворохобня, протиріччя. Особливо вдало дурити туземців західної культури допомагають тамтешні сподівання на те, що московити мають тверезу голову й лише безневинно граються у обітниці поховати Захід. У фахових збирачів чужого добра тому не може бути зупинки у звинуваченнях на сторону ще не підбитих ними народів, бо невинних перед паразитами не може бути. То лише для продуцентів усі види знищення та ігрищ зі смертю є збитком, тоді як для споживачів свідченням їхньої слави та достатку є те, що виходить із їхнього стравоходу. Досягнення тоталітаристів є складовані на цвинтарі. Не потрапити у число ворогів, себто жертв режиму збиральницького експансіонізму, не є можливим за усіх навіть неможливих умов. А найперше туди потрапляють народи максимально віддалені від усіх видів занепаду, бо провідники прогресу є багатими, себто найбільш ласою здобиччю обіцяльників остаточного щастя.

Хоч спочатку на жертву навішують звинувачення у її ворожості, задля виправдання нападу на неї й пограбування через встановлення влади над її багатствами та правами, - проте остаточною та завершальною метою випотрошення жертви до решти є встановлення влади на її існуванням з подальшим викидання жертви вже на смітник. Сприйняття оточення вже за вороже є не так причиною, як є наслідком тоталітарних режимів. У любов до своїх тоталітаристи граються за правилами ненависті до усіх, які не стали підлеглими. Ресурси від жертв потрібні любителям виключності лиш до тої пори, заки їм непотрібним стане усе ще не включене ними у здобуток смерти та небуття.

Відповіддю на подолання політико-правової, військово-економічної, морально-культурної кризи стає встановлення системних і легалізованих очищень від відповідних ворогів; а то можна утнути зворотне: починати динамітом і терором винищувати ворогів, відповіддю на що стає легалізація кризових станів суспільства.

Наслідком безтямних ідеологій містичних стає практика масових злочинів; а то можна й на зворот: організувати геноцидний терор й тоді виправдання його достоїнств не забариться. Ідіотія і злочини не лише взаємодіють синергійно, а стають тотожними коли вони злигаються вже на рівні державної організації.

Можна заходитися організувати конспіраційний комплот, видаючи його за омріяний порятунок людства; а то й можна навпаки: практикуватися у примусовому ошасливленні усіх та усього, - що й буде злочином асоціальним.

Оскільки боротьба між противниками за перемогу виключно однієї сторони їхнього протистояння та за поразку сторони протилежної є зіткненням позицій полярних і навпаки: наступ один на одного ворожих навзаєм дій і є війною між ними, - то способом послаблення противника використовується звинувачення його саме у тому, що й становить правдивий інтерес та цілі його дій. А тоді цей противник, виходячи із своїх позицій дій всупереч своєму ворогові, вступає вже у протиріччя із цілями своєї боротьби, останні починає заперечувати як правдиві цілі, - що й призводить не лише до розумового спантеличення жертви ідеологічної диверсії, а й до взаємовиключних дій у її таборі. Коли у ході конфронтаційних а то й бойових зіткнень, супостатну сторону, у цілковитій згоді із дійсним і правдивим станом ситуації боротьби, звинувачують у тому, що вона добивається перемоги, а то й знищення вже сторони, яка ці звинувачення висуває, - а об'єкт звинувачень починає заперечувати звинувачення, виходячи із загального контексту своїх протистоянь ворогові, то тоді у жертви ідеологічної диверсії починається не лише когнітивний дисонанс, як ще й практика її дій і вчинків стає суперечливою, самовбивчою, руйнівною. Інтереси ж оборони чи війни наступальної мають будуватися не від логіки протилежного до того, що ворог чинить чи підступно імітує, - а перемога забезпечується позитивністю цілей її досягнення. Коли противник починає виявляти тверезість у позиції цілей опонента, то треба не тільки не заперечувати цю тверезість, а ще й оцінювати її як вимушену спробу заощадити на своїх суто військових витратах. Так, коли внаслідок окупації московоімперією українських теренів чи української історії, у наслідку виїдання імперією українських ресурсів матеріальних чи людських московити нарікають українців ворогами, які замислили щось недобре своїм старшобратам, - то тоді останніх варто по-дружньому привітати за їхню тверезу тямущість.

Аби не бути звинуваченими у розпалюванні війни проти країн та народів, які за дипломатичними та міжнародними нормами не можуть бути атакованими у правах їхньої суверенності, - то нестримні збирачі країн і народів знову й повсякчас, у гібридні прийоми провокують звороту реакцію на свою агресивність. Тож об'єкти московського експансіонізму хибують, коли даремно оправдовуються чи не приймають кинутий виклик. Й коли нарешті збирачам чужого вдається представити себе жертвою чужорідної ворожості, викликаної а чи реальними причинами, а чи надуманою русофобією, - то тоді навала інтеграторів виглядає оправданою.

До апробованих прийомів закидання об'єктові нападу на нього звинувачень у його провинах є ті пропозиції його ошасливлення й спасіння через новації віри, окультурення, просвітництва зі сторони вартостей та звичаїв агресора, відмова від яких виставляється приводом нападу на жертву. Або ж навалу беруться санкціонувати через подання її виконанням боргових зобов'язань та опіки над якоюсь виокремленою частиною народу нападу на нього у захисті етнічних, лінгвістичних, конфесійних, політичних особливостей окремого угруповання із числа громадян сусідньої держави. Пограбування жертви виставляється як здійснення її мрій самознищення на користь збирачів, як збагачення жертви через заміщення вийнятих із неї буцімто гріхів вже на буцімто дари зі сторони тих нападників, які самовіддано не шкодуючи себе пішли на прийняття на себе чужих нещасть.

Тоталітаризмом є зона у якій не відають і не можуть мати розділових кордонів між добром та злом, між правом і злочином, між правдою та облудою, між нормою та катастрофою, між обґрунтованим та вольовим, між логічним та насильницьким, між реальним та психопатичним, між життям та смертю, між мирським та святим, між розумним та містичним, між прагматизмом та утопією, між історичним та потойбічним, між багатством та бідунням, між щастям та стражданням, між розквітом та загибеллю, між достатком та пограбуванням, між родичанням та ворогами, між традиційним та екстремістським, між пристосуванням та пробойовістю, між втечею та наступом, розрахунком та авантюрою, між безпекою та відчайдушністю. Примітивісти та містифікатори лиш тому опиняються на антисоціальному боці, а то й помилковому, бо їхні плани внести гармонію у світ, усіх порятувати, ошчасливити й звільнити від вигаданого ними зла є надміру оригінальними.

Оскільки у завойовників світу не вистачає для цього ресурсів, то жертвою їхнього розбою мають стати залучені задля того його ж учасники, як здобичники трофеїв здертих із них же, але вже за ціну наступної загибелі означених запроданців, які звабилися чудесами невибагливого збагачення, які проблеми власної свободи обміняли на покору займанцям. Циклопічні спільноти, різновидом яких є імперії, творяться відкритим співробітництвом із усіма та усім тим, кого інтервенти згодом неминуче звинуватять у ворожості й перетворять на свій наїдок, себто на труп. Лавина номадизму втягує у вирву свого потоку не так не спроможних на спротив йому, як зваблених обітницями розжитися розбійницьким коштом від ще не завойованих людей і народів, коли у авангардний шеренг агресорів ставлять готових до кар'єрного зростання у інтервенціоністському війську. Особливо відзначеним у замашках безпроблемної співпраці із своїми майбутніми жертвами є московський імперіалізм.

Успепоглинаючий рух зони перебуває у постійному наступові. Тоталітаристи у окопах виваженої осмисленості перестають бути схожими на себе. Обіцяльники чудес, вони ж терористи, нічим не харапудяться. Професійні провокатори генерують безлад, щоб у хаосі антигромадських заворушень вже смертельно ошелешити тих, кого вони ж збурили на оборону. Сьогодні вони цьомкатимуться із проклятими супостатами щоб завтра встромити ножа у кривого брата.

Збурення відрази до усякої впорядкованості у довкіллі викликається не неадекватністю вороголюбників, складнощами узгодження догматів їхньої ідеології та, з іншої сторони, громадських запитів, - аж ворожість месіанського віровчення до усього та усіх перетворюваних на об'єкти знищення саме і є завданням невинуватих фанатиків. Тоталітаризм це не випадкова болячка зловмисності у мізках чудотворців, а це настирливий пошук ними приводу напасти на сусідів. Своім існуванням безумство зобов'язане вмінню робити це.

Аби нажитися на безладі, його й розпалюють з метою викликати у жертв реакцію відторгнення від втоми від беззаконня із заміною кризової безвиході вже на квазіпорядок на диктаторських умовах провокатора безладдя. До ролей арбітра пробираються у спосіб осудження свого ж бандитизму прикритого роллю свого арбітражу. Загарбники сприяють розгардіяшу у стані своїх майбутніх жертв щоб замінити спровоковану війну вже на мирний розподіл майна завойованих на виключно власну користь. Задля ліквідації особливостей українства у інтегральній та непорушній московській імперії московити наполягають на правах інтересів діаспори московських поселенців у недопущенні особливостей українства вже як на особливостях інтересів самого українства. Інструментом недопущення того українського сепаратизму який веде українців до виходу з-під окупації москалів, окупанти висувають той свій сепаратизм в Україні який веде до входження у окупацію москалів.

Не лише обманне подання свого стану як жертвовного, а й практичне потерпання від програшу нападникові породжує і виправдовує реакцію помсти. Мучеництво та мазохістське любування власною приниженістю висуває необмежені претензії на компенсацію. Тож далекоглядні переможці не заганяють супротивника у безвихідь. Комунізм, большевизм, нацизм, агресія рускава міра це реванш відповідних імперіалістів за свою невдачу.

Хоча творці імперій своїм клопотом оголошують передання від себе своїх благ вже на збагачення підбитих ними земель, однак саме зворотні цілі має усяке загарбництво. Попри те що встановлення власного панування над окремими сусідніми народами і культурами видають інтервенти за здійснення мрій народів належати не власним правам і свободам; не зважаючи на те, що власні адміністративні витрати на пригнічення і визиск народів, або ж витрати на війну проти таких же загарбників, які у конкуренції виборюють виключно для себе ту ж саму здобич, називають ці окупанти захистом народів чи визволенням народів як від їх непідлеглої самоправности так і від замахів на неї зі сторони конкурентів, з якими не бажають ділитися добичею; окрім того що за успіхи колонізаторства доводиться платити переданням на користь жертвам якихось поступок та компенсаційних привнесень, аби тим самим утихомирити опір та гарантувати продовження окупації, - однак усяке загарбництво метою має переважання розмірів вилученого із колоній над якістю експортованого туди з метрополії. Одержавлене грабінництво тому має місце, підтримується колаборантами та посадовими запроданцями, бо тримається часто вмілою грою на інтересах і запитах обсаджених імперськими поселенцями народів. Відсутня еквівалентність у зустрічних потоках товарного краму, трудових ресурсів, обміну технологіями, особливостями узвичаєнь у культурі тому є переважно одосторонньою, бо забезпечується переважно такою ж військовою силою спрямованою на придушення різноманітних збурень зі сторони окупованих народів. Колонізатори є ласі на продукти чужої праці, бо таким чином вони заощаджують на витратах своєї. А ще витрати на війну оптимізують у спосіб розпалювання протиріч на взаємопоборювання у таборі об'єктів нападу на них. Силою імперії є знесення включених до неї народів у спосіб нацьковування їх один на одного. І замість того, щоб узгоджувати спільні дії у опорі ворожого для кожної із сторін імперства, то атаковані ним жертви беруться протистояти одна одній.

Реванш проти країн і народів які або спромоглися розстатися з впливами на них московського зверхництва, або вийшли геть із лагерья соціалізму, або викликали трагедію дезінтеграції Країни рад, або ж ерефійцями осуджуються і атакуються як сепаратисти, - ще й на доданок до традиційного антизахідництва вже погроз знищити не лише натівців а й цілий світ, - то ця боротьба за єдинанеделімство, за звільнення світового пролетаріату, за Світову революцію, за побудову Світлого майбуття, за Рускій мір, за мір ва всьом міре проводиться як класовою боротьбою у таборі капіталізму, так і культивуванням міжнаціональних протиріч вже всередині зони тотального єднання. Інструментами тут слугують спецслужби, лівачькі сповідники соціалізму, інтернаціонал чи родичання світових диктаторських режимів; у агентурних психологічних операціях з навішування на ворога звинувачень починаючи від сатанізму і до збиткувань висміювання, - то не гребують терором, диверсіями, підкупом, обманом, включно з військовими спецопераціями.

Коли з позицій ерефійської подоби ординарного московства визвольний від нього рух за українське самостійництво є злочином сепаратизму, а так само порушенням єдинанеделімства атечества є тяжіння до автономізації у національних республіках, краях, областях поскоммуністичного московсько царства, - то триваючі обстріли Краю на його руйнування та заміри на цілковите знищення українства разом із українцями, що ведуться російською армією у особі її бурято-чеченськи-тувінців, ще й з додатковою утилізацією там небезпечних для режиму затятих турбопатріотів московської величності, - то подібне нацьковування одних ворогів імперства вже на других ворогів у їхньому винищенні один одного постає звичайним прийомом сприяння і розпухання експансіонізму. Для ерефійців напруження у війні проти вже явних ворогів у особі українців компенсується одночасними вигодами побіжного усунення вже внутрішніх поки ще потенційних визвольних проти московізаторства рухів народі які не остаточно затратили там свою достатність. Себто поки ще триваюча історична Московія зусиллями та волею українського війська, на доданок до знесення військової помочі українцям зі сторони Заходу, заходилася вже фізично винищувати і затоптувати національні рухи поки ще не конче поросійщених народів зони.

Життєві відносини у рослинному і тваринному світі представляються обмінами смертю, коли одні тілесно поїдають інших, складаючи картинку ланцюгів харчування. І вже у цьому світі живого істоти керуються не лише інстинктами, не лише зациклені на ендемічних ареалах свого мешкання, а – здатні навчатися, відстоювати видове виживання. Й коли особливостями життя вже людського виду є творчість з наслідками продукування світу культури, то дикунством та відсутністю цивілізованості постає не лише канібалізм, а ще й грабіжницьке віднімання плодів чужої праці та експлуаторське насилля над чужими правами й свободами. Хоча окультурені люди та спільноти своїм заняттям і свідомим покликанням мають не віднімання й споживання чужих чи природою даних, буцімто нічийних ресурсів, а продуктивно працюють, - проте перенесена вже у людський світ інерція грабіжництва користується не лише попитом, а й розвивається, і то не лише як ефективний прийом отримання прибутків більших від вкладених витрат, а тому, що без внесків і витрат виробничих прибутків не організувати. Виробниче споживання необхідних ресурсів є органічно вплетеним у індустріальні технології, дослідництво, креативне підприємництво, - проте саме лиш хапання чужого без віддачі є видом кримінальності та виродженням.

Коли м'ясоїди поїдають травоядів без особливих скрупулів взаємних, то вже у світі людей у подібному бізнесові бандитському не обійтися або без спотвореної моральності, а чи без псевдоправових оправдань перетворення ближнього вже на жертву. Аргументами встановлення домінувань над поневоленими, віднімання у хазяїв життя задля подолання їхнього ж спротиву у ході відстоювання порушених агресією прав, доказами привласнення чужого добра висувають: або месіанське самозвеличення нападниками самих себе, або відповідне звинувачення жертв нападу у ворожості. Збирачі чужого не тільки посилаються, претендують, зазіхають на вигадане ними володіння чужим добром як своїм споконвічним та немовбито праведно заробленим, усправедливають себе професійні споживачі тим, що ревіндикують кривне, питоме, рідне, - а ще й на доданок господарям закидають звинувачення у тому, що це вони обікрали означених збирачів чужого, що це збирачі є безневинною стороною потерпання зі сторони зажерливості ворогів, що збирачі лиш відбиваються від свого оточення ворожим табором, що збирачі лиш утілюють своє право покарати носіїв зла.

Так єдинанеделімські інтегратори свою імперську експансію пояснюють міфами стосовно того що: етруски – це руськіє, брити – це вони ж, тільки голомозі, туніка на обеліскові Кірше Мінібаєву свідчить про належність Римської імперії їм же, не кажучи вже про зоряне походження росіян, ображених тим що колись глобальна Росія дісталася ворожим забродам представленим сучасними країнами. Звідси, коли китайська стіна та піраміди майя зведені автохтонами Московії, то з необхідністю: спотворюється перебіг історичних подій; становиться система виховання трудящих з виникненням нової породи людини і боротьбою проти вірувань апокрифічних; погляд повертається до цінностей золотого віку, до укладів передуючих капіталістичній експлуатації; з необхідністю об'єкт нападу демонізується, як розтлінний Захід; а задля цього не обійтися без доблесних Органів, мілітаризації, мобілізації самовідданості під проводом завжди безпомилкового верховновождя. Й далі за концтабірною логікою чи патологіями здоровоглуздя і пристойности.

Збитки для суспільства та його розвитку викликані встановленням одномірного контролю на користь виключного монополіста, - коли бандитом заперечується право, себто можливість оскаржити торжество бандитизму, - полягають навіть не так у тому, що означений насильник віднімає й присвоює чужу власність, як небезпеки заміни господарської власності вже на свавільство торжествуючого бандитизму у тому, що заняттям бандитів є саме споживання чужого, а не організація оптимального виробництва у спосіб перебирання на себе відповідальності за відібрану від господарів власність. Зміни господарів під приводом віднаходження найбільш ефективного у організації продуктивного виробництва могли б бути міжвидовими змаганнями у середовищі еліти, коли б посилення на право віднімати чуже не було б оправдання бандитизму. Збитки від якого навіть не у його протиправности, а у тому, що бандитське споживацтво противне виробництву.

Отримання максимумів здобичі на користь мінімального числа грабіжників і є метою режимів тотального контролю та обліку. Проте організатори нальоту на ті спільноти, де заробляють працею, зазнають невдачі, коли не будуть розраховуватися із учасниками грабежу за тими ж мірками, за якими заробляють атаковані ними спільноти: коли прибутки залежать від внесків. Нездоланною проблемою для протиправного бізнесу із грабіжництва направлено проти правового підприємництва є необхідність саме за нормами останнього організувати грабіжництво. Неможливість не включати вигодоотримувачів профіту від грабежу вже до наступного об'єкта того ж грабежу обумовлюється потенційним вичерпанням інших ресурсів для їх пограбування. Невідворотна необхідність крисяництва є вбивчою для розподілу здобичі па-панятіям. Першою жертвою піратства є самі його учасники, які спокушають себе вигодами різниці між мінімумами покарання за переступництво та максимумами трофеїв від злодіянь, а наступною жертвою спокушених бандитським дуваном стають вже самі здобичники. Звабою вступу до банди є обмін дисциплінарного послуху ватажкам вже на частку здобичі для уцілілих кримінальників. До банди залучають не планами порушення прав тих кого банда обдиратиме, а обітницями справедливої частки вкраденого з погару відповідно до ран отриманих на різанині імущих. Встановлення соціальної справедливості як виду царства Божого і є вихідними кличами з наслідками встановлення тоталітарних режимів. Ініціаторам оволодіння чужими правами, майном, життям необхідно розпалити ненависть до жертв свого нападу настільки, щоб у залучених до планів розподілу майбутньої здобичі не лише зникли сумління у несправедності участі у банді, а й виникла натхненна погорда за покарання вигаданих ворогів.

Так з посиленням на кріпосницьку експлуатацію людей та народів зі сторони імперії більшовики спровокували експропріацію вже як справу легальну, що веде до визволення від експлуатації вже у масштабі світовому, встановлює комунізм із справедливістю кожному отримувати блага за його бажанням. Бандократори змушені були декретувати безкарну сваволю не лише усіх охочих розжитися сусідськими багатствами, а й допустити усамостійнення обсаджених імперією народів. Проте гасла на права ідентифікації метою мали залучення повстанців до безумовного послуху владі і волі експропріаторів, жертвою яких не могли не стати учасники світової революції. На основному етапі революції рядові бійці приватизації понесли присвоєне ними вже до общаку, яким стало одержавлення боротьби проти власності. А потім усі шістки почимчикували на ударні за колючим дротом будови соціалізму.

Дослідники конструюють нетривіальні теоретизування для витлумачення або ж причин терору, - як засобу психологічної атаки загрозами смерті проти ще здатних тримати зброю для спротиву, або ж для пояснення цілей насадження тоталітаристами нетривіальних культів, - аби останніми спантеличити смисложиттєві орієнтири атакованого табору й тим стлумити його опір, або ж із прагнення дослідників розібратися у обзиванні нападниками майбутніх жертв вже ворогами, - щоб цими звинуваченнями оправдати агресію. Дослідники просто відмовляються бачити, не ймуть віри тому, що підґрунтям вишуканих тлумачень тоталітаристами їхнього набігу на жертву є окультурений інстинкт безкарно жувати чуже. Корені тоталітаризму, - з його засакакуванням вже у сферу протиправного, утаємниченого, надприродного, чудесного, метаморального, ірраціонального, збоченського, святого, абсурдистського, позанормального, асоціального, - є банальний бандитизм розбійників.

Багатства зростають від творчої праці їх продуцента, - тоді як результатом присвоєння чужого є віднімання багатств у жертви грабежу. Присвоєння статків не власного їх походження свідчить про недостатність та вади самостійності грабіжника який не може обійтися без чужих ресурсів. Країна яка приторочує до своїх земель шматки від батьківщин сусідів є країною недоробленню, існування якої без анексії сам нападник визнає тим самим сумнівно легітимним.

Оправданням агресії на Захід є ненависть до нього, а успіх агресії потребує західних технологій, - тож виходом із цього протиріччя є піратство технологій у ненависті до них же.

Військові успіхи завоювання, названі збиранням тих земель і народів, яких ще й вдавалося втягувати до лав і потоку підбиття вже наступних сусідів, - підсадили здобичників на наркотик впевненості у тому, що цей процес харчування чужим коштом можна буде продовжувати аж до нескінченности, а тягар необхідності продуктивного господарювання власними силами вдасться замінити самим лиш розподілом віднятого і присвоєного добра. Коли поповнення ресурсів паразитування, - через озброєний потяг любови до майна тих сусідів зовнішніх, яких не завжди щастило ненавистю до них від'єднувати від їхнього майна, - стрічалось і складнощами викликані спротивом сусідів, то тоді фундаментальним джерелом споживацтва слугував для імперського збиральництва визиск внутрішніх насельників цієї зони розподілу. І навіть тоді, коли московська імперія лобом зіткнулася із такими ж конкурентами у імперіялізмі, для яких вже не залишилося не розподілених незайманих територій, то й тоді замість відкриття дороги до розвитку капіталів і внутрішніх продуктивних сил ставкою на збагачення було обрано навіть не просте і безневинне заощадження на виробничих витратах, а – крайнощі заборони самої власності підприємців, звинувачених у відповідних соціалістичних теоріях любови до народу у тому, що цей трудовий народ підприємці обкрадають через надмірність своїх підприємницьких доходів.

Постійний пошук міри між продуктивними внесками до суспільної організації та забезпечення життєвості та, з іншої сторони, отриманими від цього приходами, – можна вважати промотором колізій та сюжетом історичних подій. Кризи, збитки і загибель людей у війнах, виродження і нестачі відбуваються не залежно від здійснення диктатури на користь, а чи колишньої верхівки, а чи нової, яка колишню посуває геть чи ще далі під приводом захисту нею інтересів широких мас страждальців від народу. Успішним бувають ті суспільства, де таланиться віднайти такі заохочення і стимули на сторону енергійних громадян, де б доходи і слава цього громадського проводу не переростали б у перекачування виключно на його користь можливостей кар'єрних зростань маси усіх інших громадян.

Різноманітні друзі народу, самовіддані бійці за народне щастя, апаратні слуги народу добралися до диктатури свого усевладдя через заборону ними життя як капіталів, так і самих капіталістів, буття яких проголошене квінтесенцією народних страждань, а утилізацію капіталів та капіталістів оголосили будівничі комунізму джерелом народних достатків. Але цього джерела вистачило лише на час його витрат. Господарювання, метою прибутковості якого ставиться заборона на його прибутковість, – може не бути ідеологічним абсурдом та унеможливленням господарювання лиш тоді, коли організатори цієї зони контролю за присвоєнням ними плодів чужої праці подаватимуть профіти від свого усевладдя як комісійні від безневинного менеджменту і управління над потоками фінансування і розподілу фондів у цій мафіозній структурі. Не може бути життєздатною спільнота переможного одержавленого бандитизму, у якому б вигодоотримувачами від грабіжництва та одночасно жертвою цього віднімання ресурсів були б парадоксально одні і ті ж самі суб'єкти як об'єкти грабежу. Диктатурі пролетаріату, якій пофортунило експропріювати експропріаторів, після утилізації спадку капіталів часів самодержавства, не залишається інших джерел паразитування як розпалювати пожежу світової революції з підбиттям тамтешніх багатств, або переробляти у джерело доходів сам переможний колишній пролетаріат який став господарем над собою у собі. Не вдасться роздавати соціальні пайки для ошчасливлення ними утриманців, з яких ці самі пайки примусово знімаються у каторжних обов'язках цих же самих мас продукувати ці ж самі соціальні роздачі; подібно до того, як витрати на згодовування масам пайків та самі маси стають просто зайвим обтяженням та непотребом зі сторони приватних інтересів тих, як розподіляють доходи та витрати у зоні. Результатом суміщення у совітському народі як позицій переможця над ворогами народу, так і сировини визиску для продовження цієї боротьби, - то маси саботували працездатність і одночасно вимагали утримання. Зона доходів із самовбивства закінчилася не почавшись.

Так само, як царизм закінчив ані з чого іншого, як від успадкування його багатств більшовиками, так і комунобудівництво закінчилося апетитами наступних приватизаторів.

Для того, щоб переступ та асоціальність відбулися, то їх треба почати. Аби унеможливити відступ у логіці зла і спонукати його послідовне розгортання, - то поки що мимовільних подільників пов'язують конкретною участю у злочині та першою пролитою кров'ю, яка і стає вже не так мобілізацією революції, як революційним переворотом стає за фактом. Чудацькі проповідники, професійні асоціали, безкомпромісні фанатики лише готують нуртування масового роздратування з наслідками мордобобою, тоді як один смертельний постріл неочікуваний може розчахнути двері до прірви у якій будуть занашпачені у пожежі вже мільйони. Коли спалюють кораблі чи мости по яких можна було б ще ретируватися від точки неповернення, коли стає неможливим відмитися від заплямування негідністю, коли зникають нагоди перестрибнути прірву кількома відштовхуваннями, - тоді невідомо звідки зроджується енергетика відчайдухости, ігнорування осторог, тоді сотрясателі смислів та споживачі чужих життів слідуєть приписам віри, яка замістила їхнє сумління, людяність, мозок. Й хай станеться те, що відбудеться.

Жертв тоталітаризму пов'язують нерозривною участю у торжестві тоталітарних жертвоприношень не лише через практику злочинів направлених проти ворогів, а й через залучення до символічної практики сповідального культу знищення вже на ролях ілюзорного у ньому авторства. Більш того, уся маса зеків зони єднання у обітованому чуді зобов'язана бути втягнена у гру перемоги над ворогами лише і не більше як на правах спостерігачів та уболівальників, подібно до маніакальних фанів на стадіоні, яким не уникнути виключно гіпнотичної участі у сакральних жертвних діях, на які паства може впливати лише своїми емоціями з приводу послідовностей ритуалістичної відправи. У офірах обранцям із маси відводиться хіба що показова роль мучеників, тоді як практичні ініціативи пов'язані насильницьким пролиттям вже ворожої крові мають лише посвячені для того вожді.

Тоталітаризм, як мобілізаційне єднання ресурсів нападу, є не самоціллю, аж призначенням цієї зони гуртування бійців є улаштування якомога більшого безладу у стані жертв нападу задля підкорення ворогів з подальшим їх пограбуванням. Долею сповідників остаточного порядку й режиму одномірности є буревії боротьби, хаос руйнування, веремія гвалту, аби серед здійсненої руханини й темряви каламуті уривати і заковтувати відшматоване від об'єктів агресії. Регламент серед своїх це інструмент війни проти чужих. Мир, однакостайність злютованих сил, неприпустимість еретичних хитань та відхилень потрібні нападами виключно у власних лавах, тоді як серед противників їм конче потрібен розгардіяш, відсутність розуміння, взаємопоборювання й розбрат взаємощищення серед противників необхідні для того, щоб їх легше було підбити. Розхитування нормалей тоталітаристи спрямовують не лише на сторону противну, аж провокації, - як регульований безлад, - улаштовують спеціально ще й проти себе з тим, щоб виставити себе жертвою тих, на кого тоталітаристи націлилися як на поживок для себе, щоб подати свою агресію вже за справедливу відплатну акцію, щоб свої зазіхання на чуже зображувати як картинку фортеці у осаді ворожого оточення. У своєму війську тоталітаристам потрібна одність не лише внутрішня, що вона забезпечується втягуванням у злочин нападу навіть пасивного членства секти, коли своїми подільниками вожді роблять усю контрольовану ними масу; а водночас агресори добиваються гуртування довкола себе своїх прибічників та симпатиків вже зі сторони зовнішньої, коли реакцію середовища країн і народів на свій захист від агресії, а то й рішучого спротиву тоталітаристам останні рекламують як казус белі. У банду рекрутують звинуваченнями у пролитті чужої крові, за яку доведеться вже спільно й поголовно відповідати; тоді як у число ворогів до купи збивають тих, на кого огульно навішують гріхи звинувачень, культивуючи ненависть до жертв нападу на них.

Зачислення до злочинців серед своїх, узгоджене із перетворенням на злочинців вже серед чужих, здійснюється не лише через актуальні смертовбивства. Істотним приводом розпалювання війни слугує роз'ятрювання етнічних, культурних, цивілізаційних розходжень між народами, експортування історичних образ під претекстом доскіпування до правди. Перед тим, як стріляти, конфлікти задаються духовною зброєю, через згадування міфів.

Окрім бачень що докорінно міняють точки зору чи шкалу цінностей, окрім відкриття тих природних ефектів на яких можливо вибудувати цілі галузі, - новації досягаються ще й поступовим суміщенням однорідного, аби через експериментальну стихію природно постало плідне та життєспроможне. Як суміщення несумісного дає неживе, так, у свою чергу, й стихія безладу є штучним породженням від домагань запліднення чи щеплення явищ на розмір і якість неприйняттого. Зло світу є цілеспрямованою селекційною роботою від невігласів. Дар божевілля дістається не дарма, а натхненням очманілих. Тотальне єднання усього з усім неможливе без неорганічності.

Пропозиції ризикових сподівань на корисне чудо задаються як покращення суцільних ситуацій у спосіб не прорахований раціонально, є експериментуванням із стихіями, у зневазі до попереднього досвіду позитивів будівництва культури – й тому тоталітарні ідеології безпредметні є провальними й збитковими, особливо тоді як виходять за рамки самої віри.

Як саме московське зібрання поцуплених трофеїв є несправжнім, є імітацією буцімто життєздатної країни, культури, народу, - то й для свого продовження московити домагаються створити для себе сприятливі умови безладу, аби у мутній каламуті продовжити уривати й жувати шматки від чужого. У московитів усе є гібридним: поняття до вчинки, результати. Заміри вистрибнути за рамки прийнятих правил, не зважаючи на прогнозовану при цьому аварійність, московити числять переможним здобутком своєї окремішності. Світова революція, представлена колонізаторською та громадянською війною, є ідеалом московства.

Гібридна людність гібридної країни з гібридною історією та культурою у гібридних ідеологічних цілях веде гібридну війну проти ворогів щоб ті підкорилися любови гібридоносців.

Підкрадаючись непоміченими до здобичі, претенденти на оволодіння усією історією туманять хижість своїх апетитів. Аби втриматися у часі, то кримінальники повсякчас примітивні заміри свого здобичництва доповнюють адаптацією полярних за змістом тез, віддаючи узгодження алогічного вже на відкуп таїнам сакральним, діалектиці, незбагненности фатуму. З цією ж метою неймовірні обітничі, задля недоступности до них зі сторони критки осмисленої, ховають під нашаруваннями адаптації апробованих чеснот людства. Еклектика купчення суперечливих характеристик тоталітарного вчення призводить до відсутности у гібриді хаотизації взагалі якихось характеристик та визначень. Так виявляється, що суспільна низота це суспільний поводитир, щоб збагатитися треба бідувати та жертвувати, інстинктивним маренням надано ваги наукового досягнення, що до оволодіння світом веде аскеза, задля практичних успіхів треба покластися на потойбічні сили відмовивши у спромогах собі, що у руїні суцього ладу народжується звияжна мораль нової люди нового порядку, що обітниця утопічна це на правду, що вороги наступають, обіцянки поділитися із робітниками долею від розграбування з їхньою допомогою поганих класів та рас стає розграбуванням на життя самих рекрутованих до війська, а жертвовні служіння номенклатурної вертикалі влади на користь люблячого народу неодмінно стає поліпшення особистісної наживи слуг народу коштом люблячих їх.

Вдавання до суміші неординарних, екстремістських, нічим не обмежених засобів війни проти противника, включаючи хитрування, обман та вдале використання сприятливого збігу обставин для нанесення вражаючого удару, - є тим заощадженням на наявних ресурсах, яке свідчить про відсутність ресурсів у сторони з гібридного ведення нею військових операцій. Гарантована ж, а не гібридна перемога буде за тим, хто має гарантовану, а не гібридну міць. Шахрайство має обмежений термін використання. Прихильники тотальної війни, які кидають у бій усі свої сили, яких у них навіть нема, - сподіваючись наприклад на спровокований конфліктну незлагодженість у таборі супротивника чи на сприятливе втручання якихось сторонніх, випадкових, потойбічних сил, - мають високий шанс програти.

Тоталітаризм, - як концентрація усіх сил наявних, з посиленням їх сподіванням на чудеса неймовірні, з вдаванням до порушення усіх правил, - викликається до ужитку саме через неміч ресурсу виконати недоступне у нормальний спосіб завдання ненормальне.

Саме з тої підкладки, що винахідники останніх смислів світобуття шокують світ своєю звабною пропозицією чудесно його порятувати від зла, у якому до того скніло це сусідське довкілля, противне запропонованим йому чудам; саме від того, що чудотворці прагнуть увільнити інших людей від перебування у тій неправильній реальності, про гріховність історії якої до того й не здогадувалися учасники свого життя, - то у апетитах підкорити собі увесь ворожий і прокляттям затаврований світ, то у тоталітаристів від початку їх місії нема й не може бути сил на переформатування усіх та усього вже під лекала свого диктату. Тож енергію для атаки абсолютистськими химерами на не менш як на цілий світ можуть тоталітаристи знайти лише у самих жертвах їх атаки, коли атаковані самі своїми руками будуть себе перемелювати у протиріччях провокативно роз'ятрених серед них носіями чудового блискучого Нового світу. Зазвичай суди виносять вирок переступникам, - але режим тотальної тюрми це той випадок, де причинами злочину є віктимність жертв.

Своїми перемогами режим універсального порядку зобов'язаний віртуозності його поводитирів не мати будь-яких застережень від рекругування до своїх лав навіть затятих противників порядку універсального режиму. Тоталітаристи підступно обіцяють що-завгодно, кому-завгодно, як-завгодно з тим, щоб цих жертв ошукання, використаних у грі на вдачу, - неодмінно зарізати зненацька. Витратним матеріалом зони, - активістами зон неволі без кордонів є запродавці, перекинчики, перевертні, ренегати, зрадливці, відступники, відщепенці і опортуністи усіх мастей із числа служителів окупантів. Носії незаперечних смислів та прожекту завершення історії зодягають на себе личину зичности та заприятення не лише для того щоб поближче до себе підпустити жертву, а й самі зображують із себе жертву з тим, аби зрештою вчепитися у горлянку обдурених ними.

Від того, що екстремістські пропозиції рятівного віроучення не вписуються чи вивалюються геть із заведень і затребувань загалу, представляються не поступальним, обумовленим і закономірним розвитком праці попередників, а революційним переворотом, - то брак фізичних сил поруйнувати суцільний стан речей доповнюють рекламою переваг духовних змістів учення на збагачення суцільного стану справ, а вже ідейні незгоди противників утопії беруться виправляти фізичним знищенням цих ворогів.

Для того напів-облуди замішують із напів-правдами, щоб не лише на збиту із пантелику жертву навішати безпідставних звинувачень, а ще й тим самим вже нападникам відрекомендуватися невинними. Веремію улаштовують на те, щоб знесилені там заволали про згоду навіть на диктатуру, як крайньої перехідної субстанції між неможливим і необхідним. Агресори, посередництвом агентури та запродавців із табору супротивників, вдаються до завдання шкоди самим собі у затребуваннях та інтересах спротиву сторони супротивної, - аби поданням себе жертвою мати привід нападу на обвинуваченого у терактах супротивника; а водночас агресори виправдовуються у спосіб подання своєї провокації як шкідливої собі самим з причин вигід її противній стороні; з тим, щоб на неї напасти. Далі зациклення у звинуваченнях за виправдання у звинуваченнях зациклюється у коло, де не добрати різниць між жертвою та нападником.

Позаяк втілення маній та чуд не є можливим, - за визначенням неможливого, - то об'єктом навернення у віру є не лише у першу, а й у останню чергу сама паства вірних. Основною жертвою сподівань на химери є ті, які на це згодилися. Тоталітаристи воюють передовсім проти підбитої ними спільноти сповідників даного тоталітарного віровчення. Активність віруючих у останні смисли йде переважно на самовинищення, на відсторонення від можливостей бути ще комусь окрім себе вигідними й корисними. Першочерговим ворогом є ворог внутрішній. Пік репресій з переслідування невірних може припадати саме на апогей торжества зони. Основними силами вже не так нападу, як охорони тих режимів сповідання чуда, яким вдалося зачепитися у історії як такі, що задовольняють запити на чудеса, - є органи безпеки. Тоталітаризм є справою фахових законспірованих спецагентів.

Вірогідними прикладами нещодавніх провокацій посткомуністичних інтеграторів є: вибухи будинків, заручники у бесланівській школі, теракт норд-остівський.

Прихильники абсолютистських, - тобто остаточних, незаперечних, виключних рішень, - є такими, бо не визнають відмінних правил, ходять поза рамками законів, вдаються до неймовірного задля досягнення мети своїх спрощень. Інструментом і прийомом досягнення суспільно не затребуваних, ідеологічно вигаданих, замішаних на невігластві клінічних марень, є провокація безладу, дефетизм, кризи руйнівні за вимогою чим гірше, то тим краще, - й на цьому шляху множення негативізму та оживлення смерті тоталітаристи не знають стримуючих запобіжників. Однак небезпеки викликання зла у тому й полягають, що з дійсним його приходом не обов'язково станеться діалектична зміна галсу вже на сторону доброчинства. До переступу гармонійно ліпляться саме подальші злочини. У кар'єрах із оціпенілими там ворогами народу кар'єру можуть робити лиш продуценти тих ворогів, громадячи там нові шари як фундамент нового порядку що не матиме відмінних утілень.

Зайняті продуктивною працею бізнесмени та народи певно знають, що співробітництво із партнерами є навзаєм вигідним та благодатним для обох сторін ринку з обміну послугами, тоді як ворожість між контрагентами, створення руїни середовищу шкодить самому ворохобникові. Проте спільноти, які свої прибутки будують на конкурентній співпраці із партнерами й взаємозбагаченні, помиляються, коли вважають що стан ворожнечі також йде на шкоду спільнотам, які промишляють грабіжництвом. Бо саме виставлення жертви ворогом бандита дає останньому виправдання і привід напасти. Ворожість московитів проти усього світу це не їхній гандж, як то вважають у колі західної культури, аж сприйняття світу неприязним чи антагоністичним, культивування ненависті до потенційних об'єктів нападу, зрештою агресія є позитивним здобутком московського здобичництва.

Тоталітаризм, - як домагання усе схопити, контролювати, не дозволяти, стримати, опанувати, підкорити, обікрасти, знесилити, розтрити, централізувати, спростити, - є рухом не так причинно самодостатнім, як є залежною реакцією на пануючий безлад відсутніх розумінь того що відбувається, відсутніх правил і вмінь вправлятися із хаосом. У зоні неволі накладають клейковину незаперечної дисципліни на усе що двиготить саме тому, що там спершу усе ділять і розподіляють знов і без кінця краю, усе є непевним, усе лякає. Відсутність правової власності виштовхує московського поселенця не так за обрїй, з втечею від накладеного на нього зі сторони персоніфікатора усевладдя рабського ярма, як на загарбання у обсаджених землях вже чужого майна, на яке колонізатор має ще менші права. Далі цикл повторюється до ситуації подальшого замішаного на терорі безладу.

Інститути правової стабільності та соціо-політичної інтеграції тримаються на праві власності з недопущенням його порушення зі сторони нашестя розбійників. Большевицька ж революція й була збереженням інерції цього споконвічного у Московії нашестя. Пришестя комунізму у Московії сталося не лише внаслідок незрілості, а то й відсутності інституту власності, у першу чергу земельної, - як комунізм московський у його призначеннях закріпив відміну власності, коли обітницькі соціалізації землі і буцімто безкарного її перерозподілу нарешті замінили колгоспами. Неприсутність виразних розрізень між общинною та власною землею була не лише причиною, а й наслідком удатного перевороту. Селянські поняття справедливості відмовляли поміщикам у підтверженому лише паперами праві на землю, замість того селянські поняття тяжіли до визнання свого звичаєвого права на землю та на продукт своєї праці на землі, - тоді як приватну власність у праві трудового її походження большевики оголосили державним злочином.

Втілювати плани на улаштування розгардіяшу для усіх соціальних інститутів культури та соціальності із заміною їх на обіцяні утопії щасливого завершення історії, а водночас не втрачати прагматики результатів у затіях подібної революції, успіх якої задається неухильним слідуванням реаліям, логіці, запитам ладу проти якого виступають революціонери, - то ці антитези діють на розрив революції. Не завше щастить сполучити, кажімо, світову революцію, включно із руйнування російської імперії, та полюс імперського шовінізму, аби пролетарський інтернаціоналізм стався великодержавством єдинанеделімства.

Аби запроторення мас за колючий дріт не викликало істеричних збурень спротиву, аби юрмище самочинно зачало марити про жорсткий розпорядок зони як про обітований покров зверхньої опіки, аби емпіричні замки диктатури постали вже як замки щастя у емпіреях, подалі від проблем відповідальності людей за власний уділ, а тлум юрби стлумити під манії сакрального тлумача, щоб той укоханий керманіч побивався за недобитків нестатку не керованих свободою, - то для початку варт дибки здійснити глузд, тяму та усяку впорядкованість, треба у кожен дім підселити руїну у побратимстві із рейвахом, необхідно вивести у люди гармидер, аби хоча б доконечним жахом опорядкувати жах без кінця. Й коли нема ворога, ніхто не сахається від приречення на невипрану провинність гріховну, якщо казки не виходять за рамки дитячої літератури, відколи продукують своє, а не нівечать сусідське, коли панує мир, порядок і порядність людяности, а не віра у месіанство узурпатора, - тоді махлярам доводиться воскрешати інфернальні цінності. Криця концтабору тримається на ніжках безладу під накривкою хаосу.

Для того щоб за безцінь скупити чуже майно, то його доводять до банкрутства. Цим займалися большевики, коли розповідали про кризу приватної власности, цим займалися спадкоємці комунізму, коли розповідали про кризу одержавленої власности.

Імперська політика московських збирачів життєвого простору не може мати жодних рацій, окрім: розширення зони нестабільности та воєн країнах ще не завойованих московитами й посилення диктату хапати-непущати у країнах вже московитами завойованих.

І у деклараціях віроучительних, і на практиці загарбництво тих, хто намагається стягнути усі світи собі у пельку, видається спрямованим на полювання за чужим, на пошук нових жертв серед імущих, на підготовку нових походів, - проте помиляються ті, хто світоглядні догмати режиму безмежної агресії береться прогнозувати та намагатися ввести у рамки осмислености навіть за характеристиками агресивности учення, навіть за особливостями непередбачуваності вчинків режиму, навіть у спробах визначити хоч якісь закономірности особливостей тоталітарних режимів. Бо ті, які заміряються на осягнення для себе усього без перешкод для свого свавільства, задля цього не зважають ні на що. Догматам віровчення тому вдається втримувати за собою слухняну паству, бо цинічні керманічі віровчення у своїх прагматичних керуваннях паствою знаходяться поза впливом догматики. Догмати не лише як рятівний круг, а як ланцюги накидаються лише на під'яремну масу віруючих у вірування. Незмінність змістів догматики існує лише для незмінних у знетямленні. У спілкуванні з тоталітаристами не можна, - у передбаченнях того що зараз чи згодом утнуть тоталітарити, - не можна спиратися ані на змісти їхньої догматики, ані на зміни трактування ними своєї догматики, ані на задумане ними поза їхньою догматикою, ані на наявність у збирачів взагалі самої здатности мислити.

Концентрація усіх зусиль та вчинків прибічників секти на одній та виключній настанові звичайно ж допомагає їм у боротьбі проти оточуючого їх противного їм світу, коштом перемоги над яким і ціною споживання якого сектанти забезпечують собі процвітання. Криза є природним середовищем виживання тих, хто не так виживає зі світу впольовану ними дичину, як харчується цими упокореними та експлуатованими рабами як найдком, - бо у збаламученні обставин легше полювати. Бо за умов беззаконня, знесилення опору жертв, взаємознищення об'єктів атаки у спровокованій серед них війні, - дичина дістається сектантам легше. Ворохобники баламутять та революціонізують усе те що їм не поки ще не вдалося висадити та підірвати у їхній змові проти світу. Бо за умов нечинности законів, що стоять у охороні прав та громадських свобод, то бандитам легше диктувати свою безкарність. Тоталітарні учення, як світогляд тваринного дикунства, - облудно замасковані диктаторами під поміч страждальцям та низоті, - безпосередньо спрямовані проти тої моральности людства, за якої надається поміч усім покривдженим та віддаленим від користування успіхами прогресу. Щоб вдало завалити жертву, то хижаки присипляють її увагу не лише маскуванням нападу, як ще й зображують із себе наживку. То лише примітивні бандити задовольняються безладом, а вишукані бандити будують новий порядок.

Антисистемна змова проти старорежимних порядків метою має не примушування їх до реформ, аж навпаки: у домаганнях не лише докорінно змінити, а знищити суцільний істеблішмент, - то політикою цих антиопозиційних змовників, які пориваються до виключно свого усевладдя, є створення завад модернізаційному реформаторству, дії на поразенство своєї країни за принципом чим гірше – тим краще, аби провокаційне стимулювання конфліктів, криз і братовбивчої ненависті працювало на злом чинного проводу. Заколотникам, у ситуації роз'ятраеного ними безладу, легше буде імітувати із себе рятівну третейську силу, на диктат якої доведені до відчаю верстви будуть готові пристати. Під видом ліків на хворобу заколотники виступають видом хвороби.

Ідеологічне вигадання ворогів, фізичне їх знищення, хапання заручників, звинувачених у злочинах до яких ці жертви терору не мають стосунку, – є для тоталітаристів не ексцесом революції, а її реальністю, її спричиненням. Замір на вбивство передує у нападників його оправданню нападниками. До насильства і беззаконня вдаються від безсилля слідувати належним правилам. Деконструкція є рафінованим революціонізмом. Тоталітаристи просто починають вбивати, і то вже не конкретних посадовців, а в усе зростаючих масштабах вже цілі маси об'єднанні придуманою для них спільною філогенетичною ознакою ворожості починають геноцидно винищувати просто тому, що іншими способами впливу на реальність за її законами тоталітаристи не володіють.

Проте глибинним підложжям негативізму, стихії нищення, самоусвідомленню себе демонічним суб'єктом слугує наділення цими повстанцями проти реальності самих себе вірою у свою окремішність, сингулярність, у статуси бути тим антиподом історичної реальності, який має покликання й дароване надприродними силами право змінювати та навчати цю історичну реальність, включно із трансформацією самої природи речей. Удатні руйнівники виходять лише із сект месіанських. Віра у праві закопувати усіх і усе вороже тримається вірою своєї богоданої-інфернальної правоти тріумфувати зверху понад могилою. Загроза полягає не лише у тому, що тоталітаристи прагнуть відправити живих людей вже у небуття, як, головню, у тому, у що ж тоталітаристи прагнуть перетворити ще уцілілих.

Додатковим резонансом посткомуністичної сверблячки московського збиральництва є сумління сукупного Заходу дати задній хід тій своїй перемозі над совСозом і лагерем соціалізму, яка уразила не лиш совковий комунізм, як представлену ним історичну Московію. Реваншистам дають на розтерзання певну частку затруєних русизмом декларативно самостійних регіонів для того, щоб не викликати мілітарну звернену вже на власне Захід реакцію відплати Федерації за поразку апетитів комунізувати, себто помосковити цілий світ. Московію утамовують підставляючи під її афронт донедавні її ж, але на разі вже не її, колишні її території. Збирачі відправляються у похід вже не під прапорами звільнення від експлуатації саме класу пролетарів, а – рятуючи від місцевого національного гніту тих громадян вже незалежних країн, яких федерали не лише оголошують саатечественніками, аж ще й беруться вже зброєю захищати розделений народ. Посткомуністичні рецидивісти кремлівські зваблюють своїх жертв іти на поступки через обіцянки домовитись на базі компромісів взаємних, водночас висуваючи до своїх жертв ті нові претензії і зазіхання, які завжди за усіх умов будуть перевищувати можливості жертв замиритися із московцями. Агресія оправдовується правом самовизначення зі сторони тих любителів великоросійства, які у якості діаспори обсіли визначені й визнані у своєму суверенітеті держави та народи. Урок потурання постдемократичному тоталітаризму нацистському, - де рахунок пішов на десятки мільйонів які пішли із життя, - не пішов на користь тому ж Заходу, який знов із чуття своєї провини над переможеним агресором, задля встановлення рівноправних відносин та взаємовигідного порозуміння потурає вже посткомуністичному постдемократичному московському збиральництву.

Прихильники рятівного чуда атакують неправильні на їх думку суспільні установи, знищують державу, закони, мораль, звичаї, людей. Але легітимність і захист зі сторони має тоталітаристи можуть мати лиш як патріоти й спадкоємці того, що вони до того побивали.

Потужним аргументом на користь організаторів дисципліни є те, що вони організують дисципліну, себто вибудовують практику культури у риштуваннях раціонального пізнання тої реальності, яка ще залишається невіддільною у самодостатності її випадковостей. Бійка проти випадкового та випадючого геть з-під нашого контролю могла б бути ходом культурних зростань, коли б вже включене у раціоналізм містило б мінімуми виключень з нього, коли б нарощення контролю як поступу культури максимально відповідало істинам у природі речей та подій, коли б історія пізнань обмежувалася б її досягненнями, а не була б зарезервована саме за випадковим. Потреби осягнення випадкового є противником тих простих рішень, які зрештою й розруйнуються означеними потребами ще більш достеменних пізнань. Будівництво культури не є фікцією, культура вміщує у себе повноти досягнень у забезпеченні тих потреб суспільства які є доведені природою речей, утім випадок, боротьбу з яким організатори зони оголошують своїм завданням у претензіях очолити тою боротьбою прогрес, належить хоча й ще не освоєній, але достеменній реальності, себто випадок є резервом та достеменністю свобод. Правила, особливо з числа надміру примітивних та таких, яким не відповідають події, можуть бути більшим нещастям, ніж той безлад, на регулювання якого означені псевдоправила спрямовані; а ринок, як нескінченість домовленостей серед проблем, може претендувати на більшу комфортність для суспільних відносин, аніж наджорстка їх регулятивність з відсторонених від суспільних запитів позицій. Той, хто має справу з випадковим, - той обмацує достеменність за поверхню таїни. Любителі достатності простих рішень не лише залякують публіку випадковістю, а й провокують безлад, аби втомлена безладом публіка сама запросилася під опіку жорстких правил, але у тім то й полягає помилка примітивістів, що їхні пропозиції не можуть впоратися з надміром випадковостей та виключень із їхніх спасительних рішень, коли примітивісти беруться виключати випадкове простим його вбивством до смерті та руїною, коли руїна та *смерть* суперечливо щодо замірів рятівників людства й стають максимумами невідконтрольного життя та культурі.

Оскільки рятівні ролі тоталітарної організації особливо відтіняються на тлі загального занепаду та метушні, то провокування та загвинчування розбалансувань у суспільстві практично стає виключним внеском у суспільну практику з боку мрійників про новий порядок. Оскільки впорядкованість видається атрибутом культурного поступу, то безлад у його представництві тоталітаризмом, маскується під види упорядкувань. Оскільки власні внески до користей прогресу даються тоталітаристам важче, аніж ріжнобічні вилучення геть із прогресу вже на власну користь, то тоталітаристи саме цим і переймаються. Тоталітаристи працюють із матеріалом соціальних нещасть, але прості та спрощені рішення внесені туди у спосіб офіри одних видів безладу на користь інших задля зменшення безладу на загаль останній лиш суперечливо й посилює, оскільки розв'язанням проблем стає пропонування їх вже на вищих, а не на тих самих рівнях поступу у провокуваннях тоталітаристами міжособної війни на самонищення. Надмір примітивних відповідей на виклики випадкового, що їх пропонують примітивісти, суперечливо стає ще більшим нещастям порівняно з неприйнятністю тих випадковостей, з якими примітивісти воюють. Сміливість самовпевнених у власній відповідальності може вторгтися у довколишні свободи не далі впевнення довколишніх інших у достатності їхньої власної компетентності, бо із тої бійки може народитися гірше від розмаїтих пропозицій на розвитки: може народитися помилкове.

Тоталітаризм, себто безмірна масштабність регуляції соціовідносин аж до замірів на регуляцію того, що випадає геть із підлеглого компетенції, саме й має метою засвідчити ворожість останнього, а не встановити усезагальний мир. Тоталітаристи навалюються із своїми вказівками у ворожі їм царини саме для того, аби спровокувати ту війну, яка і є призначенням тоталітаризму як вчення на виправдання полювань за чужим майном. Коли примітивісти шукають ворогів, виставляючи вбивство ворогів як запит на праведність, то чинять вони ніби противне їхній безмірності не від невмиць, а із підметних мисливських потреб.

Тоталітаризм це той період, коли соціальна структурованість представлена інтересами еліти замінюється на владу охлосу посилену тим вождизмом, що береться представляти інтереси охлократії; це період спантеличення, заблукань у безвиході, розпачливої затрати цілепокладань, що лише посилюється аж до дієвих втілення ходінь не туди, де треба, коли суспільство спокушається утопічними цілями; це період кризового виродження у руїні усіх випробуваних соціальних інститутів, коли виходом із тої загальної деструкції покладається жорстка дисципліна, яка суперечливо до замірів лиш посилює дезорганізованість; це прикритий оманами торжества свободи період свавільства, відміни законів та правил, нищення навіть моральних норм, коли безлад у громадських відносинах та у душах людей не лише стримується насадженням звичок до тюремної зони, а лише доводить втому від хаосу до краю і далі; це той період, коли принесення універсальних цінностей у пожертву практичним результатам суперечливо унеможлиблює критичні погляди навіть на означені буденні кроки; тоталітаризм це той період, коли рухаючись у екстремізмі невідомо яких прогнозувань недослідженими шляхами незаними прийомами саме там успішно й опиняєшся.

Тільки не варто пересічній публіці втішатися думкою, що вбивча жорстокість з якою одні примітивісти винищують інших своїх конкурентів як єретиків, там же й завершиться й не вихлюпнеться на публіку зігріту вірою у свою віддаленість від означеного криміналітету, який набирає силу у означеному недемократичному самовинищенні подібних собі нападників на публіку, - бо гартування бандугруповання, яке не лише вижило, а й як монополіст удавило усяку опозиційність собі стає найбільшою загрозою для публіки відстороненої втручаннями права вже у логіку кримінальності. Послідовністю спрощень буває лише загибель.

Даремно любителів простих рішень звинувачувати у їхній нечулості до реальних потребностей та у їхній ставці на чудеса, бо тоталітарні ідеології і є адекватним інструментарієм на зміну парадигм, коли професійні революціонери ніде ні за яких умов не знайдуть доказів на улаштування перевороту, окрім як у власній світоглядній релігійного гатунку впевненості на переворот. Тоталітаристи вдаються до чудес та до насильств, бо їхній екстремізм не має розумних обґрунтувань. Позакритичні вірування стають потрібними там, де не знайти підтримки у обставин.

Оскільки у законний спосіб не можуть стати першими ті, які згідно своїх талантів заслужено є останніми, то останні потребують не просто революції, а перевертання догори дригом соціальної динаміки, - але силою гвалту та протиправністю винищивши власне еліту псевдоеліта потребує вже *стабілізації*, заборон на критику, недопущення перевірки з боку ринку саме гідності та доказовості обсаджень босотою царських місць. І це досягнення засобами зони незмінності випасу підданих зверхності вождівської хунти, неможливість подолати освячену псевдоелітою стагнацію, остаточне вирішення за людей їхніх призначень й слугує суперечливо енергетикою на ліквідацію означеними кар'єристами протівної їхнім талантам зони вклякlosti у званнях.

Творці майбутніх зон неволі свої пропозиції позиціонують як такі, що збагачують доступний суспільству досвід, оскільки від останнього є відмінними тою своєю революційною новизною, яка випадає із доказових для суспільства потреб та необхідних запитів, - але саме тотальні наполягання на неординарному й слугують, суперечливо щодо сподівань на збагачення, інструментарієм урізання суспільства на його доказові реалії, які офіруються їхнім винищенням вже на користь доказів тих пропонованих революційних відкриттів неможливого для суспільства, які уможлиблюються робом унеможливлення вже суспільства. Екстремістський революціонізм, який нараджує осяйні у їхній простоті чудеса замість адекватного і тому проблемного розв'язання дійсних викликів, є реакцією не лише на зупинення чинних суспільних відносин, а й на їх ліквідацію як таких, що не відповідають чинності означених химер. Платою за заковтування наживки неймовірного та такого, що розриває усі зв'язки із суцим, стає досягнення того вже у тюремній камері.

Хоч тяжіння любителів простих тюремних рішень до догматизації своїх фікцій винесених у історичне потойбіччя, аби манії не стали об'єктом критики, пристрасть до ретроградства, аби поступ свободи не протаранив мурів зони, слабування на консерватизм аж до знищення усіх життєздатних соціальних установ, аби останні не противилися стабільному тренду на експансію концтабору – й видає підсвідомі чуття тоталітаристів на їхню сторонність доказовим запитам суспільного устрою гідного вільних людей, коли тоталітаристи борються з останнім, аби затамувати власну ворожість суспільству, проте призначенням тоталітарної ідеології є обґрунтування полювань за сусідським майном, що передбачає пряме заперечення нормалізації відносин добросусідства. Тож постійне ревізування правил, провокування пертурбацій та змін парадигм, відкидання норм та підміна їх на свавільні рішення та закони із довільним їх трактуванням є не фортелем самої лиш психопатії, як перманентна революція є технологічною необхідністю обґрунтування пограбувань як способу видобування ресурсів тоталітарним режимом, аби невинних не було.

Універсальне визнання бунту правочинним та добродійним потрібне будівникам тюремної зони виключно у вузькому періоді будівництва зони у спосіб знесення геть усіх цінностей та визначеностей, після якого зонотворці стають затятими борцями на будь-які прояви невдоволення на порушення призначень тоталітарного режиму на угроблення усяких порухів не вписаних у визиск в'язнів; призвідникам спрощень суспільного організму до чуда неймовірного у житті та невідворотного у смерті ходить за тотальну провокацію безвідповідальності, але не тоді, як вони встановлюють свої панування у зоні тюрми, якою примітивісти заміщають винищений ними суспільний прогрес; тоталітаристи є ненависниками усіх суцільних порядків, іменованих ними трагедією, ілюзією, беззаконням, але не далі від того, як вони насаджатимуть любов, необхідність, узуальність зведених ними для суспільства стін в'язниці. Руйнування геть усіх громадянських установ, елімінування усяких кордонів розрізнь між речами, скасування правил безпеки під претекстом торжествуючої свободи потрібне уніфікаторам для занурення у смерть самих розрізнь між правдою і кривдою, аби перемішані критерії на істини та омани вже не завадили замішувати у танцях безладу й інші події, зробивши хапання чужого безкарним, коли насилля свавільців підміняє загали права. Манії насильників щодо натуральноприродности та доказовості їхніх утопій доведені до того, що примітивізатори вважають своїм правом застосовувати силу у винищенні прав тих, кого тюремоторці вважають хибними та негідними життя. Самозвані рятівники світів вважають, що їм достатньо буде просто репресувати нескінчених та усе зростаючих у числі й підступности ворогів й нічого не робити окрім вбивств, як обітниця комунального щастя тут таки й настануть самі собою. Зодноріднення усіх визначеностей вже у зоні універсального насильства, уніфікація усіх цінностей вже у беззастережному терорі, атомізація до станів смерті навіть понять про гідність – має метою прислужитися навіть не самому хаосу, як і хаос поставити на службу знищення відмінностей між добром та злом. Тоталітаризм є завданням кривди не лише на конто людських володінь подіями, а, головне, - й на не володіння правдою. Від відкидання понять про істинне та хибне хоча й наступає ілюзія свободи, однак та імітація не стриманих усеможливостей не є спроможною повноцінно підмінити собою фактичність істинного та предметну дієвість оманливого. Від універсального бунту настає унікальна тюремна зона неволі. Крамарі відчаєм провокують заколоти та невдоволення, без яких вони не узурпують суспільний провід, проте професійним галапасникам настанова на кризу потрібна лиш як засіб досягнення режиму замороження суспільства, бо живі суспільні розвої неодмінно сковирнуть нападників та пастирів неймовірного. Крамольники збурюють усяку вираженість, висаджують лояльність, протестують проти стабілізації, - але не тоді й не там, де й коли революція має інерцію продовження у вже освоєних режимом царинах. Будівники комунального щастя вважають бунт праведним не тоді, коли вже вони дісталися до свого виключного усевладдя. Ті, які не лякалися повставати навіть проти осмисленого та доведених законів згодом починають крамолу проти себе шукати й там, де її не було.

Усі традиційні установи, від моралі та традиційної віри аж до вказівок науковцям, доводяться примітивістами до станів безладу та руйнації для того, щоб пропонований виродженцями крам був прийнятим з боку суспільства, аби встановити верховенство неадекватного та аномального, аби із атомізованої сировини сформувати більш жорсткий та одномірний порядок, підлеглий рухові пальця номенклатурного вождя. Зонотворці усе калічать саме для будування кримінального режиму, який не міг би триматися у обставинах із непоруйнованими та затребуваними соціальними зв'язками. Й коли зароблені за віки моральні цінності та психологічні настанови добра є підвалинами будівлі соціальної, то саме моральний нігілізм, бунт проти освячених порозумінь є головним об'єктом атаки з боку професіоналів від концтабору, коли із висмикуванням наріжного каменю гуманізму обрушуються відносини життя та прогресу. Для перетворення історично доказових реалій та діалогів суспільного життя вже у символічні ритуали у зоні, - то насильникам від ідеології потрібно ті реалії винищити, аби сповідання порожнечі стало фізіологічною потребою вірних зоні. Фахові опрошенці переводять законність на ніщо навіть не тому, що та заважає встановити порядки беззаконня, а тому, що тоталітаристи просто винищують геть усі процедури, традиції, норми демократії, ринкові відносини прийняті у вільному та відкритому суспільстві, бо примітивістам заважають усі ліміти, кордони, обмеження як такі, що не дозволяють спотворювати істини не химерні, бо містифікаторам завадою є раціоналізм з його впорядкованістю, бо насильниками шкодить необхідність рахуватися із реальністю не тюремною. Ідеологічним виправданням безладу, що його втілює рух тоталітарности, є та боротьба з ворогами, яку подають боргом тоталітаризму заради ідеалів ошчасливлення усіх. Необхідність бійки з ворогами у ім'я таких же вигаданих ідеалів спасіння від вигаданих гріхів саме й легалізує рух безладу, що його тюремники провокують задля припинення усяких свобод. Претенденти у вожді провокують безлад навіть не з самих бажань запопасти те, що їм не належить, а передовсім від того, що їх просто нудить від буднів у неадекватній належності вождів тому, що треба здоровим людям.

Кількість трупів та уламків від вбивства соціальних інститутів були б меншими, коли б вождів тоталітаризму елементарно притягали б до карної відповідальності за розпалювання ними неприпустимої у правових державах ненависті до ближніх, - коли послідовники Леніна злом світу кваліфікують капіталістів та усі відмінні від партійної згуртованості довкола вождя верстви, а послідовники Гітлера за таке вважають євреїв та інших унтерменшів.

Свою культуру люди будуть задля добра людського і зміни туди вносяться саме для вдосконалення культури у її добрі, - тоді як доказова база неадекватних, незатребуваних, бездоказових, помилкових, руйнівних для культури тотальнопримітивних пропозицій будується виключно на оголошенні досягнень попередніх поколінь вже за щось помилкове, з виключенням самої історії геть із цих вигадок містифікаторів, які облудно видають за пропозиції не просто прогресивні, контекстуальні, а й докорінно рятівні. Зміна правил, устрою, стандартів суспільної історії слугує не лише тлом чи умовою встановлення влади насильників, а ще й ціллю. Безлад це правило тоталітаризму. Одним крилом втримання узурпаторами усевладдя своєї зони насилля є виведення з-під критики тих утопій, які увічнюють та освячують усевладдя зони, які грою догматичних постулатів підмінюють історичну реальність, - тоді як другим крилом диктатури диктаторів є постійна зміна правил та законів функціонування суспільства у якому тоталітаристи правлять бал. Вождям потрібен безлад, себто перманентна зміна правил на свою користь, бо навіть за правилами зони вожді програють у конкуренції навіть із зеками. Без свавілля тюремного начальства жорсткий для зеків розпорядок не встановити. Зміна правил під час гри це запорука виграшу махлярів.

Щоб структуроване на спеціальні установи, професії, галузі суспільство розвинуте увігнати вже у інтегральну єдність примітивізму, то доводиться усе перетерти на порох, надурити, довести до безпам'ятства та забуття, аби із сміття спаяти однорідне. Потрібне не лише вивертання прогресу, а його загибель, аби повернутися до симбіотичної минувшини.

Конструктивним збагаченням культури стають ті ще не бачені новаторські відкриття, які базуються на досягненнях попередників, є реальним удосконаленням інформаційних кодів передуючих винаходів, відповідають запитам на прогрес та людяність, є підтвердженими логікою фактів, закономірністю у природі речей, являють собою поступ пізнань та вмінь, а не є фантазійними мареннями, помилкою, цілеспрямованим ошуканством. Навіть ті порські прориви до вищих шаблів розвитку, які відкривають кардинально нові шляхи і перспективи, змінюють парадигму розв'язань проблем та світоглядних підходів, які у перегляді успадкованих знань роблять їх лиш фрагментом вже інноваційних законів, - є зобов'язані своїм становленням саме відпрацьованим і закономірним для свого часу успіхам попередників, чії труди можуть затратити актуальність поза межами їх доцільних використань, але у контекстах атаки на таїни та неосвоєне не були направлені на щось недобре. Навіть богоподібні можуть неумисно помилятися, але вони не можуть бути зловмисними. Пропозиції змін мають бути аргументованими не лише реальними можливостями втілення проектів, як ще й наслідками адаптації суспільним загалом з користю для себе цього запропонованого йому товару. Сама ж лише недогода чи нудьга від сушого порядку речей запліднена на необґрунтовані фантазії під виглядом годящої відповіді альтернативної до некоректно сформульованих питань та претензій породжує лиш нелімітовану ненависть на дійсність із зазивання на неї руїни та заміни її вже на утопічні марення із зобов'язанням їх здійснення. Наведення неконструктивної критики стає доведення зла. Суміщення достатності невдоволення та недостатності його задоволення засобами конструктивними породжує вибух суцільної руїни та негативізм. Чудеса є спеціалізованими на запереченні того, що не відповідає їхнім змістам, себто на переслідуванні реалій історичних. Свою ідентичність нісенітниця заслуговують ворожістю до ворогів чи до того, чим вони не є, а не є явленими успіхами фахової кваліфікації їхніх авторів у суспільно корисному розподілі праці. Енергетикою революціонерів, спеціалізованих на лузерстві та невмінні бути корисними у відмінній від махання сокирою справі, є необмежена у часі ненависть до абикого безвідносна до будь-чого. Зона спирається на фундамент ворогів, без яких вона зависає у порожнині непотрібності нікому ніде ніяк. Зона процвітає на перегної утилізованих нею решток від уламків культури перетвореної у послід. Лише смерть може бути універсальною відмичкою як відкриває фактам прохід у неіснуюче. Утамувати утопії може лиш згин дійсності достеменної. Й хоча безумства можуть на якийсь час аварії набути реалізованих втілень та оживлень, але зворотного переведення дурниць ілюзій вже у підсумок окультурення бути не може. Не повинно бути.

Змістами чудес, якими пролази разом із кримінальниками заходяться спокушати публіку та провокувати збурення, є навіть не твердження полярні щодо узагальнень маркувань перебігу суцільних подій, - аж змісти спасіння від вигаданих пройдами жахів та гріхів світоустрою конструюються за імперативами чуда та логікою надприродного, ще й з вірогідністю ворожбитства за підкинутою до гори монеткою. У руїни, окрім неї, нема зобов'язуючих лімітів та закономірного.

Ріст спеціалізацій, удосконаленням і множенням яких представляється культурний прогрес, не залишає місця для запізнених у відповідності його вимогам. Й тому до нього примітиви ставлять не лише ретардантні вимоги, не лише не сприймають поступ у подобі його виразно окреслених досягнень, як реакціонерам потрібне руйнування культури із перетворенням її у поживну для себе пульпу. Упослідження цивілізаційних досягнень вже до стану руїни та екскрементів лише розширює кормову базу для примітивів. Примітиви ще й хизуються своєю невибагливістю, вмінням виживати там, де середовище є вбивчим для тої публіки окультуреної, яку ненависники спеціалізацій спеціально винищують. Тоталітарне єднання усього з усім і представляє собою субстанціональний хаос. Бандитизмом є талант кормитися із вигрібної ями. Коли катастрофа очищає світоустрій від усяких норм та порядків, не залишаючи їх конкурентами для бандитів, то останні саме цього й добиваються. Зона це рідна домівка для зеків, як домагаються зробити для себе рідним весь інший світ.

Хоча термінологічне означення зони загальної неволі підкреслює саме загальність зв'язку для усіх посаджених на корабель фіктивного порятунку, проте нещастя зони саме й полягає у виразах приреченості на лихо для того та тих, кому було відмовлено у плаванні до осяйних химер спасіння від таких же вигаданих нісенітниць. Не мара про одність без виключень, а виключення без надії на єднання – є більш годящою характеристикою ефекту тоталітаризму, що зводиться до того, аби відкряти й спрямувати у напрямку до могили якомога більший обсяг проблем культури, яким примітиви не можуть дати ради. Цільовим призначенням сповідувань чуда є не спільність вірних у любови до нього, а розподіл у ненависті із усіма ворогами, які не розподіляють із фанатиками упередження останніх, які не лише не мають права брати участь в учті обраних, а й призначені для останніх на жертвоне заклання. Змісти тоталітарних віровчень це не пропозиції того, чим можна збагатити людство, а це пошук й маркування тих, чийм коштом можна було б авторам чудес пожитися. Тому заміри тоталітаристів видаються їм обнадійливими, що свої апетити хижаки задовольнятимуть за рахунок приречених на безнадію. Тому чергова догматика стає системою збагачення для тих, хто оголосив себе світлом світу, бо забезпечується вона енергетикою тих кого кидають у пільму знищення. Тому тоталітаристи афішуються як додаток, бо вони є від'ємною величиною для підлеглих їхнім стихіям зажерливості. Творчість любителів неймовірного полягає у відкритті ними наявності не просто зайвого світу у собі, як того, що вони просто таки зобов'язані знищити для устрою вже себе на світі. Задля того, щоб загарбникам безкарно ковтати чуже як своє, то потрібно провести технічну операцію відділення самих себе, - як провідників місії порятунку, та, з противної сторони, відсепарувати вже супостатів, - чийм трупом буде місія забезпечуватися не лише фізично, а й у смислах порятунку. Особливо переконані у своїй святості вірять не лише у свій обов'язок споживати призначених ними у вороги, як ще й переконані у тому, що ворогам, - з відчуття трепету перед величчю носіїв фатуму та порівняльною ницістю ворогів, - самим ворогам треба було б самочинно удавитися заради добра тоталітаристів.

Всупереч задекларованій програмі згуртування, - усякий тоталітарний регламент є зведеним на його неповторній окремішності у цілях відсікання геть із цитаделі віровчення саме сонмища сфабрикованих ворогів та фіктивних конструкцій світового зла, представлених історичною реальністю, за виїмкою із останньої саме об'єднаних самовідданістю тій дисциплінарній зоні, якою містифікатори беруться виправдати перетворення у свій наїдок саме вартостей історичної реальності. Тоталітаризм це суцільний сплав у одноцілісність того, що примітивісти висмикнули із реальності як рятівне чудо, прирікаючи усе від нього відмінне вже на смерть. Із культури загнивання тоталітаризм заквашується у обставини розпаду вже цілеспрямовано провокуючи кризу представлену протиріччями та неузгодженнями. Розподіл суб'єктів суспільної драматургії на непримиренні угруповання: віруючих та усіх інших, з метою нацькувати їх один на одного у розбраті, у несумісності, у взаємознищенні, - не лише передуює виникненню тоталітаризму, як його спричиняє та зумовлює, вже як травний процес споживання ворогів, призначених на єретиків та гріхководників, заради їх знищення. Тоталітаризм це там де нема людей, а замість таких залишилися лиш два конфліктні табори: спасених та допоки ще не знищених ворогів народу. Щоб бути ворогом народу, то достатньо належати еліті або володіти майном так само беззаконно, як це намагаються довести ті автори тоталітарних вчень, роль яких як санітарів суспільного устрою могла б бути корисною, коли б – не була б прикриттям їхньої зажерливості. Самозвані прихильники єднання здебільшого тому й вигадують суцільний розбрат, - у спосіб вказування на недоліки громадських відносин викликані ігноруванням останніми рятівної ролі означених прихильників єднання у чуді віровчення, - бо пропагована необхідність соціальної війни та революційної зміни парадигм на користь місії ілюзорного ошасливлення радше за усе є спотвореним відображенням ординарної і незмінної проблематики змагань між стратами. Без закидів нормальним людям у їхній несхожості на сектантів останнім якимось незручно присвоювати майно і статуси людей нормальних.

Приведення до смерті жертв, на яких напали революціонери, є для останніх прирощенням їхньої паразитарної життєстійкості. І лише для тих, з кого перекачали ресурси вже на користь означених споживачів, то негативізм, як основоположний напрямок роботи означених прихильників спрощення, відображується збитками. Грабунок є нормальним бізнесом для не нормальних у справі продукування цінностей. Комплот є праведністю несправедливих.

Тоталітаризм, як механізм втримання виключної влади за допомогою чищення ворогів терором та прибічників вже робом обману, - є похідною функцією запобігання повстанню мас невдоволених застосуванню проти них тої програми негативізму, якою не може не бути замір тоталітаристів переіначити устрій світу та історії. Оскільки примітиви нічого конструктивного, яке б стало додатком розвитку до досягнень культури, запропонувати не можуть, то уся енергетика самозваних рятівників світу йде на очищення світоустрю від непотрібних та шкідливих, на думку опрошених, його змістів та наповнень. Але навіть для самих революціонерів, - то ризики ремонтування того що працює полягають у тому, що у веремію бунту нищення включаються із правами жертви й самі очільники та провокатори розрухи, торжества протиправности, знищення усього та усіх. Тож фасом усунення тих ризиків руїни які вважаються неприйнятними є перероблення руїни у прийнятність, у мету повстання усіх проти усього, з винагородженням уцілілих та повержених вже на розмір і якості хаосу. Більш того, заколоти на зміну еліти що присмокталася до годівниці владовласности, стають приреченими на невдачу тоді, коли призвідники бунту дбають за продовження свого особистого життя та збагачення його на здобич внаслідок повстання, що його вдалося утнути через демагогічне нав'язування невдоволення спрямованого до передуючого істеблішменту. І лише свідомі й підсвідомі самовбивці є очільниками означеної акції, велич якій задається втягуванням у неї не лише усього свого народу, а й народів які противляться цьому заняттю. Революціонерами можуть бути ті, у яких бракує хронологічних передбачень на власну долю у породженому Кроносі. Ті, які заміряються чергову порцію ворогів безкарно запихати у механізм м'ясорубки, відводячи собі лише ролі тих, хто обертає руків'я, - хибляться. Орудка негативізмом супроти позитиву прирощення культури невдало відлунюється для зайнятих цим заняттям.

Натхненням підбурювачів, - якими є не опозиція, а несистемні політики, - є проведення ними дихотомічного розмежування між їхніми віруваннями, представленими як виключна істина чи модель остаточного завершення історії та, вже з альтернативної сторони, власне суцєю історичною реальністю у її представленні означеними революціонерам саме як цілковитої помилки, яку годить вилікувати за рецептами означеної віри. Аж тоді, коли до реальности, якій у цьому їй відмовлено й має виступ проти її об'єктивних законів, додати зусилля революціонерів із втілення на місце руїни ще й їхніх ірреальних прожектів догматичних та бездоказових, а відбувається цей безлад ще й у контекстах винищення ворогів, заміни притомности маси вже на обіцяні їй чудеса, коли безлад присмачується ще й розгулом крадіжки, сублімацією тваринних інстинктів, цілеспрямованою відміною моралі, права, безкарністю за порушення законів під приводом дотримання ідеологічних уподобань, - то тоді зникають ще й різниці між тим, що може бути чимось іншим та тим, що стає просто протилежним до задуманих прожектів, серед того що не лише стає чим завгодно, а й не стає.

У стихії тотального заперечення щезають закономірности. Через ототожнення волі та необхідности стають непевними прогнози. Залишається хіба що, принаймні, констатувати полярні розходження між тим що у революції обіцялося та тим, що сталося. Так той, за вказівками якого потрошили мошні, сам був перетворений на мумію. Перемога над ворогами совітської влади названа була їхніми спадкоємцями причиною розставання з совладою і Московією. Обіцяний: розпад держапарату, роздача ґрунтів, ефективність господарювань через одержавлення, світова революція стають: концтаборами, колгоспами, олігархатом роздержавлювачів, суверенним інтернетом. Зона порядку складається із не складованого, з протиріч, не логічного, позалогічного, надприродного. Там можливим є неможливе.

Пропаговане, віруючими у відкриття останніх смислів світоустрою, розв'язання усіх світових протиріч через покору усіх та кожного вищим імперативам рятівного віровчення – є лише воєнною хитрістю цих найбільш зажерливих грабіжників чужих маєностей. Піар кампанія на встановлення миру усередині простору розпорядків зони має метою приспати та вихолостити опір упокорених вірою жертв для заощадження катами їхніх військових витрат. Якби історичний варіант будь-якого тоталітарного вчення про гармонізацію усіх та кожного через виконання догматів утопії був би здійсненим, себто віруючі у відмінні утопії стали б adeptами нової утопії, - то тоді втрачалося б цільове призначення винаходу цих остаточних світоглядних забобонів. Аж усезагальне гуртування усього можливого у змістах неможливих для їхнього втілення фантазіях учиняється для загострення боротьби конкуруючих культур, народів, соціальних устроїв у видиранні на свою користь статків від сусіда. Тож змісти віровчень не можуть не бути містифікованими, зобов'язані бути виключною власністю безглуздя, - бо усе розумне та фактичне підлягає критиці та розвитку, себто не може слугувати надійними мурами оборони краденого. Розумне не може бути віроучительним; віроучительне не може бути розумним. Флер пропаганди миру та видачі пайків винагороди для вірних черговому усеперемагаючому вченню має прикривати ведення непримиренної війни проти adeptів відмінних світоглядних ідеологій. Так зваблюють класовою, расовою, іншою віроучительною пропагандою єдності для того, щоб у пашу смерти закинути ворогів класових, расових, інших іновірів. Adeptів свого вчення обіцяють ошчасливити добром відібраним від покарання злом adeptів противного вчення. Тоталітарні химери вигадують для легалізації найбільш масштабніших крадіжок. Вбивства невірних це замалим є безневинною похідною від звеличання маєстату святости своєї віри. Усі поспіль тоталітаристи пропагують мир за образом власних стандартів лише тому, що вони сподіваються щасливо вбити інших конкурентів у заправлянні чудесами. Тоталітаризм це війна у якій за визначенням не може бути порозумін'ям між абсолютистськими догматами кожної із усяких утопій, попри те що усі вони єдині у їхньому безглузді та безпредметности.

Догмати ідеократичної всеосязности не тільки не є двозначними та мають полярне значення для жертв і для бенефіціаріарів тоталітаризму, але вони й не стали б догматами, коли б не допускали амбівалентне тлумачення. Жодне містичне вчення й не народилось би на терзанні світу, коли б перебувало у логіці фактів та у межах осмисленого. Так офіціоз монолітної єдності виключно незаперечного віровчення аж до меж переконання у здійсненности обіцяних чудес встановлюється для того, щоб до сповідників не присікалися до утримання ними самих себе вже у їхньому приватному світі профанної тьмушости. Без посмішки лицемірно беруть участь у лицедійстві із розігрування символічних ритуалів на те, щоб ролеві священнодійства із реліквіями жодним чином не переплутувати із мирськими клопатами. Мафіозі та її предстоятель клянуться у непорушности домовленостей між собою про випасання кожного у визначеному ареалі полювання, але на те, щоб безпечно зайнятися крисятницьким видиранням здобичі саме один у одного. Кліка вождів зодягається у мантиї самовідданих слуг одержавлених інтересів любимого народу аби своє усевладдя переформатувати вже у здобичницьке перекачування ресурсів виключно у свій особистісний капшук. Бо ж правдиві господарі не цуплять срібні ложечки у самого себе. А дерибан є провіденційною метою загальнонародної власности. Так фахові функціонери ордену, секти, партії й подібне глорифікують вищість ідеалів абстракції, ілюзії виставляють за план практичних настанов, гудять меркантильну наживу та інстинкти, закликають до мучеництва та фанатичного ентузіазму у безоплатному соцмаганні, оспівують легкість долі обтяження кайданами та вправління у видах страждань, - але ж не для себе коханих. Каторжани лупають по барабанах замовляння прийдешнього щастя щоб заглушити хрускіт своїх кісток на величних будовах. До обов'язкового набору умов убезпечення вірувань ввели каяття у неспростовних провинах пастви та сповідь у люстрованому гріху життєвого поведження, - тоді як вічно праві начальники себе обгортають у умудрену утаємниченість. Дисципліна злотованої згуртованости у таборі оборони слугує лагодженню війни проти сонму ворогів.

Усі речі примітивісти від бандитизму розподіляють на: речі що підлягають перетравленню, й – на усі інші, себто безкорисні, а то й шкідливі для бандитів. Проте й склад людей ділять бандити за тими ж своїми інстинктами здобуття корму. Згідно забезпечення цілей паразитування на статках та трудових ресурсах поневолених людей і народів конструюється теоретичний концепт за яким одна частина суспільства зобов'язується бути підконтрольним для означених грабіжників їхнім військом для силового панування над іншою вже ворожою частиною суспільства зачисленої у вороги та здобич для споживання. З усіх видів примітивізації, якою зайняті руйнівники соціальних інститутів та спеціалізованих видів культури, задля перетворення останніх у поживний бульйон для травлення у шлунку примітивізаторів, є жорсткий розподіл власне громадянства на: тих, хто має панувати, - з відповідним зачисленням примітивістами самих себе любимих до еліти, - та на усіх інших, з включенням до того контингенту поневолених: і пограбованої та винищеної вже колишньої еліти, і обкрадених на права та власність мас громадян, перетворених терором вже на слухняних рабів чи на рекрутів трудової повинності, і ворогів, себто тих носіїв самостійного мислення чия незалежна поведінка є для хунти узурпаторів прямою загрозою, коли навіть саме знищення заради смерти усякого невідконтрольного самостійництва є прямим прибутком для безпеки хунти самозваних вождів.

У вигадуванні якоїсь верстви ворогів, з вказівкою пальцем на гідних бути пограбованим та вбитими, більш важливим є вигадування тої когорти рекрутованих до антисуспільного походу, яку можна було б звабити участю у розподілові трофеїв здертих із вигаданих ворогів майновитих, - оскільки першочерговою та критичною для бандитів проблемою є брак ресурсів для навали на суспільство. Так для московських комуністів та німецьких нацистів у їхньому наступові ліквідації як буржуазії із числа соціальних ворогів, так і недолудей із числа расових ворогів, - інструментом успішного наступу стає таке ж фіктивне утворення іменоване комуністами за рятівний для світу пролетаріят, іменоване нацистами за порятованих арійців. Тоталітаристи клопочуться не так за висунення звинувачень на сторону жертв нападу, як примітивістам передовсім йдеться за дисциплінарне гуртування колон свого війська, яке шматуватиме ворогів вигаданої утопії. Умовами гуртування свого війська тоталітаристи мають знищення усіх тих громадян, достатнім вироком для яких стає вже їхнє відсторонення від ревного служіння верстві агресорів. Тоталітаризм це дихотомія структурування суспільства на: покірливих рабів та жертв нападу. Хто не має кокарди раба на службі втілений у вождеві імперії, - той ворог імперії. Навіть усі соратники, відзначені вкладами до будови ортодоксії та відповідного концтабору, різняться між собою лише рівнями еретичності та ступенями ворожості стосовно єдиновірної святої доктрини. Більше того, навіть посади у ієрархії агресорів та їхніх клеветів залежать від сумлінного виконання чину агресивності. Той, хто не коливається разом із лінією партії, - випадає із розподільника вже на кічу. Навіть посадові вожді тотальної зони неволі, а то й її автори, є рабами логіки містичної ідеології практичної татьби.

Змісти контрольованої та наперед визначеної регламентації суспільства і суспільних діянь, диктаторські засоби досягнення невідворотного контролю включно із насильницьким замороченням мізків підневільної маси, земні прибутки організаторів зони та віра зеків у містичні обітници ошасливлення зоною – видаються похідними від розрізання усіх поспіль верств та фахових спеціалізацій громадян на: вождів із приданими їм наглядачами, та, з іншої сторони, ворогів за участю тих, хто не має чинів та заслуг у функціях наглядачів. Комуністичне шматування суспільної суб'єктності на ворожі класи, - аби той хто був нічим став усім, а той, хто був усім став нічим, - ідеологічно санкціонує відповідний перерозподіл суспільних статків.

Засобом встановлення над суспільством комуністичної диктатури й метою її свавільного правління є такий простенький розподіл суспільства на ворогуючі полюси, де клас пролетарів, зачислений орденем диктаторів собі у помічники, харчується за рахунок ворожого класу буржуазії. А на вершині ланцюга хижачтва опиняється орден диктаторів.

Умовою вдалого перерозподілу наявних ресурсів вже на свою користь бандити мають таке збурення порядків, коли перерозподіл наявних ресурсів на користь бандитів представлявся б встановленням правильних порядків соціального устрою. Поза те, що за правильного устрою, себто за відсутности бандитизму, ресурси не споживають, а створюють працю. Серед необмежених підходів до роз'ятрення суспільного розбрату не на останньому місці є ворожнеча за статусними рівнями між елітою та нижніми стратами. Так комуністами вигадується спрощена міфологія класового антагонізму, якою замінюють конкретику соціальних подій у історії народів. За собою перерозподілювачі резервують місце правильне й принале, бо зажитки ж належать не їм, а їхнім жертвам. Для досягнення віртуалу майбутнього щастя пропонується не лише фізичне винищення ворогів буржуйських, - бо оборона господарями свого майна заважатиме те майно перетравлювати, - як на додаток реквізитори лагодяться висадити й самі основи збагачень: заборона власности, правових законів захисту власности, демократичних інституцій функціонування суспільства господарів власности, ринкових та фінансових установ та відносин обслуговування та забезпечення власности, заборона умов та заробітку з праці найманої чи бізнесової із відповідною заміною участі у суспільному розподілі праці вже на трудову повинність. Проте рятівники людства від зла приватновласництва не тільки не ставлять собі завданням знищення реквізованого ними, аж ідеалом вважають перехід тої поживи під свої апетити виключного усевладдя. Колишні громадяни, - обділені чи переконані у своїх нестачах майнових, правових, гуманітарних, - даремно й необачно беруться зачисляти себе до когорти тих, з ким поділяться здобиччю, коли ці гнані і голодні братимуть свою бандитську участь на стороні паханів від експропріації експропріаторів, які безкарно ласуватимуть віднятим.

Направлені на критику капіталістичного підприємництва, різноманітні соціал-демократичні концепти та відповідні рухи, включаючи й комуністичні, у яких критика заскалює аж до знищення підприємництва й підприємців, - метою мають запобігти небезпекам монополізації, коли мало не увесь світ може опинитися у волі чи кишені одиноких здирників та апетитів законспірованих вузьких угруповань із числа світових корпорацій. Себто загальним контекстом боротьби моксиельських запорєбриків проти забугорної закуліси є участь в удосконаленні останньої.

Змова тоталітарних примітивізаторів проти світового миру змагань за розвиток людей і народів полягає у такому переформатуванні тоталітаристами відносин між правами та свободами людей і народів, у якому протиправний перерозподіл у володінні власністю і владою на користь змовників обумовлюється розпалюванням останніми відповідної ненависті до людей і народів з приводу їхніх володінь. Обкрадання людей і народів на права, власність, свободи здорового глузду тоталітаристи обґрунтовують неправильним на їхню думку структурування сфери суб'єктів власности, коли власність належить не виключно тоталітарним претендентам на чуже, яким не до вподоби самі лиш господарі, але любим є майно господарів. Аргументами свого права паразитування на продукції чужої праці тоталітарні грабіжники виставляють усі види дискредитації господарів, включно із запереченням фізичного існування цих жертв тоталітарного грабежу. Своє усевладдя бандити доводять звинуваченням об'єктів свого нападу у їхній суб'єктній неправедности: моральній, правовій, расовій, класовій, релігійній, соціальній, науковій, культурній, цивілізаційній, у не таких як тоталітаристам треба ролях і участі у розподілі праці та організації продуктивного життя суспільства. Тож конфронтаційне до тоталітаристів відновлення людьми і народами порушених тоталітаристами традиційних у нормах та обставинах розвитку відносин у сфері права і власности, тож перестановлення й реституція у сфері господарських володінь саме через правове покарання порушників – тягне за собою відродження, регенерацію, реабілітацію вже і у сфері суб'єктів володіння. Судове переслідування порушників світового миру і змовників проти того світопорядку, який потенційно є спрямованим на громадське благо, - суперечливо до замірів реконструкції, ревіталізації, реанімації, права, - призводить до оправдання суб'єктів тоталітаризму.

З метою заощадження витрат на ліквідацію особливостей народів, то організатори уніфікаційного єднання у денационалізації призволяють руйнівну справу замісу робити самим народам у спосіб провокації між ними зіткнень, взаємопоборювань, винищення ними один одного їхніми ж руками, аби на розчищене місце ліквідованих визначень ціннісних вже у якості арбітра довгоочікуваного миру прийшло й встановилося назавжди усевладдя інтеграторів від колонізації. У слідуванні стратегії розподіляй та володарюй, то імперіалісти, задля власної безпеки, недопущення потенційних проти себе повстань визвольних, задля усунення дезінтеграції зібраного протиправним насильством, - не лише до слушного часу стримують навалу свого власного великодержавства та агресивні апетити виключно своїх домінувань буцімто просвітницьких та передових серед окупованих ним земель та розмаїтих народів, як для останніх розгортають ще й програми автономізації псевдосуверенізації, аби підтримані метрополією претензії одних народів до своїх найближчих сусідів розрослися до підтримуваних тою ж метрополією взаємних претензій вже других народів до своїх історичних суперників. Гібридні прийоми тотального зодноріднення включають у себе, доповнюються ще й кампаніями регульованого самостійництва тих під'яремних народів, яких бо й ставлять у колоніальну залежність саме задля сприяння їхній працьовитості та відповідного визиску на користь імперії, у рамках імперії, за наказовими правилами погоничів. Специфіку культурних особливостей колонізованих народів затирають не далі від сприяння особливостям працездатності народів у кайданах, але не ближче від недопущення визвольних рухів народів внаслідок тої ж працездатності, - аж впритул до вмикання запобіжника із фізичного винищення повстанців на разі їхнього розставання із професійними любителями чужого. Так у зоні нерушимого союзу вільних народів советських їхній недобитий патріотизм має завдячувати не лише бракові наполягань зі сторони органів державного терору, не лише побоюванням останніх викликати некеровану ними реакцію спротиву, як – ще й послідовності темпів і процедур упослідження племен і знеособлення людей вже у новій історичній общности советського народу будівника комунізму щастя усього прогресивного людства.

Фахівцям із заміщення турбанини власної працьовитості вже на полегшу пограбування плодів чужої праці доводиться задля цього руйнувати кордони, переплутуючи у сполучному замісі не лише кривду та справедливість, осмислене та безумне, своє та чуже, як ще й різні народи, із знищеної суб'єктності яких виливають умму, інтернаціонал пролетарів, сектантське братство, - для того, щоб чудо у цьому зливку ходило від краю до краю не зустрічаючи перепон. Колонії населені аборигенами вбирають, асимілюють, подавляють, щоб ті потенційні розкольники єдінава прастраництва не запросили регіонального сепаратизму, самоуправління, самостійності.

Перепорою для тотального злиття усього з усім є неподолані кордони не лише між об'єктами, а суб'єктами замісу. Спецпереселенці, інтерновані полоняники, виселені родини, заслані народи, заарештовані чужинці, осада колоністів, залоги військові, комісари спецпризначення, командироване членство від експансії монастирів, заводів, театрів метрополії – представляє собою не лишень наслідки, а й причину встановлення дисциплінарного диктату одержавленої заритої зони, розподіленої вже за спеціальними ознаками окремішнього а чи рятівного класу, а чи раси, а чи секти, а чи цивілізаційного кола. Примітивісти руйнують строкаті структури соціального організму, щоб із утвореного безладу зліпити мегаперевертня сектантського братерства, суперечливою заміною якого стають у свою чергу знищені як ворожі, разом з їх носіями, особливі прикмети життя людей і народів. Тоталітаризмом є знищення проклятих ворогів для того, щоб із уцілілих сколотити паству рівних у братній між собою любові. А проте згодом, - відгуком на ініціативи вдалого будування імперій стає вже зворотне переселення кочовиків на терени убитих ними імперій.

Як то виявилось: у частини трупів продукованих голодомором відсутня печінка, якою приторговували на базарі, - вірогідно як предметним доважком до торгівлі концептом непорушної старшобратерської єдності невід'ємного єдінанеделімства.

Не лише технологічною, але й ціннісною передумовою захоплення примітивами легальної політичної влади у суспільстві та встановлення окупаційного режиму торжествуючого бандитизму є провокування у суспільстві криз вже на рівні розв'язання внутрішньої громадянської війни усіх проти усіх інших – не лише для усунення опору суспільства проти диктатури узурпаторів, коли суспільство витрачається на взаємопоборювання замість гуртування, аж громадські конфлікти та протистояння означені змовники та бандити організовують як диригенти хаосу, як гравці на струнах ненависті саме задля того, щоб видобувати поживу у збуреній каламуті, коли бандити рекрутують до своєї банди одні верстви населення у різанині проти тих верств, із яких наколупують трофеїв задля винагородження ними подільників, щоб цю операцію братовбивства повторити спрямуванням її проти вже включених у банду подільників, щораз звужуючи коло споживачів відповідно до скорочення ресурсної бази суспільства осідланого бандитами. Безмежна експансія збирачів та споживачів сусідського добра потребує такої ж безмірної джерельної бази задля переможности насилля, якої бандитам та творцям світових імперій просто катастрофічно бракує й не вистачатиме без розв'язання громадянського братовбивства у середовищі жертв експансії, аби об'єкт нападу сам себе завойовував, а експансіоністи прийшли на розбір конфлікту вже як судді. Тож задля полегші агресії з однією стороною штучно спровокованого конфлікту, як правило з верствою невдах, означені агресори вступають у союз, надають поміч вороголюбникам та розраховуються із союзником трофеями знятими із трупів переможених, щоб потім розв'язати нову вороголюбню й розрахуватися із новими запроданцями здобиччю та посадами здертими із трупів тих колишніх союзників, яких загарбники числили допоки ще потрібними у готовності і серед тих розпочати зачистки на самознищення грою у нові союзи та протистояння. Запроданцям, які зрадили власним свободам, але й пішли у служіння загарбникам, які підняли руку на брата, а не подали руку братові у спільному опорі загарбникам, - останні неодмінно заплатять зрадою. Бо той, хто зрадив захистові власної волі й поготів зрадить поневолювачеві. Загарбники усього довкілля, у яких більше апетитів на чуже, аніж менше сил на свої амбіційні плани, енергію своєї агресії черпають у середовищі жертв агресії, коли не лише грабують жертв нападу, а й часткою від вкраденого завбачливо винагороджують тих, які пристали на пропозиції перетворення братів своїх же вже у жертву нападу, з тим, щоб у наступній кампанії закрученої вирви грабежу цей відпрацьований матеріял, уцілілий після встановлення неофітів на вістря атаки, - сам же стає жертвою нападу на них нових запроданців. Бо той, хто зраджує брата через спокусливі обіцянки розжитися за його рахунок від того, що не з'їсть спокусник та провокатор розбрату, - не виправдається ні у якому світі.

Умовами, за якими бандити можуть безкарно об'їдати суспільство, є нав'язування суспільству грабіжницького бандитизму як основного заняття, ще й так, аби бандити, як визнана влада, очолювали та керували процесами суспільного взаємопожирання. Оскільки ж особи та громадяни не народилися на світ щоб бути жертвою чужинського визиску, остільки особи та громадяни повстають проти поневолення з боку ближніх. Позаяк бандитизм та види паразитування на чужому добрі не можуть бути нормою суспільного організму встановленого для себе жертвами бандитизму, то проти бандитизму, як явища суто зовнішнього насильства, повстають колонізовані народи й тим більше бандитизм є неприйнятним усередині суспільства, яке не може існувати у парадоксальному сполученні як легалізації бандитизму, так і законної боротьби з грабіжницьким відніманням чужого. Тож умовами надання грабіжництву виду норми та права є розв'язування у суспільстві громадянської війни, через провокацію такого братовбивчого протистояння, у якому неможливо розподілити правих чи винуватців порушення закону. Провокування громадянської кризи з проголошенням однієї сторони праведниками, а іншої ворогами – й є енергетикою встановлення тоталітарних режимів. Аби суспільство прийняло нормою грабунок, то фаховим злодіям доводиться розставатися із часткою своїх імовірних прибутків дозволяючи проголошеній за спасеників частці народу наживатися на іншій як на ворогові.

До стану, коли зрештою залишається єдиний монополіст у тотальному пограбуванні перетвореного на мисливські угіддя суспільства, бандити просуваються поступово: спочатку вони грають на протиріччях усередині еліти, вступаючи у тактичні ідейні союзи проти груп проголошених за реакційні, від яких залишаються трупи переважно політичні; потім змовники підтримують буцімто злиднених трудящих вже проти тої еліти на загал, грабунок якої на користь означених злиднів подається справою справедливою, коли від експропріації залишається труп права, а селяни перехоплюються із вкраденого від пожару поміщицьких маєтків, чи пролетарі розживаються трупами власників фабрик; потім ворохобня вноситься вже у середовище означених трудящих, коли фабричних робітників оголошують гегемоном, який у праві грабувати продрозверсткою вже селян оголошених за буржуазний клас; опісля розбрат вноситься вже у середовище селян, з оголошенням знищення кулаків як класу руками голоти з активістів та буксирів, які розживаються із майна розкуркулених, а селюки під загрозою голоду повертають на користь вождів срібні ложечки які їм раніше вожді дозволили вкрати від поміщиків-капіталістів, аби усіх замазати у грабунок; потім черга доходить до відпрацьованих активістів; потім вже обезвласнене та безправне населення спрямовують до трудових концтаборів, з протиставленням зекам еліти охоронців, яка із зеків харчується. Після пограбування майновитих на майно, а трудящих на безоплатну працю, настає черга бути пограбованими та мордованими вже для сировинних ресурсів. Опісля грабують на самі існування побудованій подібним чином советський реальний соціалізм. Результатами натравлення одних верств чи класів проти інших, спонукання до зради громадянського солідаризму та братерства у людяности вже на користь вірности провокаторам грабежу - є трупи, злидненість, рештки від перетравленого. Створення потенціалів вигаданих різниць усередині суспільства, яке грабіжники наміряються підбити своїй волі, аби вигадані антагоністи винищували один одного на користь поневолювачів, - і є енергетичним джерелом для останніх, які укладають спілку зі стороною злидненою, обіцяють їй збагачення коштом знищення противної сторони розбрату й досягнення кар'єрного росту саме тому, що грабувати доцільно лише тих, які щось мають.

До тієї самої методи укладання чергового альянсу і дружби із однією, як правило упослідженою, стороною громадянського розбрату вдаються загарбники у колонізації вже не власної країни, а сусідів: спочатку нападники роблять ставку на злиднів та лузерів у таборі ворожому, з обіцянками на займання тими невдахами місць еліти через її знищення за допомогою та сприянням від нападників; потім запроданців, які зрадили своїм братам та можливостям бути незалежними, аби бути прийнятими у середовище нападників й залежати від ласки організаторів нальоту, ставлять у передові ряди експансіоністського нападу на нові спільноти, жертвою яких розраховуються із запроданцями; потім останніх колонізатори зраджують у відповідь та винищують як ненадійних у відданости, - бо ті, які самі зрадили власній свободі далєбі зрадять організатора нападу на ті свободи.

Так само, ставкою на розбрат, діють інквізитори та Органи які провокують і тому знаходять крамолу, щоб вигризати ворогів народу: доста оголосити правовою частку конфіскації із майна жертв вже на користь донощиків та нишпорок - і вороги тут таки з'являться у такій кількості, що й кадрів Органів бракуватиме у боротьбі за чистоту рядів.

Масштабний бандитизм, коли крадуть цілі країни, відзначений війною усього лиш проти сусідніх народів, а надихається цей імперський похід трофейними прибутками видертими із колоній у розподілові здобичі на користь людности метрополії. Нещастя війни звичайний імперіалізм виносить поза кордони власної країни, переробляючи сусідські страждання у енергетику вже власного загарбницького споживацтва. Тоді як тоталітаризм, - себто імперіалізм без виключень із страждань війни у якій нема розподілу на жертв та катів, - прикметний першочерговим та основним нанесенням військових ударів по населенню власної країни. Тоталітаризм це громадянська війна проти ворогів народу. Яка провокаційно затівається задля пошуку приводу напасти на сусідні країни через звинувачення частини своїх громадян у підіривній роботі на користь вигаданих закордонних ворогів.

Посиленню власної мобілізації сприяє для нападників послаблення спротиву у таборі жертв, де провокується розбрат, руйнівні контроверзи у зіткненні відмінних інтересів, нищення потенціалів через нацьковування один на одного противників цього нападу. За випробуваним рецептом будівництва імперій через поглинання там роз'єднаних, а тому підбитих народів, держав, культур: розподіляй і – володарюй. Не останнім прийомом деконструкції, спрямованої проти гуртування жертви чи об'єкту нападу, є розпалювання протиріч за ознаками різниць за статтю, етносом, мовою, релігією, освітою, майновим станом. Так у плані спецоперацій ідеологічної війни, то промосковська агентура оголошує своєвільно виокремлену ними частину громадян України вже як расеян суцільних у правовому полі росФедерації і підлеглих виключно їй, яка їх захищає артилерійськими по них обстрілами, - а іншу частину громадян України, то збирачі ісконних російських земель оголошують як бандерофашистів, що своїм прагненням на суверенітет тим самим дискримінують і принижують тих згаданих громадян України, яких ракетними обстрілами захищає Федерація. Себто одноціла організація права, культури, мови, кордонів, безпеки в Україні й сама Україна існувати не може й не повинна бути, а замість того ті, яких числять чи які себе числять за відмінними ознаками раси, мови, сповідання, громадянства, можуть в Україні творити свою окрему відмінну від української державу, право й закони, культуру, історію чи церковні організації залежні від закордонних центрів, які таким чином означеними інструментами і установами проводять свою політику і впроваджують впливи, - на доданок до таких же держав, народів, культур вже існуючих поза Україною. Агентура, - яка звинувачує українство у злочинах створення органічної української мови, держави, законодавства, господарчого життя, війська та україноцентричних змагань за незалежництво, - йде ще далі, обговорюючи розділення і розподіл Краю за ознаками моральних, політичних, а то й професійних уподобань. Мовляв будування української України є злочином антимосковським; що малороси від їх любови до великоросії не мають боронити Україну. Посилаючись на переваги поліетнічності та мультикультуралізму, то окупанти переконують, що малоросій повинно бути якомога більше, бо тоді порціями, а не кавалком ковтати здобич вдасться легше. Подібні аргументи проти моноетнічності, а чи єдиночалля владного, проти виключного москвославія чи рускоязычія – ерефійці не дозволяють спрямовувати проти себе.

Ті інтервенти, які свою імперію створюють екстремістськими способами геноцидного винищення окупованих ними народів, помиляються, коли гадають що число убитих ними жертв лягатиме міцним підмурком імперського панування. Бо жінки народять нових людей, а от пам'ять про убитих окупантами останнім не вдасться убити. Образи живуть довше від образених. Тоді окупантам доведеться відповідати перед новими людьми.

Складається враження, що хижі тварини які полюють на поживу, роблять це невинно порівнюючи із здатністю людською переробляти світ під свої бажання і перетворювати його у ще не бачені досягнення окультурення. Тварина, споживаючи іншу, забезпечує цим лиш власне проживання, тоді як люди, розповсюджуючи на інших досвід своїх знань та звичаїв, беруться свій наїдок повчати, змінюють буття природи упокорених ними, вважають видозміни та переінакшення ними підбитого довкілля вже за його удосконалення та здійснення тим самим новаторських можливостей, а то й заповітних мрій самого об'єкта прикладання до нього творчих зусиль. Лиш люди своє споживацтво і керму пізнаних законів природного та суспільного світоустрою мислять за вид ошасливлення ними матеріалу свого винахідництва.

Країні соцлагеря настільки образили совітський Союз, помінявши постачання ресурсів від нього вже на поміч і натівську безпеку, - що наступники совітів оголосили наступників соцлагеря вже за ворогів, а не відданих друзів із числа підданих. Українці ж настільки зобидили ерефійських москвичів, проголосивши від них незалежність та непотрібність їхніх ресурсних витрат на побудову в Україні рускава міра чи Світлого майбуття, що москалям задля зупинення українців із числа єдинокровних братів московства не шкода тих власних десятків тисяч захисників великодержавного атечества, які убивають не менше число українців із числа кривих ворогів московства.

Тоталітаризм, який замінює органічні структури суспільства, це помісь усього з усім, досягнута виходом за межі усякої організованості, руйнуванням усіх спеціалізованих у своїй визначеності установ громадського життя, святом хаосу посеред безладу. У зоні свавілля диктатора заміщується із каторжними обов'язками підневільної голоти, босота відчуває себе напівбогами, неслухняність стає карнавальною радістю, вищими смислами реальної історії іменують транзит до потойбіччя, події поза цариною химери просто нікого не цікавлять, відповідальність піддається остракізму з боку кепкувань з приводу висміювань, за останні у їхній дієвості закони мають чудеса неймовірні, примітивну централізацію подають за успіхи менеджерської логістики, розуміння істин приноситься у жертву віруванням, помилки та облуди схрещують із необхідним та закономірним під приправою із баламутства, на місце реальності приходять ігри та маніпуляції із символами, глузд чавлять месіанським апломбом, утопії беруться втілювати за планом, проблеми замінюються на не критиковані догмати, прагматика вчинків ігнорується заради ритуалів, публіка сахається нездійсненого та прагне казкового, підвищення продуктивності праці плавно переходить у неробство, примус виявляється турботою, страждання міняється місцем із щастям, розрізнення еліти і босоти вже не пов'язується із їхніми трудовими внесками, до смерті вибиваються цілі верстви з причини введення таким чином суспільства до процвітання, традиції змішуються з революцією, інститути власності, грошей, права, людяності просто протискають через м'ясорубку.

Любителі простих і казкових рішень на замішування усього з усім, які замість того вірять у помилковість визначених структур та інститутів у функціонуванні суспільного організму, - помиляються: як і у ставках на провокацію розбрату у середовищі тих, кого тоталітаристи визначили собі ворогами, аби останні нищили один одного на користь примітивістам, так і хибують у не менш ризикових зачисленнях своїх дійсних супротивників вже до числа союзників режиму. Особливо ж політика абсолютистських режимів стає непрогнозованою навіть зі сторони суб'єктів її ведення, коли ці взаємовиключні супротивники беруться співробітничати у досягненні виключно власної перемоги не лише над третім ще не розділеним між ними світом, як з-поміж собою. Енергетикою тотального єднання є те заощадження на власних зусиллях, яке досягається спонуканням на взаємознищення у середовищі об'єктів нападу спровоковане зі сторони любителів скорочення чужих цінностей, - проте у цьому віртуозному під себе підгрибанні падла самі стерв'ятники трапляється стають кормом.

Знеціненню претензій абсолютистських віровчень та заполітизованих світоглядних упереджень слугує наявність у них як внутрішніх протиріч догматики, ортодоксія якої була сформована видовою боротьбою еретичних підходів, так і зовнішнім зіткненням із конкуруючими абсолютистськими концептами на одному й тому ж самому ґрунті надання доконечних відповідей на усі питання та смисли буття. Бо за поняттями формальної логіки не може бути специфічних розрішень на загальний який не має специфічності й охоплює усе можливе буття включаючи й неймовірне; бо чудеса підтвержені доказом причин перестають бути чудесами; бо надприродне не може мати розумних обґрунтувань. Тож світоглядні установки найзагальнішого трибу, - призначені на верховні позиції у ієрархії чинних законів та правил, замість того щоб умиростворяти запити свої сповідників, - наслідками свого квазіуніверсалізму мають бійку із подібними ж тоталітарними режимами аж до знищення у нетерпимості один до одного. Всупереч замірам віри на закінчення собою історії пізнань, вбивчі фронти проходять по кордонах ареалів захоплених окремими вірами.

Для московської орди дискредитація усіх цінностей та визначень, дифамація моралі та самих понять правових зобов'язань, перетворення у пульпу не лише згадок про власність та її колишніх господарів, а й самої власності – є не тільки прийомом завоювання людей і народів, а ще й необхідністю втримання підкорень під омофором єднанєделімства, аби повстанці не розбіглися у напрямку до своїх понівечених московитами свобод самостійництва. Безлад решток від ідентичності осіб та націй – запорука ординського гурту.

Світоглядні винаходи емердженті, яким надано значення зміни взірця, стають звільненими від критики на їхню сторону, бо парадигми нема з чим порівнювати і вимірювати на їх правоту чи помилковість, оскільки надмірно оригінальні пропозиції парадоксально і є критеріями власної самодостатності. На відміну від тих тверджень навіть релігійного порядку які є поступальним продовженням передуючих концептів, змінюваних як природний добір у ривалізації між суперниками, як реакція осучаснення вже згідно викликів, як новаторство внаслідок навіть відхилення від традицій, як творче заснування специфічних течій віроучительних, - стосовно яких утверджуються оцінки сект не більш як певних шаблів у еволюції релігійної свідомості. Абсолютистські учення і відповідні авторитарні режими намагаються дотримуватися обох згаданих напрямків: з однієї сторони претензії на переіначення цінностей і започаткування історії з чистого листа доказуються посиленнями на Божу поміч, на надприродне; з іншої сторони, то сповідники чуда стверджують, що вони стоять на плечах гігантів, що їхня революція була вистраждана й закономірно є обумовлена усім ходом попередньої історії, - а не є якоюсь аберрацією, аномією, дивергенцією, флуктуацією, інверсією та хибним трактуванням чужих винаходів.

Пропозиції доповнити ту загальну точку зору на природний і соціальний устрій, змістами якої є містифікації і уявлення витівки, не надто впливали на означений рівень незнань за часів архаїчних; проте ситуація складається гірша, коли невігласи беруться втручатися у компетенцію науковців. Перевищення знань поза власне знаннями, але у межах нібито знань, можливе лише притороченням до знань вже казки. Фейки від інформаційних військ, марення від психопатів, відверту дебілізацію іменують альтернативною розумністю. Визначеність розмивають гібридністю. Щеплення безумств є заощадженням витрат на зброї.

Вождь походить і шанованого роду, а водночас його породження є надприродним; його учення потрясає світоустрій, а разом із тим підсумовує вищі досягнення; неповторного й унікального вождя ніхто не вчив, аж утім він настановляє усіх як турботливий отець; святий вождь має усі багатства, а разом він є шаблоном скромності; зміст учення слідує зразкам моралі чи науки, а побіжно є позаземним, окультним, чудесним; учення є завжди відкритим до усіх та усього із числа можливого чи неймовірного, а синхронно формує жорсткий порядок тоталітарний; учення дає простий доступ до останніх смислів та розкриття таїн буття, а у цьому ж взаємозв'язку догмати лагерьє є заграничними, незбагненними й невичерпними; секта проповідує загибель чужого їм світу цього через солідарність диктатури сектантів поєднаних любов'ю у ненависті до її ворогів; метою руху містиків є втілення того прожекту утопічного, який однак вже існував як факт перед настанням віків; неодмінні для усякої зони абсолютної покори та планового обліку трагедійні невдачі її втілення, завелике число зроблених нею покійників пояснюється у зоні не достатністю, а недостатністю слідування її приписам. Відсутність докорінної перемоги божественного учення трактується там присутністю тих диявольських ворогів учення, призначенням яких є спонукання другого пришествя Нового порядку.

Подібно до науковців, - які тому не оглашають остаточних істин, бо у постійному дослідництві контактують і конфронтують із незвіданим, - то й містифікатори атакують противників внесенням різних сумнівів деструктивних. Війною, яку сповідники повного контролю ведуть проти світу, є у першу чергу, а то й цільовою метою є множення хаосу серед противників зони контролю. Натомість умовами й джерелами своєї перемоги тоталітаристи мають ставку на тоталітаризм, на мобілізаційне єднання жертвоне у своїх беззаперечних догматах. Перевагами сповідників химер є тональність переконання із якою химери озвучуються. Звичайно ж, науковці зобов'язані не допускати на свою територію вторгнення призвідників безладу, проте ще важливішим для авторів будівництва культури видається не вдаватися до вторгнення у компетенцію некомпетентних та інших невігласів. Не годиться на рівних справдуватися із глупством у його царстві. Бо це множить лише глупство. Мудрістю є уникнення глупства навіть з метою його виправлення. Химер оперті на себе є не лише неплідними у справі розвою культури, а ще поїдають себе у замиканні на собі.

Зона, у якій під конвоєм знагла опиняються ті громадяни, які ось ще ніби вчора вільно пересувалися, мислили, працювали, сподівалися, - не наступає знічев'я, аж між волею та тюрмою є зв'язуючий коридор, де під заколисуючі співи сирен гримлять вибухи. Незворотність провалля у режимний контроль зі сторони грабіжників починається навіть не від загравань громадянами із ризиками запродати свої права вже на вигоду простих рішень, а від того, що на колаборацію із спільнотою ідуть передовсім самі примітивісти та екстремали, які нібито зраджують своїм догматам на настання щастя через знищення ворогів, себто усіх не віруючих у запропоновані цими бандитами чудеса. Тюрми створюються не так запроданством свободи задля посадових вигод обслуговування одержавленої машини грабежу, аж тюрма демонструє свою безпечність через імітацію нею запобігливості перед потребами громадськими. Коли концтабір виступає у атрактивному образі втілення мрій, тоді образа ним навіть тіл громадян наступає. Адаптація зла дається складніше, ніж закаптурення зла під приваби. Яничарство не потребує спецкурсу для пересічного дегранта, тоді як вищим пілотажем входження у концтабірне піке є імітаційна зрада диктаторів своїм призначенням бути диктаторами. Мімікрія під громадян законотворчих є ще й захисною реакцією кримінальників на переслідування зі сторони правозахисної. Убивці та бандити не стрічають спротиву тоді, як вони облудно зображають із себе сторожу життя та багатств. А для того, щоб підкрастися поближе для кидка на здобич чи капіталізму, чи демократії, чи інформаційних свобод, - то маскуванню під ознаки об'єкту нападу є просто технічною необхідністю вдалої бандитської операції. Адепти містики та химер звертаються до потенціалів противної їм історичної реальності не лише тому, що у інший спосіб вони не матимуть потенціалів на втілення своїх містичних химер, а й тому, щоб підступно видати свою асоціальність вже за історичні потреби.

Щоб зона прикипіла до поняття норми, то треба від ініціатив з обох полюсів переплутати між ними переходи. Так, на ураження спротиву народів московським загарбникам довелося останнім поставити поневоленних у перших рядах свого військового походу на завоювання спільної здобичі із іще не упокорених; щоб встановити диктатуру, одномірність якої розповсюджується аж до впливів на мозок контингенту зони, то заходилися розхитувати й революційно висаджувати усі устої та цінності; щоб подолати білих захисників єдинанеделімава атечества довелося червоним супротивникам очолити збирання усіх втікачів із тюрми народів; щоб відібрати усю власність у улаштованому колгоспі, включаючи й пересування за межі колгоспу, стала затребуваною нова, для цілей тотального одержавлення, економполітика; задля ліквідації націоналізму колоній у спосіб заміни його на любов міжнаціонального класу пролетарів до безкласової вітчизни представленої Московією предстало боротися із колонізаторським русифікаторством великодержавників самодержавних у тому ж самому їх державному представленні; для подолання соціальної нерівності задля цілей вільного доступу усіх до кар'єрних зростань підійшов закритий орден номенклатурних слуг трудового народу; побиття своїх чорносотенних ембріонів шовінізму задля переляку конкуруючих патріотів у зоні переплутування своєї та ще не перетвореною на свою сусідської батьківщини потребувалося московитам не лише для використання запроданців як потуги на збаламучення антиімперських сил спротиву та поблажливого пригортання експовстанців вже до цілей русифікаторських, як імітація московитами своєї індиферентності у національній тотожності прислужилася вибухові ненависті до ще не упокорених, вже на часі накопичення московитами сил не лише на відгородження від загрози із колоній, як на уніфікацію усього ще не добитого московських здобутках; забуття своїх апетитів на віднімання прав та самої приватної власності через дозвіл підприємницького створення багатств відводиться професійними збирачами не лише для втечі із безвиході вичерпання ресурсів на шляхах бандитизму, а й для споживання накопиченого не ними; критика зони дозволяється її організаторами не лише для підчищення її дисгармоній відносно блиску традиційних свобод, як для розкриття ворогів із зачищенням їх під традиційність цвинтарної зони.

Умовою вдалого проведення операції з тотального контролю є руйнування усіх структур та визначеностей досягнутого устрою культури, дискредитація їх прогресивності та агітація за повернення до симбіотичності відпрацювань минулих часів, аби запорукою подоланого спротиву та пограбуванням усіх на усе витворити із поруйнованих уламків те, що тільки спаде на голову узурпаторам. Гвалтівникам треба від краю і поза край проштрикнути наскрізь усяку органічність, вийти за межі усього допустимого, поєднати те, що не може бути змішаним, спантеличити усе спроможне на тям та самостійність, - для того, щоби їхня критика на сторону усього живого сягнула рівнів могили для усього запереченого ними та зрівнялася із порожнинними цінностями віри означених бандитів, і тоді у виправах із терором та обітницями чуда нікчеми стають хазяями положення на упокорення усіх та усього. Крутії рвуть усяку виваженість та зв'язки, затирають усякі розділові кордони, усе живе пропускають через сито м'ясорубки критики, аби ніхто й ніяк не перечив х їхньому свавільному усевладдю у харчуванні жертвами. Інтегратори та диктатори домагаються знищити усі устрої та спеціалізації, звинувачуючи усе та усіх у вигаданих звинуваченнях, навіть не тому, що пропагують цінності відмінної валентности, а тому грабіжники творчо вигадують ворогів та єретиків для боротьби з ними до перемоги над фіктивною крамолою, бо примітиви просто не виживуть у середовищі відмінному від хаосу, де хоч якісь дециці продукції культури будуть закономірно визначеними, себто не підлеглими свавіллю примітивізаторів. Дрібно накришене сум'яття із мертвого та заляканого нежиттям є не лише сприятливими обставинам для виливання із соломахи вже націленого на крицевість зобов'язуючого режиму зони, але хаос із посліду руїни культури і є власне фактом тотальної дисциплінарности. Скоріше жорстокий режим зони беззаконня обслуговує роз'юшену аморфність веремії універсальности, аніж то є навпаки.

Спокушаючи публіку цінностями тотальної інтегральности, за зразками рівности-братерства-свободи, зонотворці у своїй експансії деконструкції затирають різниці між культурами та народами, між смислами та фаховістю спеціалістів, між правдою реалій та облудами вірувань у догмати. У запереченні прав власности, законів, моральних та конфесійних цінностей означені мондіалісти беруться вже до стану нерозбірливого купчення перемішувати різниці навіть природою закладені, коли продуктом домовлености чи ментальних уподобань оголошують, кажімо, різниці між людьми за темпераментом, здоров'ям, віком, статтю, освітою, кваліфікацією, статусом. Атака на належність та убудованість особи у розлогі та загальні структури своєї приватної ідентичности, як то царини мови, культури, громадянства, - відбувається посиленнями на захист прав абстрактної людини. Однак винищення націй, особливих віровизнань, традиційних способів життєдіяльности, етносів, країн, держав, устоїв порядности та вихованости, перегляд права, ліквідація кордонів – вивалюється за визначення розвитку. Спаювання громадян у міцний зливок військового загону засобами атомізації суспільства на розрізнене членство є не лише логічною, а й власне помилкою. Однорідна спільність людей у ліжку, на кухні, у вбиральні, у одязі, у світогляді, у зарплаті, у богослужінні, на роботі, у щасті, у колективізмові – не може не бути повстанням проти природи людини та людяности. Бо й консенсус із зачисленням злочинів до завоювань терпимости – усе ж не перетворює злочин у факт добродітства. Унормування скандалу оскандалює норму. Із масованої руїни нема й дециці позитивних витоків.

Припинення життя людей, культури законів наступає не лише від того, що віруючі у прості рішення містики ставлять перепони плину життя та заперечують запити розвитку, як містики рівняють суще життя вже під ілюзорні стандарти, себто під наповнення кладовища, передовсім тим, що знімають усі розділові лінії у структуруваннях та організмові культури, сполучають різнорідне, відмінняють усі протиаварійні застереження. Коли продукцією культури є ускладнення та урізноманітнення відкриттів та досягнень, то цивілізаційна та гуманітарна руїна наступає від актуалізації розбещення. Ігнорування небезпек і поріднення із безумством могло б демонструвати силу ігноранта, коли не було б фактом саме безумства.

Московські різночинці, як юрмляться у передпокої імперської еліти, щиро вірять у схрещення уділу імперського збиральництва та того європейського комфорту, який на думку означених лібералів дістався європейцям без роботизми. У свою чергу лівацька секта європейських ревнителі соціалістичного блага трудящих мас сповідує віру у таке ж щасливе щеплення на організм ринкових соціальних змагань тих загальнообов'язкових для мас ідеалів блага, із якими експериментують у зоні совкового комунізму та подібних режимів терористичних. І лише достойники московства знають певно, на рівні навіть психічних інстинктів, що концтабір та індустрія винищення ворогів є не лише інструментарієм, як ще й станцією призначення єдинанеделімства. Й тому питомі москвити кохаються у організаторах концтаборів. У свою чергу істеблїшмент атлантичного кола цивілізаційного та їхніх епігонів із числа правих країн та демократій розвиватиме той організм соціальних змагань, за якого левова частка глобальної влади та власности належатиме не масам. Й тому підметні бариги транснаціональні докладатимуть зусиль на те, щоб не лише розібрати небезпечні зони московства та подібних режимів, як ще й отримати із цього навар.

Хоча большевики заходилися будувати історію від правильного її початку, руйнуючи весь світ насильства, проте їхнє правління просто продовжило сюжетні ходи самодержавства, якими були: репресивне законодавство надзвичайного стану із втручанням непідконтрольних поліційних органів в усі сфери життя; адміністративна самовладність; потреби індустріалізації та участь у ній іноземного капіталу; одержавлення підприємств; продовольча розверстка і хлібні реквізиції; загороджувальні загони; цензура; комісари і надзвичайна комісія; мобілізація і трудова повинність; боротьба із пиятикою; єврейські погроми; відторгнення абсолютистською владою усіх проявів демократії; вибивання податей із селянства. Комуністичні творці розриву із царським періодом московської історії повернулися вже із посиленням у відродження покріпачення усіх підданих, у колонізаторство, імперіалізм вже з глобальними його апетитами, ненависть до загниваючого й чомусь досі не згнилого Заходу, у мілітаризм, покарання за недоносительство.

Через вміння домовлятися із опонентом у пошуках спільних точках дотику і доцільної співпраці, через ринкові компроміси, через зусилля зрозуміти рації чи слухність аргументів суперника, - то для обачних реалістів від політики відкриваються нагоди не лише уникнути втрат конфронтаційних, як, можливо, ще й досягати новаторських удосконалень. Доброчинство навсібіч є не тільки достойним, а й корисним, особливо тоді як у межах смислів мати справу не із переступником. Тоді як московські правителі не вважають укладені ними договірні обов'язки за заваду для подальших апетитів московського збиральництва. Московія визнає правом те, що вона забажає. Межі чинности правил москвити, як правило, визначають не питаючись учасників правил. Перешкод московській величі бути не може. Москвити вступають у дружбу із ким забажають, для того щоб підступно нанести приспаній дружбою стороні удар убивчий. Москвити межують із ким забажають і вступають у перестрілку із будь-ким призначеним ними у ворогів особливо тоді, коли для москвитів щасливо складеться синергія між їхніми апетитами та накопиченням сил для вбивства чергової жертви. Вміння відкриватися будь-кому, вдача баламутити усі визначені смисли, відкорковувати військові дії без усяких приводів - є ударною фішкою московського експансіонізму у закритті будь-яких прав тим кого вони покривають гібридною кооперацією.

Здавалося б, суто доктринальна містика загального контролю, з інтенцією і практикою посилення концтабірного режиму у інтересах утримувачів диктаторської влади, тому втілюється у життя й робить тоталітарні устрої вже історичними, - бо містифікатори не дозволяють собі втрати тями на користь своїх ідеологічних вірувань. Тоталітаристи постійно лавірують й модернізують імперативи зони відповідно до нездоланих викликів реальности. Любителі спрощень не так ретируються під тиском реалій, як на реалії наступають цілеспрямовано, провокуючи до дій контрольовану опозицію не лише для того щоб останню знищити, а щоб та втішалася своєю роллю оптимізатора зони, віруючи у вікторію над зоною.

На тлі тривалости зв'язків та взаємообумовлень у цілісности динаміки культури саме зриви та впадіння у ексцеси тоталітарности виглядають феноменом непередбачуваности, прищестям випадковости, розривами тяглости соціального поступу, проте дійсно об'єктивне невміння віднайти причини тоталітарних стиснень історії, випадіння із раціоналізму явища затребуваности чудес, вихід за межі людяности робом концентрації у озвіріннях – і надає тоталітаризмові ваги належности до таїн об'єктивного. Аномалії тоталітарности, які можуть вибухнути де завгодно й коли завгодно у суспільствах будь-якого рівня розвитку, присоромлюють нашу самовпевненість у здатности бути господарем власної долі. Регулярність здавалося б спонтанних аварій вивалювання за межі історичної безпеки суспільства надають періодам стабільного росту виду якихось зупинок у накопиченні потенціалів чергової пожежі, аби навіть згарище угноїло ґрунт для вигину ще не бувалих парадигм. Тоталітаризм постає домаганням розпочати нове життя на місці не обумовленому причинами та потребами, коли свідоме утворення порожнечі стає доказом самодостатности нових пропозицій прогресу. Відсутність затребуваности у пропозиціях чергових рятівників людства й стає для останніх необхідністю їхньої творчости. Химери стають не лише наслідком від їх пропонувань суспільству, але й до того химери належать саме собі, а не потребам у них з боку суспільного здоров'я. На нещастя, на відміну від логіки культури, нема причин. Хтонічна належність стихій примітивних підходів саме до зловісних первісних непідвладних нікому сил викликає острах та спантеличення серед тих жертв, які не беруться осідлати безлад у поміч останньому. Невиразна нудьга за змінами аж до заскалювань у чудеса на поміч собі є латентним виявом зажерливих марень про ті блага, доступ до яких перевищує наявні таланти визріваючого нападника. Револьюційність породжується не лише збоями у адекватних світорозуміннях однаків, але й дисонансами та розбалансованістю їхніх часовідчуттів на доречність.

Здавалося б жорсткі закономірности соціального могли б правити ключем до прогнозувань та спричинень екстремумів тоталітарности, аж виявляється, що стихії ставки на спасительність зон винищення дійсно підлягають закономірностям стихії. Любов до в'язниці, кажімо, може бути модою, на яку ніхто ніяк не знайде осмислених пояснень; або ж обумовленнями покладань на відкуп вождям можуть бути прийоми подолання усяких обумовлень за тими умовами, на які нема інших потреб, як самі лиш ідеальні потреби відпочити від відповідальности; чи тяжіння до смерти за мірками абсурду стає рідним дитям надпотужної енергетики творчости, що не концентрується на корисному та доказовому для життя. Тоталітарні вчення виникають від переплутування мистецьких уподобань та реальних потреб, передовсім, суспільного життя. Одномірні доктрини проквітають не просто на ґрунті ігнорування прагматики та законів виживання суспільства, а проти останніх свідомо виставляють свою екстравагантність як норму. Вожді з'являються із логіки моди, яка перекидає праксис культури та інтенції цивілізованости, не кажучи вже про те, що останні підминають під себе самодостатні і без людського суспільства передуючі досягнення еволюції. Безумства віншують собою історію людського виду, коли ми у потужности досягнень культури стаємо здатними викинути за борт вже й необхідности раціоналізму та поваги до гідности, свобод, самих існувань ближніх. Концтабори угноують ґрунт безвідповідальности та втоми від необхідностей, на угноєнні яких концтабори пнуться догори. Хапання Органами будь-кого без розбору провини стає доказом торжества хаосу над тими свободами, які свої ресурси тримали у валюті істин. Гекатомби трупів та шарпанина культури не так викликається безневинними модуляціями із ціннісними уподобаннями, як саме так і винагороджується. Вбивства це лише прийом доказу на штучне знецінення перевиробництва у культурі, аби забезпечити збут та прибутковість нової моди, до змістів якої залучають навіть потойбіччя, у яке звалюють відпрацьоване і з якого видобувають фікції нового переустрою світу. Бажання змін провокує ще й звичайна нудьга від перенасичення тим колом безвиході у заданому іншими, яке розраджують грою у відмінному від можливого. Атакують час від програшу його просторовим обставинам.

То лише у архаїчні часи у своїх союзниках чи у своїх противниках числили об'єктивні обставини, тоді як олюдження світу та пристосування його до наших інтересів дозволяє нам рахуватися саме з останніми, зневажаючи об'єктивне, себто різниці між людьми набувають ідеологічного, символічного, безпредметного характеру, ми воюємо за химери, перетворення яких на обов'язкові норми переробляє різниці порозумінь вже у системні та проблемні протистояння аж до станів військових операцій. Завдяки ідеологіям відмінності між таборами ворогів тяжіють мізерії, роблячи рівними сили супротивників у їхньому взаємному неприйнятті один одного. Навзаєм корисні пропозиції на прогрес суперечливо множать стандарти та диференціюють культури. На відміну від давніх часів, коли правими були праві, а неправими були ліві стосовно обставин, - то тепер правими є усі стосовно своїх прав бути незалежними від обставин: тож доказ суб'єктивної правоти у наші вже досконалі часи потребує лише вбивства опонента, позиції якого у інший спосіб важко спростувати. Смерть легко навідується туди, де вона представляється видом життя.

Для біологічних видів ознакою життя є його відтворення на основі успадкованої інформації, а збої генетичного коду ведуть до втрати життєвості, до виродження й загибелі; у свою чергу умовою оновлення генетичних видів стає їхня життєздатність у обставинах нового для себе середовища виживання та існування. Люди живуть у колі своєї культури тоді як відтворюють її коди у тій їх достеменності, що забезпечує існування свого люду; у свою чергу відкриття та винаходи стають видами прогресу за умов істинності, себто забезпечення ними життєздатності нового угруповання у своїй культурі. А винахідницькі новації не узгоджені із повнотою інформаційного спадку стають не лише помилками, а й прямим шляхом загибелі кола подібної культури для своїх послідовників. Ті пропозиції від глобалістів, що їх самохітно не купують окремішні народи, держави, культурні кола як продукт вдосконалення власної своєрідної окремішності, а останнім нав'язуються - є інструментом руйнування кодів та відповідного виживання означених видів культури.

Оскільки усі феноменальні громадські угруповання замешкують у своєму самодостатньому житті одне й те саме середовище культури не заважаючи одне одному, то й видозміни у окремішньому угрупованні не повинні зачіпати свободи сусіднього виду чи способу життя. Бо подібне полювання за чужими ресурсами не лише порушує чужі права, а - ще й свідчить за неповноцінність мисливців, які таким чином не можуть бути собою без загарбання власне не свого власного, не здатні обійтися без засвоєння чужого, спотворюючи цим грабіжництвом особисту, особливу, приватну самототожність. Нема потреби сперечатися із відмінним світом, ще й задля перетягування його у союзники, бо є від того обопільна шкода; не годить силувати ближніх пропозиціями власних винаходів та тих досягнень, які можуть порушувати розвиток ідентичності сусідів. Прогрес має стимулювати динаміку діалогів у загалі культури, сприяти її структуруванню, а не вносити сум'яття однорідності, скорочуючи тим розмаїття видів культури.

За певним бажанням можна навіть конструювати якусь подібність еволюційного руху що у матерії неживій, що у соціальній: у хаосі зіткнень деякі рештки назбирають довкола себе кількість матеріалу достатнього щоб запалився внутрішній вогонь здатний у полі свого тяжіння на орбітах утримувати порівняно прохолодніші утворення; опісля тривалого вигорання енергетики єднання відбувається скидання зовнішньої оболонки з відповідним проваллям у себе решток від вибуху (імперії розвалюють визвольні рухи); і якщо матеріалу кладовищенського є надмірність, то у його темноті пропадає усе що перестрибує горизонт подій (недобиті імперії у агонії ідуть на реванш), тоді як переваги матеріалу розльоту решток від вибуху ведуть до утворення зіркових констеляцій вже самостійних культур.

Московія це невдалий контрафакт, імітаційна підробка під автентичну Русь. Це нежиттєздатний гібрид від щеплення власного кочового полювання на пагін вкраденого землеробства продуктивного. Це зозуліні намагання підлаштуватися під чергову присвоєну батьківщину. Гін за край закінчується втратою й того що маєш.

Навіть тоді, як наукові відкриття є проривними та такими, що змінюють парадигму бачення, базуються на відмінних підходах, - то вони є обумовленими попереднім розвитком, їхнє входження у використання є назрілим, стає необхідністю. Як товар для продажу, нові перспективи винахідницьких пропозицій постають доказовими, закономірними, не випадковими, їхній поступ і є логікою прогресу. Передуючі знання, які мали обмежену достовірність й перестали задовольняти вимоги точних вимірювань, стають окремим випадком відкриттів ще більш наближених до дійсного стану справ, коли відпрацьовані точки зору постають не лише порівняно недосконалими, а можуть потрапити навіть у розряд мітів та фікцій. Але й властиво безпредметні, безпідставні, фіктивні пропозиції мають відповідну логіку видозмін, ім'я якій: безпредметність, безпідставність, фіктивність. Відмінні від об'єктивності відносин у природі речей, а саме, наші психічні претензії та побажання щодо означених предметних відносин, - то вони є залежними не лише від стихійних ситуацій зміни смаку чи втоми від набридливої незмінності вигадок та чудес якими віруюча публіка береться виправляти свою безпорадність, але ці вигадки та маніпуляції із неймовірним є результатом маніпуляції тих фахівців від чудес, які заробляють на штучній зміні вірувань у чудеса. Смаки та інші цінності будовані на людських баченнях, замкнені у емоційних уявленнях, обслуговуючі світоглядні сприйняття, - змінюються тоді, коли круті збираються заробити на нав'язуванні публіці краму нових та химер та утопій як, буцімто, конче для публіки необхідних, без яких просто не обійтися.

Окрім емоційних реакцій, темпераменту, пам'яті, фахових знань, навиків, мрій та раціональних планів, соціалізації та освіченості, моральних та ціннісних уподобань, набутого досвіду, упереджень, осмислених чи архетипових інтересів, інстинктів, підсвідомого, аналітичних особливостей мислення, винахідливої креативності, здоров'я та тих психічних відзнак особистості, масив яких формує її інтимний ментальний світ, - то у соціумі та культурі існує ще й той макрокосм законів, слідування котрим хоч і не є для людини чи суспільства обов'язковим, але які й представляють собою устрій культури, картину світобудови. Ця осмислена у знаннях реальність світу та цивілізації, навіть оптом являє собою лише нікчемну частку включену у потік пересічної ментальності та світосприйнять зайнятих сповіданням того, чого нема, або не може бути поза світом власне людської рефлекторності. У цьому космосі гри із символами, у зіткненні забобонів, у ролевих іграх існують течії керовані фаховими модельєрами. Шукати якусь послідовність у зміні хвиль марних сподівань на чергові багатообіцяючі чуда не доводиться. І навіть вказівки на появу технологічних умов забезпечення зміни моди, на перетин чинних для генези нового віяння актуальних та соціально затребуваних концепцій чи теорій як батьківських, навіть аналіз вихідного виховання чи інформованості відкритих досвідіві автору нової моди, навіть вказівки на меркантильні чинники зміни стилів, вказівки на одне лиш прагнення відзначитися оригінальністю та епатажем публіки, ані набридлива втома від традицій, ані переляк від новацій – не додасть до розуміння та прогнозу тих конструкцій утопізму, рідною домівкою яких і є таїна без місця. Ідеології та інші фікції творяться за нормами фіктивності.

Провальність тоталітарних доктрин, змісти яких локалізовані на маргінесах вичерпання історії, окрім химерного змісту доктрин, полягає ще й у невмінні впоратися із часом, який вони намагаються осідлати апеляцією до предвічного, позаісторичного, позачасового, - відносячи здійснення пропонованого ідеалу а чи до далекого минулого, а чи ще більш віддаленого майбуття. Під личиною остаточного абсолютного чуда тоталітарні гіпотези є звичайним різновидом пізнавальних гіпотез, світоглядних парадигм чи технологічних моделей. Оскільки ж усі пропозиції прогресу мають термін зберігання, коли їх доречно використати у межах відведеного часу псування, - то й замах на час зі сторони навіть максимально абстрактних обітниць чуда є невдалим. Вклякність у часі, домагання заморозити час, догматична незмінність яку ставлять собі у заслугу пропагандисти остаточного для історії вчення – саме й становить їхню ваду. Домагання абсолютистів злити нероздільно зміст своїх догматів саме із часом та дійсністю є помилкою, а не лише облудою.

Порівняно з усіма новаціями, то тоталітарна ставка на радикальні чудеса прикметна своїм негативізмом до того досвіду поколінь який кваліфікується тоталітаристами як кризовий та гідний знищення у максимально можливих вимірах. Винищення усіх верств, передовсім належних до грошовитих, руйнація усіх законів, передовсім тих що боронять права багатіїв, зачислення у вороги усіх спроможних на спротив режимові поглинання трофейної здобичі від гвалтом підбитих ресурсів, погром усякої опозиційности та свободи критичної думки здатної на заваду та загрозу безпеці нестримному рекетирству з присвоєння силою віднятої данини іррегулярної, утилізаційний терор проти усього потоку сировини ще спроможної слугувати задоволенню апетитів професійних збирачів чужого – тому й виповнює змісти вчень про пререустрій світу, бо виправдовує бруталну прагматику здобичництва. Проте бажання оскаженілого пилососу, який маскується під подобу держави, увіковічнити своє збагачення чужим коштом, робом відсутньої продуктивности власної працьовитости життєздатної, коли можна красти, цупити, дерибанити в умовах безкарности за розбій, - змушує козаностру революціонерів переводити свій екстремізм вже у прийнятну норму, робити тюремний розпорядок традиційним. Інтеграторам чужих статків доводиться інтегрувати узвичаєні цінности, щоб зобразити своє здирництво як системне у контекстах поступу вже не зовсім назадницького і виродженського, а такого що опікується за продуктивність праці насельників зони легалізованої неволі. Усякий винахід, навіть той що заперечує існування досвіду культури, не може не бути адаптованим у досвід культури. Революціонерів душать як таких, чия прискорені темпи ідеологічного негативізму віщують швидке вичерпання жертв, коли може вже й забракнути джерел паразитування, коли не стане кого вбивати й тероризувати, що потенційно обезглуздило б і змарнувало б завдання каторги. Екстаз революційної ненависті проти невпинно наростаючої нескінченості ще не добитих ворогів недочищеної крамоли заливається вже претензіями на мирську диктатуру усевладдя, яка у свою чергу остуджується ще більш прозаїчною ненажерливістю у оволодінні якомога більшими статками вже за нормами ринкової капіталізації, а не ризиковими засобами ідеологічного бандитизму та терору. Революційний кульбіт робить повний оберт.

Затверджений як єдиний і тому виключний порядок поведінки у виключному і тому єдиному домі, себто у тюрмі, тому й домагається гордо носити заслужене звання тотального регламенту, - бо пропонує свої манії як рятівний ключ до розв'язання усіх проблем та суспільних викликів. Претензії на свою тотальну універсальність пред'являють саме примітивні та обмежені й відповідно бездоказові світоглядні аберації носіїв ментальних та розумових аномалій і тому їхні революційні пропозиції загального щастя вступають у протиріччя із законами та відповідними установами суспільного розвитку, із тими життєво затребуваними інтересами розмаїтих суспільних груп, що їх означені любителі простих рішень будуть нищити та руйнувати аж до стану й стандарту вимог простих рішень. Ця гібридизація чуда та атакваної ним реальности, - коли химери нібито втілюються у життя яке буцімто направляєється химерами, - від самого початку протікання хвороби суспільства на затруєння утопічними химерами є невпинною боротьбою за відсунення означеної ідіотії кудись подалі на маргінеси і за маргінеси мирського життя. Революціонізм у його руйнівних потягненнях гоїться поверненням до станів іменованих правильними, праведними, правовими, правими, правдивими. Історія тоталітарних рухів революційної ворохобні, у замірах нав'язати неймовірне як триб життєвості, є водночас історією контрреволюції, у якій оскаженілого джина марно намагаються повернути назад у закорковану пляшку, а чи хоча б вгамувати у спосіб дезактуалізації обітниць й переведення їх у стан вже не загрозливих культових ритуалів суто символічних. Нищий набір спрощень, усередину якого не лише намагаються, а й силою терору впихають усю повноту масиву здорового життя спільнот та громадян, - змушений, у силу неможливості втілити неймовірне, змушений заковтувати ті традиційні цінности й реалії проти яких, за вдосконалення яких і виступали революціонери, вимушений адаптуватися до незгубного. Зрешта революціонери переобтяжуються мирською тривіальністю й від її критики тікають у буду прикрити омофором релігійної безневинности.

Так модель комунізму, - із досягненням у ній успіхів індустріалізації глобалістського капіталізму, а, з протилежної сторони, одночасною реакцією відстоювання тих реакційних особливостей протистояння ринку, які цей, запізнений відносно лідерів конкурент особний оправдовує посиланням на регуляторні функції сповідання універсальї справедливости, стабільности патріотизму, буття рабом Божим, й на подібні конструкції високої духовности, - ця модель адаптується не лише як зусилля перекинути, збити з ніг, спростувати, а ще й випередити лідерів. Ідеологічним віровченням, - з його завданням наздогнати й перегнати меркантильних плутократів загниваючого окциденталізму, - обирається екстремістського штибу параінтелектуалізм з критичного ревізування феномену капіталізму у рамках його ж рефлексії. Так країни обтяжені пережитками й переживанням за феодальні порядкування аристократії, - зокрема недоімперська Німеччина та обтяжена клопотами утримання цілісности вже єдинанеделімства Росія, - націляються на індустріалізацію і модернізацію. До Московії із запізненням, як то зазвичай, приходить соціалістичного штибу мода подолати не лише західний капіталізм, а й капіталістичний Захід чудесними методами заощадження на оплаті масам, у спосіб класової боротьби задля перерозподілу майна і посад від дукачів вже на користь експлуатованих цими капіталістами безнаціональних пролетарів, - що водночас побіжно є проектом на заміщення антиімперських рухів народів вже на їх братерство у атечестві комуністичної федерації. Додатковими аргументами на користь більшовицької диктатури стала їх відповідність традиціям московства. Коли експропріація стала іпостассю традиційного збиральництва; а вірування у чудеса та месіанство були доповнені обітницями утопії кожному-за-потребою; опричників із мітлами заступили чекістські чистильники; місце самодержця святого змінилося лише у титулуванні; трудовобов'язання ударництва лиш присмачили звички кріпацтва; а приватної власности як не було, то й не стало; а числом полеглих справжнього московити не збентежити. Радикалізм вірувань у рятівну методологію спрощень на основі духів любови, гуманізму, миролюбства, правозаконности, інших зваб на егаліте, франтерніте, ліберте, не кажучи вже про мультикультуралізм, відкрите суспільство громадянське, великодержавство, патріотизм, віру у промисел, сотерологію, подолання відчуження, смерть шпигунам й подібні натхнення будь-яких змістів довільно яких ідеалізованих догматів – є закваскою зон обмежених колючим дротом і необмеженим контролем. Числом небіжчиків, які офіруються на вівтар із втілення ідеологій та казок, то можна не лише витерти кров пролиту за втілення обіцянок, як можна ще й втирати пастві недобитків чуда, що можемо повторити, що необхідно ще додати жертв, як тут таки утопії обернуться вже на їх факт.

Згодом і Німеччина, з її підбурюванням на соцреволюцію і ставкою її імперства на боротьбу рас, і Союз соціалістичних республік, з таким же у цілях, його казенним віровченням у класову боротьбу, - зіткнуться між собою у кривавій війні, із залученням до союзництва вже євроатлантистів, які супроти вели своєю переможну гру на використання союзництва із обома тоталітарними режимами. Нацисти свою агресію подавали як послугу західній цивілізації на захист від комунізму і московства; а московити свій антизахідний експансіонізм презентували дарунком на користь тій же цивілізації у звільненні її від поломеніння у крематоріях расових, розуміється ж гірших за простигли зони класові.

Екзорцистські заклинання з вигнання із московства фетишу комунізму є марними, оскільки означена ідеологія тому й потрапила у резонанс із запитам збиральництва, бо переназовництвом останнього і є комуно-більшовизм. І навіть імітована демократія, відпущення думки на вільний ланцюг довгий, перевидання експропріації під назвою а чи приватизації, а чи одержавлення, – є не більш як перелицюванням збиральництва.

Пошук іменованого причинами подій, якихось сутностей, чинників і таємних законів які є визначальними стосовно даних у відчуттях фактів і ситуацій – саме і є пізнанням з плодами його успіху у знаннях і вміннях причин на які нема інших, окрім цінности знань і вмінь. Тож і для фантазій, якими їх автори ладяться переробити світи, марно шукати і множити парадоксальні сутности сторонні. Будь які маячення є самочинними.

На відміну від рухів іменованих правими, де займаються консервативним охоронництвом функціонуючих на часі суспільних установ, то антисистемні радикальні угруповання беруться собою замістити означену еліту ставкою на деконструкцію і знищення: монархічного правління, аристократії, сім'ї та інституту шлюбу, класів, держави, патріотизму, нації, неправильних народів, приватної власності і системи розподілу благ згідно внесків у виробництво, ці повстанці виступають проти фахової спеціалізації професій, атакують традицію і звичаї, право, релігію, мораль, мистецькі уподобання і навіть наукові постулати, - а пустку, утворену навіть фізичним терором проти придуманих ворогів, заміщають віднесеною на майбуття віроучительною картиною ошчасливлення химерною утопією, обіцянками задовольнити будь-які забаганки. Аж ця програма підміни права вже на диктат справедливості за імперативами культового сповідання, заміна особливостей культур вже на варіації інтернаціоналізму, субституція суших цінностей і орієнтирів вже на обумовлення зверхністю виховної роботи не лише над усупільненими дітьми а й над паствою дорослих, міна приватних ініціатив вже на борг виконання приписів гуртового штибу, віддання преференцій не достатку а жертвній героїці страждань у послухові зверхникам, ігрища з символами та культовими приписами протиставленими насущній тьмущості і потребам власне людським, апеляція до неокультів і чудес потойбічної містики спрямованої проти розуміння дійсності і відповідальності за справи, речі називають не їхніми іменами, виламування запобіжників соціальної безпеки деклараціями про природні права абстрактної людини, зачислення до гегемону саме калік та альтернативно розумних, перероблення підприємливих людей вже на утриманців та шукачів розваг, переміна місць між нормою та протилежним до неї вправлінням у розбещенні і епатажі саме на користь останньому, мілітаризація суспільних взаємин, спрощення підганяють помахами сокири на шляху до виродження, - ця програма розмивання кордонів, хаотизації визначень, спотворення смислів своєю ціллю і призначенням має те придушення усякого опору супроти нападників, яке дозволяє цим удаваним революціонерам утнути ще більший порівняно із колишньою владою диктат дисциплінарний. Міцним фундаментом зони є безлад у який вводять її насельників. Горіння віри підтримується закиданням топку ненависти нових порцій ворогів народу. Преміальною здобиччю у грі полювання на народну любов і є народ.

Об'єктом атаки зі сторони вже сучасних любителів народу та професійних від його імені соціалістів стає капіталізм, який свого часу потіснив старорежимні країни з правлінням там аристократії та родового нобілітету, власність та права якого щасливо для себе розібрала як переможець буржуазія. Аж і ці пертурбації у послідовності зміни елітарних верств і прошарків у тягlosti утримання і удосконалення влади у їхньому середовищі не є останніми. Проти класичного капіталізму у представленні його країнами переважно євроатлантичного кола цивілізації Заходу виступає з критикою його ж корпоратократія, прописні ідеологи якої пропагують переваги соціального утримання нахлібників; а союзниками у подібному протистоянні Заходу природно є ті розмаїті авторитарні режими та країни традиційно централістичної влади, диктат яких покоїться на максимізації контролю над підданими, послух яких є пов'язаним з їх визиском. Ноти людинолюбства і людиножерства резонують між собою у резоні соціал-патерналістської мелодії гудіння про це у фанфари що на Сході, що на Заході. Влада володарів світових грошей аж ніяк не занепадає, коли народні інтереси розширює верхівка аж до унормування і легалізації апетитів навіть кримінальників. Лінією протистоянь, які ризикують перерости вже у лінію фронту, стає змагання між правовими демократіями та тими спільнотами, у яких утиски свобод правують інерції вигід від пограбування і силування людей і народів. До допоміжної, очолюваної Китаєм і його найближчими союзниками коаліції антизахідної, домагається, - задля вигід перебування під протекторатом останньої, - домагається на разі пробитися ще й кремлівська мафія, яка відпрацьовані позиції диктатури пролетаріяту віртуозно змінила на позиції зачислення партноменклатури вже до союзників у перемозі у холодній війні проти комунізму з боку так званих відкритих суспільств.

Кожен з окремих видів живих істот займає, згідно кладистики й таксономії, ендемічну нішу, має специфічну будову, неповторний модус життєдіяльності, - але усіх їх єднеє перехід енергетики від одних видів до її спожиття іншими. Тоді як рівні й однакові у своїх правах на щастя одинаки не тільки не харчуються один одним, а й той нееквівалентний і не взаємовигідний обмін виробленими продуктами праці між окремими людьми чи угрупованнями, який підпадає під визначення неправового чи несправедливого, - осуджується й підлягає виправленню у ході суспільного поступу, за якого упосліджені групи соціуму підтягуються до активних ролей у суспільному розподілі праці. Проте замість взаємозбагачення винаходами практикується й зворотний обмін ресурсами між верствами розділеними різницями доступу до благ, коли або нобілі обкрадають злидарів, або навпаки, - і ця заміна продуктивної праці творчої вже на віднімання й присвоєння чужого веде до суспільного занепаду. Серед людей крадіжка, процес аналогічний перекачуванню енергії по ланцюгах споживання у світі живого, отримує вид неправедного обміну власністю між відмінними учасниками трудової діяльності. Не лише в умовах невідповідності статусних аристократів своїм призначенням провуду чи відповідно відсутніх перспектив кар'єрного росту для потенційно спроможних на креативність, а ще й в умовах практично незмінних за усіх часів і народів різниць між відсотком тих хто посідає ендемічні, визначені світоглядним вибором, полярні позиції творців чи бомжів, - то замість зусиль на стимуляцію розкриття талантів з наслідками збагачення культури, набуває ваги мета справедливості з вирівнюванням усіх людей у рівності, з замінюванням нею рівноправності у працездатності. У небажанні поступатися своїми доходами й ролями, то посідачі високих щаблів ієрархії у соціумі, реагуючи на загрози зазіхань зі сторони упосліджених соціальних груп, - пропонують заощадливий маневр підняття статусності цих маргінальних угруповань: визнання їхньої маргінальності вже нормою. Без накладання на ці, почасти навіть асоціальні верстви обов'язку практичного представництва громадської нормальності. Проте, здавалося б, подібна лише моральна любов визнання, стосовно убогих нещасливців безневинно ображених долею, гнаних і голодних насельників соціальних запіль, їхнього голосу, інтересів, участі у громадському житті - не може не тягнути за собою практичного пониження участі, інтересів, голосу провідних суспільних верств. Ризикова згода на упадання перед маргіналами не може не обернутися для окультурених верств ще більшими вже загальносуспільними збитками. Від визнання аномій, збочень, злочинів вже за прийнятну норму, вони нормою однак не стають. Просторікування не перестануть бути такими навіть від визнання їх слухними. Помилкою є бездоказове навішування на облуди і помилки вже ваги істини. У світі властиво людських відносин можна надуману модель голослівно наректи реальністю, проте цього не станеться у світі власне реальності, у якому бракує задля цього мізків і мислення притаманного лише людям. Треба не легалізувати маргіналів, але навпаки: створювати умови для виведення їх геть із цього стану. Як твердить приповідка: дайте їм вудку, а не рибу. Рівність, як вимога зичного ставлення до відсталих, покликана надавати їм прискорення, а не гальмувати рух громадського масиву. Соціальні верстви чи особи мають посідати місце й вагу у суспільному розподілі праці згідно власних внесків. Змикаються у їх небажаності ситуації, коли навіть суспільнокорисне підприємництво забезпечується потерпанням інших учасників соціуму, так і та крайність, коли потерпають вже підприємливі сегменти громади чи громадяни, які стають змушеними штучно всупереч суспільним вигодам піднімати статус маргіналів.

Оскільки багатства здебільшого належать багатіям, які такими стали здобувши статки через підприємницьку працю з продукування суспільно корисного товару, виробленого фінансово-правових установах капіталізму, за умов ринку й демократії, у векторі поступу співпраці народів та культур, - то пропозиції з оптимізації розподілу багатств висуваються лівацькими революціонерами, як згідно своїх понять справедливості у різній мірі ненавидять капіталістів. Повним видом системного лібералізму став його тандем із гулагом, породжений невідомим московським збиральництвом не свого питомого.

Хоч соціальні устрої, за яких мають місце масові убивства, містична ідеологія, виродження внаслідок хибно поставлених цілей, - і виглядають антиподом, якимось диявольським злим наміром чи полюсом протилежним умов сприяння життю, людяности, поступальному розвиткові конструктивному, аж суспільні нещастя є радше негодящим продовженням суспільних же достоїнств поза міру їх доцільности.

Так беззастережне продовження і абсолютизація такої незаперечної для умов будування дому культури, якою є цінність свободи, - прикрими наслідками подібного допущення навіть неможливого має ліквідацію розрізень між помилковим та тим, що вкладається у рамці закономірного, необхідного, доказового. Коли свободу, під фанфари її звеличення, трактують як відсутність заборон і прославлення свавільства, то тоді через розвалений кордон вриваються до суспільства стихії криміналу з його наполяганнями на недопущення до нього покарань за допущені ним злочинства; то тоді, послизнувшись на пливкій розпливчастості розбіжностей між раціональним та химерним, думка провалюється у чудеса вже як у супрареальність, втрачаючи орієнтири правди та результатів праці за її нормативністю; то тоді, у переконаннях щодо відсутности протиріч, у життя людей вступає ненависть до усього, що відрізняється від порядків придуманих обмеженими у знаннях вождями. Свобода критики застосовується не навсібіч, а лиш тоді, коли вона слугує опорою для винаходів і пропозицій більш досконалих, ніж досягнення попередників. Свобода не має бути відв'язаною від ролей обслуги нею запитів прогресу. Свобода, вже як карт-бланш для маячних доктрин, - у контроверзі до своїх призначень, - переростає вже у неволю. Терпиме ставлення до помилок, щеплення на тіло звичаїв вже збочень, культивація й унормування асоціального під претекстом презентації свободи – стає рухом у зворотну сторону.

Так показником окультурення є розширення комфортних умов життя, - і то не лише для тих обранців із числа нобілів і кастових аристократів, які свої провідні позиції забезпечують ціною оббирання нижчих верств, - аж підняття до ролей соціального активізму вже має принижених та ображених саме й слугує або мотивом революційного прояву невдоволення останніх, або є кличами демагогів націлених на витіснення попередньої еліти. Якщо за архаїчних часів умовами виживання сильніших були нещастя, які нібито самі собою косили й викошували немічних і хворобливих, - то за часів, коли природними стають вже штучні створені з поступом цивілізованости умови підтримання високих стандартів життя, проявами гуманізму є допомога усіляким калікам ущербним. Прожекти, зведені на звабних ідеалах опікування над страждальцями, не лише дестимулюють ініціативи креативного підприємництва і винахідництва, як видом вже примусового патерналізму і є рабство, каторжна праця за гарантовану кабальну пайку. Потурання зростаючим запитам пастви з відповідним зняттям із неї зобов'язань перекладає зобов'язання вже на пастирів, - з наслідками не лише дезорганізації, а й втрати смислів організації подібних підпорядкувань, зведених поза умовами вільного ринку обміну послугами між учасниками виробництва. Коли механізми організації виробництва заміщуються соціальними функціями держави соціалістичної, коли народолобна ліва еліта своїм призначенням та оправданням береться вважати спокутуюче вибачення за буржуазні позиціонування і ролі стосовно керованих нею, - то тоді ролями й завданням для останніх стає нарощення споживацьких претензій стосовно означеної псевдоеліти, - то тоді історія зводиться до негативізму, та вичерпується цілями помсти уявним чи учорашнім експлуататорам та колонізаторам. Щоб не переростати у свою протилежність, то поміч має не перевищувати міри справедливої сплати за отримане.

Так буття людей є соціальним, обумовленим соціалізацією особи відповідно рівнів розвитку наявного середовища культури, - але не гідним людяности стають режими у яких перебирають із мірою залежності одиниці стосовно надання виключности колективові, коли особистість перестає такою бути у виконанні наказів зверхників переконаних у своїх месіанських ролях стосовно підданих. Так саме миролюбство є запорукою співпраці колективів окреслених кордонами свого бізнесу, - але не замирення усіх у одномірній рівности злиднів окреслених колючим дротом по спільному зовнішньому периметру.

Зовсім даремно членство нормальних людей чисельної суспільної громади вважають ідеалом свого власного устрою такі його характеристики як то: креативність, творчість, рівність, справедливість, чесність, порядок, талановитість, кваліфікованість, працьовитість, відповідальність, підприємливість, персоналізм, самовідданість, демократизм, гідність, свобода. Бо назване є притаманним відмінній організації нечисельних спільників перейнятих однією і тією ж нагальною терміною конкретною справою корисною. Більш того, застосування чи актуалізація подібних правил колективу, де усі знають творчі можливості один одного і залежать від внесків кожного, – є шкодою та помилкою для пересічного суспільного кластеру, який складається далеко не з фанатів відданих спільному бізнесу, а включає у себе ще публіку націлену на розваги, на споживацтво, а то й на паразитизм за чужий кошт, на кримінальність, бо звичайні люди зовсім не зобов'язані жертвовно відповідати критеріям колективної взаємозалежності, оскільки у великих громадах загальних не бракує ще й асоціальних типів, на інтереси і можливості яких доводиться зважати. Коли нормою є різноманітність соціальна, то соціум рухається й розвивається з крейсерським темпом рівняючись на рух запізнених та відсталих тих своїх верств, яких не можна та протиправно є примушувати до протилежного їхнім особливостям. Подібно й ескадра рухається зі швидкістю найповільнішого у ній корабля. А тому управлінський провід нормальних спільнот сповідуватиме соціальну поміч тим прошаркам босоти та нероб, апетити яких на нахлібництво лише зростатимуть відповідно до поступального росту якостей життя цього звичайного соціуму. Невиліковною хворобою якого є поміч бідарям та страждальцям обділених щасливою долею, що її даремно виправляють на краще різноманітні любителі простого народу з числа соціалістів. Які улаштовують дисциплінарний концтабір як примусової працьовитості для стяжателів та не бажаючих соціалізуватися на загальне благо, так і видають пайкове утримання для цих же визискуваних зеків. Людинолюбство, - з людиновідством вже на термінальних фазах самоїдства та канібалізму, - є неповним коли не простирає свої крила на калік убогих. Любителів підприємництва завжди менше ніж любителів людей.

Хибно гадати що переважна чисельність людей добродійних є результатом дії пропаганди чи якихось сторонніх впливів невідомого походження. Бо приязнь до нещасливців не має сторонніх причин і не потребує сокровених пояснень, аж навпаки: твірна й початкова добродійність обумовлює масив відповідних наслідків її втілення. Натурі людяности скорше притаманна доброзичливість, звернена особливо до таких її об'єктів якими є маса усіяко знедолених, тоді як окремих суб'єктів достатку радше звинувачують у стражданнях означених мучеників. Переваги творення добра є перевірені досвідом і є включеними до моральних традицій усіх народів; відповідно, покарання злодійств та нажива за кошт жертв є умовою та фактом права. А проте, перевертання навзник причинно-наслідкового зв'язку між добром та помічню соціально упослідженому люду - є більш ніж помилкою. Бідарі можуть харчуватися із ресурсів багатства, але робити багатства жертвою інтересів числа страждальців, - то це рушати шляхами виродження. Можна хоч навприсядки витанцьовувати довкола любови до калік убогих, іменувати насельників соціальних підвалів вже за гегемон та провід прогресу, а ненависть до імущих доводити до ситуації диктатури пролетаріату, - аж коли доведеться долати кризу зумовлену ідеологією лівацтва, то навіть будівничі зон концтабірного ордунгу, де нахлібникам із числа зеків видають харчові пайки, то й ці філантропи не зможуть не звернутися до дозволів собі рятівного підприємництва, до правових свобод, до шанування вже не мас підданих, а творчих і працьовитих індивідуалів. Підприємництво, двигуном та робочим тілом якого є нажива на створюваній додатковій вартості, завжди буде зверху чи то лідуватиме. Бо инакше просто не вижити.

Глом підприємницької цивілізації західного типу, від якого Захід відштовхується та спростовує, виступають інтегральні системи контркультури, якими є: світові релігії, навали варварських племен, ідеовчення соціалістичних філантропів, антиколонізаторські рухи.

У тренді свого обмирщення, себто у еволюційному входженні у ужитковість, безумні манії відв'язних фантазерів починають спершу ковтати своїм представництвом такого ж безмірного обширу моделі віри, світогляду, моральних стандартів, міфології, часових перспектив, родоводу народу, особливих традицій, маркування історичних ворогів, месіанства, нації, держави, світської політики. І роблять це настільки успішно, що здається, буцімто нетривіальні химери профетистів винайдені спеціально для того, щоб обслуговувати вже десакралізовані профанні інтереси профіту. З усіх прийомів адаптації незаперечних стандартів та досягнень поколінь найбільшого успіху досягають ті химери, які своїми учительними вказівками чинять найменші завади саме для наукового дослідництва.

Традиціями моксиельсько-монгольського збиральництва та отарного ординства є: віднімання чужого, - замість складнощів організації виробництва власною працею; вірування у чудеса та накази керівників чудес, - замість усвідомлення проблем та перебирання відповідальності на себе; прийняття простих і неправильних рішень, - замість слідування моралі, праву, науковим орієнтирам. Й оскільки подібні традиції бандитизму безпосередньо призводять до відсталості з наслідками падіння, то перманентно з регулярною спорадичністю у московському зібранні вдаються до його модернізації вже у векторі вестернізації. Московський централізм тримався й тримається на наркотичному впорскуванні інституцій та цінностей притаманних європейським країнам. Без епігонського рівняння на стандарти західної цивілізації московство не мало б ресурсів на вигадування пихи московської особності. Помітні біфуркації зрушення у тягlosti московства за участю царів-реформаторів й були домаганнями затруїти лад кріпацтва на якісь подобизни підприємництва, права, демократичних та гуманітарних свобод, імітацій самоправности окремих громадян, окремих народів. Оскільки ж затруєння на вестернізацію є просто вбивчими для узусу московства, розімперення веде до розпаду грабежом назбираних земель і народів, оскільки живителем для паразита московського імперіалізму і є вільний світ, - то й епізоди європеїзації у історії московства й залишаються об'єктами атаки з його сторони. Московія пульсує: то впадаючи у ейфорію імітації демократизації, скидаючи при цьому у простір баласт маси колись підневільних народів, а то знов зіщулюється настовбурчившись зброєю у новій фазі самопоїдання у плачевних домаганнях реваншуватися за втрачене. Послаблення мілітаризму та централізму вступає у протиріччя із експансіонізмом Московії і призводить до її розриву; а посилення реваншизму для тих же цілей жирування із грабежу знов призводить до виснаження приреченої імперії.

Московське начальство змушене вдовольнятися окупацією й покріпаченням московської людности, а остання за те відіграється вже володарюванням серед обсаджених нею народів. Проте омріяну ласу здобич являють ще не підбиті багатства продукуючих країн. І коли у порівнянні із останніми московити впадають у кризу, безнадійно покладаючись на захід кола культури Заходу, то тоді для подолання складнощів підім'яти під себе навісний Захід московити вдаються до заходу імітувати Захід вже у Московії. Мінімізацію дози токсичности окультурення на західний штиб московити намагаються перетворити на гоїні для себе ліки.

На разі того перебору самодержавства із буржуазним підприємництвом та демократизацією, яке у запитах на модернізацію призвело до неприйнятної втечі із зони імперії її колоній та окупованих земель, - довелося московським імперотворцям вдатися до реакційної революції відновлення покріпачення. А на разі перебору із тотальним централізмом довелося, у тих самих цілях подолання відсталості, довелося олігархічним спадокоемцям большевицького грабежу вдатися до антикомуністичної ревізії комуністичного реакціонерства з повернення до прийомів занехаяного бізнесу, демократизації, роздержавлення, - що й призвело до втечі від зони імперії її колоній та поселенців геть із окупованих ними теренів. Демократизація у Московії – не права. Це лише терміновий, ризиковий, а то й вбивчий для імперії прийом отямитися у її централізмі й войовничості задля стрижневих цілей грабунку і нападу на чергові жертви.

У будівництві гулагівської мережі то комуністи та більшовики були лише епігонами у слідуванні традиціям самодержавного збиральництва. Ембріонами зони абсолютистського контролю є як лівацькі соціалістичні рухи встановлення рівності як ідеалу справедливості проти суперництва ринкового, так і противні зрівнялівці вже праворадикальні рухи на системне відстоювання замкненого на його достатності власного націоналізму спрямованого не лише проти конкурентів у імперіалізмі, а й проти спільнот не підлеглих асиміляції, зокрема подібних консолідованому єврейству. Колонізаторське великодержавство, експропріаторський грабунок на паразитарне споживацтво, можновладне свавілля замість права, ставка на насилля у розв'язанні питань, централізоване апаратне правління, визиск покріпаченної маси, відповідна покора харизматичному самодержцю, знецінення вартості людського життя та нехлюйство стосовно усіх цінностей, мобілізаційний колективізм військовий, месіанський апломб супроти вже помосковлених іногородців чи ще не уярмлених європейських народів звинувачених у ворожості, єдинанеделіство забезпечене спецслужбами режиму, чорносетення юдофобство чи антиукраїнство, містика віри у казенну церкву, у проєкти Світлого майбуття чи кінця історії у тисячолітньому царстві, у класово-расові чинники революції – передують європейському фашизму і тамтешнім тиранічним режимам. У свою чергу вже сучасне рівняння на прокрустівського штибу взірць московізму не лише як на альтернативу євро-капіталізму, а ще як на жертвовного рятівника західного світу від злочинів націонал-соціалізму, як на потугу антиглобалізму та протистояння американському гегемонізмові, як на духовну перевагу на загниваючим меркантилізмом на наживою підприємців, як на постачальника помпованих на Захід сирівців, ставка на вигоди інвестувань у афілійований із транснаціональним капіталом кремлівський держкапіталізм – слугує началами трансформації та метаморфози західної цивілізації вже у ембріон інерції тоталітаризму. Модний резонанс популізму нестримної уседозволеності, відкоркованої поліпшенням добробуту, дозволяє запал розгнужданості масових забаганок синергійно сполучати із такою ж необґрунтованою революційною відразою до системних організацій та ладів суспільного життя. Консервативні та негативістські активісти стають політичними та озброєними найманцями гри московців у їхній атаці як на істеблішмент Заходу, так і у рецидивному реванші проти рушень деколонізації. Прийдешні концтабори геноцидні імпліцитно заквашуються у вже наявних утопіях високодуховних марень про чудеса.

Заміна справедливої ненависти до багатіїв вже на ненависть до ворогів з не такими як то ненависниками треба ознаками класовими, расовими, релігійними, мистецькими – лише збільшує серед ненависників число їх трупів. Але не зменшує їх ненависть до багатіїв.

Підбиття сусідів з метою розжитися від присвоєння їхніх матеріальних багатств відступає у минуле у сучасних умовах задоволення власними силами рівнів свого життя кожною супротивною стороною. Війни задля загарбання сировинних чи трудових ресурсів сусідів є збитковими навіть для звияжного агресора. Проте небезпека конфліктів не лише не занепадає, як ще й посилюється. А саме. Торгівельні війни за здобуття першості у господарюваннях і отримання прибутків стали вже не стороною воєн на яких стріляють і вбивають, а визначальним аспектом міжнародної політики. Змагання за науково-технологічне лідерство гарантують вдалим його учасникам неспростовну зверхність над споживачами їхньої продукції. Але порівняно більш алогічні й здавалося б не обумовлені жодною причинною розумністю конфлікти розгортаються у сфері зіткнення розбіжних між собою ідеологічних химер, вірувань у віровчення, ціннісних уподобань. Для обслуговування маніакальних візій натискають на важелі війни економічної, психологічної, агентурної, власне війни. Запеклість у вторгненні до сусідів та у жазі переробити його під свій світоглядний копил перевищує усяку характерну для минулих воєн доцільність. Гібридні війни, які ведуться усіма можливими, включно з неможливими засобами, не допускають гібридного миру. Війни за тоталітарні химери хоча і є тотальними, але не перестають бути химерними.

В усякому суспільстві, - культура якого змінюється за закономірностями поступу та задовольняє запити максимального членства, а не для паразитизму кліки узурпаторів, - його політична система повсякчас має відображати та за процедурами демократії втілювати видозміни пропозицій та інтересів політичних угруповань, бо у протилежному випадку надмірної централізації влади, то накопичення розмаїтих нереалізованих інтересів переростає вже у потенціал деструктивності, коли вже не залишається нікого без руйнівних претензій до авторитарного правління. Критика в умовах демократії має конструктивний характер, на відміну від того диктату монопольного політичного правління, яке себе підриває на разі відсутніх адекватних відгуків на політичні запити від суспільства. Тоді як у політичних системах, які своє процвітання будують на грабеджі своїх громадян чи на насильницькому завоюванні сусідніх земель і експлуатації тамтешніх народів, нагальною стає потреба централізму військового табору задля успішного ведення окупації та колонізації, з відповідним удушенням усякої опозиційності та критики спрямованої проти можновладного режиму агресії. Транзит від лібералізму вже до деспотії є однонаправленим вектором еволюції імперії, яка сахається і протистоїть розставанню із нею колись завойованих нею народів та недомосковлених націй, аж посилення реакціонерства та використання зброї проти повстанців є лінією поведінки мало не усіх верховноправителів.

Так на часі індустріалізації, його механізм капіталістичного підприємництва у Російській імперії піднімає до життя загальні потреби демократизації та ту підприємливість національних рухів, які вступають у протиріччя із інерцією самодержавства та збиральницькою експансією московського імперіалізму. Реакцією не лише втримання імперії укупі під гаслами вже пролетарського інтернаціоналізму антикапіталістичного, як ще й розширенням експансії історичної Московії під тими ж гаслами удушення визвольних рухів комуністичним інструментарієм концтабірного одержавлення, - стає посилення диктатури та те проведення індустріалізації методами кріпосницькими, з виконанням яких самодержавство не впоралося. З одного полюсу царизм атакувала буржуазна демократія, а з другого ті екстремістські противники буржуазії, які в умовах безладу війни та охлократії підібрали владу, імітуючи мир та соціалізацію статків, а згодом у громадянській війні розправилися з контрреволюційною демократією, у колоніальних походах – з визвольними рухами, концборонами та ентузіазмом безоплатної праці розправилися із усією масою зеків і зрештою вже на часі перестройки комунізму підібрали майно виключно під себе й рушили реваншистським походом проти народів які розстаються із поки іще недорозваленою імперією. Московське населення пожертує, жертвує, жертвуватиме нагодами демократизації для себе, аби лиш у концтаборі втримати ненависну їх п'яту колону лібералів та народи які обирають для себе демократію і національну свободу, а не московську зону. Психологією мас та логікою поведінки суспільств колонізаторських, - ще й ображених втратою вкраденого чи затратою нагод красти, - стає посилення системності тоталітаризму. Сповідники демократичних рухів у Московії дурять не поневолені народи, як самих себе. Обплетення кайданів окупації та колонізації ще й гірляндю квітів, тобто вигадки про комфортність каторги та визиску в умовах демократії, правових законів, гуманізму, - може бути лиш додатковими кайданами та завадами їх перерубати.

Картину поринань у крайнощі, аж до зміни полярності політичного устрою попередників, що її демонструє історія московства, метою має на ламання, а вдосконалення московського збиральництва, протистояння розпадові назбираного царства, продовження грабування людей і народів. Масові бунти та війни проти посилення режиму покріпачення зі сторони владоможців та реакція достойників влади вже у нібито зворотний бік є навдивовижу подібними у цілях на засобах воєнних дій обох сторін; так само як прогреситські реформи держвлади та опозиційне реакціонерство мас у їхніх наполяганнях на порядок залізної руки тюремного режиму виявляються суголосними, резонансними, синергійними навзаєм. Невдоволення мас тим, що награбоване із них майно залишиться грабіжникам, робить об'єктивним бунт не лише проти царської буржуазії, а і проти олігархів.

Умовою створення Нового порядку, який би на основі примітивних рішень поєднав би своєю обов'язковою дисципліною усе що дихає та рухається, є руйнування суцільних відносин, ревізія усіх цінностей з метою їх дискредитації, введення соціуму у безвихідь кризи за принципом чим гірше – тим краще, бо без спровокованого безладу проповідники рятівних чудес наразяться на спротив. Усі революціонери у своїй тактиці націлені на поразку того державно-політичного устрою у якому вона стають закваскою його поразки як внутрішній чинник його самозгуби. Позаяк усякий народ потрапляє у кризу особливо на часі ведення ним війни із тим зовнішнім супротивником, який завше буває пов'язаним співпрацею із внутрішніми антисистемними настроями та відповідними підливними організаціями, - то представником останніх і виступають означені пораженці, які добиваються розгрому затруєного на їхню присутність країни, порядки якої сектантами трактується як ворожі планам цих радикалів. В умовах військових зіткнень, - реакцією на які власне й генеруються віровчення з їхніми пропозиціям простих розв'язань проблем, - адепти тоталітарної секти схильні до зради інтересам захисту країни, яку змовники не вважають рідною. Утім колабораціонізм із зовнішнім агресором озброєним залишається для них лише ситуативним, не зважаючи на вигоди взаємного використання зрадниками агресорів і агресорами зрадників, - бо стратегією революціонерів є досягнення рятівних обітниць їхнього усевладдя, стосовно яких зовнішній ворог є лиш додатковою потугою посилення кризи. Для тоталітаристів безлад це лише вхід до тої зони, де усі вороги будуть знищені, а навіренні у сповідання рухатимуться виключно за приписами ошчасливлення. Зона це прояв внутрішнього самовбивства спільноти, у якій сектанти спершу піддаються ворогові, аби зрештою нажитися на поразці ще й смислів буття спільноти офірованих вже на торжество сектантських норм. Стосовно ж непорушності вже встановленої перемоги зони, то її творці не забаряться випалювати крамолу відступників, усіма можливими засобами знищуватимуть розчарованих, апатичних, усіх невіруючих у святість віровчення. Тоталітаристи зраду та запродакство вітають як спрямовану проти ворогів, але не проти себе.

Поміч німецькій імперії, - представлена революційним замиренням із нею на часі першої світової, подальша передача німцям відторгнутих територій, подальша співпраця із німцями після їх програшу Антанті, - була для червоних імперіалістів поміччю німців не лише для завалення імперії Російської, а й для розору німцями імперій європейських, аби переможцем на цю розруху прийшли совєцькі визволителі народів.

Незмінною модною для усіх нападників є одіж жертви, ще й оздоблена аксесуарами лементу з приводу ображення нас лепських ворогами поганими. Проте подібне маркування себе самих стороною яка потерпає, робиться не для пристосування і проживання там у печалі, а для зворотного, а саме для віднаходження чи вигадування приводу нападу, якому буде таким чином надана подоба правового, виправданого, справедливого акту, як компенсації за зазнані збитки завдані ворогом на якого тепер колишні страждальці напали. Водночас утопічні химери, що їх відрине жертва агресії, це такий собі дефетизм навиворіт.

Цей же самий привід агресії з провокуванням майбутньої жертви має місце й у формуванні змістів ідеології нападників, яка пропонується майбутнім її жертвам як завідомо непридатна, як ультиматум, відкидання якого буде сповідниками ідеологічного чуда розцінене як виправданий привід для їхньої агресії. Величні у їх екстремальності кондиції містичних учень рятівних тому й виглядають для традиційних спільнот як вимоги неадекватні та негодящі, бо саме неприйнятність догматів сектантської ідеології для людей і народів не втягнутих у сповідання секти і править за інтенції та призначення змістів віроучительної догматики як приводу напасти на незгідних із обітованими чудами. Тоталітарні ідеології суперечать затребуванням та діючим законам суспільного буття не тому що у авторів ідеологій бракує клепки у розумі, аж тоталітарні концепти цілеспрямовано й свідомо викроєні по лекалам нападу на діючі закони і норми суспільності. Тоталітарні учення запрограмовані на поразку тої узуальної реальності, яку вони і мають зруйнувати. Тоталітаризм це пораженство нападників розраховане на поразку тих, на кого вони напали.

Своє постійне відставання від довколишніх країн і народів, спричинене збереженням екстенсивного господарювання загарбницького стибу, Московія не менш спорадично заходиться змінювати революційними заходами надолуження згаяного у постійному бігові навздогін сусідам. Ритмічні зміни галузі чи то у орієнтирах на Захід, - з послабленням контролю, призволенням переміщуватися, переходам на оброк, модою на європеїзацію, кодифікацією законодавства, самоврядуванням регіонів, - чи то у орієнтирах на Схід, - з посиленням централізму, свавілля, визиску, - додатково перевалюють історію московства з боку на бік. Порські посмики на закручування гайок, чи до імітації поблажливості прослідковуються за правління навіть одного й того ж самого вождя Московії. Демократизація чи реванш пресу московства це не більше як уточнення його ідентичності й тяглости наїзницької орди.

Реакція комунобольшовизма з відновленням безоплатної праці, безкарного пограбування людей і народів, введенням одномислення й дисципліни – відвернула розтіч імперії всупереч загрозам поступального становлення у царській імперії капіталізму та демократії, національних рухів визволення. Диктатура пролетаріату та трудові армії будування комунізму не тільки не ревізували історію московського збиральництва, як ще й його вдосконалили. Таким же його вдосконаленням сталося заперечення комуністичного одержавлення та зворотна реабілітація приватної власності, коли під тим же незмінним претекстом бігу навздогін Заходу спадкоємці бандитської експропріації поміщиків та капіталістів заходилися експропріювати зроблене визиском совнароду.

Большовицький переворот був обумовленим та закономірним у ході корегувань вигинів московського збиральництва: бо маса учорашніх рабів не може дозволити аби награване із неї поміщиками, капіталістами, попами та державними службовцями безкарно дісталось владоможцям вже як їхня приватна й нібито законна власність. Так само маса вже совнароду відчуває несправедливість у черговому її пограбуванні, коли жертвні плоди від каторги будування комунізму дістаються тим приватизаторам роздержавлення, які скидають із себе соціальні обов'язки перед масою й починають під ковдрою хрумкати щасливо вкраденим. Оскільки традиційне московське грабіжництво його модернізатори прикривають та виправдовують рівнянням на європейські стандарти капіталізму та демократії, то протест мас проти обдирання їх кримінальниками результується у ненависті не проти власне грабіжництва, а проти його означених образів. Так само як модель самодержавної влади була приреченою на занепад, у знеможі нею скорегувати протиріччя між посиленням та послабленням зони втримання вже історичної Московії, то так само саме історична Московія розбігається на ручаї визвольних рухів з тих самих причин неспромоги гармонізувати вже совітським тоталітаризмом співвідношення між демократизацією та нагальними потребами закручування гайок тюрми. Удосконалення московського насилля над людьми і народами не обов'язково збігається з їхньою на це згодою. Великодержавні поселенці-окупанти потребують жорсткого режиму для обсаджених і визискуваних ними народів, а водночас безкарности у вільному здійсненні цих порядків зони помосковлення та денаціоналізації автохтонних народів, - тож домагання сумістити ці логічно й фактично противні завдання йдуть не на користь втримання ґрунтів імперії, як її основної ресурсної бази.

Бійці проти царського самодержавства, яке наприкінці дещо перебрало із поворотом до капіталізму, права і демократії, опорядкували його до повноти московського збиральництва саме засобами одержавлення, партійности і концтаборів; а бійці проти початкових зловживань комуністичним централізмом відредагували його повноти традицій московського збиральництва вже зворотними прийомами роздержавлення. Внутрішньо московські суперечки, аж до пролиття потоків крові, між противниками й прихильниками приватної власності, вірувань у Церкву чи місію пролетаріату, європеїзацію чи євразійство – є оптимізацією та вдосконаленням модусів московського паразитування на поневоленних народах. У який би бік йшли московити, аж у результаті їм потрібен раб або спроможний гарувати на московита, або мертвий повстанець проти московита.

А то можна зробити ще простіше: припинити вимудровувати навіть якісь смисли у царині зверхньої потойбічності, осягнення яких відкривало б чудесним чином двері до панування над вже реальними подіями, а позабувши обставини місця, почати чаклувати з тими ж замірами вже у часовому континуумі. Примітивізація розуміння та способів нашої взаємодії із реальністю може здійснюватися як не позасвідомим чуттям, так конструюванням якихось ритмів, пошуків гармонічних співвідношень між подіями навіть поза усвідомлення інформаційних змістів подій, відданням себе на плинну стихію числових рядів та іншим вправлінням у жертвоприношеннях власних глуздів, гідности, свободи на користь визнання власної ницости з відповідними результатами. Резони на переформатування реальности пацієнти можуть шукати навіть не у впливах на вигаданих деміургів, а у пошуках резонувань власних марень із подібним же сприйняттям реальности, коли самовіддача на поталу періодичним пульсаціям чуттєвих емоцій у протяжності часу дає повну ілюзію володіння усіма можливостями та подіями. Тоталітаризм починається там, де закінчуються потреби у чому-небудь ще, окрім покачування у ритмі молитовних танцеспівів, вдихань ароматів дурману, видіння та інших повнот трансу. Тюрма стає долею, коли ми пасуємо не лише перед обставинами, а на доданок ще й відмовляємося керувати часом.

Віра у неймовірне живиться такою ж безмежністю чуття власної ницости з боку шукачів чуд, яка й виштовхує їх у прихисток навіть під те, чого не може бути, аби лиш бути безвідповідальними за власну долю як не у мареннях про вдосконалення, так у можливостях звинуватити не себе за нещастя. То лиш штурмувати здобутки важко, а докази на самоприниження, на підлеглисть навіть вигаданому, на самозвинувачення – не мають перешкод. Фахові страждальці ладні різати навіть ближніх, аби лиш залучити їх до власної немочі у подоланні викликів та у здобутках праці. Мазохістська жага до рабства змушує фахових злидарів вслухатися у бриніння химер, підміняти останніми заважкі для злидарів реалії, примушувати терором усіх до пасивности, аби лиш не конкурувати із людьми творчими та такими, що відають про дійсні відносини у організації суспільства. Тоталітаризмом є нав'язування беспорядними своїх світовідчуттів оточенню. Віра у чудеса не може не бути розпискою на відмову від істин у прагненнях немічних підірвати під себе світ. Жертвою облуд стають ті, хто відчуває власну неміч у освоєнні світу у істинах згідно власних свобод. Існуванню концтаборів зобов'язані ми своєю любов'ю до артистизму та лицедійства, коли залишаємо за собою виключно виконавські ролі написані як не власною нашою немічністю на творчість, так знахабнілістю інших примітивів, які так само вслуховуються у пульсації тих чудес, що нуртують у порожнечі. Варто покластися не на себе, - так тут таки ми будемо оточені стінами в'язниці з наглядцем за нашою відповідністю тим стінам. Ритуали заведених порядків гри у порядки є стінами, що відділяють від свободи.

Для завоювання популярности доста бути простим, зрозумілим, доступним; зверхність схильна союзничати із тими, хто на дні, бо їм нема чого втрачати; виродженство це те, що саме собою трапляється, себто належить вічности та не залежить від обставин; проблеми та розрізнення доброго й абиякого починають зникати у мірі віддачі себе під гвалт часу й наприкінці виродження усуванці будуть винагороджені на антилюдяність; резонування із резонами впевнених у своїй нездоланности викликає обопільну деконструкцію. Для того, аби розпочалася катастрофа, то достатньо віддатися на поталу зверхника, приректи себе на виконавські ролі гравця, довіритися часоплинові у затраті керованости лиш власною свободою у владности над подіями. Тюремна зона починається там, де свою свободу передовіряють начальникам, ритуалам, зовнішнім авторитетним обставинам, а коли відмовляються самотужки розв'язувати проблеми у спробах уникнути проблем, то там то замість викликів постають вже кризи. За відмову жити власним розумом та за наявними ресурсами, сподіваючись замістити їх чудесами, доводиться платити заміщенням вже власних сил та розуму вже на химери. Для перероблення людей у рабів й напомповують вигадані авторитети, Богів, фікції надприродних незворотностей, - аби перед їхньою величністю деградувала людська свобода та відповідальність.

Непізнане та непідвладне лякає та застрашує як таїна, темінь якої постає у вигляді хаосу, яка віднаджує недоброзичливців знань та приманює любителів казок, - тож для убезпечення від загроз безладу на нього накладають ті його зобов'язання, які у першому до них наближенні є імітацією пізнань, які виявляють скорше запити людини, аніж логіку та властивости самого об'єкту дослідництва. Химери занадто олюднені, навіть більше ніж олюднене і є химерним. Ми накладаємо на стихію непідвладних подій такі собі сіті того, що нам бажалося б мати від речей та подій, впрягаємо їх у чудеса, стимулюємо уявленнями з приводу фактів і задані речам ритми та здогадки є передовсім експлуатацією тих суб'єктивних помислів, які не гарантовано переростуть у винахідницьке відкриття, постануть закономірностями необхідного, достеменністю. Легше події силувати нашими домаганнями увійти з ними у резонанс інструментарієм наполягань на власних віруваннях, аніж у знаннях відповідати істинам того, що має місце поза спробами загнзудати факти. Вигадують безумні ритми, перетворюючи не події, а самих себе на рабів вигаданих нами ж ритмів та початкових спроб освоєння природи речей. Утім зона породжується не атакою знань на царину незнаного, як є наступом утаємниченого вже на царину культури.

Ейфорія від успіхів досягнутої безпеки та усунення непередбаченого, себто загрозового, тоді настає, коли доквіллю задають примусових ритмів, усувають відмінности між прогнозованим волею та тим, що зараз тут станеться; естетичні чуття виникають на межі поєднань утаємниченого чуда та власної у ньому участі чи долі; свободою іменують ситуацію, коли ніщо зайве не створює шпарини між людським заміром та логікою подій від прикладання до них замірів. Проте проблеми результативности відкритих законів, які мають резонувати із резонами об'єктивного та предметного, полягають у мірі відповідности віднайдених нами ритмів устрою світу та власне фактичности останнього. Правила, які ми задаємо собі як способи нашої ж поведінки, мають не відгороджувати нас від законів природи та культури, а зобов'язані відкривати нам дійсність у її розитковій за допомогою наших не фіктивних правил. Заміри успішно замкнулися у фікціях, що не відповідають реаліям предметним, не тільки від предметности не відгороджують, як ще й змушують постійно, вже у внутрішніх стінах тюрми, винищувати еретиків та не віруючих у втілення обіцяних чудес. Мало почути ритми світоустрою, треба ще й аби їхній голос не був відлунням вже особистісних психічних розладів.

Серед розважань щодо нагод продовження приватного підприємництва у контекстах московського збиральництва слід усе ж звернути увагу на неодноразове припинення підприємництва, особливо на часі побудови комунізму; а серед аргументів на ідіосинкразію московства у реакції на вестернізацію варто зважити на реакцію роздержавлення, особливо на часі модернізації московського грабежу на часі посткомунізму, коли маховик змістився у бік протилежний. А серед провалів московського здирництва по обидва його боки не можна не йняти віри результуючому провалу цієї імперії.

Московське царство є не живим і потенційно мертвим від самих своїх починань. Його історія вичерпується історією його виродження і зникнення залежного від зусиль та прав людей і народів на звільнення від московської окупації. Зона одержавленого бандитизму приречена на небуття. Бо не можна й не вдається будувати людські відносини на засадах грабежу. Можна посилювати дисципліну неволі, можна її послаблювати з метою продовження паразитизму, - проте до його занепаду ведуть обидва зазначені шляхи. У історії московських походів за чужим добром періоди силового вибивання й присвоєння підбитих ресурсів, - найпотужнішим із яких було будівництво комунізму аж по усьому світу, - змінюються такими ж настійними перманентними домаганнями осучаснити зону визиску імітацією європеїзації а чи на самодержавну, а чи на посткомуністичну демократизацією укупі із апаратним псевдокапіталізмом. Проте із замішування офіціозу вірувань із офіціозом богоборництва, агітпропу із послабленням цензури, роздержавлення із одержавленням, як не крути, а виходить те саме незмінне московство. Нема шляхів, які не вели б до розпаду покруччя корпусу великодержавного месіанства.

Хоча віруючі у достеменність своїх оригінальних до того не знаних ніким фантазій з ошасливлення без міри усіх саме усе й заміряються собі підпорядкувати, маючи ненависть знов до всіх не згодних з їхніми пропозиціями, - проте окремим угрупованням тоталітаристів практично вдається окупувати лиш певний просторовий ареал проживання наведеної у їхню віру людности і то ще й на час що не надто співпадає із часовим безмежжям. Неадекватність щодо запитів прогресу та людяности зі сторони силових режимів щодо робить ті режими недружніми ще й до плину часу й тому означені тоталітаристи намагаються втриматися у часі: або у спосіб практичної утилітарної відповідности своїх догматичних побудов конкретним запитам та можливостям розвитку, як настанов не фіктивних, не сторонніх запитам плину сьогодення, - що є не під силу фахівцям із досугих абстракцій; або ж віровчення своє балансування на хвилі вічного забезпечує у противний спосіб, а саме через цілеспрямоване виведення змістів побудови вже у сфабриковані містифікації не пов'язані ні з якою прагматикою, подалі від можливостей критичної перевірки фактами, геть від закидів у багатозначній розмитості небуквалістських тлумачень оціночного сприйняття постулатів вчення, аби останні, вже як мистецьке утворення, могли б бути поза часом пристосовані інтерпретацією саме до будь-яких нагальних, затребуваних, актуальних обставин у якості учительного напучення для заблукалих. Задля заперечення свого небезпідставного відчуття тимчасовости перебування на волі, допоки тоталітаристів за вчинений ними злочин не вхопить рука закону, - то нарочитою демонстрацією своєї нерозділеної любови до вічності означені тимчасовці домагаються не отримати одкоша від неї. Наїзникам випадкового моменту увірування мас у здійсненність обіцяного їм чуда вдається ухопити час: або у спосіб виродженської для віровчення дезактуалізації його конкретних настанов, з переведенням останніх вже у розряд безневинного моралізаторства не потрібного навіть проповідникам, не кажучи вже про аудиторію священнодійства; або ж тимчасову нагоду авантури сідлають ошуканці у противний спосіб, а саме через цілеспрямовану бійку із ворогами призначеними на їхнє ж пограбування, аби у обмежений час миттєво клір зони, за логікою хапання у першу чергу того, що погано лежить, встиг прожогом нацарювати й стрімголов збагатися із визиску вірних та уярмлених, допоки рука закону не встигла спіймати означених бандитів. Авантюристи перебувають у згоді із часом коли за куций термін свого усевладдя їм щастить багацько накрати; тоді як у протяжності часу свого панування їм доводиться неквапом пробавлятися хіба що безплідним моралізаторством та грою із символічними ритуалами.

Любими заняттям диктаторів є пропагандистського гатунку демонстрація свого заприязнення із часом у спосіб огороження непорушности трону саме військовими частинами. До свого активу узурпатори домагаються зачислити невичерпним резервом як не саму вічність, так хоча б актуальність довготривалости режиму. Утім бандитів на легальних посадах, у їхній екстремістській політиці нетерпимости до усіх ще не підбитих ними, даремно звинувачувати у рубанні гілки на якій вони сидять, у необачному підриві основ свого правління, у хибному врахуванні перспективних загроз, - бо бандитам не так бракує кебети, як вони, відчуваючи нестачу відведеного їм часу, домагаються хутко реалізувати свої безумства.

Визначником правди є вже сам час, а буття у часовій протяжності і є незаперечністю винаходу у кордонах його просторової доцільности. Хоч автори безмежних істин і намагаються завалити тушу самого часу, у спосіб винищення якомога більшого числа сучасників, - проте примітивісти даремно записують у союзники собі вічність: а чи сподіваючись на невичерпність затіяного ними пограбування, а чи на незмінність свого статусу наглядачів над запротореними ними під колючку в'язнями, а чи на гарантоване ненастання відповідальности за скоєні ними злочини. Або ж автори абсолютистських вчень про щасливе приборкання навіть закінчення історії марно марять про те що обіцяне щасливе прийде само собою виправить та виправдає вже тимчасовий екстремізм їхньої кампанії із винищення ворогів, що у безладі заподіяних розривів та руйнувань їх вдасться залишитися непоміченими й тому безкарними, що термінове і нагальне на часі шматує вже й правосуддя.

Наскільки ж знання науковця базовані відносинах у речах, то впевненості сповідникам виключно ідеологічних припущень надає саме впевненість, коли означене безгрунтовне нахабство перетворюють у інститут віри, що має визначати відносини у предметних подіях не лише у своїй непідтвердженості логікою подій, а й всупереч останнім, або ж ідейному нахабству надають ваги інституту волі, що зобов'язана передувати об'єктивним істинам та їх визначати, або ж зухвальці позиціонують свої фікції як анімованого суб'єкта, що із свого потойбіччя заопікується залежним від себе світом людської історії, або ж свої марновірства любителі революційної творчості просто зачисляють до реєстру цінностей, що їх геть усі зобов'язані шанувати й залучати до вчинків як рецептуру щастя. Психічна переконаність у власній маячні і є енергетикою зголоднілих за чужими багатствами; використання ризиків, переможність яких складається з матеріалу порушення усіх прийнятих норм, і є для облудників не лише останнім, а виключним інструментом виламування усіх запобіжників у соціоустроях; безшабашність збігається із хвилями свободи для нападників супроти тих нормальних людей, які змушені відволікатися на втримання моральних, законних, а то й науковообгрунтованих цінностей, що їх відчайдухи перетворюють на свою жертву. Коли примітивісти зобов'язані бути у наступові, у ігноруванні усіх острог, у провокуванні безладу як сприятливої для своєї агресивності ситуації, аби нажахати жертву й придушити її опірність, тоді марно лякати тоталітаристів посиленням на руйнівність тоталітаризму, бо саме того паливоди й добиваються. Не лише божевілья екстатичності тих, хто перебуває водночас і у розпачі, і піднесеності від своїх власних відхилень, викликає у них же ненависть до правил безпеки, але, у свою чергу, й нехлюйське ставлення до смислів спонукає тоталітаристів до вибриків ще більш закручених шаленств у ризиках. Коли розумність, врахування логіки необхідності та запити на розвитки не є тим полем, на якому грають тоталітаристи, тоді для останніх міри відмінків у беззаконнях і стають капіталом на гвалтування прийнятних соціоустроїв. Обхід законів, облуди у поглинанні ними смислів, виправдане нібито чудесами реальне невігластво могло б вичерпувати ресурси організаторів концтаборів, коли самий лиш запал шибайголів не був би достатнім, аби геть висаджувати здавалося б обжиті місця самою лиш сміливістю. Наглість і є щастям тих, хто заскочує нею цілі світи. Коли ризики є професіоналізмом тих, хто співпрацює із проблемами, тоді нерозважливості тих, хто грається із смертю стає симуляцією суперризиковості та може викликати навіть підозри у наявності у тоталітаристів невідомих нікому ресурсів чи знань про недоступне нікому. Тому тоталітаристи й занурюють світ у хаос, у потрясіння основ, в усі види скособочень та злочинів, що у викликаному ними здичавінні вони, суперечливо щодо своєї тотальної революції, залишаються незворушними у стояннях своєї віри у абсолютну перевагу над усім та усіма з висоти власних догматизованих упереджень. Вивалювання за межі апробованого надає очманілим чуття надлюдяності та емоцій богопричетності, виводить свавільство під личини усе можливостей, чинник слави зачисляє до розряду творців могил. Примітивісти та сповідники утопічного марення нічого не бояться, ніщо не викликає у них занепокоєнь, тому що примітивізм тільки й стає можливим на незнаннях правил безпеки. Із несунами не обчислених ніким ризиків нема об чім подібним до розважливості й торгуватися, у перетрактаціях із відв'язаними від усього палисвітами даремно апелювати до сумлінь на людяність, із професійними нігілістами марно домовлятися про шану щодо чогось вартого збереження, позаяк свідоме та цілеспрямоване порушення усяких порядків і є призначенням та прогнозом вчинків означених революціонерів від імені чуда. Схильність до гіпертрофувань у непрогнозованості дозволяє передбачати дії тих любителів абсолютів, які з неодмінністю утнуть саме те, що не налазить на голову. Чеснотами творчості є таке розходження із відпрацьованою об'єктивністю, до якого призвело сходження пізнань із об'єктивністю виразніше прогресивних відкриттів; впевненість у тому, чого ніхто ще не бачив, є виправданою короткотерміново лиш до того часу, коли обіцяне зрештою узріють; понад міру не підтверджені фактами передбачення переростають у ту наглість, яка руйнує не забобони, як сама стає забобонами руйнівними.

Політичні режими, де заради кепсько вигаданих ідеалів мордують людей, осуджують цілком справедливо. Проте каторга рідко коли є витвором зловмисників, тому що творчість людей з наслідками прогресу загалом націлена на множення добра та усіляких гараздів, у відношенні до яких розповсюдження тюремних порядків на масу громадян є не більш як результатом помилкових та не прорахованих наперед замірів ошчасливити усе та усіх якимись абсолютними для історії законами її вичерпання. Концтабір є лиш побічним продуктом від марновірств віруючих у своє покликання та зв'язок із тими сакральними силами, посиленням на які означені шахраї та одержимі беруться різати усіх незгідних із чудесами. У пекло простують не лише із лихих замірів. Тоталітаризм це плата за ризики вдосконалень.

Романтика неясних передчуттів та сподівань на свіжі зрушення просто з необхідністю починає вбирати у себе ціннісні орієнтири флібустьєрів із підвалів криміналу тоді, коли право у його пануваннях просто не залишає місця творчим експериментам. Бандитів відтирає до блиску той абразив нудьги у який кришиться моноліт культури від внутрішніх його перенапружень. Коли усе йде правильно й так як треба, тоді на представництво не апробованих інновацій починають претендувати вже верифіковані на злочинність ошуканці, які свідомо перебирають на себе ролі промоутерів атаки вже навіть на таїни та чудеса, коли оживлення та втілення неймовірного та безглузлого призводить до легалізації бандитів вже далеко не романтичних.

Однобічним й тому неповним, а то й недостовірним є упередження про підлеглість людських вчинків лише раціоналізмові, про обумовленість історичних клешингів самою лиш логікою необхідності. Бо суспільна історія є далеко не сумною, як то видається сповідникам лиш закономірних її перебігів. Бандити нападають не лише тому, що у них критично бракує своїх майнових та розумових ресурсів що їх бандити заміряються від ближніх відібрати та присвоїти, аж кримінал твориться ще й тому, що його просто затівають із веселого пошуку пригод, щоб не волочитися під тиском обставин. Ідіоти є останньою ланкою історичного ідіотизму поза яким успішно відшукати іще щось розумне чи більш осмислене - не вдається. Годі у царині закономірного та фізичної реальності вимудровувати якісь причини випадкового, бо ці пошуки заздалегідь є провальними. Безглуздя та актуальна ірреальність це не ризиковий надмір зловживання кепсько обрахованими у перспективах аварійності планами, - аж дурня є достатньо самостійною, аби з нею рахувалися як із об'єктивністю незаперечною. Пошук пригоди годить вимірювати у рамках пошуку пригоди, а не лише у виборі між добром чи злом, законністю чи криміналом, розумністю чи божевіллям. Й тоталітарні облуди та насильства закорінені у безпідставність самої лиш віри у вірування є причиною самих себе, множення сутностей та чинників яких поза їх компетентністю та феноменальністю просто відсторонює від дійсного стану речей. Хворі на голову авантюристи та аферисти є не побічним продуктом посту культури, а тими учасниками її зачаття, які мають своїх рідних батьків.

Коли обрахувавши наявні ресурси, причини та наслідки агресії, армія нападає на супротивника, який зробивши те саме нападає на нападаючого з такою самою метою перемоги, - то хтось із них помиляється. У війні хибить не завжди противна сторона. Війни це рідний дім не лише для зла та беззаконня, як ще й для хаосу. Установами миролюбства мали б стати комп'ютерні програми, за якими б, - при задовільному введенні максимального числа параметрів, - видавався б результат із тим, аби противники заощадили на фізичному витрачання на заздалегідь відомий результат. Війни ведуться тому, що їхні ініціатори недолік клепок у своєму мозку необачно сподіваються замінити на непідвладні їм щасливі випадки.

Прихильники примітивних віроучень винищують носіїв відмінних точок зору не із лиховісности, а лиш тому, що у відмінний спосіб вони не можуть навести аргументів на користь примітивних вірувань. Чим успішніше вбивати, то тим вдаліше можна доводити правоту щобільших нісенітниць. Але коли не вдається усіх дисидентів та критиків убити, то у змаганнях із ними тоталітаристи неодмінно програють. Тоталітарні ідеології заводять секту чи народ, який обрав ці казки, вже у повну безвихідь, із історії викидають тих хто схибив.

Трапляються оказії, коли істина запропонована винахідником на випередження свого часу є оригінальною понад міру готовності сприйняття її суспільством, а буває й таке, що офіціоз легального стандарту вже перетворюється у анахронізм відсталий від вже назрілих ужиткових відкриттів. Тож у випадках дисонансів попиту та пропозицій у ринкові прогресу істотним доповненням конструктивізму стає ще й критика усього що виразно провалюється у твердоголовість хибних вірувань чи помилки. Тоді доводиться нахрапом закопувати завади віджилого, тоді йдуть на нав'язування споживачами ще гідно не оцінених ними вигод інноваційного краму. А, проте, складова критицизму, яка узгоджує завузькі межі відпрацьованих знань вже у загалах нових парадигм, лише тоді є позитивною, коли критика якомога більш повно відповідає фактам та дійсному станові речей, а не є тою кувалдою упередженостей неадекватних, якою маніяки луплять по головах притомних людей та доказових законів.

Нечулі до усіх раціональних застережень, зятяті у вірі на чудесність своїх догматів, переповнені зненавистю до вигаданих ворогів – силові дії із втілення химерних ідеологій проштрикають середовище спротиву як розпечене лезо супроти кавалку масла й мали б вести за собою до цілей фіктивного щастя усіх переможених, проте ролі проводу мають бути заслужені зі сторони потреб тих, кого винахідники зібралися ошчасливлувати. Акції та дії обмежені своїми тактичними й нагальними запитами мають до того ще й відповідати стратегіям свого здійснення. Усяка догматична впевненість має тим менший термін свого доцільного використання чим більшою є прецизійність означених певних дій та заходів. Ніщо так не призводить до псування догматів як час вірности тим догматам, які були слухні для конкретних завдань та обставин. Усі примітивні концепти тому й пружаються одягнутися у панцир тоталітарної всеохопності з підкоренням навіть самого історичного часу, бо надміру обмежені у раціоналізмові та внутрішніх кордонах своєї доцільности химери є нетривкими перед критикою зі сторони прогресу. Симптоми величі, ознаки месіанізму, запах святости позначають те місце для розкопок, де заховався примітивізм.

Здавалося б, що вже сама наявність незгідних із візією доконечного рятування людства від незгідних із візією доконечного людства, - мала б свідчити про те, що, вочевидь, не увесь суцільний світ покривається означеним рятувним планом. А, проте, саме наявність сонмища ворогів і слугує для тих, які лише ротом, а не руками будує щастя завершеної історії, - до рук катівських взяти зброю задля очищення від негативізму ворогів.

Порівняльні, відносно демократичного суспільства, переваги тоталітаристів у вміннях жертвовно сконцентруватися у зусиллях та ресурсах задля нанесення вражаючого удару по супротивникові стають такими ж недоліками, порівняно із демократичними суспільствами, вже у прийнятті виважених рішень про напрямки, прийоми, цілі, причини ведення військових дій.

Присуди, ставка, рішення на прийняття, перекладання, обіймання відповідальности на виключну волю, афекти, підприємливість одного керівника усієї його повноти монопольної влади, компетентности, ризиків – годяться там, де втручання сторонніх чинників є просто шкідливим, недоречним, зайвим. Гуртування вольових зусиль задля назрілого пробивання завад є просто незамінним в усіх тих випадках, де цього робити не потрібно там, де необхідним є виважене врахування усіх можливих причин та наслідків дій. Тотальна відповідальність незамінна там, де усі поразки та перемоги випадають на голову ініціатора подібних дій. Тоталітаризм доречним у війні до того переможного кінця, який би він не був для організатора подібної бійки. Особистість буває задоволеною своєю справою лиш тоді, коли ця справа належить її виконавцеві, коли максимально усуваються сторонні впливи, коли чоловік має щастя робити потрібне йому саме своїми силами, ресурсами, натхненням. Але чим ближче до необхідности врахування тих інтересів, потреб, запитів учасників співпраці, які слідує логіці, закономірностям, перебігові подій об'єктивної реальности, - то більш нагальною стає демократія, науковий підхід, кваліфікація управлінців. Зона доречна лиш там, де у війні не потрібно врахування усіх виникаючих від неї загроз.

Щоб досягти успіху, то треба до справи докласти вмілих працюючих рук. Більш складні вимоги майстерності висуваються до такого інструменту, як метикована голова й здатність нею користуватися для розуміння ситуації й виробництва думок не обмежених у їхній швидкості проникнення у ситуацію. А найпростіший інструмент у людей є розташованим з протилежної від голови сторони, який виріс не з голови, - це ноги, до бігу яких вдаються для зміни ситуації. Від зовнішнього ворога просто тікають, коли нема змоги використати інші надані природою нагоди праці та творчості, або ж на ворога нападають за тих самих умов, коли нема вже внутрішніх натхнень працювати своїми руками та головою. Агресивний бандитизм та імперський експансіонізм є першим потягом лінєвих. Відповідно до найпростіших способів впливу на опонента відноситься нанесення йому насильницького й підступного удару ногою, а не інтелектуальні переконання у належному.

Тоталітарні учення створюються для мотивування нападу на сусідів, а методом нападу править війна, аби її успіхом поневолити жертву й відібрати ресурси на користь нападника. Не зважаючи на те, що подібні спрощені способи прожиття чужою смертю складають захоплюючі сюжети історії і у хорі оспівувачів війни не бракує авторитетних голосів, - аж війни є злочином беззаконня. Війни ведуть для того, щоб на протилежному краї застосування зброї тіла людей розривалися для насичення смерті. Проти апології з оспівування воєн висувається твердження за те, що люди мають житися із власної праці, а не віднімати плоди чужі. Нормам гуманізму ніколи не вдавалося стати перепорою для розвитку озброєнь, - тож останні не можна не тримати у застосуванні сили права. Не зважаючи на намагання усіх військовиків збаламутити норми права, аби не розрізняти жертв та агресорів, зробити винними усіх чи виправдати усі військові дії за інтересами кожного учасника трагедії, - треба із морока воєн рятувати право. Яке має служити життю не хижаків.

Проти нападника треба виступати карно навіть не оборонною, а наступальною війною й заслужено зазнавати при цьому тих необхідних втрат жертвоних, які є прибутковою кампанією у відстоюванні власної свободи. А ті, які намагаються домовитися з нападником, - під прикриттям облуд стосовно заощадження тих власних сил і ресурсів оборони, які означені зрадники обіцяються згодом колись витратити на оборону чи відсіч, - то такі мудрагелі чинять прямий злочин. І то не лише тому що втрати зазнані здачею позицій без бою завше, а то й кратно перевищуватимуть втрати від війни проти зайд, і то не лише від того, що війну проти наїзників неминуче доведеться таки вести у порівняно більш несприятливих умовах, а тому не можна уникати відповідальності у силовому захисті свободи, оскільки запродавці зазнають такого сорому у царині моральних збитків, після яких ймовірність відродження їхніх прав та практичних успіхів самостійності стають сумнівними й маловартісними. Муж бою не уникає.

На відміну від афер дрібних торбохватів, то імперські навали обставляються значущістю обміну визиску колоній вже на буцімто прибуткову для завойованих місцю їх просвітництва. Проте навіть самі колонізатори, не зважаючи на їхні шахрайські виправдання грабежу, знають нащо вони ввалилися у чужу батьківщину. На відміну від усіх нормальних грабіжників, то московити щиро вірять у своє збиральництво як у жертву московської самовіддачі на користь обсаджених ними народів, а то ще й ображаються на невдячність тих народів та країн, які із не зрозумілих для московитів причин виступають за звільнення від московських визволителів народів від самоправності цих же народів. Подібне виправдання московського імперіалізму тим, що загарбники більше дають поневоленіми народами, ніж менше забирають у народів що їх московити московізують, - вірогідно породжена тою неефективністю московської колонізації, яка разюче поступається результатам прибуткового для європейських колонізаторів їхнього європейського колоніалізму. На питання ж про смисли і потреби московських страждань заради підбитих Московією народів московити відповідають мовчанкою.

Загроза від тих, хто під прикриттям доступу до неможливого береться руйнувати усі можливі кордони, полягає у тому, що ці поборники хаосу є агресивними у їх наступові.

Усілякі пози любови доречні в умовах вже досягнутого успіху підкорення, тоді як для визиску ще не підбитого об'єкта вже не обійтися без примусу його до розмаїтих видів відкритого співробітництва із активним любителем сусідніх достоїнств. Послаблення жертви у спосіб викликання у неї психічної готовності віддатися під волю домінанта також слід віднести до варіацій нападу, який здійснюється атакою на ментальність жертви з метою а чи подолання її спротиву, а чи культивації страдництва від любови не розділеної, а чи малюванням для жертви загрозливих перспектив на разі розставання із любителем любови. У тих же цілях підкорення атакують поведінку опонента, впритул до загроз життю; спотворюють права самостійності жертви; віднімають і присвоюють її маєтність. Тотальне єднання, - у призначеннях скористатися поживою енергією інтегрованих на односторонню вигоду інтеграторів, - здійснюється не лише любовною відкритістю до здобичі, як, головно, агресією спрямованою проти оборонної і самоправної закритості тих, які противляться планам бути поглинутими любовними апетитами прихильників рятівного для себе єднання. Любов це послаблений прояв агресивної війни проти заклятих ворогів, себто не чулих до розчинення у сторонній любови; а ненависть до ворогів це дієвий прийом долучити резерви упокореного ворога вже до подальших мілітарних планів поглинання калорій довілля. Агресію подають як необхідність постраждати заради країн і народів до яких агресори вторглися, як спокутну жертву любови. Мотивуванням нападу є та ненависть до незгодних із любов'ю до них нападників, яка своїм правом вважає вже застосування сили проти противників єднання, що їх таврують як ворогів. Свій наїдок видатні інтегратори примушують до миру не лише для того щоб той пасивно розпластася перед апетитами нападника й щаслива мета паразитизму завершилася на собі, а для того, аби упокореного включити до війська нападника, а затим помноженими сумісними зусиллями напасти вже на наступну жертву, якій буде приготована подібна ж участь. Якби відразу до неприйнятних позицій сусідів саме й обмежилась би цуранням ворогів, то від супостатів відкараскувалися б в усі способи, - але культивация закидів потенційній жертві саме й учиняється для вторгнення туди. Господарів нападники обкрадають на життя тому що віднятим бандити кормляться.

Так нацисти нападають на довколишні країни, під приводом плямування тамтешнього люду як у різній степені недоладних неарійців чи недолюдків, не тому що останні антипатичні рейху, аж навпаки: тому що окупованих треба підкорити участі завойовників у долі окупованих, тобто включити потугу країн осі вже до завдань вермахту, люфтваффе, крігсмаріне. Якби гоп-стопнику був би противний гаманець прибитої ним жертви, то він і не зазіхав би на чужинське. Так само й московські реваншисти нападають на зненавиджену ними малоросію для того, щоб повернути її у лоно московської до неї любови, примушують до миру, вважають свої артобстріли на українців за зливу цукерок. Малороси є споконвічними братами і одним народом лише тоді, коли перебувають між іклами старшобрата, в усіх інших позиціях відсторонення від включення у зону, - усе стає на свої місця московського нападу хижачького. Якщо є адіннарод, то іншим зась жити. Московитів теліпає ненависть до усіх хто вийшов з-під апетитів їхньої любови, вони не мислять розпрощатися із тими народами на яких вони паразитують, жертвні втрати за щастя й достаток яких московити не можуть не нести. Докса про те, що усі мають бути одними єдиними згуртованими а чи расеянами, а чи вірними Аллахові, - є відвертим присудом на смерть для тих хто ще не увійшов до вірних секти якогось собі абсолютистського сповідання.

Божевільні перемагають саме з цієї причини. Бо вони безчинствують ігноруючи норми прийняті та зобов'язуючі між людьми правил. Бо вони ризиково концентрують усі зусилля на одному пробоевому напрямі. Бо фанатична вірність взорованим ідеалам компенсує їм їхню жертвність мученицьку. Проте тоталітарні рухи та тиранічні режими своїм входженням у історію зобов'язані розходженню нарізно ідеології, переміщеною вже до культових ідолослужінь та, з іншого боку, необхідности адаптації реальности. Бажання вождів жирувати веде зону по шляхах секулярних та вписує зону у світовий ринок.

Свою корисність винаходи та послуги починають здобувати, доводити та нарощувати через добровільне їх використання споживачами, тоді як у уся енергетика порожніх пропозицій не лише вичерпно закінчується у маркетинговій піар-кампанії, а й затягує у вирву провалля усіх клієнтів обдурених гнилим крамом. Нема інших шляхів спокусити непотребом, як силувати ним. Зло змушене проявляти переважаючу ініціативність, бо інакше його кепсько розкупувають. Бандити повсякчас перебувають у наступі, вони не тільки не сахаються порушень загальноприйнятого, але й цілеспрямовано та послідовно тиснуть на царину законного, бо на тому зведені приходи їхнього бізнесу. Біда самих примітивів та шкода від них у тому, що потреби та запити на серйозне ставлення до конкурентів вони ототожнюють із військовими діями, вдаються до беззаконня, ця безплідна у реалістичних пропозиціях публіка напинає на себе облудливі месіанські личини, доквілля ближніх має за ворогів та пропонує йому капець.

Світ належить професіоналам та тим, які прийшли не за для самих розваг на кар'єрних, себто пов'язаних з результати праці, перегонах. Стан миротворення, сприйняття сусідів за рівних, безоціночне до них ставлення - скоріше характеризує взаємовідносини осіб, корпорацій, етносів, культурних кіл, вірувань, які ще не зійшлися у клінчі. Пасивно реагують на вторгнення лише ті, яким нема чого захищати у домі, який невідомо кому належить. Просування власних винаходів та цінностей, відповідна їх оборона потребує тої достатності сил, через які входять до перемоги. А мир - це лише оптимізація звитяги. Мир є віншуванням перемоги здобутої на тій війні, яка визначає кордони культурні, правові чи географічні, навіть тоді, коли у війні зазнають тимчасових поразок. Звитяга це коли спочатку дають бій у будуванні свого.

Те, що у жертв викликає острах перемішаний із захопленням, коли вони стрічаються з відчайдухою сміливістю десанту тих інтервентів, які заповзято пруть вперед не зважаючи на втрати своїх мучеників, ризикують не зважаючи ні на які небезпеки, - є прямим наслідком обмежености вибору, скрутного становища агресорів, включаючи до енергетики навали ще й брак розуму тих, для яких нема небезпек тому, що безпека не входить до їхніх цінностей й не панує над ентузіазмом манії фанатиків обабіч смерті. Лише переповнені життям та розумінням цінностей життя спроможні враховувати повноту тих обставин, необхідністю стає гуртування сил задля фізичної, у першу чергу, зупинки означених займанців.

Ліпше вже рушити навалом на вигаданого ворога у пошуках критики, проблем, викликів на власну зажерливість, ніж у обороні відсиджуватися проти ворожих, а то й бандитського гатунку атак нападників у захисті непорушної незмінности власних рідних традиційних цінностей, - оскільки злочин власної агресивности неодмінно завершиться не лише справедливою оборонною війною проти вже наступаючої з перемогою колишньої жертви, аж ініційована нами наша агресивність зрештою буде ще збагачена на цінности означених противників нашої власної злочинности зажерливої, тоді як оця глуха оборона у позиції страждальців призводить до переростання традицій вже у містику, неадекватність якої заводить у глуху безвихідь, особливо на разі успіху оборони переведеної навіть у карну відповідь ворогові. Агресори будуть виправдані карою на них, а оборонці, особливо на разі їхнього успіху, проваляться у інерцію власної одномірности. У циклах поновлення справедливости та можливостей розвою: катів змусять повернутися у поле закону, тоді як жертви ризикують за культовим затьмаренням своїми слізьми не побачити вольного світу.

Віруючі у поміч потойбічних сил саме тому ініціативно ідуть у наступ на вигаданих ними ворогів, бо ця поміч від фантомів є ілюзорною. Адептам чуда потрібне насильство над опонентом, аби зрівнятися із ним у вимірах реального та серйозного. Імітатори агресивні, оскільки у інший спосіб вони не спроможні продемонструвати свою значущість. Претензії тоталітаристів на лідерство є прямим наслідком їхнього переляку від непідвладної їхнім бездоказовим вигадкам логіки дійсного стану речей. Творці тюрми хлебтають пролиту ними кров у марних сподіваннях заперечити нею свою нежиттєвість. Чаклуни ховаються у минуле, розчищаючи смертовбивствами там собі місце, позаяк вони безплідні перед викликами часу.

Не зважаючи на те, що московські збирачі присвоєння ними країн і народів подають як відплатну акцію покарання тих довколишніх варварів, які тільки тим і переймалися як же то напасти та занапастити безневинних носіїв європейської цивілізації із московського її основоположного централу, - аж московити дооборонялися від Польщі і до Аляски, від островів Льодовитого океану і до південних пустель, включаючи до апетитів Світової революції й низку країн соціалістичної орієнтації у їхньому захисті від імперіалізму агресивного. Водночас, саме рух московського експансіонізму з поглинанням і перетравленням далеко не відсталих культур колонізованих ним народів можна трактувати рухом порівняльного варварства. Починаючи від монгольського і аж до більшовицького збиральництва. Подібно й нацисти свою навалу, на доданок до експансії Нового порядку звільнення від зажерливих нападників та визискувачів як комуністичних так і капіталістичних, виправдовували необхідністю позбутися цих самих неповноцінних унтерменшів, які тільки що й висмоктують соки із великої Німеччини й паразитують на ній. Напад убезпечується й оправдовується поданням його як розширу доброчинства проти зазіхаючих на нього порушників та інших носіїв злочинства.

У Московії, в її комуністичному виконанні, яка вже була імперією захопивши сотні народів і територіальних утворень, її сили йшли переважно на утримування вже окупованого і ще колонізованого, у боротьбі проти визвольних рухів, задля вирішення недосяжного завдання з протистояння загрозам розпаду великоросійства. Хоча й від продовження інерції збиральництва поза кордонами зовнішніми московити й не думали відмовлятися. Тож московський імперіалізм переважно спрямовувався усередину проти внутрішнього ворога представленого різнорідними самостійниками, для яких московство було ворогом зовнішнім і ніяк не фіктивним. Відповідно внутрішнього соціального і націоналістичного ворога совімперії доводилося гнітити по усьому спектру звинувачень за тою класово-ідеологічною ознакою, для якої не може бути завад та обмежень. Не зважаючи на нелімітоване нічим, як лиш свавільним притягненням до покарання буд-кого будь-за ніщо, - однак ж цей терор і бійка Московії проти повстанців є спрямованою переважно на перероблення колонізованих вже у лояльний помосковлений й зденаціоналізований контингент тяглової, податної, визискуваної сили трудової. Тоді як для Німеччини, якій ніяк не щастило стати світовою імперією, ворогами були передовсім не завойовані нею зовнішні народи та країни, проти вигаданої ворожості яких німці змагалися звинуваченням за спрощеною суто національною расистською ознакою цих народів, які противилися прямим загрозам своєму існуванню. Хоча й від очищення від внутрішніх недолудей, расово й психічно неповноцінних, на думку бійців за великонімецьку єдність, ці нацисти й не думали відмовлятися.

Жагу відкоркувати доступ до чужих багатств у апетитах любови до їх споживання імперіалісти доповнюють переконанням себе самих чи сподіваннями на те, що у відповідь на агресію жертва розчахнеться відкритою любов'ю до самих загарбників. Так свої колонізаторські загарбання Московія чинила під супровід віри у те, що ще не підбиті нею народи не можуть дочекатися омріяних ними надій на московський над ними провід. За успіхи пограбування й терору проти поневолених імперіалісти платять місцевим запродавцям тим, що переміщують їх із низоти вже до посадок колоніальної адміністрації, яка й обдирає одноплемінників не без вигоди для себе. Більшовики не лише вірують у те, що із чуття класової солідарності пролетарі усіх країн повстануть проти своїх капіталістів задля встановлення над ними світової комунії у особі глобального московського царства, - як московські ініціатори світової революції ще й вкладаються у організацію підричних у тих країнах рухів. На початку зіткнення тоталітарних режимів не лише червоні командири розповідали про класову солідарність із фрїцями у бійці проти нацизму, як ще й нацисти затівали ігри у те, що їх як визволителів зустрінуть народи поневолені комунізмом. Так само й організатори реваншу за катастрофу розставання народів із реальним соціалізмом покладаються наяву на те, що народи у захопленні відкриють їм двері до своїх предківщин як тільки зачують гуркіт танків федерації.

Порівняно із устроями культури, у яких добросусідське співробітництво із ближніми аномально перебільшене аж до ступеня самовтрати своєї ідентичності і готовності пожертвувати нею заради тих зверхників, які працюватимуть замість упокорених ними і за це одарюватимуть послушників плодами своєї працьовитости, - то тоталітарні режими, які прикметні своєї войовничістю проти усіх не згодних із їхніми порядками, ваблять саме тою своєю відмовою від співробітництва із сусідами, яка буцімто нагадує самостійництво тоталітаристів та ту їхню готовність покладатися виключно на свої сили, яка є полярною до повище означеної позиції безмежної відкритости. Проте войовничість навсібіч зі сторони тоталітаристів не тільки не є імітацією самодостатности, як оголошення тоталітаристами усього довкілля ворожим саме й має метою завоювання сусідів задля харчування їхніми соками. Тоталітаристи, як максимізований бандитизм, тому й потребують ресурсів чужих, бо вони є нічим й нездатним ні на що без щасливої для себе крадіжки й присвоєння вкраденого.

Не можна бути надмірно привабливим та відкритим, бо такого з'їдять без останку; не можна бути надто отруйним та недоступним для потенційних хижаків, бо такий нікому не потрібен. Тоді як оригінальні винаходи дослідника, а чи цілої окремої національної культури просто зобов'язані стати товаром корисним для не так сусідів по прогресу, як співробітників.

Терор, вирубування цілих суспільних прошарків, провокування громадянської війни іменованої боротьбою класів, затівалося совєцькою владою, вона ж диктатура пролетаріату, не тому що кращі її представники були латентними нелюдами, а чи свідомими обманщиками у прожектах ошасливлення людства світовою революцією, вона ж ліквідація приватної власности, вона ж знищення експлуатації, вона ж створення світової московської країни рад, задля успіху якої стає конче невідворотним терор та вирубаня цілих прошарків ворогів трудового народу, - а тому, що у ненасильницький спосіб маячню асоціальну неможливо втілити. Процвітання, а чи глибини калюж крові пролитої задля осяяних планів і є показником їх праведности та законности. Закручування гайок це не більш як технічна необхідність продовження Московського царства.

Аби вповні користуватися перевагами лідерства, то достатньо і необхідно для цього створювати, тобто відкривати досконалі закони та закономірности, а у суспільному житті слідувати праву та людяности. Проти істини не встоїть ніхто. Хоча не злічити віруючих у те, що за допомогою сили їм вдасться ствердити що завгодно, задовольняючи свої апетити, а не наукові твердження навзаєм узгоджені із суспільним поступом та правами людей і народів. Військові витрати є не більше як сплатою за поганий обрахунок ситуації та наслідків затіяної війни у несилі однозначно відповісти на просте питання про те, а хто ж буде переможцем, - тоді як відповідь є відомою заздалегідь: поразки зрештою зазнає саме найбільш неправий. Усі війни є несправедливими. Не зважаючи на те, що не обійтись без силового захисту права проти того бандитизму, який самочинно плодитиметься на разі відсутности сили права.

Із довкіллям інших, як із учасниками однієї команди будівничих поступу, обмінюються здобутками у царині науки, права, господарки й далі по усьому спектру життя. Тоді як та країна, яка відкриває сусідів лише через канал роботи свого військового відомства, пропонуючи довкілля бомбові проти нього удари, а то й здійснюючи напад, - то такий сусід, не такий як треба сусідам, скінчить не добрим для себе. Ті, які свої поняття дружби та свого миру нав'язують сусідам через примус сусідів, які дивляться на ближніх через приціл, зрештою у ньому побачать свою поразку, а той поразку критичну.

За скобками стратегії обміну ресурсами за ситуації кризи неодмінно є виключення, проте усередині скобок правило залишається незмінним: агресором є слабка сторона. Потужними є самодостатні люди і народи, здатні креативно від власних творчих сил генерувати енергетику розвитку й атакувати ще не досліджене, продуктивні і підприємницькі одиниці живляться й освоюють досі ще не відоме без їхнього витвору. Тоді як німічні передовсім втягують чуже, домагаючись надолужити згаяне чи недоступне власним силам у спосіб мирний і правовий. Хаос є законним плодом силових ліній порожнини. Бандити породжуються самі собою від первісної простоти бруду, беззаконня, зла.

Штучність прогресу, який є видом проблем та боротьби у подоланні нових проблем, на відміну від тої природности виродження, що настає за участю людської бездіяльності, - і є аргументом на користь тоталітарних втручань у події. Коли ходу культури оцінювати як спотворення природи речей, тоді й тоталітаризм, як наполягання на екстремізмові, цілком вміщується у поняття культури. Хоча природною самочинністю, себто без надмірних зусиль на подолання спротиву, скоріше відбуваються руйнівні для культури процеси, себто призведення останньої до станів існування лише природного й полишеного на людський активізм, проте культурний прогрес радше вимірюється оцінками розвитку, ніж є силюванням тих станів речей, які відповідають можливостям речей керованих громадським інтересом задоволення громадських запитів на культуру. Вміння переформатовувати об'єктивне за його ж законами й отримувати прибутки вже у вигляді культурних досягнень тому і є плідним, що здійснюється на основі достеменних пізнань на відкриття нових можливостей у речах та подіях, а не є примушенням речей до неймовірного та противного природі відносин у речах. Прогрес розширює можливості свободи, протікає у кордонах освоєння істин, являє собою наступ миру та відкритості, - тоді як хиби та безпредметні утопії потребують насильства та терористичних знущань аби бути нав'язаними людям, суспільній історії та законам об'єктивного, коли останні будуть радше вмирати, але не адаптувати химери як втілення. Прогрес є завше проблемним, в умовах безпроблемности виродження та загибелі, - проте те, що потребує боротьби для свого здійснення скоріше за усе є нещастям, навіть тоді, як подається за щастя. Великі плани потребують такої ж боротьби за їхнє втілення, проте не усяка боротьба з її великими планами буває корисна загалам та перспективам людяности та прогресу. Людські плани, що не відповідають соціальним потребам, що порушують природні закони, хибують у праві та моральности - нав'язуються не інакше як через насилля, терор, війну.

То лише для маси нормальних людей, які традиціями свого побутового життя мають досягнуті у ньому успіхи, надмір порушення традицій навіть векторі поступу викликає ризики затрати означеної нормальности успіхів, - але для любителів простих та чудесних рішень провокація суспільних збурень є живильним середовищем, де заподіяння чужої смерті стає ресурсом прибутків для шукачів чудесних пригод. Умови суспільних спілкувань відзначені доказовістю пропозицій на поступ є для революціонерів не більше як скінням у нужді, з якої не виборсатися примітивам та тим, хто є не вписаними у систему традицій, тим які не зроблять кар'єрного зросту вище усіх, тим які пропонують суспільству химери замість традицій, аби гру у правила химер та ідеологічних містифікацій зробити умовами кар'єрного росту передовсім для себе як для професіоналів із містифікацій. Тоталітаристи живуть боротьбою як порушенням унормованих спілкувань, не тільки не лякаються аномій, а прагнуть їх, бо у інший спосіб участі у житті примітиви не просунуться ні у чому, бо боротьба і є логікою тоталітаризму, як рецепту будівництва режимних зон суворої дисципліни. Тоталітаристи квітнуть на угноєнні суспільства тотальними кризами. Без бійки на культивування асоціальних марень - не обійтися, бо на здорову голову химери не випадають. А міра бійки проти традиційних спільнот, як умова забезпечення нав'язаних послуг на рятування традиційних спільнот вже чудесами, є показовою для міри утопічності та ілюзорности останніх. Кількість жертвних затрат та руїни традиційних суспільств, що йде на оплату перетворення на нормальність тоталітарнодоктринальних трендів на примітивізацію та нібито централізаторський редукаціонізм, залежить від якостей останніх, - бо заважко знайти утопії, які б вдовольнялися своїми втіленнями виключно у замкненій на собі царині містифікацій, бо сверблячка на перетворення казки у дійсність є нестерпною, бо творці комунального щастя вбиватимуть усіх та усе, аби довести усім корисність своїх суспільнослужінь. Втім пасіонарна агресивність збирачів чужих врожаїв спершу є радше реакцією на неприйняття суспільними традиціями небезпек від гвалтовного засівання містиком тоталітарних утопій, аж із часом адаптування інерції традицій, то містифікаторам стає потрібна не саме відстоювання своїх пропозицій, як - вже плоди боротьби.

Агресивна поведінка любителів простих рішень справляє враження щодо них як про публіку ініціативну й креативну, коли примітиви не вагаючись нападають на усе та усіх навіть не помишляючи про свою поразку, коли агресори рівняють усе живе під стандарти своїх забобонів, - проте ця руйнація та завдання шкоди усім супротивникам метою має не множити проблеми й ті зіткнення з яких виробляється енергетика та форми життя, аж терор агресорів направлений саме на винищення проблем, на рівняння живого вже під лекала смерті та фіктивних утопічних вигадок. Примітивісти з усіма воюють, бо монополісти з володінь утопіями просто не можуть бути повноцінними учасниками життєвих змагань, бо примітивам треба улаштувати запланований ними регламентований світ у якому нічого не відбуватиметься поза вимогами контрольованих ними догматів, якими примітиви відгороджуються від не контрольованого ними реального світу, який їх лякає. Реальність та прогрес перебувають натомість саме там, де живуть проблеми, - тоді як удавана простота, до якої силують примітивісти, є царством небуття, є світом фікцій та тих казок, які задовольняють лише гідних їх примітивів. Поза околицями утопій, поза кригою простих та вкляклих рішень живе реальність, факти, події, там панує випадок, таїна, ринок. Істини там, де неправда простоти. Правильна ж системність регламенту без виключинь веде до загибелі.

Для узгодження між собою тез про загальну гармонізацію у щасті Світлого майбуття та, з іншої сторони, диктатури пролетаріату, як інструменту подібного ошасливлення репресіями проти експлуататорів та калєблюючихся, - більшовикам доводиться вигадану ними непримиренність боротьби класів відносити до видового існування людської природи. Забуваючи про гуманізм, або ж гуманізмом називаючи очисну роботу Органів.

Порядки функціонування здорового соціального організму або ж успішної фірми хіба що тутешні ледарі чи реакціонери, й то лиш відносно самих себе, можуть обзивати насильницькими, - бо управлінці які працюють на перспективи розвитку за усіх умов задовольняють інтереси усіх співробітників. Тоді як неадекватність стратегії чи просто безглузда політика керівництва породжує насилля стосовно незгодних. Й культ вождя у Московії чи у більшовизмі, з відповідним терором проти усього населення, виникає тому, що ця партія з її безумними ідеологічними забобонами нікого й нічиїх інтересів не представляє. Вбивство незгідних є технічною необхідністю приведення їх до згоди із домінантою глупства. Найбільший безум при найвищій посаді у найбільшій бійці виробляє найбільше трупів.

Із початком культури, - яка вирішальним учасником успадкованої природної еволюції людського виду зробила вже людський розум та знання, - нам доводиться давати відповідь ще й на питання про причини означеного прогресу, пропонувати метод людського ставлення до розв'язання проблем нами ж породжених, у рамцях культури ми люди парадоксально беремося оцінити її ще й зі сторони зовнішньої безсторонності чи об'єктивізму. Відповіддю релігій, - як містичного та далеко не наукового виду знань, - на пояснення виникаючих викликів прогресу висуваються види пристосування до проблем. Так у ведичних віруваннях на роль тлумача смислів пропонується спокій, мовчанка, згода із плином подій. До нового відтінку способів делегування людської волі вже на користь вигаданих позаісторичних істот можна віднести авраамічні конфесії, у яких за людьми залишають покору у сповідуванні волі Божої як універсального закону на усі види буття. Ноу-хау християнства, як пропозиції впоратися із настирливістю зла, є любов до ворога, у сподіваннях пасивно ужитися із ним у безпеці, а то й запропонувати послуги насильникам: за зразком стокгольмського синдрому, коли терористів заколисують обіймами. У міру ж зростання успіхів та здобутків від людської активності саме вона й висувається до проводу цінностей, коли відпрацьовані упередження дозволяється критикувати. Доказом ідентифікації неадекватних ідеологем висувається вже ненависть до ворогів класових чи расових, як то демонструє советсько-нацистський підхід до проблем. Безбожництво комунізму є його особливістю проти сутностей християнства через мир із ворогом. Ці обидві полярні альтернативи є надто спрощеними порівняно з власне дійовим винахідництвом.

Потужним аргументом на користь тоталітаристів є їхні зосередження на тих революційних видозмінах, які й пов'язують між собою відмінні відкриття у суспільному поступові. Від ламання соціальних стратифікацій прогрес відрізняється лише доказовістю змін на вдосконалення. Коли темпи та досягнення прогресу унаочнюються у революційних змінах парадигм, тоді революція виглядає більш привабливою, ніж традиціоналістська унормованість. Винаходи за визначенням насичують споживачів новизною, проте не усяка новизна є корисною, тоді як доказова корисність винаходу за визначенням зробить його буденним у необхідності, - на відміну від химер, які такими й залишаться попри імітацію представництва винаходу химерами робом революційності. Революційність прикметна причетністю до творчих свобод, до атаки таїн пізнаннями, до гри з випадками, до підприємництва, - проте переводить ту причетність у факт не самою симуляцією новаторства. Винаходи входять у необхідність прогресу через відповідність йому, тоді як професійні ворохобники стимули та докази розкручування вирви безладу можуть віднайти лиш у ньому ж, наполягаючи на нескінченості крамоли вже у часі, коли нескінченість аномального устійнюється у розпорядковій тюремній зоні. Коли історія нагадує собою перегони у розв'язанні викликів, вміння жити з проблемами, критицизм у потенціалах його конструктивності, - тоді провокація безладу виглядає звабною у порівнянні із упорядкованістю, де схильність до стабілізації скорше оприлюднює латентне чуття немічності. Коли фахівці наносять прецизійні удари там де треба у необхідний час, тоді й революціонери, що рядяться у личини професіоналів, знаходяться на своєму місці. Революція це коник, на якому екстремали в'їжджають у історію, де захисники неймовірного заходяться перетрясати основи розумного та ймовірного; революція забезпечує примітивістів та містифікаторів непотрібністю пошуку доказів на затребуваність їхніх рятівних чудес, революція навчає свавільців обхідним маневрам щодо ігнорованих ними істин та об'єктивностей, революція обнадіює ворохобників сподіваннями на досягнення того, що виходить за межі доступного; у революції найінтимні стихії здичавілого із таїн підсвідомого сублімуються у агресивність, вказуючи мисливцеві на жертву та шляхи здобуття поживи. Без ламання суспільних інститутів та відповідних суспільних структурувань босоті не опинитися на місці лідерів. Опускають верхніх для того, щоб піднятися нижнім, бо потрясіння творчістю та руками еліти по праву називаються прогресом. Революціонери є правими за усіх тих обставин, де неправими вони оголошують своїх ворогів. Темні очі революційної ненависті можуть зазирати за обрій людяного, фанатизм революціонерів здатен наснажуватися енергетикою небуття, революціонери здатні з нічого перемолотити розважливі інститути культури на ніщо. Із прийомів управління тоталітаристи обирають революцію, бо вона вдало імітує відповідальність, симулює свободи, фальшує творчість. Революція це свято непослуху, де зникають завади неможливого чи ті, хто чинить завади на перетворення суцього вже у неможливе, це фестиваль босоти, це каламуть за якої збоченці реалізують свої комплекси, де галапасники полюють на чуже, це препаратурська як не з самої анімації чудес, так, хоча б, з переназовництва слів, коли творцям шарварку не вдається на ділі запровадити усіх до могили. Але цей вулкан пасіонарності суперечливо лиш обслуговує його результативні звершення у концтаборі, де крок поза строем карається на смерть як небезпечний заклик до хоч якихось змін. Революція це переддень порядків ім'я яким жаж. Із потрясінь засад виплоджується диктатура та стабільність в'язниці.

Безлад, який вноситься на потрясіння виважених соціальних відносин, ексцентричні спантеличення від спрощень, виставлення чудес рівними до доказових потреб – не тільки не призначені на втрату керування подіями, як навпаки, тільки заморочивши публіку, збивши людей з пантелику імітацією обізнаності й можна ошуканцям вести її за собою. Наговорюють спокусливі нісенітниця аби у морі симуляції ними законів суспільного розвитку останнім і захлинутися. Публіку шокують не просто на те, аби вона зневірилася у загальних місцях нормального, а з тим, аби від безладу не було спротиву, аби соціальний хаос потягнувся у вихорі дисциплінованих загонів услід погоничам до таборів.

Емерджентні прориви, зміни парадигм, революційні відкриття скорше свідчать не про оновлення, як про кризу запізнення останніх. Пропозиції рятівних нових порядків є тими варіаціями чуда, що знічев'я, зненацька, притьмом зобов'язане обдарувати благами без докладання до того щоденних зусиль праці, й яке є безплідним за фактичними наслідками. Більше того, ставки на неочікувану оптимізацію мають не так песимістичний, як злочинний перебіг. Сподівання на входження у закони будування культури робом експлуатації якихось виключень, спрощень, насильств, порушень, чогось небувалого та ніким не знаного – призводять до тюрми, у яку запихають не лише незгідних із химерами, а й саму свободу.

Оскільки у осад культури потрапляють ті апробовані потребами часу та громадськими запитами досягнення, які як інерція традиції слугують ще й фундаментом подальшого росту, то щеплення на культуру пропозицій здирництва на користь вже вузьких груп передбачає встановлення безладу та руїну традицій, аби означеним заколотникам щастило підставляти під узвичаєне та наближене до суспільно необхідного вже свої прийоми грабежу. Зона тюрми просто не станеться без революційного повстання проти доведених часом звичаїв та унормувань. Шматування усіх суспільних інститутів є не лише умовою, а є ще й метою та реальністю революції.

Кінець прогресу не прослідковується, більше того, порівняно найвизначніші історичні відкриття робляться сучасниками, - проте навіть революційні досягнення не свідчать про те, що попередники творили собі на шкоду. Винаходи та внески тоді є революційними, коли вони продовжують корисність історичних досягнень, відповідають контекстам та вимогам науковості. В умовах високих та професійних вимог до винаходів, намір екстравагантності скорше указує за ненормальність подібних винаходів.

Та соціальна революція, у радикальності якої потрясають основи устрою, наслідками має злочини та недосягнення, окрім злочинів, поставлених революцією планів перетворень. Бо конструктивними бувають лиш технологічні винаходи. Попри те, що соціальна веремія є золотою добою для нікому невідомих і нічим не відзначених за доби розміреності авантюристів які роблять приголомшуючі кар'єру. Незаперечними стають хіба що світоглядні зміни та спантеличення безпідставністю трагізму викликані революціями на перспективу очікувань нових аварій.

Спільноти відкриті новаціям не потребують революційної відкритості новаціям, - за визначенням. Руйнівні для традиційної парадигми революційні зміни, потрясіння, ревізія структурованого є не лише реакцією на досі ще не відпрацьоване минуле, домаганням звільнитися від переобтяження інерцією спадку, як революція і є головно реакцією боротьби не колишнього минулого, яке домагається узгодити своє входження у контексти викликів майбуття. Комунізм скорше є наступом, а не відступом феодалізму стосовно викликів капіталістичної індустріалізації. Тоталітаризм це лабети що зловісно виткнулися із могили й силуються затягнути туди усе що вдається вхопити.

Ті, які кормляться чужим добром, за визначенням першими наносять удар, завше, за визначенням, перебувають у наступові, їм же, за визначенням бандитської планиди, належать активні ініціативи збурення ситуації. А ті, які боязливо зважають на закон та моральність, на мир та порозуміння у загальних вигодах поступу, які працюють, - то ті, за визначенням, просто не годяться для фаху бандитів. Не може бути революціонерів які не перевертають порядки, не руйнують, не безумствують. Стосовно кримінальників, то здорове нормальне притомне суспільство завше перебуває у позиції сторони оборони.

За інерції посилення імперського грабежу у Московії до влади дориваються більш небезпечні порівняно із попередниками бандити і черговий перерозподіл на свою користь власності вони оформлюють як правильне покарання попередньої влади. Подібне вдосконалення кримінальності владомощців цілком успішно у матриці московства долає історичний контекст вдосконалення загальносуспільної демократизації. Зупинитися у падінні, у спосіб визнання останнього перерозподілу за остаточний, московити не можуть, бо колишні власники своїх батьківщин та правових свобод не згодяться на свою загибель.

Науковий і технологічний поступ відзначений тяглістю обумовленою історією досягнень, темпами, результатами. Переміни ж у гуманітарних сферах моралі, мистецтва, філософствувань характерні стабільністю схожих цінностей які сповідаються у відмінних епохах та культурних колах. Тоді як ті абсолютистські ідеологеми, які замахуються на починання і закінчення історії з чистого листа і до такого ж доконечного результату, які вороже конкурують із відмінними від них сектанськими віровченнями, які рекламують себе за потугу переміни усіх смислів і вартостей, - усі поспіль є зануреними у безвихідь із казки.

Намагання дивитися на світ рахуючись лише із власними психічними уявленнями про нього є можливим лише для тих перекинчиків, які ігнорують об'єктивність, реалії, закономірності світу. Зону творять запроданці, які ревізують усі можливі цінності для того щоб адаптувати усі неможливі забобони.

І криза, і картина здійснення обіцяної утопії починається й завершується у розбурканім мозкові, який нав'язне вважає реальністю, а не наслідком виразки із психопатичними розладами. Аж у тому й полягають переваги людини над іншими істотами, що за допомогою ментальних образів людина спроможна перевертати й розбивати скелі. Йї до подібного веде не тільки й не обов'язково цілісний у його здоров'ї церебральний орган.

Небезпека для суспільств, які створюють закони узгоджені із відносинами у природі речей і на цьому фундаменті розвивають культуру, полягають не лише у тому, що тоталітаристи представляють із себе масштабний одержавлений рух криміналу діючий поза правовими нормами, - бо із кримінальниками правові спільноти можуть впоратися, - аж небезпеки від тоталітарних сповідників чудес у тому, що вони діють за імперативами чудес. Їхні вчинки випадають поза логіку, поза рацію, є не прогнозованими, від тоталітаристів можна дочекатися того, що й вони самі не сподівали утнути. Зона чуда це реалізація неймовірного. Тож тоталітаристи у їхній війні проти проклятого ними світу земних та об'єктивованих цінностей мають фору відсутньої адекватної реакції на чергові наступальні ініціативи тоталітаристів, коли люди наділені розумом та перебуванням у межах культури просто губляться у знеможі оцінити загрози від секти абсолютистів. Зрештою правові суспільства стають змушеними, через перенапруження й трагічні для себе збитки, віднайти таки аргументи зрозумілі тоталітарним насильниками аби останніх втамувати.

Класикою виправдання тоталітаристами за введення ними у світ: містики, грабежу, облуд, поневолення, - є звинувачення у злі самих жертв тоталітарного насильства, які буцімто самі у цілях провокації ініціюють усілякі види переступу задля звинувачення у подібних аноміях безневинну пухнасту, солодку, оббілену сторону прихильників тотального чуда, яким залишається, задля поновлення справедливості, хіба що відбиватися від наклепу. Тоталітаристи не лише прагнуть стати непомітними у здійсненій ними куряві з перемішування причин та наслідків, жертв та катів, облуд та дозованої напівправди, - як ще й закидами на об'єкт свого нападу тоталітаристи аргументують свій напад. Класика зонівської пропаганди: це вони самі себе висікли, висадили, отруїли. Митутніпрічем, авидакажіте, іхтамнет. Саме існування гріховних народів поза Московією оголошується Московією підступництвом ворогів, які придумали народи спеціально з метою дошкулити існуванню святої Московії.

Величні здобутки прогресу породжують серед насельників його вершин ту ілюзію непотрібності адекватних відповідей на виклики, продовженням якої стає не лише нечулість до закономірного та раціонального, як ще й затяте несприйняття усього відмінного від модних на сезоні концептів. Наступним кроком відсутньої реакції на достеменність, заміненою вірою на чудеса та незаперечні абсолюти, стає насилля відносно не згідних із подібними пропозиціями примітивізації. Любителям спрощень видається легшим переламати світ під стандарти своїх маній, аніж витратитися на урозуміння досягнень прогресу. На переворот реальності, із виконанням їй вироку за гріховність того, що зробили покоління попередників, заміряються лиш ті, які у ній ніц не розбираються. Тож тоталітаризм виникає як необхідна реакція не лише відрегулювати хаос від перетворення мас у суб'єкт історії, як ще й необхідність концтаборами стримати бунтарів з переустрою світу.

Коли події розгортаються не так, як це для себе у своїх теоретизуваннях передбачили розумники, то відбувається це не з причин відсутності у розумників розуму, а тому, - що так це відбувається. Буває даремно шукати більш загальний закон, окремим випадком якого є непридатність, відсутність спрацювання чи помилка у дотриманні прийнятних на часі знань, бо й більш універсальні закони можуть бути проявом таких чинників, які залишаються незнаними і не освоєними ніколи навіть зі сторони віднесених у нескінченність прогресу його пізнань та проявів. Буває так, що у лідери потрапляють ті, які скористалися випадком як фактом; а чи він їх використав.

Коли змову, заколот, антидержавний бунт називають не його іменем, то тоді доводиться його перейменувати вже на слова слави. Кажімо у прихід Світової комунії, у ВОСР, у знищення експлуатації. Або ж достатньо одного пострілу Кирпичникова і – столітнє збирання народів під одну над ними самодержавну руку посипалося. І враз настає переможне скресання Нового порядку. Кількість не може дочекатися коли вона вже стрибне нарешті у якість. Усі метрономи починають клацати в унісон, а рух Місяця синхронізуватися з обертанням Землі. Достатньо проповідництва одного Пророка про переваги єдинобожжя і – как адин умрем в барьбе за Эта. Доста одного вірша одного поета і – нація враз виникає, кристалізується миттєво вже як історична реальність.

Окозамилуванням і неправдою є подання більшовиками свого перевороту саме як радикального заперечення російського імперіялізму, як руйнування централістичного самодержавства, як звільнення мас трударів від експлуатації, що одержавлення з заборонаю ринку і приватновласництва відкриє досконалішу й небачену продуктивність, - бо комунія лиш продовжила та піднесла прозаїчні інтенції московського царства: будівники комунізму замінили участь імперії у війні між європейськими імперіями вже на розпалювання Світової комуністичної революції; бо апарат самодержавної адміністрації не йде й у порівняння із потужнішим контролем тоталітарним гулагівським; а так само диктатура пролетаріату лиш посилила терор що вже палахкотів на просторах імперії; рівень визиску мас до більшовиків видається дитячим порівняно з більшовицьким; облудою є і те, що компартапарат з його караючим мечем революції буде ефективнішим за знищених ним підприємців. Неправдою виявилось й те, що й відмова від комунізму та виправдання приватновласництва, - вже у представленні його чекістами, - зупинить чи послабить традиції московського збиральництва. Більш від того, посткомуністичні декларації щодо вестернізації, з запровадженням моделі демократії, права, ринкової економіки свободи слова, прав людини і міжнародного співробітництва – є нанесенням вражаючого удару по традиціям московського збиральництва. Що й зробило його реванш просто неминучим. А ще й невідворотним, зважаючи на лавину грошей що впали на ерефію коли вона геть випала із совкомунізму. Московці не помиляються коли демократію сприймають отрутою на цілісність рускава міра. Збиральництво падає коли не настає і не біжить вперед попереду можливостей бігу.

Уся реальність у будівництві дому культури є нічим іншим як технологічним прогресом. Лиш показники досконалости інструментів і є фактом розвитку. Яких би Богів не закликали собі на поміч будівничі чергового Нового порядку, аж світ цивілізаційний буде таким як його зроблять інженери та управлінці соціальними процесами. Усе новаторство що його пропонують претенденти на переіначення світоустрою вичерпується, в основному, інсталяцією у голови неофітів саме нових змістів творення незмінних чудес на порушення реальности. Пророки гендлюють модними маяченнями та окультними вартостями. Проте владні посідання заколотників із числа пророків у улаштованому ними соціальному перевороті вичерпувались би лиш днями, коли б обмежувалася лиш мороченням голови мас зваблених обіцянками чуд. Так фізичним призначенням віри є оправдання для її прибічників напасти на невірних і безкарно пограбувати цих ворогів прожекту спасіння людства.

А апарат номенклатури отримав масову підтримку, зокрема, бо самообмеження його у доходах рекламувалося як ощадливе для суспільства, порівняно із доходами підприємців. Ця любов до пролетарів луснула, бо була завадою до трильйонів доларів для слуг народу.

Скоріше неконтрольоване ніким є позитивним додатком до творчості, аніж негативізмом останньої є домагання керувати стихіями. Тоталітаризм, як інтелектуальна однозначність виконавського щодо його догм ґатунку, це домовленість людей із людьми у тому, про що не є можливим домовитися із речами та подіями, - саме для нападу на останні й улаштовується опрощеннями та любителями чудес. Психічні пандемії віри у ті утопії, які мають однозначні формулювання для мас, не лише тому сприймаються злочином, а й є таким, бо *однозначність* дотримання догматичних формул не досягається інакше як домовленістю на подібне їх виконання вузьким колом дисциплінарних однодумців, що й уможлиблюється видом насильства не лише по відношенню до потенційної відкритості свідомости змовників, а з боку останніх є вже організованим та цілеспрямованим насильством над актуальними заґалами духовних свобод суспільного загалу, не кажучи вже про цілі ламання означеними однодумцями у химерах саме об'єктивованих чи то прийнятних законів суспільного устрою. Згода із нісенітницями, бездоказовими маніями, безпредметністю тому злочинна, що вона легше досягається кулуарними у тому домовленостями у вузькій групі, аніж освоєнням істин уречевлених подій, - аби аксіоматикою утопій гвалтувати громадські права та свободи на відкритість та відкриття не утопічного. Тоталітаризм це те, на що усе дотичне до осмисленого умовити чи узгодити на сумісне існування не є можливим інакше як, а чи у спосіб відгородження нісенітниць непрохідними таємницями довкруг, а чи торжеством нісенітниць на могилі раціонального; тоталітаризм там, де вклякають смисли й людей обертають на холопів тих фантазійних замків, що практично стають стінами в'язниці; соціальні збочення тоді починаються, як завадять убезпеченню від надмірів ошасливлення недоступним у доступному часі та обставинах історичного. Щоб досягти соціальної впливовости, то для своїх адептів із числа любителів, химери зобов'язані мати формулювання, що не допускають видозмін тлумачень, а самі любителі обов'язані бути забороненими у допущенні організаційних відхилень від виконавської по відношенню до догматів дисципліни, тоді як по відношенню для не любителів химер із числа усього відмінного від хунти змовників вже суспільного загалу, себто для ворогів, стають необхідними усі види ментального та військово-інструментального насильства, коли догмати беруться втілювати, - бо на здорову голову кому ж прийдуть одномірною, централізованою, універсальною та примусовою змісту симулякри на спотворення доказових у їхніх прийнятних існуваннях соціальних порядків, окрім тої зграї, яка пропозиціями фантазій замірилася протиправно полювати за здобиччю, себто вже за не належним до суспільного здоров'я. Довільно яких змістів тоталітаризм міг би бути невинною хворобою світосприйнять якогось собі одинака, коли б вже у своїх започатках майбутній режим не був би насиллям вже по відношенню до своїх авторів та сповідників, які змушуються руйнувати світи, бо останні не вміщуються у відведені для них жорсткі химери. Включення мас, і то під самим лиш примусом фізичного терору, до в'язниці одностайних вірувань у те, що суперечить свободі суспільного мислення, - виглядає меншим злочином порівняно із приставанням на означені вірування тих, які буцімто самохітно домовилися з-поміж собою у обов'язковому виконанні імперативів віри. Не так страшно оживити химери, як - омертвити заради них реальні суспільні відносини. Віра у чудо здійснення утопій є менш небезпечною, порівняно із переформатуванням суспільних реалій вже у чудеса. Краще вже хай представники інфернального увірують у небуття вільних людей, аніж останні у собі зневіряться. Не були б загрозовими утаємничені домовленості про призведення таїн до корпусу історії та законів культури, коли б останнім лиш і доводилося б за те відповідати, а не людям, над якими можна чи то щастить експериментувати з приводу оживлення чудес, коли люди подібне дозволяють над собою учиняти. Тоталітаризм це проростання утопій до станів універсальних сподівань на них, але засівають зерна неможливого лиш у такий же ґрунт таїни, бо апробування на суспільну затребуваність є для химер несприятливим. Відсутність критики стосовно змістів комплоту є неодмінною умовою розповсюдження його критики на зворот вже стосовно загалу. Узгодитись у протиправному можна лиш з людьми.

Понад усю істотність чинника суб'єктивного у продукуванні культури, аж навіть однозначних домовленостей між усіма учасниками з приводу їхніх уявлень – ще не досить, щоб ще й події пристали на ті унітарні узгодження, бо у істинах не можна не домовлятися із головне подіями та виключно подіями, навіть тоді як із соратниками у тому будуть розходження. Окрім домовленостей на створення банди існує ще й масив легальних домовленостей представлений громадянським суспільством, окрім якого існує ще й інерція суспільно перевірених законів, на доданок до яких існують ще й натуральні фізичні закони, спротив яких бандитським домовленостям доведеться долати.

Порозуміння між людьми вже у суспільний організм не є стихійним процесом, навіть коли модель якогось собі суспільного договору не виглядає підтвердженою історичними фактами, - проте осмисленість розмаїтих домовленостей, втілених у інституції держави чи бізнесових структур, вирізняє від конспіративних зговорів заколотників усього лише легальність. Проблеми устрою тоталітарних зон полягають не у самій осмисленості того устрою, а ще й у законах та праві.

Примітивізація, яку впроваджують у життя любителі єднання без меж, полягає не лише у помилкових розуміннях ситуації, себто у відмові чинникам реальних відносин якогось голосу чи прав, як примітивізація відповідно означає для містифікаторів рахування ними лише із аргументами їхніх суб'єктивних уявлень щодо ситуації, яка тим самим перестає бути об'єктивною реальністю. Домагання запхнути об'єктивну проблематику у вузький діапазон віри чи волі призводить до руйнації об'єктивного. Так само як достатнім та виключним факторам революційних змін примітивісти вважають свою змову конспіративну, то й спротив собі вони оцінюють у прийомах контрреволюційних диверсій роботи ворожих спецслужб.

Смисловим мотивом, призначенням, практичним результатом ставки на якусь абсолютну настанову, що виправить світ, є маркування ворогів, пограбуванням та винищенням яких цей світ і буде призведений до означеного щастя. Тоталітаризм це провокування, доведення, здійснення ненависти щодо обраних на її представництво жертв. Зона це єднання відразу стосовно усіх непотрібних і зайвих, які залишилися поза розділовим відносно до них кордоном.

Фіаско, себто невміння невдах домовитися у здійсненні своїх замірів із реальністю штовхає їх вже на домовленість хоч між собою у ігноруванні тих своїх програшів, які вони докільню будуть нав'язувати як рятівну і вдалу для докільля програму, що нею заміщатимуть реальність через її руйнування під взірцеві стандарти вигаданих чудес. Тоталітаризм, себто догми виставлені як домінуючі над усіма діючими законами і правилами, породжується навіть не так невмінням діяти за правилами діючими у реальному світі, як є прийомом уявного оперування правилами саме у спосіб виходу поза межі правил та реальності, якій переступники-тоталітаристи протиставляють світ утаємниченого, позаприродного, кримінального. Зону неволі для громадян з несектантським світосприйняттям улаштовують змовники-лузери віруючі у вигадані ними химери. Тоталітаристи є суб'єктами потойбіччя та ірреальності, яким вдалося увірватися у світ людей. Зона це генератор усяких аномалій. Усе, що можуть чинити тоталітаристи стосовно світу нехимерний цінностей та відносин, так це руйнування, у діапазоні від малих капостей і вже грандіозних катастроф світової війни. Відповідно усі акції і рухи до яких вдаються тоталітаристи можуть бути лише множенням помилок, коли протистояння суспільствам відкрити до розвитку та розв'язання викликів завершиться для тоталітаристів їхнім падінням. Любителі чудес починають із не нормального і кризового відносно суспільств які розвиваються згідно доказових законів й такою ж кризою сектанти-тоталітаристи завершують своє невдале вторгнення до суспільств які розвиваються згідно доказових законів.

Вихід тоталітаристів за межі законів є не лиш наслідком, а тою причиною нападу, яка звичайне нахабство хуліганське робить переможним ресурсом порівняно із тою міццю об'єкту нападу, яка стримується нормами права та втриманням у межах розумного.

Банда з числа асоціалів, яка у сподіваннях на кар'єрний ріст у обхід необхідних для того знань і кваліфікації згрупувалася довкола маніяка щиро переконаного у правоті свого місяньського покликання, - не просто терпляче і пасивно у таїнах підпілля очікує на те, що втомлене від безнастанних і не розв'язуваних своїх кризових станів суспільство зрештою кльоне на прості і чудесні пропозиції секти змовників і їм, вже як рятівникам, делегує повноту авторитарного усевладдя, - аж натомість ця шайка енергійно роздуває протиріччя і громадські негаразди. Як то ведеться, то ці сповідники власної диктатури керуються не власними шкурними інтересами, борони Боже, а навпаки: героїчно жертвують собою у захисті і служінні інтересам ширнармас, волю яких вони очолюють і організують. Об'єктом атаки зі сторони цих революціонерів є не суто самі посідання владної еліти з підміною її вже на власну суб'єктність повстанську, аж комплот умовами своїх домінувань через провокування ним хаосу має неодмінне руйнування ключових для життєздатности суспільства його установ. Мотивом збурень проти істеблішменту є антисистемність і нонкоформізм. Мастилом руїни є насадження сприятливих для того умов та проповіді толерантного зі сторони загалу ставлення до цих провідників загалу до остаточного, для загалу та історії, щастя обіцяного загалові втілення утопії. Агресія йде проти природи людини. Ті, які серйозно націлилися на переіначення світоусторою, діють за звичайним для них алгоритмом на знищення: країни та її державного механізму; відмінюються соціальні порядки і норми; ревізується мораль і гуманність, заради доцільности світової пожежі; замість кваліфікованих спеціалістів стають затребуваними невігласи; накладається табу на посідання соціальних ролей згідно внесків до суспільних багатств; піддаються деструкції спільноти звичаєві і традиційні, належність роду, касті, стану, мові, статі, етносу. Ворогами числять не лише тих, кого прирекли на обдирання майнове, не тільки тих хто не сприймає насилля над собою, а й тих фракціонерів які коливаються у відданости, дозволяють собі опозиційне критиканство, не так як треба служить монотонному порядку дисциплінарної незаперечности. Засобами приведення до одномірности є не так самі ідеологічні облуди, як істотне їх доповнення терором за допомогою спеціально для того створених органів безпеки режиму, зайнятих наполегливим виполюванням геть із життя різнорідних супостатів, число яких, на часі наближення до Світлого майбуття торжества мафіозної секти, у її планах на ліквідацію контрреволюціонерів за першою статтею, - лише зростатиме. Контроль за під'яремною громадою накладається не лише робом віднімання від неї можливостей самозабезпечення, які є здатні обмежувати свавільство диктатури, аж остання гарантується, головне, взяттям цією диктатурою на себе соціальних обов'язків буцімто філантропічного утримання пайками підданих відповідно до задоволення останніми вимог до них з боку владної тиранії, яка накладає лапу ослон і завади не лише на господарську і торгівлю самостійність виробників, а й через карткову планову систему маніпулює навіть харчами. Чим і займається успішно у кампаніях організації голоду та дефіцитів як інструментарію тих страждань велелюдних, які й становлять управлінський капітал режиму.

Це запроторення маси до концтаборів є прямим і безпосереднім наслідком її зваблення участю на стороні означених революціонерів у покаранні, а то й розтерзанні колишніх елітаріїв, звинувачених самозваними вождями мас у нещастях маси, - відколи завойованій владі новітніх вождів ця розбурхана ними стихія починає загрожувати. Дійсний революційних процес розгортається не тоді як ріжуть тих, проти кого маси повстанців були спрямовані, а тоді встановлюється режим зони контролю, коли банда нуворишів змушена для своєї безпеки різати ці маси колишніх її союзників. Більш від того, необхідність направлення маси до примусових робіт починається зразу ж коли знищують підприємців.

З початків встановлення режиму зони, номенклатурні кадри її апарату, який замінив собою убитих підприємців, по посадах переміщаються за лествічним правом. А щоб прискорити цей кар'єрний ріст, то хунта влаштовує жорстокі міжусобні кампанії чисток. Трансформувавшись вже у договірну мафію, вожді залишають за собою те, чим керують. Згодом приватизують те, чим розпоряджалися. На цьому турбота про народ доходить кінця.

Подібно до унормованих суспільних явищ тоталітаризм намагається бути прийнятним загалом, - й подібно ж до явищ винахідництва тоталітарні режими зроджуються із ембріона вузьких бачень, радше розширених лімітами психопатій.

Коли шар за шаром як полуду змивати ті очевидні чинники соціальних збурень, якими є падіння соціальних стандартів, викликаних не лише військовими діями, порівняльним не лише із реаліями, але й із очікуваними зростаннями якостей життя, якими є завади соціальній динаміці викликані не лише нерівномірним розподілом багатств, а ще й кастовими неперехідними кордонами влади між верствами еліти та іншого упослідженого у його кар'єрних претензіях суспільства, якими є реформаторська сверблячка, породжена не так примусом суспільства до неадаптованих ним же ідеалів та норм, як радше консервацією панування незмінних вождів, коли відкинути відкриття прогресивних істин, якими оперують ті, що замахуються на лідерство, - то зрештою причини революційних збурень впираються лобом у ті психічні рівні підсвідомого, які ще й підлягають вже цілковитій випадковості, або тому, що не має узгоджених пояснень.

Провокування контрольованих криз, змови, тяжіння до вольового диктату, як до різновиду дефіциту вже у царині держуправління, є звичайним прийомом розжитися саме для тих зажерливих верств еліти, для яких ще замало їхнього усевладдя, а не для тих маргіналів з андеграунду, які собою прагнуть підмінити означену еліту.

Спричинення жакерій, пугчів, погромів та інших заколотів у яких бунтівники силовими методами беруться розрубати гордієві вузли заплетені легітимною владою ставить останню під сумнів менший, ніж безсумнівно беззаконними робить революції, особливо осяяні ідеалами ошасливлення усіх, включно із тими, проти кого повстали. Борг звітування за жертви соціальної ворохобні у першу чергу має тяжити над тою верствою еліти при політичній владі, які своєю неадекватною й невчасною реакцією на реальні та провокаційні виклики не знайшла годящих розв'язань й у ту ж чергу стала жертвою. Антагоністичний світ божевілля, війни усіх проти усіх, незгоди, безчестя, беззаконня, грабунку, здичавіння у марних стражданнях – заважко помишляти повитухою нового осяйого світу. Посиланнями на ті темпи наукового розвою, які здатні випереджати людські на них запити, не годить виправдовувати свавілля у моральному, правовому, гуманітарному устроєві.

Для виправдання жорсткого порядку тотальної в'язниці потрібен ворог, торжеством подолання якого і є в'язниця. Тут просто не обійтися без провокування колотнечі, удавленням якої і є залізний порядок тюремного розпорядку. Лише контрольоване побоїще між непримиренними супротивниками дозволяє агресію третьої сторони оформити як арбітраж контролю. Для встановлення миру володарювання під зверхністю імперії нею ж викликається розділення інтересів анексованих цією імперією народів аж до військових між ними зіткнень, що їх імперія втихомирює. Коли натравлені між собою підімперські народи зйдуться між собою у герці, тоді у них не стане сил протистояти спільному ворогові у особі імперії. Загальний миропорядок підтримується постійно жевріючими маленькими переможними війнами. Так москалі для приборкання українського визвольного руху направляють чеченців чи бурятів поневолених тими ж московитами. Консолідує спільноту й перетворює її у бойовий загін головне напад ворога зовнішнього, - тож усі диктатори зайняті провокуванням нападу на їхню країну. Вороги це істотний чинник ідентифікації нації, фактор націотворення. Вороги загартовують оборонців.

Картини змов, заколотів, рубання голів у війнах під час переходу майна до буцімто нових кланів та режимів є, скоріше, підібраними картинками рекламної піар-кампанії, є оптичним обманом, є крайніми випадками мейнстриму трансформації попередніх власників вже під модерні прийоми володіння тою самою власністю. Так вожді войовничих племен і кланів кочових перетворюються через метаморфози вже на місцевих нобілів та аристократів, аристократи у своїй масі успішно перероджуються у капіталістичних підприємців, а ті у свою чергу видозмінюються до транснаціональних кланів мільярдерів. Так кліка большевиків лиш перебрала на себе власність та владу перехоплену від царської імперії.

Корисні винаходи майже ніколи не вибудовуються у пустелі незнань, де ніхто не заважає й усе зроблене є позитивним додатком до вже освоєного, бо у зв'язках та зобов'язаннях культурного поступу навіть крок новизни та вступу у незвідане вже є спотворенням відкриттів інших піонерів, які вже туди дісталися навіть помилковими шляхами виплоджуючи міфи та химери; відкриття здатні до їх уживання не можуть не бути закриттям передуючих та вже суцільних винаходів, які мають обмежені використання хіба що з причин їх помилковости; складовою на випробування винаходів на досконалість є те їхнє узгодження із вже відомими пропозиціям, яке забезпечується критикою та взаємними позвами. Новизна це повстання проти тих, хто там вже накоїв помилок. Не лише породження помилок чи відвертих злочинів у ході культурного прогресу, а й проблеми у прийнятних відкриттях свідчать за не обов'язкову приреченість на корисність усіх творчих вчинків у суспільстві, - що й зумовлює не випадковість, а необхідність установи на перевірку та випробування винаходів та пропозицій. Одним з механізмів на пристосування досягнень є неприйняття тих досягнень та критичне ревізування того, що радше являє собою досягнення у шкідливому, коли навіть заперечення будованого на завданні шкоди сусідам може бути виявом добродійного. Повстання проти дозрілого у насадженні неволі не лише може бути, а й не може не бути проявом свободи. Але так само як потребують перевірки на заперечення навіть потенційно корисні винаходи та девайси, аби бути доказовими у якості розширення ними можливостей культури та свобод, - то й види перевірки перевірок не мають заперечуватися, особливо тоді, як під творчі потенціали критики заховується тотальний негативізм у його позитивах смертоносности, коли поза критику береться на озброєння ідеологічний забобон про зло суцільних порядків суспільної історії, про те, що покоління помилялися у реалізації своїх інтересів, про буцімто необхідність заперечення суспільних реалій відмінних від вигадок чергових рятівників людства засобами чуда. Якщо критика є інструментарієм лише пошуку істин, то й критика критики не гарантовано наближає до беззаперечного та увільненого від критики. Повстання проти визнаного у повстанні ж вже за зло, як прояв критичних присікань до запропонованого на загальну користь, є необхідним запобіжником проти насильств одних групових інтересів цілеспрямованих проти інших, особливо у тих виключних випадках паразитарного будовання гараздів одних людей на нещастях інших, включення яких і становить суспільну історію. Тоталітарні режими й визрівають на передозуваннях критики спрямованої проти того, що не є режимним.

Коли навіть цілу історію людської історії можна рекомендувати як помилку з причин спотворення нею до цивілізаційних ладів у дикій природі, то й поготів позитивні винаходи у історії прогресу атестуються як невпинне спотворення помилок попередників. Настанова на постійне вдосконалення досягнень попередників, яке досягається завдяки праці останніх, не тільки не забороняє критичне ставлення до передуючих винаходів, але й уможливується практично прямим запереченням тих пропозицій, які саме з причин їхньої довершености, логічної послідовности, вичерпности доступних меж вже заводять у глухі кути подальших розвоїв, які задовольняють лиш фанатиків, які є неприйнятними для зміни смаків й потреб загалу. Під претекстом вимог на вдосконалення не обов'язково вдосконалюватися у помилках чи тому, що іншими групами визнається за помилки. Заперечення є нормальним інструментом прогресу, коли той інструментарій не цілеспрямовувати на порушення перевірених правил безпеки соціокультурного устрою. Критичне присікання до винаходів попередників, себто жорстка прив'язка до вже відомого та освоєного, скорше є не запереченням, а намаганням знайти там ресурси відсутні для самодостатности власних пропозицій на прогрес. Критика квітне на бракові власних пропозицій на позитивне. Серед винаходів та творчих пропозицій на прогрес особливо відзначені ті, які навіть не сперечаються у критиці із попередніми успіхами, бо відкривають нові перспективи, - проте штучне та бездоказове улаштування прірви на шляхах тягlosti пізнань не гарантовано забезпечує зміну парадигми. Заперечення любителями примітивних рішень не безперспективних устоїв соціуму потребує доказів на відміну від критики на бік примітивів.

Поступ та розширення людських можливостей виглядає по відношенню до здобутків минулого як звільнення від обмеженостей саме тому, що стосовно часу прийдешнього означені відкриття стають входженням у порівняно більш досконалі закони та закономірності пов'язані вже з фактами, а не з підміною їх фікціями. Інакше кажучи, ідеал свободи є не втечею у безвідповідальне позбуття усяких залежностей таврованих за образ неволі, як свободою не може не бути осягнення дійсності, нарощенням культури, посиленням людини, людства, людяности. Проблеми буття, розкріпачення від яких є інтенцією мало не усіх містичних вірувань та ідеологій, радше за усе є фундаментом успіхів, а не прикрістю зусиль та смислів наших повсякдень. Любителі ж чудес шукають собі не розширення кола друзів, а винищення вигаданих ними ворогів; їхні погляди звернені позад себе; у їхній ненависті до самого феномену життя, його проявів та вартостей вони вірять що саме лиш знищення його непідвладности казковим маренням перетворить останні вже на дійсність. Прихильники абсолютних істин, подібно до усіх винахідників, також наміряються відсторонити людей від складнощів, викликів, проблем людського існування, - проте тоталітаристи відмовляються у означених труднощах бачити перспективні можливості та нагоди вдосконалень. Доказами вигаданого ними ошасливлення вони виставляють оголошення злом максимального числа якостей суцього суспільного устрою. Поневолення у спосіб обкрадання людей на дійсність здійснюється заміною останньої на казку, коли імітатори призивля передовсім беруться нав'язатися із своїми послугами перебирання на себе справ проживання, а не лише тоді коли заради казкових обітниць вони шарами винищують верстви недостатньо віруючих у чудеса реальних людей. Зона визволення людей від проблем життя відповідно до обдарування вбитих вже на смерть забезпечується переведенням уцілілих зеків вже на пайку клопотів, турбот, опіки за них зі сторони самозваних людинолюбців. Концтабір це увільнення людей від тих проблем, достатність яких і представлена людським існуванням, й заміна яких на побивання тоталітаристів за контингент в'язнів стає прикриттям здобичницьких вигід організаторів філантропійної зони. Зона це соціальні субсидії. Неволя настає не від того що забирають зароблений хліб, а тоді, коли частку від вкраденого згодовують як плату за подальший визиск. Зонотворці вірять у те, що вони відсторонюють від вигаданого ними зла чи гріховности навіть вбитих ними заради добра утопічних прожектів ідеологічного щастя далеко не фіктивних пожертв, не кажучи вже про помилюваних погоничами та догляд пошанованих ними ж прибічників віровчення. Афера не матиме успіху доки вона не буде представлена як обдарування жертв, як святе покликання постраждати за знедолених. Терор оформлюють та санкціонують як заслужене покарання за буцімто накопичені гріхи, відпущенням за які стає контрольний постріл. Корпус заваленої людяности оббілюють під супровід колискової про анігіляцію митарств та вихід у порожнечу внаслідок цієї ж операції. Протиправність та насилля зони починає виблискувати лиш на тлі успіхів відповідного очорнення на conto існуючого суспільного устрою. На роль визволителів пройдисвіти можуть претендувати лиш коли їм пощастить громадську думку оплутати видимістю трагедій. Самозвані рятівники людства нав'язуються із послугами казки тому, що їм нічого запропонувати у логіці суспільнозатребуваного та фактичноосмисленого. Шахраї зваблюють надурених неофітів обітницями полегшення, коли замість самих людей нарешті буде гарувати двигун чуда, Боже провидіння, єдиновірний тому що правильний науковий комунізм, арійська місія. Між людьми та проблемами крутії ставлять себе як тих фахівців із розв'язання проблем перед якими люди мають перебувати у боргу вдячності за пасивність. Разом із відніманням від публіки переобтяжень самої публіки за власну її долю означені творці примар звільняють публіку на власне долю, виставляючи функції служіння буцімто потерпілим народним масам за самовіддану жертву заради народних мас. Те, що слуги народу прописують як ліки є небезпечнішим від придуманої ними ж хвороби. Тоталітаризм це торгівля нещастями та кризами, переважно вигаданими чи спровокованими, на капітал яких обмінюють тим самим способом нав'язані турботи про звільнення страждальців від вже не ілюзорних страждань викликаних подібним бізнесом.

Призначенням усіх тоталітарних учень є поєднання тих, хто грабує з тими, кого вони грабують саме на користь грабіжників. Насадження зони споріднення має усунути усі перепони між пащекою здобичників та поки ще чужим для них сусідським добром. Тоталітаризм це кримінальне виламування дверей до комори надбань праці господарів. То лиш примітивні нальотчики прикриваються маскою за якою їх не упізнати, тоді як бандити фахові приходять на довгі строки під гуркіт литавр і упізнаним омофором визволителів, які не тільки не обкрадають, а обдаровують своїх жертв невідплатними благами. Любов грабіжників до пожитків жертви обмінана на любов жертви до обітниць грабіжників дозволяє останнім заощадити на удушенні приспаного й спантеличеного опору жертви. Щоб жертва грабунку не смикалася у спротиві грабіжникам, то останні презентують свій напад як поріднення із об'єктом їхнього нападу, як обслуговування інтересів і запитів самих атакованих, як збагачення обсаджених на місію окультурення, просвітництва, прилучення до взірців прогресу. А щоб жертва остаточно підлягала осадникам, зайдам, колонізаторам, - то поневолення рекламують як кампанію з усунення гріхів, вигаданих самими агресорами, і засадничих провин що фатально лежать на жертві. Бандитське вторгнення до сусідів подають як борг по відношенню до них здійснений імперативами сумління заброд. Здобичництво прикривають облудними розмовами про його збитковість для здобичників, які тільки втрачають на визискові уярмлених ними, які жертвують собою задля порятунку обібраних ними. Виставляють як здійснення споконвічних мрій народів буцімто переобтяжених відповідальністю за ту свою вільну долю, яку нарешті вони радо можуть передовірити і перекласти на прибулих до них зверхників. Окупанти переконують себе, що їхню окупацію треба жертві ще заслужити покорою. Нападники фабрикують фальшиві зваби аби за ці подробики видурити реальну здобич у ошуканої публіки яка не воюватиме за своє, не второпає змістів афери, не протестуватиме проти оборудки, вірячи у еквівалентність обміну, а то й прибутковості гешефту.

Нападають під приводом звільнення від конкуруючих грабіжників, з тим щоб виправдати рекетирство послугами взяття поневолених під вже виключно свою опіку і зверхність. І народові доводиться обирати вже не свою свободу, а віддавати перевагу злочинам одного окупанта порівняно із усолодою від іншого. Напад набуває удачі, коли змашується нав'язуванням жертві вірувань сконструйованих саме задля цієї мети самими інтеграторами. І тоді ошуканий народ сам виламує браму своєї фортеці троянським конем пролетарського інтернаціоналізму, іншими брязкальцями правовірства. Нападають як кривно та етнічно рідні, як такі що не тільки не порушують звичаїв та способів існування пошанованих інтервентами громад, аж вторгнення сприймається у піар-кампанії як побивання за особливості збереження а чи релігійного сповідання, а чи мови, а чи історії жертв нападу спільних із культурою окупації. І тоді народ віддає перевагу інтеграторам до обширів чуда звільнення від глухих кутів особності та погібелі у власній самоправності. Обітниці ошасливлення на інтервенціоністські вартости тлумачать як позитивні передовсім у призначеннях їхнього спасіння та звільнення від негативів спротиву інтеграторам і інтеграції. Здобутками якої числять знищення усіляких ворогів режиму нового порядку. Реаліями процесів рятування завойованих народів стає розгортання переслідування незгідних із порядком окупації, аж допоки усі вороги будуть засмоктані у вирву могильну. Під якими б приводами не аргументувалося піратське вторгнення з метою виманити чуже, аж їхньою рівнодіючою є обман.

Серед професійних любителів чужого добра особливою популярністю у створенні ними передаточних ланок по яким те добро без затримок перетікатиме до загарбників користуються зваби навіть не із арсеналу якоїсь осмисленості та реалістичності, - аж жертву ловлять на блешню чудес, ще й віднесених на відкуп потойбічних сил, або ж кудись у подальші кращі часи. Бо так дешевше ошукувати. За відняті у жертви її реальні ресурси їй обіцяють у обмін самі лиш чудеса, у які одурена жертва має не тільки безтямно і фанатично вірити і сподіватися, як ще й тішитися власною жертвовністю як гідною заплатаю за збитки.

Цільовим використанням тоталітаристами переваги свого війська є переживання ними життя та майна переможених ними ворогів, а збереженню тоталітаристами свого війська вже під час зазаної поразки на часі невдалого нападу на жертву слугує не просто втеча тоталітаристів від наступаючого противника, як – домагання тоталітаристів очолити цей наступ. Коли здобичники змушені вдатися до втечі, то вони не просто залишаються, як ще й накопичують відплатний ресурс. Подібно до того маневру, коли військо монгольських кочовиків вдавалося до удаваної чи дійсної втечі й бігло попереду лави атакуючого противника, аби заманити останнього у пастку, - то й московські збирачі на часі вдалої оборони чи визвольного повстання тих, на кого вони напали, будуть із себе зображувати: риночників, демократів, антикомуністів, сповідників стандартів гуманізму, захисників права, прихильників гласности, бійців проти великоросійського шовінізму, захисників туземної культури, піклувальників добробуту місцевого етносу, підуть на відкрите співробітництво із Заходом та Сходом, рватимуться у перші ряди розслідування злочинів московського імперіалізму, самі організують революційні боївки проти московського режиму, улаштуватимуть проти останнього кампанію терористичних актів, московська агентура та сексотів виповнюватимуть собою кадри визвольних антимосковських рухів, у одну купу замішають жертв та катів, викриття та дезінформацію, псевдонауковість та шизофренію так, щоб ніхто нічого не добрав та сахався вже своєї тіні. Будуть роз'ятрувати незгоди у таборі на який колонізатори ласо націлилися, забезпечуючи підтримкою та зброєю обидві сторони спровокованого конфлікту. Щоб підготуватися до більш вдалого наступу у більш сприятливий час й переробити свою поразку вже у потенціал перемоги на слушному часі свого майбутнього невідворотного нападу на жертву, то московські інтегратори чужого майна до своєї любові до того майна будуть не так тікати від тих повстанців які завдали відсічі московській офензиві, як московські квазіутікачі домагатимуться ще й очолити наступ на себе й завести його у манівці. Так звіробійники будуть захищати мир задля перетворення його на посиленій вид класової боротьби чи перероблення імперіалістичної війни вже у громадянську; так охрнка царська організує поліцейський соціалізм революційний і підриватиме бомби щоб перелякана маса запросила сильної руки у легалізованої таким чином кліки при владних посадах; так охрнка совєцька організує антисовєцькі центри та трести і підриватиме бомби задля того ж; так войовничі атеїсти, звичайно ж у цілях благого вдосконалення релігійного життя, сприятимуть розгортанню у ньому конкуренції сект, організуватимуть його оновлення, сексотів зроблять канонічним кліром; так грабіжники побіжать попереду звинувачених ними у грабіжництві капіталістів, очолять віднімання селянами та пролетарями фабрик, земельних угідь, срібних портсигарів так, щоб експропріювати здобич вже й відніманням її від совєцького народу експропріаторів, а потім проти явища несправедливо нажитого боротимуться крисятницьким перерозподілом вкраденого присвоєнням вже у стані виключно самих олігархічних кланів бійців на народне щастя; так інтервенти та окупанти не лише тікатимуть геть від повстанців, як ще й зображуватимуть із себе повстанців ще більш затятих з використанням вже антилюдських злочинів у рухові протимосковського спротиву; так дозволять розквітнути тисячам квітів критичної гласности з модернізації режиму, щоб спецслужби зібрали букетик; московське царство презентуватиме себе лідером внутрішньої критики з удосконалення Західного світу. Зображуватимуть із себе самовбивць щоб не відповідати перед судом за власні злочини.

Успіхи придатних до творчості дослідників, які розширюють і тим вдосконалюють царину вже відомих знань, не означає того, що ще освоєні простори таїн є ворожими означеним відкриттям, а відкриття є вільними від конфліктів та сумнівів у їх правоті. Проте певно, що публіка, яка у перелякові від ризиків від новаторських пропозицій починає планувати та здійснювати поворот до минулого, ретрогради, які у штики сприймають багатообіцяючі варіації змін, зайві люди, які сахуються не лише новацій, як ще й заходяться ревізувати генетичні коди попередників і тим розпочати історію з порожнечі, - саме вони й множать та продукують те, що потрапить до вимірів зла.

Хоч мародери, які своє хижацтво пружається виправдати посиленням на представлення ними доконечних меж добродетельства, намагаються оселитися на вершинах ланцюга у циклах взаємного поїдання учасників природного дикунства, - проте напад на здобич не тільки не є гарантовано успішним, як ще й мисливцям доводиться зазнавати втрат зі сторони більш вдалих оборонців, а то й перетворюватися на наїдок більш вдалих хижаків, або ж здобичникам доводиться бігти навіть якщо рятуючи власну шкіру всупереч замірам здерти чужу. Атрибутом війни, як силового обопільного зіткнення супротивників, є ризики непередбачуваного, попри те що кожна сторона і націлена на подолання супротивника, і вже підготувала відповідні ресурси виключно своєї перемоги. Вимушена необхідність тікати геть на разі невдалої атаки та голодувати – не може бути для тих хто кормиться чужим тілом, не може бути довготривалим періодом. М'ясоїд чи споживач падає знов напад, ще й більш підступно й нахабніше.

Московські інтегратори чужих статків до свого рота так само без скрупулів та вагань підуть на домовленості із ким завгодно на яких завгодно умовах втечі від противника що перемиг, як ще й із більшою заповзятістю відмовляться від яких завгодно обмежень свого нападу на того ж самого об'єкта нападу за більш сприятливих нагод нападу. Прагматика невідворотного кидка на приспану домовленостями жертву, як безтямно сподівається на перебування московитів у залежності від людських смислів та правил, - є керованою виключно інстинктами: дають, то бери, а б'ють, то утікай. Оскільки встановлення своєї силової перемоги над поверженим опонентом московити ототожнюють із правочинністю своєї навали, то так само й зазнання поразки від супротивника московити відносять і до права, і до права сили того звияжця, - способом уникнення загроз від якого московити обирають а чи фізичну втечу ногами, а чи ментальну відмову у визнанні прав переможця. Московська віртуозність іти на спілку хоч із сатаною може посперечатися у успішності зради московитами угоди хоч із Богом. Нападники втечуть, уникнуть, зневажать, спростують, занапащать, знищать, відмовляться від усіх умов, які заважають їм напасти на те, що вони не можуть не зжувати.

Із усіх сил і далі від того необхідно сприяти ближнім й протегувати далеким у їхній відкритості до усіх набутків прогресу, - звичайно ж, за умов коли наші власні упередження не нав'язуються ані собі, ані сусідам як облудна видимість прогресу, як вже не химерне поневолення сусідів. Проте ці вимоги на співробітництво у людяності усе ж мають межі можливостей і лімітованої доцільності. Громадяни, угруповання, а то й цілі народи, які є заскнілими у незмінних кодах свого, як їм то видається довершеного способу існування, які є нечулими до усіх аргументів видозмін у векторі удосконалень, які втішаються інерцією звичок до власної традиційності, - не повинні бути атаковані під приводом примусового виходу їх із глухого кута їхньої ендемічності. Настає рубіж із якого вибір прихильників замкнення на собі, - навіть тоді як зачинені у зону свого удаваного месіанізму є агресивними й войовничими щодо довкілля, - доводиться поважати у спосіб розставання із цими потенційними самовбивцями. Є такі носії безуму, яких вже й не лікують з причин даремності терапії, а то й хірургії, а від яких здорові громадяни й народи крокують геть і мають рухатися вже у напрямку розвитку. Сперечатися й дискутувати у пошуках поки ще не достовірного для обох сторін можна лише із тими, хто хоче подолати власну обмеженість чи проблемність власних позицій щоб вийти на новий рубіж знань і вмінь, щоб освоїти варте засвоєння. Варто чуйно, за правилами екологічної безпеки, шанобливо ставитися до затятих у своїх нішах. Більш того, від невиліковних маніяків відгороджуються не лише стіною гніву, не тільки підштовхують рецидивістів у вириту ними самими для себе яму безвиході, як посередником спілкування із замкненими у карантині зрештою стає блазнювання, а то й співчутлива іронія. Не варто і злочинно у відношенні до самих насельників хоспісу витрачатися у впливі на цих приречених на власні вірування у неможливе. Втеча подалі від затятих у маніях є розв'язанням із щасливо залишеним. Усякий пропозиціонер виключності лиш власного стандарту не є більш правим від конкурента на рівні горизонтальному.

Невпинна експансія московства це зворотна реакція на упокорення ще не упокорених людей і народів, які або тікали від інтеграторів, або намагалися уникнути їхньої до себе любови за оборонними мурами незалежництва. Кочовий характер вдачі московських блукачів та прибульців обумовлюється не лише їхнім домаганням колонізувати місця свого осадництва, як ще й утекти з-під домагань наздогнати їх і забубелити царською кормигою. Коли ж московському зекові стає фізично нікуди дітися від зони яка його нарешті настигнула і цілини не залишається, то виходом йому представляється така собі ментальна еміграція у астрал чи кудись поближче. Але й там його наздожене партполітпросвіта з перевихованням вірою у ідеали догматичних чудес.

Бунти і революції, подібно до усяких змін, також трактуються й рекламуються як покращення, - поза те, що справді впливові революції за змістом є переважно рухами реакційними й назадницькими, направленними проти тих, ще не апробованих змін суспільних, що їх вносять реформатори, як представники лиш початкової фази перевороту.

Не зовсім правильно докоряти у особистому боягузстві тим відчайдухам, які наважуються кидати виклик історії та здоровому глузду. Особистою гвардією вожді охороняють навіть не так себе, як місію, з якою вони себе ототожнюють як месії, вважаючи що живими при посадах вони зможуть більш успішно перелопачувати людей, аніж ґрунтовною славою свого жертвоприношення вже у підмурівку монумента самому собі.

Політичним переворотом, аж до радикальної зміни правлячого режиму, стають реформи задіяні задля втечі від криз представлених скороченням майна, здоров'я, життя громадян, - проте підосною найбільш різючих видозмін соціальної практики є мотиви позитивного поновлення тої потоптаної і зневаженої справедливости, яка у даному соціумі вважається моральною нормою. Гармати заряджають не острахами злиднів, а загрозами тої неправди що йде від ворога який є джерелом несправедливости, є загрозою доброчесности. Так у російській імперії диктатура пролетаріату, - із централізмом влади, репресіями Органів, пограбуванням трудозобов'язаних мас і ставкою на Світову революцію - уможливилися як реакція невдоволення на рецидиви самодержавства, недорозвиток правових свобод демократичних, на невдоволення невдачами імперського експансіонізму. Прикрими й противними до очікувань вольового протиборства із диктатом свавільства тих, хто гребе виключно під себе чином пограбування усіх та усього, є заміна диктаторів вже на узурпаторів.

Вигадники неприйняттого для того й порушують норми, щоб своєю екстравагантністю атакувати оточення записане ними у вороги. У той же час означені екстремали не допускають критики на свій бік зі сторони. Анексіоністи стороною етосу своєї політики роблять автономність, ізоляціонізм із неприпустимістю втручання сторонніх у межі своє компетентної виключности закритої, - оскільки реакцією на їхній наступ є відсіч зі сторони їхніх жертв. У свою чергу й атаковане оточення з тих же причин, але вже власної безпеки, є зацікавленим у вибудовування неперехідних кордонів вже стосовно нападу зі сторони означених маніпуляторів неймовірного та порушників права. Автаркія для тих, хто заміряється заграбастати цілий світ, є їхнім вибаченням за невдачі їхньої ж агресивности.

Для осучаснення, аби вступати у діалоги та відносини із довкіллям культур і країн на рівних, зокрема бути вбудованими у західний світ, то мисливцям за чужим майном треба було б, для початку, відмовитися від цього свого основного для московства заняття, - але вони піти на це не можуть, бо вони не зіскочать геть від самототожности збиральництва; а для того, щоб інерційно слідувати звичним шляхам легких, з позицій грабіжництва, здобутків поживи від сусідських трудів, то улусним імперіалістам довелось б, для початку, вступити у співробітництво і співпрацю із сучасним довкіллям країн, зокрема західного світу, - але це їм є фізично складною проблемою, бо вони не заскочать на не притаманну їм працьовитість продуктивну своїми руками. Вестернізація є згубною для звичок грабіжництва так само, як останнє заважає вестернізації. Московці європейзуються щоб збагачуватися мирно, або ж впадають у месіанізм автаркійний щоб ще успішніше досягати цього війною.

Коли збирачі земель і народів потребують нової жертви, то колонізатори роблять ставку на любовне до неї єднання за ознаками кривоти, мови, звичаїв, вірувань, місця розташування, історії, господарювань, життя політичного й подібне. А коли необхідно відкараскатися від злочинів збиральництва, то імперіалісти роблять дірку у відповідальності за учинене ними для того, щоб забезпечити поглинання нової жертви за вищезгаданими причинами. Так у Московії для захоплення чужої власності докорінно міняються династії, режими правління, коди цивілізаційної, освітньої, релігійної належності; за цими ж самими векторами відбувається входження у нерозривну тяглість, спадкоємство, самототожність московського збиральництва тоді, коли виникає потреба захоплення чужою власністю.

Віднімання від людей і народів прав, власності, життя, - це лише бандитизм. Але виховання трудящих у духові вірності усепереможним ідеям святого учення, - то це вже закриття самої реальності, розпрошання з дійсністю у спосіб відповідного переміщення цих переслідуваних Органами сектантів вже у світ ілюзій потойбічних. Відступників же просто закопують у тлін.

Прихильники тотального єднання усього та інтеграції усіх під свою волю руйнують і кришать усі визначені сутності, атомізують на порох усяку органічність, переходять кордони - саме задля цього. Сповідники потойбічних чуд звідти керують соціальною реальністю не дозволяючи не тільки для неї будь-яких спеціалізацій, але не допускають і власного віроучительного відділення від конкретики підлеглих справ. Комісари підлягають особістам. Душпастир який не випасає ще й тіла вірних, Церква яка не втручається у перебіг соціальних подій, утопія яка залишається вдома у божевільні - перестають представляти собою зразки тоталітаризму.

Революційні потрясіння мають високу ступінь вірогідності тому, що руйнувати легше ніж конструктивно працювати. Доста лиш усунути запобіжники й дезорганізація та криза почнуться спонтанно, самі собою, без видимих на те причин. Запорукою розрухи є спровокований ментальний безлад, у купі із залякування надуманою гріховністю та ошасливленням обіцянками такого ж химерного раювання.

Кожен наступний верховноправитель московщини отримує від свого попередника спадок розору й своїм служінням народному щастю доводить його до процвітання, заповідаючи своєму грядучому послідовнику чергову ситуацію кризи, яку той сакральний провідник і помазанник знов і вкотре рятує до стану чергового розквіту. Подальше накопичення дірок у московській історії збиральництва складаються у констеляцію сукупної проріхи у безперервній тканині історії власне культури.

Хоч більшовицькі заколотники й виступили проти самодержавного ладу Російської імперії, який у свою чергу виступав реакційною силою проти тих запитів на демократизацію, правове суспільство, на свободи буржуазного підприємництва, які будили визвольні рухи народів й загрожували втриманню цілісності імперського зібрання, - проте більшовицькі рецепти на знищення держави, капіталістичного устрою і його соціальних інститутів, на розправу із самою історією звинуваченою у експлуатації трудящих, із заміною товарно-грошових відносин вже на регульований розподіл продуктів вироблених трудовозобов'язаною масою, - то більшовицький ретроградний переворот дав самодержавство саме за те, що воно було ще недостатньо реакційним, що імперія не справлялася із тими завданнями свого подальшого розширення, на здійснення яких більшовизм обрушив усю міць терору будівництва комунізму. Місія комунізму у історії московського збиральництва направлена не так на утворення розриву із інструментальними європейськими прийомами імперіалізму, як - на пов'язання спадкового преемства із духом ординства у споживанні підбитих імперією ґрунтів випасу. Комуністична доба московства це не більше як корекція його удосконалень у напрямку нігілізму стосовно загрозливих для збиральництва якостей європейства. Однак на шляху позірною виступу антиподом лідерства західного світу, у конкуренції вже із наступом останнього, - то совіти надірвалися. Знадобилася перестройка й реабілітація царизму. Потім приватизацію знов скорегували на сталінізм. Далі, ще глибше і вкотре, у питомиє московство.

Лиш у природних відносинах обділених на людську у них участь усе трапляється як то відбувається, проте у житті цивілізованому, де не лише закони об'єктивного, а й навіть випадковість є продуктом людських пізнань, коли участь останніх зростатиме і то не лише у вимірах суб'єктивної свободи, а й як реалізація свободи втілена у здобутках культурного процесу, - тож достатньою умовою руїни культури стають не самі ті вчинки людей, що хибують відповідністю затребуваного та доказового у прогресі, а й навіть сама безучасність людського фактору у живленні ним та відправленні функцій суспільного організму. Бо у станах динаміки проблем соціовідносин навіть незаперечні загальні місця чи навіть здавалося б доведені як нісенітниця бредні потребують зацікавленості у них; бо довіряти годить усім ближнім, особливо собі у причетності до добродійного, але - не злочинця; бо навіть на адекватних пізнаннях має бути незручно розлягтися у атараксії. Відповідальність є не додатковою гирею психологічної вагомості у обтяженнях справами, прилучення якої чи відлучення від якої залишається у кордонах самих лиш уподобань, але – являє собою відповідність знань справам. Аби утнути катастрофу, то необхідно відповідно неухильно спотворити ужиткове, або ж, принаймні, натиснути не на ті важелі впливу, тоді як достатністю початків хаотизації соціопорядків стає самочинне й спонтанне простеньке неробство лінії ігнорування людської відповідальності, або ж, принаймні, перепокладання відповідальності на конто чудес з відповідною вірою у те, що вони замість бездарних у підметності суб'єктів не лише працюватимуть, а й забезпечать надміри процвітань. Проповідь різностороннього відсторонення від людського конструктивізму у істинах, доповнена закидами у злочинності порядків створених контекстах суспільних розумінь добра, приправлена вірою у чудеса та утопічні проекти, стає у руках вправних ворохобників не лише розбалансуванням перманентних проблем розвоїв вже до станів кризи, а ще й стає першими цеглинами у підмурок майбутньої зони виключної відповідальності катів за життя жертв із числа увільнених від початків тоталітарного заколоту. Змовники з притоки неочевидних порятунків від вигаданих драм та заколотники на користь цілеспрямованих аберацій беруться девальвувати громадську опінію задля недопущення її спротиву вже своїм агресивним замахам на максимальну відповідальність своєвладності та виключного усесилля означених тоталітаристів у перетворенні масиву громадськості вже на жертвний наїдок. Злочини ввалюються у пролом, зроблений спокусами віри у самовіддачу на відкуп самозваним професіоналам, коли у руках тих піклувальників за чуже щастя доконче з'являється нагай, дуба з вівчарками, та Сибір з крематорієм; люди переганяють свої статки та свободу на користь утопій тоді, як замість повноцінної участі у подіях та відкриттях замикаються у виконанні символічних ритуалів, у культових ігрищах, вистрибують із необхідного вже до ексцентричного; уніфікація у загибелі починається не тільки тоді як людина сумнівається у покладанні на себе особисто, а ще й тоді, як людина не вагається у довірі не собі, молиться на вождя та його завідомо позакритичних клеветів, патернується візіями ошасливлення від покріпачення. Лихоліття злигоднів збитків втрати і для одинка, і для окремих спільнот впливають від паразитувань на чужій праці від непродуктивності власних натхнень у вміннях користати подіями згідно розумного. Знедоля постає від покладання на моделі якоїсь рокової долі чи фатального промислу непідвладних сил якогось потойбіччя. Людина стає невільником не лише на часі програшу обставинам, як від браку тої власної волі, яка не у малих вимірах є здатною протиставлятися навіть переконаним у зворотному. Відсутність звіту за розрізнення правдивого та помилкового є пов'язаною із протиріччями сприйняття, із сум'яттям на кордонах між казкою та реальністю, із манівцями самозатрат у власній людяності, коли за усе береться відповідати тюремне начальство. Тоталітаризм там, де не карають за злочини чи карають за нормальність; де прав не дотримують; де у порожнечі позакритичного та абсолютного оживають химери; де розмиті кордони компетенцій й нема заперечень на хаос безвідповідального переплутування усіх сенсів, що видає себе за усеможивості; де розв'язуються з усім, що не має жорстких зобов'язань усередині зони примусу.

Зацікавленість виробника у продукції його праці комуністи розривають звинуваченнями у грабіжницькому характері приватного підприємництва затим, щоб вже власне присвоєння продукції тої не власної праці схарактеризувати як служіння суспільному благові, - проте подібна заміна участі виробників у прогресі як у власнопідметній справі вже на кримінальну зацікавленість у чужих статках змушує кримінальників до симуляції та імітації ними організації суспільного виробництва вже у спосіб примусу пограбованого на підприємницькі права суспільства до каторжного визиску того поневоленого суспільства вже заради користі грабіжників, позаяк стимули вільного суспільного виробництва за умов грабіжництва зникають й мисливці за чужим як за своїм таким чином ризикують від голоду проїдання ресурсів втратити свій бізнесовий фах. Роблячи на загал суспільство безвідповідальним через заборону приватної власности та приватних прав зокрема для суспільного членства, грабіжники суперечливо щодо своїх замірів перетворюються на батьків суспільства, принуковуючи маси до жорсткої квазіколективної відповідальности у режимі тої примусової праці, яка залишаючись примусовою, себто персонально безвідповідальною, рокована поступатися продуктивности вільних спільнот, - бо терор поступається свободі.

У в'язницю неволі власної та у підкорення волі нападника втрапляють заколисані розмовами про настання часу тих професіоналів, на яких треба покладатися аж до передовіри їм власної відповідальности, проте до яких би рівнів не дійшла спеціалізація навіть тих життєвих потреб людини, із якими вона самотужки не може впоратися на рівні фахових підходів, - аж останнє слово чи рішення залишається на особистісній відповідальности людини. Постулатом можна взяти твердження, що навіть ідеальні Боги не є і не можуть бути здатні звільнити людину від відповідальности; злочином є усе та злочинцем є усякий, хто та що зазіхає на ту свободу людини, яка обтяжує людину відповідальністю за проблеми свободи; як би вожді не спокушали обіцянками краще за людину впоратися з долею людини, - аж вождів відсилайте куди подалі. Ніхто не має права посягати на відповідальність людини й віднімати свободу у тому, що людина може вчинити, або прагне уможливити. Кроки у прірву починаються від віри у чудеса та у те, що не набувається власною працею і власною думкою, коли людину беруться повчати тому, що людина сама не відкрила, коли люди заковтують наживку утопій.

Борони Боже від доброхотів, які беруться замість нас опікуватися за наше щастя, а вже від нещасть ми вже якось самі відбиватися будемо. Тоталітаризмом і є вторгнення у чужу компетентність. Й ця агресія вдається тоді, коли жертву агресії видають за несамостійну, за дитятко у потребах батьківської опіки з боку агресора, який відповідно видає себе за зверхника, що ліпше відає про запити патернованого й є вирішальним у долі тих, кого цей супермен береться рятувати від зла та приречености на нещастя полишених на вождівську за них відповідальність. Тоталітарне нападництво у своїй ефективности на подолання спротиву жертви відмінне від власне бандитизму брутального віднімання чужого тим, що облудно представляє себе як провідника сутнісних потреб тої сторони потерпання, яка у немічности, а то й шкідливости для себе власної свободи, без опіки просто обійтися не може, яка без вождя простує не туди, куди вождеві треба. Тоталітаристи своє поневолення підбитих ними виставляють за збагачення підбитих на владу їхньої тюрми; руїна на підміну свобод вже обов'язковістю одномірних приписів зони презентується містифікаторам як нарощення відповідальности в'язнів; звільнення людей від їхніх прав у межах їхніх свобод примітивізатори та насильники облудно видають за щастя звільнення людей від ворожости свобод з підміною останніх вже на відповідальність вождівську. Тоталітаризм і починається там, де починають перейматися чужими нещастями вже як власним щастям, де бійці за світове добро беруться рятувати цілі світи до долі світу у компенсацію за невміння підгребти добро під себе за мірками прийнятних збагачень, зона в'язниці будується для тих, хто покладається на поміч з боку тих, хто не покладається на власний егоїзм, натомість дбаючи за не власні проблеми у тій любови до ближніх, яка замість ближніх залишає лиш любов.

Тому люди не відчувають себе собою у свободі, а масою у покладанні на батьківську турботливу волю любимого ними вождя, бо вимагають від його до себе любови саме неможливого, оплачуючи здійснення вождем своїх масових мрій про безтурботне щастя перетворенням на жертовну масу у кігтях зажерливого вождівського апетиту, що останній й легітимізує, - а, у свою чергу, вожді кохаються не так вже на ролях виконавців служіння запитам маси, як у задоволенні творчих потягнень власного садизму засівають свою кримінальність саме на ґрунті пересадження масою самої себе на ролі рабів за масованим переконанням, коли останнє легітимізує вже буквальне пересадження масою себе у тюрми чи то у ґрунт. Й ця дурна нескінченість зацикленого перекладання, передовіра, делегування власної відповідальності на відкуп противній стороні суперечливим наслідком має лише употужнення безвідповідальності навзаєм, нарощення хаосу некерованости, арбітраж з боку злочинів, а то й абсурдизму, коли люди учиняють непорозуміння між обставинами та власною свободою, коли масова віра у казки стає вже кривавим обов'язком диктатора, коли невміння відкриватися проблемам та проблеми відкриттів суперечливо призводять до безпроблемного закриття вже за ґратами. Віра маси у свою немічність і є ресурсом масивної потуги втілення тої віри вже інтегральним месіанізмом окремого психопата. Концтабори лише оприлюднюють латентні чуття обраних ними.

Суспільство у якому хоч на децицю ущемляють право людини на її свободу, себто на повноту відповідальності перед власними можливостями розв'язувати поставлені для себе проблеми, де диктат вказівок для особи перевищує потреби її соціалізації та синергію громадських діалогів задля поступу, - є суспільством недосконалим, себто таким, де треба суспільну культуру вдосконалювати на розмір створення сприятливих можливостей для приватного підприємництва та дослідництва. Громадянинові має бути просто соромно годуватися не власною працею, а дарованими йому рештками від експлуатації його ж рабської праці на користь експлуаторів. Суспільна організація праці має пройти у створ між крайнощами як недопущення переростання приватного підприємництва у фазу монополізації, так – і недопущення заборон на приватне підприємство.

Як клір абсолютистських віровчень, так і паства сповідників месіанських обітниць, - закликаючи на молитовних зібраннях у помічники своїм інстинктивним замірам вже потойбічні сили, наново відкрити провіденційність історичної необхідности, Богу ласку, - сподіваються міццю подібних чудес примножити, употужнити, реалізувати свої заміри, виправдати свої інстинктивні марення, виставити культову практику боротьби проти ворогів тоталітарного віровчення як функціональний обов'язок перед авторитетністю величних ідеалів. Проте подібне перекладення прихильниками віровчення звітувань за власні вчинки вже на конто чудес, виставлення себе рабами Божими чи рукою вигаданої історичної необхідности, зменшення й приховування своєї ролі у хвилі революційного терору – спричиняється наполегливістю адептів утопії зняти із самих себе відповідальність за ту історію зони улаштованої неволі, яка не може не бути злочином, помилкою, кваліфікацією розмислу маніпуляторів чудесами, - і то не лише для жертв режиму. Науковці відкривають закони у природі речей задля того, щоб вдосконалювати спадок культури; тоді як тоталітаристи вигадують фікції на заміну затребуваного культурою задля того, щоб посиленням на авторитарність потойбічних сил прикрити вже свої злочинні репресії проти не віруючих у помилкові та облудливі догмати вчення.

Однобічною, помилковою, відверто фейковою є зображення пастви як безневинної жертви ошуканства зі сторони пройдисвітів та культового сповідування паствою примітивної ідеології про утаємничені чудеса. Агресивні ідеології про кінець історії цілеспрямовано і свідомо використовуються своїми адептами задля прикриття і виправдання злочинів які творяться буцімто вимушено згідно ідеологічних приписів, а не за зловмисною волею невинних виконавців злочину. Із замірами підступного обману химери роздувають до розмірів святости для того, щоб на них перекласти свою безвідповідальність у слухняній покорі безумству буцімто схваленого грабежу. Це паства користає утопіями, а не навпаки.

Утопії надихаються вірою у перевищення доступних можливостей. Тоталітаризм це пропозиції не лише непритаманних, недоведених нічим, окрім казкових зваб цінностей, це не лише нав'язування утопій ціною порушення усіх громадських зв'язків, це не лише вживлення збочень, не лише домагання унормувати потойбічне, але силування відмовами від раціональності є злочином. Тоталітаризм це неідетичність як самоусвідомлень, так, відповідно, це ще й неадекватне розуміння подій, коли насильства закінчується утопіями.

Досягнення ефективності революційних змін у вчинених впливах на події не вичерпує собою людську діяльність, бо шокуючими у наслідках можуть бути прості злочини чи порушення безпеки порядків, більше того, й збігання у істині свобод людини та прогресивних запитів не є достатнім для тих характеристик людської свободи, де свобода розглядається як та самодостатня цінність, яка не призначена у обслуговування будь-чого, окрім носія свободи, себто людини у її здатності бути підметом, а не присудком історії. Керування подіями за потребами смаку, сумління, волі, прав, покликання власне особистого, інтимного, приватного, опанування собою та самоусвідомлення у чутті та реалізації власних сил – є невід'ємною складовою від опанування довколишніми подіями. Володіння тим, що потребує професіоналізму, може зачекати допоки ми запізнюватимемося із фаховим самопізнанням. Бог вже із тими із тими замірами змінити світи поза власне собою, що вони ввижаються навіть казковими, - допоки особа не розібралася тверезо передусім із власними потребами та можливостями, бо на відсутності подібних усвідомлень й визрівають гнилі плоди чудовір'я. Химери у реалізації власних замірів породжені передовсім неадекватним самоаналізом власних замірів та можливостей їх втілення. Аж вади тоталітарних спокус полягають у ігноруванні тою підметністю особи чи групи, яка приноситься у жертву обіцянкам перевернути світи поза собою; режими насилля над людиною будуються на тих надмірних зосередженнях на продукції людської праці, де губиться й вигублюється власне людина у вимірах її свободи; тим містифікаторам, які не оволоділи власним існуванням, залишається заперечувати існування інших людей та подій відмінних від містики, яка оволоділа означеними химеротворцями, проте й через залучення смерти утопіям не залучити до себе потреб та шляхів реальної історії.

Шкода, що її заподіюють нормальному суспільству тоталітаристи, полягає у тому, що тоталітаристи пропонують насправді такі несамодостатні пропозиції, новизна яких не доведена суспільними потребами, які є не надлишками над вже відомим, а є видаванням за прогресивні винаходи саме якоїсь висмикнутої із вже відомого позиції, яка не тільки не збагачує вже відоме, як, навпаки, змушує загал відомої культури бути офірованим задля доведення претензій на істинність означених одномірних пропозицій. Тоталітаризм є імітацією творчих винаходів, надцінності тоталітаристів є продукцією лузерів, змістами тоталітарних доктрин є такі химери поза прагматикою якихось потреб у них, які у наполяганнях на їхнє втілення у тканину буття перетворюються на злочини та шматування культури. За універсальні та корисні ширшому загалові тоталітаристи маніфестують те, що може бути достосоване до інших сфер культури лиш через їхню ламку. Пропозиції тоталітаристів диктують присадку смерти, щоб бути прищепленими до ще не знищеного ними. Змістами тоталітаризму, що за затребуване та рятівне видає примітивні підходи, є не лише несамодостатне у собі, а й таке, що потребує клейковини облуд, аби зацікавити собою значимі сфери суспільного буття. Винахідництво упереджень тоталітаристів перебуває у неузгодженості з примітивізмом їхніх упереджень така само, як примітивізм тоталітаризму суперечить замірам на рятівні ролі щодо усієї культури тих висмикнутих із загалу забобонів, а ця зрізничкованість між доказовими потребами прогресу та, з іншого боку, не хибних у їх фантазійності оман, викликає несамодостатність тоталітарних змістів вже й у собі, роблячи тоталітарну доктрину внутрішньо несамодостатньою у її замірах на керівні щодо загалу культури ролі. Провали у домаганнях реалізувати ілюзії породжені інтелектуальними провалами у самоусвідомленнях пропозиціонерів від ілюзій, невмінням керувати, передовсім, собою.

Зведення людської самодостатності лише до можливостей обмежених видами індивідуальної свободи, замкнення людини у своїй інтимності, втеча від довколишнього світу з відповідним на його сторону осудженням, – може бути лише запереченням тої свободи людини, яка потребує більше від необхідного та не менше від неймовірного, аби людина почувалася та була повноцінною, проте й протилежне за загрозами намагання вичерпати людяність обслуговуванням чи то вигаданих ідеалів, чи то переробленням світодовкілля під недоказові у їхній потребності ідеали, у жертву яким надсилається означений світ мікрокосмосу людини, - не може не бути запереченням людської свободи. Супроти тих крайнощів тоталітаризму, де вправи з видами аскетичних самообмежень пастви слугують ресурсом обслуговування психопатій пастирів, можна виставляти плани на ті розгортання приватних свобод, які реалізуються у освоєнні можливостей довкілля.

Ілюзії та зваблivi чудеса, що їх містики запропонували світові буцімто як закони останнього, забороняючи власне об'єктивну логіку подій та борючись проти соціально необхідного, - могли б бути хоча б власністю означених містиків та розширювати їхню свободу, коли б операція з віднімання від об'єктивної реальності її ж адекватних розумінь, себто скрадення історії на істинність, не була б ще й доповнена рабською залежністю самих містифікаторів вже від містичних змістів їхньої ідеології, які своєю долею мають підтверджувати дієвість та чинність своїх вигадок; ігри на оживлення та втілення у соціальну практику саме безпредметних ілюзій могли б бути розширенням можливостей їх учасників, коли б ідеологія не лише не підміняла собою історичних реалій, а й не орудувала б своїми adeptами вже як рабами змушеними у своїй долі наслідувати приписи гри у ймовірність чудес; хоча втягнуті у віру на дієвість та затребуваність безпредметної ідеології й окрадають себе на освоєння дійсних законів соціокультурної практики, проте відгородження від останньої робить насельників зони обов'язковості їхніх ілюзій ще й на доданок підлеглими власним марновірствам у культових виконаннях того, що не лише не станеться, а й суперечить запитам суспільного розвою.

Попри те, що ніша умов нашого фізіологічного буття є достатньо вузькою, що біологічний вид людини є просто еволюційно завершеним, ми тішимо себе небезпідставними сподіванням на нашу повноцінність саме через участь у видозмінах довколишнього світу, охоплюючи тими видозмінами природне середовище, продукцію праці й пізнань. Розширення дієвості нашої цивілізаторської праці як функцій нашого природного організму не тільки не є затратою спеціалізацій людяности, як це просування у творчості скорше є вдосконаленням нашої ідентичности ще й у царині переробки довкілля. Наш універсалізм у культурних вимірах людяности спрямований не лише на забезпечення незмінної ідентичности наших природних вимірів та комфортних умов життя, але й означені нагоди втручатися в усі види буття поза нами є нічим іншим як пошуком довершености у ідентичности та у унікальности нашої особистої творчости. Вдосконалення наших пізнань, себто інтелектуальних проникнень у вузькі особливости устрою достеменности, має метою вихід на такі рівні універсалізму, себто можливостей поєднувати не поєднуване без нашої на те волі, де у нас нема конкурентів, де ми самототожні із нашою свободою, де наші спеціалізації у прогресі стають унікальними. Залучення до царини культури усе ширших обсягів явищ не відбувається у логіці безладу, а є вибудовою нових спеціалізованих видів діяльности, доказовість та обумовленість яких й формує самодостатність наших винаходів та офертів на прогрес. Тоді як універсалізм не забезпечений унікальністю його пропозицій стає просто штормовою негодою у регуляції відносин у культурі та житті. Подоби універсалізму, що йдуть від вже відомих окремих бачень, а не від новизни, є нічим іншим, як спробою умотивувати агресію тих виокремлених бачень та вихідних позицій вже на інші бачення подій. Коли замість збагачення спеціалізованих досягнень з боку внесків творчих проривних над горизонтом культури пропозицій відбувається зворотне жертвоприношення суцільних надбань культури задля доказу одномірних підходів на тому ж самому горизонтальному рівні як буцімто підходів рятівних, тоді під каптуром універсалізму ховається хижак.

Можливо для архаїчних днів та епох саме сповідування навіть дурниць чи помилок освячених традицією було більш надійною обороною тих ієрархічних посідань у суспільстві, якими тогочасна еліта не хотіла нікому поступатися, аніж відкриття істин, до яких вдаються ні на що інше, як на те, аби автори останніх потіснили еліту геть. Скоріше прогрес є приводом, який використовують для пришвидшення соціальної динаміки, аніж соціодинаміка призначена на обслуговування відкриттів досконалих істин. Радше кар'єрні зазіхання ініціюють відкриття, аніж то є навпаки. Аж не те дні сучасні іменуються не архаїчними, аби зміни у прогресі породжені замірами претендентів на елітарні посідання переходили на самоокупність. Себто у революціях нема інших причин, як усунення завад на кар'єрний ріст з боку тих, хто вклякнув у синекурах, обважнів у неробстві, шкодить енергетиці тих, хто стає здатним навіть на громадське добро заради своєї приватної кар'єри. Те суспільство буде досконалим, яке забезпечить відкриття та не трагічну конвертацію еліт, коли зміна еліт на ділі просуватиме суспільні вдосконалення, а не лише безякісно передаватиме пости дітям. Суспільство, де монополізується влада вождя, себто суспільства тоталітарні приречені завалитися долу під тиском тих, кому теж кортить дорватися до керма.

Практика хаотизації, деструктування усіх соціальних інститутів, актуалізація усезагальної руйнації передовсім проводиться революціонерами у сфері порушення тих соціальних ролей, які є прив'язаними до соціальних внесків, - коли еліту опускають до рівнів могили, ставлячи у провину еліті її ж внески, а з дна на ліфті бунту підіймається соціальний мул, подаючи свої апетити на елітарні посідання як карт-бланш на винищення попередників. Цій нагоді для босоти без імені та без її доказових внесків до суспільновизнаного стати володарями підбитих позицій влади й завдячує успіхові режимний переворот, а вже поворот до зони примусу стає виключним та необхідним прийомом забезпечення елітарних посідань без їх доказу суспільнокорисними внесками. Тоталітаризм це рекрутування асоціальних типів до кар'єрних служінь примітивним й тому, асоціальним вченням, коли останні саме й бувають у наслідках виправдані, забезпечені, захищені подібною соціодинамікою, що є противною фактам відповідності позицій еліти її ж внескам. Проте бунт потрібен асоціальним суб'єктам лише для виправдання прав на свою анонімність та відсутність перевірок на професійну придатність зголоднілих претендентів на владу, аж засобами втримання позицій еліти тими, хто не демонструє на те практики доказів, стає вже не анонімне обожнення вождів та їхньої камарильї. Тоталітаризм це підміна ролей еліти вже на прізвиська тих, хто не тільки не відзначається суспільнокорисними внесками, а й відіграє у тому ролі антисусільні. Підіймання лузерів на місце історичних підметів є закидом тоталітарним режимам з боку лише вільних спільнот, але саме ця нагода опосісти місця еліти вже маргінальними типами і слугує останнім за ресурс їхніх революційних натхнень.

Тюремні режими зваблюють під свої панування контингент в'язнів під обіцянки наділити його відсутніми на волі поза тюрмою тими надмірами багатств, видами гедонізму, неробством чи невтомністю, усезнанням чи непотрібністю знань, вічноздоров'ям чи безсмертністю, красою, здатністю літати без літака та безугавною ерекцією, включаючи призовим додатком які завгодно на вибір чудеса, що вони будуть надані негайно, щойно клієнти облуд втраплять у пастку ошчасливлення, аби лиш за ціну віри у утопічні обітниці майбутні зеки запродали свою свободу та відповідальність вже на користь тюремоторців. Проте навар обдарування незаробленими благами та благодатністю, яким заманюють у зону у відплату за покору, і є ганджем свободи, бо свобода перестає такою бути на разі делегування її геть від людини, яка є такою на разі невід'ємності свободи від людини та приреченості свободи на людяність. Вада поспіль тоталітарних режимів у тому, що обіцяні блага не є плодом особистої праці та творчості рабів режимної зони, яким відводиться виключна щодо свобод роль виконавців приписів тих організаторів зони примусового щастя, які оголосили себе елітою, професіоналами, напівбогами й замість контингенту зеків, тобто вже колишніх людей, вирішують як останнім жити і вмирати на користь самозваних вождів. Незаслужені дібра є не винагородою, а карою на самостійність, - бо за краденим йде кара.

Поступ винахідництва, іменований прогресом, є плодом вдалого сполучення об'єктивних необхідностей та предметних фактів, освоєних у законах та істинах, та, з іншої сторони, прикладеної до них нашої свободи та волі. Виключення геть із даного процесу чи то взаємодії саме складника свободи аж ніяк не гарантує досягнення чи то відкриття таким чином якоїсь істини. Рабська покора якимось надуманим фетишам не перетворює останні у закономірне. Фактор людської волі видалений від його участі у поступі вдосконалень цей поступ не просто спотворює, як ще й унеможлиблює та призводить до руйнівних помилок. Тоді як шукачі рятівних чудес, на відміну від наукових дослідників, вірять що жертвне приниження людини творчої відкриває доступ до Богів та тих сутностей, під патерналістським покровом яких вдається ще й заощадити на власній творчості та надурити усякі відмінні від вигаданого культу об'єктивні загрози. То лише для вільних людей усілякі замаху на їхню свободу є тотожними до міри нещастя, тоді як любителі примітивізації вірять що їхня покірливість перед ними ж вигаданими ілюзіями перетворюється на чарівний ключ яким означені раби зможуть відкривати двері до того, що їм вже свавільно заманеться. Концтабори заселені щасливцями у своїй власній страдницькій безпідметности. Тюрма вабить безвольних як місце, де вони нарешті можуть позбавитися відповідальности, і за відповідну ціну власної ницости купувати те, що їм заманеться. Повнозалежність це живильне середовище для тих, від кого ніщо не залежить і ніщо їм не належить. Найбільш загрозливі для людських свобод режими вірувань у всеилля чергового культу, - представленого монотеїстичним Божеством, голосом невідвортної долі, а чи доконечною історичною необхідністю, - прикметні саме цим. Усі різновиди тоталітарний вчень та режимів являють собою вправи із дискредитації людини та винищення її активної участі у зведенні конструкції культури реальної. Тоталітаризм це дресура рабів, якою зайняті скоріше шахраї, аніж невдахи. Для сповідників актуального чуда усі реальні здобутки культури являють собою навіть не зайві сутности, а – пряму загрозу, якої чудотворці прагнуть з усіх своїх сил позбутися винищуючи причетників здоровоглудзя вже як еретиків чи сонм ворогів. Посиланням на свою щиросердну віру надії на волю Божу чи на плин остаточного закону історії, означені раби виправдовують тотальне винищення ними усіх хто покладається на власну свободу та доказові знання.

Заперечення свобод, - посиланнями на вигоди сповідування остаточних та не критикованих мегаістин, паразитування на яких дає нагоди розслабитися, - породжується не так обережним ставленням до продукції раціоналізму, як централізм визріває своєю необхідністю впоратись якимось чином із загрозами розбалансування керованости великих системних зібрань. Так демократії годяться для менш як середніх суспільств, а примітивний диктат стає закономірністю більш як середніх угруповань.

Вадою недалеких гіпотез, - узгоджених із чудом, а не з істинами у природі речей та соціальних законів, - є те вольове нав'язування штучности безпредметних вигадок, яке стає вже поневоленням свобод та життєвих прав відносно громадського загалу. Культура, - у відстороненні від креативної у ній ролі накопичення знань, - може й могла б виглядати штучним процесом, але ж не настільки, щоб доповнення її на ідеологічні безумства відбулося б чимось доречним, органічним, затребуваним. Тож примусове нав'язування послуг ідеологічного віровчення абсолютистського є його технологічною необхідністю у завданнях винищувати незгідних із обітницями догматів. Проте вбивство ворогів, як єдино можлива практика втілення містичного вчення, однак не у змозі реалізувати те, що й вигадувалося спеціально саме як потойбіччя реальности. У віровченні мають функціонувати органи психологічного чи фізичного запаморочення пастви, бо ні у який інший спосіб роль Божества чи недостовірні закономірности помилкової гіпотези проявитися не можуть. Позаприродне там і залишається у позаможливому.

Розірвавши обґрунтовані й тому життєздатні закономірности соціального устрою, із заміною останніх вже на химерні обітници щастя у обхід закономірного, тоталітаристи могли б поклатися на ефект насильства, - проте й останнє не може не залишатися у межах реалій.

Існують стандарти, втілені чи то оформлені як право, як інфраструктура культурного довкілля, як адаптовані традиції та особливості життя спільнот, де ці стандарти є не лише наслідком вільних конвенційних домовленостей, а й є у їхній універсальності обов'язковими до виконання, позаяк порушення їхніх вимог є перевіреною небезпекою чи загрозою для суспільного устрою у його спрямованості та відкритості на розвитку та загальне добро, - проте навіть квоти стандартів та норм потребують додатково ще й санкцій з боку публіки зацікавленої чи то втягнутої у унормоване, бо без згоди суб'єктів об'єктивні закономірності діють лише поза культурою та суспільною історією. Стандарти добра переродилися б у набір осоруг, коли б були нав'язані людині поза її суверенний вибір. Наша воля та вправність відповідально обходитися із даром свободи і є тим ключем, що відмикає чи замикає нам доступ до необхідного. Притаманна людині свобода вибору може не лише посоромити усі мірки та діапазони, але й своє свавільство може поставити катом поза сором та діапазони осмисленого. Добра міра може й належить усьому тому, що не лише не вміщується у ринкові стосунки доброго, а й силується до доброго, проте ніяких квот, доказів посилення над добро чи на безпеку злого не існує суттєво для тих людських волевиявів, які за визначенням існують поза мірки та норми. Тож у зарученні сприянням з боку власної волі можна допустити до приватної чи громадської історії навіть ті аномії, самоомани та підмани ближніх, терор, грабунок, неволю, які переростають вже у гарантовані, а не лише добровільні страждання. Бо навіть допущення моделі уседолаючої необхідності, навіть освяченої чи абсолютистської, що не має виключень та відхилень на невиконання, - не впорається із свободою волі одинака. Й коли та свобода стає симпатиком зонотворення, тоді у цей концтабір можуть втрапити й ті, які пручаються. Коли ніхто й ніщо не є приреченим на те, що нам заповіли попередники навіть у їхніх клопотах за добро для нащадків, - тоді кермо випадковості стає можливим розвертати у наїзді на усі боки історичної необхідності. Коли комусь важко встановити а чи свобода перебуває на маргінесах впорядкованого, а чи то є навпаки, - тоді екстремізм зони отримує пропуску не лише назавше усіх зворотів історії, а й постає не менше, як лиш понаднормовим перебільшенням ординарності та узвичаєнь соціальної впорядкованості. Коли у наслідках соціального прогресу маємо набір усього лише успіхів не застережених від нагод їхнього спотворення вже до провальних станів тими засобами, які можна видавати за наслідки соціопрогресу, - тоді й будівництво зони тюрми легалізується як вияв свободи у подібних заняттях. Коли виникають проблеми перевірки винаходів у спрямованості їх а чи на химери, а чи на прагматичну корисність, - тоді й запити на утопії можна виставляти не лише самодостатніми, а й як доказово ворожими супроти проявів раціональності. Коли застереження проти видів шахрайства та тих завдань збитків, які облесниками видаються за збагачення, лише гарантується законодавством й не може бути насиллям чи примусом спрямованим проти волі тих, хто своєю долею робить наполягання на ролях жертви насильства прямого чи опосередкованого шахрайством, - тоді обкрадання людини чи цілої спільноти не лише на майно та права, а й на життя та здоров'язддя можна подавати не лише як різновид імовірного, а й гуманітарно затребуваного. Коли квоти та допуски беруться доповнювати та збагачувати на відступництво від них, тоді химери ввалюються у історію поза дозволи на ідеалізацію, суб'єктивне свавільство маскується під доважене на користь виваженої об'єктивізації, неймовірне рекомендується лиш як варіант стандартизованих необхідностей, спокушання чи залякування фікціями за допомогою віри у забобони стає якимось плюралізмом творчості, вбивства виправдовуються як перебір із упевненостями на ошасливлення, виродження удає із себе інерцію спростування відсталого, а тоталітаризм залишається у кордонах підвладного людським волевиявам. Коли катма однозначних відповідей на те, а чи зло маскується під вияв добра, а чи навпаки, коли однозначність не розкривається у суперечностях між ними, коли відкритість та закриття можуть помінятися місцями у суспільствах, які обміняли своє природне життя вже на культуру, - тоді хіба що потенціали освіченості та довголіття заприязнень із свободою зможуть утримати спільноту чи людину від нападів тоталітарності.

Встановлення засобами права тих співвідношень сил у соціальних діалогах, які відповідають вимогам моральним на захист слабких та обмеження сильних, є видом насильства над підприємливістю тих, хто у рамках чинних законів є порушником моральних норм справедливості та інших прийнятних для регуляції суспільного життя та прогресу вимог, - проте правовим чином закріплене недопущення дискримінації за певними ознаками, чи преференції за квотами надані відсталим, є ближчими до гуманізму, ніж змагання вдалих хижаків у стихіях силових полювань та бійки. Більше того, у моделях суспільного устрою, де максимально враховують інтереси усіх та кожного, включаючи й зазіхання бандитів на права законнослухняних громадян, - саме й визрівають збурення нестабільності. Освячені традиціями та національними особливостями суспільні норми не є продуктом якихось безпідставних домовленостей, що їх можна довільно змінювати, проте і вони підлягають вдосконаленню згідно ще не загальноприйнятих чи ще недостатньо апробованих пропозицій, позаяк хода культури представлена не лише соціальними змінами, а й підкоренням потребам людей навіть природних процесів, практично змінених та змінюваних вже світом цивілізації. Проте, а чи впадання у надмір революційного свавільства, що виставляє соціальні, економічні, а той наукові закони видом конвенціоналізму гідного дискредитації, а чи крайнощі регуляції та квотування усього й усіх з відповідним знеціненням ринку розмаїтих свобод, - саме й призводить до тоталітаризму, коли масу силуєть та підкорюють бездоказовим волевиявам хворих на мораль та глузди субчиків. Абсолютизація усіх свобод може породити війну усіх проти усього, тоді як абсолютизація впорядкованості вводить у тюремну камеру.

Наскільки більшовики є успішними у звільненні суспільства від підприємливості приватних господарів презентованих власне суспільством, оголошуючи останнє противним щодо втілення ідеалів комунального щастя, настільки перебирання вже на себе клопотів та життя суспільства змушує більшовиків до нарощення контролю і то не лише у підміні комунальними ідеалами власне суспільного життя, а, головне, у цілковитій його забороні у невичерпній мірі невідповідності між примусом суспільства до утопічних норм та противним до них реаліями свободи. Пожертва людьми своїми життєвими інтересами та потребами вже заради тих функціональних ролей, які людям до виконання були прописані більшовиками, є не лише наслідком віднімання від людей життєвих ресурсів прав власності, як віднімання від людей власне прав на користь більшовиків і є причиною їхнього тотального контролю над суспільством у вигляді постійного обрізання пагонів громадянських прав людей на своє приватне думання, свою роботу, на свої і лише власні призначення та покликання. Навантаження на себе більшовиками боргів у вигляді підміни заборонами прав громадян бути вільними від пропозицій більшовицького ошчасливлення у комунальній зоні наперед визначених регламентів є не лише наслідком звільнення більшовиками суспільства від можливостей останнього відповідати за себе, але зона тюрми й улаштовується задля виправдання пограбування господарів суспільного майна, коли клопоти по споживанню накраденої здобичі більшовики виставляють функціональним обов'язком своїх суспільних служінь та владних посад.

Порівняно із невблаганною логікою об'єктивного, яку не вдається ігнорувати чи обійти здавалося б добрими намірами без їх узгодження із логікою об'єктивного, - то вольовим рішенням вдається переступати через голови, а то й наступати на голови супротивників: легко - у сфері казок та вправ із ментальними фантазіями у фантазійних же наслідках, дещо складніше - у сфері соціального життя, закликаючи для успіхів саме терор, й надзвичайно важко вдається винахідницькій прогрес - у сфері користання природничо-науковими законами, де для успіху потрібен інструментарій вже істини, себто узгодження людських замірів та можливостей речей. Й хоча ручне управління без вдавань до голови чи ті вольові рішення, що беруться підміняти необхідність, - імітують успіхи свободи, проте насправді насилля над об'єктивним вже з боку афектів ідеології є найгіршим видом несвободи. Волонтаристський бунт на втілення казки і не казковою презентацією рабства.

Відкриття природних ефектів, пізнання дослідниками відносин у речах та створення відповідних законів дозволяє, згідно зростаючих потреб людей, переробляти матеріал еволюції вже у культуру й тим розширювати нагоди нашої свободи. Оскільки ж закони, як однозначна відповідність явища та його формалізації, обмежені сферою їхнього застосування, - то, за зразками ускладнення організації культури, й невігласи впадають собі у переконання, що множачи обмеження вони тим самим впорядковують світ. Створення нових нічим не обґрунтованих заборон та обмежень, які імітують створення нових законів, і становить основне заняття любителів чудес. Безпеки у зоні неволі це імітація розуміння подій. Підпорядкування людини розпорядкові режиму та винищення не контрольованих режимом проявів будь-яких ініціатив і слугує способом виживання режиму що тримається та легітимізується виключно означеним улаштуванням завад для свободи та прогресу. Тому примітивісти ненавидять об'єктивні та доказові істини, бо істини руйнують барикади утопій та фантазійних вірувань що їх на шляху прогресу громадають означені утопісти та чудотворці. До того ж накидання завад та обмежень для усього потрібного розумним людям чиниться ще й метою отримання організаторами завад усіляких хабарів за дозвіл людям завади порушити.

Ідеологам загальнонародної власності керованої слугами народу закидають заперечення ними приватного підприємництва і приватної власності, любителів інтернаціоналу пролетарів звинувачують у зусиллях з ліквідації грошей та ринку як установ на функціонування капіталу, пророкам світлого майбуття дорікають у законності ідеологічного виховання ними трудящих, у обмеженні інших суттєвих громадянських прав, - утім накладання на закони та законність тоталітаристами квот, регуляторної політики та розмаїтих табу є продиктованим лише неможливістю та труднощами втілення ними тих своїх містичних планів, повнота яких полягає у тотальній забороні існування усього відмінного від трактування догматів їхнього ідеологічного вчення. Боротьба проти власності це лише бліда тінь від марень примітивістів улаштувати кладовище для усієї історії.

Коли кризою вважають нестатки та скорочення можливостей продуктивної праці, то першою рефлекторною реакцією на недопущення урізання ресурсів стають пропозиції заощадження на витратах, уникнення збитків другорядних з принесенням останніх у жертву заради зосередження на головних цілях централізаторського контролю, - себто стихію втрат доповнюють вже цільовими заборонами, внаслідок чого ці дві синергійні хвилі виродженської загибелі та вбивчого знищення починають резонувати вже як смертельне небуття. Між тим виходом із прямовисного тунелю до кінцевої станції концтабору могло б бути сприяння тому ліберальному плюралізмові за якого нарощуються та множаться конкуруючі пропозиції, замість вправлянь у пошукові ворогів особливого вождя та його зодягненого у спецівки народу.

Чинність процедур демократії, розподіл незалежних інститутів влади, ринкову конкуренцію, плюралізм соціальних структур та відносин, наявність проблем і свобод критики, самоправність громадян, необхідність рахування із твердженнями моралі, права, наукових законів – намагаються тоталітаристи представити як трагедію безладу, який вони замінюють на правильне керівництво соціальним життям. Скорочення напрямних розвитку, - у спосіб улаштування монополій, винищення незгідних вже як ворогів, наданням присудам вождів сакральної авторитарності, - виправдовують прибічники тюрми як сумісну дію паралелограма сил, як вигоди заощадження на протиборствах ринкового устрою, як переваги концентрування ресурсів. Проте саме прості рішення, відмова від виваженості й призводить не лише до нарощення ентропії, а й до однозначно злочинних та провальних результатів. Догматизація маніакальних утопій ідеологічних та вдягання їх у панцир віри не гарантує їм роль усезнаючого арбітра; аргументами терористичної диктатури стають імпульси психічних афектів диктатора; більш того, за стратегію правлять вірування у власноруч сфабриковані казки. Чим менше аргументів на необхідне, доказів вагомості інтересів усіх учасників діалогу, чим менше обраховують перспективи наслідків вчинків, - то тим виразніше тоталітарна зона контролю нагадуватиме хаос.

Настанова на контролювання усього можливого, себто тоталітаризм, виростає на перелякові від загроз неосвоєної реальності, коли ті загрози й беруться винищувати у спосіб недопущення нічого безконтрольного. Коли нав'язувати власну волю усьому оточенню, то воно, як то видається любителям простих рішень, затрачає свою небезпеку, побільшення контролю над подіями видається пропорційним зменшенням неконтрольованості з боку подій, бо власну волю ті примітивісти вважають доказово безпечною та ідеалом на втілення. Тоталітаристи не так продукують комфортну культуру, як борються з некомфортною; замість того, аби освоєнням дійсних предметних відносин їх же й олюднювати, тоталітаристи намагаються силою боротьби підкорити предметні відносини вже до мірок власних бажань; тоталітаризм це жертвоприношення реальності на користь вигадкам. Проблеми тоталітаристів не у тому, що вони прагнуть контролювати реальність, а у тому, що вони цього робити не вміють. Подібно до усіх нормальних людей любителі простих та суб'єктивних рішень також прагнуть освоювати та пізнавати реальність, перетворюючи природне у культурне, втім тоталітаристів ріжнить саме неузгодженість їхніх бачень стосовно об'єктивної реальності природних та суспільних законів. Навіть тоді, як означені примітивісти силою підпорядковують предметну об'єктивність вже до своїх вигадок, то вони залишаються у колі своїх вигадок, - бо у речей нема мізків, бо мізки мають лише люди саме на те, аби узгоджувати свої розуміння із уречевленою об'єктивністю, а не навпаки. На олюднення природного у зарозумілих тоталітаристів не вистачає лише кебетности, клепки у голові, бракує розумінь складнощів. Означені рабовласники над реальністю, навіть коли вдаються до злочинів, є опанованими виключно власними марновірствами. Замкнені у свої догмати ілюзіоністи ненавидять усе випадкове, себто не підконтрольне їхнім вигадкам, себто мають відразу до власне об'єктивної історичної цивілізованої суспільної реальності. Тоталітаристи є природними ворогами свободи, ринку, прав, демократії, капіталізму, позаяк складовими усіх свобод є випадковість, є непідвладне простим підходам, є невичерпність вдосконалень; тому тоталітаристи схильні до усього пов'язаного з кінцем історії, із смертю, із потойбіччям, що цей аргумент їм видається переконливим у протистоянні із невичерпною новизною буття прогресу; тоталітаристи тому сповідують насильства, бо у інший спосіб вони не можуть представляти свої химери у якості претендентів на істину. Боротьба з безладом, що перебуває поза впливами на нього, і є таємною пружиною тоталітаризму, проте ігнорування істин у природі речей та підкорення останніх ілюзіям лиш суперечливо множить бедлам і у речах і у тоталітаристських доктринах, коли доктрини змушуються до догматизації, аби догматами підміняти дійсність у її істинності. На загал тоталітаризм є одним з прийомів упокорення тої реальності, яка постає стихійною, проте засунення тоталітаристами стихій у набір обраних за безпечні правил створює не лише ілюзію керування реальністю, як ілюзорність правил не узгоджених із практикою подій, на доданок до подій, що залишаються поза ілюзорними правилами у якості ворожих щодо ілюзорних догматів, саме й призводить суперечливо до зростання стихійності у реальності.

Організація зони, яка фахово з виколачуванням прибутків спеціалізується на організації кризи, що зрештою у логіці кризи з необхідністю викінчується війною усіх з усіма, може видаватися хворобою лише для здорових днин суспільного процвітання, проте тоді, коли процвітання результується у перекачування суспільних багатств до зграї вузького клану підприємців з ненажерливістю останніх навіть у рухові до останньої станції суспільного миру, - тоді силові рішення навіть засобами відверто протиправними у забезпеченні масованих інтересів суспільства виникають з необхідністю. Зона дисциплінарності може бути гойним пластирем на стлумлення тих паростей свобод, які проростають вже до негуманності та забуття моральних чеснот. Тоталітаризм як системна ненависть до того приватного підприємництва, яке паразитує на офірі та пожиранні на свою користь масових суспільних прав та добробуту, - визріває у необхідність створення загалу правил співжиття, за якими дозволяється вигравати лишень у спосіб не ушкодження правил. І знов лікування зоною правил та контролю стає гіршим від хвороби зловживання свободою.

У тім то й полягає критика на сторону тоталітаризму, що вона є виправданою та виглядає доказовою лише з позицій якогось собі лібертіанства чи то впевненості у достатностях свободи індивіда на представництво окремим індивідом набутоків культури, що є прикметним саме для західноєвропейства, - але у спільнотах, де індивіди радше керуються інстинктами наближеними до реакцій міжвидової боротьби та виживання організмів у природі, тоталітаризм, вже як представництво культури переважно представницькими анонімними органами, виглядає виправданим, як інструмент хоча б стримування розлитої межі індивідами їхньої буцімто недоробленої соціалізації. Преференції на представництво рівнів цивілізованості віддані на відкуп загальногромадським установам та відповідна дискримінація свобод індивідів вже на користь означеного інтегративного колективізму є просто неприйнятною для європейських традицій індивідуалізму, забезпечених правами людини та приватнопідприємництвом з відповідним створенням завад для видів монополізму, - тоді як у культурах, де не лише впевнені, а й впевнені доказово у перетворенні одинака на якогось дикуна тваринного на разі відсутності примусу особини на соціально організовані вчинки групового контролю, означена жертва індивідуалізму на користь натовпу чи то організаторів натовпу починає видаватися не повним знуцанням над людською свободою. Тоталітаризм є будованим на недовірі людині, на ницості людини без начальника над нею, на впевненості у дикунстві людини без силового примусу її на ті моделі поведінки, які вважаються нормою, - хоча у відкритих здоров'ю та наближених до європейського лібералізму національних культурах сама одномірність суспільних норм та непідвладність їх розвиткам і є неприйнятною зоною тоталітаризму. Зона ордунгу та обов'язкових порядків усихає навіть не у суто окультурених спільнотах, як у таких, де жива, навіть з її неідеальними особливостями людина практично є самодостатнім самодіяльним мікрокосмом. Антигуманним є виправдання зони посилення на дикість та вандалізм її населення на разі звільнення їх від зоноконтролю, проте й крайнощі закидання болотом усіх безособових установ соціального життя видаються виразніше небезпечними: у спільнотах із відмінними традиціями співвідношення групових та персоналістських цінностей годить постійно шукати й знаходити такі, які є оптимумами прогресу та людяності. Бо й свобода людяності сама по собі є цінністю, бо прогрес твориться історично конкретною особистістю, бо залізо не може й не повинно квітнути від поливання його кров'ю.

Самоконтроль це свобода, а від надмірів контролю над не власним неволя останнього й починається. Тоталітаризм це зловживання тими вольовими рішеннями, які власне посередництвом насилля втручаються у компетенцію не власну, які зневажають свободи інших учасників діалогів у культурі. Чим менше ринкових відносин, будованих на випадковості, то тим більш виразних рис тюрми набуває громадське життя.

Звичаї громадського співжиття не можуть не квотуватися не лише інерцією доказової культури, але й примусом, не кажучи вже про створення штучних перепон супроти агресивного шахрайства й внесення хижацтва у означені громадські порозуміння, - проте останнє та вирішальне слово у соціалізації людини та у зворотному переданні здобутків творчості одинаків вже на користь громадського загалу належить саме конкретній людині у її виключній відповідальності за ту свободу власного вибору, за яку одинак парадоксально є готовим платити коштом власної за свій рахунок жертвовності на задоволення власних же потреб у свободі та залежних від суверенності гараздах. Як законність відмінна своєю обов'язковістю, то й нема потреби кожен раз наново відтворювати апробовані гуманізмом норми співжиття, - оскільки проблем вибору не підлягає варіативним вимогам ринку для приреченої на свободу людини. Провалина у вибудові зони примусу у тому полягає, що гарантування зони навіть її сакралізацією та табуванням протизонової критики не має елімінувати свободу персонального вибору. Навіть божого порядку усевладдя закінчується у безмежжі компетентості людини у її свободах. Навіть бандит є вільним у своєму виборі, проти якого є вільними є ще й інші громадяни у своєму виборі захисту від бандитизму.

Там, де маємо справу із обставинами не нами створеними, - то, дай Боже, їх усвідомити й у повноті вивчити їхню об'єктивність, аби до них пристосуватися; тоді як повнота контролю має переростати у творчість й креатив там, де маємо справу із обставинами створеними нами, аби їх змінити; але у ситуаціях перетинань, зіткнень, діалогів співпраці кількох суб'єктів творчості, де свобода однієї особи стає об'єктивними обставинами обмежень для свободи іншої особистості, - то там діє ринок, за якого водночас вже не діє ані свавільство у відношенні до об'єкта, ані покора об'єктивному не є дієюю. Бо у конструктивній співпраці підприємницьких свобод доводиться домовлятися, коли прагнення нав'язати свій товар сусідові не доводять до стану монополізму та злочинних військових кампаній проти ближніх. Тож ті домагання виключного та всеосяжного контролю, за яких заперечується чи знищується утаємниченість позицій та вчинків контрагента, - не можуть не бути проявом тюремних порядкувань у суспільстві гідному прав та свобод. Там, де у контролерів закінчується співпраця із недоступними їм таїнами, як свободами інших громадян та їхніх бізнесових справ, то там контроль відкривається вже стороною тюремного розпорядку. Тоді як ресурсом та атрибутом свободи є вміння співпрацювати з проблемами й проблеми розв'язувати. Не повний контроль над нашою власною справою починає нагадувати нам про обмеженість нашої волі, але повний наш контроль над нашою справою не може не переростати у тюрму для тих, хто у тій справі перебуває сировинним матеріалом.

Коли на місці відсутнього темпераменту та небажання думати мозком задля власного приватного бізнесу усе ще залишається бажання жирувати, - то там таки виникають соціалістичні вчення й такі прихильники прав трудового народу, які своїм бізнесом роблять перерозподіл прибутків чужих бізнесів та бізнесменів, що їх звинувачують у невмінні дати раду заробленим ними капіталам та продукції. Комісійні із цього сидіння на чужих грошових потоках цілком вдовольняють соціалістів, але подібне вождівство може видатися недостатніми вже для комуністів, які бажають контролювати ще й чужі способи мислення, ще й чуже життя. Соціалісти це недороблені професійні концтабірники.

Прагнення по-зłodійському привласнити чуже, розв'язати беззаконну війну для встановлення монопольної виключної влади свавільної над усім підбитим та упокореним засобами насильства, домагання видертися за небовиди святости щоб звідти морочити мозок та поведінку віруючих у неіснуючі чудеса - своїм спільним коренем має нездатність означених монополістів рахуватися не так навіть із чужими свободами, як саме нездатність рахувати, себто мислити у тих вже надмірно складних для них категоріях що кількісно перевищують число: десь так три. Своїми інтересами поглинають чужі права, - бо своє видається більш простим для підрахунку. Вирізають еретиків та ворогів народу, як гріховне відправляють на кладовище визнані соціальні устрої та цінності, відмовляють окремому чоловікові у його самоправности лиш тому, що любителям спрощення важко контролювати те, на контроль чого у них бракує тями.

Контроль загальний та без виключень улаштовують тоталітарні режими лише для окупованих ним, аби усі та усе слідувало дисциплінарному виконанню вузького набору догматичних приписів віровчення, - тоді як від усякої критики на свій бік самі носії тоталітаризму не лише ховаються у неприступну фортецю святої утаємничености, як роблять звідти вилазки на підконтрольну масу за логікою відсутности усякої логічності. Перебування поза мірками та доступністю зі сторони раціоналізму та прогнозованости є вадами лише для жертв тоталітаризму, - тоді як для організаторів тоталітаризму стихія його безладу, відсутність смислів, готовність утнути неможливе саме й становить запоруку переможности зони над усім розумним. Тоталітаристам дорікають руйнівним хаосом, який вони обрушують на жертви, аби усіх та усе підкорити тиранії кількох догм зони, - тоді як хаос та вчинки за логікою божевілля у нехтуванні усякими здавалося б очевидними вигодами саме і є тим резервом тоталітаристів, яким вони переможно ошелешують своїх супротивників. Тоталітаризм це не лише повне затискання пасовиськ полювання у лещата контролю, аж тоталітаризм це торжество абсурдизму серед утримувачів тих лещат.

Нема і не може бути заперечень фактові, згідно якого діючою особою уселюдської культури є саме вона у тих її історичних досягненнях, які є об'єктом творчості діючих у ній колективів. Максимуми правоти належать саме інерції загальноновизнаних знань; і навіть тоді, коли змінюються парадигми і стандарти розгорнутих довготривалих чинних знань, то й перед успіхами новаторства були одначе правими саме усталені підходи, бо вони відповідали своєму часу, місцю, призначенню, наявним можливостям розвитку пізнань. Тоді як здатності помилятися відносять до перебігу життя окремої особи, яка, порівняно із ходом цивілізації, є обмеженою: у біологічному житті, інструментах і можливостях розумового охоплення повноти проблематики навіть у своєму особному фахові спеціалізованому. Людина не лише починається із її соціалізації і підлаштування під направляючі норми загалу, але й творчість людини цінюється тоді, як їй щастить бути використаною на благо того ж загалу. Й хоч новонароджена людська істота стає людиною саме у міру годящого освоєння нею цінностей культури, - одначе людина не є якоюсь пасивною похідною від успадкованого нею досвіду поколінь. Бо нема заперечень фактові, згідно якого усіма своїми успіхами культура людства є зобов'язана, є у підсумку породженням праці і винахідництва маси конкретних особистостей пересічних чи знакових. Ідеологічні ставки на те, що визначальними є загальні цінності суспільні; або ж покладання на те, що у контекстах запитів від загалу, саме творчості осіб відводяться не останні ролі, - то ці постійні суперечки не можуть мати остаточних розв'язань, себто мають відмінні розрішення у різних культурах, за розбіжних часів історичних, за не схожих між собою обставин, завдань, вірувань.

Колективні точки зору відзначені балансом розмаїтих пропозицій у їх ринкових між собою змаганнях на пошук і віднаходження оптимального і якісного у розв'язанні проблем. Тільки не треба керівні по відношенню до особи вимоги зі сторони суспільства переплутувати із нарядами на роботу для каторжників концтабору. Окремий чоловік, базуючись усього лиш на парі особистісних світоглядних упереджень навіть ілюзорних, може цілком вдало дочвалати до свого фізичного завершення. Посилені нагоди помилятися і хибити у приватних пошуках добра та того, що має переважувати інерцію традицій загальноприйнятого, є не недоліком, а перевагою індивідуальної свободи над загальним правом. Насилля, вольовий переступ правил є притаманним саме особній людині. Але значно небезпечніша ситуація виникає у випадках переростання упереджень неадекватного вождя вже у легалізоване зі сторони суспільства диктаторське законодавство. Коли вождь своїм розпорядженням скасовує усі чинні у суспільстві закони правові, заміщаючи випорожене місце вже на вигадані вождем свої утопії маніакальні. Зростання з часом прогресу наполегливості і фізичних можливостей здійснення контролю за особою, під приводом посилення безпеки і добробуту людини і колективу, - має не фіктивні перспективи зупинення творчості і ініціатив, які висуваються передовсім особистостями. Тоталітаризмом є зловживання не так загальними підходами до справи, як зона є наслідком помилкових підходів, небезпеки яких лише підсилюються з наданням їм ваги колективного рішення.

Проведення розмежувань класифікаційних між організаціями особи та колективу є певним видом інтелектуальної гри з умовними об'єктами. Бо ще у стародавні часи людину, навіть у її біологічному аспекті, визначали у її сутностях і невичерпних можливостях на вигадливість саме як мікрокосм. Більш від того, небезпеки від тоталітарних і диктаторських режимів у тому, що ця зона контролю є не синтетичним, а тому корисним у його правоті для прогресу, підсумком різнопланових установ соціального буття, - аж замість того концтабірна адміністрація не може не бути викопною труною у якій зогнили інститути гідності людини, сім'ї, моралі, здорового глузду, права, доказових знань, переконань, господарювань, фахових спеціалізацій, чистоти, перемелювання яких під стандарт однорідності є розгулом загибелі у цілі знищення будь-якої конкретної одиниці усе ще спроможної бути людиною. Зона обліку живе на поглинанні нею ресурсу потенційної достатності особного громадянина як людини, живиться з перероблення на світоглядному рівні членства зони у вже фанатичний її інструмент. У зоні колективної дії не примножують, а зіщулюють можливості особи.

Неволею вважатимемо вплив який розходиться з Вашими правами та свободами, а ще з потребами загальної добродієвості. Однак умовою і можливостями цього примусового контролю є безкарне його свавільне здійснення. Протилежним полюсом концтабору є пов'язана з ним крайність вже хаосу. Уможливлення забаганок дорівнює безладу. Цілковитий контроль є інобуттям деструктивності. Девальвація усіх визначень і цінностей у векторі їх виродження і руйнування є дорожньою картою встановлення панування над усіма хто противиться загарбництву. Зона це там де не перелічити бланків та форм звітності; зона це те, що поза правилами. Голосом знеособленої відповідальності у зоні є бійка її катів за народне щастя. Для усіх і для усього у зоні прописують ті нескінченні детальні правила з обов'язків перед домінуванням яких не ухилитись, - аж тому то у зоні унеможливлується як спротив, так і виконавське слідування її дисциплінарним регламентам, бо останні спеціально викладаються настільки не конкретно, є такими неясними, невиразними і заплутаними, що норми можна трактувати і застосовувати як завгодно - на волю диктатури. У зоні збиткуються над тими хто речі називає своїми іменами. Суміщення несумісного є квінтесенцією марксистсько-ленінської діалектики філософської, ключем ідеології про диктатуру пролетаріату як учення про революційний переустрій світу.

Крайньою позицією безладу є глупство: не лише відсутність доказових причин того що відбувається, а ще й невідповідність між причинами та наслідками; формально-логічна суперечність між тезами аргументації; виведення аргументів поза логіку і поза раціоналізм; звертання до містики та чудес. Так причиною та ціллю збурення улаштованого нападом на Україну висувають кремлівці саме гарантування світової безпеки. Кремлівці страждають і терзають себе від того, що під обстрілами ерефійськими ракетами прикро губиться життя українців. Війна москалів в Україні проти розтлінного Заходу ведеться москалями на захист спаскуджених на занепадницькому Заході сімейних цінностей гуманних; вибухи ерефійських бомб в Україні метою мають зашкодити лгбт-спільнотам у Штатах та Європі. Кремлівці ставлять собі задачу будівництва нового світу. Убивство українських людей і руйнування українських міст пояснюють московити цілями асвабадження рускава народа і ісконна руских земель від прибулих туди українських окупантів. Кремлівці переконані, що ерефійськими ударами по юга-западнаму краю вони задовольняють сокровенні мрії українців на те, щоб таким чином там залишився виключно адін народ. До реальних успіхів від затіяної спецоперації Пугін відносить розширення теренів Федерації додатковими територіями, зачислення контрольованих московським військом областей України вже до федеральних і включених у підлеглість вже російському законодавству; а водночас він же заявляє, що спецоперація не ставить метою відторгнення від України її ґрунтів та її людности оголошеної расеянами, яких, як своїх, расія не кидає. Московство це геноцид повстанців проти нього. У той час як перебулі світові імперії докладають максимальних зусиль щоб мінімізувати для себе збитки від обтяжень відповідальністю за наслідки свого імперства, без особливого успіху намагаються здихатися від міграційних хвиль переселенців з колишніх колоній у напрямку до ще не колишньої метрополії, - то московська маса сподівається на своє процвітаннє саме у спосіб повернення під московський контроль тих країні і народів які спромоглись з-під того поневолення вислизнути вже до самостійництва.

Тези москвопропаганди: ми не починали війну, а замість того ми намагаємося її закінчити; примушення до миру; можемо павтарити – ніколи знову; нарощення погроз через заяви про те, що ми ще нічого не починали серйозного проти англосаксонців та фашистів вже українських. Передбачливі московці вже зараз і заздальгідь бачать в Україні присутність натівських військ; вимальовують перспективи зникнення московського царства. А припинення його існування потягне за собою загибель вже не потрібного без Росії світу. А тоді у райські кущі потраплять московці, а вороги просто здохнуть. А хто взагалі американці такі є, - коли вони придумують прийнятні міжнародні правила, бо замість того контроль буде за ереф. Радіють своїм успіхам убивства українців і дивуються: а нас же за що. На противагу грабінницькому Заходу, Росія прагне миру і процвітанню. У зусиллях оновлення совСоюзу.

Хоча питомі збирачі та продовжувачі їхньої справи із числа будівничих Світлого майбуття й переконують себе у наявності якихось змістів свого московського месіянства містичного й чудесного, розглядають свій централізований військовий табір як оточений ворогами, які тому є ворогами, бо задрять неказанній московській величності, проте московські пропозиції облаштувати якесь прогресивне й передове господарювання, якісь небачені технології ошасливлення й рятування гріховного соціуму - є незмінністю інерції збирання ясаку. Усі московські новаторські зазіхання на переіначення і ламання світу капіталістичного експлуататорства, на конструктивне починання історії з чистого листа - є повтором звичної моделі рекетирського кришування уярмлених постачальників данини. Доста експропріювати, очиститися від нечистих і: усе само собою уладнається у гармонії. Для паразитів важливо налагодити облік своєї здобичі. Важливо віднайти міру між тим, що з віднятого залишити для своїх апетитів, а що з відібраного повернути трудозобов'язаним живителям вже як пайкове їх обдарування на їх патерналістське утримання для стимуляції їх працездатності під нагаями; невольників треба держати на межі животіння, аби надмірне вилучення від них плодів їхньої праці не розохотило у покорі каторжним оброкам й не викликало у голодних бунту спротиву, а з іншої сторони потрібна така ревізія данини, щоб надмірне її залишення на прокорм рабам не переросло у ту ж саму, а то й більш загрозливу небезпеку повстання проти данинозбирачів. Тоталітаризм це передовсім - контроль і облік. Аби ніхто не смикався утекти. Для цього стріляють без попередження. Московство це стабільність чергувань наступних кампаній здирицтва, удержання отари під тюремним над нею контролем, різноякісної жорсткості у зніманні оброку із живителів.

Тоталітаризм змодельований чи представлений подобою його у большевизмі, вражає не просто кримінальними, а геноцидними методами обдирання поневолених його режимом. Екстремістські прийоми грабінництва й монополізації влади диктаторами від пролетаріату викликані, обумовлені, спричинені походженням цих декласованих змовників саме із підвалів асоціальності. Вони не просто обібрали, а й винищили господарів свого майна, системну адміністрацію самодержавства, інтелігентщину, як ще й відправили у колгоспи більшість населення, а робочу силу - вже на перевиховання за колючий дріт ударних будов соціалізму. Потім заходилися розпродавати сирівці й копалини. Виторговувати миролюбство й терпиме до себе ставлення через загрози застосування ядерних боезарядів. Мобілізаційні ресурси гуртування совітського народу, число його солдатів і накованої зброї були принесені у жертву ширенню московської окупації вже по усьому світу. Ідеологічним обґрунтуванням терору стала містика ультраненависти до буржуазного підприємництва, ринку, демократії. Але не зважаючи на кримінальну незвичайність тоталітарного московства, його обіцянки почати історію з чистого листа і завершити її зупинкою у комунії Світової революції, - то остання представляється не докорінним переворотом у методах московського збиральництва чужого добра, а є квінтесенцією, є загостренням звичних рис централізму і контролю зі сторони інтеграторів, які вже століттями кочують по чужих статках і покійниках вироблених цими походами. Не чимось надзвичайним, а продовженням інерції збиральництва є пограбування здобутків вже від побудови комунізму на користь олігархічних спадкоємців номенклатури у особі її органів безпеки. Бо на Московії хто що обороняє та пантрує, то те й має. Провиною комунобудування та мотивуючою причиною створення надмірного числа покійників задля відстоювання істеблішментом диктатури пролетаріату свого монопольного усевладдя є надмірно серйозне зображення номенклатурними кланами із себе слуг народу. Розору назовні та усередині зібрання народів було б менше, коли б одержавлені бандити більше довірялися своїм здирицьким апетитам, а не догматам віроучення на порятування світу утопією безринкового комунізму. Часом большевизму є термін зволікання, відстрочення, запізнення із повтором тої самої незмінномосковської експропріації, але вже не на знищення, а для відтворення квазікапіталізму та ерзацдемократії. Й надалі оптимізація прийомів московського контролю матиме довільно яке продовження, - якщо продовжуватиметься історичне існування й збереження московського царства.

Коли у організації суспільних взаємин знімаються гальма і скасовуються розмежування між відмінними подіями, коли настає свято непослуху та безвідповідальності, коли допускаються відхилення і толеруються ризики від аварійних загроз, - тоді пухир зловживання уседозволеністю лопається нарешті і звідусіль лунають жадання та заклики на прихід диктатора, який би жорстким контролем утамував би банкрутство спричинене карнавалом. Тоді очільниками Нового порядку стають натуральні мафіозі. А коли земля і людське сумління втомившись перестають приймати у себе кров забитих режимом його жертв, коли демократія береться розкопувати могили й закликати до осудження зловживання диктатурою, - тоді на місце усепрощення знов всідається надія на добродійність самодостатності замкнутих на собі мас персоналізованих людських мікросвітів. У конфронтації між полюсом контролю над пасивними громадянами зі сторони панування над ними та вже протилежним полюсом ставки на особистісну підприємливу активність – особливо небезпечними бувають епізодичні ситуації досягнення врівноваженості між означеними полюсами соціального устрою.

Відсутність належної для громадського блага регуляції приватних капіталів, брак антитрестівського законодавства призводить до зловживань монополізмом, до зосередження благ у руках вузької когорти зверхбагатіїв, влада яких ще й зливається із правління адміністративним та ідеологічним. Монополісти морочать самозайнятим голову, що ті теж досягнуть успіху, коли будуть сумлінно працювати, - і ті наярюють у безпросвітному бігові все за дарма. Диспропорції у доступові до капіталу породжують масові невдоволення зі сторони обійдених долею і тоді знедолені хапаються за примітивні ідеологічні схеми, аби за їх допомогою, доданої до сокири, - видертися на вищі соціальні шаблі підім'явши під себе переможених ворогів. Виникає необхідність у косарці, яка своїми лезами, загостреними на точильному брускві справедливості, вирівнює суперників на стартових позиціях. Тоді як зловживання примусовою рівністю із заборonoю рушати із цих позицій однаковості, заборона на підприємництво, - що її досягають дарунками допомоги із соціальних фондів, - ще більше, порівняно ситуацією зосередження лівової частки суспільних благ у руках нічого відсотка, загальмовує суспільне виробництво. Диктатура, - з націоналізацію власності відібраної від господарів вже на відкуп адміністраторів іменованих слугами народу, - призводить і приводить до концтаборів і репресій проти ворогів концтабірного контингенту; а для виходу із концтабірної зони стає потрібним насильство із диктатором на чолі мобілізованих повстанців. Соціалізм стає послідовним виверщенням, логічною коронацією, безпекою відсування геть ризиків монополізації капіталістичних ринків. І надалі професійні любителі народу підштовхують той народ до рухові по замкнутому колові коливань між пайковою і безпайковою диктатурою, - переконуючи, що контрольоване ними поспільство зони порядку ще недостатньо наситилося роздаванням пайкового утримання та створенням комфортної зони обіцяного масам щастя радості. Філантропічні дарунки утриманням у вигляді хліба-й-видовищ дає господарям життя влади та грошей не лише більший, як ще й гарантований бариш, - порівняно із ринковими ризиками експлуатації капіталом робочої сили, зважаючи на те, що джерелом соціальних програм є податки зняті із цієї ж робочої сили визискуваних нахлібників. Не годиться переплутувати між собою удосконалення організації суспільства та, вже з другої сторони, контроль на суспільством, - бо контроль і регламент силовий чи ментальний вдало здійснюють саме пройди. Аж контроль потрібен не далі як для контролювання тих контролерів, які для своєї здирницької вигоди беруться обліковувати та контролювати права і свободи громадян. Що при децентралізації, що при централізації, однаково: що при улаштуванні каторги каналармійцям, що при роздачі ударникам пиріжків, байдуже: а чи під тиском віроучительної партполітпросвіти, а чи під приводом улаштування для цих мас вже карнавалу уседозволеності та торжества казок, нарівно: політкоректністю чи розстрілом ворогів, - обов'язково опиняються на верхніх шаблях ланцюга харчування не обов'язково ті, які свої посідання заслуговують власною працею та внесками до гараздів загалу.

Підпорядкування подій нашим планам було б проявом свободи, коли б ті плани відповідали ще й запитам власне подій навіть, здавалося, б бездушних, не кажучи вже про неможливість свободи забезпеченої неволею чи насиллям над тими подіями, де наша воля не є виключною. Навіть у міжлюдських стосунках потрібен інструментарій демократії, аби плани одних нагадували б свободу інших. Вольові рішення можна уподібнювати осмисленим лише злочинно обрізаючи смисли. Примітиви допускають чинність випадкового та того, що випадає поза заплановане, лише для руйни чужих, але не власних порядків.

Ринок як механізм взаємообміну ресурсами саме на те й придуманий, щоб виправдовувати переможця у тому діалозі взаємообмінів, не звинувачуючи при тому того, хто змушений був поступитися. Ринкові відносини, сутністю чи то проявом яких є внесення складової випадковості, є мірилом свободи й тому ринок не лише заперечується тими, кому усе задалегідь є ясным та запланованим на однозначність, як ринок вже сам собою стає звинуваченням з позицій прихильників непорушних та догматичних регламентів. Коли нормою оголосити набір якихось дисциплінарних приписів, тоді випадковість постає злочинном; аж як для сповідників ринкової випадковості, у складках якої може ховатися свобода, усякі потягнення на монополізм та виключне усевладдя постають замахом на вільні розвої.

І то вже має другорядне значення, а чи жорстку у її необхідності, а чи ілюзорно-імітаційну картину прийдешнього намалювали прогнози від політики, бо саме передбачливість, інтелектуальний контроль над подіями, введення явищ у стани закономірного та пізнаного і є завданням творців. Не погано, коли ментальна праця а чи науковця, а чи навіть метикованого у вигадках пророка усуває чи вгамовує прогнозовані, а то й стихійні небезпеки. Атака на таїни, критика відпрацьованого, розширення знань є звичайним клопотом культури. Порівняно із ситуацією, коли із вступом на цілину недослідженого за кожним поворотом чатують не лише проблеми, а й ризикові небезпеки помилкових рішень, - то розписане наперед робить із його виконавця людину, скоріше за усе, вільну й здатну керувати запланованою необхідністю. Навіть не достатньо перевірені, а то й понад міру оптимістичні, а то й помилкові плани на прийдешнє мають плюси порівняно із шоком спіткання із стихіями, плани більше пасують креативщику, аніж відсутність у того будь-яких думок у його мізках. Проте від вчинення помилок рятує на наявність прогнозів, а – відсутність вчинення помилок. І вже не помилки, а суцільна катастрофа починається там, де утопії та психопатії містиків перетворюють на зброю примусу щодо не віруючих у утопії.

Плани переростають вже у факт, коли прогнозують віддалене від здійснення волі людей; і навпаки, факти перестають бути собою, коли ними стає людська воля та пов'язане із інтересами. Передбачення унеможлиблюються, коли заходиться власну свободу перековувати у необхідність. Місцеперебуванням свободи видертої з корінням із суспільної історії стає дурдом абсурдизму.

Включення усіх світових реалій, усіх просторочасових відносин, усіх енергетичних сил та законів їх дій вже у якусь обов'язкову щодо них інтелектуальну вигадку, у керівництво якої усім вміщується усе, – може бути годящим заняттям для казкарів, для вигадників ідеї Бога, для маніяків з приводу ідеології, або для пацієнтів з приводу психології. Домагання охопити максимуми подій у мінімумі законів на ті події – є розвагою без побічного ефекту її корисності. Втеча від багатоманітності вже відкритих та ще не фактичних законів буття світу та устрою культури вже у набір якихось зручних для власної неосвіченості догматів – не може не бути визнанням неспроможности освоювати світи у достеменності їхніх істин. Бажання контролювати усе, розпоряджатися чужим, зазіхати на те, що перевищує власні сили та потреби породжується власним же примітивізмом та переляком від невміння співпрацювати із проблемами та викликами.

Як гравітаційні сили взаємного тяжіння подій, так і інтелектуальне сприяння цьому односторонньому рухові є лиш одним полюсом тих взаємодій фактичних, де темні сили свободи врозтіч розштовхують свій прогрес.

Парадоксальне питання про переваги індивідуалізму над колективізмом, а чи стосовно взаємодії між ринком та планом, новаціями та традиціями, свободою і необхідністю, вірою у богів чи диявола, багатими і бідними, підприємництвом та нахлібництвом, - нагадують гру розуму у суперечках між реалістами і номіналістами.

Той факт, що людська істота стає людиною саме у міру засвоєння нею доступного їй досвіду поколінь, справляє протягом сторічч упевненість у тому, що чим більше буде регуляції на людину, то тим краще їй буде. Крайнощі подібних упереджень і обґрунтовують моделі тоталітаризму. Однак саме чоловік, із його здатністю пізнавати закони світоустрою та спрямовувати ці вміння вже на побудову дому цивілізації, залишається на часі не лише споживачем її досягнень, а ще й її творцем. Тож розв'язанням концептуальних острахів про парадоксальне панування над людиною сил викликаних свободами самої людини стає постійний пошук тих мір і доцільностей у організації установ суспільного життя, які коливаються у діапазоні між посиленням чи послабленням регуляції на користь її конструктивності чи деструктивності.

Недоліками централізованого планування є те, що таким чином розподіляється вже відома продукція; у той час як потенціалом і рушієм лідерства є новаторські відкриття і технології. Навіть ретельно розплановані завдання просто фізично не можуть врахувати потреби та інтереси окремих груп та індивідів; що й призводить до конфлікту із останніми. Призначенням плану є вирівнювання усіх його невольних учасників; а коли нема що з чим порівнювати, то тоді елімінується розрізнення між хибним і правдивим. Недоліками концентрації зусиль стає те, що уся влада і власність можуть опинитися у руках і волі одиниць; які свій достаток будуватимуть на відповідних пограбуваннях обезправлених суспільних мас, яким їхні пасивні ролі життєві будуть подаватися як борг святого служіння. Браком невідворотності усталеного є його безпомилковість; тоді як варіативність поступу завше має подобу порушення традиційного. Недарма механізм антимонопольний час від часу повертає учасників конкуренції та стартові позиції.

Загальні правила конкурентних змагань виробляються таким же проблемним чином домовленостей серед їх учасників. Однак коли організаторам подібних правил стає авторитет який себе позиціонує як винесений за скобки конкуренції, то тоді він від підлеглих йому не залишає й мокрого місця.

Потреби чоловіка чи жінок, ще й зібрані у суспільний загал є настільки мінливі, що їх не відрегулювати жодним доскональним плановим розрахунком чи прогнозом. Стандартизація і вирівнювання власне людських інтересів не може не бути антилюдською.

План як різновид користування раціоналізмом є направленим на виправлення небезпек що видаються раціональними; хоча раціональність лише частково збігається з людським благом та істинами законів об'єктивних. План як вид централізовано узгоджених із його учасниками дій дозволяє переможно концентрувати зусилля для подолання труднощів не підйомних для сил розпорощених; хоча останні при цьому міняють свою незалежність вже на спільну справу. План як вид перевірених інструкцій недопущення аварій усуває загрози і стає на заваді хаосу; хоча останній ініціюється ще й сам собою вже як природне явище. План як варіант універсалізму порушує і шкодить протиріччям між різнорідними цілями що їх ставлять собі різноманітні учасники ринку змагань між собою; хоча ідеалісти з їх числа, що рівняють усіх та усе під штучні буцімто рятівні стандарти, легко перероджуються на фанатиків особистісних упереджень нав'язаних конкурентам вже силою.

Свобода це вікно можливостей для виправлення наших незнань чи глупства. Успіхи цивілізації – не для руйнування, а для зміцнення свободи. Яка порушує досвід поколінь. До ринку вдаються задля спростування норм слідування яким не задовольняють її учасників.

Большовицьке захоплення соціалізмом, - за яким поміч бідарям та невдахам долі забезпечується пропорціональним пограбуванням імущих та їх владних посідань, - тлумачать вірою у конфлікт індустріалізму з приватновласництвом, який стає передденням революції пролетарів, де їх диктатура нікому не дозволить уникнути запланованих трудовоб'язань.

Для виробництва певного окремого товарного продукту істотно важливим є створення сприятливих для цього умов, - але, оскільки поле цих умов та загальних правил не є власне даним особливим виробництвом, не є його безпосереднім продовженням, не є жорстко притороченим до цього продуктивного бізнесу, то існують не просто різниці, а ще й розходження із цими загальними умовами чи полем права яке й складається чи представляється масивом конкуруючих між собою подібних окремих приватних бізнесів та виробничих капіталів. Організація цих правових умов для оптимального функціонування усіх учасників суспільного життя та виробництва тому не представлена якимось виключним апаратом та не підлягає одноманітній його стратегії приреченій на виключну і незмінну правоту, а ще й оптимально задовольняв би інтереси усіх учасників суспільного життя та виробництва, - бо поле права для різноманітних бізнесів зумовлюється механізмами ринкового співставлення вкладів кожного зокрема вже до загалу виробництва, з відсіюванням кого на перші, кого на ар'єргардні позиції. Поле права годяще для одного бізнесу не може бути незмінно годящим для конкуруючих на цьому полі інших учасників. З тої причини загальні правила приречені як не помиляться, так бути не завше задовільними, - бо в усіх правилах розпоряджаються власністю не належною правилам. У об'єктові правил нема, й не треба, їх суб'єктности. Розпорядження чужим постійно чи нагадує грабунок, чи є таким, не є обдаровування благодійництва. Окрім самого прихильника планів, то у їх втіленні на місці Бога беруть інші випадкові не прогнозовані чинники. Універсальні правила, за якими хтось особисто, під приводом служіння суспільному благу трактованого ним особисто, береться управляти чи маніпулювати не належним йому особисто майном, владою, цінностями та життям, - не може бути, за визначенням, заняттям навсібіч праведним.

Відсутність, за присутности комунізму, кореляції між вигаданою, задля посилення визиску підданого населення, декретною ціною та якістю дефіцитного краму виробленого цим населенням, - призводила до того, що подолання підприємливим населенням заборон на ринкове збагачення у зоні контролю за недопущенням достатку совнаселення лиш накопичувало товарні та ідеологічні затребування до обітовань та реальних нестач від совітського планового хазяйнування та владної керми не спроможної на гармонійну регуляцію обмінів суспільними послугами.

Здатність мислити, накопичувати досвід знань, інформацію пізнавальну про закономірности у речах використовувати задля зміни речей – відрізняє людину і уможливорює феномен будування цивілізації. А проте раціоналізм, як рахування з уже освоєною природою речей, становить лиш частку ментального життя, ширшим від якого є глупство. Щастить повно тим людям, хто є відкритим до перебігу випадковостей і вміє використовувати життєві нагоди.

Вже з самих початків становлення приватних підприємств буржуазії постає потреба на правову регуляцію ринкової між ними конкуренції. Таким чином послідовність одержавлення приватновласництва й дає устрій комунізму. Аж у тому то й полягає загадка виникнення запитів на концтабірний устрій контролю навіть над, здавалося б, природними правами людини, що розгадка не лежить виключно у мірах регуляції економічних взаємин.

Заміри на перемогу у затіяній війні, перебіг військових дій, результати вдавання до сили у обхід правил та домовленостей – завжди є непевними, оскільки противник також не лише сподівається на вже свою виключну перемогу, а ще й докладає до цього своїх зусиль, корегуючи тим самим плани супостата. У результатах військового зіткнення помиляються обидві сторони протистояння, бо ставки на особіну зверхність є виключними і суперечливими навзаєм, бо кожна сторона планує для себе поразку ворога, а не власну. Проте й тоді, як у зіткненні виживають обидва антагоніста внаслідок втрат і жертв, - аж ці жертви не бувають однаковими чи рівними. Хоч кожен з противників переконує себе та доквілля що Бог, справедливість, правда і право є союзником виключно власних позицій, - аж за фактом одній стороні сили щастить більше, ніж іншій не щастить. Поза чинник випадку, - аж теми витрат чи приходів ресурсів на війну не лише є прогнозовані, а підраховуються об'єктивно.

То не є кепсько, як наші запити перевищують наявні до того можливості довколишньої ситуації, бо плодом подібної несиметричності може бути кар'єрне зростання у долі окремого чоловіка, або ж подібну неадекватність у пізнаннях ситуації можливо розглядати за механізм зацікавлення у створенні додаткової вартості для підсумку вже історичного комплексу культури. Але різниці між природою поводження речей та освоєнням тої об'єктивності як вже закономірної дадуть плід прогресу не услід та внаслідок, що ми керуватимемося виключно нашими претензіями до речей, а тоді, як під істиною матимемо слухність дослухатися до фактів у речах та подіях, а - не лише до марень трактованих за виключну реальність та еталонне мірило милої усім свободи; більше того, зведення прогресу до тої свободи, яку змушують долати різниці між нашими інтересами та закономірною необхідністю у спосіб мордування останньої суперечливо перетворює нас вже у невольників нами ж створених ілюзій. Під прогресом годить розуміти розширення свободи спадку природної еволюції вже у здобутках олюдненої та людяної культури, а власне людська свобода запорукою свого розширення може мати освоєння необхідностей у природі речей та закономірностей у природі культури. Зона тотального контролю своїми причинами й має революційне повстання проти тих проблем у культурі, які розглядаються не як нагоди на вдосконалення, а як об'єкт їх інтервенціоністського знищення, що й відбувається переходом на рейки казки та неминучим прибуттям по ним небавом до станції концтабір.

Як поступ розглядають представництвом свободи, то не згірш і у виродженні є та логіка та послідовність необхідностей потрапляння у які фатально та невмолимо призводить адептів віри у чудеса вже у невідворотний на них, хоча й не очікуваний каземат. Як критерії того що іменують добром є не замішаними у якихось пропорціях із злочинністю, то так само й вступивши на стежу бандитизму його водій змушений доконечно та повноцінно відповідати логіці та запитам того, що є злом. Вирішальною складовою режиму зони є шлях та умови які до неї призвели. Одномірність злочину є жорсткішою за варіації у свободах.

Фанатична затягість, аж до готовності на мученицьку самопожертву, задля демонстрації відданості догматам містичного віровчення, для ототожнення із містифікаціями вже власної долі та смислів перебування на проміжку життя є зрозумілою як незгода адепта з тим, що він своє єдине та таке яке вже не відбудеться ні у який інший спосіб власне життя зробив вичерпною ставкою на те, чого дійсно нема, що дійсно є вигадкою ошуканця іншої долі. А коли люди вірять у неможливе із боязні зізнатися навіть собі самим, що вони змарнували той свій факт існування на землі, який вони офірувати культові та вірі у неіснуюче, - то тоді, поза гідними співчуття фанатиками, усе ж зостається простір свободи де трапляються сприятливі умови для вирощування розумного, правового, закономірного. Значно гірша для нащадків ситуація складається, коли концтабір беруться критикувати, коли мішанину із праху концтабірних кісток та монументів вождам беруться сепарувати нарізно, відшуковуючи доказові переваги серед бездоказових помилок. Бо від утилізації концтабору залишається не так його часткове виправдання, як пропозиції ще й на його вдосконалення через аналіз допущених помилок, які списують безкарно на conto втілювачів цих же самих досягнень будування чергового Нового порядку. У послідовностях та логіці зведення централізованої й універсальної тюрми для людей і народів нема ніяких помилок тому, що має місце сторонній всякої добродішності суцільний злочин.

Так заздрість до чужих гараздів, помножена на чуття власної ущербності у вміннях робити кар'єру згідно кваліфікованості у фахові, породжує ставку на чудеса як на спосіб обійти закономірності у соціальному розподілові праці; а накладання личини месіанського рятівника світу не тільки виправдовує власні зазіхання, як тягне ще й звинувачення об'єктів нападу у гріхах, у тому що весь світ розвивався не туди; а радикалізм вдавання до будь-яких засобів вимагає знищення усіх противних йому суспільних устроїв; а спільників змови рекрутують тими фіктивними обітницями збагачення від успіху афери, які у адептів забирають спочатку глузд, а потім усе інше; для втамування критики щодо оживлення чудес стає необхідним терор щодо знеживлення критиків; а потім держбандитизм стає провалом.

У глупства теж є своя логіка, коли відступ від норми на здавалося б малоістотних ділянках вже з необхідністю тягне за собою наступ зла. Так комуно-сектантське бажання поліпшити достаток не на базі виробництва, а через саму лиш оптимізацію витрат штовхає до визнання доходів організаторів виробництва за надмірні; а звідси не лише капіталісти, а весь лад підприємницький оголошується ворожим; а звідси – гідним знищення; у спосіб революційний, засобом насильницької диктатури пролетаріту; оскільки ж буржуазне суспільство на це не згодне, то держава, право, інститути демократії, громадянські установи та партії, свобода преси, традиційна мораль мають бути знищені; знищені задля поєднання міста із селом, партії з народом, розумової праці з фізичною, любов до авангарду трудящих мас поєднана із ненавистю до мас ворогів цього авангарду, задля поєднання праці з насолодою, задля заміни наукових закономірностей вже на партійність, задля єднання пролетарів усіх країн; спрощення усіх законів та смислів зрештою сягає заміни їх на чудо; знищується сама приватна власність оголошена стрижнем історичних нещастя – експлуатація; як призвідник збагачень забороняються не лише вільний ринок господарчих відносин із його фінансовими установами й фінансовим обігом, а й діалоги розмаїтих соціальних відносин; натомість гегемоном з ошчасливлення, замість колишніх та зайвих, оголошується пролетаріят; джерелом розквіту стає експропріація статків та фондів імущих буржуїнів; але привласнити трофеї можуть лише обрані представники від гнаних та голодних; які як слуги народу, від імені народу, задля народу, як кращі із народу, засобами народу, силою народу, правом народу, будуть народу даватимуть наряди на працю; заощадження на доходах капіталістів доповнюється заощадженням на зарплаті трудящих, які як ударники гаруватимуть із жертвовної самовідданості; заради спокусливої візії комуни, де кожен отримає усе за потребами, а гаруватиме як зможе, себто байдикуватиме у достатку; заощадження на зарплаті трудящих доповнюється ще й економією на заробітках комуністичної номенклатури, яка як одержавлене чиновництво замінює знищених капіталістів у функціях організації виробництва; оскільки ж подібна організація виробництва, - де обмеженими у заробітку є не лише трудящі, а й одержавлена бюрократія яка підмінила підприємців, де нема ринку обміну послугами, де стимулами виробництва стають вольові плани примусу, де неможливо заробити й отримати власність, - є організацією неможливою, то з необхідністю робиться ставка на трудові армії та загальну трудову повинність; а звідси необхідними стають концтабори та системний терор, без якого праця задарма є проблемною; а задля успішної роботи органів просто необхідні вороги народу, на конто яких списують низьку продуктивність праці під'яремного люду; а доповненням роботи славних Органів є виховна робота агітпропу; а доповненням ворогів внутрішніх є ще не присвоєні на благо трудового народу статки закордонних капіталістів; які лише посилюють боротьбу проти світу вільного від експлуатації; який кинувши усі ресурси у сферу оборонної війни зобов'язаний вести класову боротьбу за мир; у месіанських цілях глобального поширення московського царства.

Оскільки ж комуністичне ноу-хау, з отримання над підприємницькими соціальними устроями переваг у спосіб заощадження на заробітках і доходах працівників і організаторів виробництва, виявилось для стимуляції виробництва винаходом провальним, - то від самого початку й до кінця цього безглузлого, окрім пролиття крові, експерименту історія комунізму є постійним експериментуванням із регульованим введенням особливостей капіталістичного ринку задля порятунку провалів вже комуністичного одержавлення, яке й запроваджено було у цілях отримання переваг над капкраїнами, розвиток яких є наслідком постійного пошуку співвідношень між доходами приватними та соціальними. Оскільки примус до загальної трудової повинності й концтабори не функціонуватимуть належно, то доводиться вдаватися до заохочення самих наглядачів пайками; доводиться заохочувати апарат відповідальних співпрацівників; платити спеціалістам; наряд бригадний треба стимулювати харчовими надбавками; під назвою нової політики повертаються до традиційної. Й коли номенклатура зрештою перетворюється на псевдовласників, то постає питання про смисли комунізму.

Покаранням за злочини суди новітніх часів призначають тюрму. Хоч у в'язниці гарантується забезпечення фізіологічних потреб, коли тюремна пайка видається як навіть винагорода порівняно із проблемами прохарчування для людини на волі, а у тім і полягає кара, що злочинця як людину обмежують у її можливостях вже у вимірах життя у культурі, виключають із соціуму, із прав самостійно розв'язувати проблеми. І лиш закінчення в'язничного терміну дає надію не розглядати тюрму гіршою від смерті фізичного тіла в'язня. Кара неволею полягає не лише і не стільки у виключенні людини із розмаю правил та змінних із розвитком норм вільного життя, а у включенні у жорсткий одномірний порядок дисциплінарного розкладу з неухильним виконанням незмінних приписів. Означені характеристики зони примусу до усього того, що випадає геть та суперечить людським свободам, є подібними до трибу і приписів секти, - хіба що з тою різницею, що слідування догматам та ритуалам рятівних віровчень подається як бажаний ідеал для запертих у абсолютизмі зеків зони обіцяного щастя. Тоталітаризм, як пропозиція з чудесного розв'язання усі буцімто кризових проблем інструментарієм із набору декількох догматичних марновірств, полягає у тій руїні усього рштування та відносин у будові культурі, що їх означені любителі простих рішень подають не хаосом, а встановленням Нового порядку. Історія пізнань та цивілізаційного поступу у ході надбудови на відпрацьованих досягненнях вже множини порівняно досконаліших знань і вмінь тому і результується у достеменних законах і розширенні людських можливостей, бо є рухом свободи. Тоді як примітивний регламент поведження усіх за регламентом буцімто вже вичерпаних пізнань і смислів буття є не лише імітаційною облудою закінчення історії, як ще й практично тоталітарний порядок є замахом на творчі призначення людини. Саме примітивні правила і є найбільш віддаленими від достеменних знань і законів слідування яким і призводять до успіхів прирощення культури. А прийомом освячення маній, що їх сектанти видають за рятівні шляхи людства, слугують вправління у дискредитації надбань культури: коли людей обзивають ворогами собі, такими що не відають про зло створеного ними світу, діють на шкоду собі, які приречені на якусь непереборну гріховність, від яких відчужуються плоди їхньої праці, коли на думку чудотворців наростає необхідність руйнування суцхих порядків, коли усе треба очищати від ворогів, від неправильних вірувань й подібне. Примітивісти звинувачують устрій світу у хаосі та непідлеглости пропонованого примітивістами остаточно правильного і вичерпного порядку, критка якого, заперечення якого тягне на такі ж карі смертельні.

Загальний універсальний порядок, яким заміщають проблеми свобод дослідницьких та конструктивних у винахідництві, є варіантом тюремного розпорядку. Совітські заборони громадянам на підприємницьку діяльність, на володіння законними правами, демократичними свободами, заборона власности, заборона свободи критики, національних та державних свобод народів та інших можливостей громадянам реалізуватися у вимірах їхнього життя як істот культурних саме й призвели до відсталости порівняльної із суспільствами відкритими до свобод та творчости у працездатности. Навіть здавалося б невичерпне джерело вичавлювання соків і самого життя із в'язнів совітської зони остаточно щастя не допомогло їй у змаганнях із суспільствами які підлягають порядкам прогресу, а не буцегарні замаскованої під його подоби. Ціною совітських соціальних стандартів із пайкового забезпечення для совкаторжників є відмова останнім бути людьми вільними, тобто здатними на порядки та достатки свободи і розвитку.

Автори утопій нав'язуються із своїми послугами людству, звинуваченому у цуранні утопічними прожектами, не тому, що утопісти розбираються у шляхах поліпшення буття людства, - а тому наполягають на рятівних призначеннях фантазій, бо засновники віровчень є невігласами у знаннях з функціонування реального соціального життя. Рівень чудесности програмових засад вірування і ступінь актуалізації потойбічних сил, покликаних розв'язувати запити хотіння пастви, - є показником неадекватности сповідників казкових обітниць віровчення. Вождів страшить реальність тому, що вони у ній не розбираються й тому останню вони замінюють на чудеса, бо у них вони не тямлять ще більше.

У зоні загального контролю усі відносини у обміні вартостями тому приводяться у тюремну нерухомість, аби заощаджені таким чином ресурси сконцентрувати для перенаправлення їх на основне призначення зони: на приведення у рух війни, якою зона живиться.

Організація війни й відповідне задля цього приведення усіх служивих та ресурсів вже до однозначної дисципліни єдиноначалля як виключного інструменту насильства є тою необхідністю, без якого ідеологічне глупство чи кримінальний устрій грабежу просто - не буде імовірним. Демократизувати цей тотальний бандитизм, спроби зробити його прийнятним для його насельників та учасників, узгодження паразитизму вже із людяністю, правом, свободою, - є не можливим. Тоталітаристи можуть і мають лише закручувати гайки утисків, бо у інший спосіб зло - не відбудеться. Концтабір не ремонтують. Тамтешньою стратегією може бути лиш посилення репресій. Поліпшувати й осучаснювати зону у напрямку якихось добродійств, - то це гробити зону. Вестернізація є просто протиприродною натурі московського збиральництва, призводить до звільнення людей і народів від єдинанеделімських над ними утисків, розруйновує підмосковське зібрання народів: тож для рекреації імперії потрібен терор, односторонність, віра у чудо великоросійського месіанства та танки з ракетами у агресивній боротьбі проти ворожого москалям світу. Тюрмі, у якій не обкрадають зеків на права і правду, у якій спецконтингент не женуть на каторгу й не вбивають, у якої нема охоронців і стін, - тій тюрмі не встояти. Лише диверсанти, зрадники нового порядку й безтямні безумці можуть пропонувати розвалити кілька печей крематорію у зоні остаточного вирішення проблем замість того, щоб там звести кілька нових. Навіть пересічний москвит із числа правильних відчуває на підсвідомому рівні небезпеку зневіри у єдиноначалля, коли відсутність любови до організатора зони покори призведе до загроз торжества безладного хаосу загального грабежу, коли дозвіл свободи народам обсадженим москвитами не дозволить останнім почуватися там панами становища, коли відсутність мобілізаційних жертв на агресію підірве благополуччя цих щасливих походів навсібіч.

Ідеальні чи то бажані потреби врахування якомога ширшого числа чинників та інформації, задля зменшення ризиків прийняття хибних рішень чи то у соціальному управлінні, чи то у інших галузях діяльності, - обмежується у нормальні мирні дні лише наявним розвитком знань та фізичних можливостей. Тоді як цілеспрямовану відмову від реалій зіткнення суспільних інтересів із заміною останніх на мобілізаційний план концентрації вузьких інтересів і факторів можна улаштувати саме у дні мілітаризму для розв'язування військових зіткнень. Лиш замірами війни, тотальним зосередженням ресурсів на вузькому фронті прориву до обіцяного щастя оправдовують нівечення повномірності суспільних стосунків. Від правд відмовляються саме у змовництві проти них.

Такі антиринкові, вольові, неповноправні, викликані умовами війни, ствержені як надзвичайний стан: реквізиції продовольства, розподіл товарів громадськими і муніципальними організаціями, загороджувальні загопи на фронті, цензура – апробувалися на часі царизму і буржуазно-демократичного перевороту. Большевики лиш розвинули: грабіж, контроль, терор, виховання трудящих. Большевики продовжили розпочате інтелігенцією реформаторське руйнування держaparату царської адміністрації із заміною його вже на апарат диктатури пролетаріату. Виконком соціалістичних інтелігентів, їхні большевицькі спадкоємці – лиш набирали й набирали на себе повноважень, віднімаючи їх від майбутніх трудозоб'язаних.

У бійці проти ворогів, то потужним ресурсом московства залишається синкретична нероздільність між інтересами московської держави та мобілізованими нею москвитами, які не мислять розходження своєї приватності із служінням тим своїм начальникам, які без спротиву перекачують у пащу війни і права, і добробут, і життя її жертв. У традиціях московського експансіонізму майже не існує тої межі збиткування над підданими, заступ за яку здатен зі сторони маси викликати її, відмінні від стихійних і бунтарських, ремства.

Лева порція від московського експансіонізму дістається столоначальникам як організаторам походу, проте хибно вважати що військо здобичників залишається без здобичі мародерської, - попри те, що першочерговим об'єктом грабежу та покріпачення є сама маса московитів, а народи та землі окуповані московитами стають лише наступною жертвою паразитарного збиральництва. На відміну від європейців, для яких права й свободи проявляються ще й аспектом підприємництва конструктивним та продуктивним, - то у матриці московського збиральництва історичними заняттям як вищих ешелонів влади, так нижчих переселенців-осадників є грабунок та силове присвоєння чужого, тобто свободи у Московському царстві призводять до війни грабіжницької усіх проти усіх. А щоб грабежу руйнівного не сталося, то функціональними завданням державного устрою московства є стримування усіляких форм лібералізму. Надуживання лібералізмом, демократизмом, правами призводить до руйнування московського лагера режимного. Свободи корисні лише вільним.

Живий світ є продуктом еволюції, а людина у своєму житті постає ще й споживачем створеної поколіннями культури. Хоч кожна людина, будучи спеціалізованою у власному бізнесі й своїх інтересах, користується плодами праці інших фахівців, - проте людина не є лише виключним споживачем залежним від сторонніх впливів, бо останнє слово й вирішальне рішення стосовно покладання на пропозиції від інших кваліфікованих професіоналів своєї справи залишається за самою вільною у своєму виборі людиною. Бо власне усі плоди культури були створені відповідальними за свої справи і за свої рішення людьми. Тобто відповідальність і впевненість у своїх призначеннях та творчих зусиллях людини годиться і треба віднести до атрибутів людяності, до смислів гуманізму, до умов свободи. Авторитетом для особи є її свобода, особливо тоді, коли звітування людини за свої справи не веде до злочинів перед соціумом. А покладання на обставини які ведуть до зла й відсутність спротиву їм постають гріхом безвідповідальності. Усілякі дяді із числа суспільних зверхників, які не лише клянуться у своєму патерналістському служінні громадянам, а й роблять це, - не мають поглинати свободу інших, проживати за громадян їхнє життя, своїми рішенням підмінити сумління того громадського членства, яке завжди зобов'язане жорстко контролювати передовсім політичні інститути суспільства. Окупація посідань суспільного проводу бандитами, які свої манії видають за суспільно затребувані, оцінюється у відповідальних суспільствах вже як вид беззаконного узурпаторства саме тому й від того, що одержавлені насильники заходяться звільняти суспільство від проблем його відповідальності. Злочини політичного авторитаризму і диктату полягають у насильстві над правом людини самотужки відповідати за розв'язання питань своєї долі та перспектив її звершень, - але саме це звільнення маси, втомленої від переляку і неспроможності подолати нещастя суспільної кризи, й слугує стимулом делегування масою своїх потреб і інтересів вже на відкуп диктаторам, які й провокують і організують суспільну кризу саме для цілей свого усевладдя. Зокрема у Московії більшовицька диктатура пролетаріату отримала масову підтримку, - за виключенням контри, яку Органи виключали вже із життя, - не лише завдяки демагогічному проголошенню більшовиками спокусливих обітниць про легітимність, безкарність, достойність пограбування багатіїв як глитаїв-гнобителів, а тому перетворення підконтрольних земель вже на лагер сталося, бо більшовизм продовжив традиції усевладдя царського, удосконалив звичку слухняного кріпацького нидіння під панською ласкою. Комунізм надихнув московську масу тим, що видаватиме їй пайку, не перелякавши масу тим, що пайку вирізатиме із самої маси разом із плоттю маси. Теоретикам, які з позицій західної культури схиляються вважати встановлення концтабору у збільшовиченій зоні як нещастя окупованих нею, важко дається розуміння того, що безвідповідальність встановлена більшовиками для мас, як режим батьківської опіки над покріпаченою масою природних московитів, як звільнення маси від клопотів її відвіту саме й була для пасивної маси аргументом на адаптацію нею лаєра. Питомих московитів концтабір звабив до входження у нього не його змістами, а власне концтабірністю.

Перевагами тотального контролю над підлеглими числять сповідники цього вірування саме заощадження на подоланні тих свобод і свавільних починань, ініціатив зі сторони підданих, які суперечать чи різняться від одномірності заданого порядку контролю у концентрації і централізації спільного зусилля означених підданців та виконавців начальницької волі. Одначе переваги об'єднаних зусиль не стають і не переростають у правоту цих спільних дій. Бо саме множинність підходів до розв'язання викликів, змагання між найліпшими з пропозицій і забезпечують віднаходження оптимумів. Індивідуальні свободи громадян не лише розхитують норми задані тиранами, як ще й породжують правила у кращі сторону відмінні від тиранічних. То лиш європейська культура тримається на свободі та правах індивідів, на ринкові товарних потоків та інститутів демократії, на дослідництві критичному щодо упереджень. Потреби та установи громадського управління мають виростати природно із відповідно зростаючих на те запитів зі сторони людей та угруповань. Тоді як рівняння усіх під один виключний копил не лише віншує успіх досягнень творчих і відставку помилкових чи недосконалих пропозицій, коли досягнуті у ринкових змаганнях стандарти добровільно сприймаються загалом у його власних потребах, - як одномірність дисциплінарна та імітаційна організованість німецька представляється ще й генетично початковим і примітивним розрішенням проблем. Примус до неволі для виконавців диктаторського рішення стає на заваді творчим самостійницьким здібностям означених послухів, які тим самим затрачають потенціали власної суб'єктності, стають витратним матеріалом у руках деспотичних вождів. Примушення підданих до виконання ними спільного, сумісного, сполучного дійства не обов'язково йде на користь його учасникам, - однак неодмінно потребує того порядку, який досягається, головним чином, застрашенням та насильством стосовно тих, як ухиляються від ройового обов'язку кругової поруки. На відміну від власних потреб творчості підприємливих громадян вільних суспільств, зацікавлених у просуванні осібних пропозицій свого членства, у розкритті власних талантів та покликань у бізнесі, - то у рабських спільнотах тамтешній порядок задається з-під палки. Оскільки апарат централізованого правління не є здатним контролювати кожного з рабів у силу противності волі зверхників стосовно спотворених ними потреб і прав означених невольників, - то механізмом контролю стає перекладання примусу на сам об'єкт примусу, коли рабів і зеків включених у концтабірне баоцзя пов'язують у общину, у мир, де кожен доносить на ближнього, контролює сусіда, ухиляння яким від обов'язків призводить до перекладання цих обов'язків вже на контролера й тому останнім присікається, бо харч видають на бригаду, де безвартісну особистість підміняє колектив, де запроваджується спільна відповідальність за виконання зобов'язань перед апаратом верховного вождя. Подібна система терору у виконанні гуртової справи була б історично нежиттєздатною, коли б та воля верховноправительської кліки не представлялася б подобою її опіки та добродієвства стосовно патернованих підданих, які у свою чергу мають відповідати любов'ю та жертвовністю на сторону Сина неба. Зона контролю живиться не так індустрією винищення підданого населення, як щирою щодо вождя відданістю уцілілих у цьому терорі його жертв, які розраховують на заслужені їхнім послухом подачки та пайки зі сторони верховної централізаторської влади. Концтабірники не є жертвою обману зі сторони їх обробки зонівською пропагандою, аж зеки насправді самовіддано кохаються у лагерній адміністрації, бо виключно від останньої залежить істотна для самого фізичного виживання видача пайків для утриманців, зобов'язаних задля цього страждати, мордуватися, потерпати.

Призначенням і фактом зони жорсткого остаточного порядку кріпацького є оббирання втягнутих туди жертв на користь мафії управлінців, які утримують владу через пайкову компенсацію підданам їхніх збитків, - частиною яких і є означені пайки здерті із цих же мас невольників. На відміну від подібного паразитарного буття одержавленого бандитизму, де зверхники хапають чуже під приводом імітаційно справедливого перерозподілу чужого добра, - то вільні спільноти є такими завдяки організації там продуктивного господарювання. Якому споживацький кримінал завжди поступатиметься.

Тоді дисциплінарні об'єднання мають перевагу над навіть більш розмірними, але дезорганізованими утвореннями, коли ці обидва противники перебувають на одному й тому ж рівні розвитку. Однак передові місця останнього належать лиш тим, хто цей постійний розвиток визначає, - а такими бувають лише окремі його автори спершу нечисленні, які у ризиках своєї приватної творчості можуть пропонувати не лише потенційно корисні для загалу споживачів, а ще дивацькі і навіть шкідливі рецепти. Усезагальний рівень окультурення не може не бути буденністю. Підсумкове виправлення колективних помилок обходиться значно дорожче, аніж корегування невдалих рішень розпочатих особними одинаками. Тож спільноти, цінності і способи організації яких включають у себе стандарти індивідуальних свобод людини, які роблять ставку на конкурентну креативну підприємливість своїх громадян, де поважають і забезпечують права власності у запобіганні грабінництву, - то ті спільноти й лідирують. Прихильники ж одномірних рішень тому геть випадають із нележності часові затребуваного прогресу, бо переважні свої енергетичні зусилля витрачають на дотримання непорушності лав коробочки, караючи деконструкцією не так навіть відсталих, як тих, чий ініціативи схильні вириваються наперед. Хоча для людей, - навіть поза фізіологічну рівність усіх у оволодінні досягненнями культури, - вирівнювання особливостей як осіб, так і угруповань, представляється скоріше злочином, а не ідеалом устрою. Люди стають собою, коли бувають не подібними до інших.

У стовідсотковій точності визначення свого історичного ворога, то тоталітарні спільноти, які вклякли у канони своєї догматики, бувають не частіше і рівно у тих випадках аналогічних, як непорушна стрілка зупиненого годинника часом може бути достоту пунктуальною у часі, який довкола неї обертається.

Лише тоді правота може перебувати десь посередині взаємних спілкувань між противниками, коли у бійці між собою кожен із них залишиться живим з мірю певних надбань чи втрат. Але не раніше від того. Бо до реальної бійки уся виключна повнота правди належить кожному із них зокрема. Атаку не тільки не зупиняє визнання факту прав та інтересів сторони жертви, аж навпаки: прагнення ліквідувати ці надбання жертви і спонукає нападника. А трапляється й таке, що після бійки внаслідок успіху її для однієї сторони конфлікту зникає не лише правота противника, а й він сам із своїми доказовими правами на власне життя та особними ціннісними у цій справі досягненнями. Для переможеного улаштовують такий порядок зони, у якому він розчиняється до смерті і далі.

Прийоми паразитарного хапання чужого майна у спілкуваннях між культурами тому не тільки не засуджуються, як ще й залишаються актуальними і затребуваними, бо подібні види споживацької переробки ресурсів не можуть не бути необхідною стороною навіть тих креативних виробничих процесів, якими є зайняті спільноти продукуючі, чийм бізнесом не є фаховий бандитизм. Бо з нічого можна виробити саме його. Тоді як присвоєння готового для ужитку продукту не власної праці заощаджує власні зусилля. Серед видів загарбництва можна виділити: брутальні методи, коли нападник розчищає завойований ним простір просто до порожнечі загибелі тих тамтешніх ресурсів, які він вважає для себе більш ніж ворожими, з тим, щоб випорожнений простір замінити вже своїми цінностями. Такий вид агресії межує із прийомами ставки вже на виключно власні продуктивні сили. Іншим видом упокорення підлеглих є та союзницька їм поміч, яка таким чином не тільки покликається усунути небезпеки і загрози від упокорених, як ще забезпечує нееквівалентний обмін багатствами цієї удаваної взаємодопомоги саме на вигоду домінуючій стороні. Іншим прийомом насилля може виступати вже не безпосереднє примусове поневолення, аж до перероблення безправних вже на визискуваних рабів, аж замість того енергію залежних спільнот висмоктують звабним пропозиціям розподілу спільних духовних цінностей, просвітництва, гуртування у єдиному цивілізаційному колі; або ж загрози бунту від невдоволених усувають наданням останнім їх пайкового утримання, амортизація якого береться з додаткового продукту трудовоб'язань самих утриманців. Одначе і між тим. Культура функціонує не завдяки підвищенозначеним прийомам грабежу, а тому ще це зло перебуває лиш на маргінесах добра і людяности.

Вдавання до таїни, експлуатація випадкового, критичні сумніви у доказовості достеменного є насправді мімікрією примітивних тоталітарних змістів, аби уподібнити їх реальності у її відкритості до постійних розвоїв; ставка на чудеса, на представництва потойбічного, на домінування сил невіддільних людському щодо них спротиву є насправді наданням преференцій однозначностям тоталітарних догматів, аби імітувати подобу останніх на представництво історично необхідного; гра у ворогів антитоталітарних, допущення існувань позаідеологічної реальності чи навіть допущення критичного сприйняття власних тоталітарних цінностей вже як умовностей є насправді упаданням тоталітаристів перед тими людськими слабостями, які не дозволяють останнім зразу й безумовно визнати за істину химерні видумки ідеологів на ошасливлення усіх та на остаточне розв'язання усіх проблем. Тоталітаристи лишень змушуються імітувати боротьбу як норму взаємопорозумінь під тиском відмови доквілля порозумітися з тоталітаристами, бо тоталітаризм тяжіє до спокою, за якого історія закінчується й ніч не відбувається більше; тоталітаристи лишень вимушені імплементувати у своїх догматах насилля, бо тоталітаристи потребують лише згоди зі своїми вигаданими абсолютами; тоталітаристи дозволяють собі примарне спотворення дійсності лиш під тиском виправданості подібного заняття перед претензіями тоталітаристів на володіння ними останніми смилами, проти яких годі повставати; облудливо тоталітаристи культивують хаос, провокують кризу, ініціюють свавільства, бо змістами тоталітаризму є вичерпно однозначні примітивні твердження, бо тоталітаризмом є цілковитий контроль над підлеглими й недопущення для останніх усяких свобод, позаідеологічних прав, ринкових відносин. Бажанням тоталітаристів є вмоститися на катку, який своєю навалою розчавить усі сумніви, зумовлене на рівні підсвідомості чуттям немічності у загрозливих стихіях неосвоєних соціальних та культурних потуг. Тоталітаристи провокують безлад задля руйнування усякого життя, аби тим інструментом призвести усе до спокою нежиття.

Зона, дисциплінарна впорядкованість якої вичерпує призначення тоталітаризму, улаштовується передовсім для тих її організаторів, гаразди яких будуються на жертвоприношеннях та визисковій організованій ними пастви ширшої зони, яку й патернує та випасає означений *орден* паразитів. Перетворення історії у жертву примітивної та виродженської ідеології заміщення містифікатами ошасливлення вилучених із суспільства його історичних благ та статків - спричинене не більше як обслуговуванням паразитарних запитів замкненого на власних інтересах клану функціонерів від тоталітаризму. Доктрини тоталітарності це панамі пограбуванню ресурсів та енергетики від поневолених вже на користь поневолювачів. Тоталітаризм, що дошкуляє свободам творчості та людяності, є не більше як легалізацією тих архаїчних у їх брутальності обмінів у суспільстві товарами та послугами, які не базуються на взаємоеквівалентності та взаємозбагаченнях особливими досягненнями у розподілі праці, організація тоталітарного визиску і є домаганнями унормовувати грабунок, послідовність якого та наполягання на якому стає кроками до суспільного виродження. Тоталітаризм є вченням на виправдання угруповання махлярів, які свою виключну псевдопричетність до чудес та нав'язаних суспільству зваб на святість посередництвом означеного угруповання, використовують як крадійську відмичку на перекачування ресурсів ошуканих вже на свою користь. Аби функціонувати за власними ініціативами клан махлярів зобов'язаний бути об'єднаним у організм такою вірністю принципам ошуканства у власному середовищі, що має переважати віру їх пастви у святість та позакритичну позамирність клану; клан вождів має бути більшою жертвою й стає першою жертвою дисциплінарності на користь догматів власного віровчення, порівняно із домаганнями силового перетворення вже своєї пастви у свою жертву. Тоталітаризм це обдарування суспільства з боку вождів на позасвітові трансцендентні святі утопії чудотворення у обмін усього лиш на такі абищиці з боку суспільства як на вульгарноматеріальне утримування вождів, коли замкнена у своїх забобонах каста крутіїв напоумлює суспільство на його призначення й організовує останні, не забуваючи виставляти свій патерналізм над безпорадним без клану вождів суспільством як служіння останньому.

Тим, які вводять людей у зону примусу, дорікають у негуманности та протизаконности подібного, протиставляючи виконавській дисципліні нормативні ідеали відкритости, коли любителі демократії твердять про негідність перетворення людей на гвинтики машини диктаторського свавілля, коли любителів комунального щастя звинувачують у визискові зеків, коли прожектам утопій антитоталітаристи протиставляють позитивні цінности та знання, - проте подібні звинувачення проти режисерського перетворення людей на артистів та виконавців ролей є справедливими лише з позицій того вузького прошарку, який згідно своїх сил обрав собі своєю долею чи таланом саме творчість, імпровізації та різновиди ризиків, тоді як переважаючою особливістю соціокультурного життя є саме рух у тих традиціях наявної культури, які збігаються із можливостями успадкованого від попередників. Бо цивілізаційні надбання творилися як розширення свободи й слідування узвичаєному, користування усією інфраструктурою довкілля та, навіть, інтимні особливости духу особи і є проявами свободи. Ролі заважають лиш купці авторів.

Переважання простої концентрованости зусиль, поза якість останніх, над тими якісними пропозиціями на прогрес, які й визначають прогрес, - і є джерелами тоталітаризму. Тоталітаризм це сила, що панує над істиною. Там вилонює тоталітаризм, де колектив скорше споживає творчі свободи одинаків, аніж останнім завдячує. Просторові видозміни у культурі, що долають часові перспективи у її доказовостях й стають тоталітаризмом; відповідність ще не оприлюдненим істинам спершу поступається організованости, що відповідає організованости безвідносній до істин; скорше досконалість стає породженням поступу у культурі, ніж то є навпаки. Загрозливими є не помилкові бачення та відпрацьовані у їх безвихідности винаходи, як перспективними є ті бачення та шляхи розвитку, які відкриваються із освоєння означених відпрацьовань. Правди прогресу та пізнань завдячують своїми існуваннями тим винаходам, які стають вичерпними у їх пропозиціях на прогрес, коли навіть помилки з користями для розвоїв окреслюють кордони, за які не варто винаходам виходити. Усяка організованість у тілі культурного життя вже за визначенням є досконалістю порівняно і життям природним, а ті різниці, які зберігаються між закономірностями у природі речей та нашими марновірствами з їх приводу, мають долатися вже нашими не марновірними практикуваннями у культурному процесі. Здобутками культури стають ті, які є обґрунтованими та є плідним ґрунтом для подальших винаходів, які зрештою здолають усі хибні пропозиції, які є конструктивною логікою власне прогресу, - проте на усякий професіоналізм у вимірах свободи знайдеться те вольове рішення, яке не лише протиправністю забезпечує собі функції стратега у визначені істин, а й на довший час марновірства нашої свідомости полишені на підтвердження у логіці об'єктивних подій можуть претендувати на керування об'єктивністю саме там, де марновірства залишаються вправами символізму й не мають фізичних можливостей перейти у відносини об'єктивности. Тоталітаризм, що дійшов до усвідомлення свого культового символізму є безневинним й тому не може бути спростованим засобами не химерними, на відміну від тоталітаристів, які свої облуди так само облудливо визнають не облудливими, а визнають дієвим чинником тої реальности, яку вони й руйнують. Де зачинається вже суспільна організація людей, що зачинають жити за конструкціями своєї свідомости та перестають керуватися інстинктами та природними потребами, то там виростає така імовірність незгодження вигадок суспільної організації вже із природними потребами, де останні просто потерпають й стають жертвою суспільної організації, проте організованість завше перебуває у ранзі переможців. Тоталітаризмом і є дисонанси між надмірно примітивною організацією чи пропозиціями на організацію рятівного суспільно життя та тими видами організованости, які вже доказово задовольняють природні потреби людей. Усякий колективізм, усяке насильство над свободами, усяке гвалтування природи речей та норм справедливости не може не програти тим шляхам розвитку, де законність, істини, гуманізм торжествуватимуть у своїх подальших розвиткух, проте не обов'язково імовірність прогресу визначатиме його реалії в усіх видах та історичних періодах колективістського насильства.

Баскаки, які збиранням данини задали інерцію усевладдя Московії, не крилися у грабіжницьких цілях устрою випасу людей і народів, тоді як соціалістична реакція проти монопольних надуживань світанкової буржуазної підприємливості прикривалася у Європі інерцією служіння сюзерена суспільному благові підданих, - аж московського розливу комунізм успадкував вищезначені риси своїх батьків, видаючи обдирання підданих вже за стиль управління турботою за них.

Коли орієнтири на свободу доводяться у суспільстві вже до зважання на запити та на апетити грабіжників, підприємництво перетворюється вже на олігополії загребущих зграй, демократія призводить до втрати соціальними установами вже своїх функціональних призначень, коли лібералізм вироджується вже до апології неморального, толерантність щодо атак на право сягає деструктивності, коли критика починає заскалювати за межі здорового глузду вже у царину божевілья, - тоді у суспільстві вмикаються ті запобіжники орієнтирів на загально громадську організованість, впевнених, аж до вдавань до сили, рішень, орієнтирів на встановлення непроникних меж та кордонів, на яких і паразитують любителі дисциплінарної зони.

За умов примітивізму, які залишають збиральництво дарів природи та мисливство у оточуючому довкіллі як виключний спосіб людського виживання, - постійним залишається лише голод та відчай які обсіли бідарів, тоді як мисливська вдача є ризиковою та не гарантованою. Віднімання чужого, на якому будоване господарювання примітивів, являє собою вид бандитського бізнесу, початковими трофеями якого була пожива та примус рабів. Не так бандити займаються нападом й ініціюють присвоєння не заробленого власною працею, як саме злидні, складнощі розбагатіти у законний спосіб, невміння подолати труднощі і є тими обставинами які породжують ризики мисливського бандитизму та фах грабіжництва. Беззаконня, руїна соціальних інститутів і цінностей є не лише наслідком торжества бандитизму у масштабах суспільства, як бандитизм є наслідком чи жорсткою реакцією на нерозв'язані проблеми рівного доступу до обмежених ресурсів та кар'єрних зростань. І способом подолання ризиків бандитської вдачі збиральництва є надання бандитизму виду стабільности, гарантованого хаосу. Так народжується зона тюремних порядків. У стійло якої любителі простих рішень заганяють здобич у особі цілого суспільства, силуваного фізично чи стриноженого путами віри у утопічні чудеса, аби на каторзі інструментарієм перманентного терору ту отару стригти та різати.

Навіть ті, які свої вигадки беруться видавати за посадові обов'язки Бога, маючи під тою моделлю остаточний закон що у його предковичній чинности відповідає за усі проблеми, змушуються складовою Божественної волі визнавати участь того вільного вибору людини, без якої виключність Божих провидінь призводять до абсурду й безкорисности подібної моделі. Аналогічно помилковими виглядають домагання призменшити роль людського фактору, наміри надати людяности обов'язків сторони страдницької та залежної від буцімто виключних домінувань тих якихось безособових законів, подібних до означеної волі Божої, які відкриваються й направляються особою якогось напівбога чи генія людства, перед яким остаточні таїни зрештою зізнаються в усьому й розкаються. Люди не в усіх своїх задумах досягають мети, не рідко події виходять з-під контролю, проте, у будь-якому випадку, продукція культури не створювалася для того, щоб домінувати над своїм творцем. Усякий порядок у якому людина стає його рабом, - є не порядком. В усіх справах прояву людського генію протилежним полюсом супроти полюсу обоження установ колективістських є автономна особистість, яка не лише породжує самодостатність усяких гуртових начал та організацій, а ще й представляє ці цінности соборного, - й живий суб'єкт залишається тим арбітром усього загальноприйнятого, перед яким усі колективістські форми людяности виглядають абстрактними утвореннями. Перебільшенням ваги установ колективістських і є тоталітаризм, що він свої абсолютистські переваги організацій сектантських чи одержавлених будує на абсолютній зневазі до життя та гідности людини. Безособовий режим зони обов'язкової для усіх в'язнів прикриває й реалізує свавілля поодиноких асоціалів.

Тою змістовою особливістю зони одномірности, якою її прихильники намагаються вивищитися над усім та усіма, побити противні їм підходи до справ з позицій пошуку правди цих справ, - є боротьба проти останніх, є домагання захнути усі проблеми саме у запропонований концепт одномірности. З подальшою видозміною багатообіцяючих містичних змістів цього утопічного проекту вже на щобільш виразну практику боротьби проти незгідних із ним. Оскільки прихильники світогляду спрощень є нетерпимими до усіх новацій відмінних від набору догм канону їх віровчення, то означені сповідники запропонованої картини порятунку світу у закінченій і вичерпній для нього історії перетворюються вже на безпосередню заваду прогресові, який лиш і будується новаціями. Оскільки чуда обіцяного у черговому рятівному для світу ученні статися не може, - з причин розходження між чудом неймовірним та реальністю, - то єдиним і виключним способом сполучення чуда і реальности стає для зони - так це фізичне практичне убивство і винищення противників зони, які лиш і заважають втіленню обіцяної утопії. Ці любителі монотеїзму зустрічають у багнети не лише наукові дослідження, як вони є більш ніж критичні до розмаїття у таких сферах духовного життя якими є мистецькі, релігійні, моралізаторські уподобання. Будь-які відхилення від безпеки звичок перебування під узсезагальним і обов'язковим контролем зі сторони приписів зони переслідуються. Постійні у історії пізнань домагання сховатися від проблем поступу саме у якомусь черговому чуді остаточного порядку речей - є не просто глупством, яке не може не бути заваленим і спростованим самою ходою поступу, аж претензії на те, щоб історію прикінчити якійсь вигаданій для неї істині є ще й злочином проти пізнань та культури людської. Сам розвиток знань породжує універсальні концепції та конкуруючі між собою множинні підходи до справ, зрештою універсальні точки зору просто не дають загалу культури розпастися на не узгоджені між собою складові її спеціалізацій, - одначе усякий універсалізм має строк доцільного його використання, поза яким колись осяяні і вже відпрацьовані проекти стають корисними вже не суспільному здоров'ю, а особним бандитським угрупованням.

Парадоксальним протиріччям тої концентрації гуртової одностайности, яка мала б посилити таким чином войовничий удар і потужність цього солідарного моноліту та забезпечити йому перевагу над розрізними і розпорошеними силами противника, є те, що учасники цієї зони контролю не тільки не жертвують своїми привнесенням до спільної справи, аж навпаки: заощаджують на власних обов'язках служіння зонівській дисципліні і замість того власну приватну відповідальність перекладають пасивно вже на плечі інших невольників тотального порядку. Чим більшим є імітаційний колектив тим вагомішим стає його вже реальне глупство. Складові зони розчиняються у ній, а не твердішають.

Модернізм і творчі пошуки митців зайнятих розвагами, - де народжуються нові стилі, жанри, модні уподобання у сфері музики, театрального мистецтва, кінематографу, танців, жіночого одягу, - викликають лють у сповідників зони контролю, оскільки остання просто може впасти від здавалося б невинних людських потреб виборсатися таким чином геть із загальної нудьги зони. Але справжню війну і терор спрямовують будівники концтабору проти вже таких серйозних для нього загроз як утворення незалежних націй чи утворення дисидентських рухів конкуруючих проти абсолютистського канону ідеології зони.

Адепти правди нудно переміщаються по поверхні фактів, слідуєть логіці та потребам об'єктивности, перебувають у вимушеній залежності від реалій природи речей; пропонують та освоюють закономірне не далі як у перспективах відкритих трудами попередніх дослідників; і все чого досягають сумлінні пошуковці від науки має характер проблемний та творчий. Інша справа для фантазерів: яких ніщо не стримує, окрім як пристойність не виглядати вже виразно божевільними. Бо саме цей стан зняття з себе звіту за викликані маніями загрозливі аварії викликає радість натхнення на нові дерзновенні пригоди. Нема чого страшитися тим і тому, хто й від того ще й не починав жити з користю для життя. Любителі казок вільно здвигують усе що їм заманеться, або ж вони гадають що їм це вдається, однак усе чим фантазери двиготять неодмінно іде на пси, потрапляє на смітник.

Людина є істотою суспільною у тому сенсі, що на відміну від видів тварин, які залишаються незмінними у такому ж стабільному середовищі й на варіативність останнього реагують хіба що власною фізіологічною будовою у ході еволюційного часу не передаючи у спадок позарефлекторні реакції, то життя окремої людини більш ніж істотно залежить від обставин культури, яка твориться іншими людьми, ще й у тягlosti прогресу так, що охопити ті звершення у істинах навіть покорою їм з боку людини окремої не видається за можливе, особливо покладаючись на фізичні можливості особи та саме її термінове існування у житті, - проте саме творчістю окремих людей твориться й творитиметься та культура, фетишизація безособовості якої й становить ідейну спонуку концтабірної свідомості. Усі змісти усіх можливих чергових доктрин тоталітаристів не виходять за рамки пропозицій на покору людини тому молохові культури, сучасний розпорядок якого сучасні йому автори навіть не так абсолютизують у любові до розумінь його, як доктринери вправляються у абсолютизації ненависті до того, що вони не розуміють, себто оголошують злом, у наявних обставинах культури, забороняючи під страхом терору виходити кому-небудь за намальовані рамки вигаданих остаточних та буцімто вичерпних для історії своїх рішень. Якісне й просторове розширення сфери прогресу аж до поглинання його глобальною анонімністю усього, що здавалося б належить природному чи такому, що існувало до прикладання до нього людської праці, справляє враження як процес подальшого дрібнення й знецінення тої творчості людини, у звуженнях спеціалізації якої окрема людина поки що залишається із своєю свободою, - проте не лише на маргінесах чи виключеннях із логіки роботи організованих колективів окремих індивід здатен реалізуватися у своїх призначеннях чи розуміннях своїх призначень, аж свобода одинака і є тою клітиною культури, яка проростає вже до моделі культури цілих спільнот не лише крізь можливості помилятися на свій рахунок, а ще й на нагоди розв'язання недоліків у роботі чималих колективів. Вади усіх подібних з-поміж собою моделей та пропозицій на організацію усезагального тюремного розпорядку полягають не лише у ціннісній орієнтації на виключність та домінантність суспільних вимірів людини, - особливо у тому вузькому їх наборові, який самозвані учителі людства оголошують виключно рятівними на противагу вимірам людяности так само бездоказово оголошеним ними за гріховні, - аж прийоми тотального нав'язування загалові маній та обмежених у освіченості ідей хибують на приниження здатностей людей бути мікрокосмом достатності як не для цілих напрямних прогресу, так для виправлення тоталітарних маній та імітацій химерами представництва прогресу. Усі поспіль тоталітаристи відводять людині місце гвинтика у механіці такої собі фабрики, де вони продюсерами оголошують себе, а на ролі виконавців своєї волі призначають усіх людей, - проте ресурсами поступу залишаються не так переведення відкриттів вже у стани користування ними широким загалом, як та якість відкриттів й приватних пропозицій, що вона є запорукою розгортання свобод із наслідками доказового прогресу.

Конкуренцію виробників, проблеми вибору між ліпшими пропозиціями, творчість у спонуках досягнення вигод комуністи оголосили неефективною розтратою ресурсів, а то й ходою цивілізації не туди куди треба цим любителям простих рішень, які виносять праці поколінь вирок і призначають себе виконавцями вироку закінчення історії, коли силою війни та ідеологічних облуд беруться знищувати установи і структури права, власности, розподілу праці, суспільної стратифікації, фінансів, процедури демократії та ринку, коли переглядають та ревізують стандарти моральної прийнятності, коли домагаються підмінити свідомість вже на заангажовані вірування. Пройдисвіти та невігласи беруться замість громадян та людей із їхніми свободами вирішувати долю й запити людей, заганняють людиність у каторгу тої примусової неоплачуваної праці, яку привласнювачі чужого рекламують як потребу здорового тіла, накладають на під'яремних заборони на володіння чимось зверх нормованої споживчої пайки, переслідують терором тих, хто дозволяє собі думки поза вірую у догмати чи критикує паханів режиму. Ця гармонія рівности у аскетизмові, зведення людських прагнень вже до виконання контрольованих вождями наказів, досягається війною і терором.

Советський лад, як покруч від схрещування потреб науки з концтабором, є тим заощадженням московитів на свободі, яким вони заходилися робити виклик суспільствам де за роботу платять, - проте рабство у сферах інтелектуальної праці є виразніше неорганічним від галерної роботизн грубої сили.

Відкриттям аналітиків доби первісного накопичення промислового капіталу є критична до нього реакція заздрісности, з проголошенням прибутків капіталістів за надмірні, звідки доходять до висновку віднесення капіталістичних багатств не до суспільних надбань, а вже до причини тих загальносуспільних збитків, за які беруть порівняно замалу зарплату фабричних робітників, з кваліфікацією ріжниць у заробітках означених учасників суспільного виробництва вже за страдницьку експлуатацію трудящих, коли теоретизування з приводу додаткової вартості подають відкриттям механіки перекачування ресурсів від пролетарів вже до буржуазії, з відповідним віднесенням власности капіталістів вже до розряду соціальної несправедливости, а то й до оголошення приватної власности підприємливої страти суспільства за крадіжку, з подальшими пропозиціями на поновлення понівеченої справедливости вже у спосіб пограбування експлуататорів з відповідною передачею трофеїв вже на користь пролетарів, які на противагу підприємцям оголошуються провідною елітою суспільства, зводячи суспільні відносини до антагонізму вигаданих таким чином класів, а то й виставляючи класову боротьбу за смисл та перебіг історичних колізій, доводячи пропозиції передачі експропрійованих фондів у руки передового класу пролетарів вже до диктатури пролетаріату, який має право й зобов'язаний подавляти спротив експлуататорів в усякий спосіб включаючи й силу, проголошену легальним двигуном історії та прийомом досягнення гармонійних суспільних відносин, у яких, у зв'язку із зникненням буржуазії та її капіталів, зникне не лише розподіл на класи, а й національні ознаки зникнуть у пролетарській єдності трудящих усього світу, якій не заважатиме й релігійний розподіл, зникненню якому допоможе атеїзм трудящих проти попів як вже духовних експлуататорів та шахраїв, включаючи до лавини зникнення, спричиненої самозваними рятівниками людства від несправедливости, ще й ріжниць сімейних, ріжниць між містом та селом, з оголошенням аграрних господарювань за відсталі та варті їхнього переведення на індустріальну колективістську основу, з відповідним включенням приватної власности фермерів до розряду капіталістичної власности, а селян до розряду експлуаторських класів керованих диктатурою пролетарською, включаючи до лавини зникнення й державу, яка оголошується не громадською потребою, а апаратом волі експлуататорів експлуатованих, включаючи до тої руїни усіх суспільних інститутів, яка оголошується конструктивною, ще й систему права, норми моралі як такі, що охороняють непотрібні революціонерам порядки, включаючи ще й непотрібність неісторичних народів, держав, культур, яких теж необхідно жертвовно обібрати на їхні існування заради користі народів оголошених історичними, внаслідок чого уся історія людства буде розвернута у майбуття комунізму, де блага проллються на людину, яка споживатиме за потребою, а працюватиме за можливістю й таким чином повернеться до самої себе. Й усім стане добре. А оскільки трударі не відають про плани їхнього щасливого порятунку, не породжують потреб у рухові до комунізму, то той рух має вноситися бойовим загоном партійних професіоналів; а оскільки громадська думка не відає про диктатуру пролетаріату то потрібне ідеологічне виховання трудящих агітпропівською роботою із включенням до останньої й вилов лінивих, тих, які сумніваються та усіх інших ворогів народу, якого треба виховувати масованістю розстрілів; а ринкові відносини господарювань, які не породжують потреб передачі усіх суспільних фондів у монопольне розпорядження самозваних слуг народу, просто такі необхідно замінити на планові, та контрольовані цим авангардом трудящих; і ті суспільні відносини будовані на внесках до розподілу праці у суспільному виробництві, у яких компартія не стане гегемоном, також підлягають заміні; а оскільки пролетарські профсоюзи не можуть бути власниками, то потрібна номенклатура; а як за переможного соціалізму нема стимулів до праці, з причин заборони приватности та винагород за труд, то доводиться трудящих до праці примушувати.

Особливістю тоталітарного світосприйняття та інструментарієм поселення людини у в'язничну зону є таке перебільшення соціальних впливів, у якому свобода людини перетворюється на абищицю, а то й на ворога імперативів окультурення, - аж протипагою подібній однобічності, примітивізації реальності та помилковості є повноцінна участь окремої людини та окремих її натхнень праці саме у продукуванні культури. Критика соціальних устроїв неволі, а чи захист прав і свобод насельників тих устроїв не зводиться до пошуків функціональних переваг соціуму перед особою чи то навпаки, - бо і передання набутоків культури вже до індивіда з метою засвоєння ним досвіду поколінь, і можливості зворотного збагачення суспільства відкриттями праці живої людини є умовами та результатами прогресу попри нетотожність цих взаємозбагачень, не кажучи вже про те, що означені інформаційні чи уречевлені взаємообміни можуть бути ще й джерелом нещастя та збитків, - аж неприйнятність видів тоталітаризму полягає у тому, що тоталітаристи лише маскуються під представництва цінностей загалу, ховаючи під ними суб'єктивістські й не підтвержені на загал ті вигадки, які нерідко заскалюють не лише у неосвіченість чи протиправність, а просто таки у конструкції шизоїдні. Тоталітаризмом є не так торжество соціалізації супроти розумінь людьми доладности того над собою насильства, як тоталітаризмом є облудне видавання маніакальних бачень асоціальних однаків вже за обов'язок виконання суспільним загалом тих маній; тоталітаризмом радше є шкідливе для поступу перероблення суб'єктивістських ілюзій недостатньо соціалізованих шахраїв вже на борг квазі окультурення з боку широкого загалу; вади тотальних зон не у тому, що там воюють супроти усяких витикань людини із моноліту табуна, а у тому, що там захищають безумства вождів вже супроти суспільних свобод. Тоталітаризм піддають лікуванню прийомами хірургічними не тим, що знецінюють цінности соціалізації протиставленням цьому безособовому фетишу вже свобод людини, а проведенням розрізів між вростанням нариву безвідповідального суб'єктивізму та, з іншої сторони розрізу, тілом колективних випробовувань усього прогресивного.

Оскільки нашим природними обставинами життя стала культура як дім прогресу, то відкрите засвоєння закинутою до життя людиною досвіду поколінь ще й на вершинах прогресу саме й становить щастя соціалізації, коли не треба самотужки відтворювати історію у її дотичности до гараздів людини, - проте ошасливлення соціуму поверненням здобутої від нього енергетики вже з прибутковими надмірами від працьовитости особи відбудеться тоді, як свою власну свободу людина ще й пропустить через фільтр критичного ставлення до соціалізації, розділивши її доказовість у контекстах прогресу вже із своєю суверенною у прогресі участю. Віру у те, що серед наростаючої масованости спеціалізацій культури людина з її обмеженістю не лише у талантах, а й у часі фізичного життя губиться та мілішає у потенціях – годить визнавати вірою ідеологічною. Тим не менше, особа є наближеною до царини помилкового не більше від віддалености суспільного загалу від гарантій життєдайного. Прогрес завдячує готовності дитини засвоїти без опору досвід поколінь, а регресові ми зобов'язані через відсутність опору стосовно імітацій та облуд соціалізації.

Задля того любителі занадто простих та далеких від потреб конкретних людей універсальних рішень протиставляють останні як істину вже супроти партикулярних свобод як буцімто помилкових, аби тим приховати невідповідність означених пропозицій примітивізму стосовно загальних місць власне культури, облудно видати свої химери асоціальні вже за представництва колективного розуму, відшкодувати примітивні догмати вже на розмір їхньої обов'язкової уживаности. Так у совєцькій ідеології культивується заперечення приватної підприємливости не лише для того, аби розжитися із експропріації майновитих, а й усяка свобода відхилення від генеральної лінії терзається з причин доктринальних, свободою лякають, суспільні проблеми видають за наслідок свобод, людину виставляють ворогом собі, й з тих же причин усі види знеособлення та розчинення у колективному, жертви заради віровчення та його вождя пропагандисти видають за вид святого, месіанський борг, гідний приклад наслідування.

І російська соціал-демократична ідеологія робітничого класу, і німецьке робітниче націонал-соціалістичне вчення є утопічним сурогатом для подолання кризи тих своїх імперій, які не стали переможцями у великій війні, яким знадобився радикалізм концентрації зусиль для реваншу на втримання та розширення своєї імперії. Московські плани розчистити для себе простір, звільнивши його від половини зайвих соціальних класів, німецькі зусилля розширення простору знищенням шкідливих етнічних рас – правила своєрідними милиціями виправдання на апетити обох націоналістичних загартників. Співробітництво обох режимів обмежалося маловиразними намаганнями натравити один одного проти Антанти, щоб опісля виснаження супротивника нанести йому смертельний удар, - проте закінчилося зіткненням обох претендентів на світове панування. Німці, у яких забракло фізичних ресурсів та кебети воювати проти світу програли воювання, але виграли мир, оскільки миром вважається усунення бандитського режиму. У советів перемогла зона, яка розпочала дрейф від московського патріотизму прикритого комунізмом вже до шовінізму не прикритого.

Нацисти надають виду науки утопіям кривної спорідненості якихось арійців у боротьбі проти вигаданих ними недолудей, а наукові комуністи борються проти надуманих класових експлуататорів засобами інтернаціоналу не згіршого пролетаріату. Обидва режими виступають проти дегенеративної Європи. Небезпека ж від фікцій полягає у затруєнні ними плоті суспільного життя, коли бандити обсядають держапарат, віровченням замінюють право, централізмом милітаризують виробництво, насиллям виховують вже не громадян, а солдатів фюрера. Ненависть до усього ще не підбитого включається до апетитів імперії. Ніщо не повинно мати суті у зоні, а усе поза зоною має бути по суті перетворене на ніщо, бо зона має тотально усе поглинути, щоб воно там мало щастя бути поглинутим. Виключним шансом виживання зона залишає не просто лояльність до неї, а самовіддану любов за самопожертви заради смислів віровчення вичерпно представленого клікою номенклатурних вождів на чолі із черговим каудильйо, сином неба, другом фізкультурників. Запорукою єднання усіх у військовий табір є війна проти ворога сконструйованого для війни проти нього.

Гуртові начала спільної добротності зростають лише із зростанням суспільних благ у ході підвищення виробництва внаслідок розвитку продуктивності праці у контекстах організації тих гуртових начал соціальності, коли громадяни обмінюються набутками свого приватного бізнесу, улаштовують на загальну вигоду перерозподіл вже товарного надлишку. Запити на соціалізацію, на установи суспільного життя, на діалоги громадських порозумінь забезпечуються, вже як законний плід, забезпечуються надміром тих багатств людей працюючих, які не полюють на ближніх, а багатіють від співпраці з останніми на загальну користь. Тоді як тоталітарні режими, які виставляють себе легітимними представниками гуртового соціального організму, виставляючи своїх опонентів як носіїв приватного і тому неприйняттого меркантильного, егоїстичного, націленого на тлінні цінності підприємництва, носіїв якого треба знецінити та вирвати як бур'ян аби надати цінність їхньому майну присвоєному очільникам означеного грабіжницького режиму, - то ці імітатори соціалізації лише у режимі тюрми гуртують жертв, які вижили після дерибану. Конструктивна вада тих режимів торжествуючого конфіскації, які беззаконно претендують на представництво собою законів соціалізації та організацію суспільних порозумінь, у тому полягає, що режими одержавленого бандитизму беруться оцасливлювати людність на рівнях його злиденності, коли на матеріалі бідаків та кризи засобами обмеженими на багатство смислів та права беруться впорядковувати нестатки, аби перетасовуванням останніх настало чудо процвітання, коли облудники утопіями вигадують приваби остаточних законів Божого провидіння, Світлого майбуття, святоруського миру та тих інших химерних культів, які у їхньому втіленні потребують від людей далеко не символічних жертв. Режим тюрми стає затребуваним, коли навіть він видається виходом із порівняно трагічніших конфліктів війни викликані ним же. Гармонія у прайді м'ясоїдів задається кров'ю їхньої здобичі. Тоталітаризм це домагання збудувати соціальний організм із військового табору підготовки та учинення нападу на тих, кого намічено викреслити із участі у соціальному організмі.

Для того, щоб грабунок чужих ресурсів й паразитування на не власній енергетиці тривало хоч якийсь потрібний грабіжникам час, себто хижацтво сприймалося видом такої собі норми що задовольняє навіть жертв хижацтва, - то хижаки із числа людей зобов'язані відшкодовувати жертвам із числа поневолених хоча б якусь частку із здобичі віднятої від поневолених. В'язнів, які під примусом гарують не на цілі власного бізнесу, треба годувати. Неодмінною прикметою усіх тоталітарних режимів є завдання широкої, високої, глибокої соціальної опіки насельників зони ошасливлення. Багатоманітна філантропія є любими клопотом усіляко різнобарвних режимів обдирання ближніх. Нездатність організаторів тюрми замінити громадян у цілях прожиття громадянами свого власного приватного особистісного життя й стає причиною падіння усіх тоталітарних режимів.

Мінімальні, нижче яких не можна опускатися, завдання, що їх ставлять собі грабіжники, в тому числі й ті визискувачі чужої праці, які примушують працювати на свою користь безправних полоняників, є забезпечення рабовласників харчами у мірі достатній для виживання грабіжників, а максимально необхідними для операції подібного здобичництва є витрати на забезпечення харчами самих рабів, які зрештою споживають ресурсів більше, ніж віддають на каторзі, а ще й загрожують поневолювачам карною відплатою, - тож ефективність устрою загальної режимної тюрми як виду соціальної організованості, коли паразити над ближніми сподіваються зробити подібне заняття нормою для ближніх, тож ефективність тоталітаризму тяжіє не лише до нульових значінь, а й є карколомною для фізичного здоров'я означених грабіжників. Модель рабовласництва, що її відтворюють у московському царстві переможного комунізму, поступається у своїй прогресивності навіть тим часам нецивілізованого підприємництва, коли вівці поїдали людей, коли покинуті напризволяще під відповідальність свободи свого бродяжництва громадяни полишалися не лише кайданів, а й панської опіки.

Ті будівники комунізму, які в умовах звільненої від експлуатації праці та перемогах натхнення соціалістичним змаганням змушені гарувати у обнесених колючим дротом та автоматниками малих зонах під загрозою невидачі пайки на усю бригаду на разі невиконання нею планового завдання, або ті советські трудящі, які у тих же загрозах своєму фізичному існуванню пріють вже у великій зоні Країни рад в умовах неможливості втекти звідти в умовах заборони можливостей приватного підприємництва, - є не так жертвою режиму приватизаторів від большевизму, як у якості ресурсної бази режиму, є його утримувачами, оскільки режим визиску існує на свою користь на маржі максимумів безоплатної праці рабської та мінімальної пайкової віддачі на користь знедолених у подібній афері. Ніхто не є у боргу перед в'язнями, окрім їхньої ж згоди на подібну для них пропозицію. Усі функції соціального організму, включаючи до таких навіть випадки узурпації бюрократичної влади бандитами та улаштування тюрми для усього суспільства, належать компетенції відповідальності самого суспільства.

Кожна й усякий новонароджений і новонароджена неодмінно будуть соціалізовані й за ознакою людяності вони успадкують способи поведінки та мислення свого роду та національної культури, - проте людина тоді має щасливу долю, коли, як носій свободи, під мірки свободи й особистісної відповідальності верифікує соціальні загали. Й хоч не лише окрема особистість, а й спільноти у певний період свого існування можуть стати на шляхи зла, - проте і природна еволюція, і культурний поступ мають один спільний вектор. Не лише дія суспільних інститутів є націленою на ту соціалізацію громадянина, що має стримувати й вгамовувати хижі інстинкти одинаків, - аж і окремих чоловік, згідно своїх розумінь свободи, здатен висувати цілому суспільству критерії добродетельності. Більше того, зло та злочини представляються та існують передовсім саме у своїй соціальній іпостасі. Бо від природи кожен окремих чоловік чи жінка радше є носіями того, що іменують людяністю та добром. Бо якщо вже й доводиться звинувачувати когось у спричиненні ним зла, то ліпше зло шукати у недоліках соціалізації, аніж у перевагах натури людини. Навіть злодії перестають бути схожими на себе тоді, коли зачинають щиро говорити від свого імені, а не від потреб банди.

До тюремної неволі та страждань потрапляють вірою у обдарування тими величними пропозиціями, які учинять розправу над усіма проблемами, коли ідеологія та її вожді візьмуть на себе відповідальність за долю людини залишивши людині без ризиків лежачи насолоджуватися дарунками гарантованої пайки. Надмір соціальних гарантій суперечливо до цілей любителів колективних цінностей породжує безвідповідальність та хижі ухили серед насельників нездоланого регламенту. Значущі устрої розтоптують ту людську свободу, у якій людина ладна ризикнути власним життям аби лиш укласти значуще.

Призначенням як харчового давольствія каторжанам, так і патерналістського побивання партії про задоволення насущних потреб трудящих вірних справі партії, які самовідданим трудом міцнять обороноздатність любимого лагерьа дружби народів задля відсічі агресивним зазіханням зі сторони загниваючого забугра капіталістичної експлуатації, у ім'я побудови справедливого суспільства світової республіки російської, - є викликання вдячності за ту пайку, яка є лиш шматком від шкури з суцільно оббілованої вождями праці контингенту вірних. Усяка розлога тиранія самообраних душпастирів тримається на енергетиці не лишень на насильно віднятих, а й добровільних зданих туди та делегованих зеками ресурсів, включаючи й ресурс гідності, тям, свобод. Порівняно із проблемами викликаними чинністю права, то зона має переваги звільнення, для утримуваних у її тяжіннях, від відповідальності, включно із обов'язковими для зони безчинствами.

Закони, в тому числі соціо-економічні, відкриті, створені, перевірені досвідом, - тому то й торують напрямні прогресу й належать затребуваним істинам, бо закони належать об'єктивності, а не фікціям. Умовам загального суспільного блага протипоказано на пряму залежати від коливань моди та тих маніпуляцій із буденною громадською думкою, участь у якій почасти ініціюється відкритими шарлатанами чи прикритими зловмисниками. Соціальні норми мають свою інерцію не залежну від опінії і, тим більше, від сектантських ідеологій. Проте за усіх обставин відповідальні державці зобов'язані корегувати свою управлінську політику саме під запити активних громадян. Неприпустимо затівати громадянську війну від імені та візій офіціозу посадових державців. Змовники які тероризують народ є злочинцями.

Істина та наукове дослідництво це лише станція на шляху до нових відкрить у зверненнях прогресу. Задля успіху перероблення ситуації вже у плани й заміри видозмін потрібне достеменне знання ситуації, бо на разі помилкових знань та неадекватних дій станеться на доданок до фіаско ще й аварія. Досконалі знання про дійсний стан справ й доступні технології перспективних змін – регулюють останні та стають завадою для тих казкових планів які вже зовсім не відповідають можливостям речей та станам психічного здоров'я винахідника змін. Й так само як наукові істини збагачують працю людей та її продукцію, то й соціалізація особистоти із входження у сув'язі та діалоги у суцільній культурі є її употужненням навзаєм. Й подібно до того як наукові істини є лише окремим продуктом у морі незнань та хибних припущень, то й у соціальну адекватність повсякчас б'ють хвилі божевільних сект. Й аналогічно до того як загальноприйнятість домінуючої точки зору на предметну ситуацію може бути глухим кутом для вектору дослідництва, то й віра у специфічні світоглядні вартости не гарантовано можна віднести до досконалої соціалізації означених прибічників містичного, безпредметного, фіктивного віровчення. Соціалізація людей у якій внутрішньогрупова приязнь орденського типу базується на такій же ненависті до людей та соціуму що залишилися поза фортечними мурами секти – має бути визнана не лише дефектною, але й асоціальною. Імітація гуртової любові сектантів радше за усе закаптурює факт їхньої ненависті до усіх інших та не таких як треба із числа суцільних людей вже як до ворогів вартих знищення чи обернення на неофітів означеної секти. Гуртування вірних окремим ідеалам могло б бути гойною панацеєю проти чуття самотності людини у натовпі байдужих, сектантська самовідданість могла б бути варіантом употужнення одинака у лавах згуртованих обітницями ідеологічного чуда, ізоляціонізм химерного угруповання, аж до готовності віддати життя вже на користь утопічним візіям, може бути різновидом соціалізації, але - ж соціалізації хижацької. Любов має бути проблемною як і наукова істина.

Життєві успіхи чоловіка у самореалізації власних талантів та творчих покликань у царині соціальної вимірюють просуванням по сходинкам визнання суспільних служінь. Щоб бути доказовою, то елітарність має бути віддякою за особистісні внески новаторські, а не лише зумовлюватися функціями посадових чинів. Бо й підкорення канцелярських посад виключній логіці бюрократії несе ризики розбіжностей та протиставлення вже громадянським правам та на загал інтересам загалу. Добробут членства забезпечується кар'єрною відкритістю у рамках суцього устрою, успіх якого підсумовує відсутність штучних завад для реалізації підприємливості. Суспільним здоров'ям можна вважати синергійну доладність між місцем та працездатністю його обивателів. Тоді як спільноти, у яких нобілітет є фіктивним, себто таким що боронить свої домінування методами насильства та штучних забобонів, - то такі спільноти стають вагітними на революцію соціальних переворотів, коли аристократію роблять вже колишньою, а то й не живою. Бувають ситуації коли кар'єрних зростань намагаються добитися не лише заслужені аборигени соціальних підвалів, а й на ролі істеблішменту претендують шахраї під прикриттям оволодіння якимись такими небаченими чаклунськими цінностями, доказовість яких не виходить за рамки вірувань у чудеса. Сприятливим обставини витіснення еліти вже псевдоелітою є вигадки останньої як на залякування публіки, так і на спокушання аудиторії неіснуючими фобіями та обітницями щастя. Тож зміна навзаєм місцеположень між босотою та сметанкою, коли соціальні напруження від несправедливого розподілу благ, чи рахуби трактованої за неправильну, руйнують посиленнями на ревізію парадигм ціннісних світобачень, - може інколи почасти подекуди статися ще й як достатньо беззаконний акт. В усякому випадку та за усіх умов, розвиненою вважатиметься суспільнота організація якої відкриває кар'єрні оптимуми для максимумів того членства, яке на це заслуговує своїми здобутками. Злочин це те що умудряється проштовхнутися у вузьку шпарину відмінностей між елітарністю та кар'єризмом.

Зона стає історичним фактом притягуючи до себе вірних не лише тоді як контекстуальна містика очищується від її стримувань здоровоглуздя, чи коли руїна розв'язується із обов'язковістю соціальних порядкувань, або ж як на війні смерть просто вибиває командний склад, відколи право порожніє на розмір краденого, а істини косять помилки лжі загравань із симуляцією, - аж втома від старорежимної вклякlosti у званнях та чинах мало не по-експоненті набирає рекрутів у боротьбі за Новий порядок ще й тому, позаяк революція відкриває трафунки вакансій. На каток ревізування чужих маєностей передовсім застрибають запроданці готові прислужитися не обов'язком перед правдами, а задля гарантованої кар'єри послуху зверхникам довільно якого ступеня притомности. Бандитська кар'єра не обов'язково поступається труднощам сплатити за проблеми. Режимові віддаються самовіддано з мотиву різниці ще більшої віддачі на користь паразитуючого на ньому зрадника своєї особистісної відповідальности. Так доста було більшовиками виставити експропріацію вже за святий борг звільнення від експлуатації, - то не стало кадрових нестач у реквізичійних загонах чи на посадах місцевих гауляйтерів, щоправда усе поцуплене голодні самі згодом віднесли до торгсінів, а нажите буржуїнами добро якимось фасоном опинилося у розпорядженні портфельної ієрархії кращих повпредів гегемону.

Усяка людина й група прагнуть та домагаються тих успіхів, які на часі їх життя виглядають як успіхи кар'єрні. Сповідування обов'язкових догматів та традиційних змістів абсолютистського віровчення відкриває службові зростання для останньої знизу у її бездіяльности одиниці за умов ретельности виконання нею приписів віровчення у визначених рамках зони, - зрозуміло тоді, коли вищих службовців з їхніх посад усуне фізична смерть. А водночас, саме ця неможливість творчости забороненої поза лімітами можливостей зони одномірности і є завадою для кар'єрних зростань людей свободи. За тоталітаризму неможливо досягти будь-чого відмінного від незмінного у ньому, що дає особливостям життя вірних нульові зростання й знецінює смисли існування; тоді як вірність служіння безперспективному утопізмові відкриває перспективу чиновного кар'єризму.

Тюремні режими породжуються не природним чином заробітку через власну працю, а – заробітком неприродним для людей, а саме неправочинним, переважно грабуючи чужі набутки; насилля над свободами вилонює не із інтелектуальних ладів, а – саме із недоладних та порочних. Вчинки обумовлені не лише осмисленістю необхідного, як ще й тими психічними аберациями, які не лише не керуються доцільністю, а перебувають під впливом химерних вартостей. Ворохобню, з виправданням її посиленнями на чергові абсолютні істини, улаштовують під впливом самої лиш нудьги, а не тільки від свідомих бажань нероб прорватися до посідань еліти. Не може бути таких посиленнь на голод і спрагу, на комфорт побутовий, на охоту мати більше від заслуженого, які б виправдовували віднімання від ближніх їхніх прав, майна, життя. Проте заради та у імперативах ефемерної слави ідуть на винищення мільйонів. Ба й більше, саме масштабність злочинів, дурнуваті манії, ексцеси аномальні і є магнітом притягнення популярності.

Після того як вітер поступу рознесе прахом навіть успадковані нащадками реальні здобутки трудів, то від останніх залишається хіба що історична за них пам'ять. Тож не спроможні на предметні внески до культури зразу беруться за часовий вимір попелу, іменованій славою, - тим завзятіше, бо розрізнення геростратів від генів є для розголошування питань вже другорядним.

Претенденти на володіння самою лиш інформаційною реальністю вигулькують саме з нізвідки, із порожнини так і не зроблених ними корисних звершень, представляють собою не лише не відзначене нічим ніщо, як скорше – інспірують зло, з причини приступности, а то й самочинности ентропії порівняно із проблемами відповідности запитам поступу. Найбільш наближеним до вічнодвигуна невичерпного ресурсу зла виглядає його здавалося б полярна протилежність. Слава адвокатів диявола пнеться із перегнутою розхожою буденщини. Святости, як гарантій від критики на свій бік, та чудес потребують саме суб'єктні нікчеми, бо їм не вдається освоїти закономірности та логіку природи речей. Надшвидким ліфтом кар'єрного порятунку від ницости, найрадикальнішою компенсацією страждань, найціннішою винагородою за глибини падіння та мучеництва представляються навіть не трофеями від користолюбства на разі бандитського фарту, а - культом шанування зі сторони вірних, базованим на самодостатності шанування, а не на якихось доказових причинах вдячности за зроблене. Вбивають себе чи інших, гвалтують, нищать, не зупиняються перед будь-якими остоорогами, вдаються до аби-яких аварій не лише тому, що таким чином вдається захопити більше аніж від відсутньої працездатности на відтинку добродійств, а тому злочину надають вид навіть одержавленого заходу, бо це не має жодних причин, бо тоталітаризм не може бути виправданий навіть глупством чи патологічними його причинами, хіба що – сподіванням прославитися. Для зони та її творців матеріальні прибутки від грабежу та насильств є лише побіжною оказією, бо причини вбивати і нівечити можуть бути дійсно обумовленими самою лиш шокуючою за них історичною згадкою.

Якісь особливі переваги тих фахових лицедіїв, які переконливо вживаються у роль, є сумнівними, чи то не підлягають доказовим вимірам порівняно із притаманною усім поспіль людям здатністю не лише ігнорувати свої інстинкти, як ще й переробляти свою поведінку та стилі життя під будь-які штучні ідеали та ментальні образи породжені самими лиш психічними вольовими уявленнями. Більш того, складнощі виходу геть із перебраних на себе ролей та функцій виконання обов'язків у жорстких соціо-культурних відносинах свого угруповання, аж до принесення у жертву тим сценаріям вже інстинктивних потреб людської особистости до життя та свободи, – становить загрозу не лише для належности людини до виду живих істот, як відсутність різниць між роллю особи та власне особою є ще й не останньою загрозою здоров'ю загальної культури. Навіть за умов фанатичного виконання героїчних чинів людина має їх корегувати звертанням до своїх даних від природи інстинктів, - бо воля до свободи та розвитку, в усякому разі, не повинна суперечити людяности та повазі до збереження усіх проявів життя. Вожді, які оголошують себе синами Божими, пророками утопій, які часткою себе самих щиро вважають свою партію – є небезпечними для оточення.

В'язнична зона для зеків побутує на виконавській стороні людської поведінки, тоді як для тюремного начальства зону будують на стороні глупства, - і лише на відтинку доказової творчості не вдається їй не щаститиме звести замкнену на собі тоталітарну зону. Тоталітаризм втрапляє у згубу там, де починаються проблеми й пропадає ясність мети у завершенні історії, де усевиришальною стає особиста відповідальність за участь у правдах та законному, де розбудовують, а не спрощують інститути соціального прогресу та людяности. Тоталітаризм там, де споживають вказівки тих, хто призначив себе у авторитети, де для блага самозваних вождів жертовно визискуються працею, де насельники зони моляться на визискувачів та не обговорюють критично манії начальників, де у шокові від помпезности облуди, що їй видають за справжні та рятівні цінності, лише рабськи наслідують ті хибні взірці та повторюють чуже, де лише пристосовуються жертовно урізуючи свою ідентичність, де за сприяння невігластва, переляку, ліні до підприємництва правлять бал шахраї, а не істини, де без поради із власними свободами та особистісним сумлінням усі рівняючись на усіх манівцями сплячого розуму під конвоєм абсурду бредуть стадом не туди, де дисциплінарність добирається навіть до переконань віри та підсвідомости, коли люди не поважають свою гідність та самих себе.

У межах відповідальности за збереження традицій культури творчість має виконавські схильности лиш у чуттях свободи та служіннях розвоєм. Виконання регламентів узгоджених із запитами на доказові для життя суспільні відносини є необхідним не менш, ніж невиконання тих бездоказових вигадок, які лиш прикриваються прапором творчих свобод. Виконавство залишається у межах людяности тоді, як служить закономірному та науково доведеному, а не самим лиш маренням про настання обіцянок від чудес. Любителі спрощених рішень стають наполегливими у тій агресивности, у якій вони симулюють необхідність у залежности від тих фікцій, у яких симулюють величність. Натхнення на революційні пертурбації усіх суспільних діалогів згідно суб'єктивних забобонів екстремістів тримаються й обумовлюються представленнями тоталітаристів про самих себе лиш як рабських виконавців жорстких приписів усерятівного вчення, на якому й лежить відповідальність. У претензіях на величність остаточних відповідей, на заскалювання у регуляцію навіть неймовірним, на універсальну наказовість – тоталітарні режими залишають усім лиш виконавські щодо власних розпоряджень ролі та призначення. Тоталітаризм відмінний апологією пасивности, гидуванням творчої переробки історії. Досконалим членом зонорежиму є самовідданий служака солдат, готовий жертовно віддати життя та гідність заради дисциплінарного виконання наказу начальника. Тоталітаризмом є нетерпимість до свободи, відштовхування геть усього непередбачуваного, ворожість щодо усього невідконтрольного. Сповідування регламентів, розпорядків зони, планових наказів оформлених як колективні рішення, як рок предустановленого, як фатум долі представлений догматизованими заповітами сакралізованих і тому перебуваючих поза критикою вождів, – знаходить свій вияв у винищенні режимом усякого підприємливого індивідуалізму. У кошару тоталітаризму збиваються ті, яким зручно їсти один одного у сподіваннях померти пізніше у радощах збиткування над померлими раніше, а не йти у плавання вільного підприємництва, які офірують власну свободу вже на користь слугування чужій волі, які на пайку зняту з плодів їхнього ж гарантованого визиску на користь вождів міняють свої ризики помилитися у праці на себе. Універсальність однопорядкових виконань нарядів на робочу зміну починається там, де марширують маси в уніформі; розчинення колективізмів розвивається там, де полюють зграєю, де кожен у втечі від відповідальности перекладає її із себе вже на іншого, зайнятого тим самим. Обмеження життєвих призначень лишень виконавською відповідальністю, а не ризиками ініціатив, лише у рамках рабства, а не у дійсности, знімає критерії гідности чи правозаконности обов'язків; ритуали по втіленню казки можуть останній лише у видимості, а не за фактом, надати вигляду суцього поза казкою; підкорення волі начальників учиняється задля надання їм ваги доведеної та незворотної об'єктивности.

Тоталітарні доктрини усіх приваблюють зняттям усіх життєвих необхідностей як нещастя, обіцяють смерть, або винищення усіх проблем із заміною реалій вже на чудеса, замінюють інструментарій пізнань та освоєнь світу у істинах вже на молитовні впливи на вигадані доктринальні чинники ошчасливлення усіх та усього, - аж оскільки жадних наслідків від звертання до позаісторичних та потойбічних конструкцій не настає, окрім практики інтелектуальних молитов та тих культових дійств, що ними прихильники чудес беруться підміняти бездіяльність суцїх лиш у химерній ідеології законів, то руйнівна щодо культури участь у ній віруючих у ймовірність неймовірного доповнюється лише дисциплінарними обов'язками культової регламентації життєвих доль adeptів доктрини на святість якої ці вже колишні люди виміняли свою відповідальність перед об'єктивними проблемами.

Оскільки досягненням щастя та усіляких вищих стандартів любителі чудес вважають знищення порядків суцїої культури разом із культурою, то бездіяльність та безплідність вигаданих соціальних зв'язків на місцї знищених чудотворцї змушені підміняти простою дисциплінарною залежністю, аби витворений ними соціум хоча б імітував якусь життєву достатність. Коли революційно відмінюють моральні, естетичні, конфесійні, раціональні, правові, гуманістичні, фінансово-економічні, науково-технологічні залежності у суспільстві, тоді заміна їх на ті вигадані ідеали, які не підтверджені здоровим функціонуванням повищеозначених залежностей, - постає як вид дисциплінарної обов'язковості, що зависає у повітрі й не має гарантій виконання окрім самих обов'язків дисциплінарності. Спільнота спорожніла на реальні зв'язки стає zagrożеною через підміну тих реальних цінностей на химери та непродуктивні культові дійства, коли виконання останніх не лише вичерпує собою дозволєну соціальну практику, а й є забороною на усяке відмінне від регламентованого ритуалізму дослідництво. Невільництво тоталітарних режимів й полягає у тому, що усі насельники зони, а, особливо, керівництво зони, є заручниками виконання приписів ідеології, яка у підміні нею проблем від людських свобод, останнім не залишає життєвого місця. За тоталітарного царства усі його організації мають вид військової ієрахічності, аби замість гідної свободи людської особи було лиш членство особового складу, що вже не має сумлїнь у доцільності перетворення себе на жертву через плановий наказ напасти на іншу жертву режиму. Заміна у тоталітарних системах відкинутих реалій культури як проблем гідних відкидання вже на ті дисциплінарні сув'язі, які імітують відкинуте, суперечливо призводить до перетворення дисциплінарних регламентів зони тоталітаризму на не химерну неволю, що дасть фору тій картині несвободи, якою тоталітаристи обзивають реалії та проблеми дійсного соціокультурного життя. Покора старшому начальнику, на патерналістську відповідальність якого упокорений дисципліною передає свою свободу, а то й життя та гідність, є незрівнянно страшнішою за власну безпосередню відповідальність у зустрічі з дійсними проблемами чи zagrożами. Бо зустріч із проблемами і є винагородою за вірність власній свободі.

Першим обов'язком, який для себе визначають самозвані рятівники людства від вигаданих ними грїхів, полягає у потуранні власній зажерливості до усевладних панувань, аж у чому полягає останній борг слуг народу, - то питання залишається відкритим.

Перестає бути зоною та ідеологія і той режим, де у якійсь мірі починають проявлятися творчі сили конкретної особистості. За тоталітарну ідеологію править та, де її сповідника максимально перетворюють на раба чинних згідно догматики чудес як невідворотних і обов'язкових, у жорсткості яких людині не треба, не можна, протипоказано проявляти якусь ініціативність, а щастям визнається покора силам Божим, святим, рятівним, представлених поставленими начальниками, чю волю залишається лише ретельно виконувати. Тоталітаризм не лише виправдовує неробство людини нетворчої, а й ту пасивність утврдує як вищу чесноту. Сенси та призначення абсолютистських доктрин зводять людину та її життя до покори, - тоді як людина призначена свободі. Коли у сфері науки знання об'єктивного націлене на використання людиною пізнаних істин заради втілення свобод, то у сфері вправ з містикю людину роблять об'єктом свавілля з боку безликих сил паразитарної неволі. Зона це облудне видавання покори за ідеал ошчасливлення.

Оскільки у ідеології яка добралася до кінця часів, як то вважають її послідовники, усе стало відомим, визначеним, підвладним волі означених дресирувальників чуда, - то для усіх ошчасливлених приписами залишається лише виконавство. Звільнення можливостей розвитку вже від проблем, підміна свободи вже жорсткістю порядку, розкріпачення усіх законів від їхніх існувань з відповідною заміною спростованого вже на віру у чинність догматів святого віровчення, очищення від усіх ворожих класів та рас, ліквідація єретиків всередині вчення з відповідним виробленням соборної ортодоксальності догматів незмінних, придушення повсталих народів та невдоволених із заміною їх вже на вірних служилих, - жодним чином не залишає ніяк нікому нічого окрім як тільки жертовну самовідданість у ретельному виконанні нарядів від начальства на підневільну роботу, або ж – необхідности хіба що символічних ритуалів з приводу роботи.

У країнах із традиціями свободи, - там де хліб виробляли не лише своєю працею, як ще й повнотою самостійництва не передовіряючи відповідальність за свою долю на конто сторонніх та чужинських чинників, - то там як не сама маса народна повставала проти поневолювачів-грабіжників, так феодали захищалися від прибуд-паразитів. Ідеалом вільних спільнот є воля, а недолею – поневолення. Так орієнтиром козаччини є вольная воля. У правових країнах тенденції до диктатури зі сторони політичної влади ведуть до її делегітимізації. Тоді як манерою поведінки стада, чи отари племен яку турботливо випасають собі на убій кочовики, є покладання на волю пастухів. Століття кріпосництва та вигід участі мас у експансіоністському ширенні московського ординства, із відповідним розподілом здобичі від обсаджених поселенцями народів, - набули рис ціннісних особливостей московської ментальности. Успіх комуно-большовицької реакції на розвиток капіталізму у імперії був забезпечений необхідністю ліквідації тих загроз від вільного ринку, від підприємництва, від демократії, від тих спричинених капіталізмом правових свобод, які вели до розкріпачення населення та народів імперії. Большевицький переворот здобув підтримку не так завдяки буржуазно-демократичним рухам яким заважала самодержавна бюрократія з її феодальним централізмом управлінським, як тому царизм не витримав претензій до нього, бо монархічний абсолютизм не справлявся із викликами індустріалізації та соціальної модернізації; большевизм тому став закономірним етапом московського царства й отримав вже масову підтримку не так тому що учорашні кріпаки прагнули остаточно звільнитися від пережитків рабства, як тому селянська маса мала претензії до учорашніх народовласників, бо лишилися звичної опіки зі сторони феодалів звинувачених селянами саме за скидання із себе патерналізму щодо селян; большевизм був підтриманий тими колами та ідеологами імперії, які зрозуміли його призначення як іпостасі імперії у недопущенні розпаду імперії, у боротьбі проти антиімперських рухів народів, бо імперотворчі маси оцінили інтернаціональний комунізм та антикапіталізм як вдосконалення експансії історичної Московії. Большевицькі бійці проти капіталізму московського та світового тому щасливо експропріювали від громадян та народів імперії майно, права, заробіток, бо у обмін окрадена людність тотального лагерь отримала батьківську турботу забезпечення пайками зі сторони любимой народом номенклатури яка любить народ за рахунок народу. Легітимність большевиків була забезпечена тим, що вони не надто напружуючись у рівняннях на комунізм загладилися під лекала московського кріпосництва.

Подібний же московський бунт безпощадний, - не зрозумілий для прибічників свобод, але зрозумілий як необхідність для череди під орудою пастирів, - не може не очікувати тих спадкоємців большевизму, які обіцяли народним масам кріпаків ефективність утримання кріпаків на разі чергового переходу до капіталістичного підприємництва, а замість того, подібно до капіталістів доби самодержавної, покинули московську людність напризволяще й стали служити не народу, а мамоні, коштом народним. Правова демократія у Московії є інтересом однаків, які хибують у ймовірностях суміщення свобод та поневолення народів у імперії, яка зведена саме на поневоленні людей і народів. Революції у Московії можливі не на розвиток свободи, а на протилежне заняття нудьги за бичом.

Зрозуміло, що хибують ті, які дерзновенно зводять призначення людської творчості лиш до обслуговування природних потреб людського виду у харчах та температурно комфортному для виживання середовищі, бо люди не лише є видом еволюції фауни, а від самих початків людяности є продуктами та продуцентами культури, постійно та щораз виразніше відтісняючи забезпечення своїх потреб належності до живих істот вже на край фактуальности свого життя у культурі. Частка зусиль на підтримання біологічних стандартів існування скорочується у вимірові загальної працьовитості чоловіка. Й хоча ми до даних якоюсь буцімто природою невідчужуваних натуральних дарів беремося відносити право на здоров'я, на свободу, на гідність, на щастя, а до буцімто до споконвічних лих числимо загрози смерті, надмірів примусової праці, принижень морального гатунку та злидарювання, - проте варіативні прив'язки якогось набору запитів окультуреного життя людей до запитів нашої біологічної природи є безпідставним обґрунтуванням наших саме наших домінуючих потреб цивілізаційних, які залишають закономірности позараціональної та стихійної еволюції власне за бортом того, що числять за основні набутки людяности. Даремно сподіватися, що прагматизм орієнтований на забезпечення нашого фізичного здоров'я може слугувати виключним критерієм та чинником людської творчості орієнтованої на власне продуктивність у царині прогресу культури. Більше того, у популярних ідеологіях людські страждання та недоліки прив'язують до характеристик мирського життя, перстом осудження тицькають у тваринну природу людської істоти, закликають останню зробити залежною від користей та цілей високих ідеалів процвітання у культурі. Передові гіпотези, а то й передбачення є вельми практичною справою. А звички виживати в умовах незнань та хибного світогляду піддають осудженню. В усіх містичних ідеологіях глорифікують мучеництво, співають осанну фізичній смерті, що вона насичує утопії вірою у їх життєвість. Й хоча у цінности практичного включають продукцію людської праці та творчості, проте у вимірах свого реального біологічного буття люди страждають саме від його ігнорування, протиставлення його вже експериментам з втілення ідей, у пожертву яким людей не безрезультатно закликають з легкістю дарувати своє власне життя. Утім ані добрі запити на людське виживання не спроможні стати обороною чи регулятором супроти достатньо безумних ідеологічних відхилень від суспільних норм, ані за містичними чи навіть інтелектуальними вченнями не варто застерігати вирішального голосу у регуляції виживань.

Рівень цивілізаційного комфорту не впливає суттєво на видозміни виду людини розумної, тоді як тоталітаризм з його налаштованістю на монополність одномірної примітивізації та вірою у ірреальні чудеса є загрозою спрямування варіацій прогресу вже супроти самого життя цілих угруповань із числа означеного біологічного виду. Історія еволюції постає zagrożеною перед вибриками людського генію та ментальною винахідливістю так, що здається за потрібне просто накласти якісь пута та створити завади для творчості, аби у її буянні не загинула для нас вигода нашого існування фізичного. Вже й навіть цілі пограбування ближніх на реальні багатства, - аби тим здирництвом задешево й без проблем, окрім проблем беззаконня та аморальности, хижо панувати й паразитувати у визискові ближніх, - ці цілі агресії не видаються за спробу виправдання відповідних ідеологічних фікцій, бо химери набувають якоїсь інерційної самоцінності й не виглядають прив'язаними до заволодіння реальними багатствами. Ідеологія набуває рис локомотива зла; злочини ініціюються не мирськими вигодами, а ідеями злочинности; вбивають не задля поживи, а задля мисливського азарту до влади полювання. Масовий терор проти людей затаврованих ворогами ініціюється відповідними ідеологічними та віровчительними уподобаннями. Утім людському здоров'ю шкодять не ідеї чи сама культура, як – саме кепські ідеї чи паршива культура. Досконалі відкриття та винаходи людського генію мають у своєму втіленні життя примножувати і збагачувати, а не урізати на число ворогів народу та якість соціальних установ, які не вміщуються у цінности примітивних вірувань. Люди гірше та менше живуть не від тих ідеологічних вигадок, які є надбанням культурного поступу, а тому що запропоновані набори цінностей бувають не узгодженими із загалами культури.

Зло від фантазійних теорій, спричинене втіленням фантазій, годить обмежувати не припиненням фантазувань, як - вдосконаленням фантазувань чи містичних марень, змаганням одних казок з іншими казками ж, що вони мають використовуватися за призначенням ілюзій, а не керувати там, де їм не місце. Оспівують мученицьку смерть вірних ідеологічним переконанням, або засуджують трагедію втрати життя противниками ідеології – не з причин існування ідеологічних утопій противних не лише законам суспільного поступу, а й не сумісних із життям людей, як вказують на шкідливість неадекватних утопій саме з причин їхньої неадекватності. Проблеми й аварійні загрози виникають не від винаходів зроблених задля прогресу, а – від нездалого використання цих винаходів. Шкодить не ідеології, як вид чи системи цінностей, а шкодить ідеології саме шкідливі, страждання завдає невміле використання погано зроблених ідеологій у час неслухняний не тими, хто вміє робити добро. Критиці підлягають не власне ціннісні чи безцінні вчення, а вчення недосконалі.

Сповідувані ідеологічні химери вже навіть не потребують посилань та виправдань на свої служіння матеріальним тим гараздам, що вони відсторонюватимуть людину від злиднів та фізичних негараздів, - тоді як ігрища із символами позапрагматичними, а то й виразно шкідливими для людського здоров'я починають займати весь час, усі смисли, всенюк енергетику життя сповідників історичних культур. Віруючі у чуда та безкарність ігнорування законів наукової компетенції є спокушені тими символами, що стають просто загрозливими стосовно вимог біологічного життя людей яке губиться у культовій практиці. Коли вагомість та потенціали фізичного виживання складають дедалі зменшуваний відсоток зусиль праці людей, тоді наше існування як живих істот істотно знецінюється та нехається як щось нікчемне. Грандіозна ідея починає для свого процвітання вимагати трупів, а безліч їх кількості стає свідченням виразної якості подібних святих ідей чергового усесвітнього спасіння. Обіцянка того, що віра у чергові небачені вигадки порятунку від вигаданих нещастя спроможна поліпшити якість фізичних виживань – перестає навіть цікавити, тоді як саме ця затрата зв'язків із законами життя робить надміру абстрактні конструкції ідеалістичні вже гуманітарно небезпечними. Маніпуляції з химерами видається можливим довести до того стану, коли химери або ж перестають бути навіть успіхом для тих, хто химери використовує для ошукування вірних, або ж коли успіх облуди не сприймаються жертвами за власну втрату, - бо химери й химерні культури набувають інерційної самочинності, стають тілом традиції, ціхою специфічності. Навіть своїх авторів химери перетворюють у жертву підневільного слідування химерам. У тому то й полягає проблема потерпань від нерегульованого використання надміру амбітних ідеологічних вартостей утопічних, що ці химери ковтають й перетравлюють на ніщо функціональні інституції суспільного життя включно із фізичним життям мільйонів ще й обдертих на гідність, права, на пам'ять. Наслідками прогресу, представленого тоталітарними вченнями, стає зневага раціоналізму та життя. Добро, коли б дурниці пропонували та улаштовували ресурсами та у межах власне дурниць, - аж має місце безумство офірною ціною та устроєм життя людей нормальних. Праксис химер забезпечується виведенням життя людей та реалій культури вже поза межі буття, стає кладовищенською утилізацією, високодуховне всотує кров.

Наслідком ефективності та результативності прогресу та творчості у впливах на традиції та набутки культури, що їх представляє зона торжества ідеологічних утопій, стає не лише ігнорування здавалося б незаперечних потреб нашого життя як істот, а й здатність зневажити навіть апробовані на людяність, законність, добродійність установи та закони суспільного життя, - коли навіть асоціальним авантюристам щастить із здійсненням маній та хворобливих пропозицій. Платою за зняття з людини статусів жертви невідвладних обставин стає зняття людиною вже запобіжників із свої можливостей помилятися. Досягнення навіть маніяками поставлених для себе цілей суперечливо сіє сумніви у відповідності можливостей певних груп людей тому, що мало б називатися розумним. Зона є складовою у числі негараздів та виключень культури, проте культуру не треба робити правилом зони.

В усіх сферах вироблення людьми культури, таких як моральна, естетична, релігійна, наукова та політична діяльність, є можливим вироблення критики стосовно суцього порядку речей ще до того, як будуть запропоновані позитивні винаходи на заміну. Бо сам факт прогресивних змін робить проблемним і як те, що вже було зроблене, і те, що лише буде винайдено. А до видів абсолюту та фетишів якоїсь впевненості у світі хиткого існування відноситься небуття та наближення до нього через смерть. Світ обриває та вселяє відчай вже на початковому рівні невмінь протиставитися його історичним досягненням. Тотальний негативізм часто включає у себе змістовий аналіз та кваліфікацію того, що заперечується, - бо це пропагандистам смерті надає доказів їхньої розумності. На відміну від давніх теоретизувань у категоріях містики, коли заперечується саме буття в цілому та у його проявах, то щойно пізніше злом світу оголошують більш конкретні проблеми досягнення людьми свого здоров'я, достатку, наукових знань та вмінь на краще змінювати устрій співжиття. Невміння підпорядкувати до безпосередності своєї волі непідвладні їй ефекти природного стану речей призводить до псевдоосмислення об'єктивних проблем та викликів у таких бойовитих категоріях містики як то, гріх, й подібне, та у таких же безпредметних вже апологічних термінологічних конструкціях термінологічних як то мокша, рай, й подібне. На початках християнської ери модою було засудження тих суспільних проблем, що їх іменували срібллюбством, наживою, егоїзмом й подібне у загалах дискредитації усього мирського, - стосовно якого протиставляється мета спасіння у ефемерному царстві Божому. Тоді як через пару тисяч років любителі дискредитації християнства, заради містики вже псевдосоціологічної, зло світу кваліфікують у термінах як то приватна власність, експлуатація трудящих, буржуазне підприємництво й подібне, протиставляючи узагальненому фетишу капіталізму вже порятунок у примарному комунізмові чином доповнення ідеалів усупільнення засобів виробництва, безоплатної праці, планової дисципліни й подібне саме роботою Органів з виявлення ворогів народу. Порівнюючи вигадане повстання проти природного терміну життя чоловіка, що його затіяли прибічники християнства, та реальне повстання проти вигаданого обмеження приватної власності, що його утнули адепти антибуржуазності, - то на перше місце втілення химер у вимірах пролиття крові виходять прихильники означеного соціального вчення, а не членство означеного релігійного вчення.

Добро не наступає не лише від заборон на злочини та на обкрадання людей вже на смисли, а й зло не зникає із самого заперечення проблем породжених зусиллями людей на фізичне та розумове збагачення, - бо проблеми контролюють через вивчення дійсних відносин у природі та культурі задля управління останніми відповідно до зростаючих запитів на проблеми, аби розв'язання проблем очолити. Хоча збагачення підприємливої публіки не лише наслідками може мати достаток від успадкування суспільством запропонованих винаходів, на разі корисності останніх, але й причинами збагачення організаторів бізнесу може бути й буває несправедливе перекачування ресурсів віднятих від виконавців організації збагачення, - проте фантазійна настанова на знищення власності не є можливою не лише тому що це є неймовірним та таким що не досягає втілень, а й тому, що ідеологічна фікція антивласності використовується хіба що одержавленими бандитами, бо власність в усіх її історичних формах підлягає саме вдосконаленню у плані гармонізації приватних та громадських її призначень. Інститут власності тому й функціонує, що він винайдений людьми на користь людей.

Показово що від самих початків світової революції із заперечення тої власності, яку ще не приватизували бійці із фізичного знищення класів, - то господарську кризу, викликану догмами тотального контролю і примусової трудової повинності, довелося більшовикам лікувати ставкою на буржуазне підприємництво. Приватний інтерес володіння фізичними та статусними благами був сценарієм відданості номенклатури не лише комунізмові, а й став життєзабезпечення цих слуг народу вже у нездоланних потребах привласнення буцімто загальнонародного добра. Капіталізм є невідворотним при збереженні власників і власності.

Винаходом прибічників марксизму та більшовизму є їхнє приєднання до теорій, у яких доходи капіталістів трактуються шкідливими, надмірно витратними для організації суспільного виробництва, на яких можна заощадити. На додаток більшовики заходилися багатіти ще й на заміні зарплати робітникам вже на трудову повинність робітників. Подібне реакційне повернення рабства, ще й із заборонаю наживатися рабовласникам не лише дестимулює виробництво, а просто його унеможлиблює. Віроучительна заборона доходів організаторів виробництва, разом із знищенням самих організаторів, тягне за собою, задля свого здійснення, саме насильство фізичне та заборону таких інститутів функціонування буржуазного підприємництва як право, фінанси, демократія, інформаційні свободи. Асоціальні пропозиції викликають диктатуру пролетаріату, а за допомогою диктатури відповідно будь-яка нісенітниця стає схожою на затребувану.

Виходячи із світосприйняття московитів, за яким джерелом багатства може бути лише відніманням його у сусіда, а не плід особистої працьовитості, - то московити наявність ще не упокорених і не відібраних на власну користь чужих багатств розглядають як причину власних нещасть, як образу що її можна виправити лише пограбуванням власників на статки та права. Коли у суспільствах, де статки створюються працею, заможне членство суспільства і створені ними багатства відносять до суспільного багатства, то у звичках московства, - де законним є відняте від ближнього й присвоєне здобичником, - чужі багатства та таланти трактуються вже за власні збитки та втрати, бо багатій ну просто не міг законно нажитися своїм трудом, а неодмінно обікрав справжнього московита і справедливість законна має бути відновлена пограбування поганого багатія. У понятійному архетипові московського збиральництва, - то чужі багатства не можуть бути нічим іншим, як плодом неправедності й тому багатства мають бути ліквідовані їх відніманням задля встановлення того стандарту егалітаризму, рівняння на який не може не бути злидарством та виродженням подібного грабінницького суспільства. Бо рівними можна бути лиш у бідіванні; а усякий успіх не може не бути дискримінацією того, хто його не досяг. У кращому випадку допускається володіння власністю, владою, правами лише верховному государю, бо він не залишив у живих жодного конкурента із числа крадіїв, - якими у Московії сприймають усякого хто талантом чи успіхами зступає хоч на палець із одномірного шерегу, - і тому святий вождь не тільки не з'їсть зайвого, а буде як усякий господар дбати за газдівство у віданні якого є усі піддані. Централізм уособлений у свавільстві верховного багатія це той мінімум, який дозволяють собі московити із числа московитів у недопущенні до життя бажаючих хоч якось нажитися.

Мета досягнення процвітаючого суспільства засобами перетворення суспільства на рабів стає не лише парадоксом будівництва комунізму у совСоюзі, а безглуздям злочинним. Справжні москалі пишались тими невимовними жертвами москалів, які були принесені заради щастя цих самих москалів, - сподіваючись, усе ж, потрапити у число тих, хто пишасться, а не тих, ким пишасться.

У потребах наздогнати європейців Московія постійно переймала інститути європейства, - проте московський централізм знецінював вестернізацію. Протягом століть казна московська займалася експропріаторством не лише для того, щоб підгорнути під себе усі багатства, як ще й для того щоб обікрадені потрапляли таким чином у скругу й залежність від привласнювача. Так від князів та бояр віднімали землі, від зеків віднімали вже харчову пайку за невиконання бригадного наряду. Комунізм стався рецидивом та удосконаленням самодержавства, іпостасю якого стає партократія очолювана паханом.

Так за пізнього царизму розгортається у Московії капіталізм, супроти якого більшовизм домагався зробити власність умовною, посадивши партократорську номенклатуру лише на підвищені привілеї. Оскільки із організації сучасного виробництва за допомогою спецпайків для апарату бюрократичного, ентузіазму соцзмагань для мас, вбивств та лагера для них і усіх інших – сучасне виробництво не трапилося, то номенклатура заходилася перероблятися у законних власників, за допомогою експропріації комуністичних експропріаторів капіталістичних експропріаторів.

Всі досягнення людства пов'язані із застосуванням у їхньому створенні людського розуму, тож не дивним є створення різноманітних конструкцій самостійного існування духовного світу, який ще й наділяють ролями творця чи деміурга за подобою передування думки справам. Серед популярних моделей духовного світу числять світ інформаційний, складниками якого є не лише знакові системи, а й передання інформації як втіленої у артефактах; інколи до світу духу відносять теоретизування гуманітарні та зв'язані з представництвом людських інтересів, вже виключаючи звідти уречевлені творіння людської праці та те, що описується мовою наукових формул; нерідко світ духовного уособлюють у незчислимих теоріях теїстичних, пантеїстичних, атеїстичних. Зона є одним із наслідків ламання законів у логіці, у обставинах, у можливостях прогресу вже під стандарти тої вигадки, що її виправдовують як якесь відкриття у сфері духу. Під знаком стверджень духовного фікції починають тверднути так, що ними можна проламувати недостатньо одухотворені голови.

Коли вигадкам, викликаним неосвіченістю та відсутністю входження у стрижень знань умотивованих, відмовляють не лише у їх співвідносності із стандартами розумного, а й критеріями доказовості химер не числять факти поза тим імітаційним одухотворенням химер, яким химери виправдовують, - тоді продукція подібної духовности скорше належить психоаналізу патологій, аніж здоров'ю культури. Коли відсутні цінності, виведені поза межі утилітарного та заведені у критику мирського з позицій містичних, - тоді серед бійців за переваги над супротивником нема ані правих, ані винних, тоді навіть вбивці, що їх мали б визначати вбивцями за розумінням біологічного заподіяння загибелі, постають учасниками якихось змагань, на зразок спортивних, де ані програш, ані виграш не мають жодної ваги, окрім задоволення азарту гравців за правилами змагань за правилами гри. Коли гуманізм не оформлюється під ті вимоги ідеології, які не підтверджені зважанням на втримання беззаперечної цінности людського життя, які допускають обмін чужих жертв на власних мучеників, тоді настає час навіть не затрати людяности, а прямого злодійства у відношення до загалу культури.

Рідною домівкою тюремних режимів є конструкція абстрактних ідеалів не лише максимально відсторонена від логіки життєвих потреб, а ще й протилежна мирським запитам людей на добробут засобами прогресу, - бо саме це примусове вистроювання й лаштування мирського під взірці штучних у їхній необгрунтованости ідеалів й породжує режим тюрми, перекручення здорових реакцій людей перетворених вже на в'язнів виплодить тоталітаризм. Тоталітаризм це бунт химер проти тих інстинктів людяности та логіки науки, на імітації представництва яких намагаються успішно зіграти любителі химер. Дисонанси та помилки у розуміннях дійсности і є організаційною силою тюрми та тюремників, які докладають усіх сил задля дискредитації законів життя людей в уречевленому матеріалі прогресу. Тоталітаристи свідомі у своїй ворожості усьому світському. Зона тримається не далі від її можливостей утримувати людей подалі від інтересів життя у реальному світі; зону трясє пропасниця відколи у людей починає спадати з очей полуда святої віри у неймовірне; обумовлені розвитком свобод у царині наукових знань та досягнень побутові інтереси і є гробокопачем для високодуховних фікцій.

Фактичністю усіх утопій, де вони перебувають у себе вдома, залишається така собі конструкція духовности, яка з усіх сил відкараскується від усього земного та того, що має стосунок до власне фактів та предметної дійсности. Вказівки любителів чудес на здійснення чудес не виходять за межі інтерпретацій того, що має місце. Адептам неіснуючого не залишається нічого іншого, у конкурентних змаганнях із об'єктивністю, як пишатися своєю потойбічністю стосовно чуттєвих реалій. Містики добиваються своєї доказовости у світові раціоналізму тим, що закидають туди гачок на якому вони витягують примітивний у його обмежености факт чи поодинокі розважання, на фундаменті якого й беруться вибудовувати повітряний замок грядущого процвітання для людства, за виключенням звідти трупів громадян не згідних із обітницями та можливостями чергового царства Божого.

Фундатори зони поневолення харчуються прибутками, працею, правами, життям в'язнів зони, - тож реальні збитки останніх необхідно компенсувати якимось крамом, для того передовсім, щоб окрадені не повстали проти режиму зони. Цим крамом, який ошуканці замість вилучених ними на свою користь реальних багатств підсовують потерпілим, є вигадані штучні ілюзорні багатства духовні, що їх організатори визиску облудно видають навіть за вид надмірного профіту для тих уярмлених, які обов'язані тішитися химерними цяцьками чудесних винагород вже зі сторони потойбічних позаісторичних Богів та ще й десь у майбутті подалі від прикрих реалій. Наявність високодуховних скарбів на небі та наближення до святого є тою валютою тоталітарних спільнот, якою організатори рятівного віровчення розраховуються із насадженими у зоні цінностями оспівування обов'язкової жертвності мас віруючих у вірування. Тюрмою, де здоровий глузд обміняли на чудеса, саме і є спільноти у яких для вірних мас культивують уникання та ненависть щодо усього мирського, цурання збагачень, глорифікацію вправ у аскетизмові з відповідною вірою тих самих мас вірних у досягнення саме таким чином викладених у каноні догматів. Міць тюрми, з якої придавленим злигоднями та неодмінною жертвністю не втекти, будується виключно на тих прогонистих ідеалах фанатизму, які не можна ані намацати, ані навіть второпати.

У невдалих експериментуваннях можуть не лише закриватися помилки та надмірно примітивні картини світу, а й навіть через випадок можуть відкриватися перспективні дослідження. Тоді як вже справжня усезагальна катастрофа починається з тої відмови від успадкування закодованого у законах та установах досвіду поколінь, яка повертає та розвертає до первісних глибин ще не сталої культури, заміником якої були примітивні ідеали розрекламовані як переваги духу над тлінною матеріальністю. Виразки тоталітаризму породжуються рекреацією убогих віровчень та реакційних ідеологій що претендують на підміну ними досягнень у спеціалізації вже уречевленої культури. Відлученню від звичок до свободи приручають актуалізацією чудес, візії дієвості яких запалюються вавкою у мозкові неосвічених, асоціальних, кримінальних диваків. Доста звабити публіку простими унікально-універсальними рішеннями проблем й концтабір тут таки заведеться. Якщо щось і підлягає карантину, так це високодуховні придумки. Потрібен не абиякий імунітет проти затруєнь на нісенітниці розцяцьковані під подобу прикінцевих ідеалів та святих смислів.

Шахраї задля успішного видурювання матеріальних статків із своїх жертв вигадують для останніх високодуховні ідеали, якими й заміщають порожнє після пограбування місце, аби жертви афери не ремствували, а то й вважали подібну заміну вже за прибуток. Шахрайством і є маніпуляція із тим, чого не можна ані відчути, ані збагнути; у свою чергу безпредметні ідеологічні вірування у чудеса неймовірні й представляють собою безпосередність злочинності. Живильним середовищем облуд є утопічні та містичні конструкції у сфері тої абстрактної духовності, авторами якої мали б займатися не так слідчі, як психіатри. Засновані на химерах конфесійні вчення та відповідні тоталітарні режими цураються отруйного для них середовища раціональних пізнань та науки, зусилля містифікаторів націлені на дискредитацію технологічного прогресу, фантазери та любителі простих синкретичних обітниць є реакціонерами, - проте подібні акцентування на конструкціях якоїсь духовності є практично націленими на полювання за статками віруючих у переваги такої собі духовності. Тож, як правило, засновниками тоталітарного режиму є двійко авантюристів, один із яких є віруючим у власні химери, а другим є той, хто певно знає про призначення тих химер. Химери, втілені за допомогою обману та терору, забезпечують причетникам химер доступ до усевладдя та багатств у обхід соціальних законів. Ненормальність це займатися релігійними ілюзіями, а не технічними винаходами.

Оволодіння подіями вдається завдяки введенню їх у закономірне, яке постає актом авторським, творчим, породженням духу дослідництва. Усіляка вигадка є досягненням культури, на відміну від тої ще неосмисленої реальності, яка може бути лише хаосом. Проте лише досконалі відкриття презентують реалії культури. Прогресом є постійне повернення до дослідження тої реальності, яка перестає бути хаосом коли відкидаються віджилі акти духу.

Вже саме існування живих організмів можна розглядати як вид передачі інформації, коли подібні собі плодять подібних собі за переданими генетичними кодами. Тварини успадковують ще й види рефлексорної поведінки у відповідь на змінювану довколишню ситуацію. Тоді як людські реакції та дії обумовлюються вже знаннями, які закріплюють вдалий чи хибний досвід, розвивають його у нових дослідженнях. Доказами правоти цих дослідницьких знань є практика яка існує у подобі переконань у дійсності фактів, корпусом яких є людська культура у її поступі. Інформація втілена у здобутках та процесах буття культури включає у себе ще й ті знання, які не тільки не залежать від фактів їх предметного підтвердження як ще й по відношенню до останніх, то ці бездоказові духовні конструкції світоглядні виступають учительною настановою. Знаннями затребуваними нашою людяністю, - але абстрактними та щонайбільше відгородженими від доказових реалій, - є вірування: законсервована інформація про максимуми наших сподівань на краще у оволодінні закономірностями світоустрою та суспільного життя. Вірування це інформаційні коди про ще знане, але потенційно розраховане на торжество нашої волі над усім ще нею не підкореним. Це те що вивалюється поза знання та вміння, а проте береться останніми керувати. Вірування це різновид знань об'єктом яких є таїна. Суб'єктом вірувань є не людина, а делегування людських потреб вже на відкуп потойбічним силам особовим чи безособовим. Ми просто не можемо обійтися без таких ідеальних моделей які не тільки не доросли до рівнів науки, як ще й імітують доказовість дослідження. Релігійність це там, де досвід виживання набуває вид догматичної матриці освячених традицій, які просто у багнети критики стрічають привнесення туди новаторського досвіду. Вірування це переможна бійка проти здорового глузду та пізнання. Вірування це гарантії консервативного збереження здавалося б вже відпрацьованих знань минулих. Релігійного гатунку мислення це не прості сурогати та заміники на місці відсутніх знань, аж сповідувані культури задовольняють потреби людяности у причетности до вищих і ще більш далеких смислів.

Від самих початків будування дому людської культури то засобом закріплення досвіду та практичних здобутків праці є і залишається накопичення відповідних знань саме на відтинку ментальної розумової діяльності, які як коди передаються спадкоємцям і ними використовуються. Довіра традиціям не лише конститується та консервується у певних визначених приписах, але й перевіряється і змінюється відповідно до розв'язання нових викликів поступу. Брак причинного дослідження чинних традицій дозволяє їх кваліфікувати як обрядовір'я. З часом заскнілі у ньому ж приписи культові вступають з ним же у протистояння, яке закінчується не на користь приписам, які, для того щоб не реагувати на виклики часу, провалюються у подальше заокостеніння через нарощення ненависті до того що відрізняє догмати від змін у часі розвитку. З часом та у новітніх обставин розвитку, то слідування традиціям втрачає доказовість. Тож для збереження традицій доводиться їх обгрунтовувати самою лиш голою у них вірою, як порятунком бездоказового. Релігійність переміщується у сферу духу, а ще й культову практику полегшує від обтяжливих ритуалів.

Міцність досвідові виживання людського виду надавало переведення цих знань вже у позачас та незалежність від кваліфікації виконавців цих приписів. Первісні і початкові вірування це надання містичних і сокровенних значінь первісному і початковому предметному досвіду який консервується у цих приписах вірі і передовіряється спадкоємцям. Щоб не бути ушкодженими і критикованими зі сторони відмінної практики, то приписи сповідування набирають з часом більш абстрактних ваг, переносяться у своерідну фортецю святости божественної. Небеса це рідна домівка чудес та іншої небувальщини. Закони природні та моральні не встоять перед тим, що дуже хочеться. Релігійна свідомість та слідування їй у культових приписах еволюціонує саме у векторі посилення складової віри. Містика та окультна практика якої вистоїть перед усякими доказовими атаками на неї. Більш того, цілеспрямована концентрація виключно на марновірствах уподобань та маячень трактованих як патологічні, - дозволяє вдало пристосуватися до будь-яких небезпечних перипетій політичних і пережити їх як лояльний до них їх учасник.

Порушення бандитами і узурпаторами прийнятого межі порядними громадянами того правового порядку речей, який бандити замінюють вже на своє усевладдя, не станеться й не втримається без надання владою бандитів самій собі сакральної легітимності вищої від норм закону та звичаїв. Для перетворення аномій та криміналу вже у вид закономірного недостатньо одного лиш терору, аж останній має бути суттєво доповнений ще й психічною обробкою підданої людности, яка має бути керованою та підлеглою до виконання наказів вже як паства секти згуртованої віровченням та культовою практикою. Тоталітарні рухи можуть бути політичним та державотворчим оформленням загарбництва цілком певних племінних угруповань чи окремих народів, але передовсім сутнісним підґрунтям подібного експансіонізму є певного штибу містичне учення, яке має заскалювати у царину таїн, аби посиленням на контакти із потойбічними силами промишляти звідти атаками на ще не завойованих сусідів обабіч. Тюрма розвалиться коли її осердя не буде храм. Зона містичного регламенту є заміником соціальних сув'язей та відносин, задає смисли грабежу на місці відсутніх потреб працездатности, виступає ерзацом взаємопідтримки сектантського ордену на місці ненависти до оточення як до об'єктивної жертви сектантської агресивности. У розвинених суспільствах їхні соціальні зв'язки представлені різноманітними установами, тоді як організація примітивних угруповань купчиться та гуртується довкола та усередині окультної споруди. У свою чергу намагання запахнути багатство соціальних урядів та інтересів вже під диктатуру вівтаря стає примітивізацією.

Свобода є абсолютною цінністю у організації здорового прогресуючого суспільного устрою; вимога свободи має бути правовою нормою прямої дії. А коли злочинні дії маскуються, оправдовуються, виставляються за вид свободи, то свободу необхідно захищати свободою ж, а то ще й необхідністю бійки проти злочинів. Поза те, що ніхто, ніколи, ніяк не може претендувати на виключне представництво свободи, - аж міри розрізнення між добром свободи та, з іншої сторони, злом свавільства таки існують. Вимоги свободи не мають перебувати на стороні злочинства. Причетністю до свободи можна вимірятися із такими ж конкурентами причетности до свободи – саме на, так би мовити, горизонтальному рівні рівности у сповідуванні свободи саме за ринковими правилами. Оponentові годить протиставляти власні позитивні пропозиції, а не витратитися виключно на негативістське придушення ворога. Зрозуміло, що відповіддю на крадіжку та загарбницьку війну може бути не множення товарів для задоволення апетитів злодіїв, а правове покарання злочинців. Існують рації та критерії на те, щоб кримінал відрізнити від конкурентних пропозицій на покращення доброго. Не треба робити сприятливими та вигідними для себе умови конкурентних змагань у спосіб завдання завад противнику замість того, аби, головне, зосередитися на фактичному доведенні своїх переваг. Не повинно бути довготривалої монополії на буцімто виключне володіння абсолютними вартостями, - бо це породжує концтабори, війни проти придуманих ворогів, веде до виродження.

Загарбники, паразити та інші споживачі чужого пропонують зваблivi чудеса, казки та обітницi остаточного щастя не лише для учасників, а й для жертв нападу, - проте під патокою, якою залляті пропозиції, прихована зброя, облуди та терор із смертовбивствами. Жертву ошукують домаганнями всучити їй фальсифікат суперцінностей духовного гатунку у обмін на манатки, права, життя, що їх у жертви виманюють. Іменоване великодержавністю, антизахідництвом, комуністичними ідеалами, - має вихідне маркування: ідеологічна зброя.

Спільноти здатні на винаходи що задовольняють тих споживачів, які з власної волі рвуться прилучитися до запропонованого тому, що цінність пропозиції є реальною, - то ці спільноти саме й спеціалізуються на лідерстві у прогресі. Усі ж інші, себто конкуренти запізнені, свою ідентичність зміцнюють посиленням на цінности недостатньо реальні. А вже зовсім відсталі за рiштування своє традиційности беруть чудеса. Московитів же советських підкачало те, що їхня містика стосовно заперечення власности є недостатньо безумною, порівняно, кажімо, із воскресінням мертвих, а водночас комуноідеал є надміру маячний, аби домагання втілити його у життя не призвело б до провалу вже реальної Московії.

Ідеали це вид законів достатньо абстрактних, тобто відділених від конкретики поведження речей і більш наближених до наших вимог стосовно означеної об'єктивності. Закони, які ми люди не лише накладаємо зобов'язаннями на події, як, головне, відкриваємо у достеменности подій, є продуктом розвитку пізнань, а можливості їх вдосконалення, себто обмеження у дії знань минулих поколінь, є пов'язаними не так із суб'єктивною здатністю дослідників помилятися, як - із здатністю дослідників установлювати та конструювати ті наближення знань до фактів, ті істини, адекватне користання якими й дає можливість культурного поступу. Ідеали тоді набувають виду еталонної норми, коли вони не надто відриваються від феноменальности уречевлених подій, залишаючи останнім лише шляхи чуда та неймовірности для задоволення таким чином марень людської свідомости. Бо тоді коробку для зберігання ідеалів треба маркувати позначкою: безглуздя.

Здавалося б, сторонній від побутових реалій інститут абстрактних конструкцій свідомости, оформлений як система традиційного для спільноти віровчення, - є побудовою зайвою, що не тільки знічев'я вештається під ногами прагматиків, а й заважає знанням будованим на вивченні природи речей. Із привнесенням до усього мирського означених конструкцій занадто людяного воюють застереженнями проти надуживання абстракціями, наполягаючи на світоглядному раціоналізмові, на науковому позитивізмові, на безбожництві та інших видах неприйняття утопій, химер, безпредметних ілюзій, - проте ці повстання проти ідеалів нерідко стають підсвідомою, а то й облудливою конспірацією на латентні ідеології та вірування вже іншої валентности та відмінних значінь. А коли боротьба із абстракціями, яких не намацати ніде окрім як у розмовах про них, стає видом міжвидової конкуренції між подібними системами вірувань та світоглядних систем цінностей, то подібна незнищенність та спонтанне самовідтворення інституції абстрактних ідеалів свідчить за останні як за специфічний атрибут людських світосприйнять. Наявність безпредметних вигадок, існуванню яких ми забезпечені самою здатністю мислити, - а не власне розумности мислення узгодженого із об'єктивністю фактів, - факт психічних цілей нав'язаних конкретиці подій саме й вирізняє людину з-поміж інших істот керованих природними інстинктами та доказовими потребами фізичного виживання. Системи абстрактних ідеалів тому й обносять стінами традиційности як скарб недоторканий та святий, бо без третейського арбітражу з боку ідеалів, без стратегії передбачень тактичні помилки у побутових ситуаціях конкретних можуть заводити у безвихідь не менш загрозливу, ніж помилки у стратегії обраних ідеалів. Бійка між поліцією і бандитами, між конкуруючими фірмами, країнами, культурами була б приречена на не визначення переможця, на нескінченність війни і після взаємознищення у ній, коли б - не ідеологія, яка розставляє усе по місцях. Ідеали потрібні для того, щоб з їхньої крайньої височини, над якою за визначенням нема жодної зверхности, вказати перстом на розподіл правого чи винного. Призначенням ідеалів є внесення помилки у взаємовідносини конкретики подій реальних та заземлених у мирське. Ідеали потрібні аби мирські проблеми розв'язувати не на їхньому рівні. Проте ідеали використовуються не за призначенням, коли вони є домовиною, а не місцем пологів для проблем.

Саме тому конфронтація між системами високодуховних цінностей є максимально непримиренною, - на відміну від суперечок на рівні науковому, де апеляція до об'єктивних істин спростовує чи підтверджує останні, - бо серед абстрактних цінностей психічної віри чи ідеологічних переконань нема кращих, нема гірших. Затяте наполягання на непорушности обраних ідеологічних цінностей, відгородження та агресивність до усіх конкурентних ідеологій є виключним та єдиним прийомом їх захисту та відстоювання. Поза те, що певна ідеологія закінчує собою вигадані у ній смисли історії, контексти еволюційного вдосконалення не можуть не бути чинними і у царині зіткнення ідеологічних віровчень та ідеальних конструкцій. Світогляд має спрямовуватися не на безплідну критику ідейних конкурентів, а на його максимальне узгодження із запитамі загалу на прогрес та людяність. Не так страждаємо не від надмірів тих ідеологічних химер, які руйнівно втручаються у конкретику історії, як потребуємо кращі від кращих досконаліші віровчення.

Коли нема судді, який буде таким, коли стоятиме над сутичкою поза колізією, тоді учасники можуть товктися хоч до загибелі, але без результату; а коли ідеали та ідеології як граючі судді будуть надмірно втягнені у перипетії буденности цих змагань людей, держав, культур, коли духовні та військові потенціали доповнюватимуть один одного, тоді вже силова боротьба лише загостриться й досягне не гірших результатів. Тож ліпше бійцям у сфері ідеологічних протистоянь там і залишатися у просторі абстракцій та утримання певної дистанції від реальних громадянських проблем, а прийнятну легітимність у відповідности достатньо універсальним нормам людяности ідеології мають парадоксально шукати у гармонізації своїй постулатів з усім сприятливим та дотичним до практики прогресу. Вірність батьківським гробам не може не бути шанованою цінністю, проте патріотизм щодо тюрми свого у ній перебування скорше має кваліфікуватися як клінічна патологія.

Домагання побудови небаченого світу, який за визначенням є инакшим та противним суцшому порядку речей, - а така побудова може бути попервах лише ідеальною, - така побудова чудес не потребує доказів, себто зв'язків із суцшим порядком речей, а є предметом вірувань та переконань у неіснуючому. Саме ця відстороненість від дійсности надмірно абстрактних ідеальних картин, сюжети та змісти яких оголошують істиною, відносно якої має корегуватися дійсність, - й становить ту ваду ідеалів, яка стає просто злочином, оскільки ідеали вигадують саме як інструмент атаки на дійсність. Орієнтовані на науку гіпотези обслуговують логіку прогресу, тоді як містичні ідеали потребують не лише виправдання перед собою, а й спеціально висувуються як звинувачення на дійсний стан речей, що його оголошують неприйнятним згідно стандартів ідеальних вірувань. Будь-які фікції варті абияких утопій, бо єднає їх усіх прагнення заснувати небачений світ на противагу реальному. Немає потреби доводити переваги одних ірреалій над іншими симуляціями ошчасливлення, бо їхній вихід за межі дійсности і є видом безумства.

Винаходи та новації є націленими на вдосконалення суцшого порядку речей, але коли за вдосконалення видають пропозиції заточені на знищення суцшого порядку речей, тоді ці ризикові ідеальні взірці обіцяного ошчасливлення стають реальністю ходи загибелі. Саме лиш заперечення традицій, звинувачення суцших ситуацій у якійсь трагедійности ситуацій суцшого, ще й присмачене обітницями звертання до ресурсів чуда, - вичерпується практикою знищення досягнень поколінь. Смерть того, що засудили, не тотожна народженню омріяного. Безгрунтовні ідеали це інструмент терору проти дійсности. Для віруючих у втілення містичних, себто ненаукових тверджень, невідходячим є народ, його життєві інтереси, його історія, натомість любителям ідеалів потрібна нова людина, яку фальсифікатори від хибної ідеології чи фальсифікатори від однобічно сприйнятої ним соціології створюватимуть та виховуватимуть масовими вбивствами народу непотрібного для ідеалів.

Використання розуму для марень, для молитовних випрошувань невідомо у кого гараздів для себе, для сподівань на вимріяні чудеса – поступається використанню розуму на керування подіями згідно розуміння подій. І ці різниці між планами та їхнім втіленням не повинні бути надмірними. Тоді як примітивні утопії, що її віруючі у них намагаються оживити вбивством усіх із утопіями не згідних, відзначені просто таки нездоланими бар'єрами відгородження від реальности. Саме ця нездійсненність химерних ідеалів зрештою слугує виразом для них: у масі віруючих у неймовірне спадає полуда затьмарення тими обітницями, результатами підтримання яких стають безмірні жертви та практичні страждання. Від химер просто втомлюються. Цілі, які не виправдовують засоби їхнього досягнення просто скисають. Не живуть плани, які замість того щоб насичувати своїх adeptів, останніми харчуються. Коли вбивства еретиків, війна, руйнування усіх устроїв стає виключним результатом обіцяного ідеального щастя, тоді наступною ціллю смерті стають означені ідеали. Коли вичерпними наслідками жертвоприношень вони ж і являються, тоді абсурдизм цілей досягнення щастя проходом через ворота загибелі набуває доказовости. На пустирі із трупів розквітає віра у те, що при збільшенні трупів чудеса таки відбулися б.

І існування людини, і ставлення вже до неї обставин культури не лише опосередковується свідомістю, аж духовність є сутнісним атрибутом людського та цивілізованого. Задум якщо не передус, так зобов'язаний це робити задля успіху справ задуму. І спільнота в цілому, і зокрема індивід затрачають не лише свою підметність, а й стають жертвою, сировиною, предметом чужинських проєктів, коли не мають свого приватного, інтимного, неповторного ідеалу. Наявність смислів є первинним стосовно залежної вторинності а чи їх обґрунтованості, а чи фантазійності. Життєвий план за визначенням є відмінним, конфліктним, непрогнозованим відносно згоди із ним відмінних планів та їхніх втілень практичних, проте відсутність обраної стратегії загрожує адептам логіки фактів вже зовсім вбивчими ризиками. Не треба й спростовувати те, що ідеали лежать у світі ідеального, проте необхідно настійно доказувати їхню керівну роль щодо ефектів природного та прогресивного. Не погано, коли бачення перспектив більш-менш гармонійно співвідноситься із ресурсною до того готовністю; не добре коли талан є не по силах безталанним; але ті, які гадають просто жити, свій пристосованський плин за обставинами вважаючи за наближення до фактів й відповідним відстороненням від марень, - ті просто не виживають під тиском чужинських на них планів хижих. Гіршим за паскудну примару є лише її відсутність. Надмірна тверезість веде не так на манівці гри за чужими правилами, як прямо до ями небуття. Творче ставлення до стихій ситуації, надуживання предметністю й ігнорування фантазій, перебування виключно у рамках дійсності – вже на третьому ході призводить до невідворотного програшу. Бо важать наперед лише відчайдухі асоціали, й саме вони не безпідставно розраховують на звитягу. Істиною іменують не лише відповідність досягнутих знань вже до їх здійснень, а й зворотне. Нехлюйське ставлення до боротьби з включенням ідеалізованих планів призводить до виродження прихильника боротьби виключно у предметних реаліях. Візіонерство це невичерпний потенціал творчих натхнень. Ідіоти, які керуються своїми маніями спізнають поразку пізніше від публіки, яка під управлінням раціоналізму й цуранням безпредметного візіонерства ніколи й ніяким чином не зазнає своєї зверхності. Швидше на мирову й порозуміння із конкурентом підуть прихильники предметних істин, аніж віруючі у правди своїх месіанських покликань будуть самовбивчо воювати далі від початку загибелі ворога. Як вид військової операції, - то задуми а чи особи, а чи цілого колективу спільників не можуть не бути проблемними, проте, саме як вид війни, екстремістські доктрини не можуть не бути націленими на виключну перемогу. Докази на перевагу належать скоріше смислам, аніж дійсному стану речей. Збіднення на розмір прийнятного ілюзіонізму є співвідносним самозбагаченням на вже нестерпну втрату ще й усього іншого. Між ілюзіями та предметністю існує нерозривний зв'язок, який, однак, не слід розривати безміром полярної їхньої протилежності. В'язавшись у бійку сфери ідеалів духовної природи треба рухатися до перемоги, - але не обов'язково у спосіб вправлянь у що більшому безумстві. Без запліднення на одухотворення людина кроку ступити не може, аж без матеріального взагалі нема чого й надихати на буття. Борони Боже усякого хто фахово переймається лише вірою у чудеса Божі, залишаючись дилетантом у всіх інших заняттях. Тікаючи від власних марновірств, важливо ще й не втрапити у тенета чужинських на тебе апетитів. Радше логіка мирського корегує сакральне, аніж то є навпаки. Заземлене, це той доважок до фундації небесного, що останнім підіймається до взірцевого ідеалу. Безпідставні ідеали ведуть до п'єдесталу, або вдячної шани, фіктивні – на лаву підсудних, або – у психлікарню. Ідеологія це покарання для тих, кому вона не слугує виправданням, пегасом, жалуванням. Прагматика є лише виконавською похідною від тих високих рівнів абстракції, які не зовсім вже нагадують медичний діагноз. Для вагомих досягнень не обійтися без відповідно такого масштабного проєкту, який, однак, має не співпадати із конкретикою дурні. Тоталітарним абсолютистським віровченням дорікають за їхнє базування у світі ілюзій, протиставляючи замість того орієнтацію на об'єктивність закономірних подій, - проте саме домінування смислів, як специфіка усякої окультуреності, є привабливою, сильною, незаперечною стороною зон далеко не іграшкового насильства.

Закопування мас людей у ями як ворогів святого учення хоча й здійснюється прозелітами учення, аж дії катів надихаються їхньою вірою у важливість учення більшу, ніж життя його ворогів, кров'ю яких необхідно поливати цвітіння святої віри у чудеса з ошасливлення таким чином не лише уцілілих катів, як ще й тих їхніх жертв, які лише у вигляді трупів стають звільненими від гріха непідлеглости ученню. Ідеологія із рівнянь пастви або пропагандою, або гільйотиною вже під стандарти учення хоча й обумовлюється тим, що паства не підходить стандарти, проте більш глибокою причиною індустрії вбивств є те, що це ідеалізовані стандарти не годяться для життя людей. Коли стверджується віровчення, сектантське сповідання, якийсь культ, - то його реакцією на усе що поза ним знаходиться стає з його боку учинення геноциду, знищення ворогів за ознакою не сповідання ними сектантських ідеалів.

Ідеали людинолюбства у представленні їх завадами на нерівномірне розповсюдження у суспільстві благ матеріальних, доступу до освіти, соціальних статусів, прав, рівнів цивілізованості та окультуреності, доступу до щастя, - з відповідними замірами людинолюбців регулювати несправедливість у боротьбі проти стихій непередбаченого та того що числиться за компетенцією ринку, - є ще й плодом від нерозуміння цими любителями ідеалів перебігу подій та запитів соціального розвитку, або ж пропозиції від означених ідеалістів є усвідомленою ними аферою дістатися до посідань проводу вже засобами ошуканства. Ознакою кращого можуть бути його переваги над створеним попередниками, але – не звинувачення останніх у тому, що вони конструювали свій світ собі на шкоду. Аж саме цим звинуваченнями, з пропозиціями мало не у гріб відправити передуючу їм історію й культуру, зайняті любителі чудес покликаних порятувати світ від його неправильних існувань.

Виходячи із осяйних ідеалів рівності підлягають знищенню як клас: куркулі й підкуркульники у представленні ними мас працюючих на землі, бо праця селян робить їх господарями і власниками плодів власної праці, - а замість того потрібні колгоспи; заборона на ринкові відносини, - а замість породжуваної ними нерівності встановлюється план та тотальний контроль; ворогом режиму рівності стає особистість із її свободами, творчими ініціативами, критикою, - а замість того унормовується цінність колективізму і хода у шерензі серед якої нема відмінних її учасників; псують рівність ще не завойовні країни, - а замість них імперія; - ліквідуються громадяни які виділяються за статусом аристократизму, майном, які володіють інтелектуальним і освітнім капіталом, бо таких лише могила вирівняє; - замість неправильного розповсюдження у суспільстві знань та спеціалізованих на своєму фахові носіїв цих знань приходить цензура, партполітосвіта, партійна відданість ідеалам Світлого майбуття, з відповідним доповненням виховної роботи вже роботою виховних таборів та Органів забезпечення морально-політичної єдності совітського народу згуртованого довкола його перевіреного авангарду; власність, як джерело нерівності, підлягає забороні - у спосіб вже правильного оволодіння нею та її одержавлення на користь самих носіїв рівності як слуг народу; картину рівності не мають псувати такі пережитки а чи капіталізму, а чи язичництва як то психічнохворі, або ті які не носять уніформу, бо від цих бур'янів і паразитів треба очищатися; - непотрібними стають не лише гроші, які плодять нерівність, а й сплата їх трудовоб'язаним ентузіастам будівництва безкласового суспільства; - звичайно ж ворогами одномірності та посередності стають критики режиму, ідеологічні вороги, еретики та відступники від рівності у ортодоксії; підлягають груповому переслідуванню носії нерівності за ознаками етнічними, мовними, релігійними, - а замість того конструюються правильні чи то расіяни чи арійці, чи правовірні. Для улаштування рівності вже тотальної її любителі улаштовують перемішування й замішування усього поки ще структурованого, вдаючись до депортацій, ударів по народжуваності, грабунку засобами куль, голоду, отрути, вогню, морозу та інших рівнянь у небутті. Відповіддю на зло стає спротив йому, який ризикує множити зло, коли не спроможеться загнати злочинців під карну відповідальність. Ідеал рівності не має підпливати кров'ю у зловживанні ним.

Московство і тоталітаризм зокрема – це переконання у тому, що держава та усесильна влада годує і окормляє відданих їй підданих; тоді як настановою вільних спільнот є знання про зворотню залежність, за якою організація є функцією потреб її фундаторів.

Сам факт виникнення і консервування досвіду вже як традиції свідчить за їх затребуваність і практичну корисність. Стороною постійного позитивного й конструктивного удосконалення знань і вмінь стає критичне ревізування та перегляд заведень. Які, у свою чергу як реакція збереження, переростають вже у культову практику, у обов'язки слідування приписам догматики, у ту життєву потребу вірності узвичаєнням, які сторожко з недовірою ставляться до ризикових нововведень. Бо останнім потрібна доказовість, аби стати надійною сходинкою поступу. Поступ з його універсальними цінностями розмиває ідентичність та надбання осібногo власного авторства, особливо вдало тоді як з необхідністю доводиться запозичувати досягнення чужого походження. Що й змушує обрядовір'я піднімати вже на вищу ступінь його недосажености з боку критики, тобто традиції доводиться обгрунтовувати та захищати вже самою бездоказовою вірою у їхню правильність. Віра це спосіб консервації традицій у спосіб надання їм сакральних значень, переміщення звичаїв вже у абстрактні святі небесні містичні божественні висоти поза скобки реалій та природности. Аспектом підтвердження вигаданих святинь та управління чудесами, вірувань у власну місію порятунку гріховного світу є відчайдушна ненависть до цього ворожого світодовкілля. Невдахам нема чим похизуватися окрім як прагненням знищити непідвладне їм. Примітивізм та агресивність є однояйцевими близнюками, яким потрібна військова дисципліна відсутности власних коливань задля перемоги над усім ворожим їх світом.

Християнство, - особливо у подобі протестантських домагань його порятувати і зберегти самою лиш вірою у його незаперечність і спасительність хоча б до душі людської, - поступається напором з боку мусульманської віри прикметною обрядовір'ям далеким від редукції лише до віроучительних на його користь доказів. Християнство яке змушене було відсторонитися від регуляції ним побутових аспектів повсякденности, яке колишні функції і сурогатні призначення на керування політичним, соціальним, господарчим, науковим, мистецьким, моральним життям суспільства передало означеним інституціям, - перемістилося вже на їхні маргінеси. Авторитетність його згадується для проформи за інерцією вже містифікаторського арбітражу. Інквізиціонство та клерикалізм виглядає не модним. Сакральність та ставка на вірування як на підвалини західної цивілізації девальвується порівняно із здобутками там переважаючого технологічного прогресу. Тоді як міцність мусульманської віри та її святість представлена конкретними побутовими приписами, на їх доданок до ствердження віри ставкою на силову бійку проти невірних.

Не лише давніх мудреців, а ще й сучасних любителів спрощень тішить гіпотетичне припущення про залежність усіх процесів та явищ саме від божої на те волі. Задана містиками хибна стратегія виправляється тактикою її здійснення у конкретних справах. Коли політики наслідками підриву ядерних арсеналів називають потрапляння до таких реалій, яким їх представляється модель раю, - то вони є не лише божевільними пацієнтами, а ще й злочинцями яких необхідно карати наперед від ще не вчиненого ними переступу.

Захід перебуває на стороні України з причин захисту ним правових норм та тих цінностей, за якими не можна вторгтися на чужу власність з метою грабунку, - але не далі межі дотримання цих норм, якою є ціна постачання ерефією на зненавиджений нею Захід вуглеводнів, урану, інших сирівців. Коли окремі елітні угруповання західні лякаються погроз застосування апокаліптичної зброї ерефійської, а кремлівці наснажуються обіцянками потягнути за собою усіх москвитів у рай, то тоді Захід потрапляє у заручники зла.

Західна цивілізація здатна і потребує задля множення життя спожити досягнення порівняно запізнених культур, тоді як для останніх Захід це проблема, яку розв'язують знищенням Заходу. Екстремістське мусульманство угамує лиш власна виключність на спустошеному ним місці перебулого Заходу. Примітивів втішає не грабунок, а смерть ворога. Серед ідеовчень убивчими є саме найсвятіші серед них.

Поява в ході безсуб'єктної еволюції речей та явищ до того не можливих не треба вважати дією причин та законів позаприродного походження. Так само як і послідовність досягнень вже культурного поступу, уможливлених участю знань та пізнань заснованих на досвіді попередників і розвинених надалі, хибно вважати ініціативою від актуалізації чудес, - попри те, що у свій час важко й було уявити у перспективі здійснення нащадками їхніх вражаючих успіхів. Усвідомлений характер наших дій не означає того, що сама лиш сфера ментального є повновідповідальним деміургом реальних явищ чи те, що реальність є плодом уяви. Своїми дієвими наслідками креативність знань зобов'язана вмінню освоювати відносини у природі речей як залежності об'єктивні, необхідні, обумовлені й добиватися на основі створених законів вже небачених результатів практичних, - а, утім, нова якість у винаходах культури входить в ужиток саме як плід доказових гіпотез і винахідницьких планів, тоді як уявлення неякісні так і залишаються реаліями звабливих казок чи злочинних замірів. Уявне є стадією творчості, яка може належати а чи доброму, а чи вимірам зла. Тоталітарними ученнями є ті, змісти яких так і залишилися у межах уявлень неадекватних, а виходом яких на практику соціального життя став злочин, занепад, смертовбивства. Тоталітаризм це світ несправжнього, де усі зайняті імітацією втілення вигадок оцінених як архіциннісні, - хоч призначенням подібної афери є невпинність потоку практичного винищення ворогів, себто тих, які не дозволяють себе безкарно грабувати.

Реалізацією умови обіцяного процвітання імперії більшовицькі експропріатори власності капіталістів підприємців, - правове існування якої більшовики оголосили не уявною причиною суспільного занепаду, - сталося одержавлення вилучених від суспільства його статків, з переоформленням власності на вже правильних експропріаторів більшовицьких, як представницьких слуг народу звільненого таким чином від капіталістичного визиску. Не уявне входження у статуси еліти вже комуністичного апарату номенклатурників забезпечувалося не лише реаліями терору проти мас вірних очікуванню прищестю щастя без капіталістичної власності, як гарантіями вірності номенклатурному ордену зі сторони його членства була умовність належних по чину благ, які припинялися, а то ще й на доданок із припиненням реального життя номенклатурника, на разі халатного виконання директив від вищих за рангом вождів. Висуваючи шухляду на дачі, апаратникові муляв інвентарний номер усередині. Номенклатурникам ходило за те, щоб із номінальних розпорядників багатств народних переробитися у реальних власників тих самих багатств і конвертувати крадене вже як легальну власність вмонтовану у світ того зненавидженого капіталізму, який комуністи й залякували комунізмом, аби бути там адаптованими. Весь період побудови комунізму його вожді нудилися умовністю своїх володінь і зрештою вже на часі роздержавлення, знову оголошеному ними щастям розквіту імперії, вожді вирішили скидання із себе обтяжливих функцій соціальних служб доповнити правовим оформлення спадку комунобудівництва вже виключно на свою приватну власність, як наново відроджене підприємництво. Проте дерибан власності перекачаної до офшорних кишень обраних одиниць не набув легітимності у масовій свідомості ошуканих. Більше того, фонди та авуари роздані чекістами призначеним ними утримувачам імперського абщака, так і залишаються умовними. Посткомуністична олігократія є підприємцями імітаційними.

Ставка виключно на полюс соціального гуртування й дискредитація ініціатив індивідуальних є помилковою щодо замірів гармонійного розвитку суспільства. Так само, як хибним є й перехняблення вже до протилежного полюсу. Окремішні бариги у якості світового уряду є небезпечними. Але й за комунодержавлення влада і власність вождів лише умовно оправдовувалася як уособлення соціальних запитів, й навіть конвенційна згода на ототожнення волі вождів і народу не поліпшувала фантазійність подібного зв'язку. А коли будувати соціальний устрій на основі казки, коли комуністичні фонди є народними лише умовно, коли навіть наново крадені фонди є умовно приватизованими тими, які не є законними господарями плодів своєї праці, - то й антикомунізм не допоможе традиційній московській крадіжці переродитися до входження у число продукуючих спільнот.

Рушієм утвердження сектантських ідеовчень з їхніми замірами на представлення ними собою супернадархіцінностей абсолютистських, вищих смислів, зазирань поза історичні реалії у простір чуд неймовірних є те, що без видимих ресурсів витратних на рівному місці, а то й випадках вигрібання з провалів, можна отримати такі переконання у власній значущості, які переростають вже у реалії впевненої у собі моці на подолання негараздів та ворогів вигаданих чи реальних. Містика віри у наділеність божественними потугами рухає загіпнотизованого вже на жертовні самовіддачі. Фанатики ідуть у бій з переконанням у свою вищість порівняно з ницими ворогами, пишаються маяченнями стосовно того що вони є: або пролетарським гегемоном і творцем реальних багатств на відміну від зажерливих капіталістів; або є носіями просвітництва, вищої культури і правильної віри учительної проти дикунських аборигенів чи відступників; або є активною стороною бійки проти расово неповноцінних чи сатанинського поріддя противників. Зі сторони окремого романтичного поета, як стихійного порушника усталених інформаційних кодів, достатньо лиш одного його удару нанесеного по реперній точці а чи неповернення до минулих страждань, а чи осяйних перспективних світобачень, аби миттєво й повсюди, - байдуже у спосіб заморозки, а чи навпаки, - відбувся перехід від сингулярності вже до становлення стану організованої єдності вже цілого покоління вірних.

Проти назрілих з розвитком капіталістичного підприємництва загрозливих для царистського зібрання народів порушень єдинанєделімства через самостійництвом народів, то на Московії удалися до скреп вже на основі єдності класовопротетарської, через переформатування колонізованих народів вже до трудозобов'язаних виконавців волі Партії на щастя як внутрішніх так і зовнішніх народів не лише у пролетарському міжнаціоналізмі, а й у комунізмові. Від провалу замірів процвітання на основах безоплатної чи за соціальні пайки трудовіддачі, з необхідністю повернення до стимулів виробництва ринковими за це доходами, - то не лише з лагера соціалізму геть рушають утікачі, а ще й знов актуалізується нездоланна для імперії задача національного питання, складником якого стає усамостійнення Російської федеративної соціалістичної подалі від совітського соціалістичного Союзу. Що й стає парадоксом самозаперечення вікових зусиль збиральництва Московії. Свої права на ідентичність Федерация російська часів посткомунізму, вже як історичне цісарство московське, заходиться вибудовувати на реванші мілітарному проти ворогів які насмілилися з царством розпрочатися. Ресурсами та доказами оновленого збиральництва стають маніпуляції з одночасного вигадування як удушення українства у обіймах любови до того що українство має, так і через військове удушення. Перестроєчний епізод демократизації, як звичайний маневр імітації європеїзації задля подолання нездоланих для московства криз збиральництва, зазвичай результатом має розпалювання агресії проти сукупного Заходу, оборона якого ослаблюється через демонстративне московське миролюбство. Доказом подання себе антитезою Заходу є претензії московського царства на неповторну світову цивілізацію. Стрижнем єрефійського збиральництва стає вже не проект комунізму, а перероблення поки що уцілілого уламку імперії вже у національну державу руских расеян. Європейська ж українська незалежність осуджується ними як залежна. На українців, які у змаганнях з невсипущим історичним ворогом відстоюють не лише права на існування, а власне існування, то кремлівці нацьковують малочисельні народи, які на доданок до збитку прав позбуваються у тій бійці ще й фізичних існувань. У контекстах демонізації українців, то причини нападу, через вигадування міфічних клінічних чи суперечливих звинувачень, межують з цинічними кепкуваннями з українства. Зрештою московці доходять до тямущости коли мають українців за ворогів.

Смертовбивства роблять війну справою, де сподівання на чуда не завше помагають. Окрім покладання на власні сили, то важливого ще обрати правильного союзника. Так німці у своєму агресивному патріотизмові помилилися двічі, зробивши своїми ворогами британців зі штатниками; двічі не пішовши на союзництво нацизму та комунізму. Помиляються й єрефійці, коли вважають що поміч зі сторони Піднебесної буде їм на користь: аж – навпаки.

Тоталітаризм, як модель привнесення до об'єкту дослідження закономірностей буцімто остаточних та вичерпних для подальшого розвитку й пізнання, є характерною своїми пропозиціями чуда чи чогось такого, що у позиції навчителя стоїть обабіч звичайних вмій розуміти події, формулювати закони, удосконалювати досягнення попередників. Поза те, що усілякі абсолютистські учення, сюжетні ходи яких годить віднести до жанру казки, зазіхають на керування безмежністю, - аж змістам учень з викликання потойбічних сил нікуди не дітися від рівнів тогочасної окультурености авторів учень, від світоглядних стандартів доби тамтешнього сьогодення, від тих запитів минувшини актуальною відповіддю на які й стали фантазії та спрощені пропозиції від тодішніх пророків та інтерпретаторів свого спілкування із Богами. Тоталітарні учення зведені на соціальній конкретиці історичних обставин між собою смертельно конкурують як виключні представники та претенденти на виключне володіння однією й тою ж самою сферою буцімто завершального закону на усе можливе буття та його устрій, - проте виправданням усім тоталітарним режимам є те, що вони усе ж обслуговують потреби та мрії саме своїх туземців, традиції певного культурного кола своїх сповідників, є зацикленими на реаліях життя своєї секти. Себто навіть викликання сектантами на поміч своїм бажанням духів потойбіччя не є безумовним клінічним діагнозом. Рятівні учення та спрощені пропозиції подолання вигаданих кризових станів представляють собою спотворене розуміння з оволодіння вже не символічною соціальною практикою переважно архаїчних історичних обставин малознайомих епох, народів, культур. Тоталітарна зона це безпідставне розширення, узагальнення, універсалізація рецептів які не стали у нагоді навіть для часу та обставин їхнього створення. Зона це пошесть що інфікує невинних.

Сферою прикладання позаприродних чудес, вигаданих як простий і радикальний засіб розправи над проблемами та викликами невідвладного сьогодення, є цілком заземлені інтереси сповідників багатообіцяючого вірування, традиційні установи, відносини, способи хазайнування тутешнього соціуму, інерція його культурних звичаїв. Дивами містичного віровчення освячують права володіння власністю членством вірних, але, передовсім, учення оправдовує і робить обов'язком віднімання та присвоєння ресурсів сусідів, напад на яких подається боргом боротьби із невірними як із ворогами; неодмінністю орденської організації релігійної громади, - представленої солідаризмом одновірців, командою вболівальників, церквою, уммою, кастою, сакраментального гатунку єдністю за професійними ознаками й подібне, - є та взаємопоміч усередині аборигенних учасників сповідання, яка стає сурогатним заміном незрілих, загальмованих, а то й відсутніх соціальних обов'язків та потреб громадян; усяке безмірне віровчення залишається у полі тяжіння та межх успадкованих від попередників культурних кодів, приписах моралі, звичаєвого права даного угруповання єдиновірців; сімейне право й відносини між статями, питання гігієни, особливості кухні можуть навіть подаватися за прямі норми рятівного учення; у його ж рамках формулюють картину світоустрою, архаїку якої доводиться повсякчас модернізувати у тлумаченнях й підлаштовувати до власне знань; регуляція мистецьких уподобань втілених у артефактах також не може залишатися поза увагою містичного стрижня режиму одномірної дисциплінарности; зрозуміло, що й практика чаклунського викликання понадприродних сил є втіленою у циклах святкових обрядів, культових ритуалів, тих символічних дійств із реліквіями, що вони у різній ступені жорсткості прив'язані до побуту adeptів безмірної доктрини. Квінтесенцією, таким собі деміургом усякого тоталітарного режиму залишається його окультна містика, яка й керує означеними вище сферами профанного життя і яка із останнім по різному є пов'язаною. У зонах агресивного фанатизму, - вже саме прожиття поряд із якими є небезпечним для здорових країн та народів, - містика та те що іменують життям заземленим є переплетені між собою. Тоді як громадяни починають дихати вільно й отримують розширення свободи на разі як культам не дозволяють втручатися туди, де девальвується й стає вже відпрацьованою утаємниченість, яка поступається місцем знанням, вмінням доказовим і дійсно ефективним, подалі на маргінеси відтісняючи культу до їхньої спеціалізації у культовій же компетенції гри із символами.

Противники тоталітарних режимів прийомом критики обирають зневіру й дискредитацію тих понять, що їх тоталітаристи обирають предметом віри та вищих цінностей. Неприятелі зон неволі сподіваються на нанесення дошкульних ударів по зоні не через звинувачення у хибному використанні творцями зони високодуховних ідеалів, як - через знецінення подібних ідеалів взагалі. Коли концтабори, насильство, облуди виставляються й оправдовуються їхніми творцями як представництво: святости, духовности, гідности, добра, правди, смислів буття, гуманізму, свободи, розвитку, права, батьківщини, визволення від гріха й далі за натхненням спілкувань із чудами, - то опоненти концтаборів вважають своє завдання виконаним і звершеним тоді, як відмовлять подібним абстрактним поняттям у праві на їх існування й оголосять їх безпредметними фікціями не вартими вінця жертвовного мучеництва за їх відстоювання. Проте тюремний режим не критично видозміниться тоді, як йому відмовлять у іменуванні, кажімо, служіння батьківщині через сміховинне глузування, поглум, наругу на саме поняття батьківщини. Проїдам вдається спокушати, дурити, переробляти публіку вже на віддану паству не тому що публіці пропонують багатообіцяючі перспективи, а тому, що під цими образами дурисвіти ховають гнилий товар. Згубними є не ідеали, а ті варіації зла та переступу що їх видають за достеменність і втілення подібних небулярних ідеалів. Вагомість та впливовість у соціокультурному житті абстрактних ідеалів не має заперечуватися через зловживання подібними високими стандартами зі сторони відвертих пройдисвітів чи тих, хто хибить невимушено. Для людей які будують свою культуру завдяки мисленню та знань проникаючим у сутність достеменних відносин, то віддалені від конкретики поняття аж ніяк не є таким собі потрясінням повітря, ноуменом із нульовими смислами. Від достойних ідеалів треба відділяти й піддавати критиці ідеали злочинні. Бо риштування культури обвалюється, коли серйозно заходиться дискредитувати їх ієрархічну доцільність та необхідність взагалі, під приводом абсурдизму і безглуздя усіх цінностей духовного порядку; бо стійкість і життєва витривалість дому культури зміцниться, коли регулярно його прибирати й очищати на зло прикрите видимістю достойної вартости. Нема поганих ідеалів, окрім як лиш замаскованих під ідеали. Коли примітиви паскудять ідеали присвоюючи їх і прилаштовуючи до своїх злочинних цілей, то винними у цьому є не ідеали, а злочинці.

З усіх сил та можливостей, включаючи й неможливі понад силу, майбутні інтервенти будуть, із своїми послугами друзів чи ворогів, будуть нав'язуватися усім сторонам спровокованого ними конфлікту у таборі об'єкта їхнього нападу. Для того щоб підкрастися до приспаної запопадливою участю у її проблемах жертви, то московити вдаються навіть до адекватного аналізу цих проблем і викликів, виявляють рушійні чинники усіх протиріч та аварійних небезпек у стані противника, розвідують дійсне співвідношення наявних та перспективних потенціалів спротиву тих на кого москалі націлилися накинута, - проте ця улеслива догідливість метою має не упадання перед інтересами жертви, а зворотне, - нанесення убійчого удару з позиції московського хижачтва. Реалізація реальних справдешніх і не ілюзорних планів агресії результатом серйозного й відповідального підходу до справи має знищення усякої реальности жертви.

Буквалістські настанови канону та тлумачення духу догматів того віровчення, яке адоптує спільнота у цілях організації її експансії на сусідів, - з часом стає складником звичаїв та традицій спільноти адаптованої цим конфесійним чи ідеологічним ученням. Проте саме тому народ стає вірним сповідником спрощеного чи то містичного учення, бо останнє резонує вже із попереднім комплексом здобутків, прикметними признаками, із інерцією культури даного народу. Протосистематизація, квазітеоретичне оформлення запитів і потреб угруповання вже у якомусь штучному чи сектантському світогляді обумовлюється, як правило, батьківським ґрунтом суцільних якостей того соціального угруповання. Скоріше запозичена ідеологія пристосовується до вікових звичаїв народу, аніж має місце зворотній вплив. Так європейці пристосували й реформували християнство під свою вдачу та етичні стандарти. Так магометанство є законним плодом бедуїнів. Московство є батьком комунізму.

Лиха від облаштування для громадян тюрми викликаються суперечливими щодо цілей спрощення ставками на ті чудеса взамін проблем реальності, які лише множать сутності без доказової для того необхідності. Замість того, щоб розв'язувати проблеми у логіці можливого, ми потрапляємо у стихію безрезультатних конфліктів, окрім продукції трупів, коли замість речей беремося маніпулювати із віртуальними вигадками з приводу утопій.

Ненормальність ненормальних у тому, що вони реальні закони видають за фіктивні, а фікціям надають вид законів реальних. Проте пропозиції розширити прогрес культури вже на розмір замаскованої під прогрес казки не тільки не перетворює казку на реальність, як надання казці ролей чинного розпорядника у реаліях стає для останніх просто руйнівною, - тоді як мрії включити власне казку вже у логіку необхідного та закономірного, заміри зробити казку дієвою, сподівання замінити зв'язки подій вже на фантазування з приводу речей - залишаються мріями. Вторгнення реаліями вже у компетенцію казок не додасть останнім нічого, тоді як втручання казок у царину доказових цінностей здатне останні привести до банкрутства. Оскільки любителі утопій не можуть відзначитися корисними новаціями та внесками у позитиви прогресу, то уся їх енергетика імітації активності, за зразками розширення свободи та нарощення можливостей людства, - зводиться до заперечень тих напрацювань та досягнень передуючої історії культури, що їх любителі чудес оголошують помилкою вартої смерті та відповідного знищення. Примітиви не пропонують добро для нащадків, а шукають ворогів серед попередників, збурюючи руїну. Погляд примітивів звернений назад, і то є погляд ненависті. Запропоноване ними ошчасливлення вичерпується та не виходить за рамки ліквідації того, що вони оголосили не підвладним собі, а непідвладним для чудотворців є увесь світ суцільний не за мірками чудес. Так химери можна облудно виставляти за затребувану реальність, а реальність взятися обзивати химерною, утім подібні заміри поміняти місцями казки та факти, переплутати сутність речей та вірування, затерти кордони між розумним та шизоїдним так замірами й залишаться.

Людяність є лиш аспектом культурного поступу, який не є тотожним свободі, яка неодмінно включає у себе відповідальне ставлення до досягнень культурного поступу. Тоді як любителі чудес пов'язують із людським щастям запровадження а чи свавільної відміни апробованих досвідом заборон на небезпечні та аварійні ситуації, а чи - свавільне накладання заборон на традиції, на винахідницькі дослідження, на критику вигаданих чудотворцями догматів. Подібне накладання фіктивних заборон на те що належить творчим свободам звісно може призвести до жертв та трупів нароблених любителями забороняти прогрес, але – не здатне заборонити прогрес; а така ж фіктивна відміна діючих правил безпеки зазвичай може актуалізувати аварії та злочини, але – не може перетворити злочини вже на щось нормальне та прийнятне. Так можна проголосити чаклунські заклинання, чи втримання від їжі вже за адекватний інструментарій досягнення поставлений цілей, утім реальністю залишаться чаклунські заклинання чи втримання від їжі, а не провалені цілі подібних засобів; так задля ідеологічного щастя можна заходитися вбивати маркованих як ворогів цілі верстви громадян, чи санкціонувати пограбування тих громадян, утім фактичною реальністю залишиться грабунок з вбивствами, а не обзивання подібного заняття за ідеологічне щастя. Так за норму можна видати забруднення, облуди, беззаконня, розбій, розтління, наркоманію, хвороби, страждання, - проте зло від подібної оціночної ревізії не перетвориться на добро. Так настанова відповіді любов'ю на вчинене зло, яка є загальником на ліквідацію усіх острого у міжлюдських спілкуваннях, може бути відзначена оригінальністю у сфері вірувань, - але не у сферах причетних до розумності. Видозміни ціннісних орієнтирів, навіть доведені до станів переконання у переназванні, не надто впливають на предметну дійсність, бо у речей, на відміну від людей, нема мозку.

Незаперечність обживання виключно самими собою підбитих ним сусідських територій московити забезпечують не вбивством тамтешніх народів не задоволених окупацією, як наданням запроданцям лідерства у походах на ще не підбиті народи.

Тоталітарні режими представляють собою варіації з облудництва, коли норми і закони суспільного розвитку замінюються на кримінальність під видом удосконалення норм і законів. Вилученню чужого майна надають подоби поновлення справедливості, реституції правової, покарання переступників, - коли бандити, які позиціонують себе як правильних хлопців, переміщують до себе багатства відняті ними від неправильних, на їхню думку, господарів. Тоталітаризм це заміщення права власності вже на осанну грабіжництву. Тоталітаризм це там, де поле правових законів, які регулюють і убезпечують життєві суспільні відносини, відкидається на узбіччя розору й заподіяння загибелі під тиском насильства у міжвидових змаганнях у середовищі оргзлочинності. Неодмінністю тоталітарних режимів є заміна ними узвичаєнь суспільного розвитку, - під приводом надмірної реальної, а, передовсім, штучно вигаданої тоталітаристами проблемності розвитку, - є заміна раціональних та доказових шляхів суспільного буття вже на або ж чудеса, покликані обійти проблеми та заощадити сили; або ж публіку спокушають ставкою на неапробовані на притомність гіпотетичні псевдонаукові заміри здійснення забаганок усіляких на вибір гараздів; або ж остаточним і вичерпним для історії оголошується заміна її на якісь абсолютні надприродні та утопічні обітници під соусом їх присмачення на святість, незаперечність, необхідність втрат задля підтримання догматів рятівного віровчення. Усі проповідники універсального й обов'язкового регламенту рекламують свої пропозиції як досконалий вид суспільного устрою, який при перевірці на фактичність стає заміною понівечених ним свобод вже на каторжну зону визиску трудармійців через заміну зарплати вже на терор фізичний, на партійне виховання трудящих, на пайку від погоничів. Проте основна небезпека від фальсифікату, що його підсовують примітивісти замість власне цінностей, полягає не лише у тому, що реальність заміщується ілюзіями, як ще більш загрозливим стає зворотне перероблення химер вже у реальність побутову, історичну, декриміналізовану. Концтабір та конвой з вертухаїв, представлений кліром харизматичних вождів, доводиться контингенту зеків захищати вже як батьківщину, як умови власного виживання на разі, коли режим зони буде атакований із зовні конкурентам зоноутворення. Більше того, трудармійці зону їх патерналістського утримання будуть захищати й від загроз її критики від внутрішніх ворогів зони. Більше того, зону іменовану атечеством, її автентичні насельники боронитимуть навіть сил націлених на увільнення аборигенів зони від підлеглих їм розпорядкам зони, поза імперативністю яких зеки просто жити не пристосовані.

Тоталітаризм це гидування трудам продуктивної праці з підміною їх на споживацтво вже у спосіб хихацький; це заміщення думання вже на чудеса та неадекватні спрощення, які працюватимуть самі собою на енергетиці відсутньої тями та відповідальності за справу; це передовіра своїх повноважень жити вже на відкуп самозваним вождем; це підсовування шахрайської кукли замість видуреного цими пройдами; коли замість володіння обставинами починають втішатися грою з викликання духів надприродних; це заміна свободи вже на рабське підпорядкування догматам та світогляду секти у фанатичній готовності перетерпіти за це муки; це військова, пов'язана із трупами, атака на моральність та рівні окультурення зі сторони деградації, інверсії, атавізму та вправлянь у озвірінні; тоталітаризм це надання поняттям значінь навіть не так протилежних, як безумних, вже у контекстах загальної хаотизації безладу; це перехід кордонів, структур, визначень, обвинувачених як ворожі, на які інтегратори напосілися мобілізаційним гуртуванням неможливого, коли двері клініки широко відкрилися у світ; за хворобливої доби переміщення невігласів та піратів вже до посідань винищеного ними істеблішменту має місце заміна знань вже на послушенство конформістів під тиском політпрацівників, або заміна критичних знань дисидентів вже на могили для них; це перетлумачення закономірного вже на невибагливу бійку між святим та гріховним; у зоні натовп гуртової маси не лише поїдає тих одиниць, які заслужено представляють собою особистість, але там ще й натовп стає найдком для одинці яка собою не представляє нічого, окрім масованої любови до неї.

Несумісність ідеологічних химер, що їх пропонують як чудо вибавлення світу від так само вигаданих нещастя, та, з іншого боку, відмінних від химер історичних реалій передбачає й потребує винищення останніх аби на перегної учиненої руїни дали свої сходи означені утопії вже як замітник звичайних та традиційних суспільних реалій. Любителі чудес та інших невибагливих вигадок видобування гараздів без трудових затрат щеплять свої облудні спокуси обітницями їхньої корисности людям й оскільки означені утопії пропагуються як кардинальна заміна звинувачених у якихось гріхах історичних реалій, то саме боротьба фахових утопістів проти історичних реалій й вичерпує практику тотального утопізму, коли тлом заподіяної руїни залишається неймовірність втілення обітниць чудесних порятунків та ощасливлень. Мірилом химерности пропозицій на вдосконалення має слугувати та їхня ненависть супроти розмаїтих реалій буденного, яка у тоталітаристів й стає виключним щодо реалій змістом їхніх ідеологічних догматів. Тоталітарні концепти та збудовані на їхніх підвалинах тюремні зони примуси прикметні замірами на підміну ними усіх установ та традицій суспільности, проти яких зона і є цілеспрямованою. Доказом цінности утопій їхні поборники вважають поборювання світу оголошеного ними ворожим з перетворюванням його на гноїще, розмір якого й стає не символічним, а реальним пам'ятником утопічним парадигмам і замірам переробити світ під стандарти безпредметного.

Ставки на чудеса, на втручання потойбічних чинників виникають з причин драм та неспромог розв'язати проблеми у спосіб осмислений, у логіці реальних відносин. Й хоча химери викликаються водночас і як альтернативні пропозиції щодо реальности, і як позов на вищий її вияв, але саме це перебування фантазій поза можливостями речей і становить зміст та призначення вправ із чудесами. Химери наснажуються цілеспрямованою ненавистю до реального світу не підлеглого простим вигадкам, ілюзії дихаються прокльонами, зневагою, закликами загибелі на голови та долю усіх живих, аби на тому цвинтарі запанувати уквітчаним бовваном до підніжжя якого його в'язні складатимуть жертви. Химерні ідеології розриваються протириччям між: потойбічністю пропозицій замішаних на помилковому баченні та, з іншого боку, клятвами розв'язати усі насущні проблеми у їхньому істинному баченні. Задля виставлення свого ексклюзивізму за рятівний вектор, примітивісти наполегливо працюють над заподіянням загибелі власне реальному світу, небуття якого слугуватиме контрастним тлом для осяйних химер, коли це вбивство й виставляють за те щастя здійснення утопічних виходів у якісь емпіреї божественного астралу, поза якими нічого вже й не потрібно, а спростування осоружних життєвих проблем вважатиметься таким чином досягнутим. Аж оскільки химери можуть зацікавити когось лише у позиції підміни ними реальних проблем, оскільки світ ілюзій не є можливим втілити взагалі, за визначенням ілюзорного, - то історією химер є їхня еволюція від повстання проти світу, від імітації актуальности, до вже наполегливого всотування та адаптації цінностей та відносин реального життя супроти яких обітниця ощасливлення та кари на ворогів й були націлені спершу. Це насичення химер взаємним пристосуванням до них незаперечних досягнень прогресу призводить до того, що ідеологічні сурогати затрачають свою предметність та буквалістську однозначність через постійну видозміну їхніх трактувань, що під тиском прогресу який вижив під тиском утопій останні позбуваються відповідальности за спеціалізовані досягнення прогресу, - внаслідок чого утопії повертаються до себе, тобто до тої казки та культових з приводу казки ритуалів, які задовольняють тих, кого вдовольняють, бо на сфері казки ніхто із наділених глуздом претендувати не у змозі, і не треба.

Примітивіви які викликають чудеса, щоби ті посприяли подолати, здебільшого вигадану, кризу, є своєрідними костуром на понівечене соціальне життя. Проте з часом оздоровлення милиця відкидається як годяща лише для ущерблених. Утопії, аби втриматися у часі своєї актуальности, зодягаються у здобутки прогресу не лише для демонстрації своєї для нього корисности, а щоб, головне, своїм пристосуванством собі здобути вигоди, виступаючи санкцією на прогрес, проте чудеса залишаються компетентними лише у чудесах. Завдяки своїй затраченій утилітарности химери можна без загроз ліпити вже до будь-чого.

Збитки від підмін химерами проблем суспільного розвитку мають бути доповнені втратами й від спроб підмінити химерні виклики вже на відповіді зі сторони осмислених сфер суспільного буття. Півбіді коли казкарі напоумляють те, що перебуває у кордонах смислів, - гірша ситуація коли розумники втручаються у компетенцію химер та симуляцій. Бо і химери, і люди тверезі мали б діяти у межах своїх повноважень, без недоцільного порушення розділових кордонів. Задовільні відповіді на ідеологічну проблематику здатні надати лише кваліфіковані психи.

Знання дають силу у протистоянні проблемам задля знаходження відповідей на виклики, аж, водночас, ці створені нами рецепти закривають бачення більш прискіпливих уточнень суцхих знань та вмінь, себто наявні знання у порівнянні із пізнавальними перспективами мають обмежену сферу та доцільність використання, а то й можуть бути просто помилковими попри їхню термінову актуальність та корисність. І добром була б заміна традиційних знань на більш досконалі, - що має місце у розвиткові наукових тверджень, - аж нещастя починаються від наполягань на незмінності утопічних забобонів, віровизнання яких стає не покладанням на якісь обереги, як подібна анімація ілюзій стає відгородженням від викликів, є втечею від проблем, є спробою розправитися з істинами у спосіб запроторення себе самого під накривку труни.

Тоталітаризм це соціальний устрій уся енергія якого спрямована на примусове втілення тих штучних правил та марень про чергові чудеса, які ігнорують реальність та потреби людяности у поступу. Ця гра за власними вигадками, що не лише перебіг об'єктивного лише імітує, а й облудно видає химери вже за необхідність порятунку усіх та усього від вигаданих острахів, - є складовою творчости, проте лиш та творчість стає плідною у нарощенні спеціалізацій життєвості, яка максимально вслуховується у логіку культури, а не у ідеологічні відхилення психопатичного сприйняття дійсности. Ліками, які направляють тоталітаризм до його загибелі, залишається імператив істини, себто лаштування знань під дію фактів. Креативність перетворюється у свою протилежність тоді, коли спирається лише на ресурс вигадливості.

Здавалося б штучні закони та формули, які створюють у дослідженні навіть суто природних явищ, - ведуть фактично до освоєння дійсности у інтересах дослідників і формують корпус прогресу; тоді як здавалося б усвідомлення подій на рівні того чуттєвого досвіду, як він представляється на часі, навіть доповненого успадкованими від попередників забобонами, - залишається надутими бульбашками ілюзорного, помилкового щодо істин, символічного світу, користування яким не призводить до фактів управління реальними подіями. Знання, що їх у світських школах засвоюють, не відсторонюють, а наближають до подій; тоді як під безпосередністю світосприйняття може вдало ховатися інерція казки. Похідною умовою наукового дослідництва є скорочення казок як різновиду наукової помилки. Примітивізмом і є зведення реальних проблем вже до, кажімо, боротьби диявола проти Божої замислу, чи до боротьби інквізиторських спецслужб проти ворогів народу із числа відьмаків. Безпосередністю вірувань є світ мар який заміщає собою факти дійсности. Спрощення, якими їх любителі заміряються осідлати світ, представляють собою світ казок населений однак не безневинними духами чи то сатанинських сонмищ експлуаторів, унтерменшів та недобитих буржуазних націоналістів, чи то янгольського війська чекістів, штурмовиків та мучеників за правовірність, - аж подібні сфантазовані сурогати знань відгороджують від можливостей розвитку власне знань. Можна розв'язувати усі проблеми інструментом посту та молитви, або ж через вищу міру захисту завоювань соціалізму, але результат подібних занять перебуватиме між ніщо та трупами.

Науковці добираються до сутности речей, до фактичного, до створення вже окультуреної реальности саме тому, що спростовують створені попередниками казкові замітники суцього, - коли приймають виклики зі сторони фактів та критики. Тоді як любителі казок провалюються у свої фантазії саме через наполегливу втечу від дійсности. Примітивізатори припускаються подальших помилок, бо вірять у власні вірування.

Від самого лиш зображення а чи власного усесилля у подіях, а чи власне усесилля подій вже наших у вміннях та пізнаннях, - залишаються навіть не імітації, а облуди із зумисними чи не усвідомленими помилками. Зазвичай надягання на себе личин надістоти, перед воліннями якої не встоять події, легше виконати, аніж на те вмовити події у логіці їх предметности, коли ще й події не втягувати у вид театрального дійства, не надавати довкіллю виду лаштунків для спектаклю з приводу подолань людського невігластва. Для надання ментальним фікціям, символам з приводу подій та церемоніальним ритуалам вже виду здійснених претензій на оволодіння останніми законами у природі речей – ще не досить наших самопереконань у тому. Коли у речах нема мізків, аби тим згодитись зіграти із нами ігри у нашу владність, то доводиться освоювати істини об'єктивного, а не інструментарієм символів закликати речі бути слухняними. Творчість буває плідною, себто такою, що переходить у події, коли ми освоюємо події їхній логіці, а не у самих лиш наших про те уявленнях. Чаклуваннями з приводу подій ми залишаємося виключно із власною пам'яттю на ментальні химери. Віра у порушення законів об'єктивного може триматися а чи на незнаннях про об'єктивність, а чи на її підлаштуванні під випадок, або ж, скоріше, є турботою не самих віруючих, а їхніх лікарів. Підміна подій вже на символи є розпискою у неспроможности володіння подіями. Те імітування подій, яке береться підмінити події з метою оволодіння подіями, - зрештою є просто помилковим заняттям.

Та сама здатність людини виходити у своєму культурному житті за коло обставинних закономірностей на які приречені речі й природні істоти, хист діяти за мірками не лише суцхих, а й ще не бачених умов, змога робити свою долю продуктом власних пізнань, творчости, свободи – й уможливує тоталітаризм, коли під впливову дію своїх креативних ідеалів люди не лише підлаштовують події та речі, а ще й самих себе як творців, замикаючи тим самим парадоксально свою творчість на собі, приносячи свою свободу у жертву власному примусу як вияву свободи. Тоталітаризм породжується від здатностей людей адаптувати ще й химери, на доданок до невикористаних можливостей освоєння істин. Примітивні ідеології хибують тим, що вони лиш імітують оволодіння істинами, що вони не так наближаються до безпідставних мрій, як тим самим віддаляються від підстав об'єктивності. І то ще не усе стає втраченим, коли доводиться зображувати ролі присудка волі насильників чи шахраїв лишень під впливом шахрайства чи насильства стороннього власним ідеалам свободи. Пасивне пристосування до обставин є запорукою засвоєння того досвіду культури, який не є наданим нам у природних інстинктах та незмінностях кругообертів поведінки відмінних від нас істот, проте це повторення звичного не стає активом у тій царині нашого життя, де культуру творять чи видобувають із ґрунту таїни чи невідомого. Прийоми адаптивности є складовою, є умовою, є логікою культури, враховуючи творення останньої поколіннями на благо поколінь, проте як на споживанні надбань попередників історія не закінчується, то й нащадки мають право помилятися вже там, де імітація пройденого визнається креативщиками саме за хибу. Бо складовою культури у напруженнях її розвоїв є ще й неприпустимість імітацій на виконання приписів авторитетів із числа суб'єктних носіїв нормативного, особливо коли свобода є доказовою у посиленнях на істини подій.

Гра із символами подоби реальности тоді залишається грою за вигаданими правилами, коли ті правила чітко відрізняють від власне реальности, коли гру та дійсність не переплутують на основі психічних хвороб. Фахові містифікатори не дозволяють собі баламутити свої ролі жерця вже на допущення театральности до тверезих розумінь дійсних подій, - бо лише серед розумово нездорових їхнім керівником є містика, тоді як показником здоров'я є вирішальна відповідальність творця, навіть у справі вправлення з казками. Навіть сповідники абсолютистських догматів залишаються господарями життя, коли на їхніх обличчях грає тихенька посмішка авгура. Тоді як для пастви тоталітаристи наполягають на нерозрізненні театральности культу та тій щирій йому відданости, яка не залишає від власне дійсности аж нічого. Тоталітаризм це плутанина між денотатом та десигнатом.

Від народження ми не обираємо своїх батьків, не є продукцією наших ще не посталих культурних забавок і у дарованому тілі нам залишається лише засвоювати дари наших отців, представлених мовою, звичаєвою поведінкою, освітою, цивілізаційним середовищем, тощо, від початків наших розвоїв самостійницьких ми до слухного часу ще не у змозі перестрибнути через діючі технології, більше того, хибна соціалізація та відхилення від стандартизованих нормалей караються не лише зі сторони практичних загроз порушення правил безпеки, а й з боку моралі, правозаконності, технічних регламентів та прийнятих приписів, тоді як вправність у наслідуванні визначених нам ролевих призначень не лише винагороджується результатами вправного користання обставинами як то згідно обставин й слід чинити, аж пристосуванство заощаджує сили нашого виживання так, що здається питання щодо особливостей нашої підметности, коли ми вже за участю наших творчих свобод стаємо батьками щодо успадкованих обставин, - здається можуть виникнути хіба що від незнання ситуацій рефлексорного слідування уживаним порядкам речей, бо усе вже було, можливо у виразніших вимірах, вочевидь не з нами, а, між тим, у наростаючих відхиленнях від ординарного визрівають плоди творчих свобод навіть тоді, як розбіжності із загальноприйнятим у нашому приватному до нього ставленні навіть доказово іменують похибкою. Наслідування узвичасного є не лише тою адекватністю поведінки, яка є беззаперечною вимогою від еволюції життя, а й розуміння обставин об'єктивного є істинами пізнання наукового стибу, а, проте, імітування у поведінці та ментальності особи зовнішніх, а то й сторонніх її свободі стандартів не може не бути знуцанням над тою особою, яка зобов'язана апробувати помилки, щоб наколупати звідти кілька чогось вартих проривів у поступі. Змагатися на рівних із упередженнями вже прийнятими за відкриття можуть лише ще не доведені до їх відкритості стосовно розвоїв певні вірування на подолання химер та догматів. Безмір дурниць, себто не гідного вільних людей, замешкує дім імітаторської поведінки цілих людський мас та прошарків, що, однак, не може слугувати посвідкою на виписку соціопатів та затятих порушників правил геть із годящих для них установ із ґратами на вікнах. Тоталітаристи культивують вимоги імітаційної поведінки своїх жертв, хоча слідувати треба не безпідставним марновірствам, як варто бути підлеглими істинам. Просто небезпечно в усякій дурні шукати зерен правди, але нема таких здобутків культури, які були б відомі й використані загалом від часів давніх.

Наслідування взірців та незмінне дотримання стереотипів поведінки і є способом збагачення особи на розмір звершень культури від спадку поколінь, - проте у самих потенціалах культурного поступу криються ті зерна критичного ставлення до шаблонів, які стають потребами творчих одиниць, - особливо тоді, як ревізія узуального стає необхідною з причин недостатньої досконалості, а то й помилковості загальних місць, коли креативщикам щастить відтворювати вже назрілі запити, а не підміняти пропозиції розвоїв на підлеглисть безумствам. Копіювання взірцевих кліше є долею тих, хто вступає у повноцінність життя, проте свобода починається з того перегляду всотованого, яке підлягає не безрозсудствам, а суспільно корисним прибуткам.

Пристосування особистісне до об'єктивних викликів на разі успіхів тої акомодациї стає видом рабства, коли виконавець чужих приписів щонайменше виглядає смішним та предметом глузування, як не носієм страждань, тоді як не здатний увійти у не залежність від обставин, навіть на рівнях розуміння останніх, вже не лише затрачає гідну людини свободу, а ще й буває покараним обставинами щодо яких означений ігнорант припускається помилок, - і лише доповнення входження у обставини на коефіцієнт творчості тої, що задовольняє виклики авторських потреб у їх резонуванні із пропозиціями для загалу саме й дає плід, не хибно іменованій істиною, відкритою і логіці предметній, і її обслуговуванню винахідництвом. Адаптацію до подій годить збагачувати не на помилки спотворення подій, а на розширення можливостей подій вже як шаблів культурного поступу. Входження у обставини, з надміром оплачене офірами свобод, - не варто й починати так само, як не годить приносити обставини у жертву нашим забобонам, бо це навзаєм лиш множить помилки.

Тварин, не лише спосіб життя яких, а й фізична будова яких є узгодженою із умовами їхнього виживання, поведінка та реакції яких є пристосованими до обставин середовища їхнього життя, природа яких є плодом еволюції видів, - ми люди навіть й не беремося співставляти із тою людською поведінкою, способами мислення, прийомами засвоєння успадкованого оточення культури, які дозволяють нам по-максимуму відхилитися від логіки та залежностей від околу вже на часі творчого ставлення до останнього, - порівняно із згаданими нашими родичами по фауні, для яких люфт між запрограмованими інстинктами та, з іншого боку, адекватними чи хибними реакціями на зміни природних ситуацій є не значним, - тоді як ми керуємося розумом здатним відриватися від апробованих інстинктів, бо ми живемо у вимірах культури, стандарти якої можуть позмагатися із потребами нашого природного виживання, бо ми здатні самі об'єктивні природні обставини переробити вже у дім культури, вибудовуючи тим нову природу презентовану цивілізаційним прогресом. Засвоєння рівнів знань, - для тих, для кого буття людиною є результатом праці, а не даром, - слугує не лише ощадливості та оптимізації довготривалого навчання, аж розуміння подій у істинах об'єктивних є ще й основою наукового освоєння та переробки культурних розвоїв. Однак відхилення від перевірених та доказових у їхній корисності інстинктів, як стереотипів поведінки, уможлиблює і вірогідність здійснення людьми таких помилкових вчинків та хибних розумінь того що має місце, які й не порівняти із потенціями шкідливого для здоров'я поводження тварин не здатних просто таки на протиприродне. У головах тварин, вірогідно, не виринають утопії про Царство небесне, Шамбалу, Атлантиду й тварини полюють на ближніх не з причин класової боротьби, християнізації чи усунення єресі. Адаптація до обставин чином та нормами поведінки відповідними до обставин й відсутність протиріч між плином ситуацій та реакціями живого організму є не просто умовами, а є ще й сутнісними ознаками життєвого, - аж у тім то й полягає призначення свідомості найрозвиненіших ссавців, що вона врізнобіч розсуває відповідність між плином обставин та тим, як ми мислимо собі той плин об'єктивного, бо для нас об'єктивністю стає посередництво розуму у його інтерпретаціях уречевленого довкілля, коли ми навіть своє фізіологічне здоров'я узалежнюємо від знань та досягнутих вмій. Слідування науцям стає запорукою не так критичного до нього ставлення згодом, як стає фундаментом для позитивних внесків з боку вдячних та творчих учнів. У можливостях підсовувати химери безпредметні вже у якості нібито об'єктивних закономірностей світобудови, з відповідною акомодациєю до них за стандартами тої тваринної поведінки інстинктивної, яка не лише економить зусилля по пристосуванню до обставин, а й стає іпостассю життя представленого публікою конформістів, запродавців та свідомих злочинців, - і уможлиблюється тоталітаризм, себто силове привчання до ілюзій. Слідування стереотипам є ознакою життєвості, але у тому то й полягають різниці між доказовим та безглуздим винахідництвом, що саме останнє й може виставлятися як взірцеве. І світ цілий тоді затрачає розуміння, які заміщуються дурницями, і буденна культура вступає у дисонанси із традиціями перевіреними прогресом, і спільнота впадає не туди, куди треба. Зона стає реальністю тоді, як ми пристосовуємося та не критично ставимося до ілюзорного.

Запопадливе підлаштування під чужі примушення може бути видом насолоди від тих власних страждань, яких однак не вистачить для завдання удару у відповідь задля отримання компенсації, а то й сподівань на прибутки тоді, коли ці жертви сплачуються за химери та облудні ілюзії; відкритість до впливів може буту поквапом у сплаті за крам, але ця ревнива метушливість не гарантує не отруйності чи вигідності запропонованого краму; служіння може бути рабством, проте – не призводить до прибутків вдячної винагороди.

Для публіки здатної на творчість, себто на відповідність зовнішніх подій лише тим стандартам, які означена публіка для себе сама виробила, саме у цей час виникає відраза до тої пасивної адекватності, яку сприймають за вид проституювання, - проте цей переворот у рівнянні подій вже під імперативи їхніх сприйнять лише тоді стає плідним для культури, коли сприйняття не є ілюзіями відгородженими від предметної логіки подій.

Проекти абсолютного ошчасливлення усіх та усього являють собою не фіктивну підробку під стандарти ідеалів, як є тими стандартними фікціями, ігрища із якими й вичерпують картину соціальних відносин. Справа втримання у межах глузду полягає не у надмірній кількості безпідставних та кепсько сконструйованих ролей які визначають поведінку людей не бажаючих брати на себе проблеми реальності, а – у неяви якостях останньої.

Оскільки абсолютистські претензії маній хворобливих профетистів є не просто бездоказовими, а є протиправним насиллям над нормальними суспільного розвою, - то, окрім розшуку компетентними органами крамоли антирежимної, аргументами режимних цінностей є облудне оспівування їх як безцінних взірців, невщухаюча піар-кампанія одягання месіанізму у шати святости недоступної для критики та змін, перманентне виховання трудящих у дусі вірності вічно живому ученню та його стерновим. Ментального плану надування пухиря довгоочікуваного чуда є виключним модусом надання йому подоби здійсненности. Містичні догмати видають себе за незаперечні чесноти та ідеали людства. Неіснуючі якості чуда надягають і на ідеологію, і на утопічну модель обіцяного устрою здійснення верзінь учасників лагєря, і на безпомилкове начальство та його правильну політику, і на низоту каналармійців глорифікованих як світ світу, висвячуються усіляка перевернута навзак моральність; так само фіктивно гудять вигаданих ворогів.

Кампанія з тотального удавлення проблем, які замінюються на гуртування усього та кожного вже на простих інтеграційних, мобілізаційних, регулятивних рішеннях, - справляє враження ефекту знаходження такого собі додаткового ресурсу у спосіб означеного заощадження витрат на проблемах розвитку. А проте подібне ігнорування проблем та здійснюване лиш за допомогою терору загання проблем закуток їх позірного розв'язання є не лише фальшуванням поступу, як стає ще й закладанням тої міни під режим імітації централізованого порядку, яка вибухне додатковими проблемами вже й для самого режиму тотальної інтеграції. Замість знаходження годящих відповідей на постійні проблеми розвитку, то любителі простих чудесних рішень лиш надувають пузир єднання у любови тих, хто уцілів після очищення від ворогів народу, - не зважаючи на те, що сама лиш економія дає хіба що тимчасову видимість відмінну від дійсного продуктивного приросту. В умовах фестивалю останньої істини світоустрою має місце зворотно направленої відбір до еліти, на гору спливають лицедії, а суспільство занурюється у горе.

Найпростішим способом розв'язання проблем є театральні імітація розв'язання проблем. У цей же спосіб фантазери відкривають для себе недоступні їм сфери діяльності. Так само на місце незнань із невміннями підставляються химери у театральному образі переможця. І саме цим зайняті сповідники буцімто остаточних істин, які переплутують реальність та, з іншої сторони, власне божевілля.

Тому невірно теоретизування московських імперіалістів на вигоду московського імперіалізму відносити до теоретизувань осмислено спрямованих проти визвольних антимосковських рухів колонізованих народів, - бо московити перебувають у щирих свої переконаннях про корисність свого імперіалізму не лише московитам, а ще й буцімто вже невідворотно поглинутим народам, яких московські займанці поневолили, визискують, русифікують задля успіхів готування своєї навали на вже багатші, але поки ще не підбиті народи. Тому невірно рефлексійні лементації московських імперіалістів з приводу ворогів, які обсіли московитів невинних у нещастях які обсіли московитів, сприймати за чисту монету, - бо для московитів підтвердженням їхнього месіанства є не тільки щира віра у ворожість ворогів, як ще й ототожнення цього присвоєного московитами собі права безкарно виїдати завойоване саме із запитамі уселюдського прогресу. Тому невірно шукати причини та злочинні наслідки московського імперіалізму й знаходити їх поза останнім, - бо саме цим московити і зайняті, бо для них нема правд поза інтересами їхнього насичення. Бо московити дурять лише себе, коли задоволення свої апетитів вважають смислами історичного буття сусідів. Московити нікого не шахрують: просто вони підробляють свої казки під реальність.

Причиною відмінності московства від вільних спільнот та культур полягає у тих його розбіжностях із вільними спільнотами та культурами, які є обумовлені імітацією останніх. Так людність зони московства продовж віків і до сьогодення представляється не громадянами та суб'єктами що виборюють свої права і гідність, а невольницькою челяддю, ударниками соцзмагання, дворовими холопами служилими у обслузі маєтку зверхника. Їхня участь у громадському житті обмежується виключним перебуванням або на полюсі покори і відданости, або на полюсі бунту і смуту. Той механізм обслуговування політичних потреб нації, який серед європейських народів іменується державою, у московському царстві є можновладством автократора і його апарату у окупованих ними землях. Види паразитарного здобичництва та проїдання ресурсів, навіть з віроучительними прокляттями на сторону підприємництва з його механізмами, заміщають у Московії організацію продукуючих господарювань у правових країнах. Тип психіки і ментальности з ціннісного оспівування страждань маси заради расія-всему-міру-галава є гідним плодом дисциплінарного уніфікаторства і того запаморочення тями, яке практикується для безпеки та недопущення визвольних рухів проти наступного режиму у цій зоні одномірности. Месіанські ескапади, претензійна фанаберія і покладання на чудеса, декорації на місці традицій просвіти є домаганнями перестрибнути за фатум постійного епігонського бігу услід колові західної цивілізації, на загибель якої московити протягом сторічч очікують з дня на день. Намагання нажитися на афері з підсовування лохові шахрайської кукли на місце видурених у нього зажитків не робить із пройдисвіта вже учасника конкурентних правових змагань за культуру.

Тому не бракує різноманітних проектів на порозуміння між людьми у спільній праці на благо загального прогресу, бо ці проекти є однобічними та помилковими з причин хибности для умов прогресу саме видів спільности та порозумінь без проблем. Без проблем і можливостей розв'язувати їх через вихід на нові проблеми – не обійтись. Спрощені підходи до проблем, ставки на казки є хибними, а то й згубними.

Загальнолюдську культуру світової цивілізації зводять або на засадах регуляції міжлюдських стосунків саме набором цінностей моральних, перевірених на їхню гуманну доброякісність та відповідність звичаям окремішніх самоправних і самодостатніх спільнот. Або ж в усякому суспільстві виникає інститут права, за яким карають його порушників. Прогрес людства забезпечується науковцями та технологіями, коли відкриті закономірности та знання є універсальними всупереч усім домаганням виходу на неймовірні таїни та неповторні досягнення творчі. Або ж спільноти поєднуються у бійці проти подібних їм конкурентів саме як секти з окремого віровизнання. Гуртування своїми причинами може мати політичні інтереси, господарчий ринок, уподобання на ниві мистецькій, або ж задоволення різноаспектних потреб людських задовольняється установами держави. Пропозицією на нівеляцію противенств та розходжень у сфері соціального життя є концепти з приводу класової боротьби. Одначе манія стосовно виключної правоти диктатури пролетаріату, де знищуються противники цієї диктатури, - залишається надто конфліктною, помилки якої мільйонами людських життів потрапляють під землю. Зловживання соціальною проблематикою у цілях реорганізації порозумінь між людьми та народами останнім надто дорого обходяться. Менш конфліктною, себто наближеною до тенденцій глобалізму є ставка на національні організми. Де у саме крайніх межах пропонується як відстоювання власної окремішности, так і – співпраця між націями.

Країни і народи які своє благополуччя силуються вибудувати на крадіжці, на не вироблених власною працею багатствах, на протиправному загарбанні і споживанні чужого не можуть не поступатися тим господарюванням новаторським, які самі будують себе. Злодій не перестрибне навіть свою жертву; не кажучи вже про закон з покарання злодія. Навіть ошадливість грабіжників, накопичення скарбів на чорний день, притишення темпів проїдання краденого, а то й ставка на власну жертвовність і оспівування навіть власних потерпань – неодмінно цих любителів стабільности та ненависників ризиків призведе до краху. Не можна претендувати на лідерство чи імітувати його фактично перебуваючи позаду.

Силове віднімання й присвоєння чужого доповнюють зазвичай ще й ментальним обманом жертв. Для цього у розбіжностях між правом та тим простором незнання, із яким ми є дотичні посередництвом міфів та неадекватних гіпотез, вдаються до використання підробок, які з метою виправдання бандитизму надають його необґрунтованими апетитам подоба права підтвердженого міфічними вигадками та облудами псевдоосмисленими.

Не так модними, як заявленими аргументами московського нападу є: необхідність нанесення удару упередження на ворога який от-от нападе, чи замірився жертву московського не неї нападу переробити вже на союзника тих ворогів, які з усіх сторін оточують й марять Московії завдати шкоди, бо, як це відомо, реальна крадіжка чужої країни на вигоду добрим московським агресорам є значно кращою ніж сфабрикована окупація цієї країни поганими конкурентами московського імперіалізму; або ж московити присвоєння чужого оправдовують вже не цілями захисту, а потребами наступу на жертв, вигоди від віднімання чужого безсоромною оправдовуючи користю споживання вкраденого як вже свого рідномосковського; або ж підтвердженням права агресії є посилення на час давноминулого, за якого і ґрунти нападу і ґрунтівна суб'єктність жертв нападу є споконвічно московськими, що їх московити лише повертають собі нарешті, у знеможі довше витримувати окупантів які гнітять московську автохтонність й питомість до цього вікопомного атечества московитів, що його лиш тимчасово у них колись вороги відібрали; або раціями подальшого продовження перебування під московським ярмом вказують потреби народів ніяк не розпрощатися з московськими осадниками й звільнитися, як навпаки, звичку до традицій і унормувань інерції визиску, коли каторжників і конвой буцімто нерозривно гуртує пролита з обох сторін кров з облаштування лагерь; або ж претекстами для розміщення московських залог правлять вказівки на святість і сакральність подібного дійства, закоріненого у духовности московських апетитів, у Божому на те промислі й благословенні, у месіанському боргові святоруського єдинеділення покликаного звільнити світ від його зла; або ж окупація виставляється за задоволення сподівань самих народів денаціоналізуватися й переробитися на справжніх руських; або ж експансія збиральництва санкціонується як захист тих громадян сусідніх країн, чиї релігійні, мовні, звичаєві, етнічні, освітні, політичні, економічні, гуманітарні права московитами оголошують включеними у поле права московської держави, яка просто не має права віддати на поталу цих страждальців, оголошених Москвією рідними, єдинокровними, саатечественіками з розданим їм документами московськопідданих; а то руській мір розпухає у коридорі прокладеному візією вищого типу соціального прогресу, комунізму, правильної віри рятівної, інших утопій і агітпропівських міфів, запорукою втілення яких є історичне московське царство, до якого усі свої молитви і уповання відсилають люди доброї волі; або під його кормигу зтягають верстви і народи зваблені обітницями стосовно мінімумів праці та максимумами за це благ, вічного миру, відсутности ворожнечі і розбіжностей між народами, тощо; або правом розірвання й анулювання московитами домовленостей з сусідами щодо кордону розмежувань є оголошення сусідніх держав вже не державами; або ж позірним казусом белі є банальна провокація, внаслідок якої московські танки рухаються не так на своїх траках, як у праведному гнів карного поновлення знівченої ворогами справедливості.

Спрощені стандарти небезпечні не лише тим, що під відповідність їм предметну реальність обрубують, а духовну розтягують і розмивають до розмірів зла, - аж загроза примітивізації у тому, що вона видає себе за повноцінне представництво реальности. Бандитизмові можна й вдається протистояти тому, що міцно стоїть фортеця права, добра, істини, - тоді як наступальна наснага тоталітарних учень і режимів забезпечується таким переплутуванням норм вже із несправедністю, що зло стає офіційним, пірати стають державцями, тямують затоптує фанатична віра у обіцяні чудеса так, що власне реальність і людяне зостаються хіба що віртуальними конструкціями, неконкурентними проти торжества криміналу замаскованого під виключність представництва собою усього можливого.

Існує публіка переконана й переконуюча інших у тому, що існування об'єктивних законів та відносин є злом необхідності, що має долатися вольовими факторами у добрі відв'язування останніх від усякої предметности, - між тим, успіхи освоєння у пізнаннях та вміннях саме відносин у природі речей й продукують відносини вже у природі культури, тоді як загрозою існуванню цивілізації і є намагання перетворити ті безвихідно ментальні вигадки, яким не відповідають події, вже у потугу на протиставлення предметним істинам. Деміургом світу людської культури є наша свідомість у її здатностях проникати у природу речей та спростовувати вже відпрацьовані прогресом хибні чи недосконалі знання, а, проте ті психічні конструкції, які як наркотик самодостатности у межах психічних же конструкцій звільняють від потреб бути регульованими ще й логікою власне фактичних подій предметних, - скорше нагадують похоронну команду на культуру. Відкриття потребують не аби якої праці на своє підтвердження їх опредмеченням, тоді як химери, підтверджені діагнозом віруючих у них, не є за можливим спростувати. Безпредметні утопії, які не втіляться ні за яких умов, здавалося, й мали б бути безпечними, - коли б їх безпремінно не намагалася реалізувати така ж небезпечна публіка. Психічні конструкції, яким щастить більше належати до хвороб, аніж не належати до вихованости, не кажучи вже про противність утопічних химер фанатиків вже щодо пізнавальних процесів, - й становлять загрози для суспільства. Людська культура не лише поєднана, а й створена логікою предметних відносин, - тоді як безпредметні конструкції, можливі лише у свідомості вірній догматичним їх викладам, не лише роз'єднують світ культури, а й руйнують його. По обидва боки від розділень на суто світоглядні змісти лежить ненависть, яка могла б бути усунена лише із відповідною елімінацією відмінних, а тому навзаєм противних утопічних, себто не здійснених у тілі ні за яких умов, концептів.

Не здатні регулювати логіку речей химери прориваються у цей світ культурної реальности тому, що нема судді, який би виносив кваліфікований вирок на остаточне розрізнення можливого для речей та не можливого ні за яких умов тому, що відсутні обмеження у людських пізнаннях на випробування необхідностей наших фантазій та шансів на втілення вигадливости. Бо мудрування, особливо безпредметні, є не домаганням вискочити за межі можливого й залипнути у самих лиш очікуваннях чуда, а є замірами розширити кордони культури.

Так само, як світ людей є переповненим надмірною кількістю переконаних у тому своєму утаємниченому призначенні, заради якого пускаються на театральну гру під невідомо ким накиненими личинами, то й ще менше на світі повних ідіотів, які б перед собою не змогли б зізнатися у тому, ким вони вже насправді є. Тож навіть безвихідні маніяки задля доповнення апломбу свого месіанізму та відповідного приховування власної нищої нікчемности потребують санкцій зі сторони такої собі святости вчення, подаючи підписані ним присуди на смерть мільйонам саме як виконавський борг імперативів, логіки, запитів рятівного для людства віровчення. Лише у довершених психопатів вистачає нахабства розпоряджатися чужим життям саме від власної волі, любимі ж усіма вожді злодійствують від імені та авторитету задекларованої у віровченні надприродної істоти чи завдань віри. Дірки безглуздости та порожнини віровчення заповнюють отруйною піною бахвальства.

Помиляються ті, які конкурентів долають інструментом сокири; які вважають, що опісля інквізиційного знищення усіх відмінних ідей, те що у них залишиться буде відмінним чи взагалі належатиме визначенню ідеї; які сподіваються, що відправлення до могили усіх цінностей, смислів, установ надбавить життєвості вже трупоробникові. Навіть інтерпретації недоста щоб випадковий випадок представити вже за закономірність прояву чуда.

Суспільство й особа вдосконалюють свою свободу тоді, як розвивають знання й оволодівають новими сферами діяльности з наслідками зручностей олюднення світу. Аж у безвихідь тюрми ми потрапляємо через перевертання дригом означеної залежности, а саме тоді, як логіку речей та наукову об'єктивність приносимо у жертву вигадкам безтямним. Так вершиною вірувань є навіть не вимолювання реальних зисків, а вірування у вірування.

То лише здається, що як трішки поцупити, то пофортунить дещо поліпшити перебування у межах права, - аж ні: і у злочинах є своя логіка, вступивши у яку доводиться простувати до кінця; то видається помилкою, що зло можна виправляти затруєнням його на противні йому цінності чогось доброго, - бо усяке вдосконалення зла та злочинів не може не бути вдосконаленням злочинів та зла. Тож накопичення награваного майна, особливо у вигодах споживання останнього, накладає на грабіжників ті стратегічні борги та обтяження, які грабіжники беруться розгрібати тактикою нових грабіжницьких набігів на людей чи народи, що призводить до ресурсних витрат ще більших, аніж їх можна компенсувати у черговому нальоті на сусідів. Імперії розвалюються у неспроможності задовольнити свій той свій вовчий голод, що лиш розвивається із новими пориваннями імперського експансіонізму.

У той час як досягненням у будівництві зручного для людей дому культури ми зобов'язані достеменності пізнань, що проникають у природу речей та скорочують обсяг симуляції знань та вмінь, завдяки відповідності раціо та явищ об'єктивних фактів, що дає можливість ревізувати помилки та омани вже як відпрацьоване та не корисне, дякуючи істинам, себто використанням законів вже за наданими суцєю культурою нагодами творчими, що відкриває не лише нові, а й результативні у прогресові перспективи, - то вади тюремних ідеологій та таких же режимів неволі годить вбачати саме у домаганнях обійти істини чином шахрайства, насиллям, несправедністю з чорного ходу, коли означені примітивісти та чудотворці беруться підміняти необхідність вже на утопічні моделі усеможливого. Вигадки про святе, месіанські покликання, усезнаючих вождів, про потойбічні чинники, що превалюють над огудженою містичками та рокованою на загибель реальністю, - націлені на заощадження у проблемах конгруентності між подіями та знаннями про них. Химери лише тому стають інструментарієм війни з істинами, що останні важко відкриваються за примітивних до них підступах. Злочини є лише похідною від невміння дотримуватися правил. Спокушають утопіями перестрибування через норми та закони саме від несили останні освоїти. Спотворюють явища аж до абсурду, позаяк рівняють усе здорове вже під себе. Наполягають на виключних та вирішальних ролях суб'єктивного з причин непідвладності об'єктивного. Провокують кризи, розбрат, винищення ворогів від того, що не спроможні відповідати інтересам, запитам, співпраці із опонентами. Нападають, крадуть, по-хижому визискують, бо не виробляють блага. Культивують ненормальність, скандал, збочення, оскільки щодо відмінного від того тоталітаристи залишаються відмінними. Полюбляють містифікації, символічне, ефемерні абстракції позахмарної духовости та цураються відповідальности перед реальними викликами тому що, оскільки. Пристрасть до централізованого, колективістського, загального з відторгненням конкретики, персоналістського, визначеного, - слугує додатковим прийомом уникнення істин не химерних. Виправдовують жертви, аби не рахуватися з власною некваліфікованістю управлінською. Рахуються лише із втаємниченим, аби у його мороці закаптурити власну неспроможність. Ховаються від критики за мурами нерушимих догматів та тюремних регламентів, бо на волі задихаються та затрууються. Спотворюють свідомість в'язнів не від надміру свого усесильного тероризму, а з причин програшу перед правдами. Вбивають та віщують смерть від того, що не можуть жити. Знецінюють усе, бо не тямляться з-поміж добра та зла. Підкорюють усе та усіх з нагоди не ознайомлення зі свободою. Будують тюрму із браку підприємливости ні на що інше, як на абищо.

Інструмент наявних грошей дозволяє втілювати не лише ще не перевірені заміри, як ще й відсутність грошей є фільтром крізь який безглузді заміри не ввійдуть до використання. Рішення які приймає власник своїх капіталів у ризиках на цьому заробити можуть видатися не тільки ефективнішими порівняно із неповороткими дозволами інстанцій бюрократії яка буцімто анонімно розпоряджається громадськими фондами, як до того ж ще й складова ризиків корупційного хабарництва не слугує достатньо щільним фільтром у заваді втіленню необгрунтованих і свавільних прожектів замаскованих під суспільний запит. Обіцянки щастя ліпше керувати вигодою меркантильною, інакше вони самі керуватимуть кровополиттям.

Коли кожному із ворогуючих між собою соціальному угрупованню тоталітаристи гарантують свою жертвну самовідданість служіння, коли без проблем та скрупулів тоталітаристи одномоментно змінюють тактику вже на полярну стратегію, коли неможливо добрати різниць між єретичними ворогами та ортодоксальним лідерством, - то тоді суперечности у зоні тоталітаризму, хаос у спантеличенні тим що не піддається тямі та управлінню, тоді соломаха перемішаних противенств - подається й сприймаються як такий собі безневинний прагматичний компроміс на шляху до усевладдя. Сповідання конкуруючими з-поміж собою тоталітарними ідеологіями специфічних відмінностей саме своєї догматики та виключно своїх особливих цінностей приватних викликане хіба що сигнальним маркуванням розрізнення у протиборстві між ними, позаяк претензіями кожного абсолютного вчення є включення саме у його всеосяжність вже усього можливого разом із неможливим. Затятим наполяганням кожного з безрозмірних учень про організацію виключно ним остаточного у історії щастя, ці тоталітаристи домагаються залишити без відповіді питання про причини обрання та дотримання цим буцімто специфічним віровченням саме його окремих постулатів, аксіом, принципів. Бо тоталітарні віровчення, - не обмежені у часі-просторі, лімітовані не претензіями на універсальну узагальність, а лиш браком ресурсної бази для втілення своїх претензій на усесилля, - взагалі не можуть мати принципів які б стали у заваді на подолання усіх ймовірних ворогів. Довільно який сорт тоталітаризму, за визначенням, не може мати сторонніх щодо нього обґрунтувань та доказів, бо інакше на тоталітарність претендував би спроможний на обґрунтування, чемпіоном був би тренер. Зона це парадоксальне обґрунтування її собою, у собі, для себе. Не так принципи тоталітаристів обслуговуються варіативністю їхнього пристосування до обставин, як - то є навпаки, а саме оманлива видимість спрямування тоталітарних режимів на досягнення буцімто конкретних цілей слугує затьмаренню ситуації принципової відсутності будь-яких принципів у тоталітарних ідеологіях та відповідних концтабірних режимах. Тоталітарна ідеологія просто не може бути однозначною, конкретною та доступною закидам звинувачень, а якщо таке й трапляється, то догматизовані змісти зобов'язані бути розмиті свавільним їх трактуванням на сторону утаємниченості. Жорсткість догматів – це окозамілювання для непосвячених. Змістами учення не можуть не бути несуперечливі навзаєм твердження. Безрозмірна ідеологія існує для того, щоб реальність так же легко було переробити на казку, а чи навпаки, як верству колишніх – вже на лагерний пил. Учення зони має аргументовано обдаровувати його чергового начальника на довільне привілля його диктату; у свою чергу ніяка жертва тоталітаризму, як призначений на заклання черговий ворог, не може виправдатися посиленням на вірність сповідання принципів зони. Ігнорування будь-яких домовленостей дозволяє цинікам всістися на ураженому ними трупі. Осаянні у їхній спокусливості заміри на втілення утопії переводять із безглуздя вже до осмисленості, далі вже у переконання віри сподівань, далі у культ, подалі від фактів вже до царини святих таїн позарозумного і надприродного, а поготів й до абсурдизму для того, щоб кривавими результатами втілення чудес як не пишатися, то, бодай, не відповідати на лаві підсудних. Помиляються обвинувачі зони усевладдя, коли до успіхів своєї критики відносять спростування певного, іншого, будь-якого постулату зони неволі.

Коли комуністи стають нацистами, царські офіцери стають більшовиками, а хто був нічим стає усім, ідеалісти перетворюються на стукачів, фашисти антифашисти, концтабірних катів відзначають як героїв соцпраці а ударників преміюють відстроченням свадьби по першій категорії, як прихильники вічності офірують своє життя мучеництву, як тільки динаміка переходів між кримінальним бандитизмом та паханатом олігархії налагоджується у обидва боки, поводитирі до обіцяного ними щастя стають ворогами народу а неправильні маси ворогують партії, собори стають розбійницькими а бомжак узагальнює передові досягнення соціальної думки та запити нації, коли над мудрістю світу сього збиткуються просвічені вірою, коли чудом розстрілу управляють навіть науковцями, коли більшовики не мають нездоланих кріпостей, - тоді увесь базлад хаосу покриває режимний розпорядок лагєра.

Спостереження за видозмінами у прогресі, досягнутими на основі достеменних знань про дійсний стан справ, спонукає і невігласів відзначитися у активізмові, тож умовою перетворення вигадок неосвічености вже у рушійну силу стає надання дійсности якостей умовности, себто заперечення дійсности, - коли руйнування останньої й вичерпує собою втілення вигадок сформованих на відмові від достеменних знань. Щоб химери втілити у реальність, то примітивам треба реальність переробити на химери, заперечити об'єктивність, або ж, принаймні, оголосити доказові закони та устрій суспільного життя за таку собі домовленість, у якій безкарно можна вправлятися у свавільних конструюваннях того, що фантазерам видається за ідеал. Щоб власні фантазії представити за виключного творця історії, то фантазери домагаються і історичну дійсність видати за явище конвенційних умовностей, - але це любителям казкових розваг вдається утнути лише на відтинку відмови у дотриманні правил безпеки, у яких засвідчене настання аварії на разі нігілістичного вторгнення у предметну необхідність. Зона будується на віруваннях у безпредметні фікції на які живі люди та доказові запити культури можуть реагувати лише під тиском того диктаторського насилля, яке спотворює життя та доказовість вже у види смерти. Слідування ідеологічним вигадкам оголошеним за дійсність призводить ні до чого, або до ритуальних дійств з тими ж наслідками, - коли задля казки не вдаватися до збройового насильства, а з використанням останнього настають вбивства незгідних із чудесами, проте чудеса, окрім злочинів вбивчих насильств, усе-таки не відбудуться. Хоча у оголошенні законів природи та культури за плід штучних умовностей й вдається отримати нульовий результат у чаклунських домаганнях переробити означені фантазії на реальність, але за те насильство над природою речей та знань про закономірне доводиться накладати жертвами не лише безмірними, але й дійсними. Злочини не стануть добром навіть тоді, як їх у добро перейменувати, або зачислити до розряду прийняттого. Відмова від згоди з об'єктивністю подій може помирити людину із її безумствами коштом конфронтації із об'єктивністю. Успіхи бувають казковими, коли керуватися не казкою, а знаннями узгодженими із законам та логікою предметних подій та запитів прогресу.

Ми люди вихваляємося своїм життям за обставинами культури та усього створеного завдяки нашому розумові й вмінням його застосовувати у наших інтересах оволодіння вже нашим світом, - проте культура є не лише видом реальности наповненої смислами та плідними для життя можливостями, як вона містить ще й нерозділеність на помилкове та істинне, порівняно із тими живими істотами, які не хибляться у своїх природних інстинктах, для яких нема якихось прокладок відділяючих їх від відносин успадкованих від еволюції, тоді як голос останніх перестає бути чутним та авторитетним для людей, оскільки ми щораз більше та виразніше рахуємося із самодостатністю нашої культури зведеної на культурі ж досягнень попередніх поколінь, а то й оголошуємо природність за об'єкт атаки для окультурення. На відміну від тварин ми цілком достатньо, відносно нездоланих запитів нашої приналежности до виду живих організмів, можемо жити ще й за тими умовностями та законами культури, які є навіть образливими для нашої тваринної природи, яку ми здатні офірувати вимогам наших вигаданих ідеалів. Можливість не тільки не шукати істини узгодження знань та дійсного стану речей, а ще й протиставлятися істинам вірою у химерні чудеса й слугує невичерпним потенціалом для концтабірних режимів.

У суспільній історії, у перетрактаціях міжособистісних маємо справу із нескінченною низкою протиставлення відмінних цінностей – не лише тому, що у підтримці чи сповідуванні кожною стороною своїх інтересів лежать традиції та факти об'єктивности обраних позицій, а ще й тому, останні імітують наявність хоч якихось смислів та визначеностей у невичерпному обсязі можливостей людини пристосовуватися до будь-чого та творчо претендувати на будь-що. Відданість людини обраному нею призначенню чи покликанню виглядає як звуження здатностей людяности, навіть самопожертва заради ідеалів нагадує самовиправдання за те порожнє місце, яким є особистість без умовностей гри у фікції іменовані ідеалами. Людяність це домагання похоронити той нуль, яким вона є без умовностей.

Відношення і взаємозв'язки у природі речей і явищ можна відкривати і створювати як знання й удосконалювати їх у формулах чи робочих моделях експериментальних з наслідками організації вже технологічних процесів та продукування культури, - однак ці закономірності існують як факт, не залежно від хибного чи адекватного їх використання. Відмінними є конструювання взаємин між інтересами тих конкретних людських угруповань, де навіть їхні мистецькі, моральні, віроучительні, правові норми можуть на рівних змагатися із інтересами і запитамі конкуруючих фракцій. Переваги та перемоги одних спільнот над іншими хоча й складають реальну історію суспільного буття, однак їх ще недостатньо для доказу відсутності щодо них варіантів повороту подій чи альтернатив розвою. Ілюзорність чергової суперзагальної єдності сконструйованого певного людського колективу аж ніяк не заперечує незаперечної дійсності цього успішного новотвору у його впливах на подібні. Посилання на ідеали справедливості, віри, добра і правди, гуманізму і збереження життя - задля доказів зверхності над опонентами, - скоріше поступатимуться аргументам зброї; навіть доказам наслідків внесків до прогресу зі сторони даної окремішньої спільноти. Утім, як то переважно ведеться, спочатку виникають відмінності між практичними здобутками у спеціалізованих заняттях і соціальних взаєминах, а опісля ці ролі і статуси закріплюються за їх виконавцями. Розподіляється влада між її провідниками та підлеглими; суспільство розшаровується за ознаками належності роду і племені, за майновими і територіальними прикметами; мовними і релігійними, гуртується на основі звичаїв та традицій господарювання; щойно пізніше виникають такі організми як держава, народ, нація. А вже услід подібна різноманітна практика освячується понятійно. Під самі лиш твірні ідеологічні вигадки штучні не часто вдається набрати відданих їм фанатів та прихильників. Ініціативи та авторство новацій у створенні колективів людських є не обов'язково стихійним анонімним процесом, а може бути запатентовано за ім'ям пропозиціонера. Колективи на засадах уподобань мистецьких, смаків течій моди, уболівальників, розваг чи маячні не видаються як надмірно суспільно загрозові. Частіше за усе ідеювання обслуговують конкретику потреб володарювання та збагачень коштом їхніх жертв. Коли умовні спільноти визбирали для себе достатню критичну масу сторонців, - то вони таким чином входять у вічність, а вже тоді імовірно і неймовірно навіть фізичне їх убивство стає вже не здатним викреслити їх навіть з пам'яті про них. Складається враження, що реальністю є не вона, а - віртуальність.

Без зусиль та напружень зайвих ми як споживачі користуємося у побуті тими технічними винаходами, на побудову яких були витрачена неймовірна праця поколінь дослідників та науковців. Так само більшість із нас задовольняє слідування стереотипам поведінковим та системам цінностей вже духовного порядку. Проте останні, від технологічних винаходів та знань наукового гатунку, відрізняються навіть не самою безпредметністю, а ще умислами тих фантазерів, яким на шляхах випадковості вдалося власні маячення переробити вже у традиції та культу масового сповідання.

Повноцінна людина завжди є проектом, - вдалим чи не дуже. Зважаючи й на те, що новонароджена дитина не може сама собі забезпечувати потреби навіть фізіологічного виживання. А процес вбирання досвіду соціального життя та здобуття навичок професійних займає не лише довгі роки, як є залежним від подолання різноманітних викликів на цьому шляху. Більш ніж багато людей вдовольняються своєю соціалізацією від ближнього оточення та рівнем знань обов'язкової шкільної освіченості, аби бути таким чином притомними нормальними громадянами для співжиття у правовому суспільстві. Не добираючись до висот кваліфікації навіть у своєму професіоналізмі у області інженерії. Не кажучи вже про відсутність критеріїв доказових знань і освіченості у сферах гуманітарних чи життя духовного. Щоб новаторство відбулося корисним для загалу, ввійшло до скарбниці ужитковості, вийшло на позиції доказового лідерства, то треба успішно піднятися по усіх передуючих сходинках, - аж тут входженням одним лиш кроком у простори ще не відомого і не дослідженого починаються ризики імовірного потрапляння у глупство, а то й небезпечні помилки загрозові. У духовному житті особливих різниць між химерним та вартісним нема.

Участь свідомих планів людських у організації культури не тільки не додає останній якоїсь ірреальності поза дійсністю, як культура й визначається мірю інтелектуалізму, - проте і ментальність не є виключним матеріалом культури, і далеко не усяка ментальна діяльність має стосунок до інтелектуалізму. У складниках історичної дійсності, якою і є культура, зростає та її складова, яка є плодом людської розумової праці та фізичної творчості, й, відповідно зменшується складова успадкованого від еволюції натуралізму, як прийому людського пристосування до обставин, - проте й досягненнями у праці культура зобов'язана не порушенню природних та натуральних законів, а їхньому цілеспрямованому використанню людьми, наслідком чого і є культура у її постійному поступові. У цивілізації та культурі, яка повсякчас запліднюється на вдосконалення знань, природна еволюція сягає нової парадигми своєї дійсності, - проте і ця дійсність потребує доказів та відповідности вимогливим перевіркам на людяність, на право, на науковість, на корисний розвій. Ми починаємо затрачати зв'язок із реальністю та розумінням її, коли починаємо заміщати її правилами ігрищ, результати яких вичерпуються лише емоційним азартом.

Штучні правила усякої гри встановлюються не лише для того, щоб множити необхідність зверх наявних клопотів примусового та вимушеного слідування логіці обставин та її законам у спробах розв'язати її проблеми вже на нашу користь, як – ще й для ламання обставин із заміною доказових відносин вже на вигадані знічев'я й нічим не обумовлені, аби обійти реальні виклики. Гра подібна революції, вона пов'язує усіх її учасників поза усякі звичні кордони та сутности, переводить вчинки вже на рейки зручної втечі від реальности. Азарт стає логікою та наказом для підпорядкованих йому вчинків, демонстрацією зневаги до реальности офірованої на захват грою. У грі свобода скидає із себе одіж умовностей й постає як гола воля. У грі вигадані символи та імітації неіснуючого починають домінувати над усякою нудьгою, над обтяженістю законами дійсности. За стіною химер гравець відчувається Богом. Посилання на вигадки, перетворені на суперреальність, стає аргументом беззаконня стосовно усього покинутого заради гри. Ігрища інтернаціоналізують світи, розмивають усяку визначеність вже до станів її непотрібности, рівняють усіх фанатів до відданости тому, чого не існує поза правилами гри. Ігрища переформатовують структури та організацію культури у векторі геть від природного буття. Гра це те від чого наукові закони починає тіпати. Гра це той полігон, де естетика у союзі з містикою починає на рівних змагатися із науковими постулатами.

Не лише винаходи та розвиток пізнань робляться на основі винаходів та знань вироблених попередниками, але й здавалося б природні успадковані від еволюції запити організму людини стали породженням культури та цивілізованости. Зроблене набуває натуральности, а натура усе виразніше впадає у залежність від вигаданого та створеного навіть не поколіннями, а останніми із числа авторів. І коли навіть глобальні екологічні видозміни, як то зміна клімату, стають залежними від трудової діяльності людства, коли сама можливість збереження життя на планеті стає підлеглою прийомам ведення ядерних воєн, коли здоровий глузд підкорюється фаховим маніпуляторам із психологічної обробки мас, - тоді кордон розподілу на природне та штучне, на фактичне та ілюзорне, на доказове та хибне стає настільки розмитим, що у те пограниччя безпечно втручаються крутії, видаючи помилки, злочини, зло за вид таких собі чергових пропозицій поступу. Коли штучними стають манери поведінки, ціннісні стандарти, мова, вірування, фах, здоров'я, харчі, коло спілкувань, інформаційні потоки, інфраструктура довкілля, коли варіюються поняття щастя та достатку, коли рівень пізнань прив'язується не лише до його вдосконалень, а до його критики не залежно від її рівня, - тоді облуди можуть безпечно маскуватися під вид чогось потрібного. Коли світ стає продуктом творчости, - тоді догмати та режим зони стає можливим перетворювати на звичку. Не лише людяність, але й злочини надміру простих рішень тоталітаризму зобов'язані плавному й непомітному переходу від природного вже до штучного, коли загравання із символами та втілення безпредметних вірувань відгороджують нездоланим бар'єром від власне доказових істин прогресу.

Ідеологічні безумства нікому не загрожували б, якби аматори із ошасливлення людства із своїми прожектами під наглядом психіатрів залишалися у палатах закритих від того людства, яке означені шахраї та невігласи беруть своїм дослідницьким матеріалом. Збитки від безпредметних вірувань у неймовірне викликаються тим, що чудотворцям затісно у їхніх маніакальних упередженнях, що автори простих рішень складних проблем неодмінно зриваються прислужитися усім іншим громадянам, що вигадане містиками суспільне горе вони перетворюють у практику неіснуючого ідеологічного порятунку. Химерні символи з приводу помилкових розумінь реальних ситуацій небезпечні своїм застосуванням у реальних ситуаціях. Утім вигадки загорнені у естетику міфу, у містику надприродного, у псевдонаукову гіпотезу нікому не щастить певно зарахувати до сфери помилкового, тому що усі креативні теоретизування націлені на дієвість усередині скобок конкретного та істотно життєвого.

Та ставка московського комунізму на централізм бюрократичних рішень у підміні ними свобод і прав населення, на примус до праці у підміні ним заробітку й умов збагачення працівників, на заборону приватної власності, власників, підприємництва, грошей, свободи думки замінені успіхами пошуку органами крамоли, - цей експеримент за заданими штучними правилами, яким пишалися збирачі імперії на засадах пролетарського інтернаціоналізму, - саме й призвів до виразної нежиттєздатності домагань вивести гібрид із схрещування ідеологічних забобонів та апробованих норм суспільного життя. Вівісекція чуда щепленого до живих поколінь є неприпустимою навіть для лабораторних умов.

Гравці за штучними правилами можуть ненормальним оголосити світ існуючий поза стінами полігону, проте їхній виокремлений дослід затівався як пропозиція покращення для світу від якого засадничо експериментатори не можуть бути відгородженими. У провалі спроб надати вірцевості саме ілюзіям вирваним із контексту культури можна звинувачувати потреби націй жити у своїх батьківщинах, а не у московському світі, можна інкримінувати людям нерівність викликану відмінами у підприємливості чи у випадкових зворотах долі, можна ворогів московізації знаходити у конспіративних змовах, - проте неможливістю віднаходження невичерпних джерел розбійництва імперія зобов'язана собі. Смерть навідується лише до нежиттєздатних.

Криза породжується не можливостями розв'язати посталу проблему, а – небажанням адекватної відповіді на проблему, спробами протиставитися проблемам через штучні експерименти із ризиковими даними, засобами, наслідками.

Московія це експеримент із схрещування завойованих народів задля процвітання через їхній визиск. Ці навзаєм суперечливі завдання знищать покруч,- оскільки Московія не впоралася із необхідністю стерти з лиця землі своїх майбутніх могильщиків. Бо не виробивши, перестрибнувши, не дозрівши до націоналізму власного московити замахнулися на будову свого глобального прожектю.

У рамках власної свободи та у гарантованих правах своєї відповідальності, подалі від створення ризикових загроз для громадської безпеки, усякий фантазер, а той секта його прибічників, можуть дозволити собі експериментувати у творчих пропозиціях, - але ж виключно за кошт власний чи спонсорів, що їх вдасться розкрутити на вкладення ресурсів у проєкт. Так віруючі у заміну лікарів та медицини вже на запалену свічку Богові могли б це робити, - але ж у стінах свого молитовного зібрання, маніпулюючи виключно власним здоров'ям; так віруючі у шкідливість збагачення підприємців як чинника збагачення усього суспільства мали саме собі заборонити участь у господарюванні та політиці; так віруючі у неприпустимість співпраці із іншокультурними іншовірними инородцями мали б чинити це не ввалюючись війною у дім останніх; так віруючі у необхідність відмови від власного розуму й заступу залишків від нього вже на надію на небо, - мали б цим обмежитися всередині сповідників подібного чуда. Але ж ні. Не маючи достатніх доказів на корисність власних догматів не лише собі, а й сусідам, - фанатичні вівісектори беруться розповсюджувати своє експериментування на чуже тіло.

Рефлексам та інстинктам природним, які визначають поведінку тварин, відповідають набуті людьми вже у ході культури стереотипи, представлені архетипами підсвідомого, світоглядними орієнтирами оціночними, імперативами дотримання загальноприйнятих норм, правом та правилами безпеки, логікою фахових занять, ситуативними обставинами. Ці зразки умовної реакції на події, - передані вихованням, рівнями освіченості та освіти, традиціями, приватним життєвим досвідом, - не лише пасивно адаптуються чоловіком персонально, аж ще й є продуктом критичного переосмислення ним взірців. Ці стандартизовані відгуки на виклики не лише заощаджують зусилля на відповідність загалам сучасності, які розпочинаються окремою людиною нібито із чистого листа, але й ці пропозиції на ревізію, а то й підміну загального досвіду поколінь вже на досвід одинака не можуть не бути пропозиціями просто руйнівними для культури, не кажучи вже про безрезультатність впевненості означених оригіналів у тому, що історичне людство без них діяло собі на шкоду. Ці взірці реагування на події, надиктовані логікою пізнань та фахових знань, є результатом диктату предметних структур набутків культури, - а узгодження закономірностей наукових фактів та, з іншої сторони, особистісних вмій діяти у згоді з ними і є запорукою успіху тої людської творчості, плодом якої і є прогрес. Утім навіть для тварин їхні інстинкти є лише матрицею поведінки згідно конкретної ситуації пошуку ресурсів продовження їхнього особистісного життя. Стереотипи є консервантами тих традицій, які можуть бути визнані помилками у відношенні до вже назрілих потреб прогресу; у той же час, вже у відношенні щодо замаскованих під винахідницькі пропозиції химер, запропонованих маргіналами чи звичайними ошуканцями, то дотримання стандартизованої типів поведінки є запорукою життєвості суспільства. Культура зазнає збитків тоді, як її заходяться рівняти під ті неадекватні реакції людського поведінки, які є наслідком недостатнього засвоєння досвіду культури, а то й звичайних когнітивних помилок, - тоді як розходження досвіду поколінь із порівняльними надмірами корисних винаходів запропонованих тими творцями, які адекватно, себто у вимогах логіки та можливостей прогресу, відповідають не лише на засвоєний, а ще й на не апробований досвід, і є механізмом додаткової вартості у поступі культури. Більше того, можна до числа збитків зараховувати означені стереотипні реакції людської взаємодії із справами людських трудів навіть тоді, коли ця відповідність дає замалий ефект у відтворенні та прирощеннях культури. Адекватність поведінки дослідника передбачає її узгодженість не лише із закриттям у традиції та стандарти, а - ще й відкритість реагування на події так, як воно є, бо коефіцієнт рівнянь під норми може виступати ще й видом спотворення іманентного; із цим спотворенням необхідного може успішно позмагатися прийом спотворення суцільного стану речей вже на коефіцієнт рівняння під творчість безпідставну та таку, яка не має доказів окрім марень відзначитися абияк. Починати партію без належної у тій грі кваліфікації, сподіваючись переважити відсутність досвіду вже творчими підходами до справи, - це прирікати себе на прогнозований у його безумовності програш; а покладатися лише на стандартні позиції, будучи односторонньо керованим ними, це прирікати себе на відсутність виграшу. Творчість стає плідною вже й на корисність саме опісля та внаслідок кваліфікованості.

Оскільки винаходи не так закінчують, як починають нові сходження винаходів та відкриттів зроблених не так, то звички не лише до стану речей, а й до їх сприйняття можуть призвести до уживання із відсталим, а то й помилковим. Диваки, які спеціалізують себе на казках, домагаються свої манії зробити загальним місцем, довести облуди вже до станів стереотипного світосприйняття мас. Попри те, що віра у казки робить їх фактом віри у обставинах зневіри у фактах. Полови входять у світ й залишаються такими саме у світі людських сприйнять та типів поведінки узгоджених із стандартами пшику. Стереотипи викохані на полі химер стають стіною через яку не можуть пробитися навіть фактичні істини. Крутість примітивів зводиться до маніпуляцій із запрограмованими реакціями на відмову фактам у їхній фактичності.

Суспільне життя, у ході виробництва культури, представляє собою матеріальні здобутки створені не так суто на основі використання законів і зв'язків у природі речей, як – завдяки знанням про ці закони, які й становлять визначальний вже інтелектуальний здобуток культури. Поступ якої варто вимірювати не лише у спектрі новацій, як ще й на відтинку недопущення помилок, протистояння яким і бійка проти яких переміщається усе виразніше саме у сферу духовного життя, де аварії призводять навіть до більш прикрих наслідків, аніж то може траплятися у сфері науково-виробничих технологій. Завдяки свободі психічних марень та вигадливості припущень, як промотору дослідництва, - то ймовірності порушення прийнятих правил і норм саме у царині ментальній є вищими, порівняно із переважно провальними домаганнями зі сторони казкарів та фантазерів повчати науковців чи атакувати постулати науки. Але саме тут, у надмірах регуляції свобод духовної творчості і виникають небезпеки та ті загрози у вигляді заборон на правду, які й становлять каркас та риштування концтабору для суспільства у цілому. Подібні ліки та рецепти із запобігання ексцесам зі сторони фантазій та тих безпідставних фікцій, які утискаються і підчищаються під відповідність прийнятим і випробуваним стандартам моральної поведінки та інерції загальноприйнятих цінностей, аби таки чином соціалізувати світосприйняття осіб чи колективів, - стають гіршими від самої хвороби зловживання утопіями. Таким чином свобода творчості, - складовою якої є вміння розв'язувати чи віднаходити проблеми, - не стільки звільняється від входження у помилки, як, радше, натикається на стіну пануючих забобонів загальноприйнятих, з неприйнятним для культури наслідками її загальмування.

Помилкою є зачислення конструкцій ментальної творчості вже до призначень якоїсь обслуги фізичної реальності культури, бо міцність останній задають саме стандартизовані стереотипи поведінки, вироблені слідуванням інерційно заданим духовним орієнтирам, звичаям та імперативним обіжникам певного культурного кола. Докси масових упереджень залишаються міцним горішком для їх критики навіть зі сторони перспективних істин. Більш від того, саме останні зазнають руйнувань зі сторони загальних місць масової свідомості. Упадати перед якими, запобігати перед диктатом яких, придавлюючи у собі нуртуюче чуття правди, - постає нормою, зазнає покарань у випадку розходжень із політкоректністю та терпимістю до тих усіляких розмаїтих точок зору, які адаптуються аби не розхитувати імітаційну організованість подібного соціального організму. Соціалізація духу й становить призначення концтабору який парадоксально насувається всупереч просуванню до прогресу.

Вартість знань зростає. Представленими фактами лідерських відкриттів у галузі науки стають самі лиш формули, якими успішно можна спростовувати менш досконалі формули попередніх рівнів наукових пізнань. Участь суб'єкта та здійснення самого лиш пізнавального процесу у дослідженні проблем стає вирішальною, видозмінює навіть матеріальність об'єкта дослідження. На гіпотези, які викликають найменше заперечень, спираються як на міцний фундамент, на них сидять як на стільці, яким б'ють по головам критиків. Однак доказовість теорій та теоретизувань не слід переплутувати із їх незаперечністю. Пройдам вдається вдало маніпулювати тлумачення констант чи узагальнень у інтерпретації виокремлених навіть науково підтверджених фактів, затискаючи останні у розлогі безмежні ідеологічні вірування. Стереотипи заощадження на гострих викликах, заміщення їх на удавану відкритість до усталених забобонів плюралістичного гатунку, - не слід уподібнювати інструментарію вже прокрустівського штибу. Маса людей знищувалися під предикатом звинувачень у відьомстві чи відступництві від ортодоксії, - однак проблема подібних злочинів полягає навіть не у тому, що під цими закидами не було предметних підстав окрім глупства, а проблема кепсько вигаданих міфів, питання вигаданих переступів у області психічних етичних, естетичних чи раціональних уподобань у тому, що це не заважає їм бути реальністю наявної культури. Так мають місце віроучительно неправильні, з точки зору правильної, розбіжності із останньою, яка претендує бути першою й хоча підтверджені злочинності чи правоти ідеологій поза межами відповідного вірування не намацати будь-яким інструментом, - однак це не надто заважає полум'ю, морозам чи кулі аутодафе.

Сприяють нашому виживанню, відгороджують від незнайомих і тому загрозливих для нас обставин, заощаджують витрати на безпечне відкриття ризикам – не лише природні інстинкти нашого існування як істот світу тваринного, а й стандарти нашої поведінки вже як організмів світу людської культури. Набуті за історію еволюції наші природні рефлексії є безумовно корисними, коли із ними не вступають у конфлікт стандарти та адаптовані стереотипи поведінки у культурі, - тоді як означені безумовні рефлексії на рівні обраної колективної чи персоналізованої системи цінностей, тобто прогнозовані відповіді на однозначні подразнення інтелектуального порядку зовсім не обов'язково перебувають у межах корисності для інших учасників змагань у культурі. Конфлікти у перебігові суспільної історії породжуються не так чинністю та застосуванням успадкованих природних інстинктів, як тими відхиленнями від загальноприйнятих норм та, здавалося б, верифікованих світоглядних стандартів, помилкову причинність яких слід було б шукати у можливостях людських знань відкривати лише та виключно самі лиш загальнокорисні істини. Ментальність та наша належність до виду істот наділених здатним на критику розумом не лише звільняє нас від хибних уявлень, а ще й вибудовує упередження, якими ми відгороджуємося від труднощів відкриття й відкритості до істин. Помилки бувають зручнішими від проблем більш широкого розуміння ситуацій. У продукуванні помилок та у відмові опонентам на володіння слухністю можуть між собою позмагатися не лише замкнені на конкретну особистість її життєві установки, а і достатньо розлогі групові світорозуміння.

Усі різновиди вузької спеціалізації людей у розподілі праці, коли творець є зацикленним на своєму фахові ще й із самовіддачею своєму таланту у тому бізнесі, – могли б, виходячи із позицій тваринної природи людей, трактуватися за вид безумства та хворобливого спотворення природних інстинктів. Проте зосередженість працівника на стандартах та цілях своїх занять є корисною для загалу якому дістаються плоди праці вузького винахідника. Різниця між майстерністю вмілих та світоглядом психопатів полягає лише у вимірах втілення подібних занять. Суспільна шкідливість однобічних світоглядів зростає неправдоподібно тоді, як облудливі вірування у оволодівають масами.

Між собою сапієнси у часи архаїчні воювали за їжу; в усі інші часи воювали за більш різноманітні багатства, а ментальні вигадки при цьому обслуговували війну, надаючи нападкові чи оборонні види захисту права чи відстоювання релігійних цінностей; і лише у наш час, як то здається, розумні розумники виборюють один у одного саме розум, задля відвоювання якого у супротивника ідуть на офіру й винищення цінностей предметних, включаючи до небуття вже не лише їжу, а самих їдоків. Живі люди палахкотять на віварі зла й перетворюються на попіл за тим, щоб відібрати у своїх опонентів шматок їхнього світогляду. Тоталітаризм знаменував собою той вид ненависті, коли злочином стає сама лиш думка, неправильна з точки зору переконаних у абсолютності виключно своїх переконань. Уламки культури замішані на людській крові надають химерам свідомості виду факту. Ідеологічні ігри ініціюють ризики відгородження ними від потреб наукового дослідництва. Вірування починають їсти людей.

У проблемному підході до справ, коли повсякчас доводиться заново узгоджувати факти та знання про них, нема завад для переходу від помилок вже до істин, тоді як вимудровування фінальних для історії тверджень на рівні їх догматизації та віри, що не допускає критики, - з необхідністю тягне за собою насильство стосовно незгідних із означеними світоглядними химерами безпредметними. Святі догмати, що не відповідають ніякій осмисленій реальності і є несумісними із дійсністю, задля того й винаходять, щоб надати видимість законності у розгромі й мордуванні незгідних із стандартами віроучительної догматики.

Примітивні, себто не маючі подальшого розвитку, ідеї роблять урвища у послідовностях культурної та моральної еволюції й у ті розриви безвихідно провалюються потреби порозуміння. Що робить великі ідеї вбивчими для іновірів, а для вірних породжує подвійну мораль суміщення догматів та реальності, яку жодним догматам не дано здолати.

Казки створюють не лише для обслуговування суспільноісторичних реалій, а ще й для обслуговування останніми саме тих утопій та сподівань на порушення об'єктивного заради самих лиш мрій про щасливі бажання, які є самі собою затребуваними у людському відношенні до світу. У забезпечення суспільних потреб прогресу існують не лише необхідності пізнання об'єктивнопредметних законів у природі речей задля їхнього використання з метою предметного втілення наших мрій про добробут і панування над необхідністю, але існують і силування об'єктивнопредметного тими нашими пізнаннями, які є малорезультативними внаслідок їхньої помилковості, але існують на доданок ще й ті марення про практичні у світі події поза нашими мізками результати наших мрій, які не лише не обтяжені потребами відповідати об'єктивним істинам, а у цілеспрямованому порушенні останніх ще й хизуються самодостатністю марень.

Любителі свободи, особливо свободи у пізнаннях, парадоксально присікаються до систем організації реального насильства щодо людей саме за ілюзорність означених систем віри у те, чому не відповідають а чи реалії, а чи те, що має бути реаліями пізнань, - проте і навіть назрілі до реалізації експектації прогресу, і ті вже віджили уявлення про світоустрій, якими ще користуються, є лише сходинками у поступові прогресу та пізнань, що й надає здобуткам минулого не так звинувачень за їхню порівняльну із часом прогресу відсталість, як обдаровує вдячністю саме віджиле, без батьківства якого не стався б поступ. Коли винаходи та пропозиції минулих поколінь своєму потраплянню до розряду віджилих та безпредметних марновірств зобов'язані лишень більш досконалим винаходам тих нащадків, які у свою чергу зобов'язані своєму потраплянню до числа досконалості лишень здобуткам попередників, - тоді взаємозв'язки та взаємообумовлення у обставинах винахідництва вирівнюють з-поміж собою усі поспіль часи винахідництва. Творців примітивних світобачень можна доказово звинувачувати у ілюзійності, у перетворенні химер на реальність, у підміні утопіями вже об'єктивних істин лишень тоді, як те, що замість химер претендуватиме на реальність досконалого буде стукатися у двері нагального як досконалість реального. Тоталітарні конструкції не надто важко обвинувачувати у тому, що вони оживляють неіснуюче, надають предметности вигадками, маніпулюють казками, які залишаються у вимірах казки без переходу у світ можливої без людей предметности, - бо утопії тоталітарности близькі до моралі, мистецтва, релігії, - але у тім то й річ, що навіть у власне науковій діяльності ми цілком впевнено у причинно-наслідкових зв'язках та прогнозах об'єктивного можемо оперувати тими твердженнями, які є істинами у достатньо вузькому діапазоні й у доцільностях ширших є просто помилкою. Вимудровування світу, який є віддаленим від істин природних існувань, але тим самим відповідним потребам світу людяности – не є ненормальним заняттям для людей. Бо ми дійсно живемо, а чи можемо жити казкою, яку переробляємо вже на реальність.

То лишень у науковій діяльності потрібні не химерні пізнання істинних відносин у природі речей, коли освоєння природних ефектів сприяє їх використанню у ході прогресу, у створенні інфраструктури добробуту, у матеріальному забезпеченні нашої волі, тоді як у власне людяному світі людських відносин віддалених від прагматики уречевлености можна вигадувати те, що не підлягає критиці з боку об'єктивнопредметного й на останній не впливає предметно, а втішає особливости нашої психіки, - проте навіть у конструкціях мистецьких уподобань, у приписах моральної поведінки, у вірі у чудеса неймовірні досягається популярність лишень через орієнтованість означених надмірів людяного саме на предметну об'єктивність, коли потреби людини симулюють собою відносини предметного світу. І саме на цьому пограниччі взаємозаскалювань вигадки та реальности, на видаванні бездоказових у запитах прогресу примітивних фантазмів вже за затребуване, на облудливому представництві чуда вже за закономірне й виникають дисонанси між людяним у прогресі та тим фантазійним у людяности, що переростає вже у антилюдяне. У зони несвободи як у зони смерті ми потрапляємо не від помилок у наукових пізнаннях, а з причин істинних вправлянь у казковому.

Тоталітарні доктрини встановлення силових панувань над невідповідними до доктрин предметними областями, себто химери та відповідні соціальні режими неможливо побудувати із не химерного матеріалу, себто істини, особливо наукові, є отруйним середовищем для видів тоталітаризму і лише казки є адекватним матеріалом для вибудови з нього концтаборів. Тоталітарні змісти, за визначенням, є облудами, які могли б елімінуватися як непотріб перед вимогами врахування об'єктивних законів, коли б лиш останніми обумовлювалися людські існування, - натомість людські світосприйняття включають у себе ще й казку, яка звільняє від необхідностей рахуватися із чим не-будь не схожим на самі лиш виключно акти психічного. На казках сидять і поганяють казкою, - що є не зручним лише для тих, кого поганяють. Серед помилок у пізнаннях, якщо помилками вважати неусвідомлення об'єктивних відносин у світі поза людською психікою, є такі, яким не тільки не є притаманним каяття за ігнорування об'єктивного, а є такі конструкції свідомости, які є цілеспрямованими проти об'єктивного. Коли встановлення нашої волі у пануваннях над уречевленою необхідністю саме це і має метою наших занять, то не обов'язково ми маємо впасти у рабство наших пізнань перед об'єктивністю речей, - дарма що у самих лиш мріях про панування ми залишаємося виключно у самих лиш мріях. Але ж як солодко та необтяжливо марити про порушення об'єктивного самими лиш прийомами перетворення на реальність означених марень. Даремно закидати любителям фантазій звинувачення у тому їхньому ілюзіонізмі, що не має виходу реальних впливів на події, бо саме непотрібність у підтримці подіями своїх марень ілюзіоністи зараховують не лише до переваг своїх прийомів видозміни подій, а й щастя відгородження від предметної реальности у щасті марень про марення щастя вважають щастям марень. Хиренні наслідки відповідности подій щодо ілюзій списують ілюзіоністи на конто саме подій, які у силу випадку несприятливости у подіях чомусь не доклалися до відповідности ілюзіям. Оживлення казок було б безневинним заняттям, коли воно не забезпечувалося умертвінням заради того цінностей реальної та цивілізованої історії людей.

Незважаючи на те, що і люди як природні істоти здавалося б мають природні потреби, і відносини у природі подій є такими, якими вони є поза впливи на них людей, - проте участь наших розумінь подій та наші вчинки не є останніми причинками у культурі як у плоді любови свідомости та предметности. Межі наших як не осмислених, так мислительних уявлень збігаються з кордонами *свободи*, яка не збігається з можливостями її здійснення із залученням здобутків у предметній культурі. Адекватні розуміння об'єктивного та відповідні нагоди впливу на об'єктивність з метою надання предметних вимірів нашій свободі творчости не є виключним представництвом свобод, оскільки свободи можуть існувати і у уявах наших без підтвердження уяв практичними результатами. То лише об'єктивність потребує підтвердження істинами пізнань, а химери не потребують підтвердження предметною об'єктивністю. Вигадки можуть не лише симулювати свою затребуваність у науковій діяльності чи у організації громадського устрою, але вигадки можуть бути й самодостатніми, особливо тоді, як затираються кордони між безумствами та тверезістю.

Перетинання людських замірів та можливостей їхнього втілення у речах мають особливі вирішення у відмінних ситуаціях: у кризах раціоналізму активізуються безумства та розгляд чудес на імовірні розв'язання криз, тоді як визрівання необхідного у речах хворобливо впливає на здоров'я загальноновизнаних химер; безумства употужнюються втручаннями у об'єктивність та конкретику подій, тоді як запорукою пізнань об'єктивного стає розставання із казками та забобонами, не кажучи вже про спростування хибних досліджень; казки та наукова діяльність сягають самодостатности тоді, як не надто є зобов'язаними один одному. Скрута й спантеличення у предметному викликають ставку на чудеса, а відповідний підйом чудес викликає нахабство їхніх вторгнень у предметність, претензії на підміну об'єктивного вже на неймовірне. Казки породжуються як ліки на кризу предметности, якою може бути лиш жага казкових розв'язань відчутної кризи.

Такі ідеальні моделі як людяність, справедливість, добро, краса, святість, істина, законність, свобода й подібне - не можна намацати у природних та еволюційних відносинах поза людським до природи відношенням, тоді як саме на подібних ідеалах й базована культура та цивілізованість. Цінності культурного прогресу видобуваються працею у подоланні проблем. Відкритість розвоєм є даною не так для однозначного користування, як для їхнього вдосконалення. Доказовість високих і тому прагматичних ідеалів загартується апробуваннями на просторах втаємниченого та неоднозначного. Потрібне людям є продуктом культури, а не природи. Зрештою орієнтованість лиш на прагматичні цілі є просто небезпечною для самого існування суспільності.

Обкрадання людей на осмислення речей у істинах тоді й відбувається успішно, коли опорожнені посідання у глуздах та мозковій діяльності замінюються на видимість інтелектуальності вже на рівні казок та мітів, коли упередження заміщають відповідальні ставлення до серйозних викликів. У тому й полягає підступність тоталітарних спрощень, що ними розум людей заміщується на подобі осмиленого, а не просто виїмково скорочується у розумності на відповідні неподобства. Непереможність відроджень тоталітарних утопій полягає у тому, що за визначенням не може бути поганою *казка*, навіть тоді, як казками можна виправдовувати доволно які масштабні злочини. Недотичність казкових обіцянок тоталітарних доктрин та, з іншого боку, злочинів та жертвних розтрат у історичних здійсненнях тих самих режимів - й слугує виправданням певної школи тоталітарності, коли її здобутки розводять наріжно на чудові заміри та, з іншого боку, на закиди тим втілювачам казок, з виключних невдач яких й більш не від чого казки спливали надмірами крові. Недостовірність критики на казкові зваби й слугує останнім оборонними мурами.

Імовірність налагодження чергових моделей тоталітаризму, себто тих помилкових пропозицій, які виправдовуються претензіями на представництво чудесних та багатообіцяючих утопій, - не є гарантовано закритою для доволно яких днів розвитку тому, що у ході розв'язань та постановки проблем нема разючих розрізнь між симуляцією прогресу та його доказовістю, нема у культурі відмінностей між штучним та належним реальності, нема критеріїв розпізнати вигадки чи правди з-поміж того, що народжується чи того, що відходить як відпрацьоване. До слухних нагод зерна злого відлежуються під видом не перевічених гіпотез та обіцянок на поліпшення. Коли злочини є складовою творчості, яка є складовою добродійств, тоді okazія взаємоперетирань зла і добра на жорнах часу залишається відкритою. Якщо лікування, залежне від штуки, є необхідністю, а не є забороненим як повстання проти покарань Божих, тоді й штучні хвороби суспільства від примітивних доктрин мають долатися природністю невідворотних звершень прогресу.

Повторення наново загальних місць є просто життєво необхідним для засвоєння досвіду, законами соціалізації дитинчат є імітування ними досягнень попередників, слідування відомому звільняє від вже відпрацьованих помилок, - проте виконавство та уся методологія ритуалізму може бути лиш ґрунтом для творчості, а не власне творчістю, що діє інструментарієм свободи у просторі таїни. Споживання вказівок не від власної свободи і є рабством, бо нав'язане виїдає ті таїни, де свобода лиш і здобуває силу. Людські хисти підлаждуватися не лише пізнаннями під дію об'єктивних подій як істин, але й потураючи волі більш сильніших учасників культурних процесів, жертвуючи вже не помилковими знаннями, а власною свободою, люди зугарні вже як актори повторювати нав'язане, імітувати у вже у власній поведінці нав'язані невластиві в умовах свободи ролі, вдатні упадати перед мірками чисельних явищ, - але лиш для того поглинають енергетику доквілля, насилуючи власне свавільство істинами, щоби згодою із ролями не лише від їхніх небезпек захиститися, а й нанести вражаючий удар по адаптованому у спосіб перенесення претензій свободи у ще не досліджені сфери освоєння доквілля через всотування останнього й переформатування прийнятного згідно того, що залишається поза скобками ролей. Не усі люди граються у ролевій упадання, щоб там і залишитися програвши, позаяк для творців культури свобода там, де об'єктивоване доквілля стає її продуктом.

Те вдосконалення у розумі, який відзначає особливості, себто досягнення людяности, передбачає відмову від дурниць у спосіб пізнання об'єктивних істин, інакше кажучи пізнання істин через наші під неї підлаштування розширює наші свободи. Сповідування найсмівливіших фантазій залишається результативним хіба що у культових діях, тоді як наша упокора перед об'єктивним та відповідний вплив на події за законами подій, а не наших щодо них марень, й дає можливість реально видозмінювати події, себто бути у розгортаннях нашої свободи. На відміну від пізнань об'єктивного, тоталітарні пізнання вимагають покори перед химерними ілюзіями, а результати поклоніння перед химерами ще більше згинають людину та віддаляють від уречевлених свобод. Тоталітаризмом є зручність перебування у позі покірности. Коли свобода є абсолютною цінністю людських та людяних існувань, і свобода реально приростає усе глибшим проникненням у сутність речей з відповідним розставанням із відпрацюваннями минулих знань, то тоталітаризм привчає своїх вірних коритися перед тим, що не має втілень, що є продуктом неодоленості, що є облудою. Тоталітаризмом є передовіра нашої відповідальності вже на конто неіснуючих сакральних сил, які будуть працювати замість нас хіба що у фантазуваннях тоталітаристів. Нормальні люди є рабами об'єктивних істин, з освоєнням останніх нормальні люди стають дійсними творцями історії, тоді як запобігання перед пізнанням погано, стояння навколішках перед забобонами, віддача себе на милість власній дурості, – дає лиш ілюзію щастя. Тому тоталітаризмом є індустріальне виробництво дійсних рабів, бо їм стає зручно у упокорі тому, чого не може бути у дійсності. Коли свободою є обов'язки перед необхідним, що переглядається, тоді прогрес є у загрозах химер.

Покора тоталітарному клірові є трагедійністю для не згідних втрачати власну свободу, але для обтяжених трагедійністю відповідати самостійно на виклики та проблемні обставини саме віддача себе на відкуп вождям з їх мережею контролю і є привабою. Тоталітаризм маскується під об'єктивність суцільних обставин прогресу, які новонароджена для їх культурного засвоєння людина може розвивати вже за мірками власної свободи, коли тоталітаристи видають закономірності об'єктивного за поневолення, а за свободу так само хибно видають власні невміння користуватися досвідом поколінь. Прибічниками тоталітарности і є публіка що потрактовує зростання масштабів та ефективності прогресу саме за розпачливе приниження людської свободи, а не у адекватних вимірах прогресу як розширення свобод та олюднень світу, і виходом із вигаданої трагедії відчуження пропонує навіть не повстання проти вигаданого рабства слідування незаперечним досягненням прогресу, як виходом пропонує концентрувати свободу мав людей задля передачі її вже на поталу самозваним вождям та прибічникам простих рішень, бо на думку вождів лиш подібною організацією зони примусу можна відповідати на наростаючу зоновість прогресу. Облудно обзиваючи прогрес рабством, неспроможні його освоїти облудно закликають масу пристати на рабство до волі означених нездар, які свою волю облудно видаватимуть за годящий прийом протиставности так само облудно вигаданим трагедіям антилюдяности прогресу. Примітивісти у їх налаштованості на містичні рішення і такі ж розуміння суцільних проблем вигадують страшилки, аби під тим претекстом метафізики закувати людей вже у залізні кайданки. Тоталітаристи вимащують поступ людства у неприйнятні образи нещастя, аби на тому тлі зона тоталітарности виглядала за порівняльне щастя, аби покора вождям виглядала прибутком на тлі буцімто наростаючого поневолення з боку власне масиву культури. Тоталітаристи принаджують публіку безвідповідальністю, оплачуючи втрату публікою свободи передовіреною вождям вже на еквіваленти, а то й прибутки для публіки опіки від вождів. Тоталітаризм це гарантування патернувань у обмін за втрату ризиків відповідати власносило на життєві виклики, коли означену відповідальність тоталітаристи перейменовують та переоцінюють у вимірах непотрібности, а то й шкідливості для людини. Проте насправді патернування над споживацтвом упокороної вождями маси і є не тільки прогнозовано на лихе ризиковим, а й є ризиковим у гарантуваннях лихого, коли люди не відповідають за себе у своїх здатностях вирішувати проблеми.

Тому ціллю праці та призначеннями людської творчості є встановлення людських панувань над обставинами та умовами, що ці опанування видаляють від людей небезпеки, а й тому ми прагнемо до істин, як до ключа оволодіння подіями, що наша воля у її керуванні подіями видається нам самодостатньою метою. Весь спектр взаємодій із середовищем починаючи від наших помилок, себто вчинків виключно символічних та таких, що не зачіпають дійсність речей, й закінчуючи істинами науковими, себто такими, де ми використовуємо природні відносини у природі речей задля їхнього впливу на дійсні відносини вже у окультуреній даності, - має метою зробити рабами усі відмінні від нашої волі та потреб обставини, бо лиш наші потреби у засягах нашої волі й видаються нам безпечними, стають останньою метою нашої свободи. Максимуми свободи це далеко не мінімальні знуцання над обставинами, до яких включають й інших носіїв свобод. Й коли панування інструментарієм наукових пізнань дійсно дає результати створення нового світу культури на доданок до обставин заданих еволюцією, то у сфері гуманітарній, а то й у сфері реальних суспільних відносин наші успіхи на встановлення нашої панівної волі скорше виглядають імітацією досягнень. Втілення вигадок гуманітарних досягається облудою над свободами сенсів передовсім власних, а тоді вже чужих, - що виглядає достатньо безневинним заняттям тому, що облуди не зачіпають предметні події й залишаються у компетенції психіатрів, проте неістинні, себто відчужені від взаємодій із природою об'єктивного вигадки у сфері соціального устрою видаються вже не безневинним заняттям, бо фікції соціальні гнітять вже не вигадані свободи ближніх. Подібно до того, як метою навіть наукових пізнань є навіть не змістова конкретика перероблення подій, а перероблення їх під мірки нашої волі, - то й у сфері соціального устрою прагнуть передовсім покори з боку якомога ширших царин наших над нами царювань. Для тоталітаристів, - відзначених своєю відмінністю від тих дослідників та організаторів соціального життя, які мають справу не з вигаданими потребами соціуму, - вичерпно важливим є сама покора суспільства вигадкам тоталітарних вождів. Змістами віровчень тоталітаристів є саме перетворення вірних у покірних, тоді як призначення покірності постає вже другорядним, а то й не істотним. Рабство досягнуте а чи насильницькими із зовні впливами режиму, а чи фанатичною внутрішньою вірою заморочених облудами вірних у безпосередньому їхньому упокоренню ідеологічними облудами, - подається у тоталітарних доктринах не лише як умова досягнення якихось успіхів за ціну жертвовної підлгелости доктринам, а рабство у станах тоталітарности подається як остаточна та вичерпна винагорода безвідносно до задумок покори. Жертви тоталітаризму у їхньому рабстві перед облудами ідеологій з боку організаторів облуд виставляються вже, ніби, як пани над тими обставинами, що не увійшли до царини ідеологічного режиму. Подібно до того, як науковими істинами є упадання перед незаперечністю реальних та предметних подій з вичерпним використанням останніх з боку науковця, то й покора є для тоталітаристів істиною тоталітаризму. Покора є тою платою за тоталітаризм, яка не приносить відмінних від неї результатів виконавцям та учасникам тоталітаризму. У системах хибного та імітаційного панування над обставинами соціальними – у тоталітарних режимах покора відіграє роль подобу істин у режимах наукової діяльності. Так само як істини у науці зближують нашу волю до обставин об'єктивного, аби переробляти волю у об'єктивність, то й покора у тоталітаризмові імітує події аби ціну помилок виставити достатньою для вже реального переливання подій у прийоми імітацій.

Послух волі та забаганкам вождів, виконання приписів догматики, перетворення вірних у череду покірних є змістом та цільовим призначенням тоталітаризму, у якому топлять свободи, перетирають на порох гідність, переробляють людей на податливе місиво рабів, яке з користю для себе жують означені провідники до облуд. Введення у покору, яка не допускає критики, опирається змінам, виправдовує відсталість є таємною цнотою режимів на зодноріднення. Хоча згинання долілиць перед самозваним гуру, атрибутом якого є герлига для випасання стада стусанами, облудно й подається як просування на шляхах вдосконалення, - але зменшення свободи не може бути її нарощенням.

До організаторів зони справедливо присікаються за ті жорсткі умови існування соціуму, поза якими у людей не залишається свободи, справедливо вважаючи останню дійсно гідним виміром людяності. У примусах людей до виконання того, що не лише не відповідає гуманітарним свободам, у нав'язуванні норм такої суспільної поведінки, яка суперечить здоров'ю людности, комфорту та організації продуктивного виробництва, у силуванні речей до того, що не відповідає природним у речах залежностям, - критично урізаються можливості подивитися на себе із сторони критичної, що й зупиняє прогрес. Тож видається, що чим менше стандартів, у жорнах яких перемелюють нашу свободу, чим менше необхідностей, існування яких усі звикли відносити до табору нещастя, чим менше ритуалів, що поглинають без останку час наших нереалізованих можливостей, - то тим більш принадною стає свобода, але у тім то й справа, що вихід за правила поведінки, навіть вихід геть за правила смішні для вільних людей, можуть ставити міжлюдські відносини на грань загроз. Людина залишена наодинці із своєю свободою може бути страшною для оточення, не кажучи вже про імовірність суїциду для одержимих свободою не регульованої відповідальності. Розправитись у своїй свободі можна аж до розправи із вже суспільно апробованим на користь, починаючи від моралі й викінчуючи вказівками для наукової діяльності. Критицизм щодо стандартів у спосіб перевірки ритуалізму релігійного порядку вже на прагматику предметних результатів – є доступним не усім так, щоб у тій критиці був мінімум потерпілих. Перебування у стадії звичок може бути менш загрозливим, аніж виходити на прю із свободою голим та не озброєним хоча б мораллю. Взоруючи на комедію смикань у стереотипах легше посміхатися, аніж запропонувати щось краще.

Принади ідеологій націлених на неймовірне та те, де клієнт приречений на поразку, експлуатують поклик людини на подолання неможливого, коли всупереч усім викликам людина має шанс виходу за скобки суцього, коли творчий індивід навіть ціною свого природного життя є спроможним на природно нереальне саме за його виключної участі. Людину визначають як істоту розумну, середовище якої зростало поступальними кроками від можливого до істинно ймовірного, а проте доста лиш спокуситися химерою, як у азарті *гри* із невірними цілями людина скалічить усе, що не відповідає умовним правилам. Розумні люди упадають перед обставинами, відступають від поразок, практично досягаючи тих цілей, які без означених розумників були не можливі у логіці обставин, - тоді як тоталітаристи стають рабами *гри*, якою вони тоді дурять себе, коли насправді їх дурять організатори *гри* у непокору обставинам дійсності. Тоталітаризм це спотворення історії за ціну забезпечення тим самим того, що не може бути забезпечене нічим; це покора імперативу повстання проти усього осмисленого; це щастя ігнорування обов'язків перед надбаннями культури.

Не дарма на рівні шкіри, навіть не інтелекту, московити відчувають потребу у покорі звернену у неодмінну вимогу не лише до упокорених ними жертв, аби ті не пручалися під московськими іклами та різцями, а й відчувають потребу московити у власній дисциплінованості у військових рядах під орудою усевладного вождя, оскільки свобода та права людяності серед завойовників підриває успіх загарбницької кампанії, оскільки перетворення себе самих у злютовану апетитами на чуже зграю й слугує запорукою перетворення на в'язнів вже й інших народів. Московити добровільністю власної неволі оплачують свої потреби бути катами інших народів, аби виїдати майно та працю останніх нібито безкарно та безкоштовно, коли не вважати карою на імперіалістів добровільність та самочинність їхніх домагань бути грабіжниками та злочинними насильниками над життєвими правами іншонародів. Аби лиш не працювати своїми руками та власним розумом хижакі будуть віддавати вождеві не лише життя жертв, а й власне життя та свої нагоди бути повноцінними, себто вільними та відповідальними, людьми. Для умов продовження безкарного полювання на упокорену регламентам московського зголодніння отару із людей та народів для професійних імперіалістів істотним є навіть не темп вижирання ними чужих статків, як – недопущення розбігу врозтіч людей та народів із зони імперського визиску.

Логіку виникнення, закономірності змістів, обумовленість видозмін та приставань до суспільства тих чи інших тоталітарних доктрин годі шукати у особливостях соціокультурного життя, які мають дотичність до практики, які б торкалися об'єктивних потреб людей, були б залежними від природи речей, - бо моделі соціоорганізації та управління на рівні примітивних пропозицій радше відносяться до оціночних, бо акти й актуальність тоталітаризму скорше є актами символічними, бо тоталітаризм передовсім є видом конвенціональних ігор, умови яких встановлюються довільно від бажань погратися у іншу гру. Жорсткі та прогнозовані видозміни у еволюції тоталітарних систем скорше можна знайти у субтильній сфері зміни смаків. Хоча тоталітаристи щиро вірять самі й переконують своїх adeptів у доказовості їх пропозицій на вирішення незаперечно ціннісних у їх об'єктивованій нагальності світових проблем, ба й беруться науцати та регулювати конкретику соціальних викликів своєї доби, навантажують на себе втручання в усі усюди й без посмішки доводять свою затребуваність, - ідеологія тотальнодоктрин нікому нічого не винна, ні за що не може відповідати й даремно від правил пов'язаних із їх дотриманням за умов їх прийняття вимагати те, що за визначенням не входило до цих правил. Першопочаткові у зачинанні ними культуробудівництва політичні системи та поверхневі світобачення, пов'язані скорше із природою людяности, аніж із природою речей, яким годі ще вихвалитися освоєнням дійсних відносин реальности, яким далеченько до рівнів наукових пізнань та практики, - насправді маніпулюють із символами, мають справу з вигадками та суб'єктивованими уподобаннями, чаклюють з приводу подій. Даремно від тих, кому зручно у потойбіччі історії, які постулюють позакритичність своїх остаточних візій кінця й початку усього можливого, включаючи туди й знання про містичні сенси навіть неможливого, які наділяють себе месіанськими покликаннями, - вимагати участі у будівні культури на рівнях науки, даремно алгоритми тоталітарности досліджувати у межах здорового глузду, бо результат є відомим ще до подібного дослідження. Марними є соціологічні аналізування марновірств, які синтезують марновірність. Адаптація тої чи іншої моделі тотальних підходів є справою самодостатньою у рамках обраної моделі, не залежною від довільно іншої системи цінностей, залежною від випадковостей обридання тих чи інших безпредметних суджень. Ремства на практику руйнівного для розвитку культури втручань тоталітаристів у практичні потреби суспільного життя йдуть не від того, що догмати та імперативи тоталітарности є ілюзорними, а від того, що такими їх не визнають тоталітаристи, які беруться втілювати фікції з наслідками надання фікціям нефіктивної втілености; біда не у тому, що тоталітаристи не можуть перетворити свої марення на історичну реальність, у тому, що вони беруться за це; вибір уподобань за тими чи іншими аксіологічними матрицями нікому не загрожував би, коли б гравці за обраними правилами не штрафували б нікого на життя та свободи з числа тих, хто грає у інші ігри та має на це права. Щирими та самовідданими аж до не до сміху можна й треба бути у нормах дотримання обраної системи цінностей особливо тоді, як вміти грати ще у якісь інші ігри. Тоталітарні світогляди, які еволюціонують у стихіях домовленостей на гуртуваннях довкола обраних оціночних орієнтирів, є невинними перед закидами до них з позицій соціальних запитів, коли б безпредметні оцінки й залишалися б поза предметністю порівняно більш розвиненого соціального життя. Тоталітарні доктрини за визначенням відносяться до змін парадигм та метаконтекстів, ревізують загали абстрактних прийомів будівання культури, встановлюють домовлености взаємовідносин за прийнятими для учасників правилами, а не підлягають необхідностям відмінювань у рамках одних і тих самих світобачень, не кажучи вже про відмінні. Тоталітарні підходи до довільно змінюваних прогресом подій є за визначенням незмінними, самовичерпними, не підлеглими переглядові, - і лиш у рамках видозмін прогресу до його відкритости проблемам можна бути вільним у приставанні на домовлености оцінок за правилами належності до інших культурних спільнот та угруповань, а то можна не вдовольнятися тими оціночними ідеологіями, які не тішать позаідеологічні вимоги, не кажучи вже про свободу належності до власне свобод.

Введення вигадок у реальність не залишається у рамках та можливостях вигадок тоді, як у наших пізнаннях ми вигадуюмо достеменність речей та позбуваємося примітивних знань. Штучність культури нав'язування речам наших замірів не лише на наше благополуччя як виду істот, а й на зміни у природі речей що не є узгодженими з нашим благополуччям, не перетворюються на гру за правилами гри з наслідками гри тому, що культурний прогрес окрім наших замірів обумовлюється ще й використанням останніми об'єктивних відносин у природі речей, що й дає право культурі не йменуватися грою з фікціями. На відміну від історичної культури, що будується у співпраці істин олюднення світу та істин власне реальності, - нездала пристосованість тоталітарних уподобань етико-містичного гатунку вже до природи речей робить із тоталітаристів скорше любителів гри, аніж фахівців із неоманливих освоєнь реальності; хоча тоталітарні ідеології деклярують про утримання за собою не лише власне реальності, а й вищих її смислів та тої її достеменности, на яку ще мають пристати вороги та просто незнайомі з ідеологією аби прилучитися до вищих смислів, - тоталітаристи є гравцями із символами, що можуть лиш симулювати реальність, але не перейти ідеологією вже у реальність; не зважаючи на заміри тоталітарних вчень не залишити поза своєю владністю ніц не підкореного, на заміри ототожнення своєї ідеології та історичної реальності, на заміри вичерпати вченням та організованістю вчення усе можливе, - тоталітаристам заважко вигулькнути на поверхню реальності історичної. Аби примітивні вигадки та недосконалі пропозиції на прогрес не переростали у кризу недостатньо любителям примітивізму вірити у свої марення, бо треба ще й реальність, у якої нема й не може бути переконань та мізків, вмовити на рівність до неї вигадок примітивів. Перетворення гри за вигаданими сценаріями вже у підміну дійсних відносин може бути пристроєм на прирощення культури тоді, як останню здійснюють, а не інсценізують, але навіть щира віра у серйозність гри за правилами може торкатися самих лиш гравців, а не природи речей, бо речі віру мати не можуть, бо достеменність у відносинах речей полишена на нашу свідому участь у тій феноменальности, бо химери є реальністю лише людяности. Переплутування віри у чудеса та їх здійснень на ділі залишається проблемою виключно віруючих у чудеса, навіть коли за доказами звертаються до смерті. Постійне співставлення нових бачень світу та суцх у ньому відносин є нормальним заняттям у ході будування культури, коли означені нові бачення постійно підрихтовуються під означену об'єктивність, але не тоді, як чинять жертву вже зворотного порядку. Проблеми для нормальних спільнот від спільнот тоталітарних починаються не від того, що тоталітаристи не розбираються з оволодінням реальності, а від того, що тоталітаристи не усвідомлюють того, що вони у повноті своєї владности мають справу з не з реальністю, а з грою, з умовностями, що практично навіть не зачіпають природу речей. Коли для тоталітаристів метамовою чи то контекстами, чи то критеріальними доказами на обґрунтування зневаженої тоталітаристами історичної реальності є саме їхні фікції, яким надається статус останньої вищого порядку реальності, - то для спільнот будованих на здоровому глузді із його проблемами сприйняття історичної реальності, радше, остання і є ґрунтом для інструментальної обробки його вченнями та іншими умовностями культури; на відміну від спільнот здорового глузду, ідеологічні спільноти роблять історичну реальність жертвою чи то похідною цінністю від своїх ідеологічних забобонів; тоталітаристи верифікують та критикують реальність виходячи з порівняльних преференцій своїх уподобань, тоді як нетоталітарні спільноти намагаються вибудовувати історичну реальність та прогрес поступу пізнань з відповідними практикуваннями виходячи із усвідомлених відмінностей від історичної реальності саме штучних прийомів її будування. Тоталітаризм є не більше як спробою сприйняття комедії за реальність, серйознішу за власне реальність; тоталітаризм є тою наркотичною манією, у якій домагаються забути її наркотичне походження; тоталітаризм виникає там, де зникають різниці між казкою та реальністю на користь казки як реальності вищої, де казка харчується жертвою громадської історії, де химери плавають на поверхні з безладу беззаконня та крові.

Хоч від спортивних змагань тоталітаризм й відрізняється кількістю пролитої крові замордованих, проте та кров не надає тоталітарним іграм у неіснуюче більшої доказовості, аніж азарт гри за будь-якими іншими завгодно якими правилами. Тоталітаризм це гра, жах програшу у якій домагаються переробити на підміну ним реальності. Переплутування у тоталітарних системах умовностей та дійсності історичного процесу саме й обумовлює агресивне ставлення тоталітаристів до умовностей історичного процесу у вигляді насилування тоталітаристами норм моралі, правових норм, соціальних, економічних, наукових законів, посиленнями тоталітаристів на володіння ними дійсністю історичного процесу та буттям культури у вигляді ідеології, - тоді як для неідеологічних спільнот, будованих на співпраці та взаємодії штучності культури та її об'єктивної даності, саме законність юридична, прийнятні норми моралі, потреби соціо-економічного розвитку, закони науки та усяка нормативність мають чинність у доказові тої історичної достеменності, яка для тоталітаристів доказів не потребує. Для нетоталітарних спільнот штучні умовності культурного праксису не є штучною грою з правилами, які можуть бути довільно змінені, не завдаючи тим самим шкоди практиці культури; скорше нетоталітарні спільноти серйозно ставлять до правил та умов культурного процесу як до чинників будування доказової достеменності культури, на відміну від тоталітарних симуляцій видавання ідеологічних фікцій за не гру; суперечливо саме нетоталітарні спільноти є не химерними гравцями у культурному поступові. Проблеми тоталітаристів не у тому, що вони надуживають елементом грайливості у будуванні культури, а у тому, що вони ще недостатньо його використовують. Професіоналам від примітивізму бракує віри речей у запропоновані ними для речей химери. Тоталітаризмом і є гра в суб'єктивні умовності, а не отруйна для тоталітаризму безумовність об'єктивного. Гра це коефіцієнт збагачення предметної достеменності вже на виміри нашої свободи, а у тоталітаристів свобода презентована спотворенням достеменної реальності усього лиш за нормами ідеологічних фікцій, недосконало узгоджених із можливостями реальності. Тоталітаризм це хаос між розумінням гри та серйозністю ставлення до неї у будуванні культури.

Навіть пошук тоталітаристами ворогів у несилах віднайти вирішення проблем серед особистісних можливостей є не більше як прийомом розвеселити ті несили посеред смутку несталості власних набутоків та цінностей, є завданням якихось смислів серед власних небачень їх, є примусом до якихось обов'язкових дій супроти спантеличень власною бездіяльністю. Тоталітаристи вигадують собі ворогів у сподіваннях, що перемога над неіснуючими особистісними острахами принесе їм результати, що їх можна буде намацати вже за допомогою радості. Замість позитивів власної працьовитості мисливці за чужими гараздами вигадують собі обов'язки боротьби з чужими негараздами, серед яких означену добич і впольовують, а ті обов'язки, відсутні у іманентних потребах жертви, як умови гри й слугують виправданням на грабіжництво.

З ніг до голови та від початку до кінця тоталітарні системи належать грі, себто наказовим умовам здійснення, себто несвободам, неможливостям помилитися. У грі за правилами навіть успіх стає підтвердженням правил, а не свободи подолання вже визначеного.

Час комедіантів – це час безвідповідальності. Пошук зобов'язань перед вигаданими наказами стає відшкодуванням для спантеличень неприкаяної душі. Намагання симулювати не заслужені посідання виправдовує і грабунок не створеного власносило. Кожен немічний та заблукалий у немочах намацування достеменного пнеться зіграти роль, що вона дає видимість прилучення до сили. Артистизм стає посвідкою на ницість. Сповідування чудес компенсує практичне вивалювання геть із обставин та тверезості. Личину богоподібності напинають на місце затраченої гідності на подобу людини. Колінопреклоніння перед містифікатами чинопочитання надгробком удавлює свободу. Масоване лицедійство стирає посмішку навіть у глядачів, у очах яких наростає жах. Рабство можна довести до мистецтва, але не переробити на мистецтво.

Не приторочені до жадних змістів тоталітарні системи, що й не можуть бути обґрунтованими змістами раціональності у царині відповідности дійсним потребам розвитків, поєднує із грою, базованою на штучних й необхідних лиш у царині даної гри правил, саме - чуття розв'язности, нечулість до загроз на разі розмикання правил вже на інші матриці та вимоги дій, чуття на перемогу над суперником у слідуванні придуманим задля перегонів фікціям дозволів чи застережень на шляху до символічного призу. Потрапляння у лещата ігрищ у тоталітарні змісти призводить до неволі, до сп'яніння облудами, до відгородження від реальности, коли сенсами буття стає не буття, а змагання у перегонах на здобуття символів змагання у перегонах. Оціночні бачення, доказів яким у природі речей не знайти ні за якої погоди, а чи правила змагань, доказів яким марно шукати деінде й будь-де, окрім самочинности й самодостатности штучних правил, а чи ті заміри у мрійництві з мареннями, які можуть не звітувати перед жадними доказовими контраргументами, бо й не мають у тому потреби, саме - й претендують на максимуми свободи у людяности, якій не треба упадати перед позалюдським довкіллям вимолюючи у нього ласки на здійснення химер, бо химери можуть продукувати химери, а чи всотовувати химери у себе не потребуючи додаткової енергетики, вивільняючи енергію химеричности. Тоталітарні доктрини з їх позакритичними догматами є видом штучного життя у контекстах штучности власне культури, від уречевленої реальности якої як продовження природної еволюції, тоталітаризм ріжнить лиш неможливість втілення своїх замірів, бо останні й у достатности їх станів гри є невід'ємною складовою масиву культурного прогресу. Віра у догмати без винагород, коли винагородою і є дотримання правил та алгоритмів вірування, аж до готовності накласти життям за дотримання правил, доказів яким не знайти ніде, й виріжняє людину від інших неосмислених істот. Гра це єдине, за що можна вільно, а то й без докорів офірувати власне життя: і лиш фанатизм ігроманів, готових вбивати й тих, хто не хоче грати у їх ігри, викликає застереження. Підкорення себе штучним вимогам гри чи тоталітарної догматики надає сенси життя та виправдання нездалим проявитися у повноті тої своєї людської відповідальности, яка перевищує одномірні та примітивні намагання втиснути її у прокрустове ложе гри. Фанатизм відданости якимось штучним вимогам править для їхніх adeptів не лише заміном реальности, а й власне реальністю у її максимумах. У гру чи у підлеглисть імітаціям буття ховають свою ницість неспроможні фахово відповідати на виклики від власне буття. Провалля у симулякри реальности стає схованкою не лише від проблем, а й могилою на власні здатности розв'язувати проблеми. У вирву з найпростішої гри може вмістися й захлинутися там уся здатність людей освоювати природу речей у істинах задля будування культурної реальности. Маніакальність гри чи підлеглисть догматам якихось ілюзорних світобачень дає оманливе чуття свободи, яке лиш своєю нездійсненністю та неперехідністю у реальні події відмінне від власне творчих свобод. Вигодати для себе штучний світ та підкорятися самому собі у вигаданих для себе нормах аж до самопожертви, ігноруючи реальність позалюдську, – це достатньо людське заняття, яке свідчить не лише про невміння освоювати ширшу від людини реальність, але це самозахоплення грою, не обов'язковою для не гравця, суперечливо свідчить ще й за ті процеси переформатування речей, яких не зустрінеш навіть у прогресі культури, не кажучи вже про еволюцію доцивілізаційну. Здатність людей підкорятися власним вигадкам, створеним на додаток розширення свободи, не вивертає цивілізаційні процеси на зворот до тварин тоді, коли наші вигадки підкріплені освоєнням природи речей, коли ми відкриті до реальности, коли ми не граємося у дійсність. Хоча візюнери та гравці у жорсткі рішення виставляють себе як здатних виходити за межі прийнятного у реальному житті, проте їх вихід насправді є проваллям у гру, де вони стають жертвами створеної ним ж драми, тоді як свобода досягається не лише зміною правил гри, зміною ігор, а й здатністю не грати за чужими правилами. Вільна людина є вільною від правил нав'язаних чужою неволею, аби вільно відкривати й розв'язувати проблеми, аби у тій праці вільних людей поставав прогрес людства та людяности.

Переконаність переконаних у вичерпності достатності представництва вичерпань реальності у їх переконаннях, про які вони домовилися як про достатні, - не підлягає сумнівам та критиці у рамках домовленостей, окрім тих випадків, про які учасники гри не домовилися. Обмеженого правилами, які він обрав за кордони власної свободи, надаремно переконувати у існуванні ще й інших видів реальності навіть вказівками на ірреальність, незастосовність, безрезультатність прикладання вигаданих правил до стороннього від них так само, як шкідливо втягувати у штучну гру тих, хто перебуває у відмінних матрицях світобачень, а чи взагалі прагне уникнути упереджень на переплутування реальності та манії гри з фікціями. Відгородження від історії у замкнених на собі позаісторичних химерах й вигадується, аби прикрити примітивізм від його критики історією. Провалля у плюралістичні ігри з симулякрами та сурогатами реальності має тренд не лише до розпаду культурної реальності на самозамкнені на собі кластери, а й загрожує втратою у них власне реальності, тоді як свобода та людські пізнання сягають розвитку саме у їх розімкненості на реальність. Можна успішно затрачати власну відповідальність щодо прирученого до нашої культури світу реальності, коли реальність звести до маніакальних захоплень себе правилами, що їх не віднайти у осмислених потребах реальності, проте годі шукати такі вигадки та ігри, у тотальність яких так зручно вмістилася реальність з її викликами, аби у тих химерних конструкціях нашої свідомості предметно вичерпалася б еволюція універсуму. Гонорове заняття на освоєння природних відношень між явищами та відповідне перетворення істин на поступ вже олюдненого цивілізаційного процесу не годить переплутувати із вигадництвом таких правил, які можна було б без сумнів оголосити як достатніми для доконечного освоєння реальності, бо таке оголошення можна зробити на довільно будь-якому етапі наших пізнань, можна декларувати будь-що за завершальну мету історії, проте моделям подібних задоволень псевдоопанувань реальністю, які насправді є опануванням нас з боку патологій нашої свідомості, бракує ще й згоди на це з боку власне об'єктивної реальності. Ілюзійністи та переконувачі самих себе у достатності перекладання власної відповідальності геть із себе вже на ілюзії, про реальність яких ілюзійністи домовилися з-поміж собою, - ризикують не лише недовомовленістю із еретиками, дисидентами та іншими порушниками правил, ризикують не лише недовомовленістю із іновірцями та гравцями у інші тотальні світогляди, ризикують навіть не засадничою недовомовленістю з вигаданими культовими правилами чаклувань з приводу реальності власне з боку реальності, але адепти самодостатніх систем ризикують залишитися самодостатніми, ризикують бути проігнорованими, бути не розімкненими на потрібність кому-небудь ще, окрім самих себе.

Тоталітарні вчення породжуються невідповідностями між: штучністю нашої пізнавальної та дієвої праці освоєння дійсних відносин у природі речей по поступальному створенню культури вже як органічного продовження передуючих еволюційних процесів у дійсності тих процесів, та між тими нашими практичними впливами на реальність, які радше зумовлені їх штучністю, неорганічністю, неапробованістю, недоведеністю, ризиками, невідповідністю природним законам, потребам людей та нуждам прогресу саме тих правил, які ми фактам наполегливо задаємо. Дійсність культури зачинає руйнуватися, коли силуємо її надмірно надуманими нашими ідеями поза можливості дійсності, а, водночас, дійсність перестає бути історичною, коли ми суперечливо за таку зачинаємо визнавати лиш наші вигадки та забаганки, ігноруючи можливості їх реалізації робом їх відповідності дійсності, а то й цілеспрямовано заперечуючи істини об'єктивності у жертвованому їх складанні на користь наших бездоказових фікцій та необ'єктивованих вимог щодо реалій. Модель тоталітаристів на видавання вигадок за історичну дійсність чи зворотні омані на видавання історичної дійсності за вигадані міти – видається моделлю більш програшною порівняно з моделлю рівної участі у культурному процесі його вимірів як на достеменність, так і на штучність, коли вміння засвоювати об'єктивність у її феноменальній істинності забезпечує її втілення у штучності наших плянів, які відповідністю вже зворотного порядку стають об'єктивністю нашої культури.

Вміння грати полягає у чинному виконанні правил, які є важливіші за обставини реальності, складовими від яких може бути будь-яка умовна гра, гра це рахування із власними принесеннями у реальність, яка постає як підлеглий чинник щодо волі її творця у особі гравця, гра це відсікання від наших можливостей того, що ми поки що не можемо засвоїти у істинах предметності, коли ми маніпулюємо лиш із штучними та вигаданими нами закономірностями, - і тоді як у незаідеологізованих спільнотах розрізняють умовності гри як обмежених підходів до реальності та власне історичну реальність, то тоталітаристи свої фікції та фетиши й видають оманливо та помилково за власне повноту реальності. Поза посягання тоталітаристів на онтологію, власне реальність залишається поза їх засягами. Якщо людське буття визначається взаємодією природного та культурного, а у культурі визначають доказові та ймовірні винаходи, - тоді логіку взаємодії можна звести до визначення гри та реальності, коли ті пропозиції внесень до прогресу, які ще не набули вагомості та предметності власне прогресу можна йменувати грою та спробами інвазії до реальності засобами ще достатньо умовними, аби вони сприймалися серйозно. Гра як прийом внесення умовностей вже до визнаної предметної та історично необхідної реальності є тими воротами, звідки до нашої культури вливається енергетика невичерпної безвісти універсуму; гра це спосіб освоєння таїн, випадковостей та ще не доступного нашим пізнанням; гра це примушування достеменности до її подоб нашій людяности, яка будує світ за власною волею і ні за чийми іншими законами. Дезидерати тоталітаристів на перетворення їхніх задумок у реальність не зважаючи на здоров'я та можливості реальності є не більше як нетерплячкою у будіванні культури. Тоталітаризмом і є невміння розрізнити умовності гри та безумовності буденних необхідностей, тоталітаризмом є потуги на нерозрізнення гри та доказового у наявностях даного, тоталітаризмом є облудливе видавання ідеологічних придумок за суспільно затребуване. Від нормальних людей тоталітаристи відмінні своєю серйозною грою у скомпліковані ними химери; тоталітаристи це ті, які не посміхаються у силуванні реальності під стандарти та вимоги їхніх безумств; тоталітаристи азарт гри у запропоновані ними фікції ставлять вище від історичної реальності та життя, якими вони ладні пожертвувати заради умовностей перемоги у безнаслідкових, але руйнівних для довкілля позагри перегонах, - що й перетворює тоталітаризм на злочинне заняття. Фахове ставлення до химер та *набурмосеність* у виправах із казками ще не достатнє для перетворення останніх у реальність. Бо винаходи стають органічними щаблями культурного процесу аж ніяк не виключно механікою гри, а окрім ігроманії годить ще й засвоювати відносини у природі речей, орієнтовані на вдосконалення життя людей.

Хоч нашу культуру можна розглядати органічним й тому необхідним продовженням еволюції, коли на основі дійсних пізнань відносин між речами ми замінюємо наші хибні вигадки вже на наукові закони й тим досягаємо нагод втілення наших забаганок, - останні не є тотожні еволюції, бо утримують за собою специфіку занурення у людяність, для достатности якої гра за вигаданими правилами не потребує вдосконалень у пізнанні істин як законів науки. У грі людей з симулякрами еволюція ризикує зупинитися. Коли ми вдовольняємося азартом гри, то світ у ймовірностях його прогресу нам стає не потрібним. Складова штучности у культурі загрожує зробити нам реальність зайвою, симуляції стають знаком часу і навіть розмикання жорстких лабет манії вигаданих правил скорше знайомить нас із новою грою, аніж із не грою у вигадки, із реальністю у її ще не осягнутих таїнах та викликах.

Коли під свободою розуміти лише порушення обов'язкового, то гра за жорсткими правилами надає подібним вимірам свободи більших діапазонів, порівнюючи з тими розуміннями свободи, які включають у себе ще й відповідальність. Той, чию поведінку зумовлюють правила, який є виправданий необхідністю, може почуватися вільніше від того, хто зобов'язаннями власної свободи бере управління залежним від тої свободи обставинами, який стає звинуваченим на разі дисонансів між своєю свободою та обставинами.

Невичерпні потенціали потрапляння у зону залежності від чужого насильства криються у втомі від власної відповідальності та підметних ініціатив, позаяк ініціативи скорше належаться кількісній меншості людей у якісній більшості їхньої хворобливої психічності. Ми пізнаємо освоємо створюємо не лише закони у природі речей, ми не лише вигадуємо фікції позаприродного порядку, аби їх сповідувати, упадати перед ними, заслужити покорою перед ними ласку й за ту самопожертву нашої підметності зіграти із реальною об'єктивністю чи із сакралізованими химерами нашої свідомості у гру досягнення тим самим вже наших цілей, але ми у масі близьких упадаємо й перед волею інших конкретних суб'єктних носіїв свідомості, які призначають себе на ролі вождів та поводитирів. У щілину між наявною об'єктивністю та нашими з того приводу побажаннями втручаються не просто незнання засновані на наявній культурі, а ще й фікції наших мрій засновані на інерції перспектив культури, - що й змушує нас піддаватися не лише фактам, а й фактам оман, аби тою жертвою підлаштувань під незаперечне вже суперечливо слідувати як не свободі, так чуттям захвату від гри за не нами встановленими правилами. Гра як імітація об'єктивного дає більш доступну радість перемоги порівняно із серйозними відносинами із стихіями та викликами реальності. Більшість нормальних людей слідує не лише природним імперативам своєї фізіології, вимогам нашої культури, але й не із нудьги бере участь у виконанні тих ритуалів, які не вкладаються у рамки осмисленого, із яких міг би покепкувати лишень сторонній критик, які є як не абсурдистськими, так є безрезультативними поза межами їх виконання. Коли запобігання перед об'єктивним є виправданим, позаяк до свободи крокують через браму істинності, то інсценізація сторонньої від нашої підметності режисури перетворює нас не лише на рабів, а й на смішних. Якими б безмежними не були принади безвідповідальності та слідування насильницьким над нашою свободою приписами, коли нам залишають лиш емоційну радість виконання дисциплінарних зобов'язань, - але навіть позаконними методами поза правилами ми маємо вдосконалюватися у власній свободі, якою є не гра. Свободою є не лише внесення випадковості у гри за правилами задля перемоги, свободою є не лише виправдане порушення правил, свободою є не лише встановлення нової гри, але свободою є саме свобода.

Розпрощатися із власнособистісною відповідальністю у тій свободі, яка керує об'єктивним на основі досконалих пізнань, насправді є важчим заняттям порівняно із грою, себто вступом у рабські виконавські щодо чужих регламентів ролі. Підміна власної свободи вже на чужинські приписи стає вектором виродження, бо виконавство підневільне, як це не видається дивним, насправді веде до полегшення стосунків із культурним довкіллям. Посилена жорсткість гри насправді є розвагами, бо жорсткий діапазон обмежень у ній є умовним та таким, якому ніякі відносини, окрім вигаданих, не відповідають.

Коли ходять у одностроях, беруть участь у колективних ритуалах, сповідують абсолютистські істини, чітко розрізняють спасительне та гріховне, усі задоволені виконавськими ролями, коли не видно облич людяності, а сумління не має голосу, - тоді довкола вже настав концтабір.

Зодягання на себе чужих личин, доведення до споглядального естетизму тих умовностей, які завше залишаться умовностями, ілюзіонізм з приводу проживання не власного життя - виглядає як розширення власного життєвого досвіду, але насправді гра множить участь моментів несвободи у житті актора. Розшир виконавських ролей не переростає у свободу. Коли поняття достеменності чи такого, що перейняте ролями достеменності спричиняє ризики вклякlosti та переростання у вже у помилкове, то зміна уподобань за нормами зміни уподобань є проституцією.

Нема турбанини там, де на своєму місці знаходиться театральність та мистецькі упередження, - аж від надання останнім ще й додаткових ролей бути вказівками на конкретику дійсного життя й звершуються злочини. Концтабори там, де театральних режисерів допускають як фахівців із соціального устрою. Художні смаки замість доведених у речах істин - це те, що веде до провалля.

Надання змістам ідеології виду гри зумовленої виключно її ж внутрішніми правилами своєю понукою має виведення ідеології з-під будь якої *критики* з боку тих реалій, проти логіки яких ідеологія і створювалася. Через переведення ідеології у фортецю символізму стає можливим захищати її мінімальними силами як завгодно довго від атаки з боку усякої раціональності. Вигадками, що є керованими ними ж самими, стає можливим нападати на усіх та усе, проте саме через відсутність будь-яких дотичних, хоч яких зв'язків, яких попало вигод від впливів вигадок можна від останніх успішно відбитися. Азарт гри стає тим вічним двигуном для фанатиків, що їх пожирає без останку.

Тоталітарний нелад шкодить свободі тим, що його постулати перебувають поза критикою, тоді як критика як вид свободи належить реальності. І саме ця сторонність життю, - примусова у випадку тоталітаризму, та штучна у випадку гри за вигаданими та не підлеглими критиці правилами, - і ріднять розпорядки табору неволі з розпорядками довільно якої гри.

У пізнаннях усувається протиріччя між подіями та їх розумінням, а відсутність помилок та спотворень дійсності явищ вже на розмір попередніх хибних знань надає шанс використати на користь олюдненій культурі закони створені наукою, а не тою вірою у психологічні забобони із якої нема плодів поступу і на яку фактично натура реагувати не може. Здавалося б, ту ж відповідність та усунення протиріч між подіями та адекватною поведінкою людей улаштовують у грі, - за тою лиш різницею, що у грі перебіг подій пристосовують до вигаданих і нав'язаних правил, тоді як у науці знання адаптують до явищ та предметних фактів. І відкритість знань подіям, як то має місце у науці, і закриття вчинків у стандарти гри – метою має усунення небезпек та невідповідностей між людиною та тим окультуреним довкіллям, яке зобов'язане бути прогнозованим, має не загрожувати зі сторони не контрольованих людиною стихій. Відмінна ситуація гри полягає у тому, що у базованих лише на міжлюдських домовленостях правилах, не пов'язаних із домовленістю людей із законами об'єктивного предметного світу, - досягається лише суто психологічна радість виграшу досягнутого виконанням жорстких правил гри, від пристосування подій та вчинків вже до доміантних правил гри нема інших наслідків у природі речей окрім задоволення азарту перемоги над штучно вигаданими перепонами. У грі, яка імітує проблеми реального світу, гравець відчувається комфортніше порівняно із відкритістю та відкриттям дійсності.

Адекватність та тверезе розуміння подій є зумовленим заощадженням на казках та фікціях з чаклунським викликання чудес, тоді як те невміння жити, яке намагаються подолати за допомогою штучних ігрищ із безпредметними та віддаленими від дійсності символами, є прямим породженням енергетики бурханія у гравцеві надлишкових сил спрямованих на досягнення того, що знаходиться поза рамками тверезого та раціонального. Реалісти та ті, які рухаються у логіці необхідного видаються занадто нудними та серйозними.

Трагедії історичні та приватні у зіткненні людських інтересів зводяться до того, що люди грають лише у обраних ними ролях, а чи у тому конфлікти полягають, що лише обмежений набір сценаріїв лицедійства визначає долю втягнутих у нього людей, - тоді як людина здатна навіть на те, на що вона навіть нездатна на часі. Оцінки та виміри людяності завше є недосконалими, оскільки людину вимірюють за обставинами неволі, якою і є історична реальність, а не за мірками свободи, яка здебільшого залишається для людини не більш як ймовірною. Саме скрута здатна вичавлювати із людини те, на що чоловік є не спроможним у обставинах завше недосконалої чи відсутньої свободи. Людина здатна на будь-яку комедію, на театральність тої трагедійності, яку цінують вище за фізичне існування її виконавців. Лише гра додає смислів безумству вірувань у те, що гра є осмисленою.

Справа прогресу полягає не у тому щоб зменшити чи знеславити чинність чуда у реаліях буднів, а у тому, щоб таїни не були породженням того нашого суб'єктивізму, який не має стосунку до означеної реальності предметної. Виклики від ще не знаного та допоки не освоєного мають породжуватися не хворобливою психікою, а бути за фактом об'єктивними, себто потребуючими знань, а не імітацій наших ролей усесильних чудотворців.

Поza те що московський тоталітаризм вже комуністичного розливу причинами свого породження має традиції імперського збиральництва земель і народів вже як колоній задля їх постійного визиску; що каторга, депортації, геноцид від доби урядувань самодержавства є батьківськими для терору, лагерей, виховання трудящих вже для урядувань комуністів; що настанова на побудову комунізму в усьому світі є плоть від плоті моральної та організаційної готовності московитів атакувати смаковиті, але ще не підбиті ними плоди праці інших народів, - аж співзвучною з цими причинами є ще й розігрування сюжету літературної казки.

Зважаючи на те, що людська культура представлена послідовністю успадкованих від поколінь винахідницьких здобутків має ознаки штучності, допоки винаходи не набудуть ваги незаперечних цінностей, а використовувані речі та поняття можуть бути й бувають спростовані прогресом з відповідним переходом їх, тепер вже у зворотному порядку, саме до розряду не актуальних, відпрацьованих, а то й фіктивних винаходів, - то кордон між реальністю, яка перестає бути сфабрикованою, та сфабрикованим, яке набуло подоби реальності, - трапляється як кордон розмитий, коли людині не просто вже й второпати а чи то вона має справу із дійсністю, а чи то невільно бере ролеву участь у комедії написаній невідомим батяром. Трапляється що вести когось і бути поведеним на чомусь можна одночасно та з артистизмом у чужому сценарії. Істині та її гарантуванням зі сторони свободи нерідко перепадає зверхність, - проте не лише особам, а й цілим общинам вдається щасливо дістатися аж до краю життя граючи у нав'язані їм ігрища. Жертви від нав'язаних суспільству тоталітарних учень представлені чи є наслідком конфліктної неузгодженості між тоталітарними ученнями та, з іншої сторони, історично реальним суспільством. Сектантська паства людей наділених, здавалося б, здоровим мозком, вмирає за те, що м'яч перекотився за намальовану лінію, за переконання у те, що Богові на небі нема чим зайнятися як керувати вчинками молельника, за те, що із вбивством підкуркульника настане мир.

Від осмислених пропозицій розвитку тоталітарні відрізняються лише ставкою на казку задля досягнення казкових же цілей. Усі можливі та неймовірні варіації казок вміщуються у єдиний сценарій: казка. Проте сценографії з актуалізації чуда відрізняються деталізацією ускладнень цієї єдиної фабули введення неймовірного вже у ужитковий обіг. Сюжет, - за яким чудесна особа чудесним чином отримує чудесний засіб подолати чудесних ворогів у цілях чудесних так, щоб усе це відбулося у реальності, - різниться варіаціями ролей учасників та виконавців перформенсу. Так спаситель може діяти від власних ініціатив геройства, або є посередником між порятованою ним масою та позаприродною силою, або ж сам собою представляє цю чудесну силу. Задля підкреслення чудесності походження рятівника, то він має належати самим низам соціальним, бути дурником, приниженим страждальцем, - проте він вибивається у лідери завдяки чи своїм перфектним моральним, інтелектуальним, вольовим якостям, а чи його у лідери висуває фатум, родичання зі святими, відповідність історичній необхідності. Задля захоплюючої закрученості сюжету, то спаситель має пройти низку випробувань та обтяжуючих умов щоб заслужити усепереможний інструмент у вигляді: чарівної дудочки, чи ведучого класу провідної країни веденої цим святим спасителем, чи рятуванню ним від смерти прибічників слухняних, чи покарання ворогів смертю. Осайною моделлю устрою до якого спаситель покликається вести масу є: а чи позитивність втілення обітниць секти, пролетарський інтернаціоналізм, гурії у садах з водою, а чи негативізм щодо супостатів, завершення перевтілень, звільнення від експлуатації. Спонуками до щастя неодмінно має бути нажаханість мас її переляками від побутового підступництва особи сатани, від кризи безгрошів'я, провинною поїдання яблука не з того що треба дерева. Достатністю втілення обіцяного щастям стає усування із світу життя незчислимим ворогів. І вже ніяк не обійтися без жертв, потерпань, мучеництва тих, хто має бути порятованим у заповіданих візіях удатного завершення історії, коли усе зайве та вороже стане для смерті не зайвим, а потрібним. Парадоксальним втіленням чуда казки є вдячний гімн слави зі сторони віруючих у втілення казкового чуда, винагородою за віру у здійснення нездійсненого є сама віра, усе обіцяне вміщується у подяку за нього.

То лиш скрута та обмежені можливості культури у здійсненні людських замірів ставлять щодо останніх високу планку подолання, відсікаючи тим надмірно ризикове та помилкове, - тоді як загал успіхів на надбань у зведенні зручного для людей дому культури суперечливо надає життя навіть тим забаганкам, які балансують на межі безумств. Звершеність, доказовість, незаперечність надбань у прогресі, надаючи гарантії убезпечення від безпредметних вигадок, останні лише підстьобує. Якісне розширення свобод не тільки не скорочує кількість химер, але останні вриваються у культуру видаючи себе за її представництва та необхідності. Із претензійними мареннями та відповідним внесенням безладу некваліфіковані аматори сновигають з-поміж спеціалізованих установ культури, приміряють на себе чужі маски, грайливо заміряються на ролі рятівників культури у перегляді здобутків культури - саме завдяки витривалості та терплячості культури, яка здавалося б у своїх незаперечних досягненнях зобов'язана мати запобіжники проти надмірно ідеологічних утопій. Свобода парадоксально призводить лиш до нарощення елементів казки у структурах прогресу, за який і видають втілення казок. Але не усі умовності гри у не власний професіоналізм є безумовно непрофесійними у впливах на відповідальні та не грайливі відносини у організації соціального життя, переплутування казки та дійсності шкодить дійсно не казці, навіть доведені у їхній практичності набутки прогресу не є гарантованими у безпеці проти гравців, лицедіїв та імітаторів чужих призначень. Комедія гри у не придбану власною працею величність переростає у трагедію вже для глядачів, коли затрачається умовність того театрального дійства. Ігрища з образами реальності, імітація дісности, символіка ритулів з приводу фактів – від останніх лиш віддаляє посиленням натхнень у грі, проте це множення грайливості, надягання новіших личин, подальша втеча від предметності у нові ролі суперечливо стає заміником уседозволеності у самих лиш уявленнях про нові можливості без предметних у тому результатів. Подоланням обмеженості символів у непредставленні ними достеменності подій стають ігри у нові ролі, у оновлення фальсифікатів, у видаванні нових сюжетів казки за нібито наближення до оволодіння дійсними відносинами у природі речей, - проте плюралізація фантазій і є посиленням фантазійних прийомів як псевдосплати за достатність ірреальності. Казки викликають наркотичну залежність на пошук нових чудес, які задовольняються вдосконаленням у утопіях та втечах поза світи. Фантазії, узгоджені із патологією мислення, а не з речами, фантоми належні виключно ритуалам поведінки, а не необхідностям предметних залежностей, містика, що знаходить свою доказовість у віднадженні від себе смислів та фактів, - постають нездоланною оболонкою довкола маній казки, виключенням із якою стає власне світ об'єктивних істин. Сповзання у полегші викликання чудес, у загравання з останніми смислами, у сподівання на підміну нікчемності власних талантів покладаннями на волю потойбіччя – може додавати зручності самопочувань лиш коштом згоди з виродженням, непотребом, деструкцією. Час імітаторів стає похоронним дзвоном по свободах. Де забагато грають у логіку гри, зневажаючи свободи подолання логіки дійсних проблем, - там зріє тюрма. Апробація символів на їхню здатність впливати на події могло б бути учнівською підготовкою до дійсних впливів на події, коли б це впадіння у дитинство не підміняло собою дійсних впливів, відсторонюючи тим самим геть від реальності означених любителів гри у символи. Коли люди починають рухатися не за нормами власної свободи у обслуговуванні логіки дійсних подій та запитів відносин у предметній культурі, а людьми рухають дисциплінарні виконання нав'язаних ролей, - тоді предметні істини не так доповнюються на число химер, як окрадаються на число химерних ролей, тоді подвійна мораль, потрійна віра чи семикратна імітація соціальної корисності насправді стає окраданням відповідностей людей своїм людським та професійним покликанням, тоді театральність удавань на володіння чудесами годить просто обмежувати хоча б догматизацією сценаріїв утопії, консервацією культової пластики, заснуванням замкнутої касти професійних акторів у їхніх виправностях із неможливим, аби безлад поголовних претензій на неадекватні вчинки відсторонити від істин у природі речей та людяности.

Показником суспільних розвитків є наростання масиву закономірного та обумовленого у виробничих відносинах у суспільстві, проте ця ефективність прогресу не тотожна наростанню несвободи й перетворенню людей на виконавців заведених ритуалів. Тим більше свобода відмінна від симуляцій закономірного через відтворення сценаріїв не пов'язаних із ефективністю прогресу. Спроби зімітувати прогрес у театральних з його приводу постановках залишаються набутком театральности, а не реалій прогресу. Як би не захоплювалися ролями у героїчне, аж лицедійство таким і залишається навіть тоді, як артистів уважають за гідних наслідування особин. Надягання личин нібито доступних цінностей та надання театральним ролям гри вже не виключно символічних значень могло б бути розширенням власних можливостей, коли б це слідування вимогам невласного не було б множенням несвободи, бо множинні ролі залишаються лиш імітаціями того, що не переходить у реальність власних можливостей виконавця чужих приписів. Вихилися під чужу дудку є соромом для людини гідністю якої є слідування лише власним свободам у освоєнні істин об'єктивного.

Тоталітаристи не мають антрактів чи завершень спектаклю віри у те, що може бути підтримане речами, коли фанатики могли б піти відпочити від фанатизму чи подивитися на свої ролі зі сторони, бо тоталітаризм і є відстороненням від істин подій у спосіб стояння поза реальністю у потойбіччі віри. Тоталітаризм - це коли штучні вимоги до речей не тільки ігнорують природу речей, а й вважаються самодостатніми та важливішими за втілення означених вірувань. Фанатики є керованими своїми маніям і вдень, і вночі, замість того, аби бути здібними на управління не лише речами та подіями, а й у опануваннях власних афектів.

Спершу видається, що втручання у далекі світи, домагання зіграти на масштабних залежностях у довкіллі, вихід за межі наявних на часі можливостей веде до збагачення, - проте у логіці відмінних від нашої свободи подій ми радше стаємо жертвами, аніж господарями самих себе. Покладання на вождів та Богів, включаючи сюди й істини наукового порядку, стороною протилежною щодо використання об'єктивного у досягненні наших суб'єктивних цілей, має ще й самовтрату інтимности тих наших призначень, які починають губитися посеред пам'ятників нашої праці. Відвертість наших втручань у ролеві для нас ігри робить нас смішними, бо призводить до скорочення нашої свободи поглянути на події зі сторони.

Те, що не відповідає потребам людей у випробуванні ними істин, що є противним до людських прав на свободу – саме так, через насильство пройдисвітів над життєвістю культури й може здійснюватися, аж для того, аби підміна реальности вже на неймовірні для неї та нормальні для психопатів утопічні приписи могла здійснюватися без проблем опору насильствам, то жертв спокушають та заохочують до гри із накиненими їм символами та ролями як такими, що не пригнічують, а буцімто розширюють потенціали ошасливлення виконавців. Примус, передовсім над запамороченим здоровоглуздям, є природним шляхом для протикультурного. Примус до того, що треба режисерам всупереч волі їм підданих, є не наслідком, а причиною постановки ошасливлення.

Чуття ейфорії надає відгортання від проблем реальности з відповідним поринанням у химери тих умовних подолань вигаданих обставин, які лише імітують реальність, а проте й боротьба та розв'язання проблем реальних може перетворитися у справу веселу, коли вже реальність сприймати через призму вигаданої гри ідеологічної, - й саме цим зайняти тоталітаристи, які відгороджуються від істин достеменного у спосіб сприйняття тої реальности виключно у категоріях ідеологічної містики, коли означені примітиви не лише плутають свої марення та дійсність, а й підпорядковують усе відповідно до своїх вигаданих та не обґрунтованих нічим, окрім власного божевілля, правилам умовним, що їх вони роблять безумовними для не віруючих у ігри. Культура починається там, де відкриття істин у природі об'єктивного до останнього й повертається вже у конструкціях поступу, а закінчується культура від повчань її вже з позицій химерних відкриттів, противних і об'єктивному, і запитам на прогрес. Натхненнями зони є офіра реальности задля химер.

Хоча ритуалам згідно приписів ідеологічного вчення, освячених вже як традиція поведінки вірних, закидають не лише марнування часу людського життя, а й безрезультатність подібних занять, символіка яких навіть за прискіпливої ретельності виконання залишиться символічною, - усе ж культові служіння, законсервовані у штучних правилах гри з викликання чудес, саме й приваблюють вірних своєю безпечністю, відсутністю прагматичних, себто реальних викликів, коли під монотонний спів професійних священиків можна не перейматися проблемами. Істотним у слідуванні химерам є не те, що вони полишені на усяку істотність, як те, що там не міститься ніяких загрозливих для химер реалій.

Соціально загрозливими й ризиковими стають ті безглузді й далекі від їхнього втілення візії, які однак стають затребуваними певною соціальною сектою. Авторами невдалих марень є такі ж соціальні невдахи, які збирають довкруг себе паству тих недостатньо соціалізованих послідовників, вірою й жертвовною самовіддачею яких, а то й статками яких, означені ошуканці втішають своє безталання у загалах доказового прогресу. У вожді потрапляють артистичні натури, які тому приміряють на себе личини та ролі героїв, бо у фаховій підготовці вони насправді нічим не відзначилися. Лузери, які мають забагато прагнень й замало для того працездатності, є небезпечними тим, що вони переплутують та не розрізняють свої шизоїдні манії та обставини реального світу.

Причинами тоталітаризму, себто приставанню людей на помилкові та кримінальні спокуси, є те, що люди взагалі без проблем своїми переконаннями та своєю поведінкою обирають ті ролеві ігри та стереотипи, за купченням яких голосу викликів зі сторони істин об'єктивних не чуто взагалі. Зловживання суб'єктивними й вольовими чинниками як визначальними щодо логіки та законів у плині подій не лише вводить нас у омани нехтування тими законами, а й робить із нас споживачів не нами вигаданих упереджень. Оскільки людський спосіб життя відзначений не рефлекторною поведінкою, а тим осмисленим до життя ставленням, у якому ми із захватом приміряємо на себе творчі ролі та сюжетні сценарії написані не нами не для нас, але за наш кошт ще й офірою нашого глузду. Коли між побутовими звичками та віруваннями у осяйні чудеса нема перехідних перепон, тоді вони переплутуються в тому уподібненні, у яке вповзає помилка. Ошуканці від тоталітарних ідеологій паразитують як не на мареннях пересічної людини безпосередньо бути якимось божеством, так на театральних імітаціях ролевої належності якимось потугам.

Публіка схильна ламати комедію, щиро грати за придуманим замість неї сценарієм, а не бути собою, люд слухняних пристосуванців є не лише аборигенами, а й авторами чудес. Колочий дріт довкола себе намотують театralи.

Люди дорікають тваринам закидами у порівняльному недорозвитку мислення через домінування у тварин природних інстинктів. Бо тваринам доводиться платити своїм фізичним існуванням за різкі зміни у середовищі та у способах їхнього проживання. Тварини кладуть життя за незмінність своїх психічних реакцій. Тоді як люди у силі винищити середовище, включаючи ближніх а то й себе, заради інерційної незмінності звичок свого наділення свідомістю. Або ж, у ще гіршому випадку, ми ладні ламати комедію із зміною ролей лише в уяві тоді, коли не у змозі змінити практику середовища наших існувань. Гра у штучні ігрища, яку облудно іменують самореалізацією чи полюванням на себе, є долею тих, хто себе не знайшов у практиці своїх звершень. Тож треба людей спантелічити та довести до нездоланих страждань і тоді лицедійство цих бідарів не знатиме меж щирости та віри у накинені їм ошуканцями ролі.

Можна імітувати облуду перемоги: коли батальйони кинути у пащу смерти заради завоювання умовно потрібної висоти, коли професорів нагородити лопатою аби рити канал, коли за кордон продавати мистецькі шедеври щоб преміювати труд команд із розстрілу внутрішніх ворогів. А то любителю уявних чудес видаватиметься нікчемною жертва заради них об'єктивних законів чи норм моралі. Азарт гри здатен оббілити будь-яке зло. Більше того, віруючі у неймовірне втішаються імітацією гри навіть у символи культового чаклування.

Заміна суспільних відносин базованих на праві, на традиційній людяності, на доказових суспільних потребах чи на технологічних вимогах вже на обов'язки підпорядкування базовані на самих лиш підпорядкуваннях силі обов'язку дозволяє гвалтівникам робити свій гвалт безпечним. Тоталітаризм і є ладом, де керуються не доведеними інтересами та об'єктивованими необхідностями, а виключно волею начальства у обов'язковості її виконання підпорядкованими тій волі масовими дисциплінарними організаціями; це нелад, коли маси стають рабами чужих для себе, а то й небезпечних для власного рабського життя наказів з боку погоничів; це безлад, коли примус стає нормою для його жертв, не кажучи вже про страждання тих мас проти яких спрямовані силювання означених добровільних виконавців наказів. Втрата людьми своїх духових та матеріальних достатків не відбудеться без силового забезпечення агресії концентрованими зусиллями агресорів, які збиваються у контрольований організм тими методами, де їхня витратність у виконанні приписів буде компенсована винагородами віднятими у об'єктів їхнього нападу.

Для того, аби загнати маси людей у стійло, де рабовласники безпечно будуть визискувати череду, означеним облудникам не досить спотворення самого лиш розуму мас засобами утопічних спокус, як необхідна та співмірна фізична сила для перелому фізичного спротиву суспільства, витрати якої у силовому перетворенні суспільства на жертву мають бути оплачені, - себто військові загони та бригади психологічної війни по перетворенню суспільства на в'язнів зони визиску мають бути допущені до розподілу благ, що їх рабовласники здирають із поневоленого зоною суспільства. Оскільки тоталітарний антилад є не просто кепською організацією виробництва, а є спробою устійнити у часі полювання за дичиною чужих ресурсів, то оплату праці та винагороду своїх озброєних загонів тоталітарні вожді знімають із тої маси суспільства, частину якого й становлять субординовані під зону її озброєні загони, - коли вожді паразитують на суспільстві у спосіб протиставлення однієї частини суспільства іншій його частині та оплачують одну свою жертву трохи більше, ніж грабують іншу свою жертву. Організатори зони змушені жертви не усе, що їм вдається пограбувати від суспільства, аж вони зобов'язані не малу частину суспільства допустити до розподілу здобичі, зробити *живі* та запроданців співучасниками зони визиску вже на правах споживачів трофеїв, - бо без оплати витрат на насильство зона насильства просто не буде можливою. Для надійного створення у суспільстві тваринних відносин між дичиною та хижаком потрібен такий інститут субординації силових структур, у якому б його ролі дисциплінарної жертви стосовно волі та апетитів вождів балансували б на межі його статусів зверхника стосовно вже не компенсованого у його жертвості самого суспільства. Тоталітаризм залежить від знаходження співвідношень між протиставленням однієї частини суспільства як об'єкту грабунку вже іншій як споживача пограбованого у той час та у одности обставин, як обидві сторони є жертвою заміни продуктивної праці на кримінал, який прагне увіковічення та нормативності. Аби підрядчики грабежу добровільно корилися його організаторам, то останні мають не лише ділитися здобиччю, а й підтримувати підрядчиків у масштабах та об'ємах сили достатньої для продовження грабежу у дисциплінарній зоні, аби субординовані винагороджувалися за свою жертвність нагодами знущатися над ще більш опущеними жертвами у особі підлеглого вождям суспільства. Причинами зони є не самі лиш здирицького спрямування апетити вождів, а самохітні бажання підневільних вождям загонів силювання суспільства, яких вожді на доданок допустили ще й до розподілу трофеїв від суспільства у розв'язаній вождями громадянській війні, коли одні маси рабів із числа погоничів знущаються над іншою масою рабів із числа гнаних, а маржа ріжниць між тими, хто знаходиться по ріжні боки дверей камери чи на ріжних кінцях нагая дістається вождям. Тоталітаризм це дозвіл, а то й обов'язок одній частині людей, оголошених обраними, грабувати іншу частину, оголошену ворогами, з тим, аби шматки від розтерзання без проблем потрапляли у пащу тих, хто розв'язав війну. Зонотворення потребує інституту охоронців, підкорення яких начальству оплачується пануванням над підлеглими з повторенням субординації по усій вертикалі зони неволі.

Здатність подавляти волю та права своїх жертв, що її професійні мисливці за чужими статками демонструють як свою звитягу, - виявляє несамодостатність способів існування цих грабіжників, які силою вилучають із середовища не зайве для себе, а конче необхідне, які просто сконають без паразитування на тих чужих ресурсах, до яких здобичники прив'язані, від яких вони залежні. Тоді як для осіб та спільнот розвернених не до чужих багатств, а до власних свобод, - освоєння необхідного, перероблення утаємниченого вже у знання, відповідність вчинків та онтологічних законів – своїми результатами має розширення та опредмечення свобод вже у досягнення власної культури. Звитяжцями є ті, які вдосконалюють, а не урізають власні та чужі можливості. Вільними робить людей залежність від істин, а ті штучні обов'язки дисциплінарної покори перед вигаданим як рятівні утопіями, ті ритуали та сценарні ролі до неухильного слідування яким примушують фанатиків віри у неймовірні чудеса, той вид субординації військового типу у зоні табору ідеології – є лише імітацією нібито відкритих як остаточні норм та смислів світоустрою, у химерности яких просто ховаються від дійсних викликів та проблем поступу. Саме бандити та збирачі чужого і є не самодостатніми, є невільниками власної безплідности у противній їм праці, - ще до того, як вони будуть залежати від тюремної пайки яка на них вже чекає. Залежність від власного тваринного голоду є збитком для оточення та втратами для культури, тоді як плідним для культурного оточення є покладання окремого виробника на підметні сили його особистісної свободи.

Стягування до купи поцуплених від сусідів трофеїв, паразитування на визискові підневільних данників, імперське збиральництво чужих земель і народів, інші види залежності від власної зажерливості та непродуктивності агресори немов компенсують централізаторським авторитаризмом виключно свого усевладдя, коли вони милують та карають як то потребує їхній не задоволений апетит, коли розмаїті статки проковзують у одну пельку у єдиному незворотному напрямкові. На відміну від авторитарно-диктаторських режимів, які є фактично не самодостатніми, то соціальні устрої на засадах капіталістичного ринку та демократії є відкритими до співробітництва й обміну енергетикою твочости із співучасниками у прогресі саме для того, щоб покладатися на власні сили та плоди винахідницького успіху. Вільні люди та спільноти є достатніми у тих своїх особливостях та таланах, продукція від яких іде на користь широких загалів. Вільна людина не допускає підміну її власної відповідальности та справах її підметного покликання. Тоді як для тоталітарних режимів ризики розчинитися у здобутках чужої праці починають переростати у реальність, особливо тоді як їм щастить примушувати інших працювати замість себе. Гвалтівники чужих свобод нападають не тому, що їм не потрібні сусідські статки, а тому, що їм не потрібна лишень власність на ті статки господарів, яких нападники роблять вже колишніми, продуктивну силу яких нападники мордують на нівечать у мірі не більшій, ніж то потрібно для безпеки продовження визиску підбитих та недопущення повстання.

Впевненість у одруженні на істині може потребувати не лише нехоті до вичавлювання якихось крапель поживи із відпрацьованих відвалів, але чуття достатности винаходу своєю умовою може мати навіть необхідність поквитатися із завадами помилок, або з тим, що вважається за помилку. Акцію із переорювання ворожого дому, посипання тої порожнечі сіллю, скарання на горло його насельників свідчить не лише про невміння співпрацювати із конкурентним середовищем, як є демонстративним символом самодостатности нападників, яким не тільки нічого придатного не потрібно із їхньої перемоги, як супротивники потрібні у стані мертвому. Запрошення ж чужинців до співпраці, а то й до участі у підметних покликаннях посідача може для останнього закінчитися тим, що господар поступатиметься своїм правам відповідно до доповнення останніх вже на розмір прав запрошеного. Впевнені у власних силах на розв'язання усіх проблем самотужки виключають звідти та позбуваються геть усіх конкурентів, аби достатність доводити вже до достатку через доведення патенту свого авторства. Звитяжці спалюють кораблі не лише залякувань себе самих небезпекам відступу, як – від утішного почування удачі.

Від самих початків свого походження із монгольської окупації успадкована тими традиціями влада московського політикуму будується на запереченні потреб люду керованого ним у інтересах здирницької наживи та безкарної сваволі на користь влади коштом визиску та упослідження прав підлеглих їй людей і країн. Розважання про громадський договір, як про походження публічної влади у цілях обслуговування суспільного блага, - не могли з'явитися у Московії тому, що подібна картинка суперечить суті устрою та історії московської влади, яка ошуканством чи силою підгортає під себе підбиті чужі свободи, статки, уділи. Московському істеблішменту добре тоді, коли масам погано; й подібно у відповідь маса ставиться до, як правило, не обраних нею можновладців, засуджуючи співпрацю з владою як аморальність. Грабування прав та усіх інших ресурсів виживання населеників зібрання народів є просто технологічною умовою виживання московського царства будованого на паразитуванні, для якого усякий розгул права становить загрозу. Тому натуральні москвитини не лише не опиралися своєму перетворенню на тягло зобов'язаних царською службою, а й підтримували експансіонізм імперії, бо той на свій бік примус на кріпацьку покору всеосяжному етатизмові віддані йому москвитини відробляли тими прибутками, які московські поселенці вже як наглядачі у колонізованих ними новозагарбаних імперією чужих батьківщинах здійснювали московські адміністрування, міняючи нагоди свого свавільства щодо туземців вже на відняту від народів данину та знищувану самостійність автохтонів. Еліта московського царства та світоглядні звички до збиральництва тому підтримуються масою імперської діаспори у підбитих імперією землях та країнах, бо масі імперолоубителів та імперотворців делеговані функції втримання імперії за ціну визиску прав підбитих іногородців. Московські поселенці є не лише жертвою, а й, водночас, є винагородою влади московської великодержавности. Московський шовінізм це, у вужчому значінні, експансія московського усевладдя іменована політичною моделлю тоталітаризму; а тоталітаризм, у ширшому розумінні, це московський імперіалістичний шовінізм, це патріотизм професійних руйнівників чужих батьківщин та культур вже як своїх власних. Тоталітаризм – це інструментарій тривіального московського загарбництва того, що погано лежить.

Вдосконалення це поступ у структуруваннях та організаційности, а повну остаточної й довершеної єдності можна віднайти лише у кладовищенському перегної. Транспортном подорожі до абсолютного є домовина. Чудо концтабору це пам'ятка нагадування про рідний дім для зарозумілих у довірі прогресові. І саме ця єдність є стандартом тоталітаризму. Повний контроль над усім, що у середині трофейного табору знаходиться, це технічна й технологічна необхідність перетворення того що всередині, вже у табір. Умовою управління безладом та власне представництвом безладу може бути лише диктатура. Можновладство не кероване стихією афектів не є можновладством. Самоправність розгардіяшу неприпустима як така, що задає йому логіку, визначеність, прогнозованість. Сутнісною ознакою диктатури є тягле прийняття необґрунтованих та помилкових рішень. Культ вождя як запоруки подразнень та запобіжника проти загроз отверезіння треба плекати. Історія зони та її менеджменту зобов'язана збігатися із послідовністю вдосконалення катастрофи. Не видалений грибок смислів започатковує закваску отруйних для тоталітаризму умов несприятливості. Крамолу усього не керованого однозначною вірою у чудеса необхідно ретельно відшкріпати. Усе інфіковане на логіку та необхідність є занозою у тілі автохтонів хаосу. Без одностайної підтримки ура злочинів не відбудеться. Винищення ворогів народу як конкурентів на владу та тих, які своїм критицизмом потенційно завдають неповороткої інерційности владі безумців, є обов'язком та функцією свавільної деспотії, аби та була у змозі ефективно маніпулювати зміною галсу цілого концтабору.

Вади централізму зони, створеної для ігнорування і насилля над правами в'язнів, полягають ще й у представленні централізму саме особистістю вождя. Оскільки кожна особа не може бути соціалізованою довершено, то трагедією тоталітаризму є звичайна дурість начальника, який фізично не у змозі обрахувати усі перспективи й повороти вдалої політики.

Бандитизм, якому пощастило опанувати навіть державне управління, ще не являє собою тоталітарного режиму, бо бандити обмежені цілями власної жагерливості та того особистісного збагачення яке вони задовольняють насиллям над пограбованими на власність та права; і навіть пограбування публіки на смисли та обманна підміна останніх віруваннями у чудеса та культовими ігрищами із симулякрами ще не є довершеним видом тоталітаризму. Фундаментальним мотивом диктаторського усевладдя є саме воно. Встановлення виключності власної волі та втілення цільових ідеалів у пануванні над усім й того примусу до безумовної покори усіх, що стрічає не опір та критику, а схвалення та підтримку, - і є пружиною заведених на зону. Диктатура не має ніяких причин сторонніх ейфорії втішання владою без меж, ліквідацією будь-чого стороннього від усепоглинаючого усевладдя. Те, чим узурпатори зайняті з ранку до ночі, включаючи туди й ніч, є втримання, зміцнення, ширення своєї влади, заради якої вони не зупиняються у принесенні будь-яких жертв, у порушенні довільно яких цінностей, у озвірінні на людовбивства. Закінчені диктатори є аскетами у світських вимірах, їм паморочить голову лише влада і тільки. Тоталітаризм, за визначенням, не може мати просторових чи часових обмежень; тоталітаристи зобов'язані підкорити останні закони світоустрою, вийти навіть за межі ментального та розумного у царині дійсного. Зона несправна, коли її каток чавить усіх не під вигуки вдячної радості від її жертв; узурпатори, які беруться домовлятися у порозуміннях із довкіллям, так і не упокореними ними у експансії розбрату та спровокованої проти довкілля глобальної чи, хоча б, регіональної революції, - вступають тим самим на шляхи занепаду; можновладці, які полюбляють свій особистісний комфорт мирський більше за фанатизм віри у свої манії, - не є вождями стихії чергової зони очманіння.

Для держателів абсолютистської влади над душами та тілами упокорених важливо щоб раби покірливо за без грошей гарували на самозваних поводитирів до обіцяного щастя, - але й до ефективності працездатності каторжників вождям байдуже, коли невільники втратять основну свою ознаку: бути покірливими; для поводитирів важливо щоб паства щиро вірила у догмати та з партійною заповзятістю відкидала сумніви у святості хунти, - але остання принесе у жертву й фанатизм, коли той переважатиме над страхами отари й призведе останню до непокори режимній дисципліні. Втрата страху Божого перед його служителями є для останніх тим останнім страхом, підтримання енергетики якого й забезпечує існування режиму, покора якому і є смисловою квінтесенцією зоновчення.

Замість народів – інтернаціональний пролетаріят, замість цього передового класу – партія, замість якої – цека, замість якого – політбюро, яке заміщає вождь.

Тотальний контроль над контингентом виконавців дисциплінарних приписів, догматичних ритуалів, нарядів розданих вождями, тому і є неволею для цих каторжників підлеглим волі вождів, - бо це і є свавіллям останніх, тою свободою безвідповідальності самозваних начальників, що перевищує межі розумності, життєвої корисності, доказовості. Свої манії вожді нав'язують під'яремному натовпу як буцімто виконання мрій натовпу тому, що вожді свідомі у своєму садизмові, у спотворенні ними природних запитів людей та логіки поступу, а підсвідомими спонуками насильницької видозміни історії є вождівська ейфорія від щастя владно панувати над приниженими. Тюремне насилля облудно видається як здійснення потреб насельників зони для того, щоб останні не ремствували на те, що з ними вожді роблять. Влада, її завоювання, розширення, втримання і є тою цільовою та виключною спонукою авторів ідеологічних прожектів ощасливлення людства, заради якої власне людство владоможці принесуть у жертву собі. Лиш під тиском інтересів втримання влади утопій їхні автори запобігливо упадатимуть перед публікою адаптуючи до арбітражу віри ті досягнення поступу, які учення про остаточне щастя не у силах знищити, - проте логікою приписів зони є їх протиставлення логіці свободи.

Квазіеліті узурпаторів, яка укривається посиленням на служіння абсолютистським ідеалам, важливо не так вдало накрастися, як їм потрібен результат: володарювання у чистому вигляді, здатність безкарно творити усе що їм заманеться у винищенні ворогів.

Зона неволі починається з того місця суміщення нашої волі та, з іншої сторони, природи речей, де наші претензії до об'єктивного та пізнаного як закономірне є - негодящими, непідходящими, перевищують можливості предметних явищ і фактів. Халепи та помилки з наслідками аварій первісним чинником мають імітаційне пізнання та таку ж неадекватну практику, розбіжну не лише із доказовими здобутками у даній спеціалізованій області культури, але й відмінну від раціонального дослідництва. Управління подіями іде врізнобіч та до безладу, коли у посередництво між нашими замислами та об'єктом нашого опрацювання, як іманентністю феноменального у об'єктивних подіях, - має місце втручання чуда та подібних конструкцій актуальності надприродного, у яких віддача і звільнення нашої відповідальності на сторону вигаданих Богів виглядає, скорше, як переобтяження самих себе вже глупством, неуцтвом. Науковцями є діячі, які завдяки моделі істини досягають прогнозованих ними результатів у доданні до культури нових освоєнь відносин у природі речей, - тоді як містифікатори поступ культури заходяться забезпечувати шляхом узгодження замірів зміни фактів саме із замірами, а не з фактичністю досягнутого чи природного. Нормальними вважатимемо тих громадян, для яких застосування: або певного закону чинного у сфері його доцільного ужитку, або використання певного приладу згідно інструкції – є розширенням можливостей користувача; тоді як для мрійників про досягнення усього й одразу за допомогою: або молитви зверненої до чудес, або винищенням ворогів звертання до чудес, – то усі структури культури та рівні знань представляються вже за заваду, за те, що підлягає очищенню перед поступом омріяних чудес. На відміну від науковців, які передуючі теорії переглядають у зв'язку з поступом пізнань, - то зусилля провідників неймовірного, які насичують культуру на казки, витрачаються на наполегливе винищення не вміщеного у казки, себто удобренням сподівань на плоди марень стає послідовне упослідження реальної культури, переведення її у ґрунтовний переґній.

Порівнюючи із фаховим управлінням подіями, яке від управлінця потребує витрати зусиль на професіоналізм, - то перевагами з надання чуда вже статусу об'єктивного та закономірного є полегшення й розрада, з відповідним зняттям віруючим із себе відповідальності та делегуванням останньої вже на відкуп чудам з непередбачуваного. До секти сповідників надприродного й актуалізації потойбічного рекрутуються неофіти не так тому, що вони керуватимуть та керуватимуться механізмом викладеним у каноні й їх святого писання, - а тому режимне віроучення не має відбою від охочих коритися приписам догматики та настановам пастирів, бо парафіяни перебувають у переконанні, що саме їхні жаління з приводу своїх нещасть, що їхні прохання до Богів, що суміщення планів пастви та обіцяної їм утопії саме й є обов'язком для виконання його зі сторони Богів. Потугою містичного віровчення є віра у його потужність. Віра тримається на вірі у неї. Потенціалами секти є надії на відсутність недоброзичливості зі сторони придуманих сектою законів світоустрою. Засадами покори до зони прописаного порядку є, передовсім, сподівання вірних на свої сподівання, а не на свавілля потойбічних сил, покликаних не суперечити молитвам та хотінням членству секти. На максимальний успіх нав'язування натовпові свого диктату можуть розраховувати ті демагоги, змістом учень яких є не так вимоги до послідовників й примус до жертвності виходячи із фанатизму покори цінностям учення, - як змістами популярних учень є закрита з усіх сторін коробка вщерть наповнена замірами адептів учення з побажаннями самим собі того, що їм тільки заманеться. Одномірні химери є складеними із безмежжя марень причетників одномірності. Популярними є обіцянки із здійснення того, що тільки заманеться; тоді як перспективи реалій вимагають необхідність відповідних трудів.

Доста пообіцяти те, що кожному із натовпу закортитися, - й задля цього гарантувати безкарність у спосіб скасування права та чинності законів, - то у масі розгорнеться масакра. Особливо тоді, як роздрочувати братовбивчу ненависть до таких як не треба носіїв відмінностей класових, расових, майнових, освітніх, майнових, релігійних, етнічних, цивілізаційних. А тоді керування безладом тотального самознищення саме собою складеться вже у диктатуру.

Злочинність концтабору починається вже на рівні його ідеології, догматизація постулатів якої ще не додає їм статусу фактів та істин відповідальних перед фактами. Бо так само як нечинними й не обов'язковими до виконання є закони не відомі нікому, непублічні, утаємничені, то так само наполягання маніпуляторів з таїнами, з вигаданими фікціями, з неіснуючими чудесами безпредметними, не підтвердженими ані практикою, ані тямом, ані доказовими знаннями на тому, що чудотворці осягнули володіння остаточними смислами історії, вийшли на завершальний її рубіж та ручкаються з Богом - є наполяганнями протиправними. Непідтвердженість утопій звільняє від відповідальності за не сповідування того, чого нема. Більше того, примушування людей повірити у химери, нав'язування товару який не відповідає запитам споживачів, агітація з метою пошкодження мозку аудиторії - є махлярством і має тягнути на карну відповідальність. З іншого боку, подібно до того як незнання чинних, публічних, визнаних та обґрунтованих законів, норм поведінки, діючих правил громадського життя не звільняє від відповідальності за їх недотримання та невиконання, то так само відмова любителів чудес визнавати дійсний стан справ, а то й офірувати реальність вже на користь чудес, - не звільняє містиків та чудотворців від відповідальності за ігнорування чи невиконання ними нормативних актів, приписів поля законів та дії загальновизнаного права. Закономірні обставини життя, як і суще законодавство яке оформлює моральність, мають корегувати поведінку неадекватної публіки. Експеси у правилах безпеки є, передовсім, проблемою порушника, який потрапляє у аварію. Розходження із смислами є першим злочином агресорів які прагнуть поріднитися із чужими статками.

Після вистрибування геть із тям та права вже у світ містики, - подальші успіхи безладу у переоформленні володіння власністю є справою лише техніки виконання. Суперечливим наслідком встановлення повного панування святих ідеологічних догматів вже над політичною організацією суспільного життя, аж до просякання партійної заангажованості вже у психіку пастви й перетворення ментальних функцій вже на вірування, - є правове беззаконня ідеології та Органів по її втіленню, бо право базується на перевірених досвідом громадських потребах та є узгодженим із гуманітарними цінностями, а не має бути жертвою умоглядного диктату, а то й ущербного на розмір освіченості візіонерства психічно невірніважених махлярів які посилаються на містику, чудеса, актуалізацію потойбічного. Ідеологія як цілеспрямоване протистояння прийнятому, як намагання провчити не потребуючих того, як аберація фактів – вже є беззаконням, що його треба трактувати як стан перманентної злочинності. До ідеологічних утопій та містики вірувань вдаються саме агресори, бо вчення незалежно від станів їхньої правдивості здатні проникати через кордони, безпосередньо апелювати до серця й голови зваблених обітницями чуда, а потім на основі психічних переконань віра набуває ваги права. Релігійні вірування у якості ідеології стають гвалтовим вторгненням у політику, господарче життя, у право, у наукові розробки, хоча й самозвані душпастирі беруться виправдовувати сурогатність учительних вказівок віровчень на місці доказових знань як тимчасову доцільність, посиленням на недостатньо спеціалізований, не сповна самостійний розвиток сфер де професійні містифікатори ще й вихваляються своїм арбітражем, - бо саме некомпетентність останнього заважає спеціалізованим сферам знань, бо диктат маній та облесливих казок спертих на неймовірне не перестає бути злочином порушення логіки та обумовленостей культурних розвоїв. Тоталітаризм прикметний тим, що гангстери яким щастить осідлати політичний провід, першим чином, як необхідну умову свавілля, відмінюють дію законів, ревізують моральність, нападаються на вірування якими освячують традиції, замінюють освіту та інформованість вже на пропаганду, спустошують фінанси та шурують у законах економіки, розпалюють суспільні напруження до станів братовбивства, ворогами роблять усі верстви не згідних із узурпацією та диктатурою, а то й брутално розтягають видерте, аби вже воєнними діями практично відмінити власність якою любителі чудесних за простотою збагачень поки що не заволоділи, аби у веремії нажилися саме її організатори, а суспільство пішло їм у наїдок.

Не лише наукові відкриття підтверджуюся й стають фактами, але й безпредметні фантазії шукають своїх доказів; не тільки закономірне визначається його об'єктивністю, але й химери добиваються своїх буцімто логічних залежностей; коли ознакою поступу на основі освоєння дійсного стану справ стає спростування недосконалих чи помилкових про нього знань, то й у ілюзорних конструкціях імітується підпорядкування та зв'язок із якимись вищими сутностями як із істинам реальним, вищими не лише за реальність, а й не доступними критичному їх спростуванню. Подобою необхідного, - ефекти якого дослідники використовують у винахідницьких девайсах, - у вченнях заснованих вже на вірі у чудеса слугує страждання, як доля людини у волі якихось надприродних чинників, жертвний послух яким і слугує вигодам тих, хто сконструював подібні віровчення. Вільні суспільства структуруються відповідно до освоєних технологій, тоді як у керуванні релігійними общинами не обійтися без залякування вірних тими штучно вигаданими провинами, що їх треба спокутувати покорою безпосередньо змістам віри у Богів чи посередникам із Богами. Людину ставлять у діапазон напружень між принадами винагороди від Богів за самовіддане їм сумирне служіння та, з іншого полюсу, карами за ті предковічні перед Богами провини, міра яких зобов'язана перевищувати культові упадання людини. Аналогічно вибудовуються відносини і у соціумах переважно секуляризованих, де прагнення до достатків підпирається недопущенням збитків, а то й ще подоланням вже зазнаних втрат. Ніщо так не сприяє містиці страждань тоталітарного суспільства, як їх доповнення ще й історичними програшами, коли резонанс фіктивного та реального мучеництва кличе до звільнення, себто до упокорення причин і ініціаторів зазнаних невдач. У тоталітарних спільнотах зазвичай домагаються нерозривно змішувати навзаєм між собою прогріхи перед надприродними сутностями спричинені недостатньою жертвністю перед Богами та, з іншої сторони, надмірні офірні втрати завдані зі сторони вже історичних ворогів, - аби відродження любимої віри сприяло відплатному наступові на проклятих ворогів. Скорше віровчення, у якому необхідність грабунку сусідів умотивовується блефом месіанства нападників, обслуговує останніх, аніж інтервенціоністське паразитування на здобичі від середовища виправдовується як реванш за понівечені зі сторони того ворожого середовища власні догматичні цінності духовні. Спочатку існує відкрита любов до сусідських володінь ще не завойованих нашими заздрісними апетитами до них та зброєю на них же, або ж – ненависть до тих сусідів, які збагатилися нападом на нас і яких за завдані образи треба скарати та з надлишком повернути раніше вкрадене ними, - а вже потім на ці реальні потреби власного хижого нападу на вигаданих ворогів чи відплати за грабіжницький чужинський напад та за наше жертвне потерпання від реальних ворогів саме й вимудровуються відповідні агресивні до оточення та месіанські щодо себе любимих ідеології як інтелектуальний продукт ведення військових дій у сусідському домі. Завданий будь-кому його програш через поразку, мучеництво через жертвність, страждання уярмлення саме зі сторони трактованої за ворожу – може слугувати ще й чинником зворотного вторгнення, особливо тоді коли цей реванш передує вигаданим образами зі сторони заможних сусідів призначених за те ворогами.

Мисливці за чужим добром свою агресію проти чужих ворогів подають не як неспровокований напад, а як звинувачення на сторону жертв свого нападу, як відплатний борг законного повернення собі засадничо свого, яке несправедно було у свій час означеними ворогами буцімто віднято. Агресія прикривається реваншом, реванш прикривається правом, право прикривається жертвністю агресорів. Любов московитів до своєї родини не відає кордонів чужих батьківщин.

Що б не розповідали московські інтегратори про своє бажання постраждати заради щастя тих земель і народів, куди інтегратори впахалися стрілецькими полками, аж московське мародерство і є метою поневолення, у якому страждають поневолені; й ці ж цілі поліпшення московства залишаються незмінними коли московити із зони споживання сирівців геть випихають поневолені народи, утримання яких дорожче обходиться, аніж визиск. Рецидив збиральництва з анексією кусків Грузії лиш множить геморой на голову реваншистів.

Засобом здійснення права стає насильство тоді, як протиставляється протиправному насильству, - але як докази та оцінки правозаконності з часом вдосконалень змінюються, а чи спотворюються порушниками законів, то й насильство стає адекватним засобом у формуванні неадекватних спільнот; озброєння, створені людьми спеціально для вчинення нежиття людям, спеціально створені проти свобод розмаїті карні інституції зобов'язані доказово перевищувати своєю потугою ті види насильства, до яких вдаються ті, які доказово знаходяться по той бік закону, а, оскільки, кордони закону є варіабельними, позаяк грабунок та злочинство залишаються способами буття чисельних спільнот, то й силювання сусідських та власних свобод залишається як не у межах законности, так у межах реальности; порушення свобод на порушення не є порушенням свобод тоді, як свободи були б непорушними, самодостатніми у відповідальности, такими що не потребують бійки проти носіїв неволі. Перебування насильства на межі посередництва між правом та злочином дозволяє тоталітаристами перетягувати насильство до себе як свій ціннісний інструментарій. У кваліфікаціях насильства, як порушення свободи розвитків, міг би виставлятися поступ людської культури, коли б останній кваліфікувався б як поступ несвободи людяности, - проте примушування до розвитків тоді й сягає результатів, коли здійснюється за мірками істинности, себто відповідности щодо відносин у природі речей вже наших творчих та пізнавальних дій, коли ми не руйнівню воюємо з дійсністю, а креативно будуємо її мирну історію. Вчинки у мирному слідуванні істинам існувань призводять до видозмін у істинах розвитків, з якими не треба плутати видозміни у слідуванні військових дій.

Насилля, як зневага до плину подій та переформатування останніх на нову плинність, яке дозволяє швидко й результативно організовувати ентопійний хаос вже до станів однозначних та концентрованих цілепокладань, використовується любителями спрощених рішень з числа любителів тоталітаризму для того, аби насиллям влямуватися до органічних інститутів громадськості, відкривати доступ до будь-яких цінностей без дозволу господарів, розділяти й сполучати те, що без насильства не є таким, яким воно є за насильницького порушення дійсних та необхідних зв'язків. Насильство не лише створює враження панувань над дійсністю та раціональністю, а й дає практичне тому підтвердження до тих пір, поки безкарно ще можна маніпулювати із смертовбивствами та руйною у тренді виродження, вигрібаючи індустрією терору поки ще наявні, назбирані через насильства ресурси природної, Божої та людської терплячости. Обмеженістю насильства є його самодостатня необмеженість, у топці якого здатна згоріти до решти уся історична наявність без явлення якихось відмінних від *смерти* досягнень.

Коли під насильством розуміти таке вторгнення у компетентність сусідських свобод, яке вже важко розуміти як прояв свободи того, хто вторгається, - тоді насильство розуміється неприйнятним. Насильством є таким порушення органічних зв'язків, системних узгоджень, мирних порозумінь, яке насильники виправдовують посиленням як на досконалість пропонувані ними переформатувань суспільних цінностей, так і закидами у помилковості суцільних відносин у суспільстві, - проте не зважаючи на демонстрацію насильства як вияву права, насильство треба виміряти у об'єктивностях позамірного втручання у компетентність сусідських свобод, порівняно з якими посилення на високогуманітарні причини насильства виглядають лиш як *облудлива* операція прикриття на здійснення нищих дій. Звертати треба увагу не на слова насильників, де миготітимуть терміни про свободу, справедливість, законність, а оцінювати треба реалії силювання чужих життів та розвоїв. Насильства породжуються невмінням використовувати органічні зв'язки задля досягнення відмінних цілей, чуже руйнують задля його протиправного привласнення, у обмеженій відповідальности та необмеженій жадобі здириництва блага доквілля перетворюють на жертву у прагненнях захопити усе зразу й без працьовитих зусиль. Примітивізатори можуть лише щиро вірити у мирну реакцію на свої пропозиції і навіть розраховувати на відкритість жертв зготовленій долі, але силювання доквілля на неадекватні щодо потреб доквілля вигадки примітивізаторів є для останніх долею, є просто технологічною неунікністю.

Якщо у насильстві а чи необхідність оформлюється в усвідомлене її здійснення, а чи вже свавільство маскується під предметну об'єктивність, - то ми стикаємося не лише не лише з перевагами переходу нашої волі у речі, але і з небезпеками загублення речей у тій нашій волі, яка не обов'язково відповідає потребам прогресу в уречевленій його дійсності. З появою людини на вершечках еволюції живого, коли наша свідомість бере участь у перестановці зв'язків між подіями з наслідками переростання їх вже у цивілізаційний поступ, - то за можливості перетворення стихійності еволюції у жертву нашої людської діяльності ми ризиково змушуємося платити чином перетворенням останньої у жертву не лише стихій нашої ж свідомості, а вже й свідомих її помилок. Коли необхідність не так винагороджує наше свідоме до неї ставлення, як карає зроблене вже за потребами тих доказових потреб досконалості, щодо яких наша свідомість є просто шкідливою, - то можна доказово сумніватися у винагородженні нас свідомістю, бо її претензії на виключне володіння лишень нею потреб еволюції у особі цивілізованості є претензіями, що мають виключення. Задля того ми власне й будемо дім культури у втіленості у її предметності саме наших пізнавальних здатностей, аби довіряти не виключно останнім, а рахуватися ще й з доречністю об'єктивованого у праці поколінь та у часових сподіваннях на щастя і мертвих, і живих, і не народжених іще. Свідомість має бути корегованою до узгодження із об'єктивними подіями не так із недовіри нашої свідомості, як із надлишків довіри до вже зробленого еволюцією природи та культури, аби наші розуміння досконалого щонайменше не шкодили вже зробленому, аби ми силували лише доведене до застосування до нього сили наших розумінь, аби наші передбачення кроків предметного прогресу не лише стихійно з останнього витікали, а ще й вбирали прогрес вже у зручний дім його передбачень. Сила нашої волі має перебувати у рабській залежності від раціонального, коли раціоналізм панує над речами у силу його доказовості доведеної до речей. Аби насилля було усвідомленим як потреби прогресу, то воно має бути не усвідомленим як насилля.

До змістів простих рятивних рішень входять такі прості шляхи до них, на безпосередності яких усувають процедури, бо саме останнім дійсні проблеми завдячують своїм існуванням, бо через процедури прав та умов дійсності власне дійсність і існує, і саме через ламання складних і тому достеменних цінностей до них ввалюються примітивізм та чудеса. Насправді прості рішення вимагають для себе значних жертв і через винищення останніх пролягають псевдорятівні шляхи спрощень. Чудеса вимагають смерті, аби увійти у побут живих, а не залишитися мрією. Нарощення терору є запорукою на спроби втілення відповідно щобільших чудес, віддалених від реальності. Чим тяжчими є звинувачення у спротиві чудесам, чим виразніше супротивникам чудес погрожують смертю у глибинах могили, то тим виразнішим стає шум крил для злетів у небо захисників чудес. Усі відтінки глуздів розчиняються у відблискові крові, двері до усіх можливостей розкриваються відмичкою з трупів, усяка законність тоне під хвилями торжествуючої кримінальності. Коли розв'язати терор, то можна підім'яти під себе не лише логіку реальності, а й піти штурмом на Божі фортеці. Справжнім ресурсом креслярів чудес є харчування трупами. Випадковими бувають лиш спокуси на якості тих чи інших чудес, але не кількість насильства при входженні у відповідно ілюзорне мрійництво.

Примушуючи до недієздатності й викреслення геть із суспільного буття тих явищ, які вважають за гідне загибелі зло, тоталітаристи стикаються з недієздатністю тих явищ, які тоталітаристи вважають добром, - оскільки означені примітивісти означеною сепарацією на вигадане ними добро і зло розривають обумовленості явищ соціального буття. Й оскільки з унормованого за мірками ідеалістів ніщо працює, то не лише до зла, а й до унормованого у міри добра означені екстремісти застосовують безмірне насилля. Побудовування не обумовлених загальними потребами виокремлених ідеалів призводить до створення такого штучного устрою, який стає здатним імітувати природний плин суспільного життя лиш через перетворення останнього у різновид тюремної зони. Жертвою примусу стають навіть природні запити на життя та потреби прогресу, аби їх записати у подяку виправданій зоні.

Спротив процесам, що є необхідними а чи у силу їхньої предметної об'єктивності, а чи у ймовірностях їхньої переспективності на розвитку постає як протиправне чи помилкове дійство, оскільки означена необхідність у її закономірному чи стихійному осягненні нами не потребує у поміч собі суб'єктивованого насильства, - але не обов'язково насильство, що його цілеспрямовано доклали до дійства, слугує доказом необхідності останнього; продукування культури та усяке у людському суспільстві дійство не йде самоплином без нашої участі, проте треба розрізняти необхідність та ті нав'язування силових примушень, що їх видають за буцімто необхідність; підлаштування під необхідність та імітаційні ігри у закономірне потребують додаткових, окрім зброї та гвалту, доказів. Тоталітаристи тому й вдаються до руйнування усякого спротиву собі, що не мають інших прийомів ототожнити себе самих із змоглядними фікціями, що вони їх сповідують та домагаються об'єктивувати через злочин вже як правду та об'єктивну необхідність. Вбивства виправдовують у спосіб їх маскуванню під плин того, що мало статися.

Оскільки екстравагантні химери тоталітаристів не є затребуваними з об'єктивностей суспільного розвитку, то щеплення неадекватностей на стовбур традицій передбачає силування останніх, руйнування звичаїв до рівня узвичаєння залякування як інструменту вчинення суспільних відхилень. Примітивісти та пропозиціонери від потойбічних чудес не можуть не сповідувати насильства як методу свого управління. Той, хто захищає права, демократію, нагоди плюралізму та проблемности у суспільному поступові, той не може не бути кривим ворогом та супротивником тоталітаристів. Одномірність вимагає бруталности, прокладання своєї затятотенденційної партійности через життя та свободи своїх жертв. Акцентування на примушуванні інших до непритаманного їм робить неістотними чи другорядними усі похідні від насильства та диктату змісти та значущости тоталітарних режимів. Насилля це практика перетворювання сировини історії вже на жертву загарбників, які з того харчуються, це спосіб хаотизації не лише обставин, а й людських глуздів, це прийом підміни випробуваних суспільних інститутів вже на вправи з неймовірним.

Оскільки, на відміну від затребуваних суспільством пропозицій на прогрес та вдосконалення суцього порядку речей, пропозиціям тоталітаристів не відповідають навіть об'єктивні відносини у природі речей, не кажучи вже про доказові суспільні відносини, - то тоталітаристи нав'язуються із своїми послугами суспільству саме силуванням споживачів або у спосіб ідеологічного спотворення запитів споживачів химер, або у спосіб фізичного примусу до споживання того тоталітарного товару, який не має споживчих вартостей. Тоталітаризм там і починається, де споживання запропонованих послуг не є самохїтним рішенням з боку споживачів, де консюмеризм є фізичним чи ідейним мороченням клієнтури, де пропозиції прислужитися є позаринковими. Ідейне виховання жертв панування над ними тоталітаристів, яким тоталітаристи змушуються займатися, аби пристосувати публіку до загрозливого для публіки чи, у кращому випадку, до непотрібного публіці товару, - є варіантом здійснення насильства над мисленням публіки, тоді як не мирним вже щодо поведінки публіки та її фізичного здоров'я є силування публіки тоталітаристами інструментарієм чекістської інквізиції та спаленням чи замороженням тих, кому надмір раціоналізму та інерція правозаконости стає завадою на сприйняття тоталітарних химер. Виховання маси – це спосіб зекономити на вбивствах маси, коли спротив маси химерам може бути надмірно витратним для пропозиціонерів химеризації, коли за перетворення публіки на жертву самим насильникам доводиться витрачатися на самопожертви з причин несприйняття масами контрафактних пропозицій на прогрес з боку ілюзіоністів, містифікаторів, облудиків; а вже фізичне насилля над масою – це спосіб зекономити на витратах довготривалого виховання маси, коли терор стає переконливішим та швидшим, ніж втягування жертв до символічної імітації ними своєї покори тоталітаристам виключно у спосіб культових виконань приписів тоталітаристів. А, проте, ані фізичний, ані моральний примус маси не перетворить ілюзії примітивістів на об'єктивно доказові для прогресу.

Нібито осмислені розмови, які ведуть сповідники пропозицій потойбічних та противних до законів культури, спокушання публіки обітницями розв'язання проблем за допомогою тих чудес, які є і неймовірно доступні у простоті, так і ефективні у наслідках чаклування, пропаганда стосовно суспільної користі утопій та відповідности останніх досконалим запитам людства на настання остаточного щастя - є свідомою операцією прикриття, є ідеологічною диверсією, є шахрайством та облудою навіть тоді, коли шахраї самі щиро вірять у резонанси та суміщення своїх вигадок химерних та, з іншої сторони, реалій культури, бо виключним засобом прищеплення протиправного вже на тіло законів є й може бути лише сам гвалт, чисте насильство, де навіть інструментарій терористичного залякування є лише паліативом. Усякі теоретизування любителів казково простих рішень про місце останніх у череді внесків до прогресу слугують не більше як лише тому психічному ураженню спротиву жертв, що заощаджує ресурси нападників, - бо утопіями, за визначенням, і є те, що ні за яких обставин не може бути органічно вмонтоване у змісти та доказові призначення установ прогресу й людяности, більше того: ніяка міра насильства над тим, що є здобутком прогресивного, не може слугувати пристосуванню до прогресу того, що йому є протипоказаним. Як би професійні утопісти не рядилися у маскарад інтелектуалізму, аж навіть на завершеннях того припинення ними фізичних винищень культури, яке лиш і слугує розчищенню місця для утопій, не починається й не почнеться існування означених химер здатних доказово іменуватися власне культурою та поступом у логіці цивілізаторства. Й оскільки злочинці діють за межами права, то й для усіх діючих у межах права способом збереження й розвитку права може бути саме насильство над злочинцями та властиво злочинністю. Так само, як видавання утопій та змістів позаісторичного вже за щось корисне історії лише слугує оптимізації насильства утопістів над усім належним до історії людяного, то й силове протистояння нападникам засадничо не здатне засобами розумовими довести останнім неправомірність злочинности чи посприяти відмові професійних злочинців від їхнього фаху, - що, однак, не ставить розділових знаків між правом та інтелектуалізмом насельників дома права. Як злочинці від тоталітарної ідеології винищуватимуть усе що заважає їхній атаці на право та посебічність історії, не кажучи вже про ігнорування ними противної їм критики інтелектуальної, й не зупиняться вони ні перед чим, що їх фізично не зупинить, то й вмовляння на добродійність подібної верстви утопістів може бути лише самооманою та даремною розтратою сил опору супроти тих злочинців, для яких доказом неможливості просування у цілях злочину може бути з боку права лише насильство над насильниками. Насильство злочинців не залежить від замірів на добро та мир з боку любителів права: останнім треба лише щодня й регулярно за допомогою шкребка прибирати за самочинністю злочинного.

Бандитизм, себто присвоєння чужого без передачі за те рівноцінного, стає можливим через обдарування жертви ще й відніманням її життя, або загрозами вбивства і цей терор, як виключний та сутнісний інструментарій здобичництва зрештою спрямовується і на процес перерозподілу трофеїв межи здобичниками, які коряться дисципліні набігу тим же самим силовим порушенням усяких прав, включаючи туди й бандитські поняття. В умовах скорочення ресурсів грабежу бандити виривають здобич із рота подільника разом із ротом. Чим масштабнішим є набіг, тим більших централізованих дисциплінарних покарань випадає на відступників від сценарію гоп-стоп афери. Жертвою наростаючих апетитів зажерливости в умовах вигрібання та спожиття чужих ресурсів стають свої ж нальотчики.

Творці перших, а то й знаних світових імперій тому досягали успіху, що із цілеспрямованою жорстокістю придушували опозиційні проти них угруповання, - утім на часі розподілу світу між уцілілими у тій боротьбі імперій вже відкритим до демократії країнам їхній убраний у законність лібералізм має перетискати усякі поривання гангстерів на бандитську консолідованість та зазіхання на монопольну владу ще й у якості держaparату. Перемовини з диктаторами є згубними. Потенційну зону необхідно губити прямою дією закону. Можна задля цього навіть не гребувати прийомом використання вовків проти гієн.

Реальні та результативні зміни будуть корисними, відколи знання будуть узгоджені із фактичним станом справ, тоді як замість поступу настане розор за умов хибної епістемології та безумств на місці аргументованого дослідництва. Проте безпосередню участь у реальних змінах можна забезпечувати ще й прийомом ігнорування усякої свідомості чи імітацією мінімумів свідомості підміненої максимумами сподівань на чудеса. Інструментарієм оживлення утопій стає військова зброя, якою відбирають життя у критиків чуда. Ставка на силу стає виключною для не включених у істини усвідомлення ситуації та запитів на її поліпшення. Фізичне спотворення справ є симптоматикою інтелектуальної неадекватності. Хоча прихильники принуки виправдовуються тим, що вони відновлюють норму, а помиляються ніхто інші як жертви їхнього насильства, хоча гвалт беруться видавати не карою а винагородою для реципієнтів потерпань, - однак саме мир залишається оптимальними умовами прийнятності усіляких пропозицій на зміни. Приязне ставлення до теоретизувань ймовірно може прикривати помилковість останніх, проте жорстокість нав'язування теоретизувань певно розкриває недосконалість останніх. Традиційна тривіальність загальних місць скоріше за усе фіксує рівень суцільних знань, а не проблеми вдосконалення узвичаєного, - проте проривні винаходи мають перевірятися ще й на їхню корисність та людяність, бо обмежене лише рівнем оригінальності скоріше за усе уподібнюється до руйнівного. Обманюють ті, які тероризують, а насильники ведуть не туди, куди мають дістатися нормальні люди.

Ті, які роблять ставку на насилля як на засіб ошчасливлення усіх інших, не керуються власне законодавством, або ж за право видають свою злочинну волю. Доказовим для терористів світоглядним мотивуванням їхніх злочинів стає посилення на релігійні віровчення та теологію, де насилля над ще не упокореними, над вже упокореними, але не у відповідності з буквою догмату, де збиткування над усіма оголошеними за соціальне сміття включається до функціональних обов'язків та атрибутів тих Богів, які кермують світом чудесами та карами для неслухів що вийшли з-під контролю, - аби злом повернути до добра, себто до відданості віровченню. І якщо деспотичні правителі, яким у організації масових вбивств бракувало світських виправдань вказівками а чи на реакцію захисту від чужинських агресорів, а чи потребами власної військової агресії, і які за браком раціоналізму на масакру апелювали до свої сакральних прав, до виставлення наказів вбивати вже за волю нації, віри, історії, - то московськокомуністичні столоначальники навіть, як то видається, не переймалися якимось видаванням себе за носія права розпоряджатися життєвим існуванням інших людей, вожді навіть не сепарували людей на правих та винуватих перед ними: вони просто собі просили нових квот по першій категорії. Жах людовбивства, перед яким ціпеніли навіть судді у виконанні ними соціальних служб, арбітри не переконані у тому що віднімання й одного життя може трактуватися карою чи встановленням справедливості за надмір вчиненого злочину, - це табу на вчинення смерті ближньому не ставало завадою для ідеологів комунізму й нацизму, із числа соціальних невдах, які невідомо чим, як і задля чого мислили у своєму праві на чуже життя. Бандити які реквізують не лише чужі бізнеси, а й країни є імперіалістами, які зазіхають на права та інтелектуальні свободи стають диктаторам, і лиш ті які розживаються смертю мас заслуговують ймення тоталітаристів. Саме віра у звільнення пролетарів від експлуатації, арийців від масонів, богообраних від гоїв дозволяє колишнім шевцям, журналістам, присяжним повіреним, вільним мистцям, птахівникам, капралам, педагогам та усім кого нудить від власного фаху візувати альбоми із розстрільними списками чи давати усні накази на кампанію геноциду, чи, принаймні, й себе із усіма пасажирами висаджувати геть із цього життя, Богом даного.

Подібно до того, як достовірні наукові гіпотези та закони є незаперечними тому, що вони такими і є, - аналогічно до того, як вдалі технічні винаходи купують по всьому світу, - точнісінько як мистецькі хіти ширяться поза кордонами часу, простору, культур, - то й прогресивні соціальні устрої набувають універсальних значень. Тоді як неодмінність репресій для зваб утопіями свідчить за злочинність тих помилкових вигадок.

Мародерство, хижі між людьми відносини, силове встановлення тих диктаторських режимів, які від громадян віднімають свободи чи самих громадян віднімають від життя – має інструментальне забезпечення у знаряддях вбивства. Ба й більше, полегшений доступ до зброї починає диктувати логіку зброї на заповідання її призначень. Хоча збереження життя залишається несумісним та противним до втілених у зброї імперативів вбивства, - проте нема, бо не винайшли інших способів зупинити бандитів, як лиш через законне використання проти них ще потужнішої зброї. Ба й більше, еволюційне вдосконалення зброї є прямим свідченням прогресу, цивільні виміри якого видаються похідними від подоб мілітаризації. Вибір між правотою зброї у руках одних угруповань та неправотою озброєння інших груп людей має проходити по розділовій лінії віднесення одних до стану права, а інших потрібно кваліфікувати як злочинців саме за їхніми цілями застосування зброї, а не за технічними характеристиками зброї. Зброя вирівнює шанси навіть тих, які хвацьки з нею вправляються порівняно з аматорами від оружжя, проте навіть переваги у озброєнні не є достатнім аргументом належності до сторони права. Ті, які перебувають на стороні закону, зобов'язані, за визначенням, бути краще озброєними порівняно досконалішими знаряддями силового захисту правопорядку. Й у цій проблемі вибору: між потуранням апетитам бандитизму з відповідним його нарощенням та, вже з протилежної сторони, між силовим придушенням бандитизму з відповідним зростанням легалізації насильства, - важливо знайти не лише міру, а й потребу встановлення миру після переможної війни та судового покарання на голови збудників насильства через зброю. Усі злочинні політичні режими намагаються забезпечити собі виключність інструментального забезпечення своїх силових насильств проти поневоленого тими режимами населення, коли забороняють цивільним громадянам доступ до зброї, тоді як свій монополізм на озброєний мілітаризм ця одержавлена банда лише вдосконалює. Заборона на володіння цивільними зброєю, замість правової регуляції обігу зброї, - не лише не усуває питання переваг любителів беззаконня й заганяє у підпілля вже й суспільні інтереси безпеки, аж табу на зброю є замахом на свободи людини.

Такі негативні явища, що вони порушують ідеали суспільного життя, як то: наркоманія, проституція, озброєння, азартні ігри, ідеологічне облудництво, неохайність і нехлюйство екологічного безладу, аморальність та беззаконня, й подібне – не є можливим зупинити прямими заборонами тому, що публіці, яка ходить поза скобками ідеальних норм є вигідним розбентежувати норми, аніж дотримуватися норм. Бандити озброєні доступом до видів зла мали б фору переваг супроти законослухняних громадян яким нема доступу до аналогічного інструментарію. Відповідно не винайдено ліпших методів протистояння методам обдурювання норм як лиш через регуляцію означеної розгнужданости та зла. А то й у надризикових випадках доводиться очолювати стадну хвилю щоб відвести її геть від спрямування до прірви. Протистояння означеним видам зла має й повинно здійснюватися не лише на рівні чинности загально громадських інститутів, а й на рівні приватної відповідальности громадянина та його людської особистости. Коли зло бандитизму стає видом корупції державних інститутів, тоді проти нього виступає індивід озброєний належністю до сторони права; а проти окремих бандугруповань та персоналізованого криміналу зобов'язані виступати громадські установи представлені стороною права та занности. Кожен громадянин має право бути для самого себе і взірцем на вершинах моралі та людяности, і своєрідним міністерством освіти, і має право на індивідуальну оборону, кожен зобов'язаний відкрити для себе вигоди дотримання чистоти, кожен повинен бути спроможним як на критику дурниць так і на відкриття істин без озирань на будь-кого; й подібна самодостатність добродієвства й добра є нормою для установ громадського життя. Право не лише на самооборону, а й на використання зброї у цілях захисту громадських ідеалів – не може не відноситися до природних людських прав. Особлива необхідність на масове озброєння громадян виростає на часі нездатности державних інститутів гарантувати безпеку. Партизанський рух стає необхідністю від фіаско на полі бою регулярних бойових частин. Партизанка це запорука перемоги після поразки армії.

Хоча опрощенці домагаються виставити своє насилля проти того усього громадського докiлля, у якому, на думку любителiв простих та утопiчних рiшень, нема виключень iз його ворожостi проти опрощених, як лиш невинну реакцiю вiдповiдi на насильства вже з боку громадського докiлля, - аби тим самим узаконити свої силові дiї й денонсувати правочиннiсть силової оборони супротивника, - проте iнiцiативи насильства належать виключно тiй сторонi, пропозицiї якої докiллю є не затребуваними докiллям, не є власними запитами споживачiв, а можуть сугеруватися лиш примушенням до насадження стороннiх змiстiв, мiра чужостi яких стає мiрою їх агресивности. Силове забивання у глотку пропозицiй гнилого краму постає необхіднiстю для винахiдникiв подiбного товару, коли останнiй є не просто непотребом, а є отрутою для надiлених здатнiстю споживати та жити. Насильства, iз складовою смерти як основи клейкостi, є виключним посередником порiднення утопiй та життєвих запитiв самого суспiльства. Нав'язування примусового виконання химерних й вiдповiдно протиправних пропозицiй утопiстiв iнiцiюється саме останнiми, оскiльки утопiї, за визначенням, не можуть бути власними потребами суцiх у контекстах iсторичної реальности. Саме реалiзатори утопiй мордують терором протинне їм докiлля громадського життя, бо у останньому годi шукати потреб на утопiчне, бо не через смертовбивства не можна прищепити нежиттєздатне для життєспроможних. Вiдносини та закони, якi вiдповiдають практицi об'єктивного, входять у затребуванiсть та запити з боку культури шляхом мирним як необхіднiсть розвоiв, - тодi як мiстика та безпредменi вигадки саме через неспроможнiсть та предметну неможливiсть їхнього втiлення потребують насильств та примусу до їх нав'язування людям. Химери вимагають адекватности смерти, аби увiйти у реальнiсть життя як його органiчнiсть. Нiсенiтницi харчуються або нежиттям розумного свiтогляду, або загрозами поїдання того біологiчного життя, яке iнстинктивно тяжiє до захисту супроти проникнення нiсенiтниць. Любителi неможливого та непотрiбного саме под свої взiрцi рiвняють iсторичну реальнiсть, аби зiмитувати свою щодо неї подiбнiсть. Конкретикою чудес стає табування усякої позитивної реальности. Абсурдизм прибуває на станцiю реальности саме на потязi терору. Й хоча *смерть* витирає спротив їй шарiв життя, проте навiть примусове нав'язування життю нежиттєздатного не перетворює химери на вид суспiльних потреб. Носiям загибелi їхнiй фах дається легше, нiж не дається перероблення примiтивних схем у виртуальнi.

Насилля є не лише наслідком протиправности, але ще й останню спрочиняє. Силові рiшення є атрибутом злого, тодi як добро, або ж в iдеалi, або ж на дiлi рухається з миром. Насилля може знаходити собi виправдання як неможливiсть зупинення злочинiв у невідповiдний спосiб, - проте й негативна реакцiя на насильство не може не бути позитивною iнерцiєю насильства. Хворим на голову треба допомагати зустрiтися iз неможливiстю реалiзацiї їхнього здоров'я у забобонах ще до того, як вони до того ж самого прийдуть самотужки, позаяк докази на шкоду iнерцiї насильства з боку означених мiстифiкаторiв можуть надмiрно дорого коштувати оточенню. Проте, вчинення загибелi об'єкту дослiдження є розпискою у власних неспромогах освоїти його у спосiб вiдмiнний вiд втечi вiд життя. Навiть тодi, як до руїни вдаються як до засобу започаткування виходiв на неруйнiвнi напрямки, то й тодi руйнiвнi зусилля мають поступатися у силi об'єктовi руйнування, себто навiть зло має результативно долатися якомога меншим злом подiбного ж насильства. У вiдносинах з-помiж людьми та у стосунках мiж iстинами насиллю не повинно бути мiсця. Апологiя примусу є вдачаю бандитiв. Нужденнiсть вiддаляє вiд достатности у свободах. Мiстифiкаторам потрiбнi навiть трупи, аби хоч у жахливий спосiб доводити серйознiсть своєї причетности до реальних потреб та цiнностей. Аж коли зло затуляє шлях до волi, - тодi треба бути героєм у тому, що неможливо чинити у iнший спосiб боротьби iз злом. Зло не перестає ним бути навiть завдяки спробам його адаптувати як норму. Навiщування символiв слави є спокутним виправданням тих, хто вижив завдяки необхідности жертводавства мертвих героїв у безвиходi на неможливiсть зупинення злочинцiв у спосiб замирення iз злом.

Тоталітаризм, як нав'язування на сусідів не лише не потрібних, а й шкідливих для жертв нападу обов'язків, своїм чинним коренем має навіть не природні апетити агресора, а ідеологічно-містичні відголоси тої участі агресорів у культурі, яка агресорам видається доведеною запитами їхніх жертв, коли замість сусідського довкілля вирішують як же йому жити та вмирати. Тоталітаризм це свавілля мисливців, яке вони у своїх полюваннях учиняють вже як обов'язкове для тої дичини, що загибеллю має звіробоїв наситити. Слугування химерам, нав'язаних жертвам чи то спокусливими облудами чи то силовим примусом, подається як рятівний борг перед творцями облуд, як повинність утримання професійних мисливців за чужим, як спосіб життя для в'язнів зони. Трагедійність зони несвободи полягає саме у тому, що її доведене аж до кримінальності насильство є не доведеним потребами осмисленості, є рідним дитям безглуздя, що лиш імітує свою зацікавлену участь у викликах суспільного життя. Зонотворці накладають на усіх дисциплінарні обов'язки саме у обмін на резервування виключно за собою як не хаосу, так волонтаризму у організації зони визиску жертв.

Посилання на нездоланність насильства від зовнішніх чинників це шанс, який насильники надають жертвам, аби останні могли перед собою виправдати себе ж самих за власну ж готовність бути жертвою насильства, зняти із себе ж відповідальність не лише за готовність та участь у власному стражданні, але й винагородити себе схибленою насолодою страдництва, - бо останнє, себто вирішальне слово у розв'язанні колізій власного буття людини може належати лише їй же, бо насильство не може мати виправдань навіть у його союзництві із смертю та небуттям, бо й примус зобов'язаний наразитися на протидію, аби із того зіткнення виткнулася свобода.

Комуністичні концтабори та безоплатна праця мільйонів примусово поневолених й окрадених на свободи є не виключенням, а логікою імперського загарбання народів, апогеєм втримання народів у лагері московської колонізації, бо лише смерть можна закликати у союзники тому криміналові, який добивається, але не доб'ється свого ствердження нормою людських взаємовідносин. Бо завдання сумістити органічно визиск народів та, з протилежної сторони, свободу народів – є неможливим не лише теоретично, а й історично. Бо демократія і підприємництво, права і свободи людей, національна самостійність народів і культур не є можливими у механізмі поїдання підбитих. Бо русифікувати народи, себто встановити над ними не їхню волю, й видавати винищення свобод неросійських народів за підметні потреби та мрії останніх бути жертвовним наїдком московства, аби лиш не бути собою наодинці із власною національною свободою, - то це можна учиняти лише не виходячи із потреб московських апетитів, або не заходячи у смисли людяности. Московити не просто розуміють, а знають, що встановлення демократії чи натяків на суверенітет включених ними у зону народів становить смертельну загрозу продовження їхньої імперії, тобто народи у яких є підприємництво, демократія, права гуманітарні – є сутнісними ворогами московщини. Й чим виразніше московити вдаються до інструментарію концтаборів аби втримати цілісність цілої лагерної зони, то суперечливо щодо замірів вони нариваються на тим виразніший спротив людей потребуючих життя та народів потребуючих підметних свобод.

Хоча природа до культури усе виразніше відрізняється від культурного прогресу, який усе стає більш схожим на зростаючі потреби людей, - проте насправді ми не спотворюємо, а розкриваємо природу речей у тій продукції культури, яка без реалізованої у ній історії людської праці та творчості й не могла б виникнути. Ми лише розвиваємо потенціали об'єктивного, залишаючись у ньому безвихідно навіть у небувалій інфраструктурі культури та сконструйованих нами законах. Тому культура являє собою етап еволюції, що користає усіма включно досягненнями, які тягло продовжуються у людській цивілізації. Інакше кажучи, згода із природною об'єктивністю та перевіреними запитами прогресу є заporукою та обставинами конструктивізму вже у царині творчого. Обставинами винахідництва є мир, тоді як хибні пропозиції на прогрес, себто казки ідеологічні, відповідно до мірок своєї похибки потребують насилля над природою речей та суспільного життя.

Порівняно із природними законами, які спотворити або не вдасться, або пофортунить використати вже у вимогах слідування їм у істинах та наслідках будування культури, - то закони соціального життя видаються більш конвенційними та менш небезпечними у наслідках їх порушення, а, проте, й соціальні закони є об'єктивним, створеними тими потребам прогресу, які є перевірені досвідом й які відповідно функціонують за обов'язкових умов карного покарання для порушників. Силове забезпечення чинности правил соціального життя є не придушенням, а реалізацією соціальних свобод, особливо тоді, як останні представлені не афектами диктаторів. У спільнотах, де пощастило намацати хиткий баланс між спрямуванням приватної підприємливості, утримуваної на межі правозаконного, вже на громадське благо, - примус до беззаперечного виконання законів може бути виразніше ліберальним, ніж дисбаланси у суспільному організмі внаслідок анархічної уседозволеності. Скоріше право у організації соціальних відносин перебуває у контекстах гуманітарних свобод, аніж відступ від унормованого навіть у царині інтелектуальних розвідок, - не кажучи вже про неприпустимість порушення вимог технологічних чи складність відступу від законів у природі речей. Свобода у наслідках її застосування для злочинів та ідеологічних маній саме їх і дає, тоді як примус до виконання суспільно прийнятних приписів права результується правом. Антигуманність вимірюється не відстанню до насильства, але наближенням насильства до того, що є потрібним для здоров'я громади та творчості груп, коли творчість є узгодженою із гуманізмом. Заборони чи виправдання громадських ініціатив, утримування їх у межах права чи виведення їх за скобки узаконеного – залежить від якості як ініціатив, так від права, аби ризики інновацій не призвели до прогнозованих криз. Приписи узгоджених правил гуртожитку можуть бути проблемними, на відміну від простої брутальності паразитів на сусідських гараздах. Тоталітарні режими тому й стають зловживанням насильства, що за право та квазідоказові суспільні норми у них видаються психопатії тих вождів, які під прикриттям обітниць ошасливлення грабують населення.

Насилля та примус зменшують потенціали безпеки, тоді як безпечно потребує не урізань та зменшень, а безумовних нарощень життєвості. Для примітивних підходів, якими відзначений примітивізм будування тюрми для суспільства, насилля проти всіх форм життя є логічною неодмінністю та умовою втримання фактом, оскільки усі форми життя, пізнань, прогресу загрожують примітивам. Загрози подальших вбивств через попередні вбивства є для примітивів адекватним засобом змусити нормальних людей пристати на ненормальні, себто не потрібні людям утопії від професійних злодіїв та порушників права. Проте насильство, яке є потойбіччям доказової необхідності, зобов'язане використовуватися для того, щоб зупинити введення у суспільство презентованих тоталітарною ідеологією виключень із суспільних норм. Невикористання примусу супроти загроз тоталітаризму є злочином, який має виправлятися у спосіб недопущення збайдужіlosti до тоталітаристських відхиленьта інших істеричних психопатій. Спілкуватися із насильниками зрозумілою їм мовою є добродієм.

Оскільки відповідність більш досконалого, порівняно із попереднім, знання стосовно ситуацій фактичного стану справ, себто досягнення істини, дозволяє фактично видозмінювати на той розмір, який і іменують внесками до прогресу, - то примітивісти, себто публіка яка не має досконалих розумінь, й собі імітує досягнення істини у спосіб перевертання відносин між відсутнім у примітивістів рівнем знань та тою фактичною ситуацією, примусову зміну якої вони видають за досягнення гармонії у істині. Нормальність входить у світ через умиротворення людських запитів на вдосконалення поступальних змін, - тоді як орієнтовані на ірреальні чудеса та утопічні вигадки примітивісти примус людей до змін згідно утопій саме й видають облудливо за досягнення норми, хоча та норма відповідає лише та виключно планам означених опрошенців. Корисність це порозуміння між фактичністю змін та зростаючими у них потребами, - проте силування до віри у корисність змін для тих людей, які вижили після вбивства незгідних із змінами, своїми умовами може мати лиш жорстокість.

Хоча жертви зону контролю характеризують її як неприйнятне насилля над ними, а мотивом здійснюваного таким чином домінантного усевладдя зауважують грабунок і перекачування мирських ресурсів від жертви до насильника, однаке останній, втручаючись у життя упокорених ним здійснює, на його думку, виховну роботу, тобто змінює образ життя об'єктів свого свавільства вже на власні цінності. І лиш тому, що жертви не приймають запропоновані їм зонотворцем рецепти та пропозиції на ошчасливлення як свої власні і затребувані, то творці зони придуманого ними порядку просто змушені вбивати і силувати цих непокірних, які чомусь відбиваються від означених самозваних учителів, всупереч яким захищають свої самостійницькі позиції та здобутки своєї достатності. Насильники оправдовуються тим, що вони не ігнорують жертв своєю до них байдужістю, а переймаються проблемами ближніх, не залишають їх поза увагою, а всупереч тому обдаровують на любовну участь. Б'ють - значить люблять. Опір жертви присипляють обіцянками компенсації від зверхника за завдані ним жертві муки. А оскільки любителі перероблення світодовкілля, - не без користі для себе за клопоти, з відповідним отриманням за це комісійних, - не мають позитивної програми конструктивної, яку б самохітно забажали для себе їх сусіди, то уся енергія, усі смисли на перелаштування буття під шаблони та обіжники віроучення секти зони контролю зводиться до негативізму і винищення усього що не вміщується у проєкти утопічного ідеалу, ворогами якого ці творці спрощень числять своїх жертв.

Убивство жертви є звичайно ж достатньо доказовим для неї аргументом аби таким чином підпасти під волю насильника. Однаке для останнього прямий напад є ризиковим та може бути пов'язаним з імовірними втратами через спротив того, хто не бажає для себе перетворення на жертву. Тоді як оптимізація нападу краще й надійніше забезпечується таким спонуканням об'єкту нападу до покори суб'єктові займанщини, коли насильник обдаровує поневоленого різноманітними дарунками, привілеями та тими вигодами, які обіцяються бути більшими, порівняно з тим що жертва втрачає підкорившись. Убивство, грабунок, знущання залишаються безкарними, коли учиняється за згодою чи мовчазною бездіяльністю жертви. Покірність може бути не випадковою, а мати може далекоглядні злочинні наміри. А ще надійніше афери з кампаній поневолення проходять, коли оформлюються як карнавали переходу жертви на ресурсну базу утриманства зі сторони прибульців, замість того щоб добробут забезпечувати власними трудами. Мовляв, Господь наказав ділитися, возлюбіть ворогів своїх рідних, пожертуйте богові і він за це обдарує вас неміряними щедротами, посміхніться йому і відрада від нього буде провітком невичерпним; віддайте шану начальнику і за це він розстріляє вас пізніше від непокірних. Ваші власні доходи і права перемішайте з апетитами на них прибульців, - то й побачите й відчуете як буде добре у цьому домі терпимости. Статуси буття жертвою чужинських принук можуть бути ще й способом капіталовкладень та інвестувань, доходами від яких є компенсації від зверхника за участь у спільній з ним справі нападу на вже інших жертв з розподілом здобичі. Пахан та згряя його підопічних шісток у банді, - утримуваних там саме філантропізмом, а не терором, - можуть утворювати солодку парочку у спільному нападі вже на третіх осіб.

Нав'язування своєї волі і влади над упокореними не лише наділяє здобичника багатствами, а ще й психологічно його утішає, підносить його уявлення про власні переваги, - але платою за подібні домінування є обов'язки відповідальности та керування підлеглими. Тоді як прибутки від позицій латентної жертви доповнюються ще й безвідповідальністю, нагодами заміщення раціональних рішень вже на забаганки емоційні без розмислів про ті наслідки, які є клопотом саме зверхника. Мазохісти не страждають, а утішаються тим що не відають різниць між пристойним, з одного боку, та негідним, аморальним, злочинним з другого. Приниження може бути еволюцією садизму. Навіть дії свої що загрожують аваріями, то ці страждальці відчувають як власну свавільну свободу без гальм.

Від відкритого полювання у суспільстві за плодами чужих трудів жертвою стають найбільш безпомічні, що й приводить до природного добору сильніших; тоді як у створенні концтабору через жертвність, то її плоди дістаються виродженцям. Занепад стає загальним.

Для біологічно завершеної людини способом існувань стає культура, для якої вектором розвитку є свобода, що задає нові порядки світові саме тому, що зберігає здатність порушувати порядки вже відсталі. Свобода є пошуком проблем і саме тому, свобода є останньою фортецею, що її штурмують тоталітаристи. Тоталітаристи винищують людей та проблеми з ними пов'язані саме тому, що проблеми людей представляють собою свободу. Передовсім свобода полягає у доказовому промовлянні слова ні у відповідь на пропозиції скорочення можливостей людяности через розставання із фактами та відповідного родичання із химерними уявленнями, а вже потім свобода стає згодою з іще не відомим та вже пізнаним, - тоді як призначенням розлогих універсальних систем є призведення усіх та усього до згоди та відповідности у залежностях з недопущення варіативности чи незгод поза монополізмом самозваних знавців остаточних та виключних смислів; любителі простих рішень на контроль над усім та регламент усього своїм ресурсом мають саме несвободу людей, - тоді як творчість полягає передовсім у незгоді із примітивними силуваннями; умовами зони неволі є навіть не відсутність вільних людей, а присутність трупів, - тоді як не лише вихід за межі віджитого, а й вступ у вищі порядки достеменности і є життям людей у культурних звершеннях. Злочин спрощених у їхній казковості та казкових у їхній спрощеності пропозицій полягає у спотворенні таких природних прав людини, якою є свобода, виміри якої на шкоду чи на користь ближнім є вже похідними та мають побіжну вагу стосовно недопущень відчуження людини від її свободи, - тоді як примітивісти, що викликають чудеса, учиняють замах на власне свободу, підмінюючи її однозначними якостями та представництвами у трактуваннях свободи.

Пропозиції на розширення можливостей людських діянь та людяности, себто на розширення свободи, вже за рахунок чудес, себто неймовірного, - насправді скорочують істини узгодження людських діянь вже із можливостями об'єктивного у природі речей, закриваючи доступ до свободи. Розширення людських можливостей на розмір чудес насправді скорочує ті реальні можливості, які офіруються на користь втілення чудес. Хоча творці облудливих ідеологій розширюють свої амбіції вже на розмір свого свавільства коштом упіймання пастви на гачок спокус чудесами, проте зваблена неймовірним публіка впадає тим самим у неволю на віру та на виконання тих чудес, які не стануться навіть робом насильства над розумом та життям пастви. Саме з відчуття наслідків скорочення свобод від результатів наполягань на втілення чудес, себто не узгодженого із реаліями культури та противного природі речей, тоталітаристи доповнюють свої облудливі обіцянки на ошчасливлення усіх новими можливостями - вже на реальну практику насильства. Віднімання від суспільства реальних його свобод і є ціною за обдарування суспільства ошуканськими обіцянками розширити свободи суспільства вже на шляхах виходу на утопії, ірреалії, чудеса. Для тих, хто нав'язує гнилий крам непотребу у пропозиціях казкових шляхів під видом практично корисного, - з необхідністю постає інституція силового примусу тих споживачів, які як незатребуване власними усвідомленими інтересами відторгають утопії навіть перебуваючи звабленими з боку означених обіцянок на розширення можливостей. Тому примітивісти силою терору нав'язують усім свої пропозиції на ошчасливлення усіх, бо *терор* як засіб і є його ж метою ошчасливлення на нього усіх.

Тоталітарні режими та ідеології ваблять своєю доказовістю тому, що вони сповідують здавалося б пережиті ставкою на правозаконність відносини брутального насильства у захисті правозаконности, - бо насправді права та справедливість не є настільки самодостатнім інститутом суспільних діалогів, аби вони не потребували насильницьких дій. Бо живуть на цьому світі народи та культури, які окрім своїх набутоків у гуманізмі були у силі ще й вдаванням до власне сили на забезпечення себе часом життя. Бо право є дієвим тоді, як зброя його захисників є потужнішою від озброєння протиправних агресорів. Бо коли треба мочити насильників, то тоді саме цього й треба добиватися не озираючись на те, що лише відволікає від успіхів звитяги. Викликання зичної поваги із боку не власного через демонстрацію власних поразок – не може не бути продовженням останніх.

Тоталітаризм це неузгодженість між природними та культурними вимірами життя людей. Тоталітаристи не тільки не замахуються на природне життя людей, як заміряються останнє ще й поліпшити привнесеннями до культури тих пропозицій, які, як то виявляється, не є узгодженими із здоров'ям життя й поступу культури, - й у цьому сполученні істотно спотворених тоталітаристами умов соціального життя та природно успадкованих людьми потреб існування як живих істот саме й полягає нещастя від тоталітарних режимів. Трагедійність, викликана встановленням у суспільстві неадекватних ідеологем та влади узурпаторів, у тому, - що переможеним доводиться під тою владою виживати всупереч потребам жити за умов людяності й прогресу. Збитки від режимів монополізму не лише у тому, що вони не варті життя людського, а ще й у тому, вони суперечливо на доданок роблять саме людське життя безвартісним та знеціненим у режимі монопольної влади хворих у вимірах цінностей. Трагедією стає санкція асоціальних режимів людьми поставленими перед альтернативами вибору між безперспективністю існування у спотвореному містикою соціальному житті, коли люди не живуть у свободі, та, з іншого боку, неймовірністю припинення свого існування у житті фізичному. Нормальні люди у своїх правах життя не можуть добровільно, а то й під примусом обирати загибель як гідну ціну задля припинення тою жертвою ненормальних обставин соціальної організації, враховуючи ще й те, що нормальність соціального організму є величиною змінюваною з часом та традиціями культур, - як соціонорма не є такою, що взагалі не підлягає верифікації.

Не зважаючи на незмінну проблемність пошуків та вдосконалень громадського співіснування, свобода, як зміст життя людей у культурі, не може, у ідеалі, суперечити природним правам на фізичне життя. Попри визнання фізичної загибелі гідною ціною за те, що людина обрала об'єктом своєї віри, - продовжувати історію на фізичне майбуття вдається не візіонерству узгодженому лише із безумством його авторів, а тим спільнотам та людям, які подолання означених безумців узгоджують із запитами культури та своєю вірою на її розвиток. Життя у полоні, яким не може не бути будь-який режим вірувань у чудеса месіанізму влади завойовників, бранці беруться гоїти покорою у прийнятті подібної віри, - проте за жертву свободи обмінаної на збереження життя в умовах соціального нежиття згодом неодмінно доведеться заплатити ще й фізичним нежиттям. Виграш ідіотів не лише цілком компенсується життям тих, хто їм вимушено програв, а ще й виграшем тих, хто свідомо накладе своїм життям за програш означених ідіотів та творців безумних наказів. Бо свободою людини є життя у згоді з її ідеалами, яким відповідність фізичним гараздам не завадить, а то й є заняттям корисним. За незгоду власного сумління із полоном варто платити не зважаючи ні на що, включаючи туди й сумління.

Будь-який народ чи окрема людина не є гіршою за іншу, - хоча на доказ зворотного й цілеспрямовані містифікації зі сторони усіх тоталітарних учень, - тож крадії та зібрання імперіалістів хоча й перебувають у ейфорії від безкарності свого вдалого набігу, - проте тим самим вони наживку на яку окупанти й будуть піймані. На ґрунті угноєння злом можуть виростати лише шибениці. Для початку рабів їхні погоничі не зможуть прокормити.

Існують небезпеки зловживання творчістю, коли помилки, а то й правдомовні химери ховаються під машкарою свободи. Але окрім загроз на ототожнення запитів реальності та утопічних на неї відгуків, то порівняно більші нещастя починаються коли у людей відключається мозок з підміною критичного ставлення до проблем вже на обов'язки ролей нав'язаних політичними режимами насильників, облудників, злочинців. Зоною неволі і є вбудовування особи у якомога більші пута, у яких вклякають, а той вироджуються фізичні, ментальні, моральні, правові, інформаційні, екологічні можливості людського буття. А особливо у натурі вождів не знайти й шпарини між їхньої особистісною посередністю та їхньою ж щирою вірою у личини натягнені ними на себе. У їхньому випадку полюс безглуздої вигадки та протилежний полюс інстинкту зливаються у ошалілому кружлянні.

І осібні громадяни, і партикулярні спільноти мають вчитися так, щоб ревізувати допущені помилки. Успіх у захисті власних історичних злочинів заводить до глухого кута.

Каторжне рабство це грабунок он-лайн, коли продукт праці невільників присвоюється й пожирається зверхніми здобичниками тут же на місці ще свіженьким; а грабінництво може розглядатися як рабовласництво вже протухле, - коли час нарізно розводить виробників та вже не належну їм власність, яка й дістається прийдшим займанцям.

В усякому успішному господарюванні прибутки мають перевищувати затрати на його організацію та функціонування. За архаїчних часів, коли потенціали збиральництва природних плодів із уже поділених ареалів полювання чи випасу вже були вичерпані, а продуктивне виробництво на основі індустрії та наукових знань ще не визріло, - то основним джерелом прибутків стають люди у станах знуцання над ними більш успішних погоничів. Рабство та щойно пізніші види його окультурення можуть вважатися вже переходом на продуктивне господарювання, дарма що енергетикою останнього стає парадоксальна втрата людяности. Пізніше колонізатори просто грабують плоди праці заможних сусідів, або ж у більш складний спосіб перетворюють підбитих на податних підданих. Або ж задовольняються вилученням природних ресурсів та завойованих земель, аби набрати звідти рекрутів для завоювання нових земель. Найбільш удатним осадником щастить присвоювати й ковтати навіть етноси, звичаї, міфи та історію сусіднього довкілля.

Невольники, плоди примусової праці яких присвоювали поневолювачі, завше й усюди плакалися на свою долю нещасну. Проте зло рабства трималося не лише на терорі проти експлуатованих зі сторони експлуататорів, як ще й на утриманні з тої ж сторони цих живих-убитих, аби раби приносили дохід знову і знов. Амортизаційними витратами на господарку, у якій безпосередньою виробничою силою стає людина, є не лише пошук чергових рабів та канчуків на них, як ще й видача каторжникам пайкового утримання. І коли не лише рабовласники цінують та високо ставлять труд цих людей праці, але й останні розглядають подібний порядок відносин нерівности як прийнятний для себе, а то ще й як вид заробітку, як вигідне перекладання відповідальности за свої проблеми вже на добру волю зверхника із знаряддями тортур, - то тоді рабство буде продовжуватися, аж допоки раби не почнуть визнавати втрату своєї людської гідности та духовної свободи вже за втрати неприйнятні. Коли невольник чи поштуркач вважається його власником вже за свою приватну власність, тягловим інструментом, добром живим, - допоки злий раб не повстав і якого доводиться зробити мертвим щоб повернути у стан добра, - то рабовласник дбає за добрі умови продовження працездатности своїх рабів. Рабство балансує на межі між фізичним знищенням раба повсталого та опікою над рабом слухняним. А імперіалісти балансують на межі між організацією ними каторги у колоніях, прибутків від якої було б колонізаторам достатньо для щасливого удавлення незадоволення колоній обкрадених на прибутки неостатні для удатного повстання та задоволення самостійности антиімперської.

За часів європейського середньовіччя верстви феодалів панували над визискуваними селянами переважно вже у спосіб економічного поневолення, представляючись тою владною елітою, яка у свої інтереси, вже як у державний організм, включає інтереси добробуту підданих землеробів та ремісників. Ієрархія феодалів-рекетирів захищала свої данників від визиску вже зі сторони конкуруючих сеньйорів. Цей захист вітається підлеглою масою. Пізніше, із формуванням національного ринку, - переростає вже у чуття патріотизму. Пізніше націозахисні ролі еліти переходять у службовий обов'язок, невиконання якого перед суспільством тягне право останнього карати королів. Суспільство не вітає той надмір жадібности владоможців, який перевищує суспільні призначення еліти.

У антибуржуазних ученнях, подібних марксизму, егоїзмові підприємців, які дбають за власний профіт, прибутки яких трактують як надмірні порівняно із організацією суспільного виробництва, - протиставляється ідеал опіки феодалів за своїх підданих. У Московії з її традиціями кріпацтва ця реакційна позиція приймається. Московити не задоволені не царським колонізаторством, а своїми претензіями на розширення своєї участі у розграбуванні обсаджених ними народів. Большевизм знайшов масову підтримку, бо він відродив панування держави й пайковий добробут підданих, наляканих проблемами свободи.

Не можливим є продуктивне господарювання, у тіло якого є вмонтована мафія у безкарному пограбуванні нею суспільства, бо спричинений занепад перевищуватиме продуктивність. І поготів будуть вже порушені самі можливості виживання, коли бандити доберуться до посідань ними державної влади. Подібні, а то й виразніше небезпечніші загрози та аварійні ситуації впадання у кризу викликаються на разі ставки легальною владою управлінців на неадекватну стратегію, на помилкові рішення замішані на очікуванні тих чудес, які управлінцям замінюють тямущість. Ступор і від'ємна продуктивність праці суспільства, яке дозволяє собі терпиме ставлення до існування бандитів, викликається не лише тим, що бандити перекачують до свого стравоходу наявні у громадян статки, а, головне, тим, що одержавлений кримінал зупиняє потенційний поступ суспільства, рубає на корені підприємництво громадян, не дозволяє нагоди творчості і заборонені реалії збагачення не на користь бандитів. Тож для хоч якогось втримання при владі, себто для продовження оббирання країни та суспільства агонізуючого під режимом лузерів та бандитів, то останні імітують трудову працездатність через улаштування примусової, себто безоплатної праці трудовозобов'язаної маси. Проте й каторга у шарашках та концтаборах, здійснювана інструментарієм репресій чи видачі соціальних пайків із ласки наглядачів, не може бути конструктивною і позитивною у прирощенні доходів, бо будується на тому ж бандитизмові із протиправного присвоєння продукту чужої праці.

На часі правовим покаранням за вчинені злочини є позбавлення волі як прояву свободи. Але у зоні звільнення пролетаріату від експлуатації, - то поневолення реалізується як примусове та вимушене виконання приписів, ще й у наслідках завдання збитків та втрат виконавцеві цих нав'язаних начальством регламентів дисциплінарних, що їх начальники іменують втіленням мрій означених трударів, які у відповідь вже своєї вдячності кайфують від перебування на місці затребуваному Партією начальників.

Коли суспільство замість розвитку за своїми потребами й законами дозволяє встановити над собою диктат сповідників якогось чуда, тоді для узурпаторів виключним прийомом проводу залишається насильство над тілами й тямом упокорених та переляканих. Тож для московитів аналогом управління, сильнішим за відданість із психологічної поваги та правоти необхідного, залишається виключний страх терору, як ерзац-любов. Нарощення переслідувань й жаху зі сторони вождів імперії спрямованого на підданих, вселяння зі сторони імперських осадників диктату направлено проти колонізованих народів, загрози сусіднім країнам є для патріотів великодержавного месіанізму способом порозуміння із майбутніми їхніми жертвами. Остерігаються і бояться, - отже почитають і цінують Росію; б'є, - отже не байдужий, значить любить. Московити зостаються у переконанні, що стрибок до полюса любови досягається лиш вправлінням у царині зла. Так комуністична індустрія класової боротьби проти ворогів ще не колишніх, безоплатна праця для трудовозобов'язаних мас були успішно улаштовані для викликання у расіян відданості історичним рішенням випробуваного авангарду пролетаріату та готовності піти для того на ще більші жертви.

Картинка звабного ідеалу усіх осяйних утопій, за якою вдягнені у однакову одіж однакові люди виконують за однаковим розкладом однакові наряди задані святими вождями, не бажаючи при тому чимось різнитися один від одного у своїй універсальній рівності, - і є тюрмою. Розпорядок і устрій якої і є советською владою, вона ж під мікроскопом - диктатура пролетаріату, вона ж дружба народів. Народно-господарчі завдання каторги для примусово зобов'язаного контингенту трудармійців і ударників соцзмагання у особливих пенітенційних зонах лагерьє соціалізму оправдовується як засіб комуністичного перевиховання, - бо то лише за диктатури капіталістичної плутократії труд трудящих є експлуаторським. Тоді як трудом славлять комунізм куди нас Партія мудро веде.

Критики розтрати зеків на величних будовах комунізму чи бійців у просторовому розширенні цієї будови настільки не можуть дійти згоди із поборниками комунізму у питанні провини Партії перед масами чи мас перед Партією, наскільки їх відповідь не завалюватиме Московію царську, советську чи демократичну. Народам же потрібна відповідь ствердна.

У спільнотах нормальних, себто організованих для розвитку життя та гараздів своїх учасників, стимулами прогресу стають винагороди активістам, втім не полишених на ризики приватного банкрутства на разі розбіжності між продуктом їхньої творчості із громадськими запитами на останній, - тоді як оголошення комуністами означених винагород за причину нещастя суспільних, обіцянки відібрати добро від еліти та повернути фетиш додаткової вартости до тих найманих на виконавську працю пролетарів, яких оголошують виключним власником продуктивности, обітниця процвітання у спосіб заощадження на збагаченні не лише підприємливої публіки, а й на урізанні пайки роботящим масам саме й призводить до того, що подібне суспільство, введене у регламенти та заборони творчости не лише зупиняється у розвитку порівняно із спільнотами вільними та правовими, а й починає посилено деградувати. Отож, за умов не існування стимулів позитивних причетність до творчости, до відкриттів ще не передбачуваного, до імітації інституції ринку у цьому введеному у розпорядок зони суспільстві в'язнів здійснювати доводиться саме викликанням та вдаванням до стимулів, що знаходять на протилежному від добра полюсові, а саме: організацією репресій спрямованих передовсім на кадри. Або ж варіантами апеляції до добра як до стимулу продуктивности у суспільстві тотального зла стає винагорода регульованого зменшення терору на голову виконавців предначертаній партії. Репресії й презентують собою свободи тоталітарних режимів. Тоді як у спільнотах нормальних на свободи накладені обмеження у вигляді перебування у огорожі розумного та обумовленого потребами суспільного добробуту, - то у кордонах заграбованої зони відбувається суперсвобода для супергероїв з числа обраних до когорти надлюдей, які безкарно перестрибують через законність, людяність та стають здатним зазирати у очі потойбіччю, вимахують навсібіч мечем терору та смертовбивств, перед якими нишкнуть навіть ті Боги, які за визначенням божественного можуть лише дарувати життя. Стихія терору, що падає і на бюрократів, і на конвойних каторжан, яким заборонено ступити й крок геть із шерегу, і є потойбічним віддзеркаленням збагачення приватних підприємців суспільства відкритого до законности.

Аналогічно тому, як хижі звірі могли б виправдати своє полювання на травоядних тим, що хижаки насичуються, то й нападницькі спільноти можуть як не виправдати, так свій злочин хоча б пояснити апетитами до паразитування на чужих достатках через свою агресивну нездатність до продуктивної праці самостійної, - аж тоталітарні режими йдуть далі від полювання на чужих: вони йдуть ще легшим шляхом полювання на своїх. Тоталітарні режими відмінні розв'язанням війни проти свого власного народу; тоталітаризм це там, де кліка чи то замкнений на собі орден самозваних вождів вижирає підневільну спільноту у обставинах перманентної розв'язаної вождями громадянської війни під оркестровку терором; зона там, де спільнота практично зайнята самознищенням у суїцидальному самопоїданні.

Продуктивні спільноти добиваються прирощення культури бо у тому вони співпрацюють із ближніми й не лише тому, що добро є прибутковим, а й тому, що справа прогресу дійсно є спільною. Тоді як енергетикою примітивних спільнот, будованих на хижацтві, є смерть ближніх, яку паразити переробляють у те власне процвітання, довкола виключности якого усе має бути вкрито трупами.

Коли суспільні взаємовідносини міцніють не лише позичанням доброго ближнім, а ще й невідшкодованим боргом вже з боку позичальника, коли колективізм саме на шляху віднімання та грабунку перероджується вже у тоталітарну одність, коли ентропія дається легше від творчої праці, - тоді й жах вбивства, у першу чергу соратників по банді, і є прийомом демонстрації паханамі свого авторитету.

Замість забезпечення лідерства у спосіб обгону конкурентів, тоталітаристи конкурентів просто вбивають, опускають нижче власного примітивізму, змішують з болотом, - а перед вбивством суб'єктів, усяка об'єктивна логіка стає не власною та не владною. Вбивства це прийом досягнення свободи з боку не вартих її. Вбивства є для примітивістів імітацією прогресу на зустрічній полосі останнього. Опрощенці не можуть не вбивати усіх довкола задля забезпечення своєї влади.

Люди і спільноти зайняті продукуванням життя та культури помиляються, коли смерть чи загрозу вбивства вважають межею здатною застерегти й зупинити у вчинках чи у способах мислення тих, для яких вчинення смерті є інструментом здобичництва. Для бандитів заподіяння смерті власникові багатств не завершає, а відкриває успіх грабежу. Для професійних піратів вбивства знаходяться у одному ряду із порушенням ними законів. Особистісна загибель, не кажучи вже про винищення жертв нападу, є для нападників нормальною ціною завше ризикового походу за добром яке господар захищатиме.

Ставка на насильство проти незгідних із запропонованими їм видом вигаданого щастя є не лише наслідком, а й причиною останнього. Буйні сходи дає безумство тоді як його поливають готовністю вбивати не задумуючись. Вбивство це чарівна відмичка що відкриває вхід до казкових марень ірреальних, перед якою зобов'язаний не встояти жодна пересторога зі сторони розуму, права, можливостей реальності, вбивства це наркотична наснага, крила підйому, енергетика нестримних фантазувань. Розмахуючи зброєю асоціали вірять у свою переможну силу. Не готовий вбивати не заслужено претендує на титул ідіота. По відношенню до вбивств, то розумове чи фізичне насильство подібне не так однойцевим, як сіамським близнюкам.

Смерти москалі не лякаються: вони нею беруться перемагати живих.

Корисні винаходи беруться в ужиток добра і ніхто не побивається за надмір витрат на виробництво того, без чого вже не обійтись. До масиву добрих справ зараховують і відшкодування збитків, ремонт понівеченого, покарання злочинців. Тоді як непокарані злочини залишаються тим шрамом у історичній пам'яті, який дошкулятиме без строку давности його забуття. Час не лікує тих, хто зберігає тям. І даремно москалі втішаються що їм пощастило вбити супротивників їхньої окупації, бо москалям доведеться сторицею відповідати за злочини перед новими і новішими поколіннями нащадків жертв московського терору. Бо зло не має права бути довершенням будь-яких справ. І ініціатори зла відповідатимуть у майбутті за скоєне ними, якщо це не станеться через нагальний спротив злу. Злочини не повинні мати термінів пощади. Коли москалі вихвалитимуться, що вони успішно вбили лісових братів чи басмачів, то москалі саме через це втратять свою імперію, від трупа якої звільняться колись поневолені народи.

Винищення ворогів, - внаслідок їх вирощування як основного заняття тоталітарної віри у остаточне чудо історії, - могло бути проявом критицизму, корисного історії прогресу саме запереченням, а не консервуванням чергових досягнень, коли б винищення ворогів віри чи не віруючих у втіленість чудес, хоч у якійсь мірі якимось чином, було б доказовим аргументом на користь позитивного здійснення обіцяних утопічних чуд. Спростування того, що не має стосунку до захищеного, не є захистом того, що не має стосунку до спростованого. Спалювання єретиків чи замороження у вічній мерзлоті антисаветчікав не надто стимулює настання страшного суду чи звільнення від експлуатації світового пролетаріату.

Маркування об'єктів нападу як жертв, фабрикування із них ворогів, культивування ненависті до них - це вбивства які лиш тому готуються, бо поки ще у нападників не вистачає сил; а вбивства – це вже реалізована ненависть у любови до віднімання чужого.

Допоміжними способами оволодіння московитами батьківщинами сусідніх народів є обсадження їх московськими переселенцями, які прибувають до туземців як начальники; інструментом визиску підбитих країн є колонізаторське адміністрування московських державців вже як хазяїв; світоглядною гарантією недопущення протимосковських визвольних рухів слугує великомосковське месіанство та єдинанеделімство, церковний офіціоз та партполітпросвіта, присвоєння історії завойованих народів та вигадки про мрію народів переробитися у правдивих московитів. Проте ці та подібні фактори імперіалізму рухаються у обозі услід за провідним аргументом московського війська. Природу самоправности народів московити можуть трошити лиш неприродним способом насильства. Вбивство є ультимо доводом промосковства. Внаслідок санаційних трудів органів безпеки, терору проти шпигунів, свавільства можновладців, – то усі мають перелякатися й вклякнути.

Корисність та величність кожної ідеології варто було б співвідносити з якомога меншою її продуктивністю у виробництві трупів як основного продукту чергового ошасливлення людства. Зона це фабрика на якій продукують смерть не лише для тверезого глузду, для правозаконности, для культурних надбань та законів соціальної організованости, але й на зоні просто забивають людські тіла. Оскільки пропозиції примітивів на оптимізацію суспільних устроїв зводяться до відсікання зайвого, бо утилізувати нагоди проблем любителі чудес не можуть, то квінтесенцією інновацій від означених різунів є питання кадрові: диктатори впевнені, що чим більше вони знищать ворогів, то тим менше неможливого до замірів диктаторів залишиться. Безмір терору і є фактом чуда. Вбивство незгодного з фікцією є єдиним, бо є виключним, способом переконливо довести цій людині серйозність аргументів на користь її віри у фікції. Pokійник перебиває усяку критику. У тоталітарних вченнях жертвоприношення опонента на підтвердження вчення розглядають навіть не як кару трупові, а як втілення у останньому спасительних обітниць вчення. Тоді як для людей нормальних акція з віднімання життя насильницьким людовбивством має незаперечну логіку та оцінку подібної акції як злочинної, яка не може бути виправдана посиланнями ані на які принади тої ідеології, задля вимог якої й учинявся злочин; не повинна ніяка містика й посилання на неймовірне узаконювати віднімання дару неповторного для кожної особи її життя; коли має місце виправдання ідеологічних догматів кількістю та якістю її трупозабезпечення, а то й наполягають на інтенсифікації індустрії труповиробництва заради торжества догматів якогось собі віровчення, коли критичні позови до містичного вчення зводяться до ще не достатньої кількості забитих задля доказу віровчення у його критиці на сторону поки ще живих людей не віруючих у величність рятівного, святого, чудесного, вищого за усю історію абсолютистського вчення, - тоді подібне вчення, яке й надалі обіцяється переформатовувати неправильних живих людей вже у правильні згідно вимог вчення трупи, є потенційно небезпечнішим від злочину, який вичерпно вже відбувся. Критерієм визначення тоталітарности вчення і є його сторонність заборонам та недопущенням людоббивства, а то й – посилання вчення на необхідність якоїсь кількості трупів задля доказу у подібний спосіб святовеличності безподібного вчення. Знаряддя тоталітарного морду відтирають від засохлої людської крові модерністськими обіцянками знецінення тої крові через пролиття потоків нової, аби омити ідеали ошасливлення засяли обіцянками піти заради них на виробництво нових трупів.

То лише добрі справи мають перспективи: їх можна не вчинити, вони можуть не статися. Тоді як усі аберації на сторону відсторонення від свободи, усяке вдавання до жорсткості з перевищенням власних потреб об'єкта прикладання зовнішніх щодо нього зусиль, усяке вторгнення у імовірність творчого – має ту незворушну логіку, послідовність якої неодмінно завершиться у перетворенні об'єкту виховання вже на труп. Злочини у зоні вчиняються не так від природного садизму катів, як із потреб вдосконалення розпочатого насильства над суспільством та нормами прогресу, аби не лише через провокацію вбивств та беззаконня залучити до функціонерів зони ширший контингент катів, а й затим, щоб замазаним у злочин було вже не відмитися й новоявлені вбивці боронили режим терору вже як норму.

Від браку розуміння та знань про закони суспільного устрою вигадують казки з чудесами, а від знемоги втілити чудеса примітиви виправдовують ті насильства, послідовним звершенням яких стають вбивства громадян. Хоча допустимих випадків вбивств бути не може. А палії та усі учасники розв'язаної братовбивчої громадянської війни є злочинцями, бо є учасниками розв'язаної громадянської війни.

Вбивство є натуральною реакцією примітивів на проблеми які вони ні у який інший спосіб не можуть втихомирити і ввести у спокій тому що вони є примітиви ще й тому, що моторошність смерти має найвищий рейтинг серед переліку скандалів, завдяки яким примітиви створюють собі рекламу затребуваности й викликають до себе повагу, яка фальшує їхній примітивізм і підносить цих вбивць як управлінців понад живими.

Квінтесенція комунізму - тотальний диктат як прояв ще виразнішої сваволі від імені пролетаріату; а встановлення диктатури, вже у свою чергу, виправдовується конструкцією здійснення мрій суспільства про справедливий світ, згідно утопії Світлого майбуття; де не буде експлуатації, засудженої вже у теорії додаткової вартості; і має метою не лише пограбування, обумовленого концептуальним відкриттям гріховності приватної власності; як ще й закріплює грабунок шляхом винищення самих власників, задля чого запускають вже доктрину класової боротьби; виправдовуючи революційне гвалтування суспільних відносин вже теоретизуваннями стосовно легалізації насильства як ходи історії; пояснюючи атаку на мораль та право розважаннями про державу як машину волі буржуазії; уточнюючи складову богоборства посиленням на атеїзм із зачисленням попів до когорти помічників капіталістів, поміщиків та самодержавства; для того щоб саме верхівка професійних вождів, згідно гіпотези внесення комунізму у пролетарську стихію; і виключно компартійний бомонд здійснював контроль над усіма аспектами зони; вже згідно вчення про негідність ринку; про процедури демократії, викритої дослідженнями її як обману та законспірованого домінування грошових мішків; трактуючи рішення секретаря на чолі політбюро як керівника авангарду робочого класу як гегемону усього суспільства вже за презентанта інтересів більшості; з доповненням партконтролю вже побудовою про планові начала суспільного устрою; не забуваючи про виховання трудящих, без якого, згідно констатацій про самовідтворення капіталізму, комунізму стає сутужно; від чисельних ворогів народу, опір яких, згідно чергових догматичних вказівок, лише посилюється з перемогою комунізму; але ж проти того є славні Органи, яким партія уділяє постійну батьківську турботу, які і є мечем диктатури як повищеозначеної квінтесенції. Проте ідеологічний комунізм, обмежений лише соціальною сферою, покликається для здійснення завдань вже конкретної історичної імперії методом саме диктаторської розправи із визвольними проти імперії рухами вже цілих народів. Бо комунізм це лише іпостась власне московського диктату, за якого викреслюють із життя не лише цілі верстви, а зачисляють до нежиття цілі народи згідно екстремальних прийомів збереження імперії. До теоретизувань про колоніальні апетити московства належать ідеї про те, що колонії імперії, на відміну від народів вірних своїм свободам та самоправності, марили притьмом втрапити під пахву царя; що московити нікого не завойовували, а просто собі збирали належне; що московити повертали собі своє споконвічне; що то лише інші погані імперії нападають аби грабувати чуже, а московити розпухають прирощеннями сусідів, аби народи лише одарювати останнім із московтита знятим; що від колонізації колоніям ставало краще, а гірше від того ставало московитами, які жертвували собою через включення данників; що московізація народів є місіонерським боргом та покликанням московитів; що імперіалізм московських любителів батьківщин інших народів прилучає до вищої культури, віри, просвіти, до зразків прогресу, особливо привабливих виходом Московії на той вищий щабель цивілізованості, яким є комунізм; що у московському царстві народи розквітали й зростали чисельно тому, що професіонали із любови поза собою ніякі народи, борони Боже, не винищували; що через русифікацію та денационалізацію народам стане ще краще, ніж було до того, що народи можуть лише пишатися експансією московства та глибиною успіхів московізації, а недобиті буржуазні націоналісти із числа провідників є ворогами самих націй та народів; що гуртування народів та їхніх ресурсів у єдиний советський народ під керівництвом провідного народу та його партії лише допоможе останньому протистояти ворожому, загниваючому, умираючому, світу заходу, який є передднем світової комуністичної революції, рятуванням народів довкола Святої Руси приреченої на перемогу у скалі глобальній. Повстання народів проти московської колонізації включаються до розряду зрадництва; депортації, висилки, каторга, репресії, експропріації, терор, голодомори, розстріли, концтабори, хапання заручників, підкуркульників, лакуз світового капіталу та тих, які коливаються – включається до необхідних прийомів втримання московського царства від розпаду, з включенням цього надзавдання вже до інтимних потреб народів.

Карою на людину є ще й ті безумства, які здавалося б розширюють безмежно людську свободу, роблячи людину жертвою виключних переконань, коли людина перетворюється на фанатичного наркомана чи маніяка у затіяній радше з нею, але не нею грі із безпредметними ілюзіями та символами, коли у ігноруванні реалій людина стає рабом облуд. Публіка збагачена на фікції культурного гатунку напряду починає дивитися у очі збиткам вже від природного голоду.

Карою є визначення іншими замість людини тих її фізичних, інтелектуальних, правових, майнових зрушень та розвоїв, свобода яких обмежується, себто коли замість людини розв'язання проблем її життєвих існувань гарантується та забезпечується іншими, а не власними силами людини чи власне цілісною спільнотою, покарання - це коли особистість звільняють від відповідальності у її покликанні, перетворення на раба - це коли за людину хтось інший проживає її життя, проте саме тоталітаризм у його советському представництві не лише напад на ближнього з метою споживання викрадених ресурсів переформатував вже у операцію спокутної відповіді за вигадані та неіснуючі гріховні провини своєї здобичі, але й здавалося б зобов'язуючі гарантії утримання в'язнів переробив у додатковий ресурс власного споживання та у знаряддя репресії рабом того, що совзона до розмірів точки зіщулює тюремну пайку. Коли людину обкрадають на ті культурні здобутки, які роблять її людиною, - то людина й втрачає людяність, аж коли від людини відбирають їжу, - то людина набуває вже подоби звіра, перед тим, як померти. А із немичним звіром можна вже робити те, чого неможливо із людиною учинити.

За знання природних ефектів, освоєних людиною як наукові закони, платити людям не доводиться нікому, більше того, своїми видозмінами довкілля немов би розраховується за прибутки від його пізнань, - тоді як засобом впливу на вигаданих Богів та інші одухотворені ілюзії, покликані вірою у них посприяти людським бажанням, залишаються людська жертвовність, страждання, втрати, бо обдарувати Бога як носія нав'язаних йому суперцінностей не є для людей за можливе. Виконання містичних законів, на яких будують зону тотального насильства, пов'язане із жертвовністю тих, які сповідують містику. Жертва є єдиним способом еквівалентного спілкування із вигаданими окультними зверхцінностями. Кладовище є тим станом який прецизійно вдовольняє торжество ідеологій. Богів роблять чуйними лише смикаючи за важелі людських страждань й тому трупів буває доволі саме на місці здійснення високих ідеалів ошчасливлення. Для торжества модерних ідеологій, які імітують із себе вид наукової теорії соціального життя, потрібні цілі гекатомби трупів ворогів народу та індустрія масового нищення, тоді як архаїчні ідеології, представлені системами релігійних вірувань, вдовольнялися людськими офірами на рівні тих страждань, які не потребували повного заперечення життя окремої людини. Показником поступу є зменшення частини праці необхідної для витрат на прохарчування, тоді як архаїчні часи прикметні витратою зусиль переважно на видобування їжі, подібно до способів існування тварин, - тож недоїдання стояло першим у череді офір як монети чи сплати Богам за ласку на користь жертводавців. Вдалий пошук поживи єднає щодення тварин та історію архаїчних спільнот, тож втрату харчів архаїчна свідомість сприймає за найбільшу пожертву. Й усі свята донесені у ритуалах узуальних релігій обертаються довкола аграрних циклів. Постування та утримання від насичення харчами це мініатюризація голодомору, керованого любов'ю чи до Бога, чи до виконання грандіозних планів партії по побудові для трударів щастя на землі. Голод в Україні це не більш як надання постуванню розмірів величності у безмежній любові до будування соціалізму у обраній державі московства.

Вільні суспільства прогресують через обмін у них послугами корисними для їхніх громадян. Суспільства ж у яких над громадянами панує ідеологічний та тюремний примус даремно звинувачувати у злиднях та нестатках, бо саме ці страждання й становлять той капітал організаторів зони за який купують покору насельників зони. Каторжників винагороджують тим, що їх фізично не вбивають, а роблять лише рабською силою. Або ж можливості полегшення штучного голоду для людей вожді обмінюють на золото від людей.

Тоталітаризм це насильницьке грабіжництво, коли примітиви із числа його організаторів намагаються заробити більше, ніж працюючі громадяни, яких означені бандити просто обкрадають, коли вказані переступники вдаються до насилля й задля цього переступають права і життя своїх жертв. Любителі єднання усіх та усього у одномірному диктаті контролю регулярно із життя вичищають ворогів не так тому що усевладні термінатори є морально лихими, а тому, що кулі і терор як інструмент дисциплінарного управління зоною їм обходяться дешевше, ніж улаштування неможливої для режиму грабежу системи заробітку згідно вкладеної праці, бо саме на розграбування подібного устрою правових та продуктивних спільнот і є націленим режим тотального грабежу. Тоталітаризм це рух заощадження на необхідности сповідникам руху працювати власними силами, у їх переконаннях на заміщення непотрібної їм креативности вже на їхнє паразитування на плодах чужої праці.

Улаштування голоду це той щасливий випадок синергії факторів заощадження на запитах на необхідність добра, коли можна зекономити навіть на витратах на кулі задля залякування уцілілих у визискуваній отарі через актуалізацію смерти; і одночасно продемонструвати усесилля режиму терору який не злякається навіть смерті учиненої ним для його підопічних; і одночасно розжитися здобиччю у обмін на обдарування смертю обдертих на харчі; і одночасно розтерзати ворогів режиму; і одночасно у болото потоптати людяність та поняття права.

Коли внаслідок вміло організованої оборони у нападника не вдається лобовий штурм фортеці, тоді він вдається до облоги, роблячи союзником своєї зброї вже ту внутрішню біологічну природу людську, яка здатна долати мужність поза межами мучеництва, – яким є перевага фанатичної ідеології чи логіки самовпевненої правди над офірованим життям. Жорна голоду здатні на порох перетерти людську гідність та риштування культури й на десерт закусити танками з авіаносцями. Критичним ресурсом безпеки є продовольча незалежність. Виробництво продуктів харчування має займати нікчемне місце у масиві господарстві будованому на наукових технологіях та процедурах правої демократії, нице місце посідає спільнота чи родина що усі свої розумові та трудові зусилля витрачає на своє прохарчування та фізичне виживання, на фермерстві не заробити пристойних доходів, - але ця сфера державного чи сімейного життя має функціонувати без збою та в умовах гарантій.

Нежиттєздатність московімперії зібраної її військовими походами обумовлена не лише бандитизмом експансіонізму, як, передовсім, тим, що московити нахапали більше, ніж можуть з'їсти та переварити на жмаки. До стану органічної спільноти можуть бути успішно розв'язані у ній розходження між освіченістю та невіглаством, між підприємливістю елітарних верств і лінощами менш відповідальних громадян пересічних, між правом і правопорушеннями; важче дається подолання протиріч обумовлених містикою релігійних вірувань, бо дотримання культів і догматів сторонніми до них доказами а ні спростувати, а ні підтвердити успішно не вдається. Аж коли у пастку кордонів цілісної імперії потрапили народи відмінні етнічно, мовно, специфікою інерції традицій та цінностей, коли зрілій нації загрожує позбутися своєї батьківщини підбитої метрополією, а народи є не згідні на свою колонізацію і розчинення, - тоді тимчасово зібраній піратством імперії не жити. Зазвичай метрополія вибиває у колонізованих землях згоду на їх пограбування тим, що у обмін поневолених наділяють порівняно вищими рівнями цивілізованости. Денаціоналізація народів та зустрічне нав'язування їм вірувань, мови, та самої діаспори імперських поселенців є апробованим прийомом утримання колоній у ярмі визиску на користь самозваних просвітителів. Й коли у зону московського царства втрапили різнорідні народи віддалені географічно, лінгвістично, історично, - то тоді єдинанеделімським інтеграторам чужого майна доводиться народи єднати а чи царською владою самодержця, а чи одноманітністю класової пролетарської єдності диктатури пролетаріяту проти ворогів народу, а чи посиленням терору вже до рівнів геноцидного. Бо насадження російськоязичія, москвославія, самих великодержавних переселенців і осадників не дає беззастережні плоди замішування народів.

Спричинення ганджів виробникам благ у зоні визиску є просто технологічною необхідністю розрахунку із виробниками задля продовження визиску, коли означені продуценти не лише не отримують у володіння частку виробленої ними продукції, а грабуються ще й додатково у спосіб віднімання чи дієвих погроз на віднімання самих фізіологічних умов існування виробників включаючи до вилучення життя, їжі, побутової гігієни, тощо, ще й вилучення гідності, прав, свобод. Тоталітаризм, себто улаштування концтабірної зони примусу та виконавських зобов'язань до каторжної праці з мінімізацією компенсації витрат трудових ресурсів, й породжується сподіваннями обігнати тих конкурентів, які отримують максимуми прибутків, включаючи й споживчі прибутки, унаслідок такої ж продуктивної праці; тоталітаризмом є допущення гадки про те, що споживчі гаразди виробництва є тими втратами для виробництва, вилучення яких додасть маржі у ефективності продуктивності; тоталітаризмом є сподівання на те, що спрямований на виробника терор є більшим стимулом підвищення продуктивності праці, аніж витрати на оплату праці. Проте всупереч маренням тих примітивів, яких турбує лише здобич видобута хижацтвом та обміном благ віднятих від жертви вже на винагородження смертю їх власника, - то споживчі витрати є необхідністю продуктивних прибутків виробництва культури, то цивілізаційних поступ і має метою вдосконалення гараздів людських існувань, - всупереч забобонним переконанням любителів зони про спрямованість праці людей проти олюднень світу та добробуту усіх, не виключаючи звідти й благо довкілля. Своє право силувати суспільство комунототалітаристи обґрунтовують у сфабрикованій ними доктрині відчуження відповідними посиленнями на те, що суспільство рухається до того зла, себто до невідладного суспільним інтересам, яке приборкати можуть лиш самозвані спасителі, які краще за суспільство відають про неприпустимість належності благ згідно еквівалентів участі у виробництві. Тоталітаризм у особі тирана з його камарильєю урок це помилкова віра у те, що витрати на батіг для робітника дасть більший прибуток, аніж витрати на зарплату для робітника, бо розподіл суспільства на витратну сировину рабів з яких а чи ментальним обманом на смисли, а чи фізично силовим пограбуванням на гідне людини життя можна викачувати енергетику на користь відділених від жертвних ролей вже мафії рабовласників – є не просто злочином, але стає ще й абсурдом, коли верства рабовласників своє усевладдя пояснює своїми виключними служіннями на користь та на блага перетвореного на рабів суспільства. Страждання людей унаслідок організації ними продукування благ – є антиметою, тим більше як остання подається звинуваченням на організацію суспільних існувань без участі самопризначених у рятівники суспільства. Тоталітаризм це перекачування призначень праці та творчості у суспільній організації праці вже на користь тих бандитів, які свої прибутки виправдовують як таку участь у виробництві та у виробничих взаємобмінах, де самозвані арбітри буцімто із затребуваною суспільством необхідністю перерозподіляють блага, відніманням благ від вигаданих експлуататорів та додаванням благ до вигаданого класу експлуатованих, бо ж без означених реквізиторів та експропріаторів суспільство, вочевидь, не дасть собі ради. Комуноспокуси на тотальний регламент ініціюються обіцянками у вольовий спосіб прилучати суспільство до повноти вироблюваних суспільством благ, принагідно ліквідовуючи несправедливі, тобто нееквівалентні за ринковими умовами обміни внесками у виробничі процеси, - проте подібні пропозиції замість суспільства вирішувати його проблеми, підмінюючи динаміку змін стратифікації на підприємців та найманців у власне цілісному суспільному організмові, саме й стає суперечливо пограбуванням суспільства на користь тих самозваних носіїв суспільних інтересів, які надійсно залишають суспільству лише батіг на доданок до вилучення на користь суспільних псевдослужителів усіх суспільних гараздів. Зона там, де її начальник міркує поглядшати, з'ївши ще й пайку зека. Оскільки виробництво усякого добра і є його смислом, коли добре ліпиться до доброго, то лиш добром і стимулюється виробництво суспільством свого виробництва, - тоді як заміри тюремоторців розжитися на нещастях саме до нещастя і призводить, коли зло ліпиться до ще більш недоброго.

Оскільки соціальні закони представлені діяльністю людей, то насильники над законами вважають, що вони досягнуть у тому успіху самим лише силованням людей. А втім залякуванням людей через віднімання у них прав, майна, гідності, а то й самого життя, примушуючи підлеглих невольників імітувати реальність утопій, - можна лише відтягти термін провалу безпідставних вигадок. Йому терор та репресії спершу розраховані на тих, хто вижив і пристає на розпорядок зони, доводиться згодом замінити фактичним перемелюванням мільйонів не згідних із ірреаліями ідеології.

Суспільствам та устроєм пануючого капіталізму закидають прагнення спорадичного утворення монополій й глобальних кампаній задля наживи саме у спосіб придушення конкурентів, а тому з метою створення рівних можливостей на законодавчому рівні у демократичних державах вдаються до прийомів недопущення надмірів централізації, - проте антикапіталізм комуністичний метою має не означене вдосконалення ринку вільного підприємництва, а пограбування майновитих буржуа. Що й призводить до знищення стимулів суспільнокорисного виробництва. Послідовним та логічним наслідком пограбування організаторів виробництва стає ніяк не збагачення вже виконавської сили капіталу, тобто робітників трофеями від упосліджених підприємців, а – визиск переможного пролетаріату, коли звільнених від капіталістичної експлуатації організовують у трудармії й розплачують за трудову повинність пайковою мізерією. Аж цільовим призначенням розв'язаної кампанії загального грабунку є навіть не визиск тих мільйонів перероблених на рабів держави комунізму, які спокусилися участю у пограбуванні верстви підприємців, а – ще й недопущення підприємливості власне організаторів цієї загальносуспільної експропріації, аби самі комуністи не переродилися у багатіїв, а задовольнялись чиновницькою функцією виконання директив комуністів з вищою посадою. Намагання у традиціях московської культури розжитися на нальоті на сусідів, зискувати на ріжницях між спожиттям чужої праці та несплаті за неї ще може задовольняти апетити панівної верстви організаторів московського експансіонізму стосовно примусу, а то й терору спрямованого проти покріпачених мас, проте обмеження власної зажерливості та особистісна, приватна, інтимна жертвовність аскетична заради фетиша етатизму у особі верховного очільника, перероблення на служителів за дари недоїдків із царського столу ця провідна еліта московства царства вважає за надуживання цілями великоросійства. На часі комунізму на Московії таки вдалося відірвати еліту від власності, коли інститут дворянства чи то дворових людей, які кормилися із ласки царської, був замінений на служилу номенклатуру, споживання якої регламентувалося саме у спосіб перманентного її чищення засобами репресій з боку самотнього у своїй комуністичній зятості вождя переконаного у щасті бідувань та перевагах злиденності. Блиск чистоти на осяйних ідеалах комунізму, ресурси конкурентоспроможності якого супроти західного капіталізму поклалися на ощадливість та власну скромність споживацьку, той блиск наводився регулярністю чисток ще й посеред чиновників від комунізму, на доданок до вичищення із життя мільйонів ворогів народу. Повстання проти партмаксимуму й становить смисл політичної еволюції комунізму до часу революційної критики комуністами комунізму. Бджоли проти меду. Проте приватизація номенклатурою своїх статків, оформлених на часі побудови комунізму як загальнонародна власність, перероблення вождів вже у буцімто підприємців, перекривається й подавляється інерцією московського збиральництва на недопущення підприємницьких свобод власне для усього суспільства поза апетитами одержавленого капіталізму олігархів та беззаконних утримувачів роздержавлених капіталів. Приватизатори не проти звільнення себе самих від обов'язків видачі пайків трудящим масам, але проти тих норм західної культури, які не лише спростовують інерцію історичної культури московського збиральництва, а ще й можуть загрожувати монопольній усевладности означених тимчасових провідників московства. На тлі нудьги московських мас за пайкою від державців, які відмовляють собі у патернуванні мас, протиріччя між збереженням московського збиральництва та потребами переходу на європейську культуру продукуючу – здатне розірвати ніяк не останню.

Культурою є процес виробництва її гараздів, включаючи туди не лише виключно людські. Творчим людям постійно має не вистачати ще кращого. Годі як любителі простих і казкових рішень працюють над усуненням зайвого із того, що було досягнуто не ними.

Спочатку, як то здається, провідники до щастя позиваються лиш до окремих якостей і спеціалізацій соціального життя громадян, та й то лиш окремі і поодинокі угруповання маркуються ворогами які заважають комуністам виконати свою місію спасіння щодо того числа поки що залишених живими, які й мають збагатися коштом принесеної заради них жертви. Тим самим терор разом із його поясненням отримує виправдання. Оскільки ж реальний добробут від обіцянь спрощення чомусь вперто не настає, то, на думку означених термінаторів, винуваті у цьому нові групи ворогів та ще ширше коло тих фахових спеціалізацій громадян у житті культури, які відрізняються від фаху пошуків Органами ворогів. З розширенням вирви усунення зайвого для остаточного щастя, то у неї втягуються вже не за ознаками звинувачень, а власне носії звинувачень у ворожості режимові. Грунтом незамуленого тоталітаризму стає перегній із трупів на кладовищі фізичних уламків від структурувань культури. Пошук якихось причин нападу зони на окремих її ворогів стає не просто зайвим на часі її наступу, а таким що перешкоджає сутнісному заняттю зони із виробництва трупів. Істотною стає не якість, а кількість ворогів переведених чудотворцями у стан ніщо. Зонотворці вбивають не з якихось для того пояснень та підставових рацій, а тому що їм вдається це чинити. Усякі соціокультурні причини вбивств, на зразок комуністично-класових, еволюціонують вже до причин фізіологічних, на зразок нацистсько-расових. Апофеозом московства є асиміляція ще не спожитих ним народів до змістів посліду, який і розглядається як надійні його ж підвалини та усесвітні мури. До того, як із останнього раба нападники вичавлять останню ресурсну краплю, то заощадливі інтегратори будуть дбати за працездатність каторжників, але не далі як до початку повстання антимосковського, - бо тоді означених паразитів можуть вдовольнити лиш трупи повстанців. Відповідно із доконечним московитом, якому від супротивника потрібен лиш труп ворога, нема потреби сперечатися й наводити переконливі для московита аргументи за власні права та правоту захисту свого життя осібно від московського, бо автентичному московиту зрештою просто є потрібним нежиття немосковитів. Для сперечань із московитом необхідно вдаватися до адекватних і тому доказових для цього експансіоніста аргументів стримування його у карантині.

Коли просто безневинно кидати через кордон бомби на голови тих, кого бомбометальники називають ще й кривими братами, аби останніх зробити своїми союзникам, - як то робили нацисти обстрілюючи острів, або як це учиняють рашисти обстрілюючи ще не підбиту ними Україну, - то таким недовершеним терором зростає лише ворожість до агресорів всупереч планів агресорів. Аж щоб жертва переробилася вже у самовідданого любителя катів, - то терор проти неї має бути тотальним, без кордонів і обмежень.

Виходячи із самого процесу невпинності технічного прогресу, коли відпрацьоване замінюється вже на удосконалене, то ми легше сприймаємо викидання на смітник продуктів створених людською працею, порівнюючи із побиванням за руїни культури викликані війнами. Утім відсутність своєрідного святого трепету за пропащою річчю зумовлена ще й тим, що уся відповідальність за річ поживає на авторстві творця. Інша справа й проблема виникає тоді, коли йдеться за самого автора. Бо командири із зірками на погонах, які посилають підлеглих туди, де у останніх віднімуть життя, це життя не створювали. Виміри власне життя людини, - окрім життя людини у таких же невід'ємних для людського життя вимірах вже у житті культури як у житті власному й особистісному, - належать ще й авторству природному, заперечення якого полководцями не може не бути злочином. Примусове, а то й самовбивче припинення життя може бути обґрунтованим у завданнях розв'язання суспільних протистоянь чи проблем, проте з позицій життя будь-які вбивства є злочином без виправдання часом, обставинами, раціями. Організація тої спільноти є досконалою, де у мінімумі закликають до жертвних вбивств заради осяйних цілей.

Кожна органічна спільнота, у тому числі й українська, ставши у позицію суто оборонну, з представленням себе за безвинну жертву нападу зовнішніх агресорів, з відповідним перекладанням на нападників провин за власну щодо них поступливість, - просто зобов'язана солідаризуватися з іншими народами, які потрапили у подібну ситуацію жертви чужої агресивності. Більш від того, виставлення народом своїх потерпань саме на перше егоїстичне місце виключне, з відповідним запереченням значущости збитків зазнаних іншими жертвами чужинського нападиництва, - не може не ставати дискримінацією подібних доль у масиві страждених народів. Вимірювання ступенів мучеництва стає, всупереч цілей зняття народом провин за це, стає вже видом агресивності відносно подібних народів, яким закидають порівняно нижче місце посідань за шкалою мучеництва. Нав'язування сусідам свого мучеництва як екстраординарного, щонайважливішого доказу правоти, протиставленої звинуваченням сусідів у спричиненнях означеного мучеництва, - має бути узгодженим у причинно-наслідкових зв'язках, або ж, принаймні, не повинно перевищувати міри та практику конфліктної зловорожості самих означених мучеників та страстотерпців у реакції їхнього упередження на буцімто вже назрілу відсіч на ще недозрілий напад. Оскільки ж кожен із народів та мало не усі нації мали долю не лише пасивного об'єкта нападу зі сторони сусідів по історії, а ще й водночас займалися своїм суб'єктивним тиском на означених сусідів, - то навіть ініціативна оборона від останніх виставляється вже за вид агресії у бійці чи у відносинах між спільнотами. Тож особний народ, який оправдовує свою самостійність потребами спростування нападу зі сторони сусідів що заперечують чи підривають його самостійність, народ, який доказує свою окремішність посиленнями на противність хижацького чужинецтва, - водночас має бути звинуваченим за ті успіхи відстоювання своїх прав, які призвели до відсічі нападника з відповідним нівеченням зусиль докладених нападником, перетворивши останнього вже у жертву від своїх провальних планів збагатися чужим коштом. Так певна спільнота міцність позицій своєї культурної самобутності може аргументувати тими успіхами оборони від нападника, коли жертвою останнього спільнота не тільки не стала, а ще й у відсічі від агресора спромоглася вже його зробити жертвою від успіхів своєї карної реакції зворотної.

Так посилення московських збирачів на наслідки своїх власних переважно потерпань від зібраних ними у московську імперську зону народів, вказівки на місію постраждати за усіх інтегрованих до московських апетитів, свідчення за те, що московити віддавали утримуваним ними масам зеків та колоній порівняно більше, ніж мали від того доходи, - то подібні оборонські аргументи експансіонізму мають бути узгоджені із паразитарними замірами імперського збиральництва, наслідковою та невідворотною платою за ініціативи яких і стають збитки самих імперіалістів. Так не безпроблемним зостається позиціонування та рівень солідаризму українства із тими потерпаннями східних кочовиків, московитів, євреїв, або ж польських, німецьких чи інших сусідів вже західних, не однозначним залишається співчутливе переживання українців за страждання отримані в Україні прибулими туди інтеграторами та переселенцями, - особливо тоді, як жертвні збитки означеним нападникам були викликані опором українства проти них же. Стояння українців на стороні оборонців проти усіляких агресорів не має разити ті позиції українського самостійництва, які трактуються агресією зі сторони любителів України без українців. Права оборонства бажано узгоджувати із невідворотністю покарання за переступ. Каюття за завдання збитків агресорові не має слугувати потенціалом для його агресивності.

За середньовіччя, коли скорше сила й побиття противника визначала право, аніж - навпаки, то вдавалися до божого суду, коли забивець збирає призи турніру. Й хоч у наші часи, коли війни стають карною похідною від причин порушення агресорами права, коли норми міжнародних договорів і судів країна може визнавати первинним щодо національного законодавства, коли функціонують безпекові альянси, - аж держава, що передовіряє оборону сусідам, ризикує більш ніж миром у собі. Українська Україна, навчена досвідом терзання зі сторони імперій, має надалі безпеку мати у своїй армії, флоті, авіації і здоровій культурі.

І кількісне, і якісне нарощення свободи може бути зараховано до норм організації людських існувань, проте й свобода має не ті абсолютні значення, які б виключали завади розгортанню свободи, бо свободу можуть використовувати а чи особи проти суспільства, а чи суспільство проти осіб, - тож свобода має доповнюватися не лише на перевірені традиційною мораллю вже якості добра, а свобода має бути ще й фігурантом та умовою прогресу. Неприпустимим, а то й помилковим є видавання окремих інтересів поодиноких груп вже за загальну потребу, окрім тих випадків, де внески подібної творчості можна відрізнити від злочинів пограбування загалу, проте й не менш шкідливим, а то й облудним є вже видавання за універсально затребувані саме ті норми, які є не просто не перевіреними, які є чи можуть бути замахом на масовані права та свободи, а які є ще й змовою проти останніх з боку ізольованих груп. Тоталітаризмом і є таке переплутування виокремлених та загальних регламентів, де змовники та злочинці вважають свої марення не лише своїми.

Прорив буденного та вихід на нові обрії культурних освоєнь набуває універсальности, коли приймається загалом як доповнення та розвій культури, - але не тоді, як винахід стає стримуванням плюралізму не гірших від нього пропозицій. Винахід перестає таким бути, коли його переваги живляться енергетикою відповідного виродження та заперечення передуючих йому досягнень. Належність відкриття до цивілізованого набуває сумнівности, як його монополізм стає урізанням життєвості та творчості не лише подібних та рівних у продуктивності конкурентів, а й тих, які є пересічними потенційними клієнтельними споживачами відкриття.

Забезпечення переваг у конкурентних змаганнях, а ще краще у відкритті тих нових винаходів та пропозицій, які добровільно будуть адаптовані загалом як корисні, - є запорукою прогресу, але у тім то й справа, що любителі простих та чудесних рішень лиш тому й вивищуються над конкурентами, що опусканням останніх нижче від себе лиш і зайняті. На шляхах назадництва вдосконалення забезпечується вивертання поступу всупереч поступу. Перше місце у забігові гарантоване, коли поламати ноги іншим учасникам. Примітиви вирізають та відтинають усе, що хоч на палець відрізняється від злютованого натовпу керованого примітивом. Терор і є прийомом перетворення довільно якого номенклатурного начальника у генія усіх часів і народів, який стає тим геніальнішим, чим вищим є його пост у орденській ієрархії.

Боротьба стає способом існування тоталітаристів саме із неможливостей удавити ворогів, тоді як тоталітаристам необхідні плоди боротьби, а не самі лиш войовничі засоби досягнення безроздільних панувань над усіма проявами та сферами життя, себто із ворогами, і лиш означена неможливість для тоталітаристів припинити історію та її проблеми через досягнення заспокоєнь у абсолютистських утопіях стає для професійних революціонерів постійною проблемою боротьби, що не дозволяє примітивізаторам відпочити від трудів. Тоталітаристи лиш із необхідністю подолання спротиву жертв прагнуть домінувати над ними, бо й та зверхність над усім що дихає чи існує лиш обслуговує мету досягнення виключности тоталітарної утвору аж до підміни ним усіх та усього з відправленням культури у небуття та загибель, несення яких на бік культури і є сутнісною заморокою тоталітаристів. Коли свої правління усевладні та ті свої запропоновані світу неймовірні закони, які не існують як втілені, які шкодять суспільному здоров'ю на разі їх втілення, тоталітаристам не вдається подавати як вищі й керівні відносно подій історичної реальности, тоді свої чудеса самозвані рятівники подають вже як паралельні щодо культури, яку тоталітаристи трактують як лиш до часу не усунуте ними зло, - проте тоталітаристам потрібна навіть не рівність їхніх догматів відносно масиву культури, а потрібна виключність. Паралельні культурі структури та цінности тоталітаризму у їхніх претензіях на учительне наставництво щодо культури чи на доповнення культури своїми пропозиціями насправді лиш змушені миритися із культурою, бо не у силах принести їй смерть забуття, підмінивши культуру псевдостатністю своїх представництв. Домінування тоталітаристів це переддень загибелі, яку вони несуть своїм підлеглим.

Представляється й здається, що нічого більш заощадливого у його ефективності не може бути у суперницькому бігові наввипередки із лідерами та переможцями, аніж обійти правила за якими лідери і є переможцями. Проте першість у змаганні досягнута методами бандитизму, коли зусилля пройдисвітів витрачаються не на позитивне продукування плодів власної праці, а на негативістське віднімання чужого добра і свобод ближніх, - то подібне створення завад розвитку, то викапане ходіння у сторону противну множенню багатств та творчих свобод саме і призводить в цілому до вказаного результату, - попри те, що позиції бандита виглядають передовими порівняно із вбитими ним на часі жертвами. Удатний переступ, себто ще не покаране здобичництво, може бути явищем не лише відстроченим з причин тимчасового й скороминущого послаблення жертви означеного насильства, - аж вирішальна причина безплідности грабежу полягає саме у тому, що здобута енергетика цими шахраями власноруч не виробляється, паразитарний бізнес бандитів залежить від нетривало уярмленої ними, але не власно їхньої ресурсної бази, вичерпання якої неминуче тягне за собою фізичне унеможливлення продовжень оббирання чужих статків і можливостей. Те, що бандити вважають своїм правом безкарно чинити, не може не бути ексцесом права та тих норм існування, доказовість яким задає існування з власних на нього сил. Агресивність й не удавана знахабнілість бандитів є позицією вимушеною, зумовленою їхньою неспроможністю на працю суспільно корисну, бо професійні хапачі чужого вже як нібито свого більш нічим зайнятися не можуть на те, щоб не лише пребагато їм жити, а й власне виживати.

Метода звияти прийомів грабежу над нормами працездатности полягає у тому, що бандити концентрують свої сили у точку завдання ними руйнівного для жертви удару. У свою чергу концентрація сил, дисциплінарне підпорядкування рекрутів і ресурсів мобілізованих під волю й накази очільника – і є бандитизмом. Аж атрибутивними проявами бандитизму є не лише діапазон криміналу. Достатністю грабіжництва, з отриманням від нього доходів зверхніх понад тими, що здобуваються у відкритому для усіх полі прийнятному права й прийнятого законодавства, - є те монопольне положення підприємця, як навіть ординарного нормального учасника виробничої діяльності, виключність якого на ринку є базованою саме на удавленні конкурентів, на витісненні їх із ринку регульованого законодавчим полем засобами позаринковими, іррегулярними, ненормальними. Усілякі, навіть недозрілі прояви монопольної виключности є визріванням бандитизму, а то й є його дозрілістю. Урізанням свободи, як запоруки ініціатив учасників суспільного життя та джерела відповідних багатств, є не тільки відверте грабіжництво та знищення насильниками спротиву жертв грабежу, аж можливості росту припиняються тоді, коли їх замінюють навіть на одnobічний, буцімто виправданий його обнадійливою перспективністю, примітивний напрям. Тимчасові переваги кількісної концентрації сил зрештою поступляться якостям розмаїття тих свобод доступних усьому суспільному членству, окремим випадком є означене гуртування зусиль, - як прояв монопольного становища.

Умовами монополізації влади, прав, багатств, що їх підгібає під себе узурпатор, є посилення ним на кризи та збитки викликані вже конфронтаційним суперництвом учасників ринку. Тож звичним прийомом доказу переваг усевладдя є провокування відповідних суспільних негараздів, включно з війнами і повстаннями між незгідними дійти співпраці.

Оскільки нормами та умовами праці із продукування культури є свобода, вагомість і значення якої задається сукупністю ініціатив суб'єктів суспільного підприємництва, то саме свобода і здатність на свободу зі сторони людей креативних і є основним об'єктом атаки зі сторони бандитів, яким вже для їх процвітання потрібним є від суспільства режим тюрми, каторжного визиску усього підпорядкованого виключній владі насильників. У свою чергу напад на права і свободи, які відрізняються від волі узурпатора, і є дорогою до ствердження ним свого як не відпертого диктату, так розпливчастого його виду як монополізму.

Тоталітаризм соціалістичний, расовий, навіть віроучительний зрештою є рокованим на програш саме з причин заперечення ним свобод, прав, заповзятливості громадян. Утопія про переваги монопольної зони замість чисельних ініціатив бізнесових є мертворожденою.

Егоїстичні прагнення пересічного одинака мати найтовстішого капшука, кнурчак чи свою голівку, не виключаючи й голови, є не лише законними, а й суспільнокорисними у змаганнях рівних у правах на особистоприватне щастя тоді, як свої переваги той один доводитиме за загальноприйнятими правилами вільної конкуренції, покладаючись на особливості своїх вмінь, - але у інерції додавань добра до доброго та злих віднімань від злого існують непідвладні випадкові смерті та смерті випадку межі, коли природність прерогатив одних починає будуватися коштом штучного утиску інших учасників перегонів, коли козирі є міченими, коли підступність благополучно суміщають із беззаконним насильством чи забобонами на відсутність відповідностей талантів та соціопосідань, - що й санкціонує ревізію самих правил тої кар'єрної гри, яка перестає бути грою, бо стає серйозно безчесною. Бо навіть природні монополії мають підлягати квотуванню навіть з боку моралі. Монополізм усевладдя потрібен узурпаторам не для прилучення сторонньої публіки до його переважань, а для виключення звідти ще й не сторонніх конкурентів. Виключність лише одноосібного усевладдя є не так обдаруванням жертви на торжество переможця над нею, як є апологією виключення жертви геть із життя. Претендування на виключність є корисною тоді, коли пропозиції приймаються споживачами як збагачення, а не тоді, коли споживачів тим окрадають і на те, що вони мають. Переваги мають будуватися на відтинку позитивних пропозицій, а не у спосіб негативістського винищення переваг конкурентів. Монополізм має бути вдячністю не від жертви за її загибель, має не лише збагачувати особливості його учасників, а ще й має бути не шкідливим для безучасних у ньому. Конкурентне лідерство має додавати переваг його споживачам, а не убавляти розмаїтих особливостей серед присталих на пропозиції. Лиш доказовість, не штучність ігнорування конкурентів, гра за загальними правилами, а не шахраювання із прийомами облуди чи насильства, й відкриває двері до тимчасових монопольних переваг тим, пропозиціям, які відповідають затребуваному зі сторони загалу. Відсутність сумнівів у тому, що певним групам у їхніх уподобаннях щось може бути не до вподоби, ще є не є достатнім правовим приводом на те, аби означені групи любителів могли через насильства знищувати те, що може подобатися іншим. Ті проблеми, на які є багатим соціальне життя і якими воно збагачуватиметься, ліпше вже розв'язувати через свободи конфліктуючих сторін, аніж через винищення свобод та самих існувань противної сторони. Екологію культури та соціоустроїв годить шанувати перед тим, як наважуватися на революційні у них змінах, підгрибаючи під себе чужі чи не власні свободи. Накопичення великих чисел, масивів, об'ємів енергетики, яке досягається зоднорідненням складових, свої переваги, суперечливо до призначень єднання, оплачує зоднорідненням складових у їхньому підпорядкуванні тому одномірному диктату, скорочення доказовості та ризикове нарощення помилковості якого резонує із урізанням змістів та цінностей усього втягненого у вирву монопольного масиву. Надмірні купчення здатні суперечливо переростати від жорстокого регламенту вже у ще більш жорсткіший хаос затрати усяких керувань подіями. Претензії на абсолютизм та відповідну заборону кроків в сторону із шеренги нагадує конвойний обоз у його просуванні до закритої в'язничної зони. Колективістські рішення набувають обов'язковості до виконання одинаками не тоді, коли під ними ховається неузгоджене із іншими учасниками соціуму свавілля певного одинака чи збочення узурпатора. Наростання монополізму є загрозою свободам особливо тоді, як під його каптуром укривається те, що наростає у помилковому. Монополізм це передпокій буцегарні. Гіршою за помилки одинака є безпомилковість маси. Одномірність нічим не стримуваного усевладдя, яке у своїй переможній потузі не зважає на спротив ані від людей, ані від часових перспектив часу на прогрес, яке стає живильним середовищем навіть для вправляння у безумствах, - має не лише законодавчо квотуватися, а й просто не допускатися. Недоліками монополізму є його зосередження саме на виконавстві приписів, які саме забороняють усе ризикове, себто не регламентоване та виключене із нормативних правил, тоді як відкритість до творчості у ризиках її неапробованості та ймовірності на неприйнятне загалом твориться не у колективному загалі.

Розширення своєї влади до нескінченности з виключенням звідти у небуття усього не контролюваного ними є не потребою розширення ресурсної бази на працю та співпрацю із включеними у виробництво, як підбиття монополістами свобод довкілля потрібне задля перетворення останніх на ресурс власного споживання. Містифікаторам, впевненим у нав'язуванні довкілля своїх неймовірних догматів як цінностей, не лише підтримка на свій бік, а й самі самостійні існування бічних щодо них змістів довкілля, є не лише не потрібними, шкідливими, ворожими, а й є об'єктом нападу на них. Носіям утопій усе причетне відмінній від них логіці життя є завадою. Любителі простоти від довкілля потребують лише смерти, яку й несуть йому масовидністю примусового терору та терористичного примусу до виконання усіма невибагливих схем ошасливлення усіх своїм усевладдям.

Соціалізована людина стає підприємливою і плоди тієї праці дістаються як прибуток ще й суспільству на додачу тоді, коли новоутворений капітал зростає за ринковими правилами, за законом, коли завзята винахідницька підприємливість винагороджується вже з боку суспільства за корисний суспільству спожитий товар запропонований означеним виробником, коли підприємець своїми внесками до суспільного виробництва реалізує потенціали зростання останнього, коли капіталіст грає за правилами, продукує суспільно затребуване й цим йому щастить вигравати у змаганнях із суспільною капіталізацією видозмінюючи чи впливаючи на структурування загального розподілу праці, - але не тоді як має місце самовинагородження підприємцем себе поза правилами відкритості ринків, себто протизаконним відніманням чужих багатств не заслужених як подяка за проданий суспільному загалу корисний споживачам крам. Здобуття лідерства не позитивами внесків, а негативізмом спрямованим проти конкурентів є прямим виродженням. Бандитська нажива й бандитизм у тому, що бандити грабують не даючи у відповідь своїм жертвам нічого, окрім нагоди бути ще й вбитими, - що має бути своєрідною компенсацією за вилучене майно. Отримання прибутків незароблених працею власною і є бандитизмом, коли конкурентів грабують та нівечать на розмір працьовитості конкурентів, а наслідками завад сторонньому підприємницькому бізнесові стають вже загальносуспільні втрати поза те, що складається оманлива видимість збагачення від того купки означених бійців проти відкритості ринків, коли свої прибутки монополісти беруться видавати за розмір суспільного блага. Вершиною пограбування є пограбування вже усього суспільства робом заборони проявів навіть найменшої підприємливості громадян, - у варіанті комуністичного віднімання власності від усіх, оголошення власності та тих її носіїв, які не є комуністичними функціонерами боротьби за щастя трудящих, оголошення вже за носіїв зла з відповідними покаранням шкоди володіння громадянами правами та власністю вже на терор та індустрію примусової праці на користь комуністичних вождів, які зрештою здійснили загальну мрію по звільненню громадян від відповідальності за усяку не контролювану вождями підприємливість й перебрали на себе тягар володіння власністю та чужими правами, включаючи туди й володіння фізичним життям громадян. Той самий не зароблений прибуток отримують монополісти, для яких винищена ними суспільна капіталізація усіх інших підприємців не становить вже загрози як суперник. Прибутки узурпаторів є небезпечними, бо вони не вимагають від означених бандитів додаткових стимулів та позитивних внесків на користь суспільного виробництва. Перемагати ж можна лише запропонувавши супротивникові крам, який той на свою користь придбає добровільно, при тямі, самостійно як щось корисне на доповнення сил споживача; або ж перемога є наслідком змагань на які пішов конкурентний виробник так само добровільно у сподіваннях на свій вигреш пропозиціями досконалішого товару за тими правилами ринку, які урівнюють шанси усіх учасників перегонів у прогресі. Отримання ж прибутку та преференцій таких, які порушують еквівалентність обміну та взаємообміну продуктами праці є незаконним та таким, що призведе зрештою до збитків усіх громадян, суспільства в цілому так і самих бандитів, включно з їхніми жертвами. Тож суспільство потребує механізмів обмеження загроз для себе зі сторони монополістів.

Віднімання чужого, себто не дарованого та не отриманого від клієнта у законний обмін еквівалентний за сугерований клієнтові товар, хоча й приносить прибуток грабіжникові, - проте збитки від подібної затрати стимулів підприємницької діяльності зрештою впадуть карою і на самих бандитів. Люди яких лише грабують, обдаровуючи за те насиллям та загрозами насильства, починають працювати не на грабіжника, а на повстання проти нього. Суспільство де зачинають панувати монополісти зрештою зупиняється у рості й починає зростати вже у виродженні навіть тоді, коли жертв монополізації беруться силувати до працюовитости навіть терором.

Ефективність та продуктивність праці безоплатної за харчову пайку під загрозою кари за невиконання уроку падає в умовах торжества комуністичного обезвласнення, пограбування усіх та усього, перетворення громадян вже на рабів під нагаєм ідеологічних облуд про свято звільненої праці чи під загрозами голодної смерти від віднімання пайки, - поза те, що примус до трудової повинности та заощадження на розмір не виданого еквіваленту за працю видається кампанією прибутковою для організаторів зони комунії. Ресурси, що їх у зоні витрачають на пайку обов'язкову для зеків починають зрештою невідворотно перекивати ресурси та навар від подібної працюовитости галерників. Стають очевидними облуди про збитки у умовах конкурентних змагань підприємців у відкритих суспільствах, бо ті ринкові та проблемні змагання у пропозиціях найліпшого саме й стимулюють підприємництво з його наслідками нарощення продуктивности праці плодами прогресу; розмови про переваги монополізму, який усуває розтрата на суперництво виробників, стають виправданням віднімання від суспільства капіталів вже на користь комуністичних бійців за народне щастя, а легалізований бандитизм призводить до вичерпання областей звідки ще щось можна поцупити. За комунізму ж, коли суспільні фонди, засобами терору та облуд, належать зграї монополістів, включаючи до монополії ще й усевладдя у царині законів, інформаційного життя, політики й далі без кінця, - спонуки до виробництва затираються навіть тоді, як означені організатори концтаборів дають своїм особливо відданим слугам збільшену від обов'язкової пайку; відсутні стимули продуктивної праці задля реалізації власної не від кого не залежної підприємливости громадян і посеред тих умов монополізації, коли фонди нагробовані комуністами роздаються у незароблену власність олігархам, які отримують капітали у апетити свого здирництва вже як нібито юридично законні та такі, що імітують ринковий капіталізм. В умовах скорочення ресурсної бази для грабунку, якої не вистачає для кормління усього конгломерату професійних комуністів, доводиться скорочувати апетити функціонерів у спосіб а чи фізичного скорочення останніх у чистках, або ж зрештою компартія скорочує саму себе до тих розмірів, коли власниками усього спадку марноти будування комунії стає вже зовсім вузький набір олігархів із числа гебістів та інших фахових діячів поза правовим полем. Декілька угруповань та кланів олігархів замість одного політбюро із супроводом високопосадової номенклатури є не тільки тупцянням на місці інерційної монополізації, а є ще кроками надання легітимности бандитам із числа приватизаторів та бійців проти того комуноодержавлення, яке було забезпечене лише терором й видавалося dokonano нелегітимним та протисуспільним. Тож усякий монополізм треба карати у законних інтересах суспільного поступу.

Спочатку царистська влада віднімає від людей та народів землі та майно, стягуючи крадене до казни та величі московського збиральництва. Потім у зв'язку із труднощами подальшої експансії імперія змушена накидатися на здобич усередині себе самої. Потім розмір централізованих статків комуністи скорочують вже до розміру виключно своїх володінь, оголошуючи усяке стороннє підприємництво та власність за вид зла, віднімаючи від населення не лише обіцяні права володіння, а й можливість пересуватися включно із заборонаю на неконтрольовану комуномонополістами властивість рабсили мислити. Потім число споживачів із розміру цілої компартії доводиться скорочувати до кількох олігархів, під супровід розмов вже про щастя повернення власности у ході роздержавлення.

Антикомунізм, який його автори облудно виставляють достатнім відшкодуванням за походи на побудову комунії оголошеної зрештою походом не туди куди треба, залишаючи подібну помилку не покараною у кадрах, грошах, смислах, - має метою не повернутися до відродженого підприємництва, як імітація дозволеної приватизації має слугувати тлом та виправданням того ж комунобандитизму, оформленому у свій час як щастя одержавлення й розвинутого вже на часі роздержавлення вже у буцімто ринкову, себто законну власність олігархату організованого тими ж номенклатурниками, чия моновласність була обмежена лиш терором проти суспільної власности громадян, а тепер на часі задекларованого буцімто антикомунізму отримує економіко-правове обґрунтування й не має вже суспільством переглядатися на користь суспільства й на шкоду спадкоємцям комуністичного усевладдя. А масиву бійців, якими імперія жертвувала у збиральницькій агресії, байдуже на кого сподіватися у обіцянках бути нагородованому з ласки організаторами імперського походу.

Підкорення в'язнів волевиявам наглядців через знуцання над розумовою чи фізичною свободою в'язнів, підгрибання контролерами під свої дезидерати вже усяких рухів, режимність зони - є імітацією тих законів та суспільних необхідностей, яким претенденти на володіння останніми смислами не відповідають, коли із *ілюзії* відповідности ідеологічних догматів вже запитам суспільного поступу шахраї учиняють зворотне упокорення суспільства на підтвердження жертвою вже догматичних вимог ідеології. Централізм, що підміняє собою усякі не залежні від нього існування, узаконює химери вже як необхідне, примусово робить із неподобств вже подобу закономірного. Прогрес вивертають, аби на тлі цвинтаря маргінали андеграунду виглядали уособленням абсолютного.

Всупереч упередженням примітивізаторів про добротність усякої централізації та таку ж односторонню злочинність ухилення від усіх видів узагальнень, - то міри та співвідношення між приватною та громадською підприємливістю залежаться від того, про яку сферу йдеться, за ринку яких обставин й подібне. Концентрація ресурсів чи вимоги на їхню децентралізацію є технологічними, а не свавільними умовами виробництва. Не можна ухилитися від питань на колективні зусилля та образи соціалізації так само, як за певних обставин згубними є види панування над зрілими у їхній самостійности.

Професійні споживачі чужого підгрибають під запити своїх апетитів усе, що можна й більше того, облудно пояснюючи жертвам свій грабунок як батьківську турботу про перебирання на себе клопотів та проблем жертв за життєві забезпечення, аби жертви відпочили від забезпечення себе життям, - що й гарантує жертвам вже нежиття між іклами самозваних служителів суспільному благові. Примусове чи через прийоми обману делегування прав та фактичних можливостей власної самодостатности вже на свавільний відкуп любителям відповідальности за чуже з боку останніх неодмінно призводить до зловживань. Монополія не так звільняє клієнтів від проблем їхньої власної свободи, як безпроблемною для них робить неволю. Свавільля тюремників харчується правами ув'язнених. Свята верства начальників задушує усіх конкурентів у боротьбі за масове щастя, аби те, що з масами учинять безальтернативно та позакритично з боку мас вважалося за щастя. Зону патернованого ошасливлення обносять стіною відгородження від вільного світу, аби із останнім своє щастя в'язні не могли порівняти, щоб не повстати. Віднімають усі можливості уникнути боргу вдячності за патерналізм, аби приватним індивідам не вислизнути з-під жертвовних та витратних турбот вождів про паству вже колишніх індивідів. Енергетикою зони визиску є різниця між тим надлишком, що його як данину збирають для себе самовіддані захисники народного щастя, та тою пайкою, яку останні згодовують пастві зеків у вдячність від останніх за продовження данинозбиральництва. Тоталітаризм це створення для контингенту зони тих дисциплінарних умов, коли б порушення останніх обходилося б контингентові утримуваних в'язнів дорожче, аніж дотримання дисципліни визиску, представленій за обов'язковість ошасливлення; відповідно зона монополізму зачинає кришитися там, де свобода дається в'язням легше, ніж втримання монополістами неволі, себто залежності від диктаторського централізму.

Єдиною перевагою монополії над масивом конкурентів є та можливість подавлення нею суб'єктивної активності останніх, яка їй становить, але вже з позицій інтересів конкурентів, виключний її недолік, - але не єдиний недолік вже для цілого суспільства. Бо у ціну доходів які збирає монополіст через згнічення конкурентів доводиться включати ще й ціну стримування та не появи тих об'єктивних винаходів на користь загалу, які так і залишилися не реалізованими та змарнованими потенціалами, що їх не мають змоги, але прагнуть запропонувати конкуренти. Тоді як власність на капітали та на капіталізацію своїх життєвих натхнень, що на них мають доступ та право усі громадяни так, щоб бути незалежними від монополістів у власних сумліннях, у обранні світогляду та віри, у силовому захисті свого суверенітету, у бізнесі, у критиці та дослідництві, у особному ставленні до прийнятних цінностей, - їй становить добру основу взаємокорисних змагань кожного члена суспільства заради життя й прогресу. Міра одержавлення чи роздержавлення у логістиці та динаміці суспільних відносин має бути не лише доцільною у створенні сприятливих для поступу умов, а має бути гармонізованою з орієнтирами на цінності гуманітарні, історичні, національні.

Диктатор обирає завше помилкові рішення, ефективність яких базується не на тому силюванні об'єкта атаки, яке починається відсутністю повноти інформованості про інтереси жертви диктатури, а є насиллям цілеспрямованим. Для отримання імунітету від звинувачень та критики зі сторони жертв у хибності вердиктів терору, то диктатор має терор та переслідування опонентів саме посилювати, що й призводить до наслідків монополізації усеваддя виключно за диктатором. Що у свою чергу посилює односторонність присудів диктаторських побивань за виключність й непорушність його влади, як чарівного засобу розв'язання, у спосіб ліквідації, усіх загроз для влади. Тож примітивізм та кримінальність заточуються один об одного у парі прискореного кружляння.

У суспільстві, яке заміряється на більш-менш довготермінове процвітання, його громадяни мали б керуватися внутрішнім сумлінням що не дозволяє одинкам жирувати коштом створення завад розвитку для маси громадського оточення навіть тоді, коли подібний монополіст може це учиняти у межах діючого правового законодавства на підтримку узаконеного грабежу. А на разі недовісти моральних чинників обмеження потенціалів необмеженого здирництва, - то має діяти таке законодавче обмеження на монопольне ошасливлення однаків коштом знедолення усіх інших громадян, яке б механічно вирівнювало шанси кожного із числа усіх. Подібно до того, як час від часу газонкосарка стинає процвітаючі пагони потенційних паразитів аби моріжок милував око не лише рівністю усіх травичок, як ще й загальним їх ростом.

Бажання підкорити усіх та усе своїй волі та владі за для отримання з того преференційних прибутків передовсім здійснюється не пропозицією тих трудомістких новаторських винаходів що їх радо приймають усі клієнти, а – через спрощене насилля над останніми задля зупинення з їхньої сторони конкуренції. Монополізм стає видом війни яку ведуть вже задля прямого та не прикритого пограбування ближніх. Подібне повернення до втраченої єдності, замішування чужого вже до свого – не може не підривати стимули змагань у прогресі.

Зверхнє нав'язування виключної волі та правил противних чи відмінних від власних потреб невірників - є видом війни. А такі власні переваги побудовані коштом сусідських втрат є не тільки надмірно затратними, як ще й нариваються на відплатне покарання від жертв, коли жертви не залишаються такими, а стануть переможцями. Війна це злочин.

Догматичне сприйняття ситуації як такої, що не допускає змін у її трактуваннях та розуміннях, обмеження дій її учасників лише ролями виконавця незмінного сценарію, маніакальна наполегливість запхнути реальність у прописані для останньої фантазійні рецепти – ведуть прихильників подібних спрощених рішень до програшу у змаганнях із тими, хто є відкритим до відкриття й конструювання відкриття, не є жертвою упереджень. Начальники мають не підтримувати, а – триматися на підлеглих.

Не надто б порушувало історію спілкування між народами і племенами бажання обізнати упокорених. Аж справа ординарного грабежу значно погіршується у випадку ідеології соціалізму, коли ворогами суспільства оголошуються наявні у ньому підприємливі власники, а уцілілі після пограбування насельники зони встановленої рівності у трудових зобов'язаннях переводяться вже у розряд їх утримання коштом єдиного усевладного вигодоотримувача від встановлення загальної зони його порядку, коли пайка нахлібникам, у яких буде перетворений загальний маси, буде визначатися не масою. Соціалізм є не більше як випадком недобросовісної конкуренції в умовах встановлення монопольної ціни на ліквідованому товарному ринку. Настанові розжитися за чужий коштом створенням збитків об'єктові нападу на нього надають успіху вікові у цьому переконання народні, за яких нещастя пов'язуються із життям багатів, а смерть останніх вже із достатком. Табір ненависників світового капіталу употужнюється ще й тому, що Московія є далеко не одинкою на світі, де багатіям не так не заздять, як розглядають пограбування багатіїв вже за джерело соціалістичного збагачення. Систематизація убивств і руїна у московському царстві, яке зрештою у апетитах на багатства вже й європейських власників дозріло до диктатури пролетаріату, є заміщенням там чисельних підприємців вже на хазяйнування одного вождя. Знищення підприємців, - звинувачених у спричиненні ними громадських нещастів нерівності відповідно до внесків у виробництво, - вже поголовно накладає на маси ту відповідальність за функціонування виробництва, яка обмежиться виконанням трудових уроків примусової праці, а при тому єдиний організатор подібного виробництва з-під палки не тільки не перестає бути власником, а може призначати підданим умови праці та оплату яку забажає у своїх інтересах, облудно представлених як загальні. Соціалізм як зростання опіки над особою вабить особливо зняттям з нормальної особи відповідальності за себе, хоча за ці вигоди зняття ризиків самостійності доводиться утриманню розплачуватися втратами власних ресурсів та покорою вже на користь опікувача. Соціалізм представляється розвернення до тих архаїчних управлінських моделей де керовані користувалися правами подібними до стану рабів та невольників під владою обранців. А коли встановлюється диктатура усевладдя, то для неї зайвими стають установи власності належної господарям здатним конкурувати з диктатурою; не потрібні думки відмінні від правильних і належних диктатурі; право заміщується революційною волею; туди ж у могилу направляють вірування, мораль, культуру та особливості народів; диктатурі не потрібен ринок і товарне виробництво, ворожими стають фінансові установи пов'язаними з грошовим обігом; зайвими стають затребування зі сторони суспільства та саме життя підданих що його офірують для свого усевладдя диктатори; перепорою для себе диктатори сприймають традиційні соціальні закони; а усяка фракційність опозиційна винищується як ворожа, з вирощуванням на випорожненому місці вже ідейної жертвовної гуртової самовіддачі вождю. Саме з цих причин усілякі диктатури, - не залежно від змістів їх віроучення, - скисають.

Люди знаючі і досвідчені, особливо із числа садівників, навчають, що час від часу спорадично і регулярно треба й просто необхідно треба урізати тих які занадто вибралися наперед усіх, бо для таких любителів долі випадку відкриваються неміряні можливості удавити й обмежити можливості росту означених усіх. Ідея справедливості як рівності стартових позицій незмінно за усіх часів в усіх культурах числиться за характеристиками добра. Аж у тому то й питання вирівнювання усіх у правах полягає, щоб не обмежувати потенціали, а необмежено їм сприяти ще й через збільшення числа учасників змагань за новаторські із числа корисних внесків до культури. Імператив і орієнтир на справедливість є присутнім і у соціалістичних ученнях сконцентрованих на опікуванні соціально упосліджених. Гуманізмом є поміч потерпілим, але не настільки щоб останні вичерпували собою перше. Трагування рівності не як умов, а як вже остаточного вироку з недопущення випередження конкурентів, є обтяженням, а ще й унеможливленням поступу. Для успіхів якого не обійтися без преміювання винахідників усілякими дарами суспільної відзнаки. Яка у свою чергу зобов'язана регулюватися жорсткими мірами антимонопольними.

Хоча зрештою публіка пристає на те що вигідно її здоров'ю та добробуту, проте теза про неможливість одурювання усього народу є тезою хибною. Необхідною та достатньою умовою встановлення диктату ідеологічних маній довільно якого коефіцієнту безглуздя є розгортання відповідного рівня терору покликаного розламати усі суспільні інститути на друзки та атоми замкнених у своєму смертельному перелякові колишньолюдських одиниць. А щоб хвилі репресій були ще жахливішими, то громадяни мають ставати жертвами смерти не лише за вимогами відповідності до нікчемно осмислених ідеологічних приписів, а – за логікою відсутності усякої доказової присутності причинної доказовості, і тій же стихії випадку мають складати подяку ті, які вижили у бійні. Коли органам безпеки віри вдалося розкласти суспільство на складові, - де фанатик не у змозі зачепитися за потреби свого біологічного виживання, а фізичне життя залишається не підтвердженням його осмисленістю, - тоді у міру успішності переслідування відьом відсуваються геть критерії апробації догматів учення на розмір глупства. Коли вдало розмахувати сокирою навсбіч, то у сокироносця з'являється переконання у згоді оточення із його віруваннями. Здатність перероблення фанатиків вже на тварин нелюдських на жаль не має лімітів за які було б не можна заступити, - бо і для інтимності людини, і для приватних особливостей секти не повинно бути тих кордонів, які, на жаль, не обмежуються виключно добродійністю.

Набуття людьми та групами автономності, самоправності, самодостатності у ході поступу тоді стає проявом останнього, коли це щонайменше не призводить до заміни попереднього загально-соціального між ними зв'язку вже на сурогат втраченої єдності представлений режимами бандитизму та виродженської примітивізації у химерній ідеології на кшталт злиття усього з усім. Усі режими з переформатування та переведення соціальних організмів вже на чергове актуальне чудо умовами свого виникнення мають руйнацію суцільних інститутів та відносин у атакованому примітивістами соціумі. Тоталітаристам потрібен хаос, щоб знецінити прийнятне для громадян життя, щоб довести таким чином своє право безкарно присвоїти чужу власність відібравши її у громадян оголошених тими бандитами як власники неправильні, примітивам потрібен безлад щоб розпочати історію заново і приєднатися до вигаданого ними чудесного минулого чи ще ліпшого майбуття у спосіб відправлення сьогодення вже до могили. Матеріалом грандіозних ладів тоталітаризму є перетворені на непотріб та сміття вартості і здобутки культури, включаючи туди й гуманізм. На ґрунті нігілізму безвідповідальність набуває безкарності.

Сполучення усіх та усього у любові, просвітництві, в уммі, в рускам міре, у спасінні, у пролетарському інтернаціоналізмі, у демократії, у богопізнанні, правах людини, у прогресі, у Вальгаллі та безподібних проектах загарбницького імперіалізму не лише метою, а й умовою має розруйнування ідентичності та кордонів тих, кого спокушають фортуною інтегральності. Аби не вдаватися здобиччю годиться її добряче шинкувати, аж до атомарних розмірів вічності. Пропозиції універсального єднання без кордонів у тотальній зоні тоталітарного лагера підступно провокують і організують для розправи із тими, хто недостатньо відстоював коди своєї ідентичності, спокусився на затрату самоправності під претекстом поступу в універсалізмі, під яким може бути прихований лише домінантний унікум, який вижив на цвинтарі із полеглих тіл любителів химерного гуртування однорідного й без'якісного.

Подібно до того як вартості нації задаються визначенням нею своїх ворогів, - бажанням нації собі тої свободи, яку не бажать їй її поневолювачі, - то й необхідною, але ще недостатньою умовою режиму тоталітарного домінування стає руйнування ним усіх структур соціальної організації які заважають встановити на місці руїни вже одномірний Новий порядок. Негативістське розтерзання усіх та усього на клоччя, знецінення усіх вартостей, зведення мікрокосму особистості до нікчемності якогось гвинтика у повороті колеса історії чи тріски що вилітає з-під сокири - стає істотним позитивом зонобудівництва. Зону можна будувати не лише на пригніченні усіх догматичною однозначністю, як ще й на перетворенні колись живого вже на соломаху, - під приводом свободи і гуманізації без меж.

Потугою тоталітарного режиму, на якій він вибудовує свої переваги навіть над розлогою масою своїх супротивників, є суворе, військового штибу гуртування секти, як суб'єкта зони означеного порядку, довкола своїх догматів та вождя. Відповідно для своїх супротивників, то секта насаджує серед них розклад сил та усі види завад для організації спротиву тоталітаристам зі сторони атакованих тоталітаристами жертв. Концтабір з його жорстким розпорядком винищення ворогів починається саме у тих великих колективах, членство яких перекладає свою особисту відповідальність саме на інших. І тоді з цим охлосом зможуть дисципліновані зоною тоталітаристи робити те, що їм треба. Для оволодіння масами підданих, то тоталітаристам необхідно розтрощити усі органічні зв'язки у суспільстві й перетворити громадян вже у натовп, у якому волю одиниці було б не чути. Бо встановлена суб'єктність однієї людини у її невід'ємних правах і свободах є потенціалом відродження вже й загалу тих громадянських прав і свобод, що його нівечать тоталітаристи.

Умовою суспільного життя та розвитку є саме те, що суспільство для цього робить для себе. Аж суспільство і людська культура є представленими не дією якихось безособових законів та чинників, бо життям людського загалу є життя тих конкретних людей, які своєю особистою працею та приватною творчістю організують поступ. Одначе. Зрозуміло, що то лиш для окремої особи світ людський та уся історія людства може бути окресленим початком та завершенням фізичного життя цієї особи, - але навіть у такому випадку вигаданої для особи її суверенності абсолютної, то ця особа соціалізується від народження й залишає після себе внески до загалу людської культури. Не лише у біологічному плані, як результат еволюції, а й у плинні конструювання цивілізації, - то життя окремої особистості є зумовленим усім комплексом організму культури національної, життям якої і є життєві шляхи окремого її представника. Окремій людині дано лиш впливати на організацію свого соціуму на часткову корисність чи часткову шкоду своєму соціуму. Тож завданням тоталітаристів, які з причин обділення чи нестач на власний розум та на чуже майно встановлюють екстравагантні порядки у суспільстві, - є поламати організацію суспільного устрою, замінити життєві суспільні установи вже на вигаданий тоталітаристами Новий порядок їхнього контролю та їх виключної сваволі. Дисципліна одномірності потребує розклад суспільного організму вже на атоми, представлені суверенністю автономної людини, із правами якої мобілізовані і одностайні тоталітаристи зможуть тепер утнути усе що заманеться, бо роз'єднані одинаки не гідні на опір супроти гвалтівників. Розпорошення й дефрагментація суспільного організму на відокремлені між собою складові відбувається під прикриттям абсолютизації суверенітету окремої людини, якій організатори концтабору обіцяють здатність перемінити світоустрій за примхами і мареннями цієї осібної людини. Тоталітаризм стягає рекрутів, суне за допомогою мастила чи під стягами народовладдя.

Усі режими диктаторського контролю співають осанну упослідженим верствам. Деклараціями дій від імені соціальної чи асоціальної босоти забезпечують собі легітимність свого усевладдя. Крутії іменують злидарів вже елітою, у конотаціях називають сілля землі, наділяють упосліджених статусом інстанції остаточного й безвідмовного присуду для того, щоб за допомогою жертвних ресурсів маси розгромити конкурентів із правлячої еліти. Голос простого народу та свої виключні правління від цього голосу використовують самозвані слуги народу для того, щоб розтрощити усі суспільні інститути, контамінувати усілякі спеціалізації, посиленням на волю народу замінити професіоналів. Вожді переконують кожного пересічного, що країною керуєш Ти, що Ти у праві вказувати вченим і науковцям, що підприємці, митці, медики, ет сетера мають дослухатися до Твоїх марень.

Свій диктат, здійснюваний за підмогою професійних тонтон-макутів, вожді репрезентують як чин у ім'я страдницьких верств, дію яких виставляють за загальнонародну волю, дію якої зображують за вимоги демократії та права. Аж у тому то й полягає помилка ототожнення потреб національного розвитку та, з іншого боку, навіть стовідсоткої влади сушого покоління, - що остання є неповною. Бо суб'єктами змагань за незалежництво є: не лише мертві, живі, ненароджені; а ще й об'єктивна доля нації у Божому за неї дбанні.

Розподіл природно однакових людей на тих, які віддають накази, та на тих, які виконують ці накази, - має масу залежностей вже від окультуреної природи людей. Місце суб'єктів влади обумовлені: їх внесками у виробництво і розподіл праці, освітньою підготовкою і проявленням талановитости, посадовими місцями у органах правління і процедурами демократії, володінням власністю та вмінням використати для цього нагоди випадку. Розподіл на підлеглих і начальників має ще й ті причини психологічного гатунку, які складно піддаються доказовим вимірам, залишаються не проясненими, містифікуються. Тому до атрибутивних ознак кола західної культури відносять високу оцінку особистості людини, бо порівняльна міцність централізованих правлінь альтернативних, антизахідних спільнот обумовлена переробленням там суспільства вже на об'єкт знеособлений, маса якого виконує вказівки великого керманіча. Енергетикою та механікою вільних суспільств є свобода, представляти яку можуть повноцінно не лише осібні угруповання, а навіть особистість, яка своїм активізмом, талановитістю і кваліфікованістю є вписана у передові суспільні затребування, на які цей винахідник ладен давати адекватні пропозиції. Коли у суспільствах виборчого права робота такої установи як держава обумовлюється владою законодавчою, виконавчою, судочинства, включно з масою ініціатив від медіа, партій політичних, від бізнесових корпорацій, профсоюзів, від установ релігійних чи наукових, залежать від чинників освітніх, статевих чи психічного здоров'я, а ще й через корегування політики ініціативами прямої демократії, - то напрямком посилення усевладдя авторитарних режимів є свідоме й наполегливе руйнування усіляких проявів претензій на владу зі сторони під'яремного суспільства, аби диктатори не мали конкурентів чи спротиву собі. Хоча з числа осмислених чи довідних жадань убивати своїх противників не можуть диктатори артикулювати будь-яке. Левова частка енергії тоталітарних спільнот іде на придушення ініціатив окремих осіб та осібних угруповань для того, щоб саме таким чином відтіняти, як виключно правий, диктат верховної панівної влади. Тоді як різноманітні суб'єкти влади у спільнотах демократичних діють у синергії доповнень навзаєм і на користь суспільну. У досконало організованих диктатурах не лише троцять на друзки усі угруповання здатні перебирати на себе хоч якусь владу і тим урізаючи відповідно усевладдя диктатури, - коли уламками від терором поруйнованого суспільного організму залишаються перелякані людські одиниці безпорадні, - аж диктатори ідуть ще далі: їм йдеться, щоб і людські одиниці перетерти на порох, на атоми. Коли людина у зоні дозволятиме собі бути людиною, а не зеком чи виконавцем культових приписів зони. Індустріальне розширення терору з залякуванням суспільства є виключною необхідністю нав'язування суспільству асоціальних утопій чи прямого грабіжництва на користь вигодоотримувачів від цього заняття.

Розбійники шкодять правовому суспільству, але для розбійницького суспільства вони є ресурсом доказом правоти його тиранічної влади, яка розширює свої повноваження під приводом боротьби проти розбійників. Коли у авторитарних державах, - де централізація і диктат влади оправдовується потребами боротьби з чисельними ворогами, - ворогів починає не вистачати, з причин придушення чергової порції ворогів, то там чергових супротивників вигадують, розшукують, знаходять, судять і карають у межах повноважень безчинства самих же охоронців зони. Глядять противників серед своїх і викопують близьких серед неприятелів. Свою легитимність режими одержавленого бандитизму забезпечують організацією і розв'язуванням ними кампаній терору. Доконечні смисли і докази самооправдання необхідності диктатури вичерпуються там боротьбою з незчисленими ворогами, від існування яких диктатори звільняють і, буцімто, рятують світ. Зона свої невдачі оправдовує підривною діяльністю не керованих нею ворогів. Органи безпеки диктаторських режимів самі плодять терористів і мережі змовників у масштабах навіть більших, ніж на те є спроможне громадянське невдоволення диктатурою, - щоб служба охорони була б конче необхідною. Зоною диктату є насадження нею хаосу. Там бандити і влада – проникні навзаєм. Терор у бандоспільнотах є керованим зі сторони його очільників які борються з ним проти нього. У розбійницькій владі до неї приходять розбійники.

Навіть потенційно більш потужного противника вдається долати через мобілізацію власних сил, підпорядкуванням їх єдиному плану управлінському. Централізм і є рушійним мотивом створення тоталітарних систем. Сам термін тоталітаризм є настановою єднання на основі ненависті до супостатів, яких заходяться долати через внесення туди розладу. Саме руйнування організованості у таборі своїх жертв, насадження там взаємних поборювань між контрарними угрупованнями, розбивання противників на окремі частки є методом агресії зі сторони тоталітаристів. Зону контролю зміцнюють приєднуючи туди той людський ресурс, який інтеграторам вдається відшматувати від сім'ї, від одностайності у здоровоглузді чи освіченості, від нормалей громадянського чи державного життя, - виставляючи не приєднаних до зони однорідності вже за ворогів. Тоталітаристи, як прихильники простих рішень, спантеличують противника через представлення для нього різноманіття його підходів до проблем, включно з неадекватними підходами, вже як принади володіння багатствами. Зону злютовують ударами розтину у таборі противників зони. Хибний загальний план може мати для його виконавців ризики усього лиш програшу; зате правильне протистояння і незгоди всередині війська вже гарантують йому недосягнення його виграшу. Досвід і знання відомих розіграних партій у змаганнях, навіть недостатньо продуманий, але стратегічний замисел, - мають більше шансів на перемогу порівняно із тими розумними окремими кроками, за якими наступні ходи не проглядаються у перспективі.

Сама зона інтегрального порядку на основі містики лиш міцніє через невпинну розробку й передання спадкоємцям тих новацій учення, суперечливим призначенням яких є повернення до неповторної окремішності учення направленого на наставництво й виправлення противних йому мирських традицій і розвитку. Аж ті самі наслідки росту моці зони мають місце й тоді, коли Переказ, ортодоксія соборних рішень, тяглість організації секти суперечливо, під тим самим приводом повернення до Канону і витоків сингулярності, атакуються зі сторони осібних опортуністичних, ревізійністських течій єретичних, множення і різнорідності яких подається як адекватність учення мирським викликам і розвитку.

Способом збереження орієнтирів у умовах інформаційного вибуху спеціалізованих знань стає надання їм афористичності, яка й призводить до втрати їх доказовості. А тоді до стихії розірваних між собою знань вриваються химери закамфльовані під революційні відкриття і свободу світобачень. У свою чергу шинкування культури на клапті стає вже не наслідком, а й причиною наступу безумства. З фрагментованого вдається ліпити покручів. Купчення не пов'язаних між собою точок зору справляє оманливе враження усезнайства. Логіка розваги за усяку ціну, замість боргу героїчного чину та виконання необхідності, - веде до нерозважливості. Вхідженням у зону тотального контролю є відтулина м'ясорубки, прокрустове ложе, терор, збоченства, свавільство, ліквідація запобіжників. Обтісування за допомогою сокири усіх та усього під один копил іменують поступом справедливості, рівноправ'я, терплячості. Ліквідацію різниць подають за встановлення миролубства.

Для того, щоб одні й ті самі товари успішно продавалися у масштабах ринку вже глобального, то останній універсалізують і зодноріднюють у спосіб руйнування тих відмінностей у запитах споживачів, як могли б завадити нав'язаним запитам на товар. І ця хаотизація, заміна стратегії вже на тактику, а то й на ад хок, це винищення кордонів і різниць у структурах відмінних культур досягається дрібною нарізкою останніх на дрібні шматочки, які вже не мають потенціалів спротиву притаманним крупним організаціям самоправним.

Кліпове світосприйняття, подрібнення інформації вже на біти, кліки мишкою, куці обрізки чужих знань дозволяють носіям спрощень суміщати логічно противні постулати, надавати видимість обґрунтування чому завгодно, - відкриваючи тим самим дорогу до концтаборів та абсолютизації зла. Свобода бездоказових тверджень дає плоди глупства, проявляється як заперечення розвитку пізнань наукових.

Важливо, щоб якісне множення знань у сучасних темпах інформаційної революції не супроводжувалося їх розмиванням по калейдоскопові тих не сумісних між собою точок зору у багаточисельності яких виникають ризики їх дезорганізації, хаотизації, не керованості.

Здобичники та більш крупні імперіалісти хапають чуже саме як споживчий корм, а, відповідно, задля збереження у статусі спроможних на загарбання вони мають споживати підбите ними саме як презирливий наїдок, - бо у протилежному випадку гуртування із своєю жертвою здобиччю як із необхідністю конче потрібною чи рівною самим загарбникам, то останні ризикують втратити не лише свою органічність і функціональність, як ще й свої фізичні існування. Колонізаторам та менш крупним бандитам не обійтися без перемелювання й пережовування своїми іклами упольованої здобичі просто на ніщо посліду, бо інакше асимільовані ними багатства переважають та поглинуть культуру загарбників. Відповідно й спроба демократизації чи надання колишнім рабам вагомості й повноти прав у середовищі імперського зібрання перетравить метрополію. Ненависть до своїх жертв зі сторони поневолювачів обумовлюється не якоюсь нелюдністю останніх, а є технічною необхідністю збереження усевладдя. Зневага до упосліджених не лише передуює нападкові на них як виправдальний привід, як – є ще й законним плодом нападу. Перегода імперії розпадаються з причин окультурення тих колоній, що їх метрополії починають сахатися вже не із самої ненависті до їхніх руйнівних повстань визвольних, як вже й із любови до власної ідентичности у звільненні від відповідальности за колишніх рабів. Рабовласники перестають бути такими за природою не лише від знемоги тероризувати підопічних, а вже й із вичерпання патерналістських ресурсів своєї залежности від визискуваних. Від колоніального токсикозу тікають швидше, ніж перед тим насувалися на поглинання неадекватного собі. Виламування сокирою дверей до сусідського обійстя з метою його пограбування зрештою завершується проведенням виразних розмежувань із колишньою жертвою тоді, коли сокироносець не бажає сам стати жертвою від тих, на кого він у свій час невчасно напав.

Позиція лідерства передбачає для цього заслужених своєю працею переваг і досягнень. Оскільки ж для виробництва своєї величности московити окрім цього нічого більш вартісного не виробляють, то енергетика московського месіанізму йде на дієве опускання усього доквілля нижче рівня московства у спосіб фізичного руйнування конкурентів. Рівність шеренги крокуючих до світлого майбуття забезпечується пострілом на ураження втікачів звідтіля. Так вожді і їхні манії потрапляють у розряд не критикованих завдяки піддаванню смертельній критиці усіх хто мав у цьому сумнів; так усевладдя отримує підтримку тоді, коли наділяє регульованими пайками чи дозволами підданих доведених до безправ'я і злиднів відповідним відніманням від громадян усіх їхніх прав та маєтностей; так обсадження московськими поселенцями окупованих ними земель набуває гарантій продовження тоді, як осадникам вдається утилізувати й упослідити колишній добробут колоній вже на пустелю.

Гаразди московського збиральництва базувалися й забезпечуються створення сутужностей для під'яремного люду. Проте останній своєю долею мав не лише сервілізм покірливості, а ще й накопичення за це злостивості, яка виливається у погромні бунти, виявом якого й скористалася секта месіанських бійців проти приватної капіталістичної власности. Безпощадність і безглуздість московського бунту проти усіх начальників як гнобителів обумовлює його домінуючий негативізм, а відсутність конструктивної програми стає продовженням і розгортанням того ж самого насилля, хіба що тепер вже із протилежною валентністю. Потім трупами стають вже противники противників. Потім навпаки.

Невпинні депортації й перетягування з місця на місце що нобілів, що цілих народів, аби вони своїми інтересами не вросли у ґрунт й не стали господарями самим собі незалежними від верховної влади що постійно перемішує підданих, невпинне пограбування підданих із тими ж цілями накладання на них неволі, невпинне порушення прав, безпеки, життя насельників зони єдінанеделімства - обумовлюється не якоюсь моральною зловмисністю збирачів до імперії усього що погано лежить у сусідів, аж мордування підданих є технічною необхідністю, бізнесовим інтересом втримання імперської влади. Завдячуючи ретельному пережовуванню вкраденого можна з високим рівнем безпеки продовжувати паразитувати на загарбанні навіть відмінних культур і народів.

Спотворювати талани людей на відкриття істин можна не лише внутрішніми засобами закриття істин, але й загрозами життю власне людей, - тож саме другий спосіб є визначальним у ствердженні усяких тоталітарних вчень, яким важко даються вправи із мороченням людей у обставинах свободи творчості. Зиском від вбитих стають не тільки вилучені від господарів здобутки їх розумової чи фізичної праці, але, передовсім, жах поселений таким чином в душах залишених для подальшого визиску жертв, завдяки якому останні стають підлеглими апетитові терористів. Коли саме із спричинень терору, який оповиває тоталітарні доктрини й є їхнім промоутером, вгамовуються противні тоталітаризму критичні щодо нього зауваги, тоді саме терор й виповнює собою змісти тоталітарних вчень. Терор і є тим безвідмовним засобом хаотизації відмін між правдою й аберацією, завдяки якому навіть розумники перетворюються у злочинців, а будь-яка дурниця постає гідною до втілень. Загрози смертю та перманентні репресії і є механізмом зони, без якого зона розмивається на уламки, крізь які неодмінно пробиваються парості свободи. Залякування вбивствами через їх здійснення і є тою практикою чуда тоталітаризму завдяки якому й здійснюється усе неможливе для вільних спільнот. Як терор є необхідністю системи терору, то терор завше у наступі й плодить ворогів собі як живильне середовище для посилення терору, терор буває відповіддю на спротив собі саме у здійсненні власних призначень.

Тоталітаризм як нагода грабувати тримається на такому порушенні прав володіння, яким передовсім є володіння смислами й оскільки спотворювати володіння свободою виключно у рамцях неупереджених розвоїв розумової діяльності не вдається задовго, то підтримання ментальних облуд поступається місцем елементарному залякуванню на віднімання від пастви вже й соціальних її статусів, а то й самого життя, й аби залякування було чинним, то організатори зон й чинять ту практику терору, де на неіснуючі, себто на ідеологічні провини накладається серйозність смерти та інших винищувальних жертвоприношень, якими живляться химери тоталітарности. Коли без терору, як ураження свідомости людей через ураження тіл людей, ніякі ураження людей на добробут не стануться, тоді не терор обслуговує здирництво, а – навпаки, перетворюючи терор у виключне продуктивне виробництво від функціонувань адаптованих до суспільних хвороб тоталітарних доктрин. Коли утопії за допомогою окрадання людей на смисли окрадають людей на майно, то терором окрадають людей на майно задля окрадання людей на смисли. Терор це істина тоталітаризму, коли фізична предметність на ґрунті збочення збігається з таким же спотворенням свобод свідомости; терор це замішані на злочинах аномалії, які спричиняють резонанс між завданням шкоди культурі людяности та ушкодженням людей у культурі; терор це живильний бульйон на бацили утопізму, це ключі смерти на відкриття дверей до зла, це офіра гідности заради фізіології життя у затраті життя. Без м'ясорубки терору як утилізатора усіх протиріч непродуктивної окрім терору системи терору остання просто лопнула б від накопичення руйнівних протиріч. Об'єктивні неспромоги режим долає у спосіб надання їм суб'єктивних представництв, опісля винищення яких проблеми могли б зникати, коли б за містифікації та утопії, міг би хтось відповідати, окрім режиму вождів, які вигадали утопії. Тоталітаристи вбивають, щоб звинуватити не себе у ненастанні вигаданого ними щастя. За допомогою терору усякі претензійні амбіції, замаху на дружбу з чудесами, оволодіння початками й закінченнями смислів – чомусь видаються не лише можливим, а й поважним заняттям. Загрозами й виконанням загроз можна виродків підняти не лише до соціальної еліти, й зробити богоносними, тоді як відповідальність еліти може репресаліями опустити нижче виродження. Вправляння у смертоносности і є дієвим чудом тоталітаризму. Смерть стає універсальним платником по довільно яким зобов'язанням, кровію жертв наснажуються й розквітають навіть небезпечні прожекти, експансією нежиття шахрайство набуває подоб правди, закони пасують перед криміналом, психопати набувають реноме, театральність згнічує під себе історію людяности та достепенности, у війні виключення каменя на камені не залишають від відмінного від хаосу, тюремна зона стає казкою для усіх виключених із свобод та реалій.

Подібно до того, як цільовою метою тоталітарних доктрин є спрямування окупованого ними суспільства вже поза межі реального на види утопічних спасінь та ошчасливлень у царстві нового порядку, раю, святости й подібне, - точнісінько до того, як вищим пілотажем освоєння законів та подій професійні опрошенці оголошують вже актуалізацію чудес та протинного природі речей, - так само, як означені віртуози облуд керований ними потяг громадського життя переводять із рейок правозаконности вже на колію офіційного бандитизму, легітимованого грабежу, інквізиторських пошуків відьмаків, - аналогічно, як суспільну стратифікацію ті ж самі насильники провадять до екстремумів та перевертань навзник статусів елітного та упослідженого, - то й боротьбу за перерозподіл на свою користь соціальних ролей виводять тоталітаристи поза межі еквівалентних обмінів між злочином та карою: доконані тюремоторці як правило сповідують терор, за яким вигаданих ворогів чавлять поза міру людяности та доведених претензій до опонентів. Асиметричні дії військових операцій тоталітарного катка виводяться поза рамки правил існуючих навіть у прийомах ведення війни аби не лише на світоглядному рівні отримати верх над супротивником, а ще й для того, аби терористи були надовго працевлаштовані через обов'язки боротися проти ними ж спровокованого руху опору. Коли доведений до самозречення фанатизм ідеології усуває кордони між смертю терориста та життям його жертв, коли манії зациклености на чудесах встановлюються як нездолані межі між любов'ю терориста до власного життя та ненавистю до так само ідеологічно вигаданих ворогів, - тоді веремія війни зривається із логіки знищення й стає прогнозованою у тренді суїцидальности без острого.

Відгук терором, з боку тих, кого не можна зупинити ані карною відповідальністю, ані вмовлянням на згоду із відмовою від самостоянь у власних цінностях, породжується вже самим надміром тріумфу конкурентів. Терор це мова на якій ідеології не лаються, а розмовляють із світом нормальних людей. Терор це адекватна зброя спрямована проти тих, хто у неладі із адекватністю, терор дозволяє немичним рівнятися у силі нападу з тими, кому вони програли у силі спротиву, відповідь ресурсами ідеологічного жаху у відсічі супротивника стає необхідністю протинної сторони змушеної прийняти фізичну поразку.

Жорстку однозначність відносин доказових та об'єктивних порушити або ж просто не вдасться, або ж успіх доведеться оплачувати поразками вже у залежних відносинах, - тоді як однозначність чинности конструкцій фіктивних можна імітувати лише доказами терору проти порушників того, чого не має й яке не може за себе постояти. Контамінувати свідомість людей на вагу химерних догматів вдається лише або не на довгий час, або для не чисельних віруючих у догмати, але усім іншим нав'язувати безпредметні переконання вже як норму поведінки, як світоглядне віровизнання, як закони подій можна лише і тільки засобами терору, загрозами добру та життю людей. Війна із смислами на їх цілковите винищення, аби внаслідок перемоги залишилися лише догмати віровчення, - є способом уживання догматів із власне смислами.

Війна яку розв'язують комуністичні бійці проти зажерливих капіталістів і проти експлуатації робочих зрештою захоплює усі верстви населення зони комунізму не лише з ідеологічних ставок на насильство як годящого способу нав'язування суспільству примітивних та не затребуваних прогресом пропозицій, а ще із суто технологічної необхідності доказу законности влади комуністів, перетворюючи терор у виключний аргумент не лише для оволодіння відібраної від господарів їхніх капіталів, а й для спонуки усіх верств населення гарувати на прийшлих здирників вже задарма, - оскільки адекватна оплата за працю породжуватиме капіталістичне підприємництво та справжніх законних власників. Без машини терору не вмовити людей гарувати за пайку. На місце знищених законів соціальних діалогів з необхідністю приходить розпорядок тюрми. Ощадливість на адекватній зарплаті компенсується розбудовою гулагу. Викликами загибелі на опонента можна останньому братися доводити навіть неймовірне; перед репресіями нишкне навіть неможливе; за допомогою нагана чудеса спроможні переростати вже у реальність.

Щоб приборкати мирне населення й привести його у той стан покори узурпаторам, якого населення не прагне, то проти нього випускають військову машину, а щоб впокорити імовірні незгоди в армії, то проти неї використовують внутрішні війська, а з останніми вправляються військовими загонами спецслужб безпеки, для дисциплінованості яких знаходять усе вужчі структури зони аж до предстоятельства у служінні на пуття зони її всевишнього богохранимого очільника, - коли енергетикою самопоїдань у зоні слугує терор та такий його різновид як пропагандивна робота. Проте система залякувань використовується не лише задля будівництва зони, а й проти неї. Коли війна є дією поза правилами миру, то терор є дією поза правилами війни. Терор як несиметрична протидія, може бути відповіддю тих цивільних, а чи підпільних військовиків, які не мають змоги на рівних змагатися із військовою машиною супротивника, але останню прагнуть перемогти чи вивести із ладу за допомогою підривних диверсантських точкових ударів по болючих точках ворога. Терор спрямовується для ураження мозку живої сили, щоб остання залишилася у миру, але не на світі організованої своєї боєздатності, щоб миротворці від зони та дресирувальники контингенту в'язнів впадали у розпач без кордонів та прагнули повернутися у рідні казарми. Терор це зброя немічних. Терор це спосіб заощадження на військових витратах. Терор це божевільний засіб одуматися.

Те що відбувається у газвагенах, у кабінетах слідчих, на лісоповалі, у розстрільних підвалах, у копальнях, у атаці на кинджальний вогонь кулеметів, у виконанні партпланів хлібозаготівель, - можуть лише розкриті вороги народу вважати марнуванням надаремно людських ресурсів, тоді як індустрія терору й репресалій і є власне індустріалізацією й культурною революцією будування Світлого майбуття. Гекатомби трупів спеціально навалювалися саме для гарантування ними безпеки розбирання спадку комунізму його спадкоємцями представленими вузькими кланами олігархату у паханатстві. Трупи вироблені на величних будовах комунізму і є достеменним капіталом московства для його продовження вже за доби постіндустріальної.

То лише синдром демократизму викликає замішаний на нерозумінні щем за тих, які у катівнях Органів безпеки режиму були замордовані за сумніви у щасті режиму, - проте саме ці витрати і є продуктивними для мурування із сировини трупів вже кістяку дисципліни та тої логіки виконання свавільних розпоряджень пастирів зони яка вже не матиме заперечень. Справжнє тіло тоталітаризму кується та загартовується у слідчих кабінетах. Розстрільні ями і є справжнім фундаментом реального соціалізму на якому тримається одностайна віра мас у своїх завше правих лівацьких вождів. Знищення терором тих які вагуються у наявності протирежимної крамоли є навіть важливішим боргом від винищення репресіями самих заколотників. Особливо ретельно треба розкривати ворожі гнізда й хапати ворогів особливо там, де їх нема, - бо без ворогів зона тотального щастя затрачає не лише ресурсну базу, а й цільові смисли ощасливлення.

На насильства зі сторони ворогів скаржаться жертви лише тому, що жертвам не вдалося використати цей же інструмент вже на захист власних інтересів та прав. Аж треба вихвалитися не власною неміччю та фіаско у опорі насильниками, тим самим виправдовуючи громил, як годить плекати міць спротиву та кари на розбійників. Не треба множити сторонні сутности й перекладати кудись подалі причини поразок окрім усвідомлення пораженцем необхідностей накопичення потенціалів для відновлення своєї безпеки. Про поганючих нападників волають для виправдання самовбивства ті, які програли битву ще до її початку. Вихваляються своєю страдницькою терплячістю у своєму кладовищенському домі ті, які й не жили, або відмовили собі у боротьбі за життя. Сльози чийсь родичів солодші від гірких сліз близьких родичів.

Тоталітаристи, у яких після розбирання ними соціальної структури залишається зайве, переконані, що після усунення тих зайвих ворогів нарешті рятівне щастя настане. Проте після вбивств задля зачищення фундаменту для видів Світломайбуття зостається злочин, що знецінює будову. За пролиту кров, що волає, вбивцям - відповідати.

Ті, які реалізують власні наявні творчі сили чи амбіції на заснування власної справи чи у царині висування власних знань і вмінь винахідницьких, - то такі новатори зустрічаються із спротивом своїм пропозиціям, а потім долають проблеми у спосіб доказового доведення своєї правоти, яка стає узгодженою із запитамі загалу на надану оферту, коли та стає вигідною та конструктивною для її споживачів. Подібний ефект від злягання фактів реальності та вмінь її змінювати згідно фактів зміни іменують досягненням істини. Проте існують й протилежні до активності, а саме пасивні прийоми прилучення до перспективного винаходу: чим власне й зайняті набувачі чи клієнти винаходу, яким доста продемонструвати покору імперативам чи здатність слідувати інструкціям із використання винаходу. Оскільки девайси чи спеціалізовані знання продукує активна меншість, то заняттям іншого суспільного загалу є утилітарна акцептація хосенних для загалу авторських патентів. Демонстрація потреби у винаході стає тим самим доказом його корисності. Відповідно й виробникам асоціальних конструкцій потрібна та згода зі сторони споживачів на прийняття винаходу протилежного соціальним потребам, яку автори зла можуть добитися лиш терором та примусом на сторону загалу. Не лише культурний поступ передбачає згадану резонансну синергію між продуктивним винаходом та громадською за це вдячністю, але й поводити обруд та гвалтований тлум пасивних мають відчутти оргазм взаємної між собою згоди. Провідники концептуальних нещастя мають в усі способи апробації лих поглумитися, познущатися над базою клієнтів, вибити із маси згоду, аби свій асоціальний винахід уподобити винаходам суспільно прийнятним і прогресивним. Потрібен садизм, доповнений ще й насолодою рабів, аби впевнитися у їхній відданості зверхникам. Упадання рабів перед терором, - з їхнім перетворенням реципієнтів патерналістської опіки ресурсами знятими разом зі шкірою із них же самих, - і є істиною зони. Й коли уярмлені терором відносно себе зеки стають змушеними демонструвати згоду із приписами тоталітарних вигадників і збитошників, аби у спосіб сервільної покори запобігти тискові диктаторів, виявляючи відсутність загроз для безпеки диктатури, - то тоді зеки та каторжники стають ресурсом та витратним потенціалом зла.

Режим насильства, встановлений для грабіжницького споживання підбитих ним ресурсів, перемелює класи, раси, народи, посилаючись на їхню ворожість секті режимного сповідання. Проте неофіти секти терору даремно сподіваються здобути собі гарантії недоторканості через демонстрацію своєї покори чи жертвовного служіння на користь секти паразитарних споживачів, бо заборон для переведення у стан чергового наїдку будь-кого, починаючи від верховних її вождів та закінчуючи останнім конвоїром та зеком, - бути не може. У зоні легалізованого грабежу має діяти механізм делегітимізації усіх та усього, аж до самопоїдання без виключень, бо у протилежному випадку вичерпуються джерела та можливості паразитування на чужому добрі. Повний хаос у відсутності причин чи аргументів на загибель у м'ясорубці терору замінює собою навіть фанатичне дотримання культових ритуалів зони: треба щоб у відчутті смерті дрижав включно увесь контингент зони та її околиці. Бо приготування їжі перед її спожиттям бережливо оптимізує роботу Органів перетравлення.

Катастрофа моралі і законів тільки там і розгортається на повну силу, де ці норми людяності перетираються на порох жертвовним їх принесенням на служіння вигадкам абсолютистським. Бо лише вільна людина є обтяженою повнотою звітування за учинене нею. Коли ж виконавець обіцяних чудес зобов'язаний зняти із себе усяку відповідальність за виконання ним святого боргу перед імперативами утопій, тоді злочини бійця за ідеали отримують дозвільну санкцію, тоді на зовні реальності виринають диявольські інтенції тваринної натури вже колишньої людини, тоді у підпорядкуванні тотальним і незаперечним цілям знищення ворогів рятівного віроучення його слуги розперезуються вже у особистісних ініціативах садизму. Війни за здобич стають апокаліптичними коли до їхніх мотивів приплітають ідеологію. Зона затирає різниці не лише між професіоналами війни і цивільними, але й вбивство переробляє вже у свободу.

Ті бандитські, політичні, етнічні, релігійні, господарчі, культурні, цивілізаційні кластери які заміряються та мають претензії на види своєї універсальної, а то й світової зверхности, просто не можуть дозволити собі дискримінаційне ставлення стосовно тих, над ким вони здійснюватимуть свою владу і покровительство, - бо подібне одностороннє на користь зверхника здобичництво завершиться поразкою через спротив підопічних. А замість того централізоване правління буде тим безпечнішим, чим виразніше воно задовольнятиме загальні потреби подібного організму саме і інтересах і запитах його складових та учасників. Глобалісти зобов'язані бути добрими людинолюбцями, а – не бандитами. Капіталом провідних світових гравців є толерантне судочинство за ідеалами справедливості.

Бізнес терору тому завжди є приреченим на програш, бо ініціатори самовбивства вкладаються туди привнесеннями нікчемности їхнього власного існування, яке вони обмінюють неадекватно на порівняно більшу цінність збереження життя та багатств їхніх жертв. Враховуючи ще й додаткову нищість життя тих виконавців терактів, за якими буває важко вчислити і притягнути для покарання законспірованих замовників убивств. Враховуючи ще й те, що покарання тих хто збагачується сам через присвоєння чужого відбувається запізно, коли злочин вже відбувся. Даремно любителів пограбування чужого майна залякувати направленою проти них війною, бо війна є природним для них способом здобичництва. Бо бандити війни не тільки не бояться, а прагнуть її. Бо грабіжники вміють воювати та люблять свій бізнес війни. Бажано унеможливити становлення інтересів бандитизму; проте коли останній вже відбувається за фактом, то удари треба наносити не по зброї яку використовують нападники і терористи, а – по ним безпосередньо.

Перемога у нападі може бути неочікуваною справою щасливого випадку збігу сприятливих обставин. Тоді як оборона від нападу є продуманою, такою що відповідально й наполегливо готується у спосіб залякування потенціального ворога ударом що перевищує сили агресора. Справа гарантій миру досягається накопиченням порівняно більш убивчої, порівняно з ворожою, зброї та удосконаленням її використання. Ніхто не відсуває від себе загрози зі сторони імовірних інтервентів саме у спосіб послаблення своєї військової сили на відсіч загрозам. Системи світової безпеки, які як ідеальні норми міжнародного права встановлюються після руйнівних воєн задля недопущення подальших руйнувань; а також домовленості про те, щоб кожен залишався з тим що він має і вже не зазіхав на сусідські володіння, - то це право, встановлене складнощами його порушення, постійно розмивається неприборканими загарбницькими апетитами його укладачів, які передовсім покладаються на власні військові сили, називаючи їх оборонними. Запобіжником та завадою противнику, який свідомо вибудовує переважання його власної зброї агресії над Вашим оборонним озброєнням є обопільне нарощення його убивчої проти агресора сили. Довіра між союзниками безпеки існує лиш межі спільниками у їх протистоянні конкуруючим союзам. Ніщо так не зближує у любові спільників, як їх жага загубити ворога. Миролюбство встановлюється у рамках та мотивах перегонів за його ефективність, починаючи від бойового дубця і завершуючи ядерними зарядами балістичних ракет. Що й зводить логіку війни до заміни логіки вже на ніким не контрольований випадок. Проміжок часу між апокаліпсисом та його настанням не тільки зіщулюється, а ще оборонці вправляються у перестрибуванні за цей розрив, коли оборону витлумачують як нанесення превентивного удару.

Нападники спротив собі ламають застосуванням зброї проти оборонців, залякують розгортанням терору. Аж більш вразливим випробуванням агресивного насильства є руйнування господарювань та підриг економічного життя жертви нападу, коли виснажуються ресурси військового спротиву. Фронт висаджують ударами по тилу. Аж ще більш дошкульним прийомом війни є удар по такій потребі фізичного існування, якою є харчування, припинення якого радикально припиняє спротив завойовникам. Хлібну карточку, монополію на хліб у обмін на лояльність та службу режимові большевики не дарма вважають зброєю кращою за гільйотину. Перед загрозами голодомору ретируються не лише права на підприємництво чи на чинність законів, а ще й гідність та людяність.

Обкрадання людей на права та статки, на чуття людської гідності та саме життя – було б не можливим, коли б не було потрібним зломщикам та паливодам не лише як свідоме заняття, а й як профаундна потреба їхньої душі. Реакційний наступ на організацію прогресу не може здійснюватися публікою, яка перебуває на стороні прогресу як його учасники. Ущербність провокують ущерблені, які продукуються ущербленням. Під стяги чуда, за допомогою якого атакують сферу правового та осмисленого, починають стікатися й гуртуватися ті, які виповзають із щілин підпілля та претензійности. Складається враження, що це не режим зони обслуговується публікою із вивихнутою психікою, а зону придумують для реалізації задоволень збоченців. Ті які відшкодовують власну упослідженість через мордування людей успішних, потрапляють у резонанс синергії із тими, які власні страждання вважає інвестиціями у можливість з прибутком відігратися на упосліджені інших.

Посилання на нестачу у середовищі мисливців за чужим як на причину полювання, ще й з легалізацією бандитської зажерливості як ліквідатора нерівномірності розподілу багатств, - могло б правити мисливцям за виправдання нападу на багатіїв, коли б означена нерівномірність не відповідала б еквівалентами трудового внеску у розподілі праці. Окрім бажання отримати не заслужене власною працею у ризиках за крадіжку не заслужити покарання зі сторони порушеного закону, - додатковим чинником бандитизму править ще й нестача моралі, талантів, сприятливих обставин, коли бандити свої комплекси беруться компенсувати садизмом, виставленням себе за посланників, виходом за усякі межі. Бо нема такого фізичного голоду серед людей, який би штовхав на вбивства ближніх. Причиною тоталітаризму, як професійного бандитизму доведеного до масштабів системного й одержавленого пограбування цілого суспільства, є не матеріальні злигодні бандитів, буцімто змушених відновлювати справедливість хоча б по відношенню до себе, - як на ближніх нападають із бажання обдарувати їх надмірами того садизму, який у середовищі бандитів був виплеканий тою їхньою інтелектуальною та духовною ницістю, у чутті й розуміннях якої бандити не помиляються. Тероризують суспільство у домаганнях від нього саме таким чином видобути повагу. Винищують право, гідність, доказові закони суспільного розвою аби на кладовищенському тлі викликати повагу зі сторони ще не добитих.

Зона абсолютизованих цінностей небезпечна не лише тим, що важко й уявити аж до чого спеціалісти із захисту чистоти вчення припускаються у боротьбі проти сторони порушників святого віровчення, - аж небезпека зони підтверджується й реаліями до яких вдаються захисники чистоти своїх прав проти сторони порушників.

Коли улаштувати не просто позаекономічний нееквівалентний визиск, а грабунок маси, яка ще й буде чисельнішою порівняно із когортою грабіжників, - то невимушеною необхідністю поневолення стає не просто жорстокий режим, а терор підданих аж до жорстокості садизму наглядачів. На доданок до силового беззаконня у якому уярмлені мають заходитися від жаху, то податну череду доводиться втримувати у слухняности ще й вірою у святість наглядачів, які облудно зображують із себе поводитирів до обіцяного щастя не теперішніх часів та рятівників стосовно рабів, яких випасають на їхню, буцімто, ж користь. Традиції залякування пастви, починаючи із монгольських набігів і аж до большевицького експропріаторства, й сформували душу московського збиральництва.

Встановлення лідерства над конкурентом у змаганнях за правилами потребує зусиль. Тож бандити задля заощадження на засобах протиправного пригнічення жертви вдаються до насильства. Проте насилля викликає опір зі сторони жертви насилля. Тож бандити задля встановлення домінування над супротивником вдаються до терору без меж, аби жертві, яка зазнала поразки у захисті своїх прав, не залишилося нічого, окрім як демонструвати не просто свою покору у бажанні вижити у ярмі, як ще й службову відданість насильнику. Супертерор викликає любов до його ініціатора і заощаджує на звичних засобах насильства.

У звичайній війні супротивники є рівними. Тоді як тоталітаристи подають свій терор як законну невідворотну відплату за гріх спротиву зі сторони об'єкта нападу на нього, коли багатократно винищують закладників за зазнані від противника власні агресивні потерпання.

Апеляція до невідомо яких неймовірних чудес, які б самі собою обдарували позитивами гараздів, вичерпується негативізмом цілком конкретного знищення тих ворогів, неодмінним призначенням яких є заважати чудам опрацьовувати обіцяне щастя. Ту практику діянь поклонників чуда, яка зводиться до вбивств ворогів та знищення прав їхньої власності щасливо присвоєної їхніми вбивцями, останні виправдовують як достойну жертву заради подібної конвертації смерті вбитих вже у прибуток жерців. У цю ж скарбницю перемоги вкладають не лише ворожі трупи із людей, моралі, тямущости, як ще й збитки зазнані самими трупотворцями, з сакралізацією самих мародерів, які замість здобуття чужих пожитків самі стали здобиччю хробаків. Трюк із перероблення власних втрат агресивних служителів чуда вже на запоруку, а то й на мету сповідання чуда полювання на чуже добро, – дозволяє не лише не рахуватися із фактами, логікою, аргументами реальної ситуації, як ще й облудно подавати власну поразку вже за вікторію. Культ покладання на вівтарі саме мертвого та культивування мучеництва придумані для того, щоб і надалі проштовхувати злочини у забувень невилазний. Так у правдах московської культури кілька десятків мільйонів полеглих у захисті режиму, який вигубив із їх числа не один десяток мільйонів, вважається правдивою звитягою культури московства, рецидивом непокараності експансії якого стає реакція його реваншизму.

У світі не освяченому нормами та вимогами моральності, поїдання живими організмами один одного вважається процесом природним. Тоді як для людей, які подолати вузький горизонт інстинктів й керуються розумом, нормою є видозміни у природі речей, а порушенням нормальності буття у культурі постає не лише фізичне знущання над людиною, як ще й спотворення моралі, прав, інтелектуальної свободи людини. Поліосом протилежним та противним стосовно людяности є навіть не саме спричинення безладу законів у природі речей, як – замах навіть на фундаментальні інстинкти людини як виду живого, опісля нехтування якими учинення помилок у знаннях є похідним, таки собі технічним моментом. Після успіхів кампаній вінчання людиною із смертю, то ненормальність й руйнація вже у світі окультуреному настає сама собою. А серед тих, які готові вбивати та споживати не лише продукти чужої праці, як винищувати ще й виробників продукції, найбільш небезпечними є ті жертви здичавіння, які вірою у химери забувають не лише свою тямущість, як ще й у вимірах абсурду готові до власного фізичного самовбивства як запоруки перемоги своїх переконань на мордування ближніх. Наявність страстотерпців й культивування мучеництва є тою непереможною вартістю, яку вдається міняти на смерть навіть цивілізованості. Готовність до смерті не гарантовано обмежується їхньою бійкою лиш проти вбивць та насильників. Самогубці відкорковують доступ до нелюдяности.

Від початку і по-суті звертання до чудес та революційного насильства над вигаданими ворогами, - замість вміння розв'язувати проблеми за логікою й знанням про дійсний стан справ, - не може не бути свідомством імпотентности означених чудотворців. Претенденти на оволодіння остаточними смислами історії тому й зображують із себе суперменів, перед якими не може бути зачинених дверей, аби своєю знахабнілістю прикрити комплекси своїх фобій, нажахати жертв нападу, понтами компенсувати брак ресурсів своєї агресивности, аби усі повірили у те, що провокатор безладу є коноводом у районі. Тоталітаристи грають ролі альф-самців садистів задля прикриття природи власної безпорадності у підсвідомому чутті насолоди від свого мазохізму. За статевими ознаками ініціатори тоталітарного безладу мають ознаки андрогіна, гермафродита, шімейла, відносяться до лгбт-прайду. Усі свої розради чи причини нещастя примітивісти бачать виключно поза собою. Мисливці за чужим добром лиш тому й нападають, щоб спротив жертви надав їм виправдання за полювання. Попри те що нападники, переконані у оволодіння якимось ідеологічним абсолютним часу та простору, імітують активізм такого собі мачо, утім у підсвідомості вони є страждальцями. Усі примітивісти роблять ставку на свою жертвовність як на спосіб добратися до багатств та статусів магната. Тоталітаризм це проститування усіх його сповідників, які надіються на зверхкомпенсацію за потерпання.

Сповідникам остаточного порядку та контролю інкримінують насильства над людьми які не поділяють погляди означених тоталітаристів. Одначе впевненість останніх у своїй виключній правоті, приписам якій повинні під страхом смерті коритися усі та усе, парадоксально базується на тому, що самі насильники сприймають себе не більш як передаточною ланкою у виконанні вимог і догматів їхнього культового учення; свої злочини стосовно ще не упокорених ними людей тоталітаристи оправдовують представленням самих себе лиш як караючої десниці Божої; адепти абсолютистських придумок наділяють себе правом катувати чи милувати жертв свого свавільного над ними управління, бо самі сектанти у їх самосприйнятті є жертвою покірливого служіння на користь вигаданих ними доміантних утопічних ідеалів надприродних. Причинами та призначеннями усіх учень та політичних режимів, які свої містифікації видають за пропозиції порятунку та виключні способи подолання суцїх чи смисложиттєвих проблем, упевнено тримаються на немочі покладання цими тоталітаристами на власні сили, коли прийомом подолання власної безпорадности править покровительство зі сторони сил потойбічних. Чудеса нам допоможуть; убивають для того, щоб через це вислужитися за своє рабство перед вищим начальником, на якому й лежить відповідальність за злодіяння; пружинами ницости є конвертація її у дзвінку монету. Ці чаклуни з приводу викликання ними чудес тому лиш і виступають на позиціях начальників стосовно об'єктів нападу зі сторони своєї секти, бо самі сектанти вигадану ними вищість базують на власній жертвности у ім'я ідеалу святости чи якогось надприродного домінусу свого сповідання. Мотивами віри у поміч від надприродних сил є визнання кволости власних земних сил. Месіянство породжене вірою у залежність від вищих сил позаземного покровительства над цими носіями обіцяного ними щастя. Енергетикою терору розв'язуваного любителями простих рішень є їхнє рабство перед їхніми власними догматами. Порядок зони це зневіра у самодостатности упокорених нею. Тоталітаризм це не лише прагнення обібрати своїх жертв, а це бажання бути винагородженими за подібну жертвну службу на користь своїм Богам. Тоді як умілі та кмітливі спільноти обходяться власними талантами та ресурсами.

Між тим. Далеко не завжди тоталітаристи виступають лише у якости пасивних виконавців волі якихось Богів та імперативних ідеалів свого сповідання. Часто любители контролю над чужим майном, правами та життям ототожнюють свої підсвідомі забаганки, афекти, маячення чи переконання саме з об'єктивністю абстракцій своєї секти. Даремно, а то й хибно припускати, що неадекватні і примітивні змісти містичних ідеовчень спричинені виключно страдницькими позиціям авторів вигадок, до яких ці містифікатори вдаються від невмінь розв'язувати складні проблеми саме на шляхах правди і знань, коли намагаються обійти реальні проблеми вже через облуди, казки і терор. Бездоказові і навіть відверто асоціальні програми висувають тоталітаристи цілком свідомо, силою атакуючи суцїй порядок речей з метою його потрощити та замістити вже на власні ексцентричні рецепти.

Попри те, що у взаєминах, коли люди обмінюються знаннями, послугами та продуктам власної праці, коли має місце навіть еквівалентність приходів та поступок, - характер міни є нерівноправним. Бо виробники збувають надлишок від своїх трудів як затребуваний клієнтами товар, а покупці вже грошима чи зніманням із себе інших свої достатків компенсують з не меншою для себе вигодою брак відсутніх у них подібних плодів вже власної праці. Споживачі можуть гендлювати власною жертвности на користь продуцентів навіть з більшою ефективність своїх приходів, ніж це роблять самі отримувачі жертви. За покору можна отримати до кишені більше прибутків, аніж у голову чи по голові получить за спротив. Підлабузництво та упадання перед зверхником, службова готовність виконати його накази, здатність на статуси упослідженої жертви може давати приходи відповідно до вправности у цих рабських заняттях. У дірку від ніщо ницої нікчемности може провалитися більше благ, ніж їх може вже у наступі вибороти твердий боєць. Свою тюремну пайку добровільні зеки та невольники сприймають не як сором за власне неробство, а як докору боргові та соціальним обов'язкам погоничів, які не удовольняють ріст апетитів рабів.

Паствою употужнення тоталітарних вчень є не згодні ризикувати, втікачі геть від проблем, налякані розвитками, ті, які зручність для себе виконавських ролей готові оплачувати власними потерпаннями на користь поводира до визначеного ним щастя несхибного. Енергетикою примітивізації є маржа від безмірних прибутків безвідповідальності відшкодована мінімумами втрати за це свободи, а то й життя любителів постраждати. Адептами тоталітарності є готові на самовбивство у переконаннях трагедійності своїх реальних існувань, що їх треба офірувати на користь існувань вигаданих чи існуючих поза реальністю. Під стяги рятівних рішень на усі можливі запити стягується публіка страждальців, ладних вимордувати усе та усіх поза собою вже у власній підлеглости виконанню ролей рабського служіння та жертовности у ім'я вищих аж до трансуніверсальности абсолютистських та не підлеглих жадним сумнівам ідеялів. Не лише маси у організації тоталітарности обмінюють свою неволю на можливість бути підневільними, але й вожді своє свавільство у силюванні та примусові мас до виконавства вважають лиш проявом свого служіння абсолютистським приписам догми. Зростання власних витрат на користь тих ідеялів щастя, що мають працювати з користю на їхню людність замість самої людности, людність ідеялів вважає гарантією несхибности ідеялів та доказами зворотної вдячности ідеялів. Хоча прибічники чудес і хиблять у вірі у доказовість своїх упереджень безпредметних, зате заради втілення своєї віри вони офірують своє реальне життя та ніяк не оманливі цінности, коли їхня ставка на ніщо саме туди й спроваджує усі змісти та усю предметність. Для утікачів від реальних проблем вже у безпроблемну ілюзорність їхня жертовність є ніяк не втратами, а гідною ціною для отримання прибутків вже із боку споживачів жертовности, коли на тоталітаристів на їхню думку, але не на їхні тіла, не на їхні земні існування, не на їхні домівки навалляться блага вдячности від ідеялів щастя насичених втратами віруючих у ідеяли. Тоталітаризмом і є механізм перекачування благ віднятих у ошуканих робом вдячности з боку тої потойбічности, яку ошукані по сей бік життя домагалися зробити своїм збагаченням.

Як систематизація хижого нападу на сусідські статки машинерія тоталітаризму зобов'язана мати мастило у вигляді санкціонувань як жертвоприношень здобичі, так і виправдань імовірних втрат нападника. З причин відсутности доказів, стимулів, ресурсів на втягування суспільного життя у царину тоталітарних спрощень, останні змушуються штучно, облудою глуздів та силюванням нормалей розвитків, стимулювати суспільну затребуваність на участь у тоталітарному експерименті, коли жертвоприношення та втрати з боку суспільства на користь тоталітаристів подається як винагорода та прирощення на користь суспільства. Тоталітаризм не станеться без того інституту облуди, де вимоги на окрадання жертв тоталітаризму подаються як прибуток збагачення тих суспільних жертв, а збагачення організаторів одурювання так само хибно подається як жертва заради суспільних служінь. Тоталітаризмом і є відшкодування витрат у спосіб розмов про винагорода з боку містичного, коли практично витрати й стають виключним наслідком тоталітаризму.

Любителі спрощень та полишень напризволяще обставин реальности аж до виходу у позареальність тому визбирають під свої багатобіцяючі кличі широку паству прихильників, бо останнім обіцяють прибутки надмірні, себто такі, що перевищують докладені до тих прибутків зусилля, коли неординарність спрощених зусиль перетворює на їхню жертву усе втягнене у спрощення доквілля. Й хоча тоталітаризмом є системою перетворення на наїдок усього упокореного його агресивністю, є розв'язанням грабунку у військовий та протиправний спосіб, є збагаченням через вижирання сусідських свобод, - проте навіть організатори зон визиску для своїх жертв звітують собі у необхідности власних витрат на придбання чужого. Обіцяючи подолання спротиву сировини доквілля тоталітаристи мусять враховувати ризики власних витрат на насилля у переформатуванні доквілля вже на свою сировинну базу. Більше того, обіцянки власної жертовности закладаються капіталом у підприємництво тоталітаристського перетворення на жертви саме інших. Любителі спрощень чужих багатств до порожнечі розглядають власні самопожертви запорукою успіху.

Супроти оптимізму, яким є просякнуті ті, хто перебувають на вершинах прогресу у сподіваннях на власну продуктивність, - тоталітаристи виглядають скорше реалістами, аніж песимістами, коли знають, що за усякі прирощення у продуктивності треба буде заплатити ціну виробничих витрат. Хоча вчинення жертвоприношень є біжучими прийомами діяльності примітивістів, вбивства проблем є причинними спонуками любителів насильства, збитки є практичними наслідками означених фанатиків, - проте і тоталітаристи діють у контекстах здобуття прибутків, а не втрат. Для фахівців із жертвоприношень навіть затрати власного життя є гідною ціною для отримання прибутків у втіленні їхніх ілюзорних догматів. Й саме тому тоталітаризм є небезпечним, що він з необхідністю ініціює жертвоприношення, що тоталітарні марновірства плодять катів, які не рахуються із власним життям, що тоталітаризм не може бути зупиненим покаранням його суб'єктів та виконавців.

Ті, які обіцяють відкриття якихось чарівних дверцят, за якими на відкривачів навалиться щастя, не можуть не звітувати собі у необхідностях платити за спокуси чудесами. Більше того, реальна плата за чудеса, що не можуть статися за визначенням чуда, становить і вичерпує собою реалії сповідування чудес. Заклики тоталітаристів на пожертви заради щастя перекривають втілення їхніх обіцянок щастя. Більше того, вимоги тоталітаристів на самопожертви як умови перетворення на жертви, себто на здобич тоталітаристів, усіх ворогів тоталітарности, розглядається як закономірність та запорука тих тоталітарних перемог, імовірністю яких і виправдовують жертвні втрати тоталітарного експансіонізму. Промотором своєї експансії тоталітаристи вважають покору вимогам експансіонізму й виконання цього виду жертовности відкриває, як то вважають нападники, з необхідністю доступ вже до прибутків руху. Тоталітарний режим, перейнятий упокорою та примусовим ламанням усіх його сповідників під вимоги тоталітарности, саме цієї жертви й добивається всупереч своїм обіцянкам нагодувати своїх adeptів здобиччю у особі ще не упокорених та не підлеглих режимові. Жертвою тоталітаристів стають упокорені ним, а не неупокорені.

Щоб стати жертвою нападу тоталітаристів, - доста бути не схожим на його жертву; усяка самостійність у самодостатности є приводом для тоталітаристів аби звинуватити підлеглих власній свободі у ворожій непокорі зусиллям тоталітарного *зодноріднення* затим, щоб навалитися на жертву; права та свободи розмаїтих культурних спільнот навіть не підлягають дискусуванню у середовищі тоталітарних догматів на неприпустимість жадних розмаїв та існувань.

Як система життєзабезпечення через здобичництво тоталітаризм співає пісні на честь жертв, виправдовуючи не лише майбутній тріумф полювання у танці довкола трофею, а й готовність самих мисливців потерпати у бійці із здобиччю. Як система абсолютної влади тоталітаризм виправдовує усі форми приниження усього вже на користь своєї виключности. Як претендент на вищі й останні смисли тоталітаризм дискваліфікує та девальвує усяку впорядкованість, усякі визнані інститути суспільного устрою, усякий раціоналізм та затребувані соціальні закони, що він усе відмінне від змістів своєї містики робить жертвою за ціну свого процвітання. Коли тоталітарна містика проповідує загибель для непідвладних, серед яких є усе історичне буття, тоді підготовка до жерводавства суцього стає запорукою тоталітарних присудів на смерть. Тоталітаризм як панування ідеологічно-тюремної системи вже над приватними свободами людини вимагає від останньої навіть символічної демонстрації крайнього, але не останнього приниження на користь системи, вимагає почувань людини зобов'язаною, винною на користь вірувань у добро вождів, вимагає навіть мислительного відчуття себе жертвою заради доктрини.

Коли за гаразди треба еквівалентно платити, то жертовну сплату наперед отриманого тоталітаристи вважають запорукою отриманих благ. Не працюючі допускають невідомо звідки отримані профіти за той дарунок долі, за який годить заплатити самобичуванням; а ті, які й не допускають працювати чи знати правду про події вважають, що достатньо зобразити своє приниження, як тут таки й нікуди буде дітися від подарунків долі, що посиплюються. Поведінкою adeptів вірувань є зображення своєї жертовности на догоду віруванням.

Продукуючі спільноти тому і є такими, бо енергетика їхнього розвитку виробляється ними, коли підприємливою працездатністю сполучають відмінні сировинні ресурси й отримують ту ще не бачену товарну продукцію, яка й стає культурою, - тоді як орієнтовані на споживацтво спільноти харчуються тим, що вони вже у напрямку зворотному до продукування культури просто собі черпають із середовища й підгрибають нагробане до свого ротового отвору, у якому власне культура й переміщається по стравоходу до призначення. Проте й для спільнот споживацьких перетворення сусідського довкілля на жертву своїх зажерливих апетитів на чуже дається ніяк не простим забиранням сировинним ресурсів без докладання до них власної позитивної працездатності: за агресивну підприємливість проти сусідів доводиться платити постійним підтвердженням ідентичності власного хижацтва та ролі мисливця за чужими статками у спосіб ведення витратних агресивних озброєних кампаній проти ресурсних полів прохарчування, задля підтримання споживацтва як способу власного паразитарного виживання доводиться витратитися на ведення війни та силових дій проти жертви яка пручається домаганням перетворити її у наїдок, за те, щоб не працювати самому, а просто собі брати чуже доводиться самому збирачеві зовсім не просто вдаватися до власних жертв у сподіваннях що власне розбійництво принесе прибуток порівняно із втратами сусідами їхніх прав, свобод, майна у навалі на сусідів. Щоб перетворити довкілля на жертву нападу на нього, то треба самим нападаючим бути жертвою своїх способів проживання чужим: агресорам необхідно бути дисциплінованими аби переможно концентрувати зусилля проти дрімаючої у демократії та законслухняності маси, агресори зобов'язані бути героями у ризиковому кидку на ті маси сусідів, які необачно скніють у мирі, заброди мають самі зазирати у очі смерті аби стати звитяжцями у перетворенні на трупи вже колишніх господарів статків перетворених вже на військову здобич. Щоб із ближніх зробити жертву своїх небажань трудитися, то самим офіроносцям доводиться виробляти у собі жертовну готовність зазнати ударів відповіді на виклики власного бандитизму проти ближніх. Професійні мисливці за трофеями тому і є такими, бо для них не може постати питання про доцільність переходу на власну продуктивну працю порівняно із зисками їхнього збиральництва, націлені на споживацтво угруповання будуть витратитися на підтримання способу свого бандитського прожиття навіть тоді, як їхні власні жертви від карі за порушення чужих прав будуть переважати перспективи грабіжницького навару з чужого горя. Оскільки перехід на виробничі існування є запереченням самих способів існування військових таборів збиральництва, то там питання щодо збитковості експансіонізму та провальної організації визиску поневолених навіть не розглядається: нападати потрібно за усіх умов тому що треба нападати позаяк не нападати не можливо. Заради утішних поглядів на карту рідного атечества, яке розпухає ковтаючи сусідні батьківщини, московити готові муштруватися, виснажуватися на каторзі, підлягати порухові начальницького перста, натовплюватися у колони плину на забій, не відати про гідність, права, свободи, аби лиш сусідів визволяти.

Ті, яким для вигод власних легше почерпнути із культурного довкілля, аніж останнє важче чимось корисним від власних трудів збагатити, - прикметні сплатою за придбання ними споживчої продукції саме власною жертовністю. Забезпечення удачі актів хапання чужого оплачується небезпеками отримання карі з боку тих, які замешкують дім закону та права. Бо право власності на продукт мають ті, які доклалися до його вироблення й додавання до культури, а не до його віднімання. Щоб запопасти чуже, то треба жертвувати й знову потрапляти до мартиролога слави, щоб чуже перетворити вже на нібито своє. Передумовою стогонів довкілля за знедолю є страдництво тих, які на бізнес перетворили ризики своєї флібустьєрської вдачі. Примітиви відзначені меншою готовністю самим наразитися на небезпеки від підприємливості свого бандитизму аніж порівняно більшою відразу до праці власними силами. Самопожертви заради віри у винагородження від зверхника за віру у нього є способом процвітання тих, які у себе не вірують. Прибутки здобичницьких ризиків тримаються на готовності накласти за це власним життям.

Результативність наукового дослідництва, яке втілюється у практичному застосуванні суспільно корисних винаходів, стає винагородою за витрачені зусилля науковця на шляху пізнання, - проте на шляху помилок, у розвідках безпредметних ілюзій навіть особистісна самопожертва дослідника химер не надасть останнім якоїсь історичної натури. Зворотний зв'язок між витратами на химерні цілі та досягненням не химерних за це здобутків – не гарантований. Інколи новації залишаються не відшкодованими, проте відсутність вдячності з боку споживачів, а то й потерпання самих креативщиків аж ніяк не забезпечує останнім безпомилковість їхніх експериментів. Розумне дослідження фактів додає прибутків і винахіднику, і загалу у використанні плодів його творчості, - тоді як загибель винахідника доказово свідчить за аварійність і самого дослідництва, і за відсутню ймовірність суспільної потреби у запропонованому. Прихильники утопій саме у реаліях власної заради них мученицької офіри шукають доказів фактичності та не марної цінності фетиша свого поклоніння. Коли беруться доводити неможливе, то хоч запліднювати його на відправлення до нездійсненого власне життя фанатика, - аж незбутне ніякого іншого плоду не смертельного однак не дасть. Мучеництво суб'єкта і є показовим свідченням безглуздості його об'єкту опрацювання. Аж ніякі та усі трагедійні страждання заради казкових сюжетів, демонстрація покори чудесам – не переробить казки та чудеса вже на факт чи подію. Утім адепти помилкових, а то й фантазійних гіпотез віддають перевагу не власній жертовності, а масовим вбивствам незгідних із їхніми вигадками, аби тими гекатомбами трупів довести не марність, а той можливість опредмечення вигадок.

Жертовність це передпокій кладовища, це прийомний покій в'язниці, це чистилище перед тотальною втратою самостійності вже на користь вождя. Зони контролю культивують та оспівують жертовну терплячість до страждань не для того щоб ображені піднялися до помсти й покарання на голови катів, а для того, щоб обкрадені змирилися із своєю долею бути нічим на місці ніде задля нічого. Тоді як нормальні люди завше повинні перебувати не лише на стороні переможців, як перемогу свою мали б лише вдосконалювати.

Режими спрощених віровчень залишають шрами на ликові історії. Жертви, які відзначають ці режими насильства, є двосторонніми: за успіхи вбивства ворогів доводиться платити загибеллю самих нападників, - ще й культивованим інститутом мучеництва, коли заміна життя вже на ефемерний ідеал вважається прибутковою операцією. Тоталітарні режими виправдовують завдані ними традиційним суспільствам збитки вже як гідну плату за свої революційні пропозиції послуги ще не баченого переустрою світового порядку. Відмінні рівні окультуреності німецької та російської імперії зумовили відмінність їхніх жертовних діянь. Так німці, як представники культури націленої на творчу зміну обставин світу під власні до нього заміри хижачького трибу, заходилися у війні принести докільля у жертву своєму расистському нацизмові; тоді як московити, - які пристосовувалися до видів насильства над ними зі сторони влади як правило антинародної й змінювали себе й свої недоконані права вже під вигини домінуючого над собою гніту, - у своєму імперіалізмові націлилися принести свій нарід і самих себе вже на офірний вівтар світової революції як жертву, розв'язавши большевицьку війну на поневолення й окупацію у першу чергу проти насельників власної зони класово-пролетарського щастя.

Глитаї капіталісти жертвою свого збагачення роблять експлуатований пролетаріят, який змушений жертвувати додатковою вартістю від своєї праці, задовольняючи капіталістів, які є жертвою від своєї жадібності, тож аби запобігти перетворенню громадян вже у жертву тих імперіалістів паліїв війни, які готові пожертвувати народами заради своїх капіталів, - пролетаріят веде жертовну боротьбу проти капіталістів під проводом партії революціонерів, які ідуть на жертви у справі визволення народів на чолі із Росією, яка очолить жертовний похід революції, а пролетаріят, жертовно захищаючи рідну совладу та її відповідальних співпрацівників, які жертвують собою як слуги народу, керуючись вченням вождя який жертовно служить справі комунізму, перемога якого перетворить капіталістів на жертву справедливого покарання. Коротше: усі помруть. Цикл замкнувся. Музику в студію.

Прихильники зашкарублених технологій усіма фібрами душі, а то й на фізіологічному рівні відчують відразу до усякої оптимізації виробництва, на усіх винахідників навішують ярлик обвинувачень у зажерливості та ворожості стосовно суспільних потреб під орудою цих означених консерваторів, які на усі лади оспівують та вихваляють жертовність, страждання, злидні у протиставленні їх новаторству. Так професійні споживачі чужих статків, вони ж нездари у власній творчості та продуктивній працездатності, які добулися до високих суспільних посад як вожді, як святі, як біла кістка аристократів за народженням, - то ця еліта за іншими несправжніми її ознаками є вороже настановленою до підприємців, до організаторів виробництв базованих на новаторських технологіях. Очільники відсталості не лише марять про повернення суспільства до рабських станів, як ще й працюють на цей сюжет. Любителі народу та його слуги вдаються до різновидів диктатури пролетаріату як інструменту винищення зненавидженої ними буржуазії та ладу капіталу.

Проте зовсім не обов'язково рабів утримують у стані покори лише силовим над ними примусом. Бо більш переможним порівняно із батогами, тортурами, кайданами, що стали долею знедолених, є самочинне обрання останніми своєї долі бути невольниками тих своїх переконань та вірувань, які здебільшого нав'язуються саме з підступних ініціатив рабовласників, які таким чином роблять визиск рабів вже не загрозливим для рабовласників. Найміцнішими ланцюгами для невольників є їхня віра у казки, обіцянки чуда, у ілюзорний світ, порівняно із яким реальні кайданки представляються гравцям у фікції вже як абищиця.

Не лише початковим у людській історії, а найбільш ефективним та оптимальним способом отримання життєвих для одиниці ресурсів виглядає збиральництво виробленого природою, а пізніше – чужих багатств. Бандити, нищителі чужого життя, багатств, законів – виходять у лідери цивілізації. Вадами бандитизму є не лише нібито незмінне у масштабах та якостях перетікання енергії культури від одного суб'єкта вже до іншого, а й те, що зміна самих лише прізвищ у незмінному явищі бандитизму не лише не має стосунку до визначень культури, як у цьому перетасовуванні багатств останні затрачаються та не утилізуються з вигодою для нових бандитів. Правилами та умовами грабінництва є перероблення як об'єкта нападу вже на жертву, так і суб'єкт нападу для успіху нападу має іти на жертви, витратитися на ведення агресії, приймати на себе ризики покарання за невдалий напад на господарів, які не бажають стати жертвою зі сторони зажерливості означених примітивів. Цей резонанс втрат з обох таборів протиборства не лише усе виразніше знецінює цілі збагачення засобами необхідного для цього завдання збитків противникові та собі, аж суспільство, яке не займається продукуванням та прирощенням культури, де не має місце прирощення вартостей, - то та спільнота займається власним самознищенням.

Так московська кочова цивілізація зберігає ту інерцію збиральництва земель і народів, коли останні, попри розрекламовані вигоди солідаризму у обширі зони, зрештою стають стравою у тарілці збирачів. Подібна культура одержавленого бандитизму, - одним полюсом якого є споживацтво угруповання начальників, а протилежним полюсом є перетворення у жертву вже несправжніх людей як сирівців, - від самого початку й завжди протягом століть є установою мертвою, яка не має перспектив у змаганнях із вільними та продукуючими культурами. Вікове продовження страждань та постійної кризи є аргументом не на визнання аномії вже за звичну норму, - як біг московських збирачів у поглинанні чужого, порівняно швидший за власне падіння й виродження московців у цьому грабінницькому набігові, - є аргументом для витіснення московців із числа правових країн. Аби якось оправдати набіги та рабство підданих, то московці увесь ще не покритий їхнім русисизмом світ сприймає як вороже оточення й відповідно серед себе самих московці культивують усі види ненависті до того табору нелюдей, іновірців, глитаїв, - на доданок до самозвеличення московцями себе самих у великодержавстві, місії звільнення світу від гріхів неправильної віри, капіталізму й подібне. Тоді як розвинені народи сприятливими умовами свого розвитку мають не розпалювання ненависті, а співпрацю, пошук порозуміння, коли стосовно сусідів прагнуть дружелюбності. Бо тоді обом стає добре.

Оскільки уся конкретика пропозицій від сповідників чудес на прорив у прогрес, щастя, добро зводиться до фізичного усунення тих та того, хто як та чому не вірить у чудеса як у запоруку проходу у запропонований ідеал, - то втіленням ідеалізованого майбуття з задоволенням там усього що забажається, тим хто виживе у боротьбі за майбуття, стає не лише визнання, а й цілеспрямоване винищення усіх та усього зайвого із розряду суцього, що є не лише лишнім та потойбічним для позаісторичних утопій, а ще й зловорожим є для означених обітниць виходу на остаточне ошасливлення усіх та усього засобами чуда. Оскільки навіть після знищення усіх людей та законів які не можуть бути ґрунтом для культивування там чуда, змістами якого є усунення усього зайвого для втілення чуда, з включенням до числа зайвого усіх якостей та проявів реальності як вже ворожої обітницям чудесного розквіту, - то вичерпним доказом предметної та не фіктивної боротьби за втілення утопій є навіть не трупи із тіл ворогів вчення, як трупи із тіл захисників вчення. Лише наявність власних мучеників віровчення доводить те, що воно пропонує відмінне від цінностей світу, який зізнається у своєму неприйнятті ним провідників та фанатиків чуда, коли світ дійсно визнає шкідливим для безпеки свого існування акції та пропозиції містичного віровчення, на рівних проти нього воює. У химер, які не височіють на своїх мучениках, нема ані фундаменту, ані сподівань на якесь для себе майбуття. Єдиний не химерний спосіб у який химери можуть зчепитися із реаліями та дійсними цінностями світу є трупи тих людей, чийм життям за усіх умов не можна знехтувати. Якщо за химеру можна продати життя, то, значить, придбане має бути життєвим, - бо, за усіма поняттями тями й розуму, не можна не довіряти тому, хто усе що має міняє на те, чого не має ніде й ніяк. То ще не фокус: навігадувати неіснуючих ворогів, фокус входження містики у реальність полягає у тому, щоб із пропозиціями від містики довкілля рахувалося як із реальністю. Бажано, - як із реальністю, дійсно революційною та шокуючою.

Найбільші химери стверджують найбільшими втратами вже реальних цінностей, – а саме вбивством людей заради того, чого нема. Тоді як збереження людського життя має спростовувати усі ті пропозиції, існування яких беруться обмінювати на людську смерть. Людинолюбство є безперечним критерієм перевірки усяких вчень на їхню корисність людям. Мученики – це помилка. Заради власного життя можна поступитися перед тим тимчасовим торжеством зла, яке згодом доведеться виправити ціною знищення життя захисників зла.

Для того щоб вдало й безкарно винищувати спротив тих жертв нападу, які захищають свої маєтності, права та самих себе, то нападникам не обійтися без інституту виправдання вже своїх втрат у кампанії свого агресивного нападу на означених ближніх. Бо за порушення норм співпраці у культурі своїми збитками накладають не лише об'єкти бандитської атаки, а й самим бандитам доводиться втрачати своїх, - навіть у вдалому нальоті, не кажучи вже про невідворотні карі на бандитів зі сторони лише тимчасово понівеченого права. Свої втрати агресори виправдовують навіть не прибутками від грабежу сусідів, а наданням своїм військовим витратам виду такої собі святости, оскільки беззаконня й антилюдяність містики полювання на ближніх не може виправдовуватися у нормах права та гуманізму. Тоталітаристів пізнають по гімнах, які вони співають своїм полеглим за тоталітарні цілі. Тоді як для нормальних людей їхня праця у організованому ними поступові культури й розвоєві усякої життєвості приносить вдосконалення у практиці добротності, - то для кримінальників прикметним є оспівування своїх кладовищеньських збитків офірованих задля усього того, що випадає поза культуру, що суперечить глузду, що скорочує життєвість. Бо смерть вірних заради порожнього місця тоталітарної догматики не може не бути закидом та обвинуваченням на змісти тої ілюзорної догматики, що живиться нежиттям одурених нею. Позитивність та корисність творчих винаходів має на доданок підтверджуватися ще й множенням добра для самого винахідника, тоді як загибель захисника добра може виправдовуватися хіба що трагедійністю боротьби із тимчасово звияжним злом бандитизму. Зона це те, що стоїть на трупах за якими не жалкують і якими пишаються, тоді як вільне суспільство саме підтримує усяке життя й сприяє усякому життю.

Втілення соціалістичних принципів, - таких як знищення: Російської імперії, багатіїв з їх багатствами вже експропрійованими, ринку, демократії, чинного правового законодавства, підприємництва, розподілу влад, свободи слова, споживчих товарів для населення, земельної та іншої власності приватної, мирного співіснування, особистості культур і народів, вільного пересування, знищення соціальної стратифікації через вирівнювання усіх у рівності, - дозволило втрачене у жертвній боротьбі за соціалізм щасливо, буцімто навіть із прибутком, обміняти на тимчасове перетворення московського лагера соціалізму вже на світову потугу. До недоліків подібного обміну можна було б зарахувати збитки самих суб'єктів будування обіцяного Світлого майбуття: зважаючи на число полеглих у війнах, репресіях, голодуваннях, у винищенні ворогів, на концтабірній праці, ще й під супровід обкрадання зеків на товари, права, свободи, гідність. Але коли жертви, вони ж призвідники тоталітаризму, вважають себе вигодоотримувачами зони контролю, - то тоді комунобудівництво, з рівності гарантованої стабілізації пайкового споживацтва утриманців, не містить негативних чи неприйнятних оцінок. Позаяк людиність питомих імперозбирачів вважає свої втрати нормальною і гідною ціною за збиральництво ними земель і народів із яких ці великодержавники харчуватимуться, - то прапор їм у руки. Питомі московці є людом державновідданим, державнопосвяченим на месіянство, бо їхня сакральна держвлада забезпечує щасливе паразитування цього люду на ресурсів жертвеного визиску цього ж самого люду, який самовіддано ходить у завойовницькі походи й закручує гайки свого над собою дисциплінарного послуху, який повсякчас змагає до збільшення видачі пайків та послаблення утисків над собою зі сторони любимої держвледи у спосіб поширення своєї агресивності вже назовні, бореться за прилучення до зони цієї псевдодержави нових земель і народів. Смертельною небезпекою для зони одности є послаблення у ній військової дисципліни. Експансія викликає захоплення у маси паразитів, які мріють від того на привісок для себе живильних соків, - дарма що ці соки інтегратори самовбивчо чавлять ще й із самих себе. Мاستилом виродження є утіха радощів від цього невпинного свята задоволень через заміни проблем підприємництва вже на соціальну піддержку нездар та гультяїв вже на чільних громадських посіданнях. Московський різновид соціалізму є заслуженим лідером у втриманні за собою ар'єргардних позицій у прогресі, але це не гарантує його від перемоги над собою зі сторони не гірших конкурентів.

Висмикуючи із повноти спадку еволюції якесь окреме явище, то кмітливі люди направляють його вже на інший особний процес, отримуючи ще не бачений продукт. Послідовність повторення подібних винаходів дає у наслідку розгортання спеціалізованих плодів цивілізації. Зростаючі при цьому знання і вміння продукують, з тих же самих інгредієнтів природної еволюції, продукують ще не бачені якості світу вже культури за рецептами раціо. Матеріальний світ у природі свої речей і відносин, не маючи власних причин та інтересів на підпорядкування і на послух людям, одначе стає олюдненим у задоволенні ним людських потреб. Аж відносини у суспільстві будуються не на слідуванні законам уречевленого світу, а навпаки: останні підпорядковуються суто людським взаєминам, будованим навіть на прямому запереченні законів фізичного, соціального, а то й духовного світу. Закони на організацію ними суто людських діалогів вигадуються навіть не з приводу мирських справ на їх обслуговування, а часто всупереч запитам мирським. Оскільки екстремістські ідеології і засновані на викликанні чудес вірування не мають обґрунтувань зі сторони знань наукового гатунку, то доказами містичних та окультних учень є вплив сповідників культів на інших людей, аби знайти прибічників переконання, а чи побити ворогів вигаданого святого учення. Історією високодуховних концептів, що їх конструюють для вичерпання у них смислів і остаточних призначень прогресу, стають війни на знищення єретиків чи сповідників подібних учень тотальних. Закони, якими користуються фахівці з наукових дисциплін, не підлягають вигадкам сконструйованим для впливу на людей. Результатами ідеологічних придумок можуть бути лише той перелік замордованих ворогів абсолютистського учення, який однак не може вплинути на перебіг законів наукових.

Тому то світоустрій видається картиною майстра, видом гармонії, знаком розумного, бо усе є з усім пов'язаним тими залежностями користі, де й небуттю відведено місце чи призначення, коли у природі речей якщо й є щось неправильним, так лиш те, що за таке нам видається. У ланцюгах поїдання одних одними нема непотрібного, усе утилізується з користю. Коли питання екології, вмінь уживатися та розживатися з проблемами, не захлинутися у неперетравленому нами висувається викликом супроти звичок людської хижости хапати лише назрілі плоди, коли істотним стає не те, що потрапляє до пащі, а те, що залишається з протилежного кінця стравоходу, коли важливим стає не лише те, що ми можемо спотворити під назвою розвитків, а те, що стає необхідним зберегти, чому не можна заподіяти шкоди, що не має стати гіршим внаслідок прогресу, - тоді животрепетними стають критичні зауваги щодо простоти поділу світу на добро і зло. Наша нездатність переживати до решти без останку для користей нашої культури усе втягнене до неї, але не сповна перероблене у таку, - ще не є аргументом, аби оте переварене вважати злом і для несхожих із нашими звичками та специфічними інтересами так само, як й останні вважати виключним щастям чи добром для усіх інших колег чи контрагентів, яких ми беремося включати у нібито підкорене саме нами. Примітивізм, що його відзначаємо за рису тоталітарних режимів, саме й вирізняється низкою, первинною, грубою обробкою матеріалу, коли залишається маса відходів у вигляді трупів незчислених ворогів, руїн моральних цінностей чи уламків від гідних людяности традицій суспільних порозумінь, у спотворенні прав чи порушеного психічного здоров'я жертв режиму актуалізації чудес. Трагедійність тоталітаризму полягає як у простоті зосередження на ідеалові, який і стає утопією від сприйняття його за ціль добра, так - і у примітивізмі припущень та маркувань за зло того, що за таке усім недоробленим до екологічних повнот лиш бездоказово видається. Тоталітаризм це невміння видобувати корисне із проблемного. Тоталітарні режими прикметні тим, що вони обвішані неміряного розміру тарою смерти у яку вони складують те, що не можуть утилізувати, - а вже співпрацювати із істинами подій режими таки дійсно не можуть. У завузькі двері вигаданого містичного щастя ніщо не може протиснутися, тож відходами від того, що залишається обабіч є власне історична реальність. Довкруз тоталітарних режимів накопичується продуковане ними сміття із історичної реальности, під усезростаючими завалами якого й завалюється режим професійної тюрми. Тоталітаризм це переконаність не у своєму визріванні на одному з відгалужень від пагонів дерева культури, а місійна віра у своє батьківство щодо тих передуючих надбань, які самозвані зачинателі історії з чистого листа домагаються відправити на сміття. Саме революціонаристські подразнення на зміну парадигм й викликають негативізм опрощення щодо трактованого ними за непотріб світоустрою, у якому вони вбачають можливість еволюційних вдосконалень лиш через закінчення історії. Кількість трупів є печаткою тоталітаристів на їх вирокові історії, яка на їхню думку уся з ніг до голови була відходами була та блуканнями на сторону геть від їхніх моделей ощасливлення. Месіанський апломб самозваних володарів кінця історії вимірюється такою ж зневагою до життя у історії суцільних.

Привчання людей і народів до нормальности їхніх витрат до станів загибелі на підтримання у часі режиму виключної тюремности є необхідністю виживання останнього, оскільки аномальні режими не можуть не бути одноразового використання, заки режими екстремістів рухаються від ідеологічно вигаданої ними кризи вже до кризи реального вичерпання ними ресурсів їхнього паразитарного визиску. Аби протягнути своє тимчасове перебування у історії, то режими спрощення усіх та усього до станів смерти зайняті оспівуванням жертвних витрат, рабовласники ідеалізують зменшення потреб та гідности серед отари контингенту зеків, здирники шаманять стосовно стабілізації, яка б протиставилась незворотному виїданню ресурсів, свої відмови думати про перспективи вже завтрашнього дня насильники іменують нормою та виправданими ризиками. Заміри на контролювання навіть абсолютів йдуть від нерозуміння навіть сьогодення. Смертовбивства та чуття кінця світу є логікою, апофеозом, способом існування розтратних режимів.

Досвід та здобутки культури правлять за сировину для її обробки та переробки у те, що стає досвідом та здобутками подальшого прогресу, його матеріалом. Різниця між тим що поступило у використання і тим що було відкладене в сторону як відходи зайві для наявної технології полягають хіба що у рівнях утилізаційного використання колишньої сировини. Досконале це своєрідні відходи від утилізації минулих недосконалостей. Досконалим є виробництво з меншою часткою сміття. Зациклене виробництво з подальшою переробкою вже переробленого не має, або ж не повинно мати непотрібних відпрацювань, а проблеми відкладені на потім потенційно є запоруками нових відкриттів та сировиною винаходів. Для здоров'я соціуму життєво важливою є екологічна безпека, розв'язання проблем якої пов'язане з ефективністю виробництва, яке після себе має не залишати непотребу.

Засоби ж та інструментарій не підходять до обробки ними сировини у згоді з логікою останньої від початку цю наявну культуру мають за сміття, а наслідком подібної невідповідності стає ще більше множення відходів, до числа яких потрапляє вже й сам неадекватний інструментарій. Прикладом негодящого опрацювання досвіду поколінь є крадіжка, коли замість прирощення продуктивності фондів згідно із їх закономірностями та запитами маємо пограбування фондів у запитах самого лиш споживацтва. Суспільний устрій та організація з виробництва благ є для любителів беззаконних зазіхань на чуже є неправильним, таким що підлягає руйнуванню та перерозподілу вже на користь загарбників; відповідно й наслідком подібного хижачького перетравлення продуктів чужої праці буде їх упослідження. Бандитизм це індустрія з продукування екскрементів. Режимми бандитизму, - які обслуговуються містичними ідеологіями що не відповідають правдивому стану речей, - прикметні неглибокою переробкою сировинного матеріалу і залишають після себе надмір відходів, себто непідвладного їхній праці, тобто того що пройшло лиш через ікла та кишковик паразитів, й залишилося не опрацьованим їхнім розумом, руками, майстерністю, хистом. Надвелика та ще більша кількість ворогів, які асоціальна секта оголошує не лише зайвими для обітниць сектантських утопій, а й такими що неодмінно підлягають знищенню та смертовбивству, - є мимовільним зізнання секти саме у своїй противності тому соціокультурному матеріалу, який секта заміряється винищити, на запиту розвитку якого секта не має відповіді, окрім закликів до закінчення історії у зв'язку із втіленням абсолютистських ідеалів неординарної секти. Тоталітарні режими, як чемпіони серед аналогів безумства, не тільки ворожим маркують світ якому вони протистоять, як – ще й ризикують бути заваленими й задавленими під масивом виробленого ними сміття та злочинів. Здобутками від втілення неймовірних чудес стають руїни серед покійників.

Оскільки московське зібрання у порівняно цінніших своїх загарбаннях приростало жертвою народів європейського кола культури, то західництво й атлантичні орієнтири є рушійними інтересами провідних угруповань еліти проімперців. Й саме проти останніх була спрямована реакція імперотворців вже проазійських, коли власна буржуазна демократія імперії обвинувачувалася за невдачі колонізації людей і народів, а закордонну буржуазну демократію з її ще не підбитими багатствами винуватили вже як ласий об'єкт для атаки зі сторони подальшого імперського реваншу і марень про світову революцію пролетарську. Винищення більшовиками комуністів та цілих пластів населення орієнтованих на європейство справило на останніх переконливе враження, - опісля якого репресивний терор проти автохтонів кочових став марним. Справжніх московитів не нажахати терором, бо ординарні московити не звернуть увагу на знищення й мільйону серед них. Не можливо зіпсувати понівечене.

Свої химери, запропоновані віруючій у них пастві як обітници утопічного щастя ідеального, тоталітаристи доповнюють практикою знищення ними ворогів та того, що вважається ними ворожим. Релігійники нетерпимі до невірних, іновірців, відступників; у політизованих ідеологіях, аби завершити вигадане історичне зло, збираються знищувати не такі як треба соціальні верстви, етноси, фізично хворих. У дослідництві перебувають і науковці. Проте ні у натурі, ні у культурі нема остаточного зла і недоліки плодяться як надія.

Тоталітаризм, як явище і екстремістський процес насильницького полювання за відсутніми у збирача ресурсами, їх присвоєння і згромадження, є породженням не самих містичних завдань мислительного поєднання усіх та усього у ідеалі якогось спасіння та звільнення від гріха, - аж жага інтеграції є матеріалістичним господарчим процесом компенсаційного позбавлення означеного нападника від його злиднів у спосіб звільнення жертв його розбійництва від прав, а то й життя на разі захисту противниками грабежу свого господарського надібку. Скоріше й частіше саме ідеологія навернення у чудеса, з відповідним відгортанням від проблем і закономірностей мирського життя, обслуговує й оправдовує експансіоністське збиральництво відвойованого добра, аніж культивация серед жертв бандитизму і уярмлення саме високодуховних цінностей достоїнності злидарювань і терпеливого упокорення недолі уярмлення сприяє цим же самим завданням насильників перебити спротив стосовно свого свавільства й паразитизму. Сенсом тотального єднання й устроєм відповідного режиму визиску ворогів є перероблення останніх вже у рабів, ще й із завоюванням їхньої колишньої волі до свободи. Зона примусу, як мануал виживання професійних піратів і нальотчиків, закономірно зароджується і стверджується у сприятливих обставинах потрапляння у кризу, аварію, трагедію, інші соціальні чи персональні хвороби. Аж породження нестачами й кривдою зона подолання нещастя, робом їх створення й множення вже для чужих й відповідно оголошених ворогами людей і народів, є не так вектором на збагачення гараздами, як є рухом у мультиплікації тих же самих бідувань. Бо бандити спеціалізовані виключно на своєму споживацтві, ще й на позиціях соціальної еліти, у функціях потоптання ними того, що є правом, - не є організацією суспільного виробництва продуктивного, бо спотворення означеними містифікаторам запитів на прогрес, окультурення, людяність останнім не спряють. Зона зодноріднення усіх у хаосі, з тим, аби суспільні ресурси присвоювалися паразитами безкарно, є не антиподом асоціальності, а, скорше, інерційним продовженням зла. Так само, як задурно, без зусиль працездатності зі сторони самозваних чудотворців та звабників утопіями, - окрім витрат і збитків банди на організацію ними афери і авантури з порушення усіх кордонів і прав власности, - то їхня здобич потрапила їм на зуби, вважай безкоштовно, як винагорода за молодецьку забіякуватість, то так само вкрадене з пожару розтринькується на даремно, не приносячи здобичникам і невдалим користюлюбцям жодного зиску, окрім як ілюзії відчуття свого куражу, збитошної забави, з остачею гонору фанаберії удаваного лицарського благородства та ненавистю до ще не підбитих наступних жертв збиральництва. Вкрадене промотується як доказ змагу й потуги шукача пригод. Інтегратори до чуда завше мають залишитися на купі посліду, серед тіл перебитих боротьбою за чи проти чуда, маючи у руках ніщо, ніде, ніяк та подібну ницість. Нікчемні наслідки розжитися грабежом у умовах нестач розвитку є не так виною цих здобичників, як є об'єктивністю або реакційних поворотів у історичній долі народів, або ж містифікаторські режими з необхідністю засновуються на віруваннях обдурити невіддільні реалії, є рецидивом сподівань на поміч від потойбічних чинників саме у силу відсутности технологій соціальних, наукових, освітніх, власне технологій і досягнень більш високого рівня. Більше того, завдання проциндрити здобич є органічно включеним до мети здобичництва, яким і зайняті ці суб'єкти й представники нещастя. Зона збиральництва інструментами війни та захоплення чужими своєю історією має цикли задаремних надбань і ще безплідних розтрат захопленого, з безвихіддю із подібної історії неподобств. Апологія унормування у потерпаннях не є виключним фатумом пересічного членства секти сподівань на здійснення утопічних обітниць абсолютистського учення, аж аксіологія нехлюйського ставлення до, здавалося б, меркантильних цілей стяжательства без кордонів, є ще й екзистенційним стрижнем поведінки вигодоотримувачів із числа керманичів зони тотального упорядкування. Тоталітаристи тому й змушені глорифікувати й оспівувати офірність стандартів і приписів свого режимного віровчення, щоб хоча б перед собою оправдатися за порожні результати розтрати свого життя на професійне збиральництво у умовах невмінь і небажань жити трудами власних сил і розуму.

Коли механікою встановлення панувань прогресу та сугерування додаткових створених творчістю вартостей є продукування таких корисних докільлю винаходів, які самохітно запозичаються як такі, що збагачують всотувальників, надаючи споживачам прирощень, - то середовище примітивних організацій скорше прикметно взаємообміном цінностями від'ємними, коли панування одних над іншими встановлюється через пограбування. Виживання примітивів це обмін нещастями. Коли розвинені спільноти інструментарієм інтелектуалізму обробляють плани своїх бачень задля переформатування уречевлень прогресу у ще не бачені його ж винаходи, - то діалоги між хижаками та їхніми жертвами мають зворотну направленість: реальні цінності переробляються на ніщо. Коли енергетикою продуктивних спільнот є служіння сусідам, насичення докільля прийнятними для нього девайсами, - то прогресом від існувань споживацьких організацій є те, що останніми не утилізується, себто екскременти означених хижаків. Користі від нападників полягають не у тому, що вони з'їли, аби мати силу ширити нападництво, а у тому, що вони не спроможні перетравити, коли саме через накопичення останнього й відбувається природний відбір з відсіканням від участі у прогресі спеціалізованих лиш на споживанні, - якщо не щастить від нападників просто відбитися. Після тоталітарних випробувань на збагачення смертю виживають дійсно здатні на життя; прогресом стає те, що примітивісти не спромоглися перетравити; лідерами стають ті, які можуть утилізувати ніщо та порожнечу продуковану тоталітарними культурами.

Варіантом створення різниць потенціалів чи напружень задля перекачування ресурсів від одного полюсу до іншого у афері тоталітарного грабіжництва є вигадання заборгованості, тобто накладання на об'єкт нападу провин та вад, які жертва має компенсувати своїми потерпаннями з відніманням ресурсів вже на користь так само фантазійно вигаданого позичальника. Мисливці за чужим виставляють свій напад як виправдане відшкодування боргів набраних у свій час жертвою, що їх мисливці усього лиш повертають собі як своє, а не зазіхають на чуже. Жертва зобов'язана бути винною, аби її перетворювали на жуйку без проблем від опору жертви. Аби на дичину перетворити все світодокільля, то треба на останнє накласти такі провини, які б збігалися із сутнісними характеристиками світоустрою, щоб від тих звинувачень було не відмитися, не відкараскатися ні у який спосіб, а на агресора відповідно накласти такі ж доведені до рівнів святости спасительні у їх місійній месіанській величності характеристики, - й тоді перекачування ресурсів від вигаданих ворогів до вигаданих спасителів буде сприйматися вже як не бандитизм мисливства, а як гармонія ідеальних відносин. Своїми існуваннями у надуманих моделях гріха, зла життя, відчуження й подібних химер - весь видимий світ своїми реаліями буцімто заборгував перед тими, хто добивається рятування світу не без користі зняття рятувальниками амортизаційних комісійних за операцію порятунку. Максимальностями у вигадуванні боргів жертви перед нападником-рятувальником є обзивання жертви таким ворожим антиподом, саме знищення якого, нібито без утилізаційних прибутків із трупа, вже було б сплатою боргу.

Докільля винуватять, аби отримати видимість правочинності нападу на докільля, зобразити напад лише реакцією на винуватців, агресори баламутять причини та часові залежності у діалогах із жертвою коли свій голод ставлять у жорсткі залежності від існувань чужих багатств, виставляючи вбивство жертви як виконання проваджень за борговими зобов'язаннями своєї відповідальності за не власні ресурси. Коли енергетику виживання знаходять серед сусідів по життю, себто як бракує продуктивної самодостатності, то треба провини майбутніх жертв довести до станів ворожості, до тих станів зла носіїв ще не загарбаного добра, яке не може бути відшкодовано жадною поведінкою вибачень жертви, коли закиди докільлю як полю пограбувань видають за природні провини дані від віку й назавжди, виправлення яких залежить від задоволення апетитів спасителів. Моделям гріха надають виду релігійного, аби жертва не мала виправдань та критичних апеляцій. Світ винний у несповіданні ним віри агресорів карається.

Бандити, окупанти і тоталітаристи не лише свій напад на жертву виправдовують як законний та безальтернативний спосіб повернути собі безнадійний борг що його запозичила винувата у власному банкрутстві жертва, - але подібний вихід списання не виконаних суспільних зобов'язань на conto вже не існуючого і революційно знищеного ворога слугує нападникам виправданням на набирання нових боргів вже під власні обітничі ошчасливлення суспільства. Нерідко у подібних кампаніях циклічних змін банкрутств та піднесень організаторами шахрайства є одні й ті самі віроучителі, імперіалісти і кримінальники. Дарма що вони матимуть вже інші прізвища. Улаштування чуда ще не баченої зони це прийом перекидання токсичних позичок вже на ніщо, на відповідальність помилки, якої не повинно було існувати, - тож докорінна зміна світоглядних орієнтирів та парадигм у організації суспільного життя застає владних бандитів зненацька, але з невблаганною необхідністю. Жертву агресії винуватять у недотриманні тих ідеалів, мученицькою запорукою здійснення яких агресори роблять вже самих себе, - а, проте, і ті, і не ті, і усі інші завдані збитки випадають на голову зазвичай ошуканих громадян.

Більш вишуканим прийомом бандитизму, порівняно із протиправним присвоєнням чужих ресурсів, є легальне надання майбутній жертві буцімто філантропічних позик. Для того наперед надають ласку й послуги з люфтом у часі сплати, а боржник ковтає ту наживку у ризиках імовірного відшкодування ним колись вже спожитого ним зараз, - аби той хто купився на позику був зобов'язаним тому, хто надав позику. Віднімати чуже – це надто брутално, аж для вишуканого грабежу треба спершу нав'язатися з послугами, ввівши жертву у стан скрути й потреб отримання послуги позики. Одним із найбільш безвідмовних потреб у позиці є розв'язування війни серед тих клієнтів банку, яких вдалося нацькувати один на одного. Для того хто тримає банк чи якийсь ріг достатку важливо не те навіть аби заробити на надмірній процентній ставці, а те, щоб привести боржника до банкрутства, до неспромоги сплатити за нібито чуже добро, яким й стають згодом статки та права боржника. Нещастя на потім узаконюють та вводять в ужиток через ошчасливлення зараз на часі. А ще ліпше дурять боржника, викачуючи із нього реальні багатства, саме через задоволення надуманих потреб жертви чи через таку ж ілюзорну ліквідацію таких же неіснуючих острахів, які нічого не варті. Тоталітаристи, смислом та призначенням ідеології яких є покора пастви, добиваються від приписів послууху від отари не так терором насильства, як тим боргом вдячності рабів, за який невольники ніколи й ніяк не здатні розрахуватися. Прибуток тоталітаристів, у спосіб обдирання контингенту зеків, уможлиблюється через введення того контингенту каторжників саме до безвиході із боргової ями. Або ж масу вірних залякують неіснуючими острахами для того щоб участь тоталітаристів у ліквідації тих фікцій подати як невідплатний борг маси й на хвилі вдячного відшкодування зусиль боротьби з шайтаном, дияволом та іншими ворогами трудящих помпувати від трудящих їхнє майно та делеговані права вже на користь рятівників.

Подібно до роздачі кредитів банками, які домагаються посадити позичальника на наркотичну голку неповерненого боргу, то й соціальне забезпечення в умовах тотального одержавлення націлене на перетворення споживача пайки вже на раба підконтрольного псевдофілантропам. Услід за відніманням від людини її прав змагатися за власну долю, - чим і займаються борці за народне щастя, - настає черга й за відніманням від людини її життя.

Поза те, що дослідник чи підприємець не може не присвячувати свої сили своїй справі, - аж закрита для усякої критики віра у неможливість удосконалень вже з позицій нових підходів є згубною не лише для останніх, як ще й для самого фанатика. Зона останнього смислу історії є небезпечною передусім для її насельників. Помиляються ті, які у відкинутому ними чи у знищених ними ворогах шукають сфабрикованого ними свого месіанського виправдання. Матеріал поступу визбирується із відсутнього абсолютного зла доповненого на неприсутність абсолютного добра. Виключення поза скобками лежить у скобках ще не досліджених правил. Нема тих, які б повністю розрахувалися із боргом свого глумства. Тож смертельні битви між ворогами зобов'язані нагадувати лицарський турнір.

Непродуктивні спільноти свої ресурси видобувають не лише з грабіжницького нападу на майновитих, а й від заощаджень та регульованого проїдання наявного, ресурсами якого є примус майновитих до економності з відповідною передачею недоспожитого вже на користь агресорів та професійних мисливців за чужим. Тоталітаризм це переконаність хижаків у необхідності насичення жертвами, це віра у те, що господарі заборгували нападникам, це вилучення чужого вже як свого; тоталітаризм це ідеологія оптимізації грабіжництва та паразитизму, це підміна чужинських господарювань вже на менеджерство з боку власних ненаситних апетитів, це вмовляння докіль на щастя загибелі у стравоході насильника; тоталітаризм це освячення недоліків, це виправдання виродженських криз, це вчення на нормалізацію зворотів продуктивності вже до руху у ніщо. Ощадливість це евфемізм на нещастя та недоліки, з яких бідарі не можуть вийти на вершини достатків. Жадоба до чужого є ентелехією збиральництва недорозвинених до продуктивної самодіяльності спільнот які закликають своїх жертв до бережливості у витраті тих благ, з якими нападники марять розпорядитися ліпше від господарів, а саме з'їсти їх. Авторами тоталітарних ідеологій є жлоби. Тоталітаризм починається там, де дивляться лише назад, не на те, щоб заробити на творчості, а на те, щоб розжиріти із власного схуднення. Апологія смерті, якою розв'язуються із проблемами життя, є підсвідоме чуття розтратності особливостей власної поведінки не виробництва благ власними зусиллями. Мотивами тих нападницьких вчень, які ставлять перед своїми адептами задоволення потойбічними утопіями, є переконаність у неприпустимості та безглуздості витратитися на будь-які проекти, які не пов'язані із здобуванням корму. Аксіологією узаконення мисливств є освячення світовідчуттів та способів життєвої поведінки злидарів, які постійно голодують та не можуть вдовольнити свою заздрість, розповсюджуючи пауперизм на краї соціальності й далі. Очі хижака сприймають у перебігах суспільних перипетій лише наїдок, коли для учасників тих перипетій шкуродери суперечливо культивують цінності аскетизму, відраз до меркантильного, забороняють своїм жертвам доступ до усяких благ, що не вписуються до кулінарних рецептів експропріаторів, ненавидять усе, що не прагне переробитися на харч для примітивних живоїдів. Відсутністю марнотратності облудники іменують свою яловість у підприємстві, економією переназивають лінь думки, табують розвої, коли суспільні відносини редукують до вбивств господарів статків, - позаяк заощадливість на свободі представляється у залишку баришем кримінальності. Виродження започатковується у недопущенні витрат на вдосконалення, фікції плодяться від відстороненні від раціонального дослідження об'єктивного, безглуздя стає винагородою за розважливість у стриноженні розважань, ніщо залишається від скорочень на усе, безлад навалюється із регламентів заборон на надлишкове, колективістські узагальнення стають плодом відкиданням за непотрібністю індивідів з їх правами, містичні чудеса стають прибутками від ігнорування відповідальності за проблеми, зло визріває від заощаджень на добродійному. Тотальний контроль режиму на придушення усяких самостійницьких свобод викликаний острахами аби ніхто не дозволив собі з'їсти більше, ніж то визначено пайкою, аби жодна крихта упущена режимом із рота не сталася прирощенням на опір режимові. Не лише пантрування на незліченних ворогів, а й продукування ворогів із усього призначеного у наїдок генерується острахами настанов на перебування у кризі наростання трагедійних загроз від того, що все буде гірше від звичаєвих злиднів й не стане чого жувати, що сил на призведення усіх до упокори не вистачить. Прагнення підгребти під себе зайве йде від знання невідворотної розтратності статків, що не відшкодовуються ніякою власною продуктивністю, окрім праці на війну загарбницьку, витрати на яку вважаються прийнятними аби зекономити на тому усьому іншому, що має по успішній війні бути лише у надприбуткові. Приязнь бідаків до чудес та небувалого, яке ошчасливить без належних трудів, викликається ощадливістю у розтратах на звичаєвому як на способі тяжкого заробляння на життя. Загибель – від заощаджень на життєздатному. Тюрму влаштовують аби розрадити у розпачеві тої трагедійності, якою постає життя для не ловких у ньому.

Розважливність примітивів у витратах це добра гримаса на недостачу дібр. Зайняті виключно полюванням за чужим аби не вчитися продуктивно працювати, зосереджуються на насиллі та терорі аби не переобтяжуватися на узгодженні із подіями та інтересами, завдаються до спрощених вчень аби зекономити на складнощах розмаїтості, вигадують чудеса аби відсторонитися від проблем освоєння законів об'єктивного, роблять ставку на утопії аби не напружуватися у історичній відповідальності, напірають на облуди аби не сушити собі голову істинами, любляють символічні дієства аби заощадити на непідвладних соціальних обставинах, обожнюють хаос позаяк адекватність дій у впорядкованому дається важче, спеціалізуються на керівних ролях аби уникнути виснажень у труднощах виконавських робіт, знаються виключно з централізмом та уніфікаторством аби втекти від нефаховости у спеціалізованих галузях, вчуваються у воління самотнього вождя аби не спантеличитися від надмірів чисельних запитів свобод, відшукують ортодоксальні позиціонування аби не зазнати збитків у сперечаннях, впадають у негативізм стосовно визнаних соціальних інститутів аби виправдатися у некомпетентности у них, закриваються від викликів аби не скорочуватися у програтій для примітивів відкритості світові, віднімають усе в усіх бо не мають чого дати, суміщають аматорство з екстремізмом аби закамуфлювати брак достеменних досліджень, перетворюють усіх на жертви аби виповнити ними порожнечу із ніщо якою лиш і володіють, тоталітаристи в наступові аби реалізувати свою пожадливість, серед призначених до заклання культивують скромність та відсутність амбіцій як чесноти аби туша дичини без урізань дісталася облавникам, вправляються у абсолютах аби не виявити відсутність своїх ресурсів у конкретиці, не переносять критики на свій бік аби видати відсутність контраргументів за бережливість, лякають усіх закидами у злі аби добро від них зберегти за собою, ненавидять багатства усіляких гараздів аби унормувати до звичасвого власну злиденність, поганяють смерть загибеллю аби проігнорувати життєві проблеми, ведуть війни перетворюючи довкілля світів на непотріб аби підірвати усе під свої цінності, вибудовують зону аби не витратитися на демократичні розвої, скорочують усе аби ту кількість трофейної здобичі офірувати як відкупне своєму впевненому рухові по приступках до вже цілковитого виродження, за ощаду видають глибини своєї нищоти.

Примітивні соціоустрої, квінтесенцією яких є бандитизм, енергетику свого виживання видобувають не на одноразовому пограбуванні, а ще й на повторі мисливських кампаній вилучення, де від жертв віднімають більше, ніж витрачають на організацію подібного здирницького господарства, що й досягається примусом підневільних до тої праці, яку рабовласники не лише не компенсують витратами на тваринні існування рабів, як вилучають на свою користь усю продукцію культурних вимірів виробників. Режими тюрми існують на різниці між мінімумами підтримання біологічних потреб в'язнів та максимумами видобування із в'язнів надлишкової примусової продуктивності поза біопотреби вироблені під примусом до подібного антилюдського для рабів, але не для рабовласників, виробництва. Соціуми рабовласницькі можуть бути навіть видом поступу у культурі, особливо тоді, як рабовласники не поїдають усе вироблене рабами, а підневільних виснажують більше, ніж їм треба для повстання проти своїх нелюдських станів. Режими перерозподілу продукції культури на користь одних суб'єктів та втрати тих, хто перестає бути суб'єктом, можна кваліфікувати грабунком лиш у його направленості на добро обмеженої зграї хижаків. Тюремні режими є наслідком заощадження на заробітній платі, внаслідок чого й починається тюрма.

Як лише люди своєю працьовитістю на ниві творчости здатні далеко перевищувати фізіологічні запити свого організму, то найприбутковішим є не грабунок речей, а експлуатація людської праці, - то ж спокусливі нагоди окрадати саме ресурси людяности будуть відтворюватися вірогідно навіть у розвинені часи торжества права. Різниця між економією на заробітній платні та експлуаторським здирництвом на розмір тої економії і є натхненням тоталітарних режимів ошуканства. Лише повернення усього продукту виробникові й може слугувати показником свободи й суспільної досконалости.

Як установа на легітимацію грабежу, тоталітаризм не безумовно є злом, а стає просто незворотною необхідністю там, де кара на грабіжників включає у себе ще й віднімання від грабіжників награвованого ними, - втім та оскільки грабунок завше здійснюється на користь небагатьох на збитки основної маси населення, себто є несправедливим морально, навіть коли грабунок оформлений як законний, навіть коли виокремлена когорта грабіжників своє заняття виставляє за суспільно затребуване, а себе самих представляє як виразників народних чи навіть прогресивних інтересів, навіть коли свавілля претендентів на елітарність ототожнюють із покликанням еліти, - то корисність приправи на тоталітаризм саме ексцесів та викрутасів суспільного розвитку стає неприйнятною, коли та смакова приправа виключно собою замінює власне блюдо; як установа на знімання маржі доходу у ножицях між витратами на виробництво та тою зневагою до прав на самих існувань робочої сили включеної у витрати подібного виробництва у вигляді полювання за чужим та не заробленим власними талантами мисливця, тоталітарний режим стає необхідністю перекачування чужих ресурсів вже на поповнення тої власної енергетики, що парадоксально витрачається на перекачування чужих ресурсів життя, - втім та позаяк будова процвітання одних людей чи спільнот вже на пониженні інших не є справедливістю рівності усіх людей у їхніх правах на щастя, - то ошасливлення навіть потомків у тягlosti людства вже за кошт знелюднення та антигуманности для попередників стає видом навіть не протизаконности, а абсурдизму; як ідеологія та вид осмисленої поведінки бандитизм є необхідним його носієм, - втім та з тим що навіть розповсюджений на усе включене у банду суспільство паразитизм відповідно унеможлиблюється, коли а чи потенційні жертви зголошуються на буття катом, а чи потенційні кати згодні перетворитися на жертви, - то необхідність обкрадання людей на смисли та правозаконність має вузький діапазон використання, годячий не для усіх, не завжди, не усюди.

Ефективність урядувань має вимірятися числом громадян, яким той уряд забезпечив можливості заробити вільною працею. Проте інколи прибутками стають види заощадження на витратах відкладених до ліпших умов. Видом економії на витратах суспільних ресурсів, суперечливо до цілей процвітання широкого кола громадян, може бути перерозподіл ресурсів на вигоду вузької групи поневолювачів суспільства. Та зажерливість централізованої управлінського апарату яка слугує приводом нападу на нього зі сторони керованих ним мас, те небажання верховних правителів ділитися із підлеглими масами державними прибутками привласненими правителем як плату за свою керівну роботу, та нерівність у перерозподілі багатств яка здатна викликати революційні зміни під прапором поновлення справедливості – суперечливо до цілей революції слугує ще й ресурсом стабілізації суспільства, коли відсікання мас від споживання багатств слугує цілям заощадження на проїданні багатств та переведення багатств у актив подібного державоустрою. Народне благо потребує оптимального співвідношення між споживацтвом мас та менеджменту як плати за відповідний трудовий внесок означених суб'єктів народного блага.

Московські імперіалісти просто й не мудруючи марять про захоплення ними багатств європейських та інших країн, тоді як московські комуністи ненависть до капіталів поки що не належних москвитам обґрунтовують звинуваченнями капіталістів у тих надлишкових винагородах від суспільства, які перевищують суспільнокорисні внески підприємців у організацію виробництва. Себто ресурс ривка у поступі ідеологічні противники власности відкрили у заощадженні не лише на прибутках капіталістів, а й на існуванні багатіїв. Проте, всупереч замірам про щастя одержавлення й відмову громадянам у приватности, перетворення комуністичних експропріаторів у чиновників працюючих за фіксованою ставкою, запроваджений вождям розрив між господарем та його приватним бізнесом - виявив свою неефективність порівняно із немалими, й даремними на думку комуністів, заробітками капіталістів. Тож хунті вождів довелося себе преміювати привілеями й не економити на собі коханих, бо інакше бізнес у організації концтаборів буде немічним.

Додатковим резервом щодо отримання ресурсів виключно зі сторони яку грабують є заощадження споживання самим грабіжником, себто пограбування грабіжником самого себе, - що не може не бути запереченням смислів та призначень трибів бандитизму. До прийомів оптимізації нестримного споживацтва вкраденого, що їх оформлюють як моральне благородство жертвовного самообмеження, пірати змушені вдаватися у випадку виникнення складнощів із підкоренням нових джерел та ареалів здобичництва. Ноу-хау для хазяйнувань способом визиску рабів за пайку є накладання заборон на надмір достатків рабовласників. Подібне небажання щось від себе повертати середовищу, а замість того зосередитись та спеціалізуватися принаймні на жуванні того, що вже є від середовища є відібраним і присвоєним, - не може не бути свідоцтвом кризи піратських способів прожиття чужим добром. Із економії та маніпуляцій із нічим буває не лише ніщо, як ще й заміри розжитися на ошадливості ведуть до виродження й вичерпання природних ресурсів. Мотивом тоталітарної конструкції із знецінення та десуб'єктивація усіх тих угруповань які претендують чи беруть участь у розподілові та споживанні валового суспільного продукту є підштовхування здобичництва у противний здобичництву спосіб заощадження на проїданні здобичі, - аби усі вигоди подібного заняття єднання усього з усім перепадали вузькій та ще більш обмеженій верстві зверхників. Причинком накладання на суспільну масу обов'язкових покликань до жертвовної праці та мучеництва заради ідеології нав'язаної святими очільниками маси є відсторонення останньої від споживання корму у спосіб перероблення на корм самої маси. Маса співають осанну своїм святим вождям, аби легітимними були лише апетити вождів. Тоді як для продуктивних спільнот та креативних одиниць, які творять ще до них небачене, а не тягнуть чуже до свого рота як бандити, проблема й складнощі їх праці полягає у продажах виробленого ними у напрямку до споживачів із довкілля.

Апофеозом історичного московського царства, імперіалізм якого зіткнувся із завадами екстенсивного розширу, наразившись на конкуруючі імперії та спротив вже поневолених цією імперією народів, стало перетворення її у здобич для розтерзання нею ж саме внутрішніх ресурсів від спадку імперського збиральництва. Ба й більше, полярним до звичок грабувати стала економія на зарплаті для робочої сили. Трудовий та творчий ентузіазм потребує в умовах свободи адекватного суспільного визнання підприємливості, а не лише винагороди через зіщулення терору. Більш того, відсікання від володіння власністю самого правлячого класу вже як слуг народу була оголошена невичерпним ресурсом можливостей обдирання маси трудармійців на достаток, на права, на саме їх життя. У той час як правова свідомість базується на недопущенні грабунку, то комунізм московського розливу не лише оголосив експропріацію експропріаторів заняттям достойним шляхів поступу, як ще й до ворогів записав саме поняття власності, - у випадку коли власність не належить виключно кланові номенклатурних комуністів. На додаток викапане московство зосередилося на помпуванні сирівців у напрямку до розвинених країн у приречено провальних замірах завоювати збройно та ідеологічно розвинені країни саме за отримані звідти надходження від втрат сирівців викопаних Московією. Аж утім, невичерпною може бути хіба що додатна працею вартість, а не обмежені своєю наявністю ресурси із низьким ступенем їх обробки. Плани мордування народу можуть ще продовжуватися якийсь достатньо тривалий час, але ж - не плани відрізання від прибутків вождів цього ошуканого народу. Тож за припинення апофеозу історичної Московії доводиться платити припиненням історичної Московії разом із вичерпанням історії її продовження як автентичної Московії із питомими звичками її хижацького збиральництва людей і народів.

Подібно до того, як безглуздо навіть сідати за дошку гравцеві який не знає теорії дебютів, який не знає задалегідь партії яку він грає, який сподівається на спонтанно розумний хід, - то й спільнота без бізнес-плану, здобутки якої не стоять на плечах гігантів, яка необачно без належної кваліфікації та ресурсів вв'язується у бійку професіоналів є приречена на програш. Народи без навіть простої візії не стають історичними. А народ який задалегідь поринає у ізоляціонізм, не нав'язує свою волю світові, тим визнає свою слабину.

Культура має поступ, бо у неї вкладаються тим новаторським дослідництвом і працею, результат від яких перевищує цінність передуючих цій творчості знань і речей. Новостворений продукт, через уречевлення у ньому знань і фахових вмінь, отримує вартість додаткову. Із самої лише духовної енергетики покликань та самореалізації людської виникає досі ще не знана реальність. Додавання людської кмітливості та хисту до обробки ними природної чи окультуреної сировини робить із ніщо, чи з того що ще не було, вже щось певне новопостале, те досягнення якісне, на яке спиратимуться послідовники та спадкоємці вже у їхній праці креативній. Будування дому культури уповільниться, коли позитивні внески туди будуть нищими; дім людяності почне руйнуватися, коли споживацьке вилучення із нього вартостей перевищуватиме наявні. Можливість заробляти, мати прибутки і маржу у різниці між данням та його плодами – і є механізмом прирощень у ході розвитку. Тоді як усякі замахи на винагороду продуцентам та суб'єктам підприємливості, з ідеологічним трактуванням прибутків капіталістичних вже як втрат для суспільства, - дестимулює бізнес, не лише невідворотно залишає культуру без плідних у ній надходжень, як ще й числення справедливого заробітку, згідно внесків у суспільне виробництво та ролей у ньому, саме за рубрикою збитків полишає людську працю на її смисли і призначення.

Віроучительне, тобто засноване на химерах, на незнанні чинних відносин і закономірностей функціонування господарства, декларативне оголошення бізнесових доходів вже за гріх крадіжки, з відповідною політичною програмою соціалістів та інших бійців за народне щастя проти ворогів-експлуататорів на те, щоб перерозподілити додаткову вартість у продукті вже на користь робочої сили та виконавців алгоритму виробництва, відібравши доходи від підприємливих організаторів цього виробництва, - наслідками має призупинення стимулів суспільного виробництва. Такі ж, або подібні прикрі наслідки має отримання вузькою верствою бенефіціарів і менеджерів транснаціональних кампаній прибутків обумовлених монопольним становищем цих володарів світових грошей і капіталів на опанованих ними владних позиціях, а не тих доходів учасників виробництва, які залежать від функціональних ваг у виробничій діяльності, від відповідності соціального проводу своєму громадянському призначенню.

Практика втілення прожектів большевицько-комуністичної заборони власності інструментарієм диктатури очільників класу пролетарів на експропріацію фондів і капіталів буржуазних із знищенням істеблішменту підприємців – дає від цього грабіжництва лише тимчасовий ефект; а надалі заощадження на доходах вже колишніх господарів змушує апарат чиновницької бюрократії, що заміщає собою винищених Органами безпеки ділків-підприємців та сільських власників, принукає означену номенклатуру комунократичну шукати й знаходити джерела свого режимного усевладдя вже у улаштуванні каторги для маси того гегемону пролетарів, якому ці провідники до світлого майбуття обіцяли повернути присвоєну буржуазією додаткову вартість.

У той час як відкриті прогресу та проблемам зростання вільні й такі що перебувають у полі права народи живуть і багатіють із плодів своєї працездатності, винагороджуючи активну частину свого соціуму, то вже буцімто новаторські марксоподібні заміри отримати дохід для суспільства у спосіб обмеження чи недопущення доходів для учасників суспільного виробництва, як капіталістів так і робітників, - не можуть не бути відродженням, здавалося б, відпрацьованого, вартого осуду призабутого рабства, за якого дохід верстви зверхників є прямими збитками верст уярмлених. Маячення з приводу примусу до праці трудармійців за ціну чи терору проти них, чи за пайку кормову, чи за агітаційні облуди орденів слави для ударників і жертв соцзмагання, або вже не класове, а расове звеличення месіанства вже нацистів з тою ж самою однаковою для обох концтабірних режимів метою обкрадання уярмлених ними – є отриманням прибутків із грабіжництва. Але з віднімання, де споживацтво переважає над продуктивністю праці, буде лише віднімання. А не додавання. Науковий прогрес та людяність буде тоді, коли трударі отримуватимуть зроблене й зароблене ними згідно прав і законів, а не за практикою бандитизму.

Спільноти, які замість праці власними творчими силами продуктивними, ставку роблять на споживання, покладаються на паразитування на чужих ресурсах, - досягають цього: або агресивним відніманням плодів чужої праці, або ж наміряються розбагатіти з економії на власних потребах виживання. Грабіжники не лише звинувачують жертв свого на них нападу у тому що ті забагато їдять замість того щоб своїми багатствами поділитися з грабіжниками, аж останні ще й критично ставляться до власних витрат, заощадження на яких їм представляється джерелом надходжень. Чужі статки та прибутки бандити розглядають як недоотримання власних доходів, як те що має належати не господарям, а цим пошуковцям і присвоювачам чужого добра. Більш того, бандити самі собі вірять, що це не вони крадуть, а що вони від жертв правдиво повертають собі своє, до того відторгнуте від них і цією карою поновлюють справедливість і право. Нападники заощаджують не тільки на чужих, а ще й на власних витратах. Так народолюбці з числа соціалістів звинувачують підприємців у тому що їх капітал збудований з пограбування трудового народу, який собі має повернути не лише створену ним додаткову вартість товару, а ще й товари, а ще й належить відібрати життя від капіталістичних експлуататорів, знищивши їх мораль, право, державу. Мовляв власники беруть від суспільства пролетаріату більше, ніж цьому гегемону повертають внесками від свого приватного підприємництва. А тому власників капіталів та провід елітаріїв треба замінити на апарат бюрократів, щоб цей сурогатний провід посадовий стимулював товарне, наукове, духовне виробництво та дбав би за народні інтереси задовольняючись лише ставкою зарплатною. Й от тоді процвітатимемо, у radoщах достатку; от тоді утриманців годуватимуть калорійними пайками; тоді то через знищення експлуататорів та ворогів трудового народу й розпочнеться перехід від передісторії людства вже до справжньої історії. А проте зусилля докладені на те, щоб не було багатих, дійсно приводять до появи злиднів.

Диктатура пролетаріату пішла назустріч віковим запитам покріпачених мас переконаних історією збиральництва у тому, що заробляють не від трудів, а лише від грабежу, - а тому ліпше мати одного царя з його двірнею, аніж масу підприємців. Князівська, царська, імперська, комуністична верховна у Московії влада завжди тим лиш і займалася, як винищенням ініціатив самоправности, які паростями пробивалися серед підданих та колонізованих. Плодом придушення видів суспільної і громадської підприємливості і є зона тоталітаризму. Яку встановлюють для безборонного обкрадання та визиску поневоленних цим усевладдям. У зоні контролю не допускають конкуруючих із нею збагачень не лише самостійних підприємців, не тільки придушують визвольні рухи поневоленних народів, а ще марять розбагатіти заощадженням на ставці та привілеях служилого держапарату.

Оскільки природу людську у прагненні до добра та доброго не вдається змінити ані віруваннями у ідеали вирівнювання усіх за приписами утопії, а ні у роботу слідчих органів диктатури пролетаріату, - то чиновний апарат на місцях посідання знищеного ним проводу буде шукати і знайде обхідні шляхи стосовно заборон заробляти зверх посадової ставки слуги народу. Номенклатура господарського партактиву не дозволить собі залишитися без прибутків приватних, задовольнившись лише пайками патрмаксимуму по регламентованому чину. Корупція і хабарництво, як порушення приписів соціальних служінь чиновництва, зрештою відновить ліберальний ринок, суворість правочинности, демократичні свободи.

Даремно егоїсти та інші прихильники автаркійних самодостатніх способів господарювання сподіваються що вони матимуть більше від належного їм тоді, коли відгородяться від зовнішнього світу звинуваченого цими себелюбцями у зазіханнях. Дарма надіятися погладшати через голодування. Бо заробляють по справжньому не на економії на навіть необхідного, а на витратах навіть на зайве. Багатство є тісно пов'язане з пануванням так само, як то є й наворот. Тоді як той хто сторониться усього й усіх як небезпеки, зрештою опиняється ніде ніким. Ті хто гребуть лише під себе, - то тими гребують. Ті які не мають сторонців, - опиняються на стороні, а то ще й поза нею, як відсторонені. І лиш повноцінна участь у розв'язанні проблем та питань призводить їх учасників вже до позицій лідерських. Панівні та доміантні позиції дорого обходяться їх автору, але вони є більш ніж прибуткові.

Сприятливими умовами зростання продуктивного виробництва є заощадження на витратах для цього. Видом амортизації на зусилля здобуття надходжень є звичайне грабіжництво плодів чужої праці. Варіантом встановлення монополю високої ціни на власну продукцію є придушення конкурентів у спосіб підриву їх дієздатності через внесення туди різноманітних видів руйнівних суперечностей, провокування безладу за допомогою відкритої агресії чи ідеологічних операцій на спантеличення противника. Видом прибутків через заощадження є примус до праці поневолених, яким у кращому випадку не доплачують належне. Економією на кваліфікованих знаннях та вміннях на ділі вирішувати назрілі питання є ставка вже на надприродні чудеса, з віруванням у які не обійтися без невігластва з глупством, заквашеним на підступності. Незмінно актуальним мотивом приходу до влади різноманітних пропозиціонерів з переінакшення світу на користь незмінно страдницьких мас є вказівки на очевидність страждання ширнамас через винуватих у цьому багатіїв та аристократів, які своїми доходами розпоряджаються з недостатньою для суспільства користю, провідничі ролі яких є, мовляв, для суспільства збиткові, і яких за це доста обібрати та пошматувати, щоб справедливість, у виді перетворення бідарів вже на імущих, зрештою увінчалася вікторією. Проте досягнення переваг власної виключності робом засівання довкілля нещастями не може не бути антитезою прогресу, яка зрештою призведе до збитків вже для самого подібного шкідника. Замість того, щоб нарощувати зусилля творчі для власної продуктивної праці, то грабіжники чужих досягнень не лише уникають цього стосовно самих себе, а ще й своїм грабіжництвом урізають продуктивну працю своїх жертв, - тож наслідком грабіжництва стає вже загальний занепад.

Причини та смисли американської помочі українцям у відбитті реваншу імперського стають відсутніми у обставинах коли в Україні відроджуються коди її окупації Московщиною, коли інерція вибудовування бандитського усевладдя набирає обертів. Допомагають не лише тим хто захищає себе сам своїми на це зусиллями виключними, аж боєць проти зла має ще й перебувати на стороні правди добра поступу гуманізму.

Сьогодні агресори ощадливі, замість відкритої атаки займаються підривом обороноздатності у таборі тих кого вони оголосили ворогами. Другим боком стосовно розпалювання серед жертв руйнівних для них протиріч є ті пропозиції на миролюбство за усяку ціну, на терпимість і прощення, на спільну домовленість між усіма сторонами конфліктів іменованих прикрим непорозумінням, - аби подібний гібридний мир став реагування жертви на гібридну проти неї війни, аби жертва поступалася своїми позиціями перед кроками наступного тиску зі сторони агресора який лиш заохочуватиметься і здобуватиме силу через поступки йому. Сприянням агресії є порушення чинного права, розмивання границь, девальвація і висміювання цінностей, введення у обіг притомності вже казок з маяченнями та утопіями. Війни набувають виду диверсійної операції спецслужб зайнятих терором геноцидним. Заощадженням витрат на зброю, економією на полеглих солдатських лавах стають ті психологічні війни проти противника, до ведення яких залучають не лише професійну агентуру укупі з оплаченими чи безкоштовними корисними ідіотами у стані противника, а ще й масованістю легалізації глупства є наділення голосом його учасника саме пересічної маси, на рівень емоційних запитів і упереджень якої не можуть дати відповіді навіть ідеологи агресії. Благо, що інтернет надає можливість висловитися активістам ще й альтернативно розумним, а серед них високі рейтингові позиції займають ще й повідомлення максимально ексцентричні. Коли маси суспільні розважаються та рівняються на свої патологічні забаганки, коли торжествуюча пересічність еволюціонує до пониження рівня інтелектуалізму, коли терпимо ставляться до найбільш потерпілих, - то тут таки настає нагода бандитам гострити свої ножі.

До нещастя призводить економія не лише на власних творчих зусиллях фізичних, але й на ментальних. Порушники норм рахуються лише із своїми маяченнями, визнаючи їх виключною реальністю та відмовляючи у реальності власне реальності. Не бажають нічому вчитися, підпорядковують своїм маніям не лише власну, а ще й поведінку сторонніх осіб.

Не останнім мотивом зваби для входження у обітниці абсолютистських візій є представлення їх: не виключно продуктом актуалізації чуда яке ігнорує адекватні норми соціальних відносин, не протиправним порушенням яке силоміць руйнує моральність та правове поле, не домаганням перевтілення у еліту тих бандитів які винищують своїх супротивників як ворогів, а – як внесення раціоналізму у оптимізацію видатків та прибутків царини громадського життя. Революційний переворот із здіймання на дибки усіх цінностей виставляється їх авторами не ущербним розумінням ними повноти ситуації чи закаптуреними цілями свого шахрайства, а – тим рятівним розв'язанням нагальних викликів у соціальному служінні, згідно якого заощають на зайвих витратах та бережливо перерозподілять ресурси у акцентах лише на конче необхідному для громадського блага. Спеціалісти із заощаження на реальності фактів передовсім облегливають тямую клієнтів.

Так керуючись розважаннями про надмірність, обтяжливість, шкідливість для суспільства підприємницького доходу, що його віруючі у прості рішення ототожнюють із споживацтвом підприємців, - то большевицькі спадкоємці марксизму заходяться успішно виконувати програму знищення самих капіталістів разом із забороною приватної власності. А присвоєння цих же суспільних багатств відібраних на користь вже апарату большевицьких функціонерів виставляється за суспільне благо саме через накладання обмежень на вигоди означеного апарату чиновницького, переведеного на скромну ставку не залежну від виробітку, - у розважаннях, що із стимулами сплати суспільством за організацію бізнесом суспільного виробництва можуть успішно позмагатися посадові обов'язки большевицьких слуг народу. І лиш завданнями зекономити, вожді за народне благо беруться замінювати витратну зарплату робітників вже на безоплатну працю мобілізованих до загальної трудової повинності всередині великої зони чи малої обнесеної колючкою, з доповненням подібного звільнення від експлуатації вже на виловлювання тудеядців. Патерналістською турботою партії про пайкове забезпечення пояснюється звільнення вдячних канал-армійців не лише від проблем дбання ними за свою приватну долю та розмір статків дозволених партією, як партійне начальство попідкується ще й про норму виробітку. Незадовільні, бо немічні ресурси власної життєздатності беруться дрібні бандити раціонально доповнювати крадіжкою чужого гаманця, з гарантією вдалого криміналу вже через скалічення жертви; а подібні у ще більших масштабах заняття іменуються месіанським боргом імперій стосовно просвітницького цивілізаторства нікчемних племен. Знову ж таки, із рацій безпечного втримання поцупленого, зступаючи із необхідности удавлення спротиву звільнених від майна господарів доводиться останніх у різний спосіб удавлювати під іменем визискувачів, або ж ворогів народу; а вже цілі народи та верстви повстанців проти колонізаторів та окупантів доводиться винищувати саме із доказових потреб очиститися від небезпек для означених споживачів чужого не лише майна, а й життя; а вдаючись до логіки чистоти тих цінностей колонізаторів, якими вони замінюють власне логіку колонізованих, то від останніх, - затаврованих під переназівництвом вже у єретиків та відступників від цілісности непорушної ортодоксії, - також не можна займанцям не звільнитися віроучительною, класовою, расовою санацією. Для нацистських бонз самозрозмілим є економія на гуманітарному боргові підтриманні життя невиліковних душевнонемічних, не кажучи вже про арійський борг звільнення від неповноцінних оборонців своєї повноцінності із числа жертв нацизму. А для класиків марксизму шкідливим видаються самі заміри на існування неісторичних народів, особливо без німецької зверхности. А класики ленінізму перейняті турботою звільнення народів від страдницьких переживань з приводу відсутности над ними проводу комунізму, не кажучи вже про позитивність втілення марень народів за щастя помосковлення. А знайдуться ще й класики інших різновидів простих аж до чудесности пропозицій з тотального поглинання непосильних для сусідів їхніх же пожитків. Й взагалі, криза, зумовлена життєвими колізіями та відповідальністю у слідуванні соціо-культурним нормам, має, на думку чаклунів, ліквідуватися через покладання на неймовірне в обхід реальності й іще - на Божий промисел замість множинних клопотів людей самих за себе.

Рівнозначність у обмінах речовиною, енергією, силою розглядається каноном не лише фізичних взаємодій, але й у моральних відносинах їхнім прописом вважається справедливість. Слушною є гіпотеза згідно якої еволюція й зрештою універсум зобов'язані своїм існуванням саме порушенню симетрії. Ці деклінації еквівалентних обмінів виразно помітні на шляхах будування культури та у людських відносинах, коли скорше нормою, аніж її порушенням виглядають різниці: між знаним та доступним для пізнання - у царині гносеології, або ж між покаранням та відповідальністю – у застосуванні права, або ж маємо розрізнення наслідків у відношенні до докладених зусиль – у царині практичних вчинків, або ж у трудовій діяльності - створюється додаткова вартість, коли внаслідок амортизаційних відшкодувань виробничих затрат та винагороди виробникові клієнт чи споживач товару залишається у вигоді, маніпуляції із баришами між дебетом і кредитом – є живильною енергетикою трейдерів. Кар'єрні поведження людей та функції політичних суб'єктів спрямовані на те, щоб мати маржу успіху у відношенні до оптимумів докладених до того зусиль. Бізнес бандитів будується на сподіваннях, що їм нічого не буде за вдалу крадіжку. І хоча визнанням та перевіреним на досвіді поступу є заохочення вільного виробника заробленим, а не покарання раба, проте винаходом реального, себто московського комунізму є ставка на заощадженні зарплати, а заробіток капіталістів чи багатства які належать поки що не підкореним московитами народам вважаються просто неприпустимими та такими, що потребують перерозподілу за лекалами московської справедливості. Наслідком подібного насаджування злиднів до ущербного стає наснаження у старцюваннях. Так за імпорт вожді розрахуються золотом за цінами вільного ринку у вільному світі, аби останній підтримати коштом пограбування власної зони неволі, аби лиш експортувати принади комунізму. Бо на разі справедливого заробітку та у інших випадках возвеличування кожного по справах його – комунізм, з його повинністю за труд як платою за труд, не тільки не виник би, а й кріпосникам довелося б відповідати за подібний злочин.

Деміургом та раціями злодійства є віднята від жертви та здобич, на виробництво якої злодій не витрачався, відповідно максимумами трофеїв є максимою подібного способу промишляння чужим як своїм, - проте витрати на організацію злочину доводиться злочинцеві віднести до виробничих витрат злодійства, ще й за умов, коли злочинцеві щастить своїм ув'язненням, як еквівалентом, не відшкодувати перед законом прибутки від свого протизаконного бізнесу. Тож до тих основних імперіалістичних клопотів за допомогою яких означені крадії відкорковують чужі багатства відносяться: необхідність організації дисципліни у своєму таборі, аби тою концентрацією зусиль брати верх над свободами відкритих спільнот на які бандити навалюються; до витрат, яких не уникнути, доводиться бандитам числити озброєння та усяку свою мілітаризацію на доданок до своєї дисциплінованості, оскільки ні на які інші аргументи для передачі багатств на користь бандитів їхні жертви не реагують, а то й противляться наставленій на них зброї; для успіху нападники мусять бути ще й озброєні вигадками про свої власні місійні покликання напасти і то ні з якою іншою метою, як лиш на те, щоб ошчасливити тих на кого вони нападають, щоб урятувати жертв нападу від вигаданих нападниками гріхів та провин перед нападниками, щоб нікчемність тих відібраних від жертв їхніх прав, майна та життя, які й не варті нічого, компенсувати вже безцінним та надмірним даром нагод відбирати життя, майно та права жертв задаром принагідно; до виробничих витрат агресії доводиться відносити створення сприятливих умов для агресії через обеззброєння жертв кампаніями спокуси жертв облудами та шахрайськими куклами, обіцянками ошчасливити жертви через їхню покору дисциплінам та обов'язкам перед агресорами, спокутою боргів перед нападниками, заміною тями жертв вже на вигадані міти, іншим презентаційними оргвитратами на морочення мозку жертв. Імперський мілітаризм, як виключна зброя для виключення майна із чужої на нього власності й виключення самих імперіалістів із відповідальності за заняття по включенню чужого вже до свого, - потребує доповнення ідеологією самовозвеличення самих нападників, доповненою ідеологічним нападом на їхні жертви.

Адекватне прикладання людського розуму до природних ефектів породжує культурний винахід, а повторне докладання до останнього вже досягнень пізнання продукує нові успіхи у культурі, послідовністю яких і стає прогрес, - у процесуальності якого вже ані функції розуму, ані відносини у природі речей не є суверенними, а є лиш щаблями у історії поступу цивілізації. Себто не якийсь собі невідомого походження деміург духу знічев'я невідомо звідки творить суспільну історію, а - конкретні знання та інтереси її учасників; й так само робітники обробляють не якусь абстрактну матерію у її натуральній об'єктивності та феноменальності її утаємничених законів, а - цілком конкретні технологічні витвори свого часу й місця. На синергію між креативністю винахідника та рівнем освоєння ним проблем свого фаху вказують як на надлишок тих природжень, що успадковуються загалом у випадку задоволення назрілих суспільних затребувань вже зі сторони запропонованого винаходу. Прибутком для загального блага є не лише нееквівалентність між порівняльною із ним дешциєю суспільної вдячності винахідникові, а й фізична обмеженість життя окремішнього винахідника, який не у змозі, просто поза ліміт особистого життя, видом зарплати вимагати відшкодування своїх статусних забаганок, не кажучи вже про вичерпність задоволення фізіологічних потреб достойника. У власну труну нікому ще не вдавалося затягнути із собою чогось цінного, за виключенням хіба що згадок за недостойні вчинки небіжчика. За усіх часів заробіток, як суспільна вдячність, був інституалізованим та обумовленим, а його регуляція залишалася і залишається клопотом соціальної справедливості, аби зловживання збагаченням не поєднувалося ані з політичним, ані з економічним, ані з конфесійним виключним усевладдям. За усіх умов гідна творчість продуктивна залишається недоплаченою, на відміну від того заробітку крадіїв що перевищує амортизацію їхніх афер. На відміну від заробітку підприємливих громадян які прислужилися суспільно корисними винаходами, то бандитський дохід є прямим суспільним збитком. Доходи виробника не вичерпується розміром шухляди на банківському рахунку, бо удача спіткає саме тих підприємців, які через свій бізнес реалізують свої покликання та діяльний хист, слава яким і стає провідною суспільною подякою що не вміщується у шухляду, не вимірюється виключно капшуком із грошвою, палацами й далі без міри. Опінія усіх народів тому й засуджує зведення заробленого до меркантильної наживи, бо остання не має підміняти собою логіку прогресу, бо саме прогрес і складає гідний людини заробіток. Добра згадка про автора є не кладовищенським на нього каменем, а монументом слави.

Коли зважати на понадмірні вигоди від збагачення на адаптовані винаходи, то тому загал має бути зацікавленим у максимізації заробітку винахідника, бо це останнього стимулює на подальші натхнення. Оптимізація виробництва має означати не урізання, а зростання гараздів виробника які і є громадським зажитком. Спосіб же збагачення через недоплату продуцентів суспільних благ, скоріше за усе, має стосунок до доходу бандитів, навіть тоді як останні представляють собою легітимну владу. Аксиоматична ставка на збагачення не через продуктивну працездатність, а чином заощадження на необхідних для продуктивності ресурсів є безперспективною й саме тому ця згуба для людяности та прогресу береться на озброєння такою ж доктринальною помилкою як віра у збагачення через тотальне спрощення. Ціннісна настанова на бідкування, на завади винагородам, на віднімання законно заробленого - як на сподіване джерело прибутків, противним наслідком може мати лише дестимуляцію суспільної продуктивності. Недоїданням можна підправити хіба що ожиріння, але не нестачу харчів. Недоплата за добро веде до зла. Неробство, як ціна за паркан між роботою та заробітком, може правити за тимчасовий відпочинок від перевтоми, проте оцінка бездіяльності вже як умови суспільного здоров'я не може не бути хворобливою ідеєю. Саме це аксіальне упередження про зачислення пасиву від невтішного заживку окремих виробників вже до активу та активів загального членства тих же виробників і є наскрізною інтенцією мало не усіх установ тоталітарного режиму. Вадою режимів навіть не так розумово збіднених, як надміру містифікаторських є мара розтовстіти через схуднення, через цілеспрямоване заощадження на заробітку працюючих.

Так наукове дослідження фактів та створення на них законів метою має саме посилення творчого чинника людяности у людській же культурі, яка конструюється зовсім не для того щоб людина задоволена останнім сучасним винаходом вже на нього переклала свої призначення й подалася у безстрокову відпустку, - тоді як наслідками введення містифікаторами такого собі фактору чуда чи Божої присутности, вже як суб'єктного учасника будування культури, стає девальвація людської відповідальности, за якою означені творці химер та такі ж противники істин залишають людині лише культові дії жертвоприношень й молитовні звертання до сил ірреальности, а не оборот людини до власних талантів пізнання й відповідної переробки світу у векторі прогресу. Знецінення працівника у спосіб платити не йому, а Богу дякувати, чи рідній партії спасибі за турботу про людину праці, чи рейхкомісаріат хвалити за теплий крематорій, - може бути заощадженням на амортизації робочої сили, але не може не бути заняттям противним власне прогресу, який вимірюється нарощенням достатку і підприємців, і суспільства на загал. Заміна обтяжень проблемами на здобуття достеменних знань та результативних навиків вже на казкові нісенітниці є не так ілюзією розправи із життєвими складнощами, як останні набувають ваги саме через легкість доповнення на зручні марення про безпідставне втілення забаганок. Батьками чудес стає ощадливість у раціоналізмові, знецінення тямущости, скаредність у фактологічному. Простота диктатури створює ілюзію переваг над багатозначністю ходів правової демократії. З одноманітним регламентом колективістським легше вправлятися, ніж зважати на свободи співучасників розмаю культури. Жадібність, спрямована на оптимізацію не того що варто скорочувати, породжує не лише чудовисько утопій, а й доповнює останні на беззаконні насильства спрямовані проти людини, коли працівника винагороджують канчуками, кайданами, каторгою замість законної подяки. Тоталітарні режими, де сповідують абсолютистські візії світоустрою, відзначені милітаризмом, бо війна задля експлуатації підбитих ресурсів здається агресорам більш вигідним клопотом, порівняно із ринковим та взаємовигідним обміном продукцією праці у суспільних стосунках вже як вартостей еквівалентних. Примус рабів-кріпаків чи цілих колоній до роботи задурно на користь поневолювачів своїм мотивом має ту саму віру у збагачення через недоплату працівникові. Саме у рамках подібної ілюзії насаджується культ злиднів та подання пауперів за світло світу, самообмежень мас у оволодінні реальними цінностями із заміною останніх на достойність аскези та віри у обітницю щастя поза життям поближче до раю чи комунізму. Свої упередження у зайвість, непотрібність, шкідливість капіталістичних прибутків доводять комуністичні адепти рівности вже до фізичного заперечення життя господарів приватної власности, доповнюючи дефіцит класу експлуататорів вже й на недоплату спасенному класові пролетарів та трудармійців, й не зупиняючись на подібних вигаданих вигодах від економії на заробітках, - то комуністичні вожді навіть свої доходи беруться лімітувати ставками згідно посідань у ієрархії служителів народними інтересам виходячи лише із партійно-ідеологічних зацікавлень. Смерть та деградація, як інструмент оновлення світу через виполювання у ньому непотребу будяків та усіх тих, кому на думку любителів спрощень, надто добре мається, - руйнує інститути культури, утримування яких творці із сокирою у руках вважають надто затратним для себе обов'язком. Терор, пропагандистське запаморочення мізків тих хто вижив після репресій, обкрадання насельників зони на права та власність проводять організатори зони саме із економії та жлобства. Будучи переконаними, що організація продуктивного господарювання та гуманізація суспільних відносин є неприбутковими турбаціями.

Неправедність недоплати капіталістом грошви заробленої найнятими ним працівниками, а то ще й підтвердження грабежу вже злочином надмірного посилення від монополістів вбивчих куль у тому самому напрямкові супроти мас громадян, - різниться від помилок недоотримання підприємцями доходів зароблених у соціальних служіннях, а то ще й підтверджених вже надміром репресій спрямованих від суспільства проти тих же капіталістів, - різниться лише мірою переплутування грішного з праведним.

Жага мати усе не доклавши до того нічого і є мотивом, який у військовий похід випихає любителів чужих батьківщин, який породжує віру у неймовірні чуда, який робить здобичництво та крадіжку виключним способом існування, який обумовлює насильства до жертв та нечулисть до чужих страждань, спонукає до відчайдухої смиливости у ризиках нападу, результатами та причинами має баламутства та руйнування усіх соціальних порядків та цінностей, генерує обман як умову подолання спротиву жертв, викликає рабування докільля і домінування над свободами людей та народів, веде грабіжників до посідань еліти, заганяє визискуване суспільство за концтабірну загорожу, централізує чужу власність у централі.

Жадання здобути усе із того що можна й щоб за це було нічого із того що треба є не лише тактикою кримінальників та стратегією московського збиральництва, але – й ідейним мотивом тоталітаризму є замір вдало збагатитися у спосіб відмінний від годящого докладання до цього творчих, продуктивних, осмислених зусиль власних. Ставка на чудеса задля задоволення молитовних просьб звернених до потойбічних сил, аби ті самі собою чи за дешеvu заради них жертву працювали на благо сповідників чуда, є викликані лінню сповідників вигаданої святости, визнанням паствою своєї немічности у поєднанні дійсних фактів та запитів до них саме без клейковини неймовірного. Цей самий причинок збагатитися коштом заощадження на власній працездатности є інтенцією бандитського угруповання, яке руйнує законність та покладається на збройну силу ламання права саме тому, що крадіям це видається більш економнішим заняттям, аніж освоювати будь-який фах окрім піратської вдачі. Зброєю та кайданам примушують поневолених гарувати замість себе тому, що насильники домагаються затримати у часі свою непродуктивну працездатність. На кошт ілюзорного майбуття переносять набрані кредити ошасливлення ошуканих утопіями так само як і у минуле відносять залякування ошуканих та спантеличених ними тому, що шахраї перебувають на разі у розладі із осмисленням дійсного стану справ саме у істинах. У перебудові світоустрою адепти простих рішень зайняті не будівництвом життєздатного, а його зламом та пересуванням до могили того що містифікаторам здається зайвим у суспільному устрої, бо це їм видається порівняно легшим. Переконливість у непорушности штучно вигаданого режимного контролю досягається самим лиш терором до ув'язнених.

Примітивні, в обід досвіду та розуму, рішення не оплачувати виробничі витрати чи силою каторжного примусу замінити зарплату й дивіденди, - виносяться із бажання знайти додаткові стимули продуктивности й зекономити на нібито зайвих витратах. Проте міньба заробітку вже на рабство практично призводить до небаченої розтрати трудових та усіх цивілізаторських ресурсів, офірна нестача яких й обрушує кістяк зони регламенту. Заборони накладені на критику, на свободу виходити за рамки, на непідконтрольну нікому самостійність як на те, що відволікає від гуртової концентрації та переконань спрямованих партією що не відає коливань, - суперечливо до цілей уніфікації, забирають у режиму більше сил, ніж їх надають норми відкритости.

Товар коштує того, що він вартує; а на дурняк можна отримати саме пшик. Змістом правила є правило, попри включення у нього виключень; тоді як неправильне є беззмістовним. У правди нема виключень, попри те що вона потребує постійних вдосконалень; тоді як багатоликими є облуди. Злодійство не повинно розглядатися способом здешевлення заробітку, тому що злодійство взагалі не має права бути видом заробітку. Способом підвищення продуктивности праці є підвищення продуктивности праці – на науково-технологічній основі, у контекстах моралі трудолюбства, правового законодавства, норм соціальної справедливости, бережного ставлення до трудових та природних ресурсів. Ставка ж на грабіжництво, на недоплату експлуатованим, на примус невільників, – взагалі не має стосунку до інтенсифікації виробничих процесів. Але московський комунізм з наполегливістю гідної кращого застосування виставляє грабунок багатіїв та безоплатну трудову повинність як альтернативу у змаганнях із країнами відкритими свободі прогресу гуманізму. Віднаходження вічного двигуна у відніманні чужого – це не помилка, а злочин.

Саме для того, щоб на дурняк й без спротиву жертв вилучати у них їхнє добро, то усі пройдисвіти підсовують ошуканим ними куклу чи байку про володіння секретом, згідно якого на паству учасників інвестування у прожект обітованого щастя бурним потоком здійсненого чуда поллються достатки так, що встигай лиш рота підставляти й нічого більш робити не доведеться. Наприкінці усіх химер щасливого завершення історії ласою наживкою метеляється обіцянка здійснення на халяву, без належних задля того трудів, усіх як ілюзорних мрій, так і недоступних у реальности, але жаданих забаганок. Своїм духом, своєю жертвовною плоттю святі вожді клянутьсЯ нагодувати вірних, борони Боже, не спожити їх. Достатньо лише промовити заклинання про крекс-пекс-фекс, пройти ініціацію, покаянно прийняти Христа, перекопатися у расеявсемуміругалва, вбити пиндосів, поєднати соціалізм із перевагами науково-технічної революції, то тут таки негайно робітникам повернуть додаткову вартість, мертві стануть із могил, впаде манна небесна, на луках леви будуть пастися із баранами, кожному за потребою, безкоштовно покажуть кіно. Зрештою усі халявщики стають кормом самим собі.

Обіцяні віруючій пастві величні цінности чудесні, досягнення яких є незворотним, а від пастви потребує лиш такою дещиці як жертовність та мучеництво, є віднесеним у майбуття, є конструкцією збудованою виключно із матеріалу духовности, - з тої плоскої причини, що тут на місці у вигляді уречевлених достатків ідеали утопічні не можуть бути представлені.

Безпідставною, помилковою та аварійною є віра примітивістів у витворений їхнім глупством фетиш остаточного смислу історії який за них сам собою буде обдаровувати щастям цих віруючих у чудеса, яким залишається лиш підставляти свій рот. Віра ж поводитирів обіцяного ними завершального для історії чуда залишається дієвою: вони на потік ставлять системне винищення ворогів, які лиш і заважають втіленню обітниць щастя. Проте крім фізичного продукування то трупів віра у неймовірне не матиме фізичних результатів; подібним же порожнім місцем відзначатиметься й сподівання супротивників загальної тюрми на те, що ресурс перероблення людей на трупи вичерпається як тільки для продовження репресій забракне вже й людей, що перероблення корисних для людяности законів соціального розвитку вже у ніщо та кризу виродження утопії примусить тюремотворців одуматися. Аж ні. І виробництво зони тоталітаризму, як і знищення зони тоталітаризму не можна передовіряти нікому сторонньому. Сама собою тюрма не буде збудована, коли обмежитися лиш знищенням ворогів тюрми; аналогічно тюрма не буде поруйнована, коли покладатися лиш на знищення будівельниками тюрми самих себе у ході будування ними тюрми для усіх інших. Руїну Московії неприпустимо делегувати самим московитам. У глупства нема ані моральних, ані фізичних лімітів вичерпання. Розум противників неволі без відповідних фізичних зусиль замість розумників не працюватиме.

У грабункові, - тобто у буцімто ефективному та ошадливому здобутті прибутків без докладання до того належних зусиль, окрім військових вбивств окрадених господарів, - вражає хибність самої піратської стратегії паразитування на визискові плодів чужої праці, бо достойні багатства саме створюються працею, а не є нічийними чи то мають природодане походження, як то уявляють собі грабіжники. Тобто професійні мисливці за чужим добром мали б незрівнянно більше порівняно із трофеями від насильства над удачливими людьми і спільнотами, коли б здобичники обрали собі фах відмінний від війни, пов'язаний із їхньою власною самостійною продуктивною працею та креативною творчістю у конструюванні, а не у скороченні багатств. Тож здається, що бандити і інтелектуальні гопники процвітають лише тому, що їм важко даються освоєння норм моралі та одукованість у корисних для людей спеціалізаціях. Фактично бандити, навіть ще не спіймані, займаються самопоїданням, заганяючи себе у примітивізацію і виродження. Грабунок є збитковішим від працюовитости. Країни та народи, які дозволили поставити над собою фанатичних вождів, провалюються у дірки на плетиві історичної тяглости, тому що їхній одержавлений провід бандитів консервує інерцію звичок збиральництва й не знаходить шляхів відмови від хижацької зажерливости.

Тому що для підлеглого грандіозним планам партії населення залишають виключно працю, а собі функціонери від комунізму за те залишають споживання плодів тої експлуатації, - то ведучим мотивом режиму одержавленого криміналу слід визнати саме споживацтво, страдницьким контрагентом якому є та продуктивність праці, яка для вільних країн і є основою їхнього поступу. Навіть для контингенту каторжників, який слугує ресурсом пограбування, вожді залишають покору волі вождів, яка саме тому й править ресурсом пограбування каторжників. Надуживання споживацтвом із вирви якого виходить мінімізація товарної продукції та творчих відкриттів і є не лише суттю, а ще й є вадою устрою тотальної монополізації.

То лиш тварини із числа примітивних щойно після народження живуть повноцінно, а людина з її тривкими у оновленні проблемами навіть фізіологічно потребує батьківської опіки і час її соціалізації, навчання, творчості має завершуватися хіба що з вичерпанням її життєвих сил. Аж поза незаперечність чинників всотування культурних надбань поколінь людину цінують за плоди її працьовитости. Зловживання споживацтвом, яскраво представлене режимами одержавленого грабежу, й становить небезпеку для свободи людини та прогресу.

Московські шукачі того, що погано лежить у сусідів для останніх небезпечні впевненістю не лише у своєму праві хапати чуже як своє рідне московське, а ще й вірою у мрії самих жертв якнайшвидше потрапити московитам на ікла, московити становлять загрозу своєю переконаністю у тому, що сусіди просто таки марять про розставання із своєю свободою на користь московських збирачів, московити не сумніваються у тому що роблять ласку усім кого вони завойовують собі на прохарчування. Для московських збирачів нормою культури є те, що залишається після того, як вони перетравили їжу.

Свої домагання зосередитись на споживанні продуктів чужої праці московські інтегратори обставляють спонуканням колонізованих ними людей і народів до зосередження на праці та мінімумах амортизації виробничих витрат. Проте брутальний рівень московської навали, невміння московитів вичавити із своїх підопічних та підбитих усю вартість робить вже із самих московських збирачів жертву тих порівняно розвиненіших колонізаторів із числа європейських країн, які спонукають московитів на ризикові експерименти ударного загарбництва. Московське царство це пробойовий загін європейського колонізаторства. Ареали імперії слугували своєрідним сафарі для авантюристів із заходу; трофеї здобуті колонізацією народів вправно розтягалися у місця збагачення поза кордонами Московії; ресурси імперії жертвовно витрачалися на обслуговування військових та колонізаторських проблем європейства; навіть вівісекція комуністичних експериментувань із надуживанням монополізацією та одержавленням прислужилася спостерігачам зі сторони. Московити утилізують модні аксесуари із Європи у вдячність, що та згоджується утилізувати якісь там собі потоки та ешелони сирівців московського експорту. Революційні зміни на Московії стають зливою гараздів для паразитування на них сусідів. Переконавання московитів у власному месіанстві слугують не кепським мастилом для ствердження імперського зібрання вже у якості сировинного приладку для більш розвинених споживачів чужого добра.

Характер споживацького буття московитів тому не стався для них відчутним нещастям, - навіть після втечі із імперії визискуваних московитами народів, - бо московити влаштували концтабір та смертовбивство вже для сировинних ресурсів.

Попри те, що мисливці за чужим добром саме на це й важать у перспективах свого кримінального успіху, але хибно маркувати цих хижих мисливців саме як виключних споживачів, - враховуючи опір жертв, втрати нападників, непрогнозований успіх військової кампанії з полювання. Аж достеменними споживачами є саме страждальці, які особистісною жертвовністю вже наперед заплатили нападникам і на ці втрати уповають як на прибуток гарантованого відшкодування зі сторони й від прибутків нападника. Мучеництво, окрім смерті самого споживача страждань, є для останнього ще й видом профіту. Страстотерпці моляться на ката не лише із остраху безвиході, а у розрахунку на дохідну від нього ласку.

Вирішальною причиною за якою усі режими із спрощеним управлінням простують дорогою виродження є те, що вони є неефективні навіть у відтворенні своєї самодостатності; тоталітаризм має від'ємну прибутковість; устрої збудовані на паразитарному поглинанні ресурсів відтворюваних чужою працею, устрої насельники якого зайняті лише крадіжкою та силовим протиправним присвоєнням чужого, устрої, де порушена екологічна гармонія співпраці і обміну із середовищем корисними навзаєм продуктами власної життєдіяльності, – живуть не лише недовго, як ще й відзначені історією створених ними злочинів. Спільноти, потужність яких є складеною із масиву різнорідних зацікавлень та ініціатив вільних у своєму виборі добра осібних громадян переважатимуть монолітну потугу мобілізованих навіть на самопожертву невольників та виконавців нав'язаної їм волі. Зона примусового визиску, з причин її штучності та неорганічності, занадто дорого обходиться навіть самим її учасникам зібраним під знамена щасливо й безкарно пограбувати ближніх. Утримування грабіжників навіть у тюрмі є збитковим для людей вільних. Грабіжництво взагалі ніяким боком за часів людських не можна вдало приліпити до існування правових спільнот зайнятих споживання у контекстах їх виробничої діяльності. Власний труд сприймається як негідний. Задля успіхів здобичницького полювання, то спільнота кримінальників потребує дисципліни й готовності до власних втрат, бо жертви їх нападу будуть захищати своє майно, права, життя. Долею споживачів є війна. Грабіжництво як спеціалізація бандитизму засадничо є нееквівалентним обміном. Грабіжництво тримається не на тому, що грабіжники потребують зайвого чи більшого, ніж їм треба для прожиття, аж напад і відшматований при цьому від жертви кусень задовольняє критично необхідне для грабіжника, який є природним інвалідом без вкраденого ним. Для оправдання своєї приязні до чужих пожитків, то нападники мають культивувати ненависть та звинувачення на сторону своїх жертв, аби задоволення своїх апетитів агресори подавали як акт справедливості й покарання жертв за гріхи і провини про які відають лише агресори. Тлом збудження ненависті до жертви є самозвеличення бандитами самих себе. Бандити зобов'язані вигадувати безумні ідеї, бо у рамках ідей розумних неможливо вигадати зло як прецедент нападу на співпрацівників у культурі. Фатум військової перемоги збирачів над жертвами суперечливими причинами має безплідність культурну чи нищий рівень продуктивності праці збирачів, які потребують чужого зі сторони, без надходжень якого збирачі самі собою просто прожити не можуть. Примітиви нападають не із жадібності, а від того, що нічого іншого вони й робити не можуть. Причин ненападу нападники просто мати не можуть. Вони вкусять та порушуватимуть усякі домовленості тому, що іншого у долі виключних споживачів й бути не може. Вмовляння на сторону споживачів відмовитися їм від їх власної природи є заняттям не лише даремним, а й таким що не матиме наслідків миру навзаєм. Вичерпання ресурсів пограбування та загибель живителя тягне за собою й зникнення паразита. Призначенням фахових споживачів є не їхнє процвітання, як протистояння власній загибелі, яка насуватиметься на бандитів коли вони не насуватимуться на чужі статки. Споживачі змушені бувають поїдати самих себе, коли їм не вдається пожирати інших. Фахові здобичники прагнуть безкарно обікрасти зненавиджену ними жертву, марять про її загибель аби із трупу жертви розжитися, - а водночас саме з цього мотиву нападники тяжіють до жертви як до кореня свого життя, потребують ворога як друга. Дискурсом споживацтва із упослідженням там втягнутого до нього є хаос і безлад. Постійною й нездоланною проблемою, яка зрештою долає буття невдалих грабіжників, є їхнє домагання якимось заощадити на витратах необхідних для продовження існування цих грабіжників, які й нападають на жертви, визбирують й до свого рота включають ресурси поза собою саме з прагнень хоч якимось призупинити нездоланність маховика вічного двигуна свого виключного споживацтва. Споживацтво, яке не є циклом виробництва, виглядає нормальним для відносин між тваринами, які проковтнувши одних тварин слугують водночас тілесною поживою для інших поглиначів, - але люди не є канібалами, розвинені спільноти є такими завдяки творчій праці зі створенням там додаткової вартості. Грабіжництво споживацьке є не лише злочином, як ще є атавізмом, являє собою культуру недорозвинену, ретроградство.

У дірку у культурі утворену пробоєм неймовірного, у негативізм цінностей, у абсурдизм смислів, у пустоти дегуманізації як у точку із ніщо провалюється та всмоктується усе тоталітаристами розруйноване щоб звідти не виринути. Тоді як відзначений продуктивністю прогрес є протилежним рухом вже до множення цінностей та реалій. Тоталітарний ідеоцентризм виключно у одному напрямкові відкритий світові щоб останній пащекою поглинати й спожити до решти. Концтабірники харчуються своїми ворогами та нещастями, - на відміну від вільних людей які збагачують своїх соратників та клієнтів. У заволодінні чужими пожитками москалі знищують лише господарів не згідних із втратами, але із поневоленими, які не гідні зрадженої ним власної свободи та згодні поділитися своїм добром вже із московськими на них апетитами, – московити допускають до свого завойовницького війська вже на вищі у війську посади. То лишень у суспільствах відкритих розвиткові, завдяки розрізненню між добром та злом, між істиною та помилкою, між законним та злочинним, - усяке безладне суміщення сутностей та переплутування визначених кордонів вважається вадою що веде до втрат, тоді як фахові любителі чужого як свого й готові відповідно пожертвувати собою задля успіхів присвоєння ресурсів – прикметні вмінням як співпрацювати із своїми майбутніми жертвами, так і готовністю поступатися принципами власного загарбництва вже заради практики свого ж споживацтва. Джерелами виживання зони є інтеграція із жертвою режиму, насичення ворогом перетворюваним на падло, самопожирання за рецептурою свого ж мученицького месіанізму.

Вказуючи на хижаків чи на успішні воєнні кампанії імперій слід розуміти, що споживання цих присвоювачів не свого не є доконечними, а – становлять лиш чергову станцію у замкненому циклі обертання багатств. Майно, як уламки від статків колишніх господарів, бере участь у кругообігу подібно до метаморфоз у рухові води, вуглецю, тепла й подібне. На лиходіях заробляють бариги, провіденційний профіт яких варто включати до причин передуючого розбою. Кримінальні структури мисливців є вбудованими у загальну механіку перерозподілу благ: оскільки виданий бандитами продукт є прикметним низкою вартістю доданої бандитами праці, то трофейна здобич з необхідністю перерозподіляється на користь спроможних до ефективної обробки і переробки краденого. Організатори імперського грабежу є лише постачальниками сировини у глобальному розподілі праці на користь підприємливих корпорацій та тих споживачів краденого, які виходячи із суто бізнесових інтересів обслуговують нібито сторонні злочини.

Безплідність та імпотентність у продукуванні тих власних справ які були б корисні загалові базують любителі чудес на звинуваченнях усього довкіллю, яке буцімто заважає повноті прояву чуда покликаного працювати замість віруючих у його дієвість. Свою неадекватність суспільним запитам означені любителі чудес беруться ліквідувати не у спосіб узгодження власних творчих пропозицій із логікою суспільного поступу, а у спосіб зворотний, - через винищення незгідних із обітницями на втілення чудес. Любителі рятівних ідей розгортають цілу індустрію терору, аби розстрілами до стану трупів підчистити незгідних із чудесами. Чудотворці просто прибирають те зайве й загрозливе режимові, яким потенційно є уся історична реальність, усі притомні громадяни, усі природні закони світоустрою - у тій мірі, у якій вони відрізняються від змістів ілюзорних чудес. А проте, весь негативізм винахідників чергового абсолютного ошасливлення людства, буцімто заблукалого у апокрифічному гріху чи надуманій кризі, своїм призначенням має саме збагачення та насичення краденими від суспільства доходами та енергетикою вже на користь означених шарлатанів. Зона режимного порятунку каторжників являє собою своєрідний всмоктувач усього що вдається із каторжників витягти. Тоталітаристи відкриті світові так як є відкритою пащека хижака. Надмір химерности ідеології стає відповідною мірою розгулу з переслідування її функціонерами вигаданих еретиків та звинувачених у опозиційности щодо догматів, - утім режим абсолютизму винищує лише тих, які заважають йому щасливо адсорбувати та перетравлювати суспільні багатства. Тоталітаризм це проект не на збагачення суспільства, а - паразитування на чужих потенціалах, які у неплідну дірку провалюються.

Суспільство загальної тюрми, - у якому не лише творчі люди стають об'єктом грабежу, а й грабіжники починають їсти один одного, - прикметне відповідним її каркасом примітивної ідеї, змістом якої є таке ж спрощене забезпечення достатку прожиття через розгляд ближнього як сировини для її розграбування й споживання грабіжниками із числа любителів осяйних святих благих ідейних утопій, на які ловлять лохів. Тоталітарна модель суспільного устрою завше користуватиметься попитом тому, що вона є автентичною ідеологією та санкцією бізнесу бандитського. Тоталітаризм є перманентним настільки, наскільки вічним може бути бандитизм. Тоталітаризм вабить своїми пропозиціями на те, щоб ходити легкими шляхами, у обхід законів та порядків, оминаючи обтяжливу необхідність. Загальний контроль режимної каторги – це точка прибуття тих, які починають гратися у чудеса й неймовірне. У зоні опиняються ті, яким важко мислити своїм розумом про проблеми, ті, – яким обтяжливо працювати власними силами, ті, - яких гнітить відповідальність та потреби освоювати логіку речей без недоречних ілюзій про речі. Тоталітаризм є непродуктивним господарюванням, заснованим на кепському переживуванні природних сирівців, яких агресивним імперіалістам експансіоністам кортить запопасти якомога більше, щоб відтягнути час, коли означені професійні кримінальнича зрештою почнуть їсти один одного на часі приведення ними до злиднів вже усього світу. Тоталітаризм є годящою формою збиральницьких спільнот.

Експансію свого переселенства до завойованих ними теренів московити виправдовують як пошук та освоєння для себе нових батьківщин. Проте блукачі обсаджують чуже як своє не для того, що там працювати й виробляти продукцію, а для того щоб споживати сирівці конечні й не відтворювані, які опісля примітивного їх вижирання і спустошення поселенці упосліджують і кидають, щоб знайти собі новий бівуак вже на місці присвоєння ними нових батьківщин наново завойованих народів.

Географічний обшир відібраних від сусідів земель, безрозмірність присвоєних сировинних ресурсів, наростаючі апетити зазіхань на ще не завойоване мають метою не лише нарощення бази прокорму завойовників, як ще й відповідну девальвацію останніх, навіть у спосіб чисельного зменшення претендентів на перетравлення підбитих ресурсів, аби провізії вистачило на довше. Коли на тлі неозорих анексій цінність людини виглядає як те, на що й дивитися не варто, тоді цього матеріялу завойовників не шкода для нових московських походів. Знецінення людей, гідності людяности, невміння користуватися талановитістю та продуктивною працездатністю людською саме й спричиняє домагання будувати багатства на самих лиш сирівцях. Якби були ловкі до роботи, то менше доводилось би, а то й не дозволяли б імперіалісти самі собі вбивати ближніх.

Своєю наступальною войовничістю на підкорення людей та перетворення народів вже на рабів любителі завершальних істин світу справляють враження надпотуги лідерства, яке окрім ураження сусідів більш ні з чим не справляється, - бо необхідність полювання за чужим задля підтримання самоіснування мисливця і є доказом його несамодостатности. Примітивісти настільки не володіють обставинами у собі та собою у обставинах, що інструментарій у вправлянні із історією знаходять у потойбіччі чудес та утаємничених позаземних суб'єктів, їхні ідеали віднесені у минуле чи майбуття подалі від недоступного їм оволодіння часовими вимірами історії, і навіть свої невміння та невдачі впоратися із своїми запланованими маніями тоталітаристи відносять подалі від себе, перекладаючи відповідальність на вигаданих ворогів.

Експансія московського загарбництва є видимим, прямим, безпосереднім наслідком його примітивізму, споживацтва у межах неробства, кримінальної хижости. У той час як свої багатства західна цивілізація продукує на основі власної працюовитости й вдосконаленню у знаннях, домагається підвищувати креативність у продуктивності праці, - то московське збиральництво обмежується первісною обробкою сирівців у підбитих землях та рабовласницького типу визиском загарбаних разом із тими землями народів. Московські багатства зариті у землі, і туди ж вона відправляє права і життя вже висмоктаних нею людей.

Крадіжка вчинена пересічними крадіями ліквідується покаранням зі сторони правоохоронців, - тоді як представлена москалями небезпека імперіалістичного загарбництва полягає у тому, що московити не тікають із здобиччю у свій табір, що за їхніми планами перехопити статки та права поневолених ними москалі приходять назавжди, що москалі не лише не вбивають своїх живителів із числа зрадників своєї свободи на користь московитів, не лише брутално визискують колонізованих, як перетворюють запроданців на ресурс питомого московства так, що соки чи енергетика існування підбитих народів перетікає у московство, - залишаючи на згадку недобру пам'ять про ті колись вільні народи, які насмілювалися ображати москалів своїм суверенним існуванням. Небезпека від московської інвазії у тому, що московити беруться собою замінити провід підбитого ними сусіда та останнього недобитого московитами повстанця, посилаючись на ту свою любов до трофейної здобичі, яка перевищує права колись вільного, а тепер вже підневільного народу на власну батьківщину та долю, аби легалізувати московське буття засобом знищення буття непокірних московству. Московські паразити вламуються у чуже обійстя не лише зброєю, як тою любов'ю до віднятого ними, що не лише має легалізувати вторгнення, а й викреслити згадку про непокору московитам, - коли московити спокушають поневолених участю у першій лінії навали на ще не упокорені народи з відповідним розподілом здобичі у плату запроданцям допущеним мало не до перших лав очільників московського експансіонізму.

Змістами тоталітаризму є єднання усього з усім, відповідно й революціонізм творців небаченого світу направлений на змішування незмішуваного, навіть коли для цього потрібні смерть та руйнування; зусилля та плани прихильників найзагальніших ідей спрямовані на глобалізм та інтернаціоналізм без кордонів й перепон для гуртування; конструктори універсального порядку саме тому й покладаються на чудеса, бо для дисциплінарної зони завадою ворожою є усякий партикуляризм як об'єктивний наслідок, як прояв реального та проблемного стану речей. Але тому то домагання прикінчити історію у остаточній абсолютистській утопії є виключною манією претендентів на оволодіння безмежністю, бо тоталітаристи не світ домагаються збагатити на свою ілюзорну пропозицію щастя, - як шарлатани від бездоказового віровчення домагаються самі збагатися через утилізацію ресурсів усього оповитого та поневоленого їхніми месіанськими обітницями. Напрямами інтенціями конструкцій довільно яких варіацій тоталітаризму відкритого до всотування чужого як свого є споживацтво за маршрутом: ваші багатства – наша пащека з продовженням її органами травлення. Толерантність прихильників світу без кордонів демонструє не їхню потенційну силу подолати неприйнятних агресорів, як слугує для останніх звабливою приманкою, аби ще й нажитися внесками від інтервенції.

Перетворення на послід в ході усезагального бенкету споживацтва випадає не лише для запрошених туди у якості найдку на столі переможців, - але й переможці універсального об'єднання без кордонів є не останніми бенефіціарами засвоєння чужих ресурсів, а беруть вони участь у хижацтві лише як одна з ланок у циклічно замкненому глобальному ланцюзі прохарчування, де одні жертви поїдають інших знов для переживання посліду черговими спадкоємцями утилізації. Навіть у світових війнах їхні ініціатори із числа світових імперій не є доконечними вигодоотримувачами із артистичного мародерства на полі полеглих, за падлоїдством яких не розгледіти режисерів бійні. Даремно як нацистським інтегратори у німецьку світову імперію, так інтернаціоналові класу пролетарів світової советської республіки московитів числити себе останнім арбітром у зіткненні між собою, - бо й для них знайшлися режисери; задарма чи то гнані та голодні під проводом більшовиків, чи то більшовики за участю гнаних та голодних сподівалися що саме виключно вони щасливо успадкують експропрійоване від царату; й олігархам хибно вірити у недоторканість приватизованого ними. Серед бандитів, які пожирають один одного, не може бути правим ніхто, - бо й після останньої крадіжки не настає доба права, себто перехід вже на продуктивне нарощення культури. І навіть продукування краму спожитого клієнтами є видом їх поневолення зверхністю виробника, - бо і продуктивність є умовою споживацтва.

Маркування ресурсів оточення вже як ворожих слугує не більш як виправданням для експансіоністів яких потребами поглинання стороннього тягне на нові завоювання собі поживи. Чергові вчення про оволодіння останнім морем чи останнім смыслом світоустрою, - й такі більш послаблені форми абсолютистського усеєднання як імперіалізм та тривіальний бандитизм, - своїм призначенням мають не відштовхувати багатства середовища, а ріднитися із ними як із поживною стравою. Розгорнута загарбниками та інтеграторами не свого система удавлення спротиву жертв метою має усього лиш проламати браму до сусідського обійстя, аби багатства із останнього у взаємности їх любовного тяжіння до пащеки ласих загарбників линули відкритим потоком. Адепти тоталітаризму, як крайнього різновиду підбиття земель і народів, жорстоко проти останніх воюють лиш тоді, коли народи чи суспільні інститути противляться відведеній їм ролі співучасника спільного походу за новими жертвами режиму безнастанного споживання чужого й перетравлення прожованого вже на рідну субстанцію посліду, - а в усіх інших випадках об'єкт атаки люблять подібно до того як м'ясоїд любить травоядів. Смертельні вироки ворогам режиму є лиш констатацією наявности серед трофейної здобичі тих решток, які ні за яких умов засвоєні з користю для завойовників бути не можуть, які вбивчим кілком стануть у стравоході включених у тотальне рушення за сусідським добром. Тоталітаристи плідно вигадують ворогів лиш тоді, як останніх не можуть успішно асимілювати у лавину розширення усепоглинаючої неволі; реакцією терору інтегратори відповідають лиш на тих, кого вони не можуть органічно рекрутувати у своє військо; покарання на горло розмаїтих любителів виключно свого та своїх прав є лише побічним продуктом від любовної відкритости до усіх включених у одномірність культури прийшлих загарбників. Більше того, осада загарбниками фортеці є їхнім жертвовною та затратною інвестицією у майбутній спільний вже разом із осадженими похід на завоювання нових фортець, - коли альтернативою подібній звабі наваром із бандитизму та згодою підкоритися нападники висувають обопільні втрати у бійці під фортечними мурами. Агресори самі бувають готові стати мучениками заради власних апетитів, аби лиш відступництво їхніх жертв від захисту самостійницьких прав перетворити вже на потугу гуртового нападу на ще не завойованих. Тоталітаризм це вже екстремістські прийоми паразитарного споживацтва, коли розкорковування доступу до чужих статків переробляє жертв вже на учасників нападу. Терор, - робом якого виконують усі зерна та паростки здатні прорости свободою та незалежністю від приписів режиму, - націлений на перетворення підбитих невольників вже на відданих солдатів імперії. Концтабір із його ямами для замордованих це усього лише інструмент для ідейного перевиховання контингенту вже у відданих його бійців, які зобов'язані вмирати лиш тоді як не можуть працювати на користь цієї квінтесенції зони ошасливлення контингенту зеків. Винищені вороги народу, еретики, неправовірні це лиш побічний продукт від позитивних цілей переробити залишених живими вже у відданих бійців проти неправовірних, еретиків, ворогів народу. Зона виробляє не так трупи із тіл та уламки від свободи, як – любов трудящих до рідного вождя та партії. У піч крематорію чи у амональну яму вічної мерзлоти вкладають корпус людини щоб звідти виросла вже нелюдська відданість подібній індустрії служіння величним ідеалам. Засвоєння режимом вже безплотних його ворогів це амортизація на освоєння режимом вже живих для нього друзів. Виштовхування відкритих противників режиму вже у нежиття слугує цілям заштовхнути якомога більше ресурсів, притягнути усе що можна вже на корм режиму. Переможна експансія приводиться у дію коштом самих завойованих, нерозчинна частка яких відсіюється у могили, тоді як інша частка запроданців та зрадників своїм свободам успішно переміщується по шаблям служіння режимові аж до самої сметанки верховноправителів. А коли перемінники парадигми та обновителів світоглядних цінностей беруться як виконувати будяки ворогів на завойованих землях, так і завербовувати яничар до свого війська, - то намагаються подібним чином тоталітаристи втриматися не лише у підбитому ними географічному чи культурному просторі, як, головне, у часі вічності, замахом на який і є тоталітаризм.

Усілякі збирачі народів під своє над ними покровительство забезпечують цей успіх через компенсаційне обдаровування колонізованих народів привабами підключення до широких ринків, або вивіз багатств обмінюють на місію просвітництва та окультурення, або дійсно місцевому люду надають машини, технології, дороги, госпіталі, - аби віднімання самоправности у народів не стрічало спротиву. Одначе московський імперський визиск прикметний отриманням рентабельности тут і зараз, з мінімізацією витрат на вклади у підкорених. Так само як хижак ковтаючи впольоване робить це виключно для себе, а не для здобичі, то й Московія збираючи під своє панування землі та народи інвестує не так у організацію серед останніх процесів виробництва на користь поневолювачів, як, головне, – у власне імперське споживацтво, включаючи туди й доходи від експлуатації праці колонізованих, а також включаючи служилих поневоленних вже до московського війська, яке не має межі зупинки у своєму загарбницькому поході на поглинання присвоєного. Грабіжництво не буває розумним, а розумне не буває грабіжництвом. Експортом москалів є виробництво ними для світу страхів та власної для себе величі.

Так само як харчі для блюда обробляють, - очищають чи додають інгредієнтів, шинкують, смажать, присмачують, декорують, сервірують, - задля кращого засвоєння поживи, то й правду, - не зважаючи на сутність її призначень, - намагаються не подавати у сирому вигляді. Більш того, модним і навіть популярним є упередження що мало не уся інформація стосовно міжлюдських взаємин є видом пропаганди, є заангажованою, є облудництвом вірувань, а для того щоб нею не отруїтися, то треба довіритися кулінарам від ідеології та шеф-поварам від препарування істин. А якщо нудить від силування Вас дикунськими маяченнями, то, значить, ви не вмієте їх готувати.

Так до певних систем правових норм увійшла презумпція невинуватості, за якою особа вважається невинною доки її провина не буде доведена зі сторони обвинувачів, на яких лежить обов'язок доказів звинувачення. Аж коли московці фактом вважають міф і цю характеристику, як копачів моря, застосовують до визначення українців, то тоді останнім вже доводиться оправдовуватися.

До вишуканих прийомів облуди є цензурування правди у ім'я лагідної на усі боки толерантности. Речі не називають своїми іменам щоб не образити таким чином переступника. Хоча від вірувань у допустимість аварій вони не перестають бути тим чим є. Заміщування у вимогах любови один до одного різних, а то й історично ворогуючих між собою осібних громад, - несе більші загрози справі безпеки, аніж проведення виразних розмежувань між цими затятими і непримиренними противниками. Моделі поступок навзаєм між суперниками, компроміси з порозуміння, допустимість миролюбства до ворожих цінностей включених вже до власних – лиш накопичує протиріччя до стану їх вибуху у війні. Кордони ідентичности позначають трупом прикопаного там ворога. Нікого ніяк ніколи не треба перевиховувати міняючи природу противника, бо це не лише не є можливим, а ще є неправим і неморальним актом, є недозволенним замахом на свободу противника.

Лиш для випадків переважання власних сил над оборонною потугою жертви нападу, то агресори ведуть війну відкрито не криючись у цілях та засобах. Тоді як в усіх інших випадках, коли сили противників є приблизно рівними і відповідають досягнутим рівням розвитку, зокрема військовому, - то прийоми нападу стають гібридними, тобто такими де бойові операції уподібнюються підривній диверсійній роботі, коли удари наносяться по усьому фронту економічного, ідеологічного, технологічного, правового життя об'єкту нападу. З яким нападник не просто зближується, а домагається оволодіти ключовими там позиціями. Агресори роблять ставку на провокування внутрішніх конфліктів. Так українське суспільство щільно на усіх рівнях інституційних обсаджується московською агентурою та перекинчиками. Аж до демонстрування моделі одного народу, який має зостатися після зближення армії ерефії з її любов'ю до усього колись українського.

Умовою навіть фізичного виживання українців є бути однією із сторожових башт західного світу.

Вступивши на шлях урізання того, що видається за зло задля розквіту того, що так само облудно видається за добро, доводиться послідовно розширювати коло смерті. І саме тому, що у суспільній історії нема нічого зайвого чи непотрібного, а є те, на чому спеціалізуються інші учасники культурного процесу, - то з негативного відсікання нібито злого плодиться позитивність вже відвертого зла та недобра пам'ять про злочини.

Функціонування зони грабунку на свободи, на права, на власність, на визнані соціальні інститути – виглядає як невпинність скорочень, проте тоталітаризмом є не так постійність віднімання, як невпинність обдарування своїх жертв на пусті місця, коли відняті реальні цінності компенсуються на фікції, порожні бульбашки, на симуляції доступу до чудес. Уся конструктивна позитивність тоталітаризму – це негативізм та руйнування огуджених ним тих явищ, до числа яких поступово вміщуються усі світові реалії та уявлення про них. Інструментарій внесків тоталітаризму є ріжучим. Тоталітарне будівництво щастя вичерпується відсіканням від історії непотрібного та не гідного засвоєння на часі блювотної відрази тоталітаристів до усього, що не має відношення до смерті. Тоталітаристи не пропонують свої придумки на вибір публіці, як витісняють тими монопольними вигадками власне дійсні змісти та установи соціокультурного життя вже до порожнечі. Любителі простих рішень не змагаються ними у конкуренції з опонентами, а змагають до знищення останніх, аби самим обсісти усе гніздо, включивши у ворогів порожнечу. Тоталітаризм це пропонування альтернативи щодо ходи продуктивності прогресу та історії пізнань.

Бажання примітивів запхати у свою пельку більше від можливого є не свідченням спричиненням ними руху інтегральності направленого до означеної точки, як є доказом дій цих мисливців всупереч інтересам співпраці людського загалу. Нема більш помилкового визначення чи розуміння руху тотального уніфікаційного зоднорідення усього залученого у його наступ саме як руху буцімто інтеграційного, бо уся практика утвердження монопольної влади над поневоленими нею своїм призначенням та ціллю має не додавання якихось нових якостей жертвам, себто учасниками руху на загарбання, не збагачення останніх, а – віднімання у них їхніх особливостей включно із життям усіх втягнутих у рівняння під стандарти небуття та під порожнинні змісти віровчення. Відмова від конкретики знань може бути поверненням до єдності у незнаннях, але не може не бути відмовою від знань. Звабою прибуття у концтабір є обітниця употужнення окремішнього світу полоняника вже на розмір тої синергії солідаризму усіх в'язнів, яка забезпечується перетворенням колишньої люди вже на гвинтик механіки зони. Зона це суцільні віднімання, від яких розростається хіба що цвинтар. Тоталітаристів тому тільки й трактують як представників єднання без кордонів та острого, бо нема таких запобіжників які б уберегли від звинувачень у ворожості й потраплянні у острог. У веремії полювання за трофеями усі цінності втягнуті у вирву руїни набувають подоби смерті, яка єднає усе з нічим. Тоталітаризм це неприйняття усякої самодостатності та тої визначеності, яку у зоні насильства перетирають на порох, попередньо зламавши кордони та доцільні розмежування. Об'єднавчим чинником спільних тюремних порядків є неприйняття свобод колишніх людей та того, що вдалося спокусити й вгатити у простір зони. Зона робить універсальною ту злиденність, яка послідом залишається від усіх пропущених через м'ясорубку розпорядку і насильницької примітивізації, з-під жорен якої сиплеться труха близька до змістів спорохнілої труни. Вбивство незгідних, себто живих, є функцією механіки остаточного ошасливлення усеєдністю. До зони приймають через відсікання усякої своєрідності та життєвої достатності. Там колони чимчикують на запланований трудовий подвиг, але основним заняттям зеків є суцільна від початку роботи та до безконечності любови до вождя радість за розростання зони. Зона прикметна відразу до не контрольованого нею, себто до реальних цінностей. Зона це неприйняття особливостей усякого закрученого вирвою провалля у чорну діру небуття. Складання кримінального обшака із відібраних від людей статків, моральності, підприємливості, розуму, мови, смислів, радості, свободи – є рухом єдності лише для бандитів, а не для жертв бандитизму, для яких ресурсами подібного накопичення здобичі хижаків є руїна та монотонність смерті.

Винаходи прогресивні полягають у додаткових пропозиціях на розширення й вдосконалення суших ситуацій у культурі, - тоді як весь позитивізм запропонованого примітивізму вичерпується тим, що вони вказують не лише на зайве у будові культури, а й пропонують урізати суще й скорочувати задля того, щоб усім від деструктивізму стало конструктивно краще. Усі інші пропозиції примітивізму, - відмінні від конкретних вказівок на те, що треба забрати, кого необхідно вбити, що треба розруйнувати, - зводяться до звертань вже до чудес, марень, обітниць неможливого. Крутії та спокусники переконують, що доста виполоти бур'ян, якому вони не можуть дати ради, і щастя тут таки попре само собою як із рогу достатку. Тоталітаризм це устрій за рамками необхідності якого опиняється власне реальний світ із його смислами та пристрастями. У словнику тоталітаристів найуживанішими термінами є синоніми та евфемізми смертовбивства. Чим більш розлогим є окреслення того, що віровченням намічається у зайве, ще з підштовхуванням того зайвого у могилу, - то тим містичнішим є ідеологічне вчення. Так якщо нацисти обмежувалися вказівкою на євреїв, як на ключову заваду щастю, а більшовики вказували на буржуазію, ревізійністську інтелігенцію, куркулів, диверсантів та капіталістичний світ як на перешкоду торжеству свого усевладдя, то у християнстві, буддизмові до сфери темного відноситься увесь світ.

Прирошення культури навіть на розмір фантазійних утопій, казкових неймовірностей, безпредметних ілюзій – було б корисним привнесенням, коли б змісти ошасливленень чудесами не полягали б у вимогах вирізати усе, що не вміщується у примітивну казку. Недоліком сектантських терористичних організацій є те, що згідно їхніх вчень устрій культури має надмір зайвих, а тому шкідливих складових, які доста лише знищувати, аби через ворота загибелі увійти у щастя. Доповнення реалій на число чудес стає смертельним для реалій. Спрощення це перший крок на шляху до могили, у яку потрапляє не лише помилкове й нежиттєздатне.

Своєю сутнісною особливістю на єднання усього з усім тоталітарне вчення доволіно якого трибу націлене на збирання, завоювання, всотування усіх ресурсів довкілля, які й мають збагатити тоталітаристів. Проте на перетині курсу відкритості й всмоктування чужого вже як свого ставлять фільтр чи сепаратор, який відбраковує усе що може зіпсувати травлення чи безпеку присвоювачів. Так ласі до чужого інтегратори не мають заперечень до поріднення із сусідськими пожитками, а при тому самі колишні господарі відсікаються у смерть як завада крадіям; у тому ж напрямку спрощують суспільні закони та права які перечать зміні володіння; не лише зайвими, а й об'єктом атаки стають ті, які не беруть участь у слугуванні, у війську, у ритуалах гуртовщиків. Гуртування у абстракції віровчення не йде ні у яке порівняння із практикою його негативізму до усіх явищ реального життя.

Тоталітаризм як колапс єднання усього з усім, - коли усі у Христі і Христос в усьому, коли народ і Партія єдині, коли Німеччина є частиною вождя, коли усе для фронту усе для перемоги, коли нема сили окрім як у Аллахові, коли консул у ліжку вкладається саме із своєю країною, - це скидання назовні оболонки усіх атрибутів культури, а не лише ворогів, бо усе стає не просто непотребом для чуда збігання у точку порожнечі, як підлягає ще й цілеспрямованому винищенню. Свою нікчемність зайві люди оспорюють обмарами на представництво собою святости, дива, кінця історії, серйозности смерти, привідця спасіння.

Одне віровчення, одна догматика, один світогляд, одна партія, один народ, один вождь, один план, один академічний ансамбль пляски і танцю – створені замірами заощадити, а від того збагатити на урізанні витрат непотрібних для чудесного плану спасіння, нажитися на заощадженні у розходах на конкурентні та конкуруючі стимули виробництва, - коли усе не вміщене у одність винищується навіть не як зайве, а як вороже. Розчинення у виключному монополізмі єдиновірної правовірности, аж до розчинення там сумління совісті, - є ноу-хау моделі прогресу через економію на необхідних для цього зусиллях, ба й більше, запорукою поступу оголошується наполегливе винищення проблем як ворожих. Доста повбивати невірних, як тут таки навалиться щастя у його вичерпних результатах із трупів із невірних.

Коли почути стогін скалічених та зойки жебраків, побачити пожежі та трупи, відчути злидні та трагедію руїни, - то це буде лиш однією суплікою жертв грабежу. Але для повноти розуміння фактів годить ще й навідатися до того обозу нальотчиків, у якому вони із захватом радості ділять здобуте. Бо усякий грабіж улаштовується не для множення нещастя, а з метою конвертувати чужі нещастя вже у власний розквіт. Теліпаня у мотузці на горлі за вироком суду не входить у плани бандитів залишити за собою лише і тільки вигоди вкраденого. Вадами збагачення через зворотне обдирання ближніх є те, що здобутки й результати грабежу залишаються поза скобками його контролю та кепсько прорахованих вигод, зрештою залишаються у межах і компетенції відновлення тимчасово знівченого права. Усяка імперія яка рушає у завойовницький похід, буцімто для того щоб помститися невірним за несправедливий доступ до благ, або ж ошчасливити колонії прилученням до передової культури інтеграторів, або ж визволити народи від переобтяжень їхньою самостійністю чи залежністю від неправильних зверхників, - переймається жертвними й витратними клопотами перерозподілу саме не всупереч, а згідно вигаданих самими ж загарбниками стандартів ошчасливлення. Своїх мучеників пірати числять до виправданої амортизації свого бізнесу. Надмірно віруючі у праведність місії свого вторгнення до сусідів відносять до такої навіть немовбито щирю віру ворогів бути трупом заради домінатного усевладдя означених інтервентів. До реалій історії дрібного чи одержавленого грабежу не можна не віднести не лише прикрі його предметні доконечні наслідки навіть для організаторів беззаконня, але ще й обнадійливі початкові заміри тих же самих організаторів. Страждання жертв криміналу це лише засіб та умова доходу того ж криміналу. І московізація зібраних земель і народів, і її посилення у спосіб зодноріднення означених трофеїв у зоні комунізації – метою має переведення бандитів за стіни в'язниці вже у якості легальних наглядачів у обмін на переведення людей і народів вже усередину стін в'язниці як контингент каторги. Аби Московія процвітала за усяку ціну. Аби злидні множилися лиш у середовищі ще не упокорених Московією нею ж вигаданих ворогів як жертв московської на них навали. Тоталітарне свавілля над упокореними включає у себе муки його жертв лиш як запоруку його ж безпідставних вірувань у добро тоталітаризму. Зона віднімання у громадян та народів усіх прав самостійності, заперечення володіння якоюсь власністю, ліквідація будь-якої не залежною від большевиків тямущістю – не виникла б, коли б привласнення вкраденого не приносило б цим одержавленим бандитам прибуток. І довільно яка оргзлочинність, і масоване її втілення в усякому імперіалізмові, і випадок московської колонізації, і вдосконалення історичного московства у історії комуністичного будівництва там же забезпечує розквіт привласнювачів чужого, дарма що подібне збагачення своїм джерелом має не більш як вилучення вкраденого від жертв і домагання побудувати достаток на стражданні інших, звинувачених у злочинній упертості не ділитися своїми здобутками. На власні злидні посилаються бандити, коли вказують на них як на реабілітацію причин та на прикрі остаточні результати своїх трудів, - проте подолання злиднів і є заміром хижаків у подобі людей. Спроби легалізувати та унормувати бандитизм гублять не лише наслідки злиднів для одержавленого бандитизму та стають карою для бандитизму не одержавленого, - аж бандитизм гине ще й від надмірів здобичі, яка, здавалося б, мала б розв'язувати будь-які заміри цих вдалих асоціалів. Ресурс протиправного лиш посилює протиправний ресурс.

Кримінал, як злочинне полювання за не заробленим власною працею, не лише породжується своїми змістами безумства, а й наслідками затрати людських, себто продуктивних, умов прогресу має те збагачення від вдалого нальоту, яке відкривається неозорими можливостями новопроданих трофеїв. Отримавши статки що перевищують затрати на зброю і логістику нападу, аферисти так само нінащо й надаремно по-споживацьки прогулюють те що їм задешево дісталось. Зайві ресурси знімають усякі остороги із тями мисливців, які припускаються ще більш ризикових помилок. Паразитарний тоталітаризм блякне не так від злиднів й потерпань його жертв, як від збагачення тих переможців у ньому, яким що більше бракує резервів задля забезпечення війни проти вільного світу.

Судячи з того, що є відомим про психологію та ментальність тварин, то вони вірогідно не захоплюються казками та фантазійними мареннями. Проте реалістична поведінка видів не відзначена плодами реальних досягнень відмінних від інстинктів та способів життя заданих їхньою природою. Рослини і тварини можуть змінювати середовище у ході періодів еволюції лиш як його складова. Тоді як різючі відмінності між способами життя далеких предків і успіхами сучасної культури є заданими не лише освоєнням поколіннями законів у природі речей, аж складовою знань є, були і будуть фантазії чи припущення не обов'язково жорстко прив'язаними до світобачень наукової подоби. Мова тут йде не лише про насильства й наживу на чужих нещастях, а ще й про шахрайства до яких припускалися одні люди ошукуючи інших. Господарчі взаємини між верствами, цілісні періоди існування спільнот і держутворень будувалися на конфліктах несправедливих на думку жертв домінування. Режими у яких уся повнота влади і власности опиняється під диктатом мафіозної секти ідеологічної, яка віруваннями облудами і насильством веде підданих до здійснення намальованої утопії – і є видом тоталітарного утворення, існування якого дорого обходиться його жертвам. Зону вигороджують поміччю бідарям.

Характерною рисою теоретизувань, у яких описується і відповідно оправдовується господарювання низькопродуктивні, є осудження прибутку та доходу який є мотивом та результатом господарювань розвинених. У спільнотах, результати трудів яких ідуть на покриття злиденного виживання, то там схиляються доходи трактувати та осуджувати саме як причину нестач, перекладають на імущих провини у пограбуванні ними злидарів. Лихварство, земельну ренту, доходи від капіталів та інвестицій пояснюють суто аморальністю їх власників. А пропозиції на подолання вигаданої захисниками бідарів несправедливості у подолання різниць у розподілі суспільних багатства обертаються довкола регуляції відносин між учасниками виробництва методами вольовими, зверхніми управлінськими від імені загальних інтересів, включаючи туди й насильство як право у межах економіки. Пропонується допомагати на користь бідарям, саме з людинолюбства перераховувати їм прибутки не від їх особистих ініціатив та їхніх внесків до зростання багатств, а - з понять рівності та доступу усіх до таких моделей як щастя. Впродовж віків, коли ресурси були обмеженими та залежними від сил самовідтворення природи, - як терени збиральництва, полювання, скотарства і традиційного землеробства під їх караулом розпорядників, - звідки в основному ресурси й черпались переважно для їх консюмеризму, то постійно проповідувалися настанови на бережливість, а у панівних ідеологіях, оформлених релігійно, культивуються цінности духовного сорту та відповідного презирства до земних багатств, до зажерливості що виснажує ресурсну базу харчову. І подібні орієнтири на соціальне утриманство мас недостатньої соціальної ативності не тільки залишається модним і за новітніх часів, а отримає своє практичне здійснення у політиці вже розвинених держав і країн сучасних. Тож коли за пересічного громадянина дбають, а ще й силують пайковим нахлібництвом, то членству регульованого благоденства залишається реалізовуватися як індивіду саме у власних претензіях за недостатню над ним патерналістську опіку, а орієнтири поведінки зводяться до розваг на улаштування революційних зривів у напрямку бунтарства антисистемного, а то й оправдання грабежу.

Одна частина урядовців стимулами трудовіддачі розглядають бідність, подолання якої працівником його умотивовує. Бідарі тут стають особовим складом тих імперських рухів, які є орієнтовані на протекціонізм та втримання грошви усередині держави, на регуляцію фінансових інструментів. Інша частина підприємницьких елітаріїв меркантилістів, орієнтованих на торгівельні свободи глобальні, за джерело розвитку мають внутрішній ринок з можливостями збагатитися там з заробітку та інвестувань. Більша увага сектору реального створення, актуальні є акціонерні товариства, гра біржова, ризики пірамід. Тут наживаються вже з краху контрагентів.

Огуді наживи, як фаху заводіїв виробництва, та фетишу експлуатації виконавців внаслідок неї, є трудова теорія вартости, де пропонують обібрати бізнес на його дохід.

Умовами життя, себто підтримання ідентичної стабільності самовідтворення та розвитку організму, є постійний його обмін із середовищем. Не усе що для себе підхоплює сторона обміну є його паразитарною здобиччю з відповідними збитками жертвними для тих, які поділилися продукцією чи здобутками власних трудів. Діалоги й кроскультурна мінянка навзаєм в умовах глобалізації відкриває сприятливі можливості збагачення для споживачів винаходів зроблених передовими фірмами чи лідируючими країнами, а останні у свою чергу через продаж свого якісного товару забезпечують попит на нього і тим самим створюють умови співпраці у прогресі. Тоді як для сектантських угруповань, замкнених на апломбі власного посвячення в управлінні унікальними чудами, саме порушенням унікальності їхнього штучного месіанізму постають діалоги і обмін послугами із спільнотами чи колами культур відкритими до творчих змін поступальних. Секта забезпечує свою життєвість у імперативі догми не лише відгородженням від змін, як ще й прямою проти них ворожістю.

Лідируючі угруповання своєю вдачею зобов'язані не тільки різносторонності, як ще й комплексній взаємодії їхніх талантів. Добродійне найкраще чіпляється синергійно й гармоніє із позитивним же. Виявляються пов'язаними, не випадковими, причинно обумовленими між собою: добрі звичаї, моральність, право, успіхи мистецькі, інженерна справа, красне письменство, демократія, спорт, критичне дослідництво, вміння вчитися, державне будівництво, гумор, вдача, продуктивність праці, тяжіння до правди й Божі у тому благословенства. Успадкування цивілізаційних досягнень попередників, тяглість і послідовність логіки удосконалень, своєрідне стояння на плечах гігантів множить гаразди. Московська ж культура, - поданням її як дражливої несумісності, а то й конфліктного розладу між європейством та кочовим ординством, - у вимушеному бігові навздогін загниваючому, але чомусь іще не зогнилому Заходу, запозичає звідти скорше інструментарій технічний, імітує подоби чи щонайменше ігнорує гуманітарні атрибути вестернізації, залишаючи за собою московські традиції централізованого панування над поневоленими масами та народами. Під батогами на галері не змайструвати кінофільму, гаджета, космогонічних гіпотез, ані чистоти на вулицях.

Підприємці та продуктивні спільноти відносини у обміні продукцією своєї праці із подібними собі будуть як співпрацю на прирощення винаходів, як просування на ще не займану пізнаннями територію. Протилежністю конструктивного співробітництва є пограбування сусідських ресурсів, звертання назад, - подібно до діалогів між хижаками та їх жертвами у світі тварин. У світі людей наділених розумом напад на ближнього оправдовується як вид власного себелюбства, а обґрунтування права на грабіж висувається звинувачення на сторону тих жертв грабежу, які не можуть не бути небезпечними вже у їхніх зазіханнях на чуже. Клеєм збивання цілих народів під омофор загарбницької імперії, або аргументом єднання під покров рятівної віри виставляють ті загрози єгоїзму осібних народів, або ті гріхи окремішніх сповідань, боротьбу проти яких означені інтегратори оголошують своїм добродійством буцімто на вигоду підбитих ними народів. Націоналізм колонізованих народів оголошують у імперії загрозливим, коли він не буде замінений на патріотизм метрополії. Агресія зі сторони сповідників гараздів глобалізму чи прожектів конгломерату інтернаціоналізму висувається як альтернатива тій самоправній окремішності народів, яким означені інтегратори закидають звинувачення у неспроможності на конструктивне співробітництво. Нападники віддають перевагу актуалізації власного грабежу порівняно із потенціалами буцімто невідвратної агресивності своїх жертв. Краще ми встановимо свої правильні залоги у сусідських землях, щоб там не з'явилися неправильні бази конкуруючих імперій. Хоч варіації тотальних єднань й рекламують як розв'язання тих конкурентних змагань між учасниками прогресу, які для прогресу є нібито шкідливими й мають бути підмінені на єдиноправильні та оцадливі пропозиції тотальної одности, - проте під пропозиціями гармонізувати непідвладні протиріччя криється абсолютизація розумових відхилень означеного інтегратора чи то вузький націоналізм імперської культури.

Творці остаточних смислів історії, саме з цієї причини ходіння бічними шляхами прогресу, є приреченими на невдачу у змаганнях із вільними спільнотами. Тому й доводиться совітам або вигадувати чудеса, щоб ними оправдати крадіжку чужих зажитків; або красти чуже, щоб таким чином оправдовувати свою віру у чудеса. Коли ж внаслідок спротиву зі сторони жертв набіг на них не вдається здійснити, то професійні містифікатори, вони ж фахові крадії, - щоб вижити є вимушені бігти навздогін невідданого їм поступу хоча б у спосіб запізненого продукування вже власними силами скопійованих, з крадійським порушенням авторських прав, винаходів що випускаються на Заході. Останній не проти того. І то не лише тому, що совіти стають ринком збуту, а ще й тому, що спожиття совітами західних товарів і таких же цінностей сприяє вестернізації епігонів, перероблює переслідувачів вже у придаток західного світу й тим самим дресує і стишує небезпечне свербіння апетитів на Світову революцію. Більше того: совітський комунізм представляє собою те іншобуття західного світу, яке собі західний світ, із причин прихильності до процедур демократії і права, не міг собі дозволити. Совітська історія це експеримент Заходу із надуживанням централістичним правлінням, із заміною ринка вже на план і контроль без виключень із нього, це апробація посилення соціальних функцій держави у ході заміни справедливих заробітків працівників вже на пайкове утримання контингенту трудозобов'язаних та агітаційну його обробку. Й хоча совіти представляються антиподом зотлілому світу чистогану й потугою ослаблення капіталізму на його експлуататорство, прецінь саме тіло комуністичної господарки було створене не тільки за переданими технологіями, а й за практичної участі західних компаній у індустріалізації на величких будовах соціалізму, де примусова робоча сила як ударників, так і конвойованих ворогів народу не шкодуючи використовувалася як матеріал витратний. Попри ризики для євроатлантизму від накопиченої у ході совітської індустріалізації зброї, як виключного інструменту московського, під личиною комунізму, експансіонізму та успіхів розбудови лагерь соціалізму по закутках усього світу, - проте провіденційно, а можливо ще й із стратегічних перспектив, то ця зброя, разом із мільйонним ресурсом офіри особового складу Червоної Армії, була доцільно використана у бійці англо-американців проти агресорів та окупантів нацистських, як тоталітарної загрози вже усередині Заходу.

Розпочаті у ході комуністичного переустрою світу процес перекачування на Захід здобичі від більшовицького загарбання того, що імперія назбирала за сторіччя від свого розпухання за рахунок новоприсланих до єдинанеделімства земель і народів, та одночасний процес зубожіння мас у ході реакційного повернення до примусової праці та обумовленої індустрії боротьби з ворогами народу, визвольними рухами до незалежництва, - то ці процеси представляються взаємопов'язаними. Тож робота совітської влади у організації нею концтаборів є нічим іншим, як ударною силою у обслуговуванні і функціонуванні благополуччя країн звільнених на хазяйнування за допомогою концтаборів. Нова, порівняно більш бурхлива хвиля перекачування на Захід поцуплених із зони совітизації капіталів відкривається у ході порівняно більш затісного зближення із Заходом вже у перестроєчному перевиданні непу.

Імітаційне та фейкове антизахідництво совітів, - яке подається передовсім для внутрішнього використання з метою жертвовного й самовідданого проти ворожої закуліси гуртування довкола керми імперії, - отримує закономірне й послідовне продовження у зміні галсу комунобудівництва вже на буцімто зворотне йому роздержавлення, коли більшовицька експропріація на користь компартійної номенклатури еволюціонує вже до приватизації спадку трудів совітського народу вже на користь спадкоємців диктатури пролетаріату у особі того ж самого, але вже демократизованого апарату, чекістів та братків. Із статусу автаркійної зони, - виживання якої забезпечувалося проїданням досягнень і спадку самодержавства, низькооплачуваної праці нової історичної спільноти, розпродажем сирівців, - то реальний соціалізм зрештою перетерпів метаморфозу системного умонтування у глобальні ринки на правах колонізованого постачальника, а також страшилки для Заходу.

Науковці реально і практично на часі видозмінюють і розвивають суцщу культуру за законами й наявними у них можливостями робити це на основі управління освоєними досягненнями у конкретному й фактичному продукуванні культури. Аж не переводиться публіка яка вихваляється володінням нею чудесними й порівняно досконалішими прийомами будування культури. І тут для управлінців чудесами починаються питання. Для оправдання зволікань і відсутности плодів від управління багатообіцяючим інструментарієм доводиться: або здійснення чудесного прожектю постійно пересувати у час майбуття, який от-от невдовзі нарешті настане, а чи поки ще відстрочується з утаємничених причин; або провини за не таке як обіцялося й трагічне втілення утопії її творці не менш кмітливо перекладають на недотримання прецизійної рецептури спасіння, на гріховну природу тих кого рятували чудесами, й подібне, обіцяючи утнути друге, повторне й порівняно ще краще видання прищестя чуда. Надмірний масив небіжчиків заритих у ґрунт за реалізацію утопії її автори пояснюють ще недостатньою кількістю небіжчиків покладених за перемогу утопії над виведеними із життя заради утопії її жертвами і мучениками. Для остаточного вирішення питання, то авторам їхнього питання потрібним є: більше печей, більше соціалізму, більше офірної самовіддачі у вірі. Пройди розглядають свої плутні не як пропозицію на обдирання жертв, а обдирання жертв вважають сплатою боргу зі сторони жертв за значущість своєї пропозиції. Містифікаторські ідеології і містичні віровчення із актуалізації участі чуд у будуванні культури невдачами цього заняття роблять саме невідплатний борг перед ними зі сторони тих невдячних мас, які самі є винними у своїх жертвах від неналежної їх участі у процесах їх рятування від їхніх же гріхів за допомогу запозичених чуд надприродних. Прищестя Нового порядку, Тисячолітнього царства, Мошиаха, Світлого майбуття, Царства Божого, Рускава міра й подібне трактується як таке, що ще станеться та, одночасно, як таке, що вже сталося. Сплата процентів за позику чуда лише нарощує борг. Суміщення чуда і історії є двоїстим, бо історія стає непотрібною на разі її узгодження із чудом й поготів її пускають у розхід на разі її розходження із чудом проголошеним зверхнім над нею. Сповідники чуда трактують історичну реальність як таку, що спотворює первородну реальність чуда, своїм покликанням мають рівняти історію під лекала чуда. За усіх умов надприродні чуда виступають засобами деконструкції культури. Ніщо так не дискредитує обіцяне чудо як його здійснення засобами мирської культури. Месіянські зобов'язання відступають у ніщо перед визначеними здобутками національної культури.

Тому містико-абсолютистським режимам і ученням вдається втриматися у історії як її факт, бо у суміщенні несумісних між собою змістів чуда та реальности тоталітаристи таки створюють установи у яких поєднуються між собою як виконання боргу перед химерними приписами учення так, з іншого боку, фанатики догми беруться втілювати дисциплінарні приписи вже не на шкоду мирським потребам життя та запитам на добродієства. У усякому химерному віроученні знайдуться щирі його прибічники, які сутнісні змісти учення будуть на своєму жертвовному прикладі застосовувати саме на служіння загалові тими обіцянками добра, які й висувалися мотивами й цілями віроучення. Кажімо у Церкві таким симбіотичним утворенням є монастирі з монахами. Кращі кадри нацистів, комуністів куються із мучеників занурених у віру, а не з тих, які мають ширший кругозір завдяки суто кар'єрному їх вступу на службу. Одержимі до бузувірства, - якими лиш і бувають провідники святого учення, - захоплюють величезні багатства відняті від противників секти, але самі особисто задовольняються лише скромною часткою із здобичі. Це протиріччя є одним із тих сутнісних, на масиві яких заквашуються зона обліку. Вождь є правдивим і одночасно проповідує свої химери, піклується за людей й водночас їх настановляє, й подібне.

У своєму збиральницькому поході німці нацистські програли союзникам, а німці вже демократизовані цей програш заходяться вважати виграшем. Більш того, спокутою провини за напад на комуноімперію совСоюзу демократичні нащадки Німеччини вважають те, що йде на користь федеральним спадкоємцям совСоюзу. Таким чином демократія Евросоюзу стає на сторону московського реваншу проти демократичного українського незалежництва.

Прикметні своєю абстрактністю ідеології, що претендують бути універсальною закономірністю усіх просторових явищ ще й у безмежжі часу, можуть потрапити до ужитку лише через свою нав'язливість. Тоталітаристам конче необхідно набитися із своїми фантазійними послугами як затребувана нагальність без апеляції до якої весь світ є просто приреченим до скону. Тоталітаристи вриваються у світ через виламаний ними розум клієнтів, через нав'язане споживачам насильство, - бо ні у який відмінний спосіб химери не можуть бути заміником знань та вмінь. Для шахраїв істотною є навіть негативна проти них реклама, навіть боротьба проти утопій з боку притомних людей та закиди у божевіллі на сторону неадекватних обітниць щастя, убивче покарання облуд та їхніх кримінальних авторів, - аби лиш химери не були просто зігноровані як нецікаве ніщо порожнього місця. Ворохобники риють землю копитом, хвацьки кидаються у бій, обіцяють здолати усі завади та пропонують чудесне розв'язання усіх проблем у відданому служінні жертвовному навіть антагоністичним групам та інтересам, - аби лиш на містифікаторів звернули хоч якусь увагу. Істина, як відповідність до ситуації, потрібна не тільки у справах добрих, але без хоч якогось зачеплення до дійсного стану справ не обійтися й шахраям та гіпнотизерам.

Власне тоталітаризм, як рух на єднання усього з усім на місці знищених кордонів між спеціалізаціями, - є варіантом агресії, як руху на затирання відмінностей між своїм та чужим на односторонню вигоду саме свого. Війну на загарбання чергових сусідів Московія виставляє як благодійне їх прилучення до рускава міра, Святої Русі, до комунізму як вищої форми суспільного розвитку. Бо ж московити, як то їм одним відомо, нікого не неволять, а лиш наставляють на шляхи праведности тих, які необачно цураються московського проводу.

Щоб напад озброєних містифікаторів виставити як здійснення історичної чи божественної необхідности, а то й як втілення прогресивних запитів самих жертв нападу, - то нападники реальністю вважають свою міфологію у змістах знищення її ворогів, а ірреальністю вважають супротивників міфології, на яких їм доводиться нападати, бо ж жертви не усвідомлюють запропонованого їм щастя підкоритися озброєним носіям вищих смислів та святих планів спасіння. Свою агресію нападники подають не як нав'язування чогось не потрібного не затребуваного підметними запитами жертв нападу, а як гейби правове приведення останніх у відповідність із тими незаперечними вимогами нападників, які є буцімто тотожними самохітним інтересам жертв. Насилля подають як звернене лиш і виключно проти неправильних жертв необхідности нападу на них, тоді як для тих, які схилилися під покров меча провідників чуда й стали паствою носіїв обітованого спасення, - то покора подається як звільнення від гріхів непокори носіям нового режимного ордунгу. Так імперіалістична агресія подається не як перероблення загарбаних вже на рабів обкрадених на самоправність та свободи, а - як приведення колонізованих вже до правильної віри та такого як треба нападникам правильного окультурення, з відповідним винищенням агресорами не покірних оборонців як неправильних. Московити винищують лише неправильних українців, тоді як верніє на думку московитів малороси є рідними братами кривними у відданій любові до плодів праці яких московити підуть на самопожертви.

Вироблена з метою санкціонування колонізації України схема московської історії згідно якої події у Русі іменованій київською є давниною московського царства, що її етнос, територія, пам'ятники, мова, культура, традиції, правителі і є властиво коренями поки ще не дезінтегрованої Федерації, - не може не бути загрозою розподібненню останньої у цінностях сусідньої країни. Подібному щепленню на не власне стебло, з наслідками зникнення від цього особливостей власне московської цивілізації, - може зарадити хіба що вигадка якогось неповторного у світі московського месіянства, або ж практика знищення країни українців. Не надто удатною для означеної цілі є й та схема історії московського етатизму від улусу і до ССРСР, історія етносу росіян та совєцького народу, історія церковного офіціозу, - згідно якої Московія є унікальною, бо це підриває впевненість у правоті її апетитів вже й на глобалізм, а не лише на реванш проти звільнених від неї народів. Тож гібридними завадами малоросам зірватися із гачка слугують гібридні ідеологічні схемами виправдання москвозбиральництва.

Культурний процес можна вважати видом зміни людиною середовища свого проживання, що він забезпечується як і використанням досвіду поколінь, так і адекватним засвоєнням тих можливостей поступального розвитку, які задаються науковою творчістю й відкриваються дослідництвом. До призначень, а чи смислів людських існувань можна віднести ті труди, які всотовуються з вигодою обопільною й збагачують набутки суспільства. Креативні вигадки й пропозиції які не відповідають ані істинам фактів, ані планам на добру справу стають а чи казкою, а чи помилкою, а чи призводять до аварій у випадку наполягання на означених химерних утопіях. Для нездатних змінити середовище ані у згоді із дійсністю, ані за затребуваністю загальногромадського блага залишається вузький вибір можливостей: або винищувати життєвість середовища задля призведення його до стандартів своїх безпідставних послуг із валентністю ніщо-ніяк-нікуди-нінащо, або ж самому змінюватися під ті самі взірці смерті та порожнечі, вважаючи вдалим торговий обмін власного життя вже на вірність фіктивним ідеалам. Сповідники нісенітниць просто змушені давати роботу своїм розстрільним командам аби фізичною силою скорочувати число незгідних із запропонованими їм маніями; або ж катам доводиться співати хвалебних пісень власному мучеництву заради тих фіктивних ідеалів, які у інший спосіб просто неможливо виправдати, обґрунтувати, оживити засобами відмінними від смерті. Спроби практично збагатитися коштом утопічних ідеологій викликають відповідний розгул вбивств та руїни. Упертість у змінах на проект чогось нікчемного чи помилкового призводить до загибелі чи того що змінюють, чи того хто змінює, - щоб нище таким і залишалося. Можна винищити життя невірних чи винести геть їх тверезу тямку із заміною її на гіпнотичний культу, - але від того обіцяні чудеса так і залишаються або у могилах заритими разом із не віруючими у чудеса, або не вийдуть далі від полуди на психіці вірних.

На шляху неапробованих, модних, дилетантських, а то й просто божевільних соціальних прожектів змін на обіцяне щастя непробивно завадою мають стояти традиції, недосконалість яких, а то й просто несправедливість яких має меншу ступінь ризикових втрат для громад порівняно із планами підкріпленими лише вірою у чудеса та недостовірність. Тоталітаризмом є те що вдалося втілити у практику без успіху навіть пілотного проекту.

Атрибутами, феноменальністю та власне проявом життя можна вважати здатність відкриватися інформаційним впливам середовища, адекватно їх засвоювати, переробляти й повертати у зовнішній світ, формуючи останній вже у новій його якості. Живі істоти накопичують та успадковують генетичні коди від попередників та, із внесенням туди модифікацій, вже передають новаторську інформацію нащадкам. Здатність окремих особин та цілих культур до розвитку вимірюється їхнім вмінням відкриватися навіть проблемам та тим видозмінам, які вважаються відхиленнями чи помилкою, а то й шкодою, - із тим щоб останні переробляти вже у ще не бачені можливості й перспективи поступу. Супроти відкритості існують ще й моделі існування, так би мовити, закритого типу, коли а чи біологічний, а чи культурний таксон набуває у межах своєї ендемічності такої досконалості, для збереження якої цьому видові не лише достатньо, а й необхідно винищувати усякі привнесення вже як загрози. Так усілякі тоталітарні конструкції, - у догматиці яких, як то вважається, їхні сповідники добралися до останніх та вичерпних смислів світобудови, - то у зоні аби-яка відмінна від дисциплінарної інформація вже не засвоюється, спростовується а активність цих святих і чудодійний учень вичерпується завданнями знищення тих ворогів, у число яких потрапляють усі види дослідницького прогресу. Дієвість адептів святих учень є вражаючою, але цілеспрямована вона на винищення усього відмінного від догматики, яка не схожа на будь-що із потрібного вільним громадянам. Туземцям, автохтонам, аборигенам за свою довершеність та еквівалентну повновідповідність умовам доводиться згодом розплачуватися своєю смертю та зникненням із лиця землі на разі зміни обставин, які вони не контролюють, тобто, коли на обставини вони відповідають суто своїми фізіологічними змінами пристосовницькими. Вбивства заради безпеки – це не розвиток, а протилежне йому.

Віднімання чужого не буває успішним, а буває загрозливим для крадія через його покарання, допоки він не всучить жертві якусь обманку як винагороду за вкрадене, аби тою химерою обібраний тішився навіть як здобутком. Тюрма, як установа віднімання від в'язня його свобод, функціонує тому, що надає в'язням, здавалося б, непотрібний режим утримання. Тоталітаризм це шкідливі дарунки.

Зона неволі, себто незадатности продукувати смисли та розуміння, задається та видається своєрідним компенсаторним наслідком успіхів переконання колишньої людини у непорушній цінності віри у обіцяні їй чуда неймовірні, аж цей дарунок відсікання чоловіка від його авторської участі у розв'язанні життєвих проблем та викликів, з перетворенням віруючого вже у виконавця вкладених у його голову сторонніх приписів, а не досягнень його власної думки, - то це ідейне перероблення людини вже у раба, радше є наслідком практичної постановки чоловіка у ті обставини неволі, до яких можна було б зачислити сьогодення суцільної окультурености, порівнюючи те із можливостями вдосконалення свобод та ймовірних відкриттів. Бо надмірно песимістичне трактування культурних набутків у знаннях та вміннях може понад міру критичними типами оцінюватися не як розширення, а скорочення творчих спромог означених неадекватних типів, яким видається легше порушувати порядок речей, аніж дотримувати його у порозуміннях із суспільним загалом. Бо пропозиції від розширення прогресу зобов'язані бути узгоджені із запитамі людей та потребами народів на сприйняття ними інновацій, аби привнесення не лише не шкодили традиціям та звичкам споживачів чужих досягнень, як ті пропозиції ще й вдосконалювали умови побуту реципієнтів. Бо не усякий винахід у культурі неодмінно є загальнолюдським.

Нормальні люди розмовляють та користуються знаковими системами для того, щоб фіксувати смисли подій, щоб навіть символічні цінності передавалися термінологією використаною за її значеннями. Тоді як для творців неіснуючого усі слова є додатковим до пістолету інструментом спотворення подій, знаки та ритуали є видом пропаганди з мороченням правди, для нав'язування людям непотрібного і відніманням потрібного людям. Не має значення те, про що розповідають творці концтаборів для окрадених тими творцями. Шахраї проповідують за що завгодно, аби лиш на ту наживку брехні кліюнули віруючі у відповідність між словами та справами. Тоталітаристи вигадують нову мову, у термінології якої навіть біс ногу зламає. Для насильників слова є видом кілка, яким вони у смерть забивають смисли на призначення мови. Бо для того, щоб закувати тіло в'язнів й забезпечити покору, то тюремному начальству ходить за накладання своєрідних ланцюгів на мозок каторжників.

Річ не одухотворену та елементарно однорідну видозмінювати не важко навіть методами насильницькими, складніше спотворити складне та підвладне власній логіці життєвого існування, і вже майже не можливо поруйнувати психіку самих вдосконалювачів природи та культури. На революційну зміну архетипів культури й розрахований тоталітаризм, себто прийом збирання усіх потрібних для того ресурсів, включаючи облуди, злочини, руїну, смерть. Здається, що трагедію нищення свідомости людей нормальних легше пережити, аніж неможливість вдосконалити натуральних збирачів чужого добра. Ідіотизм соціальний - це значно більше, ніж надовго.

Живим істотам під тиском невідвладних для них змін природного середовища нічого не залишається як відповідати або зміною своєї природи, або ж загибеллю як правило власною; культура ж у її розвиткові накинутому людьми відповідає поступом, як правило корисним. Корисні пропозиції суспільством засвоюються, а від шкідливих та фіктивних пропозицій відбувається аварія у якій: або гинуть самі утопісти під фанфарний грім гідности свого мучеництва, або ж чудотворці змушені вбивати незгідних із утопіями щоб залякати смертю сусідів із числа уцілілих полюбити катів та накинуті злочинні вартости. Подібно до того як німці мордують докільля сусідів задля егоїстичних ідеалів величі арійства; а московити у аналогічних імперських планах жертвують собою заради ошчасливлення усіх на загал загарбаних народів вже комуністичною світовою революцією.

Відкриття раніше не відомого, пізнання таїн, виправлення помилкового – може вважатися гідною справою до тої межі, за якою нічийність змінюється вже на чужу власність, за якою навіть помилки набувають охорони з боку права. Навіть доказові ідіоти бувають праві там, де вони нікому не заважають; тоді як навіть доказове сприяння сусідові може бути порушенням його прав. Приватність є не завадою свободі громадянських діалогів, а – здійсненням тої свободи. Тоді як зоною і є непрошеним вторгненням у чужу достатність. Творчість, освоєння цілини знаного, креативність сприяє вибуховій експансії та вдосконаленню культури саме продукуванням нового, - тоді як примітиви виживають тим, що скорочують ресурси та життя ближніх, вторгаючись на чужу територію.

Подібно до бандитів, у яких яловість у творчій праці власними силами наслідком має хиже ставлення до продуктів праці ближніх, коли означені нездари являють собою небезпечну для сусідів озброєну потугу здирників, - то й московські імперіалісти від своїх звичок до збиральництва мають вовчий апетит до загарбання чужих земель і народів саме з причин ліни до праці власними силами. Імперія розпухає і це у свою чергу спричиняє у її поселенському населенні втрату до тої приватної підприємливості, яка підмінюється царським централізмом на організацію чергового озброєного походу у гості до сусідів, з вичерпанням саме цим заняттям усіх цілей існування імперії. Для втримання вкрадених трофеїв, які тануть, стає потрібною експансія, яка послідовно переходить у терор проти супротивників орієнтування на терор. Лихо породжує беззаконня. Виродження московитам не уникнути допоки вони тримаються за вкрадене.

Поступ у житті окремого чоловіка чи має забезпечується обміном виробленими ними цінностями: для того щоб отримати щось корисне від ближнього, то треба тому ближньому щось ще більш корисне надати. Грабіжники ж із числа окремих людей чи цілих угруповань перебувають поза ринком продукування та обміну цінностями: вони приносять лиш злочини та війни натомість вилучаючи від ближніх вкрадений крам. Бо подібний бізнес ці паразити вважають більш заощадливим порівняно із витратами на власну продуктивну творчу працю. Саме ця сторонність причетників мілітаризму, беззаконня, вірувань у право безкарно цупити чуже під претекстом месіанізму та прикриттям святих чудес, – й робить із загарбників вже таке собі протипоказання стосовно відкритих до свобод суспільств і людей. Нездатність московитів на продукування добра зрештою робить їх непотрібними навіть собі самим.

Безмір порушень та вдавань до хаосу у цілях запопасти таким чином чуже добро є однозначно прогнозованими: фахові бандити й надалі націлені на крадіжку. Годі й думати, що націлені на крупну здобич не займатимуться тим, що вони іменують крисятництвом, тобто мародерським хапанням по-дріб'язку у своїй же банді; даремно сподіватися, що дрібні злодії не визріють у своїх апетитах вже на масштабну аферу. Так експропріатори заводів та маєтків будуть марити вже за світову комуністичну революцію; а ті ж самі мрійники про розпалювання світової пожежі у таборі капіталізму не відмовляться під шумок колотнечі замотати ба й окрасць від чужої країни послабленої. А москалі незмінно слідуватимуть традиціям свого збиральництва навіть тоді, як дрібне загарбання йтиме у розріз із умовами вдалого масштабного привласнення ними чужих земель і народів.

Встановлення у сусідів режиму московського православ'я, комунізму чи московського язика стає видом будування там же царства московського колоніалізму; а успіх включення сусідів у здобич історичного московства тоді ж гарантується включенням сусідів у весь спектр русифікаторства відповідно до денаціоналізації анексів. Навала історичного московства на колонії виправдовується обороною ідеологічного московства там же; а оружжям захисту московського колоніалізму стає вторгнення у колонії ідейних вартостей русизму. Проте найбільш уживаним виправданням московських аншлюсів висувається недопущення подібного неподобства зі сторони інших грабіжників. Бо ж відомо, що народи можуть захистити свою незалежність лише віддавши її на користь щастя московської неволі. Вигоди жування сусідських ресурсів московити подають за споконвічну мрію сусідів не належати собі.

Ознакою життєвості є взаємообмін із середовищем, коли звідти організм черпає енергетику й туди ж повертає свої набутки, розподілені вже а чи на відходи для одних споживачів, а чи на вдосконалення для інших. Примітивні організми та такі ж спільноти спеціалізовані на різницях між повертаннях середовищу саме екскрементів та запозичанню звідти готових до ужитку ресурсів. Тоталітарні спільноти стрічаються саме серед мисливців та паразитів, саме імперіалістичні загарбники схильні до тоталітаризму. Обдирання жертв на матеріальні статки передбачає віднімання у жертви ще й глуздів та ідейних спромог захищати життя від нападника задля того, щоб напад був для агресора успішним, себто не надмірно витратним у мілітаризмі; задля присипання опору жертви необхідно компенсувати відняте вже на химери щастя від страждань, замінити вилучені трофеї вже на ті утопії радощів у потойбіччі чи днях віднесених у позаісторичну нездійненність, що вони облудно втішатимуть жертву, годить серед жертв культивувати ідеологічні цінності жертводавства, гідности бути бідним та замиреним у юдолі віддалености від усяких дійсних, себто реальних гараздів; фантоми спокус неймовірним, обіцянки безпроблемного доступу до задоволення будь-чого, симуляції розв'язання доволі яких складних викликів сягають успішності на тлі залякування публіки тими характеристиками життя, які дійсно характеризують життєві існування, коли достеменним прикметностям життя облудники надають образів катастрофи; творці спрощень, якими вони іменують грабіжництво збагаченого на складність, підсовують масам як жертвам кукли шахрайські замість віднятих у мас цінностей, що й робить із мисливців вже продуцентів чудес та спеців із вправлянь із символічними ритуалами безпредметности; технологічними умовами полювання за чужим є сугерування останньому виду правозаконного акту, задля чого опір об'єктів нападу у обороні їхньої ідентичности зображують як ворожі дії, як злочин проти зголоднілих за сусідським майном, коли віднаходять ворогів у тому, що є над усе смачним чи загрозовим для експансіоністів; вікторія у перекачуванні на свою користь не зроблених своєю працею ресурсів обумовлюється провокування криз, порушень доказових для життя порядків, революційним потрясінням основ прийнятних спілкувань, серед яких жертва губиться, тратить доцільности й послідовність безпекових заходів; деградацію призначених у споживання чужих життів доводять не лише до станів виродження через хаотизацію, а й екзистенційно насаджують розпач невідвортної загибелі, унормовують види смерті та небуття, прогнозують бажаність кінця світоіснувань, бо дійсно у наслідках режиму віднімання настає від'ємність існувань та рух цінностей далі від zero вже у провалля абсурду; нападники орієнтовані на концентрацію ударних сил, коли останні тим самим набувають пробойовости, бо централізм свого вождівства, яким вони іменують віднімання не лише ініціатив спротиву серед своїх жертва, а й віднімання некерованости чи хитань серед свого війська, є не лише наслідком, а й причиною віднімань; жадібні до чужого, коли воно ще не стало власним, здирники славлять бідність та ненавидять приватне підприємництво, коли у перебігові режиму від'ємности кількість бідних та нищих провокує лавину якостей здирництва у подальшій атомізації конструкцій соціоустрою; агресори полюбляють великі числа, бо перед їхніми гуртовими зусиллями не встоїть ніхто; професійні злодії є колективістами, бо серед приватних суб'єктів ще й наділених власністю бандити не у змозі зробити свої віднімання нормою; здобичники орієнтовані на насильства доведені до станів законів, бо їм заважають закони доведені до станів насильства над розбіяками; паразити відчувають відразу до істин та неоманливих станів речей, до традицій продуктивних спільнот, до людяної моралі, бо ці обставини не годяться для доби примітивних жувань чужого і з тих самих причин пожирателі живої плоті у своєму арсеналі перманентної боротьби мають чи фізичний терор, що перекручує розум жертв, чи розумовий терор, що фізично перекручує людей вже у стани жертв; операціями прикриття, задля підкладання до жертви, є осанна масам, позаяк ніхто як народна маса своєю втратою має заплатити за апетити агресорів, коли масу втягують у лавину бандитську через розрахування із бойовиками тими трофеями, які здобудуть у подальшому рухові перетворення трофеїв на нових ще не затрачених у війні бойовиків.

Експансіонізм, яким не безпідставно й доказово жахаються жертви його терору і яким пишаються означені насильники, насправді є експансією одномірності, є нав'язуванням спрощень докільню робом винищення не лише розмаїтості докільля, а й власне існувань останнього, є силуванням тою псевдопорядкованістю, під яку облудно ховається безлад стихій, є збагаченням поневолених вже на нищість та пограбування, є підміною об'єктивних і тому закономірних відносин вже на містичні вигадки, є доведенням апробованих інститутів соціального життя вже до станів нежиття. Революційне потрясіння засад громадського устрою та ревізійністська критика у якості пропозицій прогресу, під яку ховаються загарбники, є настільки кепсько узгодженою із запитами громадського устрою, що останній примітивісти узгоджують із власними викликами вже як із навроченням смерті не собі. Надмірна кількість ворогів, що перевищує адаптивні якості проповідників чудесних спасінь, є природною реакцією тих, хто належить нежиттю, підступно пропонованому докільню як спасіння. Тоталітаристи вигублюють усе, бо ніщо не відповідає їхнім антисуспільним цінностям. Лишень могила вирівнює історичну предметність та позаісторичні химери у якості їхніх втілень. Заповзятість, з якою прихильники спрощень насуваються на світи, є відкритою пащею небуття у іклах якої перемелюються усі небезпеки для опрошених, коли із числа небезпек не виключається усе включене до числа живого; наступальність смертоносності з боку містифікаторів є радше їхньою втечею від невіддільних їм проблем з боку історичного посебіччя, коли останнє містифікують до станів його реального вбивства; агресивна енергетика професійних збирачів чужого зумовлена нікчемністю власних потуг хижаків, коли вони конче потребують вивертань прогресу вже на користь власної збоченості. Коли продуценти прогресу, який уможлиблюється на узгодженні достеменних пізнань та запитів свободи у освоєнні достеменного, можуть обмежувати власну відкритість виключно щодо тих небезпек, які обмежують ідентичність свобод та пізнань, - то фахівці із споживання загарбаного не можуть не виламувати усі кордони та певности, бо нападники є замкнені безвихідно лабетами смерті, суб'єктом якої вони є. Розширення примітивізму суперечливо стає урізанням багатств його жертв.

І індивідум, і суспільний організм існують у визначеному діапазоні власної специфічності, порушення міри якої призводить до ушкодження і фізіологічної, і культурної ідентичності; і окрема людина, і спільнота запевнена у своїй долі можливостях призначенні як не може не бути відкритою до тих взаємообмінів із середовищем, які зумовлені самовдосконаленнями у собі у власних кордонах, так світ одинка чи спільноти не може перебувати на виключних ролях страждальця у безмірному й безопірному розмиканні на агресивні впливи середовища чи хвороб на власну стихійність й невпорядкованість; особливостями і життя, і прогресу стає не лише вбирання енергетики, а й віддача її вже назовні на користь сусідам у вигляді переробленому власними потребами, запитами у собі, покликаннями власної продуктивності. Тоді як тоталітаризмом і є порушення тої міри самоподібності людини чи національно-культурного організму у обставинах та часі, що робить захоплених тоталітаризмом не лише жертвою спрощених до неадекватності вимірів та запитів власної ідентичності, а перетворює ще й докільля на жертву тих силувань містикою. Тоталітаристи могли б бути зачислені до надміру переповнених надлишками власної енергетики у збуванні її на користь докільню, - коли б те горіння не було б охопленням стихіями примітивізації, - коли б агресивність любителів дивини не була б порушеннями органічних зв'язків унормованих особливостей та фахових функціонувань тих, на кого вони обрушилися, не кажучи вже про порушення агресорами адекватності власних світосприйнять, - коли б експансія містифікаторів не була б прикриттям полювання за чужими дібрами. Потужною стороною організаторів дисциплінарних стягнень є їхня ставка на відкритість, на критику, на невірноваженість, але кепським боком їхньої наступальності є приховане під означеними якостями здичавіння та реакційний зворот до вже відпрацьованого синкретизму. Жадоба аномалій чи то безвідповідальності, чи то регламентованості суперечливо стає у тоталітаристів відторгненням людей від свобод.

Поступ виявляється у втягуванні в узус людства нових законів на розширення ареалу культури, коли долаються незнання і відповідно постають спеціалізовані види творчості та виробництва, - аж для тих, які запланували собі вичерпання історії у вузькому наборі своїх догматизованих ілюзій, означене фізичне побільшення й вдосконалення культури викликає розрив примітивних догматів, у які історія просто не вміщується. Першою реакцією примітивів, які окремі зрозумілі їм змісти своєї ідеології висмикнули із наявних знань й оголосили рятівними у відношенні до наявних знань, є реакція оголошення усього їм не зрозумілого й не контрольованого вже за вороже, а то й гідне пожертви заради зосередження на проривних напрямках ідеологічних настанов обов'язкове виконання яких усіма усіх же й ошчасливить. Ноу-хау містифікаторів полягає не у тому, що вони щось додають до наявних знань, а у тому, що вони мало не весь масив знань та наявної культури оголошують зайвим, працюють на знищення зайвого, яке має бути офіроване на користь кількох запозичених містифікаторами плагіаторських ідей екстремістського маргінального гатунку. Позитивність примітивізації вичерпується негативізмом щодо суцільних багатств культури, з оголошенням традицій людського винахідництва за єресь, за замах на святі догмати вчення, за спотворення тих рятівних обітниць ідеології у які тоталітаристи пружаються запхнути уламки ворожого їм прогресу. Оскільки ж розвиток знань робить із досягнень попередників лиш окремий випадок, а із загальних поступу не вдається зробити окремий випадок ідеологічних контекстів, - то для тоталітаристів які намагаються зберегтися та вижити у динаміці наступу культури у спосіб актуалізації віровчення, додатковими, до реакції урізання культури під стандарти ідеології, є ще й намагання зобразити прогрес не більш як випадком реалізації та дієвості настанов ідеології. Марність домагань примітивів стати загатою на шляху поступу змушує їх з часом бігти навздогін прогресу з учительними зойками та повчаннями у діапазоні від зображень ідеології на чолі прогресу, до закликів схаменутися й звернути у ті емпіреї, куди й не можуть не закликати маніпулятори з чудесами. Надмір представлення ідеологічних догматів за повноцінного учасника розв'язання проблем сучасності із втручанням вказівками у конкретику справ загрожує ідеологам перетворенням критики прогресу вже на критику віровчення; а надмір відсторонення від ролей граючого тренера, від пропозицій на розв'язання актуальних викликів під претекстом непорушності трансцендентності віровчення загрожує останньому там і залишитися, поза потребами у подібних абстрактних повчань ні про що; тож любителям чудес доводиться балансувати повсякчас, коли чи то критику на свій рахунок з боку історії списують на невірне прочитання свого святого Письма, чи то черговою інтерпретацією останнього заходяться критикувати історичні суспільства. Примітиви виживають із своїми химерами у спосіб адаптації себе до прогресу та адаптації прогресу до себе, всупереч дійсному стану речей подаючи свої догмати як універсальні правила, що їх гармонізують із наступом культури інтерпретацією її як лиш тіні чи жалюгідної подоби загальних догматики. На часі успіхів у одурювання суспільства примітиви виставляють свої утопії як дірку пробиту ними у темноті кризи історії, крізь яку сяє щастя, у безмежність якого зобов'язана протиснутися історія вибавившись від проблем, - оскільки ж того не відбувається, то тоталітаристи в упевненості достатності своїх догматів як гойного засобу на вигадані тоталітаристами ж язви беруться вже хірургічним манером різати й перемелювати на друзки суспільне життя відмінне від імперативів ошчасливлення, виставляючи у протистоянні із суспільством свою ворожість за сторону праву. Індустрія антисуспільного терору не може не посилюватися у міру тих послідовних кроків у потойбіччя які щораз виразніше вступають у протиріччя із запитами на прогрес, вимагаючи від тоталітаристів вже спецорганів для розправи з крамолою та єресьями, за які творці зони сприймають поступ пізнань. Тоталітаристи вбивають людей щоби запхати їхні трупи у запропоновані тоталітаристами послуги служіння людському щастю. Згодом, у складнощах розшматувати культуру у катівнях, беруться за пристосування до поступу, подаючи той подякою для ідеології. Викликають загибель для виставлення її поводитирем прогресу, який подають за недорозвиток утопічних обітниць.

Тоді посідання високих місць трофічних ланцюгів може вважатися оправданим, коли спожиті тою елітою, тим золотим мільярдом ресурси слугують продуктивному виробництву. Бандити ж, які заощаджують на витратах своєї працездатності хапаючи готові плоди чужої праці як свої ужиткові, тому і є беззаконниками, бо зосередження на самому лиш споживацтві веде до виродження, зрештою й до самознищення тих, яким після успішного виїдання тіла суспільних ресурсів залишається крисятництво.

Комуністичні експропріатори можуть не тільки вважати себе успішними у ігноруванні ними термінів і темпів виїдання здавалося б безмірного спадку розруйнованої державної машини царизму, у збуванні за бугор сирівців природою зроблених безмірно на обширах окупованих московськими залогоми, у обґрунтуванні антибуржуазністю та комуністичним колективізмом заборон на заробіток підприємців чи на видачу пайкового мінімуму трудовобов'язаній масі, - аж і на ділі, за рахунок експансіонізму споживацтва розгорнутого вже усередину зони московізації, то соврежим може певний час протриматися. Проте відповіддю на одержавлений паразитизм партократів стає імітування масою зеків своєї працездатності та нахлібницьке паразитування вже ними на подібній зоні примусу, з наслідками для останньої її занепаду й виродження. У визискові каторжників не доводиться розраховувати на ентузіазм їхньої трудової віддачі.

Свята ненависть до ворогів лише підчищає ті недоліки й завади в успішному ковтанні й перетравленні поживи, із якими не впоралася любов відкритого захоплення захватом від означеного об'єкта способом його захвату захопленням. То лише брутальні бандити полюють за дичиною як із ризиками самим нахромитися на роги жертви, так і з надмірними витратами у силовому спотворенні й примушенні жертви до миру та послуху у її загибелі у бандитському стравоході, - тоді як системні та метиковані на споживацькому фахові імперіалісти двері доступу до чужих багатств ошадливо виламують саме любов'ю не лише до чужого добра, як ще й до самого колишнього власника своїх колишніх багатств і прав, підштовхують його самого до жертвної відданості у служінні колонізаторському загарбництву та імперському паразитарному засвоєнню присвоєного, спонукають жертву саму, ще й із піснею вдячності, запхнутися у вхід до стравоходу інтегратора, експансію агресії подають вже за здійснення мрій жертви у її любові послушенства до волі зайд. Перебірливі бандити люблять лише гаманець жертви, а самого власника гаману скидають у яму на разі надмірного спротиву грабіжникам; тоді як московити у безмір своєї любові до чужого запихають і гаманець, і усе добро разом із любов'ю до колишнього господаря, який також має розпластатися у взаємній за це любові до любителів єдинанеделімства. Московити заходяться у кампанії з винищення лише тих ворогів, які чомусь не згоджуються із московською до них любов'ю. Постріли московських гармат по ворогах усевладдя їхнього режиму та робота його славних Органів із хапання антимосковського бур'яну шкідників – лише додають гостроти московській любові до ґрунтів сусідніх народів, до їхньої історії, до її міфів, мови, звичаїв, до визиску народів їхньою рабською роботою та витратою їхніх рекрутів у московському війську на славу рускаму міру святой Русі савецкава народа. Ненависть до ворогів – це лише епізод у корекції московської до них любові. Московити вбивають лише тих, які невідомо чому відмовляються визнати себе одним із ними народом.

Від народження усяка людина отримує у власність знання й речі, які вона опрацьовує згідно покликань свого характеру та потреб свободи, аж допоки не перейде у вічність, втішаючись зробленими справами на користь тих, кого вона народить. Комуністична настанова на рух до загальносуспільного добра й встановлення права через віднімання від людини її знань і її життєвих справ приватних є не тільки злочинною, а ще й безумною; заперечення прав власності є повстанням проти шляхів на яких суспільство прогресувало; є вірою у те, що люди у історії створення своїх багатств діяли собі на шкоду. Суспільство має не віднімати від творця та громадянина його свобод розуміти і діяти, а зобов'язане сприяти свободам. Там де людину одержавлені бандити обкрадають на зароблене нею, там від власника заберуть не лише тям, а вже й життя.

Вільні, - себто ті які заробляють власною працею, - громадяни, корпорації, країни, культури тому з певним рівнем безпеки можуть співробітничати у цілях збагачення навзаєм, бо подібна єдність врівноважується самостійністю працездатності кожного учасника порозумінь у спротиві тенденціям нівеляції у подібних союзах. Тоді як безпека бізнесу бандитів та імперій із поглинання ними добра присвоєного всупереч інтересам їхніх жертв може гарантуватися лише терором супроти останніх. Знищення демократії, перемелювання до непотребу прав тих, на кому паразитують займанці, - є для загарбників просто технічною й безумовною потребою продовження збиральництва добра виробленого не працею насильників. У імперіях не буває демократії, у лагері не може бути прав зека. А коли у імперії у потребах осучаснення виникатимуть демократичні рухи та нагальність зростання прав у колоніях, то метрополія сама позбуватиметься впливу культур колонізованих нею народів, які метрополія не у змозі перетравити залишаючись у особливостях ідентичности власної метропольної культури. Кріпаків примусом виштовхують на свободу їхнього дбання за самих себе на вільні хліби і підніжний корм тоді, коли видача пайки кріпакам починає обходитися дорожче від їхнього визиску.

В усякому доктринальному націоналізмові і його зосереджености на життєвих інтересах кожного специфічного культурного організму присутні як потреби задоволення внутрішньо національних груп та приватних особистостей, так ще й метаінтереси співробітництва з іншими братніми націями. У цьому сенсі було б можливим порозуміння між українцями та патріотами російськими, коли б останні були можливі. Навіть термін є оксюмороном. Російський патріотизм складається із присвоєних загарбниками, споживачами, визискувачами чужих батьківщин та культур. Московський агресивний шовінізм маскується під подобу російського націоналізму. З подібним багажем поневолення не вступити до числа вільних націй.

Надривне й маніакальне домагання експансіоністських режимів хоч якимось чином зупинити хижацьке й марнотратне нищення шойно завойованих і відібраних від ще учорашніх сусідів їхніх багатств, - аби у ефективности господарювань хоча б наздогнати спільноти засновані на повазі до власне прав та прав власности, - парадоксально суперечить сутности цих бандитських режимів грабунку. Заміри та заходи на заощадження навіть на амортизацію у виробничому споживанні з обмеженням не лише потреб ринку, а й зарплати працівників і доходів організаторів виробництва, - є спотвореною чи перекрученою необхідністю від загарбницьких способів проживання чужим добром. Грабіжницьке включення продуктів чужої праці вже до апетитів на них, яке мало б надавати доходи з мінімізацією витрат на організацію бандитського бізнесу, - взагалі не є включеним у продукування культури, є виключеним звідти і тому веде бандитизм до виродження у вичерпанні здобичі у обставинах неможливости продовження грабежу нових ресурсів. Вбивство господаря не обов'язково привласнювача перетворює на власника краденого. Більш того, за переступ має слідувати правове притягнення до відповідальности за нього. Середовище бандитизму руйнується тим, що потенціали нехлюйського ставлення до здобичі перевищують там ризикові зусилля на її здобуття. Бандити це ті, які прогулюють вкрадене швидше, ніж його схоплюють. Зрештою бандитизм є збитковим навіть і насамперед для його бенефіціарів. Не лише тому у зоні грабежу власність розбазарюється й втрачає свого господаря як деміурга, бо є краденою й не має права на продовження, а ще й тому власність не отримує свого творця як господаря, бо того або вбивають, або власниками оголошують усіх бажаючих споживати відняте за поняттями справедливости віднімання. Власність розсипається на друзки якщо власність розподіляють по-справедливному. Коли отримане ніби нізвідки певно йде у нікуди, то й абищо переводиться у нінащо. Продукти праці мають застерігатися правом докладання до них зусиль автора. Або ж, принаймні, спадкоємним наслідуванням яке не розбиває на шкоду організоване виробництво. В умовах же безперестанної агресивности та гону поза край світу, то втримати цілісність здавалося б невичерпних угідь вже загарбаних не видається за можливе.

Коли поодиноким особам впадає у випадання із неї здорового глузду, то ця аварія обмежується проблемами цього любителя казок, але коли самотньому пророкові щастить свої візонерські манії нав'язати суспільству, то божевілля без меж стає вже загальною справою. Присвоєне окремим злодієм є збитками для його жертви, але мафіозні доходи вже ціле суспільство ввергають у ті розходи, які нескінченно перевищують профіти цих системних, а то й одержавлених бандитів. Ображений у своїх законних правах чоловік може для початку захищатися на особистісному рівні, але коли насильники добиваються для себе державницьких посідань, то вже легалізоване насильство не залишає й шпарин для відродження там впорядкованості, навіть через вдавання до карного спротиву бандитам.

Звична для московського збиральництва патримоніальна єдність, а то й тотожність між владою та власністю, - коли диктатура дозволяє красти, а крадіжка ще й спричиняє потребу у диктаторському її забезпеченні, - викликані недорозвитком у Московії тої системи права, яка вже у європейських суспільних традиціях регулювала відносини між працею та управлінням. У розвинених суспільствах правові відносини регулюються ще й контекстами, життя морального, освітнього, науково-технологічного.

Нація у формі її державного життя визначається як самодостатня й відповідно визнає такі ж права за подібними їй самодостатніми націями не лише задля того, щоб ніякий агресор до неї не втручався під приводом будівництва самовизначення агресорів коштом спожиття уламків від самодостатності жертв нападу. Аж відповідними гарантіями недопущення агресії щодо себе нація має недопущення вже своєї власної агресивності стосовно подібних собі самовизначених і визнаних у своїй державній особистості націй. Лише народ який ще історично не склався береться будувати проект корпусу своєї самодостатності із трупів чи шматків які йому вдається відкусити від чужих народів, держав, національних культур. Улаштування у невластній країні серед не власних громадян референдуму з приводу голосування за самовизначення – підриває та висаджує самовизначення самих організаторів референдуму не певних у досягненні власними силами достатності свого державного й національного визначення окремішнього. Домагання власної самоправності у сусідському домі способом нищенням його ресурсів є агресією проти нього. Коли існування Російської федерації визнаним суб'єктом міжнародного права розглядати за вже проведений референдум на користь її існування історичного, то домагання повторного референдуму з цього ж питання вже на території інших країн, з замірами із тіл інших країн будувати існування федерації, - стає переглядом буття не лише інших країн, а й самої федерації, яка тим самим піддає сумнівам свої права й достатність історичну.

Бандитське угруповання, яке грабує з метою вилучення у жертв їхніх багатств, чи зорганізований у колонізаторське військо народ, який творить таким же чином свою імперію, ніколи не має виключно односторонньої вигоди та одностороннього напрямку перекачування ресурсів виключно на власну користь. Мисливці за чужим платять своїми втратами та ризиками отримання відкоша від господаря який від нападників боронить своє. А для імперій їхня експансія на загарбані ними терени та культури представляється не лише облудними деклараціями про збагачення підбитих на достоїнства метрополії, чи про ошасливлення жертв вторгнення на просвітництво, цивілізаторство, на правильну віру, але й практично імперіалісти не можуть підгрибати здобич виключно під себе й свої паразитарні апетити, - хоча б із потреб запобігти антиімперським рухам визвольним робом демонстрації любовного родичання із невдячними за рабство. Амортизацією народам колоній за збитки від втрати їхньої самостійності стають домагання імперіалістів збагатися та розростися на тіло колоній манерою включення поневолених вже у композитне тіло колонізаторів, у спосіб асиміляції поневолених народів з відповідною їх денаціоналізацією, на кшталт рекрутування підбитих до імперського війська з обіцянками винагородити служилих здобиччю від спільного походу на ще не включені до імперії простори. Утримання імперій складених із не перетравлених нею народів, а особливо із зрілих націй, настільки дорого вартує імперіям, що вони просто завалюються від збитків своїх ресурсів на користь повсталих проти них народів.

Засадничою вадою захоплення під власні ікла багатств не вироблених власною працею є відсутність у цьому споживацтві готових продуктів саме прогресу та удосконалень у винахідництві та новаторстві. Паразити не створюють нічого, що було б додатком та розширенням та якісним удосконаленням здобутків, аж замість того споживачі не більш як підтримують своє животіння. Високотехнологічні продукти не можна захопити: їх можна винайти й виготовити власною працею. Загарбництво не лише не перевищує наявний рівень окультурення й багатств, але війни загарбницькі та переділ майна на додаток ще й понижує планку цивілізованости, законів, моралі. Аж відсутність енергетики новаторства у творців культури і є доказом не лише даремности бандитського бізнесу, як ще є свідченням його від'ємних значінь та обтяжень ним культурного поступу. Більш того, перероблення у послід завойованих бандитами ресурсів є не лише природним наслідком від переживування здобичі, як ще й цілеспрямоване винищення самостійности та можливостей розвитку загарбаних земель і народів є завданням безпеки загарбників, бо відсутність терору та усіякого заперечення прав і можливостей продуктивної праці у підбитих суспільства переростає вже у смертельну небезпеку для тих зайд, колонізаторів, переселенців із метрополії, примітивізм яких буде перетравленим високою культурою тимчасових колоній, які потрапили під оруду завойовників лише у силу несприятливих випадковостей. Бандит нападає природно на тих, хто є багатшим від нього. І якщо бандитам включену у їхні апетити батьківщину народу порівняно вищої культури не вдасться розруйнувати, то тоді самі зайти будуть там перетравлені й асимільовані під тамтешні стандарти. Недобиті уярмлені із числа представників високої культури навіть у череві примітивних бандитів є для останніх отрутою. Напад на потенційно сильніших є ризковим для колонізаторів, особливо тоді, як колонізованих залишають живими у замірах подальшого визиску цих новоявлених рабів. Нігілізм та стихія розору є не лише природним, а й цільовим призначенням тоталітаризму.

Одні групи дослідників формулюють та відкривають закони що торкаються фізичної природи речей і явищ, механіці енергетичних взаємодій у субстанціональній будові речовини, інші спеціалісти вивчають процеси хімічних реакцій вже у біологічних організмах, не припиняються космогонічні теоретизування, інженери удосконалюють технології у виробництві товарної продукції, не перелічити різноманітних наукових дисциплін і галузей, не вдасться на раз поіменувати напрямки де працюють фахівці з організації соціального та духовного життя, - але в усіх випадках творчість винахідників направлена на конкретні справи, наукові узагальнення розвиваються у векторі зменшення фіктивних тверджень та точок зору. Успішні здобутки поступу стають винагородою за непросту й витратну працю позитивну. Аж поряд із законним задоволенням запитів прогресу на основі його досягнень та доказових знань, - то не припиняються пропозиції на те, щоб витрати на оволодіння істинами обійти удешевити у спосіб пропонування химер копійчаних у конструванні їх облудности, але багатообіцяючих для віруючих у ймовірність неймовірного. Замість фактів та раціоналізму пройди разом із невігласами підсовують чудеса та звабліві утопії казки, які задовольняють у першу чергу глупство тих вірних віроученню відповідної секти, які вишиковуються у останню чергу здатних раціонально розраховувати на плоди прогресу. Устрій ідеологічної секти, ефект від неї є подібним призначенню кримінальних мафіозних орденських угруповань. У бандах основаних на містиці, задля отримання таким чином нетрудових доходів, то посідання усевладного главковерха дістаються типам не відзначеним успіхами у будь-чому, або натуральним уркам.

Спрощені імітаційні ерзаци псевдонаукові висувають як відмичку для захоплення плодів від усіх знань та поприщ праці. Так одні маніяки придумують, що конечними смислами життя є страждання й верховенство своєї секти вибудовують на програмі втечі від світу. Інші свої домінування оправдовують провинями нащадків пари, яка поїла не ті що треба райські плоди. Інші несправедливістю оголошують не таких як їм треба власників і обіцяють пролетарській пастві зробити її власниками відібраних багатств. Інші ворогами оголошують неправильні раси, щоб застовбити правильність за своїм егоцентризмом.

Причетні до рятівного ідеовчення зайняті не лише вилученням із життя та перенаправленням вже до смерті усього та усіх не згідних, як – ще й рекрутуванням до своїх лав усього та усіх згідних із імперативами секти. Для втягнутих у вирву тоталітаризму недостатньо обмежитися лише чи то світоглядно-ритуальною любов'ю до міфічних однодумців, чи то ненавистю до вигаданих ворогів, - бо від вірних вимагають активної повноцінної жертвовної участі у практичних акціях насильства щодо усього ще не підкореного. Від уярмлених тоталітаристи потребують не лише щирих, але й войовничих переконань у обітницях, позискують не лише відданости, але й ініціатив наступальних задля розширення й зміцнення режимної зони, від учасників упокорення наполегливо домагаються не лише лояльності пасивного вірнопідданства покори, але й зятої партійної самовіддачі у служінні режиму та його керманічам. Даремно сподіватися на відсторонення від усеохопної системи фізичного та морального терору у спосіб відсидітися у закапелковій анонімній безвідповідальності гуртових рішень, - бо усі посвячені зобов'язані бути співучасниками та подільниками злочинів переустрою світопорядків, безневинних у зоні не може бути, а якщо такі знайдуться то їм дадуть револьвер для контрольного пострілу по жертві. Від контингенту підданих потребують як недопущення будь-якої їхньої критичности на бік універсальної тюрми, так і максимальної заполітизованої критичности вже на сторону противників цієї ж тюрми, на доданок до апологетики абсолютистського учення. Любов це лише попередня підготовка до озброєної ненависті проти тих, які віровчення не сповідують.

Тоталітаризм як послідовно довершений замір на присвоєння нетутешніх пожитків, як замір агресивного утрамбовування народів у світову імперію, як машина з перемішування усього підбитого вже у однорідну суміш – націлений аж ніяк не на визбирування чужих проблем, а на зворотне: на позбавлення від труднощів власної відповідальности вже збагаченням за чужий кошт. Віруючі у спасіння через єднання зазирають заздрісно у чужу тарілку не для того щоб дістати відкоша від господаря, а розгортають індустрію винищення ворогів, себто колишніх господарів та усіх хто заважає любителям єднання вдало досягти до здобичі, - не у більшій мірі ніж то є потрібно для оптимізації грабінництва. Тоталітаристи ненавидять ближніх із числа учасників зраї з конкурентного пожирання один одного не більше ніж ті заважають їм любити наїдок із ближнього.

Безпремійною умовою вдалого нападу на супостата править у тоталітаризмі і його бійцях та терпимість, відкритість, самовіддана готовність постраждати задля ближнього, якою й оплачуються чи компенсуються втрати жертви нападу. Не дарма ідоли абсолютистських віровчень представляються як мученики, які своїми стражданнями на престолі істинної правди спокутують видумані провини буцімто занепаłego людства, яке перебуває у невідплатному боргу за надані ідолом шляхи надуманого ошчасливлення. Божества доконечної віри своє святою кров'ю напувають жадаючих її. Віровчення про реальність ірреального обертається довкола так і не розв'язаного питання утаємниченого: а чи то паства винна своєму порятункові, а чи то більше важить його організатор.

Перетворення колись вільних народів вже у підданих чи перетравлення мислення колись притомних людей вже на послід вірування пастви – не було б успішним, коли б перекачування здобичі від колонізованих чи парафіян було б суто односпрямованим до метрополії чи виключно на любимого вождя. Аж пожирати свободу щастить нападникам саме через перетворення жертви вже у учасника розподілення заваленого й забитого бандою корпусу спільноти, частиною якого і є сама жертва вже у парадоксальній якості звиязця над своєю спростованою та перебутою самоправністю. А вдало грабувати колишніх людей вдається насильникам через згодовування пайкового корму вже новоспеченим рабам у їхній безтурботности за власну долю, частиною якої є хіба що праця на користь зверхніх наглядців. Лімітованими межами продовження тотального замісу є не лише невміння, а й організоване небажання порохувати: а скільки ж кому й що винен кожен із втягнутих у вирву тотальної взаємодопомоги братерської. Надмір взаємопретензій призводить зону до вибуху, усі йдуть врозтіч задля того, щоб нарешті продукувати своє, після того як спожили спільне.

Метою нападу на жертву й вбивства її на разі спротиву є та ненависть до означеного пограбованого господаря, яка обумовлена любов'ю грабіжника до присвоєння віднятого від господаря майна. Здирництвом та нееквівалентним обміном послугами займаються бандити не від великого ума, а з його відсутності, - із невмінь та небажань самим власноруч продукувати товарні цінності. Бандитів на промисел рухає не право, не правда, не добродійність, не сила, не багатство, а: переступ, облуда, зло, немічність, злидні, немічність. Розплідником бандитів, звідки вони виповзають на світ, є усілякі види дефіциту та нестач. Там де заводиться безлад, то звідти очікуйте нападу. Аж здобичники є збідненими не так на ще не відібрану ними здобич, як їм бракує передовсім сил та ресурсів на те, щоб ту здобич відняти. Тож покладаються на власні сили та можливості нападу хіба що банди яким не стає ще й фаху кримінального. Довершені ж агресори саме на стороні жертви свого на неї нападу віднаходять не лише трофеї та профіти, як ще й ресурси свого нападу на жертву. Колонізатори, які із своїми апетитами на чуже кочують по чужих краях та чужих багатствах, потребують від своїх жертв передовсім навіть не знищення війська супротивника, а перероблення цих сил спротиву вже у допоміжне військо власне з долученням його до бандитського рушення за звабливу обіцянку розподілу здобичі із подальшого спільного походу до наступних ще не підбитих земель і народів. Імперіалістам тому й вдається обдирання народів, бо займанці та нападники на сторону служінь імперії залучають із самого числа уярмлених народів тих зрадників, яких імперіалісти із місцевої низоти переводять у стан місцевих начальників, здійснюючи таким чином визиск народів коштом самих же колонізованих народів. Самовільне мародерство й присвоєння бойовиками банди чи яничарами собі частки здобичі чи данини розглядають пахани чи провід метрополії як прийнятну плату за віддані служіння інтересам банди чи імперії. Обдирання й пригнічення народів набуває для імперіалістів усталеності не тоді як імперіалісти забирають усе й не залишають пограбованим нічого окрім безщастя й злидарства, а тоді визріває безпека від визвольних повстань, коли колонізатори й поселенці вміють ділитися часткою здобичі вже із тамтешніми посіпаками, рекрутуючи у колоніальну адміністрацію та військо імперських погоничів саме яничар. Імперіалісти не вбивають супротивне військо, а домагаються винагороди його на статус бандитів та здобич від сумісного походу на майбутню жертву. Вмілим напад буває тоді, коли об'єкт нападу переробляють на союзника суб'єкта нападу.

То лиш дрібні бешкетники та гопники відносять поліцію до табору своїх супротивників, тоді як оргзлочинність вкладається у її корумпування. Відповідно й результативність серйозних спецслужб забезпечується використанням запродавців у рядах ворога, подвійних шпигуно-розвідників, агентури під прикриттям, агентів впливу. Так само основний удар московські тоталітаристи наносять саме по насельниках власної зони не для того щоб вибірково терором наробити собі проблем через переведення окремих верств вже у ворогів та супротивників режиму, - а тому за допомогою Органу меча революції розгортають максимальний терор, аби його масовістю викликати любов та відданість маси до режиму. А тоді вже можна самовідданих будівників комунізму кидати у атаку проти ще не підбитих країна та народів з тим, щоб советизацією та московізацією цих включень до лагерь соціалізму зробити із них самовідданого жертвовного живителя для московських паразитувань. Так само на початках розгортання вже тотальної війни нацисти бомбардували та топили британців, окупували європейські країни на те, щоб виробити із них союзників у спільній місії знищення комунізму; а комуністичні визволителі світу від капіталізму числилися на початку у довірній співпраці із своїм передовим загоном у особі німецького імперіалізму. Так само атлантичні противники комунізму використали останній як передовий загін оборони та порятунку антикомуністичного світу, задалегідь вклавшись у розбудову мілітарної потуги комунії. Аналогічно й кадри малоросійського олігархату та законспірованих агентів на посадах очільників українського незалежництва ходять за відомством московських спецслужб. У вдумливих та позитивних бійках на знищення не вдаються до надто примітивних розподілів на добро чи зло.

Розмаїтість культурних здобутків скорочують на те, щоб поцуплені ресурси, - із заміною їх вже на смерть, - перекачати на бік свого споживання, що лише прискорює скорочення буття на загал. Тоталітаризм це вівісекція на суспільний організм прищепленого паразита, який безкарно й легально визискуватиме живителя, це механіка хижацького грабунку, яка апологію смерті у обслуговуванні своєї зажерливості облудно виставляє за духовне збагачення свого жертвовного наїдку, це клапан одностороннє відкритий виключно на присвоєння чужого з подальшим видворенням відходів у нікуди. Безмежність містифікованого, ще й розширеного на коефіцієнт відхилень від унормованого смислами, конструюють, аби втопити там безвихідно власне реальність. Від людей та спільнот віднімають їхнє майно, права, розум, гідність під супровід переконань людей, що вони не здатні розпорядитися своїм окрім як передачею віднятого на користь дбайливого зверхника. Спокушають утопіями та залякують ілюзіями на доданок до терору, приживляють пастві фанатичний ідеал злиденності та жертвовності на додаток до любови до святих пастирів, порушують порядок речей із заміною його на контрольовану тюремну зону, рознарядки каторги та голодувань компенсують імітаційними ритуалами настання щастя вже зараз, відгороджуються від критики у невпинних заняттях пошуку нових ворогів, йдуть на усе евентуальне із залученням неможливого, - аби закачати, убгати, увіпхнути у свою пельку ще й ще до того. Систему централізованого примусу улаштовують для легалізації криміналу, який би жирував із людей праці, - а це суперечить запитам на продуктивність цілого суспільства.

З позицій грабіжника його бізнес є прибутковою справою, коли за мінімумом зусиль на організацію злочину йому переходять усі плоди праці його жертви, а сам бандит за це залишається не покараним. Коли мордують колонізованих, на користь метрополії чи поселенців вилучаючи майно, самих поневоленних, відбирають права, життя, мову, віру, культуру, інформацію, - амортизуючи поцуплене вже на дарунки тюрмою, лінгвоцидом, етноцидом, виповнюючи кладовищенське провалля нищення вже на панування там колонізаторів, їхньої мови, їхньої політики, їхньої ідеології, то причиною подібного перекачування влади та власності є свідомі зацікавлення імперіалістів. Проте статки набувають законности лише від докладених до їхнього продукування власних зусиль креативного господаря. Грабунок намагаються легалізувати не лише способом обміну виїмок із плоті та духовности колоній вже на принади зверхности наїзників, а ще й подачею означених насильств та злочинів вже за буцімто власні потреби самих колонізованих. Навіть самовбивці, яких не виправдовують у релігіях, причинами своєї акції не мають збагачення від неї своїх ворогів.

Рушійним мотивом здобичницьких рухів нападу на сусідів по життю є впевненість агресорів у видобуванні тих ресурсів, які перевищать зусилля кидку на жертву. Хижацьке забезпечення власного метаболізму є навіть не наслідком підрахунку вигоди споживання чужого, як є інстинктом безальтернативним. Подолання спротиву жертви є складовою цілей нападу. Й коли у світі тварин мисливці за чужою плоттю відзначені лише певним місцем у замкненому на собі ланцюгу харчувань, - то у суспільстві людей бандитизм характеризує не так зміну та рух капіталів та багатств, як крадіжка замінює руки виробника вже скорше на рот злодія, коли капітал не лише стає ресурсом невиробничого споживання, а ще й зазнає руйнівних скорочень у військових кампаніях беззаконного віднімання чужого добра й позаправного його присвоєння. Хоча імперіалісти й виправдовують свою вдачу посиленнями на те, що вони краще від господарів дадуть лад вкраденим ресурсам, проте сама лиш підміна власників майна вже на крадіїв не тотожна інвестуванню трудових ресурсів у майно та ті капітали, якість яких змінюється лише від культури посесорів. Енергетика змарнована на бандитські операції по заволодінню сусідніми країнами може проходити й по статті: суцільні збитки у проводках. Втримання колоній обходиться з часом дорожче аніж прибутки від знімання вершків при першому набігові, зиск імперії із екстенсиву, а не з власної праці наслідками має прив'язання до джерела паразитувань та відплатний рух повсталих колоній.

Експропріація більшовиками усієї у громадян власности, а, головне, засобів виробництва, метою мала не лише розжитися трофеями для використання здобутої енергетики вже у цілях втримання цілісности імперії за допомогою органів репресивних, - але доктринальна заборона власности та трактування власників як ворогів совлади була направлена проти буржуазії, збагачення якої підривало централізм царизму й вело до демократії, більшовицьке одержавлення фондів було ударом спрямованим у серце цілим народам, яким розвиток підприємницьких свобод доби індустріалізації надавав перспективи перетворення на хазяїв своєї національної та державницької долі, себто віщував розставання із метрополією збирачів. Конструктивним призначенням комунізму як тотального грабежу був підриг визвольних змагань народів, аби знедолені без ресурсів їхнього спротиву стали ресурсом імперського збагачення. Й це протиріччя, - між руїною та її спрямуванням на розквіт, - лише стимулювало розвал імперії.

Звабою тоталітарних режимів, служити яким миттєво збігаються усі асоціальні типажі, є забезпечення бандитів тою легкою здобиччю, згідно ранжируваному їй за поняттями банди, що перевищує витрати на кулі випущені у жертв нальоту. Проте будівництво прибутків на тому що віднімається саме й призводить бандитів чи то ще не покараних, чи то вже легалізованих як державна влада саме до краху. Не лише логічною, а й невідворотною ціллю скорочень та вироджень є вбивства та кладовище. Від віднімань народжуються лише віднімання, а плід прирощень дає лише прирощення плодів. Армією зони є хижаки; менеджментом є дисципліна порядку; мисленням є його відсутність; об'єктами атаки є вороги, включно із тими хто хитається; умовами нападу є руйнування у стані супротивників; цінностями є мартирологів, некрофілія, танатологія; інтересами є споживацтво; роботою є віднімання; результатом зони є цвинтар, - якщо не вдається зробити дірку у історії.

Тоталітарне насильство над максимумом суб'єктів соціального життя метою має саме скорочення серед них тої життєвої енергетики на якій тоталітаристи паразитують, якою вони кормляться винищуючи саме буття поневоленних. Зростання потуги режимного устрою хижацького споживацтва забезпечується відповідним пошуком ворогів, смерть яких є розширенням кормової бази організаторів режиму насильства, - що не може, суперечливо до цілей процвітання коштом чужих нещасть, не призводити до вичерпання та підриву самих призначень тоталітарного споживацтва тих загарбаних ресурсів, які вилучаються у жертв разом із життям жертв нападу. Логіка успішного, себто ще не покараного грабінництва, штовхає бандитів до розпухання того ареалу полювання, який провалюється у ще більший обшир заподіяння смерті для усіх зтягнутих у її вирву, з тяжінь якої згодом стане не вирватися й організаторам паразитизму. Агресори вправляються у вигадуванні ще більш безумних закидів у ворожости чи нелояльності до режиму зі сторони ще більшого числа верств громадян перетворених на здобич режиму для того, щоб останній квітнув. Зрештою хист у вилученні життя насельників тюрми переважає над вмінням втримувати тюрму у часі страждань. Бо життєздатним є лише устрій багатства якого є результатом взаємного між людьми обміну добром та корисним.

Хижаки із числа м'ясоїдів, щоб вижити, не можуть не жертви здобич. Люди ж можуть без того обійтися, тому що люди своєю працею продукують собі не лише поживу, а ще при тому будують культуру і своєю креативністю реалізують свої призначення. Сповідники ж рятівних чудес, що вижити у своїй вірі, просто обкрадають на життя й шарами винищують свою здобич із числа не вірних рятівному віровченню. Проте присвоєння краденого та усунування для цього небезпек для подальшої крадіжки - має нікчемну прибутковість для культурного поступу, прирощення якого задаються якісною творчістю, а не самим, так би мовити горизонтальним, переходом власности від господаря вже до здобичника. Щоб отримати високотехнологічний чи ще не бачений винахід, - то треба його зробити та винайти здавалося б з нічого, а не поза правом забирати вже зроблене більш вдалим сусідом. Красти можна лише те, що вже є зробленим; не можливо поцупити те, чого ще нема. Бандитські спільноти завше програють спільнотам продукуючим.

Проворне збагачення без докладання на те власної творчої працьовитости вичерпуються пропозиціями на відніманням чужого. А щоб протиправне грабіжництво виправдати, то його подають як вид порятунку, а щоб шахрайство не сприйняли тим чим воно є, то його здійснюють під супровід покражи ще й смислів із заміною останніх на агітпропівські симулякри, а щоб насилля не спіткало відпорности, то його подають як благо на користь жертв грабунку. Ланцюги поїдань, характерні для відносин у світі живого, вже у світі цивілізованому замінюються тим відніманням багатств, що його улаштовують нецивілізовані спільноти, які до фізичного усунення у смерть господарів багатств вдаються лиш коли останні захищають своє. Усі цілепокладання асоціальних устроїв поринають у віднімання не заробленого власною працею, є апологією від'ємности аж до країв тотальної *загибелі* усього, усі спокуси чудесам призначені на підміну ними приречених на заперечення законів та варіацій буття. Революційна веремія порушення усіх визначеностей, девальвація усіх цінностей та громадських установ, плани на оптимізацію та заощадження ресурсів, усупільнення статків під відповідальність батьків атечства, глорифікація усіх видів зречення від повнот життя та війна на знищення із премійованими за підприємницькі внески, віднімання у під'яремних мас прав з відповідним навантаження їх ентузіазмом безоплатної каторги, застосування для того машини диктату та терору, - є створенням сприятливих обставин для шматування впольованого вже як індустрії патрання. Переміщення трофейної здобичі вже до глотки споживачів забезпечується ріжницею потенціалів між номінацією здобичі ентимемами усякої ворожости та епістемами святости мисливців. Якими б альтруїстичними, відкривачами останніх смислів історії, звеличеними до божественного не представлялися б режими підгрібання чужого, аж загарбники і є злодіями.

Своє загарбання не своїх народів, культур, земель, держав, сусідських духовних та матеріальних ресурсів агресори зображують як спокусливу пропозицію сусідам розширитися за рахунок нападників, а ризики не перетравити заковтнуту здобич агресори подають як ту свою жертву, що вона має стримати опір сусідів на напад, - проте імперії розпухають саме задля пожирання благ із підбитих ними колоній, а нееквівалентні, порівняно із витратами на війну та колонізацію, прибутки та трофеї будуть неодмінно пропущені через вузький прохід на протилежному кінці від пащеки імперії. Нападають на жертву саме для того, щоб віддерти більше, ніж амортизаційно втратити на жертвовности свого нападу. Імперіалісти націлені на інтеграцію сусідів як на прибуткове для себе ціннісне заняття.

Серед усіх видів грабіжництва своєю неприйнятністю виріжняється віднімання від людей їхнього бізнесу, бо у справі підприємець не лише сягає достатку, а й реалізує власні покликання, інтереси, таланти, тоді як припинення приватного бізнесу підриває продуктивність вже цілого суспільства. Грабіжництво полягає не так у тому, що місце господаря замінюється на присутність там бандита, а у тому лихо від присвоєння чужої власности полягає, що бандити не стають власниками, що монополізм руйнує структурування та призначення суспільного розподілу праці, що підбиті чужі бізнеси централізуються під орудою одного узурпатора, який просто від зростання у масі купи нацупленого стає фізично неспроможним на адекватний менеджмент, навіть коли б грабунок видавався правовою акцією на благо націоналізації. Проте, на практиці не обов'язково усяке приватне підприємництво працює на громадську користь й, так само, не усякі вертикально інтегровані корпорації фатально підривають якість та динаміку загалу товаровиробництва. Тож тенденція на монополізацію управлінських рішень, коли чиновники не задають, а підмінюють собою правила змагань, визнається хибною в умовах конкуренції бізнесів та тих спеціалізованих виробництв чиє функціонування за правилами ринку і у полі законности не є хижацьким у споживанні добра та прав інших громадян, коли динаміка, структурація, діалог дрібного й крупного бізнесу є оптимальною; але втручання держави, аж до апеляції до диктатури, до делегування бюрократам прав регулювати побут стає соціально затребуваним в умовах кризи викликаній приватними ініціативами, якими є пересічний розбій. Бо верховний бандит з'їсть менше від тлуму тих, які свій кримінал облудно іменують бізнесом.

Досконалыми є громадські діалоги за яких унеможливаються пограбування працюючих, себто максимуми плодів праці залишаються виробникові. Позаяк невідповідності між споживанням виробничим та продуктивністю споживання є не лише трагедією драми історії, а й її стимулами. Клопоти за припинення грабінництва є ідеєю фікс не лише для самозваних захисників народного щастя, але й для ошуканців, включаючи до останніх і тих, які помиляються у благих деклараціях про справедливість. Високі прибутки, до яких відноситься й нарощення продуктивності виробничих процесів, ефективність та прогрес культури, зростання добробуту виробників відповідно до вкладених талантів та праці, - є нормальними умовами організації праці, якою лиш і твориться цивілізація та поступ суспільний, тоді як пропозиції на підвищення продуктивності праці у спосіб урізання виробничих витрат, до яких відноситься й підтримання добробуту виробників, суперечливо щодо замірів подібних пропагандистів неринкових відносин призводить до урізання ефективності продуктивної праці, породжує падіння виробництва.

Примітивізація на місці знищених нею достатностей та доказових через випробування критикою ринкових суспільних відносин заторкує передовсім неадекватність привласнень тої продукції суспільної праці, що вона дістається елітарним кланам грабінників як нібито адекватна плата за творчу організацію кланами виробничого процесу у суспільстві. Послідовністю логіки скорочення заробітної плати працівниками стає перетворення пограбованого суспільства вже на рабів у тюремній зоні, де виробники стають не самодостатніми, а керованими тими вождями, які на зворот видають суспільству раціон харчів як дарунок з того, що від виробників тюремники силою облуд та облудою сили вилучають на свою користь. Для паразитування на чужій праці облудники зображують самодіяльне суспільство як дітей чи неповноцінних, ледве здатних працювати й виробляти продукцію і то лиш під наглядом та кермою зверхників, як рабсилу, що не здатна вже зовсім дати собі раду у розпорядженні плодами своєї праці без перерозподілу продукції праці означеними піклувальниками за суспільні інтереси на користь піклувальників та бійців за суспільне щастя, коли свій грабунок самозвані філантропи видають за оптимізацію виробничих процесів робом урізання пайки, аби збільшити маржу між тим, що виробляють в'язні та тим, що в'язні споживають. Свої вигадки про ті утопічні норми соціоустрою, що вони буцімто порушуються реаліями історичних відносин, облудники та професіонали із грабунку суспільства на достатності суспільних свобод доводять до тих рівнів, коли масам виробників залишають лиш пайку харчів у балансуванні на межі між життям та смертю, залишаючи смерть від голоду та острах від терористичного пограбування людей на гідність вже у якості виключного стимулу тюремної праці, вилучаючи із енергетики рабсили усю іншу продукцію на виробництво рабами такої ж культури. Заклики любителів простих рішень не те, аби зекономити на неефективному використанні виробничих ресурсів, натомість керуючись у обіцянках чудес на збагачення саме містифікаціями, суперечливо призводять до офіри на користь містифікаторів вже усіх ресурсів виробництва разом із долею виробників.

Сповзання до смерті здійснюється у спосіб обміну її на багатства та нормальність, що їх визбирують для себе сіячі небуття допоки ще залишаються ті ресурси для грабунку, до числа яких потраплять згодом вже й самі мародери. Примітивні спільноти з їхнім устроєм невибагливого віднімання чужого тому й програють у змаганнях із продукуючими спільнотами, бо якщо й допускають продуктивність на нижчих рівнях ланцюга взаємопоїдань та паразитувань навзаєм, то роблять ту продуктивність рабів полишеною на смисли у загалах навіть ієрархічно регламентованого та легалізованого тотального мародерства. Продуктивність праці стають неперспективними й полишеними на визнання, коли у механіці торжествуючого виродження жертвою й стають саме талановиті на творчість та відповідальність. Коли небезпеки смерті стають невідворотними для здатних на самостійне життя, тоді із гною відчаю догори пнуться парості антипрогресу. Тоталітаризм є адекватним менеджментом недорозвинених та відсталих.

Підґрунтям декларованої самовпевненості у оволодінні останніми смислами історії є закаптурення несамодостатності самозваних володарів; нема інших причин претендувань на абсолютні позакритичні сакральні бачення розв'язань таїн та проблем світоустрою як - компенсація підсвідомих комплексів та самоусвідомлень неповноцінності претендентів; обіцянки насити усіх та усе робом власних керувань усіма буцімто неспроможними прожити без означеного менеджера спричинені облудою по-хижацьки нажитися з жертви усіх та усього вже на власну користь.

Весь інтернаціоналізм, мондіалізм, *універсалізм* на єднання усіх та усього у пропозиціях добра від інтеграціоністів прикриває лиш бажання останніх нажитися із добра інтегрованих. Тяжіння до влямування у компетенції сусідів продиктоване не пропозиціями поділитися з ними надбаннями власними, бо ініціативи на всотування залежаться від самохітних потреб тих, хто вбирає, - як силове нав'язування довкіллю власних особливостей є споживацькою агресією. Тоталітаризм як вторгнення у чужі права існування та власність саме для грабіжницької компенсації тими благами вже власної несамодостатності й учиняється. Універсалізмом, як розширенням зв'язків, є заперечення замкненості у самодостатності тих, хто втрапляє в універсальність; інтеграціонізмом є обкрадання світу на його розмаїтість; ентропійним хаосом є не так втрата власних досягнень, як набуття натомість чужих помилок. Агресори, які конче для своїх існувань потребують ресурсів із смерті своїх жертв, які заштовхують чуже до свого рідного стравоходу, які свою агресивність на поневолення сусідів видають за збагачення останніх на власні над сусідами панування, - вони і є несамодостатніми, є залежними від ресурсів жертв, є інвалідами у самовідтворенні. Здатність спожити чуже у силовий спосіб протизаконний демонструє не так неміч пригнічених грабунком, як відсутність у насильника здатності на самовідтворення без чужих ресурсів.

Нав'язування казок та утопій як доказових потреб нагальних відносин у суспільстві призводить до таких руйнівних переструктурувань у суспільстві, де трагедії віднімання влади та власності від одних стають тріумфом прибутків для тих інших, які зобов'язані своєму соціальному злетові виключно революційним переструктуруванням, а не власним до прогресу внескам виробничим чи управлінським. Казка є ресурсом уявного добробуту злиднів лише тоді, коли казка регулює не реальні відносини. Ресурсами казки як доказу на паразитуванні на чужих вже матеріальних ресурсах керують тверезі професіонали від казок. Суспільний *рейвах*, що його учиняють ті, що оживляють казки, є нещастям лише для тих власників та відповідальних господарів, які надають життя історичним реаліям прогресу, але не для означених мисливців за чужим. Неадекватні розуміння подій й улаштовуються для того, аби перерозподілити адекватні обміни у суспільному устрої на користь неадекватних та тих, хто неправедно зазіхає на не зроблене власною працею. Затим що делегітимізують грабунок лише критичні сумніви у реальності казок, то саме фанатизм у марновірствах слугує доказом невичерпності прав паразитувати із порушень продуктивного соціального устрою. Наполягання на грабункові реальних багатств посиленнями на ірреальні фікції обумовлюється наполяганнями на фікціях задля грабунку реальних багатств тими, хто їх намагається заслужити лише продукуванням фікцій. Нагоди самовідданої віри у утопії своїм ресурсом та часом продовження мають імовірності паразитування на грабункові чужих статків. Не лише грабунок чужого майна харчується окраданням чужих смислів, а й навпаки. Оскільки невичерпність та нетерпимість у безглузді легше дається порівняно із вичерпністю та терпимістю до нього у природі речей, то скорше останні обслуговують безпредметні вірування, аніж то є навпаки. Аномії соціальних глуздів та протизаконність є живильним середовищем тому бандитизму, якому може завадити лише повернення до не химерних норм. Тоталітаризм, як рішення занадто прості у їхній корисності нападникові та у їхній шкідливості вже для жертви нападу, є ідеологією на обґрунтування паразитизму; казки стають затребуваними там, де треба перерозподілити блага на користь не господарів; кати уповають на потойбіччя задля виправдання себе у звинуваченнях своїх жертв.

Попри те, що відчайдушність, з якою творці нової людини вбивчо накидаються на вже колишню ще не замордовану ними еліту та на противників обітованого нового порядку, справляє враження настання кінця віків; не зважаючи на те, що усепереможний екстремізм революціонерів буцімто виключною конструктивною метою має цілковите заперечення суцільних порядків світоустрою із заміною їх на втілення мілленаристських марень утопічного віроучення; поза те, що самозвані рятівники світу від вигаданих ними гріхів виступають якоюсь інфернальною силою тотального негативізму, продукуючи довкруг себе покійників навіть ціною власних самопожертв і фанатичних служінь абсолютистським ідеалам чуда переіначення історії, - аж улаштування усякої зони остаточного регламенту є не цвинтарем, а видом господарювання бандитів на тих уярмлених жертвах, яких силою ентузіазму чи запалом терору спонукають до каторжної праці. Міра насильства, у застосуванні її проти не задоволених кайданами зони порядку, - залишається лише обслуговуванням останньої. Рабів зони остаточного щастя, як її ресурсну базу, мордують під акомпанемент пропаганди у тому, що колонізація є втіленням обнадійливих мрій самих трудармійців рекрутованих у любов до них зі сторони означених окупантів і погоничів; що зеки та трударі колоній, у виконанні покладених на них нарядів та величних планів вождів, - є аднім народом, вихід із якого для визвольних рухів незалежицьких є справою буцімто неможливою. Найбільш прагматичне здирництво грошлюбиве, хижацьке й шкурницьке оправдується що-більш високодуховними ідеалами із царства святости; й навпаки, - роковану справедливість доказують злочином проти усталеного. Тоталітаризм є упорядкуванням лагера на балансі між насильством над живителем та одночасним заохоченням жертви саме до гарування та увихання у ланцюгах розпорядку режимної зони, аби означена мафія визискувачів та колонізаторів щасливо утрималася на часі їхнього паразитизму. Лише у загрозах безпеки для усевладдя свого паразитизму, то окупанти різатимуть повсталих проти них невольників аж до ситуації геноциду, але в усіх інших випадках зону примусового виконання контрольованих планів представлятимуть як перманентне свято.

Кубометри газу, на транзиті якого заробляють малоросійські торговці, даючи можливість нажитися тим російським приватизаторам сибірських родовищ, які продають цю сировину європейським споживачам на вигідних для останніх умовах, - перетворюються на кулі, міни, снаряди, якими вбивають українців рекрутованих на фронт за умовами договорів підписаних повищеозначеними гендьярами. Малоросійські, великоросійські, транснаціональні бариги жирують на розтерзанні тіл українських бійців. Подібне беззаконня годить припиняти не лише критикою глупства жертвовних його учасників.

Бюджет кампанії яка заробляє на конструюванні деталей мікронного розміру є співмірним із бюджетом найбільшої за площею державою, - але останній земель ще замало.

Насильницьке й протиправне присвоєння вироблених чужою працею статків вже готових для їх уживання і жування з перетворенням колишніх господарів вже на каторжан для цих удатних завойовників, які за собою залишають лише функцію терору стосовно підбитої ними рабської сили, - хоча й стає заощадження на витраті життєвих сил завойовників, але цей профіт від паразитування ресурсах, підбитих у плані їх споживання й водночас не власних у плані їх виробництва, своїми наслідками має руйнацію тих питомих сил загарбника, які стають залежними від можливостей та волі живителя, який лише під тиском є змушеним до слушного часу свого повстання делегувати паразитові свої продуктивні сили. Залишається у історії лише той народ, який платить за це належну ціну покладання на власні творчі сили креативні, який від своєї специфіки чи геніальности надає внески до життя загалові культури, а не віднімає чуже, скорочуючи обсяги культури. Колишні імперії, представлені відповідною метрополією, яким не щастить здихатися своєї залежності від поневолених ними колоній, останніми поглинаються без останку.

Прибутки з колоній мають лише тоді, коли колонізованих цураються як не рівних колонізаторам. Але московське визволення умовами має поріднення із колонізованими, яким від загарбників потрібна лише пайка. Тому московське збиральництво є збитковим.

Не зважаючи на самохвальство погроз захопити здобич більшу від найбільшої, професійні грабіжники не можуть собі ставити самовбивчих планів остаточного підризу тої ресурсної бази, на пограбуванні якої вони паразитують. Щоб не обіцяли московські збирачі про остаточну перемогу світового комунізму рускава міра, аж вони потребують споживацького співробітництва із продуктивністю країн вільного світу, - подібно до того, як життя м'ясоїдів є залежним від існування довколишніх отар. У свою чергу й московська первинна груба переробка сирівців із окупованих московією земель і народів є достатньо органічним складником у механізмові перекачування цих ресурсів туди, де вміють створювати додаткову вартість товару. Проте значно виразніше, аніж у замірах підбити багатства Заходу, московити опікуються збереженням власної архетипової приречености ходити походами по чужі сіряки. У кризі власного розширення за рахунок упокорення конкуруючих імперій, московські збирачі можуть впадати у комуністичне самопоїдання внутрішніх ресурсів, або ж у потребах посилення метаболізму засобами приватновласництва московити можуть відкриватися Заходові й ревізувати комунізм, - проте московити не можуть, бо не бажають видозмінювати свій фатум паразитарного грабіжництва. Й коли заколисування заклинаннями про європейськість Московії дозволяють їх ближче підкрастися до здобичі, то критика московського тоталітаризму стає прямим замахом на її натуру.

Рух ресурсів у устрої бандитського віднімання підбитих пожитків не є суто одностороннім у напрямку лиш до споживача, бо навіть бізнес паразитів потребує амортизаційних відрахувань, - якими є патерналізм стосовно жертв-живителів, що його господар подає як батьківську опіку, як мотив покори нападникові зі сторони об'єкта грабежу. Соціальні функції тоталітарних режимів відносно визискуваної пастви це не переваги тоталітарних режимів, а це прикрі для тоталітарних режимів необхідні умови забезпечення грабіжництва тоталітарних режимів. Самовіддача на відкуп начальству це плата за право бути безкарно пограбованим зі сторони начальства.

Від самого початку свого створення, як улусу від монгольського номадизму та збиральництва данини із отари народів, московити почали жити визбируванням чужих ресурсів, визискуючи й власну людність на часі складнощів із завоювання людю інших країн. А закінчать московити тим, що ще не звільнені від них землі стануть сировинним ресурсом більш удатних грабіжників.

Секта сповідників якоїсь чудесної ідеології встановлює режим свого усевладдя для того, щоб у подібний спосіб ходіння у обхід норм і законів отримувати ексклюзивний для себе профіт. Проте у подібному режимі легалізованого пограбування рух товарів і послуг не має вектору однозначно напрямленого від поневолених мас саме до рота вождів хунти. Бо усеагальний грабунок виступає ще й шансом для експлуатованої маси квітатися із каторгою трудового зобов'язання або неробством, або саботажем, або зворотною крадіжкою. Окрім низької продуктивности праці, - що її обумовлюють преференції та блат погоничів у зоні визиску, - додатковим ресурсом тамтешнього виживання слугує ще й видача зекам пайки зі сторони керманічів хунти та конвою, оскільки останні безпечно втримують верхні шаблі соціальних посідань саме завдяки своїм соціальним обов'язкам перед масою трудармійців та ударників. Себто у функціонуванні зони є зацікавленими й суспільні низи. Особливо тоді, коли тотальна регуляція зі сторони режиму занепадає. Побічним потенціалом переходу зони сповідання чуда вже у число історичних спільнот є те, що жодна соціоутопія не буває настільки безумною, аби процвітати лише на можливостях культових ритуалів та боротьбі із єретиками, - ігноруючи дійсний стан речей та рівні свого окультурення. Придатковою умовою процвітання зони абсолютного чуда є та у ньому впевненість, що її не може забезпечити спільнота яка постійно розв'язує проблеми. Утім і закручування гайок та утисків на масу на часі наступу зонотворення не впливає на ймовірність спротиву проти нього. Зона тоталітаризму це те місце, де не можна досягнути поворотного пункту незадоволення зеками своїм рабським станом. Зеки не лише за усіх умов своїх потерпань кохатимуться у своїх вождах, як ще й молитимуться за них тим наполегливіше, чим більше вони будуть зеками.

Тоталітаристи прагнуть у протяжності свого часу отримувати сталі прибутки з однозначної крадіжки простору чужих багатств. Одноразово напружившись у військових втратах задля просунення у географічний та культурний простір сусідніх народів імперіалісти розраховують на вдячне, у відповідь на інвестиції терору, вже без зусиль та екстремальних витрат, отримання постійного навару із визискуваних теренів. Зона регульованого насильства улаштовується задля паразитарних дивідендів поза необхідним для цього включенням у виробничі процеси та клопоти.

Хоча зона неволі є передовсім рентабельною виключно на відтинку споживання нею загарбаної сировини та праці каторжників, а, проте, тоталітаристи зискують на доданок ще й з власної жертвовності, коли із збитками, обумовленими недоотриманням вигод від погано перетравленого ними корму, перемомповують ті рештки й послід, з віднятих у колоніях сирівців, вже на користь більш вдалих утилізаторів краденого. Режимним зонам вдається втримуватися у часі та у взаємовигідних відносинах із вже не такими примітивними системами господарювання тому, що екстремальні режими визиску колоній займають необхідне й визначене їм місце унизу ланцюга харчувань, коли імперія не так сама харчується поневоленними нею народами, а вже імперією харчуються більш успішні хижаки. Допоки розвинені країни отримують ренту із розпаду московської псевдоімперії, а остання має вже свою бандитську долю у ініційованому нею розпаді та гнилісному заквашуванні малоросії, - то остання знаходитиметься під синергійним тиском як зовнішніх імперіалістів, так і внутрішніх розкрадачів національних багатств. Промосковське антиукраїнство є обслуговуванням вже вестернізаторського споживання московських сирівців у ігноруванні джерел надходження останніх. Відповідно вільні українці мають покласти край подібній грі потурання апетитам усіх загарбників, у якій взагалі не передбачається українська свобода.

Коли імперія гине, то, вірогідно, це було комусь потрібно; а коли імперію підтримують у ступорі виснаження й знесилення як необхідний місточок переходу здобутків її тюремного колоніалізму вже до демократичних борців за звільнення народів, - то це означає, що агонія імперії вже певно є доходною кампанією.

Відсутність конкретної відповіді про місцезнаходження й подальшу долю багатств зниклих та розтягнутих із такого багатющого у історії його розпухання корпусу яким була занепада самодержавна чи вже збанкрутіла комуністична імперія московська, що жиріла на дешевій експлуатації дорогої робочої сили, - може дати риторичну відповідь на причини зникнення самодержавної чи комуністичної імперії.

Висмоктування життєвих соків із жертви не буває виключно одностороннім, безмарним, гарантоване прибутковим для паразита. Навіть вдалим бандитам доводиться за усі свої вчинки платити належне. Так нападники витрачаються на свою війну і невідворотні свої втрати у ній; рекетири віддають угіддям свого випасання послуги захисту від конкуруючих банд; на каторзі галерникам змушені надавати баланду; режим тратить на утримання наглядачів та перманентне вирізання загроз від порослі чергових ворогів трудового народу; трудові армії не трударюють а військові армії не арміюють у захисті режиму знуцання над ними й розбігаються попри заходи взяття заручників чи загороджувальні загони з кулеметами у спину; мінімізація частки зарплати у ціні соціалістичного товару компенсується не лише розмовами про соціальні обов'язки слуг народу, як ще й прикрим дефіцитом для апетитів слуг; імітацію окупованими країнами своє відданості справі побудови рускава міра останній оплачує збитковим надсиланням у підлегли землі вуглеводнів чи зброї. Вже не самі канчуки і терор стають завадою для визвольних рухів рабів, а збільшення пайкового утримання на тлі падіння ефективності примусової праці. Виробництво підробки процеспроможности та реальної халтури із фуфлом та туфтою від контингенту ув'язнених у відповідь на пайкові витрати рабовласницької системи каторги змушують останню просто силою, а не внаслідок бунту рабів, виштовхувати цих зеків на волю під три чорти. Знуцання одних людей над іншими є не просто збитковими та недостатніми для організації прогресу, як є ще й протиправними й антилюдяними.

Стихiя московства визначається передовсiм прийомами видобування ним харчу. Вiдсутнiсть визначених цiнностей у середовищi збирачiв народiв пов'язана iз хапанням будь-якої поживи, а готовнiсть споживати що завгодно, аби лиш не працювати, знаходить своє виправдання у вiрi у будь-що, включаючи й чудеса. Концепцiя iнтеграторiв щодо зростання опору тих, кого вони збираються iнтегрувати у щастя пролетарського iнтернацiоналiзму, або про посилення потреб пошуку вiдьом у мiру наближення до торжества однотайности вiрних черговому рятiвному вченню – є чуттям мiстиками неможливості задовольнити порожнину мiстики будь-якими жертвоприношеннями.

На вiдмiну вiд того полювання, яке є iнстинктивним способом iснування природних хижакив, - то для москвитiв, iсторiя яких вичерпується освоєнням вiдкритих багатств чергового сусiда, збиральництво чужого є виведеним поза усякi смисли: рацiональнi вигоди чи небезпеки пiдбиття ближнiх навiть не обговорюються, бо нападати потрiбно навiть тодi, як це принесе шкоду та втрати любителям великоросiйської усеєдности. Пристрасна тяга до того, що вже вдалося запхнути у свiй шлунок, чи до тої здобичi, яка поки ще перебуває ззовнi вiд зубiв iнтеграторiв, є мотивом iмперського поводження, є полiтикою взаємовiдносини iз тим середовищем людей i народiв, яке самозванi його рятiвники або вмовляють перспективами покращення долi на разi жертвної самовiддачi на користь московства та вiдмови народiв вiд самостiйности, або залякують народи трагедiєю iхньої непадлеглиости москвитам. На вiдмiну вiд паразитiв та ординарних метрополiй, якi в один бiк перекачують присвоєнi ними ресурси жертв, - то москвити ладнi потерпати, страждати, втрачати самим, аби лиш задовольняти мiстику пристрастi єдности iз обiйстям загарбаних чужих батькiвщин та культур, видаючи невдачi та прощальнiсть своєї колонiзацiї за переконливий аргумент служiння на користь колонiй та утримання маси в'язнiв у полi усевладдя зони московства. Нiкому не вiдомий час московського нападу, не вiдомi нiкому обставини та слухнiсть ламання москвитами усiх iз ними домовленостей на спiвжиття – мають особливiсть прогнозованости: час та казус московської агресiї таки проб'є, москвити не можуть не рушити у похiд. Годi сподiватися, що iнтегратори коли-небудь наїдяться, вгамуються у досягненнi будь-яких цiлей, що опiсля винищення останнього iз ворогiв народу та недобитого критика вiчно живого вчення нарештi настане мир i закон для аби кого iз бажаючих жити своiм розумом, марно надiятися на незаперечнiсть хоч якогось твердження iз набору учительної догматики коли те твердження перетинає хiть невгамовної агресивности.

Москвити затiвають грандiознi не лише у фiзичному вимiрi, а й у безмiрнiй безглуздості проекти, московськi комунiсти не лише без посмiшки беруться докорiнно потрясати й видозмiнювати суспiльний устрiй свiту, а й iмперотворцi манiакально вважають себе месiанськими носiями якоїсь небувалої величности, означенi iнтегратори не лише вважають себе у правi полювати за добром та життям сусiдiв, а й фiзично воюють за зiбрання до купи глобального ресурсу мiшанини людей i народiв, - бо москвитам дiйсно треба забагато рвати здобичi й пхати собi у стравохiд переробляючи загарбане на послiд, оскiльки мисливцi засвоюють не культуру спожитого ними, а переймаються лиш зростаючими своiми апетитами на чуже. Подiбна невгамовнiсть професiйних збирачiв не вдовольнитися тою первинною переробкою ресурсiв, яка для них є остаточною, здатнiсть москвитiв у нiщо переробити усi ресурси свiту й залишитися голодними, готовнiсть обмiняти перспективи самовбивства на неприйняття потреб працювати самим – є знаком глухого кута для варiанту подiбного хижого ставлення стосовно екологiчного заощадження на тих дарованих еволюцiєю природних ресурсах, якi просто вичерпаються, коли не будуть заплiдненi культурою креативної продуктивности. На вiдмiну вiд грандiозности нехлюйського ставлення до загарбаного, - то будованi на персональнiй пiдприємливостi способи iснування схиляються не до масштабности, а до ефективности господарювань, коли дiйсно вражаючi видозмiни досягаються подальшою спецiалiзацiєю винаходiв прогресi, коли роблять ставку на мiатюризацiю приладiв. Впевненiсть москвоiнтеграторiв у перевагах замiшування усього у своєму шлуноквi та запиханнi туди усiх й усього є радше iхньою згодою з iхньою ж бiдою.

Для добичників які живуть не власним трудом, а присвоєнням чужого, саме ці плоди сторонньої праці є джерелом наживи, який бандитів не лише манить, але який вони ще й звинувачують в усіх провинах аби оправдати своє хижацьке присвоєння краденого. Світ вільних культур, зобов'язаний своїм багатством продуктивній праці і відкритості прогресу, не лише постає недосяжним еталоном для означених мрійників про його підбиття, як доказами завоювання висувуються вигадки про святу місію зверхности грабіжників. Суміщення маній зарозумілості професійних нальотчиків про свою величність та їхніх же переконань у бридкій огидливості мерзоти тих, чиїми здобутками нальотчики марять розжитися, - призводить комуністів до бігу наввипередки попереду руху буржуазного світу до історичної прірви накликаної чаклуванням комуністів.

Бандити не виробляють те, що вироблено тими, на кого збираються напасти, щоб захопити те, на що крадії розраховують. Бандити можуть змінювати чи впливати на свою присутність чи відсутність стосовно товару, але їм не дано впливати на наявність чи споживчі якості товару біля себе. Товар існуватиме і без бандитів, які не мають стосунку до його виробництва, а от бандити без крадіжки цього товару не проживуть. Оскільки запопасти добичники можуть лише те, що вже є у наявності, але поки що не у них, - то прожиття будоване на паразитизмі завжди буде наздоганяючим. Буде приреченим на порівняльну відсталість навіть за умов вдалого, тобто безкарного нальоту на жертв. Пошук чужого як свого є вбивчим для добичника, який змушений буде поїсти самого себе. І лиш вибух креативності, працездатності, творчості є рухом життя і розвитку.

Для професійних мисливців за чужим смисли та розуміння наслідків проковтування наступної здобичі існують поза ковтанням здобичі, або ж навіть не існують. Бо жертви треба завжди. Інстинкти полювання не підлягають обговоренню чи критиці. Добичники упихатимуть собі у пельку навіть більше за розміром порівняно із їхньою роззявленою пащею. Вони радо й безтямно кидатимуться навіть на отруту та небезпеку для себе.

Войовничий експансіонізм та імперіалізм тоталітарних режимів форсується у подальшому його розширенні саме примітивізмом господарювання цих примітивних управлінських доктрин. Спрощені соціальні учення породжуються потребами розширення господарювання базованого на проїданні натуральної сировини, ресурсне скорочення й вичерпання якої потребує нових надходжень зі сторони. Батьківством убогих учень є убогі ж методи економічного проживання масонаселення убогого на працьовитість та розум. Добичникам потрібні нові обшири земель відбитих від сусідів, перетворених займанщиною вже на масив недобитих рабів і полоняників з відбитими у цих колишніх господарів правами. То лише розвинені суспільства вкладаються у натотехнології та обіймаються творчістю, тоді як для примітивних господарювань потрібні обшири пропорціонально більші від мінімізації працездатності означених добичників.

Бандити перебувають у постійному й наполегливому пошукові легкого й доступного корму для свого прохарчування, процес якого й представляє собою бандитизм. Злочини полювання за чужим добром, коли мисливці із числа людей винищують господарів того добра, викликані не злостивістю, а звичайною потребою заощадити на зусиллях із присвоєння віднятого. Так само й експансіонізм у розширенні ним імперії лише оправдовується штучною ненавистю до жертв, аж причиною має звичайне наростання голоду на разі вичерпання збирачами ресурсів та легких прийомів їх здобування. Лиш гостра скрута примушує спільноти не кочувати по чужому житті та чужих статках залишаючи після себе відходи, а зайнятися виробництвом продуктів і напруженням задля того мозку свого. Дефініцією убогої культури є її рух навздогін у марних спробах подолати своє відставання.

Намагання враз наздогнати успішні спільноти чи країни не у спосіб наполегливої праці власними силами, а крутіством у обхід правил, викликається саме цими кепськими стартовими позиціями. Тож бандитизм наслідків виявляється такою собі технічною необхідністю бандитських же причин. Нещастя зациклюється на безвиході із нещастя запліднення казки на злочин.

Біг навздогін лідерам, задля подолання власних запізнь у змаганнях, у спосіб прийняття позитивних здобутків вже вироблених конкурентами, - є достойним заняттям, бо здійснюється у напрямку і прогресу, і є прирощенням достатків які обирає для себе наздоганяюча сторона. Заздрість сусідським успіхам є чи може бути достатньо конструктивним чуттям тоді, коли інспірує творчість і винахідницьку працьовитість вже власними силами. Проте жадоба примітивів до оволодіння продукцією чужої творчості має не лише кримінальний характер нееквівалентного присвоєння чужого, як головне, нанесення примітивами удару по господареві є тим видом негативізму, яке трактується нищителями за доказ своєї конкурентоспроможності. Енергетика тоталітаристів, як довершених примітивів, йде не на позитиви власних приношень і пропозицій до позитивів прогресу, а виключно тратиться на заперечення цінностей сусідів, що їх грабіжники не так ковтають із користю хоча б для себе, а просто мають вижити із буття як цілковитий непотріб. Тоталітаризм це попадання на перші місця у спосіб опускання справжніх лідерів нижче самого життя. Це вогонь у спину. Зона це біг навздогін смертоносності. Ненависть московитів до країн оточення та внутрішніх ворогів породжені не лише імутуванням доказів і приводів нападу на них, як ще й заздрістю до жертв.

Номенклатурні бандити, як підхопили власність господарів та продуцентів докомуністичної доби, злигалися із бандитами, які підхопили власність господарів та продуцентів комуністичної та посткомуністичної доби, з тим, щоб переробитися вже у власників нібито законних, як то є чи прийнято бути на Заході. Аби відсторонитися від рабства та первинної переробки продукту, то московсько-комуністичний режим заходився модернізуватися навздогін правових та необхідних умов продуктивного виробництва. Проте квазіекономічна власність олігархату видається порівняно менш легітимною, порівняно із терористично-ідеологічною власністю номенклатурних начальників, бо останні свої розпорядження диктаторські завоювали громадянською і колоніальними війнами кривавими, а олігархату здобич дісталася як бухгалтерська транзакція.

Московських інтеграторів та збирачів усього що погано у сусідів лежить, з відправленням зібраного та віднятого вже до московського рота, звинувачують у не доброму ставленні до сусідів та до визискуваних у внутрішній зоні московства. Але ставку на грабіжництво бандитське й силування жертв московити роблять не із їхньої моральної лиховісності. Присвоєння не свого є необхідністю компенсації за витрати у відніманні чужого, яке, у свою чергу, є заощадженням на тих інтелектуальних та трудових ресурсах, яких у московитів бракує. Щоб випередити лідерів, то московитам потрібне грабіжництво та чудеса у обхід неприйнятних для них проблем працювати власною силою.

Для подолання свого відставання від успіхів передових країн і народів, то запізненным у розвитку спільнотам спершу доводиться наслідувати та адаптувати взірці, слідувати стандартам, споживати зроблене не ними, - й подібна плата за порівняльний недорозвиток не може не бути затратою його неповторності та непотрібністю для довкілля подібної оригінальності злиднів. А вже щоб надалі випередити реальних лідерів, то претенденти на архісуперлідерство мають запропонувати такі патентовані досягнення свого авторства, аби ці еталони добровільно приймалися усіма клієнтами вже як своє рідне. Варіантом виходу із подібного протиріччя між замірами на оригінальність та неможливістю реалізації замірів на чільність й стає тоталітаризм, як ставка на звертання у оригінальність назадництва й ретроградства на базі ненависті й заперечення успіхів лідируючих культур. Так більшовизм став плодом різниць між: маренням упослідити успіхи європейського капіталізму та мареннями заміни капіталізму вже на переможну світову московську республіку. Буржуазний ринок з правовою демократією оголосили не лише вже перейденим у імперії, як ще й таким, що має бути спростованим передовою комуністичною Росією вже у світовому масштабі. Конгеніально й сучасний постбільшовизм силкується представити свій рецидив авторитаризму вже за вищу фазу залишеного позаду ладу національних країн у системі глобального ринку їх співробітництва.

Відмова у існуванні визнаним установам людського життя, а то й цілеспрямоване наполягання на їхній загибелі, пропаганда злиднів та виправдання усякої капосности злодійства, руйнування умотивованої прагматики прогресу є не побічним продуктом тоталітарних ідеологій, а сутнісним їх змістом і лише усяка ненормальність, у свою чергу, лиш і може домагатися статусу тоталітарної доктрини. Не лише злидні, виродження, кризи, руїна, смерть, знецінення, падіння, безлад, здичавіння, злочинність, дегуманізація, небуття, затрати смислів - стають законними плодом встановлення тоталітарних режимів, але й назворот: тоталітарні режими встановлюються з необхідністю там, де у суспільстві запускається маховик деструктивності. Тоталітаризм є адекватним оформленням видів злиденности. Соціальну хворобу доповнюють таким самим виходом на її подолання. Каверни у освоєнні культури тоталітаристи заповнюють жуйкою вправлянь з чудесами. Девальвація любителами простих у їх рятівничости вигадок саме тих змістів та усіх історичних реалій, які випадають із кола вигадок, слугує для спокусників доказом порівняльних переваг примітивізму прищепленому на чудеса, тоді як для маси людей, із громадження тіл яких тоталітаристи ліплять конструкцію світлого майбуття, цілеспрямована руїна тоталітаристами історичних реалій, у марних намаганнях перевести до реалій чудеса, і стає практичним ви слідом тоталітаризму, його прогнозованим призначенням. Дискредитація фантазерами усього пов'язаного з справдішніми гараздами суспільного розвою є не лише тлом для піарівського завищення реноме фантазій, але навик праці руйнування гараздів і вичерпує яву фантазувань. Полишені навичок користувати наявним арсеналом культури та ті, які не бачать шляхів до задоволення своїх невідповідних щодо можливостей культури претензій, починають з ненависті до невідладного їм, коли у те провалля зла, як у домівку злиденности, вміщується уся культура та історія. У пропозиціонерів чудес та промоутерів небуття усе доведене як необхідність та законність суспільних існувань викликає лють та заклики до знищення. Тоталітаристи змушуються втоптувати не лише у болото, а й у могилу тим значніші обсяги реальних історичних цінностей чим на більші позаісторичні чудеса покладають свої сподівання тоталітарні любителі казок. Вживляння казок у суспільну історію та культуру виробляє злидні не лише у наслідках, а й у причинах сподівань на казки, перетворюючи провокацію злиднів та кризовости гуманізму у надвечір'я прийдешньої смерті. Наполягання на спрощеннях, відмова достеменности у її адекватних пізнаннях, вдавання до кримінальних збурень лиш і надає любителям злиднів доступ до чужих багатств.

Як і усякий інший вид діяльності, тоталітаризм є унапрямленим на прирощення гараздів, але виріжняє його протиправність чи то діяльність у обхід установлених правил, коли уся мудрість тоталітаристів зводиться до віднімання чужого, - а тому задля надлишковости розмірів статків у курдюку жертви наміченої собі у здобич нападники проповідують усі види ощадливости, аскетизму та ненависті до багатств, аби ті багатства не витрачалися майбутніми жертвами чи то у внутрішньому споживанні, чи то у опорі супроти нападників, а були збережені для нападників, які вже щодо власних вживань трофеїв не проповідують переваги злиденности; агресивність хижаків та мисливців за чужим майном суперечливо до своїх власних дій пошуку чужих багатств спрямована на проповідь злиднів у середовищі жертв, бо те скорочення витрат у підтриманні продуктивности життя жертви автоматично на разі успіху стрибка на жертву обіцяє бути прирощенням роздобутку хижаків; чеснотами та змістами тоталітаризму стає освячення видів жертвовности та неспроможного на самозахист альтруїзму у середовищі пастви, аби пастирі з лихвою винагородили себе за витрати на обдурення підбитого стада. Тоталітаристи є ненависниками усіх видів збагачення, окрім виду власного збагачення коштом означеної ненависті. Пропаганда нещастя та звеличення голоти засобами війн та революцій, надання падінням та руїнам подоби святости засобами спантеличення, унормування криміналу засобами насилля слугує каламуттю, за сприятливости якої можна безкарно видирати чуже. Афера з виймання у жертви її профітів особливо тоді є успішною, коли натомість ошуканим підсовують куклу сповідування чудес доступу до збагачень якоюсь собі спаленністю у жертвовних служіннях утопіям.

Тоталітаризмом є та фаза пульсації подій, де має місце синергія злиття у точку тяжіння та взаємопритягнення у взаємопоглинанні того, що залишилося після вибуху перетворення подій та визначених фактів вже у стани хаосу; це дружба злидарів; це коли залишається дружити проти когось тим, хто був чимось до того, як він перетворився у ніщо. Тоталітаризм це спроба побудувати колективістські, себто не здатні до розмноження багатства з наслідків перетворення на злидоту багатств та підприємництва приватних осіб, - проте це завдання не лише є рокованим на неуспіх, але й є помилкою.

Коли цивілізаційний поступ постає прирощенням у істинах відкриттів та результатах здатностей, у здоров'ї та благополуччі, у щасті свободи, то тоталітарним вивертом історії стає вправління із усіма видами злидарювання. Тоталітаризмом є пеани обділености, апологія ницости, культивування ущербности, ідеалізація скрути, освячення убозтва, поклонінням нікчемности, вихвалінням бідарства, яким виправдовуються босяки, аби компенсувати своє нападництво на усяку достатність. Втеча від світу для заволодіння ним, вдавання до потойбіччя для досягнення реальности, ставка на чудеса для входження у закономірне, віра у переростання казки у дійсність, порушення правил для упокорення необхідного, використання облуд для відзискання істин, інструментарій смерти для будовання вічности, подібні до дієвості обмежености для загарбання нею багатств. Славослів'я на користь якоїсь Божої правди проти ганення реальних багатств, інформованости чи здоров'я, протиставлення стратегії якоїсь святої моральности ідеалізму проти паплюження капіталів, земних задоволень чи законів соціального розвою, тикання пальцем у небо та спасіння якоїсь душі у якомусь раю нірвани проти втоптування у багно раціоналізму, наукових винаходів чи гуманітарних свобод – слугує тою цукеркою, якою мастить собі місця збитків окрадена публіка, але не шахраї, які обміняли вигадану ними цукерку на видерті з публіки споживчі ресурси. Пропагована тоталітаристами втіха від ницости торкається лише тих, кому вона пропагується, але не самим пропагандистам, які обмінюють свої словесні дарунки ницости для публіки вже на матеріальні дарунки трофейних багатств від публіки на користь успіхів подальшої пропаганди ницости. Вигадки тоталітаристів про щастя бути окраденим та неїмущим на доказові цінности слугує куклою, яку шахраї заміщають у жертві скрупули з приводу втраченого. Віра у щастя бідности і є чудом, за допомогою якого багатства не просто перетікають до негідних на їх виробництво грабіжників, але й дійсно у м'ясорубці чуда перемелюються на послід. У свою чергу домагання на відмову від здобутків та приростань гараздів, спроби унормування деграданства та виродження, захист бідаків та усякої хворобливости з вивертанням смислів культури навзгак та назворот розвитків суперечливо призводить до зростання зголодніння та апетиту у тих, кого надаремно привчають не їсти та не жити, і тоді доходяги навіть з числа катів, а не лише з числа жертв беруться за ножі та засоби усякої кримінальности, аби грабувати чуже з новою силою у пошуках ресурсів на своє подальше неробство та безталанність у продукуванні дійсних цінностей. Зрештою на місце виправдання ницости вона ж і візитує у голій своїй конкретиці вже не від свідомих оман її проповідників навіть на свою користь та власні щирі захоплення вивертанням прогресу, а ототожнена з благами та добром ницість навалюється у вдячности за зроблене задля спрощень буття у векторі небуття. Насичення норм людяности на цінности злиднів переводить злиденність на самоокупність та тимчасову самодостатність, робить механіку здириництва різновидом прибуткових операцій у мряковинні яких ризикує загубитися історія та факти існування людяности, - коли злиденність не вилучити із понять прийнятности.

Найжорстокіші режими виникають на соціальній базі масиву злиднів та у виразно відсталих країнах, тоді як переважання у народі приватних підприємців та не добитого підприємництва з його атрибутами лібералізму, недонищеної правосвідомости, традиційної моралі та належности до кола порівняно більш розвиненої цивілізованости, - у наслідку хвороби тоталітаризму дає більш цивілізований концтабір. Висока культура обіцяє збудованій на її основі тюрязі високий рівень культури.

Адже існують різниці між повнотою людського життя у історії, яка відчувається щастям, та, з іншої сторони, матеріальними статками, соціальними статусами, іншими благами отриманими від суспільства ближніх як сплату за підприємливість чи вдячність за креативність означеної людини, - то відкриваються ті нагоди відлучити матеріальні здобутки від духовних, на різницях яких можна будувати нехтування об'єктивними обставинами, виставляючи не перевірені обставинами вигадки за визначальні, а то й виключні для людини цінності. Химерні уявлення, значущість яких тримається виключно на переконаннях у тому, здатні не лише протиставлятися як опозиція до цінностей уречевлених, а й представляти собою власне антицінності, бути загрозою не лише для людського розуму. Із не тотожності психічних станів особи та її знань про природу речей можна людину зробити жертвою нестач реальних, облудно видаючи останні за ошасливлення химерами не верифікованих догматів. Надуживання утопіями практично обґрунтовує обдирання віруючих у них на розмір статків перенаправлених вже на корить авторів утопій. Проголошення ментальних патологій вже за щось невіддільне розумовій критиці, дозволяє закаптурювати імітацію збагачення. Убогі постулати, яким надають подоби святих таїн, обітниць ошасливлення доступом до потойбіччя, затьмарюючи символізм чудотворення, - підсовують як компенсацію за видурене майно. Культивують чесноти босоти, сугерують покору на конто зверхности авторів симулякрів, привчають жертв шахрайства вдовольнятися ницістю як квазівартістю, переконують у ігноруванні резонів від здоровоглуздя, зачисляють до ворогів раціоналізм та дійсний стан справ, закриваються від критики обладунком фанатизму, воюють проти прагматизму та доказовости, нав'язують домінантність казки вже над історією, агітують за аскетизм як умову ревізування та руйнації соціальних установ, лякають маси вбивчими загрозами та провинами від володіння статками, аферисти вмовляють на ненависть до мирського, - аби жертводавці не прийшли до тям збурення проти дурисвітів. А апологія злидарювань, навіть прикрита облудами сприйняття скорочень та спрощень вже за види інтелектуальних збагачень, саме до загального виродження й веде, навіть коли якість обкраденої законности призводять бо збагачення суспільства на кількість злодіїв.

Не обов'язково винахідники стають приреченими на вимірні грошима багатства, а грошовиті мішки є носіями інтелектуалізму та суспільної шаноби, проте кореляція між здобутками матеріальними та здобутками духовними не лише існує, а й має регулюватися тою організацією суспільного життя, де різниці у розподілі благ будуть як не стимулювати суспільне виробництво, так, принаймні, будуть не руйнівними. Збіднення ледарів та збагачення працьовитих має приохочувати до прогресу, а не слугувати тим шахраям, які маніпулюють із різницями матеріальних та духових благ. Історія триває у відмінному для несхожих спільнот пошукові оптимумів між багатством та бідністю. Творчість та відкриття істин має винагороджуватися, бо без цього винаходи не стануться, - але не настільки, аби лідери ставали монополістами у підґрібанні під себе суспільних багатств та заважали іншим висуватися на елітарні посідання. Тоталітарні режими кохаються у захисті бідувальців, своїм обов'язком оголошують те обслуговування злидоти, яке й слугує ресурсною базою для здобичників у їхній бійці за масове народне щастя.

Перетворення громадян на суспільство страждальців, каторжників, убогих внаслідок втілення осяйної та звабливої у засобах чуда ідеї простенького ошасливлення авторів тої ідеї є неприйнятною для людей нормальних, себто таких, для яких усякий винахід має бути корисним як для суспільства, так і для його членства. Проте тому й породжуються та набувають історичности системи з переведення громадян до стану злиднів, бо віднята енергетика благополуччя не зникає, а стає джерелом втілення ідеологій прикритих суспільними служіннями ордену того ідеологічного віровчення. Перетворення громадян у рабів, методами облуди та насильства, є заощадженням на оплаті праці, дає можливість розбудовувати навіть безглузді та суспільно шкідливі грандіозні проекти, забезпечує ривок небачений для тих суспільств, у яких значну долю виробленого добра припадає на заробіток продуцентів того добра. Злидні це валюта, це двигун, це енергетика каторги.

Між досягненням бажаного, ідеального, прогресивного та досягненнями у багатстві, творчості, здоров'ї існує відповідність що у вільних, що у тоталітарних спільнотах, - аж особливістю останніх є гострота усього доброго на тлі тотального примусу до зла. Коли у вільних спільнотах винагородою за творчі та продуктивні внески стають додатки благ на користь виробника, внаслідок чого не лише множитья, а й стимулюється суспільне збагачення, - то стимулом у зонорезимі за експлуаторське пограбування робочої сили стає подальше її пограбування аж до терористичного віднімання не лише фізичних умов виживання рабсили, а й до приниження гідності аж до зведення людини до стану тварини на закляння, внаслідок чого перекачування на користь бандитів вже суспільних ресурсів результується збідненням суспільства на загал; коли у нормальних суспільствах варіації недоліків вважають за те, чим вони є, себто люди уникають нестач, - то у режимній зоні обкрадання на громадянські права та законність, на заваду людям харчуватися чи задовольняти статеві потреби, на винищення та заборону функціонування інститутів громадських порозумінь та діалогів саме бідність і є тою валютою, робом якої керують тюрмою; коли здорові держави та нації квітнуть за умов свободи, - то на каторзі гендлюють збитками та розширенням насильств, внаслідок чого каторга спеціалізується у своїх досягненнях. Установою не лише на виправдання грабіжництва, а й на видавання комуніі за ідеал суспільного устрою, де замість людей за них же й будуть дбати вожді, які краще за людей відають про потреби людей же, - й правлять види тоталітарних утопій. А вирішальним у сподіваннях на неймовірні чудеса є дефіцит здорового глузду, повноцінної відповідальності, поінформованої освічености.

Продуктування нестач та злиденности, вектор скорочення культури та впорядкованости, зіщулення чистоти та людяности, знищення інститутів соціальности, урізання їжі, прав, самого життя людей – є не недоліком, не є недостатністю чи то помилкою у здійсненні планів на комунальне життя за тими приписами вождів, які, викидаючи до лабет смерти те, що вони іменують злом світу, викидають тим самим власне життя, - але нещастя і є безпосереднім та цільовим результатом зони примусу, у якій керування можливе лиш покараннями. Відмова від винагороди прибутками є не так ноу-хау тоталітаризму, як відродження рабства є лиш поверненням до часів рабства вже у масштабах тотальних, коли ті насильники кримінальні, які уявили себе небожителями, свої гаразди починають будувати на жертвних нещастях цілих народів та споживацькому нищенні усіх цінностей, включаючи й еру культури. Тоталітаризмом є та потворна подоба покращення побуту кримінальників, паразитарність якого досягається відповідним сповзанням усього суспільства до станів виродження та смерти.

До змістів поняття добро відносяться усі види збагачення на: здоров'я, ентузіазм, стандарти краси, знання, інформованість, статусність, владність й подібне, а статки так і називаються, - аж спонукою прирощень є навіть не недоліки, як чуття недостатности збагачень. І коли реальні злигодні вводять у ступор та змушують згоджуватися із непереборністю мінімізації, то стартером підприємливости стає уявний дефіцит, як замах на приведення означеної власної енергетики у відповідність до власних же апетитів. Лакуни та провалля штучно видлубують у царинах культури та громадського життя, аби у ту вирву провалилися усі норми добра та добро норм. Громадян окрадають на смисли й замість вкраденого підсовують мінімуми невичерпних сподівань на прирощення вже у чудесах, порядок речей обрізають до віри та на довіру у збагачення від простих рішень, дефіцит використання об'єктивних законів доводять до дихотомії залякування гріхом чи щастям покори професіоналам від рятівного культу, різниці у прирощеннях допомоги навзаєм редукують до війни між відданістю орденській дисципліні та вигаданими ворогами останньої, вади повноцінного користання свободою підміняють утопіями збагачення на разі перетворення людини у привідний гвинтик начальницької задумки, узурпатори наживаються на пірамідальному нарощенні перед ними боргів суспільства аж до переведення дефіциту вже до фізичного рабства позичальників, дефіцит адекватности сягає гриз із симулякрами.

Ставка на простоту та простеців, на рух навпростець та опрощенство, на обоження убогих та приниження удатних, коли різниці між витратами на свободи та прибутками у законности заповнюються насиллям, урізанням гуманізму, диктатом свавільців, - саме до того й призводять, коли у голоді та мародерстві спершу з'їдають соціальні інститути, а потім беруться вже й за людей. Брак життєвості стає тяжінням до некрофілії, дефетизм у конкретиці вмінь та неприсутній професіоналізм обертається вже на любов до узагальнень чи на пряме глупство, незнання вироджується до апології конспірації та втаємничень, нестачі продуктивної підприємливості компенсуються імітаційними ритуалами та туфтою, надміри облуд та фанатизму перекривають недоліки раціоналізму, догмати закривають критику вже до тюремної безвиході, на бідкування ліплять гонор жертвовного мучеництва, скругу у людській гідності надолужують поклонінням усезнаючому зверхникові, супроти окрадання та обезвласнення висувають трубний глас слави подібного стану, знеособлення топлять у колективних мітах та химерах, брак моралі добудовують терором та казкою, вивалювання геть із історії та реальности винагороджують полум'ям інфернальності та лазуровою трансцендентністю, обмаль у свободах рихтують надмірами контролю приписами неволі, вирубаня лісу уневажнюють збагаченням на щепу, прогалини приватности перекривають лавиною централізації та монополізму, лакуни у нормах змітаються перемогою над ними беззаконня, обмеженість у добрі перекривають насиллям над визначеними за ворогів, на нехватку наступає нерівність у її розподілах, ріст проблем беруться збагатити управління ними, ущербність має зворотно пропорційність до її сакралізації, антилюдяність парадоксально перекривається культом грошей, недоліки миролюбства дають прибуток війнам, бідність збагачує полишених на неї, неадекватність продукує надлишок від неї відходів, борги це багатство кредиторів, злочини це благо їх авторів, фігня функціонує завдяки брендам на неї, вавки у мізках роблять із їх носіїв вже крутіїв долями народів, обмежені ресурси спонукають до обмеження життя виробників обмежених продуктивністю праці, наслідками вузьких доходів широких мас стають неміряні прибутки небагатьох обранців.

Бандитизм, як спосіб захоплення ресурсів більших від таких витрат на бандитизм як карна відповідальність, силові дії, беззаконня, антилюдяність, - є крєвно зацікавленим у наявности багатств, багатіїв, способів виробництва багатств на обдиранні яких і будують свою наживу бандити. Бо із нехаїв нема чого зняти. Тоді як тоталітаризм, себто цілковите запанування у суспільстві одержавленого бандитизму, призводить до того, що бандитам зрештою не залишається чого й кого грабувати. А модель суміщення дозволів податному люду працювати на бандитів, які пограбують той люду настільки, щоб дозволити податному люду і далі працювати на бандитів – є моделлю, що має недоліки від обох сторін незбутнього суміщення. Бандитизм у ранзі легального чиновництва виробляє бідкування й злиденність. Тоталітаризм спричиняє тотальну пауперизацію, яка й вибиває суспільство зони геть від участі у змаганнях прогресу.

У московство й советизацію втягують не перевагами та звабами достатку, а нестачами тим голодом, що загрожує фізичною смертю. Перед переконливістю терору засобами віднімання харчів блідне не лише ідеологічне виховання фанатиків, а й випадок мучеництва. Замах на життєву природу дає фору винагородам культурного вдосконалення. Перебування разом із переповненим холодильником не замінить особиста присутність на зібранні агітаторів і навіть перебування у повноті Божої благодаті.

Невірно до збитків абсолютистського режиму зачислити втрату ним плодів роботи тих підприємливих верств громадян, які саме внаслідок свого самостійництва є природними опонентами мафії на посадах державців, коли останні цілеспрямовано, або ж внаслідок розв'язаної ним кризи винищують бізнесменів як явище. Ліквідація спротиву щодо режиму тюрми є омріяним здобутком режиму, ціллю якого є втримання у владі свого усевладдя. Напівмертві хоч і кепсько гарують, але ж не повстають, тож злидні і зведення покірних рухів вже до стимулів пайки та канчуків, є не прикритим, а бажаним наслідком унікальних режимів.

Оскільки просто таки атрибутивною ознакою усіх режимів контролю за чужими багатствами є злиденність, - то змістами цінностей цих тотальних режимів є неодмінне оспівування там якоїсь духовності, вищість якої протиставляється засуджуваним у догматах віроучення фактам збагачення. Усякий режим створений бандитами, як його вигодоотримувачами, насаджує серед уярмлених ним жертв культ ошасливлення бідуваннями, оскільки на створення достатку для підданих цей режим спеціально є не розрахованим. Усе мирське і раціональне, як противне казкам та марі абсолютистських та тиранічних режимів, таврується як гріховне, як смертельна загроза для спасіння у обіцяних пастві ідеологічних утопіях, - з тим, щоб задоволення від виконання культових приписів не лише компенсувало факти реального пригноблення, як ще й сприймалося винагородою за жертвовність у покорі приписам зони на фатум страждання, щоб віра у причетність до святости обіцяних чудес не піднімала сектантів на боротьбу проти станів пригноблення. Промовки про високодуховність москалів є не лише завжди модним сюжетним ходом московізації, аж протиставлення її антиподом загниваючій у меркантилізмові західній плутократії є ще й мотивом ідентифікації збиральництва у його апетитах на завоювання Заходу, звільнення західної культури від незнайомства з перевагами зони московства.

Критичним для усякого режимного контролю пунктом є їжа, доконечна нездатність забезпечення якої для утриманців зони, у яких там перетворюють колишніх громадян, - не може не призводити до закінчення зони. Вожді, які задля власної влади на матеріяльне збагачення беруться за підданих вирішувати долю підданих, зрештою у своєму правлінні доходять до межі неспромоги забезпечити біологічне виживання мас отримувачів пайків. Важелями приведення до руху претензійно високодуховної зони ордунгу є фізіологічні страхи нестач харчів, залякування фізичним побиттям, убивствами, іншими недохватами.

Так встановлення більшовицького усевладдя оправдовувалося створенням хлібної монополії, з відповідною забороною на вільну торгівлю хлібом, - попри те, що контроль за дотриманням забороненого ринку, як твірний забобон антикапіталістичного комунізму, є не реактивним наслідком, а причиною голодувань. Совіти зачиналися із нестач харчів; совіти будувалися маніпуляцією з продовольством, коли карточками били по класам колишніх, коли видачею корму приводилася у дію дисципліна бригад на будовах соціалізму, коли голодомором приводилися до упокори народи зони дружби народів; совіти й закінчилися дефіцитом провізії вже на часі розвинутого соціалізму.

Московським загарбництвом чужих земель і народів рухає факт представлення московством із себе своєрідної дірки, яку треба заповнювати краденим, тому що її потенціали споживацькі і паразитарні недостатні навіть для самовідтворення цієї зони збиральництва. Небажання та спротив зі сторони вільних народів провалюватися із своїми багатствами у цей отвір поглиблених нестач та вбирання чужого як свого трактують московці як ворожість до них. Месіянські переконання на благодетельність втручання у життя сусідів тримаються на вірі, що сусіди заздрять московцям, тільки й марять: як би то розжитися на особливості московського неробства, - а тому втручання у життя сусідів постає для збирачів не лише виправданим, як ще й месіянським боргом порятунку сусідів.

Нормальним для збирачів є мазохістське сприйняття ними себе як жертви, як виїмки спричиненої непереборними стихіями зовнішніх нещасть, буття у стані безвинних страждальців ображених тими ворогами, на яких тяжіє тавро причинного зла, які за цю твірну гріховність мають підлягають відомщенню зі сторони означених страждальців. Тобто рух збиральництва постає не лише виправданим, як ще й не має меж зупину у карних проти ворогів акціях відновлення понівеченої справедливості. Досягнення московців виглядають не як купка, а як ямка. Весь світ заборгував московцям. Нормальним для збирачів є перебування у стані пасивної залежності від тих якихось зверхніх сил, які і є винуватими і відповідальними у тому що з діється з цнотливими москочитами, змушеними перебувати у стані фортеці обложеної згряями злостивих недоброчинців, які тільки й міркують: яку б ото ще капость утнути на шкоду чистим москалям.

То лиш нормальні люди вдосконалюються вдосконаленням, збагачуються збагаченням, оздоровлюються оздоровленням, - тоді як примітивні режими, що швендяють по темних закутках прогресу, марять вирватися у лідери без зусиль, використовують чорні ходи та кримінальність полювань за чужим, саме й експлуатують усі види соціокультурних збочень; то лиш у спільнотах, де співпадає прогрес та людяність, де заохочується приватне підприємництво в умовах захисту законами загальносуспільного блага, де суспільні відносини регулюються доступом до розширення свобод та достатків, саме й винагороджуються як внески на користь ближніх так і користь для ближніх винагороджується, - тоді як тоталітарні спільноти будують своє процвітання, або гадають, що збудують процвітання, саме на недоплаті працівникові виробникові суспільних благ; то лиш у багатих спільнотах їхніми збагаченнями є багатства та усякі види гараздів, - тоді як цінностями тюремних спільнот є знецінення багатств, законів, життя, порядности, охайности та усіх соціальних інститутів. Коли нормальні спільноти керовані вдячністю у доступові до свобод та прибутків, то тоталітарні зони керуються заборонами та знеціненням багатств. Злиденство є не випадковістю, а закономірністю тоталітарних режимів, що намагаються отримати різниці між витратами та прибутками виробництва не на нарощенні прибутків, як то є у вільних суспільствах, а - на скороченні витрат. Руїна, злидні, криза, пауперизм, безправ'я, терор, примітивізація, виродження, реакціонарство, облуди, війни, містифікації замість істин, увесь набір асоціального і є стрижнем зоноспільнот, які лиш допускають традиції людяности у грі з ними, аби не дискредитуватися шахраям остаточно у афері пограбувань суспільства зграєю шахраїв. Коли у зоні працюють не на себе, а на організаторів зони, то рабська праця й стає непродуктивною, то у зоні змагаються у взаємонадурюванні й грабежі навзаєм не лише з-поміж контингенту жертвовних зеків, а й конкурують зеки із тюремноначальниками у тому, як би краще надурити один одного у неробстві на користь опонента та у пограбуванні супротивника. Стимулами тоталітарних режимів є обіцянки менше бити за виконання норми робочої, менше зрізати пайку, пізніше вбити. Тоталітарні спільноти управляються не винагородою робочих їхніми ж здобутками у сфері культурних прирощень, а – урізанням фізіологічних умов існування продуктивних сил суспільства. Примус, голод, злидні суцільних дефіцитів, включаючи до браку ще й права та норми людяности, є тим, завдяки чому тоталітаристи намагаються обігнати вільних.

Сповідників спрощень даремно спонукати до ускладнень, розвоїв, збагачень вказівками на загрози відсутности означених вдосконалень, бо саме цього опрощенці й добиваються; марно залякувати тоталітаристів помилками, безладом, бідарством, кризою, насиллям, війною, руїною, знищенням, вбивствами, смертю, торжеством облуд, бо саме це і є живими обставинами їхнього свята; фахівці із виродження та спотворень не пристануть на логіку оздоровлення тому, що їхнім цілепризначенням є зворотна геть від логіки путь. Для урізувачів життя та будівельників ускладнень химер кращим є те, що для нормальних людей є гіршим, бо саме на цих різницях гвалтівники й можуть видобувати трофейні прибутки від своєї агресивности. Відняті багатства займанці заміщають на урізання істинних розумінь подій, на достатність свавільства у ігноруванні об'єктивного та предметно доказового, на представлення порожнин та ірреальности утопій як високої месіанської мети, на задоволення символічними діями культу без претензій на якісь наслідки, на надання гонору еліти вже босоті, на освячення видів злидарювань замість достатків, урізають відповідальність до залишків виконання розпоряджень займанської керми, від правозаконня залишають лиш унормоване насилля, культура скорочується до вичерпань в'язниці, від громадських порозумінь залишаються виключно стадні вироки, багатства світорозумінь зводяться скрутою вже до діалектичних вправ із взаємопротилежними тезами, визнані інститути соціоустрою скорочуються за їхньою зайвістю означеним гвалтівникам. Послідовним довершенням нещастя як цінностей режимів примусу та сподівань на чудеса стає не лише загроза фізіологічної смерті від голоду на доданок до знищення інститутів культури, а власне абсолютизація смерті задля входження нею у абсолюту небуття як у істини містики.

Зі сторони любителів спрощень, то їх ноу-хау у оптимізації суспільної механіки зводиться не до конструктивних пропозицій позитивних, а до викидання геть тих наявних, буцімто, зайвих деталей та вузлів, що їх означені прихильники єднання на основі чуда оголошують ще й суспільно шкідливими. Усі учення останніх для історії днів пашіють ненавистю, цуранням, вогнем збиткування над узвичаєними трудами людей досягати для себе гараздів, - попри те, що останні саме й правлять синонімами щастя та алгоритмом працездатности. У поважних віровизнаннях усіляке меркантильне срібrolюбство, набитий шлунок, усі види тілесного та ментального здоров'я, усе варте замилюванням красою чи законністю, усілякі мирські матеріальні цінности світу цього гудять заради переваг над ними вимірів світу духовного, а то й потойбічного, насельники якого є орієнтованими на аскетичне анахоретство, ескапізм, мізантропію, осанну усілякому профанному неучтву, каліцтву. Чудеса стають затребуваними у трагічних ситуаціях як єдино можливий прийом подолання нездоланного. Суб'єктами царини неймовірного стає ущербна публіка. У обхід закономірного ходять лузери не здатні освоювати шляхи перебування істини. Що гірше, - то краще. Аномії вітаються, отримують акламацію, сприяння, - на противагу усьому осмисленому. Зона заквашується на місці дірки, втрати орієнтирів, хвороби, криз, трагедій антигуманности у тканині прогресу. У межах нещастя корисним є саме воно. Капіталізацією концтабору є посилення у ньому його порядкувань негативізму. Доста утнути непотребство чи щось погане, як там буде добре автохтонам зла. Диявольщина і переступники не забаряться набігти туди, де послизнулися Боги та право. Енергетикою функціонування тоталітарних устроїв є напруга між полюсом праведників, до якого відносять себе ті, які замірилися на грабунок та, з протилежного боку, полюсом тих, кого призначили на пограбування. Об'єктами осуду й нападу з боку прихильників тотального контролю є установи та дії що призводять до збагачення й добробуту тих верств, до яких означені маргінали не належать у силу нікчемної участі останніх у суспільному виробництві, а тому чужі доходи ці насельники підвалів числять своїми прямими збитками. Неодмінними змістами повчань в усіх месіянських ученнях з переіначення світу є проповідь достоїнности убозтва не лише матеріального, а й розумового, культивування жертвности для членства секти, яке просто зобов'язане гарувати без гідної зарплати і самозабутньо кидатися грудьми на ворогів режиму. Апологія невибагливої скромности і страждань, що їх має розділяти й робити своє долею маса сповідників віровизнання, своїми причинами має перекачування статків, знятих із оббілованої маси, вже на користь поводитирів тої маси до обіцяного їй щастя вже десь у подальшому місцечасі, а то й поза ним.

Руйнівним для зони парадоксом є протиріччя між обітницями рогу достатків й інших невимовних благ здійснення усіх без винятку забаганок членства секти за умов слідування приписам зони остаточного щастя розв'язання усіх проблем та, вже з іншої сторони, зведенням цих приписів саме до жертводавства цього ж самого контингенту трудармійців. Абсурдистським є процвітання каторжників внаслідок підвищення норм виробітку й посилення задля цього репресій для них же. Як не вдасться порятувати тих, кого треба скарати, так не пощастить зробити вже й зворотню дію. Коли ті, кого оббирають і ті хто має отримати від цього прибутки є одним і тим самим суб'єктом і об'єктом, то тоді подібний лад містить у собі якийсь нелад. Але подібне розходження між засобами та цілями будування Світлого майбуття самого правильного устрою отримує далеко не кепське, вдале у його гармонійности розв'язання, коли має місце соціалізація збитків і приватизація профітів, коли трудозобов'язані рекрути, порівняно більше від того чим вони розпоряджаються, переказують вже на користьлюбимих святих професійних слуг народу. Користі вождів у зоні контролю й актуалізації чуда є безпосереднім плодом і наслідком недолі підданих їм. Профітом професійних слуг народу є заощадження на інтересах тлуму зеків. Тоді як всупереч імітаційній елітарности істеблїшменту бандитів на державних посіданнях, - то бізнесом провідників, покликанням і функціональними обов'язками, кар'єрою управлінців є відповідність стратегічними запитами суспільного загалу.

Примітивні устрої не зайняті забезпеченням продуктивної праці, а відроджують архаїчні асоціальні полювання за чужою енергетикою, рекреація якої передовіряється природному відродженню жертв у розмірах понад апетити хижака. Тоталітаризм є режимом переможного криміналітету, вилученням чужих гараздів задля безкарного споживання краденої здобичі. Умовами виживання соціальних мисливців у спосіб паразитування на не створеному їхньою власною працею, є окрадення суспільства ще й на права спротиву тим шибеникам, які на трофеї перетворюють ще й глузди тих мас, які стають контингентом каторги через заміну глуздів гідності зеків вже на віру у святу місію організаторів визиску. Перекачування матеріальних ресурсів від жертв вже до катів компенсується зворотним обдаруванням жертв ентузіазмом духових сподівань на втілення обітованих утопій щастя від експлуатації, коли ті ілюзії зонотворці доповнюють ще й терором проти не віруючих у обітоване, чи проти віруючих у невід'ємність своїх людських прав на волю та творчість. Пригнічення одних людей іншими унормовують вживлянням та оживленням відповідних ідеологічних деклінацій, що ставлять людей у екстремальну залежність між вигаданими нещастями та такими ж ірреальними порятунками, постановкою перед суспільством оманливих цілей та принад вже як пасток, культивацією пошуку в усіх нещастях винуватих ворогів, узуальністю ворохобні та революційної боротьби, переплутуванням усіх контентів та визначень. Коли навіть сподіване окрадають на реальність, людей обчищають на достойність, життя віднаджують від прогресу, - тоді зlodії не залишаються без роботи.

Любов до власної ексклюзивної виключності своїм ресурсом суперечливо має саме доконечну потребу у вторгненні у чуже, аби свої споживацтва не власного виправдати обдаруванням жертв на власні керівні ролі, як конче необхідні для жертв свого на жертви нападу. Тоталітарні спрощення аж до видів тамування вад реальності інструментами рятівних чудес, - як вияв несамодостатності, - є не так причиною, як є наслідком втягування усіх та усього у колапс безладу, що вибухає смертоносною енергетикою. Пристрасть до великих чисел, до інтегральності, до пошуків свого у експансії загарбництва є ідеологією бандитизму. Усі види тоталітаризму є вченнями годящими для часів та обставин полювання за чужим, тоталітаризм є світосприйняттям мисливців, тоталітаризм це адекватність хижаків. Концтабори не так живляться відсталістю, як її насичують та продукують. Очі тоталітаристів обернені на чуже, коли тоталітаристи тільки що й роблять, як переробляють вироблене не їхньою працею, маючи апетити не до власної працьовитості. Всенькі облуди та спокуси на розрахування з усіма проблемами та з ошасливленням усіх, усі порушення правил свобод та встановлення правил зони – обслуговують полювання тоталітаристів за багатствами світу.

Тема крадіжки та пограбувань як ненормальності та злочинності має відношення лише для спільнот, які нормою мають продуктивно-виробничу працю, а не тотальні полювання усіх та кожного за чужими статками та ресурсами. Тоталітарні спільноти у своїх власних вимірах ринку віднімань чужого, де продуктивна праця нижчих ланок у ланцюгах прохарчування є не істотною для вищих перерозподілів та віднімань чужого, - є спільнотами щасливими й достатніми у самопоїданнях, а то ще й професійний клопіт тоталітарного грабінництва на постійну переробку чужих володінь як володінь неправильних тоталітаристи беруться виставляти як конкурентний у змаганнях із тими виробляючими спільнотами, де виробництво притаманне усім рівням їх організації. Тоталітарні вчення й виникають на витку недорозвиненості спільнот до рівнів їхньої продуктивної праці, замість якої примітиви займаються збиранням поживи вирощеної природним шляхом, або ж ходять у загарбницькі походи до сусідів за майном, коли натуральної поживи вже не вистачає. Коли саме агресори потребують статків жертви, а не навпаки, то у об'єкта нападу в принципі має вистачати сил та прав на спротив, проте напад означених кримінальників не лише додає їм сили на разі успіху, а й самі вже заміри на збагачення чужим стають успіхом організації навали. Достатньо пообіцяти збагачення у навалі на жертву, коли пахан поведе воїв у землі, що течуть медом, молоком та мистецькими творами, як під кримінальні знамена ласі до чужого не лише зберуться, а й матимуть натхнення переможні.

Інерція споживання ресурсів не вироблених власною працею, те збирання буцімто нічийного та дарованого від природи, право на яке встановлюється самим лиш успіхом збирачів, нівечення тими успіхами здобичництва власне права та власности жертв – є заняттям небезпечним в умовах прогресу будованого на продуктивній праці. Московити продовжують не відчувати скрутної необхідности переходити на продуктивні існування від власної праці, бо полювання їм видається легшим заняттям, звички паразитування на чужому вони вводять у гонори власної ідентичности, завадою якій не стають навіть ризики перетворення самих себе на жертву нехоті до власної працьовитости, - що й створює небезпеки для довкілля продуктивних культур. Грабунок є ефективним у прибутковости, коли вдається при цьому винищувати поняття права та справедливости, залишаться не скараним за крадіжку, силувати жертв грабежу, зискувати на порівняльних мінімумах витрат на розбій та максимумах здобичі. Московство є інерцією експансіонізму, імперіалізму, є видом архаїчного збиральництва, коли власну життєвість мисливці забезпечують коштом та заподіянням смерті довкіллю. Московська культура змайстрована з трухів та решток перетравленого, тхне неугамовним загарбництвом. Московство, ніби, домагається виповзти із своєї шкіри, коли переповнюється відходами. Агресивність окрилюється від різниці вигаданих потенціалів на звинуваченні в усіх гріхах людей і народів ще не завойованих московцями та - на наданні месіанських вимірів апетитам власного завойовництва.

То лише для тварин спосіб їхнього існування, їхня порода, сприятливі умови їх існування є визначені природною еволюцією. Тоді як люди й народи у своїй культурі не обов'язково є хижками чи піддослідними. Але коли угруповання поводяться як бандити, то треба їм це не пробачати посилаючись на дійсність їхніх здобичницьких інтересів, - а слід викликати поліцію. Бажання чи звички красти не виправдовують беззаконня. Не викликають сумнівів зацікавлення шахраїв у успіхах їхнього фаху, безсумнівним же є торжество права. Так само й щиросердна впевненість облудників у своїх переконаннях й надалі вдало дурити громадян – не слугує громадянам аргументом на те щоб без перекору стати жертвою. Значення має не безкарність бандитів у їхніх злочинах чи замірах, - а судова на них кара.

Очевидячки, що існування хижаків які загризають не схожих на них істот чи явище паразитизму у кругообігові поживних для засвоювання речовин – є природним. Проти чого не можна не сперечатися вже у оцінках природі людяного, коли визнавати істину, згідно якої кожна людина, усяке коло культури є не гіршим від іншого, або ж є рівним у правах та можливостях. Тож усякі та будь-які ідеологічні вчення, конструктивні змісти яких включають санкцію чи заклик на напад, на завдання шкоди, на знищення будь-якої відмінної верстви людей, іменованих зайвою, шкідливою, ворожою расою, класом, іновірцями, - є вченням бандитським, себто таким, процвітання режиму якого будують на споживанні ближніх доведених до загибелі. Власне задля того й ошуканці вивищують себе до розмірів святости чи до розмірів представництва закінчень історії щоб вид правового діяння надати нападів на жертву, яку задля того ж так само безпідставно безчестять.

Функціонери абсолютних істин добиваються включити у компетенцію свого одномірного свавільства геть усі, а особливо противні їм види буття не для того аби існування останніх санкціонувати, а для виправдання свого права нападу на вигаданих ворогів як на жертву свого полювання на непокірних вимогам буцімто безвідмовного доктринального чуда. Попри обітниці усіх замирити у пропозиціях небаченого вчення тотального, його адепти зайняті пошуком виправдань нападу на тих, яких як жертву маркують невірними іновірцями. Усі претензійно усезагальні доктрини містичні, у їхніх бажаннях поглинути навіть відмінні абсолютистські вчення, - є розплідниками ворохобні та конфліктів із полювання на ближніх. Універсальні ідеологеми та режими які сповідують покору собі усіх та усього, представляють собою не просто апофеоз безвідповідальности на порозуміння із ближніми, аж цілеспрямовано створюються як база нападу на сусідів по життю. Тоді як креативні особи та спільноти мають співпрацювати відкрито із максимально широким оточенням ближніх, а не паразитувати коштом знищення останніх.

За тоталітаризму не лише слова затрачають свої смисли, а і смисли гублять свої визначення; не лише міняться місцями право та беззаконня; не лише замість господарів приходять бандити вже у якості власників відібраного та присвоєного; фахівці з започаткування примітивізації та виродження беруться не лише закони реальності замінювати на казкові чудеса, як ще й залізною рукою забивають громадян у ошасливлення фікціями; не тільки невігласи із соціальних підвалів чи горищ переселяються у не належні їхній компетенції палати, як ще й колишню еліту стрімголов опускають у ніщо мороку; не тільки втрачаються орієнтири розрізнення між добром та злом, - як до того ж у змодельованій зоні замішування усього з усім офірованим сяючому зливуку остаточнозавершальноновичерпному щастю нового порядку потрапляють у ситуацію хаотичного деструктивізму ще й самі люди, як найбільший скарб від завоювань. Відповідно задля подолання не так зла неіснуючих кордонів, як для позитивів будування спеціалізацій доводиться пройти через двері повернення називання речей їхніми іменами, відновлення власності та прав, через рекреацію понівеченого та невідворотного покарання хаотизаторів.

Організатори конвоювання заарештованих, інтернування полонених, карного заслання цілих народів роблять це задля успіхів свого просування на посідання знищених ворогів, сподіваючись нерозважливо, що зворотного напрямку завезення у метрополію упокорених нею вже у статусі невільників, задля примусу каторги на користь та служіння імперії, - й надалі дозволить ситуацію подібного паразитування втримувати незмінною. А, проте бандитизм навіть одержавлений не може бути довготривалим, ані нормою. Ті професійні паразити, які відсутні у них зусилля власноручного продукування багатств заміняють на вкрадене з пожару чуже добро та виключно на експлуатацію рабів замість власної працездатності у самостійній долі, - розраховують хибно, що й ризикова суб'єктність самих новоявлених рабовласників не буде замінена на підметність та право бути господарями продукту своєї праці саме учасників тої праці каторжної. Імперіалісти та бандити, саме з причин браку своїх ресурсів трудових та інтелектуальних, - за виключенням дієвої підготовки до війни загарбницької, - завойовують для себе нові землі, нову культуру, нових підданих з тим, щоб бути згодом розчиненими, а то й поглинутими у підбитих та присвоєних багатствах. Або ж імпортовані туземці колоній, зваблені прилученням до порівняно вищих стандартів цивілізаційних чи рівнів заможности, вже із власних ініціатив починають відплатну хвилю своерідного колонізаторства навпаки, коли вони сунуть із поселенством вже у колишні метрополії підупалі, коли великодержавці губляться і просто затираються серед тих домінуючих діаспор, які стають спадкоємцями вже колишньої імперії. Ті, які задля власної вигоди сподіваються на прийшлих та запрошених гарувати не далі як на правах прислуги, останніми ж і будуть замінені задля користи цих прийшлих гостей вже як господарів, замість тих, які необачно заощадили на вирішенні проблем власної відповідальности. Бо просто необхідно покладатися на широке коло співробітників, але, бажано, усередині вимог до особистісних сумнів.

Значіння має не той відсоток поселенців які вимогу своїх особливих прав гостей беруться протиставляти виключности повноті належности українців своєму національному домові, а - відсутність будь-яких обмежень на належність повноті виключности України нації українців. Гості набувають статус громадянства у залежности від внесків їхніх свобод, творчости, праці у розвиток самохітно обраної ними батьківщини; тоді як усякий примус їх до підданства дає їм право будувати свій дім там, де вони будуть вільними, а не підданцями противних їх чужонаціональних домів.

Хоча винахідництво таких знарядь, як кулемети, підйомні крани, літаки, комп'ютери націлене на ліквідацію дефіциту потужности робочої сили, але власне люди як робоча сила залишаються найціннішим скарбом усієї ресурсної бази, особливо у такому її екстремальному використанні, якою є війна. Задля цих же цілей зверхности підбивають обшири підсоння з гожими сирівцями. Агресорам потрібен ясир, бо програють вони не так від браку озброєнь, як від браку бійців, на поповнення яких бракує вже часу.

Як то завжди за усіх часів та в усіх народах ведеться, - то власниками багатств, очільниками влади, соціальним проводом та організатором суспільного життя є саме вони. А коли конкуруюча еліта власна чи чужоземна загарбницька береться чинний істеблішмент тіснити та відтіснити під приводом захисту тих народних інтересів і прав, грабунком яких і живиться еліта, то розподіл місць програшу чи поразки у тих змаганнях всередині протиборства еліт відбувається там же, через ротацію, а то й фізичну зміну лугалів, імператорів, президентів, - які незмінно зостаються таким, як йому й належить бути нобілітетом. А маси, після їх примусового чи добровільного з їх сторони використання, повертають на належні масам позиції та ролеві призначення. Маси, захоплені своїм революційним підйомом імітування активного учасника історичних звершень, стають підданими, стають полоняниками у набігові не туди, не так, не там. Інколи утихомирення революційності мас надто дорого, а то й жертвним пролиттям річок крові, обходиться масам. Безмірними жертвами своїми наклали народи совітської імперії за зміну царської бюрократії та буржуазних підприємців вже на апарат совслужбовців номенклатурних, - бо більшовицьким експропріаторам вдалося протягом кількох десятиліть зображувати себе слугами народу не лише через створення гулагівської системи репресій, а ще й завдяки поданням мучеництва там мас вже як запоруки розквіту мас у побудованому там же комунізмові. Угноєння совковою пропагандою перегнутою, складеного не лише із тіл ворогів режиму, а й сподівань на здійснення утопії зупинки у комунії, - не дозволили масам повернути своє червоноармійське озброєння мас супроти рідних вождів. Бо протягом кількох десятиліть компартійна номенклатура не наважувалася розкрити свою мафіозну подобу аж до того часу, відколи імітувати ефективність господарювань, зведених на знищенні ринку та плановій відсутності заробітку згідно внесків у суспільне виробництво та продуктивність праці, зрештою стало таки неможливим. Зона торжествуючого бандитизму з його правильним порядком та мареннями знайти невичерпні джерела паразитизму у вичавлюванні соків із: колонізованих народів, пограбування імущих, із пайкової плати трудозобов'язаним, з продажу сирівців, з перетравлення здорового глузду, совісті, законів суспільного розвитку - наказала довго жити не лише тому що зросли апетити номенклатури відповідно до пониження терору відносно неї, аж навіть переможний кримінал вироджується до станів свого припинення тому, що цього не може не бути. Нащадки більшовицької експропріації нарешті таки закріпили й доповнили диктаторські та ідеологічні засади свого усевладдя вже на юридично оформлену господарську власність над роздержавленими ними фондами та активами, якими совітська еліта до того лише розпоряджалася як одержавленою формальною власністю совнароду. Бандитам для втримання краденого неможливо не стати системною елітою. Повертаємося на круги свої. Злочин більшовиків, нацистів, інших подібних їм слуг народу у тому, що вони серйозно, або протягом часу більшого ніж то треба, - зображують із себе слуг народу. А це останньому обходиться надвеликими його жертвами, коли маси втягують у непотрібні їм розбірки та війни між кланами високих начальників.

Змагання за один і той самий життєвий простір між нацистами, які добивалися зробити його німецьким, та, з іншого боку, комуністами, які робили його московським, - тягне за собою суперечливі для обох ривалізуючих супротивників результати. Закручування гайок русифікаторства та класових інтересів пролетаріату викликає у жертви зворотну реакцію вітати вермахт квітами; а цяцькування земель вже нацистськими таборами смерті та інтересами расової чистоти арійців результатами має зустріч Червоної армії як визволителів. Себто: німецькі колонізатори, щоб мати собі союзниками народи у бійці проти експансії сталінців, мали б присипляти свою імперіалістичну політику проти народів; а московські імперіалісти, щоб мати собі союзниками народи у бійці проти загарбництва гітлерівців, мали б притлумляти своє колонізаторство проти тих же народів. Коли нацисти громлять повстанців проти них, то вони допомагають совітам; коли совіти винищують визвольні проти них рухи самостійництва, то тим совіти переводять нацистів до табору сприяння повстанцям. Що парадоксально суперечить цілям обох інтеграторів у їх нападі один на одного.

Серед учасників перерозподілу надбань чужої праці найбільш вмотивованими видаються найменш відзначені продуктивними успіхами власної працездатності. Бо крадіжка, якщо ігнорувати наслідки культивування ліні у самого нападника та збитки від покарання за неї, претендує на не абияку маржу у різницях між жертвовною героїкою нападу та роздобутком. Заощадлива спеціалізація на самій лиш війні стає чудодійною відмичкою для заволодіння прибутками від усіх інших спеціалізацій. На думку бандитів причиною і виправданням їхнього наступу є заможність їхніх жертв, а не невідповідність самих бандитів нормам моралі, права, працьовитости. Пак більше, усі загарбники героїзують свій експансіонізм, аби під його покровом не чуто було голосу трупів, надають злочинам вчиненим при цьому вже міфічних вимірів, - попри те, що найбільші грабіжники та очільники масштабніших походів на сусідів не можуть не бути найбільшими злочинцями. Країни та успішні спільноти які накопичили статки, стають магнітом для залізних полків злидарів обділених на усе, окрім зажерливости стосовно приваб за сусідським парканом. Найбільш захоплюючими сюжетами прадавньої історії грабіжництва, розбавленою у новітній час історією продуктивної праці націй, є напади варварів на ті цивілізації, які не лише шпетять і огуджують як дикунів хвилі здобичників, як ще й бороняться проти них. Не лише варвари нападають, але й нападники є варварами здичавілими. Вони навзаєм замішуються своїми культурними кодами. Варварами їхні жертви зневажливо маркують заволоки зграй грабіжників, які гуртуються у військо із числа агресивних сусідів і войовничих кочових приплентачів, лихих мисливців хижих, шукачів кращої долі поза осілими на них злиднями, тих непроханих зайд, приплуд, переселенців, які обсідають підбитих ними господарів вже не лише як інтервенти, а й як окупанти у замірах стати спадкоємцями усього ними присвоєного. Й хоча світові імперії, яким не пощастило вистояти й зберегтися вже у вигляді колишніх метрополій, просто зникли аж до стану переведення їхньої проминулої реальности вже до довідок про них у не модних довідниках, - проте ці жертви набігів варварських родів, племен, народностей завдають останнім порівняно більш вразливий удар, наслідками якого є споживання кочовиками не лише майна, як ще й рівнів цивілізованости підбитих імперій, коли варвари затруєні на новації окультурення таким чином зникають геть у своїй початковій ідентичности звичаїв та особливостей, трансформуючись у носіїв, неофітів та наступників завалених ними імперій. Вбивство дракона перероблює на нього вже його переможця. Якщо високі культури й можуть бути поглинуті споживацькою хвилею набігу, то не обов'язково це останнім піде на користь й зробить із крадія вже господаря.

І створені власною працею статки, і успадковані від попередників ресурси та рівні окультуруннє є розподіленими чи є належними різним людям та країнам нерівномірно, - що й викликає претензії, особливо зі сторони тих порівняльних злиднів, які не лише апелюють до справедливости як до виправдання своїх апетитів на чуже, а ще й силою беруться встановлювати вигадану ними справедливість у спосіб пограбування заможних сусідів. Не бракує соціо-політичних шкіл, релігійних, моральних обґрунтувань необхідности, на думку революціонерів, перерозподілу надлишкових багатств вже на користь цих самих революціонерів, які власність, яка ще не перейшла до них, вважають наслідком поки ще не покараного злочину. У свою чергу держателі переваг їх захищають закидами злидарям у варварстві, беззаконні, споживацькому паразитизмі з його ж наслідками спричинення подальших бідувань. Усі варварські племена втягували у свою корисливість багатства тих заможних країн, які їх притягували й манили як мана. Тоді як означена заможність імущих забезпечувалася вдалими грабіжницькими походами на сусідів чи поневоленням своїх рабів.

Так большевики ані тільки не отягаються вірою у праведність експропріації буржуїв, як винищення колишніх власників вважають боргом справеливости у знищенні пролетаріатом експлуатації та досягненням розквіту у одержавленій праці обов'язковій за вказівками рідних вождів. Так нацисти свій імперіалізм грабіжницький обґрунтовували вже зворотним чином: необхідністю визиску усіх довколишніх варварів та інших недолюдей.

Серед прийомів проживання відзначених мінімумами зусиль докладених до споживання вже готових, вироблених не власною працею ресурсів можна віднести: взаємозалежності між паразитом та живителем, ймовірна гармонія яких у екосистемі може правити за ідеал для злодіїв налаштованих на безкарність; а чи - збиральництво поживи у природному середовищі, видом якого є збиральництво тих обширів які, на московську думку, не добре належать їхнім народам; або ж прожиття забезпечується силовими методами військової організації полювання за дичиною, яка сама собою на свіжому повітрі нагуляла на собі жертвну плоть як винагороду для удатного живодера; або ж в умовах переважання апетитів ловців вже над природним самовідтворення траводів, доводиться переходити до штучності скотарства, варіацією якого є випасання отари з уцілілих опісля облавництва народів, а то - й до осілого землеробства з використанням натуральної родючості ґрунтів; до видів злодійства та протиправності можна віднести й поневолення наявної продуктивності рабів не згодних, але силуваних до примусової каторги, до праці задурно, за мінімуми відтворення фізіологічних потреб рабсили чи за максимумами знуцання над тими потребами. Моделлю подібної маржі між заощадженими загарбницькими витратами та розлогими трофеями є пересічне грабіжництво, силове чи шахрайське видурювання й присвоєння чужої енергетики, а, особливо, - те грабіжництво, на яке не припадає амортизація представлена тюремною карою. Вищим пілотажем грабіжництва є представлення його як: надання вигідних послуг тим, кого грабують. У історичних побутуваннях інваріанти агресивного нападиництва суміщені, перегукуються, у синергії доповнюють один одного. Так полювання на чужі батьківщини, що до нього вдаються творці імперій засобами армії та флоту, навалюючись кочовою займанщиною на освоєні та обжиті сусідами терени, має метою паразитувати на ресурсах підбитих колоній, присилуючи до рабської праці, задля споживацького визиску на користь метрополії тих, кого колонізатори банально окрадають, на права, власність, права власності, ще й облудно представляючи навалу за вид обдарування колонізованих на якісну цивілізованість, просвітництво, покращену віру, на логістичне управління з боку діаспорних поселенців, без якого колонізовані просто не можуть бути самоправними. До подальших кроків підвищення ефективності вже не способів виживання, а прогресу, не можна не віднести перехід вже до продукуючого й продуктивного виробництва, представленого мануфактурами, промисловою індустрією, науково-інформаційними технологіями, коли в умовах суспільно гарантованих прав на володіння собою та своїми набутками підприємливий чоловік та креативність його працьовитості справедливо винагороджується суспільством же, на разі випуску затребуваного товару. Утім повищеозначені питання міри між замалою зарплатою та тими надприбутками монополістів, які базуються на замалій зарплаті експлуатованих монополістами, то ці питання ініціюють ті колізії суспільної історії, які загострюються від пропозицій їх спрощеного вирішення.

До формотворів радше збиральницького, аніж продуктивного господарювання числять і номадизм, - коли у пошуках кращого середовища, а то й ліпшої долі, або ж під тиском конкурентних здобичників народ рухається по лику землі, чи то наражаючись на кривди від оборонців ландшафтів вже розібраних як батьківщини, чи то кривдячи останніх своєю займанщиною. Кочування із своїми отарами, регульоване вегетативними циклами відтворення зелені на пасовиськах, буває мирним лише тоді, як кочовики не перетворюють на стадо вже сусідів, до яких вони навідуються саме з цією метою. Витрати на організацію та проведення кочівниками тих мілітаристських кампаній, ударним негативізмом яких нападники беруться замінити собою господарів підбитих земель, а ще й позитивного плану турботи чабанів за те здоров'я та приплід поголів'я своєї череди, шмаття від якого підуть у кухарський казан ординців, - з меншою натяжкою можна зарахувати до продуктивних витрат на мілітаризм самих імперіалістів, ніж із виразнішою впевненістю ординський ясак є прямими збитками від грабіжництва для його жертв; віднімання чужих батьківщин - є у більшій мірі вид архаїчного збиральництва, ніж у меншій мірі обернення краденого вже на свою батьківщину - є видом переходу на таке собі опертя вже на власні продуктивні сили.

Подивугідною є навіть не сама енергетика з якою монголи завзято вихопилися із батьківського для номадизму степу на підбиття нових ланів для випасу, створили найобширну серед світових імперій, у спосіб залучення до потоку тих його жертв, з якими розраховувалися коштом пограбування нових жертв, підбитих за допомогою та офірою вже залучених до лави означеного бандитизму, аж – вражає не малий час виживання подібного устрою піраміди шахрайства. Займанці не просто знічев'я блукали, накладена ними данина була не одноразовою акцією, - аж вони зачали мешкати у краях, де їх раніше не було. Діаспорні поселенці та їхні нащадки вже нових династичних кланів та державних правлінь були асимільовані більш потужними культурами таких місць розсіяння як ханська, мусульманська, індуїстська, - тоді як особливістю московського улусу стало продовження справи чингїзидів у сколочуванні нової світової імперії.

Окрім цього, сумнівного у його результативности та безумовного у його негідности, прийому виживання, робом покори ворогам через служіння їм, чином перетворення на ворога вже офірованої на поталу та на відкуп зверхникові власної самостійности, способом спрямування свого запроданства супроти нових жертв навали у спільному грабіжницькому поході під орудою пахана, - є ще спосіб подолання нападу силою як фізичного, так і культурного протистояння, завдання поразки та відплати займанцям потугою відстоювання власної свободи та прав.

Труп від світової отари народів, зібраних монгольськими номадами, - себто світова імперія московських спадкоємців, - лише наростив небезпеку для сусідів, коли рушив новим потоком збиральництва; аж ще загрозливішим став залишковий труп від московського самодержавного царства, - себто совСоюз, - який заходиться поглинати не лише соцлагерь, а й країни Третього світу; після порівняно ще більш зіщуленого у часі колапсу московському комунізму порівняно ще більш загрозливим для докільля продукуючих країн стає порівно більш концентрований від комуністичної іпостасі означеної цивілізації збирачів чужого її трупний решток, - себто породжена вибухом московська Федерація вже у атрибутиці демократії.

Від самих початків неправедности експансіоністського поглинання сусідів і аж до початків вичерпання подібного способу існування Московію рятувала квола оборонна позиція колоній, ресурси яких імперія залучала до загарбання нових земель і народів. Серйозніші завади безкарному здобичництву не забарилися відколи збирачі наразилися на спротив таких же імперіалістів, коли світ між ними вже був розділений так, що не залишалось буцімто нічийного Дикого поля ще не завойованих народів. І тут же, з причин неуспіху у Великій війні, - у якій для усіх її учасників успіху експансіоністського не могло бути взагалі, - інерція звичного московського грабіжництва, у особі большевиків, переключилася на вижирання вже внутрішніх ресурсів, коли почали грабувати імущих. Попри те що експропріація багатіїв, доповнена ще й відмовою у заробітку неімущим трударям, надала тимчасовий ефект рецидиву традиційному московському кочуванню за трофеями від соцлагеря, доповненого витратами на організацію подібного лагерь у країнах з нерозвиненою економікою та самостійністю, - проте самознищення імперського грабежу, представленого історичною Московією, лише набирає невідворотних обертів. Реакцією на втримання у історії хоча б самої метрополії стало скидання нею непосильного баласту імперії з відповідною відмовою від комуністичних апетитів на перемогу комуністів поза кордонами Московії, з відповідним силовим виштовхуванням на волю та власні хліби учасників навіть совєцького зібрання республік, з відповідною відмовою у патерналізмові навіть населенню самої метрополії. Проте від подібної відмови усім у проїданні поки ще утримуваних імперським олігархатом колишніх назбираних історичною Московією ресурсів, то цих ресурсів не вистачить для продовження інерції збиральництва, себто способу існування московського царства вступає у протиріччя несумісности із буттям власне московського царства. Руйнування якого большевики лише заклали, а продовжили олігархи. Від колоній відмовилися як від обтяжень, тож рецидив неокolonіалізму лиш прискорює занепад царства.

Московія постала і усамостійнилася внаслідок, пов'язаного із прийняттям ісламу, розколу у золотоординському уламку від чингізидського зібрання земель і народів, коли до залішанського улусу потягнулися тюркські язичники і уцілілі у громадянській війні царевичі. Царі і совіти, як спадкоємці, відновили імперське панування майже на тих самих теренах, на яких монголи його втратили. Московія і досі продовжує кочувати по усьому обсадженому її користолюбством пасовищі збиральництва, не відрізняючи своє від присвоєного, не відаючи про край своєї царини. Московці вважають, що вони ще не мають свого, допоки вони ще не захопили сусідське. Московське не певно є таким, бо воно, напевне, таким не є.

Історична Російська імперія безповоротно завалилася внаслідок дієвої участі у визвольному повстанні зібраних туди народів саме соціалістичної антиринкової секти більшовиків, які вдалися до колонізаторського терору задля втримання утікачів від великодержавного русифікаторства. Утім ресурсів вже комунобудівничого єдинанеделімства, - що їх каторжним визиском вибирають із трудозобов'язаної маси для видачі їй же вже споживацького пайкового утримання з метою продовження безоплатного обдирання цієї ж маси совітського народу та його примусової праці спрямованої на продуктивне виробництво пайків для соціально-патерналістського утримання цієї ж інтернаціоналізованої маси визискуваних людей і народів, - то ресурсів подібного навзаєм заперечливого хазяйнування вистачило не надовго. Однак ніде діти, що діти репресованих марудяться і нидіють мирно і марно між натиканими по усій зоні запорєбрика ідолами любимого вождя.

Коли народи, примусово є зібраними до купи під завдання вичавлювати із них енергетику і багатства на користь тих збирачів, яким із збитками доводиться утримувати зібраних до купи, - то таке зібрання різноосібних, а то й ворогуючих між собою культур і народів, є зібранням недовговічним. Яким і не може не бути поєднання того, що не поєднується. Коли штучно ліплять до купи те, що є незрозумілим до органічних потреб одного до одного, то, у гіршому випадку, нежиттєздатний конгломерат шукатиме і знаходитиме свою життєспроможність саме у самотійництві та базуванні на власних ресурсах. У примусовому синтезуванні кожна із сторін учасників свої збитки і втрати підраховуватиме далеко не на користь сусідів по бараку. Купа нині діючих міжнародних об'єднань представляють із себе дружбу проти тих, кому вони протиставляються вже як недруги. Рухи до глобалізації ринків мають не лише планово, як ще й природно дозріти до задоволення таким чином кожною із сторін зокрема. Виходом та розв'язанням із зоною дозрілого визиску є самотійництво. Виразність якого лише наростає супроти масштабних нападів змачених щирою любов'ю до сусідських статків.

На противагу підмосковському зібранню, то українці є моноетнічною нацією у своїй єдиній на Землі батьківщині. Проблеми деколонізації України пов'язані не із наявністю у ній народів, яких українці аж ніяк не поневолювали і не відбирали у них їхні рідні батьківщини, - а питання недостатньо досягнутого укрсамотійництва зумовлені надмірністю цих прибульців, гостей, а чи тих осадників, які не тільки мають свої батьківщини поза межами України, мультиплікують тут свої закордонні державні осередки, як ще й додатково претендують на своє у неприйнятному для цих окупантів українському краї українців, замахуються на повноту і виключність права українських господарів усього українського, наміряються на перетворення українців на населення безхатченків. Аж коли переселенці не із числа колонізаторів замешкують відкриту для їхньої творчості батьківщину українців, то значить їй вони, принаймні, не шкодять, віддають перевагу порівняно із місцями їхнього розставання. Українці не дарма свій національний дім іменують Україною, себто тим фронтіром, де європейська культура дає бій її противникам. Умовою розвитку України є посприяти національному розвитку народів силованих до московської зони споживацтва і втягнених у зону цієї експлуатації. Визволення від московства у нашому домі є пов'язаним із визвольними від московства змаганнями інших свободолюбних людей і народів. А коли питомі московці не відають де є їхній край у їхніх безкрайніх зазіханнях паразитарних, то край цьому зобов'язані покласти українці. Тимчасово навіть поза обороною власного Краю.

Протомосковити рухалися по залешанських теренах не лише за трибом збиральництва та мисливською вдачею, як ще й за прийдешньою навалою переваг способу кочового ведення господарства, козирами якого й відбулося московське зібрання й підбиття народів навіть землеробської осідлої культури. Спершу московити, як за те свідчить їхня історія, зичливо вслухалися у гасла про хай живе світле майбутнє усього людства через отарне випасання людей і народів. Варіаціями дбання пастуха за своїм бидлом стали прийоми централізації влади задля покріпачення підданих людей і народів, перетворення сусідніх культур вже на розширення пасовиськ, боротьба від опричинни і до большевицьких таборів боротьба проти самоправства громадян та націй, навіть рецидив реваншизму за наслідки вестернізації незмінно актуальними цілями має повернення втікачів до череди.

Хоча хижакі із числа ссавців рушають на полювання керуючись набутиим власним досвідом орієнтування у змінних ситуаціях, проте у голоді веде їх незмінний інстинкт та порода їхньої природи. І лише люди можуть вбивати і нищити не суто із меркантильних, а світоглядних спонукань. Не обов'язково порожній холодильник подавляє повноту тих телевізійних картинок, які не обмежуються лише обслугою позовів наїстися; проте й не менш успішно віруючі у свої уподобання можуть виконувати ролі катів допіру із однієї любови до мистецтва терору, ідучи задля того навіть на фізичні та фізіологічні самопожертви. Нові ареали культурного поступу освоюються та створюються завдяки дослідництву та накопиченню інформованости; а задоволенню та поліпшенню тих природних потреб, за якими ми люди належимо таксону хижаків, ми зобов'язані не лише модерним вдосконаленням технологій у продукуванні харчів, як ще й архаїці екстенсивного засвоєння нових мисливських угідь. Колоніалізм та той перерозподіл влади, із відповідним засуненням у нежиття вже колишніх власників, трагічна історія яких й складає власне історію, - виступає як об'єктивна, така собі технічна необхідність подолання потреб що перевищують можливости задоволення жадань. Подолання примітивних та обмеженого фарту збагатитися з необхідністю досягається насильницькими війнами проти імущих, із загарбанням територій та присвоєнням тамтешніх пожитків. Земельна рента, обдирання туземців чи визиск уярмлених, трофеї від тимчасово переможних нападів на сусідів – є виключним джерелом бандитського здобичництва, є домінуючою енергетикою виживання часів переважно не продуктивних соціальних устроїв. І не тільки рабів та кріпаків, а й цілі народи відпускають на волю із причин збитковости грабежу та програшности навіть успішних військових кампаній на підкорення сусідів. Бо ведучим стає продуктивне виробництво і то не суто індустріальне, як продуктивною силою стає наукове дослідництво. Проте і у здавалося б гуманізовану добу сучасности примітивні суспільні устрої домагаються підтримувати інерцію своїх звичок до присвоєння чужого саме у спосіб лебенсрауму, сабіранія земель, передовсім керуючись навіть не ідеологічними, а кормовими потребами усунення там колишніх господарів. Завойовницький реваншизм та аншлюс якомога більших географічних теренів чужого поля права є не лише анахронізмом, а й бездохідною операцією – порівняно із прибутками на кількох гектарах провідних у глобальному господарстві технопарків.

Нікуди московитам не дітися від інерції та звичаїв своєї культури грабунку, яку вони поблажливо іменують збиральництвом. Навіть розпадаючись, навіть втрачаючи будь-які раціональні та фізичні засоби для реваншу вони будуть займатися нападом на сусідів не зупиняючись задля цього у застосуванні апокаліптичної ядерної зброї. Московське збиральництво, у пишанні московитами історією злочинів своєї імперії, не перетліє безневинно не спричинивши при цьому сусідам шкоди. Московія у її мілітарному шалі сколапсується так, що світу вільних народів стане непереливки. Задля недопущення останнього аргументу московитів необхідне застосування адекватних засобів безпеки. Московія зможе стати зібранням вільних народів спроможних подолати інерцію московського імперіалізму лише через її програш у затіяній нею війні проти світу. Фізичне подолання московського імперіалізму буде процесом далеко не одноактним.

Причиною падіння московського царства що самодержавного, що централізму комуністичного став навіть не біг навздогін європейській підприємницькій цивілізації, а небажання москвитів у тому рухові вестернізації досягти результатів. Неможливо сумістити несумісне, а саме свободу прав підприємницьких та, з іншої сторони, вождівського контролю над виробничою власністю громадян. Московцям не можна не рівнятися на високі рівні життя і успіхи у колі культури євроатлантизму, - які були здобуті і задані традиціями відстоювання там приватности, гуманітарних, правових, економічних, дослідницьких свобод та обов'язків відповідальности за дотримання і розвиток здобутого; а з іншої сторони, вестернізація не може не бути заперечення московської культури збиральництва. Засоби виробництва, земля, фізична безпека людини має належати або громадянам, які становлять суспільство з дотриманням там своїх прав та обов'язків, або – належить угрупованню узурпаторів, що вони обдирають суспільство. У її невдачах Азіопа подібна євразійству. Євроатлантисти існують у постійних проблемах та розв'язаннях проблем між ринком та його регуляцією, між правами бізнесу та монополізацією на світових ринках, між демократією та бюрократизацією, між пристойністю та толеруванням збочень, між інформаційними свободами та модою на ідеології. Праця людини задля власного для себе приватного добра та перевірена досвідом співжиття модель поведінки на доброчинність й зичне ставлення до ближнього – перевищують як ефективність праці невольника, так і збагачення грабінників у прийомах їх паразитування на жертвах беззаконного стягательства. Тоді як альтернативою звичайним проблемам московці пропонують єдиноправильне учення, вказівки політбюро, держплан, трудовий ентузіазм отримувачів пайків та розстріли ворогів народу. Із щеплення на стовбур одержавленого бандитизму вже епізодів з нібито вмонтованою у транснаціональні компанії власністю олігархів, - однак не зростуть щасливі нагоди утримання на плаву історії решток від колишньої імперії.

Соціалістичні ідеовчення застали буржуазне підприємництво індустріальної доби саме на часі первинного накопичення капіталу, були до нього критичні з причин переважання там, - прикметних для починання різноманітних справ, - саме здирницьких, хижацьких, а то й бандитських прийомів збагачення. Доктринальний більшовизм спеціально не рахувався із перспективами соціального розвитку ліберальних економік. На Московії антибуржуазна ідеологія, з рецептами заміни ринку вже на контроль та облік у ім'я справедливости, тому була сприйнята соціал-демократами як культ, бо Захід, з нападом на нього, завше представлявся московським номадам за найбільш жадану здобич.

Зайняті тваринництвом кочовики створювали протягом тисячоліття різноманітні й такі ж рухомі державні утворення, де тюрки не лише єдналися, як ще й відчайдушно між собою ворогували. Їхні держави головними умовами безпеки не передбачали уніфікацію зібраних там етносів й утворення цілісної нації. На створення національного ринку та упорядкованої осілої культури спромоглися європейці, та й то за часів буржуазії, у непростий спосіб поєднання інтересів правлячої верхівки та експлуатованих мас, поступово перетворених із ресурсу для здирництва вже у патріотів. Потугою московського зібрання, як останнього утворення культури номадизму та випасання народів, є вміння замішувати між собою різноманітні народи задля вирішення однієї обмеженої мисливської задачі походу на чергову жертву збиральництва. Аж саме недосягнення московцями завдання зодноріднення етносів, - навіть способами комуністичного єднання на кладовищі зусиль із знищення самостійности племен і народів, - і є тою вибухівкою, яка висадить Московію. Московці є фахівцями із змішування та порушення порядків, - проте хаос є доцільним лиш у його межах.

Даремно централізм, підкорення усіх та усього вже домінуючому над ними єдиному плані, те нищення ворогів режиму, яке за фактом й становить загрозу для вже підбитих, або поки ще не уярмлених сусідів зони, - відносять до постулатів, до сутнісних атрибутів зони. Бо вимоги єднання у ній є не більш як вимушеною позицією, - як реакція на те, що людолови нахпали безмірну й різноякісну здобич, що її інтегратори просто не у змозі проковтнути безпечно для себе, не подрібнивши попередньо у русифікації, комунізації й подібне.

Господарювання засноване на отарництві потребує для свого зростання ще більш розлогих пасовищ, передбачає знищення міст та держав чиї господарі будуть противитися перетворенню свого краю вже на вигін для монгольських коней. Зрештою наїзникам від підбитих ними земель і народів потрібна не більш як здобич у вигляді сплати розверстаної по поселеннях данини. До інтересів поневолювачів не входить навіть створення у підбитих землях якоїсь органічної спільноти зайнятої самовідтворюваним господарюванням, опікування над життєздатністю якого могло б оправдовувати збір данини на користь визискувачів. Потребами утворення зібрання різнорідних і навіть несумісних між собою народів та їхніх батьківщин слугує лише регулярність надходження звітти данини. Більш того, податна людність розглядається наїзниками як вороги, гідні лише бути обдертими на односторонню вигоду означеним зверхниками. Відповідно виключністю вдачі на грабунок є насилля над грабованими, аж до терору супроти противників усевладдя комонників. Тому умовами успіху приведення підданих до покори є встановлення диктаторської влади централізованої та підлеглості мобілізаційній дисципліні войовничій ще й серед самих вигодоотримувачів зони контролю. Сприятливими умовами для втілення апетитів на багатства сусідів є розпалювання там братовбивчих протиріч, які б розвалювали табір противників московізаторства. Для московського царства важливішим від створення там етнічної, а чи віроучительної одноцілісності є винищення там же самочинності народів не згідних із метропольною над ними окупацією. Основною проблемою, яка загрожує історії зібрання поневолених народів є недопущення розпаду цієї примусової і штучної одності. Природним противником означеного єдинанеділімства є підприємницькі ініціативи, особливо європейського способу приватного господарювання та європейських вартостей поваги до прав людини. Світоглядною цінністю імперського централізму є не лише стабільність, як спосіб зодноріднення усіх анексів, як ще й одягання на себе збирачами тих місянських шат визволителів, які б оправдовували загарбання і визиск народів, протистояли б звільненню колонізованих від їхніх прав на власну долю із заміною останньої вже батьківські над колишніми самоправними народами клопоти зі сторони московського диктату. Примітивне господарювання, не засноване на створенні додаткової вартости, потребує задля збагачення своєї ресурсної бази саме екстенсивного розширу у вигляді подальшого збирання земель і народів, які у спільний подальший набіг на наступних сусідів включаються на правах ударного загону і учасника розподілу завойованих у тій навалі новоприсєднаних земель і народів, які знов включаються у зібрання народів, зрештою на правах здобичі для її споживання. Надалі запорукою усевладдя та, водночас, джерелом отримання приходів для їх перетравлення стає вже не кіннота кочовиків, а людність, що її перетворюють у уярмлених кріпаків, виконавців каторжних уроків виробітку, а, водночас, населення рекрутують до стрілецьких полків імперського завойовництва та конвойних команд з охорони того ж чоловіцтва, аби не допустити втечі підданих зеків від виконання їхніх жертвних служінь на благо атєчества, яким іменують себе кінцеві беніфеціари московства. Надалі гарантією збагачення через підбиття чергових сусідських територій стають зариті там копалини, якими гендюють у експорті до країн годних не лише на переробку сирівців, як, головне, на продукування і культивуацію громадян здібних на креативну творчість. Яка не є конче необхідною для видобувачів сировини створеної природним шляхом. Виробникам продукції з низьким рівнем обробітку напівфабрикату легше дається їхній послух на сторону докладених до них рідними владоможцями насильств фізичних та ідейно-виховних задля зміцнення серед зеків їхньої відданости справі Партії.

Московитяни як питомі поглиначі упокореного ними є не так авторами, як плодами власної історії збиральництва, себто колонізаторського імперського тиску та утиску на народи включені у питоме московство, розпрощатися із яким є можливо через неможливу для них демосковізацію. Якою є відродження поки ще недомосковленими народами своєї національної та культурної самобутности. Московці, очолювані їхньою рідною владою, є не так винагородою, як є жертвою інерції свого кочування по чужих обійстях як по особистому.

Складне питання браку власних ресурсів, ще й в умовах власної непродуктивності, коли ресурсів нападу не вистачає навіть на відбирання чужих ресурсів та на обернення пограбованих у жертву, - професійні здобичники чужих сирівців як вже власного наїдку вирішують спокушанням навіть продуктивновиробничих спільнот порівняльною полегкістю грабіжництва, пропозиціями зміни способів продуктивного виробництва вже на способи кримінального нападу на готову продукцію сусідів. Примітивні спільноти, на зразок будованих на одномірних засадах сподівань на чудесність засад, спільноти, які паразитують на грабункові виробленого чужою працею, споживацькі спільноти мілітаристського гатунку вичерпалися б, якби вони не компенсували своє здирництво платою жертвам не лише у вигляді обіцянок вдячності від потойбічних сил позаземними принадами віри, як професійні збирачі трофеїв ще й досягають успіхів у організації індустрії походів по чуже саме тому, що вони розраховуються із учасниками банди реальною часткою здобичі, перетворюючи тим самим учасників на здобич свого загарбницького походу. Збирачі чужого не лише собі приносять профіт, але й тим подільникам, які є жертвою збирання та залучення до грабунку нових, ще більш визискуваних жертв. Імперіалізм це маржа від різниць між тими малими витратами на сплату втягненим у похід жертвам вже як союзникам та тими великими прибутками, що вони за допомогою означених союзників добуваються з нових жертв. У вирву тоталітарного гуртування у банду потрапляють ті, що вже морально готові до беззаконня, коли законом чи нормою прогресивних спільнот вважати не позанормальне хижацьке полювання на подібних, у тяжіння загальної жертвовності потрапляють спільноти недостатньо вмонтовані у виробничі традиції та у норми гуманності. Бандитські угруповання на споживання не виробленого власною працею тому й уможливорюються, бо бандитизм, особливо у випадках нахабного нальоту та непотрапляння під карну руку закону, приносить трофеї, що переважають ординарну виробничість, коли надмірною платою нальотчикам за порівняльно менші ризики їхніх втрат в умовах спротиву жертв стає видерта у жертв здобич. Проте правдивою платою, за здавалося б полегші віднімання чужої продуктивності, стають втрати власної продуктивності, себто належності до прогресу та життя тими, хто спокусився участю у потокові бандитизму; насправді учасники здобичницького потоку на чуже не так перетворюють у жертви силованих ними, як самі стають жертвами деграданської заміни власної належності до закону вже на належність до стану здирників; організатори набігу дійсно платять шісткам та бойовикам їхню пайку від віднятого у нових жертв, на разі як бойовикам пощастить залишаться живими після акції пограбування, проте ця пайка вже заздалегідь у неймовірно та незрівнянно більших вимірах вже була оплачена означеними бойовиками, коли вони запродали свої свободи вже на користь виконання наказів організаторів банди. Тоталітаризм як вид імперського збиральництва квітне та видобуває ресурси на різницях між пограбуванням тих, кого він вже спокусив на поміч собі у навалі на нові жертви, і пограбуванням тих, кого ще не спокусив на участь у банді, аби тим самим знов мати силу на розшир подібного експансіонізму, аж допоки остання на краю іще залишена у самих лиш втратах та неоплачена здобичництвом жертва здобичництва не попросить плати, хоча вже грабувати буде нікого на тому світі, якого тим самим у логіці кримінальності не стане у його вичерпанях. Мисливці за чужим не тільки є немічними у пошукові ресурсів нападу, але суперечливо до ресурсів нападу можуть без проблем втягнути весь світ і вичерпати його, - коли їм вдається рекрутувати весь світ на сторону своєї бандитської вдачі самого лиш споживацтва; здавалося б немічний та позаправний тоталітаризм на разі перетворення у правного та вправного тяжіє до глобалізму, бо наїстися йому й усіх багатств світу не стачить; несусвітній тоталітаризм це усесвітнє грабіжництво. Тоталітаризм та імперські рухи це коли із жертвами розраховуються вдячно за рахунок розширу кіл нових жертв, коли вже посталі жертви, як запроданці власних свобод та обдерті на власне майно, зроблять своїми жертвами нові площі небандитського життя. Напад робом втягування у банду жертв нападу це прибуткова афера для наблжених до лідера банди, а віддалені платять за усе по справжніх рахунках збитковості бандитизму.

Хоча з боку ще не втягнених у вирву заштовхування усіх світових багатств до однієї пельки програш у вичерпанні сил чомусь резервується за означеним мисливцем та спокусником, проте саме вичерпання сил організатора афери здобичництва силами самої здобичі суперечливо згуртовує здобич у якості учасників полювання на те, щоб розширом афери компенсувати втрати своєї у ній участі коштом ще не втягнених до пірамідальної афери нищення переведеного на самозабезпечення. Лавина тотального руйнування отримує невичерпні ресурси на різниці між тими порівняльними мінімумами втрат свободи та статків, що їх ошукана жертва втрачає вступивши у банду та, з іншого боку, тими максимумами свого свавільства та здобичі, що їх забирають від втягнених у банду нових жертв, які у свою чергу марять про зиск від нових жертв, компенсуючи свої ролі жертви під вищим начальником вже на ролі начальника над нижчими щодо себе жертвами. Хоча прибутки від втягнення у дисциплінарні загони нападу не перевищують того, що вже є у сусідів, проте у невідворотне на разі успіху провалля банкрутства тоталітаризму може втрапити хоч цілий світ. Доста позичити свою свободу дяді хоч на час – і ти вже неспростовно стаєш жертвою кримінальності як організатор останньої. Бандитизм хижаків полягає не лиш у тому, що вони забирають чужі статки, а у тому, що вони втрачають своє право належності до тих вільних, які є не притороченими через кров до чужих благ, що грабіжники стають радше рабами зла, ніж його господарями. Каторга визиску та терору стверджується не так тому, що пропозиціонери від бандитизму винищують у свої жертвах природні інстинкти до свободи та прав, а тому так, що в'язнів штучно винагороджують на оживлення хижакства за коштом ближнього, коли обіцяють усім учасникам лотереї розжитися коштом усіх учасників спільної та буцімто рівної для її учасників афери, у якій насправді банкують лише організатори тотального грабежу та ті, хто у повноті свідомости прагне до них ближче стати у сподіваннях на ласі шматки від не безталанних, а приречених трупів.

Не у тому полягають проблеми малоросійства, яке заміряється не лише відшкодувати свою жертвовність у великоросійській на нього навалі, а й розжитися з прибутком своєї нереалізованої агресивності через участь у спільній кампанії нападу вже й на інших сусідів, у той час як московитів передовсім турбує вірогідність розширення та активізація втягнення у їхню експансію нових жертв для боротьби з новими жертвами їхньої експансії, а не похідні деталі необхідного розподілу здобичі із тими своїми спільниками, які виживуть у успіхові нападницької боротьби, - аж безпроблемність та безвихідність малоросійства полягає у саме у гарантованих його втратах саме через участь у справі бандитизму, коли імперія розплачується за історію свого розбійництва не лише власним занепадом, а й розкладом учасників подібної історії. Як би не употужнювалися бандити, аж вони мають програти за визначенням карності на бандитизм. Коли насправді не українці відмовляються від власної підметності у силах власної творчопроуктивної праці за енергетикою власних таланів та ресурсами везінь, а малороси намагаються паразитувати на великоросійській агресивності коштом втягування у вирву піраміди загарбництва вже нових жертв, - тоді насправді це московити паразитують на зажерливості тих латентних станів звіриноподібного бандитизму, що жевріють у докільлі недоукраїнства та подібних сусідів по безкультур'ю, які задовольняють свої мисливські інстинкти посередництвом московськоімперського проводу. А вже у розпилюванні трофеїв пахани завше домовляться із бойовиками своєї банди, опісля та коли вони домовляться у підприємстві спільної атаки на вигаданих ними ворогів. Ставка українських яничар на спілку із потугою московського імпреялізму є не лише стратегічною помилкою, а історичним злочином українців, які у своєму середовищі допускають батьківство атечества чужого. Своєму існуванню Україна завдячуватиме не пов'язанням, а розв'язанням із московством. Українство не лише культурно, а й фізично зіщулюватиметься до точки занепадництва не лише на разі домагань на продовження спільномосковського підприємництва паразитувань на чужому, й через невиконання своїх обов'язків по фізичному та культурному припиненню саме своїми силами цього поневолення людей та народів.

Власним вторгненням у не власні справи власне і є тоталітаризм. Як устрій несамодостатності тоталітаризм є настановою на пошук ресурсів серед сусідів. Й коли сусіди не згоджуються бути жертвою на підтримання своєю загибеллю нападника, то пропагандою від нападника є облудливе спокушання жертви на загибель як на акцію добродітності, шляхом обміну багатств жертви на утопічні фікції вигадані агресором, або ж методами агресії від нападника є спотворення прав жертви через насильство, або ж мисливці своє насильство й подають як обов'язок їхньої добродітності. Тоталітаризм це невпинна турбота за чужі дібра у спосіб пошуку там ворогів, виправлення яких дозволяє патерналістам знову щось для себе відкрити у побиванні за щастя опікуваних. Тоталітаризм це загарбництво задля перекачування докочилишніх цінностей через глотку нездатних до продуктивної праці й виверження назовні вже не утилізованих мисливцями відходів. Своєю агресивністю злодійські збирачі чужого виправдовують як необхідність для жертви уніфікувати розмай багатств під спрощену одномірність вимогливого апетиту інтегратора, аби у розпачливій адаптації приреченості на незворотну загибель усього й усіх жертва не мала за собою редутив спротиву.

Подібно до тварин, життя яких забезпечене убудованістю у ланцюг поїдань один одного навзаєм, які живуть споживанням середовища, а не власною плодотворною працею як то мають чинити повноцінні люди, то любителі простих рішень віднімання чужого, на відміну від продукуючих своє добро людей, - скорше є жертвою власної зажерливості, ніж їхній побут є продовженням подібних запитів природного середовища. Представлені тоталітарними режимами примітивні соціальні устрої не так тяжіють до свого розчинення у довкіллі, як останні прагнуть розчинити у задоволенні свого голоду, коли нарощення грабінницьких апетитів не чуже й свідчить за неспроможність мисливців покладатися на власну виробничу працьовитість. Усі інтимні переживання та вичерпно уся жертвна енергетика любителів природних відносин спрямована на неситі зазірання у сусідські господарювання. Тому то прив'язані до виключного споживання середовища по ньому кочують, намагаючись блуканнями досягти ефективності вигрібань та спрямувань до свого стравоходу не виробленого власною працею останнього добра, тому то пасовиська, куди вони прийдуть завтра, забродили люблять більше, ніж ті вже спустошені та екологічно знівечені ними пустки, де вони полювали учора, тому то імперіалісти люблять чужі батьківщини загарбувати, виправдовуючись у подібний спосіб відсутністю зневаги до власної метрополії, а то й дбанням за її інтереси, - бо агресорам їхня праця над власними проблемами поступу видається затяжкою, порівняно із okazіями поцупити чуже навіть злочинним насильством над правами належних до людського виду сусідів. Успішність експансії на докочилишні терени підкріплюється не лише ідеологічною готовністю героїчно вмерти самим у здобутті ресурсів від чужого життя, а й тим безумовним та вичерпним самовиродженням мисливця за фактом прив'язання його існувань вже до наявності самовідтворюваної здобичі, - коли б означені фахові бандити не змогли б продовжувати свій промисел.

Ті спільноти, які мають фізично обмежений ресурс самодостаності, не лише залякують ймовірностями бути підбитими з боку ласих до чужого збирачів земель разом із тамтешніми народами, а ще й ошчасливають завоюванням, аби завойовані не дісталися комусь не тому, що завойовниками треба. Відшкодуванням за втрату власності на свою батьківщину видають прибуток від пограбування вже чужих батьківщин ще не підбитих народів, які вдається завоювати спільною участю у тій новій агресії, успішність якої має забезпечувати складання сил під проводом метрополії, коли ті союзники, скривджені у долі бути господарями собі міняють на спокусливу долю бути бандитами для не власних обійсть. Проте для колонізованих втрати від того їх жертвовного приношення на користь імперського визиску, що імперію може посилювати, доповнюються небезпеками стати жертвою ще сильніших нападників, які просто змушені імперію завалити як не із хижих апетитів до збагачення, так хоча б причин ліквідації загроз від подібної монополії надпотужної.

Історична довготривалість режимів одержавленого бандитизму, зайнятих асоціальним вилученням не виготовлених ним товарів, базується на тому, що грабіжники виступають посередницькою ланкою, транзитером, своєрідним ферментом у обслуговуванні запитів між виробником та споживачем товарів. Тоталітарні режими це спеціалізовані гендлярі ринкові, які силою наступають на завойованих ними, від завойованих віднімають ресурси, а потім нападають вже на зовнішнє середовище, перепродаючи йому відібране із внутрішнього середовища грабежу. Першою жертвою тоталітаристів стає сам підбитий режимом його буцімто рідний народ, якому облудники обіцяють усе, про що тільки й можна мріяти, а потім, оправдовуючись цими демагогічними утопіями досягнення остаточного щастя та чудесного розв'язання усіх кризових проблем, - то спокушеній масі нав'язують режим покори і послуху, готовність іти на жертви мучеництва заради вождів режими, терором і обіцянками розжитися із здобичництва над наступною жертвою облуди змушують уярмлену масу служити у війську спільної навали під кермою паханів. Тоталітарні режими зводять стіни обернені бійницями усередину зони, або, вже у дешевшому варіанті контролю, виставляють на чати сержанта Карацупу із вірним Русланом, або гетто обводять огорожею довкола не для того, щоб боронитися від зовнішніх ворогів, не так від того щоб когось у здоровому глузді знічев'я понесло у режимну зону, а на те передовсім, щоб звідти ніхто не втік на волю. Першочерговим злочином з позицій законодавства зони є заміри розстатися з нею, тоді як вже саме фізичне замешкання зони є свідченням та актом концтабірного патріотизму та самовідданости у тяготах служби. Зонотворці вигрібають звідти як данину, головне, сировину чи продукцію з низькою доданою вартістю саме у розмірах, що перевищують не лише можливості, а й потреби перетравлення награвованого творцями зони – з тим і на те, аби ці зонотворці переправляли данину вже на зовнішні ринки, отримуючи грошлюбивий від того навар, комісійні за торгівельне посередництво. Й хоча мафіозні дисциплінарні режими зайняті ще й експансіоністським розширенням поза стінами чи колючим дротом свого усевладдя аж до замірів і апетитів на Світову революцію й мир у всьому світі, проте ця культивована ними ненависть до ще не підбитих багатств язичників, неправовірних, буржуазної плутократії, інародцев, антисаветскай закуліси русофобів, бандерівської київщини визначається інтересами розширення й зміцнення саме внутрішнього ринку збирання податей, де ніхто не протестує. Без наявного зовнішнього вільного ринку збуту краденого, то ринок внутрішнього грабежу був би просто неможливим. Попри його націленість на завоювання ще не завойованого ним вільного світу, то одержавлений концтабір знаходить там підтримку як у якості постачальника сировини із колоній, так і у призначеннях бути передовим загоном цього світу скупників краденого у його визискові й поневоленні земель і народів вже підбитих означеними тоталітаристами; у свою чергу тоталітарні структури відкривають зовнішні ринки збуту і для зайнятих малопродуктивною працею насельників зони контролю. Тоталітаристи закручують гайки обліку і контролю та вичавлюють соки із внутрішньої маси трудармійців чи фанатиків зони задля того, щоб мати мілітарні ресурси для наступу на загниваючий Захід та інших кафірів приречених на слідчу роботу Органів, ад і презирство зі сторони трудового народу; а втягування народів у соцлагерь наслідками у свою чергу має ті ж самі причини.

Вказівки на бажання задешево збагачуватися засобами грабежу, або віднаходження причин історичного московського злодійства саме у порівняльній відсталості москвинів у творчій праці власними силами, або посилення на захоплення московської маси віруваннями у химерні й казкові обітніці як на чинники збиральницької долі означених експансіоністів, або ж перекладання причин терору, беззаконня, нехтування цінністю людського життя вже на віковічні страждання московського люду від власних начальників, від заздрісного ворожого оточення ю відповідної помстою гнобителям – є пошуком раціональних причин там, де раціоналізму нема й не передбачається. Бо московські злодійства, прояв яких став нестримним через двері відкриті москвокомунізмом, є й реалізацією інстинктів московської маси, яку лиш із переконань у тотальности гуманізму не наважуються іменувати дикунством.

Здобичництво, яке від статусів улусу і до комунізму зробила Московія своїм історичним жеребом, завжди, а не лише для цієї імперії, є пошуком ресурсів ззовні. Не лише із азарту безкарно вбивати ворогів у обов'язкові виконання жертвовного боргу у служінні своїй батьківщині, не лише із меркантильних потреб задешево розжитися присвоєнням чужого майна через пригноблення господарів того майна, - як нападники рухаються на завоювання сусідів ще й із невміння організувати інтенсивне господарювання у себе вдома, агресори шукають собі чужої батьківщини через нездалість зробити своє батьківщиною плоди своєї праці, нападники заходяться освоювати чужі ареали після і внаслідок того як примітивним розграбуванням спаскудили власні. Зрештою авантюри з ковтання чужого засобами порушення прав власності і міжнародного права закінчуються для обвиклих до війни невдачею не лише тому, що війни стають затратними, що не залишається у світі країн для безкарного їх пограбування, як ще й тому, що традиціоналізм хижацтва поступається господарюванню продуктивному, заснованому на науковому прогресі.

У збагаченні через експансію назовні не обійтися без власних витрат на організацію війни та військових задля того втрат. У Московії за модерних часів внутрішні розходи задля війни на зовні, перевищують здобич від успіхів війни. Тоді як у більш успішних, у свій час, світових імперій їхній колоніалізм був прибутковою кампанією. Особливо безглуздим, тобто противним цілям отримання навару із війни, став московський імперіалізм за совітської доби. Визволення народів від ідеологічно вигаданих жахів капіталістичної експлуатації та єднання пролетарів усіх країн у щасті управління ними світочами із Кремля ставало для останнього дефіцитним та провальним клопотом, особливо тоді як країни соцлагеря смоктали внутрішні сировинні та військові ресурси Московії за ціну демонстрації відданості шляхові комунізму. У мареннях про світову революцію, тобто у бажаннях глобального розширення московського царства вже через самохітне прилучення совєтизованих народів до остаточної для історії вищої форми соціальної організації, - то усі внутрішні ресурси були кинуті для провокування революційних рухів назовні у особливо привабливих для їхнього розграбування капіталістичних країнах. Російська імперія була більшовиками офірована замірам її розширення вже на засадах винищення буржуазного світу. Завдяки концтаборам, безоплатній праці, злидням та голодоморам, у цілях винищення верств населення як ворогів, з причин перекачування експропрійованих внутрішніх ресурсів вже до західних країн, у ході індустріалізації та улаштування каторги вже на селі задля перероблення совзони вже у військовий табір за організаційного і технічного сприяння цьому зі сторони тих же самих західних капіталістів, - то у підготовці та розв'язуванні війни проти останніх москвити пішли на невимовні витрати. Аж результат став більш ніж нікчемним. Московський реванш у протистоянні розпадові власної імперії завершується розпадом.

У часі свого існування дано залишитися тим народам які можуть залишитися на місці свого існування постійно удосконалюючись у своїй специфічності: мовно-етнічній, соціокультурній, науково-інформаційній, виробничо-трудої, державно-політичній, коли у ході відкритого співробітництва із усіма учасниками прогресу подібна нація винахідників та спадкоємців не менш значних надбань зможе постійно віднаходити годящі відгуки та перспективні упередження на виникаючі проблеми, - а не буде здобувати собі батьківщину деінде, не розшукуватиме себе поза собою у царині чудес, облуд, неймовірного у спосіб переступу тями, права, людяности. Бо цілковита, жорстка, однозначна прив'язка свого існування до зовнішніх обставин, до паразитування на чужих ресурсах і умов прожиття замість покладання на власні таланти й активність, - робить таку спільноту іграшкою залежною від незалежних від неї стихій. Час життя народу-паразита закінчується із докорінними змінами у просторі живителя, коли порушується екологічний між ними баланс. Народи, які стали ендемічними завдяки вузькій спеціалізації на загарбницьких військових походах, на невпинному споживанні обмежених сирівців, на вірі у непотрібність для себе адекватного і не химерного розуміння того що має місце, - то подібні народи стають жертвою екологічної катастрофи.

Докса про генетичний рух макрокосмосу, еволюції, людства, культури чи пізнання з якоїсь вихідної точки ще не доводить того, що ми є гості у своїх посіданнях, що освоєне працею можна безкарно присвоювати прийшлими забородами, бо на кожен річ, на всяку подію є господар - й усі творці мають, або мали б співпрацювати на спільне благо. Навіть відкриваючи ще незнані для себе світи ми вторгаємося у власність тих, для кого цей світ вже є доступною даністю, хоча б у первинному вигляді таїни, – й у перетині тих інтересів та прав, які не можуть не стикатися у ході прогресу, важливо не бути грабіжником. З того що планета вже є поділеною, за що свідчить накладені на неї карти з кордонами ареалів етнічних, мовних, релігійних, політичних, корпоративно-економічних, фінансових, військових союзів, а, з іншого боку, з того що кожна спільнота та всяка особистість є невпинними у своїх творчих зростаннях – ще не слідує право чи якась необхідність на посягання здобутків ближнього. Власність патентують вкладанням туди власної працьовитості, а не самим лиш відштотуванням конкурентів, не кажучи вже про недопустимість крадіжки чужого. Ліпше розподіляти з ближніми функціональні обов'язки та власні внески до спільної справи, ніж висмикувати звідти ще й чуже.

Серед здобутків, які є атрибутами людини як культурної істоти, істотним є розширення знань, а для людини, вже як подоба природної, важливим є улаштування місця для свого власного приватного захищеного національного чи сімейного дому, у якому вже з часом розпрацьовують й громадають усі інші надбання. Автохтонними є цивілізації, які виникають у сприятливих місцях, наприклад для первісних землеробських спільнот такими були долини великих річок, але тубільними є й насельники тих північних районів, несприятливих настільки, що саме ця некомфортність прожиття забезпечувала означеним своєрідним ендемікам їхній захист від навали усіх приривчаних до помірних умов. З-поміж крайнощів пригожого та суворого інвайронменту наступальним рухом на сусідів відмінні ті місцини районування колективів, наприклад гористі місця, у яких проблеми скрутних ресурсів розв'язувалися передовсім способом полювання за майном тих спільнот, які замешкують долини, або ж переселенням туди, задля поліпшення логістики трафіку між ротом загарбників та майном загарбаних. Ситуацію наявних проблем, розв'язання яких потребує внутрішніх ініціативних вдосконалень, для яких не стають нездоланим подолання зовнішніх умов спротиву, ситуацію напівнещастя замішаних на напівгараздах, - власне й можна визначити за живильний двигун людського прогресу на загал. Нічого не станеться саме там, де нічого не відбувається; перебування поза простором та часом гарантоване тим, які вже мають його батьківщиною; аби не досягти нічого, то треба наполегливо виключно цим займатися безупинно у поті чола повсякчас від ранку до ночі. Тож рух на освоєння нових ще не виснажених ареалів прохарчування, на вдосконалення громадської організованості експансіоністів, на приручення до своїх потреб умов як природних, так і опору колонізованих, а синергійний рух до професіоналізації у розподілові праці, поступ у пізнаннях та вміннях – активується й стимулюється формально до того руху противними чинниками скрути та ресурсної кризи, за якої апетити на покращення добробуту зростають та реалізуються вже у вигляді войовничого експансіонізму й агресивного підбиття сусідів разом із їхніми батьківщинами та культурами, що їх асимілюють у спосіб приведення загарбаного вже до станів його споживчого засвоєння. Племінний розбрат стає динамікою окультурення супроти нездатних протиставитися цьому через власний розвиток. Батьківщини стабілізуються там, де забородам стає зась вільно пробавлятися збиральництвом, де творча винахідливість та вже продуктивна праця народу входить у резонансну гармонію із недопущенням на те місце конкурентів відзначених особливостями власного винахідництва. Зовнішні причини переформатування життя народів у своєму домі ліпше усього шукати через зазірання у ті глибинні таїни душі народу, які виграють примхами на суворих двиготіннях долі не керованої навіть ворожістю супроти неї. Перерозподіл вже не вперше краденого становить сюжетну лінію тої архаїчної історії, де героєм успіху є радше розбійник, аніж оборонець проти нього.

Хвилі поселенців, у розумінні поліпшення свого добробуту у найдешевший спосіб погіршення добробуту своїх жертв, рухаються із районів порівняно несприятливих, з метою наживи рухаються війною до місць відзначених навіть не самою грошовитістю чи заможністю, як тим, де жертвні витрати нападників видаватимуться їм меншими порівняно із витратами оборонців своїх статків й оборонці саме з цих рацій здадуться на милість агресорові. Експансіоністська рухливість на підбиття того, що погано лежить викликається не лише внутрішніми колізіями між зіщуленням звичних енергетичних джерел та незвичною зажерливістю на розширення тих джерел, як подолання скрути коштом сусідів може викликатися та підштовхуватися ще й утисками від тих зовнішніх агресорів, яким не сила протистояти, - і подібний наступ на наступаючого противника здатен викликати безподібну ланцюгову реакцію у своєрідній тектоніці зсувів народів по територіях та ландшафтах недостатньо визначених та розподілених вже як окультурені батьківщини. Порушення екологічної безпеки у симбіозах взаємозалежностей відмінних культур здатне викликати не лише непередбачувані, а й прогнозовано шкідливі наслідки навіть для переможних порушників та перемінників безпеки на користь своєї на тому місці виключності. Той напад на чужі багатства, що здійснюється із більшої до них любови нападників, аніж до зневаження власних вже наявних багатств та особливостей самих нападників, може призвести до ризиків затрати ідентичних особливостей нападництва, до розчинення останнього у високій культурі здавалося б упокорених та завойованих народів, всупереч первісним замірам поживитися чужим аби збагатися у своїй агресивній специфічності. Імперіалісти, які зберегли свою зажерливу злиденність у задрощах на усе чуже та звабливе у країнах які зберегли свою культурну зверхність порівняно із діаспорою займанців, у означених місцях свого завойовницького переселення можуть втратити не лише владність, а й ідентичність. Блукачі сунуть із своїх гір та пустель вже у зелені повноводні долини щоб стати там погноєм, або ж, щоб цього уникнути, - то забродам необхідно вирізати автохтонів упень, щоб на могилі від пам'яті та з руїн забуття про колишніх газдів зводити безпеку свого дому. Надмір скрути та зростання сутуги не лише у споживацькому, розтратному та безгосподарчому пограбуванні власних ресурсів прожиття, а ще й у небажанні захищати своє, у невмінні інтенсифікувати виробництво свого – викликає таку хвилю завойовництва, яка стає для емігрантів на танках не лише ризиковою у її ймовірності втратою своїх батьківських традицій та вітчизни, а ще й стається зворотним збагаченням на адаптацію культури поневолених; і це самогубство зайд може резонувати із самогубством тубільного населення із числа колишніх господарів своєї долі, коли ті ведуться на облудне провідництво займанщини. Не менші ризики виникають і для тої культури народу, продуктивні особливості якої агресори пропонують замінити вже на не притаманні, а то й противні народові прийоми здобичництва та бандитських прибутків від агресії вже у спільному чи сумісному поході на нові жертви імперського експансіонізму, коли колонізовані замість визволення від непроханих зверхників останнім починають прислужувати аж до самовбивчої самопожертви. Експансія стає імперським рухом, коли пограбовані колонії добровільно внаслідок примусу розстаються із своїми статками на користь перекачування а чи багатств до метрополії, а чи імперських поселенців вже до колоній, коли вірність прислужництва насильникові запродають на зраду власній гідності, коли упосліджені не лише не повстають проти метропольного засилля, а й визнають корисним гарувати на його користь у тіні його рекетирської егіди.

Вибухи силування сусідів до єдності із агресором, породжені неміччю творчости означеного агресора на продуктивну роботу власними силами, є порушенням органічних зв'язків співпраці та взаємовигідного обміну ресурсами учасників прогресу. Порівнюючи із спеціалізацією культур та винаходів, успішність яких нарощує відстані між ними, - то вже не так стає важливим, що польовання за чужим створює імперію а чи терпимою, а чи тотально нетерпимою до потенціалів свободи своїх жертв. Гравітація зажерливости суперечить логіці науково-дослідницьких свобод.

Тоталітаризм це пристрасть тих, хто професійно не займається розвитками та прогресом. Тоталітаризм як централізація породжених переляком від загроз та складнощів у неосвоенні розвоїв, виказує прагнення повернутися у лоно несталості проблем, є устремлінням заховатися під омофор синкретизму, є видаванням туману умобачень за звичне супроти предметної конкретики відкриттів. Спрощення як стежа до виродження прикриває орієнтацію на небуття своїми облудними посиленнями на узагальнення розмаїтості. Скорше повернення до архаїки усеєдності стає винищенням специфічних досягнень прогресу, ніж інтегральність останнього викликається відстороненістю від відпрацьованих глухих кутів. Тоталітаристи пружаються на усеєднання та підконтрольність їм усього, бо вони суперечливо не можуть впоратися з нічим. Тоталітаристи облудно видають свої свавільство за клей, у якому вклякнуть виклики від усіх проблем. Намагання опанувати усе підневільне їм та не допустити нічого вільного викликане природною ненавистю до випадковостей ринкових відносин, у яких визріває до буття свобода. Тоталітаристи вірять у примітивні рішення, бо складне їм не підвладне, тож тоталітаристи закликають собі у поміч смерть, аби нею розправитися із загрозами того, що вони у інший спосіб не наздоженуть. Силування тоталітаристів на недопущення нічиєї власності та прав, окрім власного свавільства над існуваннями підконтрольного їм, породжене не так інерцією хижих звичок видобувати свій прожиток із впольованої дичини, як нездалістю та нехіттю виходу із тих способів на відсталість. Але означене ламання спротиву застосуванням смерти проти усіх інституцій та змістів існувань суперечливо потрібне тоталітаристам для протилежного: для опанування щобільших багатств, але вже виключно для себе. Централізм є прийомом хижого перерозподілу ресурсів, коли призначеннями тоталітаризму є виправдання агресивного грабунку. Ілюзіє впорядкувань у хаосі централізм перестає бути лиш у реаліях концтабору.

Тоталітаризмом є централізація ресурсів, доречна й необхідна саме у невеликих колективах, що формально суперечить означеному вибиранню максимумів докупки. Мотивації довідних призведень тоталітаризму до життя потребують щобільших урізань багатоманітності історії, впадіння у сутуж на випадіння із глуздів, підміну об'єктивних потреб на суб'єктивні насильницькі присуди, пришвидшеного руху до примітивізації й загибелі усіх достатностей, - аби робом означеної примітивізації суперечливо замірятися на широкоімперські загарбання чужого. Виплоджуючи кризу тоталітаристи лякають усіх довкола, продукуючи із довкілля вже ворогів, аби легітимізувати обдирання останніх, - щоб нахарчувати тим здирництвом самих себе коханих у величі власного споживацтва. Тоталітаристи підштовхують ринкові та демократичні суспільні відносини вже до екстремумів непередбаченості, до загрозливих розбалансувань впорядкованості доводять повстання проти усякої осмисленості, - аби провокованою втомою людей від безладу суперечливо обґрунтувати спрощення життя, яке вождем легко облікувати, а ще простіше просто винищити у своїй вождівській глотці.

Пристрасть тоталітаристів до упокорення усього суцього на користь його централізації є своєрідною легітимацією примітивізму, спрощень, редуціонізму ідеологічних забобонів та упереджень, які нав'язуються подіям суцього як їхня сутність та керівна закономірність. Силою та примусом тоталітаристи нав'язують свої бачення у якості послуг подіям, бо у інший спосіб вони не можуть подіям довести корисність своєї специфічної самодостатності. Тоталітаристи винищують довкілля саме для доказу власної у тому довкіллі дієвості та продуктивності, що тим самим суперечливо стає продуктивністю вчинення загибелі. Слідування тоталітаристами міркам своєї відстороненості від затребуваних прогресом історичних подій стає спонукуванням останніх вже на користь означеного небуття, стає схильністю до ілюзіонізму, до містики ірреалій потойбіччя. Свою несистемність у контекстах суспільних потреб примітивісти беруться виправляти смертовбивствами суспільства задля його пристосування до ідеологічних змістів бездоказовості. Смерть це спосіб узгодження буття із тими химерами, які у спосіб життя не прагнуть бути узгодженими із історичним буттям.

Вміння зосередитися на пробойових напрямках, досягти переважання фізичних сил, а то й моральних натхнень над супротивником відповідно роз'єднаним у його гуртуваннях, є мистецтвом не лише війни, а й окремих соціальних проєктів, - що вони можуть давати випередження у змаганнях навіть із потенційно потужнішим конкурентом, проте переваги концентрацій не тільки є тимчасовим явищем до часу адекватного відновлення організованості супротивника у відповідь на атаки, але надуживання зосередженням сил, що його хибно видають за організованість, призводить до ослаблення атакуючого агресора вже на часі миру, позаяк концентрація нищить ту жертвовну енергетику підлеглих виконавській дисципліні, яка як прояви творчого персоналізму є складовою організації соціального життя.

Характеристики тоталітаризму резервують за собою інерцію зачарованості перевагами організованого руху порівняно із розпорошенням навіть чисельних ресурсів жертв нападу на жертви, - тоді як до недоліків тоталітарних зловживань організованими початками зачисляють не більше як недостатньо ефективне використання означених принципів окремішності у хаотичності. Тож тоталітаризм стає цілком пристойним видом суспільності, коли загальний режим зони присмачити дозволами чи ігноруваннями режиму прогулянок у окремих камерах. Тому тоталітарні режими, що надуживають централістичними рішеннями, є неспростовними, бо дійсно централістична жорстка суспільна організація буває у певних обставинах просто необхідною як антипод надуживання тою громадською розбалансованістю, яка, як видом незаперечної догми, прикривається моделлю демократії. За визначенням атрибуту спільнот є їхня організованість, але провали у поступові спільнот починаються із надмірів акцентування на тих формах організованості, жертвою яких стають змісти свободи учасників організації. Винесення узагальнюючих рішень, де ігноруються непрофесійні, але приватні інтереси диваків, маргіналів чи просто вільних та творчих людей, управління запевненими централізованими усупільненими запитами, задавання поля та правил законності, - не може не бути необхідним у обставинах потреби за вимогами затребуваності. Тоталітаризм представляється як повстання проти зловживань індивідуалізмом, проти окрадань суспільних багатств приватними здирниками, проти порушень норм загальноприйнятого окремими злодіями, проте акцентування любителами громадських інтересів на винищенні конкретних проблем життя конкретних людей разом із цими людьми - ще не може бути достатнім виправданням для будівничих великих зон централізованого порядку. Тоталітаризм полягає не у виборі між такими полюсами суспільної організації як громадський чи приватний інтерес, а тоталітаризм починається з порушення міри відносин між означеними інтересами, які видаються полюсами лиш у спеціально вгаданих формальних поняттях. Там, де згряя змовників домагається видати свої кланові олігархічні диктаторські інтереси вже за потреби загалу, де нувориші у святі зажерливості збиткуються над справедливістю, де свавільні гвалтівники своїм злочинам надають подоби закону, - то там дійсно потрібен анонімний громадський інтерес; але там, де зупиняється прояв ініціатив, що їх підміняють неповороткою бюрократією, де волі авторитарного примітива приносяться на поталу глузди, права, самі існування людей та суспільних багатств, де зона порядку перетворюється у машину руйнування, знущання, розбещеності, - то там дійсно потрібні приватні ініціативи. Зайвини із одержавленням призводять до неефективності там, де потрібні самі лиш прибутки; тоді як благодійництво стає просто необхідним у підтриманні цінностей, що не можуть регулюватися обмеженими прибутками. Надміри усупільнення лікують звертанням до відповідальності ініціативних підприємливи однаків; а не менш загрозливі надуживання приватновласництвом аж до надання йому виключності гоять звертанням до універсальних загальних централізованих запитів. Тоталітарні негаразди починаються не так від виключності альтернативи а чи громадського, а чи персоналізованого, як починаються від переплутування компетенції означених полюсів суспільної організації, коли навзаєм або ж вожді ототожнюють свої марення вже із доказовим, або ж реальними починають вважати вже ексклюзивні химери.

У спільнотах відкритих до громадян відкритих до втілення своїх талантів аж до заснування свого приватного бізнесу створюються відповідні обмеження на узурпацію влади та можливостей пригнічення свобод сусідів для того, аби сприяти синергії свобод кожного. Натомість у Московії верховний правитель не лише постійно протягом віків підгрибає під себе ініціативи громадян не лише силою, а й тому, що цей стан речей задовольняє пересічну та публіку, здавалося б, елітарну, коли держвлада опікується потребами поневоленого нею казенного люду у відповідь на своєрідне делегування ним своїх прав і свобод чи то відкуп втраченого на користь свавілля влади. Московити чередою потяглися до комуністичних концтаборів не так тому, що білі, які представляли буржуазний прошарок, програли червоним, які представляли запити тяглою люду, як, радше, від московських традицій одержавленого централізму базованого на полюванні за сусідськими багатства, а ціннісні чинники збиральництва можна шукати хіба що у небажанні громадян бути ініціативними у створенні багатств працею власною приватною. Комунізм був московством не усиновленим, а був виведеним як новий гібрид московства ж.

Чим більш централізованими є управлінські рішення, то тим виразніше вони є відповідно помилковими і це ігнорування підлеглих виконання інтересів є не вадою, а є призначенням рішень монопольного гатунку, які й виносяться задля того, щоб ніхто не мав відмінних від рішення вождя інтересів та потреб.

Здатність розв'язувати проблеми, у тому числі й соціальні, є не лише ризиками, а є ще й винагородою за здатність повсякчасного розв'язування конкретних проблеми так, як то необхідно для результируючих позитивів та прагматики розвитку, - тоді як централізація та концентрація влади, в тому числі й політичної, потрібна або ж на те, щоб усунути від вирішення конкретних проблем, усунути від критики за подібне усунення, або ж монополія на свавільство потрібна для винесення максимально шкідливого рішення й перебування поза відповідальністю за подібне рішення. Демократія проблеми вирішує за ціну втрати влади на користь її наступників, - тоді як авторитаристи у офіру незворушності свого усевладдя готові принести не лише поступ, завалюючи його накопиченням проблем, а готові завалити й суспільство.

Поза вимогами та конкретикою ситуації безглуздими є домагання віднайти якусь довготривалу міру співвідношення між полюсом централізму та полюсом партикулярності. Управлінські рішення мають бути такими, як їм бути належить у повноті врахування усіх чинників та впливів. Централістичні, монопольні, вождівського типу вироки могли б бути доцільними, коли б вони були обґрунтованими у сприянні максимумам прийнятності, прогресові, дотриманню права, коли б ці універсальні присуди більш-менш оптимізували уникнення зайвих ризиків та помилок, - оскільки ж проблеми й проблемність залишаються дверима через які має пройти усе верифіковане на істинність, то й менеджмент, який уникає виключень, має бути перевіреним критикою, бо освячені централізмом та обов'язковістю виконання помилки стають більш небезпечними, аніж стан відсутності стандартів. Проблемність у народженні не апробованих на корисність винаходів, завади у продажах товарів клієнтам, конкурентна боротьба ринкова - може вважатися прийнятною ціною аби цим механізмом відсепарувати помилки. Порівняно із суспільствами демократичними, правовими, підприємницькими, де консенсусні рішення приймаються не просто, - то авторитаризм із диктатурою має більші ризики перетворення помилки вже у нав'язливу необхідність. Переваги надуживань централізмом видаються оптимальними лише у тактиці. Спільнота має доходити спільної думки лише не блазеньськи почубившись за її необхідність.

У централістичних державах лише наростає потенціал подальшого винесення хибних та неефективних рішень управлінських, для виправлення яких знов бракує внутрішніх ресурсів й стає потрібною загарбницька війна аби поправити власне здоров'я через заподіяння загибелі сусідам. Булімія мілітаристських апетитів потребує ще більшої крові від нових і новіших жертв імперіалізму. Снігова лавина агресії зриває з місця приспані потенціали зла.

Надуживання а чи централізацією, а чи децентралізацією черговими хвилями накривають перипетії соціовідносин, а чи відкочуються. Кажімо, проти свавільства королів'ят та місцевих баронів часів пізнього європейського середньовіччя кроком поступу видається створення централізованої монархією цілісної держави; подальшим розвитком видається формування вже національної держави у революційній децентралізації політичної влади абсолютизму й станової аристократії вже на користь хазяйновитої буржуазії; проте загрози монополізації та глобальної корпоратократії висувають як прогресивну та таку що відповідає масовим запитам моральної справедливості ідеологію соціалістичну на стримування зловживань стихією ринку; оскільки ж усупільнення, а то й експериментальне на прикладі Московії винищення класу експлуататорів з перетворенням недобитих громадян у трудовий резерв визиску на користь номенклатурного держапарату хабарників, продемонструвало кризу хвилі централізації, замість спокуси солідаризмом та соціальною гармонією, - то відкочування від комунізму суперечливо стало відродженням клептократії псевдориночних квазіпідприємців, коли бандити від імені сакральної ідеології були пограбовані пересічними злодіями без ідеології. Кризу імперського колоніалізму та самодержавства заходилися виправляти терором на посилення централізму та винищенням противників нівеляції засобами русифікаторства, комуністичну кризу якого перекрили посиленням кризи чергового розграбування майна на користь порівняно ще вужчої групи узурпаторів. У той час як для передових країн поза межами досягнення зі сторони советського табору дружби народів знов стає актуальним централізаторський тренд на подальшу регуляцію фінансово-промислового капіталізму у загрозах переростання удатних глобальних корпорацій вже у різновиди бандитизму. Комунізм підлягає критиці лише за своє втілення у екстремумах історичної Московії як царства з присвоєння багатств людей і народів на поживу одному народові та його вождеві, - проте комунізм є варіантом перманентно затребуваного полюсу на управлінську централізацію.

Дійсно корисні винаходи та цінності є глобальними та універсальними тому, що вони є корисними усім споживачам розділеним за ознаками статі, освіти, віри, громадянства, іншими особливостями. Проте універсальність споживчого товару не обов'язково доводить його корисність, а універсальність досягнута зобов'язуючим до неї примусом й далєбі є просто шкідливою. Коли ж універсальність - під назвою ідеалу гармонії, істини, необхідності - заповзятися ставити попереду її призначень на обслуговування потрібного людям, а до того ще й застосувати терор проти критиків ошчасливлення монотонністю, то тоді власне питання про якість запропонованого можна не ставити: доста вбивати незгідних щоб викликати їхню згоду із вигадками деспота на чолі катів. За допомогою налагодженої машини людовбиств та ідеологічної обробки клієнтів якийсь час вдається останніх задовольняти збутом їм гнилого краму. Для обов'язкового за чисельністю та охоптом затрачається обов'язковість його якості. Усе циклопічне наближається до чуда; а висота посадових посад тягне приреченість вже на святість та тим більшу любов зі сторони віддалених від трону, чим означені любителі вождів будуть більш нікчемними й дріб'язковими у їхній буденності. Будь-яку, навіть безумну ідеологічну химеру можна оголосити рятівною, коли усі інші цінності відповідно ігнорувати та вилучити. Тоді як довготривала універсальність цінностей, моделей розвитку, наукових досягнень потребує доказів у запитах на них, у згоді із дійсним станом справ.

Хоча між правовою демократією та злочинами у організації суспільного життя можна встановити обернено пропорційну залежність, проте й ставка на атомізацію діалогів та надання останнім виду протистоянь між особистостями не може не бути замахом на ту суверенність культури, представництвом якої та інерцією якої є саме групові солідарні відносини на засадах забезпечення ними циклів життя окремих людей. Індивіди та дрібні угруповання є мобільними у інноваціях, коли вони починають та завершують свою власну соціалізацію, однак суб'єктом та матрицею людяності залишається за залишатиметься організм цілого людства. Переваги колективізму над розпорошенням сил є незаперечними.

Порівняно із виробництвом власними силами ресурсів життя та окультуреного життя, то грабунок вироблених сусідами ресурсів видається більш прибутковим заняттям; витрати на віднімання чужого можуть представлятися заощадженням порівняно із витратами на продукування своїх благ; бандитизм процвітатиме, коли виробникам не щаститиме у захисті своєї приватної власності через право покарання грабіжника. Ще більший зиск матимуть здирники, коли їм пощастить привласнювати чужі статки вже від усієї в цілому підбитої ними громади, набувши ролі та ознаки установи громадського управління, а то й здобувши для свого бандитизму вже посідань буцімто законної державної влади. Іще більшого забезпечення набуде перекачування трофеїв вже до споживацької пельки паразитів на місці держави, коли подібний рух буде масою поневолених сприйматися як норма, коли відняту данину банда представлятиме за законні комісійні заробітки за послуги збирання данини, коли правове й фізичне поневолення народу банді вдасться розповсюдити і на поневолення свідомості народу інструментарієм віри у віровчення та чудеса правління узурпаторів. Варіантом окомилювання визиску мас можуть правити обітничі повернення пролетарям додаткової вартості та щасливе майбуття комунізму. Ще більшої концентрації бандитська маржа досягає тоді, коли вся здобич чи лєвова її частка дістається пахану, а членство банди жирує не більш як за ієрархічним ранжиром служіння. Проте саме тому режимам стаціонарного бандита, зонам тотального регламенту, спільнотам абсолютної віри – вдається втриматися й функціонувати певний історичний час, бо подібне підгрибання виключно під себе коханого усіх ресурсів суспільства наливається на реакцію відплати, коли відповіддю на владний монополізм верховноправителя стає узаконення вже зі сторони мас рабів практики пограбування ними ресурсів одержавленого бандитизму, ухилення від контрольованого владою збору данини, невиконання рабських зобов'язань. Тоталітарні спільноти, всупереч цілям їхнього улаштування, функціонують як суспільства підприємницькі, у яких змістом підприємництва стає: висковзнути з-під регламенту зони. Масам колишніх вільних громадян, яким не вдалося скинути із себе ярмо одержавленого бандитизму залишається у відповідь хіба що відповідати поневолювачам саме грабіжництвом спрямованим проти держбандитизму. Абсолютистські режими не лише існують завдяки порушенню імперативів абсолютизму, як ще й наполегливо підтримуються зі сторони тих, хто мав би стати жертвою режиму, оскільки достатки останніх від пограбування ними держави узаконеного монопольного бандита при владі перевищують норму доходу держави узаконеного монопольного бандита при владі, режим якого обдирає вже підбитих підданців. Намагання організаторів одержавленого бандитизму обмежити не лише доходи уярмленого ними люду, а й побудувати паразитарне держцарство на замахів вже на фізіологічні умови виживання податного люду – можуть бути успішними лише за умов посилення одержавленого терору до ступенів і масштабів, де нема останньої точки. Тюрємна пайка зекам, оформлена як соціальні зобов'язання загального каторжного режиму, доповнена імітацією зеками виконання уроку соцзобов'язань перед наглядчачами, - вступає у змагання із безуспішним домаганням поневолювачів видерти хоч якісь хосени із тої гнаної рабсили продуктивність якої на користь погоничів повсякчас знижується, що у наслідках й призводить до загнивання суспільства влаштованого на цілях як псевдодержави так і псевдогромадян вдало обікрасти один одного навзаєм. Добром зони є нещастя контингенту зони. Усі перетворені на рабів зони її насельники зацікавлені у підтриманні зони, яку вони нещадно і ефективніше грабують у відповідь. Крадіжка стає бізнесом окрадених. Кличі ідеологічних вчень зони на те, щоб усе добро офірувати на користь режиму, - просто програють інстинктивним та природним потребам мас каналармійців. Прагнення бандитів при державних посадах контролювати усе, аби жоден зайвий кусень пайки не перепав в'язневі, - починає програвати винахідливості тій множині в'язнів, яка тим вдаліше шматує тіло одержавленої каторги, чим відповідно більш занепадницькими стає ресурс централізованого грабежу. Устрій, у якому усі, починаючи від вождя й закінчуючи останнім злидарем змагаються лише у обкраданні один одного, - є приреченим, на самопоїдання.

У суспільстві переможного бандитизму, створеного у рамках та цілях забезпечення споживацтва, і влада яка визискує трудовий ресурс поневолених підданих, і піддані каторжани, які у відповідь в усі способи обкрадають ресурси та статки противної їм влади погоничів, - обидві противні сторони парадоксально зацікавлені у збереженні того означеного спільного ресурсу зони, який для кожної сторони слугує джерелом як не процвітання, так виживання за чужий кошт. Організатори тюрми, розпорядки якої буцімто імітують відносини та устрій у вільних спільнотах, свої прибутки намагаються збільшити через зменшення пайки уярмленому населенню через збільшення примусу означених рабів вже до безоплатної праці на користь організаторів тюрми; а об'єкти свавільного визиску у свою чергу відповіді намагаються, буцімто нормальну та обов'язкову для відносин тюрми, пайку доповнити ухилянням від каторжних нормативів, з доповненням саботажу ще й крадіжкою від майна конвою. У зоні хижацького споживання чужого добра, що його усі видирають один у одного у війні усіх проти усіх, кожен є зацікавленим аби конкуренти у крадіжці крали менше щоб більший кусень дістався виключно собі самому, а здобич, представлена ближнім, пала трупом. Винахідливість у зоні взаємного грабіжницького споживання йде не на організацію чи стимуляцію прирощень у виробництві, а на контроль та обмеження споживання на сусідній шконці. Усі заздрісно зазирають у чужу миску. За комунізму у Московії додумалися багатіти на обмеженні споживання навіть номенклатурного апарату бюрократичних господарів зони. Харчовий дарунок від адміністрації каторжної зони для контингенту трудової повинності не є пов'язаним із продуктивністю праці зеків, - окрім випадків коли збільшення норми виробітку чи відданість режимові жорстко пов'язують із балансуванням каторжника на межі його фізичної смерти; а підприємницькі ініціативи насельників зони також, у свою чергу, залишаються без винагороди й стають приреченими на загибель. Тюрма й виростає на відсутности зв'язків працездатністю, як запорукою зростає, та винагородами за працездатність; а відсутність адекватних залежностей між заробітком та бізнесом саме й породжує тюрму. Коли добро одних самообраних вождів будується на нещастях мас інших колишніх громадян, коли узаконюється віднімання чужого, а не створення свого, коли заощаджують на споживанні, а не захочують, не витрачаються, не інвестують у підприємницьке виробництво, - то зрештою нещастя беруть верх. Коли робота держапарату бандитського монополізму вичерпується недопущенням не лише заробітку громадян, а й допущенням державних втручань у миску та побут громадян, - у той час як заробіток є суспільною платою за прогрес, а свобода громадян є основою права, - то подібна держава є нежиттєздатною. Одержавлений бандитизм є збільшенням масштабности криміналу, а не виправленням останнього через його легалізацію. Вадою режимів загальносуспільної тюрми улаштованої задля максимізації здобичницького грабіжництва є розрив між споживацтвом та виробництвом, взаємозв'язок між якими і є двигуном суспільного існування. Кипіння обуреного розуму усього світу голодних рабів збагатися у смертному бою експропріацією багатіїв передбачає заборону на існування не лише багатіїв, а й на знищення таких інститутів підприємницьких свобод як то: приватна власність, фінансова діяльність, правова законність, що тягне за собою недопущення заробітків підприємців, що їх ідеологи щастя трудової повинності оголошують за суспільне зло, що неодмінними наслідками має ліквідацію стимулів виробництва і самих можливостей суспільного поступу.

Тоді як суспільства бувають відкриті до свобод саме завдяки установам на винагородження продуктивної самочинности підприємців, - а не на обмеження чужого споживацтва, як то має місце у режимах перебування бандитів при їхньому тотальному усевладді над правами, майном, життям, розумом поневоленого ними люду. У суспільствах відкритих до ініціатив громадян крадіжка обмежується непотрібністю для підприємця грабувати самого себе. Проте можливість довести монополію приватного бізнесу аж до розмірів опанування усім суспільним життям зберігається для держав, де ослаблюються запобіжники проти монополістичного здирництва.

То лиш за дикунського періоду бандити віднімали чуже без сплати, - хіба що обдаровуючи жертви на смерть чи на залякування у обмін на безопірність чи на вдячність за залишене фізичне життя, - аж із часом цивілізованість торкнула й крадіжку, яка постала вже як обмін послугами. Так задля надання набігові продовження й повторення у часі, то почали привласнювати чужі ареали полювання чи випасу, з заощадливим перетворенням колишніх господарів не у мертвих, а вже у джерело примусового визиску, коли рабів годували не лише нагаями, а віддячували патерналістською опікою. Так платою за періодичність гарантованого збору грабіжницької данини стає оборона податної людности від конкуруючих наїзників; залишення бандитами якихось недобраних ними від жертв решток, аби жертви набігу були на тих рештках у змозі знов і знов відтворювати продукцію під омофором усевладних зверхників, але з тим, щоб потенціали продуктивності на користь поневолювачів не переросли у повстання проти них же. Так платою за вивезення товару із колоній подається, буцім то еквівалентне, вже зворотне туди направлення культури чи віри колонізаторів. Здирники легалізують своє панування над поневоленою ними масою тим, що обіймають ролі еліти у служіннях суспільству. Тож нарощення із часом поступу суспільних прав та свобод призводить до вимогливих претензій до тих повноважних грабіжників, які продовжують чи намагаються хапати більше від їхніх же внесків до організації громадського життя. Способи життя архаїчних бандитів перетворюються у модерні часи вже на банальний злочин корупції.

Московське царство існує завдяки звертанню ним до грабежу, послідовність змін якого і є історією московського збиральництва. Без механізму перерозподілу краденого, без здобуття військових трофеїв у нових завоюваннях, без інтенсифікації визиску вже присвоєного та необхідного для цього механізму приборкання невдоволених та повстанців вже як ворогів, без організації тюрми, каторги, зони послуху, - то московське царство не було б можливим. Більш того, замість легалізації неправедно присвоєного та переведення його у інституційну власність для організації вже продуктивного виробництва капіталістичного типу, - то у представництві традицій імперського злодійства вже більшовизмом має місце поглиблення московства, коли у праві власности відмовляють усім, переводячи власність та право власности у вид кримінального злочину, на разі як влада та власність не належить виключно кланові комуністичної номенклатури. Справі переходу виробничих фондів до відповідальности за них їхніх креативних творців не сприяє віднімання від номенклатури одержавленої нею власности вже на користь олігархічних роздержавлювачів, - бо власність знов розкрадається вже навіть не через громадянську війну у захисті своїх прав поміщиками та капіталістами ворожими справі світової революції, а внаслідок простеньких вольових обгородок, як бухгалтерська операція. Й знов, як завше, звучать у Московії голоси про те, що власність клану псевдоеліти є чужою, що неправильно крадене треба перерозподілити ще більш справедливо від попередніх видів грабежу. Московський абшак зникне, бо під'яремні її колишні народи зрештою приватизують своє.

Русійним мотивом для просування московських стрілецьких загонів на ґрунти та свободи сусідніх народів править переконання московитів у тому, що ресурси є обмеженими й на усіх споживачів їх забракне. Тож московити, аби вижити чужим коштом, зобов'язані відібрати й присвоїти на свою користь зникаючі ресурси ще задалегідь часу невідворотного й трагічного збіднення усіх та усього. Подібна аксіоматична установка мисливська на виключне споживацтво хоча й відповідає зоологічним способам московського проживання, проте суперечить фактам поступу культури внаслідок її виробництва. Багатства цивілізації не тільки не вироджуються, аж навпаки, невпинно нарощуються й розвиваються плідною працею й знаннями. Бандитизм у його апетитах на достатки сусідів не має виправдань.

Незмінним і заялуженим обґрунтуванням вторгнення армійських частин совітів до повсталих проти них народів є залякування останніх загрозами помочі народам зі сторони противних совітам натівців, які упереджені превентивним ударом зі сторони совітів тому й були зупинені у їхній натівській агресивности проти совітської влади яка звільняє народи від повстання народів проти неї. Мовляв, якби не поміч, то завтра там уже була б база натівська.

Повсякчас і завжди московське царство створювалося апропріацією чужих маєтностей. Продуктом, створеним витратою московських зусиль, є механізм віднімання й присвоєння продуктів створених працею не московських рук. Коли московська експансія просувалася передовими загонами стрільців направлених государем, а колонізація поселенська за військом тягнулася, - то нахлібниками у московському царстві, порушниками легітимности деспотичного царського володіння Московією як своєю вотчиною є зобов'язане царю населення перетворене на служилих стрільців. У Московії влада це данина і вилучення усього із тих, хто не може мати договірних прав васалітету, власність і влада яких є умовною, порівняно із безумовною владою царя. Тоді як у суспільствах, де власність і право на неї створювалися працею господарів, то представницька влада зрештою стає обслуговуванням суспільного організму.

Різниці між звабою отримання здобичі через просту крадіжку та ймовірністю уникнути за це переслідування зі сторони закону перманентно породжуватимуть крадіїв спеціалізованих на ще більш вишуканому, ніж це можливо, удосконаленню злочинства; так само в умовах демократії можуть спорадично виникати дивацькі, а то й небезпечні течії. Ніхто не гарантує, що винахідництво зі сторони порушників правового поля буде відставати від новаторства з боку творців законів та охоронців соціальної безпеки, - бо системне завше є неповоротким. Проте основні зусилля має суспільство витратити на організацію й удосконалення підприємництва для зайнятих продуктивною працею так, щоб бізнес підприємців, право, демократичні свободи не зазнавали втрат під приводом зупинення злочинів та розмаїтих асоціальних сект. Більш того, порівняно більшу небезпеку для суспільного розвитку становлять легальні бюрократичні структури, які плодяться під видом оправдання їхніх соціальних служінь, які свої служіння вичерпують накладанням нових та ще потужніших заборон та регуляторів на суспільне життя, перетворюючи своє кришування суспільного блага на вид здириництва вже бюрократичного. Не погано, коли апарат управління приносить збитки менші порівняно від суспільно небезпечних організацій. Під приводом підвищення суспільної організованості чиновники плодяться брунькуванням, - проте не слід змішувати перше із другим. Суспільство просто впаде й розпадеться, коли долю свою повністю довірять Органам які дбають за безпеку суспільства.

Успіхові встановлення своєї диктатури большевики зобов'язані нарешті відродженій ними батьківській опіці над тою клієнтельною масою, яка як сиротина нудьгувала за кріпацтвом, будучи покинутою поміщиками напризволяще. Бо насилля зі сторони аристократичних патриціїв самодержавної доби над волею, майном, долею уярмленої і податної маси було не лише причиною, а ще й наслідком обміну послугами близькими до еквівалентности плати навзаєм, коли дворяни чи царський двір казенний перебирали на себе турботу за усі інші життєві турботи селян як основного державного тягла. Соціальні служіння зробила партійно-чекістська номенклатура ведучим мотивом своєї легітимації як влади беззаперечної. А вже на часі посткомунізму свої функції слуг народу номенклатура зробила другорядними, а свої привілеї – першорядними. Тож саме це повторне зі сторони істеблїшменту олігархічного переведення московсько підданих доби комуністичної вже на підніжний корм їхньої відповідальности за власну самостійність з безґрунтовними побажаннями масі успіхів у її підприємстві, - подібно до такої ж операції скидання баласту турбот за покріпачену масу, що її улаштував колишній істеблїшмент самодержавний, - викликає повторну ненависть до московської держави зі сторони московської маси, яку начальники спершу обкрадають, а потім відпускають на волю. Рабство є анахронічним лише для часів правої демократії та продуктивності праці з технологічно високим переділом сировини, але для архаїчних часів жорстка залежність від зацікавлености у подібній праці, обмін пограбування підданих вже на недопущення конкурентів з подальшого пограбування, - є видом соціального зв'язку. Улаштування квазікапіталізму, одержавленого бюрократією, викликає зворотну реакцію повернення до традицій поневолення як маси московської, так і колонізованих нею народів.

Зміст терміну тоталітаризм відзначає ту особливість позначеного ним режиму, у якому усе поєднується з усім у жорстко контрольовану одноманітну суміш. Тоталітаризм відмінний руйнацією усіх кордонів та визначеностей спеціалізованість яких і є показником розвинености, а цей безлад любителі спрощень учиняють для того, щоб повернутися назад, до станів недорозвитку, характерного своєрідним синкретизмом, відсутністю розмежувань між ще не визначеними як самодостатні окремими сферами знань та фахових занять спеціалістів. Інтегратори на усі лади вправляються у апології прив'язки явищ одне до одного, бо їм просто важко дається кваліфікованість у окремих областях. Примітиви кохаються в усьому величному та грандіозному, бо там розрізнити що-небудь, розібратися у конкретиці справ не є можливим. Прихильники монопольного централізму є орієнтованими на потойбічні чудеса та є ворожо налаштованими супроти усього мирського, бо вони не вміють й не бажають знати а як же ото з багатоманітною реальністю впоратися у використанні її ж законів. Фанати диктатури тому силують усіх та усе під нав'язливі лекала своїх догматів, бо розуміння істин та не керованих ними свобод примітивам просто не дається. З тої ж причини любителі вічного своєю безпечною домівкою мають абстракції, аби лиш подалі від усяких проблем. Вони спеціалізуються на неймовірному, бо там легше уникнути кари за крадіжку.

Примітиви роблять світ чорно-білим, бо вони не розрізняють відтінків. Вони заміряються, а то й беруться силою контролювати усе з негідного їм, бо їхнім невибагливим вигадкам дійсно нічого не підлягає. Вони улаштовують капець усьому, щоб та мертвечина хоч якось була ближчою до тих цінностей, які примітиви відстоюють, бо для господарів химер усі реальні вартости є загрозливими. Вони кохаються у боротьбі та мілітаризмі, бо саме цією зброєю й можна усе замути, аби у тій каламуті їхнє свавільство не спіткало спротив. Вони концентрують усі зусилля, бо на усіх інших шляхах примітиви кволі й безплідні. Вони забороняють усе, бо перебувають у знеможі витримати змагання з будь-чим належним до життя та творчости, в умовах яких до любителів казково простих і паранормальних пропозицій ніхто із числа відзначених глуздом і не прислухався б. Вони відхиляються від норм та революціонізують смисли, практикують шок терору та людовбивств, родичаються з неймовірним та потойбічним, аби лиш на них звернули увагу й визнали слухними хоч у чомусь. Вони конфіскують істини та мілко їх кришать щоби відкритися вже безмежжю універсальних химер. Ліплять до купи несумісне та розривають живе на те, щоби зліплений із того шмаття апломб месіанської величности був не підвладний жодній критиці. Атакують сусідів, вважаючи розпухання їхнім коштом за вияв свого якісного самовдосконалення. Замість реальних цінностей дурисвіти підсовують суспільству гру із символами, аби самим паразитувати на краденому.

Вада зведення усякої громадської чи персоналістської організації людського життя виключно до збиральництва, до згрібання та засвоєння ресурсів зовнішніх – саме у цьому й полягає, оскільки а чи людина, а чи суспільство мають ще й продукувати назовні ресурси власної творчости та життєдіяльності. Паразитарні організми, які розплачуються із своїми жертвами виключно чином перетворення їх на відходи, програють спільнотам організованим для продуктивної праці. Споживання має бути продуктивним, бо у противному разі грабіжник переростає у своєрідну діру для втягування туди чого треба й не треба, у чорноті якої зникає усе живе, апетити якої зростають відповідно до розмірів запропалого у тій чорноті небуття, із якої стрімко викидається неперетравлене і призводить паразита зрештою до стану сировинної бази перегною вже для організмів креативних та винахідницьких. Розміри держави, промислової корпорації, конфесії, війська, усілякоінших організмів будованих саме манер монополізаційний та такий, що перемагає конкурента не якістю запропонованого споживачам товару, - цей розмір має значення, але не тоді, як монополіст у фаховости його бандитизму розпухає через та завдяки перетворенню доквілля вже на вид цвинтару. Збирачі московства втягують у свої апетити та ладні поглинути там усе доквілля саме тому, що вони є великі та неповторні у своїх зосередженнях виключно на переживанні за сусідів яких вони пережовують.

Навіть сама остання босота та неук серед тяглих верств імперії, не кажучи вже про інтелектуалів одержавленого збиральництва, на рівні підсвідомих чуттів потребує інерції подальшого ковтання казенним московством щобільших територій, прав та свобод, посилення визиску та режиму одержавленої зони, накопичення централізації та фюрерства, - бо інакше зона русизму розпадеться й відбудеться трагедія московитам працювати, ще й власними руками, думати своєю, а не вождівською головою, бути відповідальними та передбачати перспективи вчинків. А щоби цього, не дай Боже не сталося, московит піде на усілякі жертви, винищуватиме не лише ворогів, себто не підлеглих зоні, а й вітатиме власне перетворення на лагерний пил. Екзерсиси з централізаторською моновладністю в усіх сферах культури традиційного збиральництва є не так історичною долею, як закляттям московства.

Тоді як імперське збиральництво хижацьке є небезпечним для того московського патріотизму, який не є можливим для суцільних патріотів чужих земель, бо у якості інструментарію утисків структура московського царства слугує не більш як своєрідною помпою для перекачування із територій внутрішніх кордонів вже до закордоння тих ресурсів, які московити не здатні утилізувати глибою переробкою, коли ресурсом тим будуть а чи газ, а чи витрати червоноармійські на користь метикованих клієнтів європейських. Фанаберія понадвеличного святомосковства є примочкою облуди на факти затребуваності Московії у якості сировинного постачальника.

Будова усякої тоталітарної конструкції передбачає залежність усіх її складових; кожна побудова, яка допускає незалежність та самоправність у її структуруваннях та організації, не є тоталітарною. Прояв самодостатності у рамках вимог на єднання усього з усім не може не бути рухом визволення від зони неволі та усевладдя її містики. Бо свобода протилежна безпосередності усезагального контролю. На місці послаблення режиму тюрми проростає свобода на напрямних прогресу; урізання ж творчих пошуків та зростає неодмінно компенсується звичкою покори не собі. Створення безладу у соціокультурних зв'язках з метою їхнього руйнування робиться задля встановлення на кладовищі залізного порядкування химер. Тоталітаризм це підгрибання під верховенство містики усього що поки ще дозволяє собі рухатися. Тоталітаризм це цілеспрямована відмова усім законам у їхній чинності з підміною знищеної дійсності вже на актуалізацію повчань зі сторони догматики віровчення. Тоталітаризм це обернення логіки об'єктивного вже на фікцію у спосіб надання ілюзіям подоби реальності. Найміцніші тюремні мури будують із трупа свободи.

Хоча й серед живих організмів трапляються епідемії та кризові зміни природного середовища, проте зрештою еволюційно, із заміною видів, встановлюється ендемічність кожного із тих, які вижили через свій розвій, пристосуванням своєї тілесної будови й способу життя вже до визначеної динаміки середовища. Серед людей же відсутні межі: не лише у добрих для сусідів справах, а й у і злочинах. Так у жадібності гопники розширюють ареал свого полювання. Мафіозні угруповання йдуть на розподіл між собою сфер впливу щоб війну вести вже лиш проти тих, кого вони обезвласнюють. Так само дресирують отари чи підкормлюють рабів – на користь тих, хто із приручених вичавлює плоть чи повинність каторжної праці. У дім свого буцімто рідного усевладдя включають силою підбиті землі та народи лише для підвищення їх визиску. Об'єднання надвеликих обширів способом найабстрактніших вірувань робиться для уніфікації вже колишньої строкатості культур на вигоду професіоналів єднання. Централізація держав та удушення сепаратизму націлені на віднімання від останніх їхнього самоправства, хоча обумовлені соціальні, регіональні, національні зв'язки й рекламуються як переваги абсолютизму. Розширення ринкових зв'язків, пропозиції винаходів прогресу йдуть ніяк не на шкоду продавцям товару. Заміна чиновників від аристократії на одержавлених підприємців робить інтересом бізнесу вже не лише національний організм, а й провокує наступ імперій навзаєм. Зруйновані імперії замінюються на глобальні проекти, варіантом яких був квазіімперський рецидив світової комреволюції москалів та нацистське паневропейство. Україна має надолужити запізніле націогуртування щоб не вбудуватися у глобальний бандитизм лиш сировинним придатком.

Тоталітаризм релігійних вірувань у відсторонення людей від осоружних життєвих проблем полягає у постановці між ними такої собі прокладки представленої Богом, на відповідальність якого й перекладається учинення людям щастя за ціну культових йому служінь, підкорень його волі, жертвоприношень йому. Соціальні вірування тоталітаристів вже комуністичного звільнення пролетаріату та людства від проблем експлуатації представляються встановленням у посередництві між суспільство та його нещастями вже класу чиновників, які перебирають на себе розв'язання класових викликів через безумовне підкорення громадян та народу до волі означених його слуг. Подібні проекти могли б видатися не лише звабливими, як ще такими, що перебувають у межах притомности, - коли б у тих же межах відсутнього божевілля була б дана осмислена відповідь як не стосовно фізичного існування фетишу позаісторичного суб'єкта на небесному престолі в оточенні янголів, так хоча б - про потреби реакції того божества на молитви до нього; так само нема розумних відповідей на питання про контролерів над чиновництвом покликаним контролювати інтереси та потреби того суспільного членства, яке невідомо з якого дива дозволяє обікрати себе на проблемні існування і передовіряє свою долю означеним вождям. У той час як задля подолання розриву між людським існуванням та потребами щастя вже науковий підхід полягає у спростуванні посередництва чуда посередництвом створення реальних законів та відкриття у будуванні культури.

Для тих, хто у прийнятті загалом винаходів не пропонує прибутків новизни та такого, що з прибутком змінює парадигми звичного, залишається хіба що маневр зосередження зусиль на вузькій ділянці прориву у спосіб ризикового оголення цілого фронту прогресу. Свербїж творчості, для не спроможних збагатити клієнтів корисним для них інноваційним продуктом, тамується офертою стратегії зібрання усіх наявних ресурсів на тій точці, пробїй якої, з умислом чи від незнання ситуації, виставляється за рятівне розв'язання усіх проблем так само хибно вигаданої кризи суспільного поступу. Найбільш універсальну відмичку з відкриття усіх таїн, видуманих чи ймовірних завад поступові відповідно видобувають із царини чудес та неймовірного. Тотальна акумуляція ресурсів здійснюється за рахунок обкрадання, заборон, знищень тих структур суспільного життя, витрати на які саме й визнаються протівними цілям означеної дисциплінарної централізації. Розквіт обіцяного абсолютного та виключного ідеалу гуртового ошасливлення усіх має для останніх характер негативізму та вилучення від неофітів обітованого унікального чуда усіх їхніх статків відмінних від сподівань на чудо. Тоталітарні збагачення це – скорочення, економність, цензурування, урізання, обмеження, відмови, збіднення, припинення, провал, непотрібність, виполювання, негативізм, ліквідація, убивство, смерть, небуття, завдання мочити чи переробляти на лагерний пил не лише вигаданих ворогів, а й нарешті - це виродження тих, хто сподівався подібною манерою чином збагатитися.

Так торжество німецької раси володарів забезпечується перетворенням на відповідно зайвих усіляких там недостатньо повноцінних народів. А енергетикою світової революції передового класу московських промислових пролетарів стає відповідна заборона на установи: власности, приватности, права, торгівлі, переміщень, конфесійности, моральности, свободи думки та опозиційности, національної окремішности включно з їх носіями, знищення яких зовсім не обов'язково призведе до переваг управління життям виключно чиновництвом.

Інновація абсолютистської віри у те, що вдасться витягнути до розв'язання увесь ланцюг проблем вхопившись лише за одну його ланку, залишається не більш як маневровим перетасовуванням наявних ресурсів, - зосереджуваних на одному окремішньому відтинку робом перетягування віднятого від усіх інших сфер суспільного життя. Перегрупування обмежених власних сил задля завдання вражаючого удару по супротивнику на ділянці наступального прориву своєю стратегією обманити ворога має не самі лише потенційні ризики підставлення під удар власного війська вже на усіх оголених ділянках фронту, як – актуалізацію поразки спричиненої саме цим самовбивчим урізанням реальних потуг принесених у жертву казковій вірі у спрощення на оманливому шляху до омріяної звитяги.

Початковими чинниками пізнішого вже національного організму є єднання за: родичанням, традиціями видобуванням поживи, з визначенням через бійку противників та союзників, за ознаками мови, узвичаєнь духовних і ціннісних, через обживання територіяльні. Але й тоді, коли вже політично і господарчо самовизначений нарід перестає блукати у пошуках своєї батьківщини, то й тоді вже по ньому не перестають блукати потреби підбиття під свої інтереси вже сусідів. Грабіжництво не тільки не гальмує, а ще й до часу колонізаторського продовжує формування культури народу та його країни.

Для виживання народів та їх батьківщин втягнених у спільні походи московського споживацтва, то їм не обійтися без виходу не тільки геть від участі у цьому імперському збиральництві, як ще й лиш ті з них можуть розраховувати на подальшу свою історичну долю, коли будуть у стані народів зайнятих виробництвом власним, а не грабіжництвом. Імперське кочування по правах, статках і гідности поневолених ним народів не буде легітимним серед вільних народів і визнаним не лише у подобі ерефійській, а ще й у представленні московства вже конфедерацією підмосковських та помоскалених спільнот. Обсажені інтересами та апетитами московського споживацтва народи, щоб статися життєспроможними, - потребують деколонізації, через фізичне та ментальне звільнення від кремлівських адмініструвань, з відповідним будуванням вже власного самостійництва. У створенні своєї держави, то московщина не має потенціалів та прав які б докорінно та гарантовано перевершували б у цьому аспекті можливості інших народів.

За потребами українського незалежництва маємо і матимемо лиш вдячність політиці західних країн що вона направлена на сприяння нашого незалежництва. Яке лиш удосконалюватиметься політикою українства на сприяння правам і свободам цілісного західного світу до якого ми органічно належимо як його окремішня складова. Одначе. Наша участь у житті, співробітництві, інтересах глобального Заходу має не лише корегуватися потребами нашого українського незалежництва, аж незалежництво у своєму розвитку має бути виключним та визначальним там, де виникають сторонні явища на повчання українців у наших змаганнях за нашу волю та долю. Саме українське військо та його союзники на полі бою вирішують завдання українського суверенітету у світі. Ніхто чи будь-хто окрім самого українства не буде вирішувати питання поступального розвою України.

Коли споживачі віднятого ними клянуться що вони є єдиним з українцями народом, а водночас займаються остаточним вирішенням українського питання, - то тут має місце суміщення самознищення московців з будуванням таким чином їхньої моноетнічної однорідности. Одночасно як убивають українців, - звинувачуючи її у ворожості до совітської влади, бо ховаючи від неї жорна та зерно, обібрані українці досі чомусь не загинули від голоду, - а тут же у виморені українські оселі запускають московський етнос. З однієї сторони московські інтегратори хизуються поліетнічністю своєї імперії, вважаючи її досягненням і перевагами саме перемішування у ній підбитих народів, а з другої сторони організаційне гуртування у ній жертв її загарбництва досягається настійною московізацією народів через терористичне руйнування їх національних та культурних особливостей. Очищення зони московства здійснюється: через розмивання осібних ознак поневолених імперією етносів з подальшим їх розчиненням у імперському інтеграторстві саме московського штибу, а у той же час переваги останнього встановлюються прямим фізичним знищенням усіх та усього що московці не у силах перетравити до стану посліду.

Всі потенціали московських походів за чужими статками зводяться до посилення цього збиральництва і концентрації на цих завданнях паразитарних. Порівняно з якими розуміння та відповідні зусилля на надання цим завданням подоб демократії є прямим запереченням способів існування московського царству і є йому ворожими. Довкілля народів можуть свою безпеку збудувати на полі переможної війни проти московства. Подібно до військового розгрому союзниками нацистів. І так само як самі німці будували у себе демократію, то й переможена московщина не може перебувати під окупацією. На її місці залишаться вільні народи та країни у яких стачить сил на будову свого самостійництва.

Від нормальних для людини чи групи потреб на владність у межах фахового розв'язання проблем, яка і є власне свободою, тоталітаристів та тоталітарні режими відріжняє вторгнення у сфери поза межами їх компетенції, - тоді як усіх та усе любителі чужого намагаються виштовхнути геть із кордонів їхнього власного монопольного свавільства. Підгрибання під себе влади, вириваючи з чужого рота навіть їжу, а не лише чужі права, аби мати ще більше влади беззастережної, щоб мати ще більше безкарного свавільства утнути що завгодно аж поза межами людяности – і є стрижневою манією організаторів лагерів. Абсолютизація можновладности для її організаторів є тотальною винищення ними усякого проти них спротиву. Повнота влади із запереченням зазіхань на неї зі сторони недобитої демократії потрібна узурпаторам на те, щоб легітимізувати не так утопічність, як виправдати кримінальність своєї узурпації та підміни догматами усіх суспільновизнаних установ із відправленням останніх до небуття. Проблеми розвитку права та демократії, пошук відповідностей запитам прогресу, розширення учасників руху свободи є на переконання примітивістів свідченням недостатности сили їхніх супротивників, - у той час як самі примітивісти не тільки не потребують підтримки з будь-чийого боку, а й винищують усіх та усе що заважає виключному монополізму влади вождів впевнених у володінні тими останніми істинами, яким світ має лише слідувати, а не навчатися від викликів та відповідей світового поступу. Свобода це порада з усіма, це постійний пошук вдосконалень, це незбувна недостатність досягнутого, - тоді як містифікатори не сумніваються у необхідности загибелі усього відмінного від простих схем їхньої комуналки. Тоталітаристи це ті, які не потребують союзників ні у чому, хіба що лиш у розв'язуванні громадянської у світових масштабах війни на тотальне знищення усіх цінностей не схожих із утопією усевладного регламенту для усіх жертв своєї розгнужданости. Для примітивістів усі є ворогами тим більшими, чим далі ті усі відстоять від віри у чудеса примітивізації. Усевладдя самодержавних узурпаторів полягає у недопущенні усередині виключної диктатури й натяків владности з будь-чийого боку демократії, тоталітаризмом є видавання наказів з-під ковдри утаємниченого, тоталітаризм це закритість у її претензіях розпанахати будь-що поза собою. Рабство населення тоталітарних режимів полягає у вирішальній участі номенклатурних начальників тоталітарного ордену у життєвих долях того рабського контингенту.

Не лише централізація передбачає викидання звідти геть усяких конкурентів саме під супровід тої ненависті до останніх, яка стає обґрунтуванням агресії, - але у свою чергу необхідність посилення агресивности своєю причиною має централізацію виключного стосовно усіх усевладдя. Централізм потрібен доказом на невміння співпрацювати із середовищем у нерозуміннях останнього. Виключне усевладдя і є явищем недорозвитку. Любов до вождя затребувана там, де необхідна *ненависть* до власної гідности кожного зокрема та до масиву ворогів на загал. Примітиви можуть стати на місце розумінь опонента лише вбивши його, - що й сприяє усевладдю примітивізації та ходи до загальної загибелі. І лишень вдосконалення у порозуміннях із іншими людьми та спільнотами на засадах усвідомлення інтересів усіх учасників співпраці дозволяє не лише багатіти усім не у хижий спосіб, аж демократія та суспільно узгоджене на рівні законів підприємництво сприяють умовам подальшої продуктивности.

Вищі рівні централізації належать найбільш загальним абстракціям, тож скорочення розуміння явищ у істинах передбачає відповідну віру у верховні чудеса, які одні лиш і дають видимість пояснення тому, що не перебуває під контролем людських свобод. Боги це затички на уживання із злигоднями. Чудеса не так тлумачать, як - продовжують неконтрольоване.

Централізація влади у суспільних діалогах, себто добровільне делегування чи то силове віднімання відповідальности від маси анонімів вже на відкуп конкретному із прізвиськом вождеві, - може бути трагедією лише для вільних людей, які творять історію за звершеннями власного підприємництва, але для злодійства, яке виправдовується виконанням чужої волі, вождівство є шляхом зняття із себе звинувачень, є втечею від кари, більше того, - віра у вождя і є видом злочинности, є наклепом на свободу людини.

До причин тоталітарних режимів беруться відносити реалізацію анонсованих ними прожектів, аж, оскільки, утопії не знаходять втілень й поставлені цілі досягнення неможливого є просто згубними у наслідках, то усі причини існуючих на часі тоталітарних режимів вичерпуються забезпеченням існування на часі тоталітарних режимів, себто втримання монопольної владности, коли уся енергетика будування чергового царства щастя іде навіть не у сам трубний глас аудіювання слави нового світу, як ресурси зони йдуть на боротьбу з крамолою й зона знесилюється у тій марній війні з ворогами до того, що зона зрештою підточується від одного поруху чи подуху із нею не згідних навіть із числа реформаторів зони. Ба й більше, втримання вождями свого панування є не наслідком, а причиною пропонованих ними прожектів. Усі історичні трагедії зони, як реакція вождів на неспроможність впоратися із викликами, є прямим наслідком щоденної праці вождів задля втримання на троні. Вбивають не тому, що це треба вбитим, а тому, що це треба вбивцям. Для визначення кроків чергової безумної кампанії винищення чергової верстви ворогів народу у одержавленому лагері народного щастя треба аналізувати логіку, потреби, інтереси втримання влади організаторами лагелу у придушенні чергової порції недостатньо підлеглих вождям ворогів. Нема інших причин тоталітарних режимів як вони ж самі. У кампаніях мілітаризації чи війни за мир, у видозмінах ставок на одержавлення чи роздержавлення, у схильностях до диктатури чи демократії й подібне нема інших чинників як оптимізація нагод довше довшого й краще від ліпшого втримати вождями та їхніми спадкоємцями свою владу.

Прогрес та людяність пов'язані із складним механізмом прийняття рішень, із розвиненими політичними установами, із динамікою врахування розмаїтих інтересів та чинників, із взаємодією відмінних форм власности, із досконалістю правового забезпечення громадянських свобод, із відкритістю наукового дослідництва, із гуманізмом та вимогливими стандартами моральности, із співробітництвом культур і народів, із дбанням про здоров'я природи. Тоді як упрощенська підміна недорозвинених соціальних інститутів вже на волю верховного диктатора, імітація задоволення суспільних потреб вже ставкою на фантазійні чудеса необгрунтовані, розв'язання проблем порозумінь та діалогів вже у спосіб винищення опонентів, інші подібні вправи у примітивізації – ведуть до виродження.

Диктаторське правління, коли ключові рішення приймаються одноосібно чи вузькою змовою мафіозі, - є, за визначенням, рішеннями помилковими та такими що ведуть до катастрофи, бо афективна політика, навіть скорегована незмінними стратегічними аксіомами віроучительного сповідання секти, є кепсько прорахованою у повноті наслідків. Так само як спрощені та такі що йдуть напролом повороти авторитарної політики хоча й викликають спершу підтримку зі сторони некваліфікованих радикалів, аж врешті-решт наостанок саме противники диктатури перейматимуться безпекою й недоторканістю особи диктатора вже як запорукою та гарантом провальних для диктатури її політичних рішень. Проти примітивів треба не лише боротися, а ще й використовувати їх же, а то й берегти як найефективніший самовбивчий для режиму чинник. Конструктивність є особливістю розумних, але нема таких безумних ідеологій які б не мали у собі зародків самознищення задля природного очищення.

Надмір норм, стереотипів, стандартів, які є не гірші від конкуруючих із ними кліше, шаблонів, калібрів, може зробити із суспільного поступу такого собі буриданового віслюка, а вже серйозна криза починається від застосування силових рішень на користь далеко не обгрунтованого інтересу чи позиціонування окремішнього угруповання. Тоталітаристи ж користуються нагодою подолати зіткнення помилкових рішень інструментом ще більш вузьких у їхній концентації позицій суміщення чуда та війни, що призводить до переростання запропонованої ними панацеї на ту ще гіршу хворобу, - умови якої є годящими для означених організаторів ловлі поживи у спровокованій ними каламуті. Не так криза викликає до життя спротив скривджених, як екстремізм у досягненні своїх запитів зі сторони соціально скривджених і викликає загальну кризу. Любителі абсолютизації примітивних позицій хибують недостатньою розважливістю своїх рецептів не узгоджених із загальниками та кваліфікованими діагнозами соціального здоров'я.

До чільних завдань права, - яке стоїть на сторожі прав людини, її свобод, зроблених людиною винаходів та досягнень, - відноситься недопущення крадіїства та інших видів присвоєння, розпорядження чужими свободами, гідністю, правом, майном, життям та сутнісними вартостями. Проте грабіжники небезпечні лише не завершеним ними процесом грабежу, а ця небезпека постає порівняно меншою стосовно вже звершеного й легалізованого присвоєння не свого. Бандити й убивці виглядають такими собі безневинними овечками, або ж, принаймні, їхній бізнес може бути купіруваним зі сторони права, тоді як усілякі оборонені видимістю своєї святости диктатори, усяка прикрита своїм імунітетом бюрократія системних міжнародних організацій, аби які багатообіцяючі розмаїті проекти світового урядування, де крутіють із делегованими повноваженнями, - є прямою загрозою для тих обкрадених, як відмовилися, або яким відмовили у їхніх природних правах.

Кожна суверенна особистість діє у межах власної свободи від імені того, що ще може статися згодом у кращі часи. Проте й покоління попередників робили свої справи у безмежжі тих своїх власних свобод, які є і ресурсом, і метою, і утилізатором для праці окремих особистостей. У ці обставини й здобутки культури тому й повністю поміщаються винаходи творчості однаків, бо лиш деяким із творців, завдяки своїй надмірній працьовитості, вдається тими новаторськими плодами власної свободи і винахідництва збагатити загал культури. Тому норми моральної і правової поведінки, знання законів, стандарти фахової підготовки громадян збігаються із обов'язками перед суспільством вже як вияв свободи порізаних громадян, - бо ця відповідність відповідальності між персональними привіллями та гуртовою повинністю повсякчас перевіряється досвідом критичного перегляду винаходів які лише маскуються під суспільні потреби і запити. Борг боротьби проти тиранії є свободою соціалізованого чоловіка. Ситуація, коли не адаптовані перевіркою на корисність, а то й екзотичні пропозиції диваків, а то й аберації від маніяків починають нав'язуватися загалові як вид усевладної над ним патерналістської опіки - і є тоталітаризмом. Непередбачене та проблемне треба числити за потенціалами поступу, - проте спроможні на неординарність мають, для початку, розраховувати на самодостатність власних сил, а не шукати таких у силуванні незгідних громадян. Свобода це правота, для якої зазіхання на чужі ресурси є злочином. Окультурення є не лише рухом поглинання царини утаємниченого, але й після себе поступ залишає свої відпрацювання як неповноту знань, а то й помилку, - проте неприпустимо, щоб ті дивергенти, які марудяться за скобками культури, заходилися переслідувати незгідних із ними як виключення вороже.

Умовами традицій московського збиральництва чужих обійсть є відсутність договірних обов'язків стосовно тих, кого московити націлилися обібрати. Якби московські апетити, - які для московитів є виключними у застосуванні ними сили, - стримувало право, то це царство не стало б однією із найбільш розлогих імперій. Коли московити підписують договори, чи обіцяють світле майбуття, землю селянам, мир солдатам, безпеку народам, то подібні обіцянки націлені на обдурювання, на дезінформацію майбутніх жертв. Не має сенсу не лише те, що обіцяють імперотворці, а - й те, що вони взагалі артикулюють.

Заслугою большевизму перед інерцією збиральництва московського царства є виявлення большевизмом головного ворога збиральництва, а саме, підприємців-капіталістів, які підривали монополію усевладдя самодержавного патримоналізму, - коли інститути власності, права, демократії робили підприємливих громадян незалежними від свавілля абсолютизму оформленого під інститут держави. Тож комунорежим зайнявся фізичним усуненням невідконтрольних та переробленням уцілілих вже у зеків в усьому залежних від подателів пайків та життя за вірність режимові. А вже на часі посткомунізму зайнялися метисажним ліпленням до купи псевдопідприємництва олігархічного та псевдодемократії чекістської, - проте за подібний бастардний капіталізм постсовітський довелося імперії накласти своїм урізанням на число сателітних, соцлагерних, совітських країн. За подальші рецидивні домагання втримати єдинанеделімство ще більш вишуканими гібридними методами доведеться платити ще більшим урізанням колишньої імперії.

Виходячи з того, що психологічний настрій маси є менш інтелектуальним та більш емоційним у пропорційній залежності від розміру маси, то диктаторські рішення замість настрою маси могли б виглядати виправданими, коли б диктаторські рішення були б породженням демократичних процедур. Нав'язування вузької волі диктатора вже на дійства масованого загалу, а чи зворотна залежність виправдовується як необхідна посиленнями на натуральність означених представництв, або ж доводиться як нагальна та рятівна вказівками на ошасливлення мас тою волею вождя, про яку маса чомусь просто не здогадувалася як про своє щастя, коли виконання узгоджень інтересів між учительним диктатором і виконавськими обов'язками маси щодо повчань довіряється відповідальності тих каральних органів, які у своїй масованій репресивній роботі прикриваються виконанням запитів мас. Тоталітаризм це переконаність у тому, що характеристики щастя у силуваних до їхніх виконань приписах від сторонньої особи про те, кого слід любити й кого ненавидіти, - є важливішою за узгодження подібного щастя із запитом власне клієнтів.

Існують чинні та прямі залежності між накиданням докільку диктаторських порядків та, нібито, протиним диктатурі полюсом безладности й дезорганізованости. Ці полярности сходяться, коли волюнтаристські, нічим окрім ідеологічних марновірств та афектів, не обґрунтовані безумства диктатора замішуються із насиллям над кризою, роблячи хаос ще й безпідставним у його одномірности. Як позашлюбне дитя безладу диктатор стає вже законним батьком злодійства. Казки та розстріли взаємопокладають один одного. Як крайність монополізації, диктатура не лише виправдовується посиленнями на безлад який нею вгамовується, як ще й продукує його, щоб не бути звинуваченою у безпідставности диктатури. До стану ототожнення диктатури, - яка нібито урізає зайве та шкідливе, замінюючи його вже на вигоди централізованого режиму, - і стану війни усіх проти інших, - яка протинється означеному нібито централізму, - веде як надуживання ринковою конкуренцією, де порушення стандартів та законів регуляції суспільного життя не лише не карається, а ще й легітимізується як успіх безвідносний до його засобів, так до стану злиття безладу з диктатурою веде й схильність до зловживання беззаперечністю управлінських рішень, однозначність яких видають за вид наукових рішень у яких не буває компромісів, коли інерція звичаєвого скорше стає перешкодою інноваціям, дослідницькому експериментаторству, конструктивній критиці. Ринок, і навіть змагання конкуруючих пропозицій поза загальними для них правилами, який повсякчас ревізує однозначність, здатен розмивати слухну перспективність ще не апробованого й веде до актуалізації стихії, - не менш успішно, ніж диктат вкляклих упереджень здатен бути перепорою для тих учасників соціальних діалогів, які варті своїх свобод і навіть праці на користь загалу. Порушення відкритости громадських порозумінь на розмір заскалювання вже у область позараціональних ілюзій та казок, пряме втручання яких у конкретику подій та надання символам буквалістських прочитань є загрозливим для безпеки, - має каратися не менш наполегливо, ніж суспільство має забезпечувати сприятливі умови для тих гіпотез та відкриттів, які дають реальні плоди прогресу. Ймовірности виходу на диктатуру аж до тоталітарних замахів на громадянські свободи та установи усе ж не мають слугувати заохоченням до безпідставних замахів на ті істини та відкриття перед якими не можна виставляти будь-яких парканів, - попри те, що любителі казок у їхньому послідовному рухові до лагерь маскуються під вид винахідництва й прикриваються ринком виживання сильних. Творча публіка може виглядати безумцями у оригінальности тих об'єктивних відкриттів, що змінюють парадигми пізнань й по новому розв'язують проблеми, - але ж не за медичними показниками психіки самих суб'єктів дослідництва. Зерна критики закинуті у ґрунт упереджень й здобрені невгамовністю безвідповідальности та безкарних безумств можуть прорости плодами вже не стихійної, а озлобленої проти усякого життя порожнечі. Автори, які вихваляються чи скаржаться на переплутування шизів та реальности мали б утримуватися у окремих від суспільства палатах. Компроміс із злочинним породжує дедалі більші злочини.

До концтабору жертву заохочують обіцянками виконати там замість самої людини усі її потреби, - але саме це й робить концтабір. Концтабір вибудовують довкола його цільового призначення на централізацію усіх запитів зеків, - що й робить їх такими. Замінивши проблеми власної відповідальності індивіда вже на патерналізм з боку простих, а тому чудесних, бо безпредметних у їхній утопічній антиприродности рішень святих гуру, - маємо насилля разом із терором, яким лиш і можна ті антидемократичні рішення втілювати.

Наслідками болісної реакції на диктаторські режими, які продовжили світову війну, стає той захист прав і свобод громадянського суспільства, за якого демократія суперечливо до своїх організаційних призначень починає нагадувати вже механіку розбалансування діалогів, коли егоїстичні інтереси одних груп протиставляються іншим групам у їхньому взаємному звинуваченні у перспективах переростання опонентів у вид диктаторського правління. Контroversійними наслідками того ототожнення колективістських начал суспільного організму та зловживанням націоналістичною містиккою, втіленою у режимах російського комунізму та німецького нацизму, стало своєрідною ідіосинкразією на усе не зовсім схоже із правами суверенної особистості. Проте заміна свавільства одержавлених диктаторів вже на домагання надати локальним стандартам, оригінальним звичкам, а то й атомарним збоченням вже виду обов'язкового для відмінних ареалів культури чи інших країн – починає нагадувати інфекційне просякання стихії диктату вже у віддалені закутки та органи суспільного тіла. Неприйняття історичних проявів тоталітаризму ні у якому разі не повинно ставати аргументом на девальвацію гуртових начал тої суспільної організації, яка за визначенням має надособову цінність, бо саме загали культури є тим багатством звідки виринає на світ Божий критична креативність творчих особистостей і куди знов повертаються плідні здобутки цих вдалих винахідників, коли винаходам та пропозиціям щастить у їхній затребуваності. Переплутування гуманного солідаризму та вірувань диктаторів, які своєю психопатією імітують рівнодіючу інтересів суспільного поступу, не тільки не повинно із вільних людей робити підневільних жертв диктатури, аж саме захист організму культурного кола, нації, державного громадянства, підприємницького угруповання чи мікрокосму індивіда – і є логікою та способом повстання проти конкретних узурпаторів.

В умовах тотального диктату асоціальної ідеології навіть одинокий критичний голос може знаменувати собою відновлення стандартів людяности, може бути своєрідним промінчиком правди у мороці злочинів, проте окремішній голос нахабних претензій на представництво повноцінності усього загалу культури, голос одинака націлений на присипання властивої кожній людині оригінальности, голос пересічності індивіда в умовах сталого суспільного здоров'я усе одно буде порушенням останнього, - бо окремих муж у своїх трудах хоч і може почасти бути здатним вийти за межі традицій, проте ніякий одинак ні за яких умов свого власного обмеженого у інтелектуальних та фізичних можливостях життя не здатен кваліфіковано охопити й дешифрувати досягнень із досвіду поколінь.

Спричинені диктатурою прикрощі зводяться лиш до того, що на відміну від здорових, себто вільних спільнот, законодавство за диктатури не є анонімним, а є твором його авторів. Право припиняється, коли воно відображає світоглядні відхилення тих, хто видає їх за право. Від диктаторів необхідно звільнитися у будь-який спосіб саме для очищення громадського інтересу, законности та тих запитів на прогрес, імітацією представництва яких є влада конкретного диктатора.

Комунізм стає докраною послідовністю московського імперіалізму. Бо важливо не просто грабувати, а вже відібрати усе; не просто усунути небезпеки приватних підприємницьких свобод, функціонування права, орієнтирів на людяність, як стає потрібним заборонити усе невідконтрольне, встановити контроль кліки узурпаторів, освятити задля того дикунство; задля продовження експансіонізму комунізовані москвити централізують, мілітарно дисциплінують, монополізують планом прояви усяких рухів соціальних, особливо викорінюючи визвольні національні рухи; насильство розвивають до стану одержавленого тероризму; ординарне невігластво переробляють у турботу партії за виховання трудящих.

Коли під поняттям законів, як знань про необхідний і прогнозований розвиток подій, числити не лише затверджені легальністю та легалізацією правові акти з приводу організації соціальних відносин, а ще й суто людську свободу відносити до істотного чинника змін у культурі, - то не тільки свавільство у сфері права, як, головне, замах на історичну об'єктивність, внесення змін у смисли речей, а то й у осмисленість саме й становить атрибутику дій тих, кого слушно іменують тоталітаристами. Ознаками тоталітарності наділятимемо тут ті виключення із правил, які поза собою не допускають вже жодних виключень, себто претендують на істинність що не може мати заперечень і сумнівів у абсолютистському вичерпанні нею історії та сущого, включаючи й казкове. Зона доконечної неволі – це те, що стоїть поза колючим дротом для фактів та раціо. Тоталітаристи це ті, які не лише ігнорують видозміни у суспільному житті, а спеціально атакують соціум, аби із його уламків змайструвати здійснення догматів своїх вірувань та обіцянок. Тоталітаризм це влада начальників які не підкоряються законодавству створеному начальниками для підлеглих. Хоча тоталітаристи, як вівісектори зайняті вживлянням чудес у суспільне тіло, й посилаються на Богів та інші конструкти святі у обґрунтування своїх маній, але усі ці чудеса просто не можуть мати аргументів чи якихось тренерів, яким би ці чудеса були зобов'язані існуванням, - бо тоді абсолютистські чудеса втрачають свою чудесність, бо тоді б причини чудес лежали б поза ними, бо тоді б чудесами було б те, що їх спричиняє. Догмати і сенс утопій засадничо перебувають поза скобками усякої догматики і сенсу. Вони ширяють над безоднею. Усяке поважне учення містичне презентує себе як таке, що обґрунтовує історію та реальність, але стосовно себе не може мати жодних нормувань зверхніх. Прикмети та зачатки тоталітарності мала верховна у Московії влада, установа якої за усіх часів була понад усіма законними і підзаконними актами, одноосібно визначала інтереси московської держави, як виключного суб'єкта російської історії.

Заміна складного механізму розподілу влад, балансу рівноваг, рішень виважених повнотою врахування різних інтересів вже на набирання диктаторських повноважень відібраних від громадських установ – прирікає подібне псевдоуправління бути максимально винним у найменших помилках. Й змарніти за три дні. Так структури лідерського типу, які з метою свого употужнення віднімають на свою користь усі мобілізовані ними ресурси й роблять безсуб'єктними усіх, хто має коритися диктату монопольних зверхників, - то такі структури розсипаються на друзки від нанесення точкового удару по угрупованню зверхників. Так залишається хаос маси опісля припинення московської держави, якою є або цар що придумав свій родовід від Августа, або німецько-романівська династія, або влада генсека, - бо московський етатизм окрім себе виключає із суб'єктности московства усі інші інституції.

За обставин не екстремальних та не кризових, то прихильники виключних профітів користають для цього інструменти легальности, або ж партійні та ідеологічні рухи. Але як тільки виникають завади цьому навіть зі сторони власної секти та настанов її догматики, - то узурпатори і диктатори керуються тими виключними імперативами здобуття і втримання усевладдя, порівнюючи із якими прикриття своїм же ученням містичним, є грою із символами. Сектантський рух будь-якого гатунку є для його організаторів та фронтменів лише засобом приходу до влади, як ціхи, стрижня, таїни усякого сповідання, моралі, законів. Так для московських любителів патримоніальної влади-власности саме вона й потрібна, безвідносно до деконструкції чи конструювання ними комунізму, православности, капіталізму чи див уфології. Режими які змагаються за заміну соціальних, правових і навіть наукових законів вже на догмати та учительство їхніх вірувань, - зрештою воюють за встановлення диктату суб'єктів свого представництва. Квінтесенцією містичних рухів є усунення геть із життя усіх противників афектів очільників цих містичних рухів. Зрештою будь-які та усілякі змісти химерних учень та норм навіть правових відмінні від того, що нуртує у розпаленій психіці вождя доволно яких учень та норм офіруються у тій психопатії вождівській, що її іменують волею до влади. Вожді борються лиш за себе.

Суспільства відриваються розвиткові завдяки забезпеченим там установам підприємництва, свободам наукового дослідництва, удосконаленню гуманітарних стандартів. Тоді як зворотний рух до утвердження рабства і грабежу передбачає для цього механізми порушення права, заборон на ініціативи, спотворення правдивого розуміння подій. Оскільки ж у здоровому суспільстві подібного інституту руїни не передбачається за визначенням, то функції та здійснення стратегії руїни належить тим органам, які живуть навіть не панятям, а для яких навіть доктринальні догмати містичної секти не є завадою на те, щоб утнути ще якесь свавільство не прогнозоване за будь-яких обставин. Зона цілковитого контролю тому й стає історичним фактом, що промоутером цієї зони є чинники що стоять поза скобками та дисциплінарними приписами зони. Як бандитизм та усілякі види аномії є виключенням із належного бути для людей доброї волі, - то і у історичній Московії інститут царя, вождя, Партії є тим, для якого правила не є писаними, не визначеними. Без хаосу не буває жорсткого регламенту. У зоні контролю чиновників, бюрократичну номенклатуру посадову і навіть Органи ріжуть і виполюють у чергових кампаніях їх убивств для того, щоб посилити виконавчі призначення спадкоємців означених жертв терору у його зоні. Першою жертвою створення режиму одномірності є зачистки і репресії у його ж середовищі; і лише після цього до ям ідуть маси зеків, у яких таким чином переробляють колишніх громадян.

Поновленням влади права є порушення ним беззаконня. Тоді як провокація криз, недодержання порядків та смислів є для злочинців запорукою їх усевладдя, що його як виду хоч якогось контролю добиватимуться самі жертви хаосу.

Односторонніми є оцінки того явища, що одержавлені бандити буцімто стидуються беззаконня улаштованого ними стосовно своїх жертв, що формою оправдання за грабінництвом є висування сфабрикованих звинувачень на сторону жертв, що додатком до приниження жертв є таке ж надумане звеличення бандитами самих себе, з відповідним поданням нападу як правової чи месіанської акції на відновлення справедливості, переступ подається нападами як борг на покарання грішників винуватих у захисті від цих нападників. Свого стилю життя, поза прийнятими між людьми правилами життя, бандити не тільки не цураються, як ще й хизуються своїм бізнесом хапання не своїх багатств. Подібно тому, як демонстрацією масті для сидельців є прикраси наколками куполів за число ходок.

Саме історичне існування Московії, яка існує через віднімання у народів та людей їхніх прав та майна, є тим викликом, з яким, вочевидь, поки ще не може впоратися провідна частина цивілізованого світу. Уживання і виживання разом із збирачами та диктатурою стає легалізацією останньої, не віщує доброго для вільного світу. Проект Московії треба закрити.

Нема потреби вступати у суперечки з Московією, вказуючи на те, що її поведінка та її мислення розходяться з тим, що у цивілізованих суспільствах вважають правом, моральністю, доказовими фактами. Бо московці самі собою, із власної волі не будуть і не збираються слідувати стандартам цивілізованості. Оскільки порушення останніх, розпалювання безладу серед потенційних жертв і є способом, яким московці живляться, грабуючи близьких та далеких сусідів. Московці існують через порушення правил, а тому вказувати їм на поганий тон порушення ними правил, - то це посягати на способи існування московців. Московці завжди на стороні протилежній до людей доброї волі. Тож московцям, для виконання ними правил, треба наводити аргументи більш переконливі, аніж сподівання на те, що раша сама собою буде слідувати правилам. Треба думати як обійтися без Московії.

Кримінальна країна. Злочинний режим будування Світлого майбуття чи тисячолітнього царства. Безумні її утопічні проекти. Нерозумні маси, які мордували і вбивали самих себе задля здійснення планів Партії. Неприйнятною є радість захоплення масою, зокрема московською масою, від захоплення шматків від сусідських країн і територій, утішання від вбивства українців, інших народів і етносів. Не лише поняття права, а й справедливості протестує проти пропозицій мирного уживання та проживання разом із торжествуючим одержавленим бандитизмом. Подібна держава має бути покарана. Навіть у крайній спосіб не лише відгородження від її агресивності, як ще й припинення її.

Спонуками для збивання публіки у кошару тоталітаризму є навіть не сама приязнь до неї, як викохування публіки у тому духові ненависті до будь-яких варіацій соціоорганізованості, порівняно із якими означена зона примусу виглядала б виходом за рамці необхідного й тому неприйняттого, представлялася б звільненням від огудженої облудниками соціалізації, рекомендувалася б ідеальною розв'язкою із історією. Освоєння вичерпності суцільних надбань культури є не лише способом буття людства, а й є запорукою творчих зростань, - тоді як проблеми із тою соціалізацією можуть викликати претензії не до власних у тому сил та кмітливості, а до предмету засвоєння. І ці позови до культури суперечливо призводять невдоволеного повстанця не до звільнення від її складнощів, а до потрапляння у рабство вже малокультурного, а то й позакультурного примусу. Від заперечення соціалізації як нагоди до подальшого розвою залишається один крок до тюрми, але вже спрямованої проти людяності. Зона насилля самочинно починає будуватися із матеріалу переконань про зловорожість усякої влади та негідність участі у громадському житті, а вже від тотального *заперечення* існування будь-яких законів та пошукові нових кіл гідних винищення ворогів особиста участь нігілістів у зоні терору стає незворотною. Зневіра у власних силах відповідальності за свавілля вождів відкриває двері до камери, а віра у відповідальність вождів у нашому особистому безсиллі вже не дає виходу із тої камери. Анархія це стан втрати ключів, шляхів та самої віри на вихід із буцегарні. Заміна несприятливості гуртожитку соціоспілкувань вже на чудеса переростає у стіну камери смертників. Відмова від проблем, які можна самому контролювати, стає призначенням незворотного побачення із безконтрольним керівництвом, але вже не з власного боку. Звільнитися від відповідальності у сподіваннях прилучитися до безкарного свавільства вдається сповна лиш у передовірі своєї свободи та життя на користь наглядача зони дисциплінарних приписів каторги. Революція беззаперечних заперечень стає фаховою підготовкою тюремних вертухаїв у запереченні свобод. Той, хто пропонує смерть як єдину відповідь на проблеми соціального життя зрештою свого добивається, за виключенням втримання себе самого виключенням із спровокованого ним потоку заперечень. Саме тотальне небуття цілісно єднає у лавину тих, хто у ній обрав собі долю клоччя. За успіхи викидання геть проблем участі у житті соціальному доводиться платити викиданням туди ж і життя фізичного, не кажучи вже про утрату щастя участі у проблемах соціального життя. Сумніви у покладаннях на добру волю вождів є справою гідною, але не на тлі сумнівів у доброті власної волі. Пак критика недосконалих форм організації соціального життя може бути виправдана лише тоді, як на користь критики свідчать форми недосконалої соціоорганізації, а у інших випадках проблеми соціальних діалогів мають віднаходити позитивні розв'язання. Довкілля культури не має зобов'язань добра перед нами лише у відповідь на наше подібне до нього ставлення.

Коли добро, право, істина ходять у лідерах поступу лиш тому, що їм легше нав'язатися із послугами людям, - то зло, грабунок, облуди поступаються хіба що порівняно меншою ініціативністю. Регуляція стороння до означених чинників прогресу шкодить останньому, - на відміну від організованого створення завад до ініціатив бандитизму. Свобода плідна не лише у діапазоні добродійства. Треба не так менше допомагати комусь із настановами ошчасливлення, як необхідно більше обмежувати підприємливість злочинців. Бо лише вдосконалення мають тимчасові обмеження, тоді як у виродження завше відсутнє дно.

Для створення ще небачених цінностей та правил то попередні треба перетворити на безформну пульпу, розбити на атоми не лише для використання уламків вже як сировини, аж примітивісти винищують культуру саме як непотрібну і шкідливу для їхніх утопічних планів. Вождям не потрібна релігія, у тій мірі як вона санкціонує традиційну мораль та соціальний устрій, бо лише на фундаменті порожнини моралі можна зводити ефемерний палац світлого майбуття; для успіху вбивств та грабежу, то вождям шкодять право та чинна законність; режимові втілення чудес заважають підприємливі та відповідальні громадяни; завадою тюрми стає наукове дослідництво та людяність. У тюрму входять через безлад.

Коли б до ознак поступу комусь вдалося не включати прогрес засобів самознищення людей представлених еволюцією зброї та употужненням тоталітарних режимів будованих на містиці й помилкових знаннях, - то до показників поступу, як вдосконалення організації та якостей цивілізованого життя людей, окрім розширення наукових пізнань та творчих можливостей людства, на доданок до підвищення ефективності праці пов'язаної із забезпеченням фізичного існування людини, варто прилучати ще й перспективи реалізації людиною тих можливостей своєї долі, які іменують кар'єрним зростанням. Окрім істини, як відповідності знань фактам, то до умов прогресу годиться віднести ще й відповідність посідань особою значущості зроблених нею справ, - а шкодою означеним атрибутам та умовам прогресу необхідно вважати кар'єру досягнуту облудним крутіством, насиллям, а то й щепленням як необхідності загалові тих фіктивних ігрищ та умовностей, виключними результатами яких є кар'єра професійних організаторів тих ігрищ із безпредметними символами. Включення власних талантів та талану у резонанс із виробництвом затребуваного суспільством товарної продукції шахраї підміняють своєю кар'єрною відповідністю тим фікціям, які лише імітують суспільну у них необхідність, коли перевірені досвідом споживчі якості запропонованого винаходу підміняють на віру у нав'язану потребу сповідування якогось культу. Сам процес подальшого відриву культурних потреб людей від первісних потреб задоволення лише виживань як виду життя надає нагоду перетворити у прибуткову професію вправи із видами вірувань та маніпуляції із викликання чудес. Поверх проблем прогресу спливають дуті авторитети, які не тонуть.

Лідирують громади, де максимуми членства трудяться максимально корисно у максимумах людяности тих трудів. Над суспільствами, де із рабів силою вибивають результати працьовитости, мають перевагу спільноти у яких суспільнокорисне винахідництво стимулюється у спосіб узаконення власности на плоди його зусиль. До фізичних насильств над силуваними до експлуатації, над пограбованими людьми, а то й цілими народами, органічно додається ще й обкрадання поневолених на смисли та права, - коли привілеї на знання, на право, на владу, на власність, на славу, на святість, на керівні ролі перебирає на себе та суспільна сметанка, високопосідання якої або не пов'язані із її служінням вигодам громадянського загалу, або яка свою кар'єру видає за своє природне право та факт суспільного блага. До еліти числять або спадкоємців багатств своїх батьків, або диктаторів які свою сваволю у організації кампаній пограбувань видають за вид громадського управління, або батюшок, які приписують собі посвяту у керуванні культовими ритуалами та догматичними віруваннями яким надається вага більша за дію усіх діючих законів, або до еліти числять авторів справ у яких клієнти кохаються й визнають потрібними тому, що визнають. Порівняно із закріпленням власности як привілею спадкового у закритих клубах аристократії, то вдосконаленням організації кар'єрного росту, як запоруки та винагороди за підвищення продуктивности суспільного виробництва, постає пов'язання кар'єри вже не із титулом, а із внесками до розподілу праці, що його забезпечує підприємництво капіталістичного типу. Тоді як на протигагу умовам ринку, де власність узаконюється за практичною та предметною організацією виробничих процесів, де відсутність аристократичного блату нобілів за народженням замінюється вже на відкритість, згідно правової теорії демократії, особистого кар'єрного росту теоретично для усіх відзначених особливими вміннями діяти за логікою задоволення суспільних запитів вже товарним продуктом від підприємництва приватного та особистісного, - то у спільнотах тоталітарних, себто будованих на ідеологічних домінуваннях, механікою та необхідністю кар'єрних зростань стає не ринок речей, а та логіка слідування ідеологічним догматам, яка стає своєрідним повторенням аристократичного блату допущення до спожиття багатств не вироблених власною працею. Причиною тоталітарних зон стає стрімкий у них кар'єрний злет забезпечений вірністю сповідування самої лиш ідеології, ще й за рахунок пограбування еліти фондової на її професіоналізмові. Для обіймання вищих посідань у комуністичній псевдоеліті достатньо лише відзначитися у знищенні якомога більшого числа ворогів народу.

Показником здоров'я певного угруповання людей є забезпечений там рівень конкурентности та змагань, завдяки якому люди живуть не лише у природі власної та громадянської свободи, а ще й правові свободи виводять рідну їм спільноту у провід прогресу та цивілізованости. Відповідно види монополізму, себто розповсюдження на ближніх якихось норм відмінних від власних потреб ближніх та силювання інших громадян надмірами нав'язливих пропозицій, наслідками має не лише зіщулення загальногромадянських прав і свобод, а ще забезпечує занепад суспільства де заправляють монополісти. Ба й більше, жорсткість міжвидової конкуренції ринкового типу виводить подібну країну у лідери за усіма показниками і суперечливою платою за це стають ризики нарощення монополій та їхнього диктату; а надмір соціального патерналізму вже представляє собою винагороду за позаконкурентність та відсталість подібної спільноти. Свобода окремого громадянина не лише сприяє навзаєм організації загальногромадянської волі, як залежності цих свобод можуть бути ще й навзаєм супротивними аж до руйнівних протистоянь, коли або централізм та моновладність чиновництва своїм ресурсом має жертвність свобод громадян, або ж громадяни у масі окремішности кожного анархічно руйнують соціальні інституції та право. Органічної єдності суспільству із жорсткою у рамках права конкурентністю задає його спільність у організації конкурентности. Активних громадян має єднати з-поміж собою їхнє право бути один від одного незалежними. Нормою можна вважати достатність свобод тих окремих громадян як суспільного членства, автономність яких монополюю обмежена світом їхнього мікрокосму, - тоді як нарощення виключности влади центральних органів суспільного управління вже віщує небезпеки та прямі загрози. Індивід, який є автором відповідальним за свою долю і можливости, є у своєму бізнесі правим, коли шукає і знаходить порозуміння із усіма іншими; але злочинними є бюрократи, які *корупційно* свої функції соціальних служб переплутують із інтересами особистісного підприємництва. Начальник, який ресурсом та матеріалом вибриків своєї передовсім інтелектуальної обмежености має жертву із свобод, майна та життя вже колишніх громадян, заслуговує на ту кару, якої він намагається уникнути у спосіб створення культу власній особі. Перетворення суспільного життя на вид тюремної зони викликається саме авторством та персоніфікованим світобаченням психічно хворих при владі над іншими співвітчизниками, попри те, що психи на високих посадах управлінців вказують на маси та на свою затребуваність масами, на останніх перекладаючи відповідальність за історичний факт суспільного розладу втіленого у вождівстві.

Управління суспільством має бути не лише рівнодіючою тих масових інтересів, які процедурами права та демократії мають враховуватися у внутрішніх діалогах, а ще й невідступно та послідовно мають дотримуватися стратегічні цілі спільноти у співпраці на добро, прогрес та порозуміння з іншими спільнотами, - аж нещастя починаються тоді, коли різниці між запитами громадян та менеджментом начальницьким задаються особливостями психічних відхилень начальників. На посіданнях суспільного проводу як правило опиняються ті, які власною творчістю відповідають соціальним служінням, - проте і зворотні відповідности мають місце і ці обмани суспільства, а то й силювання з боку узурпаторів і дають феномен тоталітаризму. У пошукові винних за запроторення мас до зони та регуляції запитів мас вже начальниками забагато уваги приділяють самим масам та соціальним чинникам зони - у спосіб не лише нарікання тюрми вже якоюсь хворобою, а ще й таким же вигадуванням стандарту суспільного здоров'я противного до захворювань на тотальну регуляцію, що не може не вести до згоди та замирення із режимами неволі, проте замість пошуків зла у собі прозаїчним людям варто звернути увагу ще й на те, що манія загнати усе у схему відсікання смертю тих, хто не вписується у зону, то це є ще й вигадкою типів, психіка яких просто не може витримати та сприйняти масив об'єктивних суспільних викликів й надати останнім адекватні розв'язання, коли означені психопати сприймають реалії суспільної історії вже як субстанцію ворожу, а маси цим типам делегують свої права та мають цих обмежених типів вже за своїх начальників.

Діячі не вдатні керувати повнотою соціальних відносин у істинах об'єктивного за участю свободи та чинників не прогнозованого суперечливо беруться ховати свої комплекси вже у замахах на той тотальний контроль, із якого вони навіть за допомогою вбивств беруться вилучати геть усе, що їх лякає, чого вони не годні збагнути. Вожді прирікають на загибель усе, що виходить за рамці їхнього обмеженого кругозору. Причиною примусу усіх до виконання лише вузького набору приписів є нездатність за допомогою прав та свобод контролювати контексти подій. Бажання рихтувати усе що рухається, коли ті бажання вдається зробити фактом історії, є у глибинних причинах тими маніями та дійсними хворобами творців маній, від яких ці автори утопій просто не можуть вилікуватися ні за яких умов й пошук соціальних причин зони - є просто спробою перекласти вже на інших відповідальність конкретних психопатів вже на інших, коли за свої покликання маніяки беруться винуватити якісь історичні долі замість того, аби особисто пролікуватися. У своєму повстанні супроти умов та закономірностей прогресу маніяки беруться заперечувати підприємливість, оскільки вони особистісно не є такими, роблять ставку на види ненормальностей асоціальних, оскільки неспроможні грати за правилами, вожді полюбляють чудеса, бо норми та необхідності соціальних відносин вони не можуть засвоїти, маніяки сповідують силу та насилля, бо у межах закону означені нездари не досягнуть нічого, вожді спокушають себе та своїх прихильників утопіями казковими, бо знаходяться поза реаліями та тверезим розумінням проблем, примушують до організації зони, оскільки відхилення від приписів, себто суспільні реалії, вожді просто не сприймають, вожді орієнтуються на прості рішення, бо адекватно охопити колізії соціальні вони не можуть, махатми переймаються лише грандіозними прожектами, бо лише там і можна стерти на порох живу особу, тюремники беруться захищати бідарів та види знедолення у силу того, що самозвані рятівники людства не належать до правдивої еліти й не можуть збагатити нікого у спосіб законний, професійні насильники займаються ще й окоманіюванням, бо середовище правди є для них отруйним, казкарі догматизують свої вигадки, оскільки критика їх розчиняє на ніщо. Громадяни отримують сумні результати від того, що своїм поводитирем обирають психічно хворого, впевненого як у своїй святій місії урятувати світ, так переконаного й у тому, що світ довкола занадто засмічений тими людьми та подіями, яких треба вбивати знищенням і тим рятувати світ очищенням. Означені аутисти ховатимуть свої страхи та комплекси неповноцінності разом із незрозумілими їх людьми та подіями у ті могили, які означені аутисти зводитимуть як релікварії подолання своїх комплексів та чуттів неповноцінності; вожді маркуватимуть громадське довілля за стандартами своїх маній; за усяких умов невиліковні душевнохворі у якості вождів свої страхи та схеми утопічного ошасливлення нав'язуватимуть суспільству, послідовно та наполегливо відправляючи до смерті ті чергові рештки від суспільства та культури, які своєю непідконтрольністю полохають вождів та є для вождів незбагненними.

Усякий винахід тоді стає прогресивним, себто корисним, коли він розширює базу чи область його застосування й, відповідно, духовні конструкції гуманітарних знань мають бути достатньо абстрактними, тобто збіднілими на прив'язку до місця, часу, до конкретики та нагальних обставин вчення, яке подається як універсальне і тому популярне. Утім безпредметні вигадки тому і там входять в узус, у використання, втілюються у практику народного життя, коли ідеологічній моді це пощастить утнути й спільнота пристане на пропозиції, захищатиме свою ідентичність під егідою особливостей вже свого рідного ідеологічного вчення, яке абсорбуватиме традиції життя цієї окремішньої спільноти як клієнтів ідеологічного товару. Але саме це визначення авторства претензійно безмежного вчення, його виразна прив'язка до обслуговування інтересів обраної їм громади й локалізує його використання з боку клієнтів тих відмінних культур, які вже мають свої цінності і які мають розпрощатися із своїми цінностями на користь чужинських оферт. Нема проблем між авторським патентуванням винаходу та його використанням загалом саме для наукових винаходів, базованих на законах природних. Але ж - не для ідеологій базованих на химерах.

Встановлення у суспільних відносинах домінувань таких вчень та поглядів, слідування яким призводить до практичного замаху на потреби життя людей як виду чи на ходіння всупереч законам у об'єктивних відносинах між речами стає можливим у культурі ні з яких інших причин, як із необхідностей власне культури, для якої усяка природність є не більше як нагодою для творчості, коли у культурі продукція наших мислительних прагнень набуває предметности. Пошук якихось заборон навіть у тій творчості, яка у підсумку скорше стає пасивом та помилкою, з відповідними посиланням на традиційні чи доказові нагальности якогось собі прогресу, - є заняттям марним, бо рівними у правах є і публіка, що свавільно учиняє те, що робить, і та публіка, яка береться виправляти опонентів вже своєю творчістю. Тоталітаризм уможлиблюється послабленням голосу тих, хто перебирає на себе гарантії того, що вона вважає за добро, з відповідними наслідками спокути за вчинення не доброго саме тими, хто дотримується відмінних поглядів. У різниці між немічністю людської волі на охорону об'єктивного та між сумнівами у потрібності подібної служби безпеки й вторгаються тоталітаристи із своїми мареннями на дієвість осяйних чудес у підміні ними бруталних проблем у логіці предметної об'єктивности. Тоталітаризмом і є переміна місцями потреб розвитків та неслухних ставок у цьому на чудеса віри, коли стає можливим символічні дієства виконувати як необхідність, а необхідність приносити у жертву тому, що не здатне перерости із символів вже у реальність. Відсутність третейської прагматики, неіснування позакритичних критеріїв об'єктивности прогресу, сама змінюваність пізнань - свідчить за права перетворення вольових афектів у неостанній чинник цивілізаційного поступу, коли підтверджений пізнанням відносин між речами раціоналізм та не підтверджена тими відносинами воля є одним і тим самим фактом нашої свідомості. Надання прагматичних вимірів навіть химерам лиш підтверджує недостовірність резервувань прагматичности лиш за об'єктивними подіями. Коли свободою зачинають вважати кримінальність та заперечення законів у природі речей, тоді культура та безлад стають братами у взаємощенні на спільній території зла.

Тоталітарні режими виникають на самовпевненості їхніх творців у безмежжя дієвості власної суб'єктивности, на вірі у безопірність та програш речей супроти волі наполягань на персональних умобаченнях, на домаганнях втілення химер. Тоталітаризм є породженням тої людяности, що зневажає існування об'єктивних законів у плині подій природного та культурного життя. Замахи на тотальні керування усім сущим уможлиблюються на незнанні складнощів суспільного життя чи на свідомому небажанні знати ще щось, окрім набору примітивних догматів, які подаються як чудо на розкриття та як ключ на розв'язання усіх проблем. Впевненість свавільству додає лиш його ресурс примітивізму. З усіх викликів, на які тоталітаристи знаходять більш-менш задовільну відповідь, є лиш організація ними концтаборів для усіх незгідних з примітивізмом тоталітаристів чи для не здатних практично слідувати тотальному виродженню. Тоталітаризм це зусилля на контролювання усім, бо усе у власних його потребах не підлягає вигаданим тоталітаристами схемам. Свавільство потребує насилля у напрямку руйни усього сущого, аби хоч якось останньому уподібнитися. Ставка на виключну щодо речей суб'єктивність постає не инакше як аномальність щодо умов взаємодії людей із речами у їхній предметній істині. Контроль може панування над подіями лиш знущаючись над ними.

Спочатку складається враження, що волонтаристське ходіння любителів чудесних рішень проти доказових суспільних законів є повстанською реакцією на подолання гнітючих залежностей хоч якимись подобами свободи, потім волонтаризм видається якоюсь компенсацією за впадіння у рабську залежність від суспільних законів у неподобстві їх гнітючости, - проте у тоталітарних рухах насправді з регулярною циклічністю поєднується і культ свавільства, і культивується розпач підлеглих під домінування незмінних порядків, визначених чи небесним провидінням, чи дисципліною тоталітарної організації, чи методичністю уселамаючої машини терору та примусу, що нею керує означене небесне провидіння у особі організації тоталітарности.

Подібно до того, як у об'єктивній предметності речей марно шукати логіки культурного винаходу, створеного людьми саме з використанням означеної об'єктивності, - то так само причинки тоталітарних конструкцій розшукувати у об'єктивності соціополітичних ситуацій це шукати те, чого знайти неможливо, позаяк усякі рації та закономірності об'єктивного є не більше як сировиною, засобами, виправданням саме вольових та суб'єктивістських рішень їх творців. Зазвичай у культурі уможлиблюється саме доступне у досягненнях її поступу, але на відміну від наукових, винаходи у сфері безпредметної ідеології визначально залежать від авторської суб'єктивності, оприлюднюють ціннісні орієнтири проповідників, просто не мають фізичних можливостей вийти поза ліміти адекватної для постулатів віровчення сфери уможливленості. Закономірностями тоталітарних вчень є стихія відсутності закономірностей, таїни спецслужбістських операцій, забобони на рівні архетипових психопатій по відношенню до яких пошук генетичних зв'язків з подібними ідеологіями також видається заняттям як не зовсім неможливим, так достатньо безперспективним. Причинки тоталітарних вигадок розчинені у сфері містифікованих шукань, де поняття якоїсь визначеності пробуксовує; обумовленостями тоталітарних конструктив є розперезання у безумствах; тоталітаризм можна спробувати раціонально лікувати, але надаремне раціоналізувати хвороби. Не так безумна воля обслуговує безглузді зрушення речей за тоталітарного безладу, як, часто навпаки, протиправні речі та спотворення усього вартого необхідності здійснюються задля того, аби вдовольнити самоціннісну волю до влади будь-якими засобами, аби оприлюднити насолоду панування над свободою та гідністю інших, аби втілити інстинкти збоченства. Генетичні психопати та *дегенерати* і є адекватним для тоталітаризму контингентом. Гори трупів є не засобом тоталітаризації, не помилкою тоталітаризму, не його недоробкою, а є власне результатом, правдою, метою тоталітаризму. Коли вдячність складають винахідникові за його дійсно плідні на суспільну користь чи жертівні служіння, то тоталітаристи скорше замордують маси задля самопрославлення.

Як суб'єкти творчості люди не лише опосередковують відносини між об'єктивними процесами, але творення культури без інтересів людей не мало б ані призначень, ані засобів виконавчих. Ми своєю участю а чи визначаємо, а чи замінюємо відносини між речами. Людський активізм є реальністю культури навіть тоді, як ми встановлюємо хибні, такі що не відповідають природі речей сув'язі. Міри нашого суб'єктивізму стають мірами прогресу не лише у міру нашої самовпевненості у тому, а й у міру їх підтвердження об'єктивністю уречевленою. Наш суб'єктивізм як чинник культури визначається не суб'єктивними волевиявами, згідними лиш із безмірністю безумств, але образ наших знань, окрім їх достовірності, підлягає ще й процедурам у його власних рамцях, наші знання підлягають логіці та обумовлені закономірностями ніяк не стихійними. Нарощення нашої суб'єктивності, як підпорядкування природного й окультуреного доквілля вже нашим інтересам, може розглядатися показником розвитку. Проте як ми надмірно зважаємо лиш на власні умобачення й рахуємося лиш із власною волею, ігноруючи жорсткість обов'язків між речами, то ми й залишаємося успішно лиш із нашими власними марновірствами безпідставними. Надмір нашої волі сприяє безпосередньому налагодженню контактів між тим, що нам потрібно, але мінімуми посередництва уречевлених істин у тих контактах залишають нам лиш облуди чи недосягнення потрібного. Надмір свавільства, ходіння всупереч законів прийнятих між речами чи у міжсуспільних відносинах, породжує тоталітарні ставки на силові рішення проблем, але не рішення проблем.

Бажання контролювати усе й нічого не випускати з-під контролю власної свідомості не тільки не є свідченням її дієвості, як провалля у замкнену на собі самодостатність свідомості є відгородженням від інших чинників культури, є визнанням неможливості впливати на щось відмінне від свідомості, є свідченням прикметного для давньої історії суспільного примітивізму. Лиш із неможливостей освоєння дійсних законів саме їх і ігнорують у їх підмінах торжествами свавільства.

Мало корисним буде пошук причин тоталітаризму серед не завжди вдалим його експериментувань на віднайдення ефективних оптимізацій уречевленого прогресу у обслуговуванні логіки останнього, бо тоталітаристи не тільки не керуються об'єктивними потребами, а то й ставлять у заслугу власних покликань саме революційне порушення об'єктивного та обґрунтованого стану подій, як тоталітаристів подвигає сама можливість зігнорувати логіку об'єктивного, підміняючи об'єктивне на втілення у ньому своїх забаганок, максимально відірваних від логіки побутових та повсякденних подій. Тоталітаризмом є манія панування над речами, над раціональними потребами, над законом, над мораллю, над Богом, над історією, над життям, над природними зв'язками об'єктивного навіть за ціну жертвоприношення усіх цінностей заради реалізації своєї волі й це самоствердження всупереч усім цінностям, що стає можливим саме у ходіннях тоталітаристів всупереч усіх цінностей, саме до цього й призводить, бо усе корисне для культури і людяності може розвиватися лиш у контекстах обслуговування культури і людяності, привнесенням туди вдосконалень та розвитків. Тоталітаризм, що наснажується до існувань саме безумствами ходи проти життя й позитивності прогресу, сягає адекватности у злочині проти людяності. Тоталітаризм це натхнення від вбивства й вчинення злочинного як квінтесенції чуття панування над докільям. Негативізм тоталітаристів проти усього живого та ціннісного є позитивністю тоталітаризму. Щастя панування над речами, радість від нав'язування своєї волі усім навіть всупереч життю своїх жертв, натхнення на перебирання на себе ролей Божества у визначенні чужих долі та понять справедливого й рекрутує недомірків та збоченців до вірности будь-яким, не залежно від змісту, тоталітарним структурам, служіння яким дає нагоду тоталітаристам примушувати вже все докільля поза орденем служити забаганкам останнього. Тоталітаризмом є не обслуговування подій, а упокорення подій на зворотне обслуговування ними забаганок тоталітаристів, як визначальної понад подіями значущости. Тоталітаризмом є безкарність помилятися стосовно подій, протиставляючи їм свою волю свавільну, яка у розвинених, себто у доказово людських культурах, може лиш спотворювати події з причин своєї вихідної потворности стосовно подій культури. Тоталітаризмом є навіть не довільний вибір між вбивством чи даруванням життя, як тоталітаризмом є жорстке панування стихії та непрогнозованих афектів у визначенні життя чи смерті. Циклопічні споруди тоталітаристської цивілізації встановлюються надгробками над глуздами.

Хоча мрії на те, аби позбутися усіх небезпек у спосіб засунення їх у торбу контрольованого мріями й виглядає як заняття щасливе, проте нещастя неочікуване підкрадається саме з боку перетворення об'єктивних зв'язків реальности вже на суб'єктивні. Винищення історичної реальности, яка не вміщується у чудеса, не компенсує заміну спроб перетворення чудес у вид омріяної реальности. Химери не втішають скорботи за вбитими.

Ігнорування відносин об'єктивної реальности, а то й принесення їх у жертву свавільним побажанням могло б виглядати торжеством свободи, коли б стихія побажань сама суперечливо не ставала б гіршим варіантом поневолення саме з боку стихійности. Тоталітаризм, як повстання примітивів проти негідності їм об'єктивности, позиціонується як боротьба з непередбаченими, коли тоталітаристи домагаються зашхнути реальність у труну примітивних та одномірних примушень, - проте всупереч замірам на ошасливлення у зоні насильства несподіванка, як супротивник примітивів, виринає саме у свавіллі нічим не контрольованих рішень примітивів. Тож, аби стлумити множення стихійности у виді її панування над людською свободою, коли стихії перебираються вже і у царину тоталітарних вигадок, які подвоюють реальність, тоталітаристи вдаються як до передання повноважень на представництва стихійности вже до змістів своїх вигадок, так, з тою ж метою виставлення вигадок заміником власне історичної реальности, вдаються і до догматизації вигадок, аби ніякі творчі свободи еретичні не підривали монополії змістів примітивізму на вичерпання ними останньої і тому позакритичної реальности вигадки, що її примітиви протиставляють власне реальности. Свавілля суперечливо потребує заскнілості, аби не розчавитися безладом.

Закиди творцям примітивних ідеологій у суперечливості змістів їхнього вчення робляться лише ще більшими примітивами, які чекають однозначних наказів у виконанні цими епігонами кроків на досягнення обітованого щастя, - проте саме збаламученість світосприйняття творців ідеологій, а то й відверта психопатичність мислення творців, і стає запорукою розвитку ідеологій, непідвданості ідеологій критиці з боку як формальної логіки, так і зі сторони приторочення ідеологічних змістів вже до власне історичної реальності. Стихійність, *хаотичність* та безлад тверджень ідеології стає запорукою її невичерпності, дає ідеології вид подібності до проблем реальності. Свавільля у змістах догматів є інструментом входження догматів вже у відповідність із історичним часом. Лідерами химеризації суспільства стають лише повні й доконечні химеризатори, які й собі не звітують у патологічності своїх світобачень. Здоров'я для інших пропонують лише здорові у собі. Психічне та розумове здоров'я, моральна та правова нормальність, орієнтованість у дійсності за мірками дійсності – просто протипоказані самому виникненню та існуванню містифікатів та подібних до оживленню казки ідеологій. Грунтом тоталітарності є виснаження на людяність, накопичення аномій.

Свідоме досягнення поставлених цілей, орієнтованість подій за лекалами вольових рішень, зібрання чи роз'єднання явищ вже за нашими потребами та баченням і є логікою культури, - проте надуживання свавільством, відмова подіям у їх іманентній об'єктивності, ігнорування ринкової стихійності речей понад міри нашого примусу саме й призводить до мурування бараків у зоні, де зачинає перемелюватися на непотріб усе життєздатне; надмірне нахабство у наданні переваг нашій людяності з відповідним зневажанням онтології у власне світі, що існував та існуватиме поза нашою людяністю, й продукує тоталітарність; у надмірні різниці між нашими запитами та можливими відгуками на них з боку історичної реальності саме й провалюються обидві сторони означеного конфлікту. Стає безмірним облаштування будь-яких гараздів, коли віднімати їх у сусідів, коли останніх придавити насиллям вже до стану жертв для споживання, - проте преференції від хижого перерозподілу чужого не тільки не перевищать мір віднятого, але у стан жертви провалиться й нападник на часі вичерпання подібних ресурсів; прибутки від свавільного та неорганічного у потребах прогресу переформатування його відносин можуть не покривати концентрацію цілеспрямованих зусиль, але не можуть не бути меншими від розбалансування усіх інших зусиль у прогресі; уречевлений результат усіх обітованих чудес хоча й не перескочить брутальність пограбувань чужого, але буде з надлишком оплаченим присіканням життя у офірованих сферах. Усі чудеса обіцянок неймовірного практично не перевищують хижацьких перерозподілів того, що вже створено іншими і їм належить; змістами ідеології тоталітарності є здобуття доказів на право не платити за речі те, чого вони варті; рушійними силами тоталітарних перерозподілів та переформатувань не свого майна є ідеологія порушення чужих прав на користь власних, базована на крадіжці. Доказами для тоталітаристів у їхній корисності на організацію стягнень слугує як не криза соціальних обставин, так провокація кризи, аби на тоталітаристів хоча б, для початку, зважали на тлі скандалу.

Позаяк особливістю людського виду є не лише те, що ми коримося обставинами, а ще й творимо власну волю у зміні обставин, то акцентування примітивістів на людській волі, прикриття свавільства каптуром свободи, видавання революційних стихій вже за вияв олюднення світу – є потужним аргументом на користь тоталітаристів. Втім уподобання примітивістів на користь сваволі у протиставленні із необхідністю є облудами тому, що необхідності людської культури є плодом розвитку людських свобод; хоча усі режими проповіді чуда вибавлення від трагедії суспільної історії зайняті ганенням останньої, але насправді світ людської історії творився людьми на користь людей; поза те, що творці реальних в'язниць проповідують ідеали ошчасливлення у потойбіччі, люди не є іграшкою лиш власних уявлень про не власне предметній об'єктивності. Людська свобода зобов'язана виходити за обставини й буде на те здатна, коли виконувати правила й потреби прогресу.

Як інтелектуальний прогрес, так і розширення практичних можливостей впливу на ситуацію залежить від наростання неадекватних реакцій на виклики, себто свободою є встановлення вольових панувань над необхідністю, - проте підміна природи людських існувань вже на культуру не тільки не є порушенням досягнень поколінь, а досягає успіхів саме через слідування не химерним відносинам у природі об'єктивного. Вхідження у достатність творчості є не відривом від раціоналізму та вимог прогресу, а лиш і стає можливим через згоду із тими доказовими відносинами у культурі, які є максимально віддаленими від безрозсудности. Хоча рабство, себто вузький діапазон відповідей порушень зовнішнього насильства, є долею нещасних, проте хвороби людяности й полягають не так у перетворенні казки на реальність, як – у перетворенні реальности вже на ілюзії.

Вівісекція суспільства із вживлянням тоталітаризму завше є вірогідною, як приреченою є усяка реальність на апробату її нашою думкою. Як думка є не лише інгредієнтом культури, а й її ініціатором, то й помилкова щодо можливостей реальности думка ніколи реальність не полишить у спокої. І якщо об'єкту реальности сутужно від штрикань її думкою, то тим гірше має бути самій реальности.

Зона управління поневоленими, дисциплінарні режими примусу, виконавські ролі пограбованих на свободи, права й майно і є тоталітаризмом для маси насельників зони, але сутнісними причинками того тоталітаризму є свавілля організаторів зони, які мають ролі виконавців лише у відношенні до ідеологічних догматів, що їм тюремники слідувать. На полюсі свавільства почивають виключно організатори чудес, аж як ресурсам чудовтілення є визискувана у зоні насилля маса визискуваних на користь означених визискувачів свавільних. Тоталітаризм це не лише те споживання рабів, що не входить до числа прав на людяність, а це ще й свобода катів, що вивалюється за межі осмисленого. Тоталітаризм – це там, де організатори ритуалів можуть втішатися своєю всевладністю як чуттям щастя усеможливостей, коли за їхніми приписами маса виконує надані їй організаторами хепенінгу ролі; - це там, де правила чужинського нав'язаного азарту гри цінують вище за відповідальність у власних свободах; - це там, де з ошуканих можуть у своїй сторонці кепкувати організатори гри. Тоталітаризм це «приколізм».

Розширення влади людей, себто жертвами їхньої свободи, стають природні, культурні, соціальні об'єкти, що суперечливо щодо цілей ставить перед свободою вимоги не лише її відповідальности за долю означених суб'єктів, а й у представництвах останніми своїх свобод, - як прав на існування, - спонукає просто городити оборонні стіни між спілкуваннями у свободах, особливо зі сторони тих, хто не дозрів до адаптації не власних пропозицій. Свобода, як подолання необхідности, не може мати абсолютистських вимірів, себто не може бути поза критикою саме тому, що умовами здійснення свобод є здатність якомога ширшого залучення необхідности у вигляді об'єктивного та сушого, на розвій яких і претендує свобода. Свобода могла б вичерпуватися зусиллями на спотворення видів за відмінними від останніх норм буття, коли б свобода суперечливо не була б ще й правом видів на їхні існування у тих феноменальних та самодостатніх унормуваннях, які і є свободою. Тож сприятливими умовами для сприяння умовам боротьби у свободах є встановлення меж компетенції, вихід за які та вторгнення у чужі свободи як у чужі права та існування має бути як не доказовим, так хоча б затребуваним з боку споживачів чужих свобод. Розширення свобод сягатиме універсальности тоді, коли фортеці самостійних існувань у світі речей чи людської психіки самочинно і не у облудах відкриватимуться пропозиціям на вдосконалення. Впевнених у власних марновірствах треба там і залишати хоча б для того, аби відповідальність за їхню впевненість принаймні не обтяжувала нашу власну. Добрі справи починаються там, де треба рятувати тих, хто гине, а вже від того місця, коли не треба нікого рятувати, й починається свобода.

Українські, як і усякоінші свободи, мають бути максимальними у своїй необмежености, - проте, не зважаючи на утиснення українських свобод з боку імперської колонізації, й українські свободи мають встановлюватися за процедурами демократії.

До тоталітарних режимів, себто до представленого ними менеджерського апарату, присікаються за той надмір централізаторських на користь апарату рішень, які виносяться не так замість ініціатив власне керованого суспільства, як всупереч останнім, сковуючи чи здушуючи потенціали власне тих, кого управлінці покликані обслуговувати. Тоталітаризм це підміна уособлених суспільством власників вже на тих грабіжників, які своє усевладне насильство виправдовують перебиранням на себе управлінських функцій під претекстом звинувачень суспільства власників у невіданні суспільством своїх інтересів, а то й у шкідливості суспільних свобод на разі належності свобод їх власникам; тоталітаризм це коли людей звинувачують у невміннях користуватися своїми правами, пропонуючи виходом силування людей приписами вигаданими поза компетенцією та волею людей; тоталітаризм це та пожертва змістів на користь ідеалів управлінських, що, у кращому випадку, призводить до стримування оптимальних відносин та чинників у організації прогресу. А, проте, виходом із ситуації перетворення суспільства на контингент в'язнів під орудою вождівської бюрократії є не руйнування необхідних суспільству функцій загального та узгодженого у його складових управління, з відповідним протиставленням надмірам регламентації вже видів якогось анархізму, - а стлумлення тоталітаризму має відбуватися у тренді підвищення саме якостей суспільного управління. Неприйняття зони неволі має відбуватися не вдосконаленням розпорядків зони, а тим карним знищенням тотальної тюремности, яке має привести у відповідність підприємницькі ініціативи громадського членства вже із спрямуванням останніх на те загальне порозуміння у співпраці на користь прогресу, де, принаймні, стримуватимуться нееквівалентні обміни у розподілові суспільної праці й бандити не паразитуватимуть на ближніх. Перетворення суспільного життя вже на зону виконання ідеологічних та містифікованих приписів під орудою наглядців має спростовуватися не такими ж безумними ставками вже на ліквідацію функцій та управлінського апарату забезпечення загальносуспільного блага, - аж гармонізація універсальних та приватних інтересів громади потребує якісного вдосконалення, а не кількісного множення суспільного менеджменту. Нещастя тоталітаризму полягають не у самих надмірах силування людей і народів до виконання нарядів у зоні каторжного ошасливлення, а у тому, що зона твориться суб'єктивістськими та ідеологічно заангажованими, безвідповідальними перед практичними наслідками, не прорахованими на коефіцієнт чинности свобод рішеннями касти вождів невідзвітних ні перед ким, окрім як перед афектами столоначальників вищої ієрархії, над якими навіть Бога нема, на кажучи вже про відсутню мораль чи неприсутній раціоналізм; утома від тоталітаризму не у тому, що вождівських регламентів замало, а – у неправовій природі зоноуправління, у простеньких рішеннях на розв'язання дійсних проблем, у апеляції до містики й чудес доповнених терором задля втілення того, що не відповідає свободі реалій та реаліям свободи; тоталітаризм відмінний браком заборон на суто вольові, себто не обгрунтовані об'єктивними потребами та запитами рішення. Тоталітаризм це спроба компенсувати брак технологічно доказових, господарчих, демократичних, правових, моральних імперативів управління вже на надмір ідейно-волюнтаристських насильств в умовах спровокованих тими насильствами криз та відповідного браку означених суспільних діалогів. Зона генерується навіть не самою недовірою суспільним свободам, як надміром самозвеличення чергових рятівників суспільства від суспільства, коли покладаючись на ресурси власної психопатії самозвані вожді намагаються піднятися над демократією та правом. Виходом із зони є навіть не урізання тих маніакальних вигадок вождівської бюрократії, якими підміняють імперативи прогресу та свободи, а надання управлінським зобов'язанням характеру доказового чи, хоча б, узгодженого у громадських порозуміннях. На управлінців вождівського типу мають не зніматися, ще й накладатися мають заборони на суто суб'єктивістські рішення за типами партійної упереджености, надання світоглядних переваг, ідеологічної вмотивованости. Культурним поступом є таке множення штучних досягнень та пов'язаних ними правил, яке стає природним для суспільства з причин розширення тими правилами людських свобод.

Руйнівність та назадництво примітивних режимів справедливо вбачають у тому, що відповідні ідеологічні бачення подій ігнорують той масив закономірного, що є об'єктивованим не лише у природних відносинах між речами, аж нормальні люди слушно закидають любителям чудес зневажання останніми доказових для ходи прогресу соціальних та гуманітарних законів, що їх насильники замінюють на власні свавільства, - а, проте, культура, де дієвими є людські інтереси, тим і вирізняється, що пасії та візіонерські зацікавлення зовсім не обов'язково мають відповідати можливостям речей та гуманізму, що історія суспільства являє собою ще й послідовність злочинів, коли наділені владою психопати примушували маси втілювати ті плани, які забезпечувалися просто жертвовою смертю мас, коли тисячі людей посилалися на загибель у наполяганнях на здійсненні маній одинаків, коли сама лиш персональна воля диктаторів стає достатнім та самообґрунтованим чинником історії. Тож потужним джерелом привабливості творців концтабірної історії стає не так зневага вождів на конто затребуваних суспільством трендів керування, як перетворення на останні саме вождівських афектів. Кількість жертв завалених у потойбіччя життя заради марень та утопічних планів тих маніяків, що їх мали б лікувати психіатри, чомусь викликає не звинувачення на означені плани псевдоощасливлення людства, а роняє в душі поклоніння перед означеним злочинцем й сумніви за наші невміння оцінити грандіозність та гоноровість планів переустрою світу ціною негідних переустрою жертв. Є публіка, яка ефективність ворохобні затіяної нею у історії й вважає за історичну ефективність, є публіка, яка славу свою ототожнює з пролитою кров'ю та руйнівними зворотами у долях народів, є публіка, яка спеціалізується вже й на історичних злочинах. Бути зичним до потреб демократії, прислухатися до порад розумних, наслідувати істини об'єктивні – це й придуркуватий може, а от спокусити публіку тим, що їй же й на шкоду, - то таке утнути лише зовсім хворий може. Ходіння шляхами можливого та необхідного людям викликає емоції, які поступаються захопленням через намагання здійснити неможливе та противне людям. Навертати фанатиків на відповідність їхніх забобонів стосовно раціонального та корисного людям – можна лиш із нерозумінь призначень фанатизму; критика на сторону фанатиків є заняттям марним, бо саме створення відмінностей від розумного та корисного загалу, бо спотворення курсу справ, бо аномалії реагувань на здавалося б об'єктивне і є клопотом ідеології фанатиків; лише той, хто не усвідомлює призначень примітивної ідеологізації може вмовляти насильників повернутися до доказових врахувань усіх зацікавлених інтересів та чинників справи. Зонотворчість і є методом, за якою вимоги до суспільства не узгоджують не лише із можливостями суспільства, не тільки беруться нав'язувати суспільству незатребуване ним, а ще й жертвовно згодовують ресурси суспільства у пащу небуття буцімто задля оживлення таким чином хворобливих упереджень віри у неймовірне; не віднайти особливості тоталітарних режимів там, де включається обґрунтована логіка загальносоціальних інтересів чи то опередмечені вимоги цивілізаційні, але увиразнюється жорстокість примусу щодо людей і народів там і тоді, де і коли не зважаючи на жертви беруться втілювати манії чи нібито смисли, що їх і при бажанні не можна знайти ніде та інакше, як лиш у хворих мізках чергових на голову народів їхніх вождів; спотворення подій та вольове, силове, безпідставне підпорядкування їх нормам ідеологічним, містичним, патологічним і є покликанням містифікаторів, які таким чином полегшують собі завдання паразитувань на суспільних гараздах. У дисонансах на межі неспівпадань культури, - як єдності природних відносин речей та людських до них запитів, так, з іншого боку, природних законів, - як єдності ще не пізнаної та вже освоєної об'єктивності, й вилуплюються тоталітарні перехняблення на користь волінь чергових гуру за кошт життєвого здоров'я людей і народів. Коли любителі казок та тюрем морочать публіку обіцянками щастя на разі приставання публіки до сповідання обіцянок, коли прості на рівні казки рішення виставляють ключем до розв'язання поточних проблем, коли свої збочення примітивісти подають за ту потрібність суспільству, яка не вимагатиме жертв та насильств, - тоді вожді дурять себе. Зона йде від свавільства свідомо противного законному.

У справах, де беруть участь люди, інші чинники, окрім домінантних рішень людської волі, є або залежними, або ж просто не чинними, - проте контекстами міжлюдських відносин, себто правилами спілкувань, мають бути не самі лиш силові переваги одних свавільних рішень над іншими подібними ж рішеннями, ще й досягнуті свавільним терором над конкурентами, а мають нормою бути хоча б конвенційні правила порозумінь на основі ринку гуманности та миролюбства. Хоча людська воля є тим своєрідним коефіцієнтом, що здатен змінити навіть залежності порядків природної необхідности, проте у здорових, себто відкритих прогресові суспільних діалогах бал творення культури має задаватися не виключно свавільством, а регуляцією вольових чинників з боку ще й доказової та предметної логіки прогресу, зважанням на традиційну інертність моралі, додатками віри у ідеалізоване. Яку б значущість не підгрібала під себе свобода волі у своїй самодстатности покладань на виключність зміни змістів та обставин ще й поза розумовими спромогами людини у подоланні спротиву усякої поза собою об'єктивности, аж надмірне свавільство, себто те, яке геть ігнорує логіку обставин та запити історичного часу, не може не бути шахрайським прийомом протизаконного спотворення об'єктивности. Волевияви хоч і є наближеними до вияву людяности, проте вони не гарантовано є людяними. Саме *квотування* рівности волевиявів усіх суб'єктів культури і надає легітимність вольовим рішенням тих, хто своїми рішенням, підтвердженими ще й запитам на розуміння добра та логікою об'єктивних законів, заслужив лідерства. Надуживання вольовими рішеннями, які і є спробою обійти законність, - є особливістю тоталітаризму. Проте зупиняти свавільців можна лише адекватними ж методами, себто ніяк не меншим у відповідь свавільством, коли проти кризи викликаної хворими на голову вождями доводиться суперечливо апелювати до ще більш концентрованих волевих наполягань на здоровоглузді.

Примітивізація вабить не лише втечею від проблем, а простотою розв'язання проблем, від яких викинута геть об'єктивна необхідність залишає лише ту людську волю, виключність якої й подається свободою нестримною та такою, що не може мати застережень, а додаткову привабу свавільству надає ще й його подання під видом закону необхідности, а то й святої мети з відповідним винищенням суб'єктних носіїв об'єктів тоталітарної атаки як ворогів, чия ворожість подається доведеною подібними закидами.

Не лише публіка зазвичай сприймає утиски тоталітарного режиму як представництво тої інтегральности, серед якої губиться людина з її відповідно нікчемними інтересами, але й самі тоталітаристи позиціонують себе як належне до колективізму чи до того загалу, що знецінює волю одинаків, - проте насправді особливости тоталітаризму і є свавільством хворих чи то ідіотів, яким вдається свої односторонні збочення нав'язати суспільству вже у подобі такої собі об'єктивованої необхідности. Тоталітаризм твориться не владою загалу над індивідом, а причиняється зворотним зв'язком. Свої виключення протирозумні тюремники лише облудно маскують під прояв нездоланної ходи якоїсь масовости, аби перед останньою усі перестали бути першими.

Підміни володіннями вождів, презентованих воліннями вождів, вже законів соціальних, екологічних, економічних, наукових, моральних норм та законів правових - це не вади тоталітаризму у його відмінах від функціонування вільних спільнот, а це капітал тоталітарних режимів, який забезпечує як не панування, так видимість панування над тою необхідністю, реалії якої оголошуються ворожими до вождівських утопій. Любителі маній включають у свободу вже й смерть тим реаліям, які у манії не вміщуються. Механіка тоталітаризму це маніпуляції з вольовими рішеннями. Тоталітарний лад існує й покликаний бути модусом спотворення суспільнозатребуваного. Нарощення числа ворогів, як наслідок суспільного менеджменту тоталітаристів, стає зростанням преференцій, які надають тоталітаристи собі як тим друзям, число яких породжує заборони на життя ворогів, - що править засобом посадовити суспільство на голку незамінних рішень вождів, аби гарантувати незмінність влади свавільців. Регуляція числа друзів та ворогів обґрунтовує інститут суб'єктивізму влади, який об'єктивується зав'язкою на ньому суспільних відносин.

Право вводять у законність для того, аби забезпечити інерційність громадських порозумінь не залежну від коливань політичної ситуації та думки, бо навіть вдосконалення суспільних установ зобов'язані бути узгоджені із уже перевіреними досвідом традиціями суспільної організації. Закон суворий, але це закон. Прогрес же у царині, кажімо, наукових відкриттів підлягає відмінним особливостям. Оскільки ж правопорушення повсякчас вдосконалюються й виповзають з-під підлеглости карности права, то й ареал визнаного за право відповідно розбудовується. І тоталітаристи свої ідеологічні схиблення оформлюють як закони, аби ті надавали виду норми винаходам та прийомам терору проти ще не упокорених громадян й заощаджували на пильности у полюванні за антирежимними ворогами та крамольниками. Вожді потребують доповнення механіки узаконеного терору ще й суб'єктивістськими рішеннями не лише тому що на більш непробивний щит знаходиться ще гостріший меч, а тому у зоні драконівських порядків процвітає свавільство наглядачів, що апетити останніх не можуть бути задоволені регламентованими нормами тюрми, бо й сама зона супроти вільного суспільства була створена саме цими невичерпними апетитами бандитської зажерливості, бо й терор на рівні його догматичного узаконення не зможе втриматися без його доповнення на ринкові змагання у пропозиціях вдосконалення терору. Зона може вдосконалюватися у своїй антилюдяности саме за логікою своєї антилюдяности. Понад плановими розстрілами панує бардак.

Противники та опоненти переможних агресорів схильні віддавати перевагу тим об'єктивним законам, нормам і потребам, що складаються як консенсусний вектор практичної дії та інтересів учасників політичних та інших колізій, відповідно ганячи свавільство того одного учасника перегонів, якому щастить добитися монопольного становища й відсунути геть конкурентів з їхньою вірою у об'єктивність чинних напрямних суспільної історії та сподіваннями на те, що ринок відсіє лише слабких, - проте там, де маємо справу з людською у них участю, то там повороти та біфуркації подій не можна інакше кваліфікувати як дію тої випадковості, за проявом якої стоїть геній одинаків впевнених у тому, про що інші й не здогадуються. Панування партикулярних волевиявів, що їх супротивники пізніше чи раніше намагаються сплямувати як вияв божевілля афектів, або ж виправдати як загальноісторичну необхідність, - і у одному, і у іншому випадку може правити за показник людської величі, коли події переставляються самою лиш волею здатних на це. Наполегливість у досягненні поставлених цілей заслуговує поваги, особливо у тому випадку, коли таїну взоровану одинаком він виливає у дійсно корисне загалові. Винахідники нав'язують споживачам свій винахід як корисний, а тирані мордують публіку безкорисністю та тиранією, - оце й є різниця у свавільствах.

Особу, сім'ю, бізнес-корпорацію, державу, націю, інтерконтинентальні альянти, глобальну цивілізацію чи культуру кваліфікують за несповнаправного суб'єкта, як ущербного у суверенности, як не самодостатнього у бутті хазяїном власної волі та долі, коли він зазнає атаки на його виключність з боку впливів на нього, - проте суверенітет не лише затрачає легальність, а й переростає вже у злочинну акцію, коли, ототожене із самочинністю, означене рахування виключно із власними потребами та запитами починає будуватися на придушенні конкурентів чи ще ширших кіл представництва іншої самоправної суб'єктности, які є не менш вільними у домі власної свободи, у кордонах власної відповідальности та кваліфікованости, а вже суцільна катастрофа від зарахування свободи волі вже до єдиного чинника прогресу починається від його протиставлення ще й логіці та законам наявної культури, яка зазнає руйнувань від атаки неадекватною самовпевненістю волюнтаристів. І коли ініціативні звернення та впливи зворотного порядку усіх учасників культурного процесу мають рахуватися не лише із правами та інтересами інших суб'єктів, як, головне, рішення на дії зобов'язані бути узгодженими із об'єктивними істинами, як то із законами науковими та соціальними, із моральністю та людяністю, із раціоналізмом, то виходить, що очільникам суверенітету годить бути свавільними саме у векторі прогресу, а суверенна воля із її свободами не має прав силувати кого-небудь й будь-що своїми маніями.

Суверенітет передбачає невідлучний обов'язок у протистоянні перевіреним, а то й не перевіреним на шкідливість імовірним безумствам творчим, - і вже як щось путне пощастить намацати та ввести в ужиток саме із ресурсів свободи та уседозволености, то хай за це відповідає не сама суверенність свавілля, а ще й добра до такого дослідника доля втілення його задумів. Чудові казочки із нав'язуванням чудес до обставин стає руїною останніх, коли казки занадто вже відрізняються від вимог наукового дослідництва. Суверенність, як відповідальність не лише перед істинами волі, а й перед власне істинами, себто можливостями наявної культури, проявляється у продукуванні та відкриттях окреслених не лише функцією мозку відкривача. Енергетикою творчости є обтяженість відповідальністю за факти, за усяке добро, за потрібне загалом і зроблене на користь свободі. Суверенність пропозицій та винаходів передбачає їхню узгодженість та гармонізацію не так із усіма відмінними істинами, як із необхідним для поступу, і то не лише загального.

Наукові рішення стають такими, бо на них пристають у згоді із реально дійсними фактами. У середовищі ж людей присуди стають кваліфікованими, валідними, обгрунтованими, коли виважено приймаються у родинному колі, демократично обговорюються на форумах полісів, аби уникнути колізій інтересів на разі хибного їх врахування. Тоді ж, коли треба поєднати не поєднане, коли слід примусово інтегрувати противне, коли необхідно згуртувати імперію саме через неврахування та всупереч противних і ворожих інтересів упокорених народів, - то тоді визріває диктатура. Коли виникає жадання усіх придушити, поневолити, проковтнути, то тоді роблять ставку на монотеїзм. Тоді той, на кому починає функція обгрунтовано й аргументовано помилятися під впливом афектів чи поза будь-якими впливами смислів, стає святим харизматиком. Ідіот з вадою притомности не може стати вождем повноцінним.

Новаторські, аж до сприйняття їх епатажними, відкриття та винаходи, які ще, або вже із розряду гіпотез перейшли до арсеналу науки, - не лише доповнюють, як ще й спростовують, або ж обмежують компетенцію та доцільність використання рівнів знань попередників. Проте критичне очищення від тих фіктивних, а чи просто хибних тверджень попередників якими вони виповнювали лакуни своїх недостовірних знань, не означає того, що більш досконалі, більш універсальні знання стають тим самим доказом виродження знань та досягнень попередників. Поступ знань завше спирається та завдячує передуючим точкам зору навіть тоді коли останні відкидає чи переводить у розряд міфів. Більш універсальні теорії виглядають як спростування та спрощення порівняно із вже відпрацьованими точками зору чи переконаннями минулого, - проте, вже у зворотному відношенні, спрощення не тотожне пропозиції доктрин доказово досконаліших. Примітивізація, якою і виступають усі тоталітарні учення, завше поступиться у конкуренції та результативних змаганнях із тими, хто у максимах інформованости виносить такі ж обгрунтовані та виважені рішення, особливо тоді, як останні будуть ще й цілеспрямованими та ресурсозабезпеченими. Ресурсом же тоталітаристів залишається віра у власні фантазійні уявлення вжиток яких веде до програшу.

Містична ідеологія, - на шляхах її бійки проти опротестованої нею історичної реальности, - задає стратегію, забезпечуючи тим самим вердикти виключно на знищення тих, кого містифікатори оголосили причиною нещастя і за смертю яких сподіване щастя неодмінно просто таки зобов'язане прийти на кладовище. Оскільки ж подібна стратегія ліквідації вигаданих ворогів відбувається на шляхах містифікацій та протистоянь закономірностям соціожиття, то виходом із перспектив провалля труповиробництва вже у кризу стає лише словесна імітація вождями орієнтирів на догматичні обітничі віровчення, у той час як очільники режиму зони починають цинічно керуватися своїми тактичними цілями прагматичними. У системних ідеологічних режимах актуалізація утопій переміщується мало не повністю вже у царину ритуалізму символічного. Вождів на межі між ідеологією і реалізмом звинувачують з обох сторін. Подвійні стандарти, розбіжності між іміджевими атрибутами зони та поведінкою вірних, - далеко не ведуть до розлуки із зоною неволі. Вадою вольових та афективних рішень на основі інерції зла однак не стає розставання із ним.

Свобода стає повноцінною тоді, коли: винахідництво дає практичні результати, ті результати ідуть до скарбниці конструктивного нарощення прогресивного, коли новації не лише розширюють знання та можливості людей, а й відповідають запитам на вдосконалення суцільних рівнів культури. Інакше кажучи, свобода має вузький діапазон обумовлень істинами, достеменним, фактичним станом речей, - тоді як входження у химери, утопії, маніпуляції з казками дають просто невичерпну варіативність тих імітацій свободи, у яких сповідники чудес насправді стають невірниками чужого чи власноруч створеного глупства. Лише освоєння необхідного вже засобами не оманливими й надають можливість видозмінювати необхідне вже на розмір свободи. Ті, які співпрацюють з істинами, себто мають не хибні знання про повноту й логіку подій, перебувають у жорстких сув'язях: вони усім винні і їм усі зобов'язані, - тоді як занурені у химери ані комусь зробити хоч щось корисне не є вдатними, ані у їхніх химерах ніхто не відчуває потребу з причин відсторонення химер від реалій. У свою чергу уникання залежностей є не лише обставинами, як і є призначенням відданості усяким ірреаліям та безпредметним вигадкам. Самостояння на догматах власних марень, їхня непідлеглисть будь-якій критиці, замкненість у достатності ареалу власних марновірств, перебування не лише поза обумовленостями взаємокористи, а й поза смислами, раціональністю, правом, ігнорування усіх правил безпеки, усунення усіх критеріїв правди окрім власного свавільства – і є тим апофеозом тоталітарної зони практичні наслідки від якої безвихідно перебувають у спектрі руйнівного. Розмови про неприпустимість втручання зовнішніх чинників ведуть для того, аби безборонно втручатися у справи сусідські. Самоправність є голосом історичного сміття.

Тих організаторів зони, які силують чужі свободи та права, засуджують не за те, що вони керуються виключно власними забаганками, а за те, що творці зони не рахуються із правами людей перетворених зоною вже на в'язнів. Свобода може вимірюватися рівнем усунення перешкод на її здійснення, а реальністю свободи стає узгодження її вольових виявів саме із істинами у вигляді відповідності тої творчої волі саме обставинам об'єктивного, включаючи туди й творчі свободи усіх інших учасників прогресу. Буття господарем собі та власному бізнесові стає метою за підтримки конкурентів тоді, коли ця свобода є доказовою, себто не будується на протизаконному насильстві над ближніми, а сприяє вдосконаленню культури. Коли призначенням культури є її гуманізація та зростання творчих можливостей людей, то наша здатність освоювати достеменність та закони усього світу позалюдського не має будуватися на знеціненні людської волі до творення. Людська воля зобов'язана бути тою направляючою, тим коефіцієнтом та чинником, який впорається із загрозами усяких хиб.

Максимуми видозміни обставин під власні до них вимоги може вважатися за ідеальну норму чи то за смисли існувань людини, коли тим смислами та ідеалами оголосити максимуми видозмін обставин, - проте розвиток культури підлягає ще й тим власним її закономірностям, порівняно із якими вимоги означених творців видаються не більше як інструментом обслуговування можливостей суцільної культури. Свобода, із якою хибно ототожнюють здійснення саме людських прагнень, окрім того має не виключати із своєї області ще й власне здійснення прагнень, що стає можливим лиш через взаємозалежну кореляцію між прагненням, обумовленими адекватністю засвоєння запитів та можливостей культури з боку носія тих прагнень та, з іншої сторони, означеними наявними закономірностями культури, які і є втіленими у суб'єктивності волі означеного претендента на виключне представництво свободи. Поступ, чинність якого креативний суб'єкт пружиться приписати виключно собі, окрім людської волі людини біологічної має ще й предметний вимір: розширення свободи уречевленої культури. Творча людина не має дурити себе хибними віруваннями стосовно абсолютизації своїх суверенних вироків на еволюцію, устрій світу та суспільства, на якісь остаточні присуди на історію та смисли. Свобода творця зобов'язана бути узгодженою із свободою культури. А орієнтованість вигадника виключно на чудові казки, наслідками має руйну й нещастя для світу у який всовують подібну свободу.

Просто таки спантеличенням для неупередженої громадської думки є та суперечність, що починаючи з революційного повстання проти традицій, з пропонувань екстремістських виходів із спровокованих проблем, із ставок на потойбічного гатунку одномірні силові рішення тоталітаристи згодом означені свої особливості презентують вже не лише як додаткові внески до культури та суспільного життя, а й обслуговуванням останніх обґрунтовують та виправдовують свої існування та змісти; примітивні та химерні пропозиції тоталітаристів із виходу для проблем культури з часом втримання у історичному часі перероджуються вже на входження у культурну беззаперечність; бійці з еретичними крамолами за допомогою професійних слідчих та катів, які у своїх мареннях очікують на загибель суцього суспільства та сприяють тому практично, які вихваляються неадекватними та протиправними вчинками у порушенні традицій, які намагаються вистрибнути геть із усякої нормальності, перекодя вже власні вибрики подають як органічні та затребувані суспільством. Камуфлювання під традиції є способом виживання тоталітаристів.

Як не буває винаходу без його наявності, так і нема вчення, коли воно не навчає тому, чому навчає й оригінальності інформативної пропозиція має містити більш, ніж максимально може, - й, оскільки, для винаходу важливим є не вправління у незвичайності, що є легким на шляхах впадіння у безумства, як важливою є корисність винаходу у його відповідностях і потребам людей, і об'єктивностям речей, - то у царині містичних пропозицій важливо змістові фікції вчення розбавити якомога більшою адаптивністю загально визнаних у їх корисності цінностей задля виправдання та доказів останніми оригінальних нісенітниць та безпредметностей ідеологічного вчення. Системні тоталітарні вчення тому і є органічно вписаними у традиції культурної еволюції, бо включають у себе максимальне число максимально апробованих у їх доказовості максим людяности. Ідеологічні містифікати оперують поняттями добро, любов, чесність, порядність, чистота, відповідальність і далі за переліком моральних чеснот, тоталітаристи заперечують те, що не приймається суспільством і визначене як незаконне, тоталітарні доктрини можуть хвацьки заперечувати надміри захоплення алкоголем чи сексом, вони стоять стіною у захисті традиціоналізму, - проте, оскільки на традиційні цінности у тоталітаристів нема й не може бути патенту та авторських прав, то традиціоналізм слугує для містифікаторів лиш прикриттям їхніх містифікатів. Догори дригом історію не ставлять цінности добра, й тому останні слугують камуфляжем ідеологічних диверсій. Химери не проковтнуть, коли вони не будуть загорнуті у оболонку людяних понять. Більш істотним для тоталітарних вчень, ніж потреби вписатися у історію та відповідности прогресу, можуть лиш бути клопоти та загрози на те, аби у відповідностях прогресові не розбавити до порожнечі власні пропозиції.

Вірність традиціям, як специфічності на відтинку культури, легше усього утримувати у сферах життя абстрактного, бо абстракції вірувань у чудеса ані не підлягають критиці із зовні, ані не мають впливів на зовнішню щодо марновірств власне реальність, - а проте навіть ця ідентичність у химерах не є невинним заняттям, бо зупинка навіть у позапрагматичному суперечить відкритості людини на відкриття усіх таїн універсуму, на встановлення панувань людяности, на перероблення природи у продукт нашої праці. Традиціоналізм громадить стіни несприйняття доквілля, що робить ендемічну спільноту чи особу тим більш уразливою у змінах обставин, чим виразніше обставини набувають виду прогресу супроти особливостей замкненої у стінах своїх особливостей особи чи спільноти. Успіхи у вибудові традиційних особливостей навіть у сферах вірувань, не кажучи вже про неадекватність щодо викликів у технологіях, чи господарчому житті, чи соціальному житті, - стають відповідно кроками по викреслюванню тими традиціоналістами самих себе геть із тяглости людських пізнань та зачисленням себе самих до відпрацьованого матеріялу нікому не потрібного навіть у його загрозах. Критика традиціоналізму, попри її руйнівний щодо традицій характер, суперечливо стає матеріялом будування нових проблем, розв'язання яких і стає експансією ареалу культури. У виборі міри між дотриманням ідентичности у традиціях і самоподібности у відкриттях не слід безумовно відкриття офірувати традиціям незмінности.

Після успіхів вбивства ворогів тоталітаристи прагнуть зберегтися засобами перетворення терору вже у традицію, - утім загрози тоталітаризму зумовлені його ворожістю щодо усякого успадкування досягнень, бо абсолютистські вигадки й полягають у замірах розпочати історію із чистого листа кладовища, із порожнього місця, із заперечення набутків культури та еволюції. Проте усупереч примітивістам життя і буття можна і треба лише вдосконалювати.

Призначенням усякої інновації є її перетворення у традиційну буденність, бо поза тілом культури безпідставові вигадки залишаються лиш безумним намацанням непотрібного. Оскільки максимально здоровою подобою суспільного життя є його національна організація, у якій синергійно поєднані етнічні, мовні, психологічні, побутові, релігійні, територіальні, історичні, господарчі, просвітницькі, державні своєрідності характерологічного народу, - то тоталітарні утопії своєю метою мають входження у число конструктивних, а то й домінуючих цінностей національного життя. Грунт патріотизму залишається живильним навіть для перетворювачів батьківщини вже у тюрму для її насельників; традиціоналізм слугує виправданням навіть для тих, хто втягує його у безумства, засіває його шаленством божевільних утопій; серед щирої любови до вітчизни не відрізнити прикритих нею злочинців. Тоталітарні режими виникають як невідомі у розбіжності із істинами, а вироджуються режими втіленням їх у традицію народного життя. Плани порятунку людства, що заскалюють не лише у глобальні виміри, а й поза земну історію, - зрештою міцніють як підмурок чергового виду шовінізму.

Аж із власної шкіри вистрибують комуністи чи нацисти зображуючи свій рух єднання свого народу імперського як неповторний винахід, як ексклюзивне досягнення політичної думки. Скоріше обидва шовіністичні рухи є безпосереднім продовженням екстремістський прийомів випередити країни успішного капіталізму. У обох мобілізаційних рухах нема того, чого не було б історією московського царства чи історією німців. Комунізм чи нацизм це стадії еволюції колонізаторства у месіанському оформленні.

Надто звабливими прийомами протиставлення тому, що вважається суспільним злом, є вдавання до простоти сили. Але від множення насилля множить саме насильство, а не те, що вважається захищеним таким чином суспільним добром. Бо від заміни одного насильника вже на іншого відбувається лише зміна суб'єктності, а не фактуальності подій у характеристиках на добродійство чи злочин. Накопичення силових дій, себто противних логіці та запитам реальної історичної ситуації, заводять таке суспільство у глухий кут загибелі. Живе той, хто вмів жити із проблемами та розв'язувати проблеми, гострота яких і є запорукою успіхів, - тоді як репресії проти викликів призводять насильника до втрати життєвих орієнтирів. Проблеми – це шанс перспективних можливостей, тоді як жорстка розправа із тим, що на часі видається незрозумілим чи навіть злочинним, веде до втрат.

Вільне й тому прогресуюче суспільство живе має являти собою своєрідну піраміду, основу якої становлять вільні громадяни з їхньою підприємливістю, вмінням ставити та розв'язувати проблеми, які керуються власною волею, є самодостатніми, а, водночас, достатньо соціалізованими, окультуреними, відповідальними. Саме із фундаментів соціуму вже до верхніх ешелонів делегуються повноваження, гроші, моральні норми, законодавчі ініціативи, потреби безпеки, громадські запита по усьому спектру організації суспільного життя. Має бути зрозумілим та безперечним, що чим вище до вершин цієї моделі піраміди соціоустрою, то відповідно має зростати відповідальність управлінських інститутів у векторах стратегічних, у тому числі й має нарощуватися виваженість і доказовість рішень які торкаються інтересів багатьох. На вершечках мають всістися чиновники та виконавці волі структурованих й унормованих учасників національного та міжнародного життя. Бандитам та обманщикам там не місце. Тоді як у тоталітарних угрупованнях у зону виконавців обов'язків є переміщеними маси, а клан управлінців залишає функцію вольових рішень виключно за собою, розподіляючи звідти права, гроші, життя та усе по усьому спектру вкрадене від суспільства.

Відмінностями між людьми з відповідною стратифікацією у соціальних статусах є розмаї особливостей особистісних та навзаєм залежних від обставин: у кривності, статі, психіці, вікові, вихованні, мові, освіті, соціалізації, етнічності, цивілізованості, громадянстві, розвиткові, покликанні, долі, у випадковому, у власному і суспільному здоров'ї й подібне, включаючи й участь та життя у політичному організмі. У розвинених суспільствах системність правлінь зверхників забезпечується та легалізується їхніми функціональними обов'язками на користь звернених до суспільства служінь йому. Генеза провідних суспільних ролей достойників тягнеться від найбільш простих способів фізичного пограбування сусідів; а згодом позиції еліти підтверджує суспільство вдячне творчим особам за ті суспільнокорисні внески, належна плата за які й живить механізм поступу окультурення. Вже не бандити вилучають й присвоюють чужу працю, а еліти самохітно платять суспільство за відповідну її працездатність. Відповідальні за підлеглих посідання політиків забезпечуються не виключно устремлінням останніх, як, передусім, запитами самих громадян пересічних, які делегують свої інтереси вже до управлінських інститутів суспільних. Навіть ті громадяни, які потерпають від свавілля владоможців, стають злиднями та знедоленими, - надаремно дорікають у цьому своїй владі. Не тому бідні постійно бідують, що завше незнищені королі королюють, а тому, що королів призначають собі на свою голову громадяни обділені хистом, темпераментом, розумом.

Тоді прийнятним для себе сприймає населення своє пограбування зі сторони хижого клану односельців, коли той захищає свої мисливські угіддя від конкуруючих зграй нальотчиків із-зовні, або ж коли обдирання ближніх у спосіб непризволена їм багатіти у міру їхніх власних продуктивних сил не стає штучною завадою для останніх зі сторони цього клану зверхників. Тож здобичники задля свого закріплення на представницьких посадах політичного проводу постійно зайняті провокуванням зовнішніх та внутрішніх ворогів, бійка проти яких потребує централізму, дисциплінарної покори війська й непорушності керівної влади; а з іншої сторони цей клан монополістів політичної влади регулює дозволи підданам багатіти, щоб успішно збирати з підданих податі, водночас знесилоючи податями підданих настільки, що у них не виникли бажання та сили обійтися без цього над собою політичного клану поневолювачів та визискувачів.

Бандити при державних посадах контролюють як доходи обсадженого ними народу, щоб знати у якій мірі можна безпечно грабувати, так ця окупаційна адміністрація намагається ревізувати й духовне життя підданих, задля тої ж цілі недопущення повстання проти колонізаторської влади наїзників. У суспільствах, де одних бандитів на місці політичного проводу змінюють такі ж конкуренти у здирицтві, - то імітація ними ролей соціальних служінь стає вже реальною облудою. Успішно атакувати посади збирачів даними, щоб перебрати клопоти паразитизму вже на себе, вдається тим конкурентним бандугрупованням, які заручаються у цьому підтримкою підданих, обіцяючи страдницькій масі чудеса з наслідками зменшення податкового для неї навантаження. Населення зони примусової експлуатації, проводом якого є здирички не здатні організувати продуктивне виробництво, незмінно сприймає перебирання політичної влади між кланами чергових наїзників як владу противну контингенту зони обіцяного щастя. Спільноти, квазіелітою яких є кримінальники чи імперіалісти, закінчують не добре.

Тоді як у розвиненому суспільстві багатоманітні установи громадянського життя домагаються контролювати обране чиновництво у представництві ним інтересів та запитів на правову законність, демократичні свободи, на загальне благоденство. У суспільствах диктаторська еліта яких багатіє не лише через успішне для неї знедолення під'яремної маси данників, як демократично обіймає посади проводу ще й завдяки тій організації нею продуктивного виробництва за якого щонайменше не знедолюється основна маса самодіяльного люду, - то така громада, у якій розрив у доходах та доступ до кар'єрних зростань залежить не виключно від апетитів хижаків при владі, то така спільнота є життєздатною.

Хоч цільовим призначенням зведення суспільних устроїв саме на виключній ідеології, яка б інтегрувала у собі й підміняла собою усі проблеми та колізії розвитку реальних установ та відносин суспільного життя задля надання останнім міцності, витривалости, звитяги, - проте саме містичний характер подібного тотального віровчення робить збудований на його основі режим саме містифікарським, всупереч поставленим цілям. Устрій, у якому влада належить віруванням із сфери цінностей, або ж ідеологічному прожектерству, зазнає додаткових та руйнівних для нього ударів ще й по лінії єретичних трактувань догматичного офіціозу, коли ревізія соборної ортодоксії і конфесійні розходження є не ілюзорним прикриттям соціо-культурних, расових, господарчих, морально-правових, військово-політичних конфліктів а чи внутрішніх у рамках ідентичности віровчення, а чи зовнішніх у конкуренції із подібними ідеократичними режимами, - як зіткнення на фронтах ідеологічних розмежувань є реальним додатковим співучасником дійсних конфліктів. Химерні скрепи покликані у купі втримати награване надають втриманню награваного химерний характер. Інтегральні ідеології, - навіть із числа тих, які засновані на тверезій самооцінці досягнень власного народу, а не на виключній ненависті до сусідів, - лиш у тій мірі можуть прислужитися загалові гуртуванню спільноти, коли свій добробут ця спільнота сповідників не буде на власному шовіністичному месіанстві ідеологічного штабу задля виправдання своїх паразитувань на ще не завойованих народах. Ідеології є виключно корисними лише у межах свого доцільного використання, а не тоді коли абсолютистські вчення замахуються на підміну собою реальних інститутів влади та життя спеціалізованих на собі сфер діяльності реального суспільства живого, себто не перетвореного на сектантське зібрання. Мережа догматизованих ілюзій не може бути міцніша за структури реальної культури. Ідеологічні режими валяться від повівання навіть малого протягу у сфері офіціального сповідання. Йому терор, вбивства за інакодумства і за мислезлочи, за анекдот про вождя – є передовим по значущості фронтом боротьби за безпеку самого існування режим тюрми.

Тоталітаризм це ті пропозиції для прогресу, які вичерпно представлені лише набором слів та психічних уявлень, але не пов'язані із технологіями компетенції науки, або ж ідеовчення тоталітаристів на пряму суперечить соціальним запитам на гармонійний розвиток. Вироблення тоталітаристами містичних вірувань задля гіпнотизування вірних їм мас, - не зважаючи на завше плідний ґрунт та невичерпні на ньому плоди від засівання та щеплення глупства, - просто не буде впливовим заняттям без технологій терору. Дурити усіх без строку давности є заважкою справою у змаганнях із технологічним та освітнім поступом. Усі віроучителі про ілюзорні та казкові чудеса на чільні місця у ієрархії цінностей виставляють таку собі духовність, непідвладну ніяким чуттям окрім екстатичної любови до віроучителя, величність якої підкреслюється зневагою до усього земного та належного мирській мудрости. Але ідеократи дієвим доказом своєї зверхности мають не так оргструктури спотворення мізків своєї пастви, а такі органи терору, - як інквізиція, меч партії, гестапо, - які зоні облуд та всевладдю правлячого кліру підпорядковують концтабірну поведінку сповідників абсолютистського учення.

Наукові відкриття приємні не лише своєю позитивністю у збагаченні культури, як ще й тим, що своїми внесками на спеціалізованих відтинках прогресу наукові відкриття не є войовничими стосовно відмінних знань про устрій світу. Передові знання настільки дружать із фактами, що виключним представником останніх вони і є. Наукова гіпотеза може конкурувати із відмінними гіпотезами у межах описуваної ними сфери вузької конкретної, - тоді як абсолютистські вірування, які претендують на вичерпання собою смислів та часу буття, є смертельно нетерпимими на лише до подібних же абсолютистських учень з іншими догматичними змістами у описові однієї і тієї ж області без меж, але тоталітарна догматика нетерпима ще й усередині своїх сакральних імперативів, відхилення від яких карається як єретичне відступлення вороже. Примітиви ладяться винищити усе їм супротивне, опонентом якого є примітиви, які ладнаються керувати усім, але не можуть на ділі цього досягти.

Для грабіжництва його інституалізація у часі та легальних суспільних зв'язках, здобуття статусу системної безкарности, здатність до плідного відтворення у повторах є важливішою порівняно із вдачею одноактного набігу. Тож оргзлочинність та одержавлений криміналітет жертвують ефективністю грабіжництва у організованій ним каторзі, але віддадуть перевагу подальшому втриманню свого усевладдя у цій зоні визиску невільників, ошуканих на глузд, права, свободи. Для претендентів на кермування усіма без виключень явищами життєво важливим є не втратити своє усевладдя, за усяку ціну втримати диктат свого свавільства, не допустити й натяків на обмеження свого можновладства яке й виступає для вождівського кліру відмичкою за допомогою якої вони виламують усі для себе перешкоди. Боротьба за владу, засобами промивання мозку підданих та виконання дисидентів засобам геноцидного терору, є виключною логікою поведінки зоновождів. Втримання узурпаторами свого усевладдя обходиться суспільству у відповідну ціну контрпродуктивности, неефективности, порівняльного із вільними суспільствами низького рівня виробництва та якості життя у нежиттєвій зоні забезпечення процвітання узурпаторів. Утримання бандитів на посіданнях суспільної влади обходиться суспільству у суспільно неприйнятну ціну.

Так большевицький орден робить ставку на централізовану економіку, одержавлює соціальні відносини, монополізує усі сфери влади, щоб усіх тримати під контролем примусу до безоплатної праці у колгоспах та інших концтаборах, - не зважаючи на те, що дозвіл підприємницьких ініціатив суспільству міг би забезпечити вищий рівень продуктивности праці, відповідного достатку зекам та зони у цілому. Проте саме ця небезпека втрати контролю над підвладними людьми і народами, невдоволення яких диктатом большевицьких грабіжників стає вагітним на повстанське визволення, саме й спонукає окупантів до жертви ймовірних вигід від дозволеного самостійництва вже на користь його заборон у цілях збереження виключности усевладдя диктатури.

Для одержавленого бандитизму олігархів малоросійських, які перекачують малоросійське добро вже до свого стравоходу, важливим є не так збереження за собою ареалу сафарі, - що могло б стимулювати у бандитів чуття, а то й вдячне усвідомлення джерел їхнього збагачення з відповідним недопущенням туди московських наїзників, - аж більш істотним є можливість продовження та забезпечення тих гарантій красти, що їх забезпечують напрацьовані механізми московської колонізації, - збереження якої є для малоросійських приватизаторів важливішим за збереження ознак відмінностей від московства. Малоросійські запродавці, із числа одержавлених бандитів які замінили комуністичну номенклатуру, не лише продовжують, як ще й вдосконалюють служіння імперії у спосіб розграбування малоросійського спадку будування комунізму вже для цільового реваншу московської великодержавности. Малоросійським спадкоємцям большевицької експропріації ходить за збереження не малоросійських ресурсів задля їх подальшого розграбування, а великоросійських методів розграбування малоросійських ресурсів задля тої ж цілі.

Посилення політичного централізму спонукається не амбіційністю правителів, а є технологічною необхідністю від створення надвеликого зібрання різнорідних народів, що їх можна втримати лише тим централізмом влади, який нівелює, робить одноманітними, стримує відмінности у середовищі зібраних під омофор єднання вже як рівних, як члени одноцілого організму. Світові імперії відзначені централізмом як інструментом їх створення. Їхньою ідеологією висувається загальна гармонія.

Так Московія, яка назбирала для критичного визиску критичне число критично різнорідних народів, потребувала підприємницьких ініціатив, демократії і правових свобод для подолання відсталости породженої апетитами її централізації в управлінні імперією. Але відкритість до демократії вступає у протиріччя із існуванням великодержавства й самої імперії. Тож і большевикам, і олігархату посткомуністів довелося поєднувати непеєднуване: оженити диктатуру та приватні спонуки індустріалізації. Ще й за рахунок навісних пиндосів.

Орган мислення існує не лише у суто фізіологічній будові особини, аж адекватні реакції поведінки з'являються у житті зграй особин. Ця понадособова організованість, - яка у тваринному світі нагадує рефлекторну, а для суспільства є проявом його життя у культурі, коли взаємовідносини забезпечуються відповідними нормами з приводу товарного обігу та бюрократичними установами, - стають фактором безумовної перемоги над суспільствами не знайомими із ієрархічною будовою. Суспільний прогрес можна було б характеризувати як розмивання суворих порядків архаїки, як підрив догматизованих стандартів, як делегування функцій автократора вже ширшим верствам, коли б кар'єрне зростання останніх до статусу еліти не було б забезпечене їхніми масовими та досконалішими внесками у суспільну організованість. Демократизація централістичного менеджменту та елітарності, особливо спричинена хвилею ринкового підприємництва за доби вже індустріального капіталізму, вилилася дикунством Великої війни у зіткненні імперій, тож закономірною реакцією на розгул зажерливих суверенітетів, надмірів демократії, креативності із темних закутків – постала необхідність посилення не лише організаційних начал суспільности, як за допомогою тої рекреації авторитаризму знадобилося просто урізати, а то й диктатурою винищити соціальні свободи з прикрими від свободи наслідками мільйонів загиблих від царства техніки та здавалося б притомної цивілізованости. Тоталітаризм, який однією химерою замінює масу інших, постав не лише як покарання, а й як вид лікування вад стихійних свобод. Види комунізму та нацизму захлеснули широкі ареали політичного життя країн і народів накритих мороком людського братовбивства.

Модерний комуно-фашизм зобов'язаний своїм виникненням не суто глибинам людської природи, як зона вигулькує звідти наслідком лише з причин соціо-культурних криз. Потенціали простих рішень дримають у суспільному тілі чи у світосприйняттях особи завше, як мікроби з якими уживаються, але які стають затребуваною хворобою на часі розбалансування організму.

Нема таких видів організації життя свободи людей, які б не програли битву у зіткненні із направленою проти людей організованою військовою силою, - проте війна, не кажучи вже про мир, буде перемогою відкритих життю суспільств. Ступінь підвищення дисциплінованости у соціумі збудованому з зразком військового підрозділу даватиме йому перемогу над відкритими суспільствами, - проте жити у військовому таборі створеному для вбивства ще не завойованих ним сусідів, є смертельним заняттям і для його насельників. Мілітаризація не лише не може бути ідеалом людяности, але є злочином проти людяности.

Московські прихильники принципової лібералізації даремно сподіваються, що внесення у історичну Московію притаманних європейським народам способів правління, побутових звичаїв, а то й самих європейців призведе до наслідування рис, рівня, прилучення до вільних народів, - бо навіть імітація послаблення кайданок, а чи спроба унормування того насильства заради визиску людей і народів, яким був зібраний до купи конгломерат імперії, не може не бути ерозією, повстанням, рухом врозтіч від нав'язаної дисципліни несвободи. Не можна почуватися вільним й мати такі права перебуваючи одночасно у неадекватному послушенстві так само, як саме рабство пов'язане із вдячністю за виділену пайку. Московські ж прихильники принципового закручування гайок московізації мілітаристської, законодавчої, релігійної, мовної, етнічної, господарської даремно сподіваються на те, що винародовлення звичаєвих особливостей племен і народів разом із самими недопідбитими несправно народами, а чи домагання переробити волю людини вже на урок заданий зверхнім столоначальником саме у контекстах зодноріднення у московстві не матиме тих самих наслідків звільнення від кайданів імперського визиску, включно із небуттям імперії, вже на місці життєствердження людей та самостійности колись уярмлених народів. Конкретний варіант грабунку здійсненого під противними капіталізму гаслами рятування у одержавленні й пролетарській єдності народів, або історично конкретна кампанія грабунку здійснена під противними комуністичними кличами порятунку у роздержавленні та національній визначености народів, - має незмінні наслідки як для імперії, та і для планів сусідів на її небуття.

Коли у суспільстві замало свободи соціальної, яка забезпечена законодавством, бракує гарантування свобод дослідницьких спрямованих на науковий прогрес, тоді заміном недосконалого розмитого функціонування гуманізму та пізнань стають вправи із видами лібералізму за законами ринкового співвідношення вартостей як сурогатними порціями урізаних прав і свобод у представництві ними не так відкритості до гармонізації людяності та прогресу, як – до недопущення за допомогою лібералізму вже торжества монополістів та претендентів на виключне оволодіння буцімто остаточними істинами. Усяка ж бо причетність до свобод лише оздоровляє людей та повертає людство до його призначень на свободу. Свобода це добро, яке не потребує доказів. Проте лібералізм, як вид нежорстких свобод, може правити перехідником і до розмивання здавалося б апробованих на корисність видів суспільного устрою. Лібералізм як настанова на підприємливість, на критику, на творче вигадництво не залежне від пануючих на часі узвичаєних зобов'язань у суспільних діалогах, - здатен ще й підточувати не лише стіни авторитарних чи антилюдських режимів, аж лібералізм може слугувати ланкою вже зворотного переходу до будівництва стін відділення людей від свобод тоді, коли лібералізм агітує за принесення традиційних цінностей вже на користь розваг, а то й зобов'язань загальної розбещеності, тоді, коли у кольори ліберальних дозволів обгортається підступність злочинів, тоді, коли шашіль толерантності без кордонів гризе основи порядності, тоді, коли через двері безвідповідального цинізму вламуються непроханими гостями замахи на перегляд стандартів розуму та добра, тоді, коли виродження та руйнівність наростаючої хаотизації представляються проявом буцімто незаперечних природних прав бути вільними від норм життя та культури, тоді, коли із лібералізму парадоксально роблять демотиватора свобод. Коли саме лиш імення свободи бездоказово розповсюджують ще й на царини легалізації ризикових експериментувань із видобування якихось користей із віднесеного до матеріалу зла, - тоді має місце видобування зла.

Свобода потрібна для організму та організації вільних людей і громадян, які приватно знають один одного у спільній рідній справі. Але з наростанням включення у неї вже не спорідненого, а ще й захопленого силою грабежу сторонніх цінностей та інтересів, то вже сам розмір зібрання, задля утримання цілісності, - починає потребувати регламентованих процедур відносин не залежних від інтересів учасників співпраці, а то й тих достоту спрощених рішень ієрархічно вищих управлінських ешелонів, стратегія яких не залежала б напряду від виконавської тактики. Демократія потрібна для своїх, але з розширенням імперії на число поневолених народів, й особливо на часі воєнних протистоянь, - зростає необхідність централізації управління, коли навіть диктатура має переваги порівняно із хаосом протиборства навзаєм супротивних цілей учасників кризою порушеного соціуму. Виявом агонії імперій є їхня централізація, наслідком якої є руйнування подібних псевдосоюзів.

Прийнятним виходом чи розв'язанням із імперіалізмом світових імперій став їхній розпад порівняно мирний внаслідок катастрофічних світових воєн ювілейного сторіччя. Незгідні із прогашом третій рейх та інтернаціонал вдарилися у централістичні ідеології расового та класового месіанізму. Централізація влади сталася синдромом поствоєнної реакції, а то й реакціонерства мало не усіх режимів та відповідних політичних учень. Большевізм з його поворотом до втримання імперії вже відверто терористичними, а то й геноцидними методами, відродженням кріпосницького визиску та грабежу, протиставленням себе світові капіталізму та демократії, - відбувся як не випадкове перенапруження сил у інерції московського збиральництва. Цільовою точкою удару большевізму у недопущенні ним свободи людей та народів стає заборона власності та вибору власної долі, коли хаос обезвласнення виправдовується фетишем загальнонародної власності під кермою слуг народу. Саме легалізація власності та право народів на власне самостійництво й могло б для нащадків будівництва комуністичного царства трудящих бути дверима відкритими для входження у число народів зайнятих продуктивним виробництвом. Проте посткомуністична приватизація скорше нагадує друге видання большевицького грабіжництва суспільства.

Як це не видається дивним, але до чинників тоталітаризму у знуванні його над моральними цінностями, над громадським правом, над законами природними та цивілізаційними, над життям та прогресом доводиться віднести зловживання свободою, - що вона справедливо розглядається як вимір людського щастя й благополуччя, як апофеоз ідеалу та фізичну норму улаштування людяности, як запоруку процвітання та недопущення зла помилок незнання. Свобода породжує повищезгадані плоди зла тоді, коли наша людська воля надмірно брутально, у цілковитій незгоді із поведженням об'єктивних подій заходиться останні ламати під вигадані нами стандарти неймовірних чудес; тоді ж як прогрес своєю запорукою має істини наукового дослідництва, коли свобода речей звільняється від забобонного нашого до них ілюзорного ставлення. Поворот до концтабору чи до гуманізму з його шануванням збереження здобутків еволюції та культури лежить на перетині спершу безневинного переплутування міри свободи із безґрунтовним самочинством. Свобода не лише очищає від помилок та підкорення химерам, а й дозволяє нам улаштувати й конструктивно вписувати у неї винаходи прогресу. Свобода є мірою успішности людини та уділу гуртової підприємливости тоді, коли на користь примітивним чудесам не офірують факти, вважаючи свавільну упертість тотальною свободою. Свобода не лише затрачає свою подобу, а й навіть цурається імітувати синергію між спеціалізованим та потрібним тоді, коли вивалюється поза поле й компетенцію відповідальности. Звільнення від звітности перед фактами призводить до факту злочину.

Правова законність що стоїть на сторожі свобод громадян, традиційні моральні критерії людяности, демократія з її процедурами та установами, вільний ринок з його конкуренцією пропозицій, дослідницький раціоналізм та інформаційні свободи – є згубним середовищем для дисциплінарного досягнення того примітивного рецепту довершеного щастя, який і фабрикується спеціально як спрямований проти означених видів європейського лібералізму. Тож любителі простих і чудесних розрішень геть тотально усіх проблем відчують своїм нутром токсичність усілякої критики стосовно ідеологічних догматів. Бо на здорову голову людині само собою не прийде те, що спадає на голову рятівникам світу. Тож останні зобов'язані вдосконалювати терор. Бо скорочення останнього скорочує час режиму, а посилення – продовжує зонопорядок.

Від першого і до останнього царя, від комісарів і до президентів вкрапленням історії московського збиральництва є не лише епізоди ліберальної демократизації, але й стандарти ні від кого не залежного вільного підприємництва, узгодження правової законности та громадського блага, орієнтири належности колові європейської культури – становлять і продовжують становити тип світовідчуття не лише маси насельників зони, як ще й традиційність політики проводу імперозбиральництва. Вестернізація, як рівняння на передові досягнення, є не лише модою чи мімікрією мисливців за чужими пожитками, а становить для збирачів ще й найбільш привабливу здобич. Проте прихильники ліберальних свобод правових, демократичних, гуманітарних, чи вільного ринку конкуренції приватних господарств, чи поваги до прав безправних у імперії народів нею завойованих, - не просто незмінно хибують у усвідомленні підметних інтересів та стратегічних необхідностей збирання та втримання зібраного укупі, як ліберальні критики імперії становлять для неї небезпеку, відносяться до внутрішнього поки ще не знищеного ворога. На відміну від інтелігентних вдосконалювачів московського царства, то автохтонний москвит нутром відчуває неможливість сумістити знімання данини із поневолених народів та радість останніх із цього приводу. Логікою московського збиральництва може бути і є лишень загвинчування пресу на підневільні народи та на саму масу впевнених у диктаті та необхідности зони утисків із числа професійних грабіжників, які і є суб'єктом історії московського збиральництва. Демократія і московська імперія – не лише несумісні, а становлять одна до одної смертельну загрозу. Справжній імперець, який наміряється придушити українця ще у люльці і зробити те саме із усяким господарем ще не підбитих імперією статків, - є не жертвою пропаганди, як остання є медаллю справжнього імперця.

Непорозуміння міжособистісні виникають ще й тому, що окремих людей відрізняє: стать, вік, здоров'я, темперамент, мова, освіта, фах, соціалізація, віра, громадянство, статусність, статки, підсвідоме й подібні неподібності до нескінченності їхніх одночасних взаємодій, які й складають розмаїтий і тому здатний на життя капітал людяности. Як би не гуртувалися колективи за усвідомленою сумісністю: кривною, психологічною, комунікаційною, бізнесовою, правовою, національною й схожою у відмінних інститутах соціуму, - а утім, навіть окремих людей розводять нарізно та, почасти інстинктивна, але далеко не фіктивна належність до найширшого кола суспільности, що її іменують колом цивілізаційним. Серед вимірів, у яких одночасно у синергії чи у конфліктах існує особа, належачи: собі, сім'ї, друзям, секті, посаді, маніям, тощо, не останню роль відіграють ще й ті широкі кола залежності: національної, культурної, цивілізаційної, гуманітарної, які поза свою позірну абстрактність та загальність залишаються для особи не лише чинними, а й такими, подолати тяжіння яких не видається можливим. Здатність не лише архаїчних племен, а розвинених організмів цивілізацій конкурувати поміж собою протягом віків у виключному лише для себе притяганні народів, культур, держав, - свідчить за те, що кордони цивілізаційних утворень мають не тільки вишкіряться фронтом зброї довкола, а й те означає життєстійкість, що особливості одних не є гіршими за кращу специфічність інших. Коли ціннісні змісти одного цивілізаційного твору є просто іншими стосовно твору відмінної цивілізації такої ж самодостатньої та годящої для власної історії, тоді заняття з доказу переваг одних над іншими чи навпаки – здаються заняттям без розумних результатів. Тож критика моделей тоталітаризму викликається не більше як їхньою не притаманністю традиціям європейства. Попри те, що універсальність тюрми не перевищує універсальність людяности як такої. Рідне нам поспільство нудить від концтабору та служіння вождеві просто тому, що сфера нашої окультурености має відмінні чуття свободи.

Потерпання українців від московського експансіонізму полягають не у тому, що українців гноблять як ворогів супостатів, а у тому проблеми діалогу, що українців намагаються як рідних зачислити до противної українству цивілізації. Конфронтація між західною цивілізацією, з її вірою у приватне підприємництво, і азійським домінуванням гуртових начал, лише тому проходить по сірій зоні, що Україна поки що не відкинула опріч інерцію московської колонізації. А пропозиції недругів та колонізаторів пошукати самобутність українства на межі зіткнень цивілізацій, або замість прокладки бути вже якоюсь кладкою по якій тупцятимуться любі супротивники, - то подібне ошуканство підступне веде навіть не до загибелі, а у нікуди. Ми однозначно належимо собі у колі західництва. Атака спрямована проти азійських збирачів є не лише власним чуттям вільного українця, як ще й завданням національної організованости.

Зусилля докладені до продовження існування московського царства зібраного для експлуатації поневолених ним людей і народів всупереч правам і свободам підданих є марними супроти зусиль визволитися від існування історичної Московії, доля якої не залежить напряду від зміни а чи режимів правління, а чи політико-господарчого укладу, а чи від переходу на відмінні технологічні режими, - оскільки тюрма режимна не може бути легалізована як нормальна для людяности. Домагання зміцнити мури московізації а чи надзвичайними законами самодержавства, а чи продовженням абсолютизму вже у більшовицькій диктатурі пролетаріату, а чи реваншизмом лагерь соціалізму урізаного прогашом у гібридній війні вже розміру Федарації, так само як конституційні реформи самодержавства й ліберальний розвиток капіталістичного підприємництва, а чи гласність, демократизація і права абстрактної людини вже на часі постсоветського роздержавлення советського спадку будування моделі комунізму взамін моделі ошасливлення православ'ям самодержавством народністю, - є однаково провальними супроти нездоланих домагань розвитку й поступу вільних людей і народів. У якому б чергуванні метаморфоз на зміну навіть суспільного ладу чи станів окультурення не засідали б гравці з апології зони, їх однаково не виручить ані диктат, ані пропозиції в'язням ототожнити свободу і московство.

Освоєння часових та просторових вимірів, з подоланням загроз від них, є істотним мотивом учень, у яких для цього апелюють до чудес неймовірних для можливостей людини. Хоча життя окремої людини має початок і завершення, проте воно має біологічне продовження у народжених нащадках, а успішніше подолати невблаганність часу вдається особистості вже вдалими фактичними здобутками праці свого існування у культурі. Чоловік чи жінка можуть відзначитися тими винаходами у царині своєї кваліфікації за які їм дякуватимуть споживачі, або ж людина употужнює своє буття вже як належне до структур віровчення, або людина сприймає себе складовою родини, держави, нації. Для просування у вічність людина може змайструвати собі неабиякі транспортні засоби, вміння вправлятися із якими і є свідченням успішності керманіча. Аж низка публіцистів максимальною структурою соціалізації особистості вважають таку собі цілісність культурного кола, або ж штучно виділяють чи говорять про окремі цивілізації. Цивілізацію атрибуують не лише за відмінністю стосовно станів варварства, недостатньої освіченості чи появи містобудування.

Ототожнення долі конкретної людини із узусом, історією, лекалами її прожиття у вимірах окультурення, або ж констатація екзистенційних розходжень між метафізичними моделями призначень абстрактної людини та продуктами її ж праці – може бути корисним заняттям в усіх випадках, окрім тих домагань підкорити чоловіка волі колективу, де це не сприяє добрим справам. Квиток на корабель множення сил людини культурою, - презентований сім'єю, мовою, расою, кар'єрою, сектою, кастою, громадянством, нацією, цивілізацією, людяністю, - ще треба заслужити, особливо коли той плавзасіб не прямує у зону неволі.

Попри усю умовність спрощених узагальнень, західна цивілізація представлена не лише термінологічно, аж специфічний масив її цінностей, зосереджених довкола фетишу свободи, є регулятором політики спільнот які самохітно сповідують солідарну належність її впливові. До числа особливостей, на які вказують як на причини лідерства атлантичного культурного кола, відносять свободу особистості. Протилежна ставка на гуртові начала, які як цінності склалися на протилежному краї континенту, також відображають умови соціалізації людей. Конфліктогенність збиральницької культури московського царства породжується постійним його межувальним перебуванням на роздоріжжі діалогів фронту між європейством та азійством, - коли московити прагнуть наодинці зайнятися лише споживанням того, що вони відібрали колективною працею війни. У зіткненні цих цивілізаційних континентів відмінного у цінностях ставлення до своєї і сусідської праці московство буде перетерте на порошок. Українство ж, за умов очищення від наслідків колонізаторства московізацією, стане складовою європейства.

Розповсюдженою є точка зору за якою видова незмінність приписується лиш видам тварин, здатних виживати у ендемічному діапазоні, які керовані незмінними інстинктами, - тоді як людські спільноти є відкритими до змін та розвитку у своєму бутті культурному. Мовляв ніякі умови не трансформують комаху у ссавця, а штучній дресурі місце лише у цирку, - тоді як для окремих культур буцімто не може бути завад для виходу із ніші свого довершення вже на шляхи всотування особливостей відмінних культур. Утім подібне упередження видається сумнівним у трактуваннях його однозначности, - коли відмічати, що за розставання із власною специфічністю родам, племенам, народам доводиться сплачувати своїм зникненням із історії. Ті докорінні видозміни у способах існування окремих культур, те всотування чи утрата рис ідентичности що тлумачиться за таке собі нестримне удосконалення, - не може не проходити ще й через трагічну браму загибелі, порівняно із якою відкриття спадкоємцями віджилих попередників для себе вже пристосувань до нових способів життя, здебільшого запозичених, не видається за новачіне винахідництво. Культури народжуються, визрівають, квітнуть, занепадають, вмирають, - тоді як фізичне життя людей що представляють ці самі культури продовжується у поколіннях. Тваринне життя людей міцніше за культурне. Скоріше вільних людей можна буде тимчасово отруїти тоталітаризмом, аніж московську культуру обернути на західну зберігши московство живим.

Осердя народів що замешкують європейську пенінсулу суперконтиненту африкансько-азійського мають у способах поведінки та мислення такі особливості у інерції розвитку їх традицій, які відрізняють їх від стереотипів культури народів проживаючих на протилежному східному краї Азії. Різниця цих особливостей варто визначати як належність до осіб окремих порізаних кіл цивілізаційних. Тому одностороннім підходом до аналізу яких є пошук якихось сторонніх причин, - географічних, кліматичних, генетичних та расових, темпів передачі та якостей інформації, рівнів окультурення та просвітництва, організації суспільних установ та соціалізації, світосприйняття ментального та інтелектуального, - які б зумовлювали наслідки цивілізаційних розходжень; бо має місце ще й зворотний вплив, а саме: означені різниці є наслідком та підсумковим результатом ідентичної самодостатності незв'язаних між собою жорстко цивілізаційних кругів чи областей. Які є не так питанням, як відповіддю на суцільність між ними наявні прикмети, ознаки та похідні атестації проявів. Феномен цивілізації це завершене розрішення на виклики до неї.

Западенство цілком справедливо можна вважати відхилення від норми, якщо останньою вважати круг китайської цивілізації. Порівняння специфіки та устроїв цивілізацій варто проводити на так по об'єктивним вимірів внесків до технологічного та наукових пізнань, як – по лінії зручностей для поспільств обраних ними способів та осмислень буття. Європейці розглядають особистість як мікрокосм, коли індивід є спроможним міняти парадигми та повороти історичного часу. Важливим є приватне життя, права особи розглядаються природними, розв'язанням суспільних питань постають гуманістичні до них підходи. На протигагу азійству, переможність якого забезпечується жертвовною розтратою мас солдатів, мобілізаційною концентрацією ресурсів та визиском тих підданих, які своїм призначенням розглядають свою не лише організаційну колективну, а й щирю любовні відданість та самопосвяту атечеству у особі Сина неба та апарату призначених номенклатурників. Європейці противляться транспарентному вторгненню у їх приватне життя та особистий простір, тоді як на протилежному краї азійства карною справою є недоносительство на небезпеки для верховної влади. Відмінністю азійства є тотальний контролю, централізм зони остаточного порядку, зодноріднення у її дисциплінарних приписах усього й усіх. Не просто боротьба проти ворогів, якими сприймаються усе що випадає з-під контролю верховної влади ієрархічної, а – виполювання у пень ворогів. Тоді як європейці зазвичай є орієнтовані на домовленість із конкурентами, якими є вільні учасники змагань через механізми ринкового співставлення пропозицій, що й забезпечує прогрес як лідерство на користь порівняно досконаліших. Далі, європейство у своєму індивідуалізмі егоїстичного толку прикметне активізмом приватним з духом ризикового підприємництва, - на відміну від позиціонувань на колективну терплячість та пасивність послушенства і страдництва, як то має місце у великих зонах солідаризму та залежності обов'язків навзаєм, де цінності є орієнтовані на встановлення рівності як ідеалу справедливості. Азійці схильні судити не за процедурами права, а за волевивами совісті. Атрибутом європейства іменованого вестернізацією, що забезпечує йому лідерство серед народів та культур у їх суперництвах є опора на власні сили та натхнення на продукуюче виробництво, а не на споживацтво ресурсів наявних чи розширення бази утилізації через поглинання у цьому рухові експансіонізму наступних колонізованих сусідських земель і народів. Грабунок передбачає насильство, війну, протиправність, дезінформацію, централізм, жертвовність. Далі, для невгамовного європейства характерним є дослідництво, допитливість, відкриття та створення законів про природу речей та соціуму, аж до критичного ставлення до вже перейдених знань і практик. Тоді як прихильники не лінійного поступального як у Європі, а циклічного порядку речей включають до своїх світоглядних позицій та епігонських знань не так атаку на виключення, як доповнення ними знань, - на доданок до включення до знань саме практики культових сповідань, вправлянь з чудами, з містиком. Далі, європейство відмінне практицизмом, конкретикою підходів до суті справ та їх детальним аналізом. Завдяки чому більшість патентів числиться за європейцями та похідними західняками.

Щодо імперій, створених енергією нарощення нових загарбницьких походів, присікаються звинуваченнями у злостивому для упокорених племен і народів винищенні особливостей останніх задля одномірності та уніфікації зібрання, аби підбиті не подалося геть із міцної клітки вже врозтіч. Подібного ж залучення потреб клієнтів у запропонованому для них товарі потребують продуценти тих новацій технологічних чи інтелектуальних, чий ще не бачені споживчі якості стають критичними до передуючих звичок клієнтів. Проте ця переробка матеріалу втягненого у вирву єдності залежить від розмірів останньої. Масштабність комбінації викликає такі доцентрові сили гравітаційні, які просто розплющують структури та змісти завойованого. Прогресивні винаходи, які не лише доповнюють, а й розвивають та вдосконалюють потреби у них зі сторони суспільства, - не є обкраданням та скороченням достатків споживачів. Механізмом же злутування неорганічних та штучних утворень неодмінно має бути якась примітивна дурниця стандартизації, яка стає похоронною командою для усіх та усього упокореного імперією, винаходом, парадигмою. Тотальна уніфікація у жорсткому розпорядкові тюрми, у прецизійному дотриманні інструкції з використання, у шокуючому своєю скомплікованою екстравагантністю віровченні – стає атрибутом розлогих зібрань створених потребами паразитизму. Там, де збираються у експансіоністський похід, - у лідери вибивається святий вождь та відповідно божевільна ідеологія за рецептурою якої колишні вільні шикуються вже у підконтрольні не собі самим колони завойовників та грабіжників. Плід тоталітаризму є породженням саме розміру вкраденого. Тоді як свобода й не анонімний ринок демократичних порозумінь залишається притаманним для помірних і притомних угруповань.

З усіх способів організації людських спільнот лідируючою залишатиметься будована на свободі окремого індивіда. З-поміж прийомів соціалізації чоловіка досконалішим буде забезпечення людині тих її кричних можливостей у наслідках соціалізації, які сприятимуть творчим свободам та продуктивній працездатності особи. Межі ідеалів взаємовідносин у поспільстві передовим у їхній корисності залишатиметься не вчинення шкоди якомога більшому числу ближніх. Серед обтяжень людей обов'язками досягати треба тої персональної відповідальності, яка звільнить суспільство від провин за помилкові рішення. Тоді як сподівання на ріст потужності досягнутий внесками кожного учасника у лавину руху керованого мудрим начальником чи стихією – лише додає тому анонімному рухові ризиків прибуття не туди, куди треба учасникам, які всупереч замірів, відповідно перетворюються на заручників від внесків свого жертвовного розставання зі своєю свободою.

Досягнення свободи особи, як шлях вдосконалення механізму соціального життя шляхом мініатюризації його спеціалізованих складових, - є не ідеальною метою, а має правити хіба що своєрідним тригером у реперних точках соціальних біфуркацій, коли спорадично виникає потреба критично ревізувати глухі кути дії безособових загальних установ що доказово сприймаються за гнітючі. Людина замкнена у світі своєї свободи сягає можливостей ігнорувати усе що поза свободою мучить об'єктивністю незалежних від людини ситуацій і тоді повертаючись до домінант свого суб'єктивізму чоловік може або критично переглянути помилки загальних місць у ймовірностях запропонувати щось більш доладне та конструктивне, або – стати легкою поживою власного ж божевілья чи дилетантських гіпотез.

Імперська експансія на завоювання й всмоктування нових сусідів є кампанією із легалізації бандитизму вже цілої метрополії, проте безмірне накопичення вкраденого не тільки не поліпшує добробут колонізаторів, аж потребує таких охоронних ресурсів безпечного втримання здобичі, які перевищують вигоди від паразитування. У призведенні розмаїтих культур людей і народів вже до одноманітності у спосіб винищення їхніх особливостей, то розлогі імперії світові змушені у першу чергу братовбивчо винищувати, - під надуманими ідеологічними приводами, - й спалювати у своєрідній громадянській війні ті внутрішні ресурси, які могли б прислужитися творчій продуктивності. А тоді зло колапсує раптово, ще й поразкою зовнішнім ворогам. Скидаючи із себе оболонку не добитих культур.

Тоталітарні системи, як дикунські варіації презентабельного мондеалізму, глобалізму, космополітизму, є відлунням первісного вибуху, є інерцією хаосу у майбуття сьогоденности, є реліктами непосталости, що прагнуть зберегтися під омофором синкретизму. Погляд повернений назад від успіхів досягнутих спеціалізацій буде у відпрацьованому знаходити тугу за хаосом спрощень. Під ідеологією употужнення енергетики внаслідок поглинання втягнутих у веремію загарбництва криється прийом компенсації немічної несамодостатности, якій треба жертви; за спокусами жертв radoщами від збагачення ката, який еквівалентно, а то й з прибутком у обмін збагачує жертви на їхню смерть, криється прийом спантеличення жертви перед нанесенням їй вирішального для завершення її життя удару агресора; робом завалення предметної самостійности жертв офірованих спершу до лав безладу, смерть намагається завалити й здоровий глузд, потяг до свободи та права на творче життя інтегрованих не до себе, а до посмішки знущань над колишніми живими. Тоталітаризм є видом бандитизму, де окрадених на майно, на життя, на права переконують у тому, що окраденим від того буде добре, не кажучи тут про окрадачів; тоталітаризм є наступом примітивізму саме проти прогресу у особливостях останнього на спеціалізацію досягнень; тоталітаризм є торжеством виродження, що виставляє кількісні єднання як переваги перед якостями розв'язків. У якостях провалля у точку внутрішнього тяжіння тоталітаризм міг би бути опозицією проти усіх існувань, коли б накопичена енергетика від втягнутих у безлад жертв не вибухала б зрештою у кінці часу новими циклами життя від решток врозтіч від точки занепаду; інтеграційні самозамкнення на смерті могли б бути вивертанням історичного поступу проти себе, коли б великі системи розбалансувань не були б лиш передпочинком у накопиченні сил для здатних на ривок у самодостатність; усі полювання за чужим, - за якого вбитих спокушають єдністю із подібними ж у кишковому мисливця, за якого скорочення розмаю світів виставляється за запоруку врятованих серед взаємопоїдання, за якого ущільнення екскрементів демонструє себе за продукцію винахідництва, - насправді є удобренням та створенням сприятливих умов для пагону одинокого облудника, що випинається із спільноуніверсальної могили. Тоталітаризм є перехідною ланкою між станами втягнення жертв у прибутки грабіжника та станами виставлення загарбницьких претензій до ще не втягнених туди. Облудами ошасливлення тоталітаристи не тільки одарюють пожертних, а і себе преміюють тверезим збиткуванням над ошуканими через ту смерть з'їдених заради апетитів хижака, яка тішить жертви.

Коли отримання інформаційного та уречевленого ресурсу із середовища й відповідно повернення отриманого, але вже переробленого споживчими та творчими ресурсами людини, вже назворот до середовища, і є складовою суттєвих ознак живого, - то обмеження людини у комунікативности і є покаранням людини на людяність, проте ламання кордонів ідентичности людської чи усякоїншої організації вже виразно нагадує рух до смерті, коли тоталітарна агресивність, наполеглива усепроникність та вторгнення у сусідську компетентність і маскується під цінности, обставини та втілення комунікативности, бо істотними атрибутами організованости на життя є ще й дотримання набутоків організованости у вигляді існування організму, що має протиставлятися й не може не протиставлятися безладу і у собі, і поза собою. Тоталітаризмом і є таке надуживання універсальними зв'язками, які обдирають вмонтованих у зв'язки жертв вже на прибутки їхніх катів від імені спілкувань. Усякий прогрес набуває особливостей налагодження досконаліших зв'язків, проте не усяке виламування дверей супроти доступу до чужого майна є прогресом особливостей. Непрошені тоталітаристи свою *агресивність* на сусідський бік подають як недолік сусідів у нерозуміннях сусідів пристати на переваги агресорів, подають вже як агресивність сусідів у відмовах сусідів бути підлеглими міркам та вимогам агресорів, подають як право удавити сусідів за їх самостійність та самодостатність перебувань поза апетитами універсалістів. Включення у великі системи має свідому ціль на виламування кордонів, аби вже безборонні у їх відсутній самототожности стали легкою здобиччю інтеграторів.

Слушна теза, що дім людини – її особисті свободи, інтереси та творчість – мають зростати до включення у нього загальних суспільних зв'язків, аж до видів глобалістики, ще не є доказом на знищення у діапазоні означеної різниці таких інститутів організації людського життя як сім'я, приватна бізнесова компанія, коло професійних інтересів, належність конфесії, державі, своїй нації, тощо, які не мають бути принесені у жертву на користь універсальних вигадок ідеологічних, у назві яких можна зустріти навіть не останні у поважності терміни як: тружденні, клас, обрані, спасенні, тощо. Людина має бути не обмеженою обіцянками на примітивну універсальність, а має володіти багатоманітним багатством усіх доступних інститутів суспільного життя.

Так одним із стовпів концтабірності є акцентування на універсальних зв'язках, у плутанині яких вже не можна поворухнути не лише думкою, а й пальцем зрушити. І дійсно, налагодження зв'язків у культурі людяности власне і є ознакою людяности, - але у тім то й полягає облуда акцентувань тоталітаристів на універсаліях та узагальненнях, що останні не тотожні одномірності, ба й більше, органічні сув'язі є прямим наслідком збагачення поступу на його спеціалізовані розмаїття, більше того, те, що примітивісти видають за рятівні чудеса усунення усіх протиріч та проблем через замішування та деструкцію усього у одномірності безладу як рятівного злутування усього з повнотою небуття, - то є насправді нав'язуванням епізодичних змістів у неадекватних їм подобах універсальности. Бо насправді, себто всупереч облудним поводитирям до глухих кутів, універсальні сув'язі й стають такими, коли ними збагачуються особливості життя учасників культури, а не тоді, як силують негодящим, незрозумілим до його сприйняття, як гвалтують химерами, видаючи їх за буцімто прогресивні винаходи. Аби бути універсальними, то ті цінності мають самохітно прийматися клієнтурою, - а у противному випадку подібний універсалізм є лиш прикриттям агресивности одиноких мисливців за чужим.

Важливим є не те, а чи жертву будуть зодноріднювати до особливостей нападника, а чи наворот, як важливим є власне зодноріднення, яке і є особливостями тоталітарної вирви для тих, хто туди втрапив. Перевороти творяться саме у глухих закутках безвиході. Одномірність є завданням по тілах жертв незворотности імперіалістичних загарбань, бо люди чи колонії, які зберігають свої особливості відмінні, є потенційною загрозою звільнення свого від імперської одномірности. А щоб не мати проблем із змістами універсалізму, то за такі обирають саме хаос, який замирює усіх, хто стає жертвою його нападу. Універсальністю тоталітаризму і є мішанина, яка і є специфікою тоталітаризму.

Розширення вже на усі сфери суспільного життя владности примітивної ідеології є не лише наслідком агресивности останньої щодо жертв агресивности, коли загибель жертви слугує запорукою та ресурсом нападу хижака на нову жертву, але експансія тоталітаризму є закладеною у його вихідних та фундаментальних чинниках та причинах. Тоталітарні доктрини позиціонуються як явище інтеграціоністського, універсалістського, узагальнюючого осердя для прикриття представництва собою саме примітивних, не затребуваних загалом, виключних змістів. Примітиви претендують не лише на доказовість серед реальних цінностей культури, а й на своє серед останніх лідерство затим, щоб імітацією собою порятунку від вигаданих же примітивами криз облудно втаїти не лише свою непотрібність нікому, а й шкідливість усім на разі свого вторгнення у культуру та історичну реальність. Претензійне нав'язування загалові культури із послугами замаскованих під реальність утопій є вивернутим навзник проваллям до тої точки загибелі, яка представлена цінностями примітивізації. Любов до абстракцій є нічим іншим як розпискою у невмінні вирішувати конкретні справи. Ненависть та види презирливої зневаги до усякої заземлености та тверезости з боку усіх наближених до святого доктрин є наслідком причинного невміння останніми представляти дійсні цінности. Загибель усьому, що її не лише передрікають, а й здійснюють як програму своїх панувань ідеологи від примітивізму, вимоги на деструктуризацію апробованих інститутів суспільного життя, виставлення м'ясорубки як інструменту гуртування через небуття є не лише схованкою примітивів, а й їх месіанством.

Універсальні моделі соціального устрою та загальні закони соціальних відносин існують у сенсі прийняття їх до керівництва розмаїтими культурами, але від того ті моделі не перестають бути винаходом певної культури у сенсі колонізації нею тих, хто пристав на її винахід. Фізичні закони можливо й належать природі речей, проте соціокультурні стандарти є адекватними запитам специфічних спільнот, а усі інші споживачі не свого затрачають таким чином свої особливості. Під акомпанемент крутіських переконань про збагачення поневолених через агресію окупаційної культури імперських інтеграторів насправді відбувається руйнування особливостей культури, а отже життя поярмлених народів. Вирівнювання усіх спершу під мірки хаосу, аби із уламків вже без проблем сформувані покруча одномірного насильства у стандартах ідеологічних упереджень та однозначних апетитах займанщини, відбувається тою хвилею цунамі у культурі, якою є саме смертовбивство усіх особливостей усіх інституцій культури чи розмаїтих спільнот, коли руйнують усі кордони між ендемічними культурними спільнотами, порушують екологію суспільних порозумінь між видами та пропозиціями культурних розвоїв. Імперіалізм несе війну, у той час як спільнота, що розвивається у кордонах власних особливостей, нікому не заважає бути також особливою.

Спеціалізовані винаходи набувають усезагальних ужитків відповідно до їхньої корисності загалом, - тоді як примітивні, себто надмірно дивацькі, а то й просто шкідливі чи небезпечні пропозиції, беруться зображувати свою корисність саме у спосіб проголошення своєї обов'язковості прийомами насильницького нав'язування із своїми послугами, у спосіб надання цим вузьким пропозиціям ваги начальницьких домінувань над усім, у спосіб імітації даною окремішністю вже своєї централістської впливовості.

Універсалізм це характеристика того, що утворилося після виникнення усього, це стан первісної подібності рослин та тварин, це ситуація відсутності різниць між преліментарними видами людської діяльності, - це обставини єдності, які передують розвиткові тих спеціалізованих винаходів, розворот від яких вже до генетичних витоків не може не бути рухом реакційним та контрпрогресистським. Так варіантом єднання усього з усім є тоталітарна ідеологія, у якій казку та доказові знання ще, або вже, не розрізняють; або ж - та відсутність розподілу влад, яку більшовики розглядають як свою порівняльну щодо демократій перевагу; прикладом примітивного інтеграціонізму може правити імперське зібрання народів, яке московські імперіалісти протиставляють націоналістичним рухам; випадком провалля у спрощення може бути пропаганда тої ідеї чинності усезагальної волі Бога якоїсь конфесії чи якогось наукового комунізму, у покладаннях на яку усі власне закони чи професійні заняття оголошуються не лише непотрібними, а й шкідливими. Універсалізм це фасон вирішення проблем через втечу від них манерою повернення до тих попередніх відносин, за яких проблем ще не існувало, - і це повернення досягається простим знищенням проблем та їхніх носіїв затим, щоб на думку інтеграторів від імені примітивізації і настав новий порядок.

Ті, які першими добігли до утверджень власної самостійності, останню беруться усім нав'язувати вже як універсальну цінність саме для усунення таким чином конкурентів, аби через розмивання процесів ідентифікації у сусідів зробити ресурси сусідів джерелом власного на них паразитування. Усі моделі глобалізму прикривають ті спільноти, які свої особливості сугерують доквіллю як універсальний винахід прогресу з тим, щоб підкорити доквілля своєму впливові. Універсалізм це зброя нападу тих окремішніх угруповань, які проти себе не допускають її застосування.

Універсальність, як обов'язок перед загальноприйнятим, є тим клеєм прив'язки до віджилих загальних місць, у якому залипають дослідницькі істини, змушені шукати своїх узгоджень із трактуваннями канонів та тими традиційними упередженнями, які здебільшого імітують свою універсальність, залишаючись насправді окремішньою точкою зору, а то й помилкою. Тоді як дослідницька чесність у критиці узвичаєних вірувань може бути виходом на істини більшого порядку узагальнення. Зона шкодить прив'язкою до згоди із догматикою.

Тоталітарний лад загальногромадської зони знуцання над правами, майном, звичаями, свободами саме за те й шпетять, що примітивісти агресивно налаштовані до тих та усього того, до кого вони звернулися із своїми примітивними пропозиціями послуг. Насильники впевнені, що то публіка не доросла до усвідомлення щастя відповідности догматам, а не догмати противні питомим потребам вдосконалення якостей життя ворогів народу. Вадами тоталітаризму є надання диктаторських повноважень тим змістам та законам, які є беззмстовними, а то й злочинними відносно тих і того, де вони претендують на доказовість своїх позицій. Проблем із тоталітаризмом не існувало б, коли б тоталітаристи пропонували дійсно доказово корисні винаходи, що використовувалися б доброхітно широким загалом. Проблеми тоталітаризму зводять саме до споживчих якостей універсалістських цінностей та концептів. Універсальні досягнення, якими у власних потребах прагнуть скористатися представники відмінних культур, дійсно існують. Тоталітарні ж пропозиції відмінні тою своєю примітивною обмеженістю, яка личить достатньо фанатичній публіці вірних. Так до класичних формотворів тоталітаризму, - де менше неправедно заправляє більшим, - можна віднести системні релігії, у яких прив'язка канонічних текстів до історичного буття сповідників носить умовний, безпідставний, ілюзорний, символічний, тобто обмежений характер; до видів тоталітаризму можна віднести фанатиків гри, щира відданість якій складає також вузький сегмент від загалу побутової поведінки означених гравців. Бо навіть зятята зосередженість на соціально затребуваному фахові може бути результатом принесення спеціалістом у жертву усіх його відмінних соціалізацій та знань, а то й здорового глузду. Звужений чоловік стає вже об'єктом гри невідомих йому стихій. Зразками тоталітаризму є комунізм, який розгадкою суспільної історії ставить війну соціальних класів, або ж тоталітаризмом є нацизм, який береться усі проблеми розв'язувати війною за расову чистоту, - хоча запланована цими обмеженими концептами агресивність щодо незгодних людей і народів достатньо повно і ґрунтовно відповідає імперіалістичним потребам означених адептів псевдоуніверсальних віровчень месіанських, якими агресори прикривалися. До видів тоталітаризму можна було б віднести і націоналістичні вчення, коли ті беруться робити своїми прибічниками громадян поза потреби громадян, коли вільних людей націоналізують чи то через силу зачисляють до контингенту слухняних рабів; але не у тих випадках коли структури та функції сім'ї, бізнесової корпорації, держави, нації здатні відповідати зрілим потребам своїх учасників.

Призначенням усякого пізнання є встановлення закономірного у досліджуваному явищі, аби останнім керувати вже у згоді з замірами дослідника опісля того, як пізнання вдало наблизитися у моделі істини саме до предметної об'єктивности явища. Ті ж самі цілі освоєння двигуна у перебігові соціальних явища переслідують і тоталітарні ідеології. Проте ідеології прикметні фіктивністю чи надмірною примітивністю законів та догм до слідування яким ідеологи прагнуть примусити соціальне життя. Тоталітаристи універсальними домагаються зробити казки, чудеса, власні маніакальні фобії й марення. Ці заміри оживити міт, надати химерам виду соціального закону через тероризування людей і подій не згідних із химерами – дорого обходиться тим громадянам, які стають охочим чи змушеними адептами подібного чергового порятунку людства від чергових вигаданих загроз. Оскільки з прогресом має місце глобалізація ринкових зв'язків, зростає динамізм соціальних рухів, вдосконалюються взаємовпливи інформаційних потоків, то такі інститути як монополістичні корпорації, наднаціональні союзи держав, національні організми – потрапляють під розряд чи вид універсалістських. Проте від концептів тоталітаризму у особливостях їхньої одномірности, які імітують чи то спотворюють фактичний стан речей, означені національні організми, - як синергія мовних, етнічних, культурних, господарчих, історичних, державницьких, інноваційних досягнень певного народу, - є затребуваними й відображають запити свого членства. Тоді як тоталітарна зона торжествуючої містики своїх насельників має за заручників. Утопії не так випереджають, як не відповідають інтересам своїх вірних, - на відміну від видів служіння сім'ї, фірмі, державі, народу, стосовно яких люди не хибують.

Для примітивів які підсовують свої обмежені доказовістю вигадки як рятівну заміну діючих законів та залежностей, не кажучи вже про тих містиків, які сповідують чудеса та те що не має дотику до речей і предметних наслідків впливу, - аргументом слухаючі химер та утопій є необмежена виключність останніх, всеохоплююча універсальність неадекватних пропозицій на вичерпання ними історії та останніх смислів, нетерпимість безпредметних, а то й шкідливих для безпеки культури небувальщин для яких усе довкілля поза ними сприймається як ворожий табір. Абстрактні фантазмагорії, максимально віддалені від конкретики реальності та щільно наближені до марень казки, настільки далеко із дійсності та розуму вистрибують вже у царину таїн та неймовірного, що поза власним вмістилищем для усякої ймовірності означені догматичні вірування не залишають місця ні для кого й ні для чого суцього. Так само, як лімітами чергового ошасливлення людства є нескінченність, то так само агресивні та загарбницькі рухи є месіанським та претензійно безгріховними. Безапеляційні тоталітарні вчення є глобальними та транскультурними. Оскільки інтернаціоналізм зони обов'язкового для її в'язнів ошасливлення досягається руйнуванням усіх тих структурних особливостей життя народів, які заважають пануванню одномірного, то тоталітарні віровчення та їхні армійські підрозділи використовують спеціально для розмивання традиційних цінностей, для атаки на самототожність націй, для нав'язування жертвам інтернаціоналізму невідомих їм соціальних устроїв.

Для московитів, які настарцювали до зони апетитів свого споживацтва таку кількість народів, якостями яких вони почали давитися у зусиллях по перетравленню завойованого, - то спільний із метрополією комуністичний інтернаціонал класового єднання трудящих у колоніях став спробою протиставлення його тим національно-визвольним рухам колоній, який очолювали національні еліти. Але заміна представленого самодержавством московського націоналізму, який зі сторони визвольних рухів трактувався як тюрма народів, суперечливо, до цілей втримання імперії клеєм класової війни проти оголошених за класових ворогів патріотичних рухів у колоніях, суперечливо призвів до розмивання, підриву, до деконструкції власне московського шовінізму. Недостатньо вдалі спроби московського комунізму приборкати національні рухи інтернаціоналом вигаданого класового солідаризму були компенсовані вряди-годи не безуспішним його протистоянням розквітові власне святоросійської великодержавності навіть у метрополії. Удар демонстративно безнаціонального комунізму нанесений по несформованій московській ідентичності у імперії не відбувся як еквівалентна навзаєм плата за відмову колоній від їхньої ідентичності. Московському комунізмові легше вдається винищувати повстанські протиімперські рухи аніж за ціну та за допомогою цього негативізму будувати позитиви кола культури московського збиральництва. Час реального комунізму на Московії стався еволюцією її прикритої комуністичним інтернаціоналізмом великодержавності вже до не прикритої, - але, всупереч цілям утримання цілісності зібрання народів, саме цей наростаючий шовінізм стимулював націоналізм та патріотизм підконтрольних їй колоній. Підкинутий зі сторони сталих у своїй національно-культурній ідентичності держав комуністичний інтернаціоналізм, який московські бійці проти розпаду імперії заковтнули як останнє слово суспільної думки, стався троянським конем європейства проти московської загрози.

Для втримання неправедно збитих до купи війною колонізованих народів не можна знайти правових обґрунтувань. Імперія не може мати життєздатних розв'язань на безкарне втримання краденого. Сталі народи, але силою включені у наїдок імперської поживи не згодяться на те поки фізично існують.

Усілякі претензійно універсалістські моделі соціального устрою, - засобами утвердження яких залишається віра, бо чудеса не мають обґрунтувань та діючих поза суб'єктивним примусом чинників, - хоча й представляються авторськими витворами, не плодом національних традицій, а виявом таких абстрактних ідеалів як справедливість, правда, гармонія, радість, слава, вічність, краса, усепереможність, спасіння й подібне, утім ареали їх уживання є не більш як указкою на безрозмірність ринку куди їх хочуть всучити.

Становлення буржуазного підприємництва у Європі, з розвитком товарного виробництва, торгівлі, банків, індустріалізацією, критично видозмінювало цеховий регламент, соціальну стратифікацію, управлінський абсолютизм, що й призводило до революційних змін права, коли зростаюча громадянська активність могла навіть знести голову монарху. Наростаюче самостійництво окремого капіталістичного бізнесу пов'язане із відповідним становленням такої ж своєї вже національної держави. Серед складників ідеології марксизму, змісти якої є невибагливими антитезами характеристик капіталізму, є протиставлення буржуазному націоналізмові саме того комуністичного інтернаціоналізму, який є своєрідним повторним виданням цехового регламенту патернованого королівськими супліками. Комуністичний інтернаціоналізм, - як глобальна гармонія єднання визискуваних пролетарів, які будучи нічим прагнуть стати усім своєю збройною рукою до останку, через національні кордони, знищать багатіїв - є одним з проявів реакційности вчення, яке протистоїть трендові прогресу на подальшу спеціалізацію суспільних установ та відповідних громадянських відносин. Ті підприємницькі свободи, за якими вдосконалюється самоправність індивіда у взаємозв'язку із глобалізацією ринків, - слід відріжнити від світових претензій імперіалістів, які свою диктаторську волю нав'язують пограбованим та зоднорідним у рабській долі людям і народам.

Українство набуває легальности саме у полі відносин із подібними національними утвореннями. Проте метою цих відносин між усіма учасниками національних змагань є встановлення перемоги кожним зокрема через конкретику власних досягнень, що їх із користю для себе самохітно запозичуватимуть сусіди. Конкуренція національних культур та цілих цивілізаційних кіл утворених цими культурами призначена має бути на перемогу, а не на смерть противника. Тоді як концепції штибу розмивання національних структурувань людства чи єднання націй з тими ж наслідками винищення окремих національних організацій – метою має встановлення поля порожнини сприятливої для змістів однієї національної культури, яку її причетники видаватимуть за вид досягнутої гармонії глобалізму.

Пасіонарні ініціативи притаманні не лише окремому зрілому та соціалізованому чоловікові абиякої епохи довільно якого етносу будь-котрого рівня культури, але самостійними й самодостатніми є передовсім й цілісні одиниці соціумів організованих на засадах: роду, племені, господарчих чи військових занять, на спільности мови, звичаїв, традицій, культів, мітів, історичної пам'яті, під династичним правлінням, у державі, у установах соціального життя, у бізнесі, у наукових досягненнях, обжитій батьківщині, у певному цивілізаційному колі, - коли подібні та інші колективи або оборонялися, або самі займалися бандитизмом. Свобода особистости не обов'язково тягне критику тяглости та цінностей соціального життя, свобода якого не обумовлюється рабством особи. Навзаєм пов'язані категорії, як то індивідуалізована самоправність соціального суб'єкта так і внесення його діяльності вже до об'єктивности інтегрального соціожиття, - можна прикладати до будь яких історичних зрушень та okazій, в тому числі і до буржуазного періоду у Європі, попри те, що прикмети підприємництва притаманні соціумам розведеним нарізно у часі, просторі та мірках окультурення. Приватність свого бізнесу капіталіст, саме для вигод бізнесу, розповсюджує і на свою державу, що породжує практику та теорії націоналістичної окремішности; у той же час і з тими ж потребами забезпечення ринкових вигод для збуту своєї продукції капітал породжує імперіалістичне загарбництво і відповідні теорії глобалізації. Німецький комунізм, як ідеологія змагань із тогочасними перевагами англійського індустріалізму, зосередився на тренді саме глобалізації, з пожертвою національних цінностей вже на користь інтернаціоналізмові. Таке розмивання національних визвольних рухів було запозичене вже московським комунізмом у цілях втримання зібрання народів під історичною Московією. Проте заперечення московським комунізмом національних потреб колонізованих ним народів не тільки не прикладалося до самих москвитів, як комуноінтернаціоналізм і став виявом великоросійського шовінізму.

Тоталітаризмом є не лише нав'язування докільню не доведених до його потреб настанов певного змісту, а власне саме вторгнення до інших спільнот та культур, що ігнорує, а то й руйнує особливості іншоспільнот задля успіхів їхнього поневолення особливостями агресора і є тоталітаризмом. Тоталітаризм це неаргументована уніфікація, коли закладників прокрустова ложа зодноріднюють радше до стандартів небуття, збиваючи жертви у безборонний проти зазіхань лідера моноліт, урізають буття поневолених, аніж збагачують їх на монотонну усепроникність. Тоталітаризм це спокушання жертв вступити на незвідані шляхи відкритості до неідентичного та відмінного від традицій, аби жертва стала нефаховою у незвичному для неї та звичному для нападника. Єдність жертви та хижака не обов'язково збагачує обох. Доречність приставань на універсальні пропозиції задається їх якістю, позаяк уніфікації, що не збагачують потреби їх учасників, стають обкраданням останніх. Тоталітаризм будується на перевертанні тези про те, що вартісний винахід приймають, - проте не усе, що нав'язують чи пропонують як обов'язкове так само обов'язково буде вартісним. Не можна не відкриватися пропозиціям вдосконалення у взаємообмінах співпраці окремих спільнот, але від гнилого продукту, що його збувають споживачам поза підметні потреби останніх, варто відгороджуватися.

Порівняльна полегшість вторгнень у чужі світи, аніж відповідність істинам, потребам, реаліям останніх й висуває тоталітарність у провідники експансії окультурення; оскільки вірність власним упередженням та особистісним видам організованості легше дається, ніж розуміння докільля, то останнє й стає потерпаючою стороною у продукуванні культури; коли нав'язування одномірності сусідам долає опір їх самодостатності, тоді агресію можна видавати за збагачення жертв. Хоча тоталітаризм, як експансивне нав'язування одномірності, позиціонується із рухом універсалістським, бо не зважає на потреби клієнтів у пропонованих ним послугах, проте монотонність пропозицій насправді виявляє їх антиуніверсальність, коли виокремлені вигадки однаків облудно видають за задовільні для усіх істини; підміна розмаю об'єктивності вже на однозначності під претекстом порівняльної досконалості останніх стає агресією, коли не отримує доказів на свою затребуваність; вміння діяти по міркам усіх видів та неймовірність заборон для творчості здатне продукувати культурний прогрес лиш у співпраці із зичним ставленням до самоправності об'єктів творчості. Оперування унікально примітивними баченнями під видом універсального збагачення ними робить із операторів агресорів, які насправді полюють за багатствами не створеними їхньою власною працею.

Розвиток пізнань нарощує масив винаходів, які як винаходи прогресу стають конче потрібними усім запізнілим у подібних винаходах. Для відсталих спільнот безпроблемне збереження їхньої відсталості починається тоді, як вони самохітно не всотовують винаходи спільнот розвинених. А для розвинених спільнот проблеми починаються тоді, як вони зачинають силувати сусідів тими своїми винаходами, корисність яких для сусідів ще не є доведеною, які не відповідають потребам споживачів тих пропозицій, які руйнують сусідську самодостатність. Коли безперечно й доказово доводиться захищатися від пропозицій, що їх визначають за універсальні у їх корисності, тоді визначення хибують; коли доводиться встановлювати кордони й обмежувати впливи претендентів на ошасливлення, тоді претенденти лукавлять; коли проникнення у сторонню компетенцію під видом вдосконалення останньої стає видом неприкритої агресії, тоді облуди треба зупиняти. Зав'язування усіх комунікацій спільнот на потребах однієї може бути потребою усіх, коли від неї усім не треба рятуватися. Проблеми з винаходами йдуть від якостей винаходів: пропозиції наукового прогресу на разі їх прогресивності – не можна не приймати з причин їх об'єктивованої прогресивності й не можна не ділитися ними із ближніми із тих самих рацій, тоді як не зв'язані з останніми особливості духового життя замкнених спільнот – не обов'язково є пропозиціями доречними для інших самодостатніх спільнот, тоді як плутанина починається із тими соціокультурними пропозиціями, які перебувають і на межі духової унікальності спільнот, і на межі доказової для організації соціумів універсальності.

Продукуючі спільноти тому такими і є, що спираючись на свою достатність вони не паразитують на негараздах сусідів, проте поза зацікавлення у нестворенні розбіжностей із сусідами та недопущенні такої пауперизації сусідів, яка б провокувала заздрість сусідів та відповідну їхню агресивність, поза зацікавлення у створеннях у сусідському середовищі гідного ринку для збуту туди своєї продукції, поза зацікавлення навіть у конструктивній співпраці із сусідами, - усякі спільноти ще виразніше зацікавлені у збереженні своїх лідерських позицій, які вони ще й розвивають спираючись на власні продуктивні потенціали, себто продуктивно споживають свої ж власні винаходи. Спільноти, які змагаються за чільні позиції у прогресі, лиш благословлять ті конкурентні спільноти, які беруться ототожнювати свою культурну оригінальність та неприйняття ними пропозицій прогресу, сходячи тим самим у своєму свідомому виборі геть з дистанції. Тож біг відсталих спільнот навздогін лідерам, проблеми всотування незаперечно корисних пропозицій від лідерів, адаптація універсальних винаходів – є проблемою, радше, запізненіх у прогресі, аніж є втратою секретів лідерства. За вигодою біжать самі. Намагання ж силою та облудою всучити сусідам буцімто корисне їм і є показником недосконалости винаходів, їх непристосованости до запитів ринку, їх шкідливости споживачам. Відсутність доводів на корисність універсального є доводом на його шкоду.

Не усяким тоталітарним проектам вдається довершитися до мірил глобальних, але усякі проекти глобалізації нашорошені на втілення у якісь мірила, усякий ріжновид космополітизму є начерком потенційної зони. Скорше змова лежить під прикриттям універсальности, аніж навпаки. Мондеалізм та відкриті навсібіч двері проникнення з боку довколишніх надуживань і є прийомами пропозиціонерів від мондеалізму вирішувати власні проблеми за чужий кошт. Будь-які стандарти добровільно не прийняті їх учасниками є видами насильства над свободою призведених до стандартизації. Розв'язанням із тою насильницькою універсалізацією, що прикриває та забезпечує шляхи експансіонізму у необтяжливому перетворенні доквілля у жертву, може бути лиш встановлення непрохідних оборонних валів супроти експансіоністів, - коли експансіоністам чи то лідерам у прогресі не вдається запропонувати такі стандарти, що стануть продовженням свободи присталих на стандарти. Підтримання самодостатности та ідентичности власної організованости, ще й у дотриманні для того комфортних умов з боку середовища, і є найістотнішою перепоною супроти вторгнень туди чужинської ідентичности паразитувань на чужій достатности; задля того й існують самодостатні світи національних культур, аби не слугувати найдком зажерливих до чужої продуктивности хижаків не здатних на свою виробничу продуктивність. Насильницький мондеалізм захлисне доквілля потенційних жертв вже актуальною несамодостатністю, залишивши на місці загарбань діру наповнену такими відходами, що їх не утилізувати у рамках дій відомих суб'єктів історії. Як недозріла та не доведена потребами учасників універсальність у вигляді мондеалістських проектів є видом агресії тих, хто під універсальність маскує свою нікому не потрібну унікальність, що для її жертв не може не закінчитися загибеллю. Розвалювання стін та меж компетентности з-поміж структурованих організмів культурного загалу не може не бути нашестям хаосу.

Потужним аргументом інтернаціоналістів є спокушання жертв розширенням можливостей через приставання на нові шляхи, на незвідані ще способи існувань, на відкриття до збагачень, - проте під личиною єдности та рівности у цілині таїн часто криється спеціалізований хижак, який легко вполное дезорієнтовану у її незнаннях здобич. Навіть шахісти знають, що грати незнану партію, сподіваючись на союзництво випадковости та творчости, це підвищувати ризики програшу. Зовсім не обов'язково, що ті, які запізняються, то програють, більше того, запізнені є озброєні останнім досвідом, а, проте, досвід тих, які прийшли першими, є не останнім. Насправді цілини нічийних царин культури не існує тому, що там вже є господар, який має запас потужности у звіданні ним тих обставин, які можуть бути пасткою для спокушених новими полями випасу. Безлад мондіалізму та універсалізму насправді є вузькою спеціалізацією мисливців закамуютьованих під приманку.

На противагу тій гармонії взаємовідносин у тваринному світі, де одні нагулюють своє тіло, а інші ті тіла поїдають, - то у суспільній історії можна при бажанні спостерігати однозначність зменшення неорганізованих хижих один на одного нападів у спосіб нарощення солідаризму людей як власне процесу соціалізації та окультурення гуманітарного, коли не лише популяризуються розважання про негідність допущення кривд сусідам, а й навіть створюються ті правила ведення військових дій, які б призводили до зменшення силового екстремізму. Хоча не останнім промоутером прогресу стає таке ведення військових дій, у яких зростає їхня організованість, затратність жертв, індустріалізація злочинів проти людства та людяности, а проте та разом із тим суперечливими проявами подібного прогресу стає не полювання за чужим, а виробництво свого, й карній правовідповідальності підлягають паразитування на незароблених власною працею гараздах. Відкритість до добра у деяких ідеовченнях доводять навіть до включення зла вже у контексти добра, коли виклики зла беруться анігілювати відгуками його ігнорування. Суверенність окремих спільнот чи осіб у вчиненні ними злого обмежується універсальними правилами на єдність у гуманізмі, коли усі вважаються у праві розраховувати на рівність у доступі щонайменше до того, що не визнається за злочини. Здатність до трансформації ближнього вже на здобич сусідської агресивності табується моральними сумліннями та правом із його карними інстанціями, а з іншого боку тим же інструментарієм стимулюється праця виробнича, бо не просто дається розуміння того, добродійність є стратегічно більш прибутковою, ніж тактичні хосени здобичництва. Проте наростання усезагальної організованости не є тотожним наростанню добра, бо навіть добре організований концтабір ще не є добром. Організовані завжди долають неорганізованих, проте ця звитяга так само неодмінно оплачується свободою учасників організації. Процеси універсалізації прийнятної правозаконности та традиційних громадських порозумінь є процесом постійним та не завершеним у вдосконаленнях, інакше кажучи заміри встановити рівень суцільних досягнутих норм та колізій вже за остаточний, не підлеглий критиці та проблемам, вивести риштування прав вже поза часові потреби зростання свобод, - і є злом, коли преференції одних учасників соціомобільности беруться будувати на дисонансах та нещастях інших учасників домовленостей про порозуміння. Глобалізація є правою, коли вона не будується на неволі навіть меншости серед учасників та тих, хто користується громадськими вимогами. Універсальні правила є видами агресії, коли до їхніх виконань підключаються жертви у якості енергетичного джерела. Бо у історії суспільній забезпечується здійснення не лише універсальних правил, а ще й тих свобод агентів правозобов'язань, завдяки яким універсальні правила й стають чинними. Змагання між трендами а чи на загальні громадські сув'язі, а чи на звільнення від останніх вже на користь виокремлених у їхній самодостатности угруповань, коли личини зла чи добра серед учасників тих змагань можуть мінятися місцями, - є постійними колізіями плину громадської історії. Універсальні правила людського гуртожитку можуть до своїх вимірів миротворення включати навіть застосування брутальної сили проти того суверенітету учасників організації, який переростає у бійки та загрозу загальній безпеці, - з відповідним поданням сили у ім'я загального миру вже як правової акції, ще й в умовах відсутности того третейського арбітра, який не безумовно резервує правоту за більшістю чи організованістю. Але за усіх умов універсальність організації громадського життя не має хижо харчуватися добром тих складових означеної організації, для яких їхня свобода і є добром їхньої суверенности. Суверенність тотожна вдосконаленням у розвоях тоді, як універсалізм є реліктом та луною від синкретичних та нерозчленованих передувань минувшини. Універсалізм тоді сприяє розширенню прогресивних винаходів, коли останні є затребуваними з боку споживачів, а ще й не проходять через кладовище винищеного індивідуалізму та достатности клієнтів універсального. Полікультурність не має бути ширмою на видавання за культуру саме домінувань окремих авторів устрою суспільножиття навіть у якостях їхнього доказового лідерства, коли під глобалізмом ховається монополізм виокремленого схиблення.

Автори і представники такого кола цивілізаційного, що його іменують західництвом, відзначені творчістю приватною, інтересами індивідуалістичними, прагненнями на ті особні здобутки, неповторність яких призначається на змагання і випередження загалу конкурентів. Ці креативні вкладення у працездатність дають відповідно більші плоди споживчі, які знов інвестуються у капітал. Далі кругообіг процесу продовжується задля виходу на більш досконалі рубежі. Володіння багатствами для цих володарів грошей і влади відкривають посідання суспільного проводу, місце і функції якого заслуговуються внесками у організацію виробництва та соціальним служінням. Доходи відкривають нові ринки, куди збувають товарну продукцію для отримання вже звідти ще більших профітів. І саме тут проявляється суперечність між приватністю, як прийому збільшення доходів, та її розширенням вже на цілий світ задля цього ж. Виникає бажання не ділитися отриманими перевагами ні з ким, - тоді як ці переваги саме й втілюють торжество над порівняно відсталими ринками. Бути унікальними в універсальності є не простим, а то і не простим з боку підлеглих ділом; важко заслуговувати на любов зі сторони залежних від неї; складно обдаровувати підопічних через одночасне їх пограбування. Особливо інтересами уособлення відзначилися штатники, для яких ролі світового жандарма та арбітра на вимушене розв'язання сутичок між закордонними країнами постає недоліками реальних втрат самих З'єднаних штатів, - тоді як останні засновувалися на ідеї Граду-на-пагорбі сторонньому і побічного колізіям старого світу. Конструктивними особливостями американської історії є не лише тяглість від європейського колоніалізму, а ще - дискримінація і деконструкція у цій меті тих тамтешніх племен аборигенів, що їх вважають не прийшлими для нового світу. Оскільки американці втручалися у світові війни не лише від потреб замирення її учасників та поновлення права порушеного ініціативами агресивності, аж тут Америка билася за власну і світову безпеку. Відповідно американці мають від європейських народів не лише вдячність за провідні ролі у захисті західних цінностей, а ще й стрічаються з серйозним атиамериканським опором, як проявом захисту європейських культур супроти саме цих американських домінувань.

Одним із напрямків міцнення московського колонізаторства є розпалювання ним вже внутрішніх суперечностей у таборі європейських імперій. Європейських натівців сварять з американськими. Успіхом на цьому шляху є переформатування московського царства вже у захисника світового інтернаціоналу робітників, дарма що свій контингент рабсили організатори будови комунізму переробили на зеків, труд яких стимулюється видачею чи карним затриманням харчової пайки. Не дивлячись на те, що рух у напрямку до світового лідерства московці забезпечували своєю постійною впродовж віків вестернізацією, однак оправданням періоду комунізму було представлення його антиподом і альтернативою супроти загниваючого умираючого західного типу капіталізму. Московські збирачі народів записують себе у очільники руху деколонізації. Навіть прозахідне інструментальне подолання кризи комунобудівництва на Московії і регульована буцімто антикомуністична перестройка прислужилися вже зятю демонстраційному імітаційному підлаштуванню під норми і вказівки з боку штатників, зокрема. Номенклатура і чекісти, вже як мафія приватизаторів спадку комунізму, більш ніж помиляються, вважаючи що у вдячність за удаване відсунення ними загроз розповзання ядерної зброї на вигоду корпоратократії Заходу, то тамтешні сім'ї аристократії дозволять сісти із собою за один стіл московським скоробагачкам у якості запрошених гостей, а не закуски із меню усе ще холодної війни. Московці хибують, коли звичну для себе крадіжку вважають нормальною для накопичення багатств. Кримінальне походження працюючих на Заході для його ж здоров'я російських капіталів останнім не дозволяє бути системними там же. Більш від того, навіть європейським фірмам тоді щастить нівелювати свою сортову залежність, коли вони прориваються на американський ринок навіть механізмами лобізму. Імітаційне антизахідництво Московії своїм закоріненням має вже правдиві задержувати зацікавлення у цьому зі сторони відкритих до лібералізму країн, які тим самим стереотипи і стандарти своєї правової демократії боронять від професіоналів зі збору чужих багатств.

У масштабних з віддаленою перспективою прогнозах поведінки чисельних угруповань допустимо сподіватися, що чинними орієнтирами для людей виступатиме така абстрактна конструкція, як поняття добра, - з резервуванням переможности саме за цим поняттям. Проте у історичній, соціальній, особистісній реальности, - то панує інерція традицій, діють стереотипи цінностей притаманні загалові членства. Здатність вчитися, замінювати помилки вже на конструктивні для прогресу успіхи, - є привілеєм не доступним не лише фізичній обмеженості життя індивіда, а буває ще непотребом для осібних груп.

Різні устрої і варіанти режимів диктаторського централізму стають історичним фактом тому, що рекламують себе за прояв співробітництва у його вигодах. Або ж напад на сусідів оправдовують як допустиму і необхідну реакцію проти ворогів звинувачених у означеному тоталітаризмі. Зона нав'язаної дисципліни це співробітництво на нещастях.

Небезпеки, що їх здатен породжувати контрагент, усувають: або відкритою бійкою проти нього; або залученням його до співробітництва; або протистоянням напруженість якого не має термінових обмежень. Кожен з цих прийомів є змінюваним варіантом іншого.

Визначальною ціхою міжнародної політики буде масштабна конфронтація між союзниками демократії та табором її противників. Задля конкурентних переваг над правовими країнами, то авторитарні режими здатні вдаватися до досвіду широкого використання ринку приватного підприємництва.

Нема, а краще не повинно бути серйозних заперечень на те, що нормальні люди та цілі соціальні організми спільноти є зацікавлені у співробітництві і відкритості до добра, - особливо тоді, як ці гуртові інтереси гуманізму сприяють на користь кожному з тих його учасників, які проявляють особливу у цій справі індивідуальну активність; тоді як заміри на те, щоб розжитися на створенні збитків для ближніх і далеких – засуджуються правом, мораллю і досвідом результуючих втрат навіть для самого переступника. А проте, участь у змаганнях за першість у будіванні культури, - лиш у екстремальних і трагедійних ситуаціях лягає боргом героїзму, зрештою шанованого загалом, - або ж зовсім не передбачає особистісну жертвовність заради приходів загалу інших. Помиляються ті, які беруться хосени свого життя будувати на фундаменті довготривалих власних страждань, сподіваючись отримати за це компенсацію і навіть прибутки навіть зі сторони організатора цих страждань. Страждальці люблять один одного задля спільної ненависті до обраного ними як жертва; тоді як порозуміння між дослідникам ще не звіданого буває, як правило, проблемним. Стороною винахідництва і є імовірність ризиків потрапляння у помилки; у той час як не останніми у їх надійности засадами успіхів у співробітництві є вправляння у видах заборон на свавільство заміщеного дотримання тих обов'язкових інструкцій безпеки, порушення яких веде до аварій. Себелюбство засуджують як кепську рису лиш ті, які вимагають від об'єкту нападу припинення його спротиву цим насильникам. Відкритість добру не є вимогою до зменшення особистісних приватних окремішніх зусиль у цьому ділі. І особа і нація не можуть не змагатися за власну самодостатність, - у контекстах добродійства від співпраці та вимогах відкритості для цього. Корисним обопільно є нововведення, яке споживачами приймається як вже їхня власна потреба, а не як спотворення їхніх традицій цим винаходом.

Українству, - у чергових зусиллях не лише виборювання незалежности, а й потребах і завданнях будівання на цій основі національної достатности, - не обійтися без тверезих усвідомлень місця і ролей, які відводяться українцям у зіткненні інтересів глобальних учасників гри за першість. Визволення з-під московських обіймів не є приводом провалюватися з головою у плани інтеграції у омріяне нами західництво на правах обіцяного рівноправства згідно внесків до нього. Усвідомлюючи ще й те, що відродження нашої ідентичности у колі західної культури робить нас противниками цілої низки союзів країн і культур відверто їхньої антизахідної політики, - з відповідною їй спрямованістю вже й проти українства. І українству знадобляться немалі труди і ще більші жертвовні втрати на те, щоб однозначно без коливань і сумнівів відстоювати власне українське західництво. Найдорожчий скарб це свобода.

Провали у оволодінні конкретикою справ виправдовують посиланнями на те вміння керування справою загального порядку, завдяки якому мають місце провали у володінні конкретикою справ. Тоталітаризм з його зоною тюрми і є синонімом моделювань усіякої цілісності, у якій голосів жертв не чути й не треба.

Тоталітарні режими, які представляють себе як початок нового світу, відгороджуються від усього іншого хіба що у чутті своєї неадекватності і загрози бути інфікованими на неприйнятне через діалоги із сусідами, або ж - з бажання інтегрувати своїми апетитами докільця вже як здобич. Тоталітаристи, як ті які не покладаються на творчість власних продуктивних сил, а вибудовують імперію загарбництва задля паразитування на підбитих ресурсах колонізованих країн і культур, є інтернаціоналістами, є фаховими любителями чужого, є збирачами через агресію, - хоча й встановлення диктаторського управління над колонізованими народами, яких загарбники зодноріднюють родичанням із метропольною культурою не більше як для завади визвольним рухам народів бути подалі від імперії, справляє хибне враження стосовно достатності тих імперських сил нападу, які йдуть на оборону імперського поля випасу у колоніях вже від інших на ту здобич претендентів у особі конкурентних імперій. Збирачі чужої енергетики – не самодостатні, не повноцінні, замкнені на екстенсив, а переможної потуги їхнього централістичного диктату вистачає на записання трофеїв у свою ненаситну глотку. Імперіалісти є відкритими плюралістами, їм наплювати на закриття чужого життя у імперському стравоході, їм потрібно ще більшого від розмаїтих чужих статків, які займанці для себе відкривають за допомогою своїх окупаційних залог. Антиподом несамодостатності імперському експансіонізму та глобалістським рухам інших хижих мисливців є рухи народів та культур які не лише покладаються на власні продуктивні сили, а ще й на доданок геть випихають із своїх батьківщин усяких претендентів на чуже, - тому що самодостатність самостійних народів, корпорацій, особистостей живиться енергетикою випуску товарної продукції ще й на користь докільцю споживачів.

Творці зони задоволення своїх апетитів на чуже не тільки не зацікавлені у утриманні органічної цілісності того що вони ковтають, як умовами успіхів цього пограбування є перемелювання здобичі на ті подрібнені решки від підбитих людських свобод, поруйнованих законів та вже колишніх структурованих визначеностей предметних, які вже не можуть опиратися загарбницькому споживацтву нападників й провалюються у жорстке тяжіння режимних зобов'язань стати жертвовним наїдком хунти узурпаторів та паханів. Тоталітаризм це покора стисненню, утискам, неволі та розчавленню усього що перейшло за позначку неповернення до свобод. Зона інтегрує усе й упокорює усіх до тих вимірів примітивних та звужених, аби трофейна здобич небавом прослизнула у чорний отвір глотки загарбників.

Прагнення підкорити й повернути до себе усе докільця, аби спожити завойоване й насититися його енергетикою викликається фантомним болем за тим втраченим, яке насправді є розвитком й породженням нових спеціалізацій й конструктивних досягнень у культурі. Грабіжництво є реакцією бажаного повернення до первісних станів цілісності для тих організмів та організацій, які залишилися безплідними й несамостійними в умовах прогресивних ускладнень. Хапають чуже із причин неспроможності конкурувати на рівних із творчими й продуктивними угрупованнями. Єдність це бажання покрутити час назад.

Трансконтинентальні, інтернаціональні, глобальноімперські сув'язі є виявом недорозвитку й несамостійності тоді, коли потребують гравітаційного протягування до себе чужих ресурсів для споживання усього вкраденого, - проте означена глобальна агресивність стає вже виявом надмірів самодостатності й креативності тоді, коли здобутки власними зусиллями вироблені вже спихаються та нав'язуються докільцю для їхнього споживання баєрами та клієнтами.

Коли історія, у тому числі й суспільна, починається з початку, то на її маргінесах перебуває саме сучасність, яка і є давниною. У цьому процесі розпаду на винаходи прогресу тенденція централізації, - у тому числі й переваги громадські над індивідуалізмом, - втримує культуру від її виродження й розвалу на автономні рештки.

Тоталітаризм це клінічний випадок того інтеграціонізму який є підходящою відповіддю чи антитезою на не менш актуальну тенденцію таких же постійних закономірностей на ускладнення та спеціалізованість культурних розвоїв та здобутків, як наслідку таких же ускладнень та формотворів еволюційних. Потреби узгодити взаємопорозуміння нових утворень та винаходів є логічно протилежним полюсом на процеси самодостаности винаходів та фахової кваліфікованости винахідників. Умілість орієнтуватися між формально супротивними установкам на осібність чи на залежність, на купчення чи на розходження, на одиничне чи поєднане, вправність робити слухні ставки вибору між взаємодоповнюючими цінностями, використовувати одні проблеми для розв'язання інших – має забезпечувати від тих надмірно простих рішень, які потрібні лише там де є у них потреба. Зона це та норма, яка переростає у злочин від наполягань на її виключности.

Проникнення у конкретику проблеми, як спосіб осягнення її у істинах, перетворює попередні синкретичні відповіді на проблему вже у окремий випадок від досягнутого спеціалізованого знання, яке і є інтегральним у силу його достеменности. Вадами ж пізнань ідеологічного гатунку є домагання освоїти сутність речей засобами містичними і тому негодящими, що їх облесники маскують під знання узагальнені, абстрактні, з широкою предметною областю опису. На химерні уявлення з апеляцією до чудес накладають печатку святости непогрішимої, забороняють сумніви та подальше дослідництво, консервують як догмати тому, що примітивам пізнання фактів дається складнішим, ніж заміна останніх чудесами. Тотальні узагальнення, запропоновані розв'язками проблем, насправді вивертають пізнання у сторону противну до поступу пізнань, коли ідеологи тікають від дослідницької конкретики підмінюючи її фікціями з наданням останнім обов'язковости їх дотримання усіма, коли хибно видають безпредметні абстракції, узагальнення, маніпуляції з неймовірним вже навіть не за саму достеменність природи речей, а ще й за вирок перспективам пізнань. А, проте, чим далі від компромісів, від міксів, від баламутних узгоджень відмінного за природою, - то тим ближче і до предметних фактів, і до свободи, якою і є визначеність, відповідальність, достатність.

Тоталітаризмом є перебільшення ролі державного організму за рахунок поїдання державою усіх бізнесів її підприємливих громадян, внаслідок якого маємо занепад суспільної організованости з наслідками заперечення рацій створення держави на користь громадян.

Європейці всотали культуру Римської імперії, але саме з розвалу її централізованої держави й почалися держави європейські. На відміну від держави московської флагаманські, а то й диктаторські ролі якої були накинута централізмом монгольської імперії, культуру якої всотали московити. Ця інерція стереотипних відносин між державою у ролях окупанта та її податним людом не затрачена й донині. Цим традиціям домінування держави, яка підпорядковує усе що до її загребущих рук потрапляє, й зобов'язаний у своєму торжестві комунізм московської імперії.

Зрозуміло, що колективістська потуга, керованість якою не затрачається через розмір, має максимальну ефективність, суверенність та часову витривалість порівняно із зусиллями одинаків, - проте лиш тоді, коли на жертвовному знищенні останніх ця єдність не будується. Інтегральне сполучення, до якого веде монополізація, створює той енергетичний вибух, який пересилить розпорошену йому опозицію, проте ця енергетика злиття забезпечується накладанням на його складові обов'язків утрати свободи складових, - тоді як додатковим джерелом енергетики стає вивільнення жертви гуртування від жорстких зв'язків підлеглости з відповідним нарощенням самостійности підприємливої одиниці з тим, аби вона змогла під свій бізнес розпочати підгрибати під себе нові ресурси від сусідського оточення. Організованість це те зростання у прогресі, яке забезпечується кругообігом черезсмужжя між персоналістськими та гуртовими свободами.

Поганою є та приватна капіталістична підприємливість, яка тяжіє до здирницької за рахунок суспільства монополізації, аж гіршою від неї є те грабіжницьке усупільнення капіталів, яке переростає у терористичне свавільство та персональні манії диктатора.

За визначенням передові вчення чи гіпотези дають задовільну відповідь на чисельні різномірні, не узгоджені між собою, суперечливі підходи до проблеми. Проте цю інтегруючу роль видатних відкриттів можна ще й імітувати у рамках вчення одностороннього, якщо його прихильникам пощастить винищити прихильників вчень конкуруючих. Саме цим і зайняті віруючі у абсолютність вигаданих ними чудес. Саме тому у сповідників примітивізму так багато ворогів, яких просто не встигають винищувати задля торжества усеперемагаючого вірування. Саме немічна доказова база псевдоуніверсальних ідеологій, для яких не лише токсичним, а й згубним середовищем стає усяка критика, викликає у самозваних рятівників не лише об'єктивну неспроможність ужитися на рівних із опонентами, а ще й осмислену необхідність на винищення як фактів, так і свідків провалу святого віровчення. Надмір еретиків і є свідченням неадекватності самої квазіортодоксії.

Єдність, яку як ціху своєї святої непорушності сповідує москвокомунізм, означає для останнього упокорення ним усіх та усього із фізичним та моральним знищенням усього та усіх незалежних від нього саме як ворогів. Комуністичний інтернаціоналізм та єдність трудящих довкола свого визнаного авангарду, парсуни якого трудящі носили між шеренг чекістів у цивільному, - і практично і у цілях виховання мас сталися шерегами колонізаторських воєн та індустрією масового терору.

Тоталітаризм це збивання усього до купи, де безлад у взаємодії із диктатом робить помилки на кладовищі що розростається. Тоді як поступ та життєвість обумовлені гармонізацією відносин між самодостатніми й спеціалізованими організаціями й організаціями. Свобода це вдало проведені лінії розмежування, коли кожен із учасників змагань у житті та культурі доводить свої права звертаючись до соратників у конкуренції. Нема тюрми там, де кожен зручно себе почуває у збудованому ним власному домі.

Відносини між людьми є структурованими, себто поділені за ознаками спеціалізацій мовних, релігійних, родових, політичних, фахових й тому подібне аж до нескінченності особливостей кожної людини, усякої спільноти, - що й складає не лише багатство багатоманітностей культури, а й причинає невдоволення зі сторони тих, які претендують на розширення своїх повноважень. Аж у тім то проблеми, викликані ревізіоністами й полягають, що означених бійців проти утисків турбує не досягнення ними умов рівності для усіх конкурентів та учасників соціокультурних відносин, як зокрема для рейкових претендентів на лідерство потрібна їхнє виключне домінування над усіма, щоб подібним беззаконним та силовим прийомом змінити структурування суспільні вже на користь своїх позаринкових, фіктивних, кримінальних пропозицій. Тоталітаристам потрібна та єдність, за якої з-під могильних насипів не чути голосів винищених тими примітивами. Рівночасне й рівномірне збагачення усіх на розмір чи якості якогось абсолютного чуда запропонованого його любителями – нічого б у світі не змінило, тому усезагальне чудо пропонується саме у призначеннях його бути такою собі довбнею, що нею добиватимуть усіх із чудом не згідних. Тотальність це позаринковий інструмент встановлення нерівності.

Суспільний устрій демократичних спільнот задається правами і свободами політичними, економічними, соціальними, культурними, релігійними, науковими, інформаційними, гуманітарними, – тоді як під назвою обов'язкових колективних інтересів вожді більшовізму видають узурпаторське насадження виключно своєї комуністичної партійності, диктатури пролетаріату, примусової праці, колгоспної комуни, загальнонародної власності, виховання трудящих, інтернаціональної єдності, вірності ідеалам, боротьби з ворогами, скромності у запитах та ентузіазму у соцзмаганні.

Хоча ідеологічна настанова на єднання усього з усім презентується як досягнення гармонізації та усунення конфліктів боротьби, - але упокорення багатоманітних явищ сущого вже під вбивчий стандарт одноманітної вигадки саме й учиняється для полегшення панування вузького угруповання хижаків вже над масою упокорених. Деморалізація під'яремної отари і присипання спротиву самостійництва під обіцянки подбати про упокорених розв'язує проти останніх справжню війну на їхнє знищення тоталітаристами.

Мотивом становлення у природному середовищі Землі вже культури є прагнення людей удосконалювати й поліпшувати свій добробут та реалізувати ті можливості творчих свобод які відкриваються на основі досягнень праці передуючих поколінь. Матеріалом докладання праці та знань є не так рівні пізнань як предметні винаходи їх уречевлення. Хоч поєднанням того, що у дикій природі не поєднується, чи розподілом того, що у натурі є органічним, винахідники створюють нові матеріали та ще не бачені технології, - але у вироблених продуктах культури нема нічого позаприродного. На відміну від думок людських, у яких можуть малюватися картини світу неможливі ані за яких реальних обставин. Серед масиву різних уявлень існують знання наукові, у яких фіксованими є закономірності жорстко пов'язані об'єктивністю та природою речей. На основі саме цих доказових знань і збудована культура. Тож коли раціональні знання не є химерними, а є тим, що іменують істиною, то знання притаманні порівняно відсталішим рівням пізнань стають доповненням до відкрить порівняно досконалішим. Себто наукова картина світу в усіх її сегментах, дисциплінах, спеціалізованих видах людських занять є цілісною. Аж саме цю модель єдності імітують вже уявлення у яких маніпулюють неймовірними чудесами та фантазійними бажаннями. Вірування у казки подібні до освоєння природи речей знаннями пов'язаними із природою речей, а від достовірності різняться казки лише відсутністю узгодження із закономірностями у природі речей. Єдинобожжя стає симуляцією раціонального бачення світу, проте навіть розподілення повноважень між різними Богами не наблизить до уподібнення спеціалізованим знанням чи сферам діяльності наукової. Задля посилення творчих можливостей людства, то науковці поглиблюють проникнення у природу речей і обмежують використання недостатньо достовірних гіпотез, - але саме з цією ж метою нарощення потенціалів управління діють і містифікатори, які рушають напрямком протилежним: свої фантазії не координуючи із можливостями реальності. Але коли поспішити із досягненням вирішення завдань наукових знань і вмінь, поставивши на місці завершених пізнань та вичерпання історії вже якусь абсолютну химеру у вигляді Бога чи остаточного смислу буття, переклавши на цю химеру відповідальність за події, а за собою залишивши лише молитовні прохання до Бога за ціну принесення йому відкупних та спокутних жертв, - то тоді з необхідністю залишається лише різати та винищувати незгідних із культом подібного поклоніння. Бо незгідних із маніями буде більш ніж треба, оскільки від виконання культових приписів віровчення ніяких наслідків у природі речей не відбудеться. І справа відсутніх наслідків від усесєднаючого вірування у правоту якогось забобону полягає не лише у тому, що у речей нема мізків та розуму задля прислуховування і слідування утопічним приписам, як ще тому тоталітаристам доводиться різати людей вже як еретиків та ворогів рятівного учення, бо останнє є зав'язаним не на законах у природі речей, а на маніях некурабельних зі навіть сторони психіатрів. Коли з химерами не є згодними об'єктивні події, тоді для доказу химер доводиться винищувати хоча б людей які дотримуються подій і вчинків об'єктивних і осмислених.

На відміну від того, як це відбувається у прийнятті законодавчих актів, коли прийняття нових норм пов'язується із відміною попередніх, - то постулати віроучительні доповнюються з часом на такі ж абсолютистські аксіоми як ліпляться й нашаровуються аж до меж вже протилежних смислів, аби у середині цього діапазону єдності протилежностей неможливо було б висловити позиції відмінні від цієї соборної догматики віроучительної. Віровчення сягає визначень релігії світової, коли у її рамках стає можливим доказувати що завгодно із того, що заманеться. Спрощену інформаційну базу віровчень, запропоновану для розв'язання усіх проблем світоустрою, її адепти рятують від критики доводячи канонічну буквальність канонів вже до містики й таїн недоступних для непосвячених, аби хоч вишуканими тлумаченнями осучаснити архаїку уявлень колишніх поколінь і наздогнати розвиток знань. Проте виставлення конкретних знань минулого, навіть у формі містичних заклинань чи художнього образу, вже як методології на знання майбутні, - може бути лише грою у символи.

Тоді соціалізація людини чи підготовка з неї фахівця не лише розширюють можливості людини, а й творять власне людину, коли ті процеси не лише включають зацікавлену у них активність людини, як ще й виключають із них заборону на творчість. Можна було б говорити про невичерпне розмаїття тих не проявлених культурою індивідуальних можливостей людини, які роблять людей теоретично рівними, коли б не окультурення людей нерівністю практичної та актуальної участі у ній. Цивілізаційні одномірності, що накладаються на долю людини, вважаються не обмеженням обставинами, а розвитком людини лиш тому, що людина живе обставинами культури. Прилучення людини до групових потреб чи то до адекватних реагувань на логіку об'єктивних щодо неї подій тоді стає розширенням та употужненням сил та проявів людської праці, коли імперативи культури не заводять плідні потенціали людини у глухі кути нечулості до природности свободи. Інтегральні вимоги до людини, які роблять її сповідником конкретних моральних, релігійних, загальнокультурних приписів чи виконавцем технологічних необхідностей, стають звуженням потенціалів людяности лиш тієї творчої особи, яка здатна виходити за межі означених реалій культури пропозиціями плідними та корисними для розвою тої історичної культури. Зобов'язання перед інтегральними загалами тоді роблять із людини ідіота, коли останньому важко дається творчість у загалах аби через це бути на доданок ще й людиною. Довільно яка культурна визначеність набуває симптомів тоталітарної зони тоді, як участь у ній обмежується полишеною на критику звичкою. Хоча поступ буває результативним саме у його прецизійній одномірності ще й з докладанням групових зусиль праці, а посилення на інваріантність радше є виправданням яловости, - проте інституція свободи індивіда не повинна виключатися із числа учасників розподілу праці. Саме на рівні свого персоналістського буття усі поспіль люди складають ту спільність, яка мала б мати більше рис подібности один одному у відкритості гуманізму, супроти закриття людини у мурах обраного нею того культурного, етнічного, релігійного чи фахового кола, протиборства між якими скорше є долею цивілізаційних існувань людства, ніж є знедолею природних покликань людини, - і лише непроявленість свободи на рівні індивідуальному, робить її жертвою усіх видів та інститутів інтегрування людей вже у спільність. Намагання поєднати якусь групу практичним солідаризмом її гуртових зусиль суперечливо стає завадою на природну відкритість усіх людей особливостям та прикметностям своєї потенційної людяности. Не так гуртування у соціальному житті створюють завади для порозуміння людей у їхньому персоналістському індивідуальному житті, як безплідність останнього поза життям у соціумі і робить із останнього дійсний чинник цивілізаційности, успіхи якого цілком можуть оплачуватися ворожнечею опертя одних груп проти інших. Поступ скорше є зобов'язаний ріжницям між груповими інтересами, обов'язками, відносинами залежностей, аніж стає zagrożеним у домаганнях інтегральности саме на базі тих утопій, що вони можуть лиш розмивати визначеності у поступові. Антигуманність і є енергетикою переможности тих часових та обставинних визначень у культурі, які мали б трактуватися як не злочинами розбрату, так химерами порівняно із завше гнаною та зневаженою рівністю людей у їхній людяности, - утім подібні, як у цьому реченні, пропозиції вивести конструкцію людяности за скобки конфронтаційних протистоянь у реаліях культури не можуть не бути черговою містифікацією та утопічною облудою аби побудувати нову в'язницю. Справа у тому, що усі рятівні проти звинувачень культури у злі пропозиції насправді не можуть не бути виявом культурних побутувань людини з її пропозиціям на ошчасливлення черговим порятунком. Абстракції типу: гуманізм, Бог, добро й подібні не кепсько слугують для зібрання у бойові колони супроти ворогів, які сповідують ті відмінні групові цінності, які не можуть не бути неправими перед святістю нападників на них, бо нападають ні з яких інших причин, як на порятунок носіїв несправедного та не того що треба колективізму. Нездоланна за усіх часів та народів гіпотетичність подібности та спільности усіх людей на рівнях особистого життя людини прирікає цей природний гуманізм завше бути неправим перед ворожістю одного групового одягу на гуманізм проти іншого.

Проект спільної Європи, на який пристали її вже колишні метрополії та бувші імперії, а передовсім Німеччина двічі обпалена програшем у своїх зазіханнях на чуже, скоріше нагадує ту саму інерційну політику встановлення домінувань кожного з конкурентів, але вже не силою, а засобами мирних взаємопоступок у взаємопроникненнях вже спільних інтересів, коли власне процвітання забезпечується не муками сусіда, а його ж гараздами.

Централізують, зодноріднюють, виключають виключення для того, аби торжествувала примітивізація, бо з демократичним та застереженим правилами конкуренції ринком забійники впоратися не можуть і таке введення у дисциплінарних розпорядок вони забезпечують жертвоприношенням тих, кого підпорядковують вигаданій ними необхідності. Вбивають упокорених та підбитих, бо не усіх загарбникам вдається залякати вибором між життям та смертю, перетворюючи тероризованих вже на керованих рабів, бо не усіх невольників займанцям вдається перетравити з користю для себе, бо живі іногородці становлять потенційну небезпеку для агресорів, бо ще не асимільовані народи колонізовані здатні підняти визвольну боротьбу проти напасників. Винищення тих, хто вирізняється власними та неповторними особливостями є творенням преференцій для вбивць.

Тоталітарні режими, як логічне завершення імперських рухів загарбництва, шпетять за те, що вони є причиною пригнічення людей і народів, - у той час, як тоталітарні централізаторські режими саме цими діями й козирають, виправдовуючи своє насильство як необхідну реакцію на загрози зростання самостійності людей і народів. Зону неволі можна засуджувати тоді, як вважати свободу ціллю незаперечною та мірилом усіх мірил. Супроти взорувань на свободу як на природний стан організації життя людей вільних, а не на як тимчасове заохочення чи винагороду за обслуговування свободою ефективності виробництва, - виступають усі ті види неволі, які презентовані у еволюції суспільних інститутів, історія ремонту яких і являє собою перипетії суспільної історії. Серед пошуків логістичної міри співвідношення між управлінською вертикаллю та сприянням динамізмові місцевих ініціатив задля оптимізації ефективності та ощадливості у організації виробничих процесів на благо суспільства не завадило б, щоб при цьому поменше людей повбивали.

Так само, як єретики, дисиденти, опозиціонери, ревізіоністи, опортуністи усередині централізаторських рухів являють собою не помилкові чи ворожі протистояння централізмів, а є оптимізацією останнього, є ризиковим випробовуванням нових стандартів задля зміцнення соборної ортодоксії, - то й демократія, ринок, право націлені на стишення зовсім вже не симпатичних сторін бюрократизації, монополізації, узурпації влади. Так більшовицька революція є відповіддю буржуазне підприємництво й викликані ним визвольні рухи, які покололи імперію; а регульований антикомунізм стався реакцією проти завад проявитися хапальним інстинктам номенклатурної бюрократії, але призвів до противних цілям великодержавності наслідків, коли приватизатори беруться охороняти набутки роздержавлення не лише перекачуванням поцупленого вже до офшорів, а й проведенням довкола нього державних кордонів оборони від апетитів та наїздів інших номенклатурних кланів, - утім рівнодіючою цих, здавалося б, нарізно направлених прийомів є вдосконалення московського царства.

Потреби централізації імперії та встановлення диктату примасів, сатрапів, мандаринів, магарадж, секретарів та інших напівбогів понад спливаючі потуги імперії є реакцією на випередження проти тих процесів сепаратизму які невідворотно беруть гору. А чи у Римській імперії встановлення влади імператора, а чи у советському зібранні дружби народів та пролетарів встановлення влади вождя із відповідним культом віри у кінець історії і страшним судом над грішниками, чи вірою у пришестя вже земного раю і покарання капіталістів у кінці історії експлуататорства – є вимушеною реакцією на втечу людей і народів з-під гніту рабовласників чи цілої імперії. Й таки танення потенцій імперського насилля, помножене на визвольні рухи людей і народів, розкладає екстремістські прийоми втримання укупі того, що не може бути утримане навіть надмірними апетитами до краденого. Наслідком фіаско бруталного грабунку стає вдосконалення методів визиску.

Усякий звичайний бандит силою і беззаконням віднімає чуже щоб до решти спожити вкрадене. Тоді як імперії, зайняті масштабною крадіжкою вже цілих країн і народів, вдало розширюються завдяки тому, що своїм новим колоніям залишають не лише різні види їх самостійності, як ще на доданок ту самоправність розширюють, подаючи свої адміністрування серед окупованих народів як корисне народами розширення їх культури, як вихід на широкі ринки посередництвом метрополії. Але суперечливим що цілей інтеграції колоній та прагнень втримати контроль над анексованими територіями саме у спосіб єднання їх у цілісний імперський організм стає відповідна відмова метрополії від своєї особності чи окремішності у цьому організмі. Щоб інтересам колоній не тільки не протиставляти свої твірні інтереси загарбництва, а ще й виставляти їх за благо для колоній, аби ті не поривалися до втраченої самодостатності, не бунтували у змаганнях за власну волю і права суверенні. Коли загарбники наслідками інтеграції вважають загал свого панування над включеними туди народами і культурами, тоді серед об'єктів єднання парадоксально зникає його суб'єкт.

Так у совітському Союзі, який державою вважався у вичерпному загалі включених до нього республіки, - не залишається місця для нього як власне для осібною від республік держави, яка просто зникає на разі виходу з неї республік які входять у свою самостійність. А так само подібна мультидержавна не має осібною армії, яка, як вичерпно складена з військ республік, - зникає на разі розбирання до решти республіками вже своїх військових частин та підрозділів. Подібно й елімінується єдиний народно-господарчий комплекс есесесер, - коли вже колишні республіки привласнюють свою із нього частку без останку. Аналогічно стає проблемним й існування уявного совітського і навіть російського народу, який до останку є складеним з народів що мають свою етно-національну культурну історичну ідентифікацію і не бажають її делегувати стороннім не неї претендентам. Народи зони змішаного єднання можуть стати собі підметом власного присуду долі тоді як відмовлять собі у своєму остаточному поросійщенні. А коли для комуністів визначальними вимогами є статут їх загальносоюзної організації, то остання залишається без членства на разі переймання ним нужди побудови комунізму виключно у осібних республіках совзони. А вихід ерефії вже до осібного суверенітету геть зі складу совСоюзу який і визнається історичною Росією з її правонаступництвом у представництві означеною росФедерацією – стає проблемою не лише політичною, як ще і логічною. Подібне самозаперечення ще існуючого московського царства виливається для свого розв'язання вже у заперечення його військовими силами атакованих ним вже колишніх його складових, які у особі відроджених країн і народів беруться своїми військами заперечувати реванш московського збиральництва. Логічний парадокс, - з доказу включень до нього його ж виключень, - забарвлюється кров'ю.

То лиш малочисельні банди усвідомлюють що наживаються вони на привласненні не власних багатств. Аж коли йдеться вже про серйозну здобич, то тут імперії задля доказу правоти своєї агресії вдаються до різноманітних вигадок: або доводять що повертають собі своє, або у нападі винуватять жертву, або за здійснення її мрій видають свій на неї напад. Так кремлівці, - на манер: сам дурень, - у трактуванні минулих історичних подій, твердять, що це не московське царство було колонізатором України, а що це Україна захопила вікодавні його терени, його історію, його расеян, експлуатує московські статки. Що Україну як складову Заходу від нього рятують, вбираючи Україну у московські на неї апетити. Що московський чобіт вже не зрушить з місця куди він мав нагоду навідатися. Що московці не покинуть своє.

У випадках невдалої гібридизації культур метрополії та поневолених нею народів, то кожен із учасників залишається при своїх інтересах та особливостях; тоді як успіх породжує такого покруча інтеграторства, який має якості яких не знайти серед закладених. Зокрема утворений народ расеяне має неповторні якості відсутності коренів життєздатності.

Те, що поки неволить дослухатися до погроз на сторону противників інтеграторства та російськовеличності, - є вказівка інтеграторів на свої ядерні заряди.

Не кожному щастить зрозуміти, як це союз нерушимий республік свабодних сплатила навски велікая русь. А Україна в Радянськiм Союзі щастя знайшла.

Диктатори своєю перевагою вважають знищення ними інститутів демократії. Жорсткий порядок зони на місці розруйнованих нею структур та спеціалізованих областей прогресу міг би бути усього лиш реакційним повернення до ситуації порожнього місця передуючого цим структурам, коли б він не забезпечувався вбивствами, руїною напрацювань прогресу, ліквідацією тих його проблем, на які примітиви не можуть знайти іншої задовільної відповіді. Примітиви та цінителі архаїки несуть гибель для тих реалій культури організація та перипетії якої перевищує їхні розумові можливості, постає не підконтрольною для шанувальників чудесних у їхній неймовірності вироків, лякає непрофесіоналів, а то й невігласів своєю складністю, неможливістю запхнути в убогодухий набір містифікацій суспільне життя не інакше як обчиривши останнє, - проте жорсткий та централізований розпорядок концтабірного ошасливлення усіх та усього, утворений переробленням на небуття усього зайвого для недоуків, суперечливо до обітниць спрощення стає хаосом присмаченим вже смертю. Зона це хизування переплутуванням усіх розмежувань та визначеностей, це соломаха із решток розбиття усіх спеціалізованих у ході поступу творінь та досягнень, це закриття у могилу усього відкритого для життя.

У зоні усеедності реабілітують казки та надають їм повноважень арбітра у рішенні проблем, - тоді як у розумних спільнотах шизоїдне роздвоєння свідомості можуть навіть піддавати терапії, у фазі виразної соціопатії; у правових спільнотах доповнення права на вольові рішення узурпаторів, м'яко кажучи, не вітають, - тоді як зоною робить надання афектам її очільника вже виду закону; у демократичних країнах існує розподіл влад, - що за пролетарської диктатури святих вождів визнається за буржуазну диверсію; у продукуючих спільнотах підприємництво, винагороди за це, володіння цим слугує запорукою громадських збагачень, - всупереч планам зони розжитися із пограбування та споживання не лише підприємливої частини громадян, а й через заміну зарплати усіх зобов'язаних до праці злиденною пайкою; у відкритих спільнотах на монополізм накладають обмеження, - а у зоні виключним централізмом збираються обмежити та виключити із глобальних змагань противний зоні світ. У зоні догори ногами перевертають соціальні страти; переплутують гру та реальність; таїни освячують, а достовірність приховують; репресії проти суспільства вважають вірним шляхом його вдосконалення та розквіту; у зоні діаспору імперських окупантів іменують патріотами, а патріотів трактують за окупантів, з оргвисновками для повстанців у колоніях з боку Органів. Контроль – це шлях до свободи; психологічна обробка у плані партійної відданості – це просвіта, розвій інформованості, шлях правди; рабська покора терористичній силі розпорядку – це умиротворення; лагерна праця – це справа честі, доблесті і героїства.

Переформатування усіх загарбаних трофеїв вже у їстівну пульпу є тою функцією тоталітарного устрою, яка закорінена у архетипові світосприйняття автентичного московита радіючого набуттю чи то нових територій чи то чужих точок зору, що їх московити перемелюють задля насичення своїх апетитів, відмовляючи усьому та усім підбитим у логіці та потребах існувань поза потребами московської відкритості на чуже. Неможливість предметних обговорень суті справи у перетрактаціях із московитами на загал, збаламучення справжнім московитом усіх смислів, постійна невизначеність у зміні московитом теми проблем є тою екзотикою, яка вабить своєю загадковістю людей керованих формальною логікою та конкретними цілями. Аби мати привід напасти на контрагента, відкинути усі домовленості, перетнути кордони дозволеного, - то московити жодне, питання, навіть те, яке перебуває у межах здорового глузду, не вважають вирішеним. Відданість інтегральності це вибачення ласих на збиральництво.

Московство це героїзм спричинений незнайомством із правилами безпеки, це цілісність породжена присутністю ще не створеного, це монополізація беззаконня. Без суміщення усіх решток від здобичі у шлункові московства той перестає працювати. Зона це механіка розвороту культурної плодовитості у переддень народження. Московство є тим чорним ящиком недоступної таїни, за стінками якої нуртує порожнеча складена із ніщо.

Умовою підкорення супротивника є ламання усіх його структур та визначеностей, а вже ціллю споживання тих підбитих ресурсів є їх централізація та зодноріднення у структурах усевладдя завойовника. Збаламучення та комплоти, що їх провокують революціонери, нагнітання кризових станів аж до ризиків накидання очікуваної смерті, хаотизація, внесення дисгармонії та насадження відхилень, дифузія усіх цінностей – обслуговують зоднаковіння усього під'яремного волі диктатора, закритим щодо смислів догматам ідеології, розпорядкові загальної тюремної зони. Примітивізатори знецінюють усе, що ще не належить їхньому свавіллю до тих пір, поки вони відібраним будуть розпоряджатися вже як заманеться. Суспільній історії улаштовують підпал, аби висмикування краденого з пожарища виглядало рятівним. Ініціюють боротьбу усіх проти усіх, аби на тому тлі найбільший злочинець, себто переможець над іншими, видавався мало не святим. Знімають заборони навіть на доказові аномалії, аби усьому та усім вклякнути вже у ступорі невибагливої облуди вигаданої авторитетним психопатом. Змішування різнорідного з метою втрати його керованости є імітацією універсалізму чудес покликаних поглинути усякі реальні цінності; загальний рейвах покликається інтеграторами як засіб спростування усіх критичних на свій бік тих зауважень, які топлять у невичерпности протиріч та суперечностей; схрещування противенств вводить у спантеличення й стає аргументом на користь диктатури як виходу із агонії. Виламують двері до усіх спеціалізованих досягнень й сновигають із вкраденим без острахів й перешкод, аби шмаття руїни набуло однакості вже як поживи на її ковтання удатним мисливцем. Й це перемішування правового та злочинного, доброго та злого, достеменного та імітованого – суперечливо результується у наведенні непорушних порядків зони, відступ від яких карається пострілом без попередження. Насильство й примус стають логічним продовженням уседозволеної анархії. Рабська пайка та гарантована норма каторжного виробітку здається виходом із неможливостей підприємницьких свобод. Із еклектичного посліду зроджується одномірна зона. Для жертв гармидеру практичним наслідком встановлення деспотії є саме гармидер, у ході встановлення якого знищуються структури та досягнення культури.

Подібно до того, як одна й та ж людина може одночасно мати ті фізіологічні особливості, які роблять її неповторною серед інших людей, так і спільну для людей будову, що відрізняє їх від навіть від близьких видів живого, так само, як одна й та ж особа в одному й тому ж відношенні до психічного життя може мати притаманні лише і виключно їй прикметности, так і представляти ними особливості належності до видів прогнозованої групової поведінки, аналогічно як у практиці своїх досягнень індивід має унікальну й лише приватну вдачу чи талан, успіхи якого пов'язані навзаєм із вміннями видозмінювати контексти природних та соціальних відносин, - то й відмінні аспекти, несхожі цінности, розмаїті виміри людського життя стосовно інших колективів та залежностей щодо масиву об'єктивного довкілля зберігають свою структурованість, не є незмінними, є залежними від розвоїв культури, а не від хаосу. І духовний, і предметний, і одукований світ людини може видаватися мішаниною змістів лише для нездатних освоювати проблеми, контексти, закономірности людяного. Чоловік може дбати за свою сім'ю, за свій бізнес, за свою державу та ще й не спантеличуватися у тих заняттях.

Тоталітаризм це рух умиротворення, коли із вирви взаємного тяжіння не вирватися навіть лагерному пилу із перероблених ворогів народу. Це прагматика гармонічного поєднання у одному тюремному блокові і в'язнів, і озброєних проти них наглядачів. Це повернення до злиття у безладі уникання проблем і як не народженого, так і не можливого. Це там, де на квітучих луках пасуться леви з овнами, а навісних втішають пеанами. Адепти єднання без виключень руйнують на дрібні часточки лише те й тому, що й оскільки у інший спосіб їм не вдається склеїти. Хвиля усепощення заливає тих, хто вже у ній захлинувся. Любителі спрощень тому можуть заощаджуватися на власній працездатности, бо користають навіть свої майбутні жертви, прагматично включені у зваби загального потоку споживання.

Заощадлива у витратах та результативна колонізація здійснюється не так брутальним ламанням спротиву об'єкту агресії та одноразовим його пограбуванням, як перекиданням агресорами на свою відповідальність максимально усіх потреб та систем життєзабезпечення жертви. Вишукані нападники саме слугують своїм жертвам, видаючи за таке свою експансію, коли улаштовують довготривалу у часі систему визиску, у якій під'яремним стачає сил на продукування ресурсів для наїзників, але не для спротиву наїзникам. Виламування замків до комор сусідів злодії оплачують своєю до них щирою відкритістю у відданості сусідським статкам, коли відняті на власне спожиття матеріальні трофеї та свободи сусідів мисливці за чужим представляють як еквівалентний, а то й прибутковий для поневолених ними сусідів обмін на місію обдарування жертв: або ж талантами на організацію нападниками системою перекачування багатств у напрямку від отари рабів вже до метропольних поселенців, або ж колонізацію виправдовують вже місією просвітництва та збагачення колонізованих на безроздільне серед упосліджених встановлення цінностей, прийомів господарювань та цивілізаторства осадників. Тюремний режим глумів над правами ув'язнених забезпечується перебиранням тюремоторцями на себе максимально вичерпних функцій життя своєї жертви, аби остання своїм існуванням була зобов'язана тим, від кого у подяку вона отримує смерть. Усіх імперіалістів та ошасливлювачів ближніх просто таки тягне до сусідських обійсть, - борони Боже не у цілях поцупити та хоч щось стягнути на свій прибуток, - а з метою постраждати за сусідів, аби замістити змагання ближніх за життя вже на свої потреби за його споживання, любителі не свого так нього приязні, що ладні свої апетити ототожнити із сакральними та достеменними запитами пастви.

Наслідками нездатності примітивних пропозицій ідеологій конкурувати у відкритих змаганнях із цінностями та змістами вже не ілюзорних суспільних устроїв, прогнозоване фіаско тюрми у її вимірах відносно відкритого до людяности та прогресу суспільства – є обнесення зони одномірности нездоланими оборонними мурами відгородження від вільних культур, натомість як для тих, кого примітиви запланували собі у наїдок, вони улаштовують усі види сумісних із своїми апетитами підприємств. Закритість та автаркійне відсторонення від зовнішнього світу у сприйнятті його потойбічним злом є тим чуттям агресорів, що засвідчує їм недостатність накопичення їхніх сил на вже негайне перетворення довкілля на свою здобич, натомість як для тих, кого мисливці за чужим зугарні перетравити, вони відкриваються без упереджень на ризики втрати своєї зажерливости. Спокушання майбутньої здобичі усіма прийомами її обдарування та збагачення через розширення діалогів із мисливцем, видавання маневрів закрадатися до дичини вже за служіння на користь об'єктові зближення, підступне представлення вторгнень на сусідські батківщени вже за види жертвовности наїзника – вибудовує конструкцію, логічним та цільовим завершенням якої стає оточення статків та самого життя дичини вже стінками стравоходу хижака. Здобич має бути звільнена від панциру її самостійницької достатности, аби не пошкрябати глотку здобичника, здобич має бути обплутана тенетами відданости мисливця забезпеченню сутнісних та усіх інших потреб означеної жертви, якій вже не уникнути любови звіробів до трофейного добра, професійні збирачі чужого самовіддано навантажують на себе нові й нові функції життєзабезпечення оточених ними об'єктів спожиття, аби те жертводавство на користь пасомих зрештою винагородити відправленням пастви на м'ясобійню; не лише повна відкритість табуна підданих своїм чабанам із знищенням усякої інтимности та усякої приватної утаємничености у контингенті поневолених любов'ю до них з боку самозваних служителів, а й культивация серед залежних покаянної провини перед поводитрями, обоження жертвами своїх нападників є запорукою удатних полювань; увесь перебіг виживань зеків усередині дисциплінарної для них зони обстригання та патрання, що завершиться виїждження вже до решти ресурсів під'яремного контингенту, останній має переконувати, що це не в'язні годують організаторів зони, а що це у усьому зобов'язаних в'язнів по-батьківські патернують, роздаючи належні пайки. Імперативи любови до добра ближнього як до свого і є концентрованою логікою тотального наїзництва.

Відкритість і адаптація впливів у межах толерантності, вміння іти на співпрацю і взаємодію, збагачення сторонніми здобутками та інформаційними кодами підвищує шанси виживання одиниці. Звичайно ж, коли для тої одиниці видом взаємного порозуміння не стає занурення у стравохід іншого суб'єкта. Не гіршим, порівняно із поглинанням, є забезпечення загибелі у спосіб екстремального розмежування, коли конкуруючу сторону беруться просто знищувати, навіть не плануючи розжитися від її утилізації. Конкуренція у межах її доцільного зіткнення відмінних, а то й полярних підходів до справи є конструктивною, позитивною, вдалою на новаторські прирошення.

Так умовами виходу на щаблі пізнань є наявність проблем, критичних викликів що передбачають змагання не схожих пропозицій розв'язання. Так плідними є сім'ї збудовані на шлюбі осіб різностатевих. Так сприятливими обставинами для зібрань проімперського штабу є участь у ній народів з різними рівнями розвою, - але не у випадку однобічного висмоктування колоній на користь метрополії.

Ініціаторами нападу є, здебільшого, злидарі, яким від імущих сусідів потрібно те, що ці бідарі не можуть і не бажають виробляти власними силами. Багатих же агресорів відрізняє те, що їм від поневолених потрібна лише сировина. Симбіотичне у одній імперії перебування багатой метрополії та бідних колоній призводить до наростання у ній протиріч: метрополія дедалі більше потерпає від проникнення у її культурне тіло противної їй культури колоній, утримання споживацтва яких стає непосильним; тоді як ця вже зворотна колонізація колонізаторів є джерелом надходжень і вже зворотної експансії для ще не колишніх колоній.

Посткомуністична ерефія першою наввипередки проголошує свою незалежність від результатів вікового збиральництва імперії самодержавної та комуністичної. Геть випихає республіки, населення яких не вдається русифікувати, виходячи, хоча б, з їх етнічних ознак. Тоді як останні не проти та за те, щоб самозваний старшобрат вкладався інвестиціями у колишні колонії, для яких терени цієї Московщини були б місцем для переселення. А водночас у москалів відкривається свербіж реваншу до поновлення утраченої імперії за рахунок народів, які у расовому сенсі є схожими із москалями і русифікація яких видається москалям аферою успішною на перспективу. Для українців глумом і збиткуванням є московське перебування москалів у марі переконань стосовно того, що малороси є рідними, є аднімнародом для цього історичного ворога українців.

Реакцією на продовження так і на одночасну критику большевизму, - з його звільненням трудящих від капіталістичної експлуатації, заміщеної перековкою трудозобов'язаних на будовах соціалізму, - стався такий прояв екстремального націоналізму як фашизм, за якого має місце співпраця між: лівими та правими, між націоналізацією і ринком, радикальним революціоніризмом та реакціонерством догматичним у зоні регламентованої дисциплінарності, рухом має та вождизмом, автаркійний партикуляризм узгоджується із імперським розширом. Зрештою у нацисти легко рекрутувалися із членства колишніх комуністів; а маса суцільних фашистських організацій у Московії успадковують, як спадкоємці, перемогу совітів над колишніми німецькими національними соціалістами.

Коли московці заявляють що вони є Європою, а одночасно дотримуються азійства у контекстах китайського гегемонізму, - то вони самі не відають, а ким вони є. Вони претендують на подолання загниваючого Заходу, а водночас скаржаться, що той їх ображає. Коли пишати жертвами покладеними у ім'я та образ одержавлення власності на користь слуг народу, а водночас на вигоду останнім утнути вже роздержавлення та відмову від ідеалу заперечення спеціалізацій у труді, - то це шиза. Нанесення найбільш уразливих ударів по українцях, українській історії і культурі не заважає зацикленню імперської ідеї-фікс на наративі українства, на фантомних болях розтраченого імітаційного зв'язку із європейством - не заважає розглядати українство ключем до посилення Московії. Московці переконують себе, що замість неіснуючих українських українців є адіннарод, який допоможе москвцям втриматися у їхній історії, бо, водночас, московці небезпідставно побоюються, що рішення українців піде не на користь здоров'ю історичного московства.

Кордони між узагальненнями у вигляді глобалізму, одержавлення чи менш масштабнішого монополізму та, з іншого боку, видами приватного, корпоративного чи більш масштабного самостійництва є кордонами динамічними, залежними від розв'язання поставлених проблем, зумовленими традиціями розмаїтих культур. Трагедією є як абсолютизація одномірності, що нівечить права та самі існування конкурентів, так і не є фортуною ідеалізація такої руїни вже апробованих цінностей, правил, досягнень, що виправдовується пропозиціями позитивних новацій у тренді на розмаїтість прогресу; гіршими від обмежень на свободи, які є завше індивідуальними завдяки освоєнню індивідом у істині об'єктивних досягнень попередників, - може бути лиш накладання дисциплінарних зобов'язань у виконанні приписів, які є завше анонімними завдяки консервативності ілюзорних забобонів з того ж самого боку; ставка на беззаперечність навіть виправданих часом універсалій є виходом геть із умов прогресу, тоді як невходженням у останні є безпідставна віра у недоречні акцидентії. У здоровому й здатному на культурний поступ суспільстві мають діяти механізми, які не допускають надмірів монополізму й, водночас, ініціюють приватне підприємництво. Одержавлені чи загальнонаціональні інтереси, необхідність яких випадає із доцільності ринкових співвідношень між витратами та прибутками, мирно сусідять із тим інтересами однаків, які у чутті власних сил ризиково можуть братися навіть за представництво загальних інтересів. І цілісні спільноти, і окремі індивіди відкриваються привнесенням та продукують надміри власної творчості тоді, як та взаємодія із середовищем відповідає та є узгодженою із їхніми запитами та можливостями, але у мірах порушення ідентичності виправданим та необхідним, і то не лише для самозбереження, є закриття чи відгородження геть від впливів тої чужинської агресії, що облудливо для жертви прикривається користями чи взаємокористями діалогу та є нав'язуванням неадекватних для реципієнта буцімто універсальних послуг. Вада тоталітаризму як поборника загальних норм полягає у тому, що за останні тоталітаристи видають вузькі, не потрібні, а то й шкідливі споживачам виокремлені змісти; тоталітаризм це імітація під видом загального саме екстремістських цінностей; розпухання химер до масштабів ламання самоподібності та прав сусідів і є тоталітаризмом. Тоталітаристи полюбляють власне насильство коштом ненависті до поки ще не підлеглих їм жертв. Тоталітаристи не просто порушують конкретику міри та співвідносності між універсальним та приватним, а – переплутують та баламутять означені умови поступу, коли свої приватні апетити хижака видають за затребувані жертвою інтереси загального збагачення.

Універсальні закони, які увійшли у плоть та у доказові потреби користування ними відмінних спільнот, є досягненням загалів культури, є запорукою та умовою спеціалізацій поступу, є необхідністю взаємопорозумінь у свободі обранців співпраці, - але у тім то й полягає вада тоталітарних угруповань, що вони імітують усезагальну прийнятність їхніх виокремлених та одиноких змістів, що нав'язуванням химер як рятівних розв'язань гуртових проблем вони силують підметні інтереси самодостатніх людей і спільнот втягнутих тотально непроханими помічниками у зону злочину, що виставлення пропозицій примітивізації за подобу збагачення є прямим наслідком облуди. У двері, які розкривають тоталітаристи як вхід до органічної універсальності, запрошені можуть протиснутися лише обрізавши до невпізнання усі свої напрацювання та особливості життя. Пропозиції тоталітаристів порозумітися на тому, що не визріло як самочинна необхідність для тих, що вже визріли до конфліктів у їх спеціалізаціях, реалізуються у міру перероблення спеціалізацій існувань учасників загалів культури вже у існування смерті на видів неіснування. Загальні підходи з метапозицій зобов'язані бути керівними щодо підлеглих своїх складових, але лиш у тому випадку, коли ті, хто обіймають зверхні посідання не керуються химерами, не гадають на ймовірностях чудес, не передовіряються потойбічним стихіям, а замість бездоказових облуд мають здоровий глузд та володіють об'єктивною ситуацією. Помилковість на зверхніх ролях світоглядних орієнтирів переростає вже у стратегічне збочення. Керовані чудесами завше програватимуть тим, хто сам керує реальністю.

Здатність бачити типове за розмаєм явищ, вигадуванням законів та закономірного узагальнювати дійсні відносини у природі речей задля дійсного впливу на них вже посередництвом законів, проникати пізнаннями у явища аби вже тим перетворенням пізнання у явища останні й переформатовувати вже за нашими інтересами, є потужною стороною людських спроможностей та покликань так само, як до немічності людських співпрацювань із довкіллям може бути віднесене встановлення нами тих універсальних зв'язків, яким відповідають лиш наші переконання у тому, коли ми на хибній основі намагаємося поєднати те, що не поєднується навіть під нашим у тому примусом, коли ми конструємо закономірне лиш із матеріялу наших безпредметних марновірств. Тоталітаризм як вид недосконалого пізнання й таких самих експериментувань саме й виростає із помилкових, себто не опредмечених узагальнень. Інтелектуальне чи через знаки формулювання спільного у явищах стає формуванням моделі істини у оволодінні подіями тоді, коли наші пізнання є не запізненням з химерами, а є відповідністю подіям, дозволяє проникати у події чи то у сутність подій, - але абстрагування, яке підмінє дійсні події нашими химерними уявленнями з приводу упокорення нами подій, призводить до втрати наших керівних ролей, до упокорення нами самих себе вже на користь химерних нами ж створених уявлень. Бо ж істинні розуміння розширюють наші свободи вже до видів творчості, тоді як екзерсиси з помилками не лише залишають нас у межах стихії речей, а й роблять нас рабами вже наших псевдомислительних помилок, поневолюють нас до станів загроз навіть нашим суцям існуванням. Вміння відірватися думкою від масиву звичних у їх ріжнорідности явищ задля того, аби означеному безладу явищ протиставити означені узагальнення вже як переможні та вагоміші за події, треба протиставляти відриву думки навіть від здорових у ній же глуздів, не кажучи вже про затрату подіями нагод на подібний наш квазіінтелектуалізм. Тоталітаризмом і є домагання захпнути усі проблеми та події у такі найзагальніші та абстрактні вигадки, яким максимально ніщо осмислене не відповідає у проблемах та подіях, а це знущання над наданням вигадкам вже якихось подоб осмислености й призводить до обезсмислення проблем та до насилля над подіями, яке у максимумах тяжіє до руйнування подій у марних спробах надати їм подібности вигадок. Осмислені пізнання працюють на користь вдосконалення досягнень культури а чи у матеріяльних, а чи у духовних її інституціях, тоді як хибні узагальнення радше самі потребують жертви з боку культури, аби витеребити, дезавувати, спростити її досягнення до рівнів рівняння на примітивні візії тоталітаристів, які тоталітаристи облудно подають панацеєю на розв'язання світових проблем та нагальних кризових викликів. Коли узагальнення на рівні наукових відкриттів допомагають надати закономірних та нестихійних опанувань нами вже ширшому колу явищ, коли ми за конкретикою розріженого можемо бачити інтелектуалізовану нами сутність подій, можемо не лише прогнозувати події, а й переробляти їх сировинність вже у продукцію культури, й, у свою чергу, у наукових узагальненнях окремих конкретних проблем та викликів ми можемо підніматися до відкриття ще загальніших законів, що мають вищу жорсткість стосовно описуваних у її області подій та явищ, - то облудливі чи свідомохибні відкриття сприяють затрати у собі конкретики доль насильно включених туди, або ж конкретика подій та явищ впадає у безлад їх нерозумінь у контекстах тоталітарних бачень та відповідно психопатичних силувань подій.

Узагальнення, як визрівання приватних особливостей вже й до сусідського прибутку, є приступками поступу, коли вони є тими розподільчими лініями між корисним одиниці й корисним загалові, що не мають розмиватися. Так ризики, які бере на себе одиниця чи малий колектив, на разі їх неуспіху не повинні ставати долею широких кіл й відповідно приватні успіхи мають винагороджуватися у приватний же спосіб; а на жертви помилок широкого загалу неприпустимо перетворювати підлеглих дисциплінарности того загалу. Тоді як тоталітарні розмивання розподілів між особливим та загальним доповнюють зв'язки між ними не лише на взаемокорисність, а й на взаємошкоду, - коли примітивісти беруться ратоборствувати з приватними прибутками чи вже захищати громадську жертвовність.

Узагальнення, як вид закономірного, мають відповідати дійсним відносинам, а не вигадкам з приводу відносин, бо залишаючись у безпідставних вигадках ми не маємо підстав вийти за вигадки, окрім випадку самооман та марень про дієвість дурниць. Так вигадкування якогось універсального господаря на існуючий світ, навіть у його подобі людській та близькій і зичній до людей, просто нічим не зарадить нашому впливові на події, коли ми за той вплив його молитимемо; або ж як ми на увесь універсум розповсюдимо загалом вірні наші розуміння стосовно того, що за придбаний товар має бути сплачене відшкодування у якомусь еквіваленті, й відповідною оплатою нашої покори перед якимись зверхніми силами та моделями анімованих Божеств будемо просити у них рішення наших конкретних запитів, то й це нам допоможе не краще; або ж як ми усі світові події обізвамо гріхом, оцінимо як негідні, то й це нам не допоможе відштовхнутися задля досягнення кращого у конкретиці наших справ, окрім випадку, коли небуття чи якусь атаксію на сторону неіснування ми вважатимемо нормою психічного здоров'я; або ж як ми лагідномилість етичного порядку так само голосливо оголосимо за універсальний інструмент досягнення бажаних нами відносин вже поза кордонами етичності, то й це нам не допоможе у конкретиці технічного винахідництва, бо слово любов є зайвим у інструкціях чи кресленнях.

Конкретика винаходів постає узагальненням відпрацьованих тих підходів, які постають окремими випадками досконалих бачень, коли відпрацювання мають обмежений діапазон істинності порівняно із винаходами досконалості, - але бездоказові претензії на узагальнення та інтегральні бачення на користь змістів вирваних із вже відомого на рівнях горизонтальних можуть залишатися лиш претензіями на виміри відмінної вертикальності. Узагальнення мають моральні оцінки привабливості, тоді як розколи узагальнення мають негативістське забарвлення чи присмак, оскільки узагальнення є атрибутивністю опанування подій і явищ, а акцентування на окремих випадках виглядає затратою керованості, - але загальні бачення стають дійсністю культурних досягнень тоді лиш, як вони узаконюють та пояснюють виключення із минулих та вже відпрацьованих бачень. Усякий дійсний прогрес винахідництва має ознаки узагальнення, але не всяке узагальнення стає дійсністю прогресу. Тоталітаризмом є таке акцентування на загальному, як на обов'язковому та закономірному, яке є облудливим, бо не є доведеним практично.

Заміри елімінувати проблеми у спосіб втиснення їх у прості рішення у межах можливостей тоталітарного насилля здатного ігнорувати реалії об'єктивного є не наданням проблемам вже універсальних узгоджень, як є безпредметним переназовництвом імітації вбивства проблем у спосіб втечі від них у спосіб фактичного знищення презентантів проблемності та викликів. Заміри на універсальні відкриття, на прийняття нових видів існувань у обставинах розширення свободи згідних на загальне, не повинні бути прикриттям вбивства усіх незгідних із однією залишеною в живих пропозицією. Домом єднання не має бути глибокоширока могила. Тоталітаризм це умиротворення проблем існувань інструментарієм *смерти*. Але навіть обдарування проблем на реалії їх вбивства тоталітаристами не перетворюють подібні симуляції універсалізації на дійсне розв'язання проблем.

Нездалим на працю власну аби наїстися, то треба життя інших перетворити на жертву, задля чого потрібно жертви упокорити, треба подолати опір жертв, що досягається провокуванням безладу, вдаванням до сили агресії, із залученням до нападників інших жертв, з якими розраховуються залученням нових жертв, умовою чого стає спантеличення жертви ще й облудами, походами не туди, вірою у неймовірне, сподіваннями на утопії, насадженням виродження, за допомогою терору, аби жертва ще й пишалася долею найдка, що передбачає руїну громадянських інститутів та норм права, запорукою чого стає зодноріднення ресурсів нападу, аби усіх інтегрувати, не допускаючи нічого особистого чи відмінного, щоб закинути жертви у тюремну зону, з якої не втекти, - бо окрім апетиту нездалі не мають інших ресурсів. Рівність та любов потрібна інтеграторам в усіх випадках, окрім тих, коли вони маркують інших як ненависних ворогів та визначають себе як вождів.

Коли не надто фантазувати, то цивілізацію можна визначати як результат людських зусиль творчих та трудових з переробки матеріалу природної еволюції. Успіхи цієї праці залежать від вдалого оволодіння та створення законів узгоджених не лише із людськими замірами, як ще й із досягненнями у наявній культурі, будованими на достеменности знань про залежності у природі речей. Із становлення спеціалізованих занять і запитів на управління ними породжуються до часу ще неадекватні знання у вигляді не лише випадково фіксованих причинних відносин, а й у виді звичних для сприйняття анімованих сутностей. Чисельних Богів на місці ще не посталих наукових знань варто розглядати не як антитезу останнім, а як початкові види пізнання. З метою заощадження на витратах пізнань та вмінь, на місце відсутніх наукових знань підставляється якась вигадана за рецептами спрощення потойбічна сутність казкова, той один єдиний, абсолютний, універсальний закон управління усіма речами та подіями, проявом якого є воля надприродного суб'єкта, посередництвом покори якому ошадливі жертводавці й собі міркують управляти усім що їм забажається. Оптимальними серед законів обирають ті, за допомогою яких як універсальним ключем відкривають максимально можливі двері до натури з мінімальними задля цього людськими зусиллями затратними. Проте критеріям подібної псевдо оптимальности можуть відповідати лише фантазійні закони чи вірування у реальність безпідставного, - єдиним недоліком яких є відсутні практичні результати застосування подібних ігрищ із символами. Ілюзії, протиставлені викликам від уречевлених фактів, успішно призводять хіба що до втечі від фактів, але не до перетворення у них ілюзій. Видряпування до піднебесся абстракцій залишає штурмовикові лиш ритуали з приводу подій. Мотивом спрощення є зачислення до складного усього, що перевищує число одиниці, на кажучи вже про подальше множення неприйнятних проблем. Два, три це вже забагато, це заважко сприймати, тут недовго й заплутатися. Тож навіть серед утопій, сконструйованих на втечі від розмаїття дійсности, на перші місця виходять утопічні закономірности для яких не може бути друзів. Єдинобожжя це типовий приклад спрощення, коли альтернативою безмірним проблема реальним виставляється невибагливе чудо покликане розправитися з усіма ворогами.

Не лише те, що годиться для управління однією справою спеціалізованою є не годящим вже для інших реалій культури, але й дослідництво науковців на створення універсальних теорій, які б спеціально узгодили закони, кажімо фізичні, у галузі космогонії й подібне, - є заняттям процесуальним і то не у силу недосконалості наукових підходів, а від їх невпинних удосконалень. Пропозиції ж щодо достатности, а то й необхідности заміни не лише конкуруючих віровчень, а навіть наукових знань вже на сповідування сектантських містифікацій, розписаних як домінантна над усіма норма незмінна аж до кінця віків, - є пропозицією не на користь знань. Щоправда на часі, під тиском вагомості знань, то існування останніх визнається зі сторони адептів чудес як допустима версія картини світу викладеної у текстах осібних канонів. Щоправда осібні сектанти, які діють у векторі клерикалізму, існування наукових знань та секулярних прав громадян вважають наругою, святотатством, оскверненням настанов секти.

У науковому дослідництві, де його учасники покладаються на передуючі знання, технології та ефекти у природі речей, - то люди так само об'єктивно можуть здійснювати заміри своїх свобод. Тоді як у віросповідній діяльності, де люди так само чи аналогічно заміряються управляти подіями свого благополуччя, - то ефективність культових ритуалів залишається або нульовою, або суто психічною, або такою, що лиш у ілюзорних образах і пропагандистських тлумаченнях представляється результатом надприродних сил. Бо спроби управління безпредметним, або у кращому випадку чимось належним до помилкового знання, - призводить до втрати свободи, або у кращому випадку до аварії. Хоча у слідуванні культовим приписам їхній невольник сподівається за свою покору заслужити порівняно більші дари зі сторони Богів та чудес, віддаючи себе під опіку зверхнім батьківським силам, - проте, на відміну від діяльності у сфері науки, то вже у царині практики із конструкціями містичними та містифікованими їхній суб'єкт скорше стає об'єктом власних оман і незнань.

Ті політичні режими, у яких громадян вже як в'язнів скоріше мордують, а не забезпечують свободу у рамках досягнень культури, - то знану схоластичну суперечку вони продовжують радше на стороні прихильників реалізму. Утім відмовляти у реальності слід лише кепсько склепаним та асоціальним ідеовченням. Добродійність же має бути не лише духовною, як ще й чинною за правом та реальністю. А зло має відбутися не уявним правовим присудом. Розбіжності між добром і злом обумовлені ще й їх якістю у переходах між ними.

Опанування ситуацією хоча б на рівні знань щодо неї, принаймні для усунення небезпек від нерозуміння її, передбачає чи то накладання на події вже відомих понять, чи вбудовування перебігу подій у вже знані закономірності. І тут починаються нові проблеми викликані відповідністю чи розбіжністю між фактами й їх узагальненнями. Бо безмірне узагальнення з проваллям у абстракції стає втечею від предметної об'єктивності вже на шляхах розпрошання із осмисленістю та здоровим раціоналізмом, вже з наслідками забобонів та спрощеного глупства. Заощадження зусиль на адекватних усвідомленнях явищ, надуживання зручністю стереотипного поведження, рівняння під накинуті стандарти невідомого походження, не кажучи вже про критичну апробацію й креативне дослідництво викликів, - може бути тою звабою, яка прихильника власної безвідповідальності може завести на манівці й зробити жертвою ініціатив протипоказаних інтересам даного реципієнта. Віра у неймовірні чудеса, обіцяні сподіваннями на авторитетність самозваного вождя, якому учасники рою делегують свої особні права, - дозволяють не лише пастві фігурально закривати свої очі на власну участь у пов'язанні переступом усіх подільників, як ще й безкарно дозволяє вождю буквально закривати очі усім цим віруючим у невласну свободу.

Обумовлена розвитком подальша спеціалізація знань, становлення виокремлених галузей суспільного виробництва, зосередження фахівців саме на своїй вузькій кваліфікації – не лише атомізують орієнтири, розкладають суспільні діалоги й порозуміння, створюють кордони між самодостатніми особними угрупованнями, як ще й своїми ризиками ця тенденція до спеціалізації має втручання у роботу й здобутки зворотних інтегральних процесів суспільного поступу тих шахраїв, які лише маскуються під фахівців із перевірених на суспільну корисність знань. Маніпулятори із управлінням чудесами так і пнуться з послугами із підвалів своєї асоціальності і їхні рятівні обітніці простих розв'язань складних питань падають на поживний ґрунт віри юрби зневіреної у достатності власної за себе відповідальності. Коли знов і знов у цілях полегшення обтяжень від функціонування мозкової діяльності некритично, без верифікації хоча б здоровим глуздом і моральними стандартами, покладатися на те, що лише маскується під загальні місця окультурення, - то виникає ризик втрати не лише власної долі, як ще й здобуття знедолі.

Порівняно із масштабністю перелопачення ландшафтів, технологічним розвитком на конвеєрних лініях і масивом скинутих на них бомб, - то духові конструкції гуманітарної сфери та моральні стандарти видаються не лише нікчемними у впливах, а ще й трактуються як фіктивні, їм поважні школи відмовляють у реальності. Супроти того: навіть досвід свідчить, що із занепадом апробованих духовних взірців абстрактних починає услід сипатися вже конструкція матеріальної інфраструктури, масово гинуть громадяни. Заперечувати не лише інформаційну складову гуманізму вже втілену у історичні набутки культури, як ще й знецінювати самостійність буття феномену духовності суцього навіть поза фізичними мізками суцього на часі люду – можна хіба що із якоїсь асоціальної змови, а чи у невизнанні культури як щабля природної еволюції. Поза сумнівом, серед авторів та учасників духового життя суспільства є також і доктрини і режими тоталітаризму, популярні містичні секти, маса аферистських установ які куяють грошву на мороченні тями публіки готової втішатися казковими сюжетами. Безсумнівним злочином із прикрими від нього наслідками вимальовується суміщення надмірності казкових сюжетів вже із крайнощами їхнього розгляду як не гіпотетичних. За усіх умов, гандж від примітивних упереджень не має перевищувати конструктивність вже апробованих вершин духу.

Тоталітаризм є системою панування над поневоленними через їх включення у обов'язки перед системою. Тоталітаризм – це коли не втекти, не позбутися, не оминати нав'язаних послуг, виконання яких і стає цільовим зобов'язанням насельників зони чудоспасіння. Про рації перетворення усього світу на пасомих з боку самопокликаних до випасання лиш останні й знають, бо поза ними тих рацій не здібати. Включення усіх та усього у підлеглисть обґрунтовується загарбниками чужих прав посиленнями на природність речей як включених у доктрину від віку; неможливість нікому й нічому уникнути від нав'язаних послуг обґрунтовується посиленнями на корисність послуг, що надається тоталітаристами, які заохочують публіку до підлеглисти собі вмовлянням про те, що ярмо буде легким, а додатком та складовою загарбання чужих свобод є ще й залякування непідвладних людей і народів такими ж ілюзорним карами за непідвладність. До числа послуг, що їх як винагороду нададуть клієнтам патерналізму, включають усі можливі принади, як то: зцілення, наїстися, кожному по потребам й подібне, або ж символи ототоженні із щастям під назвами: благодать, святість, обоження, спасіння, мудрість, усезнання, вічножиття, краса, слава, завдання смерті експлуатації разом із експлуаторами й безподібна допомога скривдженим страстотерпцям та сіромам обездоленим на тлі рокованости на пекельний вогонь усяких еретиків та інших ворогів народу. Задоволення буцегарнею запитів зеків слугує ствердженню жертвних обов'язків на користь установи, які й подаються як задоволення запитів зеків, які мають радіти тому місцю, де знадобилася від в'язнів жертва на користь зононачальницьких організаторів жертвоприношення. Творці рабства виставляють свої панування як плату за покірність їм з боку тих, кому вони нав'язуються з послугами поневолення не питаючись дозволів на ті сервіси навіть від противників усевладдя самозваних ошчасливлювачів.

Примітивні оціночні ідеології саме тому й постають видом агресивного вторгнення в усі сфери громадського життя, бо їхня універсальна обов'язкова усезагальність є невідповідною потребам тих, кому примітиви нав'язуються із своїми рятівними послугами та пропозиціями; охоплення поспіль усіх інститутів культури та усіх предметностей існувань з боку саме чудес, нісенітниць, бездоказовостей розмішаних на містиці та неодокованости вчень є не більше як прийомом компенсації ущербности та обмежености означених вчень; претензії на тотальну без виключень корисність доктрини суперечливо прикриває її звуженість до непотрібности нікому та даремности щодо всього. Тоталітаристи тому й силують аж до смерти усіх та усе своїми винаходами на досягнення щастя, бо у інших станах речей вони не можуть мати прагматики застосувань, бо примітивізм ліпиться годяще з надлишком лише до тих подій, яких ще не існувало чи які попередньо були призведені до неіснувань, бо дебілізація виглядає кроком розвитку саме на тлі могили. Як тоталітаризм – це щось лиш у обставинах нічого, то забезпеченням останніх тоталітаристи й зайняті. Ті, хто клянуться обіцянками на здійснення чудес, можливо й вмовлять на послух чимале число прибічників, проте не пристане на здійснення зароку навіть одна предметна річ, - тож речі й будуть тоталітаристи рухати задля імітації чинности тоталітарних ілюзій, підміняючи власним суб'єктивізмом відсутність впливу на події з боку обітованих чудес.

Тоталітаризм, як полювання за чужими статками, є запереченням не лише прав, а й самих господарів на ті статки, непідлеглисть яких тоталітаристам й заперечується тоталітаристами. Тоталітаризм за визначенням тоталітарности може бути лише вселенським, таким, що не передбачає виключень із безмежжя своїх зазіхань на усевладність. Тоталітаризмом є заперечення не лише фізичних від себе втеч, а є недопущенням існування навіть якихось смислів поза доктриною, тоді як усе непідвладне перехрещується у ворога як у жертву необхідного на неї нападу. Тоталітаризм це несення нежиття усьому непідлеглому, себто фактам реальної історії, аж допоки остання не буде призведена до станів містики у подобах до спасительних смислів доктрини. Тоталітаризм це оволодіння усіма ресурсами та способами буття світу аби пустити їх на догоду та на доказ чудес. Тоталітаризм це абсолютне свавільство з перетворенням усього суцього на сніданок та вечерю.

Ідеал рівності хоча б у правах є умовою людських діалогів та обмінів продукцією їхньої творчої праці задля того, аби досягти тих переваг над іншими учасниками будівництва культури, які були б доказовими у підтвердженні правом, - тоді як практична нерівність людей у їхніх соціальних ролях впливу, підтверджена практикою відмінних розподілів на талант, підприємливість, здоров'я, статуси, майно, вихованість та освіченість, на належність до обмежених груп та культурних кіл, на талан володіння часом та місцем, й подібне, сприймається як порушення ідеальних норм на причетність кожної особи на щастя чи на те, що сприймається ідеалом. Умова бути, принаймні, не гіршим чи то не більш обділеними за інших не лише передус, а й забезпечує досягнення буття кращого чи то більш наділеного за інших тоді, коли вирівнювання у володінні достатками втрачає свою здатність коригувати, корелювати, коректувати практику нерівності вже тим інструментарієм одномірною, який послідовно й наполегливо урізає та обрізає досягнення. Необхідність порушення рівності людей як у передумовах, так і у наслідках їхньої життєдіяльності не тільки не заважає ідеалу рівності, а й вимагає від нього почуватися у фортеці ідеалу недоступним для атак з боку практики порушення змістів та призначень означеного ідеалу. Більше того, норма рівності та підлаштування середовища під енергетику найслабшої ланки серед учасників руху культури є тим тяжінням ентропії, який просто є загрозливим для загального руху, коли усіх робить однаковими нашивка на тюремній роботі кожного, - проте гармонії у динаміці соціокультурного будівництва не менше, вже з протиполюсної сторони, загрожує неконтрольоване нарощення нерівності, коли накопичення благ та усіляких гараздів відділене від накопичення усіляких нещастя та злиденности стає здатним перерости вже не просто у хаос обрушення дому культури, а самонищенням культури у собі може розродитися плід нерівності. Постійне порушення тої рівності, яка ототожнюється з порожніми місцями пустки у продукуванні культури, саме й забезпечується двигуном конкурентної боротьби, де за визначенням мають бути переможці та ті, які обійматимуть місця відсталих від лідерів. Відсутність та недопущення переваг з-поміж учасників перегонів у культурі є інструментом цільового успіху аж до рівнів його революційности, - проте доста збільшувати революційні нерівності та різниці у перегонах культурних змагань, як цільовим наслідком того інструменту пертурбацій стає нарощення рівності у хаосі, безладі, безструктурности аж до рівнів смерті. Коли добряче чавити зміст торби, то тим більш певно її змістом стане сміттям не гідним виходу звідти до здорових людей. Від заповзятливості у нарізанні складових лише увиразнюється рівність у одномірній впорядкованості непорушного режиму, тоді як у протилежному до безладу встановленні неперехідних кордонів між складовими культури стає загрозеним не лише порозуміння між її творчими учасниками, а й власне можливості культури; гіршим від практичного порушення теоретичної рівності може бути лиш втілення останньої у практику; зодноріднена у безладі революційних утисків монотонна атомізована маса стає не лише неповороткою, а й нежиттєспроможною у розпорядковій тюремної зони, коли порушується стабільність практичної нерівності, - але вже недопущення порушень унормованої як право нерівності та силове рівняння усіх під один стандарт призводить до унеможливлення не лише поступу, а й самого існування соціуму. Закриття військовими засобами нерівності у закритій зоні відкриває однопорядковість у незмозі на життя, тоді як легалізація нерівності непорядно уражає прояв потенційних талантів у динаміці соціального організму, дозволяючи навіть безталанним актуально обіймати місця еліти без ефективних на те доказів у вигляді внесків у прогрес. Вимоги рівності, як сприяння кар'єрному ростові гідних на елітарні посади, не має уражати функції суцільної еліти, проте ролі останньої стають прийнятними лиш тоді, коли вони не вичерпуються недопущенням конкурентів. Нерівність усього лиш вагітна на переплутання місцями потенціалів та практичної реалізації людини, коли немічні обіймають призначення талановитих не на своєму місці, а талановиті лиш безпідставно зважають на свої талани, - тоді як обов'язкове вирівнювання усіх та усього до заперечень практичних та ще не проявлених особливостей людини стає не лише перепусткою, а й посвідченням належності до контингенту ув'язнених.

Якщо культурою є встановлення правил кар'єрного росту, то за визначенням ті правила мають бути рівними для усіх учасників, щоб перемога стимулювалася й забезпечувалася життям за культурою, відносно якої природні відмінності людей правили б лиш за додаткові бонуси. Не так соціокультурні відмінності та особливості мають бути додатком до природоданої одномірності людей у їхній рівності перед Богом чи подібною до нього історичною реальністю, як специфічні відмінності людей у їхній природній специфічності мають правити додатком до універсальної рівності усіх у доступі до щастя через повноцінність культурного життя. Корегування природних відмінностей людей участю у культурі тоді стає годящим для усіх часів народів призначенням культури, коли гаразди одних людей не забезпечуються подібними правилами вже як нещастя інших, тоді як негідними для усіх народів та часів стають ті правила соціальних діалогів, що надають переваги одним групам коштом таких самих гарантованих нещасть вже для інших груп. Соціальний поступ являє собою не лише підсумок праці талантів, а ще й постійне змагання за пошук досконалої соціоорганізації на винагороди талантів, умовами якої є рівність усіх у культурі. Гіршими за відсутність організації суспільних спілкувань у вигляді творчих внесків до культури та відповідної за те вдячності може бути виключне обмеження суспільної організованості самими лиш правилами, які своєю невідомістю у забезпеченні перегонів кар'єрного росту перестають відповідати своїм призначенням, себто рівність умов соціоорганізації для прояву нерівностей людей згідно їхніх природних талантів за участю ще й талантів та випадку, яке й вичерпується самим лиш виключним вирівнюванням усіх, - стає перевагами вже у недопущенні прогресу, силування рівністю переростає у правила антисоціальності, поступ гальмує у недорозвитках від спотворення відмін серед людей вже на коефіцієнт культурних здоріднень у культурі, коли не так соціально нещасним допомагають, як соціально щасливих вигублюють, коли злидарів преміюють за злидні, а багатих карають за багатства. За умовчанням чи то за прийнятим визначенням є для соціоустрою неприйнятною відсутність соціоустрою, коли вже за звичаями джунглів дикої природи люди полювали б один на одного, але й не менш небезпечним є продовження подібних занять вже за нормам соціоустрою, який ігнорує природні відмінності людей, наділяючи одних та грабуючи інших поза внески праці людей, - тож між крайнощами моделі якоїсь доцивілізаційної асоціальності та такої ж де стимуляції прогресу вже у спосіб недопущення відмін між людьми у їхньому культурному житті має повсякчас оптимізуватися механізм винагороди за гідну працю, який водночас створював завади на отримання незаробленого. Любителі централізованого та універсального спеціалізуються в основному на тому, аби не було багатих, перетворюючи ближніх у здобич задля задоволення зголоднінь хижих мисливців, - що у результаті призводить до переваг суспільної злиденності; тоді як захисники індивідуалізованого підприємництва та стихій ринку більше полюбають експлуатувати злидарів, жируючи із визиску невідшкодованих витрат праці, - що спонукає злиднів добиватися своїх переваг суспільних. Вимоги рівності є ідеалом належного устрою супроти тих соціальних узвичаєнь, коли соціально упосліджені не можуть видертися до гараздів, а осадники місць еліти так само згідно своїх талантів не у змозі опуститися, коли і одні й інші того заслуговують; проте ті самі імперативи рівності не менш ефективно здатні виправдовувати й практично підтримувати у суцїх станах як безталанних на місці імітації ними елітарності, так і талановитих втримувати через заборони на талановитість. Рівність це лиш правила умовної гри у кар'єрних перегонах, аби без ремств та посилянь на сторонні чинники вигравали одні й програвали інші, залишаючись не гіршими один за одного у кордонах заданих правил культуробудівництва та людоловства. Рівність це свобода у втіленні природних ріжниць. Рівність та справедливість морального гатунку, як вид природних прав на творчі свободи, покликані створювати сприятливі умови для прояву талантів, але не мають бути результатом прояву. Бо вирівнюють усіх лиш муки у тюремній зоні; відсутність же рівності є не лише шахрайством з метою отримання таких самих переваг, як нерівність є замахом на природні права людини.

Вимога рівності умов для усіх учасників кар'єрних змагань є тими загальними правилами, які роблять законною перемогу лідерів у конкретиці їхніх приватних зусиль творчості та везіння, - у той час як у тоталітарних псевдоспільнотах вимоги рівності є конкретною цільовою метою, задля якої в умовах зрівнялівки у одномірності злиднів офіруються приватні таланти, коли прикметні для вільних та відкритих спільнот перегони у продуктивності серед лідерів культуротворення та клопоти за проблеми власної приватної працюючої творчості заступаються вже у зоні клопотами за зупинення творчості сусідського довкілля. Тоталітаризм це переживання не за власний розвиток, а витрачання зусиль на завдання недорозвитку саме ближнім. У відкритих спільнотах повсякчас та постійно відтворюються умови рівності для тих кар'єрних змагань талантів, які й результуються прогресом, - у той час як для зачинених у зону практика зрівнялівки у загальній злиденності слугує лише прикриттям чи то прийомом на узаконення зверхности організаторів зони у особі вождя та його камарильї, які не тільки не стриміють до рівності, а прагнуть відгородитися від неї у спосіб сакралізації своєї зверхности та недоступности для сторонньої критики. Тоталітаризмом і є практика шахрайського притулку та облудливого забезпечення елітарности тих, хто насправді є псевдоелітою чи має ті не заслужені власною працею посідання. Квазіорганізм зони тюрми у його розподілові на святих вождів та віддану їм масу рабів тому і є приреченим на занепад та програш вільним суспільствам, що він є наклепом на свободу будь якої людини бути рівною у приречености на щастя, - коли задля останнього відповідно працювати.

Соціум твориться не так із протистоянь супроти обмежености одинака, як - із розширень можливостей одинокої людини, але соціалізація вимірюється не зрівнялівкою у придушенні творчих можливостей людини, а нерівністю у розподілові результативних успіхів тої творчості. Вільна людина не може бути схожою ні на кого, коли є вільною.

Коли творчі ініціативи та пропозиції кепсько адаптуються, й то не лише із причин їх недостатньої чи ризикової користі, а ще й від завад створених інерцією традицій чи консервацією елітою своїх функцій хранителя традицій, - тоді винахідники та претенденти на зміну еліт руба ставлять вимогу на рівність їхніх та існуючих цінностей, пропонують конкуренті змагання ринкові на визначення переможців за правилами закритими для порушення правил, щонайменше вимагають не заважати ініціативам. Проте егалітаристські дезидерати як на надання преференцій для стартапів ще не перевірених на їхню відповідність запитам прогресу, так і подібні ж, недостатньо прораховані на керування ризиками, установи на падіння кредиту довіри до традицій вже перевірених на їхню нешкідливість означеним запитам, - не лише створюють сприятливі умови для інновацій ціною ревізії та ресурсом жертвности загальних місць, а ще й вирівнювання усіх без зважань на заслуги є вагітне на складову деструктивности, коли вирівнювання усіх у безладі саме його й залишає виключним результатом. Для ворохобників вимога рівності є нівеляцією вагомости об'єктів їхньої агресії та, водночас, стрибком до авансів самим собі без надання у тому гарантій. Егаліте не лише розподіляє нарізно пропозиції ще небачених шляхів та, з іншого боку, ймовірности виродження, а ще й ризиково поєднує у собі означені можливости.

Усі поспіль претенденти на володіння абсолютами не дарма умовам нав'язування останніх ставляють деструкцію усіх визначених цінностей та апробованих установ культури, вимагають хаотизацію аж до пропагувань загибелі усіх та усього у кінці кінців, замішують у безлад усе здатне протиставитися утопічним звабам тоталітаристів, - бо у інший спосіб послуги тюремної зони не можуть бути потрібними для живих та роботящих. Провести тотальне зоднаковіння можна лише переробленням усіх структур культури на пульпу наїдку для означеного зверхника. Ті, які заміняють розмай багатств та свободи цивілізації вже на рівність злидоти у концтаборі примусу, неодмінно є адептами універсалізму, інтернаціоналізму та усіх видів усесвітнього братства ненависті до тих, кого вони ще не загнали у зону визиску. Коли не добрати де елін, де раб, а тигри пастися будуть із людьми під впливом катарсису, а пролетаріат прорве сансару, - то саме це й залишиться від культури.

Від початку тоталітарна ідеологія, себто осяйне відкриття небачених чудес на порятунок усіх та усього, виникає як протиставлення усьому зовнішньому щодо ідеології світові, знаному як пропащому, коли той не пристане на чудеса месіанські, і ця партикулярна окремішність доктрини визбирує під свої знамена тих симпатиків, які у сектантстві ідеологічних закидів та звинувачень на конто світу вбачають можливості нажитися на своїх пропозиціях: або ж у спосіб розтерзання світодовкілля й заковтування його шматків, або ж у спосіб отримання від клієнтів самохітної плати за видимою корисністю та рятівні обітниці змістів сектантської ідеології. Маргінали та льокали свої кар'єрні зростання пов'язують із тими прийомами видаванням своєї неординарності вже за загальні місця культури, що їх утверджують веденням бойових дій проти усього світу задля нав'язування останньому ідеологічного краму як необхідного. Мотивом рекрутування утопіями до своєї армії прибічників є не дезидерат нерівності у протиставленні загниваючому, на думку, сектантів гріховному та не такому як їм треба світові, а вимога рівності для усіх бажаючих без перешкод на коневі віри увірватися до числа еліти, без докладання для того гідних внесків, аби полювання за здобиччю, представленою неправедними ворогами осяйного вчення, не представляла особливих труднощів. Коли страждальці та упосліджені світу сього своє перебування у верстві босоти на спідках соціальної динаміки розглядають не причиною, а наслідком власних внесків до загалу суспільної продуктивності та культури, тоді посеред подібної публіки виникає видимість, а то й переконання, що силове встановлення своєї рівності із стратами еліти, перетворюваною нею вже на колишню, відкриє для любителів екстраординарного вільний шлях до реалізації їхніх талантів, буцімто, несправедливо не визнаних, якими старий режим зневажає, буцімто, хибно. Зрозуміло, що монопольні посідання еліти, яка силовими методами чи не доступними для критики засобами забезпечує собі домінантність та заважає рухові соціальних ліфтів згідно внесків у розподіл суспільної праці, є не допустимими, проте не менш ущербними для прогресу є допущення якоїсь корисності від спроб оживити казки. Тоталітарні ідеології прикметні не лише своєю ворожістю до усього не включеного до їхніх дисциплінарних вимог, себто до не підбитого нею світу, запереченням рівності між сектантськими змістами доктрини та критичними претензіями до тих догматичних змістів, як засадами тотальної цінності доктрини є рівноправне братерство усіх вірних тій тоталітарній ієрархії, де кар'єру роблять мірою вірності вірі, а не відповідністю істинам прогресу. На противагу проблемам кар'єрного росту у відкритих і вільних спільнотах, - то замкнені під замком ідеологічної віри угруповання не мають жодних проблем у незмінному розподілові на паству та святих професійних отарників. Достатньо промовити чаклунське закляття на самовіддане служіння містичному вченню, доповнити символічні ритуали вже практикою завалення якоїсь кількості ворогів, - й відкривається вільна дорога до вступу до війська мисливців за трофеями, що їх разом із життям видиратимуть від багатіїв поза царством ідеології.

Егалітаризм, динаміка суспільства рівних можливостей, заміна плутократів вже на крутіїв є ідейним мастилом на революції. Завади, які суцця у своїх обійманнях еліта учиняє для конкурентів у соціальних ліфтах, штучно боронячи свою кар'єру, не слід переплутувати із вимогами тих соціальних ролей згідно внесків до розподілу праці, що їх намагаються крутіївством обійти у вимогах рівності усіх незалежно від заслуг. Ототожнення рівності усіх звичайних громадян у їхніх природних правах, зокрема, на щастя, - вже із рівністю у доступі до благ та соціальних функцій зароблених таланом людей підприємливих та непересічних і є тим ідеологічними виправданням не тривіально ласих на чуже крадіїв, яке вони викликають до життя перед смертельним нападом на сметанку багатирів. Трактування елітою рівності, як еквіваленту між працею та заробленим, контреліта замінює на вимогу усунення нерівності між своїми апетитами та, з іншої сторони, статками й становищем власне еліти. Рівність це результат наполегливого та довготривалого шинкування; це те, що передує конструктивності та успадковує деконструкцію; це броунівський рух спантеличення корпускул після влучного ошелешення кувалдою абстрактних прав.

До чільних визначень суспільного життя відносять його організацію саме через ті функції управлінські, де розподіл ролевих позицій між громадянами на головування чи на підконтрольність, на ініціативність чи на залежність, на причетність до істин чи до помилок, на відповідно породжений цим розподіл між благами чи спеціалізацією у злиднях - постійно у ході динаміки суспільного розвитку викликає у громадян ремства та бажання перерозподілити свої кар'єрні зростання за рахунок ближнього особливо тоді, коли критичної межі досягає дисонанс між запитами та їхнім задоволенням у колізії діалогів між персональним та суспільним, коли штучними та неприйнятними розглядають завади чи сприяння на суспільні посідання згідно внесків до організму соціального життя у тій самій колізії, коли там же між її учасникам важко розподілити певно правоту одних та помилковість інших. Так вождів, різнозваних верховних правителів та нобілів, їхню чиновницьку братію шанують та видають їм плату громадяни не тоді, коли та ж маса у особі нових претендентів на елітарність висуває обґрунтовані чи фіктивні претензії до попередників. Вірогідно фах управлінців не завше їх обтяжує, бо інакше вони не так би жорстко між собою билися за ролі соціального служіння. Зацікавленості читанням з суспільної історії додає не лише гризня за сусідні блага й управління ними вже як своїми, а ще й той постійний ідеал справедливого перерозподілу, який своїми стартовими позиціями вимагає рівності, аби через неї досягнути максимумів можливого у піднесенні над конкурентами. Ідеальна норма рівності у трактовках її як наказу на актуальне замішування усіх у однорідну масу, суперечливо до її призначень на стимуляцію творчості, стає зрівнялівкою у винагородах чи покараннях за відповідні внески у розподіл продуктивної працездатності й призводить до бездіяльної пасивності й тотального паразитування усіх на кожному чи кожного на усьому суспільному членстві, - тоді як імператив рівності має обмежуватися лише усуванням штучних обмежень на реальність можливостей та умов продуктивної праці серед здатних на неї. Спокуслива норма рівності не лише покликається вбити дракона несправедливих посідань попередньої еліти, а не менш постійно породжує скарги до нових водіїв громадського життя як вже до нового дракону.

Так з гаслами рівності буржуазія повстала проти тих привілеїв аристократії доби абсолютизму, що вони трималися на законодавчо закріплених умовностях й стали завадою для практичних зростань ролі підприємців згідно ваги їхнього бізнесу. Так під вимогами тої ж рівності та бунту проти соціальної несправедливості висувають претензії до капіталістів та системи крупних монополій шкідливих щодо ринку стартапів та інновацій, звинувачуючи багатіїв не лише у зажерливості та меркантилізмові не підтверженому суспільно корисними статусами їхньої елітарності, а й пропагують революційне знищення буржуазного устрою ідеологічними закидами у фетишизмові його експлуататорства, з відповідним перетворенням в усе тих, хто був нічим. Й оскільки в управлінні зони улаштованого комуністичними ревнителами рівності не обійтися без тої пайкової винагороди наглядачам за дисципліною знищення експлуатації, яка й править стимулом означеного концтабору, - то вимоги рівності стають ідейним та психологічним тараном мас вже проти верстви номенклатурників.

Коли майно громадян, їхні права, самих громадян почати дрібно шинкувати за допомогою гільйотини чи шрапнелі, а потім дрантини замішувати у однорідну масу не дозволяючи доносами збивання посліду у грудки змови проти режиму усеєднання, - то зрештою виходить рівність, коли усі рештки тягнуть носок і ніхто не суне свого носа попереду проводу харизматиків із лагерної адміністрації. Й на разі докладання суспільних зусиль виключно на те, щоб не було просування до розвитку, - то саме це й станеться.

Оскільки довільно які прояви життєздатності серед будь-яких верств населення зони існуванню останньої не можуть не загрозувати, то у зоні віддають перевагу втриманню диктатури усевладдя порівняно із збереженням хоч якихось умов продуктивної життєздатності зони. Нема таких сторонніх жертв, включаючи й суїцид віруючих у вигадані чудеса, до яких би не вдалися віруючі у чудеса задля доказу домінуючих реалій чудес віри.

Логікою зони, доповненої цілями її організації, є той самочинний безлад ентропії, де винищуються усякі паростки відмінного від орави, де торжествує посередність і затирається усяка визначеність, де незалежній людині та вільній думці нема місця. Зона це покращення стандартів виродження, кращими за які є подальше звиродніння, - хоча й закамують ідеалом встановлення справедливості, виправдане боротьбою за знищення усяких ініціатив та творчих пропозицій оголошених ворожими. Зона це взаємодопомога для здатних нінащо.

Прогрес, що його визначають як перетворення створеного одиницями блага вже у надбання широкого загалу, посилює інтеграційні зв'язки, проте не обов'язково у векторі безладу, а у відповідних структурах, у зв'язку із становленням достатності спеціалізованих дослідницьких дисциплін, кваліфікованості вузьких фахівців, із відкриттям нових ринків для нововинайдених товарів, й споруда соціальних функцій держави також передбачає процедури накладання обмежень на домагання проникнути за паркан суверенітету особи, - коли культура відповідного суспільства є відкритою до розвитку, а не є закритим на ключ централом. Вимога рівності, що її висуюють як прийом подолання усяких видів несправедливості та гніту, своїм розв'язанням не обов'язково має альтернативи чи то централізацію безладу, чи то безлад централізації. Вільним є суспільство, якому не загрожують не лише тому, що воно має спаяну однією командною волею злагоджену у цілісний організм дієздатну та готову до звитяги армію, або має чиновників не пасивних і не корумпованих у обслуговуванні суспільних запитів, як - має ще й громадян не загрожених сваволею проникнення інституцій держави вже до приватного світу громадян. Відкритість універсальним цінностям не повинна зтирати й нівелювати особливостей та свобод виробника цих цінностей. Корисні винаходи та пропозиції нових стандартів урізноманітнюють гаразди та добробут не обов'язково у площині універсальної одноманітності, - попри те, що помилки ліпше за усе складувати у музеї, а не у житті. Офіра особистісних талантів на їхнє провалля у мікс держави чи нації є скоріше загибеллю особи, аніж не є збагаченням державних загалів; а підміна національної специфічності вже на абстрактні та безособові загальнолюдські цінності призводить до екологічних збіднень на розмір неповторності націй.

Коли привілеї еліти ціпеніють, коли нобілі залишаються такими лише за званням під охороною своїх же законів та заборонами кар'єрних зростань для сторонніх талантів не реалізованих, коли еліта перестає фактично відповідати своїм внескам у розвиток, - тоді актуалізуються ідеали рівності прав усіх учасників творчості. У ідеалі рівності нульові привілеї для себе еквівалентно обмінюють жертвою на нульові ж переваги для когось іншого. Але у тім то й вимога однаковості стартових можливостей полягає, що ідеал рівності слугує лише засобом оптимізації переваг для підприємливих креативщиків, метою яких є ніяк не рівність, а ствердження своїх переваг. Однаковість у результатах праці, себто відсутність її здобутків, є гіршою від умов несправедливих і тому шкідливих для прогресу станів нерівності. Для незгідних із надмірами завад на засвідчення переваг власних товарних пропозицій імператив рівності потрібен як умови стартапу у наслідках вільного продажу неповторного продукту, - тоді як для комуністичних приватизаторів боротьба за усякою приватністю та окремішністю задля монолітної одномірності усіх потреб підконтрольної робочої сили і є ціллю їхнього усевладдя.

Для послідовників Маркса, - який соціальну боротьбу пролетарів із власниками багатств натхненно обґрунтовував посиленнями на ту боротьбу у біологічному світі, яка шляхом природного відбору сприяє виживанню досконалих, - запозичений ідеал рівності доступу до переваг слугував нічим іншим як вимогою піти із життя тим, які просто мають принести себе у жертву заради виживання тих соціальних груп та історичних народів, які ідеологи пролетарського інтернаціоналу визнають за передові. Комуністична рівність це завади праву захищатися тим, кого оголосили соціальним бур'яном, це репресії проти незгідних із торжествуючим більшовизмом, це уніфікація у московстві тих, які марять у його зоні зберегти окремішність національної самоподібності.

Вигоди від організації нових командних забігів у перегонах і змаганнях за правилами будівництва культури полягають у залученні нових учасників з відкриттям для них таким чином можливостей прояву їхніх ще не проявлених талантів. Рекорди заслужених ветеранів мають у тих суперництвах перевірятися, аби удосконалюватися, щоб вже досягнуті результати правила запорукою нових, а не ставали б загатою на шляхах творчих пошуків. Лідерські позиції, свої ролі і внески у організацію суспільного виробництва усякий провід має доказувати щоденною працею з наслідками користі від того для суспільного розвитку. У протилежному ж випадку, коли має місце вже не лише консервація розшарувань у суспільстві, а як енергетика влади краших іде на збереження цих позицій робом відсторонення конкурентів, з подальшим перетворенням цієї родовитої аристократії вже у владу гірших, - то тоді виникають запити на скидання подібних імітаторів елітарного обранництва. Збій, прояв неявних порушень у правилах заданих правом доводиться виправляти й корегувати вже за допомогою вольових повернень до моральних понять справедливості. Аби не зловживали досягненнями, з виведенням їх поза чинність універсальних правил з недопущення дискримінації людей за будь-якою ознакою, - включно з пошануванням за заслуги, - то буває необхідно повертатися до стартових позицій й ставити усіх у рівні умови.

Для відновлення нормального функціонування будь-якої системи, - зокрема співпраці у соціумі, - то періодично треба її перезавантажувати, повертатися до заводських налаштувань, задля профілактичного ремонту доводиться скидати накопичені у ході експлуатації імовірні відхилення від заданих первісних параметрів, знов і вкотре згідно графіку обслуговування маємо переглядати критично й ревізувати механізми роботи усякого устрою, аби не допустити випадків виникнення аварійних ситуацій. Заангажованість і упередження, інерцію залипання традиціях що обтяжують новаторство, поділ на касти і неперехідні страти відв'язані від прав і вдячних оцінок роботи кожного працівника, - необхідно залишати відкинутими. Рівність карає заслужених і рівночасно преміює лузерів.

Але у тій мірі, у якій рівність є необхідністю для починання усякої справи, наділення правами людяності кожного, відкритістю до повноти життя і доступу будь-кому до прийнятних понять щастя, - то у ще більшому мірілі прокрустове обтинання неповторної індивідуальності та специфіки її бізнесу, а чи їх таке ж вбивче розривання і розтягування усіх та усього вже під правильники універсальної однаковості, - є антитезою призначень і реалій прогресу. Зона тоталітаризму це не винагородження, а покарання кожного зека рівністю обов'язкового та неухильного виконання дисциплінарного порядку, коли у кожного хто вибивається із шереху стріляють на ураження. Свобода, як відмова від неперевіраних на безпечність заборон, годиться на сніданок, але подальше заперечення позитивів її застосування стає вже, в усякий інший час за усіх відмінних умов, стає крокуванням до ніщо. Напихати рівністю того, кому зручно крокувати позаду, або вирізання рівності у того, хто поривається вирватися вперед, - є шкідливим для обох учасників несправедливих борінь.

У зону рівняння усіх та усього під єдиний для них шаблон потрапляють завдяки тому ідеалові оспівування рівності, який протиставляється обтяжливим проблемам досягнення переваг. За дверима відкритими до одномірності саме вона й знаходиться. Рівність це конкретизація тотальності. Це місце, де не чути й не видно тих, хто ухиляється від боргу принесення у жертву себе та ворогів. Це механіка удушення незгідних. Рівність це порозуміння серед порушників закону; це умова організації банди; це прийом мобілізації і концентрації ресурсів, задання дисциплінарних підпорядкувань з метою нанесення по противнику ефективних вражаючих ударів. Призначенням стандарту рівності, як взірцевого та наказового, є винагорода належною часткою з розподілу здобичі як тих уцілілих, які не надто відзначилися заповзятістю у грабіжницькій бійці, - аби останню стимулювати, а водночас, рівність передбачає перерозподіл вже у сторону зменшення частки дувану для героїв грабежу. Рівність оправдовує грабіжництво так само, як і прирікає його учасників на виродження на часі скорочення ресурсів грабежу у умовах тотальності цього заняття. Рівність це поняття справедливості для москвинів, - на місці права, як то є у європейців.

Зона одності у хаосі не забариться від початків проповіді про праведність рівності.

Коли вади й неприпустимість кількісних переваг порочної у її агресивності американської ядерної зброї над такими ж боезарядами московськими, які стоять на сторожі миру, замінити змаганнями з гонки озброєнь вже навздогін американцям, задля досягнення паритету, а то й для зворотних переваг, - то, як це здається захисникам міжнародної безпеки, загроза виникнення війни відсунеться.

Так само нічим іншим, як нуртуючою потребою встановлення справедливості та відповідної відплати конкуруючим імперіалістам із числа вигодоотримувачів версальського миру був викликаний нацистський Новий порядок та Світова комунореволюція.

Зона встановлення гармонійного порядку й елімінації у ньому усіх протиріч встановлюється ще й тоді, коли жадоба одержавленого московського збиральництва у його паразитуванні на захоплених ним народах чи на територіях очищених від народів збігається із вдячним за це захопленням зі сторони маси московських переселенців, як суб'єктів експансії зони присвоєння, переконаних у благові поглинання ними вкрадених ними надбань не їхньої праці.

Таке ж узгодження інтересів відбувається й тоді, коли поцуплені із під'яремних територій багатства з низькою доданою вартістю перекачуються інтеграторами на Захід, де сировина утилізується вже з глибокою її переробкою, а грошова її вартість повертається інтеграторам як плата за успішність ведення подальшого колонізаторського збиральництва. Таким чином Московія енергію і благословення на завоювання нею нових жертв черпає від тих розвинених європейських країн і народів, які перебувають у хибному для них переконанні про здобуття ними безпеки від загроз московства, коли останньому дозволять чи подарують жерти інші буцімто чужі європейцям народи. Обсажені єдинанеделітством народи утримуються у зоні великодержавства коштом самих же окупованих народів. Так інтегратори нацистські, інтегратори комуністичні й посткомуністичні демократизатори отримують прощення і подальше заохочення невгамованого апетиту lebensraumu не так від беззаконного проведення ними псевдореферендумів з темою внутрішнього відторгнення у цих же сепаратистських регіонах зовнішньої імперської анексії, - як подібні перші кроки загарбництва отримують легалізацію зі сторони того міжнародного товариства, яке таким чином міркує собі відкупитися від зростаючих споживацьких апетитів на реванш серед спадкоємців, здавалося б, віджитих тоталітарних режимів. Патріотизм збирачів не має обмежень його сусідськими кордонами. Так демократи німецькі з нещодавніх федеративних земель присмоктують і глитають із федеральної труби земель поки ще підмосковських і демократичних. А результати цього взаємовигідного гендлярства вибухами снарядів лягають на землю українську. Обох не колишніх конкурентів з приводу зоноутворення єднає їхня протифаза стосовно американської плутократії. Усі мюнхенські змови надто дорого обходяться як противникам, так і учасникам.

За сприянням інструментарію диктатури пролетаріату та експропріаторським натхненням, - то гармонія вольового розподілу порівню досягається усуненням несправедливості володіння власністю її господарями. Разом із господарями та їхнім правом володіння. Цим же ліквідаційним інструментом заміщується класова дисгармонія вже на пролетарський інтернаціоналізм. Конструктивністю ж Третього рейху стає очищення від неправильних народів вже за расовими критеріями. Розподіл русифікаторства серед колонізованого ним зібрання народів передбачає доповнення виховних методів геноциду вже перевихованням зібрання вже на народ советський. Різниці у розподілові не схожих між собою точок зору, знань і інформованості, здорового глузду згладжується вирівнюванням через партполітпросвітництво й наділення пастви переконаннями доступу до обітниць.

Тоталітаризмом є шляхи й досягнення для усіх вірних їх рівності, однакового універсального володіння дозволенним. Через ліквідацію несправедливого, на думку творців зони єднання, розподілу за ознаками: статі, мови, звичаїв, за особливостями культури, атрибутами етнічними, за різницями у житті політичному, бізнесовому, науковому й подібне.

Науковці вправляються у віднаходженні законів на основі яких достеменно можна будувати прогрес, аж у тих же цілях можна керуватися ще й більш абстрактними нормами апробованих моральних норм. Саме ця розмитість, непевність, строкатість та суперечливість у трактуваннях модних стандартів моралі, естетичної чи релігійної свідомости, світоглядних любомудрств у політикумі не дозволяє ідеологіям виступати завершальним присудом пізнання, - попри те, що ці спрощені регулятори соціального устрою стабільно залишаються у лінійности часу як прагматична програма. До втілення вимоги на таку моральну норму як справедливість, - що її трактують як співвідносність між трудами та винагородою, - можна навіть зводити колізії людської історії. Марення за справедливість стугонить у відгоміні мало не усякого суспільного збурення, залишаючись неповним у змістах конкретних вимог. Й тому то справедливість має більший стосунок до ідеалу, аніж до історії, бо за усі часи усіх народів незмінні різниці між елітарною сметанкою та визискуваною людністю у організації розподілу праці забезпечувалися не виключно різною вартістю внесків кожного, - як ще й шахрайськими привілеями, якими можновладці охороняли неприступність своєї зверхности та створювали штучні завади для талантів із низових верств на шляхах соціальної динаміки та у кар'єрних діалогах.

Несправедливість є не лише прокляттям цього світу, а ще й фактом укладу усякої спільности, у якій за визначенням її життєвості не може не бути відмінностей не лише між несхожими особистостями, прогнозованими чи стихійними поворотами долі, а й між шарами соціальних статусів. У межах встановлення рівних стартових позицій кожного з учасників життєвих перегонів, істотною є передумова: щоб до того, як вони доберуться до фінішу їх фізичного небуття за винагородою внесків у окультурене винахідництво, - були б зменшені шахрайські прийоми на підніжку суперників. А рівність це не більш як оптимізація справедливості а чи покарання злочинця, а чи справедливого преміювання праведника; у свою чергу справедливість це умова того, щоб нерівність у позиціях членства загалу чи залежностях прошарків соціуму були б заслуженими, відповідали фактичності взятих ролей та боргів. Народи можуть залишатися при своєму здоров'ї й життєздатности тоді, коли без збою функціонуватимуть прийоми недопущення неконтрольованого монополізму, коли за інерцією багатства до нього будуть чіплятися нові можливості збагатися вже за чужий кошт так, що перспективні кар'єрні зростання усіх громадян ризикують бути засмоктаними без останку вже у зажерливість вже окремишнього бандита. Нерівність, яку гудять як несправедливість, не лише заважає пробитися до еліти не лише лінивим, а й нещасливцям, - як ще до того ж слугує стимулом креативности.

Очевидячки, що здобутком суспільного поступу, у рамках поліпшення добробуту, є розширення й активізація участі мас у політичному житті; а, проте, й на часі становлення процедур демократії, законодавчих обов'язків та прав, вагомості громадської думки, - то панівні верхівки не тільки не дрімали, а й експериментували у домовленостях з ієрархічного розподілу ринків свого вже глобального впливу. На разі хижацтво у протиставленнях, а то й антагонізмові між підвладними та, з полярного боку, бенефіціаріями нерівности проявляється не тільки у мірах накопичення на одному полюсі надмірних достатків, а на протилежному надлишку нестатків, - як у тому, що не залишилося місць, куди б можна було втекти у марних сподіваннях улаштувати на цілині яесь таке собі осяйне царство справедливості.

Мерці серед пожеж з'являються не лише на полях битви за небачені програми справедливості, як, передовсім, у завше програшних бунтах проти суцільної соціальної нерівности. Звабиви, особливо для невдах, прожекти на внесення хаосу у структури соціального організму пропозиціями на те, щоб з ар'єргардом ділилися нажитим не зважаючи на фактичну чи вимушену його недієздатність, - що не може не бути дестимуляцією продуктивности. Програми справедливості класової, проти зажерливих капіталістів, чи расової, проти них же вже у особі тілесно неповноцінних, - годяться скорше для видів імперіалізму, але несправедливо порушують прийнятий у світі порядок нерівности.

Коли у механіці, у умовах правового забезпечення життя та виробництва виникають несправности, збої, накопичення помилок, то виникає необхідність переналагодження системи, приведення її до первісних налаштувань, або до апгрейду усього механізму. Для встановлення переможця забігу, то учасники змагань повинні перебувати у рівних позиціях на старті, належати одній категорії: ваговій, інтелектуальній й подібне. Змагань між несумісним, якісно неспівставним, між тим, що припадає різним світам, - не буває. Аж перегони й улаштовуються для встановлення нерівности, коли лідером стає той хто заслужено виборов свою першість докладаючи необхідні для того зусилля. Тоді як мета рівности суперників вже на фініші є противною організації перегонів. Справедливістю є конгруентна відповідність між внесками у виробництва та заробленою за це вдячністю у вигляді здобутків творчої працездатности. Справедливість є нормуючою нормою саме у області виробництва; тоді як у проміжку невиробничого споживання, то ідеал рівности означає вимогу на отримання частки від загального прибутку праці зі сторони тих, хто вимагає пайку належну йому як трудозобов'язаному зекові, але який саме з цієї причини саботує свою участь у примусовій для нього каторжній праці. Вимога розподілу ресурсів порівну між їх споживачами наслідками має скорочення загальної ресурсної бази, де починається вже змагання між тими хто хоче побільше з'їсти й при цьому якомога менше потрудитися. Рівність виключно у сфері перерозподілу наявних ресурсів не збільшує їх, а скорочує. Заміри розжитися із рівности внаслідок перерозподілу здобичі від вдалого набігу прирікає крадіїв, як суб'єктів навали, парадоксально ставати вже об'єктами своєї ж агресивности, - коли їм свій бізнес збиральництва не щастить розширювати до експансії на терени й багатства нових для них сусідів. Справедливість непродуктивного споживацтва є несправедливістю і занепадництвом у організації продуктивного виробництва новаторського.

Велика соціалістична революція та побудова Світлого майбуття це черговий для історії випадок, коли попередню еліту щасливо витісняє вже нова, під приводом захисту нею інтересів широких мас і справедливого розподілу суспільних багатств, звинувачуючи дуків попередньої влади у антинародности і пригніченні потенціалів мас. При цьому, як правило, фізичне пограбування доповнюється й ментальним пограбуванням, себто обманом, коли обіцяні соціальні функції опіки зі сторони нових владоможців і зарокі розширити вагу інтересів мас зостаються гаслами демагогічними, а активність народу закінчується на виконанні ним ролей жертвовної сили тимчасово залученої до розбірок всередині означених верхніх ешелонів суспільних. Казенна фікція про совітську владу як владу трудящих є не лише доксою з нульовим змістом, як ще й ця влада номенклатурних слуг народу організувала небачений визиск для трудових резервів. Зрештою номінальна, існуюча у словесних деклараціях одержавлена власність трудящих на здобутки своїх трудів з побудови комунізму завершилася вже юридичним та фактичним присвоєнням фондів та активів вже на користь приватизаторів із числа спадкоємців комноменклатури.

Маси експлуатованих терплять це як еквівалентну плату за захист їх від інших рекетирів; диктаторські режими тримаються завдяки своїм функціям управління соціальними зв'язками; нобілі удержуються на позиціях проводу у міру служіння ще й інтересам мас. Більш того, своє страдництво і жертвовність підневільна маса навіщує боргом на тих отримувачів жертви від яких маса за це вимагає захисту й батьківської опіки. Страждання є капіталом страждальців. Але коли начальники поводяться як завойовники, відмовляючи уярмленим підданам навіть у харчових пайках соціальної опіки; коли вольности дворян звільняють їх від казенної служби, але зберігають владу над кріпаками і ґрунтами; коли совітська номенклатура скидає із себе обов'язки перед народом будівником комунізму, натомість обтяжуючи себе клопотом за зароблене тими будівниками комунізму, - то тоді бунт мас постає як оправдана реакція, на хвилі якої до влади приходять нова еліта.

Нужденні пролетарі встановлюють справедливість грабуючи багатіїв, а арійці – оббираючи унтерменшів. Ці рухи є типовим законом термодинаміки на зростання ентропії. Тоді як для прогресу треба не заощадження у енерговитратах, а збирання максимуму енергії.

Тоталітаризм, за його визначенням, є своєрідним рухом гравітаційного тяжіння вже у сфері будівництва культури, де усе притягується навзаєм один до одного. Оскільки ж цей інтеграційний рух не є виключним, а є лише одним із складових поступу, - то тоталітаризм вступає у конфлікт із такою ж не фіктивною закономірністю, як то вдосконалення спеціалізованих досягнень у організації культури. Тренд до єднання усього з усім, як повернення до первинного синкретизму та ситуації відсутності чи становлення самодостатніх установ у сферах наукового, соціального, інформаційного життя, - веде не лише до реакціонерського відродження хаосу з безладом занепадництва, а є ще й контрпрогресивним рухом. Сприятливими для тоталітаристів є улаштуванням обставин: розмивання кордонів та дискредитація усіх доказових визначеностей, обвинувачення у беззаконності та несправедності усіх порядків та суцільних правил, замішування несумісного у соломаху штучного універсалізму руїни, для адептів одності компромісне суміщення суперечливого є просто технічною необхідністю, апеляція до насильства у напрямних до загибелі довільно яких життєздатних досягнень та відкриттів, доповнення дегуманізації вже на толерування хижого дикунства та освячення нестач, одномірність зони неволі й регламенту для окрадених на свободи, жертвоне принесення усякої об'єктивної конкретики вже на користь викликання ефемерних чудес, актуалізація невігластва задля заощадження на проблемах освоєння об'єктивних закономірностей, гра із симуляціями заради оживлення казкових марень, примітивізація усього поки що не перетертого у лагерний пил, заперечення усякої відповідальності з делегуванням права від підприємливої особи вже до чинності анонімних обітниць зі сторони потойбічного, заміна фактів вже на реабілітований міф, повернення до архаїки видобування харчу та таких же видів світосприйняття в сторону геть від раціоналізму, начальницькі ідіоти переконані що вони мають справу із ще більшими дурнями, замість новацій встановлюється монополізм віджилого, замороження дослідницьких ініціатив, цілеспрямована бійка проти проявів усякої самодостатності та незалежності. Зона протистоїть фаховому професіоналізмові.

Делегування з ходом прогресу людиною своїх функцій вже суспільним інститутам є тим звільненням що відкриває шлях до подальшої спеціалізації фаху людини творчої; тоді як на зворотних шляхах повернення до єдності, здавалося б подібний, процес обкрадання людини на її права та володіння вже на користь бандитизму закамуфльованого під соціальну необхідність обтяжує людину каторжним боргом виконання протилежного її можливостям вільного вдосконалення у кваліфікації.

Не так концтабір обслуговує заборону громадянам на бізнесову підприємливість та недопущення ревізії наслідків русифікаторства підбитих народів, як то назворот: цілісність імперського зібрання та віру у щастя комуністичної одномірності обслуговують генетичні запити московитів на тюрму як на рідну домівку.

Як у протистоянні один одному, так і у підкресленні позитивів власної специфічності, що тоталітарні, що демократичні режими однаково обмежуються альтернативами вибору між колективістським чи індивідуалістичним фасонами. Проте мода на подібні ознаки плаття не є незмінною. Так в'язні тюрем грандіозних ідеологічних прожектів задля виживання там, усякою і навіть асоціальною ціною, вибудовують замкнений світ приватної, персональної, особистісної своєї боротьби не лише проти режиму, а й хижої аморальності проти усіх ближніх зеків, для початку лицемірно імітуючи, а потім й ігноруючи затіяні погоничами символічні ігри у міць солідаризму. Ця сама заміна жертвоних колективістських начал віровчення вже на добробут одинака, з протиправним для зони концтабору перекачуванням буцімто спільних ресурсів зони вже на коштів окремого її члена, - ще виразніше стає модусом поведінки не лише зеків, а й тюремного начальства. Чисельне накопичення підхожих перемог індивідуалізму віщує і зрештою призводить до виродження режимів одержавленого містицизму, на уламках котрого і з решток якого починають вибудовуватися якісь подоби буржуазного демократизму. Тоді як не лише виживання, а й вдосконалення останнього йде у тренді підвищення стандартів і вимог колективізму.

Рецептурою у розв'язуванні тих звичайних складнощів становлення суспільного організму, - якими є з одного боку: шлях національного розвитку, характерний починанням зусиль у цьому напрямку просто таки з нульових твірних вольових і містичних позицій; а з протилежного боку: будовання імперії через співпрацю метрополії з інтересами та суцими традиціями культур колоній, - то на Московії, за прикладами державного будівництва у Китаї з його вже колишнім розмаїттям місцевих племен і царств, обрали поєднання цих полярно протилежних шляхів: універсалістська імперія будується як окремішній національний організм. Історія московського збиральництва тому відзначена невпинною успішністю, бо інтеграція чергових сусідів забезпечувалася там геноцидним винищенням чи депортаціями мас місцевих спільнот, які не пішли служити до московського війська у його рухові на інтегральне поглинання чергових ще не помосковлених спільнот. Й ерефія, за звичаями ще царськими, уцілілих малоросів вважає одним народом рідним саме тоді і лише тоді, як вдається до ноги фізично убити українців та українську культуру.

Грунт нашого незалежництва бажано угноювати уламками московського імперства, яке утискало народи та вирівнювало їх у рядах цього війська збирачів.

Зодноріднення німечини – їх посилює; зодноріднення ж сильних – їх послаблює.

Привласнення номенклатурою, чекістами і гопниками того, що або будувалося советським народом заради комунізму, або як тіла ворогів та усього загрозливого до советської влади закопувалося у землю з тою ж метою, - тому пройшло під гаслами демократизації та прилучення до західних ринків, бо саме туди й перекачувалися означені прихватизовані багатства. Тому зупинка антинаївської агресивності ерефійських спадкоємців совСоюзу, - навіть тоді як ерефійці зібралися і рушили у черговий збиральницький похід проти Заходу та за розширення кордонів ерефійських, - не надто зупиняє опірність Заходу у його сподіваннях на демократизацію ерефії, зважаючи на поки ще триваючу інерцію помпування на Захід того що привласнили означені привласнювачі.

Люди та політики західного світу помиляються, коли розповсюджують на Московію той тип взаємин між владою та громадянами, який існує на Заході, де тиранія не буває домінуючою. Де суспільний організм та його установи діють на благо мас його творців та учасників. Тоді як на Московії голос мас завше є луною підтримки поворотам волі та змов усередині чергових вождів у обох столицях. Навіть наявність зброї у руках армії жертвних у їхньому страдицтві москвитів, навіть порожнє місце на посіданнях царських не тільки не викличе дисонансів у традиціях тиранії, аж навпаки, - прагнення москвитів принести себе у жертву заради царя тільки зростатиме. Син Неба втілює борг свого покликання у любови до нього підданих. Політики та люди західного світу більш помиляються у сподіваннях вплинути на московських владоможців у спосіб вибудовування опозиції у особі мас московсько-підданих. Подібні засадничо безплідні сподівання західняків викликає до останніх лише масову ненависть на Московії стосовно Заходу.

Після того, як час заліковує жахи війни, особливо серед переможців, а культ героїв не дає політиками відчутних дивідендів, - то виникає сверблячка перемінути приходи чи збитки вже на користь тих, кому кортить ще більшого. Московці завше будуть переможцями там, де на виклики вони матимуть змогу відповідати учиненням свого чергового глупства. В умовах атаки на післявоєнне міжнародне право тими перерозподілювачами благ та товарних потоків, які у цьому шукають для себе вигід, - то українці, німці, поляки, британці мусять і будуть мілітаризуватися за потребами спершу окремішнього вживання під тиском хвилі альянсу: азійських диктатур; союзниками яких є ресентимент проти Заходу зі сторони колишніх його колоній; на доданок до соціалістичних лівацьких рухів з філантропічного утримання соціально упосліджених верств на Заході; а ще з прилученням до цього альянсу ідеологічної критики підупалого секуляризованого імпотентного християнства зі сторони глобального ісламізму. Штатники ж своє окремішне посилення знов заходилися шукати у ізоляціонізмові та заощадженні витрат не цей раз вже на натівській відповідальності, помилково вважаючи що відступ з чільних позицій вже до себе додому додасть їм сили.

Тоталітаризм полягає у наданні одномірності зодноріднення універсальності усьому, що потрапляє у тяжіння його орбіти. Усе відмінне від замісу у хаосі вважається за вороже, себто зобов'язане стати жертвою зодноріднення. Питання прав на відмінність від рятівного примітивізму – не підлягає навіть обговоренню серед тоталітаристів з причин їхньої догматичної віри у ворожість усяких відмінностей, себто у права свобод та розвитків як ріжновидів свобод. Хоча усе праве є з'єднаним, проте не усе з'єднане є правим.

Як наполягання на концентрованості зусиль тоталітаризм є звабливим, проте від нормальних та перспективних пропозицій розвитків та прогресу тоталітаризм відмінний недопущенням ніяких та нічиїх існувань окрім власних. Сильною стороною тоталітаризму, що надає переконливої звабливості його спокусам, могло бути ототожнення злютованості зусиль із їх потужністю, - коли б злютованість була б так само беззастережно ототожнена із істинністю зусиль. І це ігнорування якостей того, що тоталітаристи переводять у кількість, й робить зваби тоталітаризму коридором до ймовірних помилок, коли одність помилкового здатна лиш примножити й употужнити помилкове. Й навіть виключення із існувань тих виключень, які не вписуються у однорідність тоталітарної єдності не перетворює виключення у неіснування. Інтеграторам радше може вдатися вбити ворогів та інші виключення із своєї системи знищити, аніж перемогти причетних до власних свобод. Вправління тоталітаристів із смертю ще не перетворює їх у носіїв добра. Посилання на правоту великих чисел насправді слугує лиш виправдання агресивної навали на відмінних від того ряду чисельності, що маскується під величність. Збиття жертв до купи дозволяє облудникам іменувати не так добродійцями себе, як ворогами - ще не упокорених.

Коли навіть всесвіт виник з простого, а прогресом є ускладнення та розмаїтість явищ, тоді заміри спрощення видаються вивертанням еволюції назворот; коли прогресом є множення спеціалізацій у галузях культури, тоді повертання до передуючих станів симбіотичності постають закликами на виродження; коли постале змішують до купи у хаос безструктурності, тоді смерть працює вповні. Заклики уніфікувати наявне у зміні парадигми на інше бачення може свідчити про спроби розпочати новий виток прогресу, але не може бути підсумовуванням уже зробленого, коли зроблене не нарікається на загибель, а визнається за досягнення. Тоталітаризм може бути добрим початком, але гарантовано є кепським результатом. Заклики на редукцію усього сущого можуть бути лише щирим голосом від імені *смерти* та усього противного життю, бо життєвими є усі форми збагачення життя. Заміри втиснути усі види існувань у набір кількох примітивних принципів є зі сторони подібного скорочення видом паразитарності, є агресивністю з пошуком достатності у чужих гараздах, бо перспективні пропозиції розвитків мають бути плідними, себто розвиватися на власних засадах, а не винищувати не належне їм. Сусідів та усіх братів по приреченості на життя і свободу, які вже постали так як вони є у своїх досягненнях, можна тільки та лише шанувати у їх досягненнях, проявах та правах життя. Компроміси для тих, хто перебуває на початках перспективних вдосконалень, є подібними вироку на загибель. Усяка інституція тоді живе, коли вдосконалюється у своїх особливостях, - але цими особливостями має бути корисність усім, а не виключення із усіх зв'язків.

Становленню й вдосконаленню спеціалізованих винаходів у ході прогресу ми завдячуємо відповідній організованості прогресу і саме ставку на взаємозалежності його складових полюбляють автори тоталітарних ідеологем, коли останніми беруться підміняти увесь розмаї проблем та проявів культурного прогресу у якості подібного спрощеного розв'язання його проблем. Але відмова від проблем у спосіб підміни їх виокремленими організаційними моделями з наданням останнім змістової чинності та предметної цінності радше стає відмовою історичній реальності у її існуваннях. Бездоказові у їх окремішності бачення, що їх пропонують як універсальні, можуть при бажаннях авторів бачень симулювати організаційні зв'язки історичної реальності, але не можуть предметно її підміняти собою. Втеча від проблем у бездоказові універсалії легше досягається, аніж їх доказ як універсальних.

Годі й шукати інших доказів на неприйнятність тоталітаризму, як визначаючи його зусилля на зодноріднення усього існуючого, оскільки заперечення тоталітаристами розвитків у їх розмаїтості і є вже злочином. Намагання всунути розгортання еволюції вже у якусь одномірну домовину у спосіб ламання усіх досягнень до подоби їх неіснувань виглядає вивертанням еволюції назворот. Смерть може відзначати як свою перемогу акт передовіри людиною власної свободи та самодостатності вже на користь якогось зверхника. Злочинність тоталітарних установ полягає у неприйнятності ними проблем, у удавленні ними змагань ризиків критичності, у заміні ними порозумінь та діалогів вже на одномірні монопольні виключні рішення на користь одиноких бачень, яким офіруються усі інші пропозиції прогресу. Універсальність, під яку приховують виокремлені пропозиції виокремлених винахідників, часто є видом агресії проти конкурентів, що робить подібні відвертовийовничі чи криптобезглузді претензії на універсальність бездоказовими. Надвелика кількість ворогів та еретиків, що їх множить та продукує тоталітарний режим суперечливо до претензій є зізнанням у немочі на представництво істинності виключно власними догматами. Вада тоталітаристів у тому, що їхні переконання у одномірності світоустрою є не просто помилкою, а є запереченням прогресу. Критика одномірності полягає у неодномірності буття, у допущенні власне критики, у проблемності устрою. Одномірність є лиш ланками у послідовності розмаїтості.

Постійні перегони між загальними та спеціалізованими знаннями, взаємопереходи спеціалізованих пізнань у пізнання універсальні й навпаки, домінування а чи інтегральних теорій над розмаєм виокремлених бачень, а чи навпаки - характеризують поступ наших знань та вмінь. Усвідомлення закономірного у природі речей, а не підлеглисть конкретиці їх загрозливості, як будування культури із матеріалу природної об'єктивності і є оволодінням тою цілісністю, що дає можливість опанувати розмаї явищ, - особливо тоді, як у наших відкриттях нових нагод переформатування вже досягнутого за такими ж вдосконаленнями наших потреб ми тим самим закриваємо для себе хибні уявлення про природу речей та відносин у культурі. Порівняно із безладом, яким постають виклики у подобі їх утаємниченості, пізнання є накладанням універсальних бачень на означені події від реальності, - але відхід від множинності сировини для культури й входження вже у власне цілісний її продукт закінчується спеціалізованими досягненнями лиш тоді, як ми універсалізуємося не на наших фікціях, а на органічних зв'язках у природі речей та не шкідливих для нашого виживання ритуалах. Не обґрунтована унікальною конкретикою спеціалізацій у поступові культури віра у вичерпання поступу культури в універсальному її продукті успішно закінчується фікціями та безпредметними фетишами, - що є прикметним для архаїчних спільнот та кіл цивілізованості, у яких злиденність побуту та недорозвиток у сфері власне наукових знань цілком врівноважується високоабстрактною містиккою у спілкуваннях із останніми смислами існувань та безпосередністю чуттів божественного. Настанова на досягнення цілі універсального знання, у послідовній логіці пізнань, приречена на успіх й не має жадних перешкод, окрім тої, що вислідом означеного узагальнення буде *химера*. Спеціалізації досягнень у культурі стають не більше як окремими випадками винаходів та закономірностей у проривах пізнання на нові щаблі прогресу, тоді як гармонізація розмаїв культури на суцшому рівні їх взаємоузгоджень буде тим більше успішнішою, чим менш спеціалізованими у їх достатності вони будуть, чим більше життя з них буде вибито геть, чим виразніше лики культури будуть нагадувати подоби смерті у неподобстві небуття.

Як накладання штучних вигадок на ще не освоєну реальність вже за мірками її освоєння переводить вигадки у реальність окультурену, себто прийнятну для тих, хто з нею домовився, - то й стандартизація у сфері вже культури могла б бути домовленістю у рівності, коли б за стандарти не спирались би на особливості окремих культурних спільнот чи вигадки збочених одинаків. Стандартизація є необхідною в усіх випадках, окрім тих, які є випадковими та такими, що випадають геть із стандартів.

Пристрасть тоталітаристів до одномірності як причини употужнення, заперечення ними розмаю як причини послаблення, - викликана наданням уособленим у тоталітарних доктринах недорозвиткам вже законности чи вимірів святости. Тому для примітивістів усякі відмінні від їхніх пропозицій зауваги є трагедією затрати тоталітарних пропозицій на суспільний устрій, бо так воно і є, бо тоталітарні пропозиції світоустрою не витримують жадної критики, бо тоталітарні безпідставности будовані лиш на вірі й вимагають догматизації, аби затриматися як цінности. Примітивісти віддані усьому універсальному та непорушному, коли за універсальність вони видають свої примітивні забобони, саме з причин несприйняття ними пропозицій на прогрес та ті нові бачення, які не можуть за визначенням не бути критичними щодо вже відомого. Тоталітаристи як могильною плитою придавлюють своїми догматами усі паростки відмінних бачень світу, закидаючи плюралізові демократії та ринку звинувачення у розхитуванні догматів, саме тому, що догматизація визнаного за завершення історії саме це й спричиняє. Уподобання тоталітаристами одности, визнання ними волі начальників та догматів віровчення вже за непорушну та непідвладну нікому цінність, звинувачення критиків у руйнівности з відповідним поданням своєї зрівнялівки за конструктивізм, - є домаганням призвичаїти людей не лише до відсталости, а й до ненависті щодо розвоїв. Всупереч сподіванням примітивістів та любителів відпрацьованого, свобода завше критична, - хоча й не усяка критика належить розвиткам; свобода ближча до багатоманітних підходів, ніж то видається приреченим на одноманітність звеличникам незмінного; не так суперечности, як доказові зміни парадигм загартовують досконалість до плідности.

Розгортання продуктивности праці, забезпечення громадянських прав, успіхи наукових відкриттів, гуманізація культури, інформаційний прогрес, втілення якісних стандартів життя, зростання валового продукту, екологічна безпека, повноти демократії, людське щастя, естетизація побуту та моралізація плюралістичних порозумінь, відсутність руйнівних конфліктів між персональними та національними свободами – забезпечуються не лише гарантуванням підприємницьких свобод, а ще й оптимальним співвідношення останніх із таким же недопущенням одномірних трендів на централізацію усього й усіх. Небезпеки для людей, у вигляді хоча б масового знищення людей, ініціюються не лише крайнощами підгрібання під себе громадських свобод з боку окремих бандитів, а ще й крайнощами підгрібання окремими бандитами під себе вже громадських свобод. Годить уникати надмірностей зловживання як видами централізації, так і нестриманістю тих, хто у своє підприємницьке свавільство включає поневолення сусідських свобод саме тому, що крайнощі вождівства та тоталітарної зони збігаються, уможливаються навзаєм, є тотожними. Від врахування похибки на історичні умови, у обставинах відмінних культур, зважаючи на конкретику цілей у спеціалізованих людських заняттях існують просто такі об'єктивні, фактичні, предметні, незаперечні, закономірні, доказові задля поступу норми, за якими виключно приватний підприємець у його творчих свободах має брати на себе відповідальність за свою справу й у карах чи у винагородах ризикувати особисто за власні пропозиції на розв'язання не лише власних проблем, - й так само існують об'єктивні мірки, за якими укрупнення колективізму із безвідповідальністю його анонімности призводить до зупинки, а то й до падіння подібного бізнесу. Коли нерегульованого анархізму у його виконанні індивідами – треба просто боятися, то виконання паствою дисциплінарности, яка відрегульована анархією вже нібито від імені пастви, – треба не просто жахатися. Зона одномірних порядків для її насельників ще не є добром, а нагоди її зведення окремими патологічними суб'єктами вже є злом. Хоча тоталітарність виправдовується аксіомою про переваги усякої централізації з відповідним залякуванням людей тими їхніми свободами, якими є непідвладність самозваним знавцям централізованого ошчасливлення людей, - пак ефективність суспільного прогресу змінюється на показниках шкали свободи у діапазоні коливань від купночинного вже до індивідуалістичного. Ставка на колективізм чи на бізнес приватний – не є орудкою довільною чи безнаслідковою.

Характерна для цілого масиву будованих на містифікації шкіл та вчень настанова на тотальний контроль усього й усіх із єдиного центру, віра у те, що усе є пов'язаним між собою якимось простим законом, доступ до якого забезпечує вірність школі у її повстанні проти хибного на її думку розмаїття культури, тяжіння змістів мало не усіх ідеологій до тотальної інтегральності, до підкорення усього, до заборони виходу з-під одномірності, - є зрозумілим повстанням людської обмеженості знанням та самим терміном життя проти того безмежжя спеціалізацій культури, яке не може бути людиною освоєне попри те, що у культурі нема й не може бути нічого створеного повз невичерпні можливості саме людини. Подолання суперечності між творчими талантами людини та її обмеженістю у часових та матеріальних ресурсах на реалізацію талантів складає змісти вчень, пропозиції яких на подолання означеної обмеженості людини не мають розв'язань, що й робить містичними подібні вчення про контрольовану інтегральність. Прагнення тоталітарних ідеологій спростити світ, адаптувавши його багатства вже під мірки людської обмеженості, - може бути підлещуванням під завищені самооцінки людей, але не може не бути на шкоду розмаїтості культури.

Перед своїм зникненням у шлункові мисливця, жертву необхідно вительбушити на розмір її індивідуальності, аби остання не застрягла у мисливській глотці. Підбитих спокушають осяйними перспективами прилучення до інтегратора у якості ресурсу споживання, або жертвним служінням у війську інтегратора на підбиття вже інших жертв. Втратою на лише особливостей, а й самого існування здобичі мисливці на неї беруться облудно компенсувати радість жертви у винагородженні її загибеллю мисливської вдачі. Проте насправді зоднаковіння, що його насаджують інтегратори, у призведенні об'єктів свого нападу до тих кондицій, які будуть надані жертвам до чи опісля входження у глотку інтегратора, - є не універсальністю абстрактного порядку, з метою дифузії усіх інтегрованих цінностей та стимуляції останніх, аж означений псевдоуніверсалізм є облудним прикриттям особливостей будови імперсько-загарбницької культури, якій пощастило запопасти жертв більше, ніж вона на разі може їх спожити.

Що більш розлогою є різноманітність особливостей серед пошуковців спільного та консенсусного, то що дужче на вузьку, убогу, недалеко позицію вони можуть пристати. Надмірно завеликий колектив академіків та професорів за спільним для нього рівнем інтелектуалізму є рівним розумові хіба що крокодила. Недарма примітивізацію, перекручення, брутальність, лайливу непристойність іменують вульгаризацією. Щоб успішно належати не собі та власним сумлінням, то треба стати часткою злютованого колективу.

Власне кажучи, наполягання на інтегральності не може не бути реакційним рухом проти тенденцій природної еволюції та прогресу культури вже на поглиблену спеціалізованість досягнень та вдосконалень винахідницьких. Синкретизм є тугою за минулим. Спрощення є спробою уникнути проблем через їх вбивства.

Єднання усього й усіх саме з волею верховного правителя, яке здійснюється силою примусового насильства, себто не відповідним із потребами людей та законами суспільства чином, не має інших причин, окрім як: зекономити на знаннях про об'єкт управління, обійтися достатністю химерних розумінь, мінімумом менеджменту досягти максимумів ефективності. Централізм, як атрибут архаїки, що будується навіть не на самій недооцінці опонентів, як на знищенні самодостатності та життя останніх, - є виявом методів полювання за чужими ресурсами, а не продуктивної праці власними силами. Тоталітарний режим, за якого суспільні проблеми вичерпно редукуються до колізій у спальні, на кухні, у катівні вождя, - є тим видом атавізму суспільного устрою, який актуалізується у точках біфуркації та змінах парадигм суспільного поступу. Різновиди колективізму, що їх улаштовують з ціллю не почути та заглушити потреби індивіда, є тим примітивним управлінням, яке не просто відродити та відстояти у спільнотах із розвиненою культурою, бо остання перестає собою бути у зоні тотального контролю.

Усі поспіль й кожне зокрема з тоталітарних вчень з усіх сил намагаються продемонструвати свою оригінальність, неповторність яких ще й підкреслюється їхньою боротьбою із конкурентними вченнями у їх претензіях на остаточне для історії закінчення й розв'язання проблем посередництвом даного вчення, коли святість вчення виправдовують просто таки кримінальними та протиправними методами насильства спрямованими проти усіх та усього ще не включеного у зону обіцяного порятунку, аби зробити останню загальним місцем та нормою життя втягнених туди людей і народів, а то й самої природи та підмінених ідеологією законів суспільного життя, й саме тому тоталітарні побудови у їхньому зоднорідненні усього є войовничо нетерплячими щодо таких же ідеологічних замахів на володіння якимись собі абсолютними істинами, коли змісти ідеологій крутяться довкола підкреслення їхніх же особливостей специфічних, - проте, якою б розмаїтістю та прагненнями на неповторність не різнилися з-поміж собою вчення про доконечні смисли історії, аж вони усі поспіль без виключень пропонують одну й ту саму модель зарегульованого до станів неволі соціоустрою, де згідно незмінної схеми якоїсь подоби фабричного механізму кожен в'язень зони зобов'язаний виконувати прописану йому функцію й не може замірятися на відмінні від рішень начальника заняття. Усі рецепти щастя від вождів тоталітаризму – це каторга для тих насельників казематів, яким і кроку не відступити від виконання уроків, а уроки і є лихом, попри те, що вожді за людей вирішили те, у чому ж доля людей полягає. Біда зони полягає для вільних людей не лише у примусовому виконанні того, що спало на голову начальникам, а у тому, що під'яремним не вільно робити усе інше, бо усі види свобод, окрім імперативної догматики зони, вважають злом із яким творці та охоронці зони борються усіма дозволеними та недозволеними засобами на знищення.

Одноманітність навіть поживних смаколиків та делікатесів, не кажучи вже про противні усім смислам утопічні обітниці, - просто обривають так, що доводиться присмачувати навіть отрутою. Навіть доречні для свого місця істини вже поза свій час перетворюються на облуди.

Зведення усього суцього вже до однієї мірки, як спосіб насильницького виправлення суцього під стандарт вигаданий казкарями, нібито покликаний урятувати світ звинувачений у ігноруванні ним того стандарту обіцяного щастя, якому світ суцього противиться та не сприймає як доказову органічну для себе потребу, - має парадоксальну ваду: на разі неймовірного успіху вгвинчування суцього світу вже у лабеті означеної одномірності останні тут же набули б непотрібності, любителям примітивних пропозицій не було б із ким боротися, пропонований стандарт переформатування світу став би непомітним, затративши свою специфічність та доречність. Наполягання на перемозі збочень видається заняттям абсурдистським у його цілях. На разі усунення ворогів народу не залишається власне народу.

Усезагальний контроль хунти над загарбаними нею соціальними ідеалами, правами та свободами громадян, над власністю, тямою та освітою, над підбитими державами та народами, над гідністю та працьовитістю людей є не лише крайньою точкою антигуманного устрою політики, є не лише вказівкою на подібні режими як на якісь сатанинські з відповідним обзиванням усіх інших етносів та культур вже за зразкові у їхній безгрішності, - як сутнісні риси означеного режиму узаконеного грабежу та полювання за чужим проявляються й зароджуватимуться, у тій чи іншій мірі, впродовж усієї суспільної історії й траплятимуться на будь-яких місцях людського розселення так, що поява запобіжників та імунітету проти вірусу концтабірності видається неймовірністю. Бо наша віра у казки не лише здатна обганяти наявні можливості культури та суспільного устрою, а ще й вступати із останніми у гострий конфлікт, із якого виляють трупи та уламки. Більше того, радикальні заходи простих рішень, на зразок тюремних, можуть бути необхідними у кризові моменти соціальних чи кроскультурних взаємин. Подолання тоталітаризму, беззаконність якого не може мати виправдань, полягає не так у його викиданні за рамки історії, як – у вмінні користуватися його жорстким інструментарієм.

Аналогічно тому, як наукові відкриття є об'єктивовані і у знаннях, і у досягнутому за їх допомогою, - то вигадники остаточних пізнань і собі домагаються своїм чудесним рецептам задати притаманну їм універсальність та буцімто натуральну незаперечність. Оскільки ж замішені на здогадках вигадки не завжди, а то й почасти відповідають не підтвердженому, а хотінням непідтвердженим поза ними, - то обов'язковість догматів із сфери вірувань у них доказується їхніми прибічниками саме способом вирізання прихильників альтернативних позицій. Позитивністю оживлення чудес стають дійства альтернативні оживленню та негативні до усякої буденної рутини фактів. Химери торжествують на шляхах очищення світу від його гріховної тлінності разом із ворогами обіцяної утопії. Трудами конструювання нелімітованого єднання усього є противне замірам фетишу усеєдності відсікання від нього всього не вміщеного у одномірність, не спроможного подолати свою унікальність. Зона поглинання всмоктує у свій пролом лиш те, що може бути там перемелене у непотріб. Аж сокира не є гідним заміником запліднювача.

Наукові відкриття тому й є відзначеними високою достовірністю, бо там ретельно громадають завали перед наступом глупства, щільно відфільтровують нісенітницю та іншу відкритість у доступі до надприродного. Усякий живий організм зберігає своє здоров'я тому, що дотримується й відстоює сприятливий для цього діапазон обмінів із середовищем, себто не приймає те, що не може засвоїти й не дозволяє віддавати те, без чого не може існувати. Тож вимоги регуляції впливів є необхідними; потрібна та заангажованість на вимоги ідентичності, яка не дозволяє безкарне вторгнення зі сторони інтервенціоністських насильств; не обійтися без стандартів специфічності, стереотипів узвичаєного, без забобонів у призначеннях запобіжника аварій. Покладання на навіть бездоказові, або на такі, яким не знайдено задовільного пояснення цінності, - може бути складником захисту феномену буття певного організму чи окремої спільноти з тим самим успіхом, як використання подібних же чудес і виходів у таїни може правити інструментом наступу і для атакуючого супротивника.

Рабами мають полоняників із підбитих чужоземних племен і країн. Європейці у їх колонізаторській політиці, - коли вони ріжуть, грабують, поневолюють, - то роблять вони це стосовно своїх жертв. Себе ж самих, у цьому бандитському бізнесові розжитися чужими ресурсами, ці рабовласники залишають вільними, а то й більше: награване числять за прибутки свого свавільства, - яке залишається не лише ганджем свободи, а й, власне, запереченням свободи, яка, за визначенням, не може кормитися від неволі навіть чужинців чи ворогів. Ворогів не асимілюють і не числять рідними, аби тим самим оправдатися за визискування їх. Підвищення рівня експлуатації задається ненавистю до об'єкта експлуатації, викреслюванням живителя із числа гідних імені людини. Колонії, у подібних традиціях європейського колонізаторства, знаходились поза морями, подалі від метрополії. Окультурення, - яке розвивається у міру переходу на працю залежну вже від власних, переважно інтелектуальних і дослідницьких зусиль технологічних, - призводить до того, що імперії європейців розвалюються услід за заборонами рабства, недопущенням дискримінації людей, встановленням на загальні гуманітарних норм права. Тоді як тоталітаризм, за якого раб єднається у любови до рабовласника, причиною виникнення й метою продовження має саме інерцію грабежу. Рабство і тоталітаризм є однойцевими.

Лише у дикунських кланах невольників числять рідними; у свою чергу перетворення раба, витратного матеріалу мученицької посвяти святому гуру вже на члена спаяної родини мафіозної і є асоціальністю. Так розпухання московського навальництва засобами геноцидного винищення тих людей і народів, які числять себе вільними, а не рускімі, було лише доповненням до любовного включення усіх підбитих вже до зони ясачних трудармійців, - за умов, звичайно ж, коли ці самовіддані бійці служиві грудьми кидатимуться проти ворогів ще не підбитих московським русифікаторством.

Московські інтегратори перебувають у щирому самопереконанні, що служба у московському війську народу підбитого московським військом є прибутковим для нього заробітком за відмову цього народу від власної свободи і спротиву московському війську.

Не у тому полягає зло від тоталітаристів, що вони неправі, а у тому – що вони праві лише односторонньо, їхня ставка на запропоноване ними є виключною, не є включеною до реалій та конкурентних змагань із відмінними офертами. Не можна бути правим у секті, бо односторонність за визначенням спрямована на боротьбу із правами тих, хто не може мати менших прав на життя. Той хто увірував у незаперечність лише однієї точки зору, хто прочитав одну книжку, хто боїться оступитися від догматичного ритуалу, - то той не може не помилятися. Не у тому справа помилки комуністів що вони хибили у претензіях до капіталістів, що нацисти даремно присікалися до євреїв, що колонізаторам не треба було грабувати поневолені ними колонії, а у тому, - що окрім сектантських забобонів нетерпимости до вигаданих ними ворогів існують ще й відмінні правди. Навіть казки та чудеса займають затребувану суспільною опінією нішу, коли казкам не намагаються нав'язати роль диктатора стосовно суспільної тямущости. Адепти простих рішень здобуття остаточного щастя ненавидять супротивників саме задля доказу своєї однозначности у розправі із проблемними викликами. Проте ніяке та жодне плетиво із слів та психічних маній у головах сектантів не може претендувати на вичерпне закінчення собою історії пізнань.

Помилки уникають, звичайно ж, не множенням їх так, щоб досягні на часі знання були розмазані й розподілені по усіх недостовірних гіпотезах, а – тою однозначністю передової та узагальнюючої теорії, стосовно якої усі передуючі є праві лиш у обмежених сферах їх доцільного застосування. Проте ніякі навіть наукові відкриття й винаходи не є якимись глибокопателлями для того середовища культурних досягнень, у яке винахід лише вбудовується. Не кажучи вже проте, що поступ ще й змінює усі винаходи.

Прості рішення просто необхідні там, де складні просто шкодять. А тоталітаризм в управлінні достатньо складними процесами буде можливим, коли ті будуть зведені до розпорядку тюрми. Для розвинених систем прості рішення є просто вбивчими, бо помилкові рішення будуються на неповноті інформованости.

Порушення правил, або підміна їх на правила неправильні, призводить лише до аварії, яку почасти виправляють через повернення до раціоналізму та управління логікою подій. Повна ж біда задається відсутністю будь-яких правил. Засадами революції цінностей є не стандарти якоїсь хибно-злостивої моральности, а назагал відсутність напрямних моралі. Опісля чого спотворення розумових, правових, майнових, життєвих норм розміщується у діапазоні нагальної чи відкладеної вигоди. І саме для того, щоб власне самі псевдоцінності зони не опинилися над прірвою, то вдаються до догматизації її імперативів та утопій. У свою чергу надута кулька величчя, абсолютизму, усесилля утопії та жорсткості зони знаходить свій вияв і підтвердження саме у розгнужданому свавільстві верховних начальників, які не керовані жодною логікою та усвідомленням навіть перспективних запитів збудованої тюрмної зони, беруться будоражити світи, затівати ворохобню, милувати чи карати виходячи навіть не із афектів, а взагалі без натяків на якісь причини та обґрунтування дій. Між однозначністю зони та хаосом у ній же нема виразних відмінностей.

Аби задля виконання сутнісних догматів віровчення не відволікатися на конкретику історичних дій боротьби проти ворогів, то на фізичному існуванні останніх доводиться заощаджувати задля виконання сутнісних догматів віровчення.

Коли зламати те, що виготовлене, а потім зроблене знов потроцяти, а відтак потовкти залишок, перегода невтомно повторювати процес руйнування, - то зрештою конструкція хаосу наблизатиметься мало не до ідеальної рівности усіх її атомарних складових. Рівність, як атрибут усякого тоталітарного учення, - є уділом мертвих. Тоді як поступ піднесення, креативність, винахідництво - є пов'язаними із несправедливістю.

Не кепсько було б, коли б із дослідницькими відкриттями розділяла участь не лише віра винахідників у сконструйоване ними, як ще й власне реальність, бо лиш тоді вона буде керованою знаннями й вміннями вже не лише на міри свавілля, як ще й на окультурення об'єктивне. Фанатики силують історію коритися накинутим їй міфам, всупереч необхідности услухатися у множинні факти, виклики, проблеми, відкидаючи віджилі омани безпредметні.

Хіба що для часів природної еволюції, яка мала місце ще до становлення людської культури, видозміни живих організмів виглядають реакцією на визначальні стихійні впливи середовища, як на сили зовнішні. У долюдську епоху феномен життя представляється видом пристосування. За інерцією цієї ж парадигми, то беруться й винаходи видавати не більш як відповіддю на назрілі від суспільства запити, обумовлені наявним розвитком окультурення, знань, наявними технічними можливостями втілення досягнень. А перецінь від тісного зв'язку із технологічним розвитком, - аж новинки передують задоволенню того ринку попиту на них, який лише наздоганяє самочинне й самодостатнє новаторство. Споживачі які відмовляють собі у використанні доказово корисної пропозиції, не так втішаються уявленнями про повноту забезпечення своїми звичаями, як через це обмежують себе на розвиток і розмаїтість останніх. Проблеми клієнтів, які експлуатують застарілі девайси і технології учорашнього дня, є внутрішнім клопотом цієї запізненої публіки, яка становить хіба що потенційну зовнішню загрозу для користувачів лідируючих технологій і винаходів передових. Примусове нав'язування товару, що його видають за прогресивний, конче необхідний, без якого невідомо як досі обходилися, - є показовим свідченням сирости, а то й скверни подібної псевдокреативної пропозиції. Аргументами прогресивності винаходу є самохітне приставання на нього, тоді як примусове розривання споживацького ринку чи його утинання є показником особливостей зони командування та обліку. Люди під себе змінюють середовище. Зміни будуть на краще лише за умов свободи. Силування до використання сурогатів, обманок закамуфльованих під якусь значущість є не обдаруванням, а обкраданням споживачів. Бандитизм буде неуспішним, коли своє заняття з вилучення статків із жертв не виставлятиме облудно як наділення жертв порівняно більшими вигодами порятунку пограбованих від якихось гріхів, вигаданих тими здобичниками для своїх приходів. Хоча право на вбивство незгідних із обітованою утопією тоталітаристи оправдовують своєю місією бійців за народне щастя, - аж злочин сповідників остаточного порядку у тому полягає, що вони є суб'єктами не конструктивних нововведень, а споживацького паразитизму.

Для суспільства небезпеки зі сторони творців остаточної істини полягають у тому, що автори чудес не задовольняють уповні себе самих своїм відкриттям, а настирно терором впихають його суспільству як суспільний порятунок, рівняючи суспільство під фантазійні правильники і конгруентні відповідники. Докази самодостатності своїх новацій тоталітаристи знаходять і забезпечують чужим коштом. Коли замість того, щоб збирати увесь урожай вигід із свого новаторства саме для себе й тим виходити у лідери і фронтмени поступу, тоталітаристи своїм виключним бізнесом роблять батьківську свою турбанину про заміну здебільшого штучних кризових станів суспільства вже на призначення свого учительства стосовно суспільства, - то причинами такої удаваної жертвості у службі на вигоди суспільству є мета перетворення суспільства вже на жертву бандитських апетитів. Зоною неволі і є виключне втручання у чужі інтереси, їх підкорення задля паразитування на завойованих ресурсах. Цариною компетенції чуда є альтруїстична любов до ближнього, брак егоїстичної самостійності, мордування під омофором того блага, про яке жертва чомусь не здогадується. Концтабором є невміння втішитися власним псевдоноваторством, порожнинність якого є прийомом втягування туди чужих надібків. Зона це клопіт за чужі достоїнства і гроші, як за власні.

Винаходи тягнуть за собою, ще й метою мають зміни середовища культури, але ініціативи дослідництва є справою фахівців, - тоді як суспільний загальний виступає переважно об'єктом освоєння наданого йому товарного продукту. Аж то лише винахідники фантазій про завершення історії та її смислів доказами неспростовності своїх прожектів оголошують потребу у них зі сторони культурного середовища, а свою волю та самих себе любимих ці самозвані рятівники людства видають за пасивний голос правди Божої, оправдовуючи кампанії вирізання ворогів вже як місію історичної необхідності. Опікування стороннім обійстям, через уживання там тисків і сокири як способу ошчасливлення сусідів, - причинами має несамодостатність самих грабіжників, яким, окрім своїх апетитів, нема на що спертися.

При першому на нього погляді, то прогрес, як удосконалення та зростання культури, видається невпинним родженням знань і спеціалізацій досвіду який просто стає недоступним для людей що працюють чи то за іншого часу, чи у відмінних сферах. Розпадання на складові, забуття перейденого, множення тих сфер цивілізаційного багатства, які у їх затребуваності ніколи ніяк і ніким не будуть освоєні, - виглядає хворобою, не використанням вже суцільних ресурсів. Але водночас цивілізація та просвітництво відзначені такою ж не гіршою її особливістю як постійні інтеграційні процеси, виконання яких належить творцям і винахідникам, що вони трудяться на передових напрямках поступу, пропонуючи ще не бачені узагальнення. І досяжна внаслідок взаємодії цих крайнощів органічність культури і цивілізації зростає у міру доказовості винаходів, через узгодження причин і наслідків трудової діяльності саме з природою речей, з соціальними законами, з затребуваннями гуманізму, а – не з химерами, що імітують зв'язки між речами.

Тоталітаризм, - як зловживання узагальненнями і не перевіреними на їх перспективну корисність гіпотезами, - є відзначеним поєднання того, що не поєднується і розриванням того, що є нерозривним. Зону надуманого єднання склеюють кров'ю її жертв. Московством доточують неплідне на нього, або ж московством заповнюють лакуну утворену від розірвання усіх із ним не згодних; або ж сокирою по шиї конкурента ліквідовують недолік свого порівняльного із ним відставання.

Так спеціалізовані на пограбуванні сусідського добра московці не надто напружують свій мозок чи доказ причин їхнього нападу на сусідів коли останніх звинувачують у їхній природній сутнісній твірній ворожості супроти московців, - які таким чином свій напад на сусідів оправдовують як протиставну захисну реакцію, як поновлення понівеченої сукупним Заходом справедливості, як карну акцію проти придуманих москалями русофобів. Бо ж поїданням здобичі без переживань за неї займаються лиш тварини, а не цивілізовані москалі. Інтеграторі чужого добра вже як свого невід'ємного просто таки змушені убивати усіх не згідних стати найдком для московських апетитів, оскільки і тому, що жертва пручається своїй долі бути порятованою у місянському шлункові визволителів світу від зла його існування на свободі поза цим кишечником. Жертви збиральництва є, мовляв, самі винні у недостатньому здійсненні їхніх сокровенних бажань покласти свою долю під зуби московства. Убивство жертви московських на неї апетитів однак ще залишається у боргу перед здійсненням стосовно неї московської до неї любові через убивство жертви московських на неї апетитів.

Нема більш нудної публіки, як то є науковці вчені. Бо з їхніми математичними формулами, із сформульованими ними законами, із встановленими технологічними процесами – не посперечаєшся. А коли сперечатимешся, то попадеш у число невігласів, або, у кращому випадку, вже - у аварію. Науковці оперують фактами, якими є саме те, що науковці трактують і тлумачать як факти. Дарма що фактами, себто, предметною об'єктивною дійсністю, є не досвід творчості не тільки передуючих поколінь науковців, як, водночас, ще й ті відкриття новаторських законів, де дослідники мають справу вже із проблемним, гіпотетичним, суперечливим матеріалом, коли знаннями і розумом вторгаються у сфери ще не дослідженого, конструюють закони як плоди незаперечної правди, дійсного стану речей, затребувань прогресу задля добра людства і розвитку людяності. Культура, як друга природа, похідна від першопочаткових еволюційних видозмін на Землі, останню має об'єктом тої своєї творчості, досягнення якої вимірюються здатністю освоювати природу речей саме у їх достеменности та істинности, що й забезпечується мінімізацією інструментальних вигадок противних природі речей вже окультурених. Жорстка прив'язка до фактів забезпечує для творчості ефективність її переростання і вже у практику прогресу.

Не може бути більш веселого і принадного у його легкості заняття як вдовольнятися фантазіями відв'язаними від фактів. Маяченнями можна вибудовувати казкові картини, здійснення яких залишається поза навіть віддаленими можливостями науковців. Вадою ж казок є здійснення їх саме через руїни і кровопролиття і руїни людей не згідних із казками тому, що ці люди є згоді із своєю свободою, правами, науковою достеменністю своєї праці.

Людина приходить у цей світ не лише фізіологічно неспроможною на самостійне існування, а й має ще пройти той неабиякий шлях на відповідність стандартам цивілізованості хоча б на вузьких відтинках своєї соціалізації, який зовсім не обов'язково у долі одинака досягне мети. Більше того, знання та вміння визнані за вершини цивілізованості не лише не завершують прогрес, а й як обмежені чи помилкові означені успіхи наявної культури будуть спростовані подальшим триваючим та невпинним поступом загальнолюдських знань. І саме цей поступ забезпечується спроможністю творчих особистостей критично переосмислювати наявні підходи до вирішення проблем. Себто навіть окремих чоловік не лише не є приреченим постійно залишатися позаду колективного досвіду, як останній може ще й розвивати чоловік своїм приватним дослідництвом. Суспільство у своїх зусиллях олюднення членства громадян лише тоді множить помилки, коли громадяни у своїй творчості не зростають понад рівнями свого всотування спадку поколінь. Вже саме визначення людини як істоти соціальної та колективістської вказує на тюремні ознаки соціального устрою та способів передачі знань, - особливо тоді, коли узвичасні стандарти окультурення є надмірно архаїчними. Проте ця можливість переміщення відпрацьованих знань у сфери обмеженого їх застосування аж ніяк не слугує безумовним свідченням на віднесення усіх креативних та винахідницьких пропозицій виключно на сторону їхньої істинності, - особливо тоді, як претенденти на новизну є особами неадекватними, себто такими, що не засвоїли наявні стандарти культури, коли пропозиції винахідницькі радше відповідають не фактам, а стандартам психопатії означених любителів відзначитися. І якщо колективний досвід поколінь минулих поступатися може колективному ж досвідові поколінь спадкоємців, - то ймовірність потрапляння у химерні цілі є для творчості окремих одинаків справою більш ніж простою. Коли результатом та призначенням існування людей у культурі є множення свободи, то розмови про якісь гріховні провини людини, про потрапляння людей у рабство до продуктів своєї працьовитості, про необхідність подолання ознак причетності до цивілізованості, тощо – не можуть не бути наклепом на гуманізм. Альтернативи а чи на принесення щастя окремої живої людини на поталу груповим інтересам, а чи на революційне ламання усіх соціальних законів і стандартів вже на користь сваволі безвідповідального бунтаря – стають актуальним лише на часі дисонансів та дисгармонії у обставинах відсутнього взаємозбагачення як предметністю культури, так і критичного її переосмислення у подальшій її спеціалізації у творчості та бізнесові підприємливих осіб. І усі види соціалізації людини, і усі внески людини у збагачення загальних соціального життя – можуть хіба що позмагатися у своїй взаємній корисності тоді, коли ці обидва крила прогресу працюють узгоджено. Небезпекою є ситуація, коли особистість перетворюють у ніщо чи жертвну деталь механізму примусу; загрозливим є стан, коли стандарти прогресу перетворюють у набір розрізаних уламків, звідки екстремісти черпають усе, що їм заманеться. Трагедією є не сама офіра особи вже на користь колективу, не жертвопринесення зворотного порядку, а зона неволі йде від хворобливої імітації маніями вождя вже буцімто історичних групових запитів.

Зона там, де прав існування не визнають за виключеннями з правил, де вожді впевнені у наявності зайвого для устрою однозначних порядків, де не можуть з користю утилізувати проблеми та використати їх розв'язання вже як потенціали розвитку, - тоді як свобода містить складову невизначеності. І саме там, на маргінесах таїн, проблем, відкриттів, - і зароджується режим однозначності. Проте саме свобода представляє собою норму повноцінності суспільного життя, тоді як противні їй режими регуляторності, у вузьких вимогах яких перемелюють не лише свободи, а й живих людей, - і є ексцесами від свободи.

Для імперії важливо підтримувати усі у ній види уніфікаторства. Тож сприятливими умовами українського націоналізму, себто інтегрального руху в Україні, є підтримка отруйного для московського царства російського націоналізму. Націоналістичні рухи у останній імперії підтримуються її недругами.

З появою людини спадок природної еволюції усе виразніше окультурюється на нашу користь завдяки винахідництву у організованому нашими знаннями зіткненні чи поєднанні між собою різничкованих природних процесів, речей, явищ. Подібно до мутацій у переданні генетичної інформації, до пристосувань до природного середовища, до природного добору, - які відбувалися у історії виникнення видів живого, - то чимось подібно й у історії культури винаходи обумовлювалися раціоналізмом чи випадком, були помилковими чи правильними, слугували вигодам чи спричиняли нещастя, наслідками мали розвиток чи виродження. Аж в усякому випадку новації, до того ж на доданок, ще й не відбуваються по усіх усядах одночасно, а є явищем локального порядку. А вже згодом, з доказом своєї правоти чи хибности, то винаходи, - за умов їх корисности для загалу споживачів, - відкидаються, або ж адаптуються і всотаються, набувають затребуваности зі сторони клієнтів, переростаючи свою вже колишню початкову точковість та окремішність. Відпрацьоване вироджується чи заступається кращим. Саме тому, що винаходам не лише науковим, а навіть мистецьким не завжди вдається бути класичними, створеними на віки як цінність повсюдно універсальна, - то винаходи можуть не лиш починатися як екстравагантне відхилення від загальних місць традиційного, аж з часом цей же колись унікальний винахід, закріплений вже на місці представництва ним традиційної позиції, також може ще й закінчуватися як помилка оспорювана зі сторони порівняно більш досконалих пропозицій винахідницьких. Хоч освоєння сутнісних взаємодій у природі речей на рівнях удосконалення знань дозволяє нам відповідно успішніше видозмінювати світ культури під наші зростаючі затребування, однак ризики того, що уявні остаточні закони світоустрою будуть підкорені людською культурою, й настане орднунг свободи, - є загрозами неактуальними. Тобто позиції істинности чи помилки винаходу не залежать виключно від його локальности чи інтегральности. Якість будь-яких досягнень культури залежать від їх правдивости у представництві собою культури, а не виключно від довіри винаходам а чи зі сторони однаків, а чи зі сторони мас.

Західницьке світосприйняття, пов'язане із європейськоцентричним індивідуалізмом і персоналізмом, - більше відповідає початковим етапам винахідництва; тоді як перехід винаходу вже на рівень його загальної ужитковости – схиляється вже до ознак азійської інтегральности та обов'язкової одности колективної. Оскільки ж винахідництво є здатним плодити ще й химери, казки, а той відхилення від норм просто таки у сторону інфернальну, - то не обов'язково прикметний західному колові культури лібералізм звільняє від ризиків потрапляння під зону концтабірного порядку; а з іншої сторони, саме загальні гуртові традиційні позиції у царині знань наукового штабу, у житті соціальному, а то й художньому представляють собою норми і стандартизовані обіжники, на які орієнтуються. Тотальність винаходу – це не неодмінний вирок, а несхожість винаходу на щось уподібнене зрозумілому – це не квиток на виписку із лікарні. Вихід геть за межі узвичаєнь може бути включенням у обіг нових можливостей; а одночасно атака на таїни може проявитися і як наступ божевілля на людей притомних. Бажано щоб новаторство не призводило до аварій; а замість того продукувало прецизійні допуски у автоматизації виробничих процесів технологічних та у доказовости наукових знань. На ділі протилежні полюси між окремішністю винаходу та його усезагальним призначенням є розходженнями теоретичними чи штучними. Бо тоталітарні норми, нав'язані суспільному загалу як обов'язкові для нього, – можуть бути маніями хворобливої уяви одинокого облесника; а окреміші гіпотези висунуті лідерами дослідництва – можуть бути обнадійливими у їх перспективній правоті. Зоною неволі для мас може бути підкорення догматам неповторної у її божевіллі секти; подібно як і розлогі визвольні не обходяться без осібних героїчних чинів і чинників. Охлос схильний породжувати тиранію, тоталітарний устрій дисциплінарного Нового порядку контролю та обліку, соціальний патерналізм з видачею пайків утриманцям, вирівнювання усіх зеків у одности самовідданої покори засобами виполювання ворогів, а ошукані фанати вірують у обітовані для них чудеса утопічні та карнавал невичерпного споживацтва; тоді як свобода залишається проблемою і відповідальністю підприємливих однаків.

Коли метою задоволення людських потреб та викликом нових потреб слугує культурний прогрес, то досягнення останнього, тотожні розширенню людських свобод, набувають обов'язковості користання ними, що й стає суперечливо урізанням людських свобод, які за визначенням не схожі із поняттями обов'язкового. А коли люди не зобов'язані парадоксально наvertатися на продукт своєї ж творчості, тоді людські свободи мають включати у себе просування у будь-якому не обумовленому ніким й нічим напрямкові, включаючи у себе відмову від сповідання навіть суспільно доведених як корисні цінностей. Бунт проти прийнятного не обов'язково тотожний свободі, але свобода стає повноцінною, коли обов'язково включає у себе виключення із неї, не відмовляючи собі й у бунті тоді, як гідні того носії свободи відчують у собі здібність до бунту. Відмова дійсно прийнятному й громадсько необхідному у його виконанні є ще більш необхідною умовою тих людських прав, що їм варто надавати ваги прав природних та незаперечних. Інша справа, що права тих, хто абсолютизує свободи аж до кордонів універсального негативізму, не годить перетворювати вже у насильство стосовно тих, кому зручно у обставинах громадських досягнень створених саме для обставин громадської у них зручності. Зодноріднення у досконалих пропозиціях має добровільно адаптуватися клієнтам та споживачами, а не бути виправданням урізання чи винищення особливостей клієнтури вже під мірки пропозицій. Прогрес перестає собою бути, коли оплачується руйною. Бунт має посідати гідне йому місце стимулу прогресу не вивалюючись із провокаціями руйнівного безладу за кордони своїх призначень. Обдарування на чудеса може бути більш небезпечним, аніж скорочення у дотриманні перевірених правил безпеки. Нав'язування з пропозиціями підміни помилок вже на осяйні послуги обдарування чудесами могло б знайти виправдання, коли б подібне скорочення розмаю життя через уніфікацію гарантувало безпомилковість уніфікаторів та хибність усієї відмінної публіки, - проте справа прогресу полягає у тому, що проблемними та потребуєчими доказів є не лише те, що значиться за істини, а й те, що за такі не вважається. Саме нарощення масиву тих, хто слідує нареченому за істину суперечливо перетворює виконавців означеного культу вже на невірників.

Тоталітаризм це розчинення усіх та кожного у тих його вимогах, які не залишають нічого від особистостей сповідників та в'язнів тоталітарности, підміняючи містично-примітивними вимогами вже закони соціальних розвоїв та природні існування речей. Тоталітаристи дискредитують усі вартості та змісти, оголошуючи їх нетривкими, помилковими, ворожими не лише щодо догматів, а й неспроможними у собі, аби легше було усе замішати собі на корм. Тоталітарна хаотизація усіх понятійних та фізичних утворень задля підміни їх вже на тоталітарні вимоги має метою зробити сповідників вимог жертвами, зеками та сировиною споживання, тоді як негідність тоталітаристам ще не упокорених світів робить останні просто ворожими з позицій тоталітарних понять про право. Під уніфікацією насильники мають таке знищення конкурентів як ворогів, смерть яких виправдовується заміною чи то заміщенням вбитих на торжество убійників, - коли жертва має втішатися не лише своєю жертвовною загибеллю на користь монопольного усевладдя загарбника, а ще радіти від одночасного збагачення нападника віднятими від жертви ресурсами як винагородою катові за власну смерть.

Тоталітарний захист усіх проявів інтеграціонізму стає розмиванням усякої самодостатньої визначеності, нав'язування недоведених тверджень у якості вже доведених та буцімто затребуваних стає закликком та практикою деструкції на усі цінності та змісти. Тоталітарні посягання на монополізм не тільки не збагачують, а окрадають ринок. Всовування простору тверджень у одну з його складових стає вивертанням простору наспід, що призводить до надання твердженням протилежних значінь.

Домагання примітивістів розширити до нескінченного виключно змісти своєї догматики, яка є радикальним виключенням із традицій прогресу, свідчить за чуття ними обмеженості та недостатності. Тому примітивісти й не мають потреб у доповненні із боку будь-якої сторонньої їх осмисленості, бо та загрожує догматам на симуляцію ними смислів.

Накази та виконавська дисципліна доречна серед нездатних на самостійні рішення та відповідальні дії, або там, де недисциплінованість послаблює мобілізаційний порядок ведення війни. Господарювання пов'язане в усіх своїх складових, яке підлягає вертикальній централізації, більш підлегле управлінським рішенням порівняно із логікою ринку, - є доречним для економіки наздоганяючою, яка стриміє наблизитися до стандартів та успіхів заданих лідерами господарювань. На лідерах тяжіє тягар розрішення ними найскладніших питань і запитів на розвиток, але за ті свої труди внесків до прогресу його очільники отримують максимальні прибутки, коли винаходами, які добре розкупуваються, задовольняють попит споживачів. Тоді як клієнти із числа покупців, які на позиціях порівняльної відсталості тягнуться за передовиками, хапають вже готову до ужитку не вироблену ними особисто товарну продукцію, - мають нагоду заощадити на відсутніх у них трудах власного винахідництва та працьовитості. За подібну зручність перебування на других ролях доводиться платити вторинністю, похідною залежністю від тих колективів, які самостійно визначають задані ними напрямні суспільного руху. Зрештою порівняльна вторинність є прогративною саме причин її вторинності. Сметанка прогресу знімається його творцями. Централізоване господарювання на рівнях його порівняльної відсталості починає пригальмовуватися й переміщатися на ролі не лише покупців чи розкрадачів чужих їм сусідських успіхів, на позиції піратського присвоєння чужих патентів, - як цей ринок імпорту та збуту туди сусідських товарів стає ще й додатком для передових економік, експортуючи туди сирівці та товари з низьким рівнем їх переробки. Подібно до того, як єдиноціла ескадра рухається у темпі не вищому від швидкості найповільнішого у ній транспорту, - то й централізована економіка підлаштовується під можливості відсталої у ній ланці, яка задає загальний для відстаючої економіки рівень. Відсталість породжує нестачу, нестача підштовхує споживацтво, споживацтво ініціює війну, війна вимагає централізму, централізм веде до відсталості.

Над проблемним просуванням винахідницьких пропозицій в умовах суперечностей ринку, над порівняно неповороткими процедурами демократії з узгодження різнобічних інтересів та виробітку спільної дії – тоді централізоване управління має переваги, коли централізм не має завад та проблем для втілення здійснення свого виключного централізму. Зобов'язуючі для підлеглих централізовані накази на виконання рішення можливими є на разі наявності: ресурсного матеріалу та сил на втілення завдання, самого обґрунтованого рішення, згоди на це виконавців. Тоді як для креативної творчості означені умови здебільшого є відсутніми, а той проблемними. Потрапити до лідерів неможливо за зверхнім окриком вождя, - бо для цього потрібні лише власна реальна праця і винахідництво. Ці труди можуть дозволити собі лише окремі колективи виокремлені, - особливо тоді, як загальні контексти стратегічних довготривалих пріоритетів заданих державою, національними інтересами, цивілізаційними цілями є виваженими й порохованими.

Окозамилуванням і міфологією є прив'язування переваг централізованого менеджменту саме до планової економіки соціалізму, а недоліків ринку - саме до капіталізму. Бо відмінності у господарюваннях спільно залежать від комплексу і впливів чинників із сфер моралі, права, соціальних, культурних. Ефективність та організованість будь-яких господарювань неможлива без довгострокових планів, передбачає державну стратегію на інвестиції, на науково-технічний розвиток, на національні інтереси; за усіх умов ринкові відносини регулюються. Глупство абстрактних теоретизувань про те, що рятівною, або ж згубною є ставка на заборону власності, або на її дозвіл; на соціальну поміч, або на її обмеження й подібні заполітизовані ідеології, - є грою із символами чуда, є рецептами чаклунства, далекого від реальних завдань і рішень у економіці.

Подібно до того, як у членство банди втягують злочином та пов'язанням пролиною при тому кров'ю, - то й насельники країни стають співучасниками розв'язаної нею війни. Бандити при державних посадах учиняють неподобства, щоб від них вже не могли відмовитися громадяни, які вважають себе патріотами своєї країни, або держави.

На стадії своєї зрілості тоталітарні моделювання роблять ставку на гуртові начала, але у своєму походженні тоталітаризм проявляється як така творчість одинаків, яка дійсно є не затребуваною чисельними сторонами. Як тільки стає потрібною серйозна та ефективна робота, то любителі великих колективів зачинають вдаватися до приватного підприємництва одинаків, а, у свою чергу, рятуванням від стихій ринку стають обов'язкові у їх загальності рішення, – бо як у змаганнях формально суперечливих підходів до вирішення проблеми не може бути вічно правдивим один полюс та за усіх обставин хибним протилежний полюс проблеми, то й тоталітарність визначається не лише трендами до певних змістів, а тоталітарність визначається на доданок ще й якостями власне тоталітарності. Тоталітаризм це не лише сваволя самотнього схибленика у інтелектуалізмі та моральності, а це ще й пандемія інтоксикації його пастви, не кажучи вже про зворотного порядку інфікування одинака колективістськими особливостями, бо тоталітаризм це не перехняблення у насильство за рахунок офіри легального гуманізму, це не лише панування містифікацій над тверезістю, це не тільки жертвоприношення творчих свобод заради мертвого дому пенітенціарія, це не лише змістові домінування догматів над відкритістю істинам, це не лише віддання преференцій а чи то дисциплінарному порядку, а чи то провокуванні безладу, тоталітаризм не є самим вибором між взаємовиключними альтернативами обітниць спасіння щастям чи терористичним залякуванням усіх ворогів невинною гріховністю, тоталітаризмом не є інформаційна конкретика вибору між чудесами та, з іншого боку, між документованими потребами, це не лише патерналізм сакрального над профанним, тоталітаризм це не лише визиск жертв катами, яких мордують інші начальники, це не лише культи, у яких влякла реальність, тоталітаризм не визначається однозначно як торжество кримінальності, бо останні тоталітаристи й іменують правом, це не переваги за тоталітаризму кількості рабів над якостями переваги рабовласників, це не лише тарантела злидоти на гробовій дошці понад усякими достатками та суб'єктами достатності, це не лише примітивізація проблем, якій містифікатори надають облудливої подоби невичерпної таїни, тоталітаризмом є не лише торжество утопій над здоров'ям мізків та природи речей, прерогативи ламання над усезав'язаністю, козирі потойбіччя понад історією, привілеї загарбництва над трудом, а тоталітаризмом саме він і є поза усякі його змістові наповнення.

У ставці а чи то на колективні начала, а чи то на індивідуалізм у організації соціуму задля подолання криз чи задля розвою однозначні рішення є: коли помиляється одинак, тоді правим є колектив, якщо він не помиляється, а коли помиляється колектив, тоді може бути правим одинак, якщо він є правим, включаючи випадки, коли і одинак і маса є однозначно неправими чи одночасно хиблять у своїх неоднозначущих вимірах, не виключаючи трафунків, коли ніхто нічого певно добрати не може у тих ризикових ставках. Коли доводиться розбігатися врозтіч, аби вижити, то, вірогідно пропозиції співпраці того псевдоколективу були недоладними; але коли доводиться гуртуватися, аби вже зробити виразні внески до культурного процесу, тоді не обов'язково ганити учасників одностайності. Окрема особа потенційно здатна перебирати на себе таку відповідальність, яка перевищує якості втечі від актуальної відповідальності у колективній кількості. Якою б мізерією і у інтелектуальному, і у часовому вимірі не виглядали можливості однієї людини порівняно із тим масивом прогресу та культури, який призвести до життя могла лише й тільки праця й талани цілих поколінь та поступ пізнань на основі вже досягнутих звершень, але ніякий колектив не досягне тих рівнів, які б не були презентовані творчістю одинака. Одинаку легше заступати за межі, проте не обов'язково за тими межами простирається царина недоречностей. Вміння доповнювати гуртові начала свободами особи й забезпечує такий спільноті не останні місця у перегонах прогресу. Проблеми суверенності особи у відношенні до самодостатності виробничого колективу, до національної спільноти у її стосунках із міжнародними оргоб'єднаннями стосовно автономності особи представляють собою ще й реальність людських існувань. Переваги одностайності мають доповнювати, а не офірувати навзаєм переваги одноосібності.

У перегонах з-поміж собою розуму окремої особи та протиполюсного потенціалу вже колективної творчості, історія яких і є кордонами історії пізнань, любителі спрощених відкриттів надають перевагу саме видам колективності, бо: колективна творчість більш інерційно стійка до потерпань і втрат у соціальних пертурбаціях, бо колективна опінія об'єктивує незаперечну для часу та своїх історичних обставин істину навіть тоді, як подальший поступ пізнань може відіслати віджилі та вже неактуальні переконання мас навіть до розряду помилкових, бо втіленням надбань цивілізації, носієм універсальних цінностей, суддею та катом на усі проблеми людяности за визначенням може бути лиш суще у своїй історії людство у його повнотах та потенціалах, - проте презентація тоталітаристами себе за гуртове начало є не більше як камуфляжем, бо тоталітарність й полягає у нав'язуванні іншим поглядів та подоб поведінки не доказово узгоджених із свободою та творчими можливостями означених інших. Гуртування та конгломерації, з якими позиціонують себе прибічники тоталітарних ідеологій, паразитують на споживанні енергетики не складного до його подавлення опору однаків та мізерних колективів саме з причин недорозвинених та обмежених використань останніми надбань загальв культури з причин такої ж недорозвиненої інформативности та комунікабельности. Ставка будь-якого усякого творця рятівних для суспільства рецептів саме на їх підтримку суспільством обумовлена не лише чуттям даремности нищих наслідків від розповсюдження лиш на самого себе своїх власних бачень та об'єктивацією власних ілюзій власною ж суб'єктивністю, але означені спокуси мас чудесами обумовлені й впевненістю пропозиціонера чудес у неможливостях забезпечення своїх паразитувань у ишний спосіб, окрім як у ставці на жертвність мас на користь забезпечення істинности рецептів. Тоталітаризм це противність колективному началу, коли під колективністю розуміти доведене на користь колективности, бо тоталітаризм це облудливе видавання за колективні потреби саме марновірств однаків, які приховують свої збочення геть від представництва колективности ще й додатковим інститутом вождівської звеличености, буття рупором ще біль величних потуг й подібних посилян на авторитетність.

Концентрація зусиль багатьох потрібна на часі підтвердження перемог, тоді як концентрація зусиль у мірках однієї особи незамінна у випробуванні ризиків, аби у ймовірні провали не втрапили інші; носіями здобутків культури є свідомість масова, тоді як творцями культури можуть бути лиш окремі люди; інтереси загалу можуть існувати лиш у вигляді духовного проекту, тоді як інтереси індивіда завше конкретні. Даремно звинувачувати тоталітаристів у упереджених симпатіях до колективістських дій так само, як проти усіх схильних до великих чисел без користи висувати переваги винахідництва окремих винахідників, - бо і колективізм, і індивідуалізм не лише мають місце у організації суспільних існувань, а й можуть бути виключними за належних до них запитів. Проблеми тоталітарности у спрощеному, надміру не ефективному використанні як гуртових, так і не планових ринкових начал у соціодинаміці.

Захист усіляких проявів солідаризму править для любителів простих рішень не більше як виправданням за невміння досягнути реалії та перспективи досконалого суспільного устрою на постійне нарощення важности життя та творчості окремої особи. Тоталітаристи тому й носяться з фікціями усяких конструкцій на ошасливлення, бо ними вибачають себе самі за невміння обійняти конкретні справи наукового та соціального прогресу. Вигадки на оволодіння зверхцінностями чудесних проривів до вирішення усіх проблем потрібні професійним окомилувачам на прикриття невмінь діяти у межах доступного за потребами об'єктивними. Схиблення тоталітаристів до не лімітованої великочисельности не випадково пов'язана із замахами на володіння абсолютно обширними та такими що заскалюють навіть за межі земної історії істинами, колективістські начала задають подобу закономірного та об'єктивного супроти ворожості любителів циклопізму супроти випадковости, а отже й незаконности ворогів тоталітаристської навали, пристрасть до усього масованого видає сподівання його організаторів до результативности та переможности видів єднання.

Тоталітаризм, як заперечення самостійності для усього не підлеглого його імперативам, потребує включення до себе усіх ресурсів як союзних та співдієвих із його навалюю на ще не упокорених, від тоталітаристів не сховатися, тоталітаристи визнають права належності до життя лише за дієвими співцям осанни на користь свого нападу на життя своїх жертв, - проте, заперечуючи навіть нейтралізм та безпартійність у кордонах свого усевладдя, тоталітаристи й підлеглі ресурси розглядають лише жертвою чи витратною сировиною для своєї подальшої лавини споживацтва. Навіть орденська замкнута на власних інтересах влади еліта тоталітаристів не має розслаблятися у бігові експансіонізму, зупинка у якому збиває з ніг потоп грабіжників. У тоталітарній навалі на сусідів усе має бути підпорядковане дисципліні агресії, проте, суперечливо щодо призначень та цілей агресії, серед тоталітаристів не може бути переможців та таких, які відпочивають на лаврах, усі тоталітаристи є *жертвами* тоталітаризму, чим більше офіровано рухові, то тим ще більших ресурсів він потребує для свого продовження.

Концентрація зусиль дійсно дає його учасникам переваги над розрізненим у його неорганізованості матеріалом атаки, проте енергетика означених концентраторів не є безкоштовною, а видобувається жертвою тих приватних прав і свобод яку учасники атаки принесли на користь концентрації, - що й визначає необхідність зарахування жертвоних самовитрат учасників атаки вже до числа набутоків концентрації. Гуртування доцільні лиш для ведення *війни*, коли при співмірності ресурсів учасників бійки саме організовані жорсткою дисциплінарністю матимуть переваги над масою самозамкнених на своїй достатності суб'єктів спілкувань у людяності, але для миру останніх саме гуртування і є не просто недоцільними, а є шкідливими. Гуртування є хворобою мирних днів, коли працюють із проблемами, а не із людьми, що створюють проблеми. Коли ресурсом людяності є свобода одинаків та їхні можливості не згоджуватися із стадними традиціями супроти вже відкритості одинаків до досконаліших бачень суспільної організованості, тоді примітивні команди військових начальників видаються не лише сурогатом суспільності, а й є прямою антисуспільністю.

Централізовані, монопольні, спрощені рішення, які виключають свою доказовість у співвідносності з іншими пропозиціями, можуть бути виправдані на часі та у потребах протистояння агресії подібного ж рівня зосередження, - проте в усіх інших випадках миру та свободи навіть формалізація рівнодіючої обставин ринку є зайвою, бо цей вектор прикладання сил має обґрунтування вже за визначенням як рівнодіюча. Універсальні пропозиції повсякчас доказуються своєю затребуваністю з боку клієнтів, тоді як тоталітарні наполягання націлені на доведення неспроможності тих, кому вони нав'язуються з послугами представництва собою правильних на думку ідеологів потреб покійників та інших жертв тоталітаризму. Тоталітарний диктат сутнісно є цілеспрямованим на військове знищення та доведення до могили тих, кого він збирається на свій лад вдосконалити. Тоталітаризм це довід могилою. Доводити корисність винаходу, якого потребують усі за їхніми власними потребами, - є зайвим клопотом, тоді як нав'язування винаходу поза потреби його споживача - є дійсним клопотом. Самим невдячним заняттям є співдія життю та добру, на відміну від популярності, на яку приречені асоціальні ентузіасти. Коли прогрес простує по дорозі принесення користі та здобуття добра, тоді боротьба за прогрес стає конрпрогресивною.

Усі починають дружити з кожним та відкривати настіж двері приватного життя тоді, як за тими дверима нема гідного переживань з приводу втрат, коли у безладі відсутніх порядків й розпачу скорше можна щось вполювати накинувшись на чужі гаразди за ціну втрати порожніх місць власної відповідальності аби попри власне харпацтво проїхатися з вигодою на тренді биків, - проте на часі та з метою подолання криз просто таки стає необхідним продавати та збувати усі начала колективної агресивності та поринати у персональну творчість не лише для того, щоб вижити, а й для породження проривів у прогрес саме із ґрунту індивідуального підприємництва.

Коли ідеалом визнати суверенність мікрокосму особини, тоді усі види згуртованості постають як вид бандитизму у випадку здатностей особи доказово переростати у своїй творчості ті ужиткові традиції, що починають заскалювати у відсталість, але – не у випадку соціалізації тієї особи, оскільки колективні завдання спотворюють природу особи як живого організму навіть тоді, як особа має поведження потворне до завдань громадської культури. Справа налагодження плідних та корисних навзаєм відносин із видами колективу полягає у усвідомленні особою, що природно рахується із своїми інтересами, - ще й суверенітету та достатності життя цілих суспільних організмів, у контекстах яких уможлиблюється той розвій особистості, який є застереженим правом на приватне життя. Правам та можливостям як особи, так і уособленої спільноти не личить ані починати війну, ані замирюватися між собою саме з причин різної природи цих організмів. Так само, як приватне життя своє потрібне людині власне задля протистояння безмірові неприйнятному та такого, що є дурницею для впевненої у тому суверенної особи, то й для цілої спільноти неприйнятне перестало б бути таким лиш на разі неіснування носіїв неприйняттого з числа конкурентних спільнот, - що є просто не можливим супроти логіки будування як специфічних так і універсальних досягнень у культурі. Відкритість впливам є ресурсом зростає як для особи, так і для організму за участю у ньому мас особистостей, - але не тоді, коли та відкритість стає безборонною та призводить до руйнування структур реципієнта орієнтованого лише на спожиття чужого, бо треба не так відкриватися далеким світам, як самотужки їх відкривати.

Усі форми, види, прояви соціального солідаризму мають вітатися, коли вони удержуються на основі тих об'єктивних законів, які знаходяться на магістралі як наукового прогресу, так і людяности. Бо надмір свавілля, особливо у набутті ним вагомості диктатури окремих містиків та психопатів, є небезпечним для громадського загалу. Проте сам по собі примус до колективістських рішень, навіть консенсусних та буцімто дотичних до права на домінування більшості, - не може не бути імітацією опанування ситуації суспільних порозумінь у означеному векторі прогресу, коли з останнім не є узгодженим ця суспільна співдія гуртової праці. Для того й пізнають достеменність подій об'єктивних, бо міра науковості знань не лише надає їм загальности та незаперечности, а й сприяє розставанню із спочиванням на вузьких і тому небезпечних облудах віри у дієвість містики та чудес, - проте урізання випадкового не повинно бути грою у вигадки.

Чоловік стає особою через соціалізацію з набуттям досвіду від загалу та досвіду власного, проте навіть нав'язане може стати фактом особистості людини через творче сприйняття та відкритість увібраному. Навіть банальне стає фактом через творчість того, хто для себе і через себе відкриває здавалося б загальні місця. Більш ніж забагато чого з досягнень загалу культури залишиться поза можливостями й потребами засвоєння окремою людиною кваліфікованою лиш у вузьких знаннях та вміннях, проте нема у цивілізацій й не може бути нічого досягнутого поза участю у тому людини як автора. Предметна інфраструктура культури є кодом людської кмітливості та дослідництва, проте, оскільки у речей нема мозку, то творчим промоутером винахідництва і поступу залишатиметься конкретний вчений та роботяга. Гуртовий досвід прогресу стає плідним на відкриття у раціях тої особистості яка йому відкрилася, а занепадає він проваллям у безумство окремого фаната, який береться повчати світи. Свобода відмінна від групових зобов'язань не критичних.

Своїми змістами й наповненням прогрес зобов'язаний творчій активності людей. Іменоване колективним розумом втіленим у середовищі цивілізації, зафіксованим у законах, – усе одно існує в живому вигляді не інакше як у процесах думання конкретних людей, яким для посилення креативності буває необхідно кооперуватися із колегами. І диктаторські режими, створені нібито у інтересах запроторених туди слухняних виконавців волі вождя, є авторським кунштюком. Ідеології вичерпання історії, які маскуються під включений колективний досвід, є виключною вигадкою одинаків виключених навіть із системного розуміння і відповідальности за те, що довкола цих диваків відбувається. Лідируватимуть спільноти де падатиме вагомість монополізму у примусових колективних рішеннях.

Щоб відбутися людиною, то явлене дитячко потребує і фізичної опіки, і соціалізації, без чого просто не вижити. Утім вже саме походження культури від досвіду поколінь людських свідчить про здатність особи той досвід збагачувати своєю працею. Себто домінуюча роль соціалізації у відношенні до суверенітету окремишньої особи не є виключною та однонаправленою, особливо тоді коли особа доказово є здатною відповідати на затребувані поступом виклики й задовольняти їх на громадську користь перспективну, реалізуючи особистісні творчі можливості й свої ж приватні потреби. Тобто між суспільними вимогами до особи та вже зворотним впливом - має місце невідповідність, розв'язання якої виразно на сторону правоти суспільства чи у бік зворотний залежить від: принесення вигід максимальному числу учасників, від узгоджень з чинністю права, від наукової обґрунтованості пропозицій, від історичної випадковості. Нема й не треба безпроблемних присудів на обзивання оригінальних придумок як саме незаперечно хибних. Для громадського здоров'я та поступу важливим є те, щоб недостатньо освічені особи чи крутії не дурили суспільство своїми байками, а то й химерами; проте загрозливою є і, буцімто зворотна, небезпека нав'язування притомним громадянам тих надмірно примітивних вигадок закамурфльованих під традиції, які є театральними мудруваннями попередників із числа окремих асоціальних диктаторів. Табун, який на своєму шляху витолочує усе, може диригуватися тупотом остатніх оскаженілих копит. Тоталітарні режими та учення і є тим продуктом від авторства окремих неадекватних осіб, якому обманом надано значення загальносуспільної вагомості. Винахідник має право й навіть борг сумління на свою працездатність у тому періоді свого життя та у тих межах компетентности, які не шкодять суспільним гараздам. Винахідництво спроможних на це нечисельних фахівців у обраній ними спеціалізації є не обов'язково виключенням із правила перебування правоти саме на стороні мас та традицій культури, але – може бути ще й механізмом останнього. Аби хоч на палець випнутися із товчії відомого усім так, щоб це було доречно й на користь ще не знану оточенням, - то треба докласти зусиль даних лише працюючим одиницям; тоді як для безумців їхня пропорціональна оригінальність не є проблемою.

Не просто хибно, а злочинно гадати, буцімто безневинна аберація у цінностях, незначне порушення правил безпеки, безневинне інфікування, ледь помітна промоїна у дамбі, дірочка у порваному шві, випадковість помилки будуть закупорені буцімто незаперечним масивом чинних правил, вагомістю процедур демократії, аргументацією наукових знань, більшістю психічною тверезих, традиціями культури, закономірністю необхідного так, що аварія виключена. Проте зона здатна вибухнути ростом лавиноподібним, по експоненті так, що причетники людяности, свободи, прогресу будуть у хвилях кризи малопомітними. Не так хаос загрожує просочитися до корабля культури, як останній рухається по стихіях його неозорости, які культура долає лише тою її організованістю, у якій штучність є поступом. Ідіоти стають більшістю коли замовкає розум.

Усілякі універсальні узагальнення, монополізація, централізація, усіляке покладання сподівань на великі числа, на грандіозність, на гуртування ресурсів, усяке делегування власної свободи, відповідальности, прав вже на відкуп якимось потойбічним потугам, з відповідним знеціненням вартості діянь суспільної одиниці, - хоча й вигадниками доконечних смислів історії учиняється під приводом помочі цій суспільній одиниці, але має підступну мету відібрати від неї й те, що ця людина чи колектив одностумців має. Втручання у компетенцію сторонньої самоправности не обов'язково націлене на збагачення підопічного вже на розмір додаткової вправности управлінської, а може бути видом рядового піратства.

Масовані гуртування, - як то розлогі колонізаторські імперії, транснаціональні союзи і нелабільні корпорації, замішані навіть на здавалося б безневиннодуховній віроучительній містиці тоталітарні режими, - являють не лише злочин, коли не враховують свободу окремої конкретної особи, як є ще і утвореннями нежиттєздатними, тимчасовими. Таким же фетишем ідолопоклонства не повинні виставлятися абстрактні права людини. Динамічні відмінности між мікрокосмом чоловіка та інтегральними зв'язками культури мають слугувати поступові.

Разючим ефектом від успіхів сучасної культури є те, що не професіоналам, якими стає маса пересічних громадян спеціалізованих лише у своїй вузькій сфері, не залишається місця, потреб, можливостей на рівних пропонувати свою особистісну критичну позицію як вагому, а то й альтернативну стосовно панівних доктрин створених іншими відповідними кваліфікованими спеціалістами, - окрім того, як лиш згоджуватися із цими домінуючими у опінії позиціями навіть тоді, коли останні суперечать здоровому глузду, моральним сумлінням, здоровим інстинктам. Бо конформістська згода навіть із узвичаєним глупством видається зручнішою від того конфлікту на захист неординарних істин і правд, який є під силу чи надихає хіба що здатних на освоєння порівняно досконалішого. Ефективність окультурення й соціалізації своїм суперечливим полюсом має дискредитацію, чуття недостатньої інформованости, зневіру осібним чоловіком у тих своїх творчих можливостях, які випадають чи не входять у сферу його фахової компетенції, змушуючи його повторювати чи адаптувати навіть химери, чужинські нав'язані й оформлені як передова доктрина, яка вбудовується у коло його знань вже як переконання. І якщо розумні гіпотези, себто відкриті на здобуття правдивої точки зору, підлягають критиці націленій на це ж саме, - то глупство, обділене на аргументи правдивости, своєю непоступливістю розумному саме й обирає цей аргумент затятости.

Одні визначають зону як добу маси, яка молиться на свого фюрера; інші визначають зону як добу фюрера, на якого молиться маса.

За доби торжества людодських режимів ніхто із їх учасників не є невинним, тобто усі насельники зони є винними у ній. Пасивної підтримки режиму зла не буває, усяка виконавська у ньому участь вирізняється лиш ступенем активности та провини за будову зони. Лише боротьба проти режиму виправдовує жертву режиму. Лише боротьба проти режиму виправдовує жертву режиму. Доводиться, для нападу на зло нападників, кидати бомби на усю зону не надто розрізняючи цивільних та тих, хто там шпацірує у одностроях.

Коли зникають різниці між особистостями, коли усі поспіль у спільному пориві натовпу стають віруючими єдиноправильного учення, коли суголосний рев зливається у вимогах убивства ворогів, - тоді, для початку поновлення тям, треба провести розділові кордони у внутрішніх межах яких кожна особа, кожне окремішне угруповання, кожен осібний народ зосередився б на виключно власних інтересах та не заскалював би до сусідів із домаганням їх ощасливити на власні особливости. Пандемії масового безумства, коли громадяни перетворюються у ошаліле юрмище погромників, коли очільники психопатій справляють враження наділених Божою іскрою пророків, коли колективна несвідома підсвідомість виривається у деструктивність як у єдине джерело отримання задарма ресурсних переваг, - не раз охоплювали ареали навіть країн і народів, а тоді ці запущені психічні хвороби доводиться, на жаль, ліквідувати негодящими й витратними шляхами війни, як своєрідної соціальної хірургії.

Невичерпні пошуки життєдайних для соціуму та гармонійних людяности співвідношень між гуртовими та індивідуальними початками подібні розв'язанню парадокса, коли наслідок і є причиною. Щось на зразок про передування яйця чи курки. Одні школи генезу соціальних установ, схожих на функції та призначення такої установи як держава, виводять із розвитку запитів осібних інтересів. Тоді як інші аналітики віддають перевагу зворотній домінації гуртування. Ці полярні за логікою підходи не обмежуються суперечками теоретичними, а проявляються у відмінних політичних системах. Так екстремістські утопії, на зразок ленінської, вимагають від людини жертвну передачу її життєвих потреб вже на користь в'язниці, у якій замість людини регламентується володіння власністю, правами, свободою думки і життям тих неправильних класів, які дозволяють собі підприємництво, торгівлю, заробіток, демократію і національні ознаки. З іншої сторони, мають спрацьовувати запобіжники на разі свавільних диктаторських заборон для кар'єрного росту громадян. Громадяни мають право підміняти для блага створену ними державу, де вона недієздатна; а надуживання єднанням з розчиненням людини у масі не має призводити до концтаборів.

Посилаючись на тлумачення історичних подій, то низка дослідників доведеним фактом ненормального соціального устрою вважає як крайність диктату якогось лідера, який максимально на себе перебирає суспільні інтереси, віднімаючи тим права і свободи від суспільства, - так, вже протилежним полюсом ненормальності, розглядається також й стихія масових волевиявів на місці та у функціях організації соціального життя. Ці крайнощі між собою сходяться, утворюючи резонанс та синергію тоталітарного режиму. Так диктатури міжвоєнного періоду представляються бунтом мас, як психічна реакція розладу раціоналізму та правосвідомості в умовах криз, - з наслідками делегування відповідальності вже на користь демагогічних облесників та обіцяльників чуда. Необхідність централізації і дисципліни пов'язана взаємними причинно-наслідковими зв'язками саме із військовими діями. Революції, ставки на химери та насилля стають неминучими за затребуваннями переіначення цінностей та ревізії неприйнятних порядків. Влада харизматиків, які беруться розпоряджатися життям мільйонів, є суперечливим проявом розвитку демократії, зростанням у правах людської особистості, є результатом усунення передуючих різноманітних форм дискримінації. Зона контролю стає викиднем від лібералізму та поблажливого ставлення навіть до неадекватних та асоціальних завихрень. Диктатури породжуються розходженням між набуттям особами чи групами формальних та фактичних прав і своєї участі у соціальному житті. І тоді революціонерам хочеться руйнувати усе, а, ще більше, - слухатися. Ця агресивно-покірлива субстанція висаджує і розносить соціальні інститути. Замішування у купу не структурованих інтересів соціальних груп, особливо за умов наявних альтернативних позицій з приводу подолання ситуацій розбалансування управління, своїми наслідками має не так віднаходження у безладі вже якоїсь гармонії, обґрунтованих рацій, виваженого підходу до проблем, - як концентрація й гуртування масованих забіганок стає пониженням і примітивізацією загального інтелектуального рівня цього квазіорганізму. Посередній рівень тями скупчених навіть професорів стриміє до zero.

У свій час права і позиції управлінців феодалними землеволодіннями закріплювалися ознаками родовитості. Ці сталі регламенти у середовищі аристократії відповідали стабільно низькому рівню продуктивності сільської праці, такому ж неповороткому рівню знань. Але вже самі технічні і технологічні зміни відкривали для підприємливих людей можливості збагатися й претендувати на підвищення свого статусу. Феодалні порядки змінюються буржуазними революціями. Аспектом зосередження влади і власності у руках буржуазії, як нової еліти, стає невдоволення експлуатацією зі сторони мас обійдених обіцянками свободи, рівності, братерства. Соціалізм з його обітницями подбати за інтереси мас стає не лише рецептом лікування капіталізму, а й хворобою останнього. Диктаторські режими націлені на атаку, а то й на заперечення буржуазної демократії та права проявляються як реакція на зловживання зі сторони міжнародного капіталу своїми корисливими апетитами, небажанням ділитися доходами та владою. Тоді як під святошні фанфари та барабанний бій з приводу історичного активізму пересічної маси трударів, то їхні вожді і слуги народу вирішують яким ворогам народу ще жити, а яким вже ні. Комунізм і соціалістичні орієнтири у політиці держуправління можна розглядати етапом підняття мас до історичної творчості. Утім утамування останньої є промовистим здійсненням призначень комуністичної диктатури пролетаріату, яка цю бунтарську масу перемолотила безмірно.

А до того історичним етапом приходу до влади мас є представлення його служилим лицарством, ієрархія якого й була менеджментом вищезгаданого ладу аграрної аристократії феодалної. За походженням феодали європейські є із числа мас зайд які завалили імперію.

Хоча ще не завершене падіння москвокомунізму вже завершилося його успіхами накидання регламенту концтабірного на маси підняті до бунту антикапіталістичного. Аж на наших очах відбувається новий революційний етап збудження історичного активізму мас. Тоді як реакційний диктат на приведення у жорсткі рамки контролю розперезаних на часі: буцімто природних гуманітарних прав, терпимості до збочень, постмодерністського замішування реальності вже у симуляції, елімінації запобіжників, - ще не стався виразно.

Ривалізацію суспільних устроїв, зміна яких чи колізії взаємозаміщення і є послідовністю політичного життя, можна, у числі відмінних дослідницьких підходів, можна представляти як спорадичні коливання у діапазоні між полюсами віддання управлінських переваг а чи інтересам олігократії, моновладних дуків, іншого істеблїшменту вождів та гонораціорів, а чи протилежною, а то й конфронтаційною ставкою вже на задоволення запитів страдницьких мас. Загальним місцем і доведеним як факт є явище безборонного переходу означених крайнощів інтересів та відповідних політичних режимів один у одній, коли тиранія отримує легітимацію як представництво інтересів сонмища гнаних і голодних, а гуртова воля пересічних мас у їх бунті проти користололюбних нобілів презентується якимось фіурером. Гармонізація між елітою, яка набуває позицій проводу у міру відповідности запитам не лише зі сторони мас, а й у конструктивних перспективах поступу та, з іншої сторони, тим благополуччям мас яке настає від недопущення здирицтва й визиску зі сторони псевдоеліти, - не лежить посередині поступок та запобігань навзаєм між умовними насильниками та умовними їх жертвам, бо стабільність періодів підйому завдяки синергії усіх страт у спільній меті має конкретні розв'язання не підлеглі простим схемам і прожектам.

Сюжет бійки між годящими шугаями та поганцями тлумачать ще й на порівняльних моделях змагань: між лівими та правими, між ринком та тотальним контролем, між бідними та багатими, між офіційною владою та несистемною опозицією руйнівною, між науковцями та адептами містики й чудес надприродних, між узуальними стереотипами поведінки та збоченнями таким чином, - що у проміжній і заплутаній ситуації опиняються інститути демократії, лібералізму, прав людини, свободи слова, віри, прав самовизначення, відкритости свободі, стандартів греміальної моралі, гуманізму, прогресу, критики, - що їх з протилежних підходів шарпають та перетягують на свій бік означені та подібні альтернативні підходи до розв'язання питань порозуміння й діалогів між угрупованнями із відмінними орієнтаціями цінностей та узвичаєнь.

На часі кризи демократії, то гра на інстинктах і маргінальних примхах стовпища з обіцянками чуда є любимим прийомом змовницького захоплення влади бандитами. Бунт мас стає насиллям над ними.

Твірною вадою режимів і вірувань, якими беруться заправляти усім та усіма без виключень, і є це домагання менторського наставництва через вторгнення поза усі кордони, ламання усіх визначень і цілостей, переіначення усіх форм і видів буття саме під прокрустові стандарти означеного тоталітарного чуда, яке за визначенням є чужорідним для усіх об'єктів перевиховання. Тоталітаризм це життя спожиттям чужого, це похід за чужими пожитками під видом порятунку їхніх господарів, це настирливе спотворення нормалей розвитку чужого життя з убивством там ворогів та вихованням Нової людини. Тоталітаризм це невпинний експансіонізм з протиправним загарбанням і упокоренням ресурсів сторонніх власним продуктивним силам загарбника. Тоталітаристи є засадничо несамодостатніми, є паразитами неспроможними прожити без поглинання продуктів чужої праці, - й саме тому оправданням права цього збиральництва є декларативне подання агресії вже як місії на обдарування жертв чужими якогось духовного збагачення. Домагання повчати й судити є спричиненим браком власних сил научатися. Втручання у чужі проблеми, викликане невмінням розв'язувати власні. Ці сповідники простих і чудесних рішень подають свою агресію вже як свою жертву, оспівують свої втрати за ближніх та друзів своїх, представляючи своє життя як переливання й переселення у присвоєні сусідські ресурси та потенціали. Маршрутом збиральників є рух від однієї купи посліду та покійників, зроблених тим рухом, вже до наступної купи. Та попри переконання збирачів у заощадливости прийому збагачення через хапання упольованої ними здобичі, аж витрата зусиль на завоювання, на втримання жертви, на її визиск – є, як це доказує аналіз досвіду імперських загарбань, є даремним витрачанням зусиль докладених не туди куди треба, є прямими збитками, які далеко перевищують прибутки із праці народу чи країни на себе власними силами. Можна ближнім допомагати уникнути неприйнятних для них аварій, - але жити чужим життям є клопотом беззаконним.

Культура, як здобуток поколінь, зростає через ті новаторські винаходи яких до відповідної творчої праці винахідників ще не існувало. Однак видумки виникають не на порожньому місці ще й зненацька, а спираються на передуючі досягнення та відповідають назрілим на них затребуванням. Зовсім не обов'язково усі креативні пропозиції є приреченими на їхню корисність; а то й можуть суперечити кодам та звичним традиціям різнорідних згод; або ж інформаційне знайомство з епізодичними новаціями неквапом і не одночасно проникає до віддалених сусідів у культурі. Однак обов'язково винахідництво є справою небагатьох. Бо різні культури перебувають на таких самих осібних рівнях розвитку.

Технічні винаходи, себто зроблені науковцями на основі дослідження законів у природі речей, робляться, як правило, у технологічно розвинутих передових країнах. Ці новації є достатньо жорстко є обумовленими і прив'язаними до рівнів сучасних знань і можливостей втілення винаходів. На відміну від тих казкових пропозицій сповідальної містики, аби швидко й чудесно подолати негаразди та замінити практику бідунів вже на ті неймовірні ідеали, які рекламуються як остаточні для смислів буття та історії. Й подібні винаходи духовного гатунку постають, як правило, у достатньо злидених спільнотах, а чи у тих, які потрапили у безвихідь кризи й тому задля виходу звідти покладаються на утопії. Плодами авторів причетних до кризових суспільних ситуацій є вправління у химерах.

Передові винаходи мають ім'я їхнього обдарованого та талановитого автора, якому пощастило реалізувати свої покликання. Якщо цей одинак є науковцем, то від співпрацює у колективі таких же самих відданих своїй справі кваліфікованих спеціалістів. Результатом доказових і предметних досліджень є правда об'єктивної дійсності та прогрес, вагомість здобутків якого приймається загалом тому, що не може не прийматися як незаперечний факт корисний. На протилежній же стороні безталанности перебуває суб'єкт іменованій як більшість. Аж у тому то й полягає призначення виходів, як у їх масовій уживаності більшістю. Саме на користь більшості й працюють науковці. Нормальні ж пересічні люди керуються не лише загальними місцями стандартизованої освіченості, глибинними мотивами масованої поведінки та архетипами світосприйняття, а - ще й емоціями на задоволення будь-якими засобами найпростіших жадань пов'язаних передовсім з фізичними природними потребами. Потреби більшості, оформлені як голос народу, оформлені у більшості Конституцій саме як правова істина у останній її інстанції. Якщо претенденти на винахідництво, з числа одинаків, є невігласами чи захоплюються бездоказовими гіпотезами схожими на маячення, то такими ж аварійними, помилковими, суспільно небезпечними будуть й наслідки її трудів; а коли сповідниками сектантських вірувань є маси віруючі у фантазії підсунуті згаданими шахраями, то аварійність подібного глупства ще більш зростає. Вважається що доста одинаку взяти у друзі собі правду, як такий союз становитиме більшість переможну. Аж тут виникає проблемне протиріччя між тим, що маси є носіям забобонів, а водночас, масованість переконань є фактом, який не може бути подоланим передовим теоретизуванням діяча від науки. Консенсусний консилиум й зодноріднення точок зору об'ємної когорти професорів і доцентів сягає рівнів інтелектуалізму хіба що тварини. Й коли поступом соціальним є підняття історичної ролі та голосу натовпу, чисельність якого є відповідним відсуванням подалі від істин наукового гатунку, - то такий рух гегемону ординарности нарощує сваволлю чисельного глупства. З яким не можна не рахуватися як із фактом, який не перестає бути таким не зважаючи на його чи містичні, чи безпідставні засади. Жертовні страждання за помилки, а також спокута і виправлення помилок допущених більшістю народу перепадає на його ж власні, а не чийсь інші плечі.

Хоч посідання проводу різнорідними сакральними вождями централізованого усевладдя, кастовою аристократією, імушними і підприємцями починає з часом міцнення гуманізму та правової демократії вважатися дискримінацією стосовно залежних мас, - однак існує міра доцільності у наділенні голосом того електорату соціальна відповідальність якого залишається не прив'язаною до його чисельної більшості. Революційне розширення інформації завдяки її інструментам зостається небезпечно відв'язаним від її змістів.

Винаходом, що створив суспільство, стало вміння поєднувати людей, тоді як усі відмінні від того винаходи культури є вмінням людей поєднувати речі. Конструктивізм у речах та у видах соціального солідаризму дає нагоду запанувати і над подіями, і над людьми, проти яких і завдавався конструктивізм, - але й учасники конструктивізму за своє право панувати заплатили офірою власних свобод вже на користь логіці конструктивізму, не кажучи вже про те, що панування не обов'язково буде на користь самим переможцям, позаяк відносини бійки між учасниками культури не є виключними та вичерпними для культурного процесу. Соціоустрій та усі форми колективізму, особливо на ниві військової дисциплінарності, являють собою вид перемоги, якою можна було б пишатися за визначенням переможности, коли б серед переможених не була б людина, й то не лише та, яка протистояла колективові, а й ті учасники колективу, які свою перемогу здобувають коштом затрати своїх індивідуальних свобод. Колективний рух чи інтерес не є безособовим, тож колективний інтерес є приватним інтересом організатора колективу безвідносно а чи він дурить колектив, а чи щиро обслуговує інтереси колективу. Від початків й на майбуття види колективістських переваг над зусиллями одинака, обмеженого не лише наявними можливостями, а й термінами життя, являють собою вид пригнічення окремої людини, чи менш чисельного у потужности колективу, - у той час як людина і є метою та засобом розвитку людини. Попри те, що колективна відповідальність може давати прибуток та зиск від її переваг не лише у виді заборон на свавілля учасників колективу, а й від пригнічення зовнішніх противників колективізму, проте навіть окремих індивідів, навіть у його спрямованости проти усіх видів колективізму, може бути ціхою, на якій вивернеться на шляхи нових розвоїв доволіно яка колективна інерційність. І колектив здатен бути видом антилюдяности, не лише для його супротивників зовнішніх, - і свавілля одинка не гарантує загалу його відповідність щодо внутрішньо союзного прогресу та життєвості. Приватна особа здатна санкціонувати прийнятні для неї колективні рішення, але колективні рішення не обов'язково є прийнятними для особи. Колектив не годиться навіть для ретрансляції інформації, а годиться для її зберігання. Коли за усе треба платити належне й усе марно має ціну, - то за переваги прилучення до колективних, або успадкованих від культури узуальних цінностей треба платити недопущенням тих вибриків індивідуальної творчости, які ще й можуть належати запитам на загальний поступ, а колективне та універсальне здоров'я має забезпечуватися що більш виразним ігноруванням заборон на персональні свободи особливо тих громадян, які демонструють свою здатність у справах поступу. Стверджувати, що загальноужиткові, а то й такі цінности та відносини, які просто не можна порушувати без шкоди для порушника безпеки, створювалися людьми, які не звітували собі, або ж діяли собі на шкоду, - то подібні закиди суспільству можна робити лиш у зневірі у людину, а, проте, існує розряд публіки самовпевненої у достатности власних творчих сил, для якої споживання колективних цінностей дійсно може бути замахом на ту їхню індивідуальну свободу, яка здатна компенсувати їх позаколективність.

Хоча окрема особистість у її соціалізації є носієм видів колективної свідомости, досвіду, культури, а останні уособлюють, інтегрують, підсумовують особливости становлення, розвитку, творчости особистостей, а, проте, поза взаємозв'язки, колектив та індивіди як його складові – мають відмінні призначення, функції, можливости. Бо колектив є стабілізованим у часі, у дотриманні традицій, у виконавських потужностях, тоді як індивідуальне життя характеризує лабільність у творчости на відкриття чи закриття повищеозначеної стабільности. Попри те, що форми колективізму підлягають вимірам, прогнозуванню, об'єктивному формуванню і від колективного організму реально залежить організація життя одинака, але колектив залишається уявною конструкцією, бо існують самі лиш конкретні люди. Маніпуляції з тим представництвом колективних інтересів, у якому починають ігнорувати власне живих людей, над якими у панівні позиції ставлять уявні конструкції, - й переростають у своїх крайнощах саме у види тоталітаризму. Дихотомія нібито практичних ставок на індивіда чи колектив насправді має оціночний характер.

Співвідношення між інтегральними громадянськими обов'язками і партикулярними персоналістськими свободами встановлюються не якоюсь сторонньою щодо конкретики суспільних завдань мірою гармонії, - бо для життєвості та розвитку потрібні і обов'язки, і творче до них ставлення, оскільки і універсалізм може мати приватне авторство, і винахідництво забезпечене соціалізацією індивіда є націлене на задоволення суспільних викликів, тому що і порушення перевірених правил безпеки, і довіра ризиковим та не перевіреним на докази пропозиціям ще можуть позмагатися між собою у завданні ними шкоди, - аж інформаційні діалоги та вартісні обміни потенціалами працездатності між суспільством та індивідом полягають на загал у тому, щоб суб'єктивована логіка прогресу не полишала критеріїв гуманізації, оскільки ми будемо саме людську культуру, щоб перспективи творчості та інновацій відповідали б відкритості до прогресу, щоб були створені перепони для перетворення ідіотів вже на лідерів.

Аналогічно тому, як для окремого чоловіка чи жінки існує те синкретичне чуття інтимної особистості, далі від якого не можна відступати, коли власне життя, потреби щастя, докладені задля того зусилля неприпустимо віддавати на поталу займанцю, а треба до решти відстоювати особні покликання, свою відповідальність, приватну свободу, - то й для цілого народу є той стрижень, підвалини, цілі буття, що вони не лише узагальнюють особливості нації, а й є сутністю розв'язань усіх викликів породжених національним життям. Наодинці приватного чуття щирості своїх правд людина чи нація заслуговує значущості. Зв'язок людини із долею свого народу є своєрідною точкою, яка покриває собою усі виклики. І людина, і нація повертаються до себе і у щасті творення, і перед смертельними загрозами.

Диктатори, які ставкою на зваби та на насильство нав'язують суспільству власні манії та фобії вже як обов'язкові та рятівні для суспільства, тому й домагаються тотального контролю над суспільством, бо примітивні, утопічні, замішані на чудесах догмати не відповідають ані суспільним запитам, ані природі інтересів людини та людяності. Диктаторський режим свої нежиттєздатні та безпредметні змісти ідеологічного вчення намагається представити як не чинною нормою та способом організації суспільного життя, то хоча б на імітаційному рівні культового символізму, - саме тому, що існуюча на порожньому місці представництва суспільних запитів диктатура прагне свого визнання та освячення як життєздатного носія тих колективних та громадянських інтересів, які збігаються із змістами химерної догматики утопічної. На кладовищі вбитого режимом колективного, тобто соціального життя, фахівці із чудес потребують того імітаційного колективізму, за якого насельники зони керувалися б цілями втілення чуда. Бо у концтаборі між його організаторами та його в'язнями існує прірва відсутності колективного, власне соціального життя. Між виживанням озлобленого одинака егоїста хижого до ближнього та виживанням верхівки режиму з тими ж її ознаками лежить пустеля, яку домагаються заповнити видимістю громадського колективного життя для того, щоб атомізоване й зруйноване у людяності угруповання одержавленої тюрми хоч якось протрималося у історичному часі. За тоталітаризму насельники зони виживають самотужки кожен зокрема у війні проти сусіда по зоні. Орден тоталітаристів шукає свого освячення та легалізації як виключного представника колективізму, бо контрольована режимом модель колективізму є цвинтарем для тих не фіктивних суспільних запитів, на знищення яких і націлена диктатура. Тоді як відродження колективних та громадських інституцій і є запорукою не існування та знищення режиму диктатури психопатів. Лише відкриті до свободи спільноти своїм тілом мають ініціативи громадян та розмаїті установи свого суспільного життя.

Нема потреб спростовувати істину про належність навіть наших потаємних, а то й підсвідомих прагнень саме від рівня нашої соціалізації, включаючи до виду залежності ще й даність нашого психічного чи тілесного здоров'я. Нам дано хіба що користати послугами інших спеціалістів, ми включені у соціальні зв'язки, від останніх ми взяли мову, мислення наше залежить від освіти, - проте штучність середовища культури й нашого буття не дає права вигадникам неіснуючих світів віднімати у нас саме наш остаточний вирок нашій долі.

Розгляд історії суспільних устроїв у діапазоні між крайнощами видів колективістської організації, спрямованих на ураження індивідуалізму та анархізму, та крайнощами видів індивідуалізму, спрямованих проти застереження свобод виключно за груповими началами, - міг би залишити тоталітаризм у діапазоні прийнятності, як якийсь собі невинний надмір перебирання із загальними інтересами соціуму, коли б тоталітаризм не був би ще й водночас та по суті екстремумом того індивідуалізму, що примушує усю громадськість слідувати химерним забаганкам афектів самотнього диктатора. Кваліфікувати тоталітарну зону як полюс суспільної інтегральності – можна лише із непорозуміння у диктаторській природі зонотворення, бо зона це антипод щодо загальності людності. Тоталітарні режими позиціонуються не у середині між полюсом жорсткої регламентації та, з іншого боку, суспільної дезінтегрованості, аж у зоні тоталітаризму означені крайнощі сходяться, представляючи одна одну навзаєм у процесах анігіляції взаємопротивних несумісностей. Тоталітаризм це те, що знаходиться зовні, знадвору та поза порозуміннями, діалогами, гармонізацією з-поміж інтересами цілої людини й окремого народу. Критика а чи проти тоталітарних репресій, а чи на їх виправдання не зводиться до пошуку міри між загальними та приватними інтересами, бо усередині організації культури і свободи колективу, і права особи є основами їх життєдіяльності й використовується одночасно, з урахуванням коефіцієнту відхилень на традиції того чи іншого суспільства, аж неприйнятність тоталітаризму полягає навіть не у замішуванні там диктатури, що виправдовується служінням загальному, та отарністю, що виправдовують її служінням користі диктатора, - як тоталітаризм суміщає крайнощі саме поза діапазоном суспільного здоров'я.

Комунізм зроджується відгуком на ті ексцеси буржуазної підприємливості, які не так проривають завади продуктивності зі сторони прив'язання суспільного виробництва виключно до громадянських функцій носіїв аристократичної титулатури, як сіють сумнів й щодо доказових ролей еліти вже у представленні її капіталістами, коли ті, почасти, просто зайняті перекачуванням суспільних благ на користь свого особистого здирництва хижого коштом відповідної пауперизації громадянських мас, коли капіталістичні монополісти, ще сильніше порівняно із цеховими бар'єрами, придушують конкурентні ініціативи дрібних підприємців. Проте заданий означеними бійцями за народне щастя тренд проти зажерливості буржуазного індивідуалізму послідовно завершується вже у закритті мас у концтаборах збудованих за візіями утопій відкритих розумінню лише авторству самотнього психопата й то лиш, коли він у дотриманні ідеологічного курсу цурався натяків на атавізми своєї людності; тоді як логіка альтернативних протистоянь супроти презентованого більшовизмом концтабору послідовно призводить до тої ідейної девальвації колективістських начал у суспільній організованості, яка суперечливо стає додатковим аргументом на виправдання диктатури. Опозиційність полюсові соціоорганізованості, представлена а чи безпосередньо приватновласницькою підприємливістю, а чи опосередковано диктатурою псевдонародного щастя під орудою замкненого на собі бюрократичного ордену, - не може слугувати доказовим запереченням. Тенденції вдавання до корпоративних начал, коли інтереси громади превалюють над запитамі окремих її представників, а то й виправдовують жертви заради громадського благополуччя, - можуть, - у залежності від інерції традицій та від поворотів історичних доль у відмінних спільнотах за певних історичних потреб, а то й, навіть у одному й тому ж історичному суспільстві, - змінитися поворотом до послаблення колективістських начал, коли останні дестимулюють порівняльні переваги підприємливості окремих осіб.

Корпоративність, під прикриття якої ховаються диктатори та вузькі групові інтереси нападу на ближніх, є тою засадою соціуму та метою культурної історії, що не потребує виправдань. М'яка відкритість як до підпорядкувань свавільств одинаків вже домінантному курсові групи, так і дерегуляція у творчих свободах малих груп мають, у ідеалові, спонукати оптимуми між винагородами за творчість та збереженням досягнень, - але корпорація, навіть замкнена, не обов'язково генерує диктатуру.

Коли захищати здирників серед вищих ешелонів суспільної влади, які легально наживаються на стражданнях підданих їм, тоді виникає справедливий запит на революційне знесення елітаріїв драпіжництва; а коли братися ліквідувати систему регуляторної видачі пайків для суспільної маси утриманців, які втратили мотиви підприємництва внаслідок ліквідації підприємницького ринку та контролю бюрократів за нормою видачі пайків з того, що поки ще залишилося від пограбування убитих багатіїв, - що призводить до ще більшого занепаду суспільства порівняно із пануванням багатіїв на позиціях суспільного проводу, - то зрозумілим і необхідним стає пошук міри між крайнощами на одержавлення чи на роздержавлення власності, знаходження якихось гармонійних взаємин у організації суспільного виробництва, аби рівнодіючою, від конкуренції бізнесів та соціальних функцій такого інституту яким є держава, ставала б синергія поступу і благополуччя для максимального числа громадян. Аж саме на цьому місці резонансу у взаємодії між полюсами індивідуалізму і колективізму саме й викристалізовується тоталітаризм як вид корпоративістського солідаризму у межах замкнутої на собі секти, яка починає своє збагачення будувати на основі бійки задля загарбання вже довколишніх спільнот. Подібне усунення від відкритості проблемам та викликам із заміною їх вже на порозуміння між Сином неба та люблячими його підданими, між фіурером та його солдатами, між Партією та її ударниками з побудови комунізму – переростає вже у механізм виродження прогресу та заперечень призначення людини її природній свободі. Творці цілковитого порядку вихваляються своїм шедевром зони життя без проблем; противники зони контролю закидають тоталітаристам звинувачення саме за це ж. Домагання запхнути проблеми суспільного розвитку у якесь вигадане марновірство на переіначення світу – це не до добра.

Домагання тих управлінців соціальними взаєминами, які вважають себе розумнішими від тих, ким вони керують, виправити розходження між верствами у спосіб примусового жертвоприношення одних верств на поталу іншим, - то подібне зодноріднення суспільства має залежати від прав і свобод громадян, а не від самих управлінців, які керуються штучними ідеалами толерантності, віротерпимости, мультикультуралізму та подібними віроученнями із адаптації безладу під машкарою псевдогуманізму. Коли підприємливих громадян обмежують у їх підприємстві, примусово урізаючи їх доходи на користь порівняно менш підприємливих громадян, а останніх так само примусово переводять на отримання гарантованих пайків від пограбування підприємців, - то отримуємо від цього не так справедливість, як демотивацію суспільного виробництва.

Тоталітаризм, як спосіб покори загарбницького війська своєму начальству, яке має справедливо розподілити здобич між уцілілими внаслідок успішної навали на народи оголошені для цього ворогами, - затрачає свою колишню актуальність і затребуваність у силу того, що сучасні війни навіть успішні для переможців є збитковими, а жертви покладені у війні перевищують усі можливі й неможливі у тій війні знищені сенси і цінності. Маса перетворена у військо збирачів вдячна своїм вождям за дозвіл уцілілим у поході мародерствувати і наживатися дещицею здобутих приходів у вигляді роздачі ветеранам-переселенцям влади у землях окупованих ними народів. Маса імперців на рівні особистих інтересів не лише захоплено кохається у своїх воєначальниках й готова іти на жертви заради спільної справи загарбання нових земель і народів, як ще й захоплення начальниками лівової частки від здобичі вважає маса підданих нормальною платою за домінуючі ролі начальників, - але не тоді коли наповненням цієї лівової частки стає сама маса завойовників. Коли у кремлівських бойовиків виникають проблеми із завоюванням тих сусідніх народів, які не у захватів від московського експансіонізму, тоді інерція збиральництва переключується на визиск самої маси московців, які перманентно перебувають у стані кріпаків, рекрутів та окупованих рідною владою. Тож коли охоронні загони кремлівських начальників луплять палицями по головах маси тих московців, яких задовольняє пограбування ними колонізованих народів, але не задовольняє пограбування маси самих колонізаторів, - то тоді охоронні загони кремлівців лише поновлюють справедливість зони.

Не лише запорукою, а ще й метою поступу громадського життя може правити усунення непорозумінь між оточуючою реальністю та людьми які її правдиво пізнають та переробляють на культуру, включаючи до організації культури ще й усунення руйнівних конфліктів між окремими групами людей для того, аби співпрацювати у відмінних підходах до прогресу. Мир і братерство між усіма суб'єктами історії, у логіці відмінних бачень об'єктивного, включене ідеалом до усіх політичних устроїв, включно із розмаїтими моделями тоталітаризму, які у адаптації апробованих на добродійність традицій просто не можуть ігнорувати принципи гармонізації гуманних між людьми відносин. Більше того, солідаризм та взаємопоміч є тою віроучительною вимогою яка залишається мало не єдиною практичною реальністю культового життя сект й становить особливість цих згод будованих на спільності ідеологічних цінностей, - у той час як членство неідеологічних спільнот свариться й конфліктує між собою за логікою реальних між ними протиріч не зважаючи на світоглядну й родову спільність людей. Це братерство парафіян окремого віровчення можна було б зачислити додатком до масиву миролюбства між людьми й народами, коли б воно не базувалося б саме на переконаннях у незаперечності імперативів зведених виключно із матеріалу психічної віри, коли б солідаризм вірних віровченню не включав у себе ще й переслідування та ненависть до ворогів, себто до людей ще не включених у виключність абсолютистського вчення. Єдиновірці друкать війною проти іновірців. Вадою взаємної підтримки прихожан усередині їхнього одномірного режиму є зведення партійної однастайності саме на ілюзіях противних не лише дійсному стану речей, як ще й на ворожості до людей дійсності. Поміч та прощення серед посвячених месіанським марновірством наснажується презирством та шкідництвом стосовно чужоворожих інших. Спільна практична робота адептів містичного вчення своєю основою має невимовно більш руйнівні для усіх не схожих на них людей наслідки очищення від внутрішніх єретиків та бійку із зовнішнім світом невірних. Сектанти по-братерському допомагають один одному вести війну із людьми іще не підлеглими їхнім догматам. Парафіян єднає любов їхньої ненависті до розкольників із інших парафій.

Тими завданнями та обітницями зони, виконання яких має зваблювати публіку для входження у дисциплінарну зону її організатори оголошують: регулярний вигул контингенту підданих, видача усім в'язням уроків та норм обов'язкової їхньої трудової повинності, розміщення трудових ресурсів на місцях визначених потребами партійного керівництва ресурсами, формування виключно начальниками способів мислення парафіян, заміна турбот та будь-яких переживань вірнопідданих вже на готовність жертвовної самовіддачі на користь вказівок означених очільників віровчення, перебирання вождями своєї відповідальності за громадян чи делегування вождам власних життєвих потреб має громадянами сприйматися як рятівне визволення від страхів та катастрофи свободи. Неповнота піклування апарату поводитирів над ввіреним йому люблячим народом має доповнюватися взаємопоміччю самого народу задля вирівнювання загрозливих для міцності зони нерівностей. Ця підміна проблем самостійності громадян у їхній власній долі вже на стандартизовану соціальну опіку за них зі сторони самозваних слуг народу подається останніми не як обкрадання, а як ошасливлення громадян, як радість послаблення непереборної винуватості громадян за гріх свого існування без управи над собою фахівцям із звільнення від вигаданих тими професіоналами гріхів. Свої страхи від відповідальності за своє життя у проблемах життя громадяни зобов'язані, - на думку творців абсолютистських ідеологій, які ставлять ставить себе понад суспільством, - зобов'язані радо й цілковито віддати на відкуп означеним професійним людинолюбцям. Але у тому то й полягають вади моделі патерналізму, що пайки які наглядачі обіцяються згодувати ошасливленим своєю пасивністю контингенту зони не продукуються нізвідки деінде, а чи у кабінетах відпочинку високопосадових вертухаїв та низькопосадових достойників, - як соціальні пайки знімаються із каторжної праці самих же каторжників, та й то лиш із частки не доїденої самим організаторами зони визиску. Спасених люблять за їхній же кошт.

Суспільна організованість є тим фактом діючим, що визначає лідерські місця даного суспільства серед інших спільнот, які тому поступаються своїм розвитком бо мають порівняно нижчий рівень контролю. Однак органи контролю лиш тоді працюють на суспільну користь, коли не потрапляють у лапета грабіжників. Проблеми організованості залежать не від її обсягів та мір, а від якості тих змістів організованості, які не служать злу диктатури. Колективні помилки спершу доводиться виправляти лиш окремим сміливцям. Працота позицій залежить не від самого числа її прибічників, а від позиціонувань на правоті. Суспільний загаль тоді є особливо правим і не хибить, як долає волю і усевладдя диктатури.

Диктатурою назвемо примусове нав'язування обмежених ідеологічних догм вже цілому суспільству та здійснення над ним влади носіїв тих догм, які розходяться з потребами і запитами суспільними. Водночас диктаторські режими можуть презентувати собою та усього лиш оприлюднювати цілеспрямовані запита загалу схильного на часі до агресивності та війни проти противників месіанізму даної спільноти. Захворіти на маячення, відмінні від конструктивної творчості, можуть не лише фанатики від певної ідеологічної віри, а ще й маси її послідовників. Зовсім не обов'язковим є пов'язання числа вірних та, з другої сторони, правоти претензій їх віри на прогресивну виключність. Виправляти волю і владу диктаторів можуть ті окремі представники суспільства, які у своїх антидиктаторських зусиллях представляють понівечені диктатурою запита і потреби суспільного загалу, виступають проти диктатури, поновлюють та розвивають правові запита та потреби суспільної свободи. Корегування під стандарти якої мають бути доказовими.

Люди живуть культурою, постійно розвиваючи її, освоюючи цей же досвід поколінь. Без соціалізації вихованням та знаннями, то людина як істота не може існувати навіть природно. Однак існування у колективі не означає того що буде краще саме від посилення у суспільстві колективних його начал. Інститути громадські, такі як держава у її функціях служіння суспільному благу, не повинна впасти жертвою змовників. І вже у цьому прикрому випадку, то одержавлену злочинність доводиться коректувати ставкою на правоту вже осібних представників громадського життя. Бо кваліфікований чоловік чи жінка це своєрідний мікрокосм здатний засобами свободи вже на впливи на загальну людську культуру. Існує та колективна відповідальність особи, якою не лише пишаються у слідуванні її вимогам, а ще й за яку доводиться вже особисто відповідати навіть коли злочин є зробленим колективною спільнотою, з якою ця особа може бути незгідна.

Ерефійські ракети не надто розбираються у тому чи падають вони на голови любителів рускава міра в Україні, а чи оминають ці цілі; подібно й американські бомби, перемелюючи третій рейх вже на руїни, були не надто розбірливими. Оскільки громадяни держави, звинуваченої її противниками у злочинах агресії, практично працювали на її військових підприємствах, платили податки, підтримували її політику, а той поділяли ідеологію режиму, то противники агресії вважають їх законними цілями на убивство, дарма що це населення було пасивним у інших своїх діях. Військові є схильні до своїх завдань втягувати й цивільних, не розрізняючи фронт і тил.

У своїх як достатках, так і у випадках нещастя, то індивід сучасний є залежним від маси далеких від нього подій та факторів. Однак саме ця підконтрольність ставить перед особою високі завдання на її перевірку, на відповідність свободам і правам, аби обов'язки перед суспільством не ствердилися вже як залізні кайдани.

Відгородити об'єкт нападу від його друзів, залишити жертву наодинці із собою, викликати у жертви недовіру чи ворожнечу до своїх реальних та потенційних союзників, - це те, чого добиваються агресори у максимізації сприятливих для себе умов, за якими вдаль полювання на здобич стає не більш як орудкою технічної вправності.

Одностайна ненависть до копачів моря, домагання на винищення та практика війни на захист великодержавного єдинанеделімства є явищем синхронізації дій, не залежним від телевізійної пропаганди. У відповідь власні жертви гуртують опір українців який переростає вже у карні, засобами військової дисципліни, ініціативи. Збиральництво зазнає відплату.

Необхідні для життя кожному його соціалізація, окультурення, входження у розуміння подій має організаційні форми належності до сім'ї, мови, побутових заведень, моральних та релігійних цінностей, освіти, до інститутів бізнесового та державницького життя, - проте ця реалізація чоловіка у культурі є не лише його підтримкою та розширенням його потенціалів, аж колективістські служіння можуть бути ще й видом поневолення тоді, коли вони стають завадою для позитивної критики гуртових звичок у відкритті вдосконалень та внесків на корисне їх збагачення. Родова належність здатна бути травмою для тих, кому вона не є крилами творчості історично вигідної тому ж роду. Важливо щоб ремства на обтяження традиціями були доказовими у логіці прогресу й вдосконалення власне традицій, щоб недостатня соціалізація критиків не вела до глухих кутів помилок, щоб великі числа достеменних знань не стали жертвою їх імітаторів. У різних культурах та відмінних епохах співвідношення між суспільними та персональними інтересами мають неповторні розв'язання. Хоча розмаїті вчення та доктрини солідаризму несуть у собі вірус зневіри у відкриття однаків, проте нетерплячка останніх завше виправляється суспільним зростанням, - на противагу тим зловживанням зі сторони шахраїв деструктивними та асоціальними утопіями, що вони можуть суспільство тимчасово поставити у ступор, а то й викликати руйнівний розбрат. Тоталітарні зони прикметні перетворенням людини у гвинтик того механізму антилюдяности, який є прикриттям божевілля лише вузького угруповання психів. Ідеали братерства інколи вдається використати як клей для зла.

У ідеології братерства без кордонів, прикладами якого є: конфесійна любов у Богові та общині вірних, пролетарський інтернаціоналізм під проводом партії у боротьбі з експлуататорами, мультикультуралізм глобалізованого світу, - присутня не так новаційна парадигма нового світобачення, як згода із порядком речей не підвладних опротестуванню. Проте акція на подолання зла у спосіб прийняття його за вже легалізований вид добра заторкує лише зміну психіки та відчуттів реципієнта нещастя, а не природу останніх. Більше того, виживання у умовах противних свободі змушує пораженця вже й до самовідданого служіння на стороні чи у війську тріумфуючого бандитизму.

Ідеалом організації зони є перероблення громадян вже на військо у одностроях, яке буде слухатися не своїх власних людських сумлінь, а нелюдських наказів вождів жертвовно кидатися у бій за примітивні цілі грабінництва на користь вождів.

Пропаганда професійних любителів чужого добра, у якій періодично звучить слово любов, де розповідається про безсумнівну природну генетичну належність народів ще не підбитих країн до питомих православних, чи споконвічних мусульман, чи до правдивих расеян автохтонних на будь-яких землях за довільно яких часів, то ця пропаганда ствердження нерозривного братерства осадників та місць їхньої окупації – саме й направлена на заперечення навіть натяків у середовищі колонізованих народів на їхню суб'єктність відмінну від апетитів завойовників. І якщо у імперіалістичній війні загарбники просто вбивають непокірливих повстанців, то у імперській пропаганді стосовно братерства, відносно ворожої злочинності розривів між насильником та жертвою, - ходить вже про недопущення самих імовірностей визвольної проти заброд боротьби. Відмінність поводження жертви від волі рабовласника останній пояснює глупством жертви, яка не усвідомлює свого щастя бути пожертою, або ж непослух рабів насильник тлумачить як зловорожу каверзу підступної інтриги зі чужинської сторони конкурентів у завойовництві. Напад тоталітаристів не буде успішним коли не злютуються у військо мучеників його учасники, як ще й тоді жертва буде гарантовано повержена, коли вона покохає нападника, відкриється апетитам слюновиділення м'ясоїдів, відчує неспокутний борг провини перед старшобратом.

Практична і дієва самопоміч всередині секти згуртованої на основі містики та вбудованих у містику обов'язків взаємної допомоги попри усі небезпеки без виключень для усіх посвячених у віросповідання робить із сектантів банду спроможну звиятно виступати навіть проти суспільних норм.

Умовою життя є ще й підтримання умов життя, серед яких чільне місце має утримування місця життя. У історії не буває народу без його батьківщини; не буває батьківщини без народу який у виборює у історії своє місце. Подібно й види існують у своїх умовах на ендемічних теренах. Улаштування й облаштування свого дому можна віднести до далеко не останніх смисложиттєвих вартостей що нації, що окремого чоловіка. Й успішність кожного для свого здійснення для початку потребує фізичного місця, де людина чи спільнота згодом стає господарем відповідно до своїх успіхів. Відсутність житла і місця для нього є трагедією життєвою і культурною. У своєму домі чоловік, а чи національний організм не лише складає свої прибутки, але й розширює свою творчість, перетворюючи у свій дім ринок прийняття докільням корисних пропозицій від своєї праці. І тут починаються проблеми, коли свобода одних зачинає заскалювати не лише у права, а й місця замешкані іншими суверенними особами.

У вирву інтеграції, улаштовану любителями привласнення чужого добра, засмоктуються права поневолених, там руйнується віра, розум, звичаї завойованих, їхнє життя, там же тоталітаристи не залишають місця й для самого фізичного дому для насельників єднання, без якого останні стають рабами. Зона єднання без меж, включаючи й управління у ній чудами понадісторичними, - за фактом являє собою камеру щільно набиту в'язнями. У апетитах та мріях паразитувати московитів несло за обрій, й вони збройно підбили у свою імперську зону неозорі обшири, - для того, щоб включеним у зону не стало й не було б місця. А тоді з бомжами можна безкарно учинити що заманеться, - не на їх користь. Совізм прикметний не лише тим, що людина у ньому не може реалізувати те, що вона зобов'язана реалізувати у суспільстві вільному, - як у совізмі накладаються обмеження й контроль за житлом зека. Бо незалежна особа тоді зробить залежною від себе саму прикрість уможливлення зони. Неволодіння людиною собою є умовою володіння нею вже зверхником.

Обставинами зваблення у комуно-більшовизм стало підняте у гідність поновлення праведности й гарантоване у його безкарности саме пограбування, коли одні верстви наживалися за рахунок збитків інших верств, у яких відбирали їхнє житло. А порушення прав власности з відніманням чужого майна відкриває двері до віднімання від самих злодіїв їхнього вже життя.

Подібно до того, як у зграї риб чи птахів стихії окремих неконтрольованих внутрішніх рухів викликають зміну руху усєї зграї, то й у збитій у щільний тлум совітській масі аномальні спроби дисидентів вибитися із колони будівників світлого майбуття викликають хвилю доносів на поміченого ворога. Проте ця кругова у зоні порука стає для зони руйнівною, коли спрямовується вже не на підтримку зони.

Тоталітаризм це система прийняття примітивних рішень у тих аномальних обставинах, ненормальність яких посилюють для прийняття цих необґрунтованих рішень. За усіх умов, навіть кризових: централізм керівництва чужим життям нарощує помилкові та згубні наслідки подібного облудництва. Вільні громадяни це ті, які протиставляються усіляким спробам нав'язати їм безвідповідальність у спосіб покірливого покладання на забаганки якогось начальника, участь якого у долі підприємливих людей має зводитися до нуля. Вождів – до дної ями чи лави підсудних.

Серед людности цехів зайнятих карколомною працею виникає солідаризм і взаємовиручка саме від означеної причини. Проте створення організації з допомоги один одному є не лише наслідком, а ще й призвідником скрутних обставин, що їх продукують цехові братчики. Доста організувати види трагедії, - як тут таки її жертви заходяться бути однаковими, аби справедливо розподілити нещастя між усіма, не дозволити нікому зменшити належну йому порцію страждань. Подібно й устрій комуністичного колгоспу виникає не лише як змова узурпаторів, а обумовлюється запитами усіх творців митарств. Тоді як там, де суспільне членство є зайнятим виробництвом усіляких гараздів, ще й за сприятливих задля цього обставин, - то там з подібною ж необхідністю виникає конкуренція, нерівність, там у змаганнях на місця лідера видираються ті, які справою це доказують.

Під лобною кісткою у кожного знаходиться виниклий у ході еволюції орган мислення за яким люди здатні накопичувати досвід знань у освоєнні подій, а не лише виконувати розпорядження начальників, ще й особливо ретельно слухатися у начальників несповна головатих. Існування колективного досвіду як живого спадку поколінь, який особою не лише засвоюється, а здатен розвиватися, - потребує апробацій та доказів так само, як і ті пропозиції окремих винахідників, що їх необхідно верифікувати на наявність небезпек глупства. Доведений не лише фактами, а й зацікавленнями поступу досвід окультурення існує у виді наукових законів. Свобода у гуртовому її виконанні частіше за усе отримує іменування анахронізму, - тож за ризики від творчості у персоналізованому її представництві має щастя платити саме особистість. І необхідно щоб звітував за власні помилки саме винахідник, а не суспільство яке необачно узяло до ужитку недостатньо перевірений на нешкідливість винахід. Зведення ж реакцій ментальних лиш до виконання тих аксіом соціальних прожектів, яким вид соціально значущих надано лиш вірою у манії їх винахідника, ще й доповнені терором, - не може не бути запереченням результатів мільйонів літ еволюційного наділення людини мозком та функцією на продукування знань. Порушення істин, як і слідування облудам, які імітують істину, є для їх виконавця однаково згубні.

Колективна дисциплінарність банди, - засадничо противна свободі творчості індивіда та відповідно розвитку продуктивних спільнот, - встановлюється саме для вигід членства банди у цілях порушення прав тих, на кого дисциплінарне військо націлилося із походом поневолення задля грабежу, який планується успішним та прибутковим для агресорів. Раціями військової казарми, як моделі тоталітарного режимного устрою, є ніяк не збитки, а прибутки трофеїв що їх військо слухняне цілі збиральництва наміряється здобути через примус своїх жертв вже до розпорядку смерті. Казармена свідомість і регламентована поведінка змовників є інвестицією націленою на прибуток особового складу означених піратів коштом тих жертв, знуцання над якими переростає вже у безкарне свавілля означених кримінальників, які таким чином більш ніж компенсують свою покірливу підлеглисть гуртовій меті насильницького набігу.

Перероблення стихій громадського життя вже у організовану казарму військового штабу досягається вдаванням до стихій випадковості у організації терору, від ударів якого не гарантують ані успішні внески у організацію системи терору, ані посади у ієрархії вождів, ані відсутність навіть натяків на спротив до терористичного фестивалю. Острах кожного за своє життя має конвертуватися у підтримку системи яка смертю загрожує кожному. Навіть для тюремного порядку потрібен ринок хаосу який корегує угоду між бандитами за їхніми поняттями, кажімо про розподіл зон грабежу, неприпустимість крисятництва чи необхідність злиття з чиновницькою владою.

Вже сама факт та можливість здійснення волі вже над свободою іншої людини – є злочином. Не є істотним питання а чи про правове делегування своєї відповідальності вже на користь зверхника, а чи про силове присвоєння зверхником собі своїх безчинств над ближнім. Рівень монополізації влади диктатора є пропорційним злочинності подібних порядків бандитизму. Вже саме множення проявів зацікавленої участі громадян у суспільному житті за процедурами ринку, демократії, права сприяє зменшенню прикрих наслідків від приставання на недостатньо перевірені винаходи. Необхідність виконання загальних приписів лежить на сумлінні окремої особи, яка має карно відповідати за завдання шкоди загалові ближніх. Корегування особливо оригінальних вигадок особи зі сторони оточення це можливість особі вдосконалювати свою розумність та можливість заповідати свої пропозиції вже як корисні.

Вірогідно, що не лиш недостатність розвитку архаїчних культур та цивілізацій, як ще й пов'язання успіхів сьогочасного прогресу саме з колективно накопиченим досвідом причиняє сумніви у здатності уособленого суверенного суб'єкта бути відповідальним ініціатором суспільно значущих відкриттів. Особливо креативність особистості дискредитує прикрий досвід тоталітаризму. Проте число цих творців є достатньо стабільним за усі часи.

Існує протиріччя між способами заробітку: так одні угруповання віддають перевагу грабiжництву, зважаючи на високодохiдну маржу між мiнiмумом примiтивних застосувань сили та, з иншої сторони, неабиякою здобиччю отриманою внаслiдок цього переступу; тодi як иншi люди та народи власноруч виробляють належнi їм багатства; - i саме на магістральних шляхах останнього прийому маємо здобутки прогресу. У суперництві між служінням мамонi чи iдеалам, - то зрештою духовне життя дає фору мирському меркантилізмові. Існують розбіжності між участю чи ролями суб'єктів у продукуванні ними вартостей: так авторство творчих ініціатив належить, переважно, особним колективам окремишнім; тодi як плодами їх внесків до загалу культури користуються маси i покоління споживачів; - i саме затребування зі сторони останніх обумовлюють логіку прогресу. А удосконаленням пізнань стає спростування химер вже на користь простих i тому правдивих рішень. Аж тут із наслідків суміщення домінантних противенств спливає вже нова між ними контрверза не конче працююча на прогрес: коли ріст достатку стає масовим явищем, коли маси споживачів товарних благ спонукаються до цього заняття виробничими обов'язками, коли унормоване та загально прийнятне стає тотальним, - то тодi добробут цих невольників гармонізації зачинає нагадувати дисциплінарне виконання каторжних уроків, де спершу затрачається свобода, а з утратою її призначень, як промотору культури, й остання зачинає свій рух вже до виродження. Універсальність зажитку, з невідворотністю для усіх його трудозобов'язаних виконавців боргу слiдування заданим стандартам однiмiрности, вирiвнювання усіх та усього у толерантності та розмиванні кордонів між правдивим станом речей та ілюзіями може, у напрямковi руйнування прогресу i заміщення його антилюдяністю, може успішно позмагатися саме із замкненими на собі спільнотами у їх лютій ненависті до подібних їм агресивних сект замішаних на власному месіанізмові, - з тими ж наслідками вивалювання геть із змістів та фактів прогресу, який просто анігілюється у зіткненні інтересів між лагерною адміністрацією i карними зека. Коли обов'язкове ошасливлення утриманців зони контролю забезпечується роздачею їм соціального пайка та ресурсів знятих з трудової віддачі цих самих каторжників, - визнаних вождями зони як нездатними розпоряджатися благами виробленими цими ж каторжанами, коли бізнес колись вільних громадян та підприємців осуджується й забороняється зі сторони управлінців зоною остаточно правильного порядку вже як гріх нерiвности i несправедливості, коли із шеренги політкоректності нікому не дано витикатися із критикою i творчими пропозиціями, під загрозою отримання без попередження пострілу від конвою, - то тодi подібний корпоративний ордунг стає не так навіть видом соціального абсурду, як торжеством одержавленої чи вже глобалістської мафії. Хаос тотальних порозумiнь навзаєм не може бути опорою для прецизійних i визначених новацій креативних; однак брак відкритості до співпраці також може бути не кращим серед гіршого. Нація чи культура, безборонно розчахнена усім присутнім у ній суперечливим включенням, наративам, впливам, залежностям - стає непотрібною собі й втрачає свою життєспроможну ідентичність i розмиту вже не власну суб'єктність; нація, яка у глухій обороні закуклилася у своїй автаркiйній самодостатності, спеціалізовані цінності якої, у силу їх ворожості сусідам, неможливо останнім використати - стає безкорисною, непотрібною вже будь-кому із учасників перегонів i взаємозбачень у прогресі. Однак на слiд зважати на облудливі запевнення, що підвищення з історичним часом якостей життя широких мас представляє собою процес стихійний, що обов'язковість включення громадян у задані безособові норми, що бюрократичне управління є фатумом i вимогою покори для усіх насельників зони універсального однiмiрного порядку, - бо засновниками, вигодоотримувачами i пропагандистами доцільності подібного тотального послуху, за якого широкі маси коряться самотнім вождям, є кримінал. Вузькі угруповання зверхників жиріють із облудних переконань та вірувань підлеглого їм тлуму, що краще від останнього ці самозвані елітарії видають як ефективно, за допомогою держапарату, розпоряджатися розподілом суспільних багатств, левову частину яких вони на ділі присвоюють як комісійні за своєкорисне право споживання суспільних багатств.

Цивілізація та культура є результатом обробки та переробки людьми спадку еволюції і якщо не впадати у вигадки зачислення до еволюції ще й фактору людини, то саме людську творчість і можна вважати за чинник культурного поступу, винаходи якого являють не просте перетасовування речовини, а є фазою еволюції вже цілеспрямованої, в ході якої створюються речі, які просто були б не можливими без людської праці. І коли інтереси людини та її трудову діяльність відносити до визначального джерела чи якогось деміурга прогресу, то й власне історію суспільства допустимо розглядати ще й як пошук чи оптимізацію прийомів залучення та заохочення людини до виробничої праці. Ставку на примусове залучення людей до праці у спосіб покарань виробника загалом відносять до часів та прийомів архаїчних, характеризують як соціальний устрій рабовласництва, - коли стимулом праці раба було зменшення багатоманітних видів знущань над ним, коли весь додатковий продукт його трудів діставався визискувачеві, коли раб не у праві був розпоряджатися навіть власним життям, право на яке також конфіскувалося на користь рабовласника. Свою здирницьку зажерливість рабовласники компенсували не лише тим, що жалували рабів киями, кайданами та іншим непотребом для людей вільних, а рабам надавали ще й мізерію задоволення їхніх переважно фізіологічних потреб, до належного пайку катувань входила й харчова пайка, задля відновлення працездатності рабів та продовження можливостей визиску. Злиденність подібної дяки за труд була зумовлена не тільки жадібністю рабовласників, які силою меча відсторонювали поневолену ним частину громадян від свого столування, як ще й загальною злиденністю суспільства внаслідок подібної малопродуктивної організації праці. Основою рабовласницького неладу є не так стимули для зусиль рабовласників на завоювання собі рабів, як рабство - це коли зарплатою є удари канчуком. До прийомів видобування багатств методом рабства, себто відніманням плодів праці, зміною підпорядкування робочої сили та самого процесу праці від зиску одних груп людей вже на грабіжницьке присвоєнням продуктивності іншими, - не можна не віднести усю відому політичну історію взаємовідносин народів, коли одне державне утворення у апетитах загарбання плодів праці сусідів та експлуатації чужих трудових ресурсів, як своєрідний концентрований рабовласник, хижо нападає на ближніх аби силою своєї дряпіжності жити з тих, кого успішний загарбник переробляє вже на неправедно визискуваних рабів та джерело дармової безоплатної праці, коли через завойовницькі війни колонізують цілі народи. А до модерних часів та новітніх прийомів використання трудових ресурсів зачисляють вже не покарання, а винагородження продуцента гараздами прибутків, можливостями поліпшення комфорту від збагачення, нагодами підприємцеві реалізувати свої творчі потенціали та покликання, до заробітку включають славу дослідництва, освячення обов'язку трудитися, громадську за те вдячність, шанобливе ставлення до культу мучеництва, інші стимули, що їх числять вже за сферою духовною. Джерелом збагачення у часи вже не дикунського рабського поневолення стає не скорочення числа власників того майна та багатства, яке одні крадії лише віднімають від інших та присвоюють собі, а - продуктивне множення багатства. За новітніх часів вільна людина, яка зі сторони вже цивілізованого суспільства має правові гарантії недопущення утисків її свободи та вчинення проти неї злочинних замахів, продукти праці якої охороняються як законна приватна власність, - цей вільний громадянин самочинно прагне освіченості та фахової підготовки саме задля того, аби своєю працьовитістю, організацією свого бізнесу, своїми смисложиттєвими цілями реалізуватися як особа. У умовах ринку лідирують через позитивні внески, а не завадою іншим. Заробітки підприємця який продукує суспільнокорисний крам, а не махлярською манерою паразитує на суспільстві як своєрідний рабовласник, тому визнаються законною платою від споживачів подібного краму, бо зрештою у виграші та прибутках від підприємництва зостається суспільство. Творча та підприємлива людина має заробляти так багато, наскільки ця вдячність від інших підприємців, число яких має стриміти до якостей усієї громади, має стимулювати загальну продуктивність праці у суспільному її розподілові, - але не настільки, щоб монополізація підприємництва руйнувала конкурентів.

У проміжку між жорсткими порядками ладу рабовласницького, за якого носія робочої сили не лише мордували визиском його праці та гідності, а ще й принижували раба перебиранням відповідальності за нього та смислів його існувань вже на повний відкуп рабовласникові, та, з іншої сторони, між суспільствами, у яких людина окрім гарантувань її свободи зі сторони правового поля законів, демократичних процедур, прав підприємництва та володіння заробленим, свобод на доступ та на розповсюдження інформації й вірувань, обов'язкової освіти та певного набору соцгарантій вже не має більше нічого та нікого із розпорядників її долею, - розташувалася напіврабовласницька напівринкова модель такого собі кріпосництва, за суспільного устрою якого виробнича діяльність як окремих господарств так і цілих колоній не тільки не перепиняється, а заохочується й забезпечується зі сторони тих поневолювачів чи наїзників із метрополії, які на свою користь віднімають левову частку випущеного продукту. Кріпацтво це той вихід із рабства, яке не стало входом у підприємництво регульоване ринком та соціальними зобов'язаннями держави. Подібне балансування на рубежі між дозволами покріпаченим на їхню самостійну працю й відповідний випуск продукції та одночасне недопущення визволення від підневільної праці саме й становить фасон господарювання обраний московською імперією як для держави, так і характерний для окремих поміщицьких факторій, а то й навіть для приписних заводів. Данина накладена на покріпачених виробників має бути недостатньою для дестимуляції їхніх трудових обов'язків перед паном чи чиновницьким поборами, трударі зобов'язані марити намарно про поліпшення своїх станів внаслідок особистого посилення продуктивності праці, водночас податей та чиншів має бути надмір задля обезсилення опору під'ясачного люду, для завад накопиченню потуги повстанського опору поневолювачам, але міри цієї данини її збирачам має вистачати для накопичення вже своєї імперської потуги на подавлення опору повстанців проти ясаку та колонізаторів в цілому. У той час як європейські спільноти та тамтешня еліта вдосконалювали ініціативи підприємництва та його звільнення тих зобов'язань які завадять означеним ініціативам, - то на Московії вправлялися у вдосконаленні, якщо не згадувати про епізоди та періоди відступів, саме політики закручування гайок посилення прикмет рабовласницьких господарювань і горішнім періодом кріпацтва як евфемізму рабства, як безоплатних та обов'язкових трудових змагань, став період реального комунізму, який його організатори видавали за щастя звільнення від експлуатації. Звільнились від поміщицького оброку заради виконання трудовнів згідно райкомівських постанов.

Улаштованою монополістами неволею марудиться лише та публіка, яка відчуває у собі потенціали на організацію свого більш конкурентоспроможного бізнесу; потерпають від московської колонізації лише ті народи, які є гідні своєї самостійності й докладають достатніх для того визвольних змагань. І московський комунізм став фактом історії московського царства тому що неприйнятне для вільних людей винищення ворогів народу у закритих колючкою зонах чи покріпачення людей і народів у відкритій зоні вільної праці за тією ж колючкою – є прибутковим заняттям для тих, які не бажають і не можуть жити за запитами власної голови та активністю власних рук, яким віра у накинута догмати замінює неіснуюче їхнє сумління, для яких начальницька пайка за неробство є цінніша за ризики улаштування власного бізнесу, для яких можливість свавільно позбиткуватися над підлеглими є солодшою від ролей посіпаки у лабетах вищих за нього начальників, для яких вивалювання у стани безладу є природнішим за турботи комплектування продуктивних правил та дотримання охайності. Не лише совізм продукує переселення до концтаборів, але й тамтешні автохтони повсякчас виробляють із себе покріпачення комунізмом. Московські звички здобичництва та походів на присвоєння чужого майна, невизначеність у правових гарантіях власності здобутої не власними трудами, а постійним переходом майна до більш сильного злодія, небезпеки складування краденого на теренах, здавалося б, власної держави є карколомними умовами для вільного ведення тут бізнесу, - але не для тих, які миттєво та без зайвих трудів казково збагачуються, перед тим, як стати жертвою чергового звитяжця.

Тоталітарні режими не протрималися б й короткотерміново, коли б бандити та ошуканці які дорвалися до політичної влади не оплачували б визнання своєї диктатури легітимацією з боку суспільства саме тою установою дбання за суспільство, яка прикриває підгрібання усіх ресурсів узурпаторами під свою виключну зажерливість. Тоталітаризмом і є той лад, де замість людини чи за суспільство якийсь начальник намагається прожити життя людей та суспільства, визначати краще від людини її життєві цілі та призначення, ще й не забуваючи стверджувати про гаразди підопічних під своєю кермою порівняно з тим злом, коли б люди належали самим собі. Зона це та облуда, за якої пограбуванню суспільства надається вид надання суспільству послуг. Суспільство відкривається прогресу, коли суспільні одиниці вільно обмінюються продуктам своєї спеціалізованої праці у загалах співпраці на прогрес, - але люди опиняються за ґратами, коли якомусь вождеві дозволяють замість себе розв'язувати свої життєві проблеми. Формою узаконення бандитизму й слугує інститут патерналізму над данниками, яких оголошують неповноправними без турботи про податну масу, з оголошенням регулярности пограбування за форму організації подібної зони, а податей вже за вид надання суспільству послуг бандитами у перерозподілі тих благ, які суспільство просто не може у інакший спосіб перерозподілити. Свої прибутки організатори грабежу узаконюють як вид заробітної плати за здійснення функцій організації грабежу. Віднімаючи від громадян права, майно, вірування, традиції, культуру, освіту, мову, інформованість, свободу критики та дослідництва, відлучаючи життя від громадян перероблених вже на зеків, зобов'язаних безкоштовно гарувати на злодіїв, останні свою владу узаконюють тим, що звільняють людей і суспільство від відповідальности, клопотів, проблем, нагод дбати за себе та за те, чим себе переобтяжують узурпатори. Одержавлені урки обдирають громадян на проблеми саме тим, що обдаровують громадян вірою у святість узурпаторів, до рангу законів додають волю диктатури, мову та смисли доповнюють жаргоном та стереотипами поведінки гопників. Режими загальної тюрми тримаються тим, що вони своєму під'яремному охлосу експлуатованих надають пайку, зведену переважно до можливостей відтворення фізичної праці контингенту зеків, - і то вже не є істотним, що той пайковий атестат є не дарунком, а є зібраним із праці цих самих зеків, з виключенням звідти тої лєвової частки, яку начальники зони залишають собі як плату за посади начальників над в'язнями, а останні при цьому є безмірно вдячними за батьківську турботу та опіку над ними любимох управителів. Хибно вважати, що зона тримається на виключному насильстві над запротореними за колючий дріт із забобонів, оман та прямого терору проти втікачів, - бо усередині зони вільних людей вже нема, а є шукачі ласки зверхників. Посилення терору, окрім імовірностей спротиву, другим своїм полюсом має дедалі виразніше залицяння заручників до ласки терористів, аби демонстрацією своєї лояльности, а то й готовности служіння насильниками убезпечитися від посилення небезпек. Подібно до того, як рекетирське кришування тримається не лише на зборі данини із опікуваних, а ще й на захисті рекетирами своєї кормової бази від інших претендентів пожитися із розбою над цією ж жертвою, - що може розглядатися за вид послуги; подібно до того, як селяни часів феодалізму не лише потерпали від поборів своїх сеньйорів, а ще й останнім клялися у вірности за консеквентну охорону від інших нападників; подібно до того, як держави та народи траплялося запрошували зверхниками найманців й розраховувалися з останніми покорою у сплату за послуги у обороні чи державному будівництві; подібно до того, як професійні служителі культів актуального чуда не лише експлуатують невігластво та забобони пастви задля забезпечення свого пастирства, а ще й тим задовольняють та культивують запити пастви на забобони на невігластво; подібно до того, як пиятик стає не лише рабом своєї пристрасті, а й не бажає із нею розстатися за щастя чманіти; - то й комуністичні вожді злидарювання та визиск люблячої їх маси, у цілях силового забезпечення й гарантування продовження режиму злидарювання та визиску підвладної маси, подають як задоволення останніх на пайку. Турботи вождів щодо організації пайкового доволства зводяться до прискіпливого недопущення побільшення розмірів пайки.

Домінантним мотивом чи інтересом усієї історії загарбання чужих територій є присвоєння харчових ресурсів, відносно якого зворотне накидання колонізованим мови, діаспорних поселень, вірувань, культури, державности колонізаторів виглядає не більш як операцією прикриття. Історія імперіалізму, що збігається із власне політичною історією людства, може тлумачитися грабіжницькими цілями отримання аграрних доходів із підбитої податками селянської маси, коли усі інші та порівняльні види визиску, як то рабовласництво чи вивіз сировинних копалин, видаються важливими лиш у другу чергу. І лишень доба прогресу вже технологічного, індустріального, а то й інформаційного робить із перерозподілу державних кордонів саме анахронізм. На часі колізії між інтегральним долученням до окремих кіл цивілізаційних та, з іншої сторони, наданням інтеграційним процесам змістів саме окремішніх національних культур, - є пріоритетними стосовно видів господарювань, серед яких сільська економіка обіймає незначний відсоток, не кажучи вже про правову заборону ревізувати міждержавні розподільчі кордони.

Тоді як промотором московського збиральництва щораз більш близьких сусідніх ґрунтів є перетворення тамтешніх народів у поневолених поденщиків на сільській ниві та платників земельних податей. Звільнення від видів рабського поневолення, - іменованого кріпацтвом задля офіціальних цілей піддурити смисли, - і досягнення своєї господарської самоправности прагнуло селянство, що складало переважну масу населення імперії, а суголосним вже щодо цілей звільнення від колоніаторства царату були ті визвольні рухи поневолених Московією народів, у яких уярмлені народи прагнули своєї державної суверенности. Замість підприємництва громадян та народів був вже комуністичними грабіжниками встановлений ще більш жорсткий режим недопущення розпаду зони імперського полювання, коли селяни опинилися у колгоспі, інженери – у шарашках, народи – у пролетарському інтернаціоналізмові, а всі інші перероблялися у лагерний пил. Середньовічні феодальні цінности отримання аграрної ренти становлять світоглядну настанову і нацистських шукачів тих земель, що їх колонізатори війною на знищення робили вільними від господарів.

Скоріше той, хто згодиться із тим, що його пограбували, згодиться із тим, що його пограбували, аніж незгодний із своїм пограбуванням у тому буде повільнішим. Усяка людина чи органічна спільнота, буттям яких є вільний розвиток їх буття, не згодиться бути витратним матеріалом для достатку бандитів що знищують саме існування жертв бандитизму. І люди, землю яких присвоїли заброди, і народи у яких поселенцям вдалося відібрати ґрунт самоправности, віками відають про неправедність вдалого грабежу, плекають помсту й зрештою ліквідують насильство вже до життєздатного порядку речей. Усі імперії, які споживають те що не для них зростало, від самого початку є приреченими на знищення, себто на розставання із недобитою ними здобиччю, а то й платять загибеллю за колишнє імперське жирування. Московити, які чужі землі люблять більше, ніж своє життя, - накладуть за це взаємною любов'ю, потім чужими землями, потім власним життям.

Антикапіталізм, як боротьба проти свобод, у Московії, - пишноти якої є трофеями віднятими від вільних людей і народів, - заслуговують на народну любов та відданість не лиш тому, що маєтності розвинених країн є самою привабливою здобиччю для московського загарбництва, як ще й тому підприємницькі свободи та права самостійництва отримують ненависть зі сторони московської еліти та проімперської людности, бо свободи ведуть до розпаду імперії та тих небезпек для московської людности, коли в'язні та піддані зони змушені будуть самотужки дбати за себе, розв'язувати осоружні їм проблеми породжені вільним життям власної працездатности, позбудуться пайків від люблячого начальства. Не лише власному рабству, а й можливостям героїчно загинути у завоюванні сусідів нададуть перевагу московити порівняно із жахом осиротіти на любов високопосадових організаторів завойовництва. Серед професіоналів із несамостійництва окупація ними сусідів, а чи поневолення від рідного начальства викликає ейфорію у переконаности від однозначних вигід рабства та відсутности зважання на госпрозрахунок збитків у втриманні імперії.

Метою усякого пізнання та людського ставлення до подій є віднайдення закономірного та таких залежностей, що належить об'єктивному дійсному фактичному у подіях; покликаннями людського освоєння світу є таке наближення нашої волі та потреб вже до реалій подій, яке над реаліями панує, видозмінює предметне за допомогою істин його пізнань, надає нашим запитам опредмечень у культурі; практикою творчого ставлення до часу та обставин є вдосконалення наших усвідомлень через переформатування даного від еволюції вже у здобутки людського прогресу. Й коли закономірне у сфері гуманітарного та такого, що має тісне відношення власне до людини та людських сприйнять світу – не потребує підтверджень з боку подій, визнається цінністю достатньою у межах віри, коли виміри з боку стороннього арбітражу не потрібні для творів мистецьких, у той час як закономірне у сфері наукової діяльності та такого, що має відношення до природи речей – просто не буде працювати у випадках оманливих пізнань, то вже у сфері соціальних відносин та межувань між світом людей і світом речей імовірними стають як помилки, так і істини у співвідношенні моделей соціального життя чи то з фікціями абстрактних уподобань, чи то з реаліями конкретних вимог на забезпечення існування людей. Тоталітарні моделі соціоустрою і є такими, які або занадто є людяні через вторгнення фікцій навіть у самі біологічні виживання людей, або такими, де казкові вигадки зазнають надмірних потерпань від відповідей реального на виклики казки. Тоталітаризмом і є імітація обґрунтувань належного соціоустрою; тоталітаризмом є задоволення апетитів твочости спрямованої на відкриття законів у суспільстві через нав'язування суспільству означених апетитів вже як законів нібито власне суспільних; тоталітаризмом є відкриття таких необхідностей у суспільних відносинах, які стають закриттям для суспільства свободи. Змістом усіх тоталітарних режимів є накидання людям таких необхідностей та порядків, які уможливаються лиш за рахунок жертвоприношень людей на свобод людей на користь означеної зони ошасливлення. Підкорення окремого чоловіка чи жінки таким вимогам співжиття людей, які подаються як належні умовам співжиття людей, і є лагерною зоною тоталітаризму. Імітація суспільних необхідностей і є тою чорною дірою із якої не відгукуються затягнуті туди свободи. Тоталітаризмом є ті помилку у організації громадського життя, що утворилися від хаотичного перемішування доказових з біологічної та цивілізаційної точки зору позицій та, з іншого боку, тверджень містичного порядку; - це ілюзії вигадки нісенітниць соціальної організованості, які підтримуються не ілюзорними жертвами людей та свобод; - це ті примушення до громадських відносин, які не базовані на доведених потребах громадян. Необхідними, а тому й незаперечними у громадському житті можуть бути навіть прості домовленості та правила, які крім зручності їх дотримання ні на які вищі сенси не претендують, тоді як тоталітарна зона починається там, де химери претендують на достеменність, на достатню репрезентативність, на закони соціального. Усі тоталітарні режими примушують людей рухатися у такт, що вирізняється, а то й суперечить свободам людей. Масові жертви тоталітаризму це ціна, яку готові сплатити автори тоталітарних доктрин на доказ безпомилковості означених своїх нісенітниць, міра казковості яких пропорційна до безмірності пролитої заради казок крові. Тоталітаризм це там, де казки поїдають людей, які вірять у казки, а не у себе; - це жорсткість кари у дисциплінарному слідуванні сурогатам соціальності; - це спроби вичерпати історію людей. Нещасливі не лише для одинаків, а й масові страждання зачинаються у наполяганнях на виконання вигаданих ідеологічних, себто полишених на реальні людські потреби, приписів, які тим самим демонструють виключно свою претензійність на представництво законів та усвідомлених осмисленостей у людських стосунках, а не є інструментом спрямованої на добро людей організації. Спотворення не лише поступальних запитів, а й можливостей виживання ініціюються містифікаторами, які дурять публіку рецептами ошасливлення на доданок до терористичного примусу публіки на втілення своїх обіцянок у щасливий спосіб розв'язати усі проблеми. Коли творці усерятівних облуд спрощеного подолання вигаданих ними криз не взмозі досягнути істини соціальності, тоді їм потрібен *терор* для гри у істини.

З одного боку виглядає так, що замкнуті на собі ієрархічно-вертикальних підпорядкувань орденські комуни, членство яких за ціну дисциплінарності одарюється реальними прибутками та привілеями коштом обдирання недисциплінованого довкілля, є не більше як виправданням порожнин стрижня ідеології, довкола якого купчиться орденська комуна, аби вже не химерними трофеями, здертими із зовнішнього щодо ордену світу оплачувати злютованість членства у вірі у прибутки, - але з іншого боку доказовою видається зворотна залежність: не полювання за трофеями виправдовує дисциплінарність мисливців, як вірність ідеологічними приписам й вигадується, аби виправдовувати походи по дичину у звинуваченнях останньої незнайомством з приписами ідеології. Оскільки обіцянок на здійснення чудес не дочекається, то означене прищеза обітниць улаштовується як патерналізм для вірних доктрині у обмін на ту виконавську дисципліну вірних, енергетика якої вичерпно йде на підтримання цілісності доктрини, позаяк доказів на химери окрім доведення доказовості химер не може бути, - але з іншого боку існує зворотна залежність: військового типу дисципліна у організації adeptів ідеології є лиш платою за основне призначення організації у пограбуванні тих, хто має слугувати наїдком для ідеологічної організації. Царство Боже та інші утопії доводиться улаштовувати тут і зараз у вигляді приязного ставлення з-поміж собою вірних утопіям, - але та любов у химерах радше є наслідком ненависті до якомога ширших кіл людей, яких треба випхнути геть із дисциплінарної комуни, аби тим самим неучасників комуни зробити джерелом багатств для означених грабіжників.

Тому тоталітаризмом є збіганням, ототожненням, взаємозаміщенням тюрми та ідеалів щастя, бо затискання туди реальних людей здійснюється через обрізання людей на їхні реальні потреби та запити. Тоталітарним режимом в'язниці й стає рівняння людей під знищення тих свобод, які організаторам примітивізму видаються порушеннями їхніх замірів ошчасливити людей на означене знищення проблем. Коли нещастями оголосити прагнення людей займатися тим, чим їм заманеться у їхніх силах та можливостях, жити чи мислити так, як люди тільки можуть, вдягатися у свої забаганки чи перетворювати світи за своїми таланами, а то й унормовувати те, що дійсно відноситься до дурниць чи протиправності, - тоді практикою перемоги над означеними нещастями стане концтабірна зона смертовбивств.

На відміну від спільнот базованих на загальному праві, коли і досягнутим своїм гараздам, і банкрутством підприємливі громадяни зобов'язані собі самим у полі дії означеного загального права, - то москалі згодні жити у свавільстві чергового ними обожнюваного диктатора з тим, щоб він хоч за ціну терору, хоч за ціну одержавлення усіх багатств, хоч за ціну пограбування усіх та усього гарантував московитам по-батьківськи соціальні гаразди, а вже ініціативи підприємливого уникання каторги та виконання соціальних обов'язків, неробства, крадіжки із нічийної колгоспної клуні московити візьмуть на свою особисту відповідальність у дикунській асоціальній боротьбі кожного проти усіх. У взаємному обміні можливостями крадіжки, коли диктатор до примушує підлеглих до покори, а ті роблять вигляд слухняного виконання боргу перед забаганками диктату, - москалі не даремно розраховують на доконечну перевагу своїх приватних інтересів не лише уникнути кари, а ще й приватно нажитися коштом обкрадання спільників по зоні неволі. Корупція, - як злиття індивідуального інтересу коштом ходіння всупереч тому інтересові зони, що його видають за вид соціалізації московитів, - починалася у комуністичній Московії із пиріжкової добавки до зеківської пайки й завершилася у посткомуністичній Московії приватизацією цілих заводів, газет, пароплавів вже на користь клептократичної номенклатури. Московство тримається на проведенні розподілу між боргом перед викликами загальної зони і, з іншої сторони, невиконанням того боргу підприємливими московитами.

Соціальними наслідками комунікації спільнот кривних, сектанських, орденських, тоталітарних є взаємопоміч, яка може статися як обтяжлива для тих її учасників, права яких не розчиняються у обов'язках братерства. Бо непомірною даниною за псевдосолидаризм стають вимоги вже зворотного руху на доносительство, мучеництво, неволю, облуди, злочин.

Саме тому професіонали із організації дисциплінарних зон норовлять з усіх сил продемонструвати свою мужність у винесенні простих рішень та у примушуванні усіх до їх виконання, бо та впевненість у однозначності, незаперечності й святости пропонованих ідеологем, ті потуги містифікаторів увійти у коло творців історії, представляти собою відкривачів істин, замірятися на оволодіння предметністю реальності у закономірних її осягненнях – насправді прикривають розгубленість тоталітаристів у їхньому перелякові від неосяжності непідвладних їхнім силам тих проблем, від яких претенденти на вищі смисли, або на те, що вони видають за смисли, намагаються відгородитися під захист егіди своїх догматів. Тоталітаристи винищують проблеми разом із їх представниками саме із браку у себе потенціалів на розв'язання тих проблем засобами не смертельними. Таємним мотивом кримінальної поведінки відкривачів останніх смислів історії є чуття ними власної невідповідності історії реальній. Тоталітаристи сповідають крайні форми регламентації усього й усіх саме у спокуту бурхання хаосу у власних світосприйняттях, у неприсутності орієнтирів поза собою, у потребах залежності від вказівок щодо себе. Професійні насильства задля рівняння живих під потойбічні приписи є сублімацією криптокомплексів мазохістських страждань самих катів. Вожді резервують за собою ролі передавачів волі сакральних смислів тому, що під останніми самі посередники суперечливо резервують для себе безкарність за власну безвідповідальність. Вожді пхаються до усіх з бульбашкою наерегованою месіанством тому, що на місці осмисленості вони мають вагіну моральності. Вожді вигадують чудеса аби ущільненням химер заповнити лакуни своїх претензій на предметність, раби провидіння видають власні збочення та аномії за необхідність, аби за останню виповнити ущільненнями кризи та соціального рейваху, пророки спокушають нещасних злиднів обітованими чудесами, аби паразитувати на страхах та резонансах розв'язаного терору. Каверни у людяності замазують облудами. Тоталітаристи тяжіють до усіх різновидів масованого колективізму, бо у тому безладі вони домагаються розчинити свою відірваність від раціональності та закономірного у прогресі. Законсервування у позакритичних догматах та ритміка незмінних ритуалів, що не допускають змін з причин вичерпання тими претензійними закостеніннями імовірностей, стають зручністю заховання у закапелки, де нездатних до відкритості вже не бентежило б ніщо відмінне від їхніх звичок. Дисциплінарність повсякчасного у його споконвічності насправді є перманентною боротьбою на винищення усякої новизни як небезпеки. Зона силового перероблення творчих людей на жертви насправді є прийомом доказу людям їхньої немічності. Кволі купчаться у роз'ятрену зграю не для протистояння викликам, а, суперечливо, для віднаходження у тій імітації потужності саме власної слабкості, для виправдання у колективізмові потреби на доповнення себе чужинством, для достатності у чужих гараздах. Концтабір видається його організаторам як не добром, так меншим злом порівняно із проблемами та носіями проблем, що їх запихають у табір. Зоднорідення у зоні жертвоприношень збагачує на універсальність пошуків ворогів, де можна відпочити у небутті наркотичних переконань виходу за межі можливого. Тоталітаристи воюють з усіма суперечливо для того, аби досягти атараксії спокою. Оборонні мури, які довкруг себе обводять тоталітаристи аби заховатися від проблем, стають мурами внутрішньої в'язниці. Те, що винищення людей та людяности у зоні тоталітарнорежимної впорядкованості є лиш приступкою до останньої, інструментом входження у ідеяли примітивістів, переднем абсолютів, - і є показником порівняльних із власне цінностями досягнень тоталітарности; ненормальність тоталітарних режимів у тому, що вони унормовують зону примусу, роблять режим зручним для його насельників, вганяють відкритість прогресу у глухий кут безвиході із однозначної специфічності; закидами тоталітаристам є те, що вони домагаються зробити людині зручною саме несвободу. Тоталітаризм це привчання людей до обмеженості, до непотрібності відкриттів, до тієї ідентичності, що борониться смертовбивствами не лише довкола себе, а й у собі для себе, рівняючи людяність до загибелі. Тоталітаризм це віднадження людини від її самості у свободі, залякування свободою, вимуровування парадизу із міцно загратованими вікнами.

Через тисячу років після розграбування римського світу, багатства якого були зведені на рабській експлуатації, - то у Європі починають заробляти вже на сплаті працівникам і підприємцям за їхніми внесками до виробництва. Складається ринок капіталів. Захід лідирує. Тоді як на Сході продовжують дотримуватися парадигми за якою джерелом багатства є недоплата та обдирання поневолених. Зокрема московська держава употужнювалася через царистське кріпацтво, комуністичну трудову повинність та постійне імперське загарбання з наростаючим проїданням ресурсів колонізаторського розпухання зони держави. Однак спільнота, процвітанню якої є страждання її членства, не живе довго. Протиріччя між призначеннями суспільного устрою на достаток громади та, з іншої сторони, будування наслідків достатку на причинних нестачах громади унеможливило навіть смисли такого устрою. Визиск має межі за якими починається його самозаперечення.

Однак інерція недопущення нееквівалентних обмінів штовхнула маятник ринкового капіталізму та демократії ще далі вже поза межі рентабельності та корисних призначень соціальних служб державного організму. Коли поміч бідуючим верствам переростає вже у провини імущих. Соціалісти з числа любителів народних мас заходяться своєю критикою панівних класів доводити не лише до закликів примусового перерозподілу суспільних благ на користь нещасних робітників, а ще й на ділі улаштовують диктатуру останніх з відповідним знищенням власників капіталів та заборон на функціонування механізмів капіталоутворення. Якщо раніше ліваки пропонували створену у виробництві додаткову вартість повернути виконавцям праці віднявши її від організаторів бізнесу, - що наслідками може мати лише дестимуляцію поступу, - то вже на разі модним стає соціальне нахлібництво, за яким пропонується та здійснюється видача пайків вже й тим хто не є учасником виробництва, а то й відмовляється у ньому брати участь. Маємо модель капіталізму навпаки, де паразитують ті, які оголошують себе страждальцями і вимагають компенсації за визиск поколінь своїх попередників. То не є добрим, коли надмірно не доплачують за належно витрачені труди, але ще гіршим є ситуація, коли вимагають преміювань за лінь і свято неробства, а то й на продуктивне суспільство накладають данину у сплату за погрози його обікрасти, звалтувати і розруйнувати, коли цим сповідникам рекету не будуть забезпечені їхні зростаючі апетити. Тепер прогресом називають ситуацію, коли винагороди за трудовіддачу не лише переганяють і випереджають її результати, а ще й, як норма, пропагується видача пайкового за соціальний кошт утримання незайманих паразитів не зайнятих у соціальному житті нічим, окрім споживацтва. Що воно інкримінується на сторону поколінь минулих здобичницьких експлуататорів та віджилих імперій, а чи оправдовується зачисленням себе до жертвних нащадків колишніх експлуатованих поколінь чи анахронічних колонізованих народів.

Тисячу років тому десятину вважали грабунком. За совітів податний люд не так оббирали вщент, як одаровували на соціальні пайки. До подібних ошасливлень трударів, вилученням мало не половиною від їхнього заробітку на користь дбайливої соціальної держави, тяжіють соціалістичні урядування найбільш розвинених країн. Число любителів давати раду чужими грошима, хто береться ошасливлювати імущих замість самих імущих, вважаючи їх не здатними на суспільно корисну активність, - не переводиться. Власники свого бізнесу стигматизуються як пошесть не гідна її виправленню. Провід урядовців, з числа любителів страдницьких мас, ступає стежкою благородних грабіжників, які обкрадали багатіїв ні на що інше, як лиш для встановлення справедливості у спосіб перенаправлення віднятої здобичі вже на користь обездолених ширнармас, на нещастях яких означені дуки у свій час, нібито мовби буцімто, нажилися.

Встановлення бюрократичного апарату, який за своїми ініціативами податі із суспільства збирає, а повертає за обов'язками соціальної служби, є варіантом значно гіршим порівняно з правовою регуляцією взаємин між корпораціями та споживачами їх товару, але є управлінським різновидом кращим від підгрибання під себе усевладдя некваліфікованими пройдисвітами місцеперебуванням і переродженням яких згодом стає чиновна номенклатура.

Призначенням, атрибутом і сутністю суспільного устрою є надання громадянами помочі один одному; тоді як злочинство має характеристики протилежної валентности. Коли присікатися до запитів на людяність, то, здається, що нема таких особистостей, які б не вартували своєї порції любови. Утім, вибавляти ближнього із біди - скорше є нормою суспільств та ситуацій занурених у бідкування та аварії. Виникають межі за якими любов нав'язана примусом переходить вже у свою протилежність; так само існують міри та умови починаючи від яких свобода зобов'язана бути не переобтяженою відповідальністю за не проханих на її учту. Соціальні служіння мають бути покликанням, опорою і натхненням для підприємницьких, креативних, творчих, дослідницьких ініціатив, - а не тягарем. Відповідно податки з громадян мають не стимулювати дармоїдів, утриманців, нероб і трутнів. Не лише цілісний розпорядок зони визначає заведений у ній рух у в'язнів, рабів, невольників, як ще й власне рух страждання своїми плодом має тюрму.

Гуртування секти затятої на сконцентрованій цілі тримається не лише на містичній вірі у неймовірний порятунок від фіктивних загроз та непереборних провин, доповнений надприродними ж винагородами духовними десь у позаземних світах, як ще й на тій цілком прагматичній взаємній помочі членства, обов'язковість якою є невід'ємним догматичним складником усякого тоталітарного організму. Потужність війська нападників, дисциплінованого єдиноначаллям для нанесення переважаючого удару по супостатові, надихається не лише участю уцілілого членства банди у розподілі спільної здобичі забитої туші упольованої жертви, як ще й таким же прикладним і діловитим захистом один одного усіх без виключення учасників нападу, поєднаних спільністю відповідальности пролиття своєї героїчної та зловорожої крові у учиненому злочині звитяжного торжества над поверженим ворогом. Суб'єктом тотального гуртування є орден призначений не лише для того щоб безпричинно усі його функціонери системно накидалися на призначених у жертву, виручали по-братськи один одного із біди, як ще й для того, аби не допускати провалу та розкриття кожного агента навіть низового рівня, жертвовно, самовіддано, в усякий спосіб боронячи будь-якого бійця від загроз та видачі для покарання, - навіть тоді, коли конфліктно розходяться між собою служіння бандита банді та апетити його своєкорисливости. Бо банда не відбудеться від початку та гарантовано розсиплеться на кінці, коли самий високий її начальник допустить зраду відносно самої останньої шістки із числа бойовиків та виконавців замовних убивств. Не буде завербованих коли будуть розконспіровані. Потужністю ордену є незмінність його позиціонувань поза скобками норм, законів, транспарентности.

Відносини між людьми окремими чи між групами спрямовані на запобігання аваріям та на сприяння розширенню доброго є необхідними, особливо тоді, як взаємна поміч аргументується стандартами моралі та гуманізму, узгодженістю правових норм різних держав, практичними вигодами для прогресу, розвитком знань та інформованости. Проте підміна позитивних діалогів вже на обов'язки гуртування за ознаками сектантськими набуває потенціалів накопичення ненависті задля нападу на доквілля ворогів чи єретиків не згідних із торжеством абсолютистського вчення секти. Подібно до того, коли, на загал, окультні ритуали, задумані як простий спосіб щасливого розрішення усіх проблем, зрештою перетворюються самі на проблему загрози стосовно нехимерних шляхів життя людей. Сурогатне братерство й жертвна любов за імперативами містики є протиставленням цих збирачів ненависті вже до усіх іновірців, - коли догматичні химери нав'язуються протилежному стосовно секти доквіллю як універсальні й рятівні для цього доквілля.

Способом критики, а чи опозиційности, а чи бійки проти тої експансіоністської агресії любителів химер, яка оправдовується клопотами надання помочі усім відстороненим від химерного учення, - не може правити втеча геть від означених імітаторів універсалізму, всечелавечности, інтернаціоналізму, аби від них відгородитися у фортеці патріотизму кожної нації. Обов'язок помочі виведення ближнього народу затруєного на режимні химери із його темниці вже до шляхів свободи й не химерного розвитку тяжіє над кожним вільним народом і чоловіком. Не можна, злочинно, не вдається будувати свободу у окремій її цитаделі.

Каторжна неволя це не нав'язаний, це на забраний порядок, а - це порядок непритаманний речам та подіям. Несправедливість устрою, де чути лише брязкіт кайданів та ніхто не бачить як у таїні дворових палат всмак чавкає організатор цієї зони, полягає не лише у покаранні невинуватих, як, головне, ще й у удостоєнні привілеями означених бандитів. Зона там, де речі не оцінюються за їхньою дійсною вартістю, де посади розподіляються не за продуктивними внесками до багатств розподілу суспільної праці, де знання не відповідають фактам. Навіть тюрма може бути заслуженою карою для порушників чужих прав, навіть програш може бути громадським торжеством законного та необхідного, не кажучи вже про суспільну вдячність за загальнокорисний продукт, послуги, винахід, - лиха ж диктаторських режимів полягають не лише у тому, що там стріляють, обманюють, крадуть, принижують, руйнують, як на додаток зло тоталітаризму ще й у тому, що там так само за вольовими та бездоказовими рішеннями розподіляють привілеї. Вбивство прикретим, що звільняє від життя та прав життєвих, але ж воно відсторонює ще й від інших обов'язків буття у зоні, - тоді як у зону потрапляють її заслуженими насельниками саме ті, які дозволили собі бути спійманими на обітниці щастя коштом винищення чи пограбування інших як ворогів, ті, які спокусилися преференціями чудес на місце втоптаних у болото природних законів, ті, які змарнували розум та тямую заради привілею віри у утопію, у месіанські покликання, у спілкування із святим. Організм суспільства, процеси виробництва, наукове дослідництво посиплеться й розпадатиметься на уламки тоді, як почнеться маніпуляція із прерогативами, із догматичними наполяганнями на невідомо звідки взятих гараздах, із компетенцією досягнутою виключенням звідти усіх конкурентів. Додаткова вартість створюється невиразною асиметрією відгуків та запитів; проте еквівалентність між незаслуженими домінуваннями та обкраданням прибуткового – певно веде до занепаду.

Гопники, які виривають сумочку й роблять ноги, ризикують нарватися на патруль, - тоді як віртуозні шахраї залишають ошелешеному лохові безвартісну куклу переконань збагачення від розставання з капшуком. Подібно й тоталітарні режими від здобутих від поневоленого люду трофеїв відшматовують частку й повертають її поневоленому люду вже як дарунок із ласки тоталітарного режиму – і люди в захваті від подібної батьківської турботи. Паразитизм буває прибутковим для його організатора, коли він є двостороннім. Й так само народи, держави, вірування підбивають не подавленням їх до ноги, не цілковитим знищенням, бо тоді можна наразитися на спротив, а – родичаннями із звичаями та способами існування вже підбитих, видаванням за причину вторгнення бажання агресорів прилучитися до розв'язання проблем жертва агресії, представленням вивезення багатств поневолених вже за справедливу плату обдарування на місію просвітництва та окультурення поневолених, адаптацією особливостей жертв навали вже до зверхностей культури звияжців навали. Завойовують нацьковування на братовбивство, наданням помочі одній стороні спровокованого протистояння та підривною роботою проти іншою затим, щоб виснажити на загал обидві сторони; противника добувають і добивають грою на інтересах колонізованих, коли ті колізії у таборі супротивника підбурюються з тим, щоб колонізатори без проблем прийшли як арбітри, як повноцінна та зацікавлена сторона участі у розв'язанні туземних діалогів, аби задовольнити усе що заважає визволенню від займанщини та сприяти тому, що займанщині сприяє. Експансіоністи змащують своє втручання виробленням мітів про свої споконвічні права на батьківство стосовно колоній, переконанням колонізованих народів у ролях колонізаторів щодо власної батьківщини. Колонізаторам ходить за усяку ціну виставити свої втручання у сусідське обійстя вже як за надання тому послуг. А брутальні колонізатори, які у засліпленні своїми перевагам цураються видавати свою експлуатацію підбитих земель за надання привілеїв окультурення, які наполягають на своїй виключності зрештою й бувають виключеними звідти. Світові імперії створюються через механізм задоволення інтересів колоній з боку материнської держави, яка переробляє життєві запити колишніх вільних народів та їхню продуктивну працьовитість вже на потреби служіння апетитам спільного потоку імперського загарбництва.

Зона це виведення суспільних відносин поза поле права не лише у стражданнях від того громадян, а ще й у здобутті громадянами благ. Відмінність між суспільствами з підприємливістю широкого числа громадян та зоною беззаконня з підприємливістю верховного диктатора, який натомість вірить у чудеса, полягає у тому, що у демократичних суспільствах доходи підприємців є результатом їхніх власних не залежних від когось іншого зусиль, а у зоні пайка чиновників є привілейованим даром від перерозподілу прибутків праці підлеглого чиновництву працездобов'язаного контингенту зони. Зона це місце де сама безпека людини є привілеєм, є даром від ласки чи недогляду начальства. У зоні, де продукт праці вилучається й усякому зась володіти власністю, винагороди видаються виключно вищими начальниками, аби волі останніх людина була у всьому зобов'язана.

Корупцією назвемо ту відмову чиновника у його функціональних обов'язках служіння інтересам суспільного блага загалу, яку він офірує на пуття вже своє приватне чи на прибуток того, хто бюрократу надав хабар задля подібного обкрадання суспільства. Зважаючи ж на антинародний характер ідеологічних режимів які добралися до державної влади, - (а про противність абсолютистських ідеологій потребам свободи та розвитку можуть свідчити вимоги на: розв'язання війни, на переслідування оголошених ворогами верств, на відмову від апробованих законів соціального поступу чи моралі, на ревізію правових норм вже під стандарти віровчення, організація концтаборів та кризове падіння життєвого рівня), - то добросовісне виконання чиновниками своєї роботи в умовах одержавленого зла вже і є корупцією, є підкупом функціонерів держапарату працювати проти громадян поневолених одержавленою мафією. Більше того, навіть зарплата працівників та трударів на користь режиму, навіть пайка спожита в'язнями режиму є видом протиправного підкупу, - якщо вважати ідеологічний режим антинародним. Ставка ідеологічних бійців проти прибутків підприємців просто не спрацювала б на разі як орден означених бійців у своїй роботі не керувався б у своєму середовищі отриманням спецпайків та привілеїв згідно ієрархічного ранжиру у розподільниках закритих для доступу туди тої маси зобов'язаних до трудової повинності та нужденної чи безоплатної праці, яку паразитарний орден регулярно скубе. Будь-який заробіток у зоні будівництва світлого майбуття чи відродження не темного минулого, - якщо доказово вважати подібну зону втілення чудес за асоціальний утвір, - є видом порушення власне права, яке за визначенням є іпостассю суспільного блага.

Права й достаток вільної країни складається із достатку та прав її громадян. Тоді як успіхами клану бандитів на державних посадах, якому вдалося виключно для себе перетягнути владу та статки від пограбованого ним контингенту підвладних підданих, успіхом є саме бідування останнього, бо цим створюється механізм свавільного розпорядження долями мас, що їх тепер можна безкарно кидати витратним матеріалом на піратські проектилюбимих начальників зажерливих. Злидні мас, кореговані пайкою з ласки владоможців та терором з тої ж сторони, і є капіталом тоталітарної зони. Тоді як у країнах, у яких громадяни є самостійними у своїх статках та правах, втішаються власним сумлінням та відповідальністю, виступають основою та джерелом влади, - то й функції чиновницького управління узалежнені від делегованих повноважень й корегуються мірою задоволення посадовцями запитів від громадян. Автономні громадські інституції та громадяни які кормляться із плодів свого вільного підприємництва у полі права, а не безнадійно зазирають у очі роздавачам каторжної пайки, зобов'язані ставати на заваді бандитизму у його домаганнях перевтілитися у буцімто легальну владу. Звучання гармонії настає у випадку резонування апетитів бариг та справної гільйотини у руках правової законности.

Советське населення це ті, які залишилися після прополки ворогів народу із числа колишніх власників своєї власности, свого розуму, власної гідности. Будівники комунізму це спадкоємці катів, сексотів і терористів, це попіл від ентузіазму соцзмагання за грамоту та пайку, це жертви власної віри у обітниці чуда. Проте чуда процвітання без виключень у зоні Союзу настати засадничо не може, бо на кому ж тоді паразитувати начальству. Справі може зарадити лиш необхідність перетворення на ворогів ще не підбитих пиндосів анахтемських.

Аргументами на виникнення та існування зони гарантованої неволі є те, що там ще й гарантовано дають утримання. Контингент зони сподівається на виграш від різниці між тим, чим його сьогодні нагодують наглядачі та - униканням від тих звитяжних обов'язків виконання режиму зони задля яких зона й створювалася. Виконання режимного розкладу зони дає її насельникам видимість полегші та звільнення від тих необхідностей відповідальності за власну долю, задля яких зона і створювалася на користь її творців. Підміну проблем та складнощів думати власною головою, бути підприємливими у ініціативах, особистісним сумлінням та працездатністю добиватися смислів, підміну інших цінностей свободи вже на культові ритуали, відданість нав'язаним догматам навіть тоді, коли дисциплінарність вимагає офіри життя, - в'язні вважають за свій прибуток та достойний порядок речей. Скорше, не тюрма окрадає людей на автентичну людям свободу, а автентичні в'язні винагороджують себе тюремним достоїнством. Аргументами на існування зони є переконання острожників у дармовому на свою користь кормові, - тоді як це утримувачі зони харчуються із каторжної праці своїх підопічних, видаючи варнакам згідно своєї ласки чи неласки те, що самі отці рідні не доіли. Наваром та призначеннями зони є грабування в'язнів на те, що робить їх людьми, а саме на прибутки працездатності, компенсуючи порожнечу тим, що може чи могло б задовольняти лише фізіологічні потреби вже колишніх людей. Утім пайка є не так нагородою, як способом управління арештантами, коли загрозою чи регулярним кампаніями голоду невольників змушують втрачати їхню причетність не лише до людського, а й до тваринного виду. Пайка замість заробітної плати - це той винахід комуністичних правителів за допомогою якого вони сподіваються випередити країни із підприємницьким бізнесом. Наслідком змагання між униканням в'язнями обов'язків перед в'язницею, на яку тоталітаристи перетворюють цілу державу, та між небажанням держателів в'язниці надавати колодникам гідний колодників харч, - стає звиродніння зони, особливо помітне у порівнянні із суспільствами будованими на вільній праці.

Спершопочатку зона рабства видається якимось вічнодвигуном, який не тільки дає надприбутки від того що махлярі та звабники від суспільства забирають усе вироблене ним, витрачаючись лише на ментальний примус до каторги громадян пограбованих на мораль, на права, на майно, доповнюючи експропріацію загрозами відібрання ще й життя у незгідних із картиною рятівного чуда обезвласнення, - коли амортизаційні, у вигляді пайка, витрати на розробку та утримання зони знімаються із самих же громадян перероблених на податне тягло, - але згодом продуктивність зони усе виразніше починає поступатися ціні обов'язкової пайки, добування якої стає непереборною та витратною ношею для хазяїв зони. Зону стає легше розігнати, в'язнів покарати їхнім звільненням від патерналізму з боку тюремного начальства, - аніж утримувати.

У тому перетворенні вождівськими кліками людей вже на рабів із встановленням цілковитої опіки над паствою, коли від людини забирають свободу як обтяження людини відповідальністю та проблемами із заміною вилученого вже на обов'язкову працю на вождів за можливість за те вождів любити, яке вожді іменують щастям звільнення пастви, - вожді, суперечливо до завдань ідеологічної обробки каторжників, стикаються із ненавистю до себе поневоленої ними пастви, яка потреби своїх зростаючих запитів на добро змушена переносити на організацію та організаторів зони тотального контролю як на нездатних задовольнити запити. Тоді як у відкритому суспільстві підприємлива людина має присікатися передовсім до себе за провали своїх начинань в умовах законодавчого забезпечення суспільством умов підприємництва, не перекладаючи на загал свої ремства.

Нема більш облудливої ідеологеми від тої, що советська влада обдаровує вірних їй, бо ця влада народилася з лона експропріації, всі діяння та помисли зони диктату зводяться до віднімання у людей їхніх покликань, підприємницьких можливостей, вільної праці. Відняте ж замінюється ідеологічними облудами, сваволею вождів, безоплатною трудовою повинністю, репресіями та висилками. А народження у зоні є аргументом не на любов до зони, а на звинувачення умов свого народження та ув'язнення за неволю.

Таким, що задовольняє права і свободи громадян, розвивається у пізнаннях та достатку, відкриває можливості для творчості, - буває суспільство саме за умов продуктивної праці своїми силами не залежними від надходження непідконтрольних сторонніх ресурсів проживання. Такими ж здоровими є й установи управління суспільством відкритим до свобод тоді, коли управлінці відповідають своїм призначенням обслуговувати означені суспільні потреби. У цих змаганнях між собою громадян за високі свої суспільні ролі, - а ці перегони і є промотором прогресу, - постійно виникають жадання отримати більше, аніж вкладено до цього своєї праці. Механізмом отримання незаслужених прибутків і є тоталітарні режими, організатори яких перетворюють себе у еліту вже на позиціях паразитів та споживачів тих достатків, що їх ці самозвані вожді віднімають від суспільства, себто тоді, як ці квазіуправлінці не відповідають функціям соціального проводу.

Супроти бандитів, які просто хапають чуже не надаючи жертві компенсації за подібний бізнес, то у суспільстві захисників свого господарювання вироблено імунітет у вигляді кримінального законодавства. Але значно гірша, руйнівна для суспільного виробництва ситуація починається тоді, коли до позицій державного проводу добираються бандити, або суспільний провід перероджується у пересічних бандитів. Для того, щоб перебувати на позиціях буцімто легалізованого хапання відшматованих від суспільства його доходів, - то бандитам замаскованим під суспільний провід вже самого їх брутального насилля буває недостатньо. Довгою і протяжною така влада прямого скорочення ресурсів не лише матеріальних, а й ресурсів терплячості суспільства до цього скорочення бути не може. Диктатори при їхній абсолютній владі можуть протриматися тоді, як їм вдаватиметься шар за шаром винищувати людність, у буквальному смислі гасел про ліквідацію ворожих класів. Аж для паразитів потрібен не мертвий, а уцілілий живитель, якого можна і треба визискувати через гарантування йому життя достатнього для каторжної праці, але не для повстання проти визиску. Тож для удаваного узаконення свого усевладдя, як відмички до суспільних багатств, доводиться гвалтівникам вимудровувати такий хід, який би їхнє здирництво й наживу за кошт суспільства подавався б як послуга суспільству. Пройди нав'язують загалові необхідність задоволення їхньою сектою якихось химерних потреб оцасливлення маси утопічними цілями й цінностями чи звільнення суспільства від таких же придуманих цими махлярами нібито загрозливих для суспільства нещасть. Комісійними за реалізацію казки й стає режимна влада адміністраторів секти, до членства якої втягують усе колишнє суспільство, а тепер вже послушну паству вірних парафіян. Свої комісійні адміністрація секти на позиціях суспільної влади закріплює не на організації нею умов та правил суспільного виробництва, а на розподіленні виробленого суспільством продукту вже як виду обдаровування цього ж суспільства пайками з ласки та волі адміністрації. Розподіл пайків і є прийомом утримання сектою своєї над суспільством антисоціальної влади.

Усі сектантські учення та парадигми з переіначення історії є за змістами такими, що не можуть не вивалюватися геть за межі доказових та раціональних затребувань суспільного поступу та прогресу вже у царину чуда та різновидів екстремістських. А водночас продукція сектантських послуг не користуватиметься попитом тоді, як вона не задовольнятиме викликані її наркотичним дійством потреби у ній. Віровчення неодмінно має бути представлене як таке, що є на апогеї усіх смислів, а то й вище. Оскільки ж химери не працюють самі собою як устрій реального збагачення, а здійснення утопій та обітниць віднесене у часи надприродні, - то режим оправдання кліру на позиціях влади вже світської може ще якось балансувати на межі не надмірно важкого для суспільства домінування сакральної влади ідеологів, коли уся результативність від відданости приписам секти цілковито переміщується у культовий символізм, сторонній практики виробництва.

Але здирники на позиціях вождів бувають святими, себто гарантують собі безпеку зі сторони суспільства яке вони грабують, лише тоді, - коли їхній харизматизм та пошанівок зі сторони уярмлених буде компенсацією за надану пайку. Остаточну у зоні святість мають не вожді, а гарантована ними пайка. Яка й дестимулює виробництво. Стає для зони вироком.

Показником та проявом суспільної організованості є забезпечення її незалежності від некваліфікованої участі у ній: суб'єктивізму вольових чинників управлінських зі сторони самозваних пророків та вождів діючих від імені чудес, або обрання помилкової стратегії, або надуживання необґрунтованими віроучительними ученнями казковими та утопічними, або дисонанси між природним правом та законодавством, або не на користь іде демагогія від злочинців. Управління у розвинених суспільствах забезпечується як збільшенням у ньому до максимуму суверенітету усього народу, так і мінімізацією в управлінні усіляких проявів непрофесіоналізму та тих корупційних зловживань, за якими суспільні блага перекачуються вже до офшорів чи місцевих кишень окремих грабіжників, - а запобіжниками проти переступів є: процедури права й демократії, розподіл влад, свобода критики та дослідницькі свободи зі сторони усіх зацікавлених груп та організацій, загальний рівень розвитку та традицій окультурення спільноти, а то й революція. Низка народів у їхньому поступові відзначилися тим покаранням своїх правителів, яке змінювало владу не лише у замкнених межах міжвидової боротьби диктаторських кланів чи династій, а за запитами масових рухів. Нормальними визнають суспільні організми у яких їх громадяни сплачують податки задля використання коштів на витрати на ті підвладні колективному їх виконанню суспільно необхідні завдання, організаційне забезпечення яких покладено на апарат державних чиновників, ініціативи яких обмежені приписами їхніх функціональних обов'язків. У ліберальних демократіях, - то сплата податків, як відшкодування за права й безпеку підприємницьких ініціатив, є не лише демонстрацією лояльності, як ще й вимогою на удосконалення хосену від системи правління. Тоді як суспільствами із недостатньо розвинутими механізмами управлінськими можна вважати ті, де їхні вожді, так би мовити, одружуються на своїй материзні. Бо у подібних випадках розмитих розрізень між приватними здирицькими інтересами верховноправителя із клікою його розмаїтих беклербеків та, з іншої сторони, суспільними запитами на управління, - не тільки корупція стає схожою на рухи визволення народу від нещастя, але й навпаки. Проблемою суспільств авторитарного типу правління є проблеми із адекватністю авторитаристів, у яких надмір їх суб'єктивних афектів компенсується браком знань та відповідальності за соціальні запита на управління. Чим менше вождів, які думають замість мислячих, то від того - не на гірше.

Недостатньо правові та ще менш демократичні суспільства успішно функціонують не лише тому, що тамтешні керівники забезпечують рекетирського штибу захист податного миру на полі свого на ньому випасання та гарантують пайкове соцзабезпечення уярмленої маси, - як, вже у свою чергу, підвладна маса навіть не так змушена через силу насилля зі сторони узурпатора терпіти його побори, як маса самохітно легалізує його правління у спосіб окормлення режиму та структур його менеджменту, коли сплачує данину й за це відповідно очікує зворотної віддачі у подібному буцімто еквівалентному обміну люб'язностями філантропічними та меценатськими. Різноманітні види, прийоми, форми, способи, модуси данини у експлуаторських та переважно споживацьких зібраннях є аналогом того, що у вільних та переважно продукуючих спільнотах є податками. За режиму вождів, вигадки яких адаптуються суспільною психологією як закони, у залежності від цього добробуту усіх та кожного зокрема, то видача куска на користь царського двору, система кормлінь призначених воєвод, приношення для начальників не тільки не вважаються зі сторони маси за порушення її приватних інтересів, як навпаки, порушенням соціальних взаємозобов'язань і служінь вважається заборона чи то відсутність данини начальниками, бо це тягне за собою відповідний брак і ретельність захисту начальниками інтересів маси. У племінних общинах, де відсутня анонімність інститутів правління заміщена тим здирицтвом вождів, що його ці царі та королі подають за своє соціальне боргове зобов'язання перед країною чи державою, - то асоціальною є ситуація відмови від корму для начальницького проводу. Беззаконням у зоні стає не хабар наглядчачам, аби ті хоч якось пом'якшували режим утримання, а відсутність корму для самих конвоїрів отари. Кришування бандитами заручників має оплачуватися жертвністю останніх, аби кримінальна любов досягала взаємності.

Хоча грабіжники віддають перевагу своєму ремеслу як максимально дохідному, коли співставляють різниці між витратою на придбання револьверу та грошвою у гаманцях поцуплених за допомогою означеного пристрою, - проте за усе доводиться платити, за усе мається відповідати й навіть вдалий нальот чи набіг вимагає відшкодувань: і то не лише за можливість тюремних від суспільства покарань за злочини та вчинені беззаконня, аж грабіжники задля втримання за собою вкраденого самі, нібито добровільно, вгамовуючи свої ж апетити, під тиском невдоволення та спротиву грабіжництву з боку жертв змушені віддавати своїм жертвам частку здобичі від жертв же вкрадену, аби тою благодійністю легітимізувати несправедливість присвоєння чужого, аби запобігти тим карним відповідям з боку жертв, у ризиках яких грабіжники втратять трофеї та безпеку проїдання вкраденого. Теоретики професійного бандитизму беруться унормовувати та представляти віднімання створеного чужою працею вже як інституцію перерозподілу багатств від поганих багатіїв на користь тих добрих злидарів, яким бандити просто допомагають повернути несправедливо відібране багатіями, - а доходи бандитів у подібній операції, буцімто виправдані як вид соціального служіння, видають за законні комісійні. Максимальне та не лімітоване законами й людяною мораллю пограбування громадян обставляється відповідними максимальними турботами за громадян. Більше того, соціальні функції одержавленого бандитизму презентують не наслідками завдань відкупитися філантропією подачок та патерналізму на користь пограбованих, як видачу пайків на користь тих, хто ті пайки й створив фахові експропріатори представляють причинами своїх покликань на соціальні служіння у ім'я народного щастя; свій бізнес по вилученню чужого та обдиранню суспільства на права та статки приватизатори подають не причиною, а наслідком своєї жаги прислужитися подібним чином суспільству у спосіб обдарування жертв забраним від жертв; благодійність на розмір частки від вкраденого, задля упередження реакції спротиву з боку жертви, ставлять попереду цілей власне грабіжництва. Теоретизування з приводу запобігання невдоволенню тих жертв тотального грабежу, яких беруть під опіку за їхній же кошт, іменуються різновидами соціалізму. Акценти на соціальних ролях ордену, держави, корпорації є кісткою чи рештками що кидають жертві від відшматованого від неї ж. Обітоване для мас трудящих щастя перебирання вождами на себе клопотів по задоволенню усіх комунальних потреб та інтересів мас представляє собою не більше як компенсацію за обдирання вождами на свій інтерес усіх статків громадян та тих прав на вільний труд, які вже стають обов'язками маси перед вождами. Комунізм, - на ролях соціальної держави, - це відкупне за тотальну експропріацію на вигоду його організаторів. Й усі імперські загарбання обґрунтовуються нічим іншим як турботою колонізаторів за насущні інтереси підбитих ними народів. Комуністи, які перетворюють обсажену їхньою ідеологічною волею та диктаторською владою країну вже на внутрішню колонію, піклуються за запити поневоленого люду у мірі не більшій, ніж це потрібно для протидії антирежимному рухові на визволення від поневолювачів, у мірі не меншій, ніж це потрібно для безпеки та стабільності означеної диктатури зайд.

Утримання народу його коштом є доволі ризиковим заняттям, бо посилення благодійництва та соціального патерналізму з метою викликати куплену любов до утримувача не тільки призводить до пропорційного скорочення прибутків утримувача, що суперечить цілям останнього, але й посилює ремства з боку отримувачів тих дарів та подачок, які й знімаються з усіх боків отримувачів далеко не безкоштовних дарів. А ще більш небезпечним для батьків народу є зменшення витрат на утримання підданих, коли з підданими не діляться вкраденим із підданих, що викликає порівняно ще більше невдоволення й ризики бунту задля збільшення подачок. Цей пошук балансу між мірою пограбування поневоленого люду та мірою утримання люду коштом його пограбування – не має розумних розв'язань. Так само ризиково-небезпечним та перспективно непродуктивним є соціоустрій змодельований пошуком якоїсь відповідності: між спонуканням підданих до плідної праці задля їхнього ж пограбування на користь грабіжників-колонізаторів, або ж: між пограбуванням підданих задля організації на цій основі плідної праці колонізованих.

Не тому в'язниця є карою, що вільну людину ізолюють від праці, а тому, що гарантують пайку. У відкритих суспільствах стимулами підвищення продуктивної праці є те підприємство у реалізації ним творчих запитів трудівника, яке дозволяє змінювати норму споживання, що й слугує винагородою за надмір продуктивності, - тоді як гарантії у вигляді заборон опускати стандарти споживання досягають протилежних цілям інтенсифікації праці наслідків дестимуляції, коли маржу від різниць між експлуатацією та винагородою знімають у спосіб пониження виробничої продуктивності. Фізичний ресурс соціального пакету гарантованої опіки та задоволення потреб трудящих мас з боку батьки народу, який буцімто слугує народу разом із своєю камарильєю, насправді останньою не виробляється, а споживається як плата за перерозподіл продукту суспільного виробництва замість власне виробника у необхідностях для камарильї виділяти від награваного пайку для в'язанів зони патерналізму, аби визиск у в'язниці продовжувався. Коли рабовласники свій зиск видають за дбання за інтереси визискуваних у спосіб видання недоїдків із свого столу, аби забезпечені неволею не остаточно втратили ще й гарантоване продовження подібного дбання інструментарієм голоду та злиденності у забезпеченні терором та пограбуванням на смисли, права, гідність, то й патернованим залишається також імітувати продуктивність їхньої примусової праці з такою ж мірою шанобливою любови до святих псевдогудувальників, - що й призводить в'язничну зону до перегонів на шляху падіння продуктивності праці у наслідках падіння подібного квазіорганізму суспільного.

Коли входження людини у повноцінне життя у культурі є навантаженням логікою та закономірностями культури, тоді розвиток та привнесення людиною творчих внесків у культуру на основі засвоєння означених закономірностей стає ще й тою зміною життя культури, що не лише перетворює волю людини у об'єктивний чинник розвою, а й надає волі об'єктивної чинності на разі її відповідностей її запитів із можливостями набутків культури, - але у щілину дисонансів та невідповідностей між природною еволюцією у її ж представництві культурним поступом представленим еволюцією природного вривається означені творчі внески свободи, які здатні не лише употужнювати складову свавільства та волі, а й ще й об'єктивність закономірного у означених проблемах порозуміння між цими чинниками прогресу. Тобто поступ не лише не представляється одномірністю нарощення його видозмін згідно впливів суб'єктивного та виключно людського, але уможливується по факту як настійне відкидання химерного через відповідне входження у істини об'єктивного та такого, що відповідає природі речей у культурній еволюції. Себто повноцінність існувань у культурі гарантується свободою спрямованою на те очищення від химер вольових свавільств, яке є навантаженням людини досконаліми закономірностями та логікою входжень у порозуміння між представництвами навзаєм природного та окультуреного, прогнозованого та об'єктивованого, казкового та дійсного. Інакше кажучи позитивність свобод додатково забезпечується ще й спростуванням не лише вигаданих, а втілених як відсталість нісенітниць разом із помилковим та включеним до незнань у загал відпрацьованого. Навантаження імперативами культури добре відбувається на рейках свободи, яка гарантується нарощенням відповідальності за означені імперативи. Проблема свободи входження у істини чи рабської необхідності виходу із облуд за умов проблемности розвою чи занепадництва на часі віри у казки чи факти, коли заважко прогнозувати свою волю у полегшенні її втілення, - залишається проблемою. Імовірність спокушання утопіями забезпечується тим, що казки перебувають у царині необхідного у інших вимірах.

А суспільна історія не кепсько описується картинкою чи то накопчування хвилі представництва громадських інтересів інтересами самотнього узурпатора, що не повно представляє громадські інтереси, чи то ще меншим представництвом останніх у відкати хвилювань маси одинаків за доконано приватні власні та доказово особистісні інтереси. Громадянський мир та продуктивність у війні проти них з боку приватної зажерливості рятує та його масовість, яка й вичерпує собою громадянство, коли згубою останнього стає виставлення зажерливості узурпатора за нібито організацію громадської продуктивності.

Життя спільноти є обміном із середовищем інших організмів, які як всотують впливи, так і відправляють назовні продукти й продукцію своєї життєдіяльності. Проте існує мірка та межа за якою набуття сторонніх впливів може загрожувати підтриманню життя у притаманному для нього конкретному виді чи способі існування; є рубіж за яким винахідництво переростає у доказову помилку чи інтервенцію проти ближнього. Так і народи відкриваються самохітно до тих винаходів та пропозицій від сусідів, які сприяють розвиткові ідентичності, вдосконаленню можливостей та участі у співпраці культур, - але спільнота припиняє сприймати, або починає протиставитися впливам, які перевищують можливості адаптації тих впливів, які зобов'язані бути узгоджені із вигодами окремішньої спільноти. Напад на сусідів з метою пограбування сусідів стрічає з їхньої сторони спротив навіть тоді, коли напад намагаються представити видом збагачення жертв нападу. Складовою та умовою самототожності видів живих істот є підтримання здоров'я, яке протиставляється агресії хижаків із-зовні та небезпекам несприятливих незручних обставин. Проте враховуючи рівність усіх людей, їхніх розумових здатностей, універсальність цивілізаційних відкриттів, то різниці між культурними особливостями замкнених на своїх особливостях окремих етнічних, релігійних, політичних, професійних спільнот, а то й оцінка сусідських досягнень як ворожих – видається грою за умовностями, реальність яким надає лише здатність людей перетворювати ігри розуму на предметний факт. Особливості традицій та звичаїв окремих етнічних спільнот, їхньої психології, мови, мистецького та конфесійного життя, включаючи й спеціалізованість підприємницьких бізнесів чи неповторну кваліфікацію окремих фахівців із числа громадян, - то ці окремішні витвори контекстів поступу культури, уособлені у мікрокосмосі життя індивіда чи всесвіті ойкумени цілісного народу, саме й обумовлюють вже універсум культурного поступу. Месіанські ж конструкції знеславлення об'єктів своєї суб'єктивності задаються не внесками до позитивів загальнолюдських звершень, а виїмкою звідти своєї приязні до спільників у людяності. Ненависть, цурання, відраза до універсальних успіхів сусідів є показником не лише незадатності до збагачення плодами сусідського винахідництва, а й є свідченням ницости відзнак культури самих ненависників. Режимми тоталітаризму, як вершинні форми імперського колонізаторства, виправдовують свою агресивність саме через закиди наміченим у наїдок народам розмаїтих звинувачень, пропагуючи своє зверхнє відсторонення й нетерпимість до тих вигаданих ворогів.

Тоталітаристи, себто крупні мисливці за тим чужим добром, яке вони люблять і прагнуть у війні відібрати від сусідів, - є агресивними й впевненими як не у своїх силах, так у апетитах. Розважливі ж революціонери та підрильники загального порядку перерозподілом його вже на свою користь, у яких бракує не так апетитів, як сил напасти на сусідів, - обґрунтовують своє грабіжництво посиленням на недостойність володіння багатствами тими господарями багатств, які є суб'єктами ворожого оточення. Різниця між переконаними виключно у своїй гідності для віднімання чужого добра та між впевненими у негідності ворогів, що заважають заволодіти їхнім добром, полягає у тому, що перші бандити вбивають і грабують, а другі роблять це навпаки. Ксенофоби бридяться суб'єктами оточення та оголошують їх ворогами саме як доказ своєю любові до об'єктів майна цих ворогів буцімто недостойних свого добра. Автаркія у виді шовінізму, у будівництві свого егоїстичного процвітання саме на нещастях сусідів, за кошт їхніх страждань є не менш загрозливою від нав'язування страждань сусідам агресивною проти них війною з тими ж цілями бандитизму. Енергетикою інтеграторів є ненависть. Тоді як умовами процвітання є такий баланс співробітництва, який унікає би як пригнічення контрагентів, так і перетворення конкурента вже у жертву для сусідської підприємливості. Зловживання месіанською самоправністю, впевненість у цуранні здобутками співучасників прогресу, невміння бути їм корисними має ті ж негативні наслідки що й вірування у ворожість середовища. Добродійство робить ближнім до автора не лише реципієнтів, як ще й самого автора до себе, у той час як наслідками самовтрати стає спричинення збитків довіллю людей і народів.

Той факт, що люди розумні, будучи щаблем еволюції та організмом залежним у житті від природного середовища, досягли у культурі вже людства позицій домінуючих, - одначе хибно розцінювати у перспективах ототожнення результатів прогресу вже із тим, що завжди і безумовно сприятиме збереженню навіть самого життя людства. Зважаючи на те, що отруєння від неутилізованих відходів людської життєдіяльності індустріальної порушує екологічні сув'язі далеко не на користь не лише людському здоров'ю, а й тим видам, які із життя переміщуються вже на картинки Червоної книги. А хижацьке вичерпання покладів і сировинних ресурсів, - з перероблення на рабську силу вже й людей, - стає обкраданням народів порівняно запізненних у технологічному розвитку. Винайдення зброї масового ураження у вже досягнутих можливостях припинити життя на планеті, невпинне удосконалення перегонів у логістиці мілітаризму задля розв'язань проблем розвою - ставить питання про доцільність топосу розумності у маркуванні людського виду. Дискурс наукового пізнання не лише переповнюється, а вже й замінюється квазіосмисленими гіпотезами покликаними шокувати притомність, на місце раціо приходять відьмаки у симуляції ними реальності, у кружляння смертельної вирви утопії облудники втягують цілі маси прибічників обітниць замість якісного зростання інформованости. Глобальні ринки універсалізують й роблять обов'язковим для загалу вузько специфічні особливости не лише лідируючих культур, а й глупство модних на часі забобонів. Відповідно додатковою реакцією для окремих спільнот із доповнення вдачі своєї агресивности назовні чи культурного експансіонізму з підпорядкуванням ближніх і сусідів вже прикметними заведеннями притаманними нападникам, - стає відгородження від зворотних впливів і реагувань у відповідь. Замикання народів у організм самодостатньої нації стає поширеним прийомом убезпечення від неперетравлюваних імперативів глобалізаторства. А проте, зведення захисних парканів довкруг узусів і регулів осібної самототожности не може не бути свідченням невміння зі сторони парканоконструкторів розв'язувати нагальні проблеми зверх наявних на часі можливостей. Хист до обробки середовища, повернення туди взятих звідти і вже збагачених власною творчістю продуктів вже високого переділу, - є не лише додатковою, а й сутнісною ознакою життя, життя окультуреного. Множенням вигаданих ворогів і виробленням активної до них ненависті ксенофаги демонструють свою нездатність працювати із матеріалом реальности. Переймання кожним народом саме своїми інтересами тоді буде корисним навзаєм, коли будуватиметься на співпраці такої ж спрямованости.

Політика країн, які беруться замикатися у межах власної достатности, не вичерпується лише консервацією й поглибленням своїх особливостей, - аж замість індиферентного ставлення до того, що відбувається навкруги у сусідів, приходять ще й реакційне стримування означених конкурентів вже у спосіб створення їм завад та шкоди у розвитку. Автаркія, - як перехняблення у сторону ціннісного зважання саме на власні інтереси внутрішні, - заквашує стани війни; автаркія, всупереч деклараціям про відсторонення від проблем у сусідів, - сприяє конфліктам міжнародним. Автаркія, - рушійною ідеєю якої є переконання у тому, що достаток будується на відніманні чужого, - не тільки свої зведені мури подає як оборону проти непроханих злодіїв із ворожого оточення, як ця ставка на непотрібність обміну із середовищем зрештою, вже на часі вичерпання внутрішніх ресурсів, саме із любителів милуватися собою суперечливо робить найбільших агресорів. Серед видів втечі від світових проблем особливо небезпечним для сусідського загалу є егоїзм країн із заслуженими ними ролями та позиціями передовими, чия втеча від затребуваної сусідами участі у розв'язуванні їхніх проблем стає показником затрати лідерами своїх покликань та сили. Гегемонізм сповідників облуд та хибних рішень може на рівних позмагатися у своїй шкідливості із тими, хто вже своїм правильним рішенням та досягненням відмовляє у популярности та перетворенні на визнані околос стандарти. Ставка на націоналізм може бути навіть необхідною, але лише для тих країні і народів, чия здатність на перетравлення з користю для себе впливів середовища та його передових досягнень поступається хисту цих націй самим продукувати винаходи корисні додатково ще й сусідам.

Рух на злиття усього з усім у якусь святу супроти буденности цілісність, як його йменують та мають за тоталітаризм, є прямим прикриттям природи тоталітарности, яка полягає саме у відокремленні тої сектантської цілісности вже геть від усіх прийнятних інститутів та організмів у культурі. Нормальних та таких, що дотримуються визначености речей, людей тоталітаризм не даремно лякає безструктурністю, якою тоталітаристи кришать усяку визначеність та нормальність, аби поєднати усе однією небуття у темряві могильности, - проте інтеграціонізм тоталітаризму є лиш внутрішньою його стороною, а довкола себе тоталітаризм вибудовує стіни непорозумінь та відгороджень від усього стороннього, ще не поглинутого ним; усеєдність, тоталітарність, універсальність є лиш стружками від випиляного виробу ізоляціонізму; тоталітаризм виникає там і тоді, де й коли треба відмежуватися від похідного прародича у доказах на власну здібність бути родоначальником вже собі самому. Любов, як аргумент на зняття перепон між жертвою та шлунком інтегратора, є лиш інструментом будуванням стіни розділення між жертвою та її життям; внутрішньоорденська любов до свого членства та симпатиків, якою агресори збивають довкола ресурси свого нападу, є лиш компенсаторним платежем за їхню ненависть щодо усіх поза мурами вигаданого братства; там де кучкуються у взаємолюбови, - там точать ножиськи на горлянку виключеного звідти докільля майбутніх жертв. Єдність, що нею оперують тоталітаристи і яка термінологічно й визначає тоталітаризм, є піароперацією прикриття на ті розмежування у культурі, проведення яких і є призначенням тоталітаризму. Тоталітаристи дійсно гуртуються у транспарентну одномірність замісу, де нема грудочок, що своєю непередбаченістю могли б застопорити машину агресивности, - проте ця доведена до гуртожиткової єдність має метою протиставитися усьому світові за стінами гуртожитку, коли адепти одности злютовані ненавистю до того иншого власне світу. Тоталітарна єдність має призначенням накопичувати потенціал агресивности супроти ще не поглинутих тою єдністю жертв. Усеєдинчики дійсно ламають усі визначености, усі кордони, усі смисли, але лиш для того, щоб з тих уламків вибудувати стіну відділення від світу й скерувати потенціал інтегративности на зло призначеного ними у знищення світу за стінами взаємолюбови тоталітаристів. Саме від того, що черговий тоталітарний рух замахується на свою абсолютність, позакритичність, інтегральність, то він стає нетерпимим до конкурентів у тій самій сфері претендентів на вічність, на остаточні рішення, на свою виключність, - він починає плодити ворогів та самоусвідомлює себе ворожим до інших подібних до себе тоталітарних доктрин. Як це не дивно, але рух тоталітарности та тотального зодноріднення усього з усім, рух на об'єднання усіх з усіма, рух на інтегральну цілісність суперечливо виникає саме там, де визрівають потреби на відгалуження від тих традицій, що вже починають обтяжувати новаторів, тоталітаризм є не більше як обґрунтуванням на відокремлення, тоталітаризм є ідеологією сепаратизму та сектанства. Визначальна риса тоталітаризму – усеєдність є не більше, ніж потреба залучити на свою користь якомога більше ресурсів, аби їх надлишками компенсувати власну немічність у нахабстві започати історію саме із себе. Тоталітаризм є наклепом на історію, коли тоталітаристи облудно доводять, що уся колишня історія є доведенням визрівання їхніх забобонів, коли перспективи загальв історії зображують у контекстах втілення їхніх упереджень. Тоталітаризм є видом едипового комплексу, коли дозрілим до самостійности треба не просто відірватися від батьківського лона, прибрати до рук батьківський спадок, а й не залишити ніц живого на тому місці встановлення вже своїх прав, аби вони були тим самим доказовими, вичерпними, неспростовними, достатніми, необмеженими, такими що виключало б усякі сторонні зазіхання на свій бік та включало б власні зазіхання навсібіч. Тоталітаризм не тільки своїм наслідком має створення діри, у могилу якої він заміряється втягнути усю історію, але й причинним своїм фундаментом тоталітаризм може мати лише порожнечу, ненависть до усього суцього, нігілістичне ставлення до передуючої історії, без припинення якої тоталітаризм не виникнув би. Тоталітарна єдність твориться для розірвання усіх зв'язків. Це спроба розпочати історію заново.

Переїмання лише й виключно власними егоїстичними інтересами є шляхом що веде зайнятого цим не до розквіту й достатку, а до тої подальшої спеціалізації на власних особливостях самодостатності, де це окремішній організм стає, скоріше, потрібним лише собі у міру та у спосіб відсутності потреби у ньому зі сторони довкілля відмінних організмів чи утворень. Тоді як до лідерства і якісного розширення впливовості веде саме стратегія співпраці з довкіллям, - особливо переданням йому у споживання продуктів власної творчості та праці. Лакуни, утворені втечею від переобтяжень відповідальністю за керування довкіллям, тут же заповнюються тим, хто не відмовиться від цих позицій впливу.

Зберігати спокій і чисти кулетом можна лише до того часу, допоки ласі до чужого інтервенти не посунули на батьківщину з метою уярмити. А тоді війну не можна не переносити вже на територію безтямного нападника.

Хоча удобрення пафосом і амофосом, запал екстазу віри направленої на переваги єднання є мотивом і метою тоталітарних конструкцій, - але тому усі вони накриваються цим колишнім тазом, бо під ним шарудить і заходиться у вихилясах веремія анархії укупі з рейвахом хаосу. Тоталітаризм, із його єднанням усього з усім, представляється реакцією відповіді на потреби організації, відсутність якої тоталітаристи заміняють сурогатами одности на основі якихось обов'язкових химер та обітованих чудес. Зона тюремної дисципліни це форма недозрілої організованості. Обов'язки сповідання культу віровчення накидають на паству, аби та не поїла один одного. Тоталітаризм маніфестується колективізмом тому, що бажане там видається за дійсність. Саме з цієї причини тоталітаризм рекламується антиподом усілякому індивідуалізму. У зоні амоналом та сокирою глушать усяку осібність, будь-які підприємницькі ініціативи, на довільно який критичний вихід із лав хоч на крок конвой відповідає пострілом без попередження, - бо зона й призначається утамувати хижацьку війну усіх проти усіх. Так психічними устоями правдивого московита є відняти у сусіда те що вдається, а тому моральні норми і емпатія задля цього видаються зайвими, раціоналізм заважає, на відміну від зради й готовності прикинутися ким-завгодно. Зона населена атомізованими в'язнями. Домовлятися там – є справою даремною, бо вигоду не сприймають як обопільну, бо контрагента як ворога там перетравлюють до стану непотребу; а разом із тим є готовність насельника зони знехтувати і власним життям заради того, що буде предметом його віри. Анархізм атомарної субстанції зони розбігається нарізно від суб'єктності індивіда вільної спільноти, де особистість є, немов би, мініатюризацією загалу у синергії його життя морального, освітнього, політичного й подібне. Скоріше у зоні штучного єднання диктатурою не виникне проти останньої будь-якого спротиву, аніж у демократичних і правових спільнотах задля цього ж солідаризується громадянське членство.

Прибутки усіляких монополістів, - у прикладанні до соціального життя закону збереження енергії і речовини, - трактують як спричинені тими надприбутками відповідно понадмірні зверхзбитки і супервтрати мас, нереалізовані кар'єрні зростання яких закидаються звинуваченням на конто проспериті ошасливлених подібною долею багатіїв. Оскільки активним учасником невідповідності між доходами та докладеними задля цього витратами є випадок, або ж інерція соціальної несправедливості узаконена написаним для верств нобілів правом, - то зовсім не обов'язково грошові доходи осіб із верхньої строки рейтингу багатіїв перебувають у боргу перед інтелектуальними чи підприємницькими здібностями цих же осіб. Ситуація, коли контрольовані кількома ізольованими власниками мільйонів статки дорівнюють нестаткам мільйонів невласників, ситуація зведення запитів суспільної необхідності вже до інтересів і зацікавлень виокремленої когорти розпорядників світових грошей та влади, ситуація удушення свобод її імітаціями, - то такий стан речей не лише загрожує прийняттям антисоціальних рішень, він вже по факту є помилково фатальним. Присвоєння самообраними вождями відповідальності за чужі долі та життєві призначення прирікає на брейкдаун подібну патологічну організацію псевдосоціальну. Загарбання правд і передання їх на відкуп свавільним та ізольованим у їхній зятятості абсолютистським приписам, закамуфльованим під тотально-універсальні, - є злочином.

За визначенням, кандидатам на володіння завершальною для історії істини не тільки не потрібні позитивні до неї додатки, але й спроби збагатити догмати можуть бути лише негативними та неприйнятними. Тож концентровані у точку кінця історії її шляхи мають характер вибуховий, спрямований на нав'язування однозначностей усім виходам звідти. Закритість абсолютистських систем суперечливо проявляється у агресивному розпорюванні нею животів усього довкілля, вирівнюванням усього під стандарти опрощенства, припиненням розмаю неконтрольованих розростів. Претендентам на усевладність потрібні лише раби на виконання позакритичних приписів святих. Замкнені на чудеса й іншим залишають таку ж зону неможливого, замикаючи усіх та усе у зону примусової безвиході.

Примітивність тоталітарної організації полягає у невмінні плідно відкриватися широким, далеким, розвиненим зв'язкам із іншими організаціями. Тоталітаризм це те, що виживає лише під глухим панциром, це замкнена на собі неповороткість, це нездатність реагувати на виклики у істинах. Свіже повітря є отруйним для затхлої атмосфери ендемічних режимів. Недопущення впливів на себе, нездатність адекватного сприйняття, відгородження від довкілля тоталітаристи компенсують власною агресивністю вже на сторону довкілля, розповсюдженням власних стандартів вже на інші соціальні організми, універсальним рівнянням усіх під свою одномірність.

Не лише передумовою, а ще й запорукою закриття людей у зону їх визиску є відкритість потребам зони з боку її майбутнього контингенту. Коли геть вивалити двері, що ведуть до небуття та ліквідувати результати культури, розбазарити усі визначені цінності та застереження проти злочинів, адаптуватися до чого завгодно та геть викоринити сором, сумління, розум, - тоді можна відкритися й зоні. Якщо закрити очі на розрізнення між добром та злом, згнітити гідність, заковтнути сподівання на обіцяні чудеса, тоді разом із колективом у його розмитій відповідальності легко проскочити у банду, у буцегарню, у передовики праці, залишаючи за собою лише спроби спіймати хвилю релаксу від потерпання страдництвом. Проте від згоди на участь у злочині, а чи на правах жертви, а чи у безправності ролі ката, - злочин не перестає бути злочином. Від відкритого переходу на позиції помічника агресора, аби не загинути як його жертва й вижити ціною обміну добра на зло, - приходять не порятунком, а множення злочину із закриттям порятунку вже назавжди. Неправду долають не пристосуванням до неї, а відсіччю у відкритті позитивам свободи.

Аж як то виявляється, що замір чудесним до простоти рішенням звільнитися від сфабрикованих та реальних проблем, у абсолютистському відкритті пов'язання усіх у просторі одноцілої зони аж до завершення історичного часу, розправитися з усіма ворогами й одночасно втілити обіцяну утопію скраюну згідно довільно яких марень обнадійливих для збирачів чужих гараздів, - можна здійснити, всупереч означених планів тоталітаризму без кордонів та обмежень, можна здійснити лише у зоні закупореній від доступу усякої зі сторони реальності критики. Зона щастя по периметру не може не бути огорожена непрохідними стінами, а зброя чатівників має бути обернена навіть не проти залаштунку недобитих зовнішніх ворогів, які скаженіють у безсилій ярости від заздрісної знемоги долучися до процвітання усередині каземату, як карацупи із вірними русланами мають відловлювати нерозумних втікачів геть від регламентованого щастя взаємолюбови пастви до свого святого кліру. Умови глобального ринку залежностей є отруйними для умов заквашення умов глобального щастя у партикулярній невізній зоні. Щоб бути поза критикою втечі, то доста достатньо озброїти конвоїрів до щастя. А любов до атечства має корегуватися статтями кримінального кодексу.

Прості й ще більш примітивні рішення небезпечні їх агресивним нав'язуванням тим сусідам не примітивним, які чинять спротив потраплянню у зону однорідності. Утім не менш небезпечним вступом у примітивізм є й противний спосіб втечі геть від повноцінного оточення вже у замкнутий на собі егоїзм, самодостатність якого є впевненістю у ворожій блокаді. Бандити небезпечні тим, що вони полюють за добром поза ними; утім із ними успішно можуть позмагатися переконані у перебуванні у облозі довколишнім табором зла.

На шляху природної еволюції та культурного прогресу не може не бути тих спеціалізованих успіхів, які у своїй довершеній достатності та межах компетенції є відгалуженням від магістралі розвою вже у глухі кути, безвихідь яких не підлягає якомусь вдосконаленню. Залишаючи поза собою для споживачів довершені досягнення, лідери та очільники поступу є відкритими своєму подальшому поступові. Спроможність на винаходи підтверджують новими творчими відкриттями. Гіршим від домагань постійної критики, задля імітації тим самим відкритості й балансування у невизначеності, може бути лише лиш глухий кут якихось абсолютистських особливостей не потрібних нікому окрім сповідників подібної специфічності. Пропозиції усіх тоталітарних вчень, догми яких є однозначними й такими що не допускають змін змісту, вичерпують собою історію, яка дійсно закінчується для подібних теоретизувань, але не для власне історії суспільства чи історії знань. Тоталітарні устрої, у яких абсолютизують певні світоглядні точки зору, є замкненими й закритими і їм від довколишнього світу потрібна лише смерть цього довколишнього світу, - задля підтвердження претензій на вичерпання своєю доктриною вже історії буття чи буття історії. Видозміни ортодоксальних догматів віровчення є ерессю, переслідуваною зі сторони органів безпеки догматів. Винахідники й лідери, - здалі на відкриття й зміну парадигм, - із адептами тоталітаризму не сперечаються за визначенням, як такі що не потребують для себе жодної помочі від тоталітаристів не спроможних на модифікації, як такі провідники, які й не можуть метою мати вносити пертурбації у сторонні анахронічні віровчення містичні на маргінесах і обабіч мейнстриму. Адекватним відгуком остаточної реакції на бунт і удаваний екстремізм ініційований прихильниками чергового реакційного чуда є забуття та спокій зі сторони тих людей осмислених, яким зрештою вдається карою вгамувати фанатиків.

Якщо б своїм титулом чемпіон завдячував своєму тренерові, коли б країни золотого мільярду процвітали б лише через вивезення багатств із своїх колишніх колоній, якби винахідники своїм патентами були б зобов'язані в усьому своїм учителям, - тоді чемпіон мав би прізвисько тренера, тоді констеляція лідируючих культур обмежилась би переліком колишніх колоній, тоді дивіденди та слава дісталася б виключно наставникам. Проте так вже розподіляється талан, що чеснотами одних громадян стає виконання настанов і неприпустимість виходу за обов'язкові функції, подібно до чиновницької бюрократії, а вже інші групи громадян, подібно до підприємців та винахідників, задають, а чи ламають стандарти для вищезгаданих одних. Рушійні пружини творчості варто шукати у ній же.

У кожній точці своєї історії буття і окрема особа, і осібна нація не можуть не бути визначеними у тих своїх особливостях, які слугують опорою подальшого розвою. Остаточно ж розподіляти власні цінності та досягнення із довкіллям аж до стану розчинення у останньому щасливо вдається лише тим, хто достатньо довго перебуває у могилі й розчинився там без видимого останку. Нація зобов'язана мати незаперечні особливості своєї культури, проте ці атрибути повинні бути не, так би мовити, якорем обтяження кодами минувшини, а осібні внески до прогресу, у прийнятті їх вигід самими сусідами, мають бути крилами злету. У раковину націоналізму варто ховатися лише на тому часі власної порівняльної відсталості від конкурентів у прогресі, коли відкрите змагання із ними є надто загрозливим для здоров'я осібної нації; тоді як у наближенні до лідерів необхідно усіляко відкриватися творчості. Дім патріотизму будується для наснаги там на участь у перегонах. Установа нації у числі особливостей життя людей є такою ж необхідною, як і існування тіла людини для її життя, - утім нація буває живою коли вона є відкритою і відкривається буттю у культурі.

Не можна бути достатнім ні зі сторони, ані перебуваючи не у собі, ані промишляючи чужим. Більш того, однобічна досконалість зависає у порожнечі її непотрібності. Мистецькі казання й надихаючі плани набудуть переконливості коли до них додати продуктивність праці, внески до культури, валовий продукт нації, число артилерійських стволів, рівень освіти, самостояння у праведности, здоров'я народу і його державного апарату. У свою чергу аспектом лідерства та підйому нації, як правило, стає її духовна культура.

Режими всеохоплення тяжіють до самодостатності, абсолютисти відгороджуються непробивним панциром супроти критики від доквілля, агресори не тільки не потребують доказів а й готові слугувати нормою нормуючою усе можливе й неможливе, утопісти не лише нікому не довіряють, месії не покладаються ні на що, примітивісти не ймуть віри нічому, а й мисливці за чужим мають інші світи за загрозу та ворогів. Сильною стороною будівничих виокремлених світів є те, що їм з позицій своєї одномірної містики доводиться обґрунтовувати та творчо переглядати те, що у нормальних спільнотах є samozрозумілим та прийнятним; у свою чергу назворот, надмірно творча переоцінка цінностей породжує сверблячку революційності, коли помилки у своїй соціалізації та у засвоєнні механіки соціальних відносин фантазери починають сприймати як рятівне для усього світу одкровення. Відсутність у межах власної компетентності нужд у будь-чому з будь-якої сторони, опертя на потуги власної самочинності, впевненість у власній для себе значущості є не просто демонстрацією сили замкнених у собі тоталітарних режимів, як є власне їхньою силою, - проте незатребуваність потреб породжує відповідну зі сторони доквілля реакцію відсутнього попиту навіть на ознайомлення із тим, що є безкорисним. Замкненість тюремної зони на загал та у окремих камерах, карна неприпустимість порушення режиму, гра у обов'язковість протилежного людським свободам – не лише обслуговує ідеологічні химери, як, скоріше, химери та вірування у неймовірне починають вигадувати там, де передовсім існує потреба доводити свою самодостатність без звертань до помочі зі сторони.

Самодостатність має бути доказовою у її затребуваності з боку доквілля, а не має доводитися відгородженням від доквілля; творчі свободи призводять до відкриттів тоді, коли не мають обтяжливих боргових зобов'язань перед необхідністю, проте призначенням відкриттів є саме розширення їхньої участі у тих загалах культури, які у свою чергу вдосконалюються у відкриттях; скорше самостійність обслуговує цілі бути корисною усім, аніж користує загальносуспільними потребами. Неадекватні стосовно доказових традицій вибрики тоталітарної містики тяжіють до відгородження від критики з боку традицій, ховаються у замкненій на собі світ псевдоунікальності. Претензії тоталітаристів на підбиття під свої керування усього, що дихає, - є тим їхнім латентним чуттям своєї непотрібності нікому, з яким містифікатори борються у спосіб винищення усього та усіх, кому тоталітарні химери є ідейно зайвими та практично шкідливими, а якщо внаслідок тієї боротьби коли б і вціліла тоталітарна зона насильства, то однак не настане потрібність у ній для будь-кого вцілілого поза зоною. Чи вищий та надійніший паркан відгородження від відкритості світові вибудовують примітивісти, аби відсидітися там від запитів, то суперечливо тим самим зонотворці увільняють світ від себе, коли зникають питання про те, хто ж кому є непотрібним.

Натхнення тоталітарних рухів на самодостатність мало б обнадійливі перспективи, коли б та автаркійність не надихалася б енергетикою жертвовного самозречення, що вона без останку намарно витрачається на доказ марності шляхів розвитку світу поза тоталітарною сектою ізоляціоністів.

Одним полюсом пульсації прогресу є перманентна актуалізація винаходів, які є інтегральними стосовно картини різнорідних та компетентних лише у сфері своїх застосувань знань, які тому і є різнорідними, бо з них означені інтегральні знання як пилітку вибивають обмеженість, - аж протилежним щодо інтегральності трендом прогресу є така ж постійна диференціація знань, галузей, винаходів, домінантне становлення яких просто як помилку за своїм облявком залишає вже відпрацьований та безплідний синкретизм колишніх понять та законів. До того ж види узагальнень, до яких любителі простих рішень схильні записуватися у союзники, можуть бути фактом достатньо спеціалізованого відкриття, теж спроможного стати базою для фанатиків, особливо тоді, як рятівна пропозиція є достатньо не підтвердженою здоровими суспільними потребами. Тож проведення виразних розмежувань може бути не лише повстанням проти умов прогресу, а – ще й умовою свобідного поступу, коли спеціалізація хоча б звільняє від агресії конкурентів на володіння тією ж цариною.

Тоталітаризм як єднання усього з усім, який не лише саме за це обвинувачується як односторонній підхід до розв'язання проблем, а саме й так і іменується, є лиш компенсацією чи то врівноваженням основної своєї участі у будівництві культури: зробити у тяжіннях культури розрив, дірку, порожнє місце через яке стають невідчутними ті впливи та зобов'язання у тяжіннях культури, які нема змоги позбутися у інший спосіб тими, хто замірився на небачено нові творчі розпочинання. Тоталітаризм, як манія пов'язати усе суще навіть через його атомізацію у хаосі, видається вибаченням за ті глухі кути, куди радше шахраї, аніж просто неодуковані заводять людство, аби збоченням на сторону геть від необхідного надати вигляду загального місця чи якоїсь узвичаєності, коли усьому поза зоною одномірності відмовляють у існуванні, або ж до того примушують. Тоталітаристів радше було б кваліфікувати не такими, що злютовують те, що не в'яжеться з-поміж собою у органічність, а як таких, що розривають те, що не можна розірвати. Реакцією на органічність окультуреного та цивілізованого вже з боку тих, хто примітивне видає за рятівне, стає нарізання культури на не зв'язані між собою скибочки, серед сум'яття яких пропозиції примітивів не видається доказово перевірити. Любов до усєдності є лиш маскуванням на сектантські відлами та деклінації, що їх тоталітаристи й улаштовують. Скоріше насаджувана єдність у чудесах обслуговує руйнівні інтенції насильників, аніж бунтарству примітивістів слугує творена ними режимна зона. Тоталітаризм це виключення, що прагне видати себе універсальне правило, це унітарність у військових діях та ненависті до докільля жертв, це, загалом, набір асоціальної асіоматики. Коли однією з якостей прогресу стає постання спеціалізованих винаходів, то тоталітаризм є штучним прийомом на спеціалізацію. Трагедійність від застосувань тоталітаризму полягає не так у його зусиллях єднати у цілісність ті установи культури, які є самодостатніми у їхній вже посталій спеціалізованості і які можна єднати лиш їхнім руйнуванням та замішуванням відламів у фарш ідеологічного світогляду, - як шкода для культури від тоталітаризму полягає у зворотному: у тому, що тоталітаристи шматують тіло культури на самозамкнені монади сектантські з наглухо забитими хвіртками, через які не можна достукатися на взаємопорозуміння та якусь чуйність. Єдність, руйнівна для змістів усього втягненого у чорну діру тоталітарності, є не більше як характеристикою внутрішніх відносин тоталітарності, але характеристикою зовнішніх відносин системи із докільлям інших систем та установ у суспільному житті є відштовхування від останніх, сприйняттям їх як ворожі, як неприйнятні для означеної моделі тоталітарності. Війна, яку ведуть тоталітаристи з метою вирівнювання *ворогів* під взірці та шаблони тоталітарної одномірності збоченської геть від доказових цінностей інших світів, має метою замирити усіх та усе вже у якостях сировини для торжества одномірності.

Розлогі інтегральні ідеології, у рамках яких умотивовується самодостатність усіх присталих на вчення та усього зав'язаного на систему, суперечливо улаштовуються ні на що інше, як на створення дірок та розривів у тканини культури, аби звільнитися від боргу обтяжень тим, що заважає спеціалізації творчих проривів у нові винаходи та пропозиції культурних існувань; плата за працю та за пожертви самою лиш вірою у вдячність з боку потойбіччя вигадується ні на що інше, як на припинення об'єктивних зв'язків між подіями, як на викидання геть прагматики еквівалентної відплати та раціоналізму, як на внесення містики, хаосу та позаканонності, аби нові бачення розвитку нікому не були зобов'язані тим, що вони не можуть виконати; злютовують усе до купи, аби відгородитися від докільлишніх цінностей, які тоталітаристи проголошують ворожими. Штучно розриваючи сув'язі культури у спосіб штучного обґрунтування достатності відшматованого, тоталітаристи сприяють спеціалізаціям нових якостей у прогресі, себто власне прогресові. Там і тоді виникає потреба у тоталітаризмові, де і коли треба засновувати нові світи. Манії зятяних та фанатичних самопереконань у фікціях це ще й прийом апробування запропонованого, коли нечулість до заперечень покликається заохотити винахідництво. Інтегральність, як потреба винаходу бути корисним та уживаним у докільлі, є конструктивною не там, де через руїну органічних устроїв примушують до єдності те, що не є поєднаним.

На змагання українців за своє державне, культурне, національне незалежництво московські інтегратори не тільки навішують негативістські конотації, закидаючи українцям звинувачення у розколі єдинава прастраництва, як ще й практично зшивають та лікують трагедію розриву саме у спосіб обстрілу українського Краю, сподіваючись викликати цим любов українців за втраченим єднанем і єдиністю. Відстоювання своєї історичної суб'єктності та гуртування довкола об'єктивних прав на своє існування є звільненням українцями не лише самих себе, як визвольні змагання є сходинкою, умовою, поміччю у будівництві усіма народами, що їх поневолила імперія, своєї самостійності. Трагедією московські збирачі іменують розставання земель і народів із імперським визиском цих земель і народів у зоні московства, тоді як колонізаторське збирання земель і народів у зону їх поневолення московці іменують ошчасливленням уярмлених, здійсненням мрій народів на їх підпорядкування московським рабовласникам. Звільнення непомосковлених народів від остаточної совітизації та втрати національної ідентичності є поріднення народів не лише із своєю свободою, як є ще й їх входженням до сім'ї народів вільних, до того співробітництва із країнами суверенними, яке відповідатиме інтересам народів, сприятиме справі миру. Розколом зони концтабірної однорідності і є становлення достатності вже колишніх підневільних земель і народів. Рухом до свободи є не лише розвал зони примусового визиску, а завдання зоні таких ударів, після яких на місці зони зостануться лише вільні від неї народи і країни. Руйнівний удар по інтеграторах до тюрми є конструктивністю визволення від неї. Подібно до інших відпрацьованих совєспублік, то й українці мають пишатися навішаними на них звинуваченням у розколі зони московського комунізму чи комуністичного московства. Бо саме історичне московство й від'єднало народи від їх свободи. А визвольні рухи відновлюють єдність вільного світу, у небуття відсуваючи єдність у безправності імперського бандитизму. Колишні колонії зобов'язані трошити ланцюги імперського єднанем і єдиністю у вигляді спільної із московською метрополією армією, економікою, мовою, Церквою, законодавством, кордонами, етносом совєським. Розколювання зони тоталітаризму це перші кроки до розімперення, у загалі крокувань до будівництва самоправності народів, у контекстах співробітництва і єднання у праці вільній.

Навіть для того, аби хоч зберегтися у своїй специфічності, недоторканості, недоступності з боку будь-якої критики, - то сповідникам рятівних учень доводиться свій консерватизм доповнювати активним і агресивним протистоянням світу, який не вклякнув на місці й розвивається, залишаючи відстороненим від себе означену святу зону остаточного ідеалу. Містифікатори змушені плодити довкола себе ворогів, вишкіряться супроти них збройно, накликаючи загибель до не такого як їм треба ворожого світу. Історичною долею виживання досі ще не переможених тоталітарних режимів є заганяння ними самих себе у глухі кути відсторонення від магістралей розвитку, - з переконанням тоталітаристами самих себе у тому, це від їхніх абсолютів відколюється цілий світ й впадає у помилку.

Збирання московитами розлогої імперії складеної із відмінних народів своєю успішністю зобов'язане лекалам і правилам заданими монгольськими кочівниками від чингізидів та Золотої орди. Коли абсолютна влада наїзників над тими, хто тепер візьме військову участь у спільній навалі кочівників і платитиме податі, обмінювалася на відповідне збереження упокореними своїх звичаїв та форм правлячої влади, якій номади довіряли збирання платежів та відкритість ролям служіння у війську кочовиків; тоді як альтернативою цій виключній владі ставало таке ж цілковите винищення незгідних вступити на правах служби до війська кочовиків. Зрештою ця відстороненість прибулих завойовницьких зайд над культурою уярмлених ними народів, для яких збереження їхніх місцевих звичаїв ставало формою лояльності щодо наїзників, - призводила до такого перетравлення наїзників, що їх еліта адсорбувалася, вбиралася, поглиналася і розчинялася у масиві місцевої культури, або ж, на останок, витурялася геть. Тоді як завойовники європейського штибу, неповнотою окупаційної влади яких ставала недовіра поневоленним у їх службових ролях, отримували відкритий спротив у відповідь на домінування завойовників.

Умовою створення монопольного єднання, яке впроваджується для отримання надприбутків із поневоленних тими обов'язками і регламентами об'єктів нападу, є розбиття організованості конкурентів з наступним перетворення їх вже на неповноправних жертв одномірності. Так розлогі імперії будують через внесення розбрату, чвар, руйнівних протиріч у стані противників імперської інтеграції, аби запобігти консолідації сил цих недругів імперії. Від ще не підбитих, не остаточно денационалізованих народів імперіалісти намагаються відколоти угруповання згуртовані за ознакою особливостей лінгвістичних, релігійних, географічних, роз'ятруючи сепаратизм, - аби тим уразити потенціали спротиву імперії; водночас у внутрішній політиці ефективного загарбання, то творці імперії домагаються загладити та нівелювати усі різниці, витерти усякі відхилення від централізованих команд на військове загарбання, прагнуть однозначності підпорядкувань усіх мобілізованих ресурсів. Вихід народу, який вже стався dokonano самостійним, самодостатнім та самоправним, геть із імперії є таким самим законним його правом, як і незаконним представляється втягування такого народу у тяжіння загарбницької імперії.

Нормою міжнародного права є виправдане ним змагання усякого поневоленого загарбниками окремишнього народу за своє визволення, скидання ярма окупації як виду поновлення тимчасово загубленого суверенітету. Продовженням цього права є відстоювання народом своєї державної та культурної цілісності у спротиві чужинським нападникам засобами військовими. Хоч ознаками агресії як протиправної акції визнаються такі її різновиди із яких нема виключень, проте агресори свою інвазію домагаються представити як запит самих жертв, аби оправдатися й позбутися переслідування за переступ. Так в Україні діаспора московських поселенців разом із любителями імперії із числа тутешніх малоросійських запроданців свій, - оформлений за етнічною, москвославною чи мовною ознакою, - рух відколу від Краю разом із приєднанням відколотих ними теренів вже до ще не колишньої метрополії не лише облудно представляється як рух визволення від тих українських буцімто окупантів, які всупереч міфам москалів є питомим етносом своєї батьківщини, як ще й боротьба українців за звільнення від історичного поневолювача останнім подається за рух антимосковського сепаратизму, за руйну непорушних прав великоросійства на єдинанеделімське утримання усіх зібраних імперією народів. Придушення визвольних рухів колонізатори видають за право силою відстоювати цілісність подібного утворення; а вторгнення до народів – як право звільнитися від окупації зі сторони народів.

Коли імперські поселенці та окупанти ставлять питання неповноту Федерації без повернення до її складу земель колишніх її колоній, - виставляючи останні за розкольників єдінава прастранства проти яких метрополія має право застосувати силу як проти агресорів, а, водночас виставляючи напад на колонію як право придуманого імперіалістами якогось псевдонароду як рух звільнення, - то тим самим під сумнів ставиться досягнення Федерацією свого суверенітету та визнання її кордонів зі сторони міжнародного співтовариства. Московські осадники, які легітимізують своє право перетворити терени свого розселення у інших країнах вже за право приєднання до Федерації, тим самим останню делегітимізують.

Хоча стосовно усякої імперії, а чи щодо монополіста найбільший спротив виказує не менш потужний такий же конкурент, - проте імперія віддає перевагу саме таким стосункам спрощеним порівняно із ситуацією множення, а то й дроблення конкурентів, бо із одиноким ворогом легше ладити відносини ніж із чисельними противниками. Так для умовного Заходу німечні совіти, зациклені вже на мирному співіснуванні з причин нестачі ресурсів на світову революцію та бігові навздогін вестернізації, представляються керованою й тому менш небезпечною силою порівняно із урізаною Федерацією, апетити якої на підбиття Заходу лише нарастають від скидання із себе тягаря утримання соцлагеря країн буцімто московської орієнтації та республік совСоюзу. Співпраця на збереження сенільних планів побудови інтернаціоналу пролетарів звільнених від власности дає штатникам хоч якусь гарантію на недопущення розповзання ядерної зброї якою гарантуються означені імперські плани порівняно із ситуацією збереження цієї зброї у руках чисельних демократичних режимів.

У діапазоні навіть доцільних використань правил не обійтися без виключень, проте ці нечинності правил не тільки не є помилками, як у вузьких щілинах виключень можна було б розгледіти натяки на ще не пізнані закони ймовірно вищих порядків, стосовно яких діючі правила можуть бути не більше як окремим їхнім випадком. Виключення із порядків постають як таїни, як зона ще не освоєних порядків ймовірно вищих рівнів, уточнення яких можливо переведе діючі правила вже у стани не більш як перших наближень до істин, опосередкуванням із якими й виступають виключення, що вивалюються геть із правил. Бо усякі, себто ніякі сформульовані правила та відкриті закони не вичерпують собою пізнання до решти. Проте вагітність виключень на ймовірності розродитися порівняно більш досконалими відкриттями аж ніяк не означає зворотного: що виключення неодмінно є знаком, а то й фактом досконалого. Якщо з виключеннями не можуть впоратися діючі правила, то це не означає хибності правил й тим більше - не свідчить за домінування виключень над правилами. Бо усі правила є необхідними у свій час на своєму місці утилітарних призначень. Виключення одночасно й суперечливо є тим, що належить правилам та тим, що не підвладне правилам, як їхнє підтвердження; виключення не є повною відстороненою від правил нісенітницею, проте виключення не є ключем до розв'язання проблем та обмеженостей діючих правил; знайомство з виключеннями дозволяють виглядати компетентним у самому тілі правил, не будучи такими насправді. Й саме на маніпуляціях із виключеннями й будують свої натхнення примітивісти та любителі чудес, коли за допомогою виключень мріють обійти правила, виставляючи збочення, аномії, відверту дивину за панацею від усіх викликів. Виключення це ресурс тоталітаристів. Облудники виглядали б не просто смішними, а й неприйнятними, коли б вони зосереджувалися на самій лиш екстравагантності своєї наживки, тоді як звертання до масиву виключень додає спокусникам респекту.

Цінності тоталітаристів це - те, що знаходиться за скобками узуального, це - те вивалювання за межі прийнятного, яким примітивісти прагнуть упокорити загальні місця, це - анігіляція правил у виключеннях із них, це - претензії перевершити закони підміною останніх на виключення із законів, це - дезидерати прикінчити історію у остаточних її розв'язаннях, це марення на підміну об'єктивних відношень вже на чудеса, це - наполягання отримати усе не доклавши до того гідної праці, це - зведення історичних реалій до таких централізованих перфекціоністських фантазій, після яких історія зобов'язана стати дискредитованим непотребом, це - шахраювання на спотворення глуздів, доказових у культурі законів, це - підміна проблем та складнощів творчості вже на загарбання плодів чужої праці, це - плани злидарів зрівняти скруту до рівнів конкурентних змагань із цивілізаційними розвоями, це - заклики у поміч собі насильств, терору, смерті, аби унормувати екстравагантне, це - умисли обійти закони та необхідність через знищення за допомогою узаконень інституту криміналу того, що є неможливим та нелюдям, це - омани на втілення утопій через уподібнення їх до прикметностей достеменного, це - включення свободи вже до її виключень із суспільства закритого у зоні примусових розпорядків, це - закамфльований під творчість та вимогливий критицизм той бунт проти правил, підступно оголошених злом, який не гарантовано веде до позитивного конструктивізму, це - підміна віднятих трофеїв вже на подаровані символи ошчасливлення символами, це - відключення людей від громадянських прав та актуальності знецінених установ громадянського життя, це - видирання по стеблу абстракцій на височину, звідки не розпізнати не лише загублену людину, а й скорботу за виключеннями із відкритості життєвим проблемам, це - включення у виконавські ритми безвідповідальності за долю світів у собі, це - те скорочення виключень вже на розмір дійсних проблем, після якого залишається лиш безпомилковість ігрищ у неіснуюче, це - виключення із порядків того, що належить добру, що його укорочують на усі до нього включення, це - імітація часових довершень прогресу у спосіб оголошення таким виключних заперечень його представництв підтверджених обставинами, це - згода із програшами на включення до життєвості культури.

Довкола усякого правила існує сонм виключень, у недослідженості яких даються ознаки подальші проблеми та перспективи імовірних успіхів, проте саме наявність виключень робить із загального місця вже незаперечність. Ціла маса правил та законів не являють собою закінчену стадію пізнань та вмінь, тобто норми не можуть не мати функцій регуляторної диктатури стосовно виключень із них, проте саме ці прикмети примусу й становлять призначення закону відносно виключень із нього. Через чи крізь своє посередництво закон не лише перепускає ресурси свободи творчості, аби ті результувалися у прогресі, а й відфільтровує виключення, аби ті не призводили до руйн поступу. Так, наприклад, можна брутальністю оголосити прийняті заборони рухові через червоний сигнал світлофору, проте свобода кожному учасникові рухатися як йому заманеться призведе, в ліпшому випадку, до аварій. Диктат норми задається прийнятною для усіх її учасників універсальністю норми, - проте вже противне усякій прийнятності виключне усевладдя задається саме торжеством відповідних виключень і відхилень від нормального та закономірного, коли частка починає силувати й тероризувати під свої стандарти вже цілісне та загальне. Тоталітаризм це не панування потрібних усім загалів, а - це імітаційне, облудне, протиправне надання виду узагальнення тим утопіям, які не потрібні нікому й шкідливі усім, окрім переконаному у їхній рятівній цінності самотньому авторові. Зона створюється не так ущемленням усіх свобод для учасників суспільного життя, як - усуненням усіх правил безпеки, відміною усіх правил співжиття, ліквідацією діалогів порозумінь. Зона неволі, яка виправдовується імітацією максимумів нічим не стриманої вигадливості аж поза межі права, правди, істин, - є диктатурою збоченців, які силують здоров'я людей та прогресу.

Тоталітарний нелад, де замість доказових соціальних законів діє свавільне їх порушення, учиняється для того, щоб його організатори всупереч своїм руйнівним внескам у суспільне виробництво отримували привілеї за кошт одурених вірністю ідеологічним фікціям. Тоталітаризм це торжество тих, хто за нормальних обставин знаходиться поза скобками необхідності. Тоталітаризм це апологетика виключень, де правлять бал бандити.

Зона могла б розглядатися як реабілітація приватного інтересу, витісненого домінуванням тих абстракцій, яким облудно надано подобу суспільного добродійства, - коли б зона і не була б втіленням означеного приватного інтересу ідіотичних маргіналів. Корупція могла б представляти собою повернення у одержавлену зону вже приватного інтересу, - коли б означений інтерес окремих бандитів і не представляв собою зону для усіх та усього поневоленою нею. Порушення асоціальних розпорядків могло б бути визволенням від них же, - коли б означений асоціальний устрій не був би практикою знущань над тим що є необхідним людям вільним.

Оскільки тоталітарне віроучення замахується на представництво собою не лише того підсумку культури, який творці зони відмінюють за непотрібністю та помилковістю усіх передувань їхньому відкриттю, а ще й утверджують марність продовження історії та пізнань у чуді своїх обітниць, - втіленню яких прикро чомусь заважають ще не кінця у могилу вичищені вороги, - то зона щастя стає ізоляційно відділеною від усього зла світу. Але для того то сповідники нейовірного й представляються виключними носіями звільнення світу від вигаданого ними зла світу, бо у вузьке ярмо своїх маній вони домагаються запхнути увесь розмай багатства понівеченого ними реального світу.

Прихильники замкненого на собі відокремлення від того довкілля, що його егоїсти вважають за ворогів, здирників і купу проблем, будують плани розбагатіти, коли ці ізоляціоністи гребтимуть виключно під себе, спиратимуться виключно на власні сили, утворюватимуть самодостатній організм автономний, - проте автаркія є загрозливою навіть на часі бійки проти зовнішніх нападників. Фанатична зацикленість сектантів на специфічних маніях своєї догматики, а чи виправдання особистості теоретизуваннями стосовно переваг націоналізму порівняно із розмиванням суб'єктності під інтегральним тиском глобалізації - ведуть до збитків. Бо заробляють більше тоді, коли продають свої здобутки ринкові для споживачів.

Тоталітаристи позиціонують себе як прихильників порядку, проте зі сторони нормальних людей претензії до тоталітаристів полягають у тому, що останні пропонують порядок ненормальний; тоталітаризм це диктатура збочень; це присилування права, вільних людей, закономірного вже до їхньої покори перетвореному в усезагальний, універсальний, безвідмовний обов'язок якомусь виключенню із правил, якомусь вождю, якійсь безпідставній химері. Трагедійні страждання та збитки від надміру претензійних утопій у тому, що для своєї легалізації та утвердження утопії вимагають забагато крові та уламків, на які перетворюють людей та культуру. Зона – від спроб ужитися із збоченцями. Концтабір це коли частка панує над цілим. Дисциплінарний режим, - всупереч тому як себе цінують тюремники, - це вистрибування геть із норми, із добра, із потрібного здоровим людям. Тоталітаризм починається з терору збоченців проти прийняттого, коли усе тверезе привчають до відхилень, коли прогрес ведуть у безвихідь манівців. Сакралізація це коли зарозумілий у своїй неналежності цьому світові супермен вимагає на бенефісі своїх ошуканств забагато для себе жертвних дарів.

На відміну від суспільств, у яких розум та поведінка громадян залишаються у межах здоровоглуздя та під дією законів, - то у сектантських зібраннях керованих сподіваннями на звершення позаприродних чудес, а не освоєних людьми законів та об'єктивних закономірностей, доводиться виходити геть за рамки узаконень щоби обґрунтувати неймовірне або ставкою на пряме для цього насильство, або вказівкою на святість, божественність, месіанське обрання вождів. Абстрактні ідеали, що їх висувають для керування земними справами, виявляються у свою чергу полишеними на якусь доказовість поза межами віри у ті ідеали. У зоні обіцяного щастя вбивають і тероризують просто тому, що у якийсь відмінний і доказовий для клієнтів ошасливлення спосіб не можуть там клієнтам запропонувати ще щось. Безмежне усевладдя потрібне тиранам, одержавленим мафіозі, кліці самозваних пастирів, - бо їхня легітимність є порожньою. Тому приписам зони підпорядковують усе що рухається чи починає, бо сама зона є виключенням з усього живого.

Свобода, як запорука розвитку, передбачає вихід за рамки усталеного, вміння прискіпливо подивитися на самого себе та свої справи вже зі сторони, вимогливо оцінити триваюче вже із перспектив та масштабів відсторонення від інерційних помилок. Тоді як віра у оволодіння вічністю та граничними можливостями вже тут із зараз призводить подібного невігласа вже до безвихідного замикання у парадоксі, у нездібності віднайти доказові обґрунтування своїм марновірствам, спричиняє нестачу критеріїв правдивості. Чудотворці та власники спійманих ними абсолютів є просто небезпечними, і то не лише для оточуючих. Ті, які завалили жертву й безкарно ласують її плоттю, залишаючи опісля себе лиш слід, - помиляються у своїй приналежності таксону людей культури.

То лише у правових країнах, - коли на разі необхідно вдатися до заходів до яких не можна вдатися за тими діючими нормами права, яке запізнюється й не упереджує виклики, - доводиться законспірованим спецслужбам безпеки діяти поза скобками. Тоді як у тоталітарних суспільствах беззаконня нема, тому що тоталітаризм і є актуальною самоволею. У зоні можна нормою права оголосити винищення груп населення, карати за володіння власністю чи за жебрацьке бідкування, або дозволяється за процедурами чинити те, що виходить за рамки глузду, за межі реальності.

Ми є істотами залежними біологічно, бо початки й вичерпання життя визначається не нами особисто; ми залежимо від суспільних впливів, які задаються сім'єю, колом спілкувань, подорожами, способом життя, усіма соціальними інститутами; душевний склад, включно із темпераментом, моральними орієнтирами, вдачею, істотно зумовлюються культурним середовищем, мовою, освітою, вихованням; технологічна доба та матеріальне середовище є місцечасом діяльності осіб, які своє покликання і творчі здобутки віднаходять у суспільних служіннях. Проте соціальні доктрини збудовані на виключності звеличення інтегральних цінностей є доктринами просто антилюдськими. Існує міра за якою надуживання загальним стає злом, помилкою, неволею. Ми є вільними, ми є, ми - і кожен.

Виходячи із екологічної безпеки та завдань вже у культурі на збереження усіх суцільних її здобутків, - то сприятливою умовою для власної окремішньої ідентичності видається клопітливе ставлення до оригінальності сусідів по прогресу з відповідним недопущенням усіляких агресивних спроб їх перевиховати чи підкорити вже нашим чи якимсь іншим стандартам. Й подібне миролюбство буде успішним, коли агресивність та креативність кожних сусідських кіл державних, етнічних, цивілізаційних буде визначеним та розвиватиметься у кордонах власних застосувань і доцільних можливостей. Бо добрі порозуміння співробітництва стираються у міру зникнення розділових знаків володіння кожним собою.

Іменоване як пабліситі, високорейтингове кар'єрне посідання у власне міжлюдських відносинах може сприйматися не лише нормою якихось собі призначень, покликань, долі людини, але самодостатність слави є ще й духовим стимулом надлишкового продукування цілком предметних здобутків вже на користь живих спадкоємців, - проте на відміну від спільнот відкритого типу, де ефемерна вдячність від ближніх є платою за відповідні внески творчої праці, то зона непорушних приписів неволі створюється саме тим, що її начальники обіймають свої посади не залежно від заслуг своєї праці не лише не пов'язаної із завданням користі ближнім, як вождів освячують саме всупереч наслідків їхньої праці на організацію в'язничної зони. З усіх заходів спрямованих проти ринку змагань у творчих свободах найвідчутнішим у його несприйнятті з боку лібералів є надмір регуляції кар'єрних зростань, бо саме людські свободи є визначальними у поступові вже предметної культури. Тоталітаризм визріває там, де слава як наслідок плати за здобутки праці починає переростати вже у причину; тоталітаризм і є прийомом увірватися до святости шахрайством відсутніх внесків на користь інших та створення позадоказових, позаринкових, позаправових завад конкурентам на владність; тоталітаризм це кар'єра через вірність сповідання безкорисної, а тому й шкідливої для суспільства ідеології. Як тоталітаристи можуть сповідувати будь-що, то зона задається не змістами її ідеології, а самим способом силового та шахрайського втримання влади тою бандою орденського типу гуртування, якій вдається ігнорувати ринкові та критичні вимоги до свого соціального проводу. Тоталітаризм це не нормальне визнання кар'єрного лідерства з боку відсталих у практичних і тому доказових внесках до прогресу, а це влада через саме лиш винищення конкурентів. Тоталітаризм це соціально сегрегація на засадах облуди, насильства, неволі над усім відмінним від банди узурпаторів суспільством. Це зведене не на ринковому співвідношенні вартостей, а на невідповідності заслугам власної праці високопосадовство, узгоджене лише із приниженням інших вже до станів рабів духовних чи фізичних, тримається на месіанських маніях вождів стосовно себе самих та на насильстві стосовно усіх інших.

Цілями марень переробити світ, неправильно улаштований до появи осяйних марень, є упокорення світу цивілізованого і суспільства з відповідним винищенням у ньому усього що не відповідає і не узгоджується із осяйними пропозиціями, - оскільки ж будь-які чергові химери ошасливлення залишаються нездійсненими, себто культурі вдається вистояти проти натиску утопій, то апетити універсалістської відкритості й експансіоністського загарбництва утопістів неодмінно, задля прагматичного виживання режимів ідеологічних утопій, змінюються потребами обнести режимну зону непроникною оборонною стіною, аби у стані автаркії та покладання на внутрішні сили органів терору продовжувати під стандарти віровчення замішувати поневоленіх зеків. Зона, задля свого виживання у токсичному для неї середовищі вільного світу, неодмінно зводить високу стіну гетто, - представлена не лише фанатичною ритуалістикою культу, а й фізичним представленням муру огороження, - і ця штучна стіна для adeptів химер й виступає сурогатним заміником їхньої спеціалізації у імітованій таким чином власній самодостатності. Оскільки культура є структурована на динамічні її спеціалізовані складові, то беззмістовні вірування можуть маскуватися під доказовий інгредієнт лише і тільки під прикриттям заборолу. У відкритому глобалізованому та гуманістичному світі режими утопічного щастя та реального терору – не виживають.

Не зважаючи на те, що змістами учення і сходинками кар'єрного зростання чи убивання зробили нацисти саме расовий підхід, тоді як комуністи ставкою ідеального соціоустрою мають класовість, - але саме комуністичним селекціонерам, за допомогою видачі тлустих спецпайків та віднімання життя у послідовних кампаніях чисток, таки вдалося породу апаратчиків вивести на рівні біологічному. Розпліднення ж советського народу зупинилося здебільше на рівні соціальної психології та поведінки. Номенклатура ніби на одному станку зроблена. Вони не схожі на пересічних людей, попри те, що серед останніх вони не водяться.

Концтабір це технологія виведення нової породи людей за потребами ідеологічного режиму з безборонного визиску цього гібридного матеріалу. Ріжниця ж між комуністичними та нацистськими селекціонерами у том, що одні містики класові беруться видозмінювати культурну природу людини, а інші містики расистські беруться видозмінювати біологічну природу людини. Оскільки ж навіть терором не вдається здійснити заплановані чудеса, то уся результативність подібного заняття зводиться до труповиробництва.

Грабіжницьке видобування московитами собі харчів є нещастям для тих вільних сусідів, які живуть із власної продуктивної праці, але самі московські здобичники лише накопичуватимуть генетичні коди своєї грабіжницької культури, вдаючись до їх військово-насиленницької адекватности, - дарма що самі московити, як піддані так і еліта, є не тільки суб'єктами, але й об'єктами навзаєм успішного московського грабежу. Поза те, що спільно як і московська еліта так і московська людність поселенців винними у своїх негараздах вважає ті вільні народи які мають статки зароблені власною працею, - проте самі московські маси незмінно є першочерговим об'єктом атаки зі сторони московського колонізаторського проводу, який організовує московську масу у рекрутів завойовників та поневолювачів вже не московських країн та народів, - попри те, що московська маса незмінно перебуває у претензіях до свого імперіалістичного проводу, доказово вважаючи його здирницькі інтереси ворожими стосовно власних здирницьких запитів і до влади, і до народів завойованих за допомогою московської влади збирачів військових трофеїв. Московська маса незворушно вдячна своєму проводу одержавлених поневолювачів за організацію тими нападу на поки ще вільні та поки ще не завойовані московитами народи, куди московські поселенці проникають вже на посадах начальників, - а, водночас, московська маса розбіжно тямить себе жертвою своїх владомощців. Московська маса організована у військо нападників повсякчас за усіх умов підтримуватиме бойові операції наступу організовані своєю військовою адміністрацією, - зневажаючи число власних трупів покладених за можливість і надалі безкарно красти. Удатні бунти московської маси проти своїх державців завше ставали метаморфозами у рамках московської еліти, де одні бандити змінювали таких самих інших. Генетичні коди узусу московської культури грабіжництва можуть лише удосконалюватися: коли колонізатори вдавалися до репресій, терору, війни, геноциду, депортацій, комуністичного виховання, голодомору задля успіхів паразитування на тілі України, то задля продовження цього заняття вони не зупиняться перед застосуванням ядерних зарядів.

Не лише суб'єктом, але й об'єктом московського проживання грабіжництвом парадоксально є самі московити, байдуже а чи у якості начальників, а чи будучи підданими начальників. Амбівалентне ставлення московського люду до своїх начальників наслідками має те, що начальники завжди будуть легітимізовані та виправдані зі сторони уярмленого ними люду, - бо провід московитів організовує імперський грабіж; а маса учасників того грабежу ніколи ні за яких умов не вважатиме правління над собою своїх начальників за вид народного самовладдя від якого можна було б очікувати представництво начальниками інтересів окраденої ними московської маси, - бо остання є першочерговим об'єктом цього грабежу. Московити перебувають у переконанні щодо нормальности, правової прийнятности, звичаєвости грабежу як способу міжлюдських відносин. На прикру для себе, ту відсутність можливостей красти, яка виштовхує пересічного москаля до табору людей чесних, московити скаржаться як на перешкоду для їх пересування на посади начальників.

Не просто помилкою, а виправданням окремих тюремних режимів є перенесення аналізу їхніх здобутків на рахунок перипетій загальнолюдського інтелектуалізму чи соціальних колізій знову ж таки у вимірах глобального організму суспільства. Одинокі можуть й повинні працювати на добро загалу, але зась світові нещастя переливати у творчість одинаків. Нема сумніву, що й злочинець із порушенням ним громадських законів не є поріддям потойбіччя, але саме тому, що громадянські закони відповідають за дії злочинця, то останній й отримує відповідальність карну. Домагання вписати історію тоталітарних режимів вже до царини унормованого – не може не бути заміною місць між поняттями законного та поняттями виключного із законів. Творчість окремого маніяка, а то й успіхи її нав'язування окремим спільнотам ще не є достатнім аргументом на зачислення збочень вже до рангу історії суспільної культури навіть у особливостях останньої. Бо аномії не повинні залишатися анонімними. Бо у собі треба шукати не причини перетворення на жертву злочинців, як годить віднаходити власні сили на зупинення злочинців. Загальнолюдська відповідальність за злочини проти людяности вчинені навіть у рамках людства тими, хто зачислив себе у потойбічні судді історії, - має виправдовуватися хіба що загальноспільними зусиллями усіх проти порушника.

Наслідками успішного ховання від проблем вже проваллям у специфічну самодостатність буде таке зняття загроз від часу та обставин відносно яких нібито самодостатній організм сам стає не потрібним нікому й перестає бути проблемою життя та розвоїв; супроти того, безборонна відкритість до викликів, яка не дає задовільних відповідей хоча б на підтримання ідентичности учасника життя, робить останнього безчасним навіть до його власної загибелі згідно волі та можливостей тих, які дбають за свої призначення. Суперечливим наслідком відгородження від еволюції та культурного поступу стає цілковита залежність вже від тих обставин, за якими невідворотно наступає загибель для ендемічних утворень; тоді як, протиним щодо цілей вже протиполюсного паразитування на чужих ініціативах стає винищення особливостей подібного у його несамодостатности споживача. Й коли кепськими є означені крайнощі автаркії та, з іншого боку, відкритости до всотувань аж до рівнів затрати самозбережень, то космос а чи особи, а чи націокультурної спільноти має вдосконалюватися не на якомусь хаотичному перемішуванні відкритости чи проваллям у специфічність, аж – потрібна така ідентична самодостатність, яка б була здатна не лише відповідати на проблеми, а й продукувати останні. Специфічність винаходів має перебувати на тих вершинах прогресу, де стає затребуваною з боку запізнених у власній універсальности.

Коли до розряду узаконеного чи включеного до обсягу наших вмій потрапляють ті штучні відкриття, які й становлять тіло людської культури, тоді уся царина перспектив прогресу залишається поза означеним, недосконалим з причин його неостаточности, рівнем пізнань, що й дає право ставитись поважно до виключень та окремих випадків, які геть випадають із сконструйованих нами законів, - проте слушність виключень не означає того, що вже у зворотному відношенні виключення представляють собою потенційно вищий тип знань порівняно вже із освоєними пізнаннями. Саме ця нерозбірливість у розведенні нарізно ще не пізнаного та того, що вже є помилковим для доступного нам рівня знань та вмій, і слугує ширмою, за якою помилки ховаються, імітуючи собою перспективні відкриття. Майбутні відкриття можуть дисонувати із вже відомими, але це не дає права усяку нісенітницю чи разюче відмінне від доступного оголошувати вже за факт інновації.

Виключення часто виявляються тими отворами у системі, крізь конкретику яких можна роздивитися не просто більш узагальнені, а порівняно більш істинні закони та відносини. Від жертвовного дотримання вірности системі народжуються герої, тоді як переможці народжуються від тих, хто не цурається виключень із системної догматики. На виключення зважають саме прагматики. Тоталітарні системи відмінні надмірним числом не лише виключень із їх одномірности, а ще й наявністю надкількості ворогів проти яких система централізму й спрямована у її призначеннях.

Як живому організмові потрібен усебічний взаємозв'язок із середовищем, аби підтримувати у динамічній стабільності ту свою самоподібну самоорганізацію, неповторна особливість якої потрібна вже як інструмент для утримання середовища у станах сприятливих, - то подібним чином й для спільноти вже соціальною одною із полярних крайнощів повищеозначеної взаємодії є те впадання у окремішність та зарозумілість, яка подібного представника неповторності доводить вже не до ворожости стосовно середовища та відгородження від останнього стінами самодостатності, аж та замкненість на собі коханому сягає до непотрібності середовищу неподібного середовищу утворення; протилежним полюсом цих формально логічних крайнощів вже безмірного руху до універсалізму є доведення пристосуванства згідно вимог середовища вже до ситуації, де пристосуванець розчиняється у тих своїх особливостях, які й поготів стають не цікавими будь-кому навіть як згадка пам'яті про запропалого нікчому. Тож здорова спільнота у дбанні за своєвласну специфічність як не повинна заганяти себе у той глухий кут виродження, компенсацією за боління у якому стають месіянські на порожньому місці містиці збудження самозвеличенням не будовані на фактах користі загальної від продукції існування подібного оригіналу, а з іншого боку прагнення збагатитися коштом запозичань від загалу інших культур та спільнот не повинно наражатися на ту агресивність з боку середовища у відповідь, де сам любитель універсалізму загине скорше саме у перемозі, аніж у програшіві його війни на відкриття доквілля. Із ближніми та дальніми годить ділитися продукцією своєї спеціалізованої праці й споживати здобутки інших бажано у еквівалентних зворотах.

Українська мова, звичаї, право, вірування, держава, українська культура та батьківщина є тому здобутком творчої праці українців, що ті цінності втілюють свободу українців, - тож українство є не лише не обов'язковим для неукраїнців, не кажучи вже про колонізаторів України з числа її історичних ворогів, аж наші свободи є свідомо направленими проти недоброзичливців та порушників особливостей наших свобод. Неукраїнці є вільними від переобтяжень тим масивом живого українства, який є крилами та мотором українців. Не треба ворогів мордувати пропозиціями бути зичними до того, що є для них свідомо ворожим. Ані експансія національних щедрот вже на світі, ані зворотне збагачення запозичаннями не мали б у ідеалі руйнувати організацію та структури кроскультурного обміну. Особливости українства треба шукати не озираючись назад та до логіки коригування побуту з боку інерції традицій, аж особливости українства передовсім мають вироблятися за допомогою творчости саме у царині ще не дослідженого та поки ще не відкритого ніким, окрім українців. Відкритість запевнених українських свобод власне свободам нерегульованим хоч би і зверненими не на шкоду прогресу, не тільки не має зобов'язань вбирати усі навіть кепсько перетравлювані антиукраїнські впливи, аж у дбанні за збереження своєї специфічності національне українство зобов'язане встановлювати добре організовані бар'єри та завади чужинській інвазії, вдаючись навіть до містичних посилянь на цноту тоді, як це викликається терміновою необхідністю. Сподівання на те, що українські вартости будуть ошасливлені тих, хто бачить українство у труні, варті сподівань на те, що українство радітиме пристосуванству до нефільтрованих впливів, включаючи до таких мрії мисливців за українськими гараздами. Вибірковий підхід до взаємин із оточенням іншокультур, а то й спротив ворогам є складовою забезпечення національних волінь. Українське – для українців; так само, як українці потребують українського. Наші свободи будуть доскональними тоді, як включатимуть у себе не лише позитиви самоусвідомлення нами нашого, а ще й на доданок ми будемо обізнаними із механікою та апетитами протиукраїнства. Розділяти, продукувати, захищати українські цінности мають лише українці, виключно українці, самі лише українці. Важливішим навіть за заняття по продукуванню властиво українського із ресурсів українського є клопоти по дотриманню екологічної чистоти українства. Важливо бути добрим до добрих, аж більш істотною є кара на злих. Повсякчас без втоми й з натхненням треба прибирати, утилізуючи те, що є неприйнятним для експансії свобод українства.

Вочевидь недосконалим видом побудови соціального організму є програма на зменшення власне соціального у ньому аспекту й перебільшення інституції того індивідуалізму, змістами якого є рокош проти уживань та надуживань різноманітним колективізмом, проти диктату одержавлення, проти тих соціальних ролей та покликань людської долі, що їх прихильники атомізації суспільства трактують як протигуманні кайдани на особистість, - коли інституцію індивідуалізму доктринально обґрунтовують абстрактними правами людини, вченнями анархізму, вправами у анахоретстві та релігійній втечі від світового зла. Розважання про незмінність поведінки достатньо вичерпно запрограмованої переданими та успадкованими інстинктами скоріше підходить для існування тварин, але не для людини, яка протягом усього життя вбирає набутки освіти, бо живе у обставинах культури, й протягом не меншого часу творчо, себто із можливостями видозмін отриманих знань, займається продуктивною працею у загалах культури. Настанови на конструктивність індивідуалізму є безперечно правими тоді, як вони мають стосунок до осіб творчих, до тих періодів життя людей, де вони критично ревізують інформацію шкільну й виробляють, або гадають що виробляють, приватні та неповторні своєрідні позиції життєві, - проте й цілісні громадські організми мають право та реалізують права на свої особливості, а критичне ставлення до обставин противних звичаям та способам певного життя притаманне й цілим спільнотам. Для організму приватного життя що особи, що колективу, попри усю істотність вимірів культури у яких існують людські організми та організації, фундаментальним залишається кривне та генетичне прив'язання до батьків, до якого інституції та виміри життя у культурі лише слугують доданком. Гени закладають вдачу, лише винагородою до якої є працелюбство у обраному фахові. Врахування сув'язей кривних родичань, належних біологічному статусу людей, з надбудовою на них статусів соціальних, освітніх, політико-правових, тощо, - видаються більш повноцінними характеристиками соціоустрою, аніж пропозиції збудувати історію соціуму на моделі класової боротьби. Спільнотам, які зведені на родичаннях біологічних та таких, що ріднять нас із біологічним видом, як то є у тварин, - гарантується не лише виживання за усіх атак на неї з боку культури зі сторони усіх спільнот будованих на особливостях наукового прогресу, а й перемога над останніми гарантується. Особливістю не підвладною культурі є те, що від неї віддаленим є у природність. Проте досконалою буде відмінність від конкурентних культур і народів не тоді як озиратися назад, бо усяка відсталість і є глухим кутом непотрібності нікому і є безкорисною, а тоді досягається специфічність, коли працюємо на майбутнє, апробуючи ті царини, куди ще ніхто ніколи не навідувався, розпрацьовуючи ще не знане й не доступне нікому, проникаючи туди, де у лідерів нема конкурентів, - що й являє собою не просто універсальність на разі прийняття винаходу іншими, а що являє собою культурний поступ позитивний.

Любителі чужих земель і народів включених у імперський до них апетит потребують міцних зовнішніх стін відгородження імперії від подібних конкурентів на підбиті нею землі та народи, - тоді як продуктивні нації та культури задля розвитку своїх творчих сил потребують відкритості до подібних же самостійницьких та самочинних культур задля ринкового обміну власними унікальними досягненнями. Панциром достатності культур є їхня унікальність. Корисними є ті, які не заважають. Імперії нарощують свої паразитарні потенціали знищуючи у перетравленні підбиті до імперії землі та народи, - тоді як українські свободи наростатимуть відповідно до затрати ними потреб включати до них відмінне від українських свобод відкривати нові світи у запитах на загали прогресу.

Нема проблем самоідентифікації та її підтримання серед тварин, і то не лише тому що вони у цьому обходяться мінімальними розумовими зусиллями, а й тому що вони належать неповторним видам. Тоді як умовами комфортного виживання окремих людських колективів є порівняльне заздрісне зазирання на ті сторонні угруповання, які або принижують, оскільки виродження видається натуральним, себто легким заняттям, або, коли важко стає принизити весь загал оточення, то випереджають конкурентів вже власними позитивами культури. Приватність і достатність людини, а чи групи є завше конфліктною.

Варіантом моделі тотального єднання хаотичного масиву культури і соціальних діалогів усередині вже під централізованим управлінням ним є доктрини прогресу з поступальним удосконаленням магістральної його лінії, відхилення відносно якої ведуть відповідні суспільства та культурні осередки вже у буцімто глухі кути. Але така картина, за якою різноманітні народи у своїх досягненнях зобов'язані якомусь поодинокому спільному предкові й перебувають у боргу перед ним, - є картиною надмірно спрощеною, аби бути ще й правдивою. Виникають культури успіхи й взірці якої протягом тривалого часу справляють лідерський вплив на тих послідовників із числа сусідів, які сприймають і пристосовують взірці й стандарти вже до своїх особливостей, або ж спадкоємці стають не епігонами, а нащадками здатними докорінно змінити дискурс від попередників. Але попри факти взаємозбагачення й співпраці між різними спільнотами, існують одночасно розбіжні між собою у своїй генезі окремі батьківські центри специфічні, - як у еволюції рослин, тварин, так і царини культури. Коди передачі інформації організмові можуть варіювати з причин внутрішніх мутацій чи у зв'язку впливами середовища, але досконалість видів надає їм незмінності. Деякі види занепадають у змаганнях між собою за виживання, деякі втримуються у житті довше, - але усі організми у пристосуваннях до середовища чи у переробці його під свої особливості основою розвитку мають самих себе. Як потомство, так і кожна самодостатня культура зобов'язана своїм існуванням саме собі.

Годиться виразно розрізнити й не переплутувати між собою ту відкритість до співпраці, обміну досягненнями з метою взаємозбагачення кожного, імовірний вихід на новації творчі та, з іншої сторони, ерозію смислів і цінностей, втрату імунітету у протистоянні руйнівній дезорганізації і хворобам, сурогатну підміну визначень вже на прищестя утаємничених чуд позареальних понадісторичних неймовірних, з оправданням останніми означеної аномії під орудою бандитів. Доповнення царини розумного вже на розмір глупства і злочинів не є просуванням у сторону прогресу, правових свобод, людяности. Залишається живим організм культури, бо усі у ньому специфічні новації є розв'язанням відповідних завдань у межах своїх призначень і компетенції, тоді як противна тому, а то й альтернативна модель замішування усіх структурувань культури вже у симбіоз якось фаршу аж ніяк не є пропозицією на гармонізацію усіх відмінностей світобудови, бо хаос не є узагальненням порядків упорядкованого. Із м'ясорубки, для тих хто крутить ножами у ній, може вивалюватися поживна пульпа, але подальший її путь у гумус є відомим. Поміщення під концтабірний одномірний розпорядок колись вільних громадян, - яке сталося успішним не у останню чергу з причин розходження між ними у обраних ними уподобаннях, - робить зеків вже спільниками згуртованими лиш у нещасті.

Призначенням критики є обрубубання ходів, по яких можна заблукати не лише у помилки, у непотрібність, у подальшу специфічність зла; присікання до досягнень попередників метою має не лише очищення від недостовірного, аби мати тим самим міцну основу для подальших досліджень, аж позитивність пошуку адекватних відповідей на виклики назрілих проблем може статися ще й як зміна парадигм у будованні культури, корисність яких ще перевірятиметься; критика, під омофором якої полюбляють хоронитися селекціонери з вирощування гібридів щеплених на упорядкованість усіляких проти неї диверсій, себто ревізія усталеного буде конструктивною, як своїми енергетичними потенціалами матиме поступ у цивілізованості.

У природі, суспільстві, технологіях, знаннях і навіть у сюжетах фантазій можна прослідкувати закономірності їх існування, оволодіння об'єктивністю яких ставить собі за завдання не лише різноманітне начальство, а й пересічна особа. Тож коли життя особи вичерпується виконання монопольних приписів начальства, то життя особи не лише вичерпується, а й затрачає смисли його починання. У межах та засобах використання наявного стану речей кожна людина здійснює у міру своїх покликань вихід за ці межі. Усякий устрій, який залишає особі чи колективові одностумців лише слідування не ними написаними сюжетами, - суперечить природі людяности. Підлягає покаранню як злочинний.

Громадяни схильні делегувати повноваження на користь моделей правління з централізованою владою, сподіваючись що чисельне обмеження управлінців станеться якісним обмеженням їхніх апетитів з перекачування майна від громадян. Проте супроти сподівань на службові для суспільств призначення апарату, то авторитарні управлінці вже не у статусі чиновників, а здобичників заходяться будувати свій бізнес саме на стримуванні підприємництва громадян. А ще гірша ситуація настає коли владоможці добиваються конкурентних переваг над уярмленим ними суспільством переведенням своїх панувань ще й у ступінь сакральних вождів. Не виправляє ситуацію розгулу грабіжництва й заміна одержавленого бандитизму у ролі легітимної влади вже на стан війни усіх проти усіх за умовами відсутності правових законів. Та гармонізація між свободами громадян та громадським правом, те співвідношення між потребами утримання керованості суспільного організму та його розвитком, та міра між одержавленням та приватним підприємництвом, яка б не тільки створювала, а й розв'язувала проблеми з наслідками суспільного поступу, - тоді буде конструктивною на добро, коли перебуватиме у межах та затребуваннях гуманності.

Конфлікти, починаючи від тих які відбуваються у окремому колективі й до міжнародних воєн, причиною мають не лише прагнення нападників паразитувати на підкорених ними чужих ресурсах, викликаються не тільки нав'язуванням мови, вірувань, звичок поневолювачів вже до понівеченої ними культури поневолених задля обґрунтування означеної мети звичайного бандитського грабунку, - як протиріччя серед людей і спільнот наділених розумінням власних потреб й самодостатністю способів буття є ще й наслідком ущербного порозуміння, діалогів взаємного обміну нееквівалентними послугами, недосконалої співпраці у запитах на загальні управлінські рішення стосовно кожного з осібних учасників. Хоча за будь-якого менеджменту серед керованих ним існують і існуватимуть як невдоволені загальними правилами так будуть ще й вигодоотримувачі незаслужених преференцій, - проте закономірності взаємодії між навіть ворогуючими та навзаєм противними сторонами не лише не зникнуть у часі й зміні обставин, як ще й мають не належати непрогнозованим стихіям. Загальні управлінські рішення між воюючими сторонами подібних соціальних стосунків не тільки не є видом якогось стримування озлоблення між протиставними сторонами фронтального зіткнення, - аж боротьба точиться саме тому, що одна сторона претендує на арбітраж розв'язання конфлікту у подібні виключно власної перемоги. Коренем соціальних непорозумінь є ототожнення затребуваних загальних управлінських рішень із інтересами лише однієї зацікавленої сторони. За новітнього часу усіяка поважна агресія здійснюється під прикриттям та виправданням нападу як акції у інтересах жертви нападу, як благодіяння в управлінні розвитком тих кого атакували, як вид жертвоприношення зі сторони покорителів. З розширенням ринку товарів, послуг і тих новацій від винахідників що самочинно обираються споживачами, в умовах відсутності безсуб'єктних, цілих, буцімто нічийних ареалів культури, коли не залишилося країн та народів не зацікавлених у відстоюванні своїх потреб з якомога їх активнішим розширенням, - то запиту на глобальне управління, на такий собі світовий порядок, на законспіроване чи вже не анонімне усесвітнє урядування стають більш нагальними. В усякому випадку наявність хоч і недосконалих правил ведення війни є не гіршим за відсутність будь-яких стримуючих норм заміненіх на хаос та нелюдність. Аж у тім то й полягає невдоволення підневільних учасників наростаючого у його необхідності глобального керування, що егоїстичні інтереси кожного не сприймаються як гармонійно узгоджені із підметними інтересами інших конкурентів за світове лідерство. А коли ще й поскребти претендентів на володіння максимально універсальними моральними, правовими, віроучительними стандартами окультурення, то виявиться, що під цими заявками на неупереджене суддівство криються просто таки хижі інтереси лідируючої на часі конкретної спільноти специфічного кола культури. Глобалізм виявляється надмірно націоналістичним, а окремі націоналістичні прихильності постають як недозрілі до задовільного глобального проєкту.

Соціальний прогрес просто не може так різко ні у чому іншому визначитися і проявлятися, як у набутті гідності і суверености прав окремою особистістю, коли чоловік перестає бути залежною іграшкою від домінуючих над ним гнітючих не лише природних, а й соціальних стихій і чинників. Люди від станів рабства еволюціонують до свободи, тому що їй відстоюють. Від народження істотою, відбувається її соціалізація вже у людину з подальшою її спроможністю самій бути не лише носієм, а й продуцентом традицій окультурення. Людина набуває вартісності через своєрідне делегування на її користь функцій, що раніше виключно належали інерції безособових звичаїв чи приписам від механізмів соціального управління. У той час як за тоталітаризму має місце зворотний процес, коли від людини забирають її самостійність на користь бандитів, яким перетворена на робсилу істота під тиском несприятливих обставин делегує свою відповідальність, покладаючись на волю цих інтеграторів і привласнювачів чужого, які панують під приводом дбайливої опіки над неспроможними і знедоленими цими ж бандитами. Так у архетипі московського самодержавства негативістську атрибуцію має самочинство, коли абсолютизований етатизм, втілений у свавіллі святого верховноправителя, не визнає будь-яких договірних обов'язків та обмежень стосовно власної виключности. У той час як до сутнісних прикмет західно-європейського менталітету та його правових засад відноситься пошанування індивідуалізму, інтимности, приватности. Культура це постійний процес її формоутоворень і структурувань, коли виникають новаторські види діяльності людської, галузі господарювань, удосконалюються знання, виникають ще не бачені самоправні етноси і самочинні вірування, самодостатні країни та самобутні культури, коли суверенітет і гуманітарні права набуває навіть приватна особа. Сама собі людина стає таким собі міністерством освіти, економіки, юстиції, науки, оборони, стає зугарною визначати не лише свою долю, як ще й придатною своєю творчістю з користю вливати на потреби багатьох за умов, коли та творчість багатьма буде затребуваною. Повага до мікрокосму світу людяности є не декларацією, а проявом суспільної вдячності за позитивну креативність тих творчих осіб, стосовно яких суспільство, у цілях свого оздоровлення, мало б, принаймні, уникати створення завад. Проте поступ цивілізаторства не тільки не є одностороннім розпадом на спеціалізовані та відділені один від одного досягнення, аж суверенізація останніх саме й забезпечується такими діалогами, сув'язями, зв'язками у культурі, які визначають органічну її цілісність. Потенційна значущість навіть осібногo винахідника не є і не має бути повстанням на заперечення суверенітету контекстів його соціального середовища, представленого сім'єю, друзями, бізнесом, державою, участю у громадських організаціях і подібне. Вектором та промотором усамостійнення як особи, так і її нації є свобода.

Від інституту громадянського менеджменту, - під управлінням легалізованих жерців, фюрерів, мандаринів і далі без кінця ліку титулів, - виокремлюється й відправляється у самостійне плавання не лише інституція самоправности особи, але й диктат означених організаторів суспільного життя поступається своєю виключністю стосовно власности, життя свідомости, політичних прав соціального членства. Захист індивідуумом свого світу відбувається як колізія протиборства стосовно зазіхань на нього зі сторони зверхників, які свої елітарні позиції з визиску під'яремних схильні виставляти як патерналізм, а то ще й як жертву заради безпеки податної отари. До досягнень активізації ролі людини у історії відноситься установа приватної власности та підприємництва, коли людина таким чином позбавляється видів тої залежності від начальників, яка обумовлюється здирицтвом останніх. У наші часи бізнес одного організатора може охоплювати континенти. У розвинених суспільствах власність приватна відділяється від влади загальнополітичної. Протиправним стає нав'язування громадянам неприйнятних для них вірувань, законодавства, політичних силувань. Тоді як експропріаторське оволодіння власністю, правами, способами мислення громадян, їхнім життям вже на користь бандитів, які імітують собою державне управління, чи свої ідеологічні маніи комуністичні виставляють за служіння загальному благу - є видом недорозвитку чи реакційного виродження подібного псевдосуспільства.

Претенденти на володіння остаточними та незаперечними істинами не лише віддають перевагу рішенням колективним, а й порушенням останніх вважають усякий індивідуалізм, - проте претензійно універсальні рішення найчастіше мають надмірно спрощені змісти, не пов'язані з широким колом доказовості та корисності, являють собою казкові вигадки персон відзначених відхиленнями. Суверенність є недоторканою допоки сусіди про це не здогадуються.

Українці шануються своїм приватним індивідуалізмом закоріненості у власному персональному світі відгородженому а чи від сприйняття сторонніх вказівок, а чи втішаються утворенням якогось автаркійного господарства сімейного родинного типу у переконаннях, що вихід за це вузьке коло самостійництва завдасть капостей не здоланих до їх залагодження та виправлення; тоді як московити своїми вартими захисту особливостями ставлять собі крокування гуртовою лавою поза обрій та любов до вождя на чолі того шереху у збиранні багатств від сусідів, у переконаннях мисливців про настання нещастя на разі невиходу за межі свого нечорнозем'я. Це зосередження українця на конкретиці справ та розважливе покладання на власні реальні сили у мікрокосмі своєї відлюдкуватості – є, радше, породженням історичних нещастя відсутності власної повноцінної держави, у якій би уможливилися гуртові запити усіх співплемінників по українству, є наслідком вже традиційної ворожості українців до тої влади, що постійно й здебільшого була окупаційною та не зичною, що, у свою чергу, породжує дискретність так і не посталою загалу українства та провокує агресивність влади зайд спроможних своєю консолідацією долати квантованих та розпорочених підданих. Аж протиставність чавунним лавам зони потребує подібної зброї.

Ідеал чи то пізнань, які відкорковують усяку мислиму недоступність, чи то волі, перед проникністю якої ніщо не встоїть, чи то насилля, діючого де заманеться так, що підкорить собі усе, що йому поступилося, інші зазіхання нападників на права та суверенітет ближніх, ще й з наданням вторгненню виду такого собі культурного поступу, - й формують поле неволі там, куди означені агресори сунуть. Настанова на нічим не стримуване свавільство самозваних ошчасливлювачів довколишнього середовища і управління об'єктами поневолення саме й слугує обґрунтуванням та фактом зони для тих, хто затрачає там свою суб'єктність рівну свободі, що її крадуть агресори. Тоді як у правовому й тому людському суспільстві переважність загальногромадських ініціатив має складатися із делегованих туди повноважень від вільних громадян та структур громадського життя, з відповідним накладанням обмежень на ініціативи бюрократії. Інтимний мікрокосм навіть окремого чоловіка, не кажучи вже про межі повноважень спеціалізованих у своїй самоправності структур бізнесових, освітніх, політичних – є джерелом й запорукою суспільних зростань, особливо тоді, як самостійність здійснюється у рамках права. Приватність життя окремих громадян має бути охоронена непроникними, для навіть загальної допитливості, мурами таїни, за якими суверенітет почуватиметься у себе вдома. Й подібно, чисельні організації бувають праві у своїй окремішності, коли із тими своїми послугами не нав'язуються сусідам. Свобода громадянина має бути таїною навіть для спроб зі сторони вдосконалити реалізацію тої свободи. У свою чергу інтегральний інтерес суспільства не повинен стати жертвою вторгнення з боку окремих груп шахраїв, які посилаючись на інструментарій демократичної більшості, на каузальні референдуми, на авторитет вождів беруться видавати свої облуди чи помилки вже за універсальні потреби громади.

За демократичного ладу приватне життя високопосадовця висвітлюється й обговорюються публічно навіть його етичні вчинки, тоді як приватний світ пересічних громадян перебуває у тіні, - оскільки помилки бюрократа у високому чині порівняно дорожче обходяться громадянам; а у тоталітарних же спільнотах має місце зворотний стан речей, коли громадян зобов'язують не відати ні про що, окрім виконання трудових та богослужбових боргів перед вождями, й не впливати ні нащо відмінне від рішень означених вождів щодо під'яремної маси зобов'язаної бути відкритою перед вождями, не готувати змов проти тих любимих вождів, святе життя яких перебуває у таїні поза критикою.

Претензійні зазіхання на чуже добро та права суперечливо обґрунтовують посиленнями на винятковість претендента, гуртують у зону спільності належне різнорідним світам, узаконюють відтягування чужої власності вже на користь власну доказами їхньої відстороненості, награване узвичаюють у володіннях загарбника аргументами сакральної святості останнього, любов до не власного пояснюють ненавистю до його ворожості, втручаються у побічне засобами участі у його долях звинуваченнями у недостатній жертвовності займаного об'єкту, беруться переробляти під свій копил саме непідвладне йому, критикують відмінне від власного усевладдя вказівками на самодостатність ще не упокореного усевладдям мисливців за дичиною довкілля, розмаї варіацій життя уніфікують їх вигублюванням, раціоналізм упосліджують його кваліфікацією як невідомого для містики вірувань у чудеса понадісторичних ірреалій, лише утаємничене визнають гідним на його розкриття пізнаннями, лише скандал разом із трагедійними катастрофами ваблять спокусами їх втамування вже у буденній узвичаєності зрозумілого та підвладного, задля плідних результатів дисциплінують свободи силюванням під унормовані приписи, а хаос беруть живильним середовищем для нестримних кар'єрних зростань у визначеному фахові, лише на різницях та дезорганізаційних протиріччях сподіваються зрізати прибуткову маржу, вдивляючись у виключення відкривають закони вищого порядку. Перетворення на уламки та руйнування усіх соціальних установ через намагання втиснути їх у запропоновану примітивістами точку містичного порятунку доповнюється за тоталітарних режимів не гіршими від того намаганнями роздути ті ідеологічні забобони до підміни ними розмірів та цінностей винищених соціальних установ.

Імення тоталітарний надане режими тюрми людей і народів всупереч відповідності між поняття та його коректним застосуванням до явища тюрми, яка не може бути загальним місцем у гуманізмові. Якості усезагальної обов'язковості режим тюрми може мати лише у своїх претензіях, але не у потребах людей на свободу. Той напад на подібних, що його дозволяють собі замасковані під людяність спільноти на чолі таких самих вождів, може їх єднати спільністю агресії в усі історичні епохи, - проте агресія людей проти людей не може не бути виключенням із норм людяності. Інакше кажучи, тоталітаризм як квінтесенція антигуманізму завше є виокремленим із того, що має бути потрібне суспільному здоров'ю. Оскільки усе, що не досягає загальності на користь людству досягає глухих кутів у своїй унікальності та непотрібності нікому, - то й утопії, які розумним не спадуть на розум, означені крутії намагаються вивести на рівень універсальний. Пропозиції на прогрес можуть вважатися оригінальними чи неповторними лише на часі їх не проявленості у хосенах прогресу. Асоціальним химерам та ідеологічним схибленням разом із інституційованою кримінальністю тому й надають імпульсу практичних устремлінь до усезагального, закономірного, інтегрального та таких самих облудних іменувань тотального - не лише для приховувань виключної несумісності зони вже із контекстами свободи та прогресу, а ще й для унормування концтабірності, мар, бешкету та інших якостей тоталітаризму. Професійні примітивізатори іменують себе адептами усього великого та універсального, а ще й добиваються, аби за таких їх приймали для прикриття того факту, що тоталітаристи є автохтонами темних місць.

Існують не лише прогнозовані на благо, на законність, на гуманність розмаїті істини, а існують ще, перевірені прикрим досвідом, заборони на порушення традиційних цінностей, - проте люди не були б винахідливими, коли б і у ситуації виключеного із загальних правил не шукали та не віднаходили б потенціали вдосконалень на іншополюсі. Такими усвідомленими антицінностями як зло, злочин, ненормальне, непорядковане, непідконтрольне, неодуковане, ірраціональне, безумне, абсурдистське, утаємничене, містичне, фантазійне, облудне, потойбічне, диявольське, надприродне, позаісторичне, гвалтівне, здирницьке, злиденне, руйнівне, занепадницьке і дегенеративне, брудне, небезпечне, вороже, смертельне, негідне, страдницьке, антигуманне, невірницьке й подібними протиставленнями подобам культури – можна не лише хизуватися, а й будувати на них ідеологію відповідних режимів.

Протилежним полюсом стосовно бажання тоталітаристів охопити своїми примітивними маніями цілий світ й підкорити його собі виступає з необхідністю полюс ставки на відгородження означеної зони від ворожого зони цього світу. Примітивісти від чергової абсолютистської моделі закінчення історії можуть запропонувати іншим людям та народам лише насилля як виключний спосіб ошчасливлення людей і народів на противні їм імперативи віровчення, - тоді як прогрес забезпечується взаємозбагаченням пропозицій на вигоди співпраці, а не завдаванням клієнтам загибелі. Й коли довкілля поза сектою атакується нею як вороже, то й реакція довкілля зобов'язана бути адекватною. Тож щоб відгородитися навіть від залежності від довкілля зачисленого у вороги, то примітивісти зобов'язані замінити заміри паразитування на ще не завойованих ними статках і багатствах світу вже на паразитуваннях на внутрішніх ресурсах зони. Автаркія з замиканням на собі у непотрібності у ній зі сторони світодовкілля стає атрибутивною ознакою та прагматичною необхідністю функціонування зони націленої на підбиття нею цілого світу. Способом збереження зони на більш тривалий термін стає не її агресія на довкілля, - де на зону невідворотно чекає ідіосинкразія як реакція на химерні пропозиції зодноріднення світу на лекалах віроучительного чуда, - аж зона отримує шанс втриматися, коли у відступі від своїх претензій на чуже зводитиме оборонні мури своєї специфічності, неповторності, унікальності, коли вдало втрапить поза скобки магістралей, чинників, крейсерської швидкості мейнстріму прогресу світового. Для нісенітниць виключним прийомом їхнього виживання стає посідання заслуженої ними ніші під назвою ніщо, ніде, ніяк, нікому, нінащо. Зрештою усі революціонери які не лише замірялися переробити світ, а й яким вдалося на цьому шляху пролити кров, можуть, якщо їх не розгромлять і не засудять, можуть оселитися на маргінесах прогресу у карантині непотрібності нікому. На шляху пристосування до обставин, з подальшим проваллям у особливості натури суб'єкта пристосованого до обставин й залежного від обставин, - то жоден пристосуванець не матиме собі конкурентів. Тоді як національне здоров'я народів чи культур лише зростатиме й удосконалюватиметься коли нація відкриватиметься у своїх внесках до світової культури як корисна у цьому для довкілля співробітників у прогресі, коли нація збагачуватиметься корисними для неї особливостями винаходів ближніх та далеких культур, коли нація буде вдалою у щасті відкривати собі на іншим нові технологічні та духовні повороти й парадигми життя. Нація, достатність якої не вичерпується її представленням як чергового довершеного ендемічного виду еволюції культури у ніші свого виживання залежного від середовища дозволеного зі сторони інших учасників прогресу, - здорова нація має бути унікальною у тих своїх змінах, які є доказовими від запитів прогресу, а не від химер з їхніми концтабірними наслідками.

Хіба що від нерозуміння ваги соціалізації, а чи від свідомих цілей внесення розладу у соціальну організованість беруться закидати звинувачення у примітивізмі на конто мітингових рішень. Бо там де збирається маса, юрба, натовп, то там більш нічого й іншого не треба, як прийняти одномірне рішення вольове. Кожен, хто притискається плечем до плеча, вчиться один у одного й переймається викликом того виключного прагнення солідарного, якому не можна відмовити. А не анонімні знання є клопотом індивідів та працюючих колективів, для тями яких означені безособові рішення прості є просто протипоказаними.

Тоталітаризм, тобто розповсюдження виключної волі параноїдального вождя вже на поведінку мільйонних мас, є заняттям ризиковим, бо так само як інстинкти маси породжують своє уособлення у особі вождя, то так само й поглинають висування на разі зміни інстинктів. Тож тиран має або демонструвати постійні успіхи, - що йому не вдається, або ж розв'язувати терор як індустрію винищення мас, - що йому вдається незрівнянно легше.

Автаркія, як опертя на власні сили внутрішні, буцімто неповторні, є війною проти ворогів визнаних чужими, є визнанням неможливості бути корисним у співпраці із тими ширшими можливостями що перевищують обмеженість власних, це неготовність вимірятися й змагатися з опонентом за умовами ринку, це апологія зведеної самим для себе тюрми.

Узвичаєння побутового життя не завжди співпадають із тим, що вважається за ідеальну норму необхідного ще й для поступу, - бо й перспективні винаходи нерідко відторгаються як такі, що порушують узус, бо подекуди навіть злочинні акції можуть бути необхідним інструментарієм поновлення традиційного вже до ситуації норми. Динамічний баланс змагань між тим, що перебуває під контролем права, і, з іншої сторони, - беззаконням, - може змінюватися на користь переважання бандитизму, а тоді правозаконність просто зобов'язана включати у себе засоби надзвичайні для поновлення своїх переважань над ініціативами криміналу. І те, що знаходиться поза скобками норми, що є утаємниченим, екстремістським, небезпечним, - не може не контролюватися людьми далекими від марніальності. Аж особливість тоталітарних устроїв у тому й полягає, що нормою там стає надзвичайність, представлена: чекістами, диктатурою вождя, віруваннями у чудеса, легалізацією кримінальної приватизації майна та самих людей перетворених на дармову рабську силу, звичайними у зоні примусової дисципліни стають війни та терор, обдурювання розуму людей пропагандою та відвертою брехнею, дегуманізація та наплювательське ставлення до людського життя входить у звичку. Порівняно із демократією та ринком у правовому суспільстві, де доводиться платити повну ціну за пропозиції інновацій, - то надзвичайний стан, який стає перманентністю виживання за тоталітаризму, має переваги легкої й прудкої маніпуляції ресурсами; у зоні насильства над свободами можна не рахуватися із витратами і тим досягати неймовірних результатів на вузьких ділянках прориву фронту буденності; у тюрмі чудеса стають фактом медичним. За надзвичайного стану, де безкарно маніпулюють вправністю у безладі, можна навіть декотрим деколи якимось за рахунок інших жертв виживати не кепсько, але не довго.

Колізії у сфері оборони можна охарактеризувати як нескінчені змагання між мечем та щитом, право захищають від постійних атак бандитизму який також повсякчас удосконалюється, моральність не гарантує неодмінну однозначність перемоги добра над злом, - себто нещастя, чи те що за нещастя вважають, є мінливими, здатними долати чи випереджати громадський порядок, чи те що трактують за порядок. Тож на крайній випадок імовірності смертельних ризиків у суспільствах вибудовують чи вбудовують запобіжні механізми, переважно у тіні обабіч суспільних норм легальності, здатні зупиняти екстремальні чи аварійні ситуації розбалансування порядків. Термінатори відповідних спецслужб безпеки вдаються переважно до вольових рішень задля ліквідації небезпек об'єктивного руху громадського життя до прірви. Узаконення подібних запобіжників безпеки може бути справою незрівнянно більш небезпечною, аніж реальні чи вигадані спецслужбами загрози, боротьбу проти яких означені диверсанти вважають своєю функціональною службою. Тоталітарний режим і являє собою суцільне торжество над суспільством вольових рішень банди закаптуреної під чиновницький апарат держави та бойовиків лідируючих над усіма установами зони асоціальності.

Німецьку культуру навіть нацизмом не вдасться спаскудити, а зоною комунізму не пощастить порятувати навіть історію московського збиральництва.

Московське начальство, яке будує свій крадійський добробут на зборі данини із свої підлеглих, та московська діаспора осадників, яка виступає елітними начальниками у обсаджених нею країнах, - не може ненавидіти тих, кого вони грабують, бо лиш маркування жертв як ворогів та винних дає видимість виправдання грабежу; московити не можуть не порушувати усі закони та укладені правові акти, бо непорушність домовленостей зводить нанівець способи московських існувань; не можуть перебувати у межах норм, осмисленості, правди, бо це створює непереборні завади для крадійства, паразитування, визиску.

Віра московитів у власну надзвичайність переросла у специфіку їхнього самоусвідомлення, - проте Московія була і залишається насосом який награвовані ресурси перекачує більш цивілізованим скупниками краденого. Особливо успішно Московія обслуговує Захід на часі революційних потрясінь та жертвоних її залучень до європейських воєн. Європі треба було б винайти Московію.

Фахівець кожної із спеціалізованих сфер сучасного прогресу віднаходить її зачатки ще у давні часи. Відповідно й тоталітаризм усвідомлюють як: варіацію централізму у державній політиці, або ж як вид релігійних вірувань та містицизму, як месіанський рух, як вид ошуканства у спосіб залякування публіки неіснуючими жахами чи обітованої винагороди такими ж фікціями, чи висталяють як звичайну колоніальну експансію, а то злочини тоталітаризму беруться виправляти у суто судовому порядку, або ж тоталітаризм представляють як бандитизм одержавлений, слухним є психіатричний аналіз тоталітарних ідеологій, тоталітаризм нібито вміщується у історію соціальних рухів та революцій, у змагання цивілізаційних кіл, постає як вид боротьби за авторитарну владу, тоталітаризм домагаються досягнути межі полюсами націоналізму та інтернаціоналізму, висловляться спеці з психології мас, конфліктологи, прогресисти оцінюють зону між її реакціонерством чи модернізмом, концтабір як соціальну хворобу розглядають навіть медики, або ж зону трактують за ознаками монополізації у господарюваннях, економіку зони характеризують у діапазоні між автаркією та загарбницькою імперією, вирізняється мистецтво тоталітаризму, військові ж мають свою думку, відмінну від культурологічного аналізування, у обговоренні феномену зони слухним є голос моралістів, тоталітаризм подають як ревізію цінностей, як аберацію раціоналізму, тоталітаристам закидають антиінтелектуалізм, їх намарно намагаються вставити всередину вибору між добром та злом, а то ще й дотепні зауваження про причинки тоталітаризму зроблять дослідники сексуальних патологій, не кажучи вже про академіків у науці про інопланетних прибульців. Зону концтабору нормальні люди намагаються зрозуміти, звести до відомого, щоб вправлятися у завадах її аварійним небезпекам, аби мінімізувати кількість трупів, із адептами абсолюту марно намагаються порозумітися, домовитися, спрогнозувати їхню поведінку. Одначе з'явище тоталітаризму не схоже ні на що, є неповторним, самодостатнім. Тоталітаризм взагалі не підлягає тій критиці, яка б обмежилася критикою його змістів, вказівкою на суперечливість догматів.

Практика новонародження винаходів не лише супроводжується схлопуванням паралельних прогресові бульбашок мітів та помилкових гіпотез, як енергетика знищення химер ще й насичує поступ винахідництва. Під доводами експериментальних фактів відмінні ілюзорні конструкції зведені із вірувань у слова – розсипаються. Конструкція культури втримує прямовисний курс орієнтирів на розвій завдячуючи утрамбованим та втоптанам у болото свого підмурку вже відпрацьованим пропозиціям. Подібний критицизм, ще й підтримуваний естетичним смаком редукувати усі виклики до єдино правильного у його виключності концепту, - слугує для прихильників тоталітарних віровчень за світоглядне виправдання терористичного винищення усіх не ортодоксальних еретиків та противників рятівного абсолютистського культу, що нарешті таки, санкцією на санацію зла та несправедности, вичерпує історію й породжені нею проблеми. Істина стає надгробком для усіх, хто залишився обабіч не вмістившись у труну фактологічного. Ідеал повернення людини до своєї сутности, гаптований солідаризмом усіх гнаних та голодних, лагідно покриває тіла ворогів народу, що їх чекісти відвозять до лісу, аби скласти гідну офіру у підмурок суспільства звільненого від експлуатації; очищення від расово неповноцінних аналогічно злютовує арійський райх. Аж у тім то й полягають вади єдиновірних утопій, які пружаються імітувати поступ пізнань фактів, що навіть наукові факти, падаючи могильним каменем на химери, здіймають та ініціюють нову хвилю парадигм напряду пов'язаних із вже зовсім алогічним та тим, що не регулюється здоровим глуздом. У плюралізмі істин та розмаїтті відмінних правд навіть криваві ідеологічні доктрини та неповторні у своїй унікальній безпредметности патологічні фікції можуть шукати потенціали свого виправдання блиском й благородством своїх первісних замірів прислужитися корисністю.

Оголосити доходи еліти та відповідні її посідання як неправильні, заходитися перехрещувати низоту вже у провід, перевернути соціальний устрій вже у світовому масштабі, націлитися на завоювання багатств світових лідерів, виводити московську культуру збиральництва у очільники власне культури, - до цього треба не аби як додуматися.

На противагу живим та життєздатним цінностям, які відкриті прогресові та вдосконаленню, які є прагматичними у представництві досягнень та направленими на обслуговування інших досягнень культури, які залишаються на цій стороні світу та становлять реальну дійсність, які є плодом часових обставин та раціональних їх розумінь, - то химери утопій, наслідком втілення яких стає винищення усього відмінного від їхніх змістів, домівкою яких є чудеса та святість, які від реальності потребують лише жертв на обслуговування власних замкнених на собі у себе й для себе маній, які є догматизованими та виведеними поза критику історичного часу, - то означені ідеологічні вчення, які імітують ролі абсолютного маяка для усього можливого включно з неймовірним, які заміщають собою навіть усе не можливе поза собою, які розв'язують усе на них зав'язане, які регулюють навіть нерегулярне разом із небуттям відсутнього, - являють собою варіант парадоксу.

Складнощі усунення тоталітаризму викликані тим, що всередині переможного торжества цієї зони абсолютної одномірності не передбачається виключень, бо усі вороги та єретики вже переможені й знищені, відсутнім є розподіл на катів та жертв, усі сумлінно виконують грандіозні та мудрі плани вічно живого учення та очікують на здійснення остаточного для історії обіцяного чуда. Усередині зони нема більше чи менше винуватих чи достойних: зону вільним людям необхідно викидати геть із функціонувань свободи усю без решти, без вагань, оптом, без аварійно-небезпечних запізнь. То лиш в умовах свободи та прогресу є розподіл на правих та тих які помиляються, лиш у вільних спільнотах право відрізняється від бандитизму, людяність і нелюдяність належать не подібним вартостям. Тоді як у зоні неволі і вожді є жертвами власних маній, і маса виживає презентуючи собою покору злу, і історія тюремних укладів марно шукатиме у собі виправдань. Навіть спротив зоні усередині її слугує оптимізації зони; осуджувати неволю доказово можуть лише ті, які знаходяться поза зоною її тяжінь. Коли зона абсолютизму може лише вдосконалюватися у своїй виключності, то доводиться поразку їй завдати лише із-зовні. Тоталітаристи, аби успішно згинуть, зобов'язані програти у війні проти зовнішнього супротивника. Навіть жертви зони не можуть не бути її апологетами, бо для них заперечення зони стає запереченням свого у ній існування та сакральних сенсів свого покликання до особистісного життя, стає запереченням самототожності. Подолання тоталітаризму представленого сусідньою країною агресивною не тільки не є проблемою, як ще й сприяє ідентифікації у протистоянні зовнішньому ворогові. Для подолання тоталітаризму його жертвам усередині тоталітаризму доводиться робити неймовірне: заперечувати своє життя у зоні як відданих її творців, доводиться карати самих себе за зраду свободі представленій власним буттям раба.

У історії та сприйнятті тоталітарний лад неволі легалізується як такий, що не допускає виключень, потребує включення усіх ресурсів, - бо не має інших джерел продуктивності, окрім як розграбуванням присвоєного. Усередині зони безвиході до свободи не може бути інтенцій на еволюційне переродження та переходу до непаразитарної працездатності власними силами. Поразки загальної тюрми перебувають поза її мурами, тоді як усередині мурів зони не може бути нікого, окрім її жертвних захисників. Зону ліквідують ті, чий імунітет до свободи залишився нездоланим.

Змагання між прожектором усеосяжної тюрми та її противниками є не лише виборюванням кожною стороною виключно своїх вартостей та спростуванням противних, але протистояння відмінних моделей соціального устрою є ще й тими змаганням між відмінними спільнотам несхожих культур, - між якими правими можуть бути хіба що ті, які застерігають за собою специфічність своєї особистості та окремішності, або ж претендують на доказово досконаліші універсальні представництва розвитку. Змагання між народами, у особливостях їхніх традицій, способів правління, за інерцією злету та падіння власної долі будуть переможними не тоді, коли бандитизм одного націоналізму згнітить бандитизм супротивного націоналізму, а - тоді, коли усі народи та нації у своїй політиці не будуть бандитами та призвідниками зла, а будуть співробітничати у своїх неповторних внесках на користь взаємозбагачення.

Неповторність творчих винаходів спільноти чи особи задається навіть не умовами успіхів випередження конкурентів у прогресі так, що лідер залишається фактично самотнім та таким що змагається із таїнами об'єктивного, а не із залишеними поза собою відмінними суб'єктами прогресу, - аж бажаність збереження індивідуалізму, вже як факту життя, аби не допустити його зодноріднення із лідерами та оточенням, задається під тиском обставин відсталості, коли самототожність індивідуальності доводиться застерігати за собою авторством вже не на універсальні істини, а на ті унікальні ідеологічні нісенітниці, які б не надто шкодили змаганням за оволодіння прагматичними істинами. Коли людині чи нації не пощастило із досягненням унікальності у загальнокорисних цінностях, то завдання самозбереження в умовах домінувань інших суб'єктів доводиться перекладати вже на мури захисту унікальних у їхній позапрагматичності ідеологічно-культурницьких фікцій. Химери тому є засобом оборони, бо напад ними на сусідів не є з боку сусідів затребуваним.

У прогресі, як у процесі освоєння істин та вдосконалень можливостей тої олюдної культури, що завдячують істинам, істотним є нав'язування специфічним винаходам прогресу саме універсальних вимог людської свободи: усяка логіка того об'єктивного, що стає універсальністю, має поступатися особливостям самостійництва творців; важливим є не те, а чи правими ми були у адаптації не лише закономірного, а й перспективного для нашого соціального здоров'я, а чи помилилися, віддавши перевагу ілюзіям та чудесам, як важливим є суверенність наших рішень, критерії якої й стають долею навіть для свободи; самодостатність у людяному є керманічем усякої достатності у логіці подій. Ця зневага самовпевнених вольових чинників понад усяким раціональним освоєнням подій, ці наполягання на правоті власних вибриків навіть за ціну жертвоприношень законів, ці не виправдані претензії на оригінальність навіть ультра ексцентричну - і є натхненнями простих рішень тоталітарних марновірців. Замикання у визначеному та противному односторонності хаосу і є опорою приступок ходи розвоїв не лише неврологічного гатунку.

Пропагандисти простих рішень тому й торочать про універсальність своїх усерятівних догматів, з намаганням як не прислужитися усім, так, принаймні, виступати складовою історії, що аж претензії на усезагальність стали термінологічним визначенням тоталітаризму, - не інакше як із відчуття тої своєї окремішності, виключності, того стояння окрай потрібного та суспільнонеобхідного, яке заходить вже й поза рамці історії й вивалюється у містифікації. Тоталітаризм це ліки на провалля непотрібності.

До універсальних здатностей людяности у її творчих зростаннях може бути віднесена здатність як окремої людини так і окремої спільноти бути спеціалізованими у будь-якому самодостатньому досягненні, - проте не зупинка у тому досягненні. Як прихильники універсальности тоталітаристи у згодах з прогресом справедливо акцентуються на змінюваності творчих досягнень, але як прихильники простих рішень тоталітаристи у незгодах із життям хибно видають за зміни саме свої акцентування на означених вже відомих виокремлених твердженнях як на творчих та буцімто прогресивних, внаслідок чого увесь масив культури змушується бути принесеним у жертву тому, що довести не можливо навіть і після успішного жертвопринесення культури у ім'я того марновірства. Замість того, аби пропонувати суспільним розвоєм новизну, тоталітаристи за новизну видають вирваний із контексту культури факт як рятівний, втілення у який усього масиву культури останню й порятує від вигаданих тоталітаристами нещастя.

Оригінальність є не лише тою корою, куди заповзає винуватець, тікаючи від переслідування, як амбіції на неповторність є ще й гніздом розбійників, звідки здійснюють рейди на жертв традицій. Там, де починають розмови про особливі, ні на що не схожі, своєрідні шляхи існувань, там де теревенять про місію богообраности, де віддаляють себе у чудеса від відповідно таврованого на осуд загалу іншокультур, прикриваючи у такий спосіб власну проти загалу агресивність, - там напад кримінальників дочекатися. Бажання научати доквілля принадами власної специфічності є латентною реакцією прикриття чуттів тих власних загроз для світів, коли товар нападу на інших камуфлюють під вид спасіння інших.

Тоталітарні домагання охопити своїми підпорядкуваннями усіх та усе, доказати відсутність потреб від кого-небудь та чого-небудь, замах на оволодіння останніми смислами та навіть поза історією разом із чудесами - є не більше як виправданням за провали у ту замкнену специфічність, супроти якої життєздатні спільноти та культури повсякчас розширюють свої потреби у якісній співпраці із усе ширшим довкіллям та ще не освоєним. Напрямою логікою тоталітарних режимів є виключення геть із загалів зростають, тоді як демократичні режими мають вдосконалюватися у особливостях свого демократизму. Щоб бути правим, то треба питатися дозволів не у вождів, а у тих власних сумліннях, які є узгоджені співпрацею із загалами ближніх на ниві людяності та безпеки усіх сущих.

Держава, у якій як її досягнення святкують не звільнення від московщини, а її завоювання московщиною, є державою приреченою, - проте дякуючи Богові та імовірній боротьбі білорусів зникне їхня посткомуністична зона держави, а Білорусія відродиться. Й в Україні дешиця її прив'язань до московського царства стає дешицею неволі, а цілі кавалки якихось зв'язків із московщиною стають відповідно цілими кавалками неволі. Щоб Україні бути вільною треба не лише хірургічним шляхом відсікти геть самі натяки впливів московської навали, як необхідно вирішити й вирішувати питання української свободи тимчасовими походами українського війська на терени колишньої метрополії.

Під прикриттям того, що постання ще не бачених у культурі її досягнень являє собою картину нових спеціалізацій та здавалося б відділених від інших галузей знань, кримінальниці свої облудливі плани порятувати погибаючий світ представляють як прояв права бути оригінальними з тим, щоб до означених примітивізаторів від грабунку, чудотворців від химер, насильників від зони ніхто ніколи ніяким чином не мав претензій, - проте у тому то й облуда удаваного відгородження від соціополітичних чи культурних діалогів полягає, що посилення на окремішність слугують засобом нападу на сусідів як на ворогів. Ховання за стіною звичайних прав на неповторність є для зонотворців інструментом заховати за ті стіни зони усіх та усе, що їм пощастить *інтегрувати* завойовництвом. Посилаючись на свої суверенні права бути усім тим, що їм заманеться, професійні концтабірники своїм правом виставляють бути довкіллям нічим, як то заманеться означеним агресорам, - аби у своїй агресивності бути відгородженими від норм та вимог права з боку довкілля інших світів та організацій. Подаючи свою кримінальність як вид прийнятних для світу своїх особливостей, будівничі тюрми вже для цілого світу пропоновану ними кримінальність подають як вид запитів та потреб зі сторони світу. Тоталітаризм є домаганням запліднити історію на *бандитизм* як на вид прийнятної для неї багатоманітності.

Релігійна, національна, окремішня звичаєва специфічність тоді буває правою, коли виступає своєрідним варіантом вибачення перед особливостями інших спільнот та угруповань, а не є тараном месіанської наставницької атаки на ці сусідські спільноти відзначені прийнятною лише для себе неповторністю.

На відміну від московитів, які інструментарієм свого великоросійського месіанства чи автентичного комунізму намагаються підпорядкувати собі навіть останні закутки світу, то національне українство має упадати перед запитом інших культур входженнями у ті максимуми можливого наукового дослідництва, яке є мінімізованим на присутність у ньому ідеологічних забобонів зациклених та інших патріотичних помилок.

Нема недосконалих видів у флорі та фауні: кожен живий організм є довершеним у природній ніші свого існування. Тоді як досконалість людську у культурі прийнято пов'язувати із універсалізмом, із здатністю діяти не лише по усіх мірках речей, а й творчо формувати недоступне стихійній еволюції. У контекстах нашої ж здатності помилятися громадяни спроможні на відкриття істин. Тож до гідності гуманізації, як до особливості буття людського виду, слід відносити не провалля у неповторність не потрібну нікому окрім того, хто у неї провалився, аж вимірами поступу є універсальне розширення його можливостей. Лиш небачені винаходи на кінчику прогресу стають переможцями таїн.

Усі винаходи та дослідницькі пропозиції, особливо на початковій стадії їхньої проблематичності, є плодом творчості небагатьох, а універсальне значення, себто прийняття винаходу суспільним загалом, досягається на разі відповідності винаходу істинам чи то запитам з боку загалу. Унікальне входить до загальноновизнаного через двері корисного, проте лише через двері зла можна пройти із місць загальноновизнаного вже до неповторнооригінального та виключноспецифічного. Усе доказово унікальне, неповторне, оригінальне чи то таке, що претендує на таке, є нічим іншим як глухими кутами відхилень у тих розгалуженнях пропозицій на прогрес, які є настільки досконалими, що не ведуть нікуди й замирають навечно у замкнених формах свого буття. У печерах, на яких красується адреса про місцеперебування там носія унікальності, насправді водиться нечисть. Власне термін тоталітаризм і відмічає потребу на популяризацію певного ідеологічного відкриття, проте тоталітаризмом і є відкриття необґрунтоване, яке нав'язується загалу примусом та облудними методами, є незатребуваним з боку підметних потреб жертв та в'язнів тоталітарного режиму, себто його сповідників. Історія тоталітарних фікцій зводиться до намагань ними прорвати кордони своєї непотрібності й нав'язатися загалові хоча б за потребами азарту гри. Універсалістські посягання примітивістів викликані потребами подолання виключної унікальності примітивних змістів ідеологічних, себто адепти примітивної ідеології потрібно винищити химерність та позаутилітарність своїх химер, подаючи їх як рятівні для людства, як такі, що впливають навіть на чудеса, як святі, більш загальні, виразніше дієві, як ціннісні, порівняно із законами буденними, аби заперечити належність ідеологічних конструкцій до химер, натомість імітувати їхню належність до об'єктивності, до предметних відносин, до істини. Тоталітаризм це кінцева точка безплідності, яка намагається переробитися на загальне місце.

Досягнення якостей неповторного на шляхах відхилення від лідерства на магістралі прогресу у винахідництві потрібного усім – не є взагалі проблемою. Нема таких доказових дурниць право власності на які брався б заперечувати будь-хто окрім їх автора. Відзначитися у безумствах так само легко, як не пред'явити доказів на їхню корисність; буття непотребом є відкритим для навіть найслабших у змаганнях за життя; смерть та перетворення на порожнє місце не може бути відзнакою гідності. Але потрібним усім людям надбанням культури стають не звикання з утаємниченим у спосіб його символічного оволодіння, а будування до того ще не баченого й не можливого для стихій еволюції саме завдяки вже посталому управлінню у істинах ефектами речей на основі досягнутого поступу накопичення знань та практичних вмінь. Замість імітацій маніпулювання чудесами та фантазмами з посиланнями на неповторність відповідних символічних ритуалів потрібно є узгодженість із подіями які є фактами поки що для окремих дослідників. Метою подолання раритетних таїн є введення в універсальний обіг виняткових відкриттів створених працею їхніх творців.

Націоналізму, як синтезу усіх установ та досягнень життя та історії цілого народу, не врятуватися від виродження й загибелі у самозамиканні на своїй непотрібності нікому тоді, як лідерські здобутки саме цієї нації не будуть адаптуватися власними самохітними потребами інших народів вже як здобутки світового прогресу. Націоналізм є животворним лише для тих небагатьох народів та культур, які очолюють глобальний поступ. У всіх інших випадках навіть патріотизм є відстійником заскнілості. Проривні винаходи нерідко створюються не завдяки, а не зважаючи, а то й всупереч втягненню їх автора у плетиво переобтяжень запитами й особливостями його національної належності. Коди культури це запорука спілкування із вічністю у процесах подолання таїн новими та оновленими істинами.

Як егоїзм окремого чоловіка нікому не загрожує, - коли він своє благополуччя не буде на бандитському нападі на сусідів, коли він ризики свого бізнесу покладає виключно на себе, - то так само й покладання цілісної нації на свої приватні можливості є справою корисною сусідам. Небезпеки ж для останніх починаються тоді, коли націоналізм поглинає не лише самоправність свого членства, як ще й розширює свою специфіку вже на цілий світ.

Події і явища які відбуваються з речами у природі, коли там людина є безучасною, називаємо природою речей; але й успіхами змін, спричиненими людською активністю, остання зобов'язана своєму вмінню адекватно, себто відповідно до знань та інструментів культури, освоювати й керувати, згідно ще й інтересів і запитів, означеними об'єктивними відносинами у природі речей. На відміну від безперечних прогнозів тих змін, що їх у своїх формулах описують науковці, то події у соціумі є варіативними. Прогнозування, - у вимірах роботи, часових, енергетичних залежностей, - окремою людиною тих своїх дій, які не зачіпають нічийх інтересів і не порушують жодних об'єктивних законів, є заняттям безглуздим парадоксальним. Передбачення, кажімо, розходження чи збігу між волею осібною чоловіка підняти догори свою здорову праву, а може ліву руку, та, з іншої сторони фізичною здатністю зробити це, - є заняттям тих, кому нема нічим більш розумним зайнятися. За умов, коли це дійство не відбувається на мітингові зібраному на підтримку розстріляти ворогів народу як скажених собак. Аж у вимірах великих колективів, інерції традицій, континууму часу, - то відносини у соціумі набувають вже якостей об'єктивності, прогнозувань закономірного та його наслідків. Суперечка між сектантським угрупованням, яке наполягає на вбивстві не таких як йому треба, кажімо, класів багатіїв, расово неповноцінних чи відступників від ортодоксії, - може вирішуватися збройним змаганням із угрупованням, яке сповідує вже не схожі установки. Й у такій ситуації, коли кожна сторона взаємного протистояння прогнозує виключно свою звитягу над супротивником, - то соціальні відносини можуть бути продовженням помилок, їх виправленням, або недопущенням помилок вже у спосіб того поступального розвитку, де визрівають вже нові проблеми.

Енергію надмірну, порівняно із закономірностями у соціумі прийнятними для його здоров'я, докладають ті фанатики своїх вірувань у переустрій неправильного з їх точки зору світу, які готові пожертвувати заради цього не лише життям своїх ворогів, а ще й власним. Розмови ж та доктринальні теоретизування з приводу відсутності у історії умовних відмінків ведуть провідники не так навіть перелякані немичністю своєї відповідальності, як ті, які лише імітують своє лідерство. Бо історія тому й входить у свою об'єктивність, бо не може вийти геть від імовірностей своєї свободи.

Як на шляхах еволюції та природного добору осібні види живих організмів добралися до тих своїх позиціонувань у біоценозі та трофічних зв'язках, де вони є максимально розвиненими з причин мінімумів загроз їхньому виживанню у їхній ендемічній ніші, то чимось подібно й окремішні та самодостатні організми людських культур, - то й люди, - вже за тяжіннями стереотипів своєї поведінки, за своїм волевиявленням та рівнями інтелектуалізму, за вдачею протистоянь конкурентам, а то й за логічною послідовністю яка не підлягає логіці, - дістають до тих своїх особливостей специфічних, змінити які відступом від реалій, або ж відкритістю до новацій, стає можливим вже лише відмовою від історії та самого існування подібної культури. Умовами докорінної видозміни виду тварини чи рослини могло б бути повернення до того зниклого пращура, від якого цей вид розпочав своє еволюційне відгалуження. Тож навіть за участю людини та успіхів культури, то зміна у речах та подіях законів фізичних є справою надважкою; у законах біологічних зміни є пов'язані із складнощами селекції чи генної інженерії; аж і у соціумі успіхи сваволі є доволі сумнівними.

Відповідно неповторні перспективи для свого подальшого розвитку отримують німці, які порівняно не надовго і не надмірно, - коли заходиться ігнорувати пролиту їхніми маніями кров мільйонів, - забрели у єдність на засадах нацизму. Не кепські красиви самостійності відкриваються перед, кажімо, поляками, українцями, грузинами, а чи узбеками, які у меншій мірі забрели у рускій мір імперії, аніж то дісталось, наприклад, татарам, бурятам, чи якутам, як перебувають не так у своїх батьківських просторах, як до того ж ще й у поки цілісній Федерації. Доля ж тих, хто ідентифікує себе тяглістю московського збиральництва, не лише задана була централізмом від білої кістки чингизидів, як питома московство є спорадичним реакціонерством: оприччини, большевизму. Із крові пролитої московцями у їх культурі і часі, їм живими добралися до демократії – не вийде.

Треба створювати сприятливі умови для прояву добрих та творчих справ, у тому числі й передбачати для порушників карні статті у кримінальному кодексі. Саме цими статтями треба керуватися стосовно злочину який вже відбувся, а не займатися запізнілим умовлянням злочинця повернутися на сторону доброчинства. Так заміри не допустити продовження злочинів збиральництва зі сторони нацистського чи комуністичного імперіялізмів у спосіб демократизації цих режимів, - то такі зусилля із зміни природи і традицій, характерних особливостей і суб'єктивної агресивності нападників не можуть не статися терпимим ставленням до злочинів, продовженням й унормуванням зла у стражданнях жертв нацистського та комуністичного колонізаторства. Більш того, перекладання злочинів агресії на суто ідеологічний режим та його установи, або на вождів особисто, - стає прийомом збереження войовничого збиральництва власне історичного московського зібрання та державної Німеччини у реалізації ними потреб та інстинктів тамтешніх народів. Гітлера, Леніна, Сталіна, Путіна треба берегти, не допускаючи замахів і путчистських проти них заколотів, - як на доказову причину боротьби вільних країн і народів проти очолюваних означеними вождями загарбницьких устроїв. Втручання у самоподібність злочинних режимів з метою насичення їх елементами людяності наслідками має продовження злочинності цих режимів. Осучаснення реакційних устроїв вмонтовує їх у констеляцію вільних народів з смертельною для останніх небезпекою. Коли злочинців не вдається притягнути до відповідальності за учинене ними, то способом викорінення злочинів залишається замикання збирачів у їхніх внутрішніх кордонах, де їм зостається лише різати послідовно й притьмом самих себе. Нацистів вдалося утамувати силою, а належність німців європейству достатньо було лиш відроджувати; зміна ж природи московства залежить від самих московців, які мають захлинутися у своїй самодостатності в умовах недостатності їхніх сил на загарбання нових земель і народів. Від московців треба відгороджуватися санкціями припинення із ними усякої співпраці. Попри те, що московці щедро платять сирівцями за своє включення у західний світ. Бо порозуміння із московцями посилює небезпеки виникнення розв'язуваної московцями світової війни ядерної. Нема кращих шляхів припинення московського царства, як запровадження там комунізму чи його псевдодемократизованих продовжень. Паразити замкнені на собі, відрізані від можливостей експансії на чужі землі, починають паразитувати вже на собі самих. Й тоді там поїдає усіх пацючий цар, розправитися із яким вже менш складно. Протистояння звичаям та історичній ідентичності московства, або спроби затруїти питоме московство вже на західництво, – автентичне московство лише придержує на часі та посилює у обставинах підготовки ним його реваншу. З потреб безпеки, у цілях збереження та розвою євро-атлантичної цивілізації, то українці та наші західні союзники є зацікавленими у відстороненні від московського збиральництва; й саме з цих же причин ми зацікавлені у тому, щоб уся повнота московського збиральництва дісталася самим московитам.

Московці марять уціліти у недосяжних для них змаганнях і іграх між Штатами і Китаєм, щось урвати від підбурювань протистоянь. Лініями порозумінь є як води океану, так, з іншого боку, прокладка із низки незалежних країн на україно-китайському кордоні.

Особливістю бандитського бізнесу є перти пробоем через ламання усіх прав і законів, вдаватися до насилля задля утамування своїх апетитів і волі до усевладдя, покладатися на виключність своїх домінувань, з відповідним недопущенням для себе та своєї виключності карних заходів чи критики зі сторони жертв як ворогів та об'єктів пограбування. Тож усі заходи порозумітися із збирачами, вийти на діалог із ними, усі спроби вмовити їх на людяність, еквівалентність відносин, рівноправність обмінів, – то подібне утихомирення агресорів не може не бути тим фатальним нерозумінням природи бандитизму, за яке його жертвам доведеться платити дорого власними втратами. Бандитизм будується на силі, якій гвалтівники часто намагаються надати подобу боротьби проти гріхів за високі ідеали, інші форми оправдання. Відповідно тоталітаристів можна зупиняти лише силою, потугою будованою на праві, на раціональній необхідності покарання переступників.

Для того науковці конструюють і постулюють закони у згоді із успіхами досягнутих знань, щоб розширювати культуру і свободу її розвою, - тоді як прихильники чудес, містики та делегування відповідальності силам потойбічним своєю вдачею числять не підпорядкування своїх ритуалів слідуванню за ходою здобутків праці й пізнань, а, скоріш, зворотну залежність.

Цільовими наслідками насадження моделі активного домінування над усім сущим саме виключної надприродної величності місянського віроучення є викликання як у його сповідників, так і у його противників саме пасивної покори перед приписами й режимом цього містичного учення. Тоталітарне учення звеличується й рекламується для того, щоб у його абсолютизмові утопити усякий критичний спротив йому. Грандіозні чуда безпредметні вигадують для дискредитації ними реальних цінностей, як спосіб управління останніми.

Найбільші злочини успішно будуються із матеріялу апатії до них. Зону контролю над рабами зводять із байдужости, безсторонности, зради, зневаги, індіферентности, кволости, пофігізму загорненого у панцир святого маєстату. Агресор, у прогнозованости його ненависті, є менш небезпечним порівняно із тими, яким усе одно є однаковим хай там що. Коли віруючий не лише вірує у свої вірування, як є ще й у тому переконаним, тоді він стає нечулим стосовно усіх рацій і доказів. Тоді з ним можна робити усе що очільникам віри заманеться, тоді віруючий самохітно піде на самопожертви заради своєї віри. По ворогах у наступі на них гатять масивом мобілізованого послуху тих вірних, які є занурені у неприступність відстоювання своїх забобонів.

Більші шанси на виживання й розвиток мають ті народи, які дбають за підтримання своєї самоподібности, відстоюють свою окремішню ідентичність, переймаються створенням для своєї достатности сприятливих умов середовища. Тоді вони залишаються підметом історії, її творцями, належать потенціалам власної свободи. А тому мають права. Продукція їх творчости залишається затребуваною зі сторони споживачів. Тоді як противне самостійництву зловживання відкритістю робить із тих, які упадають перед зовнішніми впливами, вже сировину для її споживання зі сторони народів упевнених у своєму покликанні і втіленні власних талантів. У співпраці з суперниками у прогресі, то ліпше відбиватися від чужого, аніж безборонно його заковтувати.

Так європейські спільноти вдавалися до загарбання заморських ресурсів лиш тоді, коли споживацтво багатств колоній не загрожувало, а сприяло зрілій ідентичности метрополії. Розпроцання із колоніями не стало, в цілому, руйнівною трагедією для вже віджилих імперіалістів. Тоді як московський експансіонізм, у збиранні під свої апетити народів з відмінною культурою, у цьому процесі перетравлення чужих культур знаходиться там у пошуках своєї збиральницької самоподібности. Тому усамостійнення народів у їхніх визвольних рухах, розставання народів із московським споживачем їхніх багатств та їхньої долі стає для ще не колишніх інтеграторів вбивчою втратою їхньої імперської самости. Деколонізація є плодом не лише звільнення аборигенів від зайд, як самі метрополії змушені тікати геть від обтяження витратами утримання упокорених. Для московства ж, тіло якого є гомункулом зібраним з матеріялу упослідження чужих батьківщин, то зречення від останніх і декларація суверенітету щодо здобутків свого полювання є не лише суїцидом, як і абсурдом.

Європейці рушили хижим походом щойно, як збудували певний інструмент побиття ним спротиву туземців. Цією потугою слугували не лише переваги у зброї, але й цілісна національна організованість: у держсамостійности здобутій, господарчому ринкові, мові, вірі, освіті, розподілі соціальних ролей. Тоді як для московців інструментом підбиття народів слугує: або зваба жертви дешевизною здобичі роздобутої у спільному поході на наступну жертву, або химери єднання у казенному москвослав'ї, або місянські утопії комуністичної ліквідації експлуатації. Утім подібні інструменти і прийоми є незугарними аби утримувати не лише колонії у їх підпорядкуванні великоросійству, не лише реванш імперії та підбурення протиріч у країнах демократичних буде провальним, як ще й саме єднанецтво не втримати. Московцям від успіхів деколонізації нема куди, до відсутнього дому, повертатися.

Хибною є теза про те, що різниці, а то й протистояння між зоною загального примусу та свободою як запорукою розвитку зводяться до: порушення загальноприйнятих норм через підміну їх вузькими примітивними ученнями та, з іншої сторони, відновленням загальних норм вже у спосіб відмови від примітивізму у який примітиви домагаються увігнати багатство життя нормального. Твердження про те, що позиції правоти є зарезервованими за великими числами, а однаки зазвичай у їхніх виокремлених, ризикових, недостатньо апробованих підходах до вирішення питань є схильними помилятися, - є твердженнями справедливими хіба що для часу, коли корисні для розвитку досягнення та їх масове використання збігаються; але за інших обставин маси можуть у своєму житті поділяти забобони, тоді як, як це не дивно, перспективні пропозиції у своїй генезі частенько мають точкову локалізацію. Різниці між обов'язками тоталітаризму та умовами вільного поступу проходять не за числом публіки яка дотримується означених позицій чи підходів, а – за якістю означених закономірностей.

Негаразди не лише для громадян, які переробилися на в'язнів зони Нового порядку, але й руйнівні для цієї зони умови її продовження полягають у різницях між ідеологічними химерами сектантського учення про чудеса та, з іншої сторони, домаганням доказувати правоту химер у спосіб примусового терористично-пропагандистського нав'язування їх якомога ширшим колам сповідників. Вадами обітованих утопій є те, що вони не стануться поза межами віри у них. Ганджем нісенітниць є те, що вони є нісенітницями, невідповідність яких умовам прогресу не виправити обсягами віри та віруючих у них. Згода із прийнятою широким загальною позицією не обов'язково відсторонює від помилки. Під модними на часі віровченнями, світоглядними вартостями, популярними доктринами закамфльованими під універсальний для усіх клієнтів ужиток ховаються підступно цілком конкретні інтереси заангажованих авторів належних колові осібної культури, - проте неприйнятність подібного вузького авторства запропонованого до ужитку запатентованого винаходу може обумовлюватися лиш його неякісністю. Приналежність технологічного, а то й мистецького твору осібним авторам чи вузьким колективам фахівців не тільки не дискредитує використання по усьому світу без кордонів та застережень запропонованих світові вдалих винаходів цих авторів, як ще й додає їм смаку та доказової ваги. Правота, життєздатність, відповідальність в усвідомленні та керуванні соціальними запитами не лише може, як ще й зобов'язана бути доступною малим групам та суб'єктам соціального життя. Нема, бо не може бути ніякої потреби нечисельним чи, здавалося б, маловпливовим спільнотам відмовлятися перед лицем ресурсно потужних країн бути гравцями у змаганнях культур. Пропонуйте якісний товар, який би задовольняв попит на нього, у новаторстві якого як у унікальному жмуткові були б сконцентровані універсальні вигоди чи порівняльні переваги, - й тоді можуть виникнути сприятливі для його продажу умови, коли споживачі із власної волі обиратимуть краще для себе. Аж супроти того, тоталітаристи дурять й обіцяють клієнтів гнилим крамом і нівечать тих хто не згоден купитися на їхню халтуру.

Усі прояви націоналізму бувають вдалими тоді, коли вони є водночас прийнятним для конкурентів видом глобального плану. І – навпаки. Ба й більше: доброзичливе ставлення до учасників співпраці у прогресі, уникнення завдання їм шкоди, безпека такої собі екології глобальної культури, - є першочерговою запорукою самостійності здорової зосередженої на своїй досконалій достатності національної спільноти. Оволодіння закономірностями соціального поступу буде розумним, адекватним, перспективним, коли фактично відповідатиме максимальному задоволенню максимального числа громадян. Те переймання інтересами маси простих людей, яке є спрямованим проти оголошених ворогами глитаїв на позиціях владних посідань, - також є виграшною фішкою усіх демагогічних диктатур та очільників сектантських утопій кінцевого ошасливлення усіх. Проте від кроків на зростання благополуччя, правової демократизації, гуманітарних і винахідницьких свобод, то тоталітарні проєкти з управління навіть чудесами розходяться їх фальшивістю. Обіцянки віддячити усім усіма угодами, а не каторгою і могилою, не надає тотальним зонам правоти.

Паралельна реальність, яку створюють містифікатори для успіху своєї перемоги над власне реальністю, не була б загрозливою, коли б містичні цілі, прокляття та винагороди, містичні причини містичного вчення так і залишались би у царині містифікацій, у черепі маніяків. Проте синергія неординарно зміщених цінностей у непрорахованих у наслідках змін світоглядних гіпотез та, з іншої сторони, ординарної параної – отримує розмір вже соціальної пошесті саме завдяки тим оргструктурам містичного вчення, які маскуються під вид обгрунтовано затребуваних організацій. Стандарт абсолютистського упередження та виправдані ним прийоми пограбування, у першу чергу нечленства секти звинуваченого у нечленстві сектантському, - виростає загрозою для громадян які не є паствою секти саме завдяки протиставленню оргструктурам секти, які вичерпно й представляють собою той чи інший вид тоталітаризму. Фактом історії робить довільно яку секту не так особливий набір догматів та учительної екзегетики, як організаційна система тих ієрархічні відносини у функціях професійного кліру та вірних сповідників, якими й тримаються в ужитку особливості втіленого у соціум й легалізованого там культу.

Конкретикою тоталітаризму є, - у першу чергу внутрішня, - дисципліна секти, церкви, ордену, партії, мафії, ашраму, якудзи, умми, номенклатури, есесівців й подібних субструктур квазісоціальних, а то й асоціальних, статутними нормами яких є догмати віровчення та освячені догматами методи грабежу усіх тих жертв, які перебувають поза членством посвячених, на яких згодом має розповсюдитися вже зовнішня дисципліна тюрми організованої посвяченими. Соціального гатунку гравітаційні тяжіння між кліром, який жертвовно задовольняє запити пастви жертвовно відданої святому ученню, та паствою, яка самовіддано йде на жертви заради вчення про гідність самовідданої жертвовності заради кліру посвячених, - ці відносини утримання організаційної одности членства та симпатиків позитивами містичної обраности та імітаційним солідаризмом взаємопомочі вже світського порядку неодмінно доповнюються негативами вже й низки кар за недостатньо ретельне слідування матриці сектанських імперативів. Ця переважно карна й насильницька дисциплінарність зі сторони означеного квазісоціуму секти є переважаючою відносно громадян поза рамками секти, над волею яких сектанти намагаються встановити тюремні приписи своєї дисципліни. У той час як вже сама причетність до угруповання, скована співучастю у аноміях та злочинах сети, вважається нагородним привілеєм, - то прагнення окремих відщепенців розпрощатися із бандою обставляється низкою нездоланих завад. Ця неможливість виходу із тоталітарної секти й становить істотну ознаку тоталітарної секти.

Силкуватися витурити концтабір із поведінки московита так, щоб після екзорцизму залишилася людина, - то це замахуватися на неможливе. Готовність до тюрми можна із професійних здобичників вигнати лише із ними ж. Населяти тюрму чи її охороняти – це норма кримінальних зібрань.

Причетник містичного віровчення є відгородженим від розуміння та управління реальною ситуацією саме щитом своїм міфів, гра яких підміняє реальність, примушує діяти за приписами матриці догматики. У світі поділеному на спрощену альтернативу святого та приреченого до загибелі, віруючий у чудеса замість фактів вбачає фізіологічно у своїх психопатичних відчуттях саме боротьбу між дияволом та протилежною сутністю. Гатячи з гармати по українцях чи мордуючи семітів, фанатик переконаний, що тим самим він воює зі світовим злом, перемагає вигаданих самих ворогів америкосів загниваючих; вбивця вірить, що відповідати за його конкретний злочин буде непорочна у його виконанні місія великої Німеччини чи ще більш величнійшій Росії; жертва нав'язаної їй віри буде витривало зноситиме нещастя власного мучеництва, а то й доведеться упередженцю спливати власною кров'ю, аж рекрутові від захвату перехоплюватиме у горлі від щастя уявного споглядання карти обширів підбитих імперією на чолі крутого вождя любимого.

Творчі особистости і спільноти самі змінюють світобачення та способи буття освоюючи горизонти поступу. Відсталі ж не лише наслідують чуже, аж самовіддані ролеві ігри у обіцяні чудеса суперлідерства і є показником відсталости імітаторів.

Нещастя, які учиняє Московія, так то хіба що для її сусідів по світах представляються як феномен збиральництва. Аж цей грабунок і паразитування ціною втрат зі сторони поневоленних людей і народів є лише інструментарієм чи зовнішнім проявом цього споживацтва вже стосовно самої питомої московської людности обвиклої до обдирання її погоничами, адміністрацією, назва якої лише змінюється від віку до віку. Делегування відповідальности вождям, на місці втраченої власної, оправдовується переконання московців у тому, що так само живе цілий відмінний від них світ, який, мовляв, тільки корчить із себе тих сповідників права і свободи, які не крадуть лише із складнощів отримання високої посади. Рабство є інстальованим у нагоди наживатися на ньому зворотною крадіжкою, більш удатною, ніж то удається досягати самим рабовласникам. Матрицею московства є споконвічна терплячість москвопідданих до своїх державних начальників. І хоча від Пугачова і до Троцького мали місце спорадичні ексцеси безпошадного бунту і розрешення накопиченого потенціалу негативізму до усього ще не поламаного, - але завжди, від Батия, Грозного і до Сталіна, успішно відбувається повернення рабів на звичний постій визиску. Не так любов до начальства є підсумковим ефектом масового терору щодо мас, як навпаки, терор до уярмлених є наслідком їхньої ж щирої любови до начальника та камарильї його бюрократії. Апогеєм гармонізації московства є ототожнення еліти державців навзаєм із експлуатованим нею рідним тлумом патріотів; але маса жметься до начальства лиш тоді як останнє жує вкрадене ним па-панятіям, а не па-беспределу. Нерозумінням сутности московства є сторонні переживання з приводу потерпання московців під п'ятою рідного імперського проводу, бо ці воєначальники більш ніж компенсують перетворення населення вже у солдатів, коли очолюють процеси перебирання мас московців у обсажені ними новозавойовані землі вже на правах начальників. Московство це із власних ініціатив самопосвята вождеві. Так більшовики, під кличами очолити кару експлуататорам не лише у імперії, а й по усьому світу, не забарилися трансформуватися у чабанів, порівняно із якими кріпосники виглядають лібералами; а вже за посткомунізму, то ще не колишні совіти умудрилися вписатися у світові ринки у статусі постачальника сирівців.

Відповідно запорукою українського визволення від окупації представляється не так достатність самого лиш відгородження від тиску московського збиральництва, - яке може припинитися лише із зникненням московства через неймовірне виникнення на його місці окремих народів здатних відродити свою батьківщину, культуру, душу понівечену спільною участю у московських завойовницьких походах, - аж для того, щоб українцям відроджувати національну вдачу про вольную волю, то треба наполегливо очищатися від викоханих віками поневолення звичок до московського стійла і самовідданости у служінні отарникам. Українці більш схильні до самостійности у плані персональному, що не є айсом для самостійности національної. Ключ до звільнення України – в Україні; навіть не у самій бійці проти московського агресора. Усякі марення українців про можливість запобігання московській агресивности робом нав'язування противних московцям установ демократії, підприємництва чи свобод гуманітарних, - не може не бути продовженням історичного московства, тобто рецидивами подальших нападів на українців та вільний світ. Годить підштовхнути падаючого, привітати його у ідентичній відданости незмінному: цареві, імператору, секретарю, президенту.

Провальними доводиться визнати спроби й домагання на те, щоби хоч на якихось рівнях осмислення второпати чинники просто таки підсвідомої любови московців до свого вождя та такої ж, заквашеної на месіанстві, ненависти московців до вже завойованих чи ще не завойованих жертв. Посилання на меркантильні прагматичні причини споживацького збиральництва – не допомагає справі. Від невдач хоч якимось доказово, природні права народів протиставляти московським на ці права зазіханням, - будь-хто входить у ступор. Осічки з адекватного розуміння автентичного московства слід вважати удачею для зайнятих цим.

Коли визначати смисли московства, то спершу наткнешся на протиріччя, а потім на ідеологію, у якої нема смислів і стратегії, окрім пристосувань смоктати, як солітер те робить.

Європейська культура, - у силу її розвитку та накопичення здобутків на засадах та ресурсів інтелектуалізму підприємців в умовах відстоювання права та гуманізму, - протягом сторіч не лише демонструє, а ще й за фактом представляє лідерство. Тож круг євроатлантизму стає магнітом для процесів справедливості, себто для втягування туди порівняно менш удатних у продукції власної праці прибульців та осадників. Якщо процеси європеїзації тих потоків переселенства, які звідусіль атакують терени євроатлантизму, відставатимуть від запліднення цього кола Заходу вже на ярмис та традиції номадів, - то ситуація глобального лідерства може змінитися. Не на краще.

У бажанні поближче підкрастися до здобичі, аби нанести вражаючий удар по приспаній жертві, яка має і не підозрювати про стрибок на неї зі сторони того здобичника, - то московці в усі прийоми демонструють свою лояльність та заприязнення до Заходу. Бо саме у видноколі західної культури накопичуються найбільші принадні для збирачів чужого багатства. Відповідно московці люблять Захід аж до поріднення із ним для того, щоб його порішити у своєму стравоході; а водночас Захід ненавидять і обвинувачують у обвинуваченнях, задля подання походу на Захід як місії його порятунку, аби представити цей самий борг псевдоправового покарання Заходу за його придумані московцями переґрішення вже як вид московського любовного братерського злиття із Заходом, – задля тих же хронічних цілей обмеження Заходу зовнішніми щодо нього стінками московського кишковика. Картину спорадичної і невпинної європеїзації московства можна, як це зазвичай московці роблять, представляти домінантною рисою московської політики, - проте, скоріше, ці імітаційні прийоми демонстрації підступу московства вже до вестернізації є лише проміжними станціями чи то засідками мисливськими на незмінному шляху хижацтва, скромно іменованого збиральництвом.

Кульбіти і розвороти московських полювань за чужим добром, перезміни часу стрибка на поживу вже із періодами сидіння у секреті чи демонстрації поріднення із майбутньою жертвою, - є сталими і невичерпними, у тій мірі як вичерпується наїдок, наростає голод і черговий пароксизм ненаситної жадоби до їстівного. Московство з його атавістичним побитом паразитування не тільки розходиться із працьовитістю креативних спільнот, як для останніх московство становить першу загрозу. Московство це невпинна революція у запереченнях узвичаєнь і модусів буття спільнот усталеного розвитку, аби тим на останні мати привід наскочити. Московство це революція без кінця й початку. Притокою і механізмом подібних збурень та провокацій протиріч є таке ж суперечливе світосприйняття, система цінностей, поведінка московців, яка не має розмежувань між слізливою відкритістю до всотування будь-чого та одночасною вбивчою ненавистю до будь-кого. Переконання чи ідеологія збирачів не має будь-яких визначень, окрім застосування її приводом агресії. Московство це громадянська війна і окупація нібито власних територій проживання буцімто власної людности, - коли виникають проблеми із нападом на ще не привласнених сусідів.

Посилення управлінського диктату і централізму за диктатури пролетаріату супроти слабування втримання цілісності імперії прийомами її демократизації за царату змінюється без зайвих проблем вже на демократизацію, гласність і допущення кооперативів супроти слабувань утримання єднаннеделімства прийомами комуністичного централізаторства. Більш того, навіть за незмінного правління одного й того ж будь-якого царя, імператора, секретаря, президента, - то шугання від замірів на лібералізм вже до протилежного полюсу практики репресій проти ворогів режиму є рухом невпинним у пошуках оптимізації диктату. Хоч будь-який завжди любимий народом наступний верховода й заперечуватиме благодійність правління свого попередника, аж до обіцянок почати світову історію з чистого листа, - матриця московського збиральництва залишається самоподібною, змінюватиметься хіба що у інструментах її забезпечення, коли сокиру замінюють на ядерний боєприпас. Ані народоправство чи посткомунізм, ані приватизація чи вища міра захисту трудящих, ані концтабори чи боротьба за мир засобами артилерії – не є останнім словом російської історії. У безпросвітній тьмості московства нема проріх. Буде те, чого не могло не статися.

Та спільнота заслужено буде очільником прогресу, яка не тільки буде своєю працею робити відкриття, а й сама буде відкритою поступові та розвитку, себто не лише удосконалюватиметься у своїх особливостях, як ще й її новаторські винаходи самохітно адаптуватимуть з користю для себе інші учасники культури. До того ж ніщо так не сприяє ідентифікації спільнот як сприяння у подібному занятті конкуруючим спільнотам. Відповідно свободи українства лиш міцнітимуть, коли любителі інтеграції із Московії будуть кохатися у своїй відданості своїм деспотам, московській історії колонізації народів, у московській правоті московських злочинів геноцидних. Треба їм потиснути руки за їхні концтабори та надіти на ті руки кайданки.

Хоча задля доказу амбіційних замірів на побудову рускава міра, як самодостатнього гравця у змаганнях культур та цивілізаційних кластерів, то його творці демонструють не лише люту ненависть до Заходу, а й кують зброю задля внесення хаосу протиріч у світ капіталістичного підприємництва з відламуванням від нього якихось шматків, - проте зображення із себе московитами якоїсь контр-вестернізації, з метою підібрати чи утилізувати здобутки європейства, представляється не більш як імітацією. Московсько-комуністичні нападки критичні на західний світ відбуваються у контекстах останнього. Московство це внутрішня хвороба західництва, яке навіть для самодержців московства було омріяним. Вадами експансіонізму московитів є те, що вони не бачать у західній культурі свого у ній скромного місця, а заміряються бути спадкоємцями там, де їх і не знають.

У традиціях збирання данини з окупованих земель, де не тільки селян стьобали, а боярам вже й голови стинали, - то совітська влада організувала удосконалення московського грабежу експансіоністського, коли виконання уроку у бригаді регулювалося критичні наданням вже харчової пайки, коли у стан лишенців, бувших, а то й під землю потрапляли цілі верстви, коли депортували цілі народи зрадників совітської влади. У загальній зоні Союзу ті, які були нічим, ставали усім й були вдячні комунобудівництву за свій кар'єрний ріст, забезпечений відправленням ними у ніщо нікуди тих, хто до них був усім. Орден совської номенклатури втішався зміцненням свого елітарного усевладдя тоді, як посилав у концтабори чи у атаку тлуми ворогів чи самовідданих бійців; а маса совітських зеків торжествувала у той час, як одні номенклатурні начальники поїдали інших у ім'я служіння інтересам народу. Гармонія лагерьня доповнювалася ще й тим, що у відповідь на визиск трудозобов'язаної маси інтересами комунобудівництва та видачею імітаційно достатніх соціальних пайків, - то маса відповідала імітацією праці та зворотним обкраданням вже совітської держави. Тож жодних дисонансів між організацією концтабору та концтабірною організацією бути не може. Московські вожді та самодержці люблять свій народ, який відповідає любов'ю та самовіддачею щодо своїх святих начальників. Доповненням ідилії внутрішньо московським відносинам обміну послугами виступає втіха вже західних країн, яким дістається левова частка від усякого революційного розору у московській імперії, із якої потоком іде сировина чи витрати солдатів на користь розв'язання колізій усередині західних демократій. А якщо й слід дивуватися відсутністю закидів від мас та критичних зауважень на сторону своїх провідників за невідомі мільйони знищених та розграбування на мільярди, - так варто дивуватися ще не перебулою наявністю серед московитів тих поодиноких диваків, які дивуються синергії порозумінь між керованими та керівниками у московській зоні.

Для кожної особи характерним є оправдання як добра у своїй долі, так і зворотне ототожнення своїх життєвих вчинків із добропорядністю. Аж коли історію московських грабежів, покріпачень, знищень людей і народів почати суміщати із гідними наслідування та пишання ними періодами московського експансіонізму, - то доводиться оправдовувати окупаційний характер трибів питомого московства та його проводу. Навіть бунти протирежимні чи удушення їх правлячим режимом слугували тому ж московському збиральництву. До трибів своєї свободи щастить повернутися тим народам, які розстаються із тяжіннями московського збиральництва.

Усі режими тиранії, авторитаризму, абсолютизму, диктатури, тоталітаризму є схожими між собою тими рисами та особливостями, які у тій чи іншій мірі є поспіль притаманними означеним режимам. У зоні Нового порядку правляча кліка зайнята пограбуванням підданих, яким за допомогою терору морочать голову очікуванням чудес. Незмінно модним прийомом втримання насильниками за собою керівних позицій є їхня жертвна любов до мас простого люду. Проте одержавлений бандитизм не буває довготривалим, - бо він заводить осідлане ним суспільство у глухі кути занепаду і безправ'я, - а тому зона кримінального контролю змінюється вже на домагання різноманітних видів лібералізму. Деякі спільноти у своїй історичній долі надовго і сумно зависають у коливаннях між цими полюсами, що регулярно чергуються у зміні на вже на протилежний.

Так ідеологи імперського збиральництва не втомлюються знаходити у різних періодах московського царства і констатувати серед низки його управлінців виразну наявність тяжіння до того, що можна було б відносити до прояву такого собі демократизму. Але усі ці імітаційні рухи до народоправства і правозаконності, на керування ними зловживань централізмом, - із завидною незмінністю розміталися необхідністю мобілізації ресурсів ведення воєн проти вже поневолених чи ще не поневолених різноманітних народів, що їх як поживу напихали у торбу чи за щоки імперського споживання і визискування. Не вдається поневолених людей і народи перетворити вже на задоволених своїм рабством. Зона контролю над розбіжно цивілізованими, але однаково пограбованими у імперії народами викликається не якоюсь ментальною перехнябленістю московців у злочини самонищення на користь імперії, - аж опускання прав і достатку підданих до рівня їх знесилення на визвольні зриви є об'єктивністю відгуків на утримання безпеки і цілісності імперського зібрання.

Удушення земщини загострювалося й системно посилювалося на часі готування війни проти так і не подоланого Заходу. Задля тої ж мети насельники зони перероблялися у рекрутів, яких не шкода кидати у атаку. У імперії усе зривається з місця, устрій життя та побуту нагадує тимчасовий військовий бівак номадичний. Права власності і, власне, право є не гарантованими, вправління у видах обдирання підданих є невпинним у винахідливості, на види підприємництва і бізнесу накладають варіанти завад і табу, гідність людська попирається, - бо особа яка є господарем своєї долі та зажитків не дозволить бути керованою насильниками. Умовами одномірного порядку шиккування батальйонів є зодноріднення усіх у нищості особистісній та у самовідданій любові до верховного командування. Це порядкування спрощення тримається не виключно засобами терору та зомбування гіпнозом віри у обіцяні чудеса, а, радше, перспективами поділу між уцілілими їхньої здобичі та кар'єрних посад служіння імперії після вдалого набігу на наступних за кордоном сусідів. У свою чергу ватажки бандократії домагаються маси пов'язати кров'ю спровокованого і учиненого злочину, цілі народи заохочують до участі у спільному поході на ще не втягнених у банду, оправдовують нелюдське ставлення жертв як до вигаданих ворогів. Роздаточна економіка, - обмежена первинним внеском продуктивності праці і додаткової вартості у обробку сировинних ресурсів, - плодить утриманців із числа щиро відданих годувальнику. Сюжетом та напрямними векторів і прийомів імперського експансіонізму є похід саме за прокормом, за харчами для їх споживання, - аж ніяк не є націлена на конструктивне продукування товарів, на здобутки культури та пізнання. Московці паразитарно ковзають і переміщаються по тілах обсаджених ними народів. Запорукою результативності вторгнення до чужих батьківщин є оспівана любителями Московії чуйність расеян, готовність заброд любити терени підбитих ними народів сильніше за господарів. Замість роботи власними руками та тямущістю, то професійні мисливці за чужим добром усі свої зусилля офірують бездонній ямі готування чи ведення війни загарбницької, - бо це заняття вони вважають не так навіть ефективнішим від самостійної працьовитості, а займаються вони мистецтвом війни тому, що інші кваліфікації і спеціалізації тяжче їм даються. У модернізації услід бігові навздогін Заходу запозичають звідти лише технології виробництва зброї, відкидаючи обумовлення технологій саме інститутами демократії, права, гуманітарних свобод.

Тоталітаризм представляє собою ту містику, у обґрунтуванні нею режимів концтабірного контролю над збанкрутованими умами та правами визискуваних трудармійців, яка тяжіє до глобалістського, а то й абсолютистського єднання усього з усім без меж, - за виключенням із приписів догматики того, що маркується єретичним, ворожим та іншою диявольщиною. Протилежним, а той, було, антагоністичним до цього регламентованого сум'яття супротивного можна виділити умовний полюс подібної ж за призначеннями містики, яка обґрунтовує правоту концтаборів вже партикулярних, окремішніх, патримоніальних, з неповторністю віроучительної догматики вже із місцевими її питомими особливостями. Подібний умовний розподіл між релігійним світостприйняттям монотеїстичних культів та, з полярної сторони, віруваннями поганськими - є своєрідною аналогією чи відображенням шляхів чи моделей розповсюдження знань та вмінь вже не містичного гатунку. Так само, як парадигми та тяжіючі до науки знання, у яких чудодійна участь Богів та потойбічного сатанізму вже обмежується, спершу проходять стадію ще не випробуваної гіпотези перед тим, як згодом це авторство окремих дослідницьких груп стане загальним місцем вже масової opinio та побутувань, - то й культу місцеві та освячені ними стереотипи традицій підлягають критиці на їх апробування як корисних для кіл вже відмінного окультурення. Аж відміна між віруваннями на ласку зі сторони племінного божества та, з іншої сторони, пізнаннями позитивними у тому, що останні є підтвердженими зі сторони природи речей, є закономірностями предметними та доказаними як вигоди устрою соціального, - тоді як різноякісні містичні уподобання тому й претендують на методологічні ролі стосовно усякої профанності мирської, бо аргументів на свої учительні ролі, окрім фанатизму, конфесійна свідомість не має. Коли зусилля патріотів у царині геометрії, хімії, а той космогонії є, щонайменше, недоречними, то відстоювання виключної правоти саме свого набожества супроти зненависного конкурента є неодмінною атрибутивною умовою торжества усякої поважної світової релігії. Себто монотеїзм зовсім не обов'язково є невідворотністю еволюції чи удосконалень вірувань у Богів, домівкою та інструментарієм впливу яких на світ є таїна, або ж виродженським відкатом від єдинобожжя не є сектантські вірування у чисельних героїв чи антропоморфних геніїв спеціалізованих на опікуванні окремих видів трудів людських. У знаннях наукових, то минулі досягнення, у межах їх доцільного використання, можуть бути окремим випадком конкретики більш досконалих пізнань фактів, - тоді як у ідеологічних конструкціях, субстанцією яких є маніпуляція містифікаціями та мареннями, переходи між монотеїзмом та політеїзмом не мають нездоланих перепон та розходжень нарізно. Так забобони щодо остаточної та визначальної для історії ролі класової чи расової боротьби, - поза претензію на як не на наукову, так хоча б на істину духового порядку, - представляються видом вірування не тільки не світового масштабу, а обмеженого уподобаннями саме місцевої культури.

Поганські вірування являють собою освоєння архаїчними спільнотами середовища даного їм світу та розбудову відповідної цивілізації саме засобами релігійного світогляду і відповідної дії. Порівнюючи з науковим пізнанням, у якому фіксуються не містифіковані, а доказові у зверненнях культури її об'єктивні закономірності, то й релігійність є подібним чинником будування культури, відмінним хіба тим, що керування законами світоустрою передовіряється там потойбічним силам діючим за допомогою чудес. Язичницькі уявлення про світ, різноманітність якого регулюється, на думку сповідників культів, різноманітними обоженними таємними стихіями, - є кльотами батьківськими відносно культів вже тотальних, вірувань поширених вже як світові. Попри те, що змістами останніх не можуть не бути поняття та традиції культів місцевих туземних, яким пощастило у ході еволюції вірувань розширитися, зазнати видозмін за запитами і інерцією набоженств неофітів.

Реакція повернення до язичництва є політичною ідеологією бійки проти універсалізму соціоустроїв освячених певною конфесією світовою, коли воюють не так проти забобонів світової релігії, як воюють за незалежність власного режиму відособленого його безбожництвом, або поверненням до архаїки безпосереднього спілкування із Богами.

Ця взірцева стосовно подібних та відмінних віровчень релігія, задовольняє запити на чудеса, має сценарії та рецепти ошчасливлення, закономірності еволюції, зв'язки з соціумом та культурою, - подібні до масиву інших містичних доктрин. Зазвичай церковники соціальну історію поміщають у контексти віри у божественне й від нього ж похідними роблять мирські події, - утім соціологи наполягають на зворотній залежності. Попри належність до сфери конфесійної, а не до політики, на зразок комунізму чи нацизму, - християнство, у окремих його періодах та рисах, може бути віднесене до класики устроїв тоталітарного типу.

Як вчення про оволодіння останніми смислами історії, комунізм береться підмінити собою християнське вірування як конкурентне у тій же сфері. Проте комуністи, атеїзм яких заскалює у заперечення усяких релігій на загал, нападаються на християнство передовсім тому, що християнство пройшовши фази та віки адаптації ним соціальних, господарських, національних, освітніх, етичних, мистецьких, правових, гуманітарних цінностей стало частиною істеблїшменту вже буржуазної епохи. Церква атакується більшовиками як одне з уособлень старого режиму царистської, капіталістичної, духовної експлуатації пролетаріату зобов'язаного за комуністичної альтернативи бути вже безнаціональним, безгрошовим, безвірним.

У ортодоксальних варіаціях християнства, які набули статусу офіціозу у розмаїтих зв'язках із державними установами, системами освіти, традиціями масової психології, вихідні містичні змісти віри є різнобічно узгоджені із убудованістю християнства у громадянські інститути, а вироблена у боротьбі з ересями церковна ортодоксія стабільно здатна надавати адекватні відповіді як у логіці еволюції релігійного світогляду, так і у соціально зумовлених викликах, включаючи туди і самоправну достатність християнства як чинника спроможного революціонізувати суспільство, видозмінювати та утримувати впливи на громадську опінію згідно постулатів та учительних настанов віровчення. Не вичерпати доказів та посилянь комуноатеїзму у закидах на церковні служіння тим інтересам та устроєві класового розподілу, проти якого комуністи й виступають, однак не лише союзництво, а й тотожність віровчення християнства, особливо генетично первісного, та віровчення комунізму не лише атакується християнством традиціоналістським, але й вітається комунізмом революційно молодечим, завзятим, ладним ще протистояти цілому гріховному світу буденного. Комунізм тому й залишається антисоціальним рухом, бо у нього забракло часу, аби вписатися у соціум вже як респектабельна віра, бо цьому завадили надміри нароблених комунізмом трупів. Як містичне вчення комунізм виявив достатність хиб неправомірно втрутившись у політику та сферу соціального, а як соціальне вчення він продемонстрував надмірність належності до утопій та містифікацій релігійного гатунку.

На відміну від релігійних покладань на волю Божу та дієвість позаісторичних чинників, що їх віруючі вмовляють бути корисними та рятівними у вибавленні від соціальних та світоглядних негараздів, то більшовицький матеріалізм чи нацистська євгеніка, які змагають за класову та расову чистоту, - виставляють себе за галузь науки та лідерський соціальний винахід, відповідно зневажаючи суто релігійну містику спеціалізовану на конфесійній догматиці, проте непідтвердженість фактами ленінських та гітлерівських ідеологічних аксіом, а ще й противність до людяности практики означених тоталітарних режимів робить з останніх вид релігійної віри у ряду вірувань релігійних. Обітниця опанування останніми із можливих законів світоустрою справедливості та щастя, які запропоновані чи конфесіями, чи безвірницьким комунізмом, потребують для свого здійснення механізму чуда, дієвості неймовірного. І означений вид релігії, і комуністичне віровчення про пролетарський інтернаціоналізм, а не про мир із Богом, моделюють на безвік картину утопії, перебування у небесному чи земному раю, де вже не існує вигаданого у цих ідеологемах гріха первородного, де знищена експлуатація, національні ознаки людини, знищені усі фахові, майнові, інтелектуальні спеціалізації, знищена необхідність працювати понад міру щастя трудитися на землі чи то на славу Божу, чи то на славу рідного вождя у реалізації здорових потреб організму, інших винищень, замішаних на формулах спасіння.

Окрім формул безпредметних, себто тих, які мають довільні тлумачення, на зразок про пролиття як із рогу достатку на людину суспільних благ, повернення людини до себе та інших спростувань смерті смертю, - то і доктрина демонстративного цурання мирського, і доктрина відсторонення від боговірства неодмінно наполягають ще й на формулах залякування своїх вірних, на зразок скреготу зубів у геєні, інших методів винищення ворогів народу, - з тою ж показовою валентністю практичної реалізації формул. Оскільки те, що спало на голову ідеологічним вождям не може навіть бути повторене у подібних же мареннях іншої містично налаштованої публіки, то незмінність формул віровчення досягається догматизацією останніх, виведенням змістів вчення у позахмарні висоти абстракцій не доступні для позитивної чи негативної критики, - а стережуть ортодоксію та винищують крамолу органи чекістської інквізиції. І там, і там долають ворогів і єретиків, надаючи тим самим віровченню смислів, хоча для одних диявол є намальованим на іконі, а для інших – вже допитується слідчим. І те, і інше вчення набуває ваги через установу професійних кліриків у вигляді Церкви чи хунти номенклатурників, які певно відають про те, кому ж віра є корисною. Духовні отці догматизують фантазмагорії до станів їхньої та своєї незмінності та незамінності і за це вимагають визнання себе самих за суспільну еліту та зверхніх арбітрів. І у єпархіях, і у райкомах їхні фахівці знають, що їм не втримати посади без постійної та наполегливої пропагандивної обробки пастви. І там, і там складають мартирологи, культивується мучеництво як неможливість розраховатися із фанатиком чимось більш корисним, чим його фізична смерть. І у одному, і у іншому випадку вірних, яких тримають за інфантильну масу, не лише привчають до звичок повсякденного страждання, як потерпання ще й глорифікуються, з відповідним віднесенням здійснення обітниць розмаїтих неймовірних гараздів кудись подалі у ймовірність Світлого майбуття, а то й за накривку труни. Обидві, претензійно духовна та матеріалістична системи, прикметні облудним виставленням за чинник позитивності саме нескінченної боротьби на подолання приреченості на провину перед Богом, боротьби проти ворогів народу, диявола на іншою масонською закулісою. У апології страждань як прийому підняття авторитету ідеологічних утопій, як прийому на настання подяки більшої у розмірах порівняно від страждань жертводавця, то автори соціальних утопій дещо розходяться із конфесійними учителями про вищі надприродні смисли: якщо перші вимагають від своїх adeptів інтелектуальних подвигів, подібних де до масованих кидків з голими грудьми проти ворожих твердинь, то другі навчають персонального віруючого менше фізіологічно їсти аби нарватися за це вже на ласки Божі. Відсутня доладність у гармонізації обітниць та їх результативної утилітарності долається обома віровченням у спосіб культових ритуалів, у символіці яких натхнення від імітації чуда компенсується його нездійсненністю; отці фахово чаклюють з мітами, бо у інакший спосіб те чого нема не може мати стосунку до того, що є; в усіх системах вірувань вправляються з реліквіями, паломництвом, агітаційно значущими датам свят. Порівняльні системи подібні у підміні своєю ідеологічною дисциплінарністю тих видів організації суспільного життя конкретних історичних спільнот над якими означені системи вірування встановили свій панівний контроль. Обидва порівняльні вчення й не виникли б, коли б вони у спосіб запобігання перед анімованими таїнами не давали б вказівні відповіді на мирські запити віруючих у відповідні вчення. Комуністи, християни, будь-які поважні вірування домагаються перетворити догмати та змісти віровчення вже на органічну складову усіх громадянських інститутів, прищеплюючи домінантні обітницькі вже до царин моралі, мистецтва, філософствувань, науки, політики, права, економіки, спорту, екології, сезонної моди на зачіски й подібне. Колонізаторська агресивність спільнот сповідання однієї доктрини подібно до іншої доктрини зазвичай прикривалася потребами прозелітичними, посилалася на тягу людей і народів нарешті прилучитися до істинної віри та розпрощатися із гріхом непідлеглости прийшлим просвітителям. Проте і за свій недовгий вік комунізм перевершив довготривале християнства у співвідношенні між власними мучениками за віру та числом перероблених ним вже на небіжчиків іновірних та невірних ворогів.

У цілях настання громадського щастя комуністи беруться примушувати норми соціального устрою слідувати експропріаторським апетитам бійців за означене щастя та етичним оцінкам на справедливість отримання капіталістами підприємницьких прибутків, - тоді як віруючі у дієву силу верховенства волі Божої, як останнього закону речей, усього лише сподіваються на те, що світ предметних подій зміниться на користь церковновідданих за те, що вони ретельно виконуватимуть богослужбові ритуали й жертовно стелитимуться перед Богом, який зласкавиться перед винуватими та приреченими на первородну провину перед його невичерпною до них любов'ю і набуде таким чином зобов'язань на виконання молитовних до нього звертань у задоволенні волі не лише своєї, й запитів відданих Йому.

Поміркувавши дрібку, можна намазувати оціночні судження вже на події, - утім, коли мозок є у наявності лише у людей, а події прикметні не лише відсутністю цього фізіологічного органу мислення, а ще й не присутньою ймовірністю самим прислухатися до людських замірів, то тоді людям залишається самим прислухатися до об'єктивної логіки подій, аби її можливості суміщати із своїми вміннями прислухатися до подій, а не напругу підміняти останні вже на ті оціночні судження, які мають стосунок виключно до людських оціночних суджень.

Для раннього комунізму, святими змістами якого є ненависть до капіталістичних експлуататорів трудящих, прикметна нетерпимість до усіх ідеологій конкурентних у володінні останніми устоями буття, включно із тою ідеологією, яка своїм ноу-хау оголосила любов до усіх ворогів. Бо визнання виграшу від синергії співробітництва з християнством навіть у революційних цілях комунізму знецінює та розмиває монополію останнього на представництво конечних та вичерпних смислів суспільного устрою. Проте утопізм обох тоталітарних віровчень, - себто неможливість підміни ними тих соціальних відносин, для яких світоглядні оцінки не є задовільними, - робить і містику християнства, і вже виразніше соціально зациклений комунізм концептами одного віроучительного порядку. А вже практична та утилітарна спрямованість як переможного московського комунізму, так і офіціозу московської православності у їхній союзницькій боротьбі проти національних рухів за визволення від московського імперіалізму робить і комунію і православність московського розливу просто таки нерозливними. Розходження, а то й конфлікти між комуністичним атеїзмом, з його пропозицією на єдність пролетарів незалежно від їхніх національних ознак, та між пропозицією злиття народів не за їхніми ознаками, а за любов'ю до святоруського світу, - представляють собою не більше як оптимізацію прийомів втримання імперського зібрання народів укупі задля того, задля чого це є потрібним збирачам народів. У свою чергу обидва замішані на чудесах підходи єдананделімства доповнюються вже представництвом ними тих традицій та форм існування історичного московського царства, які спрямовані на ті ж самі цілі ошчасливлення народів московською над ними зверхністю.

Усякі відкриття та розширення знань, корисні винаходи предметно чи концептуально представляють собою вдосконалення порівняно із передуючою їм культурою, - проте якщо у сфері науки поступ у подоланні проблем відзначений позитивними здобутками, то періоди не відзначені критеріями наукового винахідництва прикметні передовсім критикою зверненою на минуле та апеляцією до чудес як до доступного інструментарію відкриттів. Переважна, а то й уся енергетика містифікованих, а той помилкових знань іде на претензії, а то й на заперечення суцільних знань та того порядку речей, який одягають у шати якихось вад, гріховності, а то й пророкують загибель мирському як запоруці настання якогось добра, святости. Містифікатори скорше знають проте, чого вони не хочуть, аніж про те, чого вони прагнуть. Рецепти щастя запропоновані початками соціології чи вершинами теології зводяться переважно до боротьби проти уособлених капіталістичних експлуататорів чи проти безособового диявола. Ідеали віровчення віднесені у обіцяний як щастя світ утопій, який тут таки почнеться шойно будуть достатньо ефективно подолані усілякі вороги народу чи Бога. У віровченнях суто конфесійного порядку норми представлені термінами абстрактної духовності, бо і артикуляція та маркування ворогів дається там не легше.

Боголюбці та любителі Божої любови дорікають і капіталістам, і комуністам у мирському та надуживаннях заземленим, у орієнтованості на прагматику наживи, у зневазі до вершин духу та тої ідеалізованої святости представництво якої монополює та виключно перебирають на себе мало не усі релігійники; супроти того, усілякі доктрини позитивізму, - включаючи й публіку, яка свої химерні фантазування прикриває та виправдовує орієнтованістю на науку, - закидають релігійникам надуживання безпредметною містиккою, звинувачують священників у безчесній грі на людських сподіваннях на чудеса. Хоча релігійні ідеали складені із таких картин як Царство Боже, рай чи пекло сатанинське, інші абстракції, з приводу конкретики яких і у середовищі богословів наявні розмаїті тлумачення, - проте уся духовність, уся трансісторичність сакральних обітниць та чудес у своїх ціннісних орієнтирах обслуговує, як то видається, запити та інтереси людини фізіологічної. Так у християнстві не винайшли інших абсолютних пропозицій як життя без кінця, навіть поза припиненням життя, найбільшим нещастям вважається смерть, а найбільшою перемогою є перемога над смертю; найліпшим видом жертвоприношення, за яке Бог має віддячувати ласками, є постування та свідомі недоїдання, способами зобов'язати Бога на компенсації є увесь набір каліцтв та фізичних нещасть, які віруючий улаштовує собі сам, або терпить їх у сподіваннях на відшкодування, - вже з прибутком для себе; християнські свята своїми витокми мають аграрні цикли врожаїв та традиції здобуття поживи; навіть до Бога прилучаються через споживання тих найдків, які визначають за символічне чи фізичне його втілення; християнські чудеса обертаються довкола сюжетів зцілення фізичних недуг та насичення нужденних; пекло приплутується із такою екзотикою як кара ослушникам на фізичне виварювання у котлах, а справа диявола, як князя світу цього, зводиться до спокушання людей обжиранням, статевим розбещенням іншим сребролюбством, бо у сатани нема інших клопотів як завадити коровам доїтися, а виноградним лозам цвісти; християнська етика замішує любов Божу на любови до ближнього, включно із не далеким ворогом; не лише свою специфічність, а й вищість над усіма конфесійними та світськими ідеологіями християнство співвідносить із безапеляційним виставленням ним на недосяжний п'єдестал саме людини та суто гуманістичних інтересів; не лише людина вважається богоподібною, а й Бог набуває людських втілень і молитовна інформація до нього доноситься через органи людського мовлення та органи його слуху. Від абстрактних християнських ідеалів: робити добро в ім'я людини, - комуністи відрізняються знанням прізвища тої людини: генерального секретаря.

Окрім характерних для усяких вірувань у надприродне, як то: покладання на волю Бога, опікування якого можна заслужити жертвами та культовими служіннями Йому, або ж перелік негативних та позитивних вимог віровчення до своїх адептів із змалюванням картин та засобів кари та милості до вірних та невірних, або ж включення до догматики певних мір співвідношення між сакральним та профанним, - то християнство містить ще й низку специфічних пропозицій, як то: віра у воскресіння мертвих, любов як відповідь на зло. Конфесії різняться з-поміж собою відмінними традиціями та світоглядними цінностями включеними до культу та віровчення. Та інновація християнства на встановлення гармонії через відповідь на зло добром, яка приписується святому авторові, - є звичайною для усякого тоталітарного вчення догмою на неадекватне переплутування усяких змістів та визначень, аби з мішанини решток від культури злутувати Новий порядок чи Світле майбуття. Мікс це атрибут зони. Христова любов це ворота через які зло може вступати у цей світ не очікуючи на кару; відповідь любов'ю та ймовірністю на зло та неймовірне лише спонукає злочинців; любов це фестиваль безстатевих збоченців. Відміна заборон на недопустиме може призвести до допущення у цей світ фактів зла та злочинів, але – не обов'язково усуне перепони та проблеми у відкритті корисного та доброго до людей. Перейменування злочинів вже у щось прийнятне, а то й фактична відкритість злочинцям у спосіб любови до них скорше призведе до здійснення злочину, ніж до любови до нього зі сторони жертви злочину. Від скасування правил безпеки аварія не лише не зникає, а стає актуальною.

Поza віроучительну впевненість у нерозривній узгодженості усього компілятивного конкубінату комплементарних комплікацій християнства, його змісти та цінності не є пов'язані між собою ані логічною несуперечністю, ані навіть тямущою притомністю епігонів модних чи атрактивних фішок популярних вірувань. Стихійне ліплення докупи довільних, а то й полярних постулатів викликалося не лише розмаєм запозичень від відміннозмістових культур, необхідністю соборного перебування у діалектичному діапазоні між крайнощами єресей задля спростування на свій бік усяких критичних закидів у неконкретності учительства, домаганням охопити у віровченні максимально ширший діапазон задоволення запитів віруючої пастви, соціальними служіннями релігії, всотуванням та пристосуванням до тих породжених прогресом вартостей, яким просто неможливо відмовляти без звинувачень у реакціонерській несучасності віри, як - ще й потребами усякої релігійності втримуватися засобами, цілями, межами утаємниченості чуда не підвладного довільно якій розсудливості.

Щодо системних релігій, то незрозумілим залишається: місцезнаходження Бога, його суб'єктність, причини та способи його впливу на події у залежності від його волі чи молитов. Дивними для житейської тямущості видаються позірно новаційні, або ж подібні сюжетам популярних сповідань такі християнські твердження як: есхатологічне відтермінування Богом свого безпосередньо особистісного втручання судейського у долі людей; сотерологічне зведення спасіння до порятунку від смерті у царстві Божому; еклезіологічний клерикалізм наставницького втручання у світське життя; втручання у науку креаціоністів. Втрата життя з метою врятування віри вважається доблестю. Бога люди розпинають. Бога на обідні поїдають. Бог приносить себе у жертву аби перед собою спокутувати гріхи учинені не без його ж промислу.

На відміну від юдаїзму, - чия витривалість у історичних перипетіях тримається на обох крилах кривної окремішності й месіанської обраності, себто з опертям як на біологічну, так і на духовну природи людини, - то християни пішли, здавалося б, легшим шляхом: зробивши ставку на суто духовну відкритість та знехтувавши проблемами вже кривних особливостей. Реакцією на містичний інтеграціонізм тільки у признаках віри стали єретичні рухи, - коли імперії, країни, народи, племена, дрібні сектантські общини орденського типу, окремі фанатики свою ідентичність змушені були знаходити у імітаційних її представленнях саме через особливості відмінностей культового відправлення релігії християнства. Що й призвело до представлення християнства конгломератом не просто конфліктуючих, а вже ворожих між собою течій ідеологічних, які є схибленим видом тих реальних історико-культурних відмінностей, які у свою чергу є способами конкурентних змагань межі строкатими видами спільнот. Відстояні у соціальних конфліктах особливості християнських культур є спотвореним видом тих спеціалізацій народів на своїй власній реальній культурі, - включно з кривними особливостями, - які і є запорукою того, щоб бути підметом у історії і не загубитися як сировина асиміляції для більш вдалих інтеграторів.

Пастві, матрицею її поведінки, нав'язується усепопущенство, яке передовсім блокує вимоги до утримувачів влади, - у той час як останні, вже у відношенні до маси, зайняті наполегливим пошуком та санаційним очищення контрольованої зони від усіляких єретиків.

Християнське ноу-хау із розв'язання з проблемою наявного у світі зла, - яке полягає у прощенні злочинів та відповіді добром на зло, - тому й домівкою своєю має заклинання, бо серйозне слідування подібним неадекватним реакціям могло б призводити до розмивання структурувань суспільних відносин, до руйнації кордонів та відмінностей між цінностями, до відповідного продукування безладу. Всупереч казки, - суспільство тримається на риштуваннях із приписів карного кодексу за переступ. Злочинець має нести покарання.

Лише тому що християнство було нашароване на коди античності, у вимірах її демократії, то щодо останньої воно виявилось сумісним, себто відтисненим на маргінеси. Але довільно яка релігія є тоталітарною. Усяке вірування відкидає усе попереднє й претендує на завершення собою усього, на абсолют, на знищення усіх незгідних, на керування усіма сферами життя. Усяке ідеовчення це обґрунтування воєнної експансії.

Історичне життя осібної спільноти буде тим більш гарантованим, чим виразнішими будуть її позитивні здобутки на відтинках внесків у світову культуру. Народ має бути відзначеним особливостями обжитої ним території, традиціями господарювання, вірувань, моральних і мистецьких вартостей, державотворення, а також відстоювання цим етносом своїх завоювань проти противників. Ворогів ще треба заслужити. А коли нема чим особливо пишатися саме як позитивами ідентичності, то тоді ознаки будуються від протилежного. Характеристиками речей та визначеннями подій є те чим вони різняться від інших. Щоб бути у силі то треба розібратися з її ворогами. Особа і гуртові зібрання осіб стають не потрібними навіть собі, втрачають свою індивідуальність чи душу у випадках коли вони у бажанні сподобатися якомога більшому числу сусідів беруться задовольняти вимоги цього оточення, влещаять у покорі навіть перед недоброзичливцями. Потрібні усім стають непотребом навіть у собі. Після втрати обличчя недовго залишається зостатися ще і без голови. Змішування з ворогами у приязні до них – це саме те, що ці нападники мають умовою свого успіху. Зрозумілим має бути те, що будування прав і свобод переважно на відстороненні, а то й ворожості до ближніх, а не на співпраці з ними, - добром не скінчиться для подібного пошуковця зла та призвідника ворожості навзаєм. Однак елемент знання противника є однією з надійних опор для фундаменту самототожності усякого народу.

Так особливостями єврейства, санкціонованими і освяченими юдаїзмом, є нарочите, вмисне, свідоме, демонстративне їх протиставлення узвичаєнням сусідніх народностей, тамтешніх і тогочасних протодержавних утворень. Так якусь логіку чи тлумачення заборон та приписів юдейських культів можливо віднайти хіба що у їх різницях та альтернативах стосовно сусідів, аби лиш від останніх відрізнятись. Ніщо так не централізує як войовничість. Саме ця якість негативізму стосовно панівних загальних норм прислужився християнству, як секті юдейській, відгалуженню від батьківського юдейства пристосованого вже для неєвреїв, язичників і політеїстів. Успадкована християнством опозиційність, а то й ворожість супроти об'єктів розграбування забезпечує на загал популярність та доказовість усяким видам агресивності. Християни не сприймають такі цільові призначення юдейського месіанізму як то поклоніння усіх народів Яхве та визнання провідної світової ролі єврейства, реципієнтів обтяжує набір безміру дотримання культових приписів запозичених, - аж християнство поширилося передовсім завдяки його антисистемності, як контркультури спрямованої проти домінувань імперії Риму доби античної. У його переможності, то інтернаціональне християнство, вже як офіційний одержавлений культ з-поміж варварських королівств на руїнах світової імперії, злигалося з державною владою, переродилося у революційності та набуло затребувань вже позитивної системності, перейнялося функціями захисного караулу, а то й ролями реакційної сили. Християнство унормовується у соціум адаптуючи його політичні, господарські, духовні аспекти. Подальші повстання на користь бідарів потерпаючих від владоможців та проводу багатіїв спрямовувалися вже проти інтегрованої та інсталюваної у соціальне управління християнської віри релігійної. Подібні ознаки та призначення як інструменту контркультури повстанської проти заскнілих порядків мали на своїх початках популярні світового гатунку вірування. Зокрема мусульманство. Переродження якого вже у системну, пов'язану з державою, із традиціями, з набором духовних вартостей народів що сприйняли вимоги віри як тотожні покликання історичної долі, - не тільки не зашкодило його протистоянням особливостям системного християнства, як ще й посилило конфронтаційні цілі сповідників ісламу у його бійці руйнівній проти круга західної цивілізації, складовою якого є ідеологічне юдо-християнство. Конструктивність ісламу, як учення порівняно новітнього стосовно передувальних християнства, є деструктивність щодо останнього. На рівнях побутової людяності, то порозуміння серед людей відзначених кваліфікацією та волею є не лише можливе, як ще й є необхідністю суспільної організованості, - однак серед претендентів на виключне володіння тими вищими історичними та гуманітарними смислами щодо правоти яких не може бути заперечень, - може панувати лиш настанова на цілковите і безумовне знищення конкурента.

Завдяки розподіленню римського світу між самостійними європейськими народами, які його успадкували внаслідок своєї переселенської агресії, завдячуючи усамостійненню й автономізації церковного життя супроти наростаючої світськості, а то й секулярності, - то європейська культура гартувалася у розв'язанні проблем, тоді як лабільності не стачило ригідній східноримській імперії, у якій симфонія державної та ідеологічної влади церковної сталася проявом саме тоталітаризму. Окрім свого батьківства державницького, залежного від трибів культури збиральництва та ординського кочового випасання народів, то духовним родителем московства стало окультурення й середньовічне просвітництво саме церковного штибу, розвинуте у лоні впливів візантійського християнства православного, яке було запозичене, сприйняте, всотоване із Русі вже варязької ойкумени, посередництвом її київської Церкви підпорядкованої константинопольській. Переконання ромеїв у сакральній незаперечності їхнього варіанту християнства як виключного носія абсолютної віри глобальної, протиставної щодо усіх відмінних вірувань як єретичних та хибних, догматизація віросповідання аж до обрядовір'я, одягнення державницьких інтересів у шати церковні та оборона ортодоксії засобами кримінального права державницького, залежне прив'язання долі народу та особливостей культури саме до культу та віровчення – одкошилися месіанськими переконаннями вже московського експансіонізму імперського, коли окупаційна чи колонізаторська політика визиску покріпаченої пастви із людей та народів санкціонується, виправдовується, оспівується, проводиться у життя посилення на віроучительну духовність, не важливо теїстичну чи атеїстичну, але неодмінно підпорядковану великодержавству.

Особливості запозичених з європейського світу трактувань теорій а чи абсолютизму монархічного, а чи антипротестантизму, а чи слов'янофільства, а чи комуністичної критики буржуазного підприємництва, як ще й виставлення місцевих московських приznak та ендемічних традицій культури у зв'язках та діалогах із цивілізаційним колом європейської культури вже як учительних щодо останньої, а то ще й представлення московських особливостей інтерпретацій європейських інтелектуальних конструкцій вже як відступництва від московської, є аналогією чи то повторним виданням презентації одержавленого московського культу, від київської Церкви, від константинопольської патріархії, від кафолічного православ'я, від християнського конфесіоналізму, від релігійної сфери, від соціального життя вже - за деміруга на зворот повище перерахованій залежності. Коріння московського антизахідництва зумовлені не лише рухом кочовиків у цьому напрямку пошуку данини, як ще й світоглядними упередженням попередньо занепакої імперії світової, посідання якої й долю якої московити пружаються успадкувати.

Взялися битися проти ворогів Орди, а потім успадкувати її уламки; потім проголосили себе нащадками імперії вже Візантійської та захисниками світового православ'я; потім реалізували претензії на спадок давньокиївський державний, історичний, церковний; потім виступили спадкоємцями європейства; потім апетити експансіонізму оформлювалися як поведирі слов'янства; потім бійка за заволодіння багатствами Заходу обґрунтовувалася як пролетарський інтернаціоналізм; потім будівництво соцлагеря виправдовувалося боротьбою за мир в усьому світі проти експлуатації; потім офшорний розпил бандочекістами спадку комунізму сталося як приєднання до демократії та підприємництва; потім реванш імперії надихався подоланням трагедії втечі народів із її зони. Пак більше, звичка до споживання ресурсів історичних народів переродилася у марення компенсаційної помсти за втрачене росіянами від їхнього володіння давніми єгиптянами, халдеями, аріями, данайцями, індусами й далі за списком зазіхань.

Окрім степових номадів з їхніми озброєними походами до останнього моря, то другим родителем московства із претензіями вже духовно-містичного представлення претензій на світову імперію є ромейський уламок перебулої античності. Доля виродження ромеїв внаслідок посідання ними не їхніх батьківщин, розтягання у чиновницьку власність державних статків, програш у війні новим поселенцям – станеться долею й московитів.

Найменш критичному впливу зі сторони історичних реалій громадського життя підлягають найбільш ірреальні ідеології засновані на віроучительній містиці. А серед цих містичних ідеологій найбільш критичний вплив вже на сторону історичних реалій громадського життя мають найбільш до нього наближені. Марення достатньо казкові й відсторонені від прив'язки до дійсності, у яких маніпулюють переважно надприродними чудесами, які безпідставно втішають хіба що затятих фантазерів, - є менш загрозливими для здоров'я суспільних інститутів порівняно із тими утопіями, які представляються як гоїний та затребуваний засіб для поліпшення означеного здоров'я. Аварійні ситуації трапляються саме на фронті зіткнення навзаєм закономірностей мирського життя та, з іншої сторони, учительних лекал ідеологій спрощення. Конфесії, які під тиском незаперечностей прогресу адаптувалися до нього, а то й його аксіологію включили до генетичних змістів віровчення, які опинилися відтісненими на маргінеси від серйозних проблем, проповідництво яких є спеціально затребуваним у спеціалізаціях виключно конфесійних культів, - не мають чинної ваги серед соціальних програм та проектів претензії на учительство серед яких пред'являють містичні вчення жорстко пов'язані із освяченням ними життя пастви у побуті, традиціях, звичаях, моралі, праві, господарюванні чи політичному житті, коли не прослідковуються різниці між культовою та власне поведінкою правовірних.

Трагедійні і не міфічні втрати нанесені від нав'язування людям ідеології чи то боротьби проти неправильних класів, чи то боротьби проти неправильних рас, - однак треба віднести на конто історичного імперіалізму московської держави чи німецької країни, позаяк доктринальні вірування у соціальну чи біологічну виключність, презентовані як наукова гіпотеза, чи як засаднича причина історичних колізій, - варто віднести до міфології. Аргументи армій наступу можуть бути спростовані контраргументами армій оборони. Тоді як наполегливість тиску вірувань не підлягає обороні засобами царини раціоналізму Покинуті на абсолютну зброю ідентичності не будуть покинуті на поразку. Як то виявляється, - що навіть профанним життям, підкріпленими сакральністю, можна досягти переконливості більшої, ніж простою професійністю. За допомогою самої лиш віри можна досягти більшої несприятливості до аргументів на переконання, аніж це не вдається за допомогою додавання до віри ще й револьвера. Непереборну зброю наступу, незборимий обладунок захисту спільноти чи культури виконує її релігійність. Кордони між цивілізаційними колами змінюються, але не далі від розмежувань встановленими протистоянням межі відмінними конфесійними колами.

Відмітний для усякої свіжої віри ривок участі у прогресі, - викликаний переконанням у тотожності змістів запропонованого для прогресу віровчення та, з іншої сторони, власне прогресу, ривок спричинений спростуванням конкуруючих вірувань як хибних через втручання приписів їхньої догматики вже у неупереджене дослідництво, ривок ще й обумовлений несуперечністю між наукою та волею Аллаха, - вивів мусульманський варіант вдосконалення єдинобожжя вже до лідерства серед культур. Проте саме цей збіг містики та доказових знань - й призив не лише до того, до довелось поступитися колові культури європейської, увільненої від втручання церковного у моральне, політичне, наукове життя, як нерозбірливість мусульманства між конфесійним та власне правом до того ж ще й виштовхує умму вже до реакціонерства, а то й до наростаючої агресії проти секулярних і секуляризованих спільнот з метою їх упокорення під нормуючі стандарти правильної віри.

Хибують ті, які мотиви московського експансіонізму зводять лише до апетитів збиральництва буцімто нічийних статків, до полювання у фінських лісах, до випасання отар народів у монгольських степах. Непримиренність московського тиску має доктринальні обґрунтування у мусульманському праві та улусному правлінні від генези орди. Свята віра у непогрішимість власних цінностей, нав'язування їх усьому світові винному у неприйнятті цих абсолютних норм на упокорення правовірної пастви, готовність воювати до повного знищення ворогів - є не лише світоглядом, як ще й правовою практикою збиральництва. Московити поступаються лиш затим, щоб напасти, коли для джихаду назбирають нових сил.

Класикою тоталітаризму, тобто моделі універсального учення яке пояснює та підміняє собою дію усіх факторів та чинників буття, - є світові релігії. На доданок до, знову ж таки замішаних на містиці політичних доктрин втілених або у кримінальних режимах тиранії, або у агресивному імперіалізмові прикритому месіанством, або у шовіністичному націоналізмові. Варіаціями тоталітаризму, з не лише потенційними наслідками насильства над розумовою, правовою, фізичною свободами людей і громадян, - можуть виступати фанатичні рухи сектантські любителів казок, ілюзій, гіпнозу у будь-яких, без обмежень, сферах людської діяльності.

Не зважаючи на те, що потреба охопити картину світу цілісним її розумінням залишатиметься потребою не лише незмінною, а й такою, що може мати розв'язання лише із застосуванням для цього чудес, - проте на звертання до релігійної свідомості усе ж має вплив рівень культурного розвитку. Поза те, що й апеляція до чуда залишається догматично незмінною у конфесійній розробці, - проте на її основі, у її рамках, її засобами еволюційний поступ може учинити стрибок парадигми вірування аж до його трансформації у нове учення.

Виявом суспільного поступу історичного, ініційованого його тотожністю із розростанням субстанції свободи, є поява у навіть догматизованих та сакралізованих ученнях вже дисидентів, які не лише критично підточують світоглядні упередження, як ще й пропонують ті оригінальні, еретичні, несистемні передсуди авторські, які розмивають монополізм та виключність ортодоксії. Таким присіканням до папства заскнілого у його надмірній прив'язці до політичного життя, до меркантилізму у заангажованості профанними інтересами світськими, звинуваченого у зловживаннях домаганням регулювати ті, вже непосильні для компетенції віри сфери світських знань, конфесійні втручання у які не могло не бути спотворенням їх самодостатності, - стала поява Церков, віроучення яких затято спеціалізувалося на окремих аспектах християнства. Подібна мультиплікація претендентів на володіння останньою істиною, всупереч щирим цілям претендентів, призводить ще й до множення варіацій їх критики навзаєм, тобто не попускає особним сектам виступати арбітром поза межами даної секти. Фанатизм у внутрішніх межах секти неофітів заскалює, порівняно із яловістю ретардантної ортодоксії церковного офіціозу який вже пережив свою токсичність, проте сама множинність ревізійністських та опортуністичних сект і течій дозволяє їхнім adeptам робити вільний вибір сповідання вже згідно власних сумнівів особистісних. Ця підприємливість у межах та напрямних стандартах католицизму збігається, резонує, і не лише вступає у паралельний стосунок із підприємливістю: у сфері господарчій з належною критикою феодальних та цехових господарювань, у науковому дослідництві, - з відповідним переглядом картини світу освяченою попами, у становленні національних держав та спростуванням, вже як поневолювачів, іноземних грабіжників та збирачів земель, - як ще й секулярний динамізм буржуазного штибу отримує благословення й підтвердження зі сторони протестантів. Конкурентна конфронтація із сукупною течією реформованого християнства у свою чергу спонукає й паство до відповідей модернізації у трактовках віровчення та організаційній структурі Церкви, а невпинно постійна необхідність осучаснення віри суперечливо відтісняє католицизм на маргінеси соціального життя, дезактуалізує стандартні формули культові, проголошення яких безвихідно залишається у репутаційних межах достоїнності і реноме пристойності. Зіщулення впливів християнської містики, секуляризація усіх аспектів церковності у житті європейських народів – може бути зачислена до наслідків реформаторських рухів націлених на удосконалення віроучительного фактору у житті Церкви, проте редукція віри мало не до персональних переконань віруючого є ще й безпосереднім наслідком розвитку знань та окультурення громадян у зв'язку із ростом свобод у житті релігійному, що його представляють протестантські країни. Чим меншим є диктат та приписи зі сторони конфесійної, то тим більш вільними є громадяни, а адекватно й тим більш розвиненими у заможности та цивілізованости стають країни урізані на подібні види тоталітаризму. А чим на більші сфери зазіхатиме абсолютистське учення, то тим у більшій мірі таке суспільство пастиме задніх.

Порівняно із тими спеціалістами по спілкуванню із Богами, які за допомогою чудес обіцяють задовольнити усі забаганки людські і чином боротьби проти такого ж надприродного антипода особи Бога беруться махом розв'язати усі людські проблеми чи потолочити негаразди, - то зведення фахівцями від комунізму усієї їхньої віроучительної догматики саме до вказівок на приватну власність як на визначальну причину суспільних страждань, іменовану експлуатацією, з належним вдаванням до карних заходів проти приватної власності, - виглядає мало не позитивістським постулатом, не схожим на конфесійний. Особливо привабливими маряться плани випатрати чужі обійстя тоді, коли конфіскація має задовольнити апетити нападника, який призначає сусіда вже на ворога лише тоді, коли своє грабіжницьке збагачення чужим коштом певно не відносить до світоглядно засудженого ним гріха володіння власністю. Попри те що антивласницький забобон комунізму заторкує усього лише здавалося б окремішній, поодинокий, вузький аспект із організації громадського виробництва, аж саме подібне втручання умоглядної химери вже у реальне життя наслідками має ті практичні руйнування, які не йдуть у порівняння із домаганням релігійних містиків втілити вже свої ціннісні забобони, - оскільки природа речей залишається нечулою до маніпуляцій із вигадками що перебувають поза природними закономірностями. Бо на відміну від боротьби релігійників проти ефемерного диявола, то віруючі у виключність зла підприємництва беруться знищувати конкретну інфраструктуру фінансово-правового забезпечення приватного бізнесу. Позитивні завдання для релігійників залишаються у межах психологічних вірувань і лише переслідування еретиків дають не фіктивні плоди у наповненні могил, - та й то лиш тоді, коли самозвані бійці за чистоту догматики уявлятимуть себе перстом Божим й замість бездіяльних Богів обтяжать себе функціями ката. Релігійники вказують на Бога як на чинник досягнення божого ж царства прийдешнього, тоді як утопії комунізму обходяться конкретикою перерахуванням ворогів.

Комуністичне виправдання силового та протиправного присвоєння пожитків не зароблених власною працею визначає легкі шляхи збагачення, проте перехід до навіть вдалого та до часу безкарного бандитизму має ефект схожий на наркотичну дозу, - бо грабіж не лише обмежує вже колишнього трудівника наявністю вичерпаних багатств саме у жертви, як, головне, несамостійність та зосередження лиш на полюванні веде до викреслювання споживача чужого геть із числа тих виробників свого, які і є продуцентами прогресу.

Підприємницькі свободи та суспільне їх визнання зі сторони вдячних споживачів бізнесових досягнень є запорукою та стимулом суспільного виробництва, - утім не у випадках, коли приватний інтерес починає монополювати під себе й гнітити права та можливості інших учасників конкурентних змагань. Знову ж таки, - споживацтво вдалих товстосумів, коли прибутки не інвестуються, не повертаються на зворот, тобто до витоків виробництва, засуджуються навіть морально. Статуси еліти мають бути залежними від її внесків до суспільного виробництва та на ділі зобов'язані підтверджуватися відповідністю ролям соціальних служінь. Чоловік як творча особа не може не бути творцем своїх трудів. Правові гарантії і запити володіння доб'ють усяку містику обезвласнення навіть у концтаборі.

Комуністична експропріація статків буржуазії у вигляді приватизації фондів капіталістичного підприємництва та одержавлення віднятого на користь когорти самозваних захисників пролетаріату не тільки не є хрестовим походом проти тої приватної власності та тих господарів чисельність яких й складає громадське посіпльство, - аж обкрадання усього членства лишень посилює феномен власності, коли централізовані суспільні багатства стають вже безконтрольною, зі сторони колишніх хазяїв та колишнього правового суспільства, стають виключною власністю функціонерів від комунізму, які свій мафіозний інтерес привласнення чужої праці видають за здійснення мрій трудящих на усунення капіталістичного визиску. Фізично та ідеологічно насильницький перехід власності від законних власників вже до компартійних слуг трудящих скорочує власність на розмір її правової законності за рахунок тотального надання трофеям вже вимірів сваволі вдалих облесників із числа високопосадових функціонерів від комунізму.

Від експлуаторського ладу капіталізму, за якого працюють, то відмінність ладу комуністичного звільнення від експлуатації, за якого подібно працюють, полягає у тому ноу-хау комунізму, яке покликається стати ресурсом перемоги, а саме: працівникам не платять. Капіталізм засуджується, як неефективна організація виробництва, бо до несправедливого розподілу прибутків відносять комуністи, надмірні на їхню думку, доходи підприємців за їхні вклади у підприємництво, а зарплату виконавців роботи комуністи вважають недостатньою, подаючи буржуазний лад як пограбування буржуазією пролетаріату. Звідси не лише перевертають навзнік позиції провідних та залежних суспільних структурувань, як ще й заборону приватної власності, підприємливості з її ринковими інститутами демократії, фінансів та свободи слова, розповсюджують комуністи ще й на фізичне винищення класу капіталістів. Більше того, за доби втілення феодального штибу комуністичних проєктів вже у історичному московському царстві, то більшовики до засобів заощадження на виробничих витратах заходилися включати не лише пограбування багатіїв на статки та життя, не лише перероблення робітників вже у трудозобов'язаних трудармійців, які безоплатно гарують за саму лише пайку на разі виконання ними труднарядів, аж до планів інтенсифікувати суспільне виробництво більшовики обіцялися включити ще й заощадження на витратах на утримання самих себе, подаючи свою частку споживацтва валового продукту як комісійні за функції слуг народу, коли у соціальних служіннях номенклатура усього лише розподіляє пайки для народу, який і є бенефіціарієм від здобутків будівництва комунізму, як їх виключний власник. Комунізм як заклик накинутися на багатих під претекстом регулювання з єдиного центру доходів вже усіх підлеглих верств був у Московії адаптований тому, що грабіжницькі колонізаторські походи на сусідів, або пограбування підданих вже на користь верховноправительства подавалося у Московії як прибуток від заощадження на доходах тих, на кого Московія наїлася.

Проте у постійних домаганнях встановлення справедливості у розподілі профіту, історією яких є або соціальні революції, або грабіжницькі походи на упокорення сусідів, - то вада подібних спрощених рецептів оптимізації виробничих витрат, коли відмовляють у заробітках і організаторам, і виконавцям виробничих процесів, полягає у результуючій відсутності смислів та стимулів суспільного виробництва за якого усі стають каторжниками обкраденими не лише на достатки, а й на права та свободи. За комуністичними приписами оцасливлення людства, то у вирву знищення за заборонаю приватної власності слідує капіталістичні власники, установи права, демократії, інформаційні свободи, заробітки та права пересування класу трударів. Спалюють, розстрілюють, морозять людей, книжки, порядність. Утім заміна знищеного вже на єдиноправильне, тому що вірне віровчення, на виключний диктат понадзаконної мафії святих вождів, на тотальний регламент загальної тюремної зони – не надає такому стимулу соціального прогресу, як терору проти неправильних ворогів, переваг над неправильним розподілом доходів та кар'єрних успіхів за ситуації борін між ринком і монополізацією у умовах капіталістичного підприємництва. Комуністична пропозиція знищення приватної власності та усього пов'язаного із її існуванням, є надмірно простим рецептом з оптимізації справедливого розподілу доходів, аби той рецепт визнати остаточним.

Утім провальний комуно-більшовицький проєкт на включення до числа неіснуючих усіх верств виправляється тяжінням історії московського збиральництва тим, що зрештою у число вже пограбованих поспіль включається московська тягла маса, або із числа ще не пограбованих незмінно не виключаються багатії ще не підбитих країн. Від самих початків світлого майбуття вожді розібрали маєтки вже колишніх нобілів, авангардному гегемону вони ж не лише відмовили у неформальній власності на експропрійовані засоби виробництва, як ще й зробили реальністю жертвність мас на користь режиму тих самих самозваних слуг народу. Демагогічним виявився не лише мир народам, земля селянам, фабрики трудящим, колоніям звільнення, як ще й партмінімум із партмаксимумом. Зрештою власники влади і майна особі чекістського олігархату повернули Московію у московство.

Кремлівські правильні збирачі багатств народів звинувачують владоможців Заходу у намірах неправильно віджати ті сировинні багатства з-під московської влади вже на власну. Московські збирачі певно знають, що на противагу конкуруючим із ними імперіям, то вони ходили збройними походами до сусідів зовсім не з метою наживи грабунком, а навпаки, - із жертвовної любови, задля того щоб постраждати за ці народи, які таким чином у результаті стають озброєним контингентом подальших московських походів. Протилежною стороною успіхів усяких і різних процвітаючих імперій у стягуванні під себе значних багатств є те, що зрештою ці смачні багатства споживчі як магніт починають притягувати до себе усіляких ласих до них переселенців та нахлібників. Вологі марення інтеграторів розширяться за рахунок Заходу, - як не війною на його знищення, так улаштуванням там збурень на соціальний захист тамтешніх страдницьких мас експлуатованих трударів, - додатково метою мають ще й задоволення гонору месіянських претензій представлятися альтернативою провідного на часі цивілізаційного кола. Московці вичікують і сподіваються на те, що буржуазно-капіталістичний Захід виключною ціллю смислів свого існування мав і матиме ніщо інше, як учинення якомога більше прикроців великодержавному російству. Задля цього зловорожі антиподи придумали русофобський проект ударного загону Україна. Остання теза схожа на страхи не так від підсвідомих здогадок, як - на передчуття фактів.

На противагу звільнення народів від системи колоніалізму представленої вже колишніми європейськими метрополіями, то усамостійнення народів від ще не віджилого московського царства виставляється останнім за трагедію катастрофи для цілого світу. Збереження московського зібрання народів, а то й його розширення навіть поза масштаби впливів совітської доби, у спосіб рецидивів збройної сили проти колишніх совітських республік у загалі вимог на повне усунення Заходу з його натівських кордонів, - стає політикою Федерації. Подолання українцями того спадку імперської та комуністичної окупації, яка здійснювалася і продовжується за сприянням малоросійської влади любителів рускава міра, кремлівськими мілітаристами виставляється за підступність західної закуліси світової буржуазії, яка свої споконвічні інтереси антиросійські просуває під чужим червоночорним та синьо-жовтим прапором. Тоді як за її переконанням, то Федерація, - обстрілюючи ракетами терени та народи які встали на шляхи суверенізації, - виступає не лише у пориві дружби народів, а воює за той захист безпеки атечества, який у загалі торжества світового московства його збирачам мариться втратою навіть згадок про фізичне буття України.

У свій час у самому світі колоніальних загарбань створених експансією європейських імперій поволі, аж до ситуації внутрішніх громадянських воєн, розгортаються процеси засудження рабської експлуатації. Так вислідом від британської імперії, - яка свого часу збройно відстоювала свою власність поза межами острова, улаштувала експедиції на приборкання теренів і народів які пориваються з нею розстатися, а ще й захищалася від конкурентних у справі загарбництва імперій, - однак є будованою Співдружність.

Тоді як номенклатура спеціалізована на владі і її охоронні загони спеціалізовані для цього на силі обмінялися між собою своїм фахом на часі перестройки задля оволодіння таким чином власністю спадку будування зонівського комунізму – у особі бандитів, якими вони постали вже як мафія що оволоділа московським царством, за збереження якого вона збройно бореться за сприянням у цій справі: а чи корисних їй лівих ідіотів із числа західних соціалістів і тамтешніх антибуржуазних любителів мас, а чи ставкою на агентуру чекістську і любителів московізації вже у ешелонах малоросійського політичного керівництва.

Не останнім джерелом буржуазного європейства постала його, замість того щоб битися всередині між собою, заокеанська експансія. Що дало тамтешнє відповідне ставлення до колонізаторів. Тож і Федерація, - виставляючи свою порівняльну із передовими країнами відсталість, як середньо розвиненої країни її локального регіонального впливу, - то провини за цю ситуацію покладає на світ сукупного капіталізму, зачисляє себе до жертв західного експансіонізму, позиціонує себе на лідерство у третьому світі країн які долають наслідки колоніалізму, колекціонує симпатиків антиамериканізму навіть серед натівського членства.

Із монгольської подачі московити розпухали за рахунок прилучення сусідських теренів та багатств саме із причин небажання працювати своїми московськими руками загребущими. Особливо звабливими, себто проклятими задля виправдання нападу на них, становили культурні багатства накопичені європейськими народами завдяки підприємливій праці європейців. Здійснений московімперією у комуністичний її подоби напад на європейців як на представників буржуазного світу став просто невідворотним на часі того переходу й трансформації самодержавного ладу вже до господарювання на капіталістичних засадах за післяреформенного скасування кріпосництва, коли московській людности, замість звичної над нею опіки держчиновництва, царя, поміщиків, попів, просвітителів довелося потерпати через необхідність покладатися вже на власні сили у стихіях буржуазного ринку. Маса автентичних московитів заспокоїлася звично повернувшись під диктатуру каторги більшовицьких спадкоємців абсолютизму. Подібний рецидив антизахідництва стався вже на часі посткомунізму, коли номенклатурні експропріатори колишніх капіталістичних експропріаторів стали експропріаторам ще й статків створених у ході комунобудівництва жертвності совнарода, який полишений на соціальну опіку і патерналізм зі сторони слуг народу втомлених ідеологічним обмеженням їхньої наживи, образився навіть не на зраду номенклатурних слуг народу обіцянним гарантіям безкласового процвітання за світлого майбуття, а на їхню відданість вже буржуазному підприємництву та удаваній вестернізації. Розповсюдження капіталістичного підприємництва вже на світ кріпацької позаекономічної експлуатації не може не бути зіщуленням та занепадом останнього.

Єдиним прийомом, вдаючись до якого відсталі, себто непродуктивні й не винахідницькі, домогосподарства та країни можуть змагатися із спільнотами продуктивними, - то це знайти додаткові джерела приходу. Такими живцями може бути принесення у жертву або завойованих сусідів, або даяння частини вже власних сил підкорених цим потребам боротьби із зовнішнім супротивником. Проте господарювання робом грабунку є не лише імітацією потуги, як подібне ходіння шляхами беззаконня має ще й фізичні та часові ліміти його уможливлення: бо сили бандитизму нариваються на зростаючий спротив жертв; бо розмір трофейної здобичі не може бути невичерпним; бо інерція культури здобичництва запирає її у безвихідь із подібної спеціалізації; бо перетворення частини власних сил вже у підкореного ворога внутрішнього, якого як вичерпний ресурс кидають у бій проти ворога зовнішнього, - не може не бути абсурдистським запереченням смислів та призначень боротьби у цілях зростання достатку, а не результатах жертвних задля цього втрат. Коли усі власні ресурси вичерпно витрачаються на сподівання отримати прибуток зі сторони не власної, тоді виходить ніщо. Так московитам на сторіччя від свого породження, існування і до свого вичерпання вистачило цього прийому жертвоприношень, у ході якого московські державці окупували та визискували не лише чергових підбитих сусідів, як ще й внутрішню тяглу масу буцімто рідного люду рекрутів та покріпачених данників. Так, замість того щоб виробляти холодильники, - то комунізована московська людність виробляла танки і з ними піхота кидалася у бій сподіваючись запопасти чергових для цього заняття кріпаків з будівництва глобального Світлого майбуття. Й оскільки червона зона імперії могла конкурувати із світом глобального капіталізму й кидати йому виклик лише у царині гонки озброєнь, тоді як змагання із вільним світом вже у сфері господарювань цивільних виявилось просто вбивчим для утримання єдинанеделімства зони дружби советських народів, - то шляхи повернення на арену світових гравців московити вбачають не тільки у рецидиві реваншистських нападів на народи які звільнили себе від московської до них любови, аж патріоти великодержавства, задля ліквідації фантомної болі за перебулу зону свого тотального усевладдя, покладаються, головне, на опротестовування господарювання буржуйського. Прапор їм у руки.

Хіба що із ремінісценцій з приводу абстрактного гуманізму бариги з євросоюзу можуть крути носом у переживаннях про долю зеків що помпують сировину із Московії до Європи. Але результати подібної боротьби і змагань із Заходом останній не може не вітати.

Аргументом, який дозволив більшовицьким експропріаторам утнути свою диктатуру пролетаріату, були їхні клятьби у тому, що цей справжній авангард пролетарів останніми керуватиме виходячи виключно із самої лише щиросердної, чистої, самовідданої любови до трудового і експлуатованого колишніми капіталістами народу, що означені вожді за своє усевладне правління, борони Боже, не збиратимуть із народу приходів і комісійних, як це чинили експлуататори-капіталісти. Організатори диктатури пролетаріату побожилися й пообіцяли гегемонів, що не лише здобич віднята від вже колишніх знищених експлуататорів, а ще й плоди праці вільного від експлуатації трудового люду, як регульована соціальна пайка, розподілятимуться апаратом означених диктаторів цілком безкоштовно, а ще й за ті труди розподілу апарат номенклатурників не матиме особливих привілеїв. Однак багатообіцяючий прожект переходу на суцільне споживання, коли б усі багатства пролилися на людину і здійснився б замір: від кожного по можливості, кожному за потребою, - то подібний план, окрім його більш ніж вдалих успіхів у царині санкціонованого грабінництва, зазнав невдачі саме на стадії організації суспільного виробництва. Оскільки віроучительні постулати комунобільшовизму, які забороняли власність, підприємництво і грошовий обіг, ринкові умови функціонування капіталів, включно із самим життям господарів, - тут таки зразу ж зупинили господарське виробництво, його стимули і призначення, сам плин суспільного життя, потреби збагачення якого партія слуг народу анонсувала злочинном антисоціальним і кримінальним. Боротьба проти підприємницьких доходів, оголошених різноманітними соціалістичними течіями саме за причини світового зла, зненацька і несподівано для соціалістичних утопій виявила, що гарувати переможний пролетаріат, із самої лиш його віри у щастя і потребу здорового тіла, - не буде. І то не лиш тому що не хоче, як ще тому, що не може. Не має потреб, натхнення, кебети. Бо тоді підприємливі працівники перетворюються вже на підприємців, у господарів і власників свого бізнесу. А на це зі сторони вождів пролетарської революції і бійців проти капіталу та буржуазних ворогів трудового народу накладене догматичне табу. Обітниць щодо землю селянам, робочим заводи, солдатам мир, народам свободу – стачило не надовго, на термін проїдання накопиченого трудами капіталістів та збиральництвом московської імперії. Тож єдиним інструментом приведення працівників у робочий стан їх участі у виробництві стає вже насилля над ними, кормові пайки та трудові армії замість заробітної плати, як це було за часів правління капіталістів. Довелося ідеал вільної від визиску праці ліпити на концтабірних ударників.

Усунення від влади бюрократії самодержавства та підприємців, з засуненням усього колишнього істеблшменту під землю, причиною посідань легальної влади вже більшовицькими експропріаторами мало не якусь вигадану кризу господарювань царської імперії, і тим більше не асоціальні переднакреслення московського комунізму про пошук ефективного власника у спосіб одержавлення усієї власности, а - суб'єктивну жадобу влади з оволодінням експропрійованою власністю зі сторони вождів диктатури, яким ненависть колишніх кріпаків до дворянської верхівки пофортунило сумістити вже із боротьбою проти тих ворогів народу, у яких були перетворені усі незгідні задурно працювати на будовах соціалізму, з вироблення там зброї призначеної на боротьбу проти ворогів диктатури.

Й так само усунення від влади удавано колишніх комуністичних одержавлювачів власности та противників капіталістичного ринку на користь вже роздержавлювачів і адептів ринку під тим самим незмінним приводом віднайти таким чином ще кращого ефективного власника та порятувати імперію – промоцією і движком мало не так саму об'єктивну кризу комуністичного хазяйнування, яке розвалювалося не від нестачі пайків для совітського народу, у якого з цієї причини забракло переляку перед Органами караючого меча партії. Аж відсування від влади ідеологічних кадрів на користь чекістських відбулося із суб'єктивної жадоби влади приватизаторів та чиновного апарату збереження імперії, яким поталанило антикомуністичну ненависть уцілілих мас вдало сполучити із потребами тої вестернізації зони контролю, що вона дозволяла нуворишам приватизований ними спадок від комунобудівництва безпечно скирдувати вже на Заході, який усе ще хиріє у капіталізмові.

Встановлення монопольної влади управлінської чи виключних положень на ринку з метою отримання нееквівалентних переваг мало місце за усіх часів. Проте не обов'язково подібне домінування зустрічається із відвертим опором зі сторони об'єктів управління. Визиск меркантильний тримається на компенсації його певними зворотними послугами.

Серед напрямків та численних чинників з приводу ствердження публічної влади, від угруповань і аж до держави, теоретики вказують: або на харизматичне її походження, коли членство племінне пристає на слухне твердження авторитетне, авторитарне; або на умовний суспільний договір, коли делегуються повноваження на користь суверена, який має легітимність у межах патронажу над клієнтами у цілях суспільного блага; або вже для відмінних історичних обставин інтегральність влади зводять до функцій недопущення взаємних поборювань верств; або ж машина бюрократичного менеджменту постає для обслуговування ринку правових, господарчих, соціальних, гуманітарних, оборонних відносин та інтересів країни та її самоправного народу. До архаїчних видів влади, коли рішення верховноправителя було достатньо для повноти керування відносинами підлеглих, зачисляють домогосподарство з його переважно господарчими інтересами, здатне розростися до кордонів і призначень вже інституції держави. Політична влада, власність на статки, встановлення права, представництво духовних цінностей, а то й розпорядження життям рекрутованих – зливаються, ототожнюються, уподібнюються у особі верховнокомандувача.

У краї, перетвореному на обійстя, його усевладний господар має віддану йому дворню і ці дворяни становлять служилу еліту суспільну, як поміщиків він поміщає своїх слуг наглядачами за підданими, він роздає помістя і дачі слугам як винагороду за їхню службу. І ця служба тримається на погрозах відняти від служилого тимчасово довірені йому повноваження, а то й разом із життям аристократичного раба. Виключність правління монархатора забезпечується постійним і наполегливим викоріненням усіляких небезпек виникнення тих осередків влади та власності, які набувають невідконтрольності. Аж тому меркантильне здирицтво на користь однієї особи стає прийнятним для його підданих видом соціального управління, бо у архаїчних спільнотах, багатства яких забезпечується невибагливою апропріацією чужих статків, а не продуктивною працею, коли усі претенденти на владу лиш тим і зайняті, що нееквівалентно обдирають слабших від видом опіки над останніми, - то помпущання суспільних багатств до лише одного рота видається більш ощадливим порівняно із нашествиям неконтрольованих банд здобичників. Заборолом проти конкуруючих банд виступає зажерливість одного кришувальника, податі якому зі сторони данників видається платою за послуги безпеки. Держава стаціонарного бандита не так передує множинним центрам влади, як є боротьбою проти них задля створення монополізму влади. Оскільки єдине і виключне джерело влади просто фізично не у змозі пожерти привласнені ним від данників доходи, то завданням верховноправителя залишається дбання за своє господарство вже не за меркантильні прибутки сріблостроєвства, а за совість і ефективність управління. Зворотним полюсом ототожнення влади і власності стає його легітимація ідеологією патерналізму, коли тяжіюча до абсолютизму влада верховного бандита із його мафіозними клеветами виступає батьком рідним для опікуваного народу, який у свою чергу синовньою любов'ю відданий сім'ї. Король чи генсек може користуватися підтримкою мас як потуга конкуруюча із владою пригнічення мас місцевими корупціонерами. Феоди передані у кармленіє від суверена вже до служилих нобілів номенклатурних ті домагаються перетворити у спадковий патримоніум. Складаються різноманітні варіації ленної залежності між сеньйорами і васалами. Варіації патримоніалізму, які у різні часи різняться у різних народів, зосереджуються у тоталітаризмі. З часом зміни призначень влади, - від недопущення беззаконного грабежу і вже до законодавчого створення умов вільного виробництва, - то суміщення влади і її матеріальних інтересів потрапляє до розряду злочину. Відродження за комунізму усесилля мафії яка хапає усі суспільні багатства і крім себе забороняє громадянам володіння власністю, домагається Госпланом обліковувати ринок потреб громадян, - є реакціонерством асоціальним.

Нормальною, - де діє демократія, право, розподіл влади, - називаємо ту організацію народів, держав, націй, належних до європейського західного кола цивілізації, яка обслуговує гуманітарні та соціальні запити, передовсім у гарантуванні підприємницьких свобод, не допускає позасистемного диктату над громадянами, знаходиться усередині спільного поля законності. Своім лідерством у глобальному прогресі європейці зобов'язані виробленій ними настанові стосовно того, що політична влада є легітимною коли слугує суспільному благові у сприятливим умовам свобод для того максимуму індивідів, творча праця яких саме й призводить до загальної продуктивності виробництва. Домінантна бюрократія інституції держави, під виправдання своїх ролей соціального служіння, не має підгрибати під себе надмір тих повноважень і багатств які б заважали умовам рівності усіх інших громадян в участі у конкурентних змаганнях. А монопольна виключність, ставка на силу чи чудеса, інші види шахрайства у обхід загальновизнаних правил засуджуються як неприйнятний вид бандитизму. На відміну від передових країн західного цивілізаційного кола, яке прогресує через невинну оптимізацію умов приватного й відкритого для усіх громадян дослідництва, підприємництва, наукового поступу, - то у, так би мовити, азійському традиціоналізмі здобування багатства у спосіб здобичницького кочування навздогін продуктам чужої праці, яскравим представником якого є московське царство, - то лєвова частка упольованих трофеїв залишається організаторові набігу, а усе колективне членство зграї змушене вдовольнитися недоїдками із столу начальника. Московська державотворча ідентичність зведена не лише на крадіжці чужих країн, але й московська людність колонізаторів на своєму відкупі має хиже, переважно споживацьке пограбування, несолідарне й антигромадське ставлення до нібито власної країни. Московити кормляться з пайки, якою люблячий ними цар насичує свої жертви за їхній же рахунок. На Московії її вождь із своїми клеветами ковтає більше ніж віддає у відповідь своїм рабам не тому що вождя не вгамувати у жадобі, а тому що невольникам зручно годуватися із не власних рук й відповідати лише боргом своєї жертвності перед царською службою. Московит радше помре героїчно у атаці на чужий дім, аніж обтяжить себе клопотами за добро дому свого. Московія це інерція на ефективність рабства. Імперська зона примусу існує на вірі у те, що терор проти невдоволених є більш ощадливим порівняно із витратами на заробіток гідних працювати для добра свого та батьківщини. Подібний нерівномірний й несправедливий, - за поняттями демократії, - спосіб розподілу національних багатств та пов'язаних із ним владних повноважень обумовлює не лише господарські та суспільні відносини у Московії, а й умови власне самого її існування. Московська держава, незалежно від видів та режимі правління у ній, домагається парадоксально стояти понад правилами, поза скобками соціалізації, заходиться свавільно визначати те що саме й підлягає визначенню. Самодержавство, непідлеглість будь-яким обмеженням, претензії на абсолютистську виключність, - становить не лише душу чи особливості московства, а й є запорукою процвітання останнього, тоді як усяка вестернізація, з можливостями відповідальності й прав насельників зони відданості московському зверхникові, є для Московії токсичною й неодмінно призводить до розставання із її режимом не лише підданих людей, а й народів здатних з-під імперії визволитися. Недарма капіталізм, розповсюдження компетенції та статків вже до низів самого суспільства чи колонізованих народів, необхідність рахуватися із незалежним від волі єдиноначальника правом - наслідками має те руйнування імперії, яке можна лікувати хіба що комуністичною експропріацією усієї власності, загальною трудовою повинністю, ліквідацією законів і демократії із заміною віднятого вже на концтабори та виховання трудящих. Московський тоталітаризм поєднує майнову власність, політичну владу, ідеологічну віру. Большевізм є не лише повторним виданням, а є вдосконаленням стану, коли цар був собі автократичним та автаркійним родоначальником богоносним, над яким вже не стояв цар із степів монгольських. А вписування залишків московського царства вже у торгівні зв'язки із країнами вільного світу доводиться рятувати задля протистояння розпадові підмосковського зібрання народів саме через мілітаристський реванш колонізаторський.

Настанова знайти специфічний німецький шлях, аби наздогнати й випередити передову на часі буржуазну Англію вилася у таке ідеологічне заперечення на загал самого власне буржуазного підприємництва, коли заперечення ціннісно орієнтувалося на відсталі, себто характерні для середньовічної Німеччини, цехові засади централізованого та регульованого держчиновництвом феодального виробництва. Альтернативою у змаганнях із неприйнятною на ментальному рівні промисловою індустрією висувається оформлена під ідею світлого майбуття романтична мрія про минуле, - коли ще не було проблем, а то й запитів з приводу невдач прориву до відбореної самим лиш гонором породистих нобілів фортеці аристократичних кар'єр, бо це було просто не можливим. Ринок змагань талантів та успіхів випадковостей оголошують злом, бо він не є сприятливим середовищем для обділених на підприємливість. Глорифікація *реакційних* прийомів господарювань породжує пропозиції утопізму. Всупереч демократизмові та ліберализмові буржуазії, її приватницькому індивідуализмові, запитам на правозаконність та рівноправ'я, коли повноваження на владу, на володіння майном, на творчість та свободи є делегованими від князів та єпископів вже на користь підприємницьких мас самого суспільства, то ідеологи комунізму беруть на озброєння противні настанови на підгрибання інтересів мас під монопольну сваволю тих святих вождів, які з моральних причин дбають за дитячі поривання буцімто недолугого суспільства. Спроби унормувати соціальну неповороткість на доданок доповнюються апологією злиднів вже з боку містичного, коли та традиційна для традиційних епох конфесійна ідея цурання мирського, яка втримувала ресурси підневільної маси у званні жертви для пастирів, отримала продовження у прикладах обзивання злом вже багатств набутих практикою підприємництва. На доданок до закоріненень та причинок ідеології дисциплінарної казарми саме у віровизнавчому освяченні усяких видів злидоти, універсалістські змісти казарменого комунізму учиняються ще й як контраргумент проти того *націоналізму*, який самоусвідомлюється та визріває саме на часі підприємництва буржуазного, коли не самому лиш монархові потрібна повнота його влади над підданими для збору з них податей, а вже й суспільству у особі ширшої верстви підприємців стає потрібною та повновладністю, яка політично-правову виключність доповнює інститутами єдиної віри, мови, культури. Коли універсальність англійського фритредерства чи передовий поступ післяреволюційної Франції у здобутках та нездоланній експансії капіталізму сприймається загрозою не лише на поглиблення відставання не реформованої під запити буржуазности Німеччини, а ще й як замах на німецьку ідентичність, - тоді замість змагань на рівних у буржуазному правові та індустріалізації, адаптованих до німецьких порядків, висувається романтична містика з приводу псевдофілософського заперечення буржуазних порядків та відповідне копирсання у соціальних проблемах капіталізму, аби у конфліктах між трудом та капіталом знайти привід руїни буржуазности, себто передових порівняно з Німеччиною країн імперського загарбництва, які своє національне хижачтво у підбитті народів виставляли вже як універсалізм чи то мондеалізм у його виконанні капіталістичними перевагами. Ідеологія протистояння тій зрівнялівці у буржуазних порядках, коли універсально-інтегральна буржуазність ставала наступом конкретно англійського, голандського, французького імперіалізму, також позиціонувалася не як націоналістично німецька альтернатива, а як інтернаціоналістське усвітнє вчення рятівного царства пролетарів. Комунізм є спотвореною формою національної окремішности для тих, хто прикривається його інтернаціонально класовими вимогами, скорше спрямованими на хаотизацію та спростування шовіністичного спротиву колоній проти патріотичної любови до їхніх ресурсів з боку метрополії. Проте вже не лише як доданок, а на рівні підсвідомости та психології чинники комуноінтернаціоналізму заховані у етнічних інтенціях його авторів, коли емансипація непідвладної щодо асиміляції й тому переслідуваної єврейської діаспори, себто збереження ідентичности останньої забезпечується у спосіб універсалізаторського розмивання державницьких, релігійних, культурних та усіх інших національних особливостей переслідувачів єврейства.

До комунізму з його пропозиціями якогось універсального інтернаціоналізму, але будованого на класових засадах розподілу праці та відповідних доступах до благ, звернулися на Московії задля підміни того метропольного русифікаторства колоній, що стрічало опір з боку недорусифікованих народів, вже на уніфікаторство комуністичне з метою подолання розриву імперії, а до того ж комунізм обіцяв додаткові джерела споживацтва у націленості як на багатієв усередині, так і на підбиття нових народів ззовні робом світової комунореволюції, яка й була переназванням московського імперіалізму.

Перипетії совкомунізму повторюють перебіг афери званої як піраміда, коли до участі у грабежу її жертви втягуються вже як грабіжники нових жертв, коли постраждали у афері беруться з надлишком компенсувати свої витрати за рахунок нових страждальців, коли грабунок не так вже ділить людей на жертв та бандитокатів, як єднає їх у спільному грабунку, що отримує таким чином внутрішні джерела експансії. А сама афера піраміди хоча й подібна до афери відомої під назвою лотерея, у якій за ризики згоди на вже здійснений програш від власних втрат та жертвовності сподіваються на той програш усього загалу подібних відчайдухів, який станеться виграшем одного щасливця, - проте від лотереї піраміда відрізняється розгортанням своєї тривалості у часі, коли у аферу вливаються нові кола жертв, що прагнуть ошукати нові жертви, а ще від випадковості лотереї піраміда відмінна гарантування виграшу тими, хто є наближеним до центру вирви експансії ошуканства; у лотереї програють усі, окрім невідомо якого переможця, не рахуючи комісійних організаторів афери, - тоді як у піраміді спершу програють ті, які запізнилися, а вже потім усі інші, як сподівалися завше бути першими. У лавині афери піраміда не добрати: хто є хижак, а хто є здобич, бо поїдають один одного навзаєм навіть не зважаючи на колючу загрозу, що нібито має розділяти статуси учасників тотального грабежу. Вожді комунізму не лише обіцяють усім та кожному, особливо з числа злидарів, осяйне збагачення у перспективах віднімання багатств від тих, хто їх має, але й ідеологічно обґрунтовують віднімання чужого, перетворюючи публіку на співучасника кампанії здириництва, заміщаючи спеціалізацію продуктивних груп суспільства вже на перекваліфікацію на професійних бандитів. А логіка грабежу у пошуках своїх крайніх джерел доводить апетити комуноідеології до необхідності не менш як світової революції. Й так само, як афера виключного у його чистоті споживацтва за кошт чужої смерті схлопується у колапсі вичерпання ресурсів, коли усі люди та народи за переможного серед них бандитизму вже не можуть знайти нових окрім самих себе жертв свого ж бандитизму, - то й наближені до епіцентру нищення починають вже не платити рекрутованим до банди широким колам грабіжників трофеями здертими із ще ширших кіл, як починають грабувати ту масу колишніх бойовиків, поступово звужуючи й ще більшу локалізуючи коло споживачів. Маса трудового люду, на зорі комунії залучені до банди закликами правомірності обдирання багатієв, на часі вже зрілого комунізму перетворюються на концтабірний контингент, або на тих розконвойованих, які з причин заборони на підприємницьке самостійництво змушені іти на каторгу безоплатної праці. Проте, як заважко збудувати вічнодвигун, який продукував би енергію з нічого, то й не легше вибудувати імперську політику загарбництва, яка б зискувала із одного лиш споживацтва. Аж навіть коли б була успішною політика еквілібристики у постійних для імперії загрозах між тими дозволами колоніям бути продуктивними у праці з ошийником від метрополії, що у надмірах дозволу призводять до звільнення колоній від метропольних збирачів данини, та тими заборонами з боку метрополії на асиміляцію особливостей колоній та заміну продуктивності їхнього визиску вже перетворенням колонізованих у власне споживачів, подібних до метропольної культури загарбництва, що робить безглуздом загарбання колоній та призводять до того ж самого результату розпаду імперій, коли колонії нахлібників нема користей утримувати, - то й у означеному випадку досягнення рівноваги між рекетирським збиранням трофеїв та, з іншого боку, даремними мріями розбагатіти під кермою рекетирів, - імперський розподіл праці поступиться вільним підприємницьким відкритим та таким що спираються на власні творчі сили спільнотам.

Іменоване у містичних формулах марксизму за повернення людиною собі своїх сутнісних сил, - коли до обіду ловлять рибу, а опісля у багатстві вільного часу пишуть симфонію, - є ідеалізацією середньовічного домогосподарства перебування якого на натуральному самозабезпеченні протиставлялося спеціалізації виробництва на базі буржуазних мануфактур та ремісничих майстерень. Апологія заперечення найманої праці, доведена до стандарту автаркії, - з огуджуванням технологічного використання робочої сили як фобії та виду рабського визиску експлуататорського, - є опротестовуванням інститутів підприємництва та ринкових зв'язків вже манерою тотального контролю, доречного часам феодалізму та представлення суспільних запитів вже централізаторським абсолютизмом верховного правління. Й подібне реакційне заперечення поступу спеціалізації у організації суспільного виробництва не могло не бути доктринально адаптоване кріпосницькою Московією, особливо у її звичках антизахідництва, з використанням закидів європейським країнам у їхньому капіталізмі як аргументу московського експансіонізму на їхні багатства.

Комунізм, як вид тоталітаризму, це лише станція перепочинку на шляху розпаду історичного московського царства. Стимуляція комунізму чи спроби його реваншу це вид відвернення пацієнта від неминучої смерти хоча б засобами хвороби.

Виходячи з того факту, що усе майно від спадку царистської Московії дісталось експропріаторам від комунізму, які обійняли елітарні посідання винищених ними глитаїв-капіталістів, звинувачених більшовиками у несправедности володіння статками нажитими від експлуатації покріпачених пролетарів, - то доводиться визнати, що комунізм московський став продовженням московського самодержавства, а пропагована кампанія революційної ненависті до еліти колишніх, всупереч дезі про віднаходження комуністами ефективного власника у одержавленні фондів, представляє собою не більш як піар-кампанію більшовиків на виправдання нових форм історичного московського імперіалізму. Й так само нав'язана закордонній опінії та для внутрішнього використання теза про антикомунізм як революційне заперечення советської фази московського царства - представляє собою черговий міф. Позаяк конвертування номенклатурою своєї влади вже у власність через приватизацію спадку від занепаłego будівництва советським народом безкласового суспільства, - коли ця незмінна для історії московського царства чергова експропріація проведена під тими самими гаслами пошуку ефективного власника, - сталася знов як доволі органічне та організоване продовження доби московського комунізму. Капіталісти та поміщики періоду царизму саме для того визискували московитів та колонізовані народи, аби це крадене майно було поцуплене більшовиками; які задля того трудовий ентузіазм зеків на величних будовах комунізму перековували у фонди та активи, аби активи та фонди дісталися нуворишам та крадіям із стану номенклатури у її метаморфозі переродження вже на олігархів. Комуно-більшовизм це плоть від плоті самодержавного кріпацтва; подібно до того, як у концтаборах та шарашках гарували й воювали проти наймитів загниваючого капіталізму саме задля олігархічних успіхів посткомуністичного помпування виробничих ресурсів вже у ресурс споживацький, знову ж таки: задля остаточної утилізації вкраденого й доправленого до тих самих теренів того самого загниваючого Заходу, який тому й має зиск від цих чергових революцій у московському царстві. Не дарма імперотворці від самодержавства пішли на співробітництво із більшовиками, а імперотворці від комунізму визнали доцільність зміну галсу вже на псевдокапіталізм та псевдорелігійність, - бо обидва види аномалії одержавлення чи такого ж роздержавлення, задля протистояння ніяк не підбитому Заході, представляють собою прийоми на зміцнення історичного московського імперіалізму.

Оскільки чергова кампанія з поліпшення одержавленої власності вже на дозвіл заробляти відбулася не так під тиском бідкування мас, а із бажань советської номенклатури поліпшити рівень свого збагачення і то не лише у спосіб відмови від своїх функціональних призначень на обслуговування соціальних зобов'язань, а й привласненням фондів виконання соцзобов'язань, - то саме совнарод зостався нудьгуючим за комуністичним патерналізмом як жертва не лише наслідку комунізму, а ще й неможливості його подальшого продовження.

З ім'ям Рікардо пов'язують теоретизування, за якими мірилом і джерелом вартости є абстракція робочої сили, необхідне використання якої у виробництві й приносить прибуток. Марксистидуть далі, не лише оголошуючи доходи від капіталу вже за причину пограбування робітників, як ще й вимогу повернення додаткової вартости переводять у практичну площину революції. Вимоги підвищення соціальної відповідальности приватного підприємництва сповідується Леніним вже як культ, місією якого є переіначення історії у Світовій революції на чолі із російським пролетаріатом. Критикований буржуазний ринок і така ж мораль замінюється на модель виконання планових уроків праці з розподіленням виробленого. Марксистські манії про перетворення за комунізму вільного від роботи часу у мірило багатств, які проллються на споживачів за їх потребами, - змінюється у Московії вже на доповнення її практикою концтаборів. Втілення абстракцій та казок стає трагедійністю.

Для большевиків завоювання ними політичної влади; - є водночас побудовою комунізму; - де спрощенням усіх проблем і викликів соціального життя на засадах справедливості і братерства у рівности; - є встановлення тотального централізованого обліку та вольового контролю за усім та усіма; - коли умовою революції стає розпалювання класової війни і провокація криз; - задля встановлення диктатури пролетаріату; - покликаної під приводом знищення експлуатації заодно заборонити торгівлю, грошовий обіг, банки, ліберальне підприємництво, приватну власність, включно із фізичним винищенням експлуататорів; - із заміщення інститутів права і демократії вже на революційну свідомість гегемону і класове чуття пролетарської більшости колективістської; - бо місце розподілу влад заступається рішеннями Політбюро та вождівськими афектами; - товарний ринок замінюється на натуральний розподіл; - реквізиції і експропріація виробничих фондів слугує обіцяному благові прогресу внаслідок одержавлення і усупільнення власности громадян; - результатом розпалювання протиріч і війни у ворожому таборі буржуазних країн стає війна вже громадянська; - ставкою на насилля і репресивний терор проти ворогів народу і контри не згідної із державним керівництвом зі сторони партійного авангарду та призначеного ним номенклатурного апарату на чиновницькій ставці доповненій ієрархічними привілеями; - що є недопущенням усякої опозиційности зі сторони ідейного і дисциплінарного єднання большевиків та відданих їм безпартійних, під егідою розшукування крамоли караючими Органами безпеки режиму; - позаяк робота цих Органів безпосередньої диктатури пролетаріату націлена на виховання трудящих, мобілізованих до трудових армій та виконання грандіозних планів Партії; - а примусом до ударної праці і жертвних самовідданих служінь совітському атечеству є регуляція конвоєм видачі харчових пайків для трудозобов'язаних утриманців цієї зони остаточної справедливости і одномірного порядку; - до числа порушників якого потрапляють селяни, як недобиті колгоспом приватні власники; - у купі із визвольними антимосковськими і антикомуністичними рухами народів, денационалізацією культури яких стає русифікаторство під претекстом інтернаціоналізму; - у контекстах наступу на фетиш світового капіталізму зі сторони експансіонізму лагерьа соціалізму, або ж необхідности побудови реального соціалізму автаркійного у одній країні, в умовах послаблення революційних рухів проти загниваючого світового капіталізму, як переддення Світової революції; - мирне співіснування із яким і маніпуляції із регульованим дозволом підприємництва, у ситуації глухих кутів одержавлення, уможливаються саме посиленням проти Заходу класової боротьби; - задля завоювання большевиками політичної влади виключної. З подальшим кругообігом по зацикленим на собі подібним чи безподібним догматам та постулатах побудови комунії у хороводі московського збиральництва. При тому, що догмати імперкомунізму мінилися, розверталися, буяніли за нормами стихії, безладу, хаосу і прагматики випадковости задля утримання усевладдя, злочини якого заскалюють навіть у одержимість чи патології психічні. Розкритими воротами для входження у зону виправної праці слугували зваби безкарної розправи над імущими, доповнені обітницями: землю селянам, фабрики робітникам, мир солдатам, націям самостійність, упослідженням та злидням права та достаток, - не кажучи вже про гарантії забезпечення льотчиків повітрям.

Від початку запланованого будівництва комунізму, внаслідок перебирання більшовиками на себе влади і допровадження її вже до стану диктатури, - на Московії починається той період настання нестач і злиднів, якими подвизники приватного бізнесу та демократії шпиняють більшовиками, закидають більшовикам звинувачення у розриві векторів та потенціалів виразного употужнення імперії. Скрута для підданих комунії проступила не лише у розв'язаних призвідниками Нового порядку війнах громадянській, колонізаторській, у провокуваннях поза кордон Світової революції, злидарювали не лише обкрадені на власність, на права, на гуманітарні свободи ті колишні громадяни, які нагодилися стати витратним матеріалом для побудови Світлого майбуття, - аж ресурсом доктринальної боротьби проти капіталізму стає заощадження на заробітках вигодоотримувачів комунізму, які під конвоєм зайнялися звільненою від капіталістичної експлуатації працею на будовах соціалізму і на колгоспній ниві, аж сутнісним ноу-хау комунізму стає ранжирування на доходах номенклатури. Бо сутнісною інкримінацією на сторону капіталізму є те, що капіталісти надмірно споживають. Заповзялися позмагатися із закордонним ринковим підприємництвом ставкою на те, щоб робочу силу комунізму поменше годувати, зате побільше спонукати до виробітку планових завдань. І через час, на цьому шляху отримання виробничих приходів від запровадження споживчих злиднів, досягли тимчасових успіхів перетворення лагерь реального соціалізму вже у світову потугу. Однак бульбашка ефективності підневільної праці здулася не так від занепаду завзяття ударників соцзмагання, як, головне, - від підйому азарту владної номенклатури зголоднілої від комуно ідеологічних завад перетворення її ще й на власників фондів і споживчих активів.

Протягом сторіч не отримало задовільної відповіді питання про годящість для Московії вестернізації. Біг московського царства навздогін Заходу практично за фактом стає згубою для цілісності єдинанеділітства. Справжні московці, зрощені на поході за горизонт за тамтешніми сіряками, не дарма на підсвідомому рівні є екзистенційними ненависниками відповідального базованого на власній праці підприємництва. Те, що німцеві на здоров'я, то для московця каюк. Якщо ж зважати на вмотивовані докази згубности для традицій збиральництва шляхи і прийоми рівняння під європейські взірці: лібералізму, індивідуалізму, законслухняности, націоналізму, демократії, меркантилізму, раціоналізму, розподілу влад, критичної думки, гуманітарних свобод, - то встановлення комунодиктатури, заміщення потреб питомого московства на запозичені рецепти ідеологічного соціалізму постає вже не непередбачуваним випадком спотворення історії російського імперіалізму, а закономірним для нього затребуваним явищем. Концтабір є тим рідним дитям розпухання автентичної зони контролю, який на десятиліття відстрочив агонію імперського розпаду вже на незалежні батьківщини. Алгоритми приватного бізнесу у кріпацьких умовах як самодержавного, так і посткомуністичного ревізування, - не призводять до добробуту самодіяльного населення не обвиклого до самоправности у узвичаєних обставинах неволі та пайкового утримання від ласки влади. Бійка проти ворожої буржуазної облоги висуває московців, з їхнім запозиченим від Заходу комуно-соціалізмом, саме на провідні позиції реформаторів капіталізму вже у модному векторі роздачі соціальних пакетів колишньому упослідженому дотеперішньому пролетаріату, та спокутних виплат перебулим жертвам колонізаторської європеїзації. Концтабір стає прообразом лідерства євро-атлантичної терпимости.

Комунізм став актуальним на Московії, бо розвиток там капіталізму та демократії розруйнував не так абсолютистське правління феодального типу господарювання, як усамостійнення національних рухів, прискорених війною, призводило до розтікання не лише Російської імперії. Провіденційним затребуванням москвокомунізму стало підмороження у концтаборах визвольних рухів, здійсненням індустріалізації засобами концтабору. Від початку соціалізм був у Московії прийомом її розширення вже у масштабі Світової революції очолюваної московцями. Й надалі крайнощі інтернаціоналізму підчищалися у концтаборах вже під шаблони великодержавного російщення. Сутяжництво між комуністами та патріотами імперії не має краю, бо обидва підходи противні свободам народів.

Сповідники представлень суспільної історії як механізму антагоністичної боротьби між класами гнобителів і пригноблених рецептами помочі пригнобленим пропонують не лише перевертання навзник цієї залежності, а – ліквідацію умов соціальної нерівності. Якими визволителі пролетаріату від страждань вважають присвоєння прибутку, - як дельти від інвестувань у виробництво та надлишком створюваної у виробництві вартості, - саме на користь капіталістів. А коли доходи капіталістів напряду у причинно-наслідкових зв'язках прив'язати до відповідних збитків пролетаріату, то повернення додаткової вартості від капіталістів вже до пролетаріату, - задля соціалістичного проекту ідеалу рівності та ліквідації нерівності у володінні суспільними благами, - то наслідками від унеможливлення доходів не лише для капіталістів, а й для пролетаріату, який у ході експропріації приватної капіталістичної власності стає власником виробничих фондів, стає зникнення мотиву виробництва, яким є дохід від нього. Марення сповідників знищення приватної власності із заміщенням її на комунальну про те, що джерелом благ які дощем проливатимуться на експропріаторів буде гра творчих сил цих же бійців проти необхідності у подобі потреб у кваліфікації, внаслідок чого із суспільних фондів можна черпати за потребами споживання, а повертати туди вже за можливостями на працездатність і трудовіддачу, - то подібні обітниця є утопічними, бо будуються на парадоксі процвітання через проїдання додаткової вартості тими її продуцентами якими комуністи числять виключно пролетаріат.

Для переіначення соціального устрою, де доходи чи збитки розподіляються згідно внесків у виробництво, а не за поняттями пролетарської справедливості на досягнення рівності, то доводиться запроваджувати диктатуру пролетаріату, головним завданням якої стає не так силювання буржуїнів які противляться знищенню не лише механізмів ринкового функціонування власності, а ще й боронять власне виживання, - то завданням диктатури пролетаріату є заміщення ролей буржуазії як організаторів виробництва вже на призначення бюрократичного апарату, який і організовуватиме виробництво на тих умовах перерозподілу виробленого продукту, вирішальним складником яких стають комісійні на користь означених перерозподілювачів та філантропів з соціального утримання мас їхнім же коштом.

На перших же хвилинах вигнання геть власників фабрик та участі у доходах за інтересам тих хто виганяв виявилось, що останні не лише не вмюють, а ще й не бажають перебирати на себе відповідальність на участь в управлінні виробництвом, державою, обороною, здійсненням права і законів. Большевицька заборона на приватну власність та на доходи з неї як на джерело експлуатації та нерівності зупинила не лише спершу комунальні чи торгові заклади з обслуговування побутових потреб, а ще розв'язалася розруха від унеможливлення роботи мало не усіх підприємств. Розчерком декрету відміняється правове законодавство. Ворогами совітської влади оголошують тих, хто у своїх мішках перевозить свій товар. Розгрому піддаються редакції та газети звинувачені у недотриманні партійної лінії большевизму. Поборниками буржуазії, аж до закидів у контрреволюції, стає більшість населення імперії представлена селянами які живуть із свого господарства і тим самим, на думку комуновождів, плодять спосіб життя противний замірам на одержавлення усієї під управлінську владу вождів власністю. Переможці, відзначені у правоті своїх апетитів червоною перев'яззю та трюхлінійкою, ввалюються у помешкання імущих. Тротуари вкриваються лушпинням від соняхів.

Віруючі у вади приватної власності, коли доходи від капіталу перепадають його організаторам, а тому соціалістами трактуються як збиткові для суспільного загалу, - вони ж віруючі у переваги одержавлення, - обіцянки кращого устрою покладають не на створення оптимумів для продукуючого виробництва, а на економію, і то не лише через заміщення капіталістичного доходу управлінського вже на фіксовано низьку чиновницьку ставку управлінців держвласністю, а ще й переваги соцодержавлення зводять на заміщенні заробітної плати виконавців робіт вже на фіксовано низьку пайку для цієї ж підданої маси перетвореної на трудовобов'язаних замість її захищених прав і свобод з трудового найму. Згодом номенклатура свої служіння масам замінила на привласнення результатів служінь.

Замість того, аби бігти навздогін буржуазним революціям, які призвели до еліти вже підприємців, вивільнили бізнес, конкурентний ринок товарів та послуг, зачали вдосконалювати правове суспільство, інститути демократії, фінансову та банківську систему руху капіталів, інформаційні свободи, соціальну мобільність, розвинули індустріальне виробництво та наукове дослідництво, - то у відрубних німецьких державотвореннях орієнтирами оголошують стандарти феодального середньовіччя, коли цеховий устрій регламентувався королівськими указами, увиразнювався розподіл між соціальними стратами, засуджувалися нажива й збагачення. До того ж фавбулою альтернатив капіталізму прислужилися риштовання юдейського месіанізму: з оголошенням рятівного класу, прокляття на супротивний світ, моделі остаточної розв'язки історії. У віровчення, у відчутті його протинности запитам буржуазного розвитку, довелося включити квазізаконення насильства супроти запитів буржуазного розвитку, - у спосіб обманливого представлення історії як боротьби антагоністичних класів та змагань між класовими диктатурами. Так на місце обраного етносу підставлявся пролетаріят, гоїв замінили ревнителі своїх капіталів та своїх національних особливостей, а результатом силового знищення незадовільно улаштованого світу стає вступ переможців у царство рівности й любови один до одного у безмірі вільного часу. Ніщо не заважає бічному відгалуженню геть від універсальних успіхів поступу, окрім провалля подібного заняття у специфічність від якої нема користі для учасників ходи прогресу. Вадою ідеалізації архаїчних цінностей є їхня невідповідність запитам нових часів. Нерегламентований ринок первинного накопичення капіталів дає зелене світло наживі, проте недопущення соціальних загроз зі сторони монополізації має означати не заклик не до знищення, а до вдосконалення устрою підприємництва.

Порочна ідеалізація того відживаючого феодального ієрархічного устрою, за реакційністю якого буржуазні капітали ще не отримали достатнього правового забезпечення, була доповнена недоліками ідеологічного відторгнення таких реальних та необхідних установ капіталізму як приватна власність та фінансовий обіг, які в ході диктаторського насильства над власне класом власників капіталів, мають бути замінені на таку суперечливу організацію у якій кожен член суспільства вільно, як безоплатною грою своїх творчих сил, займається чим забажає на місці вказаному йому вождями за покликанням чи слугами народу обраними за нерегламентованими процедурами, - аж практичний наслідок для соціальних нещастів від подібної міфології проклять та попушень полягає у представленні міфів, догматичних упереджень, неадекватних розумінь подій вже за наукове відкриття. У Московії, - де змагалися вектори як на капіталістичну вестернізацію, так і на особливий шлях московізації як окремішньої цивілізації альтернативної щодо усіх ще не завойованих нею народів, - реакційну казку з приводу недоліків зміни галсу на буржуазний устрій сприйняли за останнє слово європейства з причин критики проєвропейських реформ царизму, коли радикальний більшовизм, у якості спадкоємця імперського збиральництва, виступив прибічником кріпостинства та тотального етатизму.

Бездоказовий забобон припускає що персональні споживацькі заробітки капіталістів не так лиш частково відносяться до стимулів організації суспільного виробництва, як є протипоказанням останньому, а то й є від'ємним тягарем, що викреслювання підприємницьких доходів разом із їх власниками перетворює подібне заощадження на громадський дохід прибутковий. Догматична віра у шкідливість винагород для організаторів виробництва послідовно розвивається й доповнюється вже у більшовизмі домаганням замінити ще й заробіток робітників вже на примусову трудову повинність безоплатну інструментарієм терору, виховної обробки ментальности в'язнів, пайкового забезпечення бригадного підряду. Продуктивність амортизують каторгою. Подібний збій інтелектуальної адекватности містифікаторів так і спотворення ними ж умов господарювань з необхідністю усвідомленою авторами асоціального віровчення вимагає ставки на насильство що має розв'язати противенства взаємної критики між громадськими запитами та віроучительними пропозиціями аби диктаторським примусом подолати завади втіленню забобону.

Школи, напрямки, течії у сферах моралі, вірувань, любомудрств, видів мистецтва не лише різняться у послідовностях саме свого розвитку, а й мають біфуркаційні точки революційних вигинів, - проте на винахідництво у гуманітарних дисциплінах не видають патентів тому, що там нема винахідницьких новацій, бо усі ідеї духовні є спорідненими, оскільки різниць між ними нема. Тож і прив'язка соціалістичного марксизму до таких комуністичних ідей, як от: усе відняти і поділити, що робили маркграфі коли Єва пряла, рівність у Христі, загальне священство, за простоту у культурі, спасіння вірою, винагорода Божа за трудолюбство, вирізати еліту, - є продовженням строкатих ідей ієресіархів та запозичень із німецького протестантизму.

У період окремих язичницьких культів ставка на єднання, - з метою розмивання згуртованості народів, держав, культур, цивілізацій, - була зроблена на інтернаціональне єдинобожжя; а у період окремих буржуазних ринків та націй був запропонований інтернаціоналізм пролетарський, - з тою ж самою метою. Проте спокушені уявними перевагами інтеграції мали б здогадуватися за те, що вони грають у нав'язані їм ігри за правилами програшу.

Переможне утвердження у Російській імперії антибуржуазного комунізму завдячує не лише тим його особливостям, які відповідають традиціям імперського збиральництва у їх атиєвропейській спрямованості, - як то: грабунок замість продуктивної праці власними силами, централізм та насильницьке свавільство замість демократії та правозаконності, культивування масових облуд замість просвітництва, кріпосництво та визиск людей і народів замість визволення та свобод, - аж, судячи з наслідків, нав'язування для імперії реакційного антипідприємництва протикапіталістичного ворожого колові західної культури є зі сторони останнього ще й тим провіденційним проектом, який стався згубним для самого історичного існування московського царства. Московія вляпалася у марксизм, - з його запереченням власності та національних ознак, - як у пастку. У той час як нормальні народи беруть участь у перегонах за лідерство саме за правилами співпраці у культурі, то московські збирачі намагаються випередити конкурентів маючи останніх за здобич для своїх апетитів на чуже.

Для віруючого у марксизм ікони більшовизму диктатура пролетаріату і є боротьбою класів, яка і є винищенням експлуататорів, вони ж представники капіталізму, знищенням якого є знищення приватної власності, грошей, ринкового товарообороту, із заміною їх на контроль, сексотство, та плановий розподіл натурпродуктів, робом знищення буржуазної демократії, вільної преси, правозаконності, разом із їхніми представниками у особі інтелігентів, не поділяючих більшовицькі переконання соціалістів та інших калелюючихся, щодо яких необхідним є насилля, терор, концтабір, запроваджений партією, яка керує гегемоном, який керує бідними селянами, у боротьбі проти імущих, які можуть лише відроджувати капіталізм, перемогою над яким є трудові армії, трудова повинність, жертвний ентузіазм, на захист совєцької влади та її апарату, у цілях централізму, якими і є диктатура пролетаріату. Далі по циклічному колу. Сутністю цих кружлянь є традиційне для московства його грабіжництво та реакціонерство, коли ленінізм стає удосконаленням покріпачення. Подібно до того, як марксизм є антикапіталістичною апологією феодалізму.

Марксизм це той випадок у процесі накопичення генної інформації у культурі, коли назріваючим нагодам і перспективам капіталістичного підприємництва у впливах на соціополітичний устрій кладеться край, а замість того доконечністю устрою оголошуються ідеалізована централізація феодального штабу, ба й навіть повернення до апокрифічної моделі тотального контролю над усім та усіма. Втілення анахронізму надуманої усезагальної власності, чинної за легендарних архаїчних часів, з необхідністю тягне за собою бійку проти реальних обставин буржуазного підприємництва. До московського ж царства європейські придумки, вже у подобі передової думки, прибувають як завше через кілька десятиріч, але марксове сектанство запозичається передовсім від його суголосся із рабовласницьким, себто кріпацьким устроєм самодержавної імперії. Злиття ідеології і держави, експропріація і відмова платити, диктатура, прикрита місією пролетаріату, - це автентичне московство.

Серед соціальних вчень не зустріти відверто бандитських, бо бандитизм є антисоціальним, тож навіть бандити на чолі таких же режимів грабунку у ідейні змісти своєї політики неодмінно включають свої ремствування за долю грабованих мас. Ба й більше, драпіжники так би мовити демократичної орієнтованості, які дбають лише за свої приватні та партикулярні прибутки, - не втручаються у можливості своїх жертв виживати й тим забезпечувати означені прибутки на користь здирників, тоді як ті здирники, які беруться своє заняття легалізувати, роблять це турботами про життєзабезпечення своїх жертв як ресурсу безборонного зі сторони жертв та безмірного у часі здирництва. Популярним виправданням для грабіжників та отримувачів нееквівалентної плати вищої за надані послуги є посилення на свої функції самопризначених охоронців від інших рекетирів. Найбільші грабунки та кривда має місце там, де репетують за соціальні служіння на користь мас, які потерпають від несправедливості. Той титул начальника, що починається із слів: святий, батько й подібне, не може не містити слів: піклувальник за страждених й подібне. Однонаправленим трендом усевиразніше вдосконалених суспільних вчень є забезпечення прав та усіляких гараздів усеширшому колові громадян; й за усі часи цей ідеал залишається ідеалом.

Усі спеціалізовані заняття людей мають той чи інший вихід на життя сородичів, особливо це торкається соціальних вчень. Для вчень релігійних, у яких встановлення спрощених, себто загальних закономірностей світоустрою віднесене на conto сил потойбічних, аспект їхніх впливів на суспільні відносини усе ж, як то вважають, залишається побічним продуктом, так само як віровизнавча регуляція моралі, мистецтва, наукового дослідництва, вказівки на бік гігієни, військової справи, моди й інших самодостатніх спеціалізованих галузей – зостається неадекватною регуляцією. Втім спотворення істин наукових чи соціальних на коефіцієнт віри і є адекватністю та призначенням істин розмаїтих вірувань.

Громадський солідаризм та згуртованість на основі віри у надприродні сили видається переможним не лише у звертаннях до чудес, але й безмежним у прилученні до себе тих прибічників, які не можуть мати пересторог та завад у вірності іншим соціальним зобов'язанням, оскільки змісти чудес не можуть результативно конкурувати з будь-якою вже не химерною практикою, - а утім, саме цей ілюзорний характер соціальної організованості на основі самої лиш віри й стає нездоланною для нього перепоною, коли ці бездоказові вірування стикаються з опонентами, чий солідаризм обґрунтовується подібною ж містикою релігійного штибу. Невід конфесійний є безмежним, але не далі того, де він сягає компетенції відмінного віровчення, не кажучи вже про те, що у нього не потраплять заважкі та не підйомні для нього суспільні утворення й спільноти на матриці політики, бізнесу, науки. Тож імперіялізм нападу на сусідні народи, оформлений під солідаризм класу бідарів, видається більш прагматичним та тверезим у його безпосередній соціальній природі порівняно із пограбуванням народів не тої що треба віри. Втім вадами нападу здійснюваного посиленнями на класову солідарність бідарів проти багатіїв саме й слугують ці посилення та пропозиції на подолання вигаданих проблем класового устрою, бо створення багатств і є сутністю суспільного поступу. Аж ще більш практичним та дієвим видається соціальна організованість не на підвищенозначених вузьких та одномірних засадах класового розшарування між злидарями та багачами у статусності чи правах власності на засоби виробництва, іменовані класовим підходом, як – та соціальна організація на основі етнокультурних родичань, розбавлених на устрої особливостей власної культури, своєї рідної своєрідної історії, змагань за осібність приватної для того етносу держустрою. Націоналізм, як соціальний устрій, що утримує динаміку відносин між глобальною відкритістю та його зосередженій на власних особливостях культурі, виграє ще й тоді, як його використовують не для нападу на сусідів. Тож націоналізм нацистського імперіялізму постає не просто тверезішим за соціалізм класового московського нападництва, а й таким, який зберігає німцям державу і культуру, на відміну від зібраної з розмаїтих народів, держав, культур московської імперії, які її розколюють у існуванні та спантеличують у призначеннях.

Ставка на область соціальну, у вужчому значенні, - на класову боротьбу, була ідеологами московського імперіалізму зроблена задля заміни тих інституцій виключного самодержавства політико-правового, єдиного офіціозу православ'я релігійного, доміантного мовно-культурного націоналізму московського, якими було вже важко втримувати у імперії тих підбитих нею людей та народи, які піднімалися до свободи та самостійності в умовах та потребах на капіталістичне підприємництво та демократію. Не так навіть капіталісти не задоволені централізмом бюрократії самодержавства та пережитками феодалізму, як передовсім національна еліта колоній, що змагала до влади вже у цілях створення власної національної не залежної від метрополії держави, були оголошені ворогами соціалістичної єдності пролетарів, тоді як цей ворожий національному класовий солідаризм трудящих метрополії та колоній і ставав заміником невідв'язування від історичної Московії завойованих нею земель і народів. Комуністам вдалося таким чином ремство мас у національних колоніях проти гніту метропольного спрямувати не лише проти національної буржуазії та національної еліти, як проводу розставання з московською імперією, але підміна національного вже на класове дозволила бійцям проти національного гніту за інтернаціонал трудящих, порівняно із царською добою, дозволила навіть зміцнити імперію на часі боротьби із буржуазним націоналізмом методами чекістськими. Ворогом поневоленних народів була оголошена національна еліта у її змаганнях проти Московії перейменованої вже у соціалістичне атечество, а другом – інтернаціональне нквд московитів у його змаганнях проти національної еліти перейменованої вже у класового ворога. Класова однорідність у змістах її відданости членам політбюро ставала не лише перепусткою, а й обов'язком входження у власне московство, тоді як вихід із нього ставав квитком не лише до класово ворожих, а й до безквиткового переїзду куди подалі від життя.

Соціальний поступ вимірюють не тим, що багатирі стають ще багатшими, а тим, що нестачі відпускають злидарів і ширшому загалові відкривається шлях не лише до достатку, а й до формування своєю працездатністю позицій еліти, - проте демагогічні спокуси переробити штучним шляхом вже на еліту публіку не відзначену своїми внесками у суспільне виробництво – є не свідченням соціального поступу, а є заняттям щодо поступу протинним. Обіцянки подбати про знедолених краще від того, як вони самі на це є здатними, аж до зароків переробити соціальні низи у еліту, з відповідним пересуванням соціальної сметанки на дно згідно планів розжитися за рахунок пограбування еліти звинуваченої у її антисоціальних ролях з перетворенням її вже на колишніх навіть не дукачів та нобілів, а колишніх людей, обітниця посилити соціальні функції держави аж до такого патерналізму, за якого державці подбають навіть за інтимні потреби населення, навіть за змісти мислення громадян, не кажучи вже про норми виробітку та сплату за ту роботу, яка стане потребою здорового тіла у системі трудової повинности, обітниця не лише усунути із суспільства усі проблеми, а ще й засунути суспільство у щастя нового світопорядку, обіцянки за те, що новоявлені слуги народу та бійці за права трудящих не будуть корупціонерами й не хапатимуть більше від партмаксимуму чиновницького, – ці обіцянки є шахрайською звабою для суспільства, аби воно віддало усе що має вже на користь звабників, які не мають нічого, окрім апетитів мати усе. Кримінальники беруться купувати собі посідання держчиновників та ролі суспільної еліти своїми клятвами відданости інтересам пролетарів, клятвами не перетворитися на капіталістів та приватних підприємців і не споживати більше від бюрократичної ставки, аби все йшло на благо народне, а коли народ не пристає на спокусу віддатися на поталу самозваним народолобцям, то останні розв'яжуть громадянську війну з продовженням її у системі контабірних репресій проти того народу. Соціальні ролі советської держави є операцією прикриття на те, щоб суспільство протягом часу кількох поколінь звиклося з оволодінням номенклатурою суспільними фондами та позиціями номенклатури на ролях соціального проводу. Зрештою кримінальники, які репресіями здобули собі право бути формальними розпорядниками майна та багатств поневоленої ними держави, приватизують ті багатства вже у свою приватну власність.

Соціалістичні упередження, - сповідники яких поділяють тези про те, що у виробничих процесах бізнесмени для себе беруть більше від заробітку робітників, що можна підрахувати вклади сторін у вартість продукту й розподіляти його згідно підрахунку, що проти незгідних із підрахунком учасників виробництва треба застосовувати репресії, - можуть бути предметом віри, але втілення подібних односторонніх гіпотез лівацьких дає вже не гіпотетичний результат каторги для трудозобов'язаних зеків, пообіч від могил удаваних ворогів обкрадених вже й на життя. Рятівні передбачення про необхідність знищення фінансових інструментів мали б ще на ранніх стадіях купірувати психіатри.

Трудова теорія вартости, з включенням у ціну товару виробничих витрат, - неспроможна порахувати низку ані передуючих витрат, ані наступних доходів, які разом із психологічними причинами ціноутворення відкривають дурну нескінченість. Відповідно декларації про несправедливість у розподілі праці, про експлуатацію – залишаються предметом вірування. Попри те, що на основі цього вірування складають списки на розстріл.

Наявність гіпотез, - як то здається, - є кращою ситуацією, ніж їх відсутність. Але для того, щоб гіпотези стали знанням, то їм потрібні докази й докази подальші. Бо у протилежному разі недостовірні здогадки, яким надають вагу останньої причини усіх подальших явищ, - обмінюють свій статус напів-знання вже на інструментарій нищення й переслідування власне пізнань. Наукове дослідництво тому і є достовірним, бо там завжди буде межа, за якою починається простір незнань. А ті шарлатани, які у простір за межею знань поміщають якогось Бога чи чудеса, з замірами управляти ними за допомогою жертв чи молитов, а то й беруть на себе функції виконання волі означених Богів, - то ті шахраї залишаються усього лиш шахраями. Допоки вони ще не узялися за допомогою своєї диктатури пролетаріату, а чи інакше іменованих Органів безпеки свого сповідання, - допоки вони ще не узялися не згідних із їхньою сектою морити сокирою, голодом, вогнем, кулею, іншими посвідченнями втілення утопії.

Активну частину суспільства складають підприємливі громадяни. Але коли їх суспільство ж не зупинятиме у їх апетитах підгорнути під свій монополізм усі суспільні інститути і багатства, - то таке й ставатиметься. Тими, хто зупинятиме зажерливість світових власників грошей мають бути не виключно чиновники. Апарат бюрократії взагалі не у змозі на рівних протистояти капіталістам. Столоначальники на посадах управлінців держкомпаній, - навіть корумповані задля надання преференцій окремим крутіям із перерозподілу бюджетного кошторису, - завжди поступатимуться у ефективності організації бізнесу порівняно із власне бізнесменами, відповідальність яких базується на імовірностях програти.

Оволодіння природою речей через встановлення закономірного у явищах є дискурсом та метою удосконалення знань про перебудову речей вже на користь людської цивілізації. Проте настановчий ідеал з підпорядкування відносин у природі соціального і гуманітарного життя, скоріше, виглядає замахом на людську свободу. Конструктивним елементом якої виступають проблеми й, о Боже, таїни незвіданого. Домагання обмежити природу людяности культивацією заданих смислів та орієнтирів на навіть достатньо високі цінності абстрактного штибу стикаються з парадоксом відсутнього обґрунтування подібних смислів заданих як вичерпні для історії людей і цивілізації. Тим більше, що не знайдеться контролерів контролюючих обліковців навіть для ідеологічно зацикленних сект. Так підміна ринкових вартостей, складовою яких буває мода та психічні очікування, вже на планову роздачу уроків зі сторони вождів, як буцімто усезнаючих слуг люблячого їх народу, – є не лише видом злочинного свавільства, як ще призводить до руйнування господарчого й залежного від нього життя соціуму.

Паразитів на уярмлених, з концептуальним поданням подібної організації вже за опіку над ними, - є явищем настільки звичайним для історії, наскільки у ній є буденним бандитизм. Недоліком останнього є вичерпання ресурсів, що їх вдається ще вичавлювати із рабів, які на рівні ритуалів демонструють вірність зоні. Оскільки процвітання совСоюзу зосталося у минулому, то повернення до нього є вимушеною для реваншистів необхідністю.

Підприємництво підприємців викликає ремства та невдоволення зі сторони публіки не налаштованої на подібні ініціативи: дарма що плоди від збагачення підприємцями самих себе дістаються та розподіляються ще й на користь суспільного загалу, - аж за сировину для творчості, матеріалом переробки зі сторони винахідливості підприємців править, здебільшого, те, що є у розпорядженні означеної пасивної маси громадян. Які таким чином вважають себе обділеними у випадках керування ними зі сторони підприємців. Ці різниці у характерах людських, ці розходження у завзятті є природними, або задаються наявними обставинами певної культури, або складаються стихійно. Неможливо усіх спонукати до креативності так само, як даремними є зусилля стримати таланти. На провідників нема учителів, бо активні у дослідницьких справах чи соціальному житті громадяни і є учителями самим собі; а стосовно громадян, які у силу історичних і конкретних ситуацій, є здебільше налаштованими, або є змушені віддавати перевагу власним інтересам на споживацтво, на виконання нав'язаних функцій, громадянам які потерпають від непідвладних їм складнощів покращення власної долі, - то виходом застається поміч їм зі сторони чи коштом більш успішних верств. Різновидами соціальної допомоги для порівняно страдницького загалу саме й числять соціалізм. Енергетичними джерелами та ресурсами соціалізму, а водночас і змістовим призначенням, є поміч згорьованим масам, - а збирають бідаки ці ресурси частково кооперативною єдністю взаємодопомоги, а в основному через віднімання майна та влади у своїх ворогів, себто у багатів. Подібне перекачування ресурсів від багатих вже до бідарів потребує мобілізаційної консолідації. Яку й можна визначати як тоталітаризм, - далеко не останню характеристику зони контролю та обліку. Не може й бути сумнівів у тому, що взаємопоміч між людьми є не просто собі високим стандартом гуманізму, а й на ділі становить основи та механіку суспільного організму.

Верхні суспільні верстви у їхніх ролях і функціях, - як істеблїшмент державницький, як суспільний провід, як винахідники, - виступають для професійних соціалістів як вороги. Бо саме на багатіїв перекладають упосліджені верстви громадян провини за свої потерпаня; багатії та креативні верстви трактуються ворогами, бо таким чином оправдовується їх пограбування вже на користь злиденних верств, які подають себе як праведники. Водночас звинувачення на сторону імущих у тому, що вони хижацькими, а то й не праведними манерами стягують до себе ще більші багатства, - є звинуваченнями не фіктивними, а часто фактологічними. Крайні секти із числа любителів народу своїм завданням ставлять цілковите знищення не лише багатіїв, а й усього світу заради того світу вже правильного, де першими чи усім стали ті, які були останніми чи нічим. Коли виробничу конкуренцію замінюють на ідейну ненависть, то таке внесення ворожості у суспільство не конче для нього є корисним.

Вадами гегемонізму аутсайдерів є те, що лад у яку його чинними суб'єктами є відсталі, - не може бути передовим. Бідаки плодять злиденність, яка множить убогу людність. Трудармійці мають бути слухняними. Тоді як право і зброя належить лиш вільним.

Ганджами соціалізму, як допомоги бідарям, є те, що бідарі не створюють додатковий продукт, а проковтують і той, який ще є. Господарювання зведене виключно на любови до страждальців, які у неробстві сидять на споживанні велферу, має від'ємну прибутковість.

Недоліками ставки на створення завад, а то й на заборону підприємництва є те, що у створеній таким чином зоні споживацтва закінчуються гроші, їжа, стимули працездатності. Після проїдання одержавленого майна убитих багатіїв, ресурсом стає примус до праці бідарів, а оскільки останні не бажають процвітати на своєму подальшому злидарюванні, - то криза від саботажу з боку зеків та браку гарантованих пайків з їх же сторони стає рокованою.

Тоталітаризм, як компенсація за бідкування, має незмінні закономірності об'єктивні. А саме. Потрібне насилля та змова на те, щоб поруйнувати лад торжества багатіїв. Належне віроучення, аби аргументувати вартісність цієї афери. Цінностями зони контролю стає встановлення рівності, спільності, однаковості, - включно з володінням дружинами чи неволодінням здоровоглудям, - з нищенням усього що звіді до самостійності витикається. Терор та виховання трудящих доповнюється карнавалом непослуху і уседозволеності.

Виходячи із спостережуваних історичних фактів, то громадська думка поділяє переконання про те, що у неволю чи на позиції страждання потрапляють під тиском відповідних негативних обставин, що люди поступаються із своїми правами і свободами вже на користь насильника, стають рабами лише як та сторона, що зазнала поразки, а переможець бійки у цей час втішається своєю віднятою від господаря здобиччю. Однак здобичник не лише затрачає вкрадене, а буває ще й покараним за свій переступ тоді, як нормою права колишня тимчасова жертва вважатиме свою свободу та можливості її розвитку у практиці своїх життєвих змагань. Значно гірша ситуація має місце в усіх інших випадках, коли громадяни свої права делегують тим стороннім силам, правління яких і підлеглість яким означені виборці вважають для себе бажаним способом власного життя, добробут якого має зростати від слідування зверхнім над ними управлінським розпорядженням. Тоді рабство стає високим здобутком раба. У одиноких конкретних випадках і рішеннях проблеми вибору між: а чи добровільним продажем людиною самої себе у кабалу з тим, щоб покровитель за це компенсував банкрутство новоявленого невольника і сплатив його борги; або ж у виборі вже повстання проти новоявленого рабовласника, який чоловіка, проти його волі, силою закував у кайдани, - то у подібних осібних ситуаціях йдеться за загальну проблему стосунку і пошуку оптимумів балансу між суверенністю творчої особистості та, з іншої сторони, соціалізацією цієї одиниці у причинах та наслідках внесків її праці на прибиток того ж громадського загалу. Або ж тут йдеться про спір між віддання переваг: а чи на пуття тих політичних систем і соціальних ладів, традиціями яких є ставка на приватні ініціативи; а чи тих культур і колективних організацій, де ці почини забезпечуються гарантіями і сприянням зі сторони громадських установ. Ведеться про доцільність і міри соціальної підпори у межах капіталістичного підприємництва. Годі й сподіватися, що у зрізничкованості історичних культур і інерції звичаїв, то це питання може мати однозначну розв'язку. Одні й ті ж пропозиції можуть мати просто протилежний ефект для осібних, а то й розбіжних культур, народів, країн у незаперечній самотності кожного із учасників змагань у прогресі.

Соціалізм, з його підмогою бідарям, є окремим випадком чи проявом тоталітаризму; який є контекстом, тлом, повнотою тлумачень, обґрунтувань, сув'язей та смислів симпатії до відсталих, який для останніх є зоною обведеною колючим дротом та вишками з дозорцями. Рабство починається не тоді, коли від чоловіка забирають його права і проблеми, а тоді, коли його обдаровують на пайок та безпроблемне утримання.

Найкращим є те, що, - за визначенням, - користується найширшим попитом. Однак цей зв'язок не обов'язково є чинним чи однозначно і гарантовано працює у напрямку зворотному: популярність не тотожна якості. Спочатку існує Ньютон чи Ейлер, АББА чи Бетховен, а вже потім їхні особисті досягнення потрапляють у обіг до незаперечної скарбниці культури. Не навпаки. Автори реалізують накопичені суспільством потенціали, розв'язують назрілі проблеми. Членство суспільних мас не може одночасно заходитися писати п'єси що вийшли з-під пера Шекспіра. Попри те, що кожен із творів і винаходів відбувся завдяки тим талантам їх автора, які були обумовлені соціалізацією творця, його одукованістю на передових рівнях сучасного для нього розвитку знань, обставинами об'єктивними, вмінням знаходити годящі відповіді за суспільні затребування.

Поза усяким сумнівом та як факт: суспільна свідомість, - яка існує і живе у вигляді різноманітних установ, включаючи сім'ю, де новонароджене дитинча спершу соціалізується, перетворюючись у людину у міру вбирання нею інших досягнень середовища культури, - то суверенність суспільства є незаперечною у її визначальних батьківських ролях у порівнянні із можливостями роботи і самого біологічного часу життя однією людиною. Однак зріла особа є не пасивним об'єктом докладання до неї керівних впливів зі сторони історичного загалу, аж останній у свою чергу і був створений як об'єкт саме зусиллями маси поколінь тих самих людей як продукт їх творчості. Тож ставка на виключні ролі суспільства проявляється не лише як зловживання, а як приниження творчих зусиль осібної людини, - у подібні доктринального тоталітаризму, - дає плоди шкоди для суспільства. Яке теж може хибити.

Заборона торгівлі та ринку, віднімання чужої власности, вбивство імущих господарів не задоволених пограбуванням, відміна правового законодавства, план відмови від грошей, кримінального штибу розграбування привласнених спадків чужої праці, споживацький визиск упокорених трудових та сировинних ресурсів, ослона заробітку та бізнесовим доходам, розгін чужих політичних партій, недопущення ухилів у своїй партії, кризова хаотизація порядків та руйнування демократичних установ, переслідування вільної преси та свободи думки, репресалії проти релігійних культурно-освітніх організацій, деклінація моральних норм, ліквідація підприємництва, ревізія гуманітарних свобод та прав людини, організаційні завади достаткам, розмивання національних особливостей спільнот, громадянська війна, дієвий негативізм супроти неупокореного світу загниваючого капіталізму заради неадекватних розумінь соціальних викликів та втілення забобонів тотального контролю й розподілу, одержавлення експропрійованих статків та фондів, заміна вже колишньої еліти вже на пролетарів та знедолених, вирівнювання усіх у стандарті нестатків, загальна трудова повинність безоплатна позаекономічна каторжного виду, домагання розжитися на заощадженні винагород за працю замінені на стимули пайкового патерналізму, партократичне правове свавільство, монолітна ідеологічна ортодоксія, виключний централізм управління під'яремною масою зверхністю самопризначеної партії орденського типу, виховання класових мізків трудящих, регламентація трудових процесів, тюрмна дисциплінарність соціальних відносин, маніпуляція персональними свободами й долею підданих, гуртовий колективізм отарний під кермою сакрального фюрера, пролетарський інтернаціоналізм, уніфікація людей і денационалізація народів у віровченні та русифікаторстві, апологія жертвовного мучеництва, ритуалістське сповідання культу та самовіддане служіння догматам віровчення, ілюзіоністське світосприйняття та актуалізація утопізму, світова революція глобального імперіалізму московства – досягаються сутнісним інструментарієм буцімто наукового вчення марксизму: диктатурою пролетаріату, коли вороги подавлюються Органами партії у терористичній індустрії концтаборів у контекстах агресивного мілітаризму. Проте заганяння проблем у однозначну безвихідь силою замість їхнього розв'язання через привнесення удосконалень – зрештою сягає вибухового розриву не лише казки, а ще й країн і народів які свою дійсність історичну заходилися замінити казкою.

Прихильники права, демократії, гуманізму можуть свої обвинувачення на сторону політики московських вождів відділяти від нібито сторонньої історії добродійств московської культури. Тямлять оскаржувати одержавлених большевиків, - предтечами оргзлочинности яких можна числити коморру, коза ностру, мафію, - у заколоті проти народу. Проте прихильність ідеологів великоросійства та московської маси навіть посткомуністичного часу у вірности часу комуністичному свідчить, що московський імперіалізм заслужив створені ним зони вбивств.

Російське самодержавство було большевиками обвинувачене у розбійництві. Але у імперії політику не будували на тотальному запереченні приватної власности, не забороняли підприємництво та можливість заробляти працею, не розв'язували війну на завоювання свого народу, не будували концтаборів, не переселяли народи, не нав'язували тотальної ідеології й не ліквідовували критики, не протиставляли себе європейству. Екстремізм большевизму, розпіарений як ліки на вади імперії, став для останньої невиліковною отрутою.

Самого лиш фанатизму, іменованого диктатурою пролетаріату, вистачає для віднімання майна та засобів виробництва від господарів, проте навіть присвоєння вкраденого засобами розстрілів, заміна забороненої приватної власности, ринку та грошей як інструменту обміну вже на поняття пролетарської справедливости, роботу чекістів та плани апарату у організації поголовної трудової повинности, і навіть провокування омріяної світової революції – виявляються недостатніми для внесення конструктивних удосконалень у карбюратор, не кажучи вже про жорсткий диск. Большевицький замах на інтереси громадян та громади може терором та загарбництвом легалізувати одержавлених бандитів допоки буде ще щось красти, але - не може бути чинником організації суспільного виробництва.

Не лише мозок цього діяча є місцем суміщення логічно супротивних тез, але й географічна територія із втілення алогічного стала полігоном експериментувань з вівісекції. Так провокація кризи, розрухи і низький старт виявляються перевагою і подразненням революційної ситуації; переворот має всесвітню значущість; завдання зі знищення капіталізму соціалізмом суміщені із виставленням соціалізму як розвитку капіталізму; зачислення селян до союзництва з пролетарями у боротьбі проти буржуазії суперечить боротьбі пролетарів проти селян зачислених до буржуазії; навішування на пролетарів ознак передового організованого класу суміщається із недопущенням профсоюзів до володіння фабриками та заводами не кажучи вже про ролі істеблішменту держави серпа з молотом; звільнення громадян від ярма експлуатації забезпечується запровадженням загальної трудової повинности; заміри на повернення трударям вкраденої у них капіталістами додаткової вартости стають мріями про безоплатну працю робітників при довершеному комунізмові; закиди буржуазії у експропріаторстві стають освяченням експропріації експропріаторів; запити селян із обдарування їх земельним фондом віднятим у латифундистів з метою підтримки революції задовольняються ще дореволюційними планами на улаштування колективних господарств на недопущеній для селян земельній власности; стимули суспільного виробництва через прибутки капіталістичного підприємництва заміщуються сподіваннями з організації ефективного господарювання на основі обмеження заробітку вже й для робітників орієнтованих на нестяжательство; заборона вільного ринку з товарообігу, фінансового інструментарію банків та грошей, заборона приватної власности взагалі, окрім присвоєння більшовиками усієї народної власности, подається як ноу-хау прогресивної заміни громадського підприємництва вже на контроль зі сторони бюрократії та номенклатурної ієрархії; обітници невинного добробуту для народу за умов знищення капіталізму плюсуються до розмірковувань про дозвіл мати одну оброчку чи одного коня за тих же самих умов побудови соціалізму; способом та інструментом підняття мас до активізму історичної творчости стає тотальне одержавлення й контроль; соціальна безпека гарантується регламентом роздачі мінімуму тої пайки для контингенту підданих, розподіленого на розряди його трудової корисности, які з них же і зняті були попередньо у вже більшій мірі; заощадження на зарплаті, заміненій на примусову працю у огорожених колючим дротом зонах, та обмеженням винагород навіть охоронцям зони вважається за перевагу у змаганнях із організацією виробництва у вільних від комунізму країнах; плани на розвиток інтелектуальних свобод щепляться на цензурування преси та партій оголошених контрреволюційними; прилучення до багатств культури вироблених людством відбувається у рамках комуністичного виховання трудящих; вищим проявом демократії стає диктатура пролетаріату; достеменні інтереси народу презентуються апаратними назначеннями централізації; включення широких народних мас у обов'язки управління державою не суперечить виключній волі єдиного диктатора; наслідками руйнації вщент державної машини буржуазного насильства є зміцнення держави пролетаріату; ліквідоване законодавство заміщується правом революційної доцільности; запровадженням загального миру через знищення капіталізму стає розв'язування непримиренної війни світової революції на ствердження комунізму; визволенням від російської тюрми народів є не їхня суверенізація під злочинним проводом національних еліт, а боротьба народів проти цієї місцевої контрреволюційної буржуазії задля пролетарської єдности трудящих повернених під омофор світової республіки Росії; пролетарі, для яких нема бо не може бути вітчизни, розраховувати у їхньому інтернаціональному єднанні можуть лише на взаємопоміч народу країни рад; розпалювання у сусідніх країнах пожежі світової революції виявляється спрямованим на солідарне сприяння очільнику пролетарського руху у особі совсоюзу; буржуазний світ що приречено загниває й рухається до прірви усунення геть зі світової арени планують наздогнати й перегнати; недалеких у розумі буржуїнів заміряються задушити повішанням, продавши їм віршовку здачі у концесію території та галузі переозброєння і індустріалізації совгосподарства; наслідком придушення ворогів є подальше напруження класової боротьби.

Наявність логічного сум'яття у твердженнях та мерехтінні політичних позиціонувань свідчить не лише за відсутність представництва ними цілісності віровчення, як - ще й за інтелектуальний розвиток самого ідеолога. Так наполягання на організації масового терору для цілих верств затаврованих як контрреволюціонери, провокація громадянських конфліктів та воєн під претекстом класової боротьби, пошук ворогів довкола фортеці задля примусового упокорення незгідних людей і народів – є проявом не тільки асоціальних гіпотез та нелюдяної аморальності, як є ще й симптоматикою якогось патологічного дисбалансу у функціонуванні мозку автора. А марнославна впевненість у власному вождівстві, у вірності єдиноправильному науковому вченні комунізму, на чолі передової партії централізованої, організатора революційної боротьби пролетарського гегемону відносно усього суспільства, у всесвітньо історичній місії лідерства Росії серед країн, задля завершеного у світовій революції розв'язання з усією попередньою історією людства що потерпає від експлуатації – вірогідно дозволили пацієнтові не лише втішати свої підсвідомі комплекси, але й неймовірним чином уникнути психіатрів. Навіть соратники цього нетерпимця до опозиційності різняться між собою виключно ступенями злочинної проти нього неправоти.

Доктринальне повстання проти традиційної моралі із заміною її на революційну доцільність; заперечення товарного ринку із заміною його на тотальний контроль як функцію чиновників на ставці; заперечення власності власників грошей, власників власності і власне грошей заміненіх на пропозиції заощадження у буцімто збиткових витратах задля збагачення; заміна правової демократії на диктатуру насильницьку; встановлення виховання трудящих на місці знищених інтелектуальних свобод, оголошення грабунку вже справою достойною, – є наслідком трагедійної наявності вавок не лише у головах прихильників цього спокусника, як на жаль є ще й обгрунтованими сумнівами у притомному здоров'ї тих цілих поколінь, які продовжують рухаються культурі оточення ідолами наставника. Доказом марнотратності від втілення утопії у її комуністичному заколоті на спростування інститутів підприємництва та приватних свобод є не лише фіаско у зловживанні одержавленням, колективізмом, універсальним зоднорідненням у означеній моделі тоталітаризму, не тільки стали летальними для імперії завдання втримати укупі підбиті нею землі та народи засобами побудови там Світлого майбуття, - як ошелешує розпачлива відсутність якоїсь раціональної відповіді на питання про надаремне принесення мільйонних людських втрат заради втілення невітлюваного.

Віртуозні метаморфози зміни полярності політики втримання влади трактують як ту діалектику революційного прагматизму, якою хіба що й може відзначитися спадок ідеології. Промовистим свідоцтвом провальності прожектур більшовицького заперечення ринку стала вимушена політика більшовицького ж дозволу на повернення торгівлі буржуазної, хоча й перехрещеної у неп, - задля рятування того більшовицького прожектур заперечення ринку, яким більшовики рятували своє усевладдя. Спорадичне звертання до госпрозрахунку ринкового, без альтернативи якого виключно бюрократичний регламент є нежиттєспроможним для функціонування державного, пронизує не лише усю советську історію домагань побудови утопії безоплатної праці, а й – результує марність цих спроб, які не так прикінчили комуністичне одержавлення, як перевели традиційне московське збиральництво імперське вже у роздержавлення. Осмислену доцільність жертв від більшовицького екстремізму залишивши без осмисленої відповіді доцільності. Такими ж невітшними для кампанії очищення від бур'яну тих неміряних ворогів, які сумнівалися у перемозі комунізму, стало заперечення самою ж комуністичною номенклатурою цілей комуністичного правління - задля цілей збереження правління імперського. А боротьба проти релігійної віри, як конкурента щодо виключності комуністичних марновірств, завершилася синергією офіціозності обох вірувань, - з яких православність соціалізується, а комуністичність містифікується, - задля тих же цілей московської великодержавності. А протистояння розпаду імперії заміром втримання народів у класовій єдності боротьби проти визвольних рухів засобами виселення народів отримало реакцію суверенізації і розвалу зони.

Теорія годяща для реальної ситуації останню розвиває, тоді як невідповідність між реальністю та її розумінням викликає конфлікт, який не обов'язково вирішується на користь реальності. Війни та репресії, висилки та страждання, руїни та вбивства часів побудови у Московії комунізму викликані неофітством більшовиків, які стали паствою марксистської секти у її опозиційности та ворожости буржуазному ладові. Просування у життя нездійсненого та протилежного життю з необхідністю викликає ставку на силу та примус, як на виключний прийом втілення химерних чи чудесних обітниць, - тож звідси вилонює диктатура пролетаріату та подання суспільної історії як бійки антагоністичних класів. Марксистки вважають заробітки капіталістів збитковими для суспільства, а заперечення ролі підприємців у організації суспільного виробництва марксистки доводять до знищення капіталістів; капіталістичному ринкові протиставляється модель тотального контролю, який замість зацікавлених у підприємництві капіталістів має здійснювати такий собі апарат слуг народу, причини ж та спонуки функціонування цих слуг залишають марксистки без задовільної відповіді. Таким самим спрощенням, як зведенням суспільних відносин до протиборства класів, є вказівка на матеріальні інтереси як визначальні щодо духовного життя суспільства. Реальні відносини та колізії соціуму підмінюються вигадкою якогось первісного комунізму, за якого усе було нічим і абихто був нічим у загальному братстві рівних; ця ж модель відсутніх спеціалізацій кожного пропонується як ідеал майбуття. Приватна власність оголошується злом гідним його заперечення, фінансові інститути ринкового господарства, грошовий і товарний обіг мають бути замінені натуральним розподілом за планом. Відповідному знищенню підлягає буржуазне право, мораль, демократія, гуманітарні та дослідницькі свободи, - які подаються як вид буржуазних облуд. Промислові підприємці та бауери-куркулі, дослідники із їхньою незалежною інтелектуальною власністю, самоправні політичні партії та громадські структури, народи та країни у їхніх національних особливостях, - після їхнього знищення диктатурою пролетаріату, - мають перейти до колгоспу, а чи інтернаціоналу безнаціонального пролетаріату. А за це обіцяється гарувати не більше можливостей й мати за це менше від апетитів. Марксистська апологія феодальних відносин, коли стандарти цехових виробів регламентувалася королівськими указами, була у Московії сприйнята навіть не як останнє слово західної критики, а як перше слово кріпацьких традицій самодержавного колонізаторства. Забобони та упередження марксизму є тінню від очевидного для москowitzа. У марксистському ретроградстві нема новацій, яких би повніше не було б у московстві. Так імперія складена завдяки інституту віднімання власности, прав та життя від людей і народів, перероблених верховним правителем та його дворовою та бюрократичною клікою вже на тих залежних підданих, які релігійно вірують у щастя зони під орудою владоможця.

Для того, щоб у московських звичаях бунту та чергового пограбування попередніх власників підмінити вбитого дракона його метаморфозою, - то самозваний вождь проповідує тези будь-які, не переймаючись їх логічною узгодженістю чи належністю до раціонального. Так обіцянки обдарувати усіх достатками суміщаються із закликами піти для того на нові небачені жертви. Залучення популосу до політичного проводу результується концтаборами. Ставка на гегемон пролетаріату як на прогресивний клас ліпиться до незаперечности штучного внесення туди пролетарської ідеології, до керування гегемоном зверхністю партії, лучиться до відмови профсоюзам пролетарів на експропріювану власність соціалістичну. Знищення буржуазної держави замінюється на апарат диктатури пролетаріату, він же є совецькою владою. Виявляється що заперечення власне демократії і є її розвитком, представленим не інакше як фізичним винищенням тих, хто не винаймає працівників. А мораль розширюється на те, що практично слугує знищенню класів оголошених ворожими. Колонізаторство царитського розливу, що заперечувало свободу націй та народів, як погане, замінюється на задушевний інтернаціоналізм єднання цих самих та нових пролетарських народів. Наростання кризи та її провокування веде до успіху світової революції. Військові трагедії це ідеал громадянської війни. Неп і держкапіталізм тулиться до централізму партії.

Соціалістичні рухи, включно із екстремальними комуністичними, - під випробуванним претекстом захисту експлуатованих трудящих, - сталися не лише як ідеологічна назадницька реакція обліку і контролю проти ринку буржуазного, а ще й як політичне протистояння глобальному імперіалізовмі вже зі сторони країн орієнтованих на внутрішні ринки. Марксизм і комунізм це той випадок антибуржуазного реакціонерства, коли проти країн, - де внаслідок буржуазних революцій отримали розвиток право, підприємництво, демократія, - таким же глобальним проектом висунувають ідеалізовані середньовічного типу альтернативи планового господарювання ощадливого та патерналізму зі сторони абсолютистської влади. Як політико-економічний проект, то антикапіталістичний марксизм утопічний вже у його соціокультурних вимірах є ще й антизахідницьким, включаючи до противників німецької великодержавности не тільки європейські імперії, а й Російську. У європейських країнах соціал-демократія, як вид опозиції проти спричинених капіталізмом суспільних розшарувань, зрештою стала інституцією національно захисною у міру становлення капіталізму тамтешніх країнах. Соціалістична критика капіталізму сталася його видозмінами у національних країнах капіталістичного розвитку. У Німеччині, яка від своєї роздроблености політичної розвивалася навздогін буржуазному становленню англійському, штатівському, французькому, - її рух набув оформлення націонал-соціалістичного, конкуруючого і протиставного до ганеної й таврованої буцімто загниваючої окцидентальної плутократії. У імперії ж Російській доктринальний марксизм, у подобі останнього слова передової західної думки, явив собою не лише запити на подолання пережитків кріпацтва й самодержавного адміністрування, задля розвитку конституційних прав, демократії, індустріалізації як стандартів капіталістичного ринку, - аж водночас більшовицьке розмивання феодального загумінку московського царства опріч магістральних шляхів господарювань передових країн було, головно, направлене на надання модернізованим за допомогою капіталізму особливостям московства вимірів розмивання та атакування конкурентних імперіалістичних рухів. Архаїчний комунізм став для самодержавної Московії видом її осучаснення навздогін буржуазному ладові західного світу, проте досягнення цих завдань ставилося засобами, прийомами, традиціями московськими, подібно вестернізації через посилення кріпосництва, як за часів петровських реформ. Комунізм у іпостасі лєнінського розливу свою антибуржуазність спрямовував на атаку того світового капіталізму, першою жертвою якого мав стати капіталізм буцімто вже досягнутий у Російській імперії, державне знищення якої стає знищенням традиційної: власности, правозаконности, моралі, ринку, фінансових інструментів, зарплати, демократії разом із ворогами народу із їх заміною на: трудові армії, апарат бюрократичний, планований облік, примус, колгосп, партполітпросвіту разом із дружбою народів у їх самовідданости вождям. Проте і у совітській Московії, - яка попри заміри влади більшовиків розпочати усунення експлуатації із історії людства не могла не залишитися не тільки у реаліях сущого стану розрухи, а й у матриці московського збиральництва, - то суміщення протибуржуазного й водночас антисамодержавного перевороту прокомуністичного сталося устроєм подібним до соціал-національного. Подібно до Німеччини, запити якої на капіталістичний ринок та закиди до нього зі сторони соціалізму були поставлені на службу національним інтересам у їхньому імперському експансіонізмові, - то й московський імперіалізм не тільки не допустив принесення експропрійованих від царизму та людських ресурсів совітської держави вже на користь світової революції, як ще й останню зупинив, підпорядкувавши земшарні плани світової комреспубліки та ресурси антикапіталістичних протіімперіалістичних рухів народів вже на користь будови країни Рад як запоруки обітованої перемоги пролетарів усіх країн інтернаціонально поєднаних у означеному московстві. Апетити антикапіталізму і антиокциденталізму інтернаціонального більшовизму лєнінського з провокаціями комуноповстання у капкраїнах були замінені на більш узгоджені із наявними можливостями комунізму сталінського, коли до соцлагеря поступово додаються відшматовані від західного капсвіту країни соціалістичної орієнтації на підпорядкування імперіалізовмі московському.

Марксистський комунізм з його містикою: повернення людини до своєї сутності, подолання відчуження, перетворення вільного часу у багатство зміни занять, - є спрямованим не лише проти звинувачених у капіталізмі імперій англійської й французької, але як спотворений чи трансформований прояв німецького націоналізму великодержавного і шовінізму імперського марксизм є направленим проти навіть визвольних рухів народів звинувачених у їхній неісторичності і феодальній відсталості. Марксизм, як вид атаки на запити й становлення буржуазного ладу у імперії російській, тому й набув там виду культу, бо замірявся на зміну ладу у імперії, хоча й у векторі антикапіталістичному; а організована соціал-демократія у числі рухів конфронтаційних до пережитків кріпосництва у імперії була суголосна тим партійним рухам буржуазно-демократичним на зміну самодержавної влади, які революційно стриміли вже у векторі буржуазному. Марксизм більшовицької його інтерпретації, - як сектантське відгалуження що набуло розповсюдження на просторі експансіонізму московської імперії, - тому й був прищепленим до традицій московського збиральництва не завдяки вихолощуванню змісту і духу імперіалізму великонімецького, а через обґрунтування комунізмом: агресивності проти передових країн, права експропріювати чужу власність, повернення до покріпачення людей і народів. Більшовицькі заміри улаштувати світову революцію за кордоном імперії стали неадекватною інтенцією великодержавного єдинанеделімства; консеквентно стали тою інерцією збиральництва, коли не ресурси імперські приносилися задля химерних цілей звільнення народів від визиску капіталістами, як, під тим же приводом єднання інтернаціонального пролетаріату, вже ресурси народів зібраних під владу московського комунізму слугували національним інтересам останнього. Лівий ленінізм був лише відходом від буржуазних інститутів у імперії і видом бійки проти імперіалізму закордонних капіталістів, тоді як праве сталінське заощадження на марних витратах провокування за кордоном світової революції сталося поверненням до державницьких апетитів російської імперії. Наслідками чи результатами продукції концтаборів та обдирання підданих на права, власність, життя, - на які нарікають прихильники вестернізації московського царства, як обставин звільнення громадян від покріпачення державою та звільнення народів від колоніаторства і русифікаторства зі сторони держави московської, - стає при совітах на часі розгорнутого будівництва комунізму, стає совітський патріотизм совітського народу, вже як вид шовіністичного промосковства і доктринального русизму. Сталінський соціал-націоналізм стає входженням у традиції історичного московського загарбництва. Адаптується як питомий московський патріотизм. Енергетика ненависті до світу капіталізму вирубається разом із головами ленінської гвардії руйнівників російської державності й розпочинається процес не тільки відродження кріпацького етатизму узвичаєнь самодержавства, аж у цілях зміцнення вже совітського лагера дружби народів розвивається плідне співробітництво із підприємцями загниваючого Заходу настільки, що той розбудовує соціалістичну індустрію, мілітарні ресурси якої та мільйонні втрати червоноармійців були витрачені не лише на розширення й міцнення збиральництва московської імперії вже комуністичної, як ще й на використання її ресурсів у розв'язанні імперських протистоянь у таборі власне капіталістичному. На часі п'ятирічок, - особливо у галузях де треба було досягати практичних результатів, а не культової демонстрації торжества утопій безкласовості, - то комуністичні владоможці вдавалися до ринкового заохочення підданих здатних на підприємництво. Поступове вписування у глобальний ринок, - з дворушницьким віднесенням чаклунських заклинань про загострення класової боротьби й упадок капіталізму виключно до культового ритуалізму, - еволюціонувало вже до перестройки, коли функціональне обслуговування інтересів будівництва комунізму совітським народом номенклатурні його слуги трансформували у служіння вже власним інтересам приватизації спадку від трудових здобутків совнароду. Утім скупники сировинних капіталів від дерібану комунізму, перекачаних як інвестиції у західний світ приймають там ці внески, але не за рахунок, а то й всупереч розрахунку на посилення цією імітаційною вестернізацією вже рецидивів московського збиральництва.

Використання концепту тоталітаризм, як годящої характеристики періоду побудови комунізму інструментом московства, або побудови московства інструментом комунізму - свідчить про совітський проект як про проект глобальний, який містить обов'язкові для усіх та усього наказові змісти що перемагають і підкорюють собі усі кордони фізичні, долають усі звивини у будові мозку та мислення. Імператив спрощень передбачає перелопачування усіх цінностей та досягнень у організації культури аж до спорожнення останніх, на їх заміну обіцяними чудесами. Усякий і будь-який варіант усезагального без виключень контролю над тими речами і подіями, які вже розвиваються за власними специфічними закономірностями, - обіцяє звабні чудеса усім приреченим ним на загибель речам і подіям цивілізованості вже як компенсацію за цільові призначення тоталітаризму, а саме за розворот до примітивних господарювань, коли грабіжницькі ресурси бандити вибивають із упокорених рабів. Утопічні обіцянки чуда це гоїні пов'язки що їх накладають винагородою на криваву рану від відрубубу.

Тоталітаризм, як мобілізаційний і централізований інструмент обліку та визиску усіх прошарків підконтрольних підданих, тому не кепсько прижився на Московщині, бо відповідав тамтешнім, увібраним від Орди, традиціям виключної царської влади над окупованими народами та покріпаченою людністю. Режим контролю концтабірного штибу лише крилом валькірій чи гарпій, - так би мовити, - зачепив європейців; завадою екстремальним спрощенням стали заведення гуманізму, права, підприємництва, свободомислення, демократії, що їх розвивали та відстоювали віками. Запити на спрощені прийоми організації життя спільнот актуалізуються і виникають на часі криз викликаних руйнуваннями від війни; тоталітаризм тому й представляє собою хибний рецепт подолання кризи, бо він і є власне кризою. Поява по цілому світу різномірно авторитарних політичних режимів стала реакцією на світову у двадцятому сторіччі війну.

Але гонорові на Московії заміри по перебраною на себе месіанської місії знищення експлуатації світового пролетаріату, щоб очолити Світову комуністичну революцію, яка знищить імперіялізм-колоніялізм та експлуаторський устрій буржуазно-капіталістичних держав задля ствердження російських пролетарів-інтернаціоналістів, у особі його вождів, як провідників до обіцяного Світлого майбуття, - виявилися непосильними для московців. Навіть на провокування класових збурень у інших країнах не стачило надаремно розтрачених ресурсів військових та відповідних конспіративних трудів з використанням агентури закордонних соціалістів, знаних під терміном як корисні ідіоти. Осаянні заміри офірувати не лише багатства і потугу Московії, а й саме існування історичної Московії на користь розпалювання багаття, у якому має бути спалений капіталізм із представленим ним історичними країнами і народами, - обіцялися пустити дим хіба що саму історичну Московію. Тож всупереч більшовикам-інтернаціоналістам довелося будувати більшовизм під кермою більшовиків-патріотів, яким пофортунило переймаються любов'ю до народів лише у внутрішніх кордонах совітського зібрання. Прийшлося розробляти і робити ставку на побудову Нового світопорядку комуністичного лише у одній країні; випало відкладати совітизацію країн, які згодом увіллються до совітського Союзу, саме до кращих часів, відколи для цього стачитиме танків, кораблів, військових літаків, муштрованих бійців.

Використання засобами комуністичної мобілізації лише внутрішніх сил, відчуження на користь одержавлення як майна багатіїв, так і заробітків виконавської ланки працівників у завданнях употужнення історичного московського царства не тільки не обмежило його у апетитах, - аж жертва внутрішніх ресурсів, включаючи туди не лише добробут населення, а ще й виключаючи звідти саме життя мільйонів, - дозволила обміняти загублений внутрішній людський капітал вже на світову потугу соцлагеря з тимчасовою імітацією ним буцімто життєспроможної альтернативи ліберальному підприємництву. Записуючи до звершень комунізму додаток використання ним госпрозрахунку і ринкової механіки капіталізму.

Покоління які вижили у боротьбі за комунізм, завдячуючи винищенню ворогів проти нього, та нащадки совізму рахуються лише з періодом успіхів залякування світу комунізмом, виключенням звідки вважають рекреацію прав власності, марять про справедливість пайків.

Примітивізують суспільні цінності націонал-соціалісти через призначення себе самих спасеними чи то суб'єктивними носіями чуда якогось арійства з оголошенням об'єктів свого нападу представниками такої ж ілюзорної расистської моделі якихось недолюдей-унтерменшей, рокованих тим самим на буття жертвою, - тоді як примітивізація суспільних відносин за пропозиціями покорителів та збирачів народів вже до московської імперії ідеологічними змістами має не природні чинники життя соціуму на рівні етнічних структурувань, а соціальні, які оспівують боротьбу вже класових розшарувань, виставляючи за гідних порядку змодельований фетиш чудовости бідарів-пролетарів у масштабах вже глобальних на чолі із московським царством на чолі із орденом професіональних комуністів, а апетитними об'єктами свого нападу об'являють такі ж максимально усесвітні статки буржуазних підприємців, з відповідно дарованим комуністами собі самим правом знищувати господарів означених статків. Зона Третього райху прикметна обмеженням її ідеології на етнічного гатунку маніакальних зацикленнях, обмеженням культурно-історичних сув'язей із європейством, ставлення до сусідів обмежене їхнім пограбуванням, число ворогів обмежене за етнічними ознаками, підбиття доквілля нацисти обмежують географічним фактором здобуття життєвого простору, - тоді як концтабірність Третього інтернаціоналу відмінна розчачненням ідеології до месіанства вже інтегральної безмежності, поглинання сусідів розширюється до їхнього спасіння у тому всесвітньому царстві поза етнічні, державні, культурні кордони жертв, яке сув'язями із імперським московством розширюється комунізмом до безмежжя утоплення усіх та усього у утопічних абсолютах світлого майбуття винищення ворогів без застережень на їх етнічну, релігійну, правову та будь-яку зрізничкованість. Фашисти це ті, які у батьківщинах чужих народів поводяться як рабовласники; комуністи це ті, які й на здавалося б своїй землі прагнуть бути рабами. За сучасної доби продуктивного прогресу нападати на сусідів задля підбиття їхніх географічних обширів у сподіваннях цивілізаційно обжити чужі простори осадниками, які там досі не жили, відсувати господарів своїх батьківщин вже у контингент рабів, а із свого націонал-соціалістичного рабовласництва натомість робити господаря, будувати своє процвітання на горі, пригнічені, коштом інших народів, - те це можна улаштувати хіба що за обов'язкової умови відсутності кебети у психічно хворих агресорів; тоді як заповзятися відсувати у небуття те капіталістичне підприємництво, на якому за усіх часів історії тримається й забезпечуватиметься добробут людей та держав, - то тут комуністичний експеримент заскалює просто туди, де смислам не місце.

Хоча большевизм намагаються представити не більше як рухом євреїв на пограбування інтернаціональних багатств доквілля народів, а нацизм представити доктринальною реакцією на пограбування вже багатств євреїв, - проте обидві ідеології, одночасно у тій чи іншій мірі, використовувалися як історичним московським імперіалізмом, так і конкретним німецьким імперіалізмом для прикриття саме своєї експансії. Хоча один концтабірний режим, підсовував світові свою ідеологію як затребувану, а тому виправдану у бійці із конкурентним режимом боротьби за виключне світове панування, хоча большевизм головно спеціалізувався на забороні приватної власності взагалі у межах інтернаціональних, з відніманням забороненого вже на користь советських партійців, а нацизм зосередився на забороні та відповідному обдиранні статків народів лише неарійських, - проте і комунізм має виразні риси московського месіанізму замішаного на расовій нетерпимості до ворогів із числа світового доквілля народів, і нацистський тоталітаризм є замішаним на революційній лівому гатунку боротьби із багатіями-експлуататорами.

Альтернативою у бійці з монополіями оголошують ідеал перетворення усього суспільства у власність большевицького ордену; за використання найманих робітників підприємцям дають каторжні строки, тоді як перетворення усього суспільства у підневільну робилу компартійної номенклатури та вважає нормою; загрозам збанкрутувати протиставляють гарантовану нужду; - ліки прописані комунізмом від недуг підприємництва ліки є більш небезпечними, ніж хвороба надуживань підприємницьким монополізмом.

Большовизм як екстремістський вияв московського імперіалізму хоча й завдав непоправного удару по патріотизму братніх лагерних народів, проте для націй відзначених інерцією своєї культурної самотності мартиролог їхніх втрат під чоботом старшобрата стався ще й тим стимулом до звільнення від імперії, порівняно із яким поступовий розвал царської не збільшовиченої імперії міг би, ймовірно, потребувати ще більших повстанських зусиль. Злочини комунізму не можуть мати виправдань та провіденційних тлумачень, - проте має місце ще й їхній вплив на видозміну прийомів антимосковської боротьби колоній. Історичні вибрики тих охоронців великодержавности, які вдалися до терору та масових злочинів у придушенні весни народів, додало національно-визвольним рухам легітимности та підбавило аргументації на самостійництво.

Московський комунізм, як фактор від противного, посприяв розпадові імперії не лише на користь звільнених від неї народів, а й на користь зовнішнього світу звільненого таким чином від імперії. Антагонізм між капіталістичним підприємництвом та комуністичною експропріацією - допускає варіації. Комунізм стався ще й наживкою закинутою із Заходу, щоб московити з їхніми традиціями месіанства, централізму, грабіжництва заковтнули ті ж самі, або аналогічні змісти доктринального комунізму. І збільшовичені московити попалися, вважаючи комунізм своїм винаходом, ще й буцімто спрямованим виключно проти кола західної цивілізації. Реальний комунізм обслуговував колізії європейської політики, а його ресурси прислужилися європейській економіці. Комунізм треба було придумати, щоб у подібний нелюдський спосіб завалити московську загрозу для Європи, знищити конкурента у імперіалізмові. Комунізм це підривна диверсія з боку противників московського експансіонізму, коли великодержавні шовіністичні мотиви втримання народів були на Московії заміщені вже на комуно-інтернаціональну ідеологію, яка може залишатися не ефемерною лише за настійним сприянням тому з боку Органів.

Геноцид та злочини проти людяности, на які пішли єдинанеделімці щоб замінити московський шовінізм Російської імперії вже на комуністичний інтернаціоналізм трудящих, аби у дружбі соцлагеря стлумити визвольні антимосковські рухи, - не тільки недостатньо посприяли адаптації колоній та заваді антимосковських повстань, як ті злочини комунізації із заперечення законів соціального розвитку сталися точкою неповернення народів під зверхність московських колонізаторів. Комунізм виявив свою неадекватність та противність щодо запитів народів на самостійництво ще більшу, ніж відверте великодержавне помоскалення. І Російська і комуністична імперія, як види однієї і тієї ж московської держави збиральницького типу, - є нежиттєздатними проектами, які, попри безмірні напруження та ресурсні витрати на втримання зібрання народів, неодмінно розпадуться як картковий будиночок.

Московство є гнилим продуктом, який розпадеться і рештки якого будуть утилізовані продуктивними спільнотами, не лише завдяки комунізмові як екстремальній формі втримання інерції московського збиральництва, спрямованій проти визвольних рухів, а й від неконкурентної архаїки його власне паразитарного грабіжництва. Комунізм є тою не випадковою закономірною потребою московства, який лиш тимчасово відстрочив вже спонтанний та наглий обвал московського царства. Якщо московити всупереч жертвам покладеним задля зонової дисциплінарности, завдячуючи ресурсам внутрішніх колоній та сприянню антинацистської коаліції спромоглися відбитися від нападу на історичну Московію, то представлення комунізмом перемоги над німцями тої історичної Московії її сердешну й підкосило. Навіть декомунізація не порятує вірність традиціям збиральництва майна чужих сусідів чи своїх багатіїв.

Не так комунізм запліднив своєю ейфорією німецьке тіло імперії, а чи остання надала потенціалів для реалізації утопії, як совети сталися покручем від вписування трудової повинности у жертвну терплячість народного московства. Гулаг це консенсус між комунізмом та московським царством на ґрунті походів за чужим й одержавленого бандитизму під омофором пошуку образу раю й небаченої під московським проводом історії.

Годі гадати, що большевизм спотворив нормальних насельників імперії: большевизм концентровано продемонстрував засади московства на збирання та віднімання чужого, у ситуації застосування задля цього сили, створення безправ'я та свавільства, зневаги до людяности, урази усякої визначености та будь-яких правил, винищення усякої самостійности поневолених, насадження централізму царського, віри у містичні чудеса, зоднорідення жертв русифікаторством. До большевизму московство органічно визрівало сторіччями своєї історії.

Як твердження про те, що московські апетити підбити під себе цілий світ є противними народам світу, так і твердження про те, що московити не помиляються й діють у повній відповідности з логікою інерції та інтересами московського збиральництва, - є твердженнями правдивими навзаєм, є констатацією дійсного стану справ. А логічна невідповідність й конфронтаційна спрямованість означених потоків сил наслідками матиме той розвал московської імперії, звідки постануть на світ культури та народи діяльність яких вже не буде спрямована на полювання за чужим добром. Вхідження у контексти розуму та, з іншої сторони, відповідальність сумлінних московитів перед історичними потребами московства, - є несумісністю у який приреченим є московство. Тому то й кваліфікують політику та способи мислення московитів як вид неправедности, а то й божевілья з позицій смислів, права, свобод, бо московити торують шлях виродження. Той, кому б пофортунило адекватно увійти у коло московської культури, - мусив би за це заплатити ціну розставання із власне розумністю та логічною визначеністю. Московит, щоб бути собою, просто зобов'язаний існувати поза європейством.

Большовизм є логічним та послідовним завершенням московського імперіалізму як вища його фаза. До настання режиму комунізму імперія крала лише чужі батьківщини, царі дозволяли собі свавільно присвоювати доходи окремих багатіїв чи над прибуткових галузей, обмежувалися права та свободи злидених верств селян, - але лише большевики заборонили усяку власність, підприємництво, права, що не належали виключно большевикам; лише вони заходилися чужі батьківщини та поневолені народи оголошувати неіснуючими, тобто заповзялися будувати безнаціональний советський нарід у тому Советському Союзі, у який вони перехрестили єдинанеделімаю Московщину; лише большевицькі спадкоємці царату свою владу розширили до опанування мізків та світогляду мас відданих Справі Партії. Антиккомунізм на Московії, - яка розпадається й затрачає позиції не лише глобального гравця, а й держави, - стає платою за даремні спроби московського тоталітаризму розкрутити колесо історії у зворотному напрямку у цілях повернутися до числа життєспроможних, себто нормальних ординарних країн.

Централізаторський большевизм це той рівень адекватного втримання імперії, від якого вона змушена просто стріляти щоб зберегтися. А демократичний перебір із дозволами людям і народам на прояв їхньої самостійности це той рівень, від якого пограбування людей і народів призводить імперію вже до розпаду. Бо неможливо бути частково вільним у системі загальної неволі. Демократичним зібрання народів зібране для їх пограбування – бути, за визначенням, не може. Московія не відноситься до правових країн створених народами для свого блага. Працювати а чи на демократію на часі ослаблення імперського тиску, а чи на тоталітаризм на часі зібрання імперією потуги та вставання з колін – це працювати на ту саму історичну Московію. Для українства проблема Московії полягає не в умовностях її існування, а у безумовности її не існування.

Большовики проти експлуатації, під якою розуміють невикористання індивідуальними найманої праці, - а, водночас, виступають за колективну працю і крупну індустрію. Вожді проти підприємницької власности господарів уособлених суспільством, - й побіжно за перехід реквізованого вже у загальнонародне володіння у особі виключно кращих його представників у парткомах, райкомах, обкомах. Ідеали напряду передбачають гру сутнісних сил людини у довільности її занять вже як її фізіологічну потребу, оминаючи презирливе матеріальне благополуччя, - аж звільнення цих повинністю зобов'язаних трудармійців ще й від їх грошового заробітку гарантується ув'язненням нероб-тунеядців.

Юдаїзм є одним з месіаністських, міліенаристських, харизматичних віровизнань, яке у злютованості її мовних, етнічних, звичаєвих, правових, конфесійних, міфологічних, політичних установ є не лише закритим і самозамкненим, - внаслідок чого постійно стрічало неприйняття з боку зовнішніх асиміляційних впливів, - але й прислужилося взірцем для тих самодостатніх релігійно-політичних організацій та соціальних організмів, специфікою яких слугують містичні змісти. Прикметне не згодою між подіями та їхнім розумінням, - як то є у науці, де істиною стає факт, або у тих культурах, ритуалізм яких переростає в побутову утилітарність, тобто затрачає символізм. Аж енергетикою догматизованої архаїки стає її жертвне страдництво від докільля відмінних культур і вірувань, розбіжність яких з юдаїзмом проголошується, скоріше, їх провинною, аніж вихваляється вже як заслуга позачасових особливостей юдаїзму, енергетика якого, у свою чергу, вичерпно йде на той доказ його сучасності, змістами якого і є обвинувачення середовищу усіх відмінних культур.

То лише за новітніх часів культура отримує свою самодостатню логіку поступу: намарно пропонувати винаходи технічні, які б не відповідали сучасним до них вимогам, не вписувалися б у технологію; набувають міжнародного визнання соціальні, правові, політичні стандарти розвиненого устрою; і навіть у сфері розваг хіти користуються універсальним попитом транскордонним. Тоді як за архаїки, прикметної не так тими позитивними набутками культури окремих спільнот, які згодом адаптуються до скарбниці вигід сусідів, як - самоідентифікацією через протиставлення особливостям суміжних племен та іновірним культурам відмінних звичаїв, мов, прийомів господарювання. Означене сприйняття докільля вже за інших, за нерідних некрєвних за середовище не освоєне та вороже - відповідало дійсному станові речей ще й через характерний для архаїки загалом непродуктивний спосіб існування, коли добро здобувалося не так власною працею, як радше, відніманням його у сусідів через зіткнення. Це конституювання власних традицій через протиставлення іншим, принижуваним та трактованим за ворогів, сусідам ще й цілеспрямовано культивувалося як привід полювання на ближніх. Для архаїки, прикметної мінімумами культурних здобутків за максимумами історичного часу, племена й народи не так добивалися того фактичного успіху у розвоях своїх особливостей, яким вони могли б прислужитися співпраці культур у загалах прогресу, як - свою велич вигадували, чіпляючи на себе месіанську одіж чи образ зверхности над середовищем сусідів. Це конституювання власних звичаїв через їх самозвеличення слугувало ще й додатковим приводом мисливства на сусідів, оголошених таким чином вже за ворогів та інтервентів проти тих, які у своїй конфронтації вже самовиправдовуються як оборонці, як хранителі добра, як правова сторона надуманої самозначущості. Нафантазована специфічність набуває актуалізованої вартісности свого визнання з боку середовища навіть не тоді, як виявляє щодо нього свою ворожість, через закиду середовищу невизнання ним своєї упослідженості перед переконаними у вигодах своєї неординарности, - а тоді означені носії містики можуть себе вбудованими у докільля, коли вже останнє дійсно визнає свою ворожість до містифікаторів та вигадників власної чудоносности. Мучеництво це виключний спосіб фантазерів довести те, що з ними рахуються, що вони являють собою як не реальну цінність, так, хоча б, реальну загрозу. Означені різниці потенціалів у фіктивному самозвеличенні та такому ж трактуванні стану докільля інших народів та культур вже за ворогів - й були законсервовані у інерції особливостей єврейства.

То лише для новітніх часів винаходи та пропозиції стають корисними, коли вони й використовуються як сучасні, - а з порушення цієї відповідности вони набувають або загальноновизнаної ціни вже як раритетний музейний твір мистецький, або ж цінність надмірно актуальних винаходів та гіпотез задається вже їхньою унікальністю позаутилітарною. Проте суміщення узуальности та лідерства можна досягнути ще й у спосіб символічний, коли простою консервацією постулатів та цінностей переведених вже у культовий ритуал, можна імітувати нагальність будь-яких догматичних змістів стосовно часів довільно яких ступенів розвитку. У актуальности і осучасненні щастить вигадкам позачасовим і надмірно архаїчним. Єврейство виживає не через відповідність, а через невідповідність змінам у діалогах культур.

Прихильники московської великодержавности, - тобто ідеологічні москowitzи які вважають себе етнічними, - ремствують на єврейські ініціативи у організації та керівництві проектом комунізму, який зазнав фіаско у втриманні укупі московського зібрання народів, звинувачують єврейство у невиконанні тих завдань єдинанеделімства які були євреям фактично делеговані, з переданням відповідальності за святу Русь. Участь євреїв як менеджерів будівництва пролетарського інтернаціоналізму була зумовлена не тривіальною відразою до гоїв, як – відданістю ідеї рятування Росії засобами комунізму. Оскільки мондіалістський прожект комунізму, в універсальності якого зникають усі окремішні нації, усякий приватний підприємницький меркантилізм багатіїв, - резонував не лише із імперськими мареннями поглинути русифікаторством підбиті народи й нажитися на експропріації трофеїв, аж месіанство богообраности, очікування чуда помочі потойбічних сил для входження у небесний Єрусалим Світлого майбуття, подавлення усіх відмінних культур як ворожих у їхньому спротиві щодо непідвладних асиміляції особливостей єврейства, - ще виразніше були співзвучні віровизнавчим крайнощам течій юдаїзму.

Абсолютистські вчення найбільш небезпечними для оточення бувають тоді, коли вони огризаяються у дезидераті обійняти вже хоч якесь місце у тканині плетива загалу соціальних відносин у історії культури та тоді є загрозливими, коли тоталітаристи прагнуть вичисти геть хоч якісь ще не підконтрольні собі залишки самостійного життя громадян і громад. У випадках ослаблення своєї агресивности то містичні вчення, які конструктивно втримуються у історії як саме через узгодження догматів своєї містики та набутків культури, - можна було б порівняти з чимось подібним до згаслих світил. Проте юдаїзмові вдається зберігати свою протиставність щодо усіх спільнот, свідченням чого юдаїсти подають переслідування юдейської діаспори за сторони усіх місць свого розселення серед усіх народів за усі часи. Аж коли неправими, себто звинуваченими у антиєврействі, оголошують усі народи на будь-яких ділянках суші за аби яких історичних епох, - тоді небезпідставним є сумнів у виключній правоті єврейства.

Всупереч моделям конкуренції рівних національних культур, то діаспорне єврейство позиціонується середовище інтеграторів як неперетравлюване й спрямоване на витіснення туземних культур або ж у ситуацію їхнього підпорядкування. Небажання органічно вбудовуватися у діалоги взаємозбагачень культур, - викликане скоріше упередженнями щодо відкритости, аніж осудним отриманням лідерства у спосіб знищення учасників змагань; бажання одноосібно саме своїми особливостями представляти рівні та здобутки прогресу, - породжене скоріше месіанськими маніями, аніж корисністю для сусідів від привнесень власної творчости; незмінність традицій доведена до культу, - спричинена скоріше нездатністю самим адаптуватися, аніж усвідомленням складнощів бути сприйнятими зі сторони відкритих культур, - своїми наслідками може мати лише скорочення розмаїтости та можливостей світового прогресу на разі загрозливих замірів зведення його до змістів єврейських заборон та дозволів. Абсолютистські конструкції небезпечні своєю нищівною ворожістю до усіх розвоїв та шляхів які не ведуть до глухого кута патологічних за системою цінностей та смертельних, для учасників походу за святими чудесами, наслідків прибуття на місце. Неповоротка ригідність єврейства скоріше мала б викликати співчуття, аніж реакцію покути на закостенілих у небажанні вчитися хоча б розумінню того, що поза гетто діється.

Серед людей, які є рівними фізично, інтелектуально та за їхніми внесками до загалів культури, то призначення одних угруповань себе самих на ролі хижаків з відповідним сприйняттям докільля інших суб'єктів людяности вже за жертву нападу на них саме у цілях легкого здобичництва – може мати лише містичний характер, доказовости якому не надає переведення подібного марновірства навіть на рейки традицій та культу.

Даремно протистояти діаспорному єврейству, яке на доданок до націогоїзму ще й руйнує туземний шовінізм, - коли ці конкуренти у війні на знищення лиш себе виставляють за щастя глобалізації. Тоді як кожному народові варто розвивати свою окремішність, успіхи якої є взаємопов'язаними із інтересами сусідів у ансамблі глобальної культури.

Особистість має багато вимірів пов'язаних між собою, тож коли їх основою чи центром можна вважати інтимний світ людини, то із усіма серйозними проблемами й викликами людина контактує вже посередництвом свого національного життя, а зовні може бути вартісною ще й оболонка чуття себе громадянином світу. Синтетичні конструкції усіх національних життів народів є рівними між собою тоді, коли вони між собою конкурують як відкриті до взаємозбагачень саме як національні культури продуктивні, ті які творять та виробляють. Проте різні національні доми часто будують ще й на віднімання чужих ресурсів. А коли присвоювачі чужого покликаються ненавидіти пограбованого ним власника ще більше, аніж звеличувати облуди свого права грабувати ближні народи, - то усякі загарбники не можуть не бути переслідуваними зі сторони націй і народів продуктивного трибу життя.

Місця на Землі, якість здобутків того чи іншого народу, а ще саме існування народу тому не гарантоване будь-кому, бо заслуговується змаганнями проти конкурентів у цій справі. Будова етносів із матеріалу племен та народностей, будова протодержав, культур, національних організмів не обходиться без опори не лише на власні позитивні цінності, а ще й на тих хто цьому опирається та відповідно вже до своїх осібних цінностей включає спротив усіляким недоброзичливцям чи прямим противникам. Не перелічити спільнот які свої гаразди будували грабіжництвом. Надто зручним у будові ідентичности на основі визначення ворога собі, особливо у аспекті кривдності, є прояви антисемітизму, у силу того, що юдаїзм має міцні засади спротиву усім тим хто свою потугу вибудовує на асиміляції підбитих культур та народів. Осібність єврейства дратує інтеграторів, які переслідують юдаїстів та єврейство за приклад спротиву інтеграції, дискримінують за нерозчинення у середовищах. Так московська імперія на стадії єднання капіталістичним ринком, у потребах протистояння визвольним рухам народів, породжує вже екстремістські варіації чорносотенного антисемітизму. Який отримав продовження у нацистській соціальній гігієні.

Мало не кожен народ задля відзначення свого паралелізму високим ідеалам та свого розрізнення із конкурентами спирається на увесь спектр своїх особливостей: обжита територія, етнічна спорідненість, тягла історія, власні культурні здобутки. У подібних характеристиках єврейство є подібним до інших народів, проте у наполяганнях на кривдній та месіянській окремішності воно відрізняється нетерпимістю до тих, хто перебуває поза гетто.

Серед ортодоксальних течій не бракує тих доктринальних сект, де єврейська специфічність не тільки протиставляється розмаю особливостей відмінних народів, як відносно останніх ще й трактується як домінантна, - прикметна якраз не розмитістю, а відмінна жорсткою її регламентованістю. Між засадничо протиставними до оточення прикметами єврейства, юдаїзму, сіонізму та цілями мондеалістського впливу їх виключного у ставленні до інших народів, - нема жорстких протиріч. Хоча цілі розширення замкнутого гетто вже на цілий світ та цілі розмивання особливостей світових культур у нав'язаних народам моделях інтеграції – є цілями не узгодженими ані у смислах, а ні у конкретиці виконання. Усі вірування у спільній для них царині святости виключно свого її представництва і перемоги над подібними є достатньо непримиренними між собою.

Покладання на божий порятунок для його обранців, на кривну відокремленість, віднаходження джерел здобичницьких у пограбуванні невірних, зведення специфічності на ненависті до зовнішнього світу, гарантування практичної патерналістської підтримки від солідарного включення у общину, надія на месію, перебування у оборонній огорожі приписів і повелінь на збереження ідентичности, непорушність осібних настанов та заборон у часі їх вдосконалення, – уподібнюють затяті вірування. Дають модель тотальної зони.

Видом дестабілізації культур і народів є нав'язування їм усіх видів збаламучення та інтегральних поєднань суперечливого, аби не виникало організмів здатних протистояти тотальним проектам. Якими є: інтернаціональне християнство та пістряве конфесійне сектантство, іслам імперіалізм інтегральних імперій та денационалізація колонізованих, капіталістичний ринок та глобалізація, соціалізм і пролетарський інтернаціоналізм, моделі плюралізму, прав людини, мультикультуралізму, плюралізму, громадянського суспільства.

Відкритість дослідництву та впливам, - у матриці симпатії, - своїми наслідками має не тільки взаємозбагачення власними досягненнями кожного з учасників співробітництва у евентуальних відкриттях, але ще й ймовірну відповідну заміну винаходами звичних традицій і способів життя окремого учасника. Протилежна ж ставка на незмінність тих коліс кодифікованих традицій та трибів життя, які визнаються ним як суперцінності ідентичності не підвладні змінам часу та розвитку, - у відповідній матриці сектантської відрази до іноплеменників та іновірців, - своїм наслідками має таке ж ставлення вже зі сторони іновірців. Тож кожен народ обирає для себе ту міру сув'язей між відкритістю та збереженням ідентичності, плату за яку він допускає як прийнятну.

Особливо дражливою, загрозовою, ворожою для країн і народів, не кажучи вже про віроучительну складову культури країн і народів, становить віроучительна складова тих самостійних народів і замкнених сект порозуміння, відкритість, співробітництво із якими не вдається установити, або які, з цих самих причин їхньої відстороненої особистості самоправної, не вдається підкорити впливам. Оскільки містична складова становить першочергове місце у визначенні національно-культурної ідентичності спільноти єврейства, ритуали культові мають значіння не так суто символічне, як є практикою традиційного буття буденного, зв'язок ідеовчення та узуальних звичаїв не має порушуватися, - то претензії зі сторони доквілля країн і народів саме до культової нечулості, самовлади, виключності єврейства розповсюджуються й на конто усіх невіддільних від юдейського культу атрибутів, сторін, вимірів життя іудейського єврейства. Неприйнятним для сусідів є ті протиріччя релігійного життя єврейства, які не так обумовлюють та формують окремішність іудеїв, як, водночас, мають ще й месіанські зазіхання глобалістські на богообраність з-поміж інших зневажених народів з нав'язуванням останнім юдейського Бога та масиву його заповідей як керівних для доквілля народів та тамтешніх вірувань. Проте властиві для юдаїзму признаки типової тоталітарної структури далеко не покривають своїми імперативами життя національного єврейства, яке належить до констеляції вільних народів. Національне єврейство, у різноманітності його морального, політичного, наукового життя, залишається контекстами релігійного єврейства, попри вагомість юдаїзму у визначенні ним національних особливостей свого народу. Подібні ж, можливо менш агресивні, месіанські включення, як ідентифікаційні признаки та атрибути національного гуртування, є присутніми й у культурах інших осібних народів.

Не в останню чергу месіанізм єврейства засуджується любителями вже власної фанаберії саме як конкурентний. При бажанні можна вказувати на зразки богобраності як своєрідного каталізатора для ідеологічної програми зміцнення: імперії римської та східно-римської; християнізація, у її якості єретичного сектантства юдейського, посприяла суверенізації влади у середньовічних державах європейських; антитезою вже християнству стає ісламізація; переслідування єврейства та юдаїзму є не лише другою, а ще й першою стороною медалі хрестоносців за їхні походи; мотив гонитви на морисків та маранів виштовхнув іспанців за океан; духовне просвітництво, як санкція колонізації, відбилося на долі пригноблених народів; месіанізм комуністичного московства є своєрідною іпостассю месіанізму єврейського вже у суголосних і резонуючих вимірах соціалістично-інтернаціональних; поза таку ж подібну ворожість полярностей, - то й теза нацистського арійства з геноцидом не лише антитези, а й власне фізичного єврейства, є пов'язаними відштовхуванням навзаєм. Покладання на необхідну достатність власних сил, з відповідним протистоянням жертвним супроти усіх недоброзичливців, є зразками наслідування і для національного українства.

Коли єврей, українець чи будь-хто у достатній повноті своєї національної питомості почувається гостем у країні відвідання, то сторонньому прибульцеві годить втримуватись від участі у тамтешньому господарському порядкуванні, - щоб не стати ворогом; а коли людина є патріотом, то у прагненнях удосконалювати батьківщину, - не треба це робити у векторі її корегування на щось достатньо противне запитам розвитку рідного дому та його культури.

Народи та країни які як суб'єкти історії виникають і беруться за своє буття становлення і розвиток змагатися вже за часи та обставини наближені до сучасних, народи та країни порівняно з якими їхні сусіди та суперники мають більш давню історію становлення своєї осібної культури, - то ці новітні народи, які сягають зрілості вже на достатньо високих рівнях і досягненнях історичного поступу, можна відносити до модерних, тоді як буття народів та культур що мають і зберігають свої традиції та закорінення, можна іменувати давніми. І зовсім не обов'язково історичні часові виміри осібних спільнот є жорстко пов'язаними з їх потенціалами у просторі господарювання чи освіченості; відсталість чи досконалість може спіткати одиницю у будь-якому її віці та досвіді.

Завдяки складовій релігійності, то євреї як етнос збереглися повз віки, вижили всупереч загрозам. Аж виявилось що модерна держава поселена у місце та ті обставини оточення народами та імперіями що їх мала прадавня Юдея та Ізраїль, вправляючись у свій час із тодішніми проблемами свого державотворення та суверенітету, - потрапляє і втрапляє вже у інші вже скрутні обставини, де за сторіччя склався і ствердився світ мусульманський. На доданок до впливовості якого політичним гравцями у регіоні виступає як юдео-християнський світ Заходу у особі європейці та штатників, так і ірансько-туранський світ. Впливи мають кооперація різноманітних авторитарних по усьому світу правліль з провідництвом там такої потуги якою є Китай. Оскільки Ізраїль перебуває у полі тяжільн юдейсько-християнського кола цивілізаційного, то він є природним союзником українських змагань за незалежництво; а для українства відстоювання єврейством самоправності слугує взірцем. Налагодження взаємин між мусульманськими країнами та сучасною єврейською державою стає для неї питанням навіть не самого добросусідства і порозумільн, а – виживання. Сучасна держава єврейського народу була пересаджена у одяг який вона носила більш ніж пару тисяч років тому. Тут ставка на силу як з одного боку, так і з протилежного, - лише загострює конфлікт, для якого не видно ані розумних, ані відмінних від цього розв'язань. Доведеться зусиллями і додатковими витратами проводити виразні кордони розмежування між сусідами які залишатимуться непримиренними на часі більш ніж необхідному для миру на Землі. Ізраїль та подібний йому самодостатній кластер соціальний не може не бути жертвою зрівнялівки на яку хворіє усякий суспільний поступ.

Перспективним для усіляких асимільаторів модусом остаточного вирішення єврейського, чи українського питання, а чи виклику поставленого до будь-якого іншого осібного народу, що не бажає собі зникнення із історії, - є наполегливі пропозиції на його розчинення у переважаючих впливах зі сторони колонізаторів, аби культура і традиції останніх не залишили жодних не контрольованих імперцями особливостей самостійности масиву підданих. Зваблюють перевагами самовтрати у загальних цінностях. Війну, як інструмент завоювання, ошадливо заміщають на мир покровительства з цієї ж сторони. Так дїм своєї культури, держави, віри, традицій, історії має єврейський народ розділити комунально із сусідами які не тільки не визнають єврейство, а ще й проводять політику його фізичного знищення. Так з українцями настільки інтегратори прагнуть поріднитися, щоб любов до українського переросла вже у один народ, у якому не бути відмінному від нього.

Істина, - якщо б комусь коли-небудь хоч якось вдалося б її бодай сформулювати, - є дорожчою навіть за батьківщину.

Завдячуючи архаїчним віруванням, що освячували традиції і вдачу вже як основу ідентичности, то єврейство протягом віків відстоює своє етнічне та національне існування. Виведення набору заборон і повелільн поза скобки раціональних доказів одягає окремішність народу у такі лати чи то вибудовує такі оборонні мури, об які розбиваються усі ті хвилі інтеграторства, переважно з-зовні, які тому є нападницькими, бо усі країни та культури тяжільн до зоднорідення і організаційної уніфікації усіх свої включень як потуги єдности. Єврейство стрічається, поза обставини місця і часу, з опором аж до погромів, оскільки кепсько розчиняється саме у цих обставинах місця і часу. Зміна обставин здебільшого є прогресом. Єврейство є не лише органічною складовою, а ще - родичем західної цивілізації.

Єврейство відзначене історією тисячолітніх переслідувань та буття жертвою від народів свого там розселення саме з причин збереження таких же тисячолітніх традицій єврейської ідентичності. Й нарешті цей спротив розчиненню серед народів таки дався взнаки: знов була створена власна країна на те, щоб покласти край погромам та дискримінації. Що надійним оберегом є стіни власного національного дому, а не лише діаспорні пристосування до потерпань чи поневірянь у гостьових пристанищах.

Виявилось, що у відстоюванні суверенітету, то краще отримувати ноти протесту, аніж телеграми з висловленням співчуття за понесені власні жертви. Що опора на власні сили творчі і роботящі незрівнянно дають ліпшу безпеку порівняно з ігрищами на зіткненні інтересів між союзниками та противниками Ізраїлю.

А для самих організаторів спорадичних і безперервних погромів на єврейство виявилось, що ліпше посприяти організації державного дому для ізраїльтян, аніж витратитися на ці безперервні, але всякчас провальні у наслідках переслідування єврейства.

Відгородження стіною не лише духовною, а ще й фізичною від нападників, як то робить Ізраїль, виявилось прикладом для самозбереження спільнот ідентичності яких загрожують переселенці, а чи терористи.

Виявилось, що переслідування і нападки на юдейське сповідання за його розходження передовсім з християнським, звинувачення у тому що генетично передуючий юдаїзм є спотворенням відгалуженої від нього секти християнства, - не завадило останньому вибудувати свої осібні вартости, як європейські, саме на основі сюжетів юдаїзму, які стали засадами корінних особливостей християнства. Наскоки та закиди на юдаїзм спричинялися не у останню чергу доказати таким чином неповторність і самодостатність християнського віроучення, бажанням відгородитися від визначальних впливів юдаїзму. Юдейська культура приклалася до батьківства на європейство та його спадкоємців. А християнство, за участю спадку античності, за впливом германських племен та кочівників зі сходу, - істотно вплинуло європейство задавши йому на століття лідерство, як цивілізаційне коло з шануванням там права, підприємництва, дослідницьких ініціатив, гуманізму і свобод.

Виявилось, що постулати юдаїзму про обрання божеством виключно свого народу з поміж інших та вірність народу виключно своєму етнотейстичному покровителю; про патентування монотеїзму виключно за єврейством; про присутні у юдаїзмі положень про те, що інші народи зрештою прийдуть за визнання зверхности над ними бога ізраїлевого, - то подібні міфи є варіаціями тих пересічних потреб у власному месіянстві, якими усяка спільнота є схильна, за участі у тому чуд та святости, є ладна відстоювати і стверджувати свої життєві права у змаганнях з подібними собі культурами, націями, країнами. Виявилось що консерватизм релігійний не заважає, щонайменше, поступу у галузях світських.

Виявилось, що зациклені на своєму догматизмі консервативні упередження юдаїзму є плідними у гарантуванні за їх участю не лише ідентичности єврейства, а його розвиткові у часі, у політичних обставинах, у технологічному поступі. Виявилось що біблійна критика з позицій чесного наукового дослідництва є сприянням, а не ушкодженням юдаїзму і єврейства. Виявилось що релігійні особливости єврейства більш ніж не заважають світським його особливостям. Що й юдаїзм з його традиціями постійно розвивається.

Виявилось, що єврейство, погроми якому в Україні улаштували не гірше ніж у інших євроейських та не європейських країнах, - дає українству показові взірці та приклад у складних умовах на відстоювання національних цінностей. Що на околицях та у дотичности до європейства, то і українство, і єврейство є переднім краєм захисту та представництва європейства.

Виявилось, що прив'язання численних заборон і приписів юдаїзму до тих побутувань єврейства, які своєю законсервованою затятістю дратували усіх інтеграторів та противників єврейства, зажило останньому слави належности до вільного світу, зробили з Ізраїля той міцний осередок європейства на Близньому сході, об який розбиваються хвилі його ненависників.

Реакційний відпор супроти завад та кризи імперської експансії, який стає вже екстремістським продовженням означених паразитувань на чужому, коли оживають комплекси месіанської принди задля обґрунтувань нею власної агресивності, коли бандити легалізують тюремну зону для суспільства та гуманізму, а себе роблять її наглядчачами, коли міняють місцями реальність та чудеса – може закваситися і у середовищі прогресистського європейства.

Екстремізм гітлеризму визначив кордони, за які сусідам небезпечно заступати у наступові на імперіалізм Німеччини: коли за часи перемоги над німцями у першій великій війні Антанта у інтересах власного імперіалізму наклала репарації, контрибуції, то вже у перемозі над німецько-фашистським екстремізмом, - що був спричинений образами, реваншем та рецидивом імперських апетитів Німеччини, - німці отримали підтримку та примус до демократизації.

Нацистський режим, який, як це небезпідставно можна стверджувати хоча б у силу його фактуальности, представляв собою період історичної Німеччини, був спростований союзниками, у числі яких була й історична московська імперія вповні презентована тим большевицьким режимом комунізму, який на відміну від подібного йому німецькому різновиду тоталітаризму був перемогою ще й підтвердженням та продовженням у його представництвах, - внаслідок чого загинання власне тоталітарної комунії не могло не призвести до того ж самого вже й у відношенні до історичної Московії, що зачала розвалюватися не від чого іншого, як від перемоги над зовнішніми загарбниками внаслідок перемоги над внутрішньо підлеглими людьми і народами. Жертва принесена Московією на задоволення запитів Німеччини у звільненні останньої від її тоталітарних аномій у вигляді нацизму зміцнила режим московської аномальности комунії у неспромогах представляти останньою історичного московського царства, що й стало платою за його розпад, - тоді як німці через денацифікацію реконструювали порушені традиції власного європейського демократизму, правозаконности, підприємництва. Комунізм з його концтабірним терором проти потреб звільнення колоній від метрополії московської, ще й підтверджений відкиданням геть конкурента у претензіях на глобальні панування, і є тою конкретною причиною звільнення від московства на яку вказують ті, які спільноти, які повертаються до власної самостійности через умови звільнення від московства. Нацисти навідалися танками до Волги, совіти погостювали аж до Одера, проте як історія не припинилася навіть на успіхах загарбництва, - коли за усе треба платити, відшкодовуючи завдані сусідові збитки, - то у змаганнях на взаємознищення тоталітарних режимів потрапляє до царини демократії саме переможений.

Різниця між модною парою конкурентних навзаєм тоталітарних режимів полягає у тому, що імперотворці німецькі, представлені нацизмом, свої панування починали із фізичних вторгнень військових, тоді як імперотворці московські, на часі представлені вже посткомуністичним держкапіталізмом, своє збиральництво сусідніх народів методами інформаційного, економічного, політичного, релігійного, ідеологічного, поселенського проникнення лише завершують територіальними адмініструваннями у підбитих землях, - проте парадигма збагачень доби феодалізму, яка зводить загарбання саме до оволодіння територіями, - залишається інерційно актуальною і для сучасного московського імперіалізму. І дійсно: без географії батьківщина не станеться. Проте перекрій кордонів самою лише силою війська було можливим хіба що у архаїчні часи, коли світ являв собою цілину не оброблену та не розподілену іншими, окрім війська, інституціями життя спільнот. Й хоча усеєдність німецького розливу вирізняється порівняно слабшим напруженням ідеологічної містики, - бо ворожими оголосили лише ті народи, на яких у німців стачило сил на перетворення недолудей вже на рабів, але нацисти не додумалися ворогом проголосити саме приватне підприємництво, - проте німці не були вишуканими й у відкорковуванні сусідських кордонів самою лише ненавистю до неарійців, тоді як московити досягають цього тою любов'ю до сусідів, яка її перевищенням над господаруванням хазяїв, останніх заперечує.

І за Великої війни, і за її продовження вже у другій світовій Німеччина атакувала Антанту включно із Росією та Америкою. Німеччина доведена нацистами до реваншистської істерії прогала і цю війну, а Росія, доведена більшовизмом до екстремістських методів втримання цілісності імперії, через конфронтацію з антикомунізмом, з антимосковством, антиімперіалізмом - прогала мир. Причинами демократизації Німеччини стала поразка її тоталітарного режиму. Нема інших причин краху московського зібрання народів у зоні комунії як його зміцнення внаслідок участі у перемозі над німецьким конкурентом. Звільнення України є наслідком втечі від обох агресорів, які один у одного Україну для себе виключно видавали. Україна не буде вільною допоки хоч будь-який окупанта та нападник буде брати участь у історії українського незалежництва не як заклятий ворог. Розбіжність у кількості трупів, що їх наробили з українців німецькі визволителі від більшовизму, порівняно із числом українців вбитих московськими визволителями від нацизму, - свідчить не за те, що один окупант був для українців кращий за іншого, а за те, вони обидва були гіршими один за одного.

З огляду на те, що нацисти воювали проти оголошених ними за ворожі певних расових особливостей, а більшовики воювали проти оголошених ними за ворожі певних класових особливостей, - то більшовицьке очищення світу від ворогів видається порівняно більш безмірним, - з огляду на те, що аналіз на класову належність є більш розмитим, аніж медичні довідки з аналізу на етнічну чи расову належність. Ймовірно було ще виправдатися перед гестапівцями за не таку як їм треба належність до німецького інтернаціоналу, але - не перед критеріями самовіддачі справі звільнення від гніту капіталу у світовому комуністичному царстві трудящих, де провідним етносом буде московський.

У боротьбі з-поміж собою обидва тоталітарні режими прогали, з тою різницею, що німці за свою поразку заплатили знищенням нацистського режиму у своїй державі, а за перемогу комуністичного режиму москвитам теж довелося заплатити, але вже розпадом зібраної ними держави. Приторочення до комуно-совєцької влади вже ресурсу патріотизму народів дозволило спростувати німецько-нацистську окупацію; а приклеювання до патріотизму народів вже комуно-совєцької влади як нібито рідної та не окупаційної, як запоруки усіх перемог советського народу, - не дозволило втримати імперію укупі не розібраною по кордонах національних батьківщин. Росія прогала завдяки перемозі у ній комунізму.

Відмінна від замовчувань та логічних протиріч аргументована критика на сторону обвинувача полягає у такому об'єктивному викладові його позицій, щоб для вірних вже своїм цінностям відкрилася уся неприйнятність тверджень означеного опонента. Прикладом подібної критики є погляд на нацистів як на ударну силу антикомуністичного протимосковства.

Пошуки ворогів чи за нацистськими ознаками расовими, чи за комуністичними признаками класовими тому не надто різняться з-поміж собою, бо: і нацисти, як робітничий рух, на доданок протиставляли себе деградуючій західній цивілізації стяжательства; і комуністична ідеологія, як спадкоємець великодержавного москводства, є на додаток ще й густо замішаною на традиційній юдофобії. Для встановлення виключно своїх володарювань як і творцям Світлого майбуття, так і будівничим тисячолітньої великої Німеччини знадобився розподіл упокорених народів на вірних та невірних байдуже чи неістотно за якими звинуваченнями народів у неповноцінності.

Для німців їхня жорстка нацистська незгода за програш у війні була епізодичним виключенням із їхньої історії, а поверненням до європейської історії німці можуть завдячувати повторному своєму програшу у війні проти сусідів. Тоді як для москвитів виключним стає епізод демократизації, а реакція на нього у вигляді більшовизму стає поверненням до історичних традицій примусового збиральництва чужих свобод та статків, - підтверджена перемогою над нацизмом. Реакція незгоди московського комунізму за свій програш у холодній війні проштовхує вже історичну Московію до програшу її існування.

Нацисти, з їхніми злочинами проти миру та людства, виглядають якимись такими вегетаріанцями та епігонами порівняно із більшовизмом. Нацизм це європеїзований більшовизм. Різняться способи їхніх приходів до влади: внаслідок перевороту чи процедур голосування за запрошених; нацисти не дійшли до заборони усіх форм власності не належної їхньому усевладдю чи приватизаційному привласненню на користь їхньої партії, як це утнули більшовицькі слуги народу; завоювання чужих земель і відмінні варіації расового переслідування поневолених народів мали метою забезпечення німецької імперії чужим коштом, тоді як більшовицька світова революція з інтернаціональним єднання усіх пролетарів світу є замахом на переустрій світової історії; нацисти з їхньою соціальною гігієною воювали в основному проти сусідніх народів, тоді як жертвою комуністичного експерименту стали насельники внутрішньої зони лагєря; порівняно із комуністичною централізацією, то нацисти дозволяли ринок для цивільного життя, конкуренцію силових структур режиму; комунізм прикметний порівняно вищим ступенем мілітаризації господарства, більшою кількістю людей перероблених вже на неживих, ідеологія комунізму переросла вже рівня культового сповідання, на відміну від прагматики нацистської агресивності. Обидва тотальний та тоталітарний режими єднає боротьба проти загниваючого американського та європейського світу чистогану, боротьба з нетрудовими доходами у захисті робітників, класово-расове чи расово-класове очищення світу ставкою на силу. Нацисти воювали за логікою війни, а не керуючись виключно расовими теоретизуванням; й совєцькі комуністи переселяли народи, боролися проти націоналізму, проти безродних космополітів не виключно за класовими принципами.

Поперши проти усіх народів нацисти вже до початку ініційованої Німеччиною війни програли кампанію з вичерпання ресурсів засобами війни не лише тому, що у конкурентів було більше фізичних ресурсів, як нацисти приречені були на поразку ідеологічну у силу засадничого протиріччя між: націоналістичною, замішаною на безпідставних міфах про расову зверхність німців їхньою нетерпимістю до інших народів, так само фіктивно звинувачених у расових вадах, та, з іншої сторони, - між імперською політикою німецької держави. Не можливо успішно інтегрувати колонії задля визиску підбитих аборигенів місцевих, а водночас наполягати на тій безмежній зверхності інтеграторів, що сягає вимог очищення завойованих земель вже за кривими ознаками та конфліктами на расовому ґрунті. Бо довершений месіанізм за етнічними ознаками тягне за собою фізичне очищення від расово неповноцінної тутешньої людности. Тямуці ж імперіалісти ж із числа колонізаторів просто зобов'язані любити не лише багатства підбитих ними земель більше, ніж правдиві господарі тих багатств, як колонізатори мають і роботоздатність колишніх господарів переробити на продуктивне багатство імперії; колонізованих, як дармову робочу силу, теж люблять, допоки та не повстає проти колонізаторів у захисті свої прав господарів на свою батьківщину. Тоді як нацистська фанабєрія вигаданої арійської зверхности та реального терору не залишала поневоленням іншого, як лиш звільнитися від німецької окупації.

У ставці на своєрідність осібних кривих відмінностей, - які мали скорше вид надуманої містифікації міфологічної, аніж відповідали динаміці родичань у історії формуванні національних особливостей німців, - нацисти орієнтувалися на взірці юдаїстських прикметностей за кривною ознакою; і тому нацисти у першу чергу були особливо нетерпимими до конкурентного їм єврейства. Тоді як антиподом німецькому нацизмові, акцентованому на своїй виключній єдності за етнічними ознаками, був совєцький більшовизм, який вже московський імперіалізм свій прикривав та санкціонував посиленням на інтегральність, з включенням туди інтернаціонального пролетаріату за класовими ознаками; і тому нацисти домовлялися з комуністами про розподіл між собою сфер впливу. Своєрідним спотворенням юдаїзму є і нацизм, який на місце вищих обранців за ознакою виключної кривної споріднености ставить німців; і – комунізм, який вже за ознакою включення до пролетарського інтернаціоналізму на місце обранців духовного месіанства ставить вже москалів, як претендентів на світове панування за чужий кошт.

Для того, щоб вивести німців геть із пошесті нацизму й повернути їх до їхнього ж здорового розвитку, знадобилася повноцінна революція із загибеллю німців під розривами американських бомб та совітських снарядів. Порівняно ще більше знищення московськопідданих у репресіях, депортаціях, голодоморах, на величних будовах соціалізму потребувало революційне повернення геть від загроз вестернізації Російської імперії вже до її ж традицій московського збиральництва добра, що погано належить іншим людям і народам.

Імперія царська відзначилася не останнім серед інших країн дискримінаційним ставленням до єврейства та юдаїзму. Показником подібної політики й відповідного законодавства може слугувати відносно висока участь євреїв як серед більшовицьких руйнівників царизму, так і серед чекістських Органів у яких більшовиків відловлювали. Бійка совітів проти нацистських юдофобів дозволяє не лише євреям симпатизувати Федерації, а й Федерації – зазвичай обзивати жертв свого нападу фашистами, включно із Сполученими Штатами, бійку із якими московити уявляють собі у обстрілах із гармат по теренах України.

Скиданням бомб на Німеччину американо-англійська авіація бралася доказувати, що німці і є призвідниками злочину їхньої війни проти окупованих ними країн та американо-англійців. Що серед цілей авіаналіту є жертви випадкові, але нема безневинних, - у силу підтримки ними режиму. Подібні жадливі аргументи сприяли процесам денацифікації, коли вже самі німці заходилися виправляти зроблені ними ж помилки їхнього ж імперіалізму. А коли московські великодержавники, представлені будівниками комунізму, беруться кохатися у історії і методах свого експансіонізму, - то прапор їм у руки. Німці на досвіді своїх власних смертей вчинених їм у відповідь зі сторони їхніх сусідів змушені були навчитися не учиняти смерті для сусідів, - що й дало можливість німецькій ошадливості повернутися від казок про утерменшів та арійців вже до реалій тверезости. Тоді як московське нехлюйство до витрат ресурсів назбираних ними до імперії народів й досі дозволяє розглядати московський експансіонізм як щасливу казку перспективну. Нема таких проєктів, які не можна було б довести до стану величності святої, коли не рахуватися із тим, у що обійшлася подібно величність. Чим більше трупів, то тим далі по ним можна добратися у піднебесся чудес.

Нацистський переворот для німців завершився щасливо саме внаслідок їхніх жадливих жертв спланичених за цей невдалий експеримент їхнього мілітаристського імперіалізму, провалові якого посприяли затратні зусилля союзників антигітлерівської коаліції. Тоді як для московських збирачів їхнє колонізаторство постало перемогою, внаслідок якої лагерь соціалізму розповзся врозтіч сам собою у переважно мирних змаганнях за втримання означеної коаліції із західним світом. Відмова московитів визнавати реалії результуючого провалу експериментування із комунопереворотом лише сприятиме подальшому розвалові вже обкраденої зони федерального великодержавства.

Тактики, за якою ворог мого ворога є моїм другом, дотримують усі обачливі бійці. Так нацисти певний час своїм союзником мали комуністичних совітів у війні проти англо-французів; совіти розглядали гітлерівців як ударну силу з підриву світу капіталізму; англо-американці стали союзниками совітів, покладаючись на Красну армію, бійці якої були використані у розв'язанні суперництва між європейськими імперіями. Й хоча ворожість між атлантистами та совітами є взаємна, - проте провини мирного співіснування, у вигляді віддачі московитам підбитих народів зовнішнього й внутрішнього соцлагеря, тяжіють на світові Заходу, який у подібний спосіб був вдячний за участь совітів у проблемах Заходу.

Поети і науковці зводять собі нерукотворні пам'ятники через свої ж внески до скарбниці культури. Вожді ж на зразок Сталіна чи Гітлера тому мають своїх шанувальників, бо Московія і Німеччина на часі комунізму і нацизму досягли найбільших успіхів, стали світовими потугами, бо воювали проти усього світу. Але шанувальники хиблять у своїх співах, бо відмовляються рахуватися із провальними для обох імперій наслідками затіяної війни, бо ігнорують жертви війни. За невдале поєднання Німеччини і Гітлера поплатився нацизм; сплатою ж за переможне єднання комунії і Московії стався їх обоєпільний розпад.

Нема нічого більш легшого для окремишньої групи чи особи як закріплювати свої досягнення як особливості природні, а то й поринати надалі у спеціалізації своїх ні на що не схожих відмінностей. Проте саме люди від усіх істот, суцїх лише у вузькому діапазоні свого природного середовища, відрізняються вмінням діяти за усіма мірками, творчі спільноти відмічені снагою відкривати та відкривати незвідані світи. Щоб українці не заганяли себе у глухий кут відгалуження від магістралей прогресу, то не обійтися без наполегливої та кропіткої праці постійного повернення до можливостей лідерства у загалові цивілізованости. Українські винаходи тоді будуть національними, коли самохітно обиратимуться усіма учасниками поступу як вже їхні корисні їм цінности.

Порівняно із націоналізмом, який у інтеграції інститутів мови, моралі, вірувань, господарювань, політики, внесків у науку з боку відповідно особливого етносу залишається відкритим до співробітництва з етносами відмінними вже у їхніх національних особливостях, то расим, базований на виключній стосовно культурного життя етносу специфіці зануреній навіть не у природність, а у біологічність суто тваринного характеру, - є зверненням на сторону сусідів тими відносинами неприйнятности та відштовхування, які є характерними для початків генези та становлення роду, племені, народу. Дальнім кінцем кореня месіанізму, на якому викінчуються порозуміння на ниві співпраці у культурі, є расизм.

Надання нацистами різниць між культурними традиціями й особливостями народів ваги вже ієрархічного підпорядкування чи то вертикальної залежности між вищим та нижчим саме через посилення на біологію людського виду є тим видом міфології, яка не має вагомих наукових аргументів і тому для свого спростування не потребує підтвержень зі сторони силових структур, - на відміну від потреб зупинення німецького імперіалізму, який прикривається посиленням на расові конфлікти. Расистські теоретизування з приводу нездоланих фізіологічних різниць перешкоджаючих інтелектуальному та культурному поступу одних груп людей і стимулюючих верховенство інших – мають нікчемну доказову базу для розпалювання на основі подібних фікцій вже військових чи соціальних конфліктів. Тоді як штучне конструювання різниць між людьми а чи на основі вірувань у догматику певної секти, а чи через майнову нерівність доходів, а чи через відмінні місця у розподілі праці чи статусної участі у суспільному виробництві, доктрини класового антагонізму з приводу власности на засоби виробництва й подібні ідеологічні міфи у царині реальних соціальних колізій, як їх ілюзорне й ненаукове відображення, - є більш небезпечним приводом нападу одних людей на інших.

Московити помиляються, вважаючи що вбивство ними певного числа живих українців стає знищенням української нації. Більше того, обстріл московитами України з гармат задля викликання відданости малоросів до імперії призводить до подальшої ідентифікації московитів як історичних ворогів українства та українських свобод. Перемога українців над імперією має відбуватися у векторі звільнення від імперії не лише українцями самих себе, не лише поміччю українців у звільненні інших свободолюбних народів, як – ще й способами звільнення самих московитів від архетипу їхніх традицій поневолювати, грабувати, винищувати інші народи та культури. Московство долають не знищенням московитів, що є кримінальним і військовим злочином антилюдським, а – обдаруванням їх свободами, зокрема свободами від вбивства ними народів. Будують незалежність країни третього світу, соцлагеря, совСоюзу й країни Федерації також звільняється від Московії.

Німецькі поборники расової чистоти додатковим аргументом нападу на сусідів використовували ще й закиди західному світові у його загниваючій плутократії та експлуатації трудящих. То й собі спадкоємці невдатних комунобудівників світової імперії на східних краях Європи свою боротьбу за класову чистоту й очищення від експлуатації беруться доповнювати, вже в угарі посткомуністичного реваншизму, беруться доповнювати боргом захисту у не своїй країні правильного етносу, оголошеного кривно спорідненим до усього набору розмаїтих народів Федерації, та пригідною боротьбою проти ворогів за ознаками расовими не зважаючи на державні кордони.

Не лише кожна окрема людина за своїми індивідуальними ознаками природними різниться від іншої у належності до єдності усіх сапієнтів, але й цілісні у своїй органічності спільноти розходяться між собою у притаманних лише їм особливостях розвитку свого осібногo й неповторного кола інерції своєї культури. Оскільки люди належать ніби двом світам: біологічному видові життя, а водночас є суб'єктами своєї створеної людством культури, - то тут постійно виникають біогенетичні теорії стосовно жорсткого зв'язку причинного між расою та ментальністю розумовою. Для підтвердження вищости вищих та нікчемности нікчемних посилаються не лише на дані статистики, як ще й на факти вкладів нищих у патентному винахідництві та високих відсотків у злочинности зі сторони специфічних каст, етносів, рас. З висновками про відокремлення від останніх навіть у спосіб спровадження їх у рів. Не зважаючи на медичні факти тотожности фізичного органу мислення і церебральної діяльности в усіх людей, попри історичні факти досягнення усіма людьми рівних можливостей в умовах одного й того ж цивілізаційного кола, - аж розрізнення, розбіжности, відмінности і у фізичному, і у окультуреному бутті людей залишаються разючими. Цільові інтереси окремих соціальних утворень, зокрема національних, а чи об'єктивні напрямні поступу – зовсім не обов'язково та невідворотно полягають чи зводяться до нівеляційного замішування усіх групових ознак людей вже до: а чи однієї культури абсолютистської, а чи до виключности однієї породи. Більш того, певна регуляція відкритости у родичанні із усіма ближніми є оберегом та засадами співпраці між окремими соціумами вже у технологіях чи наукових пізнаннях. І у еволюції, і у прогресі мають місце процеси як інтеграційні, учасники яких відгороджуються від не корисного їм для засвоєння; так розвитком і є конституювання унікальних досягнень, творці яких відкриті новаціям. Щось подібно тому, як до аварії призведе порушення інструкцій з використання технічних винаходів, то й замах на такі засади окультуреного життя спільнот, якими є регуляція родової спадковости етносу чи народу, - останньому йде не на користь. Агресивний расизм продукує довкруг себе геноцидні війни, а антуражем його вдалого запровадження виступає пропагована расистами для своїх жертв ідеологія ігнорування етнічних особливостей спільнот. Апологія антропологічного безладу, прикрита принадами мультикультуралізму, це інструмент ще й руйнування ідентичности клієнтів-споживачів неадекватних стандартів монопольних. Поза те, що складова життя людей своєю культурою є визначальною, аж використання її для атаки на такий атрибут життя, якою є належність людини до виду істот, - є згубним для жертв атаки.

Напад нацистів, зациклених на расових ознаках людяности, на сусідів звинувачених у неповноцінности біологічній, - оправдовувався досягненням таким чином вершин арійської духовности, з підтриманням її постачанням чеських танкеток, голадського масла чи українських чорноземів. Але й зворотна акцентація большевиків на аналогічних фантазіях вже соціально-класових переваг диктатури пролетаріяту, з виїмкою звідти фізичного життя глитаїв із числа буржуїнів, кулаків та тих, хто коливався не у такт із політикою Партії, - стає злочином не меншим. Особливо як порахувати тих, кого у житті не дорахувалися.

Расизм, - як соціально-правова дискримінація народів, прикрита посиленням на жорстку природну детермінацію існуючу між ментальними здібностями людини та її належністю певному етносові, - є хибною, а тому злочинною при її застосуванні теорією, бо потенційні задатки інтелектуалізму усіх належних видові людини розумної є приблизно однаковими й статистично не гіршими від подібних. При тому на індивідуальному рівні розходження між особистостями у їхніх внесках у культуру є очевидними; залежать від здібностей іменованих саме природними, від осібних талантів і схильностей до тих чи інших дисциплін і сфер діяльности, від темпераменту, маси інших чинників. Але природна подібність органу мислення усіх людей залишається не схожою у використанні цього органу у відмінних видах його соціалізації. Жодний з етносів не є приреченим на відставання, а чи порівняльне лідерство. Однак фактом є наявність різниць у окультурені етносів і рас. Виразніші небезпеки виникають через чисельність етносів, експансія яких руйнує кордони.

Тоталітаризм може сприйматися видом соціальної хвороби лиш там, де встановлене поняття суспільного здоров'я, бо ознаки тоталітаризму є адекватними до архаїчних державно-політичних устроїв. То лише для розвинених суспільних організмів відзначених цивілізованістю, суспільним розподілом праці, стратифікацією громадянства, спеціалізацією професій, сталими громадськими установами, відчутними у впливах на природу здобутками культури та винаходами – привнесення тоталітаризму у вигляді змови, доктринальної ідеології, терористичного режиму, центалізму - постають як порушення встановлених порядків та традицій суспільного життя, проте для спільнот чи то історично не розвинених, чи то таких, що потрапили у кризу та звороти соціокультурного занепаду, означена модель тоталітарного устрою є не більше як видом примітивної організації; тоталітарне централізаторство та зодноріднення усього під жорстким контролем може бути руйною спеціалізованих інститутів та діалогів суспільних лише там, де останні вже постали, а в умовах нерозрізненнь правозаконності та криміналу, де загарбання чужого є побутовим заняттям, то влада свавільних вождів й демократична непрявленість голосів окремих груп громадян - є прогресивним управлінським винаходом; тоталітаризм може бути окремим винаходом спеціалізованої ідеологічної критики суцільних суспільних порядків та потреб лише там і тоді, де останні не представлені виключно спрощеними управлінськими моделями. Найпростіші види концентрованості стають вражаюче дошкульними проти розпорочених дій окремих угруповань, тож розподіл ворогів є додатковою енергетикою навалу банди.

Даремно сперечатися з тоталітаристами, які стверджують рятівну цінність громадянських об'єднань ціною жертвоприношень свободи особи, так само як надаремно захищати особистість протиставленням їй гуртувань людей, годі спростовувати тоталітаристів, які зосереджуються на контролі суспільних відносин будованих на офіруванні їм ринкових демократичних та підприємницьких установ така само, як не годить прогнозованість та регуляторність суспільного організму знецінювати заради перекосів вже в усі види стихійности, нема сенсу протиставляти законність свавільству, раціоналізм - вірі у чудеса, мир – війні, відкритість – догматизмові, й подібне, бо тоталітаризмом є не змісти, обрані з-поміж інших змістів, тоталітаризмом є навіть не скособочення у одномірному виборі між логічно суперечливими твердженнями у проблемних підходах до суспільних розвоїв, як тоталітаризмом стають спершу непомітні перехняблення у тренді до нелюдяности, що переростає у неефективність пропозицій на прогрес, що переростає у кримінальність. Тоталітаризм починається не там, де помиляються у виборі однієї із сторін формально логічного протиріччя проблеми, яка як постає, так і розв'язується у межах означеного протиріччя, а починається тоталітаризм там, де хворі на голову просто чи навіть при бажанні не можуть помилитися у акцентах на будь-якій стороні логічно протилежних підходів у проблемі. Тоталітаризм полягає не у втечі від осмисленого та доказового у його необхідности, а тоталітаризм полягає у апроксимуванні щодо нього усього осмисленого й доказового. Змістова критика тоталітаризму не можлива в принципі, бо тоталітаризм не має стосунку до змістів чи законів у відносинах між подіями, бо таких змістів, які б на всі віки та обставини були б критикованими чи не були б корисними за інших обставин, просто бути не може, бо змісти та акценти тоталітарної доктрини можуть видозмінюватися у трактуваннях аж на протилежні, - тож за тоталітарні можуть правити будь-які твердження й, відповідно, закиди тоталітарним доктринам не вичерпуються історичною конкретикою. Тоталітарність не перестає бути собою й не елімінується від того, що акцентування вчення на одній із сторін проблеми починають доповнювати звертанням уваги ще й на протилежну сторону проблеми. Від доповнення ідеології про загибель об'єктивного, закономірного, моралі, прав, свободи, творчости, раціональности, підприємливости, земних потреб на життя, багатств, власности, сім'ї, держави, професій, та подібного, вже ідеями чи замірами на відстрочення загибелі – тоталітаризм лиш утверджується у його прийнятности. Тоталітаризм це брутальність у виборі рецептів спасіння, тоді як не схожі на тоталітаризм істини розуміння подій та практикування з подіями у істинах передбачає врахування усіх чинників та обставин.

Зона загального контролю небезпечною стає через здійснення у формі держави. Чинником утвердження зони у суспільстві, тою зоною не задоволеному, стає те, що змовники від містики опановують державні інституції, подають себе за легальну бюрократію, вбудовують інституцію фюрерства у апарат державного управління.

Прийомом захоплення політичної влади тоталітаристами є кампанії з фальсифікації історії народу, коли у мітах облудники виставляють себе як досвід культури етносу та держави. Першою жертвою зонотворення стає здоровоглуздя, яке ловлять на гачок спокусливих утопій вправління з чудесами. Суспільство розривають на ворожі угруповання й стравлюють їх, спокушаючи прибутками від перемоги у взаємознищенні. Обставинами заквашування на випічку зони стають атаки на традиційні цінності, розбещення у сферах до того контрольованих мораллю та чуттям смаку. Вихідною умовою монопольного одержавлення усіх сфер та функцій громадянського життя стає психологічна війна на зомбування мас постулатами віровчення, вбудовування ідеологічних химер у систему освіти, коли вже у дитячих садочках співають пісень на славу мудрої партії, коли наукове дослідництво змушують апаратом репресій бути партійним, коли пропаганда ведеться засобами вилову антирежимних шпигунів, диверсантів та недостатньо активних у пошуках крамоли. Перероблення заляканих та нейтральних у світоглядному ставленні до зла вже на резерв бійців за справу віри – сприяє заощадженню на військових витратах тоталітаристів у розв'язаній ними громадянській війні.

Вирішальним чинником встановлення комуністичної чи фашистської диктатури є одержавлення економіки, що його у крайніх формах доводять до припинення усякої господарчої підприємливості з відніманням від громадян засобів та прав власності. Тоталітаристи на лише накладають заборони та завади на не контрольований ним бізнес, - бо самозабезпечення суспільства тотожне його звільненню від диктату змовників, - але будівничі зони ще й перебирають на себе функцію видачі уярмленим пайки від щедрот конфіскації для пограбованого та патернованого ними суспільства, - бо маніпуляція харчами на рівнях злидарства стає інструментом зброї у руках номенклатурних начальників, коли розміром пайки, або її невидачею, заміною культурних потреб та набутоків людини від її праці вже на функцію задоволення фізіологічних потреб. Організовані кампанії голоду спрямовані не лише на винищення соціалізованості людей, а й на перетворення тих уламків вже на будівельний матеріал зони. Дешиця корму є прийомом заощадження на суто військових операціях проти населення переробленого вже на рабів. Гра на тваринних інстинктах здатна повернути людей саме до означеного стану. Вожді змушені частиною від неперетравленого ним ділитися із рабсилою, коли пайка усе та усіх підкорює сваволі роботодавця нарядів на ту обов'язкову працю, яка стає доблестю героїства для ентузіастів соцзмагання, коли фізичне виживання насельників зони ставиться у пряму залежність від вождівських рішень про доцільність існування верств та народів недостатньо відданих партійній справі. Голод стає погоничем советської історії у напрямку до зупинці у комуні. Усяку власність, окрім тої, яка не перебуває у партійців під їхнім плановим контролем, вони не лише забороняють, а й оголошують гріхом, ворожим щодо святих ідеалів вчення про достойність бідувань, жертвості та безоплатної каторжної праці на користь вождів. Спокусливі утопії з приводу обітниць настання Світлого майбуття обслуговують передачу суспільних багатств вже до рота ласих шахраїв.

Фактором одержавлення комунізму стає ліквідація діючих законів, встановлення на пустці вже революційної доцільності базованої на залякуванні смертю цілих соціальних груп, підміна моралі вже на ті завдання цілей комунізму, якими виправдовують негідність та беззаконня злочинців, оголошення правом того, чого бажається задля забезпечення безумовної, верховної, ніким не запереченої влади узурпаторів. У гнилих бульбашках уседозволеного спливають до того загнані у підсвідомість асоціальні інстинкти, оприлюднюючись аж на вершинах соціального провідництва. Тотальне усевладдя провокується терором, невпинною мілітаризацією, Органами опричників, пошуком ворогів.

Держава, - яка з необхідністю ускладнення суспільних відносин устанавляється як механізм регуляції господарчого, правового, культурного життя громадян, - є не лише одним із видів явища тоталітаризму, а й є тоталітаризмом, що його трактують антитезою свободам. Держава передбачає централізм влади з покорою підлеглих, адміністративну ієрархію управлінську, збирання податків не обов'язково направлених на задоволення потреб платників, створення системи права не завжди узгодженого із звичаєвим правом, накладання регуляції на ринкову торгівлю та самоуправління локальних угруповань, організацію воєн і потреб вмирати поза запити на це рекрутів, одержавлюється моральність та вірування, система освіти та виховання, контролюється будівництво та наукова діяльність, у встановленні політикам розрізненнь між добрим та поганим - громадяни отримують ризики розставання навіть із своїм фізичним життям. У відповідь питомими насельниками держави стають нахлібники, які соціалізуються вже державою, стають її сателітними коліщатками сервільними у подальшу вдячність за соціальний від держави патерналізм.

Із московським комунізмом, який створював світову соціалістичну республіку виправдовуючись класовою боротьбою проти капіталістичних експлуататорів, то німецький ідеологічний расизм, яким прикривали експансію німецького імперства, був подібний як співставлення змагань у злочинах проти миру й людяности, - поза те, що німцям у рази вдалося менше людей вбити. Проте розбіжності між обома імперськими проектами у тому, що німецький зазнав поразки й німці спокутують свої злочини. Тоді як московський механізм людовбивств продовжив оберти й його жертви цим величаються.

Втеча із совзони колишніх соціалістичних і совітських республік вже до свого державного й культурного незалежництва не є осудом історичного московства, яке таким чином зберігає й накопичує ревізійністський потенціал нападу на утікачів.

Установа держави, за видимістю соціальних служінь якої ховалися владні і здирницькі апетити соціальної верхівки, поступово набирає у Європі ваги соціальних служінь. Поняття держави, - як установи із організації життя суспільства, а не самого лиш двору самодержця, - починає закріплюватися від петровської вестернізації. Утім форма правління за часів самодержавства царського чи комуністичного, яку називають державою, більше схожа на правління клану, який свавільно адмініструє на підвладних йому теренах, як у щойно завойованій ворожій країні. Відсутність усталених договірних умов соціальних відносин у постійно змінюваному не на користь громадян законодавстві не дозволяє говорити про існування Московії як правової держави.

Почасти мирний характер московського збиральництва, з відповідним байдужим ставленням мас народів до спротиву московським стрільцям обумовлювалося недорозвитком ти імперських адмініструвань, яким спершу просто не вистачало ресурсів та організації задля визиску підбитих територій. Проте згодом московство зростає до самоподібности вже у обнесеній колючим дротом на наглядачами зоні. Й тоді стає народам запізно плакатися на себе й власне нехлюйство у відзисканні своєї свободи. Московський етатизм небезпечний своїм початковим маскуванням під його відсутність. Бюрократія зріє лиш у одному векторі.

За принциповими поняттями тотального одержавлення усього та усіх включень до московського царства, - то майно, права, життя підданих, навіть їхнє мислення є власністю государевою. Піддані є у неоплатному боргу перед благодійністю держави, зобов'язані жертвовно їй служити, а зміна служби на рівні ментальному, сумніви у величі царствених осіб, ортодоксальної віри, у рятівній місії великодержавства чи навіть переїзд з визначеного місця є акцією державної зради. Вірогідно під впливом ідеології ординців та ромеїв, то у московстві постійно відторгається позиція на суверенність особи, на її права, - бо незалежність людей і народів загрожує вислизанню їх з-під московського на них тягла. У Московії впадають у когнітивний ступор, або тяжко дається розуміння того, що громадяни спроможні мислити та діяти як їм заманеться згідно власних свобод. Так рецидив рекреації імперії на часі вже посткомунізму з фрагментацією України аншлюсами оформлюється як збройних захист громадян українських, яких збирачі оголосили власністю Федеральною.

Подібно до того, як для окремого індивіда обраним ним самим призначенням його власної долі є не саме лиш пристосуванство, з метою самого лиш виживання, до обставин щодо нього зовнішніх, коли ті обставини не можуть претендувати більше як на набір особливостей інших учасників історичного процесу, - аж освоєння обставин у їхній достеменности потрібне не інакше, як для їхнього використання на реалізацію власних особливостей, аби не людина слугувала обставинам, як, навпаки, - то так само подолання тоталітарними режимами усіх проти нього заперечень зобов'язаним є тому, що прикметности режиму не обслуговують виключно середовище і не є останньому зобов'язаними усім, що у собі містять; як зокрема людина не має бути слугою нікому тому, що визначає себе паном чи здібним на визволення, то й виокремлені у їхній цілісности спільноти є самодостатніми без посилання на докази віри у те з боку рівних собі спільнот; як людина втілює у своїх досягненнях не слідування навіть прийнятним для інших суб'єктів нормам, а навіть вимагає історичну даність світів переформувати під вигини власної у її самочинности свободи, - то й навіть агресивні для сусідів режими можуть бути самозамкненими та такими, що не потребують виправдання ні від кого. Спільноти та люди освоюють істини обставин не для розчинення у них, а для перероблення таким чином власних особливостей у факт обставинних істин. Специфічні ідеології стають фактом історичної реальности тоді, коли останню їм вдається перетворити у факт з історії ідеологічних рухів. Режими віри у неймовірне спростовують усі проти себе небезпеки тому, що радше самі є небезпечними у тих своїх особливостях, які на доданок ще й не можуть бути доведені як корисні для ворогів вірування у чудеса. Недопущення побіжного завдання шкоди ближнім починають зневажати тоді, як цілеспрямоване вчинення шкоди ближнім включають до власних гараздів. Тоталітарні режими залишаються у межах затребуваного й корисного, стаючи фактом історії не лише потерпань своїх адептів, не з причин тих своїх містичних змістів, які не можуть бути знайдені у межах корисного, а тому, що містичні змісти слугують практиці втілення особливостей сповідників обраної ними містики. Перестає бути дієвою критика тюремних звичаїв тоді, як останні покликаються презентувати собою шляхи самоідентичности подібних людей та народів. Патріотизм стає тою останньою цитаделлю антигуманного тоталітаризму, яка стає неприступною для тих, кому навіть вдається сполучити гуманізм із особливостями вже відмінного патріотизму. Химери втримуються у суспільній історії та культурі виключно тому, що фактом останньої беруться бути. Для історичної спільноти фактом її образи може бути вдавання до крайнощів беззаконня, містифікацій, агресивности, насильств, здринцтва по відношенню до сусідів, - проте для означених особливостей тоталітарного режиму рятівним та виправдальним стає перебирання на себе відповідальности за представництво собою особливостей та підметних інтересів відданої режиму спільноти. Не так вдавання до тоталітаризму є закидами спільноті у її непевності, як спільнота прикривається тоталітаризмом на часі та у обставинах своєї скрути та непевности і то не обов'язково задля подолання своїх стоянь у особливостях ідеологічности. Служіння химерам виснажує спільноту тоді, коли остання береться рятуватися подібним інструментарієм. Навіть у власних переконаннях сповідники надуманих прийомів ошасливлення людства можуть вважати свої безпредметні фікції дієвими та суспільно необхідними, але подібно зачинає траплятися лиш у тій мірі, у якій ілюзорні картини починають а чи презентувати особливості історичних спільнот, а чи останні, у силу кризи, починають вдивлятися у означені потворні образи як у дзеркало. Задля втримання у історії як її факт, то завданням тоталітарних рухів є набуття ними ознак представництва суттєвих особливостей історичної спільноти. Не так суспільство наснажується химерами чи у останніх буває суспільство змушеним шукати свої останні доводи, як тоталітарні химери насправді паразитують на історичних спільнотах, видаючи облуди за соціальні служіння. Порівняно з тими, хто помиляється звинувачуючи історичну спільноту за набуття нею подоби ідеологічного режиму, помиляються ті, хто звинувачує тоталітарні доктрини за їхні втілення у певних історичних спільнотах, - бо тоталітаризм рятується патріотизмом.

Коли заглиблюватися у архаїчні часи аж до теоретизувань про мандрівки виду людини розумної, то права народів та держав постають наслідком успіху їхньої міграційної політики, - проте права батьківства на обжиту територію добуваються ще й спільною долею, мітами та історичною пам'яттю, усіма здобутками праці народу. Додатковими доказами на безумовність свого патріотизму є накладання на нього бійок із сусідами, які право на свої володіння ні у кого не випрошують у дар. Фундаментальні обґрунтування патріотизму заскалюють у мітологію, попри те, що успішні нації застерігають свої права низкою більш серйозних установ.

Осілість це той рівень продуктивності, який свою енергетику починає випромінювати із себе, через інтелектуальний та трудовий вибух, - а не полюванням за сусідськими статками. Фахові кочівники зникають, коли не зазнають метаморфози переродження вже на землеробів.

Українство можна було б визначити як той зрілий рух європейської цивілізації, який прикметний імпульсом тиску на схід.

Надання регуляторности та системности походам за чужим майном, із створенням військової задля цього спеціалізованої, забезпеченої ресурсами та вправністю, сили з управлінням нею, з розподілом здобичі – створює апарат держави, який не стрічає опору з внутрішньої сторони, коли мисливська експансія спрямовується вже на далеких сусідів, а не лише муштрує своє військо нападу. Проте легалізації цей масштабний бандитизм набуває тоді, коли держава створює поле закону, унормовує звичаєві та моральні форми співжиття громадян, захищає способи господарювань, вірувань, керує освітою та створює історичні міти, коли податки бюрократія спрямовує на загальне благо, охороняє безпеку й територіальну цілісність, сукупність цінностей робить засадами родичання, - себто стає зрілою національною державою.

Свою любов до чужого видають імперіалістичні нападники за гідний похвали інтеграційний рух на користь уселюдського блага, протиставляючи йому як ворожий та антипрогресивний той відрух жертв означеного імперського нападу спрямований на захист від агресії, який із любови до свого заводить противників імперіалізму буцімто у глухі нетрі закритості від щастя підлягати волі та владі завойовників. Жертв агресії звинувачують у тому, що вони хибно та даремно дбають за свою свободу та власні цінності у той час, як за ті ж цінності правильно й так як треба дбають імперські нападники. Щоб пристрасть інтеграторів до чужих статків не стріла опору з боку господарів цих статків, то нападники видають свої бандитські апетити за вектор універсальности та невідворотні перспективи поступу, відповідно гудячи жертв своєї агресії як представників вимираючого та злочинного партикуляризму, як хибу та безвихідь націоналізму даремно зосередженого на своїй окремішности. Інтегратори облудно видають свій напад вже за здійснення мрій жертв нападу. Перехідною фазою від винищення особливостей колонії вже до ситуації торжества на тому кладовищі особливостей метропольної культури та влади є імітація та підміна колонізаторами місцевого патріотизму колонії більшого від відданости автохтонів та господарів підбитої землі до своєї свободи та незалежности від інтеграторів.

Московські поселенці та ветерани люблять чужі батьківщини більше від господарів тих батьківщин не лише для імітації доміантних прав свого збиральництва, а тому що озброєні любителі сусідів тим самим є патріотами своєї імперської експансії. Проте імперотворчий патріотизм, який до вітчизняних скарбів включає трофеї, є гнобительством злочинним щодо націоналізму тих підпорядкованих означеним колонізаторам націй та колоній, для яких їхній патріотизм є визвольним протимосковським і тому правовим рухом.

Націоналізм, як теорія і практика забезпечення власними чи то внутрішніми зусиллями самототожности організму нації, індивідуалізм, як організація самодостатности життя й праці окремого чоловіка, - представляють собою лише полюс існування, а протилежним полюсом підтримання ідентичности є турбота будь-якого організму, від нації і до особи, є клопіт за безпеку зовнішніх умов буття. Навіть нація не може не бути відкритою.

Віра у групові вигадки, які не відторгаються персоналізованим членством не лише у силу не шкідливого у наслідках виконання культових приписів, а й із віднаходження хіба що естетизму у тих звичках, - можуть бути вибаченням для нав'язливих таких самих замішаних на містиці ідеологій більш широкої абстракції, але менш звужених у їх культовій природі, себто агресивних у зобов'язаннях їхнього практикування, тоді як останні – не можуть не бути звинуваченням проти вищезгаданих химер виокремленого їх використання окремою нікому нічим не винною спільнотою. Націоналізмом є та інтегральність інститутів окультуреного життя, що вона для адаптованої до них спільноти є як не крилами чи набором світоглядних аксіом результативної культуротворчості, так є стіною оберегу природних запитів проти агресивності сусідів оформленої як вже інтернаціональна; націоналізмом є накладання на універсальність людської природи тих векторів культурних зростань, у яких суспільство у особі людини відчувається унікально визначеним, себто не історично універсальним; націоналізм це пристосування невичерпності людяності вже до конкретики її цивілізаційних досягнень. Справа у тому, що націоналізм, як можливості людяності у її історичних реаліях, не так ховає у собі природну одномірність поспіль усякої людини, як дозволяє людині бути розмаїтою у культурних вимірах та представництвах. Націоналізм це досвід особи обмежений прогресом поколінь, це коли людині добре у групі проти недобрих гуртувань, це ті рівні сублімації культури, де адаптуються не лише казки, а саме казки. Тотальні особливості груп, відзначені сакралізацією практичних чи таких, що конкретно зумовилися історичною випадковістю занять, відторгаються спільнотами відмінної практики через конкурентність у сфері саме ідеологізації практичних звичок. Націоналізм відрізняється від тоталітаризму, себто від неявного націоналізму, не лише масштабністю колективу його обслуговування, а й тим, що розлогі тоталітарні спокуси накидаються на жертву ще не пристосовану до буття ще чієюсь жертвою, окрім власних фікцій. Класичний тоталітаризм це криптопатріотизм, до якого класики ще не доросли тому, що вони вже приховують заґрунтовані у національній праксис засади своїх світоглядних прожектів; тоді як націоналізмом є настільки перезрілим плодом містики, що вже спромігся пустити пагони у ґрунтовних заняттях спільноти з її життєвої необхідності. Абстрактні тоталітарні доктрини й закладаються привабою для тих сусідів, які замкнені у достатностях своїх особливостей і ще не згоджуються стати жертвою вже дозрілих до агресії національних спільнот, які на ту свою приманку універсального чи то сумісного щастя уловлюють ресурси чи то простори своїх зростань. Любов до виключно своєї спільноти відрізняється від любови до усіх, хто зокрема скніє у любови до своєї спільноти, як захист – від нападу; патріотизм відмінний від інтернаціоналізму як закритість – від відкритості; націоналізм не схожий на тоталітаризм як опертя на власні сили не схоже на опертя на чужинство. Тоталітаризм це неадекватна патріотичність; а патріотизм це заґрунтований і переведений у спосіб життя тоталітаризм.

Просто за те й саме за це тоталітарні вчення як замахи на універсальність стрічають спротив з боку самодостатніх політичних режимів та спільнот сталого культурного кола, що ідентичність останніх тоталітаристи розмивають. Функціональним призначенням тоталітарних вчень є виведення націоналістів із глухих кутів самозамкненості, пошук та пропозиції на сув'язі та потреби міжкультурних взаємодій, критичне виведення культових ритуалів патріотизму вже на більш прагматичні та результативні у прирощенні культури відносини. Тоталітаризмом є потенціалом зростань національних особливостей, коли руйнуванням останніх він не надто захоплюється; тоталітаризм це націоналізм у навалі на сусідів, коли навала може бути ще й видом оборони від сусідів; тоталітаризм, що сновигає між довершеними у їхній незатребуваності спільнотами, це особливості власного споживацтва закамфльовані під запити сусідської виробничості. Тоталітарне вигадництво могло б бути неспростовним, себто відверто презентованим визначеною національною культурою, коли б тої визначеності саме й не бракувало б вигадництву. Тоталітаризм це коли штучність культурних апробувань грає з людиною, а націоналізм це коли людна не лише виграла у тій грі, а й зробила перемогу серйозною як щабель прогресу.

Тоталітаризм вилонює із вправ із абсолютним, бо серед закритого до вдосконалень та не реагуючого на поступ пізнань лиш і гніздяться помилки та готовність принести у жертву останнім вже смисли та людяність, - а до неспівладного критиці та доказам належать містичні забобони та ті генні природнобіологічні особливості людини, які прийнято відносити до фундаментів особливостей національнокультурного. Коли до самоусвідомлень людини включити незмінність тих природних ознак, які виключають із їхньої обумовленості гуманітарними загалами, або ж до безпеки підтримання ідентичності людини включити догматичну заскоружність у традиціях культури та складнощі сприйняття впливів відмінного культурного середовища, або ж як успішно сумістити прагматику господарчих, науковопізнавальних, політичних занять вже із масивом культових вірувань та так само незмінних звичаїв, - то націоналізм у його представленні расовими та культурними закоріненням стає пагоном тоталітарних режимів. Включення людини у інтегральні зв'язки інститутів обжитої мови, географічного ареалу, тяглості історичної долі, визначених союзників та противників, релігійності, пихи внесків до науки, архетипової ментальності, кривородичань, то подібна національна дисциплінованість і є практикою тоталітаризму гатунку не виключно доктринальноідеологічного.

Здихатися напастей від тоталітаризму, ризиково не пристосованого до унормованих особливостей життя свого народу, можна лиш націоналізацією містифікацій, всотуванням вигадок вже у народні звички, перероблення творчих забав вже у масову необхідність. Віра у бездоказові та настільки ж прості пропозиції універсальних розв'язань усіх поспіль проблем є не лише кризою вже відпрацьованого інструментарію культури, але тоталітарні вчення є ще розвідкою боєм контентів національних зростань. Щоб угробити тоталітаризм доста зробити ігри у його містифікації патріотичним заняттям. Тоталітаризм це хвороба націоналізму на пристрасті казки, коли та хвороба може бути ще й хворобою росту, а націоналізм це хвороба природности людини на культуру, коли та культура не може не бути втіленням казки; тоталітаризм це патріотизм не власним коштом, залученням сусідських ресурсів під видом вдосконалення сусідських існувань, це сверблячка патріотів чужих батьківщин; тоталітаризм це неявна модифікація власних зголоднінь вже під подобу обдарування сусідів надмірам власної пасіонарности. Коли перевагу віддавати скорше змінам культури як черговим пропозиціям на її вдосконалення, аніж власне консервації тих вже втілених вдосконалень, - то любов до пенатів чи до рідних гробів скорше можна уподібнити звичці до концтаборів. Любов до батьківщини, до віри, до мови та до інших архетипів самоусвідомлень, не виключаючи звідти й накладання сакральних та позакритичних вимірів вже й на навіть науково підтвержені відкриття та винаходи, - є тим рівнем тоталітарних пригнічень людської універсальности не лише осмисленої, а й тваринної природи людини, де тоталітаризм вже є вихолощеним на агресивність, став досяг не лише безгрішности, а й практичної безрезультативности навіть у не слідуванні приписам віри у тоталітарні змісти, де тоталітаризм досяг рівнів виключно культових існувань. Націоналізм це реалізація віри у казки та зворотне перетворення реалій суспільного й наукового прогресу вже у подобу казки абсолютизованих цінностей. Оборонні мури та буфери національного дому чи то інших видів угрупованості могли б розмиватися прогресом налагодження універсальних зв'язків між організованими на гуртові цілі спільнотами, коли б прогресом і не правив би означений буфер вже у якості тарану чи зброї наступу на конкурентів.

Насправді не мають значення форми обмеження свободи, міри насильства, містицизм світоглядний, ставка на колективізм чи індивідуалізм, вибір між регламентованістю чи ринком, - коли невідомо для кого обирається як годяща суспільна організація, бо така не може не бути узгоджена із характером народу, який у компетенції своїх прав приречений на правоту, коли ту компетенцію та права не силують потворно. Універсальних моделей на прийняття чи неприйняття моделей тоталітаризму не існує. Коли кому до вподоби брязкати кайданами, - то й на здоров'я, аби лиш означеними заняттями не заважати тим людям та народам, які прагнуть залишитися вільними.

Національний організм має бути структурований на спеціалізовані інституції, - але не настільки жорстко, аби протиставлення розпадові переростало б у заборони на соціальну динаміку. Бо соціальне та професійне структурування тоді буде відкритим до вдосконалень, коли й окрема особа у її творчості та підприємливості не матиме пересторог. Міра свободи одинака може бути критерієм свободи національного організму. Проте нація просто не існуватиме, коли будуть відсутні оргструктури її централізму. Проте якою не була важливою цілісність спільноти аж тоді вона буде забезпечена, коли там буде зручно приватній особі у гарантіях її свободи забезпечених національною організованістю. Передовсім націоспільнота має бути розімкнена у собі. Суперечности усередині нації мають бути проблемами творчості. Останньому диваку має бути зручно у матеріялі нації, а не настільки, щоб національному загалові було зручно з ним.

Існує спокуса оголошувати адаптовані загалом для своєї користи пропозиції та винаходи за самозрозумілу норму та узвичаєне, аби зекономити на авторських гонорарах винахідникові, - проте яких би вимірів глобальної загальнолюдської універсальності не надавали винаходам зробленим у особливостях певної культури, чи як би у свою чергу національна культура як власними здобутками не вихвалялася адаптацією праці окремих своїх вірних, аж за чисельними угруповуваннями залишається певно хіба що прийняття відкриттів зроблених зі сторони протилежної щодо колективізму. Помилки залишають на відповідальність тих, які до цього призвели, але й те, що згодом стає універсальним у його корисності усім та кожному, у своїй генезі, себто у автентичності, є авторським твором. Ніщо не створюється як анонімна істина, з якої опускаються у грішний ґрунт, - тоді як потуга будови культури йде від закорінень, від конкретики, від живої людини чи творчої національної культури. Усе іменоване глобалізмом не може не бути латентним націоналізмом окремої культури, так само як і покривало національного лише захоче авторство конкретних угруповань чи одного індивіда, який у своїй творчості міг керуватися цінностями довільно яких рівнів загального.

Досягнення кожної історичної епохи видаються універсалізацією у незнаннях чи марновірствах порівняно із ймовірностями пізнань та перспективами прогресу, які виглядають як провалля у надмірно специфічне порівняно із означеною універсальністю передуючих недорозвитків. Тобто пропозиції поступу можуть представлятися як вузькі та неординарні відкриття порівняно із узвичаєнням у тому, що є істиною лише для певних часів, проте ті пропозиції поступу стають вже загальним місцем вже для часів більш розвинених. Себто приєднання до колективних норм може бути розподілом у відсталості, тоді як унікальні відкриття можуть вести до знань вищої загальності та вмінь прогресистського порядку. Інакше кажучи ліпше бути неповторним у прогресі, аніж інтегрованим у загалах помилкового. І окрема людина, і колектив, і нація в цілому мають сахатися не унікальності своєї творчості, а шляхів узвичаєння у непотрібному ніколи й ніде. Вдосконалення у власному українстві має бути не примусовим домаганням втиснути докільця іншокультур у специфіку шат українства, не кажучи вже про те, що автентичне українство не може будуватися якимось виключенням геть від магістральних шляхів людства, бо призвичаєння до непотрібному нікому є самозакопуванням у домовину, а - має бути авторським виходом українства на універсальність власне розвитків. Важливо не провалюватися у національні особливості, а використовувати їх ключем до відкриттів дійсно універсальних у своїй благодійній вигоді усім та усьому, включаючи й істини та прогрес. А там, де відкривають істини об'єктивні, там авторство потрібне лише як пам'ять. Годить не видавати традиційну специфіку власних схиблень за якісь універсальні відкриття, які буцімто збагачують, а не обкрадають інші культури, як належить досліджувати специфіку дійсних проблем на цілині прогресу. Національно-культурна відкритість це не виламування дверей до інших культур з намаганням їх упокорити під облудливі пропозиції власних послуг, аж лідерська нація має бути звернена до проблем власне прогресу та апробувань ще не дослідженого.

Націоналізм, який забезпечує виключну правоту спільноти у тому своєму національному домі, який будується не лише задля повноти розвоїв у ньому, а й для недопущення потерпання від агресорів, - настільки є виправданий, наскільки він успішно протистоїть означеному шовінізмові інших спільнот, які у пошуковують свою достатність у сусідських благах за кошт поневолення сусідів та хижого споживання загарбаного, перетворюючи національні дома сусідів у сировину порядкувань у чужому як вже у своєму рідному, коли власне господарів зайти витісняють у статуси денационалізованих рабів чи просто вбитих. Так само як загарбники захищають той свій патріотизм, який включає у себе любов до відібраних ними батьківщин та свобод поневолених ними земель та народів, відповідно винищуючи національну самодостатність поневолених, то й остання просто зобов'язана у силу ринкових відносин включати у себе силову боротьбу проти інтегрального патріотизму заброд. Націоналізм поневолених не може не бути ненавистю до любови до них з боку поневолювачів та прибічників імперського псевдонаціоналізму будованого із трупів чужих батьківщин. З незалежності та самодостатності своїх потенційних жертв імперіалісти будують якусь модель неприйнятної ворожості, але не тоді, коли у свій ура-патріотизм вони вбудовують споживання сусідів.

Оскільки імперіалістам заважко обдираючи сусідів на матеріальну здобич викликати до себе за це любов до себе з боку сусідів, то пересічні імперіалісти участь сусідського майна у своєму шлункові виправдовують своєю участю у духовому та культурному житті колоній, видаючи свою агресію вже за складову чи то за власне потреби колоній, виставляючи вивіз матеріальних статків із колоній вже як еквівалентну, а то ще й замалу плату за ввезення у колонії місій просвітництва, окультурення, цивілізаторства під взірці метрополії. Імперії починають негоже, коли непрошеними ходять до сусідів, а за виламування чужих дверей імперіалісти закінчують погано, коли за тимчасове пристосування до своєї зажерливості підбитих трофеїв у вигляді усього лиш якогось собі майна загарбники платять вже перетворенням себе на жертву сусідської вже духовного порядку специфічності й вже назавжди. Імперіалізм це несправедливий та нееквівалентний обмін тих власних ідентичних цінностей, які мали б забезпечувати ідентичність спільноти у ніші особливостей її культури, коли б означена спільнота загарбників не порушувала б екологію духовних відносин у спосіб вторгнення у чужі культури з руйнівними для себе наслідками неадекватного сприйняття чужих цінностей духового порядку від колонізованих народів, оскільки розмежувальні лінії між видами культур руйнуються агресорами з метою адаптації усього лиш підбитого майна. За перетворення колоній на злидарів та матеріально окрадених інтегратори платять втратами своєї культурної імперідентичності з перетворенням себе на жертву націоналізму колоній.

Праця на користь власної сім'ї чи країни, приватного бізнесу чи власної культури, як вид власносілої творчості на себе задля себе надається нам долею не як покарання за неспромогу втекти від себе, від власних покликань та проблем у спосіб переселення до чужих країв чи непритаманних занять, аби на них паразитувати та без доуки споживати плоди чужої праці, але відданість собі та обставинам часодовкілля дарована нам як нагода не переобтяжувати сусідів клопотами власного існування, а то й слугувати для обставин вже шансом їх вдосконалення чи збагачення. Патріотами стають не лише із чуттів самодостатності, а ще й із небажання образити сусідів вторгненням у їхню компетентність. Культура є тим доповненням наших природних існувань, яка дає можливість жити ще й у свободі занять тим, що є нам по-силах, проте і цей перехід до здавалося б віддалених від нашої природности та наявних умов праці має бути доказовим, себто має бути не втечею від традицій та досягнутого, як має бути інерційним продовженням успіхів хоча б для того, аби не руйнувати їх робом негармонійної творчості. Відданість справі та обставинам її забезпечення розвивають продовженням справи. Тож навіть пропозицію чуда тюрми камуфлюють під патріотизм та різновид історичних існувань спільноти. Переверені досвідом сприятливі традиції руйнують, аби підмінити їх на звички до зони примусу. Із колонізаторів та колоністів роблять патріотів тюрми, аби та встояла як варіація у загалі імперської історії.

Природна еволюція людей може вважатися довершеною на відміну від тої спеціалізації людей у фахові та діалогові спільнот, що є здатен на зворот впливати навіть на забезпечення людського здоров'я. Переваги, внаслідок зосередження окремої особи чи такого ж угруповання довкола своїх особливостей, забезпечуються ще й зреченням та відторгненням усього, що заважає означеній спеціалізації. Тож система тотальної асиміляції та переплавлення у монотонну одність окремішню й неповторну, - яка забезпечує своїм вірним плюси та козири за ціну вбивства й вигнання усіх непідвладних зоднорідненню вже як ворогів, - від ліберальних та відкритих форм спеціалізації у культурній специфічності відрізняється хіба що жорсткістю у досягненні цілей.

Хоча людина виглядає не суверенною чи то у способах життя, заданих від природи їй як істоті біологічній, чи то у заданій від культури поведінці особа представляється цілковито підначальною її соціалізації, чи то у просвіті індивідуальність видається залежною від середовища й тривалості виховання, чи то від підпорядкувань фахові чоловік винагороджується плодами його праці, - утім кожна душа не лише є, а ще й воліє бути неповторною у постанні її свободи. Оригінальність одинака є не лише за усіх умов нездоланною, як до того ж представляється ще й життєтворчою метою. Подібно до унікальності мікрокосму осібно існування кожного представника соціуму й макрокосм останнього зобов'язаний бути винятковим. У тому, що залишаємо у спадок іншим, ми маємо бути універсальними у логіці продукування корисного, - аж те, чому універсальність завдячує, є привілеєм енергетики тої виключності, креативність якої не підлягає нічому, але творить усе. Як людську одиницю повноцінно та різносторонньо не обміряти жодним стандартом, так і організм цілої нації доказово підлягає лише містиці. Супроти правоти національної спільноти не бракує ворогів, а на спростування її хиб ще менше залишається хіба що інтелектуальної мовчанки.

У примітивних спільнотах своїм віддають усе, не розрізняючи у вимогах родичання ані загальнолюдських, ані національних прав, а ворогам не лишаять нічого, не актуалізуючи у ворогах ніяких якостей, окрім ворожих, - коли поневолені грабують на майно, набір прав, а то й на просто життєві свободи. У імперських наддержавках припускаються до ігнорування культурної специфіки тих запроданців, а то й цілих народів, які свою ворожість до особливостей поневолювачів міняють вже на службу останнім. У національних державах процеси інтеграції пов'язані із схильністю дискримінувати потреби ще не перетравлених експатріантів, іншокультурних іновірців, поселенських діаспор за рахунок розширення загальнолюдських абстрактних прав означених чужинців визнаних однак за повноцінних громадян, водночас спрямовуючи енергетику та потенціали громадянських прав націєутворюючого членства саме для зміцнення його органічних особливостей. Між природними правами особи у своїй країні та штучними національними обов'язками у тій же батьківщині беруться встановлювати такі буцімто паритети, які, радше, функціонують як односторонній перепускний клапан: задоволення юридичних свобод на рівні персональному для, переважно меншини, населення іншого етносу, віросповідання, ціннісних звичок та виключних способів прожиття й одночасні заборони для означеної недоасимільованої публіки у реалізації їхніх прав вже інтегральних, себто національних; тоді як для автохтонного осердя усіх споріднених кривно, мовно, релігійно, єдиних у історичних, бізнесових, освітніх, державних традиціях своя влада у рідній батьківщині улаштує скорше вільний вихід на задоволення її громадянами своїх національних запитів, аніж дозволить обмеження загальнолюдських прав посиленнями на преференції національних зобов'язань.

Скоріше комунотворці казками про класово чисте світове царство пролетаріату закаптурювали та накидали машкару на пересічні московські звички полювання на сусідні народи, аніж нацистські будівничі тисячолітньої імперії своєю вульгарною практикою пограбування здобутого війною життєвого простору намагалися виправдати язичницьку містику та расово чисте арійство, - проте специфічні ідеології обох загарбників у їхній взаємній конкуренції на світове панування були прикриттям національних інтересів кожного.

У своїх витоках ідеологія московського тоталітаризму є ближчою до цінностей гуманітарних: до стягань Божої правди, до справедливості моральної, до мистецьких затій, до любови з приводу політики, - тоді як нацистські утопії більше залежать від матриці європейського раціоналізму, прикметні схильністю до тверезої прагматичності конкретних цілей загарбницьких. Тому нацисти обмежуються лише завданням смерті своїм ворогам.

Навіть перспективно корисні настанови, які за громадою залишають лиш обов'язок піддакувати їм, - є фактом тотального насильства над громадянами; навіть помилкові рішення, які відповідають готовності громадян сповна платити за потурання своїм інстинктивним забаганкам, - є рішеннями легітимними згідно процедур демократії. Культурний код, який у своїй інформаційності нарощується та передається у спадок від приватних потреб та зацікавлень окремих угруповань із членства спільноти, - стає для інших з того ж числа щонайменше не обтяжливим вже як кістяк інтересів загалу. Перепоною для корисного й плідного сприйняття здобутків та завоювань інших культур є не наявність матриці національного коду, а її відсутність.

Порівняно із кожним видом живого, який існує повноцінно у можливостях специфіки свого виду, ми, вірогідно не без підстав, ведемо мову за універсальність людських пізнань та не гіршої зміни довкілля на основі тих знань. Факт прогресу свідчить за відсутність нездоланих перепон стосовно не лише чинників його універсальної людяності, а й культурних різниць між людьми та народами. Видозміни у людяності, починаючи від характеру особи й закінчуючи культурними колами, є джерелом збагачень розмаю прогресу.

Мету очищення законів об'єктивного світу від підміни фіктивними вигадками не варто плутати із умовами досягнення якоїсь однозначності вже у середовищі людей керованих особливими емоціями, освіченістю, належністю традиціям певної культури, вдачею, а не онтологією, як це має місце у предметному світі реальних явищ, - бо між людською специфічністю та науковою універсальністю не має бути несумісних протиріч: натура просто зобов'язана відкриватися будь-якій здоровій людській свідомості і від якостей функціонування останньої залежаться успіхи користання та відкриття природних законів. Національні особливості людей не мають шкодити науковим законам у їхній відкритості народам. А національні, релігійні, мовні особливості будь-яких спільнот можна боронити їх вдосконаленням без спричинення від цього шкоди істинам специфічних наукових дисциплін. Від неадекватного та помилкового знання про відносини у природі речей потерпати можуть лиш люди та неадекватне освоєння речей. Вдосконалювати свої знання та вміння можна з будь-якого рівня культури й зростати у тому можна до рівнів не обмежених нічим. Ні для яких специфічних спільнот нема обмежень на їхній універсальний поступ, - попри те, що відмінні культури перебувають на відповідних рівнях освоєння здобутків прогресу. Національні прикмети суб'єкта пізнань не є жорстко та однозначно пов'язаними із мірою та успіхом освоєння об'єктивованих наукою законів. Проблеми ж починаються там, де одні угруповання силою беруться нав'язувати свої атрибутивні способи поведінки для тих, хто борониться від руйнівних спотворень зі сторони у розвиткові власних особливостей. Конфліктами у соціальній історії ми зобов'язані бажанням одних культур чи осіб паразитувати на особливостях інших осіб чи культур, або ображати ближніх у виправданні посилаючись на їхні відмінності від агресорів. Війни й загарбання з поневоленням йдуть від незгоди із нерівністю учасників історичного процесу, коли зайти беруться уніфікувати інших під себе. Рівняння під вимоги монополій є злочинами з наслідками провалу для тих бандитів.

Претензійним деклараціям про рівність з-поміж собою усіх людей і народів не суперечить ніщо, окрім тих фактів нерівності, які варто було б щонайменше не ігнорувати, а спрямовувати на користь справи загальнолюдської культури. Люди народжуються й відходять у відповідності із тими обставинами суцього історичного середовища, яким далеко до вичерпання власне людських можливостей наданих еволюцією. У своїх персональних та групових прикметах люди не рівні, але цю фактичність не варто робити нездолоаною перешкодою для досягнення людьми видатних чи доступних через їхню працю успіхів.

Націоналізм, як достатньо органічне узгодження у тілі народу таких його сутнісних установ специфічних як то: єдність етнічна, лінгвістична, політична, спільність долі, ще й у ситуації подолання супротивників, - можна порівняти із досягненням народу своєї свободи. Аж у тому то й полягає недостатність досягнення особливостей нації із завоюванням нею свого місця на землі, у системі держав, у внесках до світової культури, - що сама по собі свобода є лише запорукою, умовою, інструментом розвитку, але не власне розвитком. Не погано, коли ніхто не заважає творити й працювати, але й потрібен доказово прогресивний плід тих трудів. Відповідати треба не схожості на себе, а несхожості на відсталість. Призвичаюватися треба не до незмінних звичок власних, а до вмінь давати прибутковій відповіді на запити розвитку. Націоналізм тоді є життєздатним, коли не тільки прогресує сам, як ще й має не останній голос у формуванні та конструюванні глобального культурного лідерства.

Господарем є той, хто своїми кваліфікаційними знаннями і організаційними здібностями створив свій бізнес і забезпечує бізнесову продукцію на задоволення попиту на неї. Але ж і бандит, який неправдою сили віднімає чуже, береться силою неправди виставляти себе властителем присвоєного. Проте така зміна власності від господаря вже на користь бандита має тягнути правове покарання переступника. Цілий народ є подібним же велителем створеної ним мови, держави, історії відстоювання своєї самостійності. Але ж і напасники міжнародні заміну суб'єктності окупованої ними країни лагодяться усправедливлювати як вид хазяйнування, - поза те, що задоволення власного апетиту на поїдання вкраденого не є достатнім задоволенням права господарської власності. Теоретизуваннями які доводять права народу на заслужену ним батьківщину, на продуктивні внески до позитивів світової культури, на особливість своїх цінностей і традицій – є націоналізм. Але ж і колонізатори знищення самоправності поневолених ними націй представляють за розширення цивілізаційних особливостей власного імперіалізму, права якого ще й презентують як перспективний рух глобалізації. Проте великодержавний шовінізм з його інструментарієм військового і пропагандистського насильства, з наслідками фізичних і моральних вбивств людей і народів є протиправним, має імперіалізм зупинятися визвольним рухом антиколоніальним. Загодя займанці рекламують своє переймання сусідськими проблемами як захист питомих інтересів та сподівань народів у газдівство яких вони влямаються; згодом жертвність поневолених на користь поневолювачів оправдовується як борг взаємозбагачення, порозуміння, інтернаціоналізму; а перегода денационалізація народу переробленого вже на ресурс експансії колонізаторів заміщується на імперський патріотизм метрополії. Так московити, - аж до часу відколи у них вже не забракне сил на прямий терор беззастеражний, - не лише не заперечують проти інерції особливостей побутувань щойно окупованих ними народів, як ще й нарочито, навіть нагінками, стримують великодержавну хіть зі сторони бюрократичного апарату своєї окупаційної влади. Ті рухи, які силуються зобразити із себе життєздатний власне московський націоналізм, є об'єктом переслідування у потоці московського загарбництва, мастилом якого слугує пропагандистське представлення московства як виразника й захисника народів що їх московське царство у себе абсорбує. Енергетика ж націоналізму є захисною; на відміну імперського бандитизму, який лише у крайніх випадках представляється націоналізмом: або на полюсі завершального винищення культури окупованих народів, або на протилежному полюсі кризи власної агресивності. Націоналісти усіх країн знайдуть між собою мову, коли своїм патріотизмом не мають напад на ближнього.

Не гідними умов людяности та неправильними є припущення про вирок з якоїсь сторони надприродної на заперечення долі чи свобод існування певних обраних для небуття людей і народів. Усі заслуговують на час життя і розвиток. Утім не лише правлячі режими, як ще й цілі народи припускаються помилок, роблячи ставку навіть на злочини і тим критично урізають свій історичний час. Шляхами, які вводять у брейкдаун, є устрої зведені на процвітанні за чужий кошт, коли одні народи пригнічують інші. Імперії є нежиттєвими.

Рефлексією самоусвідомлення народом своєї цілісності, життєвих потреб, пошуком годящих відповідей на обставини, своїх традицій та розвитку стають теоретизування з приводу становлення власної нації через здобуття нею своєї батьківщини, мови, вірувань з наслідками будувannya своєї культури. Цей первинний рівень осмислення народом своїх інтересів буття і безпеки може закріплюватися та конституюватися з позицій етнічних, конфесійних, лінгвістичних, економічних, наукових, історичних, - проте одним із достатньо синтетичних підходів до характеристики органічної взаємодії різноманітних аспектів життя нації є концепції націоналізму. Націоналізм та його аналізування є ментальністю такого соціального організму яким є усяка нація на шляхах її розвитку чи занепаду. Націоналізм та його іпостасі є тямом народом до своєї достатності та існування у історії. Усяка нація у потребах її безпеки не може не бути, а то й зобов'язана стояти у обороні своїх національних перспектив розвитку. Й оскільки заперечення якимись народами існування чи прав на існування інших народів має вимір злочину проти людства, то й замах на теорії що захищають цінності певної нації також є і неприпустимими, і не гуманними, і не правовими. Закиди будь-якому народові у його націоналізмові не можуть не бути пропозиціями тому народові померти, або ж є найбільш розлогим із геноцидів. А коли кожен народ є правим у своїх потребах життя, то шахрайством виглядає підміна змагань між націями вже на заперечення чи оправдання відповідного виду націоналізму. Агресію, - під прикриттям її боротьбою з ворогами за правильну віру, домірну расу, самий прогресивний клас, - легалізують апеляцією до такої конструкції сторони права, якою є права нації та національні права, коли інтервенти та колонізатори виступають під машкарою захисників питомих інтересів рідної імперії, проти ворожих захисників осібногo суверенітету у колоніях. Усякий поважний агресор свої апетити оправдовує посиленнями на достоїнства власного духовного патріотизму та на відповідну негідність тих своїх жертв, які злочинно намагаються захиститися щитом такого ж злочинного їхнього окремішнього націоналізму зоологічного. Націоналізм хибує тоді, коли за його подоби видаються усілякі неподобства.

Кордонами абсолютистських упереджень будованих на незнанні ситуації є не лише цілий світ без просторово-часових обмежень, як ще й викликання чудес зобов'язане охоплювати сферу позаісторичного, ірреального, неможливого. А тому тоталітаристи від ідеології ріжуть усіх ворогів. Тоді як націоналізм, як доведене до краю знання та вміння з організації життя окремого народу, має не лише ліміти у межах добробуту цього народу, як ще й націоналістичний добробут не обов'язково включає у себе агресію проти таких же осібних народів, країн, культур. На вчиненні сусідам зла плодом може бути лише недобра реакція у відповідь. Більш того переймання інтересами своєї нації тоді буде результативним у будувannya добра, коли будуватиметься на повазі до приватного національного інтересу сусідів, передбачатиме співпрацю із ближніми у прогресі. Націоналізм це універсальність що спирається на співробітництво із такими ж організаціями.

Нація це той довершений до цілісності вид і рівень життя спільноти, усі інститути якої є між собою пов'язаними й організованими у достатність самостійності. Звичайно ж, коли цей організм не паразитує на визискові невольників, а продуктивно працює. Спілка нападників не є нацією, а є націофагами, бандитами беззаконними.

Для України співпраця з подібними нам продуктивними та правовими народами і країнами істотно важлива як умова розвитку тих наших національних свобод, які і є річчю нашої ідентичності української. Утім жорстке зв'язування останньої вже із ставкою на глобальний ринок, встановлення залежності українства від його вбудувannya і прилаштування до обслуговування іншонаціональних потреб, розчинення українства у понадукраїнських інтересах – є замахом на самостійництво українського буття. Вигоди від визиску сусідів не мають ініціювати український імперіалізм. З огляду на ймовірність криз та відповідної агресивності зі сторони середовища, то маємо суверенітет гарантувати певною критичною мірою опертя на власні автономні сили наукові, господарчі, військові. Ніхто за нас воювати не буде, коли ми реалізуватимемо свою потрібність насамперед самим собі.

Цивілізаційні, культурні, національні особливості представляються колами послідовного їх звуження аж до тих станів крайніх, де вже особа являє собою самодостатній мікрокосм. Національні особливості є ближчими до існування державного організму народу на його батьківських теренах та звичаєвих традиціях культури. Нація це той запобіжник, без якого настанова на рівність усіх та усього загрожує усе та усіх просто зжити геть зі світу.

Хоча зведення особливостей якогось певного явища до вже відомих знань з пошуком там закоріненень означеного явища новаторського й дає видимість розуміння останнього, - проте подібні пов'язання у цілісність різноякісного є помилкою. Оскільки родження винаходів завжди є стрибком у незвідане. Якщо ж сув'язь з відпрацьованим є безпосередньою, то новаторства нема. Оригінальність не може не мати кордонів визначених. Тож і у організації суспільних організмів, задля адекватного розуміння їх закономірностей, ліпше акцентуватися на їхніх між собою відмінностях, аніж успішно знаходити спільні риси. У достатньо розвинутих, себто самодостатніх явищ у житті етносу чи історії осібною народу, його цінностей духовних релігійних чи наукових, - нема батьків чи обумовлень якимись сторонніми чинникам. Більш того, штучні намагання поставити життя сфер цивілізації, культури, нації у залежність від стороннього до них з розмиванням особливостей кожної, то це не може не бути замахом на їх життєвість. Так у пошуках місцезнаходженняпологового дому свободи, як вирішальної ознаки західної цивілізації, можна вказувати на спадок і впливи античності грецько-римської, на переселення племен германських та орд степовиків, та на юдо-християнство, візантійство й католицизм з протестантизмом, на династичні правління шарлеманів чи габсбургів у імперії німецької нації, на англо-саксонську єдність мов, на винахідництва технічні та революції політичні, на духовий етос і мораль європейства, - однак вестернізацію годі шукати десь поза нею. Більш того, тіло свободи, як вже зріле у його перспективах, вникає на околицях повищеозначених його передувань Подібно й українство у його цінностях здобуття волі є тим чим є; і навіть наша бійка проти такого основного противника як московство, нічого не додає до самодостатніх особливостей українства. Не останнім визначенням свободи є її противність тому, що їй заважає бути собою, - не так навіть у її критичності, як у її позитивних новаціях.

Особливості належності до певного цивілізаційного кола не тільки впливають на розвиток там науки, підприємництва, моралі, права, побуту і світоглядних орієнтирів, а ними й визначають та представляють означене окультурення, а проте, - навіть там де конкурують між собою винаходи та досягнення науково-технічні чи мистецькі, не кажучи вже про пряму непримиренність постулатів життя релігійного, - усяка й кожна цивілізація, осібна спільнота національна є не так гіршою чи кращою у порівнянні навіть порівнюваних своїх особливостей, а являють собою неповторні явища. Досить об'єктивним чи вимірюваним критерієм розвитку є поступ науково-технологічний та інформаційний.

Так європейство та ісламізація джихадистського типу уявляються і є протилежними світами, однак ця їх осібність навзаєм не доказує необхідність їхнього взаємозбагачення. Так саме серед німців, як підметного осередку питомого європейства, постало таке противне природі свободи явище як нацизм з його геноцидними потягненнями. Те, що представляється успіхами й подальшим розвитком для одних культур, - не тільки не є для відмінних культур та націй аргументом на всотування цих досягнень сусідських вже до звичаїв та потреб власного осібною дому культури чи нації, а ще й успіхи одних народів можуть на пряму сприйматися занепадом для культур відмінних чи навіть конкуруючих. Ідеологічні розмови про спільність та єдність усіх людей на землі є доцільними лиш у відповідних дисциплінарних підходах до цього питання, подібно до того, як екологічні підходи до взаємодії природних організмів не передбачають виділення серед видів якогось досконалого, стосовно якого інші види живого були б у підпорядкуванні.

Поступ у пізнаннях це не лише відкриття універсальних законів, а це ще й накладання кордонів доцільності на передуючі знання. Сутнісним аспектом свободи є критика. Замість бійки проти протиріч, то останні годить множити, творячи тим новий світ.

Посилання московського комунізму на споконвічні проєкти побудови комунальної зони регламенту не можуть правити ані звинуваченням означеному світовому досвіду, ані виправданям означеного екстремізму проєкту увіковічення московського імперіалізму. Не так оригінальне московство продовжило універсальність тоталітарних режимів, як специфіка останніх саме так, як треба питомому московству знайшла у його контекстах своє автентичне, адекватне, тягле втілення. Комуністичні відкриття на збагачення історії загалу тоталітарних рухів є плагіатом, списаним із конкретики звичок московського царства. Так впевненість у успішності диктатури є не більше, як констатацією традиційного самодержавно-царистського менеджерства; ставка на втримання розмаю народів та масиву культур під берлом малочисельної когорти бюрократів є очевидністю досвіду дворянських панувань поміщицьких; впевненість у виправданому збиранні данини із під'ясачних за їхнє прикриття від інших кримінальних рекетирів є подібною до патернату компартійних слуг народу над відданим справі партії совнародом; ненависть до чужих багатств, допоки ті перебувають у власности господарів і є не завойованими, це рушійний промотор на усю історію імперського експансіонізму; недопущення приватного підприємництва з його ринковими, правовими, демократичними інституціями, як такого, що загрожує монополізму верховного усевладдя та підгрибання під те усевладдя ресурсів відібраних у підприємців є самодержавною звичкою; утримування усіх підданих у рабській від влади залежності, включаючи до виконавських ролей й стани еліти, збереження рабства під назвою кріпосництво чи колгосп аж до індустріальної епохи, є не лише вигадкою утопістів, як є прикметністю московськоімперської історії; манії богообраности та неповторних шляхів Московії, її рятівних та учительних ролей щодо скніючого у неправдах та загибелі світу умираючого заходу, інвективи на сторону усього відмінного є мотивом московських містиків задовго до доктринального комунізму; й світова революція із царством пролетарським є лиш інерцією зазіхань імперського мілітаризму; культивування ворогів народу та самопожертви бійців за справу партії є пролонгацією віднаходження претекстів для зачистки чергової порції жертв ординарного імперського споживацтва; протиправність аж до ступенів антигуманности є не так умовою будови зон тотальної несвободи, як є продовженням ламання усяких домовленостей на часі визрівання та розпухання апетитів на сабіраніє земель, коли задля того провокуються революційні кризи; девальвація ціни життя людей та жорстокість є не лише доказом прийнятности їх пожертви на користь абсолютистських ідей про кінець історії, як є мастилом на системну технологію підбиття чергових народів; вдавання до насильства як до чільного засобу переконання у утопічно неможливому соціоустрої є не останнім прийомом імперобудівництва; абсурдизм смислів ошасливлення зоною перекликається з подібними ж особливостями бунту у раціях московства; орієнтація на нещастя та злиденність є не лише видаванням їх за гонорову цінність, а є ще й тривіальною зручністю відмови від викликів складнощів праці на організацію прогресу; заперечення проблемностей суспільного поступу, включаючи анігіляцію грошей та усякого посередництва у громадських діалогах, покладання на чудеса простих рішень, ставку на переможність крупних тотальних зібрань, офіру особистості на користь того, що презентується як колективний інтерес, епатажні ходіння всупереч загальним місцям перебувань культури можна знайти не лише у канонах утопістів; грабунок майновитих є не комуноїдною вигадкою, а буденною практикою московськоімперського збиральництва.

Подібно до інших любителів чужого як свого, московські інтегратори до спільного з ними царства переконують колонізовані ними народи у рівности з московськими просвітителями, аби колонізовані й не здогадувалися, що вони потрапили у зону братерського партнерства за ціну втрати власної свободи та незалежности своїх батьківщин, що це не війська колоній підбили метрополію, як стався зворотного плану вияв любови до сусідів. Здобичники готові навіть демонстративно стримувати поривання свого інтеграціонізму у винищенні особливостей вже підбитих ними у свою імперію народів, аби лиш останні були зобов'язані імперіалістам своєю любов'ю, пошаною, законнослухняністю.

На відміну від нацизму, пароксизм якого, у ідеологічному прикритті німецького імперіалізму, протистояв завадам з боку сусідніх імперій на ростучі апетити загарбання народів саме німцями у їхньому відверто націоналістичному месіанізмі, - то вже московські імперіалісти у істеричних домаганнях втримати вже упокорені нею народи й дезактивувати визвольні рухи народів вдаються до виразнішої містики, коли підмінюють свій експансіонізм термінологією світової революції, загарбання народів – вже на визволення від експлуатації, пограбування іменують поверненням додаткової вартости, а народи денаціоналізують та зодноріднюють у безвихідному єдинанеделімстві вже під каптуром моделі пролетарської єдності. Комунізм це московство для зовнішнього його використання, коли треба колоніям довести неіснування того московського імперіалізму, який гнітив народи, і який як вже заступлений комунізмом потребує не втечі від нього у визвольній боротьбі народів проти московської займанщини та у захисті незалежності й суверенітету, а потребує зворотного: тобто добровільного приєднання народів до московства перейменованого вже на комунізм у його вимогах класової єдності спрямованої проти суверенітету народів зобов'язаних у ім'я пролетарського інтернаціоналізму воювати проти своєї незалежності від московства; тоді як у внутрішніх, себто адекватних розуміннях комунізму, останній виставляється не більше як етапом історичної Московії у її напруженій боротьбі проти національно-визвольних рухів. У відчутті своєї сили переробляти переможеною ними сировину народів вже на потенціал русифікованого московства імперіалісти можуть не криючись вказувати на невідповідність, а то й на сторонність комунізму стосовно імперії, - проте в умовах напруженої боротьби із визвольними рухами імперіалісти ховають свій московський націоналізм вже під одіж комунізму, виставляючи комунізм не так знярядям боротьби з московським імперіалізмом, як подають комунізм за той вищий тип задоволення національних інтересів колоній, порівняно з яким захист власне підметних інтересів колоній є просто реакційним, а той антинародним самовбивчим рухом.

Спершу здається, що розбавлення догматики виключно ідеологічного вчення про пограбування власности багатіїв та імперій не бідних на майно з передачею трофеїв під комунальний контроль маси злидарів під кермою гарантовано безпомилкового вождя та доповнення означеної комунодогматики вже практикою імперських панувань Московії послужиться або втихомиренню екстремізму комунального щастя реальних в'язнів утопій, або асоціальні рецепти спантеличать будову московського царства, - проте шлюб доктринального соціалізму та історичного московського експансіонізму наслідками має не лише реалізацію утопій, а ще й надає московству видів як не інтелектуалізму, так додаткових обґрунтувань претензійно абсолютистською містикою про кінець історії вже у комуносоціалізовмі позанаціонального царства пролетарів. Комунізм совкового розливу стає етапом московського царства на часі боротьби з національно-визвольними рухами вже засобами терору та ідеологічного шахрайства. Покруч від запліднення московства вже на комунізм скорше має ті вади від обох батьків, які ще й є резонансно посилені. Не так комунізмом закаптурюється історія московського імперіалізму, як досконало розкривається. У концтаборах метода творення імперії насильством над правами та свободами логічно відкривається у повноті. Скорше адепти комунізму воюють не чистоту доктрини, а за посилення історичного московства, ніж то є навпаки, бо доктрині не офірують імперію. Для прагматиків московського царства буцімто безнаціональний комунізм може бути не лише маною, на яку ловлять втікачів від імперії й повертають назад у зону, аж комунізм може бути ще й страшилкою, на конто якого можна перекласти злочини боротьби за єдинанеделімство, аби імітувати незаплямованість історичної Московії. Комунізмом відбілюють метрополію за оббілування нею колоній. Вірити у пріоритет ідеологічного комунізму над історичною Московією можна лише чи у нерозумінні московства агресивного гатунку, чи у свідомому його прикритті. Пролетарська класова спасительність це лише маскування на месіанізм московства, на доданок до маскхалату Святої Руси. І комунізм, і нацизм це доповнення тоталітарними ідеологіями відповідно московського чи німецького націоналізму.

Із багатоманіття історії московського царства можна назбирати доказових фактів про його належність європейству, про рівняння московства на законність, підприємницькі свободи, на відкритість до єврокультури, коли московська людність ріднить себе із київською генезою, оскільки під відмінностями свого громадського життя люди є біологічно однаковими, а прибутки та здобутки Московії не виключно забезпечувалися вірністю московських мас переселенців та колонізаторів волі царя як організатора підбиття та розподілу здобичі від сусідів, - проте як би не виміряли впливи азійського збиральництва з боку мас чи імперативи європейства присутні передовсім у владній верхівці, аж совковий комунізм утверджувався саме у культурі московства, саме московська людність, попри неабиякий антибольшевицький спротив, дозволила вождям обікрати себе на власність, законність, на права й коли московіти масою повалили у концтабори та на грандіозні будівлі соціалізму, тоді не треба розповідати про те, що расеянам там було не комфортно, коли московіти вважають лєніносталіних не масовими вбивцями, а муштруються довкола постаментів вождям, коли московіти вихваляються своєю колонізацією народів, а не каються, - тоді комунототалітаризм є гідним свого цивілізаційного ентопідгрунтя.

На відміну від європейців, які протягом своєї історії в цілому мали можливості задовольняти власні потреби на збагачення у спосіб приватного підприємництва, то на Московії, з її успадкованими від монголів та генетично переданих від китайської імперії манерами управління, усі багатства держави були власністю верховного правителя з виключенням звідти конкурентів, проте здійснюване на користь царя пограбування підданих лише спонукало за інерцією реактивності подібні ж манери життя підданих, яким було добре або ж за нагод того пограбування інших народів, що його організували вожді імперії, або ж тоді, як піддані грабували вже свою власну імперію на разі зупинок її експансіоністського розпухання, коли маси чи саботували панщину, чи тікали від оброків, чи бунтували. Й коли традиційними манерами господарювань стає взаємообмін крадіжками між вождем та підданими, тоді ідеологія пограбувань усіх багатіїв світу лягає у живильний ґрунт Московії як рідна та адекватна.

Не треба розмовляти та вести перетрактації із московітами, які як поселенці своєю окупацією впхалися в Україну, - тоді як діаспору загарбників треба фізично в усякий допустимий для визволення спосіб випирати із місць їх розселення.

Народи, які лідирують у цивілізованості, мусять підтримувати свої позиції щодо народів запізнених у тому і це заняття у стосунку до останніх не може не бути їх колонізацією, себто неповнотою участі у лідерстві, - звичайно ж за умов, коли означеним народам запізненим норми та стандарти культури передових народів будуть потрібні, коли у рівняннях на стандарти лідерів народи запізнені будуть самочинно платити ціну рівняння на стандарти. І коли європейській культурі поступається московсько-монгольське пасовисько народів, тоді функції європейського лідерства на східні кресли належаться українству. Обмін лідерства московського насильства стосовно України не можна визнати годящим корелятом відносно вже українського культурного лідерства на сторону московську.

Які б прикметности тоталітарного неладу не віднаходили у тих традиціях історичного московства, які були успадковані від монголів, що опосередкували китайську архаїку силового збиральництва на користь імператора, як би ті традиції експансіонізму та визиску підбитих не були б розбавлені на прикметности утопізму вже європейського лібералізму приватнопідприємницького, - проте саме конкретика культури довільно якої спільноти і є ґрунтом, причиною чи батьківством на політичні, ідеологічні чи конфесійні системи обслуговування історичної спільноти. Ексцеси тоталітарного диктату, до якого вдалися московіти у спробах втримати підлегле їм зібрання людей і народів у кошарі їх експлуатації, є марним домаганням знищити свободу тих, хто визначив себе гідними свободи, а заміна тоталітаризму на московську псевдодемократію ще виразніше зробить незмінною боротьбу народів за своє визволення із зони та остаточне завалення останньої. Загибель москвоімперії не замінити на сурогати її продовження лібералізмом чи диктатурою.

Небажання ще не колишньої метрополії розстатися із звичкою паразитувати на Україні, себто вірність московітів своєму способу життя через імперське збиральництво, є не лише запорукою вилучення Московії із числа вільних народів Європи, а ще й гарантує московітам подальший розпад їхньої зони попри домагання стримати її диктатурою; й так само Україна не ствердиться без демократії у прагненнях її імперської діаспори втримати імперію хоча б як філію, коштом спожиття України вільної.

Шукати особливости комунізму советського розливу а чи у історії утопічних вчень, а чи у прийомах побудови конфесійної догматики та організацій по боротьбі з ересями, а чи у розрізові відстоювання інтересів пригнічених мас проти класу зажерливих підприємців, а чи у тягlosti організованого бандитизму, а чи зокрема розглядати комунізм вже як еволюцію чиновницького одержавлення громадського життя, чи як варіацію колонізаторських рухів імперій, то це – заковтувати блешню, пасувати перед блефом того комунізму, звички якого є слідуванням менеджментові історичного московського царства. Усі змісти доктрин вождів комунії, усі рецепти більшовизму та прогнози на нього є описом традицій самодержавних погоничів і московської народної культури ходити косяком. А розшукування аналогічних ситуацій у сусідських аваріях не може не слугуватиме апології комунізму.

Підступність злочинів поневолення людей і народів не у тому, що їх перекладають на комуністичне ім'я сукупности ідеологічних догматів чи на імена авторів цих неадекватних розумінь суспільних запитів, а небезпека комунізму у тому, що під його оманами ховають автентичне московство, реалізацією якого й виступав доктринальний комунізм.

Комунізм це екстремістський спосіб продовження московського імперіалізму вже понад сили московства, - коли ці надмірні зусилля на організацію грабежу й утримання зібрання народів вже засобами пролетарського інтернаціоналізму у спільному концтаборі забезпечили від'ємний результат порівняно із самодержавними традиціями збиральництва й призвели до розпаду Московії до комунізму притороченої. Комунізм є реакцією відповіді на вичерпання традиційного ресурсу імперського розпухання через прибирання до рук нових сусідів, коли землі і народи, яких ще у силі було завоювати уже були розібрані між імперіалістами, або ж через спротив народів несило стало їх підбивати, а колонізатори стикнулися вже поміж собою, - й тому довелося ресурси здирництва шукати усередині, проголосивши багатіїв за достойну ціль. Комунізм з його цілями боротьби проти світового капіталу є ще й прийомом віднаходження додаткових виправдань агресії у сторону європейських держав, аби розпалювання ненависті до вигаданих експлуататорів сприяло перетворенню останніх на жертву визволення. Комунізм стався реакційним рухом проти демократії з її небезпеками для імперії від визвольних рухів в умовах невіддільного від демократії розвою капіталістичного підприємництва доби індустріалізації, тотальна монополізація комуністична була спрямована проти ринкового лібералізму, розвиток якого загрожує цілісности імперії, ідеологія пролетарського інтернаціоналізму спрямована проти розвитку національних культур. Індустріальне виробництво, у ході якого створюється додаткова вартість, вступає у протиріччя із рентою відніманням майна та горизонтальним його безоплатним переміщенням від господарів вже на користь зверхників із метрополії. Натомість комунізм на Московії покликався вирішити протилежні та суперечливі завдання: провести необхідну індустріалізацію й, разом із тим, удушити підприємництво, ринок, демократію, культурницькі рухи самостійництва. Комунізм стався прийомом заощадження на витратах утримання колоній. Комунізм є винаходом подолати відставання перед заходом робом безоплатної праці совтрудоющих. Коли самодержці закидали неситим оком на майно сусідніх народів, то комуністи вдосконалили народолобство вже до заборони будь-якої власности, свого власного обслуговування загальнонародної власности. Незмірні витрати зазнало імперське населення перетворене на зеків задля продовження традицій імперської агресивности, оформленої вже як звільнення трудящих від капіталістичної кабали, а потім, внаслідок розв'язаної за участю ще й німецького імперіалізму війни на здобуття нових земель народи і люди зазнали розор ще гірший, ніж за соціалістичну індустріалізацію.

Загарбництво батьківщин наступних сусідів з поневолення тамтешніх господарів є тою містичною метою московства у його рухові за обрїй, яка однак у жертв збиральництва викликає законний спротив, як скорочення їх життя; урізанням життя, усіляких його гараздів є й зворотний відносно інтегральности рух московства вже до знищення усіх невдоволених єдинанеделімством та інших ворогів трудового народу. Проте, коли узагальнювати ці рухи як гравітаційного притягнення, так і притаманній природі речей відрух до відштовхування, - то ці ходи є атрибутом, є феноменом, є безпосереднім представництвом того, що є життям.

Для московців нема питань у суміщенні здавалося б різнорідних тез: іхтамнет, етанеми, авидакажете, таквамінада, мишебряття, анастозачто. Ідеологічне ошуканство не лише обслуговує практику грабежу, як є вищим пілотажем останнього. Московія – країна фасадів, яка справляє враження, й більш нічого у знемозі справитися із визвольними рухами тих країн, яких вона силується імпортувати до московської до них споживацької любови.

Ті, наявні за усі історичні періоди збиральництва, дисидентські рухи, які з меншою чи збільшеною настирливістю пропагують, а то і просувають московство у напрямку європейському західнянському, - представляються, з точки зору українського визволення антимосковського, представляються ходами антиукраїнськими, бо обтяжують українство звичками до колонізації, підривають європейську ідентичність українства, пропагують химери про можливість українства в умовах великодержавного месіянства. Усілякі кличі про адіннарод, який окрім старшобратерства не передбачає інших суб'єктів історії, - є лазівкою для окупантів.

Коли замість норманських із Заходу рюриковичів, чи замість чингизидів зі сходу данину почали збирати правителі місцевого походження, - то це збільшило норму пограбування московської людности; коли кріпацтво і імперське збиральництво посилили адмініструванням правителів вже європеїзованих, - то це збільшило визиск тої ж людности; коли замість знищених поміщиків та капіталістів, майнові права яких легітимізувалася функціями організаційними, прийшли експропріатори із числа слуг трудового народу, - то незмінними наслідками для московської маси трудармійців стало посилення їх грабежу; коли у ході удосконалення засобами роздержавлення раніше знищеної комунізмом експлуатації управлінський апарат партійних номенклатурників удосконалився на Органи його безпеки, - то наслідками роздержавлення стала користь означених приватизаторів, яким і дістався ефект повороту до казенного ринку. Й за усіх пульсацій імперії її суб'єкт насулено мовчить.

Для збирачів їхній напад на народи завше є оправданим, тоді як опір народів щодо нападників завше для московців є беззаконням. Гвалтові, який зачинав імперську навалу у Край, москалі за довгий час їхньої окупації надали виду вже легітимного з тим, щоб невідв'язно приторочити до імперського зібрання українську історію, народ, мову, звичаї, церкву, державу. Тож права українського визволення від поглиначів не можуть не бути гвалтом і рейвахом повстанським проти представлень і марень московців про незворотність поглинання ними українців та української батьківщини.

Даремно й марно сперечатися із бандитами у тому, що з їхніх позицій та їхньої точки зору їхній напад на жертву є їхньою необхідністю, об'єктивним затребуванням від способів їхнього здобичницького прожиття, що їхній бізнес має їхню логіку та їхнє ж оправдання. Доводиться згоджуватися із бандитами у тому, що їм для ефективного пограбування жертви, аби та не смикалася у опорі беззаконню, - то жертву необхідно убити, оголосити ворогом, обібрати на права та смисли. Зрозуміло, що своєму нападіві агресор надаватиме ваги месіанської, акції справедливости, здійсненої на виконання потреб жертви. Проте апетити хижаків не є законом для поведінки жертви на згоду із своєю жертвовністю.

Учасники змагань як не за лідерство, так, принаймні, за саме виживання у культурі є конкурентами, проте їхнє суперництво за нормами співпраці між собою неприпустимо порушувати виходом поза ці норми. Обмін досягненнями не має бути однобічним збагаченням однієї сторони ціною втрат другої. Не останнім маневром покладань на власні сили є відгородження від старшобратерських зазіхань на презентацію ними аднавоноарада.

Оскільки індивіди та народи не є подібними у своєму психічному, інтелектуальному, мовному, релігійному, духовному, традиційному, професійному житті, - то не уникнути складнощів адекватного розуміння між партнерами, або конкурентами. Переклад змістів однієї культури на мову іншої може бути кращим чи не гіршим, але завше буде відмінним. Відповідно й судження з приводу московства не просто даються, а то і не даються європейцям; не кажучи вже про більш виразні розходження у поглядах зворотного напрямку.

Проблема розуміння змістів та смислів певного культурного кола полягає у тому, що з однієї сторони необхідно бути зануреним у його середину, треба бути питомим носієм, корінним автохтоном, твірним представником даної спільноти чи замкненого на собі круга культури, але подібна іманентність явища, його притаманність собі самому, яка випливає із власне природи його явленої феноменальності, - стає нерозумінням причин, дійсності, наслідків буття даного культурного кола, яке своєю випадковістю і неповторністю просто випадає із поняття закономірного, обумовленого необхідністю, залежністю від загального зв'язку і контекстів взаємодій із подібними явищами у культурі. Не гіршим, а то ще й кращим нерозумінням особливостей об'єкту дослідження є вже протилежна крайність зосередження на закономірному, на теоретизуваннях з приводу явища, на зовнішніх проявах даного культурного кола у його взаємодії із схожими осередками культури чи спільнотами, - але за цей успіх пізнання місця та призначень функціонування осібно організму громадського у контекстах загалу соціального життя доводиться платити відстороненням від усвідомлення внутрішніх власне змістів і достеменних реалій даного конкретного тіла. Так прибулому дослідникові життя секти чи трайбалістського етносу бракує можливостей органічно вписатися у туземне членство виняткового колективу, щоб бути прийнятим як свій; тоді як аборигенові специфічного угруповання не просто бути одночасно ще й, ніби, відрядженим зі сторони кваліфікованим дослідником самого себе. Пізнання явища потребує двоїстого і плутаного: виведення його на рівень закономірного, так і злиття із його сутністю.

Московство є одним із окремих проявів такого ширшого явища як тоталітаризм, яким позначатимемо політичний режим примусового контролю будованого на містиці чи на спрощених доктринах соціальної утопії. Пак навіть у загальних розлогих характеристиках тоталітаризму, у його деталізованому і спеціалізованому категоріальному апараті не є можливим достеменно описати окремішне специфічне явище московства. Можна наводити кмітливі і навіть доказові судження стосовно природи московства, аж вони завжди впираються у його таїну, себто у непідвладність розуму, праву, вимогам людяності.

В усіх розворотах своєї долі історичне московство повертається на круги свої, залишається у тяжіннях традицій, відтворює свою матрицю, - як культура збиральництва того, що погано у сусідів лежить. Так москвокомунізм хоча й зустрічають у штики народи поля права, але у своїх задумках комунізм був повстання проти абсолютизму; представлявся просвітницьким мирським проектом, критичним до одержавленого віроучительного містицизму; комунія це антиімперський рух; ради-совети обіцяли структури народовладдя; стримування монополізму корпорацій та повернення до стартових позицій загальної рівності відкривало перспективи кар'єрних зростань для осіб творчих, соціально активних; планове господарювання корегувало почасти деструктивні протиріччя стихій ринку; совіти інстальовали солідаризм і братерство проти антагонізмів класових, майнових, расових, статевих; совковий комунізм вирішував запита на індустріалізацію, навіть навздогін західній модернізації науково-технічній; за комунії має місце революція ще й культурна, підвищення масової освіти; комунія змістила акценти цінностей спрямованих назустріч меркантильній наживі буржуазній; комунія зробила важливих розворот до соціальних обов'язків держави; - але з цих перспектив знов і вкотре ніц не вийшло, окрім концтаборів, експансіонізму, любови до вождя, маній очікування обітованого розпрощання із нудьгою примусової праці.

Совковий комунізм не є вистрибуванням геть із матриці московства так само, як і прихід до влади посткомуністичних приватизаторів із числа чекістів і бандитів не є квитом. Постійна революція на Московії не має ані початку, ані завершення. Будуть злочини небувалі.

Порівнюючи із традиційним московським збиральництвом народів і навіть з насадженням колонізаторського русифікаторства, то екстремістський його варіант, представлений совітським комунізмом, – є менш небезпечним задля справи визволення народів від окупації, оскільки реванш з його сторони нанесе вражаючий та руйнівний удар по субстанціональному московському збиральництву імперському. Більш того, бажано концентровану самоподібність історичного московства пов'язувати саме із комуністичним його періодом, підштовхувати московців до розвороту у їх концтабірну домівку, потурати московському антизахідництву, послухові московських мас чекістам та москвославію.

Як право на оволодіння завойованим, то свою самоназву руских та расеян навішують ці професійні збирачі чужих батьківщин не лише на землі і народи вже підбиті московськими стрільцями, - аж фетишистський проект на іменування рускими усіх включених у нього є пов'язаним ще й із загарбницькими апетитами цих зайд. Збирачі не тільки не допускають збереження специфічності, та самостійницької особності для усіх вже втягнених у вирву московського царства Рускава міра Святої Русі комуністичного інтернаціоналізму, - перетравлюючи, асимілюючи, рівняючи усіх та усе під вимоги денаціоналізації підданих та доміантні стандарти русифікаторства, - як ще й стосовно себе самих імперські інтегратори не допускають юридичних визначень та встановлення меж на свої власні статки та етнічність, бо встановлення кордонів та обмежень на експансіонізм, з якого колонізатори живляться, загрожує можливостям подібного паразитарного способу існування історичного московства, яке прагне не закінчуватися ніде й ніколи. Щоб стати пасткою для необачних племен і народів, то московити радше утискатимуть власне великоросійство, аніж дочасно загрозуватимуть ознакам самоправності народів вже включених у великоросійство чи ще не остаточно там удувлених. Коли московці зазираючи неситим оком поза кордони, заходяться громадян інших країн називати ісконна рускімі із давна атторгнутимі ат атечества, коли на сусідів як на потенційних жертв московської до них любови збирачі навішують закиди у русофобії, коли московці заходяться розповсюджувати свою рятівну жертвовність на ще не підбитих ними сусідів, заміряються захищати громадян інших юрисдикцій під приводом оголошення їх расеянами, - то сусідам конче варто гострити зброю. На відміну від нацистів, які будували світовий рейх на переважаючих своїх відмінах від унтерменшів чи недостатньо арійських народів, то мотивами приєднання до зони совреспублік комуністи висували відкритість до особливостей поки ще не перетравлених і не переламаних у великодержавстві народів, - бо останнім інтегратори просто не могли запропонувати того, що народи збагатили б, окрім, хіба що, на вміння організувати концтабори. Об'єкти нападу у актуальних на них зазіханнях потенціальні окупанти числять і іменують: пролетарями, революційними бійцями проти капіталістів, слов'янами, євразійцями, проєвропейцями, патріотами, єдиновірними рідновірними, рускаязичними, віротерпимими, жертводавцями, християнами, соціалістами, саатечественніками, нерозривно пов'язаними спільною долею, саветскім народом, - аби опісля запроторити ошуканих вже під наглядачів на вишках кулеметних. Коли жертву бажано без проблем заковтнути, то їй розповідають про усесвітність російства, вдачу відкритості, гравітаційну лагідність його всеабнімаємасті, - тоді як вже для перетравлення захопленого, то московці вдаються до озброєного інструментарію свого патріотизму. Нема, не було і не може бути правил, дотримання яких московитами ставало б якимось для них заборолом у продовженні завоювань іменованих збиральництвом. Від усякого загарбання наступного народу маса великоросійска впадає у ейфорію. На захищалися від напасників: від Європи до Аляски, від Льодовитого океану до Закавказзя, середньої Азії, до Китаю.

Заявляючи, що українці є аднім народом невіддільним від старшобрата, - то це зовсім не означає що цей адін народ буде розмовляти українською; це означає, що цей адін народ не розмовлятиме українською. Спілкуватиметься у зоні на нормальнам абщепанятнам.

Ознаки: лежати, пити горілку, різати ближнього - вважають теоретики імперобудівництва недостатніми для характеристик російства; тому теоретизування стосовно останнього кружляють довкола віри у спасительне православ'я чи диктатуру пролетаріату.

Розвинене суспільство відрізняється своєю пропорційною організованістю, яка зростає із ростом культури. Ця організованість має постійно удосконалювати рівні свободи, з наслідками розвитку та годящого достатку. Успіхи умонтування у суспільні зв'язки має призводити до творчих можливостей одиниці, здобутки якої вимірюватимуться прийняттям їх до скарбниці суспільності. Організованість суспільну не треба трактувати як вид тиранії, як урізання прав і свобод люду залежного від тиранії. Концтабірний розпорядок це не вид порядку та примусової до підлеглих дисципліни, а це є прямою протилежністю до організованості. Так само не слід переплутувати свободу і безлад у його подоби злочинів.

Громадянська організованість починається із норм моралі, як фундаменту вже до надбудови вже духовних, правових, технологічних норм і правил. А коли відсутня совість і не діють правові закони, - то тоді існує безлад, точаться війни з нападом на жертв грабежу; а щоб стримати подібну анархію антисоціальну, то доводиться улаштувати концтабір для беззаконників, який не так протистоїть безладові, як є його необхідним продовженням. Безлад обслуговує бандитизм, який його вже реалізує практично. Вадами московства та відповідним загрозами для нормальних народів є низький рівень його організованості, який і обумовлює московське збиральництво та полювання за добром роботящих сусідів. Однак кримінал у якості мотора хазяйнування є не лише злочином, а ще й є протилежністю до продуктивного господарювання. Бандитизм є не наслідком обставин, а їх причиною.

Узвичаєння кола московської культури відзначені централізмом правління. Який не може не заперечувати свободи і особисті права особи; централізм також є противним й до свободи думки, є нетерпимим до критики, до творчого розмаїття; диктат на пряму є порушенням приватної власності; прирікає підданих саме до пасивності. Тоді як круг західної цивілізації прикметний пошуками домовленості між вільними громадянами чи особними спільнотами; вільні люди керуються знаннями та власним розумом; співпраця обумовлена повагою до сторонніх позицій.

Для Заходу, як цивілізаційного кола, загрозою та противником є не управлінський централізм атакуючих Захід країн, а загрозою є сама атака, прагнення поживитися здобутками Заходу. А централізм та інші прояви антидемократії слугують лише інструментом для здійснення цієї поживи нападницької. Тоталітаризм зонівський лише обслуговує крадіство. Зона це сприятливі обставини для розгулу безладу.

Оскільки москалі ерефійські і на ділі, і у ідеологічній стратегії ставлять собі завданням ліквідацію українського Краю та вбивство вільних українців, - то відповідь на ці вікові загрози має бути однозначною. Ще й у максимальних мірах. Нема варіантів та альтернатив щодо необхідності безпосереднього до решти винищення московського ворога. Безапеляційно торувати путь до кінця московського зібрання народів. У стані війни нема відтінків, катма складних рішень, відсутні різноманітні підходи до вирішення викликів, - аж замість того є лише два полюси навзаєм противних ворогів. Потреба цілковитого знищення імперських нападників та колонізаторів не означає невизнання нами за москалями природи людської. Бо й москалі мають природні права на свободу, на можливість раціонально мислити, працювати у потребах тої їх власної культури, яка не має порушувати права і свободи таких же інших людей і культур.

Нормальними іменуватимемо країни, державний устрій яких є спрямованим на достатки та достоїнства своїх громадян, на добрі взаємини із ближніми. Тоді як московська держава, у якій її насельники визискуються усіяко аж до станів поневолення та страждань, - то ця країна масового горя саме останнє й має мотивами його ж розширення з наслідками розпухання московського колонізаторського експансіонізму: коли московська людність докладає сил саме на втечу, на фізичну втечу від подібної державної машини загального грабежу саме через переселення зазначених осадників-мігрантів на ті місця, куди мафія кремлівських владик ще не встигла дотягнутися своїми терористичними лабетами. Московія розпухає через нещастя, які вона спричиняє її людности, змушеної шукати кращої для себе долі саме через напад цих утікачів на ще не підкорених казенним московством народів.

Бійка совітів проти нацистів відбувалася як конкурентна у її непримиренности за світове панування, де неправильні концтабори мають бути замінені на правильні.

З поміж інших займанців, то найбільше потерпіла Україна саме від найближчої імперії, якій так вона настільки до вподоби, що примучених у ній українців оголосили ці окупанти за суцільних братів, заповзялися проковтнути й спожити навіть українську історію. Бійка проти расеян та осадників від їхньої діаспори дійсно є завданням виживання українства та народів загрожених від московських апетитів споживацьких. А проте нема чого з москочитів ліпити такий собі образ ворога, аби навіщувати на нього, - як на такого собі козла відпущення, - гріхи чи неуспіхи чергових визвольних змагань і домагань українства. Нема чого в обіг українських проблем вводити збиральницьке московство, навіть у статусі екзистенційного ворога, як органічну частку. Прояву московства в усіх її проявах треба цуратися, вилучати цей антипод геть з нашої національної культури, очищатися від контамінації на хвороби імперства. Московство це ніщо для українства. Московських агресорів треба зупиняти і бити, але навіть неживий москочит не заслуговує на честь іменуватися ворогом українства та України. Усі нещастя чи успіхи московства мають зрештою вирішувати расеяни як його суб'єкти. Умовні расеяне гуртові, вже як осібні національно-культурні одиниці, визріють у спростуванні ними імперії, що це вони живуть у своїх власних батьківщинах, а не московство у них.

Існують військові структури охорони політичного ладу, такі як внутрішні війська покликані подавляти антирежимні повстання у армії; існують спецслужби покликані придушувати заколоти і змови як серед внутрішніх військ так і серед зрадників у службах зовнішньої розвідки; існують ешелоновані засекречені бойові організації покликані безпеку режиму забезпечувати поза його казенним правовим полем; у різноманітних силових відомствах функціонують органи внутрішньої безпеки покликані контролювати тих хто контролює контролерів. Існують поліцейські структури покликані контролювати цивільних. Існують військові структури охорони навіть не самого у цілому диктаторського режиму, а самих диктаторів, військові структури на позиціях подібних преторіанцям чи лейбгвардійцям. І чим більш тиранічними є режими з їх ставкою на насилля як на спосіб управління, то тим виразніше у силових органах безпеки визріває прагнення самим призначати імператорів, звільнення від контролю яких переводиться вже у власну диктатуру. На часі совітської Московії, то чекістська охоранка з перемінним успіхом змагалася з компартійною номенклатурою за першість не лише владну, а й за приватизацію матеріальних багатств спадку від будівництва комунізму. Зрештою на часі посткомунізму караючий меч у руках диктатури пролетаріату підібрав під свої мафіозні апетити авторитарні вже всі галузі федерації та підпорядкував її собі виключно. У ерефії мафія у своєму розпорядженні має ерефію. Чекісти, за підтримки з боку російських мас, навіть не граються у імітацію удаваного зображення дотримання офіційної Конституції та процедур демократії.

Хапають та інтегрують наступних сусідів близьких чи віддалених від метрополії для того, щоб менше витрачатися на продукування благ власними силами, а більше споживати сусідських благ присвоєних силою їх загарбання. Але чим більш розлогими стають терени та чисельнішими у їх різноманітті стають підбиті народи, то тим більш загрозеним стає їх втримання під контролем колонізаторської на них власности та прав. Неміряні простори Московії є її нещастям, - на доданок до того, що москочці хизуються й пишаються безмежжям свої завоювань та апетитів на подальше збиральництво. Зрештою просто бракує війська щоб керувати зібраним для його ужитку. А тому самі розміри зібрання потребують посилення режимного контролю одномірности, зростає необхідність централізму та спрощень у вертикалі владної диктатури, посилюється ставка на переваги здобуття ресурсів саме через улаштування каторжних робіт для підданих. Умовою мобілізаційного ордунгу у власних лавах стає провокація розладів серед жертв призначених у вороги, руйнація світового ладу і права. Жага грабувати зациклюється з жаром на озброєння. Для подолання наростаючих реальних труднощів, то віддається тут перевага саме чудесам та верзінням.

Тоталітаризм у його советському представленні представляє собою московську державу московитів і такою ж була Російська імперія, не зважаючи на те, що колонізованим народам там надавалася видимість окремішності з причин неможливості та складнощів остаточно розчавити поневолені народи, створивши із них ресурсну базу московитів. Тому за советського комунізму були розмиті відмінності між союзними та федеральними управлінськими структурами, бо союзна держава дружніх республік і була специфічним видом традиційної московської держави, - попри те, що ідеологи великодержавності переконували населення республік у тому, що колонізовані Московією народи існують і живуть у своїх батьківщинах. Совсоюз це раша.

Напасники долають спротив перевагами своєї фізичної сили, забезпечують перемогу розмовами про права свого наскоку та видаванням супротивної сторони за ворогів гідних подібної кари, - аж успіх нальоту вже у часовому континуумі гарантується лише через зачислення поневолених вже до культури нальотчиків, бо тоді уярмленим вже не виборсатися з тенет любови до свого падіння, із включення зазваної поразки вже до відповідальності, сумлінь та істин своєї підметної історії, із того спільного із завойовниками каземату, який виставляють вже за дім буденності. А перша скрипка у оркестрі духовного родичання із культурою агресорів належить мові останніх, оскільки мова і є носієм архетипів та глибинних особливостей поведження свого етносу. Військову колонізацію вдосконалюють економічною, а економічну – ціннісною та суто пропагандистською.

Не усі фанати великодержавності є віруючими у московське месіанство, але усі віруючі у своє росіянство з числа розсіяних по теренах колишнього московського лагєря є бойовим складом єдинанеделімства.

Прихильники московської колонізації намагаються у її історичній тягlosti наробити розривів та дірок не лише для сподівань на її щасливе оновлення й початок збиральництва сусідських багатств з чистого та не заплямованого листа, а ще й для того, аби зняти відповідальність за вже здійснені злочини чи провали експансіонізму. Проте у метаморфозах встановлення самодержавства, московського царства, російської імперії, лагєря соціалізму чи демократичної приватизації об'єктивно залишається одна й та сама Московія. Як би не намагалися у черговий раз заморочити мозок народам про те, що ось тепер вже їм під московською опікою над життям народів буде ще краще, ніж було до того, - аж жертви завдані московізацією при ній же залишаються.

Успіхи свого визиску поневолених народів, себто вчинені задля того злочини, московити розглядають неспростовним аргументом на продовження своєї колонізації, цінність якої, навіть для колонізованих, не підлягає, на думку московитів, ніяким запереченням чи спростуванням. Так само, як після маркування змагань народів на визволення від московитів як змагань визвольних від московитів, ворожість повстанців та рятівні ролі московського поневолення, на думку московитів, вважаються доведеними. Рятування цивілізації московського збиральництва ціною будь-яких жертв інших народів, розглядається московитами як величина чи цінність абсолютна. Московити широко переконані, що мрії чергових сусідніх народів розпрощатися із своїм життям та майном вже на користь московських визволителів від того життя та майна, є осяйною метою та останніми смислами народів. Для українців же домагання вписати утворені московським поневоленням трупи вже до скарбниці українських надбань є аргументом на очищення від колонізаторів.

Вбивство, у винятково злочинній манері, людей і народів не лише увійшло у плоть та дух московської навали, але міра жертв покладених на вівтар московського паразитування на стражданнях народів пропорційна ще й мірі пихатости московитів за своє імперське збиральництво. Складовою інформаційного коду самототожності московитів є геноцид супроти народів ще не упокорених московськими апетитами. Тож менших зусиль на втримання за собою можливостей полювати на чуже, ніж вже їх московити випробували, – затрачено московитами бути не може. Московити з їхнім імперіалізмом не можуть бути колишніми чи іншими допоки залишаються самі собою.

Висхідне зростання історичного московства, - що його навіть самі збирачі схильні представляти як прирощення саме організму держави її новітніми землями та народами підбитими до князівства, до царства, до імперії, до совСоюзу, до соцлагеря, - забезпечувалося не так просторовою експансією, як, головне, всотуванням і збагаченням на якість впливів включених у імперію культур, результуюча взаємодія яких і формувала специфіку історичного московства. Водночас ця конструктивна адаптація різнобічних духовних та інституційних анексів, які пов'язували московське царство із закордонними культурними та цивілізаційними колами, - представляється їх переробкою та подальшим відкиданням спожитого, нашаруванням того, що слугувало зміцненню етатистського великодержавства, у ході подавлення потеціалів самостійності народів обсаджених владою стрілецьких полків та масовим переселенством, з наслідками виробітку із решток перетравленого матеріалу від постійного колонізаторства тих особливостей інтегрального русифікаторства, що його будівники зібрання народів розглядають запорукою недопущення розбігання врозтіч племен і народів втягнених у дружбу народів із старшобратом як ресурс визиску. Стороною постійного збагачення на всотовані особливості і багатства підбитих колись не московських, а то й протимосковських культур та батьківщин наступних сусідів московського розпухання є таке ж постійне, невинне, наполегливе очищення від загрозливих для безпеки великодержавства цих же самих збагачень і приходів на особливості цих же самих підбитих і поглинутих осібних культур та колишніх патримоній народів вже окупованих московськими до них приходами.

На відміну від європейських народів, які рушили на імперське присвоєння заморських країв після того, як бійці за відстоювання власного Краю від конкуруючих нападників у колі європейства вони досягли успіхів у побудові власної державної самоправності та осібної національної ідентичності, - то вже московські збирачі вломлювалися у сусідський дім не так внаслідок завершення, як розпочинання пошуків там ідентичності та роздобутку серед іноплеменників прикмет питомого московства. На відміну від європейців, які свій вивіз із колоній сирівців та тамтешньої робочої сили, або експорт своїх адмініструвань подавали і оправдовували як обмін на принади їхньої цивілізованості, - то для московців їхній експансіонізм від початку і до здійснення його призначень був, скоріше, паразитарним і односторонньо направленим на споживання й розжиток прийшлими і сторонніми цінностями, що їх присвоювали і переварювали вже як своє споконвічно рідне. На відміну від європейців які силою єднали заморські території, - то московці входили у чуже обійстя спершу миром як у свій дім, навіть коли це господарство відстояло на тисячі кілометрів від місця звідки московці рушили у похід, вважаючи цю агресивну інвазію за природну норму та московське право; а неприродним та противним їхньому переселенню у чужий дім на правах не гостя, а вже господаря, - московці сприймають невдоволення колишніх господарів, з організаційними наслідками застосування проти повстанців вже видів геноциду. На відміну від європейських метрополій, які дистанціювалися від впливів на них особливостей колонізованих культур і звичаїв, що їх європейці задля власної безпеки піддавали видам дискримінації, - то московці відкорковували собі доступ у чужий дім початковою для їхнього колонізаторства відсутністю зверхності та відкритістю апетитів, а то й практичною демонстрацією для своїх майбутніх жертв московської жертвовності та добродійства у військовому їх захисті від конкуруючих із московцями іноземних колонізаторів. Ця відсутність зверхніх переваг культури збирачів порівняно із культурою тих кого збирали, викликала часті фактичною відсутністю московських приматів над тим, від кого збирачі збагачувалися. Серед запозичень збирачі не втрачали, а конструювали себе.

Московці присвоюють чужу історію як свою, щиро вірячи, що народи тільки за те і мріяли, як би то позбутися власних життєвих прав через офірування їх пануванню московців. Водночас осібність московців задається випиханням геть звідки київщини, ординства, польщизни, впливів німців, французів. Задля оптимізації єдинанеделімства маніпулюють із капіталізмом, комунізмом. Зрештою застається одинокий рецидив ерефійського месіанізму.

Навала не заскочує знагла зненацька. Тюрма не виникає несподівано нізвідки неочікувано. Колонізація не є безпричинною безчинною безвідною. Зона заквашується там, де не добирають різниць між добром і злом, між правдою та облудами, між входженням у проблеми та виходом у химери, коли зрадники та визволителі стають схожими, а різниці між хаосом та спантеличенням зникають. Режим каторги нашаровується знічев'я ураз притьмом дедалі нахабніше, залишаючи своїм безглуздя сподівання на його невимуслене спростування, - аж допоки не стає запізньо протистояти агресорам ефективно.

Вдалі імперії створюються вмінням грати на інтересах поневолених, зображуючи окупацію як визволення, як просвітництво, як прилучення до вищих ладів, де із прибутком обіцяється залишитися колонізованим за рахунок збитків для самих колонізаторів. Колонізованих спокушають можливістю їм заробити на їхньому похороні. Кати вдало збудуть мотузку жертві, яка ще більш вигідно її придбає, аби висіти на тій вірьовці. Найефективніших погоничів раби висувають із своїх же рядів. Запроданці, у якості урядників поки ще остаточно не переможенного народу, ідуть у обозі націлених на перемогу.

То лишень ординарні загарбники завершують свою військову перемогу встановленням своєї влади, підставляючи бенефіціарами себе самих замість усунутих господарів. Тоді як для тоталітаристів після фізичного знищення ними усякого спротиву собі, після розв'язання терору проти усього спроможного ще рухатися, після руйнування ще не знищеного ними – усе тільки й розпочинається.

Партійці стають військовими, військові стають чекістами, чекісти – осназом, осназ - конвоїрами, конвоїри - мобілізованими, мобілізовані - партійцями. Щоб вороги стали ніким.

Поряд із звабою обіцяними картинами остаточно щастя чи тим, що нав'язується як щастя, - то у зону втягують ще й залякуванням жертви тим, що нав'язується їй як переляк, нездоланий гріх, загроза, або ж до жахів відносять такі ж утопічні картини нападу на жертву тих нападників, що їх наявні нападники вважають своїми конкурентами чи ворогами. Тож жертва має тішитися без втоми у тому, що наявні рекетири звільнили її від нападу нападників супротивних до рекетирів наявних. Так черговий напад совітів на подальший нарід не задоволений совітськими окупантами останніми оправдовується як звільнення яке щасливо упередило те сприяння повстанцям зі сторони противників совітів, яке так і не відбулося. Улаштування совітської бази серед повстанців завше чомусь благополучно випереджає облаштування там бази натівської.

Перетракування введення своїх військ до сусідів вже у: визвольний похід, контрудар, відплатну акцію, вищу форму соціалістичної справедливості, превентивну необхідність, логіку історії, Божу руку й далі на уподобання жертв – не обов'язково останніх має розрадити. Подібно й посилення на вигоду для крадія захоплених ним товарів від жертви – не конче у останній викликати захоплення. Аналогічно й аргументація стосовно небезпідставної користі від розташування своїх військових баз у столиці супротивника не викликає сумнівів. Так само й антилопа могла б більше не пережити, не картати, не поїдати себе за те, що лев залишиться голодним після того як її поїсть. Напад виправдовують як здійснення замірів самої жертви, яка таким чином домоглася свого підпорядкування волі тих, які обтяжать себе рішеннями щодо існування ошчасливлених неналежністю собі.

Класичним виправданням нападу, - за логікою: сам дурень, - є звинувачення противника у тому, що напав він, а ми лише змушені на це реагувати. При тому, до факту ворожості відносять заміри що їх ворогу приписують. Прив'язку провини до ініційованих супротивником дій і відліку часу розпочатого конфлікту противна сторона відносить до свого виправдання, не зважаючи на тривалість часу, дій, плодів вже своєї участі у цій війні.

Перетворення праці на першу життєву потребу здорового тіла задля виконання бригадного наряду – виставляється за остаточної смисл історії, колізіями якої – є класова боротьба проти експлуататорів, з метою встановлення диктатури пролетаріату і народовладдя – імітацією якого є совети робочих, селянських і солдатських депутатів з реальним керівництвом ними парткомками на виконання рішень керівних органів.

Третій стан за допомогою гільйотини відсунув геть аристократів, які свою родовиту елітарність зводили на земельній ренті. Подібні революції з підняттям суспільних ролей підприємців спричинялися не лише під тиском епохи Просвітництва, як – від перетворення у ведучу продуктивну силу саме промислового товарного виробництва. Визиск вільнонайманих робітників породжує антибуржуазні рухи у контекстах ставки на соціальну регуляцію господарювання. Стимування грошоловства капіталістів набуває форм збільшення соціальної опіки зі сторони держави та зменшення стихії ринку, обмежень антисоціальних проявів від зловживань приватною власністю. Однією із сект антикапіталістичних був комунізм, догмати якого на одержавлення власності були сприйняті на Московії як оправдання тамтешніх її історичних традицій збиральництва підбитих зажитків.

Капіталістичне підприємництво, - визнане більшовицькими ідеологами соціально шкідливим, бо підприємці, на думку соціалістів, споживають більше, ніж дають суспільству від організації підприємництва, - душать не лише заборонаю приватної власності, ринкових відносин, банківської системи, як - заміною класичного капіталізму вже на одержавлення власності з заборонаю заробляти, аби, не дай Боже, знов не виник капіталістичний ринок. Проте від накладання табу не лише на доходи тих підприємців, які розпоряджаються виробничими фондами, а й на заробітки пролетарів, які інвестують лише свою кваліфіковану робочу силу, - виникають наслідки дестимуляції виробничих процесів. Тож щоб життя суспільства не зупинилося, то доводиться продуктивні сили примушувати до руху саме силою. Доводиться усе суспільство обертати вже на трудозобов'язаних невольників на ролях пролетарів, а погоничами над ними ставити таких же невольників, які імітаційно відіграють роль вже колишніх капіталістів. Щоб суспільство, у якому бізнес стає поза законом, давало більше продукції й у замін потребувало менших амортизаційних затрат, - то у такому суспільстві треба ощадливо та ще менше продуцентів платити, а натомість підвищувати рівень його визиску. Вадою, вирішальною для долі одержавленого бандитизму, стає те, що ресурси розграбування вичерпуються відповідно до темпів і міри споживацтва. Рабство є об'єктивною необхідністю та логічною закономірністю ставки на тотальне одержавлення, у якому підприємницькі профіти замінюються на соціальну опіку з наданням утриманням пайкового забезпечення. Нерозв'язуваним парадоксальним протиріччям від тотального одержавлення та повної заборони на підприємництво є те, що основою й механізмом благополуччя подібного сфантазованого суспільства є нещастя від рабського визиску цього ж самого суспільства. Більше того, на самих номенклатурних начальників на ролях неіснуючих капіталістів, яким, як і нижній рабсилі, заборонено багатіти, доводиться ставити зверху новий шар та вищий щабель погоничів, а, оскільки й останні не мають наживатися, то стає необхідною ієрархічно ще вища верства наглядачів. І так надалі. До ролей менеджерів і організаторів виробництва, - то за реального соціалізму номенклатурників стимулювали не лише привілеями за рангом, як заохочували кулею, бо це давало порівняно більший ефект заощадження на витратах. Зрештою усі знеохочуються від примусу, від відсталості і нестачі.

Коли процвітання суспільства, буцімто знищеної експлуатації, не відрізнити від причин занепаду цього суспільства, - то тоді у мозкові справжньої совітської людини настає розгартіяш. Нестачі совітського буття є пов'язаними і обумовленими навзаєм із його здобутками. Ніколи за історію московської держави вона не втрачала такого числа включеної до неї людности; так само, як ніколи за цю ж історію вона не сягала здобутої нею світової могутности як наддержави. Бо означені явища були причиною і наслідком доби комунізму.

Так своїм кар'єрним ростом совітська людина дякує рідній совладі; проте ця ж влада заборгувала еліті колишніх знищенням не лише кар'єр, а й самого їх життя. Так совлюдність хизується створеним совСоюзом задяки придушенню повстанських рухів колонізованих народів; проте останні це ж саме називають причиною їх розставання із совСоюзом, який зник не після, а внаслідок будування комунізму. Капіталісти пограбовані одержавлювачами не дякують їм так само, як і совнарод обдертий роздержавлювачами вже як спадкоємцями.

Московське царство розпухає й шириться, бо бійців у його війську більше, ніж набоїв у рушницях оборонців від московського царства. Спираючись на ресурси безоплатної праці, забезпечені здавалося б вічнодвигуном терору, черпаючи із ентузіазму ідеологічної обробки рабсили, гарантовані тим самим механізмом, - можна не лише вирішувати завдання мало не будь-які, а ще й спробувати позмагатися із суспільствами, де за роботу отримують зарплату, оголосивши перманентну експропріацію за топовий соціоустрій. Проте питання про джерела здавалося б невичерпної працьовитости рабів не можуть зрештою для будівничих комунізму не постати. Совізм, себто комунізм московського царства советської доби, міг би оцінюватися апогеєм монгольського зібрання народів, коли б вистачило совісті, не кажучи вже про вичерпання усіх інших ресурсів, ігнорувати екстремальні витрати на втримання ним того, що не може бути ним утримано. Так можна боротися з морозом спалюючи банкноти, або гріючись друзками від потрошеного роялю чи меблевого гарнітуру, або кидаючи у топку будівництва комунізму мільйонні армії невільників, кваліфікованим кадрам замість кульмана давати кайло, - проте платою за прогнозоване безумство злочинної жертвовности стає кара навіть не зі сторони понівеченого права, а банкрутство стає невідворотнім з причин внутрішнього вичерпання ресурсів на продовження ризикових операцій. Московське царство розвалюватися починає не від спротиву йому зі сторони жертв агресії й відкидання народами агресора, а - від перемоги над усіма його жертвами. Нема інших причин втечі народів геть від зони московства як перемога над ними зони імперського московства. Більше того, втримання колонізованих народів та покріпаченого люду стає збитковим для поневолювачів, стає дешевше відпустити на волю людей і народи, аніж продовжувати платити їм пайку отриману від експлуатації підневільних людей і народів, оскільки ресурсів на пайку катастрофічно не стає з причин неефективної організації визиску підневільних. Московство зачинає вмирати, бо подолало не лише підбитих людей, а й знищило усі смисли і запити на своє продовження. Наслідком зусиль на завоювання народів стає втеча від них самих завойовників. Метрополія першою починає зрікатися із себе самої, оголошуючи колонії паразитами на ресурси метрополії, коли заперечує смисли свого будування й прожиття у спосіб завоювання й визиску колоній. То лише для метикованих бандитів, - допоки їх не спіймали на злочині й поки віднімання від одних може оцінюватися за прийнятне джерело прирощення для інших, - поцуплений гаманець слугує джерелом збагачення. За комунізму вже й терор у забезпеченні ним визиску стає збитковим. Оскільки навіть останній із колгоспників ризикував піти по етапу за невчасно підняту свою руку при голосуванні за, а вищий із членів номенклатури спав на ліжкові із інвентарними номерами, позаяк питомі смисли та практика збагачення соціалістичного атечества трудом стала ритуальною та символічною, - то ліквідація совСоюзу пройшла як ординарна бухгалтерська операція. Партійці, чекісти, армійці, агітатори, директори, науковці, митці, студенти, робітники, колгоспники, плавці на довгу дистанцію - не белькнули й не брякнули у ослоні підкорень октября.

Навіть у патріотів московського маєстату вистачає кебети невдоволено морщити носам та вдаватися до інших жестів перепрошення при згадці ексцесів та жертв покладених на вітгар комунізму, але тут же вони увихаються більш пафосними жєстами на доказ необхідности означених жертв задля виживання історичної Московії, - проте встановлений таким чином зв'язок між засобами та цілями існування російської цивілізації скорше є звинуваченням цілей, аніж є виправданням засобів. Імітація професійними московитами свого співчуття жертвам слугує лише прийомом підкрастися до жертв поближче, аби не схибити при стрибку на жертву.

Люди та народи, які стогнуть під московським поневоленням мали б замість того бити у святочні литаври, оскільки саме існування тих, які ще здатні ремствувати на своє під московське знедолення свідчить за поразку довершених планів московитів. А існування історичної Московії у обставинах її віносин із довкіллям не може не бути визнанням краху її сокровенних замірів поглинути суцї народи.

Заміщення московського самодержавства вже на московську диктатуру пролетаріату відбулося вдало тому, бо комунобудівництво концтаборів продовжило централізм імперії з її протистоянням, засобами надзвичайного законодавства, проти демократичних та націоналістичних рухів, - проте тоталітаризм комуністичний не лише позиціонувався, а стався як антипод самодержавству, як домагання на заперечення не лише російського, а й світового капіталізму. Судячи з результатів, то совковий комунізм поставився вороже до усіх інститутів царизму тому, що останні не справлялися із завданням протистояти розпадові єдинанеделімства. Подальше щеплення більшовизму на стовбур історії царського та імперського збиральництва земель і народів, так само як вирощування гібриду із постсоветського посткомунізму схрещеного із імітацією ним перестроєчної гласности, демократизації, роздержавлення, - породжує відмінні між собою різновиди московства у тяглості його тоталітаризму і паразитарного грабіжництва.

Настійні домагання комуно-совітську історію, - яка замірялася замахом не лише проти російської, а й світової історії, коли більшовицька секта заходилася вигаданий гріх експлуатації переіначувати вже на трудову повинність інтернаціональних пролетарів, - то ці домагання пересадити чи прищепити більшовизм вже до матриці імперського, царського, великокнязівського збиральництва земель і народів дає перевертня.

Замість того, щоб вийти геть з віковичної матриці імперського збиральництва і полювання за статками ще не упокорених сусідніх народів, й заходитися будувати життя для зібрання народів а чи совітських, а чи федеративних вже не на основі грабування зібрання народів, а на засадах працездатности кожного з народів, - то тяжіння звичаїв збиральництва взяли своє: знов що совсоюз, що Федерація почали клепати зброю та застосовувати її для завойовницьких походів на сусідів. Москалі не здатні виправити інерцію свого паразитарного існування й будуть по похилій рухатися до повного визволення народів від московства.

Завдання, що їх собі ставлять московські прозахідні дисиденти, із числа критиків концтаборів та єдиновладдя, у овидах демократизації зібрання народів, запровадження там права, поваги до особи, - є мареннями без можливостей втілення подібних марень. Прилучення московства до кола західної цивілізації можливе було б через заперечення історії, традицій, архетипів московського царства із учиненням йому загибелі через покарання винних у поневоленні народів, - що є не можливим на часі поки ще відсутнього учинення загибелі історичного московства. Неможливо вступити до співдружності вільних народів у обтяженні кандидата злочинами й відсутньою відповідальністю за винищення мільйонів, обкрадання народів на їхні батьківщини, сподіваючись легалізувати крадене. Проповідники нагод демократизації Московії є безвідповідальними в усвідомленні ними векторів, тяжінь, матриці збирання імперією народів.

Духовним та ідеологічним натхнення державного перевороту із захоплення більшовиками влади і її втриманням комуністичним режимом є початок нової історичної ери, у якій знищену експлуатацію замінюють вже на пролетарський інтернаціоналізм. Правовим підтвердженням подібних месіанських призначень епохи розвернутого будування комунізму є його розрив із самодержавством, а додатковим підтвердження Нового порядку держави совітів стає переслідуванням тих верств населення, яких як ворогів за допомогою зброї чи депортацій перевели до бувших. Теперішня ж Федерація як визнана держава, представлена зокрема тими її апаратниками й афілійованим із владою олігархатом, - які нажиті ними статки оправдовують як наслідки роздержавлення у векторі заперечення історичної доби комуністичного одержавлення, - тож теперішня Федерація, не в останню чергу, як саме з означеної причини, Федерація оголошує себе правонаступницею держави совітів, включаючи, вочевидь, й звітність за витрати людей задля диктатури пролетаріату та війн у цілях глобального розширення світу реального соціалізму. Суперечливо включаючи до державного спадкоємства Федерації й комуністичне виключення із нього правової та культурної тяглості московського царства за культури комунізму.

Свою імперську агресію проти вирожденської буржуазної плутократії нацисти почасти оправдовували поданням себе потугою проти більшовизму, який загрожував світу капіталістичному і європейській культурі. Совіти ж, із своєю ідеєю-фікс про диктатуру пролетаріату над загниваючим світом капіталізму, оправдовували розпухання своїх концтаборів вже до розмірів соціалістичного лагерьа тим, що подавали нацизм за ударний загін боротьби світового капіталу проти світового комунізму. Нацисти, залучивши до союзництва певні військові сили проєвропейські, зударились із совітами, залученими до союзництва із потужними силами євро-атлантизму, і: обидва тоталітарні режими розбилися один об одного. Розбилися на вигоду цивілізаційного кола Заходу, який посприяв кожному коцтабірному режиму зокрема задля їхньої подальшої взаємної анігіляції. Совіти та націонал-соціалістичні збирачі чужих земель і народів потрудилися на те, щоб свого конкурента використати: як у якості союзника у розподілі між собою підбитих ними країн світу, передовсім західного світу, - так, водночас, зокрема кожен із концтабірних режимів у бійці та у підготовці бійки проти свого конкурента удавався до політики залучення для цього у союзники собі головно країн західного світу. Проте, всупереч планів і змови між тоталітаристами, то ці обидва режими, помішані на класовій чи расовій боротьбі з ворогами, були самі зрештою використані і уполіжені умовним Заходом. Десятки мільйонів людей були спалені у світовій війні з провини цих же західних демократій, які учинили злочин, коли не нанесли превентивного, необхідного у слушний час, удару по тим сектами тоталітарним, які пхалися до державної у своїх країнах влади. Відсутність осуду і кари за учинений переступ і є тим порушенням права, яке дорого обходиться у недолугій політиці.

Совіти несправедно зачисляють себе виключно до сторонців бійки проти абсолютного зла нацизму. Бо вони своєю імперіалістичною політикою є чинною силою розпалювання світової війни; бо вони є окупантами країн та народів звільнених ними від самостійності. Совіти неправильно числять себе до абсолютних переможців над нацизмом. Бо вони зрештою розпалися завдяки переможному збереженню у себе зони комуністичного контролю над поневоленими людьми і народами; бо розпадові не лише комунізму, а й історичної Московії зрештою посприяла самопожертва нацистської Німеччини.

Неймовірні розходи, що їх зазнали окуповані власним совітським режимом московці та окуповані московцями народи у ході будови ними Світлого майбуття, у боротьбі проти Заходу і проти нацистів, проти визвольних рухів антиімперських, – має виміри не лише жертвенні, а визнається достойним накладом сплаченим за перетворення таким чином совСоюзу у світову надпотугу й супердержаву. Зазвичай, найбільш дорого обходяться проекти найбільш нерозважливі; тоді як втілення планів обґрунтованих приносить достатні успіхи. Супротивники обмінюються не лише смертовбивствами, як ще й ідеалами цього заняття. Існують виміри відповідності між цілями та, з іншої сторони, витраченими засобами й ціною оправдання офіри. Збитки від комунізму є ще й гарантією недопущення припинення інерції комунізму. Безмірність жертв не дозволяє їх трактувати як принесеними даремно. Трагедія будовання комунізму є досягненням зоряного часу московського імперіалізму. Без концтаборів у яких уколошкували поривання до демократії, суверенітет народів, - то совізм не лише не зазнав би злету, а й утримання у великоросійстві понівечених ним різнорідних і несумісних народів було б неможливим. Деструктивність, а то й смертовбивства у відношенні до тих людей і народів які змагали до своїх прав і свобод є у совітській зоні єднання зброєю конструктивною. Нечулість до страждань власних і чужих, кастрація, утіха рабством є переконанням московців у своїх перевагах над народами вільними. Московські збирачі напхали до свого стравоходу здобич із таких різноякісних народів, що для її перетравлення у поживу, то інтеграторам не обійтися без смертельно убивчих манер. Навіть від імітації чинности права, демократизації, свободи критичної думки, то у московстві розвивається не тільки розлад шлунку, а й Московія розвалюватися починає від звичаїв крадіжки не обмежених апетитами лиш верховноправителя і його ближчого оточення, на порцію якого лиш і вистачає приходів.

Перероблення Російської імперії у совСоюз є назадницьким розворотом. Враховуючи: число мільйонів різних верств загиблих при цьому; на ударних будовах і колгоспах відбувся поворот до здавалося б відпрацьованого невольництва і визиску трудозобов'язаних мас; зупинилося приватне підприємництво і умови його здійснення ринкові, фінансові, правові; совіти знов до московізації розвернули процеси звільнення народів від російського колонізаторства; у соціальному і духовному житті запанувала містика руху до Світлого майбуття де обіцяється знищення експлуатації, а натомість приходи багатств за потребою, зрештою культ віровчення був занехаяним; замість правової демократії запанувала диктатура з репресіями проти ворогів будівників комунізму, депортації, концтабори; безмірно посилювався антагонізм проти Заходу; були розбазарені на будову соціалізму не лише багатства імперії, а ще й приватизовані статки від будови совкомунізму. Що й призвело до внутрішнього натурального загнивання московського комунізму. На відміну від мало не штучного руйнування царистської держави.

Власні витрати на загарбання земель і народів оптимізують імперіялісти через розпалювання протиріч у стані противника; через нацьковування одних народів проти інших, коли союзництво одного народу на стороні агресора оплачується останнім через їхнє спільне розграбування вже іншого народу зачисленого вже у спільного ворога. Так Захід московці ненавидять рівно до тої днини, доки багатства не увіллються у виключно московську до них любов. Зокрема у імперських звичках підбиття чужих ресурсів за допомогою використання частини цих ресурсів і спрямування їх проти іншої частини, то щирі московці зробили ставку на тих європейських соціалістів як захисників трудящих мас, які критикували європейських капіталістів як визискувачів трудящих мас. Як останнє слово європейства було централістською фракцією російської соціал-демократії сприйняті такі ж крайні ідеологічні рецепти захисту трудящих як то: знаходження правильної ціни товару через виміри самовідтворення робочої сили; економічний і класовий детермінізм історії та духовного її життя; віруваннями у можливість та достойність відміни розподілу праці; ліквідації буржуазної моралі, сім'ї, релігії, права, власности, ринків, фінансів, держави, підприємництва і самих підприємців. Ідея диктатури пролетаріату відповідала хіба що традиціям централізму московського усевладдя, яке за соціалізму московського розливу розіллялося до концтабірного архіпелагу. Одначе - не забезпечило повноту замірів підбиття Заходу, який продовжує і не закінчує своє прогнозоване гниття. Утопії тому й залишаються стабільно непорушними, бо їм важкувато перерости у реальність. За допомогою химер та утопій, які самі є не підтвердженими досвідом, ще можна досвід поколінь та закономірности функціонування соціуму руйнувати, однак казки є негодящими для позитивного розвитку.

Прихильники управлінського централізму, аж до стадій диктатури, своє виключне усевладдя стосовно підконтрольних оправдовують турботою про останніх у задоволенні таким чином їхніх інтересів. Одначе підопічним і залежним потрібна своя порція влади, особливо у забезпеченні нею тої власної достатности, яка і є метою та фактом життєвості. Тож централізм може бути затребуваним лише на періоди подолання кризових ситуацій із яких вибираються гуртуванням сил. А у інших випадках енергія та запити на ієрархічну вертикаль влади ідуть на підтримання централізму, на вже цілеспрямоване придушення інтересів та ініціатив підопічного люду. Що зі сторони останнього стрічає опір. Час імперій, - які уможливаються не бандитським одностороннім перекачуванням підбитих ресурсів у напрямку метрополії, а оправдовуються взаємовигідним співробітництвом із колоніями, - то цей час є не лише нетривалим, а ще й небезпечним для метрополій, у напрямку до яких відкривається безборонна експансія від колонізованих, які передовсім жадають помсти і відплати за вже уявні колишні збитки від вже колишніх цивілізаторів.

Навіть тоді, коли опір німецьким інтеграторам удався як захист вітчизни, а не був захистом комунорежиму, то опір останньому від уярмлених ним народів був істотним. На усунення загроз від комунізму посилалися нацисти. Аж вирішальним у втечі народів з-під зони совітизації є продовження нею московського колонізаторства небезпечного народам.

Якщо у чомусь й була права совітська пропаганда, так це у твердженні, що отримувачем плодів перемоги у війні проти нацистських збирачів стала совітська влада Московії у подобі совітського Союзу на чолі з Партією та її випробуваним авангардом. Мільйони красноармійців і краснофлотців, які мали артилерію, літаки і кораблі, обеззброїлися і почували за своїм призначенням гарувати на колгоспні ниви та ударні будови комунізму. Так само успіхи героїчного убивства українців на фронті боротьби проти неонацистів перепадають славою на згуртовані плечі щирого московського люду. Для московського світосприйняття важливим є не так лише переплутування позиціонувань між жертвою і нападником на неї, як святом мучеництва та відповідним смислом виживання є війна проти вигаданих чи реальних недругів великодержавства. Напад гітлерівців став святом більшовиму, утримання влади якого побіжно став захист совітського патріотизму.

Даремно пересічні насельники зони слухняности сподіваються що фізичне та ідеологічне убивство конкурентів у боротьбі між претендентами на персоналістичне усевладдя обмежиться рамками верхніх ешелонів мафії. Репресії, з пошуком і знаходженням єретиків та тих хто відмовчується у практичній демонстрації самовідданої жертвовної любови до переможця над не такими як то треба вождями святого учення, падають саме на долю мас.

Перемога над власниками які володіють багатствами не підконтрольними апетитам московських збирачів, або над народами багатствами яких умудрилися любителі чужого добра заволодіти, - саме й обумовлюють зникнення з політичної мапи світу цієї імперії. Історія є такою особою, яку не вдається обійти навіть хитромудрим і озброєним пройдам.

Так будівничі єдинава саветскава народа подолали підпільні рухи повстанців тих народів які колись входили до Речі посполитої. Одначе до історичного буття постали саме ці народи, тоді як совітський рушив у історичне забуття. А розбомблена на уламки Німеччина стала провідною потугою європейської економіки та демократії.

Корінням зони контролю, з просвіченням і викриттям усіх та усього що може загрожувати режиму безконтрольного усевладдя, - і є професійні законспіровані стукачі та агентура добровольчих донощиків. Контроль тотальний, як сутність тоталітарного контролю, дійшов до кризи, тому що: не залишилося як тих, на кого можна було б подавати інформацію, тому що не залишилося як і тих, хто мав би ту інформацію приймати, - із числа тих, які б не належали за посадами цій самій системі контролю. Прикінцеве втягування усіх у системність пошуку ворогів та ухиянтів наслідками має репресії виключно проти адептів режиму зони, яким закидають звинувачення у ще не достатній мірі відданости режиму насилля. Який таким чином вступає на шляхи самопоїдання. Спроби люстрації зонівської агентури можуть викликати хіба що громадянську війну, - і то не між прихильниками та сторонцями зони, а суто між тими хто відзначився різними ступенями служіння їй. У досконалій зоні нема тих, кого можна було б виправдати як безневинну жертву. Тому народ проти переслідування тих, хто переслідував ворогів народу, бо інших представників народу у нього окрім себе любимого у нього нема. Гебісти проти помсти гебістам, проти відьомських процесів, вони - за мир, який тому і залишається їхнім. Тоді як покращенням їхньої влади не є за можливе її погіршити.

Неодмінним проявом та закономірністю усякої поштивої диктатури задля її централістичного посилення є не тільки безперервні спорадичні кампанії з чисток серед ще недостатньо відданих підданих, - на життя чи ув'язнення яких директивно до виконання надсилаються квоти, - аж вдале знаходження ворогів та відступників відбувається і серед правлячої мафіозної кліки. Фізичне убивство претендентів на трон націлене на викликання любови на того хто туди посяде з його афектами та забобонним дотриманням відданости віровченню. У диктатури соратників з авторськими правами на ортодоксію, а чи голосів критичних навіть з метою посилення диктатури, - бути не може, бо у противному разі це не диктатура, це не місянський культ. Особливу підозру у нещирости рабської відданости викликають ті запопадливі кадри які зі шкури пнуться і біжать попереду курсу Партії. Такі будуть знищені у першочергово, бо підданством закаптурюють лиш змову проти віроучення.

На Московії був створений найкривавіший у двадцятому сторіччі режим. Будівники комунізму розв'язали війну проти селян, - більшості власного населення колишньої імперії. Завданням поставили загибель капіталістичного господарювання у світі західної культури.

На Московії даремно пишуться встановленням комунізму, утопію якого домагалися розповсюдити на земну кулю, - забуваючи при тому, що обставинами роз'ятрення класової боротьби у країнах капіталу став розпад історичної Росії, хоча й перелицьованої у союз совітських соціалістичних республік. Розпад імперії є важливішим від спроб запобігання цьому вже на шляхах революційного концтабірного соціалізму, а чи реванше. Аж коли Московія вступила на шляхи зникнення, коли й існуванню совСоюзу серйозно загрожував конкуруючий нацистський режим, - то Московія й надалі рухатиметься по інерції у заданих по ній руйнівних поштовхах. Комунізм – це лиш не останнє видання краху московського зібрання колонізованих народів.

Мотиви праці за комунізму, - з характерним і повсякчас наздоганяючим для історії Московії розвитком, - узялися, порівняно із умовами виробництва за умов товарного ринку, заповзялися поліпшувати доповненням останніх вже на розмір каторги і примусового визиску, на доданок до ейфорії ударної праці за пайку. Зрозуміло, що на новітні технології тут розраховувати не доводиться. Кінець комунізму від початку визирає з його латентних капіталістичних штанців. Маячення про те, що пролетаріят візьме на себе функції держaparату, армії, обійдеться без кваліфікованої спеціалізації професійної, а замість того заняттям його стане гра творчих сил без оплати, але з винагородами за рівнями потреб, - то подібні вигадки згодилися лиш для здачі екзамену з марксизму-ленінізму. Що не грозило безробіттям та гарантувало роботу компартійним ідеологічним установам, так це їхні подальші новітні розробки прогнозів стосовно загниваючого й умираючого капіталізму як переддення світової соціалістичної революції.

Диктатура пролетаріату можлива як апарат компартії, уособлений у членах вузької верхівки мафіозних змовників як паханів Політбюро. Свою виключну владу компартійці, - політико-господарчий апарат заміщення заборонених і знищених ним власників, - представили як совітську, як таку, де комуністи радяться з обраними від мас делегатами. Все що мали у своєму приватному розпорядженні совітські люди було їхнім споживацтвом соціальних дарунків від апаратчиків номенклатурних, - а така залежність не тільки прив'язувала маси до вдячності означеним виключним розпорядникам виробничих фондів, а ще ставило перед чиновницькою совітською владою нові зростаючі вимоги критичні зі сторони утриманців, у яких були перероблені маси люду. Не маючи можливості реалізуватися, то люду пред'являв претензії до патерналістської комсовлади. Не кажучи вже про те, що остання марила дбати не за маси, і навіть не за номенклатурні привілеї, а – за зняття ідеологічних заборон на своє безконтрольне збагачення.

Особливостями господарювання комуністичного устрою, яким він мав на ділі продемонструвати свої переваги над ринком підприємницьких капіталів, є одержавлення власності та її перерозподіл вже за поняттями пролетарської справедливості. Ноу-хау комуністичного невдоволення значними розходженням благ між імущими та масами саме і є одержавлене експропріаторство, за якого апарат людинолюбців розподілить усе так, як йому треба. Комунізм це казковий проект на те, як би то в обхід обігнати й перегнати устрій господарювання у країнах вільного світу європейського. Ринок породжує той буржуазний лад, проти якого й був висунутий проект диктатури пролетаріату. Експропріатори, діючі від інтересів трудящих мас, переконані у тому, що чим більше добра вони перетягнуть під свою волю, то тим краще масам вестиметься. Одначе виявилось, що віднімання власності від власників і заборона на її функціонування унеможливує ініціативи так і продуктивність господарювання, а до того ж централізований розподіл чиновниками продукції та само не задовольняє запитів. Тож безвихідь плану, як альтернативи підприємництву, доводилося, від початку і до кінця комунізму, доводитися лікувати прийомами дозволів на поновлення забороненого комуністами підприємництва. Що й добило прожект комунізму.

Диктатура пролетаріату та побудова безкласового комуністичного суспільства стали метаморфозою Російської імперії, як то показав досвід, і для подолання загроз її розпаду, і для посилення її експансіонізму. Жорсткий режим загальної тюрми та визиску стався і для метрополії, і для її колоній. Під претекстом знищення експлуаторської капіталістичної власності, як мала дістатися слугам народу, ці більшовицькі заколотники у затіяній ними проти світу і самодержавства світовій революції та громадянській війні заповзялися представляти інтереси інтернаціонального та російського пролетаріату. Вибудована за колючим дротом совдепія представляє собою іпостась автентичного московського царства історичного. Антисоветська боротьба може бути боротьбою протирежимною, але не є тотожною антимосковській; боротьба за єдинанеделімство та проти розпаду підмосковського зібрання народів може точитися під корогвами антикомунізму та антисоветизму.

Советський лагерь, який замінив собою самодержавну тюрму народів, тому і являє собою для імперських московитів фазу розвитку їхнього атечества, позаяк зона будування комунізму забезпечила вищі, порівняно із самодержавством, стандарти: недопущення розпаду імперського зібрання; розширення історичної Московії вже до масштабів соцлагеря та її проникнення у країни третього світу; як іпостась русифікаторства, то комунізм забезпечив ще й порівняно вищу норму експлуатації підмосковських народів, - не зважаючи на те, що за подібні переваги зміцнення імперії самим автохтонам московства доводиться платити десятками мільйонів зеків знищених режимом московським тоталітаризму. Тож для проімперського контингенту зони послаблення режиму перебування у ній, - послаблення під приводом відмови від розгляду Штатів, євросоюзу чи колишніх республік як оманливу здобич московської агресії, - не може не бути наклепом на місію расеявсемуміругалава, не може не бути стимулом начищення амуніції, не може не кидати чудо-богатирів у атаку проти тих єврейських фашистів, п'ятої колони антисаветчікав, агентури пиндосів, яким не спиться у мареннях розхитати зону. Марно прогнозувати тактичні ходи московського імперіалізму, бо вони не вкладаються у колію раціоналізму, аж більш даремно ставити питання про стратегію московського імперіалізму, бо вона незмінна: нарощення терору проти поневоленних.

Те повстання русифікованих народів проти московського імперіалізму, яке б обмежилось виключно бійкою проти комуністичного тоталітаризму Московщини, не може не бути напрямленим на створення комфортних умов колонізації народів задля зміцнення та ефективності режиму колонізації. Максимумами пропозицій зі сторони лузерів від російської демократії є запрошення повстанців проти історичної Московії виключно до сумісної боротьби обмеженої цілями обмеження лагерного режиму зони задля необмеженої її демократизації. Імперська демократія мрійливо переконана, що колонізовані народи вже безповоротно русифіковані, тож демократи можуть вже обійтися без колючого дроту, голодомору, депортацій аби щасливо утримувати колонії. Тоді як для повстанців із числа національних рухів єдиним виходом із каторжної тюрми московізації є вихід із неї, шляхом її розвалу, а не удосконалення.

За допомогою совітів, - яким саме для того й надав допомогу Захід у побудові комунізму, - вдалося купірувати німецьку хворобу на тоталітаризм. Тепер залишилось подолати реванш федерального залишку від зони советського тоталітаризму. Доведеться це робити знову військовими засобами. Не цей раз ця катастрофа з антилюдяности обійдеться у мільярдні людські втрати. Бо москалі на менше не погодяться. Нам потрібне таке припинення московського збиральництва, внаслідок якого усі вкрадені батьківщини мають бути повернені їхнім господарям.

Історична Московія в усіх її іпостасях та видозмінах це злочин який триває й не припиняється. Вона тілесно зліплена із вкрадених від народів їхніх батьківщин. Тож ліквідація злочинного московського збиральництва та його покарання не може не бути його припиненням. Московське зібрання не може демократизуватися чи модернізуватися до входження у констеляцію продукуючих правових спільнот тому, що злочин існування Московії має бути виправлений. Народи мають звільнитися, а не бути жертвою паразитів.

Хоч вже саме буття більшовизму явищем історичним свідчить за його неவிпадковість й доказує обумовленість чисельного числа його захисників, - проте для учасників історії, особливо для атакваних більшовизмом, є неприйнятним відсторонення від об'єктивних перипетій замість занурення у об'єктивізм без перипетій історичних. Подібно до того, як факти аварій ще не є доказом їх невідворотности. У плані продовження московського царства, то його більшовицький період має заслуги, із утіленням яких царизм не впорався. Так за совітів, хоч і за сприянням західних компаній, була проведена індустріалізація задля озброєння Червоної армії, способами заощадження на відсутньому заробітку для відсутніх підприємців та присутніх там, вже як зеки, трударів, - якщо, зазвичай, збитки останніх віднести до переваг соціалізму. Так за совітів вдалося силами тих червоноармійців знов зібрати докупи народи що повтікали геть із імперського зібрання, - якщо втрати народів від репресій та русифікаторської совітизації числити як переваги останньої. Так за совітів відкрилися кар'єрні зростання для тих, хто був нічим, - якщо не рахуватися із перетворенням на послід тих, хто до того був усім. Так за совітів вже комуністична Московія соціалістичного лагера перетворилася на глобальну потугу на часі холодної війни й налякала колективний Захід, - якщо не враховувати програш: у холодній війні, у непобудові комунізму й неуспіхові проєкту переваг безоплатної праці, у відставанні від країн зайнятих продуктивною працею, у розпаді совСоюзу й розпроцанням із ним звільнених від нього країн та народів.

Совіти не лише є тяглим продовженням московського збиральництва, аж совіти ще й сталися розірванням із царизмом та передуючою світовою історією капіталістичної експлуатації пролетарів, совіти відбулися започаткуванням нового під сонцем світу визволення інтернаціоналу трудящих від експлуатації зі сторони експлуататорів, - бо совіти не тільки відкинули, а й розвинули особливості московської культури: у будівництві достатку на визискові поневоленних людей і народів, коли покріпаченою стала не лише людність, а й партійним бонзам обмежили апетити; у гуртуванні різнорідних колоній вже у однорідний совітський нарід, у великодержавному месіанізмі, доповненому вірою очікування прибуття до кінцевої станції усесвітньої комунії; у придачі до надзвичайного законодавства самодержавного й до оргструктур держбезпеки вже роботи Органів з репресивного очищення народу від ворогів народу, у переході вже на масове сексотство; у розвиткові особливостей централізму імперського правління вже до станів обоження Партії, її Учення і Вождя. Коли за царату пережитки феодалізму та абсолютизму лише заважали зродженню підприємництва, правового судочинства, демократизму, свободі слова, - то совітська революція розгорнула лад та устрій імперії вже у напрямку зворотному. Коли за царату страти за політичними мотивами постають дитячою забавкою порівняно із досі невідомим числом мільйонів полеглих за совітів заради совітів інструментарієм совітів. Коли свавільне переформатування власности та прав власности за царської доби було замінене вже на заборону власности, якщо нею не розпоряджаються номенклатурні слуги народу, - які зрештою віддали перевагу не так володінню рештками від знищених ними тіл капіталістів та поміщиків, як заволодінню фондами створеними на часі побудови реального соціалізму. Й коли князівська, царська, імперська доба залишається у боргу перед совітською владою комуністів та тих вірних лєнінців-сталіністів, які ціною ігнорування витрат довели історичну Московію до апогею її потужности, то сплата по цих боргах, - у вигляді урізання імперії до розміру Федерації й далі у тому ж напрямкові редуції, - має бути віднесена на конто тих же совітів. Між перемогою над незалежністю совітизованих комунізованих народів та розставанням останніх із означеною московізацією нема причинних розбіжностей.

Спир між віруючими у ідеал традиціоналістської монархії на противагу екстремізму сповідників ідеалу кожному-за-потребою є не тільки оптимізацією їх обопільної ненависті до загниваючого Заходу, аж із тою ненавистю резонує вже й федеральна іпостась історичного московства, у синергії якого співіснують недокапіталізм і надкомунізм. І коли кінець совка намацали через десятиліття, то його реакція реваншистська невдовзі уріже кінець під корінь.

Пришестя совітів є не випадком, не справою змовників, не запозиченням сторонніх для великодержавства впливів, - а розрішенням завдань індустріального виробництва усіх видів озброєння необхідного не лише проти нападів, а й для власного нападу вже назовні із створенням світової імперії. Совіти розправилися з переважною масою населення представленого селянами, які у усвідомленні свого рабства, як одомашнена людність, віками представляли загрозу для існування держави що їх підкорила. Совіти утримали імперію не лише фізичним терором, як ще заміною сепаратистських національних рухів вже на інтернаціоналізм комуністичний, водночас зберігши агресивну ненависть до Заходу. Совіти це органічне продовження московського збиральництва споживацького здобичницького та централізаторського його забезпечення. Пайкове утримання замість ризиків підприємництва власними силами відповідає й відповідатиме звичкам тлуму питомих московитів, надихатиме московський імперіалізм та його реванш.

Наздоганяюча, стосовно капіталістичного Заходу, індустріалізація совітська, яка була розпочата модернізацією ще імперської Московії часів царату, дозволила збереженій вже червоній імперії навіть розширитися на інші країни та континенти. Мобілізація переросла у тоталітаризм. У цю топку індустрії озброєння були ввергнуті мільйони, принесені неймовірні жертви, були спожиті внутрішні багатства разом із вже колишніми виробниками цих багатств настільки успішно, що диктатура підірвала саму себе у домаганнях підтримувати режим імперського панування над людьми і народами змушеними імітувати щастя будівництва комунізму. Спорудженням усесвітнього московського царства були невдоволені: країни які застрягли на межі між потребами відродження власної самостійності та нав'язаної їм соціалістичної демократії, коли неволя совітизації оплачувалася коштом отриманням із совСоюзу помочі у вигляді матеріальних ресурсів та конвою совітських чекістів; пайковим утриманням переймалися маси, які фальшували ударництво у контекстах саботажу як реакції на злидні, бо традиції кріпацтва і звички до нагайки так і не переросли вже у любов до совітських концтаборів; аж, головне, загрозами для диктатури були ремства у середовищі самої номенклатури, якій повсякчас загрожував спорадичний і неконтрольований нею арешт. Червоні директори, які лиш виконували зобов'язання планові; партійці, які встановлювали план і розпоряджалися фондами не як власники, а посилаючись лише на ідеологічні аргументи своїх соціальних служінь; Органи караючого меча партії, які гарантували ці служіння; дисиденствующа інтелігенція; оргзлочинність, - кожен із суб'єктів забажав стати господарем собі самому, а усі вони злилися у бажанні рівнятися під взірцеві, спостережувані на Заході, рівні споживання. Сподіваючись, що вони розмістяться за столом світових корпорацій у якості гостей, а не найдка на столі. Так само як біг совітів навздогін потреб модернізації був не випадковим, навіть прийомами концтаборів і масового терору, то й утамування його руйнівних і виснажливих для самої зони наслідків перестроєчними засобами регульованої десовітизації, декомунізації, дерусифікації, роздержавлення, ревізії войовничого антизахідництва, - замінені на регульовану демократизацію, гласність, правозаконність, на роздержавлення, на рекреацію ринку, приватної власності, на наживу олігархату присмоктаного до бюджету, - також сталося за внутрішніми потребами осучаснення московства, а не внаслідок змови зрадників комунізму із числа агентури не добитих у зоні та поза зоною евро-атлантистів. Але за вигоди розставання із нахлібниками із числа сателітних країн соцлагеря, соврепублік, за користі підлаштування під західні ринки, - то довелось московському царству заплатити непомірну і неприйнятну для нього ціну розпаду свого великодержавства, зазнати ще більший удар по апетитах власного месіанізму та гегемонізму, коли ерефійський уламок від совСоюзу замирився із Заходом програвши йому у холодній війні і перегонах озброєння, коли господарюючими суб'єктами і власниками совпідприємств стали забугорні акціонери, коли товарний експорт із Федерації обмежується продукцією з низькою доданою вартістю, коли ще не колишні совіти підсіли на купівлю імпорту вже як постачальники на Захід сировини. І відбувається це волею самих совітів. І тому їм кортить використати бомбу.

Те, що більшовицький совСоюз опинився по один бік барикад разом із британцями та штатниками у бійці проти нацистів, варто визнати за історичний, але противний логіці та інтересам цих країн, казус. Між нацистами та комуністами не те що не мало статися взаємної війни, аж ці подібні між собою тоталітарні режими мали стати союзниками у їх протистоянні англомовному євро-атлантизмові. Проти якого ці обидва концтабірні режими контролю та любови до робітників мали разом і сумісно виступити, докоряючи плутократії загниваючого, на думку цих тоталітаристів, Заходу у його меркантилізмові. Підбиття саме Європи було і для німців, і для збільшовичених московців було найбільш жаданою здобиччю на створення ними чи то глобальної імперії німців, чи то глобальної імперії московців, - коли ці обоє збирачів земель і народів, так прикро й випадково для них, не порозумілися між собою у розподілі поки ще не завойованих ними країн. Робітнича партія соціалістів національних, як і робітнича партія соціалістів демократичних, де кожна із них очолювала політичний провід своєї країни, мали б виступити під своїми червоними прапорами сумісно у синергії наступу проти декадансу Заходу. Одначе вірогідна, імовірна, перспективна і прогнозована логіка назрілих і детермінованих інтересів розійшлася із стохастичними і випадковими розворотами рандомних варіативних стихій історичних чинників та суб'єктивістських упереджень. Із окупованих совітських обширів німці могли розраховувати на грабіжницьке до себе вивезення хіба що вагонів напактованих чорноземом, кволими колгоспними корівками, або недостатньо для німців кваліфікованою робочою силою. Розходження між обома дисциплінарними режимами у винищенні ними ворогів чи то за расовою, чи то за класовою ознакою, - є несуттєвими; більш істотними були претензії цих обох конкуруючих між собою імперіалістів на заволодіння ними однією і тією ж здобиччю: країнами Європи. Лише жахи війни, число небіжчиків, затягість ідеологічної ненависті між обома режимами не дозволяють дивитися на бійку між ними як на лицарський турнір за умовний приз.

Круг європейства часів його індустріального капіталізму породив соціалізм - як потребу стримування надмірних апетитів підприємливої буржуазії, як інструмент консолідації вже національної за потребами капіталістичного ринку. Ця ідеологія помічі масам бідарів була використана для етатистської і національної мобілізації у цілях реваншу зі сторони тих імперій експансіоністських, які зазнали неуспіху, поразки, а то й розвалу внаслідок світової війни початку двадцятого сторіччя. Так соціалізм расовий згуртував агресивний наступ третього рейху проти так і не підбитої Антанти, а московці під знаменами третього інтернаціоналу втримали і навіть розширили вже своє зібрання підконтрольних народів у замірах завалити країни буржуазного ринку. Свої агресивні плани оправдовували нацисти протистоянням загрози комунізму; а совіти свої плани підбиття тої ж Європи оправдовували потребами її звільнення від чуми нацизму. Невдалі домагання Заходу зіграти на розбіжностях між нацизмом і комунізмом, у спосіб помічі обом супротивникам, зрештою підсумувалися використанням одного виду соціалізму проти другого різновиду соціалізму.

За царів – Московія антагоніст до європейства, за імператорів – протагоніст, за совітів – знов супротивник, за імітованого посткомунізму – знов симпатик євроатлантизму. Захід вважатиметься бажаною здобиччю скорше у випадках немочі Московії, аніж у періоди зростання її моці, коли та має якісь джерела прибутків окрім апетитів на багатства Заходу.

Максимуми ненависті до жертви, - аж до поголового знищення чи русифікації, - являється не тоді як московці сунуть як завойовники, а тоді як сунуть любов'ю як господарі. У той же час самих справжніх московців вирощують лиш за допомогою канчука і каторги.

У московської маси не тільки не може бути ремства з приводу того, що вони напали війною на сусідній край, аж маса у захваті від розпухання імперії, у нових можливостях пограбування народів, данина з яких має московця збагатити. У той же час любови і вдячності до московських начальників які організували вдалу загарбницьку війну, - то маса буде не втішена надмірним здирництвом начальників над самими московцями, серед яких начальство поводить як у окупованих землях. Московці не проти, а тільки за, - коли вони грабують поневолених ними; але московці не у захваті, коли їх грабують рідні владомощці.

У спільнотах з пануванням там у господарстві ринку капіталів, і які саме з цієї причини є представлені розвиненими країнами, має місце: перспективне планування, злиття корпорацій і їх одержавлення, узгодження політичних стратегій, мобілізаційні вольові рішення для розрішення екстраординарних ситуацій, робота спецслужб безпеки поза правовим полем, жорсткий контроль і законодавча регуляція соціальних взаємин з сонмищем запобіжників та заборон на особистісні ініціативи, крадіжки та види шахрайств досконаліші від подібних у режимах тиранії, а ще йдуть тренди на соціальне утриманство мас, модним стає нонкорформізм та антисистемність руйнівного штабу. У свою чергу диктаторські режими у країнах наздоганяючого типу тому є затребуваними як реакція, не завше вдала, на стримування протистоянь між угрупованнями, панівних антисоціальних прагнень наживи за ціну переступів і злодіянь; а на офіційну ідеологію лягає відповідальність за приведення до прийнятних рівнів суцхих стихій та конфронтацій у духовному житті зони; а самій зоні тотального контролю вдається вижити лиш завдяки закриттю там вождями своїх очей на приватні підприємницькі ініціативи підданих та чорний напівлегальний ринок торгівельних послуг, бо зона без госпрозрахункових артілей не виживе; а у відповідь на покріпачення та визиск зі сторони патерналістської влади, то совітський нарід почувається просто таки незрівнянно вільно і не має гальм у порушенні ним трудовоб'язань накинених вождями, а діапазон моральности та пристойности не має країв. А проте не зважаючи на взаємне накладання аспектів устрою як демократичного, так і авторитаризму, поза те, що особливости кожного мають обопільну присутність у стороні свого противника, - аж не просто окомилуванням, а переступом є намагання зробити ці устрої однаковими, зрівняти їх на тому, що, мовляв, обидва є поганими. Побільшання, кажімо, централізму не оправдовує доходи на засадах підприємницького ринку так само, як і роздержавлення з приватизацією не є звинуваченням на сторону планового господарювання. Але за усіх умов, то демократія, право, здоровий глузд є ліпшими за свого антипода концтабірного, злодійського, безумного.

Для того, щоб концтабір своїми лабетами охопив поспільство, то демосу вожді від експропріаторства забезпечують не лише чуда на зразок кожному за потребою – від кожного за можливістю, а на ділі у помешкання буржуїнів вселяються пролетарі, яким обіцяють перетворення на власників заводів, а селянам роздають акти на вічне володіння ділянками земельними, а солдати дезертирують під обіцяний їм мир без анексій та контрибуцій. А от вже тоді та опісля слідує регуляції заборон: на торгівлю, на фракційність, на страйки, на буржуазну свободу друку, секретарі большевицьких партосередків призначаються, відповідальні працівники стають номенклатурою, критики режиму та ті які коливають не у такт із партійною лінією стають зеками, неправильні народи виселяють, спецпереселенців переселяють спеціально, трудовоб'язані маси депортуються на ударні будови соціалізму, кулаки та підкуркульники розкулачуються, госпрозрахункові прибутки направляються до держбюджету. Замість заборон: квітне карткова система; проти повстань і заворушень застосовують артилерію, бомби з літаків, хімічну зброю, селян чавлять танками; розгортається війна громадянська та проти визвольних рухів; караючий меч невсипушої пролетарської справедливости не тільки не залишається безробітним, аж вимахування ним стає плідною господарською галуззю. Вожді певно знають, що коли корову годувати менше а доїти більше, коли урізати розцінки а підвищити норми виробітку, коли накласти податки вищі від продуктивности сільських господарств, коли невиконання плану прив'язати до пунктів п'ятдесят восьмої статті за звинуваченнями у контрреволюції і помочі буржуазному імперіалізму, - то безпека їх усевладдя посилиться. Мілітаризація, - через індустріалізацію, колгоспи і культурну революцію з виховання людини жертвовно відданий Справі партії, - відбувається за рахунок пограбування буржуазії, селян, через безоплатний визиск робітників, продаж сирівців за кордон, щоб потім армійською силою пограбувати вже й цей позакордон буржуазний. Чужу власність вожді зони розглядають як власні втрати, як недоотримане. Большевики стійко не реагують на те, що чим нижчими будуть зайняті ними командні висоти, то заможнішим і якісно вищим стає життя навіть підданих.

Уся історія Московії, починаючи від осібног князівства у надрах алтин-ординського уламку чингізидського зібрання народів, з продовженням заданої інерції збиральництва, аж до її іпостасей у подобі московського царства самодержавного, великоросійської імперії, совітського Союзу - представляється послідовним розширенням її до ваги світової потуги, яка забезпечувалася втягуванням у московство і переробкою там поглинутих ресурсів земель і народів. Всяка імперія цілями свого експансіонізму має власний розвій, навіть тоді і особливо тоді, коли він забезпечується нееквівалентним на користь метрополії співробітництвом із її колоніями, єдність із якими тримається на вигодах їх включення у загальноімперський ринок обміну людьми, товарами, послугами, взаємовпливами у сфері культури та інформації. На вершинах свого розвою, - що був перерваний соціалістами із числа любителів страдницьких мас трударів та цими ж ненависниками капіталістичної експлуатації, - то Російська імперія мала не малий приріст населення, грошей, виробництва, темпів зростання. Однак всупереч її руху до європейства, до конституційного і правового законодавства, до демократизації, свобод критики та підприємницьких начал, то її ж особливості: кріпацтва, централізму правління, русифікаторської політики асиміляції народів, брак гуманізму та просвітництва, надмір ставки на силу у веденні невинних військових кампаній, віддання переваг споживацтву чужого порівняно із виробництвом свого - не тільки далися взнаки, а ще й саме у цьому реакційному напрямкові й розвернули царство під егіду вже більшовизму. Проект якого на звершенні рівності між народами, етносами, класами, верствами, особами, професіями надихався залякуванням незгідних у жахах несправедливості того суспільства, функціонування якого базується на визначеннях та кордонах його інституцій, на різницях між речами. Умотивуванням утопії про благодійність ліквідації прибутку з товарного виробництва через відповідне повернення присвоєної капіталістами додаткової вартості назад до пролетарів, - то любителі останніх висувають невизнання ними різниць у розподілі благ, влади, статусів чи соціальних ролей. А вже тоді обіцянки перетворення праці у вільну гру сил здорового організму не можуть не мати підсумків перетворення праці вже у трудовобов'язання за каторжну харчову пайку.

Хоч розвал зачинателями будови комуністичної справедливості противного їм ринку торгівлі, фінансів, приватної власності й призвів до падіння якостей життя, а проте, експропріація більшовиками майна імущих вже на користь соціального утримання трудящих, обіцянки розквіту від ощадливості через регламентування ставок чиновницького управлінського апарату, а, головне, визиск на будовах соціалізму цих же мас його підданих, а ще й на доданок постійне вимушене експериментування совітсько-комуністичної влади стосовно дозволів на госпрозрахунок без якого адміністрування й саме існування совітів було б не можливим, - надало впевненості совітському народу, особливо у вегетаріанський період боротьби проти ворогів народу та боротьби за мир у всьому світі проти зловорожого Заходу, що колективізм реального комунізму з його релятивним побутовим достатком та вже визрілим кепкуванням над пропагандистськими обітницями комунізму, то це надовго.

Настанова та практика: грабуї нагробоване, хоча оформлювалася й облудно видавалася як повстання проти меркантильного здирництва, у якому номенклатурні слуги народу звинуватили і звинувачують буржуазно-капіталістичних плутократів, однак ці обидва явища є однопорядковими за природою. Більш від того, тотальне підгрібання виключно під себе великоросійськими соціал-демократами усієї влади і статків суспільних є екстремальним, з концтабірним синдромом, випадком розподіленої у країнах вільного світу між тамтешніми корпораціями власності. Тож поступова й невідворотна у історії совітів еволюція і перехід буцімто одержавленої власності від формального власника совітського народу вже до лабет реальних розпорядників спадком комунобудівництва є не вадою останнього, а проявленням родових його генів. Які є не виродженням проєкту рівності, а навпаки, - є розворотом геть від видів кріпацтва вже у напрямку імітації вестернізації лагерь соціалізму. Офіра якому мільйонів в'язнів гулагу та марнування неміряних ресурсів на збаламучення Заходу видається засохлою гіпотезою переіначення світу на чуда централізму.

Апологією московського збиральництва, як руху імперського колонізаторського експансіонізму загарбницького, є відповідні інтеграторські проекти: етатистський – самодержавство; теократичний – православ'я, ідеологічний – комунізм, етнологічний – інтернаціоналізм, лінгвістичний – русифікаторство, культурологічний – помосковлення, територіальний – евразійство, окультистський – месіанство антизахідне.

Байдуже, буде триматися московське збиральництво на: класових чи расових підходах, на геополітиці єднання вестернізації із азійським ординством, на демократії чи авторитаризмові управлінському, на атеїзмові чи одержавленій конфесійності, на облудах чи помилках, на споживчому виробництві чи виробництві споживацтва, на комунізмові чи капіталізмові, на одержавленні чи роздержавленні, на русифікаторстві чи самобутності колоній, - бо, головне, щоби та підтримка була ефективною у удавленні повстанців.

Хоча посилення на географічний чинник подається як більш переконливий порівняно із релігійними чи ідеологічними обґрунтуваннями московських бажань загарбництва, проте ідеологія симбіозу лісу та степу, європейства та азійства, заходу та сходу – також відноситься до міфології. Гібридизація відмінних культур, як рішучий крок до вже тотального єднання незбіжного з несполучним, з представленням симфонії переваг сумісності вже як способом розв'язання протиріч, - виставляється не лише альтернативою щодо західного світу, аж у московських імперотворців вистачає кмітливості спокушати азійством ще й малоросів до вступу у московське військо у його націленості на розподіл поки ще не завойованих багатств Заходу. Апеляція до азійства, у замірах історичного продовження вектору кочування на захід, задля употужнення гібридної синтези із московським проєвропейством є одним із образчиків полювання московитів за чужими надбаннями, збиранням того що погано лежить.

Попри те, що московська література, музика, живопис, архітектура, наука своєю генезою зобов'язана європейській культурі і є її поступом у контекстах європейства, поза те, що навіть проімперські політичні теорії від західництва та славянофільства й до великоросійського комунізму запозичалися із Заходу, антисемітизм отримав розвиток у чорносотенстві й гітлеризмові, європейську генезу мають московські звички імперіалізму, гегемонізму, мілітаризму, промосковські апетити доктринальні сприйняли теоретизування расизму, соціал-дарвінізму, еugenіки, анархізму чи диктатури, політична практика московства як свою сприйняла експансіонізм географічних освоєнь, навалу теократичної християнізації, депортації та денационалізацію народів, не на порожньому місці успадковувався досвід каральних набігів та масових страт, європейзувалися спецслужби опричників, таємної канцелярії, третього відділення, гпушників, - аж московських імперотворців вабить корені московської міфології встромити у імперію чингізидів, - не зважаючи на ниці зразки окультурених успадкувань звідти, за виключенням хіба що трибу удалої навали військової. Кочовики є своєрідною передаточною ланкою від китайського вже до московського тоталітаризму. Московські реваншисти хотіли б володіти тими ж територіями, їх вабить модель інтеграції народів, віддання переваг гуртовим началам. Московити цілком обґрунтовано у європейському лібералізмові, індивідуалізмові, раціоналізмові вбачають світоглядну загрозу для можливостей московського панування над людьми і народами.

Країни теперішніх західних демократій зазнають дошкульних ударів по своїй національній тотожності у відплату за спадок історії свого ж імперіалізму, коли вони із зазіхань на чуже добро відкоркували свої країни до впливу на них колоніальних культур та тамтешніх вже колонізаторів навиворіт. Московський же коктейль народів змішувався без розрізнення на своє та чуже, більше того, московити свої переваги вбачали у недопущенні формування окремішності метрополії протилежної інтересам тих приєднаних народів, націоналізм яких винищувався не гірше від завад московитами власному націоналізмові. Тож коли із суміші московського комунізму чи демократії кожен нарід визволятиметься й забиратиме своє, то власне московити, їхня історія, їхня держава залишаться із нічим.

Розпухання московського царства являє собою історію протиборства навзаєм суперечних начал: загарбання чужого, - як навала номадів, та присвоєння загарбаного, - як слідування праву європейського штибу. Аж коли виробляєш власний продукт, то не годиться бути бандитом; а коли цупиш, то марно сподіватися узаконити здобич. Московити кохаються у історії московських загарбань, проте ця любов залишиться не розділеною із історією народів московитами уярмлених. Ревнителі європеїзації імперії покладаються на успіхи втримання окупованих імперією народів у обмін за обдарування колоній вартостями європейського окультурення у представленні останніх імперською політикою; при тому експансія імперська має продовжуватися. Тоді як поборники імперського експансіонізму, у досягненні тих же самих цілей увіковічнення удачі обкрадання народів на їхні батьківщини, певно свідомі у фатальній неодмінності неминучого пригноблення підбитих народів методами силовими; при тому обрусіння й денаціоналізацію намагаються не доводити до краю визвольного спротиву народів щодо імперії. Рівняння московського загарбництва на європейські стандарти та зворотне підпорядкування вестернізації цілям московського загарбництва мають місце у політиці одного й того самого чергового московсько-імперського верховника. Чергування то на посилення кріпосництва, централістичного одержавлення, диктатури, а то на посилення проєвропейства буцімто підприємницького, правового, демократичного – представляє собою оптимізацію незмінного московського грабіжництва. Конфліктність між питомим народним азійством назадницьким та, з іншої сторони, прозахідною прогресивністю державного проводу – виглядає спрощеним аналізом. Протиріччя між здобичницькими запитами мас московських та очільниками імперського московства є надуманими, бо імперотворці артикулювали й мілітарно організували апетити маси. Тоталітаризм це відсутність відмінностей між догматами віровчення та інтимним світовідчуттям його сповідників. Так модернізація Московії у трендах європеїзаторства увиразнюється за останніх рюриковичів та початкових романових-готторнських. Що за царів, що за большевиків завдання індустріалізації досягалося методами кріпосницькими. Так ретроградство у Московії й реваншизм у запитах на нього московської маси увиразнюється що за початкового комунізму, що за прикінцевого імітаційного антикомунізму.

У Московії однаково: що кидати московське військо у бій на потребу західних країн, що озброюватися проти них же; ідеалізувати коло латинської культури чи нависніло марити про його винищення; чи епігонство під європейські взірці, чи навішування на них усіляко ймовірних закидів; завойовувати землі та народи для звільнення їх від самостійності, а чи звільняти народи від ворогів задля їх завоювання Московією; що інтернаціональна любов із світовою революцією для ще не помосковлених країн та народів, що непримиренна боротьба проти ворогів із підривними елементами вже інтегрованими до москвопатріотизму; що клептоманити чуже, що під загрозою смерти гнати своїх каторжників до праці; що лібералізація, що закручування гайок покріпачення; здіймати ворохобню проти верховноправителя чи то ставити йому пам'ятники й складати пошанування; переслідувати Церкву чи її підпорядковувати казенним обов'язкам; обійматися просвітництвом чи насаджувати агітпроп, обскурантизм, зомбування; робити ставку на самовіддану силу духу чи опастися до низинних інстинктів своєкорисливих; роздавати пайки чи з утриманців знімати із шкірою останню сорочку; торочити про месіанські призначення московськовеличності чи офірувати московитів мільйонами як нульову цінність; експропріювати експропріаторів, а чи відкривати ефективне господарювання у підприємстві, ринкові, фінансах; домовлятися з ким завгодно про що доведеться, а чи свавільно порушувати усілякі договірні зобов'язання; вибирати між класовою боротьбою диктатури пролетаріату чи між вищою формою класового захисту, - подібні зміни полярності залежать від лавірування на удосконалення тотожного собі московства безперестанку протиукраїнського.

Московство є гібридом, де продуктивність розбавлена збиральництвом і азійським номадизмом, який просто поступиться існуванням у конкуренції із європродуктивністю.

Хоча до цілей свого нападу офіціоз московського політичного усевладдя числить усього лише ще не підвладні сусідні народи, а офіціоз московської церковности заміряється випастати ще не обернену під свої адміністрування паству невірних, а більшовики підгрибають під себе статки тих місцевих ворогів, які не настійливо знаходять ворогів ідеологічної віри пошуку ворогів, тоді як московський комунізм соціально-класової війни заміряється розповсюдити московське царство до розмірів пролетарського інтернаціоналізму, структури совізму маніпулювали правами підданих лагєря реального соціалізму, а сповідники московства числять серед спасених виключно та лише адептів історії тягломо московськоімперського експансіонізму, тоді як своєрідний русизм претендує на симфонію поєднання усіх видів московських зазіхань на чуже вже у інституційованому націоналшовінізмові, ба й більше того, політичні, ідеологічні, релігійні, соціальні, історичні, культурно-національні чинники ще й хижо конкурують з-поміж собою за свої виключні ролі у розбудові московського царства, - проте усі різновиди московства від історичного до позаісточного його діапазону, доповнюючи один одного у спільній єдності визначення ворогів, є лише пропозиціями його оптимізації чи употужнення на часі його виродження у його неприйнятності з боку вже вільних людей та народів.

Підбиті Московією народи потерпають від нівечення своїх прав бути господарями у власній культурі та державній самоправности, а у прагненні позбутися прибульців називають останніх навіть загарбниками, поневолювачами, колонізаторами, проте у тім то й полягають відмінности від імперіялізму тих розвинених країн, які визначилися у своєму німецтві, англійстві, французстві й визискують свої колонії на блага матеріальні не бажаючи допустити до себе проникнення духових особливостей своїх колоній, - що московити не проводять розмежувань між ідентичністю культур полів свого наїзду та власною тотожністю, вірогідно від того, що у своїй підметній культурній ідентичности є не визначеними з причин є недосконалости. На відміну від імперіялістів європейського штибу, які не тільки не ставили собі за мету, а й противилися своєму розчиненню у впливах від поневолених ними земель та народів супроти уподібнення метрополії особливостям колоній, - то московити, навіть у складі дійсно стріляючих по оборонцях стрілецьких полків, приходили до сусідів як свої рідні, не як поневолювачі, а з переконанням у своїй місії бути розпорядником підбитих статків кращим від господаря, московити вважають, що вони нікого не загарбували, а лише визволяли, що обсажені московськими наїзниками народи й тільки марили за те, як би то віддатися на волю московитів й перестати бути господарями власної долі; від того здобичництва європейського, яке колонізатори з Європи виправдовують як більш-менш еквівалентний обмін свого просвітництва цивілізаторського чи віровизнавчого вже на чужі банани чи боксити, - московське ріжниться тим, що московити свою зверхність величають ошчасливленням підлеглих; московити приходять до сусідів аби звідти вже не виходити, московити приходять назавжди, а санкцією та виправданням подібного бандитизму грабінницького, яке московити унормовують, є не ненависть, а любов заброд до усього обійстя сусідського, якщо, як то московитам зрозуміло, вже колишній господар не претендуватиме на свої права, бо тоді ще не колишнього господаря московити фізично вбивають як ворога ще не колишнього свого обійстя. Віра московитів у те, що вони від чергової жертви завше беруть лише своє беззастережно московське доведена до ступенів переконання цих об'єктів московської агресії, що це останні насправді є загарбниками споконвічних московських володінь. Московити просто безневинно підмінюють колишнього господаря свого дому вже на свої у тому домі панування, підсилені виконавськими стосовно московської зверхности підпорядкувальними ролями колишнього вже не господаря, а попихача. У лексиконі експансіоністів навіть відсутні характеристики їхньої навали, яку вони вважають за безкарне таке собі збиральництво того, що не підлягає ніяким правам, окрім московського до нього апетиту. Ця віра місяньська у право володіти чужим як своїм, замішана на маніях самовеличі, дозволяє зайдам не лише ламати власне право й видавати за останнє свої мисливські інстинкти, а й бути переконаними, це ще московитам заборгували.

Щоб майбутній жертві продемонструвати і задекларувати відсутність небезпеки для її життя зі сторони московських збирачів, то останні вдаються до усіляко можливих і неймовірних хитрощів підступних. Московська ментальність являє собою калейдоскоп суперечностей та ілюзій, яким надають подобу реальности. Московці серйозно видають бажане за дійсне. Продукують фейки. Дурять і під'юджують не так оточення, як самих себе. Московці нікого не обманюють, коли обманюються: просто вони таким бажано бачити світ.

Так у жазі розжитися на енергетику українства, то московці придумують у своїй голові неіснування українців, а водночас це тяжіння до проштовхування вигаданих ворогів під землю доповнюють ще й відповідним прикладним інструментом воєнним. Інтегратори у своїй пропаганді співчують собі за трагедію буття розділеним народом; помишляють сусідні язика, вірування, країни своїм споконвічним невід'ємним придбанням; допускають існування не упокорених народів за спотворення первозданного стану, коли усе нібито ваше було від початку нашим; суверенність сусідів розглядають як інтригу підступної зловорожости означених русофобів.

Одначе імперський конгломерат створюється не самою лиш виключною волею та військовими перевагами збирачів народів. У пошуках собі союзників зі сторони, то ущербне українство у зневірі у власних силах на здобуття моці і снаги на осібно у його самодостатности життя та розвиток, необачно звертається до московських збирачів, переконуючи їх у своїй рідности до московців. А ті витлумачують накинене їм родичання не лише як привід пересунення дотичного сусідського кордону вже до протилежного сусідського краю, як перекраюють свій мозок і переконують світ та себе самих не лише у своєму старшобратерстві нерозривному, аж любов до жування і ковтання усього українського доводять до ситуації одного народу, у складі якого українцям не знаходиться місці фізичного чи пам'яті про таке. Виникаючі складнощі панування на своїй землі у якості виключного її господаря обмінюють малороси на запрошення у Край московських наїзників з тим, щоб у свою чергу, малороси добралися до високих посад у московській імперії з її неозорими можливостями грабувати масу підбитих нею народів. У своїй обслузі імперського експансіонізму, як підсвідомих потреб малоросійського імперіалізму здійснюваного сторонніми і чужими руками московців, - то малороси довели москалів до того, що москалі починають стидатися власної історії, беруться чіплятися до закорінення у київщину, як у прокладку проєвропейську. Але для кожної імперії, яка заковтує землі та народи, аби жирувати з їх експлуатації, виникають загрози втрати культурної ідентичности метрополії у тій мірі, у якій імперія переповнюється й затоплюється різноякісними впливами розмаїтих осібних культур чисельних колоній. Супроти подібної сердечної відкритости до використання і утилізації сторонніх культур, - коли виникають ризики самовтрати буття підметом своєї збиральницької окремішности московської, із заміною її на окультурення за ознаками і перенасиченням рисами і вже доміантними звичаями всотованих народів колонізованих, - то питомі справдешні імперотворці наполягають не лише на своїй ворожости українству та культурам інших підбитих народів, як ще є свідомими зворотній антипатії буцімто остаточно і назавжди русифікованих колоній супроти культури поглинання ще не до решти перетравленої, ще не повно окраденої на національні ознаки ресурсної бази московства. Московська приязнь до українського чи до інших ресурсів, у цілі їх надійного споживання, доповнюється ненавистю до не згідних із тим народів, - з тою самою ціллю. Московці гублять свою достатність, коли здовжують чіплятися до України.

Усі колонізатори насаджують у колоніях культуру метрополії, - оскільки ж присвоюють чуже для того, щоб паразитувати із вкраденого, а не розставатися із своїми здобутками вже на користь упокорених, - то винищення культури у колоніях та заміщення її на метропольну метою має не більш як недопущення повстанських зривів визвольних. Тактика перетравлення культури колоній вступає у конфронтацію із стратегією колоній вже на асиміляцію імперської культури. У цих змаганнях метрополія програє, бо колонізаторство є свідченням несамодостатности. Граймося у малоросійство, аби тим вигубити Московію.

Хоча з часом розвиток пізнань та відповідного управління тим, що є підлеглим знанням та вмінням посилюється якісно, але тут виникають парадоксальні складнощі саме у силу зростання означених ролей людини у справах будівництва олюдненого світу окультуреного, у якому виразно скорочується наявність речей і справ не залежних від суб'єктності людської. Прогнозувати перебіг подій та відкривати об'єктивні, а тому визначені природні закони вдається науковцям у матеріалі успадкованому від еволюції, але не там, де ми маємо справу з волею, свободами, правом людини і людства що рухається у векторі прогресу, аби бути господарем собі самому. У ідеалізованому просторі свободи без виключень із неї, себто у ситуації безкарного свавільства не можливо прогнозувати обмеження для цього свавільства; даремно прогнозувати те, що цілковито залежить від нашої волі. Так розібратися у афектах розпоясаної тиранії не допоможуть навіть психіатри, фахові культурологи і конфліктознавці. Прогнози можуть бути більш-менш вдалимими у сфері соціального життя, суспільного устрою, міжлюдських стосунків – та й то лиш і тільки тоді, коли люди у цих справах керуються моральними стандартами, здоровим глуздом, правдивими і перевіреними знаннями про соціальні закони і історичні реалії. Саме з метою протистояння безладу, - усепоглинаюча паща якого розкривається тоді, як ми починаємо керуватися інтересами будованими на підсвідомих мареннях, - й стають затребуваними догмати віроучительні, за вигаданими і безпідставними приписами яких організують те соціальне життя і лад, який буде більш ощадливим у збереженні людських життів порівняно із означеною ситуацією торжества стихії тих підсвідомих інтересів, які можуть заскалювати у хижість вже штибу тваринного і нелюдського. Поза тим далеко не усі будовані на містиці та чудесах ідеовчення, настановчі та учительні стосовно практики та перебігу суспільних взаємин, є однаковими: серед химерних доктрин бувають згірші від тих, де хоч якось орієнтуються на людяність, на відповідність традиціям перевіреним на їхню нешкідливість загалові. Політико-правові устрої соціальні зведені на достатньо безумних сповіданнях містичних є просто небезпечні для людей. Тому у змістах і напучуваннях розповсюджених релігій та систем цінностей існують застереження проти наживи на стражданнях ближніх, бо таке зашкалювання і забігання у тваринні інстинкти зрештою стає руйнівним і для самого здобичника як носія переступів проти усього людяного. Але навіть засуджувані тваринні інстинкти стяжателів власности та влади задля безпеки стягання власности підлягають хоч якомусь розумінню причин, а тому – можуть регулюватися поновленням права. Значно гірша ситуація виникає там і тоді, де владоможці не керуються ані збагаченням за усяку ціну, ані будь-якою ідеологією, ані навіть усвідомленням небезпек виникаючих на цьому шляху. Не до добра, коли не вірять у реальність, не ймуть віри навіть казкам і пропаганді.

Для московських збирачів не виникає і не може виникнути питання про потребу напасти на чергову жертву. Зрозуміло, що не нападати не можна. Можуть виникнути питання, хіба що, про підхожий для цього час розгортання мобілізаційних ресурсів. Для оправдання нападу, то збирачі не заморочуються у звинуваченнях жертви у її ворожості, або ж напад усправедливають порядком жертви від таких же вигаданих для неї гріхів. За подання нападу як обов'язку служіння жертві вимагають від неї додаткових надходжень.

Не добиті русифікаторством українці дарма скімлять, що їм московські інтегратори відводять якийсь закуток гетто у зоні Рускава міра, що українець не може почуватися повноцінним і виключно владним у своїй батьківщині, перероблений не покараним окупантом московським на гібрид малоросійства. Ремство українців на свій підневільний стан у своєму домі, який ще не став національною фортецею проти заброд і поселенців, має не лише виказувати запити українців на буття господарем в Україні, не фіксувати недоліки та неповноту визвольної проти імперських колонізаторів праці, а – має спонукати до практичних звершень вигнання з Краю тих, тягне до ущерблення українства. Злочинно залучати чужинців до будівництва українського дому; неприпустимою є та демократія і права абстрактної особи, яка поселенцям слугує відмичкою до їх участі у будівнанні української культури та ідентичности; ніхто замість українців не у праві бути українцем.

Паразитування на народах, представлене як опіка рекетирської безпеки над ними; визиск народів у імперії, представлений як спільний простір співпраці та обміну досягненнями; знищення ідентичності і самоправності народів, видаване за збагачення їх на культуру метрополії – стикається зрештою із опором недоасимільованих народів, нашоухується на вичерпання можливостей поцупити із колоній бодай ще щось. І тоді ідеологія зваб інтеграторством вивертається у колонізаторів віроучительними та практичними настановами вже на ненависть до тих недобитих народів, які відстоюють свою суверенність супроти окупантів.

Так за інерцією концепту про старшобратерство, покликаною на видурювання у малоросів їхніх ресурсів засобами мирними, ще продовжують звучати гасла про адін народ, - одначе представлення цієї іпостасі великодержавства саме недопущенням розривів у цьому єдинанеделімстві вимагає для його забезпечення вже вдавання до аргументів артилерії задля зміцнення нерозривної сердечної спорідненості із малоросами. Розроблювані впродовж віків твердження про похідність московського збиральництва від тягосити давньої київської держави, від духовної і матеріальної культури давнішньої Руси, від слов'янства колишніх племінних союзів та князівств Руси, від Київської церкви, від рюриковичів, від русинства як посередницької відкритості до європейства – доводиться приводити у відповідність із бажанням віднаходження незалежності власне московської ідентичності, яка б не клеїлася до не власних коренів та запозичень, не демонструвала б через хапання чужого саме питому несамодостатність московства; ідеологію тотожності Київщини і Московщини доводиться узгоджувати і фактом навіть географічного розташування духу Київщини поза ерефією в Україні; ревізію любовних апетитів на усе українське доводиться сполучати із ненавистю до тих українців, як прагнуть відстояти своє господарювання у власних свободах. У цих клопотах московцям не обійтися без застосування обстрілів українців снарядами та облудами гібридної війни. Московцям, для повноти вигаданих ними переконань у мріях народів розпрощатися із самостійністю на користь московських зверхників, доводиться по тих народах стріляти. У чому, звичайно, винуваті самі народи, які задумали собі бути живими народами, а не наїдком для збирачів. Убивають сусідів, щоб викликати у них любов. Фундамент московського месіанізму і зарозумілості має бути складений із трупів народів, до яких московці хоч раз колись із зброєю впхалися. Московська самототожність потребує різких і виразних розрізень між чужинством та тим, що не є запозиченим від інших культур і народів, - одначе, можна передбачити, що результат від послідовного проведення цієї лінії на розділення може не сподобатися навіть московцям. Триваючий московський реванш у цілях виконання до скону любови до українського обґрунтовується розробленням концептів про київщину як ударної сили західництва і споконвічного ворога московства. Бажано сподіватися, аби подібні почуття знайшли відгук і стали взаємними.

Якщо класифікацію робити за дихотомією: пристосування до обставин чи їх видозміна, - то особливостями західництва, скоріше, є активне, творче, результативне ставлення до викликів, вміння самим продукувати нові проблеми. Від цих спрощених признаков західництва для української психе дісталось у атрибут хіба що прагнення волі. Однак ця українська упертість на своєму містить ризики упущення більш складних підходів до вирішення проблем, - тоді як європейці своє підприємництво обґрунтовують і практично забезпечують проникненням у сутність проблем. Московці ж навіть свою колонізацію і обдирання народів, яких вони обсідають як споживачі, - здебільшого учиняють пасивним пристосуванням до тих традицій місцевих народів, стосовно яких московці виказують свою участь як, буцімто, споконвічних хазяїв підбитих ними туземних земель і культур. Московці виїдають чужу плоть саме удаваним миролюбством, бо окупантам нема чого запропонувати колонізованим народам ніц у плані окультурення, окрім своїх паразитарних апетитів. Московці нетерпимі лише до тих народів, які відмовляють їм у природности колонізаторського споживацтва; а водночас московці не мають меж у своїй терплячості до покори своїм тиранам, які і забезпечують паразитування мас московців у окупованих землях.

Залешанський улус як спадкоємець ординського царства почав вагомо перезасновуватися у імперію імітаційно проєвропейського штибу відколи почав поглинати історію, культуру, господарство, населення нащадків давньокіївської держави рюриковичів; коли на доданок московське царство розпочало похід на литовський, білоруський, український, польський Край. Малоросія була тою істотною складовою імперії царської і комуністичної, яка її єднала з європейством. Без обтяжень Україною, то Московія легка аж до її непотрібности. Тож інтегруючи Україну через русифікаторство і совітизацію, через війни і депортації, реквізиції і голодомори, через прямий напад на Край, - то Московщина практично займається самовбивством. Міццю інстинктів на грабіж, - від живлення його зарядом різниць діапазону вигаданої святости Московії і пропагандистського сатанізму її жертв, - можна хоч гвіздки заколючувати. Дай Боже їй не відхилятися від досягнутого, слідувати своїм традиціям збиральництва, у учиненні чергових злочинів апетиту до українського не заспокоюватися на шляхах самознищення керованого самовизначенням європейського українства, яке військовою силою розгортання альянсу вільного світу країн Заходу доведе відпрацьоване часом зібрання колонізованих московством народів вже до ймовірного їх національно-культурного відродження. За рух проти збирачів доводиться не лише ворожою їхньою, як ще й власною кров'ю виплачувати належну вартість, себто сповна.

Підкладками опору, який нападникові виказує жертва, є не лише захист жертвою свого життя чи майна, аж причиною причин недопущення насильницького грабіжництва і знущань є: відстоювання цінностей. Чинність права стоїть на сторожі гідности. У спротиві збирачам і колонізаторам, то українці боронять не лише свою Батьківщину і право вільно дбати за нею як господарі, аж бійка проти московізаторів мотивом має українські свободи. Відповідно і сукупний Захід, за участю українців у захисті його цінностей, - не може не виступати проти рецидивів російського імперіялізму не лише із потреб усунення загроз від агресії і гарантування таким чином мирного співіснування країн, аж Країні допомагають щоб не заохочувати незмінно нуртуючі протиправні домагання різноманітних одержавлених бандитів шукати собі поживу у не власних землях.

Українству не тільки необхідно віддавати собі звіт, - як, головне необхідно практично готуватися до того, що удосконалення нашої інтеграції до світу Заходу робить нас об'єктом атаки зі сторони країн і союзів країн антизахідного спрямування, аж до того, що із кругом західної цивілізації декотрі її противники беруться розправитися як із потугою сатанинського штибу. Вступ України до блоку натівського тоді надає безпеку для українців, коли українці будуть своїм життям на театрі військових дій платитимуть за безпеку усіх народів та країн НАТО. Якщо у добрих людей нема ворогів, значить – ці люди є просто ніякі. Наявність противників не спростовує, а підтверджує самостійно обрану путь.

Від прийняттого і нормального, здавалося б, розважання мало не усіх поспіль спільнот на те, аби усі вони співіснували у вимірах добра, замість витрачання ресурсів на війни одна проти одної, - то режими тотального єднання вирізняє лиш те, що роблять вони це примусом, рівняючи усіх виключно під свої невибагливі приписи. А це не до вподоби іншим, які мають власні світобачення і такі ж у втіленні останніх мають осібні потреби та можливости. Більш від того, наявність розходжень у культурах, конкуренція пропозицій на розвиток небезпідставно розглядається мотивом та діючим його механізмом подібно до того, як це мало місце у становленні видів життя. І схоже на те, що як нема і не може бути єдиного і виключного біологічного організму, який би віншував еволюцію видів, - за виключенням з подібної таксономії хіба що людей як сапієнсів, - а замість того у розмаїтих середовищах процвітають свої ендеміки, то унікальна неповторність доль історичних культур видається і є потребою універсальною. Навіть наявність таких вимірюваних і об'єктивних показників як то: ефективність організації випуску передової товарної продукції, лідерство у наукових розробках, добробут і здоров'я громадян, правові свободи, визначення трендів моди у індустрії розваг, успіхи у екологічній безпеці, - якими може похвалитися якась спільнота, зовсім не є доказом для інших спільнот жертвувати власними особливостями.

Окупація цілого краю концтабором, яка трапилася наприкінці самодержавства царського, є не оригінальним ноу-хау московського комунізму, а є закономірним явищем, з якого історичне московське царство й починалося. Большевизм є виданням наново диктату першого царя, спадкоємністю і преемством, інерцією імперської культури збиральництва, свідомим епігонством за історичною пам'яттю апробованих рецептів на втримання щасливо вкраденої здобичі із нових земель і народів. Так само як і чорні опричники, червоноармійці ходили на завоювання держави не остаточно власної, ще не підкореної режиму усевладдя, на землі, де ще зберігалися права й свободи. Поки ще не окуповані терени та вже підконтрольні режиму розводяться нарізно до часу усепоглинаючої одномірності уніфікаційної. Так само розв'язується терор проти вигаданої крамоли, умислів проти повелителя, шарами знищуються вороги як агенти ворожих спецслужб. У судових процесах вирізають потенційних конкурентів на вищу владу, чистки охоплюють і керівних військовиків. Навіть еліта й нобілітет переводяться у стан тих безправних холопів, які навіть у своєму фізичному житті стають закладниками афектів главковерха та коливань політичного курсу керівної партійної лінії. Колись не залежне від централізму місництво родовитої аристократії замінюється на дворню, яку поміщають на місця служби царському дому, яким дається дача. Адміністративний централізм задається апаратом бюрократії, комісарами, сматрящімі. Військове, судове, господарче, православне управління зливаються нерозривно, без розподілу незалежних гілок влади. Ласі шматки власності господарів, прибуткові промисли експропріюються до казни. Самоправне підприємництво різноманітних місцевих виробничих та торгових домів підпорядковується наказам із центру. Церковників переслідують аж до фізичної над ними розправи з наслідками перетворення сповідання вже у відомство обслуги трону. Маса люду вирізають з причин вирізання людських мас, життя людей набуває безвартісності, їх кидають у бій без ліку. Маса покріпачують, переробляють на підданих податних зеків і каторжан, прив'язують до місця, забороняють вихід, переслідують втікачів та емігрантів, накладають трудову повинність на каналармійців, визискують поборами, позиками. Країна з її насельниками перетворюється у двір, у власність великого князя та його політбюро із секретаріатом. Верховноправитель є святим, батьком народу, вождь не помиляється тому, що усі його вчинки є правильними. Розв'язану індустрію терору адекватно вдається кваліфікувати хіба що у терміні параноя. Усі свої сподівання й надії народ делегує кесареві, клянеться у вірності Йому, жертвовно виконує його волю, а фіорер за це отримує від народу легітимність й народну любов. Усяка хула, слово й діло на царствующу особу, усяка критика партійної лінії є підривною роботою із смертельними карами на дисидентів. Сектантські відхилення від догматів офіційного віровчення не допускається. Тонтон-макути і дзержинці невтомно ризкують у віднаходженні чергових шпигунів, диверсантів, запродавців. Органи кромешників зубами видають зраду, яка лише розростається й класова боротьба загострюється у міру наближення до торжества соціалізму, - попри те, що антидержавників вимітають геть до могили. Кордон закривають, край закупорюють у автаркії, втеча за кордон, тамтешні родичі й зв'язки, усяка неросійськість має вихід на кримінальні статті. Єдинанеделімство й боротьба проти самостійности включених у зону самодержавства народів стає манією інтеграторів, бо цей смертельний недуг імперії у межах, засобах, цілях її збереження не має розв'язань. Самоправність усіх включених у імперську зону батьківщин немосковських народів нівелюється через знищення. Буржуазна демократія, ринок з вагою на ньому торгових мужиків – відкидається. Супостатом оголошують Захід з усіма його здобутками, проти нього затівають реальну війну, чекають у знеможі й не можуть віками дочекатися, коли ж цей загниваючий вмираючий Захід сконає, ще у помочі подібній гоноровій цілі вже зі сторони Рускава міра святої Русі. Що за першоцарів, що за большевиків, - ідеологія запозичена на Заході. Московія третього Риму і третього інтернаціоналу усьому світу голова, месія виступає з місією визволення у очкуванні кінця світу і вичерпанні історії у московському царстві Божому світової революції. Держава централізується: з наслідками її розпаду і смуту. Заквасніли і опричнина, і комунізм.

Неможливо, а тому не потрібно шукати і пропонувати якісь сторонні і утаємничені причини на те, чому московство як збиральництво продовжує існувати у парадигмі заданій ординським збиральництвом, - аж навпаки: саме цим паразитарним існуванням, грабінництвом доведеним до стану державотворення, й пояснюються стають закономірно обумовленими усі похідні особливості московства. Його ставка на облуди, насильства, чудеса, централізм, споживацтво, загарбництво, нехтування життям мас.

За власним досвідом московська маса знає, що власність є краденою, а тому там віддають перевагу не чисельним власникам, а центральній владі, бо та може вдовольнитися меншою крадіжкою. Як у довільно якому суспільстві, то й у московському розвиваються з ходом поступу такі його установи як права законність, гуманізація взаємин, підприємницькі ініціативи громадян з подальшим поліпшенням добробуту, - однак з іще більш виразною настирливістю спорадичні інтенції збиральництва беруть верх у придушенні ними усього що вислизає з-під централістичного контролю. Історія московства це чергові і наступні реакційні кампанії, послідовність яких епізодично переривалася потугами створити суспільство, модель якого у наш час називають громадянською. Більш від того, демократичні рухи не тільки не є самочинними, а є результатом провокації та регульованих дозволів зі сторони держави з тим, щоб виявити ворогів влади і затиц цих ворогів знищити. У московському царстві її насельники із числа покріпачених мас, а особливо із числа її елітаріїв усі разом незмінно ненавидять легальну владу, - тому що вона зайнята придушенням підданих у потребах втримання цілісності царства зібраного з різнорідних народів та культур. Якщо й є щось постійне й стабільне у перипетіях історичного московства, так це той чи інший прояв диктатури, яка й оцінюється як ідеал стабільності московства. Диктат, як оптимальність умов для безкарності вилучення і присвоєння підбитих ресурсів, частіше здійснюється силами правлячої влади державної; однак неодноразово проявлявся ще й як бунт мас, - також подібно до царської влади, - незадоволених тим, що хтось сторонній володіє більшим чи вкрав більше, а тому як ворог підлягає експропріації, а то й знищенню на разі його спротиву вимогам справедливості висунутих присвоєвачами. Історично, то ці вимоги на збиральництво проявлялися одночасно чи у суголоссі: а чи як бунт народної стихії, а чи як керування цією стихією зі сторони претендентів на сильну державну владу у московському царстві. Так антидержавні бунти масові, або революційний терор проти влади трактованої як тиранія, - бо у інший нетюремний спосіб неможливо утримувати у єдності зібрання народів, - оправдовувалися заміною поганого царя вже на правильного, хоча б у особі самозванця, а чи очільників вдалого антидержавного заколоту. Поголос що цар ненастоящий шириться як вірус. Вождя розшматовують ті, які щойно його боготворили. Або ж противні вдачі московства прояви самостійництва територій придушувалися тою царською владою, якій для цього бракувало служилого війська, - зазвичай політично нейтрального, - і тоді держави для посилення свого диктату вдавалася до створення опричних бандформувань для тероризування суспільства що вибивається чи вислизає з-під диктату. Зокрема большевицький переворот став синергією як народного бунту, так і претендентів на посилення імперської диктатури.

Диктатуру тому й називають диктатурою, бо її влада забезпечується спеціальними загонами безпеки. Створені офіційною диктатурою її приватні озброєні ватаги опричників, чекістів, штурмовиків зовсім не обов'язково контролюються державою. Можуть виступати проти неї. А то і перемагати. Делегування повноважень на насилля підриває суверенітет і монопольність владного правління навіть тоді, як банди вирішують завдання з яким не справляється верховна влада. Диктатура тому й є ставкою на силювання підданих, бо вона не задовольняє їх потреби, а тому її влада залишається zagrożеною, не певною, переповненою ризиками, а для підданих - небезпечною. Диктатуру легше скинути, ніж насадити. Диктатура це спосіб запобігання громадянській війні, яка й починається диктатурою. Громадянська війна на Московії це бійка між суками та варами, між одержавленою та локальними мафіями, змагання між бандитами та насильниками.

Нелюдські зони тотального примусу утворюються ще й тому, що й там виживають істоти людські, а організатори зони там навіть процвітають. Не зважаючи на вузький діапазон годящих умов фізичного існування людини, - завдяки наділенню знаннями, якими наділяють світ культури, - є істотами універсальним стосовно ще й умов існування, - на відміну від тварин як істот прив'язаних до середовища чи як ендеміків. Усі власне людські прив'язання до мови, сім'ї, освіти, вихованості, віри, фаху, бізнесу, нації, до місця, до здоров'я - є штучними та залежними навіть від приватної волі окремого чоловіка. Означені конче необхідні для людини ресурси, як аспекти людського життя, як атрибути людських трудів, - бувають між собою пов'язаними у способи різні в залежності від конкретних ситуацій. Так для архаїчних спільнот важливіше було приватизувати рабів, як живих-убитих, порівняно із загарбанням ще не певно розібраних місць проживання. І лише для спільнот переважно аграрного типу господарювання їхня експансія могутності вимірювалася розширенням пашні. Орні площі та сільськогосподарські угіддя конфліктно навзаєм відвойовуються, оскільки їхня продуктивність залишається стабільно низькою. До числа основних набутків культури окремих народів безумовно входить власна батьківщина, бо народ без фізичного місця залишається ще й поза історичним часом, як народ віртуальний; й так само сім'я зобов'язана мати домівку щоб статися сім'єю. Проте військове висмикування землі з-під сусіда по Землі, за умов сьогочасного розподілу батьківщин, - не лише виглядає, а й є злочином, а за умов індустріалізму та перетворенням науки на вид продуктивних господарювань, - жорстка прив'язка багатства до скалі квадратних кілометрів контрольованих лише адміністративно, виглядає вже пережитком середньовічного феодалізму, коли рицарів, баронів, графів, князів, королів передовсім розрізняли за розмірами земельної ренти. Модерні війни рудиментарних у своєму просторі імперій прикметні різницею між незмірними витратами та, з іншого боку, прибутками від тої війни не просто з непередбаченістю на відмітці зеро, як - є гарантовано збитковими. Залежності між просторовою та інтелектуально залежністю і людини, і цілої країни можуть різнитися в залежності від окультуреності означених суб'єктів. Нестачу місця нівелюють ще й мініатюризацією девайсів. А замість того щоб завалювати сусідів, завалами із власних танків, літаків, кораблів та трупів власних військовиків на фронті оборони сусідів, - то можливо організувати порівняно ще більш жорсткіший визиск, порівняно ще більшого числа сусідів, порівняно ще більш простішими у своїй вишуканості засобами, порівняно малочисельнішим угрупованням нападників, порівняно із більш віддаленими від місця агресії тих засобів здійснення атаки, які цілком умістяться на кількох офісних столах.

Колонізація має ціннісну та організаційну тяглість із архаїкою пошуку кочівниками нової батьківщини. Невгамовна імперська експансія по площині лику землі, як сверблячка збиральництва, яку виправдовують надміром приязні до сусідніх земель і народів, а ще й локалізують апетитами лише на дотичні землі сусідніх господарів цих земель, - скорше за усе, викликається власне нерозв'язаними складнощами дати раду власним метропольним угіддям, породжується вадами у інтенсифікації продуктивності праці власними силами, видається результатом буття негосподарем на своїх нелюбимих ґрунтах. У амуніції мають амбіції перекочовування на чужі гаразди, бо із упослідженої власним перебуванням місцини утворили відхоже місце. Життєвий простір, як одне з виправдань загарбництва, як теоретизування скроєне за лекалами соціал-дарвінізму на змішуванні гіпотетичних стилів поведінки тварин і людей, - не має достатньої доказової бази для встановлення залежностей між якістю життя та розміром фільварків для поселенської діаспори колонізаторів, окрім прогнозованого нежиття колонізованих. Утім німецький імперіалізм, прикритий месіанізмом нацистів у розширенні на довколишні ґрунти містики арійства, не крився у планах упослідження сусідів як недолудей, - на противагу московській навалі, обгорненій у містику звільнення від експлуатації інтернаціоналу трударів, коли московити своє збиральництво чужого облудно видають за втілення особистих мрій тих, кого вони поглинають розпуханням зони, ще й виставляючи своє збиральництво за акт самопожертви заради впольованих.

У виборі між ким бути і що за це мати, то володіння майном і є способом представництва собою значущости людськими немічними у представництві себе своєю творчою працею. Саме лиш накопичення статків, особливо відібраних у сусідів, не може бути заміником низької ефективности праці збирачів. Самодостатність зугарних на буття забезпечується їхньою продуктивною працездатністю, тоді як долею нежиттєспроможних стає грабіжництво. Бандити можуть поглинути усе лиш тоді як їм за це буде ніщо. Проте громадяни чи спільноти які не є посідачами, - хіба що за виключенням орендованих кайданів та кайла у руках, - то у неволодінні ані собою, ані продуктами своєї праці то такі обездолені стають власністю неволі та її організаторів. Усе поки ще не втілене, яке залишається у межах натхнень та гіпотез, являє собою передовсім підготовчий ресурс. Людина без власности не має прав не лише на достатність свободи та свободу достатности, але й фізичне життя цього раба є zagrożеним. Суспільство у якому права власности змінюються черговою бандою на свою користь, авторські права не є захищеними, - стає нетривким у своєму бутті. Вільна людина зобов'язана бути переобтяжена майном та відповідальністю за нього, тоді як звільнення від власности є переробленням людини вже на раба.

Серед видів володіння собою ґрунтовним є володіння саме земельною власністю на якій лиш і можна розташувати усі інші види оволодінь. Люди не є ендемічними істотами, можу освоювати не лише незнайомі території, але й створювати до того не знаний культурний простір. Утім саме посідання народом свого місця на землі та у історії є домом батьківщини, який просто не буде можливим для людей без залуженого й здобутого ними свого місця у житті, - у тому числі й місця фізичного. Люди без місця на землі не залишають і сліду у ній, стають непотрібними особливо ще й без здобутків своєї праці, не представляють собою нічого вартісного навіть для себе.

Домагання безмежного життєвого простору, аж до розпалювання апетитів на обкрадання на батьківщини усіх довколишніх народів, - не тільки є протиправним бандитизмом противним людськості, як є ще й збіднінням та ущербністю самих загарбників на життя у власне культурі, яка насажується самостійною творчістю. Присвоєнням сусідських ґрунтів не замістити відсутність власного розуму чи мізків у імперіалістів. Завоювання сусідських ареалів, із встановленням там свого усевладдя як сурогатної квазіправової власности, вважали мисливці трофеями та колонізатори мислили за чарівну відмічку до привласнення і оволодіння вже усіма багатствами й видами власности розміщеними у окупованій тими прибульцями зоні тюрми, улаштованої для туземців як вже до колишніх господарів. Експлуатація людей перероблених на рабів та земельна рента у їхній низькій ефективности є для владних рекетирів джерелами здобичництва у постійних війнах не лише архаїчних часів, але експансіонізм феодального штибу за розширення привіль полювання та колонізаторська тяга до сирівців зберігає свою інерцію навіть за доби промислового індустріалізму. Ціллю історичного московського царства, еством пишанням його людности є невпинний вихід до сусідства із новими народами, а вже у комуністичній подобі московство замахується на глобальне домінування. Мотивом рушійности німецького імперіалізму у його нацистському виконанні також стає посилення на брак ґрунтів.

За прадавніх часів, в умовах відсутнього розрізнення між правом та силою, то натуральність міграційних рухів визначалася кривими родичаннями та господарчими потребами виживання. Захист території порушувався вторгненнями прибульців, які вже своє право господарювати доводили колонізаційним розселенням, або силою армії. Право кривности доповнюють пролиттям чужої та своєї крові. Для перетворення ґрунтів вже у батьківщину потрібна ще й віра, традиції, інститут держави.

Московський держімперіалізм показний лідерством армії. Метафізичні переконання московитами самих себе у тому що вони назавжди завоювали ті землі які відібрали, що і у ретроспективі московські колонії були споконвічно московськими, і у перспективі усі народи стануть інтернаціонально комуністичними, - то ці манії є непереборною вадою московського буття й відповідальности за злочин якого не оминати. А вкрадене повернуть господарям.

Ще за архаїчної доби грабіжники основним ресурсом свого збагачення мали примус до праці поневолених ними. Часом гуманізації стала заміна кийків для рабів вже на мізерію зарплати для вільнонайманих, а пізніше стимулами працездатності стає пристойне задоволення зростаючих потреб працівників. Позиції і ролі колишніх бандитів на державних посадах заміщаються на соціальні служіння менеджменту, а праця для підприємливої публіки набуває виразніше ознак творчості, реалізації покликань. Давнішні потреби розширення полів полювання та випасу задовольняються переселенством, яке згодом виразніше стає силовим у наступі на конкуруючих нападників, а пізніше істотним чинником гуртування народу вже у окремішній організм стає захист обжитих ним теренів як батьківщини. Землі потрібні не лише як місце замешкання, а як основа продування харчів, як збирання бандитами та нобілітетом земельної ренти та податей. Заняттям істориків стають хроніки з опису чергового перерозподілу краденим у змаганнях між імперіями, загарбництво яких зростає від успіхів залучення до цього заняття військових ресурсів та армійських контингентів із вже підбитих земель і народів. Із розвитком технологій, то терени колоній стають затребуваними головне вже як живці різноякісних сирівців. Свідченням надання грабіжницькому імперіалізму оправдань та вимірів правових стає подання його як обмін рівноцінний, а то й прибутковий для колонізованих народів, що їх колонізатори наділяють духовними продуктами свого порівняно вищого просвітництва, релігійності та інших месіанських покликань, а у заміну від уярмлених земель і народів беруть усього лише їхню матеріальну продукцію та предметні багатства. Тоталітаризмом і є ті політичні режими, чие насильство над поневоленими масами оправдовується як рух до обіцяної як остаточне щастя утопії. Не зважаючи на те, що за теперішніх часів витрати на силове та беззаконне віднімання від народів продуктів їх праці обходиться агресорам дорожче, ніж їх купівля за ціну продажу продуктів вже власної праці; не зважаючи на те, що індустрія мілітаризму навіть у забезпеченні власної обороноздатності чи у ощадливому входженні до оборонних союзів військових поглинає чималу частку продукованих достатків; не зважаючи на те, що за модерних часів програшними стають війни навіть виграшні, - аж інерція підкорення чужих як не земель, так культур, експансія вже у царинах індустрії розваг, технологічного шпигунства, так званого крадійства талановитих мізків з метою отримання неправомірних профітів дається взнаки. В умовах глобальних ринків, обмінів робочою силою, послугами, товарами, то імперії, - у класичному їх розумінні як владні адміністрування у колоніях, - відходять як пережиток, як вид неприйнятної дискримінації несповноправних громадян.

Безумство подвійної світової війни двадцятого сторіччя є інерцією архаїки підбиття додаткових ґрунтів, у той час і обставини, коли земель вже нічийних чи належних народам не здатних на опір не залишилося. Німці, які у останній фазі їхнього реваншу за поразку їхнього імперіалізму зазнали поразки за їхній, під приводом расової вищости, імперіалізм, отримали у замін правову демократію як запоруку розвитку через покладання вже на свої продуктивні сили. Тоді як московське, під причіпкою класової вищости, збиральництво земель і народів, налучилося до союзницького числа переможців над нацизмом, тобто імперіалізм московський у віроучительній подобі комуністичного тоталітаризму отримав нагоду занепадати у зрештою безуспішних його зазіханнях на підкорення теренів країн продукуючого підприємництва. Цей неуспіх московського екстенсивного збиральництва, обумовлений перевагами інтенсивної праці країн вільного та правового світу, результатом поразки у війні холодній має розставання із лагерною імперією її вже колишніх народів совітських та країн соціалістичної орієнтації. Самототожну інерцію культури свого питомого збиральництва, як останню спеціалізовану на територіальному збиральництві імперію, московити беруться реабілітовувати та воскрешати саме у спосіб реваншистського нападу на зрадників єдінава прастрянства. І це у той час, як окремі глобальні кампанії, чий обмежений персонал працює у необмеженому інтелектуалізмі на теренах вимірюваних обмеженими гектарами, має річний дохід порівняний із доходами Федерації складеними переважно із продажу сирівців. Імперія лебенсрауму, у її антиукраїнстві, є призвідником світової війни.

У жадобі до чужих сировинних ресурсів мінеральних та трудових, європейці підбивали чужинські кола культури, але вони, - принаймні у доінтернетівську добу інтеграційну, не були настільки толерантними, - аби ту чужинську культуру не дискримінувати й вважати колонізованих вже не чужинцями. Тоді як Московія домагається не мати колоній за європейським штибом: батьківщини народів включені у московство вважаються споконвічно й назавжди московськими, аби чином адаптації і родичання у братській любові тотальній запобігти повстанням народів та їхній втечі до своєї затраченої свободи. Проте від початку навали тому й закладається загибель подібного конгломерату зібрання під спільну огорожу відмінних народів і культур, що не добиті у своїй самоправності анексії Московії залишаються спроможними на визвольний проти псевдоімперії рух. Усі імперії є мертворожденими ще до планів на їх створення. Московські розмови про братерство у московстві немосковських народів і націй можуть бути слухними лише при успішно налагодженій машині русифікаторського терору, зверхність якої не є їй гарантованою.

За усіх умов та обставин, за усіх режимів устрою свого зібрання московити будуть іти у наступ на землі та народи, а першою жертвою затіяного ними насильства злочинного будуть самі московити, які у замірах перемоги будуть іти на самопожертви, коли збиватимуться у військо дисциплінарне. Бо московити перебувають у полі тяжіння свого грабіжництва, історію якого вони іменують збиральництвом земель і народів. Попри те, що вільні народи довели більшу ефективність збагачення через продуктивну працю в умовах свободи, права, слідування істинам. Прогнози політики московської агресії завжди одні й ті ж самі у їх незмінності. Від чого московити шаленітимуть ще більше, так це від загроз працювати своїми руками й головою.

Вихідна для московської культури збиральництва та кочування настанова не на роботу власними руками, а на споживання чужого виштовхує московитів до вторгнення у батьківщини чужих народів. Назбирали на цьому шляху те, що органічно не тулиться не ліпиться одне до одного. Проте як би не намагалися московити переробити народи на своє військо загарбницьке у спосіб денаціоналізації народів, аж недовершене помосковлення не залишає імперському зібранню шансів на виживання. Бо неможливо у життєздатну спільноту та цілісну країну переробити зібрання невольників, які не лише не можуть москвоінтеграторів вважати носіями блага, але окремі народи окуповані московством у їхньому самозвеличенні і національній особистості навіть на своєму глибинному етно-психологічному рівні не мають потреби розчинятися чи підпорядковуватися подібним до них народам та країнам.

Московський тлум імперозбирчів перебуває у захваті від того, що у рецидиві імперозбиральництва Федерації на часі вдалося відкусити якісь шматки від України, пошматувати Грузію, Молдову. У відданості своєму самодержццю масі не втямки, що у інерції подібного середньовічного лебенсрауму має місце злочин, що цій же масі доведеться головою накласти у відповідальності за свій переступ участі у агресії.

Державні утворення, які фактично існували ще до окупації їх військом метрополії, а особливо ті, історичний організм культури яких складався ще до часу виникнення імперії зайд, – не стане замиреною колонією останніх. Більш того, народи структуровані чинниками мови, етнічними, географічними, релігійними, звичаєвими, правовими, політичними, військовими, науковими, історичними – не тільки повстанням і наступом на прибульців їх спростують, як ще й асимілюють поселенців, а то ще й зроблять із колишніх агресорів похідну культуру. Народами, самостійну долю яких необачно покрито збиральницьке нашестя московитів, воно ж і подавиться.

Апетити збирачів варіюються у діапазоні: від представлення ще не завойованих народів винними у їхній агресивності проти невинних московитів і – вже до полюсу мрій народів віддатися московцям. Оцінки експансії: від визнання її несправедною, далі за менше зло, далі за прогресивний акт – залежать від числа трупів туземців що їх вдалося наробити.

То лише для людей, народів, традицій, смислів, вартостей, свобод, - які вже переробленими на лагерний пил всмоктуються у точку ніщо чорної дірки тотального віровчення, - їхнє провалля у цей чорторий, химерно подане як повернення до себе, постає колапсом; тоді як для власне самої експансії тоталітаризму це самий рух імперський вже на зовнішні світи задля поглинання підбитої ним сировини водночас є вибуховим розширенням.

Щоденним заняттям еліти, яке й робить її крайньою у ланцюгу харчувань, є надання законодавчих обґрунтувань тому порядку соціальних відносин, який би максимізував перекачування багатств до означених бенефіціарів у спосіб мінімізації загрозливого невдоволення від тих збитків низів, якими і є прибутки верхів. Й коли теоретики елітарності роблять нормами моралі заборону на крадіжку, а стандартом права визнається злочин присвоєння чужого, - то всупереч означеній легальності, теоретики збагачення гнаних та голодних вже за рахунок зворотного пограбування багатирів домагаються у своїх творах виставити боргом прогресу саме необхідність нажитися на еліті. Щоб ланцюг гармонійно зациквився. Порівняно із несистемним, то системний грабунок, - коли багаті грабують бідних, - виглядає більш пристойним, хіба що за виключенням самої непристойності зведення соціальних відносин на грабункові та нееквівалентних обмінах. У тому то й колізії суспільної історії й полягають, що пошук гармонії між горішніми та спідніми верствами змінювався не лише у дрібних деталях.

Як і в усякому соціумі, у зоні обмінюються товарами, послугами, людьми. У відібрані ними й присвоєні чужі батьківщини колоністи не лише експортують месіанство своїх порядків експлуатації, а й самих себе як організаторів процесу, аби поближче бути до полів прохарчування. А із колоній, щоб бути поближче до фабричної механіки контрольованої експлуатації, імпортують не лише відсутній у метрополії крам здобичницький, а й полоняників та запроданців, які примусом чи відданістю гаруватимуть там на користь визискувачів. І саме ці проламані двері сполучні для взаємообміну між метрополією та колонією призводять до такого клешингу об'єктів та суб'єктів відмінних культур, які зовсім не однозначно вирішуються на користь початкових переможців.

І якщо багатіям потрібно багато, то порівняно бідним потрібно порівняно більше. Агресивне й протиправне здобичництво вилонює, як правило, із середовища обділених і на законні можливості, і на терміни збагачення від власної праці. Накопичені внаслідок вдалих походів на упокорених сусідів багатства згодом суперечливо стають своєрідним магнітом притягання відплатної навали зголоднілих варварів, як розтягають, втягують, поглинають трофеї заваленого ними корпусу метрополії. У свою чергу людність чужинців, яка була або завезена силою зброї метрополії, або вже своєю силою зброї колишньої колонії прийшла у вже колишню метрополію, - не тільки стає жертвою вже духовних багатств метрополії, як ще й останню оголошує агресивним насадженням у ній вже власних традицій. Підсумковий гібрид окультуреного вандалізму та вандалізації окультурення є синергією не обов'язково достоїнств обох родителів.

Так римська імперія, яка у свій час успадкувала античну імперію греків, - не зважаючи на висунутий нею офіціоз віроучительного гатунку на замирення із займанщиною у тотальному лоні християнської любови як прийому перероблення ворога вже на друга й непротивлення йому, - закінчила не вдало для себе внаслідок переселення народів. Подібне вже модерне переселення народів загрожує й недавно колишнім світовим імперіям європейським, які у свій час успадкували античну культуру римську. Відкриті суспільства, які розкоркували доступ до людности трактованої ними як неповноцінної, на разі стають жертвами останньої. Аналогічні прийомам християнства гіпотези мультикультуралізму, толерантності, прав людини, глобального, а чи лімітованого протоками гібралтарською та берінговою, концепти братерства єдиного простору, або ж ще й марення про взаємозбагачення взаємовідмінних цивілізацій, - дезінтегрують неінтегрованих. Завезені ніби рабами стають ніби господарями. Більша загроза чекає й на московську імперію, яка не так дискримінувала упокорені народи, як ще й домагалася перекувати їх у правдивих московитів.

Хоча нацистський імперіалізм, з його маніями у вищість арійства та нижчість неарійських рас, виглядає як спростований, а комуністичний експансіонізм, з присвоєнням диктатурою пролетаріату пожитків і нежиття обібраних господарів, залишається ще не подоланим, у силу здійснення московського збиральництва засобами боротьби за мир, інтернаціоналізмом, злиттям у русифікаторстві великодержавного єдинанеделімства як адіннарод, - але наслідками конфронтації народів супроти цих відверто войовничих рухів диктаторських режимного контролю стала реакція ставки вже на терпимість. Себто насадження усевладдя над народами перетворюваними на рабів та пограбування останніх отримало нагоди не витрачатися задля цього у війні, а досягати тиранії засобами мирними за сприянням та умовами прищепленого на європейську культуру зі сторони націонал-комуністів мультикультуралізму. Здавалося б, неодноразово перевірений прийом усунення злочинів способом не вважати злочини тим, чим вони є, оцінюванням переступів тим, чим вони не можуть бути, інші пропозиції з відгуку любов'ю на виклики зла, - вже були доказані як сподівання даремні і помилкові, аж ні: знов інфіковану навалу бандитизму споживацького мастять видами толерантності, лівацькою справедливістю замішаною на помсті ще не колишнім експлуаторам, різноманітними вправами з соціальними зобов'язаннями і функціями держави стосовно тих, які сподіваються на соціалістичне пайкове утримання у зоні регламентованого порядку та масованому небажанні ставати підприємцями чи відповідальними дослідниками. Додатковою промоцією куражу збирачів стає віктимність жертв, які поступаються і потурають злодіям через відчуття провини мати багатства більші, аніж апетити злодіїв на заволодіння цими багатствами. Ідентичність колишніх європейських метрополій розвалюється вже назаднім рухом зі сторони колоній з якими колишні колонізатори бралися й замірялися у свій час злитися у імперській цілісності гармонічного організму. Провини за імпортування сирівців із колоній тепер оплачують спокутою експортування звідти вже колишніх колонізованих мас, які заходяться не лише виїдати питому культуру колишніх метрополій, як ще й встановлювати там усевладдя звичаїв переселенців. Реакцією на інфікування заморських народів на європейську організованість і окультурення стає зворотний рух рівняння європейства вже під правильники та лекала діаспори заморських народів. Додатковою звабою для колонізаторства навпаки стає той високий рівень соціального пакету що його європейці гарантують своїм неробам, аби ті не надто своїми претензіями заважали масиву підприємців. Історичний феномен нашестя комунізму та нацизму представляється лише якимось ступенем і передденням процесів розгортання триваючої глобалізації, коли у транснаціональних ринках, у одноманітності інформаційних потоків, у глорифікації збочень і деградації, під соусом демократії і свободи без кордонів перетравлюються особливості й специфіка народів та особистостей.

Рух метисів, мулатів і креолів, рух етносів із пігментом темної, чи засмаги, чи жовтої епідерми вже до блідошкірих, віроучительний рух ісламізму вже на іудео-християнські ареали у віндикаційну помсту хрестоносцям, рух тоталітарних ідеологій і сект вже до відкритих та інклюзивних спільнот, рух культур та способів господарювання вже на порівно розвиненіші терени, рух виродженських прийомів розваги – можна не лише порівнювати із переселенням народів на обшири давно-римського світу, а й визнавати незрівнянність триваючих рухів глобалізації.

Сприятливими обставинами вирівнювання багатств фізичних, інтелектуальних, емоційних вже на користь обділених ними стає недопущення усіх видів дискримінації заміненої вже на політкоректність, право людини, толерантність у розрізненні злого і доброго, неймовірного і реальності, злочину і права, - в ході якого різниці потенціалів культури замикаються напряду й прорив енергетики знань і вмінь туди, де вони стають нечинними і неробочими, а саме у безмір химер і таїн, стає вже наступом останніх. Траурним оспівуванням минаючої культури стають сюжети: про ідіотів як альтернативно обдарованих, про злочинність високих стандартів прецизійності, наукової доказовості чи екзаменаційних білетів, про те, що збочення є нормою, що аварії не лише є припустимі, а несуть розраду.

Замість того, щоб конкурувати із подібними собі імперіями на затребуваних засадах суспільства правового, демократичного, капіталістичного, то у самодержавній Московії, - у силу традицій заданих збиральництвом, у тяжінні до надміру централізації влади, згідно специфіки вікового кріпацтва мас, - зроблена була ставка на бандитизм, аби цим екстремальним шляхом, з управління господарством зі сторони буцімто не дорого апарату одержавлених чиновників, обігнати конкурентів. Зрештою затруєння на одержавлення протиставне ринку, зловживання совітами соціальними функціями держави, яка експропріювала й підкорила собі усе що є рухомим, нерухомим чи здатним мислити, яка у своєму нестримному споживацтві контрпродуктивному повернулася до відродження кріпацтва, централізованого свавільства, репресій щодо людей і народів, - обійшлося розпадом червоної імперії. Совіти зазнали поразки навіть як переможці над тими, хто зазнав поразки у нападі на совіти. Імперію, вже до стану звільнених від неї народів, розвалює навіть не саме будівництво у ній комунізму чи псевдодемократії квазіринку, а й уперед розвалюватиме специфіка московства, яке й надалі збирається паразитувати на поїданні підбитих ресурсів, замість потреб працювати самим, як то й належить відкритим суспільствам. Глобальна поразка збиральницької культури проявляється у тому, що Федерація має обмежений суверенітет, її підприємства працюють за сплату ними данини на користь власників на Заході, її сировинні і трудові ресурси перетікають туди ж. Антиамериканізм у Федерації є не лише імітаційним, операцією прикриття, виправдання за статуси і позиції переможених, аж реакцією Федерації є ще й її озброєння у жадобі помсти за поразку. Тож замір і наполягання на тому, щоб приторочити малоросію до колонізованої штатниками Московії посткомуністичної лише закріплює вже подвійну колонізацію Краю.

Енергетику поступу забезпечують і представляють: флуктуації і спадковість, мутації і природний добір еволюційний, гіпотези і наукові закони, підприємництво і правові свободи. Але для споживачів, спеціалізованих на перетворенні на їжу означених чинників і продуцентів поступу, то конкуруючі із бандитськими апетитами ініціативи представляються не лише ворожими, а такими, що підлягають усілякому від них очищенню, оправданню якого і є хижацький паразитизм означених консументів. Тоталітаристи, віруючі у прості рішення як у право монополності і виключності лиш для своєї токсичності, не тільки виключають себе із числа творців прогресу, як включаються у нього на позиціях гелмінтів. Різноманітні абсолютисти вмонтовують себе передаточною ланкою фільтрувальною поближче до того проходу, звідки неутілізований послід і сміття вивалюються на світ, збільшуючи його ентропію. Відсікання у зоні порядку різноманітних пропозицій розвою, а ще й споживання їх як вичерпної ресурсної бази, приводить до нерозв'язуваного вибору між бажанням пожертви або самого себе, або іншого.

Мобілізація і концентрація зусиль потрібна споживачам чужого для того щоб виконати роботу із завоювання сусідів, яким вони своїм експансіонізмом несуть рівність і справедливість у спосіб зменшення у уярмлених енергії їхньої свободи. Цей процес підмороження нового простору рабства має лише однонаправлений характер.

Вичерпання ресурсів не є тою прикрою чи несподіваною для грабіжників ситуацією, яка об'єктивно настає й не може не настати від грабіжництва. Бізнес бандитів свідомо облаштовується ними у діапазоні від краю ненастання нещастя бути спійманими і покараними зі сторони своїх уцілілих колишніх жертв та, - до вже протилежного краю настання нещастя від тих жертв, яким забракло сил і натхнення протистояти нападкові на них і які скінчилися як їжа, як джерело надходження до бандитів зовнішньої енергії. Бандитизм тільки тому буває успішним і лиш для тих споживачів, які готові пожертвувати своїм життям, аби лиш захопити джерела чужого життя, а самим байдикувати у неробстві. Творцями зони контролю бувають лише умілі бійці та торгівці смертю. І це чуття суїциду є не лише вимушеною покорою неповоротному, а є самохітним куражем, є двигуном та промоцією тоталітаризму. Вождем можуть бути лише латентні самовбивці, які обрану ними для себе долю втягують усю обмануту й зваблену ними масу сектантську.

Настанова на єднання усього з усім є своєрідним конфесіоналізмом грабіжництва розрахованого на проживання через присвоєння чужої енергетики. Обміни й взаємообміни між людьми виробленою ними продукцією та послугами, коли хтось менше заробляє аніж хтось інший більше втрачає, завше й як правило, має характер нерівності, - завдяки якій поступ власне й уможлиблюється. Змісти грабіжництва прослідковуються у нееквівалентности взаємообмінів, навіть у випадку коли проданий товар задовольняє попит на нього покупця і кожна сторона досягає свого окремішнього інтересу.

Зазвичай свої потреби у чужих ресурсах, виправдані нестачею власних, загарбники сусідніх та віддалених земель і народів подають як обмін вигідний навзаєм, коли замість краму імпортованого для збагачення метрополії, остання збагачує колонії експортом туди буцімто цивілізаторської віри чи просвітницького окультурення. Задля втихомирення спротиву собі й безпечного ковтання впольованої здобичі, то колонізатори й висувають концепти про зближення розмаю відмінностей звичаїв, про толерантне порозуміння у незагрозливому мультикультуралізмі, про інтеграціонізм на засадах абстрактно-універсальних загальнолюдських цінностей. Проте імперіалісти і одержавлені бандити із числа розвинених культур свою любов до підбитих ними майнових статків чи полонених ними рабів аж ніяк не згоджуються обмінювати на самовтрату своєї ідентичности у спосіб поступливого її розчинення у особливостях самототожности цивілізаційного рівня колоній. Європейські колонізатори нового часу свої потреби у екзотичних плодах чи тривіальному золоті із колоній обгрунтовували місією своїх переваг над колонізованими, відстороненням, цуранням, а не порідненням із ними. Поважне ставлення до туземних звичаїв дозволяють собі колонізатори не далі активного заперечення ними повстання колонізованих проти утисків. Поступ європейського імперіалізму чавив самобутність заморських територій не лише нарочитою демонстрацією своєї зверхности, - як ще й війни між собою у грабіжницьких цілях перерозподілу територій, майна, влади вели європейці не для підкорення самих себе звичаям та нормам підбитих ними, а для зворотного, для нав'язування завойованим вже домінанти своїх порядків. Відповідно й розвал світових імперій європейських внаслідок визвольних антиколоніальних рухів не надто дошкульно одкошався на втриманні культурної ідентичности вже колишніх метрополій.

Тоді як фішкою проникнення московських поселенців у батьківщини знову сусідніх народів є лаштування під звичаї осаджених саме з причин відсутности у осадників особливостей їхньої культури та пропозицій на обмін які були б корисними для тутешніх народів. Той мирний характер свого безневинного збиральництва земель і народів, яким московські здобичники пишаються, викликаний відсутністю у імперської діаспори якихось ціннісних альтернатив відносно запозичань нею звичаїв та багатств місць свого розростання. Попри те, що московські імперотворці зазвичай за допомогою своїх стрілецьких полків відкривали себе для доступу сусідів, проте навала задля викачування присвоєного від колишніх господарів оформлювалася як братня допомога жертвна зі сторони москвитів, як здійснення мрій народів про самовтрату своєї самоправности вже на користь московських визволителів народів від самоправности народів, або ж свій імперіалізм, у його конкурентному зіткненні із такими ж претендентами на виключне заволодіння здобиччю, подають як ліпший вибір зі сторони жертви. Помосковлення є не так причиною втрати народами своїх етнічних, мовних, релігійних, звичаєвих, господарчих, державницьких, культурних особливостей, як власне московство є наслідком набуття ним особливостей розмаїтих народів до затруєння тіла яких москвити проникли. Обшир промосковського єднання представляється не як звуження чи розчинення особливостей автохтонних народів, а як розширення, як суміш взаємовпливів народів запрошених до сумісного завоювання ще не підкорених народів. Москвити вирізували повстанців й душили спротив не лише своїми каральними загонами й терором, як завадою власному великодержавству, відмовою від існування московської метрополії, від московської держави, народу, церкви, культури своєрідно московської. Московський тоталітаризм є дитям московського імперіалізму.

У абсолютистських ідеологіях та віровченнях максимумами їх поширення називають оволодіння умами віруючих у змісти і цінности запропонованих ілюзій, проте це завоювання скорше обслуговує чи забезпечує ще й завоювання прав, майна, території проживання віруючих. Міць усякого устрою стає очевидною на географічній карті, де зазначають ареал впливу отриманого, байдуже, а чи за допомогою обману, а чи фізичною силою, а чи прищепленням його як звички не шкідливої, а чи пропозиціями вигод його прийняття. За інерцією взаємної боротьби за природні ресурси основним їх видом залишаються саме територіальні терени на яких і розміщені усі інші джерела збагачень. Грунти, за виднокраєм власних, необхідні любителям чужої праці для отримання звідти не тільки рабів, сирівців, податей, як - ще й доказом зверхности своєї моці над пограбованими та силуваними нею. Доіндустріальне господарювання за середньовіччя трималося на сільській земельній ренті феодалів, ієрархічні відносини між якими й були організацією життя общин та цілих країн. Столітньої давності війну зіткнення світових імперій, - яким довелося у своєму експансіонізмі битися вже між собою, тому що не завойованих ними територій не залишилося, - можна було б вважати останнім акордом феодалських змагань за грунти, коли б не ті незадоволені наслідками війни апетити імперій німецької та російської, з претензіями як до переможців від Антанти, так і до конкурентних між собою відносин. Тож задля реваншу й перегляду несприятливих наслідків Великої війни німці зробили ідеологічну ставку на расизм, а московити концтабори звели на класовій боротьбі. Антагонізм між обома тоталітарними режимами був використаний західними демократіями. Німецький імперіалізм, що у війні надихався пошуком та розширенням арійських земель за рахунок утисків і нищення недолудей, - зазнав не так поразки, як у Німеччині зазнала перемоги правова демократія; тоді як у числі переможців атинацистських був імперіалізм советський прокомуністичний, розшир якого інспірувався світовою комреволюцією пролетарів коштом знищення експлуататорського світу капіталізму на ще не підбитих Московією землях. Проте й поразка комунізму на Московії штовхнула невгамовних колонізаторів до рецидиву того ж самого збирання своїх земель на сусідських територіях. А людність, питома московською культурою збиральництва земель і народів, навіть з кайлом каторжника, не кажучи вже ейфорію від кулемета у руках завойовницьких, неодмінно буде віддана водителю московського війська на землі ще не добитих ворогів.

Інерція збирання пасовиськ для кочування і мисливства на віднятих від сусідів землях долає усі давні та модерні спроби переходу московського господарювання на режим приватновласницький, де права громадян не офірувались би на виключну користь одинокого зверхника та його бюрократії. Так виключним суб'єктом московської історії від її початків, як продовжень монгольського збиральництва, є самодержець, статками якого було перетворення усіх підданих на тягло; так навіть потреби європеїзації забезпечуються у імперії ціною подальшого покріпачення безправних громадян, включаючи й свавільство щодо заможної еліти; так розв'язкою соціального запиту на капіталізм, індустріалізацію, правозаконність робиться реакційний вибір на одержавлений централізм з тими ж засобами жертвоприношення громадян. Так наслідками метаморфози комуністичного тоталітаризму є збереження незмінних для московської самоподібности потреб загарбання чужих територій. Московитам передовсім треба встановити свою волю над фізичною поверхнею по якій поки що пересуваються новітні імперські підданці, після чого встановлення усіх інших видів імперського поневолення видається вже другорядним технічним виконавським завданням.

Так після легкого й моментального відкидання здавалося б спростованих і обридлих усім верствам, від босоти до сметанки, пережитків кріпосницького реакціонерства що царського, що большевицького диктату настають оптимістичні сподівання на відкритість до вестернізації, із встановленням прав власности, прав громадянських, прав гуманітарних, - аж кожен раз традиції московського збиральництва за підтримки московської маси беруть своє. Покріпачення метропольних і діаспорних московитів централізмом обумовлюється війною проти втікачів із імперії, що обумовлюється ненавистю до ще не підбитих європейців.

Виходячи із потреб задоволення біологічних потреб, то розширення людиною свого достатку у найпростіший спосіб віднімання вже створених чужою працею і готових до ужитку багатств - є постійним стимулом бандитизму. Але протиправне діяння із нав'язування тюрми як устрою суспільного виростає вже із природи соціального життя бандитів, які для забезпечення успіху грабежу потребують на доданок відповідного ладу обкрадання жертв ще й на права, ще й на життя. Регламент із розподілу суспільства на клас буцімто природних аристократів та визискувану ними масу підданих їм, як система нав'язування влади бандитів понад волею і правами пригнічених ними, своїми наснаженнями має не саме спрощене обслуговування гарантованого надходження здобичі, - аж у своїх крайніх формах цей тоталітарний устрій є високодуховним прожектором торжествуючого злочинства. Тоталітарні режимні диктатури є реакцією назадницької революції тих, хто свої позиції еліти і поводитирів втрачає під тиском розгортання з ходом прогресу у суспільстві саме приватних ініціатив. Архаїчний прожект зони контролю та обліку є поновленням того, здавалося б відпрацьованого, кастового розподілу, який тріщить і поступається масовому підприємництву вже ладу буржуазного. Смыслами й призначеннями утопії концтабору є антикапіталізм. Комунізм чи нацизм це модернізація феодалного поділу на верстви; це відстоювання імперського пограбування колоніального вже у масштабах міжнародних. Тоталітаризм це не лише соціальне забезпечення індустрії нееквівалентного зрізання із суспільства податків на користь еліти бандитів, аж тоталітаризм містичними причинами має ще й задоволення підсвідомих потягнень садистських зі сторони самозваної еліти. Зона - це не лише пасивна оборона від критики непорушних позицій класу нобілів, зона неволі є ще й наступом на тих, хто претендує на свою волю самостійницьку. Саме тому проповідники єднання без кордонів під свої знамена рівності усіх збирають поспіль противників розподілу суспільства на класи, бо парадоксально самим собі ці обманщики відвели ролі керівників поза зоною проповідуваного ними інтернаціоналу маси тих хто трудиться під орудою зверхнього управління й наставництва. Ролі сакральних вождів, - як керманічів справи миру у цілому світі, чи спасіння біля престолу Божого, чи месіянського торжества самої расово правильної нації й подібне, - обґрунтовуються боротьбою класу трудозобов'язаних каналармійців проти капіталістичних кулаків. Реванш великоросійського збиральництва це своєрідна лебедина пісня останньої архаїчної імперії феодалної, базованої на земельній ренті із завойованих територій, у її повстанні проти того вільного світу, де глобальний визиск людей і народів здійснюється порівняно більш вишуканими методами ринкових змагань за лідерство у прогресі.

Суспільна криза представлена: відсутністю грошей для сплати по зобов'язанням, фізичною неможливістю виконувати приписи законів, втратою стратегії розвитку знаходить свій вияв у делегуванні розваленою державою свого права на насильство вже до соціальних низів, - що й перетворює подібний вид соціального управління вже із ліків, на прояв хвороби у вигляді стихій анархії натовпу, який стає одночасно злочинцем, суддею, катом і жертвою самому собі. І лиш тоді, як реакція на стримування дикунського здичавіння у дезорганізації, й виникає реакція наведення порядку ціною будь-якою, якою й стає режим диктаторського нав'язування усім та усякому саме одноірної волі зверхника. Якщо тоталітаристів винуватять у ініціюванні та провокуванні ними соціальних криз, то вдаються до цього тоталітаристи хіба що із потреб профілактики назріваючих криз. Концтабір у масштабах усього суспільства виникає як реакція на удушення усіх революціонерів та бунтарів проти держави, задля повернення до тих благословенних часів, коли кожен знав відведене йому непорушне місце і ролі у соціумі. Органи безпеки зони, які тероризують історичну суб'єктність натовпу й очищають зону дисципліни від проявів ініціатив та підприємливості, - моделюють порядки феодалного розподілу суспільства на лицарів-аристократів та тягло.

Щоб пробитися крізь завали, якими оборонилися господарі влади і грошей, то ворохобники збурюють масову революцію, потім улаштовують різанину вже у середовищі своєму, потім мафія домовляється про мирний розподіл здобичі. Потім цикл повторюється.

Віднімання харчів лицарями та володарями замків є для пограбованих селян не чистим збитком, а платою у обміні послугами за ту турботливу охорону селян від конкуруючих зайд, за якою феодал зберігав за собою для прокорму територію свого полювання. Феодал ставав елітою не лише завдяки своєму мечу, бо тим самим здійснював адміністрування і судочинство, розпорядження доходами відкривало торгівлю, сприяло продукуванню духовної культури. Данина і види відробітку були для селян не добровільною, а здебільшого виплатою примусовою, борги працівників та рента землевласників ставали оформленням привласнення землі означеними вже родовитими аристократами. Джерелом доходів для дворянина і невольником селянин стає через регресивну затрату статусу подібного сучасному фермерському, за якого він був своєрідним протокапіталістом, займався самозабезпеченням, без умов товарного ринку. Причинами подальшого витіснення абсолютистських правлінь вже зі сторони організаторів буржуазних революцій ставало просвітництва, технологічний поступ від мануфактур вже до промислового індустріалізму, соціальні ролі підприємців з їхнім переміщенням на позиції еліти. Проте звільнення мас аграрних трударів не лише від видів їх правової залежності, а ще й обезземлюванням, а той переходом вже до стану переслідуваної босоти, - цим найманим робітникам на організованих буржуазією фабриках надавало не лише звільнення від видів і проявів феодалної неволі, як трансформувало неволю вже у необхідність гарувати з причин прохарчування та задоволення потреб на благополуччя. Заміщення регламенту часів виразного розподілу на соціальні страти вже на ринкові відносини доби капіталістичного підприємництва не лише підвищили регуляторні прояви юридичного права, руху до демократизму, духовних свобод, не кажучи вже про зростання якостей побуту, - аж капіталізм поставив більш високі вимоги до розв'язання викликів соціальних. Стимулами життя суспільства стає вже не аграрна рента та ті невибагливі види пограбування, що вони штовхали держави на підбиття сусідів, а - вже перехід на продукуюче виробництво товарне, яке пхало народи та начальників вже на імперські завоювання. Виступ проти перевидання неволі перед феодалом вже у неволю перед буржуазним підприємцем й породжує рухи, у яких захист інтересів широких мас пропонувався здійснити стримуванням зажерливих апетитів класу буржуазії. А радикалізм у любові до пролетаріату вилився у проект заборони буржуазії, буржуазного права, буржуазної демократії, буржуазних фінансів, ринку, буржуазної науки, освіти, вірувань, традицій саме як буржуазних неприйнятних, для ліквідації яких не обійтися без диктатури пролетаріату. Соціалісти взирають на регламенти часів абсолютизму як на ідеал.

Проте радикальне повстання проти тих механізмів капіталістичного виробництва, які є представлені суцільним суспільним життям та відповідною культурою, постає знищенням, а то й дестимуляцією виробництва, - й тому вимагає не лише почати історію заново, відмінити її передуючі досягнення як неправильні та такі що не відповідають утопічним ідеалам участі у виробництві суто з причин любові до ближніх та вільної гри творчих сил, як для перетворення останніх вже у механіку затраченого виробництва не обійтися без повернення до примусової праці за обіжниками феодалного рабства іменованого кріпацтвом. Вищою цінністю комунізму, - як втіленого завдання із знищення можливостей заробітку, а тому й рушійних сил суспільного виробництва, життя, пізнання, - може бути містика названа поверненням людини до самої себе. Що це означає, - то воно може бути пояснене лиш тими, хто ці ж містифікації трактує у категоріях боротьби із відчуженням. Ті закиди у ворожості та відчуженні продуктивних сил від їх провідника, - які є ідеологічним прикриттям радикальних соціал-демократичних рухів, - висувають саме ці повстанці проти реалій капіталізму. Концтабір стає невідворотнім там, де виключним мотивом продуктивної праці, після заборони на заробітки, стає непрофесійність і творча гра сил любителів грати.

У мозкові люду росФедерації продовжується громадянська війна. Там одночасно: ненавидять капіталізм царський, кохаються у комуноекспропріації, засуджують табори і втрати совнаселення, вітають роздержавлення й товарний достаток, борються проти америкосів та розпаду совСоюзу, люблять білий народ совреспублік як одини із ними народ.

Тоталітаризм, як підкорення докільля волі нападника, учиняється задля нападу на докільля, що його забезпечує тоталітаризм. А напад зумовлюється зголоднінням того нападника, який не здатен продукувати прогрес власною працею, який знаходить енергетику поза собою у жертвах докільля. Тоталітарна одноманітність досягається винищенням розмаїтості докільля, припиненням свободи серед силуваних одноманітністю.

Серед способів господарювань у контекстах виробництва культури, яка у зв'язках із природним є способом людських існувань, споживацтво є не тільки полюсом пов'язаним із виробництвом, але споживацтво є самостійним способом господарювань, коли докільні спілноти дозволяють собі бути джерелом паразитарних ресурсів для спілноти збирачів. Цей імперіалізм та відповідне перетворення поневолених ним спілнот у кольтонії по суті є реакційним рухом на шляху будування гуманізованої культури, яка є по суті способом виробничих існувань істот людського виду, коли людство випадає із біологічного ланцюга взаємопоїдань одним видом іншого, позаяк у ході культури люди не так у якості харчу споживають готове, як у пізнаннях достеменного у природі речей переформатовують посталі предмети та природні між ними відносини вже у відносини цивілізаційні, а не лише комфортні для нашої належності світові живого. Нездалі не порушують законність тому, що є нездалими й створити законність, - але серед рівних культур переваги агресивного нападу на сусідів належатимуться скорше культурі примітивній, позаяк розвиненість культурі задає її виробничість здатностями не запозичених власних талантів. Тоталітаризм і є адекватною свідомістю примітивів саме за те, що береться обґрунтовувати напад на сусідів. Імперіалізм є інерцією від перенесення хижацьких полювань вже у суспільну історію, коли подібно до міжвидової боротьби у ході еволюції смерть одних культурних спілнот слугує як не запорукою існування нападницьких иншоспілнот, так регламентоване пограбування ресурсів жертв забезпечує ресурсами споживання вже їхніх катів. Проте імперіалізм як відносини консумента та продуцента, пана та поневоленого раба, кольтонії та метрополії - є обмеженими не лише із порушення тим самим принципів рівності усіх людей і спілнот у їхніх правах та доступові до повноти людських існувань, але навіть здавалося б відрегульовані відносини між паразитом та дозволеною з боку останнього продуктивністю полів прохарчування є ризиковими у перспективах вичерпання ресурсів в умовах прогресу як зміни ресурсності, як переходу до не виключно харчових напрямків культурного поступу. Прийомом захисту інерціальності імперіалізму є не лише втримання жертви у стані терористичного її пригнічення аж до безопірного до забаганки нападника вирізання жертви на смерть, але імперіалізм є передовсім є мистецтвом даруванням жертві прав годувати нападника у межах, коли б стимульована продуктивність жертв не переросла б до опору нападникові, коли б жертва не відчула своїх прав бути господарем лиш собі, коли б жертві дозволялося мати зброю у руках замість інструменту праці лиш у вузькому діапазоні захисту інтересів поневолювачів у слугуваннях визискові жертв, себто на експлуатацію жертвами себе самих. Порівняно більш дієвим продовженням полювання на ближніх у спосіб удаваної відмови мисливця від своїх власних апетитів є ідейне зацікавлення жертв у забезпеченні мисливцями таких духовних потреб жертв, жертводавство за яке матеріальним пограбуванням на користь мисливців виглядає прибутковою для жертв операцією, коли своє поневолення жертви більш ніж еквівалентно оплачують своєю покорою поводирам у рухові до монополізованої поводирами моделі якогось такого собі рятівного щастя, де вигадана винуватість резервується за жертвами та жервоприношувачами дарів підкори вже на користь тих дарів пастирам. Моделювання спілнотних загроз та спілнотних порятунків від загроз, що має нерозривно поєднати жертву та паразитарного споживача ресурсів жертви, стає вишуканою заміною відверто хижацьких інтересів агресивного нападу одних спілнот на ті спілноти, які у своєму арсеналі мають не лише відсталість чи надмірність продуктивної бази від своєї праці, а є порівняно менш ласими на чужі гаразди. Тоталітарність є інваріантом нападу на сусідів, аби зекономити на втратах від сил примусу, замінивши останні вже на ідеологічне ошуканство рабів.

Оскільки напад на ближнього з метою його обікрати та вбити сприймається ближнім не завше радісно, а то й може викликати його спротив, коли ближній не згоджується вступити у спільну банду, аби з такими потужними силами напасти на більш багатого й потужного ближнього з метою обікрати його та вбити, - тоді доводиться виламувати хвіртку до сусіднього обійстя підступом, видаючи сусіда винним у якійсь провині чи зобов'язаним ошчасливленню, коли ті провини чи ошчасливлення може улаштувати лише підступник, якому за велич вибавлення належиться заплатити усього лиш майном та свободою. Саме такою ілюзією соціальності у прийомах облаштування відносин підлеглости жертви нападникові і є примітивні доктрини тоталітарности, що цілком відповідають недорозвиненим у гуманности звичаям полювання на ближніх. Дотримуючи збиральницьких господарювань у спосіб організації нападу на ближніх можна улаштувати одноразовий напад і втекти у сподіваннях бути невпійманим, але краще організувати устійнений визиск випасання ближніх у ризиковому діапазоні дозволу поневоленним на працю на користь поневолювачів та забороні поневоленним на повстання з метою праці лиш на себе, - втім будований на силі інтерес нападника будований на обезсиленні противника викликає бунт пригнічених, а в орієнтирах на гуманізацію та патріотизм поневоленних відвертий шовінізм нападника втрачає привабливість для поневоленних. Вишуканим же маневром продовження полювання на ближніх є облаштування спільної із жертвами зони, де рабам залишатися у своєму званні, а рабовласники мають рабами бути покликані як рятувальники у своєму званні.

Важливими є не імовірні факти невдачі полювання хижаків, коли вони можуть залишитися не лише голодними, а й загинути через свою вдачу, як важливою є приреченість природи хижаків на перемогу над здобиччю. Так само й мисливці за народами є рокованими на успіх, - коли вони не нариваються на подібного собі здатного до відсічі хижака. Для зупинки імперіалістів треба не так бути зовні йому подібним, як у собі треба являти вищий тип виробляючої культури.

Ті, навала яких є терміновою кампанією обдирання жертв, є простими грабіжниками, тоді як грабіжництво устійнене у часі, коли грабіжники приходять назавжди, щоб залишитися серед жертв, зробивши визиск останніх складовою свого організму, - це вже імперіалісти. До сусідів імперіалістів рухає не так любов до цінностей сусідських, як нехить до власних. Імперські панування за чужими гараздами є похідним від руху геть від власних негараздів та обмеженостей. Імперіалізм є видом самокритики. Імперіалісти це ті, які є неповноцінними та нежиттєспроможними без тих сусідських статків, дбання за які забродили мають за підметну та свою власну життєву справу. У симбіозі нападник-жертва нападник є лиш інструментом, що обслуговує енергетику поглинання та засвоєння жертви. Прихід зайд на місце вбитих ними господарів задля оволодіння майновим спадком та легітимація останнього через демонстрацію зайдами своїх прав бути більшими господарями спадку, ніж вбиті, - є ще й способом вибачитися за вбивства. Ті ж нападники, які не мають залишитися у підбитих землях вже як у колоніях, - є приреченими на програш та поразку, вчиняють безглуздя із своєї кампанії, залишають серед господарів після себе лише пам'ять ненависти.

Коли б українство не чинило спротив, то його імперіалістам можна було винищити до решти як ресурс будування загарбниками своєї імперії, але й принесення у жертву цілих народів не призведе до життєздатности проекту імперії, - оскільки будувати щастя одних людей на нещастях інших людей визнається за заняття несправедливе та противне рівности прав у доступові до потреб людської свободи. Бо згідно моральних та почасти оформлених як право настанов не повинно бути обмежень на зростання, так само, як мають бути заборони на поневолення з боку ближніх та на кримінальне пониження людських прав та творчих можливостей. Україна можлива лиш як самостійна й вільна держава українців у розвої власних європейських традицій та відкритости усім не загарбникам. А тих, які марять паразитувати на українських ресурсах, годить зупиняти у переконливий для них фасон, - бо усі види звільнення від імперської агресії є правовими.

Імперії тримаються на хиткому балансуванні між втриманням колоній як джерел грабунку з боку метрополії та, водночас, як опікуваних метрополією, між спонуканням поневоленних народів на продуктивну працю та, водночас, заборонаю на ту продуктивність як на джерело звільнення від паразитизму з боку метрополії, між гарантуванням з боку метрополії особливостей поневоленних народів та, водночас, їх уніфікацією у імперстві, між демократичною зичністю до потреб підбитих та, водночас, ув'язненням їх задля недопущення визвольних рухів, між залученням підбитих жертв до участі у імперському поході та, водночас, у дискримінації означених запродавців вже зі сторони імперських інтересів. Доба буржуазного прогресу, окрім зажерливості на отримання додаткових ресурсів через злочинне пограбування імперіями довколишніх народів, знаходить свій вияв ще й у міцненні законности, людяности, демократії, що й призводить до руйнування імперій, коли колонізовані народи починають потребувати повноти своїх життєвих прав. Й московська імперія завалилася через дисбаланс між запитами на індустріалізм та потребами рабського втримання людей та народів. Й коли царистська влада дещо перебрала із свободами, то її заповіт на індустріалізацію був здійснений комуністами вже методами відвертого рабства та назадницької реакції. Проте й спроба уніфікувати народи у винищенні їхніх свобод вже не у русифікаторстві, а у сурогаті псевдоінтернаціонального комуносовізму, що закаптурює ту саму московізацію, потребу визволення народів, себто розпад зони імперського визиску, лише придержує, - хоча й ціною злочинних розтрат з боку суспільства та націй. А вже демократизація та невід'ємне від неї підприємництво у намаганнях наздогнати вільні та відкриті прогресові спільноти ще виразніше руйнує й руйнуватиме концтабірну зону імперського комуномосковства, - хоча й ціною ще більших прибутків на користь чергових розподільовачів не свого.

Коли народи, замешкуючи свої національні батьківщини, потребують над собою чужого проводу, тоді вони не варті не лише власне існувань у самотійности, але й свободи; й тим більше колонізатори себе самих та інших дурять розмовами про безкорисність свого опікування підбитих ними, а то й про готовність заради останніх потерпати; але навіть тоді, коли б у взаємозв'язках між метрополією та колонією мав місце обмін рівновеликими еквівалентами, коли б у тій гармонії між клієнтом та патером виграші урівноважували програші, коли б паразит та живитель утворювали б симбіоз задоволення власним рабством та невдоволення пануванням над пригніченими, - то тоді імперія не має переваг у змаганні з тими вільними спільнотами, які виробляють продукцію на свою користь та торгують нею чи із відсталими у продуктивности, чи із спеціалізованими на відмінній продукції. Коли імперія гнобить, тоді прибутки метрополії є злочинними, а - імперія розвалиться; коли ж імперія не тіснить та не оббирає, - тоді вона тим більше не потрібна, в першу чергу собі самій.

Виходячи з вірного розуміння для себе загроз від видів патріотизму та визвольних рухів у колоніях, коли прагнення колонізованих народів бути господарями собі самим вступає у протиріччя із прагненнями колонізаторів експлуатувати поневолені ними народи, - то імперіалісти доктринально заперечують націоналізм як світоглядну настанову самотійности спільнот, коли вони вимушені включати до заперечень ще й патріотизм та національну визначеність власне метрополії, змушені останню поборювати, що й призводить до підриву потуги імперії всупереч намагання її употужнити через спростування не власного націоналізму разом із власне націоналізмом. Імперінтегратори б'ють свою ж метропольну достатність, аби залякати достатність колоній. Коли ж імперіалісти намагаються або робити змістом своєї ідентичности паразитування на денационалізації колоній, виробляючи специфіку імперської спільноти вже із уламків винищення антиімперських повстань, або виставляють інструментом удавлення самотійности колоній вже права метрополії на своє національне самовизначення, - то це призводить або ж до невиразности та кволости імперії, або ж загострює протиріччя внутрішньоімперські вже на користь рухів геть від імперії. А вже намагання виставити паразитарне процвітантя метрополії як національні запити своїх жертв – претендує не лише на абсурдизм, а й на неадекватність поведінки імперіалістів.

Оскільки московство у своєму державному устроєві, московське населення у своїй психології є імперським, себто володіння краденим і апетити на ще не завойоване вважає нормою, то встановлення на тому місці норм демократії, права, підприємництва, гуманізму – є не можливим без знищення імперіалізму, себто без заперечення означених установ у спосіб заміни їх на національні держави вільних народів. Тоталітарний режим на Московії у вигляді будівництва антикапіталізму з поверненням до натурального обміну, цеховим регламентом і відродженням примусової безоплатної праці – власне й стався через складнощі у подальшому експансіоністському розпуханні, що й змусило московське збиральництво стати вже на шлях інтенсифікації у самопоїданні. Імперія, як поневолення людей і народів, несумісна із демократією і правами людей і народів. Московія заслуговує кладовища, аби на тому місці зросла свобода.

Московське зібрання народів є приреченим на загибель від самого його початку. Ні за яких умов не вдасться із Московії виробити органічне суспільство, тому що Московія є кошарою для народів загнаних туди всупереч інтересам народів, які для імперії є не так колоніями, як є матеріалом помосковлення у цілях не існування, виродження, а то й знищення вже колишніх господарів своїх батьківщин. Це не окремішні народи живуть у Московії, як остання паразитує у чужих домах народів, які замешкують свої рідні батьківські закраїни та окраїни. У Московії можлива лише диктатура, злочини, грабунок, безум, оскільки демократії, права, власности, раціональності для насельників зони примусу, за визначенням, бути не може. Будувати національну державу у якій упокорені метрополією нації добиваються, для початку, визволення від окупанта, змагають добити історичного ворога, а, далі, прагнуть суверенного розвитку – не є у рамках імперської зони можливим.

Антиподом московському імперіалізму, - у його формі класового єднання усіх підбитих московським царством пролетарів на рівні тотального злиття усіх сфер життя, починаючи від ідеології та закінчуючи побутом, - є націоналізм, коли етнічні ознаки спільноти співпадають із її державними кордонами. Добре та плідно співробітничать лише запевнені у своїх особливостях спільноти, до яких ніхто не має права пхатися із повчаннями. А щоб в Україні державні кордони проходили по етнічних теренах українства, то доведеться ліквідувати наслідки московського замісу у той самий брутальний спосіб, у який ця асиміляція у московство й чинилася.

Московська агресивність породжена не однонаправленою фанаберією чи нахабством московитів, які ідуть на власні воєнні втрати аби лиш жертвою своєї зажерливості зробити ще й сусідів, - аж у інерції збиральництва винні самі об'єкти московського нападу, які свої права і статки захищають кволо порівняно із бажанням московитів паразитувати на визискові сусідів. Заздрість у мізках та апетити московитів є відображенням тих спокусливих ще не підбитих багатств, які московити наміряються відібрати й спожити з мінімальним для себе втратами від удавлення спротиву колишніх власників нової московської здобичі. Москвоімперіалізм може бути обмеженим лише лімітованістю того, що досі йому щастило цупити безкарно. Не тому московство представляє собою масштабну крадіжку, що триби й звичаї московства тяжіють до насильництва та організації тотальної тюремної зони, - а тому московити агресивні, бо їм поки ще вдається ще щось віднімати у тих кого вони включають у зону своїх хижих апетитів до продукту чужої праці. Московити не тому чужим коштом збагачуються що вони є злиднями, а тому вони впадають у злиденність бо заміряються нажитися на нещастях зроблених ними для поневолених ними. Московити крадуть не лише від того, що вони психічно небезпечні, а ще й тому від них йде загроза крадігства, бо вони саме це й намагаються вчиняти. Московство скисне як не від одкоша й кари отриманої у відповідь на напад, так – хоча б від фізичного вичерпання ресурсів краденого. Нормальні спільноти стали такими, себто раніше дійшли до правового стану саме з подібної ж причини.

Демократія це горизонтальні відносини між бандитами, а тоталітаризм це вертикальні відносини між ними ж з ієрархічним підпорядкуванням верховному бандиту. Тому то у демократіях важче красти, бо там вже все вкрадене у минулому й нічийного нема.

Європейські загарбники вторгаються у чужі для них краї у усвідомленні своїх сил та силових прийомів розв'язання з правом, у визначеності призначень та термінів колонізації, у демонструванні своїх переваг та зневаги до упокорених, - тоді як московська жадоба до чужого є обмеженою: московитам потрібно лише сусідське й не більше від того, у московитів бракує сил й тому союзників вторгнення вони розшукують серед жертв свого вторгнення, московитам нема чого запропонувати колонізованим і тому московити просто мирно собі збирають сусідні народи та їхні батьківщини як своє ісконне, аби бути господарями більшими за господарів й таким чином підмінити останніх своїми апетитами на сусідські статки. Московити безневинно поза скрупулами сумлінь приходять у чужий дім як до себе щоб просто там жити. Назавжди. Московити лише обороняються від тих ворогів, які чомусь невідомо з якого дива незгідні із безмірністю московської любови до своєрідності сусідів як до своєї рідної московитам. Наоборонялися на розмір найбільшої у історії імперії. Повзуче насування на завойованих як брак потуг на ту асиміляцію цих підбитих народів, із тенет якої народам нікуди було б вже повертатися до затрачених ними порядкувань із власною долею, московити видають за своє миролюбство. Московитам нічого запропонувати загарбанам як участь у загарбанні нових сусідів. Тілом московства стає небуття особливостей та самих існувань поглинутих його вирвою культур. Московія це відходи перетравлених нею.

На відміну від європейських колонізаторів, які відають про те, чого їм бракує та треба від колоній, - то московитам потрібно усе. На відміну від московитів, які щиро люблять усе немосковське задля того, аби зрештою неквапом зробити його щиро москowsьким, - то європейські колонізатори не дозволяють собі затирати розрізнення із колонізованими. Із тими залученими до потоку збиральництва, які запродали своє право бути господарями у власному національному домі, московити можуть розраховуватися лише пропозиціями іти у перших лавах навали вже на нових сусідів та перспективами кар'єрного росту у служінні потоковій експансії, невичерпною енергетикою якого стають обіцянки розраховуватися із жертвою піраміди коштом перетворення нею на жертву імперського здобичництва вже нових сусідів. Платою тим запроданцям, у яких організатори навали відібрали право бути господарями у своєму батьківському домі, стають нагоди учинити те саме, а то й більше вже у домі нових жертв розпухання імперії. Аргументом на втримання укупі задля визиску зібрання різнорідних та несумісних за культурними особливостями народів слугує московитам та відсутність будь-якої ідентичності, окрім їхнього бажання безкарно жувати чуже, якою вони замішують у соломаху безладу та руїни особливості підбитих ними земель та народів аж до тої ступені, що у історичній Московії вдаються до пропозицій та силових наполягань на ідентифікації зібрання народів вже у інтегральності утопій пролетарського інтернаціоналізму та іншого щастя комунізму. Нездолану проблему розпаду імперського зібрання, себто втримання несумісних народів до того як вони підуть врозтіч повернення до своєї підметності, професійні мисливці за чужим як за своїм беруться вирішувати через пропозиції народам спокус а чи єдності у православ'ї, у самодержавстві, у комунізмові, у демократизмові, у просвітництві й далі до невичерпності москowsьких апетитів, або ж далі у тому ж спрямуванні через залякування народів солідарною ворожістю західних ворогів, іновірців, недругів та іншої нелюді. Судячи із прийомів, цілей та правових обґрунтувань агресії, результатів, - то підбиті Московією землі та народи не являють собою колонії у європейському розумінні колонізації.

Комунізм це перетворення населення метрополії вже у колонізованих новою елітою, коли для імперії проблемним стало її безтурботне розпухання на території народів до того не здатних відбитися від москowsького наїзництва, коли імперії довелося посилити ступінь визиску не лише колонізованих народів, а ще й масиву самих служилих колонізаторів, а ще й відрегулювати в сторону зменшення споживацькі апетити еліти колонізаторів. Розмови про щастя одержавленої праці це лохотрон, але - менший, ніж розмови про щастя вже роздержавленої праці псевдо антикомуністичної ще вужчої верстви приватизаторів.

Відстоювати свою свободу дано лише гідним її. Бійці проти одержавленого бандитизму знають, що через власні втрати у обороні, а то й завдяки здобутим при тому героїчним чинам ці захисники свого суверенітету матимуть не лише більше, ніж втратить у нападі загарбник, як ці непримиренні бійці проти зайд просто збережуть своє існування та нагоди розвитку своєї подібності собі у своїх правах. Тоді як племена і народности не відзначені вартими захисту власними здобутками не тільки піддаються загрозам зі сторони агресорів й пасивно здаються на їх милість, як ще й проблеми і клопоти власних прав самодостатності обмінюють з готовністю запроданською саме на включення свого нездалого й продажного війська вже під керму війська загарбників, сподіваючись нажитися жертвовною яничарською службою у нападі вже на нові народи та країни. Запроданство це доля немічних. У якій вони не тільки заощаджують на витратах оборони проти переважаючих сил нападника, як ще й перевагами свого рабства мають гарантовану їм від зверхників пайку у вигляді втягування упокорених вже у культуру, у управлінські навички, у просвітництво колонізаторів. Поко́ру уярмлених, які не спромоглися на збройний опір, професійні присвоювачі чужого фактично купують за ціну того включення господарства й духовного життя колонії у відповідні структури імперії, де остання не так закриває й приборкує дрімаючі до слухного часу повстання інтереси поневоленого народу, як останній відкриває для себе вигоди включення у обміни і діалоги взаємозбагачення усередині розлогого простору імперського. Щоб поневолити народ з метою паразитування на його експлуатації, то нападникам доводиться іти на свої жертви супроти народу готового іти вже на свої жертви з тим, аби плани нападників не сталися; тоді як народ перепроданців, який відмовляє собі у своїх витратах задля збереження своєї свободи й тим самим не шкодить замірам і витратам завойовників, отримує шанс доповнити створений казарменний режим вже на той розмір порозуміння із колонізаторами де останні стають ресурсним резервом для колонізованих. Загарбники, які у своєму апетиті ковтають цілі народи й країни без зусиль на їх переживання й подрібнення, без терору денаціоналізації заміненого на порівняно миролюбне асиміляторство зі сторони означених інтеграторів, - впадають у гарантовані їм ризики запропасти від неперетравленого. То лише вільні народи своєю славою мають жертви покладені за волю; тоді як невольники розкошують своєю самовідданістю у служінні погоничам, які таким чином просто не мають приводів тероризувати буцімто відданих їм каторжників. Останні ж згодом, коли вони накопичать сил для неодмінного повстання, будуть зі сторони інтеграторів, - даремно віруючих у незворотну вічність своїх домінувань, - будуть збирачами трактуватися як підступні перевертні невдячні за витрати на панування над ними. Перекинчики, які відступили від своїх свобод, далєбі й поготів зрадять поневолювачеві. То лише ті імперіалісти, які цураються туземних чужинців як принижених, зневажених, як ворогів та готові сплачувати високу ціну за успіхи свого насильства над колоніями, мають з останніх прибутки й доходи; тоді як імперіалісти, яким народи підступно піддалися як послухи, лише втратять у своєму загарбництві. Бо за удатність загарбання здобичі без війни метрополія розраховується противним до цілей загарбництва перетворенням на ресурс смоктання й визиску для ще триваючої колонії, а на доданок відпрацьована імперія прирікає себе на терени експансіоністського переселенства зі сторони відкоркованих загарбництвом вже колишніх колоній. Феномен колоніаторства стає історичним фактом не лише завдяки опору який нападникам задають оборонці своїх прав і повстанці проти поневолювачів, як колоніалізм є плодом буцімто добровільної, внаслідок тиску, запобігливої догідливості упадання перед свавіллям здобичників. Колоніаторство балансує як на профітах що мають колонізатори, так і на приходах що дістаються колонізованим у тих же самих процесах взаємного обміну відкушеним. Після підпорядкування народів московському царству, внаслідок програшу у захисті від нього своєї самостійности, то московцям залишилося переконувати себе й упокорених у тому, що зібрання відбулося з любов'ю. Але вигоди від цього не обов'язково йдуть на користь інтеграторів. Тюрма неможлива без зеків, а зеки без неї обійдуться, - але вже як вільні люди.

Нація, як взаємодія культурно-етнічних чинників та кодів, є витривалою тому, що свобода її складових, - осіб та колективів, - діє на користь цілого організму. Законодавство вільних держав і народів тяжіє до ліберального демократизму, до обмеження можливостей переростання державницького левіафану вже у диктатуру централістичну і насильницьку. Що й досягається зокрема розподілом влад, забезпеченням прав власності і підприємництва, свободами слова та критики. Тоді як корпус імперій є зібранням різнорідних народів та осібних культур зтягнутих туди насиллям, а не вигодами співробітництва. Відповідно для збереження одности зібрання уярмлених народів не обійтися без диктату над ними, включно із мобілізаційною дисципліною у лавах самих здобичників. Так для Московії убивчим і руйнівним стає прояв у ній правової демократії європейського штибу. У імперії нема вигодоотримувачів: там навіть керівні верстви клептократії є невольниками, які приносяться у жертву логіці, смислам, призначенню безупинного імперського збиральництва. Московія приречена на лише виживати, а ще й до решти вироджуватися у зоні її остаточного порядку. У зоні не можуть не удосконалювати концтабірну дисциплінарність; самовбивчим запереченням кодів московства було б припинення нападу на сусідів, з улаштуванням безладу серед сусідів, звинувачених у зловорожій недоброзичливості до верховенства московців. Незмінно модним для московців оправданням ними їхнього вторгнення до сусідніх країн є подання цього поневолення тамтешніх народів вже за визволення й порятунком цих же закордонних громадян немосковського підданства, яких московські агресори таким чином захищають від відсутньої у них належності до московського громадянства та московської культури збиральництва; громадян інших країн московські імперіялісти оголошують або расейнами, або нащадками підданих царської імперії, або просто любителями рускава міра, - з тим, щоб до об'єктів порятунку ввести танки; любимим клопотом інтеграторів є рятування сусідів від їхньої незалежності. Так московці захищають чорних від білих колонізаторів; білих захищають від капіталістичної експлуатації; захищають народи Сходу від утисків з боку Заходу; європейців визволяють від фашистів; слов'ян боронять від вестернізації; східно-європейців – від натівців; суверенізацію відстоюють проти глобалізму; пролетарський інтернаціоналізм уберігають від націоналізму; народ боронять проти ворогів народу; совітизація є протистоянням антикомунізму; українців захищають від полонізації, руских захищають від українців. У Московії власність, право, моральність можуть бути лише умовними і імітаційними, - окрім масової любови до вождя. Той, хто московство європеїзує, - чинить собі шкоду. Добром для імперій, себто для хазяйнувань будованих на споживанні привласнених чужих ресурсів, є загарбання нових земель і народів. Керівництво будівників імперій втягує у ці заняття підданий нарід, з яким діляться здобиччю від навали, роблячи імперську людність учасником переступу, пов'язуючи банду пролиттям крові жертв. Імперська людність впадає у ейфорію тоді, як вдається вкрасти й згвалтувати чергову чужу батьківщину; відповідно нарід, який тішиться поневоленню ним сусідів є народом імперським. Який знати не бажає, що крадіжка є гріхом та протиправністю. Так на кремлівських паханів, за організацію ними доказів неповноти імперії без порушення її довершення у спосіб приторочення до неї відшматованого від сусідів, - проливається підтримка від мас вірнопідданих питомих московців. Однак розрада бандита від вдалого нальоту на чуже добро ще не є остаточним і різнобічним оправданням подібного неподобства. А тому імперська людність має зтямити, що на її, буцімто безневинні, голови зрештою падатимуть бомби лише за те, що імперська людність нічого не робила для того, щоб не стати людністю імперською. За те, що ідейно, політично, податками, роботою, пасивною покорою чи ревною службою у війську підтримувала і учиняла агресію. Любителям фіурерів і сакральних вождів доводиться і доведеться плати саме за це. Ті, які гнітять і винищують інші народи мають не певні шанси залишитися вільними, або живими.

Оскільки невизнання анексів ерефії за правовий акт оголошується у ерефії правовим актом, то закордонні політики, які наважуються завітати до ерефії, не зважаючи на невизнання ними анексів ерефії за правовий акт, - мають у ерефії отримати тюремні строки.

Оскільки на тямущу голову громадяни такого ж суспільства є не згодними із беззаконністю, свавільством, узурпаторів, - то останні усі ресурси та установи упокореного ними суспільства спроваджують на зміцнення військового забезпечення диктатури як виключного її доказу. Ведення війни, підготовка до чергової війни проти вигаданих ворогів як за кордоном, так і усередині зони тотальної мілітаризації слугує правлячому режимові чинником недопущення усяких відхилень від дисциплінарної концентрації на обраному ними курсі завоювання чужих прав та статків задля втримання узурпаторами свого усевладдя. Збитки завдані миротворцям стають достатками відібраними від неспроможних боронитися проти завдання збитків. Серед виправдання кампаній жертвонних втрат оптимально підходящою є війна, на конто якої списують навіть злочини її розв'язання.

Ставка на силовий примус опонента до згоди із нападником належить визнати за вияв беззаконня з тим, щоб встановлення правопорядку мало можливість скарати означеного кривдника згідно застосування сили правопорядку. Потрібні армійські підрозділи такої потуги, щоб супроти їхнього перебування на стороні права ніхто не посмів задержувати порушувати їхню компетенцію у миротворчості. Військові сили тому називають оборонними, бо певні країни та угруповання свої військові сили мають за агресивні. Обеззброєння це мішанина із добрих та зерна для захоплення злочинів, якими засівають ґрунтовну толерантність до злочинів. У ієрархії перемого вище цінується перемога моральна, людяності поступається навіть дотримання права, не кажучи вже про чинну законність, - і та перемога буде лише доказовішою, коли до неї додати професіоналів у погонах з відповідним технічним забезпеченням переваг гуманізації.

Ідеологічна, себто на рівні цінностей, ненависть московитів до західної культури з очікуванням на розгонисту її загибель не заважає недоброзичливцям користуватися цивілізаційними досягненнями зненавидженого Заходу, бо саме повнота завоювання його уречевлених багатств і є причиною московської ідеологічної до нього ворожості. Інакше кажучи, науково-технологічні, а то й інформаційно-медійні досягнення є універсальними, транскордонними, такими що єднають усе глобальне людство, - тоді як ідеологічні вірування, а то й специфічні традиції органічних спільнот не лише мають проблеми із їх увібранням сусідами, але й домагання ідеологічного імперіалізму стрічаються із опором. І цей опір ціннісному експансіонізмові робить саме війну способом нав'язування сусідам непритаманних їм вірувань замішаних на містиці. Заради топового девайсу навіть сектанти не зважатимуть на табу у відкритості до ворожого стану як місця походження означеного товару, проте сектантам знадобляться армійські загони, аби саме силою насильства відкорковувати систему цінностей поза межами ідеологічного вчення секти, аби цю містику нав'язати поневолею вже як унормований світогляд. Оскільки ідеологічні химери, притаманні одним групам, не приймають інші групи людей вирощені на особливостях власних химер, то стає потрібним військо, аби сусіди заковтнули ті ідеологічні цінності агресора, які й обґрунтовуватимуть перетворення бівуаку агресорів вже у посідання їхньої розпухлої батьківщини. Ідеології та вірування потребують відкритої війни щоб відкритися поневолею вже як органічний спосіб їхньої оцінки подій та звичаїв. Ідеологам, яким залишається лише засобами слів спокушати докільля увійти під омофор їхньої віри, доведеться на своєму місці залишитися із своїми віруваннями, - на відміну від тих, які несуть сусідам свою віру як вершники із шаблею у руці чи на танках агітують за чергові чудеса спасіння. Ніщо так не сприяє пошукові неофітів як бригади, які прорвали фронт. Задля того щоб опонент скористався вашою передовою комп'ютерною програмою, - він же вам і заплатить, але задля того щоб він був використаний вашою вірою у чудеса, - доведеться вже вам зазнати розходу на зброю задля надання нею переконливості у наверненні опонента на вже справжні чудеса на місці забуття ним своїх марновіств.

Не так московити грабіжницьку агресію експортують сусідам, як останні до своєї працездатності імпортують вороже споживацтво. Не так злиденні природні ресурси штовхають московитів на благодатні землі, як останні приходять до норми через агресорів.

Війнам, - з метою пограбування інших і влаштування для поневолених каторжного визиску, еквівалентного лише до завдання рабам канчуків за виконані ними завдання і наряди, - як спрощеному виду паразитизму, споживацтва, одержавленого розбою, то народи зобов'язані низькому рівню культури: нерівністю її розподілення, нединамічними її зв'язками, тою недорозвиненістю міжнародного права, коли війну розглядають замалим як вид підприємництва. Напад легко було європейцям чинити, коли об'єкт нападу перебував у ері кам'яного віку; або ж нікому було заступитися за жертву агресії. Але за новітніх часів виявилось, що найбільші багатства виробляються продуктивною працею і креативним винахідництвом, а не відніманням від сусідів вже зготованого ними добра. Перехід до виробництва й обміну послугами, а не до нанесення смертельних ударів контрагентів, підриває доцільність воєн. А ефективність військових витрат підриває ефективність спротиву жертв нападу, на доданок до того, що об'єктові неспровокованої агресії допомагають міжнародні союзники, гарантуючи безпеку малочисельним культурам і не розлогим державам. У модерні часи усяка з будь-яких армій не є гірше оснащеною та мотивованою за жодну кращу армію. У наші часи навіть переможні війни приносять лише збитки. Ба й більше, лідерство у виробництві засобів знищення з поміж усіх галузей з поліпшення добробуту не за рахунок знищення життя досяг таких висот, за якими відкривається прірва ризиків знищення мало не усіх суцільних людей і народів, коли перемогу над режимами які доводять свою переможність за допомогою самих лиш бомб, - можуть отримати таргани, якщо останнім пощастить вижити у першості змагань за мир проти ворогів миру. Проте той перехід до соціального дикунства, що його породжують тоталітарні режими, знов актуалізує атавістичну архаїку воєн.

З усіх ресурсів, що їх має Московія для продовження свого на них паразитування, остаточною і тому найважливішим є військові сили. Вкладання усіх інших ресурсів вже у армію і флот є для московитів витратами конструктивними у зведенні московського царства за допомогою цього останнього аргументу королів. У той час як для низки сучасних країн утримання своїх сил оборони, як запобіжника проти імовірних загроз від агресорів, проходить за рубрикою непродуктивні витрати, необхідність яких диктується безпекою, коли витрати на машину знищення можна було б спрямувати на механізми прирощення достатків. Московити витрачають свою армію там, де ці імперотворці зазнали вже остаточної витрати інших ресурсів у справі творення своєї імперії. Московські вожді мають столітній досвід торгівлі жертвоністю своїх стрілецьких загонів задля ствердження свого вождівського усевладдя.

Хоча апофеоз разом з апогеєм історії московського збиральництва, досягнутий із совітським проектом світової революції на глобальну комунореспубліку закінчився розпадом самого ініціатора світового проекту московства, а на зміну глобального проєкту теперішні вожді залишку від імперії зайняті усього лиш розграбуванням того залишку й перекачуванням поживи вже на приватні рахунки у офшорах на Заході, - проте матриця чи інерція московського збиральництва залишилася незмінною: москалі й надалі марять наживатися на чужому горі. Ця стратегія бандитизму та паразитування на віднятому від поневолених є не лише анахронічною чи атавізмом на часі індустріального виробництва, але стає просто руйнівною на часі науково-інформаційного розвитку. На підготовку до війни, на ведення війни, на спробах виходу із збитків війни йде ресурсів більше, ніж на продуктивну працю в умовах миру і співробітництва між народами. Проте московити й надалі витрачаються на перспективно провальні для них кампанії рецидивів збиральництва, пікіруються із сусідами у сподіваннях безкарно відкусити від них якийсь шматок. Так у зіткненнях світових імперій у світовій війні двадцятого сторіччя своїм прибитком може вважати Німеччина програш свого концтабірного режиму; а совіти своїм програшем можуть вважати не лише збереження режиму своєї концтабірності, а ще й наслідки звільнення народів від комуномосковства, на завоювання яких московити настільки витратилися, що замість совСоюзу зосталася Федерація. Та й та не надовго.

Очікуйте на війну там і тоді, де і коли до влади добираються любителі спрощень. Радикалізмом у спрощеннях і є війна, яка розв'язує усі проблеми посередництвом вбивств. Війни зростають на месіанських маніях паліїв війни, войовничість є виправданням заблукалих у піднебессі самозбуджень величністю. Ставка на силу стає долею тих, хто розстався з правом через зріднення вже з чудесами. Війна як організація силових рішень і є продуктивною силою спільнот, надмір централізму яких є зав'язаним на потойбічній містиці та позаісторичних марновірствах; війна це переддень віри; невідповідність між затребуваністю прогресу та, з протилежного боку, бездоказовими пропозиціями на представництво прогресу імітатори останнього беруться залагоджувати збуреннями на винищення незгідних із бездоказовістю; мілітаризм, що результується у практику війни, і є концентрованою цінністю угруповань на чолі з вождем; ірреальні цілі можуть пов'язуватися із доказовими істинами лише через війну і саме через неї, себто посередництвом цілеспрямованого небуття, лиш і можна примітивістів призводити до тьмушости вже у доказових суспільнокорисних істинах, бо інших окрім силових аргументів примітивісти не сприймають, бо тоталітаризм не існує у зв'язках логіки та законности; гвалтівникам потрібна війна, як апогей криз та революцій, бо у інший спосіб вони не можуть довести свою регуляторну участь у спровокованих ними суспільних аномаліях, бо лиш через спотворення суспільних ролей та тих традиційних відносин, які діють за ринковими натуральними у культурі законами демократії злодії й можуть запопасти не створені ними блага; лиш через насильства, індустрією яких є військові дії, химери стають затребуваними у спілкуваннях психопатів та нормальних людей; саме через війну й здійснюється загарбницьке полювання за чужим, суспільною організацією якого й виступає професійна організація в'язничної зони як рідного дому злодійства; метода мілітаризму стає найпростішим засвоєнням сусідських цінностей у спосіб їх перетирання на поживну пульпу чи то протоплазму замість неможливого засвоєння сусідських цінностей на правах життя та нездалостей мисливців до співпраці на користь прогресу; заподіянням загибелі на контрагента лиш і вдається вживити у останнього непотрібне йому вже як змісти нібито життєспроможні; саме війною перестрибують через усякі раціональні умови та смисли, військовою дисциплінарністю підпорядковують усе та усіх як рабів та виконавців волі вождів, саме через війну усякий абсурдизм набуває серйозности, лиш у військових атаках жертовність набуває виду прибутків, саме війною босота та лиходійство просуваються шаблями кар'єри; терор насильства й править тою субстанцією, яка злютовує усі суперечности усіх насельників тюремної зони вже у одномірність виконання режиму зони; війна і є реальністю, яка уможливорює чудеса, еднаючи несумісне та розділяючи невід'ємне, яка єднання у тотальному хаосі логічно доводить до апогею загибелі. Тоталітаризм стає невідворотним там, де пропадає острах від небезпеки вдавань до смерти у нездалостях у інший спосіб порозумітися з тими, у кого нема розумінь. Тоталітаристи це ті, які не тільки не бояться війни, а накликають її як адекватність умов тоталітаризму. Любителі простих рішень мають до відмінного докільля претензії та провокаційно намагаються довести агресивну ворожість на свій бік із сторони докільля з тим, аби перевести означені свої зазіхання вже до станів виправданої та доведеної ворожости на сторону докільля аби його перетворити на жертву простих рішень поїдання жертви. Професійні мисливці за чужим закидають відмінному від ідеології мисливців докільлю злочин його відмінности від загонистих змістів ідеології мисливців, аби ця відмінність правила доказом на приведення жертв у згоду з апетитами мисливців у спосіб насильства над жертвами. Здобичники посягають на сусідські статки не для відсторонення від їхньої ворожости відносно ідейних цінностей здобичництва, а для того, щоб взяти зацікавлену участь у розподілі сусідських цінностей. Обвинувачення докільля сусідських світів у ворожому неприйнятті агресивности деміургів чуда тюрми парадоксально слугують останнім аби нав'язатися до сусідського докільля вже із своїми послугами агресивности. Війна проти жертви це спосіб зацікавити жертву собою. Чорні провалля тоталітаризму пов'язують ті шаблі прогресу, між якими нема взаємних зобов'язань.

Зону контролю організують для ведення війни, а організацію війни вводять зоною контролю. Тоді як у цивілізованих, розвинених, окультурених, правових, передових, демократичних, відкритих прогресу, миролюбних країнах грабунок здійснюється вище згаданими прийомами. Бо редукція способів збагачення вже до суто насильницьких дійств постає не просто архаїкою, а як неефективною у неприйнятних ризиках. Зброя це інструмент руйнувань, яким засадничо не можна створювати й генерувати нові речі. Війна це останній джокер, який у рукаві ховають навіть тоді, коли не можна не козиряти, це недоторканий запас, який можна витратити хіба що перед молитвою, бо пістолет вихоплюють із кобури не інакше як лише для відкриття вогню. У Європі якимось чином враховують досвід відтинання голів аристократам які зловживають порушенням суспільного договору, тямують про протестні революції невдоволених мас, усвідомлюють небезпеки агресивної війни проти сусідів, оглядаються на визвольні рухи у колоніях. Для нетюремних країн війна є лише одним із складників їхньої політики, вагомість у якій дедалі виразніше відіграють цивільні способи тиску. Через перебирання на себе сферами цивільного життя тих завдань, якими до того виключно опікувалися військовики, має місце не так зміщення мілітаризму вже на маргінеси, як усезагальне розширення впливів армії на ті суспільні установи, що числять за розрядом цивілізованості, прийнятності, респектабельності. Тоді як примітивам потрібне усе, одразу, без зусиль, ігноруючи відсутній у них розум щодо наслідків їхніх гвалтівних дій.

Військові дії передбачають прості і брутальні рішення, концентрацію зусиль і ресурсів, жертвне відкидання усього того що відволікає від жертвного скерування усіх жертв заради перемоги, - а суперечливим наслідком подібної жорсткої організації є хаос і руйнування усіх колись набутих вартостей. Війни затівають у зазіханнях на чуже добро, у знеможі, ліні, бездарності через продуктивну роботу власними силами надолужити порівняльне відставання від об'єкта нападу, - у той час як суперечливо до цілей нападу перемога залишається за стороною яка має порівняльно потужнішу базу у її цивільному житті. Ставка на силу зостається екстремальним проявом та чином поновлення ще до того понівеченого права, - а у той же час перемога у війні залишається за тими, хто не бере у ній участь. Ймовірність нападу агресора доводиться упереджувати підготовкою належної відсічі та нанесенням ударів необхідних, - всупереч тому, що провина за ініціацію клешінгу перебирає на себе сторона найбільш до нього підготовлена. Контрверсійністю відзначені й наслідки нападу, що вони у одній мірі можуть викликати готовність віддатися на поталу займанців, а у іншій консолідувати опір. Ведення військових операцій відзначене вищим рівнем необхідності і відповідальності за наслідки, - а водночас війни не можуть не бути апофеозом безумства, злочинності, дегуманізації. Противник нападає бо розраховує на перемогу, а його противник розраховує на перемогу бо нападає, - тоді як їхніми противником може бути лиш неможливість розрахунку, не кажучи вже про перемогу.

На часі війни не ставлять під сумнів цензуру, бо безсумнівною є загибель навіть людей. Так само закономірно усяка війна плодить зрадників та колаборантів, які представляють собою інерцію пропозицій діалогів та свобод вже недоречних та злочинних на часі війни. Зрозуміло, що у веремію легалізованого насильства втягуються банди та ініціативні бандити-авантюристи.

Винаходи роблять на ужиток позитивних прирощень. Забуваються чи не використовуються винаходи лиш тоді, коли вони замінюються на більш досконалі. Але й революційні винаходи чи такі, які є надто критичними до попередніх пропозицій, саме останнім зобов'язані своїм походженням. Окрім тих винаходів, які створені у векторі протилежному життю, окрім винаходів створених для прибутків від війни, окрім винаходів створених для пограбування ближніх, - то ніякі винаходи не створювалися на те, щоб учинити смерть попередникам та передуючим винаходам. Стосунки між людьми, за якими оправдується вбивство одних іншими, є беззаконними. Бо люди мають жити із своєї праці, а не бути звірями. Війни є порушенням прав, - поза те, що історія є порушенням цієї тези. Щоб не перебувати у фантазіях, то застосування сили залишається у арсеналі карного права.

За усіх часів усяка країна, яка веде війну, міняє місцями своїх союзників та супротивників за тими ж значеннями, як міняються плюс і мінус у алгебраїчних численнях. Війни не є різновидом безвинних змагань спортивних за умовні призи першості між рівними у одній категорії. Це не герць благородного лицарства, коли здобутком двобою є самий лиш гонор честі. Бо усі війни несуть реальні нещастя смерті і розору. Хоча бувають і трапляються військові союзи доказово шкідливі чи безумовно корисні для подальшого післявоєнного життя народів, - проте у рамках самодостатності кожної осібної сторони конфлікту, то усі вони варті одна одній у своїй бійці за правоту виключно за власних інтересів, або у тій же бійці проти порочного ворога кожна із сторін війни є не згіршою від свого супротивника.

Протягом довготривалого часу британський імперіалізм конкурував, навіть збройно, проти збиральництва імперії Російської. У Великій війні вони були союзниками сердечними. Згодом стає Британія противником експансії большевизму. Репарації проти переможеної кайзерівської імперії змінюються поступками Веймарській республіці та нацистському Рейху; за оплату вквалися у індустріалізацію совСоюзу, аби використати його потенціал для опору англо-американців супроти німецького блоку. Англіїці не згоджуються на запропоновану Гітлером мирову проти комуністичної загрози, а водночас проводять політику з перенацілення нацистської агресії від Британії вже на совіти, протиставляються договорам замирення та розподілу інтересів між агресією нацистів і агресією совітів. Британська імперія спочатку наодинці веде війну проти німців, за тим вступає у союзництво із демократією американською, воює на боці диктатури совітської. Згодом Англія на стороні євро-атлантистів у протистоянні до соцлагера. Змінюються союзники, а не їх використання.

І Російська імперія розпухала тому, що вміло нацьковувала одних свої жертв на бійку проти інших своїх жертв, а затим приходила туди своїми загонами як миротворчий арбітр. Московські соціал-демократи, большевики, комуністи потроювали бійку між воюючими імперіями, між колонізованими і колонізаторами, між пролетарями і капіталістами, між білими та червоними, між національними рухами визволення від єдинанеделімства і пролетарського інтернаціоналізму, розпалювали Світову революцію, класову бійку на селі проти поміщиків та кулаків, ініціювали доноси у репресивних чистках ворогів трудового народу, підготовляли колишній рейхсвер і спрямовували майбутній вермахт на покорення європейців, використовували бійку між парамілітарними рухами визволення народів та закамурфльованими під повстанців чекістам, звільняли народи заміщенням окупації неправильної вже на правильну совітську. Зі сторони московців змінюється поміч пригнобленим зі сторони капіталістів, але залишається стабільним апетит на їх завоювання московцями.

Коли московська маса незмінно підкорювалася посиленню влади над нею зі сторони московської влади над нею; коли бунти проти влади метою мали виправлення тої влади задля її посилення; коли маса московських стрільців спрямовувала свою зброю не проти своєї московської влади, а проти непокірних тій владі мас і народів; коли маса збирачів не обурюється злочину підбиття нею інших народів та русифікаторству, а вихваляється своєю участю у цих заняттях окупаційних та колонізаторських; коли московці вигадують собі ворогів, ненависть до яких не тільки обґрунтовує московську ідентичність паразитарного збиральництва, а ще й засвідчує московський месіанізм принесення московцями себе у жертву заради порятунку народів, звільнення народів від їхньої ідентичності, задля перетворення світу у жертву московської любові до багатств тих народів, - то тоді накопичується аргументація щодо даремності зусиль на звільнення московців від них самих із відповідним переведенням цих питомих невольників вже до числа спільнот вільних, правових, зайнятих продуктивністю своєї праці, а не грабунком чужої. Ніхто не винен московській масі за те, що вона ненавидить своїх жертв задля оправдання нападу на них; ніхто не винен московській масі за те, що вона кохається у своєму верховновождеві, підкоряється йому, нищить себе задля дисципліни у війні проти жертв збиральництва, - коли вождівська влада часткою здобичі здертої з убитих ворогів наділяє уцілілих московців.

Успіх кремлівських чекістів, які свою охорону службу з будівництва комунізму конвертували у приватизацію плоду цієї праці, які імітаційну ревізію диктатури пролетаріату заходилися подавати як вертикаль регульованої демократизації, які кризу комунобудівництва узялися так само облудно рекламувати вже як утамування збиральницьких апетитів історичного московського збиральництва, які вирішили що приватизовані ними капітали дозволяють цим чекістам і нуворишам сісти за один стіл із володарями світових грошей, зрівнятися із позиціями елітаріїв західної культури, - ця перестройка перефарбованої номенклатури була сприйнята на Заході як можливість прилучення до нього нових ресурсів. Можливості відкритості західних компаній до господарювань Федерації і зворотне проникнення її сирівців вже до світових ринків, розпорошення вже колишніх потенціалів військових, індустріальних, ідеологічних результувалися на Федерації зусиллями на реванш великоросійства і вже озброєного антизахідництва супроти подібного партнерства. Подібно й далі на схід отримує колективний Захід реакцію противну сподіванням на те, що перехід Китаю на дозволене там підприємництво, перетворення Китаю на світову фабрику побутових товарів переробить традиції його централістичного правління вже на безпечний для Заходу його потенціал. Потурання зі сторони західних партнерів цим претендентам на власне власне месіянство, світове панування складає у цих режимах централістичного правління враження, що вони візьмуть верх над цивілізацією демократично-правовою. Розпочате переформатування міждержавних союзів починає нагадувати підготовку до вже силового розв'язання змагань за глобальну першість, у сподіваннях отримати від того зиски.

Обидві культури централізму і Московія, і Китай, у свій час підбиті монголами, пантруються приміряти виключно на себе залишену чингізідами одяжину територіальних обширів їхньої не колишньої світової імперії. Тут сильніший придавить слабшого.

Перемога над противником який застосовує силу задля своєї перемоги над противником досягається застосуванням проти нього тої порівняно більшої сили, яка лиш і може привести для перемоги над противником. Оскільки як за українськими ідеалами, так і за звичаями українці є як відповідальними, так і тверезими, - бо і українці, і усі нормальні люди і народи є направлені у своєму житті саме на добротинність, - то українська війна проти московської війни не може й не повинна включати у себе якихось геноцидних замірів стосовно московських колонізаторів. Більш від того, наша оборона проти Федерації має включати у себе завдання на демократизацію її устрою, громадянам якої необхідно посприяти у поверненні ними собі кращих рис подобає належності європейській цивілізації.

Стрижнем організації життя соціуму у імперіях Китаю, є інтелектуальні стандарти про батьківську опіку вана над люблячим його народом; особливостями ж історичного життя Китаю є те, що він є незрівнянним ні з ким чемпіоном у внутрішньо громадянських війнах.

Давня у її тягlosti китайська цивілізація законсервувала як панівний тип саме централізоване правління, ефективність якого характерна для архаїчних протодержавних спільнот, коли відмінні установи були не достатньо спеціалізованими. Цими ж слабостями правління у Китаї обумовлена кругова порука як його особливість. А усяке посилення влади місцевої, з появою нових грабіжників, не може не відторгатися інтересами самих підданих.

Кожна правляча влада на Московії проявляла поблажливність щодо недостатньо освоєних нею народів лиш тоді, коли у неї бракувало сили, щоб терором загнати поневолену отару народів у стійло визиску. В усіх інших випадках основою організації порядку послууху правив той переляк підданих, підвищення рівня якого у підданих переростало вже у любов до царя, аби держава традиційного терору почала наділяти підданих дарами за їхню службу. Насилля над підданими, - які мають боятися авторитарної влади, замість того щоб її любити, - є внеском московства до методів і прийомів встановлення централізованих режимних спільнот. Московська влада поневолювачів свідомо успіхом своєї перемоги ставить зло яке вона несе упокоренням нею народам. Примус і насильство вважається за традиціями московства більш надійними прийомами правління, порівняно з протилежним підходом будівництва соціальних взаємин через задоволення у цих установах потреб її учасників.

Напад здобич, напад на норми соціальності, на природні закони, на істини пізнань та на здорові глузди, смертельний напад на самі можливості жити є тою ключовою висхідною глибинною характеристикою тоталітарних режимів, яку інші характеристики швидше обслуговують. Агресія є способом життя тоталітаристів, є їхнім самоусвідомленням, є їхнім призначенням. Неагресивні режими просто не є тоталітарними. Укладати пакти про ненапад у домовленостях із професійними бандитами є заняттям марним, бо мир стає як вже не зворотною агресією, так є замахом на природу збирачів чужого як свого. Пасіонарна жвавість, авантюризм у пошуках пригод, ризикова наступальність на здобич будь-якого розміру є подивувідною для не знайомих із звичками паразитарності, - тоді як для не налаштованих на продуктивність власної праці аргументами їхньої навали слугує саме їхня кризова неміч та охлялість від зголодніння, заздрість до продуктів чужої праці, апетит до масштабності чужих багатств. Наглість у порушенні норм та можливостей чужого життя є тою монетою, якою нападник розраховується із жертвою; задержуватість у прискіпуванні до чужого є енергетикою мисливців; нахабство є тим ножом, яким кримінальники зрізають маржу співставлень із вимірами сусідських статків. Провокування безладу створює живильне середовище для нападу. Без практикувань перманентної війни експансіонізм задихається й затрачає імперіалістичну самоподібність. Пароксизм мілітаризму обумовлює способи дисциплінарних підпорядкувань волі ієрархічних начальників у лагерній організації та управлінських прийомах спільноти співучасників нападу. Щоб бути здійсненим, то грабунок вимагає концентрації зусиль, безопірного та позакритичного зібрання усіх ресурсів у кулак, солідаризму тюремної зони колективу змовників, де не чути ані сумнівів, ані позовів свобод, ані голосу однаків. Щоб бути підготовленим, то віднімання чужого має позбавити грабіжників на сумління їхнього власного розуму, на адекватність людяності, на чинність правд. Щоб бути виправданою та освяченою, то експропріація зобов'язана апелювати до потойбічних смислів, а не до права, яке стає першою жертвою грабіжницького обдирання. Щоб перетворити довкілля на наїдок голодних хижаків, то привласнення чужого як свого виправдовується унормуванням станів злиденності та глорифікацією жертвості, включаючи туди й амортизацію витрат від опору жертв. Напад на ближніх з метою їхнього поневолення задля визиску передбачає передовсім ще й вторгнення у права та смисли ближніх, виламуючи визначеність речей чудом усепереможної зброї. Нав'язування сусідам звичок смертоносності передбачає переконаність у безборонному ходінні напризволяще у будь-яку сторону, де не стануть на заваді здорова думка, людяна моральність, охайні порядкування чи повага до життя, включаючи й власне. Наслідками руйнування прав свобод законів стає їхня руйнація, про яку засобами терору попереджають майбутніх полоняників смерті. Коли джерелом нападу він же й стає, то не має зупинятися пошук ворогів як джерела натхнень мисливців, які такими і є, коли вони розкручують ту вирву терору, що пожере спочатку самих мисливців, а потім смисли полювання.

Суцільному поглинанню жертви стравоходом здобичника передусе накопичення сил здобичником у спосіб відшматування з жертви ласих шматків, коли ще не запевнена жертва впевнено набуває якостей жертви згодою поступитися своїми спершу частковими затратами у компромісі з нахабством. Проте заміри покласти край нападам посередництвом відступу перед агресором та насичення агресора відступним – лише заохочує агресора на нові зазіхання. Демонстрація сил власної потуги робом поблажливої поступливості паразитам стає ризиковою грою із смертельними небезпеками. Від нападника не є можливим відгородитися стіною власних витрат на власну загибель, бо по цих приступках агресор зручно підіймається на мури оборонців. Не тільки не можна домовлятися із дияволом, вступаючи тим самим з благими намірами у його військо, але не можна прощати нікому ніколи ніяких навіть натяків на обмеження власних свобод у домі власної правосильності, у самототожності свого життя у творчості. Можна й треба конкурувати із ближніми у проблемах прогресу, але не у його здобутках. Там, де пасує співпраця із рівними у культурі, то там личить карність на претендентів на зверхність у здичавінні.

За визначенням розповсюдженості на усіх, ще й неодмінно у призначеннях ошасливлення усіх, ще й за умов відсутності опору супроти ошасливлення, - тоталітаризм є нападницьким рухом. Пропозиціонери обслуговування своїми послугами неодмінно інших відпочатку відмовляються експериментувати виключно на собі, обмежуючи відкриття щастя виключно собою, - вірогідно у підсвідомих чуттях загрозливої користи наслідків втілення своїх відкриттів. Рух на всмоктування у власні тяжіння усього та усіх є рухом несамодостатнім, таким, що потребує спожиття чужих ресурсів. Експансіонізм тоталітарних рухів суперечливо викликаний їх відсталістю, прагненням надолужити лідерів, прийомом простого подолання власної немічності у спосіб простого пограбування більш багатих. Нападають не так потужні, як жадібні до чужого. Претензійність революційних відкриттів на зміну парадигм та пропонувальних видів парадизу викликана імітацією обдарувань інших означеними чудесними відкриттями, що має насправді прикрити та виправдати пограбування інших у вигляді обміну послугами, коли у жертв віднімають блага, знешкоджуючи опір жертв підсовуванням їм шахрайської ляльки якихось великоспасительних духових світобачень.

Тоталітаризм, як налагодження тотожних зв'язків зодноріднення між різнорідними спільнотами, є характерним для недорозвинутих до самодостатності спільнот, спільнот, які є виробничо непродуктивними, спільнот, які потребують лиш споживання і то лиш сусідських, а не власної творчості ресурсів. Тоталітаризм є адекватною ідеологією саме на обслуговування архаїчних відносин хижак-жертва, де й жертва має користи від передачі власних повноважень на життя й свободу вже на користь відповідальності зверхника, який за ціну обрізання матеріальних статків з жертви останню обдаровує на свої інтелектуальні кермування підлеглою дичиною; тоталітаризм є вченням на гармонізацію відносин між різнорідними у їх протиставності угрупованнями засобами мілітаризму й силового примусу; тоталітаризм це ідеологія перемоги одного над війною багатьох з-поміж собою. Тоталітаризм, як теорія та легалізація нападу на чужі ресурси, суперечливо вгамовує розмаїття плюралізації війни усіх проти усіх, тоталітаризм організовує масштабність суспільної кризи там, де остання проявляється неспроможністю самоорганізуватися до суспільних взаємопорозумінь. Тоталітаризм є методологією будування соціоспільнот із матеріалу тваринної хижости та безладу війни усіх проти усіх, коли тоталітаризм, щонайменше, хоча б унормовує ту нескінчену війну через розподіл її учасників на своїх та ворогів. Тоталітаризм є теорією імперіалізму. А серед теорій месіанського звеличення їх носіїв особливо небезпечними для сусідів є архаїчні, коли замість продуктивної праці народи займалися відніманням сусідського добра, коли змісти архаїчних містифікацій крутилися довкола доказів ворожості сусідів ще не посталих жертвою нападу на них, коли віра у власну наближеність до божественного доводиться культивацією ненависті до усіх довколишніх народів, а невміння порозумітися з ближніми та з істинами є тотальним та виключним.

Надання оціночним судженням виду предметності та доказовості не тільки провокує ненависть та вчинення смерті сусідським спільнотам як спосіб порозумітися з непідвладністю їхніх способів життя, але лінії розмежувань цивілізації по краях розколів за означеними ідеологічними єднаннями суперечливо ще й легалізують останні, коли збоченства одних тотальних систем врівноважуються протинспрямованим опором інших таких самих бездоказових у речах систем, що й робить їх вже доказовими у потребах людей як не на порозуміння, так хоча б на зменшення взаєморуйнувань у спосіб взаємопоглинання ідейнопротиположних супротивників. Якщо диваків у рамках діалогів дивакуватості можуть переконувати лише диваки, тоді, здається, їх має бути щомога більше, аби вони воювали лиш із собою, полишаючи незайманими царини раціональності та об'єктивності, не втягуючи розум та предметність до рівності собі у розбираннях містифікацій на користь вартих містифікаторства. Коли одні тоталітаристи виправдовуються звинуваченнями проти інших, тоді до числа відходів їх конфронтацій потрапляють живі люди та істини у природі речей.

Альтернативою щодо усіх форм життя можна бути лише сповідуючи нежиття. Змісти загибелі це натуральний вихід з боку тих, хто прагне запропонувати щось краще від життя, але не може. Смерть це єдиний спосіб епатажно відзначитися на місці неспромог бути корисним участю у проблемах. Перед незворотністю мороку й холоду мало б вклякнути усе, коли б ця смерть, як прояв вичерпання одномірних форм життя, не була б нагодою звертання до нових видів життєвості та розвою.

Усі тоталітарні режими зайняті дресурою смерти, марним привчанням себе самих до її безпечности, - у передчуттях ціни, яку їм доведеться платити за своє самоствердження. Винищення мільйонів просто унеможлиблюється, коли не загравати зі смертю на краях вступу у її царство; лише культивування принад інфернального виступає валютою для успішної девальвації прогресу вартості його доказових інститутів; тільки заприязнившись із небуттям можна безпечно відкривати до нього двері, аби спровадити туди тих, кого не вдалося записати у кати; з усіх нездалих та шкідливих пропозицій лише припинення існувань є актуальним та таким, яке не зневажити; без відкритості до смерти не вдається лякати людяність; усі тюремні режими насаджують вартості пов'язані з кладовищем; флірт із позаісторичним є ідеологічною необхідністю на гребування жертвами своїх прав та цінностей, які нападники переміщують таким чином до власної глотки; без апології загальної погуби та пропащою не вдається усунути перестороги проти війни та насильств; без змашування костюмахою жорна тоталітаризму просто не будуть вертітися у рухові насадження нагальности апокаліпсису; без зняття запобіжника про небезпеки загибелі від ходінь не туди, куди треба, не буває успішним морочення голови жертв спокушених чудесами та мареннями про неймовірне; без знищення господарів та прав господарської власности не таланить режимові грабіжництва дійти до своїх призначень; без логічного завершення терору не пощастить привести розмаїтість суспільних установ вже до одномірности; коли загрози смертю та її вчинення висмикнути геть, то система тоталітаризму, себто забезпечення злочинів професійним тероризмом, просто розпадеться, бо неможливо влаштувати зону, яка б мала людське обличчя; тоталітаристи існують, – поки вони можуть вбивати, тоталітаристи щасливо існують, – доки вони можуть щасливо вбивати, тоталітаристи викінчуються, - як тільки вони не у силі влаштувати кінець усім іншим; тоталітаристи сягають вершин абсолютного, коли їм вдається ототожнити смерть та свободу, загибель та існування, знищення та благо; переведення усього на ніщо – це ресурс невичерпности режиму паразитарного та витратного перекачування ресурсів туди, де їх продуктивно не використовують; смерть і є остаточною сакральністю, до якої рухаються режимна зона; без поєднання любови із смертю сама собою загибель лякає та віднаджує людей нормальних, але аномальність досягнута подібною спілкою стає подальшим стимулом безпечного винищення усіх та усього.

На шляху втечі від реалій життєвих проблем вже до ірреалій догматизованої казки та потойбіччя історії, що їх пропонують чудотворці постає перехідна брами припинення життя та виходу у нежиття, - тож усі поспіль ідеології як обітничі утопічних ошасливлень є просто таки схиблені на усьому замогильному, бо без знищення закономірного та обов'язкового у його фактуальних необхідностях фантазії не матимуть ґрунту. Чудотворці не можуть не вибудовувати культ смерти: як єдину реальну відповідь з позицій небуття, яка може бути запропонована на життєві виклики; смерть потрібна професіоналам від казки тому, що від смерти починається відлік вічності та втечі від критеріїв часу; смерть потрібна любителям абстракцій тому, що з її допомогою вони розраховуються з усіма проти себе запереченнями. Із складнощами плідного порядкування із справами примітиви квітаються пропозиціями вбивства. Заподіяння знищення задовольняє гонор безплідних у продкуванні життєвих цінностей. Смерть виглядає абсолютном лише для безучасті у власне житті, яке є лише виключенням із імовірностей. Сконання вабить як скандал. Засушені мученики чи мартиролог з приводу їхніх культів править укріпленню пристінків для заточених у дисциплінарну покору її вірних. Танці з трупами є смислом та наслідком тоталітаризму.

Постулати догматичних, абсолютистських, містичних віровчень просто зобов'язані бути виведені геть поза доступність для розуму, для критики, для пізнань усіх часів які б замірилися добратися до смислів запропонованого спасіння у тюрмі. Так діалектично суміщаються полярні тези про незлитність та нерозділеність боголюдської природи християнського Божества, існуючого від віку та народженого дівою, палаючого любов'ю прощення та караючого за гріхи, - щоб водночас імітувати не лише пояснення доволіно яких запитів, а й уникнути будь-якої відповідальності за подібні квазіроз'яснення. Проте існує вже назавше сакральна, табуйована навіть у дозволах на обговорення, таїна орденських організацій, - це їхні бухгалтерські книги. Так само у месіянській величі російської духовності, у окультному апломбові комуністичного інтернаціоналізму, у святій дружбі й розквіті советських народів під проводом старшого брата та головнокомандувача постає ще більше завдання: а куди ж подіти трупи так, щоб про це ніяк ніхто ніколи не довідався.

Найбільші із можливих успіхів крадіжки досягаються суміщенням гранично полярних, протилежних, крайніх, а то й альтернативних позицій, а саме: посяганням апетитами на максимальні обсяги суспільних багатств з бажанням захнути їх усіх саме до свого особного стравоходу, а з іншої сторони, - повною за це безкарністю. Для легітимації афери із обкрадання усіх, то бандити добиваються для себе не лише уникнення відповідальності за переоформлення статків та прав суспільства вже під власне бандитське свавільство, як ще й апогей обезвласнення суспільства демагогічно подається бандитами як їхні соціальні, а то й жертвні служіння на благо народу, як здійснення запитів пересічної маси, як виконання приписів від прогресу. Поважні й удатні бандити одягаються у лати державних службовців і виконавців законодавчих приписів буцімто від імені права. Найбільш вагомим аргументом узаконення бандитизму є мімікрія його під такий інтегральний інститут суспільного устрою яким є національний інтерес. Придуманих ворогів вдало ріжуть під супровід ударів по литаврах патріотизму, луна від яких розмиває усі злочини. Як ідеологія тоталітаризму є абсолютною зброєю найзатятіших бандугруповань, так і найзатятішим віровченням є інструментарій абсолютного бандитизму. До не останніх аргументів механіки бандитизму є ставка на спеціалізовані цінності сакральні, віртуозна гра бандитів на струнах містики наближення до богів та кінцевих смислів буття. Бандити наступають артилерією та терором з будування у жертв страху, але обороняються бандити іконами, хоругвами, вірою у нездоланність молитовних звертань.

Хоча й прийнято вважати демократію та право можливим для московських дисидентів, проте їхнє бажання у будь-який спосіб втримати Україну починається не від хутору Михайлівського, а від серця кожного першого москаля.

Свою місію на поряткування проваленого у гріховність світу визнають сповідники чуда переважаючою порівняно із завантаженим на протилежних шальках терезів буттям подібного світу, жертвне заперечення якого стає не лише умовою, а й позитивним ціннісним змістом означеного месіянського сповідництва. Ненависть до антипода та ворогів святого учення є не так його тактичним наслідком, як є стратегічною причиною утопії. Реальність історична просто зобов'язана бути захнута у могильний морок, бо у інший спосіб не є можливим довести переможну величність обіцяної картини остаточного для усіх уцілілих у ньому щастя. В усіх міленаристських ученнях на питання про подальше продовження історії та її суб'єктів після імовірних можливостей загибелі самого сакрального учення дається однозначно негативна відповідь.

Як тільки секта навішує на себе атрибути своєї святости й належності вищим таїнам замість того, щоб відзначитися успіхами у пізнаннях та практиці науковій, - то це означає дозвіл секті самій собі вбивати супротивників свого учення не лише безкарно, як ще й із відчуттям виконаного боргу очищення світу від ворогів заради їхнього ж спасіння. Усілякі вправи у месіанстві відсікають їхніх сповідників від моралі, наближують до кримінальності. Поріднення із святістю та подібними ідеологічними химерами бездоказовими робить із цих психопатів вже катів нечулих до страждань їхніх жертв.

Втеча у таїни, у недоступне критиці з боку контекстуальної осмислености, відгородження від прийнятних прийомів розв'язання прийнятних проблем на шляхах прийнятности, вибудова стін проти загроз нормалізації є необхідністю інфікування на тоталітаризм. Тоталітаризмом є експлуатація таїн, тоді як поступом пізнань є позбування незнань та вихід на нові проблеми. Розкритість перед небуттям слугує не лише заведенню тоталітарности, але конспірологія у наслідках її послідовности заводить усі існування вже у неіснування. Якщо умовами розвоїв є інформаційний обмін, то умовами недорозвитків є насадження розривів у спілкуваннях, що й досягається незнаннями, які досягаються через цілеспрямоване втаємничення усього з усім. Таємні товариства ініціюють тоталітаризм як згоду із непідвладністю стихій, а темний морок могили віншує ходу тоталітарности. Системи тоталітарности це оживий переляк первісної підсвідомости перед мороком, що культивує таїни й камуфлюється під друзів утаємничености, аби зменшити загрози від затемнень власної свідомости невміннями. Всотування таїн до цінностей слугує самовиправданням відсталости. Претензії на винайдення чуда рятування усіх та усього поза будь-які умови та застереження, вимоги на безперешкодне проникнення в усі закамарки історії та глушини культури, силування усіх поспіль не лише у межах можливого, але у замахах виходу у потойбіччя позаісторії, - суперечливо закисають до проростання лиш в умовах законспірованого сектантства, тоді як повноти відповідальности у системному осягненні необхідного серед імовірного розкладаюче уражають нагоди втратити глузди. Коли серед сув'язей реальности заважко звар'ювати, тоді це треба чинити у відмежуваннях ведмежих заникань та уникнень геть від реальности. Чудеса потребують тиші небуття, чутливости неіснувань, дражливости неймовірного, аби звідти успішно повчати усіх заскнілих у дійности. Змісти тоталітарности просто не виникали б у тих жорстких закономірностях культурних еволюцій, із яких тоталітаристам треба виключитися для того, аби вже власне історію трактувати як виключення із марновіств. Тоталітаристам треба виткнутися у абсолюти, аби до них не було претензій, тоталітаристи змушуються відправити усіх до прабатьків, аби комфортно почуватися серед пропонованої ними для суспільства порожнечі, тоталітаристам потрібні страшні таїни, аби не бути смішними. Творці зони вимагають від усіх не лише зняти стіни, витолочити цінности, а й деструктуризувати усі визначености, аби усе стало безопірною жертвою розгулу тоталітаристів, - проте проти транспарентности своєї пастви самі пастирі тоталітарности прагнуть залишитися недоступними усякому освітленню та критичним вимогам, бо вони не мають імунітету проти загроз оздоровлення. Чим більш аморальною та беззаконною є влада свавільців, то тим більше вони утаємничують свою владу, аби з стінами взаємодій з чудесам убезпечитися від доказових закидів у злочинности.

Із темних закапелків історії, із таїн, що ними проявляються проблеми, із не осягнутого нашою свободою витикаються на світ ті види унормувань хаосу, оман, в'язниці, якими і є тоталітаризм, як позапросвітницька позаісторичність позакультури. Тоталітаристи накопичують таїни й непідвладне свободі, вибірають види неволі та незнань, кумулюють безлад і розпач, аби покропивши ті маргінеси знелюднення вже на чудеса, пропустивши через терор з додаванням присмаки свавілля, обгорнувши у абсолют, видати їх вже як рятівні, - бо замість подолання таїн пізнаннями тоталітаристи привчають до співжиття із стихіями таїн, адаптують людей до недорозвитків, освячують ницість та види злидарювань. Тоталітаризм є змовництвом відчаю проти потуг проростання свободи прогресом. Нещасні прийоми боротьби з нещастями останні лиш множать, поглиблюють та підносять до височінь їх неподоланости. Адаптивність до таїн та непідвладного слугує професійним маніпуляторам чудесами як мазохістський прийом подолання остраху перед непідвладним, у спосіб зживання із ним, робом відкидання гносеологічних можливостей людськості. Таїни та вправи з недоступним тоталітаристи суперечливо використовують як шахрайську відмичку на проламування в усі визначености та структури культури, аби тим позакритичним інструментарієм уніфікувати усю реальність вже до станів поживи. Тоталітаризм це там, де множать таїни, аби перед ними не було жадних заперечень та натяків на спротив.

Прикметністю високорозвинених напрямних прогресу, таких як види наукової діяльності, де напряму обмацується достеменність, є постійне переведення звичних знань вже у царину мітів, коли з розвитком пізнань ми суперечливо опиняємося просто на порожньому місці, констатуємо невичерпність незнання під тим, що досі ми вважали доступним та вже освоєним, бо науковий критицизм продукує ще й проблеми, як похідне від дієвості культурної експансії; натомість пізнання незнаного вже засобами містифікацій та чаклунства суперечливо лиш множить втаємничене, коли потреби пізнань замінюються на сурогати псевдознань, коли замість оволодіння природою речей ми вдовольняємося не лише вербальною мантрою, а й уявляємо під нею вже узаконену нами дійсність на яку на тверезу голову намагаємося вплинути принесенням їй символічних жертв, коли ми відгороджуємося від істин вже достатністю симулятивних ігрищ у псевдоістини. Але від обзивання вже посталих проблем якимось терміном, беззмисловність якого замінює нам опертя на достеменність, проблеми тим самим не розв'язуються. Агресивність тоталітарних вчень і є виявом неузгодженості наших псевдознань чи то безпосередніх помилок вже супроти того невичерпного ареалу ще не підлеглого нашій культурі, який ми у культуру втягуємо не інакше як у вигляді жертви, шматуючи достеменність під норми власного примітивізму. Тоталітаризмом і є вмонтуванням помилкових себто заідеологізованих знань у власне знання, яке потерпає від насадження химерних уявлень тоталітарного примітивізму. Імітація відкриттів, мультиплікація яких стає лиш завалами на шляху до власне відкриттів, і є пропозиціями від тоталітаризму.

Царина того, що знаходиться поза межами наших знань та вмінь, включаючи сюди й межу гіпотетичного, просто зобов'язана бути об'єктом атаки для людських пізнань та поступу, - хоча складається враження про розширення означеної царини утаємниченого, оскільки туди складують ті знання відпрацьовані, які стали просто помилковими порівняно із більш досконалішими знаннями та вміннями; потаємне є не темним місцем провалля для цивілізованості та культури, а є фундаментом для проникаючого світла культури та цивілізованості; таїна це не чуття відчаю у намацуванні непідвладного, а - радість переконання у тому, що вдалося злапати чи то запопасти навіть непідвладне, яке у тенетах наших пізнань таким вже не буде. Втягнення у культуру відмінних від неї таїн та культові з ними танці є розпискою не у немічності культури, а у тому, що таїни, як постійне чуття нескінченості поза нашими знанням, будуть перероблюватися вже у істини наших вмінь.

Мисливці за чужим тому й ховаються під панцир таїни, аби там у недоступній ні для кого темноті готувати напад на сусідів. Тоталітаризм, себто рівняння усіх під прокрустове ложе примітивізму, й вказує на апетити мисливців не байдужих до переформатування чужих порядків та багатств. Гарантом відкорковування усіх довколишніх цінностей для тоталітаристів слугує закритість їхніх власних особливостей. Перетворення на здобич навіть мегасвітів включає й агресію тоталітаристів і на інтимний світ людини, аби й шпарини не залишити поза контролем згодованих на чуже. Претенденти на володіння останніми таїнами терпіти не навидять не підлеглі їм чужі таїни. Тоталітаризм це не лише замах на вихід за кордони максимумів, а це ще безборонне вторгнення у особистісне життя, підпорядкування останнього ідеологічним настановам як взірцевим та таким, що незаперечно переважають за важливістю незрівнянно ниці, на думку любителів колективізму, життєві права та гідність окремої суверенної особи. Тоталітаристи марять бачити усіх голими та не здатними на опір. Настава тоталітарних режимів нібито на піднесення приватного життя вже до рівнів залучення до святості та абсолютних цінностей насправді, себто практично, націлена на таку регуляцію інтимного життя особи, що не залишає каменя на камені від особи із її приватністю. Відкритість усього контролює наглядчиків зони слугує запорукою та умовою функціонування зони перетворення усіх на в'язнів. Свою ненависть до непідконтрольного зонотворці роблять вже обов'язком бранців зони на постійність та регулярність тюремного шмону, тоді як самі контролери закаптурені під таїни. Донос є не лише клопотом тюремників, а й сповідь роблять таїнством для в'язнів.

Науковці розкривають раніше їм не відоме та відкривають ще не освоєне, тоді як містифікатори винагороджують себе створенням утаємниченого та закриттям відомого. Обгортання примітивних настанов вже у таїни та недоступне робиться задля надання примітивізму відсутніх у ньому цінностей. Заховуються у таїни для того, аби перебувати поза контролем, поза критикою, аби із засідки зненацька стрибнути на жертву. За мурами таїни, у дезавуванні та розірванні усіх необхідностей, можна чинити безкарно те, що заманеться, сповідувати будь-що без звітувань перед будь-ким. Достатність утаємниченого здатне імітувати безмежність тих волевиявів, перед якими нема завад та зобов'язань. Потоїбіччя таїни можна іменувати діалогами із безпосередністю святого. Таїна це логічне завершення процедур спрощення; це неспростовний аргумент на виправдання усіх аномій та злочинів, які для свого успіху потребують їхнього нерозкриття, бо не може бути зрозумілих причин на хижу агресивність; це інструмент контамінації, ворохобні, противного миру. У безрозмірній труні таїни почивають причини, змісти та наслідки дегуманізації.

У підходящих умовах суспільних пертурбацій та криз творці утопій та створені ними режими тюрми для суспільства намагаються представитися не лише повноцінними учасниками того, що потрібно вільним людям у прогресі, а ще й арбітрами у вирішенні проблем, у завданні стратегічних смислів, - проте на часі суспільних оздоровлень містифікатори ховаються від викликів вже під егіду утаємниченого, де вони є у себе вдома. Й оскільки критика таїн, себто недоступного, не є можливою за визначенням, то й усі спроби представити порожні місця та доктринальні фікції вже за учасника суспільної історії - є марними. З тими, хто йде далі навіть за маргінеси утаємниченого, - не сперечаються, а просто зупиняють їх у їхніх же межах. Апелювати до смислів відносно тих, хто ставить себе поза смислами, є заняттям без смислу.

Відкрити для себе явище й опанувати його, то це означає подолати його утаємниченість. Навіть іменування явища специфічним терміном словесним вже стає початковим осягненням явища, відкриття таїни імені стає першокроком уярмлення його носія. Тож здійснення тотального усевладдя передбачає розкритість підданими їхніх інтимних особливостей як провин перед владою та каяття за наявність ще не відкритих начальникам таїн особистих. Усяке індивідуалістичне самостійництво є актом антитоталітарним та таким, що підлягає карі з боку інтегрального диктату. Недоступність стороннім навіть інформації приватної є оборонними мурами самодостатності особи чи її бізнесу. Атакують таїни; обороняються таїнами. А розчахнення перед стороннім середовищем та упадання перед його впливами аж до ліквідації особистісної підметності є видом самопожертви аж до самогубства, особливо тоді, коли це перетворення на ресурс не власної волі не слугує ще й видом заробку на смерті власної самостійності та своїх існувань.

Незвідане манить та подразнює не лише наявністю потенційних загроз, а ще й спокушає агресора перспективами відкриттів та збагачень новими ресурсами. А ті нездари у власній самостійності, які заміряються з вигодою гендлювати своєю жертвовністю на користь насильника, аби компенсаційний від насильника патерналізм згодом перевищив попередню офіру, - ті пасивні нездари беруться вигадувати та імітувати у себе наявність таємних потенціалів та зваб, аби спровокувати напад на себе й виставити власні страждання вже внеском у спільну із пасіонарним агресором справу. Готовність самовіддано розпластатися перед гвалтівником та покаятися у інтимному використовується парадоксально як квиток входження вже у розряд гвалтівників націлених на розширення експансії. Запроданці, які відмовляють собі у самодостатності бути гравцем на ниві історії, вичерпно розкриваються у таїнах власного самостійництва й збувають себе самих на ласку погонича, - заміряються нажитися на власній загибелі у спосіб бути погоничем вже нових жертв на службі своєму зверхникові у спільній справі агресії та пошукові нових запроданців. Своєю любов'ю до ката його жертви демонструють відсутність неконтрольованих ним таїн, аби покорою не лише перевершити любов ката до споживання жертви, а й перенацілити зажерливість від себе вже на інших.

Рушійні потуги торжествуючого примітивізму, виродження, реакціонерства спрямовані на централізацію усіх вкрадених багатств у лабетах удачливих можновладців, на підкорення громадян приписам святих утопій, на виполювання усіх та усього відмінного від святих догм, - тож для колишніх громадян та вже теперішніх зеків, які зазнали фіаско у відстоюванні самостійності, умовою омріяного виживання під тиском зони та її нищпорок, які зшивають до купи її повсякчасні розриви, стає хіба що втеча з-під тотального контролю вже у тінь, стає та утеча, яка, немов би, відтворює знівечені універсальністю зоднорідення окремішні спеціалізації у структуруваннях культури. Неспроможним позбутися зони обітованої залишається лиш молитися, щоб їх просто не чіпали. Колючий дріт довкруг великої зони сум'яття тому й не рветься до часу, і тим самим зона імітує свою життєвість, бо всередині того безладу вибудовуються капсули, топоси, кластери та інші перемички, які заважають тотальному контролю і є порушенням розпорядку зони. Клини вибивають клином: на колективній повірці тотальної експропріації, дружби народів чи чистоти віри - на ногах тримаються лише вправні у власній партикулярності, окремішності чи селективності. Щоб вижити у примусовому щасті, - то від нього схороняються і укривають з-під нього врятоване.

Даремно вважати що імпортування добродійств до корпусу тоталітаризму, насичення його людяністю, адаптованими до нього стандартами окультурення, а чи така ж уявна еміграційна втеча із зони вже у замкнутий від нього сховок інтимної високоморальності править якимось вступом до лав употужнення повстанців проти універсальної тюрми. Люди доброї волі на посадах концтабірних вертухаїв так само сприяють зоні, як і добровільна дезактивація, самоцензура, самочинне виведення із неї геть її критиків переляканих терором.

Для громадян та спільнот, які є суб'єктами своєї історії, тоталітаризм є небезпечним як бунт насельників підвалів, які вириваються звідти вже до соціального проводу і припускаються помилок саме з цих причин належності до запіль культури та маргінесів соціальної структурованості. Тоталітаристи можуть лише через реальні злочини чи посередництвом культових ритуалів символічних демонструвати свою належність посіданням суспільного проводу. Зрештою закінченням повстання тоталітаристів є повернення їх до себе у рідну домівку тиші соціальних підземель, де вони й почуватимуться комфортно на своєму місці у бездіяльності подалі від своєї провальної демонстрації активізму серед тих, хто вміє це успішно робити.

Енергетика затрачена зеками совітського народу на те, щоб нічого не робити, особливо із того, що може зашкодити пануванню над ним рідної совітської влади, є невичерпною, вражає своїми переможними масштабами. Пасивність, порожнє місце, ніщо, розбавлені ще й ентузіазмом мучеництва заради чудес, - і є джерелом фізичного та морального натхнення будівництва універсальної буцегарні. Людино-години згаяні совнародом у сумірному стоянні у черзі за черговим дефіцитом із розряду обіцяних гараздів могли б привести до процвітання господарства інших країн віддалених від совітської зони.

Психологією і поведінкою рабів у їхній реакції на посилення над ними утисків є пристосування до утисків, перероблення самих себе на остаточне ніщо, намагання забитися у щілину від непотребу, з демонстрацією відсутнього опору насильниками, а то ще й із виявом улесливої лояльності до погоничів. Вони подібно до тварин реагуватимуть зміною своєї породи перед невідворотними змінами середовища, але не будуть подібно людям змінювати світ під свої зростаючі щодо нього вимоги. Лише люди відповідають на зло повстанням проти нього.

Уціліти й уберегтися у зоні неухильного контролю можна лише вислизавши з-під нього. Так само і прожект тоталітарного контролю виникає лише поза скобками відкритих прогресові суспільних відносин, поза процедурами права і демократії, як змова утаємничена. Осердя таїн і конспірації, закрите від світу мурами святости що не підлягає критиці, - і є рідним домом для тих химер віровчень, які отруюються і не виживають у середовищі закономірного. У таїні ж змовникам вільно чинити їхні злочини.

Механіка безперервного доступу до майна і самого здоров'я зеків і є тоталітаризмом; у свою чергу, тоталітаризм це трус в'язнів із числа усіх громадян та народів вже за довільним рішенням тюремників. Регулярне знищення тих потенціалів спротиву режиму, які задаються обростанням зеками якимось майном та якоюсь незалежністю від в'язничної пайки, надає наглядчачам щасливе суміщення контролю над в'язнями та адміністраторського мародерства у камері.

Коли до посідань державної влади добирається у Московії чергова банда експропріаторів, то свою легітимність вона здобуває не тільки через винищення як ворогів жертв свого грабежу усередині зони, як ще й за ціну перекачування частки трофеїв вже на омріяний Захід, який визнає призвідників перевороту й співробітничав із ними. Й коли знов через непродуктивне споживацтво стає вождям сутужно у справі служіння народові, то істотним джерелом поповнення ресурсів стає шмон шконки тих соратників революції, які у її шарварку встигли урвати для себе особисто не останню здобич крисятницьку. Й тоді із обвинувачених у зрадництві переродженців та вже колишніх олігархів вибивають у підвалах секретні коди, зуби й шифри авуарів у пиндосівських банках. Підступний поособник капіталістичної контрреволюції це той приватизатор усенародного добра, який не розкривається перед партією, тобто не вказує місце де він зарив золото.

До авантури злочинного вторгнення у чужі краї та вбивства задля того тамтешніх господарів, аби вони не надто наполегливо захищали свою власність, штовхає агресорів не так їхня злостивість, і навіть не вигадувана ними ідеологія оправдання нападу на жертв як на ворогів та сповідників не таких як треба цінностей, - аж беруться віднімати не своє саме із практики бідувань, а чи запитів на процвітання за чужий кошт. Бандити вдаються до сили саме із безсилля багатіти шляхами праведними. Проте за новітніх часів, коли багатства створюються працею, а не черговим перерозподілом здобичі між удачливими та неуспішними крадіями, то починають покладатися на поклади не сирівців і працю рабів, а - мізків та креативних талантів у своєму народі. Багатства приносить творчість покладена на науку у контекстах культури гуманізму, демократії, права.

Призначенням тої апології усіх видів централізму, якою займаються усі борці за народне щастя, є: спростити входи означених вождів до оволодіння касою куди зливаються усі суспільні багатства, полегшити цим централізаторам виходи звідти вже із здобиччю у їхніх руках. Насаджувані, як моделі щасливого благоустрою, ідеали колективізму і рівності усіх з усіма, з відповідним відторгненням прав окремих домогосподарств, а то й цілих країн на їх самостійність, - метою мають те ж саме розкупорювання чужих сейфів та виламування кордонів під охороною і безпекою яких громадяни чи цілі народи вільно розпоряджаються своїми капіталами, не дозволяючи означеним злодіям вриватися туди з монтировкой чи фомкою оперезаною прапорами принад служіння ближнім. Бо коли господар обладує своїм розумом, правами, майном, то його не просто надурити облудами з приводу оволодіння його статками ще й зі сторони тих хто посягає на чуже під приводом єдності у вірі, у любови до не свого як вже свого. Прихильність до усіляких видів соціального універсалізму – це декоративне прикриття зазіхань на сусідські ресурси. Шмонають лише бандити. Це їхній фах і вибір. Розділові межі між визначеностями ламають інтернаціоналісти, імперіалісти, мондіалісти та інші любителі пожитися чужим.

Умовами життєзабезпечення є обмін із середовищем, корисність якого, вже у царині культури, задаватиметься деяким перевищенням віддачі порівняно із запозиченим, коли ця різниця є плодом творчости і продуктивної праці одиниці життя соціального. Проте сприятливість умов обміну ресурсами навзаєм є похідною, є залежною, є націленою саме на обслуговування здоров'я самоподібности конкретного учасника життя. Кожна особа, усякий суспільний організм є повноцінним суб'єктом об'єктивности своєї свободи. Всупереч цьому весь пафос тоталітарних учень спрямований на розчинення самоправности одиниці вже у імперативах сфальшованого колективізму, якому під акомпанемент гімну офірується індивідуалізм. Це шпигунство за приватністю учиняють на вигоду законспірованих диктатур.

Від того, що московська держава виникла у рамках монгольського наїзництва, коли усі її функції спрямовувалися проти данників із числа населення, то для останнього усяка співпраця із держапаратом, який незмінно й традиційно жирував із пригнічення податної людности, не могла не бути видом якогось самогубства й підлягала засудженню, а відсторонення від дійсного апарату насильства, фізична втеч від нього, бунт антидержавний, сприйняття навіть розбійника за якогось страждальця гідного співчуття, – отримували психологічне схвалення; тоді як європейська правосвідомість своїм складником має теоретизування про суспільний договір, як про умову легітимізації громадської влади, на концептах про державу благоденства тримаються установи з недопущення узурпаторства та право покарання порушників із числа корумпованої бюрократії, яка неналежно виконує свої призначення у обслуговуванні інтересу загалу; тоді як американці основою своїх вимог до держави та отримання у відповідь соціальних послуг мають сплату податків, а претензії до англійської корони за нееквівалентність між податями та правом голосу призвели до американського суверенітету; тоді як у рамках західного устрою відносин між загальними та індивідуальними повноваженнями законослухняний громадянин, у переважній більшості оказій, покладатиметься на владу як на інструмент здійснення його приватних інтересів. На Московії ж доноси начальству на ближнього визнаються суспільною опінією за акцію недостойну, тому що начальники московські за віки встигли зарекомендувати себе антинародною інстанцією. Доповідна Органам про ближніх ворогів трудового народу строчить той трудяга, у якого бракує власних достоїнств пограбувати ближнього, окрім як за допомогою Органів захисту друзів трудового народу.

Оскарженню підлягає не факт його здійснення, а фактичність виправлення таким чином того, що оскаржується. Злом чи добро буде не пасивне чи активне до нього ставлення, а результируюче торжество права. Співробітництво з такою державною владою яка гнітить своїх підданих є для останніх осудним діянням. Тоді як у правових спільнотах, державна інституція яких є творінням правовим й узгодженим із запитамі суспільства, то для суспільства драматичні наслідки настають від порушення участі громадян у житті права і здійснення у своїй державі законів узгоджених ще й із вимогливою моральністю. У правових країнах функціонування права є ще й обов'язком пересічних громадян, а не лише установ, яким делеговані повноваження правової законности. Більше того, відсторонення громадян від контролю та регуляції ними правових дійств у суспільстві має бути віднесеним до участі у злочинах які уможливлюються та мають місце завдяки означеній безвідповідальності. Більше того, ціла країна та увесь її люд стають винними коли вони байдужіють до злочинів що творять злочинці чи затіваються злочинцями створити у сусідніх державах, - бо ми усі є не лише учасниками, а ще й є життєво зобов'язаними через вплетіння у тканину права, гуманізму та усіх видів чистоти й порядности. До тих, хто відповів бездіяльністю й мовчки проковтнув злочин учинений проти ближнього, той злочин повернеться, але вже у більш небезпечному його виконанні.

Для того щоб вдало пограбувати, то грабіж має бути виправданим через доказові докори й закиди об'єктові грабежу у тому, що він є ворогом, якого спіткала заслужена ним кара. А коли до ворогів закордонних не дотягнутися окрім як язиком лайливим, а їсти москалям треба тут і зараз, то доводиться шукати ворогів усередині московства. Тож співають співи про удавлення останнього попа кишкою останнього царя; потім демократи звинувачують будівників комунізму у ході експропріації вже на зворот; потім замість вождя святим стає цар, а за ловлю покемонів у храмі можна спіймати строк. Не спинити трапунків нападу на ворогів. А найбільш вдалі обґрунтування грабежу вимишляються у закликах до побудови нового світу, у боротьбі за знищення експлуатації, у надії на воскресіння й подібне.

Культурна революція ліквідує неграмотність, - щоб поголовно писали куди треба.

Зона поневолення це виставлення Великим братом відеокамер на вулицях, у салонах, у вбиральнях, у ліжках, у гаманцях, у мізках віруючих у щастя викорінення приватности із зміною її на обіцяне чудо усірівняючої любови.

Режим панування над таїнами та позаприродними чудесами саме цим і вихваляється, як своєю перевагою над тими хто керується усього лиш доказовими законами, - але не у тих випадках, коли поза зоною контролю зі сторони адміністрації зони опиняються її піддані. Не треба переплутувати зростання організованості із ходом прогресу та, вже з іншої сторони, заборону на життя усьому не вміщеному у примітивний за ним контроль. Знаття дає силу. Відкриття об'єктивних істин і конструювання відповідних законів лише тоді представляється трагедією обмеження нашого відносно речей свавільства, коли останнє є глупством і незнанням. Цінність знанням надається їх використання на зло чи на добро. Зона тотального контролю, у якій полюють на ворогів, тому так і називається, бо недонесення там вважається карним злочином. Тому тоталітаристи усе не кероване ними і невідвладне числять загрозою власній безпеці, бо вони певно знають, що їхня влада є шкідливою для вільних людей. Атрибутом і ознакою абсолютистського учення та відповідного режиму узурпаторського є включення до його догматики та приписів саме інституту сповіді, розкриття перед Партією, публічного камінг-ауту, недопущення інтимної замкненої приватності специфічної, доносу самого на себе та на ближніх зі сторони кожного вірного парафіянина, який кається у своїх нездоланних нічим гріхах, спокутує провину, перебуває у невідплатному боргові перед тим кліром учення, який завжди має доступ як до майна сектанта, так і до того, чим він у собі є. Більш того, справжня совітська людина, не кажучи вже про комуніста, має бути чекістом, законспірованим агентом, присвячувати себе невпинному розшукові крамоли та відьомства. Частка спадку від жертви наклепу стимулює рейвах роздрочений вохрою зони. Тоталітаризмом і є вичерпний без виключень контроль над зоною обліку, за яким порушника пристрілюють. Опікування підданими метою має не лише виполовання серед них усіх здатних на незалежні позиції, як ще й – індоктринацію уцілілих на приписи від зони. Стеження є пов'язаним з обмеженням свободи того, за ким пантрують чи шпигують. Неозорі можливості впливу та управління підконтрольними створюються розвитком інформаційних технологій. Приватну самоправність атакують ринком відкритості інтересам монополістів.

Тоталітаризм це той нагляд за підданими, те стеження за ними, те управління уярмленими, яке тиранія доводить до рівнів терору, репресій, до перевиховання мас. Беззаконня торжества примітивізму не матиме меж, коли машині диктатури не буде протистояти право, яке стверджує не лише функціонування у суспільстві різноманітних організацій політичних, бізнесових, наукових, освітніх, інформаційних, культурних, соціальних, релігійних, міжнародних, - як ще й на ділі забезпечуватиме їхній контроль над домаганнями змовників розв'язувати війну проти громадянського миру. Уміють ті, які знають. Недопущення зловживання управлінською владою має базуватися на праві, - яке можна зачислити до переліку природних прав, - бути соціалізований особі владною у своїй громадянській достатності, у тому числі й у захисті та відстоюванні своєї безпеки, у тому числі за допомогою тих засобів, монополія на які не може належати змовництву замаскованому під виключні інтереси держави.

Напрямок зменшення загроз від зброї масового ураження може бути нарощення засобів оборони серед законотворчих цивільних. Функціонування ринку стрілецької зброї, - з дотриманням низки запобіжників проти терактів ініційованих групами сектантських фанатиків чи божевільних асоціалів, - є одним із прийомів протистояння ймовірним узурпаторам, поряд із іншими основними напрямками здорового розвитку суспільства. Обставинами завади суспільному розгартюванню та ризикам наділення владою неадекватних ідеологів є ті ризики, коли соціалізований громадянин є сам собі своєрідним міністерством, у тому числі й міністерством оборони. Вміння відкриватися правдам має забезпечуватися ударами по тих, які цьому заважають. Одержавлене насилля бандитське, замасковане під роботу Органів безпеки, не лише вщухне, а й не формуватиметься, коли наражатиметься на адекватний опір громадян відповідальних за право і мир. Умовами співпраці є мир і миролюбство, яке не можна не боронити навіть аварійними запобіжниками здатними зупинити призвідників військового нападу на суспільство.

Інструментом переобладнання соціального світоустрою під забаганки волі слугує вигаданий абсолютистський порядок чинности чудес керованих волею чи впливів на Богів, посередництвом яких ці порушення об'єктивности речей і мають відбуватися. Зона контролю за непідвладною йому реальністю вимудровується для атаки на реальність тими спрощеними вимогами, стосовно яких реальність не може, не повинна мати заперечень і підлягає запереченню на разі заперечення нею вимог до неї зі сторони волі віруючих у чуда. Силування обставин, а чи їх вмовляння на те щоб вони виконували жадання ініціаторів чудес є спричинені повним розходженням між собою законів у природі речей та, з протилежної сторони, того що від цих речей прагнуть добитися мрійники про втілення своїх мрій на краще від ліпшого. Вадою покладань на чудеса, як на нібито годящу методу будування культури, є те що вимоги до речей і предметних явищ не лише передують правдивому дослідженню останніх, як ще й безпідставні у речах та базовані лиш на претензіях забаганки саме й націлені на ламання усього що з ними розходиться. Одначе й ці противні власне науковим пізнанням та вмінням прийоми атаки на реальність засобами хоча й примітивних марень, - дієвість яких вичерпно зводиться до боротьби проти ворогів марень про втілення чуд, - то і утопії, для успіху організованого ними терору проти ворогів, мають зворотний із останніми зв'язок. Органи безпеки режиму очікування на звершення утопії посилено вигризують і знищують крамолу, якою є не відповідність реалій до утопії, а – навпаки.

Війна і насилля фізичним примусом подолати спротив противної сторони є єдиним способом нав'язування власної волі на тих, хто цього не бажає, однак це насилля фізичне є лиш одним із способів спотворити достатність противника у спосіб домовлености з ним, компромісів і поступок, коли б противник згоджувався на відступ і поступову його поразку. Теперішні напади здійснюються переважно вже не силовими методами, а такими їх різновидами як підривна діяльність, обман противника. Безкровна перемога є вищим вмінням ведення війни. Торжество зони нав'язується обманом; бо й цільові ідеали зони контролю над переможеними є облудою. Зв'язуючим матеріалом між забаганками та їх чудесним втіленням у історичній реальности є трупи ворогів. Багато трупів. Зодноріднення усіх та усього у вигаданому спасінні усього й усіх потребує винищення усіх та усього не згідного з зоднорідненням у вигаданому спасінні, а оскільки до останнього приліпити історичну реальність не вдасться ніколи, - окрім як лиш у спосіб справляння культових ритуалів символічних з приводу обітниць чуда, - то репресивна машина пошуку наступних шарів ворогів може лише посилюватися. Органи безпеки режиму проникають усюди, навіть у мозок сектантів так успішно, що окрім факту усесилля Органів то у зоні не залишається жодної відмінної від них цінности чи реальности. Гуманізмом, порівняно із наповненням розстрільних ям трупами, стає той контроль за відступниками, який дає можливість придушувати потенціали антирежимні ще у зародку. Кожен перший зек має бути не лише посадовим агентом Органів, а має роботу розтерзання ворогів виконувати із власних натхнень, ще й спрямовувати це викриття не лише проти ближніх, а наперед проти себе у недопущенні своїх сумнівів у переможности зони. Справжній сектант зобов'язаний карати себе за неповноту відповідности вимогам культової дисципліни. Відбувається масова модифікація не лише на поведінковому, а на генетичному рівні селекціонування колишніх громадян вже у військо і націю готових не лише убивати, а ще й умирати за обітницю культу.

Фактами прогресу є використання нинішніми поколіннями досвіду попередників, передача спадкоємцям вже власних кодів добродетельства. Слідування стандартам звільняє, щонайменше, від помилок, а обіймання чоловіком власних фахових призначень у системі розподілу праці сприяє суспільно корисному розкриттю талантів особи. Однак подібна відсутність необхідности ревізувати надбання культури чи починати її заново є вартісною лиш тоді, як ця культура підсумовує та втілює історію змагань за свободу та прогрес. Тоді як загал тюремного контролю і можна, і не можна не переглядати. Право на помилки стає запобіжником проти абсолютизації навіть осяйних ідеалів універсальність яких згубна. Одностайність ліпше лікувати індивідуалізмом, ніж створювати її диваками таким же чином.

Усяка тоталітарна доктрина, гравітацією утопій якої групується лагерь із його службами, накладає на своє членство той борг дисциплінарної посвяти віруванням, на фундаменті якого і вибудовуються вже не химерні мури тюряги; протилежним до обітниць ошасливлення та входу райські кущі, виполоті на число ворогів народу та масонів, є полюс приреченості вірних на предковичні прогріхи перед конструкціями віри у достатню велич Божу чи провини за усе ще недостатні сподівання на політбюро; віровчення це - покора і контроль з боку попів. Отож, як перебування у казематах неволі, - навіть ментальної, не кажучи вже про фізичну неправомочність, - суперечить натурі людини вільної, окрім випадку карного покарання злочинця темницею, і творчий чоловік зобов'язаний не лише побивати рабство, а на доданок будувати дім свободи має, то тоді усяка щиросердечність перед тюремним начальством не може не бути зізнанням у провинах. Тому, на думку вождів, насельник місць за ґратами та таких, що замикаються на ключі, не повинен мати тайн та змов навіть на серці та у інтимах душі, не кажучи вже про підготовлені для втечі напилки. Затим роздягання до голісінького навіть у помислах пастви включено до переліку перших обов'язків перед панотцями усякого імпазантного віровизнання. Усякий в'язень зони зобов'язаний повсякчас бути готовим до трусу, боргом має настучати не лише про себе, а й про провини співкамерника, - тоді як ареопаг зони та мотиви його завше непохибних діянь мають у емпіреях святости бути захищеними від усякої на свій бік критики. У зоні злиденні підконвойні зеки винні навіть у тому, чого у них нема, а начальство на тому ж місці є безневинним навіть за те, на розмір чого зеки втратили майно, волю, розум та повстанські потенціали.

У авторів химерних утопій вистачає сподівань на те, маса ухопить запропоновані їй привабливі обітниці не лише на віру, а ще й як програму дій послушу, - але ж не настільки вожді впевнені у слідуванні зі сторони маси вождівським словесним напучуванням, щоб обійтися без доповнення догматів віровчення ще й шаблею, кулею, мотузкою, вогнем, голодом, морозом, трудовими нарядами та іншими переконливими для мас засобами. Терор по відношенню до тлуму віруючих це просто технічна необхідність викликана тим розумовим рівнем сектантів, який не дозволяє їм стати фанатиками віровчення. Вожді роблять ставку на безглуздя пастви, але не на свою у те віру, - а тому вожді масу репресують. Ставка на насилля є закономірністю утвердження будь-якого учення із сповідання чудес, бо ніяка людність не буває достатньо божевільною, аби на тще серце адаптувати віру у чудеса. Окултні учення є протиправними, бо у межах правовідносин соціальних вони не виникають.

Провідники послушу, - який є змістом і метою усякого містичного віровчення, - докладають неймовірних зусиль на доведення того, що їхні догмати є найкращими серед усіх противних догматів відмінних сповідань найгірших. Проте по відношенню до свободи усі віровчення є однаковими у будівництві ними логіки несвободи, імперативів поневолення. Раб залишається рабом незалежно від душевних поривів його рабовласника. Диктатура стає магнітом для компонування туди кар'єрних покидьків асоціальних, які еволюціонують вже до кримінальників. Натхнення владою розпоряджатися чужим життям до смерті є для катів істотною ніж підпорядкування їх вимогам закону та права.

Тоталітаризм, як спрощений підхід до питань і проблем, є результатом та метою усунення істин, себто доказового й повноцінного розв'язання проблем та викликів. Одномірний універсальний світогляд містичного гатунку дозволяє не лише ігнорувати дійсний стан речей, а й цілеспрямовано атакувати реальність. Сповідники чудес перебувають у ризиковій зоні помилок. Чудесами можна оправдовувати злочини. Чим ближче до химер, то тим далі від раціонального, пізнаваного, закономірного, за допомогою яких твориться культура.

Міфами єдінеделімства, якими московити оправдовують розпухання своєї імперії, вони атакують не лише ще не поневолені ними народи, а, передовсім, самих себе й свою тям. Визвольні рухи народів мають бути зацікавлені у тому, щоб окупанти мали спотворену картину світу, казкову, щоб інтегратори самі вірили у вигадані ними химери.

Посеред тих змістів доктринальних утопій, у яких містичні чинослідування перетворені на традиції побутового життя, неодмінно присутні сакраментальні та догматизовані вимоги до вірних не мати таїн перед поводирями, - аби паства підлягала управлінню, тоді як поводири у напрямку до чудес є заховані у недоступність вимог до них з боку пастви, - аби пастирі не підлягали ніякому понад ними управлінню, не кажучи вже про те, що власне змісти тоталітарних утопій, стосовно яких вожді виставляють своє свавільство як рабське виконання приписів утопій, є утопленим у такі таїни, доступитися до яких просто заборонено постульованими посиленнями на неприпустимість люстрації догматів та святих суб'єктів чудотворення, - аби не лише вивести останні з-під проблем та запитів, а й виставити приховане за стінами потойбіччя вже як відповідь на усі проблеми, коли парадокс недоступности до останніх таїн, даних божественному та водночас не даних людяному у даности людини Богові, пояснюється хіба що посиленнями на девальвовану та принижену чудотворцями людяність.

Просвічування кожного й усякого на відповідність ідеологічним постулатам має метою тими постулатами замінити винищення персонального світу кожної людини, аби уся людська енергетика використана й спожита була видами колективізму на користь організаторів цвинтарів на місці вбитих персональних світів. Проте зняття заборон та оборон на персональне життя, аби тим життям керувати як заманеться вождям, є базованим відповідно на створенні непрохідних заборон вже для просвічування приватного життя вождів, які за стінами святости перетворюються на Богів для обезвласненої на індивідуалізм маси. Воля вождя, нічим стороннім не підтверджена як лише маніями на представництво нею злютованої волі колективної маси, безконтрольною є тому, що відсутність критики на сторону диктатора з боку маси наснажується усепроникаючим насильством вже на сторону підконтрольної маси з боку диктатури. Неволя має місце там, де людині не залишають володінь таїною, як місцем зростає невичерпностей свободи, яка має бути приватною, аби нагадувати саму себе; замкнена на безвихідь тюрма там, де у Твоє приватне життя, як у факт Твоєї самодостатности, може вторгнутися без Твого дозволу окупант; відсутність свободи там, де навіть віру особи зачинають контролювати.

Свобода як чергове розширення можливостей там присутня, де окрема людина чи окрема група усуває таїни, себто непідвладне своїм підметним інтересам, коли довкілля ближніх відстає у тих винахідницьких заняттях порівняно із авторами пропозицій на прогрес, себто коли для ближніх успіх поки що, на часі відсутньої адаптації винаходу, залишається таїною та недоступністю, тоді як намагання прилучити до числа переможців над таїнами подій ще й не учасників та сторонніх – не може не руйнувати самі можливості винахідництва, яке за визначенням завше є виключним, або ж рокованим на особистісну відповідальність, особливо на разі шкідливості винаходу. Відсутність кордонів та відкритість стають потребою на часі засвоєння корисних довкіллю винаходів, але не на момент відкриттів, не тоді як винахід не на часі, а то й поза часом та розумністю, не тоді як корисність винаходу нікому є не відомою, окрім пропозиціонера, коли лише винахідник має ризиково відповідати особистісно за свої уподобання, коли ніхто сторонній не лише не має права втручатися у не власні свободи поза власну компетентність, а й не у змозі те робити фізично, позаяк заскоченість на певний винахід не буває зразу масовим актом. Винахід має припиняти свою утаємниченість та недоступність для ближніх лиш на часі вдалого випробування винаходу на його загальнокорисність. Винаходів не буває тоді, як вони такими не є, себто коли у пропозиціях може топтатися кому не лінь. Таїни та незвідане, або ж доступне лише казці, є не лише об'єктом атаки з боку пізнань, але утаємниченість є ще й умовами успішности пізнань, коли таїна безпечно відділяє винахід від ще не доведених його хосенів для користань іншими, замикаючи винахідника у колі невизначених перспектив винаходу. Свобода прикрита плащем утаємниченого, за дверима закритими для злодіїв з протилежної сторони, убережена від безладу. Самодостатністю і є відгородження від непідметного. Для подолання таїн потрібна лиш така ж зброя.

У спільнотах, правовою основою яких є концепт суспільного договору, легалізація суспільнокорисного та протистояння тому що шкодить синергії суспільного блага, - це благо прогресу досягається тим, що навіть обмежені інтересам своєї наживи підприємниці задовольняють свій егоїзм через продукування благодворних інновацій, бо непотріб споживачі, як правило, не купують. На відміну від країн право і закони яких базовані й підтвержені демократією, багатства яких є накопиченням потрібних для клієнтів товарних пропозицій згідно покликань чи навіть проти бажання власників капіталів, - то за режимів диктатури, діючої проти затребуваних громадських інтересів та всупереч вже підтверджених розвитком суспільних законів, власне продукція злочинів й становить той позитив неволі, що диктаторам і треба. На відміну від країн відкритих до прогресу завдяки винагородам для підприємців діючих на суспільне благо, - то у зонових режимах, де до вигаданого утопічного щастя ведуть залізною рукою примусу, монопольна влада визначається терором та залякуванням незгідних навіть із числа організаторів подібної політики, не кажучи вже про під'яремну масу виконавців планів касти натхненників усіх перемог комунії. Оскільки ті суспільства, де за внески у продуктивність відповідно винагороджують, реальний соціалізм намірився перегнати саме заощадженнями на винагородах, то для узаконення насильства як виключного інструментарію побудови Світлого майбуття потрібно щоб не лише контингент зони складався із ворогів народу гідних згідно советського судочинства трудової безоплатної повинності у шарашках та на великих будовах соціалізму, але треба щоб і керівні кадри були винними та замазаними у злочини. Бо чесні люди злу не підлягають. Щоб механізм зони обертався, то треба аби ворогами були не лише противники зони, а й її адепти поголовно та без виключень були злочинцями, яких можна було б легко притягати до слухняності та підлеглості волі вищепосадових начальників. На кожного з числа усіх має бути Органами заведена законспірована справа з викриттям як не контрреволюційної, так непристойної його поведінки, аби можна було посіпаку смикати за таємні мотузочки не витрачаючись на надмірну пайку. За демократії навіть здирики змушені до соціалізації, а у зоні навіть чистоплотні працюють на зону. На відміну від вільних країн, де кар'єра є наслідком успіхів творчої працьовитости на вигоду споживачам, - то у зоні запорукою просування вверх до ієрархії вождівства є антигромадська діяльність згідно догматів утопії, а то й максимальна кримінальність номенклатурщика.

Розворот комсуспільства в напрямку протилежному прогресові та людяности проявляється не лише у запереченні демократії, правозаконности, підприємництва, а доповнюється та уособлюється ще й логікою формування контреліти на місці послідовного знищення у комунобудівній зоні вже колишніх громадян та людей орієнтованих на фахові вміння. На поверхню державного проводу спливають професійні експропріатори, порушники правового поля, криваві диктатори. Так на початках комуністичного перевороту на місце зметених терором бувших класів та неприйнятних для уніфікації у зоні пролетарської єдності цілих соціальних верств, таврованих як експлуататори та соціальний бур'ян, приходить той люмпен, який від спонтанних реквізицій та позасудових розправ робить кар'єру вже системним затвердженням списків арифметичного числа засуджених за першою категорією, а у вищій ешелон вождів вибиваються організатори концтаборів, колонізації, воєнних кампаній спрямованих проти власного народу який вождів власне обожнює як рідних; а вже на часі виродження реального соціалізму у лідери формотвору зони грабежу вибиваються банальні корупціонери відзначені хіба що небанальною зажерливістю у приватизації ними майна створеного вже не перебутими і перебитими капіталістами, а пройдешнім відпрацьованим советським народом і захист посткомуністичною антиелітою своїх узурпаторських посідань деградує від большевицької громадянської війни проти громадян та інших ворогів народу вже до тривіальних терористичних акцій проти населення та локальних військових операцій на втримання колоній, а політика одержавлених кримінальників еволюціонує до того насадженого авторитаризму, який не заважає вже демократизованому населенню кохатися у своїх незамінних імперолюбивих вождях.

Природний відбір від часу еволюції, з успадкуванням подальших спеціалізацій у будові організмів та типах виживання, доповнюється на часі культури вже спростуванням сирих знань, удосконаленням перевірених досвідом соціальних відносин, науковим винахідництвом, - тоді як і для колізій тимчасового тріумфу лиха, варіантом якого можна числити домінанту тотального упокорення усіх та усього, існує своєрідний механізм добору злочинців та злочинів вже на посади еліти та у стратегіях криміналу. Поза рамками правової законності грабунок може організуватися й управлятися лиш його посилення. У банді неможливо робити кар'єру підривною діяльністю на користь власне моралі та права; усяке служіння лиху йде йому лиш на користь. У ієрархії хунти рівень спливання її функціонера на хвилях крові та майна видертого із жертв і є показником поки ще не пред'явлених звинувачень подібному запроданцеві від потеріб'я занехаяної людяности. Управління у суспільствах відкритих людяности та прогресу здійснюється доказами переваг правоти правих та правдивих, тоді як кар'єристське піднесення у зоні неволи потребує переобтяження свідченнями вчиненого беззаконня. Розліг планок на кітелі вказує на розмах вчинених орденоносцем розгулів. Зона багатіє толерантним та захисним накопиченням злочинів; беззаконня отруює лише праведних. Тоталітаризм це зворотний відбір, за якого осмислене чавиться містикою, у насиллі не виживають норми, хаос поглинає визначене, реальність потерпає від виродження, крадії шинкують на трупах господарів, а згори вишкіряється сатана. Солідаризм не лише супідрядних вождів, які один перед одним прикривають один одного щоб вони один одного не вбили задля приховування компромату один на одного, а й гуртова любов до них рідних вдячних мас - є омітою спільно пролитою кров'ю, і то не лише вичавленою із їхніх жертв. Зона це ненависть у обгортці любови. Компромат нетлінно живе та ще й проростає у сейфі таїни.

Спочатку ворогами оголошують власників чужих грошових мішків; потім захисників ще не завойованих чужих багатств вбивають; потім на ще недобитих збирають компромат аби зсученими, агентурою сексотів та криміналітетом управляти; потім своїми друзями роблять свої захоплені й привласнені грошові мішки.

Хоча люди перебувають у переконанні своєї правоти знищуючи один одного через посилення на те, що противник був не той що треба моралі, віри, мови, раси, громадянства, соціального положення, що жив не там де треба, думав не так, мав не таку як треба власність, - проте подібні оправдання вбивств виглядають скорше не причиною, а запізним наслідком суїцидальних чи евтаназійних потягнень.

Зі сторони сповідників того чи іншого абсолютистського учення, то їхній напад на тих, хто не поділяє догмати їх секти, оправдовується робом різноманітних звинувачень на сторону жертви у тому, що жертва сама завинила у покараннях які на неї обрушилися. Що об'єкт нападу має доказувати причини бути не з'їждженим, жертва постійно є винною. Поведінка жертви є керованою її неспокутуваною гріховністю й злочинністю. Супроти того, що нападників, закованого у лати абсолютистської святости, нема яких звинувачень закинути у неправоті, неможливо віднайти яких небудь порушень несуперечливого у діяннях нападника. Оскільки й тому, що означені інтервенти рівночасно: сповідують диктатуру пролетаріату і демократію; суміщають утопію і втілення її у історичну реальність; достаток зводять на відніманні й присвоєнні чужого; воюють за мир; безладом обумовлюють контроль; виключно натуральне розподілення нетоварного продукту замішують із ставкою на ринок; кохаються і у царі, і у тих, хто його прикінчив; ривок вище та глибше зависає між полюсами ставки на одержавлення, а чи роздержавлення вже у інтересах вже приватних; розшир активності мас знаходять у прийомах їх покріпачення реакційного; богоборництво войовниче та церковна ортодоксія змагаються між собою за оптимізацію собою великодержавства; запевнення у розквіті самостійности народів у лагері їх дружби й обсадження братерством досягається засобами їх помосковлення, - включно із депортаціями, килимовим бомбардуванням та партполітпросвітництвом; переконаність у загніванні Заходу що рухається до прірви доповнюється планами його наздогнати й випередити.

Якщо культурний прогрес існує завдяки вдосконаленню пізнань, то існуванню тоталітаризму ми зобов'язані звичайному глупству. Кількість прибічників гарантовано перевищує якість будь-яких пропозицій химеризації. Даремні й ще більш розмірні втрати від запроваджень та спокус облудами усеохопних доктрин ідуть не так від необгрунтованости доктрин, як від несправедливих розподілів ними мір глупства серед споживачів. Нема непереможних проблем порушення авторських прав там, де наші винаходи належаться не лише кмітливості дослідника, а ще й презентовані природою речей, - але проблеми у вигляді феномену тоталітаризму починаються не просто там, де винахідницькі бачення світоустрою належаться лише суб'єктам, де лише глупство автора стає виміром його пропозицій до скарбниці прогресу, а страждання аж до рівнів руїни починаються там, де глупство, себто креативні свободи, одних забезпечуються коштом нав'язування їх іншим. Тоталітаризм це примус до споживання химер та безпредметних фантазій коштом тої публіки, яка не є автором означених бачень й якій останні завадять бути вільними вже у власному авторському баченні світу; тоталітаризм це силювання свобод сусідів та кожного помилятися лиш на власний кошт та оплачувати свої фантазії лиш жертвою власних сил; тоталітаризм це позаринковий розподіл у суспільстві глупства. Коли люди й очолюють природну еволюцію завдяки здатностям фантазувань та неймовірних поєднань того, що не може бути без людей поєднано, то глупство та іншовидове порушення законів природного і є не лише показником свободи, а глупство та можливості помилятися стосовно сущого та ймовірного і є свободою. Коли люди є вільні на усі сторони, а не лише туди, куди треба було б, - то не є можливим проректи таку нісенітницю, на яку тут таки на місці не знайшлось би ще більшого числа самовідданих сторонців. Глупство, як зняття заборон на критику навіть апробованого, є необхідним інструментом прогресу; лиш мало розумні піддають сумнівам те, у чому усі впевнені як у неможливному; лише останні диваки звіряють істини із особистісною за останні відповідальністю. Глупство це не більше як ризики на власний кошт та свою відповідальність допоки означені винахідницькі пропозиції не будуть підтвержені у їх істинах, себто у користях їх спожиття широким загалом. Конфліктні неузгодження у свободах починаються там, де творці глупства відмовляють собі у своїй власній відповідальности за своє власне винахідництво й беруться паразитувати на сусідах у спосіб нав'язування їм своїх химерних світоглядів. Прогрес там, де публіка самохітно адаптує винаходи адаптовані до відносин у природі речей, тоді як тоталітаризм витикається на світ там, де публіці нав'язують ті відносини, які не визначити навіть у звивинах мозку їх автора. Нічим не підтвержені ідеологічні світогляди не тільки не заважають нікому, й гасять у власній відповідальности запити до прав помилятися на власний рахунок, плюралізм глупства, що пронизує одне одного, лиш зорганізовує суспільні діалоги, не так глупство є сировиною творчости, як навпаки, - проте руйнівність у взаємообмінах химерними пропозиціями починаються там, де химери подаються сусідам як предметна істина чи її необхідність. Якщо входження у наукові істини розширюють можливості свободи, то неволя починається там, де ошчасливлюють на чужі не власного походження нісенітниці. Тоталітаризмом і системи подолання спротиву здатних на своє власне глупство.

Потрапляння у пастку через шахрайські чи ексцентричні ходи не туди куди треба у спробах обійти належне, або ж вступ у ту зону безвиході, що починається із тої зневіри людини у достатності власних сил бути ключем до розв'язання викликів, що базується на покладаннях на колектив, на традиції, на об'єктивність, що походить від віддання себе на відкуп стихіям та чудесам, або ж довіра утопіям, зведених на марновірствах, фондованих на лінії до самостійної творчости, до відповідальности, до гідности, або ж віра на перехід у здійснення замірів, які рухають символічні ритуали, які рухають їх виконавцем, або ж необережне поводження із правом, істинами та установами культури, або ж віра у рятівних вождів чи Богів, обумовлена зневірою у своїх здатностях покладатися не на саму лиш віру, або ж невміння домовлятися у істинах, через дружбу із кримінальним, - є актами звичайної недоумкуватости.

Тоталітаризм починається в умовах монополії на глупство. Якщо визначати довільно усяку творчість за вияв людської *свободи*, то дурниці верифікуються як дурниці не у рамках приреченої на істинність будь-якої творчості, а у співвідносності останньої а чи із природою подій, а чи із творчістю інших пропозиціонерів від прогресу. Дурниця це те, що поступається компромісові, але й компроміс як узгодження незрозумілих самодостатностей поступається станам визрівання досконалішого винаходу, стосовно якого не більше як окремими випадками стають вже колишні відпрацьовані у їх обмеженості конфронтаційні позиції. Дурниця це не обрізування подій у їх достеменности, а це нешанобливе ставлення до учасника діалогу у означеному занятті. Небезпека не домовитися із іншим любителем фантазій є менш загрозливою, аніж відсутність домовленість тих фантазій не у внутрішньому середовищі, а вже із предметною реальністю; дурість пропозицій та винаходів супроти реальних законів може бути проігнорована у рамках самодостатности фантазмів та самочинности людської культури; істини можуть зачекати допоки ми імпазантно виглядаємо у очах співрозмовників. Руйнівні у суспільстві незгодження пропонувані однаками позицій починаються не від затятости пропозицій у їх окремішности, а від того, що бракує чисельности пропозицій вже до рівнів їх врівноваження навзаєм вже у суспільну нормальність; дурниці, як конфлікт між баченням подій, починаються не від наявности дурнів у суспільстві, а від того, що їх там ще замало, бо саме ринкове розтягненням суспільного інтересу та об'єктивности вже по закапелкам та домівках кожного з учасників загалу й забезпечує натягнення предметної об'єктивности на загал суспільного інтересу; тоталітаристські силювання та військово-терористичні протистояння зачинаються від облудливого виставлення окремого світоглядного інтересу вже за монопольного представника знищених ним місць представництва інтересів інших.

Не може бути такої нісенітници, під стяги якої не можна було б назбирати певне число у неї віруючих, а то й фанатично відданих, - бо за визначенням усе створене у колі людей належить царині людяности, себто є гуманітарно виправданим, - однак, розрізняючи нюанси у гуманізмі, доводиться визнавати, що й фахова спеціалізованість у тому, що інша частина людей визнає за фальш, переступ, лихо, ще не перетворює означені нещастя вже у щось протилежне, а то й у дещо загальноціннісне. Вірність змістам та ідеалам відстороненим від загальних потреб дається найлегше, бо непотрібне й не вимірюють критикою на розмір його затребуваности, бо лише проблемне має потенціали входження у позитивні здобутки.

Вадою фіктивних теоретизувань є їхнє глупство, - коли розмежування між злом і добром, між правом і злочином, між істиною та помилкою проведені виразно. Зважаючи ж на прогрес, що робить цей кордон мінливим, проникним аж до ймовірних замін навзаєм між нормою та аномією, коли шокуючі гіпотези можуть статися розкриттям таїн, то глупство, як ціха тоталітарних вчень фантазійних та спрощених, - може бути ще й аргументом зваби на користь зони. Глупство, - складником включене до неординарности, яка, у свою чергу, є інгредієнтом свободи, яка є часткою від загалу права, соціальні виміри якого є виявом закономірного у устрої людського прогресу, - то ж саме глупство є таким собі демпфером проти утисків людей вже необхідністю. Глупство це той конечний сховок, де кожен дивак у згоді із собою у якості безумця може залишитися неушкодженим від навіть аргументованої критики. Глупство стає аварійним лиш тоді, коли набуває ваги загальної думки, коли стає режимом тюрми, коли психопати щеплять ошуканим свої фобії як рятівний вхід до палати.

Прикриваючись терпимістю, свободою критики, сподіваннями на новації внаслідок необрахованих експериментів, - неприпустимим і злочинним є дозвіл віруючим у чудеса фанатиками втілювати ті їхні односторонні забобони, заради яких вони принесуть у жертву не лише факти та закони поступу, а й життя людей тямущих. Є міра цінностей та глузду за яку ті ідеологи від чуда, догми й марновірства яких є надмірно не узгодженими із інерцією апробованих у людяности соціальних законів, не мають заступати. Ідіотів треба душити у зародку, бо у протилежному випадку щойно пізніше за це ж саме доведеться загалові платити вже безмірну ціну.

Аномальність тоталітаризму обумовлена його ілюзіоністською ідеологією, вимогам якої не відповідають реальні стани речей, коли дійсність не має жадних обумовлень, обов'язків та реальних наслідків відносно фантазійних замірів на оживлення чудес та чаклунських маніпуляцій з безпредметними змістами химерних вигадок. Катастрофічні наслідки тоталітаризму витікають з наполягань втілити у життя казку, коли безрезультатні спроби підкорити події кермі ілюзорних претензій на закономірне та обов'язкове підмінюють вже не ілюзорним *силуванням* подій, примусом об'єктивності на упокорення вказівкам від забобонів, втолоченням реальності у межі фікції. Тоталітаризм визріває на оманах видати облуди вже за рятівні прожекти відповідей на реальні у їх загрозах проблемні виклики часу, проте поза претензійність вигадок на свою зверхістинність та понадцінність власне тоталітарні змісти залишаються собою саме у сфері містичного. Тоталітаризм це *офірування* реальності на користь хибних про неї уявлень, коли надання останнім подоба здвогледзя хоч і вимагає споживацького поїдання реальності до решти, але не призводить до перетворення химер у реальність. Практика тоталітаризму не перевищує ритуалів символічних слідувань сценарним сюжетам на історію практикувань із тоталітаризмом; тоталітаризм може претендувати на повноцінність лиш у сфері *понадмирного*, позамирського, потойбічного; тоталітаризм експлуатує чудеса, коли до останніх не відносити смерть, виродження та злочини проти людяности, до яких тоталітаристи вдаються аби вдавати із себе серйозного та не кумедного учасника реальності. Тоталітаризм визріває із прагнень переробити казку у дійсність безпосередньо, ігноруючи практику й проблемність діянь за природою речей, що й залишає тоталітаристів у кордонах не лише марень, а й злочинництва, коли у недосягненні своїй візії тоталітаристи змушуються звинувачувати як не події, так вже інших суб'єктів, відповідно розправляючись із ними як із ворогами. Коли тоталітаризм вибудовується із замірів перетворити суб'єктивістські заміри вже у предметність не за законами предметности, то й закиди у неуспіхові власному тоталітаристи роблять також людям вже як своїм ворогам й вже за законами антилюдяности та злочинности. Діяння не у істинах прогресу речей виштовхує тоталітаристів послідовно й до діянь не у межах правозаконности.

Результати від задумів та випередження порівняно від конкурентів має передбачливий, - але ж не тоді, як узгоджені лиш із марновірствами утопії вважати за передбачення; лідерами у творчості стають відчайдухи у замірах, - але ж не тоді, як засобами чуда намагатися вплинути на неймовірне для досягнення неможливого; запорукою дієвості власних вчинків є визначеність у них, - але ж не тоді, як задля того вже не власну визначеність перетворювати на безлад; убезпеченням від халеп правують правила безпеки, - але ж не тоді, як усе довкілля сприймати за ворогів; плідними на корисність багатьом людям є ті, кому більше усіх треба у їхній працьовитості, - але ж не тоді, як той активізм вичерпується відніманням чужих благ; не відмовити у ефективному використанні ресурсів тому, хто покладається на себе, - але ж не тоді, як ця виключність досягається відмовою об'єктивним істинам у існуваннях; культурна експансія спрямована атакою виходу за межі можливого та доступного, - але ж не тоді, як доводиться за те розставатися із тяглістю перебувань у тілі культури й вступати у царину химер; уможливлуються новотвори культури тоді, як використовують відношення у природі речей саме у згоді із досягнутим рівнем культури, - але ж не тоді, як махлюють; прогрес стає швидшим, коли запліднюється на людську нетерплячість, - але ж не тоді, як остання провокується усеруйнівною революційністю; відповідальним стає поступ у його представленні приватним підприємництвом, - але ж не тоді, як той індивідуалізм прибуває у силі коштом перетворення усіх ближніх вже у натовп на рабське виконання забаганок вождя; пізнаннями та освоєнням подій стають впливи на останні таїни, - але ж не тоді, як усевладність лиш імітується лицедійською режисурою; продуктивність праці зростає від не аби яких у неї інвестувань талантів та організованости, - але ж не тоді, як жертвами й вичерпується уся продуктивність; добром є наростання організованости, - але ж не через зло зачинення усіх у таборі.

Зона саме й породжується на кордоні стику між: повноваженнями віри у Богів та – цариною вже зневіри у, здавалося б, доказових для людських вигод винаходів. Відверті дурниці, фікції яким не відповідають жодні реальні ситуації, казки якими навіть не домагаються змагатися із помилковими визначеннями саме тому втішають своїх сповідників бо не мають перед останніми боргів, ні на що не зобов'язують вигадників, створюють ілюзію безпеки, безпредметні фікції видаються домом свободи, - дарма що довільні марення та вдавання до чудес залишається безрезультатним у предметному їх нездійсненні; тоді як знання та закони, які відповідають дійсному стану речей, саме тому й даються не без проблем, є обтяжливими, не допускають заперечень, - бо недарма наслідування достеменного забезпечує достеменність замірів. Проте нульова корисність від конфесійних знань, окрім впливів на розради чи відчай у власне психічному житті людей, не йде ні у яке порівняння із далеко не смішними зловживаннями у користанні відкриттями псевдонаукового гатунку. Позитивнокорисні для людей ефективні впливи на уречевлені події а чи від інструментарію богослужінь, а чи від наукового інструментарію буде ріжною і, здавалося, не на користь сподівань на чудеса, - проте і коефіцієнт негативістської руйнівної сили стверженого чи на соборах отців, чи розробленого у наукових лабораторіях є ще більш вражаючим і, певно, не на закиди святим отцям. Небезпеки від знань будованих на віруваннях, і від наукових пізнань є різною: виявляється що перетворення науково химерних чи помилкових уявлень вже на остаточну сакральну істину дає у наслідках меншу кількість трупів порівняно із прийомами перетворення на наукову істину тих уявлень, які по-суті є химерними віруваннями; виявляється, що те винищення єретиків не згідних із формулами догматів, яке, здавалося б, мало бути процесом невичерпним, оскільки догмати розходяться із нескінченістю змістів доступних людській творчості, - є надивовижу менш продуктивним у виробництві покійників заняттям, порівняно із ситуацією соціалізації примітивізму, оскільки означені жертви від зіткнення людських свобод та релігійних приписів віроучительних залежаться не від самої логіки та жорсткості віровчення, а лише від суб'єктивістської волі тих адептів віри у чудеса, які від імені чудес та вигаданих божеств беруться догматичні приписи у життя впроваджувати; тоді як порівняно із ситуацією, коли Боги самі нікого не карають за відмови чи за неналежне сповідування культу, то вже покарання за розходження із змістами тих утопій, яким надано вже не символічне як у релігіях значення, а вагу фактів, значущість чинних соціальних устроїв, представництво права та законів, - то це переплутування марень та реалій вже на ґрунті нібито позитивних знань стає вже просто смертельною загрозою для тих, хто не належить до числа сповідників псевдонаукових химер; виявляється, що обвинувальні вироки за незгоду із розписаними на віки наперед та непідлеглими для критики канонічними святими писаннями чи за відхилення від чину служби Божої, є менш кривавим, аніж порушення тих законів, оформлених як право і як закономірності функціонування інфраструктури культури, - які, скорше за усе, невдовзі виявляться аберацією від можливостей прогресу, пізнань, людяности. Культурне середовище у його предметности було створене не вимахуванням кадила та медитативним мовчанням, - проте небезпеки від вибуху ядерного фугасу чи отруйні витоки з-під хімічних заводів є більш небезпечною справою ніж усі недоречности віровизнань складені разом. Здається, що для здоров'я людей та ще більшого числа людей важливо: не надавати химерним уявленням технічного забезпечення, а закони та буденні правила громадянського життя, у свою чергу, не доводити до станів віри у химерині казки примітивні. Високі технології не повинні обходитися без відповідального та відповідного забезпечення гуманітарною освіченістю, аби у проводі держaparату, соціо-політичного, науково-освітнього життя не з'явилися психопати від політики. А коли вдасться істотно понизити освітній та культурний рівень для громадян чи навіть окремої особи, коли настане безпорадність зусиль проти нестерпних та нездоланих обставин, - тоді відразу закортить полюбити якогось уособленого чи безособового обіцяльника простих рішень, на конто якого, нібито невимушено, усі делегують свої права та сподівання, які потім обносять доквуж колючкою.

Коли усі інститути суспільного життя перетворюють на тінь від догматів чи то про усевладдя Боже, чи про необхідність передачі суспільної власності вже до комуністичних вождів, чи то про вищість арійців з вироком на нежиття нелюдям, коли право, економіка, мораль та усі види урядувань містифікаторів лише імітують собою те, чим вони мали б бути у вільному суспільстві, коли історичну реальність перетворюють на ілюзію, яка імітує собою реальність та дійсні на неї запити, - тоді світ затрачає розум, люди перестають бути людьми й настає зрештою необхідність протверезіння, тягою якого стає руйнування зони торжества ідеологічного монополізму. Суперечливим наслідком тоталітаризму є наростання втоми від наркотичного сп'яніння, коли зерна тям, раціональності, знань таки лущать зону.

Спалах ідеологічних ілюзій, який породжує агресивні та насильницькі режими, проявляється як назадницьке реакціонерське повернення до етапів, коли теоретичне знання про події ще не відділилося від фізіологічних реакцій сприйняття подій, коли факти та марення стосовно них не розрізняються, коли помилки переплутуються з істинами і світосприйняття роздвоюється, а казкові образи можуть навіть домінувати над недоступною для адекватного засвоєння реальністю. Епістемологічний хаос на тлі непередбачуваних у наслідках явищ та ситуацій характерний не лише для кризових етапів затрати накопичених знань та руйнувань культури, як надмір гіпотетичного настає і у реперних точках виходу на нові парадигми та світобачення. Тоталітаризм це ступа де товчуть те, що до того становило спеціалізовані досягнення культури. Подібне ототожнення суб'єктивних ілюзій, у стороні від доказових знань, та об'єктивності подій, на тому ж місці осторонь вмінь, - можна віднести до характеристик психічних хвороб.

Змісти та цінності усіх тоталітарних ідеологій, як пропозиції розправитися із життєвими проблемами саме засобами чуда, спрямовані у емпіреї, у якісь духовні хмари позаісторії на противагу огудженим у цих ідеологіях тим цінностям раціональним, світським, науково достовірним, яким не просто дається те, за що обіцяються чудотворці. Примітиви кохаються у абстрактних цінностях саме тому, що вони є невігласами у нагодах розв'язатися із не химерними викликами. Утопісти пнуться на небо як до себе додому, поближче до Богів, тому що вони на землі не є господарями. Усе земне любителі чудес відносять до царства диявола. А химери виправдовують химерами ж.

З тої ж причини чужости до конкретики розв'язання дійсних проблем примітиви вибудовують нездоланні, непрохідні завали відгородження від тих сусідів які мають світську культуру, бо у змаганнях із останньою месіанство культур будованих на містиці не витримає конкуренції. Месіанство може прислужитися як додатковий психічний резерв налаштованости на перемогу для армії ніяк не слабшої за армійську потугу супротивника. Примітиви відкриті до чудес, проте громадають довкола себе табу і таїни, обносять свої законсервовані звичаї стіною гетто аби за тими барикадами заховатися від викликів історичних реалій.

Заміри опанувати стихію подій, осідлати непередбачене задля управління загрозами, переробляти сировину реальности задля будовання вже олюдненого світу згідно власних на нього замірів є заняттям здоровим та корисним тоді, коли відкриття законів та пізнавальна діяльність будується на природі суцього, а не є ілюзорними вигадками безпредметними. Централізаторські ж примітивні ідеології викликання чудес прикметні зусиллями нав'язатися фактам з тими послугами та пропозиціями, які до природи речей не мають чинного стосунку. Любителі тотальної утопії беруться підміняти натуру, встановлювати фантазійні порядки, прогнозувати казкові закони там, де логіки та смислів не може бути поза межами сфабрикованих химер. Факти та експеримент є отруйним середовищем для тих чистих мрійників, які паскудять та спотворюють дійсність заради незайманости власних марень високодуховних. Примітивісти не є лагідними стосовно розуміння світу у його істинах. Любителі абстракцій є бійцями проти конкретики усього справжнього, вони нетерпимі щодо критичних на свій бік заперечень, їхній творчості бракує підтверджень і тому вони у могилу вганяють противне їм середовище. Тоталітаризм це панілюзіонізм.

Для того, аби встояти, а той протистояти критичним ударам зі сторони часу та прогресу, то на химери напинають обладунок святости, себто недоступності для критики. Ця віднесеність у потойбіччя подалі від гріховного світу є не лише шкірою, а й сутністю належного позаісторії. Відповідно прикриті імунітентною святістю є не тільки свідченням химерного під нею, а й є власне химерою.

Химери саджають у танк абсолюту чи величності, закривають люки й включають високу передачу не лише для того, щоб уберегти химери від усякої проти них критики, як ще й для того аби розчавити усіх критиків. Але квазіметодологічні рішення, які зберігають свою інерційність не зважаючи на живу зміну обставин прогресу, стають у часи змін не лише не лабільними та архаїчними, а ще й неадекватними та просто помилковими. Тоталітаризм, як позачасова конструкція у замірах на її наставництво, може знадобитися як довбня для учинення угроблення ворогів, але не як інструмент розуміння подій і істині. Тому незмінність обраного ними курсу тоталітаристи подають як правильний за усі часі та обставини, бо останні завжди є неправильними відносно обраного тоталітаристами курсу.

Як виявляється, то лише для науковців існують проблеми із доведення правоти їхніх дослідницьких гіпотез та створюваних ними закономірностей, - а для релігійників таких клопотів не існує; то лише науковці створюють нові виробництва на основі знань та передуючих досягнень, - а для кліриків тих чи інших конфесій, деномінацій, сект взагалі нема необхідности продемонструвати хоч один предметний результат від сповідання ним остаточних законів світоустрою, бо й без доказів паства молиться; то лиш науковці сперечаються з приводу постійної неповноти своїх знань та вмінь, - тоді як релігійні догмати з приводу неймовірних чудес та фабул канону є догматизованими та загорнутими у святість.

Коли м'ясоїд поїдає травояда, паразит живителя, коли енергетика від смерті одних видів перетікає у життя інших, то у процесах природних подібний процес ми вважаємо природним. Але у середовищі людей, - виходячи із постулату рівності усіх чи то наділенням кожного причетністю до такого собі лику Божого, - поїдання як поживою одними інших, або ж навпаки, є ненормальністю. Ідеал відкритости щастю чи права кожного й усякого на щастя залишається візією чи то недосяжним патерном, оскільки протягом віків тим лиш і займаються різномасті грабіжники, що тягнуть до себе чуже. Щоб у людському суспільстві виправдатися за нелюдську поведінку, то грабіжникам доводиться, - як то є у дикій натурі, - віднести себе до представників природи відмінної від тих кого вони грабують. Потрібно вигадати нерівність межі людей, між аристократами і паріями, між обраними і тлумом, між усевладними класами та рабами, або ж підтвердити практику різниць за мовними, расовими, інтелектуальними, ідеологічними, майновими, правовими ознаками, аби в усілякий спосіб розпалити ворожнечу й ненависть між людьми. Зодягають себе у святість, щоб тим санкціонувати вбивства й грабіж свого брата у спільній царині гуманізму. Ненависть до надуманих ворогів, підкреслена самозвеличенням нападників, помножена на таке ж страдництво від ворогів, оправдовує перероблення ворогів вже у жертв. Так московити, які підгрибають під себе й московлять чужі землі на народи, вважають себе вищими від тих, від кого вони відстають культурно. Проте не зважаючи на історичні реалії здавалося б легких способів видобування поживи через той самий грабіж, який оправдовують поділом людей на псевдо еліту та її жертви, - усе ж ідеал рівності усіх у людяности представляє собою чинну реальність. Бо: той хто чинить шкоду ближньому, робить це саме тому, що передусім від сам і є невдахою, нездатним кувати своє щастя власним талантом чи таланом. Коли бандит псує життя докільню інших людей, то й у цьому своєму бізнесі вчинення зла цей злочинець також буде невдахою, навіть коли йому ймовірно пощастить завдати шкоди саме своїй жертві. Щасливих убивць не буває, бо не має бути. Не можна чинити злодіяння й мати одночасно дозвіл на це від Богів чи моральних норм. Бездарі неспроможні на будовання щастя такими й залишаться навіть тоді, коли вони будуть робити нещасними інших, а себе обгортатимуть у тогу месіянства, великодержавности, єдинанделімства. Кривдники є невдахами перш за все перед собою й зазнають фіаско перед іншими саме з цієї причини.

Коли реклама надривається у поданні пропозиції за святу, непідвладну сумнівам та критиці на свій бік, за вичерпну, - то треба пантрувати й кмітувати за пройдисвітами, які як автори й висунули цю бездоказовість чи то химеру. Хоча абсолютистські вигадки й збудовані як замкнений на собі цикл автаркійний, проте їхнім призначенням є агресивність, перед незаперечною переможністю якої усе ще не покрите їхньою месіанською величністю є зобов'язаним простягатися долілиць й не сміти перечити.

Відзнаку святого пошанування творці зони навішують не лише на своїх фанатиків, які пали мученицькою жертвою своїх переконань у військовому служінні цільовим обітницям зони, а – й подібними медалями святости передовсім нагороджують ще й жертв зони за те, що та пасивна маса віддала перевагу перетворенню себе на страстотерпців замість того, аби конкретною силою спротиву виступити проти насильства зі сторони будівників зони принуки. Як добродійну чесноту тоталітаристи культивують оточену ореолом святости пасивність об'єктів своєї суб'єктивної на них атаки, аби пораженці не смикались, а то ще й отримували кайф від покори на переході у кращі світи безвісти. Індиферентність мас це той золотий капітал гвалтівників, завдяки якому їм вдається чинити з масою те, що завдається.

Ринок, як конкуренція окремих підприємців та винахідників які пропонують кращу товарну пропозицію, дає устрій іменованій правовою демократією, базованою на традиціях культури та запитах на суспільне благо, - у концерті якої можуть бути ті, які помиляються менше, але нема монополістів у претензіях на виключну правоту. Тоді як у сектантських віроученнях про чудеса та вичерпні для історії догмати демократія не є можливою й тому у абсолютизмі можлива лише боротьба за виключну владу тотальну, з відсиленням на плаху усіх еретиків. Виключна й вирішальна повнота усевладдя у зоні сповідання чудес належить не тим хто пропонує кращі види чаклувань із неймовірним, - бо серед утопій належних потойбіччю та химерам не може бути кращих чи доказово не гірших, - а владою у зоні володіють ті, хто вдало за нормами ринку винищив конкурентів як ворогів.

Порівнюючи із твердженням і законам, які перебувають у межах осмисленості і перевірки на відповідність фактам та запитам на життєвість, - то вірування у можливість неможливого залишаються виведеними з-під критики, що вона доскіпується до усіх реалій причетних розвиткові й невідворотній проблемності. Химери неможливо спростовувати засобами раціональними та вказівками на експеримент. Більше того, ті провали у втіленні утопічних сподівань, які ведуть до втрати здоров'я сектанта чи до невдач у замірах поруйнувати благополуччя ворогів святого учення рятівного, - подаються як слава мучеництва за віру чи як механізм заохочення на достойність жертводавства, з обіцянками виплати лихварського за неї проценту зі сторони вдячних сил потойбічних. Замінником відсутніх хосенів і присутніх кар за вдавання до чудес, як прийому поквитатися із реальними проблемами, висувають містифікатори інститут святости. Набавним стимулом завзятости очікувачів прийдешніх надмірів благ слугує емоційне натхнення нвіяне від твердинь віри.

А ні у долі окремого чоловіка, а ні у суспільстві рівень розвитку їх знань і вмій, - саме з причин розвитку, - не буває і не може бути настільки досконалим, аби не заскалювати не лише у неперевірені гіпотези чи у сферу не досліджених таїн, а ще й далі, вже у самісінькі чудеса неймовірні, з відповідним спробами впоратися із окультними та містичними силами. Себто і вчені можуть бути сповідниками культів, і серед тайновидців стрічаються раціоналісти. А проте. Чим вагоміше суспільство є фундованим на реальних досягненнях цивілізаційних, чим більша роль науки й технічного у спільноті прогресу, - то тим більшим є там розвиток та множення гараздів; а чим більше спільнота нагадує секту сповідників якогось культу, чим більше там прислухаються до служителів чуда, - тим нижчі позиції у концерті співпраці на благо такі спільноти чи особи посідають. Країни, де масово панує релігійний світогляд чи фанатизм ігрищ із уявними химерами є приреченими на відсталість.

Опустіть людину у смертельну безвихідь, - то почувте із тої темряви богонатхненні молитви величні. Зона месіанізму і власне зона – співпадають; вірують, бо на інше - не здатні; митарства – батьки святого.

Коли пізнанням є проникнення у природу речей, то тоталітарні цінності цілеспрямовано формуються втечею від дійсності вже у бездоказові фікції поза усяку можливу щодо фікцій критику. Твердження осмислені та доступні звичайному впливу на них просто не можуть бути змістами тоталітарності. Коли змісти агресії на сусідів стають підлеглими критиці з боку законности, тоді напад стає неможливим для тоталітаристів, що є для них ще більш неможливим, - тож цінностям нападу надається вага релігії, коли виправданість нападу виводиться у потойбіччя поза усяку на напад критику. Хоча б фікціями своєї величності нападник має шокувати жертву, аби та вклякла й не чинила опору, аби контингент рабів молився на начальство зони й не повставав проти режиму, аби тюремних порядків боявся час. Тоталітарним змістам неодмінно треба видертися у понаднебесся чи у потойбіччя, аби лиш звідти повчати полишених на ґрунті глуздів та власне на заземлених цінностях. Тоталітарні химери просто не зродились би, коли б вони залежали від доказових запитів. Претензії на володіння невичерпними, непізнаними, неймовірно рятівними секретами править для примітивів не більше як способом виправдатися за порожні місця, які вони насправді представляють, - подібно до того, як тим, кого пізнали, залишається у докази своєї самостійної значущости зображати із себе затонованих якимись таїнами, аби вабити своєю ще не відпрацьованою потрібністю. Апеляція до святого є не лише неприступними для позитивної критики мурами, але святість є ще й катком чи руйнівним тараном агресорів на усяку позитивність оборони жертви, бо лиш проти святого нема чого висунути противного. Змісти довершених режимів загорнені у пелени святого, щоб не луснути химерам від дотику позитивного, щоб кримінальна практика режимів була виправдана посиланням на святість задуманих утопій, щоб доводити те, щоб у кордонах розумного та людяного доведеним бути не може. Те, що не існує усередині стін релігійної віри – не має відношення до тоталітарних вчень. Втім база святости потрібна примітивістам ніяк не для безоглядної втечі від дичини історичної реальности. Безпредметні вигадки опрошенців не можуть не бути віддаленими від складнощів реальности, але не настільки, щоб перебирання у потойбіччя зробило тим реальність недоступною для атаки на неї з боку химер. Релігійний характер тоталітарно-містичних догматів лиш й додає їм тої жорстокосердості, без якої не стає можливим вбивати ворогів, себто господарів майна наміченого нападниками собі у поживу. Правдивою зброєю тоталітаристів є сектантська замкненість їхньої віри, яка визначає особливости спільноти свого режиму зони. Час підтримки пропозицій тоталітаристів вірою у дієвість пропозицій змінюється часом пролиття крові людей, обставинами руйнування інститутів соціальности, що вони настають у наполяганнях на прагматиці тоталітарних наполягань, у видаванні примітивних бачень за щасливі способи розв'язання надуманих у тих баченнях проблем, у підміні утопічними химерами вже історичних реалій, - що й змушує тоталітаристів вже не рятувати світ, а рятуватися від світу видаючись у рідний дім казки чи то абстракцій, коли вже тоталітарна доктринальність рятується самою лиш вірою у неї. Святість лиш помилково приймають за плинний флер довкола невинних казок, бо святість є крицевою абсолютною зброєю, від вірувань у містифікації та чудеса не заховатися навіть під прикриття посмішкою. Віра стає не втечею від прагматичної участі у повсякденному, але віра й стає прагматикою тоталітаризму, адекватністю його представництва, непідвладною жадній критиці фортецею. Єднають людство технології девайсів, розділяють – вірування.

Кримінальність режимів, які дозволяють собі мордувати цілі верстви свого люду чи нападати на сусідні народи, знаходить своє виправдання у посиланнях кримінальників на велич їхніх ідеологічних цілей. Саме від позовів на оволодіння останніми смислами йдуть злочини та ігри зі смертю як із останнім залишком від смислів життя. Власники доконечних, вічних, абсолютних істин історії перетворюються на катів, яким не шкода ніяких жертв заради підтвердження оман їхньої власности на кінець історії. Непотрібними стають віджилі та анахронічні закони, проте ті закони, у яких претендують на вичерпання ними історії й майбутніх пізнань, є вже смертельно небезпечними. Нормальними є прагнення випередити час своїх наявних можливостей, але не тоді як подібні прагнення втілюються у фікцію.

Зневага до фактуальної критики з боку тоталітарних систем обумовлена будованням останніх не на фактах, а на вірі у актуальність своєї позакритичності; тоталітаризм визріває на упередженнях, які протиставляються усьому відмінному поза доказовість останнього; змістами тоталітарних доктрин є вірування, які достатньо виразно випадають геть із осмислених потреб прогресу. Вміння не згоджуватися із загальноприйнятим, вбачати у останньому помилковість, наполягати на поки що бездоказових передчуттях правоти й перспективності власних відкриттів – є досягненням людських пізнань, які із порожнини таїн витягають дійсні у природі речей відносини та роблять їх світом нашої історії, коли норми нашої свободи ми протиставляємо усім резонам, позаяк власне нашу культуру ми справедливо можемо оцінювати у її ризиковій протиставності природній реальності як реальності порівняної відсталості, - але віра, перетворена у фактичну реальність вже на підміну реальності фактів, переростає у руйну не лише дійсності, а й культури. Потрібне як не відсторонення від безумств, коли мареннями винищують існування реальності, так бажаним є чуття хоча б стилю у доцільностях непереплутування дійсності та фантомів псевдосвідомості. Віра є інституцією на виправдання помилкового, допоки останнє не доведе свою перспективну правоту, проте віра стає помилковим виправданням на усе виведене геть із прагматики історично потрібного; віра є костуром на підтримання паростей кволих та ще не прийнятих гіпотез, але наполягання на вже доведених помилках стосовно поступу стає для останнього палицею руйнівною; будівничі чи руйнівні здатності віри визначаються не виключно її змістами, а включенням останніх у змісти об'єктивних та вже раціональних знань. Не обов'язково тоталітарні вірування виростають із тимчасової позакритичності, а чи із доведеної хибності певних уявлень про непевне, як, радше, змістами тоталітаризму стають саме ті вірування, що намагаються призначити потреби часу вже до позачасових марень. Тоталітарні вірування різняться від вірувань релігійного гатунку тим, що останні є відкритими до адаптації цінностей апробованих історією та моральним прогресом, зберігаючи серед останніх свої потойбічні змісти як керівні чи претензійно зверхні, тоді як закриті до всотування іншоцінностей тоталітаристи готові жертвовно вигубити й опустити долу історію апробованість і мораль задля доказів нагальної посебічності та диктату своїх містичних візій. На відміну від діячів у сфері науки та раціональності, які під доказом віри у досконалість нових гіпотез приносять у пожертву факти помилкових, чи обмежено хибних відпрацювань у поступі пізнань, то адепти тоталітарних систем офірують доказові напрацювання у прогресі, аби тим підтримати та енергетично наситити химери у практиці їх руйнівності. Помилковість розумінь є лиш недоконаною варіацією тих позарозумностей, які виставляються абсолютистською позакритичністю на закатування у смерть усього відмінного від безпредметних вірувань, які замість служіння людським користям вимагають від них зворотного. Здорова віра додає здоров'я непевному, тоді як віра у хибне певно віднімає не лише здоров'я, а й самі існування.

Віра, як ілюзорний сурогат на місці неуспіхів у зведенні реалій культури, з необхідністю виставляється тоталітаристами не тільки як цільовий результат їх праці, але віра, у якостях її позакритичності та гидування доказами, висувається ще й за достатність, за причинність, за аргументованість на запровадження тоталітарних тверджень, віра у актуальність чудес виставляється ще й інструментарієм конструювання порушень дійсних відношень у дійсності. Сподівання на чинність потойбіччя були б безневинним заняттям, коли б легалізація ірреального не перетягувала б до себе масив людяного та законного, не виправдовувала б злочини силування усього відмінного від змістів тоталітарної віри, оскільки саме останні і є відмінними від усього суцього та гідного на суттєвість.

Аби полишити доказовість, яка здійснюється посиленнями на події, годить провалитися у людську волю, яка здійснюється силуванням подій. Покладання на імітації подій тим буде успішнішим, чим далі від подій вдасться відсунутися. Недоліком вірувань залишається їхня неперехідність у події. Задоволення лиш вигадками та грою у те, чого без вигадки не існує, тому і є людським заняттям, що не має відношення до предметності.

Здавалося б, що у віруванні, себто у безпредметній та бездоказовій установці володарювань понад собою якогось абсолютного авторитету, перед яким віруючий абсолютно скоряється у виконанні однозначно наказових щодо себе таких самих не терплячих відмови приписів, то людина тим зрікається власної відвічальності, волі, свободи, самостійності, незалежності, достатності, повноцінності, роздолля та чуттів щасливого володіння долею, натомість у кайдани, лещата, ярмо й подібні знаряддя тортур убирає не лише свою поведінку, а й стани своїх розумінь подій, проте означене переструктурування залежностей та цінностей передовсім у актах вольових чи таких, яких не можна намацати у подіях, які не без проблем піддаються виправданню, - дозволяє вносити чинник людяності у події навіть без узгодження з останніми, коли віра призводить не так до втрати включень людини у фактуальність звичних об'єктивних відносин, як у останніх сама вже стає фактом, реалізуючи людську свободу творчості. Бо перевантаження цінностями віри, яка не лише не потребує доказів, а й цілеспрямовано ті докази відкидає, частіше усього здійснюється жертвою заради вірування усіх відмінних зобов'язань, інакше кажучи, віруючий у те чого нема, той хто покладається на патерналізм з боку чудес, хто є бунтарем проти суцільних соціокультурних залежностей та проти втримувачів у кордонах раціонального – є демонстрантом свободи від об'єктивного саме за ціну демонстрації ним рабства перед вигаданими невідомо ким чудесами неймовірними. Віра, як покладання на бездоказове без неї, не лише додає людині покори перед не суцільними дутими зверхниками, а й суперечливо може звільняти людину навіть від доказового як людське благо чи від достобіса історично необхідного. Попри те, що актуалізація навіть неймовірного і є тими дверима, через які людяність та культура входить у природну еволюційність, аж відмова від фактів, головне якою й зловживають адепти вірувань, - стає вправлінням у деконструкції. Божий раб скоріше у руках тримає не інструмент будівничий, а зброю для вчинення насильства, він сам стає зброєю у руках тих, хто ввів фаната у стани нечулості до раціонального.

Вважати організаторів тюремних зон за шахраїв, які свідомо містикою вірувань лише прикривають справжні цілі пограбування та визиску в'язнів зон, - можна лиш переходячи на ті виміри, якими не керуються тюремники, позаяк останні є керованими саме безпосередністю своїх вірувань, за якими не ховається ніяка інша реальність, ніякі глибинні істини, ніякі причини відмінні від містичних. Тоталітарні устрої це ті, де соціальність представлена віруваннями, які стали безпосередністю соціокультурного життя.

У тих чуттях безпредметної безнаслідковості від домагань вплинути на предметність за допомогою облуд та вірувань у чудо переходу облуд вже у предметну дійсність, у яких стосовно себе ідеологи тоталітаризму не помиляються, - то вже для пастви винагородою за вірність на користь системного ошуканства організатори останнього змушуються парадоксально проголошувати власне саму вірність без потреб її опредмечень поза нею; з причин відсутності винагород чи результатів вірувань у чинність позареального та полишеного на закономірності дійсного, творці вірувань у противне змушуються нездійснення чудес підміняти на віру у здійснення чудес виключно у вірі на здійснення чудес; махлярство тоталітаристів стосовно свідомості здорових людей полягає у рекрутуванні останніх до організаторів махлярства стосовно імовірностей надання маніпуляціям із містикою якихось предметних вагомостей. Вірування це винагорода сподіваннями на винагороду віруваннями. Коли наполягання у неслідуваннях закономірностям реальності призводить закономірно до ірреальності, тоді доводиться вдовольнитися самими наполяганнями. Полишення віри у реалізацію неймовірного вже у межах віри, невисування вимог до доказовості чудес, виставляння віри достатністю вправлянь у вірі і є прийомами залучення до віри тих, у кого поки що критично не визріли потреби на щось більш осмислене у результатах та результативне у осмисленні. Тоталітарність зачинає заводитися у тих місцях та випадках, коли пропонують не висувати претензій до претензійних обіцянок, де вдячністю за віру вважають самодостатність віри, де людську свободу творчості з головою топлять у болоті борсань з містифікаціями.

Інституція, де залипають й зберігаються химери для їх використання нами чи використання ними вже нас і є інституція релігії. Релігія це ірреальні закономірності, будовані не на відносинах подій та онтологічних знаннях, а, скоріше, на наших відмовах від розуміння достеменного. Однією стороною коридору прогресу є доступність ілюзій узгоджених із масованими традиціями, а протилежною стороною править проблемність наукового у ньому дослідництва дослідників. Релігійники вірують у те, що вони вже відкрили остаточний закон устрою світу у особі якогось божества й залишилося приносити жертви на його користь та учиняти собі самим усілякі страждання, аби тим самим зобов'язати Бога відшкодувати збитки віруючих у нього вже з надлишком та прибутками для віруючих; тоді як науковість полягає у інформованості щодо межі досягнутих науковцями вмій змінювати світ понад досягнуту інформованість.

Усі потенціали, ознаки, чинники тоталітарної зони розгорнуті у московському комунізмові є представленими мало не у будь-якому достатньо розвиненому та системному релігійному вченні. Хоча офіціоз комунізму представляється антагоністом щодо одержавленого відомства православності, з використанням карних органів держав згідно чинного законодавства супроти а чи богохульників та святотатців, а чи проти мракобісся церковної контрреволюції, - а, проте, і комуністичне безбожництво, і воцерковлення є варіаціями на оптимізацію того самого історичного московського царства а чи під іменами інтернаціоналу трудящих, а чи Святої Русі; непорозуміннями постає боротьба на взамовинищення між тими білими московитами, які запізно второпали правду червоних та тими червоними московитами, які ще пізніше второпали правду білих, допоки вони не второпали правду московитів коричневих; хоча віруючі у комуністичний рай на землі закидають батюшкам ідеалізм, нариваючись у відповідь на закиди номенклатурі з боку віруючих у вічне життя поза гробом та поряд із Богом звинувачень у матеріалізмові, - аж професіоналів обох утопій єднає віра у чудо здійснення обітниць, у покладанні на позаісторичні чинники; хоча прочани під церковними корогами виступають озброєними постом і молитвою проти самого диявола уособленого у іновірцях, а демонстранти із зображеними на прапорах членами від політбюро та за сприяння інших недремних Органів виступають проти антирадянської закуліси як уособлення сатанізму антимосковського, - утім між еретиками, дворушниками, опортуністами, диверсантами, фарцовщиками, підкулачниками, наймитами капіталу, та усіма що коливаються ворогами церкви та парткому нема різниці; хоча доктрина комунізму претендує на виключне володіння остаточними істинами устрою суспільства з-поміж конкурентних у тих претензіях на ту ж саму сферу остаточних смислів світоустрою але вже з позицій релігійних вчень, - однак усіх містиків та посвячених у таїни єднає: ставка на прості рішення усіх проблем за допомогою чуда як годящого прийому впливу на неймовірне, відхилення від тьмушости усього буденного та традиційности усього заземленого вже на користь позаприродних сил, накладання на усіх обов'язків слідування вигаданим казкам та мітам із карою та залякуваннями на не віруючих у запропоноване щастя, перетворення життя вірних у виконання культових ритуалів символічних як компромісу між обітницями та неможливістю втілення обітниць, вироблення догматичної ортодоксії як способу захисту від усякої на свій бік критики, задля тої ж мети проводиться постійна обробка свідомости пастви, людину поміщають у зону опіки. Химерні доктрини спільні: у вигадування якоїсь щасливої й звабливої сутности, яка протиставляється світові осудженому як зло, у зневазі до реальности та закличках на її загибель у радикальний спосіб розв'язатися із проблемами, у зневірі у людських спроможностях та у песимізмі покладань на власні сили, у орієнтирах на втечу від світу, у заграваннях із нежиттям, у апології ницости та злиднів; для віруючих у міць десниці Божої чи диктатури пролетаріату характерна централізація усіх способів людського спілкування забезпечена відповідним відніманням у людей свободи волі, аби ошукана на смисли паства у спонуках терором довірилася пастирам, які свою домінантність виводить з-під критики. Що духовні тюрми сект, що фізичні тюрми для віруючих у безбожність – гнітять однаково.

Руйнування узгоджених у своїх складових популярних систем моралі традиційних спільнот, або ж маскування ідеологічних збурень під науковоподібний винахід учиняється не так наданням інструментові руїни вже статусу віровизнання, як – вірування фанатично зятятого на певних односторонніх догматах. Не так представництво вірою культури не певно заважає останній перетворенню на зону неволі, як у певній мірі цьому сприяє віросповідання цілеспрямоване на неприйняття загальноприйнятних цінностей. Зону породжує не релігійна відкритість, а конфесійна замкненість.

Рецептура юдо-християнства відтворена у блюді комунізму. Так, кажімо, фюрер є пророком, месією, обожненим учителем, а то й іпостассю верховної істоти авторитетністю якої підтверджують авторитарність; задля тієї ж мети: одкровення як план порятунку має свого автора, але представляє предковічну істину, здійсмається над плечами гігантів світової думки, є завершенням людської історії; упосліджені трударі є народом обраним аби кохатися у злиднях; над усіма без винятку тяжіє першорідний гріх перебування під гнітом капіталу та іновірців, який спокутувати необхідно боротьбою проти гоїв, фарисеїв, буржуазних глитаїв й у тій нещадній війні проти ересіархів та експлуататорів пролетаріату не може бути недозволених, не виправданих методів, які б заважали встановленню заповіданого царства Божого як Світлого майбуття, куди першими праведниками увійдуть мученики за віру; мирське та профанне є царством диявола, подоланню якого найліпше слугують чудеса та інші дива здійснення тих вірувань які є чудом; на суцї та ймовірні проблеми вже доктриною дана доступна у її незаперечности остаточна відповідь сподівань на чудо, світоглядні смисли визначені, ні на що інше відволікатися не можна й не треба, - тож, за роботу товариші; чинною логікою світоустрою є та анімована воля всевишнього та політбюро, якій треба лише коритися й приносити жертви, щоб за це, вже з порівняльним надлишком, отримати від начальницької зверхности вдячний дарунок за покору; духовне життя та побут сповідників від народження і до смерти, як рух однонаправлений різницями потенціалів у діапазоні від гріха до спасіння, регламентується приписами та заборонами задокументованими у тих незмінних догматах, які є істинними тому, що вони є вірними; на пастирах, на усій команді порфіроносних вождів лежить печатка святости за яку зась заходить з критикою; страждання та офіри заради торжества віросповідання – це добре, а нажива та переїдання – це гидко з тої ж самої причини; вірність вірних вірно буде винагороджена, але не тут, не зараз, не поза приписами обітниць, розрахунки на які й втілюють винагороду; зрадникам справи партії – кипляча смола, горюче вугілля на голову, сірка та презирство трудящих без права переписки, а шахідам – гурії у водоспадах та фото біля прапору; довкілля роїться від незмірности ворогів від яких треба очищатися, пантрувати контриків славними Органами, які не помиляються; конфіскатом дозволено харчуватися, - щоб крамола не переводилася; вороги це ті, у яких є чим пожитися, а ті, на закланні яких можна розжитися і є унтерменшами, анцихристами, троцкістами, на яких чекає скрегіт їхніх зубів на іклах та різцях удатного мисливця; усі та усе, що перебуває поза рамцями нашого єдиновірного віросповідання, заслугоує покарання саме за це і означені вороги, себто вірні іншим культам, цією карою спокути будуть порятовані; експансія апетитів націлена на звитягу встановлення монопольної та виключної влади у мірилі глобальному; правовірність забезпечується виполюванням еретиків й визначається як соборний присуд з боку менеджменту професійного ордену церковних номенклатурних першосвященників; сакральна влада, у особі кагальної закуліси штурмовиків чи большевиків, за схемою начальник та підлеглий, є переплетеною із мирськими побутовими інтересами пастви, спрямованими на втілення означеної схеми; мудрість та прискіпливість зобов'язані бути присоромленими перед сакральними таїнам віровчення, тоді як самі вірні зобов'язані розкаюватися у чергових провинах перед посадовими наставниками; узуальне виконання обрядів, які є символічними, тому що сценарні обітниці чуда не можуть набути втілень, і є віросповідним праксисом; запорукою віровчення є агітпропівське промивання мізків. Типові риси популярних культів є сурогатами соціалізму, який є контрафактом від конфесійного сектантства.

У самій культурі, яка штучне робить природним, таяться можливості переплутування відносин у природі речей та, з іншого боку, поступу наших знань з означеного приводу, коли навіть безпредметні, а чи помилкові творчі конструкції можуть видаватися зручнішими за проблемні виклики. Поєднання подій за нашими замірами перетворює останні у подію культурну, якій поступаються у досконалості події власне природної еволюції, - на відміну від не підтверджених предметними втіленнями замірів, які й залишаються тими ж самими конструкціями замірів, казок, ілюзій, що хмарою оточують прогрес гатунку вже наукового. Цей супровід казок, інституційований у види особливих віровизнань, є просто необхідним, а тому й гарантованим правом, для віруючих у свої вірування, коли подібні покладання на фізично неймовірне задовольняють духові запити, - проте дисонанси, а то й провокування соціоконфліктів починаються тоді, як означені ілюзії беруться задовольнятися предметно доказовими істинами, спотворюючи останні на користь нормуючих забобонів. Втручання у логіку вже історичних подій, напоумлення людей на дотримання стандартів, переробка обставин вже за взірцевими шаблонами, - що є суттєвим, проте не доміантним змістом вірувань у відсторонені від реальності чудеса надприродні, - єднає інститут релігії та ідеологічні школи відмінні від повноцінного розуміння ними суспільно-історичних явищ. Як це не видається дивним, але традиційні вірування, ядро містицизму яких є оточеним абсорбованими та вже узгодженими із містикою прийнятними цінностями узагальнення досвіду суспільного життя, є більш заземленими у потрібне людям, аніж ті ідеологічні химери захмарні, які свій примітивізм видають за прагматичні, нагальні, закономірно обумовлені фактажем та навіть противні до містики пропозиції рятування людства від висмоктаних ідеологами невідомо звідки острахів. Релігійні системи нагадують тоталітарні лиш у тих поодиноких випадках, коли вони затято суперечать логіці фактів та суспільним запитам, тоді як заточені проти останніх тоталітарні системи завше нагадують собою вид містицизму у силу невідповідності їхніх доктринальних ілюзій вже фактам та дійсному станові речей. Традиційні, себто такі, що увійшли у плоть культури вірування, яким пощастило затратити актуальність своїх очікувань кінця світу, чудеса яких існують лише у інтерпретаціях, тому стають носіями апробованих світоглядних змістів та питомих звичаїв гармонійно пов'язаних із нерозривністю історії народу, який сповідує притаманне віровизнання, - бо містичні змісти, вичерпно зосереджені у символічних ритуалах культу, не надмірно наполегливо пхають на ролі граючих вже у держполітику тренерів, тоді як всидіти на стільці ідеологічної доктрини, яка марно пружиться довести свою неналежність сфері містифікованого, є заняттям тому важким, що просто є неможливим. Традиційні вірування звинувачують у неадекватности, коли вони перебирають із своїми апетитами вторгнення у історичні реалії, тоді як ідеологічні доктрини можуть бути виправдані лиш тоді, коли вони зізнаватимуться й зізнаються у своїй належності царині релігійного. Усяка ідеологічна система гарантованого улаштування нею терору у сфері соціокультурній є видом безпредметних містифікацій релігійного штибу, тоді як не усяка, а то й ніяка загальнозначуща релігійна система не вимірюється виключно лише її містичними складовими. Нісенітниця релігійні є ширшими за ідеологічні, бо останні звужені їхніми претензіями на представництво собою соціального чи наукового факту.

Вже сам факт віри у актуальне чудо, себто у щось зверхне, панівне над реальними явищами, що підміняє собою суцільну закономірність, - є явищем тоталітарности. А серед вірувань у дієвість фантазувань найбільш небезпечними є системи монотейстичні, які окрім самих себе не допускають до конкуренції із собою не лише навіть відмінні вірування, як проти останніх і визвірилися у першу чергу. Ці надмірно спрощені фантазії безмірні у претензіях підміняти собою усе та усіх скорше допустять розвиток наукових досліджень, аніж вірування у інших Богів. Бовван який допускає поза собою інших ідолів, зізнається тим самим у своїй обмеженості, але годі чекати на якоесь прощення зі сторони сповідників культів, у яких замахуються на оволодіння остаточними смислами історії та усіх, окрім самих себе, переслідують як ідолопоклонників й ворогів яких треба тільки знищувати.

Із науковими фактами можна успішно сперечатися а чи у логіці їхнього вдосконалення науковим же дослідництвом, а чи за відсутності логіки, підкореної вірою аж до меж присутності свобод на хвороби психічного гатунку, тоді як із фактами останніх сперечатися результативно є далєбі безрезультативним заняттям, бо навіть моральною образою виглядав би причинний пошук людських психопатій серед відносин у природі речей, об'єктивне дослідження яких відносять до наукового дослідництва; спричинення наукових пошуків перебувають у критичних зацікавленнях проблемними для пізнань та домінуючими фактами, тоді як у формуваннях істин фантазійних саме фантазії не лише домінують над фактами й стають їх підміною та виключністю подібних фактів; механізмом наукового дослідництва є істина, де дослідник прислухається до подій, аби у міру успіху того заняття внести у події свій інтерес, тоді як механіка утопій вичерпується самою лиш вірою, аби повернути у останню вже події, що й може рузультуватися виключно успіхом навернення у невільників життя, або вільних у нежитті тих та того, хто й як не має відповідної віри у здійсненні обіцяних чудес. Відсутність гідних уваги фактів та доказових потреб у осяйних пропозиціях на остаточне ошасливлення усього, що дихає вибачають лише імовірності такого ж безпроблемного та не потребуючого доказів виходу із означених марновірних утопій вже на землю осмисленого. Ідеологічні уподобання, які на разі їхньої соціалізації здатні перерости у тоталітарний режим, приводяться у дію механізмом навернення, коли знічев'я, прокинувшись зранку, або ж безсонням втраплення навмання у аварію звечора, або ж від діалогів із Богом про остаточні глиби Його рішень, - вже у екстатичному відкритті усерятівного від усіх нещасть чуда засинає протівне й зневажене докільля історичної реальності. Коли для наукових відкриттів потрібне усе можливе із доступних досягнень, то для випадання у містику стає конче затребуваним саме ніщо. Навернення до упокори святим абсолютам та месіанським покликанням не лише не потребує ніякої енергетики відповідальності, а на відкиданні проблемних необхідностей та викликів лиш й заквашується, хоча й любителі простих рішень й пружаються їх подати як закорінені у глибинах часу, як заскладні у розуміннях до безмежжя, як не потребуючі дисциплінарного обтяження. Тоталітаристи фіксують момент переходу між екстатичним та притаманним узуальному здоровоглудю, проте надають рясних похвал знакові легкого переходу кордону лиш тоді, як феномен навернення є клапаном недопущення оздоровлень вже на сторону заземленого. Для інтоксикації на довільно якої осмисленості ідеології – нема імунітету. Шляхи у нікуди, відкриття порожніх місць, розкриття небезпек – є настільки ж простим природним самочинним явищем, як і безперспективність накладання заборон на подібні помилки, що як бульбашки шумовиння оточують й купчаються довкола магістральних векторів предметної культури.

Відсутність зі сторони фактів підтвердження ними чи то свідомо задуманої афери, чи то утопії підтвердженої лише незнаннями дійсного стану справ доводиться шахраям та невігласам компенсувати перетворенням означеної облуди вже на факт, коли означені вони імітують дослідницьке проникнення у сутність речей через виставлення самих себе авторитетною сполучно ланкою між сходженням на них благодатного чуда від потойбічної святости та, з іншого боку, масами, які чуда конче потребують, аби не втрапити у ту халепу, у яку неодмінно втраплять відмовники чудові у існуванні та незгідні із верховенством авторитарних представників остаточних та рятівних істин. Віра у вождя, його цитати, у паломництво до місць, де він наслідив, має витіснити геть розходження вождівських обіцянок та прикрих для інтерпретаторів обіцянок фактів.

Неймовірно, інструментарієм якого із культури витесують вже в'язницю, не може бути плодом буденности, стає бездоказовим на разі не емерджентної прояви зненацька, непередбачено, тим даром потойбічних сил, яким і реалізується посебічність чуда. У царину химер нема інших шляхів, окрім як через двері катарсису безпосереднього спіткання із тою хвилею харизми, під заклад якої можна набирати боргів та обітниць у ошуканстві позичальників. Таїна чуда є зародком для експансії містифікаторства вже на нібито тверезих.

Віровчення це, - як правило, - є не тим випадком, де думка передує чи спричиняє дійство. Аж мають місце впливи зворотної направлености. Безлад обставин можливого і випадкового у здобутті вже досягнутої у тій боротьбі влади породжує для своїх гарантувань та виправдань вже своєрідний обладунок у вигляді ідеологічної доктрини, яка сакралізує, освячує, на недосяжний для можливостей критики підносить історію та цілі того монопольного самоуправства, якому відтіль мають поспіль коритися вірні та піддані. Серед здобичників влади потрапляють у тенета учительних забобонів саме теоретики, а не ті практики боротьби за владу, які мають справу з реальними речами і питаннями, під потреби яких вони пристосовують, а то й переглядають змісти учення. Тому ідеологи спокушають імовірностями казок, бо перед цим вони не аби як вдарилися головою. Згодом відбувається переведення успіхів нападу на попередників та противників віроучительного введення вже у стан психологічного світоглядного, а то й психопатичного переконання, а абсолютизація ідеологічної догми переростає у подобу месіанства з когортою його святих та відповідних зловорожих сатанистів. Від цього обладунку безгрішности, як від надутого пухиря зарозумілості, відскакують усі контраргументи. Манії фундаментальних і фундаменталістських маячень не підлягають лікувальним та виправним процедурам корегування. Ідеовчення є зациклені на осібній самозамкненості і не потребують сторонніх щодо власної незмінної самодостатності сторонніх причин і рацій. Химери утопії це те, що не зупиняється нічим, ні перед чим; це лезо що лиш загострюється ударами по шиях ворогів.

Утім тримається влада містифікаторів не на обмані, а на реаліях терору, залякувань, насильстві, злиднях, приниженнях, на безпорадності підданих вплинути на скруту свого існування у зоні порядку придуманого бандитами. Змісти і призначення ідеовчень - у історичній практиці. Голодування це не прикрий наслідок авторитарного режиму, а - основа та подальший метод управління страждальницькою зоною обіцяного прийдешнього щастя.

Зона контролю починається із обіцянок розправитися з негараздами і потерпаннями бідарів, а завершується зона цими ж звинуваченнями на сторону багатіїв та інших недочищених ворогів з якими так і не вдалося розправитися. Хоча на ділі, - то причини падіння режимів є наслідками заснування режимів ідеократичних та відповідно терористичних. Обіцяним як рятівні, замірам знищення зла приватної власности не зарадять практичні заходи ліквідації власників, які знов і знов будуть народжуватися як звичайні за природою люди. Екстремізм може бути постійним, але його прояви не можуть не дійти до термінальної фази. У загибелі мафіозних конструкцій ніхто не винен окрім її засновників. Це не так зрадники і переродженці із числа номенклатурних приватизаторів спадку комуністичного будівництва на Московії щастя трудящих мас є ворогами останніх, а це саме вестернізація - і є помилкою та порушенням означених вікопомних традицій збиральництва. Виключенням із московства є епізоди його демократизувати, хоча вони й траплялися у контекстуальній історії означеного зонобудівництва. Коли незаперечними фактами московства залишається ненависть до Заходу, багатствами якого досі москалям не пощастило заволодіти, то загибель їхнього війська на українських фронтах матиме серед москалів не заперечення, а одностайне спонукання до подальших геройських подвигів.

Вожді московства втримання ними усевладдя подають як успіх атечства та його люду. Дарма що влада вождів тримається на визискові та витраті для цього вже власне самого московського люду. Історія якого відзначене не лише спорадичними бунтами антидержавними, а ще й масовим переходом на сторону нападника на подібну родіну, як то мало місце під час навали гітлерівської Німеччини. Бучна перемога над якою, через участь у антигітлерівській коаліції разом із штатами та британською імперією, забезпечили продовження кампанії будівництва агресивного комунізму протизахідницького. Втілюючи тим самим сокровенні марення віропідданої совітської маси трударів. А коли постійне з віку у вік придушення епізодів європеїзації цього зібрання призводить до реформ удосконалення лише армії, яка придушує означені епізоди, - то колія загрузання у вибоїни чи матрицю збиральництва лиш поглиблюється. Додаючи потугу до числа світових диктатур.

Хоча навернення у оригінальне сповідання видозмінює світосприйняття й культові служіння новоявленого сектанта, але психічних новацій виявляється недостатньо для аналогічної реакції на них вже зі сторони речей. Химери психічних маній потребують ще й відповідності із запитами на культурний поступ, аби ментальні патології не залишалися у належності сфері криміналу. Так від декларацій та уявлень про знищення власности уречевлене її представлення залишається таким як зостається, за виключенням її розору внаслідок заміни усуненого господаря вже на експропріатора; подібно й маячні обітниці про повернення експлуатованим фетишистської конструкції з приводу додаткової вартости зостаються уявними, - враховуючи норму визиску трудозобов'язаних; так само й переконань про гріховність незгідних із доктриною рятівного учення може стачити на доказ перетворення підозрілих унтерменшів вже на трупи, але – не на надання подібному узаконеному злочину виду права. Аналогічною невідповідністю станові справ, - то для усіх учень з приводу актуалізації чудес залишається, залишається глорифікація ними дисциплінованої пастви страждальців, бо саме визиск останніх й слугує найбільшим ресурсом продовження зони віровчення.

Щоб народи колонізувати та утримати у зоні самодержавства, то їх обсаджували залогами, адмініструванням, оцерковленням, русифікаторством на заміну денаціоналізації народів. Задля того ж визиску народів, то методами їх утримання вже у зоні совітів стали: колонізаторські військові походи, зваби дружбою пролетарів у спільному завданні будування безкласового суспільства, адміністрування компартійного централізму вертикального, регульована суверенність господарюючих республік, компартвиховання і просвітництво за допомогою Органу диктатури пролетаріату у кампаніях очищення від верств ворогів. Для утримання народів у тяжіннях вже демократичної Московії, то ідуть ухід зваби співпраці у демократії, у російській культурі, у боротьбі про евро-атлантизму та пиндосівської нелюді, з доповненням підривної ідеологічної війни проти народів вже й військовим реваншем промосковства. Ці пропозиції народам: полюбити їх за їхній рахунок, незмінно проявляються проявою московського альтруїзму, бажанням постраждати, стати відкупною жертвою за благо народів. Утім великодержавна критика царизму на користь переваг більшовизму, а чи критика цього комунобудівництва вже перевагами квазіправового капіталістичного роздержавлення й приватизації спадку комунізму, а чи критика низькопередільного перекачування сирівців на офшорні рахунки олігархів, як протиставлена вже перевагам самодержавної імперії, – є циклами оптимізації, зацикленого на заведеннях того ж тотожного за усіх ночей і обставин, збиральництва. Богоборництво чи оцерковлення, детант чи гонка озброєнь, доносительство чи гласність, соціальне пайкове утримання чи дозвіл розжитися заробітком, - подібні і безподібні тицання й поривання до довільно яких полюсів у картинах суспільного устрою мають у Московії затягнути туди народи.

Суперечки про суголосність із інтересами мас а чи диктатури комунізму, а чи диктатури демократії – це участь у змаганнях між собою тих чи інших бандитських кланів на виборювання ними верховної московської влади виключно для себе. Утримування мільйонів у якості рабів з недозволом їм займатися підприємництвом самостійним та мати права відмінні від апетитів царя, війна на знищення у середовищі самих можновладців за підтримки мас – постійно відтворюються звичками верховної влади підгрести під себе усе. Імперія розтічеться із невмінь московитів між собою втрясти і обкашляти порозуміння.

Можливість безкарного вилучення доходів від жертв нападу відкривається для зайнятих цією справою бандитів тоді, коли вони винагородять жертви встановленням над ними своєї свавільної влади. Оскільки ж насилля як вияв цієї влади грабіжників надто дорого останнім обходиться через спротив об'єктів нападу, то більш заощадливим прийомом приведення жертв до упокори є нав'язування поневоленим віри у вищість духовних вартостей представлених агресорами. Моління на агресора гарантує безкарне вилучення ресурсів від молящих вже до агресора. Двері до сусідських засік виламують не пострілами, а пропагандою месіанства зайд, зневірою оборонців у себе, розмовами про мишебратья.

Тоталітаризм числять за належністю до режимів політичної влади, відзначаючи хіба що його жорсткий централізм. Проте цей вид суспільного правління є різновидом містичного сприйняття реальності, який і є підмурівком цього режиму; відповідно той політичний устрій, авторитарність якого відносять до авторитетності вже надприродних чи якихось абсолютистських чинників, до обдарування милістю утаємниченого походження, до здатності на чудотворення, - є не більше як проявом останніх. Для легалізації концтаборів та призвичаєнь її насельників до страждань вже як до норми, то ніяк не обійтися без посилення на такі нелюдські причини, які можуть лежати саме поза глуздом, фактами, людяністю та її життєдайними стандартами. Вихід тоталітаристів до управлінських соціальних рішень вже на рівні таких установ як держава є не більш як одним із екстремальних проявів окультної природи тоталітарного світосприйняття, яке із своєї домівки світу утаємничених химер силується керувати ще й життям моральним, правовим, гуманітарним, господарчим, науковим. Тоталітаризм це той проблемний випадок стояння на роздоріжжі, коли злочини диктаторської влади їх призвідники заходяться виправляти та оправдовувати посиленням на свої посередницькі ролі залежні від тих ініціатив святих потуг потойбічних, виключно до яких жертви режиму хай і присікаються; у свою ж чергу конструктивні та позитивні впливи своїх управлінських рішень означені любителі абсолютизму, чудес, стоянь поза часом та відповідальністю беруться розширювати до рівнів політичних. Тобто пророки позичають для себе, а жертводавців відсилають за відшкодуванням вже до Богів, волею яких пророки прикриваються. Тоталітаризм у плані політичному це та афера, у якій непокарані злодії уникають звіту за свої реальні безчинства; а у плані конфесійному тоталітаризм це розширення містики вже до уявно благодійних ролей домінації в усіх сферах соціального життя. Аналогічно й оцінки авторства родоначальників розмаїтих ідеовчень та популярних деномінацій коливаються від акцентів чи то на окультну, чи то на політичну складову їхніх вкладів та впливів на історію. А то ж відмінності між харизматичними та політичними іпостасями чи трактуваннями діяльності посвяченого фронтмена одного й того ж самого святого сповідання наслідками має непримиренну ворожість його сектантських фракцій.

Утім посилення на авторитети походження позаісторичного є не більш як екстремальним варіантом кореляції політики соціальних управлінців: за коефіцієнт обґрунтування соціально значимих рішень можуть, окрім сповідних ритуалів та апеляції до божественної обдарованості, можуть правити або імперативи належності певному колу моральних традицій, або належність окремішньому династичному угрупованню, або політичну стратегію визначатиме належність специфічному цивілізаційному колові з країн і народів. До прикрих та не обов'язково узгоджених із суспільними запитами проявів аномальної політики тиранів відносять їх психопатії, афекти темпераменту та відхилення у вихованні, трагедійні випадки вдачі що позначилися на ціннісних орієнтирах персони владоможця. Або ж політичні схильності та преференції оправдовуються вже не простою містикою безпідставною, а посиленням на зворотне, а саме на слідування відкриттю псевдонауковому чи неапробованій гіпотезі претензійно вичерпній для її буцімто вже неймовірних видозмін. Здирницькі інтереси бариг камуфлюють під служіння запитам мас та прогресу, або ж має місце протилежна залежність причинна. Резонів на більш ніж провальну політику та боротьбу за владу зади влади вистачає більш ніж достатньо.

Самозваних пророків, які свою волю демагогічно видають за борг виконання волі та приписів Божих, звинувачують у замашках на виключно політичний провід диктаторського стибу. Або ж цим любителям власної святости закидають неправомірність їхніх посідань у суспільній елітарності через аргументи на ті буцімто пророчі покликання, із яких опоненти віроучительного політичного режиму просто глузують, осміюють, знущаються. Харизматикам інкримінують, або ж їх вигороджують від помісі їхньої влади політичної чи релігійної. Так імперіалістичний реванш військовий та концтабори, що їх переможці засудили як несправедні з політико-правових позицій, оправдовували більшовики чи нацисти містикою та провіденційною мудрістю наведенням чистоти класової чи расової.

Удача видурювання ресурсів від ближніх, під шахрайські зобов'язання десь і колись можливо вже за кращих обставин облагодіяти жертв надприбутками вдячності, ще й під супровід переконань ошуканих жертводавців у необхідності та малозначущості втрат, у загрозах від не пожертвованого, у гідності офірних приношень на користь їх споживання споживачем, - своєю умовою має пересвідчити відкритий доступ обіцяльника до кредитної лінії тих невичерпних ресурсів, які гарантовані зобов'язаннями вже з боку потойбічних сил поза історичною реальністю, коли означений посередник запозичає блага реальні, а натомість видає розписки завірені підписом чуда та печаткою утопії. Шарлатанські обітниця харитативних благ передбачають заміну розуму одурених вже на віру у наділення дурисвіта тими дарами з боку якоїсь чудесної святости, які він задарма скерує вже на сторону збагачення тих, кого він оце щойно обікрав. Кредит під заставу платоспроможности з боку окультних потуг вочевидь важко повернути, зате не важко у легковірних взяти. Коли не запевнити слухачів у тому, що очі-в-очі перестрів Христа, Його матір, св. Катерину й Маргариту чи, хоча б, Кршну, ще й під сяйвом благодаті, що не стояв на плечах гігантів чи, хоча б, не є посвяченим у таїни ордену, - то хто ж тобі повірить, що чудо ось воно відбулося й тобі нарештв вже можна безпечно давати позички.

Щоб у вождів не було гризоти їхніх сумнівів в усвідомленні різниць між взятими на себе грандіозними ролями представника вироку історії та знанням про себе самих, як людей, відмінної правди, щоб вождям не дорікали за ті вироки й напучування вбивати віровідступників та націонал-зрадників, які не є вираками легально-правовими та дозволеними для конкретної особи, яка представляє собою вождя, - то вожді вдягаються у обладунок авторитетности, обранця слави, святости наближення до божественного. Посвідка чи віра у чудоносність дарована від оточення несе останньому загибель від носія посвідки. Впевненість у власній величі є тим тягарем запевнених бовдурів, які не певно здатні з ним впоратися у забезпеченні безпеки оточуючих.

Любителі простих і чудесних рішень, - тобто рішень віддалених від використання реальних знань про реальну ситуацію у досягненні реальних результатів реальним чином, - тому з усіх сил демонструють власну спроможність досягти успіхів, навішуючи на себе усі можливі характеристики та епітети авторитетности, виключної компетентности, святости та помочі від Богів, абсолютної незаперечности, фахових знань проникаючих історію від початку й до кінця, месіянського провідництва, бо уся ця лицедійська імітація величности має метою замаскувати ницість запропонованих маній омріяного щасливого розв'язання суспільних проблем придуманих спеціально під інструментарій чудес. Сакральність покликається реабілітувати химери утопії. Пропозиції неймовірного, а то й хибного, робляться не для надання енергетики від них, а для всотування чужої енергетики для них. Пропозиції бандитизму є суто від'ємними. У маніпуляторів чудесами завше винуватий хтось з-зовні, але – не вони. Вожді та святе віровчення яке вони сповідають, не може не бути з усіх сторін оточеним ворогами, плоттю яких віроучителі просто зобов'язані кормитися, очищаючи та рятуючи світ від крамоли та усякої пістрявої диявольщини. Тоталітарний режим судного дня облудно представляє себе як осаджена фортеця, як безвинна жертва неспровокованого нападу зі сторони ворогів, а - не правдиво, як агресор що вийшов на тропу полювання за чужим добром. Ідеальний лад тоталітаристів віднесений ними у далекі та віддалені часи майбуття чи минулого, подалі від ймовірної критичної перевірки на досяжність; а ресурси збагачення, якими тоталітаристи обіцяються винагородити своїх приспівників, вже просторово є так само віддаленими від власної прецедентности цих самозваних псевдорятівників світу, бо представлені ті ресурси у ворогах та неправильних, на думку рятівників світу, власників своїх статків та багатств. А першою жертвою улаштованого тоталітаристами розриву між статками та господарями статків будуть приспівники та паства тоталітарного режиму. Мисливці та бандити просто зобов'язані розташуватися табором на стороні добра, аби зобразити своє поїдання чужого як борг справедливої кари. Нещасні до небес волають про відомщення, прикриваючи свою агресію.

Щойно розпочнеться складатися кон'юнктура сприятлива для трагедії, то не забаряться із своїми послугами чисельні чаклуни із чудодійними і простими рецептами розрулити становище. Злидні, які не керують власною долею, починають делегувати свої повноваження вже на користь сторонніх героїв добродійних, які певно відають про імперативи обіцяної прийдешности, обіцяються більш щасливо замість злиднів прожити їхнє життя, розв'язуючи те, на що злидні не здатні є. Месії не лише починають нестримно випинатися із перегною тлуму упосліджених, але, у зворотний зв'язок, - продукування упосліджених та обставин лих є безпосереднім плодом месіанських турбот з порятунку сіромах. Кризи слугують лише обставинами від яких відштовхуються, тлом, оправданням чудесних силових зусиль на розв'язання із соціальним розгардіашем, - тоді як втіленням зони неволі і є ці домагання поквитатися із апокрифічними чи справдешніми негараздами на етапі соціального підйому.

Не лише ситуація кризи викликає загоєння її реформами модернізаторськими, але й у свою чергу модернізаторські реформи породжують кризу. А поєднання кризи та чудесних виходів із неї саме й дає плід тоталітарної зони. Для його споживачів концтабір представляється не нещастям, а прийомом подолання нещастя у рухові до ошасливлення. Разючі помилки, - прикладом яких може бути втілення химерного прожекту устрою соціальної гармонії, - трапляються не тоді коли певно відають про ті аварійні ситуації яких необхідно остерігатися, а тоді починається зона, коли вступають на незвідані шляхи кепсько прогнозованих експериментувань.

Хоч у критичних ситуаціях, ймовірно із причин недостатньої соціалізованости, виховання, окультурення, браку інформованости, то може світогляд чи ціннісні орієнтири окремого чоловіка заскалювати не лише у глупоту, сягати спрощень, а то й розладів соціально небезпечних, - проте на рівні підсвідомих самооцінок притомна особистість стримує чи цензурує подібні свої поривання як авторитетну їх пропозицію вже для кола ближніх. Порівняно гірша ситуація проникнення глупства у суспільство починається тоді, коли обітниця здійснення чудес пропонують спеціалізовані на чаклунстві професіонали. Однак інститут харизматичних жерців, відсторонений від маси віруючих своїм посвяченням та богообраним посередництвом із потойбіччям, - усе ж поступається патріархальній архаїці загального посвячення, коли пересічні віруючі є активними учасниками втягнутими у культове дійство, а не якимись пасивними глядачами тих ритуалів, що їх високохудожньо розігрують фахові душпастирі. Спеціалізований фанатизм набуває якіности, але не обов'язково масовости, обмеженої браком зворотного зв'язку у ритуалі.

Звабні ідеї про порятунку світу від зла з буцімто конструктивним устремлінням до таких же надуманих утопій висувуються самозваними пророками для того, щоб вибачитися за первісні стихії деструктивности й смерті у душі й підсвідомости означених лузерів, аби удаваним людинолюбством прикрити ненависть до світу, якому ці вожді інфернальности хоч щось правдиве й затребуване прогресом запропонувати не можуть. Осяїні чуда тоталітаризму це плоди від тих ґрунтовних тяжінь до танатосу, що від них ці потенційні мученики домагаються якось відхреститися. Жадоба влади над усіма контрольованими зеками, прагнення помсти за власну непотрібність, брак у вождів моральних орієнтирів і емпатії, лукавство, перебування у потойбіччі ілюзійнізму й віра у ідеологічні забобони замість орієнтування у притомности – є наслідками мертвечини прикрашеної гірляндами обіцяних чудес надприродних. Попри одягнені на себе личини усезнайства й волі, означені маніяки та мізантропи є фахівцями із афективного прийняття асоціальних та хибних рішень.

Для еліти її відповідність своїм призначенням проводу передовсім для суспільства є умовою її фізичного виживання. Позиції соціальної верхівки є загроженіми не лише з причин неприсутньої у неї необхідности добиватися удосконалення вже досягнутого лідерства, а ще й від того природньо незмінного зі сторони мас наявного невдоволення своєю кар'єрою, що його експлуатують демагоги. Погром сильних світу є призначенням усіх інших, коли останніми керують їхні слуги.

Задоволення прагнень пізнати причини і вставити події вже у кайданки закономірного, досягнення омріяного, а то й випадкові відкриття з раціональним проникненням у природу речей – тоді дають плід практичних результатів, коли сверблячка пізнань сягає знань доказових, або експериментально підтверджених, вмонтованих у здобутки культури як її досягнення. Оскільки ж прогнозування у векторі майбуття і освоєння утаємниченого там, куди ще ніхто не навідувався, де відсутні правильники на розрізнення правди та хиб, дається важче, або й не вдається порівняно із знаннями перевіреними минулим досвідом, - то удатні пророки сповіщають свої євангелії та керигми стосовно лиш тих ситуацій, які відбулися у історії вже перейденій, оцінку наслідків яких можна заднім числом осідлати й удати із себе керманича задля отримання таким чином авторитету. То лише необачні пошуковці керівних посад, невдало обрахувавши ризики, кидаються у бій набирання послідовників під не перевірені манії звабні. Коли серед аргументів максимальна доказовість є закріпленою саме за доказовими, себто за тими які спростовують усяку проти них критику, то й сповідники абсолютистських научень есхатологічних усю свою творчу енергетику на порятунок світу через свої чудові рецепти і приписи саме й витрачають на боротьбу із минулим, яке може втілитися як осяйна утопічна обітниця Нового порядку лиш за умов неодмінного вичищення із сьогодення ворогів не віруючих у чудеса. Бо тих хто залишається на землі і буденности, а не стриміє у піднебесся, то того – під землю. Очільником просування до небулярних ідеалів усілякоможливих за бажанням пастви гараздів є у тоталітаристів їхній зад, тоді як недалекоглядні очі вождів зорять на минуле, на більш ніж далеке минуле. Тоталітарні режими, які утилізують не потрібне їм, саме й видають на гора непотріб. Назадництво це самозадоволення асоціалів. Коли для противників віроучительних шаблонів є заготовлена куля та аналогічні інструменти переконання, то для своїх вірних ідеалом учительним і славою виставляють мучеництво у загибелі за його славу.

На переконання збирачів земель і народів, то успіхом такого заняття є заняття його успіхом подальшим; тоді як для жертв удатних завоювань, - то розпад єдиної і неделімай, з невдачами і похибками цього противного здоровій упорядкованості квазіконгломерату, - і є таланом. Тож у кроках цугцвангу, коли імперозбирачі вдаються до екстремістського реваншу відтягнути вичерпання ресурсів свого паразитизму у парадоксальних зусиллях обдарування на чіпок уярмлених ним трудармійців, - то колонізованим доводиться провіденційність свого визволення вбачати у розвороті імперії царської вже до комуністичної. Для людей які вижили для своєї нормальности, - то причинами цього є навіть концтабори, від яких громадяни варті свободи відштовхнулися. Незалежність кувалася у Гулазі.

Для народів, які прощаються із зоною дружби пролетарів, то ревізія більш ніж потрібного для комунізму числа трупів, слугує апофатичною причиною звільнення. Але цьому ж числу трупів відмовляють у його катафатичности ще й патріоти великодержавства.

Озираючись назад, на большевицько-совітський період, то ідеологи великоросійства віщують про фатум і закономірну необхідність розпочати історію заново не лише для Росії, а для цілого світу, для знищення експлуатації капіталістичної. Знищення мільйонів внаслідок втілення утопії на ліквідацію приватної власности, ринку, демократії, замінені вже на розподіл, диктатуру, пайки замість заробленого, - оправдали успіхами перетворення реального соціалізму вже на світову потугу. Комунізм ствердився як послідовний розвиток традицій збиральництва, кріпосництва, єдиноначалля царства московського. Ці ж самі успіхи русифікаторства у визискові ними колоній прислужилися колоніям причиною розставання із означеними успіхами комунізму. Тож обтинання зони совітів на національні республіки і зіщулення залишку вже до Федерації є зв'язністю причин не часових, а просторових. Совіти наказали довго жити із запитів самого істеблішменту великодержавців на необхідність заміни комунодержавлення вже на капіродержавлення, з додатковими вигодами від виштовхування геть утриманців соціалєра. Тож озираючись у ще глибший зад, то ідеологи святоросійської місії провинями розпаду глобальної потуги совкової комунії називають її будування у московському царстві. Оптимізацією якого є псевдокомунія чи квазідемократія.

Культура сталася не лише продовженням природної еволюції, а й тим, що не сталося, коли б люди хіба що перемішували контенти природного, а не продукували б фактично понадприродне саме інструментарієм своїх творчих свобод. Коли хибно стверджувати, що у культурі нема нічого з того, що перевищувало б природні закони, - то маржу відмінностей культурного супроти еволюційних набутків годить шукати у таїнах впевненості творчих осіб у своїх силах. Хоча субстанцією культури є предметна необхідність, проте логіку та перебіг перероблення об'єктивного вже у потрібне задають саме людські запити та інтереси через міру та успіхи освоєння об'єктивного. Тож не менш важливим від проникнення людських пізнань у природу речей є й зворотні впливи на відкритість дослідників вже логіці предметних істин, коли істотно суттєвим для прогресу ставлять завдання на пізнання людиною ще й себе самої. Творчість винахідників, поза усі питання та напрямки її дослідження, має бути обґрунтованою не лише замкненою на собі самовпевненістю месіанського штибу, а на доданок ще й впевненістю у ній з боку її об'єкту, коли винахід є затребуваним та таким, що не є цілковитою облудою. У діапазон чималої відстані між емерджентнопроривним винаходом та масовою готовністю використання тої зміненої парадигми може вклинюватися не лише зняття помилкових і тому відпрацьованих переконань у відмінному від винаходу, а вривається ще й накидання масі клієнтів вже пропозицій винахідницьких як на ділі облудних і тому помилкових. Винаходи мають бути підтвержені суспільною та науковою потребою у них, а не лише тими маніями пропозиціонерів від химер, яким відповідність істинам та суспільнозатребуваному є просто протипоказаною та ворожою. Споживати треба нові речі, а не старі пересуди авторські. Змісти асоціальних та містифікаторських ідеологій скорше перебувають у нездоровій психіці ідеологів, аніж у обставинах хвороби соціального докільля. Хоча ідеологи виправдовуються, а то й вихваляються своєю роллю пасивного навернення з подачі від святого потойбіччя Божих приписів чи вожді виставляють себе інструментом вслухання у запити важкого поступу буцімто раціонального, проте передовсім вожді є рабами свого зверненого на нінащо апломбу. Добре тоді, як винахідник впевнений у своїх баченнях та відкриттях, але не добре, коли тим він лиш тим і обмежується, а то ще й учиняє закриття тому, що він не бажає бачити чи чому він відмовляє у існуваннях на користь власним упередженням. Винахідник має на власне сумління, а то ще й на правову відповідальність може перекласти подяки чи такі ж ризикові провини від своїх експериментувань, але ж не настільки, аби самовпевненість у відданості тому, що він має за істини, доводилася б критиканством виключно на сторону тих, хто не сприймає винахідницьку пропозицію. Авторська творчість, як спершу здавалося б незаконне присвоєння чужих досягнень, статусів, імен, просто зобов'язана випереджати потреби у ній з боку загалу для того, аби останньому прислужитися, а не зробити загал жертвою своєї фанатерії. Самодостатність потенціалів на виконання видатних ролей не має бути театральною й тим більше самовпевненості має бракувати на вже не лицедійний напад на невдячних глядачів. Виключність звітів лише перед собою виправдана тоді, коли у неї не включають трупи опонентів; достоїнством присвоювачів чужого є переформатування вкраденого вже під стандарти та якості порожніх місць означених агресорів; таїни віри у власні покликання не мають посилатися на право відкликання у нежиття незгідних із означеним самозвеличенням. Різниці між надміром претензій на винахідництво та нікчемною узгодженістю подібних занять із істинам подій лицеміри виповнюють насиллям у нав'язуванні загалові тих своїх послуг, які стають більш значущими згідно числу покарних відмовників. Енергетика постійних відкидань помилок, що йде від джерел людяного, має окультурювати цілину ще не пізнаного, а не спустошувати вже відоме. Сильною стороною безпредметних вірувань могла б бути відсутність потреб у доведенні їх базованої лише суб'єктивних переконаннях правоти, коли б потреби того доведення ще й фактами не були б слабою стороною тюремних режимів ув'язнених знань та творчості. Ідеології зони та їх автори характерні перебиранням на себе повноважень, яких вождям не довіряли, які є не по силах, не талантах, не по таланах означеним облудникам.

Ті завищені самооцінки приватною особою своїх можливостей творчих та життєвих, ще й розбавлені вірою у щасливе сприяння з боку обставин вже на користь власноособистих самоусвідомлень та призначень, які перевищують оцінки перспектив використання особи вже із сторін її оточення іншими претендентами на щасливу долю, - можуть лише суспільно вітатися як додатковий стимул поступу, як стимул не витратний у його психологічних витках та водночас прибутковий на разі переростання творчості особи вже у предметну на користь суспільства плідність, ще й коли особа свідомо не планує своє щастя на пограбуванні інших у подібному занятті конкурентів, - але у тім то й справа прав особи на безмірність приватної достатності полягає, що означена віра має бути підтверджена не лише вичерпністю засобу самої віри, а ще й реалізацією егоїзму вже на користь суспільного загалу культури. Духовного порядку заміри приватної особи на власну добротність мають бути ще й узгоджені із запитами громадського довілля на подібні пропозиції, не кажучи вже про узгодження тих змістів справи, що їх означені учасники порозуміння вважають за добро, - бо манії введення особою себе у екстаз святої безумовності, ще й присмачені ще більшою психопатією самопереконань у помилковості історичного довілля, призводять до тої шкоди навзаєм, де у програші зрештою буде приватна гордіня. Не перевірена та бездоказова віра особи чи такої ж виокремленої групи у корисність своїх пропозицій вже загалові обставин та часу – і є суб'єктивним чинником зони тоталітарного насильства.

Як і кожна особа просто зобов'язана ставити перед собою гонорові та навіть завищені щодо власних можливостей завдання на творчу працю, то так і ціла нація не повинна сприймати себе у занижених самооцінках, бо змагання на трекові культури і є енергетикою власне людських покликань та побутувань, - проте відмова на підсвідомому рівні від власної ординарності не повинна слугувати містифікаторським маніакального типу обґрунтуванням на те, аби будувати власні досягнення на грабункові оточення вже на рівні соціальної реальності. Припустимо відшукувати таланти у собі, але не тоді, як результатами того пошуку є практика паразитувань на чужих цінностях та здобутках. Бо саме задля доказу нападу на не власні свободи та статки й вдаються імперіалісти до переконань себе самих у власній величі та покликаннях володарювати над іншими народами. Усякий нарід буде рівніший від інших у правах на щастя, коли останні доповнюватиме усвідомленням впевненості у адекватності розумінь подій та власної у них участі за умов, коли манії надуживання власним свавіллям не переростатимуть у спотворення подій загальнолюдського прогресу всупереч до адекватної у них участі. Вихована людина чи адекватна спільнота триматиме власні комплекси у собі, тоді як втілена у практику культури впевненість у власній правоті вже перестає бути бездоказовою фанаберією. Месіанство ж це не прогнозування успіху, а це апломб, що таким і залишається.

Оскільки природоданого інтелектуалізму кожної особи вистачає з надлишком на замешкання цивілізацій довільно яких стадій розвитку, то і особа, і будь-яке суспільство, теоретично є не гіршим від будь-якої іншої конкурентної спільноти у правах, а то й у практичному доступі до свобод, просто зобов'язане як ставити до себе високі вимоги, так останнім і відповідати, - аж справа у тім, що живемо ми не лише нереалізованим потенціалом біологічної досконалості, а ще й тими обставинами культури, які означений потенціал й робить нереалізованим. Тож у логіку та, почасти, перебіг залежного від випадку розвою культури народів, що одних у тягlosti успіхів виносить у лідери, а інші спільноти прирікає на інерційну відсталість, не останнім чинником постійно вклинюються орієнтовані на вищі стандарти чуття біологічної досконалості кожного з учасників суспільної історії і саме цей коефіцієнт виправлення обставин реальної історії вже на претензії до неї зі сторони небезпідставної віри особи чи цілої спільноти у свої творчі сили, – слугує не лише спотворенню об'єктивних рівнів культури вже під месіанську вимогливість її суб'єктів, а, у свою чергу, ще й спотворює природні розумові потенціали осіб вже на неосвіченість та інші міри неадекватного освоєння даних конкретики культури. Завищені самооцінки людиною свої творчих сил мали б підштовхувати суспільство до істин його розвоїв, а не зіштовхувати.

У тій чи іншій мірі самоусвідомлення своїх способів існування та колективних звичаїв вже за норму - є притаманним мало не усім спільнотам та культурам, з відповідним ускладненням у діалогах із вже чужими традиціями. Проте різкі протиставлення між власною тотожністю та сусідськими особливостями у сприйнятті останніх виключно за ворожі - є недоречним перебором у потребах соціалізації та співжиття у людяності.

Колективам, продукція творчості яких користується попитом, не доводиться надмірно перенапружуватися у рекламі, оскільки практично корисне загалові ним же на ділі й використовується доброхітно, - тоді як облудним прикриттям пропозицій гнилого краму саме й слугує та піар-кампанія, у якій відсутні споживчі якості товару лише малюються, а то й має місце приховування шкоди від пропозицій. Самозвеличення та надягання на себе регалій месіанських є наслідком не позитивних успіхів, як є потребою приховати невідповідність власних досягнень та відгуків вже стосовно до запитів оточення. Месіанізм є продуктом не правової, базованої на бандитизмові любові до чужого добра. Непроникну стіну вигаданої для себе самопошани на користь себе самихлюбимих, змуровану із каменів такої ж штучної ворожості до усіх виключених звідти у особі цілого світу, довкола себе створюють нездатні навзаєм співпрацювати із світом розмаїтих культур та народів, аби та різниця потенціалів та відмінностей обґрунтовувала для означених носіїв титулатури рятівників світу саме напад на світодовкілля. Чудеса та статуси обоження вимагають саме ті, які не лише не відзначилися у вигідності своєї продукції щодо обставин сусідства, як беруться видати свою агресивність вже за якусь претензійну загальну цінність напоумлення нібито загниваючого світу, коли самі лиш розмови та глорифікація з приводу не існуючих чудес у їхньому виконанні собою слугує або цілі підкрастися до здобичі, або задля недопущення критики вже на свій бік. Конструкції богообраності не лише покликані компенсувати злиденність самозваних її носіїв, як, головне, апломб окремішності є базованим на ненависті та заздрощах до усього поспіль сусідського оточення, так само безпідставно та голосливо оголошеного за ворогів та буцімто виправданий об'єкт атаки. Посеред носіїв місії їхня ворожість до потворних ворогів не лише на рівних змагається із самозакоханістю у власну неповторність, а не рідко останній ще й поступається. Гутірки про свою належність до чогось поважного, за кордоном якого у злі скніє цілий світ, ведуть не лише для того, аби відмовити собі у визнанні чи у усвідомленнях своєї неналежності масивові цивілізованості, як - для виставлення цивілізаційного довілля за жертву гідну для її споживання.

Месіанізм це не самоідентифікація від противного, коли місце відсутніх власних цінностей заміщується змістами відмінності від чужого та ворожого, - аж мисливцями себе призначають саме через маркування тої жертви, якій у правах на життя не виправдатися жадним чином. На месіанізм страждають саме збиральницькі культури, які своє прожиття забезпечують приреченням усіх інших на наїдок. Месіанізм це пошук ворогів. Вмовляти віруючих у власну зверхцінність відмовитися від агресивності щодо іноплеменників, - то це є справою марною, бо мета грабунку усіх інших і є змістами віри віруючих у свою святість.

Ознакою бандита є авторитет, який йому потрібен для успішного проведення грабунку та протиправних дій, аби стикатися не з опором, а вже із повагою жертви означеного диктатора упадали перед його авторитаризмом. Пухир самовеличі та апетитів на доміантність надувають, аби його беззаперечно дискредитувати та чавити порівняно вже нищих супротивників. Месіанство це зневага до чужих прав, це спосіб безкарного порушення сусідів затаврованих вже як ворогів, це вид узгодження довілля вже із своєю до нього ненавистю. На порожньому місці, а то й на ґрунті відсталості вигадують власну значущість, бо нічим іншим похвалитися перед передовими сусідами не можуть. Манії власної надприродності та супрематизму є компенсацією немічності їх носіїв, й у свою чергу месіанська мана передвіщає зустріч із популяцією недоробленою до станів миролюбства та розуму. Віра в управі на чудеса перетворює стіни гетто вже на каток навали на тих, кого вважають не ближніми, а базою процоруму.

У конструкції месіанства реальною та не вигаданою є лише ненависть до інших поза спільнотою обраних, тоді як настанова на якоесь обранство чи на чини героїзму, насправді, є ілюзією, будованою не на знаннях про дійсні події, а на фікціях вірувань у власну божественність надприродну. Пієтет перед втіленням чуда у його представництві собою любимим є на ділі тими змістами з нульовою областю, яким ніщо не відповідає у природі речей. Егоїстична переконаність у власній зверхности могла б стимулювати ентузіазм претензійности чи пасіонарности вже як додаткове джерело власної креативности, коли б месіанство не гарантувало помилковість дій його носіїв. Месіанство це домагання з прибутком обміняти власне презирство до інших вже на їхню любов за цю зятатість.

Помилкові розважання щодо перебігу подій ще підлягають корегуванню, зважаючи на ту незалежну від нас логіку подій об'єктивних, яку ми здатні усвідомити у істинах; значно гірша ситуація, коли ми свідомо й настирливо дуримо самих себе, заганняючи у виміри чуда власну суб'єктивність, бо від оман вже на свій рахунок нема ліків. Віра у своє обрання з боку долі чи якихось інших химер позасвітових, то це - діагноз на невиліковність.

Та пропагандистська кампанія із оголошення популяцією московитів себе самих поводитирями світу, яка доведена до станів віри московитів у свою віру, самопереконаність московців у лідерстві свого комунізму з-поміж ще не підбитих і тому ворожих устроїв інших народів, мовбито потребуючих московського над ними проводу, - могла б претендувати на протипагу історичному фактові перетворення Московії та її підданих вже на носіїв, на суб'єктів, на адаптованих до зони комунізму, коли б авторське представництво комунізму московітами на ділі не дискредитувало б останніх. Віднайдення батьківщини комунізму саме на Московщині – не може не бути відразою до неї зі сторони народів свободолюбивих. Підсумком розмов про гідність чи сором прийняття московітами на себе реального комунізму, - коли українці були а чи змушені, а чи спокушені прийняти московську колонізацію, - є результат українського самостійництва.

Месіанські манії про власну значущість, яка переважає усе стороннє від неї докільля, та первісне сприйняття себе коханого за центр всесвіту є не так помилкою, як є фактом недосконалого сприйняття дійсного стану подій. Історія ж не лише самопізнання, а й прогресу нагадує послідовність розставання з тими облудами, серед яких перші місця посідають месіанські химери. Розвиток знань веде до скромності у сподіваннях на чудеса. І навіть вдалі передбачення на основі прийнятої теорії, які нібито теорію доводять у межах її застосування, - можуть бути цілковитою помилкою та невідповідністю дійсному стану речей.

Звичайні бандити ідуть на ризики отримання чужих цінностей засобами свого дешевого револьверу у розумінні порушення ними закону та відповідної кари у випадку бути спійманими за бандитизм, - тоді як сектанти переконані у вірі у власну месіанську величність обирають ближніх з почуттям гордості, виправдовують свою навалу як надання рясних щедрот жертвам, добровільну самопожертву об'єктів агресії на користь агресорів видають за святий перед бандитами борг. Рятівники народів за рахунок народів переконані, що народи повинні прийняти відповідну позу, або ж народи мають нашинкувати себе, добре протушкуватися й заправитися присмаками перед апетитами поводитирів народів до щастя, або ж маси ворогів спасительного вчення просто зобов'язані самознищитися із сорому за свою зневіру у святість функціонерів вічноживого вчення. Містика це переконаність у відсутности щодо неї опору з боку людей тверезих. Страждання на користь збирачів народів та експропріаторів оголошують щастям на ту ж користь. Нацизм чи більшовизм це селекція на користь расово чи класово передових народів переконаних у відсталости інших. Для віри у чудеса просто таки необхідно вивести породу нових людей, на доданок до очищення від неповноцінних. Комунізм і святомосковство це віра не лише у переваги передового класу, а це заклик ще й до расової дискредитації неісторичних народів, які з передачею своїх життєвих прав, свого існування та своїх здобутків вже на користь інтеграторів зобов'язані знайти своє щастя у перетворенні на московську людність. Хто ж має заперечувати проти фізично й морально здорових трударів, які співають по-руські, бо не потребують зарплати.

Сприйняття подій як-воно-є, рівняння на істину у науковому її розумінні, рахування лише із об'єктивністю предметних фактів та ситуацій – могло б задовольнити лише істот не наділених волею та розумом, але для людей творчих усяка феноменальність наявного є й має бути лишень матеріалом чи то сировиною для такого собі деміурга у особі людського креативного генію. Більше того, наукова істина, як знання максимально очищене від тих забобонів, які притаманні суцільному рівню культури, - є не ціллю дослідництва, а є предметом атаки з боку дослідництва спрямованого на видозмінення культурного середовища у відповідності із досягнутою тим дослідництвом повнотою пізнання та оволодіння явищем. Кар'єрна доля що особи, що цілої громади є історією подолання проблем через незгоду із тими наявними можливостями, які працею рівняють та підлаштовують під взоровані ідеали та прагнення учасників творення своєї власної долі. Міра актуалізованої казки може правити ресурсом подолання об'єктивних труднощів; а згода із усяким плином натурального та того, що відбувається само собою може бути, не може не бути лише потуранням занепаду та самочинного нарощення деградації. Проте саме розмір наявних фантазувань і справляє вплив на успіх творчих начал у діяльності людській. Бо надмір казки, переконаність у реальності ілюзій та відірваних від фактів вигадок більшій, аніж розуміння курсу справ – дає наслідки більш небезпечні, аніж тривіальне незнання. Угруповання яке рахується виключно із своїми віруваннями у себе як носія чуда змінює не так обставини, як права інших людей із яких і складаються атаковані чудодійними обставини. У казки допустимо вірити не далі від того місця, де відбувається їхнє вторгнення у зарозумілість інших спільнот.

Виключність чільних позицій у піонерських шляхах прогресу та унікальність лідерства у проведенні за собою, тобто за заданими власною творчістю стандартами того широкого клієнтського загалу, що пристав на корисність для себе запропонованих стандартів та з вдячністю заплатив за це, отримують творці універсальних винахідницьких досягнень. Проривні відкриття купують у авторів усі ті, для кого ті досягнення правлять розвоєм їхніх особливостей. Аж окрім тої неповторності у лідерстві, що доказується об'єктивністю розповсюдження передового винаходу, існує ще й той спосіб відзначитися у оригінальності, який досягається відгородженням від загальноприйнятого, а то й конфронтацією із загалом універсального. Бо ексклюзивною є і істина, яка включає у себе предметні факти, ексклюзивною є і помилка, яка включає у себе дуті химери. Відсутність об'єктивних вимірів досконалості запропонованих загальників претенденти на специфічну особливість беруться залагоджувати не лише навішуванням ярликів неіснуючого містичного чуда на свій товар, який не користується попитом, а ще й вдаванням до звинувачень на сторону загалу, для якого чужорідна оригінальність залишається шкідливою та неприйнятною. Сировиною та джерелом безпредметних вигадок про величність незатребуваної специфічності є цілком конкретна її ненависть до усіх видів існування та проявів відмінних культурних традицій оголошених за ворожі та гідні карі за неприйняття ними цінностей оголошення їх ворожими. Свою відсталість примітиви беруться долати оголошенням дійсної війни проти лідерів; оголошення війни проти дійсних лідерів є запорукою входження у відсталість. Бути ні на кого не схожим, цуратися усього відмінного, бути нінащо не потрібним нікому ніяк ніде нізащо – є не відзнакою, а ганчем. Медаль це те, що на груди відзнакою визнання вдячно навішують чужі руки.

Для досягнення практичних успіхів у прогресі потрібне максимальне зближення творчих пізнавальних здатностей та, з іншої сторони, реальної ситуації, якою буває мінімізація наших химерних щодо неї уявлень. Тоді як тоталітаризм, - себто механіка перекачування чужих ресурсів задля їх споживацького поглинання грабіжником, - передбачає для свого здійснення процес зворотний встановленню істин. Зона тюрми вибудовується на деконструкції та руйнуванні прав і пожитків в'язнів, коли умовою винищення та поневолення звинувачених у ворожості неодмінно стають шати месіанства у які зодягаються організатори тюремної каторги. Голослівні закиди жертві лиш тоді імітують правову акцію, коли кат вважатиме святим своє свавільство та апетити на чуже.

Професійні любителі чужої власности, чужих промислів, чужих батьківщин, дурять не лише право, підсовуючи замість нього не лише свою безкарність за здійснену крадіжку, а ще й останню виставляють за борг покликання своїх затребуваних соціальних службінь благові експропріації; облесники не лише нападають на тям, раціональні пізнання, на закони устрою, починаючи від моралі й закінчуючи спотворенням наукової картини світу, але ще й роблять містику, казки, містифікацію способами поведінки, починаючи від спонукання окремого чоловіка до страждань на толк віри у вождів й закінчуючи підсуванням цілому людству та історії утопічних обітниць щастя десь починаючи від труни; шахраї заперечують підприємливість, власність, демократію, свободи як інституції прогресу й підсовують замість них свій диктат, монополізацію, узурпацію, свавільство, насилля, терор, централ; поле руїни ринку обносять колючим дротом; стандарти наукових тверджень, пізнань, людяности та гуманізму крутії замінюють на пропаганду й дезінформацію, на виховання трудящих, на ведення психологічної війни з обробки свідомости пастви; замість людської креативности людей у формуванні культури та позитивному розв'язанні її проблем підставляють обов'язок виконання символічних ритуалів, місцеперебування у світі ілюзій, чаклунські молитви на виконання неймовірних чудес; покладання людини чи цілої нації на власні сили перекупають запродавством покладання на промисел сакрального пахана, на волю потойбічних сил, на ласку служіння експансіонізму у обдаруванні запродавців пайкою та кар'єрою ката; вимогливу критику у ході вдосконалення продуктивности та розподілу людської праці, здатність заступати культурою за межі узуального, людську творчість бандити заступають догматизацією своїх примітивних постулатів, переховуванням химер у цитаделі святости, утаємничености, піетету перед громадянином начальником та особовим складом наглядачів; замість співпраці, еквівалентів обміну продуктами праці, динаміки порозумінь у соціальному ліфтингу нормою виставляють пошук ворогів, перманентність революційного екстремізму та ворохобні, кастовий розподіл на посадових гуру та м'якуш юрми зеківського контингенту під їхніми пальцями; ініціативи вилучають із ужитків поступу підміною їх на тотальний контроль, тюремний розклад, на грандіозні плани партії, на розцінку кроку із шеругу вже за спробу втечі й постріл без попередження; - проте дурисвіти, які як контреліта з чорного входу проривається по висхідних сходах до судейських посідань, підминаючи під своє босяцтво труп культури, а то й просто трупи, дурить та безчестить не лише світ поза межами своєї мафіозности, як до того ж предметом брехні робить і зворотні оцінки світом самих себе та власні мафіозні самооцінки. Свою удачливість бандюги подають та виправдовують не лише як наслідок, а й як причину гвалтування довколишнього світу через заподіяння йому облуд терором та власне облуд; енергетикою власних натхнень змовники вважають справедливу вдячність суспільства за представництво самозваними фюрерами собою із себе таких собі напівбогів, носіїв вищих історичних смислів, посланців долі чи волі вищих сил, аби учинений гвалт підміни цінностей, викликаний не лише свідомим планом крадійської операції, а ще й банальним невіглаством, вивести з-під критичної дії карного кодексу, аби перенесенням себе у емпіреї у домівку абсолютного спантеличити повстанців проти узурпаторства терористичної бюрократії; камарилья вождів переконує на лише закохану у них паству, а й самих себе улюблених у ролях посланців, месій, спасителів світу. Вожді пускають пил у очі, курять фіміам, каламутять воду та зачаровують публіку гіпнотичними пасамами на те, щоб під тим покровом хвацько поцупити гаман, а вкляклий у ступорі лох лише тупо шкірився.

Там, де розмовляють про величність і дієвість чудес, себто про тих ворожих прихильників реального стану подій, які визвірилися проти обітниць порятувати й ошчасливити усіх віруючих у чудеса, - там замість фабрик та дослідницьких центрів збудують тюрми та концтабори у яких вб'ють усіх поганих щоб на цвинтарі залишилися, на думку вбивць лише добрі, себто віруючі у неймовірність, доповнену командами стрільців по людях. Там де реальний світ починають насичувати чудесами та тим, чого не може бути поза маренням містиків, - там замість витісненого залишається навіть не пуста, а злочин.

Самого лиш за предметними подіями фізичного бачення очами віри та уявлень саме діянь богів чи диявольщини – є недостатнім для повноти віри, як ще й потребує гарантій і підтвердження величності маній саме у таких же грандіозних зверненнях славної боротьби за торжество абсолютного учення, останнього для історії режимного порядку, таких же мегаспоруд. Суб'єктивістська ж фанаберія організаторів світової революції, спокутників гріхів людства, інших водителів до остаточного щастя потребує втілень у екстремальних проєктах, у ігноруванні найбільших жертв принесених заради найбезглуздішої мети, у громадженні циклопічних мегалітів чи проритті таких же дірок у Землі. Тоталітарні режими атрибутуються за віднайденим археологами тим незавершеним у докладанні зусиль будівництвом, для якого дослідники не можуть добрати смислів його здійснення; у свою чергу лише задля зведення проєктів, безмірних у докладаних витратах та у вичерпанні осмисленості подібних жертв, – і запроваджуються тоталітарні режими.

Когнітивні дисонанси між замірами, витраченими ресурсами, результатами діянь тоталітаристів з їхнім інструментарієм озброєної віри та войовничих забобонів – ставлять дослідників та істориків саме у ступор. Перенесення раціоналізму нащадків до спроб второпати ментальність попередників у причинках їхніх затій закінчується не так нікчемною інтерпретацією артефактів, як власне нікчемністю. Бо не можливо знайти смислів там де їх не було, або ж на місці їхньої підміни вже на безглуздя, омани, помилки, химери, манії, фікції, спантеличення, неадекватність, аберації, ірраціоналізм, фантоми, безпредметність, позаісторичність, антиінтелектуалізм, казковість, алогізм, містифікації, шахрайство, нерозважливність, міфологію, симуляції, ілюзії, утопії, аменталізм, олігофренію, глупство, абсурдизм, аномалії, безвідповідальність, утаємниченість, безпорадність, психічні патології та гальванізацію неймовірного. Так можна бачити істуканів уквітчаних золотом, мегаліти перенесені із незбагненними зусиллями, невідомі знаки на скелях, проте прагматику здійсненого годі відшукати із зовнішньої сторони зачіски трударів. Так навіть виправлення нацистського експансіонізму у спосіб військового проти нього спротиву та заміщення німецького тоталітариму на ліберальну демократію – додає не так до кружляння з перерозподілу ресурсів, як не додає до раціонального трактування означеної історичної драми. Так посткомуністичне виникнення олігархату та здирницьких крадіжок на рівні навіть соціальної низоти ошелешує відсутністю відповідей на реальні мільйонні жертви криваві принесені на вітар віри у необхідність заборони власности.

Безрозмірні проєкти, які ураз добігають краю смислів історії, висуваються саме з метою мотивування ними правомірности агресії, перед необхідністю якої її жертви зобов'язані простягнутися долілиць у послуханні, тому що осібні потреби жертв постають, буцімто, як включені у універсальний і тому беззастережний задум сторони нападу. Претензійна глобалізація є оправданням пригнічення її реципієнтів. Конфесійне учення без меж пропонують клієнтам для того, щоб зовнішні кордони їх компетенції і буденних інтересів опинилися у внутрішніх кордонах досяжності рішень армійського проводу безмежного учення. Не кепським оправданням порівняльної переваги нападників слугує присвоєння чи представництво ними свого виключного авторства на обов'язкові для усіх моральні та мистецькі стандарти. А вже до новаторства, перед прийняттям якого будь-хто не встоятиме, є винаходи з царини наукових технологій. Проте у тому то й підступність загальних стандартів, що під їхньою прийнятністю є закаптуреними ті специфічні особливості культурного кола винахідників, які не можуть у певній мірі не уражати звичаї та узус сторони адсорбуючої.

Багатством світу є його різноманітність строкатої різнорідности представлена неповторними, довершеними, спеціалізованими досягненнями. Проте мережею чи кістяком структурувань є не хаос, а різнорівнева організованість. У потребах глобальної співпраці відмінних культур не можна не уникати тих проєктів, під безспірністю яких чи личиною лідера криються хижі інтереси окремого агресора. Так апетити племен і імперій конспірують під світові релігії, юдаїзм, комунізм, нацизм, демократію, капіталізм, права людини, подібне.

До причин його вживання у побуті, то тоталітаризм не так підноситься натхненними очікуваннями його обітниць казкових, навіть не так забезпечується вдалим відловом ворогів за допомогою Органів безпеки, як міцними підвалинами єдності у загальній тюрмі є саме делегована масовою пасивністю віра у реальність утаємничених чудес. У чудо чи у невибагливу настанову, у яку з головою можна запхати реальність, на зламавши її, а навіть збагативши, вірують не лише сповідники та прозеліти святого учення, а й самі фундатори та клір секти. Хіба що з тою різницею, що паства маніакально має бути зацикленою не лише на ритуалах сповідання, а й на щире слідування у своєму житті догматам і світоглядним приписам, тоді як професійні маніпулятори із шахрайською куклою учення просто таки зобов'язані бути цинічними дворушниками у демонстрації самовідданости служіння абсолютистському ученню. Бо у противному разі вожді не орієнтуватимуться у реаліях і безум учення так і залишаться поза скобками притомности та закономірностей культури. Не лише глумство, а його посилення аж до втрати залишків тям та психічного здоров'я є запорукою стійкості абсолютистських безумств, які є глумом і збиткуванням над паствою.

Інформовані дослідники відкриваються багатоманітності ще не знаних для них проблем та викликів й тому поводяться скромно на пляжі перед неозорим океаном таїн та власного серед них незнання. Тоді як апломб тоталітаристів віруючих у те, що вони вже у своїх примітивних маніях дісталися до завершення історії й вхопили Бога за бороду, штовхає їх навіть до винищення не згідних із ними. У лави прибічників утопічних химер рекрутуються від того недоліку знань, що його заміщають посвяченням обранців у недоступні нікому законспіровані таїни стосовно того що: вороги наступають, американці є рептилоїдами, етруски ета рускіє, Земля є пласкою, пророочиця Дебора це Жанна д'Арк і вона ж таваріщ Землячка, на дні озера Щучче є кристал невичерпної енергетики, піраміди відсилають енергію інопланетянам, позаземні цивілізації зберігають комп'ютерні чіпи у Біскайській затоці, на Місяць американці не літали, самі себе вони підірвали, Перун приходив у Гіперборею і передав знання Роду, фотографії Землі із космосу це фотошоп від масонів, вчених треба ізвесті, всьо будіт данбас, крушення саветскага саюза – глобальна катастрофа. Й тоді любителя рускава міра нікому не вдасться збити з пантелику.

А особливо важливо формули таїн не лише намішати хаотичніше, як ще й оголошувати їх якомога швидше і ще швидше, аби нікому не вистачило можливостей під ударами маячні втримати за собою якусь притомність.

Достатньо занурившись у глибочінь інфернальних таїн подалі від історії реального, то можна там вдало втопити питання логічної незгоджености маячних тез рятівного учення. Усі протиріччя містика роз'юшує до стану гармонії у ній. А тоді не буде шпарин між скиртуванням за бугром бабла поцупленого із звільненого від експлуатації лагєря та між дієвими зусиллями експропріаторів на загибель того забугра. Тоді можна вважати малоросів братами, одним із москалями народом нерозривним, а водночас для того необхідно старшобратам докладати зусиль на фізичне вбивство малоросів.

Базою тоталітаризму є те, що знаходиться поза скобками культури та закономірного. Але не лише чудотворці звідти виходять у набіги на насельників культури, як ще й останні просто не мають права не намагатися хоч якось контролювати світ неконтрольованого. Бо той хто керується мирським, розумним, легальним, добрим, реальним, - той стоїть лиш на одній нозі. Рухаючись у межах розумного, керуючись правом, наслідуючи реальне та закономірне, - не вдасться щасливо утнути грабіжницьке переформатування цінностей та відносин власности на користь збурювача. Тож йому для цього необхідно у обіг ввести химери скраяні із матеріялу чудес та позаісторії. Без містичної програми, доказів на якій просто не може бути, не пофортунить віднайти ту додаткову енергетику наснаження вірою, без якої перемога над арміями призначеними завойовниками собі у пожертву просто не станеться. Без утопічних безумств маячних плани створення світових імперій не сталися б, залишилися би банальним грабіжницьким набігом на сусідів. Тоталітаризмом і є процедура з надання химерам пробойової моці здатної розбивати голови вигаданих ворогів.

Можна не лише вирушати у похід критики проти вигадок безпредметних, базованих на неможливих для втілення упередженнях, на недоступних для речей фікціях нашої свідомості, а й досягти можна результатів у вказівках на практичну безрезультативність містики, - проте саме успіх вказування на неналежність химер світові речей і є аргументом на введення до царини гуманістичних цінностей означених симуляцій, бо без нісенітниць нікому нічим ніде нема можливостей похвалитися своїми відзнаками. Позбавлення особи чи спільноти на міру її власних дурощів, яку не можна переміряти мірю об'єктивної істинності, залишає спільноту чи особу перед жахом її подібності іншим людям; без вірувань у чудеса, у месіанські покликання, у можливість впливати на реальність посередництвом впливу на ірреальні сутності ми просто не мали б того стрижня, довкола якого можна вже ліпити практику пізнань освоєнь будівництва предметного природно-культурного світу; перетворювати людину не більше як на частину світу речей - це знущатися над людиною. Більше того, саме химерні образи якоїсь неповторності, незводимості якихось бреднів маніакальної величі етнічної, конфесійної, наукової чи якоїсь іншої спільноти до її верифікації у подіях, залучення психопатій з приводу потойбіччя вже на цей бік раціональності та історичних існувань, - надає туманові претензій на славу тої твердості, на якій і мурують вже не окультні, а окультурені досягнення. Містика це затичка ні ніщо, аби ми туди не провалилися.

І якщо знання, яким не відповідають події, за визначенням не впливають на видозміну подій, якщо жертвою містичних марень є лише фізичні тіла конкретних осіб як носіїв тих марень, а ефемерні уявлення нікому не загрожують залишаючись у межах власної достатності та впливовості, позаяк закони у природі речей мають імунітет проти того, що не відповідає природі речей, - то там і починається тоталітаризм, себто втягування у число підлеглих містиці вже здорових людей, коли на облуди починають хворіти послідовники фанатиків. Якщо речам не прищепити безумств людських світосприйнять, а найвишукані кунштюки цивілізації усеодно залишаються у межах використання природних ефектів, якщо ми лиш переформатовуємо те, що належить вічності, - то відзначені смислами люди мають немічні захисні механізми проти безсмысленого. Тоталітаризм є надто людською проблемою.

Віруючі у реальність чудес могли б бути самою невинною та безпечною публікою, коли б вони вірили у реальність чудес, - втім справа у тому, що вони не вірять у дієвість чудес й беруться самі замість чудес здійснювати кари та винагороди буцімто від імені чудес. Чудеса є сподіваннями містифікаторів, проте не настільки, щоб останні довіряли чудесам свободу здійснення, оскільки неймовірне залишається неймовірним і лиш інтерпретації дозволяють неймовірному покидати свою домівку. Химери могли б відповідати за себе, коли б вони не були химерами.

Вміння концентруватися, не відволікатися на стороннє аж до жертвовної самоготовності – належить відрізнати від зациклення на тих маніях, які експлуатують неймовірне. Концтабір починається там, де замість буденної, кропіткої, власносилої праці починають вигадувати прості рецепти ошасливлення усіх ставкою а чи у сподіваннях на Богів, на ласку яких намагаються вплинути жертвоприношеннями, а чи більш заземленими сподіваннями на прості завоювання нових земель і народів, грабунок яких має ошасливити завойовників, а чи обіцянками щастя від самого лиш утоплення-порубання-повішання багатіїв.

Оскільки ідеологія, - яка є більш абсолютною усюди, ніж у меншій мірі ніде не є потрібною, - є філологічним утворенням, то і добро, яке вона здатна накоїти іншим, і зло, яке їй інші можуть утнути це лише ті словесні формули, які або ж будуть визнаватися правильними на разі їх відповідності канонічним текстам, або ж які визнаватимуться за злочин у разі противному. Тоталітарні істини це слова адептів, які повторюють слова засновників зони, а злочини це не повторення заклинань, або слова всупереч. Замкнені у своєму світі молитов, любителі чудес є відгороджені від того реального світу предметних відносин, який слугує означеним чудофілам лиш приводом для чаклувань із приговорами.

То лише серед законів науки, де вивчають речі, фікціями є безпредметне, тоді як популярність у людському задається найлегшим – вигаданими чудесами. Віра у існування законів не доступних людському розумінню суперечливо замішана на не гіршій від неї вірі у людських здатностях впливати на перебіг стихій тих понадприродних чинників, - й вирізняє містичну свідомість від опрацювань науковцями наукових законів; впевненість у реальності позареального могла б бути розпискою у нездоланнях людської геніяльності, коли б тим самим суперечливо не демонструвалася б незгода із означеними виключенням людини із недоступного для людей, бо вже фіксація події стає не пасуванням перед нею; інституція чуда фіксує не лише засадничу потойбічність як факт, але суперечливо й дає сподівання на хоча б культовосимволічну участь людини у сповідуванні потойбіччя. Конструкції чуда є першокроками людяності на освоєння того довкілля, що страхає своєю неналаштованістю на людські інтереси, коли невміння навіть зрозуміти події люди заміняють на якісь анімовані та людеподібні сурогати реальності, здатні не бути хоча б жорстокими до людей, позаяк задля вправлення із стихіями люди готові на самопожертви аби лиш умилоствити вигаданих на свою голову господарів потойбіччя як посередників між стихіями та людським світом; чудеса виступають прийомом завоювання людьми того, що ще не може бути підкорене людським розумінням; чудесам є природністю від дій тих стихій які ще залишаються для людей поза природою олюдненого.

Ставка на таке порушення природних законів, що тягне за собою втілення мрій у дійсність, була б свідченням безумства мрійників, коли б за тим самим сценарієм пізнання раніше не відомого та втягненням нашої творчості у освоєння природного не вибудовувався б дім культури у оцінках його чудесності, - коли не вдаватися до деталізації затрачених при цьому зусиль, бо насправді кожен щабель поступу у винаходах не бувало є обумовленим передуючими відкриттями; різниці між штучним поєднанням того, що у природі є не поєднаним, та успіхами подібного конструктивізму у культурі хоча й справляють враження дивні й незвичні, але здійснюються за дійсними законами у стосунках між явищами й не обумовлюються неймовірним; усякі явища життя та поступу можна декларативно у потребах красномовства оголосити дією чуда, але жадне явище не є дитям чи проявою позаприродного. Сподівання на прості рішення, як бездоказова й така що не потребує доказів віра у чудеса, є невичерпною енергетикою насичення тих, хто замість реального насичення пропонує людям омани, за які задешево продають людські свободи. Особливістю людей, що піднімає нас над іншими істотами, є наша здатність вимудровувати те, що є природно відсутнім, коли ми у наших замірах перевищуємо чи випереджаємо засоби імовірного та доступного, вигадуючи чи відкриваючи закони у відношеннях між подіями, - але тим чудеса відрізняються від незнання причин у наслідках непрогнозованості подій, що чудеса за визначенням виключають чинники природні та людські талани, а включають у події чинники позаісторичні та суб'єкти потойбічні. Насправді віра у реальність ірреального принижує свободу, робить людину рабом облуд та самооман саме тому, що люди апеляцією до чудес суперечливо сподіваються здолати свою слабкість та залежність від усяких недорозвитків. Актуалізація чудес, ініціативи на які передовіряються надприродним силам чи конструкціям святости, мрії ошукати проблеми не докладаючи для її розв'язання власних зусиль, марення про отримання не заслуженого мінімумами наших вмінь упадати перед пізнанням поки ще не освоєного, - не може не бути видом безвідповідальності, розпискою у непродуктивності та неістинності нашої творчості, свідченням немічності, яка виправдовується претензіями на вихід поза світи у опануванні усього можливого. Замість реального опанування тим, що існує, ми як люди, із спокусливих причин ходіння легкими стежками, схильні вигадувати якогось суб'єкта опосередкувань між нашою свободою і викликами, аби нам обмежитися у власній відповідальності лиш культовим служінням та молитовними звертаннями до тої потойбічної потуги, яка б замість нас проживала щастя нашої боротьби за життя. Заміри тоталітаристів віднайти навіть серед реалій таку, якою можна було б відімкнути усі інші проблеми скорше є варіаціями пошуку чуда.

Сподівання на неймовірне та на досконалість фіксують той самий вихід за межі доступного за даного часу та обставин, яким і обіймаються науковці, прориваючи звички усталеного за допомогою достеменних пізнань, проте на відміну науковців, які втілюють мрії робом розставання із незнаннями чи марновірствами у спосіб використання відносин у природі речей, то любителі чудес залишаються у чудесах, свідомо нехтуючи предметною об'єктивністю. Ставка любителів чуда на порушення об'єктивного, на не можливе навіть за умов доступного у прогресі, на неймовірність, вправлінням із якою хизуються примітиви від пізнань, – безпосередньо суперечить призначенням пізнань, дієву ефективність яким задають саме наукові пізнання. Чудеса це антимета тих пізнань, які базуються на освоєнні законами природних ефектів. Проривами у неймовірне примітивісти хоча й дадуть фору науковцям, але на відміну від останніх любителі казок залишаються у казці.

Оскільки відбутися те, що не може відбутися, не відбувається, то й реальність порушення реальності не перевищує можливості інтерпретацій подій, й чудеса цілком задовільно обмежуються вірою у їх можливість та відповідними *культовими* екзерсисами, - коли реалізатори чудес, у гіршому випадку, не вдаються до вбивства тих, хто не вірить у чудеса.

Суспільні проблеми із браком корисних відкриттів розв'язуються закриттям означеного браку корисності, - на відміну від проблем надміру пропозицій на чудесні відкриття, які не мають розв'язання з тої простої причини, що чудес не існує. Існують незнання аж до образів таїн, прикрими є необхідності користуватися знаннями наближеними до досконаліших знань та точніших вимірів, а то й послуговуватися фіктивними забобонами, проте порушень природних законів, створених вченими на основі достовірних пізнань, - нема, й конструкції зведені на очікуванні неймовірного навіть з практичними ритуалізованими артикулами довкола чудес є фіговими конструкціями. Розбіжності між наростаючими відставаннями та експектаційним чуттям на нові винаходи у сфері відкриттів об'єктивних істин наукового порядку зрештою вирішуються у творчості тих винахідників, яким загал споживачів завдячує за оригінальність їх праці, яка з необхідністю та затребуваністю визріла на успіхах творчості інших винахідників, сталася як доказова і не могла забаритися надовго, бо суспільство із його потенціалами на пізнання без міри блукати у темряві невмінь чи помилятися назавжди просто не може, - на відміну від пропозицій чудес, які просто не стануться без автора, що їх вигадав і без яких усі інші люди об'єктивно можуть жити без потреб у чудесах, окрім неодмінних випадків потреб віри у чудеса та казки. Оскільки ж пропозиції від казкарів на перетворення казки у дійсність відбутися не можуть, на відміну від винаходів у сфері наукових пізнань, то вагомість пропонованих чудес доводиться аргументами звинувачень на сторону тих, хто не переплутує казки з реальністю. Із ірреальності чудеса перекочують у реальність робом чудесних закидів на сторону тих, хто відмовляється перекочувати у ірреальність; відкриття у царині містифікацій презентовані не більше як закриттям царин реальності; віра у чудеса це успіх у пошуках *ворогів*.

Позитивістська критика супроти потойбічних ілюзій доктринальної містики тому й не спрацьовує у звинуваченнях фантазерів за їхню химерність та гру у безкорисні для поступу символи, що посилення на чудесне порушення законів природности та осмисленості й слугує для тоталітаристів не звинуваченням, а доказом для тоталітаристів у їхній істинності супроти усякої позитивної критики. Примітивістів насильників та облудників не тільки не злякати вказівками на порожнинність їхніх утопій, як надмирний характер їхніх затятих марень й слугує означеним терористам аргументом претензій на володіння вищими смислами. Коли любителям зони не вдається нічого більш успішного окрім тюремної зони організувати, тоді їм залишається лиш дискредитувати реальність посилаючись на реальність вже чудес. Коли є чудеса, то буде посоромлена усяка предметність. Неймовірне є доказом святости для ненависників усякої предметної обумовленості. Повстання проти законів світу цього і є тяжінням виходу туди, де може панувати лиш смерть, коли сакральне та усе пов'язане з моргом зливаються у тотожності.

Побудова інтенціальних конструкцій, яким не відповідають навіть ймовірності їх реалізації у предметних відносинах, можуть свідчити за успіхи феномену свідомості, - особливо тоді, як вони не є діагнозом від психіатрів; вміння переформатовувати не лише еволюційну стихію відносин у природі речей, а й рефлексії з приводу останніх не лише за потребами наших природних виживань, а й за викликами творчих свобод є показником панівних у світі ролей людяности, - особливо тоді, як ті ролі не опановані патологічними переформатуваннями у органах мислення; долання спротиву подій, відмінних від обґрунтованості нашою культурою наших чуттів та рацій на вихідні моделі щастя, стає імперативом поступу, - особливо тоді, як наша творчість не стає ворожою у собі для себе проти себе. Для утопістів реальність це вигадка з метою підміни її представництвами утопій. У представленні людьми життя досягає підняття над необхідностями своєї прагматичності, ми можемо насолоджуватися святами та ритуалами у їх самодостатності, поринання у симулякри нашої свідомості не потребує виправдань так само, як і не може на те мати доказів, - проте ця самозамкненість людяности на собі стає не просто глухим кутом еволюції, а її руйнівним вивертом тоді, як ми стаємо безвідповідальними не лише до долі передуючої нам природної еволюції, а й до продовження її вже у нашій культурі та цивілізації. Наші відмови практиці прогресу у її ендогенних пориваннях, наші обмеження власним епістемам на освоєння сутностей та закономірностей у природі уречевленої адекватности – має та зобов'язане мати обмеження. Вигадки як наслідки дослідницьких пізнань не можуть не будувати реальність попереду практичних до того можливостей, але довготривало не підтвержені у обставинах позалюдського довкілля вигадки стають підтвердженням тривалості вже нашої помилковості стосовно того довкілля. Якщо теоретичні прогнози апробовують реальність на її ймовірні здійснення, то утопії можуть виступати видом наддалекого прогнозу, - особливо тоді, як психопати не беруться підміняти собою людей при розумі. Заміри та прогностичні гіпотези нашого гносису набувають подоби химер, коли вони підміняють собою предметну реальність, замість того, аби остання у доказ людської адекватности іншим формам існувань зрештою не підміняла б собою нашу творчість, звільняючи її до нових атак на невідоме. Віддалені від конкретики повсякдення орієнтири та вектори нашого поступу за визначенням є абстрактними на збідненими на обумовленість, проте тим більше вони не повинні бути рівнодіючою від спантеличень людини, не мають знімати остороги на просування у неймовірне, яке тим самим стає просто загрозливим, коли помилковою стає вже й стратегія. Коли помилка у порушеннях об'єктивних та таких, що перебувають у компетенції науки законів призводить як ні до чого у кращому від руїни випадку, - то виразніше загрозливі небезпеки від тих цінностей, які перебувають у компетенції абстрактнодухових особливостей нашої людяности, полягають у їх неверифікованості та відсутності звірянь з помилковим; війна з речами змушує нас повертатись до істин нашої людяности у відповідальності за істини речей, але замирення із химерами нашої людяности змушує нас воювати із речами у безвідповідальності за нашу людяність; хибно поставлені цілі у практикуваннях з уречевленою об'єктивністю видаються іграшковими порівняно із ставкою на ті ідеологічні цінності, які не можуть визначатися впливами на них з боку предметности, але останню вже зі свого боку беруться визначати. Наукова діяльність може вибачати ті перебрані за межами звички передбачення, які вона згодом завойовує, - але не підвладні їй ні за яких умов фортеці самозамкненості на собі гарячковості наших видінь стають звинуваченнями загалом на вже на нашу людяність у її пізнавальній дієвості. Практичні небезпеки бачень неймовірного не у тому, що вони не здатні впливати на події, а у тому, що вони за це беруться. Для нас неприйнятними стають вигадки, які не можуть бути прийнятими вже з боку подій. Чудеса, як продукти наших безпосередніх хотінь, перестають бути не лише хворобою відносно об'єктивованих істин, а й у нашому фізіологічному здоров'ї тоді, як ми здатні критично, себто зі сторони, аналізувати нашу віру у реальність безпредметних сподівань на чудоспасенність з боку потойбіччя, коли ми не носимося із художніми символами як із нормою вказівною щодо нашої тверезости.

Утопії можуть ігнорувати усе можливе, за виключенням чуття стилю, що виключає із себе надмірність. Містифікації їй призначені на заміну реальності, що згодом має замінити вигадки, але коли вигадливі звороти нашої свідомості заважають їй противлятися їхньому поневоленню на реалізованість за відповідних на те умов, коли із неймовірним ми поводитимось як із тим, що вже настало, коли ми віримо у гідність порушення законів природи та потреб прогресу, - тоді ліпше нам самим лікуватися, аніж під наші вигадки урізати реальність, бо і у смерті реальність культури не відповідатиме подобам порожнього місця.

Утопії, як вже актуалізоване чудо у масштабах усього суспільства та досягнення країв історії, насаджується тоталітаристами як сурогат щастя на компенсацію ним практики злигоднів. Утопії є прийомом зекономити на витратах у практиці досягнень розвитків. Утопії є засобами адаптивного вживання в'язнів у зону, коли остання освітлюється сяйвом радощів посередництвом затемнення утопіями здорових реакцій свідомості. Чудотворення, доступ до святості утопій та абсолютних ідеалів ошасливлення є шахрайською куклою, яку всовують у руку випатраним на реальні цінності та права, аби обмануті ні не репетували про свою жертвовність, а ще й вважали подібний обмін за прибутковий для себе. Здійснення ж спокусливих ідеалів їхні творці або ж відносять до кращих, себто не існуючих часів майбуття чи золотої доби минулого, або ж кваліфікують як належне історичному потойбіччю, себто у обставинах недоступного, або ж вже не криючись оголошують містичні конструкції та пастки для пастви важливішими за реально зняте з пастви, або ж страждання та потерпання обдертих на реальні цінності видають ще й за безпосередню винагороду обдертих. І під акомпанемент захованої посмішки авгурів паства січе себе у сподіваннях на відшкодування з боку не власних сил властиво власного виродження.

Криза, як та не надмірна нормальність організації суспільних відносин, засобом та виправданням подолання якої висувається такі ж малонормальні рецепти винищення ворогів, породжується не різницями у рівнях культурного розвитку між історично віддаленими спільнотами, а різницями всередині однієї спільноти, коли суцільний стан суспільних відносин а чи виглядає як занепад порівняно із здавалося б доступними можливостями їх поліпшення, а чи дійсно є таким. Архаїчне суспільство може не знати криз, тоді як із кризою може запізнатися спільнота високотехнологічної доби. Криза - це коли актуальна, нагальна, відчутна норма або вже втрачена, або ще не здобута. А відсутність *кризи* обумовлюється неприсутністю норми як такої, коли або унормовують навіть явну катастрофу, або не унормовують навіть самоочевидний розквіт. Криза це брак звички до обставин; це очікування, що назріли як необхідність; це те, чого прагнуть, але до чого ще не є спроможними. Соціальна криза, як дисонанс між ідеальним та наявним, може бути фіктивною, коли нормуючі ідеали є бездоказовими, нереальними, утопічними. Коли люди живуть замірами, то утопії слугують незамінним чинником у рецептурі облаштування криз. Аби усі заголосили про гвалт, то треба спромогтися оголосити соціальні реалії вже як фальш, а сфальшоване виставити як реально назрілу необхідність. Без складових надуманого ошасливлення не приготувати блюда дійсної кризи.

Подібно до наукових законів, прогностична функція яких націлена, щонайменше, на усунення небезпек непередбачуваного, то й соціальні утопії спокушають вірних чудесами того, що у певній ідеології визначається за щастя, щонайменше, обіцяють ліквідацію того, що оголошують за нещастя й яким публіку залякують. Аж на відміну від гіпотез, які описують формулами й які є підтвердженими предметністю чи запитам на винаходи, то віровизнавчі обітниця на ошасливлення вірних та кару невірним вигадуються не просто як противні природі речей, а й як такі, що не стануться ні за яких обставин, ба й більше, несумісність утопій із усякою доказовою логікою та істинами цілеспрямовано подається за призначення позаісторичних ідеалів, як повстань проти смислів та можливого. У межах розуму його автори покладаються на факти, тоді як утопісти мають вдаються до безглуздя, аби вірні сподівалися чи на розкриття могил на часі Страшного суду, чи на споживання без праці вже за комунії, чи на арійські панування на просторах очищених від нелюді.

Законспірованою та не завше очевидною причиною перипетій історії тоталітарних режимів є фабула певної казки якою зачитувався у дитинстві кожен із креативщиків тюремних зон, залишаючи втовкмачені упередження та віру у чудеса на загал тим архетипом домашньої безпеки, матриця якої визначає не лише комплекс світоглядних цінностей вождя, а й знецінює життя його послідовників у винайденому таким чином концтаборі. За прогнози жертвних збитків і надбань ще не посталої трагедії зони неволі можуть правити імперативи та ходи сюжету вже наявної казки. Мотивом казки є набуття героєм якогось чудодійного засобу, яким він кришить супостатів; а пружиною концтабору є набуття змовниками месіанських переконань у виправданні злочинів задля втілення цих же месіанських вірувань.

Отож. Герой, який уполісвідженим лежав у гноїщі, який вийшов із глибин трудового народу, якого усі трактували за дурепу, - невідомо з якого дива, для того щоб помститися усім ворогам, себто тим, які вважали його нездатним на кар'єрний зріст, - з боку чаклуна, Бога, долі, потойбіччя та інших факторів із області амнезії обдаровується на казковий інструментарій: меча, що усе рубає, кольчуги, яку ніщо не зрубає, торби, яка усе збирає, краси, що усіх зачаровує, знань, які усе передбачають, волі, яка усіх переконує, сили, безсмертя, невидимості, швидкості, здатності керувати часом і простором, творити й вбивати, перевтілюватися, безкарно чинити усе що спаде на голову, просякнутий святістю герой вміє лікувати, танцювати, далі за переліком вузівських спеціальностей, месія спрямовує смисли історії до остаточного призначення на воскресіння мертвих, на перемогу класу пролетарів, на торжество арійців, на переселення у сад переповнений гуріями та водою, він не лише несе світові Новий порядок, а герой знає ще й рецепти соління грибів, перемагає невірних, гідру контрреволюції, еретиків, ворогів народу, саботажників, відьмаків, шпигунів, лісових братів, донатистів, абстракціоністів, напівбог долає усі проти нього капості та обходить усі капкани задля того, щоб настав великий перелом, зникли радості й печалі, багатства й злидні, мирське, янголи встануть на прю із військом чортів, щоб не можна було володіти фабрикою задля того, щоб вождь як йому треба переселяв народи туди куди їм не треба, щоб усі увійшли у радість о Христі, а усі інші у казани з горючою сіркою, й тоді за допомогою сотерології з іпостасю настане через партполітпросвіт бажана атараксія з реінкарнацією і всьо будіт данбас. Чудо дивовижі зобов'язане шокувати ще й незбагненністю таїни стосовно спіткання героя із щасливим даром здобуття чудес задарма. Повороти сюжету виходу на чудо коливаються у діапазоні: від - випадковості, відкритість до якої має надихати кожного, хто на це сподівається у симпатії до обраного героя, до – тверджень про заслугу реципієнтом свого дару та рецептури чудотворення, який стає обраним через акт сходження духу святости, через навернення, через стояння на плечах гігантів та підсумкове узагальнення героєм передових досягнень світової науки. Чудесність відкриття рятівної брами щастя для людства полягає у тому, що герой казки відкриває усім очі на речі самоочевидні, на факти по яким юрмище тупцяє у нестямі їх второпати, коли спаситель пророкує: доста обібрати багатства на їхніх власників, власників на їхнє життя, життя тих хто це робить обскубити на розуміння того що вони роблять, й тоді на вичищеному від лабузинь полі соціальному виросте ідеал трудових армій; або ж ідеалом висунуть вериги з акридами та розумне мовчання з тим, щоб за усе інше в усьому іншому покластися на Бога як на діючу й неспростовну причину подій; а то ще можна запропонувати малювати круги, повторяти числа, підстрибувати й учиняти інші ясні та самозрозумілі для порятунку спасительні у спомозі щастю виходу у астрал ритуали за допомогою яких усі проблеми дістануться до свого доконечного розв'язання. Тоді усі фобії психопата будуть нейтралізовані. Змістами фетишизації стає мітологічна біографія героя. Натовп шаленіє біля підніжжя героя. Герой незворушний у зневазі. Зрештою вороги потовчені, і то не для того, щоб розжитися трофеями з трупа, а щоб тим урятувати їх від зла неналежності до святости героя. З неба лунають марші, публіка під овації суне розминати сідничні м'язи до буфету. Мотиви казки хоч ізалишаються у підсвідомості одержимих, але ж під неї беруться різати живих людей. Казку стає важко відділити від історії заваленої трупами від втілення казки.

Вступати у суперечку проти прихильників казок, мітів, віроучительних ідеологій можна не інакше як перемістившись і заглибившись у їхню сферу; у свою чергу: заміри управляти фізичними законами у природі предметних речей, - у яких нема й не може бути мозку, - саме за допомогою психічних уявлень, а то й маячень, у обхід знань і вмінь змінювати одні речі за допомогою інших речей, своїм наслідком має не менш і не більш як суперечки у царині віддання переваг одних казок над конкуруючими такими ж ілюзіями. Оціночні судження базовані на інтересах окремих колективів, а то й сектантських сповідань можна було б оголосити фактами глупства, або тим, що не має стосунку до реальності у контурі раціоналізму й наукової доказовості, - коли б саме людські інтереси не правили б фундаментом, інструментом, напрямним чинником поступу культури; критику спрямовану проти авторів осяйних утопій духовних можна було вважати глумом над здоровоглуздя, неповагою до притомности, крокуванням до аварій та помилок, - коли б суперечки з приводу безпредметних ідеалів не зумовлювали б колізії вже соціальної історії; фантазії тоді були б неправдою, - коли б дійсність вичерпувалася самими лиш істинами фізичного гатунку. Аж це – не так. Нікуди не дітисяд від боргу незгоди із тоталітаристами.

Творчі люди стають у першу чергу жертвою вигаданих ними тих простих і радикальних пропозицій, де проникнення у поки ще утаємничене постає багатообіцяючим чудом. Але вже справжні проблеми постають тоді, як ці ще казки беруться переробляти вже у об'єктивну реальність надто тісно пов'язаною із суцєю актуальністю природної еволюції.

Очевидним проявом захисту усього доброго, - змісти якого не можуть не бути невимовними, - у їхній бійці проти усього поганого, - не може не ставати негативізм та руйнування того вже конкретного масиву історичних надбань та вартостей, які й становлять істотні опори соціального устрою. Справжні революціонери із числа людинолюбців та рятівників світу від вигаданих ними переґрішень беруться забороняти й руйнувати: державу з її призначеннями, мораль і людяність, релігію і конкуруючі секти, власність та грошовий обіг з установами ринку, приватне підприємництво, право і чинне законодавство, звичаї та традиції, національні особливості народів та їхній патріотизм, сім'ю та пристойність, демократію, свободу слова та думки, випробувані соціальні закони і норми, раціоналізм і безпеку, ревізують навіть наукові постулати та фактичність експериментальних доказів, заступають підприємництво та індивідуалізм; аж головне ініціатори здійснення обіцяних ними чудес займаються, дійсно результативно, пошуком і терором проти ворогів представлених суб'єктами означених ліквідованих сфер соціального життя. Місце вичищеного із життя заміщається: насиллям і репресіями, могильними ямами, чудесами і культами, пропагандистськими облудами і актуалізацією утопій, безвідповідальністю з наслідками допущення аварій, одержавленням протиправности та мафіозністю, змішуванням необхідного з неймовірним, розгнужданістю тих норів які не зачіпають безпеку подібного концтабору, жертвовністю і каторжною трудотерапією базованою на харчових пайках для її утриманців, централізованою диктатурою у керуванні нею хаосом безладу, масова ненависть до ворогів наснажується самовідданою любов'ю до обраних начальників, революційний безлад стриміє не забарившись вже до тотального контролю над самими поки ще недобитими революціонерами переробленими вже у зеків.

Не фіктивну, а достеменну катастрофу дано учинити лиш суб'єктам керованим тими ідеологічними химерами, що вони здатні довго протриматися у історичному часі тоді, коли трансформуються у безневинні культи символічні на маргінесах вже мирського життя. Ефективне ж тамування збурень, спровокованих пандемією віри у неймовірне, здійснюють на шляхах більш радикальної ревізії догматів та настанов доктринального культу тоталітарного, а то й відмовляють останньому у доцільности його революційности.

Збиральництво довелося протягнути прожектором Світової революції. Пак утримувати почервонілу від крові імперію вдається лише відтворенням ладу приватного підприємництва проти якого й зводили зону комунізму. Реванш збиральництва хоча й рядиться під революційний рух, однак у чекістів стачить тями щоб обійнятися здоровими цілями наживи.

І окремих чоловік, і осібні люди дійсно повинні мати ідеали, проте перенесення цих орієнтирів у побутову дійсність робить із неї суцільну катастрофу. Особливість справжніх вигадок, яка робить їх несправжніми на ділі, - нерідко відносять до вад, тоді як не менш часто перевагами реальних пропозицій вважається їхня реальність. Біда починається не від неймовірності втілити казку, як від наполягань на подібних зусиллях ладних проковтнути усю енергетику технічного забезпечення фантазій, які попри марноту спожитих жертвоприношень залишаються у тій самій якості фантазії. Коли взірцева абстракція та реальне не обертаються один докола іншого, а зливаються, тоді вибухає колапс якоїсь чорної діри. Коли ідеальні картини не світять реальності, тоді вони починають її поглинати, починають потребувати новіших привнесень, аби набути вагу факту не лише через шкоду за втраченим у тій вирві намарно, а й переповнюючись послідом від атомізованої конкретики культури. На підтримку видимості корисності химер нанівець завалюється усе реально та не химерно корисне; уся енергетика зони іде на підпору власне існування зони, а потім на підтримання хоча б іміджу, буцімто не облудливого; не комендатура зони останню обслуговує, а весь особовий склад зони слугує першій. Повнота та логіка слідування вимогам зони здатна до решти виснажити існування усіх неідеологічних аспектів суспільного життя, що їх зонова система ідеології береться собою підмінити, - проте й винищення усіх та усього заради химер не перетворить химери на реальну, корисну людському прогресові подію. Потрібні кампанії своєрідної деідеологізаторської секуляризації тих сфер громадського життя, у яких віроучительна партійна заангажованість підмінює їхню власну логіку. Навіть звільнені від політичної влади химери та утопічні проекти не затрачають своєї небезпеки як родителя тоталітаризму.

Так і не реалізованим шансам прогресувати у знаннях та вміннях, створенню для себе зони законсервованого недорозвитку люди зобов'язані власній недопитливості, витісненню забобонами та символічними ритуалами здорових реакцій сприйняття, переведенню рації свідомості вже у ситуацію міфологічності. Для насельників казки перемішаними є надприродне й натуральне, минуле суміщається із майбутнім, вигадки тотожні предметній об'єктивності. Для психопатів суперечка із фактами слугує лише приводом утвердитися у власних віруваннях. Стіни та ґрати каземату лише фізично оформлюють стан неволі пануючий у психіці чи органі мислення в'язня. Концтабір не лише є батьківщиною для любителів чуда, але ідейно переконані кадри починають самочинно зводити докола себе стіни гетто, поза обороною яких ті кадри затрачають свою ідейність. Замах на міфологічну ментальність аборигенів зони у спосіб нав'язування їм критичності щодо забобонів, раціоналізму та розуміння подій такими як події є - не може не бути замахом на підметну ідентичність, на сутність, на ті світоглядні цінності полоняників неосвіченості, химерність яких цілком уживається із навіть науковими знаннями в'язнів. Уся натура, усі події сприймаються прихильниками чуда лиш як підтвердження власних маній та ілюзорних уявлень. Сперечатися із народом міфологічності є заняттям марним, - бо віра у чудеса представляється фізіологічною хворобою органів сприйняття, а чи психічною патологією, що її важко гоїти просвітництвом. Так дотримання міфології величності збиральництва перебиває й подавляє у московської людини усі інші її реакції.

Хоча маніям про повернення людини до своєї сутності, про експлуататорів представлених буржуазними ізраелітами, про визволителів представлених інтернаціональним пролетаріатом й надано подобу наукової теорії соціальної, проте подібні марновірства відносяться до спільного із ними класу амулетів, фетишів, чуринг, талісманів, іншого чаклунського причандалля. Заклання верств людей задля доказу правоти психічної віри у правдивість якогось набору слів-заклинань є не просто злочином, а святом божевілля.

У тілі казки сюжети тоталітарної містики можуть існувати достатньо довго, бо вони там перебувають у себе вдома. Але переведення віроучительних забобонів вже у політичне життя й озброєння містифікаторів призводить до війни, у якій агресивних втілювачів утопії доводиться зупинити лише й тільки адекватним завданням їм військової поразки.

У особи та у суспільному загалі є не міряно питань розходження між реальною ситуацією та, з другого боку, нагодами її переіначення на задумане краще. Але на завжди кращим при цьому є ставка на надприродні чуда та вихід за скобки реального. Попадаючи поза цілі якого можна попасти у десятку глупства, а то й помилок. Що й родить концтабір. Химер вистачить на всіх: прихадіте, ми дадім вам песен, їх многа у нас єсть. Якість глупства і розмір здирництва має виміри на відміну від маячень та сподівань тоталітаристів на чуда, явлення яких їм важливіші від користей чи збитків від чудес. Тоталітаристи витають поза скобками не лише реальности та розуму, а ще прогнозів і часу.

Переможною форою химер, задяки якій саме вони, а не розум панують у головах, є те що вигадки стосовно імовірностей порушення законів об'єктивних даються незрівнянно легше, ніж пошук причин та віднайдення цілей у посталих проблемах життя та розвитку. Людям легше масами гинути у війнах, аніж пояснити розумно, - аж для чого вони це роблять убиваючи таких же. Для більшости легше виконати злочинний наказ, аніж прислухатися до позовів свободи у спротиві злочинам, а тому не лише насельниками, а й учасниками зоні є слухняні і пасивні.

Здавалося б, що не варто доказувати неслухність та помилковість афер та інших вірувань у казки, якими облудники не просто атакують людську притомність, а при тому ще й спричиняють кризи у суспільному житті, - аж ні: проти навіть невимушеного шкідництва доводиться виступати.

Зло не завжди є наслідком безневинних збоїв у порушенні кодів інформаційних. Аж у лідери, як і кожній справі, тут попадають самородки талановиті. Або ж пацючого короля, що із бажання вижити за усяку ціну поїдає ближніх подібних собі, - спеціально вирощують у бочці як перекинчика, запроданця чи корисного ідіота.

Асоціального суб'єкта москалі обрали собі у вожді, понатикали на просторах Союзу пам'ятники йому. Це при тому, що за цього вождя та за участю його правління був убитий десяток мільйонів, відбулося катастрофічне падіння господарства, самодержавна Російська імперія розвалилася, політика слідування його начертанням у глухі кути одержавлення і обмежень пізнішого директорського фонду стала облаштуванням трудових армій, зон визиску за пайки вже для кількох поколінь. Загал вирівнявся під такт та рухання чільного дегранта. Зважаючи на звичаї убивства тих хто чинив опір збиральництву народів та московізації, то комунізм з його ненавистю до контриків та ворогів трудового народу бійців за Справу партії – є не випадковим, а закономірним у загалі антизахідництва.

Як тільки прихильники чуд у обхід проблем розвитку таки дориваються до влади, то вони тут же беруться шматок за шматком відколювати від культури її спершу найвагоміші складові, як такі що не вміщуються і доступні для чудотворці прості схеми спасіння ними людства. А коли не вдається речі підкорити заклинанням, то беруться вирощувати для себе нову людину за учительними настановами сповідання. Не гребуючи для цього розстрілами.

Свій прихід до влади концтабірники оправдовують як вимушену позицію, обумовлену тим що попередники не впоралися з поставленими викликами; що революціонери, на долю яких випало виправляти гріхи минулого, є не руйнівниками, представляють собою вищі, а то й завершальні стадії історичного поступу. Для оправдання свого насильства щодо поспільства, згідно приведення його до спасіння за рецептами віровчення, - то останні та, з другого боку, відповідну реакцію суспільного спротиву ці творці спрощень міняють місцями причинно-наслідковими.

Нещастям для суспільства від режимів боротьби проти ворогів святого учення є не лише те що його твірні ідеологічні догмати химерні своїм наслідком мають відповідне спотворення реальности під ці імперативи облуд; аж нещастям для суспільства зі сторони цих концтабірних режимів є ще й зворотне явище, а саме те, що вже й правдиві факти історичної реальности сприймаються та тлумачаться на підтвердження ними ідеологічної картини. Чи утопії родять незнання, а чи знання помирають у конвульсіях утопій, - маємо шкоду на обидва боки від подібних суміщень.

Особливістю концептів тоталітарних є не лише те, що у них без розбору хаотизатори єднають усі можливі правила, виключення з правил, логічні суперечності, як, головне те, що той заміс учиняють на основі неможливого, з доданням туди безумств та криміналу. Фундатори тоталітаризму зайняті передовсім вживлянням знадних фантазій у зневажений цими химеротворцями корпус дійсного стану речей. Базою adeptів ненормального є простір неймовірного звідки вони роблять набіги на те, що знаходиться у межах реальної історії.

Хоча дослідники із числа науковців досягли разючих успіхів у практиці будівництва реалій людської культури саме через вдавання до здавалося б абстрактних законів, до математичних моделей з оперування неіснуючими об'єктами, до фантазій фізика яких межує з божевіллям, - проте умовами зміни речей під людські до них потреби залишається те освоєння природи речей, що його іменують істиною, іманентністю об'єктивного, феноменальністю досвіду й подібне. Без використання крил чуда ми не злетимо у досягненнях. Не зважаючи на те, що прив'язання експерименту до статусу незаперечного арбітру суперечок є не лише дурним тоном, а ще й неправдою, - проте вже саме існування речей на рівнях субатомних чи метагалактичних ще до появи людей грайливих та творчих не може не свідчити про перспективність пізнань саме у векторі освоєння уречевленого. Від законів у яких прогнозують матеріальні події відрізняються парадоксальні пропозиції поставити прояви людської волі у залежність від проявів людської волі. Соціальні відносини завше доводиться корегувати на присутність у них чинника чуда, а чи не зовсім передбачуваного, або злодійства. Поза те, що норми опису людської поведінки мають певні ознаки конвенційних домовленостей, але соціальні закони у межах їхньої чинності й компетенцій не є фікцією, а порушення зафіксованого у праві є злочином і має негативні наслідки. Так навіть за цілковитої згоди бандитів між собою на дозвіл самим собі порушити прийняті загалом правила, то їхня акція не перестає від того бути беззаконням.

Не лише фізичні, а й соціальні закони не мають бути об'єктом свавільства. Так не має стосунку до поля права дозвіл нацистів самим собі на знищення ними євреїв, бо задля надання законності подібним акціям геноциду треба запитати на це згоди самих євреїв та інших жертв маніакальних ідеологій. Недостатніми доказами до повноти права є дозвіл комуністам самим собі знищувати капіталістів, або вводити московські війська на територію батьківщин сусідніх народів, або стовідсоткова поміж собою згода діаспори московських поселенців на приєднання окупованих ними місць своєї осади вже до московської держави. Таким самим злочином тоталітаризму є диктат нав'язаних суспільному загалу зі сторони невігласів їхніх ідеологічних догм та таких же зациклених на містиці форм правління.

У полі права й законодавства, яке стоїть на заваді злочинам та зобов'язує до сплати податків задля суспільного блага, - то громадяни працюють на себе чи на інших у виробництві продукції. Московські ж комуністи переконують аудиторію, що замінивши у цьому процесі підприємців вже на апарат номенклатурників, то тим самим відбулося докорінне переіначення світоустрою. Проте від заборони бізнесу зникає не так ідеологічний фетиш експлуатації, як – погіршуються умови продуктивності праці через її дестимуляцію. Проблемне у різних країнах та обставинах знаходження оптимумів між регуляцією ринку та свободами підприємницькими, між багатством і справедливими доходами, між монополіями та відкритістю кар'єрного росту для спроможних на це – є процесом постійним.

Чудеса і обітничі здійснення неймовірного, якими маніпулюють любителі спрощень, є для них не ілюзіями, а вагомим матеріалом зведення концтабору, достатнім інструментом для аргументованого вбивства ними ворогів. Навіть фізична смерть і руйнування є для чудотворців лиш підготовкою до містерії мучеництва й жертвовності. Смерть для тоталітаристів є не програшем, а тими сакральними стінами фортеці, за якими вони будуть непідвладні усякій направленій проти них критиці; саме крипту небуття вони намагаються виповнити тілами своїх жертв, аби перед останніми не відповідати за злочини втілення утопій. Ніщо для цінителів руху у нікуди є тим голосом остаточного страхіття до якого зобов'язана прислухатися історична реальність.

Здавалося б, що по відношенню до того суцього дійсного стану культури чи суспільного життя який тому є таким як він є бо відповідає рівням її розвитку, - то противні його природі фантазії є нестримні і можуть бути більш ніж незчисленими. Бо у безуму нема гальм. Аж ні. Як це не виглядає дивним, але усі пропозиції та варіації божевілля єднає чи робить подібними саме їх якість безумства. Тоді як різноманітні можливості і перспективи поступу має за собою його історична реальність. Щоб химери зажили собі слави бажаного цільового ідеалу і витіснили собою реальність, то треба їй надати подобу зла. Для створення привабливої конфесії передовсім треба придумати ворога на якого навішують усю відповідальність за усе що входить та може входити у незадоволення мас. А винищення цієї зловісної сили виставляється не лише умовою, а ще й фактом досягнення того що становить і вміщується у задоволення означеної маси віруючих у запропоновану їм ненависть.

Маси сучасників не так навіть потерпають від складнощів умонтування у суспільні взаємини на бажаних для себе позиціях лідерських, як часто не досягають соціальних своїх позиціонувань згідно свої кар'єрних розрахунків – і саме реальне чи удаване невдоволення мас на проявлену до них несправедливість й робить їх прихильниками варіантів ворожости до суцього порядку, незгода з системністю яких переробляє страждальців вже у нонкорфомістів та сповідників таких вже радикальних сектантських пропозицій з якими не забаряться шахраї з числа мрійників про саме своє особистісне виключне усевладдя, особливо над масою своїх підданих прихильників. На чим більш нижчих позиціях перебувають верстви незадоволених тим, що комусь ведеться краще від них, то тим більше свербить нужда переробити світ вже на користь нещасних, які марять подолати свої злидарювання саме за жертвний кошт панівного істеблішменту.

Доказами правоти звинувачень на сторону суцього суспільної реальності є якомога більш адекватна і правдива її картина, - але з тим, щоб на загал обізвати її злом, яке має бути подолане боротьбою проти нього. До числа об'єктів, що підлягають переіначенню через їх неприйняття та подальше запроторення до могили, можуть включатися такі реалії та установи поза знищенням яких не залишається вже нічого. Окрім чудес, якими обіцяють замінити знищене. Пошуковці вищих абсолютних смислів не тільки пропонують втечу від світу, як ще й об'єктом для атаки числять розмежування між речами, між народами, прагнуть розтерзати традиції моральності, сім'ю, державу, правовідносини, способи та умови господарювань, революціонерів не влаштовують різниці за ознаками статі, майна, освіти, фахові спеціалізації. Переслідуним антиподом вірувань є усе мирське. Далі без кінця. Утім настанова на єднання усіх та усього під владою диктатури, у устрої що його іменують тоталітарним, є далеко не визначальною характеристикою зони чудес.

Тоді як ворогом чудес обіцяних керівництвом секти є єдина цілісна історична даність суспільна, то варіації змістів обіцяних чуд звабних є невичерпними. За різних часів та народів вони можуть бути різними. До прадавніх, але затребуваних і для майбутніх часів, пропозицій просто і не вимушено розправитися з усіма життєвими негараздами є модель такої собі позаземної сили, що її іменують Богом. Верховенству якого, як визначальній і вирішальній закономірності світоустрою, доста принести жертви послушенства і за це у подяку отримати усе що зажадаєш. Порівняно більш тверезою є такі ж примітивні сподівання на месію, божого обранця чи героя який запросто і не менш успішно візьме на себе те, що покладають на Богів. Змісти ж порівняно більш вишуканих конструкцій містики крутяться довкола таких привабливих понятійних конструкцій як то: спасіння, вічне життя, раювання з Богом, царство свободи, гідність людини та гуманізм, відсутність експлуатації, справедливість, процвітання, достаток, миролюбство, добродійність. Далі без кінця. Аж ще більш звабними фікціями на обґрунтування зони покори для її прибічників є не так абстрактні ідеали та утопічні цілі, а вірування у можливість задоволення особистісних для сектанта нагод не працювати, а за те мати усе що забажається. Ще більшою умотивованістю попадання за колючку зони є обіцянки безкарно там убивати її ворогів. Недоліком же фікцій є те, що вони між собою є логічно неузгодженими та суперечними навзаєм.

Домагання видозмінити історію засобами позаісторичними викінчуються або послідовно наростаючим запереченням історії, або мають вже позитивні продовження у заклинаннях філологічного плану, доповнених такою ж безплідною пластикою символічних екзерсисів. Хоча містичні конструкції безпредметної природи можуть заміщати ще не опредмечені у культурі, але вже затребувані інтереси людей та колективів, хоча у людських світовідчуттях навіть виключно психологічні вигадки можуть залишатися матрицею поведінки, хоча й бездоказові для усіх часів та можливостей ідеали претендують на повноти представництва особливостей людських істот, - проте, здається, зменшення чинності химер, утопій та інших психопатій свідчить за оздоровлення людської культури, не кажучи вже про те пізнання законів у природі речей, яке постає суцільною картиною скорочення вигадок стосовно об'єктивного.

Ризики від тоталітаризму не так у тому, що змістами догматів ідеологічних вчень є химери, - бо від помилок бувають не убезпечені особливо тоді, коли помилки намагаються виправити, - аж небезпеки тоталітарних вчень у тому, що химерні їх догмати видають за істину, не лише за можливе, а й відкриття рятівне, за вид як не певної віри, так мало не наукової теорії. Сама спроба зодягнути утопії у обладунок святости і відгородитися тим від критики, свідчить за позанауковість маніакальних уподобань любителів зони примусу, коли примус не віруючих у догмати і є виключним аргументом на користь ідеологічних утопій.

Науковий підхід полягає у зменшенні розходження між теорією та дослідницькими фактами. У цьому вузькому проміжкові зручно може бути лише незнання, для якого ці різниці є домішкою. Та й то лиш до часу виходу дослідників на нові проблеми. Тоді як твердження укладені у царині знань про містичні факти прикметні навіть не розлогою відстороненістю від історичних реалій з приводу подібних їх віроучительних трактувань, як псевдознання про природу Богів, про чаклування із чудесами, про управління неймовірним взагалі не стикуються із історичними реаліями. Вірування про можливість підкоряти дійсність засобами казки залишаються віруванням, що, однак, не заважає сповідниками символічних ритуалів не відволікатися у подібних заняттях від не присутнього у них розуміння подій не фіктивних. Тож як би не домагалися віруючі у оволодіння абсолютними законами світоустрою поєднати втілення утопій та ту неможливість актуалізації обітниць, якою й залишається історична реальність, - аж доводиться сповідникам неймовірних вигадок існувати у двох паралельних вимірах амбівалентних: у власне реальности та у тих своїх мареннях, які вони розцінюють як еталонну суперреальність, призначену нормувати залежну від її святости вже профанну дійсність гріховного, на їхню думку, світу. Світовідчуття тих, які як під впливом наркотичних засобів, або і власного безумства безпосередньо контактують із тим, що затуляє чи підміняє доступ до реальности та здорового глузду, - підлягає психіатричним концептам про роздвоєну свідомість з діагнозами маячення, шизоїдности, параної й подібне. Проповідники рятівних чудес зваблюють до участі у них неофітів, обіцяючи настання віртуальних прожектів догматики та здійснення тих жадань пастви, які так і залишаються планами не здійсненими ні за яких часів і казусів. І попри те, що труди кліру подаються ним як поки ще не завершений вступ до царства Божого, до комунізму, до зони спільного процвітання й подібне, - проте ніякої іншої реальности, окрім наявної, сектанти не мають. І ґрунтом, і накривкою усіх обітованих небулярних чи віднесених у світле прийдешнє царств залишається підсоння культурного сьогодення. Нема ніяких правлінь церковних, большевицьких, нацистських, окрім тих які сталися так, як вони були, - за умов, звичайно, коли не міняти місцями навзаєм реальність та її ідеологічні проєкції. Обіцяння професійних віроучителів вступити у чудо вже от-от за найближчим поворотом може оправдати сподівання пастви на вигоди від посідання вождями своїх керівних посад тоді, коли будівля утопії тримається на ще прийнятному числі винищених для її торжества ворогів; але заклики повторити втілення неможливого вже у нових спробах з іншими виконавцями там, де ці домагання призвели до неприйнятних жертв і злочинів, - то подібні заклики можна робити хіба що із визнання якостей та числа трупів ще недостатнім.

Від усіх процесів що самочинно відбуваються у зірках чи природно на Землі, то саме люди є виключним фактором видозмін за задумкою свідомості людської. Час і події починають залежати від знань продукованих культурою людською. Наші слідування об'єктивності, досліджуваної у істинах науки, метою має зворотне, а саме, - видозміну цієї предметної об'єктивності вже під наші забаганки та мрії. Суперечність чи розходження з фактами дійсності призводить хибні знання і вміння навіть не до неуспіху, а до аварій; тоді як міра достепенности знань і вмінь дає можливість достепенними зробити наші задумки. А між тим, знання раціональні чи вірування містичні у своєму втіленні зовсім не обов'язково вмщуються у поняття добра та характеристики прогресивного. Або ж те що є вигідним для одних людей може бути безпосередніми збитками для інших. Тож коли дійсністю культури осібних угруповань є вимудрований ними конструкт, то буває так, що представляє він собою таке дикунство, яке незрівнянно перевищує хижацтво тих полювань, за якими живуть звірі, які не вбивають жертву звинувативши її не тій що треба вірі. Нашими цінностями є наповнення їх змістами які ми собі уявляємо для їх здійснення. Культурою є то що ми з цим світом робимо керуючись волею, а то й свободою. Перед критерієм якої усі інші відступають і поступаються своїм. Коли регулятором антагонізму між таборами починає слугувати лиш віра кожного у власні вірування окремішні, то порозуміння із загальним благом дістається лише прихильникам свободи. До недоліків забобонів та упереджень, які є варіантом мислення, можна віднести те, що затяті уподобання не підлягають своєму виправленню та корегуванню під показники та вагомість фактів дійсності, - аж подібна зацикленість на обраному, задля подолання таким чином відмінних значінь та цінностей, не обов'язково є корисною для загалу на загал. Хоч критицизм та ревізія, а чи спотворення і заперечення усталених позицій, - навіть коли останні розділяють і підтримують мільйони людські, - є чи можуть бути стороною поступу знань. Тож коли цілі спільноти масові дотримуються певних обраних ними сповідань, а чи ці культури своїм ресурсом мають масове число вірних, - то не обов'язково треба рахуватися із цим фактом як слухним вже для адептів відмінних світоглядів. Фанатиків власного фанатизму даремно переконувати у доречності відмінних точок зору, але злочинців не можна не зупиняти силою права що його порушують прикриваючись фанатизмом.

Маємо розум для того щоб самим собі вигадувати причини і цілі наших дій. Щоб повставати проти тої природи речей, якою є їх об'єктивність. Яка як необхідність протистоїть нашій свободі. Свобода, яка ні з ким ні про що не конфліктує, не живиться протиріччями, - є реальністю хаосу. Одначе коли виключно власні маячення вважати за волевияви, то їх результатом буде знайомство з психіатрами; і лише тоді як плани базуються на знаннях і вміннях з правдивого освоєння природи речей у пізнанні їх не ілюзорних закономірностей, тоді творчість набуватиме новаторських, ще не бачених для передуючої культури досягнень. Слідування науковим фактам є не більш як сприятливими обставинами аби творчість набула предметних втілень з наслідками подальшого поступу культури.

Московці, убиваючи українців на теренах українських, рухаються у цьому занятті переконанням обов'язку захисту великоросійського атечества від ворожих фашистів, націоналістів, бандерівців. Хоча введення свого війська у не свою державу, під довільно яким для цього приводом, кваліфікується як агресія. Цю агресію українці мислять злочинном. У триваючій українсько-російській війні українці знаходяться на стороні добра. Підтвердженням цьому є допомога українцям зі сторони сукупного Заходу; свідоцтвом тому є підтримка Московії зі сторони Китаю та авторитарних країн з їх недружнім ставленням до особливостей ліберального ринку та демократії. За узвичаєннями історії свого експансіонізму то московці навіть хизуються закидами на їх бік характеристик, як то, - імперіалісти, збирання земель, імперія, да скіфи ми, світова пожежа, нащо нам цей світ, з лиця Землі стерти Вашингтон з Лондоном, знищити навіть поняття українці. Теза про адіннарод передбачає існування виключно одних росіян якими не мають бути українці які визнають себе українцями а не расеянами.

Серед напрямків і представлень винахідництва, інструментальністю якого люди лиш і будують свою, себто нашу культуру, є клас вигадок, який цілком, або у значній мірі є утвореним саме людськими мареннями, надіями на чинність тих казкових сил, сприянням яких усувається усе небажане, а замість того насувається усіляке добро намішане з гараздами та вигодами. У той час як увесь інший масив знань і вмінь залишається обумовленим ще й участю у ньому пізнаних законів чи об'єктивних відносин у природі речей, адекватним освоєння яких є створена, створюваною є наша культура. Межа між іманентністю об'єктивного у досягненнях культури чи фактичності натурального та, вже з іншої сторони, приписуванням історичній реальності вже штучно сконструйованих трансцедентальних та трансцендентних сутностей та вимірів, - є межею рухливою й не завжди виразною. Бо нашою культурою не може бути не включене у суто людські інтереси, або виключене звідти. Саме це надуживання чи надмір акцентів на казку і формує простір концтабірного насильства, яким лиш і можна не віруючих у чудеса примусити до цього. Зона утопії стає реальністю лише за допомогою зброї, що її пускає у хід охорона зони. Тоталітарна культура відзначена тим, що реальність у ній належить не буттю і правові чи законам буття речей, і навіть не суб'єктам порушення законів, - аж відповідальність за переступ вважати химери вже реальністю встановлюється боргом самої жертви переступу, як презентантові химерного.

Рівень дивакуватости і розмаїття химер, запропонованих як чудесний порятунок світу від вигаданих для нього острахів, є показником відсутнього у цих утопій пристосування та відповідности прогресивним, перспективним, закономірним напрямним прогресу; у свою чергу проявом помилок, відпрацьованих варіантів, тупикових відхилень від магістралей поступу і є дивацькі абсолютистські побудови. Тому химери й чудеса неймовірні не можна й не можливо приводити у відповідність із ладом світу сього, бо саме задля цього, для розходження їх із світом реальним, для переіначення дійсности вони й майструвались.

Коли управлінці чудесами накреслюють настання обіцяної ними утопії щасливого завершення історії вже як плани конструктивні і позитивні, реальні, історично затребувані, - то притомна публіка дозволяє собі потішатися з несерйозних картин коли, кажімо, маси, озброєні лопатами та вказівками Партії, згуртованими лавами, надихаючись невичерпним самохїтним ентузіазмом, рушають копати канал чи зводити піраміду не потребуючи при цьому зарплати. Бо ж втілення того, що порушує природу об'єктивного, не мають підтверджень; а ентузіазм не є вдалим зразком вічного двигуна енергетичного. Але означена публіка смертельно для себе помиляється, коли такими ж грайливими й немислимими вважає погрози зі сторони утопістів винищити верстви незгідних із планами утопістів. Негативізм у змістах догматики месіанських віроучень, обіцяна боротьба з ворогами, потрапити до числа яких не уникнути нікому, - є єдиною і виключною реальністю від втілення ірреального. Наявність ворогів, множення ворогів, боротьба з ними проти ворогів, - є виключною основою зони. Щойно систематизований терор, спрямований навіть проти організаторів терористичної системи грабежу й усевладного насилля послаблюється, - то зона порядку і контролю починає розлазитися й занепадати. Балачкам про убивство Вас особисто й подібних Вам, як заваду для осяйних планів тотального учення, - вірте.

Обіцянки збагатити реальність через введення у неї чудес є оправданням операції виймання із реальности її дійсних багатств. Неймовірне починає глитати й перемелювати реальність, - для того, щоб, хоча б, залишатися там. Боротьба абсолютистських утопій проти суцїх її ворогів, число яких лише множитьсЯ, може лише посилюватися. У дірку прорубану до безмежжЯ немислимого починають всмоктуватися й пропадати там люди, людяність, закони, смисли, речі, пам'ять і сподівання. Химери потребують терору, аби через розцвїчування кров'ю імітувати із себе щось вартісне. Послаблення не лише фізичного насильства, але й навіть ментального знущання над тямом і здоровим глуздом змиває підпорки режиму облудництва. Ентропія виникає сама собою, але таким же чином вона не може бути замінена вже на упорядкованість розвитку. Зоні клінічних химер та казок узятих за обнадійливі гіпотези треба цілеспрямовано протиставлятися інерцією духовних надбань.

Через те що суспільний поступ розцінюють не лише у його винаходах на вигоду людей, а й у залученнях до того якомога більших мас, - то усі соціальні теоретизування, у яких йдеться про інтереси соціальної чисельності могли б бути приреченими на бездоганність, коли б зменшення виключень із числа суб'єктів об'єкту соціодослідництва включало б ще й якісність теоретизування у його доказових корисності якійсь кількості людей. Культурний поступ, з якого виключаються потреби людей, не є таким, - проте не усе зручне окремим угрупованням таким має бути і для ширшого загалу так само, як не усе, що прикривається запитам мас є гарантовано пропозицією культурного поступу. Служіння суспільному благові є запорукою елітарних посідань. Підприємливість є долею вузьких груп, проте призначенням творення благ є їх розповсюдження на загал, - тож конфлікти між популюсом та елітою уособлюють перипетії історії соціуму. Як блага прогресу видобуваються не лише працьовитим продукуванням уречевлених винаходів, а ще й їхнім відніманням від одних людей з додаванням трофеїв вже до інших людей, то ані встановлення ідеальної гармонії безконфліктних порозумінь та діалогів межи власниками майна, ані саме по собі ігнорування соціальних проблем, себто прав власності у розподілі праці, у спосіб зосередження лише на виробничих процесах, - не можуть розв'язуватися нарізно від потреб суміщення потреб виробництва та запитів суб'єктів виробництва у залежності від внесків.

Розповсюдження прав, усіляких гараздів та достоїнств людяности вже на широкий загал є не лише метою гуманних соціальних теорій, а ще й турбота про народні маси, - які за фактом історії, як за притаманним визначенням, завше є безправними, обездоленими, нужденними, - слугує вже претекстом, під який одні зграї народолобців вибивають та виборюють у інших елітарних зграй свій обов'язок любити народ, бо без означеної турботи народ не матиме своїх історично означених визначень на страдницьке амплуа. За режимів тотальних, себто таких, де усі маси знаходяться всередині зони примусу й ніхто на волі не вештається, чомусь, як це не дивно, головною та виключною діючою особою є міфічний герой, вождь, а то й напівбог на монументи якого моляться у любови щиро віддані йому маси, смислом нидінь життям яких у зоні є самовіддана покора вождеві та жертвне виконання його забаганок, - а не свобода кожного зокрема й у цілому. Тюремним режимом тоталітарним і є той, у якому за людину та цілу громаду дбає той, хто краще за людей відає про достеменні запити людей й ті завершальні смисли історії, які громада має вдячно відбувати у боргові спокути перед високістю борзого вождя. Злочини вважаються прийнятними та виправданими, коли вони учиняються у ім'я народу.

Слабість до безхлібних мас, якою живиться еліта, заслуговуючи тим самим своє суспільне провідництво, - зрідні до любови метрополій вже до колонізованих народів, до яких імперіалісти за допомогою зброї пнуться не інакше як для того, аби просвітити знедолених без їхньої опіки. Самозвані напутники, які записали себе у носіїв усього передового, повістують без посмішки про те, що це не вони, борони Боже, відчувають потребу у чужих ресурсах, аж навпаки: це у вождів, це у передових народів історичних бурхає понад вінця енергетика месіанського лідерства, якою вони просто таки зобов'язані поділитися із народами неісторичними та усіма відсталими від Божих дарів просвітительства у особі поводитирів до омріяного бідарями щастя, а коли еліта непокоїться про добро підлеглих собі, то вона й має право те добро амортизувати як ясир за безкорисність своєї пристрасті до сусідських проблем. Наставникам не сидиться вдома, їх недоста самодостатности власних клопотів, їх тягне до широкого загалу готовність самовіддачі у служіннях загалові трудящих мас та диких народів, аби розчухнути дібра останніх до їх збагачень на той надмір керівних ролей наставників, який залишається ще й не відшкодованим покорою під'яремних мас. Всупереч пропаганді народолобців, пристрасть до вирішення чужих проблем є не виправданням, а звинуваченням на сторону агресорів. Філантропи, меценати, патерналісти кредитують та утримують гнану та голодну масу клієнтів коштом останніх. Любов до народу і є тим невичерпним виправданням зверхників, енергетикою якого їм вдається утримувати народ унизі.

На статечне переконання посткомуністичних великордержавників, - так то не Федерація за допомогою ввічливих людей та прибічників миролюбства у малоросійському істеблїшменті зааншлюсила шматки України, аж то загниваюча закуліса євро-атлантична за пробойової участі жидобандерівської хунти замірилася прикарманити запорєбрикові сирівці, на збуті яких заробляє добірне членство федерального корпоративного авторитаризму.

Виявляється, що то не литовці, поляки, українці, угорці, німці, грузини й туркмени з таджиками втратили своє тоді, коли до них впхалися москалі, а це москалі втратили своє ісконнає тоді, як москалі випхалися звідти.

Коли москалі проповідують те, що вони є єдиним і українцями народом, то це може лиш означати, що українцям жодного шансу залишитися не лише українцями, а й шансу фізично залишитися – не залишається. Коли москалі розповідають що Україна це Росія, то це означає, що у українців не має бути дому національної вітчизни. Коли москальня клянеться, що вона любить усе українське, то це означає не лише те що так воно й є, як те, що господарями українського не можуть бути українці. Відповідно й формула щодо тотожності чи Леніна з партією, чи ідентифікації Гітлера з партією передбачає, що у відповідному концтаборі нема місця для життя будь-якої відмінної волі. Коли Робесп'єр це сам народ, то гільйотина працюватиме без перебоїв.

Там де науковці відкривають та створюють закони про природу залежностей між різноманітними структурами речовини, з наслідками виходу на ще не бачені технології та передові гіпотези у сфері знань та пізнання, - то жорстка прив'язка до наукових істин вже особливостей структурувань різноманітних суспільних залежностей є заняттям несерйозним. Так у геометрії, математиці, дослідженнях у галузі фізики чи астрономії, - то їхня заангажованість на людські особливості політичні, віроучительні, націокультурні може, у кращому випадку, хіба що шкодити передовим знанням. Проте не менш безглуздим заняттям, порівняно із атакою ідеологів на науковців, є войовничі змагання у сфері ідеологічних казок, між окремими достатньо розвинутими і усамостійненими у своїх традиціях кластерами культур, цивілізацій, сект. Домагання одних замкнених на успіхах своїх звершень спільнот перетягнути на свою сторону подібні ж спільноти, звинувачуючи останні у ворожості, - є не лише даремною, а ще й безрезультатною тратою зусиль. Бо кожна із усталених і закорєнєлих сект є не гіршою від усіляких від них кращих. Подібно й у світі тварин та рослин кожен із видів ендемічних представляє собою вичерпану й ту довершену можливість еволюційного поступу, який, на щастя, не зупинився на досягнутому. На зібрання противників, які трактують усіх, окрім себе, за нечестивих, - не варто ходити з метою утворення із ними якогось гібридного плоду, бо марно сперечатися з приводу переваг між віруваннями у неймовірне. Любителів неповторного ліпше туди підштовхнути, аби вони менше уривали та відшматовували від сусідів на збагачення своєї автаркїйної унікальності.

Білогвардійці, інтелігентщина дисидентська, демократи, зе-ка ворогів народу й контрєволюціонери із шкідниками навіть перед своїм розстрілом будуть співати осанну московському єдінанєдєлімству та картатимуть самих себе за його підрив, - у відповідности між своєю людською та московською ідентичністю. За тими ж питомими трибами московського збиральництва вони за усіх умов ненавидітимуть загниваючий Захід із його так і не підбитими багатствами. Бо вони не уявляють себе поза рідним колгоспом.

Не лише абсурдом, нісенітницею, як ще й помилкою може антикомунізм чи то критика комунізму виставлятися як захист промосковства. Бо втілений у концтаборі ідеологічний комунізм режимний і є екстремістською іпостассю питомого історичного московства. Критика самого лише й виключно ідеологічного комунізму тоталітарного не може не бути апологією тоталітаризму історичного й конкретного, тобто московського царства із його культурою хижачького збиральництва.

Коли імперський загарбник не знає інших шляхів угамування свого голоду як спожити жертву, а ще й від неї у відповідь отримати визнання у любови, - то нема потреби сперечатися із нападником у доказуванні правоти на своє життя. Побиття агресора є правом.

Коли поганцям вдається вирвати горло у своєї жертви, то вони починають фанфаронитися у своїх танатозних вивертах прикидатися немічними, аби спровокувати жертву на вчинки, покаранням за які буде оправдане означене виривання горла. А коли ці хижаки будуть підняті на роги, то вони починають козиряти вже тим, що саме за цю їхню невдалу спробу перетворити об'єкт нападу вже на здобич і жертву, остання віднині потрапляє у невідплатний борг перед хижаком. Так рецидивісти німецького неоімперіалізму, представлені нацистами, постають такими собі спонсорами повернення Німеччини до правового й демократичного світу, бо перемога союзників не сталася б без гітлерівської агресії на союзників, що завдячуючи злочинам нацистів їхні спадкоємці набули поваги. Так рецидивісти московського неоімперіалізму, представлені демократичною Федерацією, що за переформатування посткомуністичної малоросії вже у постмосковську, як реакції відсічі окупантам, то перед останніми Україна перебуває у боргу. А за своє перетворення у мученицьку жертву, з наслідками набуття за це глобальної глорифікації вже як творця неба і землі, то Ісус має дякувати зрадництву зі сторони Юди.

За допомогою проєкту відродження невільницької праці мас, доповненого ще й запозиченою вірою у пограбування багатих, - московський комунізм заходився чудесним чином стрибка навздогін Заходу розправитися із відставанням від останнього. Але судячи із числа життя мільйонів покладених на це завдання, то девіантність комунізму доповнило відставання ще й незворотною ходою врозтіч народів назбираних імперією. Хоча можна котлові пайки за каторжні наряди трудпоселенцям, спецпереселенцям, виселенцям та усьому трудовому контингенту великої зони іменувати перевагами соціалізму, але від представлення злиднів досягненнями, то ідеофікції замороченої свідомости не перетворюються на реалії. Світ є складеним не лише із його пропагандистських картин.

Химерам, у по жертву яким офіруються усі ресурси, аби химери прибрали подобу виключности, надається вага тотальности: і як у спосіб надягання на химери обладунку святої й вичерпної для історії істини абсолютної, щоб від кричі відскакували усі критичні зауваги, так - і у спосіб накладання тавра ворога на усіх та усе відмінне чи незгідне із химерами, щоб критики не жили довго чи коротко.

Машкару носія чуда, месіанської величности, виключної святости надягають з метою подібним заняттям протиставитися підспудному визнанню власної нікчемности, задля компенсації своїх комплексів неповноцінности, щоб надурити власне сумління. Так московити вигадують собі та світові те, що вони є родоначальниками народів та культур, володіли колись усіма землями пізніше украденими у них ворогами, що вони гонорово приносять себе у жертву задля спасіння народів. А проте не лише еліта імперотворців переміщується тілесно до отруйнозгубного загниваючого Заходу, а й царі московські навіть своєю породою належать не російству.

Коли російська місія стати спокутною жертвою за гріхи світу освячується не спрощеним посиленням на ворожий капіталістичний Захід загниваючий, а має місце, кажімо, звинувачення буржуїнів у провокації росіян на реакцію спротиву для оправдання нею буржуйської агресії, яка московитів має усправедливлувати у їхній реакції перекору - й далі по колу; чи то коли антизахідництво документується не безпричинною русофобією ворогів святої Руси, а посилення на реалії програшу у змаганнях із Заходом подається звинуваченням останньому як його поразка від наслідків реакції московського антизахідництва викликаного ініціативами західної ворожости - й далі із зацикленням на обертаннях причинно-наслідкових взаємин; або ж коли захисне реагування жертв москвозбиральництва подається мотивом оправдання наступальности останнього так, що не можна вже добрати, а чи то він вкрав пальто, чи то він пальта лишився, - то у вивертах правоти московства має місце не артистична мнагахадовачка, а свійський безлад рацій. Інтегратори народів переконують себе, що то вороги припустилися помилки відмовивши собі сприймати агресивність московитів як дар інтеграції до московської любови, яка змушена була більш ніж відмовити у святі для недоінтегрованих у її відкритість.

Тоталітарний світогляд приваблює виведенням його адепта поза утилітарні проблеми часу та просторових обставин, даючи ілюзію свободи через подібне відсторонення від необхідності. Примітивна ідеологія принадує не так простими рішенням на злобу дня, як виводить ті рішення за скобки реальності, пропонуючи власне містичні відповіді на осмислені виклики. Радикалізм екстремального революціонізму творців небачених парадигм полягає у виведенні світської і тому актуальної проблематики вже на рівень релігійного сприйняття, яке стає недоступними мурами проти усіх зовнішніх трусанин та острахів. Впадіння у позачася потойбічності дає ілюзію впевнености у догматизованих забобонах, стає якорем серед буревіїв відповідальности, озброєє месіанськими відгородженнями від сумлінь, аби прокладати свій шлях через смисли та жертвовну кров. Вистрибування у непотрібність не обов'язково є безпечною для оточуючих.

Безлад руїни від домагань захпнути розмаїтість та організованість соціокультурного життя у вузьку камеру примітивної безпредметности стає тоді незворотним, коли просторове порушення обґрунтованого ритму подій доповнюється ще й часовим хаосом. Революція передовсім полягає у нападіві навіть не лише на людей у обставинах їхнього життя, як жертвою агресивности стає власне історичний час, якому, на їхню думку, як виду тривалости помилок, нападники виносять вирок, обіцяючи входження у майбуття вже справжньої історії. Тоталітарим це розганяння ходи суспільної історії до небезпечних та ризикових для її здоров'я швидкостей. Зона примусу до виконання утопій це не лише недоречність та шкідливість для доказових у прогресі його запитів, а ще й несвоєчасність. Тоталітаризм це ті прискорення часу, які мчать попереду безпеки та смислів. Замахи на час та раціональну доказовість, включаючи туди й моральні цінности, - резонують між собою. Після звалтування власне часу та обставин усі їхні втілення влітають до домовини тоталітарної ідеології, а то й власне домовини, далєбі без проблем.

Наступальність енергійного гатунку є не лише додатком до ресурсів тоталітарности, як вибухова віра у чудеса і є тим виключним ресурсом тоталітарности, який згоряє на ніщо, й поглинається заземленими запитами прогресу, коли вчасно не скористатися енергетикою містики на поглинання вже нею спротиву з боку прогресу. Революцію треба чинити швидше часових можливостей росту раціональности чи соціокультурних запитів, аби хвиля безумства не розбилася об мол осмисленого та предметно доказового. Ворохобня уможливлнюється у вузькому діапазоні осяйних бачень та, з іншого боку, ще не насталого розуміння безглуздости останніх. Шкода від примітивної містики, що потрапляє під подобу осмисленого, викликаючи тим руйнування смислів вже для зворотного уподоблення їх до мірок містики, - саме у тому й полягає.

Як не підлеглі змінам, критиці, проблемам, закидаються у майбуття утопічні програми без можливостей їх здійснення, аби у їхній необхідности до виконання не було ймовірностей прояву свободи, аби перед імітацією їхньої доказовости усі вклонилися у шанобі, аби в'язні утопій змирилися із незаперечністю тих химер, яким треба покорити не лише простір сьогодення, а ще й підім'яти під себе час. Зона неповна, коли вона не панує ще й над часом.

Ідеалізовані утопічні картини, гіпнотичні марення казковими образами, вірування у оживлення фантазій хоча й імітують обґрунтовані пропозиції винахідництва якими доповнюють і збагачують культуру, - проте безпосередніми причинами та опорою ставки на маніакальні чудеса є компенсація чудесами станів ущербности у яких перебувають автори означених ілюзій. Казкові доктрини багатоманітних тоталітаристів породжені бігом цих асоціальних типів навздогін норм, що їх означені автори ілюзій намагаються ще й випередити. Манії величі, нарцисизм, переконаність у месіанській обраности покликаються заповнити порожнини комплексів неповноцінности тих, хто є недолугим у використанні досягнень реального прогресу та його закономірностей. Ідеали дегенератів це инобуття їхньої ненависти стосовно латентних правд інтимного самоусвідомлення. Розходження між підспудним чуттям ницости і маренням богоподібности родить терор проти інтелектуалів.

Для абсолютистських учень, які позиціонують себе як учительні для залишеного поза його контекстом світу, не такого як треба та підлеглим його виправленню під лекала обіцяного щастя, є не лише усі цінності та просторові реалії ворожого світу, а й сам плин часу. Не лише відшкодуванням за утому від трудів з винищення ворогів святого учення, як ще й звабленим прибутком від заперечення існування негативних реалій світу висувують містифікаторські картини та сюжети, змістами яких є потурання підсвідомим інстинктам та довільно яким хотінням сповідників святого учення: коли необхідність працювати заміщується на споживання за потребою усіх джерел суспільних благ, що з рога достатку проллються; коли замість трудів із кваліфікаційного освоєння професій можна буде їх міняти довільно й однаково щасливо для кожного фаху; коли у раю будуть сади, водограї, гурії. Ідеальні картини такого собі раювання, відмінні деталями у відмінних віруваннях, є доповненням до спільного для усіх учень щасливого й утішного обов'язку розправи з відповідними ворогами. У перелікові обітниць із очищення світу від того, що чергові реалізатори чудес оголосили зайвим, із заміною вже на чудеса необхідні, - є ще й припинення власне часу історичного, у перебігові якого покоління чинили протилежне обіцянкам нового Нового порядку й шли не туди, куди треба. Цей неправильний час історичних реалій має бути заміненим на правильний прихід тисячолітнього царства розв'язання усіх тих питань, що їх віруючі сектанти вважають за питання зграбні. Вихід за межі кругообігу страждань, повернення до комунізму, настання тисячоліття Рейху – є присмакою до радощів знищення відступників, буржуїнів, неповноцінних.

Абсолютистські ідеї та світобачення, досягнення яких трактують як закінчення історії, своїм доказом потребують керування звідти усіма людськими справами і законами природними, розповсюдження чинности сакральної вигадки аж поза межі часу та дійсности, а додатковими аргументами на користь запропонованого чуда стає нетерпимість до життя та існування усіх супостатів не згідних із обіцянками здійснення утопії. Відповідно усякі позиції, що допускають побудову соціалізму у окремій країні, - можуть бути прагматичним визнанням відсутности сил на улаштування світової революції, але - не можуть не бути ревізіонізмом у зрадництві справи комунізму, який може бути лише глобальним. Таким самим зреченням щодо мети побудови інтернаціоналу пролетарів у особі світової Республіки рад на чолі із совСоюзом є настанови на мирне співіснування із табором недобитих капіталістів. Не може не бути поразкою переможне просування Красної армії та флоту не далі від кордонів соцлагеря. Так само й світ який не підкорився правовірним, а чи подібним абсолютистським сектам, – не є достойним існування. Нелімітовані манії не можуть мати для себе кордонів обмеження. Зони безперервного щастя хоча б на тисячу років без зараз убитих нею ворогів бути не може. Світ світові задається неприсутністю просторово-часових завад на очищення від невірних.

Тоталітаризмом є протиправне й беззаконне, за допомогою насилля над природою речей, законів та смислів, домагання розправитися не лише із тими обставинами, що їх любителі спрощень, власних візій та просто невдахи визнають не можливими розв'язати у інший прийнятний для здоров'я людей спосіб, - аж тоталітаризмом є ще й невдалим, судячи із згубних наслідків жертвоприношень у ім'я утопії, є невдалим бунтом проти часу історії та тяглости поступу. Тому тоталітаристи, як сповідники чудес та маніпулятори із прилученням ресурсів зі сторони потойбічних сил, силуються вискочити геть із часових закономірностей та реалій, бо у інший спосіб їм це не вдається. Бо на рубіж прогресу фактично виходять лише реально спроможні на це ті винахідники, чиї пропозиції дійсно стають надбанням поступу культури. Тоді як лузерам, чиї вигадки залишаються лише під їх зачіскою, зостається хіба що винищувати вигаданих ними ворогів та усе не згідне із втіленням утопій на закінчення часу за допомогою буцімто абсолютних чудес. Тоталітаристи це ті, які лиш марять про дійсність втілення їхніх симуляцій, залишаючись рецидивістами у постійному відтворенні того, що вони мають як вигадану ними трагедію. Так багатіїв грабують заради бідних, потім бідних заради багатів, потім у москалів це зациклення повторюється.

Основою людських володарювань не лише над успадкованим від попередників, а й на майбуття поступу слугує розумове освоєння подій, збільшені успіхи якого залежать від зменшення тих уявлень про природу подій, якими й заміщають власне природу подій, а коли саме останні й стають істинами, а не наші з приводу речей ілюзії, тоді й результативною стає видозміна речей та наших про них знань вже згідно людських запитів. Новий світ приходить спершу у ментальних представництвах, які і є повноцінністю культури, бо пізнання не лише обслуговують те, що можна намацати. Коли поступ знань та зміни у інфраструктурі культури є динамічними, тоді заміщення відпрацьованого вже на досконале є процесом постійним, де вже перейдене постає окремим випадком чи сурогатом від лідерських пізнань. Недоречности ж пізнань починаються не лише тоді, коли засвоєними знаннями підмінюють об'єктивне та фактуальне у речах, - бо духотворча культура не може не підмінити собою віджилі незнання та практичні невміння, - аж тоді певні знання стають дамбою на стримування досліджень, коли досягнуті рівні відкриттів консервують, коли люди відмовляють собі у кращому заради того доброго, відповіді якого виводиться з-під подальших запитів. Найвдаліше затуляти собою доступ до істин, серед яких мають збігатися знання та уречевлена онтологія, найвдаліше вдається химерам, бо саме вони й є замкненими в уявних конструкціях та не мають звідти виходу на події та факти полишені на мозок. Ліпше вже помилятися у істинах, ніж наполягати на нісенітницях, - коли не доводиться бути навсібіч правим. Навіть надмірно хибні уявлення про події вже є запорукою пізнань та того культурного поступу, що усе недоладне поставить на місце, тоді як законсервовані рівні знань, які є підміною навіть не доступних ще істин, і є втіленим незнанням та відповідним невмінням, є гарантією відсталості порівняно з безугавною критичністю дослідництва. Догмати тоталітарности і є тими законсервованими та відгородженими рівнями певних знань, які постають виключними не лише щодо їхніх ревізувань, а й такими, що виключають потреби подальших пізнань, підмінюючи своїми вигадками об'єктивні відносини у природі речей. Необхідно розрізнити природу речей та, з іншого боку, наші про них уявлення, бо так воно і є, бо навіть окультурені втіленою духовністю події мають свою логіку та залежності, що їх ми можемо лиш користати. Віра у достеменність відкриттів та пропозицій зобов'язана протиставлятися таїна та ще не пізаному, - але ж не настільки, щоб шанобливе ставлення до здобутків перекривала собою можливості подальших відкриттів. Вади тоталітарного типу пізнань, у яких для власних утопій вимагають від подій втілень утопій у події, полягають не у звичайному й нормальному олюдненні світу, недосконалі знання полягають навіть не у домаганнях підмінити об'єктивність вже казками та безпідставними у речах сподіваннями на чудеса, а у тому суть вади тоталітарних ідеологій, що їх абсолютистські догмати усього лиш імітують підміни ще не відкритих істин вже на псевдовідкриття. Доречні для своїх обставин відкриття перероджуються вже на химери, коли їх намагаються поставити ще й поза критику часом. Вади тих забобонів, які роблять універсальними для усіх часів та народів аби тим підкреслити значущість відкриттів, у тому є, що утопічні картини щастя відмовляють у існуваннях усім та усьому, окрім самих себе коханих само собою, що увібрані у броню містичної віри архаїчні відкриття реліктових доречностей висмикуються геть із апробувань на час розвитків та доказову актуальність. Пороки тоталітарних примушень усіх та усього на незмінність сповідувань не власних, а кимось зроблених відкриттів, коли останні тим самим власне стають закриттями істин, - розвертаються навіть не у їхній помилковості порівняно із потенціалами критичних до них присікань, а тому примітивістські світобачення стають реакційними, що примітивісти навіть собі відмовляють у подальших дослідженнях своїх же світобачень виведених на орбіту фанатизму, не кажучи вже про визнання власних забобонів вже за обмежені чи помилкові поза кордонами доцільности забобонів. Як обмежена заміна знань навіть помилки є евентуальними, - аж не на часі заборони ними пізнань. Призначенням знань є втручання ними у природу об'єктивного, тоді як тоталітарні імітації досягнення кордонів пізнань вичерпуються табуванням вже втручання до них з боку тих відносин у природі об'єктивного, які порушують буквалістські тлумачення тоталітарних догматів.

Проблеми від примітивістів - не у тому, що вони беруться заміщати своїми віруваннями рівні досконалих пізнань, а у тому, що містифікатори не вміють те робити. Не тому тоталітарні культи вивалюються геть із історії пізнань, небезпідставно вважаючи останні загрозою для себе, ганячи усе відмінне від своїх марень як вже профанне у оцінках негідности незгідних із доступністю таїн лиш у церемоніях з їх приводу, ще й з відповідним практикуванням у обскурантизмі та реакціонерстві спрямованому проти власне поступу знань, - а тому тоталітаристи стають на сторону невігластва та закриття одукованости у ім'я обмеження сакральними таїнами, що їхні сурогати знань є усього лише символічною заміною заміників, аніж є представництвом знань, аніж не є незнанням. Не лиш у тому специфіка оживлень містики, що фіктивність та безпредметність підміняє собою запити на встановлення людських панувань, а у тому реакціонерство вживлянь містики у історію полягає, що ті провізорні, чорнові, гіпотетичні знання беруться підміняти собою подальші потреби знань, залишають у гнізді пізнань лиш свої абсолютизовані марновірства, викидаючи геть усіх конкурентів. Хосенами творчости є заскалювання знаннями за межі достовірности, й міфотворчість може бути затребуваною як першопочаткові проби про причини подій, коли навіть фантазії оприлюднюють людські претензії керувати ширшими подіями, просвітлюють таїни та допоки непідвладне, бо функцією знань навіть першого наближення до того, що будуть вважати істиною, є постійна заміна відкриттів вже на досконаліші бачення, - проте імітацію, символізм, удавані панування з приводу подій не годить протиставляти достеменним дослідженням, або тим, які терміново є на вершинах знань. Можна вигадати собі доступ до останніх знань, можна навіть зізнатися собі у неспромогах впливати на універсальну дієвість подібних квазізнань причетних до світу тої ідеалізованої культури від якого продуценти подібних псевдознань та фікцій є відірваними, - але просто замахом на пізнання є виставлення доступу до імовірних істин вже як заборону на нагоди помилятися у відкриттях істин. Усі знання є і мають бути заміною імовірно більш досконалих знань, але вони не мають бути заборonoю для останніх. А коли відсутньою є потреба вдосконалюватися у знаннях доведених до станів віри, то, принаймні, годиться не втручатися віруваннями у власне знання.

Тому то до жорстко репресивних заходів суб'єктивного порядку у дотриманні вимог ідеології вдаються її утримувачі, бо ніц об'єктивно предметного їй не відповідає. Коли містичні фікції описують лиш себе, тоді імітувати їхню належність до предметного світу можна лиш силою над здоров'ям та мізками сповідників означених ідеологічних казок. Тож воювати за чи проти змістів безпредметного можна лиш із непорозумінь, чи то із нерозумінь відсутнього праксису ідеологічних фантазій. Бо містика насправді нікому не загрожує, коли їй дати волю щось від себе учинити. Тож химери навіть у втіленні їх у культові ритуали залишаються символічними, мають нульові змісти, є реальністю казки, - себто ідеологія потойбічного у кращому для неї випадку є паралельним щодо історичної дійсности світом. За тоталітаризму відбувається подвоєння моралі, подвоєння поведінки на: власне реальний світ людських потреб та тверезости, що не може не вижити супроти домагань казки поглинути його, та - на власне змісти та ритуали утопій, які імітують свою участь у запитах тверезости.

Публіка, песимізм якої базується на кращій порівняно із оптимістами інформованости, яка схильна розцінювати прибутки та добро лиш як дарунок випадковости, на який вона не розраховує в упевнености на необхідність зла та втрат, публіка не так сторожка у чатуваннях на небезпеки, як така, що усіма кінцівками тримається за землю й не є падкою на спокуси ілюзіями, - у відповідности із настановами власної тверезости може усяке й довільно яке виробництво розглядати за контрафактне, за прийом надурити споживача, за рід шахрайської афери, проте подібне виставлення свідомих чи обґрунтованих містиккою незнань, включаючи у види облуд й явища тоталітаризму, вже у ряд ординарного у культурі радше виглядає на закидами культурі, як стає апологетикою концтаборів. Попри те, що будь-яка нікчемність може бути фундаментом зони, аж зона не є нормальністю.

Встановлення заборон на помилки та відкриття остаточно завершених істин нікому ще не вдавалося, окрім примітивів та такої ж культури, якій у її нерозвиненій витривалості щодо проблем існує маса тих загроз та небезпек, що їх примітиви намагаються обійти випередженням часу та обставин своїх наявних можливостей у спосіб вигадування нібито остаточно відкриттів; режими закритих зон неволі й породжуються не лише лінійно до творчих свобод, а й практичним невмінням розв'язувати ті проблеми, тривожність яких підмінюють улаштувань означених зон накладання заборон не лише на визнане за злочинне, а й на усе недосліджене та утаємничене; тоталітаристів вирізняє проведення ними виразних розмежувальних кордонів між тим, що є помилкою та тим, що є спасінням на ту їхню думку, яка є забобонною, а не доведена згодою із іншими подіями та людьми. Установа помилки лише у тактичних відносинах зобов'язана розподіляти пізнане та непізнане, але на конкретику змістів між ними вже стратегія не тільки не може заборон, як є здатною міняти місцями помилкові досягнення та досягнення помилок. Коли прогресивні винаходи виміряти змінами їхніх змістів у культурі, тоді історія останньої виглядає вправлінням у помилковому. Помилка, як гарантоване порушення визнаних порядків, може бути, вже як вияв творчості, ще й входженням до вищих порядків. Порушення визнаних правил годить відрізнити від створення досконалих правил. Право помилятися не лише у відкритті ще не визнаних істин, а й у закритті вже відпрацьованих забобонів є природним правом людини у її нерозривності із свободою. Заборони на перевірені досвідом помилки власне для того й встановлюються, аби помилятися вже у ще не дослідженому. Суспільство тим більш є причетним до свободи, чим менше у суспільстві заборон на помилки. У суспільстві, де чинними є лиш апробовані правила безпеки, творчість штурмує лише не досліджене. Тоталітарні режими, для яких усе є ворожим тому, що вони є ворожі усього, себто не є достатньо відкритими, - тільки тим й зайняті, як полюванням на помилки, викриттям єретики, недопущенням усяких реалій та викликів, противних стосовно обмеженого набору формул з викликання чудес.

Різниця між здійсненням чудесних обітниць та власне їхнім здійсненням трактується на користь віртуальності: у відсутній реалізованості неможливого для реальності останню ж і звинувачують за те що, її жертвних можливостей забракло, аби вдовольнити втілення чуда, й коли у надмірній кількості трупів нароблених на різницях між історією та утопією винуватять не означену віру у незбутнє, а трупи, яких на думку любителів величного було ще замало, тоді не лише виправдовують та відчищають до блиску химери, а геть усю суспільну історію туди спроваджують. Тоталітаризм це затяте незнання у незнанні істин чи хоча б хоч якое осмисленого, це коли історію фактів беруть усього лиш складовою маній, це коли уламків від культури, прав, людей – не вистачить для насичення ними провалля у ніщо. Обмін тим кращого для вигадок, чим гірше воно є гіршим для подій, вже на тим краще для вигадок – має характер незворотний для засмоктування подій у вирву вигадок.

Помилки це те, що не підлягає класифікації та розумінню за стандартами примітивізму. Тому для монополістів та інших тоталітаристів весь світ є ворожим й складається з ворогів. Наявність ворогів, потойбічність яких треба виправити у спосіб їхнього знищення, задає зоні смислів її виправданого боротьбою з ворогами існування.

Перевірка історією обітниць звільнення від експлуатації виявила посилення норми каторжного визиску трудників обдарованих на пайку від ласки вождів; підняття мас до історичної творчості, до управлінських функцій сталася на ділі терористичним усевладдям диктатора, який залишає підданам зони лиш жертви за слухняне виконання його волінь; переваги заперечення приватного підприємництва, ефективність тотального одержавлення, сприяння зупинці історії вже у комуні - не підтвердилися; спокуси процвітанню не подолали дефіцит; інформаційні свободи замкнулися у виховній пропаганді; комуністичний інтернаціоналізм стався конспірацією великоросійства, ресурси якого були безжально розтрачені злочинами агресивної комунізації; практикування у ілюзіях не перейшло за рамці культового символізму, за виключенням достатньо реальних мільйонних трупів.

Тому, мало не з однаковим успіхом, можна віднаходити як і недоліки, так і внутрішні переваги у деталях устрою тотального контролю, порівнюючи останній вже із особливостями суспільств відкритих свободі та прогресу, - бо усередині себе самого тоталітаризм не має помилкових рішень саме тому й від того, що він сам собою є суцільною помилкою. Ставка на неймовірне, необґрунтоване, на кепсько розраховану у наслідках втілення утопії - є згубним відхиленням від затребуваних істин суспільного розвою. Той, хто розіграє невідому йому партію програє неодмінно. На жаль не прислухаються до доводів про те, що виправи з глупством до добра не доведуть.

Неправда, - базована на затятих світоглядних упередженнях догматичної віри у неймовірні чудеса протині природі речей та достовірности, - слугує, для харизматиків останніх днів, слугує як сокира для роз'єднання натуральних та органічних зв'язків лише задля першочергового роз'єднання органічних та натуральних зв'язків, тоді як довгостроковим і стратегічним використанням свідомої дезінформації є склеювання у тотальну єдність того, що є протиним природі речей та достовірности. Силою гравітації для тоталітаристів є лжа. Неправда не лише оптимізує ошадливе використання ресурсів насильства, як ще й є призначенням останнього. Тоталітаристи не помиляються у правдах, а є правдивими у переконливих наполяганнях на помилковому.

Зазвичай саме тому й осуджується хибне розуміння чинних подій і явищ, бо порушення закономірностей об'єктивних подій не призводить до запланованих результатів змін, а то й спричиняє аварії. Обман на загал засуджується у моральних нормах різних народів, у релігійних ученнях, за надання неправдивої інформації існують законодавчі статті осудження. Проте тому спотворення суцїх ситуацій має місце й не може припнитися, бо - є фактором видозмін, пізнання, культурного поступу. Поступ буде ефективним у множенні гараздів тоді, коли буде обґрунтованим, обумовленим, забезпеченим повнотою знань щодо досягнення означених гараздів, тоді як свідомо чи несвідомо неповнота знань та будованих на омарах дій саме й іменується брехнею, помилкою, підпусканням москаля. Облуди, яким ще не вдалося вирватися із стану запаморочення супротивника, є невибагливим прийомом досягнення підступних цілей авторів підступних фальсифікацій, замаскованих фантазмагорій, змовницьких дезінформацій, підривних психологічних воєн як способів заощадження матеріальних витрат на війну проти ворога. Коли концтабір це вже реалізована облуда тоталітаризму, то затяте невігластво, віроучительне шахрайство, агітпропівська пропаганда, що вони викликають тоталітарне насильство, - представляються світанком лагера. Тоталітаристи не брешуть, а виказують те, чого вони домагаються. Оскільки обмовити супротивника й вигадати так само не існуючу свою над ним перемогу легше, ніж на ділі досягти зверхности, то облуди ширяться як брехня по селу.

Спрямування усіх ресурсів комуністичного будівництва саме на створення світової республіки Рад доводиться за фактом визнати помилкою, бо з цього не тільки нічого не вийшло й совітизовані народи звільнилися від московства, як ще й Московія у цих безперспективних заняттях надірвалася, заплатила двадцять сім мільйонів військових втрат, мілітаризувалася надалі й - від совСоюзу повтікали ще й совреспубліки. Не зважаючи на реакційні спроби федеративного залишку відшматувати щось від колишніх республік, та ж доля приходу поки ще поневолених народів у свою незалежність чекає й на Федерацію.

Удосконалення пізнань, як правдивий підхід до справ, дає і результат прогресу, і прогресивний результат. Оскільки ж культура московського присвоєння чужих пожитків відзначена саме цим, а не оригінальністю конструктивних привнесень до власне культури, - то свої порівняльні переваги над ще непограбованими сусідами москвити забезпечують виключно привнесення до сусідів облуд та збурень, аби зупиняти та руйнувати поступ цих інших народів. Але у тому то й полягають збитки від влаштування сусідам збитків, що збитошники самі стають жертвою облуд, що їх вже як буцімто правду нав'язують об'єктам нападу. Ті, які провокують війну на матеріалі неправди та дезінформації, запропонованих навіть не собі, а противнику, - у затягній ними війні зазнають поразки.

Наукове пізнання цінують як таке, що спростовує передуючі хибні точки зору на проблеми, як знання з адекватним проникнення у сутність явищ на основі створюваних науковцями законів, а вже освоєння природи речей дає ефект їх змінювань за зростаючими потребами людства, коли удосконалення спадку трудів попередників стає новаторством і плодом культурного поступу. Тож на протигагу та у порівнянні із доказовим твердженням наукового дослідництва, які виглядають як опанування істиною, об'єктивною достепенністю, предметністю фактичного, з наслідками розширення ареалу культури у її наступі на раніше їй непідвладне, - то породжені маніями, абстрактними узагальненнями, казками і недостовірними гіпотезами, - твердження містиків і містифікаторів, а то й свідомих облудників постають рухом, ніби, у сторону противну до науки. Антинаукове відносять до помилкового, або, у кращому випадку, до недостатньо розвинутих знань. Але: саме не стримуване жодною раціональністю провалля у утаємничене та у випробування чудес претендує на максимуми інформаційного новаторства, порівнюючи із наукою, яка прогресує усього лиш на шляхах урізання помилок. Тільки безумці здатні обов'язки і ліміти раціонального розширити вже на виміри якісно клінічних фантазій. Змісти безпредметних вірувань у те, чого не може бути, які стають злочинами на разі наполягань на втіленні обіцяних чудес, - зрештою є не антинауковими офертами, а інобуттям наукового винахідництва. Однак існують міри розрізнення між тим, що спершу може видаватися дивним та тим, що у подальшому дослідженні так і залишиться належним сфері клінічній.

Подібно й збиральництво предметних плодів праці від жертв грабежу, пов'язане із компенсаційним наділенням жертв грабежу вже на якісь високодуховні змісти зі сторони грабіжників, - шпетять як мисливський злочин цих хижацьких тоталітаристів. Але у тому то й справа з оправдання бандитизму й полягає, що виробництво, яке постає як поступ порівняно із збиральництвом готових до ужитку плодів природи чи трудів сусідських, - є не більш як вимушеною реакцією відгуку на деградацію й споживацьке винищення передуючих ресурсних надмірів. Люди працюють і виробляють, бо крадіжка і обман стають збитковими.

Культура є плодом співробітництва її авторів конкуруючих між собою у відмінних внесках до неї. Вороги ж, себто ті, яких треба вилучити й відлучити від участі у їхніх трудах на спільну справу, з'являються саме у тих ученнях, які рекламують себе вичерпними у представництві ними культури, її потреб і шляхів. Проте вади від надання химерам чи обмеженим винахідницьким пропозиціям значинь вже універсальних, об'єктивних і незаперечних саме у тому й полягають, що наявність ворогів є не пасивним наслідком від святих прожектів, - аж саме ці обітниці чуда абсолютистських учень і є власне ворогом та ініціативною стороною війни супроти світу реалій не вміщених у чудо утопії. Можна будь-яку нісенітницю чи ідеологічне марення оголосити остаточною правдою світу, але подібні наполягання означають, що це не відмінний від нісенітниць світ став ворожим до нісенітниць, а що це нісенітниці як помилки протиставили себе реальності. Наявність ворогів чи історичних реалій, які не вписуються у приписи догматики тотальної докси, є не безневинним її недоглядом, а прямим призначенням переіначити ворожий ученню світоустір'їй вже під лекала войовничого учення. Химери ліплять саме як радикальний спосіб спотворення реальності. Приписи своєї секти її сповідники вважають тою вичерпною правдою реальності, яка оправдовує їхній терор супроти ще не упокореного ними світу відмінних культур. Творці зони замість своїх богів беруть на себе їхню роботу очищати світ від невірних і тих які хибують у дотриманні ритуалів символічних. Історія переповнена убивствами людей за ті злочини відступництва від віри, яких просто фізично не могло бути з тих же самих причин дотримання приписів віри яких просто фізично не може бути. Хоча у інквізиторському багатті палають ті, які за допомогою диявола літали на мітлі чи молилися за неправильними формулами, хоча стріляють у тих, які неправильно трактують необхідність і шляхи Світової комунореволюції, хоча душать тих, у яких расово неправильна форма носа чи черепа, - аж злочинами у подібних випадках є саме звинувачення за подібні випадки. Тому не може бути винагород чи покарань за чудеса, бо чудес надприродних нема.

Для того, щоб обійти й випередити усіх конкурентів діючих за нормами, законами, правилами життєвих змагань, щоб отримувати ті максимальні доходи, які перевищують докладені до змагань у прогресі внески засобами відмінними від дотримання правил, - то мафіозному угрупованню доводиться вимудровувати саме беззаконні засоби й прийоми для переваг свого споживацтва над своєю неіснуючою, облудною, імітаційною участю у процесах суспільного виробництва. У сектанти, які гендлюють чудесами, подаються ті, яким бракує сили, навиків, відчайдухості бути звичайними бандитами, які вилучають чуже без компенсації за спожите й за це у відповідь від суспільства обкрадених господарів отримують покарання, - якщо бандитів вдасться спіймати притягнути до відповідальності за їх бізнес. Вишукані ж паразити вимайструють такі інструменти розкорковування дверей у доступові до чужих багатств, що жертва буде вважати себе ще й обдарованою на бандитську куклу набиту ілюзіями обнадійливих обітниць, якою пройди замість гризоти у жертви з приводу її жертвості й понесених втрат. Змісти сектантського віроучення, - яким отримують абсолютистські переваги над усім як під'яремним членством секти, так і над залишками вже колишнього притомного суспільства, - конструюються на тій межі, де містифікат віровчення представлятиметься як буцімто обґрунтований лідерський затребуваний винахід у поступі культури, а водночас аргументи на користь обіцяного чуда залишатимуться віднесеними виключно до компетенції потойбіччя, утаємниченості, благодаті зі сторони святих, інфернальних, хтонічних сил, до яких не доступитися гріховним розумом, які перебувають поза усякою критикою та перевіркою, на які можна лише молитися із сподівання бути почутими. Догматичні настанови режиму владного панування секти зобов'язані виглядати не лише як нагальними й втілюваними, - ще як не мине ще рід цей, - а й такими, що представляють вищі й вичерпні для історії її смисли, порушення яких тягне гріховодів у пекельний вогонь чи до слідчих кабінетів безпеки режиму Нового порядку. Нема про що й сперечатися із сектантами, які доводять вищу правоту їх учення у порівнянні із будь-чим; так само й марно критикувати означені химери доводячи їхню не лише неадекватність, а й злочинність на разі толерантного ставлення до секти диктаторів. Попри ту рекламу, якою адміністрація зони утопії вже до числа своїх вірних заманює неофітів, виставляючи імперативи віроучення як вищий винахід людства, яке закономірно й невідворотно дозріло нарешті до послуху на користь означеній адміністрації святих вождів, - аж останні певно знають, що гарантіями утримання ними усевладдя є й не може не бути, як саме аномальність їхнього учення. Бо якби діяти згідно знань, вмінь і права, за якими будується культура й поступ, то не можливо було б дурити суспільство для отримання доходів бандитських; бо якби самозвані учителі кінця історії дозволили б суспільству розвиватися вільно за його потребами, то усевладдя цих диктаторів стало б суспільству зайвим. Абсолютистські учення не можуть не бути такими, що порушують співпрацю людей у істині й законах розвитку; сектантські химери зобов'язані бути за своєю природою саме надприродними й позаприродними; клір свідомо й цілеспрямовано віддає перевагу вірним ученню, а не тим хто розбирається у справах, бо у противному разі секта та неправомірні прийоми отримання нею доходів рухне. Заняттям секти на позиціях легальної влади є відшукання й створення ворогів через провокацію братовбивчих протиріч не лише для того щоб кормитися ворогами, а й гарантувати свою владу. Ця сектантська патологія прищеплена паразитом на процеси суспільного виробництва викликає у останніх знесилення, а то й пряме виродження, коли секта домагається втриматися при владі не на самих лише правах відправлення символічних культів з приводу лицедійного розігрування сюжетів і пам'ятних дат торжества обіцянок учення. Химери, у якості задоволення ними казкових марень людської підсвідомості, можуть не завжди критично атакувати рівень раціоналізму дослідників та фахівців на передових рівнях науки; проте домагання підмінити соборними догматами відмінні від них доказові закономірності соціальних установ є для останніх шкідливими. Суспільство, щонайменше й принаймні, не є зобов'язаним утримувати паразитів які живляться суспільними соками без користі для суспільства та із збитками для нього ж.

Обіцянки чергових пророків та удаваних знавців утаємниченого вивести паству своїх неофітів на шляхи немірних гараздів саме через засоби чуда, без надмірних затрат, на противагу тяготам необхідності, - є чимось подібними спекуляціям біржових брокерів, які штучно надувають пухир дохідности тих акцій, які інвесторам останньої фази бичачого тренду застаються вже як папір. Виявляється, що платою за втілення утопій є мучеництво віруючих у них; демаскується те, що для досягнення спасіння необхідно постраждати. Зрештою юрмище ошуканих бідолах, які довірилися вождям і стали грати проти професійного казино, влізає у борги через субстандартні кредити. Маса сама розплачується за усе. Коли пройдам вірять, тоді винних не знайти.

Критика комунізму, нацизму чи інших багатообіцяючих вірувань щасливо завершити історію людства внаслідок не менш вдалого винищення ворогів класових, расових чи сповідників Богів неправильних, - є доказовою, з посиланням на порушення прав, свобод чи самого життя придуманих ворогів вигаданого потойбічного ідеалу, є обґрунтованою лише тому й від того, що не лише історичні реалії вступають у протиріччя з ідеалами, але - й навпаки. Зразки понадмірно святого дають плоти трупів саме з цієї підкладки. Променисті картини стосовно того, що уся паства секти братерськи любитиме й не ображатиме одного, що такі ж відносини будуть навіть у світі тварин, що не меншу ласку проявлятимуть закони природи у синергії із забаганками людськими - є незаперечно ідеалами осяйними для чесних комуністів, нацистів чи інших правовірних. Йі хіба що складнощі із заповненням подібними фанатиками вже усієї чисельности суцїої людности заважає візіонерським маніям підмінити собою реальність соціальну та історичну. Не лише абсолютистські придумки прикро псуються від зіткненні із практикою їх втілення, як ще й назворот: брутальність повсякденних проблем прагматичних може виправлятися й оправдовуватися нормативними ідеалами соціального устрою. Так чудесному комунізму московського гатунку не на користь іде людська природа, - з якою однак можуть плідно резонувати егоїстичні, індивідуалістичні, меркантильні традиції західного підприємництва; а використання у інерції московського збиральництва дивних для нього інструментів права, демократії, приватної власности не залишає й слїду від тих западенських норм, - хоча каторга виступає практикою резону збирання народів під звабний омофор великоросїйства. Від використання не того що треба на місці негодящому у обставинах негожих виходить те що не є принагідним.

Постійно чинні інтенції на підміну реальних проблем вже на вигадані, не підтвержені реальним дослідництвом фікції, змістові узагальнення яких є заквашені на чудесах, включно із невіглаством свідомим чи неусвідомленим, - хоча й породжують помилки, та те що вступає у протиріччя із доказовим знанням, що атакує і руйнує досвід і закономірности соціальних відносин, знання наукові, історичні, - проте подібні звабні облуди з претензіями неозорого їх застосування обов'язкового є наслідком від заощадження на зусиллях думати. Глупство, з його плодами кримінальности, є прийомом обійти реальні проблеми, є тим маневром не стикнутися із складнощами, де чи за якого орган мислення щасливо відпочиватиме й не розтрачуватиметься у своїй енергетиці. Зусилля на фізичне знищення верств громадян та громадських установ тому докладаються творцями Нового порядку, бо це погоничам чудес дається легше, аніж второпати: а нащо ж жертви їхньої катівської роботи взагалі існували. Могили вщерт набиті плоттю ворогів народу та відступників є батарейками живлення для краших представників народу у особі Органів безпеки режиму щастя боротьби проти ворогів народу. Ніщо, ніде, нікуди, ніяк, нізвідки, ніколи, ні до чого є чорною дірою для зваблених її тяжіннями.

У питомих московців посткомуністичного розливу відсутні запобіжники які б стримували поломеніння у реставрації перебулої імперії. Імперці переконані, що у невдачах втримання колоній їм завинили підступні зрадники, тоді як прожект імперії є бездоганним. Вони впадають у шал ейфорії від відшмтування собі теренів сусідських країн, вважаючи вкрадене прибутком, за який не доведеться карно звітувати. Імперці підуть у військовий похід. Їхній реванш дорого обійдеться світові. Імперія розпадеться на вільні від неї народи.

Кожного наступного разу вдачі чергового грабіжництва з віднімання чужих прав і статків та заміщення присвоєного вже на насилля та облудництво, то московським збирачам не тільки бракувало кебети второпати ситуацію свого попадання у пастку ідентифікації московитів із неприйнятним для сусідів угрупованням чи культурою, - аж у Московії ейфорію безкарности за поневолення народів ще й зараховують до цінностей великодержавства. У професійних паразитів на нещастях тих ближніх, яких імперотворці подають як ворогів та жертву винну у любові до її ресурсів, бракує тями на передбачення того, що підбиті народи своїм визвольним рухами не тільки прирікають на розпад тимчасове імперське зібрання, а що ще й заміри зведення московських особливостей єдинанеделімства рускава міра вже із неживих корпусів денаціоналізованих колоній є приреченими на неуспіх. Збирачі земель і народів закривають потенціали життя саме собі, коли на національне небуття штовхають сусідів. Споглядна відсутність зі сторони європейства адекватної й доречної реакції на московський експансіонізм породжує у останньому впевненість, що це не Московське царство заковтнуло наживку, спокусившись легкою наживою, перетворившись тим самим вже на об'єкт кари зі сторони міжнародного права, - аж московити пружаються перекопати передовсім себе у тому, що втримання ними у ярмі народів не тільки минеться задарма, як ще й буде зараховано до успіхів вже уселюдського поступу.

Так московці не вважають за помилку заковтування ними народів, країн, націй, яких вони просто не можуть асимілювати у силу безсильних потуг апетитів русифікаторства. Задля виправлення невдач самодержавного конгломерату народів, то бажання не лише легалізувати підбите, а ще й розширити збиральництво до розмірів світової комунії, штовхає інтеграторів до уживання ними інструментарію концтаборів та пролетарського інтернаціоналізму. Подальші невдачі з представлення московського збиральництва якоюсь альтернативою продуктивній праці євро-атлантичної культури спонукає ревнителів місії московського порятунку гріховного світу спонукає вже до імітації ними демократії і ринкового підприємництва, до удаваної ревізії спадку реального соціалізму відповідно до вичерпання ресурсів одержавленої праці поглинутих участю у перегонах із озброєння задля залякування ще не остаточно згнилого Заходу. Подібна послідовність нарощування поразок з наслідками зіщулення ще не зужитого московського царства лише нарощує у його сповідників ненависть саме до не згідних із московськими зазіханнями, породжує реванш відомщення ворогам винуватим у непідкоренні московцям, ініціює рецидив войовничости, - аж у той час і у тому ж відношенні свої власні претензії на чуже означені його любителі не тільки не вважають діями осудними, а ще й вірять у прийнятність і гідність москвозбиральництва зі сторони його жертв.

Але до значно загрозовіших помилок припускаються у колі країн домінуючого приватного підприємництва, коли неуспіх чергових фаз імперського збиральництва зараховують на Заході до успіхів вестернізації, недалекоглядно сподіваючись що фіаско навіть екстремістських прийомів колонізаторського і окупаційного збиральництва підштовхне московитів до опортунізму на користь ринкових прийомів капіталізму та самоправности осібних націй, піджене шкоду питомому великодержавству. Ігрища із фіктивної резигнації комунії на користь офензиви буржуазности подають однаково що росіяни, що недопереможені пиндоси, саме як виключно власну заслугу. Хоча московити свою чергову невдачу підбити ресурси Заходу виставляють як свою заслугу зроблену із власної волі з метою осучаснення московства, - мовляв це ми самі завалили царизм, комунізм, демократію як негодящі іпостасі московства, ще й вимагаючи за це вдячности та приношень від західного світу, - проте кожна трансформаційна зміна режиму московської держави розгортається вже як повинь цілком реальних прибутків для того Заходу з невідворотним ресентиментом зі сторони московського патріотизму. Нема й не має бути тих станів московського збиральництва, - навіть у неймовірних імовірностях вибаченнях московитів за вибір ними власної долі підбиття людей і народів, - коли б вестернізація призвела до вписування московства до контекстів продукуючих культур. Бо буде аварія.

Встановлення не лише всевладдя, а й торжества ідеології, яка фізично не може мати втілень, окрім як у інтерпретаціях втілень, призводить до ілюзорного соціуму, де речі затрачають свою логіку, натомість підмінену ідеологічними заклинанням з приводу речей, коли і паства, і пастирі переконують один одного навзаєм, що практичні справи, якими вони зайняті буденно, являють собою здійснення ідеологічних приписів. За зрілого тоталітаризму усі ламають комедію, соціум тоталітаризму перетворюється на театр, смисли не описують події і цей розрив між тим, що відбувається насправді та описом його містичними формулами, себто тотальна брехня, - могло б бути невинним заняттям, коли б організатори зони не вважали улаштовану ними комедію важливішою за тверезе розуміння дійсних подій. Оскільки містичні твердження любителів казок не мають виходу у предметність, - не зважаючи навіть на вбивства утопістами людей та громадських інститутів задля призведення останніх у відповідність з утопіями, що й закінчується вичерпно практикою вбивств, але не здійсненням позитивних приписів утопій, - то усі здобутки містифікаторів, як і усі їхні неуспіхи на рівняння подій під фантазії є представленими лиш світом слів та символічних ритуалів з приводу тих подій, які залишаються для тоталітаристів непідвладними. Ані суперечка проти змістів догматики вчення, ані згода із тоталітаристами, - ні до чого практично не призводить; химери не підлягають ані критиці, ані підтвердженню, - тому що химери є химерами; світ тоталітарної містики, а чи боротьбою проти нього, а чи на його підтримку, - залишається світом слів, які можуть проголошуватися у відповідности до догматів тим успішніше, чим догмати є відповідно відстороненими від дійсности. Лише незрілі примітивісти вважають свої вигадки суспільною нагальністю, керуються рецептами фікцій, плутають свої облуди та не підкорене ними докільця, але зрілий тоталітаризм - це повний розрив між тим, що відбувається насправді й тим, що про це марять собі обіцяльники чудес. За тоталітаризму свідомість роздвоюється на власне свідомість та те, що від неї вимагають постановники сценографії ошчасливлення людства. Тоталітарний режим, вичерпавшись не так у втомі від результативних вбивств незгідних, як у безрезультатности вмовляння речей на згоду із містичними картинами свого вчення, - перероджується вже у саму лиш практику культу, до якої практика соціального життя могла б перестати присікатися, коли б тому не заперечували практикуючі служителі культу, які чіпляються до історичної та соціореальности із домаганнями повчити й провчити останню, рівняючи усіх та усе під стандарти тоталітарних позаісторичних та потойбічних заклинань, коли авгури своїми служіннями те так задають роботу суспільству, як не ризикують самим залишитися без роботи. Не так від небезпек терору й переслідувань від тих тоталітаристів, які не можуть запропонувати відмінний спосіб зацікавити суспільство собою, як вже від відсутности небезпек від тоталітаристів вже у противному разі згоди із ними, то публіці легше стає залишитися при тямі відповідальности за істини подій, формально задекларувавши свою відданість імперативам утопій, - що й призводить до дезактуалізації тоталітарного вчення, яке із затратою своєї терористичної складової переходить на рівні естетизму. Публіці легше пристати на тоталітарний гвалт, ніж відмовляти гвалтівникам, зважаючи, що запліднити на життя насильники нікого не можуть. Химери, з якими згоджуються як із буцімто не химерними та здатними на практичне втілення, швидше затрачають свою практичність й провалюються у безперечну химерність, ніж ті химери, проти яких беруться доводити їхню неможливість, вказуючи на загрози від химеризації соціальної практики. Тоталітаризм стає паразитуванням на тій історичній реальности, яка допускає для себе корисність та дієвість містичних на свій бік вказівок. Бо не лише містифікатори потребують участі у соціальному житті, щоб тим стлумити неповноцінність містики у її сурогатности щодо прогресу, а й не самодостатнє соціожиття може потребувати своїх доповнень на чудеса, - що й робить його неповноцінним. Уся енергетика тоталітарних спільнот тим більш неефективно та розтрата йде на демонстративне виконання сценаріїв утопічного вчення у його словесних замовляннях, чим менше замовлянням відмовляють у їхній подібности до історичного посебіччя. Задля недопущення крамоли тоталітаристи офірують свою належність реаліям.

Пристосування до суших обставин через постійне запам'ятовування їхніх вимог аж допоки як вони стануть чи перетворяться на спосіб життя, - то це на ділі є більш корисним для підтримання здоров'я у тілі, аніж адаптація істин та фактів здавалося б очевидних. Усілякі наущання та пропаганда на користь останніх постійно натикатиметься на непоступливість інерції звичок які стали питомим способом життя та світосприйняття. Бо відкритість фактам, як викликами та проблемам, завжди є складнощами для тих, хто віддає перевагу звичкам, а не пристосуванням до істин. Вірування у чуда тих простих, які стали звичкою, рішень - завше є сильнішими від пошуків правдивої об'єктивності, фактичності якій вони завше поступаються. Маячення, коли вони зодягнені у крицевий обладунок звички, та ще за оборонним муром глупства, та ще вимахують зброєю віри у переможну ненависть, - витримають будь-яку проти себе облогу.

Нерозуміння реальних подій під тиском сектантських облуд варте розумінню облуд на часі звільнення від подій реальності. Так з одного боку, а саме, - підпорядкування подій історії стосовно домінувань над нею пропаганди, - то висувають наративи: проти великої Німеччини нацистів Америка розв'язала війну, яку веде руками сусідніх держав. А росіяни захищають атчєство проти ОТАН яке нападає у особі українців. Народи мріють свої права, творчі звершення та життя передати московцям. Захід загниває. І далі за реєстром ідеологічних постулатів месіянства. А з другого боку, а саме, - з відмови домінуванням фактів стосовно міфів пропагандистських, - то репресії та втрати часів побудови соціалізму у совСоюзі оправдовуються вигодами будівництва індустрії, коли жертовне переведення усіх ресурсів на військовий лад призвело до подолання конкуруючого за світове панування національного соціалізму вже німецького. Хоча за один рік голодомору большевики винищили власного люду мало не стільки, скільки нацисти у війні винищили цивільного населення у совСоюзі. Що примусові трудовоб'язання з виконання нарядів за пайки веде до розквіту. Що америкоси є ящєрами. І далі за тим же каталогом глупства.

Для москалів їхня війна проти народів з виколупуванням зідти багатств для їх споживання не є наслідком якихось певних чи непевних причин, а навпаки, - усі штучні причини та наслідки збиральництва є не більш як похідними від твірного об'єктивного факту тої безперервної вікової війни проти народів, яка є samozрозумілим для московців способом їх існування, не потребуючим сторонніх від нього пояснень та доказів. Аргументом же ідейної правоти і права нападу висувається опір народів збиральництву, що на думку збирачів свідчить про бажання народів напасти проти святої Русі, яка змушена була превентивним ударом просто випередити агресорів. Усім має ж бути зрозуміло, що Московія є страдницькою жертвою зазіхань на неї, що вона ніколи ні на кого не напала, а тільки завше захищалася від полчищ ворожого до неї доквілля, яке тільки й дихало затим щоб нашкочити безневинним миролюбним московцям, які жертвують собою для спасіння гріховних народів. За це неспростовно свідчить сам розмір історичного московського царства, куди народи втрапили здійснивши свої мрії на їх перетравлення й русифікаторство. Для мас московців а чи їхня загибель на війні, ані убивство там же жертв їхнього збиральництва, є ані трагедією, ані героїзмом, - є подібністю ставлень до об'єктивності явищ, кажімо, погоди чи руху світил, - на що нема впливу; й самі кремлівські очільники у відповідь на звинувачення байдуже відповідають: робили, робимо й робитимемо. Ну вбили, ну розграбували, ну втратили, - і чьо. А якщо московцям не пощастить убивати вдало і відразу, то вони убиватимуть невдало і мляво.

На відміну від совітів, концтабір яких надихався містичною вірою у спасительність заміни різниць у доходах вже на рівність у виконанні за пайку обов'язкових трудових зобов'язань, - то у ерефії знецінилась й ця комуністична ціль. А замість того займаються реконструкцією славної минувшини. Косплеєри під червоними зірками штурмують фанерний Рейхстаг; інші учасники перформенсів із розп'яттям вкотре виносять плащаницю. Незмінним залишився лиш психоз завойовницького збиральництва містика якого має криваві наслідки, але не має сторонніх від нього духовних причин.

Щоби сповідникам якогось окремого чуда вдало пропхати у свідомість людей можливість його реального здійснення, то доводиться їм ламати усі греблі і оплоти які нарізно химери відділяють від усього масиву світу реального та раціонального. Умовою віри у навіть локальні чудеса надприродні й імовірність неймовірного стає зневіра в усій решті від реальності, відмова буттю у його онтології. На маршрутах знецінення науково-природничих знань і законів, що їх дослідники формулюють у міру адекватного пізнання об'єктивної природи речей, - то на прибічників чудес чекає й не дочекається поразка. Тоді як у царині тих відносин між власне людьми, які тримаються на домовленостях з приводу цінностей визначених як істотні для соціуму та духовного у ньому житті, то для спекулянтів чудами відкриваються нагоди на заперечення гуманітарних постулатів як символічних і умовних за природою, а тому гідних їх скасуванню як гріховних. Проте негативізм стосовно взірцевих норм моралі, краси, права не обов'язково слугує доказом правоти догматів абсолютистських віровчень вигаданих для заміни ними перевірених на добродійність реальних у їх символічності норм людяности; більш того, закиди стандартам моралі у їх безпредметности відкриває дорогу для наступу аморальности і злочинів дійсних.

Ноу-хау абсолютистських доктрин полягає у такій дискредитації суцільних реалій культури, коли через замішування останніх у нерозбірливе скупчення там зникає ще й розрізнення між добром та злом. Ілюзорна розплата зі злом через заперечення його фактичності у тотальному негативізмові дає, однак, таку ж фантазійну конструктивність утопіям добра абсолютистських прожектів. Порядки у сфері гуманітарній не поступаються законам природним. Не можна відрізання голови у жертви, яка противилася пограбуванню зі сторони злочинця, декларативно проголосити не злочином, а то ще й вимагати реакції добра у відповідь; бо не лише небіжчик не скресне, а й злочин не перестане бути злочином.

Міжстатеві взаємини безсумнівно перебувають на перетині і суміщенні природного і заданого рівнями окультурення, інстинктивного і цивілізованого. Задоволений потяг отримує винагороду як зі сторони фізіологічних реакцій, так і з боку розрішень соціальних вимог до сексуальности. Медичний термін утіхи інколи використовують як конотацію удачі вже у відмінних сферах і заняттях людських. Симбіоз біологічного та культурного у житті чоловіків і жінок не означає й не має призводити до того, що задані природою різниці цілковито підлягають регуляції зі сторони вольових імперативів та уявлень, бо й наполягання на вже зворотних впливах є таким же збоченням. Зміна поглядів на статеві зв'язки є не більш як формуванням нових поглядів і позицій.

Серед відмінних між собою племен протягом часу видозмінювалися звичаї. Істотні для продовження роду відносини між статями, правові норми інституту сім'ї не мали й не матимуть остаточних і універсальних розв'язань. Одне й те саме дійство може бути у одній країні дохідним бізнесом, а у іншій країні за це можна отримати удар мечем. Вже сам факт варіювання понять пристойности а чи ходінням голяка, а чи непристойности залишатися у капелюсі при розмові по-телефону з дамою свідчить не так про ігнорування умовних стереотипів поведінки, як застерігає щодо їх непорушности. Еволюція моралі є її удосконаленням у слухній конкретиці часу і простору, а не доказом її безглуздости.

Умовами сприятливими для закисання і сходження абсолютистських утопій є руйнування усіх умовностей і символіки духовного життя й соціальних устроїв, які атакуються як такі, що не мають матеріальних вимірів ціннісних. Аж ставка на прагматику тої моралі, права, світоглядних упереджень, які ведуть до утвердження приписів зони одномірности, тут таки, вже спочатку Нового порядку метою мають не так розхитування обіжників нормальности, як заміну останніх на освячені утопічною доксою вимоги.

У теперішній добі актуалізації глобальних ринків з усуненням завад їм зі сторони осібних культур, вже як інерція тоталітарних режимів, має місце настирливе насадження розмивання розмежувань між запевненими цінностями. Банкує середній рід посередности, який веселиться із того що вже оголив партнерку, але із членом спрямованим гравітацією не може їй ніч більше запропонувати. Хитра натура підновляється безплідністю імпотентів.

Прибутками від ріжиць між неодмінною догматизацією змістів розв'язань усіх проблем людства у спосіб сповідання набору ідеологічних химер позаісторичних замішаних на імовірності неймовірних чудес та, з протилежного боку, такою ж неодмінною за визначенням відкритістю означених химер до участі у розв'язанні вищезгаданих проблем, - є явище єретичности, коли усі привнесення до первинних незмінних змістів ідеології неодмінно стають замахом на неї, оскільки змінюється історія. Проблемою ідеологій стає такий їхній розвиток, який зберігав би первинні змісти. Правовірність гартується єресями.

Позитивність тоталітарних змістів на подолання вигаданих у них чи уявних криз у суспільних існуваннях зводиться до *негативізму* суспільних існувань у їх представленні тоталітарними вигадками; неприйняття тоталітаристами викликів від реалій, як спосіб розв'язання із реальними проблемами, є не лише пов'язаним, а й пов'язаним навзаєм із відмовою у існуваннях ще й усім пропозиціям на дієву участь у реальности; змістами тоталітаризму є максимуми звинувачення не лише історичній реальности, не лише теоретизуванням з приводу реальности, а й звинувачуються у помилковості навіть позареальні змісти та цінності, позаяк претендувати на абсолютність та позачасовість у прагматичному розв'язанні усіх проблем та відношень суперечливо можуть лиш змісти виведені з-під критики з усіх боків та відношень. Змісти тоталітарних систем балансують чи поновлюють свої балансування на межі не затрати своїх обіцянок на чинну актуальність та, з іншої сторони, хоч якоїсь їх зрозумілої осмисленості; тоталітарні змісти почуваються у себе вдома, коли поринають у містичність й безпечно висувають звідти претензії до ймовірної й неймовірної критики у штучних збудженнях своєї у ній затребуваності. Захист химер переростає у злочин, коли переводиться у напад на раціональні проблеми. Поступ у дослідництві своїми умовами передбачає сумніви у прийнятних станах світосприйняття, коли втома від останніх перебивається поки що бездоказовими передчуттями більш досконалих бачень на позитивне будівництво культури, - тоді як упереджене заперечення останнього задля надання подоб реалій хибним пропозиціям й породжує тоталітарне насилля.

Історія набуття правовірности змістами тоталітарних доктрин зводиться не так до всотування ними апробованих досягнень у власне культурі, як до видалення геть із ортодоксії однозначних й тому підвладних критиці тверджень у контекстах будівництва ортодоксії. А оскільки твердження є за визначенням ствердними, то позакритичність містичних змістів тоталітарности забезпечується суміщенням взаємопротивного, у *суперечливості* якого можна претендувати на керівництво будь-чим не відповідаючи на критику з будь-чийого боку; містика тоталітарних позаумобачень не може бути збудована із раціональних, таких що вдосконалюються, пропозицій; змісти тоталітарних систем мають бути достатньо заплутаними, аби повсякчас поза потреби часу й обставин претендувати на розплутування інших змістів. Ортодоксія визріває як рівнодіюча на спростування вдосконалень раціональних тлумачень догматів.

Оскільки поза звинуваченнями вихованості та розумових патологій творців тоталітарних доктрин у інтерпретації ними зрілих на часі пануючих вчень не можна успішно знайти докази на змісти доктрин у силу безпредметности сповідувань химер та непідтверженості доктринальних бачень з боку відносин у природі речей, то вагомість й визначеність надається химерам простою їх *догматизацією*, виведенням змістів та призначень тотальности вже у відання віри, позачасовістю позамирських містифікацій містичного у чудесах та утопіях. Оскільки й днем з вогнем не перестріти того, що може спасти на голову соціопатам, то останні своєю паствою роблять тих, хто засвоює містифікації засобами раціональної пам'яті чи адаптивного знайомства із ошуканством як із спасительністю. Проповідь змістів тотальної доктринальності, насадження партійних призначень догматів як позакритичних засобами промивання мізків серед незнайомих з догматами, силювання глуздів є необхідністю тоталітарного візіонерства, оскільки змісти ідеології поза їх змістами не містять їх змістів.

Якщо збереження ідентичности вважати одним з принципів підтримання життєздатности, то й тоталітарна система відторгає непідходяще до неї та вдосконалює специфічність своїх годящих змістів; якщо розвитком специфічности стає вихід на проблеми у довкіллі та у власнопідметних проблемах освоєннях довкілля, то й тоталітарні утворення знаходяться у наступові, шукаючи винних передовсім поза собою. Оскільки ж змісти тоталітарности є безпредметними, незатребуваними, такими, яким не відповідають події, то вдосконалення у містицизмі усяких систем тоталітарности радше реальність робить ворогом містики, ніж навпаки. У щоширшу свою реакцію на ворожий світ тоталітаристи зручно вміщують усі прояви реальности. Для тоталітаристів неєретичне неможливе. Для того, аби потрапити у число ворогів тоталітаризму не потрібно ніяких реальних чи свідомих протистоянь йому: самі казкові та ірреальні змісти тоталітаризму роблять ворожою йому усяку реальність буденну.

Змісти віроучительної догматики почасти можуть корегуватися вимогами формальнологічної несуперечности, - попри те що канон набуває ваги тотального охоплення усього можливого саме за умов втримання за собою полярних протилежностей, а вже єдність та узгодження взаємосуперечливих імперативів віросповідання усередині підтримується засобами обіцяних ним чудес, - ортодоксія не тільки не залежить від ринку відмінних пропозицій оптимальних у ефективности осмислених атак проти суцього соціокультурного устрою, аж перевага голосів залишиться за максимально неадекватними та противними тому устрою пропозиціями ідеологів актуалізації чуда. Свята непорушність учительної містики ходить не від узгодження її відгуків на затребувані виклики й логіку суспільних проблем, - бо тоталітарні вчення є засадничо асоціальними як засновані на апеляції до потойбічних чинників та сутностей, - аж єдність цілісности ідеології зумовлена тою її цілісною єдністю, яка просто виключає фракційність, єретичність, опозиційність будь-якого гатунку не залежного від апокрифічних аргументів та доказів. Не останнім учасником звитяги у диспутах з конструювання містичних забобонів є історична випадковість. Злют постулатів вчення спрямованого проти ворогів довкруг є важливішим від принесених задля того у жертву його внутрішніх розбіжностей. Буцімто логічна чи історична перевага будь-якої тези усередині містичного учення над довільно якою порівняно нібито програшною точкою зору усередині вчення містичного не має жодного значення у становленні ортодоксії вчення, - оскільки містика взагалі не регулюється ніякою логікою, нікотрими фактами. То лише для працівників у логіці раціоналізму переконливим верифікатором переваг є факти.

Відсутність критеріїв входження для тих чи інших постулатів містики вже у ортодоксію й конституювання їх як соборних рішень тим більше зумовлює і відповідну відсутність критеріїв для свавільного маркування будь-яких тверджень як вже єретичних чи ворожих догматам рятівного віровчення. Для тоталітаристів нема, бо не може бути правил та застережень за якими звинуваченій жертві можна було б виправдатися перед знавцями з остаточного призначення буття й провідниками до того доконечного сяючого світу обіцяного, який будується на відсіканні усіх ворогів до могили і небуття.

Коли історія завершилася своїм представленням у обітницях світлого майбуття, де усі проблеми здобудуть своє блискуче розв'язання, то тоді будь-які привнесення, включаючи й зроблені із добрих намірів, не можуть не бути неприпустимим порушенням святих абсолютних змістів віровчення. Треба вклякнути, щоб нічим не потурбувати покору догматиці остаточного регламенту, - а незгідних треба приморозити у ямах вічности висаджених амоналом. Для повноти благоденства треба настановити рогаток, не пушчати, заборонити усе що можна й не можна. А начальство, щоб бути правим, ні за що не береться відповідати. І настає доба довідок.

Відкривають та створюють закони для того, щоб розв'язуватись із проблемами й тим поліпшувати добробут. Але божества та чудеса, придумані для остаточної розправи із негараздами, самі викликають таку масу протиріч, на узгодження яких між собою йде уся і більш ніж уся енергетика від сподівань на чудеса. Позаприродні вигадки лише множать зло.

Науковці, - не лише із числа дослідників, як ще й притомні люди, або ті, які дотримуються прийнятих і тому прийнятних поглядів, - не хибують та є правими коли розходяться, а то й засуджують надмірно такі екстравагантні позиції, що заскалюють у химери, у неймовірні марення. Аж бездоказові точки зору вигадуються як критичні, а то й конфліктні стосовно традицій не із бажання останнім нашкодити, як мало не усі пропозиції, - особливо орієнтовані на реальність, авторами яких є психічно здорові винахідники, - мотивами мають конструктивні привнесення до культури та нарощення її гуманістичних вимірів. Мотивами навіть агресивних ідеовчень та войовничих режимів не є якесь абсолютизоване зло з конотаціями диявольщини, але навіть суто руйнівні учення націлені на загибель світу цього, оправдовують свій негативізм як умову для засівання утвореного ними цвинтаря вже зернами вигаданого Нового порядку, де щастя остаточне настане. Вадами багатообіцяючих утопій та міфів про втрачені досягнення минулого є лише ілюзорність подібних пропозицій не заснованих на досліджених законах та фактах предметних. Усі штуки на те щоб надурити чи обійти складнощі об'єктивного мають подібні до діяльності науковців причини: нарощення достатків. Від знань та вмінь казка, інструментами якої є чудеса, відрізняється лише неволодінням реальними обставинами. І науковців і міфотворців варто відносити до одного розряду непосидючих винахідників. Казки та претензійні припущення гіпотетичні мають стосунок до або до виключень із правил, або до маргінесів правил. Казки були й будуть постійно такою собі піною на хвилі наукового поступу.

Систематизовані вірування, - які розвиваються до ортодоксії догматів, соборного передання, посвяченої ієрархії, утвердженого канону святого, релігійного права, регламентів культових відправ, звичаїв та усього комплексу релігійного життя узгодженого із історією, культурою, соціальним життям певного етносу, - помилково розглядати як альтернативу мирському життю даного етносу. Системні вірування у чудеса є не повстанням казкових марень проти проблем реальності. Системні віровчення є повстанням проти казкових марень неспроможних стати безпроблемною реальністю. Традиційні деномінації є консерваторським реакціонерством, є стримуванням, упорядкуванням, управлінням постійними устремліннями до чудес, до таїн, до неймовірного надприродного. Загальновизнані віроучення утамовують неодмінні і невинні відхилення від керованих потреб у чудесах, обтинають розгалуження переростань маній вже у сектантське їх оформлення. Як казки у вигляді релігій заповнюють собою темні закутки знань й не вирішені для науковців питання, то подібно і у царині системних релігій, - змайстрованих на недопущення конкуруючих химер, - повсякчас тому породжуються революційні єресі, бо вже відомі казкарі не у змозі чи запізнюються надавати якісь задовільні до запитів на чудеса відповіді. Єресі і секти у області традиційних віровчень відіграють ролі подібні до призначень віровчень у області наукового дослідництва.

Свою як ідеологічну, так і практичну агресію проти ще не підбитих, чи вже завойованих Московією країн та народів вона оправдовує як право захисної реакції проти оточення, яке заздрить московським багатствам, зазіхає на московські багатства, але із небажання купувати ці московські багатства за прийнятну ринкову ціну, то означені сусідні країни та народи збираються з війною проти московців. Причиною військових походів на присвоєння того сусідського майна, брак якого у своєму господарстві має загарбник, - є невдалий і хибний підрахунок того, що здобич від агресії з надлишком перевищить витрати на здійснення агресії. Ідеологія вироблення із сусідів вже ворогів, - покарання яких подається боргом змагань за життєві права московців, - ініціювання причин ненависті ця ідеологія адресує жертвам московського збиральництва. Проте міфологія подачі покупця вже як ворога та переступника передбачає не лише доказ крадіжки ним товару, як, перш за усе, треба ще вікопомну ненависть Заходу до московської величності аргументувати володінням на Московії якимись казковими вартостями, нестача яких на Заході та неможливість справедливо розрахуватися за цей товар змушує Захід збиратися війною проти московців для того щоб їх ненавидіти. Питань до заздрощів Заходу на сторону московських багатств виникає менше, ніж до заздрощів вже зворотного їх спрямування.

Позаяк заміри утвердити надміру прості рішення як відмичку до надміру складних запитів закінчуються поразкою, оскільки безпредметні містифікації з приводу речей, як вид примітивних пізнань та донаукової практики, залишаються не впливовими та не дотичними щодо відносин у природі речей, - то відмова прирівняти сповідування чудес вже до виду науковості не тільки не є небажаним результатом для критиків науки з боку означених містифікаторів, а для останніх є прийомом вберегтися від критики на свій бік вже від науки та таких пізнань об'єктивного, що об'єктивно та предметно є пізнаннями. Проведення розмежувальних ліній між чудесами та об'єктами раціонального дослідження є не так поразкою чаклувань, як є звільненням від їхньої компетенції тих сфер, на які чаклування зазіхають надаремне. Породжена прогресом неможливість не тільки для примітивних пізнань на межі чаклувань з чудесами претендувати на власне вичерпні пізнання, але й неможливість для науковців бути верифікаторами чудес змушує сповідників неймовірного стверджувати свої змісти вже у власних кордонах та внутрішніх можливостях, не апелюючи до наукового раціоналізму. Перетворенню містики у беззаперечний факт може сприяти лиш консервація змістів містики як таких, що відмінні від інших змістів у царині містики тому, що оскільки. Нетерпимість до подібного ж стає будівельним матеріалом безпредметних вірувань. Оскільки змісти усіх вірувань подібні у їх володінні вищими істинами, то специфіка вірувань задається відмінністю їхніх догматів у спосіб тої війни з подібними, яка не може мати ані поразок, ані перемог. Й уся результативність надміру простих рішень не лише вичерпується сферою віри, але й змісти віри вичерпуються спростування інших вірувань. Знахабнілі у своїй первісній пасіонарності ідельогічні вчення втручаються конкретними вказівками в усі сфери життя, але наприкінцях своєї еволюції ідеологіям важко визбирати ресурси й на спростування містики іншоподібних вчень.

Щоб перетворитися на факт, бачення наукових істин мають розвиватися, тоді як бачення химер як фактів вимагає від пізнань вклякнути на місці помилки чи обмеженості. На відміну від тих відносин у природі речей, що їх формують та формулюють науковці, безпредметні вірування можуть триматися лиш на пам'яті віруючих у твердження віри. Тоталітарні, себто інтегральні у їх одноманітній монотонності вчення, можуть бути присутніми у головах вільних людей лиш нав'язливим силюванням людського дослідництва, оскільки твердження, яким не відповідають закони об'єктивності, є неочевидними та бездоказовими. Оскільки іншим людям не обов'язково мають привидитися чийсь марення, то не тільки потрібна нічим не підтверджена віра у означені марення, а й стає потрібною заборона на конкурентні марення. Вимога зупинки пізнавальної діяльності є необхідністю забезпечення існувань химер на часі продовження пізнавальної діяльності; заскнілі у виродженстві зобов'язані зупинити розвитки, аби у їх загалах не виглядали виродками; адекватними обставинами задовільного існування недорозвинених пропозицій у еволюції культури та пізнань є зупинка у означеній еволюції та заборони на критичні запити у пізнаннях. Продовженням марновірств є не лише зупинка у критичному їх дослідженні, але вірування у неможливе мусять, геть із ареалу раціонального, бути переведені у непідвладну раціональності цитадель *містики* та безнаслідкових символічних дійств.

Аби перебити розвої та пізнання, закликати смерть, розв'язати дорогу безладові та порушенню усяких усталеностей, то суперечливо стає потрібним загальмуватися у досягнутому, визнати наявні винаходи та світобачення не підлеглими вдосконаленням, аби запізнатися з антипрогресом доста визнати наявний прогрес завершеним, аби почалася катастрофа – годить абсолютизувати наявні цінності. Зупинка у культурному поступові це не лише падіння, а й загибель. Заборони на пізнання є лиш виправданням перед неспромогами на достеменні та відповідні подіям пізнання. У плахиття месіанської величності зодягають те, що доказово не може зрівнятися із корисними людям девайсами, коли винахідництво лиш симулюють, видають химери за вартісне. Месіанські абсолюти вигадують на те, аби створити подобу правочинності у нападі на відмінне від них, аби не просто дискредитувати людські свободи, а й перетворити людей на рабів перед абсолютами.

Стосовно та з приводу догматів, себто обов'язкових бачень неможливого побачити у інший спосіб, торочити можна настільки довго, наскільки й безрезультатно. Винаходи наукової діяльності, перетворюючись на доведений у межах своїх доцільних використань факт та втілюючись у матеріалі культурних надбань, звільняють наші пізнання від підтримання ними гіпотетичності винаходів та пропозицій на прогрес у рамках самих лиш пізнань, коли нам вже не треба вірити чи зневіритися у тому, що вже є опрідеченим у культурі, коли невігласам та прийдешнім поколінням залишається не більше як засвоювати використання досягнень, коли критиці та можливостям обговорення задля їх продуктивного використанням ліпше бути спрямованими на дослідження новітніх викликів та проблем, - натомість намагання довести химери та безпредметні фантазми у їх подальшій догматизації не мають і не можуть мати меж продовження. Можна навіть не чути про наукові на своїх місцях факти, що не заважає останнім, - натомість не можна не працювати над надання містичним позаумобаченням статусів доведеності, що, однак, не допомагає. Від наукових пізнань, що невичерпними у позбуванні нами оман та відпрацювань віджилого, - вживання у містифікації вирізняє не лише безмірність подібних занять, але й накопичення у них повноти відгороджень від істин розвитків у власне пізнаннях. Перейняті захопленнями у цінностях містифікацій ніколи не залишаються безробітними; злеті на хвилях відриву від раціонального та такого, що не допускає порушень законного у природі речей, за визначенням не впадають у безнадію такого того, що є лімітованим; на відміну від обмежених у своїй догматичній одномірності шизиків, наукові твердження у діапазоні їх меж не допускають двозначностей. Однозначність змістів догматизації забезпечується не лише лінійним їх продовженням за точку обрїю, але відсутність сумнівів на розбіжностей у інтерпретаціях не опрідеченого поза конструктивністю вигадливості забезпечується громадженням довкола них оборонних завалів із суперечностей, які у серце чи у голову шкодять та знешкоджують усякі атаки та запити з боку раціональності. Регламентна одопорядковість, догматизована незмінність окультного візіонерства, заборона на перегляд та карність за еретичне відступництво геть від анахронічних бачень засновників вчення суперечливо забезпечується цілковитим проваллям у містифікаторство, ірраціональність та допущення усіяко неприпустимого на доказ ортодоксальності догматів. Аби вивестися геть з-під критики та запитів прогресу, тоталітаристи, суперечливо до змістів незмінності своїх забобонів, змушуються останні розмазувати по обличчю історичних обставин та хаотизувати буквалістські вимоги правовірності засобами суперечливих у прикладних наслідках інтерпретацій догматів. Аби претендувати на свою утилітарну доказову актуальність завше й повсюди, тоталітаристи свої догмати виводять у позакритичність на свій бік з будь-якого боку, вважаючи незастосування своїх марновірств ніде й ніколи за доказ зверхньої над часом на обставинами реальності сакральнокермівної потойбічності.

Оскільки змістам ідеологічних маній не відповідають ніякі стани речей та явищ об'єктивних, окрім не підтвердженого діагнозу психічного стану авторів подібних змістів, то для насилля над речами манії виводять з-під критики та перевірки на відповідність станам речей та явищ об'єктивних. Утопії вдягають у крицю позачасової віри у незаперечність означених догматів. То лише для наукових знань їхня законсервованість свідчить за їхню недорозвиненість; тоді як okazji видозміни химерних уявлень сіють сумніви щодо достатньої святости, абсолютної довершеності химерних пропозицій прикінчити ними історію та нагоди пізнань. Змісти правовірних постулатів врівноважують крайнощами їхніх еретичних трактувань виведених до абсурду, у центрі якого законсервований догмат балансує як квазіосмислений. Означені помилки знань чи свідоме ошуканство ідеологічного гатунку перетворюють ще й на юридичний акт, для того, щоб уникнути волюнтаристських та ревізіоністських рішень з боку вищої ієрархії культу.

Енергетика химерного наступу на реальність витрачається на самозбереження до повного її вичерпання. Число людей і смислів закинутих у піч ілюзій може позмагатися лиш із якістю пшику від того. Вочевидь, ліпше було б, якби схильних до тверезости побільшало.

Вихід на ще не досліджене у ході експансії культури завше є проблемним, тож невдахи від прогресу натомість полюбляють противне проблемам, себто тяжіють до догматизованого та такого, де б нічого не підконтрольного їм не відбувалося. Винахідництво у поступові завше є ризиковим, тож лузери від незнаної їм творчості надягають кайдани контролю та дисциплінарні зобов'язання на усе, що є рухливим та непідвладним їм. Умовою розвитку є критика та перевірка фантазій фактами втілень, тож означені лузери надягають шати святости на свої марновірства, аби останні уберегти від критики та загроз від змін.

Не тому усяке вірування навчителями змінного світу прогресу виставляє примітивний набір незмінних цитат із канону свого письма, що сподівається на невичерпність змістів цитат, а тому цитати ліплять до усіх подій, що цитати вичерпні. Цитати будь-якого віровчення повторюють і знов повторюють задля надання їм якоїсь значущости чи корисности, бо нічого іншого віровчення запропонувати не може, навіть у трактуваннях цитат. Цитати мастять оцінками їхньої святости задля того, щоб тим самим прикрити вичерпану їхню креативність.

Химерні змісти, себто ті, які не можуть бути втілені ні у який поза ментальною вірою спосіб і не є фізичним фактом, можуть бути фіксовано визначені лиш у їхній словесній кодифікації, тому що вони є змістами химерними. Святим писанням авторів чудес надають авторитарної ваги саме для того, щоб вивести їх із-під критики. Утопії догматизують, бо вони не є очевидними і їхня однозначність не відкривається неупередженому спостерігачеві. Довкола казки вибудовують непроникну стіну, бо то лише наукове дослідництво має справу із проблемами та перспективною випадковістю. Догмати це те, що перебуває під кришкою труни.

Культове та символічне дотримання вірности незмінним догматам санкціонує поведінковий безлад в усіх інших вже конкретних справах. Догматику сповідують для того, щоб її трактуваннями доводити усе що заманеться.

Науковці встановлюють та відкривають закони у відповідности із просторовими фактами, із предметною ситуацією, із об'єктивною дійсністю доречною для наявного типу знань та практики; тоді як сповідникам містики для подібних прогнозів, - задля планування та осмисленої політики людських вчинків, заради зменшення впливу хаосу незнань та усунення свавільства невігласів, - доводиться робити ставку лише на саму незмінність часу, аби у заскнілих повторях пройденого, всупереч аргументів простору, імітувати оволодіння подобою закономірного та того що підлягає розрахункам.

Оскільки у казках нема меж стримування поворотів фантазійних сюжетів, які й вигадувалися саме задля розставання із закономірним, необхідним, обумовленим, - то виключним способом надання фікціям претензій на представлення ними об'єктивної реальности стає обмеження картини та первісних фабул казки, запропонованої як ключ розв'язання із нездоланною у инший спосіб кризовою дійсністю. Бо нестримне продовження запропонованої казки веде не лише до втрати та розмивання її рецептури як лікарського засобу на прагматично-практичне оздоровлення від тих реальних проблем, вирішити які не видається можливим, окрім як обіцяними у казці чудами, як до того ж ще й вільна і довільна творчість участі епігонів та послідовників у авторстві та патентованих змістах казки призводить останню до вже цілковитої беззмістовности. Тому віровчення, яке силується бути арбітром чи чинником зміни реальности має у першу чергу подбати про обмеження вигадок у темах власної вигадки створеної задля змін реальности засобами ірреальними. Виключним прийомом подолання нісенітниць породжених не лише раціональною прискіпливістю у межах віровчення, як ще й критикою доцільности вдавання до казки як буцімто годящого інструменту подолання реальних проблем, - стає догматичне визнання догматів догматичними, а усіляких еретиків - вже за достойних смертельного покарання та анафеми. Перероблення фантазій у вид неспростовної реальности, - що й досягається не лише фанатичною щирістю віри у вірування, як ще й органами дізнання у правовірности віруючого, - потребує реального закріплення фантазій у їхній неспростовности.

Щоб заміри чергового усерятівного учення святого, яке не має і не може мати виключень та охоплює своїми законами усе можливе разом із незбутнім, було відмінним від такого ж, але вже неправильного абсолютистського керування усім та усіма, - то кожне віровчення про уможливлення чудес зобов'язане мати фіксований канон з однозначними догматизованими формулами, аби у цих своїх специфічних змістах і настановах відрізнитися від усіх ворожих аналогічних вірувань. Учителство тоталітарного учення, яке у своїй безмежній невичерпності вичерпує пізнання та історію буття гріховного світу, зобов'язане мати діапазон актуальності не обмежений місцем та часом слідування його вказівками. Або ж, в усякому разі, принаймні, щонайменше, - то архаїка учення, яке нав'язується із своїми послугами, не повинна видаватися смішною, а то й помилковою стосовно невпинного поступу знань і досягнень культурного поступу. Настанови сотеріології мають пройти між Скіллою порівняльної вищости та затребуваности понад науковими аргументами та Харибдою непотрібности й безкорисности для будь-яких відмінних від святого Писання знань і законів. Щоб абсолютистське сповідання зберігало свою критичність щодо усіх кроків прогресу й водночас перебувало поза критикою зі сторони прогресу, - то повнота канону зобов'язана бути суперечливою, алогічною, парадоксальною настільки, що цими атрибутами абсурдизму демонструвати глупство не власне, а сповідників містичного учення. Твердження не суперечливі, саме у змістах текстів включених до канону, а не лише у тлумаченнях екзегетів, - просто не можуть бути каноном усякого імпазантного тоталітарного вірування. Канон зобов'язаний обґрунтовувати усе що завгодно, як то буде потрібно черговому проводу, згідно матриці, традиційних цінностей, інерції учення.

Самі можливості заміни вже відпрацьованих й перейдених як недостатні пропозицій попередників саме на новітні й порівняно більш досконалі винаходи чи гіпотези від спадкоємців минулих досягнень – становить не тільки критерій, а й власне поступ в умовах ринкових змагань усіх співробітників прогресу. Тоді як вадами тоталітаризму, - коли поступ і розвиток мають вклякнути у відкритій тут і зараз, але чомусь остаточній для подальших віків істині чи правді, противники якої є гідними переслідування ворогами, - є винесення абсолютистського еталона поза історію, поближче до чудес та потойбічних сил, критичні присікання до яких є осудним та підсудним гріхом. Можна припустити, що маси з їх життєвими запитами здебільшого помиляються, тоді як вожді у їхніх функціях бути духовними провідниками має переважно є правими, - але тоді виникає питання щодо верифікації на сторонність помилок серед самих вождів; тож у виході із подібної колізії пропонується додаткова верства арбітрів, які відфільтровують ганджі вождів-наглядачів нижчого ієрархічного рівня; - але вже тоді відкривається похід у дурну нескінченість, лімітованими результатом якого є вже нелімітоване глупство. Хоч буквалістське, хоч інтерпретаційне прочитання канонів оголошених святими для вже міфічних обставин минулого не має бути правом професійних чаклунів втручатися у те, що не вміщується у їхній фах.

Маємо розвиток і культурний поступ завдяки вмінню успішно й повсякчас вирішувати назрілі проблеми, дякуючи талантам створювати для себе нові виклики. Атрибутами біологічного життя є підтримання не лише його стабільности через обмін із середовищем, аж умовами суто людського життя у культурі є удосконалення самого середовища культури як мети змін. Внесення до системи цінностей ставки на традиційність, на те, щоб нічого не відбувалося, сприйняття видозмін за небезпеку – є атавізмом успадкованим від тваринної природи людяности. Таким гальмом на прогрес і виступають усі варіації тоталітаризму, який освячує свій прихід як чинника стабілізації. Всупереч запровадженню системи тотального контролю з недопущення творчости, то окультурення й цивілізованість скорше потребує змін не кризових, адекватного реагування на зміни, ініціювання подальших удосконалень. Тоді як усі зусилля тоталітаристів йдуть на суперечки з приводу інтерпретації слів канону складеного бозна коли невідомо ким і нащо. Домагання узалежнити прогрес від літер начертаних буцімто Богом є не так злочином, як безумом.

Для творчих надихань потрібне вимогливе звертання до успішного чи провального досвіду минулих поколінь, але - не для того аби пройдене панувало над прийдешнім. Для містичних же віровчень догматизація їхнього святого й незаперечного канону є безумовною у силу неочевидности тверджень безпредметних без беззастережної віри у них же під супровід мантр та розписаного ритуалу. Регулярне повторення анахронізмів та штучне збереження колишніх оман є виключним прийомом надання подібному ствердінню ваги ствердження і примусової актуалізації вже поза часом його осмислення. Псевдоінтелектуальні костури із цитат, - проголошення яких імітує свободу думки усередині панцира викуваного із суміші банальностей та відсторонення від психічного здоров'я, - не може не бути прикриттям немічності доказових знань подібного любителя заклинань, тих його паразитувань на чужих помилках які призводять вже до його власних. Гальванізація віджилого, що змушує його торсонутися, не обов'язково полегшує просування зайнятих ще не насталим. Тоталітаризм це цитатництво у реакції на подразнення. Надмір цитат стає не симптомом, а синдромом вже невиліковної ідеологеми.

Висмикування виїмок із канонічних писань задля прикладання їх до проблем на які не знаходять відмінні від означеного дійства пояснень, може імітувати подобу знання. Яке ублагодворяє тих, кого уконтентовує. Можна навіть наводити рації які схиляють до авторитету постулатів віроучення. Але після щасливої операції узаконення чого-завгодно апеляцією до буквалістського чи алегоричного трактування цитати переданої пророком Божим, який божиться у автентичности досвіду свого персонального навернення, - то завдання дістатися до причин залишається не виконаним через посилення на безпричинне, заміна відсутніх знань знаннями цитати із святого писання усе ж не стає знанням. Бо власне авторитет чуда, а чи суб'єктність волі божої виводяться за скобки підвладного пізнання. Зведення законів і знань до того, що само не має узаконень, є утаємниченим, не підлягає пізнанням, - може бути вдалим вивертом у галузі богослов'я, але у царині знань є викрутнем абсурдистським.

Коли тоталітаризмом є прийняття тих централізованих рішень, які прокладаються навіть через проламану голову опозиціонерів та прихильників відмінних позицій, - то збитками для суспільства від тоталітаризму і є подібна диктатура одномірности. Вадами вождівських управлінь є непереборність необгрунтованих ухвал, вольове переформатування відносин на користь отримувачів преференцій за чужий рахунок, бездоказова ставка на видумані чудеса у спосіб ігнорування реальних можливостей. Особливо небезпечними є навіть не підкорення суспільства наказам від вождів, а підкорення вождів наказам від догматичних приписів віровчення. Зона це фатальна, відвічна, незборима, ненастанна, невпинна, повсякчасна помилка, що породжує хиби з наслідками упущень. Дисциплінарність вождівського типу може бути не лише виправданою, а й стає необхідністю на війні, де усі резерви офіруються простій цілі, - але на основі збитків не можна розвиватися за часів нормальности миру та життя продуктивного. Ефект додаткової енергетики від відродження рабства може бути лише тимчасовим, але цей екстремістський вихід за рамки правил є провальним у вимірах стратегічних. Тоталітаристи не живуть довго, - бо включається своєрідний механізм самоочищення, коли ті, які заблукали у помилках змушені поїдати один одного задля доказу месіанства свого виродження. Зрозуміло, що і плюралізм і процедури демократії, конкуренція стандартів технічних чи стереотипів окультурення, здирницьке заробітчанство підприємців на задоволення попиту споживачів створює проблеми розвитку далеко не теоретичні, бо у взаємопоборюванні чимало ресурсів суспільних витрачається, як то здається, не раціонально, - проте перевагами випробовування конкуруючих рішень є їх результуюча доказовість. На відміну від приговорів тоталітарних.

Коли замість пізнань і прогресу вдається запанувати упередженню, тоді: технічні винаходи уневажнюють заради трансцендентного; здобутки цивілізаційні трактують злом відчуження; віднімання чужих прав, життя, майна подають за добро знищення експлуатації. Усякий прихід вождів озброєних святими цитатами тягне трагедії.

Автор осяйних маній, - які є ближчими до надприродних сутностей, ніж віддаленими від притомних соціальних проєктів, - тому то і добирається у них аж до країв історії, бо вважає відкрите ним чудо спроможним на реальну зміну дійсності. Опісля того пролиття крові недостатньо віруючих у обітницю щасливого розв'язання усіх проблем, - яке на доданок до встановлення у соціумі відповідного режиму тотального правління вичерпує собою реальністю втілення віроучительних утопій, - то настає фаза перенесення власне віри ідеологічної вже у оселю психіки віруючих у вірування. А опісля фази фанатизму, з його строкатими орденськими монастирського типу сектами неоортодоксальними, на попелі прогорілих уламків з актуалізації чуда настає вже нова фаза цинічного протверезіння учення, практика якого переміщується переважно вже у зовнішній ритуалізм, церемоніальне сповідання обрядів, у цикли свят радше естетичних ніж окультних, у публічний культовий символізм що освячує адаптовані ним особливості культурних традицій. Означені і активна, і споглядальна, і культова фаза синергійно, одночасно та у одній локації можуть накладатися одна на одну.

На фазі удару тоталітарною містикією по реальності, яка офірується на користь містичного проєкту, - то останній подається як затребуване останнє слово творче мало не самої науки; на зворотню направлений фазі вже втечі у містику геть від реальності брудної та оскарженої як профанна, у силу неготовності очиститися під вимоги догматів віровчення, - то сповідники останнього самі підлягають жертвному мучеництву заради радше самодостатнього торжества самого сповідання, аніж за прагматику змін за його наполяганням; а вже на фазі ритуального сповідання культу, - то символістична його практика переміщується на маргінеси власне соціального праксису й вірування опиняються у своїй рідній своєрідній релігійній домівці комфортній. Обрядовір'я можна визнати найбільш досконалою формою релігії, яка у редукації її до символів посідає місце своєї компетентності у управлінні чудесами та закляттями й вже не сунеться з повчаннями ні до кого.

Обставини, коли віруючі у актуалізацію химерних обітниць заради втілення цих чудес вбивають супротивників є небезпечним не лише для жертв, але й для самих катів. Опір вбивцям справляє вплив і на ідеологію вбивств, викидає вбивчу містику на смітник втрати її використання людьми вільними. Проте час, коли паства сектантів продовжує сповідувати чудеса вже на рівні символічних ритуалів та циклів свят віровчення, коли диявольщину ворожу вбивають лише у, здавалося б безневинній, грі із симуляціями, - то тоді тоталітарне учення вдягається у крицю непідвладну і недоступну жодній проти нього критиці, тоді зона вступає вже у вічність, саме тоді концтабір стає дійсно загрозливим.

Зазнавши невдачі у суміщенні, ототожненні, перетворенні у одне тіло фантазій та реальності, не здобувши успіху у переслідування дворушників не віруючих у перемогу комуністичного миру в усьому світі, змушені відступати перед тиском переваг належних не культові утопій, - то свої насильства тоталітаристи беруться узгоджувати із представленням їх за вид добродійства вже дихотомічним прийомом розмежуванням знака і явища на паралельні сутності, коли вбивства іменуються добром саме символічно, ритуалістично, безвідносно до факту власне вбивств. Те, що у своїх культових діях сповідують тоталітаристи, не має стосунку до неілюзорних оцінок їхніх злочинів. Те, що агресори намагаються представити за смисл своїх дій є культовими молитвами. У своїх заклинаннях, словесних формулах віровизнання, у пропагандистській дезінформації стосовно власного розбою, вони не обманюють нікого й не мають задурити мозок притомній аудиторії, - як просто насильники видають свої плани за дійсність. Обман є видом боротьби для ошадливих. Так для проформи москалі пишуть у конституціях права, що не працюють, підписують договори, на які чекає та ж доля, описують події у твердженнях, які не відповідають дійсності. Облуда видається москалями за реальність у той час як реально вони чинять злочини загарбництва під прикриттям подання облуд за реальність для тих кого вони грабують, а їх жертви марно сподіваються не здатність москочитів на достеменні знання, правдивість, на адекватне усвідомлення об'єктивних подій та норм правової поведінки.

Люди і народи, - які тому відбилися від поглинання їх зоною контролю, бо у боротьбі відстояли свої права і свободу, - беруться одних жертв тоталітаризму відносити до несправедливо убитих, інших числити вже катами винними у злочинних, розшуковуючи невинних у житті у зоні. Проте виразність такого розподілу залишається проблемною, бо для того щоб уціліти у зоні контролю, то її учасникам доводиться пройти посвячення на її підтримку як не у спосіб прямого перетворення на вбивцю тих, яких у Новому порядку оголошують ворогами, так доводиться служити зоні вже через пасивну їй покору та виконання інших перед нею обов'язків. Невинних у терплячому ставленні до зони тотального диктату бути не може. Бо з усіх сторін і в усіх відносинах сама зона абсолютного обліку представляє із себе суцільний злочин. Неспроможність жертв протистояти злу – може пояснити, але не виправдати їхню жертвну загибель. Й навіть серед винищених у ній є маса її авторів, активних її будівничих. Ким були ті мільйони, які власноручно, від переконань чи посадових обов'язків вбивали, руйнували, крали, доносили, знущалися, обманювали, ненавиділи, тероризували, ходили в атаку, або у миролюбстві законслухняности з жертвною самовідданістю кували зброю режимові, співали осанну вождю, - як не тими ж самими мільйонами, які після того чи внаслідок того беруться оголошувати себе жертвою збудованого ними режиму, або водночас ці ж самі мільйонні маси права свого буття й існування утверджують через правонаступництво на здобутки будування зони Світлого майбуття. У зоні єднання диспозиції між катами та їх жертвами є взаємозамінними. Любов до совлади зокрема та московства на загал коріниться у ямах з покійниками нашарованими цими інтеграторами як учасниками убивств. Усього ідіотизму світу ледве вистачає нашкребти на кількох вождів, - а у той же час участь має у терорі вичерпується не лише тими ролями виконавськими, щирість яких виростає із тих самих ям, як ще й зона будується інфернальними силами, що їх розбуркали вожді у хтонічній природі розгнуданих масових забаганок. Плодом терору через фізичні вбивства є не лише викликаний ним у поколіннях острах протесту, як ще доповнення його вдячністю совладі за те, що віддані їй нащадки заковтнули багатства й статуси зняті совладою із трупів її ворогів.

Домівкою зони контролю є таїна, неприступність якої не лише відгороджує її насельників від нищівної критики зі сторони реалій, розумності та фактів окультурення, як посвячення у надуману таїну обміняну на служіння зоні контролю є для її обранців фільтром, який відсікає зайвих претендентів на користування благами зібраними цими контролерами. Для профанів табуйованим є сакраментальне чудо доступу до спецрозподільників, спецдач, спецнекрополів.

Устрій спрощення, синкретизму, повернення до втраченого щасливого минулого прикметний тим, що у тоталітаристів раціо є заміненим на окультне. Відповідно пошуки пояснень тому, що ж то прибічників зони єднання спонукає загарбувати, грабувати, поневолювати сусідів, - є пошуками того, що на шляхах розуму знайдено бути не може. У мирські поняття нажитися не вміщується експансіонізм тоталітаристів чи тяжіння до усевладдя; подібні ж містичні чинники мотивують переслідування тоталітаристами ворогів, яких ці сповідники чудес убивають не лише для того, щоб пов'язати кров'ю подільників, щоб винищити спротив, щоб присвоїти багатства жертв, - аж душоубства у зоні є містичним актом жертвоприношення на користь потаємним силам, службою яким і є концтабірна зона повного контролю. Щоб потрапити у кати чи стукачі, у оді чи шума, звідки відкривається кар'єра до номенклатури та фюрерства, - то треба пройти через індоктринацію, самовіддачу мучеництва, через фільтри посвяти у обтяженні скальпами знятими з замордованих ворогів.

Посвячення у містичні химери символічні є введенням у колективні безособові начала абсолютні та ідеали; тоді як вихід звідти людини вже до себе не залишає місце таїнам. Сакральне вимагає жертвоприношень і самозречення задля уласкавлення некерованих небезпек. Непідвладним маніпулюють через чаклування і ворожбу. Поклоніння надприродному має для посвяченого лише односторонній зв'язок покірливого виконання даних у власному маяченні покликань і позивань.

Показником втрати сповіданням своєї нагальної актуальности, натхнень переробити реальність за рецептурою своїх ірреальних жадань, сигналом заміни енергетики штурму неба, таїн та не прогнозованих конфліктів боротьби за утвердження секти вже на розсудливість нав'язування суспільству домінувань віровчення - стає озирання останнього на свої минулі завоювання, переведення режиму вже у культову практику традицій, зациклення на кругообігові втовкмачення у мозок пастви догматів як святинь. Коли зона вже надихається міфологізованими спогадами про історію своїх чудес, преклонінням перед реліквіями та відпрацьованою героїкою свого мучеництва, тоді настає вегетаріанський період відмови від кривавого поїдання тіл ворогів віровчення.

Вірогідно, що серед істот лише людина у своєму житті має ціль. Людина повсякчас у своїх буденних вчинках керується розумом, буде чи не переймається далекоглядними планами, успіх чи невдачі здійснення яких і є перебігом життя. Вочевидь, що нормальні люди націлені на те, що покривається загальним поняттям добра, - навіть тоді, як окремі обивателі заміряються будувати свій достаток через пряме завдання своїм сусідам збитків. Правдоподібно, що поняття добра та усіляких гараздів є надмірно абстрактним і не конкретним, бо різні люди будуть собі плани відмінні від розбіжних візій інших людей. Поза сумнівом, що здійснення людиною замірів залежить не від самих замірів, а від розмаїтих реальних обставин практичних, від обґрунтованих нагод та випадків, від контекстів культури та цивілізації перебування, зрештою від міри осмислености самих замірів людини на добро. Безґрунтовні марення хоча й відносяться до сфери ментального, але представляють собою скоріше вид психічних розладів порівняно із поступом пізнань та тих доказових знань за участю яких і будується дім людської культури та саме окультурення людське. На маргінесах знань завжди залишаються не вміщені у закономірности виключення, які слугуватимуть резервом для розробок не лише зі сторони психіатрів. Осмислені цілі, пов'язані із знаннями про факти, вдається переробляти на матеріал і здобутки культури, - проте й вірування у глупства і обмари не минається як заняття таке собі безневинне. Існують міри та доцільність розрізнення між задумками що тяжіють до наукових передбачень, та - видумками у тренді божевілля та в'язниці. Тож коли заміри не здійснюються, то не вдіяти іншого, як залишатися із самими замірами. Проте й заміри, які лише до слушного часу або назавжди належатимуть сфері задумок і мрійництва, - є цінністю, а то й тим атрибутом людяности, без якого людина не була б собою. Не лише відчайдушні припущення, а й фантазії є не мертвими чи безплідними, а можуть правити енергетикою натхнень творчих. Більш того, проекти максимально завантажені вимірами добра лише і існують як ідеальні. Зануреність у рефлексії та інстинкти є долею хіба що біологічних істот. Люди мають цілі, часто віднесені не лише у очікувані реалії, а й поза реальність, - але обзивання ідеалів вже театром та ігрищами із химерами годить прикладати лише до виразно безтямних та злочинних ідеалів і цілепокладань. Коли вигадку не вдається переробити вже у реальність, тоді видом реальности стає вигадка у статусі саме вигадки. Так окрему публіку у окремі періоди життя задовольняють казки. Інші громадяни платять гроші акторам, які візуально розігрують ті сюжети із колишніх чи прийдешніх віків, створюючи у глядачів лицедійства вже не зовсім ілюзорні співпереживання участі у постановочних подіях. А то ще й знаходяться такі режисери, яким, здавалося б, притомну й пересічну масу міщан вдається перетворити із пасивних спостерігачів, вже на фанатичних учасників лицедійства, пообіцявши їм утопію вже як імператив дій з платою вже не придбаними квитками, а самим життям відданим за виконання ролей вже не акторських. Тоталітаризмом і є та любов до казки, яка розігрується вже у просторі театру стінами якого є реальна тюрма, поза якою реальність теж є тюремною. Аж суспільне життя, вже й поза екстремізмом кривавих сюжетів різноманітних тоталітарних ідеологій і улаштувань зон неволі, залишається театральним дійством вже мирним. Вилучення символізму та умовних ритуалів геть із повсякденности робить останню несмачною. Свята додають життю смислів. Важливо лиш, щоб пам'ять про жертви віддані за химери, відмічали не святом, а як урок не введення у спокусу від химер.

Кожен із будь-яких авторів своєрідного учення заперечує його своєрідність, норовить притлумити вагомість своєї суб'єктності й конкретики у змістах власної вигадки, - яка подається як істина незаперечна у її об'єктивності, як воля Божа, що її цей пророк лише артикулює своїм посередництвом, і яка презентується універсальним нормуючим ідеалом вистражданим історією та запитам не менш як людства, або ж людності прогресивної. Пропозиції специфічної вигадливості осібних ідеологів останніми обґрунтовуються як природні, дані від народження віків і яким лише зловорожі підступи не дають розгорнутися в усепереможності рятівного одкровення. А проте, не лише більшовики, як ще й усі віроучителі свідомі того, що їхня абсолютистська доктрина цілеспрямовано вноситься у масу, якою режимне учення у особі кліру управлятиме. Навіть професійні ворожбити та профетисти, - які відгукуються на назрілі запити мас із прагнення їх очолити, - тямлять собі, що знічев'я на здорову голову ніхто ніяк ніколи жодним чином не відтворить самотужки ті бездоказові постулати, які спали згаданим претендентам на вождівство у їх психічних афектах чи маяченнях з приводу чуда. Щоб неможливе сталося, то достатнім для людей є маніпуляція з їх уявою. Побудування опановує маси новонавернених не лише обіцянками задовольнити інтимні хотіння абикого усякого, не тільки засобами терору й репресій проти не приєднаних до виключності святого учення, як останнє популяризується і доказується ще й щоденним його наполегливим втовкмаченням і повторами, систематичною пропагандою й вихованням трудящих у їх вірності їхнім партійним переконанням, ототожнення символіки окультних відправ та мирської буденності занять пастви, включенням циклів свят, паломництва, пошанування реліквій, а, головне, пожертв на користь душпастирів вже до життєвих, смислових, а то й інстинктивних потреб вірних. Учительне просвітництво насаджують аби затуманити глузд і критицизм. Окультурення й соціалізацію всовують у індоктринацію певного культу, змістові припис якого вимагають від послідовників не лише декларацій покірності духовного штабу і мовних ігрищ, а практики самовіддачі у щирості служіння ученню, яке живиться опікуваними ним під оправданнями зворотної залежності.

Оволодіння змовниками владних посад легальної влади проявляється у сепарації суспільства на угруповання, де панівне, як вже посвячене у таїнства, навернене, обране, навчене інструкції користування чудом, - нав'язує свій диктат ще не посвяченим профанам, а противникам секти взагалі відмовляє у існуванні. Тиранія примушує поневолених нею прийняти модуси поведінки, стереотипи переконань, ціннісні установки та орієнтири вигідні усевладдю режиму секти. На відміну від розвитку знань відкритих творчості та об'єктивним законам, то їх тоталітаристи пружаються утопити у одномірності тих своїх абсолютистських догматів, домівкою яких є омріяна прийдешність часу про пришествя якого не дано знати нікому. Байки про в камуне астанова затіваються для конформізму утішених зоною зеків.

Доказом незаперечності ні на чому не заснованих упереджень є проголошення ієрархії понять секти виключною реальністю, тоді як розходження із химерами власне реальності містифікатори переважно вважають за помилку, віртуальність, ілюзію, відносячи тим самим свободу та зміни у розвиткові вже до недозволеного, до хараму. Вигадки про наперед інстальовану визначеність, теодицею, фатум, - з відповідним перекладанням провин за нездійснення утопії вже на її жертв, - культивують, аби останні вклякли й не повставали проти геноцидної бійки проти ворогів режиму, або режим підтримували.

Побудова соціалізму у окремій країні чи нації є націонал-соціалізм.

Квінтесенцією торжества зони грабівницького контролю є демонстраційний парад війська що виступає у похід проти супостатів. Естетика гупання чобітьми в унісон, непорушна однаковість, фізичне чуття екстазу натхнення бути у лавах ніким вселяє непереможність цьому рухові аж до самого кінця історії, до останнього моря, до завершальних смислів абсолютних, - супроти якого нема гідних встояти. Уседолаючий тріумф насилля, перед святою чистотою якого тремтять поки ще недобиті вороги, яким надихаються ще не включені у розподіл здобичі сторонці походу на ворогів, є тою енергетикою споживацького збиральництва, яка двиготить усіма регламентами у зоні обліку.

Ми можемо не лише вигадати чи уявити у уяві те, що не станеться ні за яких умов у реальному світі, але й лицедійствувати із вигадками. Відсутність підтримки з боку подій не є завадою для наших вимог до подій, коли ми можемо не тільки перебувати у помилкових що них переконаннях, але й у межах власної поведінки можемо симулювати та розігрувати драму з приводу подій, які не відбуваються й не відбудуться, - окрім тих випадків, коли наші додаткові та сторонні подій симуляції щонайменше не заважають об'єктивності подій і нікому, окрім наших переконань на дієву участь у подіях, не шкодять. Ті наші можливості помилятися стосовно перебігу подій, які ми наполяганнями проти істин залишаємо чинними у перебігові подій, або ж: об'єктивуються у їх практичній шкідливості можливостям пізнань та відповідного поступу у прогресові, аж допоки ми не відмовимося від хибних розумінь наших потреб та помилкових дій супроти природи речей, або ж – невідтримка природою речей наших знань про них об'єктивується та втілюється у символах нашої поведінки з приводу неймовірних подій, коли сама наша віра у чудеса стає самодостатньою винагородою за віру, не шкодячи нікому, окрім наших власних можливостей на пізнання природи речей у їх об'єктивності. Культіві акції це нейтральна смуга між нашими замірами вплинути на події та нереагуванням останніх на хибність наших замірів. Наші дії стають символічними, клякнуть на межі наших переконань самих себе у власних відкриттях та недосягнутих переконань речей у тому самому, коли ми вже можемо рахуватися із запитамі нашої людяності до природи речей, але саму природу речей ще не можемо примусити до того. Культівими стають ті наші прикитування з подіями, які не так ми дозволяємо собі, як події дозволяють нам означені без наслідкові у подіях вчинки, за умов відсутності їх наслідків для подій. Ритуалізм може оцінюватися як один з початкових видів атаки на оволодіння такими істинами, які дещо перевищують наші рахування лиш із власними побажаннями самим собі. Проте зацикленість уподобань нашої людяності на собі у нездатностях зачепити нами докільля речей і подій видається більш виразним глухим кутом безвиході порівняно із тими нашими несимволічними діями, які є помилковими у повстанні проти них об'єктивного опору речей і подій, - що й змушує нас вчитися на помилках, верифікуючи наші пізнання, коли ми послідовно у згоді до кроків культурного поступу відкидаємо помилки та відпрацьовані химери. Ліпше помилятися у об'єктивному, аніж нічому не навчитися у безпомилковості сповідування безпредметних химер. Унормування ритуалів звертання до вигаданих потойбічних сил може навіть перерости у практику людської поведінки, стати реаліями наших побутувань, що однак ще не стає достатнім для перетворення означених хибних уявлень вже у узгоджені із подіями їх пізнання нами.

Культ та регламентація символізму у ритуалах людської поведінки з приводу поведінки подій є тою імітацією пізнання, яке змушується узгодитися хоча б у собі, до того як претендувати на свою закріпленість та прогнозованість у подіях. Дисциплінарність у акціях, що намагаються довести подіям свою корисність та не випадковість, аби тим самим за прийомами магії за симпатією стимулювати визначеність об'єктивного у досягненні не шкідливого й не загрозливого для людей, є вимогою та умовою подолання хаосу у незнаннях, що тим самим починає затрачати вид незнання й набувати виду організованості у практикуваннях з подіями навіть у умовах не досягнутого впливу на власне події. Символічні з приводу природи подій акції нашої поведінки за визначенням мають бути консервативними й *догматично* незмінними, аби не уподібнюватися незнанням, а натомість обов'язковістю ритуалів етичного гатунку намагатися привчити вже й події до якоїсь обов'язковості їх позалюдської об'єктивності, аби події не перебували у загрозливій зоні хаосу та непередбачуваності. Символічні дії з приводу подій які б перестали бути незмінними у алгоритмах та обов'язках законсервованого ритуалу, набули б у подіях тої практичної результативності, яку вони й мають як химери. Ритуали це спроби вмовити об'єктивні події власним прикладом слідування консервативним приписам, аби усунути з об'єктивного його загрозливу не прогнозованість. Культ це домагання переробити етику вже у обов'язкові закони для об'єктивного світу подій і явищ.

Не лишень вірогідно, а й певно, що відсутність новацій за визначенням є непотрібністю для технологічного поступу, - але як же то безпечно у рамках замкнених виключно на себе людських вимірів відгородитися від ризиків усякого прогресу й мати справу лише із тим, що було, що знайоме і яке не може бути инакшим. Проблеми розвитку та змагань у вдосконаленнях виглядають надміру ризиковими для тих, хто заховався у батьківські обійми культових ритуалів, які тому й не обривають у своїй незмінній повторюваності та відсутності незнайомих загроз, що дають відчуття впевненості та свободи у включеннях у ритми, дарма що результати включень у кругообіг ритмів й не вийдуть за межі означеної впевненості вже у якусь хосенну предметність. Провалля у ритуалі симулює розв'язання тих нагальних викликів, що калатають у двері зачинені на відгородження від реальності, коли у пульсації знайомих ритмів можна почуватися затишно, симулюючи силу панування над обставинами вигаданої для себе гри, - і хай западуться у проблемах новацій ті, хто живе, на відміну від тих, хто грає у події. Ритуалізм повторюваності за визначенням є помилкою у пізнань істинних відносин у природі речей, але звичність незмінних кругообертів у звичному може бути підвалинами відкритості та розгортань містичних чуттів властиво людських свобод. Спрощення, доведене до точки порожнечі, залишає людину лиш із собою у нездоланій ніким фортеці людяності; примітивізація усіх привнесень дає порівняльне чуття сили; відгородження від світу речей розкриває нескінченність самопізнань непотрібного світові речей.

З причин непевності здійснення чудес лиш у самих інтелектуальних актах мозкових функцій усяка ідеологія експлуатації неймовірного прагне оприлюднитися у фактах та подіях доступних видам фізичного відчуття. Культові ритуали та символічні інтермедії з приводу фабул чудес і стають виключною реальністю ідеологічних містифікатів. Участь у лицедійствах їх організатори подають як об'єктивну необхідність життя пастви, аби пастирам не бути безробітними, себто непотрібними. Більше того, не лише символічні акти вводяться у тканину реального життя, але розвинені ідеології назворот надають побутовим необхідностям вже виду культового сакрального дійства. На відміну від реального життя з його проблемами, з вплетеністю пізнань у дійсні відносини між речами, з необхідностями давати адекватні відповіді на виклики предметний істин, - безпроблемна ідеологія остаточних відповідей є видом театрального дійства, символізму, гри за сценаріями, які не потребують підтвердження нічим, тож виконання ідеологічних приписів є не нападом на реальність, а є від реальності втечею, є захованням у некорисність нікому та непотрібність нічому, є глухим кутом ілюзіоністської специфічності. У проповідників реальності чудес можуть наснагою палахкотіти очі, може дух перехоплювати від зображень щирості віри у нездійснене, вони можуть закидати сумніви гідності реалій проти серйозності їхніх емоцій, але те, чим перейняті ідеологи є безплідним, є не перехідним у предметність, є самодостатністю лицедійства. Тоталітаристи можуть навіть вбивати людей та природні закони, аби спротив останніх відносно наказів ідеології оголошувати доказом відсталості, але й оживити свої фікції поливанням їх кров'ю жертв ідеологам не вдасться ні за яких обставин. Уся об'єктивна предметність виконання ідеологічних наказів залишається замкненою у кордонах ритуалів, які не мають виходу впливів на яку-небудь предметність. Не зважаючи на його кривавість, тоталітаризм залишається комедією; тоталітаризм є руйнівним, поза його претензії на позитивні привнесення; винаходи тоталітарних ідеологій безплідні, хоча тоталітаристи заміряються на володіння абсолютною остаточністю. Намагання уподібнити ритуали і реальність радше шкодить реальності, аніж допомагає ритуалам.

Культ як перехід примітивних змістів ідеології, які не відповідають змістам практичного життя, вже у театралізоване дійство, - не допомагає практиці суспільного життя, навіть коли різновидом останнього зробити культ, що й робить примітивну ідеологію вже невинним заняття, але суспільні катастрофи з пролиттям крові починаються тоді, як примітивні рухи ще не виродилися до рівня культу, як примітиви беруться свої символи безпредметної віри підставляти замість реальних законів суспільного життя.

Науковці та ті, хто користує дійсними, а не такими відносинами, яким не відповідає навіть олюднена реальність, пеняють не злих містифікаторів саме за зло містифікацій, - але дай Боже, аби провокатори від чудес якомога дочасно апробували природу містичности своїх обіцянок на розв'язання усіх проблем і не руйнували соціальні інститути та соціальні верстви у рівнянні їх до подоби неймовірному адекватним інструментарієм смерті, коли означені примітивісти та виродженці втручаються у історію та культуру вже з вірою у дієвість, а то й у святість своїх забобонів. Рівень вже усвідомленої потойбічності замірів на актуалізацію усе ще обітованих чудес є рівнем зрілості тоталітарних вчень, які знаходять себе у вичерпаннях ритуалів, які гублять ще й інших, коли лицедії серйозно вірять у посебічну затребуваність своїх химер. У нормальних людей починається свято лиш тоді, як організатори концтаборів можуть святкувати лиш роковини пам'яті з нагоди означеної організації, коли ритуали омиваються кров'ю до чистоти ритуалізму, коли віруючі у ніщо перейдуть за край своїх наполягань і це ніщо зрештою отримають. Власне тілом живої культури у якій люди втішаються життям і є оця стружка від ідеологій, яка стала прийнятною завдяки зношеності тіла ідеологій, завдяки виснаженню кривавих агресивних кримінальних замірів упокорити світи химерами. Культура це суміш безгрішних культів, що залишилися археологією від вчень, у яких ще не розрізняли та плутали містику з наукою. Приписи утопічних втручань у проблеми не утопічні мають виродитися до рівня власне утопії релігійного порядку, аби стати здатними адаптувати багатства не утопічного життя й у тих контекстах претендувати навіть на участь у освяченні не химер, а громадського життя.

Радість творчости, якою користають відчайдухи у випробуванні власних сил аби досліджувати невідоме та здобувати недоступне іншим, підходить далеко не усім та не завжди навіть для тих, кому творчість на кордонах невідомого підходить, бо ризики тому такими і є, що окрім великих здобутків імовірних у нагодах випадку, ризики стають не меншими програшами через невміння користувати необхідним, - тому нормальні люди зазвичай співпрацюють лиш із звичним. Більше того, звичка навіть до символічного та не існуючого насправді видається менш небезпечною, ніж випробовування дійсних шляхів розвою у їхній неспроможності. Тому ритуали навіть безглузді стають сценарієм драми життя, тому захоплення у чуттях свободи та у пануваннях над обставинами викликають ритми передбачувані, тому естетичні медитації є пов'язані з тим, що вміщується усередину скриньки освоєного. Радість це те, що, принаймні, не є загрозою. Слідування услід дослідженому і є у наслідках упослідженням його наслідників. Дарма що круговерть по колу знайомому призводить до безвиході та повертає у пункти вихідні, зате вона не виводить на ризики. Тому й уможливаються режими тоталітаризму, бо перетворення людей на рабів ритуалів може позмагатися у безпеці супроти свобод на апробування невідомого. Справа тоталітарности живе та процвітає, бо догмати є передбачуваними, на відміну від можливостей тих свобод та винаходів прогресу, які не приживаються лиш з причин їхньої відсутности та ще не насталої досягнутости.

Казки та утопії перестають бути кривавими, коли зрештою професійні утопісти виразніше усвідомлюють природу своїх казок, аніж претендують на конкретику керівництва тими відносинами, які не відносяться до чудес. Совлада була на підйомі своїх призначень нищення аж до самонищення, коли виколупували й збували діаманти задля утримання чекістів, які збували й виколупували діаманти, а тоді завалилася совлада насильників, коли второпали символізм примітивних, аби бути осмисленими, обітниць тотального щастя, неможливість втілення фікцій комуніті ніде, окрім ритуалізму советських свят та обрядів, - й це повернення химер до свого дому казки відбувається у потребах модернізації тоталітарних режимів, яким доводиться вибиратися геть від розтрат у замірах оживити чи втілити казки, коли ідеали комуніті дозрівають зрештою до усвідомлення свого суто релігійного характеру, зрівнявшись із власне релігіями. Перехід догматів у царину віри з відповідними потребами ретируватися геть від претензій на прагматичність суперечливо стає прийомом посилення прагматичности простих у їхній фантазійности догматів.

Свобода людини квітне тоді, як люди керують подіями, - тоді як найбільшою ганьбою є лицедійське виконання людиною сценаріїв написаних кимось іншим. Виконання ролей справедливо вважають за кепкування над означеним невільником, особливо тоді як клоун щиросердно докладається до слідування режисерським приписам, сподіваючись що його добровільна участь у чужому авторстві додасть крил на окупи. Фанатизм адептів лише розтягує посмішку того, хто усе це змайстрував.

Не лише наукове дослідництво орієнтоване на реальність метою свого неї впливу має реальне втілення у культуру та гносеологічний поступ, але й творці містичних вигадок імітують високі форми знань, стверджуючи що їхні накази реальності від імені чуда працюють і є дієвими. Власне тому вищі смисли та константи віровизнавчих систем переносять на небеса, у позаісторію, кудись подалі від раціональної критики, аби з тих абстрактних верховіть бути останнім арбітром щодо самого днища буднів. Оскільки ж химерам не вдається органічно та з необхідністю сполучитися із практикою життя так, щоб інформованість стосовно химер була ще й знаннями про реальність, визначали останню на рівні закономірного та достеменного, - тоді любителям химер доводиться імітувати свою участь у перебігові дійсності у спосіб вдавання до культових ритуалів, які є сценарною постановкою з приводу фактів, театральними виправами у царині символів, є справжньою умовністю. Коли реальність не підтверджує утопії, тоді доводиться вже утопіями свідчити за перебіг історичної реальності, аби тим демонструвати вагому чинність та незаперечну корисність утопій у тому, що відбувається. Так жерці допомагають сонцю сходити над горизонтом, або хресним ходом освячують військові операції, або постами виправляють дію вулканічних руйнувань, - дарма що у об'єктивних пригодах нема мозку та здатностей реагувати на ритуали згідно просительних молитов. Ритуалісти дурять себе, коли вважають театральне лицедійство за якийсь вид освоєння не контрольованої та не знаної ними дійсності. А як не вдається примусити учасників історії слідувати приписам ідеологічним, тоді від імені святих догматів вдаються до терору, а оскільки й фізичний примус до втілення чуда не надто часто спрацьовує, - тоді символічними ритуалами біжать за уявною картиною мітів, аби останні оживити й демонстративно надати їм цінності. Не велика біда, коли казки переплутують із реальними запитами і на виставу пускають за білетами, - біда починається тоді, коли фанатики беруть на себе право діяти від імені чуда.

Оскільки приписи віровчень залишаються не втіленими з причин їхньої ілюзорності, безпредметності, противності фактам суспільної історії та нездоланної природи людських бажань, - то на облуди ідеології з необхідністю накладається ще й облуда виконання ідеологічних настанов, уся практичність яких обмежується культовою практикою. Химери працюють виключно у сфері імітації, символічності та штучної гри у їх дієвість. Контингентом переможних, системних, вписаних у традиції віровчень є ті, яких фанатики таврують як лицемірів, фарисеїв, двоєдушних дворушників цинічних. Без ритуалізму заміри стояти на небі були б сидінням у божевільні. На рівні виключної їх церемоніальності химери зрештою затрачають свою небезпечність й вироджуються до станів непотребу.

Збитками від вірувань у рятівну поміч абсолютистських маній, - коли примітивній тезі надається значення невичерпної безкінечної цінності, - полягає у понадмірній абстрактності запропонованого способу поведінки, у максимальній віддаленості псевдознань віровчення від реальних закономірностей та достеменних розумінь ситуації, у ілюзорності того винаходу з приводу маніпуляції чудом, яке має лишень символічний стосунок до дійсності. Керуючись неадекватним світоглядом можна завдати практичних збитків тим, хто не вірує у ймовірність неймовірного, проте уся позитивність психічних сподівань із оживлення чуда залишатиметься у межах психіки адепта облуд. Зіщулення повноти історичного буття вже до примітивних химер не може не бути обкраданням буття на реальність. Від людей у їхніх сутнісних характеристиках за фахом, соціалізацією, національними ознаками і далі, то віровчення залишає, наприклад, любов до Бога, партії і далі; а від знань залишається огризок ритуальних розмахувань руками між символами храму.

Лиш серед самовпевнених у своїх перевагах сповіданнях їхні вірні покладаються на достатність одної віри, переконаність у постулатах якої покликається забезпечувати подолання усіх направлених проти секти нападів. Подібна рекреація традиційних культів, опортуністична щодо нездоланного розвитку знань, стає ревізіоністським прийомом подолання тих заскоружлих упереджень у психіці та поведінці пастви, які консервують картину світу від буквалістського прочитання канону. Релігійний модернізм тяжіє до спрощення не тільки надмірно зтяжких для масового сприйняття теологічних розробок та соборної ортодоксії, як ще й противники архаїчності та консервативного ретроградства беруться відторгати інститут професійного кліру, зводячи віроучительний фанатизм вже до сфери емоційної чи мистецької, до інтимних пересвідчень. З ходою еволюції культів та становлення новітніх обожнень, стимулюючим чинником від протилежного, а водночас об'єктом атаки стають сповідання, які задовольняли потребу у них хіба що зі сторони вже анахроністичних соціальних устроїв. Зазвичай світоглядам, у яких освячуються й фіксуються знання передуючих часів, закидають звинувачення у ідолопоклонстві, із заміною останнього вже на якогось універсального надприродного суб'єкта творення смислів та світобуття. Проте до яких би абстракцій у усвідомленні природи Божої не закликали б у релігійних системах та конфесіях, аж презентантами чудес та богоприсутності є не виключно ментальність вірних, а ще й: святі місця паломницькі, богослужбове начиння та інсигнії, власне посвячений клір, храмові чинопослідування, кругообіг свят, ритуалізовані викликання чудес та жертводавство, мощі та релікварії, ікони чи стандарти передання символів святости, й далі без кінця і краю. У тоталітарних культурах, де переважно маніпулюють реліквіями, значно менше розстрілюють.

Завжди знайдуться деміурги у душах яких нуртує неспокій дослідництва, які своїми покликаннями мають вторгнення у таїни, які ревізують стереотипи і стандартизовані смисли, яким кортить розв'язувати чи нав'язувати проблеми. Проте вже не так своїм родженням у ризикових новаціях, як їх збереженням культура скорше зобов'язана тим фанатам ритуалів, які впадають у ейфорію від участі у кругообертах повторення законсервованої класики знов і знов. Бо там зручно у відгородженні від небезпек невідомого, бо у розігруванні ролей не має бути відступу від сценарію, бо у лоні культу нічого не відбувається із того що там не може бути. Повновіддача ритуалам дає тим аматорам страждань, які пристали на самопожертву у підкоренні домінуванням регламенту, які у самовтраті своєї самости розчинилися у розгнуданості зверхника, віддлися йому на поталу у чутті вдячності з його сторони за ціну офірної любові до свого святого принципала, – дає цим жертвам з чим не порівнюванне чуття безпеки й відсутності провини будь за що, коли покірливим, пасивним і слухняним зекам можна самим ні за що не відповідати, а лише ловити кайф недіяння.

Порівняно із успіхами сучасного просвітництва й інформованості, то архаїчні залякування побожних різними гарпіями, ракшасами й казанами із киплячою смолою – виглядає таким собі художнім образом, а то й анекдотом. Картина постання мертвих із могил нікому не загрожує як факт. Тоді як небезпека від подібних ілюзорних проектів вже сьогодні лише зростає. Фактично призводить до смертей мільйонів. Бо модерні утопії подаються замалім як науково доведене передбачення. Комунізм стає страшнішим від Страшного суду. Попри те, що новації комунізму усього лиш дещо змістили акценти у економічному житті вже на сторону переваг централізованого розподілу, а не на ринок фінансових доходів і прав підприємництва.

У любимому московському занятті з перероблення на краще свого минулого не знайти самородків. Прекраснодушний сон на повернення Федерації до тих складних спільнот, промотором яких є дослідництво наукове, не є можливе на ділі не лише тому, що московське царство далеко позаду залишило симбіотичну точку від якої збиральництво еволюціонувало до свого історичного удосконалення у ніші гармонізації паразита і живителя, аж ще й тому вестернізація московства є фантазією, бо цієї точки й не існувало. Одержавлений бандитизм не має золотого віку минувшини, не кажу вже про прийдешне.

Коли знання узалежнюються пригідно до практичних результатів їх застосування, а опрацювання культурних досягнень стає навзаєм вже плодом творчості, - тоді має місце не лише поступ, як ще й уникнення помилок. Гірша ситуація складається тоді, коли замість людей задоволених дієвістю своєї праці з'являються сектанти утішені сповіданням символічних ритуалів культу. Небезпека від слідування приписам віровчення, а не логіці подій полягає не лише у тому, що це рівняння подій під домінанті химери стає вбивчим та руйнівним для усього відмінного та противного до химер, - аж загроза від оживлення не можливих для їх втілення чудесних обітниць віровчення у тому, що ритуали не кореговані на плідні зв'язки із реальністю не тільки стають відірваними від реальності історичної, як останню витісняють із власне історичної реальності. Колишні громадяни перетворені вже на лицедіїв із виконання придуманих не ними сюжетів культового сценарію, не лише втрачають належність до істот наділених ініціативами свого розуму, не лише набувають здатність ігнорувати навіть рефлекси, якими наділені навіть не надто розумні істоти, - як ще й штучні символи роблять атрибутами своєї достеменної неповторності. Коли реалізатори та втілювачі прописаного догматами ідеологічного чуда вже знеслилися, вичерпалися, зазнали поразки у примушуванні людей і народів до практичного наслідування ученню, то тоді сектанти вже самих себе роблять жертвами виконання хоча б символічного розігрування торжества духовидних, візіонерських, сфантазованих пропозицій порятувати світ, якому сектанти так само штучно приписали прокляття, аби виправдати претензії свого проводу. Казки вичавлюють реальність геть із неї самої.

Кістяком, підмурівком, риштованням національного організму править той, що виткнувся із таїн, тремтливий серпанок пречуття містичної впевненості у власних силах існування. Гірша ситуація починається тоді, як окультні образи виливаються у зобов'язуючі ритуали буденних відправ, наслідками яких стає не так подальше розпізнавання народом своїх призначень і визнань зі сторони сфабрикованих ним якихось абсолютистських сил, як на доданок символічні ритуали з приводу сакральних образів стають ще й муром відгородження від конкурентного довкілля відмінних націй та ідеологічних спільнот, або ж коли ритуали втілені у практику сповідання стають катком агресії проти ближніх чи віддалених сусідів. Виразно небезпечніше, а то й руйнівне для самого національного організму становище настає на разі ревізійністського перегляду химерних ритуалів та тих значінь національних смислів, - розумних відповідей на які бути не може навіть за нерозумних обставин та умов. Націю руйнує раціоналізація її символів та безневинних ритуалів. Організацію ідеологічної спільноти губить навіть не так безрезультатні зусилля із втілення національних казок та міфів, як спроби їх удосконалити, введенням туди вже не химерних запитів на соціо-культурний прогрес із слідуванням його закономірностям. Казки, які перестають бути собою, набувають токсичності. Перероблення казки вже у дійсність – останню як не вбиває, так прибиває; а зворотний перехід вже на рейки умотивованих законів соціального розвитку залишає від казково-утопічного прожектурного чвирк та груди трупів.

Дезінформацією противника займаються ті, які володіють інформацією, - тоді як для любителів чудесних, простих, символічних рішень невміння вибратися звідти на поверхню фактів є вимушеним. Прихильники вірувань, тобто упереджень, не дурять клієнтів, а самі вважають свої догмати вже за замітника фактів, тобто того, що підлягає подальшому дослідженню й удосконаленню. Знання формують для зміни ними подій і це вдається зробити творцям знань не оманливих, - тоді як любителі казок зміну подій обмежують створенням казки, або не йдуть далі від втілення казки. Пропаганда, якою тоталітаристи б'ють по мізкам пастви, є не плодом їхнього злого умислу, а технічним наслідком віри.

Компенсаційним вибаченням за неможливість повторити проминулі успіхи стають ігрища, - коли на Великдень виносять плащаницю, коли інсценіюється штурм моделі Рейхстагу, у перформенсах реконструюються баталії, коли у хепенінгах із косплеєм і балетною підтанцювкою розповідають розповіді про бекграунд чергової обітницької утопічної. Символи є безстроким патримоніумом стримування неймовірного.

Усякі потуги з перетворення містичних марень вже у реальність та зворотно направлені практики вже на підтвердження подіями марень – без виключень зводяться вичерпно до самих лиш лінгвістичних вправ, які могли б поєднати події та інтелектуальне освоєння їх у істині резонувань, коли б марення мали стосунок до пізнань; аж тоді, як утопії у дійсних мірах є не підтвердженими до їх виконання а ні можливими, а ні неможливими нагодами й мають затісний стосунок радше до казок, аніж до мітів, не кажучи вже про хиби у вимірах соціального, то здійснення чудес залишається замкненим у мовні заклинання, з відповідною нечулістю до формул вже з боку подій; праксис тоталітаризму вичерпується молитвами переконаних у тому, що потойбічні сили не лише потребують звертань до них, а й будуть реагувати на послідовність набору чаклунських промовлянь, що від перестановки імен щось надійсно відбуватиметься. Включення до обов'язків вірних доктрині саме словесних закликів на сторону завідомо зичних на прохання анімованих чудес свідчить не лише про переконаність у всесиллі поза історичних керманців чудес, а ще й засвідчує зневіру молитовних канюк у здатності потойбічних сил самостійно без втручань зі сторони прохачів вирішувати долю останніх, переробляє чолобитників вже на учасників Божого промыслу, що й робить не так заклинателів іграшкою у руках Бога, як - навпаки. Мова є домом чудес, оскільки у тому предметна реальність відмовляє маренням людей про правильність порушення законів та можливостей реальності. Історія тюремнорежиму являє собою не більше як історію перейменувань подій, є власне миготінням слів під якими нашаровуються інтерпретації, революції й еволюції тоталітаризму є прикладами із мовознавства. Тоталітаризм залишається мовною реальністю як би цьому не протистояли концтабори. Гра із словами та такими ж символічними діями з приводу речей – це усе, на що спроможні заклинателі. Вождями, себто авторами доктрин стають ті, які не бояться слів, себто дозволяють собі бовкати, що їм заманеться, ігноруючи заклинання попередників.

Коли ж почати допитуватися, а що ж власне пропонують фахові грабіжники та вбивці майна та смислів окрім своєї практики вбивств та пограбувань, то у відповідь почуємо терміологію новоязу, змістовність якого є втоплена у заявлені як трансцендентні таїни: кенозис, нірвана, гріх, надлюдина, звільнення від експлуатації, комунізм й подібне, - коли під терміни підставляють такі трактування, які або задовольняють химерокористувачів, або змісти яких змінюються за нуждами химеротворців так, що добрати дарма. Тоталітарні рштування із молитовних формул є лінгвістичними екзерсисами, на відповідальність яких списуються усі критичні присікання на conto тоталітарних догм так, що відповідати за змісти заклинань вони ж і мають, а винними у нерозуміннях формул будуть лише вороги винні у своєму власному нерозумінні формул, а експектаційні розриви між ідеальною та власне практикою догматів можна ставити на карб не догматам, а їх нездалим виконавцям. Конкретику термінів: дао, іпостась, сотерологія й подібне – марно шукати поза етимологією не лише тому, що результату не буде, а й тому, що при цьому можна переробитися аж до нудоти. Терміни, що мали б обертатися лиш у специфічному середовищі фахівців з використання тих термінів, могли б бути ще й довільною справою смаків вибору означених символів безпредметного, - коли б вимоги слідування утаємниченим іграм слів не проголошувалися б обов'язковими для усіх і кожного без виключень, коли б терміни не обирали собі людей для поїдання людей, коли б терміни не давили й не удавлювали. Соціальні нещастя починаються від наполягань містифікаторів на соціалізації їхніх позаконкретних та сакральних формул з приводу неймовірного на кордонах чуда, коли містику замішують із історичною реальністю, коли переплутування марень та логіки подій перестають вважати видом психічного розладу. Не у тому справа, що речі не здатні прислухатися до молитовників, а у тому трагедійна справа полягає, що молитовники не перестають того домагатися, - навіть вдаючись до репресій щодо нечулих. Підлегле молитвам не підлягає історії, не кажучи вже про тверезість. Тайновидці з приводу засування історії у м'ясорубку завузьких фікцій ще й силують до дисциплінарного виконання їхніх вимог навіть тих, хто й не збирався сповідувати марновірства.

Задум осмислений, тобто узгоджений ще й із можливостями речей, у останні здатен перейти як істина, тоді як практикою задумів безумних залишаються самі лиш слова. Вправи із молитовних прохань чи проклять звернені до об'єкту молитов засобами молитов у молитовних цілях – могли б бути безвинними монологом із собою як вид психічних розладів, коли б подібний звернений ні до кого без наслідків переходу у події інформаційний процес пізнань не був би відгородженням від смислів способом підміни їх молитвами, які заміщають виключно собою здатність людей мислити, себто бути людьми. Замкнені у словах примітивні ідеології живляться принесенням осмислених подій у пожертву інерції церемоній із продовження мовних заклять замість пошуку обоюдних відповідностей між відносинами у природі речей та людськими їх освоєннями у істинах культурного поступу, - коли віра у чаклунське перетворення ритуальних наборів слів у події стає не просто замахом на людський інтелектуалізм, не лише є домаганням замінити розуміння подій вже на молитви, як боротьба заклинань проти смислів стає злочином проти людських свобод та громадських прав. Право замкнутися у чаклуваннях із словами у вірі на чудеса ще не є достатнім для заборони для більш вибагливої публіки користуватися мозком. Тоталітаризм це підміна смислів тими термінами, про смисл яких марно допитуватися навіть у термінотворців. Всупереч тому, що має місце у дійсності, примітивні переконані, що так як вони намалюють, то так вони й будуть жити. Побутом тоталітарних спільнот стає не сам культовий ритуалізм, передовсім молитовний, вичерпно спрямований на те, щоб замість насельників зони над щастям для насельників потрудилися б якісь потойбічні потуги засобами чудес, як – цілеспрямовання подібної молитовної практики саме проти прав пізнання та людського праксису у істинах. Декларативне артикулювання планів звернених до виконання з боку сторонніх носіїв чудотворення, настирливість у молитвах, як аргумент впливу на означені потойбічні сили, марення про перетворення слів на предметну реальність – не так прикриває, як оприлюднює латентні комплекси немічності псалмопівців.

Виголошення містифікаторами загальних місць та тривіальних формул – може здивувати хіба що не обізнаних із ідеологією містифікаторів, бо для останніх оті їхні розвороти на сторону банального, загальноужиткового, буденного, традиційного, узвичаєного, самозрозумілого для людей не схиблених, – є правдивою революцією на *ревізійністське* вписування ідеології екстремізму вже до суспільно необхідного.

Хоч педантичному відтворенню молитовних формул любителі чудес і надають ваги святого ритуалізованого дійства, переконуючи не лише присутніх, як передовсім себе самих у переростанні мистецької символіки культу вже у здійснення прохань, на які як на силу віри просто не можуть не зглянутись сили потойбічні, - однак залишки тими навіть у середовищі тоталітаристів як представників виду людського не дозволяє їм остаточно переплутувати світ культовий та реальний: як не на рівнях своєї свідомости, так у підсвідомости фанатики звітують собі, що мантри не можуть бути ані примусом для перебігу подій, ані є способом орієнтування у докільлі особливо для пастирів, які не видають себе, навіть у монотонній артикуляції постулатів. Бо навіть у самому факті зверненні до чуда присутній сумнів у повноті анімованого чуда, яке чомусь не здогадується про свої зобов'язання перед задоволенням латентних потреб молящого на потребу ще й власної чудесности. То лише науковці у своїх знаннях домагаються відтворити ситуацію дійсного стану речей. Тоді як співпадіння мислення та вчинків не є тим, що визначає тоталітаристів та віруючих у чудеса. Примітивів характеризує розходження між тим, що вони відчують, задумують, промовляють, мають метою, сподіванням, засобом, результатом, причиною своїх вчинків. Про любителів простих ідей чудесних не годить судити за їхніми словами, бо ті озвучення навіть полишених на розумність планів не мають жорсткого зв'язку із тим, що відбувається у мозкові вожделюбця, не кажучи вже про те, що має місце поза тим мозком. Тоталітаристи не просто помиляються у розумінні подій, а своє ошуканство, ще й за допомогою терору, своє здійснення дибки усіх аспектів та атрибутів суспільного устрою видають за адекватність та мають метою свого бунту.

Хоч промовляння набору чисел для оживлення мертвих, хоч короткі вигукування імен Кршні чи Христа, хоч довгі доповіді на з'їздах стосовно єдності пролетарів та загибелі капіталістичних експлуататорів – єднає один і той самий результат сорому за ошуканих.

Популярним прийомом захисту догматів є їхнє повторювання. Віртуозність подібного заняття із несприйняття аргументів супротивної сторони полягає у такій швидкості повторень та замішування до купи різносислової догматики, за якою противній стороні не вдається вставити й слова контраргументацій. Способом імітації тоталітаристами дискусії є закидання опонента тими безкрайними та безмежними хвилями стереотипних формул, у морі яких опонент мав би захлинутися, а пропагандист містики мав би безмірністю заклинань щасливо відгородитися від сприйняття ним чогось відмінного від догм віровчення. Невичерпність апологетики на користь не існуючого на ділі, безмірність культових варіацій представлення утопій, у заскнілості яких ніщо мало б набувати незмінності та удавати із себе факт, - демонструє не лише нездатність доказової бази віровчення, як не лімітоване множення упереджень ілюзорного вчення покликається ущільнювати та міцнити його фундаментальність.

У змаганнях із політиками притомними, то програш віруючих у чудеса та фіктивні вигадки гарантується вірою цих ідеологів у ті їхні власні віроучительні вигадки, які геть від реальності відсторонюють ідеологів дедалі дужче, чим більше ті є наполегливими у вірі, яка заводить паству у глухий кут фанатизму. Бідою маніяків є те, що вони без вагань вірять своїм переконанням. Тож щоб вийти із безвиході безтямности, щоб розпрошатися із даремністю чаклувань, щоб імітувати перехід культу вже у здійснення, - то вождям потрібен хоча б цинізм, подвійні стандарти між вірою та наближенням до прагматичних передбачень.

Сподіваючись заощадити на засобах та витратах терору, то комуністи у змісті своїх утопій включають моральну неможливість для насельників комуністичного раю що небуть поцупити і тим нажитися за рахунок інших насельників тотальної рівності у справедливості; а водночас для усіх користувачів благ із рога комуністичного достатку не може бути обмежень у задоволенні їхніх бажань і можливостей зранку як рибалка вудити рибу, а по-полудні бути композитором й пописувати симфонії. Подібно, навіть комуністичні вожді не можуть мати особистісних зацікавлень у винагородах за організацію ними процесів праці; а водночас робітники обітованого комунізму мають утішатися моральними заборонами на можливість хоч у чомусь витнутися із шеругу універсальної рівноправності. Оскільки подібні заперечення природи людяности є не лише противні природі людяности, а ще є догматами не узгодженими із правилами логічної несуперечности, то навіть розгортання терору задля примусового етапування у візіонерський ларерь моральних табу на можливості достатку, усілякі заклинання з виховання нової совітської людини є приреченим на нездійсненність.

Казки та чудеса, якими замінюють проблеми реальні, лише у силу чи внаслідок реалізації химер об'єктивно та за фактом стають глупством та прийняттям хибних рішень, - але віруючі у свої манії до цих ілюзій вдавалися саме із обнадійливих намірів оптимізувати розв'язання проблем. Даремно казку зачисляти до союзника ризиків. Тотальний контроль взагалі не можна збудувати на самій лиш інтуїції суб'єктивній, на посередництві вигаданих Богів які працюватимуть замість працівника.

Централізм усевладного контролю гарантувався за самодержавства гарнізонами, а не ідеологічною пропагандою не лише з причин відсутности інститутів морочення мозку, як ще й від небезпек виникнення спротиву відносно виховання підданих. Тоді як більшовики задля подібної легалізації вже свого режиму призначили себе вихователями здавалося б дорослої маси, попередньо усунувши свободу преси та конкуруюче православ'я, - вважаючи психологічну обробку контингенту трудозобов'язаних за ефективний спосіб заощадження на військових витратах з приведення завойованих до покори. Утім як за самодержавства поліцейські структури держбезпеки втручалися в усі сфери життя, то за більшовизму вже розстріли й репресії стали істотним інструментом комуністичного виховання трудящих.

Оскільки у ті поодинокі моменти, коли, здається, старі вороги вже винищені, а нові ще не призначені, коли відкриваються просвіти вже на позитивне застосування тих заклинань та марень тоталітарної догматики, які за фактом не можуть мати позитивних застосувань та чинних опредмечень, а результати впливу містики на реальність залишаються виключним надбанням містики, - остільки власне процедури чаклунського містифікаторства з приводу реальності й доводиться облудникам оголошувати за цільові призначення та здійснення свого руху. Позаяк облуди мають, у кращому від руйнівних наслідків їх наслідування, нульову результативність у своїх утопічних обітницях на досягнення: нірвани, звільнення від експлуатації, царства небесного, переривання колеса сансари, світлого майбуття, повернення людини до себе, виходу в астрал й нема кінця формулам ошуканства, - настільки в усіх культових вченнях практикують психопатичні стани розчахненого самозречення на користь ідеологічної догматики видавати не за те, чим вони є, а вже за результат обітованого чуда, до якого не можна критично присікатися ні з якого боку, бо чуття виходу у інфернальне, у потойбіччя, у надісторичні межі зверхможливого самовинагороджує себе. Існує публіка, яка із критиків режиму перетворюється на адептів усього лиш через не витратні пропозиції медитації у трансах: дх'яни, катарсису, ісихазму й нема кінця аферам добровільного сп'яніння у екстазі намацаного абсолюту. Для протистояння критиці тоталітарні ідеології культивують інституцію того самопочуття задоволення жертв своїм підпорядкуванням до чудес, що гіпнозом підміняє усі інші чуття й стани звільнення від чудес. Потрібна кукла психічного задоволення, яку підсовують тим, у кого подібним чином видурили усі інші достатки, права на достатки, розум на права достатків. Без легітимації порожніх місць вченням про ніщо та небувале – не обійтися. Критичним вимогам стосовно химер та верифікації утопій на здійсненність організатори облуд протиставляють ту персональну переконаність індивідів у здійсненні обітниць ошасливлення, яку не можна об'єктивно перевірити на фактах, коли ошуканим жертвам легше у каталепсії торочити про фізичне чуття ілюзії прилучення до абсолютів догматики, аніж стає соромно у замкненому світі своїх сумнівів зізнатися собі самим у тому, що вони стали жертвою афери, коли заповідане до здійснення щастя підміняють чуттям ейфорії у збаламученому мозкові спантеличеного адепта афери. Коли жертву віри у здійсненність утопій не є можливим нічим предметним винагородити, окрім віри, то саме обмацування свого самопоглиблення у чудеса віри й пропонують зомбованому у компенсацію за продовження жертвності. Втрата паствою ментальних орієнтирів усього лиш за ціну втрати нею власної волі чи грошей на користь пастирів є надто ефективним серед не затратних прийомів ошуканства, аби ним ігнорували. Організаторам спокуси дешевого прибуття до остаточних сенсів історії залишається лише побажати собі кермувати тою публікою, яка практичне ненастання обітниць щастя вважає за задовільну практику вже насталою щастя. Удаваний вихід один на один із Богом подається крутіями не лише остаточною винагородою за віру, а ще й відмичкою до реальних благ. Розповіді про адекватну заміну перспектив та призначень доктрини вже на досяжне споглядання власного пупа чи повтор формул заклання – особливо актуалізується на часі кризи доктрини, коли від неї вимагають обіцяних користей. Здавалося б не складним є кваліфікувати види наркотичного сп'яніння чи залежності від нефізичних впливів культових психотренінгів вже як облуди на ментальному рівні, - проте доста не криючись оголосити відсторонення від життєвих реакцій вже за прийом чи плату за прилучення до інфернальної сакральності якогось неартикульованого потойбіччя абсолютів, то тут таки й судово-правове слідство починає пробуксовувати у звинуваченнях на шахраїв. Коли набір зойків та їх усвідомлень задовольняють учасника ініціацій, то не важливою стає кваліфікація останнього вже як пацієнта. Добровільне божевілля від вина чи екзерсисів із об'єктом розумової здатності, - коли божевілля ще й трактують не втратою, а розширенням людської свободи від її підпорядкування волі якихось собі Богів, - цілком лежить у площині невід'ємних людських прав, чим професійні аферисти й користають, подаючи відкритість до містики достатньою винагородою пастви за збування вже не містичного на користь пастирів.

Втримання виключної влади над підопічними залежить не тільки від вміння домовитися із усіма суб'єктами політики, а ще й від того точного реагування на об'єктивні закони та процеси життя суспільства, яке останньому забезпечує поступ, - бо допущені на цьому ринкові помилки призводять до втрати пріоритетів, що їх доводиться переуступати конкурентам порівняно більш вмілим у соціальному управлінні. Тож для виключення помилок, то претендентам на абсолютизацію виключно своєї влади доводиться замінювати свої політичні рішення на вже релігійні від імені Богів, бо у сповіданні абсолютизованих догматів виведених поза межі тям помилитися не є можливим. Лише проголошення химер не підлягаючих перевірці на результат та містичних цілей недосяжних за усіх умов дозволяє проповідникам чудес уникати стосовно себе критики. Програмовий безум камарильї вождів це технічна похідна втримання ними за собою усевладдя назавжди.

На природу речей і об'єктивних явищ можна впливати за допомогою чи інструментарієм тих вмінь впливати на природу речей і об'єктивних явищ, які були досягнуті довготривалим процесом розвитку культури і знань у повторенні й удосконаленні подібного процесу. Тоді як емоційне розігрування постанов з оволодіння якимись надприродними таїнами та бездоказовими чудесами надуманими, аби вмовити події реагувати на лицедійство містичних ритуалів чи змусити об'єктивні явища змінюватися навіть через приношення їм культових жертв, - так і залишаються вихилясами суб'єктів незнань та невмінь. То лиш просування у векторі пізнань та трудів викликає проблеми та труднощі, тоді як у підміні деградації освіченості та окультурення вже на імітаційне оволодіння потаємними смислами святими, буцімто обов'язковими до їх виконання зі сторони природи речей, - складнощі відсутні. Проте у предметних явищ нема, бо не може бути можливостей і потреб безпосередньо відкликатися на емоції чи забаганки чаклунів. Пізнання мають вийти за межі суб'єктної поведінки, аби знаннями освоювати природу речей згідно ж природи речей. А проте призначенням людяности не вичерпується виключним обслуговування технологій. Безвихідне занурення у світ людяного стає неприйнятним лише на разі підміни цим заняттям закономірностей у природі речей та уречевленої культури. Оскільки саме ми люди і є першочерговим об'єктом нашого ж людського замилювання, то усілякі маніпуляції з нашою суб'єктністю та природою людяности, включаючи туди й окультні сповідання, - постають заняттям, яке входить у інтереси людяного. Так науковці досліджують природу речей та виникнення цього світу, але не менший інтерес становить дослідження невичерпної природи людини; не менше захоплення від красевидів і чудових ландшафтів викликають вигини тіла красунь; невпинно винаходять нові технологічні досягнення, проте не спадає інтерес і до чаклування пророків та містифікаторів, які беруться навчати про переміщення світів силою помислів. Маніпуляції із чудесами у царині глупства залишаються надто людським ділом.

Руйнування технологій та знищення людей починається на разі переплутування між собою означених закономірностей та людських інтересів, - коли світобаченнями не узгодженими із логікою речей останню беруться підмінити, або за логіку необхідного облудно видають недостовірні її представлення у вигляді заангажованих доктрин замішаних на химерах психічного гатунку. Областю переплутування законів сформульованих науковцями та традицій обумовлених ідеологами є життя соціальне. Й там, де затято наполягають на дотриманні стереотипів окультурення певної спільноти, то там аргументи зважань на об'єктивні наслідки заданої матриці поведінки спільноти вже не мають суттєвого впливу на видозміну обраного модус вірувань та стандартизованого життєвого узусу. Тому що усі вірування є не гіршими від усіх відмінних вірувань у такі ж чудеса, у розігруванні яких сектанти є самодостатніми у тому лицедійстві, на яке предмети просто не можуть реагувати без людського у тому посередництві. Тож коли у зіставленні переваг сповідування одних групових інтересів вже із недоліками сповідників відмінних вартостей не може відбутися достатньо доказової апеляції до технологій, тоді віруючі у свої інтереси починають звертатися до аргументів вдавання до геноциду задля переконання ворогів у їхніх помилках.

Максимуми практичних різниць між винаходами й відпрацьованою реальністю досягаються мінімумами зріжничкованості між напрацьованими та винахідницькими розуміннями тоді, як втішання останніми стає для нас недостатніми, - але не тоді, як помилкові розуміння стають для нас достатньою повнотою практики, бо це вміння людей замінювати практику відносин між дійсними речами вже на наші химерні уявлення з приводу тих відносин так довго, як нам видаватиметься те за достатність, й становить особливість людських практикувань із докільлям істин. Перетворення у види життя не лише можливого для нього, але й не можливого, рахування із симулякрами та химерами свідомості як із цінностями вартими уваги, упокорення себе самих у іграшку від власних марень з нагоди не існуючих поза мареннями обов'язків є сильною стороною не лише людської особистості, але й тоталітаризму. Здатність жити поза вимогами практичної утилітарності, гратися із уявленнями власної свідомості як із реальністю, протиставляти наші бажання усім раціям, що кричать про противне нашим бажанням, є сильною стороною особистості людського, - але через ці ворота відкриття й неможливого до дому людяності вривається як можливість й зло, яке камуфлюється у шатах свободи волі як різновид свободи, як варіант усеможливого, як торжество нібито творчого духу. Вихід за межі законного, доказового, наявного не обов'язково забезпечує вихід у більш загальні закономірності, стосовно яких наявність може бути лиш окремим випадком, властиво прогресом є предметним розширенням можливого, - але на стежах безвідповідального мрійництва вихід за межі може статися й як легалізація хаосу. Безумства чи примітивні бачення з надмірно розширеною областю їх застосування й стають логікою вибудовування тоталітарних систем. Тоталітаристи знаходяться у себе вдома, коли вони у шостій палаті, а туди вони прагнуть перетягнути весь світ.

Визрівання інтелектуальної впевненості у помилковості об'єкту рефлексувань саме у свою чергу може бути помилковим не лише внаслідок інтелектуальних вад подібного дослідника, а й від наявності тих об'єктивних протиріч у суспільних відносинах, які були б узгоджені з розумом та потребами учасників протистоянь, на несумісності яких зріє ворожість звинувачень навзаєм, а не зріють розвитку та винаходи прогресивних підходів на розв'язання вже на вищому рівні означених горизонтальних пропозицій альтернативності. Гармонія суспільних взаємопорозумінь дає збій не лише на запізненнях з новизною пропозицій на вдосконалення, а починають хапатися за зброю ще й від надмірної продуктивності тих пропозицій на прогрес, що стають взаємовиключними та ворожими навзаєм у своїй рівнозначній конкурентності. Ставка на силове підкріплення своїх пропозицій у напрямку на життя визріває із креативності та плідності дослідницького інтелектуалізму у тому ж напрямку. Там, де бурхає доба якогось собі просвітництва, де духові пошуки обмацують вектори розвоїв аж до меж вступу у містичне, де аргументами доводів на власні прориви у змісти спасіння правлять такі самі химери у ворожості усіх ще не присталих на означений месіанський сюжет, - то там, здавалося б суперечливо, скоро запрацює механізм гільйотини та інших індустріяльних способів вбивства мас. Розвідки, особливо у царині неодокованості та відповідного намацування чудес, результуються не лише кваліфікацією щобільшого числа інститутів культури як ворожих, а ще й нетерплячкою на вбивство тих, хто не вмівся у кордони означеного псевдоінтелектуалізму.

Для того, аби спотворити розвитку, то достатньо розвитку понівечити, передовсім у царині гносеологічній. Предметний безлад сутужно залучити до звичного, не просто сторч поставити доказові змісти та суспільний прогрес, коли людей перед тим не перетворити у фанатиків якихось марновірств, коли не усунути той раціоналізм, що нарізно розводить людей та їхні мрії. Облудами і є усування тих обставин культури, які не дозволяють мріям опанувати людські свободи. Безумства це ігнорування складнощів, це поринання у щастя не так з головою, як без голови, це радість забезпечена самою лиш довідкою від психіатра. Тоталітаристи паразитують на тих природних спрямуваннях людей до щастя, коли відсутність обачності скорше є загрозовою.

Серед банальних у їх істинності причин утвердження у історичних спільнотах якихось примітивних типів організації передовсім треба вказувати на інтереси мафіозних угруповань, які нав'язують спільнотам вигадану причетність до чудотворення у обмін вже на зворотну послугу обдирання спільнот, - проте ця афера не є однозначним силюванням спільнот робом шахрайства, бо обмін послугами між запитами мас на чудеса та спеціалізацією мафіозних груп на чудесах є гармонізованим, фахові гендлярі утопіями скорше обслуговують потреби спільнот на прості рішення, організатори дисциплінарних зон не так знущаються над масою, як втішають найпотаємніші сподівання мас. Коли маси прагнуть безпроблемного доступу до благ, навіть ціною виникнення проблем із здоровими глуздами у власних мізках, то маси отримують те, за що вони готові платити, за що вони готові ставати жертвами організаторів панамі ошуканства. Провини та відповідальність за жертвоні й такі ж масштабно безглузді наслідки утвердження тоталітарних спільнот кримінальні організатори останніх мають розподіляти поспіль із власне тими жертвами, яким не просто забракло сил протиставитись своїй участі у зоні, а які ще й на підсвідомому рівні стриміли насолоди віктимности. Закиди тоталітаристам у організації ними тоталітарности є неповними, допоки вони не будуть доповнені до повноти істинности на виміри людського глупства віри у достатність самої лиш віри для достатности істинности, бо тоталітарне насильство проростає лиш на ґрунті його затребуваности. Невичерпною енергетикою мафіозних кланів, що паразитують на посередництві між масою та запитами мас на Світле майбуття кінця світу, є розлога ресурсна база дурушів у мізках та світогляді мас. Вірування у всевишне покровительство з боку потойбіччя є не просто штучним обманом для тих зеків та жертв, які сподіваннями на чудеса компенсують свої нестерпні страждання, а є затребуваною необхідністю для самих жертв режиму нищення усіх та усього. Тим більш нагально нудьгують за небом, чим у не менш виразну багнуку та неконтрольовані стихії затоптують людську гідність на саме життя.

Тоталітарні режими є ординарним варіантом облудництва, коли жертву заманюють у пастку обіцянками незароблених прибутків, аби насправді прибуток мати із жертви. Від звичайних афер тоталітарні відмінні хіба що намагання якомога довше втримати жертву у в'язниці визиску наполегливими методами знуцання над розумом та фізичним тілом в'язнів. Тоталітарні режими намагаються залишитися поза класом афер, виправдовуючись посиленнями налаштованости їхніх ідеологій на види добра, на ошасливлення людства, на ідеалізм високої проби, або ж тоталітаристи ставлять нездоланні бар'єри між абсолютністю, святістю, позакритичністю своїх взірцевих ідеалів віднесених до царини добра та, з протилежного боку, царинною невдач навіть у її представництва історичною практикою втілення містичних ідеалів тоталітарного режиму. Віра не виправдовує злочинів її реалізації.

Хоча афери на те, щоб жертва без спротиву розсталася із своїми надбаннями та заподіяння злочинів вже на силовий примус обдирання жертв на права та статки тим приваблюють злочинців та шахраїв, що дійсно тим порушникам законів надають надмір прибутків, роблять силове чи інтелектуальне шахрайство вже надприбутковим на розмір видуреного із жертв, - проте в цілому для суспільства у загальному підрахунку до ефективности прибутків злодійства мають додаватися ще й ті втрати та потерпання жертв злодійства, які не лише перевищують втрати перекачування ресурсів від продуцентів вже до споживачів, а й є у наслідках руйнівними для самих засад суспільної організації праці. Тимчасова ефективність шахрайства у здобичництві в обхід законів, у хапанні не заслуженого власною працею, у прибутках досягнутих виключенням із них втрат зазнаних жертвами нападу, - тому у контекстах суспільних норм визнається за неприпустиме та віднесене до статті накладів чи розходів, бо, як про це стверджує досвід, саме добро, законність, людяність, слідування істинам, а не химерним утопіям вправлянь із чудесами і є шляхом отримання прибутків, тоді як відплата за порушення норм перекиє своєю збитковістю усі термінові вигоди від облудництва. Заробити можна лише на дорозі дотримання добродійств, а спроби довго дурити усіх будуть покарані збитками для шахраїв.

До кардинальних облуд тоталітаризму, призначення якого полягає у поєднанні усього з усім вже у мішанину безладу зведено до абсолютного, конечного, невибагливого смислу, належить поєднання облуди та того, що має право називатися правим. Себто зло від примітивізму у тому полягає, що у зоні парадоксально винищується саме поняття злого та неправдивого, не розрізняються праве та хибне, моральне та наруга мають одні й ті ж ознаки та розташування, казку не ставлять осторонь від прикмет істинного й навпаки, усі виконують один і той самий ритуал не допускаючи навіть у особистісних сумліннях натяку на критику того абсурдизму, у який особа втягнута. Усередині зони нема людей. Віднесення будь-кого до числа а чи захисників зони, а чи зрадників зони не є доступним із тих же позицій так само, як для свободи у особі її представників не є можливим згоджуватися із деталями правоти чи гидотности зони тому, що зона тоталітаризму від початку й до кінця без усяких виключень є суцільною неправдою. Сама зона є уособленням того, що є противним людям вільним і шукати у ній родзинок добра може бути справою вирощування сім'я зла. На долю концтабору має виноситися однозначне у його певности рішення. Зона неволі навіть у деталях залишається повною неволею так само, як і пошук хоч якихось дешиць добра там же. Вільним є той, хто перебуває поза зоною облуди так само, як і перебування поза зоною неправди і є свободою. Між концтабором та вільним світом не повинно бути порозумінь та примирень.

Нормальні, себто вільні люди, зважаючи на власні свободи, вважають облудними ті вимоги, які їм виставляють насильники, - проте для самих насильників нема жодних дисонансів та подвійних стандартів між тим, чого вони прагнуть для себе та тим, чого вони вимагають від своїх поки що не поневолених жертв. Тоталітаристи, занурені у вигаданий ними світ ідеологічних чудес, нікого не обманюють замірами своїх зазіхань та апетитів, а будучи інструментом своїх марень добиваються того ж і від оточення. Про різниці між добром та злом, між правдами та лжею, між реальністю та фантазіями можуть розмірковувати лише ті, які розрізняють відмінні цінності, але цього не дано тим, хто перебуває лише на одному боці. Видавання загарбниками своїх апетитів за необхідність для їхніх жертв – робить загарбників божевільними лише із позицій жертв, які вважають загарбників жертвами їхніх же загарбницьких апетитів, тоді як загарбники є щирими у своїх потребах спотворити життя об'єктів свого нападу вже до стану нежиття об'єктів їх нападу.

У московських збирачів відсутні пізнавальні розбіжності між тим, чого вони домагаються від своїх жертв та тим, чого ті об'єкти московського нападу бажають для себе, тобто московити нікого не дурять, а лиш видають свої апетити за необхідність підкорення жертв тим апетитам. Мислення московитів це процедури та накази слідування до могили для жертв московитів. Життя реальности може мати стосунок до московитів лише як смерть реальности у цілях московитів на неї. Ментальність московитів це лиш інструмент задля ефективного обслуговування їхніх натуральних хапальних інстинктів. Московське наїзництво, висловлене у ідеологемах містичних, є не лише видом неадекватного усвідомлення об'єктивного стану речей, а є прямим запереченням останнього, себто включає знищення його існування та життя того, що московити ще не зужили.

Оскільки у війні помиляється лише одна сторона бойового зіткнення і не відомо хто ж із супротивників буде переможцем, - то випадковість є не вадою, а передумовою запорукою закономірністю силових розв'язань інтересів. Тож задля стимуляції війни треба збурювати стихії безладу. Першою на війні вбивають правду. А плодом найбільш грандіозних воєн є абсурдизм.

Як життєва поведінка людей є відзначеною мисленням, так і пізнання, у свою чергу, є показником окультурености, - у обох цих наслідках для прогресу. Оскільки паства чергових абсолютистських обітниць послуговується сумішшю інстинктів та чуда, то і заклинання тоталітаристів не мають відношення до використання мови за її призначенням як виду мислення. Переплутування новоязу сектантів та вжитку слів вже людьми тямущими є для останніх аварійною загрозою. Фанатики не обманюють: просто вони так мислять.

Конфлікти між знаннями про об'єктивний світ речей та незнаннями вирішуються на користь відповідности знань предметові наукового дослідження, що й надає науковим істинам предметної участі у прогресі, - тоді як у містичних пізнаннях містичного, які залишаються замкненими у сфері вправлянь із словесними прокльонами та благословеннями спрямованими на відгороджений від предметности об'єкт словесних понять чи то понятійних слів, невідповідности між неупередженими розуміннями подій та, з іншого боку, абсолютними ідеалами догматичного вчення безумовно вирішуються на користь останніх, себто а чи підтвердженням, а чи спростуванням містичних формул як норм ідеології може з боку об'єктивних подій залишатися лише невідповідність останніх вже до означених містичних норм. Коли сповідники химер декларують про відповідність своїх конкретних справ вже щодо химерних ідеалів, - то вони брешуть собі та своїм справам, а коли віруючі у химери адепти заявляють про досягнення своїми ідеалізованими догмами узгоджень вже із об'єктивністю справ та подій, - то вони оббріхують свої догми. Хоча тоталітаризм і полягає у замішуванні у одномірну масу дійсних відносин у природі речей та, з іншого боку, спроб їх освоєння робом містифікованих та замішаних на чудесах пізнань, аби зекономити на складнощах наукового дослідництва, проте прірва між фактами й нагодами їх репродукувань вже у культурі та, з іншого боку, чаклуванням з приводу фактів, - залишається для тоталітаристів нездоланною, коли ані події не встромити у містику, навіть зламавши події, ані містику не вдається втілити, навіть надавши містиці нових інтерпретацій. Навіть не помилка, а відверта брехня лиш і може бути посередником у спробах порозумітися між фактами та ілюзорним їх баченням у ідеологічних догматах. Легкість та удавана безпроблемність для силуваної людини а чи у ритуалізованій поведінці, а чи словесах запевненої демонстрації вірності приписам догматів лиш підтверджує облудливість останніх у демонстрації ними претензій на адекватне керування подіями чи пізнавальними істинами. Як облуди залишаються прагматикою результатів на узгодження утопій та історичної реальности, так і домагання вичерпати факти вже казкою дають у решті самі лиш ошукання. Із свого потойбіччя нівечення законів, прав, смислів тоталітаризм може перебиратися до ужитку лиш через актуалізацію його подвійної бухгалтерії а чи на вигадане, а чи на провальне оживлення казок вже як нібито не казок. Вся практика тоталітарної узурпації вичерпується ідеологічною за допомогою репресивних органів обробкою підлеглої пастви на переведення утопічних імперативів вже у ті церемоніальні культові дійства, як були б необхідністю побутового чи соціального життя, - проте прокладка облуди між утопією та історією залишається неперехідною із сусідського боку, втілення фікцій залишається набутком фікцій, навіть вбивствами незгідних химери не набувають згоди із життєвими запитами. За спроби вплинути на події неадекватним інструментарієм доводиться платити проваллям або у подіях, або у вірности неадекватному.

Лідерство серед авторів тоталітарної доктрини посідають лиш ті, які щиро помиляються можливостях виправлення реальних соціопроблем саме засобами реальними, які в лоб відмовляють здоровим глуздами заради віри у чудеса, які є вільні й творчі у своєму зятятому фанатизмові, - тоді як підвладні смислам раціональности скорше самі паразитують на вірности доктрині, аніж насичують останню логікою екстремальности. Зона тоталітаризму отримує шанс розширитися на виміри людського суспільства та ввійти у історію як дійсність останньої саме завдяки тим функціонерам системи таборів, які свідомо ошукують паству, підсовують зекам облуди відданости химерним змістам, вимагають мученицької жертвовности від насельників зони, у той час як самі професійні функціонери для себе керуються потребами людських існувань та шкурницькими інтересами заземленими. Свідомі ошуканці, які у вірности системі зберігають зв'язки із ще не добитими системою раціями та дійсними потребами суспільних розвитків, й вводять останні у царину химер, надаючи химерам втілень у дійсну історію суспільства, - тоді як відв'язані від раціоналізму й стають авторами та ініціаторами тоталітарної доктрини саме тому, що буквальними настановами доктрини потойбіччя керуватися у реальному житті просто неможливо.

Неправдою та вигадкою обманщиків є їхні запевнення у тому, й інші люди керуються виключно власними егоїстичними інтересами направленними проти суперників розглядуваних як жертва і законний об'єкт нападу. Що правда розчинена чи підпорядкована ідеологічним та містичним віровизнавчим уподобанням не потребуючих підтвердження. Що коли культура на Землі викроєна за психічними потребами людських істот, то годі там шукати незалежних від волі цінностей і звершень. Що будь-хто може довільно оголошувати об'єктивність фактом власних абсолютистських марень, а чи спростовувати її за тими ж мотивами. Бо. Навіть у конструкціях суто абстрактних, де з метою посилення новаторства знімаються усі запобіжники перебування у межах здорового глузду, то й там серед фантазій та казок метою дослідницьких пропозицій є встановлення взірцевих стандартів та обіжників. Небезпечним є слідування неперевіреному припущенням і гіпотезам у області соціальних взаємин. А вже втручання у закони досліджувані науковцями призводить до аварій. До осердя національних постулатів відносяться скоріше ті змісти, у яких не домовилися із конкурентами, а у яких із ними домовилися і не знайдуть спільну мову.

Правдиве розуміння дійсного стану речей з належним відстороненням від недосконалих знань є метою там, де маємо справу з уречевленими подіями та предметним фактами, бо лиш освоєння законів у природі достеменно дозволяє видозмінювати цю реальність вже на користь вольових потреб зі сторони дослідників. Й таким чином удосконалюється культура як олюднене середовище. Керування ж на основі хибних уявлень про не уявні справи може бути і навіть буває аварійно небезпечним. Але складається враження, що там де маємо справу з суто людськими стосунками представленими груповими чи особливими інтересами, то метою видозмін масиву цього матеріалу вже на користь суб'єкта керованого власними вольовими зацікавленнями, - стають дієства противні пізнанню правди. Переслідування приватних інтересів у сфері чинності відмінних і різноманітних інтересів загалом часто здійснюється через запаморочення розумових здатностей та спотворення поведінки об'єкту впливу. Віднаходження загального порозуміння і консенсусу у сфері права і діючого законодавства, у особливостях звичаїв і моральних стереотипів, у цінностях масової психології легше дається у межах певної самодостатньої спільноти, однак ці організаційні особливості суспільні можуть не лише відрізнитися від специфіки осередків відмінних культур, а й вступати у протиріччя. Доктрини у царині вірувань та абсолютистських ідеалів не тільки не потребують узгодження із правдами відмінних сповідувань містики, як ще будуються на неприйнятті останніх. А конструкти утопій про завершення історії та смислів саме на станції власних маній у правильних концтаборах для неправильних противників цього виключного учення – засадничо не тільки визнають неправдою усе непідконтрольне означеній зоні дисципліни, а ще спеціально нищать ворогів. Зона є фабрикою з результуючого її товарного виробництва облуд. Зона противна пізнанню правд. Глупство доповнюється пролиттям крові.

Духовні цінності розглядають як ієрархічно вищими і керуючими стосовно обставин пов'язаних з логікою речей. Відсутність жорсткої залежності між грошима та переконаннями не означає, що переконаннями можливо маніпулювати як заманеться. Цинізмом вражає художня фраза про те, що любов вигадали для того щоб своїй дівчині не платити належне. Але те, що торкається любови до атечства, то виховання патріотизму стає бюджетною державною програмою. Аби вірнопіддані у одностроях кидалися у атаку з гвинтівкою але без грошей, вдовольняючись самою духовною святою ненавистю до ворогів.

Можна лише подивуватися на тих українців, які розраховують на співчуття чи вибачення від московитів за улаштовані московською імперією в Україні русифікаторство, комунізм, війни, депортації, розкуркулення, боротьбу проти українського буржуазного націоналізму, висміювання українців, ламання українських звичаїв, геноцидне знищення українців та української культури – саме тоді, як московці пишаються тими здобутками колонізаторства, що їх вільні українці вважають злочинами. Національні ознаки шанують за їхню окремність і неповторність.

Прокладкою між знаннями та відсутністю таких є міти, перемішування у яких напівправди із помилковим наполовину може, у царині наукового дослідництва та конструювання ще не відомого, може іменуватися гіпотезою, передбаченням, а може іменуватися фантазіями, казкою, іншим вдаванням до ресурсів чуда та неймовірного, коли відкриття вторгаються у таїни вже історичної пам'яті. Щоб не провалюватися у те, що невідоме нікому, або про що здогадуються лише одинаки з числа, м'яко кажучи, диваків, то у темінь безмежного невідання забивають палі міту, та яких і вибудовують не лише лаштунки, а й крицевий дім достеменних знань. Хоч ця сполучна ланка постійно атакується зі сторони експансії знань, але ця нічийна територія динамічно залишається визначеною саме рівнем та специфікою міфологічності; а у суспільствах деградуючих та відсталих міти ще й скорочують царину знань, коли казками не обороняються від химер, а казки стають пробивною силою у лобовій атаці проти фронту раціональності. Колективам, де забагато фантазують у безпідставних вигадках, де міти перехлюпують за межу доцільного, де утопії витанцьовують на труні вбитого ними глузду, - варто звернутися вже до лікарів. У зоні спроб унормування неволі має місце камуфляж химер під подобу доказового та необхідного.

Суперечка з московитами це той випадок, коли для спростування аргументів від опонента достатньо їх просто відтворити; а випадок зійтися у клінчі адекватного сперечання із московітом перетворює спаринг-партнера вже представника діагнозу московства. Утім безуспішність обговорення із московитами теми полягає не лише у тому, що вони мало не поспіль перебувають поза розв'язанням певної теми, а у тому, що вони зав'язані водночас на усіх можливих перебігах подій, включаючи туди в основному неймовірні до розв'язання у межах розумного фабули, тут таки з місця перестрибуючи до інших сюжетів. Серед публіки, яка схильна залишатися у царині логіки та апелювати до доказового, стрічаються й ті, яких навіть розраджує оригінальність образу московської ментальності.

Минуле повсякчас змінюється завдяки прогресові як його передумова. Аж особливістю тих тоталітарних ідеологій, які громадян прирікають виключно до виконання остаточно вже відкритих аж до кінця історії таїн, є спрямування творчих зусиль саме на переробку минулого, яке ніяк, чомусь, не ліпиться та не узгоджуються із абсолютистськими утопіями. Очі концтабірників звернені назад у минуле, звідки означеним рятівникам світу треба незчислених ворогів перенаправити вже на кладовище. Головним бодем ошуканців є ошуканство, яке вони запроваджують щоденною пропагандистською діяльністю, на доповнення репресій ще й ефективністю зомбування мозку пастви. Перекраснення минулого як запорука спотворення майбутнього для критиків утопії вважається досягнутим, коли об'єкт агітації наvertsється вже у генератора віри, суперечки із яким критики змушені кидати як заняття марне.

Хибно стверджувати, що історія та прогрес мають лише один вектор розвитку спрямований на майбуття, а позаду залишається пустка чи невизначеність іменована об'єктивністю яку годі змінити і де охоче розпоряджаються лише свідомі ошуканці, - бо прогресом та винахідництвом і є постійна зміна минулого. І власне історичний спадок є предметом творчості, і майбуття, зростаюче на здобутках спадкоємців. Дослідництво досвіду минулого доскіпається до істин, себто до більш-менш незаперечного, головне тим, що спростовує міти та пропагандистські вигадки, що їх громадять заангажовані сучасністю політики, - проте відкидання помилкових обмежених знань та конструювання незаперечного, так само як і звернене до перспектив росту винахідництво, зрештою упирається у звичайне незнання, що його іменують чи гіпотезою у царині науки, чи мітом вже у царині гуманітарних дисциплін. Тож підвалинами та стовпами культури стають естетикою витесані казки. Прадавню історію вигадують так само, як продуктом творчості є й майбутнє наше.

Замість дослідництва та прогнозів розвернутих на всі боки часу, любителі простих рішень проекцією майбуття роблять утопії, а з мітів та пропагандистських тлумачень історії роблять виправдання та базис зони. Повстанню проти зони протистоять через її зміцнення, додаючи до фізичного терору ідеологічні клятви про те, що все у зоні іде лиш на краще.

Хоча темряву що перебуває поза світом нашого управління іменують безладом, проте непідвладні їй тому незнайомі нам події у цьому хаосі мають вищу обумовленість порівняно із закономірностями у світі культури хоча б тому, що останні є більш складними та різноманітними. Своїми успіхами прогрес культури зобов'язаний зусиллям на спростування тої продукції означеної царини пізнань, яка не відповідає обумовленостям згаданої царини подій, означеної як хаос об'єктивного, - себто істини узгоджують із фактами відсіваючи геть фантазії безпідставні вже як помилки, сподівання на які не призводить до управління фактами реальності й тим самим не дає дійсних плодів культури. Проте наукові відкриття, завдяки яким цивілізація й різноманітність цивілізованості вдосконалюється, не є виключним прийомом управління останньою. Фантасмагорії та чаклування із фантомами є не тільки помилками від наукових пізнань, а наукові знання є не лише відкиданням геть безпредметних гіпотез, - як казки публіка повсякчасно створює й відтворює цілеспрямовано вже як інтимність людського, бо авангардні наукові істини є підвладними чи то видатним фахівцям, чи то правди залишаються на маргінесах буденного життя й щоденної праці. Не так міфи свідчать за наукові провали, як науковці обслуговують та верифікують утопії, геть відмітаючи чи науково спростовуючи ті легенди, які є помилковими й такими що не вміщуються у досягнення власне міфології. Попри те, що у інфраструктурі культури, у логіці соціуму та прогресу нема явищ позаприродного й казка залишається позасубстанціональною, - однак культура створена за лекалами людської волі, за викрійками наростаючого задоволення благополуччя та комфорту людства. Інакше кажучи, імператив міфу є вирішальним, а то й першочерговим мотивом як персональної, так і поведінки угруповань, а науковим технологіям та дослідникам достеменного доручають хіба що виконавські функції досягнення мети. Рівень міфу представлений не лише тим що геть вивалилося із раціонального та предметно доказового, як міф є ще й одночасним входженням у простір ілюзорного, утаємниченого, сакрального. Як це не видається прикрим для прихильників здоровоглуздя, - аж химери та утопії є не лише розпискою у неспроможности дослідників істин розв'язувати запити поставлені безпосередністю людських прагнень, як саме чаклунства та марновірства є адекватним, виключним, єдиноможливим інструментарієм на втілення непідвладного для наукових досягнень. Науковці зайняті критичним дослідженням проблемного та недослідженого; тоді як у міфотворців очі палають від затятої впевненості у конструкціях власного божевілля. Поміляються лишень науковці, а не насельники міфології, бо ідіоти безвихідно занурені у ідіотизм. Пізнання є не лише процесом звільнення та очищення від помилкових уявлень, як до того ж досягнення технологій спрямовують на оживлення мітологічних візій, вибудовуючи тим самим концтабір протиправного беззаконня та реальні вбивства вигаданих ворогів. Задля прогнозування перебігу та циклічних зворотів історії, задля вирахувань не лише клешингів цивілізаційних кіл, а й задля розуміння тактики політичного сьогодення варто вчитуватися у міфи, у ціннісні орієнтири традиційних спільнот, у патології сектантської психіки, а не покладатися на рацію, на правовідносини, на наявність тям у громадян. Хоча реальні досягнення у культурі досягаються реальним її освоєнням, проте наукові пізнання є ще й реально складними, проблемними, потребуючими не аби яких витрат, - на противагу від переказів та небувальщин, фабули яких є доступнішими для людського усвідомлення, дарма що легендарні уявлення є відповідно сторонніми, бездоказовими, не переконливими для відносин власне у природі речей, - тож психічні полегші штовхатимуть публіку радше до руйнування реалій заради мітологічних принад, аніж ілюзії приносятимуться у жертву істинам та предметним фактам поза вигадками неадекватних реакцій світосприйняття. Коли мара уявлень вже дає гіпнотичний результат відчуття поставлених бажань, - то другорядною видається справа переведення суто вольових актів вже у реальність, несуттєвим стає доповнення людських емоцій вже адекватною на них реакцією зі сторони реальності, суто технічними клопотами постає узгодження реальності вже із істинами патологічних щодо неї сприймань. Хоч культура є плодом батьківства волі та предметної об'єктивности, однак збудження лише волі вже втішає.

Коли визначеність, діапазон застосування, спеціалізованість є ознакою досконалости винаходу, тоді такі різновиди доктринального винахідництва у його ознаках непорушности змістів ідеології, зятягости переконань, позакритичного фанатизму на рівні віри - могли б бути сильною та переконливою стороною тоталітаризму, коли б та догматизація не будувалася б на відгородженні від рацій конкурентного гатунку. Надання тоталітарним твердженням ваги закінчення ними історії та пізнань, несприйняття твердженнями жадних заперечень, визначення тверджень як універсальних регуляторів – стає глухим кутом розвоїв.

Ані доведеними, ані спростованими тоталітарні ідеології не можуть бути, насправді марними заняттями є будь-які ігри у подібність чи слідування змістам дійсности вже змістів тоталітарности, пошук обґрунтувань та причин психічних патологій поза патологіями психіки є пошуками того, що не може бути знайдено, - бо люди у тих вимірах культури, що не торкаються фізіологічних потреб людських організмів, можуть бути цілком повноцінними у людяности, бо марновірства й конструкції свідомости можуть бути цілком комфортним домом культури, бо радше істини науки своїм існуванням зобов'язані глупству, аніж навпаки. Віру у чудеса та настільки прості, наскільки й безрезультатні пошуки здобуття гараздів без зайвих зусиль можна віднести до різновидів задоволення інстинктивних потреб, до першоспроб будування цивілізації на наукових законах у природі об'єктивного, до експериментувань на шляхах пізнання істин, - проте занурення у фантазми власних марновірств є заняттям самодостатнім та таким що не потребує ніц поза собою. Визирання геть із себе вже у довкілля реальности лиш шкодить зануренню самопізнань на шляхах затрати потреб у тій передуючій еволюції, якій людина перестає бути зобов'язаною, коли вчувається вже у кайф від ілюзій власної самовпевнености. Доказами ілюзіонізму як вияву свободи стає не лише свідоме його протиставлення дійсним відносинам у предметній реальности, а й готовність офірувати користям ілюзій навіть фізіологічні гаразди їх носіїв і саме вбивства фізичні тіл людей та руїна інфраструктури культури, спотворення здорових глуздів та законів історичного прогресу й слугує інструментом та наслідком тоталітаризації. Тоталітаризм це там, де спантеличена свідомість зачинає заважати навіть потребам природних гараздів людей. На відміну від примітивних організмів, люди здатні своє тілесне здоров'я зробити наслідком своїх уявлень. Обкрадання людей на майно, терористичні погрози обікрасти людей на фізичні існування, обкрадання людей на свободи і гідність не лише полегшено досягається тоталітаристами у спосіб нав'язування людям переконань у цінностях зони, але переформатування здорової психіки у переконання вже відмінного порядку і є найтруднішим клопотом, квінтесенцією, призначенням тоталітаристських збочень, порівняно з якими іграшковою видається організація концтабору, де людей усього лиш силують до неволі, доводять фізичні страждання до рівнів доводів розуму, обмінюють властиво життя вже на не властиві життю вірування. Введення неволі у стани душі, промивання мізків жертвам до рівнів нечулости у обмеженнях, обдарування оманами достатности у оволодінні химерами є не простим прийомом зекономити на інструментарієві тортур, але фундаментальне спотворення свідомости і є апофеозом тоталітарної доктрини. Втім, свідомі відмови людини від пізнань, узгоджених не лише із хворобами свідомости, а й з істинами довкілля, є не змовою прийшлих ошуканців по перетворенню людини у керовану жертву, - як хибні розуміння та віра у ілюзії, що сприймаються як вища реальність порівняно із власне реальністю, є передовсім внутрішніми потребами адепта тоталітарности, коли вожді лиш упадають перед непереборними потребами людей маніпулювати чудесами замість складнощів власної працьовитости, коли звані вожді лиш задовольняють запити людей у пропозиціях радше ілюзорного, аніж дійсного панування над подіями й проблемами, коли публіка власносило й самохітно опановується переконаннями на перетворення ілюзій у реальність. Тоталітарні системи лиш оформлюють сировину тих дурощів, які виріжняють особливости людських світосприйнять. За бажання дешево панувати над подіями доводиться дорого платити перетворенням себе на раба ілюзій і саме цей вид неволі і є чинними законами тоталітарности.

Існуючі різниці між інтересами публіки та самоочевидними у їхній доказовості законами суспільного розвитку використовуються для того торпедування законів об'єктивного, яке оформлюється як вияв демократії, як голос народу здатний звиятно повставати мало не проти фізичних законів, перетворюючи переплутаний із творчістю волонтаризм у домінуючий чинник історичних процесів, - проте ставку на суб'єктивізм любителі простих рішень ілюзійності дозволяють лише собі, а не противникам віри у чудеса. Тоталітаризм це суцільні заборони на оволодіння істинами об'єктивного для тих, кого тоталітаристи вважають ворогами від імовірностей доступу останніх до істин, - натомість у відгородженні від істин та розвоїв утопісти городять імітацію соцреальності із переконань під'яремної маси у здійсненності догматів власної віри вождів у здійснення догматів. Тоталітаризм це переконаність у створенні самими лиш переконаннями конкурентоспроможної щодо історичної реальності зони мордування незгідних із переконаннями.

Вірування це такий чудодійний клей, який здатен встановлювати нерозривний зв'язок навіть між катом та його жертвою, між, здавалося б, вільною людиною та злочинними діяннями, між добром та злом, зміною смислів вдається спантеличити позиції правди та облуди, поміняти місцями свободу та противне до неї, - проте вада сподівань на подібні приклеювання у тому, що помахом самої лиш віри не вдається факт зла переробити вже на факт добра, хоча й віруюча у свої облуди людина перестає бути від того людиною вільною та сумлінною. Запродавши свої права вже на користь злодіїв та нападників можна сподіватися на ласку останніх у службі їм поки ті потребуватимуть ресурсів запродавця. А від зради власній гідності запродавець не переробить факт зради навіть на видимість безпеки. Задоволення вірою має вистачати на неприйняття незадоволення від пристосувань до чужинських впливів, а ще більше віри потрібно на відкриття власними силами істин.

Коли навіть вбивствами не переконати мучеників у перевагах іншої віри будованої на переконаннях у перевагах віри мучителів, тоді залишається провести виразні розмежування між царинами відмінних розмаїтих вірувань та об'єднати ці структури терплячим до них ставленням навзаєм, бо ніяке із марновірств, яке вважає себе останньою метатеорією, не є гіршим від подібного ж.

Нема чого витратити зусилля на узгодження химерних ідеологічних забобонів та тверджень наукового порядку, бо досягти цього неможливо. Серед ідеологій марно обирати ліпшу, бо успіх у подібній справі є тим вдосконаленням облуди, який є справою вдосконалення облудництва. Химери можуть бути мінімально шкідливими, але не максимально корисними.

Синергія фахової кваліфікованості чоловіка та його життєвих захоплень тоді дасть плід корисний ще й для споживачів виробленої ним товарної продукції, коли чоловік посилятиметься на світогляд вироблений його власними зусиллями творчими на подолання дисонансів із цінностями та знаннями засвоєними вихованням та освітою. Для спільнот, набутки культури яких диктувалися корисністю набутків для поколінь, подолання різниць між особистісною та громадянськими свободами не є проблемою нездоланною, - тоді як для людей, які замешкують зону совізму, спотворену на гуманну систему цінностей, основою олюднення та рекреації понять права стає десовітизація та подолання табірної мітології. У зоні цілеспрямовано, засобами прив'язки самих можливостей життя людини гарантованих та забезпечених одержавленою зоною, втокмачують підданим ті догматизовані стандарти реагувань на подразнення, які не відповідають фактам та належності до осмисленого, спираючись на які їхній відтворювач впадає у ще більшу неадекватність, а то й у симптоматику ментальних патологій. Маніпулятор советськими мітами, маніпульований месіанством московства, у одному реченні здатен поєднати не лише логічно супротивні смисли, а таку їх кількість, яка виходить не лише за рамки смислів, як ще й за те, що прагнув висловити в'язень мітів. Порозумінь із совком бути не може. У зоні людяність набувається на руїнах мітів та самого факту зони через позиви осмисленої свободи і звільнення від зони.

Збиральництво є не продуктом навіюванням мітами чи про російський месіанізм, чи про єдинанеделітство, чи про ворогів довкола, - аж агресивне ставлення до імуших народів та людей є об'єктивністю історично обраного існування через здобичництво. Збирачі дійсно, - а не під тиском імперської пропаганди, - вірують у те, що країну українців вони інтегрували назавжди і безповоротно. І саме ця впевненість неминучим робить їх напад на Україну тоді, як вони нагло стикаються з українцями які не розчинилися у московських апетитах. Наявність у Краї впливового числа запродавців у особі любителів російського атечества відтягує відкладає початок навали на Україну москалів, які сподіваються на те що запродавці здадуть їм Україну без бою і тим заощадять на московських воєнних витратах. Достатня вага імперських посіпак в Україні утврджує тут не лише руський Мір колонізаторства, як ще й стан власне миру, тобто українців які здалися на милість колонізаторів вже не вбиватимуть і не моритимуть, коли вони на колонізаторів мирно під їх наглядом гаруватимуть.

Відповідно, - якщо Московія програє війну реваншу затіяного проти українства, а ще й виникне для неї ризик її тимчасової демократизації, то тоді вона збережеться; а тоді і згодом ці спроби її демократизації неодмінно будуть задавлені концтабірними потребами збереження цього зібрання і – реванш імперський розпалиться з немірним його ризиком солідаризму світових централістичних режимів. Українці більш ніж ризикують, коли сподіваються на безпеку свого незалежництва поряд із існуванням подібного сусіда. Маємо, - як ударна сила Заходу, - не лікувати субстанціональну ненависть москочців до Заходу, а саме хірургічними розтинами, на доданок до розростання самого раку, знищити москочзагрозу.

Для подолання кризи відставання і задля розвитку то кожна усяка спільнота вдаватиметься до ринку на зразок механізмів Заходу. Потреби ринку підприємницького, правової демократії, гуманітарних свобод є не лише кризовою причинною, а ще й прогресистським наслідком розпаду імперських зібрань. Але коли у зрілих культурах розпад їхніх імперських зібрань загарбаних ними народів, які рухаються до відродження самостійності, не загрожує культурі власне метрополії, - то для московського зібрання слідування напрямком вестернізації тому стає отруйним для зони російщення народів, бо зона синтетичного москочцарства до останку складається з поневолених народів що через примус згодилися у свій час як на реалії власного визиску, так і на зусилля агресії проти народів і країн ще не втягнених у вирву паразитування на прибутках від власних потерпань у зоні сумісної москочвізації. Тож розставання народів із московським царством залишає його з нічим. Цілісности Московії загрожує вестернізація її колишніх анексів. Усамостійнення народів, які від колишнього поглинання зоною та долею грабежу повертаються вже до виробничої діяльності власними силами, - стає убивчим для імперського централізму організованого для грабежу. Потреби на реформи ліберального штибу у Московії долають більш виразними для її збереження потребами концтабірного визиску охлосу та колонізованих підданих. Спосіб існування історичної Московії, через збирання нею того що можна від сусідів відкряяти, робить направлені проти чергових її сусідів війни неминучими. Відмова від цих війн є відмовою Московією собі самій у її здирницькому існуванні. Правдиві москочці, - вирощені з денационалізованих недозрілих до стану нації спільнот, - у гравітаційних тяжіннях свого історичного антизахідництва перетруть на порох усі спроби їх осучаснити під порядки західництва. Епізоди вестернізації спроможні лише дірявити успіхи полювання за здобиччю. Регенерація ж москочства до узвичаєних стандартів концтабору є натуральною і самочинною. Москалі рухаються назворот Заходу. Даремно Захід шукатиме собі порозуміння з москочством взявши собі у союзники навіть час.

Рух повернення українців до своїх прав та волі, аби бути підметом і метою власного буття національного життя і розвитку, є рухом до власного західництва. Аж у цій справі ми не повинні стати жертвою замірів Заходу утамувати збиральництво порозумінням із ним. Треба уникнути виснаження від змагань з бездонними ресурсами терпіння москочської маси. З острахом від московських ядерних погроз, - то світ з надією дивиться на Україну яка зорить на власну свободу.

Наявність у людей свідомости дозволяє не лише спрямування її на освоєння природи речей, а ще й забезпечує зворотні процеси слугування докільля речей вже забаганкам та тим конструкціям свідомости, у самодостатности яких ми люди замикаємося та відгороджуємося від усвідомлення власне об'єктивного докільля, що розчиняється у наших інтересах втілених у світові культурі. Коли за взірцеву модель істини беруть не лише відповідність наших знань щодо природи речей, а й зворотню відповідальність окультурених речей вже нашим у них потребам, тоді можна посперечатися стосовно перебування а чи наших світовідчуттів вже у контекстах логіки та законів об'єктивного, а чи посилення об'єктивності є не більше як свідченням ще недостатніх домінувань деміургічності від інтенцій ментального; коли школи ідеалізму, у яких підкреслюється креативність осмисленого, просто фіксують дійсний стан переробки подій під потреби нашої волі, тоді знуцання людського вже над екологією еволюції можна вважати унормованим чи санкціонованим заняттям; коли із реальністю ми стикуємося виключним щодо неї посередництвом феноменів її сприйняття нами, тоді проблеми речей та подій можна цілком підмінити впливами на психічне сприйняття подій. Підпорядкування натурального вже нашим зростаючим у ході прогресу запитам, втягування еволюційного вже у тяжіння орбіти цивілізаційного, використання достеменного у речах задля вдосконалення достеменности наших панувань над ними – суперечливо призводить до дискримінації реальности вже зі сторони представництва її саме психічними чуттями, як підґрунтям раціонального. Скоріше психічні переконання не потребують верифікації з боку фактів, аніж останні вимагають участі у них зі сторони людських світосприйнять. Підміна розуму вже нашаруваннями підсвідомого має метою зробити для людини світ вже не зрозумілим. Відгородження від дослідницьких викликів ображає лише спроможних на дослідництво. Сама лиш віра у забобони та упередження здатна не кепсько присмачувати страждання, а чи провокувати ідіосинкразію щодо доказового й розумного. Примітивні ідеології, на зразок тоталітарних утопій, не просто користають ефективністю ідеального у впливах на реальне, а й впливами на перебіг духовного життя підмінюють необхідність змін у житті предметної реальности, заощаджуючи у витратах на зміну подій робом витрат на зміну віри у настанні подій. Терор репресій у обкраданні людей на права, статки та життя є лиш наслідком непереконаливости обкрадання людей на смисли, затиш що зона лагерьа будується передовсім мороченням голови підданих облудам. Тоталітаризм це економія на фактах робом або вбивства фактів непідвладних, або насадження ілюзій віри у здійсненні не фактичного. Налагоджена робота виховної частини зони дозволяє корекцію пайків для вохривців. Ейфорія наркотичної залежності від символічних ритуалів та гри у викликання чудес настання утопічних облуд здатна стлумити та нівелювати критичні завваги на реалізацію обітниць. Вірування у неймовірне надають святої значущости порожнинам ідеологічних догматів. Надання преференцій мрійливим побажанням гарантує безпеку відхиленя від сплати заборогованости перед дотриманням необхідного. Манії замість усвідомленої відповідальности уможлиблюють безкарну заміну місцями вже ілюзій та предметних фактів, переплутування сну та тверезости, збаламучення правд та химер, дифузію занепадів та розвоїв, ворохобню між впорядкованим та спантеличенням. У вирву хворобливої психіки, під оркестровку апології жертвовности, з комфортом провалюються усі злидні, нестачі, ущерблення, випромінюючи радість вдячності за актуалізацію небуття. Під безрозмірність потаємини чуттів того, чого не має, можна заховати й те, чого не треба виставляти. Сакралізують потойбіччя у образах парадизу чи інфернальности, бо лиш із цього перегнуто пнуться пагони звички до аномій. Вірою із туфти витесують седалище для зверхности нісенітниць, вибивають геть глузди, викорчовують скрупули, вірою ж у егоцентризм хижацтва зрошують агресію проти людяности. Під конвоєм навіювання раби шикуються у каторжні колони. Під омофором таких маргіналій свідомости як залежність від забуття сама незалежність від відкритости істинам може бути зручною для наркомана від вірувань, проте підсадження на голку ідеологічних пересвідчень у непереконаливости фактів не робить для останніх зручною власне культуру, яка за визначенням націлена на відкриття.

Заміна свобод і здоров'я вже на тюремний режим та загибель є лише потенційною загрозою для людей і народів ще не упокорених зоною, тоді як причиною загроз є реалізація останніх для автохтонів контингенту зони, які й стають першою жертвою власних утопій на ошасливлення усіх та усього підвладного утопіям. Небезпека для не віруючих у прибутки від жертводавства на користь химерних сутностей іде від віруючих, які винищують невіруючих задля того, аби якомога більше прибутків від химер перепало виключно віруючим у ті химери й чудеса, які б не дісталися не віруючим у чудеса ворогам не бажаним для себе чудес. Проблеми для людей непідвладних гіпнозу стосовно реальності неймовірного є похідним від відсутності будь-яких розходжень між неймовірними вигадками та віруючими у ймовірність останніх. Кордон між зоною і свободою пролягає між вірою на не вірою у неї. Провідники чудес та професійні злочинці небезпечні тим, що вони самі є жертвою від ними ж створених химер та їхньої питомої бандитської натури. Зона - це там, де підкорюються власним же безпредметним вигадкам, тоді як нормальні люди відкривають істини й відповідно роблять із них успіхи прогресу.

У зоні ворогів безвір'я вбивають на їхню ж користь: не більш як для підтвердження їхньої невпевненості у обіцянках їм чудесам. Не віруючих у утопії осідлання останніх смислів історії спихають задля заощадження зусиль на переконання тих непокірливих бути ошасливленими від самого їх осідлання. Не згідного із обміном його свободи вже на обітницю щастя від упокорення догматам режиму вже на рівні віри у догмати – легше вбити, аніж узгодити віру вже із фактами її здійснення, бо призначенням віри є протистояння фактам.

Імітація здійснення обіцяного чуда не в усіх випадках закінчується чудом обіцяного здійснення імітації, бо вона доповнюється ще й історичними фактами здійснених задля неї жертвоприношень, які можна імітувати, навіяти, згадувати у культурі з метою оживлення пам'яті забуття жертв. Коли ігнорувати максимуми збитків офірованих у ім'я досягнення мінімальних профітів, то нема дурниць які б не можливо було оголосити бажаною цінністю.

Фанатики даремно оправдуються тим, що вони самі особисто буцімто під виключно свою відповідальність довірилися не ними придуманим вигадкам та заради віри у чуже божевілля пішли на вбивство не лише ворогів віровчення, як, у першу чергу, самих себе. Бо вбивство, обґрунтоване ідеологічно, залишається злочином навіть у векторі культури, а не лише тому що дострокова смерть не може бути якимось здобутком у загальному житті. Із видів зла найбільш небезпечним є зло на шляхах його нібито логічного виправдання. Обґрунтування вбивства саме фанатичним переконанням, а особливо вірою у праведність подібного дійства зверненого на самого виконавця переконання, - переобтяжене несправедністю.

Існує непереборна спокуса, - навіть дозволена законами про державну безпеку, - супроти диверсій ідеологічного нападу вдаватися до сили. Однак спрощене використання у психологічних війнах вже пістолетів як виду цензури - має сумнівне правове виправдання. Супроти чужих правд словесних та образливих треба виставляти свої правди словесні та образні. Так само як проти зброї нападників використовують свою оборонну зброю.

Усяка тоталітарна система з експлуатації абсолютного чуда обіцяного у догматиці її віровчення, - опісля вичерпання ефекту практичного отримання здобичі від грабінництва, задля обґрунтування якого власне й запроваджувалося абсолютистське віровчення, - корисність продовження використання паствою і кліром уцілілого вчення може демонструвати виключно засобами інтерпретації обітниць прикладених до тлумачення фактичних подій вже у цілях прославлення учительного вчення про спасіння вірних та кару невірним. Оскільки чудеса, як порушення закономірностей об'єктивного, залишаються фізично неможливими, то покарання й винагороди за дотримання чи порушення культових приписів залишаються виключно у межах вже словесної інтерпретації кліром та паствою тих історичних подій, які залишаються у межах історичної випадковості взаємодій різноманітних чинників, на дієву участь у яких і претендують апологетичні тлумачення. Ефектом, місцем, засобом застосування традиційних культів стає перманентне промовання мізків парафіян.

Не лише глупством, а й злочинними наслідками результується те наполягання на високих абстракція, на віроучительних постулатах, на підсвідомих мареннях психопатичних, якими беруться перелаштовувати соціальні порядки випробуванні на їх відповідність людським правам та обов'язкам. Бо як нешкідливими, так і відповідно безкорисними є саме ті повчання, яким бажано сторонитися від конкретики і щасливо царювати переважно у годящому для них палаці вічної мудрости. Ідеальним, добродійним, справедливим усюди та завжди най займаються ті, хто прямують далеко й відчайдушно. Розумні справи мають на доданок бути ще виваженими, порахованими у імовірних наслідках. Чудом не зловживають. Перебувати у казці можна дуже довго, але у практиці життя, - то культ залишиться культом.

Видом спотворення фактів варто визнати цілеспрямовану проімперську пропаганду про те, для величчя збиральництва допустимо іти на будь-які, навіть недопустимі жертви. Коли під цими аргументованими фактами визнати, що жертви людські принесені на вівтар будівництва совітського комунізму підірвали ресурси навіть подальшого існування історичного московства. Хоч лагерь реального соціалізму задорого йому обійшовся, проте збирачі марять ще більш успішно повторити перейдене й перейдених ними.

Московці дурять себе, коли своє паразитарне спожиття підбитих ними народів подають як сяючий на вершині город, до якого стриміють народи у здійсненні мрій розпрощатися із своїм життям та суверенністю на користь жертвовного підпорядкування московитам. Бо для докільля вільних народів фактом є хижацтво агресивного московського збиральництва, його злочинний характер, незмінне порушення московцями будь-яких їхніх домовленостей і угод про кордони за які московці не переступатимуть, - бо московці могли б змінити мисливську сутність своєї культури лише припиненням бути московцями.

Наступ теперішніх грабіжників, які рвуться до своєї виключної влади, представляє собою вже не систему концтаборів та ударних будов диктатури пролетаріату, не наступальний рух танкових колон за підтримки піхоти та авіації, не вибухи бомб терористів, - аж нав'язування химер їхнім супротивникам здійснюється вишуканими для супротивників пропозиціями відкритися дружельюбности на сторону химер означеного контролю над усіма та усім. Тирани періщать не по тілах, а по мізках своїх ворогів задля перероблення останніх вже на тих служилих рекрутів, підсвідомі бажання й марення яких тирани, як удавані слуги народу, роблять складовою ідеології свого диктату над народною масою. Нав'язування одномірного Нового порядку під централізованою кермою його вождів здійснюється вже не системою заборон і репресій направлених проти не згідних із монополізмом бенефіціарів усевладдя, аж навпаки, - саме безлад з хаосом, широкий коридор перемішування реальности та чудес є необхідним як субстанція, умова, як інструмент жорсткого усевладдя тоталітаристів. Вхід у зону контролю та обліку оспівується фанфарами любови, підсвічується звабливою ілюмінацією імітаційної свободи, терпимости, веселковим розмаєм плюралізму, толерантного мультикультуралізму, дозволів та заохочень розважатися й звеселятися як тільки майбутнім насельникам дисциплінарної зони зволиться; за абсолютні ідеали справедливости видають ту рівність усіх з усіма, яка досягається суцільним подрібненням на елементарні частки того, що до того представляло певну організаційну чи живу цінність; кличем входження у осучаснений концтабір стає відміна правил безпеки, декларативна елімінація усіх імовірних аварій, висилка охоронців. Щоб стати забетонованим необхідністю, якою стає волевияв апетитів тиранії, то достатньо розруйнувати усі несучі конструкції культури. Відкритість створенню з ходою прогресу спеціалізованих його досягнень тоталітаристи підміняють рекламою розчакнености на сторону неймовірного, рейваху, нехлюйства, виключень із правил, різниць між правдою і облудою, відміною чуття сорому. Спротив своїй агресії, представленій походом жертвовної любови до ще не покритих нею, агресори шпетять як неприйнятне їм братовбивство, натомість оспівують марновірства, що їх виводять з-під критики і посилянь на факти. Причетність до правди підміняють стигматизацією апокрифічної мови ворожости. Проблеми реальности вдається замінити комфортністю перебування у казкових ілюзіях гри у героя чи очікування месії.

Засвоєння новонародженою людиною досвіду поколінь, її соціалізація і виховання, входження у коди окультурення повсякчас корегується критичним переосмисленням сприйнятого вже згідно тої власної активної життєвої позиції особи, якій культура й завдячує своїм поступом. Проте можливі трапунки дисгармонії між колективною та окремішньою практиками, коли упадання перед невласною інформованістю аварійно домінує над участю у тому особистої тямі та рефлексій реципієнта багатообіцяючих обітниць, перемінюючи його вже у іграшку чужовпливів, у жертву упереджень трансформованих вже у ціннісні її орієнтири, у безвольного фанатика тоталітарної доктрини. Навернення під стандарти масованости здебільшого не є довготривалими, як непідтвержені збігом одномірности та розвитку. Проте надуживання азартом колективного дійства дає його учаснику не лише наркотичну втіху гіпнозу, як ще й на ділі примножує сили та світогляд колишньої людини розчиненої у рухові нестримности, заощаджує на тому ігноруванні усіх рацій та смислів, які могли б вказати та доказати цілі та призначення означеного нестримного руху аби-куди. Віру не лише гудять за підміну нею раціо та незважання на докази, як ще й підносять саме за це. Використовуючи особливости людського світосприйняття у підміні рефлексій реальних вже на уявні, то облудники накидають і нав'язують аудиторії, у цілях маніпулювання нею, або вимоги любови задля поєднання непоєднуваного, або психологію ненависти для роз'єднання нерозривного. Наведені химерні образи не тільки спотворюють перспективи адекватного сприйняття перебігу подій, як ще й немов зозуленята витісняють реальність геть із самих її існувань. Глупство починає резонувати у такт із неосвіченістю. Прозози й демагоги манять масу звабами, аби ошелешений натовп вийшов з берегів усякої визначености й став піддатливою сировиною у лабетах цих авантюристів та провідників до удаваного щастя. Більше того, участь у соціальних колізіях на правах жертви, статус страстотерпця, виставлений рахунок зазнаних збитків і втрат дає їй сподівання на вдячне відшкодування зі сторони шанованих офіроспоживачів, на яких таким чином мав би накладатися борг за позичку. Осайні ідеали, рятівні прожекти, збагачення на послух режисерам режиму своїм призначенням мають приспати сумління сповідника, вициганити із нього більше від можливого, а то й перетворити захопленого оманами свого мучеництва вже на неспроможного затребувати компенсацію за власнонабуте глупство. Апробованими і типовими установами та прийомами індукування на позакритичні імперативи можуть бути не лише закриті сектантські рухи посвячених обранців та сповідників окультурних чудес, усі види ігрищ з винагородою переможця рейтингом щасливого тріумфатора виключно у цій же грі, спортивні змагання та юрмища самовідданих уболівальників, усі режими дрібних та месіанських тюряг, дисциплінарні організації орденського типу армійського, командне поклоніння святим авторитетам у довільно якій сфері діяльності, будь-які мітинги, рівень ментальности яких наближається до зєро, - але до видів зациклення на обраному аж до стадій божевільного несприйняття здавалося б очевидних аргументів можна віднести ще й фахову спеціалізацію творців відданих своїй справі й покликанню.

Щоб не отримати удар у голову як помсту від жертви за аферу обкрадання жертви на матеріальні профіти, - то здобичник задля своєї безпеки зобов'язаний викликати у жертві емоційну, а як вдасться, й розумову любов на користь самого бандита та його вдалої оборутки, аби останню компенсувати викликаною любов'ю, а як вдасться, то щоб сама жертва вважала цей обмін вдалим для себе прибутком. Усі здобичники на рану нанесену від резекції тушки на шматок благ присвоєних цими нападниками ліплять у якости загоснення саме вид якоїсь вдачности за це вже з боку жертви нападу. Любов до нападників зі сторони атакованої є тим тараном, яким виламують мури оборонців; є тим точильним бруском на якому бандити гострять свої ножі; мазохістська втіха від страждань є розкладовою процедурою на перспективи пасивного захисту. Напад не буває благополучним і безкарним, коли об'єкт нападу не вдасться обікрасти ще й на смисли та права. Підбитий народ залишиться у ярмі коли його втрачену свободу замінену вже на нав'язану йому віру загарбників та обов'язки служіння пофортунить змасти тлустою любов'ю до загарбників.

Як пересічний нормальний чоловік у праці своїй здійснює свої осмислені і доказові, на основі знань, заміри, то подібно й у сектах, де сповідують чудеса і тому претендують аж на видозміни цілого світу, - має місце рівняння обставин вже під стандарти доктрин чуда. Оскільки ж реалізація чуд є, за визначенням, явищем не тільки не можливим, а ще й важким для його успіху, - то у зонах спрощення вдаються до насильства не лише фізичного, а ще ментального, де видозміна об'єктивних обставин досягається впливом на суб'єктність членства секти. І коли тоталітаристи зазвичай зазнають невдач чи зустрічаються з опором стосовно рівняння усіх під один копил, то тоді нічого іншого не залишається робити як під шаблони святих догм сокирою обтисувати особистість, а не навпаки. Неодмінним аспектом усіх заквашених на казках сповідань є виховання Нової людини, у якої світосприйняття та мозок будуть вивернуті на такий копил, що віруючий не відчує різниць та розходжень між виконанням культових приписів інсталюваних у його щоденний побут та, з протилежної сторони, фактами реальності. Цілі створення відданої ученню одиниці висувуються як головні, як гарантія усіх подальших і похідних від цього звершень зони на переіначення і перепрограмування сектою противного їй світодовкілля, яке секта спасає своїм месіянством. І вчинки і покликання членства вірних мають бути жертвовно посвячені служінню приписам віри. Змінився сам, геть витіснивши із себе усі розходження і відміни від ортодоксії, і – вороги останньої будуть повержені. Сповідники одности і любови культивують класову ворожість.

Більш того, інсталяція у індивіда імперативів спрощення-через-єднання подається не лише як результат від цілеспрямованого виховання, коли звивини у мозкові підопічного дивним чином доценту співпадають із слідами ударів по ньому палицею, аж навпаки: атакована сповіданнями природа людини трактується як штучне спотворення ворожими впливами твірної даної від природи достеменної вірности людини нульовим величним і первісним ідеалам чергового абсолютистського учення. Що, мовляв, людина вже народжується правильним, кажімо, мусульманином, або комуністом, як то стверджують вже комуністи, і лише потім вороги псуєють по-ворожому цю святу цноту. Як злочинне навіюванням трактуються засуджувані у більшості релігій стяжательство та егоїзм, бо структури подібні церковній мають бути поєднані підтримкою вірних один одному, а, головне, самопосвятою на служіння та щирою любов'ю до пастирів, славою КПСС.

Так послідовники вірувань у марксистські віровизнання тлумачать результати праці, соціальні установи та аспекти цінностей за умов капіталізму саме як відчуження, як зловороже відсторонення від правильної природи людини, до якої треба, через диктатуру революційного пролетаріату, повернутися як у царство тимчасово втраченої свободи саме через закопування: капіталізму, розподілу праці, буржуазної моралі, сім'ї та держави, через ліквідацію власності та торгівлі за гроші, через руйнування контрреволюції та того що ще попадеться під руку будівникам Світлого майбуття. А від того головним багатством стане вільний час, безоплатна робота на суботниках стане потребою здорового тіла, блага потечуть за потребою у них, а західні вороги великоросійства просто здохнуть. В камуне астанівка. Матеріалістичне розуміння історії, залежність духовного виробництва від господарського ладу, трактування інтересів окремого індивіда зверхніми впливами її включення у групові структури, - перевертається у більшовиків вже на вольове за їхніми рецептами перевиховання вже перебулого громадянина через об'єктивне його переміщення за колючку. Бійка проти буржуазного істеблішменту, антисистемність звитяжців за Справу партії перероджується з їх перемогою вже у консервацію і традиціоналізм комуноортодоксії, сумирну боязку конформістську безопірність репресіям зі сторони Органів.

Комуно-більшовики, як могильщики капіталізму і експропріатори його капіталів, його історичну фактичність вважають за відчуження від правильного образу людини ображеної капіталістами визискувачами, які віднімають від людини роль творця. Сповідники історичного матеріалізму метою своєю ставлять заміщення мирського на вищість духовного. Ворожість необхідного, як капіталізм долається у апокаліпсисі світової комунореволюції. Партії і релігії відміняють, тож усі безпартійні і безвірники стануть комуністами та атеїстами.

Культура, як нав'язування сущим природним та соціальним відносинам вже наших розумінь тих відносин, резервує за собою і такі розуміння, де порушення сущих відносин скорше стає позитивом, і такі їх нерозуміння, де будування сущих відносин у культурі та природній чинності скорше є для останніх негативним. Культура виринає на світ у різниціх потенціалів між придуркуватою та відмінною від неї свідомістю. Розуміння людською свідомістю подій, яке не відповідає подіям, є ресурсом людяности, що події природного чину переробляє вже у події культури, - проте існує така міра нерозумінь, переробка якою подій стає безчинством та суспільною антикультурою й, навіть, агресивною руйнацією природних чинів. Коли можливість помилятися у належному до обґрунтованих розвитків на рівних змагається із безпомилковим продукуванням нісенітниць, тоді означений чинник розумінь може почуватися усесильним велителем стосовно сущих відносин, який не підлягає вищому суду, окрім такого ж свавільства інших учасників такого ж будування культури. Як панування над людською свідомістю стає ключем до панування над подіями залежними від людської поведінки, то й опанування тих панувань робом світоглядної агресії є не просто прийомом тоталітаристів, а захоплення високих абстракцій та узагальнень і є властиво тоталітаризмом. Ресурсом тоталітарности, що забезпечує йому докази та виправдання у випадках переростання доказів у злочини, і стає віра у відносини та потреби застережені самими лиш безпредметними та неуречевленими переконаннями. Принесення глуздів та раціональності вже на користь радісних казок про різні у відповідних ідеологіях моделювання щастя тому й покликається бути не просто винагородою за практичні жертви обабіч віри, як останню тоталітаристи видають за самодостатнє, що не потребує підтвердженнь феноменальне та іманентне щастя як воно є чи остаточну мету смислів змістів існувань та усілякої архізначущої божествености. Перекручення глибин чи причинних верхівок свідомости усе інше вирівнює, включаючи й унормування позаморальности та кримінальности. Царина екстремістських вірувань, надмірно противних до вірувань випробуваних на узгодження із позасакральним масивом культури, і є полем випасу тоталітарних вчень. Вторгнення у свідомість на рівнях архетипів, доповнення логіки, законів та потреб вже на коефіцієнт не зовсім утопічних вірувань, намагання шкідливими для здоров'я людей химерами унормувати норми, що нормують норми, - й становить злочин тоталітарности у його замахах на людяність. Бо світоглядні проблеми є серйозною справою, що мають відповідально формуватися традиціями та перспективами розвою культури, а не мареннями окремих вождів та самозваних аматорів рятування людства від вигаданого горя. Відсутність доказових та виправданих суспільним розумом прав на голос у сфері тих розумінь, які балансують на межі доказовости і є вірою, - саме й становить аномальність тоталітарности, коли тоталітаристи змінюють не обумовленість віри подіями, а безпосередньо поза подіями видозмінюють змісти віри. Вихід наших розумінь за межі того, що ми знаємо, у межах того, що має місце, чи рахування із ідеялами не підтвердженими згодою із ними з боку подій, чи складова вірувань у раціональних підходах є нормальним явищем у фантазуваннях з приводу прогресу, але збоченнями тоталітарности і є невиправдана віра. Тоталітаризм це безсоромність у замахах на напоумлення тих, хто мав би мати ум. Кордонами тоталітарности є компетенція на ворохобню у світоглядних цінностях. Права віри у чудеса має буди заслуженим, тоді як утопічні примітивні облуди є неприйнятними. Тоталітаризм це виховання мас вже у паству тих, кому стачило нахабства оголосити себе наuczателями людей нібито здорових, до того, як вони згодилися бути пасомими.

Тому свобода й стає вдосконаленням прогресу, що він є не стихійним, а обумовленим логікою речей, що її у міжлюдських стосунках презентує виховання, себто слідування гуманітарним нормам на доданок до фахових вчинків. Від обумовленостей традицій та вихованости тоталітаристів вирізняє ставка на ідеологізацію примусову, оскільки без керованої штучности віднайти утопії у реальности не є можливим. Необхідно збиткуватися над глуздами аби перетворити їх на щось відмінне від власне глуздів.

Прийомом безпроблемного та такого, що не стрічатиме спротиву введення тоталітарних звуженостей у корпус суспільної історії чи зворотних замірів убгати історію у клітку зубожінь править тоталітаристам їхня агресія передовсім на свідомість своїх жертв у небезпідставних сподіваннях на те, що спотворення свідомости на коефіцієнт чуда лиш і вдасться, на відміну від вмовляння на те речей, бо у речах нема мізків за допомогою яких облуди видаються істотнішими за реальність. Сугестія віри у неймовірне, навіювання облуд, перекручення пізнань у напрямкові зворотному до істин у природі речей і вичерпує собою ефективність запроваджень ідеологічних вчень, що вони доповнюють безпосередні нищення містифікаторами прийнятих у цивілізованому житті відносин. Кривотлумачення ставлень до історичних реалій не обумовлене останніми є ще й кшталтом любителів простих рішень заощадити на фізичних перекручувань подій. Щоб захопити цілий світ, то агресори передовсім мають захоплюватися собою. Наркотичне замороження мізків чудесами дозволяє із їх носіями утнути усе що завгодно, робить обтяження боргами на виконання приписів чуда вже справою натхнення та вдячності за самопожертви у жертвоприношеннях вже інших, не вписані у традиції людяности буквалістські слідування утопіям призводять до чуда перетворення крові у невинну водичку.

Оскільки маніакальні вірування на перетворення чудес на факти останніми не підтверджуються, а час протверезіння вступає у наростаючі протиріччя із актуалізацією чудес від ідеологічних обіцянок, остільки переконання у підпорядкуванні фактам верховенству ідеологічної школи потребує цілеспрямованих зусиль будівництва стіни у мозкові адепта між його вірою та його психічним здоров'ям. Ідеологічна школа, яка намагається втриматися фактом у масовій свідомості ні за яких умов не дозволить останній самостійно випробовувати факти на їх сумісність із постулатами школи. Потенціалами існування ідеологічного вчення є ліміти протяжності його пропагандивної роботи, поза якими змісти вчення нікому й спасти на голову не можуть.

Помилково звинувачувати творців Нового порядку, нової людини, досі не баченого, але виключно правильного віровчення у тому, що вони даремно майструють безпредметні конструкції, які не втіляться й зазнають невдачі у витрачених для того зусиллях. Бо й на суто символічних вигадках можна зручно й впевнено триматися як на міцному стільці. Фантазійні образи не лише міцно вплетені у тканину культури, як є ще й її повсякденністю для усякого й кожного її учасника. Намагання спростувати усталені духовні марення доречні для пацієнтів дурдому у спосіб протиставлення їм предметних фактів аргументованих науковими точками зору є для пацієнтів бездоказовими. Визнання за суб'єктивністю її нерозривної залежності від об'єкту дослідження й навпаки – не повинно тлумачитися за легалізацію безладу та відсутність розрізень між облудами та належним до правди. Подія очищена від наших оцінок її не може бути ані нашою, ані доказом, ані третійським арбітром у марних суперечках із прибічником потойбіччя. Доводиться визнати, що захист істин наукового та гуманістичного порядку від атак не неї любителів остаточних чудес є процесом постійним.

Для того щоб людину переробити у причетника ідолослужінь, то треба із людини вибити усвідомлення логічного та закономірного, замінивши знання фактів вже на ті манівці блукань за чудесами та неймовірним, де голос вождя та його догматичних приписів буде вказівним та незаперечно авторитетним для послухів. Проте повстання проти доказового та затребуваного, ставка на втілення казок, розмивання осмисленого у душах та поведінці вірних є не так підступною проти них спецоперацією, - як безлад в усвідомленні подій є натуральним настроєм та світоглядом самих вдягнених у цивільне чи однострої професійних представителів та функціонерів культу, за якого чудеса вводяться у повсякдення. Доріжки безуму є не так дезою для об'єкта вербування, як є ментальністю самих провідників утопій. Передовсім сам клір пробиває ліміти раціонального та реального, апробує параноїдальне на предмет виколочування звідти якихось доходів та вигід, виходить у неозорий простір неймовірного та утаємниченого, а легалізований там свій безум нав'язує пастві як вірцеву подобу світосприйняття.

Оскільки об'єктивація утопічних ідеалів дається їхнім авторам нелегко, а то й взагалі не дається зробити образом життя химери що порушують природу людяности, перевірені на їх корисність норми соціальні, природу речей, - то творці Нового світу вже не їхній Новий порядок щеплять на наявний людський матеріал, а останній переформатовують під правильники повелінь ідеалу остаточного ошасливлення людства. Особливістю усіх святих вірувань із рятівного очищення світу від вигаданих гріхів стає вирощування там суб'єкта нової людини, адаптованої під стандарти місяньського культу, як суб'єкта очищеного від привнесень і впливів інстинктів людяности, всупереч соціалізації у традиціях окультурення й цивілізованости. Парафіяни абсолютистської секти у своїх спаяних лавах не мають і не повинні мати відступників і скритих ворогів сакрального сповідання, паства є готовою на самовіддану жертвовність заради проведу харизматичних провідників доктрини, любов до вождів є надлишковою винагородою за відмову вірних від якихось для себе приватних вигід, за потерпання заради слави вірування і колективного інтересу цього замкненого ордену. Енергетичними джерелами зони контролю та обліку є не прибутки від реалізації обітованих чудес, - оскільки подібних надприродних здобутків природно бути не може, - аж зона тримається на витратному споживанні і визисковій рабської праці своїх фанів, як контингенту каторжного. У зоні їдять людей, у сенсі перетворення на послід не лише їхніх нереалізованих таланів та талантів, відсутню гідність і добробут, а ще й тілесну природу трудовоб'язаних мас. Виключним плодом зонобудівництва є витереблений із особини її розум, тямущість. Знаряддям агресії тоталітаристів проти вільного світу стає маніпулювання ними офірною поведінкою мобілізованих тіл війська збирачів чужого добра.

Представництвом обіцяного фантазерами Світлого майбуття, перебування з Богом й подібних маячень стає власне віруючий у пришестя суб'єкт, який не лише самочинно здійснюється у своїх сподіваннях, а якого ще й вирощують та плекають не із самих причин заощадити на витраті реальних ланцюгів із заміною їх на ланцюги накладені на розум зеків, - аж заміна реальности на сурогатні її примари уможлиблюється у людському суспільстві не інакше як через виховні зусилля перетовкти валідне функціонування мозку, втовкмачити туди неймовірне вже як досягну мету. Химери щасливо підсаджуються на гібрид людини колишньої не тільки застосуванням таких виховних засобів перевиховання й дресури терором, якими слугують кії, вірвовка, куля, вогонь, мороз, голод, отрута та інші переконливі для інтелекту аргументи, - аж селекціонування нової людини Нового світу осяйного здійснюється на додаток ще й по лінії впливу на біологічну природу людини, коли потрібну режимові породу підданих розводять на фермах, оскільки людина, окрім сутности свого буття у культурі, є ще й природним організмом, належить таксонові тваринного світу. Зона контролю у інтересах владоможців є місцем озвіріння людини.

Від свого зачаття класово і расово правильними батьками, належними праведному роду, відзначеному посвяченнями, кривно династичним обраніцтвом, - то майбутній боєць і мученик за справу Партії, віровизнання, атечества, інших основ належности пробойовому чуду проходить усі шаблі посадового служіння. Відданість доказується не самою відсидкою на агітаційних заходах пропагандистських, але бойова одиниця у мафіозній ієрархії зобов'язана бути пов'язаною ініціацією кровопролиття упольованої жертви, обладунок героїчного чину прикрашають шкірою здертою з ворога, ревнителі утопії харчуються печінкою чи іншими делікатесами відшматованими від не згідних із торжеством догматики. Відкритість імперативам культу забезпечується консеквентним відгородженням від проблем, неспроможність розв'язання яких і є причинами й породженням автаркійної зони культу. Зони тотального єднання без кордонів є замкненими на власних примітивних візіях, бо усякий продох свіжого й вільного повітря є для них токсичним. Боєць мафії має бути не тільки переконаним у своїх переконаннях, як ще й не знати те, що йому заборонено по чину.

Культивування яничар і перепроданців набраних із числа їхніх же жертв може бути помпуванням ресурсу опору вже на службу банді, але це збиткування над правом, із заміною соціалізації вже на інбридинг і генне перекодування, не може не порушувати ще і людяність.

У замірах побудувати Новий порядок способом знищення старого світу як неправильного й гріховного, то пропагандистам означеного остаточного щастя розпочинання історії з чистого листа кладовища для ворогів необхідно передовсім переіначити світоглядні орієнтири об'єктів свого суб'єктивного перевиховання під'яремної маси. Не забуваючи за подібну турботу рятування людства взяти комісійні, отримання яких є не на останньому місці стимулів тоталітарних світових революцій. Як люди є істоти свідомі, то секта сповідників абсолютних смислів історії вплинути має і на психологічні інстинкти, і на інтелектуальну свідомість суспільства громадян. Універсальним інструментарієм є застосування зброї за її призначенням убивати, оскільки це справляє враження на уцілілих. Проте умовами успіху із заміни тями і організації суспільства вже на догматичні візії святого віроучення, має бути попередньо спровоковане доведення суспільства до ситуації кризи, коли: ревізуються моральні стандарти, настає керування інтересами подібними до поведінки м'ясоїдів чи криміналітету, невідворотність покарань за переступи затрачається, а ще краще, коли переміна навзаєм посідань між босотою та суспільним проводом, коли занепадницьке злидарювання й падіння якості життя, коли фобії від затрати стратегії підміненої безладом поспіль до того ж ще й накривається хвилею війни. Уможливлення перекодування генів окультурення слугують не лише темпи й якісність прогресу, як власне поступ, під контрафактні подоби вдається камуфлюватися пройдисвітам.

Нав'язування суспільству химерних утопій облудницьких, на місці витіснених доказових предметних апробованих закономірностей та установ з функціонування здорового соціуму, сприятливим умовами мають масовий розлад психіки й ментальности. Наукові знання не кепсько замінює не лише безум, а простий хаос знань. Експерименти із сугестії, гіпнозу, зомбування впливають саме на несоціалізований об'єкт. Віроучителі вважають себе у праві виховувати громадян з причин доведення останніх до станів інфальтильности, до відсутніх адекватних реакцій, до розгублености у безвиході вибору між контадикторним та абсурдистським, коли задля недопущення аварій ордунгу слухними стають запобіжники застосування насильства вже й фізичного. Умовами обкрадання колишніх людей на затрачену ними притомність є нав'язування таких розмаїтих моделей омасовлення, як то: братерство за культовими, класовими, статусними, расовими, статевими, політичними, національними та усякоиншими стандартами моди, фанклубу, секти та усякоинших обесей та трансів, - оскільки у надмірно великих угрупованнях особистість знеособлюється, вартість не лише інтелектуалізму й фізичного життя стриміє до зеро. Результативними у суспільній реалізації симулякрів є установи на зразок релігійних орденів, монастирів, ашрамів, де культові практики з медитацій, молитов, мучеництва аскетів є складовою послушенств з втілення гри з настання утопії вже у практику повсякденности побутової. Утім подібний фанатизм сповідництва казкових сюжетів має не лише запобіжні клапани, й відсутність гарантій з недопущення відступництва, оскільки замітники предметних закономірностей вже на символи тримаються лиш на добровільному їх виконанні. Тоді як абсолютну ефективність із нав'язування абсолютистських обмар мають установи на кшталт каторги чи концтабору, де наглядачі виймають із зеків глузд та працездатність разом із життям.

Процес місіонерського навернення з перетягуванням симпатиків вже до переконаних має не припинятися у її повсякчасній настирливости у бійці проти розвитку пізнань, бо навіть системна, догматизована, введена у обіг з освячення традицій віра у чудеса не має інших засад і доказів, окрім віри у змісти будь-яких інших неймовірностей та спрощень. Перенести на потім можна виконання вбивства кулею, але – не семінар з партполітпросвіти.

Прийомами переконань, а то й дезінформації у веденні психологічної війни, з впливами не лише на досвід, а ще й на реакції жертви штучного просвітництва, є як насадження сумнівів, ганджу, докорів у хибах на конто системних знань, так, з іншої сторони, видавання псевдонаукових підходів вже за вид інклюзивного інформування, шпигунського проникнення у таїни для посвячених, коли реципієнт заміну його притомности вже на химери вважатиме для себе прибутковою оборудкою.

Затим що специфічні змісти ідеології, - тобто розважання доступні їх автору, а не відносинам у дійсності, - не спадуть переконаннями на голову людей здорових у інших своїх сприйняттях подій, то потрібні спонукальні процедури на нав'язування загальної ідеологічної облуди вже як норми на упереджене переоцінювання та переформатування нею дійсності. Ніяка школа спотворення істин не може існувати без організації по цілеспрямованому та ніяк не стихійному залученню до своїх імперативів нових підданих рекрутів передовсім прийомами переробки світогляду та тенденційного виховання неофітів, - не зважаючи на твердження школи про природну чинність своїх догматів, про відповідність упереджень школи вже до усіх видів адекватного, не зважаючи на декларації про добровільність з усіх усюд істинного на союзництво із ідеологічними приписами навіть тоді, як останні замовкли б. Режими примусового контролю потребують постійного штучного запліднення суспільного життя вже на свої стандарти, оскільки ідеологічна інфекція затрачається в умовах свободи розвоїв та самочинного суспільного оздоровлення. Аби із людей зробити безгласну та таку що не противиться сировину для наїдку спокусників, то означені організатори утопічного ошасливлення рекрутують своїх жертв вже до свого війська, видаючи перемогу над здоровим глуздом рекрутів за здобутки останніх у ошасливленні підлеглістю ідеології.

Коли проти насилля агресивного нападника його жертва, поки ще вірна своїм понівеченим правам і свободам, є спроможною протиставлятися загарбникові, - то судженням є збутися не лише планам, як ще й спробам повстання проти зайд, які маркуються ворогами, а їхня окупація сприймається жертвою лиш за тимчасову. Гірша ситуація, яка стає вбивчою для збереження особливостей устрою поневоленої спільноти, починається тоді, коли загарбник подає своє вторгнення, насильство, споживацьке грабіжництво, винищення спротиву собі та противників, свою експлуатацію поневолених, - подає вже як акцію прогресу, призначену на заміну гіршого вже на краще; коли, всупереч фактам нівечення підбитої культури, або всупереч самовідчуттям потерпання жертв, означене вторгнення облудно виставляється за здійснення мрій підбитого народу; коли навала трактується за акт правовий; як рятівна для жертв чи справедлива зі сторони нападників карна акція, призначена на виправлення станів зла, у якому щойно завойовані перебували до їх завоювання самозваними носіями ошасливлення жертв вже на особливості завойовницької культури. Ба й більш, втрати, зазнані завойовниками у ході насильницького удавлення ними противника, виставляються боргом внеску й альтруїстичної самопожертви на користь противника, а військові втрати противників агресії так само тлумачать на конто боргу, але вже прогріху противників завоювання, яких завойовники винуватять у неприпустимому спротиві завойовникам. Після силового виламування інтервентами дверей до сусідського обійстя разуче поганша доба починається для тамтешніх мешканців від того, що інтервенти виламують ще й мозок поневолених, повідаючи напад вже як запит на відкритість принадам та лідерським винаходам розміщеним на вістрях багнетів інтервенціоністської культури. Гарантуванням успіху нападу, закріпленням його неспростовності, засобом недопущення повстання поневолених є накидання останнім зі сторони поневолювачів особливостей своєї культури як такої що не лише повністю задовольняє поневолених, а ще й звільняє їх від дотримання особливостей їхніх вже колишніх свобод. Тоталітаризмом є поглинання осадниками не лише майна і життя місць свого розселення, як ще й тями тих хто там вижив. Тоталітаризм це ті апетити паразитування, для яких від жертв потрібним є повне їх небуття, бо інакше не є можливим доказувати домінантність пропонованих претензій на лідерство.

Винахідницькі пропозиції є недосконалыми, являють собою хіба що імітацію більш загальних закономірностей, є штучно нав'язаними своїм жертвам тоді, коли від своїх неофітів вимагають обов'язкового знищення попередніх позицій чи точок зору. Відкриття набувають універсальності за умов відсутнього нівечення ними тих узуальних норм специфічних, як не входять до компетенції означених прогресистських відкриттів. Ходою прогресу не можуть бути залишені ним після себе кладовища культур та досягнень попередників буцімто відпрацьованих вже до стану непотрібності нікому ніяк ніде ніколи.

Пізнавальні видозміни уточнюють базовані на об'єктивності наукові твердження, тоді як для доказу безпредметних маній не обійтися без того гіпнотичного впливу на уявлення інших суб'єктів, який підміняє собою та відповідно руйнує їхню здатність мислити і без упереджень сприймати реальність. Інтелектуальні безумства є безплідними, вони не самовідтворюються за генетичним кодом заданим від ініціатив батьківства, кожен раз, вкотре знов і знов доводиться химери викохувати штучно саме за тими стандартами догматизованих лекал, шаблонів, кліше, які не можуть бути віддані на волю та розсуд навіть щиро віруючих сповідників віровчення, бо вживляння у побут культового символізму та виключно ментальні змісти ілюзіонізму не можуть бути відтворені автентично з причин відсутності усякої на них опрідеченої достеменності відмінної від інтелектуального рівня автора звабливих утопій та його ситуативних суджень з приводу актуальних для його часу історичних перипетій. Незнання буває природним, але цілеспрямоване глупство завжди є штучним. У культурі з приводу надприродного чуда не може бути ані істин незаперечних, ані помилок; тим більше не може бути доказових посилянь на арбітраж будь-чого, що засадничо не може перевищувати претензійно абсолютистських постулатів ідеологічного вірування. Без перманентного проповідництва із спорадичним повернення до буквалістського фанатизму сюжету казки остання не лише не встоїть у своїх закоріненнях, як ще й завалиться навіть під вагою розвитків сюжету чуда.

Переваги людини над усіма істотами полягають у розмаїтості реакцій на події. Тоді як прихильники примітивізму домагаються це заперечити у спосіб заміни мислення людей вже на переконання, на несприйняття реалій у їхній достеменності, на слідування лише упередженням, - аби тим самим людей легше було дурити й обкрадати. Найбільш небезпечні види неадекватності плетуться із матеріялу твердих переконань.

Так само, як колонізатори у цілях присвоїти завойоване ними, саме й займаються підкоренням грабованих ними народів, - то й псевдоправове виправдання нальоту передбачає парадокс компенсації віднятих матеріяльних статків вже на винагороду куклою тих духовних скарбів від ласки колонізаторів, вірою у спасительність яких ошукані мають втішатися. Вкрадене залишатиметься під загрозою його повернення господарю та у вимогах покарання переступника, допоки ошукані не будуть самі вирити у те, що так їм і треба самохітно коритися проповідям зі сторони тих пройд, які з прибутком для себе zorganizували аферу здирництва. Для нав'язування ідеологічних химер та віри у чуда недостатнім є потенціал власного глупства самих жертв афери, - тож ідеологічні химери просуваються силою зброї зі сторони пройд. Шабля та куля є разюче переконливими для торжества утопій. Фабули віровчення зобов'язані циклічно втокмачуватися у повторях, усі енергетичні ресурси зони мають спрямовуватися у свисток переконань пастви у тілесну необхідність обітниць, пропагандистська кампанія з обробки тями вірних задля втримання усевладдя кліром зони має вестися безупинно з безумовною пожертвою пропаганді навіть ефективності організації продуктивних сил зони лагєря, практика якого хіба що обслуговує месіанство місіонерів. Бо ідеологічне забезпечення можливостей віднімати у жертв свободу їхнього розуму, себто пропаганда віри у мозок та світогляд підданого контингенту рабів, - є важливішою від практики віднімання у жертв свободи їхньої поведінки та плодів свободи їхньої праці; пройдам йдеться передовсім за збереження своєї влади над жертвою обдарованою на її власну світоглядну покору означеним аферистам, аніж - за практичне використання ланцюгів віри непорушно вбудованих у те, що жертва вважає своїм розумом; перероблення громадян вже на паству вірних у культурі це лише технічний похідний наслідок від переконань самої пастви у подібному щасті служіння фетишу покори обіцяним неймовірностям.

Периметр зони окреслений не вохривськими вишками, а проходить по звивинах мозку самих зеків. Не важко утекти із тюрми яку пантрують конвоїри озброєні лише крісами, коли утікач не вірить щастю свого ув'язнення. Організатори зони не помиляються у тому, що ліміт практичного втримання зони не перевищить ліміту втримання актуальності віровчення зони. Манії ментальності пастви це не лише гарантії міцності тюрми, а це і є тюрма.

І треба, і можна допомагати тим хто перебуває у крайній скруті і просто благає про поміч апелюючи до людяности. Зазвичай хибно й небезпечно ігнорувати реальні та потенційні небезпеки, які потребують їх недопущення та усунення. Потрібне конструюється переважно позитивною працею, а не досягається виключно відсіканням того що видається помилковим чи недостатньо переконливим. Критика є похідною стороною того що відходить як вже відпрацьоване. Однак критика й саме по собі критиканство у сенсі виправлення вже допущених помилок є справою на загал не лише марудною, як ще й зайвою з наслідками відсутности корисних від критики наслідків. Бо негативізм і заперечення є звернені переважно до минулого, тоді як ліпше дбати за конструктивність новітніх звершень. Насадження непритаманного може на рівних посперечатися із виїмкою необхідного. Даремно витратитися на усунення нескінченного безміру варіацій глупства, тоді як істина та пізнання дійсности фактів, перебування на правій стороні вже спростовує химери не залишаючи їх шансів на множення. Перед одиноким голосом правди замовкає хор її спотворювачів. У зусиллях на переконання носіїв нісенітниць, а чи спеціальних облуд у тому що опонент хибус, - то починає збиватися той хто цим займається. Хто має справу з дурістю, то той їй уподібнюється; той хто бачить перед собою ідіота є переконаним у цьому самому; у перетрактаціях із дурнями не розібрати хто з них є більшим. Нема потреби шукати підтримки та додаткової ресурсної бази серед тих, хто не прислухається до аргументів доказових. Не варто і не треба будь-кого і будь-що критикувати: хоча б тому, що вони можуть бути правими. Сперечатися треба не з представниками тверджень, а брати до уваги необхідно самі твердження і проблеми у їх сутности. Бо спотворення чужих прав і свобод, навіть на разі їх хибности, є актом неправовим. Право помилятися є назаперечним. Аж існують міри за якими евтаназія постає порятунком. Мертвих закопують, підштовхують туди де їм місце, а не мучать продовженням нежиття, отруєнням середовища. Докази правоти знаходять не у бійці проти незгідних із нею, а у здруженні із нею. Коли Ви є праві, а інші з цим є не згодні, то не треба їх тягнути за собою, вимагаючи помочі і підтримки. Якщо істина потребує числа вірних їй, а не одного єдиного голосу її автора, то така істина є лише гіпотезою. Правда на стороні навіть одинака завжди є переможною більшістю. Невід'ємною складовою усіх віровизнань є вплив на мозок вірних, аби вони бачили неіснуюче та довірялися чудам. Запереченням як інструментом самозахисту зловживають саме містифікатори та сектанти, бо їм треба забити баки людям що є наділені природним здоровоглузям, бо вірування є повстанням на користь утопій. Маячення це негативізм до достеменного. Нема чого шукати раціоналізм, логіку чи відповідність фактам у концептах засадничо збудованих на противенстві фактам, на ідеологічних упередженнях, на домаганнях переіначення світу під взірці небувалою і позаприродного. Проповідництвом та штучним насадженням безгрунтовних вигадок займаються саме облудники, оскільки правду конче і самохітно усі потребують, жадають і линуть до неї саме тому, що вона ліпша від помилок. Кампанії ж на користь тверджень наукового гатунку зрештою видаються зайвими. Агітацією обіймаються лиш ті, які культивують хаос і невизначеність, ламають кордони і відміни між речами, актуалізують нездоланність утаємниченого, привчають до дисциплінарної покори на користь самозваних учителів. Коли Вас переконують у неоднозначности розрізень між правом та переступом, то скоріше Ви маєте справу з бандитами. Коли хтось цілком задовольняється позиціями своєї самоподібної порівняльної ретроградности, то прапор йому у руки, бо таким чином рух порівняльних прогресистів буде на щастя просто звільнений від обтяжень його зайвими клопотами помочі для не потребуючих її. Нікого ніяк не треба мордувати неприйнятними йому повчаннями. А коли для любителів власної унікальности визріє потреба наздогнати лідерів, то робити це годить лиш із власної на те волі і потреб. Відсутність самоповаги є вмовляти москалів у тому, що вбивати українців є ділом не зовсім добрим. Можна розбирати і верифікувати аргументи московського самозвеличення і місяньського його розповзання на світ, але - не треба. Для захисту від прибульців які марять вас винищити до станів служіння їм, то потрібні кулемети.

Попри те, що права і свободи людей потерпають у зоні тоталітаризму саме від репресивних її органів, аж спотворення запитів на гуманний устрій суспільства, бунт ідеологічних режимів проти наукових, господарчих, моральних постулатів, уся практика впливу диктаторів вже на історичні, цивілізаційні, інформаційні реалії життя людей і народів – не має відношення до практики, себто участь чи вторгнення ідеологічно будованих конструкцій вже у дійсні та перевірені на відповідність прогресу відносини залишається участю ідеологічною, сюжетами казки, екзерсисами із молитовними чудесами. Не лише ментальні жахи, а й учинення злочинів із наслідками трупів та руйнуванням речових цінностей внаслідок торжества зведених на ідеологічних забобонах репресивних режимів, – насправді є не більше як імітацією чинности безпредметних вигадок на їхню убудованість у об'єктивовані істини; процес пошуку ворогів, як не згідних із підкоренням на користь не можливих до втілення ідеологічних приписів, що є заняттям без наслідків його звершення, - є лише марним домаганням утопій зрівнятися із тими законами, які відповідають природі речей та запитам людей на здоров'я; кари, які адепти чергової містичної школи улаштовують усім іншим за невиконання приписів школи, виступаючи від імені та замість нечинних та неспроможних за себе постояти приписів, - є прийомами надання останнім подоби предметности хоча б неподобствами карного терору. Обов'язки та регламенти, що їх на суспільство штучним примусом накладають організатори тюрми для суспільства, обумовлені необхідністю зображувати ту необхідність регламентів та обов'язків, яку вони не мають по природі їх фантазійної вигадливості, за суттю безпредметности ідеологічних імперативів, з причин безплідности від схрещування аномалій та потреб свобод,- бо й трупи із людей можна наробити за невизнання людсьми ідеологічних догм, але від того ідеологічні догми за усіх умов залишаються продукцією запальної психіки, не перейдуть до природи речей, матимуть нульову у їх змістах об'єктивізацію. На потенційну імовірність втілення казок можна сподіватися утвердивши їх не далеко від природних інстинктів людей, подаючи утопії як лиш допустимі відхилення від науковообґрунтованих законів, зображуючи химери як лиш невинне експериментування із суперечностями, проте поза усі домагання навіть за допомогою часу розмити кордони між дійсністю та ірреаліями, між правом та злочином, між добром та злом, - облуди залишаються облудами, особливо в умовах свідомого відстоювання істин. Цеглини, з яких викладають мури зони, є повітряними кульками наповненими нісенітницями; обладунок терору є вдягненим на порожнє місце; предметністю ідеологій є ніщо із числа розумного, а призначенням фікцій залишатиметься фіктивність. Тюремні режими войовничі, агресивні, репресивні – лише для того, аби затуманити природу своєї ілюзорности, коли вони насправді їдуть на тому, чого нема, або не повинно бути, коли вони ніщо поганяють нічим, аби дістатися нікуди. Примуси у зоні, аж до застосування виправданих зоною злочинів, терору голодом, щепленою на людей антилюдяністю – є лиш спробами знайти додаткові аргументи не переконання усіх та усього у предметній результативности ідеологічних марень школи. Вадами тоталітарного світогляду є його заощадження на своїй відповідности істинам. Буденністю режимів утопізму є таке ж постійне, як і не маюче втілень, переконання доквілля, а передовсім свого членства, - у дієвості своїх молитовних запитів на звершення чудес. Зона створюється перманентною пропагандивною роботою вмовити речі на слідування тим вигадкам, які задаються ідейним вихованням агітаторів, аби ті слідували за партійно ангажованими приписами віри, які наздогнати на транспорті істин чи розуму не вдасться. Тоталітаризм це визнання ілюзії, - з карними проти неї заходами, - усього того, що знаходиться поза впливами тоталітарної пропаганди. Терор у зоні є адекватною платою за віру у досягнення мрій годящими для того засобам молитви. Тюрма починається від кордонів відгородження людей від викликів з боку істин, від ігнорування логіки доквілля, від провалля у достатність наркотичного сп'яніння у ейфорії неймовірного. Зупинка у невинности агітаційної роботи, загрози очуняти від безтямности, ризику залишитися без лат молитви голим перед сумлінням розуму – робить пролам у мурах зони неволі. Зона не існує далі від вмовлянь на її доцільність.

Наукове дослідництво, обробка відкритої інформації, розширення знань здійснюється тими, хто у критичному ставленні до наявного вбирає проблеми та розв'язує їх позитивним баченням й подібними ж пропозиціями, - тоді як пропаганда ведеться тими ошуканцями, які самі є жертвою нав'язаних їм облуд, яким пропагандисти слугують, якими беруться приголомшувати нових жертв псевдознань та заганяти окрадених на смисли вже у клітку нерозуміння напrawdę сущого, аби заперечити пошук істин. Пограбування на майно та права буде для в'язнів зони не гарантованим без віднімання у фанатиків зони ще й розуму із заміною останнього на набір прогнозованих реакцій. Дослідництво не лише додає людині інформованости, а формує людину, тоді як обчиркнення значень під лекала догматів прирікає на незнання й робить людину іграшкою розпорядників інформацією. Люди стають вільними, коли із таїн та незнань виборсуються, тоді як у зоні ментальне життя занурюють у таїни. Тотальне нав'язування громадянам утопій та чудес, які за усіх обставин не відбудуться, умовами свого забезпечення має психічну обробку пастви методами різновиду військових дій з боку тої кліки узурпаторів, яка вважає своїм правом виховувати під'яремну отару як безпомічну без цих означених самозваних учителів, які свідомість об'єктів виховання перетворюють на пустелю, щоб зомбований на служіння чудесам накидався самовіддано на усе не схоже на те, що втокмачили у мозок нещасній жертві агітпропу.

Ідеологічним химерам вдається стати матрицею поведінки сучасників не лише тому, що доказом правоти віровчення виступають Органи його терористичної безпеки, а ще й тому, що сучасники почасти щиро вірять у прагматичну доречність обітниць чергового абсолютистського вчення. Проте в усі інші часи, коли дедалі очевиднішим стає належність догматів саме до сфери містики, коли заклики утопії набувають не лише неадекватности, а й ознак помилки, - то клірові задля підтримання животіння віровчення вже не обійтися без постійного й наполегливого насадження ймовірностей чуда хоча б на рівні психічних переконань пастви. Усяке вірування, себто знання що не відповідає фактам й запитам, неодмінно пересихає без постійного ідеологічного запаморочення притомних і природних реакцій віруючих, - бо віруючими стають, а не народжуються.

Невігласи та фахівці із божевілля не просто тулять одну нісенітницю до іншої необгрунтованої тези із такою неймовірною швидкістю, - щоби опонент не знав з якого спростування йому й почати, а щільність помилок у лавині глупства задає контекст їхньої взаємообумовлености у імітації агітатором доказовости наступу на факти.

Сферою клопотів тоталітаризму, - як вченням що за визначенням охоплює своєю провідною чинністю усі явища, - є ще й представництво інтересів усіх верств та прошарків населення. Оскільки ж вчення яке обіцяє дати остаточне вирішення усіх проблем є за визначенням специфічним, себто є відкриттям істини досі не баченої та рятівної для історії, - то й обітоване задоволення запитів широких мас, яке апелює передовсім до гнаних та голодних, набуває ознак демагогічного ошуканства. Тож як дія поза рамками прийнятих у традиційних суспільствах правил, не лише пропаганду тоталітаризму, а й усю його практику війни проти правових суспільств функціонуючих у межах здоровоглудзя, - прирікає, за визначенням епатажного екстравагантного екстремізму, саме на перемогу, коли з божевіллям реалізаторів чудес розпочати змагання на чужому для них ґрунті тверезости й іще з покладанням на норми законів. Також провальним варіантом для критиків тоталітаризму є реакція протиставлення його демагогічним аноміям вже власних відхилень від норми, бо втягування противника у вирву безуму та хаосу і є завданням тотальних маніяків. Осмислені аргументи не потрапляють у сторонню від сфери розсуду ціль: не зачіпають непідвладні рацію гіпнотичні зачудування обітницями сектантського агітпропу, а застосування контроверзи подібного до агітпропу інструменту альтернативної пропаганди скорше призводить до резонансу у синергії обопільного юродства. Містифікаторів не спростувати на їхньому полі й тим більше там, де їх нема. І лиш комплексне уживання як правди й стоянь у перевірених законах соціального розвитку, так і вдавання до силових прийомів відстоювання права з покаранням крадіїв смислів – може запобігати хворобам на зваби чудесами.

Оскільки люди керуються своїм чи запозиченим у них розумом, то заволоніння їхньою увагою, емоціями, інтересами, знаннями, правами, волею, свободою здійснюється не лише силовим для того примусом, як, в основному, спотворенням їхньої тямі. Причиною усіх популярних ідеовчень є вплив на ментальні акти приборників цих сектантських вірувань. Цілі, а то й навіть витрати на ведення ідеологічної війни, передують модернізації озброєння та науці війни. Складається враження, що тактико-технічні дані видів озброєння є не більш як додатковим аргументом у протистояннях конкуруючих між собою духовних цінностей. Функціонують глибоко ешелоновані органи безпеки чи нападу зі сторони цілих країн чи союзів країн; ідеологія є вплетеною у господарче, інформаційне життя, у індустрію розваг. Агітація та пропаганда щепиться не лише на різнісферні сфери діяльності, аж її гібрид є плодом від замішування усіх рівнів та проявів ментальності, включно з актами інтелектуальними чи психікою підсвідомого, з апеляцією до окультного чаклунства чи містикою культового символізму, із використанням патологій та відхилень у скандал.

Розставанню із самодержавною імперією підкорених нею народів, внаслідок їх виступів проти імперії, - протиставили більшовики не лише свої завойовницькі походи та збирання утікачів за допомогою репресій, аж інтеграція у зону регламентованої праці відбулася завдяки ідеологічному вихованню трудящих у цілях будування комуністичної спільності без розходжень у ній за ознаками на бізнес, на власність, на класи, на нації. Більш того, задля єдинанеделімства, то народи у зоні пролетарського єднання замішувалися не обов'язково за ринковими нормами виключної вигоди російського домінування та русифікаторства. Регульоване потурання місцевим особливостям народів було вимушеною позицією зі сторони великодержавних інтеграторів, як реакція останніх на визвольні антимосковські рухи народів. Зверхність свого старшобратерства московці презентували як вигоди від того для совреспублік. Українці співали про те, що у совітськiм Союзі стали не лише вільними, а й щастя знайшли, розквітнули. Проте співали до часу, коли зона видачі пайків дохазяйнувалася до нестачі пайків. У бажанні їсти московські ресурси виключно московським ротом, після поїдання і проїдання тим ротом ресурсів республік та соцлагеря, - то московці проголосили свою незалежність від вікового створення ними залежних від них країн і народів. Але від інерції своєї долі на збирання сусідського добра не можуть інтегратори собі відмовити, бо це було б самовбивством експансіонізму російського.

У реванші на втримання федеративним залишком від совітів того, що ще можна утримати, - то московці відкидають безнастанну агітпропівську полуду стосовно вигоди для совреспублік саме совСоюзу, подаючи останній як історичну Московію. Виявляється, що питомі расеянє не більш як шуткували, коли з упокореними ними землями і народами гралися у ігрища взаємовигідного співробітництва у зоні совітизації і комунобудівництва.

Ідеологічні змісти про старшобратерство та жертвне месіянське покровительство стосовно обсаджених московитами батьківщин українців та білорусів поглибилося й еволюціонувало вже до доктрини про адіннарод. Аж у тому то й справа, що у тому адномнародє не передбачається шевченкова мова, бандерівське самостійництво, натівська безпека, - аж замість того там оспівуватимуться сталінські концтабори, москвославна ортодоксія виключна, бійка проти вашингтонської закуліси русофобів. У концепті про адіннарод нема місця для якутів, бурят, башкир, мордві, українців чи інгерманладців, - поза те, що кожен із народів населяє свій отчий Край; що це не народи увійшли до імперії, а вона до них. Зваба про адіннарод це вирок на смерть включених туди. У московській свідомості уживається, без сумнівів на протиріччя, уживається ненависть до народів, у яких колись було отаборилося московське окупаційне військо, та, вже з іншого боку, - жертвна любов до цих ще не остаточно проковтнутих, не спожитих московцями народів. Модель про расіясемуміругалава претендує на доказовість хіба що за умов, коли на етнічній карті не братися розшукувати прабатьківщину расеян. Якої нема. Насельниками якої стають будь-які етноси пропущені через стравохід московського споживацтва до їх упослідження вже до стану збирачів та поглиначів ще не підбитих вільних від московства народів.

Для атаки спрямованої проти закономірностей сформованих у межах інстинктів сприйняття, рефлексій, тям, раціоналізму, логіки, поступу пізнань стосовно фактів культури та відносин у природі речей – застосовують сторонній щодо сфери знань інструмент віри у межах психічних переконань, зятятих упереджень, патологічних маній. Для спростування ж віроучительних орієнтирів, догматичних приписів, цінностей культового сповідання – вдаються до, сторонніх щодо царини покладань на надприродні чудеса й обітниці з актуалізації містики, вдаються до аргументів з розвитку знань. Оскільки осмислені усвідомлення подій, які належать компетенції чи підходам науковим, перебувають лише у дотичности щодо ментальности безпроблемних реакцій на події, - то рацію та варіативні пропозиції фідеїзму можуть хіба що виштовхувати один одного, заміщати, підмінити собою, тоді як їх співпраця й спроби доповнення навзаєм лише шкодять один одному. Марно обранців наполягань на чуді та казці переконувати у перевагах потенційно ймовірного лише з ходою знань та вмінь; так само й зворотна атака знанням проблем проти відмови у цьому лише підтвердить належність віри та наукового дослідництва саме до відмінних світів. Проте подібна дихотомія догматичних відгуків та проблемних викликів є, радше, споглядальною, бо на загал має місце гібридизація наукового світогляду та ідеологічної пропаганди. Найліпші облуди фабрикують а чи додаванням до них переконливих фактів, а чи зворотним домішуванням. Навіть прихильникам правди доводиться не відсиджуватися у фортеці оборони, а виходити за скобки й вступати на противну їм територію пропаганди та ідеологічних конфронтацій.

Колоніальна війна проти країн які тікали геть від самодержавної зони на часі її завершення іменують реваншисти війною громадянською внутрішньою. Війну противників режиму, яку вели його жертви у особі людей і народів вже на часі тої комуністичної експансії москвоімперії, яку іменували звільненням народів від їх незалежности чи залежности від конкуруючого німецького імперіалізму, - не називають громадянською війною, хоча масштабність останньої перевищувала напруженість білогвардійських рухів з реставрації чи демократичного осучаснення самодержавства. Колонізаторська війна проти країн які розстаються із комуністичним лагередом на часі його виродження іменують ті ж самі рецидивісти війною громадянською внутрішньою, а не нападом іхтамнетів з їхніми танками.

Дії здатні змінювати природу речей тоді досягнуть успіху, коли будуть відповідати природі речей. Тоді як вчинки противні до ретельно досліджених закономірностей у речах призведуть не лише ні до чого, а й до аварій. Законами ж поведження людей у спілкуванні між собою є, окрім рефлексів природних, є закладені у кожную особистість цінности, смисли, знання, з впливами на них як культурного кола, так і власної активної позиції особи, - тож для змін поведження людей, то маніпуляторам треба своїми діями відповідати закономірностям цього масиву рефлексій, психічних уподобань емоційних, знань, який, передовсім, у свою чергу, як неодмінна умова має бути відкритим й налагодженим на всотування сугестій від маніпулятора гіпнотизера. Учасники театралізованого дійства не лише переймаються емоціями колективного, а й висувають ту рівнодіючу акумуляції сил свого вірування, не анонімністю якої стає уособлений вождь. Від людей вдається, так би мовити, виносити геть їхній мозок і притомність самою лиш словесною передачею інформації тоді, коли подібні слова переважатимуть своїм авторитетом інформованість тямущости реципієнта; або ж тоді, - коли люди будуть поставлені в умови виконання ними поставлених для них завдань. Режисурою лицедійств на посаді граючого тренера й займаються покликані народною волею самозвані вожді.

Бандити крадуть лише зажитки, одержавлені бандити обкрадають на права, а тоталітаристам потрібна вже виключення свідомости своїх жертв із заміню порожнього місця вже на ентузіазм віри у прийдешні чудеса. Трудозобов'язаний спецконтингент зобов'язаний бути переляканим у очікуванні удару звідусіль, а тоді він буде вдячним за любов до розподілювача пайки, відчуватиме єдність у нагодах залякати нею усіх і усе, себто ворогів любови до пайкорозподілення. Терор це спростування неможливості вічнодвигуна.

Атрибутом та проявом життя є обмін із середовищем, від якого організм бере одне, а повертає інше. Прийомом оптимізації життєвості є та різниця у обміні, коли беруть більше, ніж повертають. Прийоми отримання подібного профіту засуджуються у суспільному середовищі вже як вид бандитизму та протиправності. Віднімання й присвоєння чужого становить непересічний мотив суспільної історії. Проте з часом подальшої гуманізації таке заощадження на ресурсах власної продуктивної працездатності у спосіб спеціалізації лиш на брутально-силовому бандитизмові зазнає удосконалень. Бо у середовищі людей доводиться для успіху грабежу обкрадати об'єкт нападу не лише на майно, як жертву на доданок оббирають на її розум, на те право спротиву займанцям, яке останні замінують вже на любов до займанців, ідеологічно оформлюють вже як вид благодіяння на користь жертви, як обдарування обкрадених якоюсь шахрайською куклою ідеологічної породи, аби нею втішалися бідарі як буцімто прибутковим гешефтом. Без атаки на мозок та здорову церебральну діяльність не пощастить безкарно атакувати статки, права, поведінку жертви, її фізичне існування. Навіть тоді, коли аргументом свого панування бандити використовують смерть та терор стосовно уцілілих, то й тоді бандити цілять ошелешити перелякану тям жертв залишених як джерело для подальшого їх обдирання і визиску. За новітніх часів жодна поважна та масштабна агресія, усяка колонізаторська експансія не обходилася без прикриття її та виправдання вже як компенсаторного обдарування середовища на той рятівний для нього продукт правильної віри, такого як треба окультурення, того вищого типу прогресу який і створили означені інтервенціоністи. У перших лавах атакуючих простує їх віроучення.

Заощадити на тій власній працьовитості й творчості, якої бракує для змагань із креативними народами у цілях досягнення усіляких гараздів та достатку, зробивши ставку лиш на власні військові витрати у збройному пограбуванні багатенького й майновитого докільля народів, - то це віддає не лише архаїкою та атавізмом, як стає вже непідйомною, збитковою, заздалегідь програшною аферою у плані матеріальному. Аж вищим пілотажем пограбування, коли економлять вже й на веденні військових дій проти жертви, є атака на смисли та орієнтири ворожої сторони, аби сугерувати їй химери, спантеличити у опорі й викликати її поразку без недешевих матеріальних збитків зі сторони агресора. Нащо надриватися виключно у постійному вдосконаленні військових розробок, у індустрії мілітаризації й продукуванні зброї, виснажуючи передовсім власне господарство у ризикових цілях не стати жертвою таких же заходів сусідів у обопільних планах нажитися на чужих нещастях, - коли не фіктивні військові збитки можна оптимізувати вкладанням витрат на агітпроп з його вже не фейковими перспективами на виграш. Віртуози війни мають отримувати перемогу одним лиш подоланням віри ворога у спроможність спротиву. Ворога знерухомлюють зміною цінностей його свідомості робом переробки її вже у заангажовані вірування. Складається враження що то вже не ідеологічні диверсії, не психологічна війна, не підривна пропаганда з апаратом спецслужб, агентами впливу, законспірованими сексотами й стукачами інформаційно обслуговують бойові операції армійські, - як то має місце вже зворотна залежність. Війни, як бандитський прийом отримання нееквівалентних переваг у спосіб порушення правил та норм змагання між угрупованнями спільнот, не тільки не зменшили своєї ролі у історії, як силові операції з переоформлення власності на нових завойовників вже виразно переміщуються у підкіркові структури під зачіскою під головним убором жертв пропагандистських кампаній невідомого походження. Противника обезвласнюють через ще більш настирне обдарування його на дезінформацію. Ідеали настання віків розуму та відповідальних очільників влади із числа інформованих та кваліфікованих управлінців змінюються вже на картину виправ у домаганнях зробити один одного пацієнтами божевільні, які втішаються химерними обітницями чудес. Кампанії із продукування безглуздя як результату цивілізованості й культури видаються кампаніями керованими умислами. Агітпропівське атакування здорових церебральних функцій, виховання нової людини, культивування облуд вже як переконань – постає необхідністю заощаджень на прямому вторгненні за сприяння артилерії.

Тілом, у якому зароджуються і існують химерні заміри докорінної і розрахованої на вічність перебудови світоустрою згідно замірів перебудови світоустрою, є саме ці заміри, що їх психіатри та соціальні психологи відносять до проявів збуджень, розладів, втрат орієнтирів, викликаних кризою чи відсутністю присутності цих екстремістів на посадах чи ролях відповідальних чи тямущих учасників соціального життя. Заміри управляти усім тим, що воно видається неправильним з позицій цих претензійних управлінців усім та усіма, - передовсім існують як ідеологічні плани, як віроучення, яке для маси і традицій суспільного життя видається не очевидним. Автори запропонованих ними рятівних чудес на порятунок неправильного і гріховного світу суцього саме тому переконують суспільство слідувати приписам догматичних настанов, бо у незаперечність останніх вірують самі самозвані рятівники світу. Першою жертвою маній та інших спотворень усталеного порядку речей є самі ці бунтівники та революціонери. Бійка між історичною реальністю та прокрустівськими щодо неї стандартами ідеологів та концтабірників може мати розв'язання на тимчасову перемогу навіть означених тоталітаристів, але навіть у випадку вдалого вмонтування ідеології у життя та традиції суспільного життя, - то й тоді ідеологія з її культами стає частиною чи елементом тої ж самої історичної реальності, на якій усі безумці обламують свої зуби. Ідеологи, які серйозно, без звичайної посмішки авгура, щиро вірують у здатність керувати реальними подіями за допомогою ідеологічних приписів, - потрапляють у халепу втрати ними влади. Зона одномірного порядку, у якій нема розходжень між віруваннями маси зеків та, з іншої сторони, управлінською стратегією істеблїшменту, - є зоною приреченою на швидкий її розпад. Бо управлінці навіть концтабором мають для безпеки зони не бути у полоні облуди, якою не може не бути будь-яка ідеологія. Ті змісти і приписи, якими вожді настановляють своїх підданих, не мають спотворювати тямущість своїх вождів, зобов'язаних бути цинічними стосовно символіки тотального культового учення. Усяка пропаганда розрахована на нанесення ударів по об'єкту пропаганди задля нав'язування йому вимог цієї ідеологічної атаки, - а для успіху введення ворога у помилки, то самі пропагандисти не повинні перебувати у помилках, себто не мають переплутувати свідомість власну та свідомість у таборі противників. Справедливого розподілу між пропагандою для мас і правдою для вождів, - не може бути. Фанатизм та полуменіння маній є енергетикою тих проїд, які до висот виключного усевладдя хоче пробратися шляхами беззаконними, себто бездоказовими і не прийнятними для загалу; себто ті, які втілюють свої наявні сили на позиціях передової культури, - то взагалі такими не можуть бути фанатики та сповідники ірреального. Тобто єдність притомности і фанатизму є суміщенням несуміщеного; здорової хвороби на тоталітаризм бути не може; обачливих сповідників чуда, вільних від помилок, - не буває. Тому тоталітаристи приречені помилятися, бо вони вірують у свої містифікації. Націлені на чудеса віруючі у них потрапляють у халепи саме з цієї причини. Тоталітаристам, які замірилися гвалтувати світ за приписами своїх маній, не допоможуть бути правими та успішним у цьому занятті навіть тверезі спеціалісти, які беруться зраджувати своїй тверезості науковій в угоду ідеологам і насильникам. Пропаганда є породженням не помилки, не є недостатністю розуміння реальної ситуації, пропаганда є не облудою на цілеспрямоване спотворення розуму жертв пропаганди, - аж пропаганда є видаванням того, що нападникам треба, вже за досягнення планів навали. Помиляються самі пропагандисти.

Так будівники Світлого майбуття вірують свої переконання у тому, що ентузіазм безкоштовної праці на будовах соціалізму, доповнених стимулами терору, голоду та регульованими пайками для номенклатури, - буде достатньо для перемоги над заробітками капіталістів. Так молящих відтінає від реальности саме їх віра у достатність самої лиш молитви задля переставляння нею гір. Так совітський нарід дивувався тому, а чому ж німецькі пролетарі не здійснюються у соціалістичному бунті проти Гітлера. Так посткокомуністичні інтегратори вірують у те, що доста їм обстріляти українські терени, як обстріляні помчаться зливатися у любови до організаторів обстрілів та у ненависті до бандерівців-мазепинців. Без користі домовлятися з віруючими у реальність своєї пропаганди.

Світоглядне сприйняття історичної реальності не у її власних особливостях, а у ідеологемах, що є характерним виключно для засновників ідеологем, не протрималось би й короткотерміново у мізках людей вже відмінного психічного здоров'я числа прибічників ідеологем, оскільки неадекватні ідеологеми не зустріти у історичній реальності, оскільки ідеологеми відповідають не реальності подій, а реальним станам фізіологічного та морального здоров'я суб'єктів світосприйняття подій, оскільки пізнання тому й розвиваються, що осягають сутність речей з досвідом нових дослідників, - тож ідеологічні конструкції, аби стати як не остаточним досягненням пізнань, так стати фактом з числа об'єктивних, мусять не просто відтворюватися за заданими змістами та лекалами, а ще й мають постійно боротися за сприятливі для свого законсервованого та догматизованого відтворення умови проти самих можливостей та здобутків пізнань, у яких змістам ідеології не гарантоване відтворення. Оскільки в умовах поступу пізнань світоглядні збочення не відтворюються у незмінному вигляді, то останні потребують постійних штучних зусиль насадження збоченської ідеології у нових поколіннях. Без примусової підміни достеменности фактів вже на спотворені згідно стандартів та ціннісних наказів ідеологічні полуди системи ідеології просто не вижили б. Аби імітувати об'єктивність у якостях її незаперечности та значущости, то доктринальні марення мають засобами чуда та святости консервуватися як непідвладні критиці. Аби набувати популярности у якостях її затребуваности, то химери мають постійно атакувати свідомість своїх adeptів. Аби не впасти у змагання із творами прогресу, то химери біжать навздогін імітуючи свою корисність.

Невідповідність ідеологічних концептів жадним опредмеченням та втіленням у об'єктивне змушує ідеологів надавати своїм маренням ваги незмінних формул, аби непідвладність чаклунських заклинань якимось змінам імітувала їхню належність фактам та жорстким відносинам закономірної необхідности у складі реальности; ілюзіонізм оціночних суджень змушує їхніх ідеологів переводити вигадки вже у культові символічні ритуали, перетворюючи інтелігібільне візіонерство у вид практики, у нагальні потреби людей, у подобу історичної реальности задля доказів вірувань; віра ідеологів на входження взорувань чуд вже у плоть реальности, на досягнення дійсністю утопічних на неї замірів, на підкорення плину прогресу суб'єктивній волі переконаних у власному післанництві змушує останніх переконувати ще й свою паству не лише у очікуванні неймовірного, а й у баченні чудес нібито на здорову голову; а для системного нав'язування людям із своїми послугами у відкритті ідеологами останніх сенсів світобудови, абсолютистських цінностей, спасительних розв'язань усіх проблем потрібен додатково ще й інститут не лише перманентного відтворення ідеологем вже у нових поколіннях, на нових територіях, у нових царинах культури, а й для втримання перед критикою прогресу, перед поступом пізнань, перед незворотністю розставань із відпрацьованими переконаннями минулого ідеологам тоталітарности потрібна настирлива експансія їхніх архаїчних відповідей супроти викликів непотрібности чи завади для поступу суспільства тоталітарних вчень. У ситуації невпинности та розгортань прогресу професійні ілюзіоністи не можуть покладатися на жадні успіхи своїх минулих переконань мас на ролях керованої пастви, перед розмиванням ілюзій з боку вдосконалень авангардних, себто наукових знань, перед відсутністю доказів на беззаперечне спотворення ідеологами здатностей людського мозку на неупередженість, на відкритість пізнанням, на тверезі світосприйняття тоталітарні вчення змушені у цілеспрямований спосіб розгорнути систему ідеологічної пропаганди та вишколу під видом освіти неофітів. Аби хоча б встояти, тоталітаристи мусять бігти навздогін; аби виставляти свої марновірства за природну потребу мас, тоталітаристи мають робити те штучно; тоталітаристи не можуть передовірити змісти ідеології на самоплинний відкуп часові, бо результати від припинення нав'язування ринкові містики специфіки власних пропозицій є прогнозованими. Позаяк ситуативна містика не може мати усталених у об'єктивности та потребах утверджень, то, аби хоча б не відступати, а то ще й бути на часі, тоталітаристи мусять своїми пропозиціями постійно наступати на час та обставини суспільного життя.

Тоталітаристи зловживають коефіцієнтом суб'єктивного у його необхідній участі у будівництві культури. Злочини корупції полягають не лише у проникненні бандитських вимог вже до чиновницьких обов'язків перед суспільством, але корупцією є і зворотне надання паразитарним інтересам бандитизму вже загальносуспільної значущості. Корупція - не лише у підпорядкуванні загальноновизнаних суспільних потреб вже до обкрадання останніх на розмаїтє приватне здирництво, що прагне монополізувати права та запити загалу, аж злочин єднання бюрократії та нальотчиків полягає у представленні змов заколотників вже за імперативи суспільного поступу. Диктатура якоїсь партії чи насильницька обов'язковість якоїсь фіктивної ідеології і є корупцією. Тоталітаризм це надання маніям окремих психопатів ваги монопольної та необхідної для усього суспільства. Тоталітаризм це відсутність доказів на потреби однобічних схиблень геть від демократії. Тоталітаризм це той політ на крилі віри за відсутності опори на крило розуму, що викінчується аварією.

Однобічне лобювання істин, винесення правдивих рішень на користь прогресу людяности, зацикленість на однозначности свободи – не тільки є вибаченням за припинення різносторонніх досліджень вибору між корисністю та помилками вчинення злочинів розбудови зони, а й має бути винагородою за виполювання зерен зла. Серед критиків та пошуковців причин доцільности концтаборів можуть бути лише спадкоємці та насельники вдосконалених ними концтаборів. Співці зони на неї заслуговують.

Для антилопи, яка потрапила під зуби хижака, її загибель є прикрим фактом, хоча крокодил цю здобич може вважати достатньо смачною; так само на пригоду вкраденого гаманця можуть бути відмінні точки зору як власника, так і злодія; аналогічно імперії пишаються саме тими своїми здобутками і героями колонізації, які для поневолених народів є злочином та злочинцями; й послідовність подібних прикладів зіткнення інтересів має доводити марність відстороненої від зацікавлень тої позиції, яка б водночас задовольняла і сторону потерпаючу від насильства, і самого гвалтівника.

Для людей світоглядно орієнтованих на об'єктивне існування норм, істин, законів, фактів, дійсних явищ, - з іншої сторони існує процес наближення до цих фактів; але для грабіжників орієнтованих на виключність свого інтересу, з яким він ототожнює право на дискримінацію чужих прав та будь-яких норм, - з іншої сторони існує лише вороже середовище, яке заважає бандиту бути безкарним у грабежі. Кримінальника цікавлять не істини чужих свобод, не закони, не реальність наукових знань, а – лише можливість їх усіх обійти разом, спотворити усіх та усе на свою користь. Тож обдурюючи об'єктивний стан речей гвалтівник завше залишається у колі виключности своєї зажерливости. Любитель неймовірного не бреше собі тоді, коли тим самим спотворює дійсність поза межами власної зажерливости. Хворий на голову залишається прогнозованим, незмінним, однозначним у цій якості доведення до безладу усіх та усього поза собою. Тож вмовляння агресора на те, щоб він був слухним до аргументів тих, на кого віна нападає, щоб агресор відмовив собі у природі своєї агресивности – є вмовлянням марним. Акт бандитизму, що його виконавець обґрунтовує посиленнями на містичні смисли звеличення себе самого та на звинувачення жертви, є націленим не на встановлення дійсної ситуації, тобто бандитизм не є націленим на вияснення інтересів усіх учасників колізії, - аж порушення порядків саме й здійснює порушник для порушення порядків та спотворення істин. Порушники суцільних істин та порядків лише тому змушені від них відгороджуватися потрапляючи тим самим у сферу безуму, зла, бандитизму, бо у сфері істин бандити виправдань бандитизму знайти не можуть за визначенням. Навіть розумники стають дегенератами, коли розумник займається бандитизмом. На виправдання зла доводиться притик та резонів шукати лише від сфери кретинізму. Бандити залишаються затято нечулими до чужих прав тоді, коли на знищенні тих прав бандит і будує свій хижацький егоїзм. Бандити будуть у свідки собі закликати безум, бо зло не може бути виправдане у спосіб чогось доброго та розумного. Відповідно люди науки, аборигени права, підданці добра та дослідники людяних істин є природними противниками відхилень бандитизму.

Виважування наукових гіпотез на достовірність знецінюється, здобуває однозначність, втрачає критичність і сперечальників тоді, коли до справи долучаються доказові факти. Тоді як серед футбольних уболівальників, у обговоренні атрибутів Божих чи останніх смислів буття, у вимірі між політичними уподобаннями, у смаках мистецьких, у наданні переваг обраним девіаціям поведінки, у виборі сортів пива, у перегонах між подібною безпредметністю, що не належить до закономірного, - нема дилетантів, бо усі є фахівцями. Й тому чим далі від доказового, то тим потужнішим стають його прихильники.

Коли знання та вміння вдається наближати до подій, тоді події вдається наближати вже й до знань та вмінь події переробляти. Подібно й страву найбільш переконливої дезінформації варять із тих складових, які за смаком та виглядом нагадують правду. Питомі ж московити, як рецидивісти збиральництва, не вміють продукувати ту пропагандистську оману, яка б вдало запаморочила аудиторію не належну їхній секті: зварганений ними кунштюк викликає підозри про здоров'я кухара. Сектанти які проминули точку неповернення до тямущости, відтоді будуть продукувати химери свого віровчення вже від себе щиро, їх вже не треба для профілактики час від часу розстрілювати.

У силу того, що фанатична віра слугує кінцевим доказом віри у парадоксальність її фанатизму, то саме ця, доповнена ненавистю, відмова від аргументів та рацій противної сторони й становить результуючу цінність будь-якої зрілої тоталітарної містики, яку реальне вбивство її ворогів лише обслуговує. Для успішного функціонування відсутності моралі, права, розуму заміненіх на марновірства, потрібен грабунок, для успішного функціонування якого не обійтись без не присутньої моралі, права, розуму.

Народи й дослідники зайняті продуктивною працею й творчістю задля цього, свою пізнавальну діяльність спрямовують на відкриття доказових істин та на відповідний перегляд передуючих помилкових чи менш досконалих своїх точок зору. Тоді як московити обкрадання сусідів та самих себе на майно та свободи доповнюють ще й обкраданням на правди. Московські будівники єднанеделімства тільки тим і зайняті, що спотворенням історії московського загарбництва у плані апології імперського експансіонізму, лиш і зайняті спотворенням правди про визвольні змагання народів проти московства. Московській пропаганді її можливість виносити судження метою має затьмарювати людям тямущість.

Незнання, які із таїни переросли у артикульовану помилку, коли містифікаторські упередження, закріпилися у звичках і традиціях вже не химерами чи обмарами, а ціннісними догматами, на незаперечності і позачасовій актуальності яких наполягають віруючі у правдивість та святість віроучительних приписів, - є вже не безневинною, а винуватою перед знаннями справою.

Оскільки терор є надто кропіткою, а то й затратною справою задля здійснення міфічного плану безкоштовної каторги для мас обкрадених на власність, то тоді задля свого усевладдя вожді вдають вже до іншого, такого ж не здійсненого плану перевиховання природи людини, яка б не противилася можновладному вождівству номенклатурної диктатури пролетаріату. Але навіть тварини забувають дресуру, коли їх не бити током і за це не винагороджувати смаколиками.

Перероблення життя земель і народів підбитих експансією збиральництва вже у ресурс царського газдівства має метою не лише збагачення царського дому як уособлення альфи та омеги деспотичного етатизму, аж ця цілковита залежність добробуту, статусу, самого життя підданих від ласки самодержавства з його апаратом, - після того як апарат спершу зібрав данину з підданих, - доповнює матеріальне обкрадання підданих ще й на ту духовну самовідданість режимові, порівнюючи із якою партполітпросвіта для підданих зеків виглядає лише вишенькою на торті єднанеделімства. То лиш у країнах, де капітали створюються працею, апарат держави є обслуговуванням поля того загального інтересу громади, вплив на який мають суверенні учасники суспільного виробництва та їхні організації. Тоді як дисидентство з його критикою і вибуттям із злютованих шеренг є у московстві показником асоціальності.

Хоч підбиття низки європейських країн нацистським режимом і створення паннімецького зібрання вважається нещастям цих країн, а підбиття совітами низки країн східноєвропейських і створення панмосковського світу вважається на загал щастям звільнення цих країн від нацистів, - проте видозміна якостей поневолювача залишається у межах неприйнятності усякого урізання прав свободолюбивих народів. Хоч совіти святкують свою перемогу у заміні нацистів вже собою на позиціях панування у Європі, - аж промовистим свідченням удаваної ваги такої перемоги є закінчення Країни рад і втеча із соцлагеря під парасольку натівську ряду країн саме внаслідок перемоги над ними цих совітів, які розклалися у мирний спосіб за потребою самого номенклатурного істеблішменту у марних його домаганнях наздогнати буцімто загниваючий Захід. Хоч пишання перемогою над конкурентами на світове панування й дозволило відстояти совітську владу, проте ця пиха стає оберненою проти ціни полеглих за подібне відстоювання, не кажучи вже про те, що марші пам'яті із портретами на палицях не призведуть перетворення символів та культових ритуалів із оживлення бійців за совітське атечество вже до фактичного на ділі оживлення того атечества разом із його лагерем минулого світового панування. Саме від вичерпання чи поновлення ресурсів експансіонізму, включно з ідейною у нього вірою, - робить це московське збиральництво критично та фатально від ресурсів залежним.

Коли стрілецькі загони кулями б'ються проти повстанців, - то це ще не концтабір; коли у концтаборі спецзагони кийками луплять бунтівників, - то це ще не тоталітарний режим; останній здійснюється відтоді, як аборигени, себто творці зони контролю, свій інтелектуалізм та час свого особистісного життя не відрізняють від своїх психічних вірувань та часу проведеного ними на сцені покірливого слідування культовим приписам сценарним, коли щирість гри у задані ролі не залишає поза собою жодних відмінних від цього лицедійства просвітів, коли самі пацієнти не тільки не бажають лікуватися від своїх маній, а серйозно пишються самохітним їх виконанням. Зона це коли має місце ковтання реальності вже символами. Ігрища у домінування символів та преференції ілюзій можуть бути маневром на випередження навіть необґрунтованих та екстравагантних гіпотез надсмільливих, проте переплутування фактів предметних і казок на користь казок, заміщення раціоналізму та історичного об'єктивізму вже на розваг та сфантазованих мітів, допустимість аварій у контекстах доказових законів та здобутків культури не йде останнім на користь. Критицизму буяти бажано у внутрішніх кордонах здоровоглудзя, притомности та наукових знань. Наклепом на людину є провалля її у ілюзії, нездатність оцінити свою участь у подіях вже зі сторони, перемішування взірців свободи та власного діагнозу.

Вірогідно у сподіваннях на кращий розвиток справ, то у конституціях залишається інерційно закріпленим право людини на ту таїну її особистісного життя, яка є пов'язаною із, визнаним за природне, правом на свободу думки, на життя, благополуччя, - аби туди із своїми апетитами, ідеями, карами на втручалися владоможці. Бо небезпідставно вважається, що навіть у наданому особистісній відповідальності своєму інтимному світі, то людина зостається перебувати і діяти на стороні добра. Аж не впевнені у тому, або переконані у зворотному, - то означені управлінці вважають за добро лиш ті свої рішення, якими вони атакують та беруться заперечувати права людські на приватність. Ефективності цій агресії управлінців проти недоступних управлінцям таїн персонального життя-буття особи надається зі сторони розвитку інформаційних технологій, які каменя-на-камені не залишають від не контрольованого зі сторони соціального менеджменту особистісного світу осібною чоловіка. На щастя ідеологам та самозваним учителям світу, які пробираються до високих бюрократичних посад у соціальному проводі й таким чином можуть свої доктринальні манії спрощені нав'язувати вже суспільному загалові, - то інформаційний поступ надає цим вождям нагоду переможно руйнувати ті мури приватности, що їх зводить індивід у відстоюванні прав і свобод своєї самореалізації у своєму бізнесі та справах покликання. Завдяки тотальній відкритості і відкорковуванню таїн не лише пізнавальних, а забезпечених громадянським правом, то володарі грошей та влади нав'язують загалові свою сваволю.

Усяка й будь-яка трансформація психопатичної манії чи невігластва вже у концепт, а далі вже у режим політичний, з тим щоб із цього успішно зробити факт вже реальної історії, втілити й об'єктивувати візію відмінну від понять добра, права, людяности, - то для цього потрібен відповідний суб'єкт. Усі абсолютистські секти схожі між собою завданням створити Нову людину, без якої їхній Новий порядок з переіначення світу не буває можливим. Адекватною і годящою для хвороби чи соціальної патології може бути саме хвора людина. Сутнісне перероблення людини не лише на світоглядному, а й підсвідомому рівні, - з руйнівною атакою на здорові реакції і глузд, на тямущість, інформованість і здатність критично мислити з відповідною їх заміною на ті учительні приписи догматики віровчення, які б увійшли у плоть і кров, у стереотипи культової поведінки пастви сповідників обіцяних їм чудес, - своїм призначенням має не тільки присипання усередині членства самої секти його спротиву чи незгоди із режимом та обітницями зони утопії, аж перевиховання колишніх людей робить із неофітів ще й фанатиків усвідомлено готових на самовіддане мучеництво заради своїх гуру з тим, щоб порівняно вдаліше різати ще й ворогів секти. Причиною гуртування прихильників єднання у чуді є їхня спільна бійка проти тих, хто поділяє слідування закономірному і запитам на добротинність. Зона не уціліє без витолочення у цент там природних і культурних потреб вільної людини. Вироблення людського матеріалу, який органічно, системно, нерозривно був би вмонтований у інституцію тоталітарної секти є навіть не посередницьким інструментом чи сприятливими обставинами зонобудування остаточного спасіння, а – є метою, плодом, здобутком зони порядку і обліку. Абсолютністю зони і є той її стан, коли нічого не відбувається посеред досягнутої нікчемности, коли унормовується відсутність як бунту протирежимного так і його акламації, коли ніхто нікуди вже не йде і не стриміє. Бо прийшли. В камуне астановка. Зона це місце, де її переможці досягли поразки, а її пораженці сягнули успіху. Це морок просвітлення. Рація неймовірного. Упослідження сподівань. Системність хаосу. Безвихідь досягнутого. Це таїна яка стала реальністю на місці її зникнення. Зона це місце де можна вижити лише тому, що моральність туди й у гості не навідувалася.

Непереможністю замірів базованих на вірі є саме їх бездоказовість, непідлеглість критиці зі сторони аргументованих фактів; аж саме ця відсутність зв'язку між упередженням та, з іншої сторони, логікою речей і є слабкою стороною утвердження зони контролю лише силою переконань, вихованням із пересічного профанного зека вже затятого бійця ідеологічного фронту. Рисою, що єднає усі будовані на забобонах системи наставництва, є організація пропагандистської і виховної роботи без часових її обмежень, прозелітизм і вербування вірних усіма доступними й недоступними засобами, включення культових ритуалів у цикли свят як побутове явище. Партполітроботи мало не буває, бо бути не може. Результатом агітпропу, аборигенами зони усеєднання є тлумище з мізками інфантильними, хоча й відкритими закликам зі сторони вождів, але войовничо найжаченими проти підступів закуліси та її підспівувачів. Проте промивання мізків потребує доповнень очищення зони від бур'янів ще й за допомогою фізичного морду, коли не так індустрія ліквідації наступної верстви калєблящїхся стає нормою, як - навпаки. В усіх зонах її наступу вектором посилення виховної роботи є її посилення. Бо ворог не дримає. Або ми його, або неодмінно ми.

Навернення у структури чуда, - яке за визначенням не може мати обґрунтувань і доказів, щоб залишатися на позиціях надприродного арбітра й деміурга стосовно суцього, - відбувається лише чудесним чином. Або ж пояснення походженню тоталітарного віроучення намагаються дати психіатри чи патологоанатоми. Оскільки ж взорування неймовірного й розмови із Богом віч-навч не буває явищем масовим, є фатумом харизматиків і обранців, - то для усієї іншої публіки чинником її навернення у правильне світосприйняття слугує з однієї сторони терор, грабунок, ув'язнення й подібні засоби переконання, а з іншої сторони виховання підданства заохочується дуваном, винагородженням уцілілих бійців мародерськими лахами знятими із забитого ворога, або ж допущенням служилих вірних вже до пайків згідно ієрархічних чинів. У зону легше втрапити, ніж звідтіля вийти без затрат.

Розвиток знань, - як освоєння дослідниками об'єктивних відносин у природі речей та явищ, а не архаїчна практика шаманства з приводу надмірно спрощених уявлень про природний та соціальний світ, аби на останній вплинути ритуалістикою культовою, - буде дім людської культури, у якому вже ефективно, згідно адекватно пізнаним законам у природі речей, маємо змогу реалізовувати суб'єктивні потреби та зручні для нас людей інтереси. Пізнання, - як послідовне розставання із розкритикованими та вже перейденими знаннями попередників у дослідництві, - є неухильним наближенням до вже досконалих відкриттів наукового гатунку, до тих синергійних резонувань людського вигадливого генію та його впливу на правдиво досліджені ним задані природою закони світоустрою, аби не тільки не тягнутися услід означеній необхідності, як навпаки, необхідністю зробити слідування речей вже керівній що них творчій волі людства. Весь масив багатоманітності інструментів та установ сконструйованих для свого достатку людством трактується окремими ідеологами як плід нарощення суб'єктивізму історичного, добра чи зла воля якого подається виключною стосовно ситуації не лише у житті духовному, соціальному, але й у природному, аж до обітниць двиготіти горами, статевими відмінностями, шаровидністю Землі чи теоретизуваннями про походження Всесвіту – самою лише чинністю заангажованої віри у її деміургічну та креативну потугу. Більш від того, імовірності безпечного існування у сфантазованому людиною для себе світі ролевої гри у серйозність якоїсь сюжетної казки надається та гарантується відсутністю у цьому занятті небезпек зі сторони реального життя подібного гравця; а на додаток, то вірування у надмірно абстрактні позаісторичні абсолютистські забобони сектантської віри додають лише присмаку та різнобарв'я до щоденности буднів ходіння на службу зведену лише до заробітків прожиткових, - звичайно ж за умов, коли з віруваннями у їх здійсненність не надто втручатися у соціальну реальність. Сповідання упереджених догматів доктринальних, особливо коли химери рекламуються як посвячення у оволодіння вищими утаємниченими смислами, - вабить, порівняно із проблемами набуття правдивих знань. Вірування у чудеса могли б бути безневинною справою, коли б нав'язана пройдисвітами, з меркантильними для них цілями підступними, заполітизована ідеологія не унормовувалася б вже як тверді переконання масової опінії. Фактор суто людських інтересів, як чинника будування культури згідно правдивих у ній знань і вмінь, нарощується від рівнів втілення у життя сміливих щодо нього планів й надалі розпалюється наверненням прагматики життя вже до стану обітованих ілюзій. Варіантом життя у ілюзорному світі, - екстремізм якого посилюють терором, каторгою, визиском пастви та її ворогів, - є одномірний устрій. Концтабірники є поселенцями казки. Глупство та символізм входять у життя тому, що геть виходить раціоналізм і реалізм. Небезпеки таких спеціалізацій у ході культурного поступу, якими є розходження нарізно визначень реальности та химери, - у тому, що химери починають трактувати як різновид прийнятної реальности, а реальність беруться звільняти від аварійних на неї атак з боку химер. Видається можливим поселити у достатність казки навіть мільйонні маси, для яких соціалізація та засвоєння обов'язкового курсу шкільних знань представляється менш веселим заняттям. Мотивом спрощених порядків і узагальнюючих приписів, якими невігласи та утопісти заходяться переіначувати світ, є та відміна ними тих аварійних ситуацій та правил безпеки, що їх означені чудотворці облудно виставляють як розширення свобод і можливостей культури. Терор стосовно не віруючих у обітниці змінюють тоталітаристи вже на радість карнавалу та дозволів парафіянам чуда безкарно робити усе, про що тільки й можуть марити сектанти. Заміну думкою реальности, з очікуванням від того чуда торжества віри, пропонують робити у атаці передовсім на факти і явища природні, - бо від того чудо залишиться у безпечних рамцях чуда; тоді як спотворення соціальних порядків вже на розмір вигадок утопічних загрожує, не допусти Боже, реалізацією утопій, як то не раз бувало. Практика, факти наукового порядку перестали бути аргументом для віруючих у вірування.

Широко уживаним та майже безвідмовним доказом правоти безумних концептів є посилання на кризові явища чи надії, що їх облудно подають як пов'язані із тим безумом.

До першочергових заборон, число яких і є призначенням устрою руйнування усяких власне устроїв й встановлення панування віри у одномірне чудо, відноситься руйнування смислів та інших плодів вільної думки, - оскільки і усі вороги зони віровчення, і усі її звершення перебувають саме у сфері надуманого та того, чого помацати неможливо; з усіх видів розвитку проти яких реакційним походом вирушає зона найнебезпечнішою є когнітивна здатність інтелектуалізму та мислення, - бо лише через руїну раціонального й створюються сприятливі умови для руйнації усіх інших інститутів соціуму, а, головне, для ствердження облуд сподівань на утопічні дивовижі; перед тим як у лагері заборонять людину у свободі її існувань, зонотворцям ходить за те, щоб зупинити існування людини у її свободі, - бо саме через загнuzдання творчості, вимогливої критичності та проблем вже накладання ланців на усе що рухається вже інше стає не більше як технічним завданням. Оскільки у сфері фіктивного, а то й протиправного, якими і є будні зони, злочинами у ній є мислезлочини, а мислеправедністю у ній виконання культів та декларативне аудіювання форму спасіння, - то уся енергетика зони являє собою ведення тої психічної війни задля утвердження зони, стосовно якої власне реальна історія зони відіграє роль обслуговуючу; оскільки ані ствердити, ані спростувати химери віровчення зони не є можливим, - то саме цьому заняттю у зоні й виділяють першочергову та щоденну увагу; оскільки поза святим письмом змісти зони не знайти у природі, якщо не ходити на побачення у закриту палату, то потрібна виховна робота проти безмірного числа тих, які невідомо з яких причин не породжують у потребах свого життя змісти віровчення. Контроль зони зводиться у першу чергу над контролем інформації; у свою чергу собою смисли зони зацікавити можуть лише будучи запереченими зі сторони супротивної; цензура є тою хвилиєю, на якій віртуози від чуда заміряються доплести вже до керми над реальністю.

Диктат у сфері маніпуляції інформаційними потоками, з результатами впливу на переконання й на вчинки пастви, це - те саме вбивство яке улаштовують терором проти свобод та законів організації життя соціального, господарчого, наукового. Після контролю над інформацією стає не цікавим та другорядним навіть політичний устрій у державі. Якщо вважати що впровадження суспільства у зону не має інших причин окрім апетитів хижаків та злодіїв, а усі вигадані смисли зони є ідеологічними обґрунтуванням цих апетитів на чуже, - тоді саме людовбивства є похідними від цензури, як від менеджменту облуд, а не навпаки. Людей вбивають фізично лише із недоробок психічної війни на переконання в'язнів у достоїнстві носіння ними кайданів із облуд викуваних цензуруванням свобод, людей знищують лиш тому, що не знаходять більш оптимальних способів достукатися до свідомості, аби через утворений пролом з неї зробити вже віру; бомбометання та артобстріли це лише флуктуації у зіткненнях різномістової пропаганди. У колізіях із життя ідеологій, відбитком яких є суспільне життя та змагання цивілізацій, будуються фортеці у вигляді упереджених віровчень, виробляються снаряди у вигляді догматів та скам'янілих світоглядів, муштруються контингенти вірних та фанатиків із числа героїчних мучеників, ведеться наступ на ворогів у вигляді психологічних атак, інквізитори нишпорять у пошуках ідеологічних диверсантів, еретиків, опортуністів, беруть полонених через обертання їх у віру переможців, одних винагороджують обітницями утопій, тоді як інших залякують вигадками про гріхи, як ресурсна база експансії віровчення виконуються ідеологічно віддані кадри, невтомно працює індустрія агітпропу з виховання трудящих, розробляються заангажовані міти колективного навіювання та пам'яті про неможливе із числа того, що не мало місця, не лише окопуються через апологетику, але й модернізують прийоми та засоби віровчення, фортеці ворожих іновірців підривають ідейною наступальною критикою, крадуть чужі ідей, загартовують ортодоксальну зброю ідеологічної війни через апробацію ересей, вождів вдягають у лати святости, управляють ресурсам облуд у механіці цензури.

Інформація має регулюватися свободою вироблення інформації, а не заборонами, ще й інструментарієм який перебуває поза означеним процесом. Усяка інформація корисна, навіть подана у подають у чорному обрамленні, особливо як її можна побачити на власні очі.

Як претензійний прийом будування культури у спосіб постійного звіряння пропозицій та їх потреби кому-небудь, як постійні проблеми у співпраці між вимогливими сторонами, як виклик на відповідь, критика є дверима, що розкриваються на обидві сторони: закиди на сторону щонайменше мають бути не відсторонені від нужд споживачів пропонованих послуг, а послуги креативних привнесень щонайменше не мають прикривати обкрадання клієнтів. Критика як пошук власних недосконалостей у співпраці із оточенням уможлиблюється претензіями до останнього з метою його вдосконалення на привнесення у оточення творчості самих критиків. Упадання перед реаліями досліджуваного об'єкту як перед останніми істинами виключає звідти призначення дослідження на виведення об'єкту на його нові сув'язі та існування, що їх задає вже дослідник, - а врахування суб'єктом лиш власних замірів у їх нав'язуванні контрагенту робом ігнорування реалій та потреб останнього, у кращому від неспіх випадку призведе лиш до загибелі конsumerистів, коли внаслідок дисонансів між істинами творчості та творчими істинами дослідження не стане прирощеннями та вдосконаленнями руху будування культури. Недопущення як цілковитих провалів у адекватність об'єктивного та достеменності сировини прикладання нашої людської творчості у спосіб ігнорування наших творчих привнесень у достеменність у спосіб згоди із нашими можливостями не пізнати об'єктивність та встановити торжество наших незнань оплачених неможливістю видозмінити достеменність об'єкту нашої праці, так і одночасне уникнення руйнувань предметності докільля як сировини нашої творчості у спосіб рахування нашої творчості лиш із власними запитами та незнанням об'єктивних зв'язків та способів існування означеного об'єкту нашої творчості, - залишаються постійними проблемами прискіпливості та критиканства як прийому культуротворчості. Спотворення дійсний відносин у природі речей робом невідповідності щодо них наших пізнань неприпустиме тому, що воно стає завадою видозмінювати природу речей робом нашої творчості вже у потрібні нам реалії нашої культури. Абстрагування від об'єктивності речей, атараксія духу та нірвана у злитті з атманом від уколу лікаря, полишення речей у спокої їх феноменальності є не онтологічною істиною, а є пояснювальною розпискою на власну немічність, гірше від якої може бути підміна гносеологічних істин вже на химери та безпредметні вигадки породжені незнанням речей. Включення у плин подій не повинно призводити до затрати у них власного активізму, але й останній призведе до результатів лиш суперечливим включенням у плин подій. Щоб пізнати об'єкт дослідження не обов'язково провалитися туди й залишитися там назавжди у власній руїні, але ще гіршою руїною стало б офірування означеної об'єктивності вже на користь дослідника. Відкривати до себе речі це згоджуватися з критикою з їхнього боку тих наших забобонів, яким не відповідає реальність речей.

Як погляд зі сторони, критика є позитивним внеском будувань та розумінь, бо доказова база останніх лиш розширюється, але - не для тоталітарної ідеології, яка завше позиціонується стояннями на краях розумного, а то й виходом за розуміння, що й робить критику просто неможливою для тоталітаристів. Стосовно себе самих тоталітаристи не дозволяють сторонніх розглядів, бо вони там збоку вже знаходяться. Тоталітаризм, як вияв критицизму, за визначенням не приймає критики вже на свій бік. Будь-яке тоталітарне вчення не є можливим критикувати у його ж рамках. Реакцією претендентів на останню критичну щодо усіх точку зору може бути лиш винищення інших претендентів як доказ неправоти конкурентів на володіння абсолютами. Для примітивів усякий сумнів чи видозміна у розуміннях їхніх догматів є злочином більшим, ніж загрози від існування усіх разом узятих ворогів поза кордонами догматів. За відвертих противників системи не безпечнішими є еретики, бо останні порушують монополію тоталітарності на абсолютність.

Від нормального, себто критичного перегляду відпрацьованого у прогресі, тоталітаристів відрізняє не просто тотальна ревізія усіх доказових цінностей, а принесення останніх на користь утопій, тоді як власні утопії означені опрощенці виводять з-під критики. Втручаючись у все, примітивісти обводять себе стінами втаємничення та безпросвітності.

Несприйняття запитів на свій бік є захисною реакцією примітивних культур, здобутки яких є немічними та достатньо бездоказовими, аби витримати критику ззовні, проте саме примітивні культурні спільноти, що живуть з полювання на ближніх, вдаються до критики назовні як до приводу нападу на жертву. Негативістське ставлення до надбань культури є не випадковим саме у тих *примітивних* та генетично початкових культурах, яким нема чим похвалитися, де взоровані ідеяли полишення світу та входження у аскезу потойбіччя не видаються доказово програшними порівняно з чуттями людських свобод обмежених поки що не здоланими обставинами тваринних способів існування, де синкретичні досягнення вихідного праксису виглядають не більше як спрощенням відносно ще не насталих днів прогресу та розвитків. Критиканське віднесення до оцінок помилки усіх початкових вибудов природних способів існування вже у ті культурні існування, які прямо порушують тваринні звички доцивілізаційної історії, процвітає на початках цивілізаційних циклів, де інтелектуалізму нема що опрацьовувати, окрім химерних заміників ще не засвоєних причинних зв'язків. Штучне підштовхування у розряд помилкових усіх недостатніх у їх досконалості штучних винаходів на провокування позитивів культуробудівництва як наслідку критиканського ставлення до його помилок є прийомом суперечливого вичавлювання невдоволень на предмет суперечливого із того наслідку конструктивізму. Адаптація недоліків, зріднення із відсталим, захист усіх видів злиденності є не більше як констатацією суцільних обставин примітивних культур, що не повинно й не має слугувати взірцем та нормою для культур розвинених, а у культурах розвинене них мають критикуватися саме компаративістські помилки минулого, а не вихід із власне світу геть, де той вихід стає входженням у небуття власне людських існувань у світі. Примітивісти консервують свої фіктивні конструкти у банці позакритичності аби надати їм вагу предметності, бо поза стінками абсолютизації фікції не витримують жадної критики. Цінностями примітивних культур, хворих на переможність над буттям усіх бодай простих, але вже цивілізаційно організованих рішень, є критиканський негативізм на бік усіх супротивників та ворогів, продукування й множення яких і є наслідком ворожості тоталітаристів до ще не упокореного ним світодовкілля. Злидні є хлібом тоталітаризму, яким він обдаровує світ на свою у ньому присутність. Заперечення на сторону культури та альтернативні протиставлення їй ідеялів її полишення у вигляді злиття з якимись містичними конструкціями може бути як не виправдано, так може бути зрозумілим як пристосування до недорозвитків, але негативізм щодо вже вагомих у своїх досягненнях інститутів цивілізованості стає вагомою антицивілізаційністю.

Дієва ревізія змістів усіх подій та оціночних за них суджень передбачає такі позиції ревізіонера та рівняльника подій під норми власної псевдоістинності, яка у претензіях на абсолютну виключність з боку критики подій передбачає власну позакритичність і ця відстороненість від реальних подій у реальності досягається химеризацією змістів та цінностей означеного претендента на керування усім із свого боку та некерованість ніким та нічим вже на свій бік, - що суперечливо призводить до затрати тоталітарними вченнями ролей критика у міру успіхів у містифікаторстві та ілюзіонізмові тоталітарних вчень. Тож тоталітаристам за демонстрацію доказовості їх критики та научань на сторону мирського доводиться платити як не подобами вслухань до зворотної критики вже на свій бік, так неподобством варіативних інтерпретацій своїх догматів у їх поблажливості до профанних мізерій реальної історії. На відміну від екстремістських видів тоталітарності, що до пори наснажують лиш власною самовпевненістю на позакритичність з позицій власне культури, системні та вписані у історію культури тоталітарні вчення постійно змушуються шукати балансів між фанаберією своїх понадмирних догматів та потребами обслуговування останніми услід викликів від мирського прогресу. Кермування історією та втручання у її соціальні закутки суперечливо вимагає від аматорів чуда зичних *упадань* перед потребами соціуму, аби останньому знадобитися й тим бути виправданими, щоб бути доведеними як його невідразлива складова.

Людяна культура відмінна своєю креативністю, коли умовами пошуку вдосконалень стає вибагливе до них ставлення, коли творчість постійно ревізує досягнуті напрацювання, коли повнотами людських свобод стає вміння не лише розв'язувати проблеми, але й викликати до життя нові проблеми. Прогрес є невинним процесом, до потенціалів якого треба віднести вміння жити з проблемами пошуку й конструювання більш ефективних переформатувань речей, більш точних пізнань. Із вільного духу творчості та свобод не лише спрямованих на продукування ще не баченого, а й на звільнення від тих обтяжень минулого засобами негативістськими, коли минуле хапає, - можуть виростати ті надміри негативізму, у бездоказовості яких можуть потонути й доказові цінності. Позови до авторитетів є доброю справою, коли позови є дійсно авторитетними; віра у незворушність усіх без винятку надбань культури не має обслуговувати ретроградство та обскурантизм. До безпосередньої продукції прогресу можна віднести невдоволення відсталістю, тими баченнями й способами дій, які видаються обмеженими, недієздатними, а то й просто помилковими в умовах вже досягнутих чи то перспективно прогресивних проривів життєздатної творчості, проте критицизм стає позитивним інструментом творчості лиш у співпраці та співвідносності своїх впливів із прирощеннями культури від власне ще не бачених пропозицій на прогрес, вагомість яких і слугує доказовістю істин від критиків. Енергетикою свободи є ті спростування вигадок, що конструюються у культурі наближенням до предметності. Без постійного ламання химер, без змивання невігластва, без спрощення заміників достеменного ми й досі були б насельниками режимів вигаданих примітивами. Істини це лопання пузирів надутих неосвіченістю та незнаннями. Критика виправдана як похідна від надлишків позитивної праці у пізнаннях, але будь-які максимуми чи вправління у невдоволенні не здатні тим самим спричинити безпосередньо задовільні культурні досягнення. Критика є інструментом творчості спрямованої на винаходи нового, коли нею свобода пробиває стіни забобонів чи полегшує свої обтяження на запрошення у глухі кути, - тоді як спрямованість критики на сторону суцїх та, не дай Боже, минулих досягнень є інструментом руїни, позаяк прогрес тому і є будуванням нового, що він у тому не має конкурентів, дійсна творчість не зазіхає на сторонні від неї посідання, пропозиціонерам від прогресу нема чого ділити із тими, хто доказово пропонував колись доречні до інших умов пропозиції. Користи від критицизму мали б місце лиш у тих випадках, коли б пропозиції минулих та далекоминулих днів були б конкурентними стосовно авангардних пропозицій прогресу, що не є можливим за визначенням, бо адекватною цариною нового є новизна. Надміри прогресивних винаходів тому й стають прирощенням культури, що на них не здатні наїхати з агресивними до них вимогам винаходи минулоднів. Творчість спрямована на штурм часів та обставин недорозвитків прогресу може претендувати на якусь корисну класифікацію минулих помилок, але залишається спрямованою у сторону противну прогресові та життю. У бійці з минулим можна досягти успіхів бійки з минулим на кордонах смерти, але від того можна лиш продуктивно відсторонюватися від життя. Свободою є зняття тих забобон, які є доведеними як помилки порівняно із тими пропозиціями на прогрес, які мають добрі шанси бути доведеними, але від передозування із критиканською бійкою проти суцїх та прийнятих інститутів визрівають вже неспростовні хвороби та помилки під їх вже не помилковим ім'ям тоталітаризму. Сходження у прогресі не тільки не є взаємовойовничими у їх противності навзаєм, але мають взаємкорисність взаємопокладань навіть у їх уявній чи дійсній конкурентості та змаганнях на специфічні пропозиції у межах прогресу, а коли у крайніх випадках з ходою прогресу можуть навіть релятивістськи помінятися місцями помилкове та істинне у своїй безпомилковості, то й ті видозміни мають бути доведені усією практикою та достатністю усіх обставин та перспективністю ще не доведених відкриттів. Нісенітницї можуть претендувати на місце розумне лиш тоді, коли розумники насправді доказово є учасниками нісенітниць, або ж як творців нісенітниць помилково зачислили до таких, тоді як у інших випадках між винаходами прогресу та цінностями відпрацьованими відсутні напруження критиканських взаємопозовів.

Неосягнення неоволодіння неусвідомлення обставин сьогодення, оформлена під види конструктивної критики нездатність побачити закономірне й необхідне там де воно видається хибним з позицій примітивних, доповнена резонансами на надання примітивним баченням виду спасительнорятівних, - зачинає закручувати у веремію вирви виродження усю реальність, спрямовуючи абсолютизацію критиканства у концентровану точку смерти та подальшого небуття. А там, де починають заводитися позамірність критики усього й усіх, то там починає віяти сморідом в'язниць. Тоталітаризм це вбивство тих, хто сумнівається. Відчуження від визнаних інститутів культури слугує тоталітаристам не просто доказом висвячення позакритичності їх бездоказових ілюзій, як тотальний негативізм власне і є позитивною продукцією розгулу тоталітаризму. Тоталітаристи беруть у союзники такого суб'єкта абсолютистської критики як смерть задля того, аби тим вбивчим аргументом не лише спростувати усякий спротив поки ще живого доквілля щодо пропонованих тоталітаристами як спасительні примітивних бачень, а й для сакралізації останніх у межах її позакритичності з боку ще не добитого доквілля раціоналізму. Тоталітаризмом і є не так безугавний критицизм на сторони докволишні, як тоталітаризмом є суперечливе введення власних цінностей у ранг *понадмирних*, остаточних, не підлеглих жадній критиці та сумнівам. Через те що особливостями примітивних та доведених до святости ілюзій є їхнє нездоланне ніякими порозуміннями протистояння щодо історичної реальності, яку примітиви переробляють під лекала власного утопізму, - то й у свою чергу виключно доказовим та зрозумілим для затятих насильників аргументом може бути лише їх зупинка такими ж методами. Годі витратитися на критику тих, хто не має точок дотику із опонентом.

Подібно до усіх дослідників, які вибирають корисне, перевіряючи при цьому критикою упередження та звички минулого, аби не обтяжуватися помилками, - то й примітивісти конструюють своє бачення реальності у спосіб відсікання геть усього не схожого на їхні невибагливі пропозиції, проте пошуки чудес, аби ними підмінити ті обставини, які не можуть бути чудотворцями розв'язані у розумний спосіб, призводить до надмірів відсікання цінних масивів культури за допомогою означеного примітивного негативізму, внаслідок чого здобутком останнього залишається той вузький вузький набір безпредметних вигадок, який стає навіть не деконструкцією культури, а – конструюванням химер, які ні на чому не тримаються. Критика відпрацьованого є похідною від креативних наближень до дійсного стану речей; тоді як примітиви починають із критики спрямованої на втечу від реальності, аби зрештою прибути на станцію ірреального. Примітивам спочатку не подобається лише щось, а потім – усе інше.

Сумлінні дослідники запримітили, що, з однієї сторони, навіть критика усталених точок зору спроможна бути конструктивною, що відчайдухість вдало штурмує здавалося б неприступні мури, що експерименти з отрутою лише посилюють імунітет, а, вже з протилежного краю, творці відзначили, що жадане збагачення одиниць своїми наслідками має прикре зубожіння багатьох, що не усе блискуче віддзеркалює світло правди, що зловживання мирськими пристрастями може бути згубним, - проте віднаходження додаткових стимулів на шляхах відкриттів представляється більш складним завданням аніж перевертання навзнік цінностей та заміною їх на протилежні. Бо мирські проблеми не розв'язуються вірою у надприродні чуда й поготів чаклунства не в змозі видозмінити натуру реальності; а коли підприємливість призводить до підгрибання під себе чужих статків та можливостей кар'єри, то це не значить, що прав і свобод побільшає через заборону власності чи життя власників взагалі й, тим більше, ліквідація законів взагалі стане дійством плідним для громадської безпеки; аварія усталеного через поступ рацію не елімінується через заборону самої рухливості, далєбі вершиною догматизму стає яма.

Саме з відсутности аргументів й доказових посилянь творці містифікацій голослівно навішують ярлики: усіляко можливого добра на свої вигадки та усі епітафії й епіграми вже на візаві історичної реальності, коли утопісти, хизуючись замотуванням своєї епатажності у обладунок святости на доданок пружаються ще й кепкувати з мудрості світу сього.

Критика, як погляд на проблеми та колізії зі сторони, є не лише ресурсом свободи, а є ще й уособленням свободи; критицизм, прискіпливий пошук недосконалого, сумніви у досягнутому з метою його поліпшення є тим нуртуючим неспокоєм, що подразнює творчість; критицизм не може не бути функцією еліти усіх часів та народів. Особливо неприйнятною є критика для тих, які зголошуються на вичерпання історії у своїх застережених святістю догматах. Коли ж догмати запроторюють у непроникну для усякої критики та пропозицій розвитку капсулу, тоді культові сповідники догматів можуть декларувати що завгодно, навіть розумні речі.

В умовах наростаючого пришвидшення прогресу істини переміщуються від полюсу абсолютних знань вже до полюсу проблемного. Нормою стає не лише критичний перегляд відкриттів на користь ще досконаліших винаходів, але й усякі претензії на виведення досягнень поза скобки прогресивних змін починають виразніше виглядати претензією на вид глупства, ознакою якого стає навішування на пропозицію саме ярлика беззаперечности. Хоча прогресом є його позитивність, утім іронія є більш для нього сприятливим середовищем, аніж затяте домагання законсервувати фундаменти культури клейковиною святости. Чим більше догматики, то тим менше у ній смислів та здатностей на запліднення.

Першочерговим об'єктом критики зі сторони адептів простих та казкових рецептів щастя, без ліквідації якого обіцянки розв'язати усі проблеми є для тоталітаристів сутужним, а то й просто неможливим завданням, - є винищення суспільної тямі, представлені елітою розмаїтих науковців. Ненависть до мислення та його носіїв є не лише умовою встановлення доміанти учительних облуд, як дискредитація усіх тямущих включається до чільних імперативів та стратегії боротьби віровчення проти усіх не згідних із ним, тобто ворогів. Лайка проти мудрості світу сього, філістерів, гнилої інтелігенції є світоглядною ціхою зони.

Для мисливців за чужими пожитками, - які для себе вигадують повітряні замки здійсненого чуда, а об'єкт своєї атаки як вигаданих ворогів реально намагаються скривавити, - важливо не допустити критику вже на свій бік. Тож втілювачі міфів відгороджуються від реальности не тільки направленою проти ворогів зброєю, як - культивуванням тої власної віри у світ феєрій, який може вистояти через цілеспрямований обскурантизм антинауковий.

Обмеження бійки проти супротивника лише застосуванням проти нього своєї фізичної зброї і сили здатне призвести хіба що до тої фізичної перемоги, яка базуватиметься на доказах обмежених теоретичною правотою переможця, доказовою виключно у його ж таборі, - але для повноти перемоги необхідно критику зброєю доповнити зброєю критики, доводиться подолати супротивника теоретично на ґрунті й у колі його ж ідеології, треба спростувати ідейні причини ворожости опонента. А задля того не обмежуються протиставленням власних окремішніх цінностей вже щодо таких же окремішніх цінностей опонента, - як ідеологічну перемогу може гарантувати лише причетність власних цінностей саме до цінностей прогресу, з відповідним протиставленням цьому арбітражеві вже світоглядних позицій супротивника як порівняно ущербних. Перемога у зіткненні рівноцінних ідіотів залежить лиш від випадку який тут таки змінюється з часом у хаосі ніким неконтрольованих обставин. Але щоб теоретично обеззброїти супротивника, то доводиться замість нього ж розвивати засади його ідеологічної агресивности з виявлення там руйнівних суперечностей та нестиковок, - що може бути успішним лише за умов відсутности подібних маній та помилок вже у змістах власної ідеології, яка зобов'язана бути верифікована на відсутність хиб та асоціальности у власному стані претензій на культурне лідерство. Инакше кажучи, глупство супротивника не лише не відкидають, а дають можливість проявитися йому у повній мірі, - звичайно ж лиш тоді, коли супротивники означених недорік дійсно представляють собою носіїв вищих смислів. Бо носії вищих типів розвитку виграють й тоді, коли на разі можуть зазнавати тимчасової поразки. Асоціали є такими, коли їхні ідеологічні вартости є антивартісними, й тому вони у собі самих є вагітними на помилки з наслідками загибелі. Тоталітаристів підступно ловлять на наживку їхньої ж віри у її абсолютність. Злочини долають не лише силою права, як додатково ще й розкриттям злочинности злочинів.

Аби безпечно прожувати чуже тоталітаристи на духовому рівні мають ту жуйку проголосити своєю. Ревізіоністська переоцінка критеріїв оцінювання, революційна зміна парадигм, переворот догори дригом визнаних істин та вихід за межі прийнятих норм разом із переструктуруванням усіх структур та володінь задля доказу прав на безкарне свавільство у нападницькому присвоєнні та загарбанні чужого потрібне тоталітаристам не лише як умови задовільності їхніх хижацьких полювань, але кваліфікація винуватости їхніх жертв та месіанської праведности власної агресивности потрібна тоталітаристам ще й для того, бо у інший, себто осмислений та доказовий у мейнстрімі життя, спосіб вони не можуть оголосити своє здирництво нормою. Переоцінка цінностей слугує містифікаторам як привід оголошення ворожим усіх та усього відмінного від тих містифікацій, які беруться ставити вже у позицію недоступну для усякої на її бік критики зі сторони. Революція це спосіб відсікти усе зайве від того, що не має доказів, аби фікції стали беззаперечними догматами. Тоталітаризм це замкнення у догматах через недопущення їх перегляду.

Оскільки надто примітивні вигадки надто віддалені від відносин у природі речей й зачіпають не більше як природу внутрішніх емоційних та ситуативних самопочувань людини, остільки результативність примітивної творчости не перевищує можливости ревізіоністських переоцінок подій присутніх у людській культурі лиш як оціночні. Об'єктом тоталітарних ідеологій залишається сфера ідеологічного життя, яка навіть силовим вторгненням у логіку та закони предметности приречена не вийти за виміри ідеологічності. Виходячи з безмістових, себто обмежених світоглядною аксіологією етико-мистецько-релігійно-філософських уподобань, можна навіть братися вбивати людей, природу, соціальні закони, - проте годі серед останніх відшукувати їх обумовлену доказовість на участь у означених оціночних судженнях, бо здатність надавати людських вимірів подіям об'єктивної реальности є проблемним клопотом виключно вимірів людяности, що лиш пристосовується до використання законів у природі об'єктивности. Тоталітаризм починається там, де надміру примітивне переформатування подій, скорше узгоджене не із можливостями подій, а із нашими бездоказовими та культурно не обумовленими вимогами до них, суперечливо проти нас і обертається своєю руйнівною стороною. Хоча революційність тоталітарних ідеологій обмежується революціонаризмом та претензіями на творчість у сфері умобачень, проте й оціночні бачення залишаються у сфері ума, а не безумства саме через їх узгодження із усім комплексом культури. Бо й оціночні судження не є довільними чи підлеглими маразматичному вигадництву, бо й ціннісні орієнтири у контекстах цивілізованости є випробуваними та доведеними усім досвідом, особливо досвідом недотримання гуманітарних цінностей, бо навіть здавалося б безпредметна ідеологія має залишатися предметом культури. За ідейними збоченнями можна накласти на життя ціль смерти, на багатства – бажаність злиднів, на законність – необхідність порушень, на працю – щастя неробства, за виключенням зусиль на грабунок, накладанням оцінок етичної неприйности можна ганити ближніх чи відносини із ними у термінах вороги чи експлуататори, можна накласти на самі закони природних та людських існувань, а, проте, і ідеологічний ревізіонізм залишиться як не ілюзорним у злочинах підміни ним апробованих людських цінностей, так злочинним у підміні його ілюзіями тих самих цінностей. Обзивання з позицій конфронтаційних чи розмаїтих ідеологій слоганами негативістським чи схвальними одних і тих самих подій можуть таїти небезпеки та призводити до серйозних у їх реальности трагедій, бо й чуття стилю разом із психічним здоров'ям унормовують зведені на їх основі навіть соціо-економічні чи політико-правові закони життя спільнот, проте ідеологічні та обґрунтовані інтенціями світоглядности втручання вже у компетенцію наукової діяльности зустрічаються з неможливим та обмеженим у можливостях бунту. Навіть у царині переоцінок визнаних цінностей спеціалізовані на цьому тоталітарні ідеології змушуються до самостримувань робом поступового всотування визнаних цінностей та пристосувань своїх химер вже до визнаних цінностей тоді, як серед останніх тоталітарні ідеології прагнуть залишитися у якості корисних у їх визнаности.

Дійсністю є постійне виправлення історії. Внесення новацій розвернених на майбуття робить із цього заняття вже прогрес. Який, немовби, розривається між тяжіннями до вже звіданого та, з протилежної сторони, темної енергії поки ще утаємниченого, яке атакується вторгненням зі сторони винахідництва. Яке критику, а то й доста рвучкий розрив перейдених досягнень переробляє вже у позитиви більш спеціалізованих відкрить. Для їх подальшої критики. Яка є живильним хлібом і способом існування науки. Допитливість, скепсис стосовно усталеного у чутті сил і креативних натхнень є промоутером удосконалень у пізнаннях та працьовитости. Опозицію плекають і культивують, бо вона множить пропозиції та експериментує із ризиками. Тоді як усі тоталітарні примітивно-абсолютистські конструкти представляють собою претензію на вичерпну для історії істину у рамках якої критичні проти концтабору зауваги знищуються разом з їх носіями вже як вороги. Большовими називають свій соціалізм науковим від переконань, що рецепт остаточного для історії соціального устрою вже у їхній кишені, що залишилося лише виполоти із життя усіх незгідних. Кати рекрутуються із черги ура-патріотів свого начальства. Диктатура тримається не на самому лиш обмані і фізичному терорі, а – на злиднях підданих, які не мають можливости отримати гідний заробіток навіть за свою примусову і остогидлу роботизну.

Однак не слід перегляд та ревізію зводити виключно до якостей якоїсь отрути яка роз'їдає досягнення. Втечу до свободи спрощень не люблять не лише тюремники. Бо існують межі поза якими нестримне і безвідповідальне подрібнення речей та цінностей залишає із них навіть не безпредметні казки і глупство, а просто ніщо.

Тренди до монополізації на ринку капіталів, державний контроль з втручанням у економіку, прояви соціальної політики оголосили большевики не лише оскалом каторги для пролетарів на часі глобального імперіялізму, як – ще й передднем Світової соціалістичної революції та встановлення вже диктатури пролетаріату, яка ліквідує погану приватновласницьку експлуатацію трудящих із заміною її на хорошу державну експлуатацію. У свій час російський військовий комунізм став моделлю німецького військового соціалізму, а ще й синхронно ці моделі були переглянуті; згодом держкапіталізм національного соціалізму німців став моделлю одержавлення фондів за класового комунізму у совітів, - у їхній спільній атаці на ліберальний капіталізм Заходу.

У односторонніх наполяганнях на зміну станів у природі речей можна достатньо впевнено сподіватися, що за стороною, союзником якої є людські плани, залишиться перемога. Тоді як у царині взаємин між людьми хибно гадати, що зверхність й надалі буде гарантована зверхнику; більш від того, реактивна віддача за учинене насильство переважатиме, як правило, міць удару ініційованого нападником. Ігнорують потенційну карну помсту зі сторони розтоптаних жертв лише недалекоглядні переможці. Що однак не заважає повсякчасно перебувати у стані лідерів лиш тим народам країнам культурам, які проводять свою саме наступальну активну політику.

За середньовіччя ревнимим відгуком християнства на виклики стародавнього юдаїстського месіанізму та окремішности єврейства було переслідування останнього. Відповіддю дискримінованої молоді із смуги осілости була участь цих соціал-комуністів у руйнуванні царського самодержавства. У межах тієї ж смуги, - то складовою постання українського незалежництва у рухові повстання проти реваншу незмінного імперського московства, представленого на цей раз вже соціал-большовизмом, стали ексцеси антисемітизму у відповідь за знакову участь у большевизмі саме єврейства, відповіддю якого на єврейський суп стали не останні ролі на чекістських посадах будування червоного орду з придушення ним антиімперських рухів національних.

Що московсько-комуністичний, що німецько-нацистський режим звинувачують як за те, що він встановлював жорсткий контроль, так і за те, що він улаштував безлад. Ці та подібні їм формально суперечливі характеристики доволно якого з проявів тоталітаризму діють одночасно. Зона це пульсація полярних противенств і альтернатив у діапазоні їх кружляння і обертання навзаєм з перетворенням у свою протилежність.

На підйомах своєї актуальності у обставинах затьмарення громадських глуздів, у потіканнях навмання в умовах криз та військових зіткнень, у середовищі беззаконь та грабежу тоталітарні проекти хизуються своєю цілеспрямованою асоціальністю, віщують загибель усьому незгодному з їхнім критиканством, вважають кращим гірше, коли примітивісти, містифікатори, кримінальники обіцяють здійснення утопій, чудес, прилучень до святости, що результується у концтаборах, - проте в усі інші дні історією тоталітарности є постійне й наполегливе вписування догматів у загали суспільного поступу чи то екзегетичним ренегатством щодо фундаментальних упереджень ортодоксії та актуалізацією інваріантів відступництва, чи то робом перенесення акцентів вже на противні вихідним змістам школи інтерпретації, чи то множенням двозначностей аж до багатозначности змістів доктрини, аби всотування виключень відповідало зростанням непідконтрольної та недобитої тоталітаристами світської культури і то не лише з метою осучаснення догматів, а й задля вигадування нових нашарувань на доктрину химеризації у замірах збереження за означеними утопіями статусів нормуючих, учительних, таких, що напоумляють світ. Наздоганяючи прогрес професійні реакціонери прагнуть бути ще й світом світу. Тоталітаристи у їхній негативістській критичности щодо громадської історії і цивілізації можуть виживати не так ревізуванням своїх сакралізованих текстів та відмовою у однозначностях буквалістських прочитань своїх основних збочень ідеологічних, як суперечливо ще й на додаток множенням особливостей вчення на основі утримання його незмінностей у спосіб вдосконалення догматики та незатрати балансувань у правовірности. Модернізація химер суперечливо доводиться у спосіб повернення до вихідних положень, аби продемонструвати актуальність останніх навіть для останніх днів сьогочасся; примітивісти поринають у минуле, аби не деактуалізуватися для майбутнього; містифікатори впадають у вигадки нові, аби засвідчити невичерпані, невихолощені, плідні потенціали старих містифікацій. Тоталітарні вчення потрапляють у лещата необхідностей свого розвитку не лише із компенсаційних відшкодувань своїх вихідних аномій вже до станів їхнього унормальнення, а ще й тому, що й поза тоталітаризмом має місце поступ того не задушеного тоталітаристами життя, самодостатности якого будуть тоталітаристи програвати, коли не будуть доводити світові свої керівні претензії. Розвої тоталітаризму йдуть не просто у руслі адаптацій щодо домінувань позатоталітарного, себто власне, життя суспільного, а йдуть у такому пристосуванні до авангардів, які б забезпечували незмінність претензій на лідерство з боку тоталітаристів, що й забезпечується постійним поверненням до фундаментів тоталітарних змістів задля демонстрації позачасової нагальности та істинности догматів. Творчість тоталітаристів викликається поглибленням їхнього ретроградства реакціонерського.

Якщо входження у тоталітарну зону обумовлюється посиленнями на ілюзії та облуди неприйняття станового суспільства як буцімто ворожого високим ідеалам соціальної організованости під егідою божої ласки чи опікою зі сторони вже любимої партії, то вихід із геть зони ставить громадян перед фактом ворожости вже ідеалів суспільного блага супроти заповзятливости тих банд, на які розпадається колишній монополізм бандитської зони у невдачах його представлення за означений високий ідеал. І тоді, у пошуках винуватих за дисонанси між ідеалами та прикрими наслідками слідування їм, починають шукати винних поза своєю вірою у добрі наслідки від подібних ідеалів, аби урятувати подібні ідеали через відповідне перекладання вини на виконавців ідеалів, аби не повірити досвіді втілення подібних ідеалів і тим закласти основи нових лих на свою голову.

Загальні місця культури атакуються химерами, які прикриті бронєю представництва не так новизни, як корисности. Ідеологічні доктрини, які заперечують ситуацію історичних реалій, зодягаються у одіж жертвних служінь вигодам світу задля подолання вигаданої ідеологіями світової кризи на разі невизнання ідеологічних химер за рятівні, - щоб задля тої ж мети на часі подолання вже власної кризи, спричиненої підмінами історичних реалії на домінантні химери, роздягтися й підставитися під незаперечні вимоги цих історичних реалій. Втіха вивалювання геть із ілюзій втішає дужче від чаду самозабуття як сперш туди впхатися.

Оскільки однобічні ціннісні орієнтири, - на копил того, що треба уникати зв'язків із гріховним світом, чи треба мочити багатіїв разом із тими, хто не увійшов у радість господню, - є за визначенням однобічними, або ж відмінними від помилкової щодо них історичної реальності, - коли, кажімо, вчать конфліктувати із сповідниками чужих культур, - або ж існують вірування у реальність чудес тому, що подібні вірування існують, - на зразок чванливістю власними патологіями стосовно богообраності, - то, знову ж таки за визначенням, надуживання видами означених химер, марновірств та помилок саме у царині ілюзій, казок та дурниць німічної просвіти залишаться навіть тоді, як на них навішувати буцімто адаптовані ними цінності та здобутки прогресу. Між знаннями про достеменне та сподіванням на неймовірне існує таке бездонне урвище, яке, здається, легше перестрибнути хіба що з боку казки. Від домагань остаточно гармонізувати науку та міти, то не останні набудуть ознак осмисленості, як остання на останок полишить осмисленість на користь означених безпідставних марень. Оскільки фантазування, банальне невігластво, чаклунські заклинання на подолання неприйняттого та того, що викликає острах, - залишатиметься й продукуватиметься у історії пізнань, то так само залишається не переплутувати безпідставні сподівання та проблеми дійсності для тої публіки, яка цим і не переймається.

Утопії можуть вряди-годи конструктивно конкурувати саме із подібними ж планами без місця їх здійснення. Тоді як змагання між тверезістю і казками є не плідним за усіх умов покручем, є гібридом роздвоєної свідомості: або паразит утопії задушить тям, або остання того не допустить. Найпростішим способом утилізувати химери до станів безпеки від них це – не займатись цим. Інфіковані на достатність казки щасливо почуваються у карантині, окрім okazій надягання на них гамівної сорочки на разі їхньої втечі звідти.

Подібно до того, як злочин лише розвивається й винагороджується сподіваннями жертв на те, що бандитизм якимось дивом знічев'я переросте у дотримання процедур законності, коли злочин не карається за вчинену розгнузданість, - то й надії на девальвацію утопізму через насичення його набутками культури є не лише марними, а й кривими сподіванками. Більше того, масштабність достовірних знань із якими узгоджують химери, лише засвідчує живучість останніх. Загравання із химерами є небезпечними вправами не для химер.

Будь-яке осучаснення зони нового порядку не може не бути наданням їй посиленних потенціалів убивати супротивників зони. Приведення концтабору до його відповідності нагальним викликам досягається його відмовою від його ж віджилих способів терору. Усіляка критика зони у межах зони засобами зони є метою зони на її удосконалення задля втримання її у історії як актуальної потуги. Тож місцем противників зони є перебування поза зоною, яку вони мають знищувати а не конструктивно критикувати. Дисиденти усередині зони є модернізаторами, як визначають напрямні розростання зони. А стояння на стороні критиків будь-якого абсолютистського вчення не може не множити резерви наступу зони. Годящою відповіддю на зону повсталу проти порядків світу нормальних людей і здорових народів є прями знищення подібної зони.

Накренка невідомого походження та мутації у будові організму, у тому числі й релігійного, є небезпечною для його цілісності лише до того часу, аж поки єресь чи фракція переросте вже у нове тіло у його довершених якостях, окремих від батьківського. Дерево культури розростається небаченими пагонами. У областях же високотехнологічних, наукових на вістрі прогресу, то родження новацій різняться виразнішою вибуховістю, порівняно із розмноженням у житті біологічному чи поступом у історії суспільній. Відгалуження сектантські від деномінацій, чи розпад політичних партій на окремі конкуруючі хоча й виглядає як посилення фанатизму у спеціалізації втікачів на своїй неповторності, але тим самим відбувається відрив від передуючого тіла симбіотичного з порушенням його контролю реакційного. Відповідно секта своїм становленням не лише множить, а й представляє собою свободу, - за умов, коли її атрибути не є відзнаками інваліда. Секти досконаліші від батьківського масиву.

Проблеми бігу московців навздогін західному світові тому для останнього переростають вже у прямі загрози, бо ще не колишні московські збирачі вірять і сподіваються на те, що їхнє модернізаторське осучаснення традицій імперіалізму у спосіб: імітаційного всотування західного стибу демократії, права, ринку, а також вмонтування у глобальні ринки приватизованих і загарбаних чекістами капіталів, а також продаж на Захід по викидним цінам того що природно знаходиться у землі, - буде толероване західним світом як вигідне йому й таким чином московська боротьба проти Заходу отримає нове дихання, удосконалене перевидання. Московські воскрешателі віджилої імперської агресивності повстають тим самим не лише проти затребуваних на часі закономірностей і логіки глобального співробітництва між вільними і суверенними народами, а й проти тих можливостей та інтересів власне поки ще суцільної Федерації, яка являє собою своєрідну матрешку, зібрання тих народів, які вже з власних інтересів потенційно могли б у мирний спосіб будувати свою суверенізацію і звільнення від кормиги своєї долі на участь у імперському поході збиральницькому на суперечливих позиції буття як жертвою здобичника так, водночас, і здобичником, у ролях бути загарбниками самим собі й поневолювачами подібних собі самим у спільному поході до останнього моря. Ще не колишні імперські інтегратори перебувають у переконанні, що їхнє пручання декадансові їхньої імперії піде на користь ще не перебулій інерції збирання та втримання народів у єдинанеделімстві Рускава міра, соцлагеря, єдінава савецкава народа. Конгломерат, пов'язаний самовизнанням як рускіє, не тільки не числить за собою злочинів геноциду відносно поневоленних ним народів, як ще й пишається прибраною на себе місією збиральництва й заміряється займатися цим і надалі. Реваншисти на всю голову марять собі, що народи ще не підбиті чи ще не звільнені від московства позирають на московство з доброю на московство надією. Московці даремно піджидають, що на них із їхніми апетитами вільні народи чигають чи не можуть серед себе дочекатися. Імперотворці переконують себе, що удавану ними вестернізацію сприймають євроатлантисти як серйозний та дієвий спосіб утамування московських апетитів; у той час як це вимушене загравання із Заходом розглядається московцями як ворожий наступ Заходу, є роз'ятренням серед рускіх їх ненависті до так і не спожитого ними, буцімто загниваючого Заходу. Перестройка у федеративному залишкові московського царства та його рецидив збиральництва є черговою кампанією московців з нападу на народи вільного світу, - за рахунок ресурсів набраних у цих же країнах вільного світу. Модернізація московства не може не бути посиленням історії його злочинів проти світу. Московці критично хибують, вважаючи що їх зусилля по рекреації колишньої імперської комуністичної чи самодержавної величності піде їм на користь. А тому саме ці зусилля у векторі посилення московського імперіалізму й стають для історичного московства настільки згубними, що залишають поза собою й поступаються дії відкритих противників московства. У послідовности та логіці занепаду споживацького збирання земель і народів московці більш ніж вдало поїдатимуть самих себе. Перехід професійних споживачів вже до спільнот зайнятих продуктивним виробництвом був би можливим лише за неможливих для московців умов відмови від здобутків своєї автентичної культури збиральництва. За поребриком не збираються й не є спроможними змінювати паразитарну репутацію та кшталт своєї агресивности іменованої збиральництвом. Даремною справою є вибиратися до порятунку на тому низхідному шляху виродження що веде до завершального занепаду.

Рух до минулого, де розв'язаний московцями терор був граничним, з консеквентним посиленням його, або ж держбандитизм пристосовувати вже до сучасности, - це синергійно іти у бік інтенсифікації небезпеки. На апетити московства нема сторонніх від нього причин.

Для московців способом посилення їхнього бандитського наступу є подання його як адекватного, як домірного, як гідного порівняння до тих прав і реалій, за якими живуть вільні розвинені суспільства. Тоді як чинність права саме й полягає у ламанні того бандитизму, що його бандити подають як захищене право їх свободи, рівняючи себе до загалу відмінного від них законслухняного громадянського членства. Злочинним є осучаснювати злочин.

Чи то для видів живого у природі, чи то для окремих установ життя соціального, то їхнє подальше провалля у спеціалізованість, рух до екстремумів і послідовних змін до крайнощів, виокремлення у глухому закуткові специфічного місцеперебування – може бути і є удосконаленням. Розвиток же культурний та науково-технологічний є невинним і наростаючим новонародженням знань і вмінь, тих досягнень, якими і є означені спеціалізації. Аж у тому й проблеми розвитку, що не усі рухи до логічних максимумів серед продуктів людської творчості мають конотації нележності до сфери добра та корисного. З ходом природної еволюції, - то руїна чи загибель одних може відкриватися шансами для становлення наступного, а то й успадкованого. Тоді як процеси цивілізації підпорядковуються вже суб'єктивності людській й можуть завести аж туди, у ті нетрі глобальної катастрофи гуманізму, де знов стане актуальною еволюція природна. У поступові окультурення опрацьовується й відпрацьовується маса тих звершень, які не лише відкидаються як помилкові, а й такі, продовження яких становить небезпеку вбивчу.

Так збільшення пропускної здатності газових камер та печей крематорію концтабору чи збільшення рознарядок на ворогів за першою категорією може бути удосконаленням комуно-нацизму, - але на нього має настати руїна з судовим його покаранням, аби концтабірне удосконалення зла було замінене вже на розвиток у векторі життя. Беззаконня вдосконалюють лише через його ліквідацію. Так німці боронилися від союзників до останнього, проте накриття бомбами і вбивствам нацистів стало для німців трагічною необхідністю їх звільнення від спрощенства та хвороби загарбницької ідеології месіанської вищості інструментами танків, субмарин, винищувачів. Обстріл Німеччини американці доповнили планом помочі, аби від зараження Німеччина повернулася до рідного лона європейства. Тоді як псевдовідмову від власного тоталітаризму з таким же псевдозверненням до вестернізації комуно-совітська імперія, без назви етносу метрополії, улаштувала не під тиском артилерії супротивника, а з тої необхідності вигребти із кризи тотального одержавлення на користь партократів, як стала вдосконаленням і осучасненням зони незмінного московського грабежу доповненого вже на роздержавлення на користь чекістів у особі чиновницького олігархату. Централізоване московство було не знищене, а удосконалене вже до московства централізованого. Яким би чином у занепащенні комунізму не втішали себе країни закордонні, яких московитам не вдалося підбити, та країни, які московитам вдалося окупувати, - аж осучаснюється Московщина не їхніми, а тими власними московськими зусиллями, які спрямовані не на загибель, а на посилення агресивного московського збиральництва. Інтенсифікація грабежу, на часі доповнення соціальних службінь номенклатури вже обслуговування її офшорів, здійснена була не на шкоду традиціям московства. Удосконалення московщини у матриці її історичних позитивів завжди буде й не може не бути негативом для народів які московити вже обібрали чи ще не упокорили. Помилки треба виправляти, коли можна це робити вже порівняно досконалішими винахідницькими пропозиціями. А вбивчий напад адекватно доводиться зупиняти набоем спорядженим кулею з потужною зупиняючою здатністю.

За часів перших п'ятирічок тодішній міністр скаржився, - що не зміг роздобути собі шкарпеток. Бо їх не було. Й коли постсовітські начальники, - мафія яких імітує із себе державу, - мають вже у власності неміряну здобич, а то ще й прагнуть засідати за одним столом із корпоратократією вирішуючи долі світу, то відповідь питання про причини номенклатурної ревізії будування комунізму стає очевидною.

Коли домагання московитів уберегти традиції свого збиральництва продуктів не своєї праці ставкою на заборону власності, прав, підприємливості, із заміною віднятого вже на батьківську опіку номенклатурних вождів над масою, – дало усього лиш концтабори та вбивство мільйонів, то можна передбачити, а які ж то будуть плоди у ставці московитів на: всесвітню змову русофобську якогось мешааху з лускою і хвостом, на зоряне походження руских і колишнє володіння ними усім світом, що світіння Сонця є керованим, а Земля є пласкою, що христос є руским, що історичний час вороги розтягнули, і далі за катамнезом.

До тоталітарних спрощень, до застосування силового примусу, до чудес містичних і потойбічних звертаються тоді, коли настає криза безвиході у прийнятті доказових та необхідних рішень, коли суспільство впадає у кризу потерпань від нещастя, коли пандемія розпачу штовхає нещасних у резонанс обнімання один до одного аби згуртуватися у силу. Й настає час затребування пройдисвітів на посадах святих вождів, концтаборів та мобілізації на війну, час облуди, мучеництва, злиднів розору. Обставини та час відколи містика постає з необхідністю як удаване розв'язання сфабрикованих чи нагальних проблем призводить до такого резонансу містики та реальності, який перетворює секту віруючих вже у історичне суспільство, пізнання може відбуватися під покровом абсолютистських приписів які представляються за вид істини неупередженої та відкритої до усякої на свій бік критики. Проте усі види тоталітаризму, поза їхні претензії підсумувати собою історію, є лише епізодами останньої: логіка культури, запити прогресу, людяність беруть своє, переводячи химери у належне їм місце. Тож щоб протистояти поступу, то бенефіціари тоталітарної зони свої рецепти актуалізації чуда переводять із конкретики вказівок вже під покров культового сповідання. Хоч канонічною молитвою, а то й крутіїськими інтерпретаціями догматів зі сторони авторитетних кліриків та професійних чудотворців стає усе ж дедалі важче претендувати на стратегію управління спеціалізованим галузями наукового розвитку, - утім усяка секта сповідників абсолютистських утопій також модернізується не так на шляхах бігові услід визнання нею незаперечності й безальтернативності технологій виробничих, а вектором осучаснення святого учення є реакційний розворот до його першооснов.

Зі сторони зони очікування чудес, якій пощастило стати історичним суспільством, то способом протистояння контекстам прогресу та відповідним видам секуляризації, стає як ускладнення системи вірувань, так і переведення вірувань вже у культову спеціалізацію. Аж провідним прийомом недопущення як перетворення сповідання у суто символічні ритуали, так і звільнення віровчення від управління ним лише фаховими священниками й жерцями стає повернення учення до його витоків, коли відкидаються складні для пересічних вірних інститути секти, а віра у прийдешні утопії знов оживає у чуйній сердечности приходу.

Свідомою політикою виживання московського зібрання на часі вичерпання вже комуно-концтабірних ресурсів його втримання стає скидання баласту режимів квазісоціалістичної орієнтації, сателітів соціалістичного лагера, й навіть республік совітської дружби народів. Це приведення у відповідність обіцянок ошчасливити цілий світ московством та військових потуг забезпечення обіцянок не лише оптимізує, модернізує, заощаджує на силах московського експансіонізму, як ще й спрямовує профіти історичного московського царства вже на переважну вигоду самих лишень його начальників, як для себе особисто успадковують плоди комунобудівництва. Одночасно із наполегливим випиханням у самотійність геть на вільні хліби недоденаціоналізованих колишніх колоній, щоб ті не харчувалися сирівцями ще не колишньої метрополії, - то адепти збиральництва не тільки не відмовляються ненавидіти не упокорений ними Захід, а ще й роблять ставку на реванш з повернення до зони тих територій та народів російщення яких мало певний успіх. Має місце реформаторське відшукання міри де, з однієї позиції московці проголошують свою незалежність від азійських республік совкових, а з іншої позиції, європеїзовані совреспубліки навіть застосуванням зброї зваблюють до московського над ними проводу. Водночас злочином антидержавним й посяганням на єдинанеделімство числять кримінал з розмежуванням народів вже у середині Федерації.

Визискувач має прибуток лиш тоді як поневолені під тиском на них терору чи із власного глупства сподівань на обіцяні чудеса гарують із ентузіазмом, але в усіх інших випадках саботажу та ініціатив крадіжки у зворотному напрямку вже користь жертв, з відповідним перекладання відповідальності з утримання каторги на самих колонізаторів, - то серед останніх критично зростає потреба розпрощатися із подібним видобуванням собі добра у спосіб учинення їхнім жертвам зла і злочинів. Імперії створюють із потреб збагатися, аж ще швидше із тих самих причин вони розпадаються на вже організовані спільноти.

Усякі тоталітарні системи були б кращими за інші, коли б їм не заважала історія їхніх втілень. Тоталітарним системам псує репутацію саме лише їхня практика. Усі тоталітаристи пружаться видертися на небо, подалі від претензій до реалізації їхніх замірів, бо лиш у потойбіччі вони почуваються у себе вдома захищеними. Тоталітаристи завше намагаються розвести у сторони свою дійсність та свої ідеали, видаючи дійсність за компрометацію ідейлів, бо лиш ті уявні химери і є ресурсом тоталітарності у той час, як нема такої практики впровадженнь тоталітарності, яка була б бездоганною і не була б злочинною. Критика тоталітарних доктрин спрямована на вдосконалення їхніх ідеологічних змістів шляхом повернення до містичної складової шляхом очищення її від практики її історичних втілень, коли закиди до жертвних витрат глухих кутів тоталітарності переадресовуються на конто історичних втілювачів.

Розповсюдження панувань тоталітарної доктрини, стрижнем якої є містика віри у догматизоване, аж до узгодження останньої із комплексом культури починаючи із моралі й закінчуючи наукою, здійснюється у спосіб узгодження із комплексом культури вже означеної догматики, що суперечливо призводить до розчинення останньої, втрати її містичних змістів, перероблення химер у залежне від ординарностей культури, - тож для не затрати вчення доводиться очищатися від здавалося б унормованої та корисної у культурі його участі, позаяк сповідування специфічних чудес за визначенням здійснює свої ролі напоумлювача суспільної історії саме тими відмінними від суспільних потреб вказівками, які й становлять призначення доктрини тоталітарної. Норми культури у її розвоях можуть саме узгоджуватися із віровченням, а не змінювати змісти останнього, навіть тоді як віровчення цілеспрямовано розриває оболонку свого виокремленого сектантства, проте під масивом модернізації вірування можуть бути завалені аж до їхньої недовіри, а щоб того не сталося доводиться вдаватися до процедур очищення від наносів культури та не химерного історичного буття. Повернення до примітивних засад вчення через буквалістське їх прочитання не лише актуалізує знов його революційність, але підтвердження протистоянь щодо оновленої прогресом історичної реальності стає свідченням актуальної істинності здавалося б призабутих химер. Повернення ідеології до своїх витоків та відповідне їх очищення від здавалося б узгоджених із прогресом модерних інтерпретацій є не реакційністю, аж подібна актуалізація канонів вже у новітні часи слугує доказом істинності та прагматичності вихідних змістів утопій. Змісти та призначення утопічного зваблення суспільства були б розвалені на шляхах адаптації утопіями своїх відповідностей не утопічним, а реальним запитам суспільства, - тож історія утопізму на вписування у власне історію стає постійним очищенням канонічних цитат від їхніх інтерпретацій на сторону осмисленості, аби доводити актуальність та затребуваність позачасових та потойбічних цитат вже для доволіно яких днів розвитку. Утопісти наздоганяють вислизуючий з-під їхніх претензій історичний час у зворотний спосіб такого ж наполегливого повернення до своїх архаїчних першоджерел та витоків саме для демонстрації несхибних рятівних призначень своїх казок.

Подібно до тих бандитів, які своє щастя беруться вибудовувати на стражданнях обраних ними ж у жертви, більшовики можуть собі дозволити не домовлятися із власниками фабрик та земельних наділів, а знищити вигаданих експлуататорів, сподіваючись що те покоління нащадків розстрільних команд, яке вижило, буде більшовикам вдячним. На пам'яті про безневинні жертви комуністичного одержавлення можна спадкоємцям безкарного комунізму улаштувати повторне видання обезвласнення народу, на цей раз вже народу будівників комунізму. Йі на разі клани експропріаторів своє збагачення пов'язують вже не із ненавистю до існування приватної власності, на яку посилалися більшовицькі приватизатори, а – із бажанням вдосконалення загальнонародної власності у спосіб її роздержавлення задля повернення до ще ефективнішого господаря у особі бандита, який скинув із себе шкуру компартійного функціонера. Псевдовестернізація, обгрунтована не так жертвами, як успіхами комуни, - а тому модерн комунізму є рухом його ж фундаменталізму.

Плідні на видозміну реальності, істини адекватних пізнань є не самодостатніми, бо потребують згоди із предметними реаліями ж, - на відміну від тих гносеологічних фікцій, для яких зайвими є рахування із законами та об'єктивністю і які залишаються замкненими у собі у марних сподіваннях на чудо; коли доказові твердження потребують послань на природу речей, - то містики та містифікатори самі беруться події вже повчати та запліднювати речі вже на речево неймовірне; чудеса вірувань полягають у замиканні у домовину навіть ментальних розвоїв, - супроти взаємозобов'язань існуючих у реальному та історичному світі. У зону прибувають на потязі доведеного вже до станів віри раціоналізму чи не доведеної до раціональних станів віри.

Наростання руйнівних наслідків від затримань у догматичних, себто узгоджених лише із собою у собі для себе, тоталітарних ідеологій полягає у тому, що вони мають розвоїв та виходи лише у напрямку впадання у власні особливості, себто на шляхах опозиції проти потреб відкритих прогресу та людяності. Біда тоталітарних, себто лімітованих абсолютами та святістю вчень у тому, що вони не мають розвитків, що серед вправ із догматами людська творчість приречена на безплідність, що чудотворці від зони не мають виходу на реальні проблеми та суспільні запити, що у містифікаціях та забобонах відкриття та критика є табуованою заборонами, що залишається лише впадати у крайнощі екстенсивного доведення односторонності доктринальних утопій до безглуздя ненависті до усього відмінного від ідеологічних химер, себто творчість примітивістів вичерпується їхньою війною проти реальності. У дисциплінарній та приреченій на виконавство приписів зоні людська індивідуальність не може розкритися у своїх творчих покликаннях, окрім як у множенні однобічності тої зони неволі, за якої людське життя без проблем стає безглуздом.

Розум тим відрізняє людину, що жодна тварина не здатна розцінювати власну фізичну загибель як життя своїх ідеалів. Важливість інформаційної складової у сучасному житті довела людей до порівняного знецінення власне життя людей у поки ще заданих від природи потребах, коли заради маніакальних фікцій вожді беруться жертвувати не лише мільйонами чужих життів, а й власним, ще й з вигодою обміну його на статуси мученика-героя з наступним зведенням меморіалу, коли перед вагомністю упереджень навіть відмічених діагнозом пасує імовірна правова кара як запобіжник проти тих небезпек, які брандером самозагибелі не лише відсікаються, а й темні сторони буття винагороджуються жертвою, коли у полум'ї торжества відданих вірі, самій вірі і лише вірі згоряють усі інші відносини, включаючи закони і законність. Як б'є час тріумфу фанатиків, то дістають по повній усі інші.

Складність віддачі позицій існує для тих, для кого й позиції їхнього наступу на ближніх є проблемними й не є однозначними, - на відміну від фанатиків, які виглядають як спроможні на тверезі та реалістичні, під тиском противних до них обставин, рішення відступу з позицій своєї зятяности, бо після послаблення спротиву своїх жертв фанатики знов підуть у наступ, окрім якого фанатики не можуть мати ніяких позицій. Отримавши одкоша хижаків тут таки згоджуються із єдиною зрозумілою для них формою спілкування, але лиш для того, щоб відновити свій наступ на жертву, яка здумає покладатися на подібні аргументи. Лише краї світу можуть бути кордонами для тих рухається туди по трупах нових та ще новіших ворогів; від знайомих лише із настановою на грабування не сховатися ані у сімейне, ані у приватне, а ні у навіть містичне життя. З фаховими носіями смерти ужитися не можна.

Субтильна матерія психічної віри є тим паливом для машинерії тоталітарних режимів, з вичерпанням якої останні просто зупиняються, - тож підтримання палахкотіння ентузіазму, у якого нема джерел і причин окрім нього, є основним клопотом тюремоторців. Зона існуватиме допоки її насельники перебуватимуть під кайфом ейфорії передчуттів на настання обітниць ошчасливлення, заки зеки посміхатимуться у відповідь на лай вівчарок конвою, доки психопатія зятятих переконань у неіснуючому буде регенерувати відняті ресурси. У зону закривають не сталевими засовами змашченими хоч ненавистю до них, а радістю перебування у зоні. Найпершою небезпекою для зони є затрата розваг зоною, бо із сумом приходять критичні розважання.

Люди мають щастя користування набутими знаннями та творчою свідомістю як функцією мозку та соціалізації, проте ця нагода переростає у нещастя, коли не слугує освоєнню об'єктивних подій, не є критичною вже згідно самостійності мислення людини, а стає інерцією мислення достатнього для подорожей у казки та інші відгороджені від адекватності фіктивні картини того, чого нема, а то й не треба. У тварин прив'язаних інстинктами поведінки саме до своїх біологічних потреб виживання нема того, що ми маємо за добро створеного світу цивілізованого, а зате тварини, на відміну від нас, не здатні на зло, яким стає відмова від людяности чи заподіяння загибелі доказовим набуткам прогресу. Людська свідомість має фіксувати не лише те, що є звичним для звичок егоїзму та хижого ставлення до ближнього, а має ще й відкриватися загальному благові. Зациклені ж на забобонах тоталітаристи прикметні відсутністю зичности щодо дійсно універсальних істин, вони нехтують тими правдами, які не вміщуються у їхні догмати, вони беруться підмінити норми та запити суспільности вже на свої фікції заради яких означені фанатики беруться проливати кров чужу, а то й вихваляються власним мучеництвом. Проте загибель заради дурні ще не здатна перетворити останню на щось вартісне. Зона тюрми йде від тих, хто захопився й був полонений казковими ідеологічними картинами, погордувавши прислужуванням на користь потреб життя, полонячи співгромадян своєю до них незичливістю, зневаживши здоров'ям культури. Наполегливість аж до станів віри потрібна не більше як для атаки на забобони, але не для нівечення перспективних у добрі істин. Нема про що розмовляти із тими, хто не лише свідомо обманює, а й не мріє про вихід із цього стану. Переконані у собі як у причинній точці відліку подальшої світобудови насправді є тим об'єктом маніпуляції, яким автори та ініціатори упереджень маніпулюють як річчю.

Ідеальність винаходу досягається тим, що його повсякчас критично перевіряють, співвідносячи із цілями та експериментальними даними, верифікують, правлять та відточують на масиві усіх дотичних флагманських досягнень, - проте істину, - вже не фактичну, а уявну, - можна отримати і у зворотний спосіб: істиною оголосити не узгоджений із практикою та ширшим загалом факт, а почати молитися на ту догматичну вигадку, до відповідности із шаблоном якої будуть критично нищити власне факти предметні та, здавалося б, незаперечні. Подібно до того, як жінка, що поставила собі метою вийти заміж будь-якою ціною, йде на самопожертви та самовіддачу об'єктові удаваної закоханости, себто відмовляє собі бачити та усвідомлювати недоліки свого нареченого, - то так само й віруючий у ті чудеса, які мають стати розв'язкою на усі проблеми та щастям здійснення неймовірного мають завершити вичерпати історію, означений віруючий покладається на авторитарність догми, а усе на догму не схоже береться ігнорувати та рівняти під стандарти містичні. Ця віра у власні фанатичні вірування і є натхненням терору проти ворогів вигадок. Присвячення фанатиком себе на поталу фетишу власної пристрасті, вручення своєї долі предметові свого захоплення, розчинення у покорі стихіям сакральної догматики і є невичерпним джерелом ненависті до усього відмінного від некритичного сприйняття особистісних самопожертв заради сповідання культу покладання на набір чудес. Зону каторги для її ув'язнених будують на вірі у Богів у сподіваннях, що щасливі дари отримані на вірі тюремників у Богів перевищать збитки від винищення на каторзі поки ще живих людей які у тих Богів не вірують.

Кожен соціалізований чоловік живе у світі користування чи виробництва плодами чи плодів культури, обмінюючи продукцію власної праці на досягнення інших фахівців, - проте жодне покладання на ближніх у нашій приватній долі, усяка довіра знанням та досвідіві навіть наших щирих доброзичливців, не кажучи вже про недругів, не звільняє кожного від повної відповідальности за прийняте з усякого приводу свідоме чи підневільне, але саме своє власне рішення. Ніхто не має права підмінити нас у нашому житті. Замах на нашу особистісну свободу, навіть на разі нашої самохітної жертви заради загального блага, - не може не бути злочином. Аж противні свободі призначення тоталітаризму та вірувань у надособові чуда полягають у звільненні людини від власної інтимної відповідальности.

Через те, що очищувальне виправлення суцього світу від вигаданих для нього реалій зла здійснюють різцями розташованими поза скобками реальности, - то домівкою такого ж містифікаторами надуманого царства добра є час, що не має відношення до гріховної яви історичної. Довершене втілення усіх абсолютистських учень що не мають виключень є віднесеним на щасливе майбуття, подалі від дійсности та життя, у потойбічні чудеса. Виписуються у деталях картинки обіцяного раювання. Додатковим чинником форсування розбіжностей між утопіями та реальністю є не лише спадання полуди ентузіазму з приводу актуалізації утопій, а й постійне удосконалення та загальний поступ буденної реальности, - реакцією на яку зі сторони сповідників химер є їхнє наростаюче озлоблення супроти тих ворогів учення, число й якісність яких може лише зростати всупереч наполегливій кладовищенській праці утопістів. Усі зусилля тоталітаристів з винищення ворогів своєї секти є спрямованими лиш у векторі посилення винищення ворогів своєї секти. Більш того, розгортання улаштованої ворохобниками перманентної революції вже на цілий світ, нагінка на роз'ятрення взаємної ворожнечі між жертвами святого учення, наполягання на реалізації усевладдя кліру містифікаторів є обов'язковим включенням до догматики й стратегії містичних віровчень.

Тоталітаристи включають чинник терору з тим, щоб усе ним контролювати, аби ніхто не вхопив більше від призначеної йому пайки, задля того щоб і не мріяли про щось, бо й будь-яка думка має бути виключена із тиші концтабору. Але суперечливо до намірів, сам чинник терору набуває рушійної сили самочинної, анонімної й розростається у таке торнадо стихійне, у якому перемелюються й високопосадові та сакральні друзі терору розпочатого проти ворогів. До важеля м'ясорубки добираються жлоби, невігластво, порожнє місце, вони відключають гальма із запобіжниками й шнек пришвидшує кругообіг. Невігласи, віруючі у фактичне настання своїх не затребуваних суспільством прожектів, саме з причин нетерплячки наполягають на винищенні ворогів, сподіваючись що цей терор пришвидшить настання обіцяних чудес.

Провідники з метою свого употужнення прагнуть розчинитися у представництві ними більш об'ємних та імпазантних сутностей. Так, Ти і Росія це одне, переконувала царя його дружина; або ж Ленін і Партия – близнюки браття; або ж Фюрер це Німеччина, Німеччина це Фюрер; або ж цнотлива Єлизавета одружена з Англією; а Наполеон лягає у ложе із Францією; держава це я; або ж Церква це тіло Христове; чи то Расія всему міру галава; або ж Творець є розчиненим у природі.

Послідовністю функціонування зони націленої на контроль може бути лише посилення контролю, з відповідним устремлінням до нуля терпимости до проявів будь-яких свобод. Бо від дозволу ширини брюк у стиляг чи модного завитку у зачісці стає недалеко вже й до сумнівів у керівній та направляючій ролі партії та учення.

Коли нарешті настає доба проведення необхідних реформ з удосконалення ладу який викликає вже не лише невдоволення, а й наближається до краю прірви у забезпеченні інерції грабіжництва на користь елітарного істеблішменту бариг ціною стримування свобод та ініціатив мас, - то тоді небезпека падіння подібного ладу постає вже не від противників реформування, а від сил реформаторських, які добиваються вже не осучаснення ладу неприйняттого для мас грабежу, а його руїни під претекстом реформ. У нетерпимости до усіляких завад очікуванням, то нетерплячка докорінних змін зливається у резонансну хвилю революційну перед якою не встояти. Диктаторські устрої, які ще якимось із останніх сил вичерпних втримувалися на плаву існування завдяки репресіям, завалюються на часі їхнього поліпшення. Ніщо так не підриває зло, як його модернізація.

Поворот державного правління від збирання данини на користь Орди вже на користь власну, метаморфоза ординської влади вже на самодержавство, удосконалення збирання народів вже європеїзацією, заміна князівства царством, імперією, совітами, олігархатом, а чи маніпуляції з демократизацією, атеїзмом, диктатурою пролетаріату, експропріацією, роздержавленням і далі, – це не більше як прийоми удосконалення того ж самого московства.

Здавалося б, що примітиви, саме тому що вони із своїми невибагливими конструкціями перебувають на порівняно нижчих рівнях розвитку та є обмеженими у співдії із розвиненим довкіллям відмінних культур, щодо останнього мали б бути відкритими до проблем, стриміти до вдосконалень, аби тим збагатитися й подолати власну недорозвиненість, - аж ні, примітиви особливо дбають за свою тотожність, за самозбереження від загроз для власної невідповідності загалам викликів з боку домінувань оточення та немічних сил протистояти тим впливам з обоїльною користю й тому порівняльні примітиви рівняють під свої вузькі стандарти загрозливі для них досягнення сусідів саме у спосіб винищення усякої відмінної від них досконалости, яку сектанти не сприймають інакше як ворожу. Розлогі достатки оточення обрізають та руйнують щоб привести його у відповідність із власною злиденністю. Зачинені під замок і є нетерпимими.

Оскільки доконечні ідеали та одкровення вчень примітивізму разом із сподіваннями та обітницями на чудеса не можуть бути ані зрозумілими на здорову голову, ані формалізованими, ані втіленими у якісь результати, окрім вбивств ворогів, - бо повернення людини до Бога, до самої себе, до атараксії є вартими одне одного, - то весь позитивізм утопій та абстрактних вимог віровчення вичерпується негативізмом у ставленні до тих реальних цінностей світу сього, що вони зневажаються у містичних практиках вчень містифікаторства. Реакцією самозбереження пропозицій неадекватних та примітивних, які не можуть на рівних у конкуренції змагатися із пропозиціями досконалими, є заховання примітивізму за ті мури ненависті до оточення, за якими примітиви можуть роздуватися напамповуючи себе пихою святости та месіанства буцімто недоступного довколишнім ворогам. Любителі чудес, які зручно почуваються лише у середовищі поза історією, відчують ідіосинкразію та мають алергію стосовно усього розумного, є переповнені відразою та ненавистю до усього предметно суцього, закликають до безкомпромісної війни на знищення незрозумілого їм світу із його непідвладними примітивам проблемами як на виключному способі доведення переваг догматів свого віровчення. Смерть стає адекватним інструментарієм підлаштування змістів суспільної історії вже до порожнинних та безпредметних вимог ідеологічного вчення. Визнання у вченнях тоталітаристів земного світу лихим та огидним саме й робить світ таким у вченнях тоталітаристів. Розгляд примітивами світу як ворожого робить із них ворогів світу. А отримання відповідної реакції тоталітаристи вважають своєю заслугою та визнання того, що світ людей нормальних рахується із тими великими загрозами та загрозами величністю, які й становить для людського світу тоталітарна зона. Примітиви та фокусники накликають згубу, жертвовність, страждання щоби тою годящою зброєю боротися проти охрещеного на гріховну сутність світу. Зненавидьте світ – і свого Ви доб'єтесь. Зона це наполегливі заняття із жертвоприношення реальних цінностей заради ілюзорних; зона це культивування ненависті до усього живого, аби тою енергетикою нищення насичувалися химерні уявлення віруючих у химери психопатів та публіки не керованої інерцією розумного; зона це пошук аргументів на вивертання культури наспід.

Противляться чужим планам та захищають свої саме ті винахіники, які перебувають у межах раціональності та реальности, бо реальний та раціональний наступ конкурента призводить оборонця до втрат свої пропозицій у означених межах ринкового змагання відмінних варіацій істин і до відповідних доказових переваг суперника. Тоді як віруючі у вигадані ними й не підтверджені досвідом свої абсолютні чудеса позаісторичні можуть без проблем відступати із своїх позицій, удавано, під тиском спротиву матеріалу запланованого чудотворцями на знищення, аби вже за сприятливих обставин таки зруйнувати у наступі усе відмінне від абсолютистської догматики. Співучасники позараціонального сповідання можуть між собою сперечатися лише стосовно темпів ліквідації вигаданих ними ворогів і у цій суперечці верх візьме захисник прискорення терору. У рамках містичних постулатів нема вимірів на правоту чи хибність тактики, бо виключно незаперечним визнаються лиш догмати і лиш цінности віровчення, а усе противне їм прирікається на смерть.

У світі тваринному, який живе за законами природними, відступ від заведеного еволюцією призводить до програшів, небезпек, являє помилку. У тому світі не є помилкою полювання хижаків. Рефлекси панують над опануванням обставин. Але у людському світі, культура якого є плодами людських розумів, критерій істини, сформований посиленнями на відповідність знань фактам, постає критерієм непевним, таким, що підлягає змінам на удосконалення чи на помилки. Тож навіжені мають нагоди видавати свою креативність вже за ідеали для загального їх наслідування й ніщо не зможе зрушити з місця переконання фанатиків у їхніх переконаннях. Перетворення марновірств вже на крицеву зброю пробиття доказових істин та незгідних голів є технологічною умовою переможности безумств. Наполягання на предметности того, що не може мати опредмечень, і є прийомом конкурентних змагань із дослідниками фактів. Тоді як прикметністю пізнань є постійні офірування пережитих постулатів вже на користь відкриттів очищених від шкаралупи утаємничености. Відкриті для творчости завше згоджуються з проблеми у пошуках вирішення останніх, тоді як зациклені на остаточній святості свого візіонерства готові без вагань перетерти на порох усякого критика вже як ворога єретичного. Взірцевою пропозицією на втихомирення тих марновірств, які не тільки не мають меж та смаку на їх застосування, але й націлені на встановлення виключних та монопольних домінувань вже над усіма сферами буття та культури, є ситуація у взаємовідносинах межі релігійними віруваннями, коли просто засобами правового законодавства накладаються кордони на ідеологічну експансію конфесій, а критикам від суміжних у чудесах конфесій надається таке ж право без обмежень сповідувати свої відмінні марновірства у межах власної компетентности не втручаючись із експансією прозелітичною до сусідів у світі поділеному на спеціалізовані вірування. Бо ані критика, ані апологія того, чого предметно нема і є правдою незаперечною для віруючих у абсолютистську невичерпність своїх маніакальних догматів, - якраз і не підлягає ознакам та вимогам того, що вважають за істини наукового гатунку. Нема інших шляхів домовитися із несамовитим віруючим у власну віру як сприяти довершености його переконань, але лише у кордонах його власних принципів, - які ніби повторюють чи симулюють спеціалізації у прогресі науковому.

Із істиною науковою не можна домовитися про внесення до диктату фактів якихось вигадок, бо тоді формулювання затрачає свою науковість. Концтабори ж використовують інструментом імітації подібної безкомпромісности, але вже у зворотному порядку, коли факти беруться підпорядковувати тим суб'єктивістським вигадкам, які обумовлені безумствами. Ресурсами тоталітаризму є примушування до згоди із догматами тих рекрутів, які йдуть на компроміс із своєю порядністю, здоровоглуздям, перебуванням у полі закону, які зраджують навіть те, що не мають. І ресурси на створення вже концтабору для незгідних із химерами лише зростають у концтаборі, коли із ним беруться домовлятися, заохочуючи бандитів на подальшу агресивність. Мову не адекватну до змістів насилля насильники не розуміють.

Власні відкриття та відкритість до всотування корисних товарів від конкурентів не має розмивати ідентичність. Змішування загальників, компроміс функціональности, відмова від вузької спеціалізованости скоріше є тим періодом невизначености та пошуків, який передує переходові під досконалий стандарт. Перемога досконалої форми політичного управління у межах своєї територіальної чи інформаційної компетентности, у власному традиційному культурному колі є способом уникнути безладу, до якого призводять спроби домовитися із противником. Агресорів, які зазіхають на суверенність та самоправність самодостатніх організмів суспільних треба шматувати, а не шукати вигод домовленостей із відвертими ворогами. Спроби утилізувати супротивників, розжитися на втраті власної підметности – свідчать за невпевненість у спромогах зберегтися учасником перегонів у прогресі. З ворогами годі домовлятися про мир. Від нападників годить не залишати каменя на камені. Наполягання на своєму є життєдайні, як є базовані на відкритости до мейнстріму поступу, - тоді як затятість у надмірному примітивізмові лише посилює виродження.

Азарт це закономірності на свавільство, це запліднення химер необхідністю у сподіваннях на їхнє входження до історичних реалій, це спроба надати неймовірному хоч якогось виду осмисленості та доказовості, це знаходження нескінчених ресурсів на гру з фікціями у самій грі, це пояснення ідеологічних маній посиланнями на не потребуюче тлумачень, це провалля на дно підсвідомого у його незгоді із незалежним плином подій, це подолання конкретних обставин схиблення наполегливістю їх повторів вже як універсальних у часі, вказівка пальцем на азарт це виправдання злочинів звинуваченнями у них психічної хвороби злочинця, це та *ритміка* чисто людяного, яка здатна перемолоти на нечисте усе відмінне від надто людяного, коли імітація перемоги вигаданого приносить радість саме через винищення достеменного у речах. Коли резони замовкають перед викликами злочинів на спрощення історії, тоді проти критиків примітивізатори витягають зброю фанатизму. Коли втілення свободи відбувається не у власне речах, а у грі на достатність правил сторонніх речам, тоді азарт гри й стає прокладкою не лише відділення пізнань від цілей освоєння достеменного, а гра ще й запирає людину у світ небуття потенціалів людяного. Коли через азарт на виправдання нісенітниць останні стають надто людяними, тоді людина стає не схожою на себе у своїй свободі. Саме через невміння зупинитися перед спокусами гри у зневагу до реальних нещасть останні стають щастям для самотійно переміщених у позасвіті, саме імунітет проти об'єктивності неволі компенсований рабством ігроманії спонукає людину виключатися із логіки подій вже як ворога останніх, саме на наживку азартної гри у імітацію свободи остання й ловиться для затягування її у в'язницю антилюдського повстання проти істин дійсних. Ідеологічні химери можуть залишатися чинними навіть не тоді, як вони апелюють до нібито не фантазійних шляхів ошчасливлення усіх, навіть не тоді як вони залякують усіх буцімто не вигаданими кризами та трагедійністю триваючих реалій історії, а – просто тому, що оскільки. Ідеологічні облуди стають жахом їхніх сповідників тоді, як до маніпуляцій із означеними цяцьками ставляться більш, ніж серйозно. Як щось і загрожує істинам поступу, так це не суспільна втома у пізнаннях, а - відгородження від пізнань азартом гри із безпредметними символами. Ошуканого шорами фанатизму можна без проблем довести до місця остаточного забою жертви. Азарт гри замінює їхнім рабам мозок, стає натхненням неможливого, компенсатором жертвовності. Усевладя та увесь куш згрібає керуючий азартом гравців. Коли на одній шальці терезів почиває азарт, тоді він врівноважить навіть злочини, що навалені на протилежній стороні.

Не тому батько бив сина, що той програвав, а тому, що син відігравався. Виходом із банкрутства захоплюючої гри у прибутки від чуда стає підвищення ставок. Тож коли за сподівання на випереджаюче виробництво, внаслідок заміни підприємницького доходу вже на ефект сумління чиновних слуг народу на посадовій ставці, доводиться платити не лише програшом устрою загальнодисциплінарної зони перетворення громадян і народів вже на під'яремних, як ще й втечею звідти народів і людей, - тоді фанатики реваншуються зятою зневірою у експериментальній перевірці їхніх провальних обітниць. Творці світової республіки московської, виправданої звільненням інтернаціоналу пролетарів від експлуатації, надихаються впевненістю у тому, що заради втілення казки було надаремно покладено жертв не забагато, а ще й замало. Вони будуть лагодити екіпіровку.

У результаті побудови безкласового неексплуатованого рівноправного інтернаціонального рівноімушого суспільства, структурованого на концтабірників та номенклатуру, то не тільки не побудували комунізм, ще й у апетитах на світову революцію, але й поневолені країни розбіглися із соцлагеря та із москволагеря. Аж це не заважає фанатам сталіна чи Російської імперії розповідати про непереможність месіанського проєкту обраного ними як сповідання. Не бракує й adeptів плану побудови расово очищеної величі імперії німецької, не зважаючи на додаток до фіаско ще й територіальних для неї втрат. Так само для вірних вірі у чинність дії обраних ними небожителів нічого не вартує фактична неспроможність чудес проявитися практично поза уявленням про них. Людяною особливістю є здатність трансформувати манії вже до стану природного інстинкту.

Успіхи у власній кар'єрній долі та у організованій приватній справі є пов'язаними. Однією із назв подібної відповідності є поняття істини. Крайнощами якої є: або нехтування особистіними інтересами, аж до мучеництва, заради зрушень у природі речей, або ж – провалля у суб'єктивність з відповідним нехтуванням, а то й руйнацією власного бізнесу. Й оскільки змінювати події трохи важче, аніж переконати себе у досягненні подібних змін, бо для конструктивних винаходів потрібні знання та кваліфікація, - то саме цьому заняттю, тобто видаванню власних оман за вигадане та не підтвержене предметними фактами освоєння закономірного, часто й віддають перевагу. Оскільки ж і будування фіктивного світу ілюзій теж не просто дається людям на тверезу голову, тоді психічне здоров'я, тямущість, неупереджене бачення подій забезпечене повнотою інформації вдається підмінити на фанатизм віри захоплення справою свого обрання, на азарт відданості своїй фаховій спеціалізації, на ту любов до професії, поза якою інші світи та відносини просто тьмяніють, а, позаяк цей, корисний для спеціалізації культури, вид безумства через редукцію розумових потенціалів людини, через зведення людських знань підприємця вже до обслуговування запитів свого бізнесу теж не є достатньо примітивним, бо для віри потрібні власні чи нав'язані вже зі сторони переконання, - то тоді для щастя відгородження від реальності із її проблемам вдаються: або до фізичних загроз життю людини і тоді реакція переляку витісняє усі інші реагування на реальність, або ж людина сама обирає види наркотичного сп'яніння і тоді радість зняття із себе відповідальності, хоча б в уяві маніяка, як не девальвує, так хоча б терміново відсуває реальні загрози залишені поза втратою людиною свого обдарування на раціональне мислення, попри те, що на ділі ситуація стає більш загрозливою без управління нею. Щоб не обтяжуватися будуванням замку, то можна вигадати собі замок повітряний ефемерний, а коли й для цього бракує розуму, то останній можна урізати ще легше, впливом на фізіологію мозку як на орган мислення: хильнути горілки чи узвару з блідих поганок, зтягнувшись косяком, - бо із простим ударом по голові можна не розрахувати по силі і тоді до щастя наступної втрати розуму й провалу у безумство є ризик не дожити, а від читання передовіци з Правди є ризик не заторчати так як треба.

Подолання проблем, як різниць між викликами розуму та відгуками від можливостей речей, спершу у ментальних конструкціях а чи достатньо шокуючих гіпотез, а чи заспокійливих казок - є ресурсом прогресу зобов'язаного тим людським пізнанням, які свої успіхи не обов'язково числить боргом від знання відносин у природі речей. Проблеми ж починаються не від надуживаннями можливостями свідомості, а від агресивного руйнування суто інтелектуальними вигадками вже істин та того, що потрібно для прогресу, включаючи туди ще й здоров'я людини та громади. Навіть предметна культура, не кажучи вже про спадок природної еволюції, своїм існуванням не вичерпно зобов'язана тому, що про неї люди собі мислять; й так само постулати мислення не зводяться вичерпно до обслуговування речей та не перевіряються у існуванні через виключну відповідність чи хибність законам у природі речей, тому що раціональність може базуватися на віруваннях, а вірування можуть обґрунтовуватися навіть безумствами. Чоловік має право на буття ідіотом і це право може обмежуватися лише тоді, як його перетворюють на обов'язок тих хто є правим у своїй розумності. Переконання у можливостях неможливого, - а чи є віра породжена незнаннями, а чи утопії є прийомом надурити реальність засобами щеплення на неї чудес, а чи самозамкнення у ілюзіях є наслідком наркотичного трансу, - ці провалля у химери, які не виправити, ні спростувати вказівками на їхнє розходження із фактами поза уявою фаната і є коренями злочастя переданого від фаната вже до середовища, коли химери стають логікою та історією суспільства підбитого містиками та бандитами. Показником людяного устрою можуть бути протистояння прийомам на перетворення людини у раба оман запропонованих крутіями, невігласами, чи втомою людей перед відповідальністю за реальне, включаючи до галюциногенів не лише азарт гри чи віру у чудеса віровизнань, а ще й відносячи до гіпнозу набір наркотиків; а до заперечень гуманізму можна зачислити мордування віруючих у чудеса примусом до сповідування правд не підйомних для віруючих.

Розвиток знань, раціональне розуміння подій та явищ, адекватні реакції на об'єктивні факти задля видозмін останніх вже за потребами суб'єктів пізнання є проблемами лише для одинаків, - тоді як усі інші шукачі більш легких шляхів задоволення власних цілей обмежуються задля того змінами власної свідомости, переоцінюють власні ставлення до реалій засобами підміни тих предметних реалій вже на ілюзорні самопереконавання та вірування у неіснуюче окрім як у вигадливих конструкціях марень, а то й вдаються до фізіологічних спотворень здоров'я власної психіки, аби із світу ментально-ідеологічних облуд та наркотичного сп'яніння викреслити геть непідвладний казкам та фантазіям той світ об'єктивних істин, освоєння якого вимагає від означених психопатів надмірних як для них зусиль. То лише творча людність жертвує своїми забобонами заради переваг логіки речей, - тоді як усі інші віддають перевагу зворотно направленої офірі. Даремно гадати що протверезіння приносить втіху усім без виключення. Догмати примітивного вчення казкових змістів і є способом втечі від реальности, є варіацією очманіння без наркоти, духовним наркозом. Тому професіонали від віровчення заперечують пиятику та вправи із фізичними галюцинаціями, бо саме по собі божевілля не викликає змістів безуму вже конфесійного.

Дисциплінарні устрої вигадуються й насаджуються для безпечної та безкарної для організаторів зони виїмки майна геть із власности одурених ними жертв. Зрозуміло, що окрадені не є у захваті від своїх втрат. Тож дисциплінарні устрої вигадуються й насаджуються для безпечної та безкарної для організаторів зони виїмки майна геть із власности одурених ними жертв, коли замість вкраденого одурені отримують куклу утопії єднання у остаточному щасті.

Для того щоб вдало розпрощатися із іще не подоланою власною притомністю, переміститися у догмати обраного вірування та атакувати звідти неприйнятний для віри реальний стан справ з метою його виправлення до віроучительних взорувань та ідеалів, - то стан психіки адепта має бути доведений до спотворення природних рефлексів здорового тіла та наполегливих розривів із соціалізацією цього сектанта. Занурення у безвихідь ідеології є видом наркотичного сп'яніння, психопатією, отриманням кайфу від обіцяних чудес на тлі ігнорування не лише тями, як ще й нечулости мученика до фізичних ударів спротиву зі сторони атакваних ним реалій. Енергетикою тоталітаризму є гіпноз, отримання ресурсів нападу здавалося б нізвідки, із просторів уявних чудес, із протилежного логіці посебічних затребувань, - коли фактичною платою за подібну жертвовність на користь утопій стає життя, власність, свобода жертви свого вірування. Плодом навіювання стає зона віровчення під колючим дротом. Новобранцями казарми стають під впливом або терору, або ж конвою треба ширнутися щоб заторчати у ейфорії та кинутися під кинджальний вогонь.

Кримінальне мислення кримінальників, заміна відсутньої у віруючих критичности вже на догмати й фанатизм, ризикова й аварійна поведінка авантюристів - може бути правильним звинуваченням зі сторони людей обачливих та керованих розсудливістю, але це безумство безумців не може не бути їхнім додатковою потенцією відчайдушно кинутися у бій не маючи доказів на перспективи звитяги. Глупство це перевага не обтяжених розумом.

Призначенням пізнань є контролювати перебіг подій, прогнозувати їх та визначати, принаймні для усунення небезпек. Це і є свободою. Виявом якої є створювані закони. Аж у тім то й полягають пізнання та вміння, що вони не є виключним плодом суб'єктивних маній та безнаслідкових ритуалів, а – відповідають природі речей та явищ. Тоді як сповідники буцімто абсолютних учень, - які вважають що історія починається й завершується змістами вигаданої догматики, - мають справу із власними галюцинаціями. Віроучительне знання може розглядатися як своєрідна вузда, яку накидають на стихії для їх приборкання. Примітивні, на рівні релігійних вірувань, судження з приводу подій можуть представляти собою початки пізнань, але не можуть бути завершенням пізнань. Ця обкурена публіка нікому не загрожувала б із своєї замкненої зони очікуваних чудес, коли б сектанти не учиняли б загибелі для доквілля не віруючих у щастя приписів тоталітарного учення. Досконалі істини конструюються науковцями, компетенцію яких порушувати не годиться.

Історія, навіть у відпрацюванні об'єктивних у ній подій звершених однозначно й за фактом, завжди є імовірною у різнобічних можливостях її розгортання. Інколи й факт історичний може бути лише прикритим чи щасливим виключенням із того, що мало статися, але не відбулося закономірно. Одначе перевага історичних фактів над планами щодо них не завжди залишає планам пріоритетне і вирішальне місце у історії фактів. Факти предметні не лише виглядають, а й є більш переконливими ніж фактичні плани. Утіха належить останньому із уцілілих у бійці. Коли свідомі заміри одних сил корегуються спротивом їхніх супротивників, - то результат зіткнення може дістатися чинникам неусвідомленим, але не випадковим. Так до історії виступу однієї частини європейських держав на стороні нацистів, а іншої сторони європейських і світових країн на стороні більшовиків доводиться включити: і оправдання нацистами свого імперіялізму у його цільових призначеннях порятувати світ від більшовизму, так - і такі ж загарбницькі, але декларовані більшовицькі призначення на рятування ним світу від нацизму.

Ніщо так не заважає участі у реальних видозмінах культури, як рахування лише із власними маніями стосовно її устрою; ніщо не здається таким легким, як проблеми та реалії устрою культури заходитися долати засобами власних маній. У своїх творчих внесках, то примітивісти віддають перевагу рівнянню реальності під свої сміливі вольові і насильницькі щодо неї плани саме у силу невідповідності історичної реальності тим неадекватним планам. Причинами вигадування абсолютистських вірувань є провали чи невміння второпати предметну ситуацію у її проблемах і суперечностях. Тоталітаризм це наснага від ілюзій. Любителям чудес кортить руйнувати, а не будувати реальність – саме з цієї причини. Самої лиш фактичної ненависті до антиподного Заходу та провокування там конфронтаційних розбіжностей не достатньо, аби таким чином вигадану месіанську могутність заповребрика та нероздільність підбитих ним народів виставити вже доказовим фактом.

У втрати від зв'язку і реальністю, з наслідками потрапляння від цього вже у помилки, московці трапляють не так від своєї віри та покладання на якісь суто фантазійні казки, як - від вибіркового покладання на ті не вигадані історичні факти, які переходять чи вже перейшли у ранг історичної пам'яті. Можливо у минулій та колишній історії відфільтрувати періоди чи моменти власних переможних звитяг слави, але цього замало для переростання цієї селекційної пам'яті вже у факти сучасних успіхів, - саме з причин означеного відкидання і забуття історичних же колишніх невдач. Чим більше проминуло часу від колишніх подій, то тим виразніше вони переходять саме у згадки про них. Зовсім не обов'язково що перемоги одних сил та поразки противних їм сил залишаться такими і на майбуття. Скоріше розуміння невдачі стимулює зусилля вже на успіх, аніж збереження самого лиш спомину про колишні удачі стане для цього достатнім на ділі.

Так перемога московського царства над конкуруючими улусами та ханствами, не обов'язково має нівелювати переможну для свого часу історію ординську чи спалення Москви кримцями. Так, коли московці утішаються виходом інтервентів із Кремля, то не так утішаються інтервенти своїм туди входженням. Так у сучасних німців вистачає кебети не відзначати пам'ятні дати реального взяття нацистами совітських міст. Вірогідно від того, що у сучасних німців усе у порядку з їхньою сучасною демократією. А сучасні насельники ерефії святкують здобуття ними нацистських міст помишляючи, вірогідно, що вихваляння числом жертв та дефіляди з їх фотопортретами якимось чарівним чином переробить символіку та чаклування, згадки про могутність не існуючого совітського Союзу вже у наведену могутність його спадкоємців. Вірогідно від того, що у останніх не усе у порядку не лише із демократією, а й із розрізненням культур та реальності. Марнотратник може мрійливо згадувати часи, коли він шиковав коштом жертвовного проїдання своїх вже колишніх багатств, аж цій душевній ейфорії дано переростати не у практичну невичерпність колишніх згаяних і безтямно промотаних статків, - бо навіть від чудесної думки про відсутнє воно не стає присутнім фактично, - а тверезому розумінню того, що проциндрили, бажано трансформуватися у недопущення на майбутнє подібних помилок.

Хоча поведінка фанатиків зугарних на пожертву не лише чужого, а й власного життя задля захисту власних же світоглядних настанов висувається взірцевою для ширшого громадянства, - проте стереотипові реакції на відмінні подразнення, особливо на світоглядному рівні визначення поведінки, не можуть не бути виродженського спрямування домаганням повернути людину до тваринних інстинктів, а то й до станів реакції неживого. Хоча за доблесть висувають відмови від розуміння того, що має місце й підміну останнього фікціями ще й гатунку високої абстракції, - проте лиш скасування означених замінників у спосіб освоєння істин у спосіб доповнення останніх ще й на мірки свободи й надає нам не лише панування над обставинами, а й творення останніх вже як обставин культури, себто опредмечень свободи. Хоча сюжети помсти гарантують виграші та продажі у справах письменницьких, ринкова міра за міру є основою торгівельних чи правових стосунків, встановлення повторів є суттю законів у науковій сфері, - проте, вірогідно, й прогрес зобов'язаний тому надлишку збурень, що стихійно виникає у природних відносинах предметних подій та є не стихійним вже для людських пізнань. Хоча силуетно видається легшим надягнути на себе личину, імітувати ролеві ігри, виконувати приписи традицій, аніж освоювати об'єктивні істини, давати адекватні відповіді на конкретні запити, постійно розв'язувати проблеми й самому бути проблемою для оточення, бо із заздалегідь прогнозованою публікою усіляким облудникам та насильникам легше впоратися, - проте саме здатність перевищувати міру сторонніх впливів вже позамірністю власної активності й виріжняє людину з-поміж інших подій природних та поведження живих істот. Хоча театральність є економно вигідною у між людських стосунках, щирість та правда викликає роздратування, відступництво від режисури соціалізації свідчить не лише за брак вихованості, але критика загальних місць є ще й загрозою для узвичаєного, - проте саме вихід на достеменне і є вершинами творчості та пізнань. Ідеологічний фанатизм будівників великої зони неволі і є найбільш масовим назадницьким замахом на людину у її свободі, аби людина та ціле суспільство вклякли у спротиві та заціпеніли у своєму розумінні того, що з ними фанатики збираються учинити. Новизна є плідною ще й як матеріал зведення культури, проте тоталітаристи своїм епатажем у сфері ідеології лише імітують подоби оновлень, а то й удаваним критицизмом прикривають реакціонерство. Не треба лише адекватні реагування свободи на дійсність плутати із відповідністю забобонам, які відгороджують доступ до свободи та породжених її надмірами вже дійсних розвоїв.

Девайси у предметній культурі, що є сконструйованими на сполученні речей за законами об'єктивного та предметного у речах, не можуть не бути однозначно визначеними, бо речі чинять предметний спротив передчасним поєднанням того, що ще не дозріло у предметному прогресі до поєднання й відповідно наукові дослідження у сфері предметної культури у своїй однозначності і є істиною рівнів досягнутого прогресу; тоді як у сфері самих лиш марень про події, що не мають відношення до конструювання наукових пізнань, усякі марення підлягають не лише однозначностям свободи, а й є рівними у містифікаторстві; аж устрій соціальних відносин, що перебуває як під впливом об'єктивних залежностей у забезпеченні суспільного добробуту, так і під впливом фантазувань про добробут – набуває як не доказовості, так хоча б якостей відсутності небезпек, коли фантазування усіх учасників соціального життя будуть принаймні врівноважені з-поміж собою вимогами критикою навзаєм. Добрими для суспільного здоров'я є ті проекти, які не зазіхають ні на що екстраординарне, які не претендують ні на які чудеса порятунку від таких же чудес на загрози. Тож наука функціонує в умовах заборон на нісенітниці, які випадають геть із наукового дослідництва, які є помилкою від із закономірного у речах, які у кращому випадку просто стають нездійсненними; казки потребують лібералізму, яким наснажуються усі фантазії, аби бути від інших не гіршими; тоді як у сфері соціальних пропозицій важливо нічого не запропонувати, аби казки не набули виду науки й не зашкодили громадському здоров'ю. Виправданими можуть бути лише ті тимчасові заборони, поза зняттям яких нуртує вже не контрольований з боку суцільної культури безлад.

Якої міри істини та ще не вичерпаної перспективності у застосуваннях відкриття не були б, - але вони приречені на помилковість, коли вони є закриті до змін та вдосконалень на можливо ще не бачених підходах та переосмисленнях у ході пізнань; якими б помилковими не були б позиції, але вони залишаються живими та здатними на виправлення досконалістю, коли позиції залишаються розімкненими на співпрацю із свободою. Хиби тоталітарних пропозицій у тому, що вони є закриті до критики, виведені у ранг поза гріховних, - тоді як глухі кути досконалостей завше мають обходитися ревізіоністами у зміну парадигм.

Оптимісти переконані, що химерні уявлення обслуговують логіку зброї, але ті, які здогадуються про дійсний стан, дотримуються протилежних поглядів.

Даремно переконувати містифікаторів, що їхня ідеологія протиправно порушує традиційні й тому потрібні людям закони суспільних спілкувань, бо те, у чому звинувачують містифікаторів вони саме й добиваються та ставлять собі у заслугу. Пошук якихось причин чи обґрунтувань на догмати, постулати, аксіоми ідеологів є заняттям безперспективним, бо свої утопічні упередження любителі казок беруть як самодостатні, як визначальні щодо усіх зневажених ними відмінних цінностей.

Енергетику віри у незаперечність простих рішень накопичують саме для атаки на ворогів, якими числять усе та усіх хто не вмщується у прості рішення. Впевненість примітивів у своїх упередженнях базована на звичках минувщини, на фактах порушення стандартів перебутих часів зі сторони тих новаторів та новацій, реакцією на які та яких є заподіяння їм загибелі зі сторони означених реакціонерів. Однозначність руйнівних для нагод поступу рішень фанатиків ґрунтована на зверненості цінностей та світогляду цих традиціоналістів вже у відпрацьовані часи. Бо то лише прогресивне дослідництво атакує простори ще не відомого, ще не стандартизованого, поки не включеного до здобутків культури. Утім конфліктність та неоднозначність новизни зовсім не є свідченням відсутності помилок в унормуваннях знань та вмій попередників. Сучасність з обох сторін ходи часу межує із недостовірним, із іще чи вже помилковим. Фанатиками є як ретрогради, так і поки не визнані провидці. Так комуністи відмовляють у прогресивній ролі тим неаристократичного походження підприємцям, які на свій ризик облаштовують підприємства й заробляють на цьому, - бо означена верства буржуазії та запровадження нею новацій правового забезпечення приватної власності, а чи формування національного ринку своєї окремої країни, а чи подальше становлення глобальних ринків безумовно є порушенням стратифікації феодальної доби, дозволяє країнам буржуазних революцій обгонити безуспішно конкуруючі із ними абсолютистські режими та правління.

Та беззастережна віра у власні вірування зятяті, яка відгороджує від розуміння фактів реальності й тим призводить до аберацій, викликається не лише обмеженістю знань, як ще й може бути наслідком того надмірно прийнятного узаконення подій, доказовість якого не дозволяє розгледіти проблемні заперечення та відхилення від прийнятого. Вадою багатознаючих є їхнє невміння дивуватися викликам неординарним, нездібність до випадку.

Люди стають жертвами марновірств та упереджень противних науковому підходу до справи не виключно з причин пропагандистського нав'язування слухачам облуд та фантазій, як передовсім тому, що самі реципієнти недостовірної чи уривчастої інформації починають самі прилаштовувати до неї зрозумілі їм із власного досвіду тлумачення. Й таким чином із поміси химер та прийнятних стереотипів тьмушости самого об'єкта впливу ліпиться покруч забобону вже у статусі світоглядної впевненості суб'єкта не спроможного оцінити себе об'єктом саме зі сторони маніпуляторів свідомістю, а не лиш від царини чи причин звичайної неосвіченості. Навіть органи чуття, навіть саме спостереження за перебігом подій, навіть рівень окультурення самого дослідника, не кажучи вже про ангажовані тлумачення зі сторони відмінних інтересів, - можуть аналітиків завести на манівці. Особливо на зміну свідомості та поведінки впливають перспективи та пропозиції ролевої гри яку нещасні перетворюють вже на свою долю, - коли фантазії представляються не відгородженням від оволодіння фактами, а щасливим їх заміником.

У той час як істини, себто сумісна дія між нашими мареннями про гаразди та можливостями подій на задоволення марень постійно апробовуються критикою та позвами як марень стосовно подій так і подій щодо марень, - то за примітивних підходів до конструктивізму у культурі, коли відкидаються ринкові умови формування істин, аматори примітивізму за належне видають припинення критичних закидів чи то із сторони подій на бік ідеологічних забобонів, чи то забороняють критику вже зворотного порядку. Хоча примітивістам легше дається зведення неприступних стін довкруг своїх забобонів у відгородженні від невпинностей прогресу поза стінами, аніж руйнувати тараном вкляклих забобонів вже логіку пізнань та закономірності культури, - проте подібна агресивність містики на сторону позитивної культури та нездатність адекватних відповідей спрощених містифікацій на критичні на свій бік виклики з боку того ж прогресу культури призводить лиш до доповнення реакціонерства вже на руїну, коли примітивістам вдається втримуватися дієвим чинником у перебігові суспільної історії.

Тоталітаризм це відкритість критиканських претензій до усіх та відповідна закритість від будь-якої критики на свій бік, це домагання змінити усе довкола та відповідне недопущення змін у собі, це накручування революційної ворохобні у ревізії тотально усіх цінностей та відповідне заціпеніння у власних догматах. Ідеологічні тромби тоталітаристських забобонів спричинюються невміннями вести діалоги порозуміння, нездатністю бути корисним та несприйняттям здобутків сусідської співпраці, є наслідком неволодіння ситуацією та провалами у досягненні об'єктивних відносин, коли захисною реакцією пропозиціонерів фіктивного стає відгородження від критики з боку довкілля іншоцінностей, несприйняття викликів, вивалювання геть від проблем реальності вже у позаісторичні ідеологічні химери. Тоталітаристи ховаються за стінами своїх претензій на абсолютні смисли та рівняють усіх смертю суперечливо із причин незнання гідних відповідей навіть на наївні щодо себе посягання.

Переведення доктринальних змістів у розряд утаємничених та недоступних у їх вищості порівняно нікчемних пізнавальних здатностей людини є зумовленим неможливістю у осмислений спосіб довести ті змісти до числа змістовних. Гуру чи медіум виводиться з під критичних розумінь іншими його містичних бачень, коли іншим вожді залишають лиш виконавські ролі рабів на втілення наказів від вождівства, де адепти зобов'язані не мати жадних ініціатив, гідности, не претендувати на підметність. Велич містифікацій вибудовується жертвним переведенням туди реальних змістів та предметности ресурсів суспільности.

Хоча галактика тоталітарної усеєдности представляє себе запитом на розпочинання ще не баченої соціальної історії, проте цей режим тяжіння у зону скорше підсумовує собою процеси соціального розпаду. Саме з інтеграційною метою тоталітаристи розруйнують усякі бар'єри між соціальними інститутами разом із перемелюванням останніх на безпомічний до спротиву порошок, саме задля того революціонери усувають усякий щодо себе критичний спротив та вимордовують еретиків, вводять у загибель логіку об'єктивности, аби у підміні останньої фікціями чуда визволити вибухову енергію тяжіння навзаєм серед утвореної тими терористами кладовищенської тиші. Тоталітаризм це імітація конструктивізму серед тих, хто побіг врозтіч, у спосіб переламування ніг втікачам; це суперечлива апеляція до смерті задля недопущення загибелі; це концентрація порожніх місць як альтернатива дірці затрати ресурсів.

Призначеннями режимної універсальности у одномірному є боротьба з помилками, або з тим, що любителі спрощень визнають за помилкове; тоталітаризм це те, що є протилежним неправильному; усезагальна зона існує для винищення тих ускладнень і проблем, які протистоять еволюції тотального розпаду, аби хоч на локальному місці зупинити енергетику втрати часу. Аж всупереч охолодженню у тотальному хаосі еволюційний поступ зроджується на здавалося б малообіцяючих розламах асиметрії, у закутках виїмкового, у джонгах хитких вагань.

Небезпека від химерних ідеологій та вигадок із нульовими смислами у їхніх впливах на реальність та предметні події полягає у тому, що химери не підлягають критичним на свій бік звинуваченням за їхню химерність. У той час, як відповідність знань щодо подій об'єктивних вважається тою нормою, завдяки якій вдається реально змінювати реальність, - то істиною химерних знань про небувале й неможливе саме й вважається міра їхньої противности та відмінности від об'єктивного, фактичного, предметного; у той час як за нормами наукових підходів ті знання та підходи є провальними, хибними, помилковими, недостовірними, які не відповідають подіям й не мають предметних результатів від застосування, - то експериментаторів із містикою не лише не лякає, а й надихає розбіжність їхніх вигадок із реальністю; наукові стандарти затрачаються, перестають належати царині науки, стають спростованими на разі їх неузгодження із тим, що знаходиться поза розважаннями теоретиків, - тоді як для еквилібристики чудес тим краще, чим гірше для гармонійних порозумінь між подіями та їх достеменним описом. Коли підходи з позицій чуда хизуються своєю ірреальністю, тоді їх неможливо звинувачувати за невідповідність реаліям історичним. Небезпеки від застосування містики, як інструментарію на освоєння людиною світу, - були б безпечними, коли б містифікатори не лише декларували б ненауковість своїх підходів, а ще й не виставлялися б арбітрами на вирішення наукових проблем, не претендували б своїми химерними вигадками на ролі метатеорії, на вищий, святий, абсолютний закон буття. Творці облуд не лише не зважають на руїну, розор, на соціальний безлад спровокований конкретним та буквалістським застосуванням їхніх ідеологічних вимог щодо історії, але ще й вітають закручування вирви загибелі як аргумент на підтвердження ідеології; загибель своїх adeptів, спричинену дотриманням ними вірности догматам у відповідь на виклики реалій, містифікатори роблять фундаментом свого режиму, а із трупів тих, хто зневажив безпекою, зводять постаменти монументів на свою честь; наростання хвилі протесту на дисонанси викликані фанатичною упертістю любителів чуда, останні виставляють доказам своєї правоти, а із ненависті проти тих, хто їх не любить, містифікатори роблять валюту, за яку сподіваються купити любов до себе з боку придуманих ними ворогів; нелогічність, непослідовність, а то й взаємну суперечливість своїх затятих упереджень, не кажучи вже про цілеспрямовану на розставання із профанними та раціональним саме потойбічність своїх постулатів, їхні автори виставляють нормою; на противагу дослідженням наукового порядку, вимогливістю яких є вдосконалення, то для містифікаторів зашкарубність і є показником методологічності їхніх ідеологічних консервів; коли людям для збереження тями потрібні ліки, аби не переплутувати казку богобачення та, з іншого боку, тямущість, то містифікатори вихваляються своїм походом проти мудрості світу сього; аномалії, скандал, ворохобня та усі варіації дискримінації смислів можуть віднадувати лише критичних пошуковців, але не тих, хто обмежив світ виключністю своїх маній, хаотичною грою із символами, власним діагнозом; якщо мир, відповідність цілей та засобів, людяність та вимоги екологічної безпеки стосовно прав живого є умовою порозумінь між розумністю та необхідністю, то для містифікаторів годящим є саме насильство, доведене до агресії проти моралі, а адекватністю патологій стає їх диктат, а нечулість доповнює ту порожнину, заради якої можна офірувати хоч культуру у цілому. Без агітпропівського насильства, доповненого культивациєю злиднів, розбавлених на терор та на обдарування опонентів на загибель, - від викликів не вберегтися. Відгородженню від критики більше щастить відгородженню від критики, ніж - від реальности.

До наукового належить дослідництво яке дає найбільш досконалі відповіді на поставлені цим же дослідництвом проблеми які виходять на ще більший рівень викликів відсутньої на них задовільної відповіді. Тоді як намагання дамбою віроучительних догматів заткнути наростаючий потік проблем лиш посилює кризу з імітації безпроблемного.

Критика і раціональний аналіз прискіпуються не лише до притомних теорій, але й до обітниць розв'язання усіх проблем за допомогою чудес. І виявляється, що саме ці учення, розрекламовані як остаточні для історії, і є зібранням заборон і таїн прикритих святістю.

Будемо приречені на повтор екстремістських і тому неприйнятних прийомів соціокультурного будівництва, якими є тоталітаризм, на разі відсутності не лише рефлексувань з його приводу, а за непроведення звичайного правового осуду його конкретних злочинів; знов населятимемо концтабори, коли посередництвом історичности тоталітаризму як явища абсурдистського віднесемо до абсурдизму власне історію; нас муштруватимуть до смерти самозвані вожді, коли тоталітарність буде маскуватися під серпанком якої-небудь трагедійности людської закинутости напризволяще у юдоль світових стихій, а чи посиленнями на інші містифіковані схеми.

Власну потойбічність щодо історичної реальности любителі чудесних спрощень розглядають не як відстороненість реальности, а, навпаки, як доказ бути суддею на реальність, коли остання має зобов'язання перед ловцями ворогів, а означені інтегратори ні перед ким не звітують. Проте, не зважаючи на випадковий характер тоталітарних розривів у континуумі історичної послідовности культури, тоталітаризм є обумовленим як винагорода історії за неможливости подолання реальних у ній протиріч засобами наявними чи за невідповідність історії запитам до неї теоретичним. Злочини тоталітаризму мають ще більш екстремально каратися у ході рекреації історії внаслідок тоталітаризму саме тому, що навіть у якості діри чи здобутків руїни тоталітаризм має причини не лише у собі, а й як необхідність вдавання до екстремізму задля унормування у суспільне життя того, що перевищує необхідність.

То лиш у відкритого до проблем та розвитку демократичному суспільстві, громадяни якого мають відмінні інтереси залишаючись під чинністю законів, - то існує конкуренція й у політичному житті. Тоді як у авторитарних та тоталітарних режимах їхні святі вожді не мають опонентів не лише тому що останніх вони знищили вороже, а тому вожді підтримуються клеветами, бо стосовно останніх любимий ними вождь за усіх на те причин не допустить жодного переслідування. З нормальної точки зору, то зона тримається на беззаконні, а тому усяке застосування нормалей права призводить до краху зони. Найвищий посадовець зони відчайдушно боронитиме останнього ката який виконує накази начальника, бо начальник ризикує розпрощатися не лише із посадою, як і з життям, коли не винагороджуватиме своїх катів і бойовиків за вірну службу, а посіє сумнів у їх сумлінности. Зона це там, де усіх вірних їй годують пайкою та опікують, аби у відповідь служили жертвовно кидалися у бій туди, де це буде потрібно апетитам режимних начальників.

Для того, аби ніякий чи усякий критик і не помишляв присікатися ані до верховного вождя з питанням щодо доказу вождівських повноважень, ані до питань з приводу обґрунтування учення останньої святої істини у Божій подобі чи без неї, - то вождь, як богоносний учитель обраний, призначає і патентує себе власником святого учення ідеологічного, від імені якого він діє лише як виконавець приписів святого учення. Таким фасоном Бог і його відданий пророк стають бенефіціарами один одного, а критиків можуть відсилати до протилежної сторони цього навзаєм зацикленого на собі симбіозу. На доданок до непорушности учення та його режиму втягують ще й масу вірних, аби певно відкараскатися від усіх критиків та тих хто сунеться із карами на зону.

Тоталітаристи, - які міць свого всепроникаючого контролю зводять на вірі та посиленнях на актуальні потойбічні надприродні сутности які нормують усе й за це не підлягають жодному щодо себе впливові, - ці тоталітаристи позиціонуються як носії вичерпних для історії істин не підлеглих переглядові і саме звинувачення у фанатичній зациклености на химерах, у консерватизмі, ретардації, догматизмі неповороткому, а то й у назадницькому реакціонерстві, обскурантизмі, мракобіссі закидають тоталітаристам його противники. Проте зона оживлення чудес це не непорушні правила, а зворотне: це розгул хаосу. Бо вихід за межі законів з доступом до недоступних таїн, або ж введення таїн вже у повсякдення, є атакою химер супроти реальности та раціонального з наслідками розвалу для раціонального та реального. Зона абсолютного ідеалу це місце де уможливлується, те що не мало б статися. Там вірять у будь-що. Через двері відкриті казці імпортується безкарне зло.

Неординарність інформаційних тверджень тоталітарних ідеологій, а то й така їх дивність, яка виглядає ординарним прикладом лиш для фахівців із психіатрії, непідтвердженість, а то й доказова хибність від привнесень етичних вимог вже як чинних на ниву соціополітики чи освіти, прикметні для ідеологічних упереджень містичні марення з приводу об'єктивних подій, а то й наслідки безпосередньої руїни подій від вже не символічної підстановки їх мареннями, ілюзорні, а то й цілеспрямовано облудливі видавання інтелектуальних схиблень одинаків вже за спасительні для мас способи поведінки, імітація, а то й порушення законности через домагання унормувати грабунок та терор разом із вбивствами верств чи класів людей звинувачених у їх ворожості народові, підстановка ритуалів та культового символізму замість здатностей пізнавати реальність та розвиватися, - призводили б не лише до затрати управління процесами культури, а й до цивілізаційного деграданства, коли б позакритичні абсолютистські потусторонні вимоги самозваних авторитарних вождів та монопольних диктаторів, відсторонені від запитів прогресу догматизовані імперативи тоталітарних доктрин, монотонність культових консервантів не доповнювались би на інститут колективних рішень навіть у рамках певної замкненої на собі чергової тоталітарної доктрини, коли а чи множенню тоталітарного догматизму на коефіцієнт консенсусних домовленостей виконавців догматів, а чи розбавленню стратегічних засад тоталітарного вчення та участь у ньому adeptів згідних не лише із ним, а й із власним розумінням викликів історичного часу, а чи інтерпретаціям вчення не надавалася б вага критеріальної та верифікованої ортодоксальности. Вигадки конкретних авторів спасительних вже для усього людства ще й на усі віки доктрин, що своєю актуальністю були прив'язані до обставин і часу продукування вигадок, зміна часу та обставин не може не дезактуалізувати, поза зусилля перенести вигадки у просторове потойбіччя чи у часове майбуття задля недопущення критичних вимог до означених вигадок у затраті ними актуальности, - тож для виправдання неординарних вигадок та переведення їх вже у ординарність загально визнаних потреб суспільства запроваджують інститут анонімного авторського колективу на доповнення вихідних містифікатів автора чи пробанда руху, аби не лише винагороди за дотримання доктрини, й провини за провали у дотриманні доктрини розподілити межі усім авторським колективом, щоб ніхто не був винен у перекладанні звітувань не на себе. Окрім введенням до доктрини змістів запозичених від доказових загально визнаних перевірених цінностей прогресу, неприйняття яких чи відмова яким призводила б до відмови вченню вже у його прийняттю загалом, окрім відмови у ревізуваннях самого вчення тим його змістам, які є виразно химерними та нездійсненними, шляхом перенесення замірів із сфери актуальности у сферу прийдешнього потойбіччя чи чисто духових вимог, окрім пристосувань доктринальних химер про кінець історії вже до продовжень останньої у спосіб розділення між ними компетенції та керівних повноважень, - тоталітаристи свої категоричні ультиматуми історії розмазують по її обличчю з метою своїх втримувачів у історії з цілями нав'язування їй своїх ультимативних вимог ще й у спосіб представлення власних упадань перед викликами та запитам суспільного життя не як поразки ультиматумів від імені потойбіччя, а вже як милості останніх до негідности суспільного життя у завданнях доленосного виконання ним ідеологічних приписів цієї чергової тоталітарної доктрини. І одним із прийомів збереження претензій ідеологічного конструкту на затребуваність та дбанням за його невідлеглисть усякій критиці, - що досягається допущенням навіть історично дійсних, але випадково виключних для теоретично ідеального ідеоруху його заблукань на манівці й то не інакше як під тиском примусу ворогів доктрини ще й у контекстах її усепрощенської поблажливости до усіх посталих як вороги лиш із невідання спасительности того доктринального руху, - є запровадження соборної відповідальности не лише керманічів, а й усіх учасників руху тоталітарности, коли як на кого й можна перекладати відповідальність за недосконале виконання абсолютно вірних приписів руху, так це на виконавців, які із причин внесення своїх приватноособистісних обмежень у необмежені істини сакральної доктрини припустилися споганень останньої.

Пошук тоталітарним рухом ворогів не лише як джерела прирощень енергетики руху, а як резерву на безпроблемне складування туди ж пояснень причин невдач, розповсюджується й на зачислення до недругів навіть високопосадових авторів та генетичних зачинателів руху, жертвоприношення яких на користь виправдання та ідеалізації руху та звинувачення на conto тих, хто своєю недостойністю спричинив дискредитацію руху, мають лиш підносити взірцевість ідеалізованого руху.

У історичній побудові національного організму нашаровуються різноманітні історичні чинники: тут і переселення племен, кривні родичання, розподіл влади і власності, спеціалізація у способах господарювання та звичаях, у мові і віруваннях, чинниками самототожності народу є зіткнення із супротивниками, життєвої єдності додають здобутки на ниві культури. Модерну націю творять такі установи як її держава, ринковий обмін, рівень права і коди царини гуманізації. Тоді як московське царство, яке являє собою сукуплення краденого від народів, марно домагаються склеїти докупи спрощеними засобами: самодержавства, московського православ'я, зросійщення, або ж більш складною конструкцією поєднання самодержавства, православ'я, народности, або ж на зміну вдаються до пролетарського інтернаціоналізму. Утім усі спроби утримати у вимірах добра те, що було здобуте злом крадіжки, - є спробами, які не матимуть успіху ні за якої погоди. Московія не може бути органічним та життєздатним організмом. Доля Московії це історія її тюремности, яка не може не мати завершення. Із цієї в'язниці мають визволитися самодостатні народи.

Заклики до усіх видів єдності це пропозиції усім, хто туди не увійшов, - перестати існувати. Гуртування це організація вбивства незгідних із ним. Інтеграція сектантського членства у любови і взаємовиручці є фундована на ненависті до іновірців.

Попри сподівання на примноження сумісної потуги через співробітництво, - безмірний же пошук союзників поза впевненістю у власних силах, пошук власної доказовості поза собою, сподівання на чужі потенціали призводить не лише до самовтрати подібності власним досягненням, як останні ще й розмиває до нікчемности і зрештою знерухоплює у несподіваних переобтяженнях, зупиняє, призводить до виродження. Єднання без берегів та лімітів не надає життя, а відбирає його.

Соборність, - коли у ринкових випробуваннях різнобічних пропозицій на їхню несуперечність відкидаються як еретичні ті, що не пройшли відбір, - є лише підготовкою для розробки системних і консеквентних концептів тоталітаризму. Утім будь-які віровчення, які є не гіршими від будь-яких відмінних віровчень, цілком можуть обійтися і без логічної несуперечности своїх догматів. Хіба що надмірно спрощені ідеології сектантські не користуватимуться від того надмірною популярністю й не матимуть широкої пастви. Зона будується не додаванням до неї конструктивних елементів, а сокирою, яка відтинає усе поки ще не знищене.

Багатство аргументів віровчення, завдяки яким вдається опонувати будь-яким звинуваченням зі сторони критиків, створюється постійним внесенням у віровчення тих додаткових нашарувань еретичних точок зору, завдячуючи кількості яких учення досягає якостей неспростовности, позаяк у догматах та соборних позиціях суміщається несумісне, суперечности перетираються на порох, й завдяки постійним, нестримним, невинним змінам галсу та ревізії змістових тверджень культу настає можливість доказувати що завгодно у незмінному курсі претензій учення на верховне його учительство стосовно усіх та усього. То лиш спрощені й недорозвинені настанови сектантські вдається вдало критикувати тому, що у секті не встигли чи не спромоглись розробити вишуканих ходів втечі від тих критиків, яким секта не може чим протиставитись. Прищемити можна лиш секти які не розрослися до масштабів безміру. Тоталітарність учення задається масивом алогічности його ядер, відсутні сенси чи присутні рації яких, у цьому чи потойбічному світі, конкретно чи у вічності, зобов'язані задовольняти усі забаганки його сповідників чи противників. З популярним сповіданням марно наважуються сперечатися лише не знайомі із масивом тих його апробованих ересей строкатих, які й складають багатство тоталітарного конструкту.

Хоч за архаїчних днів знання гатунку конфесійного, - себто такого, де скоріше впливають на символи понять про події, а не на власне події, освоєвані вже на рівні їхньої закономірної об'єктивності, - й складала основний масив від знань тодішніх, аж і за модерних часів релігійність не є сурогатною предтечею науки, як і розвиток останньої не може підмінятися її узагальненнями з боку гатунку містики; намагання розв'язати усі проблеми скопом, ще й за допомогою чудес, - не спростувати позитивними успіхами спеціалізованих знань, не кажучи вже про ще виразнішу безглуздість втручання віруваннями у компетенцію дослідництва реалій реальних; не зважаючи на те, що вправи з химерами чимось нагадують першоспроби впливу на діла практичні, а науковці марять сподіваннями дати відповіді на ті остаточні, абсолютні, езотеричні питання, смисли яких залишаються спеціалізацією хіба що насельників палати номер шість, - усе ж потрібен смак та правове відсторонення від надуживання тими надмірно простими рішеннями про надмірно складене, що ними зайняті професійні клірики.

Примітивізація, як напрямна у зонотворенні, отримує своє теоретичне обґрунтування та оформлення як окремішне віровчення, типові прикмети та змісти якого, а саме: абстрактність та загальність постулатів, безмірність їх претензій та смислів, обов'язковість до наслідування та покірливого виконання приписів, авторитарність, месіанізм, не підлеглість критиці, нетерпимість до чужих сумнівів у власній виключності та непотрібність у тому пошуку доказів, централізм ідеологічний та ієрархічність оргструктури, тотальний режимний контроль, догматичність, система залякувань та спокус для вірних та ворогів, паразитування на опікуваних упокорених вірних, ідеологічна та силова обробка гуртової пастви зеків, - годяться для організації не лише віровизнавчої спільноти, а й замкненої на собі зони політичної. Дірка, яку на місці від гуманізму залишає зона, нагадує матеріал із ніщо, на якому ліпить свої значимості та призначення віра релігійної подобі. Не тільки на загал усіляка конфесія у своїх окремих проявах схожа на зону, а й усяка окрема зона на загал оформлюється як конфесійна доктрина.

На фундамент безпредметності віри можна навалювати безмежність доказів, вага яких не спроможна щось додати до віри існуючої, або щось відняти від зневіри. З приводу ніщо можна говорити усе. Єресі стають не так відходами та відправленнями від ортодоксії, як тяжіння та відштовхування навзаєм несумісностей цього посліду віровчення й стабілізують орбіту кругообігу віри правої за умов її раціоналізації під загальники мирського.

Оскільки ж не є можливим ані пошук причинних підоснов для аксіом конкретної ідеології зони, ані критика останніх, то імперативи віровчення вклякають у догматичности, сакралізації, канонізації, - аби історичним фактом втримати у історії те, що зачепилося за ніщо й важитиме не більше, коли не вдасться на ці химери не спіймати здобич із адаптованої щодо химер тої власне культури, під потреби якої не можна не пристосувати химерні змісти віровчення. Цей процес виживання змістів віровчення вже у контекстах ускладнень культури та руху цивілізованості подалі від оман світоглядної примітивізації призводить до таких ускладнень віровчення, які потребують фаховости, - що суперечливо не може не бути запереченням його призначення бути простою й чудесною панацеєю на відмикання усіх проблем. Тож для довготермінових у історії віровчень, які вже увійшли у запити й традиції, їхньою закономірністю стає спорадичне повернення до невибагливих розумінь віри доступної на рівні безпосередніх почувань народних, через емоції, а не вказівками богословів.

Під личинами царства Святого духа, третьоримства, всечелавечності, світової революції, Святої русі, наукового комунізму, інтернаціоналізму, Рускава міра, асвабадження пролетаріату - криється один і той самий глобальний апетит московського споживацтва.

Невідворотним шляхом формування ортодоксії усякого містичного учення, яке турботу про людей покладає на потойбічні сили, Богів та вождів, стають логічно супротивні тези догматики. Аби усунути повністю людський розум від відповідальності за обіцяні чуда.

Спершу, замість докладання зусиль на відкриття та пізнання реалій, на спростування надмірно ефективних упереджень та помилок, на вдосконалення знань і створення законів, на переробку реалій згідно пізнань і удосконалення реалій культури, замість докладання праці, - то покладаються на чергові чудеса, які просто й безтурботно рішають усі негаразди та винагородять на достатки. Потім настає період хвиль розмаїти трактувань вигаданого концепту чуда, аби якимись внесками до нього раціоналізації добитися від чуда ефективних результатів. Опісля, задля тих же цілей, вже доводиться узгоджувати єретичні трактування аж до станів поєднання формально логічних протилежностей, топити у морі створеної правдивості її верифікацію на абсурдизм, зводити мури догматики направленої проти критики та викликів часу, переводити очікування актуалізації чуда вже до втілення у символіці культового ритуалізму. Єретики стають не виродками, а батьками ортодоксії. Затим прибічникам сповідання ідеологічного чуда надприродного нікуди не дітися від хірургічного, шматком за шматком, відрізання тих змістів сповідання, які просто обтяжують немістичне освоєння реалій. Провальні покладавання на поміч від потойбічних сил наслідками мають те, що більш ніж усі наявні сили суспільства та його народів йдуть на підтримання правдивості усіх наплodжених релігій, деномінацій, сект, які далеко не мирно змагаються між собою за виключність із наслідками вчинення зла своїм відділеним опонентам.

Усі і навіть будь-хто пориваються не лише максимізувати свої прагнення, розширити їх на сусідів, а й прагнуть свою працю соціальну ще й зробити корисною для самого автора пропозицій. Проте, коли узуальні суспільні звичаї та цінності представляють собою культове сповідування химер, то вдосконалення останніх залишає їх у тяжінні і окресленнях химероди. Тобто смисли поліпшення безтолкового не мають смислів. Себто дешевше укласти конвенційне єдиномилення стосовно трактувань канону та догматики, аніж відловлювати дисидентів та єретиків, які даремно охотяться із непотреба зліпити цукерку. Незрівнянно більш безглуздим є сперечання із тими, хто сперечається з істинами вже наукового порядку.

Коли ідеологічна позиція ще живого засновника містичного руху починає розходитися із ортодоксальною стратегією секти його послідовників й основоположник-віровчитель погрожує демаршем відставки, то робить він це не задля свого авторитарного тиску на секту, буцімто удавано і не по-справжньому демонструючи свою непотрібність секті, а – тому, що йому дійсно не потрібно стає не керована ним паства, не підвладна його волі, його силі спроможної на заснування окремої покірної вождеві секти неофітів. Не вождь шукає собі жертвних помічників, аж то ницість останніх штовхає їх на відданість погоничу.

Партія сповідників таких європейських цінностей, якими є творчі права індивіда, заявляє про свою провідну роль учасника будування історичної московської цивілізації й відповідно сповідники європейства списують ганджі та злочини імперського експансіонізму вже на участь у цьому процесі зі сторони прихильників методів централізму; у свою чергу ця партія сповідників колективної відданості має вождеві саме себе вважає визначальним суб'єктом історії московського збиральництва людей і народів, відповідно виставляючи шкідливою участь проєвропейського сектанства у контекстах великодержавного гуртування зони єдинанеделімства. Подібне встановлення порозуміння між цими позірно конфронтаційними директоріями московського збиральництва, - яке оправдовує імперське здобичництво вже не у царині віроучительної ортодоксії, а у житті політичному, - своїм підсумком має оптимізацію різноманітних, за відмінних періодів, прийомів поступального розширення і удосконалення паразитування московства не поневолених ним. Вершинними для набуття імперією її світових вимірів вважають її адепти саме концтабірні методи очищення інтернаціонального лагерьа соціалізму від його класових ворогів; тоді як любителі вже окультуреного розпухання зони переконані, що це навіть європейство перебуває у своїй ідентичності завдяки його боргові за конструктивні до нього внески зі сторони московської цивілізації як ціннісно світової, - завдяки її очищенню від націоналістичної безвиході колоній Московії. Ці обидва підходи єдині у їх обохпільних вигодах імперській культурі.

Безпредметні та не перехідні у речі оціночні судження ідеологів також підлягають змінам під тиском часу та обставин знань, проте ці зміни вичерпуються трактуванням догматів на виправдання їхньої канонічності. Хоча позакритична абсолютизація інформаційних змістів ідеології забезпечується їх відривом від потреб часу, наданням ними собі щобільшої святости відповідним ганенням потреб часу та конкретики історичних обставин як порівняно негідних, проте будь-яка ідеологія тому й обслуговує людські запити, що відповідає потребам часу, - бо позапрагматичне вчення й залишалося б поза прагматикою. Химерам замкненим виключно на власну химерність нема чого робити у світі реальних людських потреб й не виникати навіть, - бо навіть доказові психічні розлади викликаються відповідними чинниками у природі об'єктивного. Усі тоталітарні вчення прагнуть захатися у позанебесся позаісторичної позареальности, аби не підлягати критиці з боку реальности, проте не настільки ризиково далеко, аби тим самим затратити можливість критикувати та виправляти означену реальність вже із свого боку. Хоча засадничі твердження ідеологій вичерпуються вправляннями у містиці та чудесах неймовірних за визначенням, звідки їх не виколупати будь-якими осмисленим до них претензіями й не дістати будь-якими запитами, проте ще більше провідники тотальних повчань прагнуть явити світові необхідність у собі з боку навіть дріб'язкових потреб світу, сахаються бути відстороненими від мирського. Тоталітаристам легше перенести свою помилковість, аніж втрату до них інтересу. Трансцендентальні доктрини заскалюють у виміри позаземного не більше як із необхідностей доказу своїх домінувань над заземленими потребами повсякденности, а у інших випадках любителі абсолютів намагаються бути більш ніж не безучасними водителями доль світу. Містифікації та ігрища із символами радше мають стосунок до контекстів примітивних прийомів освоєння реальности у поступові пізнань та цивілізованости, аніж до історії самих по собі містичних вчень. Претенденти на прості розв'язання нагальних проблем не можуть допустити втрати своїх закоріненнь у небеса та духову ґрунтовність своїх симуляцій причетности до потрібного людям, але й зведення догматів до ординарности звичайних екстрених необхідностей за логікою останніх ще виразніше загрожує тоталітаристам на їхню непотрібність. Оскільки ілюзорними видаються скорше наміри прикінчити прогрес та пізнання у певних досягненнях та констатація світобачень, аніж зупинити культуру на ділі, то у вирішенні задачі, що немає вирішень, себто у узгодженні вичерпних для історії догматів та невичерпности історії, призначення примітивних оціночного гатунку вчень не лише на власне самозбереження, а й на збереження світу у спосіб примусу світу слідування приписам вчення, - ті призначення перебувають у постійному пошукові непевних та змінюваних кордонів жертвоприношення як часових потреб вже на користь догматам, так і навпаки, коли догмати прагнуть прислужитися часові, аби виправдатися у доведенні своєї для часу актуальности. Оскільки час та обставини прогресу лиш розгортаються у своїй швидкості та результативности, на відміну не лише від змістів авторських ідеологій, а й від догматизації відпрацьованих архаїчних пророкувань, то усі примітивістські ідеології з їх вченням про остаточні смисли світоіснувань досягають вписаности у систему культури саме бігом услід за продовженням історії, коли заміри тоталітаристів на обдарування ними історії стають, на зворот оманам, насиченням змістів вчень у спосіб адаптації ними досягнень власне самодостатньої позатоталітарної культури. Тоталітаристи постійно біжать за часом у пошукові межі демонстрації своєї актуальности у відповідях на нові явлення та відкриття у прогресові, про які чомусь не здогадувалися у минулих часах буквалістської доступности змістів догматів. Це суміщення незмінних догматів, що запізнюються за часом та розвитком історичних обставин, та змін, що визначають історію поза догматами, досягається інститутом модернізаторських трактувань догматів у спосіб закидів усім запізненным у розуміннях невичерпности догматів та посіданнях догматів на чолі прогресу, коли архаїчність та безкорисність догматів містичного вчення суперечливо подається як неприйнятна відсталість від невірних трактувань догматів, як ще не розкритий потенціал віровчення.

Механізм розмивання однозначних тверджень, а то й догматів тоталітарного вчення дозволяє останньому наздоганяти практику прогресу та пристосовувати догмати до осмиленості, а то й виставляти догмати як учительні, - коли тверезість затрачає потребу у прислуханні до означених казок та безпредметних вірувань; але ще більше тоталітаристи потребують механізму заборони на ті ж самі хаотичні трактування змістів догматів, оскільки розбавлення неіснуючого неіснуючим остаточно призводить інформаційні цінності тоталітаристів до вже повного непотребу й незатребуваності.

Усі розбіжності між історією подій та обітницями втілення чуда не можуть не потребувати від професійних чудоносців пояснень на доказ переваг віри над дійсністю, коли неприйнятність перебігу подій подають як звинувачення на бік тих, хто не сповідує ритуали віри у чудеса, а щасливі повороти долі розтлумачують як наслідок віри у утопії та заангажоване переймання суб'єктами потойбіччя саме потребами людськими. Реалій ідеологічних чудес не існує поза словесною агітацією, впливами на психіку, переконанням переконаних у тотожності чуда та реальності. Помилки та неіснуючого можна було б не лякатися, коли б не та затятість віруючих у неймовірне, яка здатна на час закопати факти.

Зміною не лише поведінкових рефлексів, а й вдосконаленням спеціалізації фізичної будови свого тіла відповідають тварини на екзегезу середовища свого виживання. Тоді як для людської свідомості легше екзегетикою відгукуватися на пізнавальні невдачі, аніж практично змінювати вдачу середовища своєї культури. Лише люди можуть вдовольнитися перебуванням у вигаданому ними світі, орудувати фікціями як нібито не буафорією, вклонятися фантомам навіть всупереч дійсності подій. Віра у казки й формує тіло концтаборів. Усякі ідеологічні виправи із чудесами не можуть не бути виправданням неробства та помилок у провалах на реальну видозміну обставин. Неймовірне викликають у поміч поясненням його нездійсненності. Людська культура своїм існуванням зобов'язана тим здатностям людей помилятися, які не надто різнилися від адекватного розуміння природи речей. Здатність на дурницю може правити за сутнісній атрибут людського виду. Віра має невичерпний потенціал спротиву усім раціям, - на відміну від фактів, які своїм підтвердженням зобов'язані виключно собі.

Розвиток має місце там, де у ньому бере активну й відповідальну участь його творець згідно розуміння ним матеріялу подій. Тоді як тоталітарні вигадки, - якими як освоєним остаточно законом розвитку цей розвиток припиняється й на історію покладають завдання лише виконувати означене чудо, - тоталітарні вигадки ваблять публіку тим, що звільняють adeptів від витрат і клопотів на розв'язання тих проблем, за які буцімто мають відповідати обітниці утопії та надприродні чинники чуда. А віруючий у чуда та чаклунства посвяченого кліру фахівців з управління чудесами може розслабитися й довіритися кліру, якому віруючий делегує свої права разом із долею, покликанням і життям. У тяжіннях утопії паства втримується не лише спрямованим проти неї терором, як, головне, відніманням у пастви тям, що її замінюють вже на любов і самопожертву віруючої маси заради своїх святих вождів. Але тим то й доказується абсолютність тоталітарної містики на службі її очільників, що їх не можна не лише критикувати, як за тоталітаризму накладається табу й на любов до виключно владних вождів. Бо режим та цінності його сповідання затрачають абсолютність на разі необхідності їх підтвердження звідкись. Адепти зони зобов'язані бути нічим, аби тим самим зона стала усім. Божество яке вимагає інтерпретацій та пояснень зі сторони, з якого здирають одіж таїни, на якого впливають, - перестає бути Богом. У зоні тотального контролю нікому не дано трактувати волю що виходить із утаємниченої сфери чудоносців та наближених до святості, а можна лише обливаючись сльозами розуміння своєї нікчемності прислухатися до голосів що линути наказами із недосяжних вершин. У досконалій зоні консервують навіть агітпропівську похвалу на конто догматів, щоб останні набували непорушності. То лише у відкритих до розвитку суспільствах тамтешні діалоги та зобов'язання рухають в усі боки зворотних сув'язей, тоді як у зоні весь рух є однонаправленим від позакритичного центру влади й далі по інстанціям до виконавців.

Суспільство кероване приписами та відгуками тої ідеологічної містики, законсервовані догмати якої перебувають поза конкретикою історичних викликів, прийшло б до повного розбалансування та затрати усвідомлення біжучих подій, коли б не функціонував механізм трактування канонічних текстів, у якому цитатами вже не так керуються, як керують цитатами, задля збереження і вірності букві вчення, і, водночас, слідуванню потребам часу. Оскільки історія продовжується всупереч намаганням її викінчити у сакралізованих утопіях, то для збереження вже утопій, неадекватність яких у претензіях на представництво ними культури та суспільної історії, лише зростає, - стає потрібен такий механізм ревізування не підлягаючих змінам догматів, який не лише зберігав вірність духові, й буквалістським значінням канонічних цитат, а на доданок ще й би зберігав зазіхання цитат на статуси судді доль всесвіту. Цитати потребують щораз більшого числа коатурів, аби зберігати свою агресивність. Немоżliвість утопіями видозмінити світ призводить до того, що самі утопії задля свого збереження потребують підтримки від тих, кого вони хотіли спожити, але не змогли. Коли у тоталітарній історії настає доба підбору цитат вже за бажаннями начотчика, коли іде у лету та доба, де за допомогою репресій під цитати підбирали публіку а чи на життя, а чи на нежиття, коли черговий спадкоємець вождя до своїх керівних вказівок лише підбирає ті, які треба цитати, - тоді тоталітарний режим вступає у фазу хоча й спотвореного на коефіцієнт ідеології, але вже більш-менш прагматичного усвідомлення довколишніх подій, коли крізь заслану пелену містики проступає реальність, що й робить режим менш кровожерним. Примітивні системи вироджуються як не до здорових глуздів, так вже до подоб переглянутої містики, коли інтерпретатори стають важливішими за феноменальність канонічних цитат. Продовженням тоталітаризму стає таке пристосування до власне історії, де примітивісти через надання архаїчним цитатам вже методологічних та узагальнених поза межі вихідних значінь, хоча й бігові навздогін часу відсталі ухитряються демонструвати свою нагальну актуальність ще й з позицій позапрагматичного та не зацікавленого у підкупові арбітра. Тоталітарний режим набуває крейсерської швидкості та виходить на стаціонарну орбіту, коли буквалістський фундаменталізм розуміння цитати поступається у авторитетності черговій інтерпретації.

Тоталітарний режим у його пасіонарній агресивності та вірі у можливість втілення утопій починається з того, що усі ще не вбиті ним намагаються пристосуватися до нього, а вже продовжується режим через його пристосування до тих, хто вижив й продовжує те своє заняття. Вчепитися у історію суспільного життя та не розстатися із нею істотно допомагають містикам включення до сакральних вимог вчення саме апробованих на загальноужитковість цінностей, кажімо як осуд крадіжки здоров'я фізичного, морального, майнової крадіжки й подібне, захист миру, добра, людяності й подібне, - проте захист вже захищеного є для містики вчення лише додатком підтвердження власне містичних особливостей вчення.

Ідуть навіть на вбивство людей аби переконати незгідних у дієвості ідеологічних настанов, вдаються до руйнувань тих соціальних відносин, які не відповідають доктринальним забобонам, повстають навіть проти природи речей аби нав'язати їм слідування утопіям, - проте й використання кримінальності задля доказу як не предметності, так, хоча б серйозності догматів та обіцяних чудес залишають останні у безвиході вигадки. Доктрини узагальненого примітивізму від початку й до кінця - є явищем філології, їхні обіцянки ошасливити на разі покори їм чи жахи покарання на разі противному - не можуть самі собою перейти у предметні факти без допомоги цілеспрямованих насильств з боку тих фантиків, які беруться презентувати собою оволодіння світом з боку імперативів вчення, усі екзерсиси тоталітаризму, навіть поза наслідки крові та уламків, причинами мають психопатії, опрідечені хіба що заклинаннями та словесною еквілібристикою. Зовнішніми кордонами тоталітаризму, за які він не може вирватися на простори переконання речей у своїх правдах, є мовознавство. Чудотворці та тюремобудівники виходять на нові рівні своїх досягнень чи на досконаліші спростування своїх ворогів - виключно засобами інтерпретації своїх догматів.

Догматизована однозначність примітивних абстрактних вимог набуває відповідності до відкритості та конкретики культурного поступу саме через механізм перетрактування догматів, доведений до включення у догмати протилежних змістів. Тоталітарні доктрини з їх спрощеними аж до апеляції до чудес пропозиціями на розв'язання проблем й не виникли б, були б відкинуті й спростовані їх невідповідністю потребам та реаліям часу, коли б пропозиції були б однозначними, не були б суперечливими аж до взаємовиключності пропозицій, допускаючи розмаїтість підходів аж до повного розмивання вимог доктрини. Різниця між примітивними пропозиціями доктрин та необхідністю їх багатства задля відповідності збагаченням прогресу та відкритості поступу пізнань досягається у спосіб суміщення протилежних за змістом пропозицій так, що добрати змістів у суміщенні доктринальних взаємовиключностей взагалі стає не можливим, а доктрина стає невіддільною однозначним вимогам критики на свій бік. Суперечності у середині доктрини імітують її невичерпність та відкритість на зовні. Примітиви претендують на повноту пропонуючи не лише що завгодно до потреб та вимог клієнта, а й взаємовиключні послуги. Системними та узгодженими із поступом культури стають лиш ті тоталітарні вчення, догматичні змісти яких є взаємосуперечливими, невіддільними логічній раціональності, невичерпність яких збагачена на відкритість всотування від набутоків прогресу. Тоталітаристи будуть уникати усякої визначеності, аби те місце, за яке вони будуть схоплені не проявилось у світлі критики як зло, безглуздя, злочин. Діалектичність тоталітаристів це логіка хаосу та безладу, аби замахі тоталітаристів на сусідські гаразди завше були доказово доведеними, а критичні претензії вже на свій бік з боку чужого так само логічно були б не доведеними ніколи; діалектичність це таран з клапаном, яким тоталітаристи а чи бороняться, а чи нападають на сусідів; діалектичність, що поєднує логічно несполучане, є суміщенням тих крайнощів, які перекидаються із руки в руку за потребами захисту агресії містифікаторів, що вони постають як правила свавільства. Пасіонарії, що готові були на самопожертви, аби лиш викреслити із історії ворогів, з часом домагаються виживань своїх вже як віровчення.

На додаток до прийомів включення у змісти містики тоталітарного вчення вже загальноновизнаних цінностей, на доданок до перетрактування містичних спрощень у пристосуваннях згідно викликів часу, - прийомом відновлення позицій вчення як арбітра щодо зневажених ним же цінностей побуту береться ще й таке розмивання імперативів вчення, де з одного боку до нього не вдається присікатися з причин неконкретності його настанов, а з протилежної сторони те ж саме вчення зберігає за собою ту конкретику повчань, яка дозволяє йому присікатися до усіх. Прийомом збереження актуальності утопій та химер на їхню участь у проблемах суспільної історії стає таке розмивання крайнощів у підходах до розв'язування проблем, де пропозиції односторонніх підходів стає замахом на діалектичність презентовану професіональними містифікаторами як метода. Наростаючий з часом історичного прогресу його розлад стосовно канонічних цитат беруться узгоджувати таким посиланням на канонічні ж цитати вже протилежного змісту, що стає неможливо добрати однозначності настанов вчення, для якого стає з часом важливим не надихати вказівками соціоісторію, як вже від останньої наснажуватися. Віртуозність маневрувань між крайнощами є мистецтвом демонстрації затребуваної актуальності як не на ділі, поза участю у конкретиці справ, так - у ритуалізованих словесних формулах. Примітивісти та опрощенці зберігають за собою зацікавлення у них з боку інших саме через демонстрацію утаємничених позакритичних невичерпних складнощів своїх містичних рецептів ошасливлення обраних та покарання засуджених. Ще й сама еквілібристика балансувань на протиполюсних та альтернативних логічних крайнощах у заміщеннях ними спеціалізованих законів у природі речей проходить між Сциллою безпроблемних прикладань містики до чого завгодно і Харибдою недопущення безкорисності подібного. Виверти між взаємовиключними вказівками задля збереження за тою парою статусів верховного арбітра набуває особливої позакритичності, коли химери переводять геть від логіки вже до мистецьких та образних тлумачень, серед вибору яких за смаками залишається конкретика вірувань, а не вчинків.

Тоталітарною ідеологією, себто ладною приєднати та поглинути як свою жертву усе визначене, може бути лише вчення, яке відповідно спосібне як свою жертву відторгнути та спростувати до станів загуби усе що завгодно. Тоталітарною доктриною може бути поєднання квінтесенцій навіть не просто логічно супротивних, а тих, де замішується до купи навіть беззмістове та таке, що нагадує будь-що будь-де будь-коли, не кажучи вже про органічність включення до відкритого у безмежну невичерпність інтерпретацій тоталітарного вчення того, що й на голову не спаде нікому з обдарованих головою. Логікою тоталітарних доктрин є те, де марно шукати закономірність необхідного навіть у маніпуляціях із цитатами сакралізованих канонів чи посеред вкляклих культових ритуалів тому, що легко інструментом ідеології спіймати усе що заманеться із сорту неймовірного у доступних можливостях. Ідеологія виростає на місці браку однозначно визначених змістів, на ґрунті позалогічного, екстраординарного, метаісторичного, ірраціонального, сюрреалістичного, понадкритичного, суперечливого навіть на краях абсурду, того, що вивалюється поза усі спроби встановлення лімітів, ідеологію не виповнюють твердження, де людину не можна упослідити, коли хода у довільно який бік без обов'язків звершень руху на помилкове а чи плідне театральне імітує собою квазісвободу невичерпноможливостей. Тоталітарними вченнями не стають постулати, які б накладали обмеження на доведення чи на аби яку критику аби чого знічев'я чи звертанням до проблем. Творчість зони проявляється у замиканні на собі циклів революційної ворохобні задля будування дисциплінарного ордунгу, у дурній безконечности взаємопереходів між вдаванням до злочинів задля нового порядку, у наснаженні передачею ресурсів по сингулярному колу від любови до ворогів вже до ненависті до соратників по гільйотині. Коли руйнують усе, аби звести ще більш грандіозне, пожирають усе, аби життєствердитися у подальшому полюванні, обкрадають аби збагатися, інтегрують аби його ж перемолоти на відокремлені друзки, люблять чужі посідання, як свої та зневажають своє як чуже, вдаються до казки аби зробити з неї дійсність, відмовляють у бутті усьому що відкривається цій експансії нежиття, консервують непридатне на разі задля його ужитку вже у вічності, вдаються до самопожертв задля розкручування маховика терору, не ставлять й коми задля розрізнення протинного навзаєм, коли усі установи людяности починають нагадувати щось не схоже на себе, - тоді юродиві у себе вдома у тюрмі. На кухні тоталітарного приладдя посеред різновидів абсолютного відкрито до ужитку катувань лежить ніщо. Ідеології це не лише санаторій для ущерблених на психічну нормальність, а це ще й місце їхньої роботи у боротьбі проти усіх спеціалізацій на вдосконалення власних, це обладунок чуда, у який вбираються залишенці, це конгруенція альтернативних дихотомій. Тоталітаризм квітне там, де не лише поривчасто плодять заборони, табу, догмати, а ще більш прудко їх видозмінюють; примітивізм насильництва там, де людину у її глузді, фізичних силах чи правах оповивають такими облудами та переконаннями у скомплікованих фікціях гріха чи спасіння, перед вигаданою святістю яких вже колишня людина стає керованою за скобки геть від її свобод; зона під'яремного там, де хрускотять закони під жорнами безглуздя.

Тому тотальні прожекти так і іменуються, бо малочисельний набір малорозумних упереджень видає із себе панацею чудесної відповіді на усі вигадані ним чи дійсно глухі кути розвитку. Й ця настирлива логіка на універсальне єднання усього з усім продовжується у домагання надавати ті відповіді на нові критичні виклики навіть рамцях учення, які б не порушували, а то й підтверджували абсолютизм ідеологічного учення. Тож ортодоксія віровчення забезпечується у плані історичному через вирізання єретиків, а у плані логічному соборність режиму досягається на шляхах гібридного замішування у купу навіть логічно полярних тверджень у рамках цілісної асіоматики, де можливості раціонального осмислення формальних протилежностей і суперечностей навзаєм замішаних у соломаху догматичности віддається на відкуп містиці позараціональній. Для того, щоб претендувати на абсолютність, яка не відає ніяких виключень поза своїми скобками тотальної химери, то у ній поєднується формально супротивне й алогічне. І хай у тому божому промислі розбираються самі Боги.

Революційні потрясіння правлять не більше як прийомом перегляду соціальних відносин та структур задля досягнення цілі порушень вже як незмінної норми на місці знищених у бунті власне норм, де у правах еліти пануватимуть хижакі, кримінальники, убогі, тоді як суспільству вони залишають гарантії у зонах визиску та молитви на сторону означених харизматичних погоничів; тоталітаристи ошелешують суспільство як кризовий виклик, проте вже на свій бік вони не допускають критичних підходів, позиціонують себе як остаточне вирішення усіх проблем, переносять свої цінності у такі емпіреї, де адептами залишається лиш незмінна вірність сповідань незмінних догматів утопічних; примітивісти набирають у свою зграю ворохобників з галапасниками, екстремалів з екстремістами, збоченців з виродженцями, провокаторів з бійцями, фантазерів з аномальниками та іншими пацієнтами, проте тоталітаризм всупереч споглядній лабільності, стохастичності та варіативності у збуреннях є спрямованим на незмінність тюремної зони від вклякання у регламентах якої нема втечі порядком нікому ніяк. Незворушність, відсутність динамічних реакцій на прояви жвавості та життя, устійнена незмінність абсолютного аж до виходів поза життя – це те, що знаходиться на вершинах культів сповідань тоталітарних режимів, бо ворохобники серцем чують для себе небезпеку обрушення догматичних нісенітниць у будь-яких замахах їх розтормошити. Вирішенням парадоксу небуття не лише у подіях, але й неіснування у часі подається те й тоді, де й коли нічого не відбувається. Вибудова охоронних підпорок на химери, відгородження від раціоналізму та верифікацій на достеменність, надання неймовірностям ідеологічним виду харизматичного та сакрального слугує для містифікацій прийомом імітації належності до фактів з якими змушують рахуватися. Тоталітаризмом тхне там, де точаться розмови про зручність тиші, бо навіть натяки на лібералізм, на проблеми, на відбивання від стада не залишають місця тому, що не повинно мати часу. Зона там, де впадають безвихідно у надумані таїні з фанатичним небажанням вигулькнути звідти на світ, де супроти усіх спритних у моторності та зацікавлених у викликах відсилають заборони з погрозами терору проти означених ворожих дослідників. Лагерофіли підсвідомо тяжіють до недорозвитків, до золотих днів реакційної проти розвоїв ретроградності, до вивертання прогресу до начальностей небуття. Стабілізація у незмінних кругообертах повторів й заборон потікатися аби куди деінде поза як - це той мінімум, на який у неспромогах послідовно довести усі види буття вже до смерті мусять згоджуватися примітивісти.

Напівмірою у настанові на неприйняття історії, у сприйнятті реальності злом та винагородженням її провокованою загибеллю, є заміри тоталітаристів хоча б стабілізувати цей плін зла пристосуванням до нього як до необхідної норми підготовки до остаточного кінця світу, аби заховатися від проблем породжуваних самим життям та прогресом. Режим заграваної тоталітарної зони неволі та недопущення відступу від приписів задля кругообертання у ритуалах потрібен примітивам, аби не відбувалося нічого з усім тим, чому вони не можуть дати ради ніколи нікому ніде ніяк. Гарантії недіян у запереченні цінностей, відгородження від викликів та існувань видається виключним способом втриматися у існуваннях для нездалих ні до чого, окрім як у втриманні цінностей пограбованих. Не лише з ініціатив власних облуд примітивізатори числять до ворогів усі прояви свободи реальності, а тому, що так воно і є насправді, бо ініціативною, за визначенням, може бути лише свобода. Під обладунок святости та чуда ховаються від критики ті, які усіх інших за стінами тюремної зони ховають від прав та свобод.

Домагання прикінчити історію та вичерпати обставини робом втечі у набір невибагливих догматів своїм суперечливим щодо подібного відгородження від проблем наслідком має суцільну втрату контролю поза зоною регламенту. Відмова давати адекватні відповіді вдосконалених пізнань на проблеми, видаючи за адекватні відповіді химери передовіри своєї відповідальності на конто чудес, суперечливо лише скорочує освоєний людяністю світ. Ефектом противним щодо штучних заборон на пізнавальні свободи стає те збурення реалій, яке стає вже не химерним кошмаром для любителів стабілізації.

Змовники, які умовами свого приходу до влади встановлення нового порядку мають заколоти, революційні буревії, повстання проти усякої історичної даности, оголошеної ним за гідне знищення зло, - вже умовами збереження своєї досягнутої диктатури мають ті охоронні зусилля, які й вичерпують диктатуру та усі її призначення аж до остаточного її виснаження у терорі проти законів поступу. Лексикон андеграунду націленого на перетворення своєї нікчемности вже на усе цінне обертається довкола слова: революція, - після ж перетворення усього вже на ніщо, то ті, які стали усім будучи ніким, розмовляють лише про: стабільність, розкривають та викорінюють усякі пагони крамоли та ересі, себто те, що може похитнути усевладдя поневолювачів суспільства. Остерігаються будь-яких змін там, де покров темряви вже огорнув усе що тяжіє до просвіти.

Примітивні суспільні устрої, подібно до примітивних знарядь праці та таких же досягнень у знаннях, виглядають як вкляклі у часі не тому що вони є довершеними досконало, як незмінність є наслідком неспроможности пропозицій та оновлень. Оскільки культурний поступ уможлиблює втілення вольових потреб як цілих колективів так і окремих осіб, пропозиційний та винахідницький вплив яких на збереження навіть власного життя, не кажучи вже про оточення, є не гарантованим, а то й буває руйнівним чи загрозливим для безпеки, - то складні механізми, включаючи й суспільні організми, зобов'язані мати відповідно усе більш складні запобіжники проти зламування. Історію прогресу можна навіть однібічно зобразити як еволюцію зусиль по протидії тому винахідництву, яке відповідно до уможливлення світоглядних химер пасіонарної публіки, є загрозливим для громадського здоров'я, бо прогресом є ще й історія протидії виродженням. Нема заперечень тим, хто у творчості вбачає джерело прогресу, проте й небувале творять лише із матеріялу наявної дійсности та законів, що її не хибно виявляють, - тоді як творці дисциплінарних зон неволі працюють саме з матеріялом неможливого чи такого, що лише імітує дійсність. Тож орієнтири на традиційність можуть правити пересторогою проти домагань реалізувати чудеса. Бійка з химерами закамуфльованими під творчі пропозиції зобов'язані бути не останнім клопотом спільнот які переймаються власним здоров'ям. Підтримання життєвої ідентичности та перевірених традиціями обмінів із середовищем продуктами праці є заняттям важливим не менше від зосередження виключно на інноваціях. Зачислення любителів розпорядку зони самих себе до любителів впорядкованого та витривалого у часі, а то й зведення сутности тоталітаризму до цінностей стабілізації в універсальному, - могло б бути сильною стороною зони, коли б її змісти належали тому, що потрібно вільним людям. Під стабільністю наглядачі зони розуміють саме міцні у ній замки.

Вирок страти на смерть є не останнім словом торжества тоталітаризму, оскільки вбивство чи руйнування передбачає дієві зусилля після яких залишається труп та руїна, - аж довершеним твором абсолютизму є саме порожнє місце, сконструйоване із ніщо ніде ніяк нізащо. Не цвинтар, а стабільність дірки, включно навіть із виключенням пам'яті, є не лише результатом самовбивчої машинерії концтабору, а - й обставинами та інструментарієм поглинання реальности казкою. Ціннісними орієнтирами утвердження зони небуття є переконаність у тому, щоб нічого не відбувалося з того що могло б відбутися, з доповненням ідеалу стабільности ще й переляком від ймовірностей якихось зрушень. Навіть смерть як вчинок існує у контекстах небуття. Нормою безпеки ошасливлення порядком зони є зона. Примітиви скоріше підуть на вбивство підприємливої особистости із свого ж середовища, аніж дозволять кому-небудь відкривати двері камери за яким вже усі зеки ризикують бути вільними. Стабільність це той соціальний стандарт загальної тюрми, який її і породжує. Для перемоги злу потрібно аби серед його супротивників панувала тиша й спокій. Підприємливість європейської людини є отруйною для отарних уподобань каналармійців.

Не тільки сприятливими умовами нападу на народи, а й умовами утримання вкраденого є стабільність, ідеологія та протистояння розпадові імперії святоруської, усі сили якої йдуть на те, щоб нічого не відбувалося, не було повстань визвольних. У колонізаторів стачає тями навіть самим колоніям нав'язувати цей ідеал на втримання імперією колоній.

Насильством і звабами участі у грабежі, московитам тимчасово вдається поназбирати батьківщини прилеглих народів задля її перетравлення, але втримання під собою вкраденого залишається тою маною, обмарою, інfernальним маренням, яке для ще не колишньої імперії не може мати досяжних розв'язань. Візія на утримання цілісності підмосковського зібрання так, щоб ув'язнені каторжники самі надривалися у самопожертві продовження визиску з наслідками перетворення у справжніх расеян, іменується у московстві як стабільність. Навіть у окупованих землях ця химера, - у її змістах безвідповідальності за злочини грабежу, - нав'язується клеветам московства як вища цінність світоглядна, як алгоритм служіння імперії, як сакральний ідеал вартий принесення усіх мобілізаційних ресурсів історичної Московії задля його втілення у великодержавній Московії. Русифікаторство своїми причинами має комуністичну інтернаціоналізацію, яка своїми наслідками має русифікаторство.

Промовистим свідченням облудної величі побудованого совкового комунізму є зникнення його з політичної карти світу поза те, що цю державу ніякий ворог не окупував.

Федераційні війська з окупантами із поселенців та інтеграторів обстрілюють Україну задля недопущення розтягання нарізно обох братських народів. Пропонують навіть намотувати українців на траки московських танків тому, що українці торгують товаром русофобії. Подібно й для Грузії москальський обстріл відбувся як примус до миру. Аналогічно й Британію нацисти бомбардували з метою встановлення союзництва з нею. Напад вважається успішним, коли є обмінним на дружбу із жертвою, - від якої потрібні не лише раби, сирівці, здобутки культури, а, передовсім, включення війська жертви нападу до складу нападників.

Для московських присвоювачів плодів чужої праці знищення господарів є видом інтеграції останніх до рускава міра, а засобом будування останнього є знищення господарів та майна втягнутих у великодержавність вже з протилежного її кінця. У московському імперіалізмові асиміляція колоній у московство є невіддільною від рівняння смертю колоній під мірки московської до них любови. Совкова фаза московського імперіалізму оплачується принесенням їй у пожертву навіть вже й совського населення. Діалектика єднанєдєлімства у тому, щоб втягнуті у неї колонії стогнали не від страждань, а від задоволення через встролене у них єднанєдєлімство.

Так само, як єдиним питанням, що заважає бандитам вписатися у продуктивне й правове суспільство, є самі бандити з їхнім фахом красти вироблене іншими, - то подібно й втримання накраденого для московських здобичників від пограбування народів є питанням що не може мати вирішень ані вмовлянням, ані силуванням народів згодитися бути кормом для московства і його царства. Історія московського імперіалізму це шарахання від етноциду, депортацій, репресій щодо окупованих народів вже до метань із представлення означених дій як здійснення марень народів про своє зникнення на користь імперських некрофагів. Утім, в усіх випадках Карфаген імперії буде розруйнованим до стану звільнення від нього народів.

Коли б у московських реставраторів їхньої неможливої імперії стачило б тьмуцости не культивувати ненависть до не таких як їм треба українців, вмовляючи вбивчими обстрілами чи закликами накаленняхпріпалзьоте повернутися українців у зону русифікаторства та визиску, - то імперотворці зметикували б, що вирощування ними української ворожості до московитів працює на вектор українського незалежництва.

Свої підлегли території Московія утримує як провокуванням конфліктів між ними, на утихомирення яких колонізатори представляються арбітрами, так – і представленням свого розширення вже як жертвоних витрат метрополії заради процвітання інтегрованих у імперію народів. Збирання данини із територій Московія оправдовує поданням себе і як рекетирського даху захисту від нападу конкуруючих імперій, так – ще й гарантом із нагулювання пасомими народами тлусту регульованого підприємництва, коли данина стає комісійними за мученицьку службу метрополії на користь її анексам. Колонізаторські утиски балансують як на межі подання їх за мрії самих народів, так – на межі посилення утисків.

Дослідники цілини, першовідкривачі істин, штурмовики таїн є у праві розраховувати на патентування своїх відкриттів, на застереження виключно за собою власності на освоєне ними, на право першої ночі, - утім, оскільки усі люди є ендеміками ареалів прогресу, то відкриття зроблені одними пошуковцями, у тій чи іншій мірі, а то й не рідко, зводяться до закриття авторських прав інших конкурентів на оволодіння одним і тим самим. Оскільки монополії на добро та корисне бути не повинно так само, як шкідливими є обмеження сторонніх прав на подібні заняття, - то виробництво корисного та доброго має підтверджуватися щоденною задля того роботою спроможних на це. Гідні свободи кожен день роблять героїкою її відстоювання.

Від часу збереження самоназви та пам'яті про історичні народи і до сьогодення має місце затухаючий процес перерозподілу поверхні землі вже на батьківщини народів, бо без точки опори нема спільнотам на чому накопичувати творчі здобутки, бо і труди винахідників, які особистісно фізично зрештою відходять у прах, залишаються опредмеченими на користь нащадкам й потребують місцеперебування. Політична, конфесійна, лінгвістична, етнічна, бізнесова, освітня карти світу зазнають змін. Попри домовленість між уцілілими учасниками змагань на недопущення конкурентів за межу, на застереження виключно за собою та увіковічення результатів специфічного окультурення своєї території, - перманентно й не менш постійно вириваються на світ суспільної історії ті нові її учасники, які своє право на батьківщину посеред вже розібраних територій беруться доводити достатньо переконливими аргументами, доповнюючи силові рішення вже розміром внесків у скарбницю світової культури. Виявляється, що права на батьківщину залежать не від самої лише боєздатності військ на захист периметру чи на завоювання сусідів, як батьківщина ще й зобов'язана у максимумі відношень бути корисною сусідам, або, принаймні, не шкодити загальній безпеці, сприяти співпраці у культурі, екологічній безпеці. Здобуту землю треба повсякчас підтверджувати здобутками культурної праці на своїй землі, яка таким чином стає рідною батьківщиною. Задарма здобуте стає даремним, коли воно не оплачене жертвовною працею поколінь, коли залишається не намоленим. Споріднення із батьківщиною є процесуальною проблемою, яку кожен раз по особливому розв'язують. Специфічність національна застерігається накопиченням цивілізаційних здобутків праці та талантів, а то й талану нації, в тому числі успіхами протистояння нападникам, а не лише власною її експансією на сусідів та звитягам у відніманні чужого. Держсуверенітет є платою за вміння бути корисним оточенню. Надання політичним режимом виду права своїм ідеологічним вигадкам, особливо на часі використання вигадок для утисків власних громадян чи для агресії на сусідів, - є не на часі в умовах глобальної комунікації, є злочином. Винагородження сусідів винаходами власної творчої праці щонайменше не повинно шкодити ідентичності споживачів тої товарної продукції. Органічності конфесійного, державного, національного утворення шкодять крайнощі як надмірного відгородження від сусідських претензій, так і згубною є понаднормальна відкритість до ближніх. Згода на зазіхання з боку сусідів переростає у суїцид подібного шукача порозумінь. Війни за віднімання у сусідів їхніх територій є не лише беззаконним запереченням культурних здобутків сусідніх спільнот, є не лише запереченням життєвих прав визнаних невідчужуваними, - аж агресія стає ще й запереченням відношення до культури самих агресорів небезпечних для сусідів. Протидія агресії має ставати трансдержавною справою, не кажучи вже про право жертви агресії збройно протистояти нападкові у самозахисті, а то й у покаранні за навалу. Професійні збирачі багатств створених поза межею працьовитості їхніх рук способом свого паразитарного прохарчування мають агресивні війни на підбиття земель і народів, що їх зайди збираються визискувати. А успішність військових кампаній вимагає перетворення країни нападника вже у військовий табір підконтрольний єдиноначальству. Руйнування фундаментів сусідніх культур та засівання порожнини поля бою вже особливостям заброд є фундаментальним злочином, зведення пам'ятників слави завойовників на могилах знівечених ними є блюзнірством.

Перемога тоталітарного режиму це поразка переможених ним; а поразкою зони є звільнення від неї. Оскільки ідеологічна матриця дисциплінованої ним секти вірних є хіба що своєрідною роллю яку грають обсажені цією віроучительною ідеологією історично реальні спільноти, то вдача у обслуговування історичних спільнот і є виправданням відповідних тоталітарних учень. У свою чергу автаркійний патріотизм народу чи шовіністичний імперіалізм країни перипетії своєї історичної долі пов'язує з успіхами чи невдачами ідеологічного забезпечення годящим для цього ученням про дозвіл бандитами собі полювати за ресурсами сусідніх народів. Так комуністи виправдовувалися московським імперіалізмом у призначенні за зворотне обґрунтування московського збиральництва саме комунізмом.

Бійці проти режиму, із числа переможеного режимом народу, розрізняють режим та батьківщину. Проте для колонізованих українців окупованих Московією різниця між московським комунізмом і комуністичним московством є змаганням гіршого із згіршим. Заклик промосковських патріотів до українців співробітничати у бійці проти московського комунізму, а чи заклик московських комуністів до українців співробітничати у бійці проти зловісних московських антикомуністів, як руйнівників пролетарського братерства інтернаціонального, – є для українства вправами з безпрограшною колонізацією українства. Змагання між московським самодержавством чи більшовизмом, одержавленням чи роздержавленням, офіціозом православності чи атеїзмом – є змаганнями іпостасей імперії із оптимізацією колонізації народів, включаючи антиукраїнство. Московський шовінізм дасть фору московському комунізмові у антиукраїнстві. Українське ж визволення спрямоване у першу чергу на покарання Московії історичної, а потім – режимного московства ідеологічного вбудованого у історичне московство. Українство має гріти охолоджений труп а чи москводержави, москвокультури, москвоцеркви, москвокомунізму, а чи москвоармії.

Німецько-нацистські змагання та співробітництво із московсько-комуністичним тоталітаризмом концтабірним за завоювання нових країн та народів, зокрема за те, щоб один у одного видерти Україну у супротивника задля виключного її, лиш на свою користь визиску – є однаково ворожими українському суверенітету. Із конкуруючих бандитів небезпечнішим є найсильніший. Московське звитяжне свято повоєнного збереження комуністичної імперії є продовженням колонізації підімперських колоній, включаючи й Україну, є імперським колонізаторським завоюванням москво-комунізмом вже нових народів з включенням анексів вже до соціалістичного лагєря, для яких советський Союз є не вітчизною, а є поневолювачем вітчизн народів. Вітчизняна війна Совецького союзу є його як агресивною, так і оборонною перемогою над свободою народів, є тимчасовою поразкою рухів народів за визволення від Московії та її комунізму. Перемозі московського тоталітаризму над німецьким москвити завдячують синергії московства та комунізму. Утім, попри включення до комуністичного атечєства нових територій завойованих зброєю, плани світової комреволюції з розширення атечєства і включенням за колючий дріт усіх європейських народів залишилися замірами. Для українства важлива не поразка нацизму у міжімперських змаганнях та поступ нарешті звільненої від нього Німеччини, не перемога комунізму у міжколонізаторській конкуренції та занепад нарешті переможеної ним Московії, - як українцям йдеться про побиття обох суперників у їхньому навзаєм антагоністичному бандитизмові задля забезпечення тим самим вольного розвитку України.

В умовах бездержавности, замість захисту власних національних інтересів українству доводиться грати на використанні чужих інтересів, коли правило: ворог мого ворога – мій друг призводить до самознищення. Хоч українці зокрема благополучно воювали і проти вермахту у лавах якого рейхові служать українці, так українці зокрема вдало воювали і проти Крєсної армії у лавах якої служили українці, - проте саме тим українцям, які воювали водночас і проти совітів, і проти рейху, і проти усіх колонізаторів, Україна передовсім завдячує своєю незалежністю.

Борг за злочини московської колонізації та відповідних поневірянь українства має сплати Московія звільненням решти її народів. Це особиста українська справа.

Революційні потрясіння від винаходів є суспільно затребуваними лиш у своїх звершених внесках у прогрес та поліпшення умов життя, але не в усіх тих інших випадках, які викликають тривогу своєю непередбачуваністю, - бо безпека сприймається важливішою від ризиків на вдосконалення. Коли навіть емоційну радість викликає торжество усевладдя над обставинами, тоді у лідерах буде той, хто запропонує порядок навіть у вигляді заборони над тими здавалося б природними для людини свободами, що можуть визначений режим порушити. Маса подарує своїм отароводителям навіть терор над собою, аби лиш він не був невідомим. Повірять у що завгодно, навіть у потойбічне, аби лиш оте воно працювало замість нашої відповідальності за самих себе. Не так ваблять імовірності пропозицій на краще, як віднаджують переляки на те, аби не було гірше. Кругооберти навіть у помилках та забобонах дадуть фору навіть істинам вищого порядку, коли останні не належать до загальноновизнаних традицій. Аби втрапити у число очільників мас, то треба не лякати маси пропозиціями винаходів, як останні треба закрити, запропонувавши як не жорсткий режим узвичаєного, так хоча б імітацію останнього, коли дозволеним залишається лиш виконання приписів. Аби у публіки викликати позитивні емоції радощів панування над обставинами, то гумористи та вожді ставлять обставини реалій у позиції штучного приниження реальних обставин. Оскільки лякає навіть здавалося б доведена культурою її ж реальність, що перебуває у постійному розвитку та проблемах, - то для свого успіху облесники мас зобов'язані відіслати до темного царства потаємного, а то й проклятого, навіть культурну реальність, аби маса пристала на обіцянки відпочити у спокої виконання тих ритуалів, чудом яких не роблячи нічого маса матиме усе. Більшість заспокоює стояння навколішках у покорі; буття жертвою, коли займанцю віддано усе, включаючи права та гідність, видається безпечним та таким, що не викликає приводів роздратування насильника; приставання навіть не на самоприниження, а на участь на знущаннях над собою, на служіння злу - є останнім аргументом зберегтися для тих, хто вичерпав себе у житті на добро. До Богів підносяться тому, що вони долу згинають людську долю. Сприйняття власних винаходів за цінність є не лише хворобливим явищем відмінного від загальних місць, але й є доступним лиш для тої виокремленої підприємливої публіки, для якої самовпевненість у власноспромогах замінює радість буття іграшкою у чужих руках, - тоді як підсвідомі зацікавлення у безпеці уособлюватиме лідер, який запропонує масам режим закритої зони дисциплінарних порядків того, що сприйматиметься за впорядковане.

Те, що еволюція та історія відбулися, як то виявляється, без нашого на те дозволу, що нам залишається хіба що користуватися досягненнями поколінь, що й наші інтимні та підсвідомі бажання можуть бути відслідковані у першопричинах - не означає того, що наша свобода є обмеженою у суверенности, вичерпній достатности, плідности. Якість громадського інституту не задається напряму кількістю його учасників, але й одинак не зобов'язаний бути ретранслятором групових імперативів. Навіть функціонуючі на нашу приватну користь інститути та загальні норми тоді є людяними, коли вони існують через ті двері, ключі від яких є у нашій приватній волі. Здорове суспільство повинно мати запобіжники проти небезпек безпосередніх на нього впливів зі сторони сваволі одинаків, але й окремі люди у відповідь не можуть не мати права захисту від колективістських тисків та утисків. Скорше не індивіди мають випрошувати від загалу прав на свободи, як публічність має делегуватися, загал має будуватися на ініціативах знизу, особливо тоді, як означеними фундаментами свобод володіють відповідальні люди, або публіка хоча б не хвора на колективні манії. Лише на фуру психопатії вантажать те, що перевершує осмислену та доказову у можливостях часу творчість одинака, - проте цілеспрямовано довірятися не собі, покладатися на чудеса, кохатися у вождях можна хіба що у тому розпачі, за який вибачаються суїцидом. Прогрес та достеменні пізнання віддалені від невігластва, але не настільки, аби вискочити геть із свободи живої людини. Усякі гімни на конто безладу загалів, пеани безособовим початом, любов до зон величності - не можуть не бути знеціненням напрямних еволюції, наклепом на людину, замахом на свободи.

Революційне потрясіння усіх засад усього можливого, агресивно-критичне присікання до усіх цінностей, хаотизація визначеностей учиняється примітивістами та містифікаторами задля збереження на тому кладовищі знищення саме своїх утопій та фальсифікацій; безлад слугує організаторам зони паразитарности лише як інструмент усунення конкурентів у претензіях паразитів на свою виключність у організації соціуму, натомість саме увіковічення власних аномій та противенств щодо свободи здобичники примітивізму вважають за мету своїх панувань; скорше деструктивність обслуговує режим утримання усього та усіх у вклякlosti у неволю, аніж терор разом із спантеличенням провокують неодмінність їхніх перетікань вже у довершеність спокою небуття. Тотальний критицизм у ревізуваннях суспільних інститутів задля спокушання публіки чудесами легкого доступу до благ робиться облесниками не для того, аби потрафити із своїми утопіями у м'ясорубку критики, але – для винесення власних утопій поза рамки критики аж у царини святости незмінних абсолютів. Закритість усіх нападницьких змістів неприйняття усього суцього є для означених професіоналів у полюваннях на чуже не лише умовою чи обставинами збереження їхніх догматів хижацтва та міліарних силювань, але самозбереження незмінности агресії і є метою її продовження у часі та поза обставинами навіть вичерпаних ресурсів паразитарности. Недопущення усяких навіть натяків на свободи та самостійність, заборона усьому живому на прояви рухливости, табування усяких позадогматичних смислів є призначенням системи тотального контролю. Для збирачів чужого та фахових творців імперій утримання стада у загорозі є навіть важливішим та більш виправданих у витратах, аніж жування окремої жертви із того стада.

Відкритість, як здатність до збагачення докiлля продуктивністю власної специфічності й відповідне самозбагачення у освоєнні нових засягів поступу, - могла б бути привабливою особливістю тоталітарних підходів, коли б не та особливість не вичерпувалась би полюванням за сусідськими гараздами у спосіб силювання сусідів негодящими та не затребуваними з боку сусідів власними тоталітарними марновiрствами. Тоталітаристи виламують двері до сусідського обійстя лиш на те, аби пережувати загарбане як свою жертву; примітивісти відкривають для себе докiлля лиш як харч для його спожиття; містифікатори у своєму експансіонізмові обкрадають інших на життя та насправді закривають самі існування. Самочинне руйнування кордонів власних особливостей окремих людським організмом чи організованою спільнотою стає кроком не лише для того, аби стати жертвою та об'єктом впливів зі сторони інших спільнот та організованостей, коли те всотування стає видом збагачення, коли асиміляція стає розширенням ідентичности реципієнта, коли відкритість стає інструментарієм свободи, - але те виламування дверей та огорожень своєї самоподібности ще й водночас є кроком для того, аби зробити сусідське докiлля жертвою та об'єктом впливу вже з боку поступу та зростань власної організації, коли подібний експансіонізм віддачі власних досягнень слугує тим самим цілям зростання потуги окремо організованої спільноти вже як продуцента, коли подолання власної обмежености стає нав'язуванням її вже докiллю, коли замикання у своїй специфічности оплачується жертвою поневолених нею.

Винаходи стають загальноновживаними, коли проходять апробацію, себто втрачають елемент ризику притаманний новизні, а в усіх інших випадках причетність до лiдерства просто противна тій масі нормальних людей, які психологічно переконують себе у своєму всевладді, коли мають справу вже із засвоєним до деталей та нудоти, бо там нема небезпек. Натхнення від ходiнь шляхами незвіданого має вузька група, тоді як масована радість викликається повторами вже повтореного. Бог із ними, із прибутками, аж, головне, аби не було нещастя. Навіть законсервовані помилки, коли їх ввести до ужитку, перестають бути помилками; догматизація будь-чого стає достатньою, аби воно набуло значущости вже чогось; навіть від нісенітницi, якій з боку мас висловили мас довіру, потім доводиться випрошувати довіру вже на свій бік. Тяжіння до незмінностей є не просто потужним джерелом творення зони, як творенням небуття і є заспиртування у позачасі позаобставин.

Спостерігаючи за методами розповсюдження продукції віри впевнених у досягненні останніх істин устрою світу, складається враження що порушення норм та законів, розв'язаний терор, пролиття крові тих, кого оголосили за неприятелів є лише крайнощами конкуренції з боку утопістів, що підприємлива жвавість прихильників чудес у винищенні супротивників є не більше ніж ексцесами ринкових змагань, що монополізм у виключенні геть усякої на свій бік критики усього лиш стимулює варіації пропозицій на задоволення попиту, - проте уся енергетика збурення від організаторів зони слугує наведенню на суспільство тиші вже смертельної.

Призведення усіх до станів укліколости у стандарті, оплутування до станів неподання ознак життя навіть розуму, не кажучи вже про повстанські нагоди підлеглих каторжан, окрім можливостей каторжан пріти у виконанні наряду, віднімання від суспільства усякої недозволеної начальством рухливості – і є продукцією похоронної роботи Органів. Призначенням примусових розпорядків зони є заборона на усе від них відмінне. Хапати й не пускати будь-які ініціативи, накладати табу на які б то не було інтелектуальні чи фізичні порухи, стріляти у абикого, хто витикається із табуна, крокуючого невідступно та переможно до визначеної повік віків рятівної й чудесної мети. Ідеалом зони є кладовищенська стабільність, за якої нічого відступаючого від жорстких планів та соцзобов'язань з викриття чергових ворогів не має відбуватися. За режиму, де поза всяким сумнівом усе для Органів є ясным та відкритим, неприпустима яка попало випадковість, не кажучи вже про критику, бо в утаємниченому зріє крамола сумнівів щодо святости вождів зони. Не співпадаюче із буквою догматів лякає, не сприймається, отримує карну відсіч і тому розтоптується як начала приватнопідприємницькі. Бо починання віщують кінець зоні. Монотонний рух шестерен зони має дійти до сердець та мозку виконавців, жертовно віруючих у невідворотність того руху. Усе й усякий із числа однаковісінських зеків зобов'язані долілиць розпластатися перед молохом диктату та дисциплінованими загонами його держиморд. Сприятливими обставинами торжества бандитизму є недопущення усього, що йому загрожує, - а загрожує йому усе живе. Останнім аргументом виживання зони є смерть. І саме ця закритість свободам несе не лише характер антигуманний, а ще й призводить до відсталості тих, хто заміряється без проблем добігти до кінця історії.

Ненормальність тоталітарного суспільства, у якому нівечать людські свободи та відповідно засади прогресу, невідворотно та закономірно ведуть зону до виродження й програшу порівняно із спільнотами вільними. Спершу цей збиток конкурентний проявляється для тюрми у тому, що з неї щезають підприємливі, талановиті та ті, яким незмінний розпорядок зони не дає можливості реалізуватися у кар'єрі свобод. А ті, яким вже не можливо звільнитися, провалюються у своєрідну інтелектуальну еміграцію, хоча б в уяві вибудовуючи свій світ поза колючкою. Коли люди наділені не лише роботящими руками та головою, а ще й ногами аби дістатися до свободи, - то режим табору зводиться до заборон на фізичне переміщення рабсили, коли кордони та можливості втечі блокуються.

У продукуючих спільнотах інтересами делегованого політикуму та функціями держслужбовців є організаційне сприяння продуктивності праці спільноти задля її збагачення. Тоді як зацікавленнями тоталітаристів задля втримання диктатури є сприяння зубожінню громадян поставлених у залежність від пайків та привілеїв що їх розподіляють монополюючи виключні владоможці. Тож господарювання рабовласницького соціуму, у якому всесильні бандити при державних посадах зайняті ввігнанням підданих у злидні, де достойники начальницького ордену зайняті контролем з недопущення тої будь-якої заможности громадян, яка б робила поневоленних вже незалежними від регламенту нещастя насаджуваних владою означених слуг народу, де усі слідкують за кожним аби той не спожив більше від дозволеного, - то таке господарювання з виробництва страждань, з капіталізацією у біду, з оспівуванням жертовного мучеництва як інструментарію досягнення обіцяної утопії під проводом святого кліру партійних владоможців, - то подібний псевдоколектив приречений не лише на відставання, а й на нежиттєздатність.

Ідеалом яким зваблюють до себе у зону загального контролю публіку а чи втомлену від проблем, а чи переконану у тому, що проблеми розвитку є нещастям та проявом кризи, що її, або образ її необхідно роздвбати у зоні тотального розпорядку з настанням там й від того відповідного остаточного щастя, - є ідеал загальної гармонії, порозуміння миру із любов'ю, заподіяння тої смерти на конто тих соціальних змагань людей і ворожнечі народів, від яких протагоністи гармонії каменя на камені не залишать у безкомпромісній війні на ліквідацію тих конфліктів та протистоянь, які виповнюють собою суспільну історію та смисли її продовження. Лагідною бухтою остаточо звершеної історії часу заволоікають тих, кого пощастило перелякати личинами гріха, мирського зла, експлуатації, неправедности, тощо, натягненими на колізії поступу, аби втихомирені втішилися спокоєм й почили у мирі розцяцькованому масками учти з праотцем, атараксії, перемоги расового арійства чи пролетарського інтернаціоналізму, тощо. Не лише внутрішні громадянські та міждержавні війни за збагачення обмеженими ресурсами коштом жертви ведуться задля того, аби переможцю ніхто не завадив під ковдрою хрумкати краденим, а й натяки на опозицію винищують терором у зоні одномірности на те, щоб гвалтівники заощаджували на витратах мілітаризації. Репресії у просуванні до кладовища є не більш як похідною умовою встановлення у тому місці безумовної гармонії усього з усім назавжди. Невірних навертають на шляхи спасіння, еретиків палять, контриків підморожують, унтерменшів душать, щоб душі зреклися непокори усепереможному вченню очищеному від скверни, аби у світовій гармонії запанував спокій тиші. Однак, ідеал іринії у рівности та жертвовности навзаєм посеред братерської любови райських кущів у любощах із левами та гуріями не можна не визнати за такий, що суперечить натурі та звичасвій поведінці людини. Змагання між монопольним диктатом та ринковим лібералізмом, між меркантильним стяжательством та духовністю безсрібників, між фанатичним догматизмом та відкритим дослідництвом – не тотожні конфронтації між ворохобниками та миротворцями, позаяк у історії суспільного поступу та у її об'єктивно назриваючих можливостях вміння розв'язувати питання одного гатунку породжує інколи непрогнозовані чи обнадійливі виклики. Війна усіх проти усіх є фактом не доброго, проте вклякання у перетворених на культ звичках, стабілізація у тому, що сприймається кризою, відсутність критики, новацій, реформ, дослідницьких пошуків, прогресу теж є чимось зрідні негожому.

За комунізму вигаданий як не розв'язуваний конфлікт між ролями суспільної верхівки та стражденною масою заповзялися гармонізувати перетворенням пауперів та більш ніж натуральних бандитів вже на еліту; дисгармонію у майновому розподілові загоїли поголовним встановленням ранжируваної пайки; різниці між суцим рівнем розвитку та запитами на індустріалізацію розв'язали за допомогою планового набору на будови соціалізму контингенту трудармії каналармійців засобами мілітаризації праці; справедливність між експлуатацією труда та експропріацією буржуа утнули слуги народу передачею усіх статків та фондів на волю розпорядження самим собі; класову рівність монолітної відданости трудящих справі партії досягли пришиванням справ контрреволюційного терору антисаветчиків на тіла розконспірованих ворогів народу та соціального бур'яну з переведенням потенційно колишніх вже у актуально вичищені; різниці у розподілові влад гармонізували постановами політбюро по-суті; заощадженням на структурах правосуддя став єдиний орган, який придумує звинувачення, ловить ворогів народу, захищає соціалістичну законність, виносить вищу міру захисту подібної законности; розтратні бійки підприємницької конкуренції замінили мирним планом господарювань на ще більше підвищення обороноздатности соціалістичного атечества; невідповідність між безоплатною працею та підприємництвом загоїли мантрами про тотожність комуністичної та науково-технічної революції. Ефекти монополізації не забарилися.

Нормальні спільноти є такими, бо там винаходами задовольняють зростаючі потреби клієнтів. Тоді як у зоні запиту громадян разом із громадянами жертвовно згодують вимогам ідеології. Спочатку вигадують фікцію, а потім під її шаблон обрізають суспільні реалії.

Хоча сталінці представлялися рухом бійки проти ворогів класових, однак у цілях соціально-соціалістичної єдності проти глобальної плутократії, то переселяли вони народи ще й за ознакою етнічною, расовою, націокультурною, аби звільнити народи від загроз нацизму; хоча гітлерівці виставляли себе рухом бійки проти расово та націокультурно неповноцінних, однак у цілях соціально-соціалістичної єдності проти світової плутократії, то воювали вони проти народів ще й у ідеологічних цілях стримування, а то й звільнення від загроз експансії комунізму. Хоча вермахт першим перемістився у внутрішні кордони московського зібрання народів, попри те, що робітничо-селянська армія запізнилася у синхронному переході зовнішніх кордонів німецького зібрання народів, як ще й спершу зазнала невдач, - однак згодом у поході на захід задля визволення народів від тамтешнього браку неприсутності совітської влади, то остання таки дісталася Німеччини, щоб на десятиліття там залишитися.

Хоча не останньою тезою на бік прикметних ознак нацизму, обвинуваченого у змові проти миру між народами, розв'язуванні загарбницької війни і вбивствах, є: порушення кордонів та цілісності сусідніх держав з присланням анексів вже до маєностей інтервентів, - однак у аналогічних діях загарбання сусідських земель, то вже московські нападники навішують звинувачення у нацизмі саме на Україну, як на об'єкт московського на неї нападу. Дарма що українське військо не вторглося у внутрішні кордони Федерації. Поки ще.

Дарма що московська колонізація та визвольні проти неї українські змагання за незалежність нараховують сторіччя бійки навзаєм, - аж нарешті малоросійство сягнуло своєї адекватності у політиці представника совітського народу, ставленника олігархів, обраного електоратом іногородця, який у відповідь на ерефійський реванш настійливо добивається: зазирнути у кремлівські очі, стати навколішки, у порозумінні зустрітися десь посередині, відповідати миром на московську агресію, прикликати посередників, головнокомандувача російського війська перепрохати зменшити число убитих російським військом українців, якому яка-разниця – задля гармонізації між апетитами московського збиральництва та недопущення отруєння ним від невдатного ковтання наступної його жертви.

Поступ новацій у розвиткові культури, з наслідками виникнення ще не бачених спеціалізованих у ній досягнень, не робить із останніх такі замкнені на собі конструкції, які б розколювали загальний цивілізаційний, - бо відбувається обмін між новаціями, який збагачує цей процес. Однак суто зворотний рух із обміну цінностями між особливими культурами аж до рівнів розмивання відмінностей між ними – не тільки не є поступом, а є його запереченням. Хаос не є взаємозбагаченням його нежиттєздатних учасників; рівняння у безплідності власних зусиль з відповідним покладанням на запозичення сусідських ресурсів – не добра усіх сторін; гармонія між добросовістю та злочинним глумством якщо й трапляється, однак її не мало б бути. Атрибутивною ознакою тоталітаризму є гармонія між зеками та конвоєм.

З поліпшенням справи гуманізації у історії, з наслідками від того зростання свобод, зокрема технологічних, - то погляд на багатіїв як на паразитуючих на відповідних нестачах мас виконавців технологій виробництва, - не надто видозмінився від часів ще архаїчних. Не припиняються пошуки гармонізації між винагородами, які збирає для себе еліта та тими втратами для себе зі сторони вже суспільних мас, що ними маса вважає за доцільне віддячити еліті за її внески у організації і добробутові загалу. Знаходження справедливості у взаєминах між громадянами тоді буває успішним, коли починають працювати соціальні ліфти, коли позиції влади управлінців є заслуженими, коли владоможці не консервують свої привілеї. Левова частка загальних багатств незмінно знову і вкотре опиняється у руках якогось одного відсотку володарів світових грошей, - тому що дві третини потерпаючих через це у бідуваннях втішаються постійною і невпинною у її удосконаленні кампанією розширення видачі соціальної на свій бік допомоги, яку утриманцям надають попередньо знявши ті ресурси із самих же утриманців. Хоча відміну партмінімумів відмінила сама номенклатура, диктат якої обґрунтовувався заборонами приходів підприємців, - однак справу видачі соціальних пайків продовжили вже у світі посткапіталізму доби інформаційної.

Не на користь дослідництва ведеться, коли розходження із співробітниками, у ході становлення спеціалізованих винаходів, - призводить до конфліктів сторонніх раціям дослідництва. Але аварійними стають афери із перероблення природи супротивника вже у гібридного союзника. Згода із адсорбцією ресурсів наїзника, - включених під його тиском за відповідну ціну штучної відмови від власних особливостей пошуковця ризикових збагачень не власною працею, - цього любителя любовної відкритості призведе до збагачення на розмір безпідметности. Бо нападник під каптуром порозуміння із ним спершу стає невидимкою, а згодом вже домінантним.

Креативні новації не лише чисельно множать, як ще й якісно збагачують розмаїття та напрямні життя й культури. Тож умовою зворотного повернення у точку тяжіння є відсікання у смерть усіх спеціалізованих досягнень, аби профільзоване через сито довільно якої одноманітності, крізь мирову хаосу, через зодноріднення у неймовірному й надалі дружно як один було спрямованим вже до злиття у сингулярности небуття.

Свої землі утримують перемогою над агресором і карою йому, а не пропозицією йому мирової за вихоплений ним шмат.

Коли агресори не мають спромоги уникнути покарання за вчинений ними переступ, то тоді вони пропонують порозуміння у відношенні до себе, зрозуміння їхніх інтересів, милостивого до себе ставлення. А тоді коли агресорам треба стлумити, вихолостити, подолати опір зі сторони своїх жертв, то тоді вони свій напад оформлюють як рух умиротворення. А вже тоді як агресори набралися не лиш натхнення, а ще й своїх сил на напад, то тоді марно стримувати їх вибаченнями, утихомиренням, виправданнями у безневинности. Свій напад нападники прикриватимуть боргом справедливої помсти за буцімто зазнані страждання зі сторони тих, на кого вони націлилися зброєю та апетитами. Якщо ж для війни причин і приводу нема, то їх винайдуть як би не намагалася жертва запобігти цьому. Намагатися не дратувати хижака можна не більш успішно, ніж братися таким чином змінювати саму натуру та спосіб існування хижака. Нормальним для збирачів чужого психічним станом є самопочування ображеними страждальцями, - бо та ситуація, коли у них усе до ладу, вимагає від них неприйнятної для них необхідности працювати самим своїми руками та головою для виробництва добра власного.

Злочин ідеологічних світоглядів на зодноріднення усіх проблем та структурувань у розвоєві культури й наступної за цією уніфікацією вже побудовою режимної зони одноцілого й непорушного порядку тюрми полягає не так у вдаванні до військової сили задля приборкання непокірних, як неприйнятність тоталітарних прожектів зводиться до пропозиції ними так званого остаточного миру. Бандитизм легалізується, отримує державну прописку, входить у звичай лузерів тоді, коли мафіозі домовляються між собою про мир. Кримінальність абсолютистських прожектів, жертви яких ладяться оволодіти закінченням історії, у тому, - що вони є замахом на розвиток, який полягає у множенні специфічних його напрямних. Для тоталітаристів терор та зачищення свого простору від вбитих противників є лише засобом для встановлення остаточної тиші та стабільности задля панування бандитів при владі, на свавільство яких теж накладається стримування у вигляді догматів віровчення та завад виходові начальників поза ритуали культових дійств.

Продукуючі спільноти та творчі особистості власними силами виробляють нове та досі не знане, пропонують перспективні шляхи розвитку, конструктивно переглядають проблеми і знаходять адекватні відповіді на запити та свої сумління тому, - що вони, вочевидь, просто не можуть цього не чинити. Більше того, креативні громадяни тікають із зони каторги не від того, що їх примушують виконувати план, а від неможливости у зоні неволі реалізувати свої таланти працездатности. Тоді як паразити та бандити будуть своє процвітаня на заощадженні власних зусиль ціною вижирання чужих ресурсів. Насильникам потрібна економія ще й на витратах свого примусу рабів. Тому вірних у секту рекрутують віроучительним запамороченням їх мозку до жертводавства. Тому колонії не завойовують, а визволяють, переробляють на союзників, примушують до миру, включають до своєї банди.

Аби вирватися у лідери, потіснивши тих, які на правах еліти посідають вищі щаблі у ланцюгах прохарчування, - то лузерам та нездатним запропонувати корисний суспільству товар доводиться не лише надавати товарний і спокусливий вигляд вигаданим ними химерам та культам, видавати неординарність утопій саме за чудесний рецепт подолання усіх тих вигаданих проблем, якими суспільство залякують означені шахраї та змовники, але останнім треба спровоковані ними кризи довести до станів розбалансування, дестабілізації, до руйнування усіх традиційних установ суспільної організації, розв'язавши війну проти суспільства у якому посідання еліти відповідають громадській на неї затребуваності та її доказовим ролям у суспільному розподілі праці. Мілітаризація забезпечує дисциплінованість та концентрацію зусиль задля завдання вражаючого удару проти тих, які вважають мир за безпечну цитадель масиву законности. Без порушення поля дії законів та моралі, без ревізії вірувань та світоглядних цінностей, без повстання проти усього багажу історичних надбань культури та соціальних ліфтів кар'єрного росту як подяки за відповідні внески до культури – облесникам не щастить у безкарних грабежах та обдираннях суспільства вже на свою користь, коли без силових методів подавлення й винищення спротиву усіх не задоволених монополізацією та обсяданням держапарату бандитами - останнім не таланить у приході до політичної влади, яку вони втримуватимуть розв'язанням війни та терору проти вигаданих ними ворогів та еретиків. Й наскільки стан безладу, таємних змов, бандитського беззаконня та безправности жертв беззаконня, ситуація тотальної руїни та силового нав'язування диктату потрібна змовникам, для яких наступальна агресивність засобами мілітаризму і є власне способом перерозподілу суспільних багатств та влади на користь власних апетитів, - то у ще більшій мірі узурпатори вже на посадах легалізованої ним засобами війни влади потребують миру у ставлення до себе з тою ж метою втримання виключного монополізму своєї влади. Й коли на початках свого приходу до влади політичного диктату, який править змовникам за ключ до відкорковування усіх поки що не упокорених ним відносин главенства та підпорядкування, вони оспівували власні втрати, у розв'язаній ними проти суспільства війні, як втрати гідні пошанування культотом мучеництва, водночас ганячи військовий опір суспільства спрямований проти диктатури, - то вже на вершинах свого усевладдя узурпатори пропагують миролюбність як необхідну умову стабілізації режиму, пропонують усепопущенство та злагоду, односторонньо спрямовану від критиків режиму вже до режимного істеблішменту, саме як спосіб забуття військових злочинів улаштованого грабежу суспільних посілостей. Й як задля переформатування та власности на свою користь бандитам потрібна була війна, то й так задля узаконення приватизованого вони потребують навіть не миру, а боротьби за мир.

Ризики військових зіткнень, - а війна в обхід дії законів не тотожна гарантованій перемозі у ході її проведення, - потрібні публіці яка розташувалася на протилежному від еліти полюсові соціальних посідань та має апетити які не відповідають її трудовим внескам до прогресу, яка провокує безлад, не сахається ніяких загроз, тоді як відстоювання миру стає способом захисту для тих громадян, які не прагнуть стати жертвою зажерливости означених провокаторів збурень. Більше того, миротворці є не лише живильним середовищем для тих, які виключне джерело свого збагачення та кар'єрного росту вбачає у військовому насильстві, - але закривання очей на небезпеки, нейтралітет проти змовників, політика безкарности у відсутній адекватній відповіді проти злочинців і є матеріалом із якого останні майструють загальну вже для усього суспільства тюрягу. Та поблажливість до ворохобників, та реакція закону яка не перевищує ініціативи терористів, той стан своєрідної іринії який ототожнює себе із гуманізмом саме й призводить до актуалізації та розкручування вирви соціального безладу, який змушується зрештою знаходити своє розв'язання вже у розпорядкові тотальної в'язниці. Й так само, як миролюбство по відношенню до любителів війни як відмички до оволодіння суспільними багатствами є заохочення грабіжників, то так само жорстка конфронтація із тим які зазіхають на ті багатства та прагнуть утримувати вкрадене вже засобами миролюбства проти себе, - і править запорукою подолання режиму грабіжництва.

Приязнь до останніх у історії смислів чергового рятівного віроучення базується на спискові тих, кого творці учення призначили собі у наїдок. Розмови про те, що терор проти жертв призначених в ученні секти за її ворогів є якоюсь захисною реакцією, є карною помстою ворогам учення, які самі винуваті за обрушення на них праведного насилля зі сторони представників доконечної істини, - відповідає справам з точністю зворотною: смерть ворогам утопії є закладеною у фундамент усякого абсолютистського учення. Яке й придумувалося на оправдання цілей обібрати жертв й покорити їх домінуваннями цього учительного режиму. Оскільки ж тоталітаристами є лише ті, які замахуються із загрозами на увесь світопорядок, на усю історію людства, яку сповідники утопії оголошують гріховною й гідною знищення у заміні її на Новий порядок, - то у тоталітаристів засадничо бракує ресурсів переіначити світ на свою користь. Й тому методами упокорення світу стає розпалювання у середовищі ворогів секти різноманітних збурень, роз'ятрення протиріч на те, щоб у розбраті супостати святого учення самі себе нищили. Експансія зони просувається за діяльної участі у ній самих жертв, яких організатори облуди грабежу спокушають розподілом здобичі від нападу на нові жертви. Умотивуванням наступу химери є проповідницька кампанія подання змістів утопії вже як понадцінного інтелектуального відкриття, під стандарти величності якого мають підпасти усі відмінні від нього, себто неправильні цінності з консеквентним відкиданням їх на смітник. Не лише сприятливими, достатніми, як ще й необхідними умовами рекрутування неофітів утопії є стани різносторонніх суспільних криз, хвороб, занепадництва, руїни, спантеличення, безвиході відчаю на утамування яких вже затребуваним арбітром та владним організатором порядку приходять провідники означеної химери. Оскільки у цих суб'єктів неординарності бракує сил примусу на подавлення ними спротиву зі сторони противників химерних прожектів, то ці тоталітаристи є активними проповідниками миру та того толерантного ставлення до конкурентів, що його тоталітаристи вимагають від своїх жертв у їх поблажливості до наступу зони знищення ворогів зони. Любителі запопасти усе умовою цього роблять любов без кордонів та застережень. Боротьба за мир у усьому світі проти паліїв війни є мотивом пропаганди тих, хто зайнятий мобілізацією власних ресурсів. Ефективними, у вимірах між мінімізованими затратами та зростаючими профітами, стають війни гібридні, - бо представляються вони як боротьба за мир, проти якого у жертви нема слухних зауважень, де не добрати, а хто ж із ким дружить у ненависті у проти кого. Відсутність спротиву злу стає енергетикою його вже експотенційного зростання. Терпимість має межі, за якими вона трансформується вже у ресурс зла. Ніщо настільки ефективно не забезпечує перемогу злочинів як відсутність боротьби проти них. Щоб жах заквасився сам собою, то достатньо нічого не робити. Саме тому тоталітаристи й пропонують режимний порядок, диктат якого знерухоплює й унеможлиблює усі проблеми, буттям яких і є світобуття. Настає точка біфуркації, за ризикам пропущення якої стає вже незбутнім розворот від потурання агресорам, стає нездійсненим мирний розворот від тих згубних для жертви способів зупинення невпинно зростаючих апетитів агресора, до яких жертва вдається невпинно згодуюючи хижаків відшматоване від себе. Ретирування перед бандитизмом є його заохоченням. Й тоді добрим людям, із числа переконаних колись у достоїнствах миролюбства за усіх умов, доводиться вже стріляти і йти на жертви. Адекватною ж реакцією на переступ чи на доброчинство має бути доказове й правове воздання кожному по його заслугах. Порушення справедливості посиленням на верх миролюбства, то це не до добра.

Нема сумнівів у тому, що інерція традицій московського збиральництва задля паразитування на ресурсах підбитих народів та власного покріпаченого люду штовхатиме посткомуністичних імперотворців на реванш повернення усамостійнених народів знов під кормигу зони. Подібно до рецидивів імперіалізму німецького, то й маса уболівальників з приводу глобальної катастрофи мобілізується до ревіндикаційного походу проти західної плутократії, що вона у особі зрадників розруйнувала союз дружби народів. І знов згубним для спільноти демократій стає її поблажливість до ресентименту одержавленого бандитизму.

Громадяни, окремі корпорації, цілі держави та країни мають позови невдоволення щодо тоталітарних сект та режимів які насильством, беззаконням, вчиненням смерті підпорядковують собі вже колишніх вільних людей, - проте війна є лише інструментарієм термінового її застосування для мафіозних структур на чолі тих усезагальних тюремних порядків за якими насильники вже не витратять збитково на мордування ще не упокорених ними. Грабунок, - себто отримання максимумів за мінімуми докладених до того зусиль, включаючи до витрат і кошторис на підтримання беззаконня військовими методами, - цей розпорядок визиску та рабства на підбиті ним сфери життя передбачає його легалізацію саме умиротворенням рабів на місці знищених соціальних інституцій, наданням тотальній тюрмі виду норми, аби уярмлені не вдавалися до бунту за своє від каторги звільнення. Тоталітаризм це там і тоді, коли вбивають лише за квотою там де треба, як слід, скільки варт; концтабірна дисципліна це недопущення невдоволення опущених та привичних; абсолютистське віровчення це кладовищенське миролюбство для усіх обпатраних ним. Ворохобники висаджують геть усі устої та узвичаєння аби миром іменували світ торжества тих утопій та чудес, облесливими облудами якого мають тішитися раби від яких навзаєм за те відняли гідність, свободу, догоди. Провокації, страти, руйнацію, війни, терор, безлад, шаленство, принуку - улаштовують тоталітаристи на те, щоб стабілізувати регламентовану впорядкованість паразитування на каторжанах, щоб безпека бандитизму перейшла у нескінчену невичерпність, щоб ніхто й не насмілювався натякнути про свої права непокірності стосовно зони мертвецького спокою.

Тотальний контроль узурпаторів це вид незаконної конкуренції, коли невдахи неспроможні виграти за ринковими умовами пруться на посади головувань у раді директорів під претекстом встановлення у взаємовідносинах з-поміж бандитами саме миру, який означені претенденти на монополізм беруться протиставляти зловживанням та буцімто надмірним напруженням конкурентних змагань. Тоталітаристи це ті, які під умови та вимоги свого зверхнього упорядкування встановлюють порозуміння між мафіозними угрупованнями у розподілові здобичі на підконтрольних їм територіях полювання за чужим. Тоталітаризм це мир на теренах владарювання перманентної війни. Перед прогресом провина тоталітаризму полягає у тому, що тоталітаристи ототожнюючи конкуренцію та збитки від військових станів її екстремумів встановлюють мир вже як вид відсутности конкуренції, з вбивчими для прогресу наслідками усеподавляючого універсалізму диктату неспідвладних критиці, себто розвиткові, вкляклих та закостенілих монополій на напрямних їхнього невідворотного виродження.

Вбивство та знищення, як реакція на противне та неспідконтрольне тяжінню тотальної єдности, - не тільки не суперечить гравітаційним силам взаємозалежности, як є безпосереднім виявом управління навіть не керованим та самодостатнім. Смерть ворогам та єретикам є необхідним прийомом недопущення будь-якої життєспроможної самостійности, відмінної від усеєднання у зоні регламенту під контролем одномірного хаосу. Насильники винищують лише тих, кого не можуть виконавцями записати у симахію імперського збиральництва, кого не можуть утилізувати з вигодою, хто залишається незрадливим у резистивному захисті своєї свободи. Терор проти жертв загальної тюрми викликається загрозами втрати відповідальности за злочини проти жертв. Притягання усіх до усього відбувається за силовими лініями порозуміння, взаємопоступок, заприязнення, умиротворення, компромісів, консенсусу, симбіозу, запобігливості, конформізму, упадання, розважливості, любови, відданости, самопожертви, інтеграції, синтезу, взаємодії, гуртування, симпатії, резонансу, солідаризму, нероздільности, симфонії, гармонії, коли внаслідок злягання неймовірного з неможливим, у безладі соломахи збурень, під супровід ефемерних марень про казкове, за сприянням облуд, зрештою виплоджується покруч запродавства. Токсичним для зони недопущення розльоту є розмежування, прецизійність, конкретність, визначеність, спеціалізованість, досконалість, фаховість, логічність, раціоналізм, реалістичність, достовірність та орієнтованість на наукове.

Рух, чуття небезпеки, вміння розв'язувати проблеми, енергетика підприємливості слугує підвалинами європейської вдачі; тоді як перше що звучить у переліку московитом його цінностей є слово стабільність. Коли почуєте це словечко, то перед Вами москаль.

Оскільки вплив на обставини не дається облудникам, то доводиться спотворення обмежувати людськими реакціями у спосіб встановлення такої собі непроникної зависи, представлені фанатизмом марновірств, між людиною та її здатністю добиратися до суті речей. Не лише умовами, а ще й призначеннями зони є те, щоб її реципієнт не лише вляпався у казку, а й загрузнув у ній, не маючи доступу до онтологічних фактів.

Максимумами на які під тиском програшу обставинам розвитку можуть піти сповідники чудес, так це вписати ці обставини у контекст домінування віровчення, аби останнє не постраждало, а то й виступило благословенням спрятливості на критику. Проте подібні відступи тоталітаристів від своїх маній продовжуються не довше, як ці насильники і фальсифікатори зберуться із силами реваншу. Усякий відступ фанатиків представляє собою підступну тактику із прогнозованою стратегією наступу. Не є можливим улаштувати комфорт чи удосконалення у концтаборі як лиш зламавши його доценту.

Відданість сучасних московитів традиціям монгольського експансіонізму, візантійської окремішності конфесійної, відданості своїм вождям тиранічним, великодержавницькому збиральництву колонізаторському, ненависті щодо Заходу, утопіям комунізму, власному месіанізмові святої Русі – сприяє умовам ідентифікації українства в устремліннях до свободи й державницького суверенітету України. Виходячи із тактичних завдань звільнення народів від імперської неволі, то не варто справжніх московитів силувати відразу до улаштованих ними концтаборів.

Віра в утопічні обіцянки й порску поміч від небесних чуд втішає хіба що фантазерів із числа захисників зони, тоді як її прагматики зводять мури зони тоталітаризму саме на тому страхові усіх жертв зони, якого добиваються кропіткою працею машини терору. Жах чуття смерті вводить у ступор усякий потенціальний прояв людинолюбства не залишаючи йому шансу неучасті у груповому злочині. Боязкість це блоки із яких зведена загальна тюрма. Достатністю та ключем до розвалу зони приписів, хибних переконань у легальності зла, до дестабілізації терору є подолання остраху. Передовсім особистісного.

Неспроможність до творчого життя своїм плодом має те домагання невігласів зупинити усякий розвиток, яке є не простою стабілізацією консерватизму, а представляється дієвою акцією смерті із учинення загибелі усьому, що не підлягає догматам обіцяної віровченням утопії. Тоталітаристи є не безневинними сповідниками тиші й відсутності загроз для свого усевладдя, як задля того вони активно гарують на ниві убивств. Утопісти та спрощувачі світу затим культивують параноїдальні острахи про ворогів які оточили лагерь остаточного щастя, аби винищення усього що ще рухається довести вже до стану індустрії. Здається що диктатори, як провідники соціальної деструктивності, навішують ярлики гріховності на усіх та усе, щоби самим лиш наодинці zostалися у ореолі святости посеред руху розору, фрустрації, мороку. Проте для диктаторів та містифікаторів смерть довкілля є не альтернативою запоруки їхнього фізичного виживання, як диктатори свою долю суїцидальну та мученицьку включають апофеозом до затіяного ними руху тотального некрофільства. Правдивих чудотворців не лякає їхня загибель, аж навпаки, вони туди добиваються запхнути якомога більше число своїх прибічників та противників. Хибним є сподівання чи припущення, що бажання власного здоров'я й благополуччя особистісного може правити якимось запобіжником із недопущення війни як інтенції усякої авторської містики. Смерть є тим виключним прийомом, до якого звертаються лузери, аби на них звернули увагу як на учасників історичних звершень. У вождів від щастя мокріють штани, коли бомби сиплються на міста, коли вони підписами засвідчують розстрільні списки, вожді жвавішають коли вони вичищають крамолу. Обачливими вожді бувають лиш на разі виникнення завад для подальшого розв'язування затіяної ними війни. Лиш на фазі виродження у зоні чуда вдаються до млявої політики. У інші часи там стриміють до смерті.

Подвійна бухгалтерія містично-тюремних вчень у вигляді набору взаємосуперечливих тверджень викликана такими ж їхніми відмінними завданнями чи то на завоювання влади, чи то вже на втримання ними влади. Так на часі готування змови тоталітаристи провокують безлад, безоглядний критицизм, карність до владомощів, свавільство, екстравагантні фортелі, є агресивно наступальними, актуалізують злочини, терор, чудеса, претендують на універсалізм, грабують інших, демонструють фанатизм, - то вже на часі узурпації громадського провідництва з метою самозбереження тоталітаристи виставляються як легітимні, забороняють на свій бік критику з боку чужого, освячують недоторканість своєї кліки, виступають за жорсткий порядок дотримання приписів своїх панувань, тяжіють до відгородження від світів у своїй автаркійності, не допускають грабунків вже на свій бік з чужої сторони, дбають за безпеку у забороні усього що може сколихнути їхнє нетривке втримання у історії, терор від колишнього віднімання ними чужої влади перенаправляють вже проти замахів на віднімання суцільної тоталітарної влади, скоріше підуть на поступки адаптації контрольованого ними й навіть тяжіючого до мирського конструктивізму. Тоталітаристам при владі, у яких не виходить з відповідністю прогресу, йдеться вже за те, аби чого для них не вийшло. Революціонери послідовно стають реакціонерами; ті, які були загрозою усім, стають зусібч загроженними від пошуків ними загроз; бійці за народне щастя стають жертвами тих, хто того ж добивається. Зрештою фаховість це ходіння вже пройденими доріжками.

З огляду на те, що рухливість розглядають атрибутом підприємливості та творчості, то за дивину сприймають ініціативність зациклених на примітивізмі, а, утім саме дисонанси між доказовими істинами та, з іншого боку, нісенітницями викликають з того ж боку дразливу реакцію. Зосередженням на безумствах консерваторам доводиться докладати надзусиль аби привести довілля істин вже до узгодження із догматами. Примітивісти, обмежені вузьким набором точок дотику із реальністю, повсякчас із останньою входять у конфліктні зіткнення поза те й саме тому, що набір їхньої заскоружлої догматики, захований за стінами неприступної для розуму містики, є обмеженим та ницим всупереч рекламування догматів за рятівні, універсальні, святі. Тоді як адекватна публіка, що перебуває у істинах, відповідає за суцільний стан справ, прислухається до логіки необхідного, - ця публіка не експериментує із небезпеками, коли навіть пропонує винаходи прогресу обмежені наявним для того можливостями. А утопісти нічого не бояться, для них не існує правил, вони завше попереду наступу, як дитина що ще не набила собі гуль. Розумні ж люди просто не планують необґрунтовані вигадки тому, що розумні у своїй креативності керуються логікою та доречними запитами можливого. Агресивність керується та спричиняється обмеженістю власних ресурсів. Консерватори є активістами не там де треба.

Особливістю тоталітарної ідеології, яка вклякає у своїх абсолютистських догматах, прикметністю концтабірного менеджменту з його централізмом та монополізмом, - які дозволяють хіба що виконувати грандіозні плани партії, - є неповороткість. Й саме це відгородження від викликів та позитивної критики, з відповідною імітацією вирішення усіх проблем засобами чуда та відповідною культовою практикою, є просто злочином проти еволюції та дару розвитку, - тоді як примітивісти у заслугу собі ставлять саме цю містику й містифікації з приводу оволодіння ними сенсами й закінченнями історії.

Як у Московії ідеалом режиму держустрою вважається стабільність і такий самий стабілізатор нав'язується для малоросії донецькими паханами, у той час як у Штатах суспільство орієнтоване на видозміни, - то й такі успіхи мають відповідні країни.

Притикання за тоталітаризму до якогось абсолютного закону визначеного до початку і до кінця історії, недопущення сумнівів у порушенні віроучительних догматів – прирікає фанатів одномірності навіть не до неправильних рішень у реагуваннях на події, як політику зіщулює до символіки вимахувань кадилом чи стоянь навколішках. Реаліями режимів які поки ще залишаються політиці стає послідовність деградації. Ті які заклякли на величних ідеях культу стають є нечулими до запитів і до можливостей втриматися у житті.

Тому любителі орієнтовані на прості рішення минулих днів ще не проявлених спеціалізацій прогресу, бо постання останніх загрожують інтеграторам, бо на конкретику викликів фахівці із хаосу не мають задовільних відповідей, бо сповідники чудес та символів не є фахівцями в усьому відмінному від картин кінця світу. Будівникам німецького світу, будованого на очікуванні несподіваних чудес, усяке дослідництво, як вияв людської свободи, є загрозливим й тому усякий крок відхилення від конвойного шереху просто забороняється, на існування проблем накладається священне табу, забобони та незнання виводять у норму традицій. Світосприйняття підбурювачів революції орієнтоване на придушення усього небезпечного власній насильницькій владі, яка зручно почувається лиш у тиші незворушної стабільності цвинтаря; схибленим на екстраординарному йдеться за те, аби лиш нічого не відбувалося; імітатори усевладности всупереч своїм хизуванням на здруження із святим не приймають навіть натяків на позитивне та причетне до прагматики світобуття. Прихильники узагальнень сахаються не лише обставин, якими терористи беруться керувати за допомогою вбивств, як у чутті своєї неадекватности навіть розумному уникають ще й часу історичного, що не може не відторгати від себе геть претендентів на володіння навіть позачасяєм позаісторичним.

Буржуазне підприємництво не лише посилило роль автономности особи, а й правилами здійснення того індивідуалізму встановило саме законність та недопущення насильств бандитських протизаконних, - тож комунототалітарна ставка на колективізм, як на альтернативу особі, була доповнена ще й апологією протиправних насильств, аби кримінальністю компенсувати вади інерційних рішень гурту. Реакційність комунізму, як звороту у сторону противну буржуазности, проявилася ще й у ставці на екстенсивне збиральництво не зароблених власною працею ресурсів, тоді як противне комунізміві індустриальне виробництво було орієнтоване саме на виробництво та створення того, що не є можливим без творчої праці. А протиставністю буржуазному освоєнню світу саме через достеменність пізнань та відповідній орієнтованости на ефективність капіталістичного виробництва стало звеличення комуністами утопій, покладань на чудеса ненависті пролетарів до прибутків, оспівування безоплатної рабської праці. Замість розмаїття підприємництва ідеологами була запропонована антагоністична щодо ринку централізація з монополізмом, аби не допустити ті відносини, коли змагаються у не фіктивних перевагах. На противагу відкритости у видах життя соціуму буржуазного, комтоталітаристи навіть у своєму імперіалізміві ставляться з пієтетом до усіх видів утаємничености.

Комунізм це патологічна реакція на стрибок прогресу внаслідок успіхів підприємництва, розвитку капіталізму та демократії, коли босоті закортіло поділити чужі багатства, ще й так, аби начальство за босоту побивалося й видавало пайок. Комунізм це марення про щастя рабства, переляканого викликами самостійницької відповідальности, повстанськими потребами та загрозами звільнення, аби лиш начальники ублажали вже цілу колонію. Комунізм це екскременти епохи індустриалізації. А москвокомунізм є прагненням нав'язатися вже цілому світу із автентичною моделлю покріпачення людей і народів.

Не лише тоталітарний лад відзначений своєю приязню до усякої вкляклої у часі архаїки, як, у свою чергу, консервативне дотримання усякої неактуальности і є зоною, - ресурс якої йде вичерпно на пошук ворогів. А ворогами легше за усе маркувати не тих, які запізняються у прогресі чи пропонують дрібку нестандартні винаходи, а тих які очолюють прогрес та перебувають там як у себе вдома, бо саме вони й відмінні від насельників усіляких позачасових змістів, а позачасовість даватиметься легше тим, які ховатимуться від догоди часові та практиці саме через провалля у містику. Тоді можна не перенапружуватися у обзиванні ворогами, коли достатньо констатувати їхню відмінність від оголошених вже за норму якихось ні на що не схожих містичних позаісторичних вигадок та символічних констант. Достатньо ужитися із довільно якою дурницею, аби та лиш максимально була віддалена від її відповідности фактам, - і концтабір готовий. Представником зони є усякий традиціоналізм який вивалився геть із своєї доцільности та кола повноважень.

Коли у критиці проблем, завжди виникаючих із кроками прогресу, нездара перебуває у знеможі запропонувати розв'язання пов'язані із подальшими кроками, - то тоді означені невігласи, яким кортить і муляє відзначитися не без своєкорисних претензій, оголошують взірцевими ідеалами саме особливості та окремі риси вже перейденого минулого. Звертання до історії та утопій заквашених вже на мирських обітницях звільнити світ від його гріховності, а не на самих лиш сподіваннях на поміч у цій справі зі сторони сил небесних, - не може не сприйматися як обумовлене ростом знань цивілізаційне протверезіння.

Так реакцією на ріст рівнів виробітку на часі переходу від ремісничих мануфактур вже до фабричної індустрії механізованої і пов'язаним з цією інтенсифікацією продуктивності праці відносним падінням достатків та статусних прав робітників, вже відірваних від володіння останніми фондами земельними та виробничими, - стає актуалізація вірувань на повернення цим експлуатованим масам власності з відповідною їй заборонаю та її вилученням від приватних підприємців. Бо капітал, особливо той який створює додатковий продукт, правове оформлення виробничого капіталу, потребує сприятливих ринкових умов та фінансових інструментів його функціонування, - виразно, вже за нового часу, заступає архаїку давноминулого, коли організованість суспільних взаємин трималася переважно на конфліктах загарбництва та силовому перерозподілові обмежених ресурсів.

Так відгуком на проблеми народовладдя, на ті протиставлення інтересів стосовно участі і доступу до влади, до соціального управління, що вони виникають на часі становлення національних держав у умовах спільного для її інститутів капіталістичного ринку, коли виключне закріплення владних преференцій виключно за аристократією піддається критиці зі сторони правових концепцій на служіння усіх верств спільному національному та державному благу, - висувається реакціонерського штибу концепт на повернення до тих щасливих днів минувшини, коли запити ієрархічно нижчих класів і прошарків втілювалися у управлінських рішеннях владної вертикалі. Виникаючі за індустріального капіталізму установи правової і представницької демократії піддаються нападкам та заборонам зі сторони ідеалу повернення до централізованого і мобілізаційного правління назадицьких часів абсолютизму чи диктаторських над громадянами насильств.

Обіцянки з повернення людини до своєї сутності, з подолання відчуження у спосіб експропріації багатств та фондів вже на користь нужденного класу пролетарів, з наслідками пролиття благ на суспільство, звільнене таким чином від необхідності гарувати, - саме й є основоположним догматичним постулатом та квінтесенцією видів соціалістичних клопотів за упосліджені маси: заборона приватної власності. Втілення цього комуністичного забобону, - умотивованого переконанням, що приватні підприємці пожирають надто багацько суспільних багатств, віднімання яких від імущих суспільство збагатить, - невідворотно тягне за собою: одержавлення власності; а тоді замість громадян відповідальними за задоволення їхніх життєвих потреб стають чиновники, яким не обійтися без їхнього виключного усевладдя іменованого диктатурою пролетаріату; а тоді робітників та продуцентів краму, полишених на право заробляти згідно внесків до виробництва, доводиться стимулювати до трудових зобов'язань саме силою та концтаборам; а коли ринковий обмін товарами, які не можуть бути товарами, забороняється, тоді має настати розподіл пайків; а коли громадяни є не згідні з їх пограбуванням на права і майно, тоді цих ворогів народу треба убивати вже індустрією терору; а тоді для контролю над мірою споживанням, для пошуків недобитих ворогів народу стають потрібні спецслужби безпеки цього тиранічного режиму; а коли терору не доста для контролю, то доводиться послух забезпечувати атакою на свідомість перетворених вже на зеків мас підданих у спосіб їх комуністичного виховання; а тоді усі піддані, справедливо вирівняні у їх однаковості, зобов'язані іти на жертви заради своєї самовідданої любові до рідної кліки і святої мафії вождівських зверхників. А вже тоді мало б настати віднаходження ефективного власника, перед перевагами господарювання якого, загниваючий і умираючий Захід мав би умерти і зогнити. Замість того на Московії відбувається імітаційна вестернізація.

Примітивізація, на якій наполягають тоталітаристи, є їхнім повстанням проти невпинності спеціалізацій у культурі. Прихильники чудесних рішень руйнують усі проблеми та виклики тому що не знають відповіді на розв'язання проблем. З тих же самих причин містифікатори орієнтовані на повернення до минувшини.

Як рух на згортання демократії, тоталітаризм суперечливо може породжуватися повстанням проти пануючої над суспільством тиранії монархів з відповідними підняттям до історичної творчості саме народної маси, із числа якої щастить у підприємливості лише небагатьом, які вже у непоодиноких центрах віднятої та приватизованої влади розгортають цикли експлуатації підвладних ресурсів, починаючи визиск, зазвичай і як то годиться, вже із такого насилля над підвладними, якому у прикметах грабіжництва та несправедливості може у порівнянні поступатися навіть вже спростована у повстанні абсолютистська влада монархів. Оскільки розподіл вже між кількома осередками колишньої монопольної та виключної стосовно усього суспільства влади верховного управителя є таким видом демократії, що, однак, не гарантує наявності демократичних діалогів усередині осередків розподілу владних повноважень у капіталістичних підприємствах, то й негативна реакція проти зажерливості та здириництва вже чисельних спадкоємців узурпації з боку обманутого у своїх сподіваннях суспільства може видаватися видом відновлення справедливості. Буржуазна демократія, яка повторює історію починаючи із жорстоких, а то й дикунських прийомів хапання ресурсів вже множинними підприємницькими осередками, може викликати нудьгу за тою централізованою владою, що вона у її відсутньому демократизмові, а то й антидемократизмові видається менш хижою хоча б у силу її самотності, коли один цар просто не міг зжерти стільки, як згряя метикованих, та таких що не упустили своє й не своє капіталістів. Створення капіталістами завад для подальшого розгортання демократії, коли заважко починати підприємницьку кар'єру в умовах повсякчас тяжіючого до монополізму крупного капіталістичного підприємництва, породжує реакційні та назадницькі ідеологічні вчення ідеалізації минулого та розвороту до вже відпрацьованих форм соціоорганізації, на зразок комунізму, які протиставляються демократії у представництві її буржуазною підприємливістю із заміщенням її архаїкою влади вождя, який по-батьківськи дбає за відповідно люблячу його масу обезвласнених на права та власність жертв, які гарують у зоні відданості вождеві з його камарильєю, коли вождь повертає суспільству те, що він не доїв із забраного від суспільства.

Бодай один крок на випередження вже досягнутого кращими умами дається далеко не усякому винахіднику, - зате у напрямку виродження нема нездоланих перепон. Пройшовши по досвіду нещастя, нібито відринутих будівниками прогресу, можна на шляху занепаду назбирати повну торбу людоджерських цінностей, днища для яких просто не існує, й отримати таку собі подобу тоталітаризму.

Віки будування правопорядку закінчуються московокомуністичним освяченням грабежу одержавленого, коли експропріація експропріаторів постає апофеозом соціального устрою, насилля стає громадськими відносинами, фабрики смерті обслуговуються нібито виробничими підприємствами, але ж перетвореними на каторгу з віднімання у в'язнів не лише заробітку, а навіть життєвих сил. Руїна права відбувається на руйнації вікових устоїв моралі, коли людодбивства освячують як прояв домінуючої класової моралі. На плечах комуномосковських проповідників всідається замість помилок вже втілена диявольщина, яка переконує, що номенклатура краде задля щастя широких мас звільнених подібним чином від експлуатації. Такий самий крах підсумовує надсумну історію будування раціоналізму замість якого приходиться комуністичне виховання, коли раціональні і затребувані закони соціального устрою приносяться у жертву утопіям на ниві злочинів у просторах божевілля.

І навіть позірні кроки виходу із глухого кута одержавленого бандитизму, - коли номенклатура заходиться легалізувати вкрадене нею вже не боргом служіння народу, а вже своїми інтересами приватизації роздержавленого майна, - стають відродженням найбільш дикунських прийомів первісного накопичення піратського капіталу.

Тотальна одність режиму зумовлена замірами виборсатися таким чином із екстремістських маній і таких же утопій суспільного розвитку, куди її, як у глухі кути відгалужень від напрямних прогресу, заводить покладання на чудеса. Тоталітаризм це своєрідне оправдання за глупство упередження, через надання останньому універсальних і загальних значень, серед яких виключається критика стосовно догматів означеного віровчення. Специфічність химери з приводу порятунку світу від вигаданого гріха, покладанням на яку пройди намагаються випередити доказові закономірності суспільного життя, - може лише посилюватися у заданому векторі маніпуляцій із чудесами, аж навіть збагачення останніх на елементи осучаснення, через обмирщення та переведенням у культ суто містичних змістів абсолютистського учення, - залишає химери незмінними. Бо абсолютистські вигадки, створені як домінантна норма усіх норм, за означенням не підлягає стороннім і незалежним корегуванням. Таким чином для режиму зони остаточного порядку, то його повернення до царини здоровоглудзя, раціональності та магістралей культурного поступу, - проти якого Новий порядок повстав та звідки він утік, - є можливим як рух назадницький. Коли ті, які взорують у Світле майбуття чи перебування у райських кущах, прагнуть побачити вже те, що відноситься до пристойности, права, науки і прогресу, то їм доводиться повертати очі вже у минуле. Те, що тоталітаристи могли б не записувати собі у поразку, у свій асоціальний доробок, включаючи навіть первісні ідеали свого учення, - потребує просування до позицій, звідки учення узяло курс геть від традиційної культури. Аж це було б можливим лише на шляхах заперечення історії пагону цього святого учення. Фантазії про успіхи у вестернізації московства лише з припиненням історії останнього могли б перестати бути фантазіями, але й це не пішло б на користь для вилученого із історії. Для очільників поступу, то зона з її сповідачами переміщується на маргінеси і згадки про неї.

Еволюціоністи вказують на мутації та рекомбінації у передачі кодів генетичної інформації, на природний добір, на зміни середовища, - як на чинники становлення тих видів організмів, які за генотипом та фенотипом є органічно пристосовані до ендемічного виживання у заданих природою умовах. Морфологія видів, їх відносини у кругообігові речовин у біоценозі є природними, - на відміну від змін середовища культури, яка є водночас і наслідком і авторством від людських у ній трудів. Поза можливості селекції за участю людини, аж є неможливим рослини чи тварин певної таксономічної категорії переродити у інші класи, підвиди всупереч даному натурою. Мавпу, кажімо, не можливо перемінити всупереч чи назворот стріли еволюції до того предка чи родоначальника, від якого шляхи мавпи та людини розійшлися нарізно. Тоді як людина розумна є універсальною. Ідеологічні спекуляції стосовно жорсткої залежності расових чи етнічних якостей людини та, вже з іншої сторони, здатності освоювати чи продукувати досягнення культури, - є наклепом, а то й злочином є. Протиправними визнають заміри осібних тоталітарних проєктів підкорити своїм приписам ті вільні від них спільноти, які мають права як бути специфічними і розвиватися у традиціях своєї культури, так у тому ж розвиткові є здатними долати вже відпрацьовані свої досягнення чи неактуальні недоречности допущені у минулому. Гіпотетичними є конструкції стосовно такої собі матриці чи інерції долі, на яку окремі суспільні організми є приреченими фатально. А проте, якщо народ забрів по вуха у кров пролиту у його історії, - то цей злочин є запатентованим цим народом, є складовою його вдачі, яка невдачею обтяжує змагання спільноти за чільні її позиції у глобальному поступі.

Годі й сподіватися, що розвиваються лише спільноти вільні і відкриті, а угруповання сектантського штибу тільки й мріють за те, щоб вироджуватися, деградувати, ретируватися із зайнятих позицій та втрачаючи власну специфічність наближатися до головних і визначальних магістралей по яким мчать згадані очільники винахідництва. Відмінність тоталітарних ідеологій та уцілілих диктаторських режимів від противних їм демократичних, правових, продукуючих спільнот людей доброї волі є аргументом для диктатур посилювати свою конфронтаційність, а не бігти навздогін спільнотам інклюзивним. Як хвороба є для організму утриманням у житті, так і специфічність диктатур оберігає їх від загроз прогресу.

Лідерство серед суцільних цивілізаційних кіл належить протягом останніх сторіч саме європейському західництву, бо серед його ціннісних здобутків називають право, гуманістичну моральність, демократію і ринок, наукову чесність, механізми підприємництва, працьовитість, допитливість і поступальний розвиток, критицизм та ідеал свободи, практицизм. Історія та устрій цих же розвинених країн та осібних народів відзначений колонізаторством їхніх імперій, безупинними війнами та революційними соціальними протистояннями, породженням екстремістських культів та режимів, крайніми розходженнями у доходах на користь вузьких угруповань елітарних. Порівняльні з європейською культурою не гірші і своєрідні у власних традиціях спільноти лиш тому бувають запізненіми чи обрають путі навздогін європейству, бо просто не запропонували ліпших взірців доказових, себто притягальних для розвитку як власної ідентичности, так і для загалу інших окремих культур. Не може бути сумнівів у потребах якісного і більш досконалого розвитку усіх проявів та аспектів життя культур і народів, - а проте він є таким як є. Супроти фактичности якого висувають усілякі, а особливо замішані на містиці осяйні проекти, аби чудесним чином тут і зараз негайно перелаштувати цей світоустрій, - який, мовляв потопає у гріхах, не відповідає придуманим для його спасіння казковим проектам, подайте нам інший світ вже правильної реальности, а цю його феноменальність винесіть геть кудись у простори гібелі світу, - то подібні гіпотези та вправи із закінчення людства та історичного часу на Землі є надмірно ризиковими у своєму злочинному глупстві.

Розходження між наявним станом речей та планами перелаштувати цю даність вже на краще – мають бути узгодженими. Себто удосконалення відбудеться коли діяти із знаннями про закономірности об'єкта дій, а не керуватися самими лиш мареннями про бажане. Бо рівняння під зверхність недостовірних понять наслідком має нищення відмінних від них реалій. Критичне відсікання у матеріялі того що не керується волею на цільові уявні ідеали може призводити до нарощення руйнувань. Інструментом неадекватних винахідників стають інструменти негативізму. Вважається, що якщо шар за шаром репресувати незгідних з обітницями, винищувати установи не вміщені у скобки віри, - то залишаться лише вірні ученню щасливці посеред простору, де ніщо не затулятиме змісти і світло настанов секти.

Порівнюючи з тими невігласами чи свідомими крутіями, які негаразди для оточення породжують своїми помилками чи глупством, - то вже справжні нещастя йдуть від того, що протиставні до реальности норми виносяться взагалі поза скобки та можливости об'єктивної реальности. З унеможливленням з її сторони критикувати чудеса і саме тоді, як останніми гатять по уречевленим подіям та фактам з метою її унеможливити. Знання, на відміну від рефлексій сприйняття, інших видів психічної ментальної розумової діяльности, є відмінні встановленням закономірного, тобто протилежного поняттям випадкового, непередбачуваного, хаотичного. І саме на оволодіння абсолютними і нездоланими законами претендують химери, вірування у реальність чуд духовної природи, яким, на думку удаваних чудотворців, мають коритися мирські норми та відносини фізичні. Функціональним призначенням маячень є такий собі шредер перероблення на мотлох вже усього що потрапить туди зі сторони доказових істин. Прибічники зони правильного порядку не можуть бути задоволені чимось живим довкола. З визнання домірним лиш того, що ці аматори перероблення світу вважають допустимим, то вони затикають рот правді, запикують свистом слова які їм не подобаються як непристойні. У результаті освистується дійсність, стає неможливо у ній розібратися. Усе суще визнається неправильним. І нищиться.

Порівнюючи з тими концабірниками які перемелюють лиш простір речей, то більш небезпечними для довкілля є ті, які як на жертву націлилися ще на час. Зона це там де атакують і винуватять те, що вже відбулося колись. Змістами будування зони є ненависть до того, що змінити вже неможливо як факт поза можливостями навіть майбуття. У зоні стриміють навіть не до минулого, а до того, що йому передувало. Живильними соками, оправданням і розростанням бандитизму є їх звинувачення на сторону майбутніх жертв у тому, що останні мали багатства ще у минулому.

Критика того капіталістичного підприємництва, яке стає порушенням ритуалістичних розподілів між середньовічними верствами, ведеться у напрямку повернення до минулого, а не у пропозиціях на перспективу улаштування соціальних ліфтів для участі у організації виробництва. Ліваки пропонують варіації паліативів з відродження рабства. Як за європейського середньовіччя долею зневажених селян були обов'язки гарувати на аристократів, а статусом останніх було дбати за справедливість подібного устрою, - то так само більшовики, на їхньому рівні аксіоматики концтабору, вже як ворогів переслідували селян за те, що селяни були не підконтрольні зверхности новоявлених бюстителів суспільного блага тоді, коли селяни мали власність як господарі плодів своєї праці, а не були перероблені у трудозобов'язаних, а то й конвойований спецконтингент. За середньовіччя декорум і статусна поведінка у діалогах і спілкуваннях між верствами, включно з етикетом церемоніальних містерій, видаються виразніше структурованими й більш розвиненими, ніж за розгорнутого будівництва соціалізму по усьому фронту боротьби за нову совлюдину проти загниваючого забугра зоологічних злостивців.

Якою буде дія чуда, на яке покладаються його сповідники й якому вони делегують свою відповідальність, примітивісти певно не знають, звертаючись до тих чудес у молитовній покорі, - проте любителі неймовірного відають те, чого вони певно й конкретно не хочуть, вони знають ворогів як заваду кар'єрі безкарного грабежу, а очі цих тоталітаристів обернені на те минуле, якому вони визначили місце у трупарні. Тоталітаризм це мрія про загибель усього сущого, як гарантію невідворотности настання утопічних картин щастя. Енергетика трудів змовників іде на вчинення смерті й загибелі усьому та усім, з настанням відповідного розквіту для самих катів. Проте від смерті певно буває саме смерть. Так комуністичні дефетисти працюючи над знищенням самодержавства, буржуазної культури та її носіїв, у цілях експропріації назбираних статків, таки добилися зникнення країни; а любителі приватизації статків назбираних вже за історію комунобудівництва добилися зникнення й совітського Союзу; тож подвійне зникнення країни із політичної карти світу у боротьбі проти не такого як треба добра на не власних зубах обіцяє й третє повторення успіху знищення державного московства на тих же шляхах пограбування вже пограбованого. Успіхів московитам у цих клопотах. У цей же час українці вже у конструктивних спробах усамостійнення зазнали програшу у спробах розпрощатися із імперією царською, із імперією комуністичною, й не мають поки успіхів на відрив від малоросійського усевладдя олігархату. Проте повторення знов і знов наполягань на прогресивному конструюванні державного і культурного назалежництва так само обіцяє успіх.

На початок свого останнього сторіччя імперія самодержавна мала ознаки європейські: у рівнях культурного розвитку, склався капіталістичний ринок виробничий та фінансовий, право власности охоронялося, набиралися подоби конституції і права, життя партій політичних, свободи преси, затиралися різниці між прошарками, у доступі була зброя, населення переміщувалося вільно. Перед тим були звільнені від залежності кріпацького штибу не лише вищі верстви, а й селяни. Лиш анахронічне патріархальне самодержавство, з відношенням до розлогого зібрання народів як до вотчини чи особистого обійстя, було останнім заборолом проти розпаду імперії. Й більшовикам вдалося ці загрози єдинанеділітству відстрочити на десятиріччя.

За часу буржуазного, то революційні зміни політичних правлінь вже на вектор демократизації призводили у європейському колі країн до їх поступу. Революції у Англії, Нідерландах, Штатах, Франції підштовхнули ще й їхній експансіонізм територіальний. Подібні зміни у векторі лібералізму призвели московську імперію до її наглого розпаду що на часі самодержавства, що на часі демократизації комунізму. І у означених країнах, і у Російській імперії той політичний каркас держав, який був звинувачений реформаторами у реакціонерстві, посипався саме під тиском та з причин його удосконалення, у рухах до свобод. Імперія була на підйомі капіталістичному, демографічному, правовому, який вступив у суперечність із інтересами підйому її народів. Знадобився комунізм щоб зупинити свободи.

Справжні багатства створюються творчістю докладеною до передових надбань. Тоді як вже існуючі статки можна лише перерозподіляти між претендентами на них. Збирачі вже зробленого кимось є зайняті не більш як переіначенням минулого. Бандити за природою і по суті є реакціонерами; їхні погляди та інтереси пов'язані із перебудовою та улаштуванням на краще того що вже відбулося; для цього вони шукають і знаходять ворогів винуватих у тому, а чому це жертви грабежу досі ще не задовольнили апетити означених грабіжників. Однак збирачам не дано і не пощастить приватизувати креативність прийдешнього, бо вони існують лиш як паразити на минувшині. Виродженці природно оспівують вже забуту далечинь. Винахідництво є долею осібних його ініціаторів, подякою яким стає прийняття суспільним загалом цих корисних йому винаходів.

На відміну від тих неістотних ризиків новаторства, - коли пропозиції від нього не так удосконалюють, як почасти вступають у протиріччя з уже існуючими досягненнями, - то сама лиш критика вже відпрацьованого хіба що множить помилки. Замість того щоб збагачуватися на ще не бачені винаходи конструктивні, - то бійці проти неправильного на їх думку минулого множать його руйнування, маючи оманливу надію що для очищення захованої там вже наявної істини доста від неї відсікати зайве та непотрібне. Саме лиш звільнення від зайвого чи хибного ще не породжує необхідне та правильне.

На противагу москалям, то українство для життя та розвитку обіймається саме роботою на майбуття. А бійка проти московства необхідна не більш як усунення загроз. Борони Боже знаходити якісь конструктивні суто національні українські смисли у припиненні московства. Якому доста нам лише допомагати у його самопоїданні.

Ерефійський вождь обіцяє: що українцям, коли у українців вичерпаються снаряди, то залишиться жити тиждень. Але за допомогою західного Альянсу українці тримаються у спротиві. У імперців бракує сил та фізичне спотворення і винищення життя народів проти яких ці збирачі ведуть загарбницькі війни колонізаторські. У збирачів вистачає ще ресурсів на ведення операцій терору. Підригну роботу ведуть підривами вибухівки. Одначе головним об'єктом атаки є удари по мізках жертв. Агресію здійснюють ерефійці переважно у сфері ідеологічній. Ставку роблять на запроданство, шантаж, підкуп. У ході психологічних воєн та спецоперацій з дезінформації спотворюють і фальшують факти, знецінюють смисли, вводять у оману і обман, провокують інсинуації і обмови, культивують облудні міфи і небувальщину, вигадують шахрайську лжу та фігню, агітують на правду маячень. Неправди ментального та інформаційного гатунку ідуть у синергії з атаками у областях взаємин господарчих, правових, гуманітарних. Вже не брехні і каверзи обслуговують армійські удари, а – назворот.

Вже не війни обслуговуються для свого успіху різноманітними діями обману, вже не обман розглядають як вид вдалих військових операцій, а на разі це вже призначеннями обстрілів та убивств стають химери. Після удатного щеплення на жертву світогляду та вартостей завойовників, то військо останніх можна безпечно замінити вже на поліцейських.

А проте. Модна на часі ставка на змішування між собою противенств між грабіжником та його жертвою засобами потоплення їх у взаємній один до одного любови сприймається кожною із сторін протистояння саме як заохочення у настоянні на власних особливостях, як прощення за осібні наполягання, як заохочення до жорсткості останніх. Толерація з усепрощенням лиш множить конфлікти всупереч замірам замирити усіх. Не добрим для жертви є те, коли її дурять з підступними намірами її таким чином безкарно і безпечно убити; але ще більш безпорадною стає жертва коли її дурять звабами безрозмірної до неї відкритості у приязні, коли змішують грішне з праведним, коли у заборонах на слова образи відмовляють правді у її голосі, - бо на разі відсутності розрізень між добром та злом стає неможливою адекватна відповідь. Під каптуром любови до противника та недопущенням з його сторони образ вже на свій бік – бандити гострять ножі чи накопичують плутоній. Бандити розмивають розмежування між тілом жертви і своїми на неї апетитами. Нападкові далеко не завадить проголошення об'єкту нападу єдиним із загарбниками народом. Правду фактів вдало закопують у любов до багатств і смачної плоти жертви обману.

Прагнення любителів розпоряджатися чужим майном, правами, розумом, включаючи до абсолюту свого контролю за реальністю також управління чудесами, - буде не повним без претензій бандитів ще й на управління часом. Ошуканство жертв терором та переробленням колишніх громадян вже на паству сповідників сектантського культу доповнюється обітницями настання щастя у майбутньому чи у минулому, десь подалі від страждань сьогодення, щоб мученики та рекрутовані бійці за утопічні ідеали не ремствували й не надумали повстати проти розпорядників присвоєних тими розпорядниками владою, майном, життям і часом підданих. Аніматори та реаніматори казок зводять до купи минуле та майбутнє, обіцяючи відродити втрачених взірці чи узорити упущені стандарти. Змістами утопічних прожектів є не лише фіктивні уявлення про залишений позаду золотий вік незнайомства із проблемами породженими соціальним поступом, як - ще й практичні зусилля по знищенню носіїв проблем сьогодення задля актуального повернення до прикро загублених ідеалів не існуючого історичного розвою.

Так виявляється, що віднесене на майбуття входження у життя з Богом вже було у минулому, аж тут нагодилася історія людства яка зіпсувала ідилію й довелося б пастві страждати у гріхах первородства, коли б не послух професійним рятувникам від непослуху рятувникам. Або ж на переконання вже інших сектантів, виявляється, що обіцяне щастя заборони підприємцям приватної власності вже було у прадавні часи комунізму, аж тут вигулькнула історія зіпсування соціальної гармонії й довелося б капіталістам та усім ворогам трудового народу так і залишитися не вбитими, коли б не поміч концтаборами та голодоморами зі сторони номенклатурної диктатури пролетаріату. Або ж на мислення інших казкарів із числа просвітителів, виявляється, що великоросія вже презентувала собою автентичну археологічну та цивілізаційну праісторію Близького сходу, Єгипту, Індії, Китаю й далі за списком, коли б не спотворювачі святорускава міра, які заходилася будувати свої русофобські цивілізації із спонук дошкулити, - але на означену нелюдь золотого мільярду чекає й не дочекається кара прийдешнього реваншу. Або ж виявляється, що люди вже були споконвічними мусульманами, й невірні шкідники означеної істини так і зискували б, коли б ситуацію не виправляли б правовірні за допомогою дамаських шабель та поясів шахідів.

А коли на заваді осяйним замірам обіцяної прийдешності рятування від вигаданого зла та вад історичної реальності остання постає як нездолана, коли вороги ополчилися на обитель святої правди якої не може не бути, - то тоді вже самої історичної реальності має не стати, світ має бути принесеним на пожертву віру у реалізацію утопії яка зобов'язана бути міцнішою за ту профанну дійсність мирську, місце якій у віджилому, у смерті, у минулому, у відході до небуття. Коли жодним чином колізії земного та осмисленого, себто власне буття, не вміщуються у представництво собою утопічних фантазмів, тоді учителі віри скорше відмовлять людині у її прижиттєвому здійсненні обітниць, аніж дозволять останнім бути спростованими життєвістю людини. Ніяк не обійтися без мучеників за віру аби спростувати та присоромити аргументи життя. Прожекти містичного майбуття еквівалентні порожнині такої міфічної минувщини, яку у спосіб ліквідаційного переведення проблем сьогодення у вже до стану неіснування втілюють чудотворці у прожекті містичної прищлості. Над очищенням зони очікуваного прийдешнього щастя від ще не добитих шпигунів, які поки що не заповнили наново відриті для них ями, плідно працюють славні Органи. На Бога надійся, у вічно живе учення, слідує настановам безпомилкового політбюро, - а на розум свій, на участь у здобутках культури не покладайся.

Не просто хибно, як ще й небезпечно гадати, що матриця московських вікових походів на упокорення сусідів може еволюціонувати до рівнів культури народів свободолюбивих. Москалям, та нікому, не подолати генів своєї історії. Перебуваючи на вершинах трупів та не покараних злочинів не можливо розпочати свою історію заново. Будуть у складі стрілецьких батальйонів вбивати і вмирати знову і знову-таки. А ті, які міркують будь про що домовитися із московитами, - наражають себе на смертельну небезпеку.

Обіцянки розправитися з усіма проблемами і вивести страждальців до остаточного їх ошасливлення методами казковими у їхній простоті тому залишаються звабливими, знаходять найширшу підтримку, перемагають усякий спротив собі зі сторони тверезого і відповідального підходу до кризових ситуацій, - бо обіцяється розрішення усіх викликів на місці поміщення потерпілої публіки у картину щасливого завершення історії. Важливими стають навіть не так нестримні утопічні марення про можливість здійснення неймовірних забаганок, - як істотними стають прагнення та вчинки ненависті до тих реалій і ситуацій сущих, які завадою перетинають шляхи настання обітованого чуда безкарної неслухняності. Знаки заборони та приписів у дотриманні досвідом перевіреної безпеки чи параметрів з експлуатації чинної технології є сильнішими за дозволене. Головне знати і не допустити того, що певно є загрозливим і категорично не прийнятним, чого у ніякому і жодному разі не можна чинити. У революціонерів та ініціаторів переіначити світоустрій усі, а то ще й більші зусилля йдуть на боротьбу проти придуманих ними ворогів. Уперед і насамперед до натхнень пригод штовхає нудьга від непереборної пересічності, втома від вже перейденого, де сповідники придуманих ними чуд не знайшли собі застосування гідного скоріше їхніх апетитів, а не їхньої кваліфікації явно не достатньої для нагод бути корисними у обставинах сущих не простих реалій. Вирішальним інструментом чудотворення може бути лише вчинення загибелі усім та усьому що не згоджується йому підкоритися; виключно доказовим та переконливим у відношенні до реальності стає переведення її як не до стану ірреального, так хоча б до смерті; ключем відкриття путі до щастя стає сокира, яка що більше кривавиться. Оскільки того, що не може бути окрім як у казці та всупереч натурі людини включно із суспільними затребуваннями на людяність, - бути у житті не може, вимагає для себе різноманітного нежиття. Переплутування здорового глуздя та утопій, вважати грабіж за збагачення, заміна казок на реальність і навпаки, - це не до добра.

Нема кращих, - з вказівкою пальцем на їхню конкретику як історичного факту, - доказів здійснення пророчих чуд, аніж звертання до славної минувщини, також легендарної і міфічної, що не підлягає перевірці, окрім як вірою. Так в усіх достатньо фантазійних доктринах їхньою складовою є вчення про дотеперішній золотий вік, поверненням до ідеалів якого і є цільовими змістами прийдешнього. Непорушним фундаментом містифікацій та прийнятих за реальність казкових сюжетів є невиліковна віра у них. Накресленнями змістів майбуття втілень утопії є сповідання символічних ритуалів культу мертвих та інших героїв, які жертвовно втрапили у могилу задля цієї справи і серйозно без посмішки мають звідти допомагати тим сучасним героям, яким ця справа залишається поки ще не доступною, а лише омріяною. З очима вивернутими назад будуть сповідники чуд марширувати із парсунами полеглих героїв, аби ті посприяли поверненню до перейденої слави віджилого. Воскресіння своїх мертвих, як винагорода марних зусиль ошасливлення вірних віровченням є для останнього навіть більш істотною цінністю, аніж запроторення до могили ворогів віровчення, бо останні оцінюються як послід навіть у великій його кількості. Щоб не представлятися злом, то його презентанти міняють місцями слова та тілесні їх значення. Любителям закінчення історії потрібна бездонна яма щоб у її глибокій темноті атуалізованого небуття вирівняти усі ще не добиті ними цінности. У стихіях хаосу нема незгідних із ним. Надії сподіваного майбуття переповнюються вже зотлілими колишніми трупами. Сенси і оправдання зони бандитського порядку майорять довкруг улаштованого нею поховання чи вигрібної ями переповненої злочинами. Божевілля утопій переростає вже у предметну реальність створюваних ним могил. Тоталітаристам вдається лише очищення від тих кого вони вважають ворогами; їм ведеться лиш на те, щоб підривати, висаджувати у повітря, шматувати, сіяти розбрат і зло, винищувати, убивати, силувати і тероризувати, пригнічувати і визискувати те і тих, до кого і до чого ці сповідники химер та представники негативізму ще можуть дотягнутися. Стацією прибуття цього руху звертань до минулого є навіть не назадницьке реакційне виродження, навіть не кладовище з могилами, а порожнеча спустошення. Від запліднення химер убивствами родиться близьке до ніщо.

Явище тоталітаризму це прояв атавізму вже у культурі, повернення до здавалося б відпрацьованих моделей соціального устрою, коли реакцією на переляк від кризових станів сьогочасного розвитку стає відродження: спрощень; ставок навіть на чудеса та делегування власної відповідальності на відкуп свавілля Богів покликаних розв'язати проблеми; сподівань на усевладних вождів які знічев'я нагодують усіх відданих їм клієнтів; коли усі та усе гуртується у нерозривній єдності жертвовної любови до гуртування; коли розумне та належне доказовим знанням замінюють віруваннями, грою у оживлення символів, вистрибування за скобки закономірного та історичного; коли перенесені на нездійсненне майбуття ідеали із розряду казки намагаються актуалізувати на практиці; коли зневіра опановує навіть тямущість і викликає до використання усі види архаїчного у помсті лузерів усьому здоровому; коли невміння освоїти проблеми та нагоди історичної реальности виливаються навіть у закликання загибелі усьому сущому, а то й у практичні для цього зусилля розору; коли екзерсиси із танатосом результуються у ніщо та громадження могил, війна стає не так наслідком, як її причиною, викликаючи кураж у причетників туфти та небуття; які готові задля цього іти на жертви і мучеництво у сподівання на дарчу винагороду за це не від власних сил та вмінь; коли на місце потреб на працювитість і винахідництво приходять цінности споживацтва та бандитського збиральництва плодів чужої праці; коли норми права замінюються силою; а людяність і апробована на добро моральність відступає під тиском дикунства, цинізму, криміналу; коли суб'єктом історії стає не особистість, а натовп рабів, підданих, каторжників, коли на посідання еліти добирається одержавлений кримінал; закономірне та структуроване впадає вже у стан та ситуацію безладу протиріч, ворохобні, шалу безкарности за руйнування різниць і відмінностей, за перехід кордонів; коли оперують не правдою нікому не цікавою, а неправдою, біологічними апетитами здирницького грабіжництва хижого; химерним забобонам, облудним упередженням, фікціям ірреальним надано подобу абсолюту, призведеного до рангу догм незаперечних; коли в усіх негараздах винуватою є якась сторонні вороги, яких неодмінно треба знищити у пень й очистися від їхнього життя; а серед колон у одностроях, які із лопатами карбують крок до величних будов світлого майбуття, рискає конвой у пошуках того диверсанта й шпигуна, який йде не у ногу; коли повертаються до синкретичних світосприйнять, замінюють ними спеціалізації культурних досягнень, а установи, інструменти, процедури суспільного устрою навіть не деградують, а затоптуються. Суспільство стрибає назад у порівняльне варварство, піднімаються темні стихії духів підозрливості до не належних до зграї, затрачаються розрізнення між добром та злом. Рудименти дримають допоки суспільство не впаде у хворобливі негаразди.

Спершу виникає ситуація пасивности, відсутности результатів у подоланні кризових станів, розпачу у реакції на хаос із відповідними запитами на розв'язання безладу вже у будь-який спосіб, - а вже тоді й опісля виникає наставник та учитель, слуга нації, повелитель всесвіту, примітивні забобони, маніакальні марення, неординарна воля якого у підміні нею законів та суспільних потреб стає не так винагородою, як карою громадян за їхню соціальну пересічність. Поява подібного альфа-самця, - розумового інтелекту якого має вистачати на кермування, відповідно спрощених ним за допомогою терору, сфер та питань життя підданих, - може бути відхиленням від норм для суспільств відкритих прогресові, проте у недостатньо розвинутих спільнотах тиранія й диктат становлять інерцію, матрицю, архетип культури любови до подальшого туркменбаші.

Як озиратися на зад у пошуках там виходу, то саме на це й натрапляють, саме туди потрапляють. Окрім обставин з визначення не годящого для розв'язання посталих проблем, то вирішальним критерієм у цьому є ще й час: як правило архаїчні пропозиції, - дарма що їм наврочили провіденційні перспективи, - прирікають їхнього обранця на відсталість, роблять із нього поборника реакціонерства. Не усякі оригінальні винаходи гарантовано не належать тяжінням глупоти, на відміну від тих, минуле яких підзабулося. Так сповідування марксової апології феодального регламенту цехового на часі вже капіталізму дає концтабір.

Однозначно настроєне на зростання та не покаране спротивом заковтутих народів розпухання московського царства не залишає собі шансів отямитися задля виживання у співпраці із народами вільними. Самостійницьке визволення народів у повстанні проти московських загарбників останні змушені самі доповнити скиданням із себе баласту утримання ваготи імперії, - коли паразити дохазяйнувалися до того, що анексовані народи підневільні під егідою покори русифікації надають вже не прибутків від їх визиску, а завдають збитки вже від необхідности їх прохарчування у обмін на імітацію ними слухняности. Однак у інерції московської культури проживання чужою працею маса збирачів під проводом воєнначальників буде хоч через кров, навіть свою, у угарі реваншу москвосвятости, москвоязичія, москвокомунізму буде самовбивчо ліпити докупи втікачів звідти.

Подібно до того, як жодні прояви здоров'я не є винними у спричиненні хвороби належної до царини нездоров'я, - то й годі батьків тоталітаризму шукати поза самим тоталітаризмом так само, як і удатних могильщиків тоталітаризму не вдасться знайти поза самою зоною. Як вид безумства, то тоталітарні учення є не підлеглыми критиці розумом. Потенціали і свого виникнення, і своєї загибелі містять режими тюрми саме у собі. Від самого свого народження покруч тоталітаризму вступає на ту стежу самопоїдання, на якій він витолочує та занапашає затруєні ним суспільства як запоруку свого зникнення із профанного ужитку. Якщо не вдалося у зародку загасити пожежу тоталітарности, то вона припиниться сама собою лиш залишивши поза собою згарище.

Відкритими до життя, а тому й до розвитку, стають країни та народи спроможні переглянути історію своїх буцімто правових навал на сусідні народи аби багатіти із грабунку та рабства поневоленних, спільноти здатні до переходу на продукуюче господарювання, спосібні на науковий розвиток. Тоді як захист та виправдання генів колонізаторства штовхає їхніх adeptів у глуху безвихідь культур приречених на забуття. Звиклі до крадіжки московити не лише втримуються тяжіннями злочинів історії свого збиральництва через експансіоністські війни, як до рецидивів імперіалізму їх виштовхує ще й розуміння того, що спокута злочинів їхнього буцімто безневинного збиральництва наслідками для них має відмову від краденого, з відповідною втратою територій, народів, історичних міфів; відчуття того, що за каяттям настає відповідальність, у тому числі й карна з позицій права. Московити проминули точки неповернення. Для московитів осучаснення стає їхньою до нього неналежністю. Московитів не змінить навіть розставання із ними народів здалих на успішне протимосковське повстання. Неспроможність цих ворогів вільних народів до змін внутрішніх означає, що небезпеки московства можуть бути усунені саме фізичною поразкою та виснаженням московитів доценту у ініційованій та розв'язаній ними реваншистській війні проти вільних країн та народів. Залишається сподіватися, що московити не згодяться із поразкою, не поступляться своїми звичками грабіжництва, відстоюватимуть московство до самого його зникнення. Московитам нікуди дітися від їхнього нападу на народи та поразки у їхній злочинній затії московства.

Не повною, а тому й недостовірною є картина наслідків московського нападу на народи намальована брудом кривавих решток посліду на порожнині кладовища. Бо там нема не лише безкарної тиші збайдужіння та прощення самим собі за учинені злочини проти народів, як там буває ненависть до жертв, якою московити виправдовували свою зажерливість хижацьку і яка стає єдиним плодом історії їхньої агресивности. Вони нуртуються у афронті образи на перетравлених ними за прикру неможливість продовження подібного бізнесу. Фантомні боління за проїденим стають наснагою не лише реваншу, а пошуком новітніх мисливських угідь.

Московити вторгалися до сусідів під різними приводами: звільнення від ворогів, обдарування просвітництвом, захист віри, недопущення розташування ворожих баз, або ж без приводу. На разі реванш виправдовується рецидивом моди на нацистську аргументацію: захищають етнічних русофілів за кордоном чи там же воюють проти етнічного русофобства.

Не лише протилежним полюсом, а ще й доповненням самоусвідомлення досягнутих внесків та відкриттів стає їх відрізнення від конкурентних та подібних до них. Цей процес диференціації винаходів є вектором еволюції та конструктивізму у зведенні дому культури тоді, як атрибути та ознаки пропозицій є не лише внутрішньою потребою винахідників, а ще й є затребуваними з боку загалу, коли специфіка винаходів є позитивною, а не будованою виключно на штучному вигадуванні ненависті до усього несхожого та відмінного. Примітивам на шляху виродження є легшим відрізнятися від інших, підкреслюючи за допомогою фанаберії свою імпазантну неповторність та месіанство, аніж відповідати у істинах саме логіці та хосенам прогресу. Рахування із власною свободою, яку логіка предметних подій має ще вмовити на зичне ставлення, є умовами тої творчости, яка стає плідною у запереченні нею хаосу, у причетности до усякої визначености, - але не тоді, як творчість вичерпується виключним запереченням загальних та уживаних здобутків. Примітивні підходи й відмінні не пошуком та знаходженням своєї корисности у спільній праці задля прогресу, а саме на запереченні останнього й будують власну унікальність. Живильною енергетикою творців тюрем є продукування *ворогів*, опротестовуванням буттєвости яких стає виправданням функціонування зони. Ведучим мотивом інтегральности тоталітаризму стає насправді невизнання та винищення ним особливостей та самих існувань розмаїтих культур та світів, споживанням яких любителі усеєдности харчуються. Проповідуване єднання усіх багатств докільля вже із апетитами рятівників світу від вигаданих ними гріхів та нещасть є чорною дірою сектантської окремішности, що втягує світи як корм у свою усепоглинаючу пащеку хижої зажерливости зазіхань на чуже як на своє. Казкові вигадки, у які як у вирву до кордонів точки любителі спрощення втягують реалії культури, стають для останніх воротами *смерти*. Диваки та ідеофіли свої екстравагантні інвертації перверсій облудно подають як універсальні цінности у спосіб заперечення усього від них відмінного, себто нормального. Примітиви вимудровують на пустому місці та вдало імітують свою неповторність лише у царині інобуття, утопій та вправлянь із тими чудесами, які доповнюють терором та насильством задля більшої переконливости. Диктатура над іншими породжена неспромогами бути для них своїм. Нездатність бути корисним для докільля загалу любителі відзначитися хоча б скандалом облудно маніфестують як вихід на більш загальні рівні того універсалізму, що має відмінити життя усіх із тим незгодних, аби виправдати вбивства жертв як джерело власного збиральництва трофеїв віднятих від сусідів разом із життям останніх. Розгляд світу через приціл зятятої маргінальної окремішности торує шлях розору та небуттю. Інаковість, базована на самодостатности своєї підметности, буває виправданою, коли вона як лідер започатковує нові шляхи для тих, кому стала у пригоді як запозичення рідне.

Причинним коренем загроз які виростають на дереві тоталітарного віровчення є зятята переконаність останнього у тій своїй неповторній, абсолютистській, святій величности, що вона висувається не лише як остаточна омріяна ціль призначення на світову історію, але й служить вердиктом на загибель усієї історії передуючої запропонованому чуду. Тоталітаристи демонструють не так вигаданий ними вихід чи розв'язання із такими ж придуманими острахами історичного буття, як – ненависть до усього не схожого на догмати утопії. Маніяки не лише віщують загибель для реальности, як ще й наполегливо для цього трудяться. Абсолютистський фанатизм містиків допускає лише повне й остаточне винищення ворогів, якими є не віруючі у запропоноване чудо завершення історії. Для нормальних людей і видів існування культури небезпеки від тоталітаристів у тому, що з останніми неможливо ні у чому домовитися, бо подібні містичні доктрини глухих кутів розвитку не здатні на своє вдосконалення чи якісь зміни. Оскільки ж не лише містифікаторам не вдається знищити противний їм світ реальности, але й своєрідними ціннісними плодами реальности залишаються визрілі на ній досконалі плоди тоталітаризму, які можна залишити лише любителям подібного, - то розвоєм історії буває лише пропозиція тих розвоїв історії, на які вже відомі тоталітаристи є неплідні.

Виходячи із догми про тотальну без виключень спрямованість до добра людства усього, що людьми для свого добра твориться, то саме це й можна було б стверджувати, нашаровуючи набутки поколінь як приречені на добро та правди, коли б результати праці збігалися з ідеалами вигаданими іншими творцями, коли б тяглість не була б інерційністю помилкового вже для відмінних замірів, коли б нагоди не згоджуватися із минулим не були б потенціалами прогресу, - проте тому й виникають розважання про теодицею та розчинення усяких критичних зауваг у виключностях щодо них добра та інших благ, бо означений нігілізм та інші закиди на сторону учасників культуротворення є не просто конструктивними, як істинами вищого порядку можуть бути не лише уточнення відомого, а революційне відкидання відомого, вже як цілковитих заблуд. Затим що потенціали творчості зростають у можливостях втілення, тоді бувають такі моменти, коли намагання бути корисним здобутками інших пропозиціонерів у культурі перетворюються просто у множення помилок, на які не залишається іншого лікаря, як хірурга, що геть видаляє не так гниле й неплодне, як те, що не відповідає новим парадигмам. Впевненість у власних планах активних втручань у події, ще й підтвержені сподіваннями на підтримку планів подіями, вичерпує весь конструктивізм внесків у обставини виключно запереченнями останніх вже як ворожих. На представництво добра зачинає претендувати революція та критика тоді, коли на представництво критики починає претендувати прогрес.

Претензії до досягнень нашої культури свідчать за бурхливість потенціалів наших розвитків, але негативістські невдоволення бувають виправдані лиш у доказовості їх завад щодо переважаючих позитивів наших продукувань прогресивного. Прогрес може мати виміри критичності стосовно відпрацьованих надбань культурного поступу тоді, коли останні виходили за діапазон своїх доцільних використань, але критика спрямована на культурні надбання, які презентують реалії прогресу скорше породжена тими, хто претендує на прогрес облудно, пропонуючи лиш самі фікції. Сходження у розвитках по щаблях більш досконалих винаходів вимірюється не критиканством, а вдячністю на бік відпрацьовань, без яких не можливі були б нові винаходи. Відпрацьовані досягнення є не помилковими, а лиш мають обмежені використання, розширенням яких і стають досконаліші винаходи та більш прецизійні бачення подій. Відпрацьовання минулого стають окремим випадком більш досконалих напрацьовань та більш загальних й тому більш точних законів, але й останні стають не більше як доповненням того минулого, яке мало усі ознаки істини у міру своїх можливостей. Саме лиш голослівне заперечення суцього як негативного й недорозвиненого аж ніяк не тотожне виходам на більш досконалі пропозиції розвитків, більше того, неприйняття обставин буденного в умовах відсутньої доказовості претензійних на прогрес винаходів, які й компенсувати не можуть означений негативізм нищення буденних вже досягнутих надбань, - призводить лиш до прямих втрат. Більше того, критицизм стосовно відпрацьованих досягнень культури має використання обмежені можливостями напрацьованих досягнень культури, а не ймовірними на часі подальшого прогресу, за якого може відбутися своєрідне повернення до тих засад та бачень, які вважалися запевнено помилковими на негодящими. На загал критицизм видається малопродуктивним інструментарієм креативності. Прогрес, як термінологічне визначення здоров'я нашої культури у її самовизначенні, свідчить за її розгортання на сторону вдосконалень, проте те, що залишається поза освоєннями культури є здобутком не лише помилкового, а й перспективного для інших нагод поступального розвитку, позаяк до позитивів культурних надбань відносяться й помилки, себто те, що може бути спростоване означеним поступом. У бездоказовій зненависті до суцього обставин культури можна кохатися лиш із доказовою любові до химер. Відторгнення доказових досягнень скорше свідчить за неспромогу освоєння цих інституцій культури, аніж про засвоєння більш досконалих цінностей, конкретика яких не може бути пред'явлена, а лиш обіцяється, коли усі докази обітниць вичерпуються критичним запереченням аж до знищення означених досягнень та інституцій суцього культури.

На відміну від переконаних у обережному ставленні до того спадку від еволюції та культури, який є не лише не освоєним, а й видається небезпечним до завдань сьогодення, всупереч тим, хто у можливій повноті пізнань достеменного та у доступній мінімізації помилкового використовує задля досягнення цілей правдивість відносин подій серед об'єктивносущого, напротивагу тим, хто прогресом вважає відкриття ще не пройдених шляхів у винахідництві, - то любителі спрощених підходів до будівництва культури, яким бракує лише чудес, аби їхні спрощення на ділі запрацювали, переконані, що у довкіллі міститься ще й забагато зайвого, такого, що перевищує знання примітивістів, а тому є не потрібним, того масиву культури, що саме опісля винагородження його на смерть дає плід прибутку. Тоталітаристи це ті, які браком прогресу вважають недоступний їм у позитивному використанні надмір наявних можливостей прогресу, ті, які інструментом розвоїв пропонують ніж чи в'язницю, ті, які закликають вбивства, знищення, загибель як винахід для процвітання у розквіті плодів того, що тоталітаристи покладають за прийнятне добро. Там, де знищення називають гідним заняттям, де живих людей та їхні потреби обзивають зайвими, де скорочення ототожнюють із збагаченням, - то там завівся тоталітаризм, у повороті ним вже збагачень до зіщулень у точці смерті. Тоталітаристи краще знають про знищення доступного їхній агресивності, ніж не знають про збереження не доступного їхній миротворчості. Проте, скорше поступ виглядатиме запереченням віджилого, аніж заперечення перероблятиме віджиле на поступ, позитиви якого не бувають запереченням.

Хоча шанси на вдосконалення мають не дороблені до свого вичерпання винаходи, а відкидання глухих кутів досконалих винаходів набуває подоби проривів у прогресі, - проте зміни парадигм стають реаліями прогресу саме завдяки ґрунтовній доказовості набутоків, які скорше можуть необхідними, ніж помилковими. Бо помилками є не більше як вихід за кордони застосування винаходів. Оцінювати поступ культури як провалля у щобільшу помилковість здатен лиш той, хто свої химери вважає реальністю що більшою за власне реальність. Навіть радикально новітні бачення та прийоми праці на засадах творчості є лиш доповненням до навіть відпрацьованих можливостей у послідовності контекстуального конструктивізму прогресу. Саме тому досконалі винаходи й є такими, що вони не втручаються у компетенцію вже відпрацьованого, тоді як стосунки взаємопротивного негативізму виникають між тими пропозиціями на прогрес, які не вирізняються з-поміж собою у конкурентності претензій на одну й ту ж область застосувань. Військова ворожнеча існує між тими пропозиціями на прогрес, які не є такими порівняно між собою, або відносно власне прогресу. Там, де міняють місцями заперечення попереднього та вдячність новотворам, де винаходи не лише відтіняються своєю несхожістю із звичним, а й вичерпуються своїм запереченням звичного, де історію культури протиставляють як помилку стосовно чуду її радикальної переробки, то там і зачинається тоталітаризм; тоталітаризм й зводиться до послідовного й наполегливого заперечення усіх інститутів культури та соціуму не лише з причин нерозуміння останніх, не лише із невмінь віднайти у власне соціумі адекватні засоби подолання складнощів його розвоїв, а тому тоталітаризм вичерпується індустрією терору проти усіх та усього, що тоталітаристи рахуються лиш із такими своїми примітивними вигадками у царині помилковості, які потребують небуття культури у спосіб узгодження останньої із собою; тоталітаризм там, де з марними результатами на успіх офірують реальність до тих її станів, де вона буде гармонізована із небуттям ілюзорних химер тоталітаристів. Химери рятівних бачень та розв'язань кризових ситуацій саме тому й пнуться довести ворожість суцільної культури стосовно своїх пропозицій, аби спростувати саме свою вихідну ворожість щодо власне культури. Войовничий ультраекстремізм тоталітаристів у ставленні до середовища культури породжений їхнім невмінням замиритися із власними глуздами. Довершеністю видів тоталітаризму у його рятуванні заблукань світу культури у безвихідь вигаданих тоталітаристами помилок є пропозиція та практичні до того зусилля тоталітаристів у переведенні світу у небуття, де навіть смерть не вважається ще достатньою у втіленні ідейлів тоталітаризму.

Спочатку, через звертання любителів містики до чудес та неймовірного, складається враження про розширення містиками можливостей реального, проте прискіпливий погляд на пропозиції містифікаторства виявить, що конкретика тих чудес полягає у забороні власне історичної реальності, яка не вписується у чудеса. Тоталітарна ідеологія є нічим іншим, як накладанням заборон на відкритий доступ людей до прогресу та свободи. Змістами чудес стає ненависть до усього не упокореного ними, а оскільки неймовірне таким і залишається за визначенням, то навар від примітивізаторства полягає у доведенні скорочень до повного вичерпання їх у смерті та небутті. Натхненням осяйний бачень на розв'язання усіх проблем на рейках чудотворення є ненависть до усього відмінного від рятівних чудес. Найпростішою реакцією з боку найпростіших на складні, себто реальні проблеми, є таке заперечення останніх, коли жертвоприношення реалій і стає формуванням тіла містики. Тоталітаристи просто перекривають шляхи реальності, аби те, що залишається від їхнього ментального чи фізичного терору змушене було спрямуватися у русло підпитки химер. Практикою химеризації реальності стає заперечення реальності, неймовірне втілюється у брутальній вагомості терору, путь до осяйних перспектив утопій закінчується на вході у концтабіру браму.

Зведення проблем існування та розвитків вже до їх неіснування, - може бути неіснуванням, не може не бути загибеллю, але не може бути розвитком. Загрози від порушення правил безпеки на виробництві чи правил дорожнього руху, пригрози від втручання доказові суспільні потреби вже з боку несистемних ідеологій, погрози для життя зі сторони його ж продовження поза можливості, - не тільки не мають призводити до припинення виробничого, ідеологічного чи власне життя, як проблеми мають вирішуватися у спосіб поступальних розвоїв. Ті, які висувають загибель як відповідь на проблемні виклики, самі ж загибеллю і закінчують у загнуданні логіки та послідовності загибелі. Не лише втеча від проблем загрозливих на часі є нормальною реакцією на непідвладне доладному розв'язанню, але й вчинення загибелі ризикам понад міру останніх може бути допустимою карою нападникам, - проте надання універсальних значень агресивності та деструктивності саме цим і має закінчуватися. Увесь позитивізм примітивних підходів до розв'язання питань сучасності вичерпується пропозиціями когось знищити, скасувати чергові установи суспільного устрою, відторгнути та спростувати певні вартості і чим більш неспроможними дорадники нищення виявляються у адекватних діях із потребами суспільства та екології, то тим на більші простори непідвладного убогим вони й накликають смерть. Тоталітаризм завітчується там, де глорифікують усяку редукацію, називаючи її проходом до розквіту, чи власне розквітом. Коли винаходи адаптовані до культури не лише доповнюють відпрацьоване, а й роблять відпрацьоване відпрацьованим, тоді примітивам здається, що легкістю заперечень вони в обхід досягнуть складнощів позитивних внесень до культури.

Прикметна для тоталітарних режимів ставка на волюнтаризм, а не на освоєння предметних відносин, - бо воля видається доступнішою, - проявляється скорше у знищенні предметності й пристрасть до знищення тим є більш маніакальною, чим більш безпредметними є волюнтаристські манії тоталітаристів. Й чим більше інститутів соціальності буде знищено любителями простих рішень, то тим більш відповідальною стає воля опрошених у підміні їхньою волею знищеного, коли терор стає інструментарієм та безпосереднім чинником набирання катами усевладності, робить вбивць об'єктом обоження. У потоці організованої вождем руїни його воля стає не лише святою, а й єдиним предметним фактом протистояння руїні.

Те спрощення реалій культури, яке його революційні організатори виправдовують як точку зосередження загального блага, як уніфікацію у рятівному, як визволення від нещастя блудів культури не туди, куди треба самозваним рятівникам, - є першими кроками того нищення реалій, що стають необхідними для узгодження культури з безпредметними та безплідними на життя химерами. Вміння жити з проблемами відкрите до нових ускладнень, - тоді як примітиви просто змушені вбивати усе відмінне від їхнього примітивізму.

Зневіра примітивістів у творчих силах людини, песимістична впевненість виродженців у рухові світу до злого, вважання містифікаторами ворожими навзаєм відносини між людиною та здобутками її праці, - змушує тоталітаристів продукувати накладання штучних та примусових заборон на людські свободи, на доданок до практичної обмеженості культури актуального тоталітаризму; накладання тоталітаристами печатки таїни на усе здатне до рухливості виявляє неспромоги тоталітаристів освоювати проблеми у істинах; сповідування таїн та чудес у змістах тоталітарности та пропозиції неймовірного задля заперечення необхідного у потребах суспільних розвитків і спонукає тоталітаристів бути знадібком у руках смертовчинення. Наваром з тоталітарного варева є вияв ворогів як чинників усього непідконтрольного тоталітаристам, а як останні контролюють лиш чудеса кінця світу, то весь світ тривалості життя потрапляє до числа ворогів, яких тоталітаристи прагнуть запхнути у тишу й спокій смерти. Тоді як прогресом і є досягнення свобод та викидання геть заборон у міру виходу на нові умови пізнань. Коли існування світу та людського світу постає як розвитки, то тоталітаристи накладуть на них заборони.

Заборони на просування у сторону гарантованих провалів можуть мати більшу прибутковість порівняно з заохочення на штурм не гарантованих здобутків. Коли пізнання допоки ще не звіданого, як аспект свободи, здатне вивести на те, що доказово може стати помилковим, - то заборони на те, що вже є доведеним як помилкове, надають ризиками свободи вже якостей відповідальності; коли свобода й прогрес передовсім розкриті на сторону проблем та ризиків, то позитиви культури переважно зведені з матеріялу вказівок не те, чого вже певно робити не треба; коли неупереджена творчість може бути винагороджена усього лишень здобутками у прогресі, то порушення правил безпеки караються кривавими втратами у житті. Закриття та табування з боку апробованої помилковості можуть мати більший потенціал свободи, аніж прив'язування свободи до непевних експериментувань у напрямку невизначеностей, бо там свобода може спіткати більш вагомого супротивника, а саме дурницю. На замішуванні дурниць та свободи й процвітає індустрія тоталітарности. Тоталітаризмом і є таке перемішування заборон та дозволів, які є скорше взаємопротивними їх місцям у визначеностях життя та поступу, коли тоталітаристи провокують те, що мало б бути не допущеним та забороняють те, що мало б бути невідкладним. Позаяк суспільство у його розвитках спеціалізовано працює у векторі розвитків, не допускаючи самозрозумілого у його неприйнятності, - то тоталітаристам дістається нагода розгорнутися на протиполюсному кінці суцільних заборон, що їх тоталітаристи послідовно доводять до апології смерти та небуття.

Рекламуючи себе як максималістів серед очільників усяких розвоїв, задля пригортання пастви тоталітаристи за розвої видають не лише чудові у їх простоті власні бачення розвитків, як зачисляють до ворогів своїх пропозицій усю прийнятність наявної культури, бо пошук відьом є легшим, аніж успіхи втілення у життя тоталітарних утопій. У претензіях на необумовлене штурмування абсолютів тоталітаристи можуть не більше як вправлятися у негативізмі та у обрушенні усіх устоїв культури. Оскільки домінантним у розвої суспільства цивілізованого є саме розвій, оскільки продуктивність поступу переважає інтенції вирівнювання у безладі, не кажучи вже про занепад, остільки тоталітаристи об'єктом свого нападу мають самовідновлювані інститути культури, навар з тоталітаризму вміщується у заборону ним апробованих цінностей культури навіть в умовах зняття тоталітаризмом заборон на неапробовані чудеса. Претензії тоталітаристів на екстремальність у оволодінні часопростором, на підкоренні останніх смислів аж до колонізації царини святости та окультизму суперечливо обертаються на продукування заборон, а вже ті доктрини тоталітаризму, яким щастить вписатися у системність культури, змушуються не лише вгамуватися із своєю ненавистю до прийнятної у здорових спільнотах аксіології, але на кордонах останньої змушуються свою містику стримувати. Зелені тоталітаристи червоніють від крові своїх жертв, тоді як зрілі тоталітаристи скорше почервоніють від того, що запізнюються із адаптацією загальноприйнятого.

Сповідування примітивістами чудес, замість невмінь співпрацювати із подіями за пізнаннями об'єктивного, можна було б проголосити торжеством волонтаризму, перевагами насилля над правом, сваволею нестримних фантазувань, - коли б претензії тоталітаристів на позитивну продуктивність у відкритті ще не бачених шляхів буття не підкорялися б скорше характеристикам на заборону видів та прийомів буття, на урізання змістів цінностей установ суспільности, на винищення того, що не вміщується у примітивізм рецептів рятування людства, а не вміщується у ті рецепти ніщо, себто лиш смерть може увібгати вартісне вже у розмір плаття примітивности. Тоталітаристи тяжіють до заборон у своїх вчинках, які вони виставляють за потреби свободи тому, що знання непотрібного має більшу жорсткість порівняно із проблемними дослідженнями новизни тому, що заборони претендують на ширші нагоди експериментаторства порівняно із завузькою обов'язковістю приписів тому, що знання стосовно вже пройденого даються легше, ніж ризики відкриттів тому, що вбивства дешевші від дарування життєвості тому, що виродження є майже природним процесом на відміну від штучности, від відповідальности, від раціоналізму у культурі тому, що репресії та примус звільняють від істин та необхідностей бути людяними в управлінні вже залежними від примітивізму фахових спеціалізацій у розподілові праці тому, що заборонаю на життя майно та смисли саме їх і можна у дешевий спосіб віднімати від упокореного середовища людей і народів тому, що забій конкурентів підвищує тим самим реноме тих, хто вижив у забої тому, що заборони навіть на необхідне знімають критичні прискіпування навіть із неймовірного тому, що передовсім закресленням усякого критичного дослідництва та відшматуванням геть усякої ересі формується тіло тоталітарної догматики тому, що через браму винищення обґрунтованих цінностей до історії залітають химери та злиденність у замірах підмінити те, що затратило доказовість тому, що заборони є кривим родичем власного страдництва та жертвоприношення вже об'єктів нападу на них, що заборони товаришують із веремією та збоченнями, що достатність заборон уподібнюється вже частковій смерті тому, що заборони визначають не лише смисли, а й практику пошуку ворогів, боротьба з якими є не лише здобуванням ресурсної бази, а й є смислом ні до яких позитивних прирощень не пристосованого тоталітарного вчення тому, що заборони спрямовані проти свободи проти якої є направленим усякий тоталітаризм.

Коли у суспільних діалогах, себто у обмінах ресурсами, зовсім не обов'язково виграють обидві сторони, коли еквівалентність взаємозбагачень не гарантована для означених конкурентів, коли бажання шахрайського збагачення за чужий кошт свідомо обирають своєю поведінкою окремі учасники суспільного життя, тоді свобода одних стає конструктивною лиш тому, що наривається на спротив чи то врівноважується свободою інших, - але у суспільстві узаконеного примусу з боку свободи одних супроти відповідної неволі інших, у суспільстві нечинности противаг на ринкові обміну свободами, у суспільстві тюремноподібному заборони, себто противне свободам, стають просто технічною необхідністю, аби свободи не розруйнували зону. Міри тоталітаризму режиму є пропорційними до мір усіляких заборон.

Коли життєві змагання у прогресі відбуваються таким чином, що те, що є продуктивними відходами для одних, у тих же відносинах є споживчими ресурсами для інших, коли те, що є злом для одних і є добром для інших водночас належить одній царині будування людської культури, коли розрізнення між помилками, нісенітницями, відкриттями поки що досконаліх істин є заняттям проблемним, тоді сміливі заяви любителів простих рішень про необхідність великого смітника для гарантування ним прогресу – видаються заявами екологічно небезпечними. Хоча не усе, включаючи й доказові злочини чи абсурдистські гіпотези, може бути утилізоване на часі суцїх обставин з користю, проте навіть за вимогами толерантности та демократії годить визнати, що навіть фанатизм у відсилянні окремих суспільних відносин вже до сміттебаку абсолютного зла ще не є аргументом добра. Концтабір і рідним дитям від переконань у боротьбі із світовим злом як із достатністю вже самочинности добродійств. Часткові заперечення ведуть до повноти гибелі.

Не лише примітивні, з причин недостатніх, а то й помилкових знань, упередження, які є не лише мінімально дотичними та пристосованими до запитів та відносин у реальності, а то й відверто догматизовані містифікації - не себе самих оцінюють навзаєм зайвими, а зайвим і тому ворожим до себе оцінюють історичне докільля, аби тим самим останнє звинуватити у своєму нападі на нього, подавши власні химери ідеологічні за суперціннісні та корисні на загал. Примітивні доктрини не таким як треба оголошують суспільну історію, аби останню підмінити вже собою як виключною достеменністю. Неадекватні вчення можуть вписатися у культуру саме через заперечення останньої відповідно до вимірів своєї неадекватності. Реальне життя у його поступові подають як залишне, як шлак потребуючий звільнення від нього, як виключення представляють саме ті, які й прагнуть прикрити та затуманити непотріб виданих за цінності власних ідеологічних змістів. Оскільки вправління з чудесами в обхід здорової психіки не є затребуваними на ділі, або ж постулати ексцентричного просто суперечать дійсному стану речей, то усі діла згідно власних візців та подоб маніяки можуть утилізувати лише через заподіяння довкруг себе саме небуття, аби усе стало схожим на ту порожнину, якою і є надмірно спрощені підходи до розв'язання реальних проблем. Творці зони не лише себе самоусвідомлюють клістиром, а й те, що натхненно учиняють суспільству та історії означена кладовищенська агентура вважає за процедуру оздоровлення. Експерименти з екскрементами іменують наведенням чистоти одномірних порядків. Неплідні у творчих пропозиціях тюремники імітують позитивність виключно у спосіб відтинання зайвого щодо взорованих ними утопій. Утилізатори, як авангардний загін актуалізованої ірреальності, силою запихають у лантух смерті те, що вони переварити та сприйняти у істині не можуть, а того чого вони не можуть – не перелічити. Й хоча у суспільній історії нема зайвих явищ, - і навіть феномен тоталітаризму у інтеціальності його самовбивчості не є випадковим, бо, немов би, він покликається до звільнення суспільства саме від нього та його скерувань у глухі кути безвиході, - позаяк є події радше не прораховані, проте уся риторика тоталітаристів обертається довкола закликів вбивати зайве, коли ту апологію спорожнення буття його кати облудно іменують очищення від: паразитів, сміття непотребу, будяків й подібних ворогів, чю смерть та кінець, а не лише пограбування жертв, самозвані асенізатори оголошують призначенням свого руху. Ті, які не вміють жити із проблемами та розв'язанням проблем, своє наповнення світу трупами, уламками, рештками від знищених цінностей іменують випорожненням світу на розмір зла, наданням історії подоби блиску ідеалів ошчасливлення світу. За тоталітаризму люди та інститути культури починають зникати у смерті не із зла тоталітаристів, а з подібного розуміння тоталітаристами добра через знищення самозваними рятівниками світу та борцями за народне благо вигаданих ними ворогів.

Для приведення історичних реалій у відповідність із ідеологічними ірреаліями, примітивними догматами та нісенітницями мають ті історичні реалії урізатися та нищитися аж допоки вони не стануть схожими на порожні змісти ідеології; весь конструктивізм втілень примітивізації стосовно не примітивних реалій та дійсних цінностей зводиться до організації війни проти останніх; від одного краю та до протилежного кінця, повсякчас та за усіх умов примітивісти зайняті винищенням усіх досягнень наявних проти яких любителі чудес й повстали. Усі інститути зони за своїми функціями нагадують м'ясорубку. І дійсно: відразу аж до вдавання до смертовбивств саме й слугує ланкою порозуміння між тим, що не підвладне порозумінню; тоді як мир та співпраця взаємокорисного доповнення є способом зв'язку між тим, що є близьким. Так само, як химери не можуть бути органічно вписані у обставини тверезості, - то застається або любителям химер вирізати нормальних людей, або нормальним людям залишається не згоджуватися із химерами ні у який спосіб та бути до химер карними. На злочинців та організаторів зони годить реагувати більш дражливо та агресивніше, ніж на те націлюються злочинці. Аборигени потойбіччя й усі маргінали, які свої дивацтва пружаються нав'язати світові як норму, за визначенням зобов'язані потерпіти фіаско, аж ходить за те, щоб перемога над психами була ошадливою у витратах.

Чим більше смислів є відсутніми у голові вождів, то тим меншим реаліям вони поза своєю головою дозволяють залишитися живими, відправляючи усе інше у смерть, яка їм слугує вождям інструментарієм наведення чистоти, за яку вони беруть той мінімум світосприйняття, який ще залишається у їхніх вождівських головах. Тоталітаризм це коли забагато відходів, це відсутність екологічної ощадливості задля збереження усіх проявів життя, це вирощування на трупах плодів порядку. Внески до прогресу примітивні вичерпують вилученням звідти усього, що не вміщується у їхні комплекси. Зона лагера там, де йдеться про потоп задля очищення від неправедників, про вогонь задля спалення еретиків, про газові камери для недолюдей, про сибірські морози для не таких як треба класів.

У ситуації, коли кілок московської колонізації вганявся у тіло України методами репресій та вбивствами навіть голодом, сподівання на те, що він розсмокчеться методами м'якої та терпеливої терапії – є просто помилковими, бо усяка, навіть московська, система лише вдосконалюється за інерцією своїх особливостей. Не буде Україна вільною без етнічних чисток. Асимілювати імперських осадників до рівня їхньої лояльності щодо місць їхнього прибуття привиджується справою марною, - не зважаючи на те, що українська Україна у тих особливостях української працьовитості, які перевищують московську, саме їм мали б слугувати діаспорним поселенцям джерелом їхніх паразитувань на обсаджений ними території. Її коли б у колоніях підмосковських запанувала повновида культура земель московської метрополії, себто була б винищена продуктивність праці колонізованих народів разом із знищенням особливостей духовних, фізичних та усіх інших багатств народів, тоді й підкорення московитами цих народів втратило б сенс для власне самих заброд, що вони рихтуються походами на сусідів саме для того, аби урвати чуже. Винятково московити ласі до підбиття тих найбільш розвинутих країн, які москвоімперіалісти ненавидять за розвиток, бо цей розвиток склався саме завдяки його віддаленості від культури московських заздрощів та полювань за чужим. Московити моляться на культуру Заходу тому, що там нема запахів московських й ненавидять Захід з тих же причин. Обладнування шараги підневільної праці та одночасне сподівання на улаштування свободи для насельників тої зони із надіями на продуктивність подібної праці під нагаєм – є проектом провальним, бо зона та свобода є антагоністами. Аж колонізатори заміряються мати для себе споживацький комфорт як у себе вдома у їхньому нечорнозем'ї, витіснюючи з України філію московського царства, й там же водночас пантруються на виробничість колонізованих туземців, які повносило на прибульців гаруватимуть, - то цей прожект видається неймовірним, бо московське царство сум'яття та українська відповідальна воля є ворогами навзаєм. У сполученні визиску українців та, з іншої сторони, своєї влади московська діаспора піде на пожертву зниження української продуктивності праці коштом посилення своєї влади визиску, враховуючи, що вільна праця українців на себе ставить під сумнів необхідність ділитися її плодами із метропольними загарбниками та її представленнями в особі поселенців. Імперії та практиці її імперіалізму уособленій у діаспорі зайд ходить за гарантії збереження й безстроковості її паразитувань на українстві, коли сприятливими обставинами втримання виключності поселенської влади слугує дозований дозвіл послаблення віжків накинутих на українські поривання до українськості, аби у підневільних склалось враження не оманливої праці на користь власну.

Українська владність у своїй батьківщині не може мати виключень, не може мати навіть натяків на зважання українців на коефіцієнт хоч якоїсь впливовості поселенців на повноту української виключної усевладності у власному українському домі національному, не може допускати домовленостей із історичним ворогом, не може дозволяти участі осадників у житті українства, бо українською свободою не гендлюють. Ми переможемо у наведенні ладу у себе вдома навіть не лише тому, що розвиватимемося у своїх особливостях співпрацюючи саме із вільними культурами та країнами, а на доданок ще й тому, що Московія, за нашим сприянням усім визвольним рухам, буде розібрана межі народами. Так само, як Україну зачищали від українців та українського, то й у відповідь самозвані погоничі зобов'язані отримати не менше. Її поза сумнівом отримують.

Інновації та відкриття розширюють та вдосконалюють простір та можливості культури та прогресу, тоді як пропозиції від примітивізації обмежуються урізанням того що видається несподіваним і тому зайвим, а від того шкідливим, з обіцянками чудесних збагачень від того, що залишилися після ампутації. Любов до чудес зводиться до меж ненависті до безмірного та ще більшого числа й проявів реалій. Злет до щастя обіцяється через обрубання обтяжень масивом ворогів та недоброзичливців. Катівні і могильні ями є місцем де кується й загартовується радість неодмінно віднесена у прийдешність. Примітивісти переконані у тому, що їхні невдачі втілення утопій зобов'язані шкідництву тих ворогів, які причинами вже своїх невдач мають задрість до означених утопій. Тож треба заперечити саме існування не віруючих у простоти чуда. Розмай епітетів обзивання вигаданих ворогів непотребом, сміттям, хворобою, отрутою, бур'яном, злом, сатанізмом, гріхом, кровопивцями, нелюдами, назвами неприємних тварин і далі без кінця доповнюється не меншим набором смертовбивств через спалення, розсічення, удушення і далі на вибір любителів єдиновірного вчення та народного щастя.

Безнастанні зусилля на зведення осяйної будови остаточного історичного смислу оповиті могильним запахом та звуками із сміттєзвалища під фундаментальним зусиллям ошчасливити уцілілих. У число того що відсікають від невибагливих замірів втілення чуда має, - з поступовою наполегливістю у буквалістському слідуванні тексту канону непоступливого віровчення, - а то й зобов'язане провалися чи осипатися усе із того що числиться за історичною реальністю, яка, на думку її рятівників, не може не бути спаскудженням променистої утопії. На смітник спроваджують, як то годиться, лише ворогів та ослону їх цінностей, які є зайвими, брудом, аберацією від запропонованих спрощень проблем, а то й є відходом від побутових труднощів вже у астрал, комунізм, усеєдність уселюдів. Особістами, вовками з пантерами, інквізиторами мають їхні жертви з процесу асенізаційного очищення пишатися як санітарами.

Племена перестають конфліктувати між собою коли влада імперії встановлюється понад проблемами їхньої волі. Класовий мир пролетарської єдності звільняє світ від імперіалістичних розподільовачів світу. Докуки множини переживань за хліб насущний відходять геть коли самовіддано приходити під унікальні приписи Божі аудійовані його професійними служителями. Благодать навалюється на тих, які усім иншим обдаровують вже клір віровчення. Задрість припиняє терзати апетити коли замінюється на ідеал скромности. На благо злидарів та злигоднів просто зобов'язані перетворитися доходи капіталістів із заміною останніх на чистоту планів тих борців за народне щастя, які вповні втішаються своїм посадовим окладом. Терпимість разом із абстракціями прав людини здатні знати усі нашарування та завади які відділяють культуру вже від дірки на її місці. Дисциплінарний порядок пунктуальний настає на місці очищеному від ринку товарів, смислів, винаходів, прав та колишніх їх носіїв. І лише ворогів не варто відшкрібати від їхніх провин та долівки.

Усіляка креативність є пов'язаною із наявними та ужитковими досягненнями не лише через відповідність останнім, аж винахідництво виростає із колізій між фактами та проблемними критичними викликами щодо цих здавалося б усталених істин. Надмірна ж несумісність абсолютистських вигадок тоталітаристів відносно культурного узусу необхідною умовою узгодження не узгоджуваного може мати лише знищення культури задля того доказу правоти химер, який може стверджуватися лише насиллям і переведенням реальности вже у домовину. Неадекватні вигадки можуть доказати свою правоту лише смертю того, із ким вони сперечаються. Примітиви не зважають на потугу своїх опонентів.

Здавалося б, що надмірне число людей незгідних із рятівними для світу вигадками утопістів для останніх мало б слугувати вказівником на те, що окрім утопій ймовірно слухними є ще й інтереси громадян не згідних із завершальними чудами. Аж ні. Відсутня відповідність між казкою та реальністю є доказом для казкарів у домінуючій грандіозності їхніх планів казку втілити та випередити буцімто відсталу реальність. Кількістю вбитих ворогів вимірюють революціонери якість свого повстання.

Своєю корисністю для прогресу відзначені винаходи позитивні, які збагачують його на наукові бачення, употужнюють його можливості, вдосконалюють звершення. Видатні новації спрямовані не на війну проти віджилих, а то й спростованих знань та способів діяльності, як започатковують багатообіцяючі перспективи. Досягнення, яке змінює парадигму звичного, та звичне, змінене парадигмою досягнення, - пов'язані між собою умовами і боргом вдячності взаємної. Корисністю нижчою, - порівняно із конструктивними винаходами як доданками, пагонами, породженнями поступу, - є пропозиції на вдосконалення у спосіб негативізму тих звичних способів праці та мислення, які оголошуються зайвими, шкідливими, потребує знищення й усунення геть із ужитку. Винахідники, чия енергетика вичерпується закличками відсікання й викидання буцімто зайвого, являють собою імітаторів винахідництва. Бо їм нема чого запропонувати плідного, окрім як визнання суцільних плодів прогресу вже гнилими. Для тих, які вигадують утопічні картини виключно обіцяного ними ошчасливлення на колись, існують лише вороги та заклики до боротьби проти крамоли, опісля знищення якої упень вигадане щастя вже не забариться. Немічні воюють із минулим замість того щоб будувати життєвість прийдешнього. Пропаганда на користь абсолютистських візій закінчення історії зводиться до ненависті до усього суцільного з закличками переведення його навіть не у забуття, а спровадження до могили. Тоталітаристи це щасливі асенізатори історії, які очищають її від бруду тої неправди та облуд, якою вони й представляють собі передуючу їх історію. Очі та войовничі зусилля бійців за обіцяне сяйво Світлого майбуття звернені до минулого. Вони переконані, що їм заважають вороги, опісля знищення яких не треба вже буде нічого робити своїми руками катівськими, які самі собою тут таки таким чином стануть знаряддям чуда рогу достатку.

Для большевиків зайвими є капіталісти, ринок, гроші, гнилі інтелігенти у шляпі. А порятувався б у світовій революції хіба що пролетаріят. До Страшного суду і знищення усіх порядків підготовані й християни. А порятувалися б у апокаліпсі хіба що благовірні.

Переконаність у оточенні нещастями, у перебуванні у стражданнях, у протиборстві зі злом дає впевненість у хижактві проти осоружного та винного перед московитами довкілля. Голод дає санкцію на спротив у будь-якому напрямку, довільно якими методами, звернений на будь-що, - з відповідними від агресії наслідками множення безладу, злочинів, подальшої несвободи. Лавина навіть не самої деструкції, як натурального масного бруду, не лише затоплює московським експансіонізмом черговий народ чи наступну норму порядку, як ще й спантеличує опір тих, які призвичаїлися порядкувати у домі порядку, чистоти, раціональності. Бруд та множення безладу не лише фізичного, як ще й у поведінці та орієнтирах, - це уседолаючий резерв московського завойовництва та його опору порядкам.

Прогресом представляється вихід на нові більш захоплюючі перспективи, проблеми, можливості після того, як став подоланим попередній рубіж розвитку. Прийомом пришвидшення цього процесу і бігу у обгін реальних та часових можливостей стає таке проголошення чергових успіхів та пізнань, якому облудники разом із невігласами надають ваги остаточного винаходу, - а аргументами й доказами подібних помилок з уявного вичерпання історії стає винищення спрямоване проти усіх противників та не згідних із планами реалізації утопії тут і зараз. Основним клопотом творців абсолютного ідеалу стають їхні труди направлені у сторону протилежну чи противну власне прогресові. Творці чуда та спрощень тереблять суспільство від числа штучних ворогів, а чи супротивників вигаданих цими тоталітаристами химер остаточного щастя. Проте коли у бійці за усе буцімто добре очищати суспільство й культуру від усього нібито поганого, - то конструктивізм абсурдизму залишить дірку на місці злочину якого не було.

Любителі чудес пропонують свої утопії як розрішення суспільних проблем кризових, як звільнення від бруду гріхів представлених тими реаліями історії, які мають бути знищені й офіровані на користь взірцевих ідеалів абсолютного й рятівного сповідання. Вигаданим чудам заважає ворожа до них історична дійсність, що її сповідники надісторії затирають. А діставшись до глибин ніщо, анігілювавши культуру, можна знайти лиш пекло.

Докази своєї правоти у руйнуванні вщерть суцільних порядків любителі універсально простих рішень черпають не лише у звабних картинах обіцяного осяйного майбуття, але тоталітаристи оволодівають часовим простором ще й поринанням у минуле, вимудровуючи у ньому такі ж фальсифікації з приводу споконвічності змістів ідеологічної віри, яку у історії просто спотворили, але чистоту якої богоносні вожді нарешті відважилися у революції відновити. Утопії прожектують остаточного щастя не обійдуться без культу предків, без фікції золотого віку незамуленої правди архаїки, без фундації у таїнах предковичної генези. Усі некрофіли стрибають довкола гробу виповненого небуттям, бо лише те що відбулося й не повернеться ніколи має беззаперечний статус абсолютного, бо смертовбивства мають вищу ступінь серйозності, бо лише кати залучаються підтримкою вічності. Міфи про звитяги над ворогами у епічних ратях старини, зведення непорушного вівтаря на фундаменті тліну замішаного із пам'яттю фіктивної слави, вистилання поверхні історичної дірки згромадженими сюжетами віри у власні месіянські призначення це складові учення. Переформатування колись живих вже на трупи мучеників за віру має, на думку організаторів жертвоприношення, зняти із них провини, сумніви у неправоті, має виправдати даремність. Не так тримають, як тримаються за парсуни акторів героїзму, щоб на них в'їхати у безмір часу.

Способом розв'язання наявних питань із якими примітивісти не у силах впоратися стає переміщення у часі подалі від претензій до означених чудотворців. Необхідним доповненням до обіцяного пришестя світлого майбуття рятівного, коли скреснуть мертві кожен із яких отримає заплату та відплату, зникне експлуатація, настане тисячолітній райх, блага полинуть із рогу достатку та почується скрегіт зубів недолюдей, еретиків та ворогів народу - стає ще й славне минуле, коли від початку усі були правдивими, не розрізняли своє та чуже, а расяєне перемогли прадавніх єгиптян, халдеїв, китайців, арійців, римлян, фашистів, українців, чурок, хачів, пшеків, пиндосів. Гори мертвих героїв, моря не живих стратотерпців, небокраї засохлих мощів стають не лише підвалинами вікопомної слави, як ще й п'яною вишенкою на торті ілюзій.

У середовищі людей нормальних прийнято перемогою вважати перемогу, успіхом є успіх, глупство це глупство, а словами, термінами, знаками позначають те, що ними позначають. Тоді як у світі *переіначеному* під диктат химер, де казку і реальність міняють місцями, де користуються фенею новоязу, - то одуреним підсовують абищицю, аби жертва втішалася цяцькою як виграшом за вилучені на користь пройдисвітів реальні цінності: втрату свого життя, офірованого провідниками сакраментального культу, вважала за перемогу, успіх, розумний вчинок.

На відміну від меркантильних європейців, які вираховують перемоги у зв'язку з підрахунком витрат на перемогу, - то для московитів, яким присвоєні ними багатства дістаються не їхньою працею продуктивною, а насильницьким присвоєнням чужих плодів, показовим є зверхне ставлення до втрат, особливо чужих. Але й власні втрати вони проводять по статті дебету. Найбільше число трупів було зроблено на часі совітів, найбільше число загиблих задано захистом атчества совітського Союзу у атаці на фатерлянд, найбільше ресурсів було покладено на побудову комунізму розписаного у Програмі побудови комунізму, - тож чолом раша-московства є й назавжди у його історії буде ССРСР.

У Московії постійно й невблаганно відроджуються чергові загрозливі для неї і її сусідів нещастя й збитки, бо її у її загарбницькому експансіонізмі заважко зупинити з причин невичерпного витрачання нею її ресурсів, утрату яких московити розглядають як гідну слави їхню заслугу, коли трупами й злочинами у Московії пишаються, зогнили останки вважають джерелом міці. Той паразитизм московитів на підбитих ними статках, - який є неприйнятним лише для народів з відмінною від московитів культурою ощадливого ставлення до життя, - виглядає здатним подолати час тому, що він досі продовжується. На московитів не чекає добродійство ані попереду, ані ніц доброго їм нема чого відроджувати, бо забракло сили їм самим чи переможцям над ними визнати під примусом помилки московські як свою смерть.

Безплідні у творчому конструктивізмові, незатребувані, такі, що не відповідають природі речей пропозиції можна подавати як чудесні, рятівні, абсолютистські лиш у спосіб винищення, заперечення, негативізму цінностей дійсних, - тож примітивісти, ошуканці, агресори вмикають на повну верстат руїни. Тоталітарні вчення висуваються у лідери не позитивними внесеннями та обгоном корисного для прогресу, а переламуванням ніг останньому. Для призведення історичної реальності до станів неймовірного у ній, то треба останню зробити неймовірною посередництвом історичного терору. Ніщо саме через нищення стає звичкою приречених на нього в'язнів.

Агресори не праві, коли нищення підбитої ними дичини інших культур та народів задля перемелювання шматків на поживу вони по-шахрайськи видають за гармонізацію відносин, - на відміну від адекватних реакцій на шматування дисциплінованості та самих існувань агресорів, коли подібний спротив агресії стає встановленням порозумінь у проблемах міжкультурних діалогів. Розриви у тканині буття просто необхідні для того, щоб злу не заважати бути тим, чим воно не може не бути, щоб не виправдовувати зло марними спробами зискувати із нього, щоб добродійність була плідною у її самодостатності. Адаптація до проводу зла може, у кращому випадку, його розруйнувати, але за усіх випадків, навіть на вдосконалення особливостей зла, відкритість злу та відкриття злого не може призвести його на перероблення вже у подоби прийнятного для добра. Актуальні вторгнення нейтралізують карним ударом у відповідь, а неактуальність вторгнень посилюють нарощення відстані до них, аби кожен залишився при своєму. Удар скальпелем може бути конструктивнішим та більш плідним на нове, ніж переживання хвороби. Бійка спрямована проти тих, хто робить надриви у протяжності добра, може бути конструктивною, особливо коли подібна війна ведеться на перемогу.

На противагу творцям не апробованого, які у ризиках торують незвідане та взорують ще не бувале, - то любителі простих рішень рухаються уперед із повернутими назад очима, певно знаючи про необхідність недопущення того, що реакціонери вважають за зло гідне знищення. Тотальним негативізмом щодо усіх історичних реалій любителі позаісторичних чудес імітують, але не будують новизну. Методом позитивності зони чудес та насильств є негативізм стосовно усього того, що пручається втягуванню у зону. Нарощування методичного знищення ворогів є виключним прийомом пристосування історії до безпредметної містики. Заборони на ходіння небезпечними стежками були б сильною стороною тоталітаризму, коли б примітивізатори розбиралися б у небезпечному чи затребуваному прогресом, коли б устрої тоталітаризму не належали б власне небезпекам.

Для примітивів виходом із небезпек аварій на дорогах є припинення руху, надуживання срібллюбством вони пропонують розв'язати у спосіб заборон на багатства чи на грошовий обіг, на думку примітивів, винний у зажерливості громадян, нерівність у доходах пропонують радикально розв'язати заборонаю на підприємництво чи на власність взагалі, мирські проблеми вирішуються втечею від них вже до чистого полюсу розставання із життям чи наближенням до божественної святости, зловживання зброєю радять умиритворити перекоуванням мечів на плуги, виходом із сластолюбства стає кастрація, а життєві пристрасті любителі урізань підказують вирішувати практикуванням із видами смерті, забруднення середовища радять припинити деіндустріалізацією, - проте подібні поради просто протилежні конструктивним виходам на ті більш серйозні виклики та проблеми позаду яких залишається позитивність будівництва культури. Бо не тільки не треба домом небуття відгороджуватися від світського чи профанного, як усіма видами життя у його конкретиці треба збагачуватися, треба не гробити, а вдосконалювати власність, й подібне.

Для того, аби бути попереду, - треба там бути самому, а не гальмувати чи зупиняти рушення інших учасників забігу культури. Конструктивністю поступу не обов'язково є заперечення загроз та знищення ворогів. Добрим заняттям є маркування небезпек, аби у них не провалитися, - проте це не означає того, що залишені шляхи руху є певно рятівними та вартими для ходіння туди. Бо успіхами і є саме подолання проблем, а легке веде до занепаду.

Конкретні внески до поліпшення організації громадського життя чи до техносфери, критика відживаючих порядків чи поява на ринку нових товарів є звичайною мирською справою розвитку поступового й буденного. Тоді як предметом тоталітаризму є усіяка грандіозність, яка своїми казковими претензіями на бунтарське переіначення світу останній розриває, знецінює до zero. Тоталітаризм не є тоталітаризмом, якщо він не повстає проти природного стану речей, якщо не заперечує доказове та незаперечуване, якщо не знищує стандарти моралі та наукові постулати, що їх шамани та пройди заходяться замінювати на віру у святість свого усевладдя та контролю над правами, майном, життям підданих. Тоталітаризм там і де, відколи і коли винахідники виступають не менше як із позицій вседержителя життя та всесвіту; зона це там, де конвоїри говорять від імені Бога чи природи; закони у природі речей, право і людяність вдається контролювати та спотворювати лише у організованому для них дисциплінарному примусово-виховному лагері. Коли з причин природного глупства, а чи підступної його імітації вимудровують нісенітницю у якості рецептури порятунку світу страждаючого, буцімто, від незнайомства із запропонованою панацеєю, - то до згоди чи резонансу із цим чудом не можна прийти інакше, як запереченням усього історично суцього та реалій не вміщуваних у вузькі вказівки і настанови чуда. Основним заняттям авторів та прибічників простих рішень є розв'язування терору та винищення, спрямованого супроти усього та усіх, як ворогів не згідних із взірцевими ідеалами доконечного щастя. Велика м'ясорубка тоталітаризму оправдовує себе як виступ проти її дискримінації зі сторони людей нормальних та перевірених на нормативність законів суспільного розвитку та культури; тоді як дискримінацію людей нормальних вже зі сторони цієї м'ясорубки, - то остання ставить собі у заслугу й називає свій контроль над ворогами своїм покликанням затребуваним. Сприятливими умовами для матеріальної вигоди від перетворення терором усіх та усього вже у поживний бульйон для організаторів хаосу є усунення будь-яких структур, визначень, особливостей дому культури, які заважають хаотизаторам заробляти на контрольованих ними смертях, вільно ходити куди містифікаторам заманеться. Коли призвідцям єдиноправильного віроучення не вдається навіть кулею у голову змінити думки у головах ворогів, тоді думку вибивають переконанням зеків у перевагах буття зеками і рабам Нового порядку, - задля ощадливого перероблення останніх вже у живильний ресурс лагера. Тоталітаризм це віра у те, що природу речей можна, достатньо, необхідно змінити переконанням у зміні вірою природи речей. Однак аварії відбудуться за фактом порушення безпеки, бо у матеріальних речей та явищ атакованих вірою містифікаторів нема органу мислення, який би примушував чи спонукав би речі слухатися фантазій поселених на місці мозку фантазерів, - бо поводження і реакції речей відповідають виключно законам відкритим у речах притомними дослідниками і науковцями. Партактив може перевиховувати лише сапієнсів генетично близьких до шимпанзе, але навіть розстріли чекістами предметних речей не переконують останніх у торжестві справи Леніна. Звичайні ідеологи вдовольняються й не йдуть далі від впливу на людей наділених здатністю мислити і лише клінічні ідеологи сподіваються переконати у своїх маніях предметні речі. Бочці нафти можливо пригрозити хоч десяткою без права переписки, аж від того вона сама собою зі страху чи з любови до Партії не перетвориться зрештою у модний одяг. Щоб хлопчик став дівчинкою, щоб змінився клімат, щоб злидні людина оголосила для себе ідеалом, - то недостатньо для цього змінити лише уявлення про зміни. Розтин у анатомічному театрі пароплава і навіть храмової споруди не виявить наявності у речах мозку, віри, прагнення прислухатися до пастирських повчань. Подібно й науковці залишаться безпомічними, коли безумно заміряться зайнятися не годящою для них справою зміни уявлень та догматів про природу Божу. Можна виморожувати чи спалювати еретиків і невірних, але навіть ідейно правильні думки у мізках чи словах вірних чад залишаться нечулим для тих законів у природі речей, що їх досліджують математики, фізики, астрономи і навіть соціологи відповідальні. На щастя речі не завше такі безумні, якими бувають фанатики.

Чудеса та привабливі для мас утопії, щоб за їх допомогою оволодіти усевладдям, вигадуються від того, щоб обійти закономірності та фактичність реалій якими претенденти на виключність не володіють. Щоб уникнути цей спротив зі сторони реальності, то останню заходяться знищувати ці любителі себе та чуд. Що й стає вичерпною практикою здійснення чуд. Чаклуни вірять, що достатність знищення ними ворогів та усього їм зайвого тут таки призведе до втілення їхніх вірувань. Смертовбивства з руїною стають виключним інструментом зони. Абсолютизм є убивчим. Змішування усіх визначень вже до стану хаосу, культивування неймовірного виводить ставку на смерть і навіть на порожнє місце вже поза критику на сторону зони, бо смерть є мінімізована на розумні і доцільні проти неї заперечення. Руїна робить маніє і рушійною потугою зону споживацького контролю за ще не присвоєними чужими багатствами. Зона це не логіка культури, а того що її порушує навзаєм.

До позиціонувань вождів нігілізму не пробитися суб'єктам спосібним на запліднення того що дає позитивний приплід. Енергетика вождівства йде туди, де вона лиш множить послід та екскременти. Поза скобки об'єктивності реалій, розуму і здоров'я дано зазирати суб'єктам від чудотворення, езотерики і самозакоханим психопатам із числа збоченців. А до виключного лідерства у конкуренції між очільниками убивств потрапляють лиш ті екстремісти, які не мають жодних сентиментів у відправленні до могил вже мільйонів. Обіцянки на ошасливлення мільйонів через знищення там вигаданих гріхів покоління мотивом має помсту останнім за комплекси страдництва колись зазнані вождями зони. Харизматики і егоїстичні себелюбці віруючі у своє месіянство пружаються подолати тим самим свою ницість; а мільйони вдячних за опіку над ними здійснювану за їхній же кошт, виходячи із бажань не перенапружувати свій мозок відповідальністю є ладні хоч із своїм життям розпрощатися на дорозі вказаній верховенством афективного усевладдя. Скільки б крові не проляляли різні вожді, аж на їхній батьківщині їм ставлять пам'ятники. Саме за це.

Нормальні люди та такі ж спільноти своїми перевагами мають нормальне слідування тим традиціям, що їх на добро наступників виробили попередники. Аж у тім то полягають питання поступу, що стереотипи знань і досягнень можуть містити ті упередження спростування яких дано сміливим дослідникам. До останніх себе відносять автори казкових чудесних і простих пропозицій. Біда ж останніх у тому що їхнє новаторство, вміння ігнорувати перепони критики ціною бездушного принесення критиків у жертву, - не гарантує правду. Зона це оголошення реальності помилкою і тоталітаристи не лякаються, не мають моральних чи фізичних перепон для себе у здійсненні цих своїх атак на реальність. Адепти не тривіальних рішень себе не цензурують. Живильним середовищем суб'єктів маячення є кризи та хаос способом подолання яких ці тирани видають своє усевладдя. Особливо облудники любляють свій режим видавати вже за захист атечства, трудящих, правильної віри. Пак. Розвивати можливо недосконалу реальність робом чудес примусу є злочином. Чим чисельнішими, більш згуртованими і самовідданими будуть сповідники тих чи інших сект, то тим більші зусилля доведеться докласти Штатам щоб зупинити цих фанатиків.

Незначний відсоток працюючих у виробництві харчів відсуває проблеми голоду; медицина нищить хвороби які природна смерть спричиняла лиш за минулих часів; технології звільняють від вже колишніх фізичних і відпрацьованих розумових напружень; розвиток права урізає можливості грабіжників на безчинства; індустрія розваг топить колишні вже у морі нових; опрацьовується етос інженерної зміни генотипу людини, - одначе заміщення природних імовірностей померти вже на штучні досягнення виживання навіть за несприятливих умов не завжди є жорстко і однозначно пов'язаним із удачним розв'язанням виникаючих у цьому процесі саме різноманітних відходів. І саме тут, в усуненні усіляких негараздів, що його тоталітаристи вважають сутністю своїх пропозицій, - тоталітаризм міг би знайти призначення і виправдання, коли б ці пропозиції не залишались би у межах містики. Бійка проти неправильних класів, рас, вірувань, способів господарювання, - що її любителі чудесних та простих рішень обіцяють зробити умовою процвітання, - призводить, в кращому випадку, хіба що до руїн та депопуляції, а в іншому випадку призводить ні до чого.

Військові засоби утвердження містичних віровчень серед нормальних громадян і спільнот є для останніх бідною, яку можна було б подолати через знецінення вже містики, а не громадян. Аж вже нездолані біди відкриваються від конфронтації пастви одних містичних віровчень проти пастви втягнутої у сповідування відмінних віровчень, - позаяк кожне із учень які претендують на представництво абсолютних смислів та прибуття на останню станцію історії є виключними у непримиренній конкуренції проти подібних же учень. Оскільки потенціали глупства є невичерпні у розмаїтті його представництва тоталітарними ученнями, то благі наміри замирити усіх та усе у абсолютистському єднанні доконечної святої правди утопічного чуда – мають противні щодо замірів результати війни з-поміж собою усіх навзаєм непримиренних між собою множинних варіативних режимів остаточного чуда. Війни у історії відбуваються саме на розломах розподілення людей за належністю до сфер розповсюдження нетривіальних світоглядів містичного гатунку. Люди могли б порозумітися за дотриманням ними гуманітарних та правових свобод, у інформаційному обміні науковими досягненнями, навіть у взаємозбагаченні особливостями звичаїв, - коли б у діалоги прогресу не вносились би ворохобна нездоланної ворожості навзаєм за ознаками конфесійного братерства виключно у внутрішніх кордонах кожного окремішнього тотального вчення, себто за ознаками ненависті до аналогічного учення та режиму. Тоталітарні режими віднаходять виправдання своїй войовничості саме у посиланнях на особливості конкурентних режимів. Так нацизм виправдовувався як реакція на небезпеки комунізму, а комунізм платив нацистам тою ж монетою, - коли енергетичний ефект від анігіляції взаємонищення обох тоталітарних режимів резонансно посилювався і призвів до надміру полеглих захисників переваг лише своїх концтаборів.

Жертви із числа винищених ортодоксами еретиків всередині учення вражають якістю безглуздя учиненого заради фікцій. Але вже числом таких же втрат офірованих заради таких же чудес ошелешують конфлікти за першість вже на зовнішніх кордонах учень, коли паства правильних химер воює із паствою химер неправильних. Бо перемога у таких війнах не настане ні за якої погоди. Оскільки усяка фікція бездоказова має доказів своєї правоти не менше за будь-яку подібну ж фікцію. Війни між віруваннями є видом вічного двигуна із потенціалами невичерпними. Містичні віровчення лише гострять свої ікла через зіткнення із собі подібними. Особливості химерних учень останнього дня лиш вдосконалюються у своєму зятятому фанатизмові коли заходяться доводити свою зверхність над аналогічними ученнями. Містичні учення посилюються перемогою над внутрішніми ворогами, але завалюються, - тобто втихомирюються у агресивному експансіонізмові вшир, - вже від поразки завданої ворогом зі сторони політики зовнішньої.

Заміри запровадити остаточне щастя, - коли б для цього були б можливими невичерпні ресурси зі сторони, - могли б закінчитися виродженням учасників подібного експерименту, бо за відсутності стимулів до життя стає неможливим продовження життя. Так само й затіяна бійцями за остаточне щастя боротьба проти ворогів остаточного щастя може завершуватися лише винищенням самих винищувачів, які шар за шаром вирізатимуть самих себе у домаганнях знищити ту чергову протирежимну крамолу, яка ніяк чомусь не закінчується. Аж допоки над трупами усіх чекістів не залишиться їхній переможець, якому доведеться також згинуть.

Реакцію на винищення викликів вже як загрози викликає у примітивів не лише нездатність скористатися нагодами та пропозиціями зі сторони порівняно прогресивніших способів прожиття, але означених грабіжників штовхає до терору та сподівань на сильну руку вождя ще й розпач, фобії, кризові поразки з їхньої минулої історії. Намагаючись таким чином не лише відцуратися від змін, як ще й відродити уявний золотий вік своїх спрощень, - то ці примітиви, екстремісти, насильники включають механізм вже власного самознищення. Коли до хвороби ліпиться недуга для виживання у нещастях, то закінчать вони на смітнику. Злоба та переляк, месіанізм та чуття своєї провини, бажання домінувати та власна рабська порода, дезорієнтація та віра у обіцяні чудеса змушують грабіжників лякати самих себе.

Без парадоксальної готовності накласти й власним життям у здобутті власності чи ресурсів які належить іншим задля поліпшення власного життя - власне не є можливою перемога у мисливських заняттях. Без необхідностей еквівалентних обмінів життям навзаєм між здобиччю та хижаком не є імовірним захист життя зокрема кожним із учасників подібних порозумінь у паразитуваннях на обставинах чужої смерті як на ресурсів продовження у часі власного життя. Без фундаменту самовбивства не є можливим звести на ньому будівлю із чужих трупів, якими кормляться. Честю здобичників є актуалізація ризиків власної загибелі з причин опору жертви загибелі, що їй учиняє мисливець. Використання смерті не може бути свідомо обмеженим чи фізично віддаленим там, де вдаються до подібного інструментарію у забезпеченні життя ціною фізичного вбивства ближнього через віддалення від усвідомлень його життя. Програє той, хто планує собі лише перемогу без врахування подібних же планів опонента, ще й розбавлених на вчинення відсічі нападникові аж до станів відсікання від нападника можливостей існувати. Лише розбавлення смерті на випадковість стає шансом на життя для тих, хто не займається продуктивністю останнього й не сприяє у тому його співучасниками. Нехтування власним життям, не кажучи вже про права чужого, викликає у самовбивць ілюзію вільного ходіння поза скобками життя, надихає любителів смерті на зневажання законів та потреб суспільного розвитку, призводить до оман досягнення повнот волі у довільному порядкуванні серед живого усього лише простенькими засобами створення неможливостей для життя, в основному чужого. Аж у тому то й вада для прогресу, через використання власної смерті як запоруки смерті не власної й полягає, що самовбивці помиляються, коли знецінення свого життя вважають правом чи то рівноцінним стосовно цінностей чи прав життя своєї здобичі, оскільки на здобич вони готові перетворити цілий світ у мірилах його історії; готовність агресора записати свої ризики до анналів героїзму ще не є достатнім аргументом на видворення у смерть тих, на кого агресор накидається; навіть несиметричність терору у залякуванні ним опору жертви, - коли згода жертви на суїцид не зупиняє наїзника готового на вже своє самовбивство у забезпеченні останнім свого подальшого наїзництва, - не є виправданням спровадженого до небуття, не перетворює вправи із вбивства через самовбивства вже на конструктивізм життєвості, із самоусунення геть із історії не здатних на її продовження ще не робить історію. Вбивці, забезпечені та гарантовані у своєму занятті апологією самовбивства, помиляються, коли вважають виміри життя лише інгредієнтом контекстів смерті, - бо має місце зворотне відношення. Хоча вправність у використанні вбивств господарів майна задля здобуття майна аж до ризикових ступенів допущення самовбивства грабіжника свідчить, що саме останнє, і є метою руху, який лише неоковирно намагається виправдатися вчиненням грабіжництва, - проте у історичних та реальних наслідках руху на перероблення суспільства на наїдок організаторів перероблення суспільства на тюрму означені фанатики зневаження цінностей лише використовуються як витратний матеріал чи як ідеологічне санкціонування вже для перекачування енергетичних ресурсів від заваленого та оббілованого трофею вже до пашеки здобичників. Тюремоторчість потребує самовбивць навіть не у особі її фанатичних вождів та тих авторів ідеологічних доктрин, без нерозуміння якими суспільних запитів на прогрес була б не можливою асоціальність таких же ідеологій, - аж успішність режиму тюрми забезпечується інститутом видавання за героїв тих її вже масових жертв, які без орієнтирів на вартісність власного життя його ж офірують на користь його споживачів з боку тих прагматиків тюрми, які задля тих же цілей споживання використовують й авторів та культові змісти ідеологічних доктрин. У тоталітарних режимах культивують знецінення життєвих вартостей не лише для маси тих, кого плододні призначили собі на харч, але приємність загибелі видають ще й за винагороду військовому контингенту здобичників, - проте цільовим призначенням грабіжницьких режимів централізму є відсунення за допомогою інституту суїциду вже спротиву тих, хто життя цінує та боронить. На самовбивствах спеціалізують у зоні лише класиків доктрини, її військо, її паству, - але не клан номенклатури, що паразитарно спирається на добровільних мучеників.

Протистояння самовбивцям є доцільним для переконання у зворотному переконаних на досягнення подібними заняттями скорше власної свободи, аніж на вчиненні неволі іншим, - проте не там, де фанатики відмови від розуміння загальних реалій саме останні й очищають від подібного фанатизму, де історія немов би звільняється від неспроможних на історичну відповідальність, де соціальна хвороба карає себе на місці інших своїх більш витривалих імовірностей прогресувань. Існують ліміти як на втриманні у житті того, хто свідомо його зневажає, особливо стосовно себе самого, так - і на освячення мучеників, аскетів та інших героїв. Нема потреби зупиняти лише тих, хто є щиро відданим зоні тюрми чи дурить себе та інших у означених служіннях, - окрім усіх інших гідних покарання тюремників.

Тотальна зневага, переоцінка усіх цінностей, що не залишає нічого, включаючи до виродження й те, що мало б бути виключеним з неї, та підсвідома ненависть до усіх форм життя, що існує поза фундаментальність логіки розумного, - і є ідейним мотивом хвиль терору, історія розгортання яких і є історією суспільств підбитих гангстерами. Навіть не пограбування ворогів, аби тим самим втриматися на позиціях усевладних у чужому житті, - аж досконалістю своїх досягнень тотальні примітивізатори визнають той свій антисуспільний похід, який їм дає вже сам привід загинути у бійці проти ворогів із числа об'єктів нападу, бажано після вбивства усіх ворогів, бо останнім ресурсом натхнення тоталітаристів є саме суїцид, яким вони беруться виправдати смертоносність вже на conto світодовкілля. Зонотворення базується на вірі у достойність обміну власних стихійного типу ризиків постраждати у полюванні вже на обов'язковість завалення здобичі приреченої на жертвовність, - по вірі мисливців. Самурайського типу гідність офірувати власне життя на користь панові чи повна до самозречення покора порухові пальця самозваного гуру, лицарське достоїнство загинути заради взорованого ідеалу прекрасного чи чин мучеництва постраждати у боротьбі з конструкцією сатанинського гріха заради обов'язку спасіння у святости, любов до вождя та поставлених ним фігурерів у винищенні призначених ними ворогів на місці визначеному святими вождями та зручними для вождів засобами заощадження на житті виконавців вожделюбительства - є тою химерою ілюзорних відшкодувань, якою ошуканих заманюють у пастку реальних втрат.

Право на життя не лише для себе, а й для користі інших його співучасників, має той, чий пропозиції у розподілі праці відмінні надлишком продуктивності, коли винахід щонайменше не скорочує нічиїх ресурсів, коли творчість розширює можливості прогресу, коли оферти вигадки принаймні переходять на самоокупність. Вже є слухними позиції та ствердження, які, хоча, б нікому не шкодять. Проте та публіка, яка до смерті особистої обіцяється витратити ресурси власного життя на користь доведення доречності своїх пропозицій оцасливити таким чином інших, - є вкрай небезпечною публікою, бо її обіцянки загинути самим заради обдарування інших своїм усуненням геть із життя є тою облудою, що прикриває справжні заміри означених самовбивць саме на доповнення порожнин їхніх пропозицій вже життям та статками довілля, що їх нападники ковтатимуть безупинно. Усяка апологія загибелі задля забезпечення витратами до решти вже прибутків, виправдана навіть обіцянками самозагибелі, не може не бути чуттям результатів смерті від оман запропонованих як збагачення благами. Самозречення, що його пропозиціонери від небуття прокладкою ставлять між собою та історичною реальністю могло б для останньої бути корисним, коли б видавання жертви за щастя обмежувалося б ресурсами означених безплідних пропозицій, коли б самовбивці виносили за скобки культури та життя лише себе у чуттях власної безкорисності, коли б у особі героїв історія очищалася від подібного чину неправди, - аж насправді звикання до смерті пропонується удаваними служителями суспільному благові саме з метою перекачування благ від історичної реальності вже на користь власної зажерливості. Самогубство ялових винахідників є тою наживкою, на яку вони ловлять загал, підміняючи згодом свої обіцянки вже на реалії споживання загалу до смерті. Вступивши на шлях оплати прирощення прогресу чинами смерті, а не життям, логічно дістаємося смерті. Нещасне суспільство потребує героїв, які його таким і роблять.

Як і усі паразити, імперія кормиться енергією підбитих нею народів. Але для успіхів подолання спротиву зі сторони жертв загарбництва, - то збирачі, саме на кошт збереження собівартости капіталу і необоротних звичок імперіалізму, змушені переносити амортизаційні відрахування у вигляді втрат власного війська загарбницького, жертвна ціна якого для імперії не має значення. Оскільки ж апетити збирачів не завжди задовольнялися, з причин успіху народів відбитися від них, то додатковим резервом підтримання інерції споживання завжди слугували насельники внутрішньої зони збиральництва, відносно яких імперія виступала й виступає як окупаційна потуга. Починаючи від Орди і до мафії большевицької номенклатури, то можна прослідкувати посилення норми визиску маси автохтонів московства. Московці ріжуть себе самих, щоб їх боялися їхні жертви. На часі виникнення завад у зовнішній кількісній експансії, то забезпечення збиральництва переноситься ударом вже на якість визиску внутрішніх ресурсів. Так большевизм, як закономірна превентивна реакція на неуспіх самодержавства у зіткненні світових імперій, змушений був утримувати цілісність імперії та розв'язувати назрілі питання індустріалізації, як завжди навздогін Заходу, саме у спосіб обдирання імущих верств імперії, услід за якими загули на будівлі соціалізму і примушені для того рекрутовані маси, за ціну тих пайків соціальної опіки, які були зняті з тих же мас виконавців накреслень Партії.

У звичках не продукувати життєві ресурси власними талантами, то для імперії не залишається виходів, як об'їдати власні члени і членство, - коли сусіди не піддаються під зваби звільнитися від гріхів самостійности саме у царстві знищення від експлуатації та від відчуження, з заміною останніх на Світову революцію з російським на її чолі пролетаріатом. Але коли у імперії настає чуття голоду, або коли майбутні її жертви марять про можливість залишити московців у цій їхній ситуації, через сподівання замиритися і провести неперехідні червоні лінії між собою та московцями, - то московці знов беруться за своє.

Нашестя комунізму на Московію може виглядати трагедією лише для тих адептів лібералізму, підприємництва і права, для яких вестернізація московства була б, щонайменше, усуненням загроз московського збиральництва через його умонтування у ринок капіталів. Але московці певно відають та відчувають смертельні загрози від запровадження демократії і свобод у підмосковському зібранні народів зібраних завдяки заміні недозволенних для колоній демократії і свобод вже на централізм окупаційної влади та залози стрільців. Пораженство большевиків стосовно своєї держави виправдовується, коли самодержавство надто заграє із капіталізмом. Віроучительні сили мас московства полягають у недопущенні туди у зону порядку усяких і будь-яких начал народоправства. Оскільки дисциплінарний порядок комуно-большевизму присипав загрози для цілісности імперії зі сторони демократії і права, породжуваних ростом капіталізму у Російській імперії, то навіть винищення підприємців, пограбування їх власности і знищення ринку, себто удар по внутрішнім продуктивним силам та ставка на противні сили загарбництва і споживацтва, - стало справою виправданою. Таким же виправданим і необхідним заняттям для осучаснення червоної Московії на контрольоване доповнення загальнонародної власности номенклатурників вже на стимули заробітків номенклатури перетвореної на приватних власників сталося присипання усевладдя партійців з транзитом їх влади вже на користь гвардійської охорони цих патрициїв. Зворотна стосовно большевицького одержавлення власности її роздержавлення вже на користь критиків большевизму метою має удосконалення Московії на розмір контрольованого нею зближення із Заходом, - коли прикрим для московців наслідком ревізії комунізму та посиленням класової боротьби проти капіталізму в умовах конвергенції стає втеча підсовітських республік геть із зони їх непорушної дружби на віки. Регульована критика совперіоду учиняється його очільниками саме з метою поліпшення історичного московства, пайки вождів якого доповнюються вже захопленням заводів, газет і свердловин створених совмасою під кермою цих же вождів. За удосконалення якостей збиральництва доводиться платити урізанням чисельности його вимірів, відверненням народів від їх русифікаторства та їхні поверненням до колись втраченої ними самоправности.

Відніманням чужих достатків та життя їхніх господарів кримінальники не лише понижують рівень культури, але тим самим і підвищують свої статуси соціальної низоти. Наслідком цього виживання найгіршого є антисоціальний відбір, занепадництво та виродження подібної зони торжествуючого криміналу, яка за усіма параметрами поступається ще не підбитим нею правовим спільнотам. Тоталітаризм це антиеволюційний добір, селекція протилежного цивілізованості, гібридизація зворотного до поступу. Насельниками зони неволі зостаються запроданці готові на усяке зрадництво та на сповідування будь-якого безглуздя накинутого пройдами, наглядачі, кати і слідчі які перебували зовні від колючого дроту, сексоти, герої атаки та виконавці аби яких кличів на самопожертву. Найгірш аморальні, безталанні, цинічні поступаються найкращим у подібному занятті. Хоча здатність цих професійних збирачів чужого виживати у найбільш несприятливих обставинах може розглядатися за якість їхньої стійкості, витривалості, самовладдя, - проте адаптація до бруду серед могил не може конкурувати із комфортністю прогресу культур охайних та творчих. Коли ті, які були нічим, стають усім, - то насувається та врешті-решт настає брейкдаун. Точка неповернення залишається далеко позаду, ресурси меншости у марних воланнях отямитися та повернутися на шляхи поступу невблаганно виснажуються до мізерії. Вектором поведінки одержавлених бандитів та їхньої пастви стає свідоме реакціонерство. Асоціальне спливання на верх покидьків є процесом не стихійним, а керованим культивуацією та обоженням закінчених невігласів.

Для того щоб не стикатися з опором господарів при їхньому пограбуванні, то бандити ліквідують капіталістів, освічених та науковців, кулаків та підприємливих громадян. Винними ворогами стають не лише власна еліта та ще не знівельовані народи колоній, а й носії та продуценти усякої вільної думки. У московську псевдоеліту кооптуються безпринципні. По шаблям номенклатурної ієрархії легко піднімаються ті, на яких заведені не підйомні теки компромату. Індустрія терору та репресій улаштовується саме задля заміни усього вільного вже на усе підконтрольне. Пошук ворогів, які оточують зону обіцяного щастя та які підточують її із середини, не має ані початку, ані закінчення, у зоні нема ані винних, ані жертв, - бо у московському збиральництві бал править інерція московського збиральництва. Коли у московитів краденими є землі, народи, їхня історія та культура, коли запозиченими є й символи імперії, і навіть прийоми закручування гайок тиску зони не є продуктом власної творчості, - тоді масований архетип паразитування на чужому буде виштовхувати московську масу і на черговий похід навали, і на реванш за втраченим.

Не лише кроки свободи, а й вільна думка є підсудним злочином у злочинному суспільстві неволі. У зоні переслідують не лише за нейтральність до неї, а за недоносительство, вимагаючи самовідданої жертвності у служінні режиму у знищенні його ворогів. А ті громадянам, які не можуть у зоні реалізувати свою творчу непересічність, свобода та життя яких є під небезпекою вже через сторонність вказівкам зони, яких вожді виродження не встигли зіштовхнути у могилу, - то ті громадяни самі своїми ногами самочинно тікають геть від прірви, очищаючи її на одномірність зла. Так звана втеча мізків сприяє безмозкості аборигенів занепадництва.

Особливо прикметне для періоду диктатури пролетаріату та перестройкі піднімання до ролей еліти відвертих покидьків означає для підмосковської людности верховенство у такій державі найпримітивніших прийомів збагачення псевдоеліти, яка здатна лише віднімати чуже не зупиняючись у цьому процесі. У московському царстві, яке передало у малоросію ці гени псевдогосподарювання способом грабежу, людність завойованих земель завше й була об'єктом насильства та здириництва зі сторони еліти, яка спорадично коли й змушена була імітувати опікування інтересами підданих, - так лиш для того щоб останні, у ситуації надмірних над собою знущань, не зіштовхнули зі своїх посідань грабіжників при ролях московського проводу. В усіх інших випадках інтереси подібної держави є незмінно протилежними життю і потребам підданих. Тоді як коли б на місці псевдоеліти була б справжня еліта, то вона заробляла б невимовно більше через організацію продуктивного виробництва.

Нормальними треба іменувати країни які багатіють з того капіталу, який становлять люди підприємливі і обдаровані, які винаходять не існуючі без їх трудів і знань різні досягнення у культурі. Не мінеральні сирівці, не споживацтво ресурсів із завойованих земель, - а саме якість людей є вирішальною і для господарювань, і для інтелектуального лідерства, і для устрою соціального на благо цих же людей. Не просто освічені, кваліфіковані, соціалізовані громадяни і патріоти, як ще й ті з них новатори, які ефективно використовують свої таланти та втілюють покликання на користь ближнім, - подолають навіть глибокі кризові ситуації. Потрібна пірамідальна основа й базові традиції щоб плодити окремішні таланти. Чудес, - без людей які їх творять, - не буває. Збереження народу є запорукою його ж розвитку. Тоді як вирішальний для успіху московського експансіонізму механізм безоглядного витрачання власних солдатів задля приєднання до московського царства наступних земель, а також тих завойованих народів що включаються до числа солдатів московського війська, - то цей механізм збагачення є прямою протилежністю до цінування людей. Більш того, ворогами московського збиральництва, - з відповідним очищенням від них, - числять на Московії: творчих і підприємливих осіб, які дозволяють собі думки та поведінку власну відмінну від казенної; ворогами є верстви підприємців у промисловості чи господарі аграрії які харчуються з власних трудів; ворогами московства постають волелюбні племена та народи; ворогами є науковці та люди які називають речі своїми іменами. Має місце таке явище як виток мізків спеціалістів поза кордон атечества, що для останнього постає розтратами безгосподарними. У зоні одного порядку та послуху виживають лиш нищителі відмінних порядків. Людський матеріал, який знущався над іншим людським матеріалом, продовжив ці справи доносительства, грабунку, убивств і безглуздя вже й на наступні покоління цього матеріалу. Зло має не гірші здатності передавати свої гени та інформаційні коди, аніж це роблять добродійники. Дивування викликає не терпимість підданих чи така ж реакція докільля на диктаторські режими, а чудує те, що переважаюча більшість недемократичних устроїв правління не стала ще чисельнішою. Даремно сподіватися на те, що коли небуть у спільноти, історією і світосприйняттям якої є полювання за сусідськими багатствами, з'являться коли небудь установи демократії та права. Збирачі лише впадуть у ейфорію щастя від приєднання шматка чужих земель.

Усякому критикові вад московського царства задайте одне питання про спрямування критики: а чи на удосконалення цього царства засобами критики, а чи йдеться про знищення цього збирання і споживання народів. І коли критик присікається до логістики постачання боєприпасів задля обстрілу позицій українських військ, коли критикують незадовільну пропускну здатність московських крематоріїв, - то тоді такий критик разом із його московством підлягає утилізації згідно судового на це присуду.

Апетити московсько-ерефійського збиральництва націлені не менш як на підбиття цілого світу. Оскільки ж москалям нема чого іншого запропонувати світу, - а тому перемога над ним йому не світить, - то свою зверхність та переваги ерефіці можуть встановлювати лише зворотними діями, а саме опусканням своїх противників на рівні буття гірші від гіршого. Руїна на довколишні народи та культури, трактовані москалями як ворожі, - є засобом та маршрутом просування Московії до свого порівняльного лідерства. Яким є: вбити сусіда й нагидити у його понищеному домі. Зона це малина лузерів. Московство це войовничий рух невдах які нижче від себе жадають звергнути людей нормальних; на підсвідомому рівні ненавидять людей успішних за те що успішні є нормальними людьми. Насичення здобиччю навіть запізнюється за насолодою її розтерзання.

Учинення базладу та злочинів до яких вдаються московські збирачі чужих статків з тим щоб безкарно грабувати і поневолювати чергових сусідів, аби лиш не витрачатися на виробництво благ своєю власною московською працездатністю, - компенсується та утишується у небезпеках для сусідів лиш тим, що бандитизм стосовно сусідів є залежною похідною від того глупства московців стосовно самих себе, яке спонукає їх на споживацтво чужого замість виробництва свого. Глупство збиральництва є для нього ж самовбивчим.

Постійна підміна запитів на еліту кадрами запроданців та вірогідних служителів різних імперських зайд може бути як не виправдана, так принаймні пояснена посиленням на колоніальну окупацію в Україні, але - не у московському самодержавстві, де відбір виродженців на керівні посади є безпосередньо пов'язаним із самохітним вибором імперського збирання народів у спосіб протиправного над ними насильства, паразитарного визиску поневоленних, облудництва. Аж до концтабірної боротьби проти ворогів святого учення великодержавного.

Мало не є єдиною перевагою тоталітарних спільнот над суспільствами відкритими подальшим проблемам розвитку є прогнозованість політики зони, де усе буде на гірше навіть для зони, коли прийматимуть дедалі безтямні рішення, у кадровій політиці якої на верх спливатимуть пристосуванці до злочинства. Саме з потреб протистояння перманентному виродженню зони й задля її безпечного продовження, то у зоні очікування завершення історії наполягають на, хоча б, непорушності догматів учення і традицій законсервованих ритуалів. Проте й у розумників забракне їхнього розуму на те, щоб передбачити спрацювання запобіжників у таборі творців зони, у якій причетники зони облуди підуть на неможливе й, здавалося б, противне безпеці й запитам на виживання зони. Розумом Расію не зрозуміти; безумом – тим більше, коли там не залишатися.

Ситуації, коли до інститутів влади над суспільним життям приходять некомпетентні управлінці, зазвичай беруться виправляти просуванням туди еліти, яка б не із причин стяжательства власних прибутків чи сповідування нею забобонів якогось сектантського віровчення, а суто із моральних спонукань чесно, самовіддано, жертвовно обслуговувала б своїми добродійствами інтереси і запити широкого загалу. Проте справа пошуку на свою голову чи на свої права добрих начальників тому буде мати різноякісний рівень неуспішності, бо задовільної кліки самодурів не лише для усіх та кожного із маси, а й на усі часи бути не може.

Прослідковується каузальна залежність між розвитком цивілізаційним, ускладненням відносин у соціумі та управлінськими у ньому установами. У архаїчних суспільствах або ж у пізніших новоутворених державних управліннях влада є спрощеною, - диктаторського типу, де усе залежить від центру виключних рішень. Новітні часи завдають удару по владі царів, родової аристократії, по монополізму одержавлених релігійних центрів, - коли ваги набуває вже правове законодавство, підприємницькі господарювання, демократія, науковий поступ. Адміністратори світових деномінацій не розглядають своїми успіхами множення сект та ересей навіть усередині свого культу. Тоді як збільшення фанатиків у видах індустрії розваг розцінюється як ареал поступу свобод. Тому рецидив повернення у московській імперії до генетично початкових форм правління монгольського ханства вже у іпостасі диктатури пролетаріату комуністичної партії та ордену чекістів кепсько сприймається докільям демократій, - бо здоров'ю демократії та відносинам миру тоталітаризм шкодить. Еволюція будування комунізму у московському царстві окупованих ним народів вже до нинішнього стану олігархату, навіть офшорного й нібито афілійованого із міжнародними корпораціями, останніми також сприймається як загроза. Попри те що види автономного суверенітету держави удосконалюються до впливовості міжнародних договорів, права, організацій, - відбувається подальше, вже зворотної направленості, розмивання не лише влади різних королів, а й урядових установ саме через перебирання на себе функцій держави, - провідної на часі форми політичного життя, - вже різноманітними неурядовими установами. Праця чиновників не тільки не викликає заперечень, а й викликається необхідністю, - проте навіть такі затратні проекти як то оборона, космічні дослідження, індустріальні парки стають клопотом приватного бізнесу. Ідеал доброго царя чи не корумпованого апарату бюрократичного втрачає ознаки норми саме через постійне зростання цінності особи, теоретизувань з приводу невід'ємних людських прав. Ретроградством починає сприйматися випрошування якихось офіційних дозволів на бізнес. Між безпекою гуманізму у суспільстві та особою як мікркосмом не повинно бути протиріч.

Продовження життя у вигляді змін та розвитку має те, що життю належить, включно із спожиттям того, що вичерпало свій продуктивний потенціал. Серед помилкових відкриттів небезпечними є використання для логіки речей тих знань, вказівок, цінностей, які скроєні для суто гуманітарних запитів. Від переляку перед часом, у якому спростовуватимуться невибагливі знання, останні огорожують буцімто неприступним для проблем панциром святости та абсолютности, аби надурити час загибелі та осідлати вічність. І це виведення поза історію вдається тим химерам, які є відповідно максимально безкорисними й не потрібними на усі часи та обставини. Зберігати видимість своєї актуальности та прагматичної утилітарности, як замітник доказових знань, означені утопії можуть на достатньо обмежений термін, коли зрештою у кінці свого вичерпання цей пухир віри у імовірність чудес лопається й розтікається накопиченими там трупами. Ідеологічні проєкти, замішані на ексцесах та зневазі до доказових потреб олюдної культури, закінчуються раптовим колапсом та провалом не очікуваним з позицій претензій утопістів на вічність. Проєкти тисячолітнього райху, обітниця щастя примусової праці як нескінченного джерела московської паразитарности мають вичерпні потенціали. Тоталітаристи викликають духів смерті на голови своїх ворогів, щоб самим жити безмір, але загибель незворотно приходить за тоталітарними режимами сама. Коли зону неволі не збити з ніг, то вона сама поточиться.

Смерть, винищення, пограбування, насильства, терор, свавільства, помилки, беззаконня, порушення усіх порядків, містичні утопії та ритуали у підміні ними усього притомного та осмисленого – даремно реальні та потенційні жертви тоталітаризму сприймають як його негативну сторону, оскільки позитивних сторін химеризації світу не може бути. Торгівля смертю та її загрозами є єдиною валютою на яку власники смерті з прибутком обмінюють усі інші вартості, коли людська маса під загрозою загибелі змушена віддавати усе, а деякі із числа маси - навіть гідність, на користь гвалтівникам. Загибель це не недолік тоталітарних режимів, не сторонній відносно святих ідеалів віровчення прикрий наслідок, не похибка від самовідданого служіння хунти на користь гнаних та голодних, - аж смертоносність і є апофеозом, ціллю та засобом усякого рятівного для людства вчення запропонованого пройдисвітами та натуральними бандитами. Позаяк фахівці та управлінці від потойбіччя нічого на користь реальному світові за запитами світу реального запропонувати не можуть, то лише обіцянки вбивати та винищувати трохи менше від квоти і є тим еквівалентом винагороди робом якого любителі чудес отримують усе що їм треба для їхнього паразитування. Вбивства масові, здавалося б без безпосередньої вигоди катові, спершу нав'язують суспільству як культуру смерті, а вже опісля легалізації подібного замітника грошей, одержавлені кримінальники стверджують свою виключну владу маніпуляціями а чи на зменшення, а чи на посилення антисуспільного терору. Ніщо це чарівна торба утопістів, у яку без віддачі вмоктується те, що людям не вдалося відстояти.

Ріст і вдосконалення світу культури є накопиченням його успадкувань, що передаються спадкоємцям творчих процесів, - відповідно пропозиції на спрощення управлінських рішень у культурі не можуть не бути руйнацією складних для примітивів культурних досягнень, які любителями тюрем цілеспрямовано винищуються. Тими перевагами катів, що стимулюють їхню роботу, є відсутність необхідности замислюватися над тим, що вони коять, відсутність розуміння значущости знищеного ними, заощадження на зусиллях відповідального збереження успадкованого від попередників. У пастку примітивізації з охотою провалюються тому, що там бездарам легше діяти, - ціною руйнування складних структур прогресу. У свою чергу виродження й входження у браму смерті стає дорогою наближення до чудес та неймовірностей.

Здавалося б, залізо не перевищує його якостей, - але ж у який казковий інструмент конструювання соціальних проблем перетворюється сокира у руках ката який оголошує себе караючою за гріхи рукою вигаданого Бога який реально втручається у розв'язання соціальних проблем вигаданих катом.

Виполовання геть із життя усе більш новітніх ширших верств та способів їх життя як будяків є єдиною та виключною прагматикою, що її можуть запропонувати бійці з тотальною проти себе ворожістю усіх верств населення. Смерть для усіх самодостатніх видів життя це єдина пропозиція від претендентів на монопольне представництво собою усіх видів життя. Тоталітаризм це те, що за парканом небуття. Окрім посередництва смертовбивства усякий інший зв'язок тоталітаристів із історичною реальністю є лиш імітацією зв'язку, включаючи до останнього реакцію обурення чи сміху тоталітаристів у їх марних спробах зчепитися із реальністю у предметно конструктивний чи раціональний спосіб. Смерть у числі пожертв заради здобуття ідеялів тоталітарного вчення, смерть у числі цільових ідеялів вчення, смерть у числі винагород за вірність вченню, смерть у числі прийомів критики усьому докільню з боку вчення, - й вичерпує собою усю участь тоталітаристів у позитивах життєвості, оскільки небуття та порожнє місце дійсно є результатом та послідовністю вичерпання ресурсів, полювання за якими й становить заняття тоталітаристів. Відправляють на той світ усіх, хто не ладен второпати щастя відправлення на той світ заради тоталітарних цілей позаісторії. Проте діра, як справедлива відповідь історичної реальності на надуживання екстремальними прийомами, свідчить не за кастрацію тоталітаристів на життєвість, як навпаки, нікчемні результати тоталітарності йдуть від пасіонарних надмірів тоталітарності, що не вмщуються у історичну реальність і від якої має залишитися ніщо у спробах розширити її до експектаційних розмірів згаданої безпредметності. Смерть стає єдиним виходом для неможливостей історії відповідати позаісторичним та позаможливим замірам на рятування історії. Загибель історії стає для історії єдиним виходом аби уподібнитися позаісторичним вигадкам людей з відповідною їхньою налаштованістю на володіння зверхцінностями. Коли від бездоказових оман відлучити доказову історичну реальність у повноті її сущих та імовірних існувань, тоді для тоталітаристів залишається ніщо, яке вони прагнуть рівноцінно обміняти на ніщо вже для історичної реальності. Тоталітаристи вільно маніпулюють із формами нежиття та привчають до них живих ніяк не від кволої налаштованості на життя, а від здатностей власне життя доходити до екстремумів своєї непідвладності людським розумінням. Сам факт історичного постання тоталітарних сект та адаптації суспільством їхніх позаісторичних спокус свідчить за невичерпну перспективність наших нагод зрозуміти наші перспективи. Смертоносність тоталітаристів йде від інфікованості їхніх шизів на види життєвості.

Тоталітаризм це домагання розпочати історію з чистого листа, за який тоталітаристи мають лиш себе самих. Неприйнятність передувань заскалює у тоталітаристів не інакше як у накликаванні смерті та кінця світу на усе відмінне від абсолютистських цінностей чергових рятівників світу простими до їх ошелешення засобами. За парость вічного й осяйного добра тоталітаристи мають самих себе, але встромена та парость має бути не інакше як у могилу усіх ворогів тоталітаризму, коли виключень з числа ворогів нема ні для кого. Послідовний рух до загибелі світу пропонується тоталітаристами як об'єктивна та сутнісна картина суспільної історії, а політика провокативного підшовхування кризи стає програмовим завданням сектантів. Позатоталітарні цінності подаються як антицінності гідні розставання з ними, прийнятність та звичаєве виставляється у світлі якогось негативістського сатанізму та гріховності, перед прилученням до тоталітарної єдності пропонується розірвати усі зв'язки з усіма множинами, включаючи до числа супостатів й неготовність пожертвувати собою заради торжества тоталітаристів, усі проблеми, окрім фетиша вчення адепти останнього мають звести до абищиці. Тоталітаризм це ненависть до того, з чого складений буденний світ. Спрощення у тоталітаристів стає передднем смерті та дверима до небуття, провалля у які заохочується винагородженням у новонародженні до того, що тоталітаристи вважають за ідеял. Загибель для світу тоталітаристи виставляють спокусливою платою за отримання більших прибутків входження у зону патернованого щастя зони, проте суперечливо останнє й стає платою для дієвої загибелі адепта. Не так есхатологічний кінець обслуговується утопіями, як навпаки: практика ірреальних чудес стає відчутною у могилі.

Оціночні побажання та докори тоталітарних доктрин на сторону об'єктивності тому й стають невміннями співпраці з об'єктивністю не лише у істинах, а й стають запереченням власне існувань, бо виродженням у послідовності примітивізації легше вправлятися із існуванням смерті. Тоталітаризм як нездалість освоєння природи речей стає насиланням на речі вже смерті. Види загибелі та кризи ініціюють становлення тоталітарних облуд на ошасливлення, загибель усіх формовидів, цінностей та інститутів соціокультурного життя тоталітаристи пропонують як спосіб розв'язання з суспільними проблемами, ідеал кінця історії тоталітаристи виставляють спокусою для своїх adeptів, неіснування та погрози на неіснування стають для тоталітаристів способом їхнього керування та подолання ними усіх перепон. Коли свобода видається квінтесенцією талану спільнот єврокультурного кола, то точкою лімітованості соціомоделі тоталітарності постає смерть як радикальний засіб вчинення загибелі.

Як стан жертви перед входженням у стравохід і опісля виходу звідти, смерть є квінтесенцією усіх умов, змістів, завдань тоталітарності, які лиш обслуговують смерть. Вправляння тоталітаристів у відкриттях останніх сенсів буття, у силуванні тими химерами свобод, законів та людей, у знуцаннях над природними законами та здоровими глуздами, у організації взаєможертвовності пастви та пастирів, у забезпеченні мілітарних нападів та насажденні зони лагерів, у перетворенні людей на гвинтики під викруткою Органів, у культивуванні ненависти до ще не упокорених як до ворогів, у пропаганді злиденності та одностайної терплячості до ще більших злигоднів, - результуються у нежитті жертв задля задоволення апетитів хижаків. Станом геть усіх світових реалій у їх відповідності споживацьким призначенням до усяких видів тоталітарності є неіснування усіх реалій світу.

Смерть це для тоталітаристів це єдина печатка гарантій яку вони ставлять на ствердження своєї влади; це послідній прийом тоталітаристів виглядати не смішними в очах тих, кому вони прагнуть видаватися серйозними; це модус вівенді хижаків; це виключний аргумент, до якого вслуховуватиметься усякий включений у реальність; це усепереможний спосіб управління, подолання усякого спротиву, нав'язування своєї волі, перед якою не встоїть ніхто; це той жах, який викликає відкриття та чуття абсолютів, розмову із божественним; це неспростовний прийом піднімати завісу історичного буття та зазираєння у безвіст того, що не має кінця у початках; це найпростіший шлях дорівнятися із усім заскладним та неспідвладним до засвоєння; це конечний продукт та вислід проводу тоталітарних режимів, апофеоз тоталітарних насильств, логіка втручань містиків вже у предметність; це безпремінний у беззаперечності кшталт розв'язання зонофахівцями усіх проблем, обов'язкова відповідь на усі життєві запити, доказова манера поквитатися із сушим; це таке саме удатне у захисті від усіх, як і в нападі проти усіх критиканство агресивне, відкидання претензій чужих та накидання власних, набування надмірів чужого за мінімуми втрати свого; це посоромлення розумних, сильних, здорових; це ріжниця здачі між ентузіазмом ідіотів та життєвою безпекою, виїмок від скорочення чуда та розмір історії, переддень порожнечі небуття урізаного на омани ошасливлення; це ключ примітивів до багатств, кар'єрні шаблі для пройдисвітів, надутий нищими пузир месіанства; це епізоди виграних битв проти пораженьської війни на життя; це той радикальний інструментарій спотворень та актуалізації порожніх місць, після якого не залишається переможців, окрім часу та простору сподівань; це запах тоталітарності, квінтесенція інститутів зони, енергетичний вічнодвигун її натхнень; це не лише чинність замахів фізіології вже у царині смислів, експансія абсурдизму на форпости раціонального, ураження неймовірного непотрібним, але це і сім'я після урожаю самовтратних простувань куди не треба; це кваліфікація аварій при спробах випередити людяність вже на унормування злочинності, відповідь гуманізму на звитягу кримінальників, домагання адекватної реакції на потік зла; це краща ціна за ігнорування сутого зла чи приязні до марновірств добра у завідомо трагедійних борнях із нашою причеченістю на обмеженість. Треба не лише до смерті привчати себе у тоталітаризмі, а й останньому платити тою ж монетою за його відділення життя.

Припинення життя є трагічними перериванням зростань для не реалізованих можливостей і втілення візій для тих, хто був у силі та натхненних покликаннями, - проте припинення даного виду життя може бути не лише закономірним підсумком досягнень на кінцях доцільностей їх використання, як смерть може бути навіть винагородою відпочинком за перевтому від використання сил. Нема для новаторів більш надійного підмурку, як кладовища для того, що не може бути продовженим ані у часі, ані за, тим що є не годящим інструментом для інших справ. Смерть є надійним зшивачем-байндером до купи того, що є протипоказаним одне одному для забезпечення тяглости й нагод прогресу. Спростування неактуального може бути не помітним лише для спроможних народжуватися заново у потоці своїх досягнень предметно корисних для їх продовження креативного.

Імперії, які є нічим іншим як механізмом завоювання нових земель і народів, обрушуються тоді, коли натикаються на той опір супротивників, який перетворюється на вторгнення останніх у підупалу імперію. Імперії гинуть від переїдання, коли не перетравлені нею народи і культури, на часі послаблення терору із перетворення завойованих у послід, переповнюють її настільки, що там не залишається ніц відмінного від колись підбитих для їхнього асимілювання культур. Але перед тим як згнити до решти, то імперію роз'їдає пошук нею ресурсів для їх виїдання у внутрішніх кордонах самої ж імперії. Так комунізм розпочав період вижирання внутрішніх ресурсів під претекстом перерозподілу багатств від майновитих багатіїв вже до буцімто знедолених експлуатацією трударів; трагічну для московства царистського ситуацію неможливої експансії, коли імперії почали завалюватися у бійці вже між собою у Великій війні, - московство генсеківське заходилося виправляти війною між лузерами Великої війни, коли Московія успішно просунулася на терени соціалістичного лагера. Але із трансформацією завойованих вже у утриманців, коли знов забракло пайки на окормлення підбитих колоній, що їх загарбували із метою зворотною, - то колишня метрополія заповзялася не лише виганяти утриманців вже на волю, як, головно, джерела тримання за історію живих були знайдені у повторенні розграбування внутрішніх ресурсів, коли під знаменами вже антикомуністичного пошуку ефективного виробника, почали традиційно перекачувати ресурси суспільні вже до кишень офшорних спадкоємців номенклатури. Цей ресурс ще швидше закінчиться, ніж грабунок досовітського спадку совітської експропріації і ситуацію не виправлять епізоди рецидивів імперської експансії у тих сподіваннях відкусити від сусідів щось, на які у колишньої та вже відпрацьованої москвоімперії сил нема й витрата озброєнь на війну проти не слабих сусідів остаточно доб'є московське царство. Нарешті. Припинення продовжень грабежу московського станеться винагородою для втомлених від нього народів, які заповонять дірку від московства.

Хибно вважати, що метою чи призначенням знищення об'єктів нападу з відповідним їх поневоленням та пограбуванням, є відповідне перекачування ресурсів від заперечених до їх існування ворогів вже до односторонніх і виключних позитивів московського паразитарного збагачення. Бо першим об'єктом московської агресії є саме ті відпрацьовані методи московської агресії які визнаються незадовільними для зростаючих московських апетитів. Запорукою посилення визиску жертв московства є очистка від тих ворогів у самому стані московства та його війська, які заважають мобілізації ненависті стосовно жертв московства. Той звичний дефетизм московства, який осуджують прихильники традицій московського збиральництва, не тільки не є ударом по останньому, - аж дієва, з наслідками нищення, критика силових методів московського імперіалізму призначенням має посилення московського імперіалізму. Тому москвити спершу наносять удар по своєму війську, державі, культурі, бо визнають недостатнім чи провальним терор і москвізацію окупованих ними людей і народів, з заміною на більш виразну достатність. Так більшовики організували занепад самодержавства та знищували його армійські кадри з тим, аби розшири наступ московського збиральництва вже до світової соціалістичної республіки, зробити асиміляцію підмосковських колоній незворотною, без затрат на зарплату провести мілітарну індустріалізацію. Так ревізію комунізму провели зовсім не для демократизації.

Однобічною, себто помилковою видається думка, яка зводить чи то вичерпує культуру виключно її позитивними надбаннями, ігноруючи реалії чи то наявність у ній містерій та таїн, - бо, скоріше, тканина культури складається не із ниток, які собою утримують у цілісності лакуни утаємниченого, як останні на собі тримають тоненькі ниточки позитивних досягнень; невідоме не лише майорить загрозою довкруг острівця культури, як таїни є ще й потенціалом зростають людської цивілізації, коли саме до порожнечі забуття та неактуального, як до належного місця відсилають відпрацювання минулих поколінь, коли саме непізнане манить метою експансії пізнань та людських вдосконалень у вміннях, коли закиди у помилковості слугують монетою розплати із тими, кому вдячні за їхній відхід у небуття; якщо поступом є доказ того, що попередники продукували сурогати та умовні підміни ще не досягнутих істин, тоді дресуру помилок та суперечностей вже до станів їхнього олюднення й можна вважати за прогрес. Невід олюднення, який ми закидаємо на уловлювання ресурсів, є зітканим із дірок пов'язаних між собою павутинням не більш як вигаданих нами сув'язей. Коли мудрістю вважається визнання суєти довільно яких цінностей, тоді оптимізм викликає смуток за його малоінформованість. Тому то зваблюють публіку тоталітарні вчення, змісти яких сновигають довкруг загибелі, смерти, кризи, нігілізму, порожнечі та усього, що префіксом має знак заперечення, - бо виходи у порожнину небуття дають фору усяким приреченим на терміновість винаходам, бо часова нескінченість приятелює із величністю просторової пустки, бо могила є ширшою від будь-якого глузду. Відколи у таїну вторгається прогрес у ході пізнань й туди ж він повертає усі свої надбання, які, як виявляється, були лиш тінню наближення до істин, - тоді паразитування на сповідуванні таїн виглядають більш контекстуальним заняттям порівняно із усім заземленим, позитивним, раціональним, конкретним. Тому що із терміновістю приступок культури впорається власне подальше крокування по приступкам істин, оскільки змагаються з-поміж собою лише наділені розумом та обділені на заціпеніння у забобонах, - то сидіння на таїнах, порівняно із критикою на конто вже не модних навіть наукових гіпотез, виглядає сидінням на міцному фундаменті. Саме глупота, на відміну від доказових лиш для свого часу істин, не викликає заперечень та сумнівів у собі на свій рахунок. Химери є невичерпним ресурсом винагороди для тих, хто зрікається раціонального. Змісти та прибічники тоталітарних маній зосереджуються на стороні потойбіччя та містики саме тому, що вони йдуть найлегшим шляхом, ліпляться до сильного, мають небезпідставні сумніви у непричетности до не лімітованої вічності саме того, що вільним людям та прогресові є потрібним. Тоталітаризм це метода привчання людей до холоднечі виродження. Промоутери від ніщо, коли вони ще вірять у прагматику своїх утопій, зачинають саме до ресурсів смерти вдаватися не лише як до крайнощів піаракцій на підвищення свого пабліситі, а й як до адекватного інструментарію уніфікації історичної реальности під мірки порожнечі, якою і є позитивність чудес.

Коли навіть вбивства та смерть не допомагають перетворити вільних людей на підневільне стадо для його випасу тоталітаристами, тоді останні йдуть ще далі від логіки смерти: тоді вони вдаються до зброї порожнього місця, до замовчувань та ігнорування тих ворогів, які залишаються не упокореними, тоді імітують навіть забуття проблем противних тоталітаристському усесданню, вдаючи неіснування непереборних для тюремників викликів. Так знищення українців у фізичний спосіб москалі вдосконалюють ідеологічними вигадками про порожнину вже утворену ними на місці та призначеннях українців плекати свою українську батьківщину. Зображувати сміливість у зневазі до реалій навіть ворожості є вищим шиком ведення військових операцій. Втім заяви московських наїзників на господарювання українців, презентовані імперською ідеологією про неіснування українців та української ідентичности, про любов до українців як до здравствування свого власного національного московства, про тотожність московського усевладдя та небуття владности українства, - не заважає москвитянам рівняти колонію під метропольне русифікаторство у контекстах фізичного винищення не лише особливостей, а власне підметного українства. Вмовляння на небуття залишають українцям, собі ж задля того москвити залишають зброю.

З однієї сторони надмірна кількість вбитих з ініціатив авторів та очільників тоталітарних режимів спонукає дослідників, задля розуміння безглуздя спонукає вишукувати неординарні риси у біографіях некрофілів, а з іншої сторони сакралізація вождів зони регламенту і є самовиправданням ідеології загального регламенту. А проте, як самі містичні ідеології нав'язані у ужиток їхнім сповідниками мають цінність у діапазоні від від'ємної до нульової, як членством і симпатиками руху масових колон у одностроях є публіка у діапазоні від низоти соціальних підвалів і до пересічності жертвних пристосуванців не знайомих із розрізненнями добра та зла, - то так само і автори руйнівних учень являють собою типове ніщо. Яке виникло нізвідки, пішло у нікуди, не відзначене нічим ніде ніяк, яке є ординарністю сум'яття хаосу з випадковістю. Здобутки тих, хто обкрадав людей на смисли, життя, майно, права, свободи, людяність є збитками. Реалізатори чудес надувають свої щоки та у театральну позу стають на руїні та могильному обширі, - проте буцімто доконечна для існування світу ідея - це об'єктивація суб'єктивного ніщо, типова велика дірка, зразок того, куди ходити не треба.

Бути ніким, являти собою ніщо, добиватися повновидого рабства, розчинитися у повеліннях гуру, відключити свій мозок, гідність, прагнення, критичність і самостійну відповідальність, жертвувати правами, свободою і життям на користь ієрархіїлюбимих, завше правих і святих начальників, коритися їм в усьому й пишатися вдосконаленням у себе у рабстві, ловити рабом кайф від його побиття рабовласником, - то подібні, образливі для вільної людини, атрибути нищоти складають стандарти поведінки членства зони.

Чудеса, на які роблять ставку тоталітаристи у спробах опанувати чи то осідлати не контрольовану ними історичну реальність суспільного життя, підсовуючи останньому контрафакт віровчень у якості універсального, домінантного, абсолютного закону, - є націлені на боротьбу проти ентропійного безладу, на негативність, на заперечення природного виродження, яким для означених неадекватних пробандів виключного контролю трагедійним представляється множення спеціалізованих досягнень та винаходів прогресу. Проте ці благі цілі на упорядкування подій досягають противного результату руїни реальних соціальних відносин та сув'язей тому, що останні підміняються чудесами, химерами, містичними догматами віровчення. Сподівання на ніщо робить дірку із усього іншого.

Показне розходження між вражаючою інфернальністю злочинів тоталітаристів та, з іншої сторони, особистісною нікчемністю авторів цих злочинів зумовлено саме відповідністю безуму та його ініціаторів. Не буває величі злочинів, а особливо – злочинців.

Великою й непереборною правдою на користь прогресу зі сторони тих різноманітних тоталітарних режимів, які догори дригом перевертають соціальні порядки, роблять дірку у тяглості історії та діючих законах, улаштовують смерть для усього нежиттєздатного й виродженого – є саме успіхи тоталітаристів у подібних їхніх заняттях. Провіденційним призначенням беззаконних, а то й кривавих режимів є їхня очисна функція супроти тяглості буцімто легальних порядків, коли усі суспільні багатства, усі нагоди креативності поколінь стають перекачаними до кишень монополістів. Й коли здирники, які призначили себе у провід суспільний, посиленням на закони чи силу своїх безпекових загонів беруться захищати свою виключність, - то для мас загрожених у свободах власної долі не залишається інших шляхів як на силове усунування монополістів. Розриви у історії просто необхідні там, де інерція діючих правил легальних лише поглиблює розриви між багатством і бідністю.

І для соціальних відносин, як і для життя природних організмів, смерть, як перерва для втомлених життям та як нагода оновлення нових форм життя, - є не антиподом життя й прогресу, а закономірним елементом прогресу й життя. Тоталітарні революції, як і усі вже прогресивні зміни відбуваються й не можуть не відбуватися у одному векторі: захистові інтересів мас, які гнобляться елітарними верствами. Різниця ж між еволюційними видозмінами на розширення демократії, підприємництва й прав та революційними переворотами тоталітарними полягають у тому, що останні порівняно швидко призводять до влади нову більш хижу верству бандитів.

І у природі, і культурі виживають утворення і види які свою визначеність окремішню, неповторну, унікальну, спеціалізовану, самодостатню і довершену довели й переконливо доказали через встановлення взаемокорисного зв'язку і довіллям, у боротьбі відстояли свою необхідність не лише для себе, а й відборонили свої призначення та місце у системі еволюції чи окультурення. Свободу й права на існування не випрошують, а здобувають за ціну вдячності за це від таких же спільників у прогресі. Усяка одиниця життя має бути щонайменше конкурентоспроможною у відносинах із подібними до себе, принаймні зобов'язана не програвати у змаганнях видів та пропозицій. Проте коли винахід стверджується виключно його цілеспрямованим запереченням відмінних досягнень, а не є збагаченням останніх, тоді подібні претензії на володіння буцімто виключною істиною не можуть не завершитися провалом. Завдання смерті є сумнівною запорукою життя. Переваги над попередниками не підтверджуються завданням їм смерті, а загартовуються у спосіб спричинення вигід для ринку можливих покупців творчої пропозиції. Свідченням немічності, а то й хибності винаходу є зосередження його прибічників на винищенні критиків, - замість того щоб бути корисними для усіх споживачів подібного ошчасливлення. Збагачення це різноманітність, особливо тоді як під личиною різноманітності не криється зло та хибування. Творці химерних вигадок та нежиттєздатних доктрин своєю боротьбою із вигаданими еретиками, невірними, ворогами трудового народу, своїм негативізмом проти усіх викликів, своїм вирізанням усіх пагонів та перспектив свого ж учення ведуть до виродження останнього, - всупереч замірам на безпеку одноманітної, догматичної, правовірності школи. Зловживання монополізмом виглядає скорше учиненням завад конкурентам, ніж є оптимізацією логістики та зайвих витрат на приватні ініціативи удосконалень. Усяка архаїка та примітивізація, що освячується під подобою остаточного регламенту для усіх та усього, яка перетинає шляхи свобод і творчості, не дає прав і нагод розвитку, - є неприйнятною. Коли клієнта незадоволеного запропонованим йому крамом вбивають з метою викликання у нього задоволення цим товаром, - то це не є добрим.

Спочатку заходилися служити монгольській державі: нищити її противників; потім пішли іншим шляхом: заходилися збирати її улусні рештки; потім пішли іншим шляхом: під самодержавство заходилися інтегрувати осібні народи; потім пішли іншим шляхом: заходилося самим інтегруватися у європейство; потім пішли іншим шляхом: заходилися кріпацтво розбавляти на демократію з капіталізмом; потім пішли іншим шляхом: заходилися на комуністичне одержавлення; потім пішли іншим шляхом: заходилися повертати приватну власність. На потім: заходяться піти іншим шляхом.

Коли програму та рух нацистів чи комуністів, а чи будь-якого багатообіцяючого рятівного учення схвалюють мільйонні маси ентузіастів, то сама масованість підтримки незаперечно свідчить за правоту режиму певної віри. А коли таке ж тоталітарне вірування вже відмінної валентності ще й суперечить такому ж тоталітарному віруванню у змістах та традиціях його своєрідної й осібної догматики, - то й воно є неспростовно правим. А коли подібні прихильники остаточних смислів упруться рогами непоступливості один у одного, - то правими стають ще й по обидвох позиціях фронту. Більш того, силове протистояння між претендентами на альтернативну виключність у одній і тій самій сфері, не обов'язково робить ідейно хибною сторону полеглу під килимовими бомбометанням із сторони супротивної. Не може бути третійського судді для тої одиниці, яка виключає наявність навіть другого судді у вирішенні абсолютної виключності правоти кожного тоталітарного концепту. Химери та картини потойбіччя витворені невиліковними душевнохворими не можна спростувати зброєю вдавання до розумного. А, проте розв'язання не розв'язуваного ні за яких умов питання про переваги одних утопій над іншими існує: усі тоталітарні вчення у їхній безмежній тенденційності однобічній та заангажованості відхилень від свобод розвитку, навіть зведені до символічної ритуалістики, є згубними для затруєних ними суспільств. У виграші і життя, і прогресу залишаються народи обкрадені на звитягу містики. Режими блискучих утопій при владі деградують практично.

Провідниками окультурення бувають ті, хто ними є. Це, – з будь-якої верстви, походження, кола культури громадяни, які продукують корисне загалові зараз і у перспективі. Проте на позиції лідерства, - аби користати там лише вигодами споживання від вдячності зі сторони суспільства й уникати покликань на творчу продуктивність у інтересах того суспільства, - продираються, буквально із заднього ходу, не так звичайні фахові грабіжники, які просто виїдають вкрадене ними, як пройди, які задля оправдання свого паразитизму пропонують за це суспільству на обмін різноманітні звабливі фікції, злодійські кукли, рецепти отримання за допомогою чудес якихось картин обітованого, на часи віддалені на розмір якось-колись, ідеалу у представленні ним остаточного для історії щастя. Способом оправдання химер є надання їм універсального значіння, аби не було їх із чим звіряти; у свою чергу усякий прояв тоталітаризму й представляє собою аргументацію на користь химер та облуд. Тоталітаризм це надихання життя на зло чи на переступ згубний. Тож так само, як дослідники, що працюють у векторі прогресу, не можуть, за визначенням, пропонувати суспільству химери, - то відповідно утопії облудні можуть відбутися за авторства виключних деградантів, у крайньому випадку, виродженців, як носіїв не лише інтелектуальних відхилень від норми, а й каліцтв вже у медичному значінні. Осаянні ідеали Нового порядку це якийсь смаколик, який у пастці слугує наживкою.

Представникам примітивізму для його оправдання потрібне його звеличення, переміщення на п'єдестал святости, посідання вершин влади та опанування грошових потоків. Це краще виглядатиме на тлі могил для ворогів. Прямим призначенням казкових взорувань для майстрування із них нового неба і землі, загірної комунії, тисячолітнього царства й подібне, аби зажити слави Божої, - є винищення ворогів, не лише придуманих для їх пограбування під приводом їхнього гріховного розходження із догматами святого віровчення останніх днів, а й тих його противників, які своєю незгодою із торжеством містичного віроучення реально загрожують безпеці режиму тотального контролю. Проте від досягнення бандитами своєї легалізації й посідання ними державних посад відбувається лише й не більш як масштабне збільшення переступу, який навіть з причин усунення ним критерії правди не переростає у добро, порядність, правду, законність та те, що потребують для життя люди. На шляхах знищення, то навіть конструктивність зла не збудувати. Химери, у якості норм нормуючих усі норми, не переростуть у нормальність навіть на кладовищі забитому забутими ворогами химер. Облудні обітніці здійснення чудес неймовірних можуть годувати їх авторів, але не довше того часу, як вичерпаються до краю не лише моральні, а й фізичні ресурси жителів, на визискові яких тримається режим облуди. А тоді умовний Голем повстає проти того, хто його зліпив задля переслідування переслідувачів. Потуги на нав'язування світові зла можуть бути злом для світу, але й для авторів зла це не окошиться добром. За укладання із ним договору з продажу душі, то диявол розплачується черепками.

Туземцям соціальної низоти, для того щоб перемістися на позиції милувати чи карати кого їм заманеться, недостатнім є внесення протиріч у стан своїх майбутніх жертв, замало баламутити мізки у таборі ворогів зони. Довершеною послідовністю нав'язування абсолютної схеми, довільно яких смислів і змістів, може бути лише війна. Розв'язанням проблем на вживляння химер тотального контролю може бути лише розв'язання війни. Бажано світової.

За експериментування із казковими ідеалами комунізму, - за якими джерело суспільного збагачення та перемоги над капіталістичним підприємництвом знайдено у заощадженні на заробіткові не лише масам трудармійців, а й номенклатурному істеблїшменту, що є власне назадняцькою рекреацією рабства, холопства, кріпосництва, - то Московія, яка розбудову свого імперіалізму ототожнила із комунобудуванням, наклала не лише неймовірними жертвами й злочинами згуби людяности, а ще й зникненням із карти світу як імперії розлогої колись. Зазнавши поразки у протиставленні вільному світові моделі тотального контролю, імперці пішли у наступ, обстрілюючи з градусів ненависних америкосів на сході України.

Тоталітарні режими видаються періодами безладу, соціальних бифуркацій, у кризовості яких починають втілюватися неймовірні та свавільні проекти, де відсутня прогнозованість на силові зіткнення інтересів, де потойбічні вигадки та химери вриваються у історичну реальність, - проте поза географічні культурні часові відстані, що розділяють розмаїті явища тоталітаризму, ми бачимо незмінні закономірності, коли великі маршові колони у одностроях гарують у виконавстві на циклопічних будовах під наглядом клянц вождів, де опущені у злиденність маси марять за світле майбуття кінця історії, де серед доносів один на одного шукають відьом та ворогів, де людяність, моральність, законність, свободи, життя, здорові глузди та усе мирське офіруються задля культових ритуалів, де культивують стадну аскетичку виродженню й унормовують ненависть до усього здорового. А втрапляння у спокуси простих рішень тоталітаризму, не зважаючи на кількість жертв, що перевищує доцільність жертв, - обіцяє ще й перманентну регулярність тоталітаризму, ще й не у межах різних культурних спільнот, а закоріненість проявів тоталітарного екстремізму у перебіг пізнань чи соціальної динаміки свідчить за обумовленість тоталітарних зривів не лише психопатологією, а зв'язок вольових чинників тоталітаризму вже із інститутами моральності, релігійності, політики має потенціали вже їх перетворення на різновид тоталітарності. У зродженнях зон в'язниці не винуватий час, бо вони виникають будь-коли.

Тоталітарні режими видаються ексцесами та виключеннями із історії сучасних спільнот, особливо належних колові західної цивілізації, а, проте, масив історії, особливо архаїчних спільнот, виповнений саме тоталітарними їх устроями. У стародавніх спільнотах, життя яких переважно було зосереджено на виробництві продуктів прохарчування, свавільні рішення правителів чи вимоги ідеологій на напад на сусідів були не більше як приводами для звичних прийомів пошуку прохарчування ще й поза зовнішніми кордонами, коли ці ілюзорні приводи агресивності були доказовими у потребах обслуговування зголоднінь, - тоді як вже на часі наростаючої спеціалізації видів праці, не пов'язаної з безпосередністю здобичницького мисливства, скотарства, хліборобства наростає неузгодженість соціального розподілу праці вже із спеціалізованими у власній самодостатності ціннісними орієнтирами спільнот, коли заняття людей у розвинутій організації суспільного виробництва стають взаємозалежними й недорікуватість одних спеціалізацій проявляються вже як помилки у інших, коли автономність технологічно незмінних у віках хліборобських занять затрачається через вдосконалення установ та настанов соціального менеджменту. На які б нісенітничі не посилалися стародавні люди та спільноти у нападі на подібних собі, нісенітничі чи афекти царів привили виключно приводом для війни, - тоді як вже у зворотньому порядку, приводом для війни та соціальних непорозумінь вже у розвинених спільнотах ставали саме ідеологічні змісти ненависті до середовища іншоспільнот, коли ідеологічні містифікації починають впливати вже і на власне способи виробництва, на перерозподіл благ, на перерозподіл способів мислення. Небезпека ідеологій, себто бездоказових у потребах прогресу оціночних суджень, наростає саме у розвинених спільнотах, де за визначенням ціннісні орієнтири мають відповідати рівням узгодженості усіх чинників та інститутів розвитку суспільства. Пропоноване усім і назавжди не годиться нікому і ніколи.

Призначенням усіх тоталітарних доктрин є виправдання історичних та культурних особливостей певної спільноти, тому тоталітаристи й претендують на усезагальну цінність своїх бездоказових вигадок, аби засобами прийнятної універсальності виправдати запропоновані ними обмеження на участь у прогресі, свої часові та просторові зависання у культурі супроти її невпинності тоталітаристи подають як осягнення ними початків, закінчень та перебігу прогресу, аби хоча б хибно представити власну відсталість вже як доказову власну особливість у її затребуваності іншими, - проте усякі домагання відкритість будь-якої культурної спільноти чи довільно якої особи загнати у глухі кути якихось природонезмінних умов та особливостей є безумовно змовою проти природи людяності. Можна дійсно успішно завести спільноти у стійло ідеологічних особливостей, проте серед устроїв спільноти лідерським буде той, у якому фіксується якомога менше особливостей.

Можна не лише дотепно, а й змістово у вимірах об'єктивності інтерпретувати феномен тоталітарності підходами а чи психологічними, а чи медичними, а чи лінгвістичними, й подібне, - проте однобічність виокремлених та спеціалізованих досліджень може долатися лише розглядом спільнот та ареалів тоталітаризму саме як спільнот історичних, жертвна підлеглість яких тоталітаризму є обумовленою метакультурними традиціями подібних носіїв та презентантів тоталітарності. Перекладати відповідальність з конкретної спільноти чи певних adeptів концтабірного зодноріднення вже на абстрактні моделі якоїсь собі самочинної логіки організаційності, актуальності чудесного, похибок прогресу, й подібне, – не може не бути захистом концтабору з відповідним його відродженням у інших часообставинах іншонародів.

До якого б не вдавалися тоталітаристи терору, навіть віднайшовши його не химерні та позаідеологічні обґрунтування у паразитуваннях на меркантильному визисковій поневоленій ними частині людства, проте зона тюрми могла б стати нормою, коли б це можливо було б за визначеннями долі людства. Бо навіть ідеологічне насилля не може бути довготривалим, коли за умовчанням і пізнання, й добробут людяности є розгорнутим на осягнення усіх видів свобод. Тоталітаризм з його методами, призначеннями й результатом терору є приреченим на обмеження обставинами та часом, навіть коли у обставинах часу та обставин він спонтанно народжується наслідком різниць між ентузіазмом творців та, з іншого боку, імунітетом суспільства проти втілень психопатій.

Висловлю чергову пропозицію передбачень, однак не підтверджену математичними формулами, себто ймовірнісну навіть у її словесному представленні. Можливо, що докса щодо незнищенності енергії, речовини, руху є помилковою для ширших вимірів: всесвіт розлетиться по простору складеному вже із ніщо, сам собою еволюціонує у нікуди, ще не досліджена потуга порожнечі поглине найменші його складові і цей процес пришвидшення настання небуття зрештою сягне стадії зняття перепон для численних кластерів утворених внаслідок вже протилежного процесу збігання усіх силових атрибутів всесвіту у ті точки їх стискання всередину себе, які були породжені хаосом зіткнень та поглинань навзаєм об'єктів подібних до чорних ядер галактик, внаслідок чого ці об'єкти утворені проваллям матерії усередину себе, вибухають так само миттєво породжуючи нові всесвіти, де народжується час, енергія, простір як майбутній могильник, інші сили виникаючі із матеріалу із ніщо, продукованому означеною смертю відомого нам всесвіту. Накопичене загальне ніщо та ніде стає своєрідним тригером для вибуху зібрань усього та усіх із масових точок стискання космосу. Чисельні всесвіти та космобудови виникають із матеріалу та умов смерті передуючого всесвіту. У будь-якому випадку люди поки ще мають час розібратися із фактами та зменшити число хибних гіпотез.

Аналогією означеної картини еволюції можуть бути відносини у соціальному житті, у космосі культур якого можливі концентрації навіть не цивілізаційного, національного, корпоративного кола, а винаходи окремих щільних угруповань які не лише узагальнюють винаходи попередників, а й пропонують ще не бачене із розряду корисного, утворюючи нові світи культури, - тоді як докілья інших культур іде у небуття, а то й у забуття. А вигадникам власної величі та призначень собі права грабувати ближніх треба вестися скромніше, щоб не зазнати покарання від тих своїх жертв, які почасти поглинуть бандитів, а усі інші потенціали агресивності перетворять на порох.

Чергові потуги на гнилих засадах грабіжництва і колонізаторства підвести життєздатну, прогресоспосібну, часоспроможну країну завершуються черговою поразкою. Так Московія будувала кріпацтво: провал; демократію і капіталізм: невдача; комунізм: фіаско; неоімперський реванш: буде те саме, але вже у подальшому урізанні територіальному, економічному, інтелектуальному.

Хибно й допускати, що відсутність практичних результатів від запалювання свічок, стояння навколішках й подібне стане завадою для запальників свічок. Химери породжуються не так відсутністю, як бажаністю добитися від них практичних результатів.

Не лише результатом, як ще й підсвідомою метою переустрою суцїої реальности під абсолютистські стандарти міфічного щастя є не лише наповнення кладовищенських забоїн плоттю ворогів святого учення, як ще й провалля тих могил вже у порожнечу із небуття та забуття. Фальсифікатори не лише є провідниками до провалля у таїни, маніпуляторами із неймовірним, але й свій тил прикривають утаємниченим та недоступним для осягнення. Задля свого торжества у прийдешности примітивістам потрібне встановлення своєї волі не лише над обставинами, а й над часом вчинення своїх злочинів, аби оправдатися через переведення злодіянь вже у стан їхньої відсутньої наявности. У відповідь на обвинувачення у бандитизмі, то опрощенці не сушать собі місце розташування свого мозку, а переконують у небутті факту переступу. Професіонали з управління чудесами, які їм даються легше ніж невміння розібратися із речами та явищами, - не тільки навішують на свої жертви закиди у якихось фіктивних гріхах, як ще й знімають із себе участь у винищенні жертв через щире запевнення усіх та самих себе, що цього просто не було. Знищення доказів, фальсифікації, витирання свідчень із історії поневолення народів є манією ідеологів московства. Порівняно більш агресивним прийомом протистояння критиці на свій бік, слугує у переступників та насильників звинувачення вже на сторону жертв свого насильства. Так московити свій напад видають за квазіправову необхідність відбитися від тих, кого вони своїм нападом окупувають та окувують. Умовами переіначення реальности беруть наклеп на неї, міфологізацію, насичення життя ірреаліями та облудами. Фундаментальний злочин тоталітаризму полягає у знищенні ними часових реалій історії й створенням на їх місці порожнини як умови московської навали, що зрештою стає її плодом. Московські інтегратори зазвичай дезінформують притомний людей у тому, що це вороги московства вбили самих себе не поділивши гроші пиндосів, що визвольних змагань протиімперських не було, що унтер-офіцерська удовиця сама себе висікла, що іхтамнет.

Для ринкових країн, розвиток яких базується на устрої конкуренції, то випробуваний на прикладі Московії експеримент з максимізації одержавлення: власности, права, соціального життя, суспільної думки – виявився не прийнятним. Тоді як для московського царства експеримент комунізму має наслідки не лише суперечливі, а, скорше, абсурдистські. Враховуючи те, що суб'єктом і об'єктом, метою і засобом, результатом і причиною, а ще й усім у культурі московства є московська держава, - то комунізм є її апофеозом; а враховуючи те, що держава, для людей нормальних, є одним із інструментів організації достатку життя людей, - то жертвоприношення не лише достатку, а й життя мільйонів москалів та обсаджених ними народів задля достатку й благодаті єдинанеделімай держави, є запереченням навзаєм. Коли московська людність потерпає у жертвовному обслуговуванні нею своєї держави, а остання від цього розквітає, то питання про доцільність подібного взаємоумовненого взаємозаперечення залишається без розумної на нього відповіді.

Ідеал щасливого досягнення усіх можливих цілей у спосіб доконечного розв'язання усіх проблем досягається не відкритістю тому розвитку, який породжує й здатен лише народжувати нові проблеми, а рухом у зворотну сторону, а саме, - заборонаю й винищенням усіх проблем, себто представленого людьми та будованим ними прогресом. Саме цим прихильники абсолютистських ідеологій і займаються.

Апогеєм історії московського збиральництва є совкомунізм, за якого не лише утримали єдинанеделімство, а й розширили московство вже до глобальних вимірів у спосіб принесення задля того жертв складених не лише із колонізованих народів, як забезпечених, головне, коштом затрат числа та якостей життя самих московитів. Прямим наслідком цього надриву стався розпад імперського зібрання, поки що поза зовнішніми кордонами Федерації. У забезпеченні рецидиву відтворення хоча б ССРСР-два, то вже урізані інтегратори розраховують на відсутні у них ресурси жертвоприношення вже звільнених від Федерації народів задля створення ще більш правильного, ніж він був, комунізму. Інтегратори марять про реалії можливостей повторення терору колонізаторського, відмовляючи історичним реаліям закінчення ССРСР-один саме внаслідок означеного колонізаторського терору.

Якщо їм пощастить, то скрепаносци командировані для вбивства українців з метою доказати таким чином нерозривність рускава народу, зможуть одним шматком у рефрижераторі повернутися великай і магучей, інакше їм доведеться підвищити родючість гумусу українських чорноземів.

Москальня знов напала на Україну, вбиваючи українців, відкусуючи шматки від країни, пануючи за допомогою адміністрації бариг, душпастирів від імперської ортодоксії, поселенців та тутешніх любителів атечества. Проте українці єдиним народом мають стати не під землею, а скинувши собі під ноги єднання московитів із поки ще колонізованими московитами чи ще не колонізованими народами.

Абсолютистські візії це домагання вивести буття за буття. Вірування у останні для історії абсолютні смисли, у закон покликаний раз і назавжди дати відповідь на усі проблеми, передбачає незаперечність означеної утопії та ту її присутність, повноті прояву торжества якої заважають вороги та інші втілення гріховности противної до святости учення. Виключним методом наближення утопії Нового порядку стає очищення від ворогів шляхом їх послідовного знищення. Труди тоталітаристів мають суто негативістські спрямування та прояви. Шедевр зони створюється відсіканням від нього усього того, чим він не є, себто переробленням у відходи власне історії. Тоталітаризм це переформатування на краще того, що не могло бути таким. Екзерсиси з містифікаціями могли б вичерпуватися інтерпретаціями, герменевтикою, коли б Органи безпеки, посиленнями на екзегетику, не хапали б крамольників. Оскільки зі сторони світлого майбуття не може бути конструктивних приношень та донорських дотацій, то уся енергетика натхнень тоталітаристів іде на перероблення вже колишньої, здавалося б, відпрацьованої і перебулої історії. Яку не лише упосліджують та ганяють як неправильну порівняно із обітницями утопії, а ще й на підтримку останньої умудряються наколупати аргументів із матеріалів історичного сміття, вказати на провісників і пророків учення, на його фатум і рятівну невідворотність.

Проживання коштом експансіоністського підбиття довколишніх народів та покріпаченням люду включеного у зону поневолення, установа задля того диктатури яка крутить правом виключно задля безпеки диктатури, пограбування поневолених на плоди примусової праці – залишаються запламуванням реаліями злочинів московства, які не змити обнадійливими розповідями про належність цих насельників зовнішнього Китаю вже до зовнішньо білих.

Для продюсерів і утримувачів безпеки імперії у її концтабірній іпостасі важливими є питання про причини розпаду їхньої зони любови зібраних у зону народів, істотними є запити на запобігання розпадові імперії. Аж ці клопоти є просто противними порівняно із виясненням умов виникнення подібних режимів загальної тюрми для винуватих у виникненні цієї тюрми, істотними є запити на виліковування від виразки імперіалістичного гноблення. Ініціатори інфікування соціуму на контроль над ним дбають за щасливе продовження хвороби, - у той час як вільним людям і народам бажано розібратися у тому, як це вони допустили щодо себе бути спійманими на звабний гачок віри у чудеса, як суспільству спорадично вдається підманути себе на асоціальні химери. Розмови про розпад з часом будов зла та порушення законів соціального здоров'я – не можуть загоїти рани що їх наносить простір існування того соціального зла. Сподівання на невідворотне покарання одержавленого бандитизму не дуже допомагає тим, кого ці бандити вже спромоглись відправити на той світ. Прожекти втілення абсолютного чуда надприродного, що його вигадують для обдирання виробітку від праці рабів віруючих у позаісторичні утопії, - є мертворожденими від самого початку. Для химер показником і наслідком їх нездалости до життя стає актуалізація ними пропозицій померти усім не віруючим у святі догмати секти. Але стає потрібним час і зусилля боротьби на те, щоб припинити вакханалію вбивств і репресій що її ініціатори утопії від початку своєї диктатури розв'язують проти вигаданих ворогів, стає потрібним час аби вивітрився гіпноз вірувань у облуди, стає потрібним час щоб ентузіазм культових відправ поступився перевагам затребувань та успіхів прогресивного.

Заміри отримати усі можливі багатства у дійсності за допомогою чудес що поза дійсністю та розумом знаходяться – дають результат нульовий. Як свій ліпиться до свого, то подібно й утопічні плани там же й залишаються: у просторі без місця, у часі що не настає, у здобутках представлених, у ліпшому випадку, руйнівними втратами. Рідні брати, а водночас батьки один одному, представлені як: ніщо, ніде, ніяк, ніколи, нізачо, нінащо - є визначальними атрибутами тоталітаризму. Абсолютистські ідеовчення залишають від пізнавальних здатностей навіть не помилки чи глупство, а абсурдизм, що його не перевірити навіть на наявність добра чи зла. Перехідним щаблем, ланкою, коридором до вже довершених цінностей тоталітаризму є усе пов'язане із кладовищенським культом мертвоти, смертю, занепадом, криміналом, ненормальністю, негативізмом, нищенням і загибеллю. Віруючим у неприродне нічого іншого для оспівувань не залишається як лиш вихвалити загибель мученика заради самої лиш віри. Щоб ствердитися, то організаторам зони також потрібне ніщо на місці зруйнованих ними інститутів культури. Уся активістська діяльність рятівників світу практичним результатом має імітацію, гру із символами, культовий ритуалізм. Справи претендентів на оволодіння кінцевими смислами йдуть безплідним прахом, залишаючи за собою живописні артефакти розвіяних меморіалів.

Небезпеки людству від тоталітарних режимів полягають у злочинах режимів з руйнування здобутків окультурення. Проти злочинів та антицінностей ще можна боротися. Аж екзистенційні небезпеки від ситуацій та поведінки на втілення чого завгодно, включно із злочинами та чудесами неймовірними, у тому, - що претензійно абсолютистські вигадки про шляхи завершення історії представляють собою не більш як виправдання за порожню натуру тоталітарний віровчень та таких же режимів. Жорсткість тоталітарної дисциплінарности це імітація опори яка лиш маскує дірку на яку вона приторочена. Жорстокість зони знищення ворогів народу та залякування усіх страхами жахить - це імітація серйозности на місці пустоти. Тоталітаризм це пастка скраєна із ніщо, ніде, ніколи, аби-що, аби-де, казна-як. Тоталітаризм небезпечний не так і не стільки його повстанням проти цінностей, а тим, - що не представляє собою жодних цінностей взагалі. В умовах зони можливо усе що завгодно. Передбачити логіку представників дірки не є можливим саме з цієї причини. Нема такої здобичі, яка б не вмістилася у апетити порожнього місця. Дійства автентичних мисливців є гібридними. Тоталітаристи здатні співробітничати із ким завгодно, щоб вбити що завгодно, для того щоб використати навіть неймовірне. Любителі грандіозних планів порятунку зайняті дискредитацією усіх визначеностей. Із маніпуляторами абсолютом нема про що домовлятися, бо вони перепускають на фарш усе, до чого їм вдається дотягнутися. Видається, що й сама Московія, у якій як у батьківщині вмовився проект змішування будь-чого, без небезпек схибити у контексті неправди, представляється країною невичерпних можливостей досягнення ніякого результату. Один вождь, одне вчення, одна партія, одна родіна, один їм відданий народ, один режим загальної тюремної зони на всіх є не випадковим повстанням проти усієї історії московського збиральництва, проти захоплюючої таїни московської душі, - якою є порожнеча. Московство можна досліджувати до невичерпности тому, що результат дослідження є гарантовано ніякий.

Апогею свого імперського розпухання московське царство досягнуло завдяки запровадженню у ньому тоталітаризму комуністичного, сягнувши глобальних вимірів. І це в той час як усі інші обширні та світові імперії пішли на занепад й розпалися у антиколоніальних і визвольних проти них рухів. Зона комунізму це зоряний час Московії, усі ресурси якої, сировинні, людські, розумові, були вичерпані й принесені у жертву інерційним традиціям московського збиральництва. Навар із якого став не просто нищим, а збитковим. Будівники комунізму знемагалися не лише у брязканні зброєю проти країн, яких не могли випередити у продуктивності праці ні за яких умов соцзмагання, як ще й платили своїм сателітам за те, що останні ставили костюмовану виставу промосковства до строку надходжень виплат. Можна грітися біля підпаленого роялю довго, а до часу коли він догорить. Совіти виявилися слабшими лише випадково: тому що Захід виявився сильнішим.

Любителі простих рішень з остаточного завершення історії у обіцяних проектах ошчасливлення усіх та усього тому то повсякчас потрапляють у халепи та не виходять із низки злочинів, бо й починають свій похід саме із порожнього місця, себто із відмови наслідування бодай якихось кодів культури оголошених цими революціонерами вже видом зла. Усяка абсолютистська доктрина світоглядно безмежна ревізує історичну реальність аж до станів порожнього місця довкола власне цієї виключно рятівної доктрини. Способом розв'язання криз та проблем, для яких любителі казкових прожектів не бачать реальних шляхів, пропонується знищення того, що ці містики вважають проблемою чи наслідком дій ворогів. Весь простір реальності поза кордонами сектантського світосприйняття догматичного не тільки ігнорується сектою, як наполегливо нею приводиться у стан порожнечі через організацію чергової серії смертельного винищення наступних верств ворогів. Любителі порожнини під видом осяйного чуда, вони ж ненависники реальності у ситуації дійсних соціальних відносин та діючих її законів, є не лише потенційними, як ще й реальними вбивцями. Вадами тоталітарних режимів, які заходяться починати історію із чистого листа, які займаються чистками із усунення, на їхню думку, усього соціально зайвого, які заміряються так само нічим завершити історію втіленням призначень доктринального чуда, - є відсутність успадкування примітивістами генетичної інформації опредмеченої у культурних надбаннях. Тоталітаристи хибують не лише своєю відірваністю від дійсності, як ще й цілеспрямованою до неї ворожістю. Новації креативні що їх конче потребують спадкоємці вимірюються не ефективністю спростування досягнень попередників, - у чому є хибно переконані погромники діючі від імені вигаданого ними чуда, - аж, навпаки, умовами поступу є наслідування тих доказових знань, наукові стандарти достеменності яких реальність культури саме удосконалюють. Знанням є не спростоване, а неспростовно підтверджене. Бажаючи не лише жити, як ще й добре жити, мають наслідувати не просто повноту кодів культури, а саме добрі коди, мінімізуючи фікції та удосконалюючи наукові підходи. Неспроможність осягнути усю повноту справ у істині з підміною її на непідтвержені нічим утопії призводить до брейкдауну. Облудою власне і є відсутність взаємозв'язків у співпраці з учасниками прогресу. Глупство дезорієнтує, особливо тоді як усі сподівання на добре вкладаються у рух до сяйва химер. Експериментування із нісенітницями, коли за дійсність беруться казкові її картини, для зайнятих втіленням казки закінчуються більш ніж порожниною, більш ніж злочином, - а саме, зникненням геть із історії. Спільнота в'язні якої гарують на втілення будь-якої грандіозної ідеї опиниться навіть не на узбіччі, а ніде.

Московити нападають, бо не вміють самі працювати. Проте навіть вдалий грабунок не кладе край московським невмінням. Бо невміння народилося ще до московитів, які стали не останніми його представниками. Московити не вміють ще й успішно грабувати. Логіка й здобуття прибутку спонукали європейський колонізаторський рух, який зупинявся й вичерпувався поза лімітами отримання доходів, коли імперії засновані на потузі лише армій луснули, поступилися господарюванню продуктивному й імперіалізму інформаційному. Тоді як московський імперіалізм не втримується у межах доходів із нього для московитів. Якоїсь логіки чи сумнівів у невідворотності вторгнення до сусідів бути не може. Московський рух загарбництва прикметний тим, що тих, кого московити колонізують, то тим московські загарбники і платять. Зрештою данину з утримання уярмлених земель і народів останнім метрополіа і надає. Московський імперіалізм є для нього збитковим й непосильним, і то не лише на початку накопичення московитами зброї нападу, а й на останок, після успіхів завоювань, призводить до руйнації імперії у темпах які випереджають навіть визвольні рухи народів. Це невміння грабувати народи московити підносять до аргументів виправдання своїх загарбницьких походів, які подаються як жертовні і філантропічні служіння московитів окупованим ними народам, які московитами обвинувачуються у невдячності за московські за них страждання та московські витрати на завоювання, у зраді московських сподівань на віковічність московських паразитувань на народах.

Тоталітарними є ті концепти, які представляють себе як нарешті досягнуту омріяну мету людства від якої відкриваються невичерпні джерела розвитку, до існування якої історія як череда помилок добігла свого вичахнення. Аналізування ж чи випробовування обітованого вічнодвигуна виявить під чудом звичайне пограбування людей на їхні глuzzi чи майно. Усякий абсолютизм вміщується у легалізацію чергового здирництва; бо нема інших у часі джерел поступу як лиш працювата творчість. Тож всупереч обітниць, досягає свого вичерпання саме вибудований режим тоталітаризму, - але не у сфері людського глупства, яке здається безкінечно живить вірування на рівні ритуальних уповань на поміч немічним від Богів позахмарних, - а режим одержавленого обкрадання зупиняють або ж силою права, або ж, у гіршому випадку, бандити у пошуках поживи змушені пожирати вже один одного. Бо від нічого настає лиш ніщо, коли виявом споживання чужого стає вже власна дірка. Свою неактуальність очільники режимів насильства пояснюють не розміром вчинених проти людства та людяности злочинів, як ще й недостатністю винищення ворогів режиму, який у флексіях своїх вивершень врешті-решт падає від самого лиш подиху досі ще не вбитих шпигунів і підривних диверсій ніяк не добитих еретиків. Під атакуючим тиском відновлення права, або ж вже у натискові на правові спільноти тоталітарні режими ще здатні воювати, - тоді як на захист так і не переможеного тоталітарного режиму зрештою не виступить ніякий його учасник, починаючи від вождів і аж до підсобників. Коли б режими побудовані на порожнечі неймовірного та на практиці віднімання чужого добра були б життєздатними, - ніхто й ніщо не заважало б відбутися обіцянкам. Проте з вигоранням у буржуйці останньої друзки від щасливо потрошеного роялю у розбите помешкання вступає холоднеча й темінь.

Ілюзорне досягнення останніх смислів історії улаштовують втомлені від перегонів, у яких бракує потенції запропонувати щось корисне, ті, які зійшли з дистанції, які таким чином виправдовуються за втечу до недоступної для усяких викликів закритої коробки, яким залишається задля цього хіба що переможців винахідницьких змагань звинувачувати у порушенні вигаданих лузерами конечних для історії досягнень. Сповідування абсолютистських культів та догматичних фікцій однозначних – не може не бути наклепом на людину та її свободу, а обернений на ближніх примус до марновірств є злочином. Служителі культів марно проживають те своє життя, яке залишається під спудом догматів та ритуалів.

Гіпотези, якими намацували шляхи до конкретики факту, перед останнім замовкають та залишаються у обмеженості їхнього використання доцільного для відпрацьованого минулого. Тоді як антинаукові вигадки, що їх ліплять до купи у намаганнях із масиву слів зробити предметну річ, то ці розмови та марення ні про що - не мають лімітів та обмежень на нескінченість продовження. Аж результат із перероблення сподівань на чудо вже на факт завше залишатиметься набором слів та вправами із медитаційного навіювання. Масив тлумачень та коментарів на кодекси святих канонів не може мати завершень, бо завше буде безрезультатним. Ніяке ущільнення нісенітниць не переробить їх на вагомий факт. В уявному оволодінні вичерпною та доконечною істиною світоустрою добратися до краю не є можливим ні за яких умов швидкості руху множення розмов про оволодіння абсолютом.

Большовицький переворот відбувся не просто у векторі посилення покріпачення московської людности, доповненого розповсюдженням номадизму поза кордони вже колонізованих імперією земель, - як побудова Світлого майбуття, представленого трудовими арміями інтернаціонального пролетаріату, рекламувалася як революційний розрив із царським держапаратом, правом, релігією, мораллю, приватною власністю, багатіями, що для них більшовики заготували вигрібну яму. Проте неуспіху зазнав експеримент комунізму із зміни парадигми московського номадизму і коди стяжательства не виключно державного штибу залишилися незмінними. Пак більше. Система олігархату, уособлена симбіозом партократичної номенклатури, чекістів і правильних пацанів, виглядає як помста комунодержавленню. Проте й полярний замір Московію демократизувати радикально зазнає фіаско. Вона не переродиться. Вона вичерпається лише із фізичною витратою її ресурсів у затіяній нею програтій для неї війні проти вільного світу.

Відсталість й нежиттєвість з наслідками руїни та загибелі створюються заборонами й завадами через види тюрми чи каторги. Атрибутами й ціннісними ознаками тоталітаризму є закритість, нечуйність до критики та пропозицій від раціоналізму, ошелешення усіх та усього довбнею абсолютистських упереджень. Примітивізм відзначений відсіканням себе від самих можливостей розвитку через ймовірність збагачення тими відкриттями, від яких любителі чуда себе убезпечують. Проте у означену катастрофічність торжества беззаконня та нелюдяности впадають через ліквідацію тих запобіжників, які структурують та розподіляють культуру на її досягнення, коли відміну правил безпеки та звертання до виключень шахраї видають за вид свободи, а норми обзивають путами. До зони веде відкритість і відкриття зла. Доста розмити усяку порядність і визначеність, - як опиняєшся вже у не вигаданій тюрмі. Характеристиками невільництва заплямовують суспільства відзначені пересторогами та недопущенням навіть помилок, безчинств, недоброго; тоді як ті ж самі шахраї фарбами радості розмальовують ліквідацію доказових цінностей. Двері тюрми відкриваються через те, що руйнуються усі установи культури, усе заміщується у нерозбірливу купу через відкидання навіть неодмінних правил безпеки, а вже двері тюрми закриваються за спокушеними чудесами усеможливого через заборону в'язням усього навіть потрібного їм. За безпеку звільнення від проблем своєї самостійности в'язні платять вождям дарунком втрати залишків своїх свобод у виконанні вождівських завдань.

Людська винахідливість на основі працездатности є націленою на створення зручного світу ще досконалішого, проте позитивні прирощення у прогресі тоді бувають підтвердженими, коли винаходи, щонайменше, не призводять до наслідків погіршення вже досягнутого. Дотримання безпеки у часових перспективах та обставинах користування досягнутим, вимоги запобігання вчиненню шкоди, переважання правил: не зробити гірше відносно дезидератів: зробити краще – зазвичай відносять до незаперечних умов усяких творчих ризиків. Складова безпеки є невід'ємною для усіх новаторських пропозицій. А, проте, відсутність конфлікту між здоров'ям людей як природних істот та, з іншої сторони, благополуччям у створеному нами ж світі культури залишається, скоріше за усе, проблемою саме культури. Не дійсність, навіть створена працею поколінь, має пристосовуватися до вигадок чергових за допомогою чудес рятівників світу, як останні мають дотримуватися адекватности, хоча б у розумінні того, що має місце. Корисність культури та цивілізованости повсякчас потребує доказових підтверджень. Безпека дому людяности не може бути настільки відмінною від об'єктивности закономірного не лише для природи речей, не остільки суперечливою щодо законів функціонування вже суспільного здоров'я, - щоб залишатися без збитків відплати за ігнорування єдності фактів і природних і соціокультурних. Безпека не наступає від спроб відгородитися від інтелектуальної критики чи від помсти вже зі сторони викликів прогресу саме через самозамкнення у ті правила фіктивні, які є повстанням чи втечею від означених реалій натурального та окультуреного. Про серйозне ставлення до гри за розписом гри знають лише гравці, а не та реакція подій, яка наступає за порушення грою саме об'єктивних та предметних подій, попри те, що у останніх нема мозку, який мав би функціонувати у гравців із оживлення чудес. Так можна спробувати відгородитися від природної чи соціальної дійсності у спосіб життя за волею вигаданого божества на відповідальність якого делегуються, перекладаються, редукуються усі проблеми із відповідним обмеженням свободи людей лише жертівністю на користь божества, - але від подібного сповідання марновірств, від биття лобом істукана результатів практичних не станеться, окрім розбитого лоба; або ж можна учинити заколот проти економічних законів спробою винищити багатіїв та багатства, - але від того настане бідкування, яке не перестане бути собою навіть через переназовництво його у щастя знищеної експлуатації трудящих.

Закони та істини відкривають та створюють не лише для того, щоб їхнім інструментарієм вдосконалити світ, як, головне, щоб зробити світ більш безпечним. Прогноз тотожний щастю. Утім естетика надання культурі ритмів не має бути надмірно штучною.

Фахівці із спрощень домагаються позиціонувати себе лідерами, яких суспільний прогрес лише наслідує, - не інакше як на прикриття свого перебування саме на нижчих ланках ланцюга поїдань. Професійні винищувачі, позиції яких знаходяться на боці противному до продуктивної праці та творчості, свою ненависть до усіх форм життя реалізують не лише у покликанні винищення усіх ворогів та інституцій соціоустрою вже до станів ідеалізованої та безпредметної містики, а ще й створенням умов кризових та загального занепадництва. Хоча мисливці за чужим представляються войовничими, проте експансіонізм падальників спрямований як не на відживаюче, так на перспективно неплідне для нових парадигм поступу. Тоталітаристи споживають тих хижаків, які віншують собою пожирання усіх інших, піддурюють тих, хто ошукав усіх інших, визискують тих, хто обібрав усіх. На місці тоталітаризму смерть розраховується із собою, сплачує усі борги, парадоксально виконує свої зобов'язання вже й перед собою. Тоталітаристи це ті, які, за визначенням, діють так, як це не дозволяє собі навіть нелогічність, це ті, які ходять туди, куди не доходить навіть кінець усьому, це ті, які порушують не лише беззаконня, а й безлад із безумствами. Насправді примітивізатори, як посередники між буттям та чимось противним йому, навалюються на те, що або вже заслужило смерті, або потребує випробування на загибель. Тоталітаризм сприймається періодом нещастя саме тому, що тоталітаризм і є переборюванням нещастя у спосіб їхнього самопоїдання; тоталітарні зони являють собою той інструментарій саморегуляції проблем та глухих кутів історії суспільного поступу, де віджиле утилізується задля подальшого використання решток вже як сировини для нових циклів прогресу; тоталітаризм це переконання у неприпустимості ходи туди куди не варто, а то й небезпечно ходити. Там і тоді виникають тюремні режими, де треба у жорстокий спосіб перевірити на витривалість суперечливі досягнення. Режими стихій приходять з необхідністю туди, де ніхто інший не ладен впоратися із безладом та беззаконням яке обсіло суспільство. Окрім того, що тюрма у якості норми на аномії є запереченням заперечення, то тотальна зона є ще й соціокультурним верифікатором. Тому тоталітаристи пожирають здавалося б сильних ще вчора, бо тоталітаристи спеціалізовані на пожиранні падла. Аматори простих та ще простіших рішень це - не хижаки, а це утильники, що приходять за недоїдками учти із трупів. Вони подібні до жучків, які смакують палими гієнами. Тому то зятим насильникам та бандитам важко протиставлятися якимись цінностями, бо вони являють собою рівень відсутності цінностей, бо нижче від співців зони впасти не можливо, бо за тими, хто перебуває за скобками людяності не є можливим спілкуватися на зрозумілій для людей мові. Тоталітарна зона це безпосередність обмацування таїни, це гідна відповідь абсурдизмові, це нагода побачити те, що успадковує саму смерть. Атомізацією не лише усіх соціальних визначеностей, а й подоланням виключень із них тоталітаристи уможливають вихід на нові, ще не досліджені рівні закономірностей більш досконалого порядку. Експеси тоталітаризму не лише завершують цикли поступу, прикладаючи до відпрацьованого печатку вартісності досягнутого, але тоталітарні режими, як поворотні точки, знаменують собою парость починання вже нових щаблів сходження.

Визначення московитами серед їхніх ворогів українців як спроможних очолити визвольні рухи колонізованих Московією народів і тим покласти край втриманню краденого є констатацією власних завдань українців. Україна не може не бути у перших лавах утилізаторів історичної Московії.

Максимумами негідної для людей втечі від проблем та небезпечних викликів стає переміщення вже у сторону небуття. Аферисти, які присоглашають своїх послідовників на прості рішення, а для противників просто чудових пропозицій улаштовують терор, - хоча й представляються страшною силою, але причинами фізичного чи пропагандистського винищення незгідних є створенням призвідниками терору надмірно комфортних для себе умов для культивування у суспільстві своїх утопій на примітивних рецептів щастя. Тоталітаристи вбивають, бо їхні ні на що добре не плідні химери потребують захисту, живильною енергетикою якого є утилізація крові убієнних.

Великий ком усеохоплюючого централізму та уніфікації до станів руйнування усього поглинутого ним працює як односторонній клапан не випускаючи із зони свого тяжіння нічого. Тоталітаризм це суцільне споживацтво, це відсутність продуктивності назовні із тої вирви ковтань. У тоталітаризм провалюються як у чорну діру, яка ніщо не оминає, навіть стороннього.

Регламенти відданости та покори усезнаючому начальству не є можливими у світі тих тварин, поведінка яких регулюється жорсткими рефлекторними та інстинктивними реакціями на подразнення, - тоді як людська здатність перетворювати вигадки на предметні явища, здатність ігнорувати навіть потреби власного організму задля слідування конструкціям інтелектуальним, здатність жити по міркам усіх видів, включаючи й не можливе, саме й спричиняє тоталітаризм. Імовірности як повстання навіть проти доказових істин суспільного поступу та життєвих потреб, так і покори навіть бандитам переростають вже у необхідности для колись здорової та вільної людини слідувати вже вказівкам самозваних вождів. Тоталітаризм є породженням надмірної адаптивности людини, надмірної витривалости людини у штурмуваннях нею навіть того, що бути не може. Людям нікого окрім себе винити за здатність виживати навіть у умовах концтабору. Якщо люди без посмішки та сорому інсценують вигадки химерної режисури, то – ласкаво просимо у зону, де артистам буде добре аж до смерти.

Саме тому тоталітаристи є хижими у агресивному полюванні за чужими гараздами, що негаразди несамодостатности та потреби у невласних ресурсах й становлять власне ресурси тоталітарности. Тоталітаризм видається своєрідною чорною дірою, яка втягує у свою вирву усе, що втрапляє у силове поле її тяжінь, яка викидає із себе продукцію екскрементів. Тоталітаризм це індустрія рекрутування у банду, яка винагороджує трофеями усіх згідних стати жертвовним трофеєм банди у числі присталих на умови загального пограбування та загарбання усіх та усього ще не підбитого до бандитського потоку, тоталітаризмом є механізм винищення усіх здатних протиставитись бандитській лавині у відстоюванні проти лавини своєї достатности у самостійницьких свободах. Усякий гідний своїх свобод негайно перетворюється тоталітаристами у ворога з подальшим перетворенням на жертву тоталітарного збиральництва, але усякий гідний своєї жертвовности на користь тоталітарного збиральництва негайно останнім винагороджується за це коштом ймовірних жертв, що ще мають бути втягнуті у вирву тоталітарного поглинання усіх та усього. Тоталітарні рухи не протрималися б і короткотерміново, коли б вони не забезпечували прибутків своїм adeptам як бійцям за здобування прибутків із тих, хто ще не втрапив у число adeptів, себто жертв тоталітарности, і лише неможливість розплатися із останніми у фронтальному ряду нападу й гарантує банкрутство та неможливість означеної системи полювання за чужим.

Своїми результатами поступ зобов'язаний адсорбції ще не досліджених пропозицій та конструюванні тих винаходів, які доладними стають вже для новітніших винаходів, та, оскільки, існують межі доцільности використання винаходів, бо нема винаходів невичерпних у їхній утилітарности, особливо як ті винаходи не вичерпуються містикою, - то складовою навіть тяглою поступу стають не лише вичерпання пропозицій, а й необхідність розривів із глухими, відпрацьованими, безперспективними та такими, що просто стають на заваді досягненнями вже минулих днів; з іншої сторони своїми результатами поступ зобов'язаний відторгненню тих пропозицій, які вже є досліджені на їхню шкідливість, які на разі їхнього прийняття ризикують зробити недоладними суцї традиції, - то ж складовою поступу у його тяглости є саме розриви із тим що вже є шкодою, або ж такою стає. Коли вступають у безвихідь нетрів та кризових станів, коли зрештою реалізуються спершу ігноровані загрози, коли, зрештою, доводиться вдаватися ще й до потенціалу випадку на доданок до раціональних планів, тоді для встановлення одности із второваними шляхами прогресу доводиться розривати із інерцією помилкових шляхів. Емерджентні повороти та зміни парадигм можуть свідчити за велич пропонованого, проте не певно до величі веде революція.

Прогресом, як шляхом продуктивного виробництва, треба було б вважати породження максимумів із сировини мінімумів завдяки заплідненню на творчість. Тоді як процеси споживання прикметні зворотною залежністю, коли хапають багато, чуже й не надовго, а потім від пограбованого залишається ніщо, свого й назавжди. Асиміляція, всотування, імітаційна згода із впливами є видом агресивного насильства яке облудно видає себе за миролюбну толерантність. Культура рухається по визначених приступках прецизійних досягнень, а не на хвилі того хаосу, яким і є види тоталітаризму. Згоджуватися треба, щонайменше, не з дурнею. Тоталітаристські спрощення це лише прийом ефективного руйнування кордонів та різниць усього того, що покривається подібним псевдоєднанням. Універсальною є лише людяність, а окремих чоловік у обраній ним долі має бути незламним.

Успіх перероблення реальності під свої задумки про неї зобов'язаний передуючому досягненню неупередженого дослідництва її, у повноті фактів, з мінімізацією химерних гіпотез стосовно достоту достеменного. Тоді як примітиви рухаються зворотним чином: виходять із дурні, а потім домагаються переробити її у реальність. Таким чином фіаско повстанцям проти істини стає забезпеченим. Те, що зводиться із матеріалу облуд, щезає.

Тоталітарні вчення представляють себе як вичерпні не лише тому що у містиці своєї догматики вони охоплюють полярні твердження алогічні, як ще й тому вони втримуються у історії, бо з неохотою змушені вбирати у себе незаперечні досягнення пізнань та мирських відкриттів не лише для удавано зверхнього їх освячення своїм віроучительством, як ще й задля виставлення останнього за істотну складову досягнень власне культури. Поступ кидає абсолютистським віруванням рятівний круг за який вони хапаються. У невпинності очищення реальності від її невміщення у вузькі вимоги чудесних утопій кати змушені озиратися на те, а чи не замалу якість культури вони занапали порівнюючи із надчисельністю вироблених трупів та облуд.

Недостатньо достовірні точки зору можуть бути практично корисними у тих обмежених слідуваннях їм, які згодом з ходою знань та вмінь замінюються на більш досконалі; можливим є застосування зусиль безпосередньо спрямованих на завдання шкоди супротивникові, - проте ці протистояння також з часом отримують рішення яке задовольнить учасників бійки. У цілому ж, у ході свого культурного поступу люди не роблять дурниць і не діють собі на шкоду. Вміння розв'язувати проблеми у спосіб використання доступного на часі відкриває вихід до поки ще не доступних корисних винаходів. На противагу позитивам поступу, - то пропозиції примітивістів зводяться до настанов на знищення усього того із арсеналу культури, що не відповідає їхнім неадекватним догмам та химерним уявленням. А останнім дійсно не відповідає максимально усе із набутоків культури. Надмірно примітивні та реакційні манії тоталітаристів потребують від культури її знищення, санаційного очищення, закінчення. Активом тоталітаризму є кати. Тоталітаристи це ті, які замість вмінь скористатися нагодами існуючого розвитку, пропонують смерть усьому їм не підвладному.

Однобічною і тому недостовірною є точка зору за якою у вожді вибиваються демагоги, які озвучують підспудні прагнення мас у запропонованих спрощених рецептах подолання масових невдоволень й тому очолюють маси демосу як його улюбленці обрані такими собі історичними покликаннями чи волевиявом фатуму. Бо готовність мас до безвідповідальності заміненої на вольові афекти вождів доходить до таких станів, що охлос пристає на покірливість навіть тим асоціальним, а то й неповнопритомним вирокам самозваних вождів і диктаторів, які просто суперечать підметним реальним запитам маси. Недостатньо окультуреній людині легше самій піти на заклання, аніж поставити вимоги до узурпаторів на відповідність останніх ролям еліти. Так коли фюрер хіба що потурав запитам створення світової імперії, то вождю світового пролетаріату, віруючому у прогресивність знищення ринку та підприємців, пощастило перевести у контингент кріпаків більшість імперської людинності всупереч масованому становленню у імперії приватновласності та власників, оскільки московити у звичках генерації кріпацтва поклалися й продовжують покладатися на добру волю поміщика, вірують у богообраність верховника та його сатрапів.

Доктрина на єднання усього без меж висувається світоглядним та організаційним доказом московського збиральництва земель і народів. Колонізація здійснюється не лише звабленням народів такими принадами як: прилучення до самого правильного церковного устрою, до московізації за мовною ознакою мови, до великодержавного месіанства, до комуністичного звільнення від буржуазної експлуатації, до звільнення людей і народів від проблем їхнього самостійництва, - аж поглинання московським імперіалізмом усього завойованого ним обґрунтовується, вже у зворотному напрямкові, ще й його відкритою любов'ю до усього завойованого ним, за виключенням із того поріднення із чужими багатствами вже тамтешніх господарів як зайвих, колишніх, ворожих московському здобичництву. Московити сунуться до сусідських батьківщин не ненавистю, а допіру прагненням поріднитися із завойованим як із споконвічно московським добром, раду якому можуть дати лише московити, а не колишні господарі, які зобов'язані не пручатися у ситуації усепоглинаючого московського захоплення навзаєм. Колонізовані мають розділити московську до них любов, а московити у відповідь ділять майно колонізованих людей і народів. Відданість підбитим приходам настільки безмежна, що у ній тонуть не лише етноси, продукція їхньої праці, права народів, аж московити споживають ще й духовні скарби окупованих, вживаються у історію знищених ними культур, успадковують гроби знищених ворогів вже як напрацювання власної культури. Проте цей рух за обрїй у пошуках кращої долі задля паразитування на підбитих гараздах у спосіб поріднення із завойованим як вже із своїм власним – не може не бути марною втечею від власного неробства московитів у їхній неспроможності будувати власне московську культуру власними московськими талантами та працею. Рух хижацького збиральництва від одного спаскудженого споживацтвом бівуака вже до розквартирування на руїнах наступної підбитої фортеці дає у наслідку конгломерат неорганічного посліду напівперетравлених культур колонізованих народів який і іменують самототожністю московства.

Невпинне, поки що, заковтування московитами особливостей підбитих культур окупованих народів, з представленням поля битви з полеглими захисниками і уцілілими запродавцями вже як здобутку автентичного московства, - робить московських імперіалістів ще й жертвою їхнього споживацького руху, успішність якого виправдовується його месіанськими мотивами, підтвердженням яких стають злочини та облуди колонізації трактовані як ефективні у природженні імперських теренів та кладовищ. Отарники народів не мають скрупулів не лише у знищенні ворогів, як рідняться ще й із застосуванням для цього відповідних методів винищення тих ворогів, які заважали московитами покохатися із залишеними живими-убитими вже для каторжної їх експлуатації на користь зверхників московських. Умовою експансії великодержавности, як процесу перетравлення присвоєних багатств різноманітних народів вже у однорідний послід московства, є не лише адаптація, а й оправдання усього того що призвело до розпухання історичного московського царства, очищення якого від злочинів та злочинців на посадах верховноправителів призводило б до скорочення московського царства та сумнівів у його святовеличності. Подібне невміння критично ревізувати нарощення московського здобичництва вже як природження злочинів стає руйнівним і просто самовбивчим для перспектив збереження існування цього царства. Тож коли імперотворці перебіг московства за часів перших царів чи комісарів визнають достатнім та необхідним, а – не злочином, то тоді визвольні рухи, вже у їхніх переконаннях про злочинність московського збиральництва, мають цілеспрямовано підтримувати московські переконання у достойности методів збиральництва московського царства. Коли, у оцінках повстанців, московський експансіонізм є сумішшю клінічного штибу марновірств та одержавленого піратства, тоді злочинним постають пропозиції очищення московства на його автентичні цінности. Українству годить схвально кивати та потурати московитам у їхньому порідненні із винищенням ворогів московської агресивности, бо констатація історії і ідеології московства як злочинної з позицій прав народів й матиме наслідком визвольні рухи антимосковські та належні карні заходи ліквідації імперії.

Усі вигадники безпредметних та замішаних на чудесах рятівних рішень починають із свідомого свого протиставлення історичним та соціокультурним реаліям, із вважання останніх за гідного лише винищення ворога, із накликання загибелі на той масив реальності, що не вміщується у убогі відведені йому рамці однозначності, - але закінчують усі означені організатори таборів та дисциплінарних зон тим, що в ході еволюції свої химери вони настільки пристосовують до гнаної ними реальності, що змістом своєї революційної екстремальності оголошують обслуговування історичних реалій, прикриття якими та презентацію яких професійні примітивісти та містифікатори вважають свої внеском до тої самої історичної реальності. Своє повстання проти історії тоталітаристи суперечливо згодом оголошують досягненням останньої, гвалтування вироджується у пошук резонансної суголосності із зойками жертви, виокремлене насилля облудно подають затребуваним з боку чисельних соціоінтересів. Вожді полюбляють виявляти інтереси силуваної ними маси.

Тоталітаристів справедливо звинувачують у гвалтуванні ними обставин, включаючи й обставини здоровоглуздя, людяности, законности, - але тоталітаристи саме тому й дориваються до влади та до підтримки з боку мас, що упадають перед будь-якими обставинами, обіцяють задовольнити усі можливі вимоги й неможливі мрії, ігноруючи чи знущаючись над вимогами об'єктивности. Енергетичним джерелом тоталітаристської руйнівної агресивності є не лише їх претензії на освоєння нагальних закономірностей розвитку, а й безпроблемна й неупереджена відкритість до адаптації повноти навіть містичних запитів, навіть примітивних сподівань примітивів на рятівну креативність тоталітаристських овидів. Системи тоталітаризму будуються за тою ж самою механікою, що й будь-які інші винаходи, коли найбільших переформатувань природної реальності вже у стани культури добиваються ті творці, які освоюють зв'язки реальності не у оманливих упередженнях, а у істинах об'єктивности, - проте, тоталітаристи, напротивагу творцям істин, адаптують саме химери та означені упередження. Тоталітарні ексцеси викликаються замірами перетворити казкові візії вже на реальність, що суперечливо призводить до зворотного. Змісти конструкцій тоталітаризму заскалюють у потойбіччя та випадають геть із історії вже у ірреальність саме тому, що суперечливо відображають виключно обставини та причинні зв'язки своєї генези, є розчиненими у сьогоденні відпрацьованого минулого, коли тоталітаризмом стає невміння побачити обмеженість забобонів та марновірних упереджень всупереч пошукові розв'язання викликів засобами перебувань у реальності. Тоталітаристи мордують законність та справедливість тому, що вони суперечливо спершу ластяться навіть до злочинного та злого. Претензії змістів тоталітарних систем на позачасову вічність, намагання задати імперативам тоталітарщини вже абсолютних та містичних значень, що стоять поза сьогоденними низькими обставинами та зверхньо кермують останніми скорше є вибаченням за точкову часову актуальність тих змістів, позаяк обмеженість марень тоталітарного гатунку й полягає скорше у тому, що їм не до вподоби, аніж у пропозиціях на позитивне розв'язання проблем у межах об'єктивности проблем. На відміну від творчости у кордонах наукової та осмисленої дії, коли наслідують об'єктивні відносини у природі речей, тоталітаристи заміряються упадати саме перед своїми мареннями, зусиллями на втілення яких і є тоталітаризм; коли науковці, а чи люди при здоровому глузді, згоджуються з проблемами у будуванні прогресу, то тоталітарні світосприйняття постають згодою з безпроблемним оживленням казкових марень; тоталітаризм є спробою обшахрати дійсність за допомогою заміні останньої на ірреальність. Тоталітаризм це вдосконалення у безпредметности, замість предметних вдосконалень, це видавання інтересів грабіжника та хижака вже за запити вбитих та спожитих ним, це торжество безладу та криміналу, що рядиться у тогу правозаконности та впорядкованости. Так для втілення мрій, кажімо, літати без тілесних при цьому ушкоджень треба пройти через цілу низку відкриттів та працюючих досягнень у ході прогресу, тоді як самі лиш заміри на ширяння у неземному просторі залишаються лиш культовими ритуалами, у кращому випадку, чи зведуться до розстрілів ворогів як таких, що заперечують безпосередність втілення означених гонорових марень.

Сильною стороною тоталітаризму, у діалектиці поступальних кроків культури, могло б бути акцентування на нав'язуванні наших запитів вже до досягнутих можливостей, коли б між тими чинниками культури була відповідність в усіх без виключень випадках нашої суб'єктивної безпомилковості, але вади примітивних освоєнь історичної та культурної реальності полягають у недостатностях упадання перед природою речей, у надмірах упадання перед власними забобонами. Вміння зично наслідувати не лише власні інстинкти, а й усвідомлювати довколишні події у їх власній логіці, вибудовуючи свої розуміння подій докільля, є особливістю людей, здатних діяти за способами життя усіх видів, по міркам відносин у природі речей і ця наша здатність адекватно пристосовуватися до подій і забезпечує нам нав'язування останнім передувальності нашої волі. Опанування подіями затрачається, коли ми свавільно ігноруючи здатність речей пристосовуватися вже до відкритих нами чи створених нами закономірностей у природі речей беремося силувати останні, бо тоді або речі постають проти наших помилкових кермувань, коли ми вдовольняємося оманами символічного керування подіями. Але пристосування до істин та об'єктивного треба відрізнити від пристосувань нашої поведінки вже до наших нерозумінь подій, треба відрізнити творчість вже від упадання перед обмеженими станами наших освоєнь докільля та рівнів цивілізованості, треба розрізнити опанування реальності від бажань згвалтувати останню за нормами диктату наших марновіств. Ми творимо культуру, одним із представництв якої і виступає власне природна натуральність, проте недарма наші усе більш окультурені вигадки у їх постійному вдосконаленні виключно на власній основі саме й називаються відкриттями, бо у відкриттях ми відсторонюємося не від природного, а від наших облуд стосовно природного та дійсного. Прироцнення культури задаються маржею між надлишками нашої творчості та запізненнями наших вже відпрацьованих досягнень у пізнанні істинних подій, - але лиш у тому випадку, коли наша творчість не вичерпується маніпуляціями із химерами. Джерелами тоталітаризму, як візіонерського силування об'єктивного, і є непевність визначеностей між пристосуванням наших розумінь вже до реальності та, з іншого боку, між пристосуванням реальності вже до наших нерозумінь її.

Оскільки відповідність наших вчинків та розумінь стосовно тих реалій, на які реальність реально здатна, є основою та практичноефективним у результатах засобом розумності вчинків, то відповідність загальноприйнятим правилам як істинам чи принаймні позірне сповідування прийнятного править джерелом легалізації та актуальності і для тоталітаристів, які з усіх сил намагаються не лише вписати у унормовану культуру свою сектантську окермішність, а й видати останню за квінтесенцію та керманіча культури. Адаптація загальних місць культурних цінностей та всотування навіть ризиково передових гіпотез є своєрідною манією тоталітаристів, які з правдивого чуття ними маніякальності своїх догматів з усіх сил намагаються стлумити ту аномальність та перетворити її у правдиві завоювання культурні. Примітивісти виставляються противниками усяких крайнощів, загальновизнаних як крайнощі, аби вивести геть з числа останніх свої тоталітарні крайнощі. Так тоталітаристи виступатимуть проти екстремальності чи хибності, кажімо, вживання наркотиків та видів сп'яніння для того, аби ейфорію сповідування культів тоталітарності зауважили як нормальне заняття, тоталітаристи включатимуть до змістів своїх химер не вигадані ними норми законності, добра, людяності як норми органічні, аби серед останніх розчинити, заховати та зберегти свої химерні наполягання, а чи тоталітаристи поблажливо поставляться навіть до ще не підтверджених наукових гіпотез аби лиш записати себе у число дієвих учасників прогресу та назбирати у свою паству щобільше неофітів. Проте адаптація тоталітаристами видів реальності і є ошуканством з метою свого камуфляжу під види реальності; проте насправді тоталітаристи містифікують увесь масив реальності та культури, аби виставити свої правдиві містифікації як реальну культуру, гідну жертвоприношень усього та усіх заради торжества містифікацій тоталітарності; упадання тоталітаристів перед значіннями історичних реалій чиниться для нанесення їм удару спотворення на сторону тоталітарних спонукань у збоченства ірреальні.

Творці неволі, які не зупиняються перед гвалтуванням усього живого та осмисленого, задля своїх панувань над паствою культивують у останній інстинкти *раба* у спосіб прийняття усіх впливів, схилення перед усяким насильством, упованням на милість від творців неволі. Безмежна адаптивність, яку не для себе насаджують творці жорстких режимів, стає видом заперечення людських покликань у творчому ставленні вільних людей щодо проблем та викликів; абсолютизація відкритості, коли жертвам тоталітаризму дозволяють сміливо лише молитися у сподіваннях на добру волю вождів, є дифамацією тої людської гідності, що має право жорстко протиставлятися агресивному злу; пізнання істини у об'єктивності, що на тому зупиняється й не має метою будування з того матеріалу вже об'єктивності прогресу, перетворюється на запізнення з безглуздя. Бо навіть реальна дійсність разом із дійсною реальністю у якостях гноблення ними людського генію не має прав. Схилення перед начальством, навіть пере сакральним начальством, не завше стає відкриттям тої вирішальної закономірності, яка дозволить нам реалізувати вже наші свободи та інтереси. Тоталітаризмом і є приниження людської достатності тягарем віри у доброго царя над собою; тоталітаризмом є упадання перед видами ницости; тоталітаризмом є зневіра у переможності свобод навіть однієї людини.

Позанормальність тоталітарного візонерства, що стабілізує його у простуванні до виродження, полягає у унормуванні претендентами на екстремальні порятунки саме тих рудиментарних інстинктів, які радше характеризують тваринні виміри людини, аніж творчі поривання людяности на штурм проблем. У той час як цивілізованістю та вихованістю людини є адаптивність усіх видів вимогливості до людини, яка просто зобов'язана продуктивно працювати, підтримувати охайність у собі й довкола, бути законнослухняною, дбати за сім'ю та громадські інтереси, творити добро та підтримувати стандарти людяности, дотримуватися моди та слідувати стандартам прийнятної поведінки, - то аматори простих рішень адаптують до них зняття не лише вимогливості до людини, а й спокусами приставання на тоталітарні цінності роблять зняття усяких заборон навіть на те, що є перевіреним на злочинність. Переможним ресурсом тоталітаристів є експлуатація ними доцивілізаційних інстинктів людини, виставлення останніх як достатніх до отримання без зусиль найвищих благ. Тоталітаризмом є адаптація дикунства. Коли культура є прибутком між надлишком творчості та мінімумами на задоволення біологічних потреб людини, то переважання останніх над зусиллями культуротворення й призводить до випадіння у тоталітарний осад. Сама можливість безпроблемного ставлення до заборон злочинів, ігнорування табу на антилюдяність, не кажучи вже про облудливе виставлення тоталітаристами за спасительні таких відверто антисоціальних цінностей як негативізм стосовно багатств, здоров'я, творчості, раціональності чи свобод, відповідна сакралізація злиденности, аскетички у майні та глуздах, виставлення насилля над законністю за акт виконання потойбічних візій примітивістів від тоталітаризму, - й призводить до виродження у контекстах безкультур'я. Тоталітаризм вилонює із бажань увійти у царство Боже сповідуючи лиш бажання увібрати смакоту їжі й так само виділити екскременти та еякулят, при чому вмивання є не конче необхідним. Прагнення до чудес стає необхідністю від адаптації тоталітаристами самого лиш примітивного мрійництва полишеного на бачення проблем реальности та реальних шляхів розв'язання проблем, коли лиш робом неймовірного і можна досягти не можливого для його обробки.

Пізніший процес вписування містичних вчень у історичний мейнстрим цивілізованости є наслідком первинних для містичних вчень вписуванням у їхні вимоги не переварених їхнім терором запитів реального життя та необхідностей давати на них адекватні відповіді. Запобігання примітивів перед спротивом профанної реальности є не лише фактом неможливості удавити останню, як є для агресорів способом приспати спротив, аби завдати удар у слушний час накопичення ресурсів нападу. Обмирщення містифікаторів на розмір здорових глуздів є вимушеною позицією бійців проти здоровоглуздя. Удавана адаптація культури психопатами націлена на довгу паразитарність.

Подібно до того, як хижаки маскуються під звичне для жертви довкілля на те, щоб підкрастися поближче й завдати смертельний удар, або ж подібно до наукового дослідництва, яке полягає у достеменному наближенні до феноменального явища, аби на основі іманентних законів змінити явище, - то й імперська навала виборює собі безпеку від визвольного повстання на разі як залишає полоненим видимість максимумів тої автономности, на яку агресори обіцяють не зазіхати, не квапляться зненацька вилучити у своїх жертв їхні права, а то й організують підбитих на трудову повинність, щоб збирати полюддя, аби лиш запустити у тіло жертви хробака зверхности займанщини.

Початкове для тоталітарних систем відторгнення від себе усіх впливів у прагненні дати відповідь на усі проблеми виключно у рамцях запропонованих як рятівні догм, коли усяка відмінна від утопій реальність сприймається за вияв ворожости з відповідним веденням війни проти усіх, - зрештою, як у неспромогах урізати світи під стандарти фікцій, так і під тиском прогресу поза стінами тоталітарних катівень, зрештою змушує системних примітивістів ламати вже не культуру, як відторгати чергові уламки від самої зони, ревізувати трактування догматів, аби у ті розколини концтабору прилаштувати цінности культури так, щоб концтабір виживав, а то й зберігав свою учительну зверхність. Попри те, що загрозою для химер стає будь-яка вільна думка й логіка торжества утопій отримує свій повний вияв у запереченні усього суцього на кладовищі, з перетворенням на ворога вже й вождів з їхніми віруваннями та спецслужбами, - аж реальну історію неможливо перетворити на порох й зробити тінню від осяйних химер, - то зона береться виживати через вписування себе у незаперечні цінности культури у спосіб відкритости до того, що зона не змогла знищити, з чим попервах воювала смертним боєм. А з всотуванням зоною культури, то вже не культура стає противною зоні, як остання стає обтяжливим доважком. У знеможі підпорядкувати світ вимогам утопій як ресурсну базу утопій, коли торжество утопій не піднімається вище могильних курганів над жертвами принесеними задля того торжества, - то осучаснення химер починає досягатися через їхнє узгодження із тими, що відноситься химерами до світу сатанинського та ворожого до догматики химер.

Пристосування до суцїх обставин з подальшою можливістю пристосуванства до власних видозмін від упадання перед обставинами є тим протистоянням щодо наростання невпорядкованости, яке через відмову від примітивних порядків та відповідних хибних знань про них не лише посилює динаміку творчих осягнень суцього, а й дозволяє останнє робити об'єктом творчости вже як культурного поступу, а не лише природної еволюції. Тоді як опір щодо зовнішніх впливів йде не на користь становленню внутрішніх свобод.

Процес наближення до дійсної реальности фактів є відстороненням від помилок вигаданих ілюзій, - проте невичерпність вдосконалень у прогресі аж ніяк не девальвує тих успіхів та відкриттів на його шляху, які залишаються незаперечними істинами у доцільностях та можливостях свого часу, бо без сходження на ці приступки знань подальші кроки не були б можливі. Здобуткам попередників можна лише дякувати й бути зобов'язаним подальшою роботою. Нещастя з наслідками тюрми починаються там, коли критику, дискредитацію, ліквідацію суцїх знань та установ починають облудно видавати за вид чи прояв інноваційний. Знищення відпрацьованих винаходів не призводить й не гарантує тим самим позитивних напрацювань; відкритість до природного робить пристосуванця не ліквідатором культурних забобонів, як бранцем вже безкультурних упереджень; домагання спасти нижче стандартів з метою їх ревізії скорше робить подібного циніка посміховиськом чи вже злочинцем, аніж додає йому якоїсь креативної плодовитости. Оголошення люмпена вже за еліту, невігластва вже за мудрість, руйнації вже за конструктивізм – може додати вбивчих збитків щодо організації життя, але не додасть йому інших користей. Бо до проблем наближаються не для того, аби у їхню темінь непевности занурити ще й відомі істини, а для того потрібна неупередженість, щоб звільнення від помилок минулого дозволяло втягувати у ходу культури ще не освоєну сировину фактів. Очевидність минулих знань усувають з часом як прокладку у доступові до фактів, аби у обіг культури ввести ще більше фактів.

Протилежним полюсом насильств, до яких вдадуться до поміщених у зону, є причини запобігання перед інстинктами та мареннями майбутніх зеків. Так само, як облуди утопій абсолютного ошасливлення закорінені у імітації ними доказових відкриттів; коли абстрактні фантазії видають за, нібито, фактичний стан справ; а беспорядне та пасивне покладання на якісь потойбічні сили вважають демонстративною дієвістю людської активності; коли скандали виступають полюсом відносно переплутаних із цими видами збочень вже унормованої істини, між противенствами яких зручно вміщується розпорядок зони громадянської неволі; коли примітивізм втягуватиме у себе складні та спеціалізовані структури прогресу й послідовно видаватиме на гора вже трупи й уламки безладу; коли зона наснажуватиметься між альтернативними енергетичними потенціалами того сплавлення своїх підданих у однорідну масу любителів своїх вождів, що, нібито суперечливо, досягається викошуванням порції чергових ворогів; коли публіку залякують вигадками для того щоб залізною рукою загнати її у примусову каторгу під лейблом здійснених мрій людства; зона породжується змаганнями за неї між чаклунством та пошуком останніх смислів достеменного; так само, як зона стає наслідком між протилежними замірами усіх пограбувати та усіх ошасливити перерозподілом награваного вже за видозміненими поняттями справедливості; коли тотальна неволя підсумовує собою переплутування позицій невігластва та статусів елітарності; коли безлад руйнувань та будування диктатури покладають одне одного навзаєм; коли збагачуються чужим, щоб знищити його вже як своє; коли у грі на межі небуття втілюють ілюзії для того, аби вибити дух із життєздатного; коли символами відгороджуються від дійсних проблем, фанатики зрікаються дійсного на користь галюциногенів, промивання мізків видають за доскіпування до правди, то тоді ліпше будувати ліпший від зони світ; коли оголошують страждання запорукою спасіння, рабську покору тиранам іменують свободою, божевілля трактують як зазирання за утаємничене, - тоді осатанілі беззаконням калатають у бубон антилюдяного. Й оскільки зона табору постає лиш як безневинне порушення міри між доцільними крайнощами питання, то, здається, виходить, що зона підлягає обережній щодо себе терапії, а не удару скальпелем. Аби позбутися вже посталої виразки тоталітарної зони без хірургічних засобів не обійтись.

Запобігти поневоленню треба не у спосіб запобігання перед поневолювачами. Запобігти жорсткій прив'язці любови мас до своїх деспотів можна лише прив'язавши жорно до шиї останніх. Бо та любов будується імітацією вождями та тиранами можливостей задоволення останніх запитів клієнтури, - байдуже, що обіцянки остаточного щастя без найменших докладань зусиль до того не можуть не бути облудою. Тоталітаризмом є єдність партії з народом, коли замість володіння законами соціального поступу вожді обдаровують маси вірою у вождів та у володіння рецептами тих чудотворень, змісти яких артикують підсвідомі чуття останнього із числа босоти. Для початку, аби зловити клієнта який не вислизне, обіцяють кожному те, про що він марить, не зважаючи на неузгодження чи суперечність навзаєм інтересів тих розмаїтих соціальних груп, що їх спокушають чудесами, а там вже питання аби запроторити кожную групу у в'язницю під спільний у тому інтерес облесників стає вже питанням виконавським. На доданок до зваби, вождям, як правникам та кліриками ошуканства, також треба бомжів та злидарів нажахати й переконати у тому, що світ лежить у злі, необхідно маркувати образ зла й пообіцявши босоті таке ж вигадане щастя вже фактично привести нещастя тюрми до упевнених у світовому злі. Шукачі пастви упадають перед її інстинктами та щедро згодують їй обітницю, - а щоб не стати жертвою, то любителів випасати варто зупиняти фізично.

Угодовське пристосування до аргументів наданих об'єктивними обставинами з відповідною зрадницькою відмовою від вузьких принципів доктринального вчення є для останнього єдиним резервом вдосконалення доктрини. Намагання за усяку ціну, навіть жертвою об'єктивних викликів, втілити містичні догмати заводять останні до глухого кута. Сам особисто автор містичного вчення зобов'язаний бути цинічним прагматиком аби його химери когось зацікавили. Як правило, батьками вчення є пара однодумців: містик і практик.

У ту саму хвилину, як тільки інтегратори наразяться на ефективну відсіч, то вони одразу закликають до порозуміння із ними, до необхідності врахування їхніх інтересів у обмін на визнання ними аргументації опору жертв їхнього нападу, закликають до перемир'я як реального шляху розв'язання протистоянь. Розподіл кордонів із сповідниками віровчення без меж може зберігати чинність рівно до часу і обставин, під щитом яких сектанти назбирають сили для освоєння нових меж у безмежжі свого експансіонізму, аж допоки від супротивника залишиться зеро. Для абсолютистів кордонів та завад їхній виключності бути не може за визначенням абсолютизму. Так Московія не мала б тих обширів територіальних чи тих обсягів людовбивств, коли б вона керувалася правом та прерогативами залежними від жертв московства. Своєму розпуханню московство зобов'язане постійним хибам людей і народів які із московитами мають справу і вірять у те, що з московитами можна мати справу. Сутнісним атрибутом тоталітаризму, як учення усеєднання через відсутність для нього обмежень, є відсутність будь-яких правових чи фізичних перепон для єднання усіх під його диктатом. Порозумітися із інтеграторами можуть лиш обмежені на свій розум. Заприязнитися із ними можуть ті хто не є другом собі самому. Сподіватися на маніпуляторів із утопіями можна хіба що від безнадії. Нема меж за які тоталітаристи не спроможні відступати, так само й не існує лімітів за які б вони не змогли заступати у їхньому наступові. Професіонали від спрощення підуть на будь-які жертви власні тому що вони від початку налаштовані розпанахати своїх ворогів на атоми. Для тоталітаристів нема ніяких реалій, сенсу, смислів, які б виходили за межі відсутности цього у них. Без користі сперечатися із тими, які точно знають як і за що вас неодмінно треба вбити.

А між тим, досвід порозуміння із інтеграторами від маній є. Так нацистські сповідники німецької обраности разом із відданими їм німцями були накриті бомбометанням союзників аж до беззастережної капітуляції без усяких умов зі сторони армії і народу, який до останньої хвилини і до кінцевої затрати своїх ресурсів боронив своїх вождів. І лиш після цього карного присуду зробленого бомбами, на доданок до судового переслідування хоча б функціонерів режиму, самі німці починають отримувати допомогу у відродженні демократії. Допоки подібного порозуміння із претендентами на збереження апетитів своєї секти не буде досягнуто, то усякі спроби втримати їх карантині будуть надто ризиковими та затратними. Мирова із націленими виключно на війну встановлюється не силою права, а правом сили.

Домовлятися будь-за що чи будь-про що із московитом – подібне сподіванням на те, що хижак зрештою наїється останньою жертвою й змінить свою природу. Кожна й усяка угода на яку йдуть московити слугує для них приводом напасти на жертву звинувачену московитом у порушенні угоди. Не може бути таких порозумінь із московитом яких би він не переступив. Жодними поступками московитів не вдовольнити ні за яких умов. Московитів ніщо чи будь-що не може зупинити у їхньому збиральництві чужого, окрім як переконливий удар їм у голову. Будь-який дозвіл московитові проковтнути те що він відкусив лише заохочує московита, надає йому наснаги, переконує у бездарности неспроможної на життя жертви нападу. Потурати московитові - це самому рити собі могилу. Вони безупинно сунуть до останнього моря, до останньої республіки, за межі смислів, аби протилежні краї концтабірної зони зімкнулися оповивши, для початку, глобальний світ. У ізоляції від них московити не лише заходяться виїдати один одного, як, головне, сатаніти у прориві блокади задля нанесення смертельного удару по поборниках самого лиш карантину.

Спочатку прихильники відхилень подають свої пропозиції із розмивання прецизійних і доказових цінностей як ту забаву, із імовірним зловживанням якою істеблїшмент впорається граючись, - тоді як означені збочення та перверсії рекламуються як розширення варіативности прийнятних норм. Згодом, в умовах толерантности до аномій і аномалій останні розростаються до відрази на сторону узвичаєнь і правових стандартів, а то й до представлення останніх як ворожих стосовно колишніх виключень вже у набутому тими відхиленнями статусі загального місця. Спершу інтервенти встромляють у корпус жертви свій буцімто безневинний кіготь, а тоді вже вимагають від жертви доказів прав її існування.

Новий порядок слугує для його призвідників джерелом отримання споживчих, паразитарних, грабіжницьких своїх доходів із жертв свого усевладдя. Проте спрощенням є розгляд тоталітарного режиму у його призначеннях лише як обслуги зажерливих матеріальних і мирських апетитів виживання хижаків. Більш того, скоріше меркантильні інтереси слугують інструментом домінуючого й визначального свавілля вождів зони неволі сконструйованої для її в'язнів і сповідників. Вектором віднімання від жертв їхніх прав, майна, життя, пограбуванням під'яремних на гідність, на норми соціального устрою та наукові закони, на притомість, - з відповідною заміною віднятого вже на залякування терором, на жертовну покірливість владомощцям та нав'язаним для каторжної маси нормам виробітку, на молитви звернені до святої адміністрації зони обіцяного остаточного щастя, - є той негативізм щодо жертв режиму, який і є прибутками для організаторів полювання.

Жертви бандитського режиму присвоєння чужого як свого беруться пояснювати собі надмірну кількість своїх трупів посиленнями на ненависть до них як до ворогів зі сторони означених бійців за утвердження вичерпного для подальшої історії плану секти на розв'язання усіх протиріч та досягнення гармонії Нового порядку. Це вбивство тоталітаристами ворогів та усіх структурувань ненависної ворожої культури пояснюють не зрозумілими інтересами перекачування енергетики від жертв вже до хижаків, а тому не можуть жертви пояснити незрозумілу до них ненависть зі сторони режиму, бо ця рушійна для зони ненависть до контингенту зони просто не може мати пояснень у межах зрозумілого. Бо якби містика поглинання завойованого підлягала б якимось нормам, - то загарбництво було б неможливим. Очевидним є включення у догматичні змісти усіх абсолютистських доктрин неодмінне для переіначення ними світоустрою саме переслідування противників цього гонорового заняття із втілення утопії віровчення. Тоталітаристи наполягають на неприпустимості хоч якось поступитися завданнями розширення й наступу свого режимного порядку; стверджують що усякий свій відступ неодмінно стає наступом контрреволюції; стратегія розв'язування терору проти ворогів режиму усезагального щастя базується на догмі про посилення боротьби проти відступників, класових та расових унтерменшів, реакційний опір яких буцімто лише зростає у міру розгортання успіхів режимного порядку. Бо ж потік надходження нових ресурсів для їх перетравлення не може припинитися. Мирне співіснування із спільнотами ще не покритими режимом порядку, допущення просторів непідвладних торжеству дисциплінарної зони, обмеження останньої автаркійним жуванням її власних ресурсів – є неприпустимим, є запереченням і загибеллю для тоталітаристів.

У межах захисту своєї ідентичности, а то й відстоювання своїх прав і свобод проти атак зі сторони професійних збирачів не свого, - то противники тоталітарних сект екстремістських намагаються відсидітися за стінами оборони від нападників прийомами співробітництва із ними, аби реакцією поступливості утамувати ті наскоки зі сторони хижаків, припинення яких було б запереченням природи хижаків. Й хоча споживачі чужого як свого й прибирають личину урахування ними інтересів здобичі, але роблять вони це упадання саме з метою підкрастися поближче перед нанесенням смертельного удару.

Проте помилкою є розгляд улесливості й удаваного миролюбства мисливців лише як тактичного ходу у стратегії тотального нігілізму. Бо, скоріше, має місце зворотна залежність. Агресивна непримиренність фанів одномірности й відкритий терор є наслідком бруталного ентузіазму цих неофітів. Як бандитизм є фасоном ошадливості у проживанні чужими ресурсами, то й опір жертв на сторону грабіжників не розглядається як вид бандитського профіту. Той ефективністю грабежу є здирництво без застосування витрат на насилля. Спротив жертви розкладають знищенням спротиву, а не лише посиленням агресії.

Мейнстрімом ковтання підбитих статків та прав є насадження серед жертв ідеології терпимості до апетитів хижаків, розгляд аварій для жертв необачности як ситуацій не лише прийнятних, а й таких що розширюють можливості буття. Загрози для дичини усуваються пропагандою любови до реальних ворогів. Насадження ентропії, як субстанції перетравлення жертви, є не лише наслідком удатного бандитизму, як ще й його передумовою.

Науковцям потрібно знати дійсний стан справ, слідчі вимагають зізнання, усім іншим не обійтися без несфальшованої правди, бо лишень максимальне наближення до фактів й дає можливість їх опанувати. Й так само пропозиції від примітивізму не будуть затребуваними допоки ними не будуть запобігати перед усіма суспільними верствами як ідеалом здійснення усіх запитів. Провідники химер до життя зобов'язані демагогічно обіцяти усім усе щоб імітувати химерами останні істини суспільної гармонії. Абсурд на чолі абстракцій обмежених змістів догматики претендує на фактичність останньої достеменности.

Замість слідування своєму сумлінню, голос якого бринить у вслуховуванні у підсвідомість особистісної людяности, й відповідному спротиві маніякам та облудникам, - то натовп втрачених особистостей під острахом репресій починає в унісон скандувати про собакам собачу смерть, марно сподіваючись що наступна хвиля очищення від ворогів щасливо омине міманс. Для навали бід достатньо нічого не робити.

Мати гідність, дотримуватися визначених правил, взагалі сповідувати те, що має стосунок до власне цінностей, - то це можуть дозволити собі суспільства, продуктивне існування яких і становить собою тіло та напрямні культури. Але це не дано аборигенам примітивізму, у яких завжди й постійно бракує ресурсів. Зона абсолютного єднання це відсутність визначених розмежувань у хаосі замішування правди та облуд, праці під батогом та грабежу, норм та їх порушення, мучеників та катів, чудес утопії та терору, гешефтарства та маніакальних абстракцій духовних, протиріч та догматики. Своєю агресивністю тоталітаристи, як професійні мисливці за чужим, тому й становлять фактичну небезпеку для вільних народів, бо вони незмінно перебувають у політиці прагматичного пошуку можливостей свого виживання й втримання у історії тими засобами які, як правило, перебувають поза скобками усіляких правил. Імперіалістам вдається присвоювати чужі батьківщини тому, що вони роблять це руками та коштом самих поневолених народів, що їх переробляють вже на військо загарбників і залучають до банди нападників. Імперіалізм це мистецтво гри на інтересах поневолених, коли запродавців вже на службі метрополії винагороджують прилученням до розтерзання здобичі із масиву самих же поневолених. Імперіалізм це утримування колоній за їх же рахунок з тим, що лєвова частка трофеїв дістається самим же філантропам, слугам народу, розподільвачам тюремної пайки. Бандитський бізнес тримається на корупційному підкупі тих чиновників, які мають стояти на сторожі закону. Тоталітарні режими виживають тому, що у них відсутня мораль, що її офірують на цілі виживання цих режимів насильства. Тоталітаристи підписують будь-які домовленості із тими, кого вбити у них поки ще не вистачає сил, аби на часі накопичення сил агресії порушити усілякі порозуміння. Тоталітаристи є віртуозами лавірування, цинічної прагматики, гібридної війни будь-якими, у тому числі й неможливими, засобами. Розібратися у тому, де робота спецслужб з безпеки режиму, а де підризна діяльність терористів протирежимних, - просто не видається за можливе. Підпишуть мирну угоду хоч із дияволом та порушать союзництво хоч із святою праведністю; вислизатимуть з-під усіх звинувачень щоб так само підступно представлятися світом миру; докладатимуть практичних зусиль аби стверджувати утопічні чудеса.

Ніяких ігрищ із москалями, які добиваються вбивства та викреслювання геть із життя українців, імітуючи при цьому готовність у чомусь поступитися українцям у відповідь на чергові московсько-колоніальні претензії до українців, - бути не може. Відповідно нам нема у чому виправдовуватися перед московськими вбивцями та колонізаторами. Відповідно нема у чому вбивць переконувати. Відповідно усі московські закиди українцям у якихось звинуваченнях ніц не варті у прикритті ними фундаментальних запитів московства на смерть українства.

У тій мірі, у якій під загрозами втрати свого впливу, дискредитації і краху, примітивісти змушені будуть адаптуватися під запити суспільного розвитку, відмовляючи собі у замірах та силах спровадити вороже зоні суспільство у зону концтабору, - то виключним прийомом збереження віри у утопії стає перенесення їх сфери символіки культу.

На відміну від подібних собі окупантів, то московські поселенці у підбитих їхньою експансією краях і прадідизнах іноплемих народів перебувають у переконанні, що це не вони колонізують чуже вже як рідне, а що то автохтони підбили предковічне ісконнарускає. Що це народи входять у склад Росії, а не Росія увійшла до народів у їхні дома.

Окремі люди, а то цілі племена, - починаючи із потреб виживання й закінчуючи бажаннями чи то отримати трофеї від підлеглої участі у загарбницьких походах Московії, чи то у нужді запроданцями самозатрати, - вдаються до різноступеневого із московством зближення, аж до жертвного служіння йому на совість самовіддану. Проте не усі прояви сервілізму йдуть на користь господарям, бо деякі дисиденти та єретики розглядають свою лояльність як вид протистояння режимові, який вони збираються вичерпати своєю причетністю людським нормам моральним. Аби у зондеркоманді служили добрі люди. Пасивність масиву пристосуванців у їхній бездіяльності чи то за, чи то проти режиму слугує останньому ідеологічним та організаційним резервом. Протилежним стосовно зближенню із режимом тотальної дисципліни є рух відсторонення від нього, - коли осібні люди чи то цілі народи просто покидають зону замість докладання зусиль та часу свого власного життя на виправлення порядків зони до стану власне норм. Проте не усі прояви втечі з-під варті підривають ресурс зони остаточного порядку. Бо розставання із зоною одержавленого насильства й будівництва правового суспільства деінде поза відповідальністю за зону, залишає останню незайманою.

Зона спрощених та універсальних без виключень звідти порядків не лише виживає, як ще й удосконалюється саме через практику слідування тим порадам осучаснення зони, які надають зоні опозиціонери, облудно переконані у тому, що виповнюючи зону змістами добра вони сприяють перетворенню м'ясоїдів вже на веганів. Прийняттям у штат розстрільної команди чи до душогубки морально вихованих та освічених нацистів чи комуністів самовідданих та переконаних – не призводить до прикрих збоїв у їхніх катівських трудах згідно посадових обов'язків.

Підприємницький індивідуалізм та егоїзм виправданий умовами ринку та конкурентних перегонів за процедурами навіть правової демократії дають у своїх екстремальних формах плід тоталітарного усевладдя харизматика чи диктат монопольної кліки здирників, що прикриваються служінням святому сповіданню. У свою чергу, полярні крайнощі зловживання насильством у зоні тоталітарного регламенту здатні, здавалося б, не очікувано розродитися подобами демократії чи зважанням на запити осібних зеків у зоні пересічності зла. У своїх екстремумах і зона, і людяність можуть не лише трансформуватися до ознак протилежного, а й зациклюватися подібно гадові що хапає себе за хвіст. Так рятівники світу від вигаданих для нього жахів не зупиняються перед вдаванням до апокаліптичних злочинів заради наближення утопій; з іншої сторони банальність зла ламається тими людськими відносинами, що породжуються серед приречених на загибель. Досконалі різновиди тоталітаризму небезпечні тим, що не зважаючи на здавалося б нездолану надійність колючого дроту що розділяє між собою конвой та в'язнів, взаємний перехід між ними на протилежні позиціонування – не має застережень.

Так само, як посилення кріпосництва узгоджується із звертанням до європейства, а чи самодержавний абсолютизм сягає синергії із буржуазним підприємництвом, як резонують між собою православність чи безбожництво, примус доповнюється вже навзаєм заохочення до виконання норми, диктатура пролетаріату без проблем переходить у гласність з демократизацією чи двиготить вже у зворотну сторону, аналогічно, як експропріація з одержавленням стає роздержавленням з приватизацією, як ставка на комунізм приточується антикомунізмом, як боротьба за комуністичний мир стає війною проти світу капіталістичної експлуатації, як звільнення від тюрми народів аж до права виходу із неї реалізується у необхідності лагерь соціалізму й обслуговуванні соцкраїнами тої своєї мрії звільнення від капіталізму, яку представляє собою совСоюз, - то так само й конфронтація між означеними установками московства представляють собою лиш шляхи та прийоми його оптимізації.

Ще не прийняті відкриття загал оцінює як незгоду із прийнятими узвичаєннями, - у свою чергу відкриті істини вимагають покори щодо себе і є конфронтаційними щодо узвичаєних помилок. Намагання як креативщиків, так і традиціоналістів удавити противну сторону звинуваченнями у облудництві та порушенні обраних для себе непорушних стандартів – не має простих розв'язань. Прохід сполучення між істинами старими та новими не може не бути вузьким, бо як щастить протиснутись крізь нього, то там опадають й відвалюються помилки як власні особливості.

Істини є прецизійними, їхні уточнення стоять далеко справа за комою цілого числа, вони виповнені вимогливою конкретикою, - тоді як ознакою усякого виродження є розмитість, приблизність, збайдужіння щодо принципового. Розор має внутрішню енергетику, що не вичерпується аж до воріт пекла, - тоді як обов'язковість закономірного живиться лише тим, що буде лише досягнутим та відкритим у ліпші часи. Помилкове є відкритим до хаосу й не має хисту слідувати беззаперечної встановленого порядку. Терплячість до примусових страждань є навіть не наслідком, а причиною поневолення. У зоні тюрми опиняються ті, яким вдається вижити за усіх умов, навіть ціною запроданства власної гідності. Зло ввалюється у дім через угодовство із ним, завдяки умиротворенню стосовно натиску знахабнілості, у спосіб порозуміння із безладом, ненормальністю, чудесами. Співробітництво із злочинністю множить його потугу. Доста піддатися під спокуси ліні, як тюрма обліпить занепадника кісткою режиму, аби виродженець не занепав; у свою чергу жорна жорсткості перемелюють під свої лаштунки ту колишню порядність, яка пішла на колаборацію із своєю поразкою.

Заковтування впливу буде не повним, а то й практично нездійсненним, заки об'єкт вторгнення ще й ментально чи психологічно не буде готовим до адаптації переходу на чужинські вартости. Так само й жінка просто таки зобов'язана закохатися у гвалтівника щоб вдало й плідно запопасти насіння яке він у неї вкидає. Так само й наслідками терору стає співчутлива любов жертви терору вже до свого насильника. Готовність страждати аж до загибелі через споживання стороннього диктату останній і викликає до життя. Любов є цементуючим розчином для формотвору зони неволі.

Коли бандити добиваються домінування у обставинах байдужого ставлення до загроз від них, а результатом терплячості стає перероблення бандитами усіх уярмлених ними вже на слухняну отару, - то резигнація перед агресором й покірлива згода із потерпанням від насильника представляється не так складовою прикметою, як контекстом тоталітаризму. Достатньою умовою для генези жаху є відсутність усяких дій, не кажучи вже про неприсутність спротиву. Ніякі здобутки та успіхи не будуть гарантовані, коли кожен день не вступати у наступальну та оборонну війну за їхню цінність. Бо то лише нещастя двиготять самі собою безпричинно. Бандити, за визначенням, є активними. А толерантне до них ставлення є мастилом для їхнього проникнення, живильними умовами їх енергетики, запорукою програшу для їхніх жертв. Колонізаторська навала стає невідворотною навіть не від самого сприяння їй запроданців, а через терпимість тих, які власне сумління обміняли на ніщо. Самовпевненість туземців нормативних цінностей у подоланні заввиграшки загроз від маргіналів, ексцентриків і насельників підвалів неадекватності необхідно долати як хворобу.

То лише за архаїчних часів переселенці вторгалися за допомогою своїх мечів. Пізніше експансію оформлювали як необхідність несення правильного віровчення для тих земель і народів звідки осадники виносили геть права народів разом із добром обсаджених земель. За новітніх часів імперіалісти виламували мури осібних культур під претекстом обміну тамтешніх трудових і сировинних ресурсів вже на місію просвітництва від колонізаторів. За модерної доби хвилі переселення споживачів вже до місць приворожливих накопиченими там гараздами відбувається за сценарієм ще більш заощадливих для інтервентів зусиль: окупанти не тільки не пропонують від себе у обмін якихось вартостей, а у своїх апетитах зловживають тою толерантністю колишніх метрополій, яка постає своєрідною помстою за гріхи колоніалізму. Метрополії завалюються у безодню колонізації наживоріт.

Знання, які в ході пізнання накладають дослідники на природу речей, фіксують у останніх необхідність, контрольованість якої стає вже культурними звершеннями. Фіктивним же відкриттям, яким не відповідають і які не відповідають подіям дійсності, залишається лише імітувати необхідність у спосіб а чи силування подій, а чи вимагаючи слухняності від людей одурених вірою у звершеність фіктивних прогнозів. Виміри насильницької вимогливості у слідуванні сфабрикованим приписам і є показником неадекватності, хибності, шкідливості означених псевдовідкриттів безпредметних, які через силу нав'язуються дійсності як її іманентний та нормуючий чинник. Змістом вигадок що заміряються презентувати собою закон для усіх без розбору явищ від їх початку і до завершення є перетворення усіх сповідників вже у послухів з покірливого виконання догматичних постулатів та світоглядних цінностей віровчення а чи у культовій ритуалістиці повсякденної поведінки пастви, а чи у дійсності культових ритуалів.

Пристосування до обставин це поведінка тварин, природа й порода яких породжена природою. Тоді як люди під власні потреби змінюють обставини, а вдосконаленням останніх і є культура. Чоловіком є той, хто скорше скрутить в'язи насильнику, аніж перед останнім схилить шию. Спромога на повстання проти неправди є показником людяності. Разючу свою здатність пристосовуватися до волі начальників задля виживання під тою волею даремно московити відносять до людських цінностей.

Розвиток дослідницьких знань, - умовою яких є згода із фактами іменована істиною, - не тільки не є пристосуванням до обставин, як навпаки, пізнання полягає у постійному спростуванні передуючих недостовірних, а то й помилкових точок зору, на основі яких знання удосконалюються, виходять на новий рубіж проблем, освоєння яких дозволяє поступ. Правда це не поступливість перед нею, а це непоступливість перед глупством.

Однобічним є розважання про те, що міццю улаштованої для суспільства тюрми є вигоди тих її організаторів які висмоктують ресурси із експлуатованих каторжників, бо ще й відповідні інтереси каторжників зміцнюють підвалини тюрми. Немоżliвість досягти будь-чого із меню свободи, безперспективність існувань, порожнина на місці смислів та результатів буття є трагедією лише для вільних спільнот, - тоді як для зеків можливість відбитися від нарядів, уроків, норм виробітку у зоні, можливість ще й доповнена пайковим забезпеченням від лагерного начальства, є аргументом на продовження перебування у зоні. Не лише організатори зони зискують із визиску в'язнів, коли видачу пайків видають за достойний заробіток контингенту, - але й контингент трудармійців не менш успішно змагається із визискувачами, коли за імітацію заробітку начальству відплачують імітацією виконання плану, удаваним ентузіазмом, покірливою участю у культових ритуалах, не забуваючи при тому обкрадати рідну зону та не надто відриватися від оковитої.

Коли потенційні московити пристають на нав'язане їм християнство, потім на монгольських царів, опісля приймають покріпачення та холопство, ідуть на імперські загарбання народів відмінних культур, на антизахідництво, потім встановлюється більшовицьке одержавлення, потім згоджуються на демократію, приймають роздержавлення у його олігархічному виконанні, - то це не до добра. У подібній суміші відсутня національна цілісність.

Подібно до того, як виключною чеснотою поведінки дитини, себто несоціалізованої потенційної людини поки ще не спроможної на самостійні вчинки у соціальній до неї затребуваності, ставиться вимога слухняності, - то й у секті, яка пропонує людям ті штучно сфабриковані вимоги співпраці із чудесами, які не впливають із природної тями та потреб людей, визначальною установою для пастви є послухняність приписам секти, яка має своє членство за безпорадних дітей і якою не може не бути недозріла до людяності паства вірних. Обтяження громадян приписами за рахунок ушкодження природних рефлексів здорової людини не обов'язково надає крила злету у подібних приписах, які можуть бути фактом соціалізації лиш за умов узгодження їх із масивом корисного для здоров'я соціалізації. Виховання особи стає її збагаченням тоді, коли не обкрадає її на апробовані цінності.

Виключною чеснотою, призначенням, наваром від вчення та режиму тотального контролю є покора його організаторам зі сторони пастви. Проте зовнішнє щодо жертв насильство над ними тримається не на виключному зловмисництві терористів та облудників, як догідливість щодо останніх є включеною у спосіб поведінки і мислення контингенту насельників тотальної тюрми, які нездатність свого опору та відстоювання понівеченої гвалтівниками свободи виміняли на вигоди прислужництва й службових посад у розпорядках неволі. Вживання у зоні робом любовної улесливости до катів та нарочитої маніфестації відсутнього повстання антизонівського стає способом виживання вже самої зони яка живиться самохітнім мучеництвом полоняників їхньої ж власної ницости. Зрештою ескапізм членства зони, втеча від усякої відповідальности, перероблення ними самих себе на ніщо, - до тих самих результатів призводить і саму зону в цілому.

Хоча раби оправдовують свої служіння поневолювачу неможливістю чи поразкою свого опору та необхідністю зберегти хоча б своє фізичне життя у обмін за втрату втілення своєї свободи, - проте рабовласництво живиться енергетикою переданих йому повноважень від жертви рабовласництва. Тоталітаризм завше є делегованим зі сторони його жертв, які заслуговують свою зону коли служать їй. Утім, нема таких причин згідно яких неволя людини чи приреченість її на страждання були б не тільки фатальними, як ще прийнятними на протяжний термін. Людина народжена для щастя зобов'язана повставати.

Коли не лише пристосування до нездоланної домінації вимог зони єдинанеделімства, а й способом її легалізації стає демонстрація стосовно неї лояльности зі сторони підвладних зеків, - то відповідно відсутність претензій на частку влади, або неприсутність самостійности, або наполеглива пасивність з демонстрацією бідувань і покірливим підставлянням шиї під укус московської влади навіть зі сторони високих ешелонів нобілітету дає надію на винагороду пайкою зі сторони влади, яка як загрозу для своєї виключности душить усіх конкурентів. Московити поспіль віддані імперії не як жертви імперської пропаганди, а як споживачі зібраного у імперію. Московській владі може загрожувати лише двірцевий переворот, але не зміна матриці збиральництва земель і народів.

Як для зовнішнього, так і для внутрішнього середовища народів втягнених у гравітацію та звичаї фахового споживацтва чужих ресурсів, - то московська імперія становить для народів загрозу лише тоді, коли ці професіонали від колонізаторства уявляють себе самостійними гравцями у перетіканні лише до свого стравоходу товарів від поневолених ними народів. Проте в усі інші дні й періоди стримуваного великодержавного месіанізму та антизахідництва, - то московський паразитизм функціонує без збурень, як органічно вбудований у глобальні господарчі відносини механізм перекачування підбитих сировинних, трудових, військових ресурсів від підбитих народів та власних окупованих московством мас зеків вже на користь країн розвинених. За це посередництво провід імперії грабіжництва отримує не лише комісійні, аж, головне, гарантії безпеки зі сторони бенефіціарів імперіалізму, яких фактично московити обслуговують. Цих доходів від колонізаторства, - коли видимими скупниками краденого виступають саме московити, а вже буцімто не західні демократії цивілізовані, - вистачає для пайкового утримання як силового так і для ідеологічного блоку чи то діаспори московських поселенців у обсаджених ними землях ще недомосковлених народів, чи то - для лобістського обслуговування затребуваного на Заході московства. Товарообіг із поки ще триваючою імперією зі сторони євроатлантистів чи потужних країн східних є не просто бізнесом, а прибутковим обміном сировини на зворотний збут технологічного краму. Будівничі московського збиральництва не лише свідомо діляться із західним світом лівовою часткою здобичі впольованої ними на просторах великодержавного визиску колоній й задля цього постійно демонструють проєвропейство московського експансіонізму, як московити, через засадничо відсутні у них звички продуктивно працювати власними силами, просто не у змозі ефективно, з високою доданою вартістю утилізувати поцуплене ними. А коли у конвою довкола колони зеків тимчасово відмовить зброя, - то московити самі зіб'ються у стрій.

Задля надання подоби поважної серйозності утопічним прожектам повернення до золотого віку, то їх оточують ескортом перевірених віками незаперечних постулатів. До ситуації їх уживання химери прориваються на використанні енергетики тих традиційних і універсальних для відмінних народів та епох цінностей, які не лише приймаються й адаптуються у цілях легалізації містики, як догматами ще й освячуються й включаються до змістів віровчення. Неймовірно розчиняють у замісі загальнолюдських вартостей переважно етичного трибу аби замутити безпредметність обіцяних чудес й вбудувати їх у системність соціокультурного праксису. Спершу революційні, епатажні, противні стратегічній затребуваності манії еволюціонують, - якщо їм це вдається, - до безневинної прийнятності затим, щоб подібною манерою зберегти, а то й розвинути своє наставництво до контекстів громадського узису, до презентації віровчень єднання як надбань вже цивілізаційних. Фантазми виструнчуються у шерензі нормалей не лише для злиття із ординарністю, а й для того, аби на актуалізацію потойбіччя повсякчас рівнялися як на маяк. Чудеса маскують під ужиткове на безмірній часовій протяжності, аби мати можливість виткнутися із повчанням вже у точкових обставинах. Примітивні вимоги дисциплінарних устроїв збагачують на розмір та якість загальноужиткових цінностей ще й для того, аби стлумити злочини відповідних тоталітарних режимів, представити силові домагання втілити казку як проминулі ексцеси, непорозуміння з приводу сутнісного гуманізму вчення, як хоч і прикрий, але безневинний відступ від досі ще не розкритих та невичерпних потенціалів даної усесвітньої секти. Своєму втриманні у історичному часі усі світові конфесії, міфології, квазінаукові ідеовчення зобов'язані представництвом собою усього набору доборочинств, стандартів морального та фізичного здоров'я, екологічної безпеки, - без підтримки яких голі вимисли претензій на абсолютність постануть замахом на здоровий глузд. Постулати тоталітарних вчень не просто пасивно паразитують на матеріалі виробленому у царинах моралі, мистецьких, релігійних, філософських, політичних, соціальних практик, на інтерпретації наукових гіпотез, - аж окультні змісти віровчень пристосовують до не належного їм лідерства щоб не лише модернізувати архаїчні закляття, як ще й переосмисленням абстракцій надати їм роль затребуваного арбітра.

Вбивства єретиків, капіталістів, унтерменшів, ще й у сьайві картин царства Божого, комунізму, тисячолітнього райху, - виглядають як безвинний жарт у масиві а чи відцурання від зловживань горілки, а чи пристрасності до миролюбства, добролюбства, людинолюбства. У масиві випробуваних стандартів гуманізму, авторське право власності на які резервують популярні секти виключно за собою, намагаються сектанти приховати основну свою вимогу до вірних: іти на жертви та смерть заради перетворення на вбитих тих, кого сектанти собі запланували у жертву.

Задля вдалого протистояння критиці, задля камуфлювання під затребуваний винахід людства, задля надання собі ролей арбітра спроможного вирішувати актуальні та практичні питання мирського життя, - то маніакальне віровчення обвішують доказовими цінностями, ховають у контекстах адаптованих до віровчення норм здорового життя, демонструють містику та утопії віровчення як такий собі безневинний додаток до узусу життя народів. Проте змісти химер залишаються нерозчинним інгредієнтом у замішування із будь-якою масою здорового глузду. Апологети вбивчих режимів, із числа недобросовісних дослідників, за змісти тоталітарних режимів облудно видають адаптовані режимом загальнолюдські норми які буцімто тягне на собі містика режимної ідеології, перед якою людські чесноти залишаються у невідплатному боргу і якій ідеали людяності зобов'язані своїм існуванням.

Навіть тварини керуються інстинктами, а не виключно обставинами реальними що на часі складаються, відповідно й люди у інерції окультурення мають слідувати ще й логіці цінностей, а не лише науково доведеним фактам. Експеримент теж треба узгоджувати із забобонами, щоб мати повноту інформованості для обґрунтування дій. Стандарти моралі зобов'язані бути міцнішими за прагматику. Наукова чесність доведе до злочину, коли на ній не буде вуздечки чеснот.

Небезпека від абсолютистських ідеологем під охороною виховних таборів лишень занепадає, коли у своїй ректифікованій і довершеній достепенности віровизнання представляється саме як містика бездоказова, як гра із симулякрами. Загрози ж від тоталітаризму зростають на шляхах сприйняття гри вже як серйозного заняття, коли не лише у злочинах примусової системи, а й у абсурдизмі системного невігластва починають знаходити якусь провіденційну історичну необхідність, а зону стає важче корчувати із мізків, коли її коріння проникає у традиції й обростає вимушеною для зони адаптацією апробованих соціальних вартостей і досягнень, що й стає вже обтяженням узусу вже на химери святого його освячення. Аварійність від тоталітарного терору зростає не лише від пристосування ним до себе нормалей соціальних прав, як, головне, від пристосування суспільством до себе вже нормалей зонівського терору. Всотування химерами вже не химерних цінностей слугує виведенню химер з-під нападів критики, легалізує утопії, дозволяє містиці кормитися жертвою здоровоглуздя. Вбивства ворогів народу тоді оживає любов'ю та симпатією до вбивць, коли зрештою жертви, щоб затриматися у виживаннях на цьому світі штучного зла, вступають у серйозність гри із бутафорною догматикою за нав'язаними терором правилами. Зона набуває ознак побуту коли у виборі між культурним та біологічним життям кати стають мучениками заради своїх переконань у неймовірному, а жертви зрадливо позбуваються своєї людської гідності та свобод заради фізичного за усяку ціну перебування хоч у зоні. Догмати стають переконливо проникливими саме через проникання до ще не докраних ними. У взаємообміні між позиціонуваннями на гру чи реальність здобувають надії на реалізацію своїх автентичних цінностей не лише чекісти, а й їхні жертви тоді, коли до своєї перемоги починають числити зраду своїм особливостям, під тиском нездоланности противної сторони, не лише недобиті верстви громадян, а й ворожі їм чекісти і професійні функціонери режиму. Зона зберігається тоді, коли упадання перед її вимогами її жертви починають числити за єдиноможливий спосіб виживання у зоні, обманюючи себе у обнадійливому переростанні збереженого життя вже у відтворення, зраженої самою жертвою, кваліфікації у людяности. Не лише зона існує у подвійних стандартах взаємозамішування нерозрізень між злом та добром, аж подібне лицемірство і є зоною. Програш жертв утопічного режиму вартий виграшам останнього – у їхній обопільній загрозі суспільствам вільним від режиму зони.

Наявність у підданих зони контролю подвійної чи потрійної системи цінностей, коли їх поведінка побутова різниться від поведження у молитовному домі партійно-сектанського зібрання, коли у вірного водночас виникають дисонанси між його виконавськими функціями на посадах управління приписами віровчення та, з іншої сторони, невитравленими залишками моральних сумлінь, коли імператив домінантної партійної тенденційности стає контроверзою об'єктивному дослідженню у науковій чесности того ж самого фахівця, коли у мозкові стають критично несумісними здоровий глузд та борг участі у культових ритуалах, а то й вже у злочинах освячених ідеологічними догматами химерного віровчення, - то подібні розходження між фактами та облудами віри скорше є вадюю віри, а не фактів, оскільки тоталітарність ідеології передбачає недопущення усього чи будь-чого не контрольованого нею. Зона на підйомі буває, коли паствою її обітниць є фанатики та мученики, тоді як від переважання у ній лицемірів стає фазою вступу цієї доктринальної містики вже у занепад та неактуальність. Подібно до того як навіть у невпинности наукових пізнань відмінні дослідницькі гіпотези слугують відкриттю однозначної істини факту, яка спростовує усе недостовірне як те, що не на часі, - то, тим більше, не допускає помилок, себто відхилень від ортодоксії, усяке містичне вчення, яке своїм абсолютизмом претендує на вичерпання собою історії та смислів. Зона облуди впевнено ковтає свої жертви тоді, коли у своїх лавах не допускає амбівалентного трактування догматики віри, коли правди стають безпорадними у довершеній повноті примар, коли над приписами цинічно не кепкують навіть у закритому клубі вождів, не кажучи вже про неприпустимість критики та ревізйонізму серед мас. Слухняне слідування аудиторії наuczанням є меншим виправданням ідеології, ніж більшим її звинуваченням є віра у неї самих ідеологів, які першими стають пацієнтами.

Звинуваченнями у неготовності розчинитися у тотальному контролі його провідники та організатори атакують свої жертви. Тоді як останнім у безвиході альтернатив між бажанням зберегти хоча б своє виживання в умовах програшу своїх прав панівній зоні неволі, - доводиться обирати імітацію пасивної покори. Проте удавана лояльність режимові, лицемірство з поданням комедіантської гри у культові ритуали вже за серйозні та щирі відправи, фальшована сервільність – слугує для поневолених прийомом накопичення їх сил спротиву. У свою чергу диктатори терору вимагають від підданих активності мучеництва на користь терористичної диктатури, перетворюючи закиди у двоєдушності крутійської підступності брехливого лукавства лагерного контингенту вже у статті антирежимного криміналу. Серед різноманітних пропозицій лагерних страждань, які є ресурсами процвітання лагерної адміністрації, лагерний контингент віддає перевагу вибору ніякому, ніде, ніколи, аби лиш уціліти у шкаралупі безвідповідальності, - коли у зеків бракує сил не лише на спротив зоні чи на служіння зоні, як ще й на розуміння того, що із ними чинять. Подібна амбівалентність, суперечливість між імперативами та практикою втілення утопії, когнітивний дисонанс між покладанням на чудеса чи на доказові запити правил – породжуються еволюцією химер введених у світогляд та повсякденність, коли химери зрештою під тиском секуляризму відсуваються у належне їм місце фантазій. Виразне відокремлення догматики від історичних реалій охоплює у першу чергу істеблішмент кліриків, які впадають у цинізм перед загрозами втрати влади з випасання та визиску пастви. Подвійні, потрійні, різноманітно суперечливі й хотичні стандарти стають трендом осучаснення зони.

Виразні різниці між сповіданням культових приписів, якими їхні творці заходилися переіначити світи, та збереженою при цьому тямом орієнтування у реальній ситуації - є не лише особливостями ментальності та поведінки на часі торжества містики, як є ще й неодмінною умовою виживання режимів замішаних на сповідуванні містичних віроучень. У випадках загрози втрати необлудних розумінь подій, себто коли самі ідеологи та секта їхніх прибічників щиро увірує у власні забобони та намагатиметься втілити у життя чудеса віднесені на час закінчення історії буття, - то це закінчиться аварією чи катастрофою кризовою для подібного суспільства торжествуючої неадекватності. Фаховим заняттям та функціональними обов'язками органів безпеки режиму є боротьба з ворогами, - тобто в усі можливі способи намагатися витерти будь-які щілини та розходження між настановами догматів святого учення абсолютного та реальністю, - проте сам орденський клір організаторів зони остаточного щастя не може собі дозволити повірити у те, що він під страхом смерті та звинуваченнями у дворушництві нав'язує масі підданих зонорезимові. Зрештою подібне розходження між сповіданням ритуалів демонстрації відданості ученню та, з іншої сторони, буденністю охоплює усіх насельників зони й стає нормою цинічного ставлення до зонівського ритуалізму. Вожді які вірять у те, у що вони примушують увірувати масу своєї секти, - то ті вожді закінчать недобре і для себе, і для секти.

Успіхами створеного закону, керування яким призводить до прирощень якостей культури, є його відповідність фактам та відносінам описаним у законі і які стають прописаними для цих фактів. Проте закони створювані суб'єктом знань і пізнань завжди залишаються продуктом суб'єктивної діяльності. Тоді як у парадоксі тоталітаризму, де нема місця нічому поза скобками абсолютистського учення, усуваються різниці між віруваннями та тим об'єктом, що нею описується. Таким чином проблеми пізнавальні та гіпотетичність знань дослідників є прикметними лиш для науковців, тоді як проповідники остаточних істин не можуть помилятися у своєму проповідництві. Тоталітаристи не обманюють нікого, навіть самих себе, тоді, коли вони стверджують противне фактам та дійсній ситуації, бо їм йдеться не про реальну ситуацію, а про її зміни згідно приписів віроучення. Новояз, що ним послуговуються чудотворці, чи надання ними подіям значень відмінних від прийнятих, є звичайним для них домаганням переіначити світи під стандарти їхніх маній. Лиш цинічним вождям неадекватності вдається дурити довкілля не заплутуючись у цьому самим.

Прості рішення заплановані як чудесне розв'язання усіх кризових викликів тому і виставляються починанням історії з чистого листа, бо усі напрацювання історичні відхиляються й заперечуються як помилкові із заміною їх на звабливі обітничі віровчення. Вердиктом усього устрою світу зі сторони найбільш навісних ідеологій є винищення усіх культурних кодів, бійка проти усіх не таких як треба гяурів, нелюді, кафірів, антисаветчікав, стіляг, калеблющіхся, євтихіан, падкулачнікав, тобто проти усіх впевнених у власних інтересах, ідентичних вартостях особливих, відмінних від вимог абсолютистського учення. Упевненість рятівників світу у своїй місії ошчасливлення усіх розповсюджується аж до включення у її впливи не лише неофітів, а навіть і ворогів ліквідація яких стає визволенням їх же від представництва ними вигаданої ідеологами провини гріховної, або ж ворогам пропонується звільнення їх же від їхніх гріхів у спосіб навернення гріховодів у осяйну віру з перетворенням вже на паству покірливу до учительства віровчення. Ворожбити від імені чуда обіцяються задовольнити усі суспільні верстви, навіть ті, які борються навзаєм одні проти одних, пропонуючи несумісним противникам що завгодно, аби лиш означених тоталітаристів прийняли як керівну силу, аби лиш ніхто не противився виключності верховенства творців Нового порядку. Змістами віровчення стає не лише логіка знищення усього розмаїття інтересів та структурувань соціальних угруповань, аж досягненням цього ліквідаторства стає включення усього розмаїття інтересів та структурувань соціальних угруповань вже під зверхність віровчення. Зона це управління хаосом у якому угодять усіх перед тим як знищити. Способом усунення усякої особності непідконтрольних тотальному віровченню груп із їхніми інтересами є їх підпорядкування виключності віровченню яке не допускає ніяких від нього виключень самостійницьких. У зоні єдності усього з усім під проводом завжди правого кліру і відданих йому сповідників не може бути таких принципів які б не підтверджували б їхню незаперечну істинність включенням до них логічно суперечних тверджень. Крок уперед, два кроки назад, три кроки углиб, – це витанцьовується не лише у тактиці зонотворення, але й стратегії зведення учення зони. Вожді не вдатні стверджувати безпринципно що завгодно не є спроможними викувати крицеві цитати. А виконавці волі вождів не здатні коливатися разом із лінією партії не виживуть. Із тверджень які не допускають будь-яких трактувань, із вузького набору однозначних констатацій, із небезглузких, раціональних, несуперечливих аксіом кодифіковану тоталітарну доктрину не змайструвати. Лабільність догматів віровчення не може мати жодних завад для включення туди чого завгодно з тим, щоб так саме без усяких завад і сумнівів знищити кого завгодно, звинувативши у чому завгодно, себто у порушенні незмінних дисциплінарних правил святого учення. Значеннями учення без кордонів є перестрибування будь-яких меж та лімітованих визначень, але не настільки, щоб із цього сум'яття хаосу навіть полярно протилежних тверджень не можна було б винести незаперечне твердження про смертну кару ворогові звинуваченому у відступництві від правильних трактувань учення. Тоталітаристи будуть відступати від яких завгодно принципів свого сповідання в умовах успішного спротиву противників учення для того, щоб у слушну годину заскочити приспаного ворога смертельним ударом задля подальшого наступу на наступних ворогів.

Нападники та агресори атакують жертву їхнього нападу зазвичай і як правило під прапорами та причинами розширення демократії, бо захист знедолених є класикою моди соціальних рухів. Утім, напад може оформлюватися ще й як запит на диктатуру, - під тими ж посиланнями на необхідність демократії яку атакують ворожі щодо нападників сили реакціонерів, змовників, відступників та інших ворогів. Країни та коаліції у яких є ресурси, час і натхнення виступати світовими гравцями, спосібні з однаковою легкістю міняти полюси чи валентність ставки чи то на демократію, чи то на тиранію аби ці режими обслуговували інтереси глобальних гравців. Транснаціональні клани виступатимуть на стороні тих національно-визвольних рухів, які руйнуватимуть конкурентні стосовно кланів колоніальні імперії, але у ту ж саму годину, як тільки національні рухи виступлять проти колонізації вже зі сторони глобалістів, то останні влаштують переворот навіть через війну.

Зазвичай зраду осуджують в усіх випадках, окрім тих, які заважають приклеїтися до істини зобов'язаної для цього бути доказовою. Риштування та структури культури тримаються на визначених незаперечностях. На зобов'язання мужа покладаються незрадливо. Утім запорукою стійкості не може бути лише віра. Нестримне пристосування до усякої правди і добра є ділом неосудним і гідним.

Призвідники світової комунореволюції та рускава міра без лімітів і кордонів настільки впевнені у безальтернативності своїх прожектів, що на усі заклики отямитися й без мар огледіти співвідношення сил наступу рятівного чуда та реальності навіщується огудний ярлик запопадливості перед буржуазним світом у зраді цими опортуністами пролетарської справи знищення експлуатації задля культивациі нею вже зросійщення. Поза те, що не усяка незгода із утопіями, із догматичними принципами, із вірою у фактичність явлення потойбіччя гарантовано відноситься до ірреальності та згубній втраті орієнтирів. Зрада відданості казці, унезвичаєння таїн, відмова від святості химер переформатовується у підтверження переходу до здоровогоглуздя. Критична ревізія маній, віроломний перегляд того що маскувалося під незаперечний ідеал, голоси совісті у пику слідуванню спокусливим авантурам можуть бути капітуляцією перед аргументами раціонального дослідництва природи речей, але не можуть не бути приступками пізнання та осягненням доказових істин. Відщепенцям від обмар залишається щепитися вже на життєздатне. Власне наукове пізнання являє собою опортуністичне пристосування, упадання, неситиме слідування достеменним фактам перед відкриттям порівняно досконаліших законів, а - не негнучка вірність відпрацьованим концептам у якості замітника остаточних знань. Істина це безпринципна улєсливість перед принципами вищого порядку, це зневажання поважних авторитетів заради заприязнєння із правдою, це верифікація лише інструментарієм чуття сумління. Ренегатами, недовірками, перекинчиками обзивають і тих переступників, які переступають через різновиди божевілля. Поступ знань є тою послідовністю відступництва стосовно помилкових, недостовірних, неактуальних точок зору, яка практично розширює й збагачує здобутки будови дому культури. Не лише корегування прийнятих на часі гіпотез згідно даних експериментальних підтверджень чи спростувань, не тільки зворотний процес практичного опрацювання й будування культури згідно запланованих до неї підходів – постає як шанобливе ставлення до викликів, що їх задовольняють поштивою грєчністю адекватного розв'язання проблем.

Становлення національного ринку та організаційне гуртування особливостей культури недомосковлєних народів імперії на часі та в умовах буржуазного підприємництва наразилося на подібні ж процеси у самій самодержавній імперії, - яка не тільки не знайшла у собі сил відмовитися від вже непосильної ноші свого імперіалізму, як ще й за допомогою комуністичного заощадження на оплаті праці й відповідних витрат на мілітаризацію заходила ся ширити московське збиральництво у його апетитах на світову комунореволюцію. У той час як європейські імперії, попри рецидиви улаштування ними неоколоніальних воєн, таки розпрощалися із силовим визиском колоній і перейшли вже до економічних, технологічних, інформаційних прийомів встановлення над народами домінувань. Відтягує розпад москвоімперії влаштування нею мордування вже для мінеральних та інших сирівців накрадених московією від народів, - проте зиск із цього визиску мають розвинєні країни для яких квазіімперська Московія править сировинною колонією. Московія надірветься на зображенні із себе потуги із якою сусіди буцімто мають рахуватися. Зрештою у московитів настає брак тями второпати згаяні можливості зайнятися питаннями організації продуктивної праці на теренах того кола, яке може вважатися національною культурою московитів, - доповнений марними реваншистськими домаганнями наново колонізувати колишні колонії. Виявом упущених нагод зосередитись на власних інтересах виживання, а не на вбивствах сусідів, стає ще й натуральне безумство цих ревнителів повернення до доби імперії.

Коли наслідування заданих типів поведінки та прогнозована реакція на ідентичні подразнення не лише заощаджує сили людини на виживання, але й порушення стереотипів та стандартів поведінки просто є небезпечною в унормованій ритміці соціоспілкувань, - коли неадекватна відповідь нарівається на оцінки її ненормальности, - коли пристосування до обставин є високорозвиненим досягненням життя, а жертвне страдництво на користь освоєних, себто не підлеглих сторонній критиці ідеалів та волінь розглядається як не самим аспектом свободи так природним правом мазохіста, - коли саме поняття істини, як розгорнутого у часі упадання не лише перед обставинами речей, а й інтересами суб'єкта пізнання включає у себе вимогу максимального зменшення розцінюваних як помилка вигадок та привнесень творчих, - коли до соціоправового чи до науковообгрунтованого відносять закони анонімні, загальні та обрізані на конкретику імен, явок та паролей, - коли святістю, або ж здобутим шахраями місцем вважають те, де запити живої людини на свободу не розгледіти у зневаженій їхній мізерности, - коли порядком вважають ті оберти насильства під катками якого трощать виключення із них персонального індивідуалізму ще живої, але вже оберненої на раба обставин людини, - коли усі інституціональні вияви отарного колективізму апіорі вважаються виправданими за пожирання ними аномій самодостатности одного чоловіка чи жінки, - коли тренди до масивности універсалізму здушують противні до них вияви маргінальних помилок, - тоді, здається, подоба тоталітаризму мають невичерпні та приречені на зверхню виключність ресурси. Проте не споживацьким, а продукуючим живцем культурного прогресу є те, що спершу не розгледіти у логіці великих чисел, себто те, що взагалі відноситься до ще не освоєних загалів та істин вищого порядку, а саме те, що видається узятим із нізвідки творчости. І лише тоталітаристам вдається не лише імітувати глупство, а й бути ним насправді достеменно без натяків на брехню.

Пристосування до обставин у спосіб зміни свого тіла, коли зміни наступають повільніше порівняно із пристосуванням до смерті, - є радше тваринним способом поведінки, тоді як люди саме й відзначені авторством у зміні обставин, проте смак та чуття міри потрібні не лише у наполяганнях візіонерства проти об'єктивних обставин, а й для утримання від переростання візіонерських марновірств у такі незалежні вже не від кого обставини, на які залишається реагувати лиш у тваринний спосіб; підкорення нормативам ідеалів є нормальним для людей заняттям, але не тоді, як маніям жертвують вміннями з розумом впливати на прагматику об'єктивного; ліпше зрадити бездоказовим, а то й перевіреним на їхню практичну загрозливість химерам, пристосувавшись до раціонального, а то й перевіреного на безпеку життєвості, - ніж простояти в обороні химер на які не може не прийти смерть, спершу на самого оборонця. Примітивісти та містифікатори по-шахрайськи демонструють свої служіння на користь суспільному благові не більше як відкупну за цільові для себе призначення вже суспільству й культурі бути жертвою на користь примітивізаторів.

Однозначні реакції на задоволення свого апетиту чи на захист від агресії мають лише хижак та їхні жертви, тоді як культура продукується у своєму розмаїтті саме через доповнення вмінь ввіритися об'єктивности вже на коефіцієнт тих творчих потреб дослідника, які виводять на об'єктивність зменшену на коефіцієнт вірувань дослідника. Зона неволі починається від однозначних реакцій виконання заведених норм виробітку у відповідь на подразнення видами насильства, а продовжується зона несвободи від однозначних потреб жертви чуже у відповідь на розмаїті виклики попрацювати власносило. Рух до тюрми там, де розводять нарізно адекватні пізнання та вміння доповнити їх на внесення творчости, а там, де зводять якомога більш достеменну згоду із тим об'єктивним станом речей, який є звільненим від забобонних впливів суб'єкта дослідництва, та, з іншого боку, пристосування до зворотів людської свободи, то там світає надія на заміну тюрми вже на необхідність розширу наших можливостей у здобутках культури. Гіршим від незгоди із тими істинами від реалій, які перебиваються фанатизмом однозначних вірувань у неймовірне чи віддалене від реальности, може бути зневіра у переможних реаліях нашої творчости. Замало відмовитись від вимог примітивізації, аж для свободи треба ще упадати перед багатством існуючого окрім свободи.

Пристосування пізнань під освоєння ними подій та явищ, усвідомлення того що відбувається у повноті відносин та зв'язків, відкриття істин та формулювання законів, - як особливий вид адаптивності і є свідченням та виявом людського інтелектуалізму, на достеменности якого, з відповідним відстороненням від відпрацьованих, себто недосконалих знань, відкривається нагода видозмінювати події вже під запити наших свобод. У той час як однозначні реакції на неоднозначні подразнення і є виявом чи то нерелевантності пізнань, чи то є похибками у інформаційних потоках, що їх представляють тоталітарні ідеології, які надають передбачувані та догматизовані відповіді чи накази у реагуваннях на розмаї зовнішніх та внутрішніх подій. Тоталітаризм це редуція цінностей до точки забобону певного змісту. Примітивізм вчень, рятівні змісти яких вичерпуються прокльонами на конто непідвладної їм реальности, полягає не лише у недостатній пристосованости до щобільшої відкритости культури, але зона обмежень виникає ще й там, де акомодацию до невичерпности свободи підміняють на бездоказові вольові наполягання. Й хоча здається, що пристосування до режиму насильства з боку його жертв з метою виживання призводить ще й до виживання, продовження, узаконення режиму, порівняно із протистоянням режимові засобами його обмеження, проте саме множення адекватних реакцій, навіть у відповідь на страждання, є магістраллю поступу пізнань та культури як реалізованих пізнань. Примітивізація істин, себто спотворення дійсного та належного під претекстом доступу до позаісторичних вигадок, полягає не лише у тому, що ідеологи із розмаю подій висмикують окремих чинник, як буцімто вирішальний для розв'язання ним усіх проблем, а ще й у тому хибність протиставлення реаліям засобами означеного чуда полягає, що у реаліях історичних примітивісти намагаються віднайти ще й докази задля своїх неадекватних догматів та маній.

Дійсно корисні винаходи та пропозиції стають такими, бо розтягуються їхніми споживачами як такі, що відповідають власним потребам та поступові споживачів, тоді як набуття містичними, себто бездоказовими вигадками, статусів вже загального місця чи то цінностей універсальних – досягається містиками шляхом штучного ліплення їхніх химер до апробованих досягнень прогресу, а чи відкритим всотуванням останніх до змістів ідеологічної доктрини. Універсальними вдається стати тим догматизованим маніям, які успішно затрачають свою неповторну оригінальність. Узуальними стають ті утопії, яким щастить стати максимально заземленими та прагматичними хоча б у відсутности конфронтацій відносно здоровоглудзя так, аби їх профанація не розмила емпірейних констант доктрини.

Адаптивна відкритість спільнот до всотування впливів та привнесень робить їх підґрунтям на створення на їх базі глобальних імперій, - але не тоді, як визбирані ресурси мають одностороннє їх використання на виключне споживання та перетравлення без продуктивної віддачі усього нагробованого та віднятого від сусідів. Народ, який заміряється існувати у історії довше від наявних у нього можливостей просто зобов'язаний бути відкритим до творчости, має не лише пристосовуватися до змін, а останні ще й виробляти самотужки, має відкриватися проблемним викликам, створювати їх, їх розв'язувати. Імперія, як незручною, і то не лише для себе, робить самодостатність підбитих нею народів, - стає на шлях занепаду та подальшого самознищення, коли під тиском тяжіння зібраного до купи, аби втримати конгломерат у подобі хоч якоїсь загальної організованости, починає рівняти розмаїття включених народів вже під одноманітні мірки культури метрополії. Тоталітарні режими замість пристосування до обставин від довкілля впливів, замість відкриття себе видам розвоїв та відкриття розвоїв собою, - зайняті зворотним спотворенням обставин під свої вже відомі вимоги, зайняті закриттям проблем у спосіб їх винищення й заборон на дослідництво. Тоталітарним режимам щастить втримуватися у історичному часі мистецтвом постійного балансування або між крайністю відгородження від світового довкілля культур і народів, що робить режими спочатку відсталими, а згодом й шкідливими не лише довкіллю, а згодом непотрібним, або – між крайністю всотування впливів, що призводить до розмивання містичних змістів режиму.

Зі свободою, як із нав'язуванням своїх впливів на обставини та на неї ж, пов'язують здійснення самовладности та перемоги над усяким спротивом, - а для переможених обмін їхньої затраченої свободи вже на покору насильникам стає способом узвичаєного виживання в улаштованій для них тюрмі. Для упокорених насильством пристосування до наказів стає пристосуванством до нездоланого, стає запроданством так і не реалізованої власної волі, коли відсутність спротиву насильникам стає адекватністю розумінь та слідувань розпорядкам зони, коли зона стає істиною для подавлених нею. Бідкання на несилю скинути кайдани регламентованої неволі лише тоді стають неприйняттям рабства, коли воля до самостійности набуває потуги та творчих потенціалів, а ті, які нормою свого буття вважають некритичну згоду із обставинами, то вони й перебуватимуть у нечулості до свого рабства. Свобода, щоб бути собою, зобов'язана почасти заскалювати за межі прийнятного, критичність її творчих пропозицій має уникати хіба що відвертих безумств. Свобода яка під креативні стандарти змінює об'єктивність тоді перестає бути порушенням перспективних істин розвою, коли запропоновані нею видозміни є затребувані, або корисні ширшому загалові споживачів того винахідницького товару. Пристосування ж, аж до розчинення у зовнішніх стихія й самозабуття, не лише стає долею та буттям не здатних повстати проти силувань свободи чоловіка та обставин представлених здебільшого волею рабовласників, але раби залишаються прирослими до своїх кайданів як до своїх органів саме від своїх вмінь пристосовуватися та виживати у істинах не керованих ними обставин. Пізнайте істину і вона зробить вас рабом.

У виборі між правдивим розумінням фактичного стану справ та, з іншої сторони, між упованням на завершальні для світової історії доктрини маніяків – останні треба приносити у жертву знанням істин, якими б тяжкими ті правди спершу не видавалися людям вільним. Знання, як запорука успішних дій, це відмова від ховання серед зручних химер та помилкових теорій заради відмінного пристосування успішних досягнень вже до досягнень успіхів у поступі революційного спростування відпрацьованого, а то й просто хибного. Тоді як зміцнення абсолютистських вірувань забезпечується жертвоприношенням на їх користь саме знань достовірних. Істину, як відкритість розумінь вже до предметних ситуацій, фанатики винищують поверненням назад до згадок про автентичні цитати віроучителя. Коли відкриттями штурмують цитадель догматів та забобонів, то прихильники останніх бороняться від винахідників не лише у спосіб пристосування до традицій культу, аж ще й демонстрацією широї любови, а то й службової жертвовности на користь диктату віровчення та номенклатури пастирів. Любов заручників до торжествуючих терористів є провальним прийомом спростування зла у спосіб його прийняття, замість того, щоб бандитів покарати у спосіб пристосування до вимог права та свободи. Насельники зон одержавленого гангстеризму легалізують його своєю мовчанкою та пристосовницьким уживанням із вимогами панівного зла. Підставляти нову сідницю чи угодовську півкулю мозку для нового удару – є завдання режиму з перетворення колишніх людей вже на гібридну породу дресированих рабів.

Проти насильства беззаконного мають реакцію спротиву ті, які перебувають на стороні права, свободи, впевненості у переможности своїх сил опору та покаранні порушників. Бандити, - які не завше і не одразу програють, - умовою виживання для упокорених ними залишають упокорення, себто приязнь аж до розмірів відданості та любови до цих насильників, які через подібне визнання свого домінатного усевладдя набувають легальности. Любов є плодом безвиході, - коли відсутні сили та натхнення покластися на власні сили, коли доводиться довіряти не собі, коли світ закритим є в усьому окрім як у зреченні власної підметности вже на користь сторонньої. Любов це нарочита демонстрація неіснування можливостей власного невдоволення ситуацією самозабуття із розчинення власної волі у чужій. Любов це торжество чужинства яке не стрічає спротиву окрім як підтримки. Шарлатани представлені любов'ю битих ними - до проводу шарлатанів. Саме нестримність насильства над покореними єднає їх тотальною покорою режимові зони.

Паблісіти та модности досягають тоталітарні вчення представляючись видом ординарних соціальних служінь. Бо таки важко грабувати суспільство повертаючи у вдячність за відняте виключно ніщо. А коли усі прояви соціальних існувань, включаючи й вчинення ближнім неіснувань, наректи варіаціями прояву громадських запитів чи історії культури та стерти розбіжності між добрим та чимось іншим, то й розбійники можуть просторікувати про свою затребуваність. Проте тим і вирізняються особливості ідеологій будованих на імітації своїх соціальних ролей, що останні є лиш прийомом адаптування чи вписування у загалі прийнятного вже відмінних від прийнятного та свідомо протиставних звичайним соціальним діалогам вчень, які потрясають норми буденного життя аби витрусити із нього небуденну здобич. Уся зацікавлена участь будованих на експлуатації містики режимів перейнятих проблемами традиційного життя спільнот є не більше як камуфляжем пристосувань та витівкою на не відторгнення відносно масиву історичного буття спільнот аби до останнього підкрастися для нанесення удару ошелешення. Заміри представитися ще одним внеском чи окремою пропозицією у функціонуванні інститутів моралі, права, медицини, екології, астрономії, економіки й подібних відповідно спеціалізованих дисциплін є не більше як наліпкою на стрижень потойбічних змістів задля представлення останніх не останніми у суспільному путті. Не так тоталітарні доктрини представляють собою облуди чи інобуття для суспільних традицій, як останні є не більше як облудами для змістів означених утопічних догматів, що їх не криючись цілеспрямовано виставляють вирішальними, доміантними, регуляторними стосовно зневажених ними історичних побутувань людства. Тоталітаризмом і є виставлення химер покладеними не лише у ряд унормованих закономірностей суспільних розвоїв, а й вже як ключ до розв'язання останніх. З усіх сил містифікатори пружаються прислужитися суспільним потребам адаптуючи чергові досягнення прогресу як власні та освячуючи їх вимогливістю власних догматів саме задля представлення останніх актуальними та невпинно модерними. Скорше удаване втягненість інструментарію тоталітарних доктрин у обслуговування потреб суспільства насправді обслуговує паразитарність доктрин на живителі суспільства, ніж то є навпаки, - бо тоталітарними доктринами і є за визначенням такими, що є виведені поза скобки утилітарности, поза межі представництва доказових законів соціального розвитку, представляють собою різновиди містики у контекстах соціокультурної історії. Тоталітарні ідеали це лиш спосіб вчепитися кліщем у суспільну історію, коли ідеали пропоновані на дієву та ефективну участь у суспільній історії як її ж адекватність є не лише свідомою облудою, а можуть бути ще й видом незнання чи помилкових підходів. Безпредметні кунштюки нірвани, Божого дому, комунії й подібні абсолютні ідеали фантазійних вчень релігійного гатунку не мали б масової пастви, коли б ті утопії не виставлялися запорукою на те, аби їх сповідники мали вдосталь сіряків, коштовностей, здоров'я, слави, безсмертя, краси, розуму, сили, квашеної капусти, любовних утіх, могли б літати, пірнати, видозмінюватися й досягати чого заманеться як завгодно без зусиль самою лиш вірою у здійсненність химер, аби лиш віруючі корилися тим, хто їм подібні нісенітниці згодує як вдячність за прибуткове управління масою, - бо повне впадіння у підпорядкування приписам вчень й задоволення за те рабство удаваною безпосередністю спілкувань з доконечними ідеалами святого є доступним лише взірцевим фанатичним одинакам з професійного кліру, тоді як масив пастви щоб не бути хворим на голову має вірити у перехід чудес вже у корисні для пастви речі. Лише повно відсторонені від історії та смислів вірять у здійсненність чуд, тоді як соціалізована паства не лише масово знає про здійсненність чуд, а й зайнята цим у смислах історії. Вареву із чудес замішаних на присмаках заземлених напівправд учиняють не лише на односторонню користь виживання чудес та ілюзій, коли участь останніх у соціокультурній історії є фактичною. Проте не доводиться за розумне вважати ролі містичних вчень саме генетично батьківськими щодо розмаю соціальної профанности, бо має місце не лише зворотна залежність, а ще й хижі ролі тих сповідників чудес, які паразитують на соціальному та осмисленому. Для містифікаторів же пересичення суспільними потребами загрожує розмиванням у них своєї специфічності.

Вирок спотворення подій через ігнорування їх природи та законів, силування людей способом зневаги їхньої розумності і є тою протиправністю, що веде до концтабору, - проте не гіршим від активізму помилок є та відмова від усвідомлених істин та потреб, бездіяльність якої обґрунтовується повнотою врахування усіх обставин, включаючи туди логічно протилежне та безглузде. До концтабору веде не лише радикалізм примітивів захоплених сподіваннями втілити чудеса за допомогою терору проти незгідних, аж сприятливими та живильними умовами для торжества диктаторів є та терплячість до пропозицій означених психопатій, яка породжена врахуванням людьми, здавалося б розумними, усіх тих суперечностей та виключень із правил, під тиском яких правила та норми стають не рухливими у життєздатності, переляканими від нівечення, вкляклыми у ступорі перед тиском нахабства диктаторів від утопій та утопій від диктатури. Концтабір, де реальною смертю винагороджують тих, які не виграють за штучними та ілюзорними правилами, є безпосереднім плодом грайливого ставлення до смертельних небезпек.

Доріжка радикалізму, прокладена по полю терплячої толерантності й домагань узгодити між собою противні точки зору, веде прямісінько до відчинених воріт тюрми. Існують не лише багаточисельні, але й суперечливі з-поміж собою точки зору та прийоми оволодіння обмеженими ресурсами, проте справедливий й законний розподіл не лише наявних, а й створюваних багатств між конкурентами, а то й ворогами – не може бути ані простим наслідком відсутності хоч якихось правил крайня істини, де перемагали б лише хижаки та насильники, ані істина порозумінь не повинна встановлюватися диктатом якихось об'єктивних універсальних мірок, ще й безвідносних до слушності усіх учасників змагань у будівництві суспільства. Тоді як у лідери ж вибиваються ті, які у наполяганнях на достатньо далеких цілях пропонують кроки виважені у врахуванні маси об'єктивно суперечливих інтересів мас, бо максимальні перетворення є подякою за ще більші пристосування до освоєння обставин; тоді як вожді ідеологічного бандитизму сіють масові вбивства у переконаннях втілення тим самим вичерпних смислів історії. До зони потрапляють не так через втрату позицій під натиском насильницьких облуд, як – через визнання реалістичності позицій тих, які помиляються на шляхах будівництва свобод та розвою свобод. Дійсність супротивників не є достатнім аргументом аби вважати їх друзями тої нашої дійсності, яку ми вважаємо правдивою. До зони веде мовчанка тих, які існування злочинців вважають історичним фактом. Щоб запізнитися, - доста лиш відпочити дужче від необхідного.

Не лише знання істинного стану справи є пов'язаним із тим пристосуванням до обставин, яке веде до зрадництва принципам гідності, у наслідках покірливого служіння насильникам, - не лише творчість є пов'язаною із тою зміною обставин, яка веде до спотворення порядків належного, з тими самими наслідками, - але й потурання неправді перетворює останню вже у потурначку та зловорожий до національних святинь чинник. На пасивних заквашується культура бандитизму, активність якої наслідками має скисання, дезактивацію, безпорадність власне культури. Тож небезпечні сув'язі між рабством і диктатурою варто замінювати на хоч і схожу, але вже корисну співпрацю науки та прогресу. Реальністю має ставати спотворення помилкового.

Саме лиш спостереження за подіями вже є тим видом вторгнення у об'єктивне, що спотворює перебіг подій; навіть купивши мотузку і повісившись на ній, ми тим самим не зарадимо нашим талантам відсторонюватися від втручань у реальну дійсність достеменного; політика врахування усіх умов та чинників веде подібного політика до його відрахування куди подалі через його непотрібність ніяким чинникам за усіх умов. Замість фетишизації істин, - знання про те, що має місце насправді, себто мінімізація облуд та упереджень віри дослідника стосовно фактів та інтересів учасників, - ці знання істин, як неодмінна умова, як інструмент потрібні для успішного управління фактами, аби останні перетворювати вже у першочерговий факт досягнення наших цілей. Наші плани потрібно не відокремлювати, а поєднувати із упередженістю на добрі справи. Істини сусідів це сировина для наших істин. Тоталітаристи із числа насильників є неправими, тому що вони є сусідами.

Під знамена чергового концтабору стягують прибічників, як витратний матеріал експансії, не самими спокусами беззаконно нажитися на смерті пограбованих ворогів, не лише облудними обіцянками вмить розв'язати проблеми виходами на ті чудеса, де власні божества не гірші від найкращих чужинських, - аж тим істотним доважком до осердя містики, що причаровує до віровчення неофітів, є залучення до потоку химер та неймовірного ще й достатньо доказових досягнень з історії культурного поступу, які віровченням лише санкціонуються та освячуються вже як догматичні змісти. Містику задля введення її у обіг щільно замотують у ті визнані цінності, яким, у свою чергу, надають надприродних значінь віри. Міцна зона тоталітаризму мурується насадженням цілком актуальних та слухних на часі свого виникнення загальних місць та життєздатних стандартів людяности, які як щит та меч протиставлені довколишньому світу поза згуртованими лавами автаркійного концтабору. Й хоча доконечним ядром, душею та мозком зони є містична ідеологія, проте зона будується для розв'язання проблем цього світу, химери є неадекватними пропозиціями для усього відповідного людським запитам, не Боги придумують людей а люди придумують Богів щоб хоч чудесами, як не особистими вміннями, керувати власним світом, - бо потойбіччя навіть при бажанні не перевіряється досвідом на його наявність. Масоване включення мирських цінностей у контексти віровчення стає усе більш необхідним для подолання тої порівняльної його реакційности, що породжується незаперечністю культурного поступу та нарощенням ваги наукових знань. До звабливих стандартів та специфіки традицій заданих мирським та профанним, - задля смакоти ідеологічного варева, - включають настанови: берегти своє майно, свою честь, своє життя, карати нападників, допомагати бідним та знедоленим, числять взаємну поміч, рівність сповідників, вимоги високої моральности, владу закону, опір гнобленню, здоровий спосіб життя й підтримання здоров'я, сімейні цінности, наукову чесність, інші прогресивні традиції, які обґрунтовують напад на незгідних та сусідів.

Навіть ті, які із розпукою зазирають у вічі смерті й накликають чуму на обидва Ваші дома, не кажучи вже про мучеників своєї віри, які довкола себе однобічно бачать лише ворогів, - помиляються. Не варто шукати якісь вартісних доказів у інтересах злочинців, які вдалися до вбивства щоб забезпечити себе від опору чи спротиву пограбованої ними жертви, - бо під таким претекстом доведеться виживати у оточенні зла. Аж у тім то й орієнтири добра та права полягають, що зло чи злочини не є другим, третім й тому подібне полюсом відносно добра. Бо добро не має, не повинно містити, виключень. Так само, як актуальні на часі наукові теорії є однозначними, а усе що їх оточує належить помилкам для даного часу знань. То лише з позицій безладу та аномії: бувають лише трішки правими ті, для яких супротивники хіба що частково помиляються. Правда завше самотня, навіть у компанії із добром та істиною.

Звинувативши сусідів у несправедности й беззаконні набуття ними свого майна та власної долі, московські отарники заходилися уярмлювати не лише підданих, а й цупити цілі країни. Назбираних ресурсів на сторіччя вистачило для підтримання цього беззаконня, яке поточилося за лічені дні не просто із внутрішніх причин, а з того що майно царату, поміщиків, капіталістів, селян дісталася змовникам від будування Світлого майбуття пролетарського інтернаціоналізму. Назбираних ресурсів на десятиріччя вистачило для підтримання цього беззаконня, яке поточилося за лічені дні не просто із внутрішніх причин, а з того, що влада, тотожна у Московії красти безкарно, від номенклатурних власників, - легітимізована функціями служіння советському народу, - то влада перейшла вже до олігархії клептократів, які переймалися служіннями не соціальними, а можливостями зажерти більше у час найкоротший. Злодій у злодія дубець вкрав. Назбираних ресурсів знов вистачає для підтримання цього споживацького господарювання, яке не тільки не падає, а й замінюється на ще більш грабіжницькі варіації тому, що грабовані ресурси Московії, після їх примітивної обробки на місці споживання, перекачуються для подальшої утилізації вже до розвинених країн. Московський сценарій повторюється і в поки помосковленій Україні.

Доктрини повстання проти реальності можуть реалізуватися лиш у межах реальності, адаптація якої їй стає логікою еволюції повстанської доктрини. Непоборна якість химер бути химерними змушує їх не більше як бігти навздогін прогресові історичних спільнот й у тих перегонах щастить стати системними та вписаними у історію тим химерам, які експлуатують сповідання мирських загальноновизнаних як нормальні цінностей. Містичні ідеології тому й стають прийнятними, що дезактуалізують свій містицизм у можливостях його реального втілення; утопії спеціалізуються у своєму утопізмові тому, що не сунуться з його вказівками до стороннього утопій реального життя; ідеології віри у чудеса можуть облудливо демонструвати свою участь у подіях суспільної історії лиш згодою з останньою, коли чудеса виводитимуть поза скобки історії. Як практичні хосени від вдавання до ілюзій не перевищує ігнорування ілюзій, то й корисність тоталітарних ідеологій як суб'єктів історичного процесу вимірюється відповідною їх відмовою від постульованих ними змістів на урятування ними історії. Ту ревізію історії, що її учиняють утопісти, можна вводити у історію саме зворотним ревізіонерством вже утопій. Лиш завдяки ренегатам тоталітаризм й може набути людського обличчя, коли дозволяючи здоровий глузд та слідування нагальностям й викликам суспільних проблем тоталітаристи переміщуються у сферу культової містики й тим самим стають менш небезпечними. Виродження культів, виривання у утопій жала революційности, всотування химерами загальних місць прогресу стає шляхами еволюції тих тоталітарних вчень, які прагнуть втриматися у історії. На відміну від фундаменталістського навернення назад у буквализм догматизованих канонів, штучна вірність яким зберігається відмовою від включення у їхні змісти надбань культурного поступу, - то повернення до життєздатних норм та відповідне ревізіоністське розмивання революціонізму на не містифіковані потреби є процесом самочинним, коли культура в умовах відсутнього над нею насильства починає самовідтворюватися. Психопати симпатизують ультрарадикалам й кучкуються довкола екстремістів як резерв тоталітарної зони, тоді як мирські інтереси стають ресурсом контрреволюції. Утопії виправдовуються через повернення до прогресу суспільного здоров'я, тоді як занепадом останнього стає пошесть утопічних вірувань. Захворювання суспільства на актуалізацію навіть сакралізованих облуд за визначенням не може бути нормою довготривалою. Протверезіння наступає.

Навіть відверто асоціальні ідеї екстремістів, у яких пропагується загибель суцільних порядків, включаючи у пропади-воно-пропадом й існування світу, у яких висловлюється віра у дієвість потойбічних сил та у чудеса противні порядкам речей, навіть психопатичні містичні збочення злочинців у якійсь мірі відповідають запитам як не загальної кризи безвиході, так оприлюднюють запити відповідної неординарної публіки. Коли ідеї міняють свої місцеперебування та епохи, кочуючи по мізках багатоманітних авторів, за власною логікою зміни моди на смаки, - тоді до сфери фантазій та небувалого відносяться спроби позбавити ідеології їхньої суверенности, марними є заміри обумовити вигадку духу прив'язками до обслуговування технологій чи то промислових, чи то промислительних. Проте соціальні мотиви та прагматика поступу неодмінно й беззаперечно стає логікою чи причинками еволюції ідеологічно затятих тоталітарних режимів, які прагнуть втриматися у часі, коли містична ідеологія тюремних соціоустроїв поступово вироджується у культову ритуалістику, оскільки актуальні на часі кризи химери стають просто небезпечними для тих днів та років, коли суспільство оговтується від хвороб віри у чудеса, коли химери повертаються до своєї домівки потойбіччя, увільняючи від себе соціальний поступ. Серед сповідників химер лідером стає той, хто керується прагматикою пристосування химер до буденних запитів необхідного для виживання. Реалісти – це ті, хто зверху. Керівниками є ті, хто керує у відповідности із запитами життєвими, але не ті, які є керованими ідеологією навіть тоді, коли б слідування ідеологічним догмам забезпечував би янгол із небес. Історія вдалих тоталітарних режимів довільно якого змісту догматики забезпечується вдалим їх всотуванням багатств надбань не химерної, а передової та доказової культури.

Не лише самих себе режими комунізму та нацизму виставляють явищем соціальним, коли вони присвоюють собі посаду арбітра у вирішенні навіть глобальних та історичних цілей, але й із-зовні тоталітаризм сприймають у вимірах суспільних, хоча б тому, що режими потрясають громадське життя, а до того ж у конкретиці запитів та конфліктів епохи, у традиціях національної культури та у впливах теоретичних шкіл, у поворотах біографій та доль авторів тюремних утопій прискіпливі дослідники віднайнуть відповідні обумовлення для догматів означених режимів, - а, проте, комунізм та нацизм є передовсім явищем ідеологічним. Звинувачувати у психопатії вже традиції соціального життя, - це було б не лише наклепом на соціальне життя, а й було б виправданням його природного інфікування на аномальність. Хоча комунізм у тих його рисах авторитарної влади, що випасає масу, має безпосередню кореляцію із традиціями московського самодержавства, хоча продовженням німецького імперіалізму у експансії його зверхности над буцімто неісторичними культурами сусідів видається нацизм у його реакції на поразку великій війні, - проте сама месіанська містика комунізму, який заходиться знищити експлуатацію у історії шляхом встановлення царства інтернаціональних пролетарів, сама містика нацизму, який береться встановити царство власного арійства коштом недолудів із числа підбитих народів, - свідчить більше за ідеологічність режимів, аніж за їхню історичність. Комунізм та, у меншій мірі, нацизм представляли, у першу чергу, своє вчення, а вже потім – потреби власної національної культури у особі відповідно московської імперії та німецької держави у її замірах на імперію. Місифікаторство та облуди нацизму були більш заземлені, виставлялися як нагальність розв'язок повоєнної ситуації кризи, тоді як комунізм починався навіть із боротьби із традиціями власної імперії і щойно згодом набував виправдання як презентант історичної Московії. Так нацисти прийшли до влади через процедури демократичні, а своєму знищенню із зовнішньої сторони військовою силою союзників німці опиралися до останку; тоді як комунізм свої концтабори встановлював військовою силою концтаборів, терору, війни, а відсунення комунізму від влади у вже історичній Московії, урізаній на її імперськість, відбулося з причин внутрішніх за процедурами демократичними.

Переплутування ідеологічних режимів та презентованих ними історичної Московії та історичної Німеччини дає можливість обом облудникам перекладати гріхи насильства свого історичного суспільства вже на панівний у ньому ідеологічний режим, або виправдовувати останній перекладанням на нього історичних потреб своєї держави чи народу. Тому й була розв'язана система комуністичного терору проти народів та населення московської імперії, бо комуно-більшовизм не тільки не відповідав, а й заперечував потреби не тільки народів імперії, а й потреби історичної імперії, - проте агресія нацистської Німеччини, обґрунтована її конкурентною боротьбою проти власне комунізму, призвела до консолідації антикомуністичного та прокомуністичного рухів на базі відстоювання історичної Московії, а противниками останньої зробила, себто союзниками німців та не патріотами вже Московії як держави, довелося стати противникам комуно-більшовистського терору. Нацистська агресія проти комунізму могла б додати аргументів на конто антибільшовистських змагань, закидами комунізму як на причину нападу на комуноімперію, коли б та агресія не здійснювалася історичною Німеччиною проти історичної Московії представленої комунізмом, який прикрив свої виживання вже захистом соціо-культурного виживання обсадженої ним держави. Повторне використання державами Антанти вже у повторній світовій війні ресурсів московської імперії у протистоянні повторному німецькому тиску на сусідів дозволило повторну військову поразку Німеччини представити не лише поразкою нацизму, а ще й перемогою комунізму, замаскованого під московсько-імперський патріотизм, коли заміна німецької колонізації народів вже на колонізацію московську та окупацію комуністичну виставлялося як звільнення народів, коли боротьбу людей і народів проти комуно-московського імперіалізму останній виставляв як рухи нацистські, фашистські, а то й проницецькі. Визвольні рухи проти обох конкурентів на світове панування вивалюються поза контроверзу вибору між комунізмом та нацизмом.

Тюрму створюють для в'язнів, а не для тих, хто її створює. Якщо автори утопій, які числять себе елітою, самі вірять у химери нав'язані нею масам, тоді ці фанатичні вожді є в'язнями химер та жорстокого режиму, але не є елітою здатною тверезо орієнтуватися у реальності. Зона, призначенням якої є перетворення громадянських відносин вже на засіб визиску громадян під колісанку ілюзій, руйнується не повстанням означених мас які вже зазнали поразки у захисті своїх прав від шахраїв й були перетворені на виконавців химерної режисури, а зону зрештою руйнують самі вожді, для яких стає загрозливим будівництво свого усевладдя на самому лиш терорі, обмані, руйнуванні прав, пригніченні під'яремної маси, бо еліта потребує легалізації своєї влади як винагороди від суспільства за посідання дійсно лідерських, себто загальнокорисних громадських призначень. Тюрма є долею в'язнів, навіть коли останнім пощастило на часі захопити зброю тюремних наглядачів. Вожді потребують не злодійської вдачі уникнення закону, аж їм потрібне перетворення на законних власників награваного ними; самим вождям стає потрібною свобода замість партійної дисципліни; вождям потрібне не керування власністю від імені народу, а володіння власністю вже від свого імені; вождям потрібен не лише послух поки що підлеглого їм війська, аж політична та інформаційна влада потребує фінансового, себто фактичного підтвердження володіння багатствами; колишнім вождям потрібним стає ординарний прогрес та ефективність участі у ньому, а не підміни культури та запитів соціуму на монополізовані химери та утопічні вірування людей, яких дурити вдається не надмірно довго, але надмірно ризиково самих дурисвітів. У купель зони поринають бандити щоб там нажитися і саме задля цього ж звідти вони виходять вже як еліта. То не закон та справедливість переривають плин ексцесів злочинності, а то останні є хворобою від норм. Псевдоеліта вождів, яка прагне справжнього, притьмом кидається розвалювати несправжній для людської гідності в'язничний світ. Зона будована на химерах приречена програвати змаганням із суспільствами відкритими до реальних свобод та свобод реалій. Справжнім реформатором зони та модернізаторським чинником стає та її влада, яка не лише марудиться надмірністю приписів, а й для якої продовження неволі стає загрозливим. Тоді як натуральні бандити облаштовують зону й вдосконалюють її саме у напрямкові посилення бандитизму, звідки бандитів можна витурити лише оружною рукою закону.

Хоча церковники, клір усяких вірувань, інші сповідники містики своїм внеском до розуміння закономірного вважають пропозиції посилення на чудеса, на Богів, на дієвість потойбічних сил як на метазакон чи таку собі остаточну причину суцього, - проте культу та інші чаклування з викликання помочі від святого не тільки не сприяють розв'язанню реальних проблем, химерні казки мають не лише мають нульовий результат впливу на події, як безпредметні фантазії ще й заважають достеменним пізнанням, баламутять свідомість тих дослідників, які прагнуть зберегти толерантність до культів; хоча у сподіваннях на призначення чуда його професіонали й відмовляють у цінностях історичній реальності, а то й саме до атаки на останню зводять змісти чуда запропонованого віровизнання, проте віровизнання лиш тоді може надійно втриматися у історії й у тій мірі, у якій адаптуватиме реальну історію суспільного життя та його цивілізованість, освячуватиме змісти невпинного прогресу й включатиме їх вже у змісти віровчення; хоча усі доктрини, які тримаються на віруваннях у неможливе, а не досліджують реальні факти, є схожими з-поміж собою лиш скалею втечі подалі від реалій та ближче до емпіреїв, проте виживають серед них саме ті, які просто таки розчиняються у побутовому житті, які представляють собою своєрідну печатку містики накладену підтвердженням віри на незмінні традиції та способи прожиття спільноти. Радше казки та символічні ритуали рятуються зв'язками з історичною реальністю, аніж останню рятують; важливо не культуру воцерковляти, як Церкву окультурювати; то не попи обслуговують громаду, як громада обслуговує фахових керманічів чудами. Серед культів задніх пастимуть ті, де впадають у аскетіку й містицизм, тим самим випадаючи із нагод бути суспільно корисними, - тоді як специфіка віри здавалося б ледь помітної у чині буденних традицій спільноти є тим консервантом, завдяки якому традиції стають звитяжною крицею.

Розмивання не лише реальних, а й умовних відмінностей у структурах та досягнення культури призводить до аварій. Тотальне єднання усього з усім у виправному таборі примусової праці, перероблення уцілілих у очищенні від ворогів вже у єдиний совітський народ чи націю арійців є проявом загальної картини інтеграції сирівців із колоній вже до апетитів імперії, чи епізодом глобалізації, мультикультуралізму, інших видів зодноріднення. Сутнісним чинником тоталітаризму є розхитування розрізень між вже освоєним як закономірне та тим, що постає непідвладним, тьмяним, утаємниченим. Тоталітаризмом є дискредитація наявного з навішуванням на нього звинувачень у гріховному з тим, щоб на жертвовному нажитися під приводом переваг утопічних обітниць. Злом зони єднання без кордонів є не лише насичення дійсності вже на безмір чуд, як злом є ще й зворотний процес заземлення та профанації дійсно високих та абстрактних вартостей.

Гандж для людських пізнань від запропонованих чудес на місці пізнань полягає у тому, що подібні рішення є не більш як імітацією атаки на утаємничене. Збитки від пропозицій розв'язання проблем пізнання способом заміщення останніх на актуалізацію неймовірного полягають не лише у тому, що подібне управління надприродним за допомогою символічних церемоніалів не лише призводить до витіснення власне знань вже на маргінеси, - як надання відповіді на те, на що нема відповіді на часі, або не може й бути розумних відвітів навіть поза часом, заводить у глухі кути безвиході чи помилок з природних для людини потреб виходу на краї знань та опанування повнотами реальності. Вади від безупинних домагань умонтувати у корпус позитивних знань відмінні від них види Божої присутності та інші абсолютистські смисли утаємничені у тому полягають, що розмивання розбіжностей між вже освоєним та ще не підвладним породжує химерних покручів, особливостями яких є одночасне й синергійне поєднання містичного та розумного, неможливого та реального, екстремального та необхідного. Провини від сповідування спрощених уповань на непідвладну волю потойбічних сил у житті людському – не так у тому, що знання і вміння стають відголоском від домінування культових ритуалів, а у головне у тому, що ці маніпуляції із приборкування ними остаточних закономірностей світоустрою є фіктивними. Злочин прихильників тотальності у тому, що справжні таїни вони підміняють цілком мирськими діями з облудним наданням цим діям вже потойбічних і сакральних якостей. Затикання викликів від царини незвіданого якимись затичками буцімто довершених виходів на застопорення історії вже у комунії чи на хапання Бога за бороду є дійством противним творчості, є глумом над потенціалами людяности. Підкладками зони остаточного порядку є форсований надмірний поспіх та зловживання наявними умовами пізнань. Причинами руйнівних наслідків від ходінням шляхами у обхід трудів пізнання з тим, щоб притьмом увірватися до фінішу пізнавальної діяльності, - є коротке замикання між такими полярними потенціалами напружень, якими є: вже включене у обіг культури та, з іншого боку, таїни. Субституція таїн вже на сурогати, - у яких достовірні знання є символічними, а умовні уявлення претендують на нормативність, - дестимулює пізнання й причиняє практичне виродження навіть досягнутого. Змісти новацій із намацування фінальних призначень історії та розвитку вичерпуються, як правило, гібридним перемішувань навзаєм: як знецінення реальності так і наділенням епізодів буденності вже якимись святими небуденними смислами.

Споживання хліба і вина під супровід відповідних співів, а чи дефіляди із парсунами членів політбюро можна вважати за реалії пролетарського інтернаціоналізму чи за наближення до спасіння у Богові, але від того подібні уявлення, скоріше за усе, так і залишаться уявленнями. А з іншої сторони такі ж спроби підірвати конвенційні засади культури як буцімто нереальні, із заміною їх на вимоги абсолютистського віроучення ідеологічного, - так само зазнають невдачі. Тілом власне культури є не так відкриті науковцями фізичні закони, як домовленості між людьми з приводу обов'язковості штучних цінностей. Саме останні і є об'єктом атаки зі сторони чудотворців. Закорочення на пряму напруги між полюсами неймовірного та достеменного, без запобіжника землі, є небезпечним.

Так само як самочинно зникатиме організованість й наставатиме безлад, коли нічого конструктивного не робити, то за тих самих умов й раціоналізм заступатиметься химерами. Себто сектантські режими тоталітарного сповідництва вірувань у простоту помочі зі сторони надприродних сил породжуватимуться спонтанно та перманентно. А бездоказові проєкти щодо рішучого зменшення впливів ідеологічних вірувань у структурах суспільних відносин є не лише фікцією, як ще й є злочином. Проте у масштабах соціального та культурного поступу прослідковується тренд на заміну фантазійних знань вже на наукові, що й зіщулює колишні учительні втручання релігії, дозволяючи культам спеціалізуватися на свободах своєї специфічності вже на маргінесах світського життя. То лише для архаїчних та новітніх пасіонарних культів прикметним є домагання регламентувати якомога більші сфери життя своїх прибічників, тоді як тлумачення догматів традиційних віровчень переміщується у таку собі сферу духовного, подалі від програтного нападу на те, що перебуває поза компетенцією Богів та чаклунства. Від народження й до могили мало не уся поведінка сповідника архаїчних культів підпорядкована та регулюється приписами, являючи собою зведенням життя віруючого вже до символічних дійств.

Високі рівні цивілізованості та побутової культури залежать від високих рівнів цивілізованості та побутової культури, а не від ритуалів віровчення яке нібито зазирає за край історії, дає бущімто остаточні відповіді на устрій світобудови задовольняючи усі можливі запити віруючих, мовбито презентує абсолютні й незаперечні смисли життя та буття. Максимально довершені казки не підмінять собою поступ наукових пізнань та розвитку, а водночас відсутня жорстка відповідність між віроучительними концептами, маніпуляціями із непізнаним, викликами від утаємниченого та, з іншої сторони, науковими відкриттями. Дикунський побут може перебувати у цілковитому узгодженні із культами що претендують на вершину знань та вмінь; аналогічно й лідерські знання наукові цілком уживаються із забобонами найпримітивніших світоглядів, заангажованими упередженнями, пересічним глупством.

Устрої у яких з необхідністю вдаються до насильства щодо внутрішніх і зовнішніх ворогів, внаслідок сповідання у подібних режимах містичної ідеології, - є небезпечними не лише сусідам, як ще й призвідникам режиму сповідання чудес з причин суміщення ідеологічних химер та політики. Аж у міру того, як відбувається сепарація нарізно ідеовчення та необхідності всотування новаторських реалій прогресу, із спеціалізацією офіційного вірування вже на культовій практиці, - то режим зона загальної тюрми занепадає, витісняється на маргінеси задоволення суто містичних потреб пастви, з симетричним заміщенням режиму вживляння казки вже на закономірності наукового штибу. Ніщо так результативно не дискредитує актуальність утопій як винаходи наукові. Містику закопує бізнес, меркантильні інтереси, логіка конкуренції із розвиненими країнами та культурами.

У шизофренічному суміщенні віроучительних утопій, - які віруючий у них зобов'язаний сприймати як ту реальність що не має альтернатив та варіантів, та у одночасному сприйнятті суцільних реалій як вартих загибелі заради тих утопій, перед якими ворожа реальність завинила своєю від них відмінністю, - то вожді намагаються для мас залишити світ виключної віри, тоді як для себе вожді зобов'язані залишити ще й цинічне орієнтування у обставинах реалій не вигаданих, без дезорієнтації у оживленні чудес. Формули віри, на яких базується політика вождів зони, це не обман чи невідповідність фактам та повнотам розуміння реалій, а - є банальною констатацією планів і тактичних цілей розширення зони. Комунізм вижив трансформувавшись у московську великодержавність.

Ідеологічні химери еволюціонують у напрямку націоналізму. Усілякі вірування у ймовірність неймовірного починаються як проєкт на заміну суцільних реалій вже на обітничі стосовно яких історична реальність є ворожою, а то й гідною знищення. Проте віроучительні химери лиш тоді мають перспективи увійти у плоть та побут сповідників, коли будуть всотувати інтереси і й запити останніх, стануть носієм та атрибутом особливостей культури свого народу. Віруючі боронять утопії тоді, як останні перероджуються вже у ціннісні реалії.

Матеріалом будування дутих у цінностей є така ж сама бездоказова дефамация цінностей реальних. Щоб довести в'язницю до позахмарних висот її виправданости, то треба у її фундамент підім'яти усі предметні, а то й доказові істини історії та культури; потрібна конструкція парадизу, аби звідти скинути до вигаданого пекла тих, кого спасеним кортить з'їсти. Мисливці за чужими статками та вартостями тому й виправдовують своє споживання не заробленого власною працею, окрім ризиків полювання на трофейну дичину, що зневажають жертвами аж на рівнях псевдоказового права жувати чуже у справедливий обмін послугами на залишення у відповідь екскрементів на місце й на пам'ять спожитого, коли жертви нівелюються до небуття саме у спосіб такого ж будованого на містиці звеличення мисливцями себе самих аж до рівнів представництва позаісторичної святости та позакритичної істинности. Примітивні ідеології підносять себе до позахмарної величности хоча б робом примітивізації усього іншого, себто реального світу людей та культури, бо серед останньої доказів на подібну процедуру не віднайти. Свою *місійність* адепти простих рішень будують на кваліфікації доквілля як ворожого, що й має санкціонувати проходження доквілля через кишковик означених сповідників абсолютистських догм. Тоталітаризмом є фахова спеціалізація на пошукові ворогів. Тоталітаристи збиткуються над сировиною своїх прохарчувань та паразитувань, нема таких вправлянь у дотепности на цурання мирським, до якого б не вдавалися спеціалісти із чудес, - але не настільки, аби відразу до мирського викликала у претендентів на святість якісь завади на шляхах зростаючих потреб у жервах у міру зголодніння хижаків від тоталітарности. То лише бурхливі у їх незорієнтованости вранішні ідеології чи ще не вписані у прийнятну окультуреність догмати замкнених на містику доктрин наполягають на цілковитому відстороненні від світу, обіцяють останньому актуальну загибель, абсолютизують нігілізм та відразу до історичного реально буття, але вже зрілі вчення випасають реальність як не одноразову мішень свого на неї накидання, а як ресурс доказів своїх на ній паразитувань.

Коли сподівання на чудеса шукають своїх доказів у зневазі до реальних шляхів розв'язання проблем, коли десакралізація відпрацьованих досягнень передує культурним напрацюванням, коли міняють місцями залежності позитивні істини та їх критику, - тоді зона тоталітарного деструктивізму накриває усе. Цинічне ставлення до обережних поведень із недостатньо освоєним, може бути наслідком освоєння у конкретиці досконалих відкриттів навіть виключностей минулих знань, проте бездоказова імітація зверхности над сущими станами культури як над забобонами чи помилками аж ніяк не гарантує цинізму його конструктивну участь у проблемах реального поступу. На зненависті до проблем сущого може зрости лиш любов до безпроблемности порожнечі неіснувань. Змістами тоталітаризму стає критика аж до заперечень саме тих підвалин організації суспільного життя, які й забезпечують власне життя людей у суспільстві, аж допоки через призведення усього через ворота смерті тоталітаристи не зачнуть співати осанну самому небуттю, потойбічности, зреченню від світу. Прибутками тоталітарности стає девальвація існувань людини у її особистому здоров'ї, у сім'ї, у будь-яких гуртуваннях, що вирізняються від приналежности людини сповіданням змістів тоталітарної містики, тоталітаристи заперечують спонуки та стимули на творчість людини у системі організації праці, відкидають права та обов'язки самої організації суспільножиття, - а щоб на шляхах виродження не досягнути успіхів у провалі у химери оживлення чудес, то суперечливо поспіль усі тоталітаристи у доказах на свою корисність буттю неодмінно адаптують до змістів тоталітарних доктрин загальноприйнятні норми на тверезість у поведінці та у способах дій, змушуються приймати цінности прогресу як не причинно ініційовані, так освячені дозволами з боку тоталітарної ідеології, аби симулюванням своєї небезсторонности прогресу забезпечити своє не ньому паразитування хоча б там, де критичне офірування реальности на користь змістів потойбіччя стає останнім не конче обов'язковим. Для прищеплення на історичну реальність любителю чуда істотними є не так міри зневаги до реальности, як загрозливими є надмірні успіхи у втіленні тої зневаги.

Втягування вірних у сповідання не можливого у речах силовою та облудливою переробкою людей вже у вірних є звичним заняттям сфер культури віддалених від науки, проте тюрми можуть сходити паростками навіть у сферах здавалося б віддалених від вправлянь з чудесами тоді, як науковці шукатимуть своєї істинності вже у підтвердженнях чудесами. Проте тоталітаризм починається не від власне заблукань у нікому не загрозливих емпіреях, а на вторгненні цих здавалося б невинних абстракцій вже у сферу реальної історії, пожертвою якої на свою користь чудеса й живляться. Тоталітаризм виникає не на полюсах чуда чи позитивних знань, а на їхньому замішуванні, коли а чи то химери зачинають вважати достатніми інструкціями прямої дій, а чи то починають обожнювати й догматизувати у незмінності окремі етапи досягнень у поступові пізнань. Ініціативи агресивного навалювання поза межі компетентності належаться передовсім не кепсько перевіреним гіпотезам наукової подібності, а – саме тим абстрактним рецептам на ошчасливлення усіх та усього у простий та швидкий спосіб, яким не сидиться у своїй домівці віри. Тюрми там, де попи повчають конкретним справам. Руйнівні повернення до станів примітивізму, коли спеціалізовані у їхній значущості для культури досягнення знов повертають до станів небуття, пропонуючи їм у батьківство нові, порівняно із уже віджитими, химери, - починаються із нерозрізнення між узагальненнями у відкриттях та, з іншого боку, між закриттями у тому віджилому синкретизмові претензійно загального гатунку. Страждання там, де профанацію казок не відрізняють від сакралізації окремих точок зору. Для забезпечення від тоталітаризму треба поводити виразні розмежування між мареннями та фактами а чи то у спосіб звільнення марень від затребувань на їхню корисність, а чи то у спосіб звільнення фактів від затребувань на користі своєї чудесности. Коли домагання ввести облуди до розряду обумовлень предметністю чи до законів соціоустрою викінчуються самим мордом не згідних із цими замішуваннями без результатів у поставлених цілях, тоді ліпше було б професіоналам від чудес не братися поправляти чудесам тими запитами суспільної історії та наукових істин, які насправді не можуть мати стосунку до химер повної у них радості. Ті, які вдосконалюють догмати віри, відшуковують у казках підтримки там, де не мають її на місці фактів й тверезих глуздів, які назворот корегують казку запитами на її прагматичну затребуваність, - ті насправді продовжують інерцію тюремнобудівництва так само, як і ті, які виокремлені та не доведені позиції та пропозиції на винаходи беруться виправдовувати перетворенням примітивних винаходів вже на загалі чудесного, - зачинають нове тюремнобудівництво.

Зона тотального контролю з очікуванням чуда втілення обітниць функціонує лише тоді коли містична складова обслуговується тривіальними проблемами суспільного життя, коли ж настає співвідношення полюсів вже протилежного порядку, коли химерами жертвують заради земних запитів, - тоді зоні з-під якої вибили чудо настає кінець. Тож тоталітаристи фанатично відстоюють химери як кінцевий скарб та гарантію свого існування. Тоді як у комуністичному ідеалі, - де контролюють усе й особистість не має вибитися із колони, - забагато реалізму й тому він є нежиттєздатним.

Злочин проти прав і свобод людей полягає не лише у тому, що москвокомунізм є втіленням утопії, коли уся людність перетворена на трудозобов'язаних буде на ентузіазмі виконувати плани апарату в умовах знищення грошей, ринку, демократії, - аж злочин комуномосковства ще й у тому, що подібна утопія була брутально використана як інструмент інтенсифікації традиційної політики московського імперіалізму, коли загальний концтабір відбувся як мобілізаційний ресурс для створення військової машини для підбиття нових земель і народів втягнутих у ту утопію безоплатної праці, якою і є експансія Московії.

У прожекті зони всесвітньої совітської республіки, ідеологам якої був Ленін, екси, вбивства апаратчиків старого режиму, ворогів Нового порядку диктатури пролетаріату, контроль над трудозобов'язаними, ексцеси таборів - були підпорядковані ученню комунізму; тоді як побудові комунізму у Московії з розширенням його вже на світовий лагерь, то у прагматика Сталіна візія комунізму була назворот підпорядкована ексцесам усевладдя.

Альтернативою чи розв'язанням масового незадоволення наростаючою кризовою ситуацією пройдисвіти пропонують будь-які зваби, включаючи й сюжети казкових чудес, і подібні демагогічні обітниці щасливого майбуття, зведені на порушенні, а то й прямому запереченні традицій і норм суспільного життя у настійній боротьбі із ворогами проєкту доконечного щастя, - цілком можуть бути втілені і вмонтовані у революціонізоване життя саме у невідворотному пристосуванні до традицій вже у змістах антиутопії. Нема таких химер які б не можливо було б прищепити до кодів узвичаєного, за умов врівноваження цих екстремістських маній вже на діаметрально протилежні твердження. Вирощені із ембріонів клінічного божевілля містичні учення тому набувають ваги тоталітарної зони, у розпорядок якої хоч і через силу вганяють насельників історичної реальності, бо від самого свого генетичного починку утопії віровчення врівноважуються затребуваннями антиутопізму. Будова зони остаточного щастя не лише не втрималась би, як і не виникла, коли б її цеглинами та змістами було б незамулене безумство у чинниках потойбічних. Авторами абсолютистських учень є не так ті, яких не визнали пацієнтами, а фантазери із числа не так невігласів, як злочинців. Без проходження через двері полярно протилежних тлумачень утопії не входять в ужиток. Першими, але не останніми, через ці двері проходять предстоятелі. Вожді зобов'язані бути цинічними стосовно тих регламентів, які обов'язковими залишаються лиш для пастви. Зазвичай батьками рятівного учення є пара дуалістична, із яких одному вистачає натхнень спеціалізуватися лиш на мареннях, тоді як другий ті марення організаційно проштовхує у життя. Діалектичне сум'яття замішаних у купу навзаєм суперечливих тез утопії та антиутопізму й складають те правове поле тоталітаризму, згідно якого притягнути до відповідальності й звинуватити можна свавільно будь-кого за аби-що. Манії укорінюються у традиції профанного життя у тій мірі, у якій професійні жреці не потикаються із храму із своїми повчаннями. У тягlosti життя історичних спільнот періоди їхніх захворювань на корегування зі сторони сектантських відхилень від традицій нормального виглядають або епізодом, коли догматичні імперативи зони перероджуються до символізму, або ж хвороба захоплення чудесами доценту руйнує затруєну нею спільноту на разі як вказівки віровчення продовжують сприймати серйозно.

Утопія комунізму у Московії акцентована на боротьбі проти капіталістичної приватної власності. Метою мала віднайти нові потенціали московського збиральництва й зміцнити імперію. Нездійсненність здобуття полів подальшого пограбування усередині зони та поза її кордонами з нікчемною продуктивністю праці каторжників, досвід відсталості на обмосковлених та совітизованих землях, втома від переповнення злочинами концтабірности - з необхідністю зміщує маховик вже на сторону антиутопії антикомунізму, аби тим самим модернізувати віднаходження нових потенціалів московського збиральництва й зміцнити імперію вже ставкою на реінкарнацію капіталістичної приватної власності, на демократизацію та регульовані квазісвободи, на роздержавлення, як умови віднаходження ефективного господарювання. Проте видозміна лівачького маршу вже на ексцентрик маршу правого не тільки не ревізує традиції московського експансіонізму, як їх відцентрує в удосконаленні загроз сусідам із числа вільних чи ще не увільнених від московства народів. Тяглість московства залишається інерційно незмінною як у метаморфозах установ та апарату самодержавства вже у совіти, так і в умовах трансформації номенклатури вже у олігархат.

На відміну від містичних вигадок зовсім відв'язаних від реальності і тому недоступних для критики з її боку, то москвокомунізм, акцентований на запереченні інтересів ринку та власності, має обмежений термін зберігання супроти вимогливих запитів на використанні ринкових і правових відносин у господарському житті. Суспільству, де працюють з-під палки, - не вижити, бо нема тої остаточної організації, яка б утримала стимул без меркантильної стимуляції. Коли довелося рятувати власне історичну Московію, то довелося уколоскати московський комунізм з його ідеалом безкоштовної праці зеків. Вірування у те, що безкоштовна праця не відноситься до вірування, а є ще й конкурентоздатною і довготерміною у реаліях її продовження, - є згубною.

Усякі тоталітарні режими були б безневинним заняттям любителів казок, коли б бажання оживити казку не перетворювало б її у загрозливого для усіх монстра. Тоталітаризм вилуплюється на суміжжі казки та реальности, коли чи то реальність намагаються перетворити на казку, чи то навпаки. Не те є важливим, що змістам пропозицій тоталітаристів не відповідає жадна предметна реальність чи те, що реальність тоталітарности є ірреальною та такою, що у руйнівний спосіб спотворює доказові потреби та запити з боку суспільства, а істотним є те, що тоталітаристи наполегливо нав'язуються суспільству із своїми послугами на ошасливлення суспільства. Тоталітаристи це попи, які знаходяться не на своєму місці, не на службі Божій у храмі, а з серйозним та дійсно загрозливим видом беруться реально життя підкоряти до стандартів своїх химер. Коли у пошуках своєї суспільної значущости церковні діячі еволюціонують до соціальних доктрин на доповнення містики, то містифікатори від тоталітаризму з часом еволюціонують вже до відвертої містики, де вони опиняються у себе вдома. Прагнення втілювати химери й відріжняє тоталітаристів від батюшок. Доведення тоталітаристами вбивств до мистецтва не дозволяє їх вітати як чистих митців. Історична реальність потрібна містикам та любителям спрощень ні на що інше, як на виправдання своїх химерних уявлень, які буцімто перестають бути химерами у випадку примусу людей до втілення безпредметних та не затребуваних суспільством ілюзій. Домагання на втілення казок, а, вірніше, неможливість зробити казку побутом і є точкою хвороби на тоталітаризм. Тоталітаристи не були б собою, коли б замкнулися у компетентности своїх фантазувань. Тоталітаристи затрачають свою соціальну небезпечність лиш тоді, як їх вдається загнати до рідної для них домівки фантазій. Небезпечним для оточення вадами тоталітаристів є їхня недостатня віра у достатність своєї казковости, загрозою є вистрибування містиків геть із містики; розмикання казки на реальність замикає останню у ірреальність та реальну смерть.

Де складнощі практичних вдосконалень у культурі вдається втиснути у послідовности виродження у вигляді ілюзорних змістів, то там зачинається тоталітаризм, коли а чи химери всотовують історичну практику, а чи остання химеризується практично. Оскільки у продукуванні маразму на шляхах полишення усякого глузду та здорових інстинктів відсутні усякі перепони у вигляді стримувань подібної продуктивности з боку хоч якоїсь логічности, обставин місця-часу, потреб у визначенні закономірного, - то ресурси означеного виродження, ентропійности, вектора у сторону противну відповідальности є ресурсами невичерпними, спонтанними, безпроблемними, на відміну від складнощів знаходження адекватних відповідей на виклики розвитків у реаліях культурного поступу; тоді як вже складнішим є пропонування вищеозначеної продукції шалу як слухного претендента на розв'язання патових ситуацій соціальних протистоянь; тоді як істотніше ще складнішим є завдання практично нав'язати суспільству повищеозначене ошуканство вже як спосіб поведінки. Стояння тоталітарної вигадки між реальністю та химерами зумовлює відповідно спеціалізовану пару авторів вигадки. Тож, як правило, функції продуцента ахінеї та функції її реалізатора є рознесені між ріжними особами, позаяк водночас заважко бути таким осмисленим, аби розуміння продовжити до нерозуміння дійсности, а останні продовжити логічно та послідовно знов до осмислення й доказовости, бо за визначенням глузди й безглуздя є взаємовиключними й несумісними, бо просто неможливо розвитками реальности представити ірреальність, так само, як з потойбіччя неймовірно вигулькнути знов на світ Божий у дійсних потребах світу; тож, зазвичай, авторами тоталітарної системи є парні особи, з яких один вправляється у втечі від реальности, а другий намагається назворот пригорнути історичну реальність вже до пропонованого першим автором розвороту геть від реальности; тож логікою розгортання тоталітарної системи і є змагання між впадінням у її містичні змісти й між ще більш нагальним нав'язуванням її у якости конкретної програми дій, а без зустрічного руху на взаємопокладання та доповнення навзаєм кретинізації та раціоналізації тоталітаризм просто не станеться. Проблеми тоталітаристів не у змістах їх ілюзій, а у перетворенні останніх на змісти реального життя суспільства.

Знахабнілості на видозміну геть усього світоустрою та переконаності у хибності усього зробленого за попередню історію додають тоталітаристам потойбічні та позаісторичні позиції їхніх замірів, - і саме потойбічність зрештою тоталітаристів у себе і залишає як рідну публіку адекватну химерам, не зважаючи на те, що тоталітаристи активно вторгаються у реальність, заливаючи уламки від неї кров'ю, що залишається від ворогів народу атакованих тоталітарними упередженнями. Тому тоталітаристи і є ворогами містики релігійного гатунку, що на відміну від релігійників тоталітаристи не усвідомлюють потойбічності та ілюзорності своїх замірів. Тоталітаристи це батюшки, які знаходяться не на своєму місці у храмі, перетворюють інструментарій молитви вже на інструмент зброї, переплутують чудеса та реальність. Церковники стають корисними, коли еволюціонують до соціалізації свого вчення, а тоталітаристи перестають бути небезпечними тоді, як від соціалізації своїх містифікацій еволюціонують вже до доконаного входження у містику та символічний ритуалізм.

Від сповідників чудес, окрім самохітного спотворення сектантами власних здорових світосприйнять за вимогами догматів вірування, нема практичної шкоди тоді, коли вони варяться у власному соку й не нав'язуються із своїми послугами до не згідних із ними. Нема збитків від збитошників у їхніх ігрищах із збудження неймовірного, бо вигадані ними суб'єкти потойбіччя їм не допоможуть і коли те, чого не може бути, не станеться поза віруваннями, то так тому і бути. Але ситуація безпеки погіршується, коли означені фантазери самі береться виносити вироків замість вигаданих ними Богів, примушуючи терором природу речей та здорових глуздів вже до втілення у заповідані дивовижі.

Серед безумних ідей на які пристає маса найбільш безпечними є найбільш безумні ідеї, втілення яких довірено Богом та чудесним силам. Бо з того нічого не вийде, окрім ритуальних екзерсисів, хепенінгів, перформансів. Значно гірша ситуація має місце там, де вимоги містики є пов'язані безпосередньо з контролем над повсякденною поведінкою сектантської пастви, де сфера власне права підпорядковується нормам віровчення прив'язаних до побутової конкретики, де абстрактні орієнтири утопії слугують достатністю винесення вбивчих присудів тим, кого безумці проголосили своїми ворогами. Найбільш небезпечними є ті догмати та їх трактування, які вплетені у тканину буття, які вважаються актуальними тут і зараз, які поза собою не залишають місця усякій живій реальності.

Комуністична ідеологія фантазійна стосовно капіталістів як поганців, бо їхня власність є суспільно шкідливою, а вони самі як вороги класові заслуговують на знищення, - то ця містика допомагає, до деякої міри, пограбувати капіталістів. Але не стати законними спадкоємцями підприємців, не легалізувати крадене, організувати продуктивне виробництво ідеологами експропріаторства не спроможними організувати продуктивне виробництво. Від самого початку втілення догмата про рятівну необхідність розриву між суб'єктом та об'єктом власності, то це містичне табу порушувалося: не лише самозвані слуги народу щодалі наполегливіше сполучалися із керованою ними від імені народу власністю, а й народ навіть у лагерьх домагався володіти своїм. Побудова комунізму залишалася у історії реальній тому що містика комуністичного обезвласнення не надто витикалася до історії із царини чудес. Зрештою комуноідеологічне повстання проти приватної власності дістало відкоша від приватизації та роздержавлення на користь державців з охоронних загонів.

Спеціалізоване на сабіранії земель Московське царство, - надміру за доби комунії приторочене до містики боротьби проти власності ще не зібраної до московського царства, - як не згубило, то згубить навіть не сама провальність ставки на подальше безкарне віднімання й присвоєння підбитих московитами народів, як у ще більшій мірі розставанню народів із Московією посприяла відмова московитів комунізму, який імперці заходилися доповнювати особливостями західного способу життя у марних намаганнях реально наздогнати Захід. Совіти підриває не те, що вони протиставляються Заходові чи те, що під'яремне совнаселення не згодне із концтабірним буттям, аж згубним є те, що совіти Заходу не протиставляються й відмовляються від реалізації містики концтабірного щастя.

Достатньо накрестися, повбивавши супротивників цьому заняттю вже як ворогів означеного святого учення, а то й підперши терор вже партполітпросвітою, - є ще недостатнім для втримання бандитами та невігласами своїх посад державних та віроучительних. Режим загальної тюрми отримує свою легалізацію тоді, як досягає втілення у реаліях представництва ним буденного життя усіх насельників зони та установ її функціонування, коли режим із суто ідеологічного трансформується вже у патріотичний, - коли зекам доведеться, у разі спровокованого вождями зони, переважно зовнішнього іноземного нападу на зеківську країну під колючим дротом, доведеться захищати вождів та представлений ними режим вже як очільників і організаторів спротиву тим нападникам і агресорам, які загрожують власне життю зеків та їхній країні обнесеній колючим дротом віри, чи просто колючим дротом. Тож викликання самим режимом узурпаторів військових загроз режимові узурпації у його битві із ворогами та підривними елементами є класичним ходом узурпаторів які домагаються декриміналізувати своє усевладдя. Втілення свого режимного віровчення вже у плоть історичного життя потрібне кримінальникам конче не так для вдалого здобуття трофеїв, як для довгострокового їх втримання через втримання виключності своєї узаконеної влади в усіх її видах і проявах, з регулярним вирізанням усіх та усього що підриває режим. Манія, аж на рівнях психопатії, втримання влади як легальної стає для кримінальних вождів виключним мотивом їхньої політики.

Змісти учення важливі лише для налагодження першого контакту, як план про наміри, для загравання з інтересами публіки яку маніяки чи пройдисвіти наміряються зробити своїм кормом. Але згодом, для функціонування зони визиску важливою є лише організація зони визиску, безвідносно до смислів чи змістів чудес у культурі зоносповідання, бо ці чи будь-які інші чудеса усе одно є беззмістовними й безтолковими.

Вищою метою випасання підданих на колонізованих московством просторах є не так знімання данини, як легалізація імперською елітою цієї здобичі вже на Заході. Під акомпанемент промовок про відкритість московського царства потребам його вестернізації, або ж навіть торгуючи із московськими могильщиками Заходу, - аби лиш здерте із московського царства стабільно перекачувалося вже на Захід, - тамтешні бариги схвально киватимуть головою саме до тої щасливої пори, коли активів та інвестицій у нерухомість за бугром вкладено буде безмірно. Опісля на Заході заявлять: не комільфо потурати скупці несправедно нажитого. Запорєбрикові вожді залишаться з носом. Хабар із передачею навіть більшої частки вкраденого із зони вже у Західний світ не відміє там ані беззаконні капітали, ані їхніх держателів.

Між представницькою демократією, - партійні, бюрократичні, громадські та різноманітні соціальні інституції якої, - обслуговують інтереси громадян, платників податків, електорату та розмаїтого національного членства, та, з іншої сторони, правлінням номенклатурного апарату партійців, які слугують виключно культу свого сповідання, у тому різниці полягають, що означені функціонери зони остаточного регламенту не тільки не працюють на користь суспільного блага, як суспільний загал мають за середовище свого на нього впливу, а то й суспільство мають за ворога. У зоні усілякі установи права підмінються конструкцію тотожності усевладдя, власности, насильства. Тоталітаризм це гібрид із гебістів, кримінальників та професійних дезінформаторів.

Любителям простих рішень, внаслідок дій яких залишаються гекатомби забитих, вдається виправдовуватися завдяки тим любителям повноти істин серед табору охоронців права, які допускають порушення чинних статей законодавства посиленнями на: людські та гуманітарні права означених фанатиків віри у свої сектантські вірування, - коли судді, з причин любови до правд без кордонів, беруться злочин справедливо розподіляти між жертвою та її катом. Коли нейтральну полосу між фронтами арбітри засівають моральними порозуміннями, апеляцією до часового континуума що гоїть рани, вказівками на марнотну суєтність конфронтацій у межах людської однаковості, - то збиратимуть там новий врожай трупів. Примітивні рішення простіше виправляти їх запереченням.

Фікції та марення стосовно ймовірності помисливих чудес, які залишаються у межах уявного, й навіть тимчасове їхнє навіювання не могли б нікому загрожувати, коли б ті безпредметні та бездоказові вигадки люди не бралися втілювати у практику суспільних відносин. Тоталітаризмом і є практикування із химерами; зона це введення містики у побут; релігійна організація це перероблення щоденних буднів вже у культовий ритуал, коли самохітними театральними діями за диктату чужого сценарію лицедії переконують себе у перспективах переростання свого гіпнозу вже у реальну картину світоустрою, коли вірні пантрують на якість затвердіння та опредмечення повторних нашарувань гри із символами, коли адепти досягають непробивної нечулості щодо усяких сумнівів сумління та критики супроти традицій своїх ідолослужінь. Способом надання химерам подоби істини, себто переведення химер у спосіб життя сповідників та віруючих у ідеологічні обітниць, є переведення химер у спосіб життя сповідників та віруючих у ідеологічні обітниць, коли останні втримуються у часі довготривалості вже як культове дійство. Небезпеку для людей поза кордонами зони становлять не смисли ідеологічних утопій, - оскільки неможливе завше таким і залишиться, - як вільних людей силують культовими звичаями агресивних іновірців. Відгородження від розуміння того, що має місце поза навіюванням, стає непроникним тоді, коли на імітаціях ймовірностей чуда просто наполягати достатньо довго та ще довше.

Недосконалим устрій суспільства не лише видається з позицій ідеальних проєктів, але таким і представляється навіть для помірних його критиків. Так позиції еліти не завше є заслуженими суспільними її ролями, розподіл прибутків не завше відповідає докладеним до того зусиллям праці, розбійників не завше притягають у суд, шахраїв не завше викривають, а віра у неймовірні чудеса майже завжди гоїть відчай самотності людини. Проте не варто залізною рукою тягнути до вигаданого щастя тих хто уживається із реальністю суцільної дійсності. Більше того, вагомим учасником пропозицій на вдосконалення буденного виступає злочинне незнання останньої; тоді як перспективно корисні для загалу винаходи зобов'язані бути доказовими, себто базованими на даності фактів. Більше того, знавцям першосортних оферт варто було б виключно у своєму середовищі обмежитися застосуванням своїх переваг над тими хто на думку означених винахідників помилково скіне у традиціях.

За сторіччя змагань держав, народів, націй не лише за свою суверенність, а й за саме їх існування світ став не тільки розподіленим між уцілілими у жорстоких змаганнях, як ще у тому став стабілізованим, з відповідними домовленостями між учасниками, які, не зважаючи на відмінні потенціали, визнаються рівними не лише за визнаними нормами міжнародного права та впливовістю відповідних організацій безпеки, як ще й завдяки союзам та союзникам готовим якимось чином боронити світовий порядок проти агресорів які зарвалися. Посягання на чуже зі сторони хижаків, ревізія чужих прав, агресивні і реваншистські війни для їхніх ініціаторів закінчуються не на добре. Світ населений країнами які навіть самотужки та спираючись на власні потенціали є здібними надати дієву відсіч агресору. Ніхто гарантовано й на довго не може досягнути зверхності над противником. Сучасні силові перерозподіли територій щонайменше вже стають злочином, а щонайбільше, то не перевищують вид спортивного змагання азартного.

Тоталітаризм це замір ввігнати усе розмаїття реальності у вузький каземат буцімто рятівного чуда. Задля цього там за допомогою Органів боротьби з ворогами, репересіями, націоцидом, переслідуванням наукового дослідництва трощать реальність. Але як тільки виникають небезпеки для режиму закінчення історії, то вожді змушені дозволити свободи підприємництва, націоналізм, відмінні вірування й весь набір не добитої ними культури, існування якої не може не бути відповідними стлупленням, згнічуванням, заглушенням зони остаточного щастя. На разі реабілітації за допомогою того, що творці чудес оголосили своїм антиподом, то рецидивісти від спрощень знов беруться за своє. Суміщення реалій та химер не може досягти гармонійного умиротворення ані за якої погожої днини. Хоч за, хоч проти потреб містиків, але їхня зона поступово чи рвучко зміститься на маргінеси від потрібного.

Оскільки ідеологічні містифікації тоталітарних режимів і самі вони є відступом геть від норм життя людей і народів, то повернення до нормальності не може не бути порушенням тої ідейної чистоти містики, у обороні якої стоїть вже крило фундаменталістських фанатиків. Конкурентні сперечання між буквалістським трактуванням канонічних текстів шкіл чергових рятівників людства та модерністським узгодженням догматів із викликами часових змін у громадському поступові й складає колізію протиставностей між ортодоксією та ересями у історичному становленні вчення. Що пристосування химер до суспільного життя, з унормуванням у останньому ідеологічних химер, що примус суспільного життя до культового сповідання догматів, з тими ж наслідками, – можуть позмагатися між собою у шкоді порушення рацій та нагод прогресу. Відступників від сподівань на вірність тим утопіям, які не можуть бути втілені, мовчазна та бездіяльна проти тоталітаризму опозиція береться числити до своїх союзників, тоді як ретрогради від містики саме свою заскнілість у догматах числять свідченням актуальної відповідності практичним змінам часу та обставин прогресу. Химери казкових ідеологій не досягнуть ваги історичних режимів, коли вони не будуть відповідати вже практичним запитам часу, але тим більше означені утопії не ввійдуть у історію містики, коли вони без останку еволюціонуватимуть на сторону забуття екстремістського революціонізму. Узгодження заземлених, меркантильних, практичних настанов фантазій та, з іншого боку, їхніх потойбічних, сакралізованих, позаісторичних змістів є не лише запорукою удачі авторів химерних вчень, вищим пілотажем тоталітаризму, як є ще й трагедією народів спійманих на блискучу обманку.

Оскільки утопії породжуються не від критичного перегляду масиву культури, а від недостатнього засвоєння масиву, бо батьками ідеологічних хвороб саме вони й є і ніхто їм не винен, - то драгливий для фанатиків та ортодоксів перегляд догматів школи з метою її вмонтування у доказові контексти культури з необхідністю відбувається у міру переборення доктринальних аномалій відповідних тоталітарних режимів. Проте адаптація ідеологічною школою саме масиву апробованих суспільством традицій та норм поступу, що дозволяє школі демонструвати позитивізм своєї у прогресі участі та виправдовувати екстремізм свого специфічного вчення, останній суперечливо розмиває до станів пустоти. Вчення утопічні, змістом яких був би масив суцільних культурних цінностей, - й не виникли б взагалі як такі, що не несуть жодної інформації й нікого не збуджують на неординарні вчинки.

Московським імперіалістам конче необхідним стає екстремістський образ їхнього комуністичного революційного повстання проти тих царських традицій колонізації, які наразилися на неможливість збиральництва ще й через зіткнення із конкурентними у загарбанні імперіями, - з тим, щоби тюрму народів не лише замінити, а ще й розширити вже на інтернаціонал пролетарів під керівництвом Росії і ця ревізія самодержавного експансіонізму знадобилася як адекватна зброя боротьби проти визвольних антимосковських рухів у колоніях, аби реванш вже комуністичного неоімперіалізму подати за союзний з метрополією похід визволення народів вже від класової експлуатації народів місцевою елітою; а коли і тоталітарні прийоми обдирання народів на ознаки самостійності, переселення народів, геноцид народів та верст населення, коли точкові удари масових репресій по крамольних громадянам не дали бажаного єдиного совецького народу, - тоді великодержавники відкинули геть облудне видавання себе за ворогів традицій московського збиральництва, тоді інтегратори задля недопущення розвалу імперії ревізували вже комуністичну ревізію, з поверненням до нерозривної дружби колоній з метрополією вже на сумісному ідеалі демократії, капіталізації бізнесів, прав безнаціональної людини. Посткомуністичні великодержавники сподіваються, що встановлення тяглового зв'язку із царистським збиральництвом та згадки про триколонор, або символічні маніпуляції із червоним прапором призведуть до чаклунського повернення утікачів під зверхність московського визиску та московського страдництва в ім'я підбитих. Усі перегляди політики московського полювання на народи націлені на незмінність тої політики.

Свобода є складовою, умовою, результатом розвитку, поступу, удосконалення не лише тому що це творче дослідництво є конструктивним у продукуванні ще не бачених досягнень культури, - як без свободи не обійтися ще й тому, бо культурні досягнення завдячують своїм становленням саме переглядові тих досягнень минулих, які чи критикуються, чи стають незатребуваними, відпрацьованими, неактуальними, чи просто замінюються на ліпші взірці. Потенціали негативізму є тими сутнісними атрибутами свободи, які стають своєрідними приступками у піднесенні ходи прогресу. Вправлянням з навішування емоційних маркувань різноманітного обридження та відрази до негативістських якостей свободи займаються ретрогради, ті які вдало вже награвували й запереченням революційності свободи домагаються зберегти несправедливий лад вже як незмінний. Свободу заперечують обтяжені забобонами нездари яким бракує снаги відкрито оцінити виклики й переосмисли свої підходи як обтяжливі та вже неприйнятні для громадян дозрілих до потенційно корисних пропозицій новаторських. Проте трансформація критичних особливостей свободи вже у специфіку позитивної креативності визрівають лише у завершенні циклів чи хвилевих підйомів винахідницьких, коли на апробованій базі вже нема чого результативно удосконалювати. Використання деконструктивізму свободи є просто загрозливим та вбивчим там, де прийняті правила задовольняють максимальне число їх учасників. Негативістський потенціал свободи є надзвичайно ризиковим у спричиненні ним аварій інструментом чи запобіжником скидання напруги, доцільним лише у реперних точках вузького діапазону дій, за яким відкривається довготривалий період розвитку оцінюваний вже конструктивістським потенціалом свободи. Свобода це революційна зброя тих окремих угруповань, які із громадян переходять вже у статус страждальців, але в усіх інших нормальних випадках свобода це зброя тих хто із страждальців зростають до повноцінних законослухняних громадян, які користуються правами. Свобода це та стихія очищення від немінних регламентів незворушних підпорядкувань які просто обридли, якими втомилися усі хто у них улякнув з верхів і до соціальних низів, коли ламання затхлого та рутинерського представляється не лише загальною нівеляцією і різаниною аристократів, а стає виведенням на рівні стартові позиції усіх здатних на прискорення.

Подібно до усіх винахідників, які роблять собі кар'єру пропонуючи корисні споживачам винаходи, то й більшовики-комуністи пообіцяли потенціали та джерела розвитку віднайшовши у суспільства такі буцімто зайві рудиментарні та атавістичні інституції як: витрати на платню організаторам та виконавцям суспільного виробництва. Мовляв багатії жеруть зайве й об'їдають суспільство, яке збагатиться зекономивши на тих доходах підприємців, які можна безкарно перекачати до фондів споживання. Заодно й людомаса має їсти поменше, гарувати із потреб гарувати на ентузіазмі та обов'язкові повинності, аби не переродитися у багатіїв. Проте силове, протиправне, асоціальне пониження ціни робочої сили є можливим хіба що як тимчасовий успіх бандитів які добралися до соціального проводу, - бо смислом та призначенням суспільного поступу і є поліпшення добробуту суспільства саме у спосіб збільшення можливостей заробітку за працю. Й так само знищення не лише заробітку підприємців, а самого їхнього життя, яке самозваними експропріаторами забирається разом із вилученням статків та самих прав підприємництва, - дестимулює не лише організацію, як саму можливість продуктивної праці. Комуністична номенклатура ризикнула включенням до джерел заощадження навіть власного добробуту, утихомиренням якого номенклатура оправдовувала своє усевладдя та визиск маси задля підготовки до визволення сусідніх народів від капіталістів, - але зрештою комуністичні вожді отямилися вже за часів застою, перестройки, приватизації на користь комуністичних вождів, які знов набули первісної подоби й переродилася у автентичних бандитів під прикриттям функціями чекістів. У суспільному організмі нема тих складових, від яких очищаються з причин хибного обзивання їх брудом, непотребом, нечистотою.

Хоч зайві люди, туземці запілля, ображені лузери й рекламують свої пропозиції змінити світ як пропозиції щастя, але останні є помстою світові за нікчемність цієї публіки.

Особливістю життя людського є те, що культура, як його прояв, здійснюється згідно цілеспрямованих дій. Успіхом не лише вважається, а й є саме здійснення творчих планів і їх втілення вже у тканину буття, тоді як розходження між запланованим і реалізованим оцінюється авторами вже помилкою й поразкою. Оскільки ж думка, а власне реакції сприйняття й обробки інформації у органах мислення, сама собою не переміщає й не творить речі, то, - як це зрозуміло для публіки притомної, - під думкою розуміються знання людські про закономірності у природі освоєних явищ і фактів природних та досягнень цивілізаційних. Інша ж публіка може навіть самих себе представляти десницею у промислі Божому, не допускаючи для себе думки що й Його думка може бути продуктом віри віруючих у вірування суто свої власні. Позаяк природна чи окультурена реальність саме у такій якості й залишається після докладання до неї зусиль на її зміну, - а ефект результативності змін залежить від означених знань і вмінь діяти на рівні адекватного освоєння ними закономірностей у природі речей, - то неодмінно постає питання про помилку чи правду, себто доводиться оцінювати збіги чи розходження між планам та плодами зусиль. Однак, достатньо справедливі твердження стосовно того, що й негативний для експериментаторів результат може виявитися перспективою виходу на більш обнадійливі парадигми, не зважаючи на те, що авторський замисел можна резервувати за телеологічною провіденційністю, пов'язувати суб'єктивні чинники поступу вже із промислом таїн долі, фатуму, справедливості чи вже уособлених образів понаднебесних, - однаке питання істини, себто конструктивна відповідність між задумом і плодом відповідної праці, має передувати творчим зусиллям, а не обмежуватися пошуком задовільних тлумачень з оправдання чи осуду допущеної помилки.

У представництві собою реальності та дійсності, то авторський замисел може успішно, й більш від того, цілком може позмагатися із досягнутими при його здійсненні результатами. Навіть тоді, як ці результати можуть статися дочиста протилежними задумці. Пересуд про те, що історія не знає евентуальних трафунків, виглядає не лише розмислом любителів спрощень, а не певно є розмислом, бо життям і є постійне порушення передуючих його проявів; незмінність досягнутого є неможливою навіть фізично; стабілізація минулого можлива лиш за зупинки часу; ми тільки тим і зайняті, як переробкою й удосконаленням попередніх станів. Зважаючи на те, що суб'єктами історії є ще й лиходії, що не гарантовано, замислені як прогресивні, людські дії такими і є, - то упущені за подібних обставин перспективи можуть, певним чином, включатися до цілісної картини історичних змін.

Поза те, що віддання переваг а чи опрідметченим фактам, які стали жертвою, або переможцями над замислами їх здійснення, а чи - оцінкам вже протилежної направленості, коли виключністю реальності маємо сам лиш замір на її видозміни, аж твірне й відправне для людської екзистенції питання про глупство чи розумність наших планів залишається не лише відкритим і проблемним, а й таким, що потребує задовільних розрішень і відповідей. Критерії правди, перевірки на добродійність існують. За усіх умов жаданим є те, щоб наші знання, тямуще усвідомлення об'єктивного, закономірного, затребуваного тяжінням добра збігалось б із майстерствами робити це. Уникати помилок, - це на добре.

Не добрим та безпосереднім переступом стає заповзятість у здійсненні химер і маячень виставлених ініціаторами подібних пропозицій за буцімто доказові закономірності що їх вимагає обтяжене негараздами чоловіцтво. Особливістю заквашених на чудесах світобачень та породжених ними режимів силового запихання уцілілого у винищенні ворогів членства секти у обіцяний для нього рай Нового порядку є те, що подібні абсолютистські плани з остаточного розв'язання усіх проблем історії є планами помилковими. Вірогідність реалізації напружених розмислів святих провидців щодо спасіння людства від таких же надуманих острахів була б вищою, коли б ці світочі просто підкидали монетку вгору у гаданнях про прив'язку сценаріїв спасіння до тої сторони монети, на яку вона ляже. Більш того, імовірність виконання чуда, з його ставкою на обхід об'єктивно закономірного, буде тим менша, чим більш консеквентними будуть ігрища із неймовірним.

Згідно зв'язку між причиною і наслідком у преємстві окультурених зростань, то усяке новаторське родження нового й ще не бувалого відбувається, почасти, як критичне переосмислення підручного. Але самої лиш критики, себто ходіння у напрямку протилежному до суцього стану речей, є недостатньо, аби негативізм представляти чи ототожнювати із набутками вже позитивними, конструктивними, які перебувають у боргові вдячності за всотування праці попередників. Нормально й корисно прискіпуватися до узвичаєного, із потягів до удосконалення убачати там ще не розв'язані проблеми та виклики, у запереченні мати ресурс змін на краще, але саме лиш послідовне відкараскання від помилок, жага спекатися не ідеального чи того що не вміщується у зрозуміле, оцінка проблем буття не як щасливої нагоди його повноцінності, а як розпачливої трагедії, - здатне залишити на місці очищень лише дірку. Методами виправлення й удосконалення примітиви вважають: або заперечення історичної ситуації як цілковито неприйнятної, - через знемогу опрошенців скористатися наданими тим станом речей нагод і закономірностей їх використання вже на добро; або ж обранці ходити стежками беззаконня у обхід дійсного пропонують ці реальні складнощі прогресу та імовірності аварійних ситуацій, на разі порушення правил безпеки, пропонують просто вважати як неіснуючі. Негативізм і нехлюйство ходять під ручку як нерозривна пара коханців під іменем глупства та його плоду під назвою помилка.

Так до тих, хто вклякає у безвиході подолання недолі, потерпання, злигоднів та інших гризот, узагальнених як зло світу цього, підходять цілителі з казковими рецептами панацеї: а давайте не зважати на зло як на зло, й тоді воно перейде у тотальність добра. Потопимо негарзди у безодні моря любови. Давайте підставимо бандиту вже іншу шокую, й тоді він втратить необхідність нас мордувати щоб безкарно пограбувати. Давайте порушення прецизійності у технологіях, а чи девіантні відхилення збоченців у парафілію перверсій, а чи засування пальців у розетку, а чи відтинання голови безневинному вважатимемо нормою. Й від зняття заборон, відповідальності, обачливих пересторог, від переплутувань чуда і закономірного, від синергії добродійства й переступу таки наступить свобода, розрада та інші ніштязки.

А то до тих, хто причиною своїх збитків вважає сусідські гаразди чи заздрісно зазирає у чужі тарілочки, прибиваються самозвані лічці й рають: нумо винищимо імущих господарів я ворогів задля того, щоб вже без спротиву привласнити плоди їх трудів. Бо ж накопичення добра – це не добра, коли воно не належить експропріаторам цього добра вже як споживачам його. Або ж правом і оправданням зусиль розжитися за чужий кошт можуть слугувати посилення на те, що вороги мають неправильну віру, порочну кров, мешкають не там де загарбникам треба, мають не ту мову, культуру, звичаї, або ж жертви винні у тому, що загарбники мають допоки не задоволені апетити і голод. І тут без войовничої диктатури пролетаріату та концтабірних прийомів перевиховання поганців і перевертнів не обійтися.

Або ж масу страждальників зваблюють їхньою відмовою від нагод самоправних покладань на власні сили й покликання, з відповідним делегуванням їхньої вже колишньої відповідальності і прав бути повноцінною людиною, вже на відкуп і користь Богів, рукою якого будуть його особливі обранці у особі харизматичної когорти слуг народу. Повсякденною турбаниною цієї псевдоеліти стає не лише проповідь нестяжательства для опікуваних нею, а й практичне насадження масованого мучеництва не для себе.

Неодмінною якістю усіх поспіль прийомів на заміщення чудесами протилежного їм корпусу об'єктивних закономірностей є глупство цих сурогатів. Які породжуються не лише браком знань, не тільки надуживанням фантазерами своїми ілюзіями, як підступна демагогія пройди може бути ще й розробленою аферою. Атрибутом притаманним абсолютистським ученням із вичерпання історії є їхня помилковість, коли замисли чудотворців не лише не відповідають достеменності суцього, а й отримують результат супротивний візії.

Тоталітаристи приречені помилятися, вони завше будуть на стороні зла, їхніми друзями неодмінно будуть такі ж злочинні режим. Прогнозувати поведінку зонотворців легше від легкого: оберіть для них найгірший варіант перебігу подій, то саме він і станеться.

Так не тільки хибною, а й такою, яка за фактом отримує переважно протівні до задуму оцінки є ставка на те, що: радикальним соціалістам легко кінець підприємницького капіталізму вдасться намацати у матні регуляторного одержавлення усїєї суспільної власности; що плата зі сторони суспільства за користування товарами виробленими бізнесменами є надмірною й такою, яка є для суспільства неодмінно нееквівалентною, збитковою, грабіжницькою; що збиральництво чужих надбань збагачує більше, ніж виробниче продукування власними творчими силами; що агресивні війни є більш заощадливі у здобутті ресурсів, аніж співробітництво у праці й зичливому миролюбстві; що чиновництво у виконанні ними прописаного йому у функціях управлінських буде ефективнішим за ринок змагання між найбільш оптимальними від виробників пропозиціями для вдячного загалу; що відкритість проблемам і критичність поступається одномірному порядку незаперечному; що централізм, планова регуляція і облік усього що рухається, із заборною усім та усьому на ініціативи є можливим, й більш того, забезпечує процвітання; що ліквідація приватної власности із заміною її на трудові армії і харчові пайки стимулює суспільне виробництво; що гуртування громадян у світоглядній вірі й зведення поведінки до виконання культових приписів є більш корисним для прогресу і людяности, аніж свобода слова і думки; що від винищення ворогів у найбільш радикальний спосіб, то у такій же мірі на очищеному цвинтарі заграє Світле майбуття, а злочини Нового порядку залишаться без реакції правових покарань; що большевицька відмова від моралі, права, держави є гідною наслідування програмою; що диктатура пролетаріату є демократією більшости; що комуністичне виховання, партполітпросвітництво, класова боротьба є затребуваною дорогою правди і справедливости; що загниваючий розтлінний Захід зотлів, розклався і безнадійно гальванізує себе у могилі; що буржуазному націоналізму не по силах посперечатися із пролетарським інтернаціоналізмом; що Расеявсємуміругалава, а місія порятувати світ від гріха його неналежности єднанелімству поглине відступників; що успадкована в юдаїзмі історія міфів та міфічна історія, інтерпретована у грецькому християнстві, посередництвом української церковности може правити духовним дороговказом москвославія для месіанської юдолі великоросійства; що самовіддана любов московитів до свого чергового вождя, до традицій збиральництва, до готовності за вказівкою своїх вождів змінювати свої вірування вже на будь-які інші робить і зробить із московців здорову націю; що перебіг русифікації й комунізації українців засобами депортацій, голоду, обстрілів із гармат та пропагандистським розв'язанням ненависті до свідомітів зрештою викохає вже адінарод із матеріалу нелюді цих мазепинських бандерівців у московській до нього і до усього що він має жертвоної любови.

Аналітики із числа країн вільного світу тому хибують у своїх прогнозах стосовно поведінки московців, бо логіку і рації своєї поведінки прикладають і до московців, які, на думку означених аналітиків, принаймні не діятимуть на шкоду собі, на шкоду своїм московським інтерсам, залишатимуться у логіці раціонального. Але саме там і тому московство залишається не контрольованим нічіїми інтересам, бо воно не підлягає раціям та вигодам навіть власним, які, здавалося б, мали б бути присутніми. З усіх імовірних шляхів московити оберуть максимально хибний: і попадуть у ціль традицій правди московського збиральництва. Московці, у свої звичках до поглинання чужого добра, просто перестають бути собою, коли із рідних підвалів інфернальности і хаосу бувають змушені перебиратися на сторону просвітлення.

Там, де щастить запровадити московство, а чи подібні механізми збирання з поневоленних оброку під прикриттям турботи за трудящі маси, то там не забариться кривда. Виразно це видно на прикладі одного й того ж самого народу чи країни, яка буває роздертою на замикання у московство та, з іншої сторони, належність відкритому світові.

Від дегенератів, які пропонують цю модель світові, не варто очкувати на щось інше. Так само даремно хулити їх за те, що вони не можуть і не бажають запропонувати щось відмінне від презентованих ними вартостей виродження. Агресори нікого не дурять, є відвертими у своїх інструментальних планах переробити рецесивні жертви вже у актуальні.

Оскільки ідеали та візії секти, - з причин їх невідповідності смислам, потребам і природі речей, - валять лише віруючих сектантів і ніхто більш не пристає на ролі жертви анексіоністських замірів віровчення, то конструктивним призначенням останнього є руйнівна атака на усіх та усе ще не втягнуте у покору. Усі люди і народи, які як господарі боронять від агресорів свої права і свободи, сприймаються сектантами як вороги, вартости та організацію яких прихильники чудес розхитують, дискредитують, винищують пропозиціями свого панування. Містифікаторам нема чого запропонувати нормальним людям, окрім як принесенням останнім загибелі. Тому змісти химерних ідеовчень заскалюють навіть не у таїни, а у безглуздя, аби таким чином аргументувати і ідентифікувати ворожість тих людей і народів, які не прагнуть дотримуватися догматів, керуватися неадекватним догматами, коли непокірних віровченню можна доказово обвинуватити у цьому злочині гріховному. Та трофейна здобич, яку вдалося бандитові вирвати у жертви і яка бандитом присвоюється як вигода для нього, - є не більше як похідною від основного заняття бандита: завдання ним шкоди жертві нападу. А бандитським виправданням нападу править для бандита обвинувачення ним жертви у довільно яких видах ворожости і зла стосовно бандита. Конструктивізмом агресії є її деструктивність; позитивністю нападу є його негативізм; тюрму будують із уламків прав її в'язнів. Любов до упокорення жертви і її споживання живиться ненавистю до її свобод. Виключною продукцією тоталітарних зона є ненависть до усього ще недостатньо поглинутого нею як у середині, так і у зовнішньому середовищі.

Самі лиш заборони ще недостатньо тоталітарні, бо у них не контролюється те, що не заборонено. У досконалій зоні неволі приписують те, що певно треба зробити, від чого відступитися їй на йоту неможливо. За тоталітаризму виключення не допускаються.

Вільні спільноти тому й позиціонуються у векторі розвитку, бо там імовірні пропозиції постійно апробуються й критикуються на відповідність перспективам та тактиці розвитку. У вільних спільнотах позиція посадовців та голоси офіціозу не є диктаторськими. У вільних спільнотах авторитетом користуються ті дослідницькі пошуки вимогливих стандартів, серед яких найбільш радикальні просто можуть бути не на часі, але не у межах недопустимого. Й хоча бандитські угруповання критику усередині вільних спільнот домагаються перетворити у потенціал та ідеологічні притики нападу на вільні спільноти, - проте тим самим навіть бандити залишаються на маргінесах поля тяжіння вільних спільнот. Бандити, на жаль, хибують вважаючи себе самоправною альтернативою щодо вільних.

Любителі тих простих ефективних рішень, які у замірах мають призвести до процвітання засобами ощадливого використання наявних ресурсів, розв'язують терор не тому що означені прихильники ходіння в обхід правил та необхідности є якимись людиноненависниками, а тому вдаються до насильства, бо витрати на кулю здаються дешевшими порівняно із необхідністю гідно оплачувати підвищення продуктивності праці. Конструктивністю зони антипрогресу є деконструкція.

Відкрито сприймаються і вбираються сусідським довіллям ті, вироблені у колі окремішнього народу чи культури, лідерські моральні норми, досягнення у видах мистецтва, наукові винаходи й технології, - які ублагодворяють сторону реципієнтів; й таким чином особливости культури лідируючої, продукція якої вдало продається споживачам, стають успіхами універсальними у їхній корисности. Одночасно реципієнти відфільтровують як неприйнятні для себе та відхиляють ті творчі сусідські пропозиції, які не узгоджуються із традиціями, звичаями, еталонними цінностями сторони приймаючої. Й ось ця різниця між адсорбованими від передових культур, народів і креативних авторів цінностями та тими прикметними, ідентичними, характерними для даної окремішньої культури її патентованими авторськими цінностями й історичними винаходами, що її сусіди не сприйняли як універсальні та годящі для них, - саме утворюють корпус атрибутів та відзнак національних. Національними особливостями є ті, які задовольняють їх носія й водночас не є шкідливими для інших націй. А та продукція творчости, яка насильно нав'язується ринку як неадекватна й негодяща для споживацьких запитів, зрештою веде до розвалу конструктивности.

У інерції та під тиском власних традицій збиральництва, - коли москвити а чи підгрибають під себе батьківщини чергових сусідів, а чи вправляються у поверненні до фізичного та ментального рабства своїх підданих, - автентичні москвити вже поступилися місцем свого існування тим народам вільним, які перейшли на продуктивні та творчі способи господарювання.

Підприємцям большевики закидають звинувачення у надмірному збагаченні, доктринально штучно вилучаючи ці багатства із фондів суспільного споживання, а то й останнім протиставляючи, - проте: доходи підприємців отримуються від продажу продукowanego ними товару який чисельні споживачі купують від задоволення його споживчими якостями; до того ж вироблений товар примножує суспільний достаток, а не має своїм походженням обкрадання суспільства; до того ж продукція вироблена його продуцентом-господарем-власником отримує тим самим правову законність і гарантії; до того ж заробітки виробників суспільством легалізуються як необхідний та прийнятний стимул організації та розвитку виробництва. На відміну від ситуації захоплення багатств бандитами, які виправдовуючи своє грабіжництво можуть не лише розповідати розповіді про своє служіння суспільству, а й навіть суспільству виділяти пайку із поцупленої ними здобичі від обкраденого ними суспільства, - проте: самозвані експропріатори не є законними власниками; забране й присвоєне ними задля своїх апетитів споживацьких є відповідно віднятим від суспільства; до того ж грабунок не лише дестимулює, як ще й розруйнує продуктивне виробництво, виводить його за межі правового забезпечення; до того ж афера з перекачування суспільних багатств вже до своїх кишень та офшорів даремно іменувати прийомом задоволення суспільних потреб.

Бандити мають нерозв'язувану ними проблему втримання за собою вкраденого. Тому їхнім фахом і є бандитизм, бо вони не є господарями. Продукуючі ж спільноти та корпорації стикаються із ще більшими труднощами у продажу виробленої ними продукції надмірної чи надмірно новаторської тим можливим покупцям, які новинку ще не випробували на корисність. Фокус не у тому щоб вкрати те чого бракує, а у тому, щоб з прибутком збути надлишок.

Національними особливостями є ті, які нікому із сусідів є непотрібними й не вигідними, окрім даного народу у його атрибутивних самоідентичних признаках як його авторський винахід для самозбереження у загалі життя й особистісному розвитку. Творчі зусилля нації мають витратитися не так на оборону своє специфічності, як, головне, на ті творчі винаходи у межах та можливостях життєздатності власної культури, які пропонуються доквіллю як корисна для доквілля народів продукція. Винаходи окремого народу чи окремої особистості можуть оцінюватися як благодотворні, себто універсальні, саме за умов добровільного всотування й адаптації винаходів до потреб у тих винаходах зі сторони споживачів-реципієнтів. Водночас нація, визначена у своїх прикметах специфічних, не лише має щасливо не допускати щодо себе дискримінації й відстоювати свою суверенність від усіх тих, хто посягає на її права і свободи, як ще й, у свою чергу, неприпустимим є нав'язувати силою агресії пропозиції власної творчості тим сусідам, які не цього потребують. Ближніх треба збагачувати, а не упокорювати. Досягнення й креативні винаходи зроблені спадкоємцями не мають для останніх слугувати доказом, а то й правом винищувати попередників та заміщати їхнє існування собою та власними новаціями. Обдаровування один одного винаходами прогресу щонайменше не повинно залишати після себе кладовищ. Легальні й визнані ознаки нації складаються із різниці між їх необхідністю для їхнього носія та їх нешкідливістю для інших націй. Нападом на сусідів та їх поневоленням, яке ідеологічно прикривається місіонерством та ошасливленням доквілля на месіанські химери, і зайняті тоталітаристи.

Той націоналізм народу, який базується на інерції ритуалів, є надуманим, не має причин у запитах сусідів - є, безспірно, видом тоталітаризму. Творча нація має відстоювати свої атрибути офертами, які з користю для себе, як універсальні, хапатимуть інші народи.

Московське царство насувається на світ поглинаючи свою жертву посиленням на вибавлення світу від зла у якому той лежить з відповідною заміною зла на добро особливостей московського царства. Для перехрещення чужих багатств у ту подобу зла, яке тут таки перетвориться на добро коли потрапить до пазурів московитів, то останнім не треба навіть шукати аргументованих доказів, а цілком достатньо злом наректи достатньо адекватні характеристики організації життя сусідніх країн та народів, резервуючи виключно за собою представництва на рятівне для народів чудо, аби лиш смислові характеристики того ідеологічного чуда суперечили змістам життя народів, що їх московити запланували собі у наїдок. Для маркування ще не завойованих народів вже у ворогів московські агресори відзнаками своєї виключної добродієвності беруть особливості своїх конфесійних цінностей, або ж рятівними для світу оголошують специфічність тих своїх фольклорних та побутових звичаїв, без домінування яких над правами та свободами інших народів не обійтись ніяк, або ж месіанськими московити оголошують ідеологічні химери довільно яких смислів, аби лиш ті безгрунтовні вигадки були у конфронтації із фактами та фактичністю життя тих сусідів, знищення яких московити представляють благом свого усепоглинаючого універсалізму. Так свій апетит на плоди чужої праці, - оформлений як тренд централізму, як підгрібання чужих свобод вже під своє над ними домінування свавільні, як звільнення підбитих народів від клопотів їхньої власної за себе відповідальності, - завойовники протиставляють злу власності приватної, себто нещастям вважається належність плодів праці господарю та продуценту, а не московським інтеграторам та централізаторам у особі верховного кремлівського правителя із його дворовими. Оскільки приватне підприємництво на стадії вже індустріального виробництва, започатковане буржуазією і соціально оформлене як фаза капіталізму, є запорукою ринку, демократії, правозаконності, а, отже, становить опір супроти московських посягань на цей достатньо спокусливий пожиток передових держав, то московити за модерну ідеологією свого традиційного експансіонізму беруть заперечення приватної власності та побивання за страдницьку долю тих експлуатованих буржуазією пролетарів, яким полегша настане після їхнього зречення ще й від власності на свою національну культуру, коли пролетарі своєю усесвітнім атечеством матимуть московське царство. Московитам потрібні химери, коли вони є у силі здійснити свій напад на сусідів, прикриваючись невідповідністю життя сусідів стосовно запропонованих московитами еталонів, московитам необхідні а чи чудеса їхньої ментальності, а чи спасительна святість їхнього конфесіоналізму, а чи догматика світлого комуністичного майбуття тоді, коли московити можуть із гармат стріляти по сусідах, - аж як тільки московитам бракує ресурсів на військову агресію, то московити беруться підлаштовуватися під мірки та норми життя народів напад на які є для московитів поки що не по силах. Себто для виходу із своєї кризи занепадницької та налагодження свого державного здоров'я московити змушені звертатися до противних їхній природі способів існування через працю, коли відроджується приватна власність та підприємництво, коли демократія та дія права зіщулюють та урізають диктатуру московського вождя, коли під тиском розвитку гуманітарних та творчих свобод вщухають месіанські облуди великоросійства; а щойно, коли внаслідок розвороту до капіталізму, справи підуть угору, - як то мало місце за доби непу запровадженого задля подолання кризи воєнного комунізму, або як то відбулося на часі повернення обличчям до відродженої приватної власності та імітації капіталістичного оздоровлення запровадженого задля подолання кризи розвиненого соціалізму та переходу до комунізму, - то тут таки московити повертаються до домінантних у їхній історії кочівництва по чужих статках традицій збиральництва. Оскільки грабіжництво московити вперто вважають більш прибутковим порівняно із противною необхідністю творити й працювати своїми, а не чужими силами; а щойно, коли під прикриттям своєї чудодійності московити впадають у занепадницьку кризу внаслідок провалу у поході за сусідським майном, коли від домагань втілити чудеса не щастить підбити сусідів і московські справи підуть униз, - як то відбулося за безуважного спожиття добробуту людей і народів задля торжества комунізму, - то капіталізм знов на часі.

Подібно до того як мирське стає призначенням віри у підміні законів об'єктивності та необхідною перехідною фазою на подолання тої містики, у яку як у рідну домівку ховається віровчення від надуживання мирським, - то й капіталізм та його сутнісні атрибути є альтер-его містики комунізму, на якій є помішаним питоме московство у його хижацькому наступові на блага створені у підприємницьких спільнотах. Московити ненавидять капіталізм, який їм заважає полюбити створені ним достатки, але як тільки у московитів забракне ресурсів у відданості утопічним планам світової революції, то вони відкинуть усе що відгортає їх від капіталізму з його можливостями входження до передових країн, - аби прихід до тями у спосіб підприємливої працьовитості накопичив московитам потенціал впадання у чергове божевілля задля нападу на передові й тому заможні народи та держави, багатствам яких московити заздять у нерозділеній любові до багатств саме тоді, коли московитам не вдається собою підмінити ненависних господарів. Московити демократизуються у правовому суспільстві, відкритому до свобод, лиш під тиском тої скрути, подолання якої виштовхує із московитів диктатуру концтабірну. Комунізм на Московії стався кризою агресивності внаслідок збагачення розвитком та прийомами капіталізму за царату подібно до того, як криза імперської фанаберії у реванші збиральництва колишнього соцлагеря захлиснула Московію на антикомуністичному часі вже олігархічного роздержавлення у міру накопичення ресурсів від продажу вуглеводнів.

Московські спадкоємці кочовиків, культурою яких є історія загарбання чужих батьківщин та визиск тамтешніх народів, найбільш ласу здобич вбачають у багатствах створених у колі західної цивілізації, - тож відмова московитів у звинуваченнях на бік Заходу, як псевдопричина московської агресивності, можлива була б лише після відмови від історичного існування московського царства. Спроби європейців довести постійні втягування Московією у себе запозичання європейської цивілізованості аж до того стану, коли б вестернізація Московії зробила з неї органічну частину європейської культури і тим самим була б елімінована агресивність московського антизахідництва, - є спробами марними, бо московитам потрібна уся Європа цілком й саме у статусові наїдку, а не у тих особливостях європейської культури, імперативами якої є працьовитість самих підприємців. Провальними є не лише сподівання європейців на те, що ефективність організації виробництва на засадах прав і свобод європейської культури правитиме аргументом для московитів пристати на ті взірцеві правила, але й провальними є сподівання європейців на те, що неефективність незмінних московських покладань на вдачу з військового підкорення сусідських ґрунтів і народів переконуватиме московитів перейти на продуктивне виробництво за лекалами європейства. Московії потрібні не звички європейців трудитися, а плоди їхньої праці.

Ініціативи миру та конструктивізму своїми логічними та практичними результатами повинні мати мир та конструктивізм, а ведення війни та учинення запланованого розору противникові саме ці наслідки й має викликати, - тоді як сподівання на результат протилежний учиненим діям є не так логічною помилкою, чи є фіктивною вірою у вигідний дарунок зі сторони чуда на разі як пощастить окульбачити хаос з випадковістю, як логічна помилка і є практичною помилкою. Бо між дією сили та реакцією силової ж протидії має бути відповідність. Хибують ті, які своїм відгуком на агресію нападника пропонують останньому мирову, поступки, дресуру домовленостями, сподіваючись таким чином стримати агресора. Ті, які сідають на танки задля примусу противника до миру, скоріше сідають на своє безглуздя, бо воювати треба до цілей військової перемоги над супротивником. Даремно противникам московитів пропонувати московитам те, що московити потребують від своїх противників, бо потурання агресії чи реваншу Московії і є її реваншем чи агресією. Під стандарти та вимоги вільного світу Московія може бути утилізована лише через приведення її до стану мертвих від неї решток. Українцям, як представникам вільного світу, потрібна не демократична Московія, - бо це не оксюморон, а те, чого не може бути у рамках альтернатив московства чи демократії, - українцям потрібні такі ж вільні народи та країни на місці неіснування підмосковського хижацького зібрання.

Як не більшість, так мало не усі соціальні негаразди причиною мають прагнення призвідників цих нещасть заробити та отримати зиск від обкрадених ними жертв свого злочинства. А коли мотивами та рушійними силами бандитизму оголошують жадібність і хижацьке стяжательство, відсутність почуття колективістського братолюбства та альтруїзму, себелюбство, порушення моралі гуманізму та правової регуляції соціальних взаємин, - то реакцією на породжувані таким чином кризові явища соціальної нерівності, брак справедливості, виникаючі завади для кар'єрних зростань для упосліджених верств стає ідеологія негативного ставлення до усіх видів збагачення, виникають проекти на оспівування як не бідунів так рівності, конструюються, а то й реалізуються заборони на фізичне існування багатіїв, припинення функціонування установ капіталізації прибутків, заборон на підприємництво. Більш того, ідеалом висувається убожество не лише матеріальне, а й духовне, бідність інтелектуальна, відмова від пізнання з заміною останнього вже на містифіковані химери, актуалізацію чудес, на обов'язковість культових відправ. Суспільство, яке метою своєї історії ставить завдання досягнути різноманітних рівнів бідунства та нанесення непоправного ущербу для свого збагачення, - то така спільнота інколи досягає неабияких здобутків на цьому трагедійному шляху. Оправдання жертвності власної та необхідності убивати вигаданих ворогів є первнем нездатних до повноти життєвості. Докса про те, що успіхи окремих підприємливих осіб чи колективів не є проявом збагачення усього суспільства в цілому, а то й віра у асоціальність усілякого винахідництва, - спорадично відроджується у тих чи інших варіаціях та інтерпретаціях. Аргументом на користь точки зору про злочинство, у яке закорінені види збагачення, є масив фактів, коли одним вдається досягти успіхів, тоді як маса інших громадян сягає відносних у цьому відставань. Варіацією подібного реакціонерства стосовно багатіїв та фінансових ринків вже на часі буржуазної індустріалізації є соціалістичні рухи, зокрема марксизм перетворений більшовиками у культ. Комуністичній номенклатурі не лише закидали звинувачення у тому, що одностороння утопія стосовно того, аби окремий чоловік дбав би за себе менше, ніж за принесення добра для оточення прийомами принесення себе для того у жертву, - є вигадкою що суперечить людській натурі. Утопія про переможність одержавлення зазнала фіаско, бо самі очільники служіння народові зрештою стали служителям собі, коли приватизували спадок комунізму. Мільйони вбитих, інші види бідунства тому сталися поразкою проєкту комунобудівництва, - бо суспільство не є приреченим на односторонні втрати від безумовного егоїзму пропозицій зі сторони окремих представників його членства, як ще й до того ж подібні способи збагачення окремих одинаків наслідками мають суспільне збагачення. Егоїзм здирництва та паразитизм, - то це лише початкова фаза соціальних служінь, коли творцеві поки ще бракує сил на цільове розгортання перспектив запропонованого для суспільства винаходу. Теоретизування що саме суспільство на загал стає вигодоотримувачем від винаходів зроблених одинаками чи окремими дослідницькими колективами, заробітки яких є вдячністю від суспільного їх визнання, - не лише доказуються фактами, входять у норми моралі та законодавчих норм, як ще й отримують додаткових свідчень у зміні природи соціальних відносин та еволюції ладу, який традиційно іменують капіталізмом. На хибність вірування стосовно антисоціального характеру усякого збагачення впливає постійне удосконалення моралі, поліпшення добробуту, соціальний та науковий прогрес. Власне світоглядний орієнтир на опозиційність проти дикунських явищ грабіжництва є нічим іншим як вимогою на добродійність норівів та способів господарювання. Накопичення усіляких гараздів та перетворення їх у капітал, що дає дохід, має місце у давній історії й розвиватиметься у майбутній. Капіталізм це варіант незмінних протягом віків прийомів обернути збагачення еліти вже на користь її служінь суспільству. Антикомунізм, як окремий випадок ставки на приватне підприємництво, на підметний інтерес суб'єкта, на соціальні призначення приватного підприємництва, на критику віджилих доктрин вже задля чистоти наукового дослідництва – постає не ідейним антиподом егоїзму, а рухом на отримання переваг і вигід через очолювання цього приватного інтересу.

Особливістю господарювань через працю на позитивне продукування багатств та здобутків є те, що приватний власник, ініціатор і організатор своєї бізнесової справи є відповідальним і звітним за усе те що знаходиться під його контролем та владним управлінням, саме на даного активного суб'єкта, перш за усе, лягають прибутки чи збитки за результати його трудів, ризиків та інвестувань, які корелюються відповідними внесками до суспільного розподілу праці та повноважень, - тоді як зовнішні щодо цього виробничого капіталу умови та обставини, які є наслідками діяльності, впливів чи змагань між іншими учасниками загалу суспільного життя, виробничих процесів, перебігу взаємовідносин згідно механізму ринкового співставлення вартостей, а чи за загально визнаними приписами права, у полі яког функціонують приватні капітали та фонди, - тож подібні зовнішні обставини та ситуації виразніше випадають геть чи не контролюються означеною тут постаттю приватного підприємця. Інтересами та зацікавленнями якого є, однак, постійне та настирне створення, у напрямку їх посилення, сприятливих для бізнесу умов, пошуки впливу на ці сторонні обставини у спосіб безпечного та оптимального пов'язання між собою приватних та суспільних як запитів, так і цілей. Особливістю ж середовища та контекстів у яких розростається капітал, який створює додаткову вартість товару, є відповідно виразніше відсторонення середовища від можливостей втручання та контролю за приватним бізнесом зі сторони середовища. Інтересами та зацікавлення останнього є, однак, постійне та настирне посилення впливу на бізнес, аби стати першим та визначальним у обумовленні поведінки капіталів, - у тих же цілях гармонізації громадського організму та приватних його чинників. Регуляція капіталізму, яким є система братства капіталів, направлена на девальвацію, на обмеження ринку як природного для капіталу фактору його свободи, вимірами і показниками якої є як брак передбачуваності кон'юнктури, так і надмір випадковості у околі змагань та перегонів наввипередки між конкуруючими бізнесами за лідерство та відповідні переваги. Поза зоною приватності та контролю зі сторони її компетенції та довкруг неї панує не так навіть хаос, як його обумовленість надмірним і не підлеглим простим управлінським рішенням переплетінь окремих та суперечливих інтересів. Довершений успіх подолання яких дає феномен наречений тоталітаризмом, - як контроль над навіть не підлеглими чужими.

Антитезою капіталізму як устрою максимізації вибивання прибутку, перш за усе з ресурсу виконавців, є - соціалізм як порядок перерозподілу статків від імущих вже на користь соціальних утриманців за допомогою, а чи як службове завдання одержавлених органів чиновницьких під претекстом зацікавленого привселюдного загалу. Царина зіткнення обумовлених грошвою меркантильних вузьких приватновласницьких та, з другої сторони, вже вольових запитів вже широких мас є достатньо конфліктною, має розбіжні розрішення за несхожих часів у різних спільнотах. Відмінні стани архаїки рабства та ті колись доступні лиш сеньйорам рівні добробуту пересічних сучасників є показовими як ріст у історії її гуманізації. А проте, крайнощі наполягань на соціальних ролях держави, а чи доктрин у благодійність монопольного одержавлення заради моделі благоденства можуть призводити до росту безправності і занепадництва у причинах та плодах працездатності.

Справа у тім, що операція віднімання одним із своїх проявів має те, чим займаються професійні присвоєвачі не свого. Грабунок та спожиття енергії чужої праці знамените таким різючим ефектом баского збагачення, який може не поступатися навіть визначним новаціям праці власної. Однак послідками полювання на здобич є не лише правова беззаконність, а ще й вичерпання джерел внаслідок їх виснаження. Бандитизм та похід проти людяності навіть фізично не може бути гарантованим на довший час.

Згідно абстракцій гіпотетичних зі сторони сповідників залежності вартости від суспільно необхідної для цього праці, що її зводять до фізичної та амортизації на товар робоча сила, - то показник відносного зменшення її частки у ціні продукту свідчить за посилення експлуатації, падіння добробуту виробників, штовхає їх на бій проти капіталу. Однак інтелект вкладений і опрідмечений у засобах виробництва робить їх дорогими, й наслідком має підвищення доходів працівників.

Усі проекти тотального гуртування цілеспрямовані проти тої свободи особистости, що її пов'язують з особливостями та ціннісними традиціями саме європейських народів. Відповідно саме підприємництво самодостатньої особистости, протягом віків подібного розвитку, забезпечує порівняльне лідерство культур безпосередньо чи опосередковано зв'язаних із європейством.

Московія від самих своїх початків мала західні цінності за ворожий об'єкт своєї на них атаки, і тому західні багатства розглядала як жертву на задоволення власних на них апетитів. В усіх okazях відкритости до лімесу західництва, прикритих бажанням збагатитися його коштом, Московія і причинами, і наслідками подібного співробітництва мала війну проти західництва. Усякий і кожен поворот орієнтирів на адаптацію європейського менеджменту як на запоруку європейських досягнень, що зачинався як наздоганяюча модернізація, як запозичення забраклого, як необхідність подолання тої московської відсталости, що викликала звичками московського централізму, - неодмінно завершувався оновленою хвилею реваншистського повернення до антизахідництва, реакціонерством московського назадництва, доведенням антиєвропейства навіть не до містичних, а до клінічних його сприйнять москowitzами. Власне безуспішні війни проти країн кола західної культури й стимулювали на Московії її зворот до запозичень від означеного ворога.

Антизахідництво, яким під колонізаційні стандарти русифікаторства рівняли підбиті народи кола європейства, було лише одним вектором протистояння розпадові імперії, тоді як полярним вектором залишалося просування московської імперії на терени тюркських і туранських земель і народів під претекстом їх окультурення вже на європейський штиб.

Обидва навзаєм противні тоталітарні режими минулого двадцятого сторіччя були антиєвропейськими у своїй невдалій війні проти європейства. На часі Німеччина зростає накопиченням європейства. Невиліковне ж московство підлягає санації до тих розмірів його територіального і ментального урізання, за якими воно не загрожуватиме безпеці народів і уярмленню своїх громадян.

Імперські мисливці за чужим ненавидять європейське право та підприємливість як воєнний привід напасти й відібрати відповідні плоди європейської праці, без любовного споживання яких москowitzи просто обійтися не можуть. Видобування харчу через бандитський напад на сусідів не лише знецінює всяку потребу ефективно працювати самотужки, але, у свою чергу, низька культура праці та її організації породжує компенсацію відсталости вже у вигляді бандитського промислу. Всяка зупинка у невпинному експансіонізмі москowitzів призводить їх до самопоїдання ресурсів накопичених за минулу військову кампанію проти власного під'яремного люду та поневолених народів.

Чим більше дармової віддачі режим намагається вичавити із підданих, то тим більше ті знеохочуються у самовідданости рабству, - що, всупереч до цілей режиму, веде до низької продуктивности й занепаду. Низький рівень рабської праці вдалі імперіалісти за усіх часів та народів намагалися надолужити переливанням усіх ресурсів у галузь військову. Й зрештою під тягарем неефективної, але загальної мілітаризації імперії гинули не лише з причин свого одержавленого бандитизму протилюдського, а й навіть під поодинокими силовими ударами тих зовнішніх хижаків, які ласують підупалим, знесиленим, смертельно хворим падлом. Імперії гинуть з внутрішніх причин перетворення насильства у продуктивну силу, проте останній гвіздок у труну імперії вгачує подібна ж потуга силового спротиву імперії. Імперії народжуються силою свого нападу на право вільних людей і народів; імперії гинуть адекватною силою нападу на подібне право імперіалістів. Повитуха і грабар імперії зодягнені хоч і у військовий однострій, проте з ворожими навзаєм відзнаками. Москалі праві у тому, що їх доб'є військова сила Західного світу.

Навіть серед тих, кого ще вчора зона годувала, а нині перестала, ніхто не вийде на її захист. Неможливо сполучити підприємництво та каторгу на тих же громадян; не можна допустити свободу думки та віру у щастя примусової праці без оплати заради рівности у колективі; неймовірним є суміщення русифікаторства та незалежности народів.

Мотивами ненависті московитів до європейців є не лише обвинувачення європейських держателів найбільш омріяної для московитів здобичі у якихось вигаданих провинах європейців, аби напад на останніх виглядав обґрунтованою карою, - ще й приниження європейства зобов'язано ефективно виглядати на тлі порівняльного самозвеличення московськими збирачами своїх занять. Московська ненависть до інших це пошук власної навіть не величності, а самототожної ідентифікації на ґрунті відсутності помітних винахідницьких досягнень московства, яке вбирає у себе здобутки і внески від поглинутих нею осіб та осібних народів. Утім, як би професійні збирачі не відносили свою чужість європейству до заслуг власної любови московитів до самих себе, аж ця московська фанаберія є ще й плодом дієвого їй сприяння зі сторони тих же західних країн, які у змаганнях з-поміж собою вкладали ресурси у історичну Московію аби використати й продовжувати використовувати її у відмінних, а то й конфронтаційних європейських інтересах європейських країн. Московія завше була втягнута у європейську політику, міняючи своє позиціонування у належності до відмінних блоків чи альянсів, - внаслідок чого й смоктала навіть одночасно від різних конкурентів. Для європейців мотивами вестернізації московства й узвичаєння імперії у порозуміннях із нею були не самі лише наслідки зменшення її агресивності, як ще й використання на свою користь ресурсів імперії, - передовсім військових, а потім вже сировинних, а потім як ринку для вже зворотного збуту туди європейських товарів. У свою чергу проєвропейство московського збиральництва є для нього не штучною грою, аж європейські цінності та орієнтири є для фундаторів та істеблішменту московського експансіонізму ефективним засобом як поглинання завойованих країн та народів, так і втримання завоювань. Норми європейства для московитів це спосіб легалізації у нормах європейства вкрадених московитами сусідських батьківщин.

Від самого початку на формоутворення московської державності вплинули відголоски європейства аж до його марґінесів, а, водночас, - і домінування культури кочової орди вже на своєму фронтірі. У цих же напрямках відбувалося й розширення московської державності. Зона зіткнень коливалася між імперією польською, Україною, імперією московською. Для спадкоємців античності наступ московства аж до теренів та імітаційної належності культурі французькій із її всотуванням, представлявся азійською навалою; для спадкоємців тюркських держав і культур наступ московства до заскалювання аж у терени Китаю та засвоюванню організації його державності, ставало своєрідним тиском квазі-європейства. Князя, царська, імперська Московія брала участь у окремих європейських війнах на стороні окремих європейських союзів; її ж завойовницькі походи на схід обумовлювалися передовсім її власними інтересами. У доказах експансії на сторону західну імперці посилалися на захист релігійного православ'я, етнічного слов'янства, політичного звільнення від конкуруючих західних експансіоністів; тоді як додатковий аргумент на несення проєвропейського просвітництва й окультурення вже на схід обмежувався перевагами російських стрілецьких полків.

Не лише у царські часи втягували імперію на свій бік що центральні держави, що держави Антанти, але своєму становленню та підтримці й совітський більшовизм зобов'язаний не у останню чергу тому ж самому Заходові, позірне знищення якого під назвою знищення експлуатації було озвучене смислом та призначенням будівництва Світлого майбуття реаліями якого є інерція експансії московського царства. Ставка на тотальне насильство проти народів, - які вириваються із лабет імперії на часі їх національного гуртування за доби підприємницького усамостійнення їх культур у обставинах розвитку капіталізму у масштабах глобальних, - сталася не лише як відповідь на нездійснені запити втримати у купі підмосковське зібрання народів, як комунізм у Московії із його концтаборами стався ще й як експеримент зі сторони того ж Заходу у варіаціях і пропозиціях приборкання руйнівних стихій капіталістичного ринку. Й коли задля вівісекції контрольованого й керованого суспільного устрою обрали побічні для європейського здоров'я терени, то жертва має доказові претензії у відшкодуванні своїх служінь Заходові.

Впродовж віків терен Краю притягують для себе як рідний відмінні різнобічні культури, або ж його терзають у виборюванні від інших конкурентів. Тут можна знайти не лише матеріальні сліди викопних археологічних культур та відповідних культів, але і для духовного життя умовної спільної германо-індійської мовної сім'ї Краю постає осердя і генетичним підмурівком. Обшири Краю є батьківським ареалом господарювання як кочових культур, починаючи від прадавніх іраномовних; так пізніше українські чорноземи стають рідним краєм і для осілих землеробських культур. Звідси остоти рушали на обсадження Італії; за недавніх часів сюди ж германці поверталися. Від старожитності і до сьогодення не припиняються впливові рухи окультурення і цивілізаційного обсадження із європейського відгалуження континенту. Так само крізь Край, що його на разі українці мають за батьківщину, прокочуються хвилі вихідців зі Сходу, які підпираються іншими переселенцями. Неодноразові навали номадів вплинули на історію твірних європейських народів. Останні сторіччя Україна вабить московських збирачів євро-азійських, які домагаються її припасувати і як невід'ємну, і як живець обдирання на її багатства.

Але так не буває: рідне не грабують; а коли грабують, то воно не рідне. Колонізаторська ідеологія старшобратерства змінюється за посткомунізму на доктрину аднава-єдінава народа. Серед якого місця навіть для фізичного існування українців не передбачається. Московські реваншисти, - яким за модернізаторське повернення до капіталістичного ринку довелося заплатити суверенізацією народів совітських та соцлагеря, - розподіляють утікачів на тих, яких не вдасться асимілювати на вигоду великодержавству, та тих народів, із яких ще щось можна вичавити. Політика посткомуністичних роздержавлювачів та приватизаторів хилитається на межі випихання із підмосковського конгломерату тих народів, яких не можна з'їсти, які скоріше самі кусатимуть метрополію; та – на запиханні у неї тих народів, що їх московці безпечно для себе жуватимуть. У імперських рецидивістів ставлення до малоросійського незалежництва двояке: враховуючи приязнь малоросів до жирування на неперетравлених рештках від імперського експансіонізму та вигід службового усевладдя на гнобленні інших колонізованих народах, - то кремлівський істеблішмент і віддана йому маса справжніх московців надіється, що їхня любов до споживання усього українського збудить і породить у відповідь таку ж, а то ще й більшу люб'язність зі сторони офірних і дефетивних малоросів і перепроданців. А з іншої сторони, то великоросійська опозиція, яка стриміє до перероблення імперської людности росіян вже до стану органічної нації, змагає до суверенізації Московії, яку не обтяжувала б знесилююча необхідність утримувати годованців та витрачатися на русифікаторство народів що затято прагнуть здихатися московства. Враховуючи прикрий, надмірно затратний, зрештою невдалий досвід будування Світової революції Рускава міра Святої русі Світлого майбуття комунізму саме із тіл недобитих народів, - то більш обнадійливі перспективи втримання московства у історії відкриваються для тих московців які є патріотами не чужих земель, у яких є свій господар, а тих московців, які намагаються стати господарями культур та ґрунтів, поки ще утримуваних московцями. Для розбудови Московії ненависть до українського та до усіх визвольних антимосковських рухів видається перспективною і обнадійливою порівняно із інерцією імперії на поглинання нею непідвладних їй земель і народів. Овиди суверенізації Московії пов'язують із відштовхуванням від народів які відстороняють московство. Опозиційність стосовно київщини, як шупальця і посередника вестернізації, бійка проти євро-атлантизму на загал – вступає у протиріччя із посткомуністичним вписуванням ерефії у транснаціональні ринки. Відкидається навіть совітський проект як надмірно прозахідний пробуржуазний, витрати на інтернаціоналізм якого вичерпали і підірвали потенціал вікопомного царства Московії, до святої первісності якого і традицій належить повернутися.

Будувати націоорганізм на запозичених ідеовченнях можна лиш як продовження не власного авторства, стаючи відгалуженням цієї культури. Московство не побудувати на убогодухому комунізмові, конфліктному, недостатньо тоталітарному. Є запит повернення до витоків фольклорних, до язичництва, - до первнів. До зірок, звідки московці прийшли.

Неможливість несприйняття лідерства Заходу, перекрита ще більшою неспромогою коли-небудь наздогнати його не лише неможливим для збирачів, але й не потрібним для них продукуванням вже не актуальних досягнень породжує у московських епігонів саме поклоніння перед Заходом, - перекрите ресентиментом ненависті та заздрощів, жагою обдурти його на багатства з одночасним проголошенням тих багатств і цінностей за занепадницькі, проголошенням Заходу як причини московських нещастя та одночасним вигадуванням претензій на володіння якимись порівняльно вищими цінностями московськими. Тому то віровчення на обгін капіталізму у спосіб повернення навіть не до цехової організації, а до архаїчної утопії тотального контролю не лише прищепилося на Московію, а й стало виявом її екстремістських протистоянь розпадові її єдинанеделімства. Утім гоноровий комуно-совітський прожект удушити Захід на позиченій у нього ж шворці залишається однак у контекстах кола західної культури; правила гри, у яких московство завше буде у жаданому для нього амплуа страсотерпців, задаються розвиненою культурою Заходу. Московити марно марять про те, що вони можуть бути якоюсь альтернативою європейським країнам з їхнім євроцентризмом та атлантичною солідарністю, даремно московити надіються на свої ролі ворога для Заходу, безрезультатно московитам мріяти налякати вільний світ, - бо Московія із її ресурсами завше буде на побігеньках європейства. Назбиране за колоніальну експансію самодержавства, експропрійоване більшовиками, приватизоване за псевдо-посткомунізму – залишатиметься сировинним ресурсом для вже глибокої його переробки зі сторони удатних до продуктивної праці.

І тут постає питання про вигоди: а чи залишити Україну ресурсом Московщини, аби продовжити їх дойти на користь Заходу, з одночасним розглядом малоросійства як бази великоросійської агресивності, - а чи збагатитися європейцям на неявні потенціали європейського українства. Відповідь на це питання можуть дати виключно вільні українці.

Переконанням совітів про можливість використання ними нацистів для розгрому західних демократій, чи таким же виправданим сподіванням на користування поміччю країн коаліції для протистояння нападів центральних держав, - суперечить лише користування ресурсами совітів й покладеним для цього мільйонам життів совлюдей у цілях вияснення взаємних порозумінь у колі західної цивілізації. Участь Московії, особливо совітської, у європейській політиці, коли постачають німцям чи йдуть в атаку на виручку англійцям, є вбивчим передовсім для московців. Навіть там, де московити діють, як то їм видається, у виключно власних інтересах боротьби проти визначених ними ворогів, - москалі не більш як піддаються на провокацію, є попихачами, втрапляють у розставлені пастки з наслідками потрапляння для них у халепу, у цугцванг. Задля виправдання за надмірність власних втрат, у цілях перекидання своєї безвідповідальності вже на провини якогось ворога, то московська пропаганда постійно та наполегливо, відповідно до чергових московських втрат і халеп, виставляє велику Росію з її втратами саме за жертву зловорожого Заходу, - тоді як Московію лише використовують на користь її служіння для тих, хто цим зайнятий. Захід завжди й незмінно буде у союзниках та співробітничатиме з Московією – аж допоки від останньої залишиться порожнє місце.

Для країн зайнятих поглибленою переробкою і додаванням вартості до об'єкту праці, - то те, чим московити розпоряджаються, проходить за рубрикою: сировина. І москвинам вдається не погано збувати ті сирівці, тому що до їх виробництва не додали своїх рук московити, а додали часу лише динозаври. Московитами зроблене має попит вузький.

Рівняння Московії на європейство є гоноровою метою, оскільки тамтешні країни довгий час демонструють лідерство, проте причинами останнього є не лише технологічні, соціальні, культурні умови, як ще й такі психологічні традиції, як вміння трудитися. А з цим, у московитів зайнятих загарбанням чужих земель і народів, - сутужно. Кріпацтво, вожді, комунізм – є не випадковістю московської історії. Можна імпортувати станок, але не архетип сумлінного ставлення до праці. Сподіватимемося, що українці, звільнені від звичок неробства у праці на пана крадіжки від пана, проявлять успіхи вільної праці на себе та Край.

Вимудровування осяйних ідеологій для організації на їх основі та їхніми засобами найкращих моделей соціального устрою годиться чи є затребуваним лиш на часі заміни цими симуляціями та утопічними картинками мислительними власне фактичних успіхів у будівнанні технологічно і соціально розвинутих країн зручних для їх люду. Бо на основі плетива слів та віроучительних догматів нові девайси не постануть. Призначення релігійних та інших фантазійних утопій вичерпується надихання ними і оправдання ними військового набігу чи окупаційного споживання пожитків та ресурсів підбитих сусідів. Тож настання доби переходу на продукування власними силами досконалих товарів і завоювання ними довколишніх ринків – стає добою дезактуалізації абсолютистських світоглядів. Змісти та ідентифікація учень: а чи про втечу від кармічних страждань у сансарі та реінкарнаційних кругообертах дхарми, а чи про припинення смерти через спасительне злиття з Богом і улаштований Ним для грішників страшний суд, а чи про покладання на прихід месії, на волю божественного провидіння й джихад проти невірних та гяурів, на настання зупинки у комунізмі і покарання буржуїв, або ж подрібнення подібних вірувань вже на секти, які смисложиттєві орієнтири вбачають у любови до обраної команди баскетбольної чи музичної, - зводяться до відштовхування від резонів та специфічних ознак відмінних учень. Зношені системні химери з викликать чуда стають не цікавими, не здатними збирати під свої знамена фанів та мучеників, - як це на часі щасливо вдається спрощеному глупству замішаному на невігластві та на псевдонаукових плітках. Так московський месіанізм нічого своїм адептам не може ніц запропонувати, окрім конструктивної ненависті до євроатлантизму, який звинувачують у природній його русофобії. Сателіти ж соцлагеря та країни народної демократії втримувалися у зоні тяжінь комунобудівництва не самим терором, як переважно дарами грошей, сировини, військових постачань, - але не довше того часу як ці матеріальні ресурси заохочення ненависті до Заходу вичерпалися, й були замінені вже на умонтування цілого ресурсу совітської імперії до потреб західного світу. Й хоча істеблішмент федерального залишку від колишніх совітів демонструє на рівні пропаганди свій антиамериканізм, - як доказ того, що совіти не зазнали поразки у холодній війні та атаці зі сторони правових демократій, - проте ці імітації антизахідництва скоріше розраховані для внутрішнього використання, аби апаратному олігархату чекістів уберегтися від незадоволення зі сторони московської маси, яку обдирають шляхом розпродажу сирівців вже на користь транскорпораціям.

Питомі московити, тобто імперотворці заточені на споживання завойованих ними статків, відчують нутром і знать на рівні підсвідомих інстинктів, що насадження зі сторони Заходу видів демократії, правосвідомости, свободи слова, заохочення продуктивного підприємництва та ринку, ціннісні орієнтири на самоправність особистости – не можуть не бути атакою на ідентичність та генетичні коди культури московського збиральництва. Переймання Заходом трагедіями геноцидного людовбивства совнароду на часі розгорнутого будівництва комунізму є загрозою самому існуванню історичного московського царства. Своє перетворення на жертв комунії московити не лише оправдовують, а й визнають необхідністю придушення нуртуючих у масі стихій розбою і мародерства, заради мобілізації усіх внутрішніх ресурсів у цілях того чергового експансіоністського набігу військового на сусідів, внаслідок якого буде прибуток. Включаючи до останнього ще й зменшення числа уцілілих учасників дувану. Московці б'ють своїх, аби чужі ще більше тремтіли від страху. Московцям начхати на свою кров, аби таким чином вичавити її ще більше із завойованих ними народів. Московці кохаються у тиранії своїх тиранів, бо без організованої ними війни не було б можливости обсаджувати упокорені краї на правах упокорювачів.

Любов московитів до своїх вождів не є питанням для обговорення, залежним від мір окультурення, а є постулатом, порушення якого тягне розпад імперії. Зниження кріпацтва і централізму з заміною на демократизацію що на часі самодержавства, що за комунізму, що за інших часів розвалює зону. Фактом і тенденцією процвітання якої, у визискові своїх зеків і окупованих колоній, можуть бути лиш концтабори очолювані черговими експропріаторами.

Будь-яка державна влада у Московії буде завжди звинувачена московською людністю у тому, що влада тяжіє до противного для її людности європейства. Будь-які претенденти на владу у Московії можуть лише радикально удосконалювати характер московського збиральництва, посилюючи диктатуру. Представником і поводитирем демократії на Московщині є верховний очільник її концтабірного режиму, свідомий запитів московства на європеїзацію та відповідного збереження Московії. Усі демократичні рухи на Московщині тримаються на нерозумінні її представниками тої природи московства, яка проявляється у бунтах народних на загарбаннях багатств багатіїв, що їх народ карає за свою бідність і несвободу. Послаблення режиму централістичного, - через ліберально-правові свободи, - розвалює московське царство фахових поглиначів добра виготовленого не москалями.

Перевагами устрою повного контролю над усім і усіма підкореними цим устроєм вважають організатори цього устрою той їхній повний контроль над усім та усіма підкореними цим устроєм, який вигодотримувачам зони дає можливість безкарно споживати багатства та енергію підлеглих невольників; відповідно нещастями зони її організатори числять спротив диктатурі зі сторони упокорених диктатурою, а тому основним клопотом останньої є придушення усього ворожого, себто самостійних і не залежних від приписів зони ініціатив та потреб в'язнів зони. Сповідники та насельники зони одномірности вірять, що демократичні процедури та змагання між партіями європейського штибу доведуть проклятий загниваючий Захід до повної його загибелі. Козирями ж соціальних спільнот будованих на лібералізмі, гарантіях прав і свобод її громадян, на функціонуванні механізмів конкурентного ринку змагань між приватними інтересами учасників суспільного виробництва вважають його учасники саме ці можливості внесення удосконалень у взаємини та поступ; тоді як несприятливим обставинами для спільнот, де до понять права включені свободи, вважаються домагання встановити насильницький диктат на сусідніми учасниками бажаної їх співпраці. У свою чергу переконаннями європейської ментальности та її ідеологів слугують забобони, що маса москалів сама собою визнає негодящим для себе слідування жертвовности задля торжества великодержавного атеєчества Святої русі. У зоні пишаються своєю одномірністю не гірше від того, як своїми преференціями та багатством вільні спільноти вважають своє там розмаїття. Зусилля зони йдуть на пошук і знешкодження її потенційних та реальних недоброзичливців, тоді як вільні спільноти своїм свободам завдячують пропозиціям її удосконалень. У системі оборони з різними її центрами є можливість працювати над допущеними помилками, тоді як у централізованій зоні управління гордяться тим що не роблять помилок, а тому йдуть на жертви. Однак обидві умовно протилежні моделі розрізнення мір застосування волі у організації взаємин на ділі доповнюють навзаєм як переваги, так загрози для кожної. У ліберальних спільнотах встановлюються універсальні правила і норми за якими для її учасників працює ринок; а у зоні задля її життєздатности не обійтися не лише без приватних зацікавлень у царині господарювань та управлінських рішень, а ще й диктаторам потрібні їхні приватні військові загоони здатні подавляти навіть армійську силу офіційної легалізованої диктатури.

Міра вичерпання совСоюзом ресурсів на розширення на світ зони реального соціалізму робить його у цих же вимірах безпечним для колективного Заходу, заощаджує витрати на оборону від совітів. А розпродаж ерефією сирівців робить її просто другом. І лише непереборні рецидиви московського збиральництва вносять корективи у цю ідилію.

Добре коли зростає готовність та число українців що дають відсіч московським замірам і діям на знищення усього українського. Оскільки у ерефії не вистачить сил для завоювання західного світу, то натівці не будуть безпосередньо проливати свою кров у війні антіросійській. Проти московства будемо битися наодинці за допомогою натівської зброї. Покладе край московській агресії не так фізична над нею перемога, як такою стане неіснування московського царства і не тільки виходом з нього східно-європейських країн та совреспублік, а ще на доданок побудовою на залишку від ерефії країн і народів які також будуть спроможні на самостійність.

На полярних краях соціального розподілу розташувалися приблизно по десятині тих, хто за будь-яких часів завше буде підприємливим та таких, що вони серед довільно якого народу повік-віків байдикуватимуть, а нормальні люди поміж цими крайнощами представлені найманою робочою силою. Вищим пілотажем штучного товару із числа винахідників та підприємців є участь у їхніх зверненнях саме випадковости чи тих чинників, які спрогнозувати не є можливим; тоді як достеменно й визначене безумство є призначенням таких саме видатних, а чи співвідносних лідерів на протилежному полюсі соціальної стратифікації. Від випадків проводу противного до власне винахідництві у доброму є не застрахованими ніякі епохи. Зло тоталітаризму, відлуння торжества якого на бічучому часі ще не минуло, іменується комунізмом московітів та німецьким нацизмом вже імперіалізму німецького.

Здавалося б, що оголошення вірцевими цінностями: видів злиднів та видавання її представників вже як еліти, напад на сусідів та пограбування ближніх, примітивні регламенти у їхніх спрямуваннях проти: правових свобод та установ підприємництва, підприємців та видів достатку – саме й суперечить життю та прогресові, пак, утім та все-таки, зона неволі може отримувати підтримку масову з причин зажерливости тих багатіїв, які керовані самою меркантильністю та беруться будувати її коштом скорочення свобод співгромадян. Вождем від комунізму поталанило спокусити відповідну публіку розмовами про те, що капіталісти споживають більше, ніж повертають суспільству, що від пограбування багатіїв не тільки не буде покарання, а розбій є ще й праведним та вдосконалим організацію суспільства, що у тому обітованому домі щастя пролетарів можна буде черпати повною ложкою, а гарувати хіба що із розради нудьги, що за долю кожного подбають слуги народу настільки вдало, що кожному із ошасливлених на провід начальників вже навіть думати чи опікуватися власною долею не треба буде, ідеологам від комунізму вдалося залякати публіку гутіркам про те, що множення за буржуазного ладу мас підприємців відчужує від людей продукт їх праці, несе неволю, перетворює людство на ворога собі й суспільство стає безпорадним без опіки над ним комуністичного проводу, поводитирям до світлого майбуття підвезло розрадити публіку теоретизуваннями про те, що ворожими є традиційна мораль, звичаї, вірування, закони, політика, господарювання, власність та гроші, інститути громадянського життя, що уся історія помилково йшла не туди, куди комуністи її мають зрештою доправити, що ворогами є усе не згідне чи будь-хто супротивний візіям безконтрольної влади вождів, не зважаючи на мільйонну чисельність не такого як вождям треба народу, а, першорядно, облесництву посприяла практика змовництва, провокування криз, розв'язання війни, терору, віднімання від публіки прав та майна – внаслідок чого регламент зони накрив без розбору усіх. Ця чергова модель своєрідного жорсткого механізму на місці підім'ятого ним ліберального устрою та громадських свобод увійшла у історичну практику не завдяки доктринальному умоглядництву з приводу чергової утопії, аж комунізм став реакційним продовженням прийомів та традицій втримання московського царства, для підложжя якого посилення на традиції тоталітарних моделей стали лише виправданням історичного московства прикметного обдиранням людей та народів з перетворенням завойованих вже на безправних данників усеpravного і завше правого верховного начальника із його хунтою. Настанови комунізму на доцільність скорочення суспільства на наявність у суспільстві власників по суті виправдовують монополізм всевладдя тої зграї орденського типу, яка залишається привласнювачами чужого навіть іменуючи себе бюрократією на громадській службі. Хоча віруючі у комуністичний регламент позиціонують себе приборниками приборкання зазіхань капіталістів на монополізм та усевладдя, - бо надмір крупного капіталу шкодить капіталу дрібному, - усе ж визиск праці мільйонів концтабірників за те, що концтабірники недостатньо вірили у необхідність монополізму влади комуністичної номенклатури, - не може із останньої не робити варіант звичайних розбійників, виставляючи комунізм вже не помилковим надуживання ідеологічними віруваннями у доцільність солідарности бідарів, а вже злом безперечним.

Через скорочення суспільства на якість його ініціатив, - від того, що під акомпанемент розмов про ворожість капіталістичного суспільства самому собі вже у особі його праведної частини найманих трударів було знищено право приватної власності разом із числом її носіїв, - то власність та права на неї перейшли до когорти приватизаторів усього відібраного від суспільства тими комуністичними грабіжниками, які іменували свою буцімто націоналізовану власність вже за чиновницьке зобов'язання на служіння народним масам, а оскільки подібна монополізація власності пройшла для комуністичних загарбників чужого цілком безкарно, коли суспільство фактично згодилося з процедурою комуністичної реприватизації, попри війни, терор, винищення мільйонів на часі їхнього спротиву загарбникам від комунізму, то, - вже під супровід розмов щодо потреб повернення до ринкової конкурентності у спосіб розширення прав та числа власників у контекстах роздержавлення власності, - відбувається подальше зосередження власності у руках ще вужчого, порівняно з комуністичною номенклатурою, кола монопольних власників, які грабують та привласнюють вже спадок власності тих комуністів, для яких доказів самого лише терору та пам'яті суспільного від нього остраху стало замало, аби продовжувачам приватизації гарантувати їхнє право на олігархічне володіння.

Коли зі сторони вождів комунії закиди європейським політиками у антикомунізмові останніх були прийомом на виправдання у очах московитів комуністичної влади як іпостасі історичної московії, то для європолітики не так виставлення комунізму за доказового представника московського царства, як вичерпання й зведення боротьби з історичною Московією боротьбою лише із московським комунізмом, - не може не бути помилкою європолітики. Бо те традиційне європейське антимосковство, яке розглядає нарощення потуги московського збиральництва за загрозу для ще не завойованих московитами сусідів, мало б поставити пам'ятник комунізмові саме як найнебезпечнішій формі московства власне для самого московства. Поза сумнівом, що прийоми несплати комуністичними вождями заробленої сплати трудящим за працю та створені цим бандитизмом умови концентрації трудових ресурсів у цілях мілітаристської експансії є тимчасовою перевагою суспільства примусової праці, проте заборона приватної ініціативи комунією прирікає останню на ще більш безсумнівний програш у змаганні із ринковими економіками та демократіями на разі продовження наполягань на комуністичній антисуспільності. Підступна у цілях антимосковства політика мала б дотримуватися визнання комунізму за годящу для історичної Московії її форму, - проте у самій московоімперії почали віднаходитися запити оргструктури на припинення самовбивства через комунізацію.

Європейці мають не лише амбівалентне, а й суперечливе ставлення до московитів та представленого московитами московського етатизму: з однієї сторони західний світ у захисті ним цінностей загального права та приватних свобод як своїх підметних, стримить до прилучення до демократії і насельників московського царства, аби тим самим розширити обсяги та впливи європейської цивілізації; а з іншої сторони, саме з причин відстоювання відкритості до прогресу у забезпеченні європейського у ньому лідерства, традиційна політика атлантизму традиційно спрямована на розвал того московського експансіонізму, який у апетитах на чужі багатства не менш традиційно залишається успішним у збиральництві й постає загрозою для європейського півострова. Тому, скоріше, московити є ініціаторами ворожости до європейства, бо московське антиєвропейство виправдовує заміри та практичні зусилля московської імперії на підбиття самих ласих шматків із глобальної культури. Не підлягає серйозним запереченням і політика європейського антикомунізму спрямована на заперечення саме антигуманізму московокомунізму, коли концтаборам опонують передовсім із людинолюбства й несприйняття влади того експропріаторського криміналу, який стався апогеєм московського царства. Європейці не проти того, щоб прилучити власне московитів до європейської співдружності, утім, водночас, за те, щоб вилучити не лише звідти, а й геть із історії саме московське царство, - тоді як московити пов'язують свою ідентичність саме із кріпацькими особливостями свого царства.

Той негативізм у ставленні автентичного московського люду до європейських духовних та матеріальних цінностей, який залишається незмінним, тому що європейці не дозволяють московитам полюбити означені цінності як свої рідномосковські, підміняючи мисливськими апетитами тих господарів, які своєю працею спродукували ці статки та досягнення, - є позитивним атрибутом московського світосприйняття, бо московити нутром чують небезпеки самовтрати від переходу від збиральницького до виробничого способу прожиття. Найостанніша низота із суб'єктів московського царства, навіть на разі своєї страти Органами як ворога народу, віддаватиме, скоріше за усе, перевагу комуністичній формі об'єкта московського царства перед демократичною і то не тому, що кохається у секретарях, не царях, а – через інстинктивне чуття необхідності екстремальних та тих екстремістських прийомів втримання скопом колоній єдинанеделімства, якими й були комуністичні заборони на власність, на вільний вибір роботи, на права проживання, на свій світогляд, на права незалежної думки. Бо врахування прав приватного підприємництва та самоправности підбитих Московією народів не лише здатне знімати напругу у збереженні імперських панувань над свободою людей та, ніби, мало б робити імперію не надто шкідливою для її насельників, проте ще у більшій мірі ті панування та традиційний крадійський визиск стають несумісними із наростаючими потребами у свободах правових, бізнесових, майнових, культурних, національних, - що й розриває московське зібрання. Нова генерація московського царства, яка у спосіб фізичних репресій вибила стару, звинувативши останню у не передових й недостатніх зусиллях втримання імперії, та вдалася до комуністичного одержавлення саме з причин та цілей втримання імперії на буцімто принадливих засадах вже пролетарського інтернаціоналізму; а оскільки дружба народів, забезпечена депортацією людей і народів кудись подалі від життя, перемога над ворогами совлади та повстанцями своїми прямими наслідками мала розвал не лише зони зовнішнього впливу червоної імперії, а й внутрішніх її структур, то, - з незмінними цілями розв'язання не можливого для розв'язання у рамках імперії питання недопущення втечі із зони недоасимільованих зоною народів, - імперський провід самочинно вдався вже до роздержавлення та до регульованого антикомунізму із доповненням його вже на принади ринку, демократії, правових свобод, а, проте, ігнорування та марнування жертв принесених на вівтар комунізму та зміна галсу вже на рекреацію квазібуржуазного ладу керованого верховним вождем знову ж таки своїми наслідками має подальший розвал імперії, але вже на рівні самої метрополії.

Доба московського комунізму, - коли ресурси безоглядно видиралися із внутрішніх джерел і перенесення методів мисливства вже на внутрішнє самопоїдання дозволили на час відстрочити виродження та колапс імперського збиральництва, - була тактичним, але не стратегічним успіхом русифікаторства, бо звички віднімання чужого стають архаїзмом у індустріальну епоху, а наполягання на містиці великоросійства стають загрозою не лише самоусвідомленню у періоді вже інформаційного прогресу, а загрозою для етнічної організованости. Співвідносячи не лише шокуючі втрати на ниці результати розвитку на часі переходу від руїни царизму вже до руїни комунізму, але й відсутність стратегії у коливаннях між експропріацією буржуазного підприємництва чи приватизацією олігархами вже виробничих фондів спадку комунбудівництва, у блуканнях між ставкою на атеїзм чи на оцерковлення, у збиванні на манівці пролетарської диктатури чи демократії, у переплутуванні монопольної вертикалі влади та плюралістичних прав людини, - то метиковані русофіли та співці історичного московства обзивають комунію втраченим шансом Росії. Утім московити не певні не лише у ставленні до іпостасей власної держави, але й той негативізм європейців до тоталітарного комунізму, який є зумовленим захистом гуманітарних прав московського люду і фактично є спрямованим на рятування московського царства засобами його осучаснення на адаптацію далеко не кепських для прогресу пропозицій європеїзації, - московити переміщують із неприйняттям того європейського антикомунізму, який не підтримують передбачливі противники власне історичної Московії із числа атлантистів свідомих у її сконі упору і не інакше, як через її інфікованість на комунізм.

З огляду на те що комунія є формою самовбивства обраного Московією, то геополітики націлені на руїну московської держави мають допомагати не лише національно-визвольним рухам підлеглих Московії земель, колоній, народів, держав, але – й потурати комунізмові, у якому зятяті московські великодержавники відмовляються вбачати загрози.

Розруйнуючи, вже за допомогою бомбових ударів, небезпеки створені зближенням нацистського реваншизму із інтересами німецького народу, союзники заходилися нарізно розводити народ та режим, зображуючи народ жертвою нацистів, а нацистів змовниками антинародними. На етапах наближення другої Антанти до райху, оборона якого переростала для німців вже у захист батьківщини, а не самого режиму, - союзники второпали небезпеки того передчасного для цілей їхньої перемоги знищення самого лише режиму, за прийняття якого німці як народ набули б таким чином безвідповідальності та безкарності. Антинацистські путчі у Німеччині, до кордонів якої наближалися танки союзників, ставали прийомом урятування від тих танків. Тож фізичне знищення верхівки наци було союзниками відкладено до повної капітуляції Німеччини, бо передовсім існування нацизму та завдання йому ситуації не існування й правило причинами міліарної відплати союзниками за німецьку агресію. І так само як нацизм був фактором не лише імперської навали на сусідів, а ще й нацизм був запорукою руйнування німецької імперії, - то так само московський комунізм ототожнений із історичною Московщиною, який спричиняв перетворення сусідів червоної Московії вже на її жертви, у ще більшій мірі несе відповідальність за завдання вражаючого удару московському зібранню народів. Комунізм треба було б придумати, щоб руїною цього запозиченого та взятого Московією екстремістського озброєння завдати непоправної руїни власне історичному московському царству.

Хунті лугерів, які не мали ніякої власності окрім апетитів на заволодіння її максимумами, вдалося вмовити суспільство на перерозподіл власності з відняттям її від господарів з передачею її вже на користь самозваним служителям народних інтересів, аби ті краще від народу у особі власників розпорядилися майном, із яким суспільство у особі власників розпоряджатися не може так як це треба означеним бійцям за народне щастя, іменем яких був прикритий натуральний бандитизм. Слід відмітити, що це вмовляння суспільства на передовіру своєї долі на відкуп большевицьким приватизаторам громадського майна та прав далось суспільству чималою кров'ю у розв'язаній приватизаторами тій громадянській війні, яка усього лиш розпочала перманентну кампанію терору комуністичної номенклатури проти загроз втрати нею влади, себто володінь усім. Окрім терору, легітимність большевицькому усевладдю зі сторони мас додавало те, що частину продукту виробленого тою низькооплачуваною працею, яка стала обов'язком та проявом героїства для суспільства перетвореного на виконавців грандіозних планів партії, остання змушена була вішматовувати від себе вже на користь опікуваного партією народу. Але той соціальний патерналізм не лише напружував та дошкуляв можновладцям, а просто суперечив світоглядним цілям узурпаторів хапати усе не даючи у відповідь нічого. Ноша соціальних зобов'язань ставала для слуг народу особливо нестерпною відповідно до зменшення норми визиску робочої сили, підвищення якої у концтаборі як у автентичній організації господарювань комунізму й дозволяло на часі імітувати змогу змагатися із відкритими до підприємливості суспільствами. Зрештою вождям не лише набридло зображувати із себе бійців за народні інтереси, а вони зажадали поліпшення своїх володінь, зажадали не партійних привілеїв, а перетворення себе із номінального власника заводів вже у власника юридичного. Тож вони повторно захопили майно не створене їхньою працею, але вже не розмовами про знаходження ефективного розпорядника майном через комуністичне одержавлення, а учинили нову експропріацію розмовами про знаходження ефективного розпорядника суспільним майном вже через роздержавлення антикомуністичне. А антикомуністичне спрямування розпродажів фондів вже на користь приватизаторів давало останнім дрібнодірчастий фільтр відсіювання геть маси партійних функціонерів які рвалися до входження у еліту нових бандитів та цим могли б скоротити статки останніх.

Просто не доводиться повторювати безпідставні міти про особливість московської цивілізації як базованої виключно на усевладді начальників та рабстві підданих, відмінної докорінно від тої цивілізації європейської, особливостями якої є правова демократія що забезпечує усякій особистості підприємницькі свободи, - бо і у європейській історії має місце абсолютизм влади, кастовий розподіл на стани, підгрибання можновладцями під себе багатств, злочинні війни, поневолення ближніх, колонізація народів, марновірства, вистрибування із правил, тоталітарні режими; надмірним спрощенням є резервування за спадкоємцями античності взірців гуманізму, вільного світу, глобального лідерства, протилежного тому московському збиральництву, особливостями якого є кримінальне присвоєння загарбаного що забезпечує визиск людей і народів, - бо і московська культура, як усяка інша, відзначена мірою власне своїх приватних внесків до банку світових надбань. Оскільки поспіль усі люди є фізіологічно рівними, - за що свідчать факти цілковитого помосковлення мігрантів із Європи чи здатність московських переселенців достатньо адекватно вписатися у побут забугра. Засаднича ворожість щодо Заходу, якою самі московські імперотворці маркують, від противного, самототожність свого усім ворожого месіанізму, скорше є міфом, аніж чинним проектом. Попри те, що обертає до екстремумів одержавленого централізму перманентно відроджується у Московії й її передові технології криміналу являють собою послідовність історичної тягlosti, - аж диктатура з необхідністю повсякчас доповнювалася звертанням до використання досвіду західного просвітництва, політики, господарювань, військової справи. Черезсмужжя торжества криміналітету з невідворотним вже зворотним поверненням до умов продуктивної праці – пронизує не лише окремі періоди московської історії, а й перебіг діяльності осібних її очільників.

Вигадана конфронтація із світом передових країн, безпідставні претензії на заснування якоїсь альтернативної культури, докази на конкурентоспроможність відносно прийнятних норм соціального співжиття здобуті задерикуватим порушенням останніх, - спеціально відроджуються у Московії як показник тої її специфічності який не має позитивних вимірів, якому нічим похвалитися чи відзначитися, окрім ідентифікації у ворожості проти усього світу культур та народів. Сприйняття докільля як законної здобичі для власного хижачтва є не недоліком, а пунктом самоповаги москвитів у відносинах із докільлям, - коли останньому москвити ніц іншого запропонувати не у змозі. Введення у ознаки власних цінностей саме неприйнятностей будь-яких змістів відмінних культур, як приводу війни проти сусідів, слугує москвитами підняттям їхнього удаваного реноме. Бо ж не можуть, як то їм видається, москвити бути тим, ким вони є, коли вони буцімто ладні протиставлятися огудженому ними світові. Проте вада московських маній на представництво собою нового світу небаченого полягає у тому, що запропонована оригінальність пропозицій вичерпується порушенням правил, а не здійснюється у рамках, у скобках, у змаганнях національних культур усередині світової.

Хоча не можна відмовити московським збирачам у постійних домаганнях відзначитися у кримінальному характері збиральництва їхньої імперії через військову окупацію у своїх та сусідських землях, - бо усі поки ще не спіймані на гарячому кримінальниці розглядають свій фак як ефективний спосіб доступу до тих благ, які іншим дістаються лише тяжкою працею, - проте навіть одержавлений грабіж швидко стикається із вичерпанням ресурсів своєї пролонгації й стає змушеним стимулювати умови виробництва у середовищі підбитих ним людей і народів, аби продовжити ризики свого паразитування. Себто відродження свобод і прав убезпечення ініціатив і самодіяльності самих підприємливих громадян, яке притаманне вільним народам, - не може не повставати необхідністю самих затятих періодів московської диктатури. Показник вартісности традиційного антизахідництва стає не менш традиційне звертання тямущих московських режимів, які не нехтують своїм самозбереженням, саме до західних умов організації продуктивної праці. У ту ж саме хвилину послаблення режиму виникає вбивча йому загроза. Суміщення каторги й свободи у ній не є можливим. Й заливає усе нова хвиля єдиноначалля.

Та беззаконна хода всупереч правил людности, якою як атрибутом окремішости пишаються московити, є ноу-хау монгольської імперії, успадкованим у свою чергу від китайського інтеграціонізму й заперечення приватних прав народів не підлеглих слугі Неба, є реліктом що дістався нащадкам у особі московського самодержавства не так після занепаду кочового випасання народів, як у розвиткові тяглости останнього. Виживанню московського експансіонізму, спрямованого за обрій, спряв династичний зв'язок із київськими князями, які свою розбійницьку вдачу регульованого збору данини продовжили із варязьких набігів. Генетична вдача перетинання скотарського азійства та європейського землеробства була накладена на збиральницьку та мисливську культуру лісових угрофінів. Месіанська пиха була сугерована ромеями у варіанті єдиноправильної імперії підпертої симфонією від такої ж сакральної на неї санкції. Московство є не синтезою із приватністю, а ступором для неї. Грозний був одним із перших большевиків, а Ульянов одним із останніх царів.

Цілі періоди московського самодержавства середньовічного, - коли, наприклад, були підім'яті і північно-західні торгові республіки, і південно-східні ханства, а у внутрішній політиці удавлюється усяка земська опозиційність усевладдю, включно з церковністю та негідністю тронові зі сторони купецьких гільдій чи прибуткових галузей, - змінюються періодами коли відкрите протистояння Заходу здійснюється запозиченням західних же досягнень вже новочасних буржуазних. Усі реформи навздогін європейству, започаткованих владою із необхідности подолання традиційної відсталости, своєю метою парадоксально спрямовувалися на підтримання цього ж самодержавства що стояв понад, а то й всупереч соціальних викликів у потребах правового їх оформлення й реалізації. Московські вожді марять повісити Захід на купленій у нього ж технологічній мотузці. Московство балансує на політиці використання європейства проти європейства, на вміннях всотувати й втамувати деспотію задля її ж вдосконалення. За сучасної ж доби, щастя визволення трудящих від експлуатації, - у спосіб опричної заборони навіть самого життя власників багатств ще не підбитих самозваними слугами народу, - доводиться останнім тут таки на місці без перерви лікувати звертанням до ринкових свобод, проти яких властиво й націлялися віруючі у світову революцію як у апокаліпсис повторного видання московського усевладдя вже у глобальному вимірі. Між накопиченням сил саме для фізичного знищення ворогів, - бо у московитів нема інших аргументів доказу ворожости ближніх людей і народів, - та ситуацією дозволу тим ближнім їхніх же природних свобод задля означеного накопичення сил московської агресії лежить невеличкий відрізок; ще менший проміжок часу і дій відділяє вже зворотний рух від самочинного бандитського єдиноначалля вже до його вимушеної європеїзації. Як тільки у Московії оздоровляються через плюралізм, підприємництво, публічне право, то тут таки єдинанеделіство розвалюється: з під боргу перед атечествам вислизають цілі верстви, а недобиті помоскалення племена й країни тікають до свого самостійництва; та вже з нетерплячки за плоди модернізації та вписування у торгові зв'язки із капіталістичним світом московити знов тут же заповзято лагодять амуніцію й вирушають у реставраційний похід самодержавної реакції. Коли у Московії досягають невіддільної єдності партії та люблячого її народу, - то шанс злиняти великоросійству у три дні стає реальним; а коли там же утверджується демократія, - то ненависть до неї зростає за експонентою й сусідам слід подбати за лінію своєї оборони.

Так само, як віруючі у чудеса та власні ілюзії безпредметні переконані що у своїх побутових негараздах вони воюють із самим дияволом, для якого нема інших клопотів окрім як шкодити Божим праведникам, - то подібно й московити втішають себе вірою, що у праведному зібранні ними земель і народів вони стають на прю із самою сильною потугою світу, що воюють вони проти гнилого Заходу, умираючого капіталізму, проти Антанти у особі спротиву народів московській колонізації, коли за визволенням народів від московської до них любови стоять підступні штатники, які найняли фашистів, буржуазних націоналістів, п'яту колону зрадників й знічев'я вигадали незалежні народи лиш для того, щоб досадити Святій Русі й пролетарській єдності.

Треба визнати, що для світової московімперії часове втримання цілісності й невідимства зібраних нею земель і народів є важливішим від просторової ефективності експлуатації загарбаного. Себто вигоди від грабежу поневолених московським єдиноначаллям перевищують небезпеки й ризики регульованого дозволу поневоленим людям і народам працювати не виключно на поневолювачів, а на додаток до послаблених кайданів ще й на себе, - коли вдається запобігати переростанню продуктивної праці уярмлених вже у визвольний рух проти імперського істеблїшменту. Оскільки доконечно прибутковим може бути лиш труд вільних громадян на користь усіх громадян, без потреб передання данини паразитам та рекетирам із числа колонізаторів, - то останнім доводиться імітувати можливості вільної праці у середовищі завойованих на тій межі, перехід за яку не дозволив б каторжникам надовго, а то й назавше звільнитися від довгих ланцюгів. Тобто перманентна вестернізація як умова вільної праці, до якої постійно змушені звертатися творці історії московського царства задля виходу із криз кримінального єдиноначалля у подоланні вичерпаних ресурсів й накопиченні нових задля вдачі чергової хвилі експансії, - є не більш як необхідним доповненням до стрижневої історії московського тоталітаризму. Звертання до західного досвіду лише латає дірки та провалля у тканині великоросійства.

Хоча любителі європейства у московстві незмінно наполягають на вигодах доповнення зв'язками із Заходом, а віруючі у святість московської унікальності у контекстах виключності не менш наполегливо заперечують подібні потреби, - обидві партії є правими у обопільних пропозиціях на виживання московського збиральництва. Оскільки ані правове суспільство не може збагатитися легалізацією у ньому паттернів одержавленого чи масованого бандитизму, ані бандитизм неможливо цивілізувати. Не можна відрізати голову чином ввічливим. Вестернізація тимчасово гробить московську ідентичність промислу полюванням, а продовження останнього виключно ресурсами останнього назавше залишає останнє без ресурсу включення у існування. Суміщення московства і західництва є не просто взаємовиключним: західництво неодмінно є приреченим бути похоронною командою на московство. Автентичну Московію з її походами по сіряки не можна демократизувати, доповнити на підприємництво, на права та свободи, - бо від того, для початку, вона починає розпадатися. Вестернізація є для Московії токсичною. Це відчувають правдиві москалі. Дозвіл у Московії збагатитися персонально чи вступити у якусь конкуренцію по відношенню до істеблїшменту бандитів при посадах руйнує державу виключності останніх.

Без міри продовжувати ігрища на суміщення московства паразитарного та європейства продуктивного можна історично за фактом, але не у згоді із логікою та вигодами європейства. Неможна затирати скобки між правилом та виключенням із нього. Європейці, які змагаються за свою виключність способом інтеграційної дресури московських здобичників, просто не повинні оплачувати існування тих, які марять європейство закопати. Московство не виправне у своєму антизахідництві, - не зважаючи на сторічні вірування та спроби це заперечити. Балансування на межі гармонізації спільного побуту м'ясоїдів та трав'їдів не може не бути перманентною кризою без кінця її розв'язання. Не лише комуністичний режим, а й російську імперію яка його породила, не можливо вдосконалити у напрямку до цивілізованості західними свободами й правами. Щоб колишні насельники зони дійшли людської подобі, то треба зону припинити разом із її насельниками.

Большовицька реакція з відродження знов кріпосницького визиску та одержавленого централізму влади – реалізувала підсвідомі чуття імперії на її розпад на разі становлення у ній капіталізму, демократії, політичних свобод вже й для зібрання контрольованих народів, які визволятимуться. Комуністичний проект обезвласнення людей та інтеграції народів вже під гасла антикапіталістичного інтернаціоналу втримався не лише внутрішньо советськими інтересами у терорі та вихованні трудящих, як ще зацікавленнями конкуруючих країн у комунізмові як у моделі руйнування історичної Московії. А протилежний зворот знов до роздержавлення є викликаним не лише внутрішніми апетитами номенклатури збагатитися, як ще й використанням моделі псевдокапіталізму у тих же цілях тими ж гравцями із зовні.

Із пізнього Гітлера, різко і остаточно не зупиненого спершу, треба було здмухувати навіть порошинку, аби той не став жертвою замаху із наслідками заміни війни тотальної проти світу вже на оборонну війну німецького імперіалізму, - бо тоді німці не вип'ють повну чашу своєї карної відповідальності за агресію проти сусідів. Оскільки німці занадто далеко заступили у входженні у концтабірність свого режиму нацистського, то для повернення у демократизацію їм знадобилася безумовна капітуляція. Аналогічно треба сприяти тому, щоб московці розкошували у жертвній самовідданості Ульянову, Джугашвілі, Путіну, бо заміна агресивного проти світу збиральництва вже на оборону лише сприятиме цьому реваншу. Бо Московію не зупинили вчасно, ще до визрівання у лагерь соціалізму. Ефективність усунення загроз від московства має бути перекладена на самопоїдання самих московців.

Для усунення небезпек, що їх світові спричиняє московське збиральництво, то треба припинити руйнівні для вільного світу і безперспективні домагання зіштовхнути Московію до входження у цей вільний світ як його складова. Замість того треба не спотворювати традиції московського збиральництва, а сприяти їх розвитку, замкнувши це грабінництво на самому собі у рамках московського царства. Ресурсом та енергетикою московського полювання на загарбання чужого є саме чужі немосковські багатства, присвоєння яких московці оголошують своїм правом через обзивання об'єкта нападу, себто здобичі саме ворожою, гріховною й подібне; тоді як внутрішні жертви самого московського війська, полеглого у цілях перетворення сусідів у наїдок, - вважаються на Московії нормальною і пристойною платою за інерційне продовження експансіоністського збиральництва. Провідники країн вільного світу хибують у замірах загрози від московського хижацтва зменшити у спосіб переведення московської культури здобичництва вже у протилежну московцям природу переходу на те продукує виробництво, де багатства створюються власною працею, винахідництвом, обміном досягненнями із такими ж вільними у своїх правах та трудах спільнотами. Бо усяке відкриття дверей московцям до їх спілкування із світом правових культур і народів стає черговим вторгненням і розширенням московського русифікаторського імперіалізму. Усякі спроби цивілізувати московців не можуть не стати протилежною цим гоноровим планам вже зворотною московізацією представників цивілізованості. Замість того, аби зваблювати московців проти природними для них вигодами трансформації вже у культуру праці, а не культуру одержавленого бандитизму, - то достатньо московців лише ізолювати зовні, їхнє віднімання добра ближніх перевести вже на самоокупність, аби вони до решти харчувалися один одним і не зазіхали на багатства і права світу вільних народів. Московці мають платити повну ціну за збереження вдачі своєї мисливської самототожності. Заміна ж даремних зусиль і безнаслідкових витрат на прищеплення московцям переваг виробничої культури атлантичної вже на порівняно ще більш витратні для атлантичної культури засоби військового протистояння московській агресивності, усілякі виправи у забезпеченні миру через обопільну мілітаризацію та заміри вихолостити московську агресивність переобтяженнями у гонці озброєнь – ведуть до надмірно ризикових і протилежних для світової безпеки результатів гуртування московського загалу довкола своїх імперських поводитирів з тим, щоб у месіанських покликаннях закопати ворожу нерусь, піти на будь-які свої жертви, включно із існуванням цілого світу, який стає непотрібним московцям без їх керування цим світом. Зрозуміло, що для безпеки світу поза кордонами московського зібрання, то необхідно міцнити оборонну безпеку, а також санкціями економічними, фінансовими, правовими, освітніми, інформаційними, гуманітарними обмежувати вторгнення московців у вільний від них світ, - аж створення ситуації карантину має бути не вторгнення силове чи конспіративне у організацію московської зони задля зміни верхівки московства. Варто підпирати повнотам насолоди московців своїм режимом. Годить протегувати якомога довшому і непорушному утриманню усевладдя московських вождів на його місці згідно потреб у тому зі сторони московської патріотичної маси. Нехай московці самі розбираються у принадах своєї історії. За умов їхнього перебування у власній, а не сусідській історії та культурі.

Поверхневим і недостовірним є представлення суб'єкта московських полювань за чужим добром як виключного вигодоотримувача від того, що цим загарбникам, осадникам, переселенцям вдалося перекачати від обкрадених народів вже до апетитів свого споживацтва. Бо московити навіть сирівці ними присвоєні не здатні утилізувати у повному циклі переробки. Московити хапають вже готове до ужитку ними тут і зараз, не вкладаючи власної праці у поживу від мародерських трофеїв, - за виключенням винищення ними усього і усіх із числа колишніх господарів, які заважають переварювати роздобуток безпечно й без загроз втрати статків акумульованих до єдинанеделімства. Утилізація трупів ворогів дається московитам легше, ніж вкладання своїх талантів до добра віднятого ними у означених колишніх господарів. Основою культури московського споживацтва є навіть не саме паразитування на поневолених ними батьківщинах уярмлених московством народів, як, головне, гарантіями московського збиральництва є перепомпування московитами не доїденого вже до тих країн європейського кола культур, які зайняті продуктивними виробництвом, для яких сировинною базою слугує вже історичне московське цівсарство, з його функціями як посередницької ланки у перетіканні й кругообігові товарних мас. Московити достатньо органічно є вмонтованими у світові ринки, коли переправляють від окупованих ними теренів ті ресурси, що їх потребує європейське продуктивне виробництво, отримуючи від останнього те, що московити потребують вже як псевдоевропейці, а не лише як питомі кочовики. Московити завше брали жертвовну участь у військових колізіях і змаганнях усередині кола європейських конкурентів, - граючи, щоправда, за тих, хто московських стрільців використовував собі на потребу. Відраза від продуктивних способів існування не лише дозволяє, як ще й спонукає московитів перебувати у незмінній матриці кримінального збиральництва, тоді як необхідність прив'язки до європейських ринків робить із професійних імперських збирачів вже невід'ємну складову того європейства, якому доводиться не просто вибирати між двозначними альтернативами: а чи стати жертвою московського збиральництва, а чи скористатися прибутками від того ж московського збиральництва направлено не на власне західний круг культури. Загрози зі сторони Московії на те, щоб результативно вестернізуватися, кидають європейські бізнесові інтереси у жах загроз на припинення потоку надходження сирівців від підмосковських обширів; а водночас облудні ігрища московські із квазіперспективами прилучення до гуманітарного кола західного світу вселяє у безпекові інтереси європейства оманливі сподівання на те, що московити відмовляться від самих себе, від того, ким московці не можуть не бути, й знічев'я припинять агресивні походи на підбиття сусідніх країн. Ті скупники краденого, яких московити, з метою підтримки, зваблюють залученням до розподілу присвоєної здобичі від московських походів, - стають не лише учасниками й подільниками злочину, як ще й згубно для себе ризикують співробітництвом із імперським криміналом у намаганні вдало з прибутком обійти професійних шахраїв. Московство є згубним не лише для тих, кого московити обкрадають, а й є токсичним для тих, хто сподіває нажитися на чужих нещастях через будь-яке співробітництво із піратами.

Проевропейство серед проводу проімперського промосковства є не випадковим, а суттєво пов'язаним із місцем та призначенням московства у структурах світового ринку та глобальної безпеки. Західні спільноти, поза зазіхання на їхні маєтності зі сторони московських споживачів зробленого не московською працьовитістю, виступають ще й гарантіями того ж московства у випадку, коли умовний Захід не лише успішно боронитиметься від агресивного московства, як ще й чинитиме у цьому завади країнам які перебувають поза співдружністю розвинених країн. Прошарок інтелігентів, у їхніх зазіханнях на порцію влади у імперському істеблїшменті, не вводить нікого у спеціальну оману у орієнтирах московського збиральництва саме на європейства й є щиро, не морочачи нічий мозок окрім власного, є переконаним у сув'язях із західним світом, - попри те, що триби продуктивної праці є не лише токсичними, як ще й вбивчими для питомого московства із його походами по сіряки.

До сутнісних особливостей цивілізаційного осередку західництва, - представленого передовсім народами європейськими та тими які вестернізацію сприймають як питомі цінності власні, - є свобода. З її проявами не лише у позитивному винахідництві, а ще й таких аспектах винахідництва як критика передуючих досягнень власних. Умови свободи критики є сприятливими, головне, для новаторства, а ще й для критики свобод для триворчості не сприятливих. Свобода не є міцно пов'язаною до розширення можливостей та досягнень спільнот, де орієнтуються на свободи духовного типу, політичні та наукові. Більш того, прагнення таких європейців як германці розширити свої національні гаразди як універсальні для сусідів породило для останніх негаразди у новітній час. Експансія демократії, свободи моральної вдачі та норівів, побутові звички, навіть художні уподобання, ріжниць відправлення культів викликають у неєвропейців ідіосинкразію, звинувачення у розтлінні. Одначе саме дослідницька підприємливість європейців, хист у розв'язанні протиріч та знаходження нових проблемних викликів дозволила створити такі соціальні інститути, такі технічні винаходи, такий спадок мистецьких взірців які стали ціннісним питомим надбання і у розбіжних культурних колах, серед несхожих національних осередків.

Критика, а ще самокритика, як переведення відпрацьованих вартостей та знань вже у область доцільного їх застосування, є промотором чи своєрідним паливом для механізму видозмін у функціонуванні здобутків європейства. Антикапіталізм та критика меркантильної плутократії розпалює інтернаціональний комунізм у бійці проти неправильних кулаків, бійку національних соціалістів проти придуманих ворогів вже расових, а не соціальних, подразнює апетити московського збиральництва, надихає постколоніальні рухи. Протягом сторіч не тільки не припиняються алармістські зойки стосовно занепаду європейства, а ще й вказують на факти реального підтвердження руйнівних протиріч у західництві. Аж якимось, не певно збагненим чином, Захід повсякчас вимудряється вигрібати звідти. Завдяки тим же свободам. Прикладом самоочищення від визріваючих проблем класових противенств стало породження у рамках буржуазних вже рухів соціалістичних. Таким же прикладом критики колоніального спаду є навішування у передовими країнами провин на себе самих за свій перебулий імперіялізм як вибачення за продовження отримання нееквівалентних доходів від впливів свого окультурення та хазайнування на залежні народи.

Так з мотивів забезпечення рівних можливостей та справедливості для несхожих між собою суспільних одиниць, - то соціалістичні рухи доби індустріального капіталу, завдали по рухах націоналістичних удару вражаючого. Інерцією якого є числення гегемоном та провідним класом саме страдницьких верств суспільних. До конституційних обов'язків низки країн внесено соціальне забезпечення різного роду калік соціально упосліджених. Що тренди до зростання гуманізму у історії призводять суперечливо до дискримінації людей успішних. Аж і тут удавані філантропи та людинолюбці добиваються, через роздачу ними пайків для мас утриманців, таки добуваються зростання різниць своїх доходів від пайків мас.

Особливостями поведінки людини західної культури є здатність домовлятися. Бо там оптимуми інтересів конкуруючих сторін знаходять через співставність пропозицій, через механізми ринку, внаслідок чого переваги залишаються за кращими, за тими хто доказує на ділі свою першість. Для питомого європейства не є характерні прості рішення питань за допомогою самої лиш сили. Так американці, попри своє відсторонення від європейців, таки долали Атлантику і надсилали війська для розрішення конфліктів між європейцями. До останнього сукупний Захід утримуватиметься від простих військових рішень на сторону проукраїнську, яке захищає не себе як частину Заходу проти московства яке відкрито виступає проти Заходу. На Заході, з впертістю гідною кращого застосування, продовжуватиму банду чекістів, які захопили владу у ерефії, вважати за ординарну державу. Так і атака західних союзників проти нацистів, яким до часу попускали агресивність, не мала метою нищення Німеччини, а спрямовувалася до відродження там демократії. Українство має виконати і заслужити трудами своє європейство. Європейство буде інфіковане, коли адаптуватиме малоросійство затруєне на московство.

Відповідає своїй кваліфікації злодія той із них, який поцупленим ним дріб'язком задовольняється, але лише кар'єра того, який став усім будучи ніким, – заслуговує на відповідність моделі тотального оволодіння. Лише відлюднику, який сидить під деревом, відкривається таїна остаточних смислів буття у перевтіленнях; лише ватажник стає посланцем божим; лише мандрівний проповідник стає боголюдиною; лише публіцист об'єднає пролетаріят і звільнить від експлуатації; лише присяжний повірений поведе до світової революції; лише колишній єфрейтор воюватиме з усім світом; лише колишній семінарист вирішуватиме за переселення народів; лише підполковник здатен збирати рускій мір; тільки той, хто висмикує чеку гранати притороченої скотчем до власного череві, впевнений: що він перемагає наймогутнішу Америку. Аби успішно вийти у астрал, то просто необхідно з розгону уперітцятися головою у щось тверде. Не може бути сакральним харизматиком той, хто у своїх буденних справах не віщує від імені абсолюту потойбіччя, не воює із князем світу цього. Лиш тому дано бути чудесним поводитирем гнаних та голодних, який задля цього воюватиме проти наймогутніших потуг і володарів найбільших світових багатств. Лише країни золотого мільярду можуть бути достойною трофейною жертвою для мрійників про заволодіння максимуми чужими багатствами. Гідним величі совСоюзу можуть правити хіба що з'єднані Штати. Ніщо так не піднімає духовність скреп, як щира впевненість окупантів у тому, що гатять вони з танків не по українцях, а по самій Америці. Відповідно українцям залишається бути гідними представниками вільного світу.

Проте саме ця формотворча для тотальних віровчень необхідність замахуватися на подолання максимального числа противних секті ворогів, себто власників ще не підбитих сектою статків, - саме ця штучна претензія догматики й вступає у протиріччя із не вигаданою, а реальною міццю та спротивом тих, кого чудотворці збираються вижити геть зі світу, окрім рятування сектантським режимом тоталітаризму саме ціннісних багатств винищених і вже колишніх господарів. Піднімає ідейні натхнення тоталітаристів їхня націленість на присвоєння реальних розкошів тих, кого вони саме з цієї причини охрестили ворогами, - а робить провальною аферу тоталітаристів парадоксально саме це ж. У максимальних любителів максимумів не свого бракує для цього своїх сил. Тоталітаристи, за визначенням, перебувають на фронті зі сторони слабкої. Тож тоталітаристам доводиться затівати гібридну ворохобню та провокації у самому середовищі об'єкта своєї агресії, спиратися у союзництві на тих кого вони замірилися знищити, доводиться обіцяти наситити зваблених участю у поході за здобиччю саме падлом зваблених участю у поході за здобиччю. Привласнювачем щедрот американських стають ті, які підривають і висаджують не лише окремих американців, а й усе американське.

Для московитів, особливо із числа притомних, не може не бути потребою жити у здоровому суспільстві, у якому б громадяни б заробляли своєю продуктивною працею, де захищалися б права і свободи, де дотримувалися б чистоти, справно платили податки, співпрацювали й розвивалися, - більше того, демократія та людяність є особливо затребуваними саме там, де їх гнітять. Проте демократія і правова законність, яка залишається взірцевою для атлантичних спільнот, вступає у протиріччя із збиральництвом на якому зведена конструкція московського царства. Не можна накрасти чужих земель і народів, а потім для окрадених улаштувати закон та порядок. Доводиться красти далі й силувати аж допоки для того вистачатиме сил.

Розставання із Московією її колишніх колоній вона сприймає як трагічну самовтрату. Хоча деколонізація не так посилює, як формує ідентичність людности довкола поняття росіяни. Звільнення від традиційної самототожності московського крадійства було б корисним не лише тим колишнім підмосковським народам, які спромоглись зберегти свої особливості, але розімперення було б корисним і самим московитам, - бо саме на долю крадіїв випадають зрештою усі нещастя за улаштовану ними аферу з паразитизму, - проте тут виникає для московитів небезпека: бо коли народи заберуть із імперії своє, то доведеться через збільшоване скло розглядати властиво й незаперечно росіянське, не потрібне сусідам.

Хоча Московія самодержавна та диктатури пролетарської домагалася розширитися на захід, проте її участь у європейській політиці переважно була похідною від участі у тих союзах, якими європейці розв'язували свої внутрішні між собою колізії. Ресурсами московськими користали, попри віру москвитів у те самостійництво своїх ролей, підтвердженням яких була і є втрата означених ресурсів. Хоча напад нацистів й піднімає реноме, фанаберію, велич жертвовного страждання атечества совітів, аж той напад був складовою й продовженням відплатної бійки проти переможців від колишньої Антанти. Штати вже не припустилися помилок допущення порозумінь між обома тоталітарними режимами й надали допомогу комуністичному противнику нацизму. Хоча совіти закидають Заходу за внески у відновлення німецького господарства після Великої війни, виправдовуючи московський комунізм як мішень зі сторони ворожого Заходу, проте внески з'єднаних Штатів у військову індустріалізацію соціалістичну, у постачання військових матеріалів і зброї лендлівівської є незрівнянно вищими від співробітництва Заходу із нацистськими нападниками на Західну плутократію.

Відколи московська імперія вдалася до екстремістських прийомів продовження свого архаїчного збиральництва вже за доби індустріалізації, запропонувавши для того комунізм, як початок ще не баченого Нового порядку, за якого усі громадяни стають трудозобов'язаними за злиденну пайку, - то подібний устрій паліативного рабства, за скобками та доказовими закономірностями прогресу, ще міг демонструвати свою конкурентоспроможність стосовно вільного світу у тій мірі, у якій можна було і вдавалося комуністичним вождям перемелювати до решти ресурси Московії та ще й не мати за це власних зисків. А вступивши епігонами на шляхи правових, демократичних, підприємницьких спільнот, у намаганнях наздогнати їх, та ще й сполучаючи псевдокапіталізм вже із правдивими та незмінними звичками красти, - то уламок від комунізму опинився на полі чужої йому культури, де москвити гарантовано програють. Москвитам личить концтабір, за якого вони швидко проциндрять царями накрадене; москвити довше протримаються біля своїх копалин за ладу який їм не пасує і є для концтабору протипоказаним.

Устрій відносин між народами улаштований так, що лідерство та вирішальне слово у ньому належить лідерам та тим, хто має вирішальне слово, вагомість якому додає валовий продукт, рівень цивілізованості та авіаносці. Відповідно державам, які мають порівняно менший вплив на участь у тому устрої, залишається мати вплив відповідно до наявних у них можливостей. Поза перманентну зміну динаміки напружень у політиці згідно інтересів союзництва між державами чи міждержавними угрупованнями, - аж обмін владою та багатствами у даному устрої залишається таким, що задовольняє його учасників тому, що є таким, яким він є. Й так само, як у соціальному устрої існують потребуючі удосконалення проблеми нерівності, то й міжнародний устрій улаштований далеко не для альтруїстичних втрат для його бенефіціаріїв. Тож належність українства лідируючому євро-атлантичному колу держав, безумовне дотримання норм і правил міжнародних відносин та порядку міжнародного співробітництва, - має корегуватися на українські національні інтереси незалежництва та визволення від залежності від усіляких колонізаторів.

Конкурента ефективно і вишукано вводять у залежність і підпорядкування не так примусом, як наданням йому позик, які й стають капіталом кредитора та інструментом впливу. Але коли ресурси закачувати на сторону надмірно, то на стороні позичальника заквашуються сатанинські афекти злочинних замірів: не повертати борги робом вбивства кредитора. Помпування за бугор посткомуністичною клептократією чекістів здобичі від приватизаційного роздержавлення спадку комунізму з тим, щоб конвертувати інвестиції, імітаційну вестернізацію московства, переселення олігархів у світ золотого мільярду вже у визнання й легалізацію там краденого, - до часу акцептується тамтешніми баригами. Аж зрештою настає момент накладання на московські чи малоросійські капітали на Заході санкцій за відмивання набутого незаконним шляхом. Тож ненависть до раю стає доказовою.

Оскільки розвиток капіталізму та демократії загрожував єдності імперії, - то довелося індустріалізацію з використанням досвіду передових країн провести з використанням досвіду кріпосництва самодержавного. Перемога комуно-большовизму над самодержавством імперії сталася завдяки продовженню історичної імперії у модернізації способів її грабіжницького існування. Підмосковське зібрання народів втрималося укупі завдяки віровченню про класовий інтернаціоналізм, завдяки терору, голодоморові, безоплатної примусової праці, завдяки тому придушенню свобод людей і народів, - якому комунізм завдячує своєму продовженню як вже концтабірному виду історичного московського царства. Перемога індустрії війни совєцького імперіалізму проти потенціалів німецького сталася як продовження самодержавного централізму й розвиток диктатури пролетаріату у представленні ним тягlosti грабіжницької культури московського збиральництва. Придушення прав і свобод людей і народів, удушення демократії, задушення протимосковських визвольних рухів народів набуває виду боротьби проти конкурентного нацистського тоталітаризму; демократичним та антиколонізаторським рухам московські імперотворці закидають звинувачення у фашизмі; реакцію власного реваншизму бійці за історичне московство виставляють антифашизмом. Своєму подальшому передсмертному продовженню інерція московського грабіжництва зобов'язана розграбуванню вже спадку будування совєцької лагерної зони суб'єктами чергової псевдоеліти клептократичних приватизаторів, коли номенклатуру замінили олігархи. Виправданням усевладдя останніх слугує та ж сама антифашистська мітологія виставлення московського тоталітаризму як руху патріотичного великодержавства. Очолений олігархами московський шовінізм гробить демократизацію Московії, себто визвольні рухи недоасимільованих народів, гробить освяченням мученицьких втрат офірованих збереженню тої диктаторської зони московства, напруженого визиску ресурсів якої колись вистачило на збереження зони вже колишнього та проминулого московства. Залишається сподіватися, що подолання фашистів німецьких, фінських, литовських, польських, українських, грузинських, американських і далі по списку відродить нарешті ту святую Московію яка у ліпші часи володіла Єгиптом, Індією, Китаєм і далі по списку новітньої хронології.

Німеччину можна вважати першим патримонієм класово-комуністичної і расово-нацистської ідеології. У другій же батьківщині віддали перевагу соціальним, а не суто кривим обґрунтуванням підкладок жертвовної боротьби за мобілізацію ресурсів з метою нападу вже на зовнішніх сусідів. У московській імперії зліпленій із національно відмінних колоній, у сакральних цілях єдинанеделітства, доводилося жертв нападу, маркованих відповідними ворогами, доводилося маркувати за ознаками класовими як ворогів соціальних; а напад на народи поза імперією здійснювався під брендом пролетарського єднання. Тоді як у мононаціональній Німеччині, як гуртувалася у апломбі національної фанаберії, яка заходила лише будувати свою імперію у першій та наступній світовій війні, то ворогами зобов'язані стати сусідні народи та країни звинувачені у не таких як треба національних ознаках. Утім розбіжність між нацистською та комуністичною ідеологією загарбництва була та, що німецькі потреби життєвого простору, санкціоновані озлобленням проте буцімто недороблених націй, є переважно фіктивним упередженням ідеологічним, штучно накинутим на те автентичне європейство німців, яке й дозволило їм зробити ставку не на територіальні прирощення протиправні, а на продуктивне виробництво силами власної працездатности. Нацистська ненависть до загниваючого капіталізму залишилася на маргінесах навіть самого нацизму. Німці пережили свій запізнений імперіалізм як пошесть. Загарбництво ж московське є не штучним, є змістом і метою історії московського збиральництва, яке було лише інтенсифіковане марксистською ворожнечею проти внутрішніх та зовнішніх багатіїв. Для москвитів протиприродним є їхній неймовірний перехід до капіталізму та демократії.

І під час першої, і під час другої світової війни москвити та німці через війну між собою домовлялися про своє виключне володіння Україною. Зараз вони роблять те саме вже через взаємні санкції економічні. Ми ж маємо обирати не кращого ворога, а свою свободу.

Свою значимість нація задає тою позитивністю винаходів і плодів своєї праці якими прагнуть з користю для себе скористатися інші народи. Тоді як для спільнот не відзначених вдачею у власному винахідництві, - й які саме з цієї причини унормовують для себе чи видом свого буття роблять усі види спрощень, - то самототожна ідентичність, специфіка особливостей, альтер его запізвених спільнот вичерпується їхнім порівняльним співвідношенням із народами у культурі лідируючими, до яких зазирають як у дзеркало не лише для того, щоб собі сподобатися, як ще й для звинувачень вже на конто провідних спільнот. Сенси ж особливо спрощених угруповань зводяться навіть не так до обітниць здійснення їх утопій, як, передовсім, до боротьби з усіма тими ворогами, опісля чи на тлі знищення яких особливості секти засяють сліпуче. Свою велич поводитирі нікчемности вимірюють висотою гори трупів, які їм вдалося згромадити на ламанні ними культури. Наявність ворогів, а ще краще, їхній напад - декриміналізує режим узурпаторів, й робить його надійним уособленням патріотизму.

Для московитів боротьба проти того ворожого оточення, - яке тільки й марить про завдання ураз великодержавству, - результувалася розширенням великодержавства вже на означені терени, за межею яких відкрилися нові наступні вороги. Для московитів різновиду комуністичного, то доказом правоти встановлення у совСоюзі екстремістського режиму боротьби із ворогами стало незадоволення цим комуно-большовицьким режимом вже зі сторони історичних супротивників історичного московства. Мовляв, винищення мільйонів ворогів у окупованій большевизмом Російській імперії йде на користь останній, оскільки боріння проти большевизму інтервенти із Німеччини оголосили причиною свого нападу. Тож захист від німецької агресії стає обороною радянської батьківщини представленої большевицькою владою. Земне протиборство імперій Третього рейху та третьоримського Третього інтернаціоналу перемістилося вже у духовно-ідеологічний напад один на одного нацизму та комунізму. Поразка вже брунатного німецького імперіалізму, як історичної Німеччини, стала поразкою нацистського тоталітаризму расистського, яким цей імперіалізм прикривався й оправдовувався, - внаслідок чого країна квітне у її праці; перемога вже червоного імперіалізму, як тимчасово історичного советського Союзу, сталася перемогою його концтаборів класових, себто торжеством комунізму, - внаслідок чого на політичній карті світу цієї країни не знайти. Подолання совСоюзом, у купі із союзниками, фашизму стає для спадкоємців комунобудівництва оправданням нападу Федерації на народи які звільнилися від совСоюзу, але не від звинувачень їх за це у фашизмі зі сторони імперських рецидивістів. Марні розмови про те, що советська влада це одне, а советський народ, який потерпає від советської влади, це щось інше, - є розмовами переважно помилковими.

Для того, щоб записатися до числа вільних країн гідних свободи та розвитку, то московити наполегливо виставляють себе жертвою комунізму, подають його за пришестья якоїсь диявольщини сторонньої московської праведности. Проте сам факт щеплення комуно-большовизму на московство, з подальшим представленням цього симбіозу як вищого досягнення історичної Росії, є свідченням не випадковості, а закономірності обумовленої традиціями московського збиральництва. Подібно й зникнення комуно-московства знічев'я без бою, не зважаючи на наявність танків, ракет, флоту та боезарядів, - сталося поразкою не лише комунізму, а історичної Московії, яка і є нападником на свободу людей і народів.

Узгодженість большевизму із історією збиральництва земель і народів московським царством не так легітимізує большевизм, як делегітимізує історичне московське царство.

Існують норми за якими вільні народи не лише живуть, а й процвітають. Щасливці мають сприяти визволенню народів, які потерпають від кримінальників при владі, - проте лиш у випадках, коли пригнічені мають не лише устремління на звільнення від кримінальної окупації, а ще й самостійно за це змагаються. Протипоказано тягнути до своїх трибів той народ, який цього не бажає; злочинно чуже життя підміняти своїми звичками; лиш вистраждане стає своїм. Стяг у руки тим хто не збирається виходити із традицій збиральництва чужого, - але мають вони залишатися лиш тільки виключно у своїх межах.

У відмові від розставання із кармою збиральництва чужого добра, у проклятті небажання виробляти блага руками власними, у неспромозі подолати тяжіння інерції культури своєї окупаційної експансії, - то комуністично оформлена противність московитів тим країнам, капіталізація багатств яких задається підприємливістю громадян, - сталася як апофеоз московства. Щоправда у випадку організації чергового імперського грабунку вже під прапорами та за апетитами світової комунореволюції, в умовах жорсткого спротиву конкуруючих імперій, довелося у першу чергу жертвою зробити внутрішні ресурси: спочатку обдерти багатів, потім масу безоплатних трудовоб'язаних, потім навалитися вже на експорт сирівців. Комуністична експропріація експропріаторів, з оголошенням грабежу справою гідною та законною, з порушенням поля правового та гуманітарних свобод, з організацією переслідувань задля мілітаризації як виключного засобу розповсюдження комуністичного колонізаторства московського, - відбулася як закономірна й невідворотна реакція московства на європейську буржуазність з демократією, й саме тому, з-за свого кріпацького і реакційного характеру, цей антизахідний централізм влади вкотре був у масовій свідомості советської людности московитів оформлений як удосконалення інтересів московського царства. Втамування сумлінь свого мучеництва у концтаборах величних будов комунізму чи виправдання атаки по німецькому мінному полі справжні советські люди отримували від усвідомлення своїх переконань, що тим самим вони зміцнюють обороноздатність великодержавства проти ворожих буржуйських ворогів довкола атечества. На шляхах втримання тягара колоній та змагань із вільним світом у брязканні зброєю зрештою дійшли до вичерпання на лише обітниці комуністичного рога достатку, а й фізичні можливості його наповнення у звичний московський спосіб присвоєння віднятого. Другим виданням комуністичної експропріації на користь большевицьких слуг народу стала приватизація ними ж статків зроблених звитяжним трудом мас за доби будівництва реального комунізму. Щоправда у випадку чергового імперського грабунку вже під прапорами повернення до права відновленої приватної власности довелося першою жертвою зробити внутрішні ресурси з їх перерозподілом на користь чекістів перефарбованих вже під машкару критики комунізму. Але справа відплатного реваншу за кривду розпаду імперії, завдану споконвічним ворогом у особі європейського кола культури, - у тім то й полягає, що імперотворцям на посадах державотворення Московії, щораз вдається переконати питому московську масу, що її ресентимент й розпач за скорочення московського царства з відповідним урізанням можливостей полювання на вже не контрольованих ним теренах дезертирів звідти, - є наслідком не того що московські вожді знаджені принадами ситості побігли до Заходу, а тому совнарод страждає, що то умовний Захід капіталістичний агресивно нападає. На часі входження у комунізм маса автохтонів московського імперіалізму страждала, за їхньою вірою, тому, що супостати із Заходу заважали проти них боротися тим большевикам антибуржуазним, які улаштували обдирання московської маси; а на часі виходу із комунізму та сама маса у тій же їхній вірі потерпає тому, що ті ж самі супостати заважають боротися із ними тим же самим паханам вже пробуржуазним, які учинили те саме. Хоча пограбування під претекстом комунізму і проводом большевизму сталося апогеєм історичного московського царства, а пограбування виправдане поверненням до реабілітованої власности вже не одержавленої під орудою олігархів відбулося не лише після комунізму, як завдяки йому, коли експропріацію розповсюдили вже на советський нарід, - проте у незмінно провальних наполяганнях непорушно втримати під собою колись поневолені ними землі та народи у стані своїх над народами панувань, то московські поселенці скорше схильні робити ставку не на можновладний олігархат, який буцімто позрадницьки запродався історичному ворогові буржуазної мамони, як московити нудьгують за приватизаторами у особі партії диктатури пролетаріату, сподіваючись що та поверне народу не концтабори, а пайку за можливість звільнитися тим самим від проблем. Маса незмінно хибить, що їй більше дістанеться коли пограбувати сусідів чи своїх зверхників. Але не плутається, що у утилізації решток їх імперії бере участь Захід у особі місцевих посадовців.

Окуповані та колонізовані Московією землі та народи у визвольній бійці за захист та відстоювання своєї незалежності, а то й суверенітету ставлять собі завдання обмежені цілями відбитися від московського збиральництва і навіть посприяти визвольним рухам таких же уярмлених імперією народів і націй; у той час як розвинені країни, на майно яких зазіхають московські агресори, ставлять своєю метою не лише ліквідувати загрозу, - принаймні а чи у спосіб провальних сподівань на демократичну вестернізацію московства та обсаджених московством недобитих московством народів, а чи спотворенням культурного коду історії московських полювань за чужим, а чи введенням московства до співдружності країн зайнятих продуктивною працею, - як умовний Захід, у особі та інерційності імперіалізму його провідних кіл, є екстремально націленим вже й на розподіл ресурсів зібраних свого часу історичним московським царством. А вже ці екстремальні завдання бариг із числа західних демократій колонізувати країни та народи, які постали із московської неволі на її руїнах, стають для цих народів зміною московського визиску вже на ефективний визиск зі сторони умовного Заходу, який вибірково одні колишні десоветизовані країни включає до присутніх довкруг столу на учті вільного світу європейської культури, а інші недорусифіковані народи на тому столі перебувають вже у якості перекуси.

Московське проживання робом споживання ще не помосковлених народів, іменоване сабіранієм земель, оправдовувалося та оформлювалося під різними ідеологічними прапорам. То збиралися улуси які відкололися від орди, коли московити претендували на її спадок. То окупація проводилася посиленням на преемство державне від давньокиївської держави варязьких часів – Руси. То розміщення військових баз російської Федерації доказується її правонаступництвом від советського Союзу, який отримав легітимацію не лише від розміщення його військових баз у комунізованих країнах, а ще й як той презентант імперії самодержавної, який зібрав до купи втікачів від неї вже у імперії червоної. То апетити Московії проявляються у міфології про те, що вона володіла давньою Месопотамією, Єгиптом, Індією, Китаєм, Японією і далі, включаючи походження від інопланетян. Право на володіння землями доповнюють записом московських поселенців вже у число кривно-генетичного етносу автохтонних народів що їх московські зозулі обсадили. Політико-правові докази експансії доповнюються духовними причинами, якими правлять: або поріднення у московсько-православному офіціозі, проекти великодержавної святости та месіанський борг порятувати світ від його природного зла, або мирна вдача збиральництва народів бажаючих розпрощатися із своєю самостійністю на користь московитів, або захист страждальців від немосковського імперіалізму та буржуазних глитаїв антимосковських, або вищий тип моралі, просвітництва та соціальної організації у особі московських жертводавців на користь народів, або захист засобами артилерії рускоязичія громадян інших держав, або єдність тої історичної долі народів, розпрощатися із якою безкарно їм не вдасться. Подібні позитивні смисли перероблення чужих ресурсів вже на московські доповнюються негативістським обвинуваченням жертв московських на них полювань у: бездуховности, жадібности, відсталости, інших конотацій гидування. На об'єкт нападу навішують доктринальні етикетки фашистів, капіталістів та подібної мерзотної нелюді бузувірської. А, проте. Віроучительні та псевдотеоретичні припарки на сторону живности на мисливських просторах московства зводяться до маркування її як сутнісно русофобської, бо під усіма нашаруванням маскувань під уособлення строкатими ідеологічними конструкціями криється шовіністично націоналістичний патріотизм власне московитів у їхніх потребах та узусові жувати вкрадене. Відповідно й народи та країни які пружаються або визволитися від московства, або розподілити присвоєне московитами вже на свою користь, - конфронтують та змагаються саме із московством автентичним, передовсім спорідненим у його кривности та подобах загарбницьких господарювань. Противником є не так самодержавство, комунізм, демократія московські, не саме використання імперією як відомством його ортодоксальної Церкви чи безбожництва, навіть не поразки чи звитяги московського війська, а – профаунд російства московського, яким гидується, якого жахаються, цураються, проти якого борються.

Домагання легалізувати вкрадене могла б статися через заперечення права, однак від того крадене усе одно не стане законним. Напад на сусідні народи москалі оправдовували як сабіраніє ісконних руских земель, але треба вискочити геть із норм моралі, права, законів господарського розвитку та глузду, заперечуючи суверенітет і бійку народів за визволення від окупантів, - коли б допустити можливість московитам замінити собою народи й безкарно та вічно втішатися краденим. На місці присвоєних чужих батьківщин, задля їх втримання під собою, можна улаштувати ще більший терор, але не народоправство. Від запліднення московства на демократію невідворотно буде викидень. Спроби вестернізації Московії у її статусі і тяжіннях імперського зібрання не може мати позитивних розв'язань. Відщепенці, які у Московії прагнуть належати колові не московської культури збиральництва, - не можуть не бути ворогами історичного московського царства.

Розбавлення українства на присутність у ньому московських окупантів наслідками має не лише те, що олігархат, як вершина із числа імперської еліти розкрадачів спадку царизму та комунізму, перекачує у офшори те, що ще можна безкарно вкрасти, аж головне те, що московити обкрадають Край на європейську нашу ідентичність. Відтісняють українство на маргінеси. Московлять те, що їм вдалося зачувати.

Вказуючи пальцем на факти, країни латинського культурного кола можуть стверджувати про свої провідні ролі, - але це не є підставою на те, щоб московити історичну специфіку московського збиральництва визнали за помилку розбіжності із європейством. Європейці хибують, сподіваючись пригорнути московство до поглинання його перевагами продуктивного, а не грабіжницького існування. Прихильники права даремно надіються знайти точки порозуміння із московитами яким потрібна війна щоб бути московитами. Заміри втримати Московію у тих кордонах її ідентичності, які при тому не були б перетином кордонів сусідніх чи далеких країн є не лише загрозливим, а й смертельно загрозливим заняттям для тих, хто цим займається. Московити не збираються свої традиції кочового випасання народів вважати за ваду гідну виправлення. Московське збиральництво це культура бандитизму націленого на заволодіння достатніми багатствами, а оскільки останні створюються саме продуктивною працею, то московити націлені на звабні для них здобутки євро-атлантичних країн. І до того, і після того, і у той час як, - Московія буде собою. Аж поки не помре.

Ординарні бандити загрожують вільним спільнотам тим, що можуть вільних поневолити. Тоді як у московитів вистачає їхньої тямки на те, щоб лякати вільні народи загрозами не завоювання їх московитами, аби народи лякалися своєї свободи та відсутності над ними московських панувань. Москальня серйозно вірить у те, що народи є нажаханими долею бути не переробленими на корм московитам, а тому народи самі борються за те, щоб їхнє життя належало московитам.

У московитів не бракує кмітливості лякати народи трагічним для народів припиненням московської колонізації народів. Народи мають вклякнути у тужливому розпачі від того, що московське царство і його імперіалізм зникнуть із лиця планети. Глобальна катастрофа спостигне світ на разі московського брейкдауну. Московити не лише розповідають про загибель Заходу, як ще й за дієвою участю міноборони розробляють цю тему, - що, однак, не заважає перекачувати на Захід авуари та поцуплені з Московії фонди разом із кадровим їх забезпеченням.

Коли поза кордонами імперії імперський істеблішмент складає виведене ним із метрополії і колоній бабло внаслідок і у результаті того розпаду імперії, що оцінюється істеблішментом як трагедія, - то наслідок подібної боротьби імперії проти Заходу, обіцяна й очікувана загибель якого от-от станеться неодмінно, і є причиною подібної співпраці москвоістеблішменту у оказії збагачення невідомо з яких причин ніяк не загниваючого ворога західного. Те употужнення ворога, на загибель якого будували комунізм, і яке сталося внаслідок цього будівництва, даремно приписувати виключно західному ворогові. Коли отримувачем вигід від москвоколонізації народів стає Захід, то він і є учасником колонізації.

Порівняно із заміром Світової революції, то будівництво комунізму у окремо взятій країні із ставкою на власні сили є більш заземленою пропозицією. Порівняно із весь мір насілля ми разрушим да аснван'я а затем, - то застосування дармової праці трудозов'язаних та конвойованих виглядає менш утопічною акцією. Ставка на компартію, як зв'язку і сполучника усіх установ, усіх територій совСоюзу не лише видається, а й стає згодом прогративною порівняно із централізованим адмініструванням бюрократичним. Не лише химерними, а й фізично неможливим стає заміна ринку вже на натуральне розподілення товару. Кризи виникаючі від спорадичних намірів доктринального для віровчення контролю та обліку тотального доводиться загоювати дозволами на приватне підприємництво, на застосування фінансових інструментів, на заохочення винагородами у царинах безпеки режиму. Заміри на горі всем буржуям міравою пажар раздум'я змінюються доктринами війни вже лише холодної, детанту, мирного співіснування як форми класової боротьби. Диктатура пролетаріату заступається загальнонародною державою у єдності блоку партійних та безпартійних для не баченого у історії гурту: советського народу, який внаслідок чисток не лише уцілів, а й був ними створеним вже для демократії. Партійність і комуністичне виховання трудящих також виглядають менш вегетаріанським відносно гласності. Заміна обіцяних утопією химер щодо вільної зміни професій, про багатство вимірюване вільним часом, про повернення людини до своєї сутності, про кожному па-патребності - вже на цинізм, втому від дводушности, на розходження між імітаційним культом та реаліями злидарювань стали практичною запорукою виродження у марнотному очікуванні обіцяної утопії, яка була підірвана офіційними завданнями забезпечення матеріального достатку трудящих. Ростом секулярної профанности стає кооптування до комуноістеблїшменту батюшек, чекістами призначених на посади стукачів, замість згорнутої політики на боогоборницьке висадження храмів разом із антинауковим світоглядом попівським. Більш прагматичним стає заміщення комуністичного оправдання утримання влади-власности вже на, власне, за усяку ціну тримання влади-власности. Кроками раціональности стає охолодження московського месіанізму через порівняльний із ним підрахунок капіталізації хоча б однієї із провідних транснаціональних компаній. Осиковим кілком у заповідану, як щастя й закінчення історії, примару тотального регламенту, як інструмента знищення нерівности, - стали не лише завали для кар'єрного росту мас, які гарують там, де це потрібно Партії, як, передовсім, вирішальна жадоба самого номенкатурного проводу зони замінити свої посадові пайкові привілеї вже на роздержавлення того, що вони ще до того одержавили. Мотивом же розбігання врозтіч колоній зібраних у імперську зону її пролетарського братерства є пріоритети інтересів місцевих кланів та директорів підібрати до рук довірене їм в управління із дозволу вищих посадовців у метрополії, коли навіть патріоти у метрополії дохазяйнувалися до збитковости імперії й негативного балансу від данини із колоній. Зменшення містичности режиму опускає його не лише на землю, а ще й нижче.

Московська іпостась критики індустріального капіталізму європейства, запозичена там як єресь останнього, з метою великодержавства та наступу на європейців, наслідками має розор москвоїмперії саме причин реакційної, феодального гатунку неадекватної критики апофатичної, яка запізнилася у пропозиціях удосконалення вже техногенних ознак глобального капіталізму. Романтизм марксизму є евфемізмом його затертої геноцидности.

Заміна великодержавної комуністичної боротьби проти загниваючого Заходу, забезпеченої відгородженням від останнього, - змінилася вже на великодержавну антикомуністичну боротьбу проти загниваючого Заходу, у забезпеченні цієї боротьби вже на інтеграційну вестернізацію, на взаємопроникаючі інвестування венчурних та ризикових капіталів, на дружбу співробітництва у спосіб обміну вуглеводневих сирівців вже на трильйони баксів. На часі розвороту большевицького експропріаторства вже до роздержавлення, у тих самих незмінних цілях мафіозного оволодіння суспільними багатствами, - то інструментом розімперення імперії стає вже не прилучення, а її відлучення від зв'язку із Заходом. У глухі кути потрапляють через повноти виключної достатности там.

Хоч прихильники представлення доби комунізму як тягlosti, продовження й злету історичного московського царства стверджують що Новий порядок москвокомунізму був вистражданий історією збиральництва, є його закономірною необхідністю, що жертви комунобудування є виправданими комунобудуванням, посилаючись на його фактичність, за якого історичне московство досягло глобального впливу як лагєр соціалізму у імперіалістичній бійці проти світового капіталу, - проте ті великодержавники, які беруться відповідати за весь цілісний масштаб історії московського експансіонізму, докоряють комунобудівникам за їхні утопічні домагання розпочати світову історію заново, за те що комунізм протиставив себе царському періоду, за принесення ресурсів Російської імперії на вівтар невдалої Світової революції, докоряють більшовизму за ті неймовірні жертви і втрати які підірвали й виснажили сили імперії заради проєкту побудови безкласового суспільства совітського народу, - пов'язуючи зникнення з політичної карти світу Російської імперії саме з наслідками експерименту заборони власности. Суперечки між прихильниками збирання народів засобами звичного чи концтабірного русифікаторства не можуть не бути оптимізацією прийомів визиску народів. Для поборників єднанєделіства червоного чи білого, диктаторського чи демократичного, планового чи капіталістичного істотним є єднанєделіство, а не деталі його варіацій.

Комунізм став фактом історичної Московії як вплив на неї Заходу у тамтєшньому вирішенні проблем на корегування монополізації капіталу вже соціальними його функціями. Назадницького й реакційного штибу доктрини з націоналізації капіталу як власности буцімто грабїжницької, вигадки про поділ народів на історичні й приречені до заглади, розворот від підприємницького індивідуалізму вже до гуртових начал під диктат обраних управлінців хоча й резонували із узвичаєннями московського збиральництва й централізму, - проте радикальні соціалістичні установки саме з-зовні були індоктриновані до проєвропейської та інтелігентської опінії які чудесна рецептура розв'язання у імперії напружень між пережитками абсолютизму та завданнями індустріалізації з демократизацією, кипінє між верствами правлячими та пригніченим.

Большовики, які вважали себе передовим загоном революційної соціал-демократії, заходилися за допомогою своєї чекістської диктатури розпалювати класові протиріччя усередині імперії, заповзялися руйнувати державу, право, моральність, господарювання задля провокування тим самим наступу проти буржуазних експлуаторів вже по усьому світу. Оскільки самі бійці проти мішочників заходилися запроваджені ними безтоварний військовий комунізм лікувати поверненням дозволу виробляти й торгувати, - то зрештою у ставці на побудову соціалізму у одній країні, а не на неможливість чинити це у інших країнах, вже на часі Великого терору, то компартійні владоможці почали зав'язувати із антидержавницьким революціонаризмом більшовиків, із перманентною революцією від Комінтерну, що він заважав співробітництву Заходом. У гібридизації використання праці конвойованих зеків та одночасного захоочення їх до праці пайками, - то у великій зоні ударництва п'ятирічок почався розворот до відродження узусу великодержавства; у тому ж напрямку уніфікаторства у російщенні розгорнулася боротьба проти контрреволюціонерів та ворогів братерства народів вже у малих зонах на периферії національних республік. Інтернаціональний комунізм перековується у російський патріотизм шовіністичного штибу.

Зрештою уціліла у чистках совітська людність відмовила собі у поломенінні ударництва у очікуванні якихось інших достатків від Світлого майбуття; а затим і номенклатура, за прикладом мас на стягнення дефіциту виключно під себе, відмовила совнародові у видачі соціальних пайків.

Проте й оновлення реального соціалізму у реформах його прискорення, гласности, поєднання з наукою і технікою, не кажучи вже про вбивчий для комунізму дозвіл на кооперацію, - стало атакою на комунізм. Без відсунення ідеологічно зациклених на одержавленні номенклатурників не станеться роздержавлення забитої туші комунізму вже на користь номенклатурників націлених на складування приватизованого ними вже у офшорах.

Пряма атака на ворога надто дорого обходиться, порівняно з вимотуванням наступаючого противника у обороні проти нього. Як це не видається дивним, аж москалів треба ще й провокувати на напад на українство, якому годить зображувати із себе легкодоступну для агресорів жертву їхнього збиральництва. Як і усі імперіялісти, то московці більш ніж помиляються, коли роблять ставку на те, що бандитське загарбання чужих багатств та колонізаторський визиск тамтешніх народів піде на користь споживачам плодів чужої праці. Бо утримання підопічних за ціну надання їм відповідних навзаєм послуг, або придушення місцевих визвольних проти імперії рухів обходиться метрополіям у непідйомні для них витрати, які зрештою призводять до занепаду самі країни загарбників. Користі викачування не більш як сирівців призводить колонізаторів до пастки ресурсної залежності; зникають ініціативи власного підприємницького бізнесу, який як опертя на власні продуктивні сили лиш і дає розвиток; вигоди від награваного перекачуються на держапарат з адміністрування колоній; а за бандитизм протиправний доведеться на різні боки розплачуватися. Тож коли на противагу колишнім імперіям, які часто безуспішно, а то й марно прагнуть позбутися наслідків свого колонізаторства у вигляді переселення народів з колишніх колоній вже до перебулої метрополії, - то москалі перебувають у щасливих для них переконаннях, що буде їм добре коли вони доб'ються переведення окупованих ними народів із статусу нахлібників вже у ресурсну базу імперії. Прапор москалям у руки. Треба лиш щоб втрати українців у обороні суттєво поступалися втратам москалів у наступі. Мало що є здатним суперничати з виродженням ерефійської Московії як її посткомуністичний імперський реванш. Ніщо так не виснажує ерефійство як вдалий і переможний пугінізм великодержавницький та антизахідний.

Московію дешевше знищити, аніж витратитися на захист від неї.

Від ідеології безтоварного виробництва, яким є комунізм московський, то більшовики змушені були відмовитися з самого початку їхньої влади диктатури пролетаріату, бо на примус підлеглого населення гарувати за пайку у більшовиків не було ресурсів на забезпечення цієї соціальної для пролетаріату пайки, яку апарат означених антибуржуазних управлінців парадоксально був у змозі отримати лише з примусу підлеглого населення гарувати за пайку. Комунізм московський змушений був початися з розвороту до ідеологічно протилежного комуністам ринку і цим же самим комунізм вже за часів перестройки і закінчився – у даремних спробах встановити ідеал рівності і справедливості через заміри унеможливлення та знищення доходів підприємців які наживаються у організації ними приватних бізнесів. Заміри на переваги господарювань через соціальне утриманство виконавців робіт стають кризою падіння виробництва у якому накладаються табу на ті доходи організаторів виробництва, які лиш і уможливають соціальне утриманство. Умонтажуванню у світовий ринок, у необхідність звертання як до західних технологій, так і до участі у політичних інтересах Заходу – не вдалося уникнути більшовицькій владі, яка робила ставку на автаркійне самозабезпечення та демонстрування себе альтернативою щодо сукупного Заходу. А ставши за перестроєчних часів приватновласницької приватизації на користь караючого меча Партії того спадку комуністичного будівництва, який цей меч і мав забезпечувати, то ерефійці як спадкоємці совітів, які є спадкоємцями імперського збиральництва, - потрапляють у залежність від політики Заходу порівняно більшу, ніж то було за системи перетворення концтаборів вже на несучу опору совітського господарства. У ерефії, змушеній вестернізуватися через необхідність звертання до механізмів ринку у одержавленні господарювання, знижаються реваншистські сили нападу на Захід. Актуальна агресивність збирачів більш ніж врівноважується потенційними можливостями Заходу утамувати москалів вже на рівні та методами впливів на економіку.

Питання бути чи не бути, змінилося на бути чи мати, - й надалі еволюціонує до питання бути чи здаватися. Сенси та чинники історичних процесів послідовно просуються до царини химер. Москалі ладні мільйонами вмирати та убивати мільйони просто невідомо нащо. Бандитами рухає вже не голод, а маячення.

У кризові та проблемні для тоталітарного усевладдя часи перестають бути істотними навіть такі його риси як участь у конкретиці управління, захист непорушності догматів та розпорядку зони, ставка на силу протиправність, мисливський роздобуток підбитої поживи, пошук ворогів та терористичне винищення чергової крамоли, облуди та виховання зонопідданих під стандарти утопії, якими режим може навіть пожертвувати перейшовши на відсторонення від мирського, чи на ревізію фундаменталістської містики й відповідну адаптацію здобутків культури вже як освячених режимною на них санкцією, на зображення відкритості до пізнавальних істин, примітиви згодні присягатися вже професіоналізмом, конструктивізмом, прагматизмом, вправляються ратувати за права, демократію, порозуміння у мирі, своє опікування навіть інтимними сподіваннями пастви вожді згоджуються замінити на ринок непередбачуваного, сповідники чудес божаться не руйнувати мало не усі притаманні здоровим спільнотам інститути, - у запобіганнях проблемам тюремники ладні проковтнути й логічні усередині режиму протиріччя, аби лиш плодом процедури виживання було збереження тоталітарного *усевладдя*.

Від самих його початків та до закінчень весь період тоталітаризму у його модерних формах ідеології соціалізму є не більше як ексцесом чи то проявом тої хвороби підприємницького поступу, яка була спричинена спробами якогось узаконення тренду монополізації підприємництва. Досвід експериментувань із московським соціал-демократизмом чи німецьким націонал-соціалізмом, які заходилися підгрибати під себе чуже майно, способи мислення людей, замінювати право на диктатуру, - призивів до військових конфліктів, до виробничих збитків перевищення жертвних витрат над прибутками, до того торжества антигуманізму, коли реакцією на тоталітаризм у його крайнощах одержавлення монополії стає впевненість у обмеженні приходу до узурпаторської влади примітивних бандитів. Період тоталітаризму слід розглядати як виключення, як розрив у тягlosti історії підприємництва, а не як закономірність, яка єднає шаблі підприємництва, - з тим, аби зону не легітимізувати.

Весь термін комуністичного будівництва історії людства з початку чистого листа, - з відповідним проголошенням помилкою власності приватного виробника на продукт своєї праці та заміною приватної власності на волю кліки узурпаторів, - не тільки метою має обґрунтувати тотальне пограбування усього суспільства та спроби перетворити громадян на каторжників, як весь реальний соціалізм водночас, суперечливо до цілей розриву із власністю власників, єднає та узаконює перехід одержавлених на користь номенклатурних клептократів суспільних багатств вже до плутократії, коли ті суспільні фонди приватизують на власну користь, виправляючи бандитизм способом пограбування бандитів. Комуністичне одержавлення виникає та благословляється під пропагандивні гасла про неефективність приватного підприємництва і під ті ж спокусливі кличі про пошук ще більш ефективного власника, у спосіб відмови від відповідальності за трупи офіоровані задля початку історії з чистого листа та у обітницях ошчасливлення на шляхах вже зворотної антикомуністичної денационалізації, приватизатори підгрибають під свої апетити не вироблений їхньою працею спадок будівництва Світлого майбуття. Бо у історії московства такі назви ще більш справедливого устрою, як то: звільнення народів, самодержавство, слов'янська солідарність, інтернаціонал, світова революція, Рускій мір, боротьба з колоніалізмом, - лише обслуговують чергове віднімання чужого. У чекістських підвалах, у боротьбі з гідрою контрреволюції, у боротьбі з неграмотністю, у звільненні народів від ярма капіталізму, у депортаціях, у соцмаганнях на виконання історичних рішень пленуму, у великому переломі хребти були потрошені не лише для того, щоб більшовикам безпечно пощастило обібрати громадян та колонії, а – провіденційно для того, щоб нібито антикомуністичним приватизаторам вдалося без спротиву з боку підданих мас пограбувати вже означену власність та владу більшовиків. Вибрик доби комунізму не так розриває капіталістичне підприємництво у його переході до крайніх форм монополізації, як термін комунізму стає вівісекцією задля переконань у недопущенні диктатури задля переходу у вже законодавчо регульований ринковий бізнес.

Єдиною вадою багатообіцяючих утопій є їхня утопічність, за приписами яких світ ще можна руйнувати, але вже не можна у ньому практично здорово. На відміну від людей нормальних, які дозволяють собі мрійництво без переплутування казки із реальністю, то, саме утопісти, здавалося б з головою занурені у казку та її втілення, саме й рефлектують дражливо на прагматику викликів, - бо утопії для їхніх поводитирів правлять скорше за інструмент відкидання та спростування усяких пересторог, запобіжників та тих норм культури які стоять на заваді утопістам здійснювати те, що їм кортить утнути тут і зараз не дивлячись ні на що протилежне до їхніх афектів. Для мрійників не існує нічого та є приреченим на смерть усе що різниться від праксису їхніх вчинків, коли бандити пруть як таран трощачи усякі закони. У чудеса добре вірують тоді, коли тримають опонента під револьверним дулом. За досягнення свободи утопісти мають свої можливості обходити стороною усе законне.

Спотворення соціальних відносин вже на користь тюрми та подібних насильницьких щодо суспільства екстремістських ідеологій виглядає нещастям не лише проти тих, на кого режим спрямований, аж і для організаторів зони визиску їхні обов'язки переформатування соціовідносин під стандарти вигаданої тюремниками ідеології є навіть загрозливими, як такі, що обмежують начальницькі рухи. Догматичні приписи й розпорядок зони є достатніми для мордування в'язнів, але не для повноти свавільства номенклатури зононачальників, які прагнуть підвестися ще й над догматами. Й до яких би рівнів зятягости не доводили ідеологічні норми, намагаючись запхнути у них історичну реальність, аж саме остання залишається загальними рамками для включеної туди маячні, а не навпаки. Тож тверезі прихильники ідеології лише користають інструментарієм її неадекватности, на відміну від тих очманілих сповідників ідеології, які самих себе роблять рабами та знаряддям приписів ілюзорних догм й від тої своєї фанатичної віри у можливості переведення химер у практику саме й впадають у помилки. Утопічними химерами можна керувати лише із позицій зневіри у їхню доречність. Навіть для вождів свобода починається з критики й продовжується у тому, що знаходиться ще далі. Мучениками віри, як її підпорою, дозволено бути лише розумово обмеженим психам, для яких їхня самопожертва заради ідеології править винагородою за їхню нікчемність. Професійна номенклатура та високопосадові організатори зони просто технічно не можуть бути підлеглими приписам зони як в'язні чи виконавці, коли означені тюремники не бажають втратити зиск свого тюремного бізнесу; вожді залишаються вождями тоді, як будуть цинічно ставитися до проповідуваних ними й обов'язкових для під'яремної маси зеків приписів ідеологічних; вожді мають не лише спиратися на контенти реальности, а ще й другій своїй руці, озброєній сокирою проти ворогів ідеології, мають не дозволити загрузнути у в'язкій консервативности ідеологічних приписів. Усі спроможні на правду в умовах неспроможности подолати тюремну зону, - не можуть не дотримуватися стандартів подвійної, потрійної та інших коефіцієнтів зради.

Закони, себто логіка речей та предметних подій, існують лише для людей притомних, які змушені рахуватися із об'єктивністю аби у об'єктивність перевести знання, - тоді як для любителів чудес не існує ніякої прокладки між їхніми мареннями та реальністю. Тож саме фахові фантазери і є тими максимальними прагматиками, які вбиватимуть людей та законність аби лиш фантазії здійснити. Примітиви керуються власними забаганками, виключаючи звідти необхідність звіртатися із наявними можливостями та логікою об'єктивного, не тому, що вони цілеспрямовано прагнуть по-шахрайському обійти закони, а тому вони пруть через живих, що у них просто не вистачає кебети та вмінь бути відповідальними перед істинами та сумлінням.

Там, де прогрес, що виринає із царини критики, не зачіпає налаштування ідеологічних догматів на управління суспільним життям та не підриває компетенцію зони, - там зона не лише здатна адаптувати пропозиції прогресу, а саме цим і зайнята, аби всотуванням корисного людям доводити й свою до того причетність. З часом розвитку, коли химери затрачають свою актуальність як інструмента безпосередньої переробки суспільства, то утопісти всотають усі пропозиції прогресу, бо між останніми та утопіями лежить прірва.

Вадою режимів подібних московському, енергетика якого йде на підготовку та проведення загарбницької політики, є навіть не небезпеки для сусідів, а несправжність навіть справжньої тюрми. Бо гармонізувати з-поміж собою злочин і право зрештою не вдається; бо і колонії Московії і щастя її панування там не є справжніми; і втілення утопій, і реальні провалля у успіхах там однаково безуспішні; пограбування усіх для того щоб щось на тому побудувати варте будови для організації чергового розподілу краденого; поводити до щастя та зобов'язаний до того під'ясачний люд дурять один одного у служінні один одному; цінности втрачають валентність, падають навзнік, стають дригом, а то й затрачають орієнтування; у зоні мордуються не лише каторжними уроками, але й втішаються пайкою для каторжників; там криміналітет окупує легальну владу для того щоб законну еліту покарати вже як злочинців; провокація криз для побудови блискучого світу завершенням має кризу; власність видають із приватних рук для того, щоб усупільнене було приватизованим ще вужчою групою у ще більш нагальній для загального щастя кампанії роздержавлення; націлюються на останні смисли щоб знецінити найперше із власне смислів; ненависть до історичних ворогів називають любов'ю до тих які перебувають у сектантському потойбіччі історії; жорстокий регламент тюрми заводять для того щоб призвести ним до стану безладу усталену впорядкованість розумових здатностей та відносин у суспільстві; іграми із символами симулюють те, що за інших умов є не можливим; химери та ілюзії загартовують до станів криці на те, щоб об неї розбивати чужі та власні голови; абсолюенти із міністерства правди вирощують фанатиків; могила вождя є запорукою такого ж життя для вірних йому; залякування слугує тій відданості, яка ще більше лякає; насилля кваліфікують правом на його здійснення; жертви та втрати перейменовують у винагороди жертвності; віднімання сумнів чи власності вважається за звільнення від докуки переобтяження відповідальністю; самовтрату у любові до вождя видають за концентрацію зусиль концентраційного табору; зона лагерь не гнітить нікого із числа тих, для кого вона є домом рідним; свавілля вважають оптимальним шляхом виходу на прагматичну необхідність узаконену; спрощують та примітивізують аби захопитися за що-небудь визначене та конкретне не було можливо; у зоні усе є заплутаним так, що ніхто ніколи аби де ні у чому ніяк ні нащо не може бути певним, тому що; колючий дріт, з однієї сторони якого чатують зобов'язані тримати ППШ та кокарду на ушанці, а з протилежної сторони якого вишикувалися зобов'язані тримати кайло, - ця колючка розділяє не супротивників чи ворогів, а єднає конкурентів у справі побудови Світлого майбуття.

Оскільки пряма атака на доказові істини у шахраїв не проходить успішно, то для ускладнення верифікації доводиться афери вводити до ужитку через стик таїн та відкриттів, через лінію фронту між правдивим та помилковим, через двері не апробованих проблемних тверджень, коли відверті дурниці камуфлюють під вид безневинних пропозицій на розширення стандартів, під личину гіпотез та варіативних імовірностей дослідницьких з метою збагачення ними знань, під подобу тих фактів, які мають право на життя вже своєю фактичністю. Живильним бульйоном для закисання й бродіння у ньому агресії хижацтва є види міксу напів-олжі з напів-правдою, продукуванню яких у сприяє вже втілене хижацтво. Гармидер є не лише сировиною для зведення мурів централу, як переплутування грішного з праведним є світоглядною причиною зони. Ідеологія трошки сюди, дрібку у інший бік, ціннісні орієнтири на сновигання межі невизначеностями, бажання розкарятися на двох сідалищах, ссати двох маток, одночасне служіння у війську супротивників, отримання зиску із власних похорон, запроданство власної свободи за користі від чужинського поневолення, запобігання перед наполегливістю доволіно яких впливів, невичерпне очікування на загибель ворожих сил за відсутності сподівань на спонтанне народження власних сил опору, роль гойного пластиру на пошесть будь-якого її спрямування, визнання власної крові за водичку, збагачення на види неволі, - ще й з видаванням подібної поведінки за обачливу виваженість, прояв толерантності, за врахування усієї повноти чинників, за умиротворення, - і є чинами малоросійської знедолі. Тоді як досконалі істин міряють виключенням із них виключень.

Успішне руйнування через війну концтаборів нацистських за допомогою концтаборів радянських дозволило німців відродити до їхнього європейства, - а вже участь совітів у числі переможців та утвердження комуністичної зони довелося Заходу руйнувати війною холодною за участю самого виродження системи комуністичного урядування. Утім й в урізаному вигляді московство реформоване до імітації капіталізму та демократії не лише уціліло як культура збиральництва, а й рушило у неоімперський реванш. В усякому разі ослаблений московський тоталітаризм почав хибно представлятися європейству як не надто карколомний. У детанті та вступі московського експансіонізму у період миролюбства, себто на час накопичення Московією доказових аргументів ненависті до неупокореного Заходу, останній заповзявся втішатися безтурботною вірою у безпечальне для себе всотування доволіно яких відхилень, а то й безвідповідальних і містичних доктрин вже як пропозицій збагачення свободою. Європейський мультикультуралізм це мастило на зброю психопатів. Постмодерністське сполучення нескінченності та невпихуемого є бульйоном для вирощування бацил нездоров'я. Компроміси це обмазування супротивниками один одного медом. Ризикові загравання із аварійними ситуаціями, наміри жертви нажитися на пограбуванні кілера, сподівання засобами карнавалу перетравити усіх прийшлих – робить мішень із накурених толерантністю, політкоректністю, плюралізмом. Безстрокового імунітету від пошестей тоталітарних сект бути не може. А може бути лиш постійне відстоювання свободи від відомих системних та ще лиш заквашених тих тоталітарних рухів, які у визнанні себе абсолютною величиною не відають упину у встановленні домінування над не таким як їм треба вільним світом. Не треба захоплення добром переплутувати із захопленням добра. На шляху відкритості до збагачення різноманітністю не можна не ставити фільтри, клапани, запобіжники.

Тоталітаристи визнають замість усього з усім, запроваджують руйнування усіх рубежів та визначеностей, дискваліфікують усі вартості не для того щоб запанувала терпимість, а для того щоб спростувати усе непідконтрольне режиму їхньої виключності панівної. Вони беруться вбивати ворогів не лише зброєю, як ще й вбивчим глузуванням. Тоталітаристи не знають наступних кордонів, а знають лиш наступних неофітів. Зодягнених у оболонку панцира догматики перетравити неможливо, у них нема початку, такими як їх намагаються проковтнути, то такими вони й виходять з протилежного кінця. У мінімумах своєї потуги тоталітаристи пропонують опонентам мир, а у максимумах – смерть. Фізичну.

Безмежна акцептація, рецепція, абсорбція, акультурація, акомодация, асиміляція, адаптація, асоціація, консумація, інші конотації запозичень та пристосувань роблять із утвореної суміші варіант тоталітаризму базований вже на такому демократизмові, у якому нема різниць, а є рівність між правдою та похибкою. Задля того й перед тим як встановити одномірний порядок диктату, то тоталітаристи розмазують, переробляють на безлад усі визначення та кордони між речами, вдаючись до відкритого визнання передовсім фейків, дези, нісенітниць, аби втопити там залишки тям, спроможности мати ґрунт та орієнтири.

Тоді нація матиме у собі стимули розвитку, коли не нав'язуватиметься до своїх вільних громадян із нормуючими вказівками, а замість того являтиме собою поле для здійснення сміливих замислів своїх творців здатних на усіляке добро. Проте існують міри, за якими відвертий противник існування нації не повинен визнаватися членом її запліднення на корисні для нації плоди. Життя організму, аспектом та атрибутом якого є взаємообмін із середовищем, включає у себе ще й регулярне очищення від баласту та відходів, переповнення якими не йде на користь. Дякуючи праву та свободі, - людина є не приреченою до прив'язки до батьківської культури, а, зрештою, є особистістю здатною обирати та творити культуру за можливостями своїх натхнень та працьовитости, аби таким чином не сходити геть, не відступати, не зраджувати обраному нею шляху призначень свободи.

Терпимість це той таран, яким імперіалісти висаджують стіни атакованих фортець, аби оборонці не оборонялися. Більше того, згідних на зраду самоправности винагороджують участю у подальшому імперському здобичництві. Миролюбство це клей колонізації.

Найпростішим прийомом вирішення проблем, у яких постійно живуть люди і які можна числити як атрибут життя, є пошук якоїсь такої собі міри між бажаним та можливим. Способом розв'язання того, що не підлягає розв'язанню на часі чи взагалі поза обставинами, стає дотримання мірила між крайнощами, полярна несумісність яких видається ворожою чи випадком строгої диз'юнкції. Коли треба робити те, що не можна не робити, тоді не можна не робити те, що треба робити, - бо істина, як відповідність між ймовірним та необхідним, є однозначною у своїй конкретиці; тоді як в усіх інших випадках звичайної безвиході треба керуватися добре тренуваним смаком до модного та інстинктивним чуттям стилю, які дозволяють не лише виживати у скруті, а ще й існувати посеред нагод на вдосконалення. Утім правові свободи мають гарантуватися не уподобаннями одержавлених маніяків, а налагодженою машинерією безумовного удавлення злочинців які заміряються унормоване міняти не лише на перевірені, а й на неапробовані нещастя загорнені у спокусу. Добра міра належить бути усьому. Мало не усі нещастя, в тому числі й соціальні, відкриваються на шляхах відхилень від вмінь постійного як вирішення проблем, так і знаходження нових завдань у штурмі поки ще утасмиченого. Заклики бути розважливим у вслуханні у аргументи конкуруючих сторін певно не претендують на зразок мудрости, - на відміну від практичної реакції позивачів у судочинстві на самих себе. Хитке балансування між небезпеками від одности суміщених полюсів чи взаємоворожих валентностей – може бути ще більш загрозливим порівняно із логікою доказових однозначних рішень політичних чи вольових. Хворобливе зловживання надмірною інтегральністю, з симптоматикою тотальних рішень самозваних очільників та верховників, коли нехтують правами окремих учасників дозволеної ними ж в'язниці, - визріває із розбалансування чинних установ, цінностей. Коли вдаються до зброї щоб оживити казку.

З однієї сторони над особою нашаровані оболонки у вигляді її виховання й освіти, тілесних та емоційних даних, рівнів культури та технологій, одночасної належності до соціумів від сім'ї до цивілізаційного кола, у відповідності до групових статусів чи чинників історичного випадку, - тож ці створені поза індивідуумом системи цінностей та стереотипи поведінки не лише надають персоні потуги звершень та логічності, але ще й можуть виступати кайданами на свободу творчости, коли прибічник екстремумів фактом уяви чи уявою факту переростає інфраструктуру оточення, аж до ставлення до останнього як до виду якогось зла чи об'єкту креативної атаки. Ці суцї ще до народження усередині них одинака штучні обставини та модуси необхідного можуть як бути незалежними одні від одних, так і втягувати у конфліктність між собою свого носія та сповідника. Тоталітарними зонами неволі для одиниць та душ й виступають ті концентровані регламенти та ідоли театру чия злостивість та нетерпимість до конкуруючих соціалізацій людини є заквашеною на містичних забобонах чи на помилках звичайної неосвічености не узгодженої із запитами громадського здоров'я. А з іншої сторони, нещастя вже для соціальних установ, включаючи туди й їх членство, відбувається як породження сваволі вже тих окремих організаторів хаосу, які впали у спокусу обрання себе кулінарами у зміні смаку історії. Бузувірства масових концтаборів ототожнюється із авторством збоченого безумця. Крайнощі сходяться.

Так розлога тюрма може постати із надуживань лібералізмом, терпимістю до ще вчора неприйняттого, фантиками рівних можливостей, - коли на їх тлі заходяться уживатися вже із легалізованою злочинністю; а з іншої сторони, творчі свободи та підприємливість малих груп, з наслідками відсталости вже для чисельного загалу, можуть гальмуватися жорсткістю кастових відносин між прошарками та відсутньою мобільністю кар'єрних ліфтів. Потурання свавільству та диктат монополістів – зливаються між собою.

Організація противаг і стримувань функціонує задля гармонізації інтересів колективу та особи. Критика та ревізіонізм зобов'язані бути замиреними із стандартами моралі та дослідженням істин. Проблеми й протиріччя бажано вирішувати конструктивно й позитивно. Вимірами винахідництва має бути суспільне благо. Зміни парадигм щонайменше не мають руйнувати фундаменти поступу, виміри якого зобов'язані бути предметними.

Добропорядним додається, а нещастя схильні чіплятися до вже ослаблених, - не зважаючи на необхідність урівняти шанси усіх учасників забігу. Зібрання людей та цілі народи своєму отруєнню на абсолютистські химери можуть завдячувати не так випадковості невідомого походження, як послідовностям накопичення криз у їхній власній історії.

Коли історія московства відмічена надмірністю крадіжок, коли сама Московія є конгломератом вкрадених від народів їхніх батьківщин, коли задля грабежу руйнують закони та не дотримуються прийнятних правил, мордують та визискують підданих, а ті постійно повстають, коли збирачі імперії поводяться як окупанти, а задля втримання усевладдя культивують для маси види рабства та нав'язують примітивний світогляд, коли історія імперії відзначена її перманентними війнами загарбницькими, господарювання зосереджується на низькій переробці сировинних ресурсів, населення складається із жертв одержавленого терору та непокараних катів, мучеництво стає узвичаєним, - то комунізм не забариться. Й тоді будуть волати за залізною диктатурою як за прийомом припинення невпинного розору, тоді глузд і порядність будуть замінені на утопії та кримінал, тоді вільні суспільства та культури будуть викликати лиш помсту зненависти зі сторони зеків.

Визвольне повстання супроти пригнічення - є тою відповіддю людей вільних, яка, скорше, є реакцією неадекватною, не характерною, не правильною для примітивних недоокультурених відносин дикої натури. Скорше за усе несправедливість, пригнічення, безправність, злидіні, страждання, злостивість, заздрість, переляк, апатія, нетерпимість, несправедливість, нечистоплотність, неохайність, підступність, війни, депортації, терор, голодомор, геноцид, крадійське загарбництво, перманентне насилля, агресивна ворожість до оточення, присадкувата освіченість, марновірськів манії, руйнівний безлад, переступ правил, бажання нажитися через обман ближнього, бандитський кураж, непокарані злочини, пристосування до торжествуючого зла, рабська послухняність, відсутність правди, низька працездатність, брак підприємливості, нехіть до свободи, дезорієнтація у людяності – плодитиме подібне.

Вільна людина, певна у своїх цілях та фізичних можливостях їх досягнення, буде відповідати протестом на утиски, захищатиме порушені права свободи, а посилення зовнішнього нападу викликатиме посилення її спротиву та відсічі нападникам. Утім із безмірним гнобленням у його нездоланності настає міра пристосування до катувань породжена вже природним інстинктом та бажанням вижити за ту ціну, яка не вміщується у цінності гідності. Немічні кати ризикують бути побитими від повстання жертв, тоді як кати естремально безумні закономірно викликають до себе любовну відданість зі сторони жертв. Людина яка втратила людську подобу, - коли куля вже вилетіла із ствола, але ще не долетіла до лоба, - встигне зізнатися собі у щирій самовіддачі вождю який розпорядився пристрелити.

У культурі, - як і бутті всесвіту, що він від точки сингулярності рухається до іррегулярності й нарощення ентропії, - прослідковується протилежна тенденція до організованості у окремих областях, з переходом на Землі до еволюційного поступу природного та культури керованої вже удосконаленням знань. Прогресом називаємо ускладнення спеціалізованих винаходів ув'язаних у структуру, систему, у той організм відносин, який буває ще й корисними суспільному здоров'ю. Тоді як види тоталітарного єднання через спрощення чи заподіяння загибелі для невіддатливих перетравленню контролем – доводиться трактувати за союзників безладу зоднорідненого режимом тюрми.

Навик виправних комуністичних концтаборів, який підсумував досвід колонізаторства імперського та збиральництва царського, який підбив передуючу практику номадів у випасанні народів, – був настільки успішним у організації екстенсивного паразитизму, що розмотування його назад всупереч становленню душі московства, стає катастрофічним вже й для його фізики. Витурити ендеміків із їхнього ареалу, де вони перебувають на вершині підлеглої їм кормової бази, - можна хіба що у нежиття. Нав'язування московцєві відповідальності підприємця стає розором для одноплеменців. Будучиною не урізаної на колонії Московії представляється удосконаленням концтаборів.

Вимагаючи від вірних самопожертви у самовідданості режимові й переконань у тій виключності догматики, яка відсікає у пастві навіть сумніви у реальності обіцяних їй чудес, - самі організатори зони залишають навзаєм для себе той безумовний люфт сумнівів у довершеній обробці поведінки та мислення підданих, без якого означена верхівка змовників просто не змогла б орієнтуватися у ризиках та загрозах існування режиму. Зона облуди навіть не виникала б, коли б самі творці облуди вірили б у свої фікції, фанатично відгородившись ними від дійсних ситуацій. У суспільний обіг ідеологію чергового облудництва вводить цинічний прагматик, якому без складової критицизму у призначеннях та цілях вчення ніяк не обійтися. Реальні керівники віровчення усередині свого закритого ордену не можуть не усміхатися тій затятій партійності яку вони нав'язують отарній масі; а мученики від тої маси просто не можуть вже для себе допустити сумнівів у незаперечності абсолютистських догматів, бо ті сумніви зробили б їхню жертву життя за жертву даремну, аби гонорово пишались і самовбивством, і тими кого мученики вбили заради влади вождів.

Порівняно із любов'ю, як стандартним самопочуттям аборигена зони контролю, відданістю служінню ідеовченню та його представникам наближеним до тіла верховного начальника, то ненависть, яка розчиняє самовідданість насельника зони вже у цілях знищення ворогів зони, - має більшу ступінь рухливості. Раб, який свої гаразди віддає цілковито сподіванню на ласку до нього рабовласника, має дещо меншу ступінь незалежності порівняно із наглядцем який того раба шмагає у сподіваннях за це на ласку до нього рабовласника. Чекісти на службі режиму, які особистісні кар'єрні зростання пов'язують із своєю заповзятістю у винищенні ворогів режиму, мають ілюзію ініціатив більш повну порівняно із переслідуваними ними ворогами режиму, які свої кар'єрні зростання пов'язують із любов'ю до начальників режиму та означених чекістів на службі вищому режимному начальству. Відданість зоні доповнена ненавистю до сумнівних у вірності зоні є двома полюсами зміцнення одності зони сподівань на процвітання чужим коштом.

Позитивний конструктивізм права, доповнений його негативістською націленістю на скорочення проявів зла та беззаконня, передбачає доскональне й доказове розслідування переступу, судові процедури, невідворотність покарання. Для бандитів, злочин яких є доведеним, способом втечі від закону стає не скорочення, а множення зла, таке його розширення обвинуваченнями усіх та усього, серед загальності якого бандитизм бандитів виглядає якимось ординарним включенням безневинним. Злочини намагаються зробити невиразними, розмитими, сумнівними саме у хаосі, у спантеличенні глузду, у морокові тотальної провини усякого, коли дискредитуються усякі стандарти добра та права. Коли до нісенітничі додати безглуздя й швиденько, аби ніхто не встигнув отямитися, замішати туди бездоказове, присмачити безпідставним, зліпити абсурдизм, - то не знайдеться розумника, який міг би заперечити подібному множенню глупства. Компромат на усіх, перемазування усіх подільників кров'ю спільного злочину, а то й цілеспрямований сатанізм – це живлове середовище кримінальників, їхня рідна домівка, гарантія їхньої безпеки. Світоглядними установками московитів, історія яких вміщується у напади на сусідів, є перефарбування усього світу у кольори зла, переконання навіть самих себе у тому що усі довкола є злочинцями, віра у те, що люди бувають добрими лише із завадами їм вбити та пограбувати ближнього. Закиди усім поспіль у їхній злочинності робляться для виправдання свого московського нападу як акції відплатної, а то й направленої на відновлення справедливості. У чуже обійстя москалів із сокирою несе ненависть й презирство до поганих ворогів. Москалі починають вільно дихати й у них починається ейфорія коли вони почують що й у інших усе погано і ще гірше.

Проти загроз вестернізації московська маса пішла на жертви громадянської війни і комунобудівництва, посилаючись на учення про несправедливість розподілу доходів за капіталізмом. Задля повернення у питоме великодержавство вона ж згодилась на паритетність доходів кількох десятків олігархічних кланів доходам кількох десятків мільйонів московитів.

Критика узгоджена із креативністю знаменує собою мир, тоді як доба військових дій потребує дисципліни, концентрації зусиль та жертвоприношень заради обкрадання опонента. Максимою організації військового табору стає концтабір під кермою партії озброєною єдино вірним абсолютистським вченням що виключає із життя усіх ворогів. Реакцією втоми від трагедій концтабірних режимів та альтернативою одномірності висувають модель постмодерністського розмивання усіх визначеностей та цінностей, серед яких не допускається до арбітражу ніяка. Проте ця спантеличена блуканина у безладі втрати орієнтирів та зневіри відчаю стає не лише гірким плодом псевдодемократії та ринку персоналізованого свавільства, як у цьому болоті розбещености починають збиватися до купи зернята ще більш небезпечних ідеологічних психопатій. Кепкування це лиш імітація порятунку від догми. Треба не шукати якоїсь міри оптимізації між фундаменталізмом та релятивізмом у сходженні цих концептів, а годить слідувати дійсному стану справ у перспективах наукового керування справами.

Коли громадський ідеал затрачається пошук наукових істин та відкриттів, коли під розкладаючим потоком цинізму поєднують непеєднуване і розділяють нероздільне, коли світ серйозно починають екзорцистами, окультистами, екстрасенсами і серед здавалося б приємних людей сновигають казкові персонажі, - тоді виламування кордонів та мирова із глупством стає підготовкою до війни, у хаосі якої безпечно будуть присвоювати чуже. Забагато артистизму та акторів, - це веде до війни.

Безлад, як енергетика тоталітаризму закамфлюваного під одиничну абсолютну тезу, загрозово зачіпає не лише творче, а ще й біологічне життя того чоловіка який нехтує вдосконаленням здоров'я свого потомства, злягаючись із виродженцями. То лише у вимірах історичних творчості людська змінюється вдосконаленням, та й то у однозначности поступу, але у обраному чоловіком своєму покликанні він не має бути зрадником, оправдовуючись відкритістю усяким привнесенням й не відфільтруючи різниці між правдою та злом. Ця ж визначеність має супроводжувати чоловіка і в узвичаєннях його фізичного здоров'я. Зрозуміло, що інцест, інбридинг, кровозмішення у замкненому родичанні не тотожні протистоянню хаосові, ані зворотнім ідеологемам з расової цноти.

То лиш за архаїчних та давноминулих часів класики мав місце безпроблемний вибір між злом та добром, тоді як за сьогочасних нетривіальних між ними змагань облудники представляють себе як носіїв альтернативної правди, як посвячених у конспіративні таїни, як управлінців навіть чудесами. Колоніальні війни за допомогою зброї замінюються навіть вже на холодну війну із гонкою озброєнь, а на економічні диверсії, на пропагандистські війни. Інтернет надав матеріальні умови для операцій інформаційних військ. Такі примітивні прийоми ейфорії, наркотичного очманіння, втечі від реальности у заколисуючий світ фантазій, з відкиданням перепон і завад зі сторони реальности, - досягається вже не фізичним проспиртуванням мозку, а культивацією інформаційного глупства чи дези зашифрованої під різновид інсайдерського проникнення у нарешті відкриті таємниці.

Шляхами та методами встановлення диктату химер є розмивання цінностей реальних, терпимість до введення ужиток вже виключень та усілякоможливих девіацій трактованих за здобуток свободи, поєднання несумісного у соломаху хаосу. А коли закономірне та необхідне тоне у пучині приведених до оживлення чудес, тоді владу щасливо прибирають психопати що обіцяють навести порядок вже інструментарієм концтаборів. Дамбу законів починає безлад виламувати спершу через шпарини компромісів і порозумінь.

Розвиток, як удосконалення у множенні розмаїтости, демонструє у живій природі саме різноманітність видів, - оскільки зміна їх тілесної породи є відгуками пов'язаними із змінами природного середовища. Й хоча плоди цивілізаційного розвитку, - не лише технічні, але й особні національні організми, - відмінні картиною більшої спеціалізації, порівняно із спеціалізаціями природних видів, проте не лише у біологічних, але і у гуманітарних вимірах усі поспіль люди є рівними у причетности до співробітництва. Режими, де протиставляють одні групи іншим вже як ворогів й сподіваються на перемогу над ними - є антилюдськими.

Іронія (867)

Іронія виступає ланкою опосередкування між відвертою критикою ідеологічного віросповідання та спробою повірити у ці ідеологічні химери. Іронія є навстіж відкритим проходом між марновірством фанатизму та свободою критики. Іронія створює оманливу видимість знання необхідних істин, коли навзаєм так само піддають іронії знання не досягнуті на рівні істини.

До популярних та затребуваних зоною шкіл та епістем відносяться і ті, у яких спонукають до пістету перед обожненими химерами, де зекам дозволено у мовчанці обливати сльозами своє серце, брати на себе додаткові соцзобов'язання по винищенню ворогів та плотських утіх, екстатично хилитися до страждань там, де це потрібно фаворитній партії; і ті вчення, - де без нарікань стоїчно закликають уживатися із нещастями не звертаючи уваги на радощі, на ситі цинізму промивати і зло і добро, аби лиш наколупати утилітарні виживання за будь-яку ціну й відмитися від понять гідності; і ті орієнтири, - де дозволено над тюрмою глумитися й улаштовувати карнавали, - аби лиш у будь-який, на вибір самого в'язня, спосіб не допустити у зоні бунту.

Відповіддю, і то не лише з боку психічної постави мас, а й у кулуарах офіціозу вождів зони, - відповіддю на зобов'язуючі слідування приписам утопій чи на плани заготівель зверх можливого є те іронічне до них ставлення, яке уникаючи повстання проти зони дозволяє водночас стравлювати напруження, випускаючи протест намарно з-під кришки зони. Надмірна заангажованість робить із її невольника вже зовсім безпомічну жертву стихії. Тоді як блазенство на конто святинь дозволяє хоча б на рівні емоційному всупереч фактам свого перебування у стаді відчути себе господарем положення. Клині забитого у мозок віровизнання його жертва береться вибити клином чуття власної над усім, хай і вигаданої, звитяги, аби сміхом відгородитися від несмішних загроз. Як це не дивно, аж саме режим серйозних тюрем відзначений сміховинною природою психіки в'язнів, бо без цього демпферу відгуку на тиск зла, без опору розпачеві адекватною зброєю натхнення, без фантазувань про світ добра - тюрма була б тим, чим вона є насправді. Оскільки зона для своїх підопічних залишає лише відповідальне ставлення до догматів та розпорядків, то в'язні тікають у свій сміховинний світ, аби там відчувати себе нібито без кайданів немов би буцімто. Відповіддю на зло, спричинене дурістю, у наслідках загибелі стає перемога добра, яка спричиняє радість, у емоціях сміху, - або ж просто доводиться сміятися у вічі ворогам, коли не доводиться святкувати практичну над ними перемогу. Оскільки правдивий сміх можуть дозволити собі ті, які дійсно увінчані подоланням проблем, які вижили залишившись осторонь, які дивляться зверху на сліди лих, - то у зворотній послідовності сміх не може не бути хоча б і лицемірною, але демонстрацією удачі. Глузування це засвідчення зневаги до загроз противника, тож насмішки, іронію, гумор викликають навіть штучно, аби засвідчити сподівання переможної зверхності над ворогом. Утім перманентний комізм з приводу нещастя до звикання з ними лиш і привчає. Надмір іронії у вдачі українства не може не бути симптоматикою унормування ситуацій не розірваної історичної неволі. Чорний гумор чисельників стає єдиною павутинкою, що пов'язує безнадію вже із можливостями проявляти людяність навіть там, де її нема. Пошкіритися перед лицем костюмахи, позбиткуватися над невідворотним, виставити страждання на глум, - це й увесь злидений набір, який залишається для тих, хто не примудрився серйозно вберегти свою свободу та незалежність. У розстрільних запіллях лунають загробні смішки.

Зону одномірності улаштовують для усунення усіх проблем хоча б засобами чуда за поміччю засобів терору та руйнування спротиву усіляких ворогів. Й тоді має наступити благоденство нового порядку. Тоді як у здорових та життєздатних спільнотах рівень критичної вимогливості, задля позитивних наслідків дослідництва, і є показником суспільної свободи та розвитку. Тож і одномірній зоні тюремного порядку своєрідним демпферним клапаном скидання напруги править іронія, кепкування, дозволений карнавал, коли зеки вишкіряються у імітації критичного ставлення до режиму. Штучний гумор під шибеницею стає підробкою оволодіння неспідвладними подіями.

Для того, аби зобов'язати людей на виконання однозначних приписів тюремного розпорядку вже як в'язнів каторги, - то треба розтратить усі соціальні інститути та цінності у середовищі яких люди функціонують як вільні, а передумовою практичної руїни соціокультурних сув'язей є їх знецінення, задля підміни доказових законів вже на модель дозволеного хаосу передовсім у царині морального життя. Коли висмикнути чеку вихованости, порядности, людяности, тоді уся конструкція соціальних взаємообумовлень обрушується. Приходові чуда заважають не лише об'єктивні закони та описувані ними відносини у природі речей, а, головню, - моральні зобов'язання, на руїнах розчистки яких виринають яму задля закладання трупів у підвалини майбутньої в'язниці. Настанова на девальвацію культури міжлюдських порозумінь виступає авангардом хвилі вже неодмінного безладу. Дотримання поведінкових звичаїв заважає вбивствам права та винищенню людей, тоді як останнє стає вже необхідністю після знищення норм людяного поведіння.

Поступом моралі є передача нею своїх функцій організації суспільного співжиття вже царинам права, релігії, політики, просвітництва, науки, - проте звільнення останніх від своїх сурогатних представництв моралізаторськими та звичасвими настановами означає не розмивання моральних зобов'язань, з облудливим видаванням анархії вже за поступ усеможливого чи чогось подібного свободі подолання завад, аж перманентні процеси розкріпачення правил власне людської поведінки у суспільстві вже від забобонів та хибувань лише зміцнює ті норми моралі, що витримали випробування на корисність.

Мастилом, яким паскудять, розбещують, роз'юшують усі смисли та визначення, аби ті без проблем провалилися у пащеку небуття, є не просто цинічна невідповідність між подіями та їх оцінками, як - цілеспрямована руйнація зв'язку між закономірностями, розумінням, управлінням, наслідками вчинків. До містики абсолютистських вигадок та неадекватних гіпотез саме й вдаються задля атаки на дійсні ситуації. Пропагандисти чудес не так свідомо дурять аудиторію, як самі не є керовані логікою та відповідальністю за свої спокусливі обітниця. Потреб слухати та йняти віру словам містифікаторів нема потреби взагалі, а покладатися на професійних ворохобників є небезпечно, - бо у містифікаторів слова та дії належать паралельним областям. Нема бо не може існувати причинних сув'язей між чаклунством культових ритуалів з викликання чуда та наслідками втілення заклять. Звичністю поведінки насельників зони є відсутність усякої прогнозованости дій, порядности, гуманности у вимірах правозаконня. На відміну від суспільств, у яких поняття використовують за призначенням, то тоталітарні суспільства надають нагоду здійснення навіть неможливого й того що лежить поза скобками моралі та раціональності. Облуди це будівельний матеріал зведення фортеці для ув'язнення там закінчення історії.

Крайніми пунктами на протилежних кінцях історії тоталітаризму є цинізм, критика якого розпочинає гуртування у абстрактних ідеалах, перетворення яких згодом у цинізм їх сповідання завершує даний черговий вид тоталітаризму. Віра у езотеричні химери береться виступати трунарем на меркантилізм, проте згодом усі нездалі збудувати кар'єру на основі власної працездатности збігаються до офіціозу віри у химери, цинічно перетворюючи його у черговий меркантилізм та виживання у спосіб принесення йому у жертву будь-яких чеснот. Періоди тоталітаризму зшивають чергування суспільств чистогану вже у цілісність історії.

Піддані зобов'язані сповідувати віру лише у Бога і їм як зло заборонено робити противне, бо інакше вони не будуть підданими; клір же має вірувати ще й у диявола, бо без цієї повноти знань та вчинків він не може бути керівним щодо підданих йому.

Наукова істинність передбачає конструктивний збіг чи ототожнення дійсного стану речей та того, що відає про це дослідник. Тоді як сповіднику химер задля подібного володіння реальністю не обійтися без докорінного розходження віри та того, на зміну чого віросповідання націлене. Хибою примітивних розумінь дійсности є така із нею незлагодя, яка подається як її взірцевий стандарт до якого підтягують дійсність способом знищення не відповідного вірі. За зони розминаються: ідеал щастя свободи збагачень правдою та учинена для цього каторга. А вожді свої учительні безумства ховають під місію служінь народові.

Коли останньою миттю та своєрідним підсумком справ, у яких людина вважала себе справною й успішною, є погляд на цівку з якої зараз і безповоротно вилетить у обличчя куля, тоді людині залишається хіба що тій кулі посміхнутися у відповідь на силове та безправне припинення її фізичного життя. Як це не виглядає дивним, аж саме у обставинах, де чоловіка переробили на безправну річ у чужих та хижих лабетах, де йому вже нема чого втрачати, єдиним здобутком визволення залишається імітація подолання скрути хоча б на рівні емоційної зверхності над обставинами. Кепкування є тим ґрунтом цвинтаря, у який загортають його жертви.

Помилки чавлять підмурком істин, розквітчаних зверхністю сміху, як демонстрацією подолання остраху перед викликами відпрацьованих знань перетворених вже на помилки. Кепкування над тим, що стає погрішністю перед лицем вже посталих відкриттів, є людською реакцією чуття тих досягнутих сил та вмінь, для яких перестають бути загрозою означені аберації. Сміх є останнім поквитанням із дурницями які відходять далеко геть. Навіть постулати святого поступаються перед емоціями людяности. Остаточно подоланий супротивник може стати об'єктом для пащекувань, проте сам лише вишкір зубів ще є чинником чи гарантом подолання проблем. Тож насмішку штучно викликають, аби тим симулювати факт подолання супротивних тверджень. Природа сміховинного стає останньою зброєю для обездолених. Поведінку циніка та безстороннього арбітра беруться імітувати від знемоги прихилитися до якоїсь відповідальної позиції. Коли вичерпуються аргументи, тоді темперамент ненависті наснажується самою лиш істерією сміху й навпаки.

Сміх це ще й спосіб ідіотам та іншим надміру оригінальним типам залишитися там, де вони такими і є. Відторгнення та неприйняття істин на рівні жахів, переляків, залякувань – вже є першими кроками до розуміння слушности істин, але вже неперехідні для проблем стіни вибудовують фанатики марновіств саме матеріалом глузувань над істинними проблемами. Для того, аби нікчемність випнула паростком зверхності над рівнем культурних здобутків, то останні мають бути не так знівельованими у загалах уточнених знань, як перетерті на порошок, девальвованими до рівнів сміття, вартого лише глузувань із усього відмінного від претензій на володіння чудесним. Утопії та виправи з чудесами можуть претендувати на домінування лише через обов'язкове, хоча й уявне, зображення погноєм усього, над чим марення про неймовірне беруться встановлювати свій арбітраж. Цінности власне культури спускають у вигрібну яму презирства, аби на тому тлі ідеологічний неадекват виставився за цяцю. Або ж глузуванням та дифамацією навіть над безумовними та нетлінними постулатами користають як доповненням до тих кампаній фізичного вбивства, де нападники на культуру навіть через вбивства не можуть досягти успіху. Насмішки дають ілюзію сили там, де відкидаються усі позитивні пропозиції, а сумніви у доцільности будь-яких підходів справляють враження усепереможної критики, яка буває направлена на доказ того, що перебуває поза досяжністю для усякого глузду, - дарма що насмішник не може для вирішення реальних проблем запропонувати нічого, окрім зациклення на вичавлюванні через силу із себе поркання від іронії. Шарлатани ж, які пропонують свої марення за якусь панацею, неодмінно замотують справи своїх клієнтів у смуток, марноту, лихо задля того, щоб обгорткою радості та жаданого порятунку вже розцяцькувати запропоновані клієнтам омани. Цинізм шахраї залишають собі задля орієнтирів, натомість для лохів пропонують натхнення віри у чудеса, аби між жорен радості у накинута догмати перемолоти та ревізувати усе варте пошани й на утвореному кладовищі знущань із істин шарлатанські химери заблищали зверхністю. У свою чергу кризи, розчарування, руїна викликають сподівання й надію саме на те, що знаходиться поза рамками дійсної історії коли та провалюються у означений неуспіх, на який емоційною розрадою стають чуда та фантазії. Радість покликається зробити чоловіка нечулим до проблем із яких складена реальність, завести чоловіка у нетрі упереджень, аби той витанцьовував побрязкуючи кайданами. У зоні благоговійне, а то й серйозне ставлення до утопій, оголошених святими й недоторканими, перемежають із насмішками над реальністю.

Абсолютизм чергового тоталітарного вчення за визначенням не передбачає критичних зі сторони поглядів на свої змісти, бо критика розруйнує усяку виключність, - проте тоталітарна зона збилася б на манівці й запропала б, коли б устрій зони не підлягав би керуванню та логіці необхідних модернізаторських видозмін. Навіть ті догмати та незмінні ритуали зони, які стоять понад усякою розумністю та доказовістю, не є справою цілковитих безумців, бо навіть претензійно позаісторична зона має свої причини та відповідно цинічних очільників. Зона керована фанатиками не витримала б змагання за мирськими правилами.

Захисники зони шукають і пропонують її виправдання у спосіб провалу у її нібито адекватність та буцімто відповідність громадським запитам, яка поза межами фанатичної вірності зоні виключає усякі сумніви на вигадану її самодостатність й переконати вірних зони у принадах свободи чи світоглядах відмінної валентности, а не у самопожертвах заради ритуалів утопії, не є можливим; з іншої сторони, усяка критика зонотворення, до розряду якої можна віднести й даний текст, серйозно пружиться спокусити вірних зони принадами свобод, аби фанатики перестали бути розтратним матеріалом у руках цинічних вождів зони й не слугували б бандитам що наживаються на організації зони. Утім серйозний без посмішки захист зони тоталітарної віри й так само не глузливий захист свободи супроти зони тотальної віри є достатньо несерйозним заняттям для тих, хто має глузди та докази насміхатися як із захисників так і з противників зони. Переконавати очільників зони у вадах їхньої самовідданости на конто догматів нема потреби, бо вожді самі знають що й для чого вони ту вірність справі спасіння людства демонструють. Бо коли безглуздя є домагання довести справедливість чи ймовірність здійснення тих утопій, які за визначенням є химерами, які не стануться навіть від злочинів пролиття жертвовної крові ворогів утопій, то й у критиці утопій змісту не більше, як від порожніх та безнаслідкових зусиль; бо доводити нормальність свободи нема потреби за визначенням норми; бо свобода потребує лише кари на нападників на свободу. Поза жорсткістю як захисту, так і критики зони існує та незаперечність критики підтримкою якої є ще й контексти посмішки авгура, який звітує собі у причинах пропаганди щодо святости зоновчення, який організовує культові ритуали та провокує бійку супроти противників ритуалів. У зоні з результатами її незчисленних жертв та втрат нема інших причин та смислів як крива посмішка тих метикованих циніків, які припустилися до організації тотального безглуздя та ошуканства.

Для надання фіктивним віровченням якоїсь респектабельности, аргументованости, закономірної необхідности затребуваного, то їх не лише зодягають у лати набурмосеної серйозности сакральної, як озброюють ще й інструментами смерти. Але від того дурня не перестає бути собою. Глупство, або ж демонстратори усезнання не сміються, тоді як гумористи, здатні оцінити події зі сторони, подають надію на успіхи свого навчання. Тож в'язням замість втраченої волі залишається хіба що те відчайдухе кепкування з приводу своєї зони, яке дає ілюзію відсутнього конвою на часі дозволеного ним карнавалу неслухняности, який і слугує демпфером скидання тиску від утисків. Зубоскалять під гільйотиною.

Оцінка злочинів тоталітаризму представлених історичним московством видається абсурдистською, такою що перебуває поза здоровим глуздом і є знущанням над останнім, підлеглою хіба що кепкуванням, - тому що реальність московства не вміщується у реальність і не може бути адекватно оціненою у рамцях реальности. Вбивча машинерія зони – не комічна. Її не можна не сприймати анекдотично.

Приходить один божевільний і переконує своїх послідовників, що він є творцем неба і землі; приходять ще один і переконує, що його слова є арабською книгою яку Бог тримає під своїм престолом; з'являється ще один і переконує, що не можна мати власність; вчащає інший й розповідає що дорогу до щастя затуляють євреї; інший каже, - що українці. При тому кожен із причинних не забуває закликати своїх вірних бути непримиренними до ворогів, тобто не згідних із проголошеним святим ученням. І нема таких химер, на які б не пристала мільйонна паства прибічників. Після цього людей відносять до істот наділених розумом.

Инколи соціальні нещастя чи наукові недоречности породжуються хаотичним збігом інерційних обставин не залежних від учасників аварії, за наслідки якої нема напряму винних; за інших умов, помилок, несвідомо, а то й з умислом припускаються вже люди; подекуди відповідальність за вчинені страждання жертв афери цілком лежить на ініціативах означених злочинців, які не помиляються у своєму шахрайському фахові; у гірших трапунках вигадники самі стають жертвою віри у ними ж сфабриковані чудеса чи недостовірні прогнози. Аж мають місце й ситуації, коли зачарована вірою та переконанням у здійснення чудесних обітниць, а чи безпремінними ролями у сценічному дійстві, публіка сумлінно й вдячно витанцьовує під дудку режисера, достатньою й вичерпною втіхою якого є кепкування із маси приведеної ним у культовому ритуалі саме до покори й слідуванні тим нав'язаним химерам, у ймовірність яких сам цинічний автор химер жодним чином не вірить. Помилки з плодами їх трагедійности, у яких не розбираються навіть їхні організатори, - згодом, вже за високу ціну втрат, будуть виправлені творцями здатними на істину, себто тими, хто прислухається до логіки подій; але довше протримаються соціальні нещастя вчинені тими керманічами утопізму, які глузують виключно із вірних прихильників утопізму, залишаючись самі виключно при тямі, тамуючи кпини над лохами зловтішним посміхом, забавляючи комплекси своєї амбіційности під машкарою серйозности церемоніалу. Виправленню помилок слугує слідування фактам, тоді як істиною зла та переступів є феномен посмішки авгура, здатність кпити над одуреними, прикол щодо недорослих у умі. Причиною примусового для спільноти ошасливлення є не лише психопатія чи неосвіченість його автора, як – ще й підсвідомі потреби останнього відчути себе навчителем упокорених. Виправданям зла може матися його невмотивованість; аж після того раціонального цинізму у примусові над ошуканими, який власне задовольняється власним карнавалом понад трагедією гнаної пастви, - шукати інших чинників концтабору вже дарма. Садистична насолода сміхом у чутті усевладдя над життям та смислами це остання притика душолюбів. Тоталітаризм це механіка обкрадання мас на відкрите володіння фактами та власною поведінкою із заміною особистої відповідальности вже на участь у фабулах ілюзій та символів, коли люди перетворюються таким чином вже на слухняних дитинчат. Тоталітаризм це гра, організатор якої знаходиться поза правилами змагань, аби завше у тих вигадках бути переможцем. Вождь імітує свою зверхність відрадністю знуцаннями над підлеглими через сумлінне й серйозне виконання ними фантазмагоричних ритуалів запатентованих вождем. Похідною від істин є помилка, похідною від якої є цілеспрямоване спонування до слідування вигадці загорьованих не власників своєї долі у істині.

Зазвичай усякий політичний менеджмент з прийняттям ним вольових та перспективно доречних рішень буває успішним тоді, як рішення не надто підривають запиту мас на добробут, - тоді як любителі чудес, які досягли політичних повноважень, починають ті чудесні нейовірности втілювати у життя ціною віднімання життя серед публіки не згідної із чудесами. Однак, часом здається, що керманічі тоталітарних доктрин осіддали навіть не самі догмати містики, слідують навіть не за хаосом особистісних непрогнозованих афектів, а – випробовують терпіння підданих у тренді знуцань, а то й кепкувань із тих насельників підконтрольної зони, які у відповідь боготворять своїх отарників. Карнавал не лише завершує криваві розбірки у зоні, аж він зону й започатковує.

Якщо із загалами знань порівняти ідеологічні забобони якими публіку дурять шахраї, то здаватиметься що останні учиняють примітивізацію віруючих у нісенітницю хіба що із бажань покепкувати чи то поглузувати над публікою. І лише кров та страждання що у подібному злочинному занятті проявляються не дозволяють кваліфікувати його за безневинну розвагу. На жаль до тоталітаристів та маніпуляторів чудесами доводиться ставитися із розважливими осторогами.

Хіба що меркантильна розважливість у підрахунку ріжниць між прибутками та витраченими задля того ресурсами спонукає нас визнати тоталітарні обітниця за зло й дурню. Аж зона держиться на вірі у таке осяйне чудо, задля поступи якого ігнорують масові жертви.

Одним полюсом поведінки зека у зоні мають бути його ремства за усе ще недостатню любов до начальства зони, чуття приреченості за нездібне виловлювання зеком тих супостатів, на яких свій перст начальство спрямує, має стукати куму, зек зобов'язаний перебувати на межі самогубства у переживаннях за брак свого трудового ентузіазму у соцзмаганні на виконання планів партії, зек перебуває у невідплатному боргу перед штудіюванням на політзаняттях й конспектуванням класиків, зек повинен пантрувати й лагодити клепки на своїх кайданках, аби їх ненароком не згубити, зек провинний обливатися сльозами за свою гріховність, за належність до тварі, за те що він їсть і тим об'їдає панотців, винний плакатися за рани Христові, за усе, на що начальство укаже, в'язень віровчення є не лише витратним матеріалом, але й щирим у самопожертвах у віданості рідній партії на чолі з її вірним сином неба; протилежним полюсом поведінки зека на тому ж місці й у той же час має бути його входження у радість Христову за вказівками того ж начальства, зек зобов'язаний кидатися під танк не лише із багнетом, але й із піснею про вождя та його Органи, у зека має спідне мокріти від тремору, трансу, екстазу ударів своїм лобом об паперть, зек зобов'язаний з бубном і у оздобі із різнобарвного пір'я витанцьовувати на майдані Конго і то не лише для демонстрації начальству свого поріднення із кайданами чи для демонстрації відсутніх змов втечі з-під боргових зобов'язань перед зоною, - як зона власне своїм призначенням має ошасливлувати вірного їй. У зону потрапляють у сплату щастя не вирішувати проблеми реальні, задовольнятися чудесами та любов'ю до вождя на підміну ними відповідальності людини та громадянина за долю власну та гаразди своєї нації. Зона це шаленство карнавалу віртуального щастя покликаного затоптати трагедійні руїни волі. Діагностику означеної нормальної для зони поведінки роздвоєності, коли сльози миттєво та безпричинно переходять у сміх, а сміх у сльози, - дають психіатри.

Тюрма як суперечливий наслідок ошасливлення вигадками, втечу від проблемних реалій забезпечує ковзанням по тих рейках чуда, які змащені саме торжеством ілюзорних спроб обійти виклики реалій. Аргументом надання позірній картині світу виду сурогатного заміщення фактів є втіха від представлення, - проте навіть лицедійства за симпатією та сценарні наслідування з приводу подій не перетворює символи вже на предметні факти. Союзником дурниць, який останнім забезпечує оману перемоги над проблемами реального світу, є радість від сповідання дурниць, за видовищністю яких стає вже не до проблем, однак, так і не зниклих за пеленою їх ігнорування самовтіхами дурниць та казкових ілюзій. Димова завіса перегонів зведених до отримання престижних символів не лише прикриває обладки шахраїв та слугує легітимації бандитів, як оргазм від химер і є рафінованим шахрайством. До тюрми гарантовано веде широко розчахнена брама щастя, осяйних обітниць отримання максимумів за мінімуми, відкриття такої собі ланки, смикнувши за яку витягається увесь ланцюг гараздів. Тюремна радість і є радістю тюрми. За вдягання на себе одягу богів, за танці з химерами, за вислизання з-під відповідальності за реальні проблеми із заміною їх на конкубінат із віртуальними втіхами, атрактивними фантомами, - доводиться розплачуватися вже поселенням у ніяк не ефемерний концтабір. Попри те, що карнавал з брязкотом ланцюгів є навіть не фактичною розвагою, а вірою у те, що карнавал з брязкотом ланцюгів являє собою розвагу. Наступною за гала-концертом позірного стає вже станція драми з переходом у трагедійність історичну.

Вдале упокорення усіх та усього зі сторони диктату вузьких правил, захищених як святиня, оплачується дозволом розбещення без кордонів для тих, хто став лояльними у внутрішніх межах зони дії святих правил. У зоні обмеженій смертю для порушників її дисципліни можна бути будь-яким і безкарно творити будь-що. Зона вабить не тим що обмежує права для незгідних із нею людей відповідальних, а тим що зона знімає відповідальність для згідних із її злочинністю. Не так танок на майдані Конго є клапаном стравлювання для механізму работоргівлі, як вузькі обмеження віровчення є не більш як регуляторною обслугою контексту свята непослуху. Тюрма не протримається коли вона не справлятиме на її насельників ейфорії досягнутого у ній щастя.

Примус терором є не повним та залишає жертві можливості її спротиву на разі послаблення терору, коли жертва лише із самого остраху небезпек є змушеною виконувати потрібне насильникам над нею. Для повноти удавлення жертви необхідно терор довести до таких безмірних розмірів та якостей, які б не залишали жертві жодних шансів спротиву, щоб жах переродився вже у тілесну та моральну покору насильникові вже із любови до нього, аби об'єкт насильства перестав вже бути жертвою, трансформувався б у ініціативного виконавця приписів, душею відданого мафіозному кліру вождів вже у сумлінні жертвовного виконання службових обов'язків.

Подібно й режим та його ідеологія сповідання неймовірного та противного закономірностям розвитку не досягне своєї тотальности, допоки опінія зони не заскалюватиме у царину вже патологічного безумства, а залишатиметься лише під тиском тяжінь та обумовленостей примітивними забобонами й догматами віровчення. Лише свавільний кураж клінічного маячення параноїдальної шизоїдности тих ірраціональних, казкових, безтямних пропозицій від вождів, які без посмішки авгурів подаються як норма для підданих, як серйозна позиція, як незаперечний факт, - і є запорукою тотального можновладства зони. Доки критика не лише химер сповідання, а й власне химерного за природою, що його мають сповідувати насельники зони, буде для останніх можливою й підлягатиме імовірностям ревізії, - то доти зона буде загроженою повстанням проти неї. Режим зони залишається ризиковим та не певним, коли утримання зони приносить адміністрації не радість торжества, а клопоти. Знуцання над зеками має сягнути рівнів карнавалу, відвертого над ними збиткування, кпинів, поглуму, аби садизм вождів задовольняв мазохізм люблячої вождів маси. Лиш коли вожді відверто стьобатимуться із уярмлених ними, то тоді вожді можуть бути спокійними за свої панівні позиції виключні. Підвалинами зони є не так труди її Органів із пошуку ворогів, як системне глупство насельників зони, які зобов'язані вірити у будь-які нісенітничі накинуті погоничами. Дурниця, яку як якість ментальности зони їй прописують у провину, - є, радше, демонстрацією усевладдя зони на місці знищеної нею тьмуцости її насельників. Безум підданих це цинізм зверхників. Вправляння у юродстві це апробація чергового наступу тотальної буцегарні, це сходинки її піднесення у виродженні, це капітал зони. Стихії міфології у зоні це не божевілля її провідників, а безопірність піпла який хаває труху як делікатес. Люди тоді стають жертвою, коли допускають насмішку над собою збитошників.

Як конструктивне привнесення, розвиток передбачає ще й ту критику відживаючого та вже не актуального, що вона обнадійливо вдивляється у ймовірні перспективи оновлень. Проте для прихильників примітивізації, які своїм химерним ученням заходяться підміняти невідомі їм закони реальности й на цьому шляху цілодобово й невпинно зайняті ліквідацією незчисленних ворогів, то саме глум слугує катам надійною печаткою на могилах винищених ними ворогів. Коли глузування й улашування карнавалу над трупом поваленого ворога є прогонистим проявом знущання над його особистістю потоптаною у послід, - то саме від того на теренах вкритих концтабірними зонами чути московські сміхи поглуму кладовищенського. Сміх приречених до страти міг би бути якимось оправданням за фіаско у їхній власній долі, коли б він не був похідним від їхньої неспромоги вбити інших.

Сповідники остаточних смислів історії у вичерпанні її у ще одній рятівній утопії вигадують собі ворогів задля їхнього знищення саме тому, що означеним маніпуляторам чудесами це просто легше робити, аніж нарощувати продуктивні й благодіючі людям потенціали творчі. Тоталітаристи присікаються до реалій історичних, бо до останніх не можна з користю приліпити породжені невіглаством тоталітаристів їхні примітивні візії. Професійні примітивісти певно знають, що у дисонансі між прожектами їхніх утопій та багатством, обґрунтованістю, затребуваністю достеменного саме остання є винуватою.

Конструкції остаточного порядку відрізняються від звичаєвих норм спілкування між людьми не тим, що перші є продукцією виразних облуд, а тим, що абсолютистські сповідання є кепсько зроблені порівняно із умовністю реалій гуманної культури.

Знуцання над міжнародно визнаними нормами та чинними системами безпеки у співробітництві між суверенними країнами, народами, націями чи осередками осібних культур є умовою для розв'язування агресорами воєн задля перетасовування багатств та впливів з переустрою світопорядку вже на власну користь здобичницьку. Зона це відсутність логіки та смислів на тлі безладу та абсурдизму. А ще нападникам потрібен безлад не лише у сфері політичного життя. Напад має ще й психологічні причини.

Бійка фізична проти противника передбачає не лише звинувачення на його сторону, аж обставинами сприяння перемозі над ворогом є розмивання його цінностей та організаційних структур не лише пропагандою облуд та насадженням помилок для його дезорієнтації. Вже тоді противник наполовину зазнає поразки, коли над ним можна покепкувати, розламати його погрози сміхом. Більш того, глузування над неприємцем не так коронує вікторію, як розпочинає рух до неї. Недарма серйозні агресори і тирані наділені тонким чуттям чорного гумору цинічного та зневагою до усі визнаних за норму стандартів. Вимахування сокирою тоді додає тоталітаристам та катам насолоди садистської, коли над жертвою стає можливим познуцатися, не лише перетерти її на порошок, а ще відчутти та збудувати над нею власну зверхність у спосіб знущання над нею приниженням її. Не останньою енергетикою зони є карнавальна її природа. Закони суспільні розмивають ударом по ним хвилю сміху.

Оскільки порушення прав чужого життя чи визнаних норм не визнається добродійством, - то тоді за благо трактують збереження життя та визнання норм. Але тому то й уможливаються злочини, бо злочинці вимагають для себе відсутність покарань та визнання своєї агресивності за норму. Відступ під тиском апетитів бандитів та порушників норм не має трактуватися за прояв добродійства. На стороні добродійства є право та необхідність карати переступників. Самозрозумілим має бути неприпустимість доброго ставлення чи прощення стосовно ініціаторів зла та злочинів.

Першою жертвою тоталітарного збиральництва стає людська гідність, після потоптання якої подальший напад на право і законність, на духовні цінності і громадську організованість, на власність і життя людське стає вже побіжною залежною справою. А особливо легко дається побудова концтабірної зони там і тоді, де факту існування гідності людини й не було. Саме ця порожнеча людяності і слугує надійним фундаментом тиранії. Тоталітаризм це гвалтова атака на самі серйозні основи духовності.

Здавалося б абстрактні духовні стандарти є першочерговими об'єктами для визначення ними практичних вчинків. Так владний європейський політик, - який захистом національних інтересів своїх країн фактично поступився на користь мас прибульців з колишніх колоній, - однак вдається до помочі українству у протистоянні московсько-імперському реваншу. І роблять це на Заході виходячи саме із стандартів духовності Заходу. Так сотні мільйонів московських ненависників Заходу, переконані у своєму месіянстві щодо нього, - учиняють проти нього Світову комунореволюцію, ведуть холодну чи гарячу війну; так сотні тисяч расеян, які збройно зайшли в Україну, щоб убивати українців та брати їх як брати - є переконані, що українці мають з ними ріднися як адін народ, адін язик, адна страна.

Тоталітаристам висувають звинувачення у злочинах та кривдах що учиняються стосовно тих людей, які мають блага бо дотримуються правил досягнення благ. Виправленням цих звинувачень висувають покарання за злочини з тим, щоб означені порушники повернулися до дотриманням ними правил та норм громадського життя. Аж у тім то й полягає механіка зони, що її двигуном енергетичним і смисловим саме і є порушення правил, вихід за скобки норм. Означені примітивісти, сповідники чудес та насильства не можуть змагатися з нормальними спільнотами за перші місця саме з означеної причини, бо цим тоталітаристам просто нема чого запропонувати, окрім як представляти собою сторону повстання проти добродійства та законів за якими суспільства розвивається. Умовляти бандитів перейти у статус спільнот зайнятих продуктивною працею є справою марною, є порушенням питомої бандитської вдачі.

Коли зло представлене вилученням прав, майна, життя, свобод, смислів, поступу владується через страждання, тоді йому ще можуть протистояти захисники добра, - але ситуація стає ближчою до безнадії тоді, коли зло входить зі сторони цілей поліпшення комфорту, який і є аспектом поступу. Виродження наступає не лише тоді, коли проблеми заступаються задачею найліпших розваг, як розв'язання цієї задачі є прирештям виродження. Коли винагородою відхилення від норм стає втіха, а причиною втіхи стає відхилення від норм, - тоді спрощення набуває виду кайданів. Смерть стає останньою зупинкою перед остаточною щастям; нема на що жалітися тому, хто для цього викликає аномію; перестають жити ті, які втрачають рації вмирати. Тоталітаристи намагаються осідлати час у спосіб нерозважливого розважання із аварійними обставинами.

Для оточення не смішна небезпека від московитів полягає у тому, що формули своїх месіанських переконань є для московитів серйозними. Ті, які вірять у те, що цінності московства є безневинним баярством, стьобом і куражем, що московити кепкують у своїх планах убити ворогів, - ті ризикують смертельно. Змісти московського тоталітаризму, особливо посткомуністичного періоду, можуть кваліфікуватися як клінічні, але від того вони не тільки перестають бути ризикованими, як патологія потребує реакції її стримування.

Серйозні віровчення глобальні створюються тими, хто не має гальм в убивствах у таких самих масштабах; у свою чергу лише дозрілі до вбивства усіх та усього готові для цього пропонувати своїм жертвам серйозну рятівну для жертв віру. Тож для того, аби секту замкнутого на собі режимного концтабору не розірвало від перенапружень, то неодмінно виникає клапан випуску тиску – у вигляді зубоскальства у крематорії, коли танцюристам на майдані Конго нічого іншого не можна запропонувати у відповідь на нездоланні для них утиски від рабовласників. Сміховини це душа і альтер его вішальника. Фіглярство причетників зони з зумисною демонстрацією ними веселощів є прийомом втечі ними геть від домінуючої й неборної у інший спосіб стихії страждань, є спробою замінити об'єктивність панування зла вже на гру у штучні радощі, буфонада є імітацією звитяги. Й коли вже й маси починають кривляння із бубнами, орієнтовані лише на цинізм неплідний, уповають на прості й чудесні рішення від самозваних вождів, - то це вже не симптом кризи, а подолання точки неповернення до знехтуваних норм.

Під супровід боротьби проти загниваючого Заходу, постсовієтська олігархія збирається й наділі безпечно грабувати сировинні та людські ресурси зони совкового комунізму, будувати міць московського реваншизму на західних технологіях та грошах, - але ще й мати при тому нерухомість на Заході, а ще й останньому вказувати як йому жити та ділити із ним світ на зони виключного впливу.

На часі неуспіху своїх планів підбити Захід московити бувають змушені визнати неуспіх, але не свої плани. В усі ж інші часи московити свої апетити домагаються втілити. Не лише відсутність стратегічного мислення, а, хіба що, неприсутність власне мислення може штовхати на протиборство із учасниками та лідерами прогресу замість конструктивної у тому процесі співпраці. Розгляд сусідів через приціл не сприяє порозумінню у відповідь.

Уповні безумні марення, які збудовані можуть бути лише на фундаменті доценту розруйнованої культури, потребують відповідного нехтування своїм життям вже й самого автора подібних візій утопічних із ошчасливлення світу на шляхах ігнорування історичної реальності і її законів. Атрибутом абсолютистської зони є вбудований у неї інститут мучеництва, принесення фізичного життя її сповідників вже на вівтар догматів секти. Практики з організації структур зони порядку керуються тактикою отримання за це матеріальних преференцій, - але стратегічні ідеологи зони є керовані натхненням танатосу, підсвідомістю їхньої інфернальної помсти світові є не лише особистісне жертвоприношення, як ще й некрофільне бажання запхнути у ту могилу усіх своїх прибічників разом із ворогами святого віровчення. Не лише помилковими, а ще й противними прогнозам є надії на те, що бажання залишитися живим зупинить вождя від розв'язання світової війни. Аж навпаки: самовбивці підуть до кінця втілення своїх асоціальних забобонів.

Примітивним вченням, перейнятим передовсім оціночними судженнями, ритуалами чаклування з приводу речей, силюванням людяности та необхідности з причин неволодіння ними, претензіями на надціннісну позакритичну святість справедливо закидають нікчемну ефективність, а то й руйнівність у відношенні неідеологічних засад культурного процесу, - проте суперечливо таємною пружиною тоталітарних містифікатів є саме домагання не лише очолити вершинні існування цивілізації та універсуму, а й визначати останні призначення реальности у її достеменній об'єктивности. Проте підхід до взаємодії з реальністю та життєвими потребами людей саме з позицій чудес та неадекватности вичерпується для аматорів неадекватности нічим іншим, як видумуванням ворогів, ворожість яких є констатацією їх непристосованости до запропонованих тоталітаристами рятівних чудес. Прикросці від мрійників про досягнення проривів у досконалість, але без зусиль у істинах задля втілення мрій, починаються лиш тоді, як мрійники переплутують свої мрії та затребуваність у них з боку уречевленої історії прогресу. Нема таких екстремальних у загрозовості вигадок, які б не залишалися невинними іграми розуму, коли вони залишаються у іграх розуму така само, як і нема таких безневинних вигадок, які б не переростали у загрози екстремізму як тільки вони переводяться у практику вчинків, виходячи поза компетентність ідеологічности. Екстремістам від тих чи інших вчень тоталітарности справедливо закидають звинувачення у безрезультативности пролиття ними крови, окрім прагматики пролиття крови, бо нічого іншого вони не досягають з причин позапрагматичности та некорисности їхніх примітивних пропозицій стосовно потрібного людям та реальнооб'єктивного, коли уся практика від запроваджень тоталітаризму вже виснаженого у пролитті ним крови та вчинення розору вичерпується лиш культовими діями, виконання яких ні на що практично не впливає, - але саме ця здатність переродження у абищицю навіть кримінальних систем тоталітарности й виступає суперечливо аргументом на адаптацію до складу надбань культури навіть тоталітарних вчень та систем, - бо нема навіть зла та помилок, вчинених у історії, з яких би ми не примудрилися наколупати родзинок користей та повчань на часи прийдешні. Безкарність зла є втратами добра, але – не може не бути прибутком добра, коли світ розвивається у добрі. Любителі тих чи інших систем на безпроблемне розв'язання усіх проблем претендують на універсальність та загальнокорисність їхніх вигадок, аби на хвилі родичань з усіма культурами та особливостями культури вторгнутися у споживання тих культурних ресурсів, суперечливо досягаючи своїм псевдоуніверсалізмом обґрунтування особливостей власних культурних винаходів, - проте навіть культові особливости адептів чи пастви виокремленої системи не заважає тим пасомим залишатися людьми й діяти насправді універсально по міркам усіх видів та доступних істин навіть у здавалося б завузких рамок вимог свого культу. Ми можемо бути подібним й до інших людей не завдяки нашій прихильности до тих чи інших марновірств, а не зважаючи навіть на практикування з останніми.

Як це не видається дивним, але найбільшу відкритість до всотування та адаптації не просто проблемних, а й тверджень навіть відверто суперечливих щодо вже посталих змістів містичного вчення проявляють ті адепти містики, які є зашкарубленими у догматах. У відповідях на ті виклики, які є критичними щодо позаісторичного вчення, не мають проблем та сумнівів ті прихильники означеної тоталітарної доктрини, які вірять у неї поза усі рації та докази, бо безпредметні химери, яким не відповідає жадна реальність можна без проблем вважати за адекватну відповідь на довільний та будь-який факт історичної реальности. На відміну від епігонів та ретельних виконавців приписів претензійно рятівного потойбіччя, які вдаються до раціоналізму та буквального осмисленого трактування доктрини, внаслідок чого доктрина затрачає свою прагматичну впливовість на реальність, внаслідок чого епігони починають скоріше відторгати та практично руйнувати реальність, аніж алегорично видозмінювати безпредметні приписи задля відповідности їх подобам якоїсь предметности, - то фундатори та творці ідеології, не обтяжені доказами віри у чудеса, проявляють порівняно більшу відкритість тим істинам історії, яким догмати не можуть не бути противними.

Вади тих примітивних підходів, які зневажають процедури та беззаперечні правила культури, перебиваються перевагами спрощених підходів до тих норм, які не можна обійти у інший спосіб, яким не можна дати раду не порушивши прийняте, позаяк останнє не гарантовано вичерпує собою запити прогресу, оскільки останні можуть бути у числі виключень. Вміння дивитися на події зі сторони, коли події є доказовими, стають вкрапленням у химери, ілюзії, а то й помилки, проте ця ж здатність до відсторонених зацікавлень може бути потраплянням у ціль достеменности тоді, як самі події та ситуації досліджень зачинають заскалювати у недосконалість. Революція та атакування парадигм може бути евристичним виходом на сутність явищ ще й від того, що дотримання законного буває переобтяжене процедурами чи то недоречними у скруті термінової нагальности, чи то радше гармонізованими із звичками, а не з фактом хибности звичок. Закони не можна порушувати ні за яких обставин, втім не за тих, які виходять із них. Тоталітаристи провалились би у змаганнях із демократичними спільнотами, коли б не розраджували свої символічні ритуали на вольові пристосування до необхідностей, особливо тоді, як воля тоталітаристів не вичерпується самим винищенням демократів та демократії; проте тоталітарні режими просто й не виникли, коли б гра у символи із чудесами та утопіями витіснила у них останні глузди та прагматику розумінь нічим не прикрашеної реальности. Законність серед примітивістів чомусь незмінно набуває кримінального праксису у той час як утилітарні наслідки бюрократичних процедур тоталітарних режимів вичерпуються утилізацією трупів серед руїн.

У бутті людей за нормами світу тваринного майже не буває виключень: вижити біологічно треба за усяку ціну. І навіть ті випадки, коли самиця всупереч інстинктам йде на самопожертву заради свого потомства, - не надто виходять за скобки природних виживань. Тоді як у бутті людей вже за нормами належности до світу культури у масовому порядку відбуваються пожертви природні вже на порівняльну перевагу тих соціальних стандартів, що їх особа для себе обрала як спосіб життя. А проте, існують норми жертвовности заради ідеалів, за які заступати смертельно небезпечно для людей у їхньому статусі природному. Меркантильні егоїстичні тверезі орієнтири на збагачення матеріальні, у яких ігноруються навіть моральні цінности, є ближчі до біологічних вимірів життя. У цьому плані своєкорисливість буржуазного типу, яка керується суто матеріальною вигодою, а не утопічними вигадками, - має переваги над містичними віровченнями комуністичного штибу. Політика й замашки вдалих бізнесменів не дарма нагадує поведінку хижаків.

Коли символічне суспільство, яке тримається купи лише на стрижні фанатичного сповідування ритуалів, вдаряється головою об тверду валюту, - то секта розсипається, у щасливому випадку стає змушеною пристосовуватися до непідвладних їй реалій.

Не лише у гуманітарних вимірах рівности з-поміж собою усіх людей чи народів, як ще й у цілком конкретних співставленнях потуг одних армій чи військових союзів відносно їхніх противників у особі таких же військових союзів та їхніх армій, - усі є не гіршими від кращих. Себто тимчасове переважання одних над іншими зумовлене випадком, наслідки якого можуть бути виправлені вже у зворотному спрямуванні застосування сили. Усілякі носії остаточних істин помиляються тоді, коли резервують за собою звитягу беззаперечну.

Навіть винищуючи ворогів, у особі як власників багатств, так і дисидентів, - зона організованого піратства буде знаходитися у безпеці та на підйомі тоді, коли частка здобичі перерозподілятиметься для кар'єрного зросту у грабежі на користь маси його учасників, коли вбивства й злочини зони перебиватимуться вигодами тих, хто уцілів через участь у виконанні вбивств. Проте домагання унормувати устрій на основі грабіжництва має нездоланий недолік: ресурси, які не продукуються працею, зрештою вичерпуються. Спроби ж скороченням споживачів випередити скорочення харчових ресурсів - мають короткотерміновий ефект. Зомбування закличками на боротьбу з закулісою та диверсантами також корм не замінить. Зона терпить поразку передовсім у спробах розжитися війною проти сусідів, а потім вже від невдоволення своїх рекрутів, для яких бракує пайки і перспектив.

То радше культура починається із доброї задумки, яка дає плід матеріальний у вигляді новацій технічних, соціальних, гуманітарних; тоді як сповідники принадливих пропозицій із чудесного розрішення усіх проблем є зайняті зворотним: вони хапають предметні багатства та переробляють їх на казку. Тілом власне культури є конвенційні домовленості між їх учасниками з приводу недопущення порушення кордонів означеними умовними цінностями; тоді як тоталітаристи дотримуються протилежного: вони знецінюють навіть реалії, дискредитують усі порядки, замішують у купу усі визначення і розрізнення для того, щоб утворений хаос інтегрувати якоюсь вичерпною для історії манією.

За виключенням тих маніяків, які перебувають на волі у силу відсутності соціальної небезпечності від їхніх маній, - то усі інші психічно здорові люди не заходяться атакувати запереченнями доказові з позицій науки закони у царині дисциплін фізики, хімії, біології і медицини, досліджень природних явищ з історії Землі, космосу. Рятівники світу від його гріхів не наважуються повчати математиків. Творців міфів утримує у їхній критиці не так навіть їхнє невігластво із даремністю втручання у галузі спеціалізованих знань, як повчання є засадничо провальними там, де перебіг подій є об'єктивним, природним, обумовленим матеріальною онтологією, а участь дослідників у відкритті ними законів, у розвиткові знань не перевищує адекватність дослідження. Аж неозоре поле для інтерпретацій відкривається у тих областях культури, досягнення яких є вже не конгеніальним збігом у істині саме природи речей та відповідних знань, - а тими стосунками між людьми, устрій яких на користь людей визначається саме цими домовленостями між ними. Сфера гуманітарного і духовного буття, а ще соціальне життя у його підлеглости вже соціальним законам та годящим дисциплінарним дослідженням, може ставати й стає об'єктом атаки зі сторони ідеологів і віроучителів, прожектерів утопій та бездоказових гіпотез саме тому, що випробувані на їхню корисність ідеали добродійств мають умовний характер. Стандартів людяности не намацати у природі сторонній людяности, у натурі докультурній, безкультурній. Сильною стороною тоталітарних доктрин є їхня критика гуманітарних, а то й соціальних стосунків і діалогів саме як конвенційних, об'єктивність яких є умовною. Тоталітаристи піддають ревізії у векторі заперечення ті узвичаєні стандарти порозумінь суспільних, що їх секта чудотворців трактує як стандарти безпредметні, а тому гідні їх ігноруванню, а то й знищенню.

А коли для маніяків із членським квитком належності секті виключною і перфектною реальністю є ідеологічні постулати секти, то тоді геть із цього штучного утворення не лише можливо, а й необхідно вже у реальну смерть включати дефектних ворогів означеного учительного чуда. Тоді можна мордувати людей за їхні неправильні, себто відмінні від ортодоксії позиції. У зоні абсолютизму виключенням із неї, тобто злочином проти неї є навіть відмінні від її вимог духовні розважання. Зона тоталітаризму це розрив із власне реальністю, коли втрачений із нею зв'язок замінюється на химери у їх якостях ката на реальність. Заняттям зони є виробництво облуд та відкриті лови на еретиків.

Усяке винахідництво, наукове чи надмірно фантазійне, метою має поліпшення як біологічного так і окультуреного життя людей. Відмінність наукових підходів до цієї справи від пропозицій з упованням на чудеса у тому полягає, що неадекватність тягне за собою низку помилок, провальних результатів і збитків. Застосування для означеного збагачення прийомів протиправних та таких, що спотворюють доказові закономірності у природі та суспільстві, саме бандитами, бізнесом яких є нажива від їх протиправної діяльності, - зовсім не означає того, що ці пройди беруться за пістолет та ментальне одурювання жертв виключно із потреб задовольнити фізіологічні потреби свого бандитського тіла. Ставка на непродуктивне споживацтво, як на отримання максимумів прибутків мінімумами затрачених для того зусиль, призводить не лише до скорочення речей та рацій їх існування, як, головне, до накопичення на місці перетравлених ресурсів вже посліду та неутілізованого бруду не лише у вигляді уламків від тіл і речей, а й смислів, які такими перестають бути. Вдавання до сили та абсолютистських маній задля спотворення ними прав, життя, власности жертв незамуленого споживацтва дає у наслідку продукування глупства на цвинтарі.

Виходячи із потреб пошуку розумних причин дій, то раціо оправдань намагаються знайти і у військових діях, - вершиною мобілізації сил яких і є тоталітарні режими. Так чинники воєн беруться знаходити у природних потребах здобути максимальні ресурси мінімумом зусиль на шляхах протиправного пограбування імущих народів. Аж природу тоталітарних режимів не вдається второпати посиленням а чи на бандитське збиральництво ними чужих ресурсів, а чи на ідеологічне глупство з чаклунськими маніпуляціями цих режимів, а чи посиленням на зв'язок глупства з грабіжництвом. Аж войовничість режимів, у яких придумано прибуття до кінцевої станції на шляхах історії, причинами має ту войовничість, на яку нема сторонніх від неї раціональних чи об'єктивних причин.

Ходіння на шляхах поза правом і правдою, причетність до бандитизму та віднімання чужої енергетики, перебування у підпіллі і пригодах ризиків втрати життя чужого чи власного – є свідченням нездатності цих крутіїв і насельників підвалів освоїти доказові й обґрунтовані закони поступу та людяности, є їх невміння досягти життєвих успіхів працею власною на користь суспільну. Але насельники темної сторони життя, а чи вірувань у осяйні чудеса займаються цим, бо у паралельній реальности вони для свої вигід ціною чужих збитків можуть зробити карколомну кар'єру, недоступну їм по-силах у житті реальному. Перевагою у відмові реальности у її реальности, ігноруванням досягнень когнітивної діяльности, успіхом у ліквідації права – тоді могло б бути єднанням того що не поєднується за будь-яких умов, коли б задля цього не довелось б вдаватися до насильства, без якого не розділити поєднане реальністю свободи. Для реалізації чуда не обійтись без злочину.

Виходячи з того, що для сповідників абсолютних доктрин нема доказів і причин їх вірування окрім їх вірування, додатковим аргументом на користь якого є звинувачення у гріхах та ворожості усіх та усього стороннього доктринам віри, - то здійснення свавільства й усевладдя над ворогами є далеко не останнім чинником подібних тоталітарних режимів. Влада для тоталітаристів зостається самодостатньою для них цінністю, дороговказом їхньої стратегії та тактики, оправданням їхніх переступів, - оскільки окрім наполягань на своїй месіанській виключности, то сповідникам останніх смислів нема чого запропонувати світові.

Інструментом нав'язування своєї усевладної волі принижуваним ворогам є війна на знищення й терористичне залякування уцілілих ворогів. Істотним конструктивним умотивуванням тоталітаризму є стихія смерті, ейфорія від нищення, радість не лише від елімінації ворогів, як ще й адреналін від можливостей стати мучеником за місію власної енергетики убивати. Війна це природна домівка хаосу, це місце де помиляються усі, де смислам непереливки, - бо якби результат силового зіткнення у обхід усякої раціональности був би заздалегідь відомим, то війни не мали б місця. Зоною двиготить пригода, ходіння незвіданими шляхами. Зважаючи на невпинність удосконалення зброї та іменованих як мистецтво прийомів убивства, які завше стоять на позиціях лідерства по відношенню до запізнених справ цивільних, - то аматори і прихильники різних моделей добра є схильні шукати і знаходити фактуальність зла у трагічній природі людини.

Хоча бандити, які затівають війну задля присвоєння чужих ресурсів, й розраховують на успіх бути не спійманими, не покараними зі сторони жертв нападу, - оскільки бандити у їхніх заняттях є союзниками хаосу, сил руїни та паразитарного споживацтва, - аж бандити помиляються, бо культура створена силами противними безладові. Бандити, за промовчанням непереможности культури, мають бути переможеними. Бандити даремно розраховують на те, що їм вдасться закріпити за собою захоплену ними здобич, - і то не лише завдяки дії сил права зі сторони ображених господарів, а на доданок ще й тому, що бандити стають жертвою нападу зі сторони більш вдалих бандитів. Бо вже сам факт беззаконного присвоєння не свого є доказом того, що присвоєння є неправовим. Бандити запрошують інших зробити з ними те, що вони зробили з іншими. Бандитизм є самовбивчим.

Ходіння по чужі сіряки, що його стяжатели виправдовують як енергію єднання, є не накопиченням енергії споживацтва, а поїданням плодів чужої продуктивної праці на основі фікції єднання у чуді. Закопані господарі стають зернами врожаю помсти за заподіяне зло.

Примітивні та замішані на актуальности потойбіччя змісти вирізняються від належних до істин саме своєю зятою закритістю і у можливостях власного пізнання, і у можливостях відповідности подібним псевдопізнанням власне об'єктивних речей, себто фанатизм тоталітаристів множить число ворогів, яких примітивісти та містики можуть узгоджувати із собою лиш засобами смерти, - проте тоталітарні упередження у замірах на їхні рятівні ролі не те щоб не просунулися у популяризації, але й просто не виникли, коли б ті, яких обрав *екстремізм*, не демонстрували свою безмежну відкритість будь-яким викликам як противникам собі. Тоталітаризм як злютовання усього з усім не є можливим без інституту компромісів, без облудливої демонстрації поблажливости. Саме ті вимоги на прогрес та пропозиції на його втілення, які не ліпляться ні до чого, суперечливо й можна як не узгоджувати з будь-чим, так можна містикою імітувати та символічно демонструвати співвідносність із не містичними цінностями та відносинами. Як це не видається дивним з позицій зав'язування творчости на її актуальних та однозначних для заданих діапазонів втіленнях, але саме найзатятіші містифікатори демонструють максимуми здатностей на компроміси та узгодження своїх забобонів із історичними та суспільними реаліями. Змісти, які з користю чи результативно не можна пристосувати ні до чого, найрадикальніші позиції, які не підлягають видозмінам від критики на їхню сторону, містика, домом якої залишається потойбіччя історії, тому й демонструє позірну терпимість до домовленостей із супротивниками, до паліативів, до компромісів, - бо екстремали не вірять нікому. Екстремісти порозуміються з усіма та усім, аби тим накопичити сили на винищення усього та усіх не згідних із їхніми зятими вивалюваннями у істинність лише тоталітарних сповідань чудес та неймовірного. То лиш для запевнених у їхніх здобутках існують кордони між помилковим та праведним, тоді як тоталітаристи поєднують усе чи нищать усе посередництвом між речами хаосу, на якому вони намагаються всидіти за допомогою насилля. Тим і вирізняється прагматизм тоталітаристів, що їхня удавана згода із опором докільля щодо пропозицій тоталітаристів слугує останнім не більше як прикриттям їхньої боротьби із суспільними та історичними реаліями задля всовування останніх у змісти примітивізму та містики. Тим, які професійно, себто для прибутку, полюють за усякою дичиною, аби злапати її до смерти, необхідно вміти підступно підкрадатися, аби жертву не сполохати дочасно й не припустися промашки. Максимальну терпимість демонструють саме схиблені на усю голову, бо крім останнього їм усе є не істотним. Другою стороною медалі фанатичного концентрованого зациклення на одномірному ідеялові є безпроблемне, пофігістське, атараксійне замішування усього з усім, де панує *хаос* як метода імперського збиральництва.

Режими збудовані на фундаменті навіть не так помилкового, як неймовірного, втримуються не лише як факт з історії ідеологій, а й як вид політичної організації суспільства не тому, що хунта організаторів режиму вірить у здійснення вигаданих ними утопій, а тому, що суспільство вірить у практичну дієвість запропонованих йому чудес. Подем випасу тоталітаристів є не історія зокрема й не потойбіччя історії окремо, а – межі суміщення історії та фікцій на оволодіння історією, де фантасти та шахраї не тільки виставляють свої ілюзії розв'язанням скоріше надуманих, аніж актуальних проблем суспільних розвоїв, як на доданок ще й понівечене безвиходями суспільство у його кризових станах сподівається на те, що від обіцяних чудес матиме поживний навар. Не є достоту смішними вірування у реальність беззаперечно казкових чудес тоді, коли сподівання на перехід чудес вже у соціальну реальність не стають дійсно загрозливими; фантазії є безневинними розвагами допоки вони не опановують тверезі розуміння людей; невіра у чудеса є небезпечною, на відміну від віри у них. Затирання тоталітаристами своїх перебувань у містиці через надміри зацікавленого втягування у мирські справи з перетворенням претензійних чудес на ординарний чинник історії загрожує затрати тоталітаристами усього лиш претензій на статуси відстороненого арбітра історії, тоді як затрата чудотворцями своїх псевдосоціальних служінь загрожує успіхом провалу у потойбіччя непотрібности нікому.

Зона зведення усіх реалій життя вже до кількох абстрактних художнього гатунку формул лякає усіх тим, що з містифікаторами не можна домовитися, не можна знайти точок дотику із неможливим, перед слідчим не можна виправдатися тому, що примітивні ілюзії не можуть мати втілень. І ця несумісність реальної суспільної історії та химер є не недоліком останніх, а їй слугує химерам претекстом для оголошення суспільної історії ворожою, з тим щоб виправдати цілі на неї нападу. Її оскільки утопії своїм рідним домом мають на ділі та у деклараціях саме потойбіччя історії, то єдиним способом зчепитися з історичною реальністю, порятунок якої утопісти оголошують метою своїх діянь, слугують для утопій саме компроміси. Примітивісти домовляються з ким-завгодно у будь-чому, потакають без упереджень усім та усьому, бо запобіганнями перед викликами вони не можуть зашкодити тим своїм догматам, які лежать по той бік від глуздів та потрібного людям нормальним. Віртуозність родителів до концтабору полягає у демонстрації обітниць прислужитися будь-кому у тому, що майбутній жертві тільки забажається. Вміння домовлятися відрізняє лідерів ідеології від тих пересічних adeptів означеного примітивізму, які ще їй вихваляються своїм затятим фанатизмом, - проте фанатизм має застосування обмежене силою супротивника, тоді як лідерство безумної ідеології після успіхів її компромісів із противниками буде забезпечене перемелюванням останніх. Насельники потойбіччя можуть без кінця і без загроз бути ушкодженими вмійють відступати перед тим, що вони зараз не можуть проковтнути, бо атакувати чудеса не є можливим за визначенням; але кожен крок наступу чудес на реальність стає втратами останньої. Для примітивів завданням вписування у реальність є встановлення із нею контактів саме на умовах реальності. У вирву зони поступово засмоктуються через відкриті двері домовленостей, компромісів, консенсусів, порозумінь, - опісля чого зрадники своїх свобод будуть у зоні перемелені на порох.

Згода із сторонніми впливами, а не з доказовими істинами, запопадливе підлецування під чужі вказівки та напоумлення, готовність бути лакузою, рабом, хамом – супроти обміну ризиків власної безпеки від спротиву нападникам вже на гарантоване останніми ярмо є демонстрацією занепаду та виродження. Перестрибування у царину не вироблених власною працею стандартів не може не бути зневагою до тих власних способів життя та культури, якими жертвують заради чужинських переваг, - не важливо а чи під примусом, а чи добровільно. Відмовляють собі у своєму дійсно не варті себе та співпраці у розвої. Зрадництво своїм творчим волевиявам є досвідом недороблених до самостійності. Гіршим від яничарства може бути лише несприйняття доказових істин прогресу.

У тих суспільствах, де гармонізовані функціонуючі задля загального блага його інститути, - не видається заважким виносити помірковані рішення аби нічий інтереси не були надмірно ушкоджені, аби поступки у одних аспектах консенсусів були компенсовані еквівалентно вигодами у інших аспектах, аби конфліктні пропозиції на стандарти розв'язувалися за арбітражу традицій, новаторства, практики поступу, - проте в умовах торжества влади екстремалів розсудливі підходи даються не просто й потрібен неабиякий управлінський хист аби через прості вироки у зіткненні протистоянь не був розвалений громадський організм аж до станів загроз його виживання. Пересічність паплюжать ті, які вказують на ефективність простих, а то й вольових силових рішень, утім зважаючи на ризики спрощень, - поміркованість може видаватися еталоном нормальності. Виправлення простих рішень такими ж рішеннями вже іншої валентності скорше множить безлад, аніж встановлює нейтральність.

Аномалією устрою відкритого свободам, вмінню діяти за законами суспільного розвитку, здатного знаходити годящі відповіді на наростаючі запити є ті режими грабінництва, які виправдовуються своєю причетністю до вигаданих чудес буцімто неспростовних. Проте чим більше їй успішніше інтегратори підгрибають під себе чуже як своє, то тим швидше вони вичерпуються у самопожиранні. Тоталітарні режими втримуються у історії тому, що вони є недостатньо тотальними, допускаючи розмаїття не містичних цінностей. Мафією є порозуміння між кланами спеціалізованими на доїнні лиш своєї корови.

Одним з найпростіших рецептів рятування народів від визначеного тоталітаристами за зло є розірвання зв'язків у культурі, аби затим безболісно винищити відшматоване як вже не кончепотрібне. Шматування необхідного у природі речей примітивісти доводять до підміни закономірного чудесами та облудами, а революцію у природі гуманного означені апологети насильства спростовують відкиданням людських інтересів як посередника еквівалентних зв'язків та обміну фаховими послугами у соціоустрої, коли цей замах на інститут наживи з боку безпредметної духовости є обезпредмеченням історичної реальности.

Відмінність тоталітаризму від стимулів розвою нормальних спільнот полягає не у використанні специфічного інструментарію збурення, а у неадекватному використанні нормальних та звичних прийомів обробки матеріалу соціальности. Так проти організованости соціальних відносин за логікою їх користи для життя та винахідництва тоталітаристи виставляють такі ідеальні стандарти, які заведені аж до містифікованих безглуздь, а вже проти суспільно обґрунтованих ідеялів тоталітаристи виставляють такі спокуси користолюбства, які заведені аж до хижацької антилюдяности та ігнорування наслідків їхнього втілення. Химери тоталітарних замірів та замах на апробовані користи соціального буття збігаються на точці неймовірности.

Тоталітаризм можна вважати прийомом розподілу між споживачами обмежених ресурсів, коли на долю переважної маси дістається доступ до безмірно надвеличких багатств, які, проте, дані у вигляді ідеальному та неопредмеченому, на доданок ще й з такою цінністю для народної біомаси, як відповідна ненависть до реальних багатств, а вже на долю керівної меншости випадає сам лиш доступ до реальних багатств, проте, цей доступ є, не більше як, необхідною платою за працю вождів по розподілу для маси згаданих ідеальних надцінностей; тоталітаризм і є установою для викидання геть із числа стимулів соціальної продуктивности саме дійсних потреб людей та заміною останніх на бездоказові у потребах прогресу такі ілюзорні цінности, досягнення яких стає виведеним геть із суспільних витрат, на відміну від необхідних витрат та відповідної плати за означену соціальну продуктивність; тоталітаризм міг би поставати прийомом зекономити на витратах організації суспільної продуктивности через неоплату праці виробників, коли б означена заміна матеріальних стимулювань вже на доступ до ілюзорнопозаісторичних гонорових вигадок не була б констатацією недорозвинутости суспільного виробництва, компенсованого у подібний збоченський прийом. Тоталітаризм є не так прийомом не заплатити належну ціну виробникові продукції, як є прийомом відбирання та пограбування виробників на їхню долю у суспільному виробництві, з відповідною заміною дійсних винагород вже на сподівання вдячности від потойбіччя; тоталітаризм є прийомом вивертання навзнік людських потреб участі у виробництві та житті, коли тоталітаристи беруться унормовувати відразу до дійсних цінностей з відповідною приязню до злиденности, до втечі від багатств, до втечі від життя у світі; тоталітаризм є прийомом депреміювання людини за повноцінність її участі у житті. Окрадання працівників в особі суспільства на необхідні для суспільного виробництва виробничі витрати суперечливо для свого здійснення не тільки потребує винагород означених грабіжників реальними багатствами, але перебирання багатств реальних від окрадених вже на користь грабіжників і є цільовою метою та призначенням підсовування дійсним працівникам ляльки віри у вдячність вже з боку сил та суб'єктів потойбічности; не для того вожді вилучають у пастви реальні цінности та винагороджують паству цінностями ірреальними, а для того винагороджують паству цінностями ірреальними, аби замість того вилучити у пастви виробників цінности реальні; насадження серед експлуатованих віри у служіння ідеялам святости та розв'язання усіх проблем поза часом історії замість зарплати працівниками є, здавалося б парадоксально, не результатом, а причиною експлуатації. Зонотворчістю і є виробництво чудес для їх споживання охлосом, аби гідною платою за подібне виробництво стало жертвонострадницьке перебирання тоталітаристами на себе вироблених масами народу брутальних у їхній земній реальности принад, щоб від останніх народ не постраждав та рятувався вірою у чудеса віри у негідність для себе земних благ.

Тому моделі тоталітаризму представляються як управління хаосом, бо вони й організують той хаос суспільного життя. Проте зона, де догмати управляють вождями, а вожді управляють мільйонами, а мільйони не можуть впоратися із управління власним життям у зоні терору для свого ж війська у його війні проти ще не підбитих ворогів, - тому й функціонує у числі життєздатних спільнот, бо колективні її двиготіння безособовими масами є базованими на тій атомізованій суб'єктності кожного в'язня, плетиво інтересів яких утворює у зоні вже не анонімні зв'язки соціальні. Ненависть до усіх та усього довкола стає умовою виживання особини у зоні збиральництва забезпеченого подібною груповою хижою ненавистю до її жертв. Зона дисциплінарного хаосу залишається розбитою на такі друзки замкнутого на собі мікрокосмізму особин, до утаємниченого персоналізму якого навіть не наближається індивідуалізм підприємництва громадян правових спільнот базованих на солідаризмі різноманітних цехових інтересів. Зона з перекачування ресурсів до пащеки ранжированих начальників продовжує функціонувати, бо кожен із членства обкраденої начальниками маси компенсує свої страждання у спосіб вже зворотного обкрадання подібного суспільства потоків зустрічного грабіжництва. На разі розширення успіхів виживання у зоні, - то для своїх родичів та близьких крадуть не лише начальники, а й бомжі та злидарі на дні зони.

Усі невдахи, - безвідносно до часу їх проживання та їхньої етнічної належності, - причинами соціальних нещасть схильні вважати недостатню турботу про них зі сторони суспільства. А джерела своїх кар'єрних зростань ці нещасливці вбачають у доходах та статусах тих елітарних угруповань, на ввергненні яких у злидні та у переслідування бажають лузери розжитися. Варіантом перевертання дригом на гору соціальних відносин, з відповідним опусканням вищих вже до низу, а нижчих вже на верх, є совітський комунізм. Світоглядним аргументом бійців проти багатіїв є їхні хибні переконання у тому, що статуси й посідання соціальних груп не є пов'язаними із внесками цих груп у організацію суспільного життя. Резервами побільшання суспільного добробуту комунореволюціонери вважають урізання самих багатіїв та їх власності. Проте втілення подібних прожектів одержавленого бандитизму підриває стимули підприємництва й призводить до занепаду. Тож любителям планів примусової працездатності для трудозобов'язаної маси доводиться з необхідністю іти на створення привілеїв для самих себе, щоб стимулювати свої функціональні обов'язки з конвоювання мас. Система номенклатурних пайків і орденської солідарності клану професійних вождів стає недорозвиненим видом капіталістичного підприємництва. Номенклатурні привілеї є вбудованими з необхідністю у систему совітського хазяйнування планового. Й надалі йдеться лише про час, впродовж якого номенклатурники перетворяться вже у олігархію, коли апарат совітської бюрократії приватизує доходи із підприємств й водночас соціалізує витрати із підприємств. Але навіть у спотвореному вигляді подібний псевдокапіталізм посткомунізму поступається тому класичному капіталізмові, за якого не лише профіти, а й збитки лягають на плечі чи гаман підприємця.

Революційне розірвання тих своєрідних кровотоків кар'єрних рухів людських доль, веремія у динаміці постачання кадрів здібних проявитися у своїх талантах на належному місці, - буває такою ж корисною як викид вулкану, як лісова пожежа, пандемія, як війна може бути корисною у відкритті можливостей росту для тих, хто до того був відтисненим на нижчі щаблі страт. Проте з відновленням екологічної ситуації, то на місце обміну послугами за логікою ефективної участі у справі не забариться прийти розподіл праці вже за сув'язями родичання. Гальмування розвитку, що його спричиняє просування на хлібні місця безталанних і таких які не відповідають високим призначенням, - стає виразним саме у суспільствах з надмірною вагою урядових державців апаратних, які управлінські невдачі, викликані відсутністю як програшів, так і виграшів своїх від управління, перекладають тягарем на плечі суспільства. Для процвітання суспільства потрібна виразна перехнябленість на сторону бізнесу приватних осіб спроможних самим собі бути подібними державі.

Геноцид за ознаками колонізаторської війни та класової боротьби, доповнений масовидністю терору був, на часі легалізації совітської влади трудящих, був замінений вже на слідчі процедури проти ворогів народу. Тепер же, у період правонаступництва великодержавства вже російською Федерацією, то точкові удари із вибірковим вбивством зрадників єдинанеделімства розробляється спецслужбами як хіть самих пиндосівських шпигунів на те, щоб розпрощатися із своїм пропашним життям із розпачу за запроданство. Прогрес є очевидним.

Взаємодія етнічних, мовних, географічних, освітніх, моральних, релігійних, господарчих, наукових, політичних, інформаційно-комунікативних чинників видозмінювали тяглість історії європейських народів. Аж у Московії саме тому й сприйняли марксово-ленінське спрощене зведення усього розмаїття соціальних процесів саме до класової боротьби, бо саме цей чинник грабежу є визначальним у подібній культурі збиральництва. На відміну від європейців, де владні позиції еліти корегувалися революціями, підприємництвом, правом, демократією, - то усевладдя самодержця та автократія його чиновного апарату у Московії успадкувало традиції хансько-китайські, ще й підкріплені симфонією державно-церковного візантизму, й будовані на традиціях жертвовної розтрати уярмлених мас підданих та іногородців, яких сеньйорат мав навіть не так за прикріплених до обробки землі, а як рекрутів військовозобов'язаних та трудовозобов'язаних, несповноправних, якими торгували, які були паствою. Реакцією на царське самовладдя були бунти руйнівні. Успіхом подібного бунту був більшовизм з ідеологією експропріації експропріаторів і тою диктатурою від імені бідарів, яка не так поміняла полюси між тими хто грабує і кого грабують, як диктатура пролетарської номенклатури поновила звичаї московського усевладдя. Надалі фундовані на народній любові позиції теперішньої чекістської олігократії мають знов-таки змінитися на потреби її ж пограбування, наново у інтересах трудящих мас, - але знову ж таки у векторі посилення московського етократизму. Московська історія виглядає зацикленою на грабежі, безвідносно змін суб'єктної визначености гвалту навзаєм.

Трапляються ситуації, коли запліднення жертви, як результат її гвалтування, розглядає насильник не більш як побічний продукт, як прикре відхилення від самого процесу. Так само дослідники не можуть дійти однозначної думки про цільове призначення зведених пірамід єгипетських, - тоді як тодішні підрядники певно відали про навар із того процесу. Аналогічно й результуюча осяйна візія натхненної побудови комунізму чи тисячолітнього царства, за якого воскреснуть праведні мученики, всядуться обабіч престолу й багатства для них полинуть із рогу достатку, - є не більш як камуфляж для самого процесу, під час якого вдасться безкарно красти майно, владу, життя жертв.

Покриття зони більшовицької окупації масою трудових таборів та інших будов соціалізму заради вузьких цілей розширення цього бізнесу вже на цілий світ оцінюється не лише правовою думкою західної опінії, а й московськими мрійниками про європейські шляхи Московщини, як неправедні страждання народні, як бідкання за знищенням диктатурою пролетаріату істеблїшментом самодержавної імперії з її: правозаконністю, інститутами буржуазного ринку, підприємництва, власности, з її аристократією, лакуни яких були заміщені на виїмки у вигляді трудової повинности, на облік розподілу пайків, на стукачество і репресії, коли уцілілі маси і колонізовані народи обсіли злидні і російщення. Бо за усіх параметрів, то геноцидне винищення цілих верств є антилюдяністю й беззаконням. Але тому інтелігентщина із соціальних підвалів добралася до державницьких посідань, бо ця радикальна соціал-демократія побігла навздогін російському бунту, який досяг месіанських вимірів у жаготі перетроциту провід поміщиків і капіталістів винуватих не лише у віковому покріпаченні мас, як у недостатньому батьківському за це опікуванні мас. Комунізм це вдала пугачовщина. Терористичний орден більшовизму набув легітимности як виразник масовидних запитів, які довелося концтаборами придушувати задля компартійного фавору. Це ж саме присвоєння суспільних багатств на користь вузького антисуспільного проводу вже більшовиків, їх квазікапіталістичних спадкоємців вкотре накопичує потенціал бунту дикого.

Тоталітаризмом є підміна ритміки соціовідносин та звичних кар'єрних спонук вже на ідеологічні, коли відносини власності, статусів, статі, конфесійності, освіти, раси, віку, виключних прав, провокаційно вважаються кризою суспільної закритості та несправедливістю на розкриття творчих талантів особи чи цілої спільноти, замість завади яких тоталітаристи пропонують сповідування їхніх ідеологічних догматів як запоруку кар'єрного росту вірних. Тоталітарні доктрини знаходять свою затребувану доказовість саме через вибухове рекрутування масових прибічників, яким вже не треба власними талантами й працьовитістю заробляти собі фахову спеціалізацію, статки, місце проживання, дружину, освіту, - як достатньо без проблем посісти виконавське місце у служіннях тоталітарній системі, що пробойовим потягом крізь тіла й свободи невірних виносить кар'єру неофіта вже до елітарних посідань, - і лишень надкількість конкурентів у пропонованому неробстві ще й в умовах падіння ресурсів на пограбування залишених поза ідеологічною кар'єрою так само швидко та ще квапливіше робить із пропозицій тоталітарної квазіспільноти вже справжню соціокризу. Із порівняльної непродуктивності віровизнавчих пропозицій на кар'єрні зростання, будованих на винищенні апробованих у прогресі позавіровизнавчих стимулів, тоталітаристи суперечливо знаходять стимули для посилення вірувань у свої догмати, коли двері допуску до професійного пастирства у зоні тоталітарності стають щобільш вужчими, ніж позаідеологічні стимули розкриття талантів, коли відповідно до наростаючих в умовах тоталітарності дефіцитів пастирі скорочують свою чисельність через жертвні чистки єретичних контестаторів та відьмаків у своєму середовищі. Бійка ортодоксів з відступниками зумовлена приведенням чисельності вождів до відповідності із дефіцитом трофейної здобичі. Проте тоталітарні спільноти тому й програють у змаганнях прогресу спільнотам використання творчих свобод, що й на відтинку заміни фахових потреб та вмінь відповідати у істинах викликам соціо- та власне технологій вже на норми сповідування ідеодогматів тоталітаристи просто собі програють. Оскільки створення вимогливих перепон у допускові до споживчих благ у середовищі професійних ідеологів через боротьбу за ортодоксію усеодно не встигає за скороченням ресурсів в умовах торжества вчення, то у намаганнях втриматися у часі історії тоталітаристи змушуються доповнювати правила виконання догматико-ідеологічних приписів вже на ті їх порушення у кар'єрному рості, які власне й забезпечують історичний поступ суспільства. Тоталітарні спільноти тому й існують у часі, що не лише їхні абсолютистські претензійнозавищені принципи керування суспільством перебувають на маргінесах соціяльності, коли містика тоталітарності є потойбіччям реалій земних відносин, аніж то є навпаки, а - й ідеологічні стимули творчості у їх винагородах містикою не працюють. Тоталітарні правила стають правильними лиш за їх порушення, коли вони що менше порушують те, що й має бути за правило. Ту непродуктивну, з причин будування її на самому лиш сповідуванні ідеології, механіку стимулювання творчості людини, яку тоталітаристи визнають виключно правильною й єдинозаконною, самі ж тоталітаристи змушуються доповнювати вже на неанонімні стимули й залежності від вмінь бути вправним не лише у вправлянні із тоталітарними настановами. Підміни фізичного, інтелектуального, майнового, сексуального, психічного здоров'я вже на фанатичну віру може скорше усього лиш вважатися позанормальністю з позицій фанатизму, аніж такою бути. Анонімні зв'язки відкритості самій лиш ідеології можуть ставати палями утримування обумовлених зв'язків у життєвому прогресі лиш тоді, як будуть зав'язані на прогресивних у їх життєвості потребах людей, не зважаючи на протиправність останніх з позицій представництва права й законності самими виключностями ідеології. Збагачений ще й на презирливі у зразках аскези грошенята професійний у вимогах ідеології вождь, буде менш утопічним, ніж більш збагачений на взорування світлого майбуття буде більш відстороненим від ймовірного й потрібного на ділі. Як прикметністю тоталітарних спільнот є будування їх на ілюзорних, а тому й не корисних для потреб людяності вимогах, то доказово потрібне людям потрапляє у розряд протизаконності та корупціонерства у нормах ідеологічних.

Знецінення усіх тих відносин, які перебувають у істинах та затребуваних відповідностях, із підміною їх вже на відносини облуди і є функцією тоталітарного неладу. Бо у відповідности із обставинами химерні начала не можуть дістатися до влади оволодіння обставинами, бо треба збурияти закономірне та доказове, аби запанував імператив безладного, бо спотворення та аномії аби бути прийнятними мають усе довести до подоби собі. Не тому грабіжники та паразити у спосіб примітивізації ресурсів свого визиску беруться керувати прийомами ловлі ворогів народу чи призначають себе у батьків народу посилаючись на суспільні кризи та обітовані шляхи унапрявлення мас до утопічного щастя визволення від таких же фіктивних моделей якоїсь гріховности, а тому вожді провокують кризи у необхідностях боротьби з ворогами та у боргах патерналістського обдарування мас, - аби очолити переформатування ресурсів на свою користь й забезпечити себе занятістю у посіданнях свого вождівств. Спотворення інформаційних, соціальних, гуманітарних законів і є тою професією тоталітаристів, яка забезпечує їхню занятість, - бо у суспільстві, що розвивається за потребами розвитку, подібним ворохобникам просто немає місця. Шукачі легкої поживи або будуть заміщати своїми вольовими рішенням доказові, себто об'єктивні закони суспільного розвитку, або заміщатимуть затребувані вимоги суспільства вже на зверхні вимоги своїх догматів, - аби лиш нав'язуватися суспільству із подібними послугами, знімаючи за це комісійні у вигляді панування над під'яремним суспільством.

Револуційне перевертання навзнік соціальних посідань, передовсім направлене проти оборонних мурів вкляклої еліти, надихається обітницями того анонімного рівняння усіх та кожного, яке може корегуватися хіба що демонстрацією відданости революції як посвідкою на провідництво, - але очолюють боротьбу проти усіх видів блату саме вождь із відданим йому закритим орденом сатрапів та ієрархією жерців.

Перспективи кар'єрного успіху відкриваються для тих творців, чиї відкриття та напрацювання мають об'єктивні виміри, себто є товарним продуктом корисним загалом. Тоді як кар'єрні зростання функціонерів від ідеології поза рамцями та вимогами ідеології, - себто поза фікціями, яким не відповідають ніякі факти, - не є можливими, бо фікції не є соціально затребуваним продуктом поза фікціями, але у межах та логіці служіння ідеології кар'єрні злети для її вірних є бурхливими. Це винагородження посіданнями еліти для лузерів не відзначених успіхами працьовитости за умовами ринку і є стимулами рекрутування до служби на користь ідеологічних вірувань. На відміну від кар'єрних успіхів у логіці прогресу, які є безособовими та анонімними як об'єктивовані у предметних внесках розробників, - то ієрархія професійних служителів ідеологічного культу усіма своїми перебуваннями на місці керманічів зобов'язана власній корпоративности й спаяности у орден неанонімний, блатний.

Криза як завада переходові до розвоїв створюється не погіршенням ситуації порівняно із наявним станом речей, а - порівнянням із тими наявними можливостями зростань, які залишаються не реалізованими за наявних станів. Кризи у діапазоні проблем прогресу представлені навіть не самими бізнесовими чи науковими проектами, як, головне, питаннями кар'єрного росту організаторів цих проектів. Коли вузьке й закрите угруповання еліти підгрибає під себе усі можливості суб'єктних зростань та об'єктних збагачень, перетворюючись на узурпаторів та псевдоеліту, залишаючи усім іншим верствам ролі виключно виконавські, тоді у суспільстві накопичуються вибухові потенціали нереалізованих кар'єрних зростань та ремства на знедолення. Проте у вже втіленій революції енергетика зриву спрямовується не лише проти владомощів колишніх чи таких, яких перетворюють на колишніх, як у братовбивстві верстви кидаються одна на одну, затрачаючи у взаємонищенні солідаризм укупі із законністю, у бунті першою жертвою стає людяність. Війна усіх проти усіх стає щастям кар'єрного росту тих, які живляться трупами ближніх та їхніх доль перетворених вже на перегній. Наслідком експериментів із створення соціальних ліфтів на основі ідеології є винесення нагору елементу просто кримінального. Диктатура тоталітаристів, які роблять кар'єру на порушенні усіх законів, суперечливим наслідком має затикання усіх шпарин для залишених поза орденом вождів. І зона лопається неочікувано.

Бажання замінити непідвладні нікому ринкові закони нерівного розподілу багатств за доби буржуазного підприємництва вже на справедливості за поняттями тих, хто поняття має і мислить за спрощеними категоріями понять, - у спосіб руйнування задля того власне буржуазного підприємництва, - суперечливими наслідками гонорових цілей заміни ринку на моральність вирівнювання статусів усіх громадян має відтворення інтересів кар'єрного збагачення вже у інституті не анонімних зв'язків у замкнених кланах сметанки зони поневолення із числа означених руйнівників капіталізму. І якщо до комуністичного блату, як спотвореного виду кар'єрних зростань внаслідок внесків у розподіл суспільної праці, заповзятливому чоловікові доводилося практично й на ділі узгоджувати свої претензії та свою суспільно корисну віддачу, то за комунізму спершу доста було бути пов'язаним кров'ю спільно забитих жертв, потім для кар'єри треба було бути любимим родичем номенклатурного начальника, а вже потім блат швидко був доповнений тими бізнесовими інтересами прибутку, проти яких і затівався комунізм. Природу людську та людяні інтереси вдається винищувати не далі звершень у винищенні самих людей.

Вольові рішення, - направлені передовсім на загарбання плодів чужої праці і на втримання вкраденого, - під час комуністичного пошуку ефективного господаря, всупереч норм права та наперекір умовам організації суспільного виробництва, висувалися під виправданнями здійснення інтересів робітничої маси; тоді як у тих же цілях вдосконалення традицій московського збиральництва, вже під час капіталістичного пошуку ефективного господаря, вольові рішення на заволодіння чужим висувуються зажерливими інтересами виключно номенклатурних приватизаторів. Що призводить до ще більш виразнішого звуження соціальної бази, а тому й самого існування, московського зібрання народів.

Привілеї отримані у обхід законів, підкуп хабарями посадової бюрократії задля перенаправлення її функцій соціальних вже на вигоду приватним крутіям, розгул корупції – не має стосунку до режимів тоталітарних, у яких є відсутнім розрізнення між правовим та безправним. Бо у зоні примусового щастя кримінальники і представляють собою законність, уособлену у бандитизмі одержавлених вождів і учителів самої правильної секти. Корупція, як беззаконня у загальній зоні беззаконня, останню тільки підриває.

Новій еліті, під акомпанемент її просякання інтересами упосліджених мас, вдається роздерибанити статки еліти вже колишньої передовсім ставкою на ідеологічну складову революційного зміщення страт. Нові вожді служать осяйним ідеалам, а не мамоні. Затратою ж провідних ролей, заходом, низхідною занепаду для провладної еліти стає її зосередження вже на виключно меркантильних апетитах своєї касти, коли нарешті новий дракон відкидає оправдання своєму усевладдю. Виродженці із числа одержавлених здирників потрапляють у безвихідь пастки між наростаючими потребами підгребти ще хоч щось до свого рота та, з іншої сторони, вичерпанням ресурсів для подальшого пограбування. Коли вожді крадуть не задля народного щастя, а тому що просто крадуть, то їм тягнути не довго.

Совітську владу доконав товарний дефіцит, себто неможливість одержавленого економічного життя задовольнити попит зі сторони, перемігшого це централізоване монопольне хазяйнування, вже маси домогосподарств сімейних, споживацькі потреби яких перевищували продуктивний буцімто потенціал совітського устрою. Зрештою люди виживають краще ніж їх вбивають. Тоді як у спільнотах ефективно продукуючих, де законодавством закріплені права підприємців, до числа нестач входить хіба що число людей яких не є так просто перетворити вже у покупців запропонованої їм товарної продукції. Розвинені економіки прикметні браком споживачів, а не товарів, - як то має місце совітів. Тож на відміну від капіталістичної експлуатації людини людиною, вже за доби комунізму відбувається процес зворотний, - а тому не лише для приведення до згоди маси харчів і власне маси, а й, головне, для збільшення пайки начальників, доводиться або вирізати власне масу, або щепити їй скромність із жертвовністю. Серед розгулу злиднів швидше від рівності уможлиблюється канібалізм. Проблем із дефіцитом багатств в умовах підприємництва за доби заборони підприємництва замінюються вже на несправедливу нерівність у бідуваннях.

Спотворення соціальних функцій покладених на представницькі органи суспільства вже у сторону противну від затребуваних суспільством завдань та правових обов'язків може здійснюватися не лише через підкуп чиновництва грошвою, - аж особливо небезпечне викривлення суспільних інтересів уможлиблюється вже із тих ідеологічних збочень, ціннісних орієнтирів, світогляду представників влади, що їх представники влади виставляють за суспільний інтерес. Неозорі можливості підміни закономірностей прогресу, здорового глузду, запитів загалу вже на уподобання вождів та можновладних маніяків відкриваються тоді, коли мають місце максимуми одержавлення, коли за громадянами та громадськими установами не залишається не лише їхніх ініціатив, а й місця для їхніх існувань не залишається. Чим більше апарат держави, апарат культових служб, інші контрафактні органи представництва делегованих їм повноважень витісняють самоправність, самовладність і власність приватних установ суспільного життя вже у нікуди, то тим самим ризики корупції, себто утиски громадян бандитами, переростають вже у невідворотність. Тоталітаризмом і є корупція здійснена самим лиш інструментом ідеології, яка замістила меркантильні інтереси влади апарату, який, вже у свою чергу, повністю витіснив собою існування будь-яких соціальних установ та організацій. Й коли дарунки та приношення хабарницькі є керовані інтересами хабародавців та хабароотримувачів, то аномального штабу абсолютистська ідеологія, у її якостях як керівної сили, не підлягає усіяким домаганням її корегування й тому є більш небезпечною, аніж розкладання соціальних служб бюрократії. Тоталітаризм на основі пануючої ідеології, яка не лише спотворює, а й поза своєю виключністю не залишає місця суспільним інтересам, - і є зразком суперкорупції.

Правові норми можна було б визначати як виведені у вид закону інтереси і запити суспільного загалу, проте у цьому вигляді законодавство вже перестає бути об'єктом впливу зі сторони інтересів приватних; а до того ж універсальність і обов'язковість слідування праву обумовлюється належністю права не сфері суб'єктивних хотінь, а, головним чином, регуляцією правом саме об'єктивних законів суспільної організації, апробованих у їхній корисності суспільному розвитку. Тож перетворення права на об'єкт впливу зі сторони окремих інтересів приватних, хабарницькі впливи на бюрократичний апарат покликаний обслуговувати суспільне благо за допомогою права чи затверджених як легальні норм, - є акцією злочинною. У авторитарних же та тоталітарних спільнотах, від початку зведених на нормах антисуспільних, то там боротьба проти корупції є боротьбою на захист узурпаторського режиму, на посилення того свавільного диктату який не має підлягати корозії та розладу зі сторони інтересів відмінних від приписів та логіки диктату. Боротьба проти корупції у зоні останню посилює. За тоталітаризму падає рівень криміналізованості, якість бандитизму маргіналізується, тому що клан бандитів при державних посадах вирізає конкурентів які хотіли б увійти до влади. Коли преференції та паразитарні доходи влади та власності, що їх виключно для себе улаштовує клан тоталітаристів, вважати не за прояв корупції, коли не зводити закиди режиму зони до збільшення там смертності чи до зменшення рівня доходів тамтешніх зеків, чи до перекинувань моралі у зоні неволі, - то для вільних людей і народів небезпеку становить по суті саме цей режим тоталітаризму, а не якісь його кваліфікаційні оцінки чи переназвання з переключенням боротьби проти зони вже на якісь відволікаючі цілі.

Вади диктаторських режимів не у тому полягають, що там при монопольній владі сидять хабарники, яким нічого не треба, окрім як задоволення власного особистісного користолюбства. Про особисту скромність вождів режиму можуть складати легенди, очільники кривавих режимів можуть бути вегетаріанцями, вони навіть можуть заборонити свої культові зображення. Тоталітарні режими не тільки не постраждають та зазнають якихось програшів коли там виступатимуть проти хабарництва, але тоталітарні режими лише зміцняться, коли там виступатимуть проти хабарництва. Капіталом зони є не самі доходи, а механізм репресивного усевладдя, який обслуговує ідеологічні химери, за допомогою якого й отримують доходи через мордування зеків режиму.

Коли для спільнот, державний устрій яких будується на правовому регулюванні ринкових відносин приватного підприємництва, а монополія виокремленого приватного підприємницького інтересу у довільно якій сфері соціального життя оцінюється виявом кримінальності, спотворенням загальносуспільного інтересу та обмежується як замах на порушення процедур демократії, - то у спільноті з тоталітарним режимом монопольного усевладдя виключно однієї соціальної групи узурпаторів, які виходячи із своєї унітарної доктрини забороняють усім окрім себе будь-які прояви ринкових свобод політичних, підприємницьких, гуманітарних включаючи й заборону на прояви критики на сторону означених самозваних монополістів, саме кримінальність і є адекватністю достеменністю сутністю тоталітарного соціоустрою. Потенційні ризики проникнення криміналу у політичний устрій демократій стають актуальністю недемократичних устроїв тоталітарних режимів. Коли під корупцією розуміти втручання індивідуальним інтересом у ті сфери загального інтересу, що доказово визначені й врегульовані як суспільнокорисні й тому законні, тоді означене втручання стає кримінальним; підміна корисливими потребами однаків тих легальних громадських норм, що у суспільній згоді є оформленими офіційно й затверджені як законодавчоправові і є ще й звичаєвоморальними та прийнятнотрадиціоналістськими, - стає позазаконним явищем, що й засуджується загалом у перебуваннях загалу, за визначенням, саме на стороні закону та усякої правдивості; корупцією є хабарі чиновникам, що тим самим втягуються у відступництво та порушення їхніх функціональних служб суспільному благові, а переміщуються на сторону тих, хто домагається у неправовий спосіб паразитувати на громадських ресурсах та окрадати суспільство. Але на відміну від демократичних спільнот, де у ідеалі співпадають чи мають співпадати інтереси загалу та офіційної законності, втручання та порушення однаками тої законності, що різнитися від доказових інтересів загалу, а то й може бути прямим порушенням перспектив прогресу та загальнолюдської моральності, - суперечливо стає трендом на відновлення навіть власне законності; корупція у спільнотах, де під видом законності править бал злочин та антилюдська моральність, - суперечливо може бути ініціативами відновлення усякої правдивості; внесення приватного інтересу у асоціальні та аморальні організації силування громадського життя, підміна користями життя бездоказових химер під облудою офіційності химер, корупціонерство супроти псевдозаконності, - суперечливо може бути позитивним явищем. Інтерес одинака у корисливості його належності до пристойності та потребам життя може бути гідним заняттям у середовищі тої псевдоспільноти, де імідж спільноти прикриває практику злочинів чи помилковості у видаванні містичних бачень за прогресивнодоказові. Монопольна виключність якогось приватного інтересу не узгоджена об'єктивними потребами інших учасників суспільних відносин є порушенням демократії у відкритих спільнотах, - тоді як виявом демократії може бути прояв довільно якого приватного інтересу вже у суспільстві будованому на примушенні усіх до виконання тих не обґрунтованих демократією утопій, які насильники та узурпатори облудно видають за інтерес загальний. Навіть збіг інтересів процвітання грабіжників як людей із їхніми заняттями на хижацьке поїдання гараздів інших людей як жертв - міг би бути спотвореним проявом організації хоч якогось процвітання та участі хоч якоїсь людяності у соціовідносинах, коли б подібні відносини кримінальності не були б соціально незаконними для суспільного загалу. Ніщо так не роз'їдає устрій зони, як задоволення тих приватних інтересів її організаторів, що різняються від універсального проти усіх насилля. Не має засуджуватися хабар катові, аби урятувати неправеднозасудженого; не повинно належати поняттям кримінальності здійснення доказових у потребах життя ініціатив, що порушують доказові у поняттях антилюдяності ініціативи кримінальності навіть у вигляді офіціозу останніх; вивертання назворот псевдозаконності стає кроками повернення до закону у спільнотах вивертаних назворот. У псевдоспільноті, будованій на засадничому для усякого тоталітаризму пригніченні особи та дійсних потреб, усяке забезпечення нехимерних потреб суспільства та звільнення окремої людини принципово веде до антитоталітарності.

Злочином є порушення закону прийнятому як загальносуспільна норма і важливим є не те, що порушення закону дає злочинцеві блага від силового їх віднімання від власників й перерозподілу на користь правопорушника, як важливою є громадська неприйнятність злочинів, - за що останні й караються згідно права. Супроти інтересів та потреб кримінальників правозаконність протистоїть лиш на відтинку заборон на порушення означених громадських свобод, які оформлені як право, - проте громадські потреби представлені й у вигляді позитивних приписів, регуляція й впровадження яких є функцією бюрократії, тож перекуп бюрократів як осіб керованих хосенами здирництва, включення бюрократів як системи держуправління вже у інтереси кримінальників, злиття злочинності й позитивних потреб громади є тим самим переступом на спотворення, порушення, пограбування загальногромадських потреб вже на приватну користь бандитів. Тоталітаризмом і є заміс переплутування громадського інтересу та маній патримоніального вождя, який ототожнює свої афекти із божественною волею і то не на відтинку заземлених інтересів самозваного зверхника, а – на рівні не керованих ніякою логікою ідеологічних вірувань. Тоталітарний лад вабить безвідповідальністю вождів за хибні менеджерські рішення у володінні вождями віднятою від суспільства власністю, проте така ж безвідповідальність вже у винагороді за адекватне управління власністю робить систему вождівства нездалоконкурентною порівняно із тими господарями своєї власності, які у ризиках отримують на власне конто як винагороди так і кари за володіння своїм.

Оскільки тоталітарний лад являє собою царство чиновників, себто тих, які розпоряджаються чужою громадською власністю у її обслуговуванні, остільки саме тоталітаризм і є базою корупціонерства, себто ризиків змішування громадських та особистісних інтересів чиновництва не обов'язково на користь суспільним інтересам, - тоді як база порушення оформлених як закон громадських інтересів звужується у суспільствах приватного підприємництва, де приватний інтерес хоча й не потребує чиновників, але не й не обов'язково збігається із потребами ширшого загалу. Жорстких слугувань бюрократії централізованим запитам громадськості добитися не просто, навіть у діапазоні від моральних вимог до карно-правових, - тоді як приватне підприємництво хоча й видається просто виключеним із обов'язків перед загалом, аж саме його практичне функціонування у ринкових суспільних відносинах й слугує представництвом останніх. На відміну від чиновників, то господарі свого у себе посеред свого бізнесу не крадуть своє, - хоча й бізнес назовні може бути збудований як крадіжка стосовно суспільства.

Історія комунізму представляє собою експериментальну перевірку та конкуренті змагання на шляхах оптимально-ефективного забезпечення соціального прогресу між тими, хто у представництві повноти громадських інтересів а чи керується моральними, а чи меркантильними турботами. Комунізм міг би бути як не порушенням, так крайнощами у дотриманні свободи конкуренції та ринкових відносин як принципу організації соціуму часів промислового індустріалізму, коли б ця потреба на стримування видів антигромадського бізнесу серед стихій ринку та відповідний запит на обов'язкові, себто доведені поза ринком загальні правила та правове поле громадянських відносин, не породжувалися б самими інтенціями гуманізації усіх пропозицій прогресу. Відповідно комунізм представляється інерцією тих традицій абсолютизму, де верховне урядування дбає не виключно за обдирання підданих за усяку здирницьку ціну, а й дбає за часове продовження збирання податей хоча б у спосіб захисту підлеглих від подібних наїзників зі сторони; а буржуазно-підприємницький капіталізм, який на правах підприємництва порушує означених монополію ієрархічних урядувань феодалів, відповідно представляється менеджментом у соціовідносинах будованих вже не на моральній, а на ширшій правовій основі. Себто приватновласницька буржуазність видається, а то й є позаморальною, коли ефективність виробничих процесів зумовлюється лиш профітом. Перехідною та сполучною ланкою між вождівською усевладністю та приватновласництвом капіталістичним і є феномен корупції, який не лише стихії ринку повертає до суспільних потреб, але й із останніх геть вивертає афекти вождів.

Порівняно із плодотворним бізнесом, який заробляє на добровільній купівлі суспільством суспільно корисних пропозицій від бізнесу, то приватна справа бандитів й поготів відноситься до підприємництва і лише суспільно визнана незаконність віднімання від суспільства його багатств не дозволяє бариші ще не покараних бандитів порівнювати із прибутками капіталу продуктивного. Ідеологи ж комунізму означені профіти капіталізму поспіль оголошують видом бандитизму, коли нараджують заощадити на суспільних винагородах підприємцям, віруючи у можливість організації суспільного виробництва без належної розплати на користь організаторів виробництва; ту особистісну зацікавленість підприємця у його бізнесові з випуску суспільно корисного продукту, у якій резонує синергія ресурсу виробничого споживання та ресурсу креативності організатора виробництва, комуністи оголошують за недоотримані суспільством доходи, коли пропонують розділити нарізно заробок капіталістів разом із капіталістами та, з іншого боку, продюсерські функції капіталу, доручивши останні на відкуп бюрократії зобов'язаній знічев'я чи з посадових інструкцій та лімітованого окладу обслуговувати запити суспільства на корисний продукт, переконуючи себе та усіх у можливість входження у процвітання через могилу для капіталізму; комуністи спокушають публіку розмовами про те, що захопивши багатства та виробничі фонди капіталістів комуністи на посадах власників не потребуватимуть заробітку більшого від їхніх внесків суто чиновницького служіння поспільству. І дійсно, здорове суспільство потребує інституції безпосереднього втілення суспільних запитів та тих інтересів, які можуть бути не лише неприбутковими, а ще й збитковими для громадського загалу, - наприклад підтримання оборонної безпеки, ризику витрат на високотехнологічні розробки чи на високе мистецтво, соціальні програми, освіта, інфраструктурні проекти, - тоді як навіть нарощення капіталістами споживаного суспільством краму далєбі не є тотожним представництву вичерпності народних потреб. Поряд, а то й у співпраці у контекстах закону із бізнесом представленим підприємливою частиною суспільства, робота державних підприємств та програми казенних фінансувань є необхідними, а протиставлення капіталу приватних кампаній супроти підприємництва одержавленого є заняттям руйнівним навзаєм, - утім переплутування інтересу громадського та інтересу приватного є не просто загрозливим для організації суспільного життя й виробництва, як є актом злочину та беззаконня. Злиття приватних змов директорату крупних, а то й глобальних кампаній із чиновницьким апаратом держави, а то й міжнародних організацій, - не може не бути тою небезпекою монополізації, яка переростає вже у ймовірність того тотального концтабору, у якому конкурентність у свободах замінюється вже на однозначність поневолення; а відсутність розрізнь між власною кишенею чиновника та його професійними зобов'язаннями саме й кваліфікується злочином корупційності. Комуністичні проєкти на знищення й заборону приватної власності, підтримані демагогічним захопленням до пограбування багатіїв із числа еліти, з одного боку дестимулюють суспільне виробництво, а з іншої сторони пропозиції підміни приватного бізнесу вже на чиновницькі відправи, грабунок суспільства на користь комуністичної бюрократії - номенклатури та караючого меча її диктату, хоча й ідеологічно оформлене як усупільнення капіталів, - не може не бути тривіальним злочином. Так само, як приватний капітал не функціонуватиме без заробленої ним винагороди, за яку успішні підприємці вважають саму нагоду займатися обраною ними справою, коли зароблене на виробництві вони вкладають у виробництво, то й подібно стимуляція сумління чиновника є необхідною. Й від початків антигромадянської війни за деприватизацію та націоналізацію виробничих капіталів більшовики змушені були не лише відкинути марення про виконання у вільний час охочим пролетаріатом з числа кухарок функцій управління державою, а й творити закритий, дисциплінований, централізований, ієрархізований апарат комісарів, беззастережність начальницьких наказів яких ототожнювалася із благом соціальних потреб звільненого від експлуатації люду. Партмаксимумом та ідейною відданістю справі комунізму вирішили позмагатися із приватним інтересом капіталістів, видаючи номенклатурні розпорядження власністю та долею класів за безневинне неіснування приватної власності.

За умов вільного конкурентного ринку навіть той підприємець, який збанкрутує, коли товарна продукція його компанії буде суспільно не затребуваною, - не має зобов'язань безпосередніх соціальних служінь, на відміну від чиновника, який за тих самих умов зобов'язаний у своїх функціях не мати навіть опосередкованого особистісного приватного інтересу. Тоді як корупція й стає органічністю умов заміни винищених союдами підприємницьких ініціатив вже на ідеологічні чи гарантовані чекістами служіння на благо трудящих у зоні, коли номенклатура працює на мастилі привілеїв та блатних розшарувань із підлеглою їй рабсилою. Зрештою ототожнення власної зажерливості номенклатури та її ж впевненості у представництві тим самим запитів народних сягає тої неодмінності боротьби з корупцією, себто заборони підкупу бюрократів, коли номенклатура облишає виключно собі право на приватне володіння, а не лише від імені народу розпорядження статками створеними народом, від останнього відділяючи чиновницький стосовно народу патерналізм. Спокуси щодо ліквідації розбіжностей між приватним та громадським інтересом у спосіб делегування суспільством прав власності вже комуністам кінець кінцем роблять кульбіт сальто-мортале перероблення номенклатури вже у власників прикметних лише тим, що номенклатурна власність не була зароблена руками номенклатури у спосіб продуктивний, себто законний, окрім комуністичного ж законодавства на перероблення експлуаторських класів вже на людей колишніх. Від'ємна для капіталістів кампанія з деприватизації та відповідного усупільнення багатств нарешті стає прибутковою кампанією із роздержавлення та відповідної приватизації багатств вже на користь організаторів подібної афери.

Для відкритих країн, у яких приватний бізнес домінує над одержавленим, корупція, себто хабарі чиновникам, є ланкою переходу до криміналу, себто до монополізації влади; тоді як та ж сама корупція в умовах тотальної влади стає посередницьким переходом зворотним вже до скорочення усевладдя партійно-ідеологічних настанов чиновництва на знищення верств населення визнаних за ворогів народу, коли фанатизм чи дисциплінарність посадового бійця за чистоту комунобудівничих рядів вдається розбестити підкупом і тим урятувати якесь число людей. Зона починає набувати людського виразу на разі просочування туди корупційного розкладу наглядців зони. Корупційна складова як затруєння машинерії лагерної зони вже на чисто людські запити стає першими кроками розкладу зони розкладу.

Корупційні схеми в умовах тотальної комунізації є таким порушенням понять комуністичної правозаконності, яке вдосконалює та доповнює методи прямого терору вже загрозами переслідування хабарників. Зона стає керованою виключно та завдяки загальній винуватості усієї поспіль вертикалі вождів. Советська зона торжества утопії комунізму виживала лише завдяки корупційному підкупу номенклатури у відступництві від означених нежиттєвих та вигаданих схем управління зоною інструментарієм ідеологічного фанатизму укупі з терором. Антикорупційні кампанії в умовах загнивання з причин комунізму можуть бути поверненням до комунізму.

Для системи противаг та запобіжників супроти монополізації влади зажерливою елітою не достатнім є розподіл влади на законодавчу, виконавчу, судову, з тим, аби означені інституції діяли незалежно одна від одної, аж на доповнення необхідна та незалежність інституції масмедійної, яка б дозволяла безборонно критикувати усіх та усе, незаперечною є та конкурентність у бізнесі, яка б не дозволяла йому переростати у наддержавні та глобальні монополії, неодмінними є ті соціальні служби та програми, які на законодавчому рівні просто квотували б загальногромадянські запити незалежно від приватного ринкового інтересу підприємців, - утім до чільних пересторог ймовірностям диктатури слід віднести виразні розділові кордони між апетитами приватного бізнесу та, з іншого боку, функціями чиновників як апарату потреб поспільства.

Виправданням корупції, себто видавання диктатором своїх афектів та комплексів вже за історичні тренди, є ідеологічні теоретизування про тотальне злиття усього у зв'язках з усім, просторікування за те, що усі спеціалізації прогресу є штучними та ілюзорними.

Організація громадянського співжиття у такому представницькому органі як держава, відповідність державного апарату запитам вільних громадян не просто відрізняється від проникнення бандитизму до функцій чиновництва, аж ця легалізація беззаконня та грабежу під видом держуправління є прямим порушенням призначень держави на суспільне благо, - тож суспільство постійно має протистояти не менш настійним же цілям бандитів обсісти бюрократію. Професійні мисливці за чужим, яким вдалося видати свою зажерливість вже за вид суспільного інтересу, стримують замах на свої апетити видати вже за вияв беззаконня, себто за корупцію, - тоді як неприйняття громадянами системи легалізованого бандитизму має бути не запереченням держави осідлою бандитами, а має бути відстороненням від політичної влади саме бандитів, ще й з покаранням останніх. Апологія того анархізму, у якому державу ототожнюють із непереборним та якимось атрибутивним злом для громадян, - може бути пропозицією на саморегуляцію розмаїтих установ громадського життя, але не має викидати державний апарат лише тому, що той забруднився, має державу очищати від імовірності її обсадження бандитами, має добрих громадян винагороджувати годящою інституцією держави. Режим узаконеної монопольної влади бандитів, себто тюремна зона для усіх громадян перетворених на в'язничне населення, з метою ураження спротиву щодо себе домагається культивувати щодо себе відданість громадян саме у спосіб виставлення невіддільних бандитам ініціатив громадян вже за буцімто беззаконний акт, - тоді як усяка невідконтрольність владі бандитів при бюрократичних посадах не може не бути рекреацією понівечених свобод. Те, що за умов антинародних режимів іменують корупцією, є похоронною командою на подібні режими. Встановлені проти інтересів громадян режими роз'їдаються нестримністю свобод інтересів громадян, навіть із середини влади, не зважаючи на трактування владою тих антирежимних свобод за вид корупційного діяння. Корупція руйнує тоталітарні зони, себто корупція в умовах зони є інструментом будівництва тої держави громадянського блага; а вже збудована та легальна держава громадянського блага руйнуватиметься обставинами та прийомами проникнення у неї корупційної складової беззаконня вже у інтересах бандитів націлених на обдирання суспільства.

Дослідництво та організація виробництва, включаючи сюди й приватне підприємництво, є промотором суспільного поступу. Тоді як у неприйнятті особливостей кола західної цивілізації московити комуністичного розливу вирішили відзначитися запереченням приватного підприємництва, альтернативою якому зробили заміну підприємців вже на бюрократію номенклатурщиків, керованих тими ініціативами партійної вертикалі, яким надано виду закону. Ідеологи московського комунізму додумалися, що заробітки підприємців є не лише надмірними, а й шкідливими для стимуляції винахідництва та розвитку, що продуктивну роботу інституту підприємництва будуть за ціну фіксованої платні виконувати чиновники, комуністи вимудрували, що вони розбагатіють заощадженням на тих виробничих витратах із яких виключили доходи капіталістів; згадуючи про ту ефективність рабської, яка одержувалася заміною батога та пайки для рабів замість плати заробленої підвищенням продуктивності праці робітниками юридично й фактично вільними, комуністи виметикували, що вони наздоженуть та перегонять демократичні країни ринкової економіки тим, що заощадять на зарплаті для трударів, яких вони зобов'язують до праці під загрозою репресій. У той час як процвітання європейських країн було пов'язане із вектором збагачення, то своє процвітання московський комунізм пов'язав із недопущенням збагачення, боротьбою проти того, щоб заробітки населення із числа трудозобов'язаних та прибутки власне номенклатурної еліти перевищували встановлений пайковий рівень. У суспільстві реального комунізму, зведеному на засадах експропріації, себто на крадіжці чужих капіталів та на недоплаті для приречених на максимуми праці та мінімуми зарплати, за беззаконня проголошено були проголошені заміри та спроби громадян заробити підприємництвом. У західних суспільствах, де закон втілює норму суголосності приватного та громадського інтересу, корупцією є використання приватного інтересу проти громадського; тоді комунію, відзначену антагонізмом між приватним і громадським, відправила та той світ саме корупція.

Вторгнення інтересів наживи окремих осіб у функціонування держуправління чи зворотне пограбування бюрократією суспільних ресурсів вже у своїх особистісних інтересах є видом нарощення кримінальності у суспільстві. Утім таке знецінення прав власності та життя власників, яке має місце на часі проголошення номенклатурою одержавлення вже за шлях у невірному напрямкові й повороту тих самих вождів вже на правильний шлях приватизації на свою користь майна соціалістичної власності, - є дитячими забавками порівняно із тотальним розбоєм та відніманням більшовиками усякої власності від усіх громадян. Підкуп чиновників засвідчує, принаймні, на існування порушених тими хабарами норм, тоді як за загальної заборони комуністами прав власності про право й не йдеться. Порівняно із концтабірним комунізмом та сваволею його терористичних вождів, то проблеми корупції, коли посткомуністичні та вже демократизовані олігархи підгрибають під себе усі суспільні ресурси, - постають спробою хоч якимось чином легалізувати власність та хоч якось зупинити грабіж, безупинність якого й становить зміст історії московського імперіалізму. Бо коли приватизаторам совєтського спадку таланить дезавувати законність його створення працею робочої сили совєтської зони, тоді правової легалізації набувають процеси означеної приватизації на користь вже талану приватизаторів.

Під приводом звинувачення капіталістів у тому, що вони споживають більше від суспільно корисної організації ними заводів та фабрик, більшовикам не лише поталанило виправдати присвоєння не створених більшовиками фабрик та заводів, але й концтабірною каторгою, колгоспами, квазінауковими шарашками і друкованими грамотами соцзмагання вдалося підмінити, розруйновані бандитською експропріацією, закономірності підприємництва й навіть тотальним контролем налагодити вже більшовицьке виробництво саме через примус мас до трудової безоплатної чи малооплачуваної повинності. За допомогою чекістів та агітпропу, які стоять поза затребуваними внутрішніми умовами та стимулами суспільного виробництва, можна до часу намагатися імітувати можливість виробництва саме під примусом виробників, а не через винагородження підприємливих організаторів трудового процесу. Чекістам та партноменклатурі через загрозу застосування репресій до рабів вдається тих невільників виганяти до уроків праці. Й хоча над наглядчачами можна поставити ще вищих над ними погоничів керованих лишень дисциплінарним розкладом тюрми, проте для вождів, які стоять на вершинах харчового ланцюга, питання заміни стимулів підприємництва вже на суто ідейне служіння запитає трудящих – залишається питанням, що не має задовільних розв'язань у рамках будування комуністичного звільнення від експлуатації і експлуататорів. Чекісти, які до праці заохочують совєтський нарід методами антибуржуазними, то до цієї праці заохочення совєтського народу - вже самі чекісти не можуть не заохочуватися вже методами буржуазними, з яких є навар конкретного збагачення. Концтабір, себто заборона заробітку для його в'язнів, без наживи на ньому вже для організаторів зони – не функціонуватиме. Тож згодом рядових трударів винагороджують не посиленням, а вже послабленням репресій, а посадові слуги народу самі себе любимох винагороджують приватизацією фондів і майна створеного завданням більшовицького одержавлення й обдиранням винищених комуністами власників. Комуністична інституція чекістів, народжена для знищення приватної власності разом із власниками, зрештою приватизує власність від комуністичного спадку установи чекістів. Регульований антикомунізм стає не запереченням, а вдосконаленням диктатури пролетаріату, оскільки вкрадене від суспільства майно залишається там же, у власності ще вужчого порівняно із партійцями угруповання kleптократів, які вже не імітують обов'язки соціальних служінь, відкинуті ними. У суспільствах де приватне підприємництво є легалізованим, переплутування бюрократичних функцій виконання соціальних планів та хабарницького підкупу приватних інтересів чиновника є злочином; на відміну від того примусового й безоплатного хазяйнування за доби комунізму, яке функціонує виключно через поєднання приватної наживи та службових обов'язків держслужбовців. Корупція - рідне дитя тоталітарних спільнот, святі вожді й апостоли яких не можуть заробити инакше.

Від початку заміни істеблішменту царського вже на апарат комуністичний, то розстріли проводилися додаванням до ідеологічної ненависті до експлуататорів ще й любови до їх майна. Саме цей мотив наживи ставав провідним у втриманні влади, у функціонуванні концтабірного господарювання. Валютою, якою оплачувалося очищення від наступної порції ворогів совітської влади, правили спершу догмати учення про вигоди від знищення: ринку, власности, права, моралі, релігії, націй, приватного життя, інших пережитків проклятого минулого та його родових плям. Але енергетичні цінності від очікувань обіцяних достатків, - коли зупинившись у комунії можна буде хапати за потребою а віддавати за можливістю, - девальвували до посмішок навіть середовищі номенклатурному. Необхідність повернення до тих чи інших варіацій заробітку згідно затрачених зусиль була не лише спорадичними кампаніями для господарчого виживання совітів, аж зрештою у цій зоні дружби народів усе продавалося й купувалося далеко не за валюту вірності ідеалам комунізму, - що по відношенню до останнього й було корупційним діянням. Режиму боротьби проти капіталізму за його багатства тому й вдалося протриматися у історії, бо за цей факт заплачено було не лише фактичним знищенням верств населення відповідно до їх невіри у фактуальність комунізму, як останній постійно та із зростаючою силою підживлявся прийомами заохочення до жертвовної праці. Перестройка лише узаконила факт невдачі підміни ентропійною рівністю тої енергетики культури, яка складається внесками та винагородами за участь у продуктивності праці. Спецвинагородами стимулював себе не лише номенклатурний орден, аж відповідні регламентовані пайки отримували ударники у концтаборах, у шарашках, на фронті. Зрештою дуван із розподілу здобичі завойованої та здобутої у боротьбі за справу Партії легалізували. За виключенням із процесу приватизації роздержавленого добра тих, хто не був включеним до номенклатури. Комунізм у його позірному образі служіння інтересам пригнічених мас затримався у часі як легенда тому, що вождям потрібен був цей час, протягом якого зріс би масив тих статків, що їх вожді запланували собі як жертвовну здобич.

У країнах, де існує розподіл влад, то підкуп державного службовця вже у інтересах хабародавця й відповідне спотворення суспільного інтересу, який обслуговується гілками влади, - є злочином корупційним. Аж в умовах диктатури й централізованого ієрахічного правління, де усі повноваження є злиті у єдність та переплутані навзаєм, то отримання неправомірної вигоди, або ж факту корупції, як переступу, - немає, себто саме тоталітарний менеджмент і є суцільним корупційним діянням.

Успішність нападу гарантує не так перемога власного війська, як поразка війська оборонців. Задля цього агресор часткою здобичі наділяє й створює потенційних самовбивць серед учілілих. Для запроданців їхній перехід на службу поневолювачам своєї батьківщини є навіть не так кар'єрним стрибком від станів упослідження у своєму етносі вже до високих посад наданих загарбниками, - як надана останніми можливість конвертувати доказово низькі свої ролі й позиції у своєму суспільстві вже на владні й портфельні позиції у стані ворожому є для перекинчиків їх помстою за їхнє природне безталання. Аж це відринення від коріння та контекстів колишньої культури, яка для зрадників засадничо й не була своєю, неодмінно буде доповнено на знищення цих яничар вже й зі сторони патронів Нового порядку окупаційного щойно як ці перепродавці виконують свої призначення воювати на передовій лінії війська агресорів. Бо той, який власне незалежництво й доброчинність, навіть низькоякісну, запродав і обміняв на високоякісне злочинство, - далєбі зрадить ще й насильника над втраченим. Той, хто не став відданим собі, не стане союзником зверхників. Навіть максимально катівські акції перевертня стосовно зраджених ним колишніх одноплемінників не є для окупантів свідченням лояльності. Брак обачливості серед обділених на тямущість заслоняє їм ризики їх невтішного щеплення на чужі лози.

Присвоєння бандитами чужої власности відрізняється від підвищення капіталізації і продуктивності підприємств господарів лиш тим, що бандити керуються своїми апетитами, а не правом. Найменшу легітимність у зоні комунізму мають розпорядження найвищих його органів, тоді як у низу усе функціонує за законами ринку. Тоді вожді піраміду перевертають.

Тоталітарні доктрини, себто ті, які не мають виключень із своїх пропозицій добра для реальності, останню без виключень за визначенням сприймають як зло й саме цей негативізм і є будівельним матеріалом тоталітарних доктрин, що беруться перебудовувати світ на основі ненависті до реальних цінностей. Виходячи з бажань негайно й на місці запропонувати рятівні розв'язання для світу, скніючого у злі, на думку тоталітаристів, останні пропонують чудеса, себто будоване на невикористанні суцільних законів реальності та наявних відносин у рівнях культурного поступу, себто за цінності любителі простих рішень видають антицінності, а свою апологію ницости тоталітаристи облудливо видають за взірцевий ідеал. Тоталітаризм будується на відторгненні того, що доказово слугує добру й здоров'ю людини, тоталітаристи не приймають вивірені потреби соціального прогресу, тоталітаризм будується на руїні моральних змістів. Тоталітаризм є зібранням усіх збочень та хворобливості укупі з виродженням та відвертою злочинністю. Ниці доктрини ницих пізнань ницої культури саме ницисть ставлять метою засобом інструментарієм результатом, - тоді як достаток, впорядкованість, високотехнологічність є отрутою для адептів ілюзорних рішень, усе пов'язане багатством матеріального та осмисленого викликає у примітивістів відторгнення, тоталітаристи серйозно і без посмішки вважають злидні спокусливими для людей, особливо з числа своєї затятої пастви. Невдалі увійти у розвинені сув'язі та потреби спільнот на позиціях лідерів прогресу, тоталітаристи культивують унормальнення втечі від обставин прогресу, аби на тоталітаристів дійсно нормальні люди не ремствували, звиклися із ницистю та злиднями, вважали ницисть режиму за непорушний ідеал. Для тоталітаристів обмеженості матеріальних можливостей спротиву пастви владі тоталітаристів ще не достатньо, бо тоталітарні режими вимагають від пастви передовсім обмеженості та збіднення розумових можливостей пастви, аби остання тим самим стала безопірною жертвою. Справжній наїдок тоталітаристів на місці атрофованого мозку та нечулості до гідності зобов'язаний мати не лише покору вождям вищого рангу, навіть не саму сліпу віру у самочинне виконання жертвою приписів віри, а фанатичне слідування містичним вимогам віри. Оскільки розвинена культура стає самодостатньою та отримує логіку у власних вдосконаленнях, тобто не спокушається химерами, то тоталітарні режими винищують усі форми прогресу. Якщо життя та культура потребує свободи, то тоталітаристи будуть захищати види неволі, якщо для суспільного поступу ефективними будуть інститути підприємливості та демократії, то тоталітаристи будуть вважати ворогами підприємців й співатимуть гімни на честь босяків на марші, якщо людям потрібними будуть справедливість, розумність, законність, то тоталітаристи будуть сповідувати противні тому змісти, будуть заперечувати культуру й життя з причин невміння використовувати наявні можливості, коли тоталітаристи пропонують свої пропозиції на досконалість.

Прикметний та закономірний для усіх тоталітарних режимів захист реальних злиднів, зневага до реальних життєвих цінностей, пропаганда жертвості заради потойбічних фікцій прикриває невміння любителів простих та рятівних рішень співпрацювати із наявною реальністю. Не величні чудеса тягнуть за собою чи вимагають від їх послідовників готовності позбутися усього, що заважає проникненню у чудесне, як останнє саме й вигадується на потребу злиднів, аби злидні не ремствували на реалії своєї злиденності. Порожнечі, негаразди, боління передують тоталітарним утопія, які є лиш похідними від фундаментальної відсталості, яку намагаються засмачити означеними обіцянками недосяжного за умов осмисленості щастя. Тоталітаризмом і є привчання людей до не гідного людини, до ланцюгів у стійлі, тоталітаризмом є адаптація недорозвитків як норми, є уживанням із поневоленням, тоталітаристи культивують пристосування, нездатність до повстань та не химерних пізнань. Високоабстрактні цінності зацвітають там, де треба мізки рабів призвести до станів дитячості, переключаються на втілення облуд там, де від практичного безсилля для себе, а чи із свідомих цілей вже для інших стає недоступним включення у уречевлені процеси задля людського здоров'я та прогресу. Химери радше є покаранням гідних, аніж є винагородою для не гідних свободи.

Тоталітаризмом є панування над людиною принципів, які порушують навіть потреби людей як живих організмів, не кажучи вже про потреби окультуреного середовища людей, - проте можливості кепського узгодження умоглядних принципів та, з іншого боку, відносин у природі речей є не більше як звичайною колізією творчості у її опредмеченнях, бо дякуючи хіба що Богові ніхто інший не гарантує нашим пізнанням завершення та настання смерті історії, тож саме здатність людей керуватися потребами свого бачення реальності, а не потребами власне реальності і спричиняє тоталітаризм, яким і є карним екстремізмом творчості, у той час як власне творчість і є нашою винагородою на людяність. Тоталітаризм є різновидом вигадування неймовірного та підкорення останньому усього ймовірного, коли контексти вигадництва й формують людську культуру, тож радикальне неприйняття екстремумів творчості у вигляді тоталітаризму було б можливим лиш на разі викорінення творчості із існувань людини, що стає можливим лиш із викоріненням людини із історії існувань, - що не має стати реальністю ні за яких її умов. Ймовірності тоталітаризму, себто помилок у забіганні вигадок за можливості та раціоналізм у речах, стають прийнятною платою за звершення творчості. Можливості гідного людського існування ми спокутуємо виразками концтаборів на тілі ґрунтовності нашої людяності. Виникнення тоталітарних затвердінь сигналізує лиш за необхідність кращого прислухання до тої творчості, що вже є втіленою у здобутках попередньої культури не з тим, щоб останній офірувати порівняно примітивні вигадки тоталітаристів, а з метою ще досконалішого вигадництва, яке б спотворювало реалії у напрямку прогресу, а не офіруванням останнього на користь примітивізму чергових порцій тоталітаризму. Тоталітаризмом є лиш збій на шляхах втілення нашої творчості, коли примітивізм останньої починає вижирати культуру замість того, аби її нарощувати, проте й тоталітарні доктрини належать творчості.

Оскільки змісти поспіль усіх доктрин із вдосконалення добробуту сповідників доктрин кружляють довкола розрахунків на вдосконалення добробуту сповідників доктрин, то до числа подібних відносяться й тоталітарні віровчення, - останні ж відмінні хіба що настановами розжитися у якийсь чудернацький спосіб ставкою: чи то на чудеса в обхід звичайної необхідності працювати, чи то своєрідним освяченням права безкарного грабування більш імущих сусідів, чи то обопільним поєднанням практики нальоту із сакральним його освяченням. І дрібні нальотчики, і добірні, які цуплять цілі країни, - механіку помпування краденого вибудовують через штучну різницю потенціалів: з однієї сторони охрещують жертву як негідників гідних стати жертвою, а тілесне продовження своєї пащі звеличують вже як борг чи то як беззаперечну свою місію на споживання жертвенного. За потребами краси універсально-дисциплінарного віровчення та за логікою його послідовності доводиться вимоги до жертви: бути терплячою у стражданнях, не здійсмати бучу проти насильника, - доводиться доповнювати орієнтирами на скромність вже й для самих організаторів зони регламенту. Ощадливість, як стандарт безміру зазіхань на чуже, слугує задля відтермінування часу остаточного вичерпання ресурсів грабежу та для відсування від столу високопосадових очільників зони вже дрібніших її охоронців. Проте ідеологічний задум збагачуватися у спосіб збіднення стає зрештою протилежним цілям та можливостям організації суспільного життя. Легалізація бандитизму не є здійсненою. Компартійні адепти обезвласнення самі неодмінно зруйнують імператив аскетизму. Оскільки усі плани на законне й тому реальне зростання багатств саме на це й націлені.

Знищення мас переслідуваних за недостатність горіння у вірі, хоча й подібне до загибелі окремих власне самих переслідувачів ворогів віри, які зокрема не можуть не зазнавати жертвних втрат у занятті з очищення від невірних, - однак для торжества зони більшу важливість має представлення інквізиторів вже у подобі мучеників. Оскільки вигоди безпосередньо для тих, хто надає послуги з втілення обіцяних чудес, перевищують вигоди отримувачів цих сумнівних послуг, то клір з професійного гендлювання чудесами просто зобов'язаний свої доходи і статуси харизматиків виправдовувати як справедливу плату за свої потерпання й мучеництво заради здійснення просто необхідних для пастви служінь віри.

Оскільки заміри порятувати цілий світ керуючись винищенням у ньому ворогів, які заважають означеним ексклюзивним замірам казковим, відповідають скоріше замірам, ніж потребам світу у них, - то втілення утопій не завжди є успішним, бо наривається на спротив пов'язаний із складністю переведення уцілілих від улаштованої різанини вже у стан прозелітів казкового віроучення. Й оскільки публіка на завжди упадає на запропоновані їй моделі щасливого припинення усіх проблем, - то з необхідністю в усіх поважних тоталітарних зонах вибудовується інститут із штучного втілення фабули, догматів, регламенту казки опріч усяких реалій історичних. Втілити у побут і спосіб життя ідеалізовану, взірцеву для напучення суспільства, модель приписів і цінностей віровчення вдається лише виокремленням її, відстороненням, винесенням подалі за скобки соціальності, у пустелю, у відлюдництво, у замкнені на собі оргструктури на кшталт монастирів, у яких фанатики вправляються у щирому принесенні своїх життєвих сил і покликань вже у пожертву регламентам учення. Й хоча учення містичні, які під свої стяги стягують вірних спокусливими обітницями збагати той світ, який вони дискредитують як занурений у пільму гріховності порівняно із величчю чаклунських чудес учення, - проте практика усіх культів, всупереч обітницям, вичерпується вправлінням у аскетичних стражданнях, що їх жертви власних переконань видають за достойну віддачу за прибутки від своїх переконань.

На доданок до того, що саме тоталітарне учення висувається альтернативою щодо політичної ситуації та історичних доль світу, прагне як не загибелі так докорінної перебудови останнього, окрім того що догмати порятунку світу навчають боротися із ворогами, - як ще й самі організатори остаточного щастя у своїй поведінці та життєвих зацікавленнях просто зобов'язані бути відсторонені від усяких прив'язок від власне реальності, аби усі свої сили присвячувати виключно ученню. У абсолютистських ученнях не лише їхні мученики свою святість заробляють обміном на розхід свого фізичного життя, але й оздоровленим керівникам дисциплінарної зони у системі цінностей зони заборонено відволікатися на тілесні зваби, як то бажання достатку матеріального, сексуального, харчування, видів наркотичного сп'яніння. Чесноту вождів у законі є скромність. Начальники зони не можуть не бути ходячими взірцями. Рівняння на еталони має спонукати сектантів за усіх умов не підгрибати під себе ті блага, скорочення яких може призвести до нестачі пайкового аскетизму посадових слугителів народу.

Власники видань, високих посад, яхт, повій, охоронних загонів, посвідок про титули, грошей, замків, народної до дуків і харизматиків любови добиваються порівняльного підвищення своєї ексклюзивності ще й у спосіб прищеплення усьому іншому членству чеснот скромності, відсутності заздрощів до обдарованих гараздами, відсторонення від власних ініціатив та самоправности, - позаяк страждальці зобов'язані сприймати свою долю покори вже за винагороду. Бо тоді багатирям буде ще краще і безпечніше. В усіх сектах паству переконують у гідності злиднів, покори клірикам, у гідності мучеництва й самовідданої жертвности на користь поводитирів до станції доконечного щастя.

Не лише адміністрація зони домагається буття в'язнів обмежити відправою культу віровчення зони, відсторонюючи їх від права голосу вже як акціонерів зони, - але й сам контингент трудармійців свою лояльність, як безпеку, вичерпує ритуальними літаніями, замінюючи втому від своєї жертвности вже на приватні інтереси своєї внутрішньої еміграції у внутрішніх межах зони. Подібне знесилення у даремному бігові навздогін країн увільнених від будовання Світлого майбуття штовхає й саму будову неволі вже у ізоляціоністську нішу чучхеїстського самозамкнення, у відхилення від магістралей прогресу, неучасті у його проблемах і досягненнях зі сторони цієї асоціальної зони казкового Нового порядку. Але помилкою подібних виправ із комфортністю на тлі відсутніх конкурентів є не лише нищий прибуток від буття, а й нікому не корисне його відбуття остронь загальних місць окультурення, упущені можливості заробити у змаганнях за лідерство.

Коли протирежимне повстання резулютується переселенням революціонерів у палац, тоді відповідь на причини захисту ними інтересів страждених мас – вважається отриманою.

Однобічним є представлення мучеників та страждальців, змушених по-рабському без спротиву упадати та слідувати за свавіллям і забаганками насильників, - лишень як пасивну жертву, як наслідок примусу, як залежну істоту приречену лише на свої втрати. Більше того, спочатку існують немічні, дезорієнтовані, розпачливі, а вже потім вони способом поліпшення своєї долі обирають на свою голову зверхнього погонича, якому делегують свої страждання й данину, і який у вдячність за споживання пожертв від послуху рабів заплатити рабам від своїх щедрот ще й із прибутком для рабів, стане для них батьком, кришуватиме. Послушенство це для професійних страждальців від заробітку навпаки, коли злочинець з надлишком спокутує провину ще до того як вчинить злочин проти жертви. Мучеництво це, передовсім, - чинник породження та існування торжествуючих катів, які хіба що задовольняють запити маси безвідповідальної, спантеличеної, отетерілої у безвиході із кризи. Сумирна резигнація є на доданок обумовленою ще й насолодою безпеки опісля та внаслідок скидання послухом геть із себе відповідальності та трудів на розв'язання проблем своєї долі. Смиренність перед подібними собі це вид збочення від покликань на працездатність власними силами.

У номенклатурі таких противних до життя свободи прогресу антицінностей, як то: пограбування, шахрайство, насилля, розбій, руїна - не останні ролі належать насаджуваній тоталітаристами настанові на смиренність, як на живильний бульйон для зони.

Структури та механіка соціал-демократії виникають ще у тваринному світі, - та залишаються там же, - коли повержений супротивник стелиться перед переможцем і смиренно підставляє йому для укусу свою шию. Щоб загодя зайняти належне йому місце біля параші, чи у перших лавах атакуючих.

Здавалося б, кожен поодинокий учасник сходьбища поважає свою не вигадану неповторність. А варто цих індиферентних до своєї свободи послухів збити у шерехи і повеліти багнетом шматувати вдягнених вже у відмінну уніформу таких самих послухів противної сторони, про яких нападники до того не знали, з якими не знайомі, і які нічого поганого не зробили, окрім того, що їх зачислили до сторони противної, - то й будуть ці, за визначенням люди, осатаніло вбивати один одного з відмінним поворотом успіху на ту чи іншу сторону. Й катма толкових розв'язань розпуці про безтолкові жертви.

Подібно до того, як у суспільствах відкритих прогресові через утримання активності громадян у полі законності, що не допускає переступ прав інших, слугують риштування права, - то й у злочинних системах гвалтовного грабежу й встановлення переможного насилля над жертвою вищою цінністю є гарантування безпеки вже для насильника у спосіб недопущення спротиву й повстання зі сторони жертви. Порядком примусу над поневоленими тирані вважають стабільність своєї влади, аналогічно тому як закони обслуговують закономірне й конструктивне для поступу. Усі смисли і відносини у зоні одномірності товчуться довкола стрижня порожнечі, аби лиш ніц спроможного змінити торжество зла на цвинтарі виродження не відбувалося. Фабули та казкові сюжети вичерпання історії у візіонерському ідеалі утопії, внаслідок винищення усіх її ворогів, стриміють до абсолютної тиші й остаточного заспокоєння, - коли стають не можливими не лише якісь прогресивні зміни, критика та креативність, як ще й із мізків тих уцілілих зеків, із яких ще не вибили мізки, вибивають усяку тямку із заміною її на забобони й догматизовані упередження. Змісти московської історії, які зшивають у одноцілність епатажні злети її злочинності, є в усіх інших вимірах нудотними тягомотними, викликають відчай безнадії, безпорадну скорботу.

Коли альтернативою господарства, стимулами якого є змагання інтересів на заробіток, запропонувати працю із якої не можна розжитися, тоді стимулами безоплатної праці можна було б запропонувати насильство. Аж коли й для насильства потрібне зацікавлення у вигодах із нього, тоді запорукою комунізму стає завдання переробки природи людини. Совлюдина має поломенити не лише у праці, а й у скромності подяки за неї. Аж коли й у вихованні нової людини не обійтися без того, щоб вихователь заробляв на цьому, тоді господарство, стимулами якого є змагання інтересів, стає безальтернативним.

Фактичністю та умовами людської свободи є виробництво, споживання, розповсюдження інформації у вигляді знань, переконань, вірувань, як позитивних, так і критичних, усіма можливими та неможливими засобами та способами у контекстах прогресу, в усіх її виглядах та представленнях, починаючи від психічних рефлексій, лінгвістичних процесів та закінчуючи творчістю пізнань, предметністю винаходів цивілізації у її втіленій інформаційності. Автентичністю ментальності є національна мова й представлені нею архетипові образи та стереотипи її культурного кола. Попри споглядний тренд до символізації надсилань інформації, навіть місце прийняття законів справедливо нарікають говорильнею. Обмеження мови, як вирішального для специфіки людини способу її буття, є першочерговим завданням для тих насильників, які запихають людину під замки неволі. Бо свобода інформації є отруйним середовищем для стійкості тоталітарних казематів, які хоча й створюються язиком химер, але розбиваються правдивою мовою. До обов'язків послушенств у дисциплінарному війську професійних конфесіоналів включають бруталну мовчанку, преподобні не лише притинають у самопожертвах свою духовність та гординю мудроців, а й беруться позатикати рота пасомій тижбі, відносять до пошанованих цінностей усякі види інтелектуальної убогости, - бо у розмовах плетуться не лише тенета на смисли, а й щирими розважаннями оздоровлюються.

Фактом історії держав трималася Російська імперія завдяки хиткому балансуванню між: представництвом європейства у його поході на Схід та Степом, представляючи водночас його західний форпост; колонізаційний визиск народів імперія врівноважувала наданням колись окремим територіям вже спільного торгового й комунікаційного простору у унітарному географічному та правовому полі; на збитки від руйнації етнічних, мовних, моральних, релігійних, звичаєвих особливостей народів випадали прибутки від збагачення народів впливами; перетворення народу у жертву своєї навали імперія оплачувала участю у розподілі здобичі від завоювання нових жертв у спільному на них поході; мілітаристська природа імперського експансіонізму націлена на встановлення заспокоєння серед підбитих земель та народів задля недопущення їхнього повстання проти непорушності імперії; соціальні порозуміння з відповідним протистоянням щодо збурень та бунтів, спрямованих проти нерівності та несправедливості у доступі до доходів, у імперії вирішувалися не лише патерналізмом щодо упосліджених верств, а й постійною навалюю держапарату на пожитки та зажерливість вищих ешелонів багатіїв; диктат одномірності, як адекватна протидія хаосові розмаїття народів зібраних задля зведення вавилонської вежі імперії, врівноважувався невиконанням жорстких законів не лише тому, що у імперії не вистачало ресурсів для наведення порядків тюрми, а й тому диктат здійснювався у середовищі розбещення, бо саме безлад правив тим клапаном скидання тиску від імперських утисків, без якого імперію б розірвало; преференції надані одержавленому віровизнанню уживалися навіть не із просто ліберальним ставленням до вірувань народів вже обсаджених московськими залогами, а – із невторчанням у подібний вибухонебезпечний чинник антимосковства. І варто було похитнути це плетиво рівноваги та противаги через потреби: індустріалізації, ліквідації атаківізмів рабства селян, через конституційне обмеження абсолютизму, через націоналізм народів пов'язаний із процесами капіталізму у тому ж місці, через напруження викликані втягуванням у Велику війну, - як імперія посипалася. Тож замість відновлення вишуканої гри на протиріччях учасників московського імперіалізму задля продовження останнього вдалися до простих та екстремістських прийомів: діалоги між приватновласницькими гараздами та знедоленістю пауперів розв'язали у спосіб бюрократичного одержавлення усіх доступів до власності; відповідальність еліти та ескапізм злидоти сумістили через обов'язкову примусову безоплатну працю за пайку; конфронтацію між національно-визвольними рухами народів та поголовною русифікацією підмінили єдністю безнаціональних трудящих за їхньою класовою ознакою у інтересах будування соціалізму, а вже не тюрми народів; напруження гуманітарні, міжконфесійні довелося затирати технічною необхідністю офіціозу атеїзму та комуністичного виховання.

Навіть тоді, як вихід на нові рубежі знань видається за звільнення від вже відпрацьованого, а то й помилкового, то відбувається це завдяки використанню наявного потенціалу знань та вмінь, - тоді як знищення наявних цінностей та установ слугує для примітивістів не лише умовою вступу у їхні порожні цінності, як порожнина на місці знищеного ті їхні цінності й представляє. Щоб уподібнюватися чи то входити у стовбур ідеологічного вчення треба максимально очищатися від визнаного за важливе у житті не ідеологічному. Перед тоталітаристами треба бути голим та доступним для удару з боку тоталітаристів, аби вони менш сторожко дивилися на подібну жертву, задля того, аби зреченого від самостійності означені нападники з'їли у останню чергу. Вожді виховують свою паству так, аби вона перед вождями почувалася винною тоді, як ще не усього позбулася на користь вождів, яким треба від пастви навіть найінтимніші почування, аби поза контролем вождів не зріла крамола протирежимного повстання. Коли відвертістю свободи є конструктивізм творчості та освоєння не існуючого без творчості, - то ідеалом поведінки в'язнів зони є зняття самими в'язнями із себе штанів та вмощування під нагаї вождів.

Щира віра у власні переконання з відповідним несприйняттям усяких проти того заперечень, фанатизм світоглядної зятятости, перебування у останніх спрмогах дати відповідь на посталі проблеми – це не лише останній вияв свободи, а це вже початок неволі, коли самовіддана жертва стає вже об'єктом сторонньої маніпуляції. Коли навіть речі еволюціонують у зіткненнях з-поміж собою, то й властивість людини вдосконалюватись у знаннях та переробляти події має бути віднесена до вищих цінностей. Фанатизм є інтелектуальною загибеллю, а фанатик стає переможним інструментом у руках сторонніх від нього режисерів. Фанатизм як самовпевненість у своєму авторстві є проваллям у суто виконавські ролі. Повне занурення у тему відсікає від розумінь довколишнього, тоді як надмірна критичність переростає вже у недостатню спеціалізованість та некомпетентність. Бо у людини має бути ресурс критики, коли людина зобов'язана подивитися на свої вчинки зі сторони ширших та фахових контекстів, не відрізаючи собі шлях до вдосконалень. Фанатики ж, до стану яких намагаються довести зеків у зоні, є просто небезпечними, бо цією зброєю, яка втратила здатність до критики, легко управляти з боку навіть хворих та неадекватних вождів. Свобода це здатність сумніватися у тому, що зроблено самовіддано, з самовіддачею, щиросердно у повноті відповідальності та безпеки за справу. Людина яка стала жертвою своєї віри, аби тим продемонструвати свою незрадливність перед автором віри, згодом ще й фізично стане жертвою того автора віри. Віра це не демонстрація вищих напружень творчих за які вже неможливо зазирнути, як віра це небажання рухатися кудись поза звички неробства. Без панцира чи то обладунку критики чоловік стає голим та безпомічним перед хижими маніпуляторами.

Московські царі є правими, коли вони суперниками своєї виключної участі у великодержавному неделімстві вважають демократів; а ті є правими, коли противниками своєї визначальної ролі у культурі московства іменують комуністів; а останні тому є першими у будівні світового лагера соціалізму, бо поборюють національну окремішність окупованих московськими поселенцями батьківщин народів; а патріотизм московських інтеграторів удосконалюється у русифікаторстві завдяки його антагонізму таким атрибутам європейства як то, суверенність особи та народу, гуманізм і правова законність, як то свободи підприємницькі та творчі; а богоборці у московстві не помиляються, коли вони заперечують спрямовану проти них незаперечність обов'язків сповідання московитами казенного культу; експропріатори приватної власності експлуататорів віднаходять стимули прогресу у одержавленому контролі за нарядами і нормами трудовозоб'язаної маси у той час, як ті ж самі приватизатори спадку комунобудівництва знаходять того ж самого ефективного власника вже на шляхах дозволених ними для себе ринку та власності; а неуспіх світової революції справедливо списують на причини недостатнього наповнення ровів тілами ворогів народу, нащадки яких не менш доказово вважають себе жертвами рецидиву неделімства під проводом чергового царя. Подібні чинники московства синергійно доповнюють один одного.

Осередком прибутків здобичницьких спільнот є не лише брутальне перекачування віднятого, а ще й культивування щонайменших споживань у середовищі жертв, аби недоспозите дісталось хижим нападникам. Непродукуючі спільноти такими і є, бо джерелом їхніх існувань залишається саме лиш ощадливе споживання наявних ресурсів. Агресія примітивів лише доповнює економність як основний прийом їхніх сподарювань докруз змістів та унормувань злиденности. Зажерливість зголоднілих зазіхань на чуже двигуном має бездіяльність безталанної безплідности не самодостатніх ні у чому, окрім власної нужденности. Тоталітаризм це домагання збагатися на сакралізації злигоднів; це апологія здирницького збагачення за рахунок тих, кому натомість ввіряють убозтво злиденної скрути; це те щастя руху до бідности, яке не відносять на власний кошт. Прибутками від любови до чужого, заки його ще не вдалося привласнити, є втрати ненависті до того ж самого, заки його вже пощастило підбити. Пошук примітивами багатств поза собою це спотворена форма компенсації злигоднів у консолідації харпаків із пауперами. Для мисливців за дичиною заміри суб'єктно збагатися прикриваються злочинністю гріха на права достатку у об'єктах полювання. Рятівні та багатообіцяючі прожекти тоталітарних жонглерів чудесам обертаються докруз невігладливих сподівань, що вони будуть багато жертви, як усі відмінні від мір їхньої вірности догматам будуть скромнішими, а то на доданок ще й любителями аскези та умертвлянь в усьому будуть, окрім тягла на користь вірних у догматах. А щоб вже певно облавникам розжиріти, то не кепсько просто до смерті винищити тих, хто дозволяє собі багато споживати з того, що ще не присвоїли собі означені любителі збагачення не власною працювитою творчістю.

Вожді люблять себе більше, ніж Богів, посередництво з якими вожді оголошують своїм призначенням. Боги та потойбічні чудеса потрібні вождям не більше як на виправдання власної вождівської величности. Порушення волі вождів вони ж мислять меншим злочином для віруючих у них, ніж дотримання підлеглими вірности приписам вчення чи, не дай Боже, самостійним трактуванням віруючими своєї відданости вченню. Вожді уважають свої ідеї ціннішими за те знецінене майно та нікчемні права маси, яка маса зобов'язана вимінити на обдарування її безцінними вождівськими настановами. Вожді культивують серед віруючих у них приниження гордині, яка б не конкурувала із вождівським месіанством. Вожді цінують бідність, але не для себе, бо трофеїв здобутих жертвовністю мас на останню не стачить. Вожді антигуманно чавлять масу, бо не бачать там наявности людей. Вожді щеплять масі контакції віри у вправність вождів управляти чудесами, бо не сподіваються серед маси на наявність раціонального. Вожді кохаються в усьому простецькому, бо складним кермувати їм не вдається. Вожді визнають зажерливість та агресивність, але не у звернености проти своєї усевладности. Вожді цінують любов лиш у відповідь на їхню ж ворожість. Замість того, аби лякатися недостатньої відповідности своєї стандартам еліти, як то має бути у відкритому суспільстві, - то псевдоеліта зони лякає насельників зони у спосіб наростаючого із неадекватністю її владних посідань вже винищення тих потенційних повстанців, якими стають усі зеки.

Влада деспотів перекачує на свою користь відняті від жертв ресурси майнові, правові, гуманітарні не лише для того щоб нажитися з крадіжки, як ще й для того, аби поневолені, - у тих потребах свого добробуту які блокуються насильниками, - потрапили у залежність від деспотів і стали деспотам служити. Проте злидні, що їх продукує грабіжництво, є зброєю не лише для наступу грабіжників, аж пониження життєвих стандартів є ще й засобом оборони для самих жертв грабіжництва. Відлюдники, яким потрібно менше від необхідного, мають неабиякий потенціал спротиву; тих, кому мало що втрачати, важче залякати чи звабити; на бійку проти загибелі встають неживі.

Револуційні натхнення стосовно розподілу пожитків колишньої еліти тримається на залученні до революції мас відлучених від участі у цьому пограбуванні. Ресурсом усякої революції є апологія злиднів й гидування стяжательством, що його насаджують для мас її вожді. Зрештою революція закінчується дерибаном, що його дозволяє собі вже навіть маса.

Готовність стійко зносити удари, бути витривалим щодо проблем, проявляти жертовність власну у досягненні поставлених цілей є видом відкритості, що її варто цінувати у експериментуваннях із тим, що має стосунок до прогресу, проте ця жорсткість чуйності переростає вже у противні якості, коли обґрунтовує відкритість до злого на стороні зла, коли терплячість співпрацює із злочинами, тиранією. Ніщо так не цінують насильники, як лагідне до них ставлення зі сторони їхніх же жертв. Тоді як для здоров'я прогресу важливими є навіть не позитивні у його царині прирощення, як невідворотне завдання руїни тій публіці, яка чинить гвалтову крадіжку. Нейтральне ставлення до насильників є обставинами та заохоченням гвалту. Злодій має бути зупиненим, покараним у мірі доцільності недопущення злочину навіть для його наслідувачів. Відкритим годить бути на сторону доброго, але зло треба перепиняти нетерпимістю до нього. Лагідність щодо наїзників, сподівання впоратися із агресорами переживши їх у спосіб годування їх власним тілом, потурання зайдам через службу їм та власній неволі – є образою вільного люду. Потрібна дражливість щодо завад свободі. Віроломство передовсім до власного самостійництва та виживання малоросів під орудою агресорів є чинниками позаукраїнського напіврабства. Домагання створити симбіоз із паразитами на тілі українства є дорогою до пекла. Тоді як туди мають спрямовуватися самі гнобителі.

До того, як хижий мисливець нанесе блискавичний вражаючий удар по жертві, то йому потрібне те вміння відсиджуватися у засідці, яке є складовою вдалого полювання. Вміння вичікувати та володіння фактором часу є запорукою успіху справ які є не на часі, на які ніхто із нормальних людей не очікує. Ідеології розраховані на вічність та на завершення собою історії насуваються на людей та громадян методично та неквапом, дозволяючи собі навіть відступ, аби приспати пильність жертви перед остаточним її поглинанням.

Грабунок, яким промишляють тоталітарні угруповання, передбачає введення жертв грабунку у ступор робом тероризування жертв, а задля цього самі грабіжники мають бути готовими платити тою ж монетою за успіх свого заняття. Більше того, напад на сусідів задля присвоєння їхніх пожитків ініціюють ті, які від початку є страждальцями, які потреби перетворення сусідів на поживу собі виправдовують власними злигоднями. І це буття агресорів саме жертвою, а вже потім паном на разі успіху та безкарності їхнього нападу, й становить ту запоруку їхньої витривалості, якою означені бандити вирізняються від людей нормальних. Запрограмованість на власне страждання є резервом потуги тих, які мордування несуть своїм ближнім, яких нападники оголошують ворогами.

Для того щоб вторгнення у перебіг подій не призводило до ще гірших наслідків, то воно має базуватися не на глупстві, а на знаннях які до подій пристосовані. Й саме ця модель істини робить зміни узгодженими із нашими щодо подій замірами. Тоді як сама лиш обмежена згода із фактами об'єктивними без замірів їх змінити є не лише запереченням призначень дослідництва, а веде ще й до виправдання зла. Бо для людей творчих предметні факти існують не лише у вимірах істини чи помилкових знань, а – мають апробуватися ще й на виміри добра чи зла, тобто до подій треба пред'являти претензії цільових видозмін згідно планів на зміни, бажано націлених на загальне благо. Усунення суб'єктивних чинників у бутті об'єктивного, розмивання розрізень між добром та злом у явищах, сама лиш виключна пасивна згода із достеменністю поза людськими на неї впливами є передумовами та санкцією на будь-які режими, у встановленні яких не відмовлять собі ініціативні бандити, аби грабувати згодну з усім паству. Для того щоб тоталітаризм визрів й не зустрічав заперечень зі сторони жертв, то останнім нав'язують ідеологію згоди із мордуваннями що їх нарікають реальністю. Коли істиною є мирова у концтаборі, а не втілення ідеалу боротьби, - тоді подібна істина подібна до кийків охоронців. Згода із злом та видами нещастя сприйнятим як істина не веде до їхнього усунення, тоді як потрібна нетерпима незгода із тим що повстанцями визначається як зло. Любими заняттям насильників є проповідь тотальної любови, першим, основним, вичерпним об'єктом її прояву вони висувають самих себе, аби жертви насильства не повстали згідно вже своїх понять про закон та справедливість.

Провокація невдоволення усіх верств вигаданою кризою, з наслідками ламання усіх установ ладу приреченого чудотворцями до знищення, метою має реалізацію тої обіцяної утопії одностороннього щастя, умовами якої є непорушність встановленого режиму боротьби з ворогами та цінностей жертвних задля того потерпань. Неодмінним другим крилом натхнення тотальним зосередження власних ресурсів задля нападу на сусідів й бандитського споживання загарбаної здобичі є ніяк не необмежена чи довготривала винагорода мародерством власного війська нападників, а - перетворення останнього на додаткове джерело енергетики кримінального режиму. Тоталітаризм, як організація полювання за чужим добром, затівається головню задля заощадження на проїданні власних ресурсів непродуктивного існування. Не лише умовою, а й метою хижого режиму централізму у його агресії із збиральництва чужого є відстрочення власного самовбивства у спосіб привчання власного війська до втрат, через виправдання перетворень власного народу-переможця вже на рабів заради обіцяних абсолютистських ідеалів. Тоталітаризмом є не лише процедура заміна органічного харчу на духовний, як зворотний процес виставлення безпредметних слів та психічних марень вже за ціну ігнорування реальних достатків – саме й являє собою тоталітарну зону неволі. Усі абсолютистські манії чисто духовної природи ошчасливлення вигадуються саме тому, що крутії не у змозі дати одуреним ними чогось предметно вартісного. Зона це виправдання нещастя. Пропагандистська дресура підданих чуду неймовірного вичерпується закликами не лише терпіти потерпання, як страдництвом ще й пишатися. Вірним дозволяється ремствувати виключно на неповноту панування над ними режимулюбимих вождів на доданок до нетерпимости до недобитих ворогів режиму. Усі взірці винагород життя у зоні вміщуються у обсяг могили для мучеників там же. Фундаментальним джерелом витривалости режиму проїдання є стійкість контингенту насельників зони проти збитків та злигоднів на них же, замирена витривалість щодо труднощів, натравлена режимом неприязнь до ворогів, фанатична віра у обіцяне спасіння. Режим надягання на усіх ланцюгів дисципліни вірности догматам та покори самосвятним паханам зони має метою унормувати бідкування задля недопущення повстанського невдоволення постійними та наростаючими вимогами мучитися та ще щось додаткове принести на вівтар обітниць ідеалу віднесеного у безвіст не лише простору, а й часу. У першу та останню чергу жертвою тоталітаризму є паства у нього віруючих.

Поліна, які закидають у палахкотіння наростаючої пожежі абсолютистського спіткання із прикінчення історії, є терпимі терплячі. Спочатку у жертву встромляють жало толерантного ставлення до цінностей та звичаїв наїзників. Самі окупанти вже у якості мирних поселенців, їхнє грабіжництво вже під видом урізноманітнення господарювань обсадженої ними території, їхні насильства вже адсорбовані як складова правозаконности, їхні звичаї вже оцінювані як збагачення на загальногуманітарні зобов'язання, - спершу усередину жертви просуваються змащені вазеліном вартостей терпимости зі сторони жертви нападу, а то й дресуванням на отримання мазохістського задоволення від розслаблення, і вже згодом весь корпус спільноти, атакованої ідеологією перехрещення нападника вже на друга, прослизне у кишечник загарбників. Від самого словесного перейменування та ідейного навіть самопереконання на прийняття спершу духовних атрибутів інтервенції вже як складової духовних вартостей об'єкта інтервенції, - практика зла та злочинів окупації не тільки не елімінується, а загартується у апетитах та найістотніших здобутках свого грабіжництва. Услід за втратою свободи самоправности доведеться запроданцям та любителям постраждати вступити під дисципліну війська бандитів та любителів убивати. Настанови усупрошення дійсно протегують засвоєнню зла, але не переварюють його на добро. Перероблення нападників вже на своїх є злочином та самовбивством.

Україна, якій московські окупанти погрожують розгортанням вже повного військового наступу на разі неприйняття мирової з прийняття токсикації їхніми порядками та самими окупантами як легально інтегрованих у тіло українства, - учиняє злочин, коли рівень спротиву не доведе до військового розвалу самого існування Федерації.

Оскільки режим абсолютистської зони не допускає жодних проти себе заперечень, критики, змін, придавлює та унеможлиблює будь-який спротив проти себе, вводить усіх у ступор контрольованого визиску у марних та безперспективних очікуваннях здійснення сюжету утопічної зваби, - то невільникам, які програли у захисті своєї свободи від бандитів, залишається у відчаї безнадійної розпуки покладатися лиш на час, який невідомо яким чином, проте обов'язково дасть, не може не дати розв'язання нездоланному у інший спосіб режимному злу. Якщо у колишніх людей, але теперішніх зеків не вистачило підручних ресурсів подолати тотальний над ними контроль, то такі ресурси зобов'язаний мати час. Борг знищення зони безумства лежить на часові, - коли усім іншим виконавцям розумних вчинків довелося лягти у могилу. Смерть це той усесильний лікар який не може не скерувати тоталітарних вбивць вже на шляхи життя. Якщо тюрму не вдається вижити геть, то нічого не залишається іншого, як її пережити у ній же, сподіваючись що стіни тюрми будуть менш тривкими ніж душі виконавців тюремних правил. Пережити свавільного вождя – це вищий пілотаж переживань у зоні, де усім іншим її насельникам залишилася лиш неволя. У перегонах за життя у зоні можна втриматися у сидлі притороченому лише до тривалости часу, ухопившись за гриву загибелі для відсталих у пристосуваннях. Стратегією виживання у тоталітарних режимах стає медитативне сидіння на березі із спостереженням як по Янцзи повз пропливатиме труп ворога. Тактикою зоновживання є маскування під шари зла щоб уподібнитися вимогам зонознищення. Зона це ризикова гра, у якій шалька терезів коливається між смертю вождя та смертю самого мученика заради вождя. Способом буття у зоні втраченого існування свободи є стояння каторжників у черзі початок якої за виднокраєм роздачі щастя комунізму, нірвани, страшного суду та усього подібного до тисячолітнього райху рускава міра, а початком кінця черги є стояння за викинутим дефіцитом.

Масу пограбованих для того вмонтовують у нескінчений край черги за відсутнім і тому необхідними крамом, щоб злидарі у неспромозі перестрибнути через перепони винуватили себе самих, а не тих своїх начальників, елітарна статусність яких задається здатністю обійти чергу з чорного входу. Черга це демпферний клапан через який начальство страплює тиск наростаючого проти себе невдоволення зі сторони крайньої череди у череді. Черга, як аутентика совецького та подібного народовладдя, це прийом легітимації влади одержавленого криміналітету; черга це вітальня, до якої непрошеним гостем входить смерть, що її один на одного натравляють завждиїмуці та ніколинеправні; черга це змагання до загибелі у зоні неволі зброєю часу між пайкоотримувачами та лагерною адміністрацією. Не тому масу шикують у чергу, бо товару на усіх не вистачає, як ще й тому не бракує усілякої дефіцитности, бо маса самочинно виструнчується у чергу, намагаючись обміняти втрату часу свого псевдожиття у черзі вже на марні сподівання у те, що начальники зрештою цього ж часу тривання витривалости наїдяться вже досхочу. Королі, сардари, преосвященства, благородії, муджтахіди та інші любимі керівники час від часу змушені обнадіювати масу прожектерськими утопіями швидкого розсмоктування черги за омріяними благами підвищеного попиту, проте тому за усіх часів та народів їхня еліта залишається на місці, бо їй вдається переконливо вказати масі на ті прикрі тимчасові труднощі, які заважають масі доступитися до ресурсів недоступних для широкого й відкритого до них доступу. Скорше масі дозволять з'їсти час її ж життя від мовчазного її стояння черзі, аніж масу допустять до вождівського столу не у якості блюда на ньому. У випадках кризи може впасти рівень родовитости виключних учасників свята паразитарного життя, понизитися рівень ексклюзивности наїдків, якість обслуги, - проте шоу триватиме.

Заклики потерпіти, стати у чергу, принести себе у жертву не кепсько на певний термін оправдовуються напруженням кризи, безладу, війни та таких же умов адекватних задля досягнення нового порядку, спасіння у правовірности, побудови світлого майбуття, - проте вже у зворотному порядку, коли чудеса раю жорстко прив'язуються до страждань, злиднів і руїни, то такі оправдання уявного добра вже реаліями зла починають обтяжувати крила натхнення облудою, яка має довгі, проте обмежені строки використання.

Тоталітаризмом є саме те обкрадання людей на знання про закони устрою світу та культури, те обчищення людини навіть на здоровий її глузд і тямущість, яке заміщується вірою у обіцяні чудеса, утопії остаточного розв'язання усіх проблем, у досягнення порядків і ідеалів змодельованих як остаточне щастя. Підміна реальної картини світоустрою вже на химери не лише обслуговує фізичне пограбування громадян на їхні матеріальні статки, - утрата яких компенсується обдаруванням уцілілих жертв на означені віроучительні зваби, або наділення терором і загрозою вбивства для не віруючих у рятівні функції обітованих чуд, - як віра пастви у нав'язані їй догматичні химери та культові ритуали на місці буденної поведінки метою має не лише прагматику збагачення усевладдям та власністю авторів тоталітарної докси на позиціях соціального проводу, аж вартісність абсолютистських докс і упереджень розглядається як цінність самодостатня, яка не має і не може мати сторонніх поза собою підтверджень. Тоталітаризм є своєрідним наркотиком, покликаним витіснити у підсадженого усі модуси й смисли його побутувань, коли завадою на шляхах рекреації здоров'я і валідних життєвих сил стають усі види ломки жертви від припинення ідеологічного її виламування геть із реальності. Ареал віри у чуда, актуальність яким задає вигадана чи реальна суспільна криза, стає вже реальним концтабірним регламентом, коли супротивники останнього подавлені, а уцілілим у ментальному та фізичному проти них терорі залишилося хіба що, - як прийом альтернативи та протистояння торжеству зони Нового порядку, - залишилося або без надії надіятися на відновлення раціо, права та законів прогресу, або ж, у гіршому випадку, то вивалювання геть із тоталітарних химер та втеча обов'язків забезпечується проваллям у залежність, перфектність і ефект безтямности якої перевищує ефективність наркоманії від офіційного віроучення. Противагою і забуттям нездоланної машинерії дисциплінарних розпорядків зони контролю стають ті види сп'яніння, ігнорування усякої обережності, втрати остраху перед залякуванням зі сторони зони планового обліку, - супроти яких навіть казенному терору нема чим протиставитись. Пиятика, інші фізіологічні прийоми приватного і інтимного витіснення ідеологічної нестями одержавленої, стають шляхами удаваного покращення реальних обставин життя погіршених обставинами торжества будованої на містиці зони примусу й грабежу, коли навіть нездоланий режим зони віри у чудеса стає нечинним у царинах втечі жертв режиму у порівняно ще глибшу ірреальність. Види або фізичної наркотизації насельниками зони самих себе, або цинічне глузування й карнавальний посміх із своєї трагічної долі невольників є для останніх тою компенсацією за страждання у зоні, яка вже для утримувачів зони водночас послаблює тиск наказів лагерної адміністрації стосовно відв'язного контингенту трудозобов'язаних, які під кайфом позбуваються переляку; а у той же час вибивання клину зони торжествуючої надприродности клином ще більшого сп'яніння і провалля у затрату вже ознак гідности та людської подоби, різноманітні види астенії, анорексії, кахексії стають завадою для повстання проти Нового порядку й тим самим сприяють безпеці останнього. Тож з однієї сторони інтересами зміцнення зони одномірности є пропаганда й насадження тверезих способів життя, витіснення усіх тих проявів наркотичної залежности, які здатні переможно протистояти й конкурувати із казенним проваллям у віроучительні відхилення від стандартів притомности й здоровоглуздя; але з іншої сторони для тих же інтересів збереження тоталітарної зони, то просто смертельну для неї небезпеку становить протверезіння контингенту в'язнів, для яких їх утримання у зоні робом не лише ідейних переконань у достоїнствах остаточного регламенту, а вже й терором стає клопотом провальним і не здатним убезпечитися від імовірних повстань проти зони. Надмір пропаганди, ще й істотно доповнений загрозами життю сповідників секти, ще якимось може як наркотик утримувати порядок неволи, але вже брак горілки викликає не блазенський бунт. Наркоманія фізіологічна є природною для обставин наркоманії ідеологічної. Аборигени зони труять себе алкоголем, торчки ковтають, нюхають, штрикають себе наповненнями на дур, або одурюють себе гатунками сповідань що не поступаються ортодоксальному саме для того, щоб мати хоч якусь альтернативну розраду супроти вже обридливих обіцянок щастя у зоні.

Подібно до того, як пізнанням є освоєння недоступного до того, вмінням є здатність виготовляти ще не бачені речі, то й радість від повноцінного буття дається успіхами знань і умілостей, а ще подоланням нещастя та того, що отруєє екзистенцію. Аж тому ці процеси й стають будівництвом культури, бо зберігаються напруження й різниця потенціалів між включеним до культури та, з іншої сторони, неозорим простором ще не підвладного їй та утаємниченого, того що є помилкою закономірного. Зарядженням культури є розрізнення між добром та злом, правдою та обманом, правом та злочином. Вадою ж тоталітарної інтегральності є розмивання кордонів між реальністю переважно раціональною та, з іншої сторони вірою у реальність казки, з представленням цього замісу і медіації, буцімто, як експансії культури. У зоні єднання, на місці знищених нею спеціалізованих і відмінних органів соціального організму, нема різниці між казкою і реальністю, яка й характеризує ментальність шизоїдну. Але подібне проникнення химер є саме атакою культури химерами. Особливістю абсолютистського світосприйняття та руйнівного його підходу до реальності історичної у тому, що структурування та закони останньої не просто ігноруються і дискредитуються як ворожі, аж підміню складних структур культури виступає примітивна, спрощена, назадницька дихотомія розподілу світоустрою на абсолютно правильний та абсолютно неправильний.

Нещастям для структур та інститутів культури від нападу на них згуртованою сектою тоталітаристів не так лиш у тому, що секта розмиває і руйнує усі структури та організми культури, робить коротке замикання між напругами полюсів як і живлять енергетику роботи культури, перемішує правду та казки, як – у тому, що це зодноріднення та інтеграція у хаосі, під приводом встановлення рівності та справедливості у поділові загарбаного порівню, відбувається ставкою на порівняно ще більший розподіл дихотомічний та альтернативний на: ми і вони. Злочин віруючих у вигадані ними абсолюти і спрощення у тому, що ті мікро і макро різниці і флуктуації, які дають роботу руху і творчого поступу продуктивного, - то тоталітаристи замінюють вже на мега супер екстра стабільність протилежних полярних розходжень між тим, хто буде порятований, та тими ворогами, які задля цього будуть знищені. Для нормальних людей небезпеки від зони тотального порядку у тому, що там нема помилкового, там сяє одна абсолютна правда, там усіх відхиляється від концентрованої лави бійців просто знищують. Поділ світу на неправильний та взірцево ідеальний є оправданням та логікою дій тих бандитів і грабіжників, які марять не сторонитися ворогів, а поглинути їх як джерело енергії. Зона замирення усього та усіх у підпорядкуванні апетитам домінантного паразита забезпечується інструментом силового та ідеологічного культивування поломеніючої ненависти до ще не підбитих ворогів, а з іншої сторони, насадженням замерзлого, вкляклого й непорушного культу поклоніння означеній мафії святих вождів, які й організують терор. А результатом цього замикання і включення у зону виключного споживацтва стає самознищення. Через вирізання пропозицій, варіацій, оферт зростання, - під приводом їх недостатньої ощадливості, - то суспільство притьмом провалюється у помилки, потрапляє у глухі кути, занепадає і зникає.

До атрибутів успіху відносять включення до освоєного того, що перед цим належало таїнам та непізнаному, перебувало поза контролем, являло собою помилку, небезпеку, аварійну ситуацію виникнення якої треба уникати. Проте голослівне та імітаційне включення у простір культури того, що не стало її з'явищем і феноменом, - є не наступом знань і вмінь вже на атакований ними обшир невмінь і незнань, а є вторгненням останніх у компетенцію культури. Декларативна відмова злу у його злостивості, злочинам у їх злочинності, казкам у їх казковості, - з одночасною дискредитацією доказових законів, - одначе не змінює природу і фактичність облуд та хиб, аварійність яких містифікатори пружаються утопити у таких же вигаданих морях любови, прощення, визнання добром того, що не є таким за фактом. Адаптація абераций не перестає бути пристосуванням абераций до того, що не мало б бути ними. Натхнення аноміями вимагає їх посилення, але навіть там на досягнутій кінцевій станції нудьги радість збоченців зостається їх трагедією виключення їх із реальності.

Виверт історії назворот життю, здоров'ю, гараздам просто не станеться заки втрату останніх тоталітаристи не виставлять вектором, цінністю, метою суспільної історії; тоталітаристи легітимізують пропоновані ними антисуспільні аномалії у спосіб виставлення страждань, злидарювання, нежиття за бажані; енергетику на влаштування тюремних зон, на обездолення, на пограбування й визиск своїх жертв як учасників веремії тоталітаризму його організатори знаходять у конструкції виправдання кризи, яку вони й провокують. Оскільки доказів на антипрогрес у межах прогресу віднайти не можливо, ризиків у гарантованій даремності втрат не буває, рації на гідність ницости бувають ницими, або не бувають раціям, - то винагороди за деграданство його організатори виносять за межі реальності, обіцяючи жертвам винагороду а чи з боку лиш потойбічних сил, а чи обіцяючи моделі мирської слави серед чергових жертв системи ошуканства. Мартирологія є стовпом, на якому зведена конструкція тоталітарного ошуканства. Видурені із жертв реальні ресурси тоталітарні безпутники компенсують жертвам вже у вигляді переконань на достойність офіри заради функціонерів від тоталітарної доктрини; тоталітаристи конструюють умови та необхідности поглиблення виродження у спосіб переконання суспільства у тому, що чим гірше, то тим є краще; безкорисна даремність згаєння суспільної енергетики потребує виправдань у тій сакральности офіри, яка вичерпно вдовольниться чуттям досягнутої тим самим сакральности у межах останньої. Будування тоталітаризму як суспільного негативізму, не є можливим без інституту перетворення негативізму у тоталітаристську позитивність. Тоталітаристам не доста перекачувати суспільні ресурси нанівець: робити вони те мають із захватом куражу, віднаходячи сенси втраченого у власне втратности; тоталітаристам не доста віднятого від жертв: їм треба щоб і кати не вимагали за свою роботу жадних компенсацій окрім віри у подяку з боку чинників понад небесних; тоталітаристам не доста обдарувань світу на ніщо у відповідь на обдарування себе спожитими світовими багатствами: їм треба ще й чуття задоволення від клопотів нежиття. Винагороди славою мучеників за саму лиш віру тих, хто жертву зробив способом життя, є звабою перед прірвою смертозагибелі, куди тоталітаристи ввалюють усі ресурси життєвості. Інституція мучеництва є плата монетою містики тим прихильникам системи тоталітарности, які можуть постраждати від спротиву вбивства неприхильників. Недосягнення результатів у винахідництві внесків до культури є тими ризиками, які реалізуються як помилки, - і лиш тоталітаристи свідомо й цілеспрямовано перетворюють втрати у винагороди. Перетворення втрат у квазіздобутки, є зброєю безнадії тих, хто може мати лише надію віри у обставинах не володіння обставинами перетворення знань та віри вже у реальність.

Прийоми невибагливого у зусиллях видобутку корму, - коли у підданих вистачає кебети власними силами нагулювати на собі як на череді м'ясо, але бракує ресурсу оборони від ножа, яким отарники спорадично задовольняють свої апетити, - передбачають не лише примусову офіру підданих та культивування серед череди чесноти самопожертви у radoцях задоволення нею апетитів пастирів, але функціонування тюремної зони визиску вимагає ще й витрат та готовності до жертви від тих організаторів зони, які не просто сибаритствують на простеньких мороченнях свідомости підданих, а змушені передовсім себе самих як військо тримати у зоні дисциплінарної відповідальности перед викликами спротиву з боку підбитої ними пастви. Постійним налаштуванням на ризики смертельних небезпек власної загибелі бандити не можуть не оплачувати свою фахову спеціалізацію на пограбуванні тих, кому вони вже гарантовано улаштовують загибель. Професіонали із збирання чужого не можуть не плекати у своєму середовищі чинів гідности мучеництва, покликаних з прибутком амортизувати капітал бандитизму у його витратах на організацію грабінництва. Заклики вмирати красиво та щиро відкриватися смерті без спротиву відносяться не так до жертв нападу, як, передовсім, до самих нападників. Фанатизм здирництва є фондованим на відважній аж до мучеництва самовідданости самих здирників задоволенням апетитів власних запитів на чуже. Імперіалісти є дерзновенними у запроторенні до тюрми, до смерті, до відмов від свобод передовсім для себе, бо без цієї плати важко досягти того ж вже для інших.

Спосіб життя через споживання заваленої дичини був би неможливим, коли б це викликало у мисливця як не радість, так скрупули власного сумління з приводу вбитого ним життя. Немилосердність є не лише моральною чеснотою організаторів тюрми, а й об'єктивною логікою функціонування тюрми. Зачислення до необхідності законів збиральництва лише жорстокости, з вилученням геть звідти завад від милосердя, є виправданням та санкцією агресії проти докільля живих, що маскує види тваринної агресивності під норми міжлюдських існувань. Жорстокість є умовами та інструментарієм інтенсивної боротьби за вичерпні ресурси докільля. Професійних збирачів сусідських статків штовхає туди не сама оціночного порядку ненависть чи любов до чужого, як узуальна відмова забезпечувати себе бодай-якими набутками власної працьовитости, окрім бандитського фаху. Жах, який викликає у жертви знаряддя смерті у посередництві порозумінь із апетитами хижака, не виключно спонукає жертву опиратися логіці небуття, а ще й наводить роковане небуття на жертву, сприяючи успіхові атаки через ураження спротиву атакованого об'єкту. Саме знавіснілість у вправляннях із злочинами аж поза межі усякої людяности суперечливо залишає жертвам лише любов до того насильництва, яке не є за можливе подолати у спосіб відмінний від потурання насильникові, порушує самоліквідацію спротиву насильникові та заміри насильника бодай пережити у часі невичерпної терплячости, аби за насильником прийшла хоча б смерть його фізична як поміч на фіаско повстанського опору. Неприйняття жалоб та скорботи з відповідною апологією цілеспрямованої лютости проти під'яремних та підбитих стає ще й аргументом самозвеличення катів, стає ресурсом напружености тиску їх експансії, стає тим грізним поступом, від якого приречені на буття найдком можуть до часу лише ховатися врозтіч та вроздріб. Жорсткість аж до жорстокости не лише консолидує мисливців, а ще є цілевказівкою. Завзята лютість однозначно відсікає ті хилитання, які є допустимі у пошукові розв'язання проблем, тож завдяки концентрації пробойових надривів оголошена жертва стає не лише ошелешеною, а вже й готовим до ужитку блюдом. Зневага до зважань на мольби приречених та катованих є імперативами режиму визиску в'язнів зони колонізації та рабства. Завдяки безжалісній суворости розмай життєвих перспектив скорочується до точки задоволення зажерливости паразитів, антилюдяність залишає від прав та законів лише фрагментарні вбивства та виродження, примітивізм жорстоко та руйнівно ущільнює раціоналізм до ницости у маніях та чудесах. Від крові замордованих, що волає як не за карним відшкодуванням, так хіба що за поясненням у звертанні хоча б до небесної справедливости, відмиваються посилення на жорстокість обставин чи запитів на офіри з боку історії, коли катом бракує нахабства хизуватися своєю ідентичністю у смерті ближніх. Жорсткість користають як виключністю на підгрибання під централізоване свавільство включених туди людей і народів. Жорстокість це ознаки того, що перебуває усередині ознак тоталітарних режимів, це кофін у який складують усе, що залишається від торжества скреготу жорен централізму, це монументи слави, які ставлять собі кати на реперних точках неповернення до людяности. У домі урізаному на реалізм людяности вільготно почувуються химери. Терор це чародій, який зліпить цукерку навіть із падла, який дозволяє безкарно переставляти що-завгодно будь-куди аби-як, який замішує з-поміж собою історію та позаісторію. Ігнорування виключень із зав'язаних на собі упереджень дозволяє імітувати видимість правоти на місці обману та облуд. Жорсткість не лише знецінює запити та права на життя, привчаючи жертву як не до любови до насильника, так до ординарности нікчемности жертви у її самооцінках та самоусвідомленнях, але на доданок жорстокість по відношенню агресора вже й до себе, готовність ризикової втратити власного життя за професійне віднімання чужого, є тою валютою, якою агресор розраховується за свою спеціалізацію на татьбі. Жорстокість є немов іпостассю відповідальности та централізованої злагоджености бійців тої зони неволі, до якої вони безвихідно втрапляють ще до того, як запроторять туди контингент інших зеків. Це липучка, у яку умлівають імперіалісти та колонізатори.

Прожиття за ціну перетворення усіх інших у жертву власного на них полювання сягає вишуканости як й сама жертва себе такою почуватиме, самочинно вважатиме себе зобов'язаною стати рабом чи наїдком самозваного начальника, із власних потреб спокутуватиме провини перед обоженим гуру у спосіб самовіддачі на поталу останньому останнього, однак не гідного любови самовіддачі на користь ціннішого за усе означеного професійного мисливця за чужим. Тоталітарні зони облуди прикметні заміною у них спротиву жертв насильства вже на любов жертв до насильників; права повстання зеків зони підмінені чуттям провини самих зеків за недостатність відшкодування своєю покорою своєї ж любови до покорителів; у тоталітарних зонах винуватять усіх тими вигаданими провинами, від яких не відкараскатися ніяким способом, аби здобич не закривалася, а відкривалася доступові до неї мисливських іклів. Жертва сама має лізти у пащу мисливця, аби той не витрачався на лови. Тоталітаризм там, де здобич винуватить себе не за недостатність відстоювання нею свого життя перед мисливцем, а за недостатність своєї помочі мисливцеві на неї. Тоталітаризм це спонукання зеків до того суїциду, недостатністю якого вони намагаються вгамувати надмір любови до тюремного начальства; це заміна любови до свободи вже на хамську відданість поневолювачеві; це індустрія знаходження нових ворогів серед переможців над ворогами, яких знищують навіть не як поживу, а для усунення загроз. Перед здобичниками жертва має для ужитку лежати не лише обдертою від панцира її індивідуальности, а ще й присмаченою соусом провини за самостійність.

Таїна, як місце не лише загроз, а ще й не поставлених на службу свободі можливостей, є не лише потребує подолання викликом, є об'єктом атаки для людських пізнань, є місциною нарощень прогресу, але таїна у її невичерпности та недосяжности для надміру спрощених та агресивних втручань із-зовні є ще й домом ідентичної неповторности для її носія, захищеного правами приватного життя особи чи спільноти, - тож подолання таїн вже приватности робить людей жертвою тоталітаризму, для якого знищення як природних так і штучних відмінностей серед людей стає перетворенням останніх вже на паству тоталітаризму. На маргінесах своїх творчих доль люди відмінні досягненнями, але у своїй масі незайманість людської гідности є простим продуктом табувань та недопущень переступу через кордони прийняттого, - що й робить людину у особливостях її індивідуальности зобов'язаною та винуватою перед тою особливістю тоталітаризму, яка подібна наскрізному проходженню ножем крізь усякий індивідуалізм. Приватність та навіть умовні таїни у вигляді заборон можуть бути плодом конвенційних домовленостей, не підтверджених наявними особливостями людей чи спільнот, - що однак не дає право гвалтівниками переступати межі навіть смаку. Розмаїття табувань є риштуваннями на яких тримається гармонія міжособистісних порозумінь та соціальні діалоги. Як умови невичерпности, таїни навіть штучні та заборони підтверджені лиш моральними нормами, є стінами довкола цитаделі приватного життя. Таїни є мурами свободи. Так для жінки відміна її вигаданих таїн стає допущенням до її індивідуальности, з набуванням любов'ю подоб інструментального суб'єкта освоєнь контрагента, а вигадування таїн її індивідуальности повертає їй ролі вже об'єкта освоєння та пізнання, - коли і транспарентні люстрації, і табування, як рекреація кордонів індивідуальности, є затребуваними у організації спільноти сім'ї. До розряду інтимного переводять підсвідомі інстинкти хижости, накладають заборони на те, що відноситься до бруду та темних сторін побуту, коли особа може особливо картатися сумлінням навіть перед собою у собі, за предмет сакральних освячень може правити навіть пересічна спідня білизна, зняття якої розмазує приватну індивідуальність перед допущеним до неї партнером й родичає останнього вже у тій спільноті небуття приватно-індивідуального життя, до якого стриміє організм сім'ї. Особливий азарт зонобудівничих уніфікаторів у їхньому полюванні на приватне викликає саме те, що є найбільш табуваним як інтимність людської неповторности: усі тоталітарні режими спільні у вимогах на заборону непідвладного собі. Тоталітаристи скорше залишать людині її злочини, аніж допустять приватністю людини її сакральні таїни на добродійність.

Не повною правдою, а може й повною неправдою є приписування моторики мобілізаційного гуртування під стягами стягнення чужих багатств саме виключній його агресивності на долання усіх проти нього завад та ворогів. Коли влаштувати напад на країну, повбивати її захисників, установити централізований контроль над поневоленою людністю, обікрасти її не лише на права й майно, а й на здоровий глузд, замінивши його на віроучення у месіянські призначення прибульців, уцілілих заслати на каторжні роботи за пайку, а ще й задля безпеки режиму зони вилловлювати противників останньої, - то наслідком від провин у цьому нападників стає жертвне буття страждальців. А ще можна до цього стану тріумфу тоталітаризму дійти зворотним шляхом, перевертаючи час вже у напрямку регресивному, коли страждання всередині периметру обнесеного колючим дротом та сторожовими вишками виступають не наслідком, а причиною зваб агресора на його напад. Доста записатися у стани непотребу, обрати нормою для себе загнивання від задубілих лежань під ковдрою уявного відгородження таким чином від проблем, навішати на себе звинувачення у гріховності свого буття та провин за звершення перебулого, - то катастрофи насунуться самочинно. Зробіть із себе дірку, як вона тут же буде з верхом заповнена такою ж ніщотою і злом. Перетворення колишнього чоловіка вже на жертву – не так підсумовує скрутні наслідки навали зони, як скрута і стан жертви причинно передусє її навалі. Залякайте жертву їх непоправними за усіх умов смертельними провинностями за минуле, то усе майбуття обвинувачених не вийде за межі спокути і карної за це відплати, з виправданням наступних і подальших акцій грабунку вже як відшкодувань за банкрутство від колишніх боргових не сплачених запозичень. Концтабір не завше є перемогою тих хто туди запроторив в'язнів, аж часто він є прямим і безпосереднім поразкою тих хто там опинився завдяки власній недостатній активності проти наїзників. Концтабір це не виграш бандита, а програш їм. Спочатку майбутня жертва самочинно визнає себе безпорадною і розгубленою перед викликами, а вже потім та внаслідок своєї віктимності вона як магнітом вабить до себе розгул насильників над нею. Вдалий напад породжує від себе страждальців; а вдале страждальництво родить на себе агресивність. Бандити оправдовуються тим, що об'єкт нападу спровокував суб'єкта нападу, що сам потерпілий є винним у вчинення проти нього злочину, що займанці - ні до чого. Так якщо жертва пограбування не бажала для себе нещастя, то вона повинна була не мати набитий грошима гаманець; а дівчина не повинна була бути такою красивою, щоб не привабити гвалтівника; а українці не мали бути незалежними, якщо не хотіли щоб на їхні голови об'єктивно і не відворотно посипалися російські ракети; а професійних здобичників треба поставити на майнове довольство й сплачувати їм данину щоб утримувати від посилення їхніх рекетирських апетитів.

Так коли з переповнень людинолюбством, від культивації ідеології про неспокутну винуватість попередніх поколінь віджилих європейських імперій за їх дотеперішній визиск та втручання під приводом просвітництва на терени довколаєвропейських племен і етносів, - то, за участю ліваків західних, хвилі вже прийдешніх мігрантів, як колонізаторів навиворіт, самі посунуть звідти під вірування у правоту ресентименту та помсти Заходіві.

Підходящим виправданням нападу є звинувачення у придуманій для жертви її ворожості нападників. А ще більш надійним, а тому вірогідним і неспростовним, стає світовідчуття самої жертви у її непоправних провинах перед хижаком, який таким чином зустрінеться з безопірністю своїм безкарним апетитам споживацьким. Щоб сталася казка, якою є усі замішані на чудах вірування у неймовірне, то ніяк не обійтися без ворога, подолання якого і є призначенням віроучення казкового. Аж ще більш закрученим і захоплюючим стане фабула виправ із ілюзіями та їх обітницями, коли зло буде не лише зовнішнім, а сидітиме у самій жертві майбутнього Нового порядку. Щоб жертва здалася на поталу зверхникові, то треба її на смерть перелякати її ж вірою у те, що злом є: саме буття і життя з обертів якого треба вийти у нірвану; що за первородний гріх людина є рокована на кару; наступним виданням спасіння стає залякування відчуженням за капіталізму; або ж орднунг почнеться як дотеперішні колонізатори спокутуватимуться перед нащадками рабів.

Не лише у ідеалі, а й за фактом більшість людей є нормальними, а нормальне завше переважає, тоді як види злочинного представлені меншістю. Тож злочинному для перемоги доводиться бути згуртованим більше, ніж то є природним для свободи чисельної більшості причетників якостей добра. Зона тоталітаризму тяжіє до дисциплінарності у її бойових лавах, а клейкою субстанцією у вірності зоні слугує віра та культ у їх сповідунні масою вірних, - тоді як клір зони засадами своєї згуртованості має спільність злочину, відповідальність за який перед загрозами застосування закону та права в'яже подільників у вузол вже нерозривний. Енергетикою функціонування розпорядків зони є тотальна злочинність її керівних кадрів, ієрархічні посади яких гарантуються відповідною ієрархією їхніх злочинних дій. Щоб номенклатура ордену була не лише керованою, а ще й ініціативною та зацікавленою у гарантіях безпеки згідно навіть внутрішніх правил зони, - то усі кадри повинні висіти на гачку того компромату, за яким безпека нижчого начальника змітається порухом пальця начальника вищого рангу.

Усі ідеологічні спокуси з боку любителів одномірності стосовно: вступу у царство свободи, зняття заборон на будь-що, заохочення публіки до переступу усіх кордонів, визначеностей, порядків, руйнування устоїв моралі, смислів, прав, власності, обітниць безкарності у хижому розподілі чужого, у швидкій наживі за кошт перетворення усіх інших на жертву задоволення власних апетитів, ініціювання хаотизації та війни усіх проти усіх, спростування громадянських інститутів та логіки людяності вже чинниками чудес, насилля та бандитизму, замішування усього у вир революційної боротьби – свідомою метою має замазати усіх у злочин деструкції, а й зробити у ньому винними усіх так, щоб ніхто не залишився осторонь у царині права і не мав би там бути хранителем правди, тоді як усі учасники та винуватці революції були б безборонні у своїх правах правду за собою відстоювати. І саме ця конвенційна та умовна безкарність за наслідки розгулу руйнівного свавілля, що її можна у будь-яку хвилину відмінити для учасників колективного злочину звинуваченням за порушення навіть стандартів та понять банди, цей дамоклів меч провини, що нависає над колишніми революціонерами та імітаторами свобод, - саме й перетворює їх вже на слухняних зеків та виконавців приписів зони. Логіка зони отримує гарантії своєї безкарності робом не лише інерційного продовження злочинів, а й їхнім масштабним та якісним вдосконаленням.

Громадяни спільнот відкритих до свобод є відповідальними перед правом та спільністю цілей у опрацюванні істин залежних від тих запитів на прогрес, які є відповідно узгодженими із достовірними фактами на рівні наукових знань, - тоді як гарантіями функціонування беззаконних зграй кримінальників, невільницьких угруповань, зон аномії є своєрідний антиприродний протикультурний добір членства дегенерації. Тоталітаристів гуртують у потугу агресії саме інституції зла. Серед яких на чільних місцях є потреба пов'язати усіх насельників зони саме компроматом, їхньою участю у спільному кримінальному злочині, у розв'язаній війні проти зовнішнього від секти світу. Сумісне вбивство переплавляє різнорідний конгломерат вже на загартовану крицю під командою пахана. Щоби вжитися у терор доста його не сторонитися. Ніщо, ані ідеологічна обробка, ані злидні, ані режимний розпорядок чи культ так не гуртує як на те спроможна світова війна. Щоб ніхто не ухилився від вступу до банди, від самовідданого їй служіння, вправлявся у кар'єрі бандитизму, аби серед подільників не було відступників, - то усі неофіти мають бути похрещені кров'ю безневинно убієнних ними жертв, омиті порукою сумісного злодіяння. Не тому має місце переступ що його учиняє зрілий бандит, аж протиправне дійство своїм призначенням, наслідком, плодом має створення бандита, для якого ламання права вже є не завадою, а способом існування. Поручительством криміналізації править лиш успішний злочин, прибутковий і не покараний грабіж, невеличка переможна війна.

Формуючим чинником народу учасників московського збиральництва є московське збиральництво з родичанням у винищенні непокірних. Навіть жертв московського завойовництва вже ні у яку спільноту, окрім московської, без кайданок не приймуть.

Москалі виряджаються у похід помсти проти світу за той розпад совСоюзу, який стався від спроб збудувати конкурентну економіку на базі роздачі харчових пайків за примусову працю. У доказ того, щоб напасти на жертву й пограбувати її добро як джерело енергетичних доходів для нападника, то останньому на оправдання свого переступу треба приписати жертві якісь гріховні провини і представництво зла, аби напад виглядав як карний захід на відновлення прав і станів порушених жертвою. Доказом увиразнення зла представленого об'єктом нападу агресор виставляє альтернативну величність і добротність вже власної суб'єктності як судді й одночасного виконавця присуду покарання за придумані для жертви її гріхи. Доказом на те, щоб відтінити значущість нападника, останній висуває ту заздрість йому зі сторони потенційної жертви, яка й обумовлює вже актуальну її ворожість на сторону означеного нападника. Доказом гріховної ворожості зі сторони тих, кого мисливець за чужим добром призначив собі у наїдок, висувається відчуття ним тривоги, самопочуття агресора як цитаделі обложеної отабореним докільлям ворогів. Доказом усунення чуття образи й відповідного відстоювання безпеки супроти вигаданих як вороги джерел прохарчування висувається напад на жертву з пограбуванням її на її добро.

Ситуацію практичних негараздів здатні своїми силами виправляти ті люди і народи, які за собою числять провини за ці негаразди. Але пасивні та немічні суб'єкти не тільки причинами своїх падінь вважають сторонні від них ворожі їм, не підвладні й не керовані цими стратотерпцями об'єктивні сили, як ще й на додаток оправданням і прийомом виправлення ситуації немічності висувають немічні свою ідеологічно вигадану ними могутність. Заснована лише на містичних вигадках, манія самозвеличення й наділення самих себе месіанськими, рятівними ролями, енергетикою здатною перевернути світи, – слугує не лише ілюзорною компенсацією за фізичне й підсвідоме чуття відсталості своєї відсталості, як ще й латання практичної ницости вже патчами духовної моці, або таке ж надумане обзивання практики сусідських переваг вже за вид якоїсь гріховності – є прямою дорогою до консервації відсталості відсталих. Гра у чудеса є не лише реакцією неадекватного відгуку на труднощі свого росту, як є ще й причиною труднощів та неадекватності. Погорда, до якої більш нема чого додати на її підтвердження, веде її сповідників до виродження. Більш того, доказом ілюзорної фанаберії висувають таку ж надуману агресивну заздрість до неї зі сторони тих сусідів які, замість вигадкування чуд є зануреними у клопоти своєї повсякденної праці. У свою чергу ця придумана для сусідів їхня заздрість до власників чуд, які не мають іншої власності, є для чудоносців доказом ворожості сусідів.

Відданість совітській владі зі сторони совітського народу, який потрапив у посткомунізм та декоративний недокапіталізм, - є результатом не так інерції совпропаганди, як є аспектом невдоволення фактичною скрутою у яку потрапляє усякий відпущеник. Оскільки. Совнарод є не так жертвою від терору побудови комунізму, як споживачем плодів від цього терору і чисток ворогів народу. Совнарод, який вижив завдяки своїй пасивній чи активній допомозі Органам, не відчуває відповідальності і провин за свою участь у знищенні еліти царської та досовецької; замість того середня ланка начальників із числа совнароду є вдячною рідній совітській владі за надану можливість вмотитися на кар'єрних місцях посідань вбитої досовецької еліти. Штучна девальвація комунізму сталася рішенням високопосадових московських начальників, - які пішли на це не лише під тиском кризи продуктивності праці внаслідок одержавлення, як опортуністи свідомо під свої апетити підгребли активи та інші солодощі від побудови совнародом комунізму, - і це у той час, як совнарод не тільки призвичаївся до отримання пайків відповідно до саботажу свого трудового ентузіазму, аж совнарод усе ще перебуває у вимогах на здійснення обіцяного йому достатку від Світлого майбуття за понесені на цьому шляху свої жертви. Знову ж таки, усамостійнення від лагера комунізму його колишніх країн та республік тамтешню діаспору колонізаторів робить меншиною вже й у плані соціальному, - що пригортає не перебулий совнарод вже до ворожості до недомосковлених народів. Стороною комунізму, який визрів на заздрощах до багатіїв, є ненависть до олігархів, чій статки певно не є плодом їх праці.

Якщо людина вповні відповідає за власну свободу, тоді свободу не можливо відняти, окрім випадків, коли свободу віддають. Тоталітаризм утверджується не завдяки своїй перемозі над жертвами, а тому, що перед нахабством претендентів на абсолютність поступаються, стаючи його жертвами. Віддача гідності, статків та життя на поталу свавільству водителів до спасенності уможлиблюється завдяки обміну послугами між безвідповідальністю жертви та втішанням апломбу хижака на повновладдя. Публіка не так вірить облудам спокусника про свою ницість, аби не відповідати самотужки на життєві виклики, у готовності платити власним визиском на користь чергового месії, - як у неоманливому чутті своєї безпорадності публіка сама висуває погонича на власний шлях до виродження.

Своєю перемогою об'єкти московської навали вважають завдання військових втрат та збитків московитам; тоді як для московитів їхньою перемогою стають ті успіхи поневолення сусідів, за які московити сплатили найбільшими втратами своїми. А вже неспростовною сакральною цінністю апломбу московської величності та збиральництва є зазнаний московитами провал їхнього експансіонізму.

Перемога має належати переможцям і навіть відсталі мають із своїх позицій вибиратися, спираючись передовсім на власні творчі сили реальні. Креативні дослідники та продуктивні спільноти виходять у лідери поступу тому що вироблений ними крам не лише стає затребуваним зі сторони споживачів, як ще й тоді, коли за фактом запропонований винахід набуває відповідности перспективам поступу. Тоді як мисливці, які лиш ходять із військовими походами на ближніх аби силою присвоїти чуже добро, задля виправдання вигаданого ними права грабувати зображують себе безневинною жертвою зі сторони тих, на кого вони націлилися своїм озброєними апетитами. Нормальним станом світопочувань для московських збирачів є чуття ображености, коли московитами усі довкруз лише винні, коли цтнотливі московити є буцімто оточені ворогами заздрісними до месіянських ролей московитів порятувати світи. Московити просто зобов'язані бути страдницькою стороною жертвовною та мученицькою щоб їхня агресія була виправдана.

Для того щоб збудувати дійсно міцний концтабір, перенісши залізні ґрати камери вже у мозок самого в'язня, то треба щоб останній щиро потрясався своєю гнітючою невідповідністю святим кліше віровчення, побивався за власну гріховність, домагався своєю жертвовністю заради богоносних начальників виправити особистісну недостойність, заслуживши з їхньої сторони поблажливість хоча б на прощення. Самовіддана паства повинна шукати собі загибелі, аби тим самим надіятись відшкодувати свою задану догматами природну провину перед запитами від чергового абсолютистського віровчення про кінець світу сього. Вірні у сподіваннях на обітовані чудеса зобов'язані бути як переляканими карами від доктрини, так, водночас, й мають перебувати у окриленні жалуваннями від неї ж, а різниця між цими потенціалами спрямовує світогляд та поведінку віруючого саме на віддачу своїх потенціалів вже на користь призвідників ідеоафери.

Творчі люди переробляють світ під свої вимоги до нього згідно знань про його достеменність отримуючи бажане, - тоді як безпорадні у знаннях та вимогах задля підлаштовуються у своїх стражданнях під непідвладні їм стихії, аби отримати жалування за свою жертвовність на користь зверхника. Тоталітаристи самі ідуть на жертви, коли їм не вдається зробити жертву із об'єкту свого на неї нападу. Навіть вожді та кати у зоні самовіддано слугують величним ідеалам утопічним. Тоталітаризм це проституція; це вимоги та перетворення сповідників чудес вже на повій; це марення про винагороди за падіння.

Коли обмежитися оплакуванням жертв що відійшли у минуле, а кати при тому здобудуть безвідповідальність, - то прийдуть нові кати з іще новішими покутами; коли невідворотні покарання розповсюдити на катів за учинені ними їхні актуальні злочини, то майбутніх жертв має радикально поменшати. Потрібен правий суд, а не уживання зі злом.

Здавалося б, що наслідком прогресивних та життєвих винаходів саме це й повинно бути, - аж ні: усі вважають нормальним, що месіянські обітниця спаяні із стражданнями.

Виявилося, що серед збиральницьких прийомів хапання і споживання наявних багатств, то більш прибутковим є відбирати вироблене сусідами, аніж створене природою. Аж і серед споживачів є градації у заповзятости як на збирання, так і на переробку зібраного задля продукування вже культури. Першими серед недіяльних, а то й останніми серед цих страждальців є нездари що не можуть забезпечувати себе навіть такими ресурсами фізіологічного виживання як харчі. На відміну від цих нещасливців, то бандити є більш підприємливими, бо докладають зусилля, навіть у цілях свого процвітання, саме через грабування тих підприємливих верств які здобувають свої багатства чесною власною працею продуктивною. Але спершу на зуби бандитам потрапляють пасивні люди, бо багатії краще захищаються від бандитів. Між нездарами та бандитами нема переходових сув'язей: бандити також є тими страждальцями, яких на їхній беззаконний промисел штовхає не лише їх неспроможність, ще й небажання заробляти через витрачання власної праці яка була б продуктивною. Нездари як магнітом ваблять до себе бандитів, які втягують страждальців у свій бандитський бізнес, обіцяючи уцілілим участь у розподілі здобичницьких приходів. Готовність нездар до страдництва, але вже під зверхньою опікою з боку бандитів, стає відкритими дверима для бандитів які ввалюються до нездар аби вигребти з останніх те останнє що вони ще мають. Нездари дурять себе марними надіями на те, що їм недоїдки перепадуть від бандитів, коли вони покоряться бандитам. Цією готовністю недієздатних нездар перейти під покровительство підприємливих бандитів останні й виправдовують свою протиправну діяльність. Жертва пасивно та насильник над нею притягуються навзаєм.

Водночас пасивну публіку намагаються зробити своїми союзниками і верстви зайняті продуктивною працею. І роблять це імущі не так руйнуванням союзу кримінальників та жертв криміналітетеу, а головним чином імущі допомагають цим бідарям, роблячи бідарів резервом верств зайнятих продуктивною працею. Виникає конкуренція між бандитами та виробниками за прилучення виключно до себе пасивних верств. Підприємці захищають свій спосіб життя не лише через його виробництво, а ще й намагаються прилучити до нього пасивну публіку; тоді як продукуючі суспільні верств захищають свій спосіб життя не лише покаранням бандитів як порушників, а ще бандитські загрози беруться підприємці усунути прилученням ще й бандитів до противних бандитам способів продуктивної праці.

І саме ці марні надії переробити здобичників вже на учасників виробництва й надають бандитам шанси на продовження бандитизму. Покарання бандитів за вчинки бандитизму не є виключним способом зупинки бандитизму. Бо: незмінними залишаються сподівання на переведення своєкорисливих бандитів до числа людей корисних суспільству; бо перемога над бандитами не є гарантованою, особливо тоді як на перемогу власну над правовим суспільством розраховують бандити, особливо тоді як одержавлені бандити мають ядерну зброю; бо бандитів зберігають у цілях їх використання проти інших бандитів; бо бандити завше залишаються вмонтованими у суспільство, представляють собою ринковий простір. Замість того, щоб громити ерефію, яка оголошений нею похід проти Заходу та натівців здійснює в Україні, то натівці незмінно сподіваються демократизувати це московське царство, даючи йому шанси невичерпного продовження. Штатники добиваються безпеки від ерефійських загроз через співробітництво з ерефійцями. Використання Заходом московитів у цілях Заходу продовжує існування московського збиральництва.

Подібно й малороси мають геноциду війну проти себе, бо сподіваються з москалями домовитися десь посередині України, просто перестати стріляти й закінчити війну, покепкувати з українства, бо – какаая різниця. Антизахідництво ерефії та промосковство малоросійства наслідками мають перероблення цих провінцій у периферію Китаю.

Зважаючи на те, що усі народи що розселилися у Європі після занепаду Імперії залишаються у своїх країнах на своєму місці, - то геноцидні заміри москалів замінити собою українців не можуть статися, хоча москалі й розв'язують для цього світову війну ядерну. Зважаючи на те, що система збиральництва народів є не лише самовбивчою для її учасників, а є ще й життєдайною для тих народів, які беруть участь у її припиненні через її руйнування.

Матеріалом, тлом, цільовою причиною зведення величності тоталітарного вчення та його режиму слугує культивування нищости його прибічників. Без нікчеми, без раба переконаного у необхідності посилення знущань над собою, без хама, як гвинтика під викруткою вождя, – тоталітаризм просто не станеться. Оспівуйте пеани довкола маленької людини й докільлям стануть знаряддя тортур. Насельник зони просто зобов'язаний вдовольнятися тим, що йому залишають начальники після того, як візьмуть із зека те, чого забажають, а останній мусить вірити, що йому треба менше навіть від можливостей жити. Зона зріє там, де людям і необхідне стає зайвим, де ніхто нінащо не претендує, де культура вивернута назворот своїм зростанням. Фундаментом тюрми є скромність. Вожді культивують у пастві види злиденности, аби жертви не лише не противились пограбуванню, а й самі звозили себе до вождівських іклів.

Коли б устрій непродуктивного та споживацького угруповання просто хапав би чуже, то грабіжники зрештою наїлись би. Аж тому то процес невпинного втягування чужого добра у чорну діру ідеології останнього дня продовжується, бо тоталітаризм є ще й суспільством виробляючим чудесну продукцію ненависті до майбутніх жертв, хибних цінностей, спотворень реальности. На конвєсєрі тоталітаризму стоїть устрій з виїмання із людей глузду, людяности, істин і тому у ці виїмки може провалитися світ, коли не зупинити машину мультиплікації божевілля.

Виставлення нищости, порожнього місця, страдництва вже за ідеал, мету, засади тоталітарного віровчення є тим випадком, коли бажання спровокувати напад на себе зі сторони потенційної жертви перетворилося на самоціль та вимушене виправдання в умовах провалу не лише замірів, а факту нападу зі сторони цих тоталітаристів. Коли невдала агресія призвела до страждань мученицької аскези того, хто замірявся з агресії розжитися, то йому хіба що й випадає розповідати, що саме цього він і добивався з самого початку.

Даремно ті, які уцілили після розгрому учиненому большевицькими переможцями й пасивно віддалися під волю останніх, сподіваються, що їхня мовчазна масова смерть від безправ'я та голоду під стінами парткому може бути дієвим видом боротьби проти означених бандитів при владі.

Самоідентифікація у страдництві з відповідним маркуванням призвідника страждань як ворога, розігрування ролі приниженого дурника, втішання власною жертвовністю і мімікрія під послід слугує не лише виведенню подібного імітатора з під удару зі сторони зверхника, як, головне, накопичує прикрити до часу ненависть до переможця й заготовляє проти нього потугу відплатної помсти.

Мотивами атрактивности вірування під знамена якого збирають вірних чи відбиваються від ворогів можуть слугувати розмежування за ознаками: касти, родичання, класу, родовитости, освічености, статі, мови, сповідання, культу, раси, здоров'я, чистоти, статків, нації, фанатизмом гри, за бізнесовими спеціалізаціями, моральним вибором, науковим сумлінням. Утім, чи не найпотужніший ресурс прибічників вибирають демагоги, які опікуються клопотами тих нещасних та покривджених, яких чомусь завжди є переважаюча більшість. Вожді рятівних учень тому своєю відданою паствою роблять тлум страждальців, бо саме з останніх й здирають найвагоміші ресурси на користь віровчення, бо саме злидні й мучеництво мас й виставляється для останніх як конечна для них винагорода, бо саме терор чи його загроза є найбільш ошадливою сплатою за визиск в умовах уможливлення нищости його жертв.

Піддана вождям паства навіть за душею нічого не повинна мати, аби пастирі почувалися безпечно у повному контролі над направленням пастви на м'ясобійню. Відкритість контингенту зони щодо коханих ними начальників доводиться останніми до повного знецінення буття зеків, окрім буття останніми харчем для могил після того, як зеків до решти відпрацюють. Трудармійці зобов'язані бути щиро розпростертими долілиць у молитовних позах поклоніння перед святими та засекаченими таїнами вождів. Умовами святости вождя є нікчемність маси, яка за її витрату вождями отримує вінець мучеництва.

Кримінал, що він протягом сторічч перебуває при владі на Московії та у її підневільних землях, однак не перестає бути криміналом, себто визискувачем та силою противною тим інтересам суспільства й народів, які влада мала б представляти. Й оскільки продукти праці громадян на себе завше ставали здобиччю узурпаторів у особі чи то ханських ставлеників, чи то самодержців, чи то вождів вже усього прогресивного людства, - то продуктивність праці під'яремного люду тяжіла до нульової, а то й від'ємної ефективності. Відсутність стимулів до творчої праці, неможливість у законний спосіб досягти приватних успіхів бізнесових у середовищі імперського тотального обкрадання усіх людей і народів, можливість отримання хоч якихось зисків лише участю у загарбницьких війнах імперії, лиш наближенням до владної когорти, лише крадіжкою, а, головне, неробством у загалі безглуздя нарощення продуктивності праці – й становить той вирішальний гріх та недолік московства, який вирішує долю останнього у його змаганнях із продуктивними та продукуючими спільнотами. Оскільки на рабовласника даремно гарувати, остільки краще імітувати працю, а ще краще обікрасти пана. Вікове рабство, коли усе вироблене гвалтом вилучалося імперськими начальниками, вже як ознаку національної вдачі виховали серед московитів: яловість, нице підприємництво, впевненість у незаконности усіх статків та багатств, те несумлінне ставлення до праці, що його начальники виправляють хіба що обманом та києм на людність каторжників. Коли підданці імперії, не кажучи вже про поневолені нею народи, є переконаними, що влада імперії завжди є ворожою до громадянського суспільства, що співробітництво з владою є актом нетовариським і тому є неприйнятним, що у владу йдуть лише за тим, щоб красти, - то правдива конфронтаційність щодо московської держави, яка облудно іменує себе патерналістською, є лише констатацією дійсного стану речей. Низька продуктивність праці й несумлінне ставлення до праці підневільної в умовах імперії у свою чергу суперечливо примушує володарів імперії ще більше закручувати гайки визиску підневільного населення та поневолених народів. Раби працюють кепсько, навіть натяк на нагайку з боку влади чи зазіхання з боку держбюрократії на свободу підприємливого населення прирікає подібну державу на те виродження, яке може бути зупинене лише достатністю правових свобод та демократії.

Саме стани немічності у подоланні безнастанних поразок, статуси вічної жертви знеможеної надолужити згаяне, саме невміння працювати із доступним матеріалом та суб'єктна ницість цих непотрібних нікому маргіналів змушує їх марити про чудеса в обхід правил, аби якась стороння потуга, але не вони самі особисто, подбала б за їхнє щастя. Покладання сподівань на якесь надприродне й переможне над усім відкриття, вірування у месію, у вождя який розв'яже усе зав'язане й нагаєм витре сльозу удовиці – є не лише прямим наслідком пасивності романтиків та утопістів, але, вже у свою чергу, чудеса з маячнею плодять нездатних. Ті, які хваляться своїми нещастями, - там і залишаються.

Примусовість праці трудовоб'язаних, невивплата за яку вважається комуністичною перевагою над необхідністю розкошелитися перед вільнонайманими, має тенденцію до ухиляння від визиску, з наслідками занепаду подібного господарювання з низькою продуктивністю уярмленої праці. Передовики соцзмагання ризикують буквально отримати кайлом у потилицю від членства бригади, оскільки ентузіасти посилюють норми виробітку. У той час як вже полярним парадоксом, з яким комуністичне господарювання не є спроможним впоратися і який стає вбивчим для комунії, є бюрократизація, зростання й посилення якої мало б стимулювати відсутній та занепадницький ентузіазм мас зеків. Спорадичні кампанії з терору, а то й відстрілу вже бюрократичного апарату погоничів доводиться проводити руками та інтересами ієрархічно вищих ешелонів номенклатури, для контролю над якими потрібен конвой не вписаний у систему повального терору, який би функціонував вже не за страх чи згідно ідеологічних догм, а за організацію ним суспільної праці мав би позитивний профіт особистісної корисливості вищий від партократичних привілеїв. Себто комуністичне повстання проти власників із їх знищенням завершується їхнім відродженням. На відсутности приватного інтересу і злиднях лиш їх можна збудувати.

Серед складових того, що числять у арсеналі людського щастя, окрім фізичного здоров'я, достатку, здійснення мрій та вдячності за це від ближніх, числять ще й ті емоції чоловіка, які не лише не є пасивно прив'язаними до його інтелекту, обслуговують його суспільні ролі, а на останні ще й впливають. Емоції психічного життя, як реакції випередження не лише подразнень, а й розумово осмислених реагувань, - є своєрідною ментальністю передуючою власне менталітетові у знаннях та смислах, є тим успадкуванням нашої належності до живих істот, яке лише розвивається від станів нашої соціалізації та когнітивних кебет, й ніяк з прогресом не занепадає. А розмаїті історичні спільноти не останнім своїм завданням у раціонально визначених цілях самозбереження ставлять регуляцію психічного життя свого членства, бо домінування емоцій не може не бути утисками на інтелектуалізм. У архаїчних суспільствах опанування над емоційним світом розглядають навіть за цінність важливішу від добробуту, або за змісти віровчення, або за підгрунтя тої моральної поведінки, яка рихтує вже соціальні відносини. У достатньо розроблених та системних віруваннях обов'язки, які віровчення накладають на своїх вірних, намагаються видавати за прояв відкритої чуттєвої радості, - щоб паству замкнену у борги виконання культових зобов'язань не змудило й не призвело до відштовхування від сумного з культом пов'язаного.

Так само, як для винахідників їхня афективна втіха є видом і винагороди, і стимулу до праці, окрім дарунків слави та грошей від утішених клієнтів, то й для тих, яким славу громадського визнання своїх винаходів не вдається обміняти на емоції самозадоволення від своїх пропозицій тому, що останні є помилковими та суспільно не затребуваними, - то й для означених шахраїв ризику їхнього винахідництва слугують не сигналом безпеки із заступом за який починаються вже невідворотні хиби, як емоційна радість творчості саме й спричиняє новації, ефективна помилковість чи хибність яких вже є другорядною відносно означеного афекту. Буяння психічних емоцій зберігає свої батьківські ролі стосовно, передовсім, безумних ідей, тоді чинником креативності винаходів корисних є переваги раціоналізму та опрацювання досвіду. Містичні ідеології зобов'язані своєю появою на світ тим підсвідомим прагненням творення суб'єктів діяльних, чий активізм залишається не узгодженим із знаннями доказовими. Зона породжується нуртуванням креативності у мізках запалених жадобою здивувати світи; зона закінчується просто через нудьгу у виконанні культових та каторжних приписів до яких зобов'язують усе інше, поза клікою означених психопатів, суспільство.

Безпосередність дотику між ординарністю добра та між нудьгою від подібного заняття і є тим станом, тою точкою біфуркації від якої пароксизмом колапсу породжуються манії диваків та лузерів, які уявляють себе героями та богонаближеними, бо у несуперечливий спосіб їм не вдається бути продуктивними за прописами унормованого. Імітація творчості у напрямку штучного ідіотизму дається легше ніж праця у зворотному векторі. Божевілля легше ствердитися саме у середовищі нормальних.

Трайбалістську владу, від якої порядку нема, замінюють на рекет норманів; їхні князівські міжусобиці змінює централізм номадів, які також від набігів переходять до данини; їхнє грабіжництво заміщується адмініструванням самодержавним, з покріпаченням підданих; імперія модернізує владу дворянську вже у напрямку європеїзації; потягнення до буржуазного підприємництва і права, до начатків демократії розвертає влада комуністів; владу цих номенклатурних приватизаторів капіталістичної власності змінює влада братків, які приватизують плоди праці комуністичної. А втіхи від того як не було, так і немає. І це при тому, що одна частина має тілесно прилучається, у якості витратного матеріалу жертвовного, влади яка кладе у труну владу попередню; а на стороні захисту попереднього режиму так само енергійно, - з тою ж доказовою для історії незмінного московського збиральництва змінюваністю політичних і ідеологічних галсів влади, - воює така ж маса, на тих самих ролевих для неї призначеннях. Від перекладання з рук до рота того, що вожді вкрали, - то сума збитків для люду від того не зменшується.

Зона бандитизму та несправедности, в умовах щоденного їй спротиву з боку закону, не набула б чинности. А живильних умов для беззаконня бандити добиваються байдужістю громадян до відповідальности, яку бандити добивають беззаконням. Нехіть громадян до слідування нормам, із заміною останніх вже на фізичне виживання, яке громадянам бандити методами терору залишають як згоду із режимом бандитизму, і є глибинними підвалинами режиму. Причинами тоталітаризму є лінь у активному його запереченні. Досить не робити нічого - і вбивства самі собою почнуться.

Проте крицеві модуси загальногромадянської темниці виробляються не індиферентністю, нейтралізмом, відсутністю інтересу до підтримки будь-якої позиції зі сторони втомлених в'язнів, а – цілеспрямованим залучення останніх до активної та самовідданої участі у будівні означеної тюрми. Бо ентропія та хаос руйнують не лише порядок речей, а ще й роз'юшують саме руйнування. Відчайдухи зони відчай духу залишають лише своїм жертвам. Досконала затрата відповідальности настає не від прямого пограбування жертви на відповідальність перед власним сумлінням, а через обдарування жертви вже на облудну відповідальність перед приписами містифікаторства. Формоутворюючий для зони тоталітаризму обов'язок накладають на вірних їй саме для того, щоб фанатики не відволікалися ні на які змісти та принади інших вірувань. Зона це актуалізація покори задля дезактивації імовірностей свободи. Аполітичність насельників зони примусу загрожує існуванню зони більше, ніж послаблення виховного терору для того ж контингенту. Дисциплінарність довільно яких змістів віровчення метою має запобігати розмиванню дисциплінарности.

Щоб знизити рівень помилкового пропонують не лише відмінні стандарти, але й стверджують логічно протилежне, - а щоб наблизитися до незаперечного, то пропонують мовчанку, бездіяльність, нічого не пропонують. Пасивність прощення та терплячости до будь-чого - це атрибут та функція Богів. Тоді як культура і прогрес творяться людьми, які виносять однозначні та безкомпромісні твердження там, куди ще не ступала думки чи нога означених прихильників пасивности.

Вірування у чудеса вицвітають услід за набуттям тих знань, які виростають із критики, яка породжується втратою переляку від терору, занепад якого є розпадом його органів, які затрачають державне їх забезпечення, услід за деградацією того одержавленого бандитизму, який є наслідком силового й беззаконного об'єднання відмінних народів у імперію, яка розвалюється внаслідок занепаду віри у чудо її утворення.

Публіка яка усі свої ментальні зусилля направляє на відгородження від усякої інформації, домагається того щоб її не обтяжували знанням про проблеми, відповідальністю власною за розв'язання проблем, яка фізично тікає від проблем, яка сподівається що усе якось само собою без неї вирішиться якось, яка згодна із усім, не цікавиться нічим, довіряє аби-яким старшим начальникам, переконана у своїй ницости, нікчемности, нездатности вплинути хоч на щось, яка пливе туди куди її несе, яка вірить у чудеса неймовірні, сповідує пасивність, якій усе по барабану чи пофіг, яке не цінує ніщо та не шкодує ні за чим, готова зарізати чи оспівати будь-кого аби терпіти будь-що, для якої добро чи зло є однаковими, не розрізняє темне від світлого, аби лиш її саму не зачіпали, - зрештою опиняється на своєму місці: у концтаборі. Який, у свою чергу, починає із подібних неофобів продукувати любителів спрощень та ненависників реальности.

Між терплячістю московитів до рабства та знуцанням на ними зі сторони московських владоможців існує не так конфлікт, як резонанс, суголосність, синергія, які й роблять цей симбіоз тривалим і витривалим проти прихильників свобод. Обдирання московськими начальниками своїх підданих останні з прибутком обмінюють на зворотне обдирання стягнутих земель і народів. Тих, хто заробляє на своїх похоронах не можливо відлучити від подібного їхнього бізнесу. Ризикова участь у банді грабіжників не буває примусовою. Громадянські функції питомих московитів наслідують, а не передують архетипові, натурі, інерції стереотипу збиральництва того, що погано лежить.

Європейська культура духовна успадкувала давньогрецьку естетику, давньоримське право, давньоєврейську релігійність, відстоювалася спадкоємцями волелюбства германських племен, знаходила підтримку зі сторони лицарства, гуманістів, підприємців, дослідників, пройшла горнило війн, імперій, революцій настільки, - що увійшла систему цінностей європейців мало не фактом. Тоді як для традицій московського збиральництва, заданих монгольським номадизмом, європейство представляється наносним, а європейські народи, як ресурс для споживання, є об'єктом атаки зі сторони інтеграторів зі сходу. Самодержавна адміністрація була не лише механізмом утримування укупі зібрання людей і народів для їх визиску, як влада правила ще й промоутером європейства на терени зони свого контролю. Вибір і ставки на повороти ідеології останньої імперії є схильним до тих розворотів суперечливих, які є оптимумами задля ефективності збиральництва.

Аж долею московства є врожай його звичок. Ідеологія збиральництва, того що погано у сусідів лежить, з постійною безпомилковістю розвертається на сторону мобілізації сил контролю для чергового завойовницького походу жертвовного. Московство наражається на централізм і дисципліну виконавців як на виключний інструмент організації нальоту та паразитування на уярмлених жертвах. Для успіху не обійтися без заангажованості на місянські чудеса, - щоб жертв надурити, а самим запалитися месіанством.

Даремно вважати, що московство є не схожим на європейство лише за рівнем окультурення, що доста підвищити специфіку збиральництва у бігові навздогін Заходу, то тут таки видом останнього Московщина стане. Провальними є прожекти вестернізації московського царства з метою пониження загроз від нього для суспільств відкритих правовим свободам і конкурентній співпраці. Спотворення питомих традицій московського експансіонізму паразитарному є злочинним замахом на московську ідентичність. Московство є тупиковим відгалуженням від тих магістралей прогресу, які на даний історичний період визначаються лідерством євро-атлантичної констеляції народів.

То лише надмірно знахабнілі бандити, які відчувають свою перевагу над силами спротиву жертв, відверто хизуються цілями своєї агресивності. Тоді як у інших обставинах, то задля спантелювання сил опору зі сторони своїх жертв та задля оправдання сил свого нападу, - то нападники проповідують передсуди та упередження стосовно того, що весь світ лежить у злі, що правоти не існує, що винуваті усі без виключень, себто не лише жертви нападу не можуть бути правими у відстоюванні своїх прав, а й більш того, нападники допускають й оцінку свого нападу як прояву фатуму зла і неправди, відносно якого нападники є не більш як пасивними виконавцями. Проповідь нейтральності стосовно злочину є союзництвом злочину. Браму правди висаджують тараном об'єктивності.

Стихія інтегрального порядку не тільки не має стосунку до власне упорядкованих норм співжиття громадян, як ще й руйнування останніх є ціллю переіначення світу атакованого чудесами одномірності. Домагання внести до містики та суперечливих догматів зони якусь раціональність, доказову причинність чи слідування навіть інтересам навіть зони, - не може не бути замахом на зонівську стихію. Відмова від закону вбивати і руйнувати стає для секти єдиновірців їхнім виродженням. Рутини і утихомирення наростання революції є вбивчим середовищем для періодів розгортання концтаборів. У зоні порядку нема й не повинно бути причин чому одних вбивають, а інші отримують імунітет від логіки бути убитими. Безпричинність терору, нарощення усілякого негативізму і криз, непрогнозованість інтересів політики зони – є не недоліком зони єднання, а сильною її стороною.

Для невігласів, які свої примітивні манії нав'язують доквіллю як його порятунок, їхній революційний виступ проти більшості та традицій лиш тому і тоді може бути успішним, коли вони силою фізичною чи ідейною, - але за усіх умов силою протиправною, - ворогів святого учення своєї секти орденської нищитимуть, щоб цих жертв очистити від гріха їх неправильного буття. Оскільки ж нема гарантій перемоги для безумців, то умови відсутності спротиву їм, - як змісти усепрощення й любови, толерантності, - революціонери вводять у свою догматику. І їм вірять, хоч для себе вони залишають війну проти усіх.

Невідвратною закономірністю повного розчинення у системі абсолютних приписів, цілковитого упокорення незламній дисциплінарності насильства, остаточного визнання сакраментальності власної рабської планиди стає чуття відв'язання від тягаря усіх стримуючих правил та обов'язків, стає переростання безвідповідальності вже у безкарне свавілля, стає легалізація безкрайнього злочинства. Колапсом схилення перед долею неволі стає полярність безумство революційного розгардіяшу. Коли нічого із можливого не можна, тоді усе нездійсниме стає необхідністю. Загнані у скруту трансформуються у скаженця, ладного навіть на доброчинність. Не може бути такого, на що б не пристав концтабірний туземець. Так посилення на волю Божества чи визнання себе його рабом дозволяє віруючому без скрупулів виступати його караючою рукою.

Коли особні сповідники місії великоросійства усе ж наполягають на дотриманні доказового задля цього дослідництва, тоді як відмінний масив модернізаторів та удосконалювачів цієї місії доказують що: вчених треба звести зі світу, що у скитах зберігається мудрість предків, що рускіє прибули із зірок та володіли давнім Китаєм, що ми є одним народом із українцями яких нема й не треба, що іхтамнет, анінеліталі, етаанісамісебя й подібну незрівнянність, - то хіба що у знетямі можна спробувати второпати загадку суміщення у одній голові несумісних переконань.

Звинування не лише ближнього, а й далеких народів у їхній ворожості, зоологічному русофобстві, у стремлінні утнути якусь прикрість капості, - яке автентичному московитові слугує самооправданням у його способах прожиття чужим коштом за будь-яку ціну, включно із обманом і розбоєм, - є базованим на доксі, за якою правдивий московит вважає однаково і себе, і цілий світ як зануреним у тотально пануюче зло. Без орієнтирів на щось добре. Трюїзм віри у негідність усіх та усього не спонукає московця висунути претензії до будь-якого бандита. За свої мізерні невдачі у обдиранні ближнього московит вибачається тим, що йому не пощастило дістатися до високих посад у зграї вождів. От тоді він би вже нагулявся й відвів би душу у помсті. Проте всупереч химерам тоталітаризму про нездоланну універсальність зла, що усі є подібні московитам, що окрім поганців нема більш нікого, - доброчинність є не лише нормуючим ідеалом, а й фактом. Усі народи за усі віки переконалися, що лиш добро приносить добро. Плодами ж переступу будуть втрати не лише його жертв, а тих хто заміряється розжитися від свого зла.

При намацуванні мирних шляхів розвитку можливим є плюралізм і різнобічність підходів до проблеми, конкуренція між оптимальними варіантами, експериментальне випробування стандартів з відсіюванням чи відкладанням до кращих часів того, що показало себе не найкраще. Але у зупинці того, що визнається ворожим, як соціальна аварія, - то реакція має бути невідкладною й однозначною, з нульовою терпимістю до проявів зла, без хилитання у сумнівах застосування кари на переступ. Подібно до того, як невідвратно й миттєво спрацьовують запобіжники проти технологічних аварій.

Стандарти потрібні не лише тим, хто їх дотримується, а й навіть їхнім супротивникам, бо інакше останні не зможуть законтрактувати у їх суперечці із цими загальниками. Різній одночасного використання відмінних стандартів є не зручним. Визначати кордони застосування наукових істин можуть лише науковці, які піднімаються до порівняно вищих обріїв знань. Стандарти підпирають знання з низу творчості. Відповідно відступлення від доказових правд вже на сторону облуд і помилок є саме помилками і облудою, а не пропозицією на збагачення інваріантного. Коли факти і знання про них є у згоді, тоді вихід за межі допусків у істині є не альтернативою щодо її виключності, а є глупством. Коли різнобічно правих є багато, то правдою тут є лише їх чисельність, а не різнобічність. Тож сповідники химер та не існуючих утаємничень ріжуть конкурентів чи не віруючих у шаблонні вигадки чуда лиш для того, щоб свої догмати уподібнити ознакам тверджень наукових, щоб заперечити сумніви у утопії.

Так розворот до стану рабства, із масовою заміною прав на трудовобов'язання, а розуму вже на партполітпросвіту, - є рабством, а не альтернативою правовим суспільством.

І своїми причинами, і своїми наслідками зона має мовчанку тих, які у подібному занятті не лише перестають бути праведниками, а й стають винуватими перед викликами зла, облуд, злочинів.

Актуальним за усіх часів в усіх системах цінностей залишається звинувачення на голови тих підприємців, які, використовуючи відмінності між діючим правом та поняттями справедливості, встигають за своє життя обікрати масу інших громадян. Проте аварії на шляхах підприємництва не можуть виправдовувати теорії та практики із заперечення підприємництва взагалі. Гіршим від навіть суспільно корисної активності індивідів талановитих є масове збайдужіння і навіть організоване виконання грандіозних планів партії.

Реакцією спротиву маси на екстремізм поневолювачів є наростаюче збайдужіння, - попри те, що демотивовану до підприємливості масу в'язнів заколотники домагаються хоча б терором та ідеологічною обробкою, на зразок соцзмагання та почесних грамот замість зарплати, підтримати у тонусі продуктивної праці. Низька працездатність рабів під примусом в умовах несвободи випускати якісний товар і є тим, що неодмінно покладе край одержавленій тюрмі, - коли каторжники імітують працьовитість у відповідь на імітацію тюремниками пайкового заробітку каторжників. Спершу тоталітаристи набувають ваги на тлі байдужості й той самий пофігізм маси зрештою спростовує активних тоталітаристів вже до небуття. Туфта це та фортеця на якій навіть смертельні укуси Органів безпеки не залишають слідів остраху.

Бандити із числа схиблених на своїх упередження маніяків та бузувіри із числа кримінальників добираються до влади саме на ґрунті поблажливого до них ставлення, коли злочини не карають, а толерують любов'ю під приводом урізноманітнення подібним чином стандартів добра і права. Зло здатне розростися до тотального виповнення ним усіх соціальних відносин та лінків тоді, коли бандитизм намагаються обмежити й огородити у рамцях його спеціалізованої самодостатності, коли переступ представляють внутрішнім конфліктом між сторонами його учасників, коли байдужий загаль відкараскується навіть від усвідомлення наростаючої аварійної ситуації через представлення нападу агресорів на сусідів як далекої війни громадянської. Проте підміна правової боротьби проти злочинства вже на задоволення злочинних апетитів останні розпалює й додає їм ресурсної потуги. Хибно вважати, що нехлюйський дозвіл сектантам вдосконалюватися у цінностях їхнього спеціалізованого фанатизму, а то ще й вільна роздача їм їхніх галюциногенів, намагання у внутрішніх стінах гетто замкнути їхні претензії до зненавидженого ними світу доквілля, - буде рішенням виваженим. Без користі не дратувати тих, які власне роз'ятрення виставляють приводом нападу на прихильників порозуміння. Злочинно потурати зловмисникам, попускати омані, панькатися із доказовою кривдою. Час змінює усе у конкретиці обставин його однозначних вердиктів. Прощення злу призводить до зворотного з його сторони.

У суспільствах, у яких керуються мисленням, знаннями, законами прив'язаними до подій, а події керуються узгодженим із їх об'єктивністю мисленням, - а не ритуальними вихилясами з приводу настання очікуваних чудес, - то існує жорстка обумовленість між високими стандартами успішних пізнань та такими ж досягненням практичних результатів цієї розумової діяльності. Тоді як вірування у реалізацію неймовірного саме й будуються на розриві подій та адекватного їх усвідомлення з тим, щоб мучеництво пастви визискуваної творцями химер було компенсоване маніями навіяними творцями химер з тим, щоб паства у очкуванні обіцяних дарунків від сил потойбічних не повставала, не нарікала на свої реальні у цьому світі потерпання та втрати заради й на користь любимих провідників до спасіння. Тож коли виникають дисонанси чи кризові стани розходження між теорією і практикою, то у суспільствах не орієнтованих на втілення чудес б'ють на сполох, виправляючи чи практику злиднів вже під досконалі теорії, а чи підправляючи помилкові розуміння вже під вимоги достатку. Аж у зоні дисциплінарного виконання святих догматів можна як завгодно довго понижувати рівень добробуту зеків, навіть віднімаючи від них життя, без особливих ризиків для очільників зони. Терпилам, що живуть казкою, байдуже до реалій їхнього виживання.

Коли вигадки задані вірою у визначенням ними реальности, а не навпаки, визнаються незаперечними цінностями, а, водночас, останні не тільки не відповідають реаліям розвитку, як ще й є противними розвитку, - то залишається просто не звертати уваги на чудеса, догмати, обітничі сповідання, або ж, у кращому випадку, перенести змісти та імперативи віровизнання у карантин, відділений виразним розмежуванням із запитом на вже не химерні реалії та розвиток.

Коли свої надібки москаль має як здобич із щасливої крадіжки чи як такий самий дешевий дар зі сторони правлячої влади, коли в умовах московства крадені статки не перетворюють крадія у їх правового господаря, то москалеві залишається таке ж нехлюйське ставлення до втрати цього знічев'я отриманого баришу, який терміново треба проциндрити, розбазарити, змарнувати і прогуляти з витівками, поки роздобичу не відібрав більш удатний злодій. Як прийшло ніби нізвідки, то так і пішло певно на нінащо. Байдуже ставлення самого злодія не лише до поцупленого ним пожитку, а й до його власного життя, не кажучи вже про ігнорування життя відібраного від господаря, - іменують широтою російської душі.

Коли у людині бачити змоглядно лише втілену реальність якогось ідеалу, то усім іншим тілом людини можна зневажити, а саме поруйнувати людину з причин її розходження із нормою, яку людині нав'язують сповідачі ідеалів як остаточної і реальности. Коли химери вважати виключно сущими, тоді власно суще треба геть виключати звідти. Коли рахуватися лиш із ілюзорною картиною світу, то дійсність доводиться не лише ігнорувати, а й знищити.

Хибно й гадати, що супроти ідеологічних та релігійного гатунку атак нападників можна успішно протиставлятися вказівками на невідповідність їхньої пропаганди фактам предметним. Бо вірування саме й створюються задля знецінення ними фактів, задля подачі вигаданої реальности доміантною та учительною у відношенні до речей, задля виправлення утопіями та чудесами тих реалій, які засуджуються як гріховні та ворожі щодо догматизованих візій та регламентів вичерпного у історії змодельованого ідеалу. Аргументи предметних ситуацій розбивають об крицю фанатичних переконань. Наслідками світоглядної пропаганди зі сторони ідеологічного противника передовсім стає впевненість у фейковості, флуді, вірусности цього галімого дезінформатора. Результатом дослідження ступеня безмірної глупоти, некомпетентности, зятятости адепта відмінного культу у ході критичних із ним сперечань та критичних змагань з приводу переваг між віросповіданнями стає те, що він був зайнятим тим же самим заняттям. Ефектом від вимірювання між розмірами безмежного месіанства, святости, чудес стає доказ навіть не нульової, а від'ємної цінности ворожої пропозиції на досягнення остаточного щастя й порятунку від того що не входить у замір щастя. У відповідности із психічним здоров'ям скорше можуть перебувати твердження створені на конструктивних для прогресу вершинах наукових знань, а – не на рівнях підсвідомих чуттів та сподівань у казковий спосіб якось обійти закономірности необхідного.

Хоч справжні московці знають, що комунобудівництво є апогеєм їхньої історичної і глобальної впливовости, - тоді як осібні імперотворці не поділяють цих переконань; хоч одні правдиві рускіє палили ікони, - тоді як окремішня частина пастви Святої Русі націлена на протилежне; хоч маси певні, що то демократія разом із демократами завалила розміри єдінанеделімства, - тоді як відмінний масив Рускава міра числить злодіями інших; хоч питомі московці своїй ненависті до загниваючого Заходу надають практичних втілень, - тоді як добірні великодержавники моляться на вестернізацію; хоч пишуться необхідністю мільйонних жертв покладених на вівтар комунізму, - тоді як поодинокі модернізатори Расії коливаються і мнуться щодо числа вичищених ворогів; хоч збирачі народів стверджують за осяйні перспективи почилого у Бозі самодержавства, - тоді як опінія відчуває нестримність процвітання ладу що припинив означений рух; хоч порізнені автохтони завершення історії у прожекті расіявсемуіругалава сперечаються за спасительність одержавлення, - тоді як їхні візаві роблять ставку на роздержавлення вкраденого; хоч ненавидять розкольників дружби народів, - тоді як вони ж стверджують, що ми є аднім народом. Аж усі поспіль вірять, що у історії вони п'ють шампанське, - у особі своїх кращих представників.

Причетністю до свободи і життя є подолання завад у подібних заняттях. Тоді як для насельників зон тотального контролю нездатність перебороти насильство над собою не тільки не є вадою, аж навпаки, - пристосування до нещастя, уживання із обставинами нездоланої каторги, притерпілість до оточення ворогами слугує оправданням власного лузерства, неробства, пасивності, що вони відновлюються знов і знов як ментальна причина нездоланного рабства. Безвихідь для традиційних у культурі тюрми невольників своїм накопиченням має не перебирання відповідальності за свою долю зрештою на себе, і навіть не бунт безпричинного руйнування усього й усіх, а – готовність поставити на собою ще більшого сюзерена, який дбатиме за добробут підлеглої йому маси мучеників. Для спільнот, поступ яких є пов'язаним із правами та свободами, умовами соціалізації і окультурення громадян є недопущення видів тиранії чи монополізму у мірах шкідливих для самодостатності їхньої особистості та проявів їх креативної підприємливості, - тоді як для любителів зони беззастережної правоти вождів спотвореним видом соціалізації цих природних рабів є любов до принципалів аж до щастя загинути за ідеали насаджувани означеними зверхниками святими. Попри те, що потреби гуртування мобілізованих для нападу сил відтворюються щиросердими запитами самих рекрутів зокрема та поспіль, - бо єдність задає переваги, - аж на додаток ще й військово керівництво вождів зайняте терористичним викорчовуванням геть із лав, очищенням рядів від відступників, дисидентів, калєблящїхся та інших ворогів.

Перебування у реалїях тюремної історїї є неприпустимим для вільних громадян спроможних розв'язувати проблеми й освоювати грані незвіданого, - тоді як умовами успіху для зайнятих пограбуванням окупованих цими насильниками людей і народів є організаційне насилля над самою масою членства банди. Покірливість пахану, готовність накласти головою у нальотї на жертв, слїдування дисциплїні війська поневолювачів має для останнїх переваги спївставнї із вигодами продукуючих спїлнот: бо усього лиш цїною смертї поплїчників у лавах агресорів тї, якї уцїлили отримують частку із здобичї не витрачаючись на відсутнї у нападників таланти на виробництво захоплених статків; готовність самовїддано служити у війську навали на сусїдів дає незвіданї для вільних громадян перспективи безвїдповїдальности й можливости безкарно красти, знущатися над нижчими, бути вільним від моральних обтяжень.

За порухом чиновної руки маси московитів шикуються у демонстраційнї шестя з портретами бїйцїв загиблих у підтримцї суверенїтету імперської держави проти нашествия германцїв. Оскїльки ж відстоювання незалежности країни Рад було водночас ще й захистом цього режиму диктатури пролетарїату у особї її номенклатурного авангарду партапаратчиків, якїй п'є шампанське вустами крацїх представників народу-переможцїв, - то означеним демонстрантам годило б для повноти ще й нести картини для подїбного символїчного оживлення полеглих за Справу партїї з будовання Світлого майбуття: кулакїв, буржуїнів, гнилої інтелїгенцїї, уклонїстів, арабїстів, та инших без лїку ворогів народу.

Під тиском уярмлення одномїрнїстю, яка вимагає жертвности, - то кожен із трудармїйцїв прагне заховатися у мушлю пересїчности, де його б не чїпали, демонструючи задля того свою участь у масових ритуалах викликання собачої смерти собакам, якї залишаються поки що не добитими режимом одномїрности. Аж тиск останньої саме й вимагає від кожного зека не лише войовничости у вїдданости справї Партїї, а й дїй з вигризання крамоли. Саме тому, що кожен зек є недопущеним до влади та її розподїльникїв, бо він є зобов'язаним подїляти не менш як позицїї геополїтики її вождїв.

Приписами зони є жертвнє служїння пастви, і то не лише на рївнї культових вїдправ, а мученицькою загибеллю у атацї на ворогів чи на фронтї ударної працї; водночас зоною неволї є обернення її вїрних вже у рабських виконавцїв вказївок вождїв, себто долею зека стає його вїдсторонення від участї в управлїннї зоною. Дразливїсть цього протирїччя мїж потребами волї і її практичною неможливїстю штовхає суб'єкта зони на, так звану, внутрїшню еміграцїю, - де зек буде свою уявну незалежнїсть саме у просторї асоцїальности.

Сповідник, він же в'язень секти опиняється у стані невизначености між сфабрикованими гріхами ще не минулої реальности кризової та між вигаданим обітницями вже не дорослого щасливого майбуття. Одні брутальні лиха, які заступаються іншими казковими потерпаннями, вводять їхню жертву не так у ступор безсилля та відчай нерозуміння свого втягнення у некеровану вирву смертельно небезпечних стихій, як розпач безпосередньо межує із дикунською енергетикою жертви вдатися до екстремумів більш ніж простого подолання страждань що обсіли. Мозок і відчайдушна поведінка жертви своєї віри розривається як від неможливости вдало заховатися у шпарину від домінуючих закликів піти на ще більші жертви, так і від знемоги дочекатися лавини ніштяків обіцяних за мучеництво. Непереборна розбіжність між оманами віри та безперспективністю втілення цих же химер цього ж сповідника а чи комунізму, а чи Страшного суду, а чи практика з лікування заклинаннями перетворює вже на викапаного пацієнта здатного не лише на кайф покірливого мазохізму, як ще й на вибрик що заскалюватиме за межі безуму. Безсилля розпачливого незадоволення від втрати орієнтирів на чудо віднесене поза межі не лише його досягнення, а й розуміння спонукає жертву безрезультатної віри вже до того заощадження на власних життєвих ініціативах, яке із насельника зони робить податливу іграшку у руках вождів та нав'язаних стереотипах відправлення культових приписів зони. Афективні розлади роблять депресію плідним ґрунтом культивування закликів до війни. Хоча раб є не лише плодом зони, як ще й зерням її народження, а, водночас, спантеличений контингент є ще й потугою яка загрожує існуванню самій же зоні абсолютного порядку. Насельники зони потребують ще більш хльосткого батога аби ним даремно стримувати нуртуючий рабський бунт. Ефективність беспорядности у тому, що вона є не так наведеною, як є особистісним плодом інтимних афектів самої жертви перемоги розпачу.

Не останнім чинником пригнічення з відповідною дискредитацією узвичаєних ціннісних орієнтирів є не лише розчарування у фантазійних обітницях, або фіаско у перспективному бізнесі підприємницькому, як ще й реальний жах від таких невідворотних загроз якою може стати фізична смерть в умовах ще не прийшлої втоми від життя. Не даремно секта яка обіцяла розраду у протистоянні смерті набула глобальної впливовости.

В умовах дій виключно під впливом дисциплінарних розпоряджень від начальства та дозволених культових ритуалів, то сподівання на здійснення обіцяних утопій є лише слабким утішанням на домінуюче перебування в'язня у океані ворожого оточення, серед негідвладних стихій смертельних і підступних ворогів святого учення. Песимізм передчуття руху історії до остаточної загибелі спонукає adeptів подібного сповідання саме до рвучкого викриття диверсантів п'ятої колони та санітарного від них очищення, аби тим самим як не наблизити казку, так хоча б відстрочити апокаліпсис. У зоні її зек може виживати не лише наполегливо приносячи на вівтар відкритих її ворогів, як ще й лякаючись власної тіні зради.

Бандитів, які на державних посадах прилаштувалися біля годівниці споживання вироблених суспільством благ, публіка не лише терпить, а й вітає, коли еліті свої привілеї вдається подавати як комісійні, заслужені її трудами на суспільне благо, але - не у ситуації, коли провідники свої соціальні ролі та функції відносять до прямих збитків свого добробуту. Еліта, себто меншість яка для себе відриває більшість від суспільного продукту, й надалі може забезпечувати безпечність подібного заняття лиш тоді, коли не закриватиме грабованій масі перспективи кар'єрних зростань, коли свою левову частку еліта оправдовуватиме своїми доказовими внесками і провідними ролями у запитах на організацію громадського життя, коли, щонайменше, не відніматиме у маси хліба, прав, самого життя. Бо у протилежному випадку настає та ризикова міра між терплячістю мас та нестримними апетитами ошалілої еліти, коли у точку біфуркації можуть увірватися нові кандидати на елітарність.

Московську політику та імперську свідомість розриває з одного боку тяжіння месіанізму у замірах підбити як жертву ласу здобич у особі розвинених країн європейських, зненавиджених московитами як ворожий світ; з протилежного боку русифікаторів спантеличує і викликає агресію антизахідну нездоланне їх невміння наздогнати взірцевий Захід.

Рівність у примітивізації, яка досягається не лише фізичною, а й інтелектуальною руйнацією культури, - своїми наслідками має концтабір, продукцією якого є подальше пониження прикмет людяности аж до рівня поведінки звірів керованих навіть не інстинктами, а психічними розладами, емоціональним фанатизмом, відсутньою емпатією. Суб'єктом зони єднання у абсолютній візії є здичавілий натовп, натхнення якого у винищенні ворогів і є енергетикою зони. Усе у зоні робиться заради натовпу, ніщо там не існує окрім запитів його пересічності. Вожді не гвалтують масу, а оприлюднюють її інтимні інфернальні підсвідомі чуття. Обкрадання насельників зони на смисли забезпечується введенням тіла натовпу у транс несамовитої, ошалілої, навісної ненависті до усього відмінного від ідеалу зони, аби сектанти шикувалися у лави й шли у самовідданій мученицькій жертвовності у бій проти тих, на кого настановлять вожді.

Свій агресивний похід проти усіх правил тоталітаристи заходяться оправдовувати не виділенням слини у апетитах зажерливих зазіхань до чужих статусів і статків, а провиною тих, хто своєю працею досягнув більшого ніж ті означені насельники підвалів, які нападом на заможних та талановитих мають, буцімто, право відновити справедливість у спосіб відправлення успішних вже на смітник, із подальшим посіданням ролей і функцій знищеної бандитами еліти. Усіма способами завойовники позначають себе як сторону яка потерпає, що й, на їхню думку, змушує їх мордувати благополучну частину суспільства. Любителі чудес та простих рішень почуваються у себе вдома саме у статусах жертви, аби із себе перекласти відвіт за це неподобство вже на удачливих і останнім відомстити карою. Проте, якщо бандити повністю виключають себе із можливостей поліпшення своїх статусів власним силами, то тоді їм треба було б виключити звідти і свій напад на здорових громадян, не вважати свій напад способом подолання власних злиднів та нищоти. Бо спочатку існує бажання бандитів зайнятися бандитизмом, а вже потім оправдальною причиною криміналу вони виставляють право силового подолання власних злиднів вже чужим коштом чи то способом введення у злиденність вже багатіїв. Бандити пасивні лише на власну працьовитість, але на злодійське віднімання й присвоєння чужого у них енергії не бракує.

Глобальні проекти створення власної імперії, у якій поневолені і завойовані нею сусідні чи віддалені народи будуть гарувати й експлуатуватися на користь переможного народу метрополії, зазнали невдачі. Колишні метрополії беруться вибачатися чи компенсаційними виплатами спокутувати історичні злочини колонізації, а то й толерантно відкриватися для діаспори переселенців із колишніх колоній вже як цілина для переселенства вже зворотного, коли емігранти самі біжать до не створених ними високих стандартів життя. Військові прийоми імперіалізму чи вже відпрацьована віроучительна атака на мізки народів замінюється на часі на більш вишукані прийоми втягування народів у залежність від господарчих, технологічних, освітніх переваг лідируючих країн. І лише Московія, - не зважаючи на невідворотні процеси розпаду що царської, що комуністичної імперії, - під акомпанімент зойків про чергову трагедію розвалу великої країни російської дружби рідних народів, знов і знову вирушає у рецидивні походи на повторне збирання народів які на користь власної суверенности знову й вкотре розстаються із ще не добитою імперією.

Удосконалення експропріаторських методів заборони власности через одержавлення, у ході московського збиральництва, вже опортуністичними методами дозволу власности через роздержавлення подають функціонери єдинанеделімства не як наступ, а як буцімто поразку русифікаторства у його представленні комунізмом, - а тому московські інтегратори, вже уособлені у офшорному олігархаті, вимагають вдячних приношень від світу західної культури за нібито добровільне визнання невдачі антибуржуазних змагань у історії будування комунізму. А відсутність згоди західної еліти на прийняття на правах чинного голосу у своє коло приватизаторів спадку комунізму, - сприймається останніми не лише як образа, а ще й як привід розгортання подальшого наступу на досі ніяк не зогнилий Захід. Відповідальними за свій карний військовий реванш московити призначають співдружність західних демократій, де модернізацію збиральництва не числять за здобутки вестернізації.

Для порушників суспільного здоров'я та традицій, то потугою інфікування суспільства на звабні ідеологічні обіцянки є віра переконань неофітів у їхні вірування. Саме для того й вигадують розходження між умовностями духовних сповідань супротивників, бо у бездоказових конструкціях не можна дійти згоди, бо лише посилаючись на невидиме й неймовірне можна без співчуття проливати кров неправильних з ідейної точки зору ворогів, - тоді як з приводу розподілу матеріальних благ можна домовитись і порозумітися. Проте хоч як би ефективно працювала пропагандистська система партполітпросвіти чи релігійних шкіл, але чудеса, згідно природи їх надприродности, не можуть підміняти собою конструктивні закони та породжувані ними реалії суспільного буття. Більш того, стимулювання віри у векторі приписів абсолютистського віровчення, яке за визначенням не може мати поза собою доказів своєї правоти, може лиш множити неортодоксальні ересі, розхитуючи мобілізаційну потугу означеної доктрини. Тому згуртованість лав сповідників чергового рятівного учення тотального забезпечується не фанатизмом готових загинути за віру, а загрозою вбивства для противників цієї віри. Позитивністю тоталітарного режиму є терор проти табору негативного до нього ставлення. Паства зони обіцяного їй чуда утопічного, яка уціліла у невпинних кампаніях чистки від ворогів та тих які сумніваються, зобов'язана не лише мовчки, а від страху покарання повинна культом свого побуту зробити служіння вождям зони. Не лише мовчанка, а й обов'язкова неучасть у політичному житті, цурання активної громадянської позиції, відсутність критики на сторону вождів зони стає тою особливістю дегуманізації психіки пересічного зека й страхів його поведінки, яка відрізняє зону одномірности від демократичних суспільств включених у правові, підприємницькі, дослідницькі свободи. У інклюзивних спільнотах їхні громадяни тому виконують свої громадянські обов'язки, включно із службою військовою, бо відкрите суспільство з його інститутами слугує його учасникам. Тоді як німування у зібранні ексклюзивному причиною має не духовні горіння парафіян, а загрози їхньому фізичному животінню. Мовчанка й індиферентність з відстороненням від проблем є не лише наслідком, як, передовсім, причиною зони неволі. Військом підбурювачів і насильників є ті, які свою мовчанку доповнюють ще браком думки. Саме вони є суспільно небезпечними. Асоціальність потребує реакції профілактичної.

Покірливе виконання розпорядків зони порядку, націленої на підкорення поки ще не підпорядкованих земель і народів, - слугує для контингенту зони не лише чесною та аргументом лояльності, як ще й оправданням служіння на користь режиму. Проте не лише добровільне сповідання учительних норм режимів терору й агресії, а й навіть мовчазна незгода із режимом, а то й вибачення за послухняність через обмін послуху на право збереження життя в умовах терористичних для нього загроз, - не може правити достатнім оправданням для участі у практиці злочинів режимів тоталітарних. Карна загроза життю виконавцеві злочинних наказів є злочином зі сторони ініціаторів тих наказів, - проте злочин залишається порушенням права навіть за умов надання йому виду закону. Оскільки правом є відповідальна неучасть у злочинних акціях, а протистояння останнім є правовим обов'язком, - то конкретна участь усіх сторін переступу має досліджуватися судом та тягнути за собою невідворотність осуду. Не лише наводчикам у танках, які відкривали вогонь снарядами на виконання наказів зі сторони розпалювачів війни та порушників світового миру, а й робочій силі яка сумирно на заводах кувала ті танки та боезаряди, - не доводиться робити із себе односторонню жертву. Ті, які у зоні мовчали як раби, заслужили бомби вже на свою голову.

Оцінювати історію культури як картину однозначного поступального розвитку не дозволяє включена туди історія розвитку військової справи. Руйнівна ефективність сучасної зброї доведена до стану припинення нею не лише сучасности, а й майбуття існування людства, - на відміну від недоведеного інтелекту та людяности тих, які готові ту зброю застосувати. У тотальности мілітаризації зникають розмежування між цивільними та військом, професією якого є вмирати; настільки успішно у топку руїни йдуть усі ресурси без остатку, що зрештою й на місці смислів війни залишається пусте місце; зона призначена на максимізацію війни. Припинення мовчанки проти зони дає примарний шанс життю на Землі.

Подібно до людей спроможних конструктивно збагачувати культуру, то примітивісти й собі марять утнути якесь винахідництво. Оскільки ж невігласам та пройдам не по-силах, а ще й нема чого у істині позитивного запропонувати суспільству, то усі оферти від цих тоталітаристів вичерпуються насадженням: або неймовірних чудес потойбічних з обітницями втілення усіх тих можливих забаганок, які є тотожні учительним догматам утопії; або ж адепти єднання наполягають на силовому ламанні негативістському тих складових та елементів здобутків культури, що їх ці насильники від імені чуда оголошують для культури зайвими, шкідливими, гріховними. Тоталітаристи обіцяють настання раювань з Богом, комунізму з рогом достатку й подібне притьмом, як тільки будуть забиті усі вороги учення, еретики й подібне. Позаяк чудеса не спрацьовують, то виключним практичним результатом сповідування абсолютистських планів, - окрім спотворень цими планами психічного здоров'я віруючих у плани, - є спотворення життя противників учення до стану вже нежиття. Прикметними місцями, потовченими ходом тоталітарних зон, є цвинтарі. Тоталітаризм це вправління у видах знищення. Руйнівна природа заперечення затребуваних та доказових шляхів прогресу проявляється не лише у тому, що ламання порядків і законів є технічною і об'єктивною необхідністю нав'язування світу ілюзій, як нігілізм від зони остаточного порядку парадоксально і є його ж призначенням. Творці зони ламають і трощать не лише тому, що вони це можуть чинити, як ще й тому, що вони не можуть цього не чинити.

Не лише можна, як ще й треба беззастережно ігнорувати обіцянки розпорядників чудесами про те, що надприродні чудеса стануться, що мертві воскреснуть із могил для суду Божого над ними, що за комунізму блага посипляться на тих хто гаруватиме хіба що з охоти. Але треба йняти віру найменшим натякам зі сторони чудотворців у тому, що вони вбиватимуть усіх відступників як ворогів. Бо саме це заняття і є виключною реальністю зони.

Проте професійні творці нещастя хибують, коли сподіваються, що опісля виполювання ними із суспільства бур'яну ворогів та колишніх порядків залишиться сама чиста благодать для влади Нового порядку. Коли катам щастить ще й знищити тих, для яких терор зостався лиш згадками пам'яті. Аж скорше байдужіють стосовно добрих справ, але не до зла, покарання якого є імперативом права. Переступи ніяк і ніколи не будуть обдаровані безпам'ятством. Саме тому історія й являє собою картину злочинів та помилок що їх силуються виправити нащадки. Усякий злочин його учасникам неодмінно вилізе боком. Як достатністю мудрості є цурання глупства, мінімумами прогресу є недопущення погіршення ситуації, то й достатністю добрих справ є не чинити злого. Так Сталін і Гітлер у фундамент моці своїх імперій закладали тіла класових чи расових ворогів, - проте те, чим вони пишалися, повисне їм злочином на тому страшному суді, яким є історична пам'ять.

Даремно московські інтегратори подають успіхи силового загарбання ними теренів і предківщин сусідніх народів як здійснення московського права. Бо тим самим збирачі доказують, що процес створення ними своєї московської батьківщини ще не стався як завершений, що без включення підбитих земель і народів московське царство є недоробленим до достатності самостійництва. Себто розмір і якості Московщини можуть не лише переглядатися, а й будуть ревізуватися. Не на користь московцям. У єдино переконливий для московців спосіб здійснення права звільнення народів від московців.

Зі сторони адміністрації посткомуністичних приватизаторів, то їхні погрози супроти американської закуліси і розширення натівського, - у спосіб гонки з озброєння та нанесення превентивного ядерного удару, - є дезінформацією розрахованою на внутрішньо московське її використання, аби у московської маси складалося враження на відстоювання кремлівськими можновладцями самостійної політики інтересів Федерації у пику апетитам закордонних недоброзичливців та загарбників московської сировини. Бо власність на приватизовані апаратом і чекістами заводи, кар'єри, банки є радше прокладкою, де кінцевим вигодоотримувачем є той самий західний світ, умонтування у який і є цільовою зі сторони комуністичної номенклатури причиною завершення комунізму. Виникають ризики виходу з-під контролю похвалянь і ігрищ кремлівців розбомбити свої капітали та свої сім'ї на Заході.

До змістів своїх месіянських призначень у переустрої історії світопорядку московці включають навішування звинувачень на поки ще не підкорений, а тому гріховний на думку московців світ. Від часів появи літературних текстів у Московії ординській, то там очікують на загибель Заходу і цей прогноз залишається не лише актуальним для московського люду, як вони ще й відчайдушно віддають свої сили та ресурси на втілення мрій зашкодити ворогам. Безпосередніми наслідками розквіту московського царства оголошують причини і незворотну необхідність загибелі західної цивілізації. Московці ініціюють і розбурхують усі види протистоянь між країнами, оточення яких маркується як вороже; загрозу становить євро-атлантизм, бо там наростають протиріччя, кризи, породжувані ним світові війни. Америка має луснути, бо загине виробництво на основі підприємницьких капіталовкладень. Московці переймаються деіндустріалізацією Сполучених Штатів, турбуються перетворенням західного світу у електронний концтабір завдяки технологіям цифровізації, московців бентежить розмивання ідентичності западенської моралі через толерування збоченців, допущення мультикультуралізму, через нашествя переселенців із колишніх колоній. Америку має спопелити вибух вулкану, затопити повінь розливу океанів, отруїти порушення екологічної безпеки. Погубить грошолобство, невміння солдатів воювати у некомфортних умовах. Масонівських штатників розшматує як сепаратизм їхньої федерації, так і створення володарями світових грошей вже світового уряду. Загниваючий світ чистогану потоптають вершники Апокаліпсису; капіталісти, як то виявляється у комуністичних писаннях, обкрадають і експлуатують товар робоча сила; капіталізм загрожує світу такою доктринальною конструкцією як відчуження. А вирішальним чинником загибелі нелюдського світу західнянського є виправлення його інструментарієм Світової революції, диктатури пролетаріату, створенням соціалістичного лагера, зверненням надій трудящих та людей доброї волі саме на рятівні призначення московського месіанізму, який іде на жертви заради визволення світу від зла відсутності у світі московського провідництва.

До змістів своїх месіянських призначень у переустрої світу та історії московці відносять достоїнство будування свого господарства саме на збиральництві, себто на споживанні багатств упокорюваних ними народів, на поневоленні і визискові московської маси її ж погоничами. Правдиві московські імперці хизуються саме тим, чим вони погрожують ще не підбитому ними, поки ще вільному від них світовому загалу. Необхідність і нагоди кормитися працею своїх рук та розуму, - як то має місце у країнах кола культури західництва, - московці кожен раз розвертають на сторону заперечення, попри те, що відсутність надходжень від експансіонізму та паразитування, прикрість вимушеного переходу на самоокупність у внутрішніх кордонах московства та вимогах дотримання норм права прирікає московців зрештою аж на нестачу харчів. Загарбання чужих територій, або компенсоване браком цих зовнішньополітичних успіхів посилення пограбування вже внутрішніх ресурсів імперії, викликає у московської маси не чуття поточного злочину і переступу законів, а ейфорію і підтримку аж до обоження проводу своїх начальників. Оскільки для питомих збирачів істотним є нехтування не лише відправленими ними у смерть жертв їхньої навали, не тільки московцям є байдуже до життя своїх стрільців, які полягли внаслідок спротиву зі сторони жертв московської навали, - як важлива здобич, яка у дувані, з ласки вождів, частково дістанеться масі уцілілих поневолювачів. Правильні московці підуть на усі можливі, включно з неможливими, власні розтрати, аби лиш не працювати самим, а натомість отримати хоч дешицю чужого вже як свого. Коли нікчемна одиниця, то нікчемний і їх загал. Даремно людям свободолюбним переживати і поділяти свої турботи з приводу ущемлення свобод та людських прав справжніх московців в умовах московізаторства та торжества московського царства, - бо регламентна дисциплінарність, мобілізацій стан, покірливий послух московських рекрутів наказам верховноправителя та його апарату, себто постійне у історії московства фактичне поновлення рабських станів для насельників зони одномірного порядку та мілітаризму представляється московцям не нещастям, а гарантією отримання ними справедливої пайки за їхню жертвовну на користь власної держави службу.

Злидарі, керовані не власною свободою, а підлеглистю сторонньому поневоленню, реакцією повстання мають саме образу, яка й характеризує ницу значущість повстанця очолюваного виключно логікою помсти. На протигагу творцям які штурмують таїни на відтинку позитивних внесень до скарбниці прогресу, то нещасні насельники тюрем й страждальці ревізують минуле у непохитній впевненості переробити його вже на свій профіт. Лузери активні на зворот від добродієств. Чим поганіше, то тим краще для ще гірших. Ворожість до не власної немічності є натуральним відгуком для тих хто сам став жертвою, програвши змагання з відстоювання власних прав. Чуття, усвідомлення та стани власної нікчемності долають робом вигадування ворогів, ненависть до яких чи зловісне існування яких має виправдати упосліджених саме перед скрупулами поневолення від власного убозтва. Цурання чужим є ідентичністю тих, хто сам для себе залишається пустим. Фантазії самозвеличення, якими тамують комплекс власної неповноцінності є продуктом підсвідомого визнання не власних переваг. Адекватністю світосприйняття рабів є нуртуюче готування зла й відплатної кари на голову тих, хто перебуває на учті життєвих гараздів. Примітивісти, - яким залишається вірувати хіба що у чудеса аби тою неймовірністю перебороти те, що вони не у змозі змінити, - перебувають комфортно при тямі у себе вдома у середовищі образи на весь світ й марять про загибель останнього. Плачі, чуття непотрібності нікому, трагедійність надають ущербним повноцінності. Лише впевненість у тому, що лиха тільки починаються, вселяють у песиміста віру у відповідність руїні. Недоріки завше недоречні, неслухні, не до місця там, де пропонують чи апробовують перспективно життєздатне. Заздрість до чужих багатств, закиди чужим достаткам як наслідку потерпань насельників підвалів та звалищ, пошук провалів неодмінно поза власними обдаруваннями – є дорожною картою та трибом поведження для цих повстанців проти вигаданої ними несправедливості, коли ці порушники прав та правил безпеки беруться точити ножі та вимишляти війну супроти ворога неодмінно зовнішнього. Самоприниження це привід для агресії проти гордовитих. Бандитизм усправедливають не власними нестатками, а чужими перевагами. Знедолені певно знають, що противній стороні нема чим більш зайнятися, як плести змови й шпигувати за самозваними рятівниками противного їм світу. Долею каторжників стає войовничість. Мораль страдництва, мазохістське оспівування парадигми принизливої покори, затята бездіяльність здатні породити бунт злидарів як скидання напруги відчаю через клапан неможливого. Розпука для безмірно ув'язнених є наркотичною дозою розв'язки з безнадією. Варіантом компенсації уярмлень та поразок є штучне їх висміювання у жанрі гумору повішених. Із образи будують месіанський фетиш, задовольнити який не у змозі навіть знищення усього довкілля обабіч. Апетити меншовартісності можна контентувати лиш відповідною мірою трупів із середовища охрещеного вже у об'єкт нападу на нього. Месники оголошують себе та свій реванш безперечно правим, тому що вони, на їхню думку, нікого не окрадають, а лише повертають собі своє законне, яке у них відняли вороги. Недругів треба мати пребагато, більше ніж невидимо, весь світ розмаїтих невірних, нелюдей, диявольщини, якому нема числа, зобов'язаний штурмувати цитадель рятівного віровчення, а особливо не обійтися без невдячних підривних елементів саме усередині обложеної фортеці, - бо лише брак оволодіння багатствами супостатів перешкоджає втіленню чудес віровчення вже у факт світового багатства. Фантомні боління підстьобують кпини і скепсис сподівань на добродієвність, а то й безоглядну критичність яка маскується під подобу винахідливості. Чуття провини є не так наслідком, як причиною станів жертви. Тоталітаризм є випадом знедолених проти усього їм непритаманного й незвичного, де ввижаються загрози свободи. Капосні невдахи, як вожді байдужих, ошелешують світ концтабором, щоб нормальні не хизувалися своєю доладністю. У ображених власною непереборною відсталістю переплутані: марення наздогнати й випередити удатних обранців долі, осоруга до останніх із прокльонами й віщуванням їм актуальної загибелі, маніакальні вигадування утопій обітованого щастя всупереч узвичаєнь життя вільних спільнот. Ворогів демонізують щоб освятити власну віктимність. Зону зводять для бідних, а не проти них.

Світовідчуття й поведінка спільнот які промишляють полюванням за чужими пожитками, так і водночас, як то трапляється із несамодостатніми, перетворюються на об'єкт атаки вже для більш удатних мисливців - коливається у діапазоні між полюсами: від ненависті вже до любови, від ролей ката вже до ролі мученика, від активності руйнівного гвалту вже до подоб рабського пристосуванця. Коли необхідні для прожиття багатства належать господарю, а не бандитові, тоді бандит має як знеславити господаря, так і вигадати, так само безпідставно, славу собі для того, щоб виправдати присвоєння чужого вже як свого. Коли у неспроможних до продуктивного життя вистачає сил лише на те, щоб відняти чуже, - тоді мастилом для машини нападу стає ненависть до жертви, звинувачення її у необхідності померти щоб тою мертвечиною нагодувати зголоднілого хижака; а коли несамостійні не мають сил навіть для успіхів свого розбою, - тоді вони упадають перед сильнішим розбійником не лише слугуючи йому у його війську, а ще й щиро відчуючи приязнь любовну до доміантного насильника свавільного, сподіваючись що за відданість означеному альфа-самцеві щось із здобичі чи з панського столу перепаде служивому собаці. Любов, як антипод ненависті, виникає у суб'єктів не спроможних на ненависть агресивну; любов це холуйське самозречення на користь зверхника задля демонстрації відсутності у того хама загрози щодо свого пана у спосіб жертвовного служіння інтересам означеного егоцентричного принципала; любов це захист від загрози зовнішніх у спосіб реального самовбивства перед тими ймовірними загрозами. Ненависть до ще не вбитого господаря рухає бандитами у відчутті їхньої любови до майна того господаря; ненависть до жертви наснажується святенницькими та месіанськими візіями здобичника вже до себе любимого; ненависть, як антипод любови, виникає у неспроможних на емпатію. У зоні полювання за чужим добром ненавидять усякого хто заважає любити ту зону самоїдства. Імперська людність утримує імперію не лише за ціну тої харчової пайки якою вождь у зоні імперської експлуатації утримує імперську людність, а - ще й безцінною любов'ю до вождя, який недоїдає ту данину, яку його дворові з хижою ненавистю деруть із самої ж експлуатованої імперської людности, передаючи недоїдене як пайковий дар для вдячної маси утриманців імперії. Існування паразитарних спільнот обмежене часом їхнього хиткого балансування на межі ще можливого полювання за тою дичиною, існування якої представлене у кінцевому рахунку самими мисливцями. Бандити обмежені тим, що вони ще можуть відняти, коли до того заздальгідь у бандитів зі сторони права та карних виконавців не буде віднятий бандитський спосіб існування разом із способом пересування бандитів поза межами камери, - тоді як для продукуючих спільнот невичерпність їхнього збагачення відкривається у джерелах їх праці винахідницької, бо живцем поступу у рамках культури людської та людяної є інтелектуалізм, а пробавляються чужим трупом хіба що тварини. Насельники зони їхнього ж уярмлення прагнуть за усяку ціну уникнути втрати відчуття свого страждання у зоні, - бо ця утрата своїх ролей мучеництва чи статусу об'єкта ненависті з боку ворогів прирікає страждальців на не отримання привілеїв та доходів за зазнані ними збитки та втрати у покорі вимогам жертвовного служіння містичним ідеалам віровчення уособленим у вищестоящому начальництві, - коли ті невольники демонструють свою щирю любов до начальників у сподіваннях від останніх отримати у відповідь хоча б пайковий корм; так водночас насельники дисциплінарної зони військового табору водночас з не меншими бажаннями прагнуть зберегти за собою ту агресивну катівську ненависть до ворогів яка й дозволяє солдатам чергового фюрера брати участь у завойовницьких походах, аби самовільно вдовольнитися ще й на трофеї мародерські на доданок до службового посадового довольтства від свого військового начальства. Професійні збирачі чужого майна просто починають задихатися коли середовище довкола них приходить до життєвих впорядкувань, бо лише ситуація кризи, хоча б і ними спровокованої, дозволяє означеним мисливцям встановлювати силою нові порядки задля отримання за це комісії здертої із ворогів вигаданих за допомогою ненависті у любови до майна винищених ворогів. Імперотворцям стає гірше, коли їхнім жертвам стає краще, що викликає у них відданість до знищення жертв.

Якими б облесливими не були б розмови вождів про те, що людям буде добре жити у зоні рабства створеній для них вождями, аж у вождів нічого не вийде без готовності до перетворення на рабів самих мас людей; концтабір можна прищепити лише на стовбур такої ж нищої у культурних здобутках спільноти, звичної до відсталості та до унормованої неволі; треба мати за плечима сторіччя кріпосництва, свавілля самодержців, церковних маній на обраність, - аби колективною масою із піснями про чекістів повалити на шляху світової революції у зони грандіозних будов комунізму на боротьбу із експлуататорами. Умовою свого сприятливого продовження примітивісти ставлять продукування примітивізму, проте для запобігання цьому важливо суспільству вже не бути примітивним. Тюремна зона вождівського усевладдя та такої ж любови мас до вождя є не покаранням, а винагородою спільнот гідних згідно своєї освіченості подібної долі. Найліпшою завадою на агресію насильства є належність до того рівня цивілізованості, яка й єдиного кроку навіть у зародкові не дозволить собі у напрямку до колючого дроту лагерь. Мінімальними вимогами для уникнення зони є максимальне недопущення нагод опинитися там. Культура не є панацеєю від тюрми, проте ліпшої профілактики поки що не спостерігається, - усі відмінні засоби є гіршими.

Оскільки у режимах, процвітанні яких будують на сповідунні чуда, - на відміну від суспільств у яких спеціалісти мають фахові знання, - посідання проводу належать кліру, який витісняє фахівців та знання фахівців ще й легкістю сповідуння послідовностей культових відправ, то у кар'єру імітаторів чудотворення натовпом поринають усі ті, які прагнуть усе за ціну ніщо. Тобто тоталітарні спільноти є механізмом з негативного відбору кадрів, коли на гору спливають не лише невігласи, як ще й найбільш безпринципні серед них, готові у пожертву приписам учення та вказівкам вищих начальників пожертвувати будь-чим. Щоб бути на вищих місцях у ієрархії банди, то треба відзначитися замазаністю у максимумах її злочинств. Відбір у еліту зони саме виродженців й стає не останнім фактором виродження зони.

Трюки на манежі із дресурою приборкання хижаків викликають аплодисменти від шанованої публіки тоді, коли звірі залишаються загратованими, але при спробі контакту без решітки - доводиться їх пристрелити. Не людей, звичайно ж. Щоб не ризикувати. Подібний алгоритм безпеки має вступати у силу тоді, коли серйозно беруться планувати введення московського збиральництва у тіло європейського продуктивного виробництва.

Протягом сторічч культурі московського збиральництва чужих народів та кримінального покріпачення вже окупованої людности вдавалося виступати конкурентом країн зайнятих продуктивною працею, а не хапанням крадених ресурсів додаткових. Зрештою вже на фазі комунізму утримування колоній стало для Московії збитковим так само, як і не стачило пайки для утримування податної робочої сили безоплатної чи то низькооплачуваної. З горя, дійшовши до вичерпання сирівців мінеральних та очікувань на настання обітниць відкожногопоможливостям, - то довелося модернізуватися у сподіваннях на те, що західнамдопоможе, коли московська культура вестернізується. Але тому то марна спроба вискочити із тяжінь інерції збиральництва не може не обернутися трагедією історичного московства з відповідною реакцією ресентименту антизахідницького, бо: за скидання баласту утримування колоній доводиться платити їхньою втечею геть із величчї єдинанеделімства й небажанням народів туди повернутися на зважаючи на аргументи обстрілів із реваншистської артилерії; бо маса заскочена на необхідність підприємництва, роботи власними руками, на проблеми права та демократії замість статусу пайкоотримувачів просто не може й не бажає цього робити; бо успіх чергового перерозподілу статків на користь можновладців вже номенклатурного розливу лише посилює напругу соціальних розшарувань, змушуючи самозвану протоеліту приватизаторів із числа корупціонерів до подальшого закручування гайок соціальної динаміки й до пошуку ворогів на Заході попри бажання цих офшорних нуворишів вписатися у тамтешні принади. Свобода й відповідальність замість звичок кріпацтва стає отруйною для імперозбирачів.

Диктаторські режими тяжіють до видавання своїх волінь за закони з виставленням подібних законодавчих актів за представництво права. Й хоча можна оголосити, кажімо, володіння тягловим конем вже за підриє ролі пролетаріату як гегемону, а обрізаннє – вже за акцію саботажу та підриєвом обороноспроможности, з відповідними оргнаслідками для прожидді підкуркульницької, - проте не обов'язково усі манії навіть обожнених фюрерів увійдуть у арсенал права. Між виявом інстинктивних інтересів, партикулярних цінностей, стихійних афектів оєазіоналістських та, з іншого боку, наданням їм ваги загальнообов'язкової законности лежить царина утвердження права та правової свідомости, яка ігнорується та свідомо руйнується тоталітаристами, впевненими що правовими стають будь-які акти, що їх можна наклепати для підвладного суспільства після захоплення посідань політичної влади.

Доказувати, ще й із сподіваннями на переконливість, те, що загарбувати чужі краї, віднімати у тамтешніх хазяїв права та життя, - то це не правильно, - є марним заняттям не лише для тих, хто незмінно перебуває на стороні права, але й для сторони московської.

За тоталітаризму, де замішують навіть ймовірне із неможливим, зникають несхожості між природним та соціальним. Тож коли у суспільствах, - де існує поділ влад, де права особи не ототожнюють із обов'язками перед тими, хто свої уподобання видає за суспільну необхідність, де бізнес, партійне життя чи свободи на інформованість не обов'язково одержавлюються, - то там судовий вирок уражає, переважно, соціальні виміри життя переступника, обмежуючи фізичну кару мірами обмеження його доступу до суспільства яке він уразив своїм злочином. У низці країн тамтешнє суспільство бере на себе право, у особі його спеціальних структур, на те, щоб у особливо небезпечних злочинців відняти їхнє життя. Тоді як у зоні усеєднання її недоброзичливців піддають фізичним тортурам, з доповненням віднімання гідности вже й узаконеною конфіскацією у ворога народу його зажитків, инколи зведених до матрацу й двійки курей. Лагерь де мордують фізично і є спільнотою тоталітарною. Катування це атрибут зони розгорнутого до його остаточности щастя.

За зафіксованими правилами учасники змагань виборюють чемпіонські звання у іграх і перегонах спортивних; у подобі задоволеного попиту, - існує арбітр споживачів, які віддають перевагу тим чи іншим пропозиціям від товаровиробників, які конкурують між собою; спільним полем для дослідників, які своїми винаходами і пізнаннями апробують незвідане, залишається наукова істина; законний присуд стає результатом права у змаганнях за нього між сторонами обвинувачення і захисту у судовому розгляді справ; навіть у мистецтві, де вибір між уподобаннями й смаками не буває конфліктним навзасм, мистці змагають за спільну для них популярність і популяризацію свої творів. Тоді як тоталітаризм є базованим на абсолютизації своїх ідеологічних маній і упереджень, на незаперечности віроучительних постулатів і догм, на обов'язковости для усіх культових містерій своєї секти. Для тоталітаристів не існує правил, які були б для них зобов'язуючими з позицій урахування слухности сторони супротивної, яка завше і поза усі не існуючі для тоталітаристів правила змагань є не тільки не рівною, а - ворогом, для доказу неправоти якого недостатнім є навіть фізичне очищення від ворога, придуманого штучно за такими ж лекалами штучности й самої абсолютистської утопії. Для сповідників віри у закінчення історії під їхнім проводом – не може бути обмежень у вигляді дотримання підписаних ними з противною стороною домовленостей. Для носіїв месіанського апломбу договори із іще не переможеним ними противником є способом його надурити, ретируватися безпечно в умовах браку власних сил, щоб накопичивши мобілізаційні ресурси нанести противнику смертельний удар через паперову стіну договору про ненапад. Смерть є виключним способом звертання уваги чи зважання зі сторони тоталітаристів до тих, хто із ними береться сперечатися. Тоталітаристи ні з ким не сусідять на полі, у межах, у зобов'язаннях права. Право, вже як воля вождів зони, існує всередині останньої, а не зовні, бо тоді утопія не була б усеохопною. Так мораль, права чужої власности, кордони сусідів не можуть обмежувати борців за світову революцію.

Лідерські ролі кола єврокультури варто шукати в її історії з часів давньогрецьких, де гуманізм був доведений до шанування свободи окремої людини. Різниці між гуртовими початками та персоналізованим власне гуманізмом не зводяться лиш до кількісних характеристик, - проте відмова індивідуалізму у його внесках до гуртових потенціалів була б можливою не лише у запереченнях суверенності людини, а у визнаннях антилюдяності власне людини, що за визначенням є неправдою. Одинак завше поступається колективі і у часові життя, і у потужності виробничих зусиль, і у царині пізнань неспроможним для охоплення одинаком, що вступив у культуру з порожнього місця й незворотно піде туди ж у вичерпаннях життя власного тіла, - проте визнання представництва людяності виключно за колективістським видом громадського життя є однобічним і тому невірним, бо колектив і навіть об'єктивована цивілізаційність руху будування культури зберігає за собою нездоланні риси проекту, себто штучності, себто обумовленості розвитком та прогресом, тоді як конкретна людина зберігає за собою саме конкретику існувань, ще й на доданок має якості такої означеної творчої проникності, куди не вступить колективна творчість. І саме ця здатність одинака на неймовірне, не гарантовано узгоджене з потребами загалу спільнот, висувається аматорами гуртувань аргументом дискредитації індивідуалізму. Поза сумніви, приватний інтерес може бути злочинним на разі неузгодження його з потребами багатьох, імітацією загальних потреб має бути тоталітарна вигадка одинака, - але можливості індивідуала на помилку усунені у спосіб усунення індивідуальних свобод геть із громадського життя призводить останнє до втрати творчих зростань, себто ні до чого потрібного людям не призводить. Колектив поза людиною залишається позалюдяним. Одинак може помилятися, одинак здатен на винахід здатний докорінно повернути історичну долю багатьох, але відмова одинакові у здатностях на добро було б запереченням поступальності не лише культури, а й об'єктивності еволюції. Масив масованої культури, аби бути процесом творення, себто гуманним, завше має не затрачати механізму свого забезпечення у особі особи. Не може бути процвітаючим суспільство, яке б не мало людей вільних, та таких, що звітують у своїх сумліннях виключно перед достатностями чуття та розуміння власної свободи. Коли свободи, права, гаразди, гідність та самі існування людини постають призначенням суспільної історії, то тоталітаристи саме це й будуть заперечувати, будуть пропонувати ті форми устрою, де людина буде знеособленою, злиденою, невільною, приниженою, негідною бути людиною, буде знеславленим мертвяком.

Гуртування зусиль, навіть на засадах нападу на свободи ближнього, переважає навіть доказовий у його осмисленості опір одинаків, - що й надає стимулів для адаптації суспільством тоталітарних гуртувань, - проте будування примітивної соціальності на засадах офіри їй творчих здатностей окремої людини суперечливо стає запереченням будованій на творчих свободах людяності, - що й робить тоталітарну організацію неприйнятною для розвинених типів соціальності. Переважання масиву інерціальності надбань цивілізаційної культури відносно навіть часу життя індивіда, потрібного на хоча б освоєння дециці з масиву, могло б свідчити про поглиблення знецінення творчих здатностей одинака, коли б останні не були б останніми лімітами за які ніяка цивілізація й кроку ступити не може. Спеціалізованість виокремлених царин у структурах цивілізації відмінних від виокремлених покликань талантів одинаків дозволяє не лише вигадувати ворожнечу між людиною та її відчуженістю від продуктів її ж праці на власну потребу, але й провокувати війну зіштовхування бунту людини проти неузгоджених у одній і тій місцині тих інтересів інших, що є об'єктивовані у власне культурі, аби у тому бунтів проти такої ж вигаданої трагедії відчуження віднайти аргументи на тоталітаризм, себто на виправдання винищення уречевленої у інтелектуалізмі культури за її надто ціннісну самостійність, - але подальше упадання перед талантами людини з метою їх ефективного для користей загалу використання, ставка на поглиблення самодостатності продуктивної творчості, зняття примусу на фах людини у не потрібному їй, себто у спеціалізаціях талантів інших, породжує сумніви у доцільності продовження надміру примітивних форм організації соціуму.

Впевненість у власній достатності, віра у власне покликання, покладання на власні сили у чутті подолання ризиків невідповідності тих сил та обставин долі – є запорукою змагань у прогресі, коли означені намагання досягнути космічні ліміти обмежуються кордонами тіла та справами однієї особи, що бере відповідальність на себе, коли карі за неуспіх власного підприємництва та винагороди за успіх дістаються відповідальній особі, а не перекладаються на відповідальність усього суспільства, як то чинять вожді тоталітарних систем. Виміри тоталітарности, коли і ідеологія і її втілення, і буття катом і буття жертвою, і маржа і збитки, дістаються одному її творцеві - є механізмом вдосконалення, але розподіл між ініціатором вигадок та безвинним у тому суспільством ризиків таким чином, що вигадник потрапляє у святі з причин неможливостей втілення вигадок, а суспільству дістаються страждання у спробах втілення означених нісенітниць, - і є власне тоталітаризмом, себто заскалюванням та вторгненням обмежених досягнень одинака вже у необмежені можливості загалу. Одна людина є зерном суспільности, з якого може зростати здоров'я суспільности. А помилковість закладена у творчості одинака, що її одинак нав'язує загалу і яка переростає у помилку і для сусідів, і є тоталітаризмом. Коли ж тоталітаризму у обставинах помилковості та порушеннях суспільної нормальности щастить втілитися у суспільні події, тоді хвороба з позицій владности починає винищувати свободи творчості тих одинаків, які здатні вже на непомилкові відкриття. Прогресом життя та життям прогресу є відповідність між творчістю людини та історичними досягненнями суспільства, тоді як тоталітаризмом є дисонанси між помилками нав'язаними суспільству та істинами від одинаків, що їх означена помилка у особі влади відторгає.

Звинувачення тоталітарним режимам за їхню ставку на стабільні начала організації соціальности закидають лише ті, які втрапили у жертву тоталітаристам як членство стада, яким не пощастило стати підметами соціального дійства, які є сировиною сваволі тоталітарного режиму, - проте тоталітаризм і є торжеством індивідуалізму доведеного до його одиноцтва та неузгодження не лише із масивом інших поневолених ним людей, а доведеного до його противенства законам історії, природности, здорових глуздів. Тоталітарний режим це свобода, якої вистачило лиш для вождів та їх клеветів саме тому і з тих причин, що інші люди у своїй масі залишилися поза свободою. Від ідеалу свободи особи тоталітаристів відрізняє лиш те, що вони здійснюють свої свободи саме за рахунок нівечення чужих свобод. Тоталітарні режими тому лиш і є неприйнятними, що рівень неволі для багатьох стає мірою свободи та джерелом достатків для нечисельних обраних. Біда тоталітарности не у тому, що вона забезпечує ресурсами лиш мале число хижаків у полі соціальної історії, а у тому, що цими ресурсами є поневолення свобод багатьох.

Хоча спрямованість тоталітарности проти масового прояву людських прав і свобод могла б бути доказовою лиш у принциповому запереченні можливостей людей побудувати гуманне суспільство, - проте масовані факти будовання достатків одних робом обдирання інших до злигоднів не тільки не дозволяють виписувати карт-бланш будь-яким формам індивідуальних свобод, а й стають виправданням таким системам стримування хижих талантів одинаків, серед яких не останню роль відіграють тоталітарні системи. Тоталітарні системи вітають мафіозні групи, що їх організували, тоталітарні системи не приймають ті, хто стає їхньою жертвою й кому тоталітаристи завадять розвивати власні підприємницькі таланти, - себто тоталітарність буває історично доречною для недоречно примітивних етапів поступу прогресу, незмінним напрямком якого і є прогрес, себто підвищення свобод людей, включаючи туди й людей окремих та достатніх у своїх творчих досягненнях. Тоталітарні режими тому й стають просто злочинними, що вони будуються на зневірі у людяности, на ворожості до гуманітарних свобод, на запереченні можливостей окремої людини бути мікрокосмом. Вчення, які охоплюють усе, залишаючи людині ніщо, будовані на зневірі у творчі можливості людей, - що є парадоксально противним щодо призначень вчень. Узгодження інтересів людей у цілісний організм поза сумнівом є необхідним, але не настільки, аби винищувати тою необхідністю інтереси окремих людей.

Великі зони будуються на невір'ї у окрему конкретну людину, яку обіцяють уберегти від себе спасінням у зоні; енергетикою тоталітаризму є виставлення людини ворогом собі, беспорядною у оманах на гідність та достатність, заблукалою серед безпомічності, що долається лиш гуртуваннями у меті поза людськими спромогами; любов до усяких різновидів комунальної дисциплінарности конструюється на матеріалі спеціального приниження людини. Тоталітаризм це представлення людини за неповноцінну дитину, що потребує батьківської опіки з боку тих, хто краще за людину знає про її запити, хто обіцяє прожити за людину краще її життя, хто залишає людині роль сировини для втілення режисури вождів тоталітарної конструкції. Тоталітарною зоною є усе, що не входить до царини свободи, що прикривається необхідністю, що актуалізує дію неймовірного.

Історією поколінь та досвідом людства накопичені такі масиви знань, освоєння й дешифрування від яких є не лише призначенням, а є ще й недоступною метою соціалізації конкретної особи, коли люди здавалося б безвихідно зависають на своїх ролях виключного наслідування імперативів власної цивілізованости та виконавця подразнень на виклики, - але тим то й регулюються оцінки та плоди праці особи, як нібито приреченої на відставання від масивів колективного досвіду, що останній без втілення у особистість живої людини залишається безплідною абстракцією навіть як інформація опрідечена у матеріальних реаліях культури. Якою б немічною не видавався окремий чоловік чи жінка перед лицем інерції прогресу, аж саме через розум та працю людини прогрес і стається. Без актуалізації у людях навіть об'єктивний світ культури поколінь залишається лише потенційністю. Світ людини може коригуватися досвідом поколінь лише через свободу, яка є не лише невід'ємністю людини, а може ще й віднімати чи додавати до досвіду минулих чи майбутніх поколінь. Яким би безмірним не представлявся розвиток світу за участю людських пізнань, аж і він вступає у реальність лиш через дозвіл на те з боку людської свободи, - і лише остання не потребує не від кого дозволів. Брак цивілізованости та соціалізованости особини є більш небезпечним, аніж помилки у її знаннях, проте саме особині належить виправлення у цивілізованости її браку. З-поміж моделей соціоустрою лідерські позиції у продукуванні прогресу належатиме тій, де виразніше забезпечуватимуться права та свободи особи.

Людей збивають у керовану вождями зграю як ресурсний потенціал задля звершення таких циклопічних проєктів, загрозою для яких та розпадом концентрованого гуртування відповідно вважають прояв усякої індивідуалістичної не керованої вождями самостійности людської, - проте масовані стада можуть являти собою ту інерцію непереможности, енергетика якої буде спочатку пожерта взаємною підтримкою у гурті, а потім подібна соціальність буде остаточно затоптаною під ногою спільнот організованих спеціально задля ефективности та роботі на прогрес. Людська одиниця успішна у своєму персональному бізнесові являє собою не уламок від опасистих монополій, як є зразком тої компактної мініатюризації бізнесу, мобільність якого у трендах ринку не обов'язково є завадою його глобальному ширенню.

Зразком розв'язання співвідношень та оптимізації порозумінь між приватним та загальним, між особою та колективом, між конкретикою справ та нормативним є, опрацьоване у конфліктах із ересями, загальне місце, згідно якого християнська відповідальність визнається особистісною, свобода волі людини корегує провидіння, теодицею, кари Божі, а колективні провини чи заслуги для чоловіка є безвідносними.

Делегування повноважень на конто моделі якихось потойбічних сил, у вірі що такі собі Божества тримають у себе смисли та радощі людських існувань, є чинником усіх явищ, здатні розв'язувати усі проблеми, а чи приваби сподівань на неймовірне, передовіра власної відповідальности якомусь вождеві чи державі, самовіддача на користь театрального кумира - могло б бути законним збільшенням ресурсів секти, держави, сім'ї, війська, фірми, шоу, спортивної команди, інших безособових колективістських угруповань, коли б джерелом останніх не було б пограбування конкретної живої особи, на якій усі тільки й мріють нажитися, ще й силуючи особу моральними, інтелектуальними, фізичними облудами.

У розмаї суспільних інституцій тоталітаризм представляє собою той вектор усупільнення, гуртових начал, одноманітного зодноріднення у підкорі позакритичним імперативам масовидного, - який є антиподом усякої приватности. Концтабір там, де життя й устремління окремої особи є знеціненими до решти. Й оскільки гуртування і є ознакою суспільности та механікою складувань культурних досягнень, то й навіть його крайнощі у вигляді схожих на тюрму тоталітарних режимів можна було б видаляти із суспільного устрою лиш через перетворення останнього вже на інваліда. Бо у суспільному устроєві нема ніц зайвого: і гуртування, і приватне потрібні там, де вони є необхідними. Просто неприпустимим є протиставлення моделей індивідуалізму та колективізму, ще й з відданням переваги одному з означених полюсів організації культури, навіть там, де вони співпрацюють неочевидно. Історію людей, у якомусь то там наближенні до правдивого, можна описувати як постійне змагання між гуртовими та персоналістськими началами, де або інерції традицій обширних колективів вдається підгребти під себе майно та ініціативи одинака, або ж останньому на часі щастить у наданні особливостям свого здирництва вже якоїсь подоби загальногромадянської необхідности. Серед потреб на загалі організації суспільного життя тоталітаризм є очільником екстремістського руху на втоптування свободи приватности вже у болото. Тоталітаризм це виправдання девальвації людини, це абсолютизація переваг натовпу перед одинаком, це осудження та осадження індивіда вже на дно. Існують галузі, де приватні інтереси та приватний капітал не тільки не у змозі замінити усупільнені запити, а супроти останніх є навіть шкідливими й загрозливими. Саме загальним місцям, визнаним традиціям, розгодованим ресурсам належить піклування за законністю, тож приватне підприємництво передовсім є хвацьким на *кримінальність*, що є особливо загрозливим на перехідній стадії надання ілюзіям окремих психопатів вже значущости масованої відповідальности. То ще абищиця, коли хворі екстремісти свої казки вважають вказівкою лише для власної поведінки, до часу ігноруючи використання масованих, а тому об'єктивованих залежностей. Тож нерегульований індивідуалізм не безпідставно викликає до себе сторожке ставлення. Й коли здається увесь світ ополчився проти суверенітету тої особи, яка є не суверенною ані у фізичному народженні від попередників, ані у спробах втриматися серед живих істот довше, аніж хотілося б, ані у мові та способах мислення не є самостійною, й заняття людини визначені рівнями та можливостями наявної культури, то тоді залишалося б хіба що молитися на безособові стихії загалів історії та на беззаперечність обставин довкілля, виправдовуючи нищість свободи одинака навіть перед машинерією тюряги, - коли б не невичерпність свободи конкретної людини. Родоначальником усіх поспіль ціннісних здобутків загальноцивілізаційних є конкретна людина з її здавалося б твариноподібними запитам.

Коли майно від його господарів переходить до грабіжників, то, здається, що власність залишається цілісною, а лише господар замінюється на загарбника, - проте перероблення власности на трофей, коли торжествує беззаконня, саме й підриває функціонування суспільного устрою, розруйновує мотивацію виробничого прогресу. Набуття грабіжництвом масштабів громадянських, коли бандити здобувають державну владу, створюють ідеологію виправдання загального віднімання від суспільства його прав та власности вже на користь зграї узурпаторів, забезпечуючи терором пограбування та визиск суспільства у створеній зоні, - і є тоталітаризмом. Тоталітаризм це знищення приватної власности та її носіїв, коли здобич у вигляді трупів, жертв та решток від розграбованого дістається вузькій групі олігархів, які з метою гарантій свого усевладдя добиваються навіть сакрального оформлення свого панування. Тоталітаризм це коли масу приватних власників або просто грабують на статки, або знищують фізично, або перетворюють на робоче бидло для жирування когорти одержавлених бандитів, обкрадаючи означених рабів на права та умови людяности. Змістами комунізму і є виправдання зграї змовників, які віднімання власности від суспільства, віднімання прав народів на власне державне чи культурне життя вже на користь свого усевладдя оголошують задоволенням прав людей та народів.

Неспромоги органічного доповнення доказових у їх потреби видів організації життя людини вже на ідеологічну структуру змушує тоталітаристів будувати останню за рахунок винищення доказових структур соціальності у спосіб знецінення належності людини до: себе та власних свобод, до сім'ї, до фахової спеціалізації, до станової та статусної належності, до моралі, конфесії, звичаїв та способів побутувань, до власності та прав, до мови та національної культури, замінюючи їх на фальшспільноту під пастирством ідеологів. Свою псевдосупільність тоталітаристи ліплять до купи із решток та відходів винищених та спожитих ними інститутів соціальності, з конкуренцією яких на рівні справитися зона ідеології не може. Для професійних поневолювачів не доста, аби неофіт не рахувався із сумліннями свободи та критеріями власної критичності, але тоталітаристам треба щоб їхня жертва була безборонною через руйнування того кванту супільності, яким для людини є його власна дружина та виховання його власних дітей. Тоталітаризм це оголення людини на зав'язані ще на біології сімейні сув'язі, аби з клоччя десоціалізації скомплектувати скомпліковані для глуздів химери дисциплінарності.

Тоталітаризм, як жорсткі обов'язки дисциплінарних приписів і відносин у штучності даного сектантського єднання, передбачає заміну ними розруйнованих даною сектою усіх інших історичних установ життя індивідуального, сімейного, професійного, громадянського, культурного, національного. Усі реальні соціальні сув'язі, усі предмети закономірності та ціннісні орієнтири у зоні гуртового руху до закінчення історії у візіонерській утопії маю бути підпорядковані імперативам культових сповідань у секті вірної пастви. Першочерговою запорукою успішного збивання вже колишніх людей у отару готову покійно піти на жертву за покликком її вождя є обдирання членства банди на особистість кожного, знищення моральності із заміною її на імперативи учення. Разюче впливає на рівень інтелектуалізму впливає псевдоколективізм, за якого відповідальність делегується не собі, - що й уможлиблює злочини секти.

У своєму довершенні зона абсолютного єднання має підмінити собою усі знищені нею виразні моральні стандарти, розмаїті мистецькі уподобання, міфологія та чудеса покликаються витіснити наукові картини світоустрою та раціоналізм пізнань, а на затоптаному цвинтарі соціальних структур і відносин має бовваніти актуалізація утопії та безоплатна задля неї праця мучеників. Здійснення беззаперечної волі вождів та слідування приписам святого канону не є можливою без зруйнування соціальних установ, - включно із родом, етносом, прадідизною, інерційністю традицій, правовим, господарчим, політичним життям, - первинною, ба й біосоціальною клітинкою яких є сім'я з вихованням там потомства. Після руйнування цінностей та функціональних покликань зв'язку статей, то атака на соціальні прав й свободи не лише полегшується, а стає вже технічним продовженням нігілізму. Завдання з переформатування тих супільних відносин, які заскалюють у буття людини як виду живих істот, є не останніми, а то й вихідними для віровчень із сповідання позаприродного. Сексуальні революції крутії та демагоги роблять закваскою переворотів та змовництва. Установу традиційної сім'ї атакують із підходів: історичних, фінансових, розподілу праці й обов'язків, тощо, аж фундаментальним стає удар по моральному устроєві, у спосіб толерування розбещень та перверсій під омофором радісного й веселого розширення розмаю свобод, з консеквентним усуненням норм вже як забобонних завад. Бісексуальність та інша множинна квазісексуальність з безладом та відсутністю усіх розділових меж породжується запитами імпотентів не здатних до ролевих ігор та ритуалів у любощах. Продуктом розмислу збоченці оголошують навіть задані природою ті відмінності між статями, що їх беруться виправляти не лише апологією гомосексуалізму, а й скальпелем. Більш того, легалізацію статевих відхилень заходяться на часі розширити до кримінального переслідування громадян не згідних із гордовитими лгбт прайдами, де чоловіків і жінок нормальних шпетять як порушників прав людини, як гомофобів. Доданком до рухів на захист традиційних шлюбних стосунків, можна було б розглядати своєрідну хитрість еволюції, коли не здатні до запліднення не дають плоду.

У зоні сповідання містичних цінностей тому й покладаються на чудеса, бо лиш цими неймовірностями й сподіваються обійти усю складну низку необхідностей та досягнень культури які б уможливили найпростіші забаганки людські. Оскільки ж вимогам заклинань можуть слідувати лише люди, які змінюють речі, а не самі речі не чулі до звернених до них молитов, то об'єктом зонорегуляції є самі люди, суспільні між людьми взаємини, установи та закони. Грунтом та ресурсом тоталітаризму є людяне. Зокрема такий твірний устрій як сім'я.

Первісною суспільною установою є налагодження, згідно ходи по шаблям окультурення, саме діалогів між статями у представленні їх сім'єю, через яку продовжується біологічне життя людства та має місце вже окультурене виживання виду. І спричиняються традиції і норми зачаття, виховання потомства саме через статевий добір і обмін генними кодами саме як досягнення у еволюції живих організмів. Так само й відмінності між чоловіком та жінкою є наслідком не суто соціальним, а залежать від натуральних фактичних природних відмінностей. І він і вона є людьми, хоча й різняться вони за станами емоційности та певними фізіологічними відзнаками. Чоловік і жінка є не однаковими за природою. Потреби у здоров'ї, харчах, комфорті, спілкуванні мають причинки природні, тоді як поліпшення цих потреб є питанням вже цивілізаційним. Домагання уніфікувати статі, облудно на загал представити структурування у культурі як вид дискримінації, - то ці містичні ідеали тотального хаосу є антикультурою. Різницями варто пишатися.

Сім'я це складний організм і синтез обумовлень інстинктивних, психологічних, інтелектуальних, господарчих, правових, людських. Тож найпершим об'єктом регуляції соціуму, - яким є, буває і може бути зона контролю за людською поведінкою та мисленням, - стає зі сторони любителів чуд саме сім'я як соціо-культурні взаємини між статями. Статеве життя отримує культурологічні характеристики які стають феноменом цього життя. Не перелічити ані у минулому, а ні у майбутньому форм та видів суспільно освячених стосунків між статями, які б на свій час приймалися б чи заперечувалися б як безумовні та виключні. Локальні традиції сакралізуються; водночас загальне у зростання свобод впливає на лібералізацію правових і моральних узвичаєнь. Коли фізіологія сексу залишається впродовж тисячоліть незмінною і цими ж причинами вичерпується глибина пізнання контрагента, то новації туди, - як знесенням мурів чергових понять пристойности атакою на них чергових вправлянь у перверсіях, - вносяться лише переоцінкою відносного тла загалу моральних стандартів. Усування чи встановлення стандартів сексуальности у відмінних культурах за різних часів не є жорстко прив'язаним до прогресу духовного, соціального, технологічного. Улюбленим заняттям авторів містичних учень є канонізація приписів чи заборон на секс. Цей же мотив вмонтовують до міфів про світобудову, він же висувається не останнім чинником соціальних революцій. Складовою, на заміщення зоною противних їй установ здорового суспільного життя, є руйнування морально-правових устоїв сім'ї. Змішування статевих ролей, домагання усунути ці розрізнення вже у розподілі кваліфікацій і організації праці у суспільному виробництві є видом хаотизації як умови зони централізованої тиранії. Існують межі, де намагання упередженнями виховання підмінити природні різниці між статями не йде останнім на пуття. Серед жіночих занять складних для чоловіка є хіба роди.

Коли картиною історичних фактів є повна, або майже вичерпна відсутність жіночих імен серед винахідників, то, вочевидь, непотрібністю винахідництва та ресурсом добробуту для означеної прекрасної половини людства стає праця чоловіків, які вважають ці витрати релевантними у доступові до жінок. Які, вже у свою чергу, цей потяг вважають капіталом власних претензій і вимог до означених ресурсних надходжень. До числа першочергових споживачів соціальної опіки і милосердя висувають вже не пролетаріят бідарів, не альтернативно розумних, не самих калік з відсутніми у них органами, не занесені у Червону книгу зникаючі види пташок, рибок, квітів, а – фемін. Удаване мучеництво від чоловічої опіки конвертують у любов вже до себе коханих. Модою стає переміна патріархальних у сім'ї та суспільстві позиціонувань чоловіка вже на мазохістську вдачу підкорення садистському домінуванню жінки. При незмінній картині браку жінок серед винахідників.

Московське загарбання чужих батьківщин та народів має метою не заміну їхніх господарювань на московське, а є примітивним загарбанням, набігом хижака. Московити тому й обмежуються виключно грабунком та пережовуванням вже готового до ужитку, бо працювати власноручно, бути дбайливими будівничими своїх надбань вони ані у буцімто своїх землях, а ні у підбитих ними чужих батьківщинах вони й не намірялися. Бандити тому і є бандитами, бо вони не є господарями та правовими власниками навіть того, що їм вдалося злочинно вкрати. Вони порушують права чужої власності, бо є не власниками, а є кримінальниками навіть у нібито своїх володіннях, ресурси яких московським забродам потрібні лише для споживання. Режим московської окупації не замінює колишніх господарів на московське дбання за відібрані московитами статки та виробничі фонди, а є націленим на знищення колишніх господарів як таких, що противляться московському розбою. Імовірність інерційного продовження нагод щасливо вкрати, безкарно наступати на ґрунти та обійстя нових сусідів не спонукає осадників до потреб організувати продуктивне виробництва у себе у тилу. Московське царство створює оманливе враження державної імперії, але являє собою бандитський обшак у якому трофеї лише збирають, але ніхто із банди збирачів, включно із паханами у законі, не є власником загарбаного. Московство прикметне відсутністю інституту власності, бо уся власність московства, - включно навіть із вкраденими від народів й неправедно присвоєними інтелектуальними скарбами, - є здобичницьким трофеєм, на якому ще й лежить кримінальна провина за знищення колишнього господаря. Історія московства це нестримний черговий перерозподіл краденого. Хаос московства полягає у тому, що бандитам вдається лише потриматися за вкрадене. Саме тому й пристали московити на модель колхозу, де усе є нічийм, бо це відповідає трибу московського збиральництва. Від того безболісно пройшла операція вже зворотного роздержавлення комуністичного майна з передачею його у користування олігархами, бо це майно знов вкотре не має законного власника, який заслужив би свої статки власною працею створення цих статків. Посткомуністичне роздержавлення не створює власників, а є розвитком бандитизму. Московити могли б трансформуватися у нормальних людей, коли б власність у Московії набула б законности, але інерція московського грабежу робить це неможливим. Московити є імперіалістами - не лиш від того, що їм є що вкрати у сусідів, або у себе з-під ніг, або обдирати один одного, як ще й від нагод грабувати один одного, розпродавати сирівці, реваншуватися у завоюванні народів, що втекли геть із зони, - московити і є імперіалістами.

Західна цивілізація є виробляючою, її багатства створюються продуктивною працею приватних підприємців, а майно є захищеним відповідним правом власності господаря. Тоді як багатства кримінального московського збиральництва від навали на сусідів є гуртовим трофеєм бандитизму, організованого до розміру колоніальної чи міжусобної у зграї нальотчиків громадянської війни, - й відповідно особистісного приватного права на спільну здобич не має ніхто зокрема із учасників гуртового набігу. Причиною московського наскоку є заперечення не лише прав власності жертв нальотчиків, як ще й масив вкраденого – власне власністю не стає, не буває, не може стати власністю захищеною і гарантованою правом. Неправедно присвоєне й набуте із відібраного у винищених московитами господарів розподіляється межі бандою за тими внутрішніми правилами банди, де навіть ієрархічно вищі пахани у законі не мають права крисятничати, себто красти вже вкрадене, а зобов'язані розподілити здобич па-панятіям що імітують право у засадничо неправовій оргзлочинности. Поза цю імітацію права у середовищі беззаконня, - спорадична невпинність чергового перерозподілу краденого саме й становить сюжетну лінію перипетій московської історії. Московити тому постійно не вдоволені перерозподілом вкраденого ними, бо права й справедливості у злочинах крадіжки чужого не може бути навіть серед самих крадіїв.

Ця функція паханату банди у патерналістських турботах про навіть останнього із бойовиків і є формотворчим мотивом московського тотального єднання. Саме відповідність начальників завданням бути слугами московського народу забезпечує легітимність начальників чи бунт проти замірів зробити приватну власність із спільно краденого.

Вирішальним мотивом соціальних взаємин, історією яких і є людська культура, а сутністю яких є виборювання влади для себе тими чи іншими угрупованнями, - слугують звинувачення на сторону передуючих елітаріїв і принципалів у тому, що вони загрузли у злочинному стяжательстві суспільних багатств вже на свою егоїстичну користь, що доста буде відсторонити від влади цю верхівку паразитів й передати владу означеним конкурентам і противникам цього здирницького істеблїшменту, то тут таки й розпочнеться народне процвітання від того, що нові владоможці вже правильно і справедливо регулюватимуть потоки багатств і громадських приходів. Рушійними чинниками формування рухів а чи віроучительних, а чи політичних на зміну соціального ладу, а чи державницьких та національних єднань – слугують створені прибічникам та сповідникам подібних спільнот докази і переконання самих себе у своєму оточенні зловмисними ворогами, пограбування і встановлення владного домінування над якими стає таким чином актом відплатної помсти, оправданим та безкарним для самої агресивної спільноти. Причинками перипетій і змагань за виключність саме власної осібної влади проти конкурентів слугують не лише ідеологічні звинувачення противника у його духовних гріхах, у ересі, у відхиленнях від світоглядного чи інтелектуального здоров'я, - аж маси залучають до революції аргументами на те, що очільники суцїї влади надмірно споживають й було б не кепсько урізати їх на статки, а то й на їхні голови. Виступ проти усього меркантильного, зануреного у мирське, у брудний світ матеріального, якому протиставляються смисли високої, освяченої святістю духовности, - що її презентують нові пошуковці влади, - є завше модною цінністю повстанців-нுவоришів.

Влада конституційної монархії останнього самодержця, змінена під гаслами демократії, надалі була знову змінена під приводом гасел большевиків про те, що буржуазія забагато їсть, а тому, експропріювавши її власність на користь трудящих, у особі кращих їх представників із числа компартійно-чекістської диктатури пролетаріату, - то цей пролетаріат звільниться від експлуатації, себто заводи будуватимуться і ґрунти оброблятимуться вже не за заробіток у царських рублях, а за соціальні пайки згідно вольових на те рішень большевицького апарату. Повстання диктатури пролетаріату проти буржуазної власности було доведене до знищення буржуазії звинуваченої у експлуататорстві трудящих, до заборони самої власности приватної і ринкових умов її функціонування, засуджених за те ж саме. Замість забороненої власности громадян, була, у якості рятівної альтернативи, була конституїрована власність загальнонародна, у особі кращих представників народу із числа компартійно-чекістської диктатури пролетаріату. Заборона приватної власности, оголошеної большевиками соціалістами причиною світового зла, не могла не включати у себе і заборону для самих большевиків бути правовими власниками фондів, якими означені самозвані слуги народу не володіли, а лише розпоряджалися, зрозуміло у інтересах трудового народу. Влада вождів розповсюджувалася на володіння життям мільйонів, коли вожді накладали резолюції на прохання із місць розширити квоту по першій категорії, але вожді не дозволяли собі володіння навіть столом, на якому вони візували накази на убивства. Володіння мафіозним абшакком, який привселюдно рекламувався як загальнонародна власність загалу будівників комунізму, розподілялося за ранжиром ієрархічних посадів номенклатури, яка формально чи номінально повелівала статками, але не володіла ними як своїм правовим придбанням. Таким чином майнові багатства від трудів на побудову Світлого майбуття виглядали і одержавленими і, водночас номенклатурі не можна було дорікнути у гріхах приватновласництва. Аж тут виникає заковика: посадові привілеї стає не просто заповідати дітям і родичам. Розв'язання цього питання призвело до закінчення експерименту комунізму.

Нарешті посткомуністичні начальники кинули оправдовувати своє усевладдя тим, що вони не є фактичними власниками і прикінцевими бенефіціаріями від спадку комуноісторії. Аж і тут для похоронної команди комунізму, яка змістила попередню владу посиленням на неефективність одержавлення, постає закарлючка: олігархам на посадах державців закидають надмірне пожирання багатств народу. І ті оправдовуються, що вони не є власниками, а краденим лише розпоряджаються від імені народу, як те робили комуністи.

Оскільки першим мотивом та проявом підприємницької діяльності за архаїчних часів паразитування на чужих гараздах та заощадження на власних творчих ресурсах стає грабіжництво, а не прибутки від лідерства у наданні продуктивних послуг іншим учасникам спільного прогресу, - то ще не структуровані та правочинно не організовані запити на людяні суспільні відносини передбачають хоча б стримування схильних до кримінальності ініціатив підприємницьких. І цей інтелектуальний запит на суспільні правила надає легітимності представницькій владі, особливо тоді, як витрати на утримування останньої не слугують для неї виправданням архаїчного грабіжництва вже у масштабах всього суспільного організму, коли грабіжництво з боку влади видають за здійснення її управлінської функції. Суспільство легше переносить витрати на владу суспільного договору, ніж ті побори з боку бандитів, що множаться за відсутності представницької і тому законної влади. Проте влада навіть у її відмінностях від запитів підданих у їхніх очах стає законною лиш тоді, коли управлінські прийоми центральної влади не перевищують загрози від некерованого бандитизму, коли монополізм та насильство влади не представляють собою власне криміналітет, що добрався до ролей представника суспільного блага спільноти. Владу терплять, підтримують у межах прийнятності, а то й шанують не далі як влада не лише видає амортизаційні відрахування від платників податей задля її утримування як необхідність суспільних служінь, а ще й практично опікується представництвом інтересів свого суспільного організму.

Оскільки другим мотивом та проявом підприємницької діяльності за обставин інфраструктури вже посталого прогресу стає спрямування енергетики людяности навіть у її приватних представництвах вже на продукування добра, а не на віднімання його у ближніх, - то функція громадської влади вичерпується вже не мірами оптимумів між стримуванням зажерливості власної чи експлуаторських замашок інших меншорозмірних крадіїв, а влада стає відповідною своїм призначенням, стає відповідальною саме через участь у позитивах організації суспільного виробництва. Суспільство стає зручним для життя не лише тоді, як представницька влада та, з другого боку, права приватного підприємництва перестають дошкуляти одна одній звинуваченнями у тому, хто з них є гіршим крадієм, а саме тоді, як громадський та приватний інтерес змагаються у тому, хто з них краще забезпечить продуктивну працю людей зокрема та суспільства в цілому. З поступом у прогресі та конституюванням спеціальних інститутів суспільного життя вже й окремі групи, вже й окремі індивіди піднімаються до суспільнозначущої творчости, а центральна влада не обов'язково стає виключною у гармонізації суспільних відносинах та у монопольному представництві загальногромадянського інтересу. Конфлікти між наростанням організованости у загальносуспільному управлінні та, з іншого боку, входженням інтересів приватних кампаній до рівнів суспільнозатребуваних, - є вигадками революціонерів.

Тоталітаризм же у його представництві комунізмом виникає на біфуркаціях переходу від абсолютизму до буржуазности, коли державнопредставницька влада реакційно представляє себе як захисника інтересів загалу проти того членства із числа загалу, яких влада представляє грабіжниками антисуспільними. Примітивність комунототалітаризму націленого на заміну капіталістичних власників вже на безвідповідальних чиновників у тому полягає, що функцію представництва суспільних інтересів комуністи забезпечують засобами моралі через саму лиш любов клану фюрерів до свого народу, тоді як капіталісти працюють на суспільне благо через процедури, залучаючи до того гроші, законність, гуманітарні потреби. Менеджмент на основі самого лиш свавільства, навіть тоді як свавільство представляється моральним боргом любови, має порівняно більше нагод перерости у мафіозність. Комунізм це заміна суспільних ролей продуктивних підприємців із числа суспільної еліти вже на ролі представників суспільного блага чиновницьким апаратом збирачів податей із суспільства. Видається, що зменшення ймовірностей переростань приватних інтересів вже у загальносуспільну кримінальність ліпше досягається не збільшенням влади чиновників, невідомо з яких причин зобов'язаних слугувати загалом суспільного добра, а – розширенням представництва суспільства підприємцями.

Ідеалізацію, абсолютизацію, фетишизацію атрибута гуртування у житті суспільства послідовно довели комуністи вже до такого ж фантазійного навішування відворотних звинувачень вже на прикметности самостійности життя людей і народів. Згідно цієї віроучительної дихотомії, використаної для захоплення та утримання політичної влади, більшовики заходилися віднімати не лише крупну власність, а й загороджувальними загонами робити ворогами міщочників, продзагонами віднімати харчі, трудовою повинністю безоплатною визискувати маси. Не лише ідеологічні прокляття, а й фізичні заперечення обрушили комуністи на суспільство звинувачене у неправильному використанні суспільством вироблених суспільством же ресурсів, лєвова частка яких за умовами ринку та правової законности належить господарям із числа підприємців у самому суспільстві. Тож проблеми й турботи неправильного розподілу виробничих та споживчих ресурсів у організації суспільного виробництва заходилися комуністичні бійці за народне щастя заходилися виправляти вже правильним неринковим перерозподілом забраної від суспільства й присвоєної комуністами власности, забороненої комуністами як власність приватна, а вже свої посідання на ролях еліти, - яка по батьківськи розподіляє пайку вдячному за це трудовому контингенту, з якого й була знята ця пайка, за вилученням із неї комісійних за труди з розподілу комуністами пайкового забезпечення каторги на місці знищеного комуністами ринку господарюючих суб'єктів, - а вже свої, тиранією забезпечені, посідання на ролях еліти, яка нарешті таки звільнила громадян й народи від проблем та побивань самостійности й замінила їх на вказівки вождів народів і вдячну за це народну любов до вождів, тож це одержавлення комуністичними експропріаторами запитів та інтересів суспільства, - представлене захопленням суспільної власности вже на виключну за неї відповідальність самозваних слуг народу, - було не лише протиставлене суспільним свободам, як ще й виставлене за нарешті здійснені народні мрії. Совітський апарат номенклатурний репресує не відданих йому ворогів із числа народу у цей же спосіб викликання відданости апаратові, окормлює відданий йому народ із числа ворогів та каторжан цим же коштом і жертвами знятими із цих же відданих. Турбанину самоправности, - викликану свободами капіталістичного ринку, визвольними рухами антиімперськими, демократизацією політичних свобод, - автохтони імперськості вже совітської знов щасливо, як на часі самодержавного абсолютизму, обміняли на безтурботність кріпацтва у турботах пастиря за отару. Комуністичне одержавлення сталося не лиш перевиданням, як удосконаленням звиклої московської тиранії.

Для успіху заміни самостійности людини вже на залежність від фетишу волі колективістської, вождівської, Божої, - то не обійтися без терору не лише ідеологічного, як ще й цілком фізичного. Проте й насильство, як інструмент та гарант гармонізації суспільних відносин у спосіб делегування відповідальности від особи вже на виключну опіку люблячого начальства партійного й отця народу, не у змозі забезпечити життєздатність та функціонування суспільства без того, щоб терор з віднімання прав, майна, розуму, життя був би доповнений прибутковими вигодами проведення терору через роздачу додаткових пайків а чи конвою, а чи каналармійцям. Совітський устрій, вірою якого є практичне заперечення виходу із колонії загальної рівности хоч на крок та постріл у стяжателя без попередження, тільки й виживав повсякчасним зверненням до тих ліків партикулярного збагачення, які комуністи з більшовиками оголосили хворобою, яку вони націлилися знищити. Модель комуністичного одержавлення трималася на підпорках: артілей, непманства, бригадних підрядів, кооперативів, госпрозрахунку, винагород ударникам, розконвоювань, офіцерських атестатів й далі аж до кінця щастя одержавлення та заперечення приватности.

Метаморфозі царської бюрократії у господарів підбитих імперією народних статків завадила бюрократія більшовицька, якій у подібному перетворенні у власників заважають ті ж самі московські звички віднімання чужого вже як ніби свого. Роздержавивши не зароблене власною працею, олігархічні приватизатори не стали власниками. Їм не обійтися без обкрадання держбюджету. Вкрадені фонди їм потрібні не як виробничі, а як споживчі.

Настанову на націоналізацію засобів виробництва помилково зачисляють до тоталітаризму, оскільки змістами останнього є втримання диктатури влади виключно супроти усіх та усього зачисленого до ворогів усевладдя, - тоді як усупільнення чи роздержавлення, заборона чи дозвіл релігійних вірувань, апологія злидарювань чи збагачень, революція чи фундаменталістське реакціонерство, орієнтири на мистецький епатаж чи на класицизм, ставка на казкові утопії чи цинічний прагматизм, руйнування морально-правових засад чи їх наказова регуляція, надання переваг колективу чи правам особи, ліквідація чи розвиток грошово-фінансової системи, афекти свавільства чи догматизм у політиці, автаркія чи відкритість торгівельних ринків, анонімність чи блат у кар'єрі, опертя на власні сили чи пошук союзників, зодноріднення усього у хаосі чи камери для кожного, наступальна агресивність чи іринія, споживацьке проїдання чи каторга для трударів, транспарентність й покаяння грішників чи утаємнення усього, жертовність одних чи недоторканість святости інших, критицизм чи апологетика, глобалістське месіанство чи ницність скромників, тверезий раціоналізм чи пропаганда віри у міфи, цнота чи сексизм розбещености, ревізіонізм чи охоронне реакціонерство, вибір між світським мирським чи партійно-ідеологічним й подібне, - залишається не більш як тактичним вибором оптимізації задля стратегії монополізації владного диктату. Не має значення полюс сповідування довільно яких цінностей там, де увесь коефіцієнт корисної дії пари йде у двигун втримання влади. Здійснена під орудою більшовиків деприватизація громадських капіталів є приватизацією останніх на користь перших. Віднімання власности та майна від суспільства, представленого господарями капіталів та підприємцями у їхніх приватних справах, хоча й іменується та пропагується комуністами як повернення суспільству власности та прав власности, коли суспільство звинувачують у неправильности розпорядження суспільним продуктом, проте ця кампанія усупільнення, націоналізації, експропріації нажитого буцімто неправедного, - являє собою загарбання й вилучення громадського майна від власників вже до тої когорти приватизаторів, які не є законними власниками трофеїв, себто є насправді бандитами, хоч і обіцяють новоспечені робінгуди від комунізму не лише поділитися трофеями із суспільством від якого трофеї й видобули, а й оцасливити суспільство у спосіб перерозподілу трофеїв на користь бідних за рахунок багатих, не забуваючи й про свою комуністичну долю комісіонерів за самозвану участь у перерозподілі статків та виробничих фондів не створених бюрократією від комунізму. А коли спаде та полуда спокус чудесами усупільненої праці, віра у яку трималася на концтаборах та реаліях терору, тоді розмовами держателів імперії про пошук ефективного власника може оформити вже зворотну до комуністичного одержавлення аферу антикомуністичного роздержавлення та приватизації майна на користь тих же держателів імперії. Не має значення а чи націоналізацією, а чи приватизацією буде іменуватися віднімання чужої власности, аж для грабіжників головним є те, що награвоване залишилося їм же.

Комуністична націоналізація майна багатіїв, з належним вбивством господарів, - є варіантом незмінного підприємництва, відмінним від законного бізнесу тим, що привласнюється відібране вже на користь самозваних функціонерів від планів звільнення трудящих від експлуатації. Зрештою номенклатура на місці посідань винищеної нею еліти доходить до необхідности легалізації конфіскаату вже як свого приватного майна, - оскільки без відкритої конкуренції зацікавлених у виробництві останнє не відкриється прогресові. А ідеологічні манії, згідно яких вади зловживання монополізмом гоять знищенням капіталізму взагалі, - відправляють у відставку як вірування невиліковні. Біда у тому, що охлялі за добу комунізму бандити заводяться підупалий інститут власности регенерувати у найбільш контрсоціальних формах, підгрибаючи під свою зажерливість не лише мораль, а й обачність.

Розкрадення майна і фондів капіталістичної Росії згідно більшовицького віровчення про неприпустимість приватної власности спричинило громадянську війну й індустрію терору; та ж сама операція у комуністичному совСоюзі, але вже оформлена поверненням до власности, пройшла майже без спротиву як банківська трансакція. Не на доказ комунізму.

Підпадъомкання про переваги тотального одержавлення варті абстрактних балачок про переваги над державною формою власності чи влади вже власності чи влади приватної. Співвідношення між цінністю життя особи чи суспільства у вимірах свободи, інтелектуального вигадництва, конструювань права, економічного підприємництва, продуктів працездатності, вірувань та культових традицій – є залежними від функціональних завдань у повноті врахування конкретики ситуації та перспектив магістральних шляхів прогресу. Жодна здорова людина не згодиться бути іграшкою у руках узурпаторів, але й протилежний полюс у його цілях почати історію від періоду зрілості особистості, а то й завершити історію прогресу у якійсь збоченій ідеології, – є полюсами крайніми і тому не прийнятними. Кожен чоловік чи людина усіма вимірами своєї особистості є зобов'язаною усьому поступу еволюції, але саме ця залежність велить особі бути відповідальною перед нащадками за використаний спадок. Співвідношення між можливостями особи, працею якої й були створені авангардні досягнення прогресу та, з іншої сторони, контекстами культури, які кожна особистість засвоює у своїй соціалізації, – є нездоланною проблемою, яка за усіх часів має конкретні розв'язання.

Для ефективного виробництва для початку необхідно щоб між підприємцем та його бізнесом не існувало прокладок завади, щоб у продукті творець реалізував свою креативність, інтерес, фаховість, щоб підприємець відповідав за свої збитки та норму прибутку відповідно до задоволення своїм товаром попиту, а, у другу чергу, для випуску потрібного для клієнтів продукту підприємцеві, який діє у полі права, мають бути створені сприятливі умови і приватний чи корпоративний бізнес має регулюватися згідно суспільних потреб. Постійні проблеми на оптимізацію та еквівалентне узгодження відмінностей між приватним та громадським інтересом неприпустимо вирішувати у спосіб бруталного підпорядкування одного полюсу діалогу вже на домінування іншого, коли або підприємець перетворюється на монополіста підминаючи під себе громадський інтерес, або ж коли громадський одержавлений інтерес беруться нібито розвивати жертвоприношенням приватного бізнесу, – що є характерним до совкового комунізму, – підміняючи власників на чиновників, обмежених приписами закону та необмежених у корупції.

Суміщення підприємницьких свобод та права на доходи від свого бізнесу забезпечує лідерство націоналістичним суспільствам капіталізму та демократії, коли плоди тої приватної власності зрештою стають вигодами суспільного загалу. Московити ж звичай свого паразитування на завойованому від ближніх людей і народів беруться нав'язувати бізнесові: аби підприємець давав продуктивність та товар, а споживчі доходи за те не мав. Прийомом заощаджень на прибутках громадян у Московії мають одержавлення, з відповідним сприйняттям прибутків населення зони вже за вид крадіжки від статків самодержця. Для московитів поняття чесності зводяться до заборон ближньому на його доходи. Тож бізнес у Московії набуває спотвореного вигляду як інститут корупції, а корупція стає навіть не проявом, а проявою від імітації московитами підприємництва. Заборона прибутків підприємців, моральний осуд заробленого навіть власною творчою працею, обзивання сусідських статків за зло, що має бути ліквідоване московським його завоюванням, – і є надихаючими ідеалами московського комунізму. Обмеження доходів не лише пересічних громадян, яких за комунізму зробили в'язнями трудової повинності, а й еліти, коли споживацтво номенклатурників регулювалося їхніми чинами у ієрархії, – стало здійсненою більшовиками мрією царів.

Бізнес підприємливих громадян, які не лише дають заробіток найнятим громадянам, а й платять податок із використанням його у інтересах загалу за нормами підприємництва, – саме й становить суспільне багатство. Тоді як обмеження підприємництва, відповідний мінімум зібраних податків, використання останніх не за нормами ринкової конкуренції – призводить до відсталості та злиденності громади перейнятої містичними настановами на ту рівність, на яку вдається рівнятися саме у діапазоні злиденності та відсталості порівняно із суспільствами відкритими до підприємництва.

Легальність совєцької влади, - яка не лише відібрала у власників їхню власність виробничу, як ще й наклала заборони та завади на споживчі статки громадян, - трималася на тому, що грабіжницьке віднімання у суспільства його клопотів самого за себе у продукуванні й споживанні товарів було замінене на клопоти вже совєцької держави, - у особі номенклатурного апарату розпорядників буцімто одержавленого майна, - за тих опікуваних держапаратом громадян, долею яких стає виконання розпоряджень означених слуг народу. Переведення населення та народів імперії із самодіяльних, самостійних, самоправних власників та господарів своєї долі вже у рабські статуси залежних, підневільних, патернованих було здійснене не самим лиш узаконенням дозволу безкарно пограбувати майновитих громадян, не лише оголошенням експропріаторства легітимним та легальним заняттям, не тільки завдяки фізичному теророві сталася розв'язана більшовиками війна громадянська та імперська війна проти визвольних рухів антиімперських сталася як війна переможна, - аж це посилення насилля у логіці і традиціях московського збиральництва та недопущення втечі геть із зони покріпачених людей і народів було здійснене під прикриттям ідеологічних звинувачень капіталістичному підприємництву у наявності буцімто антагоністичних розбіжностей між інтересами приватності бізнесу та, з іншої сторони, запитами суспільного споживання товарів. Порівняно із соціальними функціями держав із господарюванням відкритим ринкові, правовій законності, демократії, країн у яких частка одержавлених фондів працює за умовами ринку, а частка дрібного та крупного бізнесу працює у полі державного законодавства та у тій чи іншій мірі підлягає видам розмаїтого контролю зі сторони інтересів загалу громадян, - то соціальні обов'язки держави переможного комунізму тримаються ні на чому, себто на суто ідеологічних зобов'язаннях любови до народу який номенклатура гнітить обов'язками безоплатної праці на користь власне номенклатури. Функціональні обов'язки партгоспчекістського апарату крутяться між полюсом терору, який з необхідністю самого існування совдержави змушені організувати вищі вожді відносно вождів нижчих, та – між полюсом номенклатурних привілеїв згідно ранжиру у ієрархії. У той час як ідеологічні спонуки служіння чиновників народові будівничих безкласового комунізму, якими виправдовували обезвласнення людей і народів вже на користь можновладних більшовиків совєцьких, - є для останніх не просто фікцією, як ще й надокучливим обтяженням. Цей фіктивний характер належності совєцької власності совєцькому народові й зробив безболісним перехід совєцької власності до лабет слуг народу, які розпорядження власністю від імені народу зрештою конвертували у буцімто законну вже свою приватну власність виключно олігархічну. Цикл більшовицької експропріації замкнувся на тому, на чому й розпочався. Відповідь на питання про доцільність знищення мільйонів людей заради успіху недопущення приватної власності не може надати ніхто, окрім кланів олігархів та, хіба що, клептократів, які потримавшись за прихвизовне, переробляють вкрадені виробничі фонди вже споживацтво власних маєтків, літаків, подруг, а усе що не вміщується у коло споживацтва перепомповується до офшорів.

Дерибан, який еволюціонував від більшовицького одержавлення вже до небільшовицького роздержавлення під тими ж гаслами пошуку ефективного господаря, - може бути відніманням майна від колишнього власника, але не гарантує перетворення нового привласнювача вже у господаря. Зароблене лиш зусиллями крадіжки як прийшло буцімто нізвідки, так і відходить у той самий прах. Приватизатори, нуворіши, офшорна аристократія із угруповань симбіозу бандитизму та держчиновництва совєцького, які за ціну ніщо отримали усе, не тільки не зацікавлені у вкладанні у виробництво, як витрати на виробництво і є збитками для умов їхнього достатку. Хоча псевдоеліта совєцька та післясовєцька вдало відняла присвоєне від попередників, проте вона є лише передаточною ланкою для тих хто ефективно вміє утилізувати сирівці від залишків корпусу московського збиральництва. Усі революції та пертурбації на теренах підмосковських збагачували тих, хто поза ними. Плутократія та бариги із міжнародних фінансових домів можуть крутити своїм демократичним носом відвертаючись лиш від методів, а не наслідків московських грабунків.

Большовикам ходить передовсім захопити грошові знаки, щоб потім ліквідувати фінанси взагалі, замінивши гроші натуральним обміном; напланували собі пограбування усіх власників із заборорою власности взагалі, коли та не належить большовикам, які легалізують таким чином свою участь у суспільному виробництві у спосіб перерозподілу продуктів не власної праці й годують із своїх рук трудящих; вождям йдеться за приватизацію ними влади з тим, щоб оголосити мертвим не лише царизм, а й державну машину, коли та не буде диктатурою пролетаріату на чолі з вождями; вожді надають тенденційної партійности усякому інформаційному та освітньому життю суспільства, аби припинити на свій бік критику взагалі й замінити інтелектуалізм вже на переконання віри у свято комунізму; партійці приватизують вірування, щоб взагалі винищити непідконтрольне собі, замістивши пустку безвір'я вже виховною догматикою більшовизму; узурпатори відмінюють дію усіх правових законів й заміною ставлять вже комуністичну доцільність, аби нею обумовити червоний терор та боротьбу із ворогами трудового народу; комуністи повстають проти ринку, процедур демократії, проти структурувань суспільства згідно внесків кожної верстви у суспільний розподіл праці вже для революційного перелому усієї системи цінностей з тим, щоб засадами кар'єрного росту зробити лише донос на усякого недостатньо відданого справі політбюро, аби силою Органів єретик припинив займатися своїми заняттями; оскільки ж на часі путчу заняттям основної маси населення залишалось хліборобство, то критичною ціллю комуноусуспільнення стає загарбання земельної власности й розв'язування громадянської війни на селі, як війни класової з перемогою правильного класу, вірного його керівництва.

За звичкою до виключного моноладдя, продовженням якої була большовицька експропріація та диктат, цар поміщав своїх дворових людей на кормління у службі государевій на покріпачення податної сволоти, - проте, у змаганнях із трендом московської опричнини, і дворяни поступово звільнялися від обов'язків чиновницьких, і поміщики присвоювали дачі від казни, і селяни добилися звільнення зверху й ставали незалежними власниками наділів. Тож традиції випасу монголами данників у окупованій землі, уособлені у большовизмові, знову рушили у реакційну атаку проти структурувань суспільства за відношенням до власности. Підтримуючи кожен рух проти усякого, ошуканці вступали у союз з ким завгодно, щоб винищувати супротивників у їхньому взаємопоборюванні. Так захист прогресивности підприємницького капіталізму знадобився марксистам місцевого розливу для атаки проти самодержавства оголошеного феодальним пережитком; представлення означеними соціалістичними демократами себе за керівників інтересів промислового пролетаріату обґрунтовувало його гегемонію й диктатуру стосовно селян, звинувачених у наявности земельної власности, породженні приватновласництва противного комуністичній турботі про народ; зачислення себе до демократичного руху догодило згаданим борцям з контрреволюцією до винищення буржуазної інтелігентщини та комуністичного виховання трудящих у мобілізації до трудових армій; поміч голодуючим сталася шансом для реквізиції церковного майна, разом із попами; союзом серпа й молота потрапило означеним експропріаторам для розв'язання світової війни проти експлуататорів та кровопивць представлених поміщиками, попами, царизмом з його бюрократією, буржуазією, світовим капіталом; гасло інтернаціоналу пролетарів обумовило зусилля на перетворення війни імперіалістичної вже у війну громадянську та сприяння повстанням у контекстах провокування світової революції; у захисті прав самовизначености колоній у імперській тюрмі народів, з відповідним зачисленням російськими еседеками себе до проводу колоній, а власне еліти колонізованих народів вже до ворогів колонізованих народів, большовицьким реставраторам імперії поталанило з подачею своєї загарбницької війни проти визвольних рухів вже як руху дружби советських народів; розв'язуванню громадянської війни прислужилося большовикам через братовбивче підбурювання опікуваної чекістами сільської голоти проти куркулів; оскільки ж переважну масу населення становило селянство, то саме успіх його ошуканства, від визнання усіх самостійницьких вимог селян до невизнання згодом будь-яких їхніх потреб, стає проблемою комбудівництва.

Неодмінне для усіх тоталітарних режимів знецінення виявів реального світу, аби жертвою останнього наситити переваги пропонованих тоталітаристами фікцій та чудес, отримує за нового часу конкретизацію у вигляді девальвації інституту власності, - хоча завдання обезвласнення, проповідь втішання злиденністю, розгاردіаш на віднімання власності у одних й присвоєння іншими віднятого є мотивом усіх різновидів тоталітарности. Коли прогресом вважати вдосконалення людиною реального світу, пізнання об'єктивного задля переробки його на користь людини, здатність освоювати ширші кола реальности вже як потугу культури, - то адепти чудес намагаються розірвати зв'язки людини і з природністю і з цивілізаційними реаліями, аби людину зробити голою й безпорадною перед нуждою прихиститися вже у якихось неймовірностях. Окрадений не лише на здорові глузди, але й на права володіти світом як своєю власністю, злидень стримітиме під волю тих, хто замість нього усе знає та усе може в усевладді над злиднем. Грабіжники та фахові любителі одноманітности намагаються вразити соціальність у життєву точку тим, що відривають творця від результатів його творчости, від прав на володіння здобутками підприємництва, завдаючи удару по стимулах суспільного прогресу. Поклонники централізму та недруги чужих свобод намагаються оголосити злом для людини саму культуру, що її творить людство собі на добро, спокусники чудесами моделей повернення людини до якоїсь самости залякують публіку моделями якогось відчуження людини від людської ж праці, нальотчики на чужі статки культивують у публіці відразу до прав тих, хто має майно й вводять у право свою жадобу на привласнення ще не свого. Проте тотальна ненависть до власности має, у інтерпретації захисників невласного, певні обмеження: власність заперечуються лише тоді й у тому місці, як вона є чужою, але з хвилини загарбання трофеї стають вже законною, з позицій крадіїв, поживою; заперечення прав власности не перевищує заперечень господарів власности, коли ті заперечення доводять до винищення господарів вже як колишніх; ворожість до приватної власности, прикрита приязню до власности усупільненої інтересами конкретних усупільнювачів та борців за народномасоване щастя, насправді робить вже тотальними дисонанси між власністю та проблемами перерозподілу багатств у ході суспільного поступу. Тоталітаристи насправді уречевлену власність жадають, насправді вони вважають неприйнятними виробників власности, коли заперечують не лише конкурентність у розподілі тих статків, які є меншим порівняно з надміром претендентів, а й власне загарбництво загарбники іменують видом підлеглости нормам обезвласнення. Похід тоталітаристів проти власности міг би бути лише лицемірним прикриттям правди їхнього грабунку на притягнення власности собі у спосіб відтягнення геть від майна, як від опредмеченої власности, її господарів, - коли б те звичайнісіньке злодійство не було б методологічним замахом на стимули людської творчости. Беззастережна руїна власности та інструментів господарсько-правового її забезпечення, що до тої руїни заохочують інтегратори у зону усеедности, суперечливо стає не налагодженням суспільних зв'язків, а налагодженням деструкції у загалах безладу. Спокусливою стороною тоталітарної революції проти приватних прав людини, що її видають за оборону прав усіякої універсальности, є ті якости приватної власности, які стають завадою для кар'єрного росту з боку недоведених та не апробованих пропозицій на прогрес, коли під машкару долання кордонів власности ховаються апетити здобичників. Кордони власности в цілому відповідають втіленням у конструкцію культури приватних ініціатив, обставин соціодинаміки та звичайних випадковостей долі, які не без проблем й у взаємозв'язках структурують суспільство; права людини на свою працю й талани, що їх захищає законодавство, не лише пов'язують навзаєм суспільні відносини, а й останні розподіляють не рівномірно, себто у відповідности до вкладів та внесків кожного, роблячи приватну власність перепорою для тих, хто виставляє свою жадобу до винагороди попереду виправдань її власною працею; переведення захисту приватної власности у розряд права та, навіть, освячення, є доказовим для поступу прийомом винагороди однаків за суспільнокорисне, тоді як обезвласнення однаків стає обездоленням вже громадським.

Повне віднімання власности й оголошення її суспільним нещастям, допоки майно громадян не перейде вже у власність верстви грабіжників, з оголошенням наслідків подібного грабежу вже за суспільне щастя, - має метою знищити незалежність громадян від влади означених піклувальників за народне щастя, призводить громадян до рабства перед вождями, які згодовуючи населенню крихти від праці населення ж вдаються до інструментарію голоду, аби маніпулювати вже колишніми громадянами. Подібне зведення запитів людей до потреб наїстися не лише робить визначальними тваринні інстинкти з відкиданням історичних напрацювань інститутів моралі та права, але більшовицька заборона власности обкрадає життя на смисли, бо у приватних здобутках своєї опредмеченої праці людина лиш може реалізувати себе як людина повноцінна. Не може бути життєздатним суспільство, у якому людина не може нічого досягти з причин заборони на наслідки її творчости. Заборона приватної власности це замах на покликання людяности.

Заміна підприємців, які складають креативний провід суспільства і є зацікавленими у видах суспільного виробництва як у способі самореалізації та досягненні інших своїх приватних гараздів, вже на апарат чиновників, які із бюрократичних приписів та заборон на нерегламентовані ініціативи будуть зацікавлено дбати за суспільне виробництво як підприємці, є не лише протиріччям у визначенні держапарату із замішуванням його виконавчих та керівних функцій, але означений більшовистський підрив суспільного виробництва через заборону існування підприємців та підприємництва, посиленнями на розбіжності та нетотожність між приватним та загальносуспільним благом, - можна було б уподібнити забороні на літакобудування під претекстом ймовірних та таких, що мають місце аварій літаків. За умов нестримної капіталістичної монополізації відкриваються не лише перспективи виробництва, але й запізнені у лідерстві закриваються у тій безвиході експлуатації вже на користь монополістів, яка видається вже не формально становою нерівністю відносно аристократів, а стає фактичною нерівністю у статках відносно багатіїв. Й коли вільне підприємництво не лише долає перепони створені кастовим розподілом суспільства на повноправних аристократів та утиснені стани, але внаслідок тенденцій до монополізації починає жирувати за ціну пауперизації дрібних власників, які не так не витримують конкуренції, як мають вже штучні правові завади на відкриття своєї справи, - тоді виникають претензії до капіталізму у вигляді сподівань на сторонніх від підприємництва носіїв загальносуспільного інтересу. Комунізм й стає ідеологією виділення у самостійне плавання функції суспільного блага, як стає обґрунтуванням пограбування власників вже на користь бюрократії. Заміна власників вже на чиновників – може бути вдалою операцією лише для бандитів у масці чиновників, які володіння суспільством своєю власністю та відповідальність людей перед собою оголошують видом ненормальности та загрозами у володінні людьми тою своєю свободою, яка має бути поставлена під контроль чиновників у їхній турботі за громадське благо, що ним чиновники розпорядяться краще за саме суспільство власників. Комуно-більшовицька ідеологія й конструє наявність апокаліптичного зла у самій людській природі, залякуючи суспільство втратою керування над тими продуктами своєї праці, якими мають розпоряджатися вже самозвані рятівники людства від зла міфічного відчуження у спосіб пограбування власників у особі підприємців вже на користь комуністичних піклувальників за суспільне благо, які звільняють суспільство від гріха його підприємницьких свобод. Проте власність, себто затісний зв'язок між господарем та його справою, не зникає при заміні господарів вже на загарбників у особі бюрократії: хіба що за умов зміни володінь вже на користь бандитів затрачається інтерес зв'язку між людиною та тими її статками, які стають лиш найдком для споживання з боку бюрократичного усевладдя, а не ресурсами захоочення на суспільне виробництво. Комунізм є домаганням урятуватися від монополізму власників у спосіб заміни останнього вже на монополізм бюрократів. Комуністи борються із вадами капіталізму прийомом висадження самого підприємництва з відповідними від того наслідками втрати не лише стимулів та результатів, а й власне умов виробництва.

Фанатичні ідеологи зони вдовольняються відкриттям у емпіреях чудес заради спасіння людської історії; соратники втілення цих утопічних обітниць зосереджуються на захопленні вже політичної влади, яку вони втримують терором на бік мас та любов'ю за це мас вже на свій бік; а за послідовниками цієї диктатури накочується хвиля виразніше цинічних дядьків з хапальними інстинктами, яким у крадіжці байдуже і до моральної ненависті, і до законів. Ті, які живляться падлом точно знають про те, для чого революції відбуваються.

Зрозуміло, що усяке пограбування здійснюється не інакше, як у ім'я трудового народу, заради ефективності виробництва, на користь прогресу й подібне. Проте будівники комунізму, принаймні, пояснювали те, кого й за що вони грабуватимуть, вказуючи на глитаїв капіталістів як на джерело ошасливлення пролетаріату та на себе, як на організаторів щастя винищення капіталістів. На противагу номенклатурним спадкоємцям комунобудівництва, які обдирають означений советський нарід на власність як советським народом створену, так комуністами й відняту від капіталістів на користь советського народу. Власники своїх капіталів збройно пручалися комуністичні й експропріації, бо вони були правовими власниками своїх капіталів, тоді як посткомуністична експропріація на користь професійних приватизаторів майна створеного чужою працею пройшла без проблем та опору зі сторони советського народу, - що й вказує на те, а яким же псевдовласником був советський нарід.

Попри те, що апогеєм комуністичного розпалювання ненависті до власності капіталістів є обґрунтування викрадення тої власності на користь самозваних ошасливлувачів людства та необхідність для подібної процедури погрому саме диктатури пролетаріату як машини насильства під кермою клану очільників погрому, - проте подібні зваби безкарно нажитися з навали на чужі маєтки та на сусідні народи, це псевдоправо обікрасти підприємців посилаючись на несправедливість капіталів і прибутків цих жертв комунізму залишається злочином, - проте означена конструкція експропріації експропріаторів не може не бути імітацією виправдання звичайнісінької крадіжки чужого, - проте комунізм залишається апологією одержавленого бандитизму. З усієї низки замірів про: знищення експлуатації, елімінацію експлуататорів, ліквідацію нерівності, відсутність націй, непотрібність грошей, шкідливість підприємництва, загрози відхилень від партійності – найбільш ефективними виглядають невідомі нікому пустки безлюддя перепопнені останками тіл вичищених туди підривних елементів та тими, хто дозволяв собі хилитися довкола лінії партії. Аж усе, вкрадене доведеться повернути й згідно норм права крадіям треба відповідати за злочини.

Грабунок дозволяє заощаджувати на витраті власних зусиль й відповідно збагачуватися за рахунок здобутків чужої праці, проте подібна ефективність навіть непокараного й легалізованого беззаконня закінчується із вичерпанням чужих багатств. У інерції культури паразитування бандити стають змушеними пожирати один одного. Серед видів присвоєння чужих ресурсів першочерговою популярністю користуються види експлуатації безпосередньої працездатності поневолених. Буквально з перших кроків диктатури пролетаріату його ініціатори переключилися із експропріації майна багатіїв вже на примусову організацію трудових армій для мас порятованих від капіталізму. Той зарібок, доходи й відповідний достаток благополуччя виробників та організаторів виробництва який у демократичних та правових суспільствах входить до складу виробленого продукту, розглядається комуноекспропріаторами за недолік чи то за недоречні витрати підприємництва, - тоді як перевагою над ніяк чомусь не загниваючим капіталізмом ті ж експропріатори від комунізму виставляють злидні комуністичної казарми. У доказах можливостей змагань із вільними країнами московити змушені процвітати коштом жертвоприношень імперії, які зрештою спрацьовуються. Не тому комунізм загибається що стикається із щепленням на нього вбивчого для нього псевдокапіталістичного збагачення, а тому у тому ж місці квазіпідприємництво вироджується, бо насаджується воно на інерцію імперського московського грабіжництва.

Задля ефективного споживацтва чужим коштом, то люди, як істоти розумні, створюють духовні конструкції націлені саме на розповсюдження своєї влади на інших людей, бо окрім людей, ані речі, ані тварини, не піддаються дресурі у реагуваннях на проповідь вірувань і картинного чаклунства. Люди, як істоти наділені не тільки лише розумом крутійства а ще й силою примусу, вдаються у тих самих цілях до створення й організації систем грабежу, починаючи від суб'єктів уркаганів і закінчуючи об'єктами цілих імперій. Тоталітарний режим, - владність якого контролює релігійне, побутове, господарче, політичне, правове, соціальне, дослідницьке життя окупованої ним спільноти, - націлений на перекачування ресурсів поневолених людей і народів вже до пащі окупантів, а ріжницю нееквівалентного обміну окупанти компенсують насиллям стосовно своїх жителів. Бо без цього насильства а чи над розумом, а чи над фізичною свободою жертв тоталітарна система ошуканства та ефективного присвоєння бандитами багатств – функціонувати не може й не буде. Проте даремно вважати, що наступ мисливців за чужим добром буде завше успішним, більше того, на успіх приречені здорові прогресивні правові суспільства, у яких бандитизм зазнає краху. Грабіжників можуть зупинити на початку їхньої афери, у своєму кінці афера має згубні наслідки для її жертв та учасників, аж і проведення афери із споживання чужого має не завше однонаправлений характер руху краденого добра. Грабіжники помиляються, гадаючи що на їхню долю випадають лише смачні трофеї, а жертвам перепадуть самі збитки.

Навіть московський комунізм, - за якого у ідеологічних цілях заборони збагачень замінені на чиновницький розподіл натуральної продукції, задля ліквідації підприємництва та демократії, власности та власників, ринку та фінансів із заміною їх на режим примусової праці був розв'язаний ідеологічний та фізичний терор спрямований проти тих свобод та прав людей і народів, що їх заходилися міняти на пролетарський інтернаціоналізм і дружбу помосковлених народів, - навіть московський комунізм з московським же імперіалізмом який замірився собі забрати усе й ніщо залишити жертвам, - лише вступив з останніми у змагання. Саме задля цілей свого виживання тоталітарний режим повного обкрадання підданих йому людей і народів змушений був останнім дозволяти збагачуватися. Збагачення, оголошене комуністами злом світу, - було метою комуністичної експропріації суспільної власности вже на користь слуг народу із числа більшовицьких бійців за народне щастя, а необхідність дозволу заробітку працівників у залежності від їх підприємливості було постійною турботою номенклатури там де йшлося за виживання номенклатурного режиму, і власне номенклатурні привілеї робили реальністю комуністичний лад рівности усіх трудящих у любови до справи перемоги комунізму по усьому світу, й навіть у концтаборі приватне виживання зека вдало конкурувало із замірами лагерного начальства видерти із зека усе що можна. І царське, і комуністичне усевладдя трималося не лише на удавленні рабів та народів, як ще й на обміні покори вже на патерналізм владоможців над підданими. Совецьке населення у його імітації трудового ентузіазму настільки успішно конкурувало із небажанням платити населенню зароблене населенням, що у совецької держави не стачило товарів на накопчені у совітських домогосподарствах грошові совзнаки. Реальний комунізм не так наказав довго жити внаслідок не задоволеного ним товарного попиту, як він програвав атакованому ним вільному ринку передовсім бажаннями стати як не підприємцями, так хоча б власниками капіталізованих фондів передовсім номенклатурним спадкоємцям комунізму, які у тому спадку залишили собі майно відділивши його від совецької маси по-сиротинському залишеної у соціальних турботах за неї самій собі, совмаси звільненої від пайкового її утримування, але не від її експлуатації клептократами олігархічного паханату роздержавлювачів як продовжувачів справи більшовицького одержавлення.

Московські імперіалісти та комуністи які рушили на обскування покріпачених ними людей і народів не можуть не повернутися звідти обдертими самим настільки, що легше розігнати зеків, ніж назбирати для них пайкове утримання. Імперія дохазяйнувалася у своєму бандитизмі до того, що сама стала джерелом споживацтва зі сторони домогосподарств людей та народів. Довелось імперіалізм виправдовувати місією московського за нього страдництва.

Плоди працьовитости людей творчих перевищують спожиті ними ресурси, тоді як злодії промишляють чужим, - й хоча подібне споживацтво видається грабіжниками порівняно легшим шляхом виживання, аж підсумками невтримного криміналу є виродження. Здорове суспільство зацікавлене у запобіганні беззаконному перерозподілові ресурсів, - у спосіб відрізнення винагород за продуктивність та, з іншої сторони, підгрибання під себе плодів чужої праці. Повинні існувати процедури розрізнення вдячності суспільства за труди окремих із його числа господарів, - без чого не можливий прогрес, - та, з іншої сторони, недопущення монополізму вже хазяйнувань над суспільством, - від чого корупційне зрощення із бандитизмом нарощує громадські втрати. Хапання чужого можна числити за природний інстинкт асоціальної поведінки. Грабунок, зазвичай оформлений як покарання звинувачених у попередньому грабіжництві, не лише винагороджує та створює наступників, як стає ще й продовженням та вдосконаленням грабежу. Особливу відразу й засудження грабунок викликає усередині банди професійно націленої на бандитизм назовні, коли між собою крадії ще й крадуть вже крадене. Так большевицька експропріація, хоч і представлена як справедлива реституція пролетарям додаткової вартості, була націлена проти ворожих капіталістів, - тоді як приватизація комуністичними плоть від плоті слугами народу майна комуністичного народу підпадає під уркаганське поняття крисятництва.

Дерибан майна людей і народів, назбираного за загарбницьку історію московського царства, був большевиками поданий як апогей світової історії боротьби трудящих проти класу експлуататорів, - попри те, що цей революційний, але черговий розподіл здобичі на користь більш вдалих крадіїв цілком лежить у логіці й звичках московського імперіалізму. Ексцес комуністичного повстання проти приватної власності із заборонаю грошового обігу, ринкової торгівлі й самих власників, із заміною буржуазного капіталізму вже на обезвласнення та злидні, трудову повинність, на централізовану планову тотальну регламентацію поведінки уярмлених та способів їх критичного мислення, з додатковим наданням догматам антиприватності ще й ваги перших проявів світової пролетарської революції встановлення глобального московства, - не могло не бути тим порушенням організації сучасного виробництва, яке зрештою завдало збитку самим порушникам. Хоча й недопущення заробітків як організаторів, так і жертвних каторожників зони будівництва комунізму забезпечила останньому на певний час непевну конкурентність із правовими суспільствами. Аж виявилось, що спосіб збагатитися на заощадженні заробітку суперечить не лише формальній логіці та організації продуктивної праці, а ще й самій природі людини у інстинктивних потребах мати плоди від достоїнств своєї працездатності. Заборона власності та прав власності не кепсько прислужилася переходові активів та фондів вже у оволодіння ними вождями, які замість нестворення ними власності, створили хіба що конфесійного гатунку ідеологію експропріаторства, але не право безкарного присвоєння чужого вже як нібито свого, - проте легалізація віднімання не підійшла принципово для організації нарощення суспільних доходів. Каторга насильництва над рабами ще може у векторі занепадництва якимось жевріти до часу повстання безправних, але каторга на якій не заробляють її організатори є не можливою взагалі історично й у теорії. Мучеництво, офіра, криза самовідданого комуністичного будівництва не лише його провокує, є не лише його запорукою, а є наслідком заборони приватної власності. Комуністичний заколот проти можливостей заможніти провалила сама комуністична номенклатура. З приводу смислів вільної праці здобутих на шляхах знищення поневолювачів та ворогів трудового народу з числа народу, незчисленних втрат задля успіхів боротьби проти гідри контрреволюції, щастя комуністичного одержавлення заради ще більших сподівань на успіхи вже роздержавлення, - то клептократичні олігархи, які знов, як то водиться у історії московства, перекачали багатства до рук небагатьох, відповідають ступором мовчанки, а не розсадженням на лаві підсудних. Нащо будували те, що не побудувати нізащо. На могилі комуністичного московства, не кажучи вже про сумління на місці тями мільйонів, розляглася рослина абсурдизму.

Ознакою живого відмічаємо постійний обмін із середовищем, звідки організм черпає енергетику й переробляючи її повертає туди ж у довкілля, - на відміну від утворень неорганічного, яке не розвивається самочинно, не потребує впливів та віддачі й залишається якісно незмінним навіть під силою зовнішніх стихій, еволюціє яких і був сформований світ, кажемо, мінералів й подібне. У тварин же високорозвинених їхні природні функції організму вже потребують органу мислення задля інстинктивних дій, орієнтації у конкретиці ситуацій й вже задля навчанню досвіду виживань. Люди ж свою здатність мислити цілеспрямовують на те переформатування довкілля, знання про яке й зміни якого не є безпосередньо пов'язаними із задоволенням природних запитів людського тіла, а результатом праці стає культура, цілковито зобов'язана людській пізнаваній творчості у використанні нею відносин у природі речей. І ця специфічність спрямування життя людини на плідну роботу розвивається вже за логікою, потребами та запитамі громадської культури, підлягає технологічним, освітнім, економічним й усім законам вже суспільного життя, структурується на установи менеджменту, виконавські та дослідницькі завдання на задоволення допитливості, тощо, доповнюється перерозподілом виробленого продукту на споживання, амортизацію, вкладання у подальше виробництво. Збиральництво та полювання за дарами природи видозмінюється до інтенсифікації працьовитості вже виходом на продукування необхідних для життя ресурсів. До етапу розвитку праці треба віднести винахід інституту рабства, коли виробник спеціально відділяється від права на продукт своєї праці, коли рабовласники брутальними нагаями відшкодовують відняту ними на свою користь продуктивність разом із її продуктом; до етапу чергового вдосконалення організації трудового процесу годить віднести установу приватної власності, згідно якої більш гуманною стає несправедливість збагачення одних людей за кошт знедолення інших, коли усі громадяни наділяються як не володінням правами та власністю, так зменшенням завад на оволодіння власністю та правами і ці перспективи збагачення вносять стимули інтенсифікації працьовитості вже у приватну потребу учасників перегонів у бізнесовій підприємливості. Приватновласницьке натуральне господарювання, за якого працівник може працею вже на себе підвищувати власний достаток у заохоченні до подальшої підприємливості, можна, при бажанні, розглядати за своєрідне вдосконалення силових методів каторжної праці, бо у праці вже не за пайку та канчуки гарантовані рабовласником, а за спонуки підвищення працьовитості вже у підметних запитах самого продуцента, останній стає самовідданим у покликанні своїм бізнесом, коли звільнюється від фізичних кайданів робом усвідомлення необхідних потреб виробничого процесу. Нормою вважається надмір вартісності виробленого товару порівняно із необхідними для виробництва затратами, - і з цієї маржі формується тіло цивілізованого, а пошук тої відповідності між заробленим з боку виробника та краєм відданим на споживчу користь суспільству, яка стимулює продуктивність суспільного розподілу праці, і може бути показником цивілізованості конкретної спільноти. Ненормальним же слід припускати спосіб збільшення різниць між спожитим та виробленим робом зменшення еквівалентів винагород у обміні продуктами праці – не самою оптимізацією виробничих витрат, а свідомим недодаванням, а то й грабунком у розмірах платні за працю, що стає поверненням до видів рабовласництва. Те, що заробляє й виробляє людина втілюється у таких логічно суперечливих трендах як: а чи загарбання чужого, а чи, переважно, творче продукування ще не баченого; зубожіння одних, а чи надмір збагачення інших; пошук відповідності між спеціалізацією праці за фахом, кваліфікованістю, логістикою виробничих процесів та, з іншого боку, ставкою на інтегральність, монополізм, іншими способами суспільного виробництва - у постійних пошуках внесків у динаміку функціонування та організації праці. У цьому сенсі тоталітаризм є ренесансом рабства, доповненого прийомами загальнодержавного плану. Місце, де намагаються мати усе, але на дурняк, без сплати у відповідь подяки, без грошей – і є зоною. Остаточну ідеальну гармонію у розмірах зарплати можна було б встановити на кінці історії, колізією та проблемами якої і є подібний пошук гідної зарплати.

В оцінках того, чого досягли тварини, розуміються процеси засвоєння того, що вони спромоглися прощтовхнути у органи свого травлення, - тоді як заробітком людини годить вважати передовсім ту продукцію інтелектуальної та фізичної праці чи організованих людьми дослідницьких та виробничих процесів у культурі, які залишаються у надбанні прийдешніх поколінь. Й самі еквіваленти вдячності громадян за труди підприємця залишаються там же, а не зводяться вичерпно до підтримки фізіологічної працездатності виробника. Організатори ж каторги намагаються на ній заробити звівши заробіток галерників до фізіологічної пайки, видача якої не лише дестимулює подібну організацію суспільного виробництва, а й обов'язковість видачі якої призводить до банкрутства держателів галери. Задля того бійці за звільнення трудящих від ярма капіталу атакують гроші як загальний еквівалент ціни, аби не тільки підмінити його натуральним обміном, а й звівши той обмін переважно до харчового дарунку, ще й зіщулити його розмір до інструменту покарання за недостатню для комуністичних начальників норму виробітку.

Від законів які регулюють явища у згоді із природою явищ, то фіктивні закони відмінні саме фіктивністю своїх заборон, дозволів, приписів. Безрозмірні ідеологічні фікції, у яких беруться научати усе та усіх як їм жити, звичайно ж, накладанням табу та заборон не оминають ще й ведення господарчого життя, гудять матеріальні інтереси як непристойні та протиставляють їм вищість духовних змістів учительної віри. Нема таких вірувань у яких би на той чи інший лад не зневажали б наживу. Хоча заборону капіталістичної підприємливості, самої приватної власності, ринкових умов товарного виробництва, інститутів банківської та фінансової справи, обіг грошей, правозаконности та соціальних інститутів буржуазного ладу, заборону фізичного існування імущих верств й зробили своєю фішкою більшовицькі комуністи, протиставивши заробіткам підприємців вже контрольований розподіл натуральний між містом та селом, примусовий труд без оплати та з ентузіазмом масового ударництва, переведення низоти та соціально близьких вже у еліту, культивувацію особистісної скромности у жертівній віддачі сил на зростання гуртової могутности соціалістичного лагера, - проте ідеальний лад пайкового забезпечення, представлений будуванням комунізму серед народів окупованих московським військом, тому лиш і існував, бо цей ідеал безгрошів'я комуністичного тримався на інтересах збагачення та виживання як номенклатури, так і народу люблячого номенклатуру. Капіталізм не лише зрештою вигубив послушенства зони комунізму, як ще й від початку забезпечив функціонування цієї зони.

Не лише більшовики від самого початку перевороту знали про те, а для чого вони вселяються у будинки буржуїв, відкидаючи при тому вміння й обов'язки соціальних служінь цієї винищеної еліти підприємців, визискуючи сирівці та народи назбирані буцімто проклятим самодержавним імперіалізмом, нарядами трудової повинности експлуатуючи масу й вимагаючи за це від маси ентузіазм за ниці пайки вже для маси, - отже не лише номенклатура, але й кожен зокрема член маси своє виживання у організованому номенклатурою лагері, всупереч вимогам безцінного комуністичного братерства, виживання особистісне й свого домогосподарства будував за цінами та за інтересами реальними. Поза усі напруження совіцького господарювання націленого на якомога вдаліше пограбування населення, ще й у спосіб імітації батьківської турботи про трудозобов'язаних, - то господарювання населення, - конкуруюче у пограбуваннях із совдержавою вже у цілях зворотного пограбування совдержави, у спосіб імітації трудового пориву та продукування туфти з халтурою, - то совнаселення змогло накопити такий масив боргів не виконаних обіцянок та банківських розписок совдержави, задовольнити який та вгамувати товарний попит у совдержави забракло агітаційних, терористичних, фізичних ресурсів. І обітничі щастя без грошового його представлення скисли. Усі поспіль, від верхів та до низоти, на часі посткомунізму ударилися у буцімто підприємливість, яка однак за неподоланими звичаями імперії будується на пограбуванні та конкуренції між грабіжниками. Сенси комуністів обійтися без грошей могли б залишитися без відповіді, коли б не трупи задля цього зроблені.

Коли ринком є діалоги за участю випадковості у співвідношенні запитів співрозмовників які зазіхають на компетентність поза власними на те силами представленими об'єктивним виміром здобутків праці, коли демократією є ринок співвідношення вже соціальних інтересів спрямованих на порозуміння у спосіб пошуку прийнятних переваг з боку опонента, коли ринком є вид військової операції наступу на наступаючого супротивника із наслідками відмінними від запланованих кожним, - тоді складовою ринку є не лише власна експансія, а й обмін її на допустимі для останньої наслідки контратаки експансії контрагента. Себто імперіалісти та інші продуценти розширу своїх потреб вторгаються у колонії не лише на міри винищення спротиву останніх, а ще й завдяки демонстрації своїх потреб загарбництва вже як вияву інтересів підбитих ними колоній. Інакше кажучи загарбники амбівалентно ставляться до ринку як до прийому порозумінь: загарбники за те, щоб удушити компетентність достатності колоній та царин докладання їхнього імперського тиску, коли колонізовані ринковим спротивом відстоюють запити своїх свобод та незалежності, - але загарбники виступають за те, щоб колонізовані ними на засадах ринкового співвідношення сил адаптували ті особливості імперського вторгнення, яким вдалося просунути на територію та у компетентність підбитих земель та народів. Загарбники ненавидять свободи відпорності жертв за ринковим співвідношенням сил, але за тим же ринковим співвідношенням вони люблять свої свавільства, коли ті переважають. Імперіалісти не від того, аби порпатися у майні та свободах своїх жертв не просто як підприємливі господарі, а як більш законні від законних господарів, коли підприємливість підбитих жертв, особливо у захисті суверенності, просто заперечується.

Не у тому справа, що норми задані конкурентним співвідношенням реальних цінностей чи дотриманням традицій людської моралі й законності створюють як не сприятливі, так хоча б оптимальні у розв'язанні постійних проблем можливості для культурного поступу, а у тому справа тоталітаризму полягає, що виведені поза час смислів та прагматику нагальних обставин норми зони є гіршими від усіх інших. Постійне випробування вартостей праці на співвідносність пізнань об'єктивного та об'єктивність пізнань може бути навіть помилковим, особливо на часі революційних відкриттів та вторгнень у незнану цілину культури, проте більш небезпечним є надання легітимності навіть тому, що визнається за відділений від його ринкової верифікації ідеал. Важливо навіть не те, що примітивісти застрибують у зону святости, а те, що вони геть вистрибують із перевірки своїх химер на істинність. Ринок не задає справедливості, більше того, нееквівалентність і промотором прогресу, але саме будь-яка незалежна від смислів модель навіть ошчасливлення, виведена поза співвідносність цінностей у ході еволюції та прогресу, і є нещастям. Чим далі від власної критики та підлеглості критиці вже не власній, то тим ближче до тоталітаризму, - аж наближення до проблем наближає до свобод. Зонотворці тому й ненавидять перевірку своїх посідань з боку тих, кого вони відповідно визнають гідними знищення ворогами, бо означені бандити від імені насильства та облуд хочуть відняти від суспільства владу, славу, багатства жертви без загрози втрати.

Анонімна суспільна влада, яка не представляє інтересів конкретних осіб та груп, навіть у своїй неповороткій інерції може бути адекватним виразником загальних інтересів державотворчих, конфесійних, мілітаристських порівняно із тими приватними підприємцями, особливо із числа олігархів та монополістів, які у здобутті влади та грошей готові ризикувати не лише своєю країною, вірою, військом, а й власним життям, не кажучи вже про чуже. Підприємливість не гарантовано працює на користь контекстуальних запитів своєї спільноти. Бізнесмени зацікавлені у організованості та витривалості своєї спільноти, оскільки вони наживаються передовсім на своїх.

Як своєрідний спосіб ведення військових дій у суспільних діалогах ринок для його учасників існує ще й видом доказів на легітимність досягнутих у непередбаченості ринкових відносин результатів, - і саме за це прихильники своїх однозначних, виключних, незаперечних вольових рішень і є противниками ринку.

Коли речі варті того, чого вони коштують, коли закони узгоджені із подіями, коли адекватно осмислюють об'єктивні факти, - тоді лад невідповідности: утопій щодо соціокультурних запитів, насильництва щодо правозаконного, облуд щодо тверезости, волюнтаризму щодо предметно доказового, аматорства проти професіоналізму, грабунку супроти продуктивної праці, бідности проти багатства, жертвности проти ощадливости, війни проти миру, опіки щодо підприємливости, інтегральности щодо спеціалізованости, тюрми щодо свободи, виродження проти життєвих розвоїв, - тоді тоталітарний лад стає просто неможливим. Усяке встановлення відповідностей, еквівалентів, рівностей є отруйним середовищем для тоталітаризму, себто устрою всіляко можливих порушень, - тоді як енергетичним джерелом тоталітаризму і є маржа від суперечностей, що їх насаджують організатори зони, підгрибаючи під себе шматки від збуреного та задурманеного довкілля. Так тоталітарні ідеології будуть оспівувати героїзм, мучеництво та жертвне принесення себе до смерти заради тих химер ідеологічного гатунку, які переконують у непотрібности адекватних реагувань на запити життя чи доказові соціальні потреби; тоталітаристи будуть культивувати віру у чудеса, месіанські призначення та фікції утопічного порядку аби лиш обікрати своїх adeptів на здорове мислення; професійні примітивізатори насаджатимуть переконання у достойности злидарювань, нецтва та вправлянь у аскетитизмові аби лиш урізані таким чином багатства без проблем та спротиву в'язнів діставалися вождам облудництва; тоталітаристи пропагуватимуть усі види відхилень, дилетантизму та екстремумів у дивацтвах неординарного щоб довести можливість розплачуватися подібною монетою за оволодіння вартостями дійсно цінними; насильники запевнятимуть у гідности виродження, руйнування та революційної ходи до апокаліпсису у кінці історії саме на те, аби приречені на смерть віддалися на поталу її пропагандистам; тюремники захищатимуть любов до потойбіччя, символіку ритуалізму та види відсторонення від реальности для того, щоб усе інше їм і перепало; любителі радикальних рішень агітуватимуть за колективістську єдність, монополізм та вправи з інтегральністю, аби відняте від господарів та вже централізоване майно охопити лабетами своєї виключної влади; будуть стояти на стороні деструктивних збурень, бунтів та анархічного безладу, аби лиш уламки від подоланого спротиву усіх організмів запхнути у розклад режиму в'язниці; торочитимуть про довершеність своєї закритости, про досягнення лімітів можливого та свою вичерпну самодостатність аж до святости, аби лиш прикрити тими облудами зажерливість на хиже підбиття статків ближніх через нападом вибиту сусідську хвіртку; тюремні начальники просуватимуть ентузіазм безоплатної праці для упокорених ними рабів, щоб самим не відволікатися від споживання набутоків підневільного визиску; повстануть проти усіх цінностей та інститутів суспільности, девальвують загальні місця та традиції, аби вже на свою користь утилізувати те, що означені противники соціуму ревізують; гангстери разом із бандитами та злодіями освячуватимуть неймовірне, позаприродне та усякоможливе повстання проти історичних реалій, аби лиш жертви не керували нічим, були безпорадними та безсилими перед агресією пограбування; поводити народів до щастя їх споживання відстоюватимуть беззахисність мас, будуть наскрізь просвічувати стадо на предмет відсутности у ньому приватного та інтимного, аби патерналістський контроль залишити виключно за своїм утаємниченим та не доступним для претензій вождівством; утинатимуть суспільство на підприємницькі ініціативи та щепитимуть дисциплінарну субординацію покори начальникам, аби останні обміном своєї зверхности на чуже рабство продовжували подібну невідповідність нормам людяности, справедливости, прогресу; ті, які замахуються на втручання у приватне життя воюватимуть із ворогами, еретиками та іншою дичиною для задоволення своїх апетитів саме задля того, аби протиставитися усім та усьому виведеною з-під усякої критики ортодоксальністю своїх забобонних, фанатичних, упереджених марновірств; протистоятимуть усьому світові закостенілою догматикою заборон, аби лиш прагматично адаптувати вироблене чужою творчістю вже як власну санкцію прогресу. Тоталітаризм це домагання мати якомога більше від контрагента не даючи йому нічого вартісного у обмін талантами чи здобутками.

Ринок як своєрідна рівнодіюча усіх чинників, як механізм консенсусного врахування тих помилок конкурентів, на які вони змушені згодитися в обмін на прийняття іншими конкурентами їхніх наполягань вже як безпомилкових, ринок як поле прав випадкового – існує не лише для того, аби списувати на conto його стихій обмеженість втілення тих суб'єктивних інтересів, які є чинником ринкових діалогів, оскільки людська воля як не є, так зобов'язана бути керівником об'єктивованих та предметних істин. Іменованій культурою, процес постійного усування наших власних оман у розумінні подій, у ході якого наша воля відв'язується від примітивних знань як від помилкових та прив'язується до істин як до знань урізаних на помилки, - має метою ніяк не передовіру нашої волі вже на відкуп обставинам, а зміну останніх згідно наших зростаючих запитів узгоджених у тому із історичними набутками культури. Вадою сповідників примітивних ідеологій є не лише переплутування ними волі та свободи, а й забезпечення власних волевиявів жертвою насилля над свободами інших людей, руйнуванням предметних істин та здорових суспільних потреб вже на користь ідеологічних упереджень. Суб'єктивна впевненість у власних переконаннях, вольові наполягання на їх втіленнях, протистояння критикам означених переконань, забезпечення сприятливих умов на здійсненні обраних планів, включаючи радикалізм та вдавання до силових акцій як до реалізації права на владність, – могли б бути сильними якостями любителів простих вчень, коли б ті якости не лише враховували б ринок відмінних позицій, а ще й саме винищенням останніх не забезпечували б власні переваги. Здатність відсікати несистемне є умовами усяких виникаючих із прогресом спеціалізацій, тож будування інтегральної та узгодженої у своїх складових органічної самодостатності у сферах людської діяльності з відповідним виключенням звідти належного іншим органічним системам – могло б за ознаками ріднити режими тоталітаризму із усякими видами конструктивізму у культурі, коли б тоталітаристи не тягнули б під омофор своєї усеїдності усяку поживу, коли б тоталітаристи не включали б у число своїх ворогів ще й те, над чим вони не владні, коли б тоталітаристи мали б достатні докази на обіймання своєю зоною саме гідного зони.

Буржуазні революції у Європі проти абсолютизму виявляють не лише загальний тренд до розширення демократії, подолання людьми своєї залежності від злиднів, розширення творчих свобод, але підприємливість на прорив аристократично-кастових станових завад продуктивному виробництву є ще й полюсом індивідуалізму у його протистоянні протилежному щодо нього полюсу колективізму, й представленого тодішнім абсолютизмом централізаторської влади монархів. У свою чергу антибуржуазний комунізм став закономірною та обумовленою реакцією на здирництво капіталістичного монополізму у схильності вже до інтегральних начал у організації соціуму. А вже потреби подолання надуживань комуністичним концтабором, який безоплатною працею, заборонаю на підприємливість та пайками замість справедливої та законної вдячності від суспільства заганяє виробництво у глухий кут відсталості, - знаменували собою черговий зворот у тому коливанні колізій між колективним та індивідуальним, у діапазоні якого й відбувається соціальна історія. Коли злодійство однаків, паразитуючих на громадських гараздах, беруться лікувати правом варіативних гуртових начал, а кримінальність централізованої зони визиску беруться вже на зворот виправляти до зручних для людей станів узаконення приватної підприємливості, то це означає, радше, що цикли коливання, надання термінових превалювань то гуртовому, а то приватному, пошук гармонізації інтересів малих та великих угруповань задля оптимізації прогресу – здійснюються усередині кордонів прийняттого. Подібно до того, як не є можливим винайти абсолютний щит та противний йому остаточний у перемозі меч, як поліпшуються закони, аби їх не могли обійти шахраї, які також не вгамовуються у своєму вдосконаленні, й подібне, - то й і колективізм, що може бути доведеним до екстремумів тоталітарної зони, і індивідуалізм, що у крайнощах вождівства може набувати крайнощів тоталітарної зони, - обидва полюси є креативними носіями потенціалів прогресу, коли направлятимуться до того через можливе уникнення зони. Якщо власники заводів нехтують інтересами робочих, то не власники далєбі цим перейматимуться.

Серед усіх інститутів соціального життя, запереченням самостійності яких і займаються усезагальні вчення, у останніх найбільше неприйняття викликає інститут приватного підприємництва у його здатностях будувати аж космічну достатність особи супроти підмін її послугами та пропозиціями тих тоталітарних вчень, які у якостях механізму продукування та підтримання злиднів стають малопотрібними за обставин буржуазної підприємливості у виробництві не фіктивних достатків. Домагання тоталітаристів повернутися до лона примітивізму, до передпочатків починань, до станів передувань будь-яких визначеностей є не лише ціллю, а й причиною тоталітаризму у його ненависті до будь-яких проблем, де тоталітаристи стають не спроможними ні на що. Тому примітивізатори, які у послідовності виродження зазирають у могилу, не зносять капіталізм як систему буржуазного підприємництва, що квітне плодами свободи особи на дереві прогресу, бо гробокопателі обмеженістю світосприйняття свого просто не можуть досягнути складнощі світоустрою. Зведення тоталітаристами організації суспільства до запланованих та визначених на віки дисциплінарних рішень є безпосереднім повстанням посередностей проти вектору життя й прогресу на нарощення свободи, хоча й тоталітаристи борг перед виконанням приписів облудно видають за не тяжке, а то й приємне заняття, коли ні за що не треба турбуватися. Тоталітаризмом і є визначення замість Вашої волі не лише Ваших практичних занять, але й Ваших ідеалів та ніким ще не пояснених призначень, які легше здійснити, ніж їх второпати. Тоталітаристи лише мімікують під ознаки таїни, ховаються під свавільство потойбічності, зодягають на себе личину рабської покірливості, бо тоталітаризмом і є бунт проти невизначеностей, тоталітаризмом і є однозначність спрямована проти випадку, тоталітаризмом є орднунг націлений на винищення усяких від нього відхилень, - тоді як саме у векторові ще не дослідженого, не досягнутого, не підвладного людині й стриміє прогрес та вдосконалення людського життя.

З боку такого різновиду тоталітаризму, як любителі комунії, обґрунтованим виглядає основний їхній пункт на неприйняття підприємництва з його ринковою боротьбою та захистом приватних інтересів, бо дійсно, зосередження на самій лиш ефективності отримання грошового прибутку є окраданням та скороченням суспільних відносин на людяність, - проте ще гіршою редукцією суспільного поступу є пропозиції комунототалітаристів примусити суспільство до колективізму у спосіб винищення свобод вже у особі власне конкретних людей, з яких у масі й складається суспільство. Примус до помочі один одному може позмагатися із закликами війни кожного проти кожного радше у взаєморуйнівності означених підходів на патерналізм чи на самокорисливе здирництво, ніж у їхньому взаємоконструктивізмові на користь суспільну, бо для окремих спільнот на окремих етапах їхнього історичного розвитку потрібні міри співвідносності між навантаженням на суспільство суспільних зобов'язань та, з іншого боку, недопущенням дестимулювання приватних свобод під прикриттям виконання соціальних зобов'язань, оскільки і буцімто пов'язана з капіталізмом стихійність і буцімто пов'язаний із однією зоною контроль є нормальними умовами суспільної організації у її постійній для здійснення життя проблемності. Для суспільства клопоти починаються не від того, що професійні вохривці обирають коником свого екстремістського безумства більш чи менш вагомий чинник суспільного життя, а тоталітаризм починається від того, що організатори концтабірності ігнорують усі інші суспільні чинники як вже ворожі. У боротьбі проти того еґоїзму приватного підприємництва, що жиріє на викачуванні ресурсів із праці ближніх, маючи останніх за жертву, - комуністи є правими в усіх випадках, окрім тих, коли вони усоблюючи собою загальний інтерес беруться у концтаборах викачувати вже й здоров'я із в'язнів, маючи останніх за торжествуючий у піднятті до історичної творчості месіанський гегемон; у боротьбі з багатими любителі колективізму є правими, окрім випадків, коли винищення власне багатств результується у загальній злиденності; любителі духовних цінностей протиставлених брутальній корисливості тоді заслуговують на слухність, коли вони боротьбу з ринковою боротьбою не переробляють у планову ходу колон під конвоєм.

Коли приватне підприємництво є прийомом заощадження на соціальних зобов'язаннях у спосіб перекладання їх вже на сумління одинаків, які за свої ризики отримують у підприємстві не обов'язкові у успіхові можливості випереджати масу, у той час як жорсткі соціосув'язі є прийомом гарантування можливостей пересічним та нормальним громадянам не відстати від масиву загальноприйнятого, - тоді підприємництво могло б виглядати більш продуктивним на розширення суспільних свобод, коли б соціальні зобов'язання у міжлюдських спілкуваннях і не втілювали б собою власне соціум у його житті. Приватне підприємництво стимулює прогрес, коли підприємлива публіка у чутті власних сил не тільки бере на себе більше, ніж лінкуваті у тому собі відмовляють, але й звільняє себе підприємлива публіка від тої соціальної відповідальності, яку вона вже переросла, - проте й на підприємливість мають накладатися ті заборони, де підприємливість переростає у межі хижости за кошт суспільства, перетворюючи соціальні виміри довколишньої маси людей вже на жертву свого приватногоїстичного здирництва. Між індивідуалізмом і інерцією колективного життя існують відповідності, які мають різні виміри й розв'язання у конкретних культурах певних історичних періодів, - проте поза часом хибно резервувати істинність виокремлено за одним із означених чинників соціодинаміки так, аби вже протиполусний чинник так само безвідносно до обставин був би сателітним чи ігнорованим. Тоталітарні змісти можна успішно вибудувати і на акцентах колективного, але й із замкненого на невичерпності персонального свавільства будуть нічим не гірші, як не концтабори, так злодійські секти.

Тоталітаризм це манія одинаків силоміць чи оманом нав'язані для маси інших людей й тому для свободи останніх це є обов'язком руйнівним. Втім тоталітаризм полягає не у самій адаптації сторонніх цінностей, а у їхній якості: прийняття запозичень є корисним, коли відповідає тим самостійницьким потребам споживача, які вдосконалюються від запозичень у взаємообмінах досягненнями. Що більше ініціативних пропозицій у діалогах суспільних, то тим більше стається вдосконалень, коли пропозиції є мінімально хижацькими. Розвої суспільства залежать від створення сприятливих умов для прояву того підприємництва, масивом якого міряються суспільні багатства. Тоді як режим тоталітаризму безпосередньо є спрямованим на придушення суспільних ініціатив мас підприємців. Тоталітаристи є антисоціальними, бо мають розжитися з праці невільників всупереч розвоїв суспільства у свободах, бо свободи не завідомо регульовані та визначені заздалегідь.

Під символічними фетишами якогось собі відчуження, яким лякають суспільство спонукаючи людей віддатися на милість тотальним бійцям проти відчуження, розуміється приватна власність людей, яку захисники людей від вигаданого зла серед людей беруться здійснити у спосіб предметного віднімання власности від людей, аби не суспільство у особі господарів свого, створеного їхньою, себто суспільною працею та за суспільними законами, майна дбало за свої потреби, як вже майном володіли бійці проти відчуження. Проте оголошення суспільного підприємництва злом, обзивання людей невігласами у розумінні своїх суспільних справ, а то й ворогами собі, із підміною вигаданого зла приватно власництва вже на добро власности не власників, а самозваних опікувачів суспільного підприємництва й бійців за народне щастя, - має легітимність ницу, має ознаки кримінального загарбництва, порівняно із традиціями приватновласницькими, не зважаючи на проблеми несправедливого розподілу праці та споживання у ході підприємництва. У тих спільнотах, які є будовані не на загарбницькому відніманні ресурсів від ближніх спільнот, а на продуктивному виробництві у надбаннях власної праці та творчості, коли обмінюються не нападами на сусідів, а еквівалентами внесків до розподілу праці, то проблеми експлуатації, - себто тих нерівноцінних суспільних діалогів, які переростають вже у незаконність, - поступаються вже цілковитій невмотивованості участі у виробництві самозваних побивальників за народне щастя, які не створили, а відібрали від суспільства суспільні ресурси та фонди, аби лиш паразитувати на них. Якщо власників оголосити неправильними, то невластники ще далі є відсторонені від дбання за суспільне добро.

У зоні встановлюється обов'язок дотримання монопольного режиму чином винищення усякої конкуренції з боку альтернативних та непідвладних означеним узурпаторам способам поведження та самоорганізації суспільства тому, що останні своїм існуванням підривають виключність режиму зони, не дозволяють, заважають організаторам здирницьких прибутків визискувати поневолене суспільство, коли любителі однорідности свого усевладдя у обмін на своє насильство не дають підприємливим громадянам нічого, окрім посилення насильства. Свободи та ініціативи не контрольовані узурпаторами є для останніх несприятливим та згубним середовищем. За визначенням, зона свавілля адептів останніх рішень ніяких інших пропозицій не сприймає. Аби зображувати із себе безальтернативність, тоталітаристи усі свої творчі зусилля спрямовують на винищення усіх відмінних зусиль підприємницьких, зона витрачається на негативізм стосовно усякого самостійництва, енергетика зони йде на винищення вигаданих нею чергових ворогів. Аби бути вище усіх, то у зоні опускають усіх нижче. Розвитком зони є просування назворот власне поступові. Зона програє у перегонах із відкритими до підприємництва спільнотами.

Тоталітаристи учиняють нагінку й покривдження на ті сфери людського життя, які мають стосунок до культурних вимірів людей: нівечать поле права, руйнують традиції культури, спотворюють свідомість людей, аж замах на той бізнес, який дозволяє підприємницьким групам не бути залежними від конкурентів та чиновницького диктату, має метою уярмити людей навіть у фізіологічній природі, - у тій підприємливості, яка дозволяє людям хоча б добувати харчі й не бути у тому залежними від зовнішньої сваволі. Тоталітаристам конче ходить про знищення до решти найдрібнішого приватного бізнесу, бо люди стають не у змозі захищати свої гуманітарні права тоді, коли й саме фізичне існування людей залежатиме від ласки вождів наділити зека пайкою, а чи без проблем упокорити зека вже на рівнях фізичного голоду, коли вожді визнають подібне за корисне для себе. Обезвласнення це прийом узурпаторів оптимізувати військові витрати супроти супротивників режиму. Не можливим стає довершений тоталітаризм у суспільстві де люди хоча б годують самих себе й стають незалежними від примх панівної природи чи природи панів, й вже зовсім зле стає диктаторам у суспільстві спроможному на бізнес товарного виробництва промислового та індустріального. Бо підприємці мають змогу захищати свої гуманітарні виміри. Коли від людей забирають усе що можна й не можна, то починається усього лише бандитизм; тоталітаризм же починається тоді, коли людей винагороджують на те, що їм не потрібно й принижує як людей вільних. Руйнівну війну ведуть лише проти здатних давати відсіч і чинити опір, а вже проти бунту зеків доста вдаватися до дотримання тюремного розпорядку. Терор проти в'язнів стає вже не потрібним, відколи хунта починає контролювати саму можливість людей існувати фізично у залежності від харчу підконтрольного вождям. На амуніції військ внутрішнього призначення стає можливим заощадити, коли повстанець у фізичній знеможі звестися. Вбивство приватних ініціатив громадян, особливо із заміною продподатку вже на продуктові карточки, створення неможливих умов для бізнесу в умовах оспівування щастя злидарства - і є тоталітаризмом.

Грабіжники, задля створення сприятливих умов для своїх занять, усіляко домагаються розірвати зв'язок між легалізацією приватної власности та продуктивністю праці виробників тої власности. Бандити намагаються зображувати себе учасниками виробництва у якості регулятора справедливого перерозподілу чужої продукції, а здобич іменують законною платою за означену функцію. Розбійники, які привласнюють продукт чужої праці, могли б вважатися батьками створеного таким чином інституту власности, якби їхні протиправні дії не були б порушенням інших прав володіння. Перерозподіл майна та прав на користь тих, хто максимально доклався до продукування означеного майна є поновленням справедливості, тоді як перерозподіл майна на користь тих, хто його не виробив сам є протиправністю. Розподіл продукції згідно внесків праці кожного учасника суспільного виробництва згідно розподілу праці є тим справедливим результатом виробництва, який забезпечує подальший розвій виробництва.

Провідні демократії добивалися положення розвинутих країн почасти через спровадження на ешафот тої еліти, яка доміантні статуси уперто оберігала посиленням на свою аристократичну природу, а не доказовими успіхами у продукуванні товарів чи досягненнями у сфері пізнань. Нормальними треба визнавати ті суспільства й країни, де прирощення багатств вважається нормальним діянням. На відміну від реакційних, феодального походження, замірів на досягнення прогресу у московському царстві через заборону там власности й власників. Від перспектив самодержавства на демократію і капіталізм, то за советів розвернулися до кріпацтва й однодумства. Утім історія будування комунізму советського є постійним тертям між собою прожекту безтоварного розподілу адміністративного і, з противної сторони, суспільного запиту на те підприємництво, постійне звертання до якого, - навіть у його положенні переслідуваного й напівкримінального за ідеалами комуністичної рівности, - останні не лише рятувало, а й уможливило протягнути буття імперії на десятиліття поза смисли її перекашення вже у червоне. Любов до бідних оволоділа Московією у особливо збоченій формі. Анафемствування, за сприянням Органів, тих природних звичок до достатку, які було перехрещено у гріх стяжательства, торкнулися хіба що трудозобов'язаних зеків на каналних роботах, - але не бенефіціаріїв експропріаторства, які своє окормлення із спецрозподільників доказували посіданням ними відповідних рангів у ієрархії комуновождів. Зрештою навіть очищення совнароду від його ворогів, - себто верств трудолюбивих, - не допомогло ентузіазмом ударництва у настанні Світлого майбуття підмінити потреби мас і людей жити краще ніж тут і зараз. Не кажучи вже про номенклатуру, для якої антикапіталістичне призначення совітської цивілізації вичерпувалося замірами запопасти набутки загнивання від ніяк не конаючого Заходу. Що й сталося. Відколи очільники большевицької експропріації задля щастя трудящих визріли до знехтування мільйонами вбитих заради прожекту одержавлення суспільних багатств й змінили галс вже на проект роздержавлення суспільних багатств, - від клопотів володіння якими звільнили народ-будівник комунізму його номенклатурні начальники укупі із натуральним криміналом. Номенклатурників не так не задовольняли привілеї спецбуфетів, спецлікарень і спецкладовищ у суспільстві досягнутої рівности, як їм ходило легалізувати накопичені ними ніштязки, розмір яких вони довели вже до оволодіння й приватизаційного привласнення цілого спадку від комунізму. Хоч його статки та фонди створювалися не лише трудами тих трударів, до умебльованих кабінетів яких примикали кімнати відпочинку. Але коли непмани, куркулі, цеховики, коператори, інші відчайдухи госпрозрахунку, які крізь рогатки й розстріли умудрялися у зоні розживатися якоюсь маєтністю і капіталом, були власниками створеного ними, - то олігархи, паразитуючі на не інвестованих ними заводах та на вкрадених авуарах, є псевдогосподарями. Спадкоємці диктатури пролетаріату і загальнонародної держави можуть втішати гомункулоса совєцького народу побивання за світового масштабу трагедію сучасної втечі з-під імперії народів що були туди загнані колишньою силою імперії, - але для босоти, яка на хвилі критики концтаборів перевагами демократії прорвалася із підвалів асоціальности вже до крісел посткомуністичного істеблїшменту, то уся ця удавана трагедія розімперення дала нуворишам валютні плоди мільярдів на офшорних рахунках.

Отримання доходу стає наслідком улаштування вдалого бізнесу, продукт якого продається як затребуваний покупцями, а приватний інтерес вмонтовується у ринок. Юридично оформлені права власности зміцнюють відповідальність господаря за його справу, зацікавлюють у недопущенні банкрутства. Тоді як імітація органічної для ринкового світу конкуренції, - коли ж за посткомунізму пішли зворотним до генези і логіки капіталізації шляхом й заходилися економіку совСоюзу розбивати роздаванням її шматків окремим власникам, - то відповідне усунення соціалістичного чиновного адміністрування планового й централізованого обрушило не лише зв'язки між підприємствами, а ще й совСоюз у цілому, фонди й доходи якого були розтягнені між олігархатом із числа чекістів, братків, номенклатури, які для цього й ініціювали похорони комунізму.

Для більшовицької ересдеерпе, як радикального руху у хвилі противників та реформаторів царизму, захоплення влади-власности мало передовсім негативістське мотивування, коли знищення держави Російської слугувало жертвою для месіанського розпалювання соціалістичної революції антикапіталістичної по усьому глобусі московства. Так само, як бунт мас проти вікового кріпацтва і кара його державцям, - за підтримки вже організованої диктатури пролетаріату, - наснажувався не так жадобою розжитися якоюсь здобиччю з підпалу дворянського маєтку, а мотивами підсвідомими, від прямої дії яких ставалося фізичне знерухомилення власників нерухомости. Море кар'єр, відкритих для тих хто був нічим, притягнуло до совапарату не так садистів, а метиковану публіку, яка розруху військову заходилася залагоджувати розтягненням під себе того, що у війні ялось уціліло. Господарчі провали військового комунізму, - від запровадження натурообміну та трудової повинности замість ринку та прав власности, заборонених на разі їх непідконтрольності комісарам, - змусили більшовиків, ще й під тиском антибільшовицьких повстань, змусили не тільки відступитися від утопії тотального контролю, як ще й останній виправляти ринком та підприємництвом, проти гріховности яких комунізм і задумувався як спасіння. Проте рекреція меркантильних інтересів, які слугують основою ладу у тому числі й капіталістичного, є суперечливою до цілей Світової революції. Не так продовженням анархії розгардіяшу, як розгортання революції з її реакційним розворотом вже у сторону подальшого, порівняно ще жорсткішого покріпачення повсталих мас сталося соціалістичне будівництво з нарощення того військового потенціалу країни Рад, який за традиціями збиральництва і був механізмом розпухання московського царства, яке на часі будування у ньому комунізму оправдовувалося, а ще й мало організовані у Комінтерн форми боротьби та підбурення проти експлуататорського світового капіталу вже за єднання пролетарів усіх країн. Кампаніями вичищення чергових верств ворогів керівної ролі авангарду пролетаріату, - включно із репресіями проти більшовицьких промоутерів романтики світової революції, - революційна руїна була переформатована вже у підконвойну чи пайкового забезпечення офірну ударну працю з конструктивного клепання гір і долин зброї на будовах соціалізму вже у окремії країні, задля виховання там совітського народу. Переваги централізму, порівняно із буржуазною сплатою за працю, комуністичні модернізатори рабства віднайшли у економії на заробіткові навіть для орденського апарату партійних, совітських, господарчих призначенців, не кажучи вже про лише терміновий та контрольований дозвіл непманам дати совітській владі оговтатися після війни громадянської і колонізаторського реваншу проти народів, які збігли до свого незалежництва на часі послаблення імперії царської. Щоправда совітам вдалося протриматися у історії фактом тому, що замість фантазійного ідеалу справедливої рівности класової, расової, національної, освітньої, матеріальної, розумової, ідеологічної, з гуртування довкола Політбюро та у спільній ненависти до закуліси й ворогів, - то за совітів вороги отримували кулю, вожді замість партмаксимуму винагороджувалися спецпривілеями, бригадний підряд – пірижками, офіцери – атестатом грошовим, а на оборону не шкодували потрібного для агресії. Новизною за політики комуно-більшовицької економіки було не так повернення до стимулів заробітку, а – сама комуно-більшовицька імітація господарювання у спосіб заперечення власности, ринку, підприємців, свобод заробляти та сплачувати податки. За совітів спорадично мали місце обопільно небезпечні кампанії не лише із загвинчування тиску контролю, а й не менш безуспішне госпрозрахункове реформаторство.

Перехід від продуктової розверстки зброєю хлібозаготівельників вже до оподаткування ініціювалося не так господарями совітами не добитими, - як непманські капітали сталися okazіями драпіжництва совслужбовців, які для своєї приватизації спрямовували одержавлене більшовицьким експропріаторством з пограбування поміщиків і капіталістів. Повторним виданням цього сценарію перетворення посадових повноважень бюрократичних вже у доходи не по чину стала приватизація совноменклатурою фондів будування комунізму совнародом.

Щоб відкусити від чужого, то малодосвідчені бандити зразу б'ють жертву у голову, а ще у ризиковому бізнесі свого здобичництва готуються до власних втрат, - бо жертва захишатиметься й не згодиться на здорову й тверезу голову віддавати нападникові своє. Тоді як метикованими вважають себе нападники які здобувають перемогу без тих жертв власних на ведення військових дій, розмір яких знецінює користі кримінального промислу. Щастям і прибутком вдалого завдання жертві нещастя і збитків є миролюбний характер цієї операції. Обморочення та піддурювання майбутньої жертви заприятенням із нею, втаємничене чалення і підкрадання до здобичі причинами має не лише немічність нападника, як ще й ошадливе використання ним ресурсів нападу. Тотальне єднання у одному роті загарбника тих різнорідних видів здобичі, що її вдається відшматувати від жертв відносно мирними засобами: терору, або облудним поданням загарбництва як здійснення побажань самої здобичі, або використанням запроданців та палезних ідіотів, - має місце не лише тоді, коли агресор є у повноті своїх сил, аж до ставки підступного упадання улесливого перед інтересами жертви хижак вдається, головно, тоді як у нього бракує сил просто завдати жертві вбивчого удару. Так для совітів неуспіх світової революції комуністичної, іменованій розрядкою напруженості стосовно так і не підбитого Заходу, є видом продовження класової боротьби за звільнення від представленої Заходом капіталістичної експлуатації вже засобами мирними. Капіталісти наживаються на продажі совітам віршовки, якою совіти Захід удушуть.

Невідворотність фіаско у побудові утопії переваг одержавленої праці трудармійців за кормову пайку порівняно із доходами підприємців стає не лише фактом виродження регламентованого концтабору, як останній, презентований совітським Союзом, свідомо представляє себе жертвою зі сторони так і не переможеного ним Заходу, який чомусь поки ще не зогнив. Зближення із альянтами євроатлантичними, - обґрунтоване теоретизуваннями конвергенції, єврокомунізму, зони миру без кордонів, розворотом совітів до демократизації, гласності, прав людини, роздержавленням одержавленого, тощо, - стається як перетворення колишньої зони комунобудування вже у сировинний придаток окциденталізму, зверхність якого доказується вмонтуванням ресурсної бази федеративного залишку від розукомплектованих совітів вже у транснаціональні ринки, де Федерація представляється невинною за історію московського загарбницького збиральництва, отримує можливість не лише зберегтися, а ще й із гендлювання вуглеводнями та іншими сирівцями накопичувати потенціали реваншу за невдачі єдинанеділімства й розпад великоросійства. Афілійованість із вестернізацією стає для поєднаної довкола ураз та кривд московського месіянства маси великодержавців не лише удаваною, як ще й мотивом ревіндикації та повернення як до Московії збіглих від неї колоній, так і повернення світові необачно втраченої ним великої країни. У посткомуністичній Московії визрівають грона відплатної помсти і рецидиву збиральництва на сторону зненавидженої пиндосівської закуліси під омофором якої замаскувалися ті органи безпеки історичного московського царства, які задешево вилучене із колонізованих земель і народів добро перекачують для подальшої поглибленої переробки вже на Заході. Господарі світових грошей сподіваються що на торгівлі із уцілілою Федерацією зароблять саме вони, а не московські збирачі які переозброюються з цієї торгівлі. Додатковою, до підкупу московською грубою грошвою на Заході тамтешніх симпатиків державної соціальної опіки, є ще й безкоштовна віра означених критиків капіталістичної зажерливості саме у замішане на гуманітарному миролюбстві егаліте та франтерніте. Спростування актуального наступу московства у представленні комунізмом дає європейцям оманливу надію на можливість упоратися із московством і у демократичних його подобах на шляхах домовленості із московським паразитарним експансіонізмом.

Власники звабних для Московії статків переконують себе, що їх поступливість з відворотом від лінії фронту наступу збирачів-ординців послабить тиск останніх; або місцеві удосконалювачі ринків засобами соціальних призначень держави надіються, що це відмінить казус війни московців на знищення буржуазної експлуатації презентованої Заходом; або марно вірять у те, що вестернізаторське спотворення природи збиральництва буде вдалим.

Серед найпростіших способів отримання ресурсів є пожитися ресурсами чужими. Оскільки люди не поїдають один одного, то доводиться їм задовольнятися хапанням плодів чужої праці, а пізніше підкоряють рабів, аби ті гарували за сплату їм канчуками. За викопних часів, імовірно, на надто переймалися доказами правоти нападу на ближніх, - подібно тому, як хижакам для здобичництва достатньо їх голоду. Від того, що людські взаємини будуються на праві, то приходиться видумувати звинувачення жертви у її провинах, з відповідним поданням застосування сили нападу вже як поновлення права, що його жертва порушила. Агресію вибілювали наявністю у ворогів не такої віри, як треба нападникам; або бажанням обдарувати високою культурою тих, від кого за це вилучають малозначущу сировину; або вторгнення подають потребами безпеки інтервента. Вичерпання подібних спрощених дорікань і звинувачень збіглося із вичерпанням земель і народів ще не розподілених між світовими імперіями. Тоді у хід пішли картання за те, що у багатих конкурентів не такий як треба спосіб хазяйнування, що треба населення багатих країн звільнити від експлуатації, від відчуження та інших поганих речей, обдарувати пролетарів на їх інтернаціональне єднання та заміну підприємницького ринку на планову регуляцію видачі пайків. Нав'язливою одержимістю московства більшовицького, у заміщенні ним ординарного імперіалізму царського, - став антикапіталізм, під кличами якого скупчилися невдоволені непомірними баришами капіталістів, антиглобалісти релігійні чи національні. Репресії з боку меча Партії проти вигаданих реставраторів буржуазного ладу дозволили працю мільйонів на будовах соціалізму оплачувати мізерними пайками й за цей кошт збудувати військову потугу для підбиття низки країн. Одначе, ідеалів пограбування власників на їх майно та життя вистачить саме на це, а не на успіх у конкуренції із власниками приватними вже альтернативного управління партійно-ідеологічної бюрократії. Тому, коли у мас урвався терпець очікувань обітованого Світлого майбуття, коли у зоні регульованого розподілення злиднів особі не можливо зрости у справах бізнесових та заробити на своїх хистах, коли правляча номенклатура не може собі дозволити приходів зверх розписаних за чином, коли кризовим постає відставання від країн розвинених внаслідок їх відкритості до підприємництва, технологічного розвитку та правої демократії, коли почалася нестача пайків утриманням соціалізму, - то сам провід реального соціалізму власним руками самочинно заходився переваги соціалізму сполучати із особливостями так і не добитого капіталізму. Єдність на основі ідеології антикапіталізму і антизахідництва вожді обміняли на умонтування приватизованих ними московських капіталів у західний капіталістичний ринок. Для евро-атлантистів замирення із комуно-московством засобами вестернізації постало як втамування розбурхування ним нашестя класової боротьби засобами буквально підривними; а для партгоспактиву розворот до заборонених комунією прав власности на капітал постало збагаченням. Й хоча обидві сторони декларували детант як свою осібну перемогу, проте спроба співставлення ліберальної демократії та заперечування її хворобою на комунізм стало недугою саме означеної хвороби. Продукуюча і збиральницька економіка несумісні.

Мрійники про месіанізм великодержавства, - що його енергію мав би забезпечувати вічний двигун безоплатної праці зеків та безупинне споживання ресурсів, - провини за розставання колоній із одержавленим московством метрополії та русифікаторством пов'язують із цілеспрямованими закулісними ворогами русофобськими, їх агентурою диверсійною, яка добралася до цеківських і совітських кабінетів. Сприйняття урізання московського впливу на Третій світ, на соцлагер, на есесер й, у подальшому, на ерефію, - подають реваншисти від єдинанделізму як трагедію не лише власну, а цілого світу, який буцімто тужить за бійкою проти нього зі сторони московських збирачів та інтеграторів.

Дезінтеграція Російської імперії сталася з тих причин масової психологічної зневіри у самодержавстві, яка ще й була посилена слабкістю російського капіталізму. Більшовики спинили анархію не лише терором, а головне своєю ідеологією. Зневіра у останній розвалила совСоюз. Ідейною декомунізацією є заміщення її на матеріальну утилізацію будови комунії. У ході якої партноменклатура втратила навіть пайку із сервілату, кав'яру та державної дачі.

Евро-атлантичні демократії свою зацікавленість у виродженні командної економіки совітів, а чи чинники зміцнення своєї військової потуги у протистоянні загрозам зі сторони лагерь соціалізму - даремно приписують виключно собі і розглядають як перемогу у холодній війні, перевагу американського способу життя і демонстрацію безперспективності концтаборів. Постійна і невпинна з самого початку комунізму його дезактуалізація у противне його догматам звертання до чинників ринку та стимулів зацікавлення виробників у виробництві зрештою подібну ерозію комунізму, - задля самого виживання країни інфікованої на комунізм, - врешті-решт таки спроваджує адептів одержавлення вже до їх бігу навздогін західного лідерства, забезпеченого там правами підприємництва і захистом заробленої власності. Аж західняки дарма тішаться оманливими перспективами розширення поля його простору на розмір вже московських теренів, даремно вигодою для себе на Заході вважають можливості заощадження на власних військових витратах співмірних із оборонними витратами совітів на війну проти Заходу. Мімікрія під шаблони європейства провадиться збирачами зовсім не для своєї поразки. Миролюбство із замішуванням відмінних цінностей та особливостей; підступне підкрадання хижака до жертви не означає зміну його природи харчування вже на вегетаріанство; ікла – не для щипання трави. Прикрите демонстративною вестернізацією перестроєчне замирення з капіталістичним Заходом, як противником та невдалою жертвою московзбиральництва, метою регульованого розвалу совітами своєї власної військової потуги має не так рух до загального безпечного миру та скорочення гонки озброєнь, як аналогічне зіщулення, а то й відповідний занепад військово-промислового комплексу натівців і є спецоперацією московською з нанесенням по натівцям удару демілітаризації. Економія на західному мілітаризмі йде до економіки московського мілітаризму. Пропаганду того людинолюбства, де витрати на зброю подаються як викинуті на вітер, спрямовуються лише на західну аудиторію. У операції нарочитого та удаваного рівняння під західне підприємництво, то організатори імітованої дефензиви московства сподіваються, що у вузькому діапазоні згортання західних воєнних програм, то самі московці зможуть на цей час випереджаючими темпами реанімувати свої військові сили і отримати тим самим термінову тактичну перевагу над евро-атлантистами поки там натівці будуть чухатися у нехоті відкраяння своїх приходів вже на конто мілітаризації, зволікатимуть із необхідністю годящого реагування на зростаючі апетити інтенсифікації звичного збиральництва, не потуратимуть й не пробачатимуть його крокам, чинитимуть їм опір. Або ж збираються кувати для себе танки для опору ерефійській агресії що невблаганно на Європу насувається; а буде ще краще, коли російці свої танки витрачатиму у бійці проти Європи саме на теренах України. Апетити московців глушать згодовуванням їм українців.

Тому не доводиться гадати про картину підкорення України московцями, бо це вже за совітів було: диктатура переможців починає репресії убивств, включно з голодомором і депортаціями до зон під колючим дротом, визиск там уцілілих в'язнів, втягування підбитих ресурсів до індустрії подальшої мілітаризації і війни, з просуванням її у тих же цілях вже на наступні терени ближньоевропейські. Постріли з стрілецької зброї у Бучі розів'ються до артилерійських у Мар'янці, до дронівських у Авдіївці, до розривів балістичних ракет по Києву, далі до ядерних ударів по Вільнюсу, Варшаві, Берліну, Вашингтоні, Токію, Лондону.

В усіх негараздах російських винуваті її вороги. Ніколи ще у челябінському ліфті так не відгонило як за Обами. Діапазон московської відповіді Заходу як жертві оголошеній ворогом: між пострілом у обрану особу, а чи введенням маси московських танків.

Москвоекспансію на світ можна зупиняти лиш зовнішніми проти неї діями. Бо внутрішніх ресурсів схаменутися у збиральництві чужого як свого нема. Тому що там нема розрізень між добром та злом. А замість того є любов народу до Сина неба і навпаки.

У малоросії ще тяжіють до виборів за процедурами демократії, - на відміну від московського царства де ніколи владоможці не обиралися; також у малоросії тяжіють до виродження за подобою і шляхами московства. А тому у малоросії її виродження у означені зразки одержавленого бандитизму відбувається за хотінками місцевого електорату.

Розвиток приватного підприємництва, як прояв розширення соціальних свобод, далеко не поклав край грабіжництву, вигоди якого встановила для себе аристократія за статусами підтвердженими кривим походженням, як за буржуазного ладу часів буржуазних революцій несправедність збагачення одних за рахунок потерпання інших лише видозмінилася у сторону певної гуманізації. Зміна статусів учасників ринкових і правових відносин набула динаміки та відносно відкритості для кар'єрних зростань громадян здатних запропонувати суспільнокорисний продукт. Водночас усамостійнення не лише вдалих монополістів, а й цілих країн призводить до вже імперських загарбань для пограбування підбитих ними колоній. Для московського царства, - яке розпухало не лише ковтанням батьківщин наступних знову сусідніх народів як ще й введенням у рабство власних селян, - буржуазні свободи стали дошкульним ударом по грабіжницькому способу існування цієї імперії, з подальшим доповненням невдачі збиральницької культури ще й неуспіхами на вже зовнішньому загарбанні земель і народів у бійці проти конкуруючих імперських держав. Затребуваний у імперії капіталізм, правова законність, демократія, визвольні антиімперські рухи уярмлених народів у яких складався національний ринок – ставали завадою інерції культури московського грабіжництва. Зробили московський комунізм годящим засобом продовження московства, коли завдання індустріалізації задля накопичення потенціалів зовнішньої експансії й повернення мас вже до стану кріпаків були досягнуті відродженням імперського збиральництва у спосіб переведення бандитів вже на посади бюрократії державницької. За комунізму були пограбовані усі верстви від заможних і до злиднів що гарували під тиском терору без гідної оплати, були ліквідовані усі визвольні рухи народів, були розгромлені правові та інтелектуальні свободи замінені віровченням з обіцянками світлого майбуття. Проте з часом влада угруповання, яке прибрало під свою сваволю майно, права, життя совнароду, отримало від останнього легітимізацію не лише за видачу масам пайкового забезпечення, як ще й тому, що господарювання улаштоване масами у бажанні вижити й уціліти у зоні одномірности почало не лише змагатися із способами утиснення мас зі сторони країни рад, як ще й вигравати у конкуренції, коли надмір реальних заробітків мас за халтурну продукцію вироблену масами перевищив мінімуми халтурної продукції масами ж вироблену. Забрало товарів. Й тоді знадобилося повторне, як за часів більшовицької експропріації націоналізованої й одержавленої здобичі, знадобилося наступне видання звичного московського грабежу, але вже не проклятих буржуїнів, а советського народу будівника комунізму, коли роздержавлена й приватизована здобич знов дісталася вузькій зграї, яка наново вкотре пообіцяла масам процвітання, але вже на шляхах повернення до буржуїнських порядків.

Нормальною, себто здатною до розвитку годить вважати країну у якій до управлінської влади приходять не узурпатори що оббирають суспільство заради свого здирництва, а партії та урядування які конкурують у служінні суспільству і подають у відставку на разі не згоди суспільства із їхніми програмами. У Московії ж, тіло й культура якої тримається на пограбуванні, переможними противниками її влади можуть бути ті екстремали, які саме у інерції московства посилять тренд грабіжництва, які запропонують і утнуть максимально антисуспільну програму. Московія – приклад антидобору й до проводу більшості там добирається відповідна публіка. Тож більшовики ідейною основою концтаборів зробили заперечення умов продуктивного виробництва, включно із відміною підприємництва, власності, торгівлі, демократії, права, доповнивши реакціонерство атакою проти визвольних рухів колоній. Проте якою б божевільною була утопія примусити усіх працювати задарма й отримувати пайку за розпорядженням наглядачів, аж подібний режим від початку тому й втримувався, що здобичництвом меркантильним займалися не лише вожді, а й усі в'язні не зважаючи на пограбування їх вождями. Торгові інтереси вдосконалювалися настільки, що зрештою самі вожді реабілітували здирництво очоливши рецидивні традиції московського грабежу й імперську реакцію. Псевдокапіталізм і квазівестернізація у уламкові московського царства не може не статися його продовженням.

Хоча абсолютистські режими рекламують містику своїх догматів як таку, що перебуває у святости, поза світами у чудесах, як арбітра стосовно гріховної реальності, а критики тоталітаризму шпетять його вже як аномальність, - проте режими базовані на помилках стосовно людяности, правозаконности, науковости залишаються подібними до соціальних укладів що їх вважають нормальними. Лише психічно зациклені ідеологи серйозно вірять у те, що створені ними тоталітарні секти чимось різоче є не подібними до розхожих соціальних організмів та прозаїчних відносин між ними. Як тоталітарні режими покликаються розв'язувати кризові ситуації у суспільствах традиційних, так і навпаки: хворобою останніх виступають вправи із застосуванням у соціумі спрощень, насильств, культових ритуалів. Як тоталітаристи атакують здорове життя народів, так відбуваються й зворотні процеси. Й не завжди ці атаки бувають успішними для їхніх учасників. Коли ж тоталітаристи зрештою поступаються й зазнають невдачі у своєму екстремізмові, - бо саме таким є визначення прогресу, - то для тоталітаристів способом хоч якогось втримання своїх структур та вартостей залишається підлаштування під домінуючий тиск відновлення умов та крейсерської швидкості поступу. Так західний світ, атакований у свій час комуністами та нацистами, залишається зацікавленим у вестернізації обох імперських режимів, аби німці та совітські збирачі стали для нього безпечними; а мисливці за чужим добром так само у потребах конвергенції пружаються пограбувати ті країни, де багатства створюються продуктивною працею. Не лише совіти роблять ставку на нацистів у агресії проти Заходу, або мають місце інтереси і дії зворотного порядку, - але й колективний Захід займається зіткненням обох тоталітарних режимів задля їх взаємного ослаблення, допомагаючи обом тоталітарним конкурентам. Так у Німеччині були спроби усунення гітлеризму, аби демократизацію останнього зблизитися із демократичними союзниками антигітлерівської коаліції на заході й виступити проти загроз совітизації зі сходу. Подібним усуненням загроз із Заходу й сталася вже на теренах розвинутого соціалізму демократична перестройка, імітаційна модернізація у векторі вестернізації та удаваного відступу на користь капіталізму, - коли будівники візії комунізму своїми партійними руками придушили у своєму соцлагере звільнення пролетаріату від експлуатації. Бо номенклатуру приватно вабили не лише стандарти загниваючого Заходу, але совіти дохазяйнувалися вже до того, що довелося приймати продовольчу Програму, долати відставання агітаційними розмовами про поєднання переваг соціалізму із науково-технічною революцією, - бо ресурс примусових трудовобв'язань та ентузіазм очікування масами прийдешньої утопії вичерпався.

Велика війна підсумувала кризу прийомів територіального ширення імперій, які у зіткненні між собою почали розсипатися як устрої з визиску своїх колоній. Світові гравці заходилися забезпечувати своє лідерство вже на шляхах експансії своїх передових технологій і наукового дослідництва, ставкою на демократичні і правові устрої, насадженням новацій у житті духовному та культурному як взірцевих. Друга світова довершила зіткнення вже лиш тих недобитих імперій, які заради збереження інерції спрощеного територіального колонізаторства змушені були вдатися до тоталітарних методів мобілізації усіх ресурсів заради справи війни. Німецький територіальний експансіонізм вичерпався у лещатах між ударами Західної демократії та совєтизованого московського збиральництва. Завдяки нікчемній вартості якості життя і власне життя московського люду, закинутих у топку цього збиральництва засобами війни, то зона совітів не тільки втрималося усередині, як ще й збирачі заходилися будувати лагерь соціалізму поза зовнішніми кордонами комунізму. У холодній війні, як продовженні змагань передових демократій за технологічне та культурне лідерство супроти оформлених комунізмом змагань московського експансіонізму, - то московців Захід атакував критикою совітських концтаборів, побиваннями за утраченими там життям мільйонних жертв будівництва комунізму. Тоді як метою та засобом нападу на пропозиції демократії і вестернізації є відстоювання стихією московства необхідності концтабірної для себе організації. Загрози переходу на продуктивну працю, демократію, право, на вписування у західний світ - є вбивчими для самого існування Московії.

Вимисел на відкриття джерела суспільного розвитку через пограбування багатіїв бідарями, з поданням цього грабежу як виправлення несправедного віднімання додаткової вартості, з представленням історії як тої боротьби класів, де бідарів оббирають, - це облудне подання власності як плоду грабежу не стало популярним у спільнотах чий багатства створюються їх бізнесовим членством, не згідним самовбивчо різати один одного. На відміну від московського царства, чий експансіонізм насичувався покріпаченням внутрішніх мас та народів що ззовні прикріплялися. Тож запозичена доктрина радикального соціалізму реалізувалася у московському царстві як репресивна диктатура пролетаріату саме через представництво нею бунту мас і руйнівної помсти самодержавству з його апаратом вікового насилля і грабежу. Вигодоотримувачами від підбурення класових протиріч стало усевладдя більшовиків, які терор проти колишнього істеблішменту оголосили не лише безкарним, як ще й вердиктом історичної необхідності, рекрутувавши маси до ресентименту й оббирання імущих. Оскільки ж то лише за законом термодинаміки, а не у розграбуванні соціальних багатств їх сума не змінюється, - то невдовзі означеним професіоналам із контролю та обліку довелося шукати і знайти джерела паразитування вже у каторжних чи низькооплачуваних нормах виробітку трудовоб'язаних мас. Віднімання може бути додаванням лише для бандитів, яких ще не спіймали на гарячому, - однак, у цілому та зрештою, збитки не можуть не лягати на плечі суспільства, яке платить за усі звабні для себе маячення. Бандитам не спійманим карою закону, які самі стали державцями та законодавцями, доводиться для продовження грабежу організувати суспільне виробництво як джерело грабежу, - що стає не лише парадоксом та абсурдом, як ще й вичерпанням їх влади. Вічний двигун соціального процвітання на основі пограбування соціального - не збудувати. Пайкове утримання рабів дає збитки що перевищують доходи від примусу рабів до продуктивної праці.

Повторенням переформатування вже совсуспільства у напрямку овидів ефективного власника стає віднаходження джерел доходу вже не у втягуванні у зону совСоюзу, совітського лагера, світової соціалістичної системи тих, хто стає її нахлібниками та утриманцями, а – зворотно направлене випихання їх від споживання сирівців, переважно вуглеводневих, масив яких усередині Федерації. Приписування собі національними рухами заслуг звільнення від імперії є певним перебільшенням ролей, або одностороннім підходом до ситуації модернізації московства засобами ревізії комуністичного одержавлення. Повторна приватизація суспільних багатств, продукованих вже не буржуазним ладом царизму, а комунобудівничою працею совнароду, на користь вже не диктатури пролетаріату, а такого ж вузького угруповання спадкоємців караючого меча революції, - збагатило доларовий кеш не лише останніх, як ще й частка багатств, що їх почали хлебтати під ковдрою російського патріотизму, почала перепадати совмасам. Зростаючий добробут яких, не бачений за роки виковування зброї для мілітарної потуги совітів, став підтримкою олігархічної клептократії чекістської, збагаченням якої став опортуністичний розворот до псевдокапіталізму, квазіринку, фейкової демократії, імітованої вестернізації. З критичним для суспільного здоров'я розшаруванням у доступі до кар'єрних зростань у тій самій зоні незмінної інерції імперського грабежу, а не організації продуктивності, - визрівають ті ж самі грона ненависті, на осідланні яких поки ще не знайшовся наступний поводитир мас.

Свою прийнятність світу, особливо на часі олігархічного дерибану і ревізії матеріального і ідейного спадку комунобудування, черпає ще не колишня імперія у її зближенні із західною закулісою. Навіть виковування совітської зброї задля розширення соцлагеря є спотвореною формою участі совітів на тій чи іншій стороні суперництва у західному світі. Західні компанії вклалися у індустріалізацію на часі п'ятирічок, ленд-ліз посприяв стійкості совлади; на разі акції сумісних підприємств і облігації торгуються на західних площадках, але контекстами кооперації є московська візія: ми вас закопаємо.

Націлювання ракет один на одного, витрати на гонку озброєнь є не підтриманням миру, а потенціалом загибелі. Вкотре марні пропозиції домовитися із тими, які лиш зовні є схожими на білих, є надмірною ціною за втримання імперії у збиральницьких звичках.

Посилення утисків на завжди визискувану масу зі сторони незмінно пануючих зверхників є одним, хоча й ризиковим, із прийомів збереження означеного становища. Бо: збільшення норми грабежу є свідченням його розбалансування, кризових витрат на ведення загарбницьких воєн, є небезпекою для влади правлячих режимів; у той же час пограбування дозволяє нобілям компенсувати витрати викликані несприятливими обставинами. Й коли масові невдоволення зростають критично, то тут таки відбувається кульбіт перекладання володарями своєї влади із однієї своєї руки вже у іншу власну, - імітуючи для мас задоволення її збурень. Не завжди цей процес зміни прізвищ на місці сеньйоральних посідань відбувається плавно у внутрішньому середовищі вождів, подекуди для цього залучають бунтівні маси, часто колишніх зверхників вирізають новоприбулі аж упень, незмінно масові бунти з числа непідконтрольних топлять у їхній же крові, - аж результат розподілу суспільного організму за внесками туди трудів окремих верств відновлюється, а то й маржа доходів вождів нового ладу може порівняно збільшитися.

Так від самого свого початку, то більшовизм запроваджувався сприянням цьому зі сторони частини далекоглядних реформаторів із числа істеблішменту царизму, - переважно військовиків. Істотним та необхідним доповненням терористичних прийомів безоплатної праці на будовах соціалізму було заохочення за нормами ринкових вигід. Так до самого свого припинення, то більшовизм висаджувався сприянням цьому зі сторони частини далекоглядних реформаторів із числа істеблішменту комуністичної номенклатури, - переважно чекістів. Пайкове московство наказало довго жити саме сприянням цьому караючого меча диктатури пролетаріату. То й по- всьому.

Так комунізм стався посиленням експансіонізму самодержавства, замкненням комунії на автаркічну зону концтабору; а модернізацією комунізму московського сталося доповнення його на олігархічне приватизаторство, подальшим розімкненням апетитів збиральництва, Світової революції, месіянського гегемонізму вже на цілий світ буржуазний.

Пограбування не лише імущих, але й власників самих лиш своїх робочих рук дозволило спадкоємцям імперії не лише останню втримати, а й розширити вже до глобальних масштабів. Природністю традиційного збиральництва є відвертий споживацький визиск упокорених людей і народів. Проте цей більшовизм не міг не завершитися на часі вичерпанням ним ресурсів як фізичних, так і очікувань настання утопії припинення експлуатації. Бо навіть високопосадова номенклатура є обтяженою завданням бути слугами народу, а, головне, необхідністю без посмішки відправляти культові служіння ідеологічні. Оскільки робота на чужого дядю не може за усіх умов збагатити найманця, - то комунізм є приреченим на вимирання як мертвороджений від самого його початку плід ходи у глухі кути. Бо контроль, як твірний мотив боротьби проти зловживань капіталістів, є лише стороною, аспектом, хоча й необхідним, для свободи підприємництва. Розжитися, як це відомо, можна лише працюючи на власний бізнес. Номенклатурним слугам народу довелося перекаваліфіковуватися у служителів своїм приватним інтересам, після того, як їм випало з необхідністю присвоїти буцімто загальнонародну власність, відродити умови функціонування капіталів. Проте за цей кульбіт відтиснення убік актуальності примусового комунізму довелося кремлівським нуворишам офшорним заплатити ціну задоволення апетитів й для колишньої місцевої номенклатури місцевих нуворишів; за грошовиту утіху вписування у глобальні ринки прийшлося перефарбованим комуністам платити їхньою ж трагедією розпаду інтегральної червоної імперії світової внаслідок неуспіху у витратній холодній війні на заперечення капіталістичного прибутку.

Назустріч колоні саринь на кичку, вона ж - боротьба з експлуатацією, вона ж - диктатура пролетаріату, вона ж – виховання трудящих, простусе такий самий мутний потік жертви у ім'я боротьби з ворогами, вона ж – Світле майбуття, вона ж – розкриття творчих можливостей людни, вона ж – спасіння душі у Богові. Внаслідок зіткнення обидва суперечливі потоки зливаються так, що катів не відрізнити від їх жертв, втрат від збагачень, рацію від безуму. І тоді із цієї податливої суміші пройди можуть ліпити що їм заманеться.

Періоди суспільної дезорганізації, себто часи перебування на позиціях владного управління саме неадекватної непідходящої для цих призначень надмірно своєрідної, керованої догматичними цінностями, еліти, - не буває тривалим. Загальний організм життя культури відроджується, долаючи обмежену місцем, часом, призначеннями й певними завданнями кризи вже у спосіб викреслювання геть із життя цієї хворої частини, що її здолала і уколошкала недуга критичного розходження відповідей правлячого істеблішменту на поставлені й назрілі як історична необхідність виклики, запити, потреби. Невідповідність останнім зі сторони інерції традицій, зациклених на їхньому обранні як виключно взірцеві, - у такому випадку відтісняє затиїтий у своїй особистості соціум вже на маргінеси сучасного для нього життя, а то й подалі: з регулярною періодичністю цілі цивілізаційні кластери і патерни окультурення, відзначені у їх колишніх досягненнях народи та їх держави, які згодом схилили у втриманні своїх традицій і способів життя як лідерських у представництві прогресу і розвитку, - відходять у пам'ять про них, лише для археологів представляються шаром культури. Життєві цикли не лише існують як факт заміни попередників ще не баченими спадкоємцями, аж зміни парадигм соціальних, світоглядних, наукових, моральних, релігійних, мистецьких, наукових, технологічних визнаються нормою, - бо іншої сировини, для конструювання із неї новацій еволюційних чи культурних, нема. Просто за визначенням, то норми хибні для життя перестають представляти собою життя коли представляються нормами. Ставки на аномію виправляються або силою і розумом самих її призвідників, або останніх унормовує вже їх небуття. Але навіть тоді, коли суб'єктами відповідальності за соціальну кризу є відповідні їй організатори, то й у такому випадку подібна еліта руїни виконує об'єктивне термінове сутнісне завдання, яке у відмінний спосіб є недоступним, перебуває поза чинністю для потенційних управлінців власне прогресом та добродієм.

Неадекватні для наявної політичної ситуації рухи й порухи стають затребуваними та претензійною владою тоді, коли свою адекватність затрачають власне владні управлінці вже як реакціонери. Годящою владою стає та, яка через свою відповідність із назрілими соціальними запитамі доказує це або у спосіб представництва прогресу саме собою, або береться заміщати тих попередників у істеблішменті, які самі собою чи своїм управлінням соціальним життям являють його кризу. А коли останні наполягають на представництві інерції свого правління як на першій серед передових, то тоді, для усунення очільників кризи, тоді революційні проти неї повстанці вдаються й запобігають до інструментарію неординарної ідеології екстремальної, рекрутують до вже силової участі у революції саме широкі маси, поборниками інтересів яких ці неократи беруться представляти свої поривання до державного, а той усевладного віроучительного проводу. Критичні стани долають або рухом до удосконалення й розвою, або розворотом, коли клин вибивають клином, коли бездарні устрої та невдатні до перебудови на краще недотепи відсторонюються на сторону поза їх актуальністю вже карною до них силою. Так колхозисти не так загоїли кріпацтво.

Відразливі для права, правди, людяності режими класового та національного соціалізму як історичне явище виникають ліками на хвороби. Большевизм переміг бо програто самодержавство. Збиральництво сиділо на пороховій бочці кріпацтва та удавлення суверенітету затиїжених під визиск та помосковлення окупованих народів, а запізнений у колонізаторстві експансіонізм німців ставався помстою за неуспіх у змаганнях із конкурентами. Один концтабірний режим війни проти світу був силовою ж проти нього війною виправлений до стану вже демократичного. А супротивний йому тоталітаризм вже москвокомунізму, як учасник союзницької перемоги, саме з цієї причини зазнав рекреаційного розвороту до запереченого ним лібералізму і ринку у житті господарчому, соціо-політичному, інформаційному, правовому. Проте, навіть у своєму вбивчому і бандитському для сусіднього довкілля народів прояві, то проява як большевицької, так і нацистської інтегральності продемонструвала зазіхання на світову потугу. Німці успішно продовжили паневропейський проект. А совіти Світову революцію продовжили до лагерь соціалізму, провели індустріалізацію і біг навздогін Заходу, хоч і метою лагерь, для війни.

Виступ комуністів та соціалістів, як виразників інтересів трудящих, проти капіталістів звинувачених у експлуатації трудящих стався революцією, себто розворотом направленим на відстоювання порядків передуючих капіталістичному виробництву. Більш того, комуністи ідеалом вважають міфічні часи відсутності приватної власності як основи виробництва; чинниками виробництва вважається робоча сила саме у рабських формах її використання. Запозичений на Московії соціалізм марксистського розливу представляється реакційним поворотом до порядків середньовічного контролю над залежними від феодала підданими, комунізм представляється запереченням стимулів виробництва на основі приватного підприємництва, запереченням ринку та фінансових установ, демократичних форм правління, запереченням розподілу влад, комуністичний плановий облік зміщує чинність права вже на користь вольових рішень диктаторських. У сфері господарювань перевага віддається не продукуванню товарів на основі капіталу, а заощадженню на витратах, якими означені обліковці вважають заробітки капіталістів, включно із зарплатою робітників, яким, - аби ті не розжилися гріховним багатством, - то трудові витрати відшкодовують регламентованою пайкою. Комунізм це віра у те, що суспільство буде багатим і продуктивним у плодах примусової праці коли його членству буде закрита дорога до достатнього заробітку через підприємливу працю.

Перестройка збиральництва вже на засоби його доповнення московським комунізмом безтоварним та антикапіталістичним це реакційний назадницький поворот до звичного регламентованого централізованого устрою. Задля пришвидшення індустріалізації, задля випуску таким чином озброєння, задля захоплення таким чином нових народів – відроджується таким чином захоплення кріпацтвом вже мас, захоплених ентузіазмом зі сторони диктатури пролетаріату представленої бюрократією служилих партійців.

Перестройка московського комунізму засобами його доповнення же пробуржузним та товарним устроєм звичайним це поглиблена централізація назадницького звичайного московського збиральництва. Посткомунізм на Московії це устрій автократичний, з роздаванням територій чи галузей на кормління олігархічній аристократії офшорній, комісаріатові смотрящих, лендлордів, вищому чиновництву, - які плоди большевицької експропріації та плоди побудови комунізму нарешті експропріювали вже як свою власність. Квазікапіталістичний посткомунізм на Московії, який зняв заборони для номенклатури для її збагачення та замінив посадові привілеї вже на приватизовану від совнароду власність, є рухом до феодалізму і далі до рабства тих, які за злиденні гроші пахнуть на барщині.

Усілякі устрої тотального контролю над поневоленими ними є тимчасово ходячими мерцями приреченими на відставання у задалегідь програшній для них ситуації змагання із спільнотами зайнятими власним бізнесом у продукуванні товарів задовольняючих споживацький попит клієнтів. Усі, зведені на нісенітниця та на відсутніх у реальній історії фактах, святі учення є відкритими лише на споживацтво чужих ресурсів, тоді як життя дає лиш його виробництво. У свою чергу усі паразити оправдовуються своєю святістю.

Усі ініціативи служителів учення про останні дні та смисли історії вичерпуються виключно поновленням засадничих догматів святого учення та очищенням його від відступників, у спосіб відправлення останніх геть із фізичного життя. Химери можна лише реставрувати, бо вони не мають і грана розвитку життєвого та корисного комусь чи чомусь від них сторонньому. Учасники абсолютних систем, - поза величністю яких нікому ніяк не залишається й шпарин для життя і самостійництва у видозмінах, - дурять самих себе, вважаючи свої виконавські ролі служіння високим ідеалам цього містичного учення вже якимись ролями хазяїв життя, бо геть усі сповідники вигаданого чуда рухаються згідно приписів буцімто остаточного для історії настановчого концепту, залишаючись його рабами навіть тоді, як згідно посідань у ієрархії цього тотального контролю панують над підлеглими їм нижчими виконавськими шарами підневільних каторжників. У зоні повного без виключень контролю нема вільних, більш того, саме на адміністрації лагєря, а не на зеках зайнятих саботажем, лежить максимальна відповідальність за виконання нарядів зони.

Диктатура пролетаріату повбивала усіх господарів і власниками стала номенклатура. Яка й зайнялася власними інтересами, але вже без представлення їх суспільними запитами. Хоча посткомуністичне роздержавлення й приватизація на користь чекістсько-кримінальної адміністрації олігархату афілійованого із західними акціонерами сталися як повторне перевидання большевицького одержавлення експропрійованої власності, одначе те, що перепало совітському народу від цієї посиленої хвилі звичайного московсько-імперського грабежу збагатило совітський нарід, - бо надто вже безглуздим і невдалим був комуністичний проект на збагачення народу через безоплатну працю цього народу. Однак спільнота, де пануючі бандити імітують із себе провідників, є спільнотою нежиттєздатною.

Боротьбу за справедливість у рівності, засобами винищення не таких як треба класів та народів, критично понівечила досягнута морально-політична єдність совітського народу відданого владі будівників комунізму. Без пролиття крові, якою зона любови до трудового народу енергетично наснажувалася, - то зона збанкрутувала. Заклики про більше соціалізму дали у його зоні концентрацію більших багатств у руках тої меншости, яка ці багатства не заробила власною працею. А тому виникає привід і умови для чергового московського бунту за народу правду.

Супроти втечі народів геть Російської імперії, яка разом з іншими імперіями зазнала невдач на часі зіткнень у Першій світовій війні, - то большевики здійснили поновлення імперії не лише силою, як переформатуванням імперії вже на класовій основі єднання пролетаріату братніх народів у їх боротьбі проти капіталістичного табору. Однак державне будівництво на фундаменті містики очікування обітованої комуністичної утопії праці без експлуатації, доповненого терором проти людей і народів не згідних із усевладдям диктатури пролетаріату та московським єдинанеделітством, ще й в умовах помилкової ставки на процвітання засобами тотального одержавлення, коли комуно-номенклатурний орден лише імітував із себе ординарну державу, - зробило совСоюз ще більш нетривким порівняно із періодом самодержавства. Криза одержавленого хазяйнування, викликана спробами його осучаснення під взірці західництва, викликала втечу із зони комунізму не лише сателітного лагерьа соціалізму, а й внутрішніх народів-братів представлених совреспубліками. Суверенізація яких сприймається осиротілою ерефією як її трагедія. Мафія чекістів, яка на часі улаштованої нею перестройки, захопила владу і зображує із себе буцімто звичайну державу, тому представляється, порівняно із сектою большевиків, ще більш не легітимною у відношенні до включених у ерефію, як суб'єкти формально федеративного устрою, її народів і країн, - бо останні фактично представляють собою колонії, об'єкти визиску на користь означених чекістів. Задля угамування рівнів обдирання національних територій у запорєбрикові, - то висувається план на демократизацію центральної кремлівської влади. Проте подібний досвід заміни царизму на большевизм з його бійкою проти капіталістів, заміни большевизму вже на олігархат з його умонтуванням у капіталізм, - свідчить про даремність перетворення метрополії вже на добродійника у взаєминах із колоніями. Для національних територій, уцілілих народів та їхніх протодержав нема шляхів свого існування кращих від власного усамостійнення, розвитку осібної, самодостатньої, життєздатної культури та, головне, звільнення від московської осади.

Віроучительна секта соціал-демократів, як ідейних борців проти буржуазного ринку на захист трударів ображених буржуазією, отримала підтримку зі сторони нещодавно покріпачених імперських мас не задоволених навіть не так появою скоробагатьків із числа підприємців, капітали яких трактувалися як набуті несправедливо, - аж незадоволення викликав зв'язок капіталу та держапарату. Большевики валили царську державу обвинуваченнями її у її асоціальності через її корумпованість; большевики отримали легальність своєї влади через подання себе слугами народу, які не наживатимуться на своїй владі. Й коли за перестройки номенклатура нарешті конвертувала залишки від своєї диктатури пролетаріату вже у оволодіння нею колишньою держвласністю від комунізму, то легітимність олігархічних капіталів, зведених на розкрадених залишках від держбюджету, - підупала у масовій опінії.

Коли надмірно жорстко, вбачаючи у тому причинну залежність, пов'язувати між собою те, що на разі має місце та те, що йому передувало, - то подібне приєднання успіхів сучасних знань і вмінь вже до далекого й більш, ніж далекого минулого, - у його питомому представництві саме як міфу, - стає оправданням останнього. Й за фактом: засадами вищих ідеальних взірців та своєрідности побиту чисельних національних культур буває саме те, що колись якимось чином вигидав собі якийсь чоловік, доробок якого вдячні спадкоємці величають духовним скарбом нації; й на цьому, прокрустового штибу, правильникові авторства батька нації шліфують навіть факти історії, критичні до міфів. А проте, наявність міфологічних знань і включення їх до сфери інформованости, не повинно призводити до атаки міфами вже компетенцій науки. Нарощення з пізнаннями масиву знань відмінних від міфів, не повинно переплутувати знання та міфологію. Доступ до електронних засобів масмедійних зі сторони мас не так пересічних, як не відзначених діагнозом зі сторони психіатрів, справляє враження таке, що голосом сучасности стає хор містифікаторів. Ті марення неадекватного відсотку публіки, які були підморожені домінантною ідеологією комунізму, з таненням останнього лише сублімувалися.

Тому післянацистська Німеччина повертається до світу відкритих суспільств, бо там створена: як дірка чи розрив із злочинами тоталітаризму, у який забрели усі німці, - а це від'єднання від помилок було наслідком кампаній із судового переслідування нацистів; а з другого боку це переслідування причинене було відповідальністю самих німців за їхнє ж авторство у режимі нацистському, - і це приєднання до тягlosti власної історії досягається кроками і засобами повернення до вільного світу, у якому вже не грабують чужих, а працюють власними руками й талантами. Покоління німців, у своїй більшості, зайняті не так самооправданням, як частину своєї національної і державної історії визнає як помилку чи те, чим у пристойному товаристві не пишаться, - у той час покоління відповідальних спадкоємців не брало фізичної участі у нацистських походах. Вільний народ залишатиметься таким, а ще консолідованим у живий організм, коли у пошуках допущених провин і помилок, - то маси не будуть перекладати свою відповідальність виключно вже на сторону вождів, а останні не будуть винуватити маси, оббілюючи себе. Бо подібні хитрування є самовбивчими як для кожної сторони, так в цілому й для обох поспіль. Питання без задовільних відповідей треба витягати на світ Божий, а не замітати під килим. Відповідно й для українця як для громадянина, то делегування власних прав та свобод вже на перенасичення довірою начальників - має межі. На правовому й моральному рівні нація для того продовжує розбиратися із проблемами своєї минулої історії, щоб національну історію мати й у своєму майбутньому. Тоді як модерна московська маса, яка навіть не бере участі у реваншистських війнах розв'язуваних Федерацією, оправдовує суцї рецидиви імперіалізму, є ще й адептом рухів московського збиральництва у його минулому.

Прибічники зони її перевагами над освоєними законами вважають управління чудесами та вихід у сферу утаємниченого, звідкіля вже й відбувається, буцімто, підлегле волі чудотворців управління усіма законами. Оскільки ж заклинання не працюють, а успіх молитовних звернень до потойбічних сил не перевищує інтерпретацію випадкового чи залишається у межах безнадії, - то для торжествуючих тоталітаристів інструментом присвоєння чужого добра є терор і легалізація їх одержавленого бандитизму. Але в усіх тих випадках, коли змовники ще не захопили усі важелі управління, то для бандитів прийомом протистояння процесам виведення під карну чинність права ще не розкритих злочинів грабежу стає вже не втеча у таїни, робом знищення свідків і свідчень, а - вже зворотний процес: переступники заходяться надавати своїм діянням вже ваги норми; беруться розповідати, що сторонці права є не кращими і не гіршими, однаковими із кримінальниками; переконують у тому, що розрізень між праведністю та гріхом не існує; що членство нормальних людей не ріже й не вбиває лише тому, бо ще не дісталосся до високих посад. Право та прецизійність норм топлять у морі мультиплікації злочинств. Зло виводять з-під неприйняття робом гласности і при звичаєння до аварій вже як до успіху й розширу нагод.

Амбівалентні інтереси має не лише бізнесмен, - який водночас суміщає як свій приватний інтерес заробітку, так і посередництвом цієї реалізації своєї підприємливості задовольняє суспільний на неї запит у організації й продукуванні товару, - аж і чиновники на обслуговуванні суспільних запитів водночас несуть суспільству загрози як і від неповороткої реакції апарату, так і від корупційного конвертування громадського інтересу вже у своє приватне хабарництво. Проблеми суспільного управління зводяться до історії оптимального, гармонійного, корисного для гуманізму та прогресу співвідношення між громадським та особистими інтересами. Заробітки управлінців мають безпечно пройти між Сциллою винагород і стимулів до продуктивної праці та Харибдою бандитизму що видушує плоди тої праці із обкрадених. Установами розв'язання політичних відносин а чи правом сили, а чи силою права є ради старійшин, кращих, диктаторів, інші варіації авторитаризму, варіації демократії. Популярною є модель монархії, де приватна доля та соціальні служіння синтезовані у одній особі, - проте в умовах розвинутого підприємництва та бюрократії функції самотнього автократора набувають рис хіба що ритуалізму символічного.

Комунізмом запропоновано: номенклатурні слуги совецького народу беруть на себе соціальні функції підприємців, але полишають можливість заробітків підприємців; водночас номенклатура бере на себе чиновницькі обов'язки, але полишає можливість корупції. Утім буцімто багатобіччючий прожект схрещування підприємця і чиновника, задля заощадження у заробітках підприємців заміненіх на бюрократів на ставці, виявив брак: як чиновницьких привілеїв задля сумлінного за цю ціну виконання соціальних обов'язків, так і не стало підприємницького ентузіазму за цю ж ницу винагороду номенклатурникам. А вже доповнення більшовиками обкрадання ними ж капіталістів, чії доходи більшовики оголосили збитками для суспільства, це доповнення заощадження на капіталістичних заробітках ще й заощадженням на заробітках трударів – дало резонансний ефект програшу у конкуренції із суспільствами відкритими до множення доходів тих страт, чії заробітки відкриваються прибуткам вже суспільним і громадянським. Козирем змагань із капіталістичним ринком стало використання у лагері реального соціалізму саме насилля. Ноу-хау комунізму стало повернення до рабства, коли дрібні витрати на колючий дріт оголосили запорукою перемоги порівняно із крупними доходами та заробітками підприємців та найманих працівників за капіталізмом. Комунізм не працює без вдавання до захоплення до працездатности саме доходами ринковими, проти яких комунізм і запроваджувався; аж комунізм є не життєздатним ладом тоді, коли послаблює терор як сутність свого неладу насильства. Темпи зростання господарської підготовки совітів до війни відповідають темпам розгортання терору. Спротив терору, - яким забезпечувалося у першу чергу соціальне служіння совецької еліти, а потім вже терором викликався трудовий ентузіазм каторжної чи низькооплачуваної праці совецького народу будівника комунізму, - вела совецька еліта начальників у їхніх псевдопідприємницьких-квазічиновницьких функціональних обов'язках. Антикомунізм у цілях зворотної конвертації сов-бюрократії вже у кап-підприємців проводила саме совецька номенклатура, яка мучилася не лише обов'язками соціальних служінь, як головне скромним розпорядженням від імені народу, а не повноцінним приватним економіко-юридичним володінням фондами та активами будування комунізму. Номенклатура у союзники собі домагалася залучити совецький народ, достатність та гарантії пайкового утримання якого забезпечувалися терором проти совецької бюрократії. Жахом репресалій режиму вважається у першу чергу їх обрушення саме на номенклатуру. Зрештою комуністичні приватизатори буржуазної власности суспільної, її захоплення через одержавлення, таки добилися приватизації ними вже совецької буцімто народної власности, її роздержавлення через захоплення. Утім кримінальному транзитові від номінальних вже до фактичних власників номенклатура зобов'язана своїм статусам і ролям держбюрократії, коли дерибанили бюджет та держпідприємства, а не будували бізнес власною працею.

Усуспільнення висмоктаних олігархатом підприємств і дарування бандитам спожитого ними, може бути лиш винагородою бандитизму й гарантуванням його повтору.

Жаготіння запопасти чуже, витлумачене охотою його присвоєння, виглядає промовисто по-бандитськи. Тож для заморочення ситуації, задля усунення відповідальності кримінальної, - то напад на власника оправдується як виправлення зла володіння власником своїм майном. У віровченнях соціалістичної орієнтації капітали підприємців потрактовуються у необхідності передання їх у власність суспільства у особі чиновників, знання яких про те, як дати раду експропрійованому приватному бізнесу постулюються як запит прогресу. Програму заміни підприємців вже на бюрократів у особі більшовиків вважають більшовики привабливою для мас, яких ці самозвані рятівники оголосили жертвами експлуатації, й заходилися опікати передачею масі пайків вироблених цією ж масою у зобов'язаннях перед приписами до трудотерапії зі сторони означених посадових слуг народу. Ці революціонери звільняють маси від вигаданого гріха відчуження, - себто присвоєння додаткової вартости не самим виробником, - вважаючи присвоєння цим номенклатурним апаратом капіталів капіталістичних вже за звільнення від капіталістичної експлуатації, заміненої щастям працювати на себе, щоправда за нижчу зарплату. Оволодіння усім тими, хто був ніким, ними ж і подається як втілення вікових мрій мас.

Ідеологія з праведности присвоєння поцупленого є правовірною у московському царстві, бо усі його статки є видертими із батьківщин іноплемянників чи від пограбування люду покріпаченого, а набутки будь-чий знову й без упину змінюють чергового їх розпорядника. У імперії мотив пограбування доведений навіть не так до бажання повернути собі раніше відібране вже як своє, як, передовсім, до фізичного знищення знавіснілого об'єкта грабежу. Комуно-більшовизм не тільки не варто вважати за радикальний чинник на позиціях лідерства у російському бунті анархічному, як тюремні розпорядки на будовах комунізму й мали метою переломити й втамувати стихію московського тотального погрому.

Переконаність вождя більшовизму у тому, що усього у Росію зібраного за історію колонізаторства і окупації вистачить, виявилася надто оптимістичною. Тож джерелами квітнення безкласового суспільства довелося зробити обгороджені трудові табори чи безконвойну низькооплачувану працю у цій же великій зоні. Історичний час побудови комунізму не перевищив рацій перероблення на шашлик баранця який нагуляв м'яса: плоди праці народу будівника Світлого майбуття нарешті таки підібрали до своїх рук слуги народу. Зважаючи на те, що власність совітської маси на продукване нею є декларативною і пропагандистською; не зважаючи на те, що переведення совітських фондів вже у статус нібито правової власности апарату совбюрократії, який відмовив собі у виконанні соціальних перед масою зобов'язань, - має вагу й правову доказовість подібну ж.

Вже не громадянською війною, яка знадобилася більшовикам щоб одержавити суспільні багатства у боротьбі проти власників і захисників тих багатства, а простими розпорядженнями совноменклатура дозволила сама собі роздержавити суспільні багатства вже на свою виключну користь. Планові постачання стали прибутками кооператорів як збитки планової економки. Посади конвертували у бабло. Власні банки бандити кришували не лише вбивствами, а вже як менеджери вже одуковані. То лише за диктатури пролетаріату, аргументами слідчих камер, суспільні багатства перетікали до столоначальників, тоді як на часі перезрілого комунізму для цього нагодилася вже демократія, права людини, гласність. У своїй особі номенклатура увільнила суспільство від клопотів соціальних служінь й обтяжила тими проблемами себе ж, але вже як власників. Період антибуржуазного буцімто комунобудівництва Нового порядку із заміною власників вже на бюрократів, змінився на період Нового порядку посткомунізму буцімто пробуржуазного із заміною бюрократів, діючих за делегованими їм повноваженнями, вже на олігархічних власників, які більш ніж щасливо перекачують бюджетні ресурси вже до своїх офшорних кишень. Ордєнська мафія більшовиків еволюціонувала у клептократію братків на тих же самих незмінних державних посадах. Питання про відсутні глузди і смисли знищення мільйонних мас як ворогів совітської влади має могильною плитою придавити питання про існування і призначення життя людей і народів відправлених жертвами до ями у фундамент будови совітської влади.

Демократія як народоправство передбачає порозуміння навзаєм усіх учасників будування спільного дому у повноті врахування їхніх розмаїтих інтересів спрямованих на означену спільну працю, але демократія як спосіб самовизначення спільноти у її особливостях перетворюється на свою протилежність, коли слугує інструментом порозуміння спільноти вже із загарбниками у інтересах загарбництва. Демократія має бути відритими дверима усередині нації самодостатньої, водночас будучи брамою міцно підпертою у обороні проти тих загарбників, які поза собою шукають чужих достатків як вже привласнених нападом. Демократія слугує інструментом імперіалістичної агресії, примушуючи поневолених згоджуватися на рабовласництво загарбників як на рідне; тоді як визволення нації потребує випихання агресорів у спосіб відверто для них не демократичний.

Критика з боку вільних людей вже на сторону недемократизму тоталітарних режимів зумовлена лише звичками свободи та устроєм вільних спільнот, проте придушення демократії є просто функціональною необхідністю загарбницьких спільнот, які своє процвітання будуть на визискові поневолених ними народів й мають необхідність самим підлягати військовій дисципліні задля продовження панування над визискуваними. Так імперії, за визначенням, тяжіють до тоталітарного устрою. А демократія та забезпечення приватних прав є живильним середовищем для тих, хто спирається на власну працю творчу й потребує годящого довкілля свободи та законности. Тож пропонування для Московії з її ще недорусифікованими народами демократичного врахування запитів її колоній не може не бути замахом на історичну Московію. Демократичні процедури є відповідною нормою на обслуговування виключно демократичних спільнот, у яких розмаїття голосів є солідарним. Залишати замкненими грабіжницькі режими у звичаях їхнього диктаторства є недемократичною поведінкою. Демократія це останній козир на збереження імперії.

Тоталітарні режими справедливо розглядають як антидемократичні, проте влада диктатора й з його орденського підпорядкування камарильсю, який позиви своїх афектів та маніакальні приписи ідеологічних догматів видає за волю мас, - є логічним продовженням представницької демократії, є послідовністю розставання із демократією безпосередньою, є тою владою бюрократії, яка набуває самочинного свавільства та концентрації на власних інтересах корупційних замість опосередкування суспільних запитів, коли ринок проблемних підходів підміняється тою однозначністю законів, у примусовості яких починає затрататися власне поняття законности, себто суспільної прийнятності.

Демократією є ті домовленості між людьми, де правою вважається більшість, залишаючи за пригніченою меншістю виконавські ролі щодо керівної більшості, - проте й домовленостей між людьми ще не досить, аби вмовити до виконання ще й речі, які мають свою власну, а не людську логіку необхідності; можна проголосувати за вимоги до подій, або ж можна проголосити чаклунські формули у бажаннях вплинути на події, - проте навіть під примусом не вдасться досягти порозуміння між потребами волі людської та законами у природі речей тоді, як до останніх ставитися не у істинах підлаштування під об'єктивне; самої лише демократії, не кажучи вже про диктаторські розпорядження, - не досить, аби відмінивши природні закони чи соціально затребувані цінності, досягти не лише бажаного, залишившись на рівні побажань, а й досягти втіленого.

Зрештою демократія, як ринок максимально повного докладання інтересів усіх наполегливих груп та осіб, є видом об'єктивного у сфері суб'єктивних рішень, окрім того, що суб'єктивізм у суспільній історії є не виключним її чинником, а залежить ще й від предметної об'єктивности речей та законів соціокультурних, - тож чим менше буде виключень з демократії, то тим ближче ми будемо до об'єктивного та доказового, й тим далі відсторонятимемося від помилкового. Суб'єктивні, волонтаристські рішення виправдані бувають лиш як зброя проти тих суб'єктивних рішень, що виразно порушують демократію у вигляді законности. Демократія не повинна бути інструментом толерування зла та тої несправедливості, що закликає своїх жертв враховувати хижі інтереси нападника; демократія має бути інструментом очищення від зла та агресивності агресорів.

Інтереси, запити, пропозиції від людей різняться відповідно до свободи кожного, проте у мереживі векторів прикладання сил на здійснення інтересів кожного, коли вже членство суспільства домовляється у взаємних порозуміннях з-поміж собою за процедурами демократії, - то загальногромадянський інтерес стабілізується, порівняно із приватною вигадливістю окремих громадян. Так консиліум може дійти думки просто тупоголової, порівняно із розважаннями одного фахівця, зате імовірність помилки у консиліуму порівняно вища. І ця неповороткість, інерційність, пересічність менталітету соціуму чи певних його структур, яка не тотожна прогресивним запитам на прогрес, яка є носієм традиційних забобонів, саме й дратує тих винахідників, які впевнені у непотрібності перевірки спільнотою їхніх чудових пропозицій для спільноти. Демократія є орієнтованою на посередність, проте саме вона, а то й виключно демократія, слугує фільтром супроти тих ідей, які видаються чудесними радше невидатним винахідникам.

Власність пов'язана із політичною владою, яка базується на процедурах демократії, закріплених законодавством, заснованому на праві, обумовленому традиціями та поняттями моральної справеливості, підосновою яких є психологічне здоров'я суспільства, на яке ситуативно впливають зміни настроїв, - проте від останніх напряду не повинні залежати зв'язки людини із її власністю. Право не тотожне із воліннями тлуму та перевагами переважаючих інтересів пересічних громадян. Демократія містить ризики призведення до адміністративної та політичної влади зграї гангстерів та дурисвітів, особливо як означені примітиви посприяють своїй легалізації інструментарієм розв'язаної ними громадянської чи вже спрямованої на зовнішню агресію війни. Подібно до того, як наукові закони не лише формулюються, а ще й відкриваються науковцями у відповідності до стану об'єктивних залежностей, - то й економічні, гуманітарні закони та закономірності поступу залежать не від самого смаку чи психологічної перебірливості їх учасників та творців, а ще й від логіки відносин у суспільстві згідно запитів останнього на добродійність, фахівцями у якій є відповідальна публіка. А процедури демократії у суспільстві канібалів улаштовують менеджери з канібалізму.

Планувальники узурпації є противниками тих загалів чинної демократії та права, які заважають узурпаторам захопити владу, - проте свої плани вони пропонують суспільству як вид законних пропозицій у контекстах ринку, бандити своє розбійництво намагаються виставити видом свобод для спеціалізацій свого фаху. Бандити зовсім не проти ринку тоді, коли їм щастить свої заняття презентувати видом творчості. І якомусь відсотку громадян демократичних та відкритих до творчості країн не лише вдається дотримуватися принципів злочинної поведінки, а й практично вести спосіб життя з порушенням тих чи інших законів, - проте навіть фактичність бандитизму не надає йому легальності згідно принципів співвідношення пропозицій, бо усі інші відсотки громадян здійснюють виключну повноту своїх прав на покарання злочинців. Бандити на усі сто відсотків є бандитами, проте й бійці проти бандитизму та таке ж число відсотків здійснюють своє право як обов'язок суспільної безпеки. Демократія це право винищувати кримінал до останку.

Порівняно з демократією усі інші форми народного представництва у чиновницькій владі виглядають як програшні, проте саме гра на імітацію інтересів громадян дозволяє ошуканцям, а то й відвертим бандитам легалізувати хиби, а то й свідомо антигромадські цілі. Голосування та інші прийоми людського втручання у перебіг об'єктивних процесів задля зміни останніх під вимоги суб'єктивні є достатньо обмеженими у сфері дії природних законів, себто фіаско казкових замірів стає гарантованим коли ними заходиться підміняти факти наукових знань, - проте процедури резервування істини саме за більшістю голосуючих є руйнівними і у сфері дії законів що регулюють суто соціальне життя, представлене царинною інтересів, здавалося б, відділених від впливів якоїсь необхідності. Навіть стовідсоткові голоси угруповання регіонального чи складеного за інтересами не відмінє універсальні соціальні закони. І навіть домагання пов'язати із вічністю усі голоси народу віддані за блок комуністів потребує узгодження із волею минулих та прийдешніх поколінь.

Встановлення диктатури є рухом у протилежну сторону від демократизації та інших підприємницьких, фінансових, правових, дослідницьких установ притаманних відкритому суспільству західного типу. Логікою та необхідністю продовження диктатури є його посилення. Історією якого і є історія побудови у московського соціалізму. Вирішальним для перемоги диктатури є те, що вона забезпечує небачені соціальні ліфти для її функціонерів, які вірністю зоні досягають вершин недоступних в умовах ринку і демократії. Вирізаються як вороги шар за шаром не лише ті людські маси і національні рухи, які в умовах зони диктатури організовували собі виживання за потребами людського виживання та слідування людським потребам на добробут, аж репресії періодично викошували ще й номенклатуру комуністичну совітську ідеологічну, господарчу, армійську, чекістську, яка прагнула ще й за своїм потомством зберегти статусні привілеї. Відчутне послаблення терору тут же вибуховим ефектом посилювало всю гаму природних людських потреб нищення яких і було завданням містики обітниць про залізні закони історії що ліквідовують розрізнення класові, релігійні, моральні, політичні, національні, майнові, розумові, статеві, професійні. Догмати зони казки і контролю визиском є засадничо приреченими на неуспіх, бо є повстанням проти природи людини та людських інтересів. Коли не заповнювати розстрільні ями, то тут таки самі собою через нашарування трупів починають пробиватися пагони потреб на устрій іменованій правовою демократією. Тож коли диктатуру вважати нормою, тоді внутрішні і зовнішні вороги лізуть з усіх шпарин, тоді наслідки демократизації представляються антикомуністичною антиросійською змовою та цілеспрямованою підривною операцією західних спецслужб, масонів, рептилоїдів, не кажучи вже про бандерівців; аж коли нормою визнавати норму, то тоді ерозія і падіння зони є нормою. Від початку і надалі утопії залишаються казкою не зважаючи на розміри пролитої ними крові щоб стати реальністю. І очільниками антимосковського антикомунізму виступає передовсім верхівка номенклатури. Яка, з бажання представити приватизовані багатства від комунізму вже як легальні приватну власність, орієнтується не лише на європейське право, а, головне, з європейських тяжінь російської культури. Прозахідництво стає ціннісним промоутером вбивчого для диктатури інструменту перестречної демократизації і гласності саме тому, що централізм, крайнощами якого й була пролетарська диктатура, - аж ніяк не є антиподом ринкової економіки. Комунодиктатура на Московії та викошування із життя противників концентрації централізму дозволила багатства життя людей і народів переплавити вже у переможні танкові колони на здобуття ними централізму московства, - але зрештою ці фізичні і ментальні умови виснажилися. Дефіцит доконає будь-яку зону. Не буває вдалого грабунку без того що грабують. Блат переміг ентузіазм ударництва без оплати. Віроучительні догмати про фізичне знищення буржуїнів вироджуються вже у поклоніння навіть перед побутовими речами закордонними. З політичним припиненням проекту совСоюзу вселяються сподівання на зменшення загроз світовій безпеці. Пак тяжіння історії московського збиральництва, інерція комунізму як апофеозу цього збиральництва людей і народів – має загрозливі рецидиви. А ненависть до так і не підбитого Заходу штовхає ерефію записатися вже у помічники Китаю у його зятятому прокитайстві і глобалістському китаєцентризмі.

Удосконалити диктатуру та тиранію вже на розмір її демократизації є суміщенням завдань протилежного спрямування. Не вдається віру у виключність лише власного божества монотеїстичного та ортодоксії посилити включенням туди відмінних культур; не годить московський месіанізм розмивати на визнання прав інших народів; на ненависть до Заходу не вдається прищепити переваги вестернізації; складною є взаємодія між екстремістськими ставками виключно на директивний план чи на невидиму руку ринку; свобода слова та об'єктивізм бачення не завжди гармоніює із пропагандою партійною чи військовою. Важко дбати за здоров'я хвороби. Виконання смертного вироку радше може бути правовим, аніж толерантним. Удосконаленням концтабірного крематорію може бути лише добудова там нових печей; заміна удару леза гільйотини вже на повільне і натхненне застосування для цього пили не є явищем демократизації. Комунізму з людським обличчям не буває.

Природні процеси, у яких люди не беруть активну участь, відбуваються самі собою, себто за тими законами, які дослідники можуть більш чи менш адекватно відкривати та на основі цих створених законів вже керувати реальними подіями. Тоді як у суспільному житті люди є одночасно його і суб'єктами, і об'єктами. У громадському існуванні співвідношення між необхідним для нього та хотінням відносно нього ж є завше проблемним, має неоднозначні розрішення. У здорових суспільствах, відкритим свободам і розвою, є ринок надання і здійснення послуг влади, - як устрою соціального життя, як виду правління, як енергетиці громадських діалогів. Влада ж тоталітаристів та подібних їм презентантів однозначності відзначена браком представницького її походження. Ентузіазм віри має у дієвість обіцяних їм чудес має не довгий термін зберігання. Для диктаторських режимів проблемою є видавання свого насильницького узурпаторства, часто асоціального й протиправного, вже за волю має чи імператив прогресу. Відповідно творці концтаборів зводять зону приписів посилаючись: або на якусь абсолютну норму незаперечну і священну, об'єктивним вимогам якої усі невольники мають покійно слідувати; або ж зону вибудовують вже на основі виключного суб'єктивного волевияву її авторів і будівничих, які як революціонери повстали проти фетишизації неправедних буцімто непорушних суцхих порядків. Або ж концтабірники свої ментальні манії ототожнюють із голосом правди Божої, подають як об'єктивну вимогу усього доброго проти усього поганого.

За усіх часів і в усіх країнах тамтешні господарі життя щасливо залишаються на своїх керівних посадах, коли вони, як еліта, відповідають суспільним запитам, дбають за громадське добро, а не підгрибають його жадібно як виключно своє. Бо ненажерливість завершується недобрим. Користолюбних дуків, які необачно переплутують своє свавільство і меркантильне набивання своїх же кишень, утинає на голову нова еліта, яка проривається до влади під обіцянки порівняно ліпшого виконання нею службових ролей відносно інтересів широкого загалу громадського і громадянського. Соціальні функції і призначення держави, інших суспільних інститутів постають узвичаєною чи конституційною нормою сучасних країн. Гілки влади врівноважують одна одну системою стримувань і рівноваги не допускаючи перекосів і односторонніх зловживань повноваженнями. У відкритому суспільстві діє маса установ і організацій, керованих господарчими чи гуманітарним інтересами, з їх впливом на публічну владу таким чином, що й безкомпромісні конкуренти у політичних стратегіях залишаються системними силами, діючими у інтересах загалу і порозуміння міжнародного. Раціональна і підсвідома воля виборців не обов'язково резонують між собою. Демократизм здійснення виконавчої влади, судової, правової законности регулярно корегується процедурою виборів, коли відповідність претендентів і кандидатів на посади підтверджується чи спростовується. Істеблішменту на місці виборців потрібен охлос.

Професіонали із спровадження суспільства до останньої для нього цілі й собі, подібно до вірцевих демократій, вдаються до лицедійства виборів, аби божественну посвяту вождя та його кліриків доповнити ще й згодою на це зі сторони люблячих вождя має. Не для того бандити своєму властолюбству надавали подоби одержавленої законности, не на те змовники на свій прибиток перебирали маєтности від суспільства, не з тим насильники мордували своїх критиків і опонентів, - щоб маєстат свого можновладства ризиково поставити у залежність від результатів виборів, які у зоні планового обліку можуть бути, не можуть не бути, лише імітаційними, ігрищами із заздалегідь відомим результатом. Виборщиками у зоні остаточного щастя можуть бути ті зеки, які залишилися уцілілими лише від недогляду влади та її Органу, який з невідомих причин недбалства зволікає чи поки ще не спромігся із звинуваченнями на контингент трудармійців. Аж у тому вада тоталітарних режимів й полягає, що за закон облудно видають понівечене там право. Воля Партії не тотожна праву. У тюрмі є можливим не порушуючи право волевиявлення виборця провести голосування й підрахувати бюлетені без обману, - але обман полягає саме у обставинах тюрмности. У зоні неволі не може бути легальности як виборчого права, так і власне права. Для початку необхідно розруйнувати тюрму у яку бандити поміщають суспільство.

Спочатку ті, які були нічим, але марили стати усім, заповзялися туманити мозок суспільству звинуваченням його у тому, що суспільство у особі підприємців не може дати собі ради тим, що підприємці беруть від ближніх більше, ніж дають, - а тому усі суспільні блага та виробничі фонди треба відібрати від глитаїв-капіталістів та передати у володіння означеним самозваним бійцям за народне щастя, які за одну лиш чиновницьку зарплату подбають за ту злидарську частину населення, яка залишиться після видалення до об'ємів смерті вже непотрібних багатів та відсталих народів. Спокусливі обітниці мати максимуми за мінімуми докладених задля того зусиль пов'язувалися із одержавлення не лише статків, а ще й прав і самого життя громадян. Оскільки ж не усе населення й не усі народи заковтнули звабу віддатися на поталу комуністичних слуг народу, то професійним любителям пролетарів довелося масу тих пролетарів порішити у війні та хапаннях по домівках караючим інструментарієм Органів. Комуністичним вождям, які визріли на могилах постріляної ними власне еліти, довелося не лише урізати пайку для робітного люду на який вожді перетворили суспільство, але й собі самим припало квотувати партмаксимум у мареннях, що багатства буцімто здобуваються заощадженнями. Утім підпадьомкання про соціальні функції держави та свої у тій виключності ролі номенклатурі вистачило на період вигрібання із суспільства ресурсів до решти: від татьби спадку виробленого поколіннями підприємців, від грабунку колоній, від пограбування праці обов'язкової та безкоштовної у шарашках та концтаборах, від висмоктування мінеральних запасів вироблених до історичного матеріалізму, - до часу настання програшу у змаганнях із виробляючими спільнотами. Опісля так і не установленого комуністичного щастя від одержавлення та загарбання статків та фондів буржуазії часів царизму, - то черговим встановленням щастя вже роздержавлення ті ж самі вожді оголосили капіталізацію та загарбання статків та фондів советського народу, здійснену знову ж таки на користь тих самих вождів із числа фахових приватизаторів чужої праці. Метаморфоза із перетворення партійно-гебістської номенклатури вже на приватних власників могла б бути визнанням помилки комуністичного оголошення приватного підприємництва за помилку організації суспільного виробництва, - коли б загарбання номенклатурою не певно вироблених її підприємництвом багатств як власності советського народу не було б певним продовженням того ж самого комуністичного пограбування суспільства.

Загарбання більшовицькими функціонерами зажитків усіх власників з фізичним винищенням останніх на доданок до масиву тих, які не згоджувалися із загарбанням більшовицькими функціонерами усіх прав та володінь часів Російської імперії, - учинилося саме для того, щоб спадкоємці комуністичної експропріації буржуазії у особі вже буцімто противників подібного заняття без проблем та без спротиву утнули вже експропріацію комуністичних експропріаторів буржуазії, обіцяючи, що якщо щастя та лідерство у організації прогресу хоч і не настало від одноактного комуністичного пограбування власників, то тепер вже воно, те щастя, ну певно настане від антикомуністичного подвійного грабунку й експропріатори експропріаторів експропріаторів чудом перетворяться вже на продуцентів. Агітаційна кампанія комуністів здійснена проти тих поганих капіталістів, які дбають лиш за себе й тим самим стоять на заваді прогресові, - була операцією прикриття для грабування на користь номенклатурних спасителів від трагедії капіталізму й провідників трудящих до Світлого майбуття; а пропаганда тої самої еліти комуністів здійснена проти не такого як їм треба комунізму, за якого бонзам від комунізму доводиться дбати за соціальні обов'язки, а не за свої приватні інтереси, - була спецоперацією вже зворотної облуди. Оскільки право власності дістається власною продуктивною працею, а не множенням та вдосконаленням того грабіжництва із якого виходять лише вдосконалені крадії чужого.

Хоча експеримент з реальним комунізмом дався втягнутим у його будівництво тяжкими жертвами мільйонів винищених у війнах та у боротьбі з кривою ворогів народу, - порівняно із буцімто мирним запереченням експерименту тотального одержавлення, - однак ці збурення у зміні власників є тою самою незмінною інерцією московського збиральництва.

Хоча більшовиками і пощастило ідейно доказати московському населенню представленому власниками промислових чи земельних капіталів, що воно не дасть ради своїй приватній власності допоки з нею не розстанеться на користь передачі капіталів та влади вже до більшовиків, усе ж останнім довелося для повноти переконання включити до доказів ще й громадянську війну та десятиліття обертів машини терору, оскільки атаковані більшовиками майнові та правові відносини у царській імперії мали ступінь легітимності дещо відмінний від більшовицьких переконань про безкарність очоленого ними у державному масштабі бандитизму, про щастя праці розкріпаченої та увільненої від заробітку, про радість праці трудящих вже на самих себе у особі номенклатурних слуг народу, - то повторний доказ тому самому населенню, вже збагаченому на досвід його вірності комунізму, у тому, що воно, совнаселення не дасть ради своїм виробничим фондам, створеним працею совнаселення за тарифами визначеними комуністичними поводирами до Світлого майбуття усупільненої праці, допоки не користь останніх сотрудящі не розпрощаються із уречевленим спадком комунізму, - то ця повторна приватизація майна та капіталізація усякої власності знову віднятої від підмосковського населення на користь спадкоємців більшовицьких вождів пройшла достатньо мирно й не зустріла спротиву з боку означеного совнароду як, буцімто, власника загальнонародної власності, якщо не згадувати непорозуміння та інший відстріл конкурентів у самому середовищі кримінальних приватизаторів, номенклатурних роздержавлювачів власності та інших слуг народу, оскільки власність совнароду на вироблений ним продукт залишалася декларативною та фіктивною, порівняно із юридичною приватною власністю часів царату; порівняно із комуністами, яким важче було переконати людність, що вона йде не туди, коли є господарем продукції виробленої власною працею, - то спадкоємцям комунізму вже не складно, а то й вказівкою на очевидне просто було вказати людности, що вона йде не туди, коли у ході советської історії до заповітної мрії людства про знищення експлуатації на користь комуністичних слуг народу суспільство марно сподівається ще й на процвітання за умов відсутності власності виробника на продукт його праці; жертви покладені населенням на віттар панування над ним любителів усупільненого та націоналізованого майна видалися населенню менш вартими шкоди та відплати, аніж його ж збитки внаслідок встановлення панування над ним любителів майна вже роздержавленого та приватизованого на користь тих самих начальників, які залишилися сидіти у тих самих кабінетах змінивши лише кольори ідеології та прапору що майорить над тою ж самою адмінбудівлею. А, утім, саме це безтурботна відсутність проблем та завад у, здавалося б, докорінній зміні курсу й розвороту ціннісних обґрунтувань здобичництва вже у протилежному напрямкові - свідчить про незмінність імперських традицій хапати чуже. Порівняно із тою легітимністю приватної власності часів царату, яку більшовикам лише засобами концтаборів пощастило дискредитувати, - то власність та владність самої совлади, яка усього лише розпоряджалася життям та майном совнароду від імені совнароду, у очах останнього - виглядає порівняно ще менш легітимною, а вже привласнення у особистісне володіння майна створеного та виробленого совнародом під керівництвом його вождів, але приватизованого виключно вождями та їхніми спадкоємцями, - має, на рівні психологічних переконань населення, вже зовсім нікудишню легітимність.

Оскільки поновлення прав власності та власне прав виглядає законною акцією порівняно із комуністичними заборонами на власність, то пограбування людей і народів з боку тих, які оголосили себе противниками загальнонародної власності та антикомуністами не стрічає спротиву, порівняно із пограбуванням людей і народів з боку тих, які оголосили себе противниками приватної власності та антикапіталістами, - попри те, що грабують той самий народ ті ж самі, попри переназівництво, грабіжники. Хоч приватизує й хапає чуже та сама номенклатура, розбавлена братками вже до консистенції демократії, аж умови одержавлення та націоналізації даються громадянам важче, ніж роздержавлення та денаціоналізація, бо комунізм був повним ступором, порівняно із його дефіцитом товарним.

Вирішальна роль у прирощеннях культури належить тим її умовам та рівням розвитку, які винахідниками використовуються; правова бездоганність власності залишається за тими її господарями, які інвестували у бізнес не лише капітали, а й підприємницьку та організаційну активність, - попри те, що у різницю відмін між працею фізичною та менеджментом втручаються ідеології, у яких домінування надається або робочій силі за рахунок капіталістів, або має місце зворотна оцінка нееквівалентності внесків праці у продуктивність; навіть власність партії більшовиків, - які спочатку не мали прибуткового бізнесу, окрім ненависті до поміщиків-капіталістів-попів, й перегода внаслідок розв'язаної війни з перерозподілу влади стали розпорядниками не лише заводів, а ще й життя цілих верств людности, - навіть націоналізована комуністами та одержавлена власність була своєрідно легітимізована морями крові пролітої у ході комуноекспропріації, на доданок до ролей менеджменту номенклатури у експлуатації праці совнароду на побудову світлого майбутнього; переведення ж розпорядження номенклатурою совковокомуністичним спадком як буцімто загальнодержавним вже у особистісну власність номенклатури - може бути вдосконаленням комунізму, але не може не бути розвоєм грабежу і нелегітимности володінь.

У свій час хунта московських комуністів оголосила себе якимось колективним Робінгудом, Олександровбушем чи Яносиком, який відніме багатства у багатіїв і поверне бідарям раніше вкрадене у них тими глитаями. Московитів, переконаних у несправедности належности багатств народам поки що не втягнених у царство московської державної любови до тих багатств, не тяжко вдалося комуністам переконати, що й належність якоїсь власности власне московській людности є злочином, що власники не дадуть ради своїй власности допоки та не перейде у власність комуністів, які нарешті здійснять народну мрію про володіння багатствами народу комуністичними його слугами та оволодіння самим народом. Обітницями щастя світової революції проти майновитих капіталістів та розв'язаною громадянською війною між вигаданими як ворожі класами пощастило змовниками переконати маси у тому що це усупільнення фондів та капіталів, ця приватизація на користь комуністів та соціально близьких пауперів як рухові кримінальників, це віднімання статків від суспільства - учиняється на користь народних мас, яким дістанеться здобич від очищення трудящого люду на число знищених власників капіталів. На початках задекларованого комунізму та заперечення ним справедливої зарплати, населення метрополії на колоній повірило, за допомогою Органів, що воно, населення у особі своїх підприємців та еліти є ворогом собі самому тому, що суцця норма володіння та стяжательського зацікавлення власниками своєю власністю стоїть завадою прогресу, що наявність приватновласництва шкодить суспільному виробництву, що суспільство просто зобов'язано свою самовладність та статки передати комуністам як поводитирям прогресу, що нема тих жертв, яких не варто було б покласти на вівтар вірної дороги партії; але подивугідний кульбіт більш виразної асоціальности пощастило браткам та комуністам, як одержавленим браткам, здійснити кампанією керованого ними антикомунізму, коли вони переконали населення у тому, що воно совнаселення у якості декларативних власників вироблених ним фондів є ворогом самому собі тому, що суцця норма не володіння власністю як приватною та не зацікавлення у підприємливости стоїть завадою прогресові, що відсутність приватновласництва не сприяє суспільному виробництву та підвищенню продктивности праці, що суспільство просто зобов'язане спадок комуністичної праці передати спадкоємцям комуністичної номенклатури та соціально близьким браткам, вже як одержавленій бюрократії, які зажадали володіти власністю вже не від імені народу, а від легалізації свого оволодіння приватизованою ними власністю совтрудящих, що жертви покладені на вівтар забезпечення комуністичного усевладдя виявилися для псевдоантикомуністів із числа олігархату жертвами таки не даремними. Була проголошена непродуктивною, досягнута безмежністю крові та страждань, модель комуністичного одержавлення, виходом із якої запропонували роздержавлення, як чергове обдирання того ж населення на користь тої ж самої, знов перейменованої, імперської еліти.

Коли на тілах рекрутованих до царського війська на часі реформ після скасування кріпацтва медкомісії фіксували шрами від висікання різками на панських стайнях, коли селяни відчували несправедливість дворянських землеволодінь, коли привілеї чиновництва не сприймалися психологічно як легітимні, коли цілі народи знали про те, що одержавлена зона імперії є складеною із крадених батьківщин народів, - то змовникам на цілі комуністичної приватизації не надто складно було ошукати публіку, видаючи комуністичну експропріацію, як кампанію пограбування громадян, вже за своєрідний прийом повернення людям та народам того, що від них як від господарів було вкрадене імперією, обіцяючи комуністичним розподілом, як відновленням понівеченої самодержавством справедливості, завершити імперську історію нескінчених перерозподілів майна, - аби майно та влада узурпована слугами народу там і залишилися. Економічні закони большевики оголосили здирницькими й замінили їх диктатурою класу, яка була представлена політбюро та секретаріатом. Тоді як у нормальних країнах, де панує право й власність є заробленою працею підприємців, збагачення визнається за справедливу винагороду за суспільно затребувану та конкурентну товарну продукцію, а грабунок та беззаконня саме такими й визнаються. А коли доведення суспільству комуністичної користі його пограбування обійшлося тому ж московитському суспільству у незчисленні жертви комуністичних репресій з наслідками деградації подібного суспільства загальнонародної власності, то тим більше тому ж клану експропріаторів та легітимізованого криміналу не знадобилося надмірної кмітливості, аби у черговий раз переконати маси у необхідності розстатися із статками та тою власністю, яка була капіталізована каторжною працею трудящих мас у ході будівництва комунізму, уламати масу на необхідність руху вже у зворотному від комуністичного одержавлення рухові вже до приватновласницького роздержавлення, - але знову так, щоб плоди приватизації квазінародної власності дісталися тим же спадкоємцям комуністичної номенклатури, яка перейменувала себе вже демократами, риночниками, правозахисниками, а то й антикомуністами. Утім як би не називалися організатори руху московського збиральництва, а чи царями, а чи секретарями, а чи поборниками прав людини, - приходи цих приватизаторів чужого майна не є надбаними їхньою продуктивною працею, якщо не зачисляти до подібної праці організацію агресивних воєн, терору, концтаборів.

Приватизатори доби посткомунізму, які через точкові вбивства підхопили советські підприємства, увійшли у ринок, можливо, за логікою лідерства у бандитизмі, але не у логіці та жорстких залежностей від внесків у організацію продуктивної праці й тому що подібна експлуатація фондів з надлишком задовольняє запиту злиденного піонерського дитинства приватизаторів, але не суспільні потреби, то подібне роздержавлення на користь кримінальників програє навіть номенклатурному володінню виробничими фондами.

В'язні советських концтаборів померли для того, щоб виховання нової советської людини для того, щоб війни розв'язані сов владою для того були інспіровані, щоб теперішні олігархи за мовчанки советського народу загарбали б те, що вони змогли загарбати.

Советський лад є тим перерозподілом безоплатної праці мас на користь номенклатурних слуг народу, служба яких на користь мас подається за функціональний обов'язок та виправдання означеного перерозподілу, - тоді як оформлене під антикомунізм позбування номенклатурою своїх соціальних обов'язків перед масою, сприймається останньою за трагедію втраченої зони советського комунізму, коли нудьга мас за вже колишньою патерналістською над собою опікою сприймається номенклатурою, перейнятою вже виключно своїми прибутками, за вид паразитизму з боку мас, за замах на прибутки номенклатурників перефарбованих вже під подобу капіталістів. Скорочення кола визискувачів праці контингенту советської маси від числа десятків тисяч посадових комуністів обмежених номенклатурними привілеями вже до числа десятків не обмежених у апетитах олігархів дозволяє останнім подавати ліквідацію соціальних служінь партократії перевтіленою у означену клептократію – як трагедію десоветизації, видаючи невдоволення мас від олігархічного їх визиску вже за трагедію розпаду комуністичної зони імперії.

Соціалістичні і комуністичні турботи за найманих робітників проти тяжких умов їхньої праці на капіталістичних підприємствах часів промислової революції та індустріалізації послідовно розгортаються до зачислення підприємств у вороги, прибутки останніх числять суспільними збитками, далі комуністичні ідеї підносяться до заперечення власності, до наполягань на насиллі, класовій революції, на диктатурі пролетарській, далі до містики інтернаціоналу, заперечення спеціалізацій фахових, заперечення відчуження і далі без упину. Проте приватна власність, капітали і засоби виробництва корпорацій, власність керована державними чиновниками утворюють такий складний організм суспільного життя й поступу, який стає нежиттєздатним на разі зміщення у ньому акцентів на виключність, кажімо, одержавлення, примусу працювати за пайкове утримання, заборон приватних ініціатив, заміну ринку планом, свавільне підпорядкування законів економіки вже політиці.

У імперії московській віднімання від усіх верств власності й присвоєння її когортою партійців, - які легалізували себе як слуги того совнароду, якому та власність номінально належала, - відбулася не лише завдяки теророві розв'язаному проти мас і народів, як більшовицька експропріація сталася вдалою помстою багатіям зі сторони віками покріпачених мас. Утім ідеал височінь продуктивності праці завдяки тотальному одержавленню так і залишився нормативною візією. Бо. Сам апарат більшовицький функціонував завдяки преференціям спецпайків. Від самого початку воєнний комунізм та мобілізаційні трудові армії призвели советизмус до розору економічного, який з необхідністю виправляли НЕПом, у якому новизною оголосили регульоване повернення до звичного ринку й приватної власності. Можна стверджувати, що усе, що совіти конче потребували, забезпечувалося завдяки механізмові зацікавлення виконавців. Зрештою управління фондами, активами, ресурсами набуло форм тої форм власності, яку треба і залишалось лиш узаконити, відмовившись від імітаційної загальнонародної власності. Мобілізація й жертвність мають обмежений термін доцільності та практичної можливості.

Обібравши господарів усередині зони совізму, більшовицькі вожді вигадали собі, що через розрив зв'язку із капіталом зовнішнім, то совСоюз на доданок перестав бути жертвою експлуататорів ще й закордонних. Проте, всупереч автаркійному візіонерству, то совіти не тільки не перервали залежності від Заходу, як останній доклався до будування соціалізму, ресурси якого були використані Заходом у сумісній бійці проти нацистів. Порівняльна відсталість совкового комунізму, внаслідок традицій московського здобичництва, призвели його торгівлю із Заходом до стану продажу сирівців у обмін на виконання Продовольчої програми партії. Комунізм можна було б продовжувати будувати, коли б не так хотілося їсти. За повернення до стану відродження власності на користь олігархів, роздержавлення на ту ж користь, за повернення до світового ринку, - то совСоюзу довелося на часі присипання прожектю комунізму заплатити тому ж Заходу таку неймовірну трагічну для московства ціну, якою стався розвал совітської економіки, відбулася втеча із соцлагеря окупованих Московією країн та республік, підпорядкування підприємств совітських вже західному капіталові. Рекреація власності у зоні контролю результувалася не так занепадом комуністичного прожектю знищення власності, як занепадом історичної Московії представленої означеною аферою, на зведення якої були згаяні мільйони життів людських. Мало того, що внаслідок експерименту тотального одержавлення, - здійснення якого не лише не відповідає перспективним умовам господарювання, як є ще й недосяжним, - було винищено мільйони людей, аж внаслідок комунобудівництва, то задіяна у ньому Федерація та залежні від зв'язку із нею совреспубліки з необхідністю потрапили у згубну залежність від тих передових країн, які на їхнє щастя не втягнулися у світове під проводом Московії звільнення пролетаріату від буржуазної експлуатації. За входження у одержавлення було заплачено ціну неймовірну, а за вихід у роздержавлення – ще більшу, проте загибеллю не громадян, а господарства. За вбудовування у світовий ринок учасникам цього заняття доводиться платити ту ціну й займати те місце, на яке вони заслуговують. Для спадкоємців комунізму цим місцем є ар'єргард.

Фраза про те, що не можна усіх дурити безмірно довго, - виглядає занадто й не виправдано оптимістичною. Бо страдницьким верствам, які завжди за усіх часів і народів становили й становитимуть переважну суспільну більшість, не залишається інших інструментів поліпшення їх становища, як лиш сподіватися на чудеса, поміч потойбічних сил та інші високодуховні ідеали, що їх страждальцям як утіху й надію підсовують ті верстви поводитирів та володарів влади-власности, які незмінно за усіх часів та народів знаходилися й надалі перебуватимуть на позиціях отримувачів лівової частки національних багатств. Бо не зважаючи на неодноразове ототожнення й уподібнення одержавленого бандитизму та державництва подібного до бандитизму кримінально-злочинного, - аж, у цілому та як правило, позиції проводу чи еліти обіймають ті її представники, які відповідають своїм призначенням соціальних служінь, а тому не лише доказово, як ще й із необхідністю мають від суспільного загалу отримувати достатньо винагород задля стимуляції своїх внесків у суспільне виробництво, що, у свою чергу, є вигідним для мас споживачів. Якщо для упосліджених верств суспільства розходження між високими ідеалами та низькими заробітками на них є звичним станом справ, то для домінусів, сеньйорів, аристократів та інших зверхників, їхні корисливі інтереси дещо, як правило, переважають над тими нормами та ідеалами, яким ці вожді слугують безсумнівно. Для начальників їхні громадські функціональні обов'язки резумуються їхнім приватним благополуччям.

Рушійними мотивами комунізму, - з його проектами щасливого одержавлення власности з посилення на глобалізацію та припинення нещастя надмірних, на думку цих реорганізаторів механіки виробництва, надмірних доходів підприємливих капіталістів, - є встановлення рівности та перерозподіл справедливости для усіх верств, саме за рахунок пограбування імущих. Проте сам замір пограбувати тих зажерливих капіталістів та приватних власників, яких ці екстремістські соціалісти звинувачують у грабіжництві й наживі на експлуатації пролетарів, - не може бути кінечним припиненням несправедливости, бо не може не бути новим обертом продовження грабіжництва. Большевицька експропріація, заборона приватної власности, фінансового ринку, обігу капіталів та самого життя колишніх хазяїв є пониженням рівнів життя та достатку тих громадян, які кормилися із власної праці вкладеної у їхній осібний бізнес. Коли обґрунтуванням високих керівних позицій для большевиків є заперечення ними доходів колишніх капіталістів, поміщиків та царської бюрократії, - то і большевики зобов'язані аналогічно відмовити собі у доходах подібних до прибутків знищених ними класів експлуаторів. Себто єдиною втіхою большевицьких начальників має залишатися влада їхньої диктатури пролетаріату, розваги від знищення ворогів їхньої диктатури. Проте нормуючий ідеал рівности від самого початку його втілення залишається не працюючим та безплідним, коли присвоєне право чистого свавілля влади на убивство не наповнюється, не базується на меркантильній наживі із винищення жертв. Від самого початку механіка адмініструвань большевизму базувалася на привілеях згідно ієрархічних посідань номенклатури. Зрештою приватні та особистісні потреби споживання номенклатури взяли верх над імперативом безсрібництва, не могли не стати домінантними стосовно ідеологічних служінь цих партократів. Большевики як почали із обдирання суспільства і предметного присвоєння наявних багатств та усупільненого ними спадку від буржуазного будівництва імперії, - то таким самим дерибаном і віншується роздержавлення номенклатурою на свій приватний і виключний інтерес вже власности накопиченої у ході будівництва справедливого комуністичного майбуття. Не істотним є вибір між облудними проектами прискорення суспільного виробництва а чи у спосіб переходу приватної власности вже до одержавленої, а чи зворотний рух від загальнонародної власности вже до олігархічної, - істотним є збільшення частки знятої від суспільства вже на вигоду здобичників, ігноруючи відповідне посилення природи кримінальности імперської влади.

Криміналітет посткомунізму, який до мушлі державної влади пробрався як спадкоємець большевицького криміналітету, який прокрався до позиціонувань імперської влади, - може застерігати свою безпеку лише імітуючи служіння взірцями великодержавства.

Провідні посідання у соціальному устрої, з відповідним отриманням від того повноти вигід та ужитків, активне його членство досягає різними прийомами. Або ж конструюється матриця містичних залежностей, у якій, як у замірнику незрілих соціальних зв'язків, сповідникам віроучення та культу відводяться освячені надприродними законами ролі начальників супроти підлеглих. Так апетити конфесій та сект на впливовість обітованих ними чудес залишаються у динаміці, не зважаючи на конфліктність розділових ліній фронту по кордонах їх ареалів. Або ж свою елітарність самозвані її представники оправдовують як ту функцію соціального управління, структурованість якої лиш зростає у міру удосконалення соціальної організованості, коли публічна влада, як обмін соціальними послугами, здійснюється чиновницьким апаратом від делегованих йому від суспільства повноважень. Так історія відносин між спільнотами залишається представленою змаганням держав, як достатньо синтетичних механізмів представництва батьківщин народів. Або ж конкурентні змагання між елітами аргументуються їхнім авторством у пропозиціях передових серед конкуруючих проектів розвитку; або ж вагомістю ролей у організації соціального виробництва; або ж претензіями на ту авторитетність, яка не в останню чергу є плодом від пропагандистського навішування на еліту якостей харизматичних. Так історія політичних, соціальних, духовно-інтелектуальних відносин представляється як змагання між навзаєм опозиційними елітами чи творцями у відповідних сферах культури. Або ж преференції заслуговуються вдаванням до протиправних дій засобами насильства. Так дійовими особами громад та спонуканими діянь у ножицях між мінімумами вкладів та максимумами профіту є бандити та їхній фах кримінального грабежу, який розростається не лише до масштабів мафіозних, а й до історії імперіалістичних та колоніальних рухів. Або ж розвиток визначається діалогами між вже розлогами цілісних і життєздатних культурних кіл у інерції традицій їх окультурення чи належності до окремої цивілізації, заангажована визначеність кожної із яких задається такою ж світоглядною орієнтованістю їхніх провідних верств. Або ж зміни кар'єрної фортуни, статусів, уділів життєвого жеребу у соціумі визначається власністю кожного, на яку він заслужив у відведений йому час своєю працею, або ж у просторовому здобутку долі. І це володіння речами, подіями чи славою суспільної вдячності за внески до блага має низку не лише номінальних, а й конкретних опосередкувань дієвої участі у житті громади зі сторони означеного носія власності. Так можливості своїх багатств підприємливі господарі не без спротиву намагаються конвертувати вже у сфери життя політичного, економічного, військового, освітнього, духовного.

Большовики, як зміна еліти у тягlosti московських пограбувань людей і народів, вдалися до усього спектру замахів і прийомів на верховенство. Вчення про прогресивну ефективність одержавлення із запереченням механізмів приватного підприємництва вони сфабрикували як сповідницький культ заміни капіталізму на пролетарський інтернаціональний комунізм торжества перемоги світової республіки під відомим проводом. Усевладдя номенклатури було легалізоване як представницька влада на службі народу, який батьківськи опікується наданням соціальних пайків зі сторони означених слуг народу, які функції соціального управління здійснюють за чиновницьку ставку. Виключність більшовизму як проводу харизматиків та патентованих патріотів підбитих комунізмом батьківщин народів забезпечена була не лише виключенням із життя колишніх владомощців, а й терором проти трудозобов'язаної маси зеків, доповнена комуновихованням останніх з виїмкою у них критичної тямі. Концтабірна система напруженого очікування утопії планів кожному гарувати та отримувати блага за його призвіллям змогла обходитися із мінімумами посадових привілеїв тим, які певно знали про те, для чого ж вони влаштували комуністичний переворот і лагерь реального соціалізму. Позаяк відповідність звичаям збиральництва дається імперотворцям легше, ніж невідповідність комуноодержавлення прогресові, то номенклатурі довелося розкрутити свої посідання еліти вже у зворотному до більшовизму напрямі: конвертувати владу вже у власність олігархічно приватну. Бо елітарна влада за сприяння лиш Органів і психічної обробки мас стала zagrożеною без капіталів і авуарів.

У самоправному й відкритому до розвитку суспільстві таким же має бути і його членство уособлене у якомусь числі підприємців, бізнес яких процвітатиме коли товарна продукція буде суспільнокорисною. Надуживання монопольною приватною корисливістю капіталістів може позмагатися у недоліках вже із абсолютизацією чиновницького правління буцімто від імені служіння суспільству. За постсовецького періоду крах совітського номенклатурного партійно-бюрократичного правління був доповнений на вади захоплення усіх суспільних багатств вже на монопольну користь кланам приватизаторів та роздержавлювачів суспільної власності. Постсовізм це резонансна синергія недоліків приватности та псевдоколективізму. З наслідками відрази як до комунізму, зі сторони спадкоємців совітського народу орієнтованих на вестернізацію і ризики приватного бізнесу власної за нього відповідальности, так і з послідами антикапіталізму у тягlosti числа совітського народу до зручностей буття утриманцем.

У Федерації малочисельні власники переважної більшости статків є зав'язані на великодержавних інтересах високопосадового чиновництва так, що останнє і є управлінцями псевдоприватних крупних капіталів. Тоді як у малоросії олігархія, що присмокталася до держбюджету, задля свого збагачення крутить і генджує державним псевдонезалежництвом. Частина малоросійського олігархату не від того, щоб не лише не ділитися із одержавленим капіталом ще не колишньої метрополії часткою приватизованого із спадку імперії майна, як ще це майно домагається легалізувати за мірками вже правового бізнесу західного штибу. Проте саме походження малоросійського капіталу із присвоєння суспільного майна засобами законними, але не праведними штовхає малоросійських приватизаторів під прикриття зі сторони ще не колишньої метрополії, яка традиційно за службу імперії дозволяє місцевим перекинчиками і посіпакам не усю зібрану ними данину відправляти до центру споживання. Більш того, не лише для безнаціонального малоросійського олігархату, який ще й домагається вписатися у світові ринки, а ще й для поросійщеного за допомогою репресій та пропаганди післясовецького малоросійства масового залишаються не очевидними пріоритети незалежництва порівняно із поверненням до статусу витратного ресурсу Рускава міра у його антизахідництві, попри те, що малороси вже мають історичний та трагічний досвід своїх жертвних у подібній ситуації втрат. Україна залишається інфікованою на присутність заброд та поселенців які не бажають почуватися себе гостями у неприйнятній для них країні, до якої вони ще й збираються привести з собою вже свою. Ще й неукраїнську.

Існує причинно-наслідковий зв'язок між ініціативним приватним підприємництвом та лідерством, яке займають Штати. Там навіть провідні у структурі економіки компанії, або ті, які всупереч обмеженням, пориваються до монопольного становища, - вирости власними силами із власного бізнесу. Джерелами їх збагачення не було пограбування бюджету країни. Тоді як у Московії, - яка наслідувала способи монгольського збиральництва пасовиськ для випасу, - усі профіти від татьби дістаються єдиному верховноправителю та його камарильї, яка представляє собою буцімто механізм держави, а об'єктом цього паразитування є усі отара окупованих підданих, які так само імітаційно представляють собою буцімто громадян держави. Московія, як зразок хазяйнування стаціонарного бандита, - інсценує, прикидається, удає із себе нормальну державу, нібито подібну до правових і демократичних.

Розвиток капіталізму, демократії, права був більшовиками зупиненим. Приватна власність знов була відібрана на користь експропріаторів у особі номенклатури комуністів, а кріпацтво отримало нове видання у вигляді соціального патернування трудозобов'язаних. Й коли розвиток товарно-грошових відносин знов звалив з ніг економіку стаціонарного бандита, але вже компартійного, то, для втримання єдинанеделімства й запобігання втечі колоній врозтіч, було здійснено друге видання більшовицької експропріації: передача майна від формального власника, представленого совнаселенням, вже до олігархату представленого вищим чиновництвом. Як Московія є імітаційною державою, так і олігархи є імітаційними підприємцями. Вони можуть жити лише із дерібану бюджету. Умови права і ринку є для них отруйними. Відповідно і малоросійські крадії можуть виживати лише під егідою кремлівців.

Замір вольовим чином підірвати розподіл суспільних доходів в умовах безособових стихій капіталістичного ринку вже під поняття справедливості – породжує ідеологію комуністичної експропріації та заборони власності для усіх верств, окрім безпомилкової у вірності догматам заборони власності касти нищителів несправедливостей капіталізму. Підміна економічних закономірностей, правових інститутів, фінансових обумовленостей, соціальних відносин часів імперського самодержавства вже на противні їм рішення політбюро утверджених постановами пленумів із заборони власності та фізичного винищення власників як ворогів трудового народу – логічно та послідовно завершується антикомуністичною експропріацією експропріаторів комуністичних які займалися експропріацією капіталістів звинувачених у експропріаторстві та пограбуванні кріпаків й визискові пролетарів. І лише грабіжницька природа історичного московського збиральництва у цій експоненті не лише не змінилася, як ще й вдосконалилась. Внаслідок того пограбування поміщиками та царатом рабської праці селян, що було замінене на пограбування комуністичною номенклатурою вже мас силуваних до побудови комунізму, яке було замінене на привласнення фондів та активів комунізму вже на користь реверсу знов до приватновласництва та демократії – число обранців московського щастя полювання за сусідським добром лише скоротилася. Пограбування під большевицьким соусом атибуржуазності не могло не завершитися пограбуванням вже советського народу під соусом антикомунізму. Большевизм є провіденційним призначенням корупційної влади олігархів та імітаторів підприємництва, які так само запопали не вироблені їхньою працею статки. Концтабори працювали на те, щоб теперішній привласнювач колишніх величних будов комунізму міг вільно перекачувати звідти бабло вже до офшорів, інвестуючи вкрадене вже у принади свого приватного побуту.

Здирництво яке перевищує прийнятну норму прибутку, коли крадуть понад ліміти власного сумління, вважається за порушення суспільного договору. Тоді як безкарність крадіжки і є пружиною та особливістю московського кочового збиральництва, верхівка якого ковтала більше, ніж може перетравити з користю для підданих. Жадібність царя та його дворових призвела не лише до збивання у імперське стійло народів та культур несумісних, а й до пароксизму вже концтабірно-большевицьких методів втримання краденого. І як московський комунізм вичерпався не раніше відколи зазнали банкрутства обітничі народного щастя забезпеченого відсутністю приватної власності, то й спадкоємний йому режим посткомуністичних приватизаторів загрожує вичерпатися не пізніше як зазнає фіаско й ця ще більш вдосконала модель перекачування суспільних статків вже до безрозмірної кишені вузького угруповання збирачів, куди провалиться без повороту вже політичне та географічне існування історичної Московії. Ризики збереження у малоросії подібного режиму олігархів з їх глибокою глоткою можуть проявитися вже ризиками повторення долі не колишньої метрополії з її оновленим режимом традиційного грабунку.

В усякому соціальному устрої за усіх часів і народів діють як розпорядники власних капіталів, так і держчиновники, що розпоряджаються чужими грошима у цілях соціальних служінь. Це співвідношення між приватним та громадським інтересами залежить не так від кількісного відсотку, як від його якостей: у ідеалі соціальні потреби мають функціонувати за нормами ринку, а ринок приватного інтересу забезпечується контекстами загального права. Суспільство керується раціональними цілями однозначними, які, у свою чергу, корегуються новаціями чисельних однаків та адаптацією їх непередбачуваного досвіду. Особливості тоталітаризму зводяться до перехняблення поступу саме на conto праці чиновників аж до жертвоприношення їм усіх приватних установ. Проте загальне одержавлення, із відповідним знищенням підприємців, приватної власності та грошей, суперечливо до цілей ошасливлення через ліквідацію ринку, саме й відкриває двері до корупційного злиття свавільства чиновників та їхніх же приватних інтересів будованих на просто на асоціальному бандитизмові. Інтерес господарів бізнесменів має складати суспільний інтерес і превалювати над чиновницьким. Бо господарі у себе самих не крадуть.

Ейфорія від вдалого, зі сторони організаторів заміщення царської бюрократії вже на власний апарат номенклатурний, присвоєння усього що за віки нагребла до себе імперія, - минулася незабаром, тож довелося вождям диктатури пролетаріату, зважаючи на темпи розбазарювання ними експропрійованих багатств, довелося апетити на розпалювання Світової революції дещо утамувати і замість планів побудови земшарної республіки совітів, то клопоти на звільнення пролетаріату від експлуатації довелося обмежити однією країною. Тверезо і розсудливо при цьому виробляючи зброю і муштруючи армію як виключний спосіб розширення на сусідів лагерь побудови соціалізму, себто зміцнюючи владу вождів. Кризу від проїдання багатств російського капіталізму та винищення підприємців як ворогів внаслідок збереження усеваддя вождів диктатури пролетаріату, - бо дозвіл ринку робив існування диктатури пролетаріату шкідливим для суспільного здоров'я, - щасливо подолали будівники обіцяного для народу щастя тим, що замінили заробіток трударів вже на видачу пайкового утримання зекам, які вже у особі совітського народу замінили собою масу означених вільних трударів. Кризу спричинену вичерпанням ворогів народу і необхідністю видачі пайків вже уцілілим масам будівників комунізму, які імітували ударництво, але вже серйозно зайнялися тим самим самозбагаченням, яким ще більш серйозно займалася номенклатура, - довелося усувати грабунком вже не трудових ресурсів та закопуванням ворогів у землю, а довелося переключатися на розграбування сировинних ресурсів, що їх із землі вже викопували та видобували. Від цих кампаній вдалого споживацтва лагерь соціалізму не лише розширився, як ще й валюти стало настільки не мало, що у вождів кремлівських не забракло сумнівів на те, щоб зібрану данину не усю відсилати у Орду, чи щоб грошові потоки від нафтодоларів не усі спрямовувати на благо мас будівників комунізму, а дещо спровадити й до власних рахунків начальницьких, бо надто вже обмеження накладені нормами партійними були обтяжливими для означених слуг народу, які від імені народу лише розпоряджалися, але не володіли власністю, господарем якої вони називали совітський нарід. Закортіло номенклатурні привілеї посадові доповнити вже реальним заволодінням власністю та усіма фондами від плодів будування комунізму. Концепція побудови комунізму у окремій країні і ненависті до капіталізму довкола цієї богоспасенної Країни рад нарешті еволюціонувала не лише до проповідей стосовно детанту, як вже й до замірів на те, щоб побудувати у цій країні капіталізм та розв'язатися з експериментуваннями на заборону ринку, процедур демократії і свободи слова. Із правовою відповідальністю за покладені у землю мільйони насельників зони у ім'я віднаходження ефективного господаря у спосіб тотального одержавлення, справжні московці заходилися розраховуватися вже розворотом у роздержавлення у ім'я віднаходження того ж ефективного суб'єкта господарювання. Дарма що зачислення у гегемон а чи пролетаріїв на часі імітаційного комунізму, а чи приватних підприємців на часі псевдокапіталізму – є лише перипетіями і маніпуляціями з оптимізації грабінництва на тому ж незмінному шляху фатуму московського збиральництва чужих багатств як своїх рідних.

Одначе позірне вмонтування у глобальні ринки ерефійського уламку від колишнього зібрання народів не тільки не ладне змінити природу московського збиральництва, як ще й ця атрибутивна сутність московства спонукає його до реваншу. До розпалювання ненависті до власне євро-атлантичного Заходу, який таки відкараскався від апетитів московського комунізму й не став бажаною здобиччю; об'єктом атаки стає ще й вимушена внутрішня вестернізація ерефії, а саме приватизаторство та несумісна із централізмом демократія з гласністю, яка не може не бути руйнівною для єдинанеделімства, для зібрання у імперію народів різнорідних культур, а тому кремлівські і народні інтереси переміщуються до рекреації лєнінського сталінізму концтабірного; оскільки на часі посткомунізму сирівці і капітали переміщуються на Захід, а не назворот до ерефії, оскільки ніякий продаж вуглеводнів не наситить апетити доволакремлівських друзів і родичів верховноправителя, - до додатковим до метану джерелом прибутків стає звичне пониження добробуту насельників зони. У насельників запорєбрика їхня любов до посткомуністичного реваншу імперії і війни проти народів-утікачів перемішана із претензіями до крадіїв доволакремлівських.

У межах збереженої гравітації московського царства, колапс його представлення комуністичним одержавленням призвів не так до розпаду тотального бандитизму, як до його множення на чисельні уламки, у яких віднімання чужого методами самих лиш фізичних та ідейно-виховних репресій вдосконалили на псевдозаконне економічне оволодіння власністю. Комунодіця вже на часі антикомунізму зрештою послідовно дійшла до своїх латентних цільових призначень, коли власність відняту від людей і народів на користь канцеляристів від комунізму, означені удатні експропріатори таки наважилися легалізувати вже як свою приватну особистісну власність. Комуністична пропаганда стосовно буржуазних глитаїв достойних бути не лише обдертими, а й фізично переведеними у клас бувших, ідейно обґрунтовувала заборону для громадян і народів на володіння їхньою приватною власністю, якщо та не буде вже у вигляді власності загальнонародної управлятися від імені народу його ж слугами представленими виключно партократією; додатковим аргументом на доказ виключних прав номенклатури на володіння власністю, життям, смислами життя підданих стали репресії для ворогів народу та обов'язкова за пайку праця для вже тих вірнопідданих, які не мають сумнівів у провідній ролі парткомівського бомонду; додатковим аргументом на закріплення капіталу виключно за вождями правило амплуа їхнього директорату у звершеннях будівництва безкласового суспільства; проте вирішальним доводом на користь накладання лапи партбюрократії на той уречевлений спадок будови комунізму номінальним власником якого був єдиний волею партії народ советських трудящих – ставала ситуація кризи як результату комуністичного одержавлення, виходом із якої вожді запропонували роздержавлення власності й чергове пограбування того ж самого населення вождями вже із зміненним екстер'єром. Задля виходу із передісторії людства експлуатованого інститутом приватної власності вожді ввели паству у Світле майбуття комунізму під претекстом пошуку ефективного господаря й будучи вірними тій же самій гоноровій меті масу виводять на ще перспективніші осяйні шляхи зацікавлення виробника у виробництві, - побіжно не забуваючи вказати советському народові під його мудрим керівництвом, що народ йшов не туди, куди спадкоємцям большевизму треба було. Якщо складнощі подолання законів доби царату большевики інструментарієм чекістів долали у спосіб звинувачення у крадіжстві поміщиків-капіталістів, подаючи свою приватизацію статків аристократії вже за поновлення права, і то не лише права трударів, а власне права та загальної справедливості, - то для подолання свого створеного у власних інтересах поля советського права довелось Органам та номенклатурі звернутися вже до допомоги криміналу перед тим, як сама номенклатура та Органи набули статусів криміналу у кампаніях дерибану буцімто загальнонародних виробничих фондів та усього, що можна привласнити. Однак, коли власність часів романівської імперії, попри большевицькі закиди у неправедности капіталів нажитих на потові трудящих, мала ступень легітимності обумовлений інвестованими з боку підприємців трудовими та організаційними витратами, - то захоплені посткомуністичними нуворішами статки, не створені ніякою працею цих привласнювачів відмінною від їхніх зусиль на захоплення статків, мають виразніше менший рівень легальности, хоча саме фінансово-економічний господарський інструментарій і покликався як найбільш доказовий для афери чергового імперського переформатування господарів на оволодіння трофеями.

Криза комунізму могла б правити фактичним доказом вад монополізму, яким і була узурпаторська влада професійних комуністів, які за собою визнавали лише безневинне розпорядження делегованими від советського народу його повноважними інтересами та власністю, - коли б означений програш відкритим конкурентним спільнотам, де забезпечене право власності, не тільки не був би якимось стихійним процесом не підвладним зусиллям втримати на плаву імперські господарювання, як криза комунії ще й не ініціювалася б ендозацікавленнями у ній з боку вождів ладних зробити взагалі не легітимною форму советської загальнонародної власності. Декларації про ефективність конспіративних підривних акцій забугорних антисоветчиків чи запис визвольними рухами на своє конто розпаду комунії – править за виправдання для номенклатурної приватизації уламків від зони.

Метою нальотчиків, у їхніх силових випавах та грабіжницьких рейдах на фізичне знищення побудов опору серед об'єктів нападу, є безкарне вилучення офірного майна у господарів, перетворених вбивством чи терором вже на нікчемний труп. Умовою вдалого полювання за дичиною, запорукою здобуття трофейної здобичі є руйнування системи оборони та можливостей тілесного спротиву жертв агресії. Під яким би псевдоправовим чи релігійним прикриттям агресивний рейд на сусідній постій чи на сусідню державу не здійснювався, через звинувачення сусідів у вигаданих провинах, - проте прожиття хижацтвом та не власною працьовитістю залишається тими самими танцями своєї банди над заваленою для її пожирання плоттю вбитого господаря, коли сутність рейдерства не надто варіюється переназваністю гопництва вже у суперечку господарюючих суб'єктів, експропріацію, імперіалізм, боротьбу з невірними, відновлення справедливості, встановлення святості й подібні ідеологічні облуди.

Буржуа який самотужки та на власний ризик розвиває свій приватний бізнес є зацікавленим розширенні умов та гарантій свого підприємництва вже до масштабів державницьких та гуртового інтересу народної культури. Націоналізм є продуктом капіталістичного ринку, з подальшим розширенням інтересів транснаціональних корпорацій вже до глобалізму. У слідуванні курсові одержавлення бізнесу, узгодженню прибутків монополій із суспільними потребами споживання товарів, трендові на взаємозв'язки та сумісну залежність національних ринків, - московський імперіалізм підняв на щит реакційну орієнтованість ідеології комунізму на феодальну модель політичної регуляції цехового виробництва. Реальний комунізм стався не так доміантним випередженням потреб виробництва вже на бюрократичне його управління, як - дисонансом чи неузгодженням приватного та державного інтересів чи взаємодій. Варіантом корекції комуністичного одержавлення й стає антикомуністичне роздержавлення, - за яке зваблене тоталітарним насильством історичне московське царство мусить розрахуватися припиненням історії свого збиральництва внаслідок визволення його народів від московської окупації. Тож коли країни капіталізму, права, демократії багатіли від міцнення внутрішніх бізнесів та колонізації сусідів ззовні, - то джерелами збагачення приватного інтересу на просторах посткомунізму стає зворотний процес пограбування спадку а чи експропрійованої від знищених капіталістів, а чи виробленої посталим советським народом власності. Правові країни збагачуються від чисельности та якостей підприємництва своїх громадян, тоді як олігархат посткомунізму злочинно паразитує на роздержавленні не створених ним фондів, виробничі витрати на які означена номенклатура псевдопідприємців числить головно за статтею збитків для свого побутового споживацтва. На відміну від капіталу генетично зобов'язаному підприємництву його організаторів, які піднялися до загальнодержавних запитів, - то капіталізація фондів присвоєних посткомуністичними клептократорами має не лише виразно антидержавний та асоціальний характер, а й ознаки бандитського угруповання, яке лиш прикривається посадами представництва інтересів народу, а займається рейдерським захопленням підприємств та активів вже захоплених менш вдалими приватизаторами у їхньому ж середовищі. За історичного капіталізму приватний інтерес підприємця стає успішним тоді як переростає у суспільне задоволення від виробленого тим бізнесменом товару; тоді як приватизатор, який відшматовує від трупа загальнонародної власности те що може, має приватний інтерес вже у рухові геть від суспільних потреб. Советська номенклатура, яка на часі регульованого нею посткомунізму повернулася до своєї бандитської сутности, з патологічною завзятістю підгрибає під себе більше, ніж здатна спустити в унітаз, не лише тому що застоялася у обмеженнях накладених нею ж на свої апетити задля виправдання своїх керівних ролей служіння трудовому народу, а тому теперішні бандити із числа колишніх партійців позбулися боргів обслуговування соціальних запитів мас будуванні Світлого майбуття, - позаяк і оскільки приватне виключно на свою користь присвоєння спадку від тої завершеної будови і є виключним джерелом первісного накопичення для акул ще не побудованого капіталізму. Поїдаючи один одного вони зайняті противним виживанню.

Задля вдалого, у спосіб порушення законів, нападу на здобич стає бандитам потрібною їхня солідарність, організованість, дотримання бандитських законів всередині своєї замкненої секти. Оргзлочинність потребує жорстокої регламентації виконавської, концентрації ресурсів, єдиноначалля на зразок військової дисципліни для того щоб мати перевагу над організацією об'єктів своєї агресії. Конкуруючи між собою у розподілі сфер полювання бандитські угруповання швидше домовляться з-поміж собою, ніж на це є можливим для відкритих спільнот. Відповідно й порушення кодексу бандитських понять всередині військової дисципліни криміналітету переслідується більш жорстко, порівняно із судочинством у правовому соціумі. Проте інтенції піратства, - як протиправного віднімання плодів чужої праці легшого аніж важкість власної праці, - продовжує діяти і усередині навіть регульованого бандитизму, енергетичними джерелами якого залишається надходження здобичі присвоєної вбивчим хижацтвом та злочинами. Бо ті, які своїм фахом обрали крадіжку та втечу від покарання за крадіжку, саме цим і займаються. Зрештою до крадіжки серед своїх призводить злодіїв нестача й вичерпання майна серед громадян поза бандою, тож коли нема вже чого красти у жертв, а особливо тоді як трофейні пожитки перевищують своєю вартістю ще не дограбоване бандою, - то бандити починають поїдати один одного. Механізмом самоліквідації переможного криміналу стає рух до монополізації у середовищі торжествуючої одноосібної виключної банди з наслідками її розпаду перед громадянськими запитами поновлення права.

Прикладом нападу крадіїв на таких же бандитів є привласнення номенклатурними слугами советського народу статків советського народу, які той нарід-переможець нажив від привласнення статків капіталістів-поміщиків і царату, звинувачених більшовиками у обкраданні царатом експлуатованих та покріпачених робітників та селян. Напад бандитів на бандитів же обумовлюється не лише тим, що вже нічого стало красти із вже обездолених жертв поза бандитським середовищем, а ще й тим передовсім, що негосподарів легше й простіше обкрадати, аніж господарів, бо господарі завзятіше захищають своє кровне. Здобич від громадянської та колонізаторської війни далася більшовикам незрівнянно важче, ніж обладка роздержавлення та псевдоприватизації учинена псевдоантикомуністичними спадкоємцями більшовизму, які у неефективності звинуватили вже загальнонародну власність створену цими ж професійними партійцями у ході будування советським народом Світлого майбуття вже для усього ще не помосковленого людства, - у незмінних традиціях московського грабежу. Логікою та напрямними грабежу стають мінімуми спротиву проявлені жертвами грабежу. Мільйони мільйонів привласнені кримінальною номенклатурою й перекачані у офшори на часі номенклатурно спланованої ревізії комунізму є своєрідною реакцією історичної помсти тим завадам збагачення, тим рекламним кампаніям з партмінімуму чи партмаксимуму, до яких більшовицька номенклатура слуг народу у свій час вдалася задля легітимації й виправдання свого усевладдя. Даремно царизм сподівався, що він покріпачив селян та зайшов у завойовані ним країни назавжди; задурно советський нарід надіявся, що доведеться йому безкарно володіти експропрійованим добром доби царизму; але й будування номенклатурними нуворишами своїх маєтків не лише на теренах ще не колишнього московського царства, а й позакордоном – не може не бути продовженням тої ж безнадії фахових у збиральництві московитів втримати за собою усе накрадене. Нацарювати й втекти, - або фізично, або від судового переслідування, - стає мрією обачних беззаконників, передосім малоросів.

Буржуа, які починали своє підприємництво як приватне, задля заробітку на самореалізації своїх талантів чи фаху, домагаються надати бізнесові суспільної вагомості через продаж корисної продукції у системі суспільного розподілу праці. Капіталістичний інтерес зростає до розмірів національного ринку та держави, до легалізації глобального зв'язку спеціалізацій виробництва. Тоді як неадекватні ідеології і грабіжницьке порушення апробованих умов поступу мають зворотний вектор збагачення: від громадського вже до бандитського інтересу, - особливо тоді як здирники прикриваються служінням суспільству.

Послаблення царської влади, - внаслідок викликаних нею ж, пов'язаних між собою процесів лібералізації і демократизації, підприємництва капіталістів, - довели переважно лівацьку критику царизму аж до його падіння. Що негайно потягло за собою відповіді на розв'язання ключового питання існування імперського зібрання: існування імперії як зібрання народів. Послабленню керованості, себто настанню кризи імперії, посприяло невдоволення, зі сторони інтелігенції та солдатів, виконанням завдань зміцнення імперії у Великій війні, від зіткнення у якій розпочався розпад усіх світових імперій колонізаторських. Відповіддю на кризу стався більшовицький переворот, із яким посилення централізму хоча й відбулося як бунтівне відомщення покріпачених мас направлене проти влади та імущих як її представників, але успіхом революція зобов'язана своєю традиційністю, а саме витком ординарного грабіжницького збиральництва, історією і плодом якого є Московщина. Режим отримав підтримку не лише від цілеспрямованого терору проти невдоволених диктатурою пролетаріату та експропріацією, з реквізиціями і конфіскаціями, подальшими податками і розверсткою у ході націоналізації і одержавлення власності апаратом ідеологічним; казенний більшовизм отримав підтримку зі сторони імперотворців не лише через перебирання ним на себе завдань єдиннанеделіства; як, головне, - від дозволу собі та масам, вже як поплічникам, безкарно експропріювати власність, право на яке відмінялося новою владою. Віроучительною санкцією, з легітимацією режиму, стало звабне обіцяння ним підвищення ефективності господарювань через віднімання у буржуазії тих доходів її підприємництва, що їх ідеологи служіння інтересам пролетаріату подавали у своєму ученні як антинародні соціальні збитки. Конкретизацією помилок на прогресивність відмови від: ринку, приватної власності, правових і фінансових інститутів функціонування капіталу, відмови від демократії, традиційної моралі поваги до життя, від свобод слова й критики, - із заміщенням вилучень: на примусову роботу трудармійців за харчову каторжну пайку замість зарплати згідно внесків до суспільного виробництва, на виховання трудящих у духові вірності пролетарському інтернаціоналізмові замість свободи інформованості та здоровоглудзя, на культивування ненависті до ще не переможеного Заходу та його вигаданих прибічників із числа ворогів народу замість співпраці заради прогресу та людяності. Утвердженню режиму реакційного розвороту й посилення, здавалося б, перейденого покріпачення й державного можновладства, з перетворенням громадян і підданих народів вже у невольників державних, посприяв простий демагогічний обман більшовицький, коли: замість обіцяної суверенізації народи отримали колонізаторський проти них похід, доповнення русифікаторства вже на комунізаторство, депортації, чистки, приборкання голодом; коли замість обіцяної землі і свобод торгівлі селяни отримали звинувачення у їх ворожості совітській владі, отримали колгоспи; коли гегемон, замість обіцяного йому його господарювання на експропріюваних від колишніх власників підприємств, він став служилими рекрутами на будовах соціалізму, трудовим резервом як контингент ворогів народу; коли солдати замість обіцяного їм миру почали у ще більшій масі загиблих почали витрачатися у розв'язаній з метою класової боротьби війні вже громадянській, колонізаторській, у ще більших масштабах стали полеглими у розширенні зони совітів, лагерь соціалізму, інтересів комунізму і його вождів. Ресурсним джерелом успіху комуністичного утримання московського царства й перетворенням його вже у світову потугу, - у той час як інші світові імперії змушені були відмовити собі у утриманні вже збиткових для себе колишніх колоній, - стало відродження номенклатурою фактичного рабства, коли його дешева сила, злидений стан, стан зеків і ударників соцзмагання дозволяв справлятися із задачами непосильними для їх розв'язання методами капіталізму та демократії. Джерелами потуги совлади стала здобич та виробничі фонди захоплені нею від колишніх, перебитих нею власників; поверненням собі здобичі, якою вожді винагороджували мародерство мас стосовно колишнього істеблішменту і усіх імущих. Надалі совіти протрималися розпродажем сирівців. Аж основою комунізму стала побудова соціндустрії Заходом задля заробітку і його політичних цілей від ресурсних втрат Московії.

Але вирішальним чинником еволюції московського комунізму, як соціалістичної критики європейського капіталізму у рамках його оптимізації, стався розвороту галсу від одержавлення вже до прийомів роздержавлення у імперії, як спосіб і плата за її утримання прийомами показного антикомунізму і такої ж вестернізації, аж до практичного вписування розтрати ресурсів імперії вже у глобальні ринки та коритолубиві інтереси євро-атлантизму. Не лише за територіальне втримання й задля концентрації зміцнення у месіанському великодержавстві то довелось метрополії заплатити неприйнятну їй ціну руйнації прожектів і згаяних зусиль глобального комуністичного експансіонізму, розпаду соцлагеря, суверенізації псевдореспублік зони єдинава совітського народу. Аж ці втрати обрізання й утинання імперії на розмір втечі від її контролю не лише підприємств і виробничих фондів, авуарів, посилення розпродажу сирівців, доходи від яких перепадали афілійованим із домінуючим західним капіталом олігархам та приватизаторам, аж до ризиків доповнення самоправности вже й течєю від казенних ритуалів вірнопідданства ще й свідомости і тям підданих, - стало для Федерації прикрою платою за прийоми модернізації й бігові навздогін так і не перетвореного у жертву збиральництва й не переможеного західного світу. Проте які б медалі за перемогу у холодній війні не роздавав би собі західний політик, аж реалізація нездатности випередити продуктивне виробництво засобами паразитарного збиральництва данини для споживацької її утилізації у шлункові, провальні прийоми заміщення правових і гуманітарних свобод вже на контроль свідомости й поведінки пастви засобами диктатури пролетаріату, - аж доповненням плану на ринок, безбожництва на москвослав'є, тотальної одности вже на плюралізм стала не підривна діяльність закуліси західних антисаветчікав та агентури шпигунів, а розв'язання внутрішніх гострих інтересів червоної імперії у особі просунутих її провідників. Пограбування передуючої еліти грабіжників вже наступною спадкоємною мафією є сюжетом та колізією історії московського збиральництва. Вор у вора краде дубину. Виживає крисобій, який як канібал пожирає усіх претендентів очолити історичне московське збиральництво. Дератизація совітського комунізму, ймовірно й у позірних інтересах західного світу, учиняється загребущими руками та запитами вископосадових управлінців комунізмом. Так володарів над кріпаками обдирає служилий апарат царя, з метою централізації влади обдирання. Так, з тою ж метою, суспільну власність доби самодержавства експропріюють організатори будівництва комунізму. Так переворот вже для наступного присвоєння спадку комунізму вступують номенклатурні слуги цього народу. Комунізм представлявся як звільнення трудящих від експлуатації світовим і місцевим капіталом. Це й сталося тотальним увільненням усіх у імперії її громадян і народів від: майна, прав, відповідальности, а то й від життя не вдоволених подібним звільненням, з відповідною передачею і делегуванням віднятого вже на відкуп партійного і бюрократичного апарату посадових і професійних представників люблячого їх народу. Вадою комунізму є те, що функції свого патерналістське дбання за соціальні потреби трудящих доводиться апарату, нібито, призначенців виконувати усього лиш за посадові оклади. Заміна цими обмеженими приходами бюрократів тих заробітків капіталістів, ліквідація яких виставляється за переваги одержавлення над ринком капіталів, - слугує оправданням режиму переустрою світової історії шляхом несплати справедливого заробітку масам трудящих зі сторони означеного ордену самозваних і харизматичних отців маси і народів. Оскільки ж, починаючи від самих початків запровадження комуністичних маній тотального контролю, на заміну ними забороненої для громадян приватности і підприємництва, тут таки обернулися злигоднями кризовими й руїною соціального здоров'я та відносин, то військовий комунізм довелось гоїти дозволами підприємництва. Завдяки подібним неодноразовим перевиданням тих чи інших різновидів непу, з метою зацікавлення жертв у їх жертвности заради реального соціалізму, останньому й пощастило протриматися. Аж госпрозразунок парткерівництво робить не лише зайвим, а й асоціальним. Осяйною метою розпорядків власністю й життям совітського народу був перехід із умовних власників вже у фактичні й юридичні, скинувши борги соціальних служінь тому народові. Й вони це здійснили десовітизацією прозахідною.

Перемога комунізму, як назадняцької реакції з розворотом до атавістичних прийомів позаекономічного поневолення, дозволила Московському царству не лише відстрочити його падіння як імперії, як ще й переробити його у глобальний ларер соціалізму. Ніколи за свою історію московська держава не сягала такої своєї потуги, як за епізод комунізму. Досягнуто це було ціною втрати тих мільйонів, які як вороги не підійшли для життя, змішаного на чуді, високого ідеалу роботи під конвоєм за пайку, а тому жертви комунізму, придумані як вороги, із життя пішли геть. Й оскільки забезпечення процвітання народу через постачання йому ж нестач та злигоднів є завданням парадоксальним абсурдним, що не має розумних розв'язань, то комунізм наказав довго жити, як явище тимчасове, що має обмежений термін на прострочення. Проте і удавана декомунізація, як і імітаційне роздержавлення, у незмінних цілях осучаснення зони збиральництва, не сталися поразкою цього обкраяного на совреспубліки совСоюзу. Московія збирала землі і народи щоб паразитарно на них весніти; й із цією ж метою вона їх позбувається вже як обтяжень. Так само, як рабовласники зрештою випихають геть свої рабів, бо рабство є негуманним, оскільки ціна пайкового рабів утримання перевищує збитки від їх неробства й саботажу навіть під канчуками; або ж подібно до того, як у імперіях беруть гору антиімперські рухи за визволення, оскільки утримання імперій надто дорого обходиться відповідним метрополіям; - то й розставання із народами, прагнення яких до суверенізації доводиться подавлювати без надій на успіх цього завдання безпеки єдинанеделітства, обертається для федерального уламку накладками. Інтегратори дохазяйнувалися до того, що це не вони кормляться із надходжень із-зовні, аж то сателіти та імітатори відданості московському комунізму споживають внутрішні сировинні, енергетичні, військові ресурси Федерації. Тож коли нібито відпрацьована імперія перейшла на госпрозрахунковий обмін товарів із країнами просовітської орієнтації, із народами що втекли під крило західного альянсу, із республіками, а то й із збитковими підприємствами російськими, - то надходження, з причин обрізання означених витрат на підтримання комунізму, не забарилися. Під ковдрою ставки на суто російські внутрішні інтереси стало більше нагод сито жувати наодинці без нахлібників. Ніколи за свою історію московська людність не досягала таких своїх достатків як за епізоду відмови від комунізму. Інтереси московського етатизму та інтереси його підданих резонують не без проблем. Переконливим свідченням того, наскільки прожект процвітання через тотальне одержавлення й передачу інтересів людини чи народу вже держслужбовцям є задумом неадекватним, а то й противним закономірностям створення сприятливих умов виробництва, - стає ліквідація дефіциту і наповнення крамниць споживчими товарами. Навіть в умовах перекачування усіх видів суспільних багатств на рахунки більш ніж обмежених своєю чисельністю нуворишів із числа чекістів, близьких до годівниці адміністраторів та натуральних бандитів, навіть в умовах розпродажу мало не задарма совітських фондів вже у інтересах капіталу західного, навіть в умовах розпродажу російських сирівців поза кишені декларованої власності на них зі сторони московської людности. Московська маса любить своїх вождів: комуністичних, - за те, що вони терором дали московським зайдам керувати у обсаджених землях; демократичних, - за те, що московці віднині можуть бути туристами у ще не підбитих ними країнах й ятритися у користуванні плодами загнивань Заходу. Це підвищення добробуту й благополуччя нащадків як совітського народу, так і совітської держави, внаслідок доповнення відступу від комунізації на таке ж фіктивне наближення до Заходу, збуджує ревіндиканційний реванш рецидиву московського збиральництва у відомщенні за неуспіх удавити Захід на шляхах змагання із ним засобами совітського покріпачення. Бо любителі підбитих вже чи ще не підбитих сусідських набутків певно знають, що у нещастях завинили не московці, а нелюдь ворожа, оточення Святої русі Рукава міра пиндосами та київщиною, як ударним загоном, придуманим на Заході для зоологічного антиросійства. Віра москвинів у повернення собі усього простору, одного разу підбитого ними, доведена не лише до безумовности війни проти України, а до самопереконань у тому, що українці самі мають своєю кров'ю витравити свою свободу, щоб стати аднім народам, ісконнарускім.

Оскільки усі заміри і обітниці усіх поспіль культів видозмінити світоустрій під свої лекала не може не закінчитися нічим результативним, - від того що не лише речі предметні не реагують на заклинання з приводу викликання чуд позаприродних, а ще й похід релігійних приписів проти суспільних потреб наслідком має лиш суто символічні ритуали, - то основний, у цілях переіначення світу, удар релігії та віросповідання спрямовують на паству віруючих. Вважаючи що легше людям заморочити мозок на вірність догматам, аніж цим догматам підкорити речі. Бо речі свого мозку і послуху молитвам не мають. Тож цілями усіх містичних ідеовчень є створення нової ще не баченої у історії людини. Коли гора не рухається до Мухамеда, то доводиться рухати вже його, з кайлом у руках аби гору провчити. З прокрустівських завдань рівняння людини під стандарти віри не є виключенням ще й виховання за підмогою Органів такою новітньої історичної спільноти як жертовно відданий Справі партії совітський нарід. Який задля процвітання атечества на чолі з Політбюро покликається гарувати у тродозобов'язаннях замість того щоб дбати за своє благополуччя.

Імітація совітською людиною самовідданого виконання планових норм виробітку у вдячність за нормовану харчову пайку вступила у конкуруючі перегони з наростаючими апетитами номенклатурних вождів зони, які нудилися приписами партмінімуму, й пружились нацарювати вже й собі з подібної системи соціальної опіки над трудящим совітським народом. Ці змагання всередині банди на відшматування собі хоч чогось їстівного із держбюджету та масиву соціальних фондів комунобудівництва особливо загострилася у обставинах розчарувань у обітницях збагачення від відсунутого у часі на потім Світлого майбуття, а вже винятково актуальною та виправданою стає своєкорисна крадіжка приватновласницька у загальних контекстах змушеного до споживацького самопоїдання совітського суспільства, де нестача джерел обумовлювалася доктринальною для комунізму забороною на збагачення і заробіток. Бо той, мовляв, стихійно породжує ненависний професійним любителям народу капіталізм. У залежності від вивітрювань переляку від терору за шкідництво, то до часу приспані тим терором колективізму природні потреби людини заробляти із своїх трудів починають брати верх над походом означеної більшовицької експропріації експропріаторів. Не зважаючи, а чи всупереч механіці хазайнувань будованих на визискові праці, а не на збагаченні від неї, то совітський нарід став примудряться поменше віддавати на користь совдержаві, зосереджуючись замість того на власних людських запитах на самозабезпечення. У совнароду почали накопичуватися совітські грошові знаки задля яких виразно стало у закромах родини бракувати краму. У свою чергу корупція серед партгоспноменклатури, маніпуляції з розворотом планових показників та зобов'язань вже на вигоду собі любимим, вступила у синергійний цикл реверберації із крадіжкою саботажем та халтурою на робочих місцях. Тож для уникнення чергової кризи розходження між обіцянками про втілення утопії щастя роботи на дурняк та, з другої сторони, відсутніх від цього ресурсів споживчих, - вкотре довелося не просто девальвувати совітські рублі, а ще й позбутися дефіциту товарного вже у спосіб відміни планово фіксованих цін, розперезавши відпущені ціни в умовах відсутнього ринку та прав власності вже гіперінфляцію, а ще й стагфляцію, покінчивши з боргами совдержави перед совнародом, грошові накопичення якого та облігації якого перетворилися на папір. Разом із сурогатними фантиками приватизаційних чеків. Тоді як виробничі фонди та активи роздавалися за відкати до лабет призначених у олігархи та держателів общаку обранців, які через мережу залогових аукціонів ставали за безцінь псевдовласниками. При чому до держбюджету гроші буцімто позичені банкірами залишалися фізично лежати на тих же рахунках. А вже опісля, то обладнання комбінатів, колись продуктивних навіть за совітськими нормами, спускалося за ту ціну металобрухту, на яку купувалися більш потрібні приватзаторам яхти, колекції вінтажних вин чи секретарші. Тисячні колективи колись кваліфікованих кадрів стають менш потрібними. Аж справжнім вигодоотримувачем повторного розвороту заборони ринку комуністами і його дозволу ними ж стало те ж саме незмінне московське одержавлення і визиск підданих.

Злидні грабують більш успішних продуцентів не тому що злидарі є поганими, а – з нагальних потреб подолати відставання у способи хоч і протиправні, заощаджуючи на праві, на витратах власної працездантості. Проте від беззаконня і ходи у обхід закономірного, - з оправданням і посиленням на біг навздогін провідникам прогресу, - то злиденність лише зростає, навіть коли бандити залишаються безкарними із захопленою ними здобиччю. Для дотичних культур та сусідніх народів основна небезпека від тих тоталітарних режимів, які були улаштовані спеціально для пограбування ближніх, полягає не лише у тому, що від останніх грабіжники відшматовують та відкручують задля власного споживацького привласнення статки та досягнення створені не власною працею, - аж за сучасної доби інтелектуального прогресу та наукових технологій означені бандити цуплять вже сторонню інтелектуальну власність. Коли творцям великоросійства не вдається своєю силою окупувати сатанинський Захід, не щастить безкарно й безоплатно паразитувати на його досягненнях, тоді останні доводиться принаймні копіювати, аби вдовольнитися хоча б контрафактом.

То лиш за архаїчних часів нападники віднімали чужу їжу, ареали полювання, рабів, плоди трудів яких насильники присвоювали. За умов капіталістичного підприємництва прибутком бізнесменів стає різниця між їхніми вкладами у організацію ними виробництва та надлишками додаткової вартості у продукті високого переділу створеного найманими працівниками. Повернення пролетарям їхніх внесків у виробничий процес й становить ту квінтесенцію марксизму утопічна ціль якої пропонується вражаючим ударом не лише по приватній власності, ринковому обміну послугами, по буржуазії, як класу насильно переслідуваному зі сторони бійців проти експлуатації, - аж утопія недопущення прибутків для активної частини громадян, як явища несправедливого, унеможливлене стимули та умови зростають у прогресі через працездатність та творчість. Сьогодні бурхливе піднесення дослідницьких та технічних новацій робить наукову діяльність не лише провідною силою розвою, аж ще й основною здобиччю бандитів стає порушення і ігнорування патентного права, піратське присвоєння чужих марок, імітаційне відтворення по-бандитському запозичених не власних технологічних процесів. У перевиданні боротьби з космополітизмом та виданні Росії за батьківщину слонів ходить не лише за шпигунське здобуття західних технологій зброї, а і за атаку на Захід за допомогою усього середовища речей запозичених і використовуваних ненависниками Заходу для свого московського побутового життя.

Для хапання чужого, потребує сторонніх ресурсів у умовах нестачі власних, то треба й доводиться об'єкт грабежу виставляти як ворожий, оправдовуючи напад на нього, - а умовами успіху нападу, суперечливо до потреб у чужому, може бути лише опертя на виключну достатність власних сил нападу, автаркія агресора, яка оправдовується протиставленням цього грабіжника відносно до ворожого оточення. Тоталітаристи мають бути замкнені на собі, щоб конче потребувати не своє вже як рідне. Тоді як умови посткомуністичної ставки розібраного на частки совСоюзу вже на відтворення приватної власності не лише розмикають совітську автаркію господарчу, а й замикають вестернізацію чекістсько-олігархічних спадкоємців комунобудівництва вже на умонтування у західні ринки так, що не лише інвестиції приватизаторів та офшорників із Федерації стають обслугою західних капіталів, а й останні стають подільниками історії московського колонізаторства. Відповідно домагання західних демократій відкараскатися від ролей споживача краденого у спосіб відсторонення від московського реваншизму штовхає останній знову на позиції автаркії, змушуючи московських бійців проти загниваючого Заходу красти його технології у приреченості на нездоланне від нього відставання. Для успіху збиральництва чужого добра треба не лише відгородитися від співпраці серед народів зайнятих продуктивною працею й відповідно зануритися в удосконалення власних звичаїв і замірів обітрати тих сусідів, як нападникам необхідно ще й мобілізувати не архаїчні й ті свої осучаснені ресурси агресії, - якими лиш і можуть бути вже запозичені від майбутніх жертв їхні досягнення, контрафактно скопійовані, аби задушити ненависний Захід купленою там передовою мотузкою, пульнути у буржуїнів із проданої ними ж чи вкраденої звідти зброї.

Порівняно із сьогочасною легалізацією стартапівського підприємництва, яке набуває розширу у правових демократіях, то за московського самодержавства рівень узаконення власності у суспільній думці за часів московського самодержавства був менший, оскільки базувався на підкоренні як власне мас імперського селянства, так і насильницькій експлуатації народів імперії. Тож у імперії, багатства якої є наслідком грабунку людей і народів, то й грабунок капіталістів посталих в умовах абсолютизму та залишків кріпосництва отримав підтримку масову, порівняно із соціалістичними претензіями до капіталу створеного працею підприємців на Заході. Й переверот із зміну влади вдався, бо самодержавство не користувалося підтримкою серед проєвропейських сил. Повага до закону, до власності, до держави складеної із накрадених народів не відрізнялася поважністю. Большевикам, у матриці посилення московського збиральництва, вдалося захопити у своє розпорядження фонди та статки імперії не лише завдяки теророві пролетарської диктатури партії, як ще й посиленням того розриву між власністю та правом на неї, який большевики заповнили обіцянками самовіддано із ідейних причин дбати за народне благо, обіцяючи пайковий достаток та переваги над буржуйською приватною власністю заміненою на бюрократичне її одержавлення апаратом номенклатурним та посадовими у ньому обов'язками слуг совнароду. Відсутні стимули та приватні інтереси організаторів виробничих процесів у їх заміні на бюрократичний апарат комунії, який тримався на регламентованих за ієрархічним місцем спецпайках, довелося з необхідністю доповнювати терором, як додатковим прийомом заощадження на вже не існуючих і заборонених доходах підприємців і зарплаті найманої праці фахівців. Невдоволення терором і бідкуванням, як виключною перевагою заощаджень на виробничих витратах порівняно із ринком, приватною власністю, правовою демократією у неконцтабірних країнах - призвели не лише до втамування терору проти уцілілих у ньому й відданих йому насельників зони комунізму, а ще й до того повернення й реабілітації приватності інтересів, яке передусім проявилось у перекачуванні надбань комуністичного будівництва вже до інтересу слуг народу, які галс обіцянок процвітання змінили від одержавлення вже до роздержавлення власності. Проте й це руйнування вже комуністичної зони московства відбулося не лише у матриці продовження традиційних московських грабунків та експансіонізму, а ще й векторі їх рецидивного посилення. Оскільки номенклатурне розпорядження буцімто делегованими від імені народного щастя повноваженнями управлінськими не є навіть сурогатним заміником права власності, а совнарод лише у формулах ідеологічних є власником створених ними статків, - тому комуністична власність має ще меншу законність і обґрунтованість, ніж власність буржуазії і поміщиків яку експропріювали большевицькі грабіжники. Проте саме відсутність права власності парадоксально дозволила черговий московський грабунок провести без зайвих клопотів із претендентами на власність. І цей шал бандитизму буде лише продовжуватися, коли право власності, як власність права, не буде застереженим у країнах які розпрощаються із московством.

Коли поодинокому злодюжці витанцюється висмикнути із ридикюля якийсь дріб'язок, то завдані втрати приблизно дорівнюватимуть поцупленому. Але ситуація із накладами виростає до критично небезпечної, коли грабіж стає системним, коли власне суспільний устрій стає похідним від провідної у ньому функції організації пограбування. Збитки від бандитизму вмонтованого у структуру соціальних відносин зростають по експоненті. Для того, щоб втримати за собою вкрадене й залишитися безкарними, то мафіозі змушені завдати своїм жертвам таких розходів, які багатократно перевищують доходи мафії. А вже коли не так держава має у собі мафію, як мафія має державу, - то для громадян країни переможного бандитизму не залишається не лише доходів, а ще й прав, свобод думки, самого життя. Зростаюча протиправність винищує простір права у масштабах, які дужче й ще гірш перевищує зіщулення права й законів, не залишаючи останнім шансу існування. Від тотального бандитизму громадяни потерпають не лише на суму віднятого від них, як від того, що вони перестають бути громадянами, себто спроможними на розвиток у своїй країні.

Улаштований більшовизмом розгром капіталізму часів самодержавства ідеологічно приховав грабіжницький характер московського збиральництва, представляючи експропріацію експропріаторів вже видом звільнення трудящих від експлуатації. Проте не зважаючи на те, що господарчі відносини будівництва комунізму у лагері дружби інтернаціональних народів були густо замішані на ідеології ефективності одержавленої власності, - аж номенклатурна каста змушена була свої профаундні інтереси злиття влади і власності прикривати служінням совітському народові. Аж доки у бігові навздогін технологічному прогресові правових демократій совіти збанкрутували у неадекватному застосуванні задля того прийомів трудової повинності з заощадженням на зарплаті робочих мас, відродженого кріпацтва селян, ентузіазму шарашек, витраті бійців у атаках, гулагівської продуктивності праці. Зрештою панівна верства червоного московського царства забажала замінити свої регульовані номенклатурні привілеї вже на доступ до достатків на рівні елітарних верств загниваючого Заходу. Задля цього були не лише відкриті шлюзи ліберальної критики компартійної влади, аж, головне, заробіток кооперативів улаштованих номенклатурою укупі з натуральними бандитами останні заходилися зводити на безготівкових госпланівських поставаннях у штуках продукції. А через відкриті на кордоні проходи не тільки відправляти й продавати продукцію цеховиків вже за світовими цінами, а й виручку складувати за кордоном. Що критично поглибило товарний дефіцит у совСоюзі. Більшовицький поворот від приватної власності вже до власності загальнодержавної, на здійснення якого були покладені неймовірні витрати з очищення від класових ворогів, змінився протилежним поворотом з пошуку ефективного власника вже на шляхах заміни комуністичної власності на капіталістичну, - з не меншими втратами, й знову ж таки з наслідками заробітку переважно для західних інвесторів. Підприємства, здебільше військові індустріальні, створені низькооплачуваною роботизною покоління, - як застава за позики від означених псевдокооператорів та іноземного капіталу, - розтягують не лише через крутіський механізм приватизаційних чеків, як, головне, на залогових аукціонах. Й хоча олігархи, призначені одержавленим чекістсько-партійно-бюрократичним криміналітетом, безпардонно перекачують вже у свої приватні та офшорні кишені ті фонди, активи, бюджетні потоки які номінально належали совітському народові, - а проте подібний псевдокапіталізм часів розставання національних республік із федеративною республікою умовних расеян лише еволюційно, ще й з посиленням продовжує звичну історію присвоєння сусідських пожитків. У федеративному залишкові від совітської світової імперії, у процесі продовження його бігу навздогін країнам евро-атлантичного кола визрівають не лише незбуті рецидиви імперського збиральництва, як ще й джерела збагачення починають вбачати у експропріації вже посткомуністичного олігархату, який на думку велікарасійскава єднанеделімства занадто злився у обслуговуванні пиндосів та усього русофобського оточення Федерації. У домаганнях зімітувати західні технології, а водночас відцуратися від фундаменту правових інститутів та ціннісних установ европейства, - то удавана вестернізація московського царства залишає його сировинним придатком країн продукуючих товари з високою доданою вартістю. Й хоча істеблїшмент обкраяної Московщини поки ще рятує себе від західних санкцій, як реакцією на експансіоністську політику Кремля, рятує перекачуванням бюджетних коштів та преференцій для самого себе у особі топ-менеджерів держпідприємств, - але починає увиразнюватися підземний гул зі сторони мас, які завдячуючи офшорній аристократії потрапляють у відповідну злиденність, стугін на те, щоб розкурочити вже й посткомуністичних приватизаторів. Навіть руками західних слідчих і тамтешніх бійців проти відмивання вкладених на Заході тих капіталів сумнівного походження, що їх кремлівські мрійники про реставрацію імперії використовують для промосковських впливів й розхитування західного політикуму. Пошук ефективного власника на разі визначатиметься циклічним помахом маятника незмінного грабежу у напрямку від згубної для московитів неналежності власності приватно московитам вже до загарбання поки ще не підбитих багатств. Щось на зразок повторного видання комунізму.

Висунуті бізнесменам звинувачення за недостатнє задоволення потреб споживачів підприємницької продукції у тому, що власники беруть надмірну ціну за запропонований ними на суспільну користь товар, що винагорода власників та господарів капіталів є не стимулом організації суспільного виробництва, як, навпаки, є не отриманою поживою суспільства, ще й із зачислення імовірних придоб від заощаджень на зарплаті та профіті капіталістів вже до реальних суспільних надходжень, ще й із віднесенням цих самих неймовірних прибутків та марень про недоотриману у майбутті вигоду вже до завданої підприємцями шкоди громадському господарству, з відповідними звинуваченнями у антигромадській злочинності числа тих хазяйновитих підприємців, які й становлять продуктивну еліту у суспільному розподілові праці, - є не більше як флером ідеологічної антибуржуазності, який накидають не задля оптимізації розміру та модусів винагород за соціальну активність, а задля того, щоб фонди та капітали перейшли від їхніх законних власників вже до експропріаторів із числа комуністів, які облудно обіцяють суспільству бути справнішими від справжніх безпосередніми представниками достеменних суспільних інтересів та від тої приватизації усіх багатств, віднятих від суспільства вже на користь комуно вождів, мати наслідками господарче та усякоінше процвітання. Цей прихід до влади узурпаторів, які не створили своєю працею того, на що вони суспільство позбавили, включно із тими правами підприємництва, у яких самозвані бійці за народне щастя заборонили бути суспільству, - призвели до падіння народного господарства, коли зароблені працею статки означені народолобці замінили даром пайки в'язням силованим до виконання партійних планів забезпечення ресурсів та потуг на силовання в'язнів. І якщо заміна власників вже на бандитів, - що є сутністни призначенням комунізму, - підриває не лише ефективність, а ще й життєспроможність виробництва організованого на недоплаті за труд та підприємництво, то вже ідейне виправдання пограбування номенклатурних власників імперських московських фондів комуністичного будівництва з відповідним відніманням від партократів їхньої керованої ними від імені народу власности, організоване цими ж комуно-московськими слугами трудящих нібито задля виправлення допущеної помилки комунодержавлення вже зворотною кампанією нібито буржуазного роздержавлення виробничих фондів, - далеко не гарантує розквіт господарности, оскільки монополія комуністичної камарильї замінюється на ще вужчу верству олігархічних держателів приватизованого ними спадку комунізму. Віднімання дубця від бандитів, не певно стає миртовим галуззям позитивів прирощення суспільного виробництва у лабетах тих, які продовжують вправлятися у відніманні чужого.

Большовицькі заколотники задля надання виду законности своїй владі збудували репресивну машину удавлення імущих та зачатків громадянського суспільства через війну громадянську, завоювання і окупації народів деградованої імперії війною колонізаторською, - й тому приватні інтереси наживи чиновницького апарату цих одержавлених терористів були розчинені у контексті флеру їх функціонального служіння ідеологічним ідеалам блага народу, чином трудової повинности звільненого від кріпацької експлуатації капіталістами, царизмом, попами, дворянами, поміщиками, кулаками, інтелігентщиною. Вилучення власности й традиційної правозаконности від людей, свободи від народів рекламували як диктатуру встановлену всерйоз і надовго, - підтвердженням чому були соціальні клопоти з вимушеним вкладанням ресурсів у інфраструктуру та ті галузі псевдонародного господарства, які не приносили безпосередніх приватних зисків номенклатурі. Зрештою втомившись від імітації соціальних служінь, коли надана для підданих трударів пайка ставала прямими збитками крадіжки для номенклатури, остання традиційний для Московії грабунок повернула вже стосовно маєтностей совецького народу, від імені якого була большевикаи проведена афера передуючої експропріації. Проте наявність у запасі послідовників комвождів лише ідеологічної обробки населення щодо користі повернення до приватного капіталізму, вимагає від посткомуністичних клептократів швидких темпів наживи, допоки ще московська маса як завше терпить. Тож політика олігархів слідує логіці того, що може принести вигоду тут і зараз, ігноруючи навіть виживання історичної Московії.

Вільні громадяни, які у своєму підприємстві і винахідливості працюють на себе, отримують ще й дохід спільний і сукупний від свого єднання у організм сім'ї, фабрики, держави, нації; тут має місце й зворотний процес, коли суспільні інститути, у яких реалізовані здобутки праці і культури поколінь, є джерелом і опорою для життя й творчості окремих громадян та учасників виробництва. Істотним надходженням багатств для бандитів, зайнятих відніманням чужого та присвоєнням його вже як свого, може для них бути вдача і можливість уникнути карної відповідальності за переступ. Але значно і більш несприятливі обставини та результати для збагачення виникають тоді, коли спільнота, представлена як суверенна і вільна, водночас очолюється грабіжниками, або ж коли здирники, які поводяться як прийшла окупаційна влада, водночас є істеблішментом і проводом уярмленого ними буцімто самостійного суспільного єднання. Бо примус фізичний та його різновид у подібні обману вже ментального, до яких вдаються одержавлені бандити аби ефективно обіграли піддану їм масу, стрічає зі сторони останньої спротив у вигляді саботажу та усіляких способів уникання тих своїх жертвних втрат у безталанні буття в'язнем і каторжанином, якими живиться адміністрація зони насилля. І не обов'язково примус зі сторони наглядачів дисциплінарної зони перевищує опір зі сторони працездобов'язаних, які почасти достатньо успішно намагаються якомога менше віддати своєї енергії вже на споживацькі інтереси зони єднання. Хоча лагерне начальство силується рекламувати свої посадові прибутки вже за валові доходи лагерні, аж контингент Нового порядку числить своїми статками саме ту частку обов'язкової данини, що їй вдалося не віддати зоні дисципліни та обліку, або утнути приватне грабіжництво вже у відповідь на грабіжництво зі сторони зони. Результатами історії панування зони регламенту стає викохування у невольників зони стійких звичок лінії та небажання гарувати на користь завше й за усіх умов ворожої щодо маси окупаційної влади, - що суперечливо родить низьку продуктивність праці у тій зоні грабежу, яка імітує із себе самоправну спільноту не залежну від бандитів не рідних. Байдикування аж до рівнів дармоїдства, вимога підвищення пайки кормової, забезпечення грошима та службовими посадами зі сторони маси пересічних – є затребуванням компенсації від владоможців за вимушену покору владоможцям. Подібна виїмка доходів і ресурсів із маси на користь її вождів, врівноважена вимогами соціальних гарантій та патерналістської опіки від державців вже на користь тлуму підданців, - могла б бути синергією хвиль збагачення навзаєм, коли б ці змагання між зеками і конвоєм збагатися коштом противної сторони не були б резонансно самовбивчими для спільноти легалізованої кримінальності. Низька працездатність у общині переможного бандитизму ввергає цю зону тотальності вже у відсталість порівняно із вільними спільнотами, призводить до фіаско навіть ще не притягнених до звіту бандитів.

Сутнісна реакційність і антипрогресивність зони обліку і контролю у тому, що збагачення там шукають на шляхах економії ресурсів енергетичних, у той час як конструктивне якісне прирощення корпусу культури вимагає максимальної задля того концентрації та відповідних витрат енергії, від якої буває робота та плоди корисної праці. Джерелом культури є творчість, яка продукує складніші й організовані світи ніби з нічого; тоді як прихильники спрощень пропонують знайти енергію у зворотному: перетравити суще, як вороже, вже у ніщо. Результатом стримування у зоні одномірності усіх ініціатив є її заморожування, знерухомлення, мовчанка благоденства від терористичного вирізання й виполоювання усіх проблем та конкурентних змагань. Однак постування, жертводавство, урізання пізнань – не до добра. Ощадливість є сприятливою умовою оптимізації зусиль, але метою останніх може бути лиш збагачення. Жлобство контрпродуктивне. Роботою є подолання спротиву, але відсутність спротиву, - як результат роботи Органів на знезараження Нового порядку від ворожих елементів, - не додає подібній псевдороботі якихось відчутних результатів. Концентрація, інтеграція, мобілізація, – як виключне заняття тоталітаристів, - дає роботу ще й з від'ємним її результатом. Коли на місці переіначення цінностей, починання історії з чистого листа, на цвинтарі із тіл ворогів утворюється порожнеча, то туди ввалюються таїни, чудеса, неймовірне з надприродним і утопічним.

Свій екзистенціальний сум з приводу того що, ніщо не є вічним і незмінним під Місяцем, що марнотним є миготіння суєти, що вже було те, що ще буде, - то прихильники віри у знайдення ними кінцевої станції історії беруться розраджувати вказівкою на винуватих у цьому ворогів. На противагу віднаходженню вічного двигуна окультурення у творчості і креативній праці спільнот відкритих розвою, то тоталітаристи, як різновид бандитів, роблять ставку на зворотний процес, а саме на споживання наявних ресурсів, під приводом звинувачення перетравлюваних ними жертв як ворогів і носіїв гріха. Нееквівалентні надходження свої тоталітаристи забезпечують чужим коштом. Але недолік грабіжництва і збирання чужого як свого полягає у кінцевій вичерпності споживчої бази закритої тюрми, не кажучи вже про те, що завадою успішному грабіжництву є оборона власниками своєї власності і прав.

Додатковою вадою знаходження буцімто дармових ресурсів у спосіб перетравлення ворогів у навіть не у послід, а у ніщо, слугує для одержавлених та легалізованих бандитів їхній ідеал справедливості і рівності, коли вони власну ущербність компенсують перекачуванням туди статків та енергетики віднятої ними від імущих та багатіїв. Зона з недопущення свобод і ініціатив замкнена на ізольованих у ній. Страдницькі пролетарі, носії місяньського арійства, віруючі у правильних Богів марять розжитися бійкою проти не таких, як їм треба. Що й стає процесом деструктивності у будіванні культури, нарощенням у ній хаосу з наслідками заклякнуті у відсутності руху, простору, часу й будь-якого тепла життєвих змагань. То лише спершу після вдалого набігу на відкорковування чужих комор, то агресорам здається, що з визиску рабів чи розподілу здобичі по-справедливості можна збагатитися. У зоні абсолютного порядку має місце саме те, що не може мати місця. Казка і реальність стають взаємозамінними, ще й не на користь взаємну. Тоталітаристи виступають помічникам розладу, заперечення, негативізму. За умов безпричинного пограбування й терору знічев'я, то годі чекати на сумлінну і відповідальну працеспроможність.

Доданком сутнісної реакційності спрощень, у ході заміни абсолютистами атакованих ними законів і історичних реалій вже на чудеса, є те, що з марної ніщоти порожнечі фабул утопій і натхненних казок виходить такий же самий нищий плід безпредметний. Робота ж бо має спиратися на досвід нароби поколінь, на міць освоєних наукових і соціальних законів, на складні організаційні начала з тим, щоб їх удосконалювати. Ентузіазм чи реалізація покликань потребує ще й правових гарантій заробити, щоб праця підприємців і дослідників стала продуктивною й корисною для загалу споживачів.

Життя можна визначати як процес зростання організованості. Коли живий організм змагається не лише за своє самотоже збереження, як ще й за удосконалення своєї специфічності. Вдається людям цього досягати робом поступу життя вже у своїх дітях, у винаходах створених заплідненням суцільних досягнень культури вже на винахідництво зі сторони творця. Енергія інтелекту й невгамовного дослідництва слугує джерелом конструювання культури; тоді як запорукою організованості природних видів живого слугує надходження і споживання невичерпної енергії, крайнім джерелом якої є зірка Сонце. Існує публіка, яка у нетерплячці отримання джерел енергії більших від докладених власних зусиль праці накидається на сусідів для загарбання і споживання чужого. Різновидом таких бандитів є тоталітаристи, яким треба для грабежу знецінити господарську власність жертв на зроблене тими господарями, оголосити останніх вже винним у якихось гріхах, знищити господарів як ворогів що противляться пограбуванню. Бандитською фомкою, якою виламують доступ до чужих скарбниць, якою ламають усі цінності, закони і визначення є підміна останніх на інтегральну єдність у якомусь віроучительному чуді догматизованої утопії, покликаної правити невичерпним джерелом енергії замість праці науковців, бізнесменів, гуманітаріїв. Задля успіху грабежу, - запобігання втрати енергії на той зовнішній світ яким і є культура із свободою її розвитку, то тоталітаристи відгороджуються від прав і законів зведеною ними стіною контролю і обліку над замкненими усередині зони дисципліни. Супроти того поступ і життя забезпечується розімкненням на свободи, пізнання, плідну роботу.

Різниця між мінімумом вкладених зусиль та максимумами отриманих при цьому прибутків могла б відносити бандитське здобичництво до найбільш ефективних способів виживання, - коли б критичними недоліками цього паразитування не були б: опір жертви і невідворотність з її сторони покарань за переступ порушення прав; жорстка прив'язка добробуту грабіжника до тих енергетичних джерел живителя, вичерпання яких припиняє буття цього збирача чужого; аж найбільшою вадою успішного криміналу є те, що зайнятий чистим споживанням бандит не бере участі у тому суспільному виробництві, яким лиш і створюються багатства культури. Тобто колишній людині, у суцюзому її статусі і призначеннях бути гвинтиком у регламентованій технології бандитської операції, нема більш нічого новаторського явити світові, її творчі покликання і сенси буття залишаються не реалізованими. Виживання бандитів, зведене до утилізаційного переживання підбитих ними ресурсів, стає даремним навіть для них. У провалля нищення йдуть не лише цінности матеріальні, як ще й моральність самих переступників, без ліквідації якої не обійтися у похідних і побіжних прийомах торжествуючого нігілізму. Недоліком не покараного легалізованого й одержавленого бандитизму є те, що подібний спосіб критичного виживання в умовах створеної ним кризи є гарантовано провальним у порівнянні із господарюванням націленим на процвітання завдяки організованим там підприємницьким правам і свободам. Зрештою саме утримання маси визискуваних рабів, які саботують свої каторжні обов'язки і не мають стимулів до самореалізації, починає не перебиватися доходами із самої їх праці. Так імперія губить свою метрополію. Імперські війни самодержавства та комуністів були для імперії економічно не вигідними і здебільшого не виправданими у їх результатах. Лагер соціалізму і навіть совєреспубліки є найліпшим засобом знесення московського його ядра.

Відродження за совітів рабства без оплати за накладену трудову повинність, пограбування усіх верств населення й народів імперії, як доказ даремности прояву підприємницької праці у одержавленому концтаборі, ще й за умов його присмачення на терор фізичний та ментальний, - забезпечили той ефект мобілізаційної концентрації ресурсів, який складав враження його конкурентоздатности порівняно із країнами ринкового хазяйнування та правової демократії, звичайно ж, коли ігнорувати жертви народу і народів в умовах большевицького централізму розверненого на колоніальний експансіонізм. Але обіцянки Світлого майбуття обмінені на готовність його зачекати за ціну реалій буденних нестач і злиднів, - не могли не викликати розчарування вже у вигляді руйнації ладу та країни одержавленого рабства. Декоративна декомунізація, у вигляді відкидання тотального регламенту і допущення вольної для покріпачених мас будівників комунізму, - знову була обміняна на обіцянки розквіту внаслідок переходу спадку одержавлених багатств вже у приватні руки роздержавлювачів із числа імітаторів капіталізму у незмінности московства.

Масивом цінностей для системи грабіжництва, стрижнем якої є заощадження на витратах і максимізація надходжень, виступає оспівування усіх видів злидарства. Бо інших плодів грабіжництво просто не може мати. Орієнтація на бідкування та мучеництво саме їх і породжує. Проїдання спадку є маршрутом нероб. Насадження нібито нормальности нещастя і страждань слугує удавленню спроб жертв повстати проти визиску; а з іншої сторони, то для самих грабіжників пропаганда ошадливости й серед них, як результуюче невідворотне сповзання до виродження й урізання пайки, також сприяє безпеці режиму, себто відтягує його закінчення. Побої, погроза вбивствами, примус інструментами скрути, а чи віроучительна пропаганда трудового ентузіазму – не ведуть до підвищення продуктивности праці. Багатства нарастають через забезпечення умов і можливостей заробити на продукуванні товарів які задовольняють попит. Процвітатимуть лише ті спільноти та культури, у традиціях яких на усі лади однозначно й наполегливо культивуватимуться свідомі настанови на достойність збагачення, трудів і цінностей які ведуть до цього.

У кросі суперників випереджають за правилами змагань, але поза правилами на перші місця можна дістатися стріляючи у конкурентів. Цим і займаються тоталітаристи. Контроль є плодом задрощів до успішних. Недоплата за зароблене вигублює виробництво.

Природний спосіб життя чи то поведження вже вищих істот не є безпосередньою реакцією на зовнішні подразники, а підлягає набутому груповому досвідові, а то й є творчістю особин, які самі здатні задавати вимоги до оточення об'єктивності. Соціалізація ж людини, яка займає більший та ще більший час життя людини, є не просто плодом поведінки, а вже як опредмечена у плодах прогресу культури вона стає активним та ще більш активним чинником природної еволюції. Засвоєння досвіду поколінь, постійність навчання як набуття вмінь освоєння істин та розбудова на тій основі досягнень у праці задля збагачення досвіду і є вписуванням людини у ті соціальні норми та закономірні обставини, що вони призначені розширювати природні задатки людини. Навантаження тим тягарем соціалізації, який стає програшним у змаганнях із сусідніми соціокультурними колами, або ж який відверто суперечить правам людини на життя, творчі свободи, доступ до благ й подібні, що сприймаються як права природні, - видається неприйнятним та викликає спротив на відторгнення не як повстання проти соціалізації, а як вимога соціалізації досконалої чи то спрямованої на благо. Й тоталітарні режими, відзначені нав'язуванням жорсткої дисциплінарності тюремного гатунку, викликають зауваження лиш як порівняно невдалий досвід соціалізації, попри спрямованість усякої соціалізації на пропонування способів життя адекватних людським існуванням та покликанням. Перетворення особи на раба культури, коли адекватність засвоєння достеменного розстається із химерами як із обмеженнями саме й розширює практику свобод, відмінне від тої тоталітарної соціалізації, як просто плодить рабів. Власне закиди тоталітаризму у ворожій до гуманізму соціалізації аж до вимог на визнання тоталітаризму злочинним та таким, що не повинно мати відношення до людяности, - є не більшим, як вимогами на вдосконалення контекстів та стандартів соціалізації.

Професійні мисливці за чужим прищеплюють своїм жертвам ті риси, яких вони дійсно від жертв потребують: зневіру у власних силах й покладання на батьківську доброту вождів, ходіння стадом по дозволених вождями стежках та відразу до усякого самостійного критичного дослідництва, пристрасть до безкорисного жертводавства на користь вождів й нехіть до усяких приватно особистісних гараздів, зрілість у злигоднях та ницість в усіх видах споживання їжею, сексом, знаннями, багатствами, віра у чудеса та усе, на що як на ціль вкажуть богоносні вожді, готовність виконувати будь-яку волю начальства й любити чи ненавидіти за начальницькою вказівкою, оцінка власних потерпань як щастя заради вождів, віра у що завгодно, окрім осмисленого, й бажання терпіти усякі над собою знущання у ім'я щастя погоничів над собою, відразу до індивідуалізму, до сім'ї, до усіх видів соціальности, окрім військових батальйонів у війні за начальницькі інтереси, переляк від залякувань з боку вождів та входження у радість того, чим вожді спокушають, прагнення не випинатися із череди у дисциплінарному крокуванні на забій, - проте подібні риси раба не є нормальними, є протисуспільними, є нелюдськими для людей вільних.

У замаху на оволодіння початком, сенсом, кінцем історії тоталітаризм є запереченням визнаних соціальних інститутів. Нещастям усіх поспіль тоталітарних систем є забуття ними своїх призначень на обслуговування потреб людей. Тоталітаристи конструюють таку систему жорстких залежностей, доказом якої й стають жертвоприношення на її користь гідних людини існувань. Аргументом рятівних призначень вигаданих фікцій тоталітаристів стає приниження усього, що до тих фікцій не входить, себто тоталітаризм є системою дифамації та винищення власне реального світу. Фікції поїдають людей. У тоталітарних системах люди не живуть керуючись запитами своєї свободи та суттєвими у наявній культурі можливостями прогресу, а – виконують приписи примітивів, обслуговуючи своїми правами та майном професіоналів з фіктивних цінностей. Більше того, маса тоталітарних доктрин не криється, а ще й хизується як своїми призначеннями поставити людські потреби на службу вигаданим догматичним конструкціям, гідною для людини метою визначає самохітне принесення людини себе у пожертву догматизованим химерам, гидування мирським вважає за не поставлені догори дригом умови людяности. Ненависть до осмисленого є енергетикою примітивів.

Силове нав'язування химер для притомних людей та народів викликає втрати та невдоволення вже на сторону химеротворців не тому що останні є засадничо злостивими морально, а тому, що ні у який відмінний від насилля спосіб химери не вдасться нав'язати надовго. Нейролінгвістичне ж зомбування пастви вірою у переможність технологій лінгвістичних над технологіями науковими – має ефект тимчасовий, або ж такий що залишається чинним саме у царині неврозів та емоцій. Тоталітарні рухи у своїй довершеності є рухами військовими, мілітарними, терористичними. І вже у цій фазі тоталітаристів доводиться перемагати лиш війною антитоталітарною. У собі тоталітаризм не має руйнівних причин, тому що усяке абсолютистське вчення є зітканим із логічних протиріч та спаяне абсурдом. Войовничі режими концтабірні можуть бути еліміновані лиш зовнішньою проти них силою. Лиш військова поразка зупиняє тоталітаристів які вже вступили на тропу війни. Злочинно чекати від тоталітаристів, що вони самі себе пожнуть.

Саме термінологічне визначення життя людей у культурі вказує на його суспільну організованість. Навіть біологічне життя від народження до зрілості не можливе без підтримки батьківської, а вже у власне людському житті за його ідеальним покликанням не обійтися без засвоєння тих кодів культури, що вони стають соціальним тілом та поведінкою чоловіка. Обнадійливі чи трагічні колізії у обміні навзаєм енергетикою між свободою чоловіка та суверенітетом інерції суспільного буття є фабулою історії. Європейська традиція ставку своєї продуктивної ефективності робить на підприємливості одинака, жертвоне розчинення індивіда у домінантних вимогах колективу вважаючи за вид неволі, - однак, поза сумнівом, види соціалізації зобов'язані бути своєрідним сторожовим псом, який стоїть перепорою супроти переростання монопольної сваволі окремого ділка вже у вид піратства паразитуючого на поневоленні маси ближніх у людяності. Суспільні інститути зобов'язані регулювати замаху авантюристів на безпеку громадян. Афери дерегуляції, які розхитують ринки, знищення кордонів безпеки між інтересами окремих груп, ті ризикові ігри із матеріальною зажерливістю, які випереджають креативну творчість і азартно надувають пузири фіктивного процвітання, - є злочинною діяльністю зажерливих капіталістів які похижацьки залазять у кишеню суспільства без видачі за те товарної продукції. А потім за хижацький бізнес шахраї можуть заплатити своїм життям. Тоталітаризмом і є хворобливе надуживання соціальними імперативами.

Кожен, за визначенням, є істотою соціальною, себто геть усе, - включаючи нашу тілесність, мову, довкілля, смисли існування, - є штучним та зумовленим від шаблів загального суспільного поступу. Ефективність же життєвого активізму окремих осіб в удосконаленні стандартів істини, порівняно із інерцією руху соціальних установ, мала б не протиставлятися, а плідно доповнювати нашу соціалізацію. Однак хибно такі інститути як конфесія, громадянство, право, й подібне вважати за усе, зводячи участь у них особи вже до стану ніщо. А ще більші небезпеки відкриваються тоді, як пройдисвіти, міняли, маніяки беруться представляти собою суспільні запити. Творчість одинців не обов'язково асоціальна.

Усі змісти та вартости тоталітарних устроїв та пригідних до них тюремних режимів крутяться довкола та є направленими на виправдання способів проживання грабіжництвом і присвоєння чужого. Тому тоталітаристи люблять усе спільне, роблять ставку на протиправні та антилюдські прийоми подолання критики зі сторони невдоволених трофесзбирачами, є впевненими у неправдах, у містичних вигадках, у спотворенні сусідських та власних свобод. Проте, які б оманливі аргументи не винаходили на захист тюремних порядків, аж грабунок, а чи у подоби безневинного збиральництва, а чи у неподобстві колонізаторських воєн, - не може не бути анахронізмом і тому є тим відсталим прийомом соціальної організації, який поступається організації життя продуктивного, заснованого на праці, на праві, на відкритості до творчого дослідництва. Бандитизм не може не бути збитковим навіть для бандитів не лише тому, що вони будуть спіймані і скарані, як ще й тому бандитизм є відсталим, бо вільні люди заробляють своєю працею невимовно більше від успішних бандитів. Бандити не можуть бути елітою навіть тоді, коли вони є такою у Московщині.

Урізання суспільств на свободу, із заміною вилученого вже на тюрму, відбувається у суспільствах, які на загал обмежені у рівні окультурення. Чим менше життєздатної саморегуляції у організмі, то тим більше йому потрібним стає те зовнішнє управління, докорманим видом якого є розпорядок неволі для включених у підпорядкування. Й таким чином тюрма суворого режиму породжує вже каторгу та концтабір винищення. На відміну від дикунства, як наслідку усього лиш недостатньої освіченості, то догматика містичних доктрин не підлягає санації добровільного вписування в ужиткове. Трапляються обмежені випадки гуртових устроїв, коли репродуктивні можливості їх цивілізованої гуманності, права чи наукової достовірності сягають критичної межі неповернення, за якою процеси виродження набувають незворотності. Й недоладно побудовані проекти, де містика щастя лише прикриває практику злочинів, вступають у стихію самопоїдання, - звільняючи від себе доквілля.

З ходою соціокультурного прогресу виникають не лише зміни представлені власне ходою соціокультурного прогресу, як ще й відгалуження від нього, представлені довершеними й замкненими на собі колами культури чи кластерами що не підлягають розвиткові, не реагують на виклики й не надають відповідних відповідей тому, що вони замішані чи то збудовані на містиці, на тому, що не має стосунку до реалій прогресу. Подібні автономні, автократичні, ендемічні автаркії не надто є загрозливими для учасників поступу та розвитку тоді, коли вдається вдало відгородитися від агресивних зазіхань цих спільнот спеціалізованих на сповідунні якогось догматичного сектантського віровчення. Спроби змінити чи осучаснити кола культури окреслені конфесійним парканом є не лише безрезультатними спробами, як ще й гарантовано задаремними. Значно гірші загрози виникають від спільнот, які спеціалізуються не на ритуалах із символічних викликань певного набору чудес, а від тих спільнот спеціалізованих на простому грабіжництві чужих статків, чия недорозвинена до продуктивності власними силами культура є недокультурою за її ознаками кримінальними.

Історична Московія це кримінальне товариство якому протягом сторічч вдається маскуватися під державу, під фасадне православ'я, під комунізм, під демократію та питоме європейство. На цьому шляху збиральництва, завдяки використанню московством загарбаних чужих ресурсів, у колі його культури були зроблені вагомні внески мало не до усіх складових культури світової, коли зробити вибірку лиш позитивних досягнень московитів, й ці відзнаки використовує московське царство для надання легітимності інерції своєму пограбуванню людей і народів, - проте напрямна московського збиральництва становить ту смертельну загрозу для доквілля народів яку можна ліквідувати лише із самою Московією. Інерцію московського збиральництва, як питомі тяжіння замкненого на собі кластеру культури, змінити не тільки не можливо, а й не потрібно у цілях здобуття звідти чогось для нормальних людей вигідного чи не загрозливого.

Коли зробити ставку на примітивізацію, переіначення фактів, облуди, аморальність, насильство, на виховання віруючих, кримінальну протиправність, грабунок, поневолення, вбивства вигаданих ворогів, втілення утопій, рівняння на архаїку, на неймовірні чудеса, на епатажне потрясіння усіх основ, на апологію злиднів, ницости, збоченств, жертвних втрат, на знеособлення, ірраціоналізм, запроданство, порушення правил, на розставання із умотивовано закономірним та притомним, обскурантизм, на вихід за скобки норм та історії, на забобони, на війну, некрофілію, протилюдяну жорстокість, на заборони, дегенерацію, кризу, ненависть, безлад з висадженням усіх кордонів, на мародерство, темінь утаємниченості, на чаклування із символами та химерами, на туфту та фікції, на покору святим диктаторам, режим зони, на каторжний визиск, абсурдизм, на бруд, дегуманізацію, руїну, споживацьке здобичництво, лінь, на помосковлення, - то це не на добре.

Коли був упущений слухний час, то несоціалізоване дитя, виращене у зграї звірів чи ущербних інвалідів, вже не вдасться зробити повноцінним. І якщо запізнені народи пройшли повз підприємництво, демократію, дослідництво, - то, вірогідно, це назавжди. На жаль.

Найдосконаліші модернізації, наукові революції та відкриття, зміна парадигм вірувань та світоглядів, екологічна безпека, розширення прав, видозміна свобод, соціальні реформи у яких жертвою та розтратним ресурсом подібних вдосконалень стають живі люди є процедурою неприйнятною, - порівняно із тими найгіршими реформами, у яких люди хоча б не страждають. Робити надмірні запозичення у людяності, на далекий час та простір розводити між собою необхідність страждань та відшкодування за них – є не лише ризиковою, а й хибною операцією. За усіх умов поступу стандарти та цінности гуманізму мають лежати у основі справ, де люди залишаються чинними. Є абсолютний вимір неприйнятності: це там, де гнітять людську свободу, де нищать людей, де страждання переполюють межі терпіння. Жодні ідеології, посилення на будь-які високі цінности не мають виправдовувати заподіяння шкоди ані фізичному існуванню людей як істоти, ані людській гідности. Пропозиції пошукати валентности та рації у масиві злочинів – не можуть не бути виправданням злочинів.

Здавалося б безнастанна череда сезонів квітнення зла, - коли на здавалося б притомних людей нападає трясовиця любови до провидця чудес і екзальтована маса молиться на зображення кримінального авторитету, коли масакра стає актом підтвердження віри і злочини стають безкарними, коли вагою чуда гатять по фактах і світ починає нагадувати палату божевільних, - мала б справляти враження що добро є лише вкрапленням, мережанням, розривом, циклом відносно контекстів неправди. Проте, за визначенням культурного поступу, нещастя не мають ставати долею людини. Аби факт порожнечі не став долею, то потрібні не порожні зусилля людей вже творчих.

Нормальні люди гідні людяности – не можуть пишатися ані числом могил набитих єретиками, ані власним мучеництвом жертвним заради віри у необхідність наштовхати могили переможеними ворогами віри. Могила побратима це кепський фундамент для піару.

Людино-гвинтик машинерії остаточного регламенту є не лише наслідком концтабору, як, головне, його причиною. Ділом тих, кому ні до чого нема діла, стає концтабір. Чеснотою омасовіння стає самопожертва окремого солдата заради одноцілого мурашника єдинанеделімства. Вільна ж людина, - й саме завдяки своїй кваліфікації у спеціальній сфері знань та вмінь, - зобов'язана виходити за межі й тим встановлювати комунікації з усіма представниками суспільних інтересів розвитку, на протипагу тоталітаристам, які за загальний інтерес облудно видають фантазії вузької групи.

Коли московські чи німецькі тоталітаристи виносять прості рішення про неіснування українців чи інших народів, що їх тоталітаристи не лише визнають замало московськопатріотичними чи недостатньо арійськими, як ще й проводять у життя свої злочинні рішення у спосіб випровадження геть із життя цілих народів потракованих брудом, - то до справи повернення комуністів чи нацистів вже на шляхи гуманізму та окультурення не залишається іншого, як включити складний артилерійський обстріл теренів окупованих московськими чи німецькими тоталітаристами. Тоталітаризм, де примітивні знущання над тілами й розумом людей нав'язують своїм жертвам химери та злочини, не є прийнятним у будь-якій його формах. Оголошення зла вже не злом на рівні цінностей та відповідне псевдоспростування зла у спосіб включення його до трибів культури жертви зла – може збільшити розмір й впливовість зла, але тим самим не трансформує його вже у якесь добро чи щось противне неприйнятному злу. Згода із злом міняє не природу зла, а природу того, хто таким чином перестає бути добрим. Й нема навіть потреб сперечатися у тому, що подібний військовий обстріл по головах окупантів є негуманним, бо такий обстріл безперечно не є гуманним, хоча й нібито має метою поновлення зіпсованого злочинцями права. Війну зупиняють усіма способами, включаючи й військові.

Мати виношує своє дитя, вигодовує, сім'я і школа його виховують і навчають, ця людина досягає успіхів у своїй роботі, - а потім військовоначальник відносить його не до тої верстви яка має існувати чи посилає у атаку, де цього бійця зустрічає куля від іншого бійця. І це іменується достойним прикладанням людяности?

Концтабірний контроль це не просто співчутлива, а самовіддана любов до нього усього злютованого контингенту зеків, які кохаються у екстазі злиття без розбіжностей на різничкованість. Тоталітаризм це патологізація спеціалізованих досягнень культури.

Для узаконення держперевороту та революційного повстання проти усіх суспільних порядків, то любителі спрощень і чудес, - з метою як присипання спротиву собі зі сторони мас, так і задля підтримки собі самим з тої ж сторони, - з усіх сил домагаються представити свою бучу як необхідність історії, як рецептуру розршення назрілих викликів, як норму. Задля цього ці екстремісти презентуються поборниками загальнолюдських традицій, законними спадкоємцями відроджуваного ними золотого віку, провідниками незаперечних здобутків минулого у його відкритості обіцяному кращому майбуттю. Тоталітаристи інстинктивно виступають адептами класики, є на стороні перевірених стандартів моралі та мистецьких уподобань. Повстанці проти старого режиму дуже швидко стають захисниками здорових способів життя, друзями фізкультурників та противниками наркоманії, пиятики, тютюнопаління, вживання тонізуючих напоїв. Педерастію прирівнюють до контрреволюції. Більш того, із переконань у непідлеглості своїх догматів жодній критиці, то ці сповідники Нового порядку спершу спряють навіть чесним і неупередженим науковим дослідженням. Вони за усе лепське проти усього недоброго. Аж головне: заколотники на державних посадах називають себе батьківщиною, щоб солдати не мали сумнівів у своїй самопожертві походу проти ворогів одномірного лагера. Одначе, зона тиранії чим далі, то тим виразніше починає її контингент втомлювати. Тож, задля запобігання втрати монополізму, для безпеки режиму централізму, для відволікання від присікань зеків до можновладців, - то доводиться дозволяти ті збочення, які розраджують масу відповідно гасячи енергетику її невдоволення зоною регламенту. Нехай маса своїм язиком лізе у ті отвори партнера, де до того застосовували туалетний папір, аби лиш свій язик піддані не використовували у критиці вождів, аби вождів шанобливо словами та покорою вилизували і смакували. Диктат надуманої норми глорифікує відхилення направлені не на нього. Карнавал гуляння, танок на майдані Конго, пиха лгбт своєю за себе власною гординою, вільнодумство без запобіжників і відключеного здоровоглуздя, промоція маяченню - є клапаном, через який стравлюють протестне інакомислення, аби каземати зони не луснули. Збочення стають покликком лібералізму. Ті, які беруть участь у співах режимові, стрибають від радощів на дозволеному у зоні святі, є не жертвою, а співучасниками режиму. Діапазон прийнятності раніше неприпустимого розширюють так, щоб через нього вдало пропхався весь масив ордунга.

То лише тварину керовану тваринною природою не вдасться вмовити впливами на її чуття та свідомість у тому, що вона має бути блаженною у той час, як вона на ділі фактично потерпає від реальних завданих їй страждань. А гомосап'єнса – можна. Завдяки наявності інтелекту, за яким примушування увихатися з кайлом і ланцюгами на руках здатне у каторжанина викликати реакцію ентузіазму; або дозволяє утопію вважати реальністю вагомішою за власне реальність чи наукові аргументи; або наявність вагіни чи пенісу не стає завадою носієві ще й інтелектуалізму відносити себе до протилежної від наявної статі. Зневіра у догматах віроучення оголошується держзлочином і карається Органами режиму; або ж противність медичних даних природних тому, що про себе збоченець промислює, оголошується судом як кримінальне діяння, підлягає остракізму зі сторони тої опінії, яка збочення утверджує як імператив, вимагаючи прописаних емоцій, коли нормальна людина, яка не сприймає гомосексуальність за норму, нехається як гомофоб. Любов, як казковий спосіб подолання зла світу цього, покривається парафілією. Жертвою фобій, стигматизації, дискримінації стають вже не содоміти, а їх жертви. Оскільки відсутність їжі як біологічної потреби організму чи брак культури важче піддається розраді зі сторони обіцяльників тотального щастя, порівнюючи із природоданими нагодами отримання оргазму, - то саме на секс робиться ставка як на замітника усіх дефіцитів. Утім заощадження на витратах сягає більшого: ерзацем статевого життя висувається вже його патології, перверсії. Достатньо оголитися перед правилами і – можна уявляти їх вже подоланими через самовираження.

Обмежені у змістах та призначеннях ідеології мають необмежені з їх приводу фантазування, коли кордони не можливого насправді без проблем перетікають у утопії, починаючи із обіцянок матеріальних благ за потребами вже до безпредметних спокус перебування у лоні потойбічної святости, - й хоча чудеса у сфері хайтеку та громадянського життя даються пропозиціонерам від примітивізму важче, ніж приписи етичного ряду, проте у діапазон своєї регуляторности усі чи зовсім усі доктрини усеохопности включають відносини у продукуванні власне людей, від яких і починається продукування власне культури. Інстинкти, якими люди занурені у буття як вид живого й окультуреність яких стає винагородою за звершення творчі на ниві цивілізованости, відносини злиття вершин духовости та напружень секреторних залоз, де людяність замикається на собі розмикаючись на освоєння усіх чуттів понадлюдяности, - стають неодмінною складовою тих універсальних вчень, які замахуються на свою неодмінність. Зануреність у генітальні глибини є показником геніальности зажурених на примітивістській ідеології, причинні змісти яких будуються довкола причинних місць, коли трансцендентним науцанням про кінець та початок світів нема чим більше перейматися, як лиш регламентувати кому з ким і у який спосіб злягатися. Зацикленість на статевої слугує для тоталітарних вчень свідоцтвом осилити те, що не може мати однозначних розв'язань ніде ніколи ні за яких умов, свідоцтвом вторгнення у природність людяности та замірами на упокорення вершин людяности, коли без упокорення сексуальности жаден тотальний режим не може бути тотальним. Для регуляторів на свою користь усього, що рухається, першочерговим об'єктом їх грабіжницької атаки є обкрадання відносин любови між людьми саме на якість та розмір любови; тоталітарне насадження аскези, бідувань, зречень від життєвих радощів, втечі від повноти існувань, передовсім зводиться до накладання щобільших обмежень на відкритість статей у їх статевому житті; переселення суспільства до домівок абстрактних змістів та ціннісних вимог тоталітаристів своєю умовою може мати знецінення вихідної для спільнот субстанції пристрасті конкретної особини до свого обранця. Культурний поступ, презентований у свободі та колізіях пристрастей між чоловіками та жінками, є останньою фортецею, за стінами якої негода тоталітарности може почуватися безпечно. Вдосконалюючись у збоченнях здорова особина завше здатна прилучитися до здоров'я вічності, людині стають непотрібними посередники проводів до щастя, пізнанням партнера пізнається достеменність, - і саме за це організатори простоти є прибічниками своїх понять цноти, любителі заборон ненавидять те, що заборон не може мати за визначенням, аматори обмежености вбачають для себе доконечну загрозу з боку озброєних кінцем. Окрадення людства на достеменні повноти людяности тоталітаристи передовсім практикують на відтинку біологічних потреб людського виду, - бо сексуальні свободи є запорукою подолання усяких накладань пут на людяність. Хоча сексуальна революційність здавалося б є обмежена фізіологічними параметрами відповідних органів, вичерпним прийняттям поз та частотністю фрикцій, проте сексуальна культура концентрує у себе особливости поступу власне культури і саме у якостях її невичерпности її й прагнуть вичерпати аматори остаточного. Втім, у чутті неможливостей втиснути основний інстинкт у жадні регуляції та культивувацію асексуальности, усякі тоталітарні режими не більше як дозволяють жити тому, що вони тим не менше не можуть вбити. Нездатність подолати основний потяг змушують претензійно вичерпні ідеології виключати його з числа основних потягнень своїх чудес, обумовлювати культуру сексуальности домінантами своїх містифікацій. З усіх видів статевої відносин тоталітаристи визнають лиш орґаїстичне гвалтування маси у відповідь останньої любов'ю та вдячною самовідданістю на користь гвалтівників. Коли радощі кохання становлять суттєву сторону радощів життя, коли секс є фізіологічною основою пізнань невичерпности людяного поза протяжність відповідних органів, є свободою спілкувань, - то тоталітаристи обов'язково заборонять це. Припинення життя мисливцями на його гаразди у спосіб удавлення основного інстинкту у радощах життя є простою відповіддю тоталітарних симплісісміусів на ті проблеми статевої стосунків на які могли б бути дані остаточні відповіді хіба що за умов припинення життя у культурі.

Тоталітарне гуртування суспільного утворення на основі якоїсь штучної ідеології є недосконалим видом соціалізації характерним для архаїчних спільнот. Ревізія ж вже розвинених суспільних структур у революційний спосіб зміни еліт у володінні та розподілові власності влади, коли повсталі звертаються до архаїчного централізму, обходиться розвиненим суспільствам занадто дорого, враховуючи численні жертви. Функції і призначення окультурення членства громади, гомінідів за природою та інстинктами сапієнсів, зводиться не лише до регуляції доступу до потоків харчів та до домінувань у ієрархії, - як ще й олюднення накладає заборони чи санкції на поведінку сексуальну та установи пов'язані із продовженням потомства. Розмноження, як атрибут життя, прикметний стимулами такої фізіологічної втіхи, яка може ставити статеві відносини стрижнем довкола пріоритетів якого товпляться креативні та винахідницькі стимули культурного процесу. Не бракує доктрин замішаних на міфології лібідо. Важко, а то й не можливо знайти культів та конфесій у яких би не нормувались статеві відносини, аби перевести їх із інстинктивних вже до соціальних значінь. Держави можуть піти у небуття від непорозумінь династичних. Революції є ще й переглядом сімейного права, соціальних ролей статевих відмінностей.

Коли зі своїм народом невідомо звідки виниклий гвалтівник учиняє те, що він робить зі своєю коханкою, - то це не лише типова ознака тоталітаризму, як його інстинктивний чинник. Керівне проникнення до усіх інтимних глибин не стане тотальним, заки не досягне статевого рівня. Нерозділена любов народна до свого кліру має признаки не лише фізіологічного, як ще й ментального оргазму.

Жертвою контролю з боку догми зобов'язані стати не лише соціальні й природні закони, а й сама фізіологічна природа людини, яка знецінюється передовсім задля демонстрації переваг над нею догматів віри у обіцяні чудеса. Регулярні недоїдання та організований голод, перенапруження на соцзмаганні та зарплата грамотами, займами, а то й преміювання смаженими пиріжками, кидки в атаку під вогнем у спину від заградотрядів та добровільне навішування фанатиками на себе вериг, кастрування та інші види боротьби за моральну стійкість совєтської людини, аскетика відлюдництва та вправлення у самопожертвах заради церкви, любов до політбюро у вигляді ненависті до ворогів народу та забувальної закуліси – улаштовують задля того, щоб у віри у Світле майбуття у райських кущах просто не було конкурентів, щоб усі зваби ситістю, оргазмом, здоров'ям, не кажучи вже про меркантильну наживу та марноту слави, були вірними офірвані козириям політінформації.

Оскільки любов до всевишнього чи до фіорерів на нижчих посадах чомусь не вдосконалюють послідовно до станів тілесної утіхи носія закоханости, то на останню просто доводиться накладати табу, - поза та усупереч проголошенню любови за добродієсну християнську зброю проти зла.

Замахи ідеовчень абсолютистських є своєрідним узаконенням абсолютних претензій на чуже майно, - а, оскільки традиції володіння своєю дружиною є фундаментальними серед видів традиційної власности, - то й революційна ревізія сімейних відносин відноситься до безпремінних ефектів мало не усіх формотворів безмежних у їхніх претензіях вірувань у неймовірне. Прикметами початку тоталітарного вчення є проголошення ним права відібрати чужу дружину та ґрунти з нерухомим чи рухомим майном, а ознаками стабілізації режиму є заклики вже протилежного спрямування на недопущення замахів на революційно присвоєне.

Тотальна зона примусу є породженням безладу, - не у останню чергу статевого. Ладні женихатися хоч із дияволом заради влади, вожді звинувачують своїх опонентів у проституції. Суміщення агресивної війни у політиці верховних вождів з одночасною культивуванняю достоїнности мазохістського мучеництва – не може не бути випадком особистісної амбівалентної сексуальної орієнтації ініціаторів переустрою світу. Нездатність вождів до улаштування відносин із жінками за сімейними традиціями а водночас дражлива позиція вождів у нарочитому демонструванні своєї маскуліности, аж до гвалтування цими удаваними мачо цілих верств та племен, - присвідчує, що вожді є латентними голубими.

Тоталітаризм, як єднання усього з усім, відносно форм та атакованих ним усталених структур культури є порушенням кордонів, включно із розмиванням норм та заборон у царині статевої моральності. Метою організаторів та ініціаторів безладу, що його прикривають та оправдовують димовою завісою терпимости як розширенням досвіду свободи, є руйнація та підриг спротиву противників хвилі тотальної одномірности. Зокрема вироблені у колі усякої осібної культури правила, що торкаються сімейних відносин, прибічники єднання без меж засуджують та дискредитують як завади отримання сексуальних насолод від життя. Навіть фізіологічні відмінності між статями проголошують залежними від психічної налаштованости любителів сексуальних відхилень, або ж аргументом бійки проти вигаданих родових закладів стає навіть хірургічний інструментарій. Попри те що можливо на законодавчому рівні закріпити: чи то вимогу на заборону існування якогось певного роду людей, чи то любов до телевізора оголосити видом моногамного союзу, - але не гарантовано настануть реальні зміни у залежности від гендерних точок зору.

Попри не позірну плотську dokonаність і довершеність з боку еволюції відмінностей статей зайнятих продовженням роду й дітонародженням, - зміна у цьому занятті соціальних заборон та дозволів не є і не може бути вичерпною. Фізіологічна лімітованість кінців і кінчань у цій справі не заважає безкіченности її моральних переоцінок. Опінія на часі толерує усе те, що партнери визнають для себе прийнятним у вимірах приватности, - проте межі подібної свободи, як і усякої свободи, нариваються на обмеження у випадках порушення таким чином свобод і прав інших громадян. Звичаї свого угруповання лгбтівці не мають агресивно нав'язувати суспільному загалові адептів відмінних норм терпимости. Навіть любов до Партії зі сторони має потребує сильніших від концтаборів доказів аби визнати плідність такого союзу.

Народну любов до учення останньої істини її вожді не вважають видом табуьованої перверсії. Бо це вони мають народ. Постава рідної совєтської влади до обсадженого нею совнароду подібна до вимог жінки до свого чоловіка: який зобов'язаний її утримувати, у жертвовному самозреченні практично задовольняти її забаганки включно з нестримними безумовними її потребами, стояти на сторожі відстоювання її безпеки й кидатися у бій проти загроз втрати виконання своїх перед нею повинностей у неоплатному перед нею боргові служінні, відповідно означене джерело гарантованого від нього прибутку і профіту не може мати скрупулів і сумнівів стосовно своїх покликань сумлінної відправи, а лиш може данину дарувати у покірливій слухняности запопадливої підлеглості на користь об'єкта свого поклоніння, при тому енергетика дами витрачатиметься на те, щоб встигати чепурити себе солодячко, а не на переймання питаннями про витоки й вміння чоловіка її опікувати й леліяти, - й за це у відповідь, на додаток, окрім надання уречевлених та фізичних утіх, чоловік є приреченим і рокованим ще й емоційно та ментально любити ту жінку, якому за це вона може дозволити собі самій вважати її коханою, коли він це заслуговуватиме постійною й доказовою для неї тою самовідданістю, якою він не може не втішатися у ейфорії досягання щастя обумовленого вимогами жінки до свого чоловіка: який зобов'язаний, і далі за текстом.

Стосунки між статями є не на останньому місці не лише у природі, а й у культурі людській, тож усілякі містичні учення з їхніми претензіями на вищість та учительство стосовно гріховного світу беруться означені стосунки регулювати у спосіб накладання на них заборон, - як завжди невдало, подібно тому, як це чинять тоталітаристи відносно усіх галузей, куди вони втручаються із суддівськими повчаннями.

Новаторські пропозиції висувають люди не лише успішно окультурені, яким приділялося особливе виховання, як ще й творці є відзначені доброякісною спадковістю біологічною, темпераментом. Як людина є істотою природною, то і оригінальність креативщиків є пов'язаною із тою їх поведінкою, що також виходить за межі прийнятого. Не останнім проявом порушників узвичаєнь є відхилення у їхній сексуальности. При бажанні можна знайти статистичні збіги між латентною геніальністю та рецисивними збоченнями. Як творці способом просування їх винаходу часто ставлять примус, так і геї є агресивними.

Для кристалізації суспільства вже у тотальну одномірність, то потрібно попередньо стерти усі відмінності між речами, смислами, людьми, не обійтися без того, щоб усе подрібнити на атоми, на однорідну пульпу, аби у рухові до суміші хаосу і сум'яття вже розруйновані визначення не заважали ліпити одне до одного колись різнорідне, а тепер за правилами кліпової нарізки спаяне у монолітний розпорядок тюрми. До числа тих і того, кому адепти очікуваного чуда відмовили у існуванні, як то: совість, закони господарчі, наукові, - включається й установа сім'ї, яка, зазвичай, як то годиться, є твірною і відправною одиницею, своєрідною цеглиною конструювання будови і життя суспільного організму. У сім'ї любов поєднана із обов'язками і відповідальністю, домогосподарство перебуває у полі правової регуляції, репродукується не лише біологічно родова, а й соціальна належність потомства до вже спільних колективних цінностей. Тож бійці проти буржуазної експлуатації, за звільнення від вигаданих ними форм приватної власності один на одного у взаєминах буржуазної сім'ї, з заміною останньої на класову солідарність пролетарів злютованих люттю до ворогів, - включають до аспектів Світової революції такий її атрибут як соціалізація сім'ї, атакою на яку можна одночасно як висадити норми моралі, так і комуністичне щастя ліквідованого відчуження засадити квітами збоченських утіх. Тотальний нігілізм, ударами якого прокладається путь до гуртової одности у абсолютистському віровченні та режимі контролю, - до числа відключених ним запобіжників проти аварій включає й сімейні відносини. Оскільки ж, всупереч свавіллю революціонерів з приводу переіначення сутностей, статевий деморфізм є однак природно обумовленим, то маніпуляторам чудесами не залишається іншого, як факт фізіологічних чи біологічних різниць між чоловіками і жінками оголосити неіснуючим, чи залежним суто від ментальних поглядів на родові розрізнення, для визначення яких треба, мовляв, зазирати не у труси, а у мозок віруючого. Хоч натуральність людини беруться узалежнювати від обставин виховання, однак, кажімо, уявлення про перебування спасенної душі з Богом, про прибуття росіян і зірок й подібні картини – мають вірогідність більшу, ніж відмова людиною собі у своєму фізичному естві. Гомосексуальні відносини можна законодавчо визнати видом сім'ї, але це не стає аргументом здатним надурити природність, бо любов не туди просто не плідна на потомство.

Позаяк не пощастило з розпалюванням ворожнечі між продавцями та покупцями, реакційні контрреволюціонери задушили совітські республіки, а пролетарі замість боротьби на барикадах за обіцяне володіння усупільненою власністю, експропрійованою від капіталістів, заходяться на гроші зароблені працею на капіталістів купувати ужиткові товари, - то тоді суб'єктами революції з руйнації буржуазного ладу стають усі страдницькі меншини пригнічені не лише своїми відзнаками расовими, освітніми, фаховою кваліфікації, а й недостатністю статевих розваг, обійдені можливостями доповнення оргазму вже на розмір перверсій. Секс відноситься до далеко не останніх потреб і зацікавлень людини як істоти біологічної та окультуреної. Сексуальна революція, - у контексті терпимого ставлення до усіх порушень, глорифікації нещастя і каліцтва, що їх має виправити патерналістська опіка над утриманнями зі сторони прогресу, - стає складовою революційної експансії соціалізму. Й коли актуалізуються концепти із змістами на закінчення історії, коли критикам нема чого запропонувати загниваючому у достатках буржуазному суспільству, тоді ідуть у нікуди, героями якого стають ті, які товчуться поза скобками усього системного. У перших лавах ліваків, лібералів, сподвижників свобод без застережень крокують адепти одностатевості. За емансипацію видають парад гордості онаністів багатих уявою, але це є збагаченням на відхилення. Розшир досягнень втішає, аж не завжди утіха є суспільнокорисним досягненням.

Більш від того. Це вже не збоченці скаржаться на дискримінацію зі сторони прибічників традиційної сім'ї, а то вже легалізовані як нормальність войовничі розпусники ладяться толерувати поряд із собою тих, кого вони обвинувачують у вигаданій гомофобії, яку ці содоміти, елгебете прайд, прихильники оправдання і освячення язиком усього табуйованого, - стигматизують явищем не лише ірраціональним, таким що порушує буцімто богодані і споконвічні права людини, а й є патологією потребуючою лікування.

Для того, аби успішно повести маси на доїння, стрижку та їх витереблювання вождями, або ж задля очолення стихії мас вождям технологічно необхідно спантеличити маси, аби майбутні жертви не смикалися у потягненнях незалежності та розуміннях власних інтересів. Й оскільки для людської природи найвразливішим місцем орієнтації є свідомість, то дезорієнтація передовсім мовних презентувань свідомости у спосіб чаклувань із заклинаннями є фундаментальним інструментом ототальнення суспільства. Бонзи тоталітарности нав'язують публіці такий тезаурус, таку відмінну від тлумачень у змістах осмислености термінологію, що звивини у мізках публіки заплутуються у вузол нерозв'язности й тоді жертва вклякає у готовности спокутувати своєю плоттю негідність своєї духовости. Аби контролювати поведінку пастви й вишикувати колони на убій, упокорюють свідомість і світосприйняття, роблячи їх рабами специфічного мовного ряду. Тоталітаризм це поневолення понять, перезавантаження смислів й маніпуляції із стереотипами у пропагандивній ідеологізації, це лінгвістичне обслуговування насильств у зоні, що має зробити людиною нечулою до усвідомлень, вербалізації та правдивих оприлюднень свободи. Нова мова оповиває тих, хто втрапив у тенета її утаємничень у спокусах нового блискучого у спасительности світу майбуття із святими абсолютами. Новому порядку передуює нова ж мова. Тоталітаристи вимудровують набори слів за якими людовбиство стає актом боргу перед величчю ідеологічних вимог, а добролюбство видається за злочин, тоталітаристи міняють місцями свої та людяні поняття справедливости, законности, правочинности, спотворюють поняття правди та облуд аби поневолювати людей своїми марновірствами та надавати химерам подобу реальности.

Шизи тоталітарного мислення та породженої ним розбалансованої поведінки передовсім презентовані не схожою із звичною мовою та стилем висловлювань, кількісна невичерпність яких для шукачів втілень чудес є прийомом віднайдення там догматичних і тому незаперечних формул. Безпредметність та неможливість прив'язки до речей естетико-релігійно-моралізаторських суджень тоталітаристів проявляється ще й у неможливостях представлення інформаційних змістів означених чуттєвих марень вже у однозначних та формалізованих знакових системах, коли безнаслідкові у речах закономірности та цінности тотального вчення, суперечливо щодо відповідної відсутности кордонів у представленні мовною реальністю вже реальности чудес тоталітарного вчення марно прагнуть зупинитися, аби опертися на розуміння та смисли задля вибудови на них дому культури, намагаються визначитися у незмінних словесних формулах та догматизованих заклинаннях, доказів на які поза ними не знайти ні за яких умов. Неможливість якістю слів перевести містичні марення вже у предметну об'єктивність спонукає адептів містики вдаватися у означеній меті вже до кількості слів, або ж до таких ритуалізованих заклинань та театралізованих лицедійств, які виставляються за визначенням як не потребуючі доказів. Неможливість предметних втілень законів та об'єктивованих вимог тотальних містифікатів залишає останнім лиш світ специфічної мови, який і є реальністю тоталітаризму у його повстаннях проти людського раціоналізму та об'єктивности. Тоталітаризм буває вбивчим для людей та людяних відносин лишень і тільки тому, що його лінгвістичним формулам надаються навіть не розширені до беззмістовости, а просто хаотичні тлумачення. Димлять труби крематоріїв, а чи конають у голоді вороги народу тому, що слова у рамцях їх доктринальних тлумачень виходять за рамці доктрини й втручаються у ту сферу, де слова мають значення. Тоталітаризм це експлуатація слів не за призначенням. Кордони тоталітаризму пролягають по кордонах характерного для нього жаргону. Лагер це спецлінгвістика плюс злочини на її доведення.

Вербальну та фонетичну діарею на користь марних доказів вчення, що нею щоденно зайнята середня ланка служителів, або ж зупиняє їхнє начальство у функціональній для призначень та доказів на начальство спосіб зайняття вже начальницькими органами вхідних та вихідних отворів стравоходу середньої ланки служителів, або ж останні, аби бути прийнятними для суспільства, лікують себе самі тими вченнями їхньої мовчанки, які оголошують достатніми у контекстах невичерпности доказів на вчення.

Оскільки об'єктом обробки з боку містики, як теорії тоталітаризму, є людська психологія, а не відносини у природі речей, то саме слова, як найвпливовіший інструмент психологічного впливу і є адекватним інструментом будування для людей зони їхньої несвободи. Тоталітаризм міг би бути виключним продуктом специфічної філології, коли б наслідки останньої не спливали ще й кров'ю жертв та руїною законів; конструктивність зони вичерпувалася б громадженням термінів із закритими для сприйняття здоровими людьми смислами, коли б та термінологія не підпирала б в'язничні мури; концтабірні облуди могли б бути химерою з порожньою дієвістю, коли б утворені ним поняття не були б потужнішими за навіть наукову аргументацію. Тоталітаризм це набори говорінь задля спотворення смислів, заморочення голови, спантеличень відчуттів.

Зона неволі представлена конкретикою тюремних розпорядків, проте теоретичним фундаментом приховування від людей свободи є не якісь смисли, - вважаючи, що несвобода смислів мати не може, - аж теоретизування на користь тюрми зводяться до приховування смислів за словесними формулами, прояснити ніхто ніяким чином не у змозі, бо саме задля втаємничення розумінь своєї ідеології тюремотворці свої заклинання й проголошують. Приховування від свободи людей за міцними дверима казематів є лише видимістю зони, яка генерується хованням смислів за тими словесними термінами, для яких є недоступними критичні розуміння означених вербальних чаклувань. Після насильства над можливостями свободи Ваших розумінь, здійснене підміною їх на ті безпредметні терміни, - які допускають невичерпні, аж до кордонів безглуздя трактування, - насильство над Вашою тілесною свободою стає вже лише справою технічного виконання.

Відстоювання громадського, а то й психічного здоров'я не доводиться обмежувати відгородженням від агресії новомодних пропозицій тоталітарності, аж для того, аби залишатися спершу при власній тямі, розуміти за що йдеться, не бути заскоченими небезпеками, а то й лікуватися від інфікування на транснормальне та чудеса, - то доводиться розмовляти із проєктантами майбутніх зон на їхній мові й виробляти імунітет стосовно їхніх формул закляття: давня мудрість, екологія духу, корабель Земля, новий порядок й подібне.

Ідеологічні змісти тоталітарного режиму є не якоюсь помилкою від знань чи аберацією норм, аж утопії не можуть бути втілені ні за яких умов навіть через доправлення не згідних із ідеологією вже до тюрем та могил, - тож доказами та фактичністю зони залишається чи то психологічна впевненість віруючих у святість професіоналів від ідеологічного культу, чи то термінологічні заклинання з приводу містичних пророцтв, чи то вичерпною реальністю режимної зони стають чинослідування ритуалів та традицій властиво віросповідного гатунку. Окрім скривавлених трупів достоїнства зони вичерпується жаргонною лінгвістикою у рамках специфічної ментальності.

Як спотворення дійсності новояз є небезпечним коли утопічні константи замішують із реальністю, коли химери не лише втілюють, а й намагаються збагнути, - проте жаргон замкненої у власній догматиці секти, яка у власній самодостатності ні у кого не шукає підтримки та розумінь, робить обмеження утопії кордонами її специфічних термінів вже не загрозливим для мирського і розумного, бо від розумного відгороджується. Лояльність режиму, а чи ворожість режиму вичерпується артикуляцією прийнятних чи то неприйнятних для режиму чаклунських заклять. Оскільки ідеологія та вірування у чудеса вичерпуються тим чого нема в умовах того чого не може бути, то духовне тіло зони, - поза зоною власне концтабірної зони, - існує як дослідницький факт для філологів, як патологічні випадки для психіатрів, як вид театральної режисури. Сакральні таїни зони це пафос і патетика у декларації формул, це передання чудес знаками. Й коли думкозлочини чи то думковідданість режиму, Справі партії, цілям спасіння й подібне вичерпується ритуалами переважно лінгвістичними, то тоді химери символізуються, затрачають небезпеку від їх втручань у реальність, тоді символи стає можливо ігнорувати, гордити розділові бар'єри, тоді настає доба подвійних стандартів у сповідуванні культу, тоді культові справи просто законодавчо відгороджують від взаємних зобов'язань перед світським й реальним життям громадян.

Оскільки чимала маса справ починається з розмірковування про них, то й виступ проти спотвореного тоталітаристами передбачає у першу чергу повернення поняттям і словам тих значінь та смислів, які були закріплені за ними за добу свободи й права, себто до нашестя тоталітарних насильників та облудників. Денотати й десигнати мають бути приведені у ту відповідність загальноприйняту, бійку проти якої абсолютистські обмари й мали своїм призначенням. Тоді як сповідники уявних абсолютних догм із замін реальності вже на кунштюки сюрреалізму домагаються не лише розірвати зв'язок між доказовими фактами та обґрунтованими знанням про предметний стан справ, - аж містифікатори примушують аудиторію повірити у неіснуюче чи у те, на чому облудники наполягають.

У Афганістані совітська армія виконувала інтернаціональний обов'язок, надавала братську допомогу. Так черговий розпад московського зібрання народів його ідеологи назвуть розквітом московської держави, а визволення народів від зони назвуть занепадом народів.

Просьби союзних совреспублік повернути собі частку данини від власних трудів відправленої у централізований загальносоюзний фонд закрамов родіни іменують у Кремлі нахлібництвом, національним егоїзмом. Колоніальний грабунок іменується інтернаціональним внеском. Ремство колоній за наслідки грабіжницької окупації, денационалізації, русифікаторства, геноцидного винародовлення московити вважають невдячністю зі сторони обсаджених ними країн.

Оскільки для сповідників чудес реальністю є вигаданий ними світ утопічний, то за противника вони передовсім мають тямку притомних людей та закони світу реального у зміні яких вбивства носіїв тямущости є похідним завданням відносно виховання нової людини за допомогою Органів безпеки режиму. Першочерговою акцією влади революційних рятівників світу є удар по мізках насельників означеного гріховного світу: спалення буржуазних газет та буржуазії, психологічна обробка тих кого ще не встигли відправити у могилу, інформаційна війна проти об'єктів та суб'єктів військової на них атаки. А вже формене й повноцінне знецінення сутності світу ворожого обіцяним чудам починається щойно згодом. Зміна свідомости недобитих ворогів зони є не лише прийомом заощадження на боезарядах, як є метою застосування терору.

Світ казки, у вигадливість якого поринають його сповідники, як у реальність виключну, є достоту не безневинним заняттям націленим на втечу від обтяжливих проблем власне реальності фактів, - аж на те й конструюють шарлатани свій світ утопій, аби ним атакувати й нівечити фактичну реальність та її закони. Фантазії та вірування у неймовірне не тільки не є оздобою реальності, а є для неї убивчими. Більш того, своїм походженням міфи зобов'язані не тому, що не стачило сил дорости до доказового знання, - аж причинами означеної дезінформації є безпосереднє й цілеспрямоване заперечення доказового. Наполягання на переформатуванні суцього стану справ вже під вимоги сфабрикованих для того норм, провідники облудництва оправдовують тим, що вони просто собі так бачать світ, що вони мають право на свою точку зору, що треба поважати позицію й зважати на вибір дійств цих неординарних експериментаторів. Для містифікаторів, які сповідують культ послуху власним маніям, останні є не наслідком, а причиною реальних подій. Порядок речей є поставленим з ніг на голову, хворобливу голову. Остаточні правди є для їх сповідників причиною, батьківством, субстанцією фактів та смислів. Творцям фантазій марно доводити слушність реалій існуючих поза світом ілюзій, бо для того останні й конструювалися, аби ігнорувати дійсність та відповідні наукові знання. Для тоталітаристів їхні твердження є не так манерою піддурювання чи вивертами, як є виявом їхніх поки ще не задоволених апетитів. Помилкою вважають не утопічні догмати, а їх порушення зі сторони фактів предметних, чи зрозумілих на рівні чуттєвості.

У творців міфів, змісти яких здавалося б належать сфері духовній, ще й вистачає напористости виставляти міфи як керівні у сфері економіки, науки, соціального життя. Так генетика є продажною дівкою, не кажучи вже про кібернетику, яка є відришкою.

Найбільш привабливою здобиччю для бандитів є опанування навіть не самою віднятою від жертв уречевленою маєтністю, навіть не поведінкою жертв із встановленням над нею влади у загрозах присвоєння вже й життя обкраденої маси, обумовлених ще й відніманням прав і свобод, а - такою є крадіжка тої ментальності і об'єктивованих способів мислення жертв грабежу, якою є їхня мова. Оскільки й заміри нальотчиків є презентованими їхньою фенєю па-панятіям, або ж інтересами у мові криміналу вже іноземних здобичників, то останні інкорпують мову жертв вже до своєї, аби поглинанням присвоєного не лише запобігти повстанню проти осадників, як ще й труп мови поневолених перетворити на ресурс виключного домінування мови своєї споживацької культури. Створення імперії досягається гібридизацією не лише понівечених свобод і способів визиску колоній щеплених на апетити метрополії, як ще й виробленням покруча із самототожності й визначеності мови трудозобов'язаних автохтонів, аби створенням мовної колонізації призначення імперіалізму стали не тільки доконаними, як ще й безповоротними. Сугероване миролюбство від гравітаційних тяжінь інтеграторів стає відповідною мірою знищення повстанських потенціалів антиімперських рухів колоній. Нема бо не може бути інших дієвих шляхів спростування колонізаторських поневолень як лиш рекреація виключності рідної мови, порівняно із якою військове, політичне, господарче відокремлення від любителів чужого виглядає похідним завданням. Усі колонізатори свої завдання з віднімання й присвоєння чужого видають за вид збагачення жертв на просвітництво, на окультурення, на вірування, на традиції, на мову колонізаторів, включно із діаспорою самих поселенців які прибули на терени кормління щоб заощадити на транспортуванні данини. Гарантією спантелювання і стлумлення рабів є шизоїдне амбівалентне змішування їх стереотипових цінностей та вже виховання зі сторони рабовласників. Мову, батьківщину, історію колонізованих загарбники виставляють як неправильну, або ж як прикре відхилення від взірцевості апетитів метрополії. Підступні химери про ошасливлення через вступ до царини хаосу мовного мультикультуралізму є кампанією з провокаційного підхльостування бійки між не визначеними у їхній окремішності мовами з тим, щоб бандитська культура фальсифікованого усеєднання встала у позу арбітра. Незалежність починається від внутрішніх оборонних мурів встановлення мовної виключності нації, з очищенням від присутності у мові рецидивів визнання цінностей від колишніх вже покараних колонізаторів, - а тоді за межами застереженої і повсякчас змінюваної у векторі вдосконалення мовної, а не умовної самоідентичності відкриваються щасливі й плідні нагоди співпраці і відкритих діалогів із мовами та культурою таких же вільних націй. Соціальний організм стає довершеним видом національним саме у визначенні своїх досягнень і можливостей, включно із окресленнями у своїй мовній унікальності. Шляхи самостійництва торуються утвердженням достатності питомої і рідної лінгвістичної виключності національної культури. Спеціалізований розвиток це постійне очищення від несприятливого та збагачення на творчу креативність винахідницьку.

Найбільшим злочином зон тоталітаризму, якому поступається навіть організовані там кампанії геноциду, є вбивство фактів.

Дезінформація та виховання трудящих, - з відповідним збаламученням розрізень між правдою та облудами, семантичними диверсіями психологічної війни, пліткуванням та побудовою альтернативної реальності, - хоча й заощаджує ресурси підпалювачам війни, проте світ людських дій на вичерпується психологічною та ментальною реальністю, а ще й включає логіку тих предметних фактів та законів, ігнорування яких зрештою дорого обходиться облудникам. Українці ж за усіх обставин спротиву імперіалістам не мають полишати правди та імперативів фактів.

То не лише симптоми, а ще й факти шизоїдного роздвоєння тям і мови, коли одночасно борються за мир та війну проти пиндосів з українцями, а до святих зачисляють царя з білогвардійцями та чекістів, а комунізмом вважають розквіт талантів саме у лагері, коли роблять ставку на науку й водночас на чудеса, вважаючи прояв свідомості хворобою.

Хибно і навіть нерозумно виставляти звинувачення проти явищ, які за природою не мають органу мислення, аби перед кимось за щось якимось чином відповідати за те, що відбулось чи стається. Бо провини чи вдячність можна висувати лише до людей, які за участю свого органу мислення керують своїм поведженням стосовно природних подій включених до людської культури. Маркування з'явищ як злочинних, аварійних чи таких, що сталися від недогляду, може обходити лиш те, що стосується можливостей людської активності інтелектуальної, споглядальної чи практики уречевлених впливів. Попри те, що ми тяжіємо до применшення числа і ваги проявів випадкових причин, - аж утім далеко не усе щастить на цьому шляху виконати. Сперечатися із людьми наділеними розумом варто лише у тому випадку, коли ці опоненти відповідають означеному критерію.

Злочинців зупиняють судовим, а то й доконечним на часі, покаранням за ті наслідки їх переступу, про які вони мали знати, не мали не знати, а чи здогадуються. Не беруться до уваги чи слушності ті оправдання бандитів, у яких вони посилаються на глибинні причини поживитися ціною страждання їх жертв. Звільненням від покарання не повинно слугувати звинувачення бандитом своєї жертви за те, що остання мала не мало звабних для бандита грошей; або жертва згвалтування сама завинила тим, що мала принадну для нападника фігуру; або не віруючого у стандарти догматів вигаданих вигадниками треба, мовляв, репресувати за звинуваченнями у гріховній відсутності у жертви того, що для неї, на думку тих фантазерів, мало бути присутнім, а чи винити богомерзкій наявності у жертви того, що для неї, на думку цих же мрійників, мало бути недоступним. Так для московських мисливців за тим, що не так як московцям треба лежить у сусідів, не є завадою звинуватити своїх майбутніх жертв у тому, що злочином, а чи оправданням нападу слугує лише для московців. Так капіталісти винні у тому, що вони капіталісти; експлуаторів винуватять за експлуаторство; багатіїв за багатства; Захід за західництво; антикомуністів - за недостатню прокомуністичність; а свободолюбні народи завинили перед московськими осадниками саме за це передовсім. У московців провини навішують на жертви нападу на них московців. Закидають жертвам помилки за їхню невідповідність правдам, стандартам і вимогам придуманим московцями як борг і обов'язок для жертв, аби мати привід покарати вигаданих порушників. Для інтервентів спочатку існують їхні апетити, а лише згодом для останніх вимудровують якесь удавано раціональне прикриття.

Коли нацисти на конто своїх заслуг ставлять захист ним світу від комунізму, а комуністи до своїх чеснот відносять звільнення ними народів від поневолення агресором, закамфльованим під правильних арійців породистих, - то тоді вибір між пропозиціями і варіаціями цих окупаційних зон стає як не так справою смаку, як має бути співставним із потребами кожного із народів на своє звільнення від означених самозваних визволителів. Виходом із вибору між злочинним чи неприйнятним має правити позитивність добрих справ, доповнених карним ставленням до подібних псевдоальтернатив.

Із історії світової війни ерефійці вирізають той період, коли напали на них. І відзначають ті свої безмірні жертвні втрати як оправдання саме за те, чим будівникам комунізму дорікають народи, змушені на подібне заняття під тиском осадницьких залог червоноармійських. Або ж ті свої безмірні жертвні втрати від активної участі у причинах, перебігові, наслідках війни московці протиставляють, як відносний їх успіх комуністичної влади, у пику убивчим перспективами та трагедійній долі у імовірностях перемоги чи встановлення людожерського режиму вже нацистського концтабірного гатунку. Водночас, у препаруванні історії світової війни, особливо на часі Другої, московці не бажають відвічати за поневолення ними народів, за заміщення нацистів вже на комуністів, особливо опісля часу Другої війни аж до часу завершення Третьої, званої як холодна. Війна була великою для вітчизни Східного Союзу, але не для ерефії задекларованої як самостійна внаслідок втрати у силі договорів про історичну суб'єктність означеного Союзу. Не кажучи вже про те, що ця війна не є вітчизняною для самостійності народів східноєвропейських. Тож ерефійцям треба і доведеться звітувати за своє правонаступництво комуносовітської історії.

Хоча пропозиції тоталітаристів на відмінне бачення світу камуфлюються під інтелектуальні відкриття та претендують на місця у еволюції пізнання, а модерні доктрини ошчасливлення народів навіть презентуються як раціональні та доказові з позицій соціополітичних чи наукових, - проте фундаментальна ненависть до усіх видів осмисленості з боку усіх тоталітарних вчень промовисто позиціонує тоталітаризм у його відразі до людського ставлення до світу саме із визначальної причини антилюдяності саме усіх видів тоталітаризму; хоча усяка інформаційна продуктивність є видом новацій у інтелігібельній творчості та пізнаннях, включаючи й доктрини відзначені ознаками нелюдяності, позаправності, неналежності царині осмисленості, - проте тоталітаристи, у справедливому чутті свого збочення геть від смислів та раціональності напрямних прогресу, суперечливо є підсвідомими противниками усякої мислительної діяльності; у тоталітарних твердженнях нема інших визначень та призначень як ворогувати з усіма видами людського гносису, - хоча суперечливо усяке тоталітарне вчення демонструє себе як вище серед остаточних й довершених знання. Примітивні змісти ідеологій будують домівку своїх цінностей якомога вище у емпіреях зверхності та потойбіччя зневаженої ними реальності саме для того, аби у тих абстракціях, недоступних для критики з боку історичної реальності, виправдати свою нездатність належності користям реальності. Найнебезпечнішим за усі повстанські загони чи спротив тоталітаризмові з боку природних та соціальних законів є наявність чуття людяності та проявів людської думки, які отруюють самі можливості та умови тоталітарності й тому тоталітаристи в усі способи девальвують вільну людську думку, руйнують усі суспільні інститути причетні до незалежної чи залежної лиш від себе творчості, знущаються над усіма смислами, сторонніми яких є примітивні тоталітарні догмати. Бо за наявності здорових смислів, фахової компетентності, знання об'єктивних обставин та доказових прийомів розв'язання з проблемами розвитку тоталітарні вигадки про кінець суцього світу та прищестя чуда й не виникли б. Тоталітаризм це зненависть до вільної думки, відраза до власне думки власне тому, що містифіковані ідеології і є антиінтелектуалізмом, тоталітаристи громадять свої упередження надгробком, що має вичерпати та доклати усі прояви просвітництва. Піддані зони просто зобов'язані бути хоча б неукраїнами, коли не вдається замінити смисли у їхніх головах вже на переконаність у святості доктринальних догматів зони, бо у протилежному випадку піддані просто повстануть. Освіта у великій зоні це психологічна обробка та віднімання інформованості у зеків силами не лише вохривців, а й виховної частини. Навали тоталітарності відзначені обрізанням урізанням дорізанням у поступові знань, є антиінтелектуалістським реакціонерством на балу лідерів із невігластва. Оскільки достеменні знання, розбирання переваг між злом та добром, наукові істини та усе що структурує визначеність складових у організованості соціуму стають перепонами на шляху провокування примітивістами безладу, то насильники над смислами передовсім дискваліфікують мудрість світу сього, аби здати владу претендуючим на абсолютність невігласам та простакам вже як провідникам.

Та ідеологічна віра про досягнення нею лімітів пізнань, яка знаходиться на підйомі сподівань на неї, розбиває окови, табу, забобони від передуючої їй картини світу і у парадигмі своїх новаторських світобачень створює сприятливі умови для неупередженого дослідництва на спеціалізованих відтинках науки. Так загальна заангажованість на мусульманство чи комунізм, розрекламовані як остаточна істина, спершу сприяє творчому раціоналізмові тих досліджень, які не ставлять під сумнів контексти віроучення. Але подальша заміна вірою усіх сфер знань робить її противником знань.

Інтелектуальний рівень гуманітаріїв доби діамату явно поступається дослідникам передуючих докомуністичних часів. Пропаганда ж що ллється із засобів інформації постсовецьких є ходою подальшого виродження. Спершу складається враження що подібна дезінформація є як не стьобом, так спецоперацією з виїмки тями. Аж виявляється, що автори зомбувань конспірологічними змовами роблять це серйозно й самі віряють у свої химери. Прозелітів, які проминути точку повернення до тями, тепер продукуватимуть химери щиро.

Для того щоб вдало змінити природу речей, то у них треба спершу відкрити їхні правди, а для того щоб пожертвувати людьми, то їх треба вдало дезінформувати. То лише науковці націлені на відкриття об'єктивних істин, а енергетика тих, хто працює з людським матеріалом уся направлена на віднімання від останнього решток тям, на спантеличення об'єктів психологічної обробки та заміщення їхніх знань вже на світоглядні стереотипи потрібні ловцям душ. Не надурити натуру речей та закони існування явищ, вимагаючи від них противного щодо суцього, або такого що лише мрійникові заманеться, бо предметні явища не наділені на такий орган як мозок, який би знічев'я зважив на молитви віруючих у чуда, на пройдисвітів чи тих, які помиляються стосовно вже власної одукованости, - тоді як прямі плутощі, скоріше за усе, є нормою порозуміння у світі людей, де кожен не лише має свою правду, а й намагається обдарувати на неї сусіда. Оскільки, зазвичай масмедіа зайняті заміною інформованости вже на пропаганду, а громадська опінія являє собою неприbrane поле битви між агентами впливу, засіяне решками від ідеологічних диверсій та конспірологічних спецоперацій прикриття прикриттями, де розставлені пастки з приманкою віри у чудеса та істеричні ескапади, - то громадянинові доводиться докладати вміння дати собі раду вже стосовно зусиль перетворити його на керованого ідіота. Оскільки нічийного нема, бо те вже закінчилося, а у кожній речі є її господар, - то для окрадання власника треба заморочити не просто, а так, щоб своїм лох поступився самохітно, ще й з чуттям радіння. Атакують розум посідача, щоб зекономити на силовому його обезвласненні, аж ще виразніше заощадження на ресурсах з віднімань чужого досягається впливами на підсвідомість володільця, який має сам увірувати у облесників та у їхню святу незаперечність, сама жертва афери має пристати до лав провідників психологічної війни проти неї. Заміна відкритого до прогресу та свободи суспільства вже на закрити зону своєю умовою має підкидання спокусливої ідеологічної химери на шляху становлення розумности.

Даремно сподівати що наявність у людини природних інстинктів успадкованих природністю людини стане завадою для зла, бо звабами входження у тюремну зону висувають ігрища на задоволення інстинктів всупереч логіці прогресу; постають сумніви у тому, що раціональне проникнення до достеменних відносин у природі речей та відповідне розпрощання із ілюзіями й помилками є метою вдосконалення креативности людства, оскільки саме експлуатація таїн та ставка на ницість людяного і є льодяником усередині нашарувань розмаїтих рятівних вировизнань; не доводиться навіть вірити у здатність успіхів культури та предметних фактів бути критерієм співставлення стандартів тоді, коли від пропозицій об'єктивного розвитку нездоланною стіною віри відгороджуються ідеали щастя злидарів у злиднях; хибно вважати що прожиття у полі права відповідає нормам особливо тоді, як саме злочини є ресурсом процвітання бандитів; марними постають цілі впорядкування довкілля та усвідомлення особистісних людських покликань тоді, коли інші співучасники суспільного життя сподіваються на революційний безлад та перевертання догори черева усіх цінностей; не доводиться ідеалам свободи вичерпувати собою перспективи соціального устрою тоді, коли злодії отримують роялті саме за примус в'язнів до каторжного визиску; відгороджуються від працьовитости як виключного ресурсу зростають ті, які покладаються на споживання плодів чужої праці; спростовує мир, благо, щастя саме та публіка, яка сприймає протилежне. Аналогічно й на правду не покладаються як на надійну базу подолання ментального чи вже втіленого негідництва. Попри те, що інфраструктурні об'єкти цивілізації за будь-якої днини та періоду складені із одних і тих самих елементів фізико-хімічних, аж чинним організатором переформатування тих елементів та природних процесів вже у культуру є людська психіка та розумове мислення. Хибують та потрапляють у халепи ті, які сподіваються відпочити на переможній ході тих істин об'єктивних які б працювали замість їхнього прихильника. Оскільки не лише наші знання підлаштовуються під дію природних законів, а й природні відносини люди змінюють за вимогами наших знань, то й протиборства між добром та злом відбуваються у самій царині мислення. Бо зло не належить лише ілюзіям, а добро не вичерпується фактами. Агітпроп не вмирає сам собою.

Хоча обабіч подій, які мали місце за фактом їх предметности, існують також об'єктивні вже у вимірах часу перспективи погіршення чи поліпшення культури внаслідок участі людей у означеній ситуації, яка є ще й утопленою у морі зацікавлень на видозміну оцінок подій серед заінтересованих у відмінних позиціях так, що різниці між химерними уявленнями та логікою речей затираються, - проте наявність ототожнення глупства із ще не пізнаним не має дискредитувати ані можливості знань, ані закономірности у природі явищ використовуваних із поступом людської культури.

Обирайте що до вподоби. Макітру я вже тобі повернула, я її у тебе не позичала, вона вже була розбита, це ти, кумонько, брала у мене макітру. Або ж. Мій собака вкусив вас не учора, а вже давно, це ви вкусили мого пса, мій собака вас не кусав, у мене взагалі нема собаки. Або ж. Ми не збивали літак, це ви стріляли по літаку нашого Президента, літак був забитий несвіжими трупами, це ви винні у тому що сталося у вашому повітряному просторі. Або ж родичка мого знайомого чула про чоловіка який знав особу яка могла гадати що все відбулося не так як сталося, авидакажіть, настамнет, так буде усякому хто. Або ж. Ми такої зброї ніколи не виробляли, ми її давно вже знищили, це ви самі себе повбивали щоб звинуватити нас у вигідному для нас. Путінведівайска, пабедакамунізма неізбежна, русафобія, догнати й перегнати загниваючий Захід, всталіскален, пархатіє дерьмократи й какли з пиндосами розвалили велікаю непабедімаю, ми єдиний народ, вместе с Россією і Чечней против терроризма і екстримизма, - подібна агітація впливає, як то здається, радше на самих агітаторів.

Від західних санкцій нам росіянам стало тільки краще, але ми у зворотну відповідь неодмінно вдаємося до контрсанкцій.

Хоча сповідники остаточних смислів історії й страхають усіх ще не упокорених їхнім режимом людей тим, що остаточний облік і контроль таки буде встановленим, - проте останній є не більш як результиуючою накривкою хаосу соціального, що його цілеспрямовано здійснюють і провокують означені тюремники. Тоталітаризм є вмінням з управління стихією безладу, руїни та смерті, платою за подолання яких й виступає остаточний порядок на користь його засновників. Уся енергетика вершителів беззаперечних приписів та нарядів на каторжні роботи йде на внесення сум'яття у соціальні устрої, на переинакшення правд із заміною їх фікціям, на розв'язування класових битв і братовбивче зіткнення лобами між собою тих вигаданих супротивників, що їх усіх поспіль означені арбітри заміряються пустити під ніж. Вільним людям і народам зона загрожує порядком безпорядку, коли чим гірш людям, то на краще наглядачам.

Критичне ставлення до сповідників абсолютистських маній, які вдаються до насильства й облуд над фізичним та інтелектуальним здоров'ям своїх жертв, має полягати не у звільненні означених тоталітаристів від їхніх вчинків та переконань, а у тому щоб ці бандити залишалися обтяжені ейфорією своєї самоподібности. Існують такі межі співвідношення між правдивим і негідним, коли треба підштовхнути падаючого. Сповідники тоталітарних культів не є жертвами відповідної ідеологічної обробки, вони не є такими що хибують та помиляються, вони не є фанатиками чи невігласами на кордоні між смислами та безтямністю, - аж тоталітаристів варто вважати за належність до потойбіччя, за людність поза межами розрізнення на добро і зло, за безвартісних автохтонів позаісторичного. Не треба витрачатися на неможливе у результатах спотворення природи ініціаторів зла, на ризикове й загрознає втягування бандитів до правового середовища вільних людей і народів, - проте не можна не карати за конкретні і доказові вчинені тоталітаристами злочини. А в усьому іншому, - то хай вони розбираються із своїми Богами, а вони із ними ж.

З десяток тисяч вбитих в Україні на часі посткомуністичного реваншу московських імперіалістів, - а українці намагаються при тому доказати факт гібридної війни затіяної означеними інтеграторами. Судячи із справ, то малоросійський олігархат при владі в Україні діє як агенатура окупантів. А інтегратори та їхні західні партнери вимагають доказів війни збройної та пропагандистської зі сторони Федерації та місцевих її посіпак.

Коли на розрішення питання встановлюють істину, то, здавалося б, це одиночне наукове відкриття мало б спростувати множинність негодящих та хибних відповідей. На відміну від попадання у десятку, то стрільба повз мішень не має обмежень. А тому проти пропозицій глупства сперечатися є без користи, бо глупство не має ані підтверджень, ані спростувань доказових. Однак, коли аргумент доказової правди облудники топлять у морі химер, то й проти останніх знов і знову доводиться битися конкретно у їх критиці.

Евро-атлантична громадськість береться умовляти московців, аби ті не порушували право. Оскільки і ті, і інші мають однакові фізичні ознаки, то європейці припускають, що усі люди є відкритими до поводження у звичаях правової свідомості. Однак рівні окультурення між означеними спільнотами різняться. Європейці просто не розуміють природу московства. Якому потрібно усе і зразу без власних для цього трудів, допустиме прикладання яких вичерпується фізичним, так і ментальним пограбуванням чергових сусідів. Більш від того, патентовані московити самі не відають, а що ж вони утнуть наступної миті, яка буде їх реакція на подразнення, Цивілізовані люди становлять на мисливських просторах Московії критичну й переслідувану там меншість антивеликодержавну.

Порівняно із злодюжками, які не криючись заміряються обібрати жертву, то більш небезпечними є пройдисвіти, які ще й дурять, аби видурити надурняк якомога більше. Але доконечно загрозовими є ті безумці, які є упевненими у своїх замірах ошчасливити усіх та усе повно і абсолютно без виключень. Бо їхні новації йдуть не у логіці та можливостях даного на часі розвитку і пізнавальних досягненнях, не є кроками поступу, - аж пропонується таке учення, величні ідеали і абсолютистські змісти якого зводяться до заперечення передуючої історії як часу помилок, із заміщенням останнього вже на запропоновані сектою чуда надприродні та обіцянки втілення чергової утопії без меж її притомності. Містифікаторам нема чого конструктивного винайти, орім заперечення дійсності як зла. Муляє переіначення світобудови та світоглядності. Усі абсолютистські маячення різняться лише рівнями негативізму та ненависті до суцільної культури. Химери остаточного щастя є не невинною втечею від реалій, а є серйозною загрозою для існування цивілізацій і культур. Стверджується планомірне послідовне і настійливе винищення усіх установ суспільного устрою, його цінностей і гуманних смислів, з унеможливленням можливостей і особливостей людського буття. А коли люди не надто безжурно пристають на обітниці, то тоді провідники до обітниць завданням ставлять переробку самої людської природи вже під трафарети зони.

Так нонконформістські нариси з пропажі суспільного середовища зазвичай включають у себе ліквідацію: сім'ї, держави, націй; заперечуються вірування релігійні, право і звичаї, способи господарювань; йдуть ще далі у ревізії норм моралі, мистецьких уподобань. У екстремальних тлумаченнях комунізму його сповідників спокушають непотрібністю ще й фахової підготовки, існування спеціалістів вже не передбачається, прогнозується за Світлого майбуття непотрібність розподілу праці, замість найманої праці буде природна у ній потреба як вільна гра людських сил. Управління здійснюватимуть безпосередньо самі трудящі, вони ж стануть власниками виробничих ресурсів, ці ж пролетарі розподілятимуть блага продукування яких буде відв'язано від внесків працездатності. Мирська пріоритетність благ і потреба у них, грошові мотиви праці зникнуть, разом із ринком, торгівлею, фінансовими інструментами. Укупі з фізичним убивством тими, хто захищає свою власність і права, гамузом із віровідступниками, кулаками, фракціонерами і контрреволюціонерами. Небезпідставно ставиться завдання на досягнення подібного царства свободи саме через боротьбу за нього засобами диктатури пролетаріату та його караючого меча чекістського. Пропонується широких спектр потерпань і жертвовності на користь учительних ідеалів та культових приписів секти. І тоді усі багатітимуть на багатства, особливо на духопідійомні. Проповідники комуно-соціалістичної любови між трудящими ще й сподіваються не на в'язницю чи психіатричну для себе палату, а на визнання свого верховенства над підданими.

Вибаченням за смерть десятків мільйонів втягнутих у побудову реального комунізму слугує теза, що совкомунізм є не дуже правильним. А правильний треба повторити.

Знову щодо порівняння із тваринами: поведінка яких у їх виживанні визначається інстинктами їхньої породи й вичерпується фізичною природою їх поведінки. Тоді як люди та групи керуються не стереотипами та інерцією традицій, аж саме духовне життя й визначають як вищий тип власне людського буття. Тож коли вдачу людини оцінюють не лише за справами практичними, то тоді й ментальне буття, яке управляє справами, може вже з позицій права оцінюватися як ідеологічний злочин чи ідеальна добродійність. Не реалізовані імовірні повороти людської історії у подібні її ідеальних планів є далеко не гіршою іпостасю реальної історії людських відносин. Те, що могло статися, але не відбулося, може на рівних позмагатися із тим, що сталося, але могло не відбутися. Саме тому відступників чи адептів світогляду не схожого з нормативним починають переслідувати вже на тій стадії, коли вони лише тільки словесною інформацією наполягають своїх позиціях чи розповсюджують самостійну точку зору. Ідеологічні протистояння та психологічні бойові акції не є чимось стороннім до власне фізичних військових дій чи дієвості об'єктивних соціальних законів, аж сутністю останніх та їх чинниками саме і є види духовного життя. Духовна правда чи віроучительні із нею маніпулятивні варіації є вагомим фактом і фактором нашого життя. Як людська діяльність націлена на зміну культури, то й заангажовані ідеології відносяться до цієї прагматики. Й так само ідеології бувають або узгоджені із справами добрими, або – ні.

Оскільки від обіцянок реалізувати чудеса, то власне предметну реальність змінити не можна, - на відміну від оперування доказовими знаннями та залежностями у будові культури, - то сфера неймовірного може бути лише обманом ідеологічним, який оправдовує протиправну акцію. Життя химерних ідей не перевищує терпіння їх вірних до радощів бути замороченими. Хоча успіхи побудови одномірної зони остаточного порядку об'єктивно вимірюється саме вичавленою із людей кров'ю, проте основний удар насильства режим здійснює по мізках своєї пастви. Від битви у емпіреї богів правильних проти неправильних, то ґрунти вкриваються полеглими у їх підтримці вже реальними небіжчиками. Тяму людську атакують прийомами: спотворення понять, термінів, аксіом вже на химерні смисли; або софістичним порушенням законів логіки; дезінформацією і фейками, ревізією цінностей апробованих на людяність, віруваннями у казки й легендарні міти. Когнітивні дисонанси запліднюються вже від самого лиш глупства, делегування відповідальності не собі, від браку критики. Подібна дискредитація раціонального та доказового доповнюється фізичним терором над жертвами. Хоча мета ошчасливлення суспільства маніями підпільників є і не може не бути, за промовчанням, саме насиллям і знущанням над суспільством, аж умовами ошуканства є терпиме зі сторони суспільства ставлення до означених пройдисвітів. А тому останні сприятливими обставинами своєї атаки неодмінно мають дискредитацію усіх цінностей, замішування усіх визначеностей у тому безладі, у каламуті якого означені гвалтівники прориваються до владних посад еліти, щоб вже звідти нав'язувати уярмленій масі пересічних свій одномірний диктат Нового порядку. Опір клінічним забобонам секти її членство топлять у проповіді тотальної любові, щоб вже звідти розпочати війну проти віруючих у безсторонню ідейну добродійність утопістів. Відповідь добром на зло вводять у догматику тоталітарних учень для того, щоб не було завад карати невірних, щоб органам безпеки режимів щастя безпечно розпалювати кострища чи морозити ворогів в усі способи задоволення садизму як акту віри. За імунітет проти системних віровчень чи за переведення їх у стан задоволення лише спеціалізованих у їхній самодостатності духовно-містичних потреб і жадань, то суспільству доводиться дорого й довго платити своїми збитками, але супроти несистемних маній, то гарантій безпеки може стачити. Для успішного введення здорової суспільної opinio вже у стан клінічної психопатії та унормування навіть кримінальності, то буває достатньо активізму лише ничого відсотку від тої маси пересічних громадян, що її ця організована секта єдиновірців загодя призвичаює до феномену аномії, перекодя у явищі асоціальному змушує знаходити вигоди, а вже опісля противників збочень оголошують ворогами суспільства, а то й закликають бути поблажливим до противників вже торжествуючого божевілля узурпаторів.

Оскільки події людської історії стають такими не лише завдячуючи тому фактичному, тілесному, об'єктивному їх проявленні, - чинниками якого можуть бути випадок, збіг стихійних обставин чи непередбачені управлінські рішення та допущені помилки, - аж усі явища культури передовсім є, або мають бути, плодом розмислів, то тоді постійно виникає спокуса ігнорувати реальність об'єктивну й заощаджувати на її проблемах у випадку відсутности ментального над нею контролю. Усе, що випадає з-під впливу пропаганди, перестає існувати; замість того, на реальність перетворюють ідеологічні вигадки та віроучительні химери тоді, як виникає у цьому потреба та зацікавлені інтереси. Інтелектуалізм, овиди пізнання, акти ментальности та побудова смислів, - як атрибути буття людського виду, - суперечливо до гуманітарних вимірів культури, роблять із людей вже об'єкт маніпуляції професійних пропагандистів. Розум відгороджує людство від реальности, замінюючи її на культуру, яка буває не лише розумною. Дійсність дійсно будується чи знищується інструментами культових танців, книжок, картинками на дисплеї. Психологічні спецоперації займають вагоме місце у витратах військових відомств. Неможна зізнаватися у поразці власної зброї чи економіки тоді, як можливо перехрестити поразку вже перемогою.

Так трагедією оголошують не збиральницькі походи імперій, а спротив цьому паразитизму зі сторони колонізованих народів та країн. Благотворителем інтеграційного всотування глобальних ринків, просвітництва з метрополії, її неперевершеної віри оголошують вивіз сирівців чи робочої сили із колоній, або обсадження колоній загарбниками. Тоді як втеча колоній з-під ярма імперії імперцями подається як їх катастрофа. Провини покладають не на власну агресію проти сусідів, а винуватять у невдачах нападу або внутрішніх зрадників, або зовнішні сили від яких агресори зазнали поразки. Виявляється, що у непобудованому комунізмові, тисячолітньому царстві, у гонці озброєнь холодної війни та подібних не менш спокусливих прожектах спасіння винним є недостатня кількість покійників офірованих на втілення означених чудесних обітниць, які є стратегічно бездоганними та зверхціннісними. А у невдачах підбиття цілого світу московством завинив, на думку московців, ніхто інший, як саме цей світ, а не московці які поперли проти нього.

Так смертовбивство українців від голоду, від репресій, від залучення до червоного війська можна усунути з під маркування злочину, коли оголосити ці акції виведеними геть за скобки саме планового будівництва комунізму у окремій державі. Коли мільйони загиблих українців вдається втулити у поняття випадку, то тоді кваліфікація геноциду українців щасливо зникає. Винуватці, - це ніхто, ніяк. Або - самі укри, даремно незгідні із совладою. Проте злочин, - від того що прояснюють його перебіг, діючі сили та інтереси сторони зацікавленої у його здійсненні, - не перестає бути злочином чи діянням непідсудним.

Маніяки, зациклені на надідеї, саме цим і зайняті, обтинаючи чи надбудовуючи під її шаблони противну маніям реальність. Тобто маніяки нікого не обманюють, їхні заяви та вчинки не мають стосунку до реальности - саме з цієї причини. Фанатикам надмірно спрощених догматів необхідно не вірити: і то не лише у тому й тому, що учительні догмати не можливо узгодити із необлудним усвідомленням та фактичним освоєнням правдивого для нормальних людей стану речей, - аж вожді фанатизму небезпечні своєю цілковитою безконтрольністю, у них відсутні будь-які стримування та орієнтири, для справдешнього вождя навіть стандарти його віровчення не бувають авторитетом та керівною над ним силою. Справді чудесні учення неможливо запідозрити у чомусь неможливному чи розважливому. Притомні обранці, які пливають за течією кон'юнктури й зважають на розмаїті запити, числять невдачами й слабаками; тоді як високопосадових психопатів, -у медичному вимірі, - ніщо не зупинить у рості їх влади. Так у вірі про брак ґрунтів для вищої раси, - то Гітлер вдається до війни і концтаборів; а Ленін, у вірі про недопущення перетворення виробника товарів вже у приватного власника капіталістичного, облаштує диктатуру пролетаріату і концтабори.

Перейменування, дезінформація, психологічні диверсії - це ослаблений варіант убивства ворогів величного учення. Даремно гадати, що чистки усередині самих мафіозі зменшує загрози від них, аж навпаки, - це видовий між ними відбір, з посиленням загрози.

Московія це військовий табір зібраний для загарбництва ще не присвоєних ним багатств. Витрату війська завойовників там винагороджують розширенням нападу вже на нові жертви. Готовність на самовіддане мучеництво, мобілізаційна дисципліна, виконавська згуртованість у підкоренні диктатурі сакрального центру є вимогами успішності ведення військових дій. Це ж силове та ідеологічне порушення прав, свобод і способів життя жертв нападу є виключним прийомом отримання паразитарних приходів. Любителями війни рухають не самі апетити розжитися із мародерства, а азарт самої війни. Проте, попри ефективність бандитського присвоєння готових для їх споживання продуктів чужої праці, у сподіваннях мінімізувати втрати на організацію грабежу, - аж полювання за чужою енергетикою вихолощує творчість і самодостатність хижака, його буття прив'язує до ресурсної бази та волі живителя, не залишаючи здобичнику інших смислів та цілей, як у будь-який фасон жувати чуже. За умов миру, то експансіонізм поступається багатством створюваним додатковою вартістю від власних продуктивних трудів підприємливого членства вільної спільноти. Тож завади для звичних джерел грабежу через експансіонізм доводиться московцям виправляти перенаціленням грабунку вже на внутрішні ресурси.

Цілеспрямоване у індустріальних масштабах винищення цілих верств населення і народів не мало б місця, коли б ці організатори воєн та кампаній чисток керувалися лише інтересами своєї наживи для усевладдя чи своїм можновладством задля придбань. Батьками тоталітаризму є амбіційна віра у місію з переробки світоустрою за лекалами тих їхніх штукарських ідеалів, які є навіть другорядними й похідними від манії саме поламати суцільний світ. Ба й більше, ці революціонери не тільки не марять про першочергову матеріальну наживу від втілення її апокаліптики, як ще й задля цього свідомо йдуть на ризики втрати власного життя офірованого високоабстрактним і далеким від реальності ідеалам звільнення світу від гріхів його існування. Серед тих, у кого бракує кебети на одукованість, хисту до кваліфікованої роботи та емпатії, - то їх енергетика йде на знищення непідвладного їм світу, який не вміщується у вузькі фікції їхніх підпільних марень, чудес та неперевірених гіпотез остаточного для уцілілого людства щастя. Серед сектантів тотального руйнування не тільки не може бути переживань від того, що у вихорі революції гинуть люди і винищуються багатства, але саме ця ініційована ліквідація власне історії і є для означених мілієнаристів їхнім зоряним часом. Насельники підвалів хизуються й ставлять собі у заслугу концтабори. Ідеалісти, віруючі у необхідність фізичного убивства ворогів, просто фізично плачуть, коли вони не можуть убивати ворогів, коли доводиться відступати перед необхідністю керуватися якоюсь раціональністю чи потребами господарювати у векторі протилежному до руйнування усього та усіх. Номенклатурні апокаліптики та ентузіасти від Світлого майбуття покірливо зізнаються перед Партією у своїй недостатній перед нею одностайності, монолітності якої треба цементувати не лише мертвими ворогам, самопожертвою мас підданих, як ще й трупом калєблящихся вождів навіть першого ешелону. Подібна верства вбивць з ідеологічних мотивів, яка починає сектантський рух, є максимально суспільнонебезпечною, - але вже у першому її поколінні не може не починатися переродження у ту верству еліти, яка стає свідомою того, для чого ж і нащо вони захоплювали владу. Більш того, привілеї безкарно вбивати не тільки мирними фасонами корупції і рутинізації міняють на переваги жиріти й насолоджуватися посадами вождів, як ще й мають місце кампанії силового винищення тих неадекватних революціонерів які проповідують перманентну революцію. Бо, якщо не відмовити прихильникам маячення у їхньому занятті, то у інерцію тотального руйнування потрапить і сам режим тотального руйнування. Зона єднання у комунізмові повертає московство до його самости й самоподібності. Зрештою настає перестройка з її необхідністю традиційне московське здобичництво вмонтувати вже у глобальні ринки. Не так ця удавана вестернізація посткомуністична порушує екстремістській порив большевицького експропріаторства з його диктатурою пролетаріату у особі комісарів, - аж це большевицький комунізм стався екстремумом експансії історичного московського збиральництва та імперіалізму. Але не з репутацією москоців – включатися у вільний світ.

Вочевидь існують межі за якими вплив культури на генетичну природу певної групи людського виду закінчується, тоді як культурне життя цього угруповання зостається обумовленим його соціобіологічними особливостями. Якщо доводиться визнати, що ідеологічне упередження про рівність усіх племен і народів, про безмежні можливості виховання і впливів середовища на зміну природи хомосап'єнса за заданими лекалами є видом релігійного вірування, - то тоді звертання до раціоналізму, до видів хазяйнування, до історії традицій і звичаїв у поясненні ними причин не лише містико-концтабірних схильностей, а й особливостей суспільних установ у долі народу виглядає питанням на яке у рамках культури не може бути дана відповідь. Зв'язок між реакціями світосприйняття, психічними емоціями, раціональною ментальністю у обробці інформації та, вже з іншої сторони, генетико-біологічними особливостями відмінних та розбіжних угруповань людських, - не доводиться заперечувати, хоча б як наявний історичний факт. Готовність деяких народів чи культурних кіл до тої містики вірувань у неймовірне, яка доповнюється покорою цілком конкретним вождям, - не повинна народи волелюбні знеохочувати на пасивне ставлення до поневолення цих ближніх через посилення на те, що невольники є вільними у обранні своєї долі. А проте, варто звертатися до чинників людяности закорінених у ту тваринну її природу, яка особливостями історичного розвитку не лише нівелювалася й вирівнювалася, як ще й набувала виразних відмінностей специфічних.

Здоровим реагуванням на тих винахідників, які очолюють розвиток у певній галузі, є конкуренція із ними у цій галузі, пропозиція кращого товару задля задоволення попиту у ньому. Але є ще істерична реакція на прогрес, за якою очільників винаходів намагаються лузери знищити. Саме знищенням через задрощі до успішних творців і займаються тоталітаристи, які пропонують чудо замість розвитку. Нездатність запропонувати товар, який за споживчими якостями переважав би модний продукт випущений лідерами, викликає у лузерів реакцію завдання руйнівних ударів по лідерах. Примітиви організують переможні змагання між нещастями та руїною. Тоталітаризм це успіх у знаходженні ворогів поза собою. Це той контроль лузерів за чужими прибутками, наслідком якого є консервація лузерства.

Причина падіння тоталітарних режимів тут же коріниться в успіхові винайдення ними тої супер-архі-мега надвеличної ідеї, за допомогою якої ці сповідники інтелектуального чуда тотального й абсолютного обіцяються щасливо урадити усі кризові питання. Подібно така ж надмірність надходжень вже матеріально-сировинних, внаслідок кримінального грабежу ближніх, стає прокляттям чи згубою цих паразитів та споживачів чужорідного й не виробленого власною розумовою та фізичною працею добра. Ставка на якусь рятівну віру, на поміч зі сторони сил надприродних, на вичерпання історії у якійсь супраїдеології метою має заощадження на розумовій роботі з приводу конкретних викликів розвитку культури, - і зрештою сповідникам чуда це вдається: інтелектуалізм суспільства підбитого тоталітарним чудом згасає, глупство прикрите виконанням ритуалів стає домінантним, суспільство ціпеніє.

Хоча війни минулих часів нерідко прикривалися посиленнями на ідейні розходження між противниками, проте підспудними їх причинами було корисливе загарбання багатств. У сучасних же умовах задоволення у різних вимірах політичної, культурної, побутової достатності життя кожного народу, то війни між ними починають точитися вже переважно із саме ідеологічних присікань один до одного. Здавалося б, знічев'я. Порівняно із днями ніби минулими, коли обумовлена людським інтелектуалізмом переконаність у духовних чинниках буття світу делегувалася на конто різноманітних Богів та догматизованих приписів віровчень, - то теперішнє перебирання вже суто людською суб'єктивністю на себе виключної відповідальності за долю світу робить для останнього його буття загрозеним. Підтверджуваний прогресом, передовсім технічним, факт залежності змін саме від творчих до нього підходів, піднімає на поверхню соціального ативізму просто психічно хворих. Оскільки ж порозуміння і співробітництво у сфері духовних особливостей кожної із сторін відмінні взаємною їх несумісністю, то у сучасних умовах їх зіткнення сягають реалій не лише війни, а й такої війни, де не може бути переможців.

Враховуючи нестачі обумовлені браком власної працьовитости та близький до нуля відлік з первинної базу достатку, то вдале грабіжництво з максимумами присвоєнням чужого і мінімумом витрат на силове правопорушення, - піднімає бандитську справу на рівень недефективности. Одначе навіть при уникненні покарань за господарювання базоване на нещастях жертв грабежу, то означені споживачі є приречені на відставання, на біг навздогін творчим і продуктивним спільнотам. А ще й левову частину здобичі витратять здобичники на зброю та інші види організації ними війни проти правдивих господарів. Не менші, але вже ідеологічні ресурси бандитів ідуть на вигадування ними химерних причин і звинувачень проти жертв. Порушення гвалтівниками норм поведження пов'язана з таким же їх аномальним світосприйняттям. За успіхи паразитизму його ініціатори платять власним глупством. Рашисти збилися з ліку артикулюючи розмаїті рації та міфи за якими їм треба повбивати українців та поглинути Захід. Правдивість, правозаконність, людяність не входять до чеснот довірливості московського експансіонізму, який не може не порушувати кордонів фізичних чи ментальних. Недодержання логіки та протиріччя у аргументах нападу є не вадою, а призначенням подібних аргументів. Відповідно марною справою є вмовляти питомих збирачів відмовитися від традицій і сутнісної культури їх існування. Натхненням мобілізації та одностайности є месіанізм. Імперський патріотизм і захист атечества на теренах сусідів, від яких лише захищаються, дозволяє нехтувати життям мас москалів. За усіх часів на Московії її реформи викликалися потребами ведення загарбницьких воєн.

Політико-правовий, науково-технологічний, мистецький розвиток забезпечується належними у цих галузях знаннями. Інерція ж монгольського збиральництва, що тримається протягом вже кількох сторіч, є способом існування, а не нелукавим глупством, яке лиш обслуговує це паразитування на чужих статках. Споживацькі спільноти приречені поступатися виробляючим не лише через порушення права, а ще через бездарність у власній працьовитости та глупстві, які й обумовлюють бандитизм як спосіб існування. А недостатньо розумні шкодять тим самим собі. Глупство і некомпетентність ходять під ручки у обнімку й приходять до неуспіху. Ставка на кримінал і насильство – не від великого розуму. Хоча обранці переступу втішаються успіхами своєї професійної вдачі, однак їм зрештою доводиться на користь оборонців права платити високу ціну спокути і покарання за віру у збагачення через здобичництво. Московці, які у торжестві під супровід фанфар відправляються у черговий завойовницький похід, потрапляють у пастку, що її їм підступно підстроїла удавана жертва. Глупство агресивности, закамouflьоване навіть під борг месіянства, залишається тим, ким воно є. В умовах права трофеєм здобичника стає його фіаско. Якби у москалів не було б Путіна, то щось подібне до того чи до такого українцям слід було б вигадати і зробити.

Широко вживаним прийомом висадження сил та спротиву жертви є використання нападником не лише відкритого насильства, не тільки внесення розгардіяшу у таборі супротивника, а ще й висміювання жертви, збиткування над її цінностями, атака на фундаменти духовности, - з тим щоб заощадити на ресурсах агресії. Вдають глум і наругу щоб імітувати зверхність, - оскільки природа сміху увінчує перемогу.

Слова про відсутність у Московії кордонів, про ми своїх не кидаємо, образи на держпереворот на який насмілилися сусіди, звільнення територій, про торжество Світової революції і боротьбу проти світового капіталу – є художнім оформленням світоглядної впевнености, що це народи з їхніми вітчизнами захопили вікодавні землі московські.

На думку інтеграторів, то зогнила і збоченська Європа підлягає знищенню, тому що лише Московія залишилася правдивим носієм європейських цінностей. А самостійників треба ліквідувати, завдати упрещаючий удар возмездія, тому що вони є рідними настільки щоб стати одним єдиним із російцями народом.

У комуно-совітській подобі Московія дійсно задалеко просунулася на схід Європи. Зупинкою цього руху є не лише євро-атлантичний вал, а ще розподіл Московії на частки. Можливо у сьомому році війна буде зупинена.

На доданок відсталі удавлюють благополучних ще й імітацією незрівняних переваг.

Бандити зайняті перекачуванням підбитих ними благ собі за щоки, до своїх засік, до своїх авуарів. Особливостями ж московства є те, що там крадуть цілі сусідські батьківщини, а бенефіціаром здобичництва є верховний пахан. Він же є чинним суб'єктом російської історії збиральництва. Й у тому ж категоріальному апаратів змови посвячених розглядають у московстві дії противників московського експансіонізму, як дії суто конспірологічні, обумовлені виключним суб'єктивістським русофобством ворогів великоросійської місії збиральництва. Європейського штабу демократія, права підприємництва, поле права й дотримання гуманітарних прав результатом мають чи тяжіють до розширення самоправності й добробуту аж до приватного членства у суспільному загалі, - тоді як у Московії усевладні повноваження підгрибає під себе вождь із своєю служилою клікою, товари так само централізовано звозяться у Москву, а вже інші права та пожитки видає звідти, розбирає, розтягує та відгвинчує уся інша московська маса, як може, у спосіб крадіжки та саботажу стосовно служилих зобов'язань накладених на масу вождем і його клікою. Обожнення оточеного ворогами гасударства, ще й у місії порятунку інших народів від загроз їхньої самоправності, є модусом поведінки й реакцій не лише інтелігентщини, а й замикаючого московита. Інспіроване вигаданими ворогами змовництво й утаємничені заколоти, як фактор випадковості, дійсно є цілковито й сповна не останньою причиною поворотів політики у московській історії. У московстві партія сектантів стає спроможною як не перевернути Расію, так замахнутися на переіначення обґрунтованих у соціумі закономірностей. У московстві варто пантрувати за демагогами, заколотниками й запроданцями, вірянами чужого атечества, шпигунами, закулісою, за агентурою яка безжурно дурить любителів вірувань у неймовірне.

Насадження облуд та інших форм віднімання розуму у об'єктів нападу є для нападників вдалим заощадженням на ресурсах ведення війни з віднімання у об'єктів нападу ще й життя та майна. А війна як вид встановлення диктаторської влади над поневоленими й експлуатованими є проявом прикрого для нападників невміння досягати означених цілей дешевим облудництвом ментального перероблення жертв вже на паству відданих секті, яка б безжурно дзвеніла кайданами у такт відбиття ритуальних поклонів.

На доданок до артилерії, то метиковані імперіалісти проламують проходи до чужих отчин ще й розмовами про те, що у утвореному об'єднанні не буде розбіжностей між інтересами тих, хто їсть та тими, кого їдять. Імперці розказують, що: у рдянським Союзі ти щастя знайшла, у них вистачає кебети не розповідати, що: це і була Росія, тільки по-іншому називалася. Всупереч тому, що відображено на політичній карті, єдинанеделімци стверджують що імперія існує, а державного утворення іменованого Україною нема. Хоча як політичне утворення вітчизна українців неодноразово зникала, будучи проковтненою черговим інтегратором, але для існування останніх вона завше ставала чинником їх розпаду.

Учорашні комуністи, які від своїх номенклатурних посад були відтіснені на маргінеси допущення до тої влади-власности, яка вже на часі посткомунізму належить колишній чекістській криші цих комуністів, - закликають советський народ у поміч для повернення влади комуністам як борцям за народне щастя власности комуністів. А перефарбовані вже у демократів приватизатори й роздержавлювачі розтовкмачують советському народу, відданому вже офшорній бюрократії, що цих відданих своїм вождям московитів не обкрадав ніхто. З тої фактичної причини, що маса будівників комунізму й не мала нічого із надбань будування тою масою комунізму. Що декларації про власність совнароду на плоди його праці, а чи відняте ним від постріляних ним колишніх буржуазних власників, - залишається не більш як потрясінням повітря усередині стін ленінської кімнати. У той час як неофіти знищеного советським народом царської фамілії закликають той самий народ на поміч повернення влади-власности вже ідейним спадкоємцям умучених юдами.

Війна проти наці легалізувала червону імперію як рух патріотизму, і для її колоній, і як захисника Заходу. Закиди у фашизмі й досі у арсеналі посткомуністичних реваншистів.

Метою руху в сторону противну виродженню і загибелі є той рух у напрямкові життя, який життєвість збільшує, даючи надходження, втілення новаторських задумів, приносячи усілякі гаразди. Нормальним вважається отримання доходів і вигід внаслідок докладання зусиль праці; тоді як мінімальні чи провальні результати від внесків, або урізання і ушкодження вкладених ресурсів і планів розбіжними із ними плодами помилки і хиби, чи то спричинення аварій внаслідок неадекватного застосування знань і вмінь, - визнається заняттям небажаним. Між суцям станом речей та, з іншої сторони, інструментарієм зміни наявного існують ті відповідности, - іменовані як об'єктивні і доказові закони, - належне слідування яким дає прибуток; тоді як атака на область фактів і проблем вже не підходимими до останніх прийомами дає збитки. Постійною турбаниною і квестією креативної праці і творчості є істина, - та міра новаторства, прикладання якого до наявних досягнень і вартостей останні, хоча б, не зменшували. Людською культурою і є наслідок її прирощень від трудів спадкоємців, які розвивають і удосконалюють потенціали витворів від попередників. Аж окрім непростих і затратних шляхів слідування правдам існує зворотний до того модус і побит вже відносного збільшення доходів саме через заощадження на витратах слідування правді. Існує публіка, яка сподівається на користі і зиски для себе, коли, - замість внесків у продуктивне виробництво затребуваного ним підвищення продуктивності праці чи конструктивного підприємництва, - означена публіка береться не тільки уникати згаданих своїх витрат належних, як ще й хапатиме не належне їй. Тому прогрес і не є картиною незворушної поступальности, бо не припиняються і не стихнуть засоби та хватки обійти необхідні для того труди й закономірности. Як різновид спотворення реальности на затиснення її у вузькі містичні формули, то тоталітаризм і є видом економії на доконечних для достатности правди засобах. Означені прихильники обману, через вдавання до чудес та насильства, своїм бізнесом роблять ту мінімізацію внесків стосовно задумів розжитися, яка стає не так внесками, як виїмкою чужих ресурсів. Вадами зони примусу й контролю є бережливність на необхідних для прирощень культури відповідних внесках. А коли прийоми змін і амортизація не тільки не відповідають логіці речей і станам справи, як ще й на останні нападають робом свідомо руйнівним, - то доводиться сподіватися або на фіаско, або на результат навіть протилежний наміченому, або на непередбачене навіть у вимірах хаосу, або не сподіватися. Попри задум переступників отримати зиск від переступу, - результат є непередбаченим, хоча й проблемним, але розміщеним певно не у площині добродітства.

Тоталітаризм це манір обшахраїти необхідність на шляхах урізання слідувань їй. Це розходження між засобами і цілями аж до вимірів - зовсім. Тоталітаризм є осібною сукупністю ходів збагатитися на споживанні свої жертв. Так для входження у секту, то жертв, вже як парафіян, зваблюють обітницями чуда, вірність сповідування якого подають більш прибутковим заняттям порівняно із необхідними для успіхів узвичаєними трудами. Або ж до секти рекрутують обітницями винагороди десь колись і подалі від місця складання жертви тут і зараз на користь означених обіцяльників. Або ж однією із якостей зони є культивування нехоті до мирських благ із заміною на потойбічні висоти духовности віросповідання з тим, щоб його вірні не надто перебирали на себе блага мирські, аби останні діставалися управлінцям духовності. Або ж автори демагогічних марень та химер наділяють себе посвятою у святість з тим, щоб відвести від себе критику. А то перевагами, порівняно із засадами адекватних відповідей на об'єктивні проблеми життя та розвитку, оголошується підпорядкування усіх та усього одномірному порядку. А то мобілізаційне гуртування, дисциплінарне послушення, неприпустимість відступу від заданого порядку спрощення протиставляють нагодам видозмін засобами ринку, свободи, підприємництва. Або ж прибутки для зони інтеграції її організатори пропонують отримувати через заощадження на заробітках працівників, через відмову залежності приходу від внесків до розподілу праці. Повсякчасним для усіх варіацій зони неволі є ресурс прямого пограбування ворогів, яких для того вигадують і виняють у надуманих переґрішеннях. Подібні сурогати дають маржу, яка із суспільним здоров'ям або розходиться, або співпадає із хворобою, або ходить поруч.

Дарма що нацисти і британська демократія домагалися домовитися між собою, аж кожна із сторін зокрема пішла на пакт чи союзництво із совітами, з використанням ресурсів комунізму вже у конфронтації між собою у рамках кола культури Заходу. Дарма що запозичений там соціалізм використовувався совітами як антипод антизахідний, аж вдавання до капіталістичного господарювання сталося запорукою як утвердження, так і прикінчення комунізму. Дарма що московці у бажанні бути легітимним спадкоємцем і виключним плодом європеїзованого українства оголошують себе єдиним і нерозривним із українцями народом, аж саме тому самоправне існування останнього ці інтегратори чужого добра вважають засадничо неприйнятним, засаджуючи в Україну та українців допустимі бомби.

Не зважаючи на силові і політичні протистояння між західним світом та совітами, попри тривоги і ризики реального застосування реальної ядерної зброї, як гарантії безпеки соврежиму комуністичного лагера, останній виродився поки ще без переростання холодної війни у гарячу. Не лише всупереч загрозам світовому миру зі сторони Московії, як саме завдяки їм, склався концерт сил зацікавлених у усуненні реалій та перспектив розширення на народи комуністичної іпостасі московського збиральництва. Внутрішніми спішними підкладками припинення совСоюзу стала неможливість продовження архаїки кріпацького господарювання навздогін господарствам і країнам підприємницьким, особливо на часі інформаційному. Ставка на розтрату трудових та майнових ресурсів полеглої самодержавної імперії дала імперії більшовицькій той ресурс продовження вже комуністичного споживацтва, який вичерпався не лише фізично через нестачу задоволення соціальних пайків для трудозобов'язаних підданих, аж ще й саботажем та імітацією продуктивності регламентованої праці на якій неможливо законно створити бізнес. Скорочення чисельності совнароду, занепад достатків та зростання злигоднів серед уцілілих, безперспективність сплати за жертви і ентузіазм ударників у очікуванні Світлого майбуття – пішли не на користь реаліям останнього. Совіти скиснули не лише від репресій та спецпоселень, як - від послаблення репресій проти ще не знищених ворогів совнароду. Позитивами негативного ставлення до планового централізму стали прагнення червоних директорів заробляти на ввірених їм підприємствах. Із вимог до партійних начальників: не заважати, то вимоги начальників над фондами переросли до вимог усунення власне компартійної верхівки. Більшовицькій номенклатурі, яка заграбастала майно та владу передуючих збирачів доби царської, закортіло повторити експропріацію вже спадку комбудівництва. Що попри видимість комуністичного суїциду для його одержавлених чиновників, - які у векторі розвороту до прокапіталістичного роздержавлення заходилися обіцяти створення власників більш ефективних, аніж у попередніх своїх ініціативах розвороту до прокомуністичного одержавлення, - цей удаваний антикомунізм не тільки не стає втратою, аж навпаки, бо трансформація істеблішменту Московії із номінальних слуг народу вже у юридичних власників активів та фондів створених тим народом вважається гідним приходом за ціну відсунення убік комуністичних утопій. Додатковим загоном, який напосівся на те, щоб розпотрошити зону комуністичних порядкувань, є ті ліберальні, правозахисні, дисидентські стосовно агітпропу рухи у контекстах спорадичного московського проєвропейства, ідеологія яких була використана усіма опортуністичними противниками комунії. Провідним трендом ревізії совітського тоталітаризму є традиції імперського грабіжництва, здійснювані братками мафіозних угруповань що направлялися і були обслугою караючого меча партії професійних чекістів, які у свою чергу не тільки не виконали свої призначення захищати режим, а злилися у симбіозі із бандитами, які дорвалися до еліти, та елітою, яка зросла до бандитизму. Додатковим союзником стало агентурне москвослав'я, яке до перестройки переслідувалося за недостатнє його великодержавство. Проте урізало зібрання народів не сама корупція, а втеча недомосковлених у колонізації народів. Основними вигодоотримувачами від шматування підупалого корпусу збиральництва стали не так місцеві олігархи, як Захід, куди афілійовані із ним державці качають приватизовану сировину, активи, капітали. Вестернізаторам поки вдається стримувати мілітарний реванш зі сторони совнароду та організаторів його грабежу.

Порахувавши число загиблих як від нацистів, так і від імперіалістів совітських, можна було б вияснити, а який же із режимів був небезпечнішим. Одначе для правоти подібних об'єктивістських суджень не обійтися на доданок ще й без позиції, точки зору чи без врахування окремих національних інтересів виконавця цієї рахуби. Ленінці та гітлерівці можуть успішно на рівних змагатися між собою у вчиненні народам нещастя та іншої рахуби. Для людей, які стали неживими внаслідок бійки між собою нацистів і совітів, то саме ці обидва режими є винуватими у означеному злочині; аж всупереч цій трагедії, то люди, які після неї та внаслідок її залишилися живими, можуть за це парадоксально дякувати цій же агресії одного режиму злодійського концтабірного проти агресії іншого злодійського режиму, коли ці концтабірники знищували один одного у своєму братовбивчому тоталітаризмові, анігілювалися чи вичерпалися у силах руїни навзаєм, - бо домовленість та порозуміння між цими суперниками за світове панування, вірогідно, обійшлося б світовій спільноті ще дорожче ціною ще більших жертв. Осібно кожен із цих паліїв війни є правим у знищенні своєї антитези, а хибують вони проти життя і свободи народів тим, що ці загарбницькі режими взагалі виникли. Ті, які союзничали на стороні гітлерівській, так і на стороні сталінській, - лиш тоді могли б бути правими у своїх заняттях, коли б вони тим самим були б ще й миротворцями, а не виконавцями смертовбивств. Нацисти оправдовували перед світом свою агресію, самі для себе вбачали покликання та затребуваність у тому, щоб зупинити експансію комунізму та московщини – й пішли для цього на жертви німецькі; свою місію на комуністичне звільнення світового пролетаріату та правоту свого збиральницького експансіонізму перед народами світу совіти доказували бійкою проти нацистської Німеччини – й пішли для цього на жертви московські. Своєю війною один проти одного та проти світу ці обидва тоталітарні режими продемонстрували свою потугу. Англо-американці зробили, змушені були зробити цинічно вірну ставку на союзництво із совітами, як із більш потужною силою у зударі між обома тоталітарними режимами. У контекстах трагедії убивчої світової війни, то народи звільнені від загроз нацизму та совітизму мають ще й подякувати кожному злочинному режиму за те, що зокрема кожен із злочинних режимів у самовбивчій бійці між собою виконав свої призначення на зупинення свого противника. Що й обійшлося народам у неймовірні збитки для культури та людяности.

Збитками від агресивних тоталітарних режимів є розорення об'єктів їхнього нападу. Насторч цьому якась провіденційна хитрість долі проявляється у тому, що агресори тим самим на доданок ще й себе самих винищують. Глупство є самовбивчим.

Не лише підходимо, як ще й конче необхідним для організації московського експансіонізму, звичаї якого й вичерпують історію та смисли московства, є централізм, бо без підпорядкування дисципліні готовності на жертви ніяке військо не рухається. Цей авторитаризм, який свого апогею дістав за концтабірної доби комунізму, становить загрозу передусім для ще не поневолених ним народів. У меншій мірі тоталітаризм загрожує його учасникам, оскільки останні мають достаток і утримання від самопоїдання у зоні дисциплінарного споживацтва, харчуються з ефективности власних нещастя. Але поперек загроз від московського централізму треба зауважити, що стратегія усунення гроз московства полягає не лише у спротиві московству через бійку силову, а, - парадоксально, у тому сприянні його специфічності, де б московці були б замкнені у карантині власної достатности, коли б їм доводилося шукати корм саме у внутрішньому стані із знаходженням там чергових ворогів. Дай Боже їм кохатися одночасно у любові до комуністичних вождів та до царів, у антикапіталістичному комунізмі та у поверненні до підприємництва з ринком, ріднитися із усіма народами аби їх там помосковити й вихолостити. Токсичними умовами для войовничого централізму є умови мирного співіснування. Існуванню московського розходження із життям вільних народів суперечить саме невідповідність московства життю вільних народів. Коли одномірність вступає у протиріччя із потребами повноцінного розвитку, то тоді не останній запропаде, а одномірність. Не треба лише переплутувати організованість вільних народів та, з іншої сторони, централізм що потребує нових жертв.

Спочатку у більшовицькій програмі злом оголошують крупні монополії які душать дрібних підприємців, - а потім революційним розв'язанням взагалі із капіталістичною приватною власністю роблять комуністичне одержавлення, тобто доведення централізації до крайнощів з відповідним знеціненням особи та людини.

А коли спочатку більшовики розстрілами знищують ринок та власників, обгрунтовуючи віднімання чужих життів та присвоєння чужого добра саме потребами історичного поступу, - а потім у тих же цілях організації ефективного виробництва номенклатурні нащадки одержавлених бандитів беруться перетворюватися у олігархат псевдопідприємців й відроджувати подобу капіталізму з правовою демократією та ринком, то виникає питання про доцільність жертв громадянської війни, депортації народів, концтаборів будування непобудованого Світлого майбуття.

Коли московити переконують себе про мрії народів упевнених нарешті таки розпрощатися із власною долею, свободою, ідентичністю, існуванням на користь зверхности московитів з перетворенням недобитих московитами самостійників вже на справжніх московитів, - то виникає питання про наявність глузду як не у видуманих московитами своїх майбутніх рабів та пахолках, так у самих московитів. Коли московити переконують себе у тому, що народів яких вони русифікують не існує, - то існуюча русифікація народів на знищення особливостей народів разом із поки ще не знищеними народами випереджає плани не лише московитів, а й колонізованих ними народів на звільнення від окупантів.

Суміщення тези про загниваючий умираючий капіталізм що йде у прірву історії як переддень світової комуністичної пролетарської революції та, з іншої сторони, тези про наздогнати й перегнати – може чудувати хіба що публіку тверезу, але не партійні завдання поставлені для советського народу.

Бути вдячним ворогові за той напад, який призвів до успіхів сторони супротивної ворогові, є не лише формальним противенством антитез цілей та наслідків, є не лише чинником щасливого користання історичного хаосу у пошуковій ресурсів від противного, є не лише вдалим маскуванню провокатора під жертву, - як пошук самототожності у протилежному, іншому, відмінному є свідченням несамодостатності пошуковця. Подібно до того як більшовики вдячні капіталізму за диктатуру пролетаріату, яка є і наслідком поступального продовження експлуататорства кількох крупних монополій усе ще ринкових і, водночас алогічно, є наслідком ліквідації експлуататорства вже у єдиноцілісній одержавленій пролетарській диктатурі плановій; чи - у випадку нападу реваншистів на малоросів, зобов'язаних за це формуванням у собі відмінностей від рускава міра.

Останньою лайкою, клінічною ненавистю, презирством, гидуванням, погрозами, прокльонами, звинуваченнями, спотворенням фактів та власне логіки критиканства московські імператорці шпетять українців на доданок до вбивств, пограбувань, поневолень України ними ж. Здавалося б, що непотрібного варто уникати; обвинувачення потрібні для розлучення із жертвою у спосіб нападу на неї ж, але - не для одруження на ній. Проте московитам нелюбі лише вільні українці як господарі своєї долі української, заміна яких на вірних малоросів відкриває вже любов московитів до усього колись українського.

У розширенні своєї любові й покриття нею жадаючі її народів московити перебувають у постійних та безперервних клопотах здобуття собі нових батьківщин у спосіб оголошення віднятого ними від народів вже своїм споконвічним, - проте для обдарування поневолених русизмом, - то московські саможертвці чомусь приходять із своєю артилерією. Любов до збиральництва, як історія відкритості до сусідніх земель та народів, чомусь для останніх вичерпується визиском новозавойованої московитами батьківщини поцупленої.

З однієї сторони московити співають про: нам не страшні не льди не аблака, стверджують про неіснування таких фортець яких би не узяли більшовики, про невідворотність світової революції та звитяжне месіянство Рускава міра, - а, з іншої сторони разаблачують й обдаровують вищою мірою соціального захисту тих, хто натяками дозволив собі покепкувати з усіх вождя усіх народів.

Здавалося б: коли Україна викликає у москалів відразу аж до ненависти, - то треба було б сторонитися неприємного, а не нав'язливо за допомогою гармат та літаків туди пхатися як непрошені; а коли українці викликають у москалів приязнь аж до проголошення їх одним народом рідним із москалями, - то не треба було б за допомогою кораблів і ракет убивати українців та руйнувати Україну. Одначе зброя, що її застосовують задля смерті українців, пов'язує у вузол уривки протиріч і нерозумінь у мозкові москвичів. Між вважанням москвичами теренів України рідними московськими та обстрілом москвичами цих теренів нема дисонансів та сумнівів у доцільности обидвох позицій разом.

Щойно як не встигли большевики зруйнувати: централістичне самодержавство, російську імперію як тюрму народів, пообіцяли припинити визиск трудящих, прикрутити вірування у чудеса під проводом казенного москвославія, - аж тут же притьмом заходилися будувати: диктатуру пролетаріату у особі комуністів, збирати народи що рушили до власного суверенітету, запроваджувати трудову повинність та колгоспи, організовувати комуністичне виховання трудящих. Допіру не встигла російська демократія проголосити незалежність ерефії від обтяжень спадком витратного утримання країн антиколонізаторських рухів, лагера соціалізму, республік совітських як непідйомних і збиткових для ерефії, - як тут же заходилися: конфліктувати із капіталістичним Заходом, повертати до рускава міра народи що від нього відсторонилися і рушили до НАТО. Нікотрий питомий москаль не може виступати проти того, чим впродовж свого існування займалися усі їх покоління, - а коли тамтешні ліберальні унікуми пропонують пригальмувати у збиральницькому експансіонізмі, то вони не можуть не бути п'ятою колоною запроданців, шайтанами, підстилкою гнилого Заходу.

Протиріччя і безлад, що їх постійно серед сусідів як потенційних жертв провокує довкола себе московське царство з метою створення таким чином сприятливих умов атаки на довкілля та задля братовбивчого ослаблення противника, - є наслідково пов'язаним із мобілізаційним зміцненням всередині війська самих нападників московських. Таким же причинним пов'язанням, - з розвалом ворожого війська та зміцнення свого, - є удаване зображення збирачами із себе чи то позиціонування самих себе вже як жертви довкілля країн і народів, які, буцімто, тільки й мріють на свій копил поводитися як москочити, підгрибаючи чуже. Позиції страдництва і потерпілої від сусідів безневинної жертви їхнього зла, змінюються швидко і циклічно у москочитів вже на позиції покарання цих супостатів на заході, на півночі, на сході, на півдні і ще деінде, включно з повсюди і завше.

Миготіння рівнянь москочитства чи на західні, чи на антизахідні, чи на китайські вартости; сповідування комуністичної філантропії чи буржуазного стяжательства; рівняння на самовідданий колективізм чи на помри ти сьогодні, а я завтра; проповідь миролюбства заради практики війни, або навпаки; релігійний фундаменталізм чи розстріли попів та висадження каплиць, варіативна індиферентна моральність; готовність зговоритись про що завгодно і тут же похерити домовлености, - то ці наявні протиріччя у ментальности свідчать, скорше за брак відповідальної свідомости. Проблеми з мозком – у його носієві. Рашизм це наклеп на порядність. Виключною ідеологією москочитства є відсутність будь-якої ідеології, абиякої навіть містичної визначености. Москочитам байдуже що втрачати, що здобувати, - аби лиш при цьому наїстися владою над уцілілими. Утім, перманентно модним і затребуваним у аварійних ситуаціях є для москочитів стоп-кран під назвою назад-до-європейства, бо навіть імітація руху до потенціалів Заходу правила їм виходом збереження.

Марно докоряти і тицяти збирачів у факти порушення ними логіки чи перекручення ними дійсного стану речей, бо саме це і є метою внесенням ними збурень у перебіг порядку подій, щоб цим самим забезпечити ліпші умови свого на чуже полювання.

Хиби світосприйняття рашистів не у недостатньому ознайомленні із законами формальної логіки, у тому, що брак правосвідомости і глузду витіснений у них їхніми апетитами на чуже. Вони переконані, що мають природне право стріляти бомбами у жертву, коли та насмілюється на спротив їхнім зазіханням; вірять що жертва сама винна у тому що її добро приглянулося збирачам; упевнені у достойности свого здобичницького бізнесу.

Без порушення узгоджень логічного, то завдання тоталітаристів поєднати несумісне, - не станеться. Усе живе та осмислене проштовхують крізь вузький отвір терору та безглуздя щоб гібридний фарш тримався купи.

У опитуванні московитів перше місце зайняла впевненість у тому, що у лугандонії російські війська взяли гору жидобандерівцями. Друге місце опитувань про російські війська у лугандонії посіло твердження про іхтамнет. Або ж. У довільно якій причинній послідовності транслуються твердження про те, що у окупованому й аншлюсом привласненому Криму усіляких харчів повно, але Україна там улаштувала голодомор. Або ж. Росію на коліна не поставити, Росія вже піднімається з колін. Не меншим приводом пишання тим, що товари з самої Європи служить реклама про достойність імпортозаміщення. Або ж твердженням про один народ, відсутність різниць, нерозривне родичання братерське не заважає культивування просто осатанілої московської ненависті до українців. Ненависть до мерзенних пиндосів не відділити від щирих побивань про те, цим мерзотникам звідкілясь перепала така чудова інфраструктура штатівська. На відміну від усіх імперіалістів, то московити вбивають повстанських противників русифікаторства ні на що інше, як лиш для того, щоб принести себе у жертву на користь тим колонізованим ними народам, які не можуть не марити щастям перетворення себе на ресурс московських апетитів. Або ж, саме неповторність, специфічна оригінальність, протиставність московства оточенню відмінних та лиховісних культур та народів має останнім слугувати аргументом безборонного розповсюдження на них московського боргу ошчасливлення світу його московізацією універсальною. Жодної несумісності не вбачають у тому що велику великоросію розвалила підступна змова нікчемної, нищої, нікудишньої зграї нелюді масонів, русофобських шпигунів, диверсантів антисаветчикав, тим самим улаштувавши глобальну трагедію, що призвела народи до сиротинства на розмір Московії, необачним визволенням від якої народи самі собі накоїли лиха, виправлення якого є під силу лиш рецидиву московського реваншу збиральницькому, у його святій місії порятунку заблукалих у гріху недомосковлення. Агресивний напад мілітарний на сусіда це примус до миру. Психологічне зомбування це недопущення фальсифікації історії звитяг атечества у спосіб кримінальної за це відповідальності. Боротьба за мир у всьому світі це оптимізація класової боротьби та ідеологічної війни за звільнення інтернаціонального пролетаріату від їхніх капіталістичних урядувань та чужої буржуазної культури національної. Непотрібність народові-переможцю споживання ресурсів України аргументується неприпустимістю її втрати для самоідентифікації московської галактики збиральництва.

Здавалося б, як щось тобі не подобається, то й не ходи туди. Але такі поради не для тих хто усе лучить до усього. Причинками нападу на подальших сусідів московські інтегратори висувають обвинувачення у лиховісності прилеглих народів, у недоробленій державності, окультуреності, у аморальності ще не підбитих ворогів, - але наслідками ненависті до вигаданих ворогів московити висувають любовне єднання із упокореними.

Нема, оскільки не може бути потреби звертати увагу на вимоги агресорів, які ті висувають як причину нападу на разі незадоволення їхнього ультиматуму. Шкідливо обговорювати із нападниками рації їхнього нападу, оскільки таких рацій бути не може. Без користі домовлятися у порозумінні із бандитами щодо меж та умов поступок їм, бо розумного, правового, окресленого у подібному захооченні подальшого наступу здобичників бути не може. Тоталітаристи завше висунуть ті вимоги, які жертва не зможе вдовольнити. Не треба у ворогів будити любов до нас. Замість того, треба займанців накривати артилерійським вогнем, і то не лише на вже окупованій ними території. Потім повторити те, що має дійти до затятих. Згідно рецептури, то Карфаген має бути не тільки зруйнованим, але й пересипаний сіллю. Логіку в злі, себто у нападі на чужі свободи, можуть відшукувати хіба що вже зовсім відморожені. Відповідно не варто довіряти чи делегувати чужинцям обґрунтування власних смислів та життєвих сил, які мають бути потужнішими за чужинство. Співпраця можлива лише у вимірах добродієвства, прогресу, людяности.

Для світосприйняття тих, хто усе з усім еднає у спрощеннях чуда, нема незлагодженостей між: іхтамнет авидакажете та, з іншої сторони: так буде з усяким. Єдинанеделімці будуть вбивати не інакше як для того, щоб цим викликати зі сторони жертви вже шанобливу повагу до святости означених великодержавців. Збирачі народів будуть народи знищувати задля умотивовування збагачення народів на подібну культуру збирачів. Будуть переконувати, що українці у боротьбі за незалежність від імперії тільки шкодять собі.

Суміщення переконань у власній величності та, з іншої сторони, небажання працювати власноруч власною вправністю, заміщене бажанням хапати чуже, – додає синергії розбіжностям розумових реакцій вже до синдрому шизофренії.

Хоча хаотизація притомности у масовій opinio, з доведенням її до обсецій вже неврологічного трибу, виглядає як керована операція з дезінформації об'єкта, як фактор ведення психічної війни, - проте нав'язування девіантних, асоціальних, аномальних переконань про те, що росіяни прибули із зірок, що пиндоси є ящірами, що античного світу не було, що росіяни володіли усім давнім світом, знаннями предків й далі до діагнозу безуму, є лиш інерційним продовження імперських аксіом про московське царство як спасителя світу, про загниваючий Захід, про оточення єдинанеделімства довкіллям русофобства й далі аж до патологічних симптомів ідеафікс, делірію, галюцинацій, піроманії, аутизму, ескапізму, ригідности, параної, перфекціонізму, марення, маніакальності, фобій, абулії, парамнезії, садомазохізму, клептоманії, булімії, гарячки, танатосу, деменції, маразму, - коли міфологія проімперського світосприйняття уражує самих споживачів як авторів власних же вірувань.

Коренем мало не усіх похідних від нього протиріч, з наслідками не лише ментальної руїни, а й фізичної кризи, є неможливість у пограничній московській культурі збиральництва узгодити між собою азійський номадизм та впливи європейського продукуючого штибу життя. Конфронтація між доміантним грабіжництвом насильницьким, протиправним, облудницьким, забезпеченим централізацією сил нападників, та, з іншої сторони, лібералізмом у житті політичному, підприємницькому, дослідницькому, яке є обумовленим потребами прогресу, - породжують безлад, амбівалентність цінностей, сектантську дисциплінарність з наслідками заціпеніння, відставання, а то й виродження у замкнутій на собі зоні тотального братерства так, що цивілізаційне розділення доходить до бійки між собою просто таки різних народів у, здавалося б, одному й тому ж російстві. Навіть для москалів їхній біг наздогін загнивачому й умираючому Заходу з месіанською метою його очолити та, водночас, внесення туди шкоди задля знищення цього сатанинського царства є не простим завданням. Не є можливим організувати виробництво у державі культура якої, політика якої, традиції поведження мас якої побудовані на крадіжці й силуванні народів.

Так само не можна іти на прою проти корупції у державі у якій посади й вигоди начальницьких посад забезпечені цими ж бюрократичними корупційними зв'язками. Безуспішним стає проповідування людинолюбства, високоморальности та порядности там де розв'язують класову боротьбу, де не може бути пересторог перед завданнями встановлення миру чи рускава міра для цілого світу, де уособленою у Органах диктатурою пролетаріату знищують ворогів Органів. Не може багатіти й процвітати держава у якій не лише цінности скромности та мучеництва, а й кримінальне законодавство не допускає підприємницького бізнесу. Годі й сподіватися на плоди творчих ініціатив та свободи у зоні тотального контролю та обліку, де непорушними є догмати й дисциплінарний режим порядку. Не може бути критики, хитань, виходу чи евакуації геть із згуртованих лав бійців там, де маси жертовно віддана своїм святим вождям, коли у свою чергу ця кліка слуг народу ще більше любить свою масу мобілізовану. На даремне вступати у переговори й укладати договори, дотримуватися норм та права із тим, які усі свої життєві гаразди будують на агресії та порушенні не лише домовленостей, законів, а й глузду та рацій. Порожнім стає наукове дослідництво й рух до об'єктивованих істин там, де маніпулюють чудесами та надприродним у очікуванні утопії. Культура зусилля якої, фрейм якої, змісти збиральництва якої націлені на колонізацію й окупацію людей і народів заслуговує на якесь відмінне її маркування.

Ставка та наполягання на осібних віруваннях містичних, на силовому порушенні чужих свобод ще не перетворює їх на доказові факти для загалу раціонального та правового. Твердження які не відповідають фактам подій та тверезим баченням об'єктивного; а також рівняння фактів і подій вже під однозначні вимоги тверджень; а також небажання змінювати твердження вже під вимоги фактів і подій – кваліфікують як нав'язливі маячення.

Які відповідають глибині колії і інерції традицій московського збиральництва. Так миготіння вимогливих звинувачень московців на сторону українську нагадують за логікою розмаїті аргументи вовка з відомої байки у його суперечці із здобиччю. А ще й подібна логіка доказів на московське поглинання українського має противні навзаєм тези. Так проголошення українського вже за рідне з наслідками відкриття артилерійського по ньому вогню; або ж війна проти Заходу з метою захисту його традиційних цінностей, зокрема у ділянці статевих взаємин; свої окупаційні війська називають асавабадителями миротворцями; або ж попервах розвиток капіталістичного ринку оголосили ворогом соціалізму, а потім вже його порятунком; - доповнюються тезами про неможливість припинення московського наступу саме з причин українського контрнаступу. Тут формальна алогічність замовкає під тиском виходу за її межі вже на простори парадоксів та абсурдизму. Психологічна війна прикметна непослідовністю і хаосом у масованому гінкому миготінні недостовірних версій. Цензура доповнюється поліцейськими дубцями, а то й убивствами. Реваншистська агресія проти укрнезалежництва іменується святим боргом повернення сусідських багатств оголошених споконвічно російськими; заяви про те, що то українці самі себе вбивають, сіють сумнів у потребах військової ерефійської спецоперації. Психічна атака доповнюється атакою на фронті господарчому. Ідеологічні облуди, щеплення на жертву галюциногенів, використання агентури соціал-ліваків, фейки - йдуть за статтею заощадження на озброєнні.

Тварини живуть поїдаючи одна одну і до цих окремих біоценозів, до ланцюгів живлення, до стосунків між порядками консументів нема чого застосовувати характеристики людських взаємин, коли з правових чи моральних, а чи прогресистських позицій відділяють винуватих від правих, чи не прирівнюють жертву і агресора. Тож навіть ті народи, які виходять поза межі права і вдаються до силового розв'язання між собою протистоянь, - не є однаковими, як то має місце між м'ясоїдними хижачами та їх здобиччю озброєною рогами. Люди живуть успіхами не людоджерства, а виробництва культури. Факт наявності супротивника ще не є фактом його правоти; ідеали людських груп бувають взірцевими і залежними не від самого числа їх сповідників. Себто навіть десятки мільйонів прихильників свого війська можуть бути не правими, а то й злочинцями; або ж істинними і достовірними можуть бути навіть гіпотези від вузьких груп пошуковців у їх суперечках проти тих позицій що їх щиро сповідують мільйони. Подібно й параноя окрім себе й власної самодостатності потребує ще й додаткових доказів на те щоб повчати прихильників тверезости та знань. Існують межі за якими допустимо сперечатися, а може й лікувати прихильників чуд.

Обстрілюючи Україну інтегратори вважають себе правими тоді, як на місці прильоту їхньої вибухівки перебувають оголошені ними: сатанисти, українці, українські військові, нацисти з неонацистами, натівці, англосакси, капіталісти, ринок, ворожі критики та дискредитатори армії рф, демократія, націоналісти, збоченці, шайка наркоманів, фашисти, русофоби, зогнилий Захід. А внаслідок улаштованої руїни на тому ж місці ствердяться: єдинанеделімство, великоросійство, адіннарод, денацифікація, расія всему міру галава, класова боротьба, рускій мір, патріатізм зацітнікав атечества, Святая русь, Світле майбуття усього людства, пролетарі усіх країн єднайтеся, московське православ'є церковне, Світова революція, мір ва всьом міре, інтернаціоналізм з колективізмом, звільнення від експлуатації, соціальні пайки нахлібниками і калікам, вернасть народа делу Партії, зони спецпоселеній, місія спокутної жертви Росії за спасіння світу від його гріховности, а також розклад дисциплінарного розпорядку видачі ударникам пиріжків з капустою за перевиконання понаднормових трудових зобов'язань. Особливостями людяности є нагода у її межах залишатися ще й невігласами, з послідами входження вже до числа кримінальників.

Здатність розумом пізнавати дійсні відносини у природі речей залишає людину усього лиш у адекватности із суцєю культурою ще й на ролях обслуги останньої, тоді як перетворення у визначальну цінність саме масиву позараціональности, невичерпности підсвідомих функціонувань фізіологічних органів мислення та чуттєвості безвідносно до логіки та об'єктивної мислительности у речах призводить не лише до множення химер та ілюзій, але стає свідченням повноти інтелектуалізму у його повноті заскалювань аж за межі реальности; підпорядкування наших пізнань не химерним уявленням про події у зовнішньому від нас світі надає усього лиш панування над останнім, тоді як провалля у пучину калейдоскопу відображень світореалій у замкненості у реаліях свідомості дає чуття реалізованості неможливого ніяк й ніде окрім відправлень у органах свідомості; наклепом на людину, знуцанням над безмірністю людяности, силюванням одномірністю було б розвернення людяности всупереч еволюції, коли б люди вдосконалювали лише доступне й не тішились би самодостатністю наших мислительних здатностей, тоді як наркотичне сп'яніння вже у простий спосіб безвідповідального ставлення до об'єктивного та фактичнопредметного з відповідним ігноруванням раціонального, ейфорія від освоєнь нездатного до освоєнь, себто втішання ілюзіями у непростий спосіб інтелектуального вигадництва, навіть без відповідного ушкодження фізіологічних здатностей мозку, - саме й доставляє радість свободи навіть у станах поневолення предметною необхідністю та можливостями історично обумовленої культури. Ця здатність мислення ігнорувати раціональне і є інтелектуальністю тоталітарних систем. Радість втечі від реальности, навіть без вибачення за освоєння надсміслів як засобу освоєння нижчих смислів історичного буття та окультуреної реальности, і є цариною тоталітарних вчень. Тоталітаризм це алкоголізм від надуживань ілюзорності.

У вождів, які переганяють стада народів із одного пасовиська на інше транзитом через м'ясобійню, особливу ненависть викликає осмисленість та її носії уособлені у інтелігенції, оскільки шляхи раціоналізму не є тими, по яких вождям можна рухатися на чолі жертвних отар населення. З боку ошуканців їхня як підсвідома так і це спрямована боротьба проти вільної думки, проти свободи людей і народів, проти наділення людей розумом демонструє методи та цілі любителів зони комуні. Тоталітаристи передовсім вбивають ту еліту, яка фахово наділена розумом та стратегією осмислення суспільного устрою, а тоді вже завдання впоратися із масою стає суто технічним завданням.

Коли масу підімперського населення спокушають долею рабів і вона ведеться на те, щоб замість прав, майна, життя мати любов та відданість до наказів любимого вождя з його органами, - тоді думка змушується замовкнути, споглядаючи услід ешелону зеків, що відійшов у нікуди. Коли на дні чи то у закутку того мозку зеків, який є вщерть переповненим фанатичним переконанням у зловорожість ворогів та у святість вождів, викликом залишаються ще рештки смислів, то відповіддю на витравлення раціоналізму слугує для тоталітаристів інститут абсурдизму, раціонально натравлений ними на знуцання, поглум, збиткування над розумом. Коли розум є особливістю людської істоти, то задля перетворення людини просто вже на істоту саме розум подавлюється тоталітаристами як сутнісний супротивник. Навіть природні інстинкти на життя чи на свободу атакуються ідеологами зони, із заміною потреб на добро вже збоченською вірою у добротність страждань, принижень, неволі. Втім наруга зонотворців над розумом має підкріплення та розвиток у руйнуванні інститутів визнаної моральности та права, у замахові на норми суспільного та цивілізованого життя, у замахові навіть на наукові істини. Опрошенці реальности та пропагандисти чудес починають свою експансію із знецінення власне цінностей, аби від цінностей від'єднати їхніх дійсних носіїв, замінивши останніх власним вождівством. А щоб маса звиклася з призначенням її у жертву й тому без спротиву потрапила наїдком до мисливців за чужим, то масу містифікатори виховують у тому, що жертвність маси і є її ж ошасливленням, що масовий аскетизм буде з надлишком винагородженим десь там кимось у потойбіччі позачася прилучення до святости. Розум, права, соціальні ідеали не просто знищуються, а для початку, як їх продовження, імітуються химерами.

Сповідники тих чи інших осяйних учень замахуються на володіння привілейованими смислами світоустрою, проте у невідповідність із останніми вступають вчинки самих сповідників. Домагання забезпечити процвітання через грабiж вичерпних ресурсів чи встановлення каторжного режиму є задачами навзаєм протилежними й тому руйнівними. За заведенням збиральництва, яке переросло у спiсiб життя, - то поняття чесности відносять лише до тих невдач, яким не пощастило дорватися до керівних посад, бо на переконання збирачiв крадіжка є природним заняттям, добродiнство є карою відсталих, що не крадуть, не вбивають, не обманюють лиш ті, яким заважають це робити високопосадові конкуренти. Улаштування колоніальних воєн задля встановлення миру у імперії є її практичною політикою, а не сум'яттям полярних цінностей. Диктатор розв'язує масовий терор наслідками якого стає народна до нього любов. Готують супротивника вбити не инакше як на те, аби викликати з його сторони шанобливу повагу до означеної терористичної сторони. Безлад насаджують, щоб втома від кризи сприяла й узаконила встановлення дисциплінарного одноманіття. Розмаїття суперечливих позицій само собою збивається у стовковисько під проводом фанатика мани. На ролі керівника пізнань та розвитку ставлять незмінні догмати. Допустимими засобами здобуття святих правд, моралі, права вважається вдавання до будь-яких навіть недопустимих засобів. Ворогів придумують не лише для силової розправи із жертвами які слугують харчами для бійців за народне щастя, але й для суперечливого перекладання на ворогів звинувачень у програшах тим підступним ворогам, необхідність знищення яких і оправдовує розправу. Життя вічне обіцяють тому, хто пожертвував своїм життям земним. Злидні у гаруванні на користь вождя, сардара й подібне не лише останні, а самі страждальці вважають стяганням достоїнств. Ницість духу зодягають у шати мудрости. Природа агресивности перебуває у дисонансі із безпекою породи самого нападника. Криміналітет одержавлюється. Й тоді він готується відправити із собою у могилу цілий світ який загрожусь збереженню тоталітаристами їхнього усевладдя.

Присвоювачі чужих пожитків не збираються навіть заморочуватися виправданням за своє збиральництво. Даремно інтеграторам розтлумачувати те, що їхні апетити є несправедливими, неправовими, такими що руйнівню порушують чуже життя. Без користі входити у порозуміння домовленостей із агресорами, совістити вказівками на нормативність людяности, вказувати на суперечність, алогічність, ірраціоналізм заповзятливости їхнього жору паразитарного. Критика природи хижацтва не спрацьовує супроти вроджених асоціалів. Атавістичним спадком інерції доби раціоналізму виглядає апеляція мисливців за чужим добром до вимудрених ними ж рацій на закиди класовим, расовим, иншим ворогам за ознакою не того що треба сповідання чи моральности на те, щоб призначені у жертву вороги припинили або експлуатацію трудящих, або відступництво, або те, за що поїдання означених супостатів виглядає відплатним встановленням справедливости. Самочинністю зла є воно ж. То лише за проминулих часів вегетаріанських борці за порятунку світу від його гріховности вигадували штуки про осяйне майбуття, аби жертва не смикалася у стремлінні уникнути зубів кліру спасителів. На часі, як то виглядає, для останніх достатньою наснагою їхнього кидка на жертву слугує їхня ж ненависть. Або ж, принаймні, інкримінація на сторону співумисників загниваючого заходу у їхньому даремному русофобстві.

Виходячи із позицій, за якими система святих вождів та відданих їм мас каторжан є системою зла та злочину, - то вступ у контакти із нею навіть з метою критики представляється не лише негідною для критика справою, а ще й опосередкованим визнанням систематизованого зла вже за якусь вартість. Бо настановами обачности є: не ходити на зібрання нечесливих, не брати нічого від крадіїв, сторонитися визнаного за неморальне. Не тільки безрезультатним, а видом неприйняттого насильства постає присікання до тих, хто увірував у свої манії та легенди. Пак проте утім одначе: протистояння беззаконню у спiсiб втечі від нього у якусь вигадану позаісторичну справедливість не може не ставати дозволом злу ширитися. Більш того, найбільш аварійні ситуації та виклики потребують відповідальної на них реакції, коли прагматика діла протистояння злу заскалює навіть у ірраціональне.

Питання про раціональні причинки московських апетитів на чуже – залишають московити без відповіді. У кращому випадку посилаються вони на дію потойбічних сил та незбагнених суперечливих чинників, або на законспіровані таїни. Розумних відповідей на рушійні сили і логіку поворотів московського збиральництва – не може надати будь-хто і поза московством. Прогнози щодо подальших кроків московського імперіялізму не сягнуть у якійсь вірогідності навіть тоді, як найбільш безглузді його вчинки перемножити.

Пояснення ерефією свого нападу на постсовітську малоросію, - яка приналежала і спокушала ерефіців безмірною і безнастанною черговою поступливістю запроданства на їхню користь, - не мають закінчень. Але містять неспівставні між собою тези. Так пропаганда про єдинорідність із українцями не відділяється від завдання знищення українців не лише фізично, а й так, щоб і пам'яті не залишилося. Московська маса крадіїв гуртується довкола рейтингу своїх вождів від радощів крадіжки і приєднання до себе шматків чужих територій; втішається від жертвних завдань ліквідації антірасійськава анклавів. Твердження інтеграторів про неіснування українців залишає без відповіді питання про мор в Україні озроєних збирачів, які таким чином платять за убивства українців за недостатню любов українців до люблячого їх московського царства. Так московці воюють проти натівців, - але поки що не далі як в Україні. Буцімто спроектованій Заходом як антіросія. Вторгнення в Україну ерефіці оправдовують як вимушену захисну реакцію на напад на Московію зі сторони штатників, британців, німців, Польщі, - які досі зволікають із своєю появою навіть в Україні. Напад пояснюють необхідністю повернути собі своє природне, що злочинно було ворогами у давні часи від москалів вкрадено. Московці лише бороняться, поки ще в Україні, від атаки зі сторони натівських русофобів. За твердженнями кремлівців, то вони збройно воюють щоб укласти мир. Мотивами обстрілу ерефіцькими ракетами українських громадян є, - як то виявляється, - звільнення Заходу від тамтешніх лгбт-спільнот. Так москвославний предстоятель проповідує: що смерть на війні з українцями змиває усі гріхи і треба зробити усе можливе щоб українці та росіяни не стали ворогами. Аварійність від сповідників догматичного глупства у тому, що вони вірують у власні придумки саме як у реальність.

Невміння організувати власне життя, неуспіх у віднайденні можливостей і обставин власної продуктивної працездатності для втілення там особистісних покликів і талантів, недостатність знань і фаху у освоєнні чинних соціальних взаємин та установ, вади повноцінної соціалізації та брак моральних стандартів добра, невігластво та неодоукованість – прикрими наслідками мають перекладання провин за це вже на якість потойбічні ворожі сили, що їх означені невдахи винуватять у утаємниченому змовництві проти так само вигаданих маячень про власну святість у бійці проти якої сили зла напосіли. Інструментом подолання практики невдач висувуються позаприродні чудеса, беззаконне силовий примус проти придуманих ворогів; дезорієнтація стає способом світосприйняття, а помилки – модусами вчинків. Невибагливий набір маній про переслідування костеніє вже як догматичне ідеовчення сакрального гатунку, непорушністю культів якого любителі казок та міфів відгороджуються від викликів реальності. Аж у тому то біда від глупства, що воно не зостається наодинці, а під його короєви підтягуються контингенти бандитів, махлярів, виродженців, інших антиподів людяності. Занепадництво купчиться за тяжіннями хаосу.

Небезпеки від практики грабіжництва, що його організують нападницькі режими тотального єднання, зростають нестримно, оскільки вступають у резонанс реверберації вже із ідеологічним обґрунтуванням грабежу. Ідеовчення про ворогів, напад на яких є боргом богообраних, - є видом маячень релігійного штибу, а тому тоталітарні віровчення виводять себе з-під загрозливої для них критики. Так достатньо не просто критикувати певні екзотичні теоретизування про місію жертвовного порятунку світу московцями, які прибули для цього на Землю саме з далеких зірок.

Загрозою від абсолютистських ідеовчень є те, що там відмовляють у існуванні об'єктивних речей, фактів та доказових істин, замінюваних сповідниками чуд вже на партійну пропаганду власних віроучительних містичних утопічних догматів.

Успіх у конструктивному, або ж позитивному змінненні обставин умовою має узгодження між замірами змін та, з іншої сторони, об'єктивністю обставин. Розходження ж між знаннями про предметні факти призводить як до незнань, так і відповідно порочні вміння впливати на ситуацію стають згубними вже й для сторони ситуації. Істиною називають як догідну співвідносність знань фактам, так і принагідну відповідність фактів знанням про них, - й саме подібна кореляція, а то й гармонія дає обопільно корисний плід прогресу. Тож задля усунення помилок, себто дисгармонії між замірами творця та закономірностями у природі об'єктивного, саме й вдаються до усілякої правдивості. Й навіть руйнівні заміри досягатимуть успіху, коли удари будуть наноситися у підходящі для цього точки. Але ані правда у резонуванні між підхожими навзаєм знаннями та феноменальністю наявних уречевлень, ані викликані недостатністю інформованості випадкові помилки чи зловмисне введення опонента в оману – не спрацьовують там, де сторона взаємодії й не прагне взаємодії впливу, засадничо є зацикленою на власних упередженнях чи фантомній мані, у своїй цілеспрямованості є відстороненою від довільно яких реакцій та реагувань на подразнення. Й тоді питання про непотрібність і недоцільність діалогу чи порозуміння із подібними нечулими суб'єктами чи об'єктами, не підвладними їх освоєнню, стають вже не актуальними порівняно із небезпеками породжуваними зі сторони цих чорних дір абсолютистського відштовхування.

Явище фанатизму серед сповідників замкнених на собі окремих сект, перехід від соціально прийнятних стереотипів і візій вже до неприйнятних, депозиція у позиції затвердіння у бездоказових догматах, із опозиційним запереченням усякої слушної доказовості, – породжується вже не так недостатністю входження у суть справ чи тривіальним невіглаством, як стає наслідком некритичного сприйняття вихоплених із сучасного інформаційного потоку тих модних казок, конспірологічних спрощень, якоїсь патологічної сингулярності, провалля у крицеву міць яких сповідники чудес або отримують втіху заспокійливої безпеки перед викликами нагальних запитів та проблем, або заходяться своїми маніями завдавати тусани по довколишній притомності та упорядкованості, як буцімто неправильній, на переконання цих претендентів на оволодіння абсолютним.

Серед живих істот саме люди є відзначеними допитливістю, ігноруючи інстинкти безпеки ми проникаємо у раніше недоступне, завдяки штурмові утаємниченого ми проникаємо у сутність речей, вміннями освоюємо природні ефекти і на основі створених законів творимо вже окультурену природність. А для творчого є потрібними годящі кадри, готові йти на особисті ризики і то не лише з причин імовірності прибутків у цьому бізнесі, а з причин, що не підлягають розумним поясненням. Серед креативщиків провідними є науковці, спроможність яких відкликатися на те, що зазвичай ігнорується зі сторони пересічної нормальності, виводить пізнання і вміння вже на нові небачені рівні; аж у лавах тих, хто атакує тривіальність та узвичаєне ревізує вже як забобонне, окрім науковців трапляються ще й диваки усе новаторство яких вичерпуються їхнім запереченням доказових фактів, бо на позитивні пропозиції ці фанатики модних маній не є спроможними. Проте заперечення реалій у спосіб протиставлення їм казок – результативно вводить у глупство, а не підіймає знане вже на досконаліші рівні. На відміну від науковців, які розширюють обрії цивілізації, то зациклені на наборі своїх заперечень сектанти зайняті зворотним: вони виступають у перших лавах наступу глупства вже на простори досягнень культури. Перегляд традиційних знань є аспектом їх якісного розвитку, але не тоді, коли заперечення передусе конструктиву. Поступ виглядає як втілення того, що ще учора виглядало неймовірним, проте втілення доказово неймовірного не доказує його належність поступові. Коли вдається щасливо відбитися від сповідників аномальних концептів, то подальшу небезпеку ці носії прикрих діагнозів становлять лише для самих себе. Тих, які ставали на хибні шляхи й припускалися помилок чи були каліками, то брутальні часи минувшини відсіювали у спосіб природний. Аж природний добір відступає за часів окультурення, надаючи збоченням та віруючим у химери не лиш виживати, а й людям нормальним нав'язувати химери як норму.

Зважаючи на якість мільйонів людей і кількість матеріальних ресурсів вщент розруйнованих і покладених у смерть з ходом війни тих країн і народів, які були союзниками чи противниками нацизму, які були союзниками чи противниками совєцького комунізму, - то пануючим є твердження з осуду тих тоталітарних режимів. Але існують супротивні, хоч і менш популярні на часі докси, що їх сповідують спадкоємці патріотів країн-учасників світової бійні у переконаннях за неадекватність немарнотратності, а то й необхідність сплати безмірних трат. Мовляв експансія самозваних арійців чи таких же месіанських бійців за звільнення пролетарів від капіталістичної експлуатації є не більш як відплатною реакцією за приниження у Великій війні відповідних шукачів земельного простору та таких же збирачів земель і народів; що хоча імперський реванш послідовників третього райху чи третього інтернаціоналу вже й у Другій світовій зазнав поразки й отримав результат безпосередньо протилежний заміром прирощення земель, - але як Німеччина, так і Московія довели світові, що їх не треба ображати понад міру їх терплячості, що вони є величні у відстоюванні своїх інтересів та самоправности. Змінює оцінки учинених злочинів не лише тривалість часу, як ще й практика виправлення чи рецидиву колишніх гвалтівників. За поразку свого нацизму Німеччина згодом отримала демократію і розвиток підприємницький; а за перемогу свого комунізму, то совітське зібрання помосковлених народів вже переконала, як наслідок, отримало територіальне його утинання на число ще не по вінця русифікованих народів.

Прояв наслідків навіть діаметрально протилежних штурмові зі сторони маніакальних прояв та атак на тіло перевірених на їхню корисність законів і затребувань суспільного розвитку, - є не так свідомим і заздалегідь запланованим дурисвітством, як саме непрогнозованість є законним плодом запевненого переступу. Руйнівники доказових правил та учасники бандитизму, сутністю якого є ошукати світи, чесно зайняті своїм бізнесом збагачення через нанесення жертви збитків. Серед тих, хто вдається до неправди, зрядям дій яких є не апробовані, надмірно ризикові для здоров'я та безпеки, різноманітні фантазійні гіпотези чи упередження, - то результуюче діяння перебуватиме у царині безладу та хаосу, або буде конроверзою і антагонізмом протиставним задумці, як відправній помилці. Зважаючи на те, що глупство, - себто зваби чудесами у обхід трудів необхідних для корисних загальові прирощень культури, - щасливо входить у обіг і адаптується тими, хто потерпає у різноманітних соціальних кризах чи приватних нещастях, то навіть щирі переконання авторів химер ошасливити своїми пропозиціями світ й порятувати його від таких же сфантазованих штучних нещастій і лих, візії прислужитися переїмам долі має вже на добро, - парадоксально обертаються злочинами і злом, як антиподом і полюсом протилежним коефіцієнтові годящих цінностей та обітованих утопій раювання. Як вид спрощення, передовсім ворогів на їхнє існування, то усякий витвір тоталітаризму є видом військових дій з результатом непевним, а то ще й усе йде шкереберть, оскільки перемога у війні з наступом на наступаючого супостата є надійним планом усіх сторін взаємного зіткнення.

Так ставка на диктатуру пролетаріату набула удатних розв'язань лише на відтинку знищення так званих експлуататорів, але не тих обов'язків безоплатної праці, які за фактом визнаються експлуатацією рабського штибу. Тоді як внесення роз'ятрень у коло західної культури, гоноровий замір її уполітизувати й перетравити зостався без змін на успіх у силу безсилля жертвних і марних трудів москвоінтеграторів. А трансформація як комунізованої, так і демократизованої, удавано посткомуністичної та псевдо вестернізованої Московії, лише посилилася у її умонтуванні у глобальні ринки та егоїстичні інтереси Заходу. Комуно-соціалістичний забобон щодо прогресивности тотального одержавлення й хосени від контролю над приватним життям не тільки вступили у конфронтацію із природними потребами людини, аж тому зона влади вождів якось дочасно протрималася, бо спорадично гоїлася вороттям до госпрозрахунку антисовітського. Большевицька блешня з наживкою на: землю - селянам, мир - солдатам, народам - незалежність, сталася не так обманом, як розворотом у протилежну сторону саме за потребами мобілізації єдинанеділітства засобами комунізації. Ідеали та практика тоталітаризму це конгломерат протиріч.

Від застосування негідних засобів, які не відповідають закономірностям того об'єкта, що його беруться змінювати хибними підходами до справи, - то результат, вірогідно, різнитиметься від планів експериментатора, наслідок може бути не тільки непередбачуваним, належним сфері хаосу, як ще й прямо протилежним; подібно до того, як і намагання отримати прямо протилежний підсумок від впливів на стан речей інструментарієм та прийомами неадекватними, - то ефект, правдоподібно, буде неочікуваним, належатиме сфері безладдя. Втілення фікцій, закамуфльованих під ідеали правди, тягне злочини.

Оскільки спричинення зла ближньому має місце не із самого мистецтва любови до зла, а з мотивів меркантильних, то за усіх часів рецепти добродійства шукали і знаходили серед припинення мирських причин бандитизму та переступів. Аж коли ще й винагорода за працю не вичерпується видами виключно духовної подяки, то усілякі рецепти на заперечення матеріальних прибутків підприємців та винахідників обертаються для суспільства втратою не лише мотивів, а й плодів поступу, - всупереч багатообіцяючим замірам приспати надуживання корисливості зі сторони фактичних грабіжників. Тож наполягання на впровадження і втілення у тканину буття ідеальних прожектів виключної любови до ближнього, - через механізм обоюдних змагань людей у власних пожертвах на вигоду іншій стороні, - стає можливим лише робом насильства над порушниками осяйних високодуховних прожектів доконечного щастя, коли ворогами останнього стають ті реальні люди, число яких може лише більшати у міру розходження означених химер із реальністю. Тому вожді утопій точно знають, що чим ближче до комунізму, то тим дужче зростатиме опір недобитої буржуазії, а робота славних Органів, - з виконання наступного шару ворогів які причаїлися у підступности, - зобов'язана лише розпалитися.

Так безпосереднім наслідком і плодом від обнадійливих взорувань на те, щоб джерела багатств віднайти у відмові працівників від заробленого їхньою працею з консеквентною підміною непотрібного заробітку вже на ентузіазм соціалістичного ударництва, - стає вахта під загрозою чи пострілів зі сторони конвоїрів, чи голоду, чи побиттям окремого саботажника іншими учасниками підрядної бригади в'язнів.

Так намагання знайти джерела пізнань у тій їх консолідації, яка досягається відкиданням проблемного дослідництва, видів критики та новацій як таких що відволікають і розпоршують мобілізаційні ресурси, то законним плодом від одномірної віри та таких же ритуалів у підміні ними проблем реальности та життя – стає глупство.

Так усунення із життя тих його проявів, які авторові замінив фактів: стяжательства, егоїзму чи потягу до дослідництва вже на противні ідеали: утихомирення у правді Божій чи на раюванні у комуні пролетарського інтернаціоналізму, - з відповідним прив'язанням не таких як треба вчинків саме із тими людьми які припускаються такого порочного, на думку самозваних учителів, поведження, - стає усуненням усіх неправильних людей геть із їх тілесного життя. У більш глибинні шари землі доводиться закопувати прошарки тих ворогів та відступників, які не відповідають вищим небесним ідеалам очищення від нечисті. Способом просування до Світлого майбуття невігласи пропонують зосередження на запереченні неточного, як їм здається, сьогодення та його закономірностей, - що й стає поглибленим поверненням до минулих днів, як до уявного ідеалу золотого віку, подалі від реальности та її проблем непідвладним означеним любителям занурення у чудеса.

Існують пройдисвіти, які на незаперечні реалії поступу накладають вигадані ними перегрішення, залякуючи ними довірливу публіку, а умовою звільнення публіки від острахів пропонують такі ж вигадані ритуали символічні з викликання чудес. З цієї різниці між нав'язаними картинами раю та пекла означені вигадники й кормляться, дозволяючи чи забороняючи пастві ті чи інші її узвичаєні заняття. Проте хибно, а то й неправильно стверджувати, що бізнес професійних віроучителів є обманом клієнтів, оскільки запити останніх на чудеса задовольняються. Значно гірша ситуація виникає коли дурисвіти маніпулюють силами не потойбічними а сущими суспільними законами, - що призводить до заборон існування людей, як ворогів ідеалу: одержавлення, правильної раси й подібне.

Догматичні приписи, насаджувані сповідниками контролю, неможливо ані підтвердити, ані спростувати тому, що ці приписи не тільки суперечать подібним же приписам, аж тези висувуються доповненням антитез так спритно, що зміна навзаєм полярних позиціонувань не піддається, ані контролю, ані раціоналізму, ані логіці, - а залежить від ситуативних випадків і поворотів часу боротьби проти вже наступних ворогів. Афектам уподобань та схильностям поведінки очільників секти тому можливо надавати доктринальних методологічних значень і братися прикладати їх, як буцімто затребувані гойні примочки, вже до будь-чого, - бо абстрактним, фантазійним, облудним константам пропедевтики ідеологічного штабу, замішаної на містиці і вірі у реалії чуда, не дано за будь-яких обставин перерости у адекватні закономірності подій і фактів. Правлячий клір висмикує із соборної ортодоксії ті догмати та інтерпретації, які актуалізують збереження влади. Патентований автор віроучительного осяяння буває, здебільшого, залежним від вигаданої ним окультної містики, а то й щиро є переконаним у реаліях запропонованої ним утопії усесвітнього перевороту, у переіначенні світоустрою, у настанні кінця цього гріховного світу; тоді як своєму перетворенню вже у історичний рух бувають подібні психопатії зобов'язані вже порівняно більш тверезому правонаступникові означеного пророка, який саме й займається практичним будівництвом інститутів культу, обмежує обітоване Світле майбуття географічними кордонами підбитими силою війська секти.

Визначальними мотивами переміни ставок будівників комунізму а чи на заборону власності, грошового і товарного обігу, - а чи на дозвіл власності, ринку, господарчого лібералізму; на руйнування храмів з репресіями священників, - а чи на створення підконтрольного чекістам москвославія і Святої Русі; від надій на концтабори з депортаціями, - а чи на послаблення цензури, полегшення заборон на існування недобитих ворогів народу; переслідування антиімперських визвольних рухів із подальшою заміною їх вже на комуністичне виховання і російщення, - а чи трансформація останнього вже у советський нарід та великодержавство Рускава міра; на одержавлення власності, - а чи на її роздержавлення; на класові битви за повалення ненависного капіталізму Західного, з подальшим переростанням боротьби вже за мир у всьому світі, - а чи на вписування приватизованих фондів капіталів та спадку від побудови комунізму вже у транснаціональні рухи капіталу; на неприйняття демократії з подальшою побудовою диктатури пролетаріату, - а чи вже ставка на правову законність, гласність, розподіл влад, вестернізацію, відкрите суспільство, гуманітарні права особи, націоналізм, - з рештою подібні діалектичні чергування суперечливих прийомів традиційного московського збиральництва є оптимізаційним пошуком удосконалення усевладдя кремлівської адміністрації.

Любителі чудес ставляться з особливим пієтетом саме до маніпуляцій з перемінами часу у дотриманні сповідання: від переростання колишніх реалій свого історичного руху вже у символіку прожектів розвернутих на майбуття; й навпаки: рух від культових ритуалів вже на переродження їх у омріяну реальність торжества учення. Паства просто фанатіє у доконаній правоті віровизнання, коли неспростовно, пересвідчившись, на власні очі бачить як виносять плащаницю чи Червоний прапор перемоги, сподіваючись що від цього воскресне Спаситель, й парадні полки гепатимуть чоботами по бруківці – і світ здригнеться, як то було колись. І минулося.

Поступом культури, її удосконаленням іменуємо картину і факт появи новаторських знань, високорозвинених технологій, - супроти розмаїття яких проєкт централізаторського єднання, контролю, підпорядкування усіх та усього під керівні начала зверхнього управління являє собою рух противний прогресу. Вадами видів тотальності є консерватизм, брак відкритості до винахідництва, є та неповороткість у пристосуваннях і видозмінах на краще, - яка у виконанні цих нелабільних примітивістів стає саме ненавистю до негідного їм світу, боротьбою проти ворогів, чистим негативізмом. У зоні панує ригідність, догматизм, нівелююча одномірність насильницька і кримінальна. Дисциплінарні порядки прикметні своєю химерністю, яка є реакцією на неадекватні знання та вміння тоталітаристів.

Можна дотепно сконструювати логіку тоталітарних рухів, вивести закономірності, вправлятися у дедукції чи індукції на масиві фактів із історії психопатичних режимів, - проте подібні теоретизування радше матимуть стосунок до дослідника, а не до об'єкту дослідницького аналізування, бо досконало смисли тоталітаризму мають проходити за статтею абсурдизм. Відшуковувати причинно-наслідкові зв'язки у вчинках любителів простих рішень – це займатися тим, чим означені любителі власне не займалися, у чому згадані чудотворці не звітували собі, у чому ті ж кримінальники досягли не прогнозованих ніким результатів. Навіть поняття хаосу, хвороби, зла, позалогічності, неймовірного – меркнуть перед вигинами історії тоталітарних режимів, не кажучи вже про дивні борозни у мізках їхніх провідників. Не так за тоталітаристами ховається якась таїна, як самі тоталітаристи за нею укриваються, виставляючи її перед собою тараном атаки на осмислені цінності. Тоталітаристи це лише команда обслуги довкола полишеного на підставу. Зводити риштування із раціо довкола концтабірної зони це не лише надавати забагато честі злочинам, а це ще й останні виправдовувати.

Супроти звинувачень у безпредметності тоталітаристи ставлять віру, назустріч закидам у необ'єктивності висувають козири волонтаризму, всупереч інкримінувань у омані тоталітаристи захищаються правдивістю утопій, інвективи за провокацію безладу тоталітаристи відшкодовують посиленнями на значущість революцій, позаісторичність виправдовують сакральним, дорікання за аномальність пружаються з надлишком компенсувати перевагами екстравагантності, пострікання у неістинності спростовують позакритичністю чудес, а вже як нападом на докори тоталітаристам у їхній спустошеності на смисли та розумність означені примітивісти та шахраї користають інституцією абсурдизму, що як остання прикметність тоталітаризму має рятувати його від домагань утилізувати утопічну ідеологію у конструктивізмі культури; коли зваби тоталітарних позиціонувань доводяться лиш практикою нашарувань із трупів перемішаних із перетравленим від грабежу, тоді усі присікання за невиконані обіцянки професійні тюремники відмітають посиленнями на недоступність своїх покликань не лише для раціоналізму, а й для позараціоналізму, переносячи змісти та оцінки своїх догматів вже у царину супокою абсурдизму; інститут абсурду є граничною відповіддю на історію втілення чергової школи тоталітаризму. Не маючи контраргументів ані розумних, ані позарозумних, - тоталітаристи вдаються до абсурдизму, аби спантеличити того супротивника, якому нічого протиставити абсурдові. Із рукава абсурдизму факіри зони виймають будь-яких кроликів. Коли агресивним примітивістам не допомагають вже й чудеса потойбічні, не допомагає оголошення людського інтелекту обмеженим в усіх його можливостях досягнути апетити означених шахраїв, - то вони вдаються до установки абсурду. Пасовище абсурду перевищує формати отари усіх тоталітаристів та їхніх прибічників. Звинувачення, які висувають суспільству тоталітаристи, та утопічні спокуси, які тому ж суспільству надають ті ж тоталітаристи, - лише імітують належність до осмисленого чи такого, що можна було б намацати поза ідеологією, бо логікою тоталітаризму є відсутність логіки, себто абсурдизм.

Неприсутність доказових розважань серед примітивістів, у яких розігрався апетит на загарбання не виробленого власною працею, зумовлена неможливістю підбору доказів на необхідність загибелі тих, кого агресори призначили собі у якості поживи на задоволення власного зголодніння. Коли хижакові треба напасти на жертву, тоді аргументи нападу не вміщуються а ні у негативну, а ні у позитивну осмисленість, тож аргументи нападу можуть бути просто абсурдистськими та віддаленими від смислів взагалі. Відсутність доказів на ненависть московських збирачів земель і народів щодо земель і народів пояснюється лише бажанням московитів запопасти ті землі і народи, коли ненависть править приводом нападу. Перед московитом тим більше неможливо виправдатися у правах на власні існування чим більше московит є голодним. Абсурдизм це технологічна причина експансіонізму. Для того, аби вбивати та жертви чуже просто необхідно перебувати поза людяністю та раціоналізмом. Беззаконня доведене до безглуздя не так підсумовує злочин, як його вмотивовує як причину.

Абсурдизм це просто технологічна необхідність зонотворення, коли землю вкрити мільйонами трупів треба зверху вкрити ще й монументами на честь звеличення ініціатора трупотворства у кількості монументів не меншій від числа трупів, - аби зона була виправданою, аби була непорушною, аби вбивства можна було продовжувати.

Одні громадяни чи громади свої переваги над недоліками інших громадян чи громад пояснюють посиленням на цінності які вони сповідують. Складається враження що змагаються між собою, головню, якісь ідеологічні абстракції, яких хіба що якась невідома доля чи причина призвела до втілення у ті інститути мови, етносу, традицій, які відіграють роль похідної обслуги стосовно деміургічного гегемонізму ідеалів; або ж громадяни чи громади дійсно чи скорше вірять у представлення аксіологічних ейдосів речами реальними, аніж у зворотне, відмовляючись сприймати під змаганнями за праведність, правду, право та подібними ликами вже суперечки між реальністю речей та достеменністю явищ. Людська культура тим і вирізняється від відносин у природній еволюції, що тут реальністю стають знання, а на основі пізнань формується окультурена реальність. Аж розлад у житті громадському починається з переплутувань специфіки ціннісних постулатів та відмінних від них законів наукових жорстко приторочених до дійсності. Ієрархічна високість абстракцій та віровчень стосовно речей на керування якими вони претендують тим буде вищою, чим більшою і виразнішою відірваність подібних метафізичних вигадок буде сторонитися природи речей. Мати справу лиш із високими ідеалами можна вдало лише дискримінуючи аргументи чи вагомість власне тих фактів, які не повинні затемнюватися просвітленням у настановах світоглядних. Вірування мають спиратися на підтримку того, що виходить за окреслене ними. Суперечки між мірами взаємного проникнення між собою різновидів божественного та природного мають відмінні роз'яснення у не аби-якій історичній тягlosti дослідництва. Проблеми відповідності законів та описуваних ними феноменів, співвідношення між знаковою системою та її предметною областю, питання істини та ефективності володіння нею - є незмінним завданням пізнань. Важливо щоб моральні, окультні, наукові та інші взорування сумління не були б химерами чи помилками; проте не менш істотним є вміння розгледіти образи тих, які закликають померти за праве діло, за світле майбутнє, за спасіння душі і любиму команду, далі без ліку невиліковних маній, - ховаючись за цими духовними принадами.

Хоч історично освячені та віднесені аж у піднебесся позасторичних чудес ідеали високодуховні й подаються як достатні для обґрунтування ними меркантильних інтересів загарбницької політики певних сект чи цілих народів, однак цих підґрунть містики виявляється недостатньо для можливостей бути виправданими у їхній же царині містифікацій. Чудеса сфабриковані для витлумачення того, що заважко второпати у спосіб відмінний, залишаються підвішеними у порожнині відсутніх відповідей на запитання до них. А зворотні спроби оправдати ідеали звертанням до затребувань історичних реалій життя спільноти – відкриває лише шлях до кругообертання зациклень на парадоксі пояснення пояснень ними ж. Тож нація відстоює себе не лише з причин, а ще й із цілей відстоювання себе, а коли помиляється у цьому, то лиш тому що у цьому занятті вона хибить, або не права.

У Московії: обіцяють мир, достаток, братерство, розвиток, свободи, - на початку та у кінці за якими стоять колонізаторські війни, жертви мучеництва, виполювання нескінчених ворогів, злидні чергових експропріацій, поневолення каторжні. Патологічна ненависть до постійно загниваючого Заходу межує із розглядом його як матеріальної передумови соціалізму, як біг навздогін задля подолання власної відсталости, як місце експортування туди своїх дітей, накраденої зоні здобичі та місце імпортування звідти усіх побутових ніштяків. Цивілізаційний ворог є ресурсом виживання імперії. Бандерівських малоросів треба знищувати, бо вони є одним народом із братолюбними москалями. Джерелом збагачення є тотальне злидарювання тих, які таким чином заможніються. Відсутність ресурсів нападу є основою нападу. Марновірства це духовне джерело звитяги, стратегією є тактика, правилом є виключення.

Надмірно оптимістичними видаються сподівання на те, що свобода розповсюдження інформації інформує про розповсюдження свободи, - бо на відміну від організованості та афілійованою із нею свободою, яка потребує додаткових цілеспрямованих зусиль, то безлад шириться сам собою, а особливо швидко - за сьогоденної інформаційної доби, засобами інтернету. Дурня, яка у апогеї абстракцій духовної святости месіанських ідеалів понадісторичних та утаємничених, які буцімто домінують над усякою ординарною буденністю, - сягає клінічних діагнозів, пнеться сама собою, не потребує культивувань. Не зважаючи на те, що корисні винаходи та успіхи пізнань ширяться по континентах та у вміннях осібних громадян, аж і популярних проповідників, медіумів, ворожбитів, цілителів, гуру, вождів, спасителів, психопатів навіть клінічних, - супроводжує натовп відданих послідовників.

Коли занадто близько присунутися до вирви тотального контролю, то починають розтягуватися до стану спагеті моральні норми, поняття права, закони соціального й фізичного устрою, своїм тяжінням зона впорядкованості у безглузді розриває тіла людей і народів, а коли ще більше послабити спротив злу, то вихід із нього до свободи унеможлиблюється аж до настання відсутності будь-якого розуміння темної природи тоталітаризму.

Пропозиції толерувати глупство, а то й злочини, а чи розмовами про те, що у кожного є свою правда, чи розмовами про допустимість випробування будь-якого неординарного дослідництва, чи розмовами про права свободи, - то подібні пропозиції є доречними та корисними на достатньо вузькому діапазоні їх використання. Тоді як в усіх інших відмінних випадках необхідно беззаконно протиставлятися виразно й наполегливо. Поблажливе загравання із паліями війни та насильниками націленими на грабіжництво є неприпустимим. Агресорів треба зупиняти у їх зародку, бо за ризиками небажаних втрат на профілактику зла, це зло може стати незворотним й тоді доведеться йти на ще більші втрати для його зупинення.

Наміри тоталітаристів утверджуватися у спосіб винищення своїх ворогів представляють собою більше ніж помилку. Переведення числа вигаданих ворогів вже у число реально убитих, всупереч замірам катів лише множить і породжує нові хвилі й потенціали вже не фіктивних ворогів означених катів. Клінічним безумством є будування процвітання розумово обмежених соціальних проєктів на фундаменті зла вчиненого для противників цього проєкту. Громадячи трупи ворогів, або улаштовуючи сателітні щодо метропольного концтабору близнюкові режими на місцях свобод сусідніх окупаційних зон режиму, - то зрештою сам концтабір буде завалений продуктованим ним на світ злом та трупами. Бо нормальні спільноти та люди такими є тому, що вони працюють на вирощування довкола себе добрих сусідів вдячних за поміч та людяне до себе ставлення.

Змістами права є захист від бандитів які крадуть чуже майно, життя, свободи і розум. Обачливі переступники завше намагалися якось виправдатися у тому, що вони грабують імущих людей і колонізують народи із якихось, вищих від інтересів жертв, цілей процвітання власне грабіжників; що означені бандити виправдано вбивають інших, бо ті є ворогами, іновірцями, еретиками, відступниками, шкідниками, расово чи класово неповноцінними, неруссю, підкулачниками, мають не таку як треба мову, статки, стать, віру, освіту, рід занять, місце проживання й далі до глибини могили чи обмеженості розуму вбивць. Проте, здається, мало хто, окрім як московські комуно-большовики, не оголошував грабунок під назвою експропріації вже за вид не лише правового, а ще й виправданого вищими утопічними потребами дійства. Мало хто наполягав на сприйнятті світу виключно через полуду віроучительної догматики, комуністичної в даному випадку аварії, відповідно трактуючи виклики від фактів реальності вже за привід їхнього знищення. Не усякі режими до карних статей включали бездіяльність що може піти на ослаблення правлячої влади. Вбивства за класовою ознакою можна віднести до ноу-хау московства. Вражаюче число захисників і ворогів забитих заради комуноідеології свідчить за її ущербну притомність.

Мобілізаційний централізм ведення загарбницьких військових кампаній обумовлював традиції управління імперією, бандитське збиральництво якою земель і народів, їх упокорення та визиск стало держполітикою московства. На цьому шляху імперія була зупинена її конкурентами й була змушена, у збереженні звичної культури споживання, переключатися переважно вже на внутрішні ресурси. Проте й на цьому шляхові войовничого протистояння своїх апетитів стосовно багатств Заходу, звинуваченого у експлуатації пролетарів, - то совітська ідеологічна альтернатива, у її змістах заміни приватної власності вже на одержавлену, заборона наживатися на підприємницькому бізнесові, заміри розжитися на урізанні заробітків також зазнала неуспіху. Одначе. Коли боротьба з ворогам а чи за меркантильними планами царизму, а чи за ідеологічними догмами совізму мала хоч якісь обґрунтування та пояснення, то вже на часі ревізії антизахідництва та некомуністичного повернення ерефії вже на західні торгові площадки - спостережувана помста московців за фіаско месіанських планів порятунку світу, реваншистське накопичення й удосконалення зброї, наполягання виразно закріпити у військовій доктрині нанесення превентивного ядерного удару, масований ажіотаж мілітаризації своїми змістовими причинами має саму лиш містику, утаємничено закорінену у нездорові психічні реакції. Годі причини московства шукати деінде поза ним, бо знайти там якісь сторонні таїни не є можливим. У совітів та московців на місці шанованої ними таїни сіяючої знаходиться дірка зіяюча. Небезпеки від режимів керованих Леніним, Гітлером, Путіним у тому, що вони авантурно атакуватимуть не зважаючи на брак необхідних для їхньої перемоги сил, на відсутність раціоналізму у баченні перспектив. Відповіддю невдах на власну кризу є трупи вигаданих ними ворогів.

Хоча власне паразитарне існування, - не лише за планами столичних воєначальників, як ще й у масових звичках збирачів чужого добра, готових жертвувати за це власним злом, - визнається московцями достойним проведенням ними свого історичного часу, але з позицій тих, на кого збирачі сунуть із своїми апетитами, то московська агресія є актом протиправним. А зведення причин кримінальності цієї агресивності вже до рацій насичення московців, які таким чином стають невинними у потребах свого бандитського нападу, або ж оправдання войовничості через посилення на те, що у мозкові збирачів наявними є якісь вавки, що поведінка здобичницького полювання є проявом якихось неадекватних психічних настанов, - то навіть клінічний діагноз суб'єкта кримінальності не може бути переміною факту кримінальності та відповідної реакції зі сторони права.

Тверезе усвідомлення факту порожнечі, як підсумку руху нестримного споживацтва та відповідного заощадження на продуктивній праці власними силами, - є підсвідомим раціоналізмом для тих сповідників остаточного для історії чуда, які зайняті виїданням усього ними завойованого. Продукування ніщо виглядає та є клінічним заняттям лише для тих людей, які нормально перебувають поза цією зоною контрольованого чуда. Радикальні плани ентузіастів Нового порядку поруйнувати не лише духовні та соціальні установи проклятого капіталістичного ладу, але й мости, підприємства чи будівлі, із заміною їх вже на зроблене руками вільних від експлуатації пролетарів, – насупроти було визнано недоречним, і то не лише із причин відсутності для руїни вже конструктивних для неї сил, а тому, що саме споживацтво виробленого попередниками й становить ресурс здобичництва для означених будівників Світлого майбуття, у якому вже не стане зайвих претендентів на ті дібра, які цим вождям експропріаторства дісталися. Збиральництво може бути фактом клінічного розладу тями зайнятих цим, але від того воно не перестає бути злочином.

Ставка одержавлених бандитів на те, що їм як завгодно довго вдасться безкарно жити пограбуванням людей і народів, віра у змогу підмінити знання і закони вже на чудеса, домагання обдурити усіх через нав'язування усьому своєї волі, влади та утопічних принад, улаштування терору і нелюдських умов для поневолених, переіначення світоустрою у спосіб його очищення від вигаданих ворогів та переведенням уцілілих під свій дисциплінарний контроль – причинам має низький розумовий рівень цих бунтарів. Проте поправці наслідків означеного зла не підпоможе медичне лікування його призвідників. Тут треба інше.

Немає альтернативних способів добування багатств, окрім як через їх створення працею та творчістю. Своїм існуванням та удосконаленням успіхів культура людська зобов'язана додатковим внесенням у речі знань про природу речей, досвід умінь на обробку успадкованого від передуючих поколінь працівників. Збагачення ж одних угруповань через віднімання від їхніх жертв плодів праці останніх лише змінює, у напрямку руйнації, права власності - не є продукуванням, не є прирощенням загалу багатств. Однак грабіжництво усе ще залишається фактом та явищем історії суспільних взаємин, бо бандити таким чином заощаджують на необхідності власних витрат на своє проживання, - яке вони будують на відповідних, а то ще й більших завданнях збитків для тих на кого вони напали.

Трапляється переростання кримінальних ексцесів вже у організований злочинний бізнес протиправний, спрямований проти суспільства зайнятого виробництвом тих багатств, яке суспільство боронить правом і прийнятим для цього законами. Буває і так, що дисципліна організації банд, потрібна їм для подолання прав та устрою суспільства, може употужнитися аж до захоплення бандитами політичної влади. Позаяк усі вчинки людей не лише супроводжуються, як ще й ініціюються їх осмисленням чи духовними реакціями, - то й бандитизм не буває надто успішним, допоки він не оправдовується як звинуваченнями і закидами у ворожості на сторону жертв грабежу, так і навішуванням бандитами на себе епітетів святости за ці ж самі бандитські діяння. Оскільки ж ментальність підлягає повсякчас перевірці на її відповідність об'єктивним реаліям, суспільним затребуванням на прогрес, на право, на бажаний раціоналізм, на прийнятні норми людясти та моральности, на красу та усіяку добродійність, - то затятий бандитизм має залишатися нечулим та противним до згаданих цінностей. Бандитизм для його продовження потребує фанатизму, переростання банди вже у секту будовану на містичних віровизнаннях та надприродних освяченнях бандитського бізнесу, міць якого зобов'язана бути тотальною, нетерпимою до усяких виключень та відхилень у ненависті до противників грабежу, dokonаний бандитизм вимагає готовності іти на будь-які жертви не лише в убивстві здобичі що пручається, а ще й у жаданнях бандитів самим задля цього безмірно згинуть. Вони не постоять у будь-якій ціні власних втрат, щоб за неї покласти ще більше противників їх перемоги У своїй ідеології, орієнтирах та світосприйняттях системні бандити не лише зостаються нечулими стосовно їх трактувань людьми нормальним вже як публіки нерозумної чи неадекватної, аж бандити вихваляються цими своїм ролями та призначеннями. Инакше кажучи, відговорити добром бандитів на те, щоб вони перестали бути собою у їхній силовій війні проти світу, - не вдасться. Бандитизм можна ослабити спротивом йому у спосіб відгородження від нього, коли бандити змушені будуть поїдати один одного для продовження кримінального видобування ресурсів. Послаблення потенціалів та можливостей грабіжництва викликає ризики посилення його агресивности; не кажучи вже про те, що такий же, а то ще й більший ефект викликають поступки грабіжникам у задоволення їхніх відповідно зростаючих апетитів. Однак до дійсного зупинення бандитизму може призвести його покарання на його території тими методами силового примусу, якими є здійснення права з осуду бандитизму. Чин бійки проти здобичників є чинним. Не може мати відмінних розрішень.

Справа не так у тому, що людність збирачів стала безневинною жертвою пропаганди та замірів своїх кремлівських начальників вважати цілий світ своєю здобиччю, - аж скорше, справа у тому, що загарбання світу задля його споживання є жертвним наслідком тих щирих прагнень московської людности, що їх втілюють начальники кремлівські. На природу ідеології та звичок московського збиральництва, на змісти його триваючої аргументації на виправдання - не впливають трактування цих переконань як справи підлеглої фахові психіатрів. Так московці обстрілюють терени України та убивають українців, бо вважать їх своїми невід'ємно рідними. Доказом убивства українців вважають небажання українців померти під тиском москалів безневинно змушених на ці убивства. Браком московських вартостей на відправлення цілого світу у пекло заради цих вартостей москвити вважають недостатність власних зусиль для здійснення цих вартостей надсилання себе до раю.

Неодмінною умовою тоталітарного бунту на заперечення, переформатування, на підміну визнаних ходом культури її інститутів є повстання цілеспрямоване проти моральних цінностей, бо на фундаментальності останніх і тримається та будівля культури соціуму, яка не обрушиться без підриву загальних норм людської поведінки. Насадження аморальності та виполювання зернин проростання людяності є не тільки умовою цвітіння тоталітарного шалу, але останній і вилоноєє із середовища публіки відстороненої від моральних сумнівів, а зведення людяності нанівець є єдинозагрозливим наслідком руху зведення зони тоталітаризму. Продукти цивілізації можна було б розглядати як тяглі наслідки слідування алгоритмам визнаної за взірцеву поведінки і хоча абстрактність тих загальних нормуючих щодо подальшого прогресу взірців є безперспективною та неадекватною у застосуваннях до конкретики таких спеціалізованих занять як, кажімо, наукові відкриття, проте й істини у природі речей нашої культури не є такими без узгодження із імперативами сприяння гараздам людяності, - тож шмаття від висадження та руїни моралі й слугує матеріалом зведення стін чи інструментів тоталітарної в'язниці; духові винагороди за слідування нормам апробованої людяності та духові ж покарання за неслідування є не просто фікцією, нав'язаною людським свободам, а правила безпеки у слідуваннях людяності написані досвідом олюднення світу культурою й відповідальність за порушення тих порядків людської поведінки, які не мають порушуватися навіть тоді, як ніхто не бачить порушень і відсутні засоби кари за порушення, є відповідальністю власне існувань людини у власній же людяності, моральність у відповідності культурі носить природний характер, - тож бунт проти природности на межі її суміщення із культурою і є глибинним завдянням зведення тоталітарної зони насилля над засадами людяності; усвідомлення людяності у гараздах спілкувань із подібними істотами та природним середовищем є універсальним, себто власне законом, що діє поза усі обставини тактичних паразитувань на перетворенні інших у жертву власної агресивности, - тож порушення самих перспектив людяності та історії суспільности є прийомом повстання тоталітаристів навіть проти сакральних чи потойбічних змістів. До норм моральних вказівок тоталітаристи насильно включають ті сприяння втіленню у життя догматів, що не тільки вилучають життя із тіл та людей геть від тіла моралі, але й заперечують опозицію прийнятної моральности проти тоталітарного імморалізму, коли у спосіб гвалту моралі вбивствами поставленими попереду моралі тоталітаристи моральним оголошують тілесні вбивства та жертвне гвалтування свобод людей оголошених тоталітаристами за ворогів тоталітаризму; коли набутками тоталітарної моральности є знелюднення усіх станів та набутків інститутів культури, тоді тоталітаристи моральність та легальність свого придушення спротиву життя та культури вже супроти тоталітарности можуть вважати доведеними; стихія руїни зривається з гальм та застережень, коли слідування визнаній загальною людською моральности включається у порушення моральности визнаної виключно тоталітаристами. Попри те, що улаштування пустки на місці проблем культурного поступу є не тільки усвідомленою метою ефективною у тих проблемах участі тоталітаристів, а й практикою тоталітарної ефективности, - руїна прийнятної моральности потрібна тоталітаристам для насадження у улаштований ними перегній решток тіл та принципів людяности саме своїх тоталітарнодоктринальних принципів зодноріднення усіх та усього у вирві стихій, коли конструктивністю тоталітаризму стає не просто негативізм проти моралі, але останній, суперечливо, й стає не більше як вибриком чи епізодом біфуркації у тягlosti та еволюції історії моралі. Звітування за моральний нігілізм тоталітаристів суперечливо випадає на конто власне моралі, що припустилася здачі позицій та переляку упадання перед знахабнілістю обмежених примітивізмом, аморальним є кволий імунітет моралі, ліпше тоталітаристам плакатися за невдачі у штурмі твердинь моралістів, аніж останнім виправдовуватися вже услід. Винищення людей у ім'я абстрактних і тому шкідливих для людей ідеалів є лише злочином, але вже напад тоталітаристів на моральність підриває самі унормування людських існувань. Зло тоталітаризму не лише у прагматичці спотворення визнаних інститутів соціальних діалогів, а у тому, що тоталітаризм не є добром.

Пов'язування усього з усім на основі універсалізації у хаосові, що є потрібним тоталітаристам задля безпроблемного перерозподілу чужого вже на власну користь тоталітаристів у означених умовах проламаних дверей до чужого, деструктивності та нерозібрання із належністю власності де ж є чия, аби ловити крупну рибу у каламуті, – уможлиблюється передовсім на ламанні таких профаундних структур як моральність. Без анігіляції на рівні моральних заборон шани до чужого життя, сусідських прав, майна ближніх – у любителів безладу нічого б не вийшло з відніманням чужого вже на свою користь – без оплати фікціями віри у спасительність утопій світлого майбуття та моральними винагородами за відданість тим жертводавцям, які віддали своє життя, права, майно на користь фахівців із тотального хаосу. Аби не лише повірити у безкарність злочину, а й останній вчинити, - то треба викинути сумління і страх Божий, треба завдані ближньому збитки виставити у облудному світлі як винагороду за здійснення вищих типів моральної справедливості, святості, спасительності, а чи за щастя такого собі повернення людини до своєї сутності, миру з Богом, інтернаціоналу трудящих та інших вигадок безпредметних.

Як за визначенням відновлення норми, - то усі тоталітарні режими приречені на програш, навіть тоді, як режими аномії домагаються унормувати свої відхилення. Найлегше зупиняти примітивістів засобами сили, відновленням законності, а коли це не вдається, то тоталітаристів зупинять глухі кути їх нерозвитків у житті господарчому, зрештою любителів соціальних казок зупинять неспромоги у атаках означених революціонерів на закони наукові, - й до числа фортець, що їх тоталітаристам заважко подолати є інститут моральності: тоталітаристи програватимуть саме від того, що тоталітаристи стоять на боці зла. Відповідно потужним ресурсом своєї адаптації тоталітаристи мають спотворення ними норм моралі.

Для авторитарних організаторів зон дозволеного дискредитація усіх цінностей, включаючи фундаментальні для культури вірування та моральність, слугує не так необхідним наслідком встановлення означеного диктату та догматичності зони утопії, як заборонам на ревізію тих власних химер, якими підміняють апробовані традиціями цінності, саме зневіра у власне цінностях й передує самодостатньою першопричиною. Творці облудних розв'язань усіх проблем воюють на знищення проти доказових у інерції традицій істин не лише із потреб конкуренції, а тому, що змістами пропонованих підмін реальності і є повстання проти цінностей з самоціллю тотального руйнування. Зняття обумовленостей та наступ на тривіальне оголошується творцями концтаборів вже за обставини свободи, а то й за власне ідеал звільнення, що є у компетенції смерті. Аморальність, порушення навіть наукових законів, потурання асоціальної розбещеності повстанці проти буття оголошують не лише інструментом переробки цінностей на ніщо, а ще й змістовим призначенням своєї революційності. Після розчищення фундаментів, у обіцянках новобудов неймовірного щастя, залишається лише розчистка у контекстах очікування кінця історії.

Правові норми є запобіжником проти порушення суспільних порозумінь у організації суспільного виробництва, а вже на недопущення ексцесів у сфері правозаконності є додатковий рівень безпеки у вигляді прийнятної та опрацьованої за віки традицій життя народів відповідної моральності, - тож руйнування моральних стандартів як підвалин соціуму задля інфікування суспільства на безпредметні утопії є запорукою для тиранії та тюремних режимів, які задля того аномії власного світогляду іменують законом. Тоталітарні режими можуть анонсувати як прояв культури саме свої насильства, ребрендингом вихованості можуть подавати злочини проти людяності, обізвати правом можуть інновації у звичайній кримінальності, - але від того переназовиництва зло не стане добром насправді. Тоталітаризм стає реальною небезпекою, коли його ненормальностям надають вид законних та державницьких актів правових. Можна знищенню багатих чи пограбуванню класових ворогів надати вид права, можна перекачуванню суспільних ресурсів до рук олігархату провести як законну операцію згідно діючого законодавства, - проте на підім'яту вождями законність існує право та мораль, за якими мають карати узурпаторів.

Амбре від кайданок, від вівчарок конвою, від спітнілих на благо Світлого майбуття зеківських фігур, від нудьги, дух свіжопролитої крові, що у запитах німоти здійснюється до височінь, - може ініціюватися не від заворушень посеред та зовні од оскаженілого натовпу, як від симптомів ревізії безневинних у їх позапрагматичности мистецьких ідеялів. Фундаментальні збочення, що догори дригом ставлять конкретику життєвих обставин людини, зачинаються у підгнівання таких високоабстрактних сфер як художні уподобання. Тоталітаризм є справою смаку; доконечними аргументами на буцегарні є нюанси стилю; здичавіння йде від реперних точок еволюції чуття шарму. Ескізи концтаборів, сюжети пошуку відьом, проекти тортур спершу вигинаються у слідуваннях за маршрутом звивини у мозкові митця з пивниці андеграунду. Саме мистецькі докази й виключно мистецькі свідчення правлять бал у структурах безпеки тоталітарних спільнот, бо на ворогів народу не може бути інших звинувачень. Саме мистецтво, завдяки його сторонности навіть вихідних моральних понять на добро чи зло, слугує провідником тоталітаризму у вічність. Порожнини тоталітарности існують у вигляді мистецьких творів доби тоталітарности. Завдяки мистецтву тоталітаристи можуть без доказів нападати на будь-кого й завдяки мистецтву тоталітаристи можуть відбитися від нападів з будь-чийого боку. Коли від тоталітаризму залишається ніщо, то воно презентується мистецьким кунштником. У вирву соціокультурного бунту втягується й перегляд мистецьких традицій, революціонери від мистецтва кришать крошево даху традицій звинуваченнями у його відмінностях від естетики революційного розгардіяшу, довершеною штукаю якого він самозбуджується сам у собі для себе коханого, - але згодом, скорше у міру затрати свіжости естетики революції, аніж від даремности жертв та ницости жертвоприношень, претензії тоталітаристів від імені краси на започинання мистецтва з голого місця стають не більше як течією у загалах історії мистецтва. У тоталітарних культурах, вже вписаних у традиції, мистецтво заміщає віджилу актуалізацію есхатології, коли мистецтво стає невичерпним джерелом підтримки доктринальних містифікацій.

Травестія терору, що ним світовідчуття переробляють до їх відкритости чудесам, вже у подобі атрактивного у його безневинности замилювання, є не лише спробою зекономити на власних втратах від подолання опору жертв, але додавання вишуканости естетизму до терору і є способом виправдовування останнього засобами наближення до тонкої матерії святости, є введенням примусу у царину позакритичних потаємин, є переведенням із статті кримінальности вже у перемовини з божественним, коли розмазування вбивств по нескінченности містичного стає не більш як мистецьким хепенінгом. Цитадель моральности, у оточенні стінами мистецтва, довкола яких стовбичать бастіони релігійности, підступи до яких прикривають шанці містифікованих філософствувань та рови псевдонауковости і є базуваннями не такими де тоталітаристи накопичують арсенал нападу, а такими, де вони квартирують у безпеці у себе вдома. Мистецькі уподобання є не лише камуфляжем на змови проти людяности, принади краси не лише сприяють проникненню одномірних доктрин у віддалені царини, убори у першопочатки культуробудівництва рідняться вже із жорсткими прийомами задля вгамування спротиву останнім, - але закономірности та нужди високих рівнів цивілізованости саме й загнивають серед не адекватної їм товчії митців. Місця, де професійно морочать людям голову просто зобов'язані бути естетично оформленими, інструментарій ідеологічного терору не можуть не бути твором мистецтва, щоб ефективно впливати на вірян, змісти вчення мусять дійти до пружків свободи та вільних почувань уярмленого саме у осідланні ними штуки. Краса є не лише останнім аргументом містики, наданням пояснень тому, що засуджується, пошуком уживань із непідвладним, - але естетика ритуалізмів з приводу тих замірів тоталітаристів, що не вийдуть за межі символізму, і є останнім результатом жертвних зусиль по безнадійному втіленню дійсної історії вже у симулякри простоти. Там, де тоталітаризм випадає із кримінальности та впадає у об'єкт для мистецтвознавства, там його досконалість опритулюється вже у традиціоналізмі як культовому служінні атрибута культури.

Краса експлуатується творцями концтаборів як посередник щодо вічності, як адвокат злочинності, як чинник розтирання жертв серед торжества нехлюйства. Любов до мистецтва викликають для того, аби у її нерозбірливості втопити вивалювання за межі законного, моральнодопустимого та такого, що йому годило б бути психічноздоровим. Розчахненість краси до надмірів людяного, гарантування красою як не істин, так відсутності загроз використовується тоталітаристами як носій для їх ідейних упереджень. Як художня діяльність своїм видом пізнань та освоєнь реальності нагадує початки циклів творчості, як і для мистецтва характерні не надміру вибагливі, орієнтовані скорше не на пізнання природи речей, прийоми на усвідомлення людиною своїх місцепризначень у світі, то й будова в'язниці перегукується із початковими привчаннями людини до станів окультуреності; як бездоказова спрощеність художеств, очевидність яких не може мати раціональних тлумачень чи спростувань, співзвучна із голослівністю знаходження відьом та ворогів народу; як шедевр опосередковує авторський індивідуалізм та неповторність причетності до вічності, то й тоталітарні вигадки сновигають у невизначеності між волюнтаризмом та стихіями аж до меж потойбіччя. У подібності до вимірювань абсолютів мистецтво надає серйозності і тоталітарним віруванням. Одним із найміцніших обладунків доктринального тоталітаризму є мистецтво, подібне непотрібністю доказів у обраному за смаком.

Молодий тоталітаризм, що нуртує пасіонарністю на шпарку перебудову гнилого, за його уявленнями, світу й брутально винищує усе, що знітилося перед впевненою знахабнілістю босяків, спершу грабує те, що може вхопити й спожити, а вже потім жертвам платить обіцянками здійснення чудес, як валютою утопій, тоді як зрілі системи тоталітаризму, що вже виснажилися у подоланні спротиву тих, хто не вдовольняється чудесам, змушуються вже вже у жіночий спосіб спочатку віддавати та віддаватися тим, кого вони спокушають, даючи помацати чудеса за самі їх сакральні місця, а потім вже з рекрутованої пастви збирати пожертву її послуху. Вписані у суспільну традиційність доктрини тоталітарності спершу мають звабити неофітів принадами як не актуального чуда, так хоча б мистецьки оформленими обіцянками, щоб захопити адепта вже як жертву. Культовий естетизм подібним до мистецтва жіночих зваб, коли агресивний тоталітаризм доби актуального кінця світу еволюціонує до своєїрідної зміни статі й спеціалізується вже на символіці своїх значінь у ритуалізмі. Ранні тоталітаристи задля дій гвалту спокушаються багатствами своїх жертв, а пізні тоталітаристи вже доби страдництва самі спокушають своїх жертв до тих самих дій, а засобом включення у систему є атрактивність останньої.

Тоталітарне світосприйняття на подобу до мистецького являє собою гру на пошук сенсів значінь законів, але на відміну від самодостатнього мистецтва, що у тій грі задовольняється грою й не претендує ні на що, окрім задоволення перебігом означеної гри, тоталітаризм з естетики своїх суспільно-політичних експериментувань намагається видурити практичні наслідки; так само тоталітаризм є подібним до функціонувань інституту релігійних вірувань, коли чаклуваннями намагається викликати до життя потойбічні потуги задля їх впливів на посебіччя історії, але тоталітаризм не зупиняється на виключних домінуваннях культових сповідувань; на відміну від етичних вчень тоталітаристи не зупиняються на самій лиш регуляції поведінки, а підкорюють останню своїм абсолютистським вимірам та догматиці на кінцях історії та можливостей неможливого; подібно до спеціалізованих на любомудрствах угруповань орденська структура тоталітаристів розмірковує про духові та дієві ліміти свого усевладдя; послідовності та алгоритми правозаконності тоталітаристи роблять складовою своєї метамови на відсутність заперечень тоталітаристським прийомам полювання за сусідським добром; загальністю своїх втручань не лише у статки та життя своїх жертв, оголошених ворогами, але й в усі загали та прийоми співпраці виду людей із іншими видами існувань тоталітаристи беруться навіть давати вказівки науковій картині світу, аби ніщо не рухалося самочинно, як лиш за життєдайними догматами тоталітаристського вчення, що виключає із життя ще й подібні до себе вчення. Усім цінностям світу тоталітаристи відведуть місце на полицях смерті.

Віднаходження як не логіки, так чуття краси вже справляє емоційне враження на самого митця, але ще не на власне речі, які підлягають законам та знанням вже наукової компетенції. Першовинаходами культури є твори, які імітують намацування чогось непевного, зате багатообіцяючого у реакціях на споглядання оточуючого. Цінність мистецьких творів закінчується на краю їхньої фактури, а факт їхніх впливів на події близький до нульових значень. І утопії, попри їхню соціальну спрямованість, відносяться до царини естетичної творчості, бо химери мають нульову валентність у позитивах культурних зростань, якщо не рахувати від'ємних впливів від домагань перетворення казки на дійсність; а автори сподівань на чудеса є плоть від плоті мистецької публіки. Віршоплети та пензлеводителі, якщо вони ще й обійдені батьківським голубленням та чуттям людяности, але не бузувірством та жорстокістю, у яких не стикається їхня пожадливість та кваліфікованість, - то ця публіка є потенційними диктаторами.

Лише люди які родять свободу й не є згодними служити наказам нібито вищого над ними, наділеного святістю й авторитетом начальника висувають обвинувачення на конто високих ідеалів та тих дисциплінарних вказівок послуху, куди людей засовують начальники. Вимудрені візії остаточного щастя, сконструйовані на спрощенні проблем, фундовані на ігноруванні реалій, а то й на запереченні дійсности, – лише ці причини й надають казкам токсичности, призводять до геноцидних злочинів, розору, коли означені чудеса, багатообіцяючі утопії, осяйні ідеали беруться їхні послідовники втілювати. Тільки прикре буття історичної реальности псує красу високих обітниць. З чудесами більш ніж важко жити хіба що у тих випадках, коли вони до життя мають безпосередній стосунок. Та на жаль, аби слідувати чудесам, то від їхнього імені мають діяти загони озброєні оружжям та фанатизмом.

Проблеми застосування осяйних ідеалів, на використанні яких спекулюють різноманітні течії тоталітаризму, полягають у тому, що смисли і значіння звабних ідей задаються історичними обставинами реальними, зовнішніми стосовно ідеальних абстракцій. Помилки та прикрі наслідки від втілення чудових казок та перспективних світобачень обумовлені багатозначністю останніх. Трагедії від звертання до утопій породжені засадничою неможливістю поза часи та обставини розподілити ці моральні норми, містичні культи, недостовірні соціальні прогнози та інші маніпуляції із чудесами на такі, одні з яких завжди й беззаперечно будуть представляти добродієства, а противні цінности будуть антипатичними. Так виходячи із зловживань суспільною верхівкою своїми статусами чи багатствами, то альтернативою, із ціллю встановлення справедливости, висувається бійка проти тих, хто заважає робити кар'єру широким верствам, - попри те, що механізм суспільної подяки тим, хто відзначився внесками у культуру для неї є необхідним. Так ганене у одних обставинах прагнення багатства чи слави може у відмінних обставинах бути у суспільнокорисним підприємництвом чи винахідництвом. Так обман, насильство, війна можуть бути незамінним інструментом поновлення права, свобод, гідности; або ж можливим є зворотний хід речей. Й хоч суперники готові вбити до стану нежиття супротивну сторону переконують що виключно саме на їхній стороні із ними перебуває честь, Бог, правда й подібне, - а проте, безмірне дурного смаку змішування вартостей так, щоб добро не відрізняли від зла, є вбивчим і тому неприпустимим для поступу. На конструкції високих ідеалів можна і треба спиратися як на вагому річ тоді, як вони того варті. Цінности духовні, у їхніх призначеннях як імперативів вчинків, звичайно ж мають доказуватися повнотою корисних для громадського життя запитів та інтересів конструктивних, або ж, принаймні, світоглядні ідеали не мають бути надмірно безумні, - а проте, трапляються кризові періоди, коли не мирський раціоналізм законів соціального розвитку слугує кордонами за які годі потикатися соціальним же фантазіям, як саме останнім доводиться на себе перебирати ролі виправника тої інерції повсякденности, що веде до кризових явищ. Бідою є надмірно ризикові ситуації, коли казкам доводиться ставати запобіжником соціальних аварій, втручатися у повсякденне на рівних, коли відчайдушні облудники зваблюють масу чудесами, - а проте, останні не завжди апокрифічні. Ідеали мають надихати, коли вони є безкровні.

Суспільний організм, - примітивний з позицій сучасних вимог до нього у забезпеченні дії демократичних інститутів, права, підприємництва, наукового розвитку, - може бути зведений на принципах схожих із етичною регуляцією відносин, на традиціях трактованих за вид естетичного життя, на основі релігійного віровчення. Тоталітарні ж режими виступають проти не такої як їм треба, згідно їхніх ідеологічних марень, етики, естетики, релігії, економіки, соціології, науки ворожих країн і народів не лише тому, що адепти тотального єднання пропонують цінності альтернативні щодо означених устроїв, а ще й тому, що примітивісти не визнають ніяких устроїв. Маніпуляторам із насиллям та чудесами потрібна не так нова естетика, небачена мораль, неповторне віровчення, - як зона твориться загибеллю на розрізненні між добром та злом, на заперечення самих понять краси чи огидного, на переплутування злочинів та права, на створення порожнього місця із будь-яких конфесій. Вождям потрібне не так виховання у трудящих нового світогляду, чи конструювання нової людини, чи початок нової історії, - як вождям не є потрібним усе, що відрізняється від зручностей свавілля їхнього усевладдя, керманічі до відомого їх щастя потребують ліквідації усього самостійного та життєздатного, себто не контрольованого ними, тюремоначальникам потрібна смерть та ніщо для усього не схожого із режимом зони. У дисциплінарному режимі трудової повинності та наказовому способі думання про ретельне виконання грандіозних планів партії у невідворотності світлого майбуття ніщо не є визначеним, усе має бути непрогнозованим, догмати святого письма зобов'язані підлягати порухові начальницького перста. Розпорядком тоталітаризму є пульсуючий хаос.

Зона усепроникаючого контролю задля знищення натяків на опозиційність представляє собою не так вид віровчення, як інструмент заперечення усякої конфесійності. Тоталітаристи є противниками усяких та абияких тих конфесій, які є визначеними у традиціях, цінностях, догматиці, не тому що творці нової історії трактують релігію як вид примітивного світогляду, а чи як конкурента у претензіях на оволодіння останніми смислами історії, протиставляючи історичним релігійним системам своє віровчення як буцімто вже не вид ілюзорного, а як вище наукове досягнення, а тому тоталітаристи є натуральними безбожниками, бо релігійні системи, у які вбудовані загально визнані змісти цивілізованості, видаються надміру складними для тоталітаристів, бо у зоні адаптують цінності лише переживавши їх до решти. Тоталітаризм це не вид ординарної релігійної конфесії, а це повернення до архаїчних станів дорелігійних, це вид магічних дійств. У замісі тюремної соломахи нема розрізненень на потойбічне та реальне, на добро та зло, на злочинців та праведників.

Можна не лише зрозуміти, а й виправдати побудову молельні перед входом до моргу, бо запобіжник апеляції до Богів, який хоч і не спрацює задля втримання у житті хворої вже на смерть людини, як останню хоч втішити, повертаючи людину до людяної долі, - проте зведення храму на вході до лікарні стає образою Бога, усевладну волю якого у надсиланні хворі на пацієнта якийсь лікар не має заперечувати. Усілякі сакральні конструкції, догмати з імовірності неймовірного, фахівці з дотримання чинопослідувань – не повинні затуляти собою входження у наукове дослідництво, де коефіцієнти зважань на людську природу є, щонайменше, недоречними.

Хоча прихильники остаточних для історії рішень з очищення світу від його гріхів покладають змістами, цільовими призначеннями, інструментами свого узурпаторського режиму саме якісь високодуховні божественного порядку надприродні цінності, - проте подібні обіцяні чудеса святі практично обслуговують диктаторську владу посередників між Богом та масою плебсу, способи викачування грошей із пастви вірних благодаті вождів, посилення на авторитети сакральні легітимізують авторитарність і непорушність істеблішменту на позиціях еліти; а напрямком вже зворотного зв'язку між спеціалізованими на душпастирстві жерцями, базованою на її породистості аристократією, володарями грошей, творцями досягнень культури, директором монополій та держслужбовців стають їхні службові призначення стосовно власних же інтересів бандитизму і банальности грабежу.

Бійку проти надмірного числа тих фікцій, що їх придумують як хоч якийсь прийом впливати на події хоча б чаклуваннями ритуальними, - являє собою прогрес. Науковці атакують химерні уявлення тим, що на місце останніх приходять доказові культурою знання й уміння; утім і робітники культів не пасуть задніх, коли під тиском розширення сфери мирського та секулярного відбувається монополізація у області управління чудесами й пріоритети зостаються за монотеїстичними сповіданнями. Пак поступ цивілізації не тільки не зменшує, як ще й розширює той фронт утаємниченого та непізнаного, з яким цивілізація стикається й виклики якого не стають менш безпечними порівнюючи із часами архаїчними. Компетенція виключності глобальних вірувань чи локальних сект на володіння неймовірним та святим постійно й наполегливо підривається конкуренцією із сферою, здавалося б, світських відносин та відповідних дисциплін. Так образи і актуалізація різноманітних богів пригасають перед конструкціями на зразок: тероризм, капіталізм й далі без кінця, з якими носяться як із фактом, яким предметно калічать сторону визначену за супротивну. Чинниками не лише кількісного, а й якісного нарощення симулякрів замаскованих під вагому річ є те, що матеріалом ліплення химер є вже не так екстаз психопатичних уявлень спеціалізованих на них пацієнтів, а заангажовані концепти ідеологічні, недостатньо обґрунтовані гіпотези соціальні, неграмотність. Звабність містифікацій полягає не лише у тому, що вони збираються до купи із напів-правд, а ще у тому, що легенди вибираються із різних навіть не дотичних між собою царин. Ефективністю облудництва, яке абстракціям додає доказовості чогось уречевленого, є саме безлад, синергія протиріч, затирання кордонів та меж між визначеностями, коли беззаперечність правоти певного факту, цінности, точки зору беруться неправомірно вважати аргументом оправдання вже сторонніх явищ. Батьками безуму стають містика та хаотизація. Щоб спантеличити кебету, тям, притомність об'єкта дезінформації, то досить приклеїти один до одного те, що не ліпиться, заощаджуючи на складнощах переконання у неймовірному. Партполітиформатори не стільки до знань додають сумнівів, як усе знане занурюють у сумніви посилаючись на розвиток знань. Процеси монополізації в управлінні сконструйованих пройдами химер вже соціо-культурної, а не суто релігійної генези, - й представлені зразками тоталітаризму вже осучасненого.

Для юдаїстів людина, яка називає себе сином Божим, не може бути творцем неба й землі; крім того, іменованій месією не виконав місію звільнення народу і не здійснив обітниць, які від відклав до другого пришествя з невідомою датою. До того ж євангельська пропозиція елімінувати зло у спосіб зневажання його у відповідь любови – є настановою як відомою теоретично, так і нездійсненою на практиці, не кажучи вже про сумнівність патентування подібної пропозиції за авторством Божої мудрості.

Порівняно із війнами організованими із якихось рацій, - кажімо, пограбувати, вкрати чужі права, або вилити свою агресивність у смерть задля садистського оргазму, - то найбільш небезпечними є війни ідеологічні, які надихаються причинами що не можуть мати причин. У війнах заквашених на містиці перемогою може бути лише цілковите винищення супостата. Там де воюють від імені якогось Бога, то там нікого не беруть у полон. Там мораль, - яка слугує запобіжником від загроз вмерти, - заважає. Там знищують другу половину уцілілого людства ворогів.

Вміння впливати на причини усуває безпеки та робить нас господарями подій. Так науковці конструюють, відкривають, вводять обіг закони, знання підтверджують повторенням експерименту. Оскільки культура розвивається, то існують ті її причини, які не можуть мати спричинень, доказів, уособлених чи абстрактних смислів. Серед ієрархії цінностей є такі, на які спирається усе, у той час як вони не аргументуються нічим. Їх місцеперебуванням є час майбуття з тамтешньою картиною утопії. Подібні постулати мають стосунок до сфери вірувань у чудеса надприродні. Вони слугують сакральним скарбом і осердям особливостей певного народу, якогось особливого культурного кола. Утім бездоказовість святоносних химер не робить їх між собою рівними у їх абсурдності. Утопії магичні можна і треба перевіряти на розмір їх гуманізму у соціальних їх застосуваннях.

Поза те, що безпредметні у наповненнях тоталітарні ідеології самі відносяться до розряду релігійних вірувань, тоталітаристи є ворогами навіть релігійних вірувань, оскільки останні з необхідністю людської налаштованості на чудесне розв'язання проблем наповнюють собою сферу духового та історичного життя суспільства. Той доктринальний тоталітаризм, що дістався до меж своєї доконаності у претензіях й на сферу позаісторичного, замахнувся на власне санкціонування мирських цінностей з боку апробованих культів, довів свій критицизм до об'єктів святості, - зобов'язаний бути не лише конкурентом що інститутів релігії, а у претензіях і на компетенцію віри має останню ще й витіснити та підмінити своїми догматами у статусі віри більш істинної та виразнішої святішої. Бо чим на вищу зверхність своїх змістів претендують самозвані носії щастя, то тим менше вони потребують доказів на те, щоб людей чи інститути культури перетворювати на своїх жертв. Окрім нападу на обставини політики, на аксіологію унормованої моральності, окрім ревізії мистецьких уподобань, окрім вчинень ефективного небуття усім традиційним інституціям культури та розв'язання війни проти усіх тоталітаристи мусять відправити до концтаборів й визнаних Богів, яких тоталітаристи визнають ворогами народу, суперниками щодо марновірств змістів тоталітарності, - бо тоталітаристи, що претендують на свою культивування, та культури, що претендують на усезагальність, не можуть без бійки на подавлення та взаємоподавлення поділити з-поміж собою одну й ту саму народну любов до себе, ту одну єдину виключноостаточновершену істину, що за визначенням не може бути навіть подвоєною чи підданою сумнівам, що за визначенням перебуває поза критикою й не допускає критики на свій бік, водночас критикуючи усіх та усе із свого боку по той бік світу, бо конкуренція між абсолютними за визначенням не є можливою. Якщо навіть озброєного противника з числа людей тоталітаристи ще можуть жувати та мордувати толерантністю, вичавлюючи із жертви корисні вже для тоталітаристів соки, то противна ідеологія у вимірах її святості просто не приймається тоталітаристами як носіями вже своєї рятівної на думку самих тоталітаристів святості. Зона тоталітарної в'язниці неповна, допоки у камерах не будуть сидіти Боги підбитих спільнот. Проте суперечність тоталітарного заперечення усіх апробованих цінностей, включаючи й сакральні гарантії загальноновизнаного й традиційного, має метою не просто заспокоїтися у досягненні дірки на місці знищеної культури, а замінити мусить усе суще на свої догмати, включаючи й сакральні гарантії тоталітарності. Безбожність усіх поспіль тоталітарних систем суперечливо стає лиш епізодом у тягlosti історичної еволюції культів, позаяк доконечністю містичних змістів тоталітаризму є їх представлення у особливостях культу того чи іншого тоталітарного вчення. Атеїзм тоталітаризму, що є атрибутом тоталітаризму, вироджується у перетворення тоталітарної доктрини на різновид релігійного віровизнання. Безбожність тоталітарної доктрини яка вижила, якій пощастило пережити час марних жертв на реалізацію своїх зваб й для якої перестала бути загрозливою конкуренція подібних же культів, завершується адаптацією усіх культів в умовах зворотної адаптації вже культу тоталітарності. Тоталітарна атака на відмінні вірування могла б продовжуватися не далі часу самоусвідомлення тоталітарною доктриною своєї релігійної природи, коли вже стає потрібною солідарність культів перед викликами світськості. Ніц, окрім ненависті до конкурентів у чудесах вожді не пропонують. Хоча пропозиції від винахідників чергових чудес не можуть бути здійснені навіть у спосіб вбивства не віруючих у чергові рятівні чудеса, але іншого заняття, як хоча б вже ідейної боротьби із неможливостями здійснення приписів догматики професіонали від певної тоталітарної віри вести не можуть. Нічого іншого, як боротьби без наслідків її звершення проти конкурентних вірувань, тоталітарні доктрини запропонувати не можуть, бо прагматика химер належить позаісторії. Неможливість втілення запропонованих черговими тоталітаристами чудес почасти виправдовується домаганнями з їхнього боку довести хоча б віровизнавчу неспроможність конкурентних вірувань у інші чудеса. Лишень віра у неймовірне й слугує достатнім аргументом виправдання самої себе, яка доводиться такої ж ваги доказами на невірність відмінних вірувань. Зона чуда є противною навіть чудесам.

З причин своєї предметної необґрунтованості, - розходження із доказовими закономірностями та притомністю, з відповідним тяжінням до чудес та надприродного, - то усі абсолютистські конструкції тримаються на вірі психологічній, а то й психопатичній. А переконливим доказом виключної правоти саме обраного віроучення може бути лише його боротьба з ворогами, себто прозелітами тих конкуруючих сповідань та культів, які заперечуються як теїстичні, як містифікаторство, як облуда на противагу обраному культу, який обранці секти числять за розрядом представництва реальності у її достеменності, або ж змісти своїх месіанських догматів сектанти відносять до виду наукових знань. Оскільки учення про остаточне оволодіння плином історії не допускає проти себе жодної критики, то його критика проти подібних же конкурентних учень не може мати стримувань навіть поза межею вбивств ворогів. За логікою сам ти дурень, то усякі та усі адепти химер є атеїстами.

На основі дослідження природи речей науковці створюють закони й формують технологічний розвиток. Оволодінням речами, яким займаються також і містики, відрізняє хіба що недостовірність формульованих релігійниками законів. У покладанні на волю потойбічних сил можна, при бажанні, прослідкувати тренд такого собі секуляризму, обмирщення, десакаралізації віровчень. Так у юдаїзмі складається сподіванка на месію посланця Божого, який розв'яже нещастя у долі народу; у християнстві – це вже боголюдина; засновником мусульманства стає вже печатка пророків; у протестантських течіях довіряються авторитетові апостола; у сектах нової доби повертаються до постулатів щодо богоносності кожного із пастви. Проте, попри витіснення традиційних культів на маргінеси повсякденного виразно прослідковується й той зворотний процес рекрутування мас до їх залежності від неймовірного, що його забезпечує вже індустрія розваг, фанатизм спортивний, а то й навіть камуфлювання безумців та пройд під псевдосповідування ними паранаукових метагіпотез.

Невміння та обмеженість у знаннях, властиві для архаїчних культур первісних та недостатньо окультурених спільнот, є не стихійними, а рефлексуються як заборони у обставинах та небезпеках які чигають на людей у ще недостатньо освоєному ними світі природних стихій. Від того що покладання на закономірності пов'язані з об'єктивними відносинами у природі речей є епізодичними чи випадковими, а вірування у поміч зі сторони чудес завдяки жертвоприношенням залишаються у межах вірувань та ритуалістики, - то енергетика освоєння природи своїм результатом має множення переважно фіктивних заборон у побутуваннях та трайбалістській ментальності. Заповіді канонів приписаних заповіданому від авторитетності різноманітних Богів починаються зі слів: прокляття тому хто. Примітиви, включно із тоталітаристами, плодять і множать різноманітні табу й обов'язкові приписи що не допускають відступництва від них. Тоді як особливостями культурного поступу є розширення свободи, перекриття утаємниченого вже пізнаннями, спростування химерних ослон нав'язаних традиціям попередників. Містифікатори ж новітніх часів критикують авторство потойбічних сил у спосіб підміни останніх вже на такого ж гатунку псевдонаукові фікції закамують під достатньо звабливі ідеали та метавідкриття.

Посилання на авторитетність контролю Божого та казенної Церкви, особливо у функціях її як державного відомства москвославної, над моральністю московитів як тих, яких поневолюють, і тих, хто поневолює, - не надто ефективно стримує зальну аморальність узвичаєнь повсякденного грабунку навзаєм та колонізації сусідніх племен. Тож усунення ціннісних настанов на безоглядне до злочинів здирництво атомізованих у своєму хижацькому егоїзмові московитів, - сталося не лише наслідком, а й причиною заміни цієї псевдоморальності оцерковлення вже на раціоналізований пролетарський інтернаціоналізм у повороті до комунізму і диктатури пролетаріату, яка відповідно береться заміщати місце очищене від Церкви, царської адміністрації, від права, підприємців. Концтабір у незмінній зоні московського імперіалізму є затребуваним замісником не присутньої там моральності, вірувань, культури, соціальної солідарності. Усяке послаблення владного диктаторського у Московії силового контролю виламує шлюзи за якими бурхає стихія асоціальності.

Від суспільств пов'язаних із прогресом через проблеми відкриттів, зона безальтернативної віри у чудеса відмінна своєю закритістю та відгородженням чудесами. Абсолютистські та освячені незайманістю для нападів критики догмати стають тотальними лиш на ґрунті виполотих вщент та перетворених на пустку усіх інших конкурентних вірувань та виправ з чудесами. Утопії остаточного щастя які змінюються від всотування ними досягнень часу, які мирно уживаються із світоглядами та обітницями інших значінь – не можуть претендувати на тоталітарність. Незаперечність ідеології, гарантії її усезагальности та унікальної універсальности у підміні нею усіх цінностей та значень, трактованих як ворожі та достойні знищення, - надає цій тоталітарній ідеології саме заперечення нею усяких інших Богів на місці її виключного панування засобам сповідуння чуд. Атеїзм та нетерпимість до усіх інших дивовиж, окрім власних казок, є складовою догматики будь-якої ідеологічної конструкції зони слухняности. Проте наслідком, суперечливим щодо замірів на девальвацію усіх інших, себто ворожих абстрактних ідеалів та конфесійних вчень, стає перетворення на об'єкт безбожницької критики ще й власне тої єдиновірної ідеології, яка береться завалювати конкурентні вірування своїм безбожництвом. Бо усяка тоталітарна ідеологія, як базована на запереченні доказових законів, тому й стає тоталітарною, бо сягає ваги віри. Пожертвою комуноатеїзму стає сам комунізм як вірування.

Тих, які вірують у Богів, що чудесним надприродним чином втілюватимуть побажання віруючих, залишаючи віруючим лише культові жертвоприношення на користь божественного посередництва, беруться критикувати ті, які беруться осідлати останні смисли історії і навіть докладуть власних зусиль задля вбивства не віруючих у запропоновані утопії омріяного щастя, - попри те що означені варіації уникнення вмінь наукового дослідництва єднає ставка на чудеса. Вірування у втечу від світу, що перебуває у злі, у противному напрямку до життя у божественній вічності після смерті – не далеко є віддаленими від вірувань у заміні приватновласницької зажерливості вже на патерналізм касти слуг трудящих.

Ідеологічні вчення змісти яких заскалюють у містику вже релігійного гатунку, - за мірилом свого відсторонення від тверезого та осмисленого розуміння подій й водночас за своїми претензіями на універсальний арбітраж у оцінюванні ситуації колізій конкретики життєвих справ, - могли б представляти собою найбільш небезпечний зразок тоталітаризму, у якому різниця напруги між невідповідністю теорії та практики представляється максимальною і тому руйнівною навзаєм. Проте традиційні релігійні вірування, уособлені конфесіями і сектами світового свого розповсюдження, тому то попитом і користуються не так завдяки підміні ними логіки та закономірностей спеціалізованих сфер людської діяльності й відповідної віддаленості від останніх, - як релігії залишаються затребуваними завдяки своїй спеціалізованості на адекватному представництві собою саме містичних оцінок життєвих ситуацій, коли змісти відмінних віровчень задовольняють запити сфери релігійної компетенції світогляду людського саме завдяки вмілому вбиранню ними усього чи майже усього комплексу історично апробованих цінностей та універсальних стандартів гатунку гуманітарних духовних абстракцій, коли особливості окремих учень із маніпуляції чудесами досягають схожості у наближенні до царини утаємниченого на межі людських пізнань. Усіляко оригінальні пропозиції містифікаторські не втримаються й підуть у забуття коли вони не всотають у себе незаперечні духовні стандарти поведінки, допоки здавалося б відмінні віровчення не набудуть подібности між собою в системному й загальному представництві лекал моральности, нормативних ідеалів, духовних пошуків вищих смислів і атак на ще не освоєні таїни буття. Тож системні, тобто традиційні вірування, догмати яких вписані та узгоджені із запитам духовного життя громадян, стрічають жорстку конфронтацію зі сторони тих новомодних ідеологій, претензії яких на абсолютну виключність та довершену вичерпність у месіанському представництві закінчення історії стають конкурентними перетинаючись у компетенції з управління чудесами надприродними. Традиційні вірування відтягують на себе небезпеки які несе містика нетрадиційна.

Невдало досліджені, себто фіктивні, закономірності яким не відповідають відносини у природі речей можуть задержуватися у використанні як набуток поколінь лиш завдяки переказам старійшин про легендарне минуле. Оскільки постулати ілюзій які заміщають відсутні знання не знаходять підтвердження у фактах дійсних справ і самі собою не спадуть на критичну голову, то підтримувати інерційність облуд можуть лише професіонали від облуд. Відсутня об'єктивність отримує суб'єктивне її виконання зацікавленими особами.

Успіхи людини, представлені у плині її життя як кар'єрні зростання, залежать від тої кваліфікації у обраній спеціалізації занять, у якій цей фахівець лідирує серед конкурентів. Першість же у сповідванні ілюзій, - з причин відсутности дна, лімітів, завад глупству доступному будь-кому на шляхах безумств, - досягається зворотним чином, а саме виштовхуванням конкурентів геть від годівниці тих ритуальних піснеспівів довкола вівтаря, які імітують собою знання з управління подіями. Способом позбування претендентів на правильні екресиси з викликання чудес є упередження про посвяченість професіоналів від містичного віровчення про найвищі над усіма цінности, які опосередковують спілкування із надприродним, божественним, не доступним пересічній пастви. Не так відповідність фахівців із неймовірних чудес забезпечує клірові посвячених доходні місця на посіданнях провідної квазіеліти, як навпаки: доходи кліру спричиняють його віру у здатність викликати чудеса за потребами обслуговування віруючої у чудеса пастви.

Оскільки функціонери рятівного віровчення, яке із своєї недоступної для профанної публіки височини як єдиноправильне направляє усі людські справи до ідеалу звернення історії, спростовуючи своєю святістю не лише зайві клопоти про мирське, а й шкідливих для торжества віри невірних, - то й серед усіх інституцій життя суспільства на домінанту чільність претендує закритий орден фахових віроучителів. Партійні структури комуністів чи нацистів є ядром усіх організацій лагерної зони. Партійність на доказ незаперечности догматів зобов'язана стати не лише світоглядом дослідників, а й результатами їх роботи. Переконаність в уможливленні утопії має стати не лише заміником тям підданих, а й успіхами у виконанні послухами нарядів від начальства. Ідеологи тяжіють до винищення із ужитку усього не вміщеного у культ, - і лише потреби практичної підготовки до війни із загарбання ще не підбитих заважає клірові суспільні заняття звести до молитов звернених до вшанування кліру.

Комунізм, для його організаторів та ініціаторів перевороту із перерозподілу імперського спадку, комунізм, - за якого усі блага як із рога достатку поллються на людину і здійсниться принцип: від кожного за можливістю, кожному за потребою, - розпочався з першого кроку будування апарату атветствених таваріщей, які і були означеною Людиною, тоді як для маси усіх безвідповідальних, коштом й жертовністю яких той комунізм будувався у ім'я захисту рідної совецької влади, то завершення будови було віднесено у світле майбуття усього людства. Номенклатурні блага большевиків, які свої посідання заходила зачищати від еліти та бюрократії самодержавної присвоєнням статків від цих вже колишніх, - є не побічним продуктом від необхідности функціонування режиму комуністичної експлуатації, як останній, скоріше, є умовою функціонування означеної необхідности. Не так номенклатура слугувала народу, як - навпаки. Подібно до того як глупство є винагородою собі, а не хибою зі сторони розумників, - то й вірування у неймовірне, звичайно ж, задовольняють підметні запити сповідників, які не є безпосередньою жертвою тих пройдисвітів що у цілях виключно власної наживи накиннули віру та відняли від пастви тямущість у розумінні доказових фактів. Конфесійне сповідництво не є плодом конспірологічного підступництва. Грошима за картину лише платять, але - не малюють. А, проте, фахове зі сторони кліру культивування віровчення є не останнім його чинником. У реальному комунізмові конкретно розбираються ті, яким дісталася його конкретика.

Творчі особистости тому задають новаторські стандарти, бо реально відповідають на реальні запити. Тоді як вожді, які подібно чиновникам що діють у рамцях дозволеного, лише імітують провідництво, бо є виконавцями безособових приписів безпідставного віровчення.

Реальністю зонівського організму є не самі психічні манії зомбованої на них персони якогось сектанта, і навіть не противна тямі пошесть одномірного культового сповідання одноцілого тлуму, а передовсім: імперативи вчинків обраних, світоглядні стереотипи реакцій, виконуваний дисциплінарний розклад, відносини ієрархічних підпорядкувань, етичні стандарти, функціональні обов'язки посадові, принципи менеджменту у структурі віросповідного підприємництва, авторитетна авторитарність диктатури узурпаторів, необхідність незаперечних норм і акцій, героїчні покликання мучеників, інерційна синергія подільників сектантської змови, замкнутий на внутрішніх інтересах взаємодопомоги орден посвячених, регламентовані традиції – представлені спеціалізованою інституцією фахових спеціалізованих кліриків, професійних революціонерів, партійним апаратом, органами вохрівської безпеки й сексотів, які навчають віддану їм паству як тій жити у жертвовній самопосвяті означеним вождям. Фактуальністю ірреального є імітатори його втілення. Ідеологія це лише вибачення за жорсткість її соціальної організації. Система тотального контролю включає у себе об'єкти: канон, психіка вірних, сюжети утопій, ересь патристики, соборну ортодоксію, реліквії, історію підпорядкування соціального життя приписам віри, лавірування секулярних пристосувань, - проте означені чинники та явища сподівань на чудо завдячують своєю реальністю саме суб'єктам зонотворення. А вже вищу позакритичну доказовість, як гарантію процвітання віровчення, має не так сама його людська організація, як спрямування її дій на костри для відступників, на газвагени для расового бур'яну, на запищення у вічну мерзлоту класово нечистих, на динаміт для невірних.

РПЦ є резидентурою єдинанеделімства, московізації, імперського реваншу, легалізованої зі сторони малоросійського олігархату, поселенства, агентури в Україні.

Релігії, у яких сповідують чудеса на зразок: воскресіння мертвих, картин раю чи пекла, паства яких переконана у перебуванні Богів саме на їхній стороні, - то такі віросповідання є небезпечними, не загрозливими. Бо аналогічні чудеса не стануться об'єктивно, не вийдуть за межі віри у неможливе. Серйозними подібні чудеса стають тоді, коли функції виконання волі Богів перекладають на себе обов'язком віруючі у них; реальні збитки від містичних переконань починаються тоді, як містикою беруться лікувати чи виправляти соціальні проблеми. Ризикованим є політичний клерикалізм, домагання життям церковним по-диктаторському управляти життям соціальним. В усіх інших випадках усілякі конфесії та субкультури сектантського штибу є невід'ємною стороною людської культури, бо: задовольняють психологічні потреби пошуковців вищих чи абстрактних сенсів буття й покликань людини; релігії перебирають на себе, або освячують частину цінностей із сфери моралі, мистецтва, філософствування, церковники навіть претендують на ролі суддів у наукових дослідженнях. Організаційно оформлені популярні системні віровчення, стоять на сторожі духовних і традиційних цінностей народів, допомагаючи одним протистояти колонізації, а другим – благословляти імперські завоювання. Вади намацування чи апробування таїн полягають не у власне цьому занятті, а у якостях успіхів маніпуляцій із незнаним чи чудесним. Характеристиками чуда варто оцінювати навіть здавалося б тривіальні прояви життя. Небезпеки ж йдуть не від власне містики, а від недостовірних знань і помилкових упереджень яким надають ваги релігійного вірування. Справжні маси покійників постануть від вірувань не у Страшний суд чи у сатану, а - у комунізм з його здавалося б осмисленими й доказовими пропозиціями відмінити усього лиш гроші, торгівлю.

Материнською для Русі є Константинопольська православна Церква. Хоча впливи на християнізацію Краю були ще й католицькі. Материнською Церквою для князівства Московського є митрополія Київська. Домагання федералів запобігти українському незалежництву по лінії церковній є суголосними із тими ж завданнями у сферах політичних, військових, економічних і далі. Не простим для москвослав'я є суміщення благословень тої своєї пастви, яка заради Рускава міра Святої руси обстрілює і вбиває українців, яких та ж РПЦ вважає своєю канонічною паствою. Не просто і православним українцям належати Церкві яка служить московському державному колонізаторству.

Оскільки самодержавна імперія російська у її збиральницькому поході проти ще не завойованих нею багатств європейських рухалася, через подолання рецидивів феодального станового устрою, йшла до встановлення у ній капіталізму, демократії, права за вже досягнутими у Європі зразками, - то на подолання означеного протиріччя між прилученням до європейства чи поїданням європейства була зроблена реакційна ставка на пережитки феодального централізму, представлена ідеологією комунізму, де заперечувався ринок і підприємництво, а маси поверталися до примусової праці за ницу пайку під плановим керуванням вождів та месіанської віри у пришествя утопічного порятунку від гріха буржуїнського, де законність ставала класовою, а здоровоглуздя і тьма замінялися агітпропівським вихованням трудящих, де безпека імперії від розпаду гарантувалася ідеологією єднання безнаціональних пролетарів за сприянням славної роботи органів дізнання та геноцидного очищення від класових ворогів. Аж коли подібного заощадження ресурсів, через заборону заробляти здатним працювати творчо, усе одно сил не вистачило на підбиття загниваючого Заходу, - то у вимушеному бігові йому навздогін ставкою на розв'язання означеного протиріччя стало заглиблення у порівняно ще більш антимодерністську ідеологію, а саме вже у ортодоксальну церковність одержавлену, яка навіть комунобудівництвом заперечувалася та переслідувалася, а на разі розставання із червоною імперією вже колишніх її колоній стає скрепою на втримування у зоні Федерації решток від совітського Союзу.

Подібно до усіх агресорів, які вигадують собі оправдання через звинувачення на сторону жертв агресії, то й московські збирачі не можуть обійтися без культивування ненависті до сусідів яких інтегратори заміряються інтегрувати у московську любов до сусідських багатств. Приводами ненависті до ще не підбитих народів висуваються ті месіанські особливості московства у несенні добра порятунку для усього світу, проти безневинності яких і виступають означені вороги, змушуючи тим самим від ворогів лише відбиватися. Своє збиральництво інтегратори видають за захисну реакцію на безпричинну русофобію Заходу, Сходу, Півдня й усілякої заокєанії. Містикою самозакохання московців у самих себе й водночас ненавистю до євроатлантизму й слугує віра у Друге пришествя чи зупинка у комуні. Поглиблена архаїзація величі єдинанделімства у його антизахідництві, коли на місце носіїв партквитків приходять носії клобуків, є свідченням реакційности рецидивів непереборного московського збиральництва. Використання ядерних зарядів і бомбових ударів у збиральництві інтегратори збираються оправдовувати звертання до аргументів нібито віджилих релігійних воєн.

Аж вадою штучного приторочування цілей збиральництва вже до моделей Світлого майбуття на небі чи на землі є не лише запозичення цих обітованих чудес саме із середовища західної думки, аж ця містична критика західного соціуму є доречною для проблем тамтешніх, а не московських. Соборна християнська догматика, через протиборство з єресями, розроблялася у римській ойкумені, у свою чергу Церква ромеїв є материнською для православ'я українського, а породжена ним християнізація і осібна московська Церква лише з позицій останньої може представляти Церкву римську, константинопольську, київську як схизматиків що відкололися від генетичної чистоти московського православ'я.

Побудова смислів походів московських стрілецьких полків саме на фундаменті канонів написаних у давні часи євреями для євреїв чи греками для греків – може мати лише містичні тлумачення. Пояснення обстрілів України вказівкою московським пальцем на сторінки синодального перекладу Біблії – вводить у ступор. Аж удавана універсальність містики у тому й полягає, що умілим тлумачення чудес та надприродного можна імітувати узаконення будь-якої природної події з успіхом не меншим, ніж спростовувати законність цієї ж події за допомогою ще біль вдалого її тлумачення через апеляцію до божественного. Посилання ворогуючих між собою армійських сил на одну й ту ж цитату із Письма чи на одне й те ж культове дійство як на підтвердження виключности своєї правоти проти противної армійської сили є особливістю релігійної регуляції суспільних відносин.

Поступ, як розшир наших людських знань та самопізнань, завдяки яким ми можемо змінювати стан речей, себто будувати культуру та цивілізованість, - може розглядатися ще й як процес розставання з помилками чи усім тим, що не відповідає зростанню людських запитів та розумінь узгоджених із тим дійсним станом речей. Несумісність розведених порізно способів існування подій та, з іншої сторони, наших знань про цей об'єктивний предметний стан явищ – досягається не так невмінням осягнути дійсність вже на рівні закономірного й осмисленого, як нашій неадекватності ми зобов'язані небажанню розпрощатися із нашими ж чи нав'язаними зі сторони ідеологічними мареннями з приводу чи безвідносно до предметної дійсності. Успіх наших претензій до суцільних обставин передбачає адекватність наших впливів щодо можливостей обставин, підлашчування смислів під події, проникнення у природу речей, тоді як апеляція до власних вигадок далеких від розуміння суцільного, залишає ворожбита із безрезультатністю безкінечних повторів символічних дійств. Симуляція притомності є далеко не безвинною аферою. Помилки, як брак адекватності, – це ще й свідоме надання верховенства казкам. Безумства це не так віднімання здорового глузду, як додаток до останнього вже якихось химер.

Тоталітарна зона, як стан шкідливий для здоров'я людей та організації суспільного виробництва, тоталітаризм як насилля над істинами та правовими свободами, режимний тоталітаризм, як встановлення монопольної одноманітності над усім суцільним, зводиться не лише як нездолана стіна перед розумінням дійсного стану справ, а - як додаткове винагородження дійсного стану справ вже на розмір ілюзій та упереджень. Зона це відмова пізнанням у адекватності на освоєння суцільного. Ми залипаємо у помилки тоді як беремося ціннісними орієнтирами підміняти реальні відносини у природі речей, коли ідеологією втручаємося у царину належного до наукового дослідництва, коли намагаємося змінювати події інструментарієм не годящим для даних подій. Відхилення у запитах прогресу спричиняються нав'язуванням ідеологічної упередженості тим сферам людської, які мали б розвиватися за власною, а не чужою рецептурою.

Втручання містики та вірувань у чудеса вже у царини керовані відмінними від містики власними спеціальними та спеціалізованими законами не є стихійним процесом масового невігластва, аж ідеологічні догмати керуються відповідними ідеологічними оргструктурами. Помилки прогресу знань та вмінь обумовлені дією того коефіцієнту актуалізації віровизнань, впливом не підтверджених фактами вигадок, вірі у чудеса, що вони оформлені та втілені у установах фахових маніпуляторів із світоглядними цінностями. Зона відбувається від спотворення фактів вже на слухність партійної зятятості та переконань у незмінності належних утопічних абсолютів. Істини спотворюють під взірці ідеології саме інструментарієм своєрідної церковного організму, функціонування якого й представлені розпорядком та приписами історичних видів концтабору.

Помилки та завади у гармонізації знань із практикою застосування пізнаного задаються тим перемішуванням релігійних культів з видами наукових знань, де до віщунів, батюшок та посадових служителів віровчень ставляться серйозно, допускаючи посвячених містифікаторів вже до їхньої участі у справах світських. Соломаха руйнування кордонів спеціалізованих знань відбувається через домагання узгодити факти вже із домінуванням над ними приписів віри у відмінне від фактів, коли до числа фактичного зачисляють догматичні вказівки й повчання із канонів чисельних ідеологічних віровизнань. Коли політики, митці, винахідники орієнтуються на авторитет спеціалістів із чуда та чаклунства, то це шкодить самодостатності занять усіх не посвячених у культові ритуали фахівців. Партійна упередженість може вести до реалізації планів партії, але не може не бути аберацією істин та можливостей розвою. Запалення свічок та молитовні гімни на те, щоб, кажімо, гора зрушила з місця, допомагають торговцям реліквіями, але стають просто таки перепонами на більш осмислені заміри зрушення. Колона на чолі якої бандерами й корогами із образами святого вимахують махлярі, що й себе числять до не підлеглих критиці, - ця колона двиготить як не на манівці, так обабіч від магістралей прогресу.

З усіх ворогів централізації усепереможного вчення найбільшу для нього небезпеку становлять вороги всередині вчення, опозиційна еретичність яких винищується задля надання ортодоксальної соборної позакритичності догматизованої лишень усьому тому, що залишається уцілілим завдяки кропіткій роботі слідчих органів з вигризання крамоли. А вже опісля закриття авторства чисельних порушників абсолютної істини остання без проблем вбирає їхні конструктивні пропозиції, доповнюючи віровчення ще й адаптацією запозичань загальноновизнаних чеснот із спадку культури. А докільля поза огорожею секти оголошується ворожим лише з тим, щоб виправдатися за напад на нього. Бо для режиму збирачів вигадані ним вороги є не загрозою, як бажаною жертвою на споживання якої замірилися збирачі. Усі ж ті, які як ініціативний підмет суб'єктний беруть авторську участь у становленні тоталітарного режиму, - який за визначенням не допускає у собі ніяких варіацій проблемних залежних від свободи та креативності особи, - підписують собі смертний вирок. Соратники довкруг єдиновірного вождя відзначені лише ступенями своєї неправоти; а святе вчення прокладає собі путь правди не інакше як через долання контексту хитань та відхилень у єресь ідейних предтеч. Бо жити, а ще й працювати можна лише у волі, свободі, правах та постійних проблемах розвитку.

Для угруповання тоталітаристів, які весь свій бізнес будують на обдурюванні ошуканих ними лохів, на масі яких ці насильники паразитують, - засадами безпечного виживання є та дисциплінарна орденського штибу вірність старшому у ієрархії мафіозного клану, яка є полярною чи то протилежно направленою стосовно розбрату й усіляким збуренням що їх цей орден пройд вносить у масу сектантів та вірних тоталітарному сповіданню. Проте орден тоталітаристів роздобуває собі прохарчування не лише через постійне звинувачення членства вже упокорених жертв у чергових вигаданих гріхах, аби без зайвого клопоту стригти та різати ту масу живителів, - аж основний удар тоталітаристи наносять саме по своїх рядах, очищаючи їх від можливих зрадників чи недостатньо відданих справі Партії самозваних рятівників цілого світу. Та централізація мафіозної секти, якій вона завдячує своїм перевагам над розпорошеними потенціалами маси своїх живителів, досягається постійним пошуком та знаходженням ворогів усередині гуртування секти, де таким чином відсікаються рації та чинники відмінні від удосконалення особливостей й змістів догматики секти, внаслідок чого до ієрархії сектантського віровчення дістаються саме зациклені на маніях учення його фанатики. Знищення масиву упокорених зоною, із яких творці зони харчуються, є не більш як побічним клопотом порівняно із досягненням взаємовиручки у зоні відданості спільній справі серед функціонерів зони, механізмом якої є неодмінний кодекс честі серед цих професійних порушників усякої чесноти. Мораль та логіка самовідданого служіння призначенням зони грабежу є серед її професіоналів вищою за власне моральність та логіку. Добровільна смерть мученика заради режиму є затребуваною цінністю заради життя режиму. У зоні постійно шукають еретиків та порушників відданості єдиноправильному ученню, - бо цим механізмом доводиться постійно приводити у відповідність апетити отримувачів лівової частки та, з іншої сторони, постійне скорочення ресурсів мисливських ареалів торжества рятівного учення. Надумане відступництво соратників, що воно критично зіщулює опції прийняття розважливих для експансії зони рішень, розцінюється у зоні одномірності як вагома небезпека, порівняно із тими невідворотними для дичини чи отари закидами у її ворожості, якими буде легалізоване поїдання об'єктів звичайного прохарчування отарників.

Коли помітний функціонер опозиції ще продовжує пересуватися серед живих, - то це лише видимість примарна, бо небезпека від нього буде у зоні витерта разом із ним. Вигодами від передсмертної утилізації розкаяного ворога нехтують. Коли ж опозиціонер використовується задля критики ним опозиції із числа антирадянщиків та вашингтонського обкому, - то він є законспірованою агентурою гпу-фсб. Обґрунтуванням геноциду тих, які коливалися не у такт із звивинами партійної лінії, є докса про несумісність вічно живого учення та, з іншого ворожого боку, несумісного із ним і вартого суміщення лиш із смертю.

Серед таких чинників культурного поступу як розумні та не дуже винаходи у науковій чи гуманітарній царині, як осмислене та не дуже вдосконалення екології у сфері природній чи цивілізаційній, як продуктивне та не дуже здобуття благ власною чи чужою працею, як інтенсивні та не дужі взаємообміни пануванням чи підкоренням у сферах політичного чи ідеологічного життя – не останню роль відіграють ті інтерлюдські, інфрагрупові діалоги у власне соціумі, які є пов'язаними із повищеозначеними чинниками й задають правову чи не дуже справедливу стратифікацію згідно внесків у розподілові праці. Тож а чи побіжно, а чи цілеспрямовано змісти ідеологій будуються як на експлуатації різноякісних чудес та спотворень дійсних відносин у природі речей, так і пертурбації у порозуміннях між власне людьми з приводу речей є популярним мотивом цілої низки ідеологічних настанов, - а сугуба динаміка кар'єр доведена вже до догми справедливого насилля маси пролетарів над капіталістами є квінтесенцією у розбудові найбільшого числа модерних концтаборів, коли більшовики зображують та інтерпретують боротьбу класів у здобутті власности та майна не лише як головний, а й виключний чинник історії, аби тим самим теоретично та на ділі обумовити віднімання не зароблених ним багатств вже на користь власного угруповання. Пошук соціальних статусів у відповідности із потенційними талантами не лише супроводжує усю історію спростування талановитими статусів актуально безталанних, але ідеал незгіршости одних людей порівняно з іншими у доступові до того, що сприймається щастям, залишається нормою супроти завше невідповідної йому історії ще й тому, що вимоги до понять соціальної справедливости постійно вдосконалюються. Кар'єрна динаміка не автоматично віншує відповідну працьовитість, аж не без проблем, а то й прямою боротьбою проти інерції та традицій вже ретроградної, а тому не заслуженої та бездоказової елітарности, має внутрішню й самодостатню ту представлену суб'єктивними інтересами логіку, яка боротьбу чи змагання між расовими, цивілізаційними, культурними, державними, корпоративними видами, спільнотами, структурами неповно, себто хибно подає як не залежну від запитів об'єктивного. Нормально, коли і ті, які у розподілові на вищі верстви, і ті, які у конвенційному розподілові на нижчих, є націленими не на консервацію своїх статусів, а на зростання, - втім нормальність соціодинаміки має залежати не виключно від означеної логіки рухів у соціальних посіданнях, аж останні є обумовленими від практики заслуг, бажано ще й на користь ближніх. Не є добрим, коли елітарність досягається не лише обнесенням неприступними стінами позицій панування, а на доданок ресурсами оборони є ще й силове перетворення конкурентів вже на упосліджених; проте й погано, коли висоти провідництва штурмуються претендентами, які радше заздрісно зазіхають на чужу компетентність, аж фактично не відповідають здійсненням функцій проводу. Попри догматичну переконаність комуноідеологів у зміні мотивів продуктивної праці та залежного переустрою суспільної історії, що прогнозовано мав би статися від самих лиш чисельнозгуртованих переваг усіх збіднених на права та власність вже супроти багатих на власність та права, аж силовий примус не те що речей, а й людей до слідування наказам невігласа чи дилетанта призначеного на місце директора – залишиться лише тим чаклунством з приводу перевертання навзнік позицій еліти та виконавців, який як не лише дестимулює виробничі процеси, а й розруйновує організацію останніх. Спокушаючи публіку, яка бідарює чи то визнає себе такою лише у тому діапазоні зазирань на чужі надміри, який не переходить на царину власної праці та енергетики заповзятости задля здобуття бажаного, професійні любителі знедолених рекрутують під свої знамена переконаних у завершенні смислів історії через саме лише пограбування багатів приречених бути жертвою саме з факту свого багатійства, коли пограбування оголошується не лише правом, а й боргом винищення чи переведення у рабсилу лишенців вже звинувачених у багатстві, яке ще не належить пауперам на посадах можновладців. Проте ідеологія позачасової праведности саме упосліджених та позаобставинних зачислень еліти виключно до ворогів та об'єктів нападу на них використовується лише на першому коліві пограбувань із подальшим звуженням ресурсних трофеїв вже на користь вождів, святість яких у зоні перевищує усяку елітарність.

Основою людських володарювань не лише над успадкованим від попередників, а й на майбуття поступу слугує розумове освоєння подій, збільшені успіхи якого залежать від зменшення тих уявлень про природу подій, якими й заміщають власне природу подій, а коли саме останні й стають істинами, а не наші з приводу речей ілюзії, тоді й результативною стає видозміна речей та наших про них знань вже згідно людських запитів. Новий світ приходить спершу у ментальних представництвах, які і є повноцінністю культури, бо пізнання не лише обслуговують те, що можна намацати. Коли поступ знань та зміни у інфраструктурі культури є динамічними, тоді заміщення відпрацьованого вже на досконале є процесом постійним, де вже перейдене постає окремим випадком чи сурогатом від лідерських пізнань. Недоречности ж пізнань починаються не лише тоді, коли засвоєними знаннями підмінюють об'єктивне та фактуальне у речах, - бо духотворча культура не може не підмінити собою віджилі незнання та практичні невміння, - аж тоді певні знання стають дамбою на стримування досліджень, коли досягнуті рівні відкриттів консервують, коли люди відмовляють собі у кращому заради того доброго, відповіді якого виводиться з-під подальших запитів. Найвдаліше затуляти собою доступ до істин, серед яких мають збігатися знання та уречевлена онтологія, найвдаліше вдається химерам, бо саме вони й є замкненими в уявних конструкціях та не мають звідти виходу на події та факти полишені на мозок. Ліпше вже помилятися у істинах, ніж наполягати на нісенітницях, - коли не доводиться бути навсібіч правим. Навіть надмірно хибні уявлення про події вже є запорукою пізнань та того культурного поступу, що усе недоладне поставить на місце, тоді як законсервовані рівні знань, які є підміною навіть не доступних ще істин, і є втіленим незнанням та відповідним невмінням, є гарантією відсталості порівняно з безугавною критичністю дослідництва. Догмати тоталітарности і є тими законсервованими та відгородженими рівнями певних знань, які постають виключними не лише щодо їхніх ревізувань, а й такими, що виключають потреби подальших пізнань, підмінюючи своїми вигадками об'єктивні відносини у природі речей. Необхідно розрізняти природу речей та, з іншого боку, наші про них уявлення, бо так воно і є, бо навіть окультурені втіленою духовністю події мають свою логіку та залежності, що їх ми можемо лиш користати. Віра у достеменність відкриттів та пропозицій зобов'язана протиставлятися таїна та ще не пізаному, - але ж не настільки, щоб шанобливе ставлення до здобутків перекривала собою можливості подальших відкриттів. Вади тоталітарного типу пізнань, у яких для власних утопій вимагають від подій втілень утопій у події, полягають не у звичайному й нормальному олюдненні світу, недосконалі знання полягають навіть не у домаганнях підмінити об'єктивність вже казками та безпідставними у речах сподіваннями на чудеса, а у тому суть вади тоталітарних ідеологій, що їх абсолютистські догмати усього лиш імітують підміни ще не відкритих істин вже на псевдовідкриття. Доречні для своїх обставин відкриття перероджуються вже на химери, коли їх намагаються поставити ще й поза критику часом. Вади тих забобонів, які роблять універсальними для усіх часів та народів аби тим підкреслити значущість відкриттів, у тому є, що утопічні картини щастя відмовляють у існуваннях усім та усьому, окрім самих себе коханих само собою, що увібрані у броню містичної віри архаїчні відкриття реліктових доречностей висмикуються геть із апробувань на час розвитків та доказову актуальність. Пороки тоталітарних примушень усіх та усього на незмінність сповідувань не власних, а кимось зроблених відкриттів, коли останні тим самим власне стають закриттями істин, - розвертаються навіть не у їхній помилковості порівняно із потенціалами критичних до них присікань, а тому примітивістські світобачення стають реакційними, що примітивісти навіть собі відмовляють у подальших дослідженнях своїх же світобачень виведених на орбіту фанатизму, не кажучи вже про визнання власних забобонів вже за обмежені чи помилкові поза кордонами доцільности забобонів. Як обмежена заміна знань навіть помилки є евентуальними, - аж не на часі заборони ними пізнань. Призначенням знань є втручання ними у природу об'єктивного, тоді як тоталітарні імітації досягнення кордонів пізнань вичерпуються табуванням вже втручання до них з боку тих відносин у природі об'єктивного, які порушують буквалістські тлумачення тоталітарних догматів.

Проблеми від примітивістів - не у тому, що вони беруться заміщати своїми віруваннями рівні досконалих пізнань, а у тому, що містифікатори не вміють те робити. Не тому тоталітарні культи вивалюються геть із історії пізнань, небезпідставно вважаючи останні загрозою для себе, ганячи усе відмінне від своїх марень як вже профанне у оцінках негідности незгідних із доступністю таїн лиш у церемоніях з їх приводу, ще й з відповідним практикуванням у обскурантизмі та реакціонерстві спрямованому проти власне поступу знань, - а тому тоталітаристи стають на сторону невігластва та закриття одукованости у ім'я обмеження сакральними таїнами, що їхні сурогати знань є усього лише символічною заміною заміників, аніж є представництвом знань, аніж не є незнанням. Не лиш у тому специфіка оживлень містики, що фіктивність та безпредметність підміняє собою запити на встановлення людських панувань, а у тому реакціонерство вживлянь містики у історію полягає, що ті провізорні, чорнові, гіпотетичні знання беруться підміняти собою подальші потреби знань, залишають у гнізді пізнань лиш свої абсолютизовані марновірства, викидаючи геть усіх конкурентів. Хосенами творчости є заскалювання знаннями за межі достовірности, й міфотворчість може бути затребуваною як першопочаткові проби про причини подій, коли навіть фантазії оприлюднюють людські претензії керувати ширшими подіями, просвітлюють таїни та допоки непідвладне, бо функцією знань навіть першого наближення до того, що будуть вважати істиною, є постійна заміна відкриттів вже на досконаліші бачення, - проте імітацію, символізм, удавані панування з приводу подій не годить протиставляти достеменним дослідженням, або тим, які терміново є на вершинах знань. Можна вигадати собі доступ до останніх знань, можна навіть зізнатися собі у неспромогах впливати на універсальну дієвість подібних квазізнань причетних до світу тої ідеалізованої культури від якого продуценти подібних псевдознань та фікцій є відірваними, - але просто замахом на пізнання є виставлення доступу до імовірних істин вже як заборону на нагоди помилятися у відкриттях істин. Усі знання є і мають бути заміною імовірно більш досконалих знань, але вони не мають бути заборonoю для останніх. А коли відсутньою є потреба вдосконалюватися у знаннях доведених до станів віри, то, принаймні, годиться не втручатися віруваннями у власне знання.

Перебирання на себе відповідальности у прийнятті рішень обов'язкових вже для інших, як до виконавців, передбачає не тільки клопіт та боротьбу виключно за збереження високопосадової влади, аж елітарність є похідною функцією від постійного та повсякчасного підтвердження делегованих повноважень вже їх зворотними суспільними служіннями ще й у обставинах постійних критичних вимог до менеджменту з боку керованих. Проте та прискіпливість до владоможців та варіацій директорського корпусу, яка не вивірюється ні за якої погоди, ще не може бути доказом достатнім для заперечень власне структурувань суспільних ролей людей згідно нерівноцінних внесків у розподілові праці, оскільки нерівність між людьми у їхньому окультуреному житті базується не лише на натуральних відмінах у емоційности, освічености, працьовитості, а на усьому комплексі спеціалізованих особливостей культури та цивілізації, що їх люди мають та обрали своєю долею. Тож ті закиди капіталістам з боку класиків комуно-большовистського утопізму, які сповна вичерпуються не примхуватим вбивством власників капіталів, є не більше як заміною керівних посідань вже клікою босоти, здатною імітувати елітарність виключно у спосіб занепадницького опускання запитів та самого життя керованих означеною псевдоелітою вже у могилу. Під прикриттям ідеологічної облуди на знищення структурування у власне соціумі, - а деструкція у соціумі була б можлива лише із хаотизацією у зрівнялівці та руйнацією усіх структур та спеціалізованих досягнень у культурі, - на нікуди не знищене місце еліти замість господарів та тих хто на своєму місці згідно своєї праці знаходиться у директорському кріслі, приходять самозвані батьки народу, чиє вождівство не є зв'язаним із номенклатурним кріслом нічим, окрім вбивств дійсної еліти. Не дурно є критикувати начальників, аж підміна їх на орден тих, хто звітує лише перед орденською ідеологією, себто не відповідає логіці і запитам керованих подій і виконавців, потребує не просто критики, а покарання узурпаторів.

Тому то до жорстко репресивних заходів суб'єктивного порядку у дотриманні вимог ідеології вдаються її утримувачі, бо ніц об'єктивно предметного їй не відповідає. Коли містичні фікції описують лиш себе, тоді імітувати їхню належність до предметного світу можна лиш силою над здоров'ям та мізками сповідників означених ідеологічних казок. Тож воювати за чи проти змістів безпредметного можна лиш із непорозумінь, чи то із нерозумінь відсутнього праксису ідеологічних фантазій. Бо містика насправді нікому не загрожує, коли їй дати волю щось від себе учинити. Тож химери навіть у втіленні їх у культові ритуали залишаються символічними, мають нульові змісти, є реальністю казки, - себто ідеологія потойбічного у кращому для неї випадку є паралельним щодо історичної дійсності світом. За тоталітаризму відбувається подвоєння моралі, подвоєння поведінки на: власне реальний світ людських потреб та тверезости, що не може не вижити супроти домагань казки поглинути його, та – на власне змісти та ритуали утопій, які імітують свою участь у запитах тверезости.

Ставці на те, що пролетарі біля станка, гнані та голодні, принижені та ображені є провідною верствою, а так звана інтелігенція, підприємці, істеблішмент є бур'яном, відступниками, ворогами, - не можна відрадити у партійній зятяности, але необхідно відмовити у розумінні стану справ.

Невідворотне становлення та історичне функціонування тих багатоманітних управлінських систем у соціумах усіх культур за будь-котрих часів, які у плані суб'єктному представлені інститутом еліти чи то так званих кращих мужів, - дозволяє відносити модель комунізму, за якою нема соціальних, майнових та будь-яких інших розшарувань і усяка особа являє собою ніщо, - дозволяє відносити подібну модель первісного комунізму саме до надуманої, позаісторичної, до фіктивної. Людину визначають як істоту соціальну. Навіть у тваринному світі маса видів організовані у складні ієрархічні колективи, діючі за тими правилами, що їх науковці лише досліджують. Існування еліт в усіх родах, племенах, народах доводить ефективність адміністративних рішень у керуванні спільними інтересами. Спорадичне та не випадкове постання питань про відповідність між посіданнями тих чи інших осіб, а то й методів їхнього управління та, з іншої сторони, ролевими призначеннями еліти, соціальними запитами на справедливість управління, - лише актуалізує вимоги до еліти, але не є аргументом на знищення суспільного управління взагалі та його уособлень.

Соціальний прогрес вимірюють та визначають зокрема ще й зростанням та вдосконаленням ролі пересічних осіб, які з часом гуманізації набувають автономности, значущости долі, вчинків кожного. Попри те, що суб'єктами історії стають маси, особливости приватного, а то й інтимного буття осіб стають предметом аналітики навіть мистецької, - аж набуття громадянами порівняно зростаючої самоправности не лише не девальвує, як ще й у тому ж напрямку підносить та ставить підвищені вимоги до менеджерських структур. Архаїчні спільноти прикметні спрощеною організаційною будовою, за якою владні повноваження зосереджуються на центральному владоможцеві, а методами його правління є полюси як фізичного насилля, так і пов'язана із подібними діями їхня релігійного штибу сакралізація; відповідно постійними та не спонтанними вимогами керованих підданих є зростання звинувачень до влади у тому, що передача їй повноважень досягається неприйнятними жертвними потерпаннями підданих. Війни, що їх правителі ведуть між собою, продиктовані ніяк не цілями відпочити та відсторонитися від обов'язків влади, як навпаки, - жадобою нових та розширених повноважень покерувати підданими та краєм подоланого опонента. З часом ускладнення соціальних відносин у ході цивілізаційного поступу, - то управлінський апарат структурується, а піддані відповідно втрачають ознаки рабських станів. Архаїчні спільноти характерні тим, що розподілові на сметанку та соціальні низи надаються подоби якогось непорушного від природи родового прокляття. Верстви начальників та босоти розрізняють не лише за соціальними розшаруваннями, а й надають їм фізіологічних різниць. З порою демократизації елітою стають не фіктивні аристократи, а - за підприємливістю буржуазною. Комуністи ж відмовляють у цьому підприємцям.

Замах тоталітаристів на упокорення зверхніх законів та надцінностей ще не сягає монопольної повноти без включення у нього й втручань з боку любителів утопій та гидувальників усім земним вже у ту конкретну картину світу, яка за визначенням є у віданні науки. Нелюбов до мирського не означає його ігнорування з боку любителів чудес, оскільки демонстрація порушень законів науки, що досліджує об'єктивне, передбачає наявність об'єктивного, бо й наукова картина світу та дійсні відносини у природі речей, за замірами любителів абсолютів, має підпорядковуватися їхнім утопіям та марновірствам. Фахівцям з фантазувань легше даються аргументи на користь фантазій, аніж заперечення фундаментальних законів науки, проте вторгнення у останні фантазери вважають доказом своєї владности.

Втручання у ту компетенцію науки, яка досліджує об'єктивне, - є не надлишком від сутностей базованих на містиці тоталітарних утопій та обіцянок, а є вичерпним прагматичним призначенням химер, коли містики не лише силуються довести таким чином свою природну дійсність, зобов'язуючи останню сповідувати неможливе на ділі, а ще й намагаються вже у часі майбуття переробляти історичну реальність вже у якогось собі обслуговувача химер. Бо замкнена на собі містика із заколоченими дверима та вікнами виходу на царину історичної реальності є для останньої ані шкідливою, ані багатообіцяючою, коли містика не у силі паразитувати на науці. Тоталітаристам конче потрібно доводити посебічність своїх фікцій та можливість чудес, аби не бути спростованими за непридатністю, - оскільки химери поза утилітарністю стають надбанням забуття. Наполягання примітивів на виведенні своїх догматів у потойбіччя якихось небесних абстракцій не від миру сього має метою не лише заборонити критику на сторону означених арбітрів повсякденности, а й позакритичність химер та надання їм абсолютистських вимірів ще й має обґрунтовувати їхнє втручання у повсякденність. Бо химери безвихідні до повчань та напоумлень профанного світу й залишаються проігнорованими, не спокушаючи нікого. Бо забуття гірше від ворожости, потрібне таке служіння химер злу повсякденности, яке б від останньої каменя на камені не залишали. Посилання на потойбічне нікого не переконують, то ж примітивістам потрібна демонстрація доречности їхніх вигадок, потрібне замазування химер справами мирськими. Насправді усі ті змісти тоталітарних доктрин, які не описують містичні бачення святого та чудесного, є не більше як законсервованими відпрацюваннями позаминулих наукових досліджень, коли науковий поступ подається ретроградами як неприпустимий бунт проти святих постулатів. Навіть та судова зверхність над мирським, що її демонструють тоталітаристи у своїх містичнобаченнях, є не більше як одним із прийомів участі у буденному, навіть апеляція до неймовірного є намаганням на узвичаєння у істинах сущого.

Хоча усі пізнавальні новації, включаючи й містифікації та асоціально спрямованість тоталітарних доктрин, є видом новацій у пізнавальній діяльності, аж з причин чуття свого збочення на сторону геть від історії, то комуністичний забобон заперечення капіталізму доби дев'ятнадцятого віку, спрямований зокрема проти: приватного підприємництва, приватної власности, вільного ринку, парламентаризму, - є теоретизуванням будованим на міфології. Навіть віра не поєднує краї прірви між служінням диктатурі пролетаріатові та тим злочином, який особіст фактично учиняє. Зона це несумісність між словами, ділами й розумінням зв'язку між ними. Лише глупство та абсурдизм сплавляють усі ідеологічні цінности й досягнення зони вже у моноліт. Й хоча більшовики віднесли догмати комунізму вже до соціальної науки, проте антинауковість комунізму саме й визначила трагедійність життя людей і народів що втрапили у пастку втілення утопії. У прикладанні комунізму до Російської імперії настала згуба й для історичного московського царства, - яке не порятує вже й дезавування комунізму.

Спершу видається дивним, що рання доба торжества химерної ідеології стає часом злету наукової думки, коли знімаються критикою усі упередження й завади неупередженому дослідництву. Ця свобода має місце там, де химерна ідеологія сприймається як вид науки.

Оскільки царистська Московія лише імітує державу суспільного благоденства, де влада за манерою європейською має зобов'язання перед суспільством, тоді як за манерами монгольського випасання народів цар самодержавний своєю власністю мав холопів у вигляді населення та державу як механізм випасання останніх, тобто московство завше гнало, утискало людей й було та ще й традиційно сприймалося антигромадським опонентом з боку того дисиденства, яке не обов'язково належало до верств зайнятих інтелектуальною працею, проте у позовах на совість та справедливість стояло за інтереси народні й, відповідно, проти тих надуживань самодержавства, що загрожували культурному, соціальному, державному розпадові імперського зібрання, - то інтелігенти, під ролі яких, на Московії вбиралися революціонери комуністичного розливу, стали вже ворогами тоді, як традиції московської державности узялися представляти собою означені революціонери, коли жертвна відданість вже комунодержаві московській стала обов'язком.

Ніякого щастя просвіти радості від перетворення суспільства на рабів патернованих номенклатурною кастою самозваних надлюдей не відбудеться допоки у суспільства функціонуватимуть його мізки, соціально представлені здатними на мислення людьми. Боротьба з тою інтелігенцією, яка відмовляється провалюватися за маргінеси здорового глузду у прості прожекти винищення ворогів й настання тим самим кінця історії страждань, - і є тим супротивником, у подоланні якого загартовуються екстремали зонотворення. Ортодоксія догматів примусу є поріддям боротьби із тими ересями здорового глузду, бульйон яких є отруйним середовищем для фанатичних забобонів на утопічне завершення історії. Спеціалізований на інтелектуальному виробництві прошарок інтелігентів є першою жертвою ідеологів тоталітаризму, суспільні смисли є основною завадою для загону суспільства за колючий дріт, винищення у суспільному організмі розмаїтих бачень поступу є технічною умовою торжества зони над її рабським контингентом. У суспільства треба вибити геть мізки, аби кризь грати помітити на його обличчі радість.

Родителями ідей з приводу вичерпання історії є невігластво з умислом, - тож усі прояви, умови, носії думання противними до абсолютистських вчень. Тоталітаристи клеять гомункулуса ворога із деталей: гнилої інтелігенції, американської плутократії, шпигунів, талмудистів, лесбійок, лібералів, фашизоїдних хохлів та тих, хто коливався не у такт із лінією партії.

У тому різниця між пересічним любителем свого московського вождя та непересічним адептом європейства із числа автентичних московитів полягає, що перший буде просто, із самовідданих і жертвних служінь атечеству, буде винищувати, а то ще й вбивати українців, тоді як другий екземпляр питомого московства вже духовно й усебічно обґрунтує величну й сакральну необхідність подібних трудів.

Можна і треба розрізняти відтінки ненависти московитів до вільної від них України: у імперотворців європейзованих, освічених, керованих мораллю і правом цієї ненависті менше, порівняно із більшістю московитів готових убивати українців, або вже зайнятих цим.

Ознаками, умовами, атрибутами соціального здоров'я є відповідність істеблішменту своїм заданням організації розвитку саме у інтересах суспільства. Тоді на стороні громадянських установ буде науково-теоретична думка, включно із політичною. Дослідництво ж, за його визначенням, не буває не критичним у ставленні до того, що затрачає свою актуальну затребуваність. Коли ж державне управління набуває ознак узурпаторства асоціального, противного інтересам загалу та установам представницької демократії, то тоді делегітимізація одержавлених бандитів зі сторони опінії та опозиційних сил підтримується ще й авторитетними представниками життя духовного.

У московському ж царстві влада-власність є змінами лише імен та посад тих, які незмінно свій диктаторський централізм забезпечували паразитуванням на покріпаченому люді обезправленому. Тому інтелектуали, - не так не включені, як виключені із бюрократії, - стають закваскою збурень у резонах російського бунту мас, які підсвідомо знають, що їх обікрали пани. Тому захисники народу пишуть тексти про злом держави. Й роблять це.

Існує ціла низка порушення правил, коли за правила видають збочення одинаків. Так замість людського здоров'я нормою роблять страждання, мартирологів кладуть у підвалини соціальної специфічності, за потреби життя облудно видають смерть та втечу від життя, замість реальності цінністю виставляють потойбіччя, проти суспільної співпраці виставляють ідеалом відлюдництво, проти раціоналізму воюють освяченням безумств, нав'язування химерної пропаганди іде врозріз відкриттю істин, пропозиції переляку чи такого ж безпідставного оптимізму виставляють зброєю проти тверезих та доказових точок зору, наукові знання підміняють маніпуляціями із символами та культовою практикою, насильством нівечать повноцінне врахування обставин, практичність підривають сподіваннями на чудеса й чаклунства із неймовірним, симуляцією замінюють потреби освоєння природи речей, дилетантизм славлять не менше від кваліфікованості, здоровому харчуванню протиставляють постування, багатству протиставляють взірці усяких злидарювань, реальність знеславлюють домінантними верховенствами видів та підвидів духовності, достеменність офірують перевагам серйозності гри із штучним, замість діяльності звершень та успіхів носяться з пасивністю, замість гонору та гідності цінять приниження та покору насильникам, правду хоронять у лицедійство та запобігання перед знахабнілістю свавільців, стимулами енергетики вважають кризу, виправи з видами нестач роблять інструментарієм розквіту, творчість підміняють варіаціями виродження, продуктивну роботу протиставляють щастю споживацтва без трудів, жертвою загарбництва та хижої крадіжки чужого роблять працьовитість власними силами, право власності підривають допустимістю грабежу, конструктивізм усіх спеціалізованих інститутів культури висаджують рівнянням на хаос та невизначеність, фінансову систему, грошовий обіг та товарний ринок звинувачують у відмові від натурального обміну, замість демократії досягненням оголошують військову дисципліну диктатури, свободу громадян піддають критиці зі сторони їхніх зобов'язань перед відмінними від свобод вимогами до громадян, підприємливість підміняють ошасливленням трудової повинності на користь якихось зверхників, рабську працю вважають ефективнішою за справедливий заробіток, примітивізацію дегенерати виставляють вищою за ускладнення у прогресі, уседозволеність та руйну правил безпеки іменують видами свободи, сімейні цінності та природу статевих відносин замінюють на перверсії педофілії, педерастії, фетишизму й далі без упину, зажерливий егоїзм виправдовують перед взаємодопомогою та чуйністю, впертість у догматичних упередженнях поцінують вище за гносеологічну відкритість, ближніх вважають ворогами, баламутять розрізнення між добром та злом, затемнення презентують як просвітлення, маргіналів виставляють за лідерів дослідництва, конструктивізм зводять до порушення мір та смаків, відкриттями називають множення утаємниченого, як традицію унормовують революційний безлад та змови, матір'ю порядку числять анархію, терор вважають успіхом результативності, гармонією вважають тюремний розпорядок, монополію представляють як оптимізацію конкурентних змагань.

Сакралізація - це коли зарозумілий у своїй неналежності цьому світові супермен вимагає на бенефісі своїх ошуканств забагато для себе жертвних дарів. Зонотворці представляються за прихильників порядку, проте претензії до тоталітаристів полягають у тому, що останні пропонують порядок ненормальний; тоталітаризм це диктатура збочень; це присилування права, вільних людей, закономірного вже до їхньої покори перетвореному в усезагальний, універсальний, безвідмовний обов'язок якомусь виключенню із правил, якомусь вождю, якійсь безпідставній химері. Трагедійні страждання та збитки від надміру претензійних утопій у тому, що для своєї легалізації та утвердження утопії вимагають забагато крові та уламків, на які перетворюють людей та культуру. Зона – від спроб ужитися із збоченцями. Концтабір це коли частка панує над цілим. Дисциплінарний режим, - всупереч тому як себе цінують тюремники, - це вистрибування геть із норми, із добра, із потрібного здоровим людям. Тоталітаризм починається з терору збоченців проти прийняттого, коли усе тверезе привчають до відхилень, коли прогрес ведуть у безвихідь манівців.

Для руйнації закономірностей і реалій соціального устрою використовують святе учення; для втілення якого слугує віруюча у нього маса; переконаність якої досягається терором; управління яким здійснюється ідеологічним кліром та апаратом сматрящих комісарів; над якими встановлюють вождя. Проте завершальний вирок, остатня вигода, фінальна влада залишається за службами безпеки режиму.

Суспільство, яке дозволяє собі виростити політичну секту у її обіцянках очищення суспільства від ворогів, даремно сподівається що означені ліквідатори цим обмежаться й не загризуть суспільство, що делегувало свою відповідальність на сторону упрощенців та обіцяльників щастя. У боротьбі з ворогами критерії їх розрізнення зникають. Диктатура, яка вигодувала собі органи своєї безпеки, хибно вірить що цей дресирований бультер'єр чи то меч партії її не опанує. Органи безпеки терору марно надіються на його довготривалу безкарність.

Ті знущання над народом, з відповідним його обтісуванням під стандартизовані вимоги до нього зі сторони органів терору, - що для народу слугують доказом, принаймні, небайдужости до долі народної зі сторони Органів, - для останніх створюють небезпеку на не розставання із народною до них любов'ю та відданою вдячністю за турботу, що її маси здобули високою ціною страдництва.

Терор і репресії які сповідники простих і чудесних рецептів народного щастя організують для народу, викреслюючи із життя цілі верстви та прошарки за допомогою розправи над ними, - є не більш як превентивним ударом зі сторони означених чудотворців, які задалегідь знають та відчувають, що суспільство відторгне запропоновані ними чуда. Ненависть до людей і народів, які на здорову голову не приймуть примітивні утопії як керівництво до дії, не лише передує просуванню у маси цього святого віровчення, як ще й конститує його сутнісні особливості. Смерть стосовно упертих невірних та жах терору щодо тих хто обирає уціліти через своє навернення – є вмонтованим у труди секти зайнятої переминою світу за шаблонами Нового порядку. Вбивства не згідних із пропозицією їх остаточного ошасливлення причиняються не якимись моральними вадами проповідників, а є технічною необхідністю, за якою лиш і можна приторочити мертве до ще не знищеного ним. Оскільки якости розуму та число приспінників чуда поступається суспільному загалові, то останній служби охорони режиму мають урізати й вирізати, аби відносно підвищити значущість режиму актуалізації чуда. Для того, щоб стати сіллю землі, то трударів на землі треба ешелонам спроваджувати під землю. Причинами жаху, який на маси має справляти як безпричинний терор хаотичний, так і бузувірський характер тортур, - є технічна чи технологічна необхідність для меншини вождів та дозорців режиму залякати та підпорядкувати маніям та розпорядкам влади утопії понадмірну для безпечного випасу масу зеків та народів. Не останнім мотивом свавільного розпорядження долею не лише колишньої еліти, а й упослідженням цілих народів є кайф від садистського ресентименту і відомщення зі сторони насельників підвалів, які із ніщо стали усім. Для звершення утопій, які протирічать нормам та запитам суспільного здоров'я, спливають до позицій вершителів доль саме соціальні покидьки, охоронцями режиму стають соціопати вже у медичному сенсі, які не лише шукають, а й знаходять флогістон каерівців і совредів. Ленініми і гітлерами, питомими чекістами не стають, а народжуються.

Очищення суспільства, - на яке напосілася секта сповідників абсолютних догматів, - від супротивників секти, зачислених нею у вороги, послідовне обтісування суспільства під лекала остаточного для історії віровчення, втягування у вирву утопії усе ширших верств вже як жертв має однонаправлений рух. Під стінку, на місце озброєних опонентів тоталітаризму, стають вже ментально не згідні із зоною; потім туди ж поміщають масу, яка замірялася уціліти прикрившись своєю пасивністю; перегода небуття наступає під зойки жертв у їхній невинности; услід, під вигук хай живе вождь, у м'ясорубку ідуть ентузіасти режиму; тоді його високопосадовці; затим ті, хто мордував; відтак розстрілюють тих, хто розстрілював. Бій може лиш наростати. А там і Захід не забариться розчулено взорувати на Новий порядок.

Складається враження, що загальні закономірності історії, які зрештою виправляють реалії історичної випадковості, чомусь залишаються якоюсь ідеальною конструкцією, що її лише тулять до тої конкретики історії дійсної, де заправляє непрогнозоване у зіткненнях чинників, здавалося б, нікчемних на чолі яких банкують віруючі у власну впевненість; скидається, що прогрес та людське благо змушені продиратися крізь нетрі інтересів здирників та злодіїв, що радше гармонія порушує бійку хижаків, аніж має місце зворотний вплив. Бо твереза людина має ще й оцінювати логіку подій об'єктивних, а не провалюватися у свій фанатизм вигнавши звідти геть усякі сумління, критику, погляд зі сторони. Щиро й самовіддано віруючі у свої слова є злочинцями. Усілякі суспільні бешкети своєю першопричиною мають фізіологічну незаспокоєність темпераменту очільників соціальних збурень, яким постійно дошкуляє неправота усіх знайомих та незнайомих зачислених у вороги та потенційні жертви. Дегенерати, які дrouchать світи, вірують лише у власну виключність та не рахуються ні з якими несимпатичними поглядами на доданок до готовності розтерти на порох усякого дошкульного критика обмежених у змістах, але не у претензіях маній означених типів. Ті, яких тіпають власні комплекси та фобії, перебувають поза реальністю, останню сприймають за ворожий виклик та беруться змінювати її вже під розміри й смаки власного діагнозу. Фанатики не можуть мати жодних друзів, окрім звичок особистісного безумства. Саме вони й розбудовують концтабори, аби зачинити там під контролем загибелі свої страхи та шиззи, які свердлять мозок безумців, змушуючи ті провали адекватності розбігатися вже історичними брижами по соціальному доквіллю. Складається враження, що у світі буденного бал правлять ординарні диваки із екстремістськими схибленнями, над якими закони розумного та доказового для загального благоденства віють лише згори як неопредмечена та безстороння потенція. Найбільш замаскованими під рятівників світу є митці які вичавлюються на світ з підвалів естетизму та віровизнань, бо хворих на голову науковців легше діагностувати. Громадські нещастя у тому, що обмежені у смислах не обов'язково є обмеженими у фінансах, владі та славі. Ідіоти та тямущі асоціали свої комплекси намагаються представити як історичну необхідність, тоді як остання має ниці успіхи на те, щоб позбутися свого представлення чимось, окрім як купченням колізій з подачі одержимих. Надмір афектів вождів, за якими жертвовно тягнуться маси, бажано б зменшувати.

Зрештою озирається докучурж себе фанатик секти з тим, аби підсумувати фактичні результати своєї віри у обіцяні йому чудеса і з сумом бачить що із проповідницьких закликів втілилися лише обіцянки постраждати йому особисто заради щасливого майбуття. Що окрім його власного мучеництва, окрім його жертвовності на втілення химер, окрім буття функціональною деталлю у придуманій не ним машині, окрім примусу підлеглих до виконання завдань поставлених йому під примусом зі сторони вищого начальства він не має більш нічого, що його особисте життя залишилося поглинутим відкладеними у нездійсненність утопіями догматів віровчення, що він згаяв свою неповторну долю на те чого не може бути, що помилок не виправити, - то у сектанта не залишається вибору окрім як міцнитися у вірі. Бо з викиданням на смітник ілюзій, туди ж шкереберть летить і його особисте життя, яке переграти у спробах надурити фізичну смерть особистісну вже не вдасться. Тож облуда афери з пограбування ворогів секти не тільки не спростовується нікчемними та збитковими результатами для тих учасників піраміди які заковтнули наживку казкових проєктів, як ще й секта склеюється мовчанкою її пастви, яка не може собі подарувати зізнання у інвестиціях свого життя у панаму, коли паства не тільки не бажає собі стати тою останньою ланкою що сплачуватиме й розраховуватиметься за усі борги та запозичення набрані організаторами афери, аж ще й своєю фанатичною вірою у правоту утопії паства ошуканих спонукатиме до залучення у її вирву вже нових жертв. Фанатизм стає єдиними ліками на виправлення того, що виправити вже не можливо. Він запалює тих неофітів, які злітаються на його ману, щоб кількістю наново ошуканих виправдати нікчемну якість віри тих хто вже вклався у ніщо, аби відшкодуватися чи нажитися на нових жертвах.

Борг, покора, страждання - як логіка та смисл зони, просто не функціонуватимуть, коли виконання приписів не нестиме радощів для вірних, коли данники не втішатимуться власне своєю жертовністю, коли віруюча у чудеса паства за свою відданість потребуватиме ще якоїсь сплати сторонньої від самовідданости, а, - проте і поза прямими ритуалами вдячності Органам за теплий крематорій чи за гостролезу гільйотину ще й улаштовують для рабів карнавали, буяння веселощів, фанатизм уболівальників, і то не лише з приводу чинослідувань у красному кутку вітваря з корогвами та парсунами членів вищого керівництва, як любителів гри зобов'язують грати ще й у ті ігри, й виключно у ті забавки, де не йдеться за тверезий аналіз зони. Не лише брязкіт кайданів зобов'язаний бути заглушеним сміхом їхніх носіїв, хруст ребер розчавлених траками має перекриватися гімном слави із тих грудей, - але й у підготовці до щоденного подвигу контингентів зони належить бути здоровим, усміхненим й мати дух здоров'я. Накривку зони просто знесе опріч і каземати розпадуться, коли у монотонних, марудних, тягоматних, безпросвітних, визначених до кінця віку трудових повинностях та розписах культових служінь не буде демпферу для втручання надлишків енергетики, забороненої для підприємливости. Правила гри згідно умовностей віддалених від законів та проблем реального життя, - як логіка та закритий тюремний режим на зміну ним відкритості суспільства до свободи та розвоїв, - тоді може загрожувати безпеці та стабільності централу, коли обмежиться лише примусом зеків до культових служінь, до культивування серед каторжан засобами масового терору виховання трудящих самої лиш відданости центральному комітетові, коли плитою партійности згнітить усілякі сумніви та вагання під'яремних у необхідности прихилитися до ласки вождів не залишивши й продишу для подоби якоїсь інтимности для податного тлуму, - але для того, щоб серед решток приватного життя зеків поза чинністю прямого партконтролю та диктату не визріла крамола повстання, то і для царини позапартійного життя, на часі як паства розбредеться по камерах вийшовши зі служби, доводиться вигадувати ігри штучні, у яких фанатизм уболівальників спеціально й контрольовано був би спрямований на сторону поза імовірні та реально небезпечні претензії до повноважень наглядачів на зоні. Чим би інфантильна маса не тішилась, у відволіканні від реальних викликів, - аби лиш не замислила критичних втручань у волю зононачальників, аби поза тою грою з умовностями, яка виповнює собою усю зону, не залишилося нічого не підконтрольного. Гра не лише наркотично п'янить, вводить фаната у транс не існуючого поза його божевіллям повноти досягнутого екстазу від перипетій гри, сублімує афекти в сторону геть від тверезого розуміння тих реалій, які начальство стовпить виключно за собою, як ігрища ще й вимережують й розподіляють суспільство по замкненим кордонам уболівальників, перебиваючи стратифікацію та консолідацію не символічних інтересів суспільства; ігри з умовностями посеред зонівських ірреалій культивують ще й тому, що гра, за визначенням гри, не має стосунку до того професіоналізму, яким твориться прогрес, бо кваліфікованість у грі там же залишається не маючи виходів на сторонні від неї користи та зиски; розваги гри розраджують самолюбство тим, що усякий полоняник гри не може помилитися на своєму місці та у мірі втягнення у гру, фанатизм тиффозі виправдовує будь-яке їхнє чи його залучення до перебігу ситуацій гри; у грі, яка підлягає виключно логіці гри, неможливо бути просторікою чи виглядати лузером - і це втішає, особливо утримувачів зони.

Попри те, що здобутки культури є результатом пізнання та праці поколінь, що пароплави чи комп'ютери не водяться у природі, а для їх отримання доводиться самотужки гарувати, - аж низка грабіжників та цілих армій ідуть спрощеним шляхом віднімання продуктів чужої творчости, переношуючи таким чином у суспільство відносини що існують у світі тварин чи рослин, коли у кругообігові споживацтва одні харчуються енергією інших. Саме для розпалювання ненависті між людьми, для виправдання кримінального перетворення нападників у якихось місіонерів добра, та такого ж фіктивного обвинувачення їхніх жертв вже у представництві зла, - й вдаються до ідеологічних вірувань у абсолютні чудеса. Тоталітаризм це не безвинні змагання спортивні, а це ідеологія кривавих воєн.

Нав'язування як уярмлення задля пограбування, так і пограбування задля подальшого свавільства здійснюється не лише силовим терором, а заощадженням на останньому у спосіб облуди, себто підміни вийнятої тям у жертв вже на заміщення її дарунками химер та ціннісних стереотипів у інтересах нападника. Тоталітаризм, - як правління утопістів при державних посадах, які замість самого суспільства знають як правильно жити його громадянам й відповідно кулею чи пайком сепарують суспільство на ворогів чи паству вірних, - й представляє собою облуду, відхилення від перспектив поступу, здоров'я, апробованих закономірностей. Але на відміну від звичайного переступу предметного, край якому кладе суд згідно рівнянь на кримінальний кодекс, то облудництво сповідників безмірних вірувань у неймовірне захоплює мислення тих зваблених, які міняють підсунуту їм куклу вже на свої пожитки чи послушенства що їх самохітно делегують пройдам, ще й з піснями лохівськими про удатний бартер. Таким чином з будівельників повітряних замків спасіння від гріхів вже у комунізмі, у тисячолітньому царстві чи біля престолу Божого знімаються закиди у обмані. Додатковими перевагами вірувань доведених до стану культових сповідань є неможливість їх спростувати будь-якими доводами, навіть експериментальними. Небезпеками зони є перенесення її догматів у таке собі піднебесся, у візіонерські абстракції, подалі від перевірки на токсичність. Особливою популярністю у шахраїв користуються прожекти утопій субстанційно духовних, або ж віднесених у омріяне майбуття, що їх звабою протиставляють відповідно осуджуваним проявам суцього матеріального буття. Бо конструювання дорогих духопідйомних утопій є дешевим. Пошуковці масової підтримки навіть не дурять масу підступно, а чуйно й в унісон відгукуються на підсвідомі жаготіння маси услід їй, або ж бажане просто видають за реальне. Левова частка витрат на агресію йде на психологічну війну, де дезінформацію гібридно щеплять на наклепи, витрачаються на війська інформаційних операцій, на теракти. Тоталітаризмом і є втілення химерного проjektу, помилкою на якій наполягають, оправданям зла через віддраювання його до блиску. Проте усіх і назавжди дурити не вдається, бо самою суттю пізнань та вмінь є спростування помилок чи вже віджилого.

Не конче розумним заняттям є з розумним виглядом, ще й посиленням на провальний досвід запровадження безтоварного виробництва, доказувати збитки від проjektу заборони власности із заміною його на каторжну працю рабів під началом не контрольованих ніким чиновників. Бо аналіз подібних пропозицій ошасливлення світу боротьбою із капіталом на користь усесвітнього московства мав би бути у компетенції психіатрів.

Розрішення гами наявних протиріч заміною їх на спрощений єдиний порядок: одного Бога, незаперечного набору цінностей, спільних звичаїв, гуртування мовою, обов'язковим законодавством й подібне – причинами має не якесь глупство чи невміння віднайти рішення які б відповідали складнощам і проблемам викликів, аж просто вимоги організованости суспільного життя часто заскалюють у надмірну радикальність, у жорнах якої злочинно перетираються конкретні людські долі. До числа ворогів свого сповідання зачисляють не лише за відмінними від потрібних ознаками відношення до: статків, етносу, класу й подібних приводів дискримінації й переслідування, але й стигматизація за, здавалося б, символічну відданість обраній команді гравців із м'ячем чи музичним стилем може для їхніх прибічників призвести до фізичної загибелі. Подібно не лише причини, а й захист надмірно примітивних, себто тоталітарних установок, є обумовленим не глупством чи каліцтвом авторів утопій, а необхідністю вдаватися до кримінальних методів що їх вимагають цілі які за визначенням є вимогами лише окремих вузьких угруповань.

Нема потреб сперечатися із фанами рускава міра у спростуванні висунутих ними причин на вбивство українців звинувачених у нацизмі, у держперевороті, у буржуазному націоналізмі, розколі москвославности, викопуванні Чорного моря, підсмаженні снігурів. Бо ці закиди є лише камуфляжем на вбивство українців москалями. Марно й допускати, що неймовірне упокорення урятувало б українців від смерти. Бити треба не по оманливій цілі.

Науковці досягають успіхів у переробці світу природного вже у світ культури, коли відкривають та створюють закони у відповідності з дійсністю, по можливості зменшуючи рівень фіктивності у розуміннях того, що має місце, а підприємці множать капітали та прибутки тоді, як, знову ж таки у міру допустимих можливостей, дотримуються чинного законодавства та задовольняють попит та свою товарну продукцію. За порушення тих природних або соціальних законів, які або ж геть викидаються як буцімто зайва ланка між суб'єктом та його бажаннями, або ж суб'єктом своїх бажань закони оминаються у якийсь шахрайський спосіб, - доводиться розплачуватися, і то не лише йому, а й усім ним надуреним, розплачуватися доводиться не лише провалом планів, а й карою на самого любителя обійти дію об'єктивних законів хоч природних, хоч тих соціальних законів, які набули назаперечности. Обставини дійсності є матеріалом та інструментом для вмілих у їх використанні, тоді як для іншої публіки усяка реальність є завадою їхнім сподіванням на казки та чудеса. Уся підприємливість любителів хапати більше, ніж менше задля того затрачено власних робочих зусиль, саме й витрачається вичерпно на порушення дії законів. Злодійська підприємливість, як найбільш прибуткова, не лише біжить попереду підприємливості легальної, а й бандитизм є достеменним презентантом ентропії як процесу самочинного та натурального, коли для того щоб опинитися у кошмарі достатньо лише нібито з головою накритися ковдрою і - край. Закони штучно розвивають щоденною працею.

Вівісекція московства задля апробації переваг вольових комуністичних рішень над самодержавними рішеннями порівняно із рішеннями ринкових господарювань – стрічала з боку європейців опір не більший від загрози інфікуватися на подібне ігнорування норм: зарплати, прибутків й, взагалі, дії економічних законів, свободи підприємництва й, взагалі, будь-яких свобод, прав власності й, взагалі, знищення правового поля, соціального миру між верствами й, взагалі, затіям громадянської війни з терором, міри монополізації й, взагалі, встановлення тотального концтабору на місці Московії. А в усіх інших відношеннях експеримент із комунізмом на Московії викликав захоплення, не кажучи вже про захоплення за безцінь уламків від багатств які звідти вилітали від неадаптованості комуністів утилізувати загарбані ними багатства. Комунізм став прибутковою для довкілля кампанією, на додаток ще й демонстрацією того, чого не слід припускати, допускаючи до влади бандитів. Резонанс між заповзятливістю зажерливого криміналітету та обставинами відсутньої дії законів дає нечуваний у ефективності результат авантюричних збагачень, із яким співмірним буває лише досягнутий внаслідок цього рівень злидарювань серед жертв бандитизму. Антикомунізм на Московії, - прикметний не лише незмінністю чергових кампаній імперського грабежу, а й незмінністю тих, хто улаштовує на свою користь цей грабіж, - стався не лише як акція модернізації московства, а ще й як виразно більш прибуткова авантюра, порівняно із біфуркацією переходу від самодержавства до комуністичного одержавлення. Бо не лише неміряні рештки від роздержавлення порозліталися поза кордони імперії збагачуючи місця падіння краденого, як, головне, московський істеблішмент не тільки згодився із фіаско екстремістських форм комуністичної монополізації усього, а й на додаток почав відбудовувати московський месіанізм вже на менш загрозливих, на схожих із колом західної культури цінностях.

Інфернальні паростки тоталітаризму пнуться з піддонного перегнутою, де, здавалося б, нічого плідного не може бути. Зона стихією виривається із соціальних підвалів. Автори остаточних смислів є паріями що вириваються нізвідки, безневинними дурниками безпородними, вони ні на що не можуть розраховувати у двиготінні прийнятих порядків. Їхні кар'єрні зростання наснажуються енергетикою знищення історії. Послідовністю злодіянь самозваних вождів є ненависть помсти усій вдалій еліті звинуваченій у завадах пробитися до їхньої констеляції. Змістами усіх тоталітарних учень є ненависть до багатіїв та прийнятих законних порядків збагачення; догмати нового порядку співають славу усім приниженими та нікчемам, обіцяючи їм розжитися коштом утилізації владних еліт; абсолютистські учення з оволодіння останніми чужими святими зневажають мудрість світу сього.

На часі зупинки у організованості, то суспільство зачинає захлинатися у здійманні повені ентропії, представленою соціальною низотою асоціального андеграунду який не має місця та затребувань зі сторони певних верств та зичних громадських інтересів. Ці аборигени швендяння поза нормами, ігнорування законів, тусовки поза правилами не мають стосунку ані до системної верстви бідняків, ані до тих груп елітарних, які наживаються на визисковій бідарів. І саме ці асоціали, не належні ніяким та жодним структурам соціуму, й стають провідниками тоталітаризму, особливостями якого є стояння поза скобками усяких цивілізованих норм окультурення. Ідеологія та ворохобня цих зайвих людей тому й не піддається ніякій кореляції зі сторони зваблених ним суспільних запитів, бо фахом цих насельників підвалів, для яких усі не належні до їхньої секти є ворогами, залишається неналежність будь-якій справі. Ліпше переконати себе у спроможности урятувати людство, аніж тирити гамани по чужих кишнях. Ці лузери, а тому сповідники абсолютних рецептів порятунку людства та завершення історії, мають потенціали пасіонарности, бо діють поза усякими правилами, бо у жаданні усевладдя їх не обмежує логіка обставин, глузду, права. Ці дауншифтери будуть вбивати навіть безкоштовно, із любови до мистецтва, до слави, до місії подібного заняття. Навіть державно організована злочинність буде у підпорядкуванні волевиявів цього самозваного кліру харизматиків. Зрештою орган терору задля влади ідеологічної стає владою політичною. Меч партії отримує першу партію хорі насильства.

Злодії, які перетравлюють присвоєне ними з того, що вони відняли від інших громадян, є впевненими у тому, що вони грабіжництвом наростили свій достаток. Проте цей локальний прибуток відбувається у контекстах чи загалові збитків, бо злодійство є не безневинним перерозподілом наявного, а супроводжується руйною та втратами військовими, правовими, політичними, моральними. Своїй жертві аферисти хоча б дають оманливу надію на щось добре замість вилученого у жертви майна, - тоді як злодії за свою здобич дають жертві ніщо, а то й забирають ще життя жертви. Грабіжництво без меж, - яким власне і є тоталітаризм як загарбання державної влади бандою, - призводить до безмежних же втрат.

У історії московства самодержавство б'ється проти большевиків, плановики проти реформаторів від госпрозрахунку, ворогують єдинеделімці та автономісти, безбожники та прихильники соціальних служб православною офіціозу, будівельники соціалізму у окремії країні рад чубляться із підпалювачами світової революції і будівничими соцлагеря, відмінні вектори мають яструби військового комплексу та рух за мир, єдина соціалістична культура відрізняється від її різноманітних форм, політика класової боротьби має різну полярність із співробітництвом із Заходом, приватизатори на службі трудового народу не можуть дійти згоди із приватизаторами усілякого добра вже на власну користь, - проте усі ці голови дракона виходять з єдиного для них тіла московського збиральництва, стосовно якого а чи царизм, а чи комунізм, а чи демократія, а чи концтабір, а чи вестернізація представляються оптимізацією одного й того самого московського крадійства, за якого жируватиме незмінна верхівка, поза зміну прізвищ у ній, а маса зеків і окуповані народи окрадатимуться. Московство не лише незмінно відтворюється, як ще й безперестанку залишається хронічним. Та сама ситуація і у малоросії обсадженої туземцями, для яких їх молитви за зону є важливішими від їхнього виживання; не кажучи вже за колоніальну адміністрацію, яка жирує тим ж московськими методами.

Пошук паразитом джерел свого харчування поза власними креативними талантами робить його смертельно залежним від змін середовища, яке він повсякчас підриває своїм ненажерливим апетитом. Існування метрополій стає односторонньо підпорядкованим імовірностям надання чи не надання надходжень із буцімто податних колоній. Утім цілісність зібрання краденого руйнується не лише від того, що у метрополії настає звичайна нестача корму, що бракує привілеїв для підтримання навіть війська та терористичних органів безпеки режиму, що збирання данини із поневолених є неефективним господарюванням, аж зона грабунку дає тріщину передовсім від свого морального розладу та порушення природних прав, бо злодіям потрібне духове і розумова виродження щоб оправдати розбій.

Шкода від надміру монополізованих режимів у тому, ті представляють собою надмірно примітивні прийоми роздобутку поживи, себто адекватними провідниками тоталітаризму є кримінальники. Бандити та імперіалісти, в тому числі московські чи комуністичні, рижняться з-поміж собою лише розміром вкраденої ними здобичі, є соціально та культурно близькими.

Бандитський бізнес будується на невиконанні прийнятих суспільством законів, на різниці між дотриманням людьми та бандитами своїх запитів, - тож вмовляння бандитів на слідування законам є замахом на сутність та саме існування бандитизму. Єдиним засобом зупинення правопорушень, недопущення влади насильників у спосіб здійснення закону є застосування проти гвалтівників більш потужної карної сили задля відновлення закону довкола заграбованих камер для злочинців.

Задля успіху грабіжництва його організатори оформлюють це як відгодівлю мас кількома запропонованими хлібами, а коли вже із взятих у полон віри на ошасливлення розжирінням стає нічого стягти, то професіонали віровчення його завершують тим, з чого почали: із грабіжництва мас на свою приватну користь. Баланс між нарощенням тлусту на жертві та апетитів у отарників втримується його повторами та регулюється мірою між обнадійливими обітницями для отари та брутальним шашликом для її охоронців. Поза станом успішної імітації своїх безсерйбницьких служінь суспільству його начальники можуть наразитися на неприємності. Диктатура виправдовується вказівкою на народ, а наслідками має вказівку на диктатора у його вказівках. Приватне майно усуспільнюють щоб привласнити його вже на користь тих, хто відзначився у цьому його відніманні. Ошасливлення мас це прикриття паразитування на них.

Нація крадіїв, яка краде заради крадіяства, засобами крадіяства, за ціну крадіяства чекає поки її любима влада накраде багато й ще більше затим, щоб з ненавистю її обікрасти й розтягнути крадене по своїх норах.

Московитам протипоказаний мир, демократія, правові та гуманітарні свободи як умови працездатности, - бо москаляня починає задихатися від відсутности тих резервів, які московити здобувають лише військовою навалою на внутрішнє населення чи на зовнішні народи. Населення зодягають у однострій щоб напасти на сусідів, вдале пограбування яких дозволяє піддане населення зодягнути у однострій. Московія просто розвалюється без війни. Захопити сусідів, знищити, залякати через свою мобілізацію, агітаторське заморочення свідомости, через терор, – ось спосіб кримінального виживання цілої країни бандитів. Творці імперії засобами удаваного пристосування до європейства хоча й можуть коцюрбитися від надуживань концтаборами, проте не можуть не визнавати апофеозом та очищеною формою московського імперіалізму саме: обезвласнення усіх, загальну трудову повинність, перетворення колишніх людей вже на безоплатних каторжників, свавілля богоносного начальства, московізацію, терор, глобальні заміри московського імперіалізму, - тобто те, що є противним для вільних українців та західного світу.

Тому серед усіх народів, за усіх часів, в усіх культурах культивується добродійність, бо навіть прагматичний досвід довів її прибутковість порівняно із здавалося б простим способом нажитися на кримінально-протиправному й аморальному обкраданні ближнього. Проте професійні здобичники продовжують нехтувати карною відплатою за переступ; фахові чудотворці продовжують спокушати публіку прілим крамом здійснення неймовірного; спеціалісти із залишення після себе посліду знов пориваються улаштувати бівуак на місці ще не підбитого ними народу. Видом добродійства є покарання злочинів, а не та любовна відкритість до санкціонування злочинів, яка їх засвідчує вже як факт.

Маркування суб'єктного масиву екстремістських тоталітарних угруповань низотою - є не лайкою а термінологічним визначенням.

Красти це - недобре, а експропріація фабрик, маєтків, срібних ложечок із вбивством господарів це – будування світу вільного від експлуатації. Грабунок що не мав визначених судом причин та наслідків може лише еволюціонувати до повного торжества збиральництва.

Максимум на що перед своєю стратою чи висиланням до концтабору наважуються москалі, так це вказати на свою безневинність перед владою, посилаючись на свої самовіддані жертвні щирі служіння рідному вождеві у знищенні цим москалем задля слави святої московської держави усіляких ворогів та супостатів антимосковських, - бо питомому московитові й на думку не спаде, що перед ним особисто може бути винна московська що його вбиває одержавлена влада.

Не московська маса колонізаторів є жертвою великодержавницької пропаганди на сакральне й московським Богом освячене право московитів пожирати власність та життя сусідніх народів, - аж власне московська політика імперіалістична є більш чи менш вдалим відгуком державницької влади на задоволення глибинних потреб московської душі панувати над трупом придуманого ворога. Із середини та ззовні Московія оточена мстивими ворогами, себто тими, хто залишається чомусь не згідним віддати усе своє добро московитові й померти заради цього московського щастя.

Подібно до того, як організатори імперської навали потребують одностайного гуртування й дисципліни у своєму війську задля успіхів розтерзання й ненависті до жертв агресії, то й задля цих успіхів ненависті й розтерзання жертв нападу необхідним є зворотне гуртування й щира відданість у середовищі колонізаторів по відношенню до свого шанованого начальства. У життєвій долі колонізаторів неможливо їй не любити у собі у особі імперської культури та її очільників. Бо міра подвижницької заповзятости на службі нападу стає співвідносною мірою доступу до розподілу загарбаних трофеїв. У цілях успіху нападу його учасники мають дотримуватися усіх умов його організації, сповідувати усі цінності та кондиції агресивного московства.

У культурі заснованій на грабіжництві саме це заснування її на грабіжництві і є стрижнем, метою, умовами грабіжництва, стосовно якого усі дії є підпорядкованими, залежними, похідними від забезпечення грабіжництва. Тобто орденського типу солідаризм нападників вичерпується у ту ж хвилину, коли вони затрачають можливості напасти на когонебудь ще поза зграєю і тоді членство здирників починає виривати здобич із рота у вчорашнього подільника. У банді, що організована на ненависті до що не завойованих, не може бути спільників у боротьбі нападницькій. Якщо багатств катма у жертв, тоді процвітатиме крисятництво: бандити цупитимуть один у одного, починаючи із найбільш майновитого. Паханів боготворять не довше від здатностей утнути й очолити операцію чергового нальоту зовнішнього, а опісля цього московити починають усередині без остереження їсти один одного. Московське суспільство являє собою, ніби, атомарних хижаків поєднаних хіба що ненавистю один до одного. Розпад московства, через війну усіх проти усіх, посилюватиметься як криза московства, що полягає у незнанні та невмінні напасти на когонебудь поза московством. Війна кожного усякого московита проти усякого кожного навіть московита – є своєрідною його вестернізаційною корекцією супроти тоталітарних зловживань.

На відміну від європейців чи спільнот продуктивних, які живуть з того що вони заробили своєю власною працею, то і московська держава в цілому на чолі із царем, і кожен московит зокрема живуть із загарбаного. Тож московит є зацікавленим у тій міці держави своєї на чолі із царем, яка означає й передбачає багатство держави й відданість царській службі, навіть тоді, коли ці багатства складені із військових втрат та визиску самих московитів, - бо московит перебуває у доказовому переконанні що обкрадання ним держави чи ближніх буде зрештою більш успішним аніж обкрадання його державою чи ближніми.

Відповідно з московитами їхні владоможці можуть творити що тільки заманеться, включаючи й злочини проти московської людности. Міри терпіння, від якої московити можуть висловити невдоволення і збунтуватися просто не існує й прогнозування її є справою провальною. Бунти у московії є справою звичною, аж організуються вони змовниками і участь у заворушеннях є для долі московської маси завше пасивною й залежною від волі заколотників. Аби-чия перемога слугує збагаченню держави. Яку звично грабуватимуть.

Критика концтабірної зони неволі може вестися лише українських етнічних позицій, ширше - із європейського кола. Аж захист правових свобод й недовго стосовно терористичного підведення усіх під примітивні прийоми каторжного визиску метою мають ніяк не скасування порядків соціальної організованости, як вдосконалення останніх на засадах стандартів моралі, законів, демократії, господарської підприємливости громадян, екологічної безпеки, свободи наукового дослідництва, прогресу та людяности.

Тоді як московська людність, фізично представлена тими ж самими сапієнсами, протягом тяглої історії кола московської цивілізації постійно й незмінно визискувалася своєю верхівкою, яка поводить із своїми жертвами як прийшли окупанти, а спорадичні бунти проти істеблішменту з такою ж безвихідністю призводять масу до поразки, але не до самоорганізації мас вже у громадян. Московити, починаючи із рівнів психічних рефлексів підсвідомости, мають відразу до тої квазісоціальної організації накинutoї владоможцями, яка для мас результатом має визиск мас. У Московії усе, внаслідок інерції її хижацького збиральництва, усе є краденим: ґрунти, присвоєні батьківщини народів, їхня історія. У порівнянні з народами які роблять свою країну власною продуктивною працею, то московство видається неадекватним, бо живе за легендованою історією й імітує не притаманні йому запозичені норми відрегульованої соціалізації. На рівні світоглядних орієнтирів московити тямлять собі, що власність якою володіє імперська верхівка є краденою, а тому не легітимною, а звідси такою, яка має ревізуватися; моральні норми, церковний офіціоз віри, державні закони є ланцюгами зі сторони функціонерів держапарату; таким же видом гніту є не лише те що проповідують високочолі ліберали, як ще й сама інфраструктура порядків і самого існування довкілля облаштованого, на думку маси, для її пригнічення. Цій стихії асоціальної владоможці можуть протиставляти лише дедалі наростаючих примус, вершиною якого й став комунізм совітської влади. Виключною силою окультурення московитів, нав'язування їм цивілізованости, ще й у орієнтирах вже романівської верхівки на європеїзацію, завше за усіх часів були московські князі, царі, вожді у оточенні вузькою клікою відданих нобілів. Тобто імперські державотворці є виключними чинниками конструктивної соціалізації московської стихії. Усевладдя свого ігнорування життям мас верховні імперотворці обмінювали на патерналізм стосовно тих московських мас, яким дозволялося бути верхівкою у обсаджених колоніях у якості самовідданих слуг імперії. Вершиною патерналізму є та пайка совітським трудармійцям, яку зібрали начальники не так зі свого столу, як із того, що на цей стіл даниною було зібрано із самих трудармійців. Вершиною дискредитації чужої власности, з метою її присвоєння, є заборона більшовиками власности й торгівлі, коли та власність поки ще не належить більшовицьким вождям, або їхнім спадкоємцям із числа одержавлених чекістів, як обдирають статки совнароду. Ідеологією і політичною практикою московських владоможців є постійне наближення до питомих інтересів московської людности з метою очолити запити народу. Комуністичне перемелювання мільйонів вже на концтабірний порох представляє собою не антагоністичний щодо маси рух асоціальний, а його організацію, яка відповідає запитам автентичних московитів на втримання імперії ціною жертвоприношення ймовірного московського бунту. Екстремальна квізісоціальна організація концтабірного штибу улаштована тоталітарним комунізмом є неприйнятною для запитів вільних народів на життєздатну соціальну організацію. Й саме у цьому тюремному вигляді вона втілює державотворчі перспективи московської людности, як такий орднунг, що стає на заваді вже неконтрольованій стихії безладу й деструктивности.

Поки самодержавство відпускало на волю покріпачене населення, зображуючи із Росії цивілізовану державу, а капіталісти домагалися розвинути цю державу, а народи домагалися національного визволення, - то московська людність стигла у ненависті до їх усіх й доспіла плодом совкової комунії. Комунізм був не так змовою маргіналів, як втіленням жадань московської стихії. Кількість і якість вбитих під час бунту можна поставити не на карб звинувачень, а у заслугу московства.

Не зважаючи на кулуарні сперечання між професійними монархістами та професійними більшовиками, аж в цілому для московської свідомости правими у будівнанні їхньої імперії є і царі, і чекісти. Нема протиріч між білогвардійцями та червоними будівничим комунізму у протилежних їхніх ставках на одне й теж саме великоросійство і невеличність. Шановані поховання царів та видатних комуністів знаходяться поряд. Кон'юнктурні розходження між московослав'ям і науковим атеїзмом, між західництвом і слав'янофільством, між любов'ю до обсаджених москалями народів та знищенням тих народів москалями, між одержавленням чи роздержавленням власности, між орієнтирами на західний капіталізм чи боротьбою проти нього – представляються не більше як пошуком оптимумів незмінного збиральництва. І лише так і не підбиті остаточно сусідні народи, за будь-яких там урядувань, незмінно залишаються ворогами московців саме з цієї причини.

Прихильники самодержавного абсолютизму чи комуністичного тоталітаризму вдало та аргументовано знаходять ворогів, які розвалили Російську імперію з її кріпосництвом та Союз советсько-соціалістичний з його ударниками виконання нарядів. Ігноруючи недалекоглядно те, що доказ ницости цих підступних ворогів не слугує доказом моці розвалені ними держави і її величній місії. Одначе. Вже той факт, що розпад адмініструвань зі сторони чиновників царських чи номенклатурних мав місце на незмінній географічній території, за незмінної там інерції збиральницької культури, здійснювався тим самими громадянами, переважно великоросами та совітським народом, то причини відмови від самодержавної іпостасі московства та відмови від комуністичної іпостасі московства годі шукати деінде, - як доводиться знаходити лиш у самій Московії. Якій ніхто не винен у продовженні її занепаду через обраний там, у зоні споживацтва, шлях паразитування на народах вже завойованих чи - на розв'язуванні воєн проти ще не підбитих країн.

Висадження державного устрою московського зібрання відбувається зусиллями угруповань самих управлінців всередині істеблішменту питомого крадіяства, які із прагнень не лише вибратися із кризи вичерпання ресурсів жертв імперського збиральництва, як ще й задля поліпшення та інтенсифікації грабежу людей і народів заходяться орієнтуватися на взірцево обрані і селективно запозичені цими революціонерами інструменти управління та організації виробництва у колі західної культури, але без сприйняття навісних для московських модернізаторів власне тих цінностей правової і духовної культури західництва, які є несумісні та руйнівні стосовно звичного московського збиральництва. Біг навздогін виробничій культурі західній у домаганнях збудувати таким чином споживацьку, - не так альтернативну, як хибну щодо продуктивного виробництва та поступу, - культуру збиральництва йде останній не на користь.

Руйнування московського зібрання людей і народів відбувається й відбуватиметься руками самих московців, представлених проводом її виродженців. Ніхто інший, ніякі інші вороги чи інтервенти не впораються краще із цим завданням будівництва безпеки для народів, вільних від подібної долі озлоблених збирачів чужого добра.

Що ж торкається противників самого існування московського царства, зокрема українців, - то не треба і неприпустимо впадати у помилки, а саме нарізно розводити заміри московитів на удосконалення московського царства та, вже з іншої сторони, прикрі для московців результати цього удосконалення. Свідомі недобррозичливці московства не повинні робити ставку на те природне виродження московства, по шляху якого самі московити невідворотно рухаються. Бо якщо московці постійно хибують, то й процес їхнього занепаду вони занапащать у невдачах, себто москалям може не поталанити у їхньому самовбивстві. Ніякі московці ніколи й ніяк не діють на шкоду своїм суб'єктивним планам піднятися вверх по тим сходам і приступкам російської історії, які об'єктивно ведуть до низу. І якщо внаслідок своїх зусиль на покращання зони імперії московці потрапляють у чергову халепу, то винними у цьому є не самі москалі, а – доленосна неможливість процвітати їм на путях бандитизму. Усі пертурбації у устрої московства москалі однозначно чинять на користь собі. Українцям справу погибелі Московії жодним чином не слід передовіряти самим московцям.

Суд виносить вирок бандитам не за що інше, як за те, що вони були втішені удатним для них грабіжництвом. За те саме Німеччина була піддана бомбардуванням з боку антигітлерівської коаліції. Доведеться і теперішнім московцям відповідати за свою ейфорію та масову підтримку загарбання ерефією сусідських теренів відшматованих від сусідів. Радіти із війни та грабежу, як способу паразитарного хазяйнування, - це не лише доказ моральної ницости призвідників насилля та здобичництва, це не лише свідцтво нездорового розуму, це не лише ментальність і психіка переступників, а це злочин за міжнародним правом. Кров убитих на часі московського збиральництва тяжіє не лише на погонах учасників цього збиральництва, як ще й на масі московців які просто мовчали на часі збирання імперії. Включно із мовчанкою виплодків і покручів, згодних допустити навіть власну загибель заради відданости імперській зоні патерналістського рабства і контролю.

На Московії тому природно ненавидять вільних людей та свободолюбні нації, бо громадяни природно відстоюють свою свободу супроти замірів поневолити їх і визискувати. Для себе ж московці природно виводять обов'язок покори, пожертви, страждань у виконанні наказів главковерха як організатора збиральницького походу проти зазначених ворогів. Сполучення жертвовної любови до очільника навали та ненависті до його ворогів дає московцям ефект і плоди їхнього збиральництва.

У бажанні наїстися чужим коштом, то Московія назбирала у свій шлунок такі відмінні між собою культури та чужі батьківщини, що для перетравлення у поживу, їх доводиться перетирати між протилежними жорнами: як любови до багатств уярмлених народів, так і ненависті до цих же народів, аж до знищення їх суб'єктности, - коли вони прагнуть зберегтися самостійними у своїй батьківщині. Бажано, щоб під опором самостійности, то ножі московської м'ясорубки покришилися, щоб імперія вдавилася від нездатности схаотизувати у метаболізмі культуру підбитих нею народів.

Замість того, аби сперечатися з протагоністами своїх зятятих ідеологічних маній та вимірятися порівнянням цінностей кожної із сторін з приводу їх конкурентної відповідности перспективам прогресу та людяности, - то, здається, доцільніше зосередитися на власних ідеологічних упередженнях, переконаннях, знаннях. Залишаючись відкритими не до аргументів антагоніста, - якого неможливо вмовити на зраду вільно обраній ним власній історичній долі, - а залишаючись відкритими до власне перспектив прогресу та людяности. Працювати треба для своїх, переконувати своїх, вирішувати питання поставлені самостійно.

Одні ідеологи великодержавства обвинувачують совітський комунізм у тому, що він є західним проектом буржуазним, або українсько-німецьким, є ярмом європеїзації, який спотворив справжню давню Московію, що за гроші кайзера большевицькі заколотники і підривні елементи антидержавні здійснили заколот злочинний. Тоді як інші будівничі московського царства вихваляють той самий комунізм за те що він розвернув Московію до її предковичної первозданности, як скинули ярмо київщини, пішли у наступ проти капіталізму.

Москвославні переконані, що це від їхньої самої рятівної віри ортодоксальної відкололися церкви Римська, Константинопольська, Українська. Хоча глибокі корені цих переконань віроучительних можна відшукувати у аналізі прадавньої близькосхідної міфології, але знаходяться засади цієї казенної віри саме у постановах царату і большевиків. Одні большевики шпетять державне відомство православного сповідання та ідею Бога як труположество, займаються фізичним знищенням набутків віри; тоді як інші будівничі Святої русі вдячні большевизму за те, що він не заміщав собою москвослав'я, а продовжив його. Православні атеїсти і комуністичні патріоти мають одержавлене москвослав'я за атрибут великодержавства, зброю проти західної плутократії, як ксенофобію до сповідань доквілля.

Хоча московці, подібно до народів і країн які у минулому займалися загарбанням сусідських країн і народів, й стверджують за собою право своїх інтересів на колонізацію, - але у московців є вада посилян на свої національні інтереси. Бо на етнічній карті ерефії, совСоюзу, московського царства нема позначень отчини російців. Расеянами, як імперською людністю, поспіль і на загал іменують корінні етноси з їх вітчизнами запхані у імперію.

Питанням без осмисленої відповіді на нього залишається не те, як же це московці дійшли до життя такого, що опинилися у концтаборі, аж під питанням перебувають причини розведення нарізно традиційного московського збиральництва та тої дисципліни військового лагера, яке тільки й уможливило це збиральництво земель і народів. З якого це власне дива для правдивих московців ідеалом має правити якась свобода і права, яка їм невтямки, - на відміну від достоїнства самопожертви за любимого пахана на чолі загарбницького потоку колективістських шеренг злютованих загонів. Московську масу тому щасливо більшовики запхали назад додому до концтаборів, бо звідти, від кріпацтва мільйонів на користь відсоткові верстви владоможців, московська маса й не потикалася виходити геть. Питання навіть не у тому, чому московська людність опинилася у вже справжньому індустріально організованому гулазі, а у тому питання: чому це сталося так пізно. Атака на московців примусом виштовхування їх у архетипово протилежне їм європейство, - де кожна особистість має відповідати за себе, - не може не бути запереченням питомого московства, є злочинним і абсурдним для московців домаганням звільнити їх від самих себе. Гуртове аборигенне московство закінчується там, де починаються права людини, гуманізм, правова законність, розподіл влад, підприємництво, свобода критичної думки, правдиве дослідництво проблем, чи там, де функціонують установи демократії. У нормах навіть не так етатистської законслухняності, а у традиціях стереотипів зятятої віри у виключне верховенство самодержавного обранця неба та кліку його посіпак з числа охоронців зони самого правильного порядку, - то вірогідна свідомість московця не допускає й можливості критики на сторону вседержителя влади у підконтрольній йому зоні. Свідомий імперець накинеться знавісніло у переконанні і чутті ненависті на конт усякого, хто допускає сумніви у харизматичних призначеннях чинів рідного завше правого святого начальства. Без докорів сумління та з ревною запопадливістю справжній москаль лише вітатиме крадіжку зі сторони державного начальника, який збагачується коштом цього ж москаля, бо лиш таким чином цей же москаль оправдовує вже свої інтереси пройдисвіта з обкрадання ним державної зони. Маса кайфує від свого незмінного за віки мазохістського статусу страждальця, бо це на високопосадових наїзників із числа катів накладає борги вдячності, змушуючи їх клопотатися і перейматися інтересами послухів, видавати останнім пайки споживацького утримання. Хоч московство і культивується, цілеспрямованим терором виконання звідти особливостей звичаїв свободолюбних народів втягнутих у імперську зону зодноріднення, однак московство спричиняється не вихованням віроучительним з приводу месіанських позовів московства, - аж московство не фіктивно представляє собою інерцію його соціальних традицій, є способом життя, буттям історичної Московії. Підвалинами контрольованого єднання, - базованого на боротьбі з винищення усіх відступників та тих, які коливаються, вже як ворогів, - є орієнтир на змішування до купи усіх суцільних розрізень між речами, їх хаотизація задля вироблення із того посліду вже крицевого удару по ворогах.

Стрижневі цінності московства включають у себе нульову цінність у ставленні до життя людського. Не лише чужого, а й власного. Ми за ценою не пасти́м. Скоріше у Римі вийде мільйон громадян на протест проти вбивств у Беслані, аніж на Московії не зрушиться із своєї байдужості кожен, а чи жоден із підданців. Утішатимуться розширу і моці зони свого у ній поневолення. Московці віддають перевагу чудам та утопічним обітницям, а то й звичайному алкоголю, бо ці інструменти посередництва із проблемами і викликами від середовища реальності видаються менш обтяжливими; містицизм московства лише полегшує йому обходити ті правові і раціональні норми, які заважають цілком заземленим і цинічним потягненням і привабам московського грабежу ближніх. Московці наввипередки один перед одним без проблем купуються на запропоновані їм ошуканцями облуди комунізму чи фінансових пірамід, бо й на зворот так само прикметами характеру і вдачі московства є надурити лоха, а не заробити свої здобутки власною працею. Без лоха життя плоха. Московство не піддається лікуванню чи виправленню під обіжники європейства тому, що для московців московство є не хворобою, а торжеством самототожності.

Тому від початків становлення московської держави, - як кальки, послідовника, спадкоємця взірцевого для неї виключно централізованого правління ординського, - є відсутня демократія, себто участь суспільства у політичному житті, бо саме над цим свідомим і цілеспрямованим зі сторони верховної влади обкраданням мас підданих на їхню суб'єктність у правах володіння власністю, правами, гідністю, критичністю поглядів означена держвлада наполегливо протягом сторіч працювала, повсякчас під себе підгрибаючи монопольне володіння усіма у Московії її гараздами. Кремлівські можновладці не тільки постійно відроджують свою незацікавленість у бажанні поділитися владою вже із підданими їм, аж московський тип тотального правління своїм ворогом та противником розглядає спорадичні зусилля громадськості та її осередків вислизнути з-під держконтролю вже до не підлеглому держустановам самостійництва. Кремлівські володарі усієї на Московії влади вважають її тим сильнішою, чим менше її зостається у підданих. Бо то лише у європейських країнах з функціонуючими там установами демократії, права та розподілу повноважень влади, то остання спирається та покладається на підтримку зі сторони суспільства. Бо надійною опорою є лише те, що виказує відповідний спротив, що є вагомим, що є суцям. Світоглядно помиляються причетники цивілізаційного кола Заходу, коли заперечення народовправства у московському царстві вважають його вадою чи програшем: аж навпаки, - бо перероблення на сміття інтересів відмінних від грабіжницьких зацікавлень правлячої верхівки московства є для останнього його потугою. Наслідком перебирання держвладою на себе любиму ресурсів від підданих з відповідним наділенням останніх злиднями та потерпаннями стає не лише сподівання обібраних держутриманців вже на владу, а щира до неї самовіддана любов. Переіначенням обивателів у подобу рабську, то у очах останніх добиваються тирани визнання своєї легітимності. У виборі між позицією спиратися на визначені суспільні інтереси та позицією будування влади на фундаменті дірки і порожнини, у яку чергові московські самодержці переробляють усі суспільні починання та ініціативи, - то цей примітивний, законсервований на Московії тип суспільного правління, віддає домінуючу перевагу собі, тобто не адміністратори виконують делеговані їм від суспільства повноваження здійснювані у інтересах суспільного загалу, аж навпаки, - це нав'язаним до вірнопідданих їхнім завданням та призначенням висувається обслуговувати кліку верховноправителя з його чиновницьким апаратом, ба й більше, слугувати жертвовно і безкорисливо. А коли у історії імперського здобичницького збиральництва статків, - як вже упокореного московського податного люду, так і ще не припнутих до нього сусідніх народів, - мали місце подоби демократії, себто перебирання привілеїв управлінських вже на відкуп довколакремлівської аристократії осібної, то подібні модернізації реформи організаторські, обмежені рамками правлячих угруповань елітаріїв, ініціювались потребами самого правлячого двору, який за сприянням зі сторони цієї своєї двірні тому брався осучаснювати звички тоталітаризму, аби їм критично не загрожував спротив невдоволення. Тоді як на невпинні домагання московських великодержавців уярмити не лише колонізовані народи, як у першу чергу автентичні маси москвитів, то останні спалахували буйством розбишацького бунту. Рушійною причиною якого було і бувало саме невдоволення недостатніми мірами батьківської опіки та любови влади до пересічних великоросів, потреби яких у пануванні над колонізованими інородцями означені осадники і переселенці стрічалися з спротивом місцевого люду. Толерування ще не остаточно помосковлених традицій і інерції особистості яких правило для кремлівських інтеграторів прийомом утамування спротиву збиральництву. Розрахунок на прибутки і дари пайкового утримання соціального покладають маси нахлібників у вдячність зі сторони влади за службове і героїчне служіння на її користь; чим нижче розпластатися перед начальством, то можливо пізніше воно виставить раба на смерть.

Коли люд за царату визискували до трудовіддачі лише економічним покріпаченням, на додаток до опричного переслідування конкуруючої щодо двору земщини та очищення нелояльних через спецслужби, не кажучи вже про російщення колонізованих, - то совкомуністи, з заборонаю ними приватновласництва, наклали руку диктатури вже на харчі.

Є грабіжники, які роблять авантурні виправи до сусідів й повертаються із здобиччю у своє лігво, бо без трофеїв не можуть дати ради своєму непродуктивному життю на базі; аж є ще й такі примітивні збирачі, які нидять світом, для яких чуже добро є дорожчим навіть за власну базу, які шукають собі долі світ за очі тому, що навіть вкраденими із чужого дому не можуть наситити місцину свого кочування, байдужість та зневага до якого переважає у них хіть до стороннього й перекочує їх геть подалі від пустки, на яку вони перетворюють свій тимчасовий табір, аби через чергову навалу паразитувати над поневоленими ними, житло яких зайти беруться обживати як своє любиме та рідне вже для зайд, а не для упосліджених ними вже колишніх господарів; а є ще й такі поселенці, яких ані чуже добро у своєму домі, ані привласнене як своє добро чужого дому задовольнити не може: їм усюди недобре й та ненависть до усього наявного сублімується у енергетику невичерпної зажерливості на нові агресивні походи за чужим, яке вони ненавидять більше, ніж охотяться полонити. І подібне збивання до купи народів у імперію, де уярмлені визискуються, і похожа готовність обміняти свою метрополію на культуру підбитої колонії як на нібито свій батьківський дім, аби імтаційним лаштуванням під права господаря заламати опір колонізованих, і безподібна ненависть та презирство поселенської діаспори навіть до більш розвинених країн свого розселення – є рисами подоби московських заброд. На відміну від європейських колонізаторів які не дозволяють собі переплутувати власну батьківщину та колонії, - московити заощаджують на транспортних витратах та пересувають себе самих й органи свого травлення поближче до кормової бази колоній.

Мастилом московської агресії є незглибима любов їхня до чужих батьківщин, яка на міру московських апетитів перевищує права власності господарів цих батьківщин на своє. Духовною основою та виправданням усякої агресивності править фанаберія вищості над тою жертвою яка просто таки зобов'язана підкоритися, аби хоч чимось віддячити за дар колонізації та позбування підбитими прав бути господарем своєї долі, із заміною останньої на обтяження агресорами себе боргом відповідальності за ощасливлених ними. Доповненням до завдання фізичної поразки жертвам слугує для агресорів посилення на те, що вони тим самим несуть вищу культуру, правильне віросповідання, просвітництво та цивілізаторство, звільняючи окупованих від дикунства та ересі на доданок до звільнення від майна, від прав, а то й від життя на разі невдячних повстань проти самозваних просвітителів. Поводирі до спасіння видають здирницьку експлуатацію чужих ресурсів як плату, і плату ще недостатню, за свій менеджмент у колоніях. Московська агресія виїжджає ще й на мітах, що, буцімто, московити й були споконвічними хазяями країн і народів, де оце московити порядкують; що окупантам у підбитих землях та державах є автохтони; що московити є визволителями числа народів від присутності на число народів; що народи мріяли про московське самоуправство, бо переобтяжувалися своїм самоправством. Надміром жадоби до чужого московити беруться викинути господарів геть у загибель, аби собою їх замінити. Між виставленням себе самих за щирих, самовідданих, достеменних та незаперечних любителів України та, з іншого боку, ненавистю до українців, ненавистю реалізованою у мільйонах замордованих колонізаторами та поселенцями українців, ще й з обіцянками винищити усе властиво українське вже у майбутньому, - московити не вбачають навіть логічних протиріч, не кажучи вже про оцінку московського сабірательства добра за добро, а не за злочин.

Доводьте громадян до злигоднів, до здичавіння, до занепаду у правах та можливостях, то й отримайте орди нукерів ладних потягтися до сусідніх посідань, - коли вдасться невдоволення відвести від владоможців та перенацілити повстання вже на удатну агресію проти сусідів, грабунком яких владоможці як організатори не покараної агресії будуть ще й виправдані, коли пощастить колишніх громадян вивести поза правозаконність й перетворити вже на гопоту. Через створення різниці потенціалів між нехіттям до збагачення власними трудами та суєтними розходами на війну за чужі багатства, аби останні стали омріяною здобиччю, - й виковуються колонізаторські звичаї.

Діаспора московських поселенців добивається державного розколу у колоніях лагєря советської дружби народів, але не тому що у сепаратизмі прагне меншого, а тому що колоністам потрібне усе, а саме великоросійське панування.

Україна не буде сама собою допоки усі московські зайди не сприйматимуться вільними від упереджень українцями як окупанти, з наслідками для поневолювачів карної відповідальности. А усі поселенці від інших народів зобов'язані почуватися в Україні як гості, що шанують господарів дому свого навідування.

Імперія не лише грабує колонії, а й дбає за підвищення продуктивности праці колонізованого населення, оскільки саме продуктивність експлуатованих підневільників й становить джерело надходжень для паразитувань імперії; з іншої сторони, імперія не лише дозволяє автохтонам колоній працювати продуктивно, а й докладає усіх зусиль недопущення перетворення збагаченню колоній у джерело опору колонізаторам й видом недопущення визвольного повстання окрім військових дій стає саме грабунок та виснаження колоній, оскільки джерелом паразитування для імперії є той самий грабунок. Політика балансування на гойдалці як спонсорування відмінностей колонії, так і уніфікації колоній під вимоги метрополії для останньої є політикою достатньо ризиковою, бо неможливість продовження імперського грабунку розвалює симбіоз й звільняє від нього вже колишні колонії. Тож для подолання того ризику імперіалістичного визиску, яким є надуживання дозволом самостійности для під'яремних трударів у колоніях, імперія зробить ставку вже на наполегливий та усебічний грабунок колоній аж до застосування сили руйнування продуктивних сил у колоніях, - оскільки продовження паразитування у часі є для імперіалістів важливішим від ефективности надходжень від грабежу у обмежених обставинах. Імперіалісти краще матимуть мізерію від свого усевладдя у колоніях, а то й підуть на прями власні збитки у організації війни проти повстанців, аніж матимуть максимуми данини й податей з колоній за ціну втрати контролю над тими колонізованими, які заповзялися бути самостійними не лише у доправленні податей. Для імперії втримання її уніфікаційного тиску й утиску у колоніях, себто гарантування керівних ролей для своїх поселенців, через забезпечення останнім комфорту та панівних позицій своєї імперської культури, є завданням важливішим за саме фізичне існування місцевого населення, не кажучи вже про неістотність продовження експлуатації його працездатности. Прибутком імперії стає завдання шкоди колоніям, коли метрополія не у змозі отримувати уречевлений прибуток від грабежу і цим прибутком ушкодження домагань колоній свого звільнення є ставка на легалізації та закорінення у колоніях хоча б духовної культури колонізаторів. Бо радше мілітаристська експансія колонізаторів обслуговує їхній культурницький імперіалізм, аніж то є навпаки.

Розселення у домі господаря осадників методами силового вторгнення можна ще згодом відплатою виправити, як тимчасово програму війну; терпимість же до поселенців що вторгаються без війни на хвилі терплячости господарів, які таким чином стають господарями вже колишніми у не власному домі, - не має вибачень, як самогубство на милість окупантів.

Коли нацисти обстрілювали сусідні країни й вводили туди свої війська, то учиняли вони злодійство у кепсько обміркованих ними прогнозах добитися таким чином безкарности за свій імперіалізм. Аж коли московити, у своїх інстинктивних та звичаєвих потребах грабувати чуже, обстрілюють Україну й окупуєть те, що їм малоросійські прихвизитори дозволяють, - то цей обстріл і війна, учинена у проголошених московцями цілях викликати таким чином любов українців до братерського єдинанєдєлімства, тягне вже на діагноз.

Катастрофічність для України надміру московських колонізаторів присутніх тут на посадах начальників, чи надлишок хохлів які моляться на московське і пружаються викорінити із себе своє атавістичне українство, а чи перебування інтернаціональних олігархів при посадах колоніальної адміністрації задля викачування грошви із бюджету малоросії – полягає не так у перетворенні батьківщини українців на старця, а, головне, у тому, що Україну ідентифікують із московством. Зайди затуляють нам нашу належність до Європи.

То лиш дрібні злодюжки виривають сумку з руки випадкового перехожого й дають драла, щоб потім під ковдрою пережувати вкрадене. Більш професійні шахраї, бандити, мафіози у скороченні небезпек свого ремесла або підсовують жертві якийсь компенсаційний непотріб, або вдаються до зброї, або йдуть на домовленості між собою та з корумпованими прокурорами. А ще більш фахові споживачі чужого добра організують армії для завоювання чужих батьківщин. Для зміцнення загарбництва й протистояння повстанським рухам визволення, то колонізатори змушені витратитися на передання своєї культури та опіки над поневоленими як компенсації за вивезені із колонії сирівці, рабів, товари колаборації та кооперації. Щоб заощадити на витратах вивезення награбованого, а, головню, у чутті нездоланності успіхів колонізації, то колонізатори самі перебираються до колоній як до місць свого прохарчування та усевладдя. Прийомом руйнування метрополії є не лише повстання проти неї у колонії, як – невідворотно наростаючі збитки від господарювання зведеного на грабівництві. На ближніх нападають з метою нажитися і саме з цією ж метою, - аби хоча б уціліти, - від них нападники згодом тікають геть. І то вже не діаспора поселенців із метрополії є нещастям для колонії, а діаспора переселенців із колонії стає незборимою проблемою для вже колишньої метрополії. Колишні колонії переміщуються до колишньої метрополії. Народів, який відкрив для себе шляхи достатку через обмін їх на страждання підбитих ним народів, доводиться за це звітувати вже через рух зворотний. Перебути колонізатори й раді були б позбутися хвилі біженців привчених ними до пайків, - аж не тут було. Імперіалізм навиворіт це майбутня плата за минулу безоплатність. Актуальним стає рух колишніх метрополій на відстоювання незалежності від своїх колишніх колоній.

Мотивом формування розлогих імперій є бандитські бажання нажитися швидко, задешево і ефективно не через виробництво благ своїми силами, а через хапання готових до ужитку чужих багатств, - бажано без покарань зі сторони жертв. Але те, що було прибутками метрополії при утворенні імперії, стає збитками внаслідок успіху цього кримінального бізнесу. Адже. Інородців завойовують не лише силою примусу, а заохоченням їх до участі у спільному пограбуванні інших інородців, - але цим запрошенням до розподілу здобичі наступної жертви імперці не лише посилюють своє військо, як ще й збільшують число споживачів, скорочуючи число виробників багатств, коли продукуючий спосіб життя підбитого народу змінюється вже на споживацький. Утримання імперій стає ношею непосильною, особливо тоді, як успішний терор проти визвольних рухів перетворює колишніх самостійних продуцентів вже на зеків, яких треба підтримувати пайкою. Через зібрання під спільну кормигу різнорідних народів лише посилюється між ними ворожнеча, коли кожна окрема спільнота береться підрахувати свої збитки чи приходи від життя у комуналці, звинувачуючи сусіда у своїх бідах відсутності самостійності і виключної відповідальності. Способом утримання цілісності зібрання є денаціоналізація народів і терористичне нав'язування їм універсальних імперських цінностей, - що не веде до утамування визвольних рухів народів, що їх у свій час облудно втягували у імперію обіцянками їхнього процвітання у кооперативній зоні їх визиску. Нетерпимість до перемішування, яким твориться імперія, виникає не лише у колоніях до яких переселяються аборигени із метрополії, як ще й остання просякається ненавистю до діаспори осадників, які із колоній масово вільно без завад перетікають до метрополії, руйнуючи вже тамтешні особливості культури. Колоніалізм і імперіалізм вивертаються наспід своїми нещастями.

Для української самодостатності небезпеку становлять не лише зайти із числа етнічних московців, - які або вихваляються своєю місією знищення усього українського, або демократично дозволяють недобитим ними українцями примоститися з краю від виключних прав руських на малоросію, - аж загрозою є ментальні наслідки московізації, з готовністю малоросів виступити жертвним ресурсом московського збиральництва проти Заходу. Україні не розвиватися вільно без відповідного фізичного усунення усього московського, включно з поселенцями із Московії. Тотальне у підсовецькій Україні очищення від усього українського просто зобов'язане наразитися на відплатні засоби в Україні вже незалежній.

Визнання московських поселенців в Україні за окупантів та дефініція їхньої материнської держави за колонізаторську залежить не від самого підведення злочинів імперії під порушені статті міжнародного права, як, головне, московити є забородами тому, що такими їх визнають українці. І край. Чуття звільнення від затруєння на московську діаспору і імперативні плани визвольного антимосковського руху є засадами українського права та будівництва національних позитивів. Карна відповідальність за окупацію, і то не лише у внутрішніх кордонах нашої батьківщини, не підлягає ані підтвердженню, ані спростуванню.

За тою ж метою монгольських номадів, які надавали регулярности зборові данини, компенсуючи витрати данників запрошенням їх же до участі у навалі на нові жертви навали, коли податні землі і народи включалися до імперських адмініструвань вже як рідні, - то й московити услід розвою свого монгольського батьківства забезпечували свій визиск зібраних у імперію народів та одночасне недопущення визвольних повстань проти імперських паразитувань тим, що видавали свою навалу не за факт очевидного бандитизму, як обсадження упокорених земель облудно зображували за законний та довгоочікуваний прихід справжніх хазяїв замість несправжніх, - виставляли окупацію за щирі потреби та мрію народів втратити свої права на користь московських поселенців, - представлялися тим повноправним, корінним, споконвічним туземним етносом щойно підбитих земель, який не більш як поновлює свою власність і є вирішальним у подальшій долі та самому існуванні колонізованих народів, - професійні збирачі того, що погано лежить, підривали визвольні рухи народів і зводили консолідацію повстанців на манівці тим манером, що робили предстоятелями народів запроданців, яким відкривалися кар'єрні зростання у війську метрополії за самовіддане лакейство на службі колонізаторства, - імперотворці засвідчували окупаційний режим московізації як достойну плату за вивезення краму з колоній чи завезення туди поселенців задля споживання трофеїв вже на місці, - московити іменують поцяцьковані ними землі за рідні для того, щоб не піти звідти ніколи, навіть у відповідь на наполегливі прохання автохтонів, - а духовою наснагою любови московитів до чужої плоті є переконаність у рятівних та місійних покликаннях паразитування на сусідах, - випасаючи стада народів, московити стригли, надоювали та вирізали не менше, ніж це було потрібно для унеможливлення визвольних протимосковських рухів, але не більше, ніж це завадило б народам продукувати данину саме у рамках режиму окупації, - московська окупація від її початку переймалася не клопотами та загрозами бути асимільованою з боку культури та особливостей культури колоній, як була орієнтована на цінності, що їх можна було пропхнути у власну зажерливу горлянку згідно особливостей московського збиральництва і лише неможливі для перетравлення повстанські запити Московія відправляла на знищення разом із носіями запитів на визволення. Московський експансіонізм то не одноактний рейд гопників та втеча нальотчиків із видертою здобиччю, а то є тим видом рекетирського кришування від вигаданих та ймовірних конкурентів у агресії, у якому паразити дбають за постійне збереження спроможності жертви виробляти поживу для нахлібників в умовах сподівань окупованих продуцентів на те, що бандити не заберуть вироблене усе до решти, видаючи залишки за акцію винагороди. На відміну від європейських імперіалістів, які поневолювали колонії не лише фізичними перевагами, а й обмінювали вилучене вже на непрохану культивування метропольної культури вилучення, не потребуючи родичання із культурою колонізованих, - то московити тактикою зростань на розмір асимільованих ними земель і народів вибрали усіяке з останніми зближення, аби жертва не пручалася під сідлом чи на іклах у московських любителів чужих батьківщин. Найбільші злочини хижацтва із знущанням над жертвою учиняються облудним заграванням із нею. За звичаями монгольських кочовиків та переселенців, які турботливо випасали свої стада для того, щоб мати тлусту печеню за потребою свого зголодніння, то й московські нащадки світової імперії мирно випасають людей і народи. Україну московські наїзники звикають тримати навіть не як традиційне мисливське угіддя, а як охайну ферму удільну, звідки безпечно від удійних малоросів можна помпувати крам до рота поселенців, які тут промишляють як пахани.

Це імбібування на московство, його епіпроникливість в усі шпарки та закутки тіла жертви, готовність віщувати про єдність не лише із поцупленою від народів здобиччю, а й оспівувати гармонію московського голоду із працьовитістю окупованих, відкритість до спожиття впольованої та загнужданої жертви саме й викликає проблеми з виведення зарази.

Для малоросів, метикованих на протистояннях нападників з усіх сторін, за участю малоросійських запроданців у таборах кожної сторони конфронтації та боротьби за нагоди виключного та окремішнього від інших конкурентів жування та споживання малоросії, наслідками гри на чужих інтересах, - замість серйозного відстоювання власних інтересів проти усіх та усіляких загарбників, - стає перемога найсильнішого окупанта. Для обачливих малоросів, які не покладаються на власні сили визволення та суверенности, не власний карний напад на метрополію, а усяка агресія на Московію конкурентних у загарбанні чужого імперій – видається за союзницький акт навіть тоді, коли новомодні агресори прагнуть посісти узуальне місце московської агресивности в малоросії.

Віра, допоки вона не обросла плоттю сили, сама лиш віра у окупаційний характер московського наїзництва править для поневолених вичерпним аргументом права на позбування та затрату московських зазіхань та апетитів на чуже.

Зі сторони спільнот розвинених до утворення складних структур основним їхнім закидом на сторону спільнот під тоталітарним режимом панування, себто на сторону спільнот примітивних, і є закид у примітивности тоталітарних режимів, де усе єднають з усім і ніякі складнощі та проблеми не передбачені, - а основним об'єктом атаки тоталітаристів є досягнення єднання між суспільством та неадекватністю щодо суспільства режиму тоталітаристів з їхньою містичною ідеологією. Режим тоталітаризму є режимом завойовників та насильників. І ідеологія режиму зони також є окупаційною та такою, яка не відповідає запитам підвладного їй населення. Зона це прийом надання державної легальности зайдам.

Большовицька диктатура у особі приватизаторів майна підприємців та насильників над громадянськими правами населення тому закріпилася й інерційно продовжує у модернізованому та переформатованому під ринок вигляді функціонувати на Московії, бо режим комуністичної номенклатури традиційно відповідав традиціям поведження державної влади як влади завойовників у поневоленій ними країні. Культурні різниці між європейськими країнами та московським царством у тому, що європейська еліта володарювала у своїх країнах, тоді як московські князі продовжили володарювання монгольських поселенців, які збирали данину не лише із селяків, а й із вищих суспільних прошарків. Бандити та окупанти традиційно на Московії були легалізовані як держвлада, яка сприймалася населенням як влада ворожа, але законна. У європейських країнах діяло й діє право, утверджена власність, а на державців, під загрозою законности народного повстання проти узурпаторів, накладається обов'язок служіння інтересам своєї країни та своєму суспільству, - тоді як на Московії царі підгрибали під себе чужі бізнеси, нівечили права громадян, а то й вели війни на повторне завоювання того населення своєї країни, яке пручалося царському свавіллю.

На Московії, де влада, власність, права над життям та вірою громадян, атрибути божественности і святости, ініціативи реформ, представництво культури та політики належало царському режиму абсолютистському й самодержавному, себто вже не залежному від окупації монгольської, - споконвічною мрією держвлади було перевести еліту вже у ранг чиновницький, аби заощадити на прибутках еліти, яка б виконувала царську службу за царське утримання: тож дворяни були замінені вже за комунізму на верству номенклатурну. Але й номенклатура виборсалася із кріпаччини служіння верхній владі у завданнях опікуватися такими самим обдертим на майно та права масами: номенклатура заходила на обслуговувати не лише виключно свої інтереси, але й робить це за ціну пограбування советських мас, соціальне обслуговування яких було за комунізму справою легалізації номенклатури у її сприйнятті масами. Комунономенклатура перетворилася на володарів советського майна, але з цього стала не елітою, а - контрелітою загроженою у її володіннях.

Нанесення українцям та Україні страждань поневолення та збитків порівняно більше від усіх інших вороги разом узятих за усю історію їхньої навали – не заважає московитам оголошувати себе представниками підметних інтересів українців та господарями України, з виключенням із своїх апетитів українців із числа повстанців, яких московити виключали й збираються виключити із життя. Московські окупанти підлягають покаранню не із реакції злостивості українців, а із рацій справедливої оцінки українцями несправедливості московських історичних злочинів.

Опір московській окупації необхідно доводити до заперечення фізичної присутності окупантів в українській батьківщині; та накопичувати визвольний потенціал через збереження українцями свого фізичного життя навіть в умовах ще не спростованої окупації, аби опір московській окупації доводити до заперечення фізичної присутності окупантів у батьківщині українців. Надто тоді усяка війна підлягає осудженню, коли її успіх веде до миру з нападниками.

Москалі у Московії, вони ж окупанти в Україні, або ж діаспора у тих країнах розвинених, де московити поки ще не відчувають себе творцями й хазяями тих пожитків, які вони вже проковтнули, - могли б біологічно бути звичайними людьми, а то й повноцінними членами пересічного суспільства, коли б нормальна для усякої людини відданість історії своєї культури не робила б із них натуральних московитів. Усякий московит є загрозою для ще не упокорених ним народів, не кажучи вже про упокорені ним, саме тому, що інерція культури збиральництва визначає усі інші підлеглі ознаки московита.

Окупанти це ті зайди, які перемогли підбитих ними, коли останнім не залишається нічого іншого як лиш виживати в умовах наїзництва у спосіб пристосування до одержавлених насильників. І то лиш за середньовіччя європейського, коли на політичну владу почали претендувати не лише сметанка із князів та головнокомандуючих, а вже й буржуазні підприємці, - то тоді стають затребуваними теоретизування про те, що абсолютний правитель є легітимним лиш за умов служіння його на користь усім суспільним верствам. Тоді як у Московії, землі якої складають батьківщини різних народів та племен, держвлада верховноправителя від часів тюркського номадизму до сьогодення і до недовгого майбуття була і є окупаційною, ворожою не так до не існуючого у Московії суспільства, як злочинною щодо уярмленого населення, звичка якого коритися царю перейшла у особливості московської ментальності, психіки та московського права. Камарилья дворових та служивих царю отримувала як не обожнення, так легітимізацію зі сторони мас не лише тому, що маси рекрутів без ліку розтрачувалися у чергових завойовницьких війнах проти народів, як - тому, що віддана маса осадників розселювалася серед підбитих народів як колонізатори та визискувачі, беручи таким чином участь у вдячному споживанні трофейної історії московства. Окупаційна влада московського самодержавства тримається не лише завдяки успіхам обкрадання нею під'яремної московської маси, як, передовсім, тому, що у відповідь із ще більшою ефективністю маса не лише уникає своїх каторжних перед владою обов'язків, як ще обкрадає фіктивну державу усіма можливими способами, включаючи й виживання у неможливих умовах начальницького усевладдя. Саме ця готовність витратити людність підданих як таких собі безгласних ваньків, тілами яких завалюють укріплення супротивників, і є переможним ресурсом московської влади у її змаганнях із європейцями. Московське самодержавство царське, комуністичне чи демократичне не піддається змінам не те, щоб на протилежний змінити свій вектор буття вже на користь суспільства. Протилежним полюсом смирення послужливих автохтонів московського колонізаторства є незмінна переконаність у несправедливості держвлади через факт злочинного отримання нею статусів та пожитків ціною пограбування підданих, що й виявляється у готовності до дикого бунту та до числення героєм усякого покривдженого чи скараного державною владою. Тоді як у європейських спільнотах, де державців визнаних за розбійників скидають, будуючи тим самим устрій у його чинних цілях діяти на користь усіх громадян, - то співробітництво із владою, сплата податків, законослухняність числиться суспільною чеснотою.

Першовихідним призначенням тоталітарних організацій є організація їх членства, їхнім останнім сенсом та результатом є те ж саме, а інтереси забезпечення гараздів організованої спільноти не мають обмежень у засобах законности та не підлягають правилам, окрім забезпечення інтересів спільноти так само, як у число ворогів спільноти, перед тим як стати жертвою для гараздів спільноти, потрапляє усе довкілля, на якому та за рахунок якого тоталітарна спільнота буде свої гаразди. Безмежжя відданости спільній справі виживання тоталітарної установи є платою чи пайовим внеском кожного із її членства та симпатиків за усього лиш сподівання чи регламентовану можливість отримання прибутків від ріжновидів жертвовного безмежжя відданости спільній справі виживання тоталітарної установи. Та, оскільки, прибутки від паразитарного визиску поневоленого довкілля є ризиковими, не є гарантованими з причин опору довкілля позатоталітарних існувань, то насправді у переважній більшості історичних випадків, особливо у період ослаблення експансіоністського руху назовні, тоталітарний організм харчується з власних ресурсів, забезпечених виразно дихотомічним розподілом на: паству, віддану своїм пастирям за ціну підлеглисти своїм пастирям, та на пастирів, які випасають паству й, відповідно, харчуються із свого провідництва, за ціну відданости останньому з боку пастви. Обіцянки тоталітаристів, навіть введені у догматизовані знаки та ритуали системи, на забезпечення гараздів adeptів включення у систему, практично є обдаруванням на обіцянки потойбічного чи оманливого прилучення до чогось святого й спасительного, коли ті обітничі номенклатурна ієрархія пастирів та еквівалентно вимінює на покору та керованість усім членством нижніх та ще більш понижених рангом у системі. Містика щастя у системі організації паразитувань на жертвах суперечливо першими *жертвами* системи робить учасників системи. Відповідною до запитів на чудеса є готовність постраждати, себто неймовірне у людських призначеннях на добро, а відповідним результатом страждань є самі лиш чудеса, себто неймовірне у призначеннях реальности на існування. Саме діра на місці цільових завдань тоталітарної спільноти та містифікації, які не підлягають опредмеченню ні за яких умов, забезпечують та обґрунтовують нескінченість перегікань у ту вирву вже реальних статків від реальноісторичних спільнот. Тоталітаризмом і є установа тяжінь та ріжниць по перекачуванню багатств від її жертв, куди мають втрапити усі спільноти у міру втрати ними власних глудів покладання на власні творчі та продуктивні сили, вже на користь замкненого виключно на власних інтересах ордену шахраїв та обіцяльників реалізувати чудеса у власній ієрархічній подобі. Тоталітарна організація функціонує з маржі вилучення із її adeptів усього можливого, включаючи й неможливе на рівні фанатизму віри у зверхність організації поза усі докази на противне, та на відповідних пожертвах на користь організації з боку adeptів у доказ означеного. Дійсним осердям тоталітаризму є орден регламентованих за виключно внутрішніми статутами та домовленостями з-поміж собою у собі у власній особі пастирів, владою яких є віра пасомих у необхідність відданости пастирям, коли загальна організація царини віри як ареал та представницька установа тоталітарного угруповання є не більше як залежна від догматів та функціонерів сторона.

Для своїх жертв тоталітарна доктрина дійсно існує як установа прибутків від її сповідування, проте означене духовне насичення пастви своїм причинним матеріальним насиченням має прибутки профспілки пастирів. Тоталітарні утопії були б шахрайськими облудами, коли б вони не були затребувані тими, хто готовий оплачувати фахове заняття означених творців утопій, коли професіонали від неймовірного радше обслуговують запити тих, хто радіє із утопій, аніж із утопіями нав'язуються. Чудеса набувають реальности саме від реального утримування чудотворців. Ніяке революційне перетасовування традиційних суспільних відносин на користь змовників не відбудеться без організації комплоту, проте навіть силування змовниками суспільства своєю енергетикою має ті суспільні потреби на страждання та чудеса, що їх означені заколотники лише використовують як вже готовий матеріал. Санкцією концтаборів є готовність мас постраждати задля отримання чудес, аби лиш не працювати за натхненнями у доказовій логіці прогресу.

Апаратну камарилью тих ієрархічних фігурів, які у закритих інтересах власного здирництва оббирають експлуатованих ними, видаючи свою узурпацію за жертвну на користь пастви служіння, - можна було б виправдовувати як суспільний запит чи інститут через уподібнення самозваних сатрапів вже до бюрократії, яка функціонує згідно анонімних громадських інтересів, коли б означена верства провідників зони каторжних нарядів не переплутувала б свій приватний інтерес на прибуткові вигоди та, з іншого боку, давальницькі обов'язки підлеглої пастви. Держслужбовницький механізм покликається об'єктивувати ті соціальні запити, які не можуть бути втілені без суб'єктів їх виконання. На відміну від самодіяльності громадян, які діють у рамках правових свобод, коли громадянам дозволено усе не заборонене, то бюрократичні процедури, за визначенням, не мають бути прибутковими у інтересах їх виконавців, мають підлягати приписам з виключенням звітти усякої підприємливості та вигадницьких ініціатив, що й переводить невідповідність між бюрократичною відповідальністю та суспільними запитами вже до розряду злочину корупції, коли чиновникам заборонено усе не дозволене, - тоді як вожді зони просто камуфлюють свою ідеократію та клептократію вже під безневинну бюрократію. Доказово звинувачують тих, хто не на користь суспільним свободам суміщає суспільні та приватні інтереси, тоді як тюремоторці саме цим виправдовуються.

Пожертва власної свободи суджень та такої ж критичної поведінки вже на користь підпорядкування їх колективістським вимогам замкненої на собі організації може видаватися втратою лише для вільних у своїй самостійності індивідів, аж для не такої публіки гендлювання свободою стає не втратою, а ще й прийомом розширення власних гараздів за зворотну ціну користання означеними жертводавцями вже преференцій та можливостей ордену, батьківська відповідальність якого за запити членства є способом та призначенням функціонування ордену, який не критично, себто поблажливо ставиться до позаідеологічних обов'язків своїх вірних, задовольняє чи регулює персональні запити вірних відповідно до служіння та самовіддачі на користь приписів ордену.

Хибно гадати, що фахівці з відсіювання зайвого керувалися у своїй селекційній роботі з виведення породи нової советської людини виключно класовими критеріями. Принаймні підвид советської номенклатури – це гібрид від расово-біологічного підбору.

Порівняно із традиційними суспільствами у яких чинними є змагання інтересів, підприємницьких ініціатив за законами ринку, де діє правова регуляція відносин, процедури демократії, свобода критики, відкритість дослідництву, лібералізм, які є структурованими, які є відкритими до проблем та пропозицій розвитку, де має місце конкуренція, - то потужною перевагою закритих тоталітарних організацій та режимів є їхня дисциплінарна одноманітність, заощадження на пошуках відмінних чи альтернативних шляхів розвитку, концентрація жертвних зусиль на обраних вузьких цілях. Для тоталітарних режимів, у яких сповідують та культивують остаточні для історії віросповідні цінності, характерною є ставка на самодостатність, автаркію, вивільнення від не контрольованих догматами залежностей, включаючи й раціональні. В умовах зони, буття якої регулюється законсервованими правилами наказового порядку, а не раціями та стимулами залежними від прагматики, реальної історичної чи політичної ситуації, - то у зоні усі її насельники скопом без причин, виключно за розпорядженням керівних органів компетентних, або ненавидять ворогів, або так само згідно приписів гуртування допомагають один одному. Взаємопоміч введена у мораль учасників аварії чи мучеництва. Підвалинами зони ненависті до ворогів є братерство й солідаризм когорта учасників ненависті.

Усі тоталітарні рухи та управлінські режими являють собою орден замкнений на собі призначеннями практичної взаємодопомоги, додатково обумовленої сповіданням цих сектантських організацій, пов'язанням порукою за спільно учинений злочин. Членство посвячених тримається жертвовною відданістю ордену, навіть на нижньому рівні ієрархії функціонерів, і то не лише за блага по чину від розподілу загальної здобичі, як, головне тому, що усякі ордени не допускають провалу агентури, бо тоді до ордену навіть не вступають.

Бандитизм вбудовується у суспільство як його складова не тоді, коли бандити ідуть війною проти своїх жертв, а відтоді виникає важна громадська небезпека, як бандити домовляються між собою про мир, коли організують з-поміж собою розподіл територій та зон грабежу, коли бандити беруться, поза усякі їхні переступи, беруться захищати один одного у своєму замкненому ордені. Після легалізації бандитів у своєму середовищі, - відколи вони у конкурентній війні винищать усіх несистемних еретиків і відступників, позбудуться випадкового, досягнуть ортодоксії та процедур прийняття соборних рішень, - то тоді то й починається узаконення у суспільстві беззаконня. А відтоді розпочинається вже корупційне зрощення оргзлочинности та бюрократії, аж до підміни держчиновництва вже не лише на натуральних гангстерів у законі, а на істеблїшмент із якого викидають тих, хто не є на службі мафії. Поза усю свою масштабність, - аж до одержавлення та переростання у імперський рух поневолення навіть віддалених континентів та цивілізаційний кіл, не зважаючи на прикриття та виправдання злочинів полювання за сусідськими пожитками вже сакральністю та чудами за поміччю потойбічних потуг, - оргзлочинність має прямий стосунок до чинности кримінальних кодексів. А загартований у своїй боротьбі паханат Політбюро чи вищої фашистської ради – це сходняк.

Успіхові свого заколоту проти царизму більшовики зобов'язані тому, що у імперії отримав розвиток капіталізм та буржуазне право захисту власности, тоді як більшовики отримали масову підтримку та легітимацію, бо запропонували повернення до традиційної моделі батьківської турботи держави за інтереси підданих, коли б майно втратило статус власности певного господаря, а номенклатурні слуги народу розподіляли б абщак за поняттями справедливости з розподілу завойованої здобичі й не гребли б під себе більше дозволеного їм по чину. Так само кріпаки вважали беззаконним статки дворян у випадку звільнення останніх від опіки над кріпаками та увільненню дворян від службових обов'язків перед державою зобов'язаною дбати за душею й тілом відданих державі кріпаків-рекрутів. Так само покріпачені совєцькі трудящі вітали державний терор зачистки проти совєцьких начальників звинувачених у недостатній відданости комуністичній державі у організації начальниками терору проти совєцьких трудящих недостатньо відданих одержавленому комуністичному терору, - коли вирізали усіх запідозрених у володіння не контрольованими державою думками та зайвою для справжньої совлюдини власністю. Становлення незалежної думки, права та власности у московському царстві, складеному із заперечення ним власности, прав, свобод підбитих людей і народів, - не може не бути загрозою самому існуванню кримінальної держави та духовної культури споживання пожитків награваних від вже вбитих хазяїв. Так само, - згідно інерції традицій розпухання московського царства від проковтнутої ним здобичі від завоювання чергових сусідів, - провалом закінчиться намагання посткомуністичної номенклатури урвати й привласнити собі особисто фонди та активи як буцімто законну власність від спадку комунізму створеного народом будівником комунізму, бо московська маса не визнає законним майно олігархів і владу їхнього царя коли із московського абщака не виділятиметься пайка для підданих із їхнього ж числа відповідно відданих імперії бійців. Спроби із краденого імперією добра зробити власність за нормами західного світу, покласти край черговому витку крадіжки, безповоротно залишити здобич за останнім крадієм - завершені будуть невдачею. Багатства клептократичного олігархату у Московії є загроженими, з точки зору московської маси правова законність привласнення роздержавлених фондів є сумнівною та підлягаючою подальшому перерозподілові, а офшорній аристократії посткомунізму, яка не є підприємцями й заводи яких не створені працею цих псевдокапіталістів, хіба що дозволили потриматися за довірені їм фонди, й навіть на найвищих квазіможновладців, буцімто суверенних, є забугорні власники перекачаних за бугор багатств.

У той час, як у поки ще федеральному незорі є що красти, а головний пахан за паняттям перерозподіляє здобич, яка є нічиєю, - то у малоросійських звичках куркульських клептократи впевнені у непорушности вкраденого й крастимуть навіть неприпустиме.

Зважаючи на кількість небіжчиків вироблених московськими соціал-демократами заради втримання виключності своєї комуно-совітської влади, то її рекламну кампанію, - стосовно того, що усевладдя диктатури пролетаріату знадобилася вождям саме на те, аби експропрійовану ними власність багатіїв роздати трудящим, звільнивши маси від експлуатації, - можна було б вважати справою доведеною. Одначе у подібні докази вкрадаються сумніви, зважаючи на те, що прикінцеве присвоєння кремлівськими начальниками як спадку від будівництва імперії царської, так і спадку від спорудження вже комуністичного майбуття сталося у підсумковому результаті як перехід усього привласненого кремлівськими вождями саме у приватну власність кремлівських вождів. Коли звертати увагу не на віроучительні проповіді московських соціалістів про те, що мотивами їхньої революційної атаки на капітал є їхня батьківська турбота за страдницький за капіталізму пролетаріат, а брати до уваги факт прибирання під себе більшовиками тотальної над суспільством влади, яка є відмичкою до заволодіння усіма матеріяльними багатствами, - то заміна царського адміністрування вже на військовий комунізм диктатури пролетаріату та подальшу соціалістичну демократію совітську є осідланням суспільства зі сторони організованої злочинності. Більшовики, які до загребущих рук свого усевладдя підбирали не лише цілі заводи, але й уцілілі від їхньої агресії народи, - визнали себе навізаєм соціально близькими із звичайними кримінальниками фаху гоп-стоп. Любителі легкої наживи, у обхід законного заробітку, в каламутних умовах відміни більшовиками діючого законодавства і понять права, подалися широким потоком із соціально упосліджених прошарків вже до заміщення собою посад елітаріїв, які й винищувалися означеними революціонерами. Совітська влада починалася як проникнення мафіозних любителів наживи вже до заміщення собою державних інститутів; а закінчується ця ж влада зворотною взаємодією між цими суб'єктами соціального життя у Московії, коли державні установи стають органами мафії. Як караючий меч ордену москвозбирачів зачинав кришити ворогів у особі податного люду та колоній імперії, то тим самим він і продовжує займатися вже на присмеркові москвокомунії.

Точнісінько так, як організованість потребує свідомих і цілеспрямованих штучних зусиль не лише на розвиток, як, передовсім, на подолання ще й тих проблем, які породжуються самочинністю хаосу та природністю розпаду усіх структур і явищ, - то й суспільство, на разі невдало функціонуючих у ньому установ боротьби проти бандитизму, стрічається з ризиками наступу на суспільство розбійників, які пнуться саме до своєї легалізації вже на позиціях одержавленої мафії. Органи правопорядку та правового судочинства є тим загоном суспільства, який тому й виступає фронтом безпеки, бо вступає у контакт із різновидами кримінальності. Особливо тісний, аж до взаємного проникнення, контакт із антигромадськими угрупованнями встановлюється зі сторони законспірованих спецслужб державницьких, які у ризику діють на межі, а то й поза межею законів задля того, щоб захищати правову систему громадську. А коли вже не добрати на яку сторону працюють подвійні агенти, коли не лише правоохоронці засилають своїх кротів до банди, але і мафія за участю служб своєї безпеки вдається до проникнення до держапарату засобами не лише терору, як головне, через корумпування чиновництва, - тоді переродження останнього вже на одержавлених бандитів стає далеко не ефемерною грозою. Необачно було б вважати, що проникнення, - під прикриттям екстремістської ідеології патерналістської турботи за маси страждальців, - саме ордену кримінальників є тою соціальною аварією, яка може трапитися лише у середовищі порівняно недосконалих суспільних організмів та відсталих країн.

Турботу про інтереси страдницьких мас, з винагородженням останніх пайками знятими зі шкурою від них же, - не відрізнити від філантропії патерналістської на користь цих же опікуваних мас, утримуваних у достатку ціною пайків велферу, який розподіляється за поняттями справедливості зі сторони організаторів зібрання данини із під'яремного їм люду. Коли маси втішаються компенсацією свого неробства через споживання виданого їм за це соціального утримання, то маси й не мають ремствувати на те, що за зібрання і розміри цих соціальних фондів відповідають не самі громадяни, а представлене ними чиновництво.

Від архаїчних спільнот, у яких їхнє незнання подій та такі ж початкові успіхи у будівництві культури є, ніби немовби, демократично розлитими серед членства родів та племен, вже структуровані спільноти відмінні верствою спеціалістів у володінні таїнами, коли керування таїнами навіть посередництвом культових ритуалів й представляє собою архаїчний вид знань, й означена верства жерців, чия елітарність базується на експлуатації ними знань хай і віровизнавчого порядку, відділяється від сметанки презентованої вже спеціалізацією на військовій силі вже як політичних владоможців, а згодом у спеціалізації верховних верств з'являються фахівці із вже не містифікованих позитивних знань: науковці, управлінці, підприємницькі власники. Проте у якому б замкненому на собі ордені посвячених торговці чудесами не відгороджувалися б від профанів, до числа яких священики включають усіх виключених із власної касты, аж статуси останньої підтримуються вірою мас у дієвість сповідуваних ритуалів з приводу чудес відносно запитів віруючих стосовно подій, які мають місце, або повинні мати заплановані сповідниками результати, себто ідея загального священства кожного пересічного члена спільноти, у спосіб навіть пасивної участі у ритуалах і є механікою організації спільноти на основі певного вірування у керування перебігом подій. Зворотний же проти спеціалізації та структурування суспільства рух на синкретичне злиття жерців та політиків ще й у купі із залученням пастви методами репресивними та ідейно-виховними до загальної жертвовної покори ідеологічним тим приписам, які ще й не відрізняють від обставин та усвідомлень історичної реальності, коли навіть науковців роблять партійно заангажованими, – і є тоталітаризмом.

Явище побудови звабливої утопії, здійснення якої вибавила б її прибічників від обтяжливих трудів й дозволила б чудесним способом обійти труднощі дотримання необхідних для цього об'єктивних законів, – є безпосереднім наслідком того випадку, коли пропозиції химер спеціально й цілеспрямовано камуфлюють під вартісну пропозицію саме для отримання подібною аферою незаконного й незаслуженого прибутку шахрайського. При цьому щира віра самих авторів обладки стосовно безсумнівної вартісності запропонованої ними кукли взамін видурених цими переступниками прибутків та хосенів від пограбованої ними публіки – не міняє кримінального характеру гендлювання сурогатами чи контрафактом. Тоталітаризм це спосіб заощадити на складнощях із продукування суспільнозатребуваного, це контпродуктивна конкуренція, це псевдотворчість у наслідках її від'ємності. Абсолютистські, святі, вичерпні для історії пропозиції ошчасливлення усіх та рятівні від таких же надуманих острахів обітниць утопічні – є продуктом тих крутиїв, не спроможних конкурувати на ринковій пропозиції у логіці прогресу та власне логіці, які задовольняють передовсім власні претензії фокусників на своє зачислення до еліти суспільної, а - не власне запити суспільні. Публіку спонукають заковтнути блискучу оману саме для того, щоб збитки жертви напряму перевести у дохід метикованих ловців. Віра пастви у сповідання химер стає енергетикою живлення та статусними посіданням кліру. Спочатку існує бажання нікчем та лузерів дістатися до вершин усевладдя задля власних достатків, а лише потім і задля цього пройдисвіти й формулюють модель зваби, у ставці на яку обіцяють клієнтам розв'язати усі проблеми, або задовольнити довільно які марення вірних маренню з актуалізації чуда, або нав'язати прихожанам одномірну дисципліну культу вже як омріяний вид втіленої візії щастя. Задля аналізу засягів віровчення слід звернутися до його першопричин у апетитах і претензіях угруповання чудотворців.

Від самого початку, коли бонзи від комунізму обмірковували доцільність дозволу селянці мати одного коня, й саме задля недопущення селянці його достатків, - то фахівці з повернення пролетарям додаткової вартости заселялися у конфісковане, зодягалися у конфіскації, переживували конфісковане. Самозвані псевдослуги народу таки добилися свого цурання від контакту із опікуваним народом. Совноменклатура замкнулася у своєму колі виключному починаючи від спецроддому, спецшколи, спецпайків, спецдач, спецсанаторіїв аж до спецкладовищ. Експропріатори спадку капіталістів, втомлені служінням совнароду, зеволуціонували до приватизації вже совспаду. Щоб відкритися подобі псевдокапіталістів.

Годі й шукати якихось особливих підкладок готовності людей терпіти знуцання над собою зі сторони облудних провісників обіцяного щастя, які були б сторонні від власне безпосередньої готовності людей терпіти над собою знуцання за ціну обітованого ошасливлення неймовірними чудами. Ніхто інший, окрім самих громадян, не винен їм у халепах у які вони втрапили. Облуди запропоновані в ужиток масі як її вірування, світогляд, спосіб поведінки – можуть бути видом насильства над свободою та тямом мас людей зі сторони невігласів чи свідомих крутіїв, але – не можуть не бути обслуговуванням затребуваного зі сторони мас та людей. Причинки тоталітаризму та його жертви співпадають між собою. Публіку дурять з причин недостатньої її причетності до продукування та захисту своїх правд позитивних та життєздатних. Знову й вкотре віктимні йеху виявляють готовність тягати на собі тих, завдяки яким ці несповні громадяни могли б їхати, - коли б паразити на посадах узурпаторів не заміняли б собою знищену ними еліту. Доста дати слабіну у здатностях відповідально мислити раціонально, апробувати проблемні виклики, покладатися на власні сили самостійні у продукуванні культури, - як тут таки плутяги разом із кримінальниками прибіжать із пропозиціями божевільних прожектів. Шукати батьків режиму чергового остаточного учення, яке своє втілення віднаходить у викреслюванні геть із життя не віруючих у дієвість завершального для історії утопічного царства, це шукати поза подіями дійсності вже чогось того, чого у подіях не відбувалося, це множити сутності зверх необхідності, це - помилятися. Аби вдало запобігати ширенню насильницьких ідеологій, то варто не лише виходячи з прикрого досвіду вдалих афер бути нечулими до облуд, але й дієво останнім протистояти, вдаючись до правових засобів покарання злочинців. Битися варто не лобом об паперть, слізно вимолюючи у когось поза собою прощення за провини створені виключно нами ж, - як битися варто у будуванні і вдосконаленні звершень у нашій культурі.

Патріотизм це не лише впевненість у тому, що у наших бідах винуватими є вороги; розумність полягає не тільки у тому, що ми оточені ідіотами; відкриття зводиться не самої відмови від помилкових знань. Бо до помилок веде не лише сугуба затятість віри у переможність критики, як у ще більшу халепу потрапляють віруючі у прибутті до порту щастя саме на чужому кораблі за невласний кошт. Застрибування у чужий човен, як і вистрибування із власного можуть позмагатися між собою у перевагах невігідності. Ліпше ж у першу чергу покладатися на власні сили та розум, у другу чергу – робити те ж саме, але усвідомлювати, що множення цивілізаційних досягнень заберпечується й забезпечує розвиток відповідних проблем.

Щоб гарантувати собі посідання святих вождів, то кліка аферистів спокушає масу сектантів осяйним відкриттям: що варт обібрати багатіїв, або накинутися на расово неповноцінних, або сусідів треба ввести у нашу правильну віру, або іншу країну просто необхідно ошасливити на знищення там інакодумців та інших жидобандерівських фашистів. Й тоді настане щастя. Точно настане. Представлене: інтернаціоналізмом, нірваною, повернення людини до себе; і тоді зникне: гріх перворідний, експлуатація, здійсняться інші чуда, яких не побачити, ні лизнути не вдасться ні за яких умов освітлення чи просвітлення. Тож тільки-но зачувши про такі рятівні плани, про безподібне величнограндіозне проникнення кліру вождів у сутність історії, - то вдячна любимим вождям паства зачинає шикуватися у бойові колони на вбивство поганючих ворогів, у готовності полягти шарами звитяжних мучеників вже за власні переконання у культивованих сподіваннях на чудо. І встеляється земля трупом. І подібне дійство не стає неправедним, обманом, неправильним, - бо ж ще й самі вожді не тільки вірять у свої покликання, як ще й офірують за них своє життя. Однак, окрім таких невибагливих та спрощених прийомів перетасовування власників незмінних багатств і наявних статків існує ще й можливість не тільки вбивати конкурентів, а перспективним представляються ще й збільшення багатств власною продуктивною працею.

Змова на розв'язування війни готується не лише виробництвом знарядь знищення і створенням правових для того умов, не тільки перелаштуванням господарства на війну, створенням коаліції, як, головне, істерією серед пастви, яку переробляють вже на солдатів.

Соціальний поступ у вимірах піднесення суб'єкта історичної творчості відбувається у спосіб набуття елітарності до того часу раніше упослідженими верствами, але не через затрату елітарності верств еліти яка відповідає своїм призначенням. Раб і залишиться рабом, ще й деградує у претензіях на своє управління, навіть тоді, коли він вб'є вже колишнього свого начальника та посяде його місце. Те звання вченого чи автора домінуючої гіпотези, яке здобувається винищенням критиків та опонентів є фактом виродження, а не здобутків. Соціальна участь пересічних громадян зростає не тому що вони пхають собі під ноги винищену ними еліту, а – завдяки останній. Негативізм завше є погіршенням ситуації, оскільки люди не діють та не винаходять щось собі на шкоду, - за виключенням критичного ставлення правового суспільства щодо відвертих бандитів. Бо зростання соціальних статусів, як і усяке вдосконалення, є поступом тоді, коли відбувається у вимірах конструктивізму, акумуляцію інформації і вмінь, а не через ліквідацію й упослідження передуючих досягнень.

Вада комуністичного реакціонерства полягає у доведеному до сектантського забобону невмінні побачити у буржуазних підприємцях вже верству прогресивну. Більше того, заробітки капіталістів та саме їхнє існування проголошується ворожим аж до їхнього фізичного знищення та оголошення їхньої приватної власності противною запитам суспільства, а доходи капіталістів засуджені як збиткові та неприйнятні задля стимулів та організації суспільного виробництва. Більше того, гегемоном проголошується ті, якими підприємці керують, пасивні виконавці технологічних процесів організованих капіталістами. Навішування на пролетаріят місії рятівника людства з необхідністю тягне за собою настанову на диктатуру пролетаріату, себто на застосування силових методів руйни спрямованих проти капіталістів та капіталістичного ладу, - оскільки протистояти запитам на прогрес можна лише через вбивства. Необхідність сили антикапіталістичної і є доказом її помилковости та злочинної протиправности.

Але головний удар сакралізації пролетаріату наноситься навіть не так проти соціальних ролей буржуазії та товарних сільських домогосподарств, не стільки проти правового законодавства, як об'єктом пролетарської атаки стає вільна думка, представлена огудженим назовництвом як інтелігентщина. За нового часу вже навіть не організатори виробництва, а дослідницькі структури наукові стають проводом поступу. Функції промислових робітників тісняться під тиском автоматизації.

Хоча більшовицький переворот антибуржуазний ініціювався як традиційний московський бунт, проте від самого початку провокація хаосу та кризової руйни була націлена на створення жорсткого режиму загальної тюрми для усіх верств, включаючи й пролетаріят як провідника революції. Регламенту через репресії з необхідністю підлягає і сам репресивний апарат, - оскільки чинники будування суспільства стають втраченими через знищення буржуазії, приватної власности, правового законодавства, демократичних свобод та відкритого наукового дослідництва. Чекісти підміняють собою буржуазних організаторів суспільного виробництва. Штучність апології босоти потребує зверхньої штучности фізичного та ідеологічного насильства зі сторони нових узурпаторів. Пролетаріят виявляється безпорадним без того вождя світового пролетаріату, який кепкує із управлінських можливостей гегемону у середовище якого ідеологія місіонерства цього буцімто передового класу виключно вноситься його плоть від плоті усезнаючим проводом, а ніяк не породжується самочинно самим пролетаріатом; ба й більше вождь та його партійна кліка зазвичай помиляються стосовно диктату ще більш правильного чергового вождя.

Навіть ті клани, які захоплені ними посади еліти використовують переважно для власного збагачення, то й вони оправдовуються ролями своїх соціальних служінь. Конкуренти ж у претензіях на левову частку атакують суццю еліту під гаслами захисту гнаних і голодних, аби заручитися підтримкою, то навішують на масу знедолених ярлики провідної верстви, несправедливість майнових розшарувань беруться ліквідувати робінгудівськими методами перерозподілу здобичі вже на користь бойовиків банди, на забуваючи взяти комісійні за керівництво вдалого нальоту. Вищим пілотажем бандитизму є філантропія.

На Московії очільниками були чингізиди; баскаки як урядовці; місцеві князі як збирачі данини; родові княжата удільні; династії боярської знаті титулованої; жалувані чини окольничі, посадова обслуга двірцева із конюшиних, ловчих й подібне; місництво і кормленство заміняється на ієрархію дворових на жалуванні, дачах, поміщенні; за імперії статусна аристократія розбавляється на кар'єрні службові ранги за табелем; купецтво переростає у капіталістів; адміністрація царська замінюється на апарат революційних партійців; владу диктатури пролетаріату успадковують каральні служби безпеки режиму, з доповненням їх на мафію посткомуністичних приватизаторів; - за відсторонення яких від їх силової влади беруться маси справжніх руських расеян. Щоб стати очільниками.

У будь-якій сфері, - будуть це твори мистецтва, галузі математики чи закони згідно яких існує всесвіт та устрій подій у мікросвіті, - то винаходи робляться окремими колективами чи дослідниками. Але загальові споживачів, які користуються зробленими досягненнями, цього видається замало, - а тому маси незмінно зазіхають на прибутки, славу, на свою участь у означених досягненнях означених одинаків попри те, що маси споживачів не проявили себе як автори новацій і такими не можуть бути. Поступом і ходом подальшого окультурення загалу вже цілого людства вважається та є факти розширення зроблених елітарною меншістю досягнень вже на цей загал. А проте й нещастя та подальші аварії починаються за тим же сценарієм, коли окремий розрив чи точкова інфекція у будові організму згодом, за відсутності необхідних запобіжних заходів, переростають у некроз та загрожують загибеллю тіла вже у цілому. Тому потрібним стає таке налагодження функцій, коли б мало місце як сприяння добродійним починанням, так і відбувалося б упередження ідеологічних затруєнь на казки, відбувався б ремонт зношених деталей у механізмі прогресу.

Коли до нещасливців, себто таких яким є число людей не зайнятих безпосереднім новаторством корисним, відносить себе більшість, - то вектором ошчасливлення цієї маси стає, принаймні, її участь у користуванні не нею зробленими винаходами. Так само й окремі безумці споживачами власних маній намагаються зробити вже маси. Себто у випадках творчості як суспільно корисної, так і злочинної, - то ці пошуковці задовольняють потреби відносно упосліджених угруповань, себто відбувається легалізація виключень та того, що перебуває за скобками загальноуживаного. А коли помилки входять у обіг саме як нічим не керовані таїни невідомого походження, - то це стає безпосереднім розбалансуванням організму культури, призначенням якого стає його провалля у вузькоспеціалізовані химери. Парадоксом демократизації стає толерування, а то і диктатура вузьких угруповань збоченців.

Не бракує числа та розмаїття пропозицій на найбільш оптимальні види регуляції стосунків між людьми. Конкуренція між тими авторами, які прагнуть ошчасливити життя сусідів, а не власне, - заскалює за усі допустимі виміри, не припиняється в упередженні про можливість досягнення цієї гонорової мети ідеальної. Прихильники досконалих прожектів на представництво ними досконалості, просто посилаючись на факти, вказують на недоліки передуючих прожектів недосконалих. Одначе. Слушними залишаються резони, які або взагалі відмовляють у потребах існування та існуванні потреб на регуляцію свобод людини, або якимось чином домагаються ослабити вплив утопій на практику тих інтересів, свідомими суб'єктами яких є окремі громадяни чи колективи спільників. Удосконалення контролю над правами опікуваних зі сторони обранців невідомо якого фатуму суперечливо озивається зняттям запобіжників проти навіть божевілля зайнятих контролем над опікуваною масою. Недоліки скоріше виникнуть при наполяганнях на контролі за чужими правами, аніж зникнуть за відсутності цього клопоту. Свободи має бути достатньо настільки, щоб у межах її прав і нормуючих зобов'язань на свободу було сутужно переступникам.

Поступом є не так відкидання організованості суспільних взаємин, як невпинна критика тих надмірно зарегульованих взаємин, у жорнах яких на ніщо перетирають людські права і свободи. Вимірами свободи є її відповідальність за те, що добрі люди визнають за добро. Злочинами ж тоталітаризму є контроль, байдуже яким облудами він прикривається. Рабів із станів їхнього рабства треба геть виганяти як паразитів.

Частина громадян заробляють на організації ними бізнесу через продукування товарів чи послуг, плата за які зі сторони задоволених цим споживачів й стає прибутками підприємців, - а товари користуються попитом, бо ці продукти ще й отримали додаткову вартість створену працею робітників на підприємствах організованих бізнесменами. Тоді як зарібок іншої порівняно більшої частини громадян, - які власною працею на фірмах означених капіталістів виконують тамтешні виробничі завдання, - представляє собою своєрідну картину компенсації робітникам за витрати їхньої робочої сили. Різницю між затраченими зусиллями внесків до виробництва та отриманим за це зарібком схильні відносити виконавці технологічних процесів саме до своїх збитків, - а ще за цією рубрикою недоотримування очікуваного проходять на думку робітників їх претензії до капіталістів, маржу приходів бізнесу яких робітники схильні знову вважати своїми утратами, пов'язуючи у пряму залежність збагачення капіталістів та наслідки вже власних потерпань. Зростання своїх приходів зажерливі капіталісти вбачають у посиленні інтенсифікації праці робітників та пониженні плати робітникам за таку працю; тоді як радикальні захисники інтересів трудящих пропонують робітникам знаходити доходи вже у розграбуванні капіталістів, а то й у створенні завад для бізнесу. Провід заміщають каліками. Оскільки фетиш справедливості у розподілі витрат і приходів у виробництві, а чи у суспільних ролях його учасників має стосунок до оцінок радше психологічного чи моралізаторського рівня, - то без визначених лімітів на пограбування капіталістів, на заборону підприємницької діяльності можна потрапити не так навіть на стежу злочинів, як ще й розруйнувати самі чинники виробництва. Відсутність обмежень у відніманні статків, прав і самого життя імущих громадян веде прихильників соціалістичної експропріації вже до концтаборів, де щезатимуть не лише вони самі у заборонених потребах людських на збагачення, як ще й через винищення стимулів працездатності невідворотно насуватимуться бідування й занепад.

Хоча від своєї на світ появи людина і як істота, так і у аспекті свого вже окультуреного буття залежить від середовища, - однак саме адекватне освоєння можливостей і закономірностей останнього й виводять людину вже на перші ролі; саме натхнення, знання і вміння видозмінювати реальність на краще стають мірами життєвої і творчої активності людини. У той же час існує чимале число тих людей відмічених порівняно більш пасивною життєвою позицією, які недосягнення ними своїх буденних чи стратегічних задумок часто не без причини відносять до нездоланих обставин зовнішніх, перекладають на інших те, що мали б виправляти самі. І тут у нагоді стають соціалістичні доктрини, згідно яких людина має заробляти не так на виробленні корисної для суспільства продукції, а має перебувати на утриманні тих, хто цього робітника на виробництві образив у спосіб використання його робочої сили, а тому винний у цьому експлуататор має з надлишком робітникові компенсувати те, що означений робітник вважає для себе збитками, чи замалою для своєї апетитів зарплатою. Мотивами множення багатств оголошують професійні людинолюбці не нагоди та здатність до позитивної і конструктивної праці учасників виробництва, а - ненависть і безмірні претензії до тих, хто на думку ображених продуцентів має з останніми ділитися відрахування із своїх барисів. Джерелом доходів стають не креативні привнесення зі сторони талановитих працівників, - аж капіталом, бізнесом, основою зарібку стають рівні страждання, скалічення та інших вад нездолених трудящих мас, які мають перейти у статус утриманців навіть не за їх неучасть у сучасних виробничих процесах, а - за минулі страждання завдані у минулому зі сторони тих гріховних визискувачів, які відтепер і надалі мають провини спокутувати наданням калікам усіляких преференцій філантропічних та відрахувань із соціальних програм помочі нахлібникам.

Якщо втрати предметні ще можна заповнити реальними достачами, - то мотивуюча психічна ненависть у помсті призвідникам утрат не має дніща. Коли лузери утикаються у неспроможність запропонувати позитивно благодійне, тоді їх енергія двиготіння виливається у віднаходження чудес, у маніпуляції із аноміями, у нормалізацію збоченств та аварій. Бізнесом невдах стає пристрасне завдання мордувань жертвам чи самим собі.

Любими заняттям усіх по спільності тоталітарних режимів є опікування інтересами страдницьких у визискові з боку багатів мас, - бо й насправді в усіх своїх внутрішньо відмінних вимірах історія суспільности постає незмінним односпрямованим рухом до ще більшого розширу участі ще ширших кіл людей у творенні власної як масової так і особистої участі як у суспільному так і у особистісному житті. Коли підвищення ролі та впливовости людяности визначають як закон чи долю власне людських призначень у долях чи законах всесвіту, коли зростання свободи кваліфікують як відкриття сенсів олюдненої історії, коли гуманність у рамках гуманізму визначають як ліміт гуманізації, - тоді й дійсно лише лиходії, які силою неправди утримують позаконкурентність своїх монопольних позицій усевладдя, можуть стояти у опозиції до підняття мас до історичної творчости, тоді перебувають поза критикою та приречені на безпомилковість ті, які осіддали любов до мас у своїй творчости для себе, тоді тим, хто переймається не власними потребами, гарантована відданість з боку тих, хто означеними власними проблемами подолання власної несили та рабської залежности власносило не переймається. Тоталітарні режими давлять усякий спротив власній агресивности зазіхань на ролі мойр у історії не лише тим, що предметом своїх сповідань беруть абсолютистські чи ті, які вони видають за останні цінности, що вони опікуються проблемами, які починаються із числових знаків якнайдалі відділених комою від закінчень у проблемах окремої людини, а ще й тому вожді видають свої світобачення за доконечні нужди мас, - бо вожді потребують жертвовної участі мас у забезпеченні доладности своїх бачень доконечної нужди мас. Поза усяким сумнівом, завади втіленню вже перспективних, але ще не доведених суспільним прийняттям винаходів можуть спричинятися реакційними порядками законсервування ролей еліти, як радше емітує призначення своєї відкритости прогресові, але ж у провалля дверей що вели до анахронічної еліти поперед невизнаних талантів стриміє енергетика босяцтва. У тім то й справа, що ані зліва, ані вранці, ані у яку зливу чи сонячну ніч процес розширу свободи не є довершеним чи вибавленим від наших замірів на вдосконалення нашої практики у замороках за свободу, а ті, хто увірували у звершення кінця історії хай піднімуть очі, звільнені від полуди віри у чудеса, й побачать довкола себе реальну колючку з вертухаями та узріють ланцюги на своїй гідности бути людиною. За усіх обставин суспільна еліта буде і то не лише за визначенням суспільної еліти, а й у організації усякого тоталітарного режиму, відзначеного особливо жорстким неперехідним ні для кого кордоном розподілу на усезнаючих пастирів та скніючих у нужді за пастирами. І не лише тому, що конкретний ніхто не має бути силованим на ті посідання, які не відповідають потребам та можливостям конкретної особи, а й тому ідеял рівних можливостей невідомо якої людини на нерівні ролі у певному соціоустрої є ідеальною моделлю, бо той ідеял є відкритим до проблемности як такий, на якого нема судді, який досягається конкурентістю власних таланів у змаганнях із не менш приреченою на безталанність гуманністю. Можна як завгодно претендувати на не останні місця у розподілові праці, коли вони забезпечуватимуться та будуть оплачені внесками праці у користуванні тим розподілом суспільних багатств, проте із способів підвищення посідань у суспільній динаміці саме аферистів у спосіб пониження тих страт, які саме на своєму місці знаходяться у місці суцїх обставин суспільного розвитку, результативним вдається саме пониження, за яким логічно слідує статусне соціопідвищення ще нижчих та відверто кримінальних пасіонаріїв у функції безконтрольних рабовласників над людьми перетвореними у охлос. Із винищення не лише суб'єктів усяких суспільних багатств, а об'єктности багатств у вигляді знань, культурних інститутів чи будь-яких тяжінь до історичної реальности, успішним видається не лише прихід ніщо вже на ролі усього, а й торжество загибелі у вивертанні поступу наслід саме із простих замірів на уселюдське щастя. Сторожко треба зирити на здавалося б безневинних диваків, які своїми потребами іменують ніщо інше, як чужі нужди. Бо обіцянки на обдарування чудесами, бо спокуси статусами завищеними, бо зваби ще скоріших переваг споживацтва над працею, - не так скоро зроблять жертвою кримінально віруючих у заклання на свою користь інших, але зроблять певно.

Попри співчуття до власного страдництва, яке не лише у власному середовищі, а й у вичерпанні тим середовищем власне критеріїв справедливості викликає до себе маса та масовість жертв тоталітаризму, - жертви та втрати від тоталітарного ошуканства на прості у їх чудесности пропозиції покінчити із складнощами історії видаються як не необхідними так об'єктивними витратами на втілення означених неймовірностей реального винищення людських свобод. Сам факт втілення замірів махатм та босів від тоталітаризму коштом офірування мас, коли реальність офіри й вичерпала собою усю результативність замірів на обдарування мас обіцянками спасительности та чудотворення у порушенні об'єктивного, саме й свідчить за виправдання обіцяних чудес, коли ті махатми та гуру укупі з фюрерами не більше як запобігали перед запитам мас, бо маси мусили звітувати собі за логіку свого переселення як не у смерть, так у концтабори на часі своєї участі у веремії тоталітарности. Претензії на надмірність втрат майна, життя, свобод за ціну радощів чи примусу віддання їх на користь злочинів втрат свобод, життя, майна – можуть скорше виглядати, аніж бути сміливими закидами з боку більш розумних людей. Ніхто не має бути приреченим на злигодні та позиції жертви злочинців, навіть та особливо на часі відмови собі у прогнозах на наслідки випадковості втраплення чи втягненості у злочини. Харчування системами тоталітарности масивом своїх адептів видається як не адекватною так причинною ціною силювання мізків та тіл вірних на доданок до самочинної масової віри у прийдешні утопії, коли маса публіки від втоми та неспромог своєї відповідальности за власні свободи передовіряє останні на користь несвідомих у своїй впевненості, а то й свідомих махлярів, які не так гвалтують масу, як висуваються масами із себе, уособлюючи її підспудні потреби бути керованою. Гекатомби трупів, якими лягає маса у замірах її ошасливлення з боку своїх концтабірних начальників, нагадує обмін послугами й може видаватися гідною платою за відмову маси собі самій у гідності людяности та власних свободах. Перетворення у масоване бидло досягається відсутністю сорому за зречення від власної підметности, за змирення із власним рабством, за прагнення самоприниження. Тоталітаризмом є віра у святість інституту чиновних зверхників; тоталітаризмом є наклеп на людяність; тоталітаризм породжується із тої авторитарности довіри загалам культури, що не базується на особистісних вміннях бути вільними у людяности.

Масова свідомість, як рівнодіюча між свідомістю окремих людей, окремих тверджень, окремих явищ у культурі є не так множенням свідомості, як є належністю саме масовості, є тим, що знаходиться поза свідомістю, є істиною обставин, а не тій підметности мислення, яка лиш і є мисленням. Покладатися на чинність масової свідомості можна не більше, як у сподіваннях на те, що самі лиш об'єктивні закони у природі речей без людського у них втручання самі собою будуть здатними формувати поступ культури. Масова свідомість може виправляти закиди окремих диваків у тому, що диваки видають за мислення, масова свідомість сама може бути сировиною для її виправлення тими мудрагелями, які доводять істинність своїх мислительних винаходів вже до масового ужитку, - проте масова свідомість не відзначена підметністю, ані активізмом своїх наполягань, залишається пасивом для авантюристів.

Модною пошестю зі сторони критиків концтаборів стало перекладання провини на ту масу самих жертв, яка у концтабори потрапила. Подібні теоретизування про недалекоглядний натовп що купується на підкинуті ошуканцями зваби чудес, про охлос керований примітивними чи тваринними інстинктами, про готовність юрмища страждати за пайку, - є упередженнями не просто хибними у їхній неповноті, аж подібні розважанням про те, що ніхто не винен дичині яку задрав м'ясоїдний хижак, - суперечливо щодо замірів критики тоталітаризму переростають вже у вид тої самої сектантської віри, базованої вже на видозміненій містиці чи на черговому дилетантизмові. Аналітика про бунт мас не гідних свободи – є надміру спрощеною, є перекрученням подій, є умоглядною замість того щоб бути плідною у конкретиці. Пошук ворогів серед особистостей і народів є симптомом асоціальности чи недозрілого гуманізму подібних пошуковців.

Пубертатною реакцією на подолання невідповідности між ще недостатньо соціалізованою людиною вихованою та освіченою, яка тільки вступає у світ, та успіхами інших, які у світі дорослих вже досягли успіхів, - стає заміна покірливого всотування стандартів і поведження оточення вже на його ревізію. Природний мотив творчости, свідомий отримання особою свого особливого щастя у житті, є психологічним промотором поступу культури. Проте інфантильний бунт переростає вже у соціальну небезпеку, - коли у фобіях з недосягнення замірів виявляється винний хтось інший, коли замість власних трудів на реалізацію претензій виставляється казка чи протиправні афери. Вже соціально оформлена проблема розходжень між верствами панівними й підлеглими сюжетом громадянських конфліктів. Хоч показником соціального прогресу є доступ до соціальної творчости усе ширших мас, проте цей процес не має простих розв'язань через бійку проводу аристократичних каст проти усіляких паріїв. Суспільна еліта буде на належному місці, коли його заслуговуватиме внесками до організації суспільного життя; а маса посередности, особливо інтелектуальної, вже на посіданнях усевладдя, як суб'єкт тоталітарних рухів, - забезпечує стрибок до деградації. Рівень доступу до побутових благ, який донедавна був досяжними лише для аристократів і нобілів як демонстрація привілеїв, ще не переводить масу автоматично вже до статусів еліти. Те афективне свавільство тиранів архаїчної доби, якому надавалася вага руки історичного провидіння, може у своїй асоціальности посперечатися із модною ситуацією упадання вождів перед запитам масованої ординарности. Перебування на вершинах прогресу відтворює як підліткову ілюзію глумливого ставлення до попередніх епох та станів, так і амбівалентно висуває образливі закиди до усіх та усього, що ще недостатньо задовольняє апетити цих сповідників спрощення. Вагомість культури складає хибне враження про природність досягнутого, а лінь у підтриманні здорових функціонувань структур культури викликає її одномоментне обрушення у дикунство. Героїчний чин, який передбачав виконання боргу належного, заміщується вже готовність згодитися будь-на який рівень деградації у задоволенні хижацьких інстинктів біологічного штибу. Прогрес, як вдячність попередникам, заміщується вже на очікування дарунків зі сторони перекинутих на майбуття утопічних очікувань благ у подяку за страждання. Замість діалогів та співпраці між особами за посередництва людяности та законів приходить злютованість у одноцілісність лютої ненависті до належних іншій зграї. Беззаперечність наукових знань компенсують театралізованою полегшею суб'єктивістських казок. Розкріпачення людини від накладених минулими технологіями і знаннями обмежень, суперечливо до цілей поступу, пробиває ще й дорогу до експериментувань із не так божевільними, як осатанілими гіпотезами, призводить до ігнорування запобіжників проти глупства, вводить безум у побут. Зняття обмежень, під видом досягнення свободи, відкривається не лише викликам від серйозних проблем, як ще й тим стихіям глупства, де психи оживляють свої фантазії. Біологічно одна й та ж сама людина стає вже у модерні часи розпещеною споживацтвом успадкованих від цивілізації досягнень, що й викликає не лише революційну обсеію із безвідповідальности, як ще й наслідками подібної розгнузданости, ілюзії безкарної гуляйдуша, узвичаєнням збочень стають інфернальні страхи, які у зграю сполохану масу збивають під немудрі кличі абсолютистські, роблячи дитячу масу пластиліном і сировиною у лабетах пройдисвітів і демагогів.

Ефект посередности виникає і нарошується відповідно до зростаючого гуртування людей у цілісну однорідність, тоді як кожна людина у особливостях власної окремішности є невичерпною на оригінальність. Тож уникати отупіння у непереможній стихії однодумців можна віддаляючись від неї.

Суб'єкти пересічности є завше анонімними без персонального обличчя, щоб ні за що не відповідати й не бути за це покараними. Діють лише силою поза згодою із правилами, правдою, правом. Енергетикою є фобії, терор, хижацьке грабіжництво. Керовані казкою, переступом, інстинктивними афектами від ініціатив збудника цього юрмища. Результатом є спрощення, занепадництво, руїна з трупами.

Не останньою причиною тоталітаризму, - себто перетворення мас людей вже у уярмлену безправну худобину, яку кати задля збереження свого над нею усевладдя час від часу обдирають та ріжуть як їм заманеться, - є упередження і віра мас людей у те, що насильникам та облудникам не здолати усього народу, що правда і краще майбуття саме за народом і з народом, що народ як тільки збереться зібратися у народ, то любителям тотального контролю над народом йой буде непереливки. Одначе самі історичні факти уможливлення встановлення над масою видів контролю відмінного рівнями жорстокости, - як різновиду звичайного і необхідного соціального управління, - вселяє сумніви у тому, що докса про неодмінну зверхність керованих над керівниками є правдивою. Попри те, що нема й не може бути тих величних у їх гуманному спрямуванні рятівних для людства ідеологій та культових сповідань у яких би служіння інтересам народу не було б цільовою квінтесенцією.

Бунт мас проти правлячої верхівки мав успіхи у випадку, коли енергією руїни керували конкуренти із числа тої верхівки, яким треба було потіснити попередників у посіданні приваб усевладдя. А опісля кривавого придушення використаних мас, то нові повелителі повертали крамольників у відведене стовпиську стійло. Так більшовицька диктатура бійців за звільнення народу від сконструйованого поняття експлуатації та задля обдарування народу обітницями щастя пайкового утримання спромоглася підняти маси на війну проти вигаданих ворогів, а опісля перемоги над останніми, то вже реальними ворогами народу стали мільйони люду офіровані на те, щоб апарат номенклатурний замістив собою підприємців та бюрократію царську. Ще швидше і вже певно народ опинявся і опиниться у тому місці, коли букетиками квітів береться прикрашати амуніцію бійців які вже виструнчилися і чекають команди на атаку. Вигуки жертв перед декапітацією щодо напучень здоров'я любимому вождю, або самовіддане кидання грудьми на списи заради того ж вождівського здоров'я, не кажучи вже про масоване від переляку заляканих мас покірливе мовчання, - те вождівське здоров'я тільки посилювало. Мордування мас, - яким як завжди обіцяють трансформацію вже у народ як підмет історії, - здійснюється руками і зброєю того ж народу, його жертвоністю та вірою у достойність подібного заняття. Байдуже хто програє чи виграє у війні вождів між собою. Нема таких казок, під обіцянки здійснення яких не можна було б зібрати сповідників, - а число цих фанатів скупчиться довкруг максимально неадекватної утопії. Бо мареннями перейматися легше, аніж реальними проблемами.

Перебіг історичних подій залежить від рішень того угруповання яке обрало себе у владу і ту владу увібрало у себе. Першочерговою потребою диктаторів є їхня особистісна диктатура; у чому полягає їх наступна потреба, то вони самі не знають, не потребують і не можуть знати. Заради цієї відмички з доступу до усього вони занехаять усіх та усе.

Хоча пропозиції проектів любови до народних мас, що їх висувають конкуруючі між собою у найбільш повній демонстрації тої любови угруповання начальників над масами, різняться між собою, - так одні проекти обіцяють масам здійснення чудес відповідно до підсвідомих жадань маси, а інші більш тверезі проекти просять масу напружитися у її стражданнях і потерпіти у реалізації обітниць, - одначе серед вождівських пропозицій ошчасливлення мас тому нема розрізень між хибними чи обнадійливими змістами цих облесливих програм, бо, як завжди, за усіх випадків розплачуватися за усе будуть маси.

У історії кожного народу, з числа тих які відстоювали свою самоправність, знайдуться свої відчайдухі герої здатні накласти власним життям заради чину і саме за це їм віддають шану маси, які залишилися у других рядах, або ж утішатимуться плодами не власної звитяги. Аж ще більшою достовірністю історії є фактаж послушенства тих мас, які потерпають від правлячої верхівки, - особливо тоді, як страдницьку долю мас не відрізнити від легалізованого соцууправління. Дослідники геноциду і рівнів безкарного продовження знущань над перетворюваною на ніщо людиною констатують з прикрістю, що цієї межі, за якою повстання проти жахів вигаданих катами було б можливим, - не існує; концтабори доказали, що людяність гідности підвладна повному її ламанню і розтлінню без нагод відновлення; сатанизм, до якого вдається спровадити не мале число людей, - також існує.

Ефект чергового у історії виходу маси до ваги суб'єкта історії, обумовлений на часі екстенсивністю виробництва та відповідним перетворенням трудів маси у його чинний ресурс, з яким рахуються маніпулятори ним, - є не більш як наслідком недостатнього розвитку тих вже інтенсивних якостей виробництва, для якого експлуатація маси стає не лише не вирішальною, як ще й перспективно зайвим навантаженням.

Якщо із історичної реальності виокремити таку її складову як людство, то усі його проблеми, - подібно до усякої реальності, - є вичерпними у межах виокремленого. Так тямущістю людства є тямущість людства; суб'єктами людяности є суб'єкти людяности; потребами людей є потреби людей. І коли суспільство охоплює пандемія безумств у домаганнях оживити химери, то ліки і засоби оздоровлення мають віднайтися і будуть віднайдені у межах суспільства. На щастя люди є різними; а на горе суспільне є нав'язування волі одних не на щастя інших. Є не полишеними на розум громадяни які посідають низькі шаблі соціальної впливовості так само, як і соціально небезпечні манії є присутніми серед зобов'язаних до соціальної відповідальності. Відсоткове співвідношення між тими, кого числять пасивною більшістю, або ж іменують активною меншістю, - залишається доволі стабільним за різних часів історичних та культур. Попри те, що за різних культур у такі ж різні часи підвищення ролі людини вже до її соціального активізму і значущості завжди залишається і залишатиметься незмінним завданням. Провідні верстви не дарма сторонилися не так підсвідомих, як суспільно небезпечних інстинктів і відповідних типів поведінки тоді, коли еліта посідала свої призначення у відповідності із запитом на організований нею суспільний розвиток. Асоціальні інстинкти соціального охлосу можуть віднайти резонансну суголосність та синергійне втілення у проводі таких самих маніяків, що дорвалися до публічної влади, - але це не проминеться їм безкарною перемогою.

Коли рахуватися із солідарністю зібраного у цілісність людського угруповання, то його розумовий рівень доводиться рівняти під найбільш низький у даному зібранні, - проте це зібрання може бути раціонально просунутим та розвиненим за умов, коли елітарна його структура не рівнятиметься під найбільш низький у даному зібранні розумовий рівень. А коли в умовах тоталітаризму зникає розрізнення між добром та злом, то не деінде і ні у чому іншому, як у самому суспільстві віднаходяться сили для його оздоровлення. Під тиском проводу нових лідерів усе збаламучене клікою тоталітарних узурпаторів і поневолене тоталітаристами суспільство раптово відмовить цим узурпаторам у підтримці, повсюдно бандити не знайдуть і одного собі спільника. Чим більше число ворогів знищать дегенерати, то тим більш несподіваним і безпроблемним буде дегенератам їхнє закінчення.

Лиш часткову правдивість має твердження про те, що кліка змовників, через зваби та насильства, дорвалася до суспільного проводу й звідти поганяє поневоленими та страдницькими масами, яким нікуди дітися, як лиш коритися узурпаторам. Бо подібний зв'язок є не лише двостороннім, як, головне, введена втому від кризи і безвихіддю вже у стан пасивної пересічності маса починає самохітно висувати у погоничі собі вождів та інших представників чуда, які простими методами, хай і ціною жертв, розв'яжуть виклики проблемні й будуть за це відповідати замість самої маси. Брутальні тирані святі лише артикулюють і втілюють делеговані їм латентні інстинкти тлуму.

В усіх конституціях народ країни визначається за виключне джерело влади, за представника права, його інтереси обслуговують усі державні й приватні організації. Але діячам, впевненим у перебуванні народу виключно на стороні добра, доводиться сучити мотузки із піску задля тлумачень парадоксальної участі мільйонів у вбивствах носіїв вже відмінного добра. Тоді винищених іменують переможцями, катів жертвами, успіхом вважають розгром, безум покривають таїною провидіння, - а зверху ставлять монумент драми. Або буфонади. Або не ставлять. Або.

Не станеться знічев'я протиісторичне чудо, за якого б інерція традицій московського збиральництва і необхідної для того дисциплінарності маси була б змінена й стримана. Не дочекатися, щоб маса цих москалів зрадила б собі зрікшись воювати за збирання територій.

Тотальний і загальний контроль над усім – це представлення одним вождем чи догматами вигаданого ним ортодоксального ідеологічного вишколу саме широких інтересів відданої йому пастви сповідників, способом життя яких є виконання культових приписів цього чудесного у його рятівних обітницях святого учення; у зворотну чергу, зоною порядку і контролю є втілення гуртових запитів секти саме у волі організатора масової мобілізації.

Коли начальники із числа вигодоотримувачів заробляють на дотриманні порядків і порядкувань у дисциплінарній зоні визиску підданих зеків, то останні умудряються виживати та облаштовувати свій побут саме через недотримання і порушення ними обов'язкових норм виробітку та інших обтяжень, - себто домінантним полюсом сутності зони абсолютистського порядку, який не допускає виключень і відхилень від свого диктату, таким собі альтер-его тоталітаризму є безлад, вихід за межі регламенту, революційна стихія бунтарська, непередбачуваність подальших розворотів історії зони, інші радощі охлосу.

Коли обов'язковими вимогами зони обіцяного остаточного щастя є самовіддане жертвоне їй служіння на практичне втілення утопії саме на вигоду кліки проводу секти, то вже домінуючою реакцією на вигадану облуду штучну є ще більший обман зі сторони уярмлених зеків які на гора видають саме туфту, імітацію виконання і перевиконання грандіозних планів Партії, праця яких за пайку є фактичним саботажем, які лише назовні демонструють лояльність до режиму, а на доданок ще й сама верхівка наглядачів та конвоїрів живе за подвійними стандартами цінностей як лицеміри, удають комедію з фальшивого і позірного дотримання чистоти тих культових відправ, які даремно обзивають фарисейством, дворушництвом, коли усі учасники лицедійської гри морочать один одного.

Коли мотивами зони контролю та обліку з недопущення того, аби піддані не з'їли зайвого шматка від відведеного їм, є саме себелюбне усевладдя автора зони, а навіть не його служіння ідеалові запропонованого масам як, буцімто, підметна потреба самих мас, - то діаметрально протилежним полюсом ототожнення концептуальної химери та накинутої масам віри у необхідність здійснення утопії є глибинні і вже не фальшиві інтереси мас у відданості культу, який усім його відданим учасникам гарантує безкарне пограбування іновірних ворогів учення та встановлення над ними контролю зі сторони цієї переможної секти віруючих у свої месіянські і учительні покликання. Себто змісти віроучення, - базовані на оприлюдненні підсвідомих марень маси, де інструментом досягнення жадань є саме чудеса та інші насильницькі, агітаційні, протиправні прийоми у обхід закономірного, об'єктивного, правдивого, - представляють собою саме народний рух крадіства, є безпосереднім народовладдям. Що й становить переваги зони над устроями свободи.

Коли умовами успіху не лише у царині наукової діяльності, у розвиткові знань є слідування освоєним законам природним і соціальним, аби на їх основі робити нові відкриття, не допускаючи при цьому аварій та виходів за межі реалій правди, - то шляхами розвитку культових імперативів і ортодоксії вичерпання історії у догматах даного специфічного сповідання, яке не може мати заперечень критичних чи удосконалень узвичаєної парадигми, - то шляхами зміни незмінюваного стає банальна утома від обтяження штучною нормою, з відповідним їй подоланням саме у спосіб провалля у порушення усіх норм, правил безпеки, інструкцій із заміною обов'язків відповідальних вже на свято безкарної уседозволеності, торжества можливих відхилень і неймовірних збочень, перемішування усіх колись визначених розмежувань між речами, покладання на настання чуда у карнавалі танцю хаосу у парі з безладом. Коли адміністрація лагера лише у майбутті обіцяє зекам безмірний достаток у відповідь на обіцяне зекам щастя їх неробства, то останнім, - а саме споживанням святої пайки з одночасною відмазкою від каторжних уроків, ще й з доповненням ухиляння від тиску зони вже тиском на зону вимогами підвищення стандартів утримання, - зеки тільки й зайняті. Безоглядний екстремізм, асоціальність, узвичаєння переступу, інші види відсутності розмежувань між чистотою і брудом, між злом і добром, між реальністю і казкою, між праведним і грішним – видається перевагами зони. Тоді як слідування законному порядку речей викликає у лежнів нехіль через складнощі.

Тоталітаризм це згряя, це кусень, це моноліт який тому й нищить розмаїття світу, бо на відміну від картини багатств не має у собі розділень. Тоталітаризм починається не лише від сприйняття докільля ворожим, як передовсім тоталітаристи докладають зусиль на те, щоб самим стати іншими, ліквідуючи у своїй зграї усе що відхиляє від одноцілого, від подоби кувалди, від дисципліни, якою й будуть громити світи. Значіння мають не смисли єднання, а саме лиш організаційне єднання. Ця протиставність світам свободи і є злочином проти свободи. Єретики, фракціонери, опозиціонери, ренегати, опортуністи, самостійники і дворушники, калєблящієся і самнітельня, ті які дозволяють собі думати, а не виконувати, – викреслюються, навіть геть із життя, вже як вороги.

Настирливість бандитів нажитися максимально у спосіб підгрибання під себе державних, себто легальних посад, і використати владу як універсальну відмичку до збагачень в усякий спосіб, - є менш суспільно небезпечним бізнесом, порівняно із ситуацією, коли до влади пробираються мініяки керовані лише нічим не регульованими ідеологічними маніями.

До не останніх причин занепаду країн і зникнення із історії цілих народів відноситься відсутність розуму у їхньої еліти, яка зануренню у інтереси своєї батьківщини віддає перевагу зануренню у свої капшуки. Московські сплески грабіжництва зобов'язані пришествю до влади наступних заброд, які просто не встигають утекти коли не нацарювалися.

У ситуації нерівномірного доступу до благ, обумовленій не так відсутньою регуляцією внесків у розподілові праці, як пережитками самодержавства з його апаратом, то більшовики переконали масу, - переконали щоправда за допомогою репресій, - що треба усе від усіх забрати й поділити між експропріаторами вже справедливо. Презирство до багатств, підтвержене комуністичною догмою заборони власности та бійкою проти капіталістичних підприємців на ще не покритих більшовизмом теренах, стає нормою не лише для мас, яким комунономенклатура додаткову вартість буцімто повертає у вигляді соціальних пайків, а – й для самої номенклатури. Остання зрештою втомлюється від штучного ідеалу скромности, відкидає пайкову справедливість не лише від нищих наслідків совгосподарювання без прав винагорода господаря, а ще й тому слуги народу вдаються до барижного привласнення спадку комунобудівництва, бо потрібно володіти тим, чим володієш, бо назріла потреба вже не підлягати репресіям зі сторони Органів. За номенклатурою й маса кидається розтягувати усе ще недокрадене. Солідарно ненавидять не лише солідаризм комуністичного обезвласнення, а ще й конкурентів з вакханалії асоціального роздержавлення. Більшовицке повстання проти власности, не належної більшовикам, мовчки наказує довго жити. Маси застоялися у ситуації заборонених для неї прав хазяйнування та володіння собою, - тож помстою за відновлення прав стає тотальне здирництво навзаєм.

Твердження про те, що на часі посткомунізму плани українського незалежництва зазнають поразки й Україна скочується до стану тої країни брейкдауну, звідки її громадяни мріють утекти, з причин підточування нації і держави саме розгулом корупції й нестримного розграбування того, що ще не остаточно розікрали й не встигли перекачати у офшори, - є твердженням справедливим, але у зворотній причинній залежности. Олігархат у особі поселенців та агентури московських імперозбирачів тому й продовжує комуністичні прийоми російщення модернізувати вже прийомами псевдопідприємництва, бо у своїх сутнісних призначеннях і покликаннях, від початку і засадничо вони є тими колонізаторами московськими настановленими на знищення України, для яких їхній меркантильний клептократизм у обсаджений ними колонії є лиш похідною від замірів помосковлення ще не остаточно добитої ними малоросії. Не так тому національне будівництво підриває корупція псевдоеліти, як саме антиукраїнство любителів великоросійства на посадах державницьких і є чинником крадійства. Для запродавців м'якосердешні малороси є зоною безкарного сафарі. Не так жадоба офшорних олігархів до грабунку викликає їх ненависть до національного українства як до завади подібному заняттю, як навпаки, питоме небажання прибульців мати малоросію принаймні за надійне місце скиртування вкраденого й породжує їхній бандитизм.

Московити пишаються великодержавством совітів за якого їх імперія досягла глобальної потуги. Аж частині орієнтованих на європейство московців дещо не до вподоби задіяний при цьому терор репресій, вони не у захваті від улаштованих на часі апофеозу московства злиднів для будівничих комунізму, питомим московцям не зовсім імпонує розтрата людських і сировинних ресурсів їх імперії, яка розквітла за совітської доби боротьби проти загниваючого Заходу. Але у тому то й справа, що кримінал і силові завоювання якими докупи були зібрані різнорідні народи є не прикрим побічним ефектом торжества московства комуністичного, а є причинною основою останнього. Не можливо було досягти височин без концтабірних втрат задля цього. Енергія розходів на колонізацію людей і народів не дістається із вічного двигуна, а є вичерпною. Екстаз комунії підірвав сили московського збиральництва. Куди б не ступали московці: а чи на те, щоб й надалі удосконалювати специфіку своїх історичних звичок випасати підкорені народи, а чи на те, щоб протиприродно відмовитися від себе самих й перейти на продуктивні способи існування, - аж потрапляють московці у цугцванг.

Щоб не допустити зростання націоналізму та самостійництва колонізованих народів, то на Московії совітській практикують походи московського війська на підкорення повстанців, депортації і залякування терором, віднімання від уярмлених власности і прав на користь інтеграторів, убивче очищення від людей мислячих як від потенційно небезпечних для усевладдя диктатури, руйнацію традицій народів засобами русифікаторства, ідеологічне виховання трудящих, будування господарчих сув'язей через зав'язування виробничих циклів на території вже інших республік, уніфікацію зв'язків у царинах сімейних, адміністративних, правових, освітніх, інформаційних, спортивних, мистецьких, релігійних відносин. Але чим більше тиснуть єдинанеделімці на народи, вичавлюючи багатства та покору із народів, - то тим більше серед останніх зростає антимосковство та прагнення збудувати свій суверенітет. Щоб не допустити зростання націоналізму та самостійництва колонізованих народів, то на Московії совітській практикують запобігання перед національними потребами колонізованих. Більш від того, щоб відвернути зрив та ублажити повстанців, то їм Московщина від себе поставляє сировину, будує комбінати, університети, - щоб звинуватити помосковлені народи у підступній невдячності за жертвні дари від московства. Але чим більше інтегратори дозволяють дозовані загравання із імітацією різноаспектного незалежництва у кайданах відбування каторжних уроків народами, - то тим більше серед останніх зростає антимосковство та прагнення збудувати свій суверенітет. Куди б не ступали московці: а чи на те, щоб залишити вже колишні колонії у спокої та зайнятися своїми московськими справами, а чи на те, щоб із реваншем накинутися на ще не колишні колонії, - аж на московців чекає цугцванг.

Прямим і безпосереднім результатом історії будування комунізму як сутнісної для нього й цільової боротьби проти світу капіталістичних країн, буцімто з метою порятунку від експлуатації тамтешніх пролетарів, - стала заслужена відповідь та участь сукупного Заходу у припиненні есесер та його лагерної зони. Холодна війна перевернулася зі сторони совітів вже не лише на біг услід Заходу, а на співробітництво із ним; цей детант і регуляція гонки озброєнь зустріли підтримку зі сторони Заходу у його даремних сподіваннях на успіх вестернізації Московії, як на прийом утихомирення тиску зі сторони московських імперських збирачів. Куди б не ступали московці: а чи на те, щоб ворохобити та під'юджувати протиріччя на Заході, а чи на те, щоб за ціну самоліквідації імперії сподіватися на ласку за це зі сторони Заходу, - аж московці потрапляють у цугцванг, де кожен крок є програшним.

Асоціальні типи, які вигулькнули невідомо звідки, тому прийшли до влади, бо вони здійснювали мрію народу про покарання експлуататорів у особі поміщиків, капіталістів, царської адміністрації; такі ж типи невідомого походження здійснюють мрії народні про покарання комуністичного усевладдя, яке заважає розвитку підприємництва; такі ж типи готуються здійснювати волю мас до справедливості супроти олігархів-приватизаторів. І кожен раз жертвою наступного грабежу у ім'я народне виступає той самий народ.

Перетворення праці на першу життєву потребу здорового тіла задля виконання бригадного наряду – виставляється за остаточний смисл історії, колізіями якої – є класова боротьба проти експлуататорів, з метою встановлення диктатури пролетаріату і народовладдя – імітацією якого є совети робочих, селянських і солдатських депутатів з реальним керівництвом ними парткомками на виконання рішень керівних органів.

Свою затребуваність на посідання управлінців суспільними відносинами пояснюють совдепи та виправдовують тим невмінням суспільства гармонійно розподіляти доходи та збитки між бідними та багатими, з трагічною несправедливістю якого можуть впоратися лише самі більшовицькі експропріатори усіх суспільних доходів, які від суспільства спочатку віднімуть усе, а потім по-батьківськи повернуть суспільству вже за правильними нормами. Звичайно ж за цей клопіт самозвані слуги народу мають отримати комісійні. Зрештою свій менеджмент із повернення трударям додаткової вартості означені слуги народу підвищили до того, що виключно самих себе обтяжили ще й оволодінням власністю, звільнивши від цих заморок совецький нарід.

Усе що могли утнути спадкоємці рюриковичів-чингизидів, царського самодержавства, совецьких комуністів, олігархів приватизаторів, - то вони вже зробили. Москвалям нема чому вчитися, їх нема чому навчати, від них нема ще чогось очікувати, окрім їхньої вендети наступного реваншу та війни проти русофобської нерусі ворогів. Цивілізувати збиральництво та одержавлений бандитизм є ані можливим, ані допустимим. Чергові міфи про європеїзацію решток московського царства – не можуть не бути злочином його продовження. Історичний злочин існування Московії має бути покараний: Московія підлягає ліквідації у спосіб звільнення ще не добитих нею народів.

Запровадження комунізму у Російській імперії дозволило не лише відстрочити її розвал, як ще й сконцентрувати її ресурси для додаткового наступу московізації на сусідні країни, - завдячуючи тому, що перерозподіл її зажитків відбувся на користь вузької групи комуністичної бюрократії, яка не лише обібрала усіх власників та понизила життєвий рівень мас, але облудно зображуючи свою владу як службу на благо народу, ще й створювала регулятивні завади споживанню у власному ж номенклатурному середовищі. Проте це заощадження на добробуті було розтрачено на військову експансію імперії, себто на той єдиний аргумент яким червона імперія могла доводити свої переваги над вільним світом та зрештою надірвалася у тій аргументації. Номенклатурні блага, як механізм забезпечення більшовицької узурпації, виглядають просто смішними та нікчемними порівняно із перерозподілом зажитків комуністичного будівництва вже на користь олігархічної породи виведеної від схрещування чекістів та кримінальних глитаїв, - поріддя, яке однак робить ту ж саму ставку на колоніальну війну як на виключний аргумент російської слави із тими ж для останньої наслідками. Число розкрадачів добра імперії на часі її модернізації вже у спосіб відмови від комуністичного одержавлення лише помножилося, зріс у темпах та розмірах грабежу вже не московський імперіалізм, а розкрадання його колишніх трофеїв. І якщо комуністична номенклатура не дозволяла собі надмірно жирувати та не надто допускала країни капіталістичні до споживацького розтягування ресурсів імперії, то на разі роздержавлення спадку комунізму залишки від колишнього бенкету Російської імперії, забезпеченого колишнім зібранням земель і ресурсів від колонізації, змітаються зі столу баригами постсовецькими саме за провідною допомогою західних плутократів. Саме за цю ціну дозволу доступу стерв'ятників до оббілування ще не добитого трупу імперії остання тримається, а то й дозволяє собі у агонії смикатися у векторі реваншу за втраченим.

Московити можуть не лишень іменуватися, а й вважати себе збирачами улусів, самодержавними збирачами, православними збирачами, братами кривими, імперотворцями, визволителями від згуб націоналізму та капіталізму, пролетарськими інтернаціоналістами, совдепєю, антифашистами, антикомуністами, демократами, вестернізаторами, носіями просвітництва та порятунку, й далі по списку виправдання прийомів жерти чуже. Але наслідком усіх іпостасей московства є той самий обстріл України із московських гармат.

Нормальним можна вважати суспільство у якому сходяться обставини суспільного поступу та запити на нього, звичаєві традиції та державне управління, мораль та правове законодавство, громадська думка та свобода критики, суспільні інтереси та наукове дослідництво. У суспільствах, логіка та історія яких обумовлена об'єктивністю відносин розвитку, - бюрократія обслуговує та презентує собою організацію цих відносин. Працівники чиновництва та уся машинерія менеджменту функціонують у рамках та вимогах законів, а зловживання та штучне спрямування управління на вигоди управлінців всупереч громадського блага має переслідуватися як злочин корупції. У цьому занятті народи дійшли до стани тих верховноправителів, які порушують модель такого собі суспільного договору. Тоді як за нав'язування суспільству ідеократичних вимог на підміну ними власних інтересів громадян та усупереч самостійницьким свободам громадян, - не обійтися без структури якихось опричників, які зобов'язані сполучати у собі функції як бюрократа, так і апарату примусового насильства, спрямованого проти уярмленого ним масового контингенту зони одномірності та торжества утопічних обітниць. Знищення та винищення життєвих сув'язей у суспільстві є навзаєм пов'язаним із постановою на місті злочину та могильної пустки вже імперативів улаштування загальної тюрми й виконання її в'язнями дисциплінарних приписів. Тоталітаризмом і є спільнота у якій її бюрократія не слухається, а повчає та репресує громадян, перетворених нею вже на виконавців химерних маній.

А для успішного функціонування апарату тоталітаризму потрібен терор не лише такий самий як і проти колишніх громадян, а терор більш виразний, спрямований проти самого апарату одержавлених терористів, проти того апарату номенклатури, який просто не функціонуватиме, коли не триматиметься засадничо на регламентованих номенклатурних привілеях спецпайків, спецобслуги, спецкладовищ й подібне. Уся номенклатура подільників зобов'язана бути пов'язана кров'ю сумісного злочину, міць їхніх посадових посад має вдержуватися на грубесних теках компромату на них.

Винищенням підприємців у особі буржуазії та інших капіталістів, під приводом економії на їхніх заробітках, доповнене ще й заощадженням на заробітках робітників, а то ще й обмеженням винагород самим організаторам знищення буржуазії, - більшовики висадили тим самим стимули та чинники суспільного виробництва, яке перестає бути самодостатнім й відповідно потребує штучних стимулів. Ноу-хау комунізму полягає у заміні капіталістів вже на апарат чиновників, які мають імітувати суспільні функції та призначення капіталістів. Але навіть застосування терору та прямих спецобслуговування не вирішує питання про стимули тих, хто буде контролювати номенклатурних контролерів. Виникає дурна нескінченість.

Для того щоб заробити в умовах правових свобод, то підприємливій людині треба докласти зусиль аби продукт його фахової праці суспільство оцінило як потрібний й заплатило за це. Тоді як в умовах правового свавілля однозначного регламенту, то правлячій бюрократії достатньо лиш не дозволити усе, для того, щоб підприємлива людина оминала заборони у спосіб надання хабарів бюрократам у подібному їхньому бізнесі підприємливому. У зоні роблять гешефт на порушенні її порядків. Совначальникам можна нічому не вчитися й нічого не вміти, окрім як на запити одказувати ніззя чи непаложена. Продукування тотального контролю, себто заборон, - є основною функцією совдержави, де мультиплікація довідок призначена саме на це. У ході виродження совізму пройди із числа високопосадових вертухаїв заробляють на дозволах недодержання заборон ними ж створеними.

Ті монополісти, які силою прийнятих ними псевдоправових законів перекачують ресурси життя і праці суспільства вже до своєї кишені, - стають перепорою для удачі життєвих доль кожного з маси громадян. І такі паразити зобов'язані погано закінчити. Проте альтернатива несправедній зажерливості глитаїв у вигляді регламентованих трудовоб'язань каторжників під наглядом апарату вождів, коли ніхто ніяк не може реалізувати власні таланти особистісні і кормиться із ласки наглядців, які також мають виконувати приписи відсутності ініціативи, - є ще гіршим варіантом порівняно із зловживанням ринку скособоченому лише на вигоду одинакам. Совапарат це латентні нувориші від криміналу.

У своїх субстанційних реаліях тоталітарна зона представляє собою функціонування апарату бюрократичного, повністю залежного у кар'єрі від виконання приписів вищого начальства, - бо партійно-номенклатурний апарат є виведеним геть за скобки громадянського права. У апараті органам безпеки належать вищі посади настільки, що безпека Органів і є власне безпекою зони тотального єднання. Ці нащадки князівської челяді зобов'язані не мати гідности сумління й замість того слугують московському государеві особисто, а не державі громадян. Службою державі і службою суспільству у імперії займалися відмінні поліцейські служби. Умовами апаратної замкнености цього кастового ордену псевдоеліти є утаємниченість, з відповідною ілюзією безпомилковости, а наслідками раболіпства стає антидобір і виродження.

Здорове суспільство тому й розвивається, бо воно є організованим, системним, бо там діють загальні закони. Проте існування цих здавалося б безособових норм суспільного життя не тільки не зводить життя громадян до функцій підневільних виконавців тих приписів, які домінують над людською свободою, але усілякі домагання зі сторони сил містичних чи представництва сил позаісторичних з тим, щоб панувати над людьми, які не можуть не бути суб'єктами історії, – є вчинками та планами злочинними. Кожна людина є творчою, а інші співгромадяни є зацікавленими у тому, аби нарощення продуктивної праці осіб не йшло, принаймні, на шкоду суспільству. Настанова на те, що знайдуться якісь, навіть на делегованих їм посадах, начальники що дбатимуть за особу краще, ніж на те є здатна соціалізована й окультурена особа відповідальна, - то це є ідея хибна, бо сама людина є чинником критичного ставлення до її ж справ втілених у результатах прогресу. Входження новонародженої особи у повноту діючих зв'язків і проблем у житті суспільства робить із людини не якогось слухняного раба, а господаря долі і власної, і суспільної. Дивакам, які своїми власними талантами рухають культуру, завше знайдеться місце у суспільній за це вдячності. Прихильники індивідуалізму, які не останні джерела суспільного достатку вбачають у творчих потенціалах окремих творців, які схильні поціновувати самодостатню людину як мікрокосм – відповідно сторожко ставляться до табору сповідників правоти саме розлогих систем. Вадами доктрин, у яких інтереси окремих діяльних осіб протиставляють як ворожі до суспільного організму, є доктринальні переконання віруючих у це. Обіцянки заощадження на доходах чи славі підприємців, із заміною власників на чиновників зрештою обходиться суспільству ще більшими витратами. Феномен диктаторів є скорше породження не так зловживань фіктивною елітою свої монополюючим становищем, як диктатори оправдовують свій терор асоціальний посиленнями саме на бюрократичну природу своїх жертвних служінь масам. Високооплачувана мотивація топ-менеджерів чи інших службових виконавців із числа ради директорів на їхнє підприємництво завше поступатиметься стимулам любителів своєї справи.

Притягальним на вигоду устрою загального контролю є беззаперечні факти стяжательства, за рахунок неприйняттого для суспільного загалу того віднімання його доходів, що ним зайняті передовсім представники псевдоеліти, - а виходом із подібної колізії інтересів верств пропонують радикальну заміну зажерливих монополістів вже на бюрократичних управлінців, як не мають за своїми посадовими інструкціями обдирати суспільство. Проте подібна недовіра до людської діяльності у особі підприємців, або ж віра у результати зла та асоціальности внаслідок людських свобод, переконаність у необхідности якогось третійського арбітра на прикрі для суспільства наслідки суспільних ініціатив, - з відповідною заміною останніх на чиновницькі приписи та ошадливі посадові оклади бюрократів, - призводить до такого підриву стимулів розвитку, що вони обходяться прогресові збитками більшими від фактів перебирання на себе меншістю більшої частки суспільних багатств. Допущення заробітку для творців, які заслуговують на служіння суспільству, є необхідністю у межах правового недопущення кримінальних дій. Коли люди не є ворогами собі, то й регуляція їхніх прав засобами бюрократії не повинна проявлятися як шкідлива умовам забезпечення прогресу.

Ускладнення виробничих процесів є пов'язаним із ускладненням управління ними. Зростають запити на удосконалення соціального управління. Потрібні фахові чиновники як ініціативні менеджери не корумповані, потрібна комп'ютеризація та виважена стратегія, аби через них організувати суспільні діалоги та установи. Роль чиновників зростає, але не повинна призводити до витіснення ними ініціатив представлених підприємницьким бізнесом. Комунізм совітський і являє собою приклад невдалого заміщення капіталістів вже на тих одержавлених бюрократів, які не мають ініціатив, а слугують прокладкою проведення у життя рішень компартійного апарату заідеологізованого.

Буржуазне підприємництво у особі третього стану стає тим зростанням активності мас, яке революційно підриває монополізм влади аристократії у представництві нею держави. Гандж бізнесу, - з його автономністю, приватним інтересом, отриманням чистогану, - не лише у погорді, а то й дискредитації ним солідаризму, а то й гуманної доброзичливості у соціальних діалогах, які є призначенням соціуму і є представлені у різноманітних установах, однією із яких є держава; аж бізнесу дорікають тим, що його соціальні служіння є похідною від егоїстичних цілей заробітку на продукуванні товару що задовольняє суспільний на нього попит. Тож на роль удосконалювача плутократії зажерливих капіталістів висувається чиновництво, яке напругу, як слуги народу, здійснює суспільний інтерес там, де із ним починає розходитись нарізно устремління капіталістів до монополізму, задля отримання доходів вже за рахунок обдирання суспільства. Ноу-хау соціалістичних рухів, як консервативної революції проти надуживань буржуазним індивідуалізмом, стає ставка на соціальні функції держави у забезпеченні нею інтересів широких мас громадян. Радикальна соціал-демократія більшовицька у представленні диктатурою пролетаріату пішла ще далі від феодально-цехової романтики марксизму, повставши проти приватної власності, торгівлі, грошового обігу, проти буржуазії та сільських домогосподарств, проти винагородження як стимулу продуктивності та винахідництва, оформивши грабунок суспільства на користь апарату совлади вже як запит, незаперечність, запоруку суспільного поступу. Аж у тім то й вада шарахання від приватного бізнесу, звинуваченого у його антинародності та експлуатації трудящих, вже до крайнього полюсу забезпечення ефективного власника, гармонії колективізму, благополуччя у спосіб представництва соціального проводу виключно чиновниками на ставці й полягає, що надуживання соціальними гарантіями індивіду за рахунок суспільства знеохочує трудові ініціативи індивіда, а зрештою і суспільства у цілому, не так виповнюючи, як вичерпуючи штучний добробут вже переважаючими інтересами споживацтва. Тож коли тюремна пайка зека чи кадр трудотерапії на величних будовах соціалізму є святою та недоторканою, коли подальші звертання за допомогою до бюджету будуть відштовхуватися від освоєння виділених коштів, то тоді плодом виконання планів, запланованих вищою інстанцією, вказівником для якої є прожект респектабельного чуда, - може бути лише туфта. За більшовизму апарат поїдає відняту ним від суспільства власність і власників заодно, щоб у одержавленні збагатися; за демократії приватизатори із числа чекістських рекетирів над братками поїдають роздержавлену ними власність і апарат партійний відтирають на задні ролі; за постдемократії апарат офшорних патріотів заходиться підгрибати під себе вже псевдобізнес означених олігархів, - незмінно з тими ж цілями. Потенціали класових розходжень на основі розшарувань майнових чи персональних кар'єрних перспектив можуть успішно позмагатися із недоліками соціальної організованості на основі уніфікаційного єднання у злиднях забезпечених вже соціальними перед ними зобов'язаннями.

Повстання бюрократів проти звинувачених ними у екстремізмі ініціатив підприємців подається за захист суспільного інтересу, але його заміна на сурогат порядку стає реальністю не лише у захопленні апаратом власності власників, а й для останніх порядком стає крематорій. Крилами літака до щастя вожді відчувають свої руки, свій револьвер слідчі мають скальпелем очищення зони від зла, глупство мас числить апарат межами свого розуму, хаос революції ці асоціали мають за спосіб пізнання ними непідвладного їм світу.

Від спільнот де панують ринкові та правові свободи, зонівська регуляторність відрізняється тим, що на зоні означену функцію забезпечення суспільного блага на себе перебирає виключно бюрократія. Саме обіцянками здійснення суспільних запитів за ціну усього лиш чиновницького окладу, заощадженням на прибутках та на самих існуваннях підприємців, оголошених ворогами за ціну буцімто надмірів їхніх винагород порівняно з їхніми внесками на благо суспільства, – й спокушають розмаїті невибагливі доктрини оптимізації та ощадливості у організації суспільного виробництва. Однак, навіть факти нееквівалентності між витратами та прибутками підприємницької діяльності, не можуть заперечити необхідності платити гідну ціну за не абиякі внески до продукування суспільних багатств; й так само за ризикові й хибні стосовно громадських інтересів пропозиції та вчинки їхні організатори несуть приватну відповідальність, звільняючи від тої кари власне суспільство. Себто підприємлива публіка, яка реалізацією своїх талантів та покликань знаходиться дійсно на своїх суспільновизнаних посіданнях і вже як еліта виконує потрібну загалові справу, - не може не винагороджуватися легітимацією та не може не каратися карою не включення до еліти на разі відсутності відповідних трудів своїх. Залишаючи людям свої труди, як втілення свого винахідництва вже у культурі, представники еліти понесуть із собою у могилу не набагато більше від того, що вони здатні спожити, або й промарнотратити як фізичні особи. Тож для підприємців та ініціативної публіки, яка у безмежжі свободи перебуває у межах права, нема жорстких відмінностей між їхнім приватним відгуком та його зворотним запитом на інтерес вже суспільний, - тоді як для бюрократії, для якої забороненим є усе не дозволене, яка не має виходити за рамки приписів та регламентів, яка не ризикує у здійсненні функцій машини суспільних служінь, усяке переплутування своєї та громадської кишені є корупційним злочином. Суспільний поступ просто унеможлиблюється коли за нього береться відповідати те чиновництво, яке буває законним тоді, як буває безініціативним, або ж місце суспільного поступу заміщується вже на розгул бандитизму, коли чиновники своїми інтересами приватно особистісними заміщують благо суспільне у його споживанні вже на свій рахунок ворожий суспільству. Бюрократія у варіанті її комуністичного усевладдя не тільки постійно й наполегливо вдосконалюється у своїй корупційності, а й у затиранні різниць між власним та громадським інтересом тяжіє до переродження вже у тих буржуазних власників, боротьбою проти яких комуністична бюрократія й узаконювала в очах маси виключність свого диктату. Підприємці та правова інституція бюрократії у відкритих до ринку та демократії суспільствах видаються більш нормальними, ніж менш нормальною дійсно є комуністична номенклатура, яка ще зберігає за собою звички влади диктаторської та не підвладної критиці, але ту свою будовану на самому лише терорі та протиправності узурпацію доповнює вже на монопольне віднімання від суспільства ще й матеріальних статків.

Налютчики мають трофеї одноактні, тоді як прибутками встановленого над громадянами режиму гопників стає несплата громадянам за працю; ноу-хау тривалих режимів зони, відкриттям джерела буцімто невичерпної енергетики, спокусою віри у чергових спасителів та рятувальників людства від загивання - є тривіальний визиск населення перетвореного на каторжан; тоталітаризмом є переконання людей за допомогою нагаїв у щасті гарувати задарма. Тоді як гідна винагорода за внески до скарбниці культури останню саме й стимулює. Організатори якогось собі фабричного механізму на місці запереченого ними організму людяного обіцяють ефекти збагачень від заощадження не лише на оплаті для тої еліти, у яку означені обіцяльники призначають себе самих, аж, головне, процвітання має дати пагони із якомога більшого урізання пайки для мас трудящих на подібний режим. Тоді як порушення навіть еквівалентних винагород за творчість призводить до виродження режим такого неподобства. Зона приписів настановлена на перетворення у бюрократичне коліщатко усього членства, для якого крок на сторону карається пострілом. Тоді як саме свобода напряду пов'язана із збагаченням на усілякі гаразди і саме там, де платять гідну плату за роботу й починається свобода.

Громадське життя, за визначенням, передбачає надособові зв'язки, якими власне й представлена культура, що у тягlosti свого поступу не може не перевищувати можливості людини фізичні, інтелектуальні, часової обмеженості життя людської одиниці. Проте суверенність існування як цілісної збірності людства, так і національних, конфесійних, лінгвістичних, етнічних, підприємницьких, інших фахово спеціалізованих спільнот та організацій у їхніх закономірностях та способах діяльності - не означає знецінення самодостатності особи здатної бути довершеним мікрокосмом. Особа не лише усім своїм зобов'язана своїй соціалізації, аж у своїй доладній для суспільства творчості особа здатна відігравати ще й батьківські ролі. Подібно до безсмертних атомів, які збігаючись та імпульсивно розбігаючись формують картини світу, то й осібні душі людські породжують безсмертний та безособовий дух культури.

Бюрократія, - яка покликана уособлювати той загальнодержавний громадський інтерес якому надана форма закону, - не обов'язково покликанню відповідає, а ще й має розбіжності із окремими громадянами чиї приватні інтереси не зобов'язані бути гармонізованими із сукупними інтересами більшості суспільного членства. Обов'язковість виконання злочинних бюрократичних наказів, що їх віддають злочинці, які добилися бюрократичних посад, - не може бути виправданням для виконавців злочинних наказів. Бюрократичний авторитет має корегуватися на коефіцієнт сумління приватної відповідальності. Людина посадова чи без посади має не лише фільтрувати здійснення діючою бюрократією її громадських служінь, але на разі виявлених чиновницьких порушень окрема людина зобов'язана взяти участь у замінах чиновницьких зловживань вже на суспільно корисне управління. Бюрократи є людьми, а люди можуть переплутувати свій приватний інтерес та свої функції на представництво інтересу загального, - а ця підміна може бути як суспільно корисною, коли бюрократ обслуговує одержавлений концтабір, так і може бути корупційним зловживанням владою, делегованою суспільством на користь суспільства. Розпорядження держчиновництва потребують узгодження із інерційними загалами права та біжучими запитами громадян, не кажучи вже про технічне забезпечення прийнятого, тоді як саме лиш віддавання чиновницьких ухвал не є доказовим аргументом їх доцільності. Виступ проти зла та протиправності, яким інколи вдається опанувати держапарат, є громадянським обов'язком. Навіть одиниця громади у бійці з бюрократичними хворобами суспільного організму може на себе перебирати прийоми оздоровлення, - коли останні не є гірші та небезпечніші за хворобу.

Своїм лідерським положенням у світі європейці зобов'язані оптимальному використанню та задіюванню людської праці, яка й становить джерело світових багатств. Ціннісний імпульс шануванню людини, неприйнятності методів перетворення людини на жертву чужої сваволі – був заданий грецькою цивілізацією, ставкою на гуманізм, а індивідуалізм залишався змістом домінуючих вчень. За нового часу теоретизування на кшталт: природного права, суспільного договору – протиставлялися узурпації, пов'язували функції правителів із громадським служінням. Не без проблем, але еліта кола західної цивілізації знаходила у собі сили припиняти системи експлуатації пов'язані із рабством, із надуживанням положенням монополістів у економічному, релігійному, політичному житті, аби у громадському устроєві не створювались перешкоди для приватного підприємництва. Європейській еліті вдавалося успішно протистояти замахам на підкорення з боку автократії бюрократичній. На протигагу державам збиральницьким, де верховна влада законним, а то й протиправним чином підгрібала під себе не лише свої, а й чужі статки, накладала кайдани на мотор поступу, яким є труд вільної людини, вважаючи добром не вільну, а невільну працю вже данників. Царі своїм багатством вважають те, що вони захопили й контролюють, а – не творчі потенціали суспільства включно із не контрольованими царями статки інших, окрім царської особи, громадян. Тож примітивні, себто надцентралізовані спільноти, прикметні бажаннями перетворити підприємницьку самоправну еліту вже у функціонерів від державницьких правлінь, аби багатства еліти контролювати згідно апетитів царських.

Призначенням комунізму й було переробити еліту вже у працівників найманих, увільнених від підприємництва, залежних від роботодавця у особі верховного вождя та держправителя, - перевести управлінців вже на регламентовану чиновницьку ставку. За тоталітарного режиму здійснили вікову мрію царів покріпачити вже й верстви нобілітету, - і то не лише з метою конфіскації майна багатіїв вже на користь казни, а ще й для усунення загрозливих для монопольного самодержавства конкурентів на державну владу. Прийоми та історія пограбування мас зазвичай не входить до подій відзначених увагою, на відміну від воєн та скандалу революцій, де еліта змінює свою назву у зв'язку з відніманням влади та власності від одних жертв й передачею її іншим переможцям. Такою собі фішкою, винаходом комунізму було знайти джерела розвитку саме у заощадженні на прибутках еліти, у концентрації влади виключно за держапаратом, коли задля обіцянок суспільного розквіту була відібрана власність не лише у громадян, але й самозвана еліта експропріаторів та одержавленого бандитизму була переведена на чиновницький оклад, була самообмежена партмаксимумом. Тож невідворотним кінцем комунізму було скинення геть із себе функцій державного патерналізму й режимної опіки трудящих передовсім самою елітою зони комунізму, представленою верствою номенклатури зобов'язаної виконувати управлінські функції служіння інтересам суспільства не більше як за привілеї визначені місцем у ієрархії, - коли партократія не лише повстала проти парадоксального для себе суміщення ролей як слуги народу, так і ката для тих же мас, а ще й вирішила нажитися на різниці між увільненням себе від турбот про народ та увільненням народу від своїх за нього турбот, коли професіонали від вчення про експропріацію разом із фахівцями життя за поняттями обтяжили себе привласненням майнового спадку комуністичного правління та звільнили від тих обтяжень виконавців планів комунобудівництва. Комунізм наказав довго жити тоді, як під соусом звільнення мас від комуністичного кріпацтва, представленого турботами партії про маси, у партократів зрештою визріла до звільнення себе від комуністичного кріпацтва представленого тими ж самими турботами. Комунізм це коли приватизатори громадського майна створеного працею громадян, перетворили себе на чиновників; а антикомунізм це коли комуночиновники знову перетворили себе на приватизаторів громадського майна створеного працею громадян. Кінцем комунізму став початок незадоволення номенклатурою не лише репресіями спрямованими на її втримання у рамках чиновницьких привілеїв, як – завадами на корупційне переростання бюрократичної влади вже у власність приватну, коштом привласнення суспільних багатств й легітимації цієї кампанії чергового московського пограбування.

Паплюжити та обзивати глитами що наживаються на суспільних стражданнях тих підприємців, які організували виробництво й видали суспільно затребуваний товар, - можна хіба що із цілей обікрати підприємців, збурюючи ненависть до капіталістів, виставляючи капітали нелегітимними та антисоціальними. У відкритих спільнотах підприємці й складають активну його частину. Податки які йдуть на суспільне благо мають не оббирати, а стимулювати підприємців. Коли ж бюрократія, - немов би гуртовий робінгуд, - зверх необхідного береться свавільно перерозподіляти не вироблені іншою частиною суспільства блага, то така бюрократія перетворюється на банду, яка лише прикривається суспільними служіннями. Під личиною антикапіталіста та прокомуніста ховається вже злодій, який розповідає демагогічні байки про відчуження від суспільства виробленого ж суспільством товару, - хоча такий злодій і узаконює себе як держслужбовця. Бандити, яким щастить добратися до політичної влади, та корумповані бюрократи, яким вдається утримувати службу посаду як джерело своєї бандитської наживи, - і є суспільно небезпечними.

Щоб експропріація не зустріла опору з боку її жертв, а то й набула легітимної підтримки з боку пригноблених капіталом мас на користь яких і учинявся грабунок поданий як перерозподіл майна від багатих до бідних, - то більшовики від початку поставали у статусі чиновників. Аж цим вони й втрапили у пастку неможливості бути власниками, тоді як навіть зек мав право робити не заборонене законом. Тож вождям таки знадобився антикомунізм.

Хоч продукцією виробляючих ринків є товари які задовольняють попит на них, - проте підприємці, бізнес яких займає відповідне місце у організації суспільного виробництва, задовольняють при тому а чи свої творчі претензії, а чи свою самореалізацію фахову, а чи бажання нажитися у грошах, у статусі. Цей дисонанс між соціальними ролями бізнесу та його приватними інтенціям, - як ринковий механізм у зміні ризиків на винагороди й навпаки, - оголосили любителі диктатури пролетаріату та класової боротьби за оволодіння статками буржуїнів оголосили тою вадою суспільного виробництва, яка може бути виправлена заміною вбитих підприємців вже на слуг народу, які, будучи на регламентованій ставці, не так задовольнятимуть запит суспільства на товари у бюрократичній організації виробництва, як суспільство у обов'язках його трудової повинності за нормовану пайку задовольнятиме розпорядження означеного апарату чиновників. Ідеологи заміщення ринку вже на безпосереднє управління народним щастям оголосили зайвими не лише прибутки капіталістів та шкідливими самих капіталістів, але ще й стимули росту знайшли у заміні нормованих привілеїв партійно-чекістського апарату вже у витраті на кулю для апарату. Віртуози ж із стимуляції советського виробництва заощаджували навіть на кулях у заміні куль вже на палиці. Ноу-хау комунізму полягає у заміні капіталістичних підприємців вже на чиновників, - попри те що функції держслужбовців мають не виходити за рамці виконання дозволеного, розширення якого на розмір хабароздатности чиновника вважається злочином. Оскільки чиновницький апарат крутитиме уярмленим ним людом трудозобов'язаних лиш за ціну чиновницьких привілеїв, то стимулом ініціативности совбюрократії у совсуспільстві побудованому на насильстві може головню бути лиш той терор вже й проти самого низового та підлеглого чиновницького апарату, що той терор просто зобов'язаний методично організовувати сам же апарат у особі його вищих посадовців. Концтабір буде не повним, заки у нього не потраплять не лише жертви комуністичного експерименту, а й його автори та виконавці. Номенклатура визріла не лише на пряниках для себе, як передовсім на терорі спрямованому проти того ж контингенту, який вмів вбивати бо вмів бути не бутим.

У своїй організаційній реальности тоталітаризм це: апарат бюрократів, функціональними обов'язками якого є неприпустимість виходу за приписи віддані бюрократами вищих ієрархічних посад; це арміїці, які виконують накази вищих за рангом офіцерів; це фанатики аж до самопожертви віддані тим маніям, які ними заправляють. Зона це надмір централізму у покорі у напрямку могили. Подібна організація, коли б її відпустити у самостійне плавання, завалиться у нежиттездатність з причин відсутности у ній ініціатив. Усеперемагаюче джерело додаткового ривку до своєї усепереможности примітивісти відкрили у закритті свободи, яка на їхню думку призводить до витрачання сил на варіантні шляхи, замість того, щоб як то належить, сконцентруватися на самовіддачі усіх ресурсів на обіцяний тріумф усеперемагаючого вчення.

До своїх прибутків бандити відносять відняте ними від жертв. Проте таке хазяювання є одноразовим. А ще вдача цих здобичників зобов'язана завершитися в'язницею. Большевицькі ж експропріатори мріють на бандитизмові побудувати господарство, ще й передове у світі. Фундаментальним стовпом, доктринальною ціхою, ноу-хау комунізму, покликаним до звитяги над буржуазним господарюванням, є ставка на бюрократів, які за одну лиш ставку, виконуватимуть господарчі призначення приватних підприємців. Економію на виплаті чиновницького окладу комуністи беруться числити за статтею прибутків, порівняно із тими доходами підприємців, що їх комуністи відносять до суспільних втрат. До переваг комунізму відносять заощадження ще й на заробіткові робсили, заміненому на буцімто не надто витратний терор примусу до обов'язкової праці та видачу зекам ницого пайкового утримання. Оскільки цією подвійною бережливістю не досягнути продуктивности праці, здатної конкурувати із такою у суспільствах не рабських, то доводиться додавати позаекономічних привілеїв хоча б класові номенклатурних погоничів. Додавати й додавати, аж поки партократія у своїх апетитах не досягне метаморфози перероблення у власників. Номенклатура, як інструмент господарських переваг комунізму, стає його могильщиком.

Приватна власність, як санкціонований правом зв'язок між капіталом і капіталістом, наслідками зацікавлення бізнесмена у випускові суспільно затребуваного товару має не лише те, що цей підприємець отримує дохід, а й те, що підприємець відповідає своїми ж приватними збитками на разі невдалого для нього розходження між попитом і пропозицією на його продукцію. Любителі розжитися коштом пограбування імущих верств посилаються у своєму захисті бідняків на те, що ці верхні споживають більше, ніж віддають суспільству організацією виробництва. Наслідками заощадження на ризиках дозволу працювати стають різноманітні у історії господарювань варіанти розриву відповідальності між особою та її працею, з відповідною заміною власників та ринку вже на управління економікою саме чиновниками на ставці не пов'язаній з показниками ефективності їх посадових обов'язків.

Невпинне налагодження інформаційних і товарних потоків між народами та їх особними культурами породжує явища взаємодії між ними, іменоване як глобалізм. Що його або шпетять як монополістичний замах свободу країн і народів зі сторони агресивної бюрократії якогось законспірованого світового уряду, під прикриттям якого вигодотримувачами моделей глобалізму, - рівняння усіх і усього під корисливість володарів світових грошей та універсальної влади ховаються угруповання бандитів світового масштабу; або обнадійливі на краще сподівання пов'язують саме з цією ж організацією співпраці та гармонізації інтересів усіх учасників цивілізаційного загалу. Одначе за усіх умов зв'язок між людським суб'єктом та справою, якою він у своєму житті зацікавлено обіймається, не повинен розриватися, ставати безособовим. Бо зловживання бюрократизмом, - себто тотальною регуляцією життя та господарювань, орієнтованою на якісь містичні чи вигадані з невеликого розуму сторонні приписи, - стають не лише неповороткими, як ще й противними господарюванню та життю людському і людяному. Механіка розподілу влад має у ідеалі підсумовуватися на користь людського благополуччя. А результатам останнього просто суперечить історична практика замішування установ влади та організації суспільного життя вже у тотальну одержавлену цілість, з наслідками перемолочування у ній не лише людських потреб, а й життів людей. Регуляторним органам і організаціям міжнародного та підпорядкованого йому національного права варто обмежуватися створенням цих загальних умов та полів законодавчих для успішного у них функціонування господарчих та соціальних взаємин між вільними у своїх ініціативах людьми. Прикладом кидання у крайність протилежну ринку співвідношень між попитом та пропозицією, у полюс протилежний переростанню монополізації капіталів вже у потугу антисоціальну стався совітський експеримент планового управління робочою силою штучно відірваною від можливостей заробити працею. Саме з причин заміни підприємців вже на апарат посадовців совковий комунізм мав від початку прогнозований термін використання цього концтабору.

Але навіть правління чиновників, спеціально розраховане на відсторонення від протистоянь чи конкуренції інтересів відмінних верств та угруповань, орієнтоване на регламенти затверджені як гармонія інтересів, - не буває і не працює як повністю анонімне. Регулятором бюрократії розвернутої вже на потреби ринку виступає корупція, хабарі цим виконавцям соціальних служб вже як приватним особам. Подібне вже подвійне спотворення ролей суб'єктивних зацікавлень у перебігові об'єктивного не обов'язково поновлює відповідність між приватними та груповими потребами та рішеннями загалу.

Хоча у представленнях мас більшовики легалізували свою диктатуру не лише як насильницьку, а, переважно, як апарат слуг цих мас, проте ця піар-кампанія, - прикрита навіть фактами рангового обмеження чиновницького споживання, а то й особистої відповідальності посадової та фізичної за неналежне виконання приписів вищого за рангом чиновництва, - одначе від самого початку одержавлення статків та до часу вже роздержавлення багатств і фондів імперії, то совітський істеблішмент номенклатури партійців, охоронців, червоних директорів перебуває у статусі власників як імітаторів бізнесменів за капіталізму. Приватизація доходів і соціалізація розходів, - подальший провал господарювань чиновників на посадах власників, - саме цим і визначатиметься.

Віра у чудеса, окрім радощів від ходіння в обхід об'єктивного, має ще й меркантильний інтерес на здобування ресурсів в обхід власної для того праці. Тоталітарні режими, засновані на експлуатації якихось чудес, є ідеологіями загартництва, які пропонують прибутки у спосіб не вибагливого віднімання благ силою від сусідів, яким за страдництво та втрати надається у вдячність як не смерть, так переконання у наділленні обітницями компенсацій вже з боку чудес та ріжновидів позасвітової святости. Від бруталного хижацтва тоталітарні режими відмінні тим, що не вбита жертва за матеріальні збитки отримує навіть не просто еквівалент, а навіть прибуток вже ідейного відшкодування у вигляді віри та замороженої свідомості доступу до ритуалів чуда доступу до фетишистських абстракцій, аби у наснаженні ефемерністю підвищували свою продуктивність у нарощенні реальних благ, які знов будуть шахраями відняті у обмін на нову порцію чудес. Тоталітаризм це індустрія грабіжництва, у ході якої зникаючі речові ресурси заміщуються на безпредметні химери. Тоталітаризмом є організація здобичництва для якої ресурсом править не саме віднімання речей, а віднімання розуму у людей, себто винагородження жертв самою лиш вірою у гідність жертвості як відшкодуванням за віднімання у людей речей їхньої виробничої праці. Правдивим ресурсом тоталітаризму є облуда. Від традиційних спільнот, - де існують взаємопереходи між втратами та здобутками, між продуктивністю та споживанням, між багатством та бідністю, між підприємливими та виконавцями, між майновитими та злидарями, між творчими та яловими, - тоталітарні спільноти відмінні спрощеним аж до неперехідності розподілами на вождів та паству, де спеціалізовані на споживацтві вожді: зайняті безпомилковими вказівками, позакритично посідають позиції проводу, продукують облуди та інсценують символічні дійства з природу оволодіння доконечними істинами існувань, а спеціалізована на витратній праці на користь вождів паства зайнята: споживацьким учасням у інсценуваннях прийдешнього щастя, самовіддачею у вірі на фанатичну віру у керовану вождями віру у вождів. Зв'язки між вимінюванням облуд вже на не облудливі цінності відноситься до найзахованих потаємин стосовно пружин процвітання тоталітарних режимів; від ранку й до ночі тоталітаристи зайняті привселюдним розбивання зв'язків між облудами, які експлуатують тоталітаристи та прибутками від експлуатації рабсили, забезпеченої означеними облудами. Навіть у спілкуваннях всередині ордену вождів, навіть на рівнях усвідомлення глибинних причин вождівства навіть не артикулюється зв'язок між відкритістю до культового сповідання чудес та недоступністю до матеріальних благ за те сповідання з боку не включених до номенклатури тих професійних сповідувачів облуд, які вже не облудно відають про глибинні причини своїх пастирських служінь. Навіть у своєму середовищі, навіть у сумліннях власних чуттів вожді виставляють свої статуси та власне споживацтво як заслужену плату за свій фанатизм у сповідванні ортодоксальних догматів ідеологічного вчення, не кажучи вже про те, що фанатизм сугерується масі пастви як належна ще й з надлишком плата за крадійське перекачування плодів праці маси вже на користь вождівського споживацтва, оформленого як плата за пастирство. Коли щоширша розкритість до чудес, яка не потребує жадних інших професійних спеціалізацій, відкриває доступ до визиску праці широкого кола професіоналів у не містичних кваліфікаціях, тоді вожді зайняті відсіканням конкурентів у доступові до своїх чудес. Професіонали від чудес задля гарантувань ще більшої вправності у визисковій праці віруючих у здійсненність чудес не лише схильні ототожнювати представництва собою змістів ідеологічних чудес та, з іншого боку, власне чудеса, як останні схильні навіть ставити у підконтрольне положення стосовно позиціонувань власних свавільств. Кукла здійснення рятівних обітниць на часі поза буттям, оповита химерами залякування пастви такими самими химерами приреченості на гріх та винуватість перед вождями, тому у руках пастви і є порожньою на реальні блага, бо останні вожді перераховують на свою користь, керуючись для себе вже не фанатизмом, а, оформленими як кастові, привілеями за професіоналізм чинного пастирства. Без переведення вождів на ту систему оплати матеріальними благами, яка заперечується для пастви, віднімання від пастви матеріальних благ не відбудеться.

Не лише ідеологія обміну речей викрадених за винагороди вірою у чудеса потребує меркантильних механізмів, які забезпечують функціонування тої замкнутої касти вождів, яка забезпечується визискуванням праці пастви, опосередковано забезпеченої самим лиш фанатизмом віри у здійсненність неймовірного та у вождівські над собою кермування, - але експлуатація підневільних і є безпосередністю поневолення, попри звертання до машинерії облуд, що їх міняють на не химерні блага.

Видом махлярства з природними та людськими законами у спосіб підміни їх чудесами є підміна обумовлених статусів суспільної еліти вже на тих претендентів, які не володіють законними умовами кар'єрного росту, що й призводить до поневолення суспільства босотою. Реалізація закидів у несправедливості обумовлених суцєю культурою соціальних стратифікацій, коли закиди реалізуються силовими методами в обхід прийнятої соціодинаміки, - суперечливо призводить лиш до того, що вже зовсім неадекватна псевдоеліта доривається до посідань. Спокушаючи обіцянками доступу до високих посад та великих прибутків для широких мас, виставляючи суцйй у суспільстві розподіл праці та суспільних ролей як заваду для мас, тоталітаризм у вигляді вождівської псевдоеліти, після успіху у ламанні прийнятних на часі розподілів праці та соціальних ролей, надійсно всупереч обіцянкам закриває своїм вождівським тілом доступ масам до свобод у здобутті посідань у благах та вдячності у праці. Обіцянки збагачення тих, хто пристане на тоталітарний рух грабіжництва, торкаються лише верстви грабіжників, які насправді виробляють той інтенсив скорочення ресурсів, у вирву якого втрапить не лише майно жертв та самі жертви, включаючи все населення зони тоталітарности, а й сама еліта грабіжників як ресурс грабіжництва втрапить у самопоїдання. Як підміна суспільних відносин продуктивності химерами узаконеного грабіжництва, тоталітаризм спричиняє лише послідовне скорочення суспільних багатств, добиваючись переселення у в'язничну зону винищення маси тих, хто до зони був нічим, але був. Ресурсами продовження грабіжництва стає скорочення числа грабіжників у їхній боротьбі на винищення конкурентів. Обіцяючи наділити усіх усім тоталітаристи зрештою змушуються поїдати самих себе навіть у власному ордені вождів.

Екстремістські ідеї висуваються як потяг, аби він висунув екстремістів у перший ешелон суспільної сметанки в обхід звичних прийомів кар'єрного росту. Видозміни світоглядних парадигм своїми змістами та призначеннями мають представляти кримінальні прориви до ще не загарбаних не власних благ вже як методи законні та необхідні для широкого загалу. Тоталітаризм це виставлення майновитих як ворогів, аби віднімання від них майна вже на власну користь виставити актом дружби. Визначальним догматичним упередженням усяких тоталітарних рухів, довкола якого обертаються підлеглі змісти ідеології, є обґрунтування потреб та інтересів на обдирання жертв, за які найліпше проголосити тих, у кого є що поцупити. Тоталітаризмом є система обслуговування вождями системи обслуговування вождів за рахунок паразитувань на жертовній вірі суспільства у обслуговування вождів, які тим самим задовольняють віру суспільства у обслуговування вождів. Оскільки цільові ідеяли утопічних вчень залишаються недосяжними не лише ніколи й ніде у обставинах історії, а й за догматичними визначеннями вчень, то усі принади виходу на чудеса та святе не більше як демонструються посередниками між чудесами та запитами пастви на дотичність до ідеялів святого, коли ці вправи функціонерів із символікою ідеялів підміняють собою й вичерпують для пастви її збагачення участю у пожертвах на користь ідеялів у особі професійних служителів ідеялам; оскільки ліміти змістів тоталітаризму годяться лиш для знецінення ними пожертв з боку лімітованих тоталітаризмом, то вичерпна присутність у практиці означених апогеїв тоталітарности не перевищує їх трактувань та представництв уособленнями у касті посвячених, що вони певно знають, куди ж ото завести вірян; оскільки до здійснення позанебесних обіцянок так далеко, як пішки до неба, остільки ті, хто зробили посередництво між небом та віруючими у нього приводом збирання для себе трофеїв ніяк не з небес, культивують серед пастви віру у пастирів істотнішу, аніж віра пастви у спілкування з цільовими змістами ідеологічного вчення без означених посередників.

Спершу видається, що: химерна ідеологія, яка не просто не відповідає суспільним потребам, а й останнім суперечить, тягне за собою необхідність ідейного переконання неофітів у відданості означеним химерам, узгодженим із хворобливими, а то й просто неодокованими упередженнями їхніх авторів, - що тягне за собою силові та кримінальні методи у нав'язуванні пастві слідувань культурам ідеології, - що тягне за собою інститут організаторів на втілення химер, - що тягне за собою функціонування означеного ордену професійних вождів-пастирів за умовами аж ніяк не химерними, а відмінними й просто противними щодо умов виживання силою накинених пастві, бо й антисуспільні химери парадоксально не можуть житися енергетикою організованою на нежиттєвості, а проте, вже не видається, що причинна сув'язь від химер до вождів має зворотню направленість: задля того й вигадуються химери, аби з їх приводу й паразитували на своїх жертвах вожді, які підступно призначили себе у рятівники жертв. Накиданню нежиттєвих організаційних функціонувань для суспільства передуює віднімання від суспільства життєвих його функціонувань вже на користь тих, хто по-хижацьки накидається на суспільство. Усяка тоталітарність і вимішляється лиш як наживка задля махлярства у видурюванні від презентованих масами лохів їхнього майна, свобод, гідності вже на користь ошуканців, які для особистісного цвітіння аж ніяк не замишляють норми визиску масово накинени означеними шахер-махерами своїм жертвам. Прибутковими користями від ілюзорних вчень, які й спричиняють останні, є забезпечення не ілюзорних прибутків для тих, хто не собі пропонує ілюзії у обмін на реальні статки та блага, які вже від колишніх власників, як глядачів на чудеса, перенаправляються до фахівців із ілюзіонізму. Не так ідеологія кермує її суб'єктивними представниками, як навпаки. Аби не бути самим жертвою власних утопій, то себе вожді вірувань вважають важливішими навіть за ті накази, які вони віддають виконавцям своїх утопічних наказів. У системному та вже не по-екстремістському вписаному у громадські традиції віровченні трактування останнього передують фундаментальним догматам як розвиток віровчення.

Власности, себто речей та інституцій створених їх власниками, бути поза відповідальністю означених творців не може, за визначенням призначення людей у їхній культурі, - тож комуністичні заперечення зв'язків між господарем та його бізнесом, як зв'язків зла на думку комуністів та підміною останніми місця правдивих та легітимних власників, могло б бути нічим іншим, як переназванням власників, коли б власність на майно та багатства відняті від підприємців вже на користь комуністів не відрізнялася від буржуазно-підприємницької власности саме тим, що комуністичне чиновництво від імені суспільного, себто номенклатура, на відміну від легітимних власників, не відповідає своїми гарантованими окладами та номенклатурними пайками за неадекватність свого менеджменту й відповідно не має стимулів для адекватних на підтримку власности підприємницьких вчинків. Номенклатуризація суспільства, під ідеологічним приводом зекономити на прибутках підприємців, практично стає дестимуляцією, розхолодженням, підривом мотивації суспільного виробництва. Номенклатурники це ті самі власники, відмінні від власників хіба тим, що номенклатурники не є власникам, є імітаторами суспільного інтересу. Чиновник, призначенням якого є виконання приписів, на місці винищеного ним підприємця хоча й не має ані винагород за працю сумілінну, ані програвів за працю несумлінну, аж зате має гарантовану зарплату у відповідності до свого рангу, - що й стає виключним прибутком зусиль по будівництву колективного щастя полишеного на нещастя приватного підприємництва. Суспільне виробництво, будоване на управлінні виключно чиновницькому, коли навіть керована рабсила не преміюється за неймовірне у контекстах тотальної регуляції творче ставлення до виробництва, завше програє суспільному виробництву будованому на ризиках підприємницьких, бо продуктивність є ефективнішою за економію та комуністичне зневажання багатств, законности, самого життя зеківських мас. Коли згідно ідеологічних збочень фанатиків суспільство докладає усіх зусиль на те, щоб не розбагатіти, - то там, у проваллі, подібне псевдосуспільство й опиняється.

Протягом усіх часів цивілізованості підприємлива публіка або свідомо поліпшувала свій добробут тим, що збувала в ужиток іншій, себто менш метикованій, частині суспільства корисні продукти своєї праці, або у першу чергу реалізувала свої таланти на користь суспільства, отримуючи від останнього, вже у другу чергу відповіді, компенсацію у вигляді значних соціальних ролей та не менших статків споживчих; й впродовж такого ж часу вправляються у переконаннях, що споживання еліти є нееквівалентним щодо її продуктивної праці, а перевищення зажерливості псевдоеліти годить виправляти у спосіб її пограбування на статуси чи на маєтності - й тоді встановиться гармонія. Варіантом проектів заощадження на винагородах суспільства за споживання винаходів розроблених підприємливими одинаками є ідеологія комунізму, у якій не лише встановлюється розрив між внесками на користь суспільству та вдячністю за це, а ще й пограбування багатіїв на статки та життя облудно подають як запоруку постійного збагачення зайнятих цим. Інакше кажучи, пропозиції подібні до змістів комунізму зводяться до заміни самого суспільства у особі підприємців із його числа вже на число бюрократів, покликаних розв'язувати ті самі проблеми громадського управління вже без ризиків, за ціну чиновницької ставки, як виконання приписів невідомо яким чином приречених бути корисними для суспільства. Втім, коли на відміну від підприємців, які платять власними ризиками втрати статусів еліти та банкрутствами за помилки й невідповідність своїм соціальним функціям, то босота на ролях управлінців не так не винагороджується за свою ймовірно корисну для суспільного загалу працю, як залишається безкарною за свої вже неймовірно шкідливі для суспільства вчинки. А коли витрати на утримання кваліфікованості та компетентності подібних претендентів на посідання функцій еліти стають прибутком порівняно із помилками, що допускаються тою самою бюрократією, яка за фактом не відповідає своїм ролям провідника та обслуги суспільних запитів, - тоді бюрократам на місці винищених підприємців доводиться надавати таких привілеїв, наростаюча масштабність яких тягне на ознаки корупції у переплутуванні в особі чиновника його ж приватних потреб та запитів на його ж соціальні служіння. Виявляється, що й за доби насталого комунізму, якщо той збирається бути суспільством існуючим у історії, себто конкурентним стосовно спільнот у яких функції бюрократії базовані на зацікавленості у прогресі власне самого суспільства із числа його підприємливої еліти, - то за внески на конто суспільних прибутків треба плати відповідно не кепсько. Свої тотожні корупції привілеї самозвані бійці за щастя трудящих виправдовують фаховістю свого менеджменту у суспільному виробництві. Зрештою повстання комунізму проти підприємців із замірами оптимізації їхнього споживацтва виявляються не лише цілком співвимірними із розмірами споживацтва продуктивних підприємців у спільнотах не забюрократизованих, а ще й прагнення комуністичної бюрократії, тобто номенклатури, підкріпити свої посадові можливості імітації ролей суспільних служінь вже благами не імітаційними, а привласненням реальних багатств суспільних, - варіативність співвідношень між заробітками та працьовитістю еліти доводить вже до станів руйнації суспільної стратифікації і до підриву продуктивності суспільства на часі зворотного перероблення бандитів від комунізму вже на приватновласників від капіталізму. Бандити, які у свій час обібрали суспільство не лише на його багатства, а й на здатності збагачення через те, що знищену еліту підмінили вже собою, під обіцянки кращого за підприємців служіння суспільству й виконання його запитів задарма та не так, як то мало місце за ладу підприємницького, - ці перейменовані вже у номенклатуру загарбники суспільних багатства та ролей суспільної еліти з часом свого панування змушені зміцнювати свої привласнені громадські посідання не лише у спосіб доповнення їх привласненням виробничих фондів як легітимної, а не базованої на самому лише терорі, основи, а ще й тому комуністична номенклатура перероджується на буржуазних підприємців і подальше вдосконалення у пограбуванні суспільства робом ствердженням прав своєї приватної власності на відняте у суспільства учиняє, бо сама бюрократія не лише не здатна на ініціативи у векторі прогресу, а бюрократія буває легітимною тоді, як їй подібні ініціативи є просто забороненими.

На противагу злодіям, які намагаються збагатися за рахунок інших не питаючись на це громадської згоди та всупереч громадським правам, то підприємці заробляють від продажу того свого продукту, за який споживачі платять добровільно. Проте зобов'язань у служінні суспільному благу підприємці не мають, натомість мають ризики ймовірної непотрібності суспільству своїх товарних пропозицій, мають ті від суспільства звинувачення у нееквівалентності підприємницького заробітку, на основі яких і виникає ідеологія заміни підприємців вже на чиновників, зобов'язаних служити суспільству за квоту чиновницької ставки ще й за жорстких заборон бюрократам брати хабарі, себто перетворювати функції службовців вже на вид приватного бізнесу. Й коли пропозиції комуністів наварити прибутків на заощадженні суспільних винагород капіталістам за їхню підприємливість наслідками має зникнення ініціатив розвитку і відповідну деградацію подібного комунізованого суспільства, то виникає питання щодо стимулювання бюрократів, якими і є організатори комунізму, себто формується номенклатура, привілеї якої, як винагорода за імітацію ініціатив та ролі суспільної еліти, і є корупцією, - саме з точки зору правового та відкритого до підприємництва суспільства.

Оскільки ресурсна база непродуктивних спільнот, які займаються збиранням чужого обмежена тим, що вони можуть вкрати своїм полюванням, то єдиним прийомом додаткового збагачення хижаків є заощадження на своїх витратах на агресію. Власне стимулом ставок на казки, марення не у межах здорового глузду та реальності є оптимізація заощаджень навіть на власному споживанні нападників охочих на плоди чужої праці, не кажучи вже за економію на споживанні тих, на кого означені агресори напосілися. Замість того, аби самим працювати та підвищувати працездатність, професійно примітивні спільноти віддають перевагу ставці на ощадливість, хибно сподіваючись, що від того вони розбагатіють. Відповідно й ідеологи комунізму вбачають джерело розквіту не лише у прямому пограбуванні майна багатіїв з числа буржуазії, як - у припиненні самого функціонування та життя підприємливої публіки, надмірність споживання та витрат якої не є на думку комуноекспропріаторів платою за організацію капіталістами суспільного виробництва; проте причинами цієї ненависті до капіталістів та буржуазії є любов комуністів до заощадження на оплаті праці робочих мас, для яких організують трудову повинність та ентузіазм соцзмагання й оскільки на пайку для суспільства перетвореного на рабів доводиться усе ж витратитися, то необхідними умовами організації каторги стають ще й витрати на терор та Органи нагляду за зекамі; проте найвагомим заощадженням, запропонованим проектом комунізму, є обмеження споживання самих комуністичних організаторів тотальної зони ошасливлення людства. Ресурс московського комунізму не лише у тому, що покріпаченому суспільству як робочій силі вождів нічого вожді не платять окрім пайки та ударами терористичного примусу до виконання виробничих норм, аж за комунізму нарешті результуються плани самодержців аби й провідна еліта представлена ієрархією менших та ще дрібніших фіурерів була відірвана від тих статків, які не лише роблять самостійними власників статків, а й багатства еліти були переведені до царської казни, аби ще й провідна верства на доданок до покріпаченого суспільства перейшла на пайкове карткове утримання. Тож коли стимулами продуктивності у виробляючих спільнотах є гідна з позицій суспільства плата організаторам виробництва, то московський комунізм у традиціях імперського збиральництва ресурсом свого експлуататорства робить не лише народи колоній та метрополії, а ще й обмежує споживання власне московських державців перетворених на бюрократію, якій заборонено жерти понад встановлений максимум. Номенклатура, вільна хоч у переселенні за полярне коло безмір'я ворогів, цілих верств населення чи нищенні народів, але не у тому аби придбати собі шкарпетки понад регламентовану норму, - і є тим винаходом комунізму, яким комунія заходила вигравати змагання із капіталізмом. Й головною вадою комунізму є навіть не визиск мільйонів працівників та колонізованих народів, а завади з боку комунізму жирувати номенклатурі, яка сою владу добивається тримати не карою від верховного вождя, а узаконеними статками.

На відміну наукової діяльності, де творчість розділяє славу ще й із логікою та закономірностями речей, у містиці безпредметности слава винаходу стає провинною виключно її творців, навіть коли химерні вигадки висуваються необхідностями їх послідовної еволюції. Бо химери самі собою на світ не виляють нізвідки, як лиш із збудженої свідомости ідеологів; бо докази на химери радше нав'язуються, ніж підтверджуються; бо не фікції породжують своїх авторів, а навпаки. Вожді замінюють знищену ними об'єктивну необхідність. Чим вищою є химерність виставлена на місці суспільних затребуваностей, то тим вищим є культ автора чи представника химер; чим більше жертв треба спожити заради утопій, то тим більшою має бути святість ідеології та її носіїв на виправдання лагерного пилу; що більше беззаконь, то виразнішою стає потойбічна мета, що живиться вкладанням усіх та усього у смерть. Вказівки на виправдану велич ідеології та обґрунтованість останньої потребами рятування людства слугують для авторів ідеологій лиш прикриттям їхньої власної масованої хтивости на гвалтування мас. Навіть коли енергетикою місянської обітниці ошчасливлення є оргазм від резонансних коливань услід потокові чуття останніх бачень долі світу; навіть коли махатми та гуру від ідеології розвели собі сідниці у відкритості до всотування вищих смислів; навіть коли відданість містичним необхідностям їхні ініціатори доводять до рабської самопожертви в ім'я придуманого ними ж. З причин відсутности у претендентів на маскуліність відкритості до обдарованости на початки життя з боку плідних на нього, то персоналізація ідеологічності щонайменше є зобов'язаною спробами бути обдарованими вже з кінця, що починається з ковтання впольованих жертв ідеологічности у обдаруванні світу вже на послід від нього.

Руйнівність тоталітаризму полягає не лише у винищенні свобод та існувань інститутів соціоустрою на користь примітивних рішень, але ще й у тому, що передача повноважень від громадян вже до вождя виставляється останнім як жертва добровільна, як здобуток наслідків концентрації зусиль суспільного рушення, коли втрата людьми своїх прав особистісних облудно виставляється як успіх натовпу, як уособлена у вождівських марновірствах перемога усіх та кожного. Перерозподіл компетенції від громадян вже до вождя є ще й способом зекономити у витратах на примусі громадян, які перестають бути громадянами та гідними звання людини у радощах перетворення самих себе на гвинтик чи витратну сировину у машинерії вождівської дисциплінарности. Заведи у своєму мозкові самовіддану любов до якогось стороннього поза тобою самим керівника й Ти тут таки відчуєш на собі кайданки. Тоталітаризм починається з неповаги людини до власних покликань, у зневірі покладань на власні сили, від відсутности любови свободи до свого обранця; тоталітаризм там, де люблять дядю чи ідеали, утримання яких той дядя оголошує своєю професією; тоталітаризм закінчується у щасті жертвоприношення людиною своїх існувань та самих своїх свобод на користь уособленої чи знеособленої химери, яка своє хижацьке поглинання жертви виставляє за щастя навіть не власне, а за щастя самої жертви. Енергетикою відданости людини не собі є ще не усвідомлені тяжіння до самовбивства. Виправдання витрат не лише людської творчости, а й власне творця на користь навіть корисних продуктів творчости суперечливо стає виправданням дегуманізації.

Вожді це ті, які до резерву свого свавільства перебирають творчість, залишаючи людям включеним до числа рабів вже лише виконавські ролі у слідуванні обов'язковим настановам вождів; вожді це місце, де із людини злютовують вже натовп безвідповідальної перед людяністю лютости; вожді це надгробок на соціальних установах. Диктатори представляють собою волю маси тому, що маси не представляють себе не волі. У виродженському діалозі вождь – маса гармонійно знаходять себе садизм та мазохізм, хижак та здобич, паразит та живитель, шахрай та ошуканий, спокусник та зваблений, настирливий та терплячий, нападник та жертводавець, завзятий ворохобник та, з іншого боку, запопадливий виконувач. Отці народу згодовують ласим до чудес те, чого останні й прагнули, натомість у подяку обпатрюючи маси не лише на статки та права, а й на глузди, коли випасання череди подається за борг служіння.

Можна розводити антимоїї у критиці чи у виправданні, у причинах чи у наслідках, у фактах чи у безвідносному до режимів, - але ж як часто весь аналіз суспільних зрушень є захованим у точці психічних комплексів автора та ініціатора режиму. Томи досліджень логіки мільйонного трупотворства можуть бити просто повз реалізовану черговим психопатом просту ціль замкнутися від критики чи за кремлівськими стінами чи на постаменті пам'ятник собі аби тішити себе чи сациві чи аеромобілем та візувати розстрільні альбоми чи посилати на бійню чергові дивізії.

На відміну від типової для тоталітарних режимів пари авторів, де один спеціалізується на ідеології, а другий на практиці режиму, - що дозволяє перекладати гріхи, або ж успіхи одного на відповідальність іншого, розповідаючи типові ж розповіді чи то про велич ідеалів та недостатність їх втілення у відповідно ще недостатню кількість трупів, чи то про велич корегування практикою надмірного ідеалізму доктрини, - то у нацистській Німеччині і практика, і теорія режиму випала одному фюрерові.

Виклики, критичні запити на доказовість та випробування на підтвердження, усілякі проблеми утвердження зони неволі її творці обходять у простий спосіб оголошення постулатів своєї волі за такі, що вже отримали перемогу над усіма контроверзами, зобов'язуючи adeptів просто ігнорувати усі розбіжності віри у авторитарність вождівської ідеології та об'єкту її атаки у вигляді реальності й то не лише у спосіб аксіоматичного зобов'язання adeptів, а ще й загрожуючи adeptам уявними чи фізичними карами на разі непокори, або ж спонукаючи adeptів прилученням до благодатної святости на разі їх покори. Надлишки та різниці, що залишаються від домагань запхнути реальність у ті примітивні вимоги доктрини, які подаються як адекватна достеменність історичної реальності, - ліквідовуються облудниками у спосіб оголошення змістів своїх доктрин за авторитарні, покора яким навіть з боку фактів історії оголошується вже досягнутою, не кажучи вже про оргвисновки щодо авторитетності поглядів, а то й самого життя дисидентів. Лише представлені як дослідницька проблематика факти об'єктивної реальності потребують своєї звірки із сумлінням зацікавленого у них дослідника, тоді як усі недосконалі пізнання, включаючи й апогеї облуд у вигляді тоталітарних шкіл, саме собою підмінюють реальність, відгороджуючи вірою як стіною знання про події та власне події, справедливо не довіряючи можливостям самочинного переростання маній окремих вождів у масове явище із самої лише некерованої вождями самохітності мас щодо принад чи острахів означеної маніакальності. Тоталітаризм там, де відмінні від життєвих запитів манії вождя, цитати вже не живого вождя, інтерпретаційні оживлення віджилих цитат покладаються на сумління віруючої пастви надгробним пам'ятником поклоніння.

Збитки від маніакальних конструкцій тотального контролю полягають не у тому, що прості та чудесні пропозиції розв'язання усіх проблем є будованими на неповноті знань, а у тому, що означені химери сприймаються за істину, у утопії їхні жертви дійсно вірять; біда тоталітарних марень не у їх злочинності, а у їхній помилковості; свідомо прораховані афери, у яких їхні організатори дурять лише ошуканих ними, але не себе самих, - не є схемою тоталітарних вчень, бо таким стають лише облуди, які й їхніми авторами сприймаються за відкриття остаточних істин. Кампанії простого вигрібання чужих ресурсів, протизаконність яких була б зрозуміла навіть організаторам шахрайства, - не протримаються довго й будуть зупинені спротивом тих, кого грабують, проте спротив жертв афери ризикує зазнати фіаско на разі віри організаторів облуди ошасливлення грабунком у свої ідеологічні вигадки. Тоталітаризм там, де його автори щиро не здогадуються про глупство власного фанатизму. Причинами вбивств у тоталітарних зонах є не сторонні матеріальні прибутки від того, а - власне вбивства як такі. Таїни механіки великих концтаборів криються у неможливостях коли-небудь прояснити ту механіку. Злочини від меркантильності можна зупинити й вгамувати карою, на відміну від тих злочинів від ідеології, які завше будуть винагородою та предметом пиhi для пастви adeptів. Нагода визволення від ідеології зони з'являється тоді, коли місце некерованої нічим ідеології заступається хоча б логікою наживи.

Запоруками підсумкового програшу тоталітарних спільнот у їхньому нападі на демократичні країни та народи є те, що на керівному вершечку бовваніє поки ще живий вождь, або його чиновні спадкоємці, які керуються примітивними догматами заповіданого віроучення. Абсолютистськими режимами двиготить набір якихось замкнених на собі маячень, які настільки ж різняться від затребувань часу та об'єктивності подій, наскільки на представництво останніх претендує означене чудо з його казковими рецептами покарати поганців та винагородити добродійників і тим самим щасливо завершити історію. У вождів нема аналітичних відділів та установ, вожді зав'язують на своїх афектах диктаторських усі океани проблем непідвладних обмеженій розумовій діяльності цих тиранів. Вождю вдається ватажкувати лиш тому, що його самотнє одинацтво і виключність його рішень оточене аурую смерти, посередництвом якої він спілкується із поки ще не замордованими ним апаратчиками із ближнього кола відданого йому причту. Тоталітарна зона – це там, де постійно помиляються. Вожді не просто хиблять, а учиняють злочини; за рішення вождів своїми життями платять мільйонні полеглих. Тоді як політика та управління у розвинених спільнотах зобов'язані бути виваженими, враховувати повноту причин і наслідків дій, у нормальних державах і союзах мають приймати відповідальні та своєчасні рішення. Якщо ж харизматику й щастить винести рішення історично знакове, то відбувається це саме тому, що й самі демократичні політики включаються у такі ж непристойні, а то й карні ігрища з метою обманути агресивні заходи зі сторони цього ворожого диктаторського режиму вождівського.

У нормальних, тобто у багатих і розумних спільнотах, то тамтешні політичні партії обіймаються програмами націленими на зміну на найкраще тих умов добробуту суспільства, які пропонуються конкуруючими між собою партіями і запропонованими ними програмами. Супроти того, метою влади диктаторів є втримання ними виключності своєї влади, яка й розглядається ключем для усунення тих вже побіжних питань та запитів зі сторони суспільства, які диктатурі завдають клопоти чи створюють небезпеки. У європейського типу демократіях, то політикум обслуговує суспільні потреби, тоді як у авторитарних тиранічних деспотіях має місце обернена залежність. Нема таких жертв, на які б не пішов узурпатор задля втримання безпеки своєї владної зверхності над поневоленим ним суспільством. Атрибутивним показником диктатури є принесення суспільного добробуту та самого життя підданих вже у поживу верховній централізованій владі.

Коли за суспільні цілі висувається накопичення зброї для охорони одержавленого мафіозного режиму, або бандитського кидка на сусідів, - тоді диктатура виступає як годящий інструмент. Ефективність охоплення мілітаризмом і дисципліною усіх сфер життя цієї вже агресивної спільноти своїм джерелом має запровадження видів архаїчного рабства, себто недоплати за виконану роботу. Диктатура спершу справляє враження задоволення її правлінням, не лише від того, що її обивателі поки ще мають змогу проїдати свої накопичені на чорний день приховані запаси та нерозтрачені значки, як, головне тому, що піддані покладають сподівання на обіцяні від режиму чудеса збагачення: через посилення дисципліни виконавських обов'язків трудових, а чи через сподіваний успіх нападу на сусідів задля безкарного присвоєння награвованого. Тому диктатури історично уможливорюються, бо осідлане ними суспільство починає займатися самопоїданням, бо у запропонованих диктаторами моделях процвітання, через розворот до здавалося б віджилого рабства, - то ті верстви, які опосіли верхні ешелони ланцюга харчування, необачно сподіваються на безкарність подібного заняття по відношенню до нижніх придушених ними верств. У диктатурі кохаються і виступають її провідниками ті, які невідомо чому вірять у те, що вони не тільки не попадуться на зуби дикторам, як ще й самі потраплять у обслугу і почет диктатури. Гарантією утримання диктатури править лише посилення терору по відношенню до уярмлених. А вже у такій ситуації, то гарантувати покору рабів не дано нікому.

Носій диктатури пролетаріату, ідоли якому понатикані в усіх закутках ерефії, закликав до масовидности терору. Теперішні ж послідовники втримання імперії ставку зробили на посиленні достатків носіїв московської влади. Збагатилися через приватизацію.

То лиш у новітні часи, коли з ускладненням суспільних діалогів в управлінні ними монарх не справляється, то до нього ставлять претензії. Делегування повноважень та наділення верховного правителя повнотою влади дотепно суміщає сумлінне виконання ним функцій керівництва та обмежує його хабароспроможність корупційну, бо господар у себе не краде і він обмежений у сховках, де можна було б безпечно складувати вкрадене. Аналогічні переваги має організація приватновласницького бізнесу з персоналізованим вигодоотримувачем, порівняно із імовірностями бюрократизації масштабних корпорацій. Централізована дисциплінарність виконання наказів може бути запевнена, або ж доречна там, де засоби приносяться у жертву цілям. Проте зведення затребувань та розв'язань адміністративних рішень саме до особливостей психіки, соціалізації, фаховости особистости топ-менеджера з необхідністю включає у себе ризики прояву навіть його медичних патологій чи відхилень вождя від стандартів розумової притомности. Людський фактор ніколи не буде знецінений у організації людських справ нашої культури, проте відповідальні рішення мають прийматися та проводитися у життя саме із відповідальністю, доказовою їх аргументованістю, максимальним поррахунком можливих наслідків. Встановлення диктатури у соціумі який своєю складністю зв'язків перевищує компетентність регуляторської і регулятивної влади потребує відповідного насильства та руйнування не керованих усевладдям сфер. Вождизм у модерному суспільстві є повернення не лише до архаїки, як є ще й протисуспільним злочином. Тоталітаризм це дикунство; дикунство це тоталітаризм. Вертикаль влади не може опрацювати чи зібрати інформацію необхідну для прийняття виважених рішень. Плата за неадекватність, за інерцію розпорядку, за примітив – брейкдаун.

У цілях оптимізації організації індустріалізації, - борони Боже, не задля грабежу, - комуністи заповзялися позбуватися складової інтересів приватности у натурі бізнесу для того, щоб розквітнула складова суспільних служінь ведення ними господарювань. Проте із звільненням суспільства від турботи за власну самодіяльність і заміною їх вже на ідеологічно-терористичне опікунство зі сторони посадових на слуг народу, у ході одержавлення віднятих від суспільства й привласнених статків, - то ці чиновники на робочій ставці так і не набули приватної зацікавлености у обслуговуванні суспільних запитів номенклатурними на них відгукми, бо ці асоціали не є власниками. Тож комунізм, із необачним прожектом оголошення злом приватної власности і відповідного буржуйського менеджменту, зазнав відставання. Тоді у цілях ускарення нерозривного зв'язку переваг реального соціалізму із науково-технічним прогресом, - борони Боже, не задля грабежу, - антикомуністи заповзялися позбуватися складової суспільних служінь у натурі ведення ними господарювань для того, щоб розквітнули інтереси приватности у бізнесі. Проте із звільненням слугами народу самих себе від турбот за пайки для трудозобов'язаному народу, взяті із трудозобов'язаного народу, замінені вже на навантаження номенклатурою самої себе юридично-законним оволодінням добром від спадку будування комунізму, у ході роздержавлення привласнених від суспільства й віднятих статків, - то це перевидання клептократії із необмеженими апетитами споживання так і не набули ваги переймання соціальними запитами у олігархічних на них відгукми, бо ці псевдовласники є асоціалами. Тож антикомунізм, із необачним прожектом оголошення злом націоналізованої власности і відповідного чиновницького менеджменту, зазнав відставання.

У цілях окультурення народів нарешті звільнених московським збиральництвом від їхньої відповідальности за власну долю, - борони Боже, не у цілях грабунку народів, а токмо задля місії жертовно постраждати за народи, - інтегратори дбають за оптимізацію організації колонізації у спосіб підвищення самоправности та продуктивности праці народів, стримуючи московський націоналізм. Проте це призводить до повстання народів не задоволених збором данини із них прибульцями. Тож у цілях зменшення самоправности, автокефальности, розімперення колоній осадники посилюють утиски зі сторони свого московського шовінізму. Проте це призводить до повстання народів. У дослідях із мірою управлінської дисципліни для московства важливим є його продовження, а не завдані ним втрати мільйонів люду.

Комісари (1018)

Між бандитизмом, який від змовництва рветься вже до чиновницьких посад та, з іншого боку, офіціозом бюрократії, поки що не введеної до станів легітимації бандитизму, - як посередницька ланка зв'язку встановлюється інститут комісарів, які керують не лише паралельно щодо держустанов, а й поза межами права з подвійною метою: як безпосереднього проведення до виконання вольових рішень большевиків, так і з метою надання тим рішенням видимості дотримання советських законів; цей інститут сматряться стає затребуваним і в буцімто антисоветських умовах вже зворотного процесу переродження бюрократичної, себто суспільновизнаної і тому законної, влади вже у банду відвертих кримінальників, які знов грабують населення, але вже не з посиленням на необхідність одержавлення майна, а з посиленням на ще більш нагальну потребу роздержавлення майна на користь тих самих приватизаторів, які називають себе вже не диктатурою пролетаріату, вже не ворогами, а друзями підприємництва, демократії, свободи слова, прав людини відомої лише їм же. За тоталітаризму, - тобто в умовах цілковитого упокорення суспільства одержимими, які свої паразитарні щодо загалу громадян ролі аменсала виправдовують посиленнями на свої девіантні ідеологічні преференції та боротьбу з вигаданими ворогами, - означені амбівалентні ролі бюрократичного слуги народу та сумлінного виконавця орденської волі партії виконують кадри іменовані номенклатурою. Комісари це іржа яка роз'їдає право, послідовно і у одному напрямкові; і ця беззаконність може лише посилюватися через пропозиції чи сподівання на використання комісарів як засобу для роз'їдання корозії безправности чи протистояння бандитській руїні. Зло лише множить, навіть від застосування проти нього зла іншої, такої як треба валентности; право лише відновлюється від апеляції до засобів права ж, довільно якої валентности.

Як і усякі претенденти на владу, - які домагаються своєї легітимації у спосіб представництва інтересів чи то прогресу, чи то прогресивних сил народних, чи то самих народних мас, - большевики-комуністи пропонують свою програму ошасливлення, себто звільнення суспільства від віковичних страждань його існування: сутність чи особливості якої зводиться до перекладання життєвих проблем уже не на поміч потойбічних сил, а на добрі для людей наміри служіння людям саме чиновницького апарату. Бо ж довіра громадянам самим розв'язувати проблеми своєї долі, на думку большевицьких рятівників, є справою провальною та непідвладною громадянам, оскільки у громадському житті присутня класова нерівність, а тому задля ліквідації ідеологічного фетишу експлуатації разом із знищенням цілком тілесних глитаїв-капіталістів не обійтися громадянам без апарату слуг народу на зарплатні обмеженій самими самозваними слугами народу, що вони представлені особами власне большевицьких вождів, які виходячи із чисто ідейних мотивів народолобства обтяжать себе не лише клопотами управління вчинками громадян замість самих громадян, а ще й функцією думання замість громадян. У той час як віруючі у Кршну пропонують з прикрощами існування розправитися у спосіб недіяння, а віруючим у христове заступництво радять розбійників подолати у спосіб любови до останніх, - то вже комуністичне ноу-хау із усунення зі світу зла представляється вірою у бюрократів-комісарів - кращих представників промислового пролетаріату - найбільш передового класу сучасности, які жертвовно будуть віддані справі світової революції, себто побудові глобального рускава міра, й стануть ключем до задоволення усього масиву зростаючих потреб народу-творця Світлого майбуття усього прогресивного людства. У той час як капіталісти-підприємці за продаж споживачам своїх товарів, злочинно на думку большевиків, отримують прибутки, - то вже сама номенклатура партійців керуючись народною до них відданістю звільнить ошасливлений ними народ від потреб відповідальности. І висохнуть вдовині сльози, і леви будуть випасатися на луках разом із ланями, і серафими тріпотатимуть крилами довкола престолу небесного, і планово розподілятимуться пайки кожному за потребами. А проте, від прожекту делегування суспільством своїх проблем вже на відкуп чиновницької братії, - то спонукання чиновників до недопущення корупції залишаються нездоланою, саме для комунізму, проблемою.

Концтабірний проект загального контролю у обіцянках ним блага суспільної гармонії, як альтернатива егоїстичному здирицтву приватних підприємців, переможно ствердився на Московії не лише завдяки тамтешнім рабським звичкам про доброго до своєї отари погонича, але й по цілому світу підвищення патерналізму зі сторони елітарного істеблїшменту до своїх соціальних служінь викликано було не за допомогою терору. Соціалістичні рухи сталися законною реакцією на зловживання монополізмом зі сторони господарів грошей, які присвоюють собі левову частку валового доходу суспільства. Запити і вимоги на підвищення соціальної відповідальності організаторів виробництва та удосконалення ринкового механізму господарювань тому зазнали невдача в умовах большевицького експропріаторства, бо заміщення господарів вже на бюрократичний апарат фактично було захопленням влади і власности саме сектою ідеологічною, як не більш як імітувала із себе легальний державний механізм, конвертуючи з часом присвоєні номенклатурою посадові привілеї усе більш виразніше саме на свою суб'єктну користь. Відповідно їй визискувана номенклатурою на будовах соціалізму совітська людність змагалася із партійними начальниками за виживання у спільних умовах нестач, викликаних тотальним одержавленням та забороною на бізнес. Зрештою ці змагання з приводу хто кого ошукає, - а чи апарат окраде масу зеків, а чи навпаки, - завершився провалом проекту із заміщення мирських інтересів людини вже на утопію гарування за соціальну пайку. Хоча інтереси власників виробництва, як то є в умовах стихійного буржуазного ринку, виявилися більш ефективними для організації виробництва порівнюючи із корупційними інтересами совітських бюрократів на посадах призначення номенклатурників вже на господарників, - одначе самого лише інтересу доходів приватних власників не досить для сучасного виробництва, яке усе виразніше потребує професійних і фахових управліців. Совітський проект із заміни власників вже на бюрократів був не тільки реакційним назадницьким розворотом до умов та часів бандитизму і влади бандитів, яка оправдовувалася перебраними зобов'язаннями соціального управління і судової влади, - але совітський проект домінування номенклатури навіть випередив ті соціальні запити, які постають для капіталістичного бізнесу для розвитку його соціальної відповідальности. Невдачі у справах зближення приватного інтересу власників та, з іншої сторони, загального інтересу споживачів товарів вироблених означеними бізнесменами, розмаїті протиріччя на ґрунті міждержавних чи конфесійних розходжень між народами – викликаються не так домаганнями на створення якогось глобального урядування, як поки ще не достатньою якісністю подібного загального менеджменту в умовах наростаючої глобалізації та порозумінь у справах прогресу.

Московці вважають, що у їхній волі безкарно чинити із вільними народами те, що вони роблять із народами невольними, себто підпорядкованими московській сваволі.

Зважаючи на неприйнятну масу загиблих від правління соціалістичних і комуністичних слуг народу, то спільноти належні евро-атлантичному колові культури отримали, здавалося б, стійкий імунітет проти ідеологічних бійців, як воюють проти зажерливим капіталістів зайнятих лише своїми прибутками отримуваними від експлуатації трудових мас. Табори для трудозобов'язаних ворогів народу та противників передачі власности на відкуп бюрократичних управліців виробили, здавалося б, довготривале щеплення проти торжества ідеологічних маніакальних упереджень будь-якого гатунку, які ламають зважання на критику зі сторони потреб людяности доведених до рівнів права і законів. Зважаючи на виродження концтабірних режимів, то приватновласницькі інтереси людей та цілісних націй доказали, здавалося б, свої переваги у змаганнях із правління тих комісарів, які керуються вольовими забобонами, недостатньо обґрунтованими зі сторони запитів на прогрес та людяність, коли громадянам і вільним людям силою терору фанатики та опрощенці нав'язують свої уподобання. Поза тим. Невдачі, на прикладах екстремумів соціальної опіки, не є остаточним вироком покарання за стримування тих крайнощів приватновласницького ринку, де руйнують потреби ближніх. Поступ, згідно розумінь його призначень на якісність добра, не може не множити глобалізацію добротинств для загалу.

Хапання чужих багатств готових для їх уживання заощаджує відсутню у бандита енергію його продуктивної праці. Але вадою таких надприбутків є їхня незаконність, яка вже збитками обертається для нападників на разі притягнення їх до відповідальності зі сторони потерпілих господарів. Прийомом уникнення кари стає втеча здобичників у таїни, аби там їх не виявили і не полонили. Здобич намагаються втримати за собою прикрившись облудами на зразок: етанєми, іхтамнет, митутніпречом, етаанісамі. Більш ефективним фасоном віднімання й присвоєння сторонніх ресурсів є ставка на перевагу сили нападу над силами спротиву жертв. Паразитизм намагаються переробити вже у стабільний бізнес через залякування жертви ризиковою на рівні фолу грою у вдавання до ядерної зброї, - аби задля недопущення катастрофи апокаліптичної війни, то жертва згодилася на порівняно менші для неї втрати. Додатковим до фізичного насилля над об'єктом нападу, є застосування щодо останнього вже ментального насильства. Задля цього здирницький напад подають як встановлення Нового порядку, що замінює собою гріховне володіння господарями своєю власністю, із якою господарі тепер мають щасливу нагоду розпрощатися на користь провідників Нового порядку. Обмін приземкуватих матеріальних статків жертв нападу вже на високі духовні скарби зі сторони нападників подається останніми як прибутковий гешефт для жертв обладки; представляється як здійснення сподівань жертви передати відповідальність за власні права й свободи вже на відкуп прийшлому зверхникові; поневолення жертви презентується агресорами і пройдами як милість та жертвне служіння на користь жертви. Авгури приховують свою посмішку, коли закликають свою паству вірних піти на мучеництво страждань за віру у примусове перероблення невірних та ворогів вже у неофітів і покірливих парафіян секти. Але ще більші гарантії уникнення кари за здобичництво протиправне здобуваються на шляхах відрахування частини краденого на користь залучених до нападу співучасників, тоді як лєвова частина від дувану стає нібито комісійними для паханів із організації ними нальоту. У банду рекрутують обіцянками мародерською здобиччю розрахуватися із поставленими у перші лави нападу бійцями, коли такі уцілілими залишаються із числа нападників на нові жертви нападу; або ж до служби нападу залучають винагородою посадам за ревне служіння, відкритістю кар'єрного росту для запродавців. Експортування ресурсів зі колоній забезпечується імпортуванням туди переселенців і зайд із метрополії вже на прибуткових посадах погоничів для тубільців. Особливо ж грабіжництво надихається й унормовується тоді, коли грабіжники не самі перетравлюють вкрадене, а переправляють здобич до доміантних скупників і утилізаторів краденого. Бандитам гарантують їхню стабільність на державних посадах, коли вони як колоніальна адміністрація присвоюватиме лише належну їй частку за посередництво у подальшому спрямуванні викрадених ними ресурсів вже на користь баригам транснаціональним. Так кремлівська опг тому обслуговує прибутки і данину на користь забугорних бенефіціарів від удаваної вестернізації Федерації, бо російській мафії державців поки ще вдається знімати комісійні через подання себе як захисників великодержавства супроти нєлюді західної закуліси. Так в Україні олігархи й посткомуністичні приватизатори з роздержавниками, які не можуть за своєю натурою і вдачею бути навіть малоросійськими перекинчиками, виконують ті ж ролі посередників у помпуванні сировинних і трудових ресурсів вже на користь московських над собою зверхників і далі вже на Захід. Сповідники чуд стають кваліфікованим менеджментом потоків предметної покражі. Стають системними.

Проте за усіх умов, то не так користолюбиві апетити об'єктивні і хапальні рефлекси рухають здобичниками, як це самі суб'єкти грабежу задовольняють нуртуючу у них енергетику змагу за реалізацію власного залихвництва та лиходійства поза кордонами можливого. Бажання вкрасти буде успішним, коли воно передуватиме наварові від крадіжки, коли здобичники стають готовими навіть загинути самим у присвоєнні не свого, аби лиш не бути господарями продуктів власних трудів та таких же відсутніх у них талантів.

Саринь на кічку, тобто усупільнення засобів виробництва тому постало легендою перемоги народних мас, бо останні вирізувалися повільно, а реакція приватизації запізнилася.

На відміну від тих змагань між племенами, сповіданнями чи країнами, фактичність яких можна підраховувати небіжчиками що полягли з обох сторін суперництва, - то більш не певними виглядають розбіжності вже духовного порядку, якими противники обґрунтовують продукування означеного пролиття крові у змаганнях між собою. Можна навіть з годящими приладами вимірювальними приступити до дослідження мосту, літака, рейки чи будь-якого технологічного виробу випущеного у таборі будь-якого супротивника, однак у уречевленому товарному продукті не вдасться приладами знайти і зареєструвати напруження протиборства між соціалізмом, капіталізмом, чи доказів щодо ересі дохалкідонських церков. Речі різнитимуться хіба що строками своєї служби. Хоч ідеологічні розходження між таборами супротивників реально слугують приводами смертельної між ними війни, аж ті війни ведуться серйозно, тому що їх ведуть серйозні люди, які не ведуться на серйозність ігрищ у замішуванні між собою реальних та ідеологічних протистоянь. Культивациа взаємної ненависті між особними культурними цінностями чи орієнтирами, - задля доказу їх значущості, - розігрується не більш як на те, аби кількісно назбирати прибічників докси. Не треба рекламну екскурсію до пекла представленого раєм переплутувати із еміграцією туди. Під запоною виразної картини непримиренного зіткнення між добром і злом, правдою і облудою, між нашими та їхніми, - поза звітами про ситуацію на фронті, де вибухають бомби, - то у тиші кабінетів з обговорення стратегії мають місце більш складні перипетії. Суспільства не провалюються у кризи завдяки притомним, а то й метикованим угрупованням які керують змаганнями у протиріччях.

Так не лише ідеовчення та психологічні війни обслуговують надходження капіталів, але мають місце і зворотні процеси. Порозуміння між органами безпеки ворогуючих таборів лише інтенсифікується у кризових ситуаціях. Звичайною справою стає провокація, реакція на яку породжує зворотні хвилі провокацій, - аби вже ніхто не добрав різниць між приводами та правовими наслідками воєнних зіткнень. Підкуп чи компромат медових пасток доповнює ідеологічні забобони позиціонувань шпигунів та агентів впливу. Щосили та повсякчас підступно використовуються та залучаються союзники та колаборанти з обох ворогуючих станів, - за правилами співставлення алгебраїчних знаків. Демонізація супостата іде під руку із прикрашанням себе місянськими боргами носія щастя. Приділяється увага нанесенню точкових ударів диверсійних спецоперацій, терорів з його наслідками вже масового залякування і паніки, убивствам знакових осіб. Однак переваги задля здобуття воєнної вікторії здобуваються не згаданими хитрощами виходами за скобки правил, а – ресурсами та передовою культурою бійця всередині скобок його доказової і закономірної потужності.

Не лише зона московізації, а й усі колонізаторські рухи розпухали не лише від ударів шаблею чи гарматою по новому сусідові імперії, а – від високорозумного артистизму вишуканої гри на інтересах жертви завоювання. Агресію облудно видають за підлаштування до глибинних запитів народу, який, нібито, тільки й марив за зверхність над собою агресорів; викачування ресурсів із колонії доповнюють помпуванням туди осадників із метрополії вже як господарів; аспектом затрати особливостей самоправності і звичаїв колоній є подання насадження домінування інтервентів як прилучення до широких ринків торгівельних чи освітніх; визиск трудових і сировинних потенціалів уярмлених земель подається зайдами як їхня жертва на вигоду аборигенам своїх батьківщин.

Так доктрини соціалізму, у різновидах соціальної помочі бідарям вже із числа мануфактурних робітників, висуваються на часі, всередині, за власними запитами індустріального капіталізму. Тоді як політичний режим екстремістського ідеовчення з побудови комунізму засобами заборони на буття підприємців і підприємництво не існував би історичним явищем, коли б його господарювання не забезпечувалося крадіжкою як на приватну користь номенклатурної верстви управлінців, так і на таку ж вигоду керованих зеків. Загрози підбурювання класових протиріч у атлантичних країнах зі сторони московізаторства розвинулись до внутрішніх потреб вестернізації останнього, коли сам меч Партії заходився улаштувати сумісні капітали, збагачуючи Захід своє у ньому сімейністю.

Аби зародки громадянських психопатій, нуртуючі в усякому суспільстві, переросли у масові патології, то потрібна організація, яка насилля над душами та помислами здійснювала б не лише цілеспрямованими облудами, а тим фізичним терором, супроти якого у стихіях істин та прогресу нема годящих аргументів протиставлення. Лише введення смерти до полеміки між смислами та противного щодо смислів замісу із чудес та страждань додає останньому подоб доказовости. Доста почати спростовувати не самі розважання опонентів, а їх самих тілесно, то чомусь опоненти починають з поспіхом віднаходити точки дотику щодо розважливости вбивць.

Для підміни реалій соціального устрою вже на фіктивні обітничі доводиться запаморочення мозку вірних доповнювати на силові рішення у тому ж векторі примусу до утопічного щастя з висмикуванням критиків останнього вже у нежиття. І цей караючий меч ідеології, спеціалізований на розтерзанні крамоли еретиків та тих, які сумніваються, - постійно вислизає з рук ідеологічних функціонерів, яким бракує інших органів аби впоратися із реальною силою Органів у підміні означеним мечем вже головуючого проводу віровчення.

Задля того органи безпеки режиму большевиків масовим терором мочили насельників зони, ідучи на самопожертви у обслуговуванні своїх хазяїв, щоб за це насельники зони змовчали незворушно, а то й зловтішалися тим, що Органи при нагоді замочать домінування большевицької партії та захоплять її загальнонародну власність.

Так само як у відкритих прогресові суспільствах лідерами є ті, які займаються конкретикою справ, із комплексу управлінських рішень яких не випадають кудись геть саме найнижчі ланки справ, які у своїх палацах не відгороджуються від проблем, - то й піраміда терористичних спільнот тримається на останньому катові, який конкретно терзає жертву. Ці кати й становлять еліту концтабірного режиму.

Розгортання терору з втягуванням у могилу нових верств відступників від плану ошасливлення усіх у міру відповідного зміцнення режиму не так вимірюється числом репресованих, як – тим вдосконаленням якості самого механізму репресій, який заточується у катівській гостроті саме через послідовне вирізання нового кола катів, яке перед тим вирізало нове коло бойовиків з охорони безпеки змовників. Аналогічна метода чисток передовсім у рядах функціонерів віровчення передуює розгортанню масових репресалій вже проти маси тих, кого залізним мечем революції гонять до завершального щастя. Зона не народжується, зоною стають у наполегливому винищенні зайвого, себто ворожого зони.

Не лише бандити з розбійниками вдаються до насильства, тому що лише таким чином можна боротися проти права, але й для держав очолюваних бандитами виключним інструментом забезпечення їхньої влади є їхні органи безпеки, які своє насильство над громадянами подають як застосування права. То лише у вільних країнах, господарство яких функціонує поза примусовою принукою, а відносини націлені на благоденство, де забезпечені права громадян, - то ці громадяни підуть на захист своєї держави на разі загрози від агресорів. Тоді як у імперіях зліплених грабежом її підневільних рекрутів доводиться гнати у бій батогами чи ставити позаду загороджувальні загони. Так у зоні соціалістичного будівництва лише порівняльні різниці між насильством інтервентів нацистських і насильством окупантів большевицьких породили рух совецького патріотизму на підтримку режиму большевицького. Очільники московського імперіалізму достеменно відають, що послідній рубіж захисту їхнього усевладдя - це Органи безпеки, які й представлені очільниками московського імперіалізму. Останні ресурси тоталітарних режимів ідуть на утримання тих їхніх органів насильства, які є першоотримувачами ресурсів зони насильства. Совецької влади, яка від підданих забирає усе, відповідно не може бути без чекістів.

Безпеку ідеологічних можновладців їхні силові органи підтримують терором проти усіх учасників режиму, тоді як безпеку своїх репресивних органів можновладці від ідеології утримують лише ласкою недопущення переслідувань ордену чекісто-есесівців. То лише там, де править закон, його порушники із числа його охоронців будуть перед ним відповідати. Але коли у зоні останній кат не буде виведений з-під дії законодавства, то зона посипеться.

Виходячи із ваги мислення та духовних чинників у організації суспільства, то ідеологи вважають себе вирішальною ланкою у здійсненні їхніх розпоряджень. Одначе, щоб двиготити горами не досить самої лиш віри. Потрібні ще й виконавці наказів. Влада режимів які не задовольняють масові на нього запити тримається на останній опорі на силові органи безпеки, але не довше тої психологічної межі, за якою ті силовики готові виконувати волю вищої ієрархії утримувачів диктаторського режиму. Ресурси диктатури витрачаються передовсім і в основному саме на підтримку лояльності зі сторони безпекових структур, у відношенні яких не допускається переслідування за злочини вчинені за задля безпеки режиму навіть найнижчими чинами. Навіть найменша зі сторони віроучительних владоможців відсутність їхнього прикриття сваволі органів безпеки авторитарного режиму переростає на втрату не лише авторитету влади, а й самого її існування. Фактичність терору у зоні тотального контролю практично залишається за тими хто його здійснює. Як то запримітили: Чека лише цікає, а Чека – чикає. Тонка нитка життя цезаря у руках його довіреної охорони. Так само, як експропріація експропріаторів на часі входження у комунобудівництво, себто привласнення майна нажитого за царського великодержавства здійснювалася чекістами у шкірянках, - то тими ж спадкоємцями чекістів здійснюється привласнення майна нажитого совітським народом вже на часі виходу із комунобудівництва.

Злочини пограбування здійснюються не лише від того, що бандит знаходиться у скруті, як головне тому, що жертва нападу має привабні для переступника надмірні блага. Примітивні прийоми здобичництва не відходять у забуття саме тому, що є те, або ті, яких можна вдало обдерти на статки. Одержавлений бандитизм не тільки трапляється, а стає обумовленим необхідністю на переламі тої перехідної доби кризи, яка розкривається не лише як злигодні у таборі нападників на статки і посідання сущої владної еліти аристократичної, - аж не в останню чергу тоталітаризм та режим контролю над багатствами є захисною проти нападників реакцією чинного істеблшменту. Зона контролю породжується вибуховим наступом один на одного як володарів грошей, так і зустрічною навалюю на ті процеси збагачення і процвітаня вже зі сторони претендентів на оволодіння вищими суспільними посадами. Концтабірні режими це не більше як бійка між тими носіями різних прізвищ та титулувань, які винищують один одного у замірах представляти еліту лише і виключно одним єдиним прізвищем визнаного очільника мафії. Зі сторони претендентів на владу та ворогів вигаданого ними антинародного режиму, то їхній прихід до влади є зумовленим не кризою суспільного занепаду, а сподіваннями та обітницями розквіту від перехоплення влади-власности вже у свої руки багатообіцяючого Нового порядку. Револуції це нажива для Органів безпеки у особовому складі яких після чергової зачистки реєструються під посадами та званнями вже нові прізвища. Трагедійні на суспільну думку видозміни у суспільному управлінні чи у зміні правлячих кланів династичних стишуються відсутністю змін у Органах.

Улаштування світової революції та рейваху у таборі капіталістичних ворогів, величні будови соціалізму під чекістським конвоєм пішли на користь саме останньому. А накопичені при тому гроші дозволили вже колишньому караючому мечу Партії скупити та приватизувати на свою користь совітські підприємства та совітську владу.

Заміни класової буржуазної влади царизму на пролетарську рівність за комунізму заміщеного на вписування у капіталістичні ринки причинами має не лише звинувачення передуючих державців у спричиненні ними кризи, відсталости, дефіциту, - але причинами улаштування наступними революціонерами перспективного Нового порядку створення ефективного власника є на доданок ще й збагачення суспільства, яке стикається з означеним дефіцитом задоволення запитів. Нестачі планової економіки комунобудівництва викликані її програшем у змаганні із приватними інтересами домогосподарств та підпільних цеховиків, у яких грошей було більше, ніж товарів у магазинах. Але незрівнянно більше було грошей у чекістів, які мали вихід за поребрик до загниваючої закуліси. Улаштування чекістами перестройки комунізму з доповненням на приватну власність чекістів сталося руйною запоребрика, бо збиральницьку культуру не удосконалити привнесенням продуктивної праці.

Лінія фронту не лише роз'єднує як ще й поєднує супротивників які уперлися лобом один у одного. Саме супротивники, як ніхто інший, є максимально вмілими у прагматичі використання супротивника вже у своїх цілях. Затятий ненависник, який просто не може поступатися супротивові, цинічно й без забобонів, гідних лиш необізнаних, має кебету у розуміннях мотивів свого суперника. Арбітром, за яким застається останнє слово присуду, стає саме випадок, який переможцеві, у наступі на наступаючого противника, лише тимчасово щасливо вдається зробити своїм союзником і потенцією, - бо воюють між собою завжди рівні між собою у потузі ведення війни. Війна з її вдачею є оказіє не певною, на відміну від співпраці навіть за часів конфронтації.

Процвітаючий лагерь реального соціалізму проголосив себе супротивником загниваючого забугра. Й відповідно елітою серед охоронних загонів режиму світлого майбуття були не комендатури нагляду за спецпоселенцями, з яких нема гідного навару, а ті спецслужби які рогом підривних операцій уперлися у буржуїнство. Хоча на загал спадкоємцями, зокрема й спадкоємцями трудів з будування комунізму стають виконавці, а не ідейні розпорядники з виконання засуду на ворогів трудового народу, - аж найбільш просунутими у стратегії осучаснення комунізму стає та аристократія Органів, яка є орієнтована на використання задля цього саме співпраці із корисними ідіотами Заходу, лівачьким представникам якого намагаються всучити безперспективну надію на мирне помпування на Захід лише сирівців, а не озброєних апетитів реваншу московського збиральництва. Системно вбудованими у ворожий капіталізм є навіть не відряджена туди агентура чи тамтешні промосковські агенти впливу, а самовідданні імперобудівники великоросійства. Відповідно й бариги із числа топ-менеджерів транскорпорацій є не менш зацікавленими у збереженні московської зони як надійного транспортеру сировини що її Московія, або залишок від неї, продовжує через себе та повз себе перекачувати.

Так у співпраці, кажімо, між правоохоронцями й криміналітетом сновигає, никає, шастає юрмище сексотів, подвійних агентів, запродавців навзаєм, які опосередковують потреби кожної сторони симбіозу. Так дипломати це узаконені інформатори. Подібно й виразне розрізнення між московством та колом країн вільного світу вже як ворогів непримиренних – є, скоріш, ілюзорною конструкцією зі сторони недостатньо інформованих кіл, хибно переконаних у оперуванні інсайдерськими даними.

Атрибутивною ознакою й призначенням тоталітаризму у московському його представленні є встановлення контролю над тим що дихає, аби нічого із того що рухається не пропливало повз рота контролерів. Й даремно модернізацію більшовицької експропріації, доповнену вже на псевдокапіталістичне роздержавлення й приватизацію на користь її організаторів, виставляти за втрату контролю над майном та владою що присвоюється спадкоємцями присвоєння. Операцією прикриття є кампанія дезінформації, яка провину за перестройку комунізму покладає на буцімто не контрольованих чекістами бандитів із числа не належних номенклатурі.

Попри те, що більшовикам поталанило, буцімто за сприянням випадку, одержавити й прибрати до своїх рук майно громадян звинувачених у злі підприємництва; а щойно пізніше олігархам, буцімто за тих же не прогнозованих умов, пофортунило роздержавити майно совнаселення звинуваченого у неефективності планової примусової низькооплачуваної роботи, - але в усіх революційних випадках розподіл поцупленої здобичі був не випадковим. Черговий для імперських традицій грабунок із зміною елітарних власників на разі був не тільки не керованим зі сторони чекістських суб'єктів імперії та афілійованої із класовими ворогами чекістської аристократії офшорної, як ще й керована ревізія комунізму, доповнена зміною галсу на сторону класових ворогів комунізму, а то й навіть русизму, - отримала благословення зі сторони інтересів означеного Заходу. Спецслужби совські не займалися лиш користолюбивою крадіжкою спадку трудів совнароду, але робили це із державницьких мотивів употужнення ресурсів своєї боротьби проти навісного світу доквілля, який знов чомусь опирається замірам єдинанеділіства.

Атаковану ними царську імперію і царизм нові претенденти на усевладдя звинуватили у диктаторстві та знуцаннях капіталістів над трудящими масами. На місце знищеного устрою експлуатації обіцяли вожді руху до Світової революції на чолі із російським пролетаріатом поставити диктатуру цього пролетаріату у особі себелюбимих як представників вищої форми демократії. Додатково нахвалялися: селянам – землю, солдатам – мир, робітникам – заводи, народам – самостійність. Щоправда із обітниць вдалася лише індустрія фізичного винищення ворогів диктатури пролетаріату. Руйнування держави імперської сталося під акомпанемент та засобами встановлення демократії. Одначе. Число та якість репресованих, депортації, дрібний заробіток ударників подавалися новим номенклатурним класом не як цільове забезпечення таким чином інтересів номенклатури, а як служіння останньої народові будівників того Світлого майбуття, заради якого означені жертви ставали оправданими, а ще й необхідними. Бо на ділі визиск трудових та сировинних ресурсів у зоні совкового мобілізаційного контролю на час дозволив йому піднятися до світової потуги. Терплячість совітських мас у очікуванні обіцяного завершилася і причинилася нетерплячістю партійно-номенклатурної верстви поліпшити свої інтереси вже до стану не слуг народу, - які від імені народу лише умовно розпоряджаються багатствами зони, - аж посадовці диктатури пролетаріату стали через приватизацію вже реальними власниками фондів, активів, інших статків. Але коли комуно-соціалістичні руйнівники царської імперії своє приватне збагачення і владу оправдовували обітницями надати владу і збагачення саме насельникам зони російщення, то посткомуністичним руйнівниками імперії совітської нема чим оправдати своє приватне збагачення і виключність своєї влади. Для того, щоб насельники ерефії на чолі з її начальниками стали виключними власниками внутрішніх багатств окреслених кордонами ерефії і не ділилися цими багатствами із насельниками зони окресленої кордонами совСоюзу, - то довелося визнати незалежність країн втягнених у совСоюз. Наступ демократії проти царського режиму розвалив у свій час державу московського імперіялізму, коли демократи піднялися проти царського централізму; доводиться сподіватися що й наступ демократії проти здирництва і централізму на користь посткомуністичних начальників із числа чекістів не менш успішно розвалить державу ерефійську. У свій час народи-втікачі із зони царизму знов були повернуті у імперію вже червону тими засобами терору і концтаборів, які перевищували царську владу вже конституційну. Залишається лише гадати: який же терор знадобиться для того, щоб зібрати рештки від розпаду Федерації. Коли залишиться що збирати.

Корисні пропозиції приймаються й стають затребуваними зі сторони суспільного загалу лиш за умов корисності тих пропозицій для загалу суспільства. У противному ж разі, себто коли винахідницькі пропозиції йдуть на шкоду, - то облуди і помилки можливо нав'язувати споживачам лише через насилля над споживачами. Різноманітні маячення саме й потребують тотального безмежного їх застосування, поза потреби та всупереч потреб клієнтів у тих безглузких пропозиціях, що їх нав'язувати можна лише силою, терористичним залякуванням жертв. Атрибутами і ціннісними підвалинами усякого безмежного у його химерности учення є примус, ставка на утиски. Одначе безумовну гарантію успіхам насилля зі сторони призвідників облуд дає лише маса, яка ті облуди сповідує і робить способом свого життя вже добровільно. Совітський нарід, виготовлений Органами на концтабірному ковадлі з уцілілих решток окупованих імперціями народів, являє собою виключний плід московізації, як її успіх. Коли нема чого доброго запропонувати, тоді пропозиціонерам треба лише те, щоб їх боялися, себто ставилися з повагою до тих, які повсякчас можуть зневажити без кари за це.

У малоросії спостерігав епізоди як омонівців протестувальники висмикували із лав. У Білорусі маси невдоволених недостатнім своїм зближення із старшобратом встромляють букетики квітів у обладунок омонівця і зображують середечко. На Московії омон без спротиву йому пакує у автозаки кого забажає, а безхребетні стають навколішки чи кидаються сніжками. Одначе існує руський бунт. Безпощадний і нестямний. Рецептúra коктейлів Молотова не є утаємниченою. Московія – місце неляканих неймовірностей.

Шар за шаром озброєні ініціатори Світлого майбуття запихають під землю нові наступні верстви ворогів означеного проекту визволення пролетарів від експлуатації, - однак недостатньо об'єктивним, неповним, а то й хибним видається твердження, що розв'язаний на цьому шляху будівництва комунізму терор, в ході якого були чекістами знищені мільйони, виключним мотивом ствердження диктатури пролетаріату правила лише здирницька нажива маргіналів які на крові розв'язаної ними класової боротьби добралися до владних посадів суспільного проводу. Жодні мирські і матерьяльні інтереси навіть одержавлених бандитів не можуть вичавити із підвладного їм суспільства стільки страждань, як на це є здатні, саме для цього й придумані віроучительні ідеали, втіленням яких і займаються означені тирани.

Усі знані пропозиції з поліпшення соціальних взаємин обертаються довкола питання гармонізації між собою полярних і протилежних шляхів його розв'язання: як би то стимулювати суспільне виробництво у спосіб заохочення його підприємливих організаторів так, щоб прибутки і винагороди останніх за їх внески до загалу суспільного розвитку не обернулися б для загалу вже його збитками, щоб означені елітарії не надмірно будували свій достаток на визискові мас, щоб вигоди від успадкованих суспільством винаходів підприємців перевищували прибутки підприємців. Проекти оптимізації соціального управління крутяться довкруг побудови такого справедливого устрою, у якому б доходи одних людей не переростали б у збитки інших громадян. Відповідно перманентно модними й затребуваними час від часу, - то різними любителями упосліджених мас та демагогами висуваються обнадійливі теоретизування з приводу обмеження профітів різномасних дуків, звинувачених у хижому ставленні до пригнічуваних ними мас, - дарма що вирівнювання усіх під один копил рівності ввергає подібних експериментаторів та зваблений ними суспільний загал саме у пучину злиднів та озброєних конфліктів. Бо без можливостей заробити з праці, то виробництво зупиняється. Одним з проявів радикальних обмежень на збагачення одиниць коштом вирівнювання прав і статків вже чисельного люду стали моделі соціалізму, де опікуваним масам надавалося утримання із тих соціальних фондів які наповнювалися податками знятими із підприємців. Перерозподіл ресурсів, - згідно понять класової, проти буржуазії, боротьби більшовицького крила російської соціал-демократії, - передбачає заборону на бізнес приватних виробничих фондів, присвоєння розграбованих статків на користь організаторів тотального одержавлення, нищення самого фізичного існування власників з перетворенням уцілілих вже у мобілізованих виконавців робіт запланованих номенклатурою, заборона торгівельного ринку з заміщенням його на натуробмін. Зі сторони секти марксистсько-ленінської, - то подібна заборона людям поліпшувати свій добробут за власною волею і свободою, вказівка громадянам на визначенні їхніх занять вже партійно-чекістсько-совітськими органами, аж до рівнів контролю ще й над свідомістю підлеглих мас, - то безподібний концтабірний регламент суперечить не тільки природним правам людським, як ще й є переступом антисоціальним, має стосунок до клінічних маячень. На цьому шляху втілення містичного проєкту війни проти капіталу були відправлені на смерть мільйони, - однак обітоване наближення до зупинки людської історії на кінцевій станції комуні не тільки не відбулося, як обернулося розворотом соціалістичної революції з одержавлення вже на роздержавлення, на відродження приватної власності з її фінансовими інститутами, на вмонтування совітського господарювання вже у глобальні ринки. Питання про доцільність винищення мільйонів, звинувачених у спричинюваних ними загрозах повернення буржуазного ладу, - залишається питанням не лише риторичним, а волає як злочин що й досі залишається безкарним. І утнули цю ревізію комунобудівництва самі чекісти та держноменклатура високопосадова. Дарма що імітаційна вестернізація у совітській Московії відбулася у контекстах еволюції евро-атлантичного світу у векторі толерантності та протистоянь загрозам зі сторони експансії світового комунізму. У караючого меча Партії, особливо афілійованого у своїх доходах із Заходом, стачило кебети отямитися у сектантських проєктах. Через які вони завалили Російську імперію, і завалять Федерацію на шляхах імітаційного реваншу великодержавства. Бо чекістами двиготить лиш їх здирництво.

За улаштування зони примусу людей до виконання не узгодженого із запитами людей й осуджують зону люди вільні та причетні до свободи, - проте насправді ця зона принуки належить не до організації загальнообов'язкових порядків, а до знищення останніх змовникам та здириками асоціальними, свавільними, примітивними, беззаконними, віруючими у чудеса та невіруючими у факти, бо прийнятними є права та процедури встановлені традиціями культури та прогресу на користь загалу людей та спільнот; каторга лише маскується під свою належність екстремальному вияву обов'язкового та того, що треба, бо безпремінним для людей є належне життя та розвиткові, тоді як розбійницьке насилля належить беззаконню; тоталітаризм і є знуцанням над людьми у їхній свободі тому, що його приписи та розпорядки збудовані із зруйнованих ним же тих традиційних інституцій суспільного життя, які були оформлені у нормах права. Жорсткість тоталітаризму аж до жорстокости насправді припадає на зону безладу, тоді як засади права, установи законности, заповіді моралі, звичаєві заведення, правила безпеки, процедури демократії, закони науки, канони віровчень, технологічні стандарти, загальники фаховости, взірці освічености, творчі обставини, права власности, трафарети цивілізованости, лекала соціалізації, стереотипи гуманізму, вимоги відповідальности, організаційні структурування саме й створені задля вдосконалення у свободах. Розпорядки зони, навіть коли їм надана сила концтабірного закону, є домаганням бандитів мурами огородити беззаконня та безлад антисоціальний. Каторга, яку її організатори у цілях облудної пропаганди іменують новим порядком, є порушенням того загальноприйнятого, що було створене загалом людей на користь людяности, - а задля підміни цих унормованих інститутів та громадянських відносин вже на імперативи примітивізації та диктату, то узурпатори свобод установляють тих наглядачів, які руйнують власне свободи у вигляді законів, себто як начальники силою примусу встановлюють розпорядок для зеків керуючись наказами вищих начальників, керованих вищими начальниками, залежних не так від незнання правд, як від вірности догматам зони, коли виносять присуди вольові задля задоволення власної зажерливости.

Громадські відносини є нормальними тому, що вони є складними, проблемними, у їхніх протиріччях вступають у діалоги відмінні людські інтереси та пропозиції. Система розподілу влад, організація противаг націлені на недопущення монополізму байдуже у яких сферах життя. І хоча відкриття та винаходи у прогресі бувають простими, належать вузькому авторському колові, - проте прийняття винаходу вже широким колом споживачів потребує тих зусиль, у ході яких перевіряють винахід на його безпечність. Оскільки законність тримається на кістякові процедур, через апробацію якими лиш і вводяться новації, аби оновлення хоча б не шкодили чи не погіршували вже досягнутого, то для імплементації суспільно шкідливих та бездоказових для вигод суспільства пропозицій узурпатори вводять інститут кармленщиків, партсекретарів, фюрерів, сматрящих, за допомогою якого воля здирицької хунти монополістів нав'язується суспільству. Тоталітаризм вождівського типу передбачає установу втілення його насильницьких та примусових рішень через голову представницьких органів, передбачає органи тотального терору проти суспільних інтересів. Ця установа проведення у життя безпосередньої волі вождів зони може навіть прикриватися паралельним функціонуванням нібито правових представницьких органів бюрократичних, які обслуговують та легітимізують інститут фюрерів, якими просякають усі структури громадського життя. Навіть законодавство зони, створене для її зміцнення, не повинно заважати паханам та місцевим комітетам влади авторитетів виносити вирокі па-панятіям, па-суті, па-справедливості так, як диктаторам треба.

Криміналітет при владі виносить неправові та протиправні рішення, а, у свою чергу, організація суспільства за мірками бандитизму передбачає відповідні органи управління, що ігнорують законність і є спрямованими проти законів. Не лише бандитизм, якому вдалося підім'яти під себе суспільство, породжує систему фюрерства, але й управління за допомогою стоячих над законом фюрерів забезпечує функціонування торжествуючої над суспільством тоталітарної зони.

Тоталітарність як замах на сув'язь усього з усім, в умовах відсутності органічних зв'язків та провокованої тоталітаристами деструкції усіх визначеностей, здійснюється через інститут доносів у взаємозвинуваченнях жертв, аби не довелося настирно шукати приводів на поневолення й визиск рабської маси, через відкритість та транспарентність останньої, аби не допустити опору агресивному свавільству мафії спасителів з боку їх трофеїв, через винищення усього приватного як здатного на волевияв, аби перед терором загибелі долілиць розпростерлася застрашена людяність, - натомість, стосовно себе самих, тоталітаристи зодягаються у таїни, боронять себе недоступністю ні з чийого боку, громадять відгородження від силуваного ними світу, аби не рухнути від легкого подиху сміху сумнівів чи свободи. Прагнення усіх тоталітарних режимів знати про сировину свого наїдку усе, запобігти рухові опору у корені замірів, вільно гуляти по клітці зони, зазираючи у сокровенні місця своїх рабів, - є видом управління зоною без відповідальності за пасомих, є демонстрацією сили вождівської касты, є приниженням людяности та знищенням самостійности усіх та усього навіть у зародках вільної думки.

Фронтмени із числа предстоятелів віровчення є декорацією та рекламною картинкою для підконтрольного юрмища вірних, або, у ліпшому випадку, ця обслуга спеціалізована лиш на дотриманні догматів фантазійного та позаісторичного віровчення є посіпаками режиму, - який взагалі б не втримався у історичному житті, коли б режим не стояв би усіма кінцівками на тверезій, брутальній, заземленій та не фіктивній прагматиці достеменних інтересів кривих і своскорисливих із втримання виключно своєї влади та власности. Пройди мають нагрівати вірою у чудеса не себе самих. Розпорядниками режимів терору є реальні терористи, а не глашатаї агітпропівські які лиш оправдовують знищення ворогів та любов уцілілих до відданих служінь зоні. Останньою підвалиною диктатури є ті її вигодоотримувачі, які не цураються логістики терору і конкретики особистісного виконання вбивств. Не кати слугують учителям рятівного щастя, аж – навпаки.

Тоталітаризм, як система повного контролю, передбачає, що із поневоленням і обчухраним на майно і права людом можна не тільки на ділі утнути усе що завгодно задля безпечного втримання апаратом диктаторів свого усевладдя, але й для утамування своїх апетитів, - то апарат має пантрувати крамолу і відати усе про стан ментального переляку мас трудармійців, аби дочасно вичищати із життя усіх із числа до нього здатних. Тому мережа доносительства має пронизувати усі, навіть віддалені закутки зони єднання партійних і безпартійних, зони непорушної дружби народів-братів. Зі свого боку маса зеків тоді буде не спроможною на практичний спротив, коли відрізання її на усяку притомну інформованість буде підмінено ентузіазмом ударного працелюбства безоплатного, ще й з умліванням перед мудрістю Партії. Односторонній клапан засекречення на сторону побуту й розумового здоров'я номенклатури має бути водночас розсекреченням її знань про настрої у зоні.

Картину світу, у якій замість природних реалій і соціальних законів правлять чудеса, прихильники останніх схильні вважати залізним поступом історії. Відповідно усі розбіжності між мареннями та вагою об'єктивного стану справ тоталітаристи потрактовують як суб'єктивну проти себе змову зі сторони русофобів, касрівців, антисаветчікав й подібне.

Конспіративна робота агентури режиму встановлення диктатури зводиться до розкладу усіх структурувань у атакованому таборі, до провокування неузгоджень, протиріч, протистоянь, конфронтацій, до розгублености, сум'яття, спантеличення, хаотизації і кризи, - аби потенційні чи реальні противники диктатури своїми руками самі себе нищили у братовбивчих зіткненнях. Наклеп подається як внутрішня проблема самої жертви. Не тому примітивісти ведуть свій наступ коштом тих, на кого вони нападають, аби внесенням гниття у стан противника заощадити на своїх зусиллях напад, - аж тому вони паразитують у грі на чужих негараздах, бо у тоталітаристів нема сил власних, ресурсів, креативних пропозицій та потрібних довкіллю позитивів. Бо тоталітаристи промишляють грабежом довкілля, війною, видами негативізму стосовно об'єкта нападу на нього. Грабіжники можуть благодіяннями підтримувати жертву виключно її ж коштом, відрахуванням їй недоперетравленого посліду.

У зону легко втрапити між ріжницями напружень, коли, з однієї сторони, від входження у сповідання того, чого нема, окрім словесного його представлення, - у неофіта нібито нічого не відніметься, а, вже з іншої сторони, коли від загроз переставити у дійсне нежиття на разі відмови від входження у сповідання того, чого нема, окрім словесного його представлення, - агітаторам важко відмовити у їхній переконливості. У зону запрошують та запроторюють не лише обітницями виконувати з її допомогою усе що тільки заманеться жертві зваби, як членами банди стають ті зрадники власній свободі, які свій перехід під дисциплінарний режим агресії сподіваються не лише компенсувати, а ще й з прибутком винагородити коштом та здобиччю тих, кого те бандугруповання вполює. Зона це перспективи кар'єрного росту соціопатів. У зону є втягненим облудами усе її членство, включаючи й провідників, - бо стверджувати протилежне можна хіба що у відчаї за людяність.

Вирішальним, а то ще й виключним серед негативних наслідків встановлення тоталітарних режимів є культивування й добір людського матеріалу, так би мовити, назворот людяности та запитам на прогрес, на добродійність. Оскільки виживають у логіці зони саме кати після вбивства ними інших людей, людей підприємливих, після знищення тих досягнень суспільного устрою, які працюють на розширення свобод, оскільки піднімаються у кар'єрному рості саме стукачі, виконавці драконівських розпоряджень, запродавці після зради ними не лише своїх ближні, традицій культурного поступу, а й власної гідности, - внаслідок чого елітою зони стають ті максимально неадекватні угруповання, яких у рамках гуманного права кваліфікують як бандитів. У зоні тотального концтабору, себто на часі перемоги бандитів, торжествуючі езекутори нікуди не зникають із своїм досвідом людовбивств, не перероджуються у пересічних громадян. Зона, як і усякий устрій, своєю історією на майбутнє має лише послідовність свого вдосконалення. Братися рятувати та призводити до людської подоби публіку, якій зручно поїдати один одного, заходитися рятувати установи концтабору від них же самих та цілей створення концтабору, заперечувати сутність катів через силювання їх спокусами відновлення права, - можна лише із того бажання вдосконалювати зону, за успіхів якого може побільшати лише трупів та руйнувань як продукції концтабору. У зоні, якій вдалося затриматися у історичному часі на якийсь термін, а то й протягом поколінь віруючих у принади визиску за допомогою дисципліни, - нема жертв, а є те, що зона заслужила. Зона входить у життя через смерть і виходить із життя людей вона мусить через ту ж браму загибелі, але вже власної. У зоні нема кого рятувати від зони. Бо концтабір можна вдосконалити лише через цілковите його знищення та покарання винуватих у встановленні анти людського режиму.

Умільці з використання чудес, порушень закономірного, проникнень з чорного ходу домагаються успіхів такою ж ставкою на: роз'ятрення внутрішніх протиріч на стороні неприятели; на невиконання взятих на себе домовленостей; на жахання уцілілих чи об'єктів нападу розгулом проти них стихій терору і праці репресій; на обітниці доброзичливості до завойованих та опіки над ними зі сторони завойовників; на п'яту колону у тилу жертв нападу; на посилення агресії через подання її вже як місії спасіння задля перетягування на свою сторону неофітів із стану супротивників; ставкою на корисних ідіотів; на законспіровану агентуру впливу; на шантажування компроматом; на спантеличення жертв дифамаційною пропагандою плямування їх нелюдами сатаністами; на створення міфів та перекручуванням історії на користь перекручування свобод уярмлених людей і народів; на рекрутування до свого війська перекинчиків зваблених обіцянками мародерства на ворогах поки що лише запланованих бути трупами; на послаблення ресурсу спротиву ворогів через провокування братовбивств у ворожому таборі руками тамтешніх суперників; роздачею привілеїв служилим яничарам і переведення запродавців до посад еліти серед зраджених ними; ставкою на те, що капіталістів ми удушимо проданою ними вірвочкою. Енергетикою нашестя на наступні жертви є передуючі їй жертви як очільники та ініціатори навали. Що й дає право претендентам на завоювання не менш як цілого світу навіть вірити у те, що руки у них чепурні, голова захолола, серце палене, а унтерофіцерша сама себе висікла.

Ті які стучали кумові, були буграми, хліборізами чи опущеними претендують на бацили від громадянина начальника за своє із ним співробітництво, - і це виживання зсучених і придурків вимірюється обміном його на нещастя вчинені для співкамерників. Опорою режиму і його глашатаями виступають ті його уцілілі жертви, які потоптали під себе менш удатних. Увесь поспіль советський нарід це прямі чи посередні нащадки тих, хто зі сторони конвоїрів стояв на чатах обабіч концтабірного дроту, - тож розраховувати вони мають не на плідну подяку від советської влади, а на відповідальність перед тими жертвами соввледи, які прахом чи вмерзлими у тундру залишилися почилими з протилежної сторони колючки.

Припиніть бути собою у своїх правах і свободах, а за це будете винагороджені службою покарання тих, хто відстоює свої права і свободи. Носії місії расіявсемуміругалава не лише ефективно працюють над усуненням геть із історії фізичної суб'єктності українців, як ще й серйозно пропонують українцям перетворитися однією із расеянами людністю, а за це помосковлення обіцяють не карати за умов, коли ця рідна складова великодержавного Рускава міра єдинанеделімства самовіддано й жертвовно буде служити старшому Брату у спосіб вирізання ще не помосковлених племен включно із малоросами. Раб не повставатиме, коли його послух буде доведений до стану обоження і любови до погонича. А то ще й, - згідно байки, - трапляються ті, які просять дозволу намастити свій хліб чужим маслом, а за це позичальникам дозволяють зварити їхній кусень м'яса вже у борщі цих простодушних.

Коли виявиться, що в Україні якась власність належить капіталові з Федерації, - що колонізація Краю здійснюється за кошт Краю, що українців обстрілюють ціною пограбування українців, - то московська власність має бути націоналізована. А коли виявиться що бенефіціарами від передачі конфіскаату стали московські імперіалісти, - то операцію із націоналізації доведеться повторити й повторювати.

Усякий тоталітаризм, як сповідування абсолютного, є видом як мазохізму, - у відношенні до служіння вищим догматам та начальникам, так водночас є ще й видом садизму стосовно виконання цих служінь у спосіб знищення ворогів прописаних у догматах. Усі служителі святого учення, - навіть ним ж вигаданого, - насильницькі ролі щодо носіїв придуманого ними гріха оправдовують своїм боргом перед приписами учення, аби зняти із себе відповідальність та звинувачення у вбивстві ворогів учення непримиримого до його ворогів. Клірики остаточного для історії учення подають себе як руку Бога чи покірливого виконавця приписів обіцяного ученням спасіння; яких не можна критикувати за проявлене ними самовільство на ролях катів; провідники зони щастя представляють себе як мучеників і страждальців у виконанні героїчних чинів свого служіння з очищення світу від міфічного зла. Робота катів не лише компенсується, як ще й винагороджується солодким чуттям безвідповідальності, звітувати за яку мають хіба що вищі у ієрархії провідники учення, яке не має за собою і крихти сумнівів у його святій надійності утримання смислів світобуття.

Масі уцілілих у боротьбі за торжество месіанського учення щастить стати не знищеними у тій боротьбі ворогами тому, що уцілілих вже як рабів переможці залишають собі для наїдку й подальшого визиску. Середовищем виживання у зоні є лжа, імітаційна згода із переможним режимом, виконання дисциплінарних уроків і норм хіба-що на рівні ритуалів із лояльності. Вигодоотримувачі зони та конвойна служба настільки буває переконаною у непорушності своєї перемоги, що повстанців проти режиму звинувачує навіть не у причетності повстанців до свободи, а у зрадництві тюремному режиму як норми. Проте руйнування режиму несе не так пасивне дворушництво пастви, як передовсім втома провідників ідеологічного учення саме від ідеології учення, що вона заважає вождям пірнути у плутократичне збагачення приватне за рахунок відкидання вищим кліром своїх душпастирських наставницьких зобов'язань перед паствою. А тоді, у подібних випадках впадання ідеологічних вождів у меркантильний мирський матеріалізм, - то вже або паства у інерції своєї віри висуває пропозиції обійтися без ієрархів з пониженою святістю, або для підвищення своєї святости ієрархи віровчення у рухові контрреформаторства заходяться повертатися до витоків віровчення. Олігархи відкривають друге дихання у рухові комуністів.

Об'єктом для руйнівної зі сторони тоталітаристів атаки є не так перетворення на руїни ворожих поселень, як йдеться про руйнування конструктивних суспільних стосунків, - аби вже з цього розпорошеного на атоми матеріялу безладу та вже колишньої людяности зводити міцний порядок примітивної диктатури. Коли твірним чинником континуума європейської культури не дарма вважають ціновану там особистість людини, - суверенности, гідности, творчим можливостям якої надають вимірів такого собі мікрокосмосу, - то атомарною одиницею зони є переляканий чоловік, який перебуває у стані спантеличення, розірваних соціальних зв'язків вертикальних та горизонтальних, буднями якого є війна проти тих усіх від яких йому йдуть чи ввижаються загроження. Суб'єктом зони одномірности є маса збита до купи навіть не гуртовими підсвідомими страхами, а зовнішньою штучною дисципліною острахів одержавлених залишитися цій колишній людині наодинці з острахами вже приватними. Гвинтик зони не є потрібним ані собі, ані всередині зони, ані поза нею. Він не тільки є замінюваним без проблем, а ще й зненацько замінюваним без усяких побивань за жертвність його послушенства. Енергетикою зони є продукована звідти назовні ненависть спричинена проваллям аборигена зони вже у власну нікчемість, на дні якої він намагається упертися вірою у власні забаганки і накинени йому казкові маячення.

Оскільки людяність у коридорах чи перспективах поступу у культури є невичерпною, то підвалини зони контролю зі сторони її вигодоотримувачів вимагають від них збудувати таку ідеологічну чи віроучительну затичку на тямю людини, яка б не тільки не дозволяла б своєму сповіднику оперувати знаннями та чи очевидністю фактів, а ще й робила б із пасомого вірного вже таку собі керовану кувалду, якою б автори накинутаго гіпнозу абсолютистського культу вільно розмахували як інструментом зміцнення їх усевладдя. Творцям зони потрібна інтеріоризація, індоктринація, інсталяція вигаданих ними містичних обітниць і фетишистських утопій елементарного змісту вживлених вже у мозок пастви, аби оживити те, що не має стосунку до предметности чи суперечить суспільному оздоровленню. На противагу власне винахідництву, то винаходом зони є смислове закінчення історії, а часто й докладені для цього практичні зусилля розору, у намальованій звабній картинці утопічній.

Коли самотнім пророкам, їхньою особистісною організаційною та розумовою енергією, вдається цілі континенти спокусити вірою у вигадані містифікації, - то вже не мають значення запізнілі дослідження тих патологічних розладів психіки вождів, які у свою чергу рухали святими вождями. Висунуте культове віровчення сильним є через слідування його масами. Хоч самі вожді не ховали свого презирства до маси. Вичерпність обов'язків якої, як необхідністю слідувати вождистським начертанням, включається до змістів учення. Несприйняття і відмова від сприйняття фактів, які розходяться із гуртовою ментальністю секти, - не залежать від рівня знань і освічености будь-якої одиниці сектантського членства. Повнота життя якої вичерпується відданістю секті, тоді як вершиною нещастя може бути саме вигнання із секти. За недопущення свого дисидентства щодо цього місця, де віруючий має повноту своїх призначень, - він готовий заплатити своїм життям. Не кажучи вже про його готовність відняти життя у противників віровчення. У зоні не може бути незонівського, позазонівського, антизонівського світосприйняття. У зоні навіть її противник не є її ворогом. Не варто вглядатися у лиця членства зони, бо там нема обличчя. Справжній москвит звинувачений у антисовізмі пожаліє перед виконанням вищого вирок захисту атечства лиш за те, що Органи не зробили цього раніше; той, кому якось поталанило вислизнути із камери, повернеться туди від ностальгії навіть під загрозою розстрілу за втечу; слідуватиме положенням, які надруковані у свіжому офіціозі. Подібно до того, як у банді її чергова вдала операція вітається, не може бути засуджена як дійство протиправне, - то й у зоні насильства, обману, паразитарного проживання чужим коштом кожна її вдала операція вітається, у штики стрічають там всякі відхилення від виконання означених призначень зони. Жертвам москвитства годиться розраховувати не на співчуття до них зі сторони москвитської маси, а - на ентузіазм робітників тилу та вже на штикову атаку бійців фронту москвитства. Поза те, що зона є власне антисуспільною, у ній антисуспільним злочином є відмова від служіння їй.

У середині режимів тотальної ідеології нема розподілу на правих чи винуватих, тому що весь режим тоталітаризму перебуває на стороні злочинного глумства. Усі, кого числять страждальцями від опресовування режимом, є його призвідниками; усі, кого вважають ініціаторами режиму, також є вбитими ним же.

Коли маси не лише мовчали у відповідь на змову облесників чудесами, а ще й кидалися на антирежимних противників обітниць усього лиш за ціну зменшення мордувань від режиму чудотворців, - то подібний вид оплати за жертвність можна визнати найбільш ощадливим, а то й прибутковим, порівняно із заробітком відповідно до трудових внесків.

Та сама метода примусового перероблення пацюків на нищителів, що харчуються виключно собі подібними, застосовується і для селекції запроданців, які не лише ефективно проникають туди, куди колонізаторам не доступитися, але останні заощаджують ще й власні сили нападу, сприяючи під'яремним винищувати один одного, - що й звільняє колонізаторів від відповідальності, дозволяє вказувати на провини самих жертв та марність скарг на кривди завдані колонізацією.

Порівняно підвищений ступінь визиску, який московські наїзники улаштували для окупованих ними, міг викликати спротив лише зі сторони народів які багатіли із власної праці, але еліта орієнтована на грабунок свого народу охоче перероблялася на запроданців у бажаннях підвищити рівень грабіжництва так, як це було заведено у Московії. Московські утиски й нагінка на колонії суперечливо призводила до переродження невдалих захисників своїх батьківщин вже на місцевих погоничів на службі великодержавству. Успіхом московського загарбництва є передовсім вміння дозволяти місцевим запроданцям видирати додаткову данину із окупованого імперією народу, а водночас не видирати до метрополії цей приварок кормління як годящу плату за забезпечення й тривалість колонізації.

Першочерговою та завершальною жертвою нападу московського загарбництва є юрмище самих москвитів, які спершу завалюють здобич, а у інші часи змушені займатися самопоїданням, - на разі як вільні люди і народи не дозволяють собі бути наїдком означених мисливців. На відміну від європейців, які свою грабіжницьку колонізацію домагалися виправдати псевдоаргументацією посилян на расову та культурну неповноцінність поневолених ними народів, то московські імперотворці щасливо переробляють на рабів навіть своїх одноплеменників. Проте ходять у атаки та пантрують колонізованих не царі та сама номенклатура, а саме московська маса наглядців та переселенців тому, що вожді імперії просто змушені, задля втримання народів і територій, змушені ділитися здобиччю із своїм військом, яке у відповідь не може не ділитися своєю любов'ю до своїх воєначальників. Вигодами під'яремної московського сонмища, яке пишається дзенькотом своїх ланцюгів, є те, що воно розселяється серед обсаджених ними народів не лише на посадах начальницьких, а ще й як носії помосковлення і великоросійського місіонерства.

Поразку отриману не лише від нападу, а й від самого існування тоталітаристів, злочинно намагалися виправити перемогою через домовленість із тоталітаристами. Агресію тоталітаристів долають єдино зрозумілою їм мовою аргументів що звучать на полі бою.

Знищення жертв їхніми ж руками включає різноманітні прийоми. Якими бувають: розпалювання розбрату у таборі противника й нацьковування один на одного тих, які розходяться у нав'язаних їм непорозуміннях; заохочення жертви до вступу у військо завойовницької навали з тим, щоб перекинчиків винагородити часткою здобичі від нападу вже на наступну жертву; розрахунок із донощиком якимось процентом лахів здертих із викритого ворога народу і відступника; залякування жахами хаотичного і нібито безпричинного терору, аби уцілілі самі себе стримували у запитах на спротив та повстання, самі цензурували своє вільнодумство, самі приставали на світогляд зонівського бандитизму; своєрідне підвішування жертви на гачок зібраного проти неї компромату у спровокованому переступі, або ж примітивний підкуп, щоб таким чином ця агентура служила; глорифікація мучеників; підміна тям вже на віру у чудеса. Проте ставка на запроданство є не ощадливістю агресорів, а свідченням браку у них своїх сил і корисних для загалу пропозицій.

Підприємець, який організував виробництво, хоч і не гарує за верстатом, але отримує свою частку прибутку із виробничого процесу згідно своїх організаційно-творчих внесків, а верстатник, в свою чергу, хоч і не організував виробництво, але отримує свою частку прибутків із виробничого процесу згідно своїх виконавчо-трудоових внесків, - себто ані найманець не є нахлібником, ані орендатор праці не є паразитом-експлуататором чи осоружним крадієм додаткової вартости. Й навіть за більш жорстких умов суспільного розподілу праці, коли суспільне виробництво являло собою театр обміну грабіжницьких походів одних спільнот чи груп вже супроти інших груп чи спільнот, то силуваний до праці раб, переважними внесками якого й створювався продукт виробництва, внески якого до виробництва продукту переважали ті внески рабовласника, які вичерпувалися виключністю організацією насильства над рабом, - не був виключно потерпаючою стороною, бо частину виробленого рабом продукту, хоча б у вигляді харчового пайку, як не у вигляді забезпечених прав раба та інерційности рабств, рабом же й споживалася на свою приватну рабську користь тоді, як рабовласник стримів до визиску рабів у тривалому часі. Коли рабовласник не усе загарбане ним споживає, бо змушений розраховуватися із жертвою свого насильства та грабіжництва хоча б для підтримки животіння раба задля того, щоб продовжити подальший визиск раба, - то можна казати, що й система рабства дає натяк на еквівалентність обмінів у подібній нелюдській організації суспільного виробництва; коли раб присилується до занять, які йому були б непотрібними як людині вільній, то рабовласник потрапляє у ролі творця й відповідні прибутки рабовласника-експлуататора стають навіть виправданими так само, як і пайка та ролі раба для останнього набувають виду вже його профіту у подібних аномальних суспільних діалогах; коли навіть систему рабства та brutальних пограбувань одними людьми інших людей же можна кваліфікувати не лише як експлуатацію рабовласників на свою користь рабів, а як систему експлуатації вже зворотної направлености, тоді другорядними стають деталі потрапляння у рабство чи через зовнішню силу, чи добровільно. Так само як збір данини рекетирами є не односторонніми вигодами, а взаємовигідним обміном послугами у захисті від інших рекетирів, то так само й баронам платили податі селяни за захист від подібних же грабіжників. Так само й мазохісти творять органічне взаємодоповнення із садистами. Так само й безвідповідальністю торгують, а не здають її безкоштовно тим, хто береться бути відповідальним ще й за подібного гендляря й вирішувати долю добровільного раба. Так само й бандитське угруповання є тим видом підприємництва у вчиненні злочинного, у якому і пахани й шістки задовольняють свої потреби згідно своїх внесків, а не є виключними страждальцями подібного кримінального бізнесу й іншорядними стають питання про втраплення у банду а чи з внутрішніх покликань, а чи із несприятливих для нормальних людей обставин загублення понять моралі та права. Так само й колонізовані сателіти імперської агресивности не лише є жертвами, навіть тоді, як дійсно доводиться платити втратами у борні проти нових жертв спільного набігу, але й втрата учасником набігу свого відношення до сторони права компенсується трофеями здобичницькими за перехід на сторону протиправну, особливо тоді, як віддача власної свободи на користь організатора імперського експансіонізму оплачується відніманням свобод та майна від новопідбитих жертв імперії, коли із своїми жертвами організатори жирувань із жертводавства розраховуються коштом втягнення у подібну кампанію нових жертв. Запроданці власних свобод та прав на користь організатора бандитської кампанії не лише є жертвами та потерпаючою стороною у гоні кримінальности, але ще й є експлуаторами та зискувачами із подібного підприємництва. Учасню у імперському набігові на чолі із метрополією запроданці, що обрали свою долю у протиправному бізнесі, є ще й експлуаторами метрополії, яка змушена розраховуватися із учасниками банди новодобутими трофеями. Колонії посередництвом метрополії реалізують комплекси своєї латентної агресивности. Коли обставини є продукцією людських свобод, тоді доля тих, хто запродає сторонньому насильникові власну права, відповідальність, гідність є рішенням самих запроданців, провини за яке не годить перекидати на незалежні обставини.

Намагання жертви насильства зберегти своє життя за умов насильства над нею, внесення зерен життя у вирву загибелі, виживання у контекстах та логіці концтабірної смерті хоча й не може не бути легалізацією концтабору, але подібна згода із забуттям власної свободи не обов'язково не залишає шансів на повстання проти насильства вже за імовірно кращих нагод, принаймні запроданство робить логіку смерті вже не бездоганно чистою. Право на користання зброєю смерті не лише рівняє усіх учасників подібних змагань, як подібне право заслуговує лише той, кому воно є по його силах, тоді як любителі життя саме на ньому й спеціалізуються навіть в умовах свого програшу смертоносним супротивникам, себто не можна одномірно спокушати героїчними чинами тих, для кого загибель не перевищує потреби виживання навіть за ціну адаптації нелюдяности та неправд. Проблема яничарства на користь наїзників дійсно не має однозначних розв'язань, бо задля радикального усунення означеної проблеми - не треба було програвати наїзникам.

Запроданство, як зрада власній свободі й власних побратимів та перехід на службу нападникові, є нормою у тій організації нападу, де із жертвами нападу розраховуються трофеями, що їх мають здобути із нових об'єктів нападу за участю та підтримки вже сталих запроданців. Енергетикою актуального запроданства є ресурси потенціальних запроданців. Запроданство це операція втягування у піраміду навали тих її союзників, жертвна участь яких у навалі обіцяє бути прибутковою на разі здобуття здобичі із тих новочасних переможених, запроданство яких заміряється бути відшкодованим прибутками із ще новіших жертв навали. Запроданство могло б бути самогубством щодо власних свобод, коли б прибуткам із тої власної загибелі не були б цілі та практичні заходи на винищення життя у середовищі ще не втягнених у пробій до загального небуття. Запроданство це оплата власними потерпаннями участі споживача тих потерпань вже у реалізації латентної агресивности сторони тих потерпань вже на сторони навсібіч. Не лише вибитий ворожою силою програш й вимушена поразкою покора підкорювачу, а ще й самовбивчий перехід на сторону нападника може бути прибутковим трюком для нездатних жити власними силами, коли статус жертви відкриває їй долю участі у бандитському перетворенні на жертву вже й довкілля сусідів. Запроданство це мазохізм насолоди власним стражданням викликаний садистськими натхненнями мордувань вже інших жертв. Запроданство це та ступінь демонстрації лояльности до сваволі насильника, яка витрати упадання перед його апетитами має довести вже до активної участі у прояві та організації тих апетитів на чуже. Запроданство це парадоксальна спроба жертви само собою перетворитися вже на ката ціною посилення власної жертвовности на користь ката собі самій. Офірні ресурси запроданства є радше його внескам на залучення вже ресурсів зверхника на спільну справу нападу на нові жертви, коли вже запроданець паразитує не лише на власній ницости, а за участю хазяїна може отримати від нього ласку познуватися вже й над новими жертвами союзництва у агресії. Запроданство це компенсація ганьби гніту над собою не лише зі сторони споживача, а це ще й додатковий прибуток від ще більшої ганьби знущань вже над ще більш упослідженими. Для тих хто не належить собі запроданство на користь насильників є не зрадою власних свобод неіснуючих, як за сприянням насильників є відкриттям у власних існуваннях потенціалів та фортуни бандитизму.

Зрада своїй підметности у обмін на участь у банді є тою якістю долі, яка вповні має бути віднесена до прикмет тоталітаризму. Служіння добру набувається, вірогідно, не без проблем, проте відмова від того заняття успішно дається лиш для тих, хто йому й природно не належав. Комунізм та зону концтаборів неможливо зрадити учинивши тим самим щось непристойне, бо сам концтабір без усяких обмовок є суцільним безпросвітним злом та непристойністю для власне людей; у зони не може бути її зрадників, бо сама зона є зрадою свободі; негативізм щодо зони тотожний відновленню тої свободи, яка лиш тимчасово буває понівеченою з боку зони. Організатори режимних зон нового порядку дурять себе та інших, коли вільних людей, а чи навіть силованих зеків зачисляють до відданих режимній справі, бо для людей служіння зоні не може бути нормою навіть у самопереконаннях віри.

Як для логіки культурного розвитку, так і для її творчих авторів відмова від попередніх станів знань та точок зору заради та ціною переходу до більш досконалих відкриттів є гідною справою, оскільки це уточнення відомого робить відоме вже окремим випадком відкриттів, - на відміну від ситуацій коли піддається перегляду норма саме у цілях виходу вже до станів ретроградних та відпрацьованих. Тож у обставинах прогресу, коли усякий крок є як не обов'язково доладним, так є пропозицією на доладність, навіть відступництво та ревізія актуальних знань, чесне зізнання у їхній помилковості перед викликом знань досконаліших є справою корисною; так само як злочинним, а то й помилковим стає усякий крок у напрямку не туди куди треба. Усяка зрада у середовищі злочинних режимів є домаганням відновити здоровий стан речей. І даремно тюремники гудять усякого втікача звідти за нечемного зрадника, розраховуючи на вдячність ув'язнених за непорушність тюремних порядків.

Демонстрація нападниками своєї практичної перемоги над жертвою насильства може бути образою та ганджем для невдахи лише у вимірах фізичних, оскільки ж людиною є ще й те, що людина гадає про власні натхнення та перспективи наявного серед можливого, то згадане поневолення перетворюється у зраду не лише фізичних, а й духових свобод жертви агресії тоді, коли лузер зазнає на доданок ще й фіаско у царині смислів та чуттях відваги, коли добровільно береться обслуговувати запити до нього з боку поневолювача, коли нещасливець береться дурити не лише свого зверхника у вірності йому, а дурить ще й самого себе, виставляючи своє рабство на корись уярмлювала вже як власний замір, задля виправдання своєї фізичної поразки, коли сам бранець неволі вступає у банду з охотою на ті чужі статки нових жертв агресії, якими нападник береться винагороджувати свого сателіта, коли перетворений на бандита лузер свою здобич вважатиме відшкодуванням та компенсацією за запроданство своїх фізичних та моральних свобод, відігравшись на нових жертвах у потоці наростаючого бандитизму на підбиття та присвоєння нещастя. Зраду відповідальності перед власною свободою марно надолужувати безвідповідальними знущаннями над свободами вже нових жертв бандитської навали під орудою організатора банди, чи тою демонстрацією відданості останньому, яка б перевищувала цінність власних змарнованих свобод. Запроданство це переконання у достоїнстві буття знаряддям у руках завойовника, аби тою облудою згніченого сумління подолати факт свого рабства учиненого власною волею упадання перед чужою неволею. Хам це той, який запевняє себе, що він сам би хотів учинити собі те, до чого його призвів поневолювач, коли раба перетворив на розпорядника насилля вже над іншими колами мертвих для свободи.

Розуміння подій та створення відповідних законів метою має управління тими подіями, й хоча суцільні знання та вміння згодом виглядатимуть спрощеними, а то й відсталими порівняно із наслідками невпинного їх вдосконалення, проте саме виразний розподіл справ на добро чи зло, на законне та злочинне, на біле чи чорне - не може не бути успіхом розуміння справ. Тож осуд запроданства у тактиці згодом, вже у стратегії, може отримувати відмінні оцінки. Так масований перехід московських творців білої імперії на сторону розвитку тої імперії вже у червоному її забарвленні стає стратегією виживання московського імперіалізму на часі зрадницьких же його метаморфоз вже у подобі демократії. Подібно й діяльна запроданська участь малоросів навіть у війську переможних поневолювачів могла стратегічною метою мати накопичення сил повстанських.

Задля потрапляння у зону потрібне не пристосування до неї зі сторони тих, хто заради неї зраджує своїм правам і свободам, аж зона неволі стає привабливою коли її призвідники потурають запитам усіх ще не дозрілих до зони. Зона лише віншується запроданством її жертв, а починається вона із запроданства її творців, які удавано зраджують цільовим призначенням свого диктату і за громадські запити видають свої утопії. Дорогою до концтабору є вміння деміургів зони постійно маневрувати на межі реалізму, награно поступатися догматами своєї психопатії, йти на компроміси із своїми майбутніми жертвами. За права народів москалі просторікують тоді, коли вони у відповідь доста ще не озброїлись.

Від самого початку у авантюристів, які націлилися зламати риштування суцільної культури задля переведення її під облудну шкаралупу завершення історії, не вистачає задля цього сил та ресурсів - саме з цієї причини. Тоталітарний прожект, об'єктивними умовами якого є таке розбалансування соціальних відносин, виходом із кризи яких стає затребуваність простих і вольових рішень на інтеграцію, - ще й потребує для свого успіху не лише тих його ініціаторів, які у цілях свого усевладдя силою нав'язуватимуть свою волю жертвам, але й участь останніх, яких додатково до терору проти них а чи обкрадатимуть на смисли, або на заміну обіцятимуть участь у розподілі здобичі із вдалого походу. Не зважаючи на залучення усіх подільників загарбницького поступу зони до її уявних успіхів, усі піддані зони, включаючи і її вождів, є співучасниками злочину із заміни свобод вже на регламент зони. Коли тотальну тюрму вважати станом ненормальності, - а це суперечить історії глупства та життя у шорах сповідання культів адаптованих до традицій, - тоді у ній не може бути переможців, бо навіть щира віра у достойність односторонніх химер ще не перетворює їх на життєдайність. Мільйони людей, які обміняли стандарти свого окультурення у свободі саме на пересічне виживання у зоні у спосіб служіння на посадах різної віддаленості чи близькості до катівства, - є винними у злочині тоталітаризму. Відносно тоталітарних режимів правими є лише ті, які борються із ними, а не відшукують кмітливих розважань на виправдання своєї співпраці із злом, коли посилаються на рятування свого життя з обіцянками використати його у повстанні антитоталітарному колись, якось, у слушний час. Звичайно, життя своє та ближніх кожна людина зобов'язана леліяти, проте спекуляції на замірах чи мірах використання смерті не повинні спотворювати норми життя у свободі. Стосовно своїх режимів, то колаборантами, виходячи із стандартів вільного суспільства, є усі мешканці совСоюзу та нацистської Німеччини. Навіть у країнах, які військовим насильством втягнуті були до мирного союзництва із нацистами, громадяни вітали своє зрештою здійснене звільнення від окупації; тоді як маси малоросів будуть лити сльози розпачу, коли Московія змушена буде витіснитися геть з України.

Запроданство, - з відмовою від власних прав генерувати власні життєві цінності замінені вже на служіння загарбникові за ціну допущенням ним запроданця до розподілу здобичі від обопільної навали на нові жертви, - це запроданство має психологічні причини обумовлені означеною участю у бандитській кампанії. Оскільки московські колонізатори допускали малоросів до учти колонізації лише на других ролях, - то й затруєння малоросів на відданість тій імперії, яка ще й зробила малоросів першою жертвою імперії, є затруєнням меншим порівняно із власне великоросами. Свободолюбство і гідність українців є недостатніми для стандартів правової демократії, оскільки країна просякнута не лише поселенцями, але й малоросійством, яке жирувало із ролей молодшого брата у визисковій ресурсів та народів імперії, включаючи до податної імперської людності й малоросів.

Диверсійними загонами нападників у тилах об'єкту нападу є ті, які закликають до замирення із нападником замість перемоги над останнім, які збагачення на окупацію обмінюють на заощадження сил і життя бійців спротиву окупантам, які надіються на гешефт із свого похорону.

Ті, які співробітничать з окупантами, виправдовуються, що своїм посередництвом вони намагаються врятувати у зоні окупації те, що можна ще вберегти від окупації. Проте ці посередники транслиують саме встановлення окупації на ще не добитих нею її в'язнів, - а не зворотній зв'язок лояльності та згоди жити у ярмі.

Співпраця зі окупантом а чи за мотивами особистісної вигоди, а чи із бажань ототожнити це з вигодами для загалу самих окупованих, а чи у цілях послаблення тиску окупаційного, а чи вже із функцій запроданства які на часі задовольняють окупантів - є характерні для країн і народів, що вони не остаточно затратили свою суверенність і мають потенціал вигнання тимчасових наїзників. Сторіччя окупації мають для України серйозніші наслідки: малоросійство є більшим окупантом від власне окупанта, перетворюючи українську свободу у саму лиш візію. Наше визволення потребує війни громадянської.

Однак, серед запроданців, які подалися у услуження нападнику й свободу свого народу обміняли на ті срібляники власних вигід, заплачених агресором за насилля над поневоленим народом зі сторони означених перекинчиків, - треба розрізняти: тих активних любителів чужого атечества, для яких напад агресора був лише допомогою у реалізації їхніх бандитських планів панування над своїм народом та, окремо, - тих яничар, для яких колаборація із агресором відбулася реакцією виживання під тиском поразки завданої інтервентом. Саме тому запроданці, що переметнулися у стан обслуговування домінуючих поневолювачів, порівняно із останніми демонструють ретивість у виконанні завдань колонізації, бо навіть щирі виконавці волі імперіалістів перебувають не лише під підозрою, а є покійниками у відпустці, тимчасово живими, вони стануть відпрацьованим матеріалом на часі виконання покладених на них призначень юди. Бо ті, які зрадили перспективам свободи свого народу, поготів зрадять і свавілля гнобителів. Не лише помилкою, а негідництвом є оправдання служінь поневолювачеві як буцімто екстремального прийому збереження зерна для майбутнього посіву свободи від займанщини. Поступливість насильникам не завжди є варіаціями поворотів і розворотів на шляху до перспектив поступу.

А коли Край український є під п'ятою якоїсь імперії, то визріває дух української волі та права у представленні його уцілілими. Лише у синдромі безтямности, себто у самопереконанні, що справу єднанелітства зроблено безповоротно, московити можуть обвинувачувати українців у зрадництві чи служінні ненависному Заходові. Навіть запроданство має термін його збереження, поза який воно стає отруйним. Серед українців бувають зрадники, але серед зрадників не може бути тих, які не можуть бути українцями. Бо аксіомою, понад усі часі та обставини місця, є незмінне перетворення кожного українця, включаючи туди усякого й навіть ще не живого чи вже полеглого, саме – на повстанця. Українця, з волею до свободи власної та батьківщини, - не утилізувати. Не упослідити. А коли вільний громадянин країни не з'явиться знічев'я, нізвідки, без зусиль змагання за самостійництво, - то золотим фондом повстання є ті, які зусиллями власної відповідальности віднайшли у собі сили добиватися волі навіть у обставинах поневолення.

Координацію між націленими на добро власними життєвими зусиллями та запитамі загалу у тих же перспективах слід розширювати до організмів: своєї сім'ї, справи покликання, рідної нації й далі. Відповідальність за власну справу не може не бути критичною, певним чином, у конструктивних її аспектах, - бо згоджуватися із тим що без нас має місце так як воно відбувається, є не лише запереченням смислів буття особи, як є ще й потуранням повселюдному виродженню. У потребах недопущення похибок та наступу зла, задля виправлення огріхів, з метою пропонування догідних привнесень є важливим не стати інструментом тих сил, які експлуатуючи невігластво самозваного бійця проти недоліків, ведуть до стратегії порівняно ще більшого занепаду. Відповідальність за власну справу не можна не розширювати, потрібно удосконалювати якісно, - але не настільки, щоб співпраця із докільлям призводила до ущерблення ідентичности чи здоров'я самого пошуковця ресурсів поза зусиллями його власної праці; передача продукції власної творчости вже на користь ближнім також має межі доцільности й не має переростати у пограбування на виключний прибуток означеного докільля.

Не може бути поступок у відстоюванні території своєї батьківщини від зазіхань на неї зі сторони агресорів. Необхідно йти не лише на жертви агресорів, а й на їх покарання за вторгнення на нашу сторону. Реакція відсічі має бути більш ніж миттєвою з використанням більш ніж доступних сил спротиву. Відкритість до співробітництва не ходить далі від ознак запроданства попихачів та любителів атечества чужого.

Наростання ненависті до колективного Заходу, який на думку московців завинив у ставці московців на комунізм й наслідками має декомпозицію імперського зібрання, - лише нарощується на часі посткомунізму у Федерації й визріває практикою реваншу. Проте цей же час є максимізацією нарощення там вестернізації, коли заробіток останнього на колонізації ним московства обслуговує мілітаризм і експансіонізм не лише суто великодержавний.

Тоталітаристами організований суспільний устрій це той випадок конфліктного перетинання між собою аспектів одночасної належності людини і до культури, і до світу живих істот, - коли домінують інстинкти, а вимоги розумного залишаються присоромленими та залежними від тілесного виживання за будь-яких, переважно аварійних умов. Тоталітаризм це не лише досвід уціліти навіть ціною забуття гуманізму, аж це ще й власне організація із жертвовного відкидання людьми означених вимог своєї належності до запитів окультурености та здавалося б перевірених норм цивілізованости. Тоталітаризм це тваринна відповідь на кризові обставини дегуманізації.

Концтабірний контингент, вже за те що він потрапив до подібної халепи, - хибно вважати за негідних носіїв вимогливих призначень вільної людини, бо ті які здатні виживати у скрутні є більш витривалими порівняно із нормальними людьми, дражливо й адекватно реагуючими чи то на сприятливі, чи то на несприятливі виклики. Гвіздки б робити із концтабірних насельників які мають притуплене реагування чи то на добро, чи то на злочини. Й саме на цьому нерозрізненні смислів, на хаосі, на нечулості й тримається будівля зони. Жертвам, вони ж актори тоталітарної драми, однаково з якої сторони колочого дроту стоять: а чи у кількості зека, а чи у якості вертухая. Критичні воання зі сторони розуму запаковують насельники зони у міцну коробку фанатизму звідки не чути стлумлених голосів сумління, а замість забутих таким чином традицій моралі та норм соціальности керуються концтабірники тими інстинктами виживання, перед якими бліднішає поведження навіть у прайдах м'ясоїдів. Метиковані виживання у дикунських стихіях дисциплінарної зони забезпечене трупами підім'ятих під себе тими, хто спромігся уціліти ціною зради ближнього за ціну відступництва власній гідности. У концтаборі нема тих які потерпають, бо там є лише ті які кваліфіковано обслуговують конвеєр смерті. За організацію концтабору відповідають ті, які у ньому вижили після вбивства тих невинних, за умов життя яких концтабірники не вижили б. Звичка до унормованої тюрми покоїться на шарах трупів із колишніх людей та понять права вирізаних та знищених тюремниками задля безпеки тюрми. Творці обширів насильства не лише насаджують моральні взірці нечулості однакової до затребувань чи то зла, чи то добра, - але ще й культивована за цими стандартами публіка сама собою породжує обставини здичавіння у адекватности тюрми.

Усі війни є злочином антилюдським, бо у них нівечать свободу, права, інтереси супротивника. Невинність участі у бійці, підтверджена посиленням на те що, першим затіяв колотнечу супротивник, бувають слухними не довше лиш як першу сотню років. Запорукою продовження зла війни є не самі мертві, які не постануть із праху, як – воління помсти за полеглих, яких вважатимуть героями спадкоємці війни, та – та психологічна травма людяности, яка уцілілих переможців переробила вже на асоціальних психопатів. Серед солдатів Московії, яка постійно розпухала у збиральницьких війнах, ніхто ніколи фахово на обіймався проблематикою реабілітації морального здоров'я та валідности ветеранів.

Намагання уціліти за усяку ціну й вижити на правах раба у спосіб пристосування до виконання наказів рабовласника із перероблення уцілілих у остаточних рабів не може не бути ресурсом потуги рабовласників. Ресурсом же перероблення уцілілих вже у вільних громадян може бути лише таке припинення можливостей уціліти рабовласникам у повстанні проти неволі, яке стає загибеллю неволі. Немає способів виживання під нагаєм московства, окрім як через фізичне знищення Московії, себто через здобуття її колишніми під'яремними народами своєї самостійности і прав життя.

Розподіляти усіх учасників системної тюрми на безневинних жертв, яких має виправдати їхній програш тим організаторам тюрми, на яких перекладають усі провини за їхню перемогу, - то це є продовженням тоталітаризму через відмову бачити правоту лише поза тоталітарною зоною. У зоні нема правих та безневинних. Зона є не альтернативою з полярною валентністю проти полюса свободи, аж зона взагалі не може мати оцінок на якусь вартісність. Зона належить потойбіччю антилюдяности, антиісторії. Зона, як абсолютне зло, не має права змагатися із свободами. Зона, як зло без меж, підлягає цілковитому небуттю.

Даремно ті, які у спосіб пасивного усунення від злочинних викликів режиму одномірності вижили, а той у тих же цілях пішли йому на самовіддану службу, сподіваються на подальші заслужені ними своїм подільництвом гарантії свого виживання. Вони у наступному ешелоні підуть у топку розпалення ошасливлень світу тими абсолютистськими вимогами, які не можуть мати узгоджень із потребами реальності. Чергову порцію ворогів серед уцілілих дворушників не лише шукатимуть, а й знайдуть. Самневаючихся, як суб'єктів непевності, необхідно заперти у концтаборі. Зрадництво свободам і правам не оміне свого виправлення під стандарти свободи саме у спосіб походу на плаху тих катів, які відправили туди передуючих їм катів, - аж поки вони не похарчуються один одним до решти.

Так само як любителі простих асоціальних рішень починають, а саме, зі змови підпільної проти реальності, то так вони й закінчують через антидобір у підступництві, але вже одного вождя проти іншого. Коли у суспільствах, де вимірюються реальні цінності, кар'єру роблять через пропозицію винаходів на користь клієнтів, то у зоні апаратчики від влади збирають один на одного компромат щоб просто вбити менш вдалого конкурента. Хоча поведінку вождів наближених до стрижня зонівської влади й відповідні мотиви їхньої політики з утримання влади, пов'язаної із утриманням ними свого фізичного життя, позначають як манію переслідування, - проте вожді діють тверезо, прагматично, ще й хижацьким інстинктом у захисті своєї безпеки, а організований терор з винищення підозрілих і відданих не є стихійним.

Не лише для тоталітаристів, але й у критично небезпечних для усіх нападників умовах заподіяної війни складні з правової сторони докази провини жертв нападу просто й невимушено замінюються вже на вбивство тих хто потенційно є зобов'язаним боронитися від нападників. Доказом провини ворога є його труп. Оскільки війни розв'язують для нанесення загибелі ворогові, то загибання жертви нападу у смерть і є оправданням війни націленої на оволодіння подібними ресурсами. Вбивства це радикальний спосіб залякування уцілілих, аби вони вже на совість самовіддачі подалися на служіння зверхникам терору.

Знищення усіх ворогів та очищення від усіх проблем, що перешкоджають встановленню доміантного кермування ордену святого абсолютистського учення, - породжують такі ризики провалля у реалізацію обіцяних чудес, за якими втрачається розуміння дійсного й не надуманого стану справ, а звідси стають невідворотними небезпеки втрати влади водителями до спасіння подаль від гріховної реальності. Тож вожді утопій та облесники мас мають бути не просто цинічними стосовно догматів та ритуалів своїх культових служінь, як поза імперативами учення вожді зобов'язані перебувати. Відповідно опозицію та ринок критики проти себе зі сторони недобитих ворогів метиковані й тямущі вожді мають не лише плекати й провокувати, а ще й насаджувати та регулювати толерантним терором.

Усевладдя компартії у совСоюзі тримається на зворотній підтримці його совітською людністю, лояльність якої є наслідком від отримання нею вигід базованих на мільйонах замордованих, що внаслідок планових чекістських чисток пішли із життя як потенційні вороги чи захисники влади не совітської. Совітські громадяни є остаточними отримувачами майнової вигоди від розстріляних як бувші та зеків відправлених на будови соціалізму як його майбуття. За своїм походженням нова історична спільність є стерв'ятниками, але час входження уцілілих у вже совітську нормальність, - яка є нормальністю з причин відсутності якоїсь іншої, - то й совітський нарід підпадає під підозріння.

Причиною звеличення начал колективізму є легкість висування підозри у злочині саме за ознакою колективної відповідальності, належності до класу чи інших гуртових розподілів у послідовності чисток з відходами трупів, - порівняно із точними доказами на учинення конкретного переступу реальними злочинцями.

Коли під вождівські підозри у неблагонадійності підпадає увесь корпус підданих, то можна вже не сумніватися у тому, що половина усохлого мозку вождя тримається на ниточці. Саме з цієї причини соматичної дегенеративності пацієнти добираються до посідань лідерських, бо у них є відсутнім усвідомлення небезпек, емпатія, тямущість.

Як представники культури споживацтва, - себто зайнятих не продукуванням додаткової вартості товарів, - то московці полюють за поживою та багатствами створеними не власними трудами. Аж у затратах енергії на ловецтво чи присвоєння чужої здобичі, то збирачі чужого як свого не гребують підбиранням падла та того що лежить без належного за ним догляду. А щоб доказувати правоту і права на ковтання харчів вироблених середовищем, то ці споживачі передовсім винуватять те і тих, кого вони націлилися запхати собі у горло. Політикою московства є виробництво ворогів, тобто тих кого можна спожити безкарно, а то ще й з чуттям виконаного обов'язку кари на зло. Тому у кваліфікованих стерв'ятників не може бути друзів чи союзників, бо їм треба харчуватися сторонніми статками. А коли трапляється важкувато віднімати чуже через спротив жертви, то московці будуть їсти самих себе. Перед московцями неможливо виправдатися будь-якою самовідданістю служіння їм. Більш того, ті підпомогачі які пнуться у перші ряди московського війська здобичників, саме й викликають підозру у тому що вони тим самим приховують вірогідно свою недостатню відданість справі усепоглинаючого експансіонізму. Усі перекинчики, зрадники, посіпаки що самовіддано прийняли сторону збиральництва будуть збирачами знищені у першу чергу. Зрадники власного покликання на заслуговують імені особистості. Московія тримається на підвалинах перемелювання там на порох усіляких нацменів, із яких виробляють питомих руських расеян. Прибульці та неофіти є підозрілими, бо вони дозволили собі ініціативи у переміні пана над собою; тоді як віддані не можуть мати коливань у дотриманні культових орієнтирів та вартостей. Даремно відщепенці сподіваються що пролитою кров'ю свого народу, з яким вони розпрощалися, то вони тим самим матимуть заслуги перед зверхниками зайдами. Бо віроломство не буває одноразовим, а неодмінно має продовження у плазуванні перед зміною обставин на користь ще сильнішого, - тож тих хто зрадив навіть себе, свою окультурену належність вже на користь нападника, може чекати лише безславна смерть саме від останнього. У кращому випадку любителя не свого просто позбуваються чи просто викидають сміттям як використаний відпрацьований матеріал. Перевертні є першочерговою жертвою тих гвалтівників, яким вони дарма пружаються догодити службовою запопадливістю. Найкращі кати набираються із місцевих, бо вони знають слабкі місця родичів, натаскані харчуватися родичами, а для тих кому вони служать, то рідними для зайд за природою і своїми за походженням ці кати ніколи не стануть. Тому усілякі інтегратори роблять ставку на зрадників із числа постраждалого у нападі на нього народу, наділяють недовірків високими посадами у війську прибульців, бо ці відступники будь із власної шкури пнутися, аби лиш вмотивувати своє ремство і відданість тим зайдам, для яких вони не можуть не бути підозрілими, як такі що своїй достатності вже зрадили на догоду домінуючому чужинству. У папці особової справи перебіжчика підкреслюють: склонен к предательству.

Не так протилежністю, як продовженням знаходження ворогів у своєму середовищі є зтягування до числа авторів імперії саме її жертв. Аби тим обілити питомих москалів.

Управлінським обов'язком кремлівських вождів є не лише потрошити підданих на права, майно і тямущість, а ще й посилати уярмлених у завойовницькі походи на поглинання вже нових невольників, які відповідають царям черговими бунтами ворожості до централізованої влади. Результатом цього симбіозу обопільної ненависті навзаєм є синергія нападу на подальших чергових наступних сусідів. Великі перемоги московського царства досягаються нульовою оцінкою життя його солдатів, згадка про яких буде у кращому випадку буде подаватися як героїка на подальше розширення московського царства нульовою оцінкою життя його солдатів. Консолідація резервістів до московського війська у розпалюванні агресивності до ще не підбитих народів улаштовується спецслужбами московців через провокативні теракти із жертвами у них самих московців. Ще більшою гординою московського царства є число винищених і убитих його солдатами людей і народів. У москалів невичерпні плани на винищення ними людей і народів життям яких харчуються москалі, а покласти край цим планам може винищення тих москалів які годуються споживанням упокорених ними народів.

Малопродуктивні спільноти прикметні фізичним відніманням на свою користь сусідських ресурсів. Й у цьому замішанні кордонів володіння щастить не усім відстояти своє. Ризики вибору між збереженням власного життя за умов чужинського на нього нападу й отримання від окупаційного режиму у винагороду це гендлювання своєю свободою вже долі невільника у втраченому домі видається, - порівняно із ризиками фізично постраждати, а то й загинути у протистоянні чужинському насильству у обмін на відстоювання тих понять своєї свободи, пам'ять за яку, можливо й не гарантовано, успадкують нащадки у нікому не відомих ризиках самих можливостей виникнення та існування спадкоємців ідеалів подібної свободи самоправства, - видається заняттям менш ризиковим тоді, коли як і запроданці, які у практиці свого рабстві зберегли за собою перспективи повстання у слушний час, коли як і мученики, які у візіях своєї волі відстояли норму знищення окупантів у тих же допоки не існуючих нагодах, обопільно відходять вже у вічність сподівань на ідеали своєї свободи тотожної суверенітету, коли усі невдахи у сполученні реалій та планів свободи зникають у нескінченості втрачених задля тих ідеалів самочинства вже фізичних потуг, оскільки нащадки не лише катів, а й жертв катів схильні рахуватися із власними егоїстичними інтересами, себто від попередників утилізують як цінність саме сировину ідеалів, вважаючи природною нормою факт свого фізичного буття. Не піддатися агресорам, а то й вмерти заради ідеалів своєї свободи, або ж загубити власну волю у обмін на долю запроданця й служника машині посилення власного рабства – є проблемою для тих, хто не здатен слугувати власній свободі. Сваюля, яка наснажується й харчується навіть помилками та руйною, цілком може позмагатися із свободою регламентованою знанням та відповідальністю за стан прогресу та гараздів у достатках. Талан коритися ворогам можна було б уподібнити вмінню абсорбувати об'єктивне, коли б не застерігати за людською сутністю вміння протистояти усім напастям, аж до принесення у жертву свого життя справам свого життя. Бо культура передовсім постає світом та світлом ідеалів. А коли щастя життя сприймати за трагедію його фізичної обмеженості, тоді у виграші залишаються сподівання на продовження життя вже у творах за життя досягнутих.

Недоля рабів мало кого цікавить окрім них самих, тоді як наступні покоління будуть жуїруватися акведуками чи очищенням від глитаїв та контриків. Для тих, кого нападники замірилися просто вбити, щоб загарбати майно цих вже колишніх господарів, продаж власної свободи офірованої нападникам у служінні останнім може видаватися прибутковим баришем, порятунком від порівняно загрозливішого. Способом виживання поневоленних в умовах рабства є виявлення відданості насильникам, відкритість в'язничному контролю, свідчення відсутності змов на повстання. Логіка втрати власної свободи та самоправности у цілях хоча б біологічного виживання послідовно веде до готовності до самопожертви не лише власних культурних надбань та особливостей вже на користь зверхника, а спонукає й до віктимних фізичних самовтрат на той самий виграш заброд. Аж окрім поневоленних силовими перевагами напасників існує публіка, яка нудиться своєю підметною атрибутивністю, не вважаючи цінністю свою приватну волю та долю, яка самохітно схильна задешево й ніпочім збутися своєї відповідальності за зручність вже слугувати м'яким членом у альфа лапах того наїзника, якому означені самогубці демонструють щирість любови у сподіваннях за це на порівняно вигідніші патерналістські дарунки від узурпатора; побутує маса, яка замість проблем свого розвою обирає зручність свого виродження на користь щирого пристосування до буття сировиною для інших; здрастує пасив, який рає від свого страдництва. Заради продовження хрумкання недоїдками зі столу для катів накритого коштом та забезпеченого даниною із жертв останні готові собі відтяти голову, що її мають лиш для хрускання.

Наслідками примітивізації у зоні є зіщулення усіх її ресурсів, аж на часі урізання залишків зона вступає у свій апогей самопоїдання, коли задля її удосконалення до ворогів починають відносити її догмати й письмо, критикують творців зони, ревізують її тюремну історію, коли загибель пожирає смерть.

Суспільство прогресує від підприємницьких доходів та підвищення заробітків внаслідок підвищення продуктивності праці; виробничою кризою стає падіння винагород приватних, громадських гараздів; монополія пов'язана із неринковими й не конкурентними заробітками від нав'язування краму який не задовольняє вільний попит на нього; у недемократичних спільнотах починають домінувати процвітають репресивні органи; за авторитаризму вже й силовикам із катями недоплачують; диктатура формується винагородою у спосіб послаблення репресивної кари навіть для її виконавців; за тоталітаризму концтабірного типу проїдають вже й пайку тих, хто катує самих катів; а за ладу кретинізму його насельники мріють у самих себе відняти вже й навіть свої фізичні існування.

За прикладом усіх нападників московити обложеною ними країну підбивають за допомогою місцевих зрадників, яких агресори піднімають із низів на місця знищеної місцевої еліти. Навала на країну бандитів зовнішніх резонує із розгулом бандитів внутрішніх, на яких нападники спираються, обмінюючи поміч мафії у окупації на вже легалізацію туземних кримінальників та допущення тих до адміністративних посад на окупованій території, оскільки у агресорів може вистачає сил на військову перемогу, але не на організаційне налагодження визиску завойованих земель. Особливо щастить нападникам коли їм вдається ще й улаштувати конкурентні змагання між потенційними запродавцями з метою улаштування кризи у стані обложеної ними цитаделі чи цілої країни на яку вони напали. Вміння місцевих зрадників впоратися із поневоленими туземцями краще від прибулих поневолювачів оплачується останніми через повноважний дозвіл запродавцям збирати данину на користь імперіалістів, які присвоєння запродавцями частки із данини розглядають як прийнятні для себе витрати на комісійні за службу колонізаторства. За найменшої загрози послаблення постійно зростаючих зусиль імперії на ментальне ковтання захопленого силою та унеможливлення повстанських рухів визволення від імперіалістів, - то останні зрізають недостатньо контрольованих запродавців та замінюють їх на більш догідливих. У запродавців, які із босоти стали псевдопроводом колонії, незмінно жевріє бажання на збільшення своєї частки із данини метропольної, коли протиріччя між своїм служінням імперії та своїм же зображенням ролей проводу колонії перепродавці та яничари починають доповнювати як ремством на надмірність апетитів метрополії, так і імітацією отаманства у антиімперському повстанні. Оскільки ж імперські посіпаки із числа крадіїв на чільних посадах імперської бюрократії не є і не можуть бути елітою, то реальні загрози їхнім нагодам продовження обдирання колонії становить саме визвольний рух колоній, а ризики залякування метрополії перспективами повстання вичерпуються підкресленням незамінності ролей посіпак імперських ляльководів, аби ті гарантувала своїм маріонеткам їхні чини. Для визвольних рухів небезпеку становить навіть не чужоземна навала, як чужоземні осадники, а передовсім тутешні запродавці при колонізаторських портфелях. Сподівання на те, що запродавці на посадах колоніальної адміністрації можуть бути хоч якось корисними у антиімперському повстанні є для успіху останнього просто вбивчими. Московські поселенці, які своє тіло перенесли в Україну, люблять її як споконвічне; малороси, які свою душу віддали Московії, Україну ненавидять з тої ж причини.

Подолання супротивника у війні проти нього отримують на полі бою перевагами технологічними та за неодмінною участю обставин удачі. Проте найбільш ефективним інструментом, до якого за усіх часів і народів зверталися учасники бойових дій, була атака на біологічні потреби тої ворожої сторони, якій обрізали доступ до харчів, підривали кормову базу воєнних ресурсів господарювань ворога. На бойовищі противника лише завалюють, а вбивають його через відбирання у нього грошей та їжі. А тому функціональним призначенням малоросійського олігархату є гарантування ним безпеки труби, по якій московити переправляють на Захід вкрадені ними від народів сирівці, аби за отримані подібним способом доходи мати можливість успішно обстрілювати Україну та утримувати у зоні визиску означені колонізовані народи за їхній же кошт.

На місце зайд норманських приходять монгольські, потім литовські, польські, німецькі, московські, а людність знай собі лиш пристосовується до використання чергових зверхників аби ще й вижити. І ця безпідметність, відсутність власної влади у домі батьківщини, де як господарі порпаються заброди, спроби заробити на жертвовному служінні поневолювачеві – стають тою рисою національного упослідження, у якій тонуть визвольні змагання. Небажання панувати у національному домі може бути специфікою лише його небудування. Устійнене перебування нації на стані проекту відповідно гарантує їй стани сировини для будь-чийого нахабства.

Подібно до пса, який з усіх сил намагається сподобатися своєму хазяїнові, малороси упадають перед будь-якими витребеньками зайд не лише для того, аби своєю запобігливістю усунути підозри у зрадництві обраного малоросами собі чергового господаря й уникнути від останнього кари як необхідної подяки для тих, які зневажили навіть свою самоправність, - а ще й тому малороси зраджують тому порожньому місцю де вони як люди мали б плекати свою гідність, бо продажництво слугує малоросам вже й зворотною дресурою самого господаря, зобов'яже його віддячити зайвим маслом зверх запроданської пайки за самовіддане прислужництво й самопожертву на користь зайди.

Заки українці не розшматують московську імперію, не поводитимуться як гідні та вільні європейці, - то розмови про українців як про безвинну жертву московської терористичної нагінки є розмовами не лише недоречними, а й хибними, бо те ущербне українство, яке спокусилося нагодами виявити свій бандитизм через участь у імперському експансіонізмові, самочинно доклалося до будови московської імперії і з означеними малоросами та хохлами імперія розрахувалася вповні їхніми ж втратами за рахунок таких же втрат у зіткненнях із подібними ж яничарами вже іншого гатунку.

Проблеми українського звільнення – у надмірності великоросійського контакту поселенців, відсторонення від якого закладає початки звільнення.

Небезпеки для московського самодержавства у політиці загарбанні ним сусідніх народів полягають у тому, що останні ту політику не визнають за вияв власних інтересів. Хоч московські стрілецькі полки й приходили як визволителі народів від а чи то від місцевої еліти, а чи від конкуруючих імперіалістів. Небезпеки для большевиків, яким пофортунило спихнути недорозвинений капіталізм царистської доби та вдосконалити атавізм кріпацтва того ж самого самодержавства, у тому полягають, що привнесені большевиками технології насильства задля безоплатного визиску советизованих людей і народів є не позитивним додатком, а є збитком для знищених порядків підприємництва, - що й призводить до загрозливого для комуністичної номенклатури невдоволення її політикою зі сторони маси. Хоч стрільці диктатури пролетаріату й приходили як інтернаціональні визволителі. Небезпеки для кланів посткомуністичних приватизаторів, які знов пограбували масу під гасла ефективності вже ринкового лібералізму, щасливо відтіснивши номенклатурних слуг народу від вже роздержавлених фондів та активів, - знов полягають у розходженні із потребами мас. Хоча московські полки міцнішають як захисники великодержавної безпеки. Небезпеки для аналогічних кланів малоросійського олігархату полягають не лише у тому, що великодержавні приватизатори більше скоротять малоросам можливості й надалі щасливо обкрадати малоросію, переклавши цей клопіт на власну відповідальність великодержавців, аніж останні гарантуватимуть малоросам означені можливості крадіжки за ціну втримання малоросійськими кланами недограбованої малоросії у полі тяжінь московських на неї апетитів. Хоча стрілецькі полки у реванші виправлення глобальної катастрофи втечі народів геть від Московії й приходять як визволителі немосковських народів від трагедій усамостійнення. Проте ще більші, порівняно із московським інтеграторством, небезпеки для втримання влади малоросійськими приватизаторами при державних посадах виникають від невдоволення їхньою політикою колабораціонізму власне зі сторони українців, стосовно яких малоросійські казнокради, під представницькою егідою буцімто добросовісних набувачів, є завадою для доступу українців до свободи та прав.

Малоросійство не є запроданством, - коли запроданство визначати як зраду по відношенню до власної самостійності. Бо феномен малоросійства, чи малопольщизни, чи малоєвропейства – не має стосунку до стояння та розвитку на базі власної української самоподібності. Малоросійство це засадниче зізнання самому собі у немічності до життя власними силами й відсутніми талантами, що проявляється у бажанні причепитися до стороннього стовбуру, стати підщепою на не власних достатках, аби там паразитувати через демонстрацію щирої самовіддачі живителю й задавати йому ту сортність, специфікою якої вичерпуються апломби означених варіантів недоукраїнства. Іпостасі малоросійства це прелімінарне яничарство, це твірна інтенція прислужитися не собі, це імітаційний пошук нібито власної суб'єктності у реальності об'єктивного чужинства. Малоросійство це спосіб розчинення у культурі наступного зверхника з перманентним відступництвом від нього. Це та незміна втеча від погонича, яка не є поверненням до себе. Це манера не належати передовсім собі. На відміну від перекинчиків та відступників від тимчасово зраженої власної культури та свободи, які є спроможними розвернутися до повернення собі втрачених позицій, - то малоросам чи недоєвропейцям нема куди повертатися, бо вони не мають власного дому духовного чи земного. Малоросійство не має власної історії, його історією є створення проблем серед тих народів, куди воно устряло як складова, як не запрошений прибула на чужинській учті. Долею свідомої меншовартости є спорадичне учинення розгардіяшу, постійне смикання у невдоволенні тим новим господарем, який на думку недоконаних у іманентній достатности чомусь не ставить їхні забаганки вище власних питомих інтересів. Питомі трошки сюди, трошки туди не тільки завалять Польщу, якій ці недополяки не підуть на користь; як ще й занাপастять Московію, від служіння якій ці недомосковці знов як завжди відцураються; аж головне: малороси як недороблені європейці роздовбають свої власні нагоди стати українцями. Щира колаборація із окупантами сягає у малоросів жертвовного суїциду, щоб тим самим засвідчити неготовність тут і зараз здійснити бучу проти рідної влади заброд. Малороси нидіють не так від чужого насильства, як від власної свободи, стосовно якої вони ніяк не придумують, а що ж то їй ще щось таке заподіяти. Визвольні змагання нагадують собою зусилля на те, щоб гречкосіям на надто муляли кайдани, якими вони дзвенять на панщині під тінню чужого меча. Усе малоросійське повстання за незалежництво у рамках імперії чергових зайд повністю вміщується у бурхливу реакцію пошуків комфорту опісля самочинного входження під чужинський патронат. Матриця малоросійства є прокляттям українства.

Кожна національна культура, специфіка якої задається її здобутками розвитку, є неповторною у цих своїх особливостях. Й тому не підлягає схрещуванню із відмінними; або ж із цієї гібридизації плодитимуться нежиттездатні покручі. Свої інформаційні гени і коди культура передає її спадкоємцям. Але у кожній осібній культурі є первинна субстанція. Малоросійство це та складова зодноріднення, яка наповнює своєю присутністю усі національні культури, хоча у кожній культурі цей баласт має свої назви. Робота цього включення пасивности зводиться до перетравлення специфіки кожної національної культури.

Малоросійство це місцева іпостась тої класики пересічного охлосу, сімдесят відсотків якого незмінно є представленим в усіх спільнотах усіх культур за усіх часів, який хоча й ремствує на свою упослідженість зі сторони порівняно більш підприємливої частини суспільства, проте сам не проявляє подібної соціальної активності, який задешево купується на демагогічні обіцянки чуда, готовність якого експропріювати й помордувати багатіїв повсякчас використовується політичними пройдами і змовниками. Так на хвилі роздроченої сатисфакції за власну знедолю перекладену на інших, на основі класової, расової, релігійної, а чи статевої ненависті до супостатів, то маса заходиться грабувати чи рушати у імперські походи загарбницькі, коли організатори споживацтва скажуть масі, що їй за цей злочин покарань не буде, або ж присвоєння чужого чи убивство ворогів обізвуть ще й патріотизмом. Пройди обіцяють інфантильній, віруючій у марення масі: ми зробимо їх разом, ворог не втече. Тиранія йде під вітрилами переймання і убоління за масу обділену на відсутне у неї.

В умовах і обставинах програшу в обороні власної самостійності та суверенності перед переважаючою потугою нападника, то виникають з необхідністю, нібито, полярно різнонаправлені шляхи відстоювання цього втраченого не надовго і не назавжди суверенітету. Так з одного полюсу можна знову, знову і знов піднімати повстання і кидатися у відкриту бійку проти неневисного поневолювача, а зазнані при цьому власні жертви і втрати закладати скарбом у фундамент вже більш доказових і краще підготовлених зривів, доказуючи тим самим не лише короткостроковість панування прибульців, але, зрештою, й вибудовуючи знищення та покарання зайд за злочини їхнього вторгнення. Аж на цьому шляху виникають ризики того, що сильніший за Вас окупант добиватиметься нових над Вами перемог, знесилюючи потеціали повстанців, які ризикують втрачати фізичні можливості боротьби та рештки самостійності які поки ще залишаються. Протилежним же полюсом подібної невинності повстанських збурень може виступати підступна щодо окупанта тактика показової згоди із станами рабської норми встановленої домінуванням поневолювача. Це стає тактикою збереження вже не гідності, а саме негідності рабів заради збереження цією ціною вже фізичного власного тіла в умовах неволі. Більш того, умови перебування у ланцюгах використовують для отримання щобільших дарунків від рабовласника за ціну відповідного послуху волі останнього, який таким робом, способом перероблення праці раба вже у потугу рабовласника добивається повноти свого усевладдя. Цим способом демонстрації не остаточно доконаного рабства і виступає малоросійство, яке у московських цілях абсолютизму, намагається останньому доказати свою потрібність не зважаючи на цілі московства знищення усякої відмінності від московства. Подібні запродавці і перекинчики, займаються крутіством на межі а чи могили, а чи отримання чільних посад служіння війську московському вже на щирі совість рабську. Торгуючи затраченими, а чи не здобутими духовними скарбами нації та культури, то подібні попихачі збирають собі вже прибутки земні. Беручи дієву участь у подальших московських походах збиральницьких, то малоросійство підгрибає анекси вже під себе, переробляючи розпухаючу у грабежі імперію, яка ковтає і перетравлює народи, вже саме під малоросійство. Під крилом торжествуючого московства зігрівається й виростає смертельна для нього змія такого малоросійського зрадництва, яке не зможе не вкусити і не доконати московське збиральництво імперське. Переробить соціальні служіння імперії по утримання нею в упокорі окупованої нею України вже на капітал наступного й невідкладного повстання проти московського ворога смертельного. Аж ось тут, на тактиці удаваного служіння імперії виникають вже нові і більш небезпечні для буття України ризики, а саме: переростання облудливого запродавства вже у справжнє. Такі небезпеки видаються більш згубними порівняно із протилежною тактикою відкритих силових повстань проти імперського ворога. Стосовно якого маємо зберігати не лише душу, а ще й тіло; на лише тіло, а ще душу нашого на Землі самочинного буття. Щоб не лише звільнитися від московства самим, як ще й увільнити від московських зазіхань поки вільні та ще не вільні від нього народи, ще не підбитий світ народів, держав, культур. Подібне завдання подвійної бійки проти москвоекспансіонізму ще й складі російської імперії чи совітського союзу є завданням складним для українства, бо включає у себе самовтрату малоросійства через відбудову українства.

Малоросійське запродавство могло виконувати роль тимчасового запобіжника проти завдань достеменного московства заковтувати українців та випустити їх із протилежного від рота кінця стравоходу вже як справжніх расеян. І як тільки московські інтегратори відчували якісь проблеми травлення, то війни, репресії, переселення, вбивство голодом чи ракетними ударами ставали неминучими для малоросів, звинувачених москалями у невдячності за московську над ними зверхність, обвинувачених у зрадництві і неповноті служінь рабських.

Під омофором демонстрації миролюбства та співпраці з окупантами у стані малоросійства, - то українська маса спромоглася зрости і чисельно, і територіально, і навіть інтелектуально вже як маса відверто антимосковська.

Кваліфікованість спеціаліста є своєрідним вузьким проходом, вміння протиснутися по якому відкриває вже широкий для нього доступ до обміну благами вже зі сторони інших подібних же спеціалістів із продукування культурних надбань, коли продуктивність фахівців і визначає їхні посідання та функції у розподілові суспільної праці, коли витрати професіонала у його виключному дослідництві чи підприємливості задля доквілля споживачів його продукції компенсуються у відповідь прибутками за користі включення вже у загал взаємообміну продуктами чи послугами у суспільстві. Й навіть злодії вкладаються у свій фах ризиками витрат на вчинення насильства та ризиками карної відповідальності за подібний переступ законів. Бо ніщо не дістається задарма й за навіть неналежне доводиться колись платити належним чином. Відповідно й енергетичним натхненням рухів, які відкривають доступ до благ не заслужених власною працею, є не прозоре брутальне гангстерство, аж платою за права безкарно хапати чуже є сповідування на рівні культу набору вузьких ідеологічних догматів та запевнених світоглядних упереджень, які цілеспрямовано та спеціально є відмінні від прийнятних та прийнятих у не злодійському суспільстві норм та законів, коли змісти екстравагантності ідеології, себто обраного лише зграєю зголоднілих на чуже непрофесіоналів у будь-чому, і подаються останніми як той концентрат винахідницьких пропозицій, доступом до цінностей якого можна відкорковувати вже чужі профіти. Ідеологічні фікції і є тими завадами та перепонами, що мають відфільтровувати геть масових претендентів на легкі хліби здобичі, аби трофеї діставалися лише верхівці банди та її оточенню. Фаховість та професіоналізм тотально розв'язаного у суспільстві грабіжництва й забезпечується ідеологією, міра відданості якій і є механізмом регуляції грабіжницького здобичництва. Змісти ідеології мають бути віддаленими від здорових глуздів настільки, оскільки підбитих благ не вистачить для задоволення усіх учасників нальоту, то й здобич розподіляється лише серед вірних екстремальним змістам ідеології, - коли відверту наближеність до безпредметної та асоціальної містики ідеологічної доктрини подається правом на споживання та на верховновладні посідання у режимній ієрархії. Тоталітаризмом і режим, який доступ до багатств створених дійсними фахівцями забезпечує для спеціалістів у тій його ідеології, змісти якої є просто противними щодо умов створення суспільних багатств. Проте ідеологія має слугувати не лише інструментом відсторонення від приступу до вилучених завдяки посиленням на ідеологію суспільних благ, але умовами ресурсного чи енергетичного забезпечення функціонування ідеології має бути ще механізм її відкритості у рекрутуванні номенклатурними кадрами вірних. Ідеологічні химери, - противні тим кар'єрним зростанням, які доказово забезпечуються внесками до хосенів суспільного поступу, - покликані піднімати із дна суспільної стратифікації не так тих, хто не заслуговує внесками праці елітарних посідань, як тих, хто посідання усе ж таки обіймає завдяки вірності вимогам асоціальної ідеології. Тоталітарна ідеологія, яка створює ілюзію доказового та легітимного перекачування створених професіоналами суспільних благ вже до пельки спеціалістів сповідування догматів ідеологічної доктрини, має не лише відшивати геть та бути закритою для тої маси претендентів, яка є не лінивою лише у паразитуваннях на чужому, - але ідеологія потребує ще й амортизаційних витрат на її самозабезпечення у вигляді відкритості до тих, хто заради прийняття містики догматів заради ночви виповненої номенклатурною пайкою зрікається усього лише права мислити як вільна людина. Режим тюрми не є можливим без тих його наглядців, які гендлюють власною свободою у обмінах її на ті киреї, які організатори тюрми здирають вже із маси тих, хто запізнився у гендлюванні власною свободою, аби своє рабство із прибутком компенсувати вже у спосіб збиткування над підлеглими у тюремній ієрархії. Режим доступу до суспільних благ вже прийомами сповідування асоціальної ідеології створюється тими, хто не залежно від усвідомлень для себе ролей шукача легкої поживи чи з браку моралі, із переляку чи від нерозуміння доказових суспільних потреб запродає задля того свою відкритість до людяності у творчих свободах. Зона живиться не лише перемелюванням жертв, а й наснагою яничарів, які з статусу підневільної жертви пнуться у кати для ближніх.

Покріпачення мас поспільства русинів, які у векторі усамостійнення бунтували проти польщизни, а замість того втрапили під зверхника вже ординської вдачі, - сталося під знаменами і оправданням місії звільнення народів від конкуруючої немосковської експлуатації національної, від утисків класових. Рабство утвердилося насадженням роздраю, коли одні повстанці перетворилися на російське дворянство, а інші – на російських селян.

Успіхи московізації і окупації України, представлені малоросійським запроданством і службовою відданістю імперії хибно списувати лише на впровадження терору. Бо відсутність опору теророві російщення зумовлювалася принципово тим, що рабів ще й годують у плату за експлуатацію та побої. Малоросійське гендлювання своїми колишніми правами бути собі відповідальною головою, з делегуванням цих прав вже зверхникам над собою, базується на тому, що малороси замірили собі від імперії отримування подачок і приходів більших, ніж московцям від себе за свою покірливість переправляти у бік зворотний. Усякий рух колонізаторства тримається на тому, що колаборантам обіцяється перспектива прилучення до вже глобалізованого світу, на явлення якого саме собою претендує кожна імперія. Запроданці свою містечкову осібність у констеляції світових культур жертвують на заміщення її радощами служіння не власній зневаженій ними культурі і не власному господарюванню вільному, а пануванню у їхньому домі тих, кого запроданці вважають вищими від себе, тих окупантів, які обіцяють поневоленим краще дбати за їхню долю аніж раби це могли б робити для себе, коли б вони не були б рабами. Професійні малороси гидуєть і цураютьс я тих перспектив і проблем, які породжуютьс я завданнями бути господарями собі у своєму національному домові, а замість того перекинчикам легше довіритис я окупантові московському. Попри те, що окупант впхавс я у колонію не задля того, щоб її утримувати і обслуговувати тамтешніх аборигенів, а задля того, щоб самому держатис я і жирувати визиском колонії. Імперії здійснюють свою місію цивілізаторства, просвітництва, окультурення колоній саме за жертвний рахунок останніх. Імперіалізм це достатньо заплутаний розрахунок стосовно того, хто, коли, яким чином паразитуватиме на своєму партнерові у цьому сумісному бізнесові втрат навзаєм. Усяке рабство, включно із загарбанням вже цілих країн, завершуєтьс я відпусканням на волю рабів, - бо свята пайка для утриманців стає дорожчою, аніж ница і саботажна виключно демонстраційна трудовіддача рабів; одначе це миролюбне відсторонення рабовласників від рабовласництва має місце лиш у тих поодиноких ситуаціях, коли колишні раби не заходятьс я мститис я і вимагати відшкодувань за свої ще не колишні потерпанья. Так мотивами перестроєчного розпроцання совСоюзу із нахлібниками у особі країн соцлагеря та совреспублік, з проголошенням суверенітету Федерації, стали її заміри збагатис я через скидання баласту означених імітаторів відданости комунізму за практику споживання ресурсів московського осердя того комунізму. Метрополії займаютьс я дороговартісним утримуванням під собою колоній не довше тої пори, коли вони на свою вже тверезу голову підрахують збитки від утримання тих утриманців, які будуть демонструвати лояльність до метрополії не довше тої пори, як вони на свою тверезу голову підрахують збитки від утримання ними метрополії. Малороси самохітно пхаютьс я у московську пашу, сподіваючись, що у носіїв єднанеделімства, - під тиском великоросійських маній на месіанство з відповідним апетитом підгребти під себе цілий світ, - забракне т ями підрахувати нікчемний реальний уречевлений потенціал цих зазіхань, а тоді малоросам від тої реваншистської сверблячки нудьгою за фантомним комуноглобалізмом, перепаде якийсь куш від витрат і вкладів ерефійців у імітаційну демонстрацію своєї минулої потуги утримувати малоросів у покорі через подачки.

Із фізичних та ідеологічних гармат, із яких інтегратори гатять по Україні, вилітає вже не просто образа і невдоволення на те, що навіть малороси не зголошуютьс я на визнання московцями підбиття України фактом, який не допускає розвороту до поновлення українцями свого питомого європейства, - аж вже й серед масованого московства утверджуєтьс я трактування, а то й усвідомлення київщини як сутнісної ударної сили західництва на вістрі його атаки.

Злочинці відповідають лише за неналежність їхніх дій до поля правового. Значно гірша ситуація щодо тих, які своєю мовчазною байдужою пасивною згодою потурають злочину, стаючи тим самим його приспінниками, поплічниками, спільниками, - бо вони хибують вже не стосовно злочинців, а ще й на доданок щодо права та необхідності, які мають протистояти злочинам і бути належним добру та людяності. Тоталітаризм употужнюється на толерантності до нього зі сторони пристосуванців, які знаходять приводи не витратитися у зусиллях на зупинення назріваючого зла. Батьківством торжествуючого божевілля є масив пересічного, волю якого у його ж системному винищенні доблесні Органи лиш виконують. Дарма ліпити гірчичник до тих, які у послід переводять те, що торкають.

Провина бандитів, які свідомо й цілеспрямовано йдуть на переступ права, обмежується лише цариною кримінальності. Невимовна ж катастрофа має місце там і тоді, якщо бандити є невігласами, бо безтямність й незнання повноти достеменного породжує такі прийоми втілення маній та утопій, - на місці відсутніх знань та моральності, - які вже не вписуються у завузькі рамки бандитизму, а представляються якимось потойбічним сатанізмом. Чим більш затятим у своїх забобонах є невігластво, то відповідно до тим виразнішого й наполегливішого насильства припускаються фанатичні безумці. Злочинці залишаються поза межами правил, тоді як віруючі у ідіотичні чудеса паскудять саме у світі правил та притомності. Геноцидні лагерь, виховна масакра, терористичний примус задля масової згоди із клінічними обсесями харизматичних рятівників людства є не більш як технічним прийомом втілення вихідного ідеологічного глупства. Спочатку народжуються у розумовому й освітньому значенні ідіоти, а вже потім їхні послідовники починають організовувати тотальну машину винищення ворогів, себто не згідних із параноїдальними віруваннями у надприродні чудеса. Хоча смерть і негативізм хаосу послідовно вступає у сліди залишені глупством розрекламованим як спасіння, - проте намагання зупинити ману засобами окультурення не гарантує відсутність тоталітарних диктатур.

Цурання неправди й несправедливості, а замість того устремління до доказових істин характеризує вдачу, скорше, людей західної культури, для яких знання є силою. Тоді як московити у їхніх традиціях роздобичу запопасти на халяву легкими, - через вдаванням до криміналу й облуд, - як московитам здається шляхами, скорше підуть на співпрацю й кооперацію у цьому занятті саме із іншими крутіями та пройдисвітами, аби цим помножити потугу сумісного бандитизму. Під гравітацію збиральництва чужого добра кучкуються запроданці та пірати, аби переважати людей правди.

Тоталітаризм це методика рекрутування у банду, де прибутки забезпечуватимуться втратами, коли жертвовність кримінальників забезпечуватиметься їхньою винагородою за ще виразніше пограбування ними інших кримінальників, які у свою чергу мають стимулюватися у грабункові нових жертв бандитизму аж допоки поза вирвою самонищення не залишиться не тільки не бандитів, а й їхнього майна. Система тоталітаризму та відповідна їй імперська спільнота функціонує як відома афера піраміди, коли з її жертвами розраховуються перетворенням їх на організаторів ще виразнішого перетворення нових мас ошуканих у нові жертви, які стають ресурсом подальших хвиль експансіонізму та покриття системою грабунку усього що дихає.

З розпуханням імперії на терени вже колишніх батьківщин ще не остаточно адсорбованих осібних народів відбувається заміна їхньої недобитої еліти вже на запроданців, а у самій метрополії має місце відповідний процес приходу катів та виконавців страти вже на місця тих колишніх діячів, які колись ще сповідували право та моральність. Одержавлений бандитизм та імперіалізм стає механізмом відбору у векторі виродження, коли справу поганців успадковують не кращі. Коли серед забитих уцілілими зостаються ті, які мордували за отримані за ці труди медалі, - то це не йде на користь інтелекту конвою чи того, що б мало мати стосунок до розуму. Серед питомих шукачів свого паразитарного достатку серед нещастя інтегрованих ними народів та забитих ними власників шукати людей працьовитих, звичайно ж, можна. Але знайти не вдасться.

Кожен народ заслуговує тої свободи, за яку він платить відповідну ціну. Для колонізованих народів тому виникають проблеми їх визволення від страждань завданих окупантами імперськими, бо останні свої прибутки оплачують послугами прилучення колоній до розлогого імперського ринку. Колаборанти із числа запродавців заробляють на своєму кар'єрному служінні колонізаторам; колоніальні товари успішно експортуються; метрополія свій диктат подає як збагачення колоній вже на власну культуру, яка стає розкритими у широкий світ дверима для усіх тутейших. Потреби українців позбутися московської неволі перекриваються інтересами малоросійства брати участь у будівництві московської імперії навіть на ролях посіпак. Українство здійснювало свій імперіалізм у обозі та у перших лавах московського збиральництва, яке, у свою чергу воювало руками та жертвоприношеннями зі сторони самих колонізованих народів включених до спільного війська навали з підбиття ще не упокорених народів. Збиральництво шириться у спосіб перероблення його жертв із позицій народів виробляючих продукцію вже у число народів вже бандитської вдачі, які лиш споживають вироблене чужими руками та талантами. Позиції малоросійства стосовно самозваних братів є амбівалентними, бо Україна є не лише найціннішим скарбом московського збиральництва народів, себто українство визискується по повній програмі, - як водночас саме малороси були на других ролях вигодоотримувачів від експансії московського імперіалізму. Малороси є запрошеними на учту великоросійського єдинанеделіства не так для того, аби засідати за одним столом із московцями, як, радше, у якості блюда на тому столі. Відповідно українство стає і залишається розколотим на тих, хто щастя вбачає у перетворенні самих себе на торжествуючих московців та, з протилежного боку, на тих, які щастя особисте та своєї батьківщині пов'язує із звільненням від окупантів та покаранням окупантів у спосіб звільнення ще й інших народів на шляху розвалу історичного московства та його режиму. Не дарма великодержавці розглядають малоросів як остаточне завоювання без його розвороту у противну сторону, вважають малоросів надійним загоном свого експансіонізму, насаджують ідеологію про нерозривність малоросів та москалів, аж до відмови, на фізичному рівні, малоросам у їх самостійному існуванні поза цим симбіозом. Малороси кохаються у московстві та відкритих ним кар'єрних зростаннях зовсім не з причин московського терору чи московської пропаганди, а тому, що це так і є ще й на ділі. Одначе. Оскільки українство більше втрачало, будучи у зоні імперії, аніж там же здобувало, - то путь і ціль звільнення від московської окупації є домінантним та переважаючим стосовно усіх реваншистських потуг московців відтворювати і реанімувати ще не колишню, але вже достатньо надломлену історичну Московію. Для народів, які протягом менш тривалого часу, порівняно із малоросами, були обсажені московськими стрілецькими полками, - процес їх звільнення, повернення до свого європейства чи азійства є порівняно менш болісним. Будемо блювати і відригувати московством далеко не куций час.

Для переваг силових й успіху загарбання чужих багатств, задля споживання здобичниками віднятого ними від господарів, - то цим примітивам потрібне одноціле, спрощене, примітивне єднання, де у їх гурті відсутніми є будь-які самостійницькі, самочинні, свавільні відхилення від дисциплінарного порядку цієї загарбницької війни. Тоді як багатства, на які полюють войовничі примітиви, створюються саме у тих спільнотах, де панує складна й суперечлива множинність творчих пропозицій на продукування достатку. До здобутків поступу рухаються різними колонами та шляхами, коли порівняно ліпше стверджується через спростування хибних чи недостатньо доцільних на часі винаходів творчих. Бо то лише примітиви не помиляються у своєму незмінному паразитизмі і ковтанні чужих багатств. На Новому часі, достатньо поки ще триваючому, - то умовами свого лідерства завдячує європейське коло культури саме характерному для нього індивідуалізму, свободам і ризикам окремих, локалізованих у своєму підприємстві однаків.

До твірних і натуральних причин того, що осібна особа може бути самостійною, можна, зокрема, віднести порізаність ландшафту і місцевого соціуму на виокремлені фракції.

Тоталітарним, себто усезагальним спільнотам, які за визначенням створюються як глобальносвітові та такі, що мають охопити позаісторичні види буття, включаючи й закінчення часу, бракує сил, тому що онтологія та усяка реальність світу просто не є невідомим жадних тотальних світобачень, - тож усі завойовницькі рухи змушуються враховувати як не опір, так власне інерційну відмінність існувань культурних спільнот ще не перетворених у жертву, перед якими ініціатори тотального завойовництва мають загравати та запобігати дарами в оплату за недаремні послуги участі спокушених у рухові загальної навали. Тоталітаризм це пристрій грабунку у середовищі приречених на жертвність, що функціонує завдяки винагородженню одних жертв програшами меншими, ніж програші тих, кого вони ще більше грабують. Попри те, що на загал устрій суспільства на примітивних чи на ідеологічних засадах є як не виродженським, так таким, що програє порівняно із устроєм спільнот масового використання творчих ініціатив учасників виробництва, - але й тоталітарні спільноти уможливаються у історії ніяк не тому що на загал вони є збитковими, затратними, непродуктивними, а тому, що приносять прибуток організаторам руху за рахунок втрат підневільників руху, коли знімають маржу навіть у загалах ще швидшої деградації. Тоталітаризм це гендель із шести похоронних команд, це виграш із ще більших програшів серед жертв, це запроданство компенсоване ще більшим знущанням над підлеглими зрадниками. Спільноти будовані не на самій етиці чи вірі у чудеса, а ще й на використанні тих доказових потреб прогресу, що не заперечують природні закони, - видобувають свою енергетику від перерозподілу винагород за внески до скарбниці набутків прогресу; натомість недорозвинені культури тоталітарних орієнтацій зайняті перерозподілом нещастя та злиднів, коли успішність усезагального грабунку у взаємопоїданнях забезпечується програшами одних учасників жертвопринесень виразно більшими, ніж програші власне організаторів системи самопоїдань. Енергетика тоталітаризму прибуває від прибутків хижаків, що полюють на майно та свободи пастви у спосіб силування мізків та фізичних можливостей жертв, коли трофеї перерозподіляють згідно ієрархічної участі організаторів у контекстах самопожирання ресурсів та способів існування тоталітарних спільнот. І тоталітаризм здатен давати прибутки у контекстах збитків, що їх суперечливо примножують прибутки тоталітарності. Тоталітаризм це перегони серед тих, хто більше програє участю у ньому. Навіть творці тоталітарних доктрин є невідомиками ідеологічних облуд, яким облудники служать. У середовищі тоталітаристів відсутні свободи, нема розподілу на чистих жертв та не заплямованих нічим добрим катів, бо усі учасники тоталітарного руху є жертвами, з тою лиш різницею, що топовим організаторам системи пограбування дістається з часом руїни режиму більше проклять за провини ошуканства.

Установи, що замахуються на тотальне представництво виключно собою історичної реальності, добиваються своєї вписаності у останню як її складові саме тому, що суперечливо дозволяють у історичній реальності перебувати ще комусь, окрім себе та власних замахів; тоталітарні доктрини втілюються тому, що це їм тотально не вдається, що на разі свого успіху вони у кращому випадку опанують якісь маргінеси прогресу; що не тоталітарні виключні щодо історії світогляди змушуються адаптувати реальність, як остання може включати у себе системні ідеології за умов адаптації ними суспільних реалій та відмови від втручання казковими замірами у осмислені суспільні потреби. Тоталітарні утопії добиваються своїх посідань у масовій свідомості тому, що є затребуваними; віра у реалізацію ірреального здійснюється, бо раціоналізм не вичерпує собою прояви смислів; покора володареві та готовність постраждати за безвідповідальність у затраті власної гідності уможливується як вигин невичерпностей розмаїтості людських самопочувань у світі; - тож фальшування на простецькі ошасливлення навіть за ціну злочинів, поневолень, руїни є повноцінним використанням недостовірних шляхів існувань та розвитків. Тоталітарні спільноти є механізмом винагородження їх організаторів коштом їхніх жертв, які винагороджуються згідно їх участі у організації обдирання нових жертв. Знищення свобод не можливе без тих, хто на зраді навіть власних свобод заробляє через силування невідомих.

Ми сприймаємо невпинну лавину московського поглинання народів саме як рух по знищенню народів, їхніх батьківських теренів, з подальшим перетворенням усього підбитого вже на додатковий ресурс споживацького московства. Ми тому захищаємо себе у протистоянні згаданим інтеграторам, бо своє місце і призначення на Землі, свою культуру, свою свободу вважаємо рідню та власною виключно. Але ж москалі тому й пруться із своїми апетитами до сусідів, вважаючи останніх загарбниками тих багатств, що вже споконвічно належали москалям, або москалям, за їхніми піратськими поняттями, мають належати. Або ж московці розглядають себе як рівноправну із господарями силу, змагаючись з противниками за оволодіння однією і тією ж, буцімто, спірної території, куди вони ввалюються із своїми полками як хазяї та зверхники. А коли стрічаються із запеклим спротивом, то улаштовують оборонцям геноцидні переселення, голодомори та Красні поляни. Боронячись проти зайд і поселенців великоросійських ми захищаємо не лише власні права, як, тим самим, ще й покладаємося на сприяння правам та визвольних змаганням інших народів вже поневолених Московією. Аж у тому то й полягає правдивий погляд на речі, що Україну атакує саме та справжня московська людність, якою вже на ділі стали буряти, чеченці та інші вже колись поневолені народи, від яких Московія відібрала не лише їхні батьківщини, а ще й їхню совість, спокусивши народи відмовою відповідальності за працю на своїй землі, замінивши долю самостійності вже на розподіл здобичі ще не підбитих народів у спільному великоросійському на них поході. Більш того, історичною правдою є те, що самі підневільні українці протягом навіть сторічч були далеко не останньою силою у створенні і удосконаленні московського експансіонізму. Від початку московсько-монгольського царства, на часі будування московсько-європейської імперії, у процесі конструювання московського комунізму чи московської демократії, то недобиті українці поблажливо толерували московство, вторгалися під московським началом на чужі для України землі жертвовно слугуючи московству імперіалістичному, виступаючи потугою колонізаторства інших народів. І саме за це українці доказово отримують на свою голову бомби від москалів, які подібним чином звинувачують малоросів за зрадництво великоросійству. Ми платимо кров'ю потомків за те, що у наших попередників стачило сили на жертвне служіння імперії, а – не на її руйнування. Ми змушені воювати вже не так за звільнення поневолених народів перетворених на питомих москалів-інтеграторів, як – проти останніх.

Ми боронимося не лише тому, що не приймаємо кримінальних цінностей московського збиральництва, а ще й – з потреб нашого фізичного буття. Подібно й наша війна на першій лінії фронту відстоювання європейської демократії проти московських збирачів не може не бути нападом на історичну Московію, яку боронять її патріоти вже не лише у силу складнощів для цих справжніх москалів відчепитися від зазіхань на сусідні народи з визнанням прав народів будувати власну країну як не залежну від московських апетитів, аж тому московці вже боронитимуться, що ними рухають не стільки традиції духовної ненависти до Заходу, як – фізична необхідність зберегтися живими на місці та у завданнях існування свого суспільного організму. Москалі воюють за володіння українськими землями, іншими народами вже не як загарбники і розбійники, а – як патріоти та законні володарі, буцімто, свого. Чим виразніше збирачі маритимуть вірою у вигадані міфи непереможності своїх колишніх чи не насталих загарбань, то відповідно тим більшим має бути калібр снарядів у не згодних із московськими збирачами чужого як свого.

Більш від того. Московію у її зазіханнях на анекси та чужі багатства вже як на власні підтримує та більшість країн, чії історичні багатства і надбання складені із трупів чи напівживих тіл колишніх господарів цих багатств. Московія потрібна диктаторським режимам як взірць виправдання загарбництва.

Промотором навал московців на пограбування ними наступних сусідів є ненависть до останніх з їх звинуваченням у надуманих гріхах. Однак, головне, Захід лякають не так нападом на нього, як, навпаки, - страдницькою позицією московства, якого Захід, щоб Заходу не стало гірше від безладу у Московії, змушений буде витратитися на її годування.

Не тому пропозиціонери з рятування світу від гріхів його невідповідності пропозиціям рятування світу від його гріхів завше діють чужими руками, - буцімто з причин розсудливості означених прибічників чудес на ощадливе використання власних сил і ресурсів, - а тому, що у цих революціонерів з переіначення переустрою світу ресурсами їхніх апетитів та замахів є лише сподівання на чудеса. Тоталітаристи тому й марять охопити своїми лабетами усю реальність, бо перебувають поза її скобками, або ж на маргінесах реальности. Й хоча примітивісти позиціонують себе як відкривачі запитів розвитку, винахідниками, як дослідники ще невідомого культури, - проте їхньою домівкою є мряковинні таїни химороди, або ж, у кращому випадку, не перевірені гіпотези. Тоталітаризм це не володіння ситуацією; це завжди протилежне закономірному, обґрунтованому, затребуваному; це завше конфліктний проєкт із збагачення реальности вже на казки що вийшли з меж своєї невинної казковости, - бо містифікаторам нема чого пред'явити цьому світові із цінностей цього світу у силах цього світу дійсного. Тому тоталітарні режими є інфернальними, симуляторськими, кримінальними, бо вони мають стосунок не до потрібного здоровим, притомним, вільним громадянам. Тому тоталітаристи є сповідниками й прибічниками прямої дії та протиправних насильств, здійснюваних ними нібито від повноважень переданих чи делегованих на їхню повну відповідальність від імені Богів, присуду історичної необхідности, долі й подібне, - бо у тоталітаристів нема, бо не може бути аргументів і доказів для облудного видавання своєї вольової суб'єктности вже за об'єктивність, окрім як представленням повноти об'єктивности виключно у своїх насильствах. Й саме на здійснення цих насильств у тоталітаристів бракує сил, особливо тоді, коли тоталітаристам не щастить використати розпалювані ними у об'єкті свого на нього нападу внутрішніх протиріч, інспіруючи одних своїх ворогів на розбрат із іншими тимчасовими союзниками тоталітаристів, - з продовженням циклів цієї афери, аж допоки вороги тоталітаристів зрештою повбивають один одного. Тоталітаристи завше діють не від свого імені, їхні інтереси постійно представляє якийсь порученець, - просто тому, що у тоталітаристів нема ресурсів представляти значущою потугою самих себе. Примітиви марять стати усім задля заперечення своєї примітивности. Розлогі ж завоювання можуть бути здійснені лише за рахунок жертв завоювання, їхніми силами, проти них же. Імперії своїм існуванням забезпечені вмінням балансувати на ризиковій межі з підступним провокуванням криз ворожнечі між своїми жертвами, аби арбітром умиротворення ставала нібито спільна для них, буцімто зична до усіх у неї включень і анексів універсалістська імперія неділима. Усяка імперія створена продажними запроданцями, пристосуванцями до торжества зла, перекінчиками що зрадили нагодам власної свободи та відповідальности й змінили самостійність вже на шанс участі у служінні бандитам які обіцяють надати частку здобичі вже із нападу на наступну жертву, зваблену нагодами зрадити власній свободі та відповідальности продуктивно працювати власними силами. Імперія, концтабір, зона єдінанеделімства це постійна віртуозна гра на чутливих струнах чужих протиріч, збаламучень, гібридних шарварків. Розлогі у просторі та великі у їхній фанаберії зони перестають бути такими, коли там ворогів іменуватимуть ворогами, друзів друзями, а не будуть переплутувати чи робити гібрид із десигната і денотата. На зону неволі чекає фіаско, коли вона із своєї домівки учення безладу надто витикатиметься у світ Божий й демонструватиме належність реальному світу. Запорукою втримання на світі тоталітарних режимів є не лише те, що вони через гру на чужих протиріччях і проблемах уповноважують ці реальні сторонні сили представляти замість себе інтереси існування самих тоталітаристів, як ще й тому тоталітарні режими втримуються у історичній реальности, - бо останній вони нав'язуються і послугами, виступають хоч якимось представником її інтересів, беруть жертвовну участь у обслуговуванні своїми ресурсами країн розвинених. У свою чергу, конструктивними силами тотальних єднань у облудах є прояви деструктивности у таборі самих прибічників правдивости, або ж відсутність узгоджених дій у кампанії із стримування тоталітарних ворохобників.

Вирішальним у створенні тотального режиму централізаторського є необхідність мобілізації наявних сил задля переваг над противником, на якого ці агресори навалюються задля грабежу і поневолення жертви. Пак не останнім мотивом ставки на диктатуру є маса критичних зауваг до демократії, лібералізму, до створених процедурами права завад для свавільства простих рішень, неприйняття викликає меркантилізм плутократів і зловживання сріблολюбством зі сторони монополістів ринкового підприємництва, а толерантне ставлення до калік убогих та інсталяція у суспільний організм інвалідів разом із асоціальними збоченнями сприймається викликом та сутнісними загрозами для західної цивілізації. А тому там тліє світоглядна ставка на жорстку диктатуру як на альтернативу, як на недопущення виродження колективного Заходу методами політкоректності і недопущення дискримінації, прийомами зняття розрізень між нормативним і пристойним, засобами перемішування прецизійного та хаотичного. Режими подібні диктатурі сталіно-гітлерівській родять підсвідому приязнь і сні задрощів зі сторони правдивих евро-атлантистів.

Колективний Захід не відмовляється від широкопланового співробітництва із диктатурами, бо для виробництва товарів з доданою вартістю у себе наживається на сирівцях звідти; бо вестернізацію диктатур розглядає як зменшення для себе небезпек звідти; пропозиціями умиротворення потурає зростаючим апетитам диктатури, бо мішенню нападу звідти робить вже не себе любимого; любовно зазирає у очі диктатора, довіряючи обіцянкам і клятвам звідти більше, ніж власному глупству віри у подібні нісенітні абищиці; у бажанні уникнути проблем для себе та жертвоних збитків від втручання у загрози не для себе, то західнянці віддають перевагу дочасній гри у ризику. Так постперестроєчні московські реваншисти пружаються збирати до купи рускій мір, зокрема проливають кров українців саме на гроші отримані від європейців за постачання вуглеводнів, на доходи від московських капіталів афілійованих у американські інтереси.

Поступ і добродійство там, де відбуваються процеси втрати посередників, коли нація чи окрема особа стають друзями саме собі самим, коли зменшуються потреби у чужих і не власних ресурсах. Явища самодостатності є виявленням зростання спеціалізованості у ході прогресу. Протилежністю якого є змішування усього з усім у тотальному хаосі одности.

У свій час, коли природних ресурсів був надмір, то модель присвоєння цілини не зайнятої власниками виглядає для того міфологічного часу актом як не правовим, так виправданим. За подальших епох нічийого не стало. І народ, і особа вже є власником собі.

Найбільш ефективним збагаченням розглядають грабіжництво, коли враховувати різниці між витратами на його організацію та отриманими від того профітами. Але у тому то й руйнівність хазяйнувань грабіжництвом, що воно не тільки не є збагаченням для суспільства у цілому, аж цей спрощений перерозподіл вже наявних ресурсів є ще й від'ємним для суспільства у цілому. Бандити руйнують право власності. Господарювання через розвиток і продукування раніше не бачених товарів та знань базується на новаторстві і творчості, - тоді як удатний грабіжник потрапляє у пастку необхідности оновлення лише наступних походів грабіжницьких, після того як ним буде перетравлена попередня здобич. Очільники переможних кампаній завойовницьких є правдивими жертвами убивчої для суспільства ідеології грабіжництва. Успіх імітаційного збагачення, - завойованого пролиттям вже справжньої крові, вичавленої переважно із жертв, - лише дестимулює і знеохочує грабіжника на продуктивну працю і підприємництво силами власними. Вади бандитизму у тому, що він є надто спрощеним і примітивним, навіть у розв'язаних бандитами убивчих силових зіткненнях, - порівнюючи із надихаючими проблемами винахідництва у долі вільних людей. Відразу до підприємництва переважає у поведінці та світогляді грабіжників навіть їхні апетити на наступні їхні завойовницькі кампанії. Споживачі, спеціалізовані на власному бандитизмі, завжди програють і поступляться тим спільнотам, чий добробут будується на продуктивній праці, на створенні ще не бачених технологій, на поступові знань. Неправове присвоєння чужих ресурсів є більш ніж неплідним. Нація процвітатиме лиш із тої власної працьовитости, яка якісно випереджатиме конкуруючих співробітників у прогресі.

Суспільне життя, як прояв поступу культури, має бути не лише різноманітним і багатим у його здобутках і проблемах нових досягнень, представляючи собою живий рух непідвладний домаганням підкорити його кепсько скраяним та надмірно спрощеним закономірностям, - як гарантими здоров'я управлінських інститутів є спеціалізована на критичному протиставленні останнім опозиція, яка в усіх своїх діапазонах радикалізму залишається, у відкритих до демократії суспільствах, залишається системною та конструктивною саме тому, що націлена на пропозиції покращення й удосконалення суспільних відносин. У режимних суспільствах установка опозиції, на яку у цілях легалізації покладають свої сподівання помірковані повстанці та оглядисті революціонери, може працювати лише на осучаснення режиму. Кишенькова опозиція, транслуючи режимним начальникам сигнали небезпеки назрівання неконтрольованих бунтів невдоволення владою, відіграє функцію такого собі громовідводу та профілактики ерозії казематів, коли зображує із себе представника інтересів контингенту зони визиску й обмежує себе корегуванням курсу тої політики держателів зони яку опозиція обіцяється переробити вже у пом'якшення цього ж режиму існуючого саме для експлуатації підлеглих йому. Примітивні режими примусової одноманітності перебирають на себе усю відповідальність за свою авторитарність і тому ризикують, коли затрачають кмітливість прислухатися до запитів уярмленої ним маси без посередництва у тому лише органів безпеки. Тоді як політичні режими, бенефіціарії яких заміряються надовше затриматися на посадах зверхників, самі культивують маріонеткових опозиціонерів у призначеннях водити масу за ніс на манівці. Усілякі демагоги, що обіцяють безкомпромісно вказувати достойникам влади одержавленого бандитизму на помилки задля їх виправлення на користь означеної влади, - є навіть не так її сателітами, як її підривною агентурою у стані повстанців. В умовах відрегульованої диктатури опозиціонери не просто безневинно вихиляються під її дудку, як каструють делеговані їм сподівання зеків. Опозиція у зоні це аналогія козлів які ведуть баранів на бійню, це підпорка режиму, його щупалець. Завбачливі повстанці не спираються на обачливих.

Спрощення соціального життя аж до його припинення у досконалих моделях тоталітаризму учиняється кримінальниками для оптимізації грабежу, але верховенство свавільного злочинства не призначається кримінальниками для свого самовбивства. Задля цього вони не лише дозволяють, як ще й сприяють продуктивним силам суспільства діяти, аби було кримінальникам на чому наживатися. Тоталітарним режимам вдається протриматися у історії визискування ними суспільства тому, що вони вдовольняються лише гарантіями недопущення втрати виключності своєї влади, не тільки відпускають опозицію проти себе на довгий поводок, як ще й цілеспрямовано конструюють контрольованих псевдоконкурентів проти своєї тиранії, аби ті спойлери випускали тиск невдоволення, втішаючи себе оманливими сподіваннями вмовити творців зони на зменшення експлуатації в'язнів. Агентура сексотів очолює антирежимні рухи для того, щоби накривку одержавлених кримінальників не зірвало із зони.

Навіть у централізованому і вертикально улаштованому ієрархічному ордені тоталітаристів улаштовується своєрідний розподіл влад, аби у їх врівноваженості вертикаль не втратити. Витривалість і стійкість самого ордену тоталітаристів буде лише зростати, коли там послабиться диктат і наслідками прийняття надмірно ризикових рішень, коли там буде хоч якась суперництво із наслідками прийняття виважених рішень, аби мафія спиралася на цілий ворох своїх щупалець.

Нема більш ефективних прийомів утримання безпеки і удосконалення зони універсального насильства аніж доброзичливе її вслухання у пропозиції від опозиції з відповідним слідуванням цим вимогам осучаснення зони та її продовження. Так само як не може бути більш пораженьських шляхів бійки проти зони бандитизму аніж підштовхувати її малими кроками до того неймовірного прожекту опозиціонерів на заперечення зони, яке не станеться через виповнення простору зла внесками добропорядності. Надання злу змістів добра робить його непереборним. Зло зони ліквідують виключно учиненням зоні загибелі.

Інститут віруючих у доктринальні цінності аж до тих рівнів знецінення власне цінностей, де замовкає гідність, осмисленість, істина, де людина дичавіє заради культури доктрини, де офірується усе заради торжества того, що не може мати доказів окрім офіри, - ця культивована інституція самовпевнених фанатиків покликається бути не лише прикриттям дійсних спонук на організоване номенклатурою у заповіднику зони полювання на дичину зеків, а й має для останніх слугувати взірцем ролей дичини. Чудеса, якими зонотворці підмінюють закономірне, доказове, необхідне за запитами культури, зобов'язані включати у себе ще й факти непотрібності відшкодувань та запитів на добро відданих боротьбі із злом реальності та раціоналізму. Лише завдяки фактам кривавого мучеництва своїх вірних тоталітаризм входить у плоть культури, зодягається у тогу як не святости, так беззаперечности. Без беззавітно віруючих у непотрібність доказів на потрібність заповіданих містифікаторами спасінь людства, без тих, на кому не дбаючи за вдячну оплату батьки атечства впевнено пливають до свого усевладдя, без тих флагелантів, які не потребують штурканів багнетом конвою у самочинному бігові до тепла багаття чи холоду каторги, - тоталітарні режими зависли б у порожнечі абсурду. Вказівками пальцем на праведність тих не втілених ідеалів з боку відданих їм фанатків, - що муром боронять дійсні мотиви здирництва організаторів зони, що утопічність доктринальних містифікацій виправдовують вказівками на виключно суб'єктивну недостатність фанатизму серед колишніх водіїв до щастя зони, що обіцяють повторити експеримент тоталітаризму у вже ідеальному виконанні його жертвних розтрат, - абсурдизм має вклякнути самодостатньою підвалиною відповідного режиму. Аби не допустити звинувачень у зовнішньому насильстві, себто не підставити режим визиску під сумнів, то енергетика хамської наснаги ницістю має бути самочинним вічнодвигуном внутрішнього згорання на попелищі забуття людської гідности. Навіть під малочисленою зграєю тих, хто виправдовує своє використання як жертви наполяганнями на власній до того згоді, аби затьмарити маніями актуальність свого пошиття у дурників, - авгури безпечно можуть ховати свою посмішку. Юродиві ідеології заради є перепусткою виписаною собі злодіями для прориву у легітимність. Химери збережені переконанням віруючих у них стають підвалинами зони навіть там, де остання не може мати акредитації. Від доведення утопій до точки безумства знову можна починати цикл зведення тюрми.

Ще до того, як безумна віра у те, що навіть із докладанням розуму не станеться, забере залишки розуму у її прихильників, то вже саме безумство у міру своєї хворобливості вибере для себе годящу віру. То не психічні розлади презентовані адекватною ідеологією знаходять собі паству, а то паства, представлена психічними розладами знаходить на себе таку ж ідеологію. Тоталітаризм це вавки у голові та лакуни у моралі, які заходилися виправдовуватися наданням собі виду теоретичної структури.

Мільйони та мільйони, - які на повній серйозности притомній, згоджуються із тим, що підприємці у галузі виробництва є ворогами усього іншого народу, мільйони, які займаються знищенням самих себе у цьому шалі грабежу організованими безумцями, мільйони, які гідні підтриманої ним влади здирників, - поза сумнівом є не лише несповна моральними, як мають ще й психічні відхилення. А початком лікування для них є організація карантину, де їм самим вирішувати питання належності до народів життєздатних.

Тоталітарний устрій з мобілізації ресурсів для загарбницької війни вабить служилих йому зеків потужністю тої концентрації сил, яка перевищує сили осібного зека. Означена зона єднання не лише компенсує чуття нікчемности означеного осібного зека й надає йому пики натхнень у його жертвности заради обіцяного щастя, - як, у свою чергу, нікчемність зека є безпосереднім наслідком жертвного принесення його людських потенціалів на користь вузьким цілям війни зони проти її ворогів вже зовнішніх. Тоді як внутрішнім ворогом зони стає той її мобілізований боець, який ще не усі свої сили віддав зоні. Прості рішення на часі війни досягаються спрощенням багатства людяности дисциплінарного учасника війни. Дебілізація є не лише причиною, а й наслідком зони мілітарного єднання.

Нав'язування публіці неіснуючих переляків від фантомної трагедії суспільности та спокуси ще менш імовірними у їх здійсненности рятівними цілями, провокування задля того хаосу кризи та військових конфліктів як сприятливих обставин для сугерування аномій, насадження протиморального на місці викорчуваного права, дискваліфікація визнаних інститутів громадського життя із заміною їх насильницьким диктатом свавільства у безмежжі та позакритичности останнього, цілевказування на жертви агресії як на гідних її ворогів та заклики на самопожертви у розв'язаній громадянській війні, експансіонізм на здобуття нових трофеїв, що їх щобільше бракує у споживацькому полюванні за чужим, обкрадання людей на глузди та обдарування їх зоною визиску, створення задля того репресивного апарату на сторожі хижацьких інтересів здириків на ролях священної та недоторканої псевдоеліти вождів, роздрібнення та злам суспільства на вже підлеглу ордену вождів атомарну масу переляканих, - всі призначення та інструментарій тоталітаризму саме і має забезпечувати полювання за здобиччю на користь лінивих та нездалих бути рівноправними учасниками прогресу. Тоталітаризм це механіка здобичництва. У правових спільностях, де законслухняні громадяни дотримуються визнаного за норми, покаранню передують судочинно доведений факт злочину, - проте у спільнотах, де полюють на здобич, те що іменують законом, є призначеним на доведення прав нападу на чергову жертву: потреба вбити та обібрати передують визнанню жертви за правопорушника. Револуційний перегляд законів, а ще краще повновідсутність таких, є технологічною необхідністю спільнот, які живляться грабунком, - аби псевдозаконність одержавленого криміналу дозволяла без проблем віднаходити ресурсну базу у тих ворогах народу та інших еретиках, які просто зобов'язані бути випатрані на користь спасенної верстви вдалих мисливців. Продукування чергових ворогів як жертв нападу на них, вина яких доводиться їхньою невідповідністю стосовно тої ідеології мисливців, яка відповідає апетитам мисливців, - є технологічною необхідністю спільнот будованих на полюванні за чужими ресурсами. А коли дичина пристосовується навіть до законів тоталітарних режимів, аби вижити, тоді, аби цього не сталося, тоталітаристи постійно змінюють закони та правила гри, аби виграш завше був за мисливцем, а жертва була приреченою на програш.

Ні на що інше вигадуються вигадки про ймовірність втілення вигадок неймовірних, як лиш на те, щоб чудесами виправдати збагачення із невідомих джерел, аби узвичаїти здобутки від грабежу. А зменшення вагомої участі чудес відповідно до ходи прогресу є наслідком усе більш нетерпимого ставлення до бандитських капіталів. Законним стає заслужене працею та пізнаннями віддаленими від оман. Тож саме тому більшовицька експропріація чи расистський лебенсраум стрічає спротив й неприйняття зі сторони правових та національних країн самостійних, бо власність останніх поступово набуває легітимности, на відміну від грабунку улаштованому тоталітарними режимами імперіалістичними. Аби суспільство функціонувало у напрямку оздоровлення та розвитку, то власність там має бути застережена від спроб її ревізувати у спосіб незаконний; зажерливість транснаціональних бариг та відживаючих імперій має трансформуватися у сторону працюючих і творчих людей і народів зусиллями останніх. Саме для того номенклатурні спадкоємці комуністичного одержавлення заходилися розтягувати по своїм приватизаторським рукам та апетитам спадок від комуністичного будівництва, аби повторним виданням грабунку власників як досовітських, так і післясовітських фондів імітувати набуття статусу власників подібних господарям капіталів на Заході. Але саме тому й цураються нуворішів антикомуністичних та подібних псевдопідприємців, бо награвоване ними не має нікчемне моральне визнання у опінії. Потрібен час із банкрутством неправедно присвоєного та із конкурентною перевагою капіталів збудованих власною працею, - аби вгамувати невгамовні переділи краденого між наступними здобичниками.

Єдинанеделімці переконані, що у обстрілі ними повстанців проти москвокупації винуваті самі українські чи інші повстанці, потреби свободи яких є беззаконним, з позицій імперії, порушенням бомбардувань. За провини голодування хижача жертва має бути з'їдена.

Інтелектуально недалекі небувальщини остаточного щастя згуртовують жорсткі банди саме для прагматики улову чужого добра. Призначенням та причиною тоталітарних учень є обґрунтування та організація ними грабежу багатіїв, які і є виключними об'єктами нападу зі сторони цих самозваних рятівників людства. Бідарів же спершу рятує те, що з них нападаючим нема чого поживного здерти. Аргументами з присвоєння чужого є учення що відмовляють збагаченню у генезі заробленого, створеного праведними зусиллями. Прирошення продуктивності відносять не до збагачення, а домагаються продуктивність підвищити заощадженням на відповідному збагаченні. Імущі є ворогом саме з цієї причини, відповідно світочем людства оголошується соціальна низота та усі варіації із бідунів, гідною долею яких і опікуються автори рятівних учень. Осяйною ж метою революційних перетворень є встановлення справедливості, під якою розуміється перерозподіл суспільних багатств від багатіїв вже на користь нещасних, - а комісійні у цій оборотці звичайно ж вважають за необхідну винагороду революціонерів за їхні труди. Змістами містичних віровчень є передовсім те перевертання догори дригом статусів та функцій соціальної сметанки та сироватки, яке містика теологічно лиш прикриває. Оскільки ж різниці між стратами у структурах соціуму не лише існують, а й відмінні ролі у організації суспільного виробництва у свою чергу забезпечують саме існування та розвиток соціуму, - то при піднятті босоти до посідань еліти й опусканні еліти до стану колишніх, а то й ще нижче, має місце підняття персоналій босота до станів паралеліти й опускання персоналій еліти до стану вже колишніх, але ж - не відміна структуризації з розподілом на підприємливе та більш пасивне громадське членство. Бенкетуючі на святі та не запрошені туди завше залишаються на своїх місцях не зважаючи на спорадичну зміну прізвищ учасників. Статки еліти на які зазіхають апетити тих невдах, які себе вважають обділеними у тому суспільному житті, яке у динаміці кар'єрних зростань та падінь завше відрізняється від ідеалів ідеалістів, - здебільшого й як правило є похідними від внесків у суспільне багатство зі сторони еліти, яка й визнається такою й користується суспільною повагою саме за відповідність своїм функціям та місцем у організації праці, а споживацтво багатіїв визнається нормальною платою, особливо тоді, як споживацтво багатіїв далеко відстає від їхньої продуктивної працьовитості та винахідливості на користь суспільства. Якщо багатства підприємливої частину суспільства є не лише часткою суспільного багатства, а й запорукою напрацювання суспільних гараздів, - то ідеологія боротьби проти багатства, під соусом любови до принижених, стає практикою суспільного збіднення. Історія прогресу триватиме не далі від часу постійного ринкового пошуку оптимуму між суспільними посіданням громадян і відповідністю їхньої у тому праці.

Задля культивування тої ненависті до глитаїв, торбохватів, багатирів, яка напад на останніх подає просто таки боргом поновлення понівеченої багатіями справедливості, просуються звинувачення у експлуататорстві, у бандитському походженні статків, у нетрудових доходах; не бракує аргументів гудження самої природи ненажерливості, негативістського оповіщення багатства у містичних термінах гріха, подання його як похідного від неморальності, асоціальності, злочинності самого суб'єкта отримання прибутків; висуваються теоретизування про несправедливе присвоєння додаткової вартості; відмінних величин зі сторони законодавців сягає накладання обмежень чи дозволів на підприємництво: у видах прогресивного оподаткування, регуляції монополізму, конфесійних заборон на банківські позики у ріст.

Доктринальне проголошення більшовиками заощадження на заробітках організаторів виробництва, аж до заборон на саму власність, виявилось успіхом заощадження лиш на заробітках виконавців виробництва, коли робітники працювали чи за харчову пайку, чи за колючим дротом, чи за почесні грамоти як ударники соцзмагання. Спочатку за труди у винищенні багатів більшовицькі столоначальники винагородили себе привілеями присвоєння маєтків та того що професійним експропріаторам вдалося здерти з тіл повержених, а вже потім приватизація спадку багатств совнароду стає манією олігархату.

Суспільна верхівка елітаріїв із числа підприємців та держапарату не тільки звільняє себе від ризиків ведення бізнесу в умовах ринку, не тільки усуває від себе невдоволення за провали в управлінні, а замість того отримує стабільний від підлеглого і залежного від них суспільства прибуток, ще й у розмірі більшому ніж за стихій ринку та демократії, - саме тоді, коли по-батьківськи побивається за суспільство, переймається його боліннями, задовольняє суспільні запити і потреби у спосіб розподілення тих фондів громадського забезпечення, ресурсами яких є зібрана елітаріями данина і різноманітні податі накладені нею на громаду. Нема більш дохідного заняття як займатися філантропією, - особливо тоді, як надходження і вливання до фондів цієї благодійності перевищують витрати із них. Головне – це осідлати грошові, товарні, владні потоки та по хвацькому їх перенаправляти туди і тим, кому це треба. Маси, які кормляться з рук верхівки, не будуть на неї ремствувати, а замість того вимолювати від цих поводитирів ще більших подачок, - дарма що соціальні пайки своїм походженням мають те, що з маси верхівка облупила. Можливо ще й із шкірою та плоттю оббілувала.

Хижаки, які задля вдоволення своїх апетитів дозволяють собі учиняти із здобиччю те, що їм заманеться, не маючи у тому якихось гальм, - ризикують нахромитися на промах не лише тому, що об'єкт їхнього нападу так само оскаженіло захищатиметься у цілях завдати смерть нападникові, як ще й тому нестримна агресія є провальною, - бо потреба у надходженні чужих енергетичних ресурсів доведена до вичерпання тих ресурсів призводить до вичерпання життя самого здобичника. Тоді як обачливі паразити тоді вдало дбають за свій достаток і свої хижі інтереси, коли включають туди саме можливості для їхньої здобичі на самовідтворення життя, дозволяють об'єктам грабежу підконтрольну грабіжникам продуктивну діяльність, не тільки не вимітають усе без останку, аби уярмлені не мали ще й сил на повстання, аж ще й своє здобичництво зайді та займанці оформлюють як справедливу плату за надані послуги з недопущення до об'єкту розграбування якихось сторонніх бандитів окрім самих себе, збирання рекетирської данини оправдовують як прояв зверхнього покровительства над уярмленими. Тоді верхівка управлінців та можновладців матиме безпеку своїй моновладності, коли основним її завданням буде батьківська турбота за інтереси мас з розподіленням масам тих подачок, база яких була парадоксально назбирана як данина і податки із тих самих мас.

На місце надходження суспільних багатств ставлять суб'єкти отримання левової з тих багатств частки вже не продуктивну роботу капіталів, а – збирання гарантованих податей із тих мас, які працюють за плату отримання ними соціальних дарунків, ресурси на які означені можновладці збирають із тих же мас, задоволених соціальними програмами. Капіталізм, з його непевними ризиками прорватися успіхів на основі розпочинання власного бізнесу з продукування затребуваних товарів, - відсувають вже у минуле, заміщують підприємництво вже на роздачу пайків. Насаджується не лише ідеологія, як ще й практика відсутності власності, непотрібності особистісних прав і свобод, власних думок, - заміною яким у вимогах послууху стає оренда чужого майна, чужих точок зору, що вони утриманцем мають використовуватися як своє, допоки утриманець буде у такій позиції задоволеним, або подібний стан речей задовольнятиме його призвідника. Як не жили добре, - то й не варто починати; скільки там того життя; вдовольняйтеся запропонованими розвагами.

Виконавцями та мотором трансформації приватного підприємництва вже у масований тотальний рух єднання мас у позицію гегемону стали ті вигодоотримувачі із числа професійних любителів народних мас, які своїм служінням масам, - у спосіб перетворення учасників виробничих процесів вже у споживачів велфери, - витісняють капіталістів геть із верхніх ешелонів влади. Ліберальний ринок буржуазної конкуренції, руху товарів, правової демократії заміщають вже не диктатурою пролетаріату і переслідуванням підприємців, а – розвитком, метаморфозою відставлених концтаборів вже у безвідповідальну уседозволеність. Задоволення пасивних потреб мас утриманців доповнюється дозволом останнім порушувати усі правила. Визискові надають подоби карнавалу. Допущення неймовірного, включно із злочинами і аномаліями, трактують свободою і поступом. Бо тоді ошукані не бунтують.

Для того, щоб напад не був злочином, а був би визвольним походом, ще й з винагородою від жертви за нагоду подібного ошчасливлення, - то нападові має передувати звинувачення більші за апетит нападника. Оскільки найбільш ласі шматки здобичі перебувають на європейському заході від Московії, то дума про порятунок загниваючого заходу є нав'язливою турботою московитів, які від перших царів і до останніх демократів не лише очікують на чергове загнивання заходу, на цей раз вже остаточне, а й сприяють світовій революції за допомогою гонки озброєнь. Наснагою апломбу про рятівну місію Святої Руси є перебирання московитами на себе ролей та уособлення противаги зловорожому заході. Антизахідництво, яке витісняє собою усі інші розважання московитів та являє собою змісти та смисли їхніх розважань, - є покручем від геополітичного місцеперебування московства між китайським, посередництвом монголів, та європейським, посередництвом українців, цивілізаційними колами, до яких московство належить не так одночасно, як сумбурно.

Подібно до усіх колонізаторів та інтервентів, які з метою перекладання відповідальності за війну саме на атаковану ними сторону подають своє вторгнення як тамтешній внутрішньо громадянський конфлікт, - то й московити окупацію ними України виправдовують як колотнечу, до якої московити не мають стосунку. Хіба що москалі не можуть дозволити собі напризволяще покинути тих громадян сусідньої до Московії держави, яких московити не дозволяють собі за московськими законами не захищати від тих громадян сусідньої держави, яких самозвані старші брати не можуть не вважати ворогами. А водночас їхтамнети пишаються своїм ініціативним нападом на Україну як безпосереднім своїм військовим зіткненням проти умовного сукупного Заходу представленого його фронтальним загоном у особі українців.

Подібно до усіх гопників, які наносять удар першими, то й московити превентивне розміщення своїх благодворних військових залог у країнах чи соцлагеря, чи у ще не московських колонія, чи вже не у совітських країнах оправдовують загрозою розміщення там поганих натівських баз.

Операцією прикриття з організованого чекістами перекачування до західних переробників якихось сирівців виритих із земель московського лагерного простору стала культивация у совітському народі ненависті до підступного зловорожого західного світу експлуаторського. Ця ж боротьба проти капіталістів слугувала й слугує оправданням визиску совапаратом совітського народу змушеного йти на відповідні жертви нестачі. Цим же самим цілям перекладання вини за розпалювання імперіалістичної війни світовою буржуазією, - з тим щоб вороги на Заході перелякалися нарощення військової потуги совлагеря й пішли на вигідне обом сторонам співробітництво із чекістами як остаточними владоможцями Країни рад, - слугувала не тільки конфронтація проти умовного Заходу, як ще й мирні ініціативи детанту та поступливості зі сторони совка. Аби лиш московсько-комуністичному істеблішменту вписатися у вестернізацію як його органічний доважок. Червоний імперіалізм домагався розширитися не лише граючи за певних обставин у команді з нацистами, а ще й зміцнитися вже на стороні антигітлерівської коаліції, коли офірував свої війська на віднімання країн від німців вже на свою користь. Попри усі химери комуновіровчення про ворогів уособлених у країнах іменованих вільним світом, московське самодержавство й московський комунізм залишається вписаним у глобальний капіталізм. Планова економіка совмобілізації історією свого функціонування зобов'язана різноякісним збереженням переслідуваних як атавізм ринкових відносин на усіх рівнях починаючи від особистісного виживання чоловіка у лагере й до поставок сировини до технологічних ліній на Заході. Туди ж, до зненавидженого світу експлуатації вливаються й капітали і авуари викачані із підсовецької цілини. Совітський народ може як завгодно ностальгувати за лагерем й знаходити причинки своїх страждань там же на Заході, - проте совітські вожді задля зміцнення своєї влади й процвітання через вмонтування у західний світ пішли навіть на жертвоприношення не лише комуністичного, а навіть московського світу.

Попервах чудернацькі точки зору приваблюють своїм місцем стояння поза скобками норм та правил, їхня розбійницька краса маскується під свободу критики, під несистемну опозицію, під пропозиції урізноманітнити напрямні креативних внесків до прийняттого. Будь-які вимоги, довільно які фільтри поставлені перед винаходам задля відповідності винаходів стандартам науки, загальної корисності, поступу, - виглядають обтяжливими порівняно зі спрощеними та чудесними обітницями прорватися бідарям вже до високих кар'єрних статусів, до заволодіння чужим, до слави удатного здобичника. Стрімка кар'єра у рамках облудних ілюзій поступається проблемам у рамках реальності, - попри те, що реальні збитки від неілюзорних облуд є переважаючими. Босоту осадженої твердині, задля розбрату серед її захисників, обіцяють винагородити службовими посадами осадників, а чи посіданнями винищених організаторів вже колишньої оборони. Тоталітаризм представляється не лише рухом захисту бідарів, на долю яких зрештою випадає сплата за звабу чудесами, як усі види тоталітарних віровчень у мейнстрімі розрекламованого демократизму приваблюють ще й дисидентів із числа модних світочів. Удачливі тоталітарні віровчення та світові імперії тому й стверджуються фактом суспільної історії, бо у гібридній війні із всмоктування усього та усіх у воронку одномірності робиться ставка на легальну агентуру корисних ідіотів, які не бажають бачити нитки за які цих маріонеток смикають. Обшир імперій створюється особливим вмінням зіграти із запроданцями гру з перероблення напівворога вже у напівдруга до часу перероблення його ж вже у повний труп. І вже вибухоподібно зона набирає вірних їй від біфуркаційної точки метаморфози критичної маси бандитизму вже у подобу висхідної альтернативи устроєві соціуму передових країн.

Окрім приваб доступом до політико-соціальних свобод, що для пастви окошується депортацією за колючий дріт чи виправленням під колючий дріт, - то лагерна дисципліна набирає волонтерів ще й обітницями прилучення до земних розкошів. Попри те, що самі новації з викликання чудес неймовірних є прямим чадом дефіциту не лише інтелектуальних, а й предметних ресурсів, - аж зона універсального нового порядку є доволі прибутковою кампанією. Нестачу війська для експансії поза світи до останнього моря і далі поповнюють обітницями справедливого розподілу ще завойованої здобичі, якою власне і є віруючі у обітниці бандитської справедливості. Зона та віра у її легальність тримається на мінімумах видатків тих соціальних програмах підтримки її контингенту, максимуми зборів на які здерті з того ж самого патернованого контингенту. Партія любить народ за його ж кошт. Зона живиться енергетикою пропагандистського окорму нею тих, із яких саме вона і живиться. Зібрані під знамена походу за чужими сір'яками повертають з раті голими каліками, на разі як їм взагалі щастить повернутися із фронту боротьби за щастя простого народу. Прибічники відсутнього добра права розуму саме з цієї причини опиняться у програші.

Додатковим напрямком підричних заворушень у країні на яку націлилися інтегратори є обоюдний процес як перетворення впливової еліти країни вже на просторік, так і надання останнім подобу агентів впливу, аби вони розклали й затруювали жертву на ті послідовні кроки агресії, які прикриваються слідуванням чи представництвом ідеалів: або миру, щоб військові нападника не противилися; або відкривали ринки взаємообміну, щоб із колонізаторами торгували; або толерантості, щоб осадники добивалися переваг; або порозуміння, щоб займанці були у безпеці; або краси, щоб завойовані пристали на віру прибульців; або прав людини, щоб апетити ворогів не критикували; або братерства, щоб проти поселенців не повставали; або гуманітарних свобод, щоб гарантувати права порушників; або справедливості, щоб здобичники мали свою трофейну данину; або любови, щоб коритися волі терористів. Агентура продається не ворогам, а власному безумству.

Так вдала спецоперація із ядерного обеззброєння України, з передачею зброї на вигоду історичному ворогові, була прикрита позивом миру зі сторони місцевої агентури під супровід незмінно провальних мантр про західнамдопоможе. А порозуміння із ворогом, який напав завдяки означеній спецоперації, дозволяє йому зі сторони тої ж агентури вже й присвоювати відняте під тиском тих самих мантр.

Оскільки у рамках торжествуючого як добро ідеологічного віровчення не можна навіть пояснити існування того, що оголошується як антипод відносно означених тотальних та виключних цінностей, то засобом боротьби із супротивним злом оголошується саме супротивність зла, маркування усього ворожого віровченню як сили такого собі потойбіччя сатанинського. Хоча усе, з чим не може впоратися рятівне абсолютистське вчення, воно відносить на конто такого ж абсолютизованого поганого й не доброго зла, - проте в усяких та довільно яких тоталітаристських доктринах їхня ворожість до супостата трактується не як дозвіл супостатові творити його ворожість, аж невичерпну боротьбу святого устрою проти ворога відносять до смислоутворюючих вартостей та призначень утопічних доктрин. Бо без вигаданого ворога аналогічне ж вигадане щастя постійної бійки з непереможним ворогом не є привабливим. Вказівка чекістським перстом на того усе ще ніяк не подоланого ворога, який переховується і робить із схованки диверсії із саботажем, дозволяє не лише виправдовувати, а й оспівувати терор та жертви у ході боротьби, списуючи на іншоприродність ворога наявні проблеми поки що тимчасово не досягненого щастя покори догматам та владі водіїв до обітованого щастя остаточного розв'язання усіх проблем. Вороги розпорядку зони неодмінно є агентурою забугорної закуліси, є породженням популяцій зла за кордонами будування остаточного порятунку, вороги не можуть не бути шпигунами зі світу темряви. Усе не підвладне свавілля деспотичної хунти оголошується змовою ініційованою з-за стін зони тотальної відданості зеків долюбимій ними хунти.

Із протиріччя між неможливістю переробити ідеологічні фікції, себто безпредметну містику, вже у об'єктивні закономірності та потреби суспільного та природного життя та, з іншої сторони, вимогами ідеології виставитися за інструмент чудотворення, - виникає непереборна для усіх віровчень дилема суміщення культу, себто практики віри у дива, та, з іншої сторони, щирості віри у дійсність обіцяних диковин. Тоталітарна доктрина та породжений нею устрій завше, за усіх умов залишаються побудовами несправжніми, символічними та умовними, існуючими лиш завдяки енергетиці переконань у реалізовану предметність догматики. Тож щирість вірувань у неймовірне доводять постійним пошуком прихованих шпигунів, які тому не можуть представити достатніх доказів відданості справі Партії та Єдиновірному її вченню, оскільки таких доказів навіть через мучеництво заради химер нікому продемонструвати не дано. Жертва заради віри може стати фізичним нежиттям мученика, проте фактуальність догматів усе одно залишиться у компетенції ментальних процесів. Найбільших успіхів у відкритті останніх істин світобуття та історії добиваються ті, яким при цьому вдається позбутися санітарів. Демонстрація відданості химерам залишається щоденним обов'язком насельників зони торжествуючої химеризації. І з цим завданням не належності до шпигунів не вдається впоратися нікому, особливо тоді як верховноправителям потрібні жертви заради нових подвигів звитяжності віровчення, - оскільки провина усіх вірних є генетично вмонтована у вихідні змісти месіанського віровчення, а доказів вірності тому що не може мати доказів завше є доказовою базою у віднаходженні доблесними Органами чергових верств шпигунів.

Не лише геть від царини здорового глузду, на сторону порушення суспільних норм, на узбіччя національних традицій вдалося московським комуністам та комуністичним москowitzам успішно втрапити, але й свою впевненість у успішності здійснення московського царства ще й у його комуно-тоталітарній подобі вони сприймають як доконаний факт реальності, порушувати ідеальну значущість якого можуть тільки зрадники рускава месіянства. Бажання людей та народів позбутися московських окупантів здатні ці московські колонізатори пояснювати собі лиш як злочинне порушення вікопомний мрій людей і народів бути поглинутими у щасті Рускава міра. Свободолубство людей та самостійництво народів московити кваліфікують як підривний антимосковство-антисовєтизм штучно вигаданий зоологічними ворогами з виключною метою ущемити рятівну для світу російськовеличність. Оскільки москалі є поза підозрою, - подібно до того як за претензії до Бога відповідає диявол, - то у московських хибх винуваті лише внутрішні та зовнішні вороги-диверсанти.

Винесення смертного вироку вигаданим ворогам, яких прихильники утопічного ошасливлення суб'єктивно засудили на смерть, оправдовується такими, буцімто, об'єктивними причинами як належність не до такої чи не до такого як треба: віросповідання, класу, етносу, раси, мови, культури, звичаїв, бо жертви самі винуваті що живуть: не там де треба, не так як треба нападникам, керуються цінностями не такими як треба носіям і представникам обіцяного щастя. Проте у посиланнях на незалежні від ворогів умови їхньої ворожості усе ще відкриваються можливості уникнення ними смерті, коли ворожість недобитих ворогів трактувати як пережитки минулого соціального устрою. Тож для того, аби жертви режиму не уникнули кулі чи мотузки, вогню чи морозу, канчуків чи кайданів, то необхідно об'єктивність злочину доповнити цілеспрямованою персональною готовністю жертв не лише чинити, але й умишляти шкоду режимові контрольованого щастя. А організатори того загального щастя є виправданими у їхніх ролях катів, бо вбивають вони ворогів саме з причин необхідності відстоювання приписів, догматів, інтересів віровчення, а зовсім не тому, що ці провідники до уселюдських ідеалів мають якісь антилюдські схильності. Об'єктивна, - позицій московських апетитів, - необхідність учинення сусідам, - запланованих москалями собі у наїдок, - капостей не підлягає у москалів жодному сумніву.

Маркування призначених у поживу вже як чурок, чорномазих, хачиків, укропів, пиндосів, нелюді, нерусі й подібне, з навішуванням на них конотацій зла ще й за їхніми заняттями як буржуїнів, багатіїв, аристократів й подібне, - має виправдати напад на них. А одягання нападниками на себе месіанських позначень як інтернаціоналістів й подібне – має пограбування й насильство над жертвами виставити вже як благодіяння на користь останніх.

Москалі підпалюють мирне життя сусідніх народів, а потім прибігають із послугами пожежників так, щоб із москалями рахувалися, а то й сприймали їх як рятувальників.

Оскільки свій напад на народи московити розглядають як здійснення потреб народів та як природний процес невідворотний, закономірний, виправданий, - то спротив народів подібному видові благодіяння московити засуджують як злочинну акцію беззаконну й протиправну, як зрадливість народів у невдячну відповідь на здійснення московської місії постраждати заради народів світу. Повстанці проти московської окупації з подальшою інтеграцією у єдинанеделізм трактуються перекинчиками великодержавства, які щонайменше помиляються у відмові від московської над ними зверхності, які шкодять собі самим й мають за цей переступ бути покараними з рацій об'єктивності розпухання московського царства. Пальба із московських гармат по барикадам повстанців вважається за вирок історії, на відміну від волонтаристського і необґрунтованого зведення барикад, бо незадоволені імперією повстанці самі винуваті у своєму незадоволенні, що його імперцям доводиться втамовувати застосуванням гармат. Прикрою реакцією на щирість московської любові до добра ближніх є та зловорожість зі сторони мас невдячних, яка однак має бути перекрита наполегливістю любові. Московцям не спадає на голову, що своїм вторгненням до сусідів вони помиляються на лише у сусідських, але й у інтересах вже власного виживання. Імперотворці із метрополії переконують себе у тому, що це не вони схилили у інвестиціях у колонії, втілюючи там своє водительське просвітництво, а, що це повстанці підступно зраджують московським трудам єднання багатств колоній та апетитів метрополії.

Коли поррахувати небіжчиків, у яких були колонізаторами перетворені незадоволені колонізацією жителі колоній, то закрадаються небезпідставні сумніви стосовно оправдальних причин імперського вторгнення: як бажання інтервентів постраждати за інтереси окупованих ними народів; як жертвний захист скривджених зі сторони конкуруючих імперіалістів; як домагання на виключне обдарування народів, а не на, борони Боже, викачування із колоній прибутків та здобичі на користь метрополії. Мовляв, противниками бандитизму і є бандити. А коли нападники, з їхніми сподіваннями на незворотність свого загарбання, клянуть у незнанні своєму про перспективи чи передбачення можливостей спротиву їм зі сторони антиімперських визвольних рухів у колоніях, - то ніхто, окрім самих окупантів, не винен їм за їхні передбачення.

Нападники є перебірливими: не люблять вони лише і тільки господарів майна, а саме майно ще й як люблять, аж до представлення свого нападу за борг обслуговування того присвоєного майна. На відміну від московського імперіалізму, коли у звинуваченнях ворогів посилалися на такі їхні цивілізаційні ознаки належності не до тої що московитам треба: конфесійности, освічености, соціальної страти, - то німці, не надто мудруючи, причинами свого визволення ворогів від вад проголосили вади расові, дані, буцімто, натурою.

Порівнюючи із дільбою супротивників на тих, запроданство яких доводиться використати перед тим як їх вбити та на тих, які відстоюватимуть свої позиції, - то розподіл супротивників за відмінностями у їхньому моральному, соціокультурному, хабароємному чи іншому виборі видається надто делікатною грою, у якій надміру далекоглядні спецслужбісти можуть припуститися помилок. Тож на часі загострення протистоянь вже військових, то ворогів мітять за расовою, етнічною, іншою спрощеною ознакою. Так окуповані Федерацією чеченці болітимуть серцем за чеченців запроданців, які на службі федералам вбили тих поодиноких правозахисників із числа московитів, у яких душа боліла за військову колонізацію москалями Чечні.

Даремним є розшукування якихось причин перемелювання на лагерну порохняву ешелонів в'язнів та схоплених слідчими усіх підозрілих у коливаннях на відданість Справі партії. Бо пошук провин та винних в учиненні геноцидних чисток є перекладанням відповідальности за ці злочини вже на жертву, є прийомом вислизання з-під звинувачень для ексекторів, які мордування ними убієнних подавали як кару за переступ проти влади організаторів геноцидних чисток. Прив'язка вбивств до причин вбивств – це прийом на буцімто можливе заперечення невідворотности вбивств за умов побудови поспіль усіляких прожектів світлого майбуття Нового порядку. Це прийом запаморочення спротиву жертви через підсування їй надій оправдатися перед катом. Зі сторони обіцяльників чуда, то актуалізація ними небуття є виключним інструментом здатним приточити до реалій відмінні від них обітовані чудеса. Абсолютизм є дотичним до предметно життєвого лише посередництвом кирпатої костюмахи. Тоталітаристи вбивають, тому що знищують, оскільки руйнують. Людей переробляють у колишніх не з причин закидів у ворожости, як із наслідків тої переробки. Поза власне зоною не може бути, бо нема причин розв'язаного там шалу душоубства. Окрім достойників секти ніхто не може бути достойним залишитися живим. Нова совєцька людина виростає із могили тих, хто нею не є. Ігнорування ролей участі у таких популярних видах створення порожнього місця якими є розстріли - є неспростовною причиною бути розстріляним. Не лише внесення розбрату в усі середовища, насадження якоїсь ксенофагії, класовоциду, мортології, - але й під'южування підозрливости навіть у середовищі посвячених дозволяють робити Партію, Церкву, Новий порядок саме войовничим. Ліміти проскрипцій припадають саме на піки торжества зон централізму. Проте оселя щастя пролетарів чи вищої раси зведена на трупах буржуазії чи унтерменшів – не встоїть і не має на це права.

Узурпатори, які своє усевладдя задля пограбування поневоленних ними, подають як щастя на представництво узурпаторами ідеалу соціального устрою, - зовсім не проти того, аби вичавлювати соки із усієї маси зеків. Утім клан вождів відає, що окрім верстви неофітів, ентузіастів і жертвних фанатиків Нового порядку є ще й верстви які не лише не пристали на віроучительне виховання, а які не будуть перевиховані на величних будовах вільної праці, - бо каторжанську енергетику цих верств, оголошених ворожими, спеціально згодують верствам означених неофітів як гарантію безпеки режимного істеблішменту. Тому останній у виборі між наваром від паразитування над каторжанами із числа ворогів святого учення та, з іншого боку, фізичним знищенням вигаданих ворогів, - обирає безпеку режиму геноциду.

Тому вільні спільноти й залишаються такими, бо вони витрачаються на своє звільнення від злочинців; тоді як заробіток на останніх й атрибутує спільноту вже як невилъну, де експлуатовані невольники стають лідерами у порівняльних надприбутках, отриманих різницею між мізерією затрат виробничих та доходами від них.

На реаліях представництва окремою особистістю своїх достоїнств тримається не лише впевненість цього конкретного чоловіка у вартостях зробленого ним, як ще й права і свободи стають гарантованими для суспільного організму, громадськість якого не є рабами залежними від тих бандитів, які своє самоуправство прикривають химерами волі класу, держави, історії, Бога. Фундацією тоталітарних режимів є нищість особистості, яка не маючи гідності відповідно не матиме й іншого, включно з невідворотними ризиками життя.

Атрибутом та безпосереднім наслідком рабства, як безпорадності у володінні своїми правами та реальною ситуацією, є обумовлене нещастями покладання на суб'єктивну волю героїв чи начальників зичних щодо підопічних страждальців. У свою чергу провідництво героїчного рятівника тоді стає доказовим та визнаним, коли він матиме за собою рабських послідовників та виконавців його величних накреслень картин щастя. Месія покликаний потребою у ньому зі сторони ущербних приходять для того, щоб від останніх відібрати нагоди їхньої самостійності у розв'язанні проблем. Ниці знаходять на свою голову зверхника собі, тому що останній обирає з них рабів собі.

Коли один народ гнітить інший, то обидва вони є учасниками цього неподобства. Один винний у нападі, а інший – у недостатній відсічі нападників. Серед народів ті мають порівняно більші потенціали на самостійне існування та розвиток у часі, які знаходять у собі сили спростувати нападників, відбиватися, причини своїх потерпань знаходити у собі, а не перекладати свої нещастя виключно на ворога і несприятливе середовище непідконтрольних обставин трагічних. Так українству бажано докладати сил не на пролиття сліз за власну долю, а – на відсіч агресорам, аби саме останні плакалися, а то й кляли українців за отримані кари. Нема чого, навіть доказово, вказувати на нападників, оскільки останні лише реалізують нещастя що визріли у самому українстві. Невпинні українські зриви скинути із себе чергового зайду знов і знову результатом мали провал. Проте саме невинність українських визвольних рухів відкриває перспективи досягнення успіхів свободи та розвитку української культури.

В усіх без виключень тоталітарних рухах, націлених на докорінне змінення історії у напрямку до якогось запропонованого чуда, виникаючі труднощі із зміною інститутів беруться розв'язувати вже з протилежного боку, а саме, - із створення ще не бувалої людини, яка б ідеологічно підійшла до практики цих утопічних видозмін суспільного устрою. Оскільки реалії досягнення процвітання у рамках обітниць даного віровчення даються важче ніж самі обітници, то виховання у пастви звичок до страждання з проголошення жертвності за справу гонорову представляється заощадження сил на створення зони визиску.

Підприємливість включає у себе управління ризиками, а не їх ігнорування. Наплювательське ставлення до чужих прав, зневаження чужого життя, конвенційна маніпуляція моральними стандартами вимагають від грабіжників подібної ж дискредитації вже їхнього власного життя, готовності стати мучеником заради власного жору, хіті пожертвувати усім заради здобичі. Проте сміливість, насаджувана як відсутність обачності до небезпек, подібного невдалого інвестора відчайдухости низводить до очікуваного програшу. Готовність відчувати ейфорію там, де це потрібно вождю та його партії, це чеснота концтбірності. Переможці ж відають страх, бо є нетерпимими до зла.

Ошкребки від норманів, які на землях фінських збирали оброк, зміцнили свою владу перейшовши в служіння збирачам вже номадичним, з подальшим успадкуванням інших улусних решток орди; надалі самодержавство з покріпаченням селян та холопів посилювалося через доповнення його еліти вже на проєвропейські впливи, вийшовши вже на імперську політику збирання земель і народів; надалі більшовицька інтенсифікація москводержавства перемогла як його правонаступництво; потім питома московська маса з цієї ж причини підтримала узусну тяглість імперського грабунку й реваншу, навіть коли плоди розбою дістаються вузьким обранцям одержавленого криміналу прикритого прапором великоросійства. Супроти гармонії імперства та потреб його мас, то в Україні її патріотизм може розвиватися лише всупереч історії малоросійського служіння єдинанеделітству.

Ліквідація імперського зібрання окупованих московством народів має відбуватися і починатися не так із визвольних подій на теренах Федерації, як спершу із визволення українців, на солідарність із якими народи ерефії та загалу вже вільних народів можуть розраховувати. Допомогати можна і треба будь-кому із тих хто змагається за волю, однак доля кожного із них - лише у його власних руках. Ніхто з інших сторонніх, навіть доброзичливців, не може й не має бути кращим бійцем за свободу ніж сама людина як суб'єкт своєї мети. Нема чого чигати на те, що бандитизм московського збиральництва сам собою виродиться. Розбійників нищать, а не чекають на їхній занепадок і зникчменення.

Мордування мас імперського люду зі сторони очільників збиральництва даремно вважати за ту причину невдоволення мас, яка маси змусить знищувати будь-яку владу поводитирів московського збиральництва. Бо збиральництво збудоване інтересами не самих кремлівських очільників, як тими запитами мас збирачів, що їх очільники лише очолюють. Втрати мас рекрутованих до війська вже є включеними у переважаючі прибутки від підбиття нових земель і народів. Жертви московського люду враховуються і числяться заслугами до отриманої здобичі розповзання московського царства вишир. Збиральництво увійшло у дух і кров московства, сутність якого не порушити жодними навіть мільйонними втратами мас. І то не важливо: а чи винищують маси московців у їхніх війнах на винищення наступних сусідів, а чи винищують маси московців лише задля їх послуху у війнах на винищення наступних сусідів. Даремно розраховувати на утворення хоч якоїсь шпарини між кремлівцями та масами, куди б могли вклинитися поняття гідності, права, людяности.

Зона порядку, - навіть на верхах розвою інформаційного і наукового, - демонструє, що з масами може що завгодно зробити черговий: фюрер, аркадаг, елбаси, бацька, нова зірка.

Спільноти, централізація мас яких метою має задовольняти верховенство влади стаціонарних бандитів, - мають низьку виробничу культуру, вирізняються відсталістю порівняно із тими вільними спільнотами, куди означені диктаторські режими збувають сировину та товари з низькою доданою вартістю. Таким чином споживачі збутих за безцінь товарів вмонтовуються у цю систему крадіжки вже як скупники краденого, перетворюючись на визискувачів поневоленого диктаторами під'яремного люду. Відповідно останній ненавидить передовсім навіть не так свою владу централізаторську, як згадані передові спільноти, що фактично паразитують на стражданнях мас у режимах зони порядку. Так московці тому ненавидять Америку та глитаїв-капіталістів, бо саме багатіям випадають найсмачніші шматки від кримінально управлінського зі сторони кремлівців розору московського царства. Московці лиш тоді можуть торгувати із Заходом, нібито на рівних, коли товари своєї низькопродуктивної культури виробничої доповнять краденими із Московії багатствами задля їх спровадження на Захід. Цей нееквівалентний обмін між розвиненими країнами та Московією, як реальне її пограбування, вигублює Московію швидким темпом. Штовхаючи на Захід відібрані від колоній сировинні багатства, московське зібрання народів тим самим бере участь у своєму самознищенні. Мотив підриву московського царства через скупку краденого, що доповнює основний мотив Заходу на наживу із означеного заняття, - переважає моральні сумління західних країн з приводу беззаконня цього кримінального заняття з користування вадами Московії.

Колонізація народів за царизму включала їх колонізацію з втратою народами своєї державности; тоді як експансія збиральництва представленого вже комуністичною його іпостассю базується на вірі у звільнення народів від їх капіталістичної експлуатації, - себто народи у їх прагненнях до розширу свобод мають добровільно пристати на московську над ними зверхність. Земшарна Країна Рад є відкритою до приєднання до неї вже й останньої республіки переможної Світової революції. Подібні ідеологічні вибрики збиральницького месіанізму - не кращим чином характеризують розумовий рівень вождів великодержавства. Коли у московців щось і викликає ступор і ошелешення, так це здивування від того, а чому ще досі народи самохітно не переходять під московські над ними домінування. Задля розв'язання цього зачудування московці готові вдатися до використання ядерних боєзарядів.

Соціальною реальністю кунштюки стають тоді і лишень за умов, як отримують соціальну базу у вигляді тих сповідників, інтереси й запити яких ідеологія представляє та обслуговує, - та у тім сіль представництва, що ідеологічна паства суперечливо і є ресурсом паразитування на ньому організаторів ідеології. Тоталітаризм це режим наживання на маржі між фактичною ницістю химер підсунутих ошуканій публіці та надлишками натомість вилучених від публіки ресурсів у нібито еквівалентну плату за обдарування тими химерами, коли ошуканих з одного боку спокушають спасительністю підсунутих кукол та щастям здійснення обітниць у позаісторичному потойбіччі, а з іншої сторони вмотивовують публіку не противитися оббиранню на матеріальні статки через насадження ідеалів скромности та нікчемности втрачених на користь вождів профанних дібр порівняно із означеними чудесами наближення до святости у позапрагматичній безнаслідковости самих лиш ритуалів. Тоталітарний режим це не одноразовий набіг на жертву аби витеребити її до останку й залишитися нальотчику голодним на порожньому місці, але тоталітаризм це сподарство на устійнення визиску жертв, яке буде функціонувати з прибутком для організаторів зони лиш за умов амортизаційних відрахувань на користь зеків у вигляді задоволення останніх обіцянками розбагатіти не на часі побутового життя, коли в'язні ідеології як на патера покладаються на в'язничний режим, а останній дбайливо опікується чередою арештантів як дітьми. Тоталітарні режими тому й продовжуються у функціонуванні пограбувань пастви на матеріальне добро, бо воно компенсується обдаруванням пастви на вигадане добро ідеальне. Зонозасновники виступають окормителями пасомої ними череди не лише як пастирі духовні, але й практично подають пастві пайку хлібну, викликаючи додатковий приплив вдячности на сторону начальників зони, - хоч та пайка вироблена не начальниками, а самим трудовим контингентом зони і є недоїдками із столу начальників, хоч пайка є перерозподілом данини вилученої із тих трударів, які вочевидь не можуть дати ради собі та продукції своєї праці без оббирання своїх свобод та своїх статків начальниками, хоч пайка для зеків не так урізаною, як часткою є доповненою й збагаченою на демонстрацію любови й відданого служіння зононачальників на користь пастви трудників. Тоталітаризм це те, коли ударну силу винагороджують не так здобиччю підкорених у черговій навалі, як трофеями відшматованими від самої ударної сили й частково їй же повернутими вже як дар від шматувальників з відповідною вдячністю означеної пастви за ласку.

Здирницький характер мисливських спілнот – не у тому, що вони спеціалізуються на продуктивности виключно грабіжництва, й навіть не на тому, що вони збирають більше, ніж виробляють, як відсутність стимулів прогресу у зоні зумовлена несправедливістю перерозподілів того, чого недодають від того, що вироджується до порожнечі даремного у його беззмістовности виживання у нелюдности зони. Історичні тоталітарні режими тюремности також улаштовують виробничі процеси, проте сутність тюремноорганізованости передовсім призначена на відтворення режиму зони, на недопущення повстань протирежимних. Тоталітаристи не тільки не дестимулюють працю підневільних, як тоталітаристи тільки й зайняті безнадійним пошуком примусів до того визиску, який суперечливо в умовах зони може призводити лише до зміцнення зони, себто є спрямованим проти свобод зеків й відповідно затрачає усякі сенси на підвищення продуктивности рабства у кайданах. Організація зони постійно маневрує між спонуканням стада до продуктивности, аби з останнього мати посилене здобичництво, та, суперечливо, між недопущенням того підвищення продуктивности трудового контингенту, що логічно призводить не лише до самостійности зеків, а до сумнівів останніх у своїх призначеннях бути визискуваним зеком, коли самодостатність праці рабів видозмінює пайку як дар від погоничів вже до повновідповідальности за вироблену продукцію, коли продуктивність праці вступає у руйнівні для зони насильства невідповідности, коли стають не лише обґрунтованими, а й доведеними сумніви зеків у тому, хто ж кого у зоні годує, хто з кого жирує, коли усунування від рабів організаторів рабства загрожує зліквідувати сам режим неволі. Тож основною ціллю зонорежимів є офірувати продуктивність рабську вже користям збереження рабства.

Контроль за чужими багатствами з'являється наслідком невідвотної необхідності там, де не вистачає багатств власних. Коли не зважаючи на зусилля з виправлення ситуації злидарювань останні залишаються, - навіть не у силу традицій, а через безсилля навіть самих виробничих технологій, - тоді на цьому безплідному дереві визріває і наливається силою саме ненависть до імущих, яка й оправдовує їх грабунок як виключний спосіб подолання безвиході злиднів і власної нищоти мас, які чесно із своїх трудів, але віками даремно гарують, проте не можуть у нездоланих злиднях жити повноцінно. Большевики вповні скористалися потенціалом ненависти тих кріпаків, які консеквенто і релевантно тямили, що нещастя йдуть від поміщицького чи аристократичного маєтку. Розтягання здобичі з якого, а ще краще підпал якого, однак не виправить факт злиднів цих бунтарів. Програмове завдання на вичерпання життя і смислів людей накладеними зобов'язаннями виконання трудових планів висунутих апаратом що перебуває на ставці, - то ця звабна програми ліквідування породжених буржуазією народних нещасть привела вже до концтабірної брами, а ще й ввела туди і сам апарат, і народ віруючий у достойність апаратної бюрократичної дисципліни. Зона не лише родиться від нещасть, аж саме їх народжує на часі продовження зони зрівнялівки, де кожен і усі тільки тим і займаються, щоб ніхто ніяк ніколи не мав більше від належного пайкового утримання цих нахлібників. Культивация проповідей про достойність актуальних жертвних страждань, які з надлишком будуть винагородженні колись згодом, а ще краще вдячністю зі сторони сил потойбічних, а ще краще поза життям віруючої у це паства, - залишає ці проповіді на більш як на рівні відправи культових ритуалів символічних. Наздоганяюче господарювання у бігові услід за здобутками, а ще й за організацією ринків капіталістичних, які у комуністичних програмах оголошуються приреченими на знищення, - то ця гонитва не до добра зонотворців. Цей режим контролю і слідкування за ворогами масованої справедливості з очищенням від ворогів народу міг би продовжуватися, коли б у зоні залишалися пайки, - аж багатства і ресурси у зоні проїдання чужих трудів зникають неквапом та подальшим нарощенням темпів приходу злиднів. Потребою яких стає нова зона контролю, де знов пропонують убити підприємливих громадян, чії статки оголошуються причинами потерпання неімущих мас. Суб'єктами та провідниками революції стають ті верства, діяння праці яких є навіть не так непродуктивними, як не затребуваними. Зону будують вже не колишні від феодала залежні селяни, коефіцієнт трудовіддачі яких близький до нульової відмітки, а зону контролю і дисципліни зводить для себе контингент інтелектуалів і професорів із проїдання грантів та фондів помочі калікам перехожим, - де корисність трудової віддачі цих борців за остаточний для історії ідеал справедливості і гуманізму є порівняно нижчою від позначки zero. У зоні потрапляють не із самого лиш глупства її любителів; у зону легше прослизнути намастившись просвітництвом на тему досягнення там абсолютів справедливості. Наповнення зони контингентом доцентів не перетворює її вже на наукову кафедру. Ерзозія антисистемного людинолюбства затрує ліберальні економіки. Коли кримінальників і мафію легалізувати на позиціях держвлдади, господарювання редукувати до цілей соціального утриманства, босоту просувати на позиції гегемону, то вона там і опиняється, - що однак не робить її реальним суспільним проводом. Аж – навпаки. Насельниками модернізованої зони контролю стають вже не ті, які тягнуть на собі лямку каторжних трудів на користь капіталістичних експлуататорів, а той контингент отримувачів соціальної допомоги, що його від експлуатації звільняють ті самі капіталісти. Жертвним тяглом прихильників людинолюбства залишаються саме вони. Проте марно гадати, що весь навар від зони проходить за статтею злидні чи цілковите нещастя. Бо у виграші залишаються ті самі традиційні аристократичні та елітарні клубні угруповання, які й просували ідеологію і вірування боротьби на масове щастя у зоні філантропійної опіки.

Ніщо так легко і безпомилково не вдається як прогноз на те, що настанова на встановлення рівності і справедливості розподілу між усіма бідарями того, що мають окремі імущі, - то цей вектор на соціальне утриманство буде незмінним. Бо цей курс є окремим випадком ентропії як самочинного хаосу. Якому здатна протистояти культура.

Продуктивна праця задля заробітку, а також реалізація людиною своїх творчих сил, є основою культури та достатку. Золотою мрією усіх грабіжницьких режимів є відтворення тих чи інших моделей рабства, як трудового джерела усіх інших ресурсів. Спектр спонукання до праці, зі сторони тих хто заощаджує на витратах власних трудів і паразитує на чужих, починається із терору до невольників й закінчується високою платою для найманих працівників. Істотним стимулом підвищення віддачі від визиску є створення такого розриву між трудом та його результатом, лакуни якого заповнюються фетишами прославлення мучеництва для секти сповідників утопій остаточного щастя чи компенсаторською винагородою на розмір пам'яті вдячності на конто різноякісних страстотерпців. Сполучення насильства на голову каторжників та вилучення звідти їхньої тям, заміненої вже на ентузіазм очікування обіцяного чуда, дає експлуаторам та конвоїрам ефект економії на пайковому забезпеченні того контингенту утримувачів живителя, які впадають у радість самовідданої любови до означеного вождя від споживання недоїдків зі столу його кліки.

Роботизна на капіталістів, чиї доходи є приватними, оголошується експлуатацією і шкодою суспільству; тоді як трудовобов'язання на користь влади імітаторів служіння народу подають як звільнення від визиску і повернення додаткової вартості продуцентам.

Ринкова еліта ризикує, коли заважає мобільності кар'єр; тоді як диктатори безпеку свою забезпечують під'юдженням одних верств проти інших. А потім вже уцілілих від диктатури пролетаріату спроваджують на будови вільної праці як ворогів що не розкаялися.

Небезпекою для імперіалістів та режимів насилля є те, що вони можуть перемогти, тому що жертви нападу їм програють, поступляться свободою жити власносіло із ресурсів своєї праці. І тоді поневолювачі, які впахалися до сусідів із заміром там пожитися, будуть, з необхідности підтримувати животіння експлуатованої робочої сили, змушені будуть останню годувати, - але не обов'язково від неї отримуватимуть віддачу яка б перевищувала ціну пайкового достатку каторжників. Хто кого завойовує, - то того і годує. Імперії є збитковим видом прокорму у випадках: коли жертва виказує спротив, а, особливо, коли його не виказує.

Причиною, яка числиться перевагою зони контролю над зеками, - порівняно із суспільствами відкритими проблемам та можливостям їх громадян однаково як збанкрутувати, так і виграти у власному підприємстві, - є те, що у зоні гарантується свята пайка недоторкана. Ну, коли зек виконуватиме покладену на нього норму виробітку. Недоліком процвітання у безвідповідальности та послухові дозорцям та конвоїрам можна вважати хіба те, що пайкове утримання знімається із самих же трудовобов'язаних каторжників, з того що святі вожді мусять недоїсти. Наміри ницого відсотку у середовищі московців зіштовхнути весь масив відмінних співгромадян вже до ризиків особистої відповідальности за свою долю, марення представити європейського штибу права, свободи й культуру окциденталізму за годящу й для московського царства, а історію змін у Московії режимів централізму й кріпацтва вже як не тотожну питомому московству, - наражаються на тяжіння ідентичности збиральництва людей і народів, на звички полювання за чужим майном, на результати грандіозної більшовицької чистки з вирізання цілих верств здатних до креативности, з полишенням на їх забутих могилах тих, хто різав, стріляв, добивав баграми чи кидався грудьми на захист режиму любимого апарату вождів. Хибною і тому не повною є оцінка машинерії силювання утопією лише за результатами: коли із отари висмикнуть наступну животину, бо до того за цей майбутній шашлик отарники дбали, леліали, пантрували, нарощуючи на жертві тлуст. Зона матиме продовження до часу, коли буде ще щось, ще від когось, ще якимось відрізати на прокорм.

Ходить не за те, щоб силювати московців відлученням їх від лагерьа, а за те, - щоб не прилучати до того українців включно із малоросійськими фанами великай і неделімай.

До перших жертв совітсько-німецької війни між націонал-соціалізмом та комуно-більшовизмом треба віднести тих замордованих у п'ятирічках її ударників, тих померлих від голоду казахів чи українців, чиїми відібраними від них харчами оплачували американську індустріалізацію соціалізму, де кувалася зброя війни, у якій полягли від голодоморів уцілілі.

Доведення має до зубожіння у спосіб віднімання прав, власності, інформаційних свобод, а то й їжі та самого життя є не вадою системи тотального контролю, як є ресурсним джерелом енергетики цієї фабрики з визиску усіх та усього, коли різниці між зниженими гараздами громадян та підвищеною експлуатацією праці цих же каторжан видаються за ефективність зони на місці спожитих зоною свобод, - проте ця маржа від перетворення усього суспільства вже на безправну рабсилу більш ніж врівноважується абсурдизмом цілей ошасливлення суспільства у подібний спосіб. Кому ж потрібно стає процвітання зони, коли вона забезпечується коштом приниження та дегуманізації тих жертв, які мали б користати обітницями проспериті. Свобода та гідність перекачані у базу пірамід, каналів, полігонів та інших пам'яток панування над доцільністю мають числитися за прямі збитки від організації для суспільства зони. Можна ще зрозуміти апетити до трофеїв здобутих тими бандитами, що грабують інших залишаючись самі у цей час не спійманими та не покараними за цей злочин, але не тоді, коли бандитизм доведений до масштабів охоплення усього суспільства, коли жертвою криміналу стає саме тотально криміналізоване суспільство, яке самопоїдання має вже за прибуток, - бо тоді подібна пауперизація самих організаторів грабежу, які домагаються заробити на своїй загибелі, стає явищем парадоксальним та таким, що не має позитивних перспектив. Військово-промисловий комплекс збудований виснаженням тих, проти кого націлена міць того комплексу насильства, є навіть не безглуздя, а злочином самонищення. Зводити потугу націлену на процвітання будівничих ціною перетворення останніх вже на концтабірний порох, з переробленням громадян вже на зеків, - не має ані смислів, ані історичних виправдань.

Тяга егоїстів до наживи, особливо здійснюваної коштом втрат інших людей, викликала й викликатиме незгоду за усіх часів в усіх народах. Проте альтернативна апологія вірців бідкування виявляється ще більш руйнівною для стимуляції виробничої продуктивності. Бо нема надміру простих та довготривалих ставок у оптимізації співвідношення між винагородами творчих індивідів та гараздами від тої підприємливості для клієнтської маси усього іншого суспільства. Брутальний перерозподіл соціальних ролей чи капіталів від бідарів вже до багатирів може лише позмагатися у шкідливості із вже зворотно направленим грубіянством перерозподілу. Розподіл багатств за законами та справедливістю залишатиметься проблемним для поступу, проте усякий розподіл вже злиднів не може не суперечити і потребам індивідів, і запитам суспільства в цілому. Переконання людей у щасті бідвань просто протилежна природі людини як істоти, як суб'єктові культури. Хоча для диктаторів злигодні обібраного на майно та права упокореного населення є капіталом усевладдя, проте сама диктатура примітивізації є збитком прогресу. Експеримент комунізму із пограбуванням багатих капіталістів та заміною знищеною таким чином суспільної підприємливості вже на примусову безоплатну працю пролетарів – не може не завершитися провалом. Спротив злигодням як джерелу комунізму та запоруки його режимної керованості лише наростатиме у міру нарощення комунізму. Бо советське чиновництво з ранжируваною долею споживання, яке призначило себе у елітарну верству, у потребах узаконення наживи знов перетягне на себе майно один раз вже беззаконно приватизоване та відняте від знищених капіталістів нібито на користь усіх трудящих, а втомлені від заборон на гідну зарплату та можливість збагатитися від своїх трудів советські трудящі щонайменше мовчатимуть під час цієї кампанії подвійної експропріації на користь слуг із числа апарату диктатури передового загону пролетаріату перефарбованих вже у успішних підприємців та реставраторів буржуазного гніту.

Ціллю пізнань, з відповідним відкиданням помилкових уявлень, є наближення до фактів. Здобувши ж істину ми можемо змінювати її вже за її згодою. І вже цей успіх заглиблення у природне дає плід будівництва культури, - але лиш тоді, як дослідництво не вичерпується оголошенням попередніх знань як помилки. Так сам і інтереси люмпену є останнім глибинним рівнем суспільних інтересів. Аж використання істин люмпенізації для руйнування усієї соціальної структури і більш ні до чого іншого, - саме до цього й призведе.

Перетворення людей на худобу, на в'язнів безправних, які за ціну маніпуляцій з голодною пайкою та застосуванням проти них терору, обдертих на самостійну думку та на статки із заборонаю володіти хоч якоюсь спроможною на продуктивність власністю чи тим капіталом, який робить людину вільною та здатною на спротив стосовно зазіхань на права людини, обдарування поневолених кайданками не лише на тіло, а й на мозок міфами любови до організаторів кабали, аби під'яремне поспільство безкоштовно гарувало на новобудовах соціалістичної індустріалізації, - є не помилкою у будівництві комунізму на Московії, як є необхідним та цільовим прийомом на шару, ціною відродженого рабства, коштом облуд та злочинів, отримати усе за ніщо нульових витрат. Перетворення не лише поневолених народів, а й власного населення, не минаючи навіть нобілів та багатіїв сметанки імперії, - є традиціями та звичками московського озброєного збиральництва.

Не лише підбиті московським військом народи і держави є окупованими, але й маса населення власне московського є завойованою московським царством. Московські владоможці поводяться у нібито власній Московії як у ворожій країні. Тож коли у зоні окупаційного поневолення замість громадян, які за своїми запитами творять державу та націю, є податний, трудовобов'язаний, експлуатований, ошуканий, безправний тлум атомізованих зеків, - то годі й очікувати там життєздатний і перспективний організм.

Країни, що їх встигла зачепити цивілізованість та окультурення, результатами свого науково-технічного та соціо-політичного поступу вважають добробут і достоїнства своїх громадян. Тоді як для атавістичного московського збиральництва добробутом держави є те прирощення й саме лиш нарощення ґрунтів та територій, заради якого нехтують та приносять у жертву насельників тих окупованих апетитами імперського будівництва територій. Чужа земля, що стає нашою – це абсолютний критерій московської святости, що його народам несуть на своїй зброї самозвані рятівники світу. Але ґрунти імперії, які складаються із батьківщин народів від расеян відмінних у плані етнічно-расовому, саме цими культурними особливостями й створюють для асиміляційного російщення проблему, із якою великодержавні інтегратори просто не можуть впоратися: середно-азійського населення занадто багато для фізичної обробки їх російськими танками чи концтаборами винищення, не кажучи вже про невдачу ідеологічної московізації етнічних неросіян до стану зеків. Наслідком демографічного зростання населення не схожого із росіянами у плані кривому стає небажання самої Федерації опинитися з ним у порівняльній меншості у проєкті відтворення сумісної імперії. Вагомою завадою на шляху московського експансіонізму є расова й культурна відмінність народів. Тоді як європейці українські представляють собою не тільки перспективний, а й єдино можливий напрямок для руху єдинанеделімства.

Ще допустимо якусь гідність визнавати за постійним повстанням і бійкою за власне звільнення від поневолювача, цінувати зусилля на покарання колонізатора, але – не за утралення у рабство, можливо з причин недостатніх сил і волі у захисті власної незалежності та свободи. Програш, як рух від противного, інколи може стимулювати змаг за його виправлення, але у вииграшу не може бути інших значимих, окрім нього ж, підстав.

Утворення органічної спільноти соціальної, складання нації стає не лише можливим, необхідним, а ще й успішним тоді, коли цінності та ідеали, а передовсім різноманітні організаційні структури організму культури задовольнятимуть інтереси учасників подібного життя, включаючи й персональні та інтимні інтереси членства. Навіть передові та прогресивні завдання розвитку спільноті не стануться, коли одніть штучно гуртується із складу не тільки не задоволених примусовістю її засад, але й із розряду тих, які у цій банді, секті, а то й державі лише затрачають свої права і свободи. Громадян не зліпити із трудармійців; із поневолених і окупованих народів не збудувати великодержавство рускава міра. Переважно поза зовнішніми кордонами країни, нації, цивілізаційного кола знаходяться відповідні конкуренти, відділені пам'яттю прикрощів взаємної боротьби, - проте остання з поступом замінюється на співпрацю. Московство єднає вміння і вигоди контингенту зеків виживати у зоні. Але для колоній демократія і ринок європейські не можливі як російські.

У зону вільно вступають та стають її аборигенами ті колишні люди, які вже розсталися із своїми розуміннями дійсності, поступилися своїми правами на користь любимих вождів, вже готові у самопожертві накинута на кого вожді вкажуть, - утім і продукцією від функціонування концтабору є той же самий контингент ошуканих та віруючих у чудеса.

Спостерігачі, які емоційно фіксують, що на хвилі тоталітаризму піднялася уся соціальна потлоч, протоколюють скоріше наслідки, бо, радше тоталітаризм підіймається на заквасці із босоти на ролях активних чинників соціальних відносин. Дозвольте потрапити зброї до рук населників соціальних підвалів й залишитися їм безкарними за стрільбу навсібіч, оприлюднюючи підсвідомий сатанизм, – і відповідна ідеологія виправдання бандитизму не забариться. Великий кримінал починається із малого. Ідіоти є не дітьми, а батьками зони.

З розвитком спеціалізацій у культурі чинною є виразна тенденція до розходження громадян та їхніх інтересів по окремих помешканням з неперехідними між ними кордонам, що загрожує розпадові суспільному; а, водночас, динаміка обміну послугами та інформацією між особними суспільними одиницями злютовує суспільство. Й саме ця рівнодіюча гуртування встановлює для соціалізованої там людини натовпу стандарт посередности, інерційна правота й незаперечність якого доказується його масованістю. Згідно переваг природної ентропії над штучною організованістю, то серед загонів фанатиків популярних видів спорту, музики, модних релігійних сект на чільні позиції виходять ті угруповання, які є протилежними щодо того полюсу суспільного чи наукового проводу, у належности до якого необхідно докладати зусиль креативних і продуктивних. Для лузерів їхньою втіхою є розслаблення у втечі від земних проблем вже до чаклувань та ритуалів із чудами. До цього часу й після нього історія суспільна залишається улаштованою так, що страждальці незмінно складають собою більшість з тої причини, що меншість суспільна й не намагається не процвітати. Свої переваги у атаці на якості порівняно більш удатних громадян їхні опоненти добиваються досягнути своєю кількісною мобілізованістю під проводом своїх вождів.

Невдахи на посадах, які накладають схвальну резолюцію на списки по категоріям, роблять це як делегати від власного психічного діагнозу, від компенсаційної помсти за власну моральну ущербність, від боргу служіння асоціальним імперативам одержавленого концтабору, - але коли вони це роблять від себе, то вони перестають бути усього лиш посередниками у представництві не оманливого сатанизму.

То хіба що ті, яких поцілувала щаслива доля, можуть дозволити собі постійні зміни у виборі для себе модного і різноманітного товару, тоді як обділені долею нещасливці змушені обирати топову флагманську річ довготривалого використання. Бідарі не задовольняються дешевизною. У чим більшу прірву чи пастку невдач потрапляє одинак, то тим більші й неймовірні зусилля він докладає аби видертися звідти на поверхню норми. А придонні злидні з необхідністю роблять ставку на чудеса, надприродне, абсолютне. Й подібний вибір дозволяє упослідженим залишатися на місці свого перебування.

Маси, як той клієнт, завжди аксіоматично за усіх умов є праві: тоді, коли їхній провід організовувати концтабори та війни буде у інтересах мас та ціною масованої витрати мас; а особливо тоді, коли після вбивства гітлерів, сталіних, путіних, то від них, як у сторонне від масової праведности, маси відкараскаються не лише із щирої віри у свою безневинність, а ще й тому, що так воно і є.

Большовики, які не мали нічого і були туземцями запілля, заволоділи усіма суспільними багатствами за допомогою не лише терору, винищення колишньої еліти, відніманням прав, як ще й заміною віднятого вже на обітниці процвітання через усупільнення багатств та диктатуру своєї влади на чолі експропрійованого ними. Такі ж бандити, які не мали нічого, підмінили собою номенклатурників й заволоділи усім спадком комунобудівництва через обітниці процвітання мас вже на шляхах роздержавлення. А маса усе продовжує між собою сперечатися у перевагах а чи демократії, а чи диктатури вождів.

Тоталітарний устрій, як вид спрощення, зупиняє розвиток та розвертає його до деградації не лише через порушення об'єктивних законів та запитів суспільних, як ще тому, що владними суб'єктами цієї зони диктаторського контролю стають невіглахи, примітивні віруючі у прості розрішення складних питань. Зона це тоді, коли елітою стають ті, які вже втратили, або ще не здобули стратегічного історичного бачення шляхів свого суспільства у взаєминах із іншими країнами, народами, культурами. Зона це коли на вершині делегованої влади опиняється екстравагантний фрик, ризикові дії якого обґрунтовуються таїнами. Зона це коли культурою заправляє субкультура. Енергетикою вибухового напінання мішура зони обіцяного щастя є не тільки вирізання тої попередньої верхівки суспільної, - яка не впоралася із своїми покликаннями й припустилася помилок, можливо й у випадкових обставинах несприятливих, - аж зона перемагає усяку притомність тому, що на випорожненні посади хвилею линуть усі бездарні типи, ображені долею, готові запродати не присутню у них совість вже за кар'єру служіння диктатурі свого свавільства. Криза і ситуація фізичного очищення від фахівців це безмірність нагод для юрмища, де запродавці підпирають один одного аби лиш вислужитися. У зоні панують не лише неодоковані авантюристи, аж сама зона спрощення є ідеологічною помилковою програмою. А коли зона приписів населена виконавцями святих приписів, себто людьми невірними, - то тоді дії рабів являють собою помилку, порівняно із вчинками вільних людей наділених розумом, правами, можливостями. Ретельне виконання догматичних приписів незмінних, які є завжди правими у замкненості на собі, - є втрата тих можливостей розвитку, які є відкриті людям розумним. Виконавці чужої волі саме з цієї причини упускають нагоди розвитку доступні підприємливим і творчим громадянам. Не варто оправдовувати авторів та учасників зони неволі та розбрату, що ініційований ними розгардіяш був не більш як вимушеною їх відповіддю на несприятливу кон'юнктуру; аж замість того тоталітаристи підлягають осуду саме за те, що вони згідно своїх власних підсвідомих інстинктів вдарилися у убивства і ненависть супроти носіїв здорової культури, проти залишків власного сумління.

Бізнесом грабіжників є силове чи шахрайське віднімання й присвоєння чужих ресурсів, за якими вони ходять у походи до сусідів, або визискують підданих. Тому їм не доводиться витратитися на творчість та працю своїми силами, як це мають контекстах та викликах проблем чинити люди та спільноти. Тому грабіжники постійно - не сповна розуму. Розум паханів шайки не буває вищим за організацію чергового пограбування. У збирачів завжди є харчі, які поки ще залишилися від попереднього набігу, а тому свій розум збирачі спрямовують не на прогресивні винаходи, а обмежуються планами на чергову аферу. Тоді як у вирішенні проблем прогресу розв'язують більш складні завдання.

Мисливці за чужими багатствами можуть це робити лише у ситуації кризи, війни, порушення законів та права. Їм потрібен безлад, бо за традиційного й усталеного плину життя вони нічого не можуть досягнути, бо не продукують продукції, яку купували б споживачі як корисну. Але неuki крадуть і роблять ставку на силу не лише для задоволення побутових потреб, аж улаштований ними безлад є для цих асоціальних типів способом заявити про свою значущість, досягнути у нападі не лише матеріальних статків, як, головне, кар'єрних зростань. Не стільки загарбання чужих ресурсів породжує ставку злодіїв на насильство, як навпаки, трофеї грабіжництва є не більш як побічним продуктом від запланованих цими бандитами своїх кар'єрних зростань через порушення ними соціальних порядків. Тоталітарні режими це прийом їх організаторів довести, всупереч дійсному стану речей, що організатори зони насильства не є неуками, що буцімто манії цих вождів і їхні екстравагантні пропозиції світоустрою є чимось для останнього корисними. Концтабори є прямим наслідком глупства і містифікаторства зі сторони самозваних рятівників світу.

Поняття обережності, розважливого підходу до справи з урахуванням усіх різнобічних інтересів сусідів та наслідків від ризиків власної атаки на сусідів, - не входить до чеснот, орієнтирів, розуму професійних порушників порядків. Бізнесом гвалтівників є спонукання війни, вони не можуть не воювати.

Осяйна для усякого поважного режимного віровизнання мета досягти не лише безумовної капітуляції над ворогом, а й перетовкти диявольщину без остачі є завданням недосяжним не лише з духовних чи абстрактних позицій і призначень цього тоталітарного устрою, - бо тоді останній втрачає сенси й призначення, - аж посилення й розгортання боротьби з ворогами зони контролю над ворогами тому й не має часових та фізичних обмежень, оскільки споживацьке вже у фізичному плані поглинання ресурсів повсякчас нездоланного ворога і є джерелами животіння зони утопії з остаточного й щасливого розв'язання там усіх проблем історії. Коли ворога, як причину й оправдання зони боротьби проти ворога, не вдається конкретно маркувати, то тоді його заміщає вже якась суб'єктність уявного Сатани, Анциболота, дідька, що його віруючі у його об'єктивність розглядають чинником й поясненням нещастя чи нездійснених своїх експектацій з прищестя чуда.

Організація зони контролю представляє собою не спрощену одномірну дихотомію полюсів праведної віри культової та, з протилежної сторони, її антипода у особі відступників, калєблящїхся, шпигунів та иншої закуліси, - аж структурами зони є ієрархія різноякісних нашарувань складених із відповідних симбіотичних парувань паразитів і живителів, зв'язки між якими є діалектичні, нерозривно-протилежні. Так вершини концтабірної піраміди є обсажені адміністрацією клану вождів, суперниками якого є конкуренти на патримонію, крисятництво яких вожді пантрують, спираючись на мафіозні поняття як на легітимацію злодїйства, а водночас уриваючи лєвову частку із здобичі збиральництва та рекетирської данини. На підсподах, у підложжі зони очікування чуда розмістилися вже ті субстрати недоторканих, саме фізичне чи соціальне перетинання із якими, а то й навіть із ужитковими речами нечистих перемїщає контактера вже до упослідженої касти. Що однак не заважає статусові пахана у користуванні ним послугами пасивних опущених. Проміжні позиції між подібними умовними угрупованнями зони єднання й прописки обїймаються різноманїтним ранжированим контингентом трудовоб'язаних зеків, різноманїтних вайшїїв та мужиків у їх призначеннях бути як експлуатованими, так і покїрними виконавцями покладених на них каторжних уроків.

Гарантована стабільність й позиціонування касти знедолених вигнанців пропацих базується на тому, що ці холопи, смерди й покїрачені раби, недобитки із числа колишніх, недолюди, расово чи класово неповноцінні, ці буракуміни чи вже далїти, инші дискриміновані вороги трудового народу займають специфічну й виокремлену нішу у розподїлі праці, виконують необхідну й затребувану суспільством, але нечисту роботу, якою гидують, цураються, нехтують і вважають негідною для себе соціальнo зверхнї верстви. Безправні й переслїдуванні, здавалося б, парії з фатумом страждальців є системними угрупованнями у обмінї послугами між особними установами у життї громадського загалу. Зневажені соціальні низи є вмонтовані у діалоги громадські по лініях прийняття пануючих вірувань, у їхніх професійних спеціалізаціях, звичаях адаптованих до домінантного культурного кола. Особливо цїннісними достоїнствам верств каналармїйців є їхнє послушенство, нездатність на протести збурення чи невдоволення своїм уярмленням, від цих добровільних мучеників та профаундної опори пануючого режиму не надїйде до істеблїшменту ризикових загроз. Додатковим чинником гуртування варни шудр, усїляких учасників аварїй спаяних взаємовиручкою, є їхній солїдаризм у протистоянні нападникам.

Пояснення факту наявности маси рабів і невільників у тоталітарному зібраннї тим, що таким чином верхівка нобїлів ефективно здїйснює здирицтво на власну вигоду, - є поясненням більш ніж однобїчним. Бо, скорше, має місце зворотний причинний зв'язок у зв'язці раби-рабовласники. Скорше існування родовитого чи ідеологічного ордену аристократії є наслідковою функцією обслуговування відправного й первїсного буття суспільства безвідповідальних рабів, яке тому й не має вільної й працюючої на розвиток управлінської еліти, бо наявність свободи розруйнує недозріле до неї зібрання. Тоталїтаризм й примус маси до диктаторських порядків є закономірністю й необхідністю псевдосуспільств людність яких ще не піднялася до суб'єктного приватного підприємництва.

Керуючись власним життєвими інтересам та наданими задля цього реаліями і законами устрою культури, частиною чи проявом яких і є керовані ними інтереси суб'єкта, - то люди і колективи людські можуть чинити діяння, що вписуються у поняття добра чи зла, бувають злочинними чи правовими, які призводять до бажаного результату чи до упущень. Але за усіх умов загрози від вчинків у межах життєвих реалій, спричинені розумом, афектами, логікою обставин, потребами і наявними можливостями, - то ці загрози не йдуть у порівняння із аваріями що їх породжують причетники вірувань надприродних. Під претекстом слідування наказам від надприродних сил можуть відбуватися злочини максимальні, має місце руїна усього належного власне життю. Фанатики містичних сект та абсолютистських доктрин є особливо небезпечні, їх не стримують перестороги і природні чуття милосердя, мученики віри і культів подвигом свого жертвоприношення роблять знищення того, що розходиться нарізно із приписами від верховодців чаклунського учення. Хоча сектанти та членство зони контролю, керовані не так навіть боргом слідування голосу Богів, як упаданням перед неіснуючим як факт предметний, - певно знають, а чи вірять, що їх маніпуляції із чудесами є відмичкою стосовно нижчих, зневажених і мерзенних мирських законів, а, проте, у кращому випадку із нічого буває ніщо. У гіршому випадку, то усілякі заложні немертві, упирі, гулі, вурдалаки, усілякі бійці органів безпеки за очищення зони утопії від відьмаків, еретиків, агентів Заходу та ворогів трудового народу, усякий об'єкт управління ним домінантною сторонньою силою переступатиме відміни між добром та злом.

Втеча із совСоюзу і соцлагеря підбитих його режимом народів є фактом занепаду й подальшого незворотного закінчення історичного московського збиральництва. Маса питомих московців ще зберігає потенціали й бажання жертвовно прислужитися тому реваншу великоросійства, яке для маси смикаються організувати її кремлівські вожді, але сили – розтрачені й підірвані є надаремно, судячи з результатів Нового порядку комунізму. І то не лише фізичні, як відсутніми є й смисли загарбання територій. Господарчі вигоди від паразитування чужому горі людей обернених на рабів є не лише анахронізмом у часи наукового поступу, а й злочином. Коли московці випробували ставки на протилежні полюси: одержавлення чи роздержавлення, контроль чи ринок, атеїзм чи казенне москвослав'є, тюремна пайка чи підприємництво, - то такими же безуспішними будуть і ставки на середину між усіма цими полярними крайнощами. Як епігони Заходу у столітніх бігах навздогін йому, то московці у цьому занятті є непотрібними й нецікавими навіть самим собі.

Винахідництво, навіть у такій сфері як вигадкування казок, має логіку розвитку, а не занепаду. Аж казки, які зароджуються на краях непереверених гіпотез соціального спрямування, усе ж підпорядковуються не сюжетним ходам казок та чудес, а обслуговують крутіські прийоми збагачення чужим коштом. Далекими від реального життя зоставатимуться ті теоретизування про природу тоталітарних режимів, у яких йдеться лише за ірреальні чинники зони контролю, тоді як змісти догматичних облуд та маніпуляцій позаприродними чудами слугують, не в останню чергу, ще й як прикриття видів бандитизму. У критиці тоталітарних та містико-терористичних режимів диктаторських, як видів здобичницького грабіжництва неправедного проти маси жертв, хибно ті грабовані маси розглядати як пасивну сторону насильства, яка лише потерпає, рухається слухняно як живий труп за порухом чаклуна. Бо провини за страждання у зоні неволі залежать не лише від лагерної адміністрації та силових її структур, а – від відсутньої відповідальності тих, які дозволили знущання над собою, які своєю участю у насильстві його легалізували.

Так у Московії усі фази та етапи будівництва моделей антикапіталізму, комунізму, антикомунізму представляють собою послідовне посилення виключно незмінної моделі московства, а саме традиційного грабежу, який тому буває завжди успішним, бо підтримується московською масою. Яка сторіччями зносила рабство іменоване кріпацтвом; яка вітала большевицьку експропріацію усього майна і прав; яка у ентузіазмі соцбудівництва служила наїдком для номенклатури й не повернула проти нею зброю на часі повоєнному; яка вітала перестройку з черговим пограбуванням маси. Й надалі зомбовані робитимуть це.

Вільною людиною називають ту, яка знаходиться на правильному боці історії, яка соціалізована у вимірах добра, хто своїми трудами робить внески до прогресу суспільного. Тоді свобода творчості освіченого, кваліфікованого, людяного чоловіка відповідає рівням і запитами сучасності. Тоді новаторство обмежується лише рівнями і проблемами освоєння законів природних чи соціальних. Коли Бог, правда і право є на боці одного, тоді він складає переможну більшість. На противагу тому як перебування у банді, боротьба проти ворогів власної окремішньої віри, подолання спротиву незгідних із свавільством, яке невдало імітує свободу, - накладають на підневільного такі одномірні обов'язки, які примушують його не бачити факти навіть ціною героїчної за це його власної загибелі. Показниками несправедливості устрою певної замкненої на собі організації є пропорційно високий у ній рівень залежності її членства від виконання ними приписів цієї зони невольницького контролю. Прихильники бездоказових, а тому жорстких приписів схильні помилятися, аж до рівнів кризи; у той час як свобода відкритості, повнота знань та інформації, співставлення суперечливих підходів до розрешення справ і проблем – веде до розв'язання викликів.

Зону контролю виправдовують через перекладання провини за це на центральну владу та мафіозний апарат. Щоб подати жертвовною стороною саме маси. Хоча зона є чистою і безпосередньою творчістю мас, які у зоні реалізують свої таланти волі до стихії, що її вожді лиш намагаються осідлати, загасити пожежу народного гніву зустрічним проти неї масовим пролиттям крові мас, аби криза антисуспільності очманілих мас не рознесла на друзки усе що можна разом навіть із неможливим. Творцями зони є не так вожді, яких висуває чи засуває чиновництво, апарат якого у свою чергу нищать репресивні органи, - аж усіх їх терзає народна стихія. Де маса слідкує за тим, щоб ніхто і не намагався ту стихію вгловкувати. Двиготить ця енергія масових доносів, репресій, беззаконня аж до показників геноциду зовсім не чистими інтересами лише матеріяльного здобичництва, не раціональними запитами прогнозованими, а – містикою маячень, вірувань, забаганок. Вбивати і вмирати за самі лиш гроші – більш ніж важко, тоді як за верзіння – більш як необхідно. Як глузд є конструктивністю людини, то без його розору інші види деконструкції є не надійними. Зона сильна вірою у неї і масовою жертвовністю вірних. Масштабна зона присвоєння плодів чужої праці передбачає для цього команди більш ніж багаточисельної та спаяної одностайністю руйнування нею норм, відносин і позицій учасників будівництва видів культури. Передові і конструктивні бачення не бувають масовими; масованою є готовність ламати зроблене.

Поза те, що лідерство потребує постійних творчих зусиль у дієвому, а ще й визнаному зі сторони конкурентів підтриманні цих відповідальних позицій, - однак не дивлячись на його витратність, то за лідерство тому й змагаються, бо переваги обдаровують переможців благами і владою такої собі лівової частки найбільшої. Порівняно запізненным у життєвих змаганнях людям чи спільнотам кортить відстань свого руху навздогін подолати не лише швидко, а ще й без надмірних зусиль власної праці. Що й уможливиться через адаптацію і включення цим запізненным загалом продуктів праці лідерів вже як затребуваних. Очільники ж лідерства однак не зупиняються у своїх трудах. Місця і призначення лідерських посад ніколи не бувають спорожнілими, високі місця зайняті, чесно і заслужено потіснити переможців є не простим заняттям, яке вимагає доказів стати переможцем. Найбільш відсталі починають покладатися вже на екстремістські прийоми та на казки аби не лише наздогнати, а ще й перегнати провідників у культурі. Тому зазіхання на максимуми світових благ передбачають руйнацію світових порядків. Без силової перебудови світопорядку, без заміни норм вже на абсолютистські маячення, без заміни прав і свобод вже на зону їх контролю, - то бандитизм не є успішним. Тоталітаристи ідуть на пролиття крові чужої і навіть власної, бо це є тим виключним прийомом який забезпечує високі місця для недостойних. Бандити гуртуються у одномірній одностайності, яка лиш і дозволяє їм битися проти сильніших. Однак навіть одержавлена мафіозність, навіть глобальне торжество диктатури не переробляє його щасливців вже у суспільний провід. Який може бути таким лише на ділі задоволення ними потреб прогресу.

Вік існування тотального ордунгу, де підвладне йому членство слідує його приписам саме з причин насильницького над ним примусу всупереч волі цих виконавців, = то така зона покори була б не лише короткотермінова, а й не можлива. Тому резонансна співзвучність між догматами секти, надиктованими волею та афектами її усевладних авторів хариматичних та, з іншої сторони, поведінкою вірних має місце, бо для них у дисциплінарних приписах культу реалізується обітовані мрії, ідеали та інтимні воління конкретного сповідника даного абсолютистського учення. Потенціалами актуальності та затребуваності зони остаточного порядку є віра у це саме живої особистості, яка таким чином у імперативах віри реалізує свої призначення на свободу волінь без меж. І тут вже другорядним стає питання про те, а чи незаперечні цінності секти були щеплені на особистість через сторонні на неї впливи, а чи змісти віровчення є плодом особистих творчих зусиль її окремішнього прибічника. Зона є сильною через ту віру у неї, яка не просто не залежить від усіляких критичних аргументів, а ще робить останні залежними від віри. Підвалинами реальності ірреального є віра у це. Авторитетності якій додають не так танки, літаки, кораблі, аж навпаки, = переможність останнім надає віра, і то не авторитарна колективна, а індивідуальна. Усі модернізаційні оновлення містичних упереджень відбуваються через персональні у тому переконання; у свою чергу занепад культового сповідання своєю рушійною причиною має масову індивідуальну зневіру у намальованих картинках цієї цільової утопії. Невичерпну потугу реальну через нікчемні на це інвестиції віри отримують, коли ця жертва ошуканства та забуття нею здоровоглуздя прокидається зранку чи засинає звечора через осяйне навернення у те, що вона знічев'я відтепер є спасенною як: пролетарій, - виключний творець усіх вартостей, а чи як арієць є наділений зверхністю на усіма нижчими расами. Для усіх тоталітарних режимів на періоді підйому їх актуалізації характерною є ставка на, так би мовити, персональне апостольство, віра у загальне священство, що сам неофіт має доступ до спілкування божеством як промотором рятівної доктрини, що жодні ланки посередництва у богопізнанні є не просто зайвими, ще й шкідливими. Канони, буквалістські імперативи святого письма, ортодоксія та правові традиції сповідання піддаються персональним трактуванням віруючого у власні вірування. А вже згодом, коли секта стає системною та вписаною у суспільні традиції, то на місце спасіння через віру приходять спасіння через апарат професійних її служителів. Горіння віри перетворюється на тліюче вугілля там, де профанні маси задовольняють власні потреби у чудах вже під кермою професійної ієрархії учительного учення. Зона там, де звучить: кожен з нас відтепер є президентом, може стати янголом, творити чуда; або черговий предстоятель заявляє, що треба ще трошки зачекати і потерпіти, лягаючи кістками за світле майбуття, за захист атечства, за мир у усьому світі через знищення Заходу як ворога рускава всеєдінства, що треба очиститися від усіх відступників від виключно правильної віри. Так прикладом оновлення підупалого католицизму папистського, коли клерикалізм надмірно переплівся з політичними інтересами правлячих еліт, стали протестантські рухи, де авторитетність віри знов перемістилася від єдиної Церкви апостольської вже на відкуп і на сумління самих вірян.

Міцності вірі у чуда здійснення її сюжетних змістів надає саме нарочита їх відстороненість та усвідомлена противність чуд стосовно реальності, порушення якої казковими чудесами є виступає доказом значущості останніх. Віруючих у доказові фантазії даремно критикувати доказами фантазійності останніх. Сподівання на неможливе є притаманністю людському мисленню. Аж усякі казки та містика з викликання потойбічних сил на допомогу емоційним жаданням є повстанням проти знаних чи ще не освоєних законів реальності уречевленої і її подій. Які сприймаються як інобуття домінантною першости марень та твірних уявлених ідеалів. Бійка проти об'єктивності та установ культури сприймається аргументом правоти чудес. Для яких не обійтися без варіацій апокаліптичного Суду, ліквідації експлуататорів, в камунє астановка, смерть ворогам. Убити противне казці.

Відмінні епохи мають негадані ідеали релігійні. Так християни хочуть не вмирати. Комуністи хочуть убити капіталістів. Юдаїсти чекають на месію. Нацисти хочуть їх убити.

Не зважаючи на те, що повноцінна участь у проблемах та викликах, як у їх розв'язанні, так і у створенні може на разі управління ризиками дати надприбуток здійснення запланованого, - аж до статистично переважної спільноти громадян неприпустимо присікатися із вимогами та тими спонуканнями на особистісну відповідальність, що їх саме перед собою ставить повищеозначена підприємницька публіка. Примушувати інших на ті ролі, які відповідають чуттям та силам власних творчих призначень, можна лише у зневірі, розчаруванні, затраті тих власних покликань та долі, яка обирає лише своїх. Нормальні люди не просто вірять, а знають, що винаходи творяться одинакам саме на користь загалу, - проте на цій впевненості паразитують і творці тих нісенітниць, які результиються вже концтаборами для загалу. Оскільки переважному масиву людей характерною є не ризикова поведінка, а виконавські ролі споживачів досягнень наявної культури, то обов'язками вже мешкоти у розподілові праці стають суспільні служіння за ціну елітарних позицій означеної креативної меншости, - проте й остання може припускатися помилок на конто лідерства тих, хто свідомо чи несвідомо помиляється стосовно власної відповідности суспільним запитам на усяке добро. Концтабори визрівають на ґрунті затрати стандартів гідности надмірно угноєному лінню, пасивності, залежності, масованою безвідповідальністю аж до кордонів допущення криміналу у покладанні сподівань саме на тих гуру, які призначили себе у поводитирі підвладної маси.

Як би окрема людина не почувалася не суверенною, а то й була б фактичною іграшкою у лабетах об'єктивних обставин та часу, - аж делегування будь-кому відповідальности за власну долю є наклепом на людину. Передавання власної свободи на відкуп навіть визвольникам від нещастя та тим, хто замість Вас проживає щастя - є частковим самовбивством. Від початку й до кінця у своїх можливостях та призначеннях кожен існує й продовжується у культурі та суспільстві, - проте ніхто не сміє за чоловіка панувати у царині його свободи та відповідальности за неї.

Вигадники абсолютних істин вихваляються, що тим самим вони своїм прибічникам дають егіду безпеки, не лише звільняють від смисложиттєвих проблем, а й наділяють вірних вже презирством стосовно викликів від конкретики буднів, - проте вміння стикатися з проблемами, самотужки їх розв'язувати, бути у повній відповідальности за свої справи та покликання саме й становить гідність людини. Грандіозні та змайстровані на віки святі догмати, у яких, нібито, вже є винесеним незаперечний вирок на усі смисли та таїни - є звичайним закопуванням людини у небуття. Буцімто санкціоновані авторитетністю Божою та виходом на закінчення історії постулати віри - просто закривають від людини радощі існування та творчости. Навіть споживання продукту та послуг інших спеціалістів залежить, не має не залежати від спеціальної на те згоди споживача.

Свобода є підходящим середовищем для продуцентів культури і людей творчих, тоді як для зосереджених головно на задоволенні потреб у харчах, не лише проблеми підприємництва видаються обтяжливими, але й здавалося б безкоштовна видана пайка є для насельника зони визиску заохоченням до рабської покори організаторам каторги. Рабство існує тому, що воно є бізнесом для тих, хто є наближеним до тваринного способу життя. У свою чергу дресировані кохаються у своєму хазяїнові. Достатньо опускати рівні суспільного добробуту до тваринного рівня, виводячи людей за межі гуманности, - то вже колишні громадяни почнуть проситися до годівлі із рук усесильного вождя, інстинкти зеків стануть прогнозованими, неймовірно почне калатати у двері.

Рабство починається не тоді, коли жертву насилля мордують, - бо понівечена у правах і свободах людина зобов'язана на відплатне покарання нападника, коли вона накопичить для цього сили, можливості, слухність, - аж рабство починається там, де жертву насилля рабовласник милує, підтримує піклуванням, а то й імперативи поневолення переводить у ментальне сумління жертви, яка вже на фізичному рівні пишатиметься своїм мучеництвом заради віри у своїх святих рабовласників. Поміч обкраденим на самостійність є конструктивним атрибутом зони, її функціональним клопотом що й гарантує визиск рабів.

Угрупування шахраїв, задля свого збагачення і просування на позиції усевладного проводу, спокусило маси вірою про те, що причиною суспільних нещастя є звичайне для усякої людини бажання збагатитися, заробляти і жити ще краще, ніж то було учора. А тому усю власність і способи її збільшення пропонується не лише заборонити та експропріювати, як відібрані та присвоєні суспільні багатства перенаправити у такий собі національний фонд споживання, звідки означені бійці за народне щастя анонімно і правильно розподілятимуть контрольоване ними пайкове утримання для мас народу. Щоправда із цього зважливого прожекету, - коли замість людини усі проблеми облаштування її особистої долі, професії, інтересів, можливостей, призначень визначатимуть означені розподілювачі, а утриманцю залишається лише слухняно виконувати приписи зі сторони опікунів-філантропів не турбуючись ні про що більше, - то із цього проекту випадають геть ті мотиви роботи громадян у продукуванні власної культури, якими і є людські потреби збагатитися і жити краще. Примусове перетворення громадян вже у патернованих споживачів пайків, у пасивну і залежну клієнтську масу саме ціною нищення і заборон на продуктивну діяльність цих же громадян – унеможлиблює саме існування суспільства. Тож задля приведення у рух цієї казкової схеми доводиться колишніх вільних громадян перетворювати вже на каторжан трудармійців, які в умовах заборони на їхні особистісні статки продукуватимуть статки для загалу лише під палицею наглядча. Утім нема й не буде такої палиці чи покарань убивством, за якої були б стримані прагнення людей мати добробут кращий, ніж це визначено згаданими грабіжниками на посіданнях легальної влади. Крадії будуть зрізати гаманці у юрмиську який витріщається на розвагу з четвертування кишенькового злодюжки.

Із обіцянок большевицьких робін-гудів: майном краденим від багатіїв правильно поділитися із бідарями у вдячність за їхню підтримку, не забуваючи при тому й себе любимох, через отримання комісійних за владний менеджмент на встановлення соціальної справедливості, - вдалося, на часі соціальної помочі трудящим, впоратися лише із другою частиною означеного гонорового завдання на служіння трударям. Яке й було причиною грабунку прикритого опікою і філантропією на користь означеним страдницьким верствам. Товариство, яке не спонукає своїх лузерів до прояву їх талантів та працездатности, а замість того винагороджує цих нахлібників незаслуженими подачками, - то така братія не тільки марно розтринькує свої ресурси, як ще й тим самим вирощує та спонсорує своїх майбутніх катів, які свої пайки, як буцімто легальну здобич, вигризатимуть із громадського тіла.

Зведення усіх можливих істин до остаточного їх у історії підсумку у матеріялістичному світогляді, за яким економічне життя як базис вступає у протиріччя з надстройкою виробничих відносин, а тоді відбувається стрибок із знищенням диктатурою пролетаріату експлуататорських класів і - настає переддень вже світової революції, відколи усі блага проллються на Людину, яка повернеться до своєї сутности у зміні занять завиграшки, задарма, ніпочім і здійсниється великий принцип: від кожного за можливістю кожному за потребою. Подібне оволодіння, у жорстокій формі, мозком мас зважливою для нього ідеєю про настання віку шари, - могло б представлятися безвинною кампанією з виробництва корисних ідіотів, коли б за подібні настанови втілення любови до упосліджених, жертвою обдирання імущих власників, не був би пролитий безмір крові. Прожекет крайнощів соціалізму з перетворення суспільних статків вже на соціальні пайки для підлеглих утриманців не може не бути облудною личиною для оправдання одержавленого бандитизму у його обіцянках і функціях із роздачі дарунків велфору для зеків. Утаємничені закрома родіни для прокорму держбандитизму караючого меча Партії і є чистою її здобиччю.

Традиційний і атрибутивний для Китаю тоталітаризму, з його контролем над клієнтами держави, у поєднанні із регульованими зі сторони держави дозволами на ініціативи приватного підприємництва забезпечили прорив у лідерство, альтернатив якому поки ще не видно. З тої причини, що вже не лише совітів, а й штатників, з їх ринковим підприємництвом, захльостує настанова на тотальний контроль, на наглядовий капіталізм у найгіршому його варіанті роздачі соцпакету для соціально пасивних нездар і споживачів.

Тоталітаризм, як ідеологія вже намацаного надшастя супроти звинувачених у ворожій відстороненості намацаному, установлюється задля створення різниць потенціалів між жертвою та нападником, аби виправдати перерозподіл статків між означеними приреченими та спасеними, - і саме унормування статусів спасенності учасників тоталітарного нападу та забезпечення їх харчем у вигляді спожитих ресурсів від псевдолігітимно розтерзаних жертв і є рушійною силою тоталітаризму. Жертви тоталітаризму уможливаються саме від винагороди їхньою плоттю нападників; як рух бандитизму, тоталітаризм був би неможливим, коли б він реально не приносив прибутків своїм адептам; професійні збирачі чужого те так жахаються своєї несамодостатності, як тішаться віднайти її у поваленому тілі їхньої жертви. Часова перспектива вичерпання ресурсів у векторі виключного їх споживання не бентежить тих, хто свій коротший вік цінить вище за означену перспективу; відповідальність за вчинені злочини проти сусідських прав і свобод не тривожать фахових злодіїв; програш спільнот будованих на грабінництві, включаючи й результуюче самопоїдання грабінників, супроти розвоїв темпів та здобутків виробляючих спільнот ігнорують самодостатні у чужому майні. Результат великої купи недоперетравлених відходів тоталітарних панувань, у яку потрапляють усі учасники вже без розбору на жертв та катів, може віднадувати лише тих, хто прагне жити самодостатньо й має до того енергетику та стратегію розвиватися, - але не занурених у повсякдення ризикових перерозподілів чужого; гарантоване на ділі неспасіння для усіх втягнених у вирву обітованого спасіння є абищицею для захоплених самим процесом видобуття гараздів із смерті впольованих жертв, коли відсутність своїх розумінь безперспективності непродуктивних існувань мисливці перейменовують на азарт ризикової гри з дичиною; тоталітаризм і виникає із тих різниць, де навіть програш у грі перерозподілу смерті виглядає меншим, ніж радість участі у відніманнях життя у супротивника. Тоталітаризм є механізмом самовідтворення збиральницьких видів існування, за яким сакралізується та легалізується віднімання майна у ближніх, виправдовується щасливий здирник та так само квазідоказово звинувачується жертва як з'їдений ворог, - але гній, як результат тоталітарного облавництва не входить до числа аргументів переходу від тоталітаризму до суспільства виробляючого.

Тоталітаризм, як система прохарчування чужим майном, до складу того майна включає не лише ще не завойоване, але вже оформлене тоталітаристами як майно вороже, а включає і майно вже завойоване й оформлене тоталітаристами як предмет їхньої опіки. Тоталітаризм це системність споживання, де не лише ведуть постійну війну проти тих, хто пручається перед тим як потрапити у пельку завойовників, а тоталітаризмом є ще й утримування жертв у їх безборонній готовності на проштовхування у ту ж пельку, коли подібне утримування наїдку з числа завойованих подається завойовниками як благодіяння перед жертвами. Тоталітаризм це перетворення пастви у отару для її визиску таким чином, щоб паства ще й впадала у тремор вдячності за можливість наситити своєю загибеллю своїх же катів. Тоталітаризм це облуда впевненості рабів у тому, що їх утримують рабовласники, тоді як останні певно знають, що саме вони рабовласники утримуються коштом експлуатації рабів, мордованих не лише фізично, а й ментально, коли раби моляться на милість рідних катів. Тоталітаризм це система рекрутування до банди, де жертводавець власних свобод, майна та життя на користь бандитського експансіонізму винагороджується відніманням свобод, майна та життя у тих, на кого банда вже напала, або ще нападе, - коли не доскіпуватись до різниць між смертю жертви та агресора, чи між втратами жертви та прибутками статків нападника, чи між неволею хижака та поневоленням дичини. Тоталітаризм і існує завдяки плутанині між можливостями спіймати жертву та можливостями бути спійманим на разі можливості спіймати облизня; це спроба врівноважити знуцання над собою вищих начальників вже знуцаннями над тими, кого ставлять під собою; це запрошення погуляти за чужий рахунок до того, як доведеться за це ж відповідати.

Тоталітаризм це заробок на псевдофілантропії. Тоталітаристів хлібом не годуй: дай їм лиш кав'яр опікування сусідськими потребами. Тоталітаризм це паразитування на жертвах прикриті облудами забезпечення тим самим підметних потреб та свобод клієнтів. Сировиною мурування в'язниць тоталітарности є нещасні, яким ні до кого прихилитися з причин їх безпорадності, які у відчаї розпуки та спантеличень зрештою знаходять на свою голову заміників власної відповідальності у особі провідних до щастя вождів самопризначених на ролі ума, честі й совісті епохи, аби велич тих менеджерських ролей вожді безпечно обмінювали на віддачу їм майна та відданої любови з боку нещасненьких. Як тоталітарні системи визбирують ресурси з різниць потенціалів між злидарями та впевненими у цілях та засобах досягнення спасіння поводитирями, то останні постійно принижують суспільство до ролей дитини не здалої до свобод, оскільки підвищення власних організаційних ролей у розподілі функцій суспільної продуктивності дається претендентам на елітарність дещо важче з причин достатнього володіння вождями лиш безпредметними містифікаціями. Обіцянки обдарування мас на ролях рабів та у виправданні ролей рабів багатствами не лише позамірнодуховими, а й позаісторичними, демонстрації свого служіння достеменним потребам мас, а не визискові поневолених облудами мас, олжа про обдарування мас провідництвом більш корисним за перетворення мас у наїдок вождівських апетитів, - суперечливо слугують прохарчуванню мафії керманічів та їхнім втіхам із влади над простаками. Тоталітаризмом є підміна продуктивних відносин у суспільстві на прості відносини хижак-жертва.

Тоталітаризм це прийом радикального розправлення із проблемами життя, як власне із життям, у спосіб встановлення монопольних рішень, перед виключністю яких усі інші пропозиції як невірні просто зникають. І хоча довколишні поза тоталітарними догмами відмінні підходи до проблем саме у проблемах пропонують додаткові ресурси на життя та суспільні існування і заперечення конкурентів доводиться тоталітаристам оплачувати вже власними ресурсами, себто відібраними у конкурентів, проте у зашморг смерти розкинутий позакритичністю монополістів на останні смисли вмістяться й загудуть у небуття усі ревнивіці щодо тоталітарних прохарчувань, готові забезпечувати прогрес та життя власними силами. Тоталітаризмом є не лише готовність зняти із себе останню сорочку, а є постійністю практичної самопожертви заради здатних зодягти у добро не лише себе, а й усі зовнішні світи, включаючи у проблеми достатності й тоталітаристів. Тоталітаризм це спосіб безпроблемного існування, себто неіснування у проблемах життя людей і народів опісля того, як тоталітаристи розправляться з єдиною проблемою віднімання ресурсів життя у людей і народів. Тоталітаризм це облудливе зображення грабунку вже як самопожертви грабіжників на користь їхніх жертв. Тоталітаризм це прийом на розв'язання з тими обтяжливими проблемами життя, у коло яких вміщується й власне життя. Суспільство не лише звикається із своєю непродуктивністю, а й вступає на шляхи самопоїдання, коли у готовність служити доквіллю вміщується й продуктивність означених служителів.

Задля того ми люди та людство й множимо здобутки цивілізаційні, аби не залишатися голими та безпорадними як продукт еволюції живого перед викликами еволюції, а натомість користуватися плодами праці поколінь, даючи культурою відповідь на означені виклики, - але тим то від продукції прогресу й вирізняються тоталітарні вигадки, що у останніх люди себе ставлять на останні місця, сподіваючись, що замість власної праці та талантів за людину будуть дбати чудеса відкриттів чогось неймовірного. Порівняльні вади тоталітаристських пропозицій та внесків на конто прогресу полягають у тому, що у них зменшується аж до точки участь людини у запропонованому винаході, що людина принижує себе сподіваннями на дбання за цивілізацію якимись переважаючими людську відповідальність силами, що у вірі у патернування над людською долею з боку потойбічних суб'єктів люди виправдовують вже не власну лінь, а ще й неспроможність очолювати культуру олюднення світу. У покладанні на ту вагомість винаходів, яка могла б бути потужнішою за нашу свободу оприлюднюються підсвідомі чуття самовбивць.

Постійне розставання мас із своїми призначеннями бути найдком на столі вождів, підприємливих передовсім у бандитизмі на поневолення та визиск мас, могло б бути проявом історії суспільного прогресу, коли б це зростання демократії не врівноважувалося б ще швидшим вдосконаленням пограбувань мас означеними бійцями за народні інтереси. Клопоти за не власні інтереси, а то ще й за масові інтереси, тому і є мотивом вождівських змов, бо подібна філантропія і є найприбутковішою операцією з оволодіння продуктивними силами, коли грабунок прикривається подобами винагород за управління, коли більш прибутковою за роботу трудящих може бути лиш робота на обслуговування трудящих з боку хвацьких у облудах друзів народу, коли патерналізм стає досягненням не лише соціального прогресу, а ще й – перманентної соціальної нерівності. Народні інтереси не обов'язково забезпечуються коштом урізання інтересів тої еліти, яка із шкури пнеться, аби лиш прислужитися масам трударів, аж скоріше прирощення благ для еліти буде забезпечуватися урізанням тих благ геть від нормальної та звичної на благо еліти праці трудящих. Досконалість суспільним устроєм надає навіть не маса виробленої продукції, а мінімуми пограбування трударів тими, хто стає начальниками трударів завдяки мірам того грабіжництва.

Переваги уявного опанування індивідом своїх запитів на рівні інтелектуальному можуть бути більш ніж врівноваженими вадами їхнього практичного втілення, тоді як навіть недоліки опанування вождем свободою підданих на рівні практичному не обов'язково потребують узгодження із інтелектуалізмом маси вже не представленої собою як індивіди. Хоча у конкретиці життя окремої людини відсутні прояви, які можна було б по праву йменувати суверенними та повнозалежними від її волі, а залежність людини від надбань минулих поколінь та усієї інфраструктури культури не можна не йменувати розгортанням не лише волі, а й практичних можливостей конкретного індивіда, коли прогресом і є поліпшення гараздів людини та суспільства в цілому, - проте, свобода, як вічнодвигун та джерело прогресу передбачає таку суверенність людини, яка була б ще й увільнена від боргів за користування надбаннями поколінь. Бо людські права будуть не повними без втілення можливостей бути навіть ідіотом на свій копил під гарантії власноособистої на те відповідальності та спокути за вчинене своїм коштом. Бо свобода і є тим дисбалансом у жорсткості еволюції, що дозволяє кваліфікувати останню вже як культуру. Бо жива у власних проблемах людина є мірою усіх речей. Серед перейнятих клопотом за сусідське добро особливо небезпечним для свободи одинака є представництва вождівські, коли у точці вождівського мозку концентруються потреби патернованої ним маси, - бо правління диктаторського типу насправді покликається тоді, коли треба приймати насправді непопулярні для маси рішення. А любов до монопольного правителя є прийомом загамування ненависти та повстанських зривів проти здирницьких насильств облудно представлених як опіка за потреби тої маси, що не відає за своє добро.

Як це не суперечить спрямованості цивілізаційного поступу на щобільше задоволення потенціалів людини, аж прив'язка цивілізації до тих потенціалів останні обтяжує й потребує певної міри люфту свободи людини здатної научати цивілізацію, а не бути виключним споживачем сторонніх турбот за людину. Чим більше вдячної любови до вождів, себто у неповазі людини до власної свободи, то тим вірогідніше подібна спільнота рухається до в'язниці. У вільному, відкритому як до добра, так і до помилок суспільстві, повинна бути певна міра закритості стосовно втручань у приватні справи сусідів, а особлива неволя має накладатися на втручання під приводом ошчасливлення сусідів чи клопотів за долю тих ближніх, які, на думку агресорів, просто таки без покровительства обійтися не можуть. Демократія і є механізмом забезпечення здоров'я спільноти через надання прав голосу тим хворим на адекватне світосприйняття, які тим самим перекикують один одного, врівноважують навзаєм свої поривання до схиблень та перехилень, втримують поступ на курсі. Суспільна організація, за якої людина має право бути вільною від домагань поліпшити її долю, тоді стає добродійною, коли злочинців просто поневолюють заборонами.

Треба щоб усе йшло на найкраще. Оскільки ж поступ у областях науки та моралі, яким лиш і забезпечується реальність цього ж поступу, а й ще від рівнів розвитку науки та моралі залежить, - то програма улаштування найкращого скорочується до цього клопоту саме у сфері соціальних взаємин. Оскільки у представників вищих суспільних ешелонів усе їхнє вже є добреулаштованим, то гонорова ціль на вчинення добродійства надалі звужується до підняття до вищого рівня верств, які у бідунні перебувають на нижчих позиціях. На подолання незмінного за віки того факту перебування мас у стані страждальців, - що його представляють за поки ще існуюче світове зло, - висувалися й актуальними продовжують залишатися різноманітні замішані на віруваннях настанови. Коли показником розвитку культури не може не бути зростання добробуту, у тому числі й для колишніх невдатників, то підвищення соціальних стандартів, у спосіб квотування і розподілу благ, - доводиться включати до свідчень розвитку, власними інтересами елітаріїв робити потреби низів.

Так бідарям пропонується просто припинити перейматися проблемами вад свого буття, а на додаток саме буття у його проявах вважати кругообігом страждань, які долаються втечею подалі від буття у якісь казкові конструкції, що їх можна представити лише специфічними термінами, розбиратися у змістах яких дано лиш сповідники даного віроучення. Або ж, на те щоб поквитатися із світовим злом, пропонується його прощення, із заміною відповіді на нього вже добром, яке має замінити його собою й таким чином витіснити зло геть із світу. Або ж, - не без авторської участі у подібних концептах зі сторони ідеологів із владних ешелонів, - то масам знедолених пропонується їхні присікання дуків, оголошених призвідниками знедолення, розв'язувати покладанням на добродійність сил небесних, які чарівним чином подбають за страдницькі маси. Багатства оголошують гріхом, - допоки їх не привласнили праведники. Незмінною популярністю у цілях перерозподілу благ від товстосумів вже на вигоду сіромам користуються вже мирського штибу пропозиції улаштувати цей грабунок. Рівні та міри обдирання імущих знаходяться у діапазоні: від встановлення рівності межі усіма громадянами, у справедливому їхньому доступі як до внесків у суспільне виробництво, так і до отримання від того доходів; протилежним полюсом карної справедливості висувуються заміри з винищення колишніх власників.

Містичні тлумачення причин масового бідунства бідаків, що їх вбачали у приреченості останніх на природну гріховність чи на покарання Божі з перекиданням провин за злидарство на самих злидарів, - змінюються вже на теоретизування більш заземлені. Причиною світового зла, - себто ремства різнорідних страждальців на своє страдництво, - пояснюють самозвані просвітителі людства наявністю власності. А тому, щоб на суспільство напосілося щастя, через батьківське опікування над масами бідарів, - то власність треба знищити. Не обійтись тут без убивства самих господарів. Заборонити товарне виробництво, ринок обміну, фінансові інститути, унеможливити підприємницькі ініціативи. Аби переконати власників у доцільності їх пограбування та розстрілів, то потрібна диктатура пролетаріату. Щоб виробництво функціонувало, то потрібна власність загальнонародна. Для управління одержавленими фондами потрібен апарат бюрократів, яких можна зацікавити лише спецпайками та привілеями, включно із розстрілами тих начальників, які не надто р'яно розстрілюють начальників ієрархічно підлеглих, які розстрілюють ті маси, які не гаруватимуть навіть за подібну плату, коли їм не надати пайкового утримання. А пайки не можуть не вичерпатися за умов винищення тих мотивів виробництва, із якого неможливо заробити згідно догмату на ліквідацію товарного ринку. Оскільки для стимуляції ударництва трудовоб'язаних мас на користь соціалістичної Родіни, якою оголосили себе Органи, недостатньо самого лише очищення каналармійців від недобитих ворогів народу, то робота Органів має бути доповнена ще й на обкрадання каторжників вже на їхній здоровий глузд, - у спосіб заміни останнього на комуністичне виховання у жертвній відданості Органам, які до того вже обчухрали маси на майно та права. Пайки апарату переростають у приватизацію спадку комунізму. Органи стають нуворишами. Тому треба подбати за бідних. Наша пісня гарна нова, починаймо її знову.

Німцям несказанно поталанило, що плани їхніх нацистських вождів запанувати над світом вигаданих вождями недолудей, збагачуючи вигаданих вождями арійців, були розорані авіабомбами союзників та траками танків, під якими німцям була нав'язана демократія та життя власною продуктивною працею німецькою, - замість вигаданих химер та реальних злочинів імперської навали. Тоді як тоталітаризм московської імперії комуністичної залишився неушкодженим під кермою його антикапіталістичної неефективності у змаганнях із відкритими суспільствами і ця криза збиральницьких господарювань московства, розпочата комунізмом, призводить до подальшого скорочення сировинних ресурсів Московії, коли віднятих від суспільства статків вистачає вже не на вузьку когорту номенклатурних кількох тисяч елітних комуністів, як наслідками модернізаційного доповнення комунізму вже на регульований антикомунізм стало подальше пограбування населення на користь вже кількох десятків олігархічних кланів, яким пофортунило експропріювати вже тих номенклатурних експропріаторів, яким у свій час вдалося на свою користь експропріювати статки буржуазно-капіталістичних експропріаторів.

Розв'язання із загрозами московського збиральництва, полягає не у осучасненні традиційних імперських пограбувань, не пошуком міри чи якоїсь справедливості супроти тенденції подальшого звуження числа високопосадових паханів, яким дістаються трофеї від пограбування людей і народів, з тим, щоб розширити соціальну базу добичників, - аж розв'язання із історичним московством полягає у припиненні його господарювань з його звичаями полювання на землі та народи. Бо справедливого розподілу краденої здобичі не буває тому, що крадіжка вже не є законною й, тим більше, вона не може стати актом справедливості. Проблеми із продовженням чергових перерозподілів краденого імперією, колізії яких і є сюжетом московської історії, полягає не у віднаходженні того соусу, яким можна було б присмачив та виправдати черговий перерозподіл краденого, - аж розв'язання вже з історичним московством полягає у тих неймовірних потребах переходу на господарювання мирними, а не озброєними руками, на які москвити, у загрозах затрати своєї ідентичності, не пристануть. Грабунок, навіть успішний у значних розмірах краденого та малих за це покарань, - взагалі веде не до збагачень, а до зворотного. Імперія банкрутіє не від звуження перспектив вдалих приєднань чужих статків, аж – від закритих потенціалів підприємницької та продуктивної праці її громадян на користь її громадян.

Большовицькій босоті для присвоєння маєтностей і маєстату віднятого від господарів із числа колишніх людей і народів знадобилося ідеологічне підведення прав власності під ніщо, а своє комуністичне управління краденим подати як цінність, - що й довелося здійснити засобами війни, репресій, терору на доданок до психічної обробки мізків підданих. Для зміну галсу традиційного для Московії крадійства вже у напрямку відродження знівченого більшовиками інституту приватної власності можна вже було посткомуністичній номенклатурі приватизаторів спадку будування комунізму обійтися без громадянської війни та без військового нападу на колонії які вислизнули з-під комунізму. Бо приватна власність узгоджена правом у суспільних інтересах і незалежництво мають більшу пристойність порівняно із комуністичною диктатурою облудно прикритою інтересами пролетаріату у зоні загальної трудової повинності задарма. Проте для надійності втримання роздержавлених фондів, які вже у юридичній власності мафіозних клептократів опинилися внаслідок банальної бухгалтерської операції, - самої лише пропагандистської кампанії, щодо віднайдення ефективного власника знов у відродженому капіталісті, явно не вистачає. Тож виразно несправедливий розподіл утилізованих решток від комбудівництва доводиться вгамовувати відродженням тенденції до авторитарного диктату щасливчиків із числа закамуфльованої під підприємців можновладної бюрократії вже у силових її прийомах проти обділеної маси. Бо олігархічний дерибан несумісний із правовою демократією. Несумісний він і з визволенням від імперії її вже колишніх народів. Тож реваншисти із неколишньої метрополії задля того ж втримання олігархічної у ній владі нападуть звичною для тоталітаризму війною на колонії де зберігається ідентичний режим. На вільних не нападуть.

Вміння бідарів збагатитися за рахунок багатіїв, - включаючи сюди кампанії: з видачі невольникам пайки від рабовласників, з силового пограбування верхівки імущих на розмір їх влади та майна, з роздачі пиріжків з картоплею за перевиконання каналармійцями норм плану, своєю перемогою числять підсаджування метрополії на заморський крам, нажитися із велферу та державних соціальних програм, стати клієнтами філантропії, - не виключаючи звідти й вміння багатіїв збагатися коштом відповідного пограбування бідарів саме у повищеозначених кампаніях, - незмінно призводить до стану, за яким верхні прошарки опиняються зверху, тоді як нижні соціальні страти із числа обслуги виробничих процесів також перебувають на призначених для них ролях. Хитання між, здавалося б, полярними полюсами ціннісними: а чи на жадібність до наживи через жертвність ближніх, а чи на встановлення справедливої рівності через той самий інструментарій, - лише у першому наближенні глядиться як боротьба протилежностей. Хоча змістами триваючої на часі глобалізації є толерантність із замішуванням у ній ріжниць: між доходами, етносами, між інвалідами та здоровими, між казками та реальністю, між чоловіками та жінками, між війною та миром, між особними культурами, - одначе у результаті цих ринкових потоків відкритих, здавалося б, до ніким не контрольованого хаосу, число багатіїв скорочується навіть не до процентних показників, а до персональних сімейних кланів, статки яких тільки зростають. Хоч експеримент реального соціалізму у радикальному його виконанні комуністами зазнав невдачі через розворот до ринку капіталів, - коли ідеал справедливості, у відносній рівності між накладами від мінімізації зарплати мас будівників комунізму та окладами його номенклатурних очільників забезпечувався доктринальними і терористичними заборонами на власність, підприємництво і ринок, з невідворотними наслідками релятивного відставання подібного хазяйнування, - одначе розворот означених прихильників одержавлення вже до роздержавлення й включення приватизаторів спадку комунізму вже до світового капіталістичного хазяйства не завадило прихильникам останнього удосконалювати ігрища у соціальні програми. Ідеал рівності, який у кращому випадку, не був би завадою для кар'єрного росту ініціативних громадян, є не злочином, - як то є у гіршому випадку винищення мас совітського народу заради зміцнення диктаторської влади вождів цього народу, - аж затребування соціальної справедливості у вигляді братерства взаємної допомоги та рівності є ще й показником прогресу, є зобов'язанням на зменшення бідувань у людській історії. Нерівність могла б стимулювати конкуренцію у оптимізації збагачень, коли б її жертвами не ставали самі учасники означеного змагання з бігу за достатками. Вирівнювання контрольованого люду у його однаковості за централізованої влади не повинно ставатися насадженням загальнообов'язкової злиденности. Метикована еліта заробляє як на розворотах до взірців приватного підприємництва і дерегуляції у ролях держави, так – ще й на поворотах у ставці на регламентацію і план. Супербагатії не тільки захищають свої інвестиції, як ще й уникають платити податки, закутують свій бізнес у таїну, у кокон недоступности до них зі сторони у той час, як забезпечену розвитком інформаційних технологій відкритість і доступ до приватного та навіть інтимного життя громадян роблять ці володарі чужого життя вже доходами власного життя елітарного. Свою владу соціалісти вважають похоронною командою на капіталізм, тоді як останній віншує себе соціалізмом. В умовах нині модного держкапіталізму соціалістичного розливу, то капітал мінімізує ризики, віддаючи перевагу отриманню вже феодалного типу ренти за свою нерухомість фізичну та підприємницьку; дохідність капіталу перевищує темпи росту заснованої на ньому державної економіки; капіталові видається легшим відкупитися соціальними подачками на користь мас утриманців, аніж замість того дозволити останнім перетворитися вже у конкурентів означених монополістів у царині бізнесу. Контроль над масами самозайнятого населення, з відповідним перекладанням на нього зобов'язань по соціальним виплатам цьому ж населенню, дозволяє господарям грошей масштабувати свою зверхність. Ділкам зовсім не обов'язково закортить набути зрештою ділитися із ближніми, а тому останнім не конче заманеться відмовити собі у утіхах пускання час-від-часу крови із перших.

Беззастережні твердження науковців та тих сповідників недостовірних гіпотез у сфері гуманітарних відносин, які заміряються на таку ж подібну науці об'єктивну доказовість своїх вірувань, - різняться лише якостями і мірами химерності антинаукових ідеологічних конструкцій заквашених на реальності ірреального. Тоталітаризм це віра у неймовірне, оживлення нежиттєздатного, переробка дійсності на казку. Свої формули, закони, постулати мають науковці, й такі ж неспростовні змісти є зафіксованими у догматиці класичних тоталітарних учень, у корпусі ортодоксальних текстів системних віровчень світового масштабу, у упередженнях несистемних сект, у інерції традицій і прикладах святости тлумачених віщунами близькими до соборних точок зору. Змістові цінності комунізму чи нацизму є викладені і представлені у відповідних заповідях, якими не лише оправдовували індустрію вбивств ворогів учення, як ще й у свою чергу вже індустрія убивств, меркантильна практика грабежу та усевладдя усього лиш обґрунтовувала месіанські мегаломанії цих утопістів і обманщиків. Клір комуністів чи нацистів спирався не лише на власну ідеологічну достатність, але ці імперіалісти і колонізатори ще й складували крадене від під'яремних людей і народів саме усередині совітів а чи рейху. На відміну від абстрактних ідеалів комунізму, у яких загальний контроль рекламувався як прогресивніший за ринок, а пролетарі як клас вищий від поки ще не вирізаних капіталістів, чи на відміну від маній расової вищости вигаданої арійської спільности над недолюдьми, - то апетити роздержавлювачів одержавленої власности на теренах колишніх совітів просто не мають інформаційних значінь, окрім присвоєння постсовєтськими олігархами та високопосадовими бюрократами тих матеріальних багатств, які ще можна перекачати на Захід. Для московських та малоросійських державців їхніми аргументами розкрадання спадку імперії є вдавання до довільно яких посилянь на будь-що.

На противагу звичайним бандитам, які завдають збитки своїм жертвам тим, що вилучені доходи присвоюють вже як ресурс бандитизму, - то особливістю тоталітарного збиральництва усього що рухається чи існує як сутність є спрямованість одномірної зони на удавлення зовнішніх і внутрішніх ворогів навіть ціною мученицької самопожертви зі сторони означених сповідників вкрай незаперечного вчення про щасливе завершення історії. Якщо пересічні бандити збагачують себе обкрадаючи тих, на кого вони насілися, то тоталітаристи йдуть на самовтрати аби лиш збагатити світ на розмір своєї волі над ним, аби лиш звільнити та очистити землі і народи на якості відсутности там режиму влади творців чуда. Творцям зони порядку йдеться не так за збагачення об'єктів свого на них нападу, як кортить очистити жертви від їх сирітства на брак учительства зони. У якій бійцями завойовників жертвують щоб нанести збитки стороні яка від них захищається.

У боротьбі московських приватизаторів проти малоросійських приватизаторів, а відповідно у виборюванні малоросійськими олігархами своєї частки від власности московських олігархів, - то ці клани тому не вдаються до звинувачень у бандитському походженні капіталів своїх противників, бо джерелами однакового й спільного для них збагачення є присвоєння статків вироблених у ході будування совєтським народом комунізму. Більш того, не відрізнити не лише тотожні прийоми й шляхи розтерзання суб'єктами роздержавлення об'єкту одержавленої формально загальнонародної власности якою розпоряджалася відсунута убік колишня компартійна номенклатура; як ще й у переплетінні інтересів імперського та малоросійського істеблішменту скоробагачків не добрати різниць між підставними угрупованнями та кінцевими бенефіціарами у отриманні доходів від вже не формального володіння ними цим сумісним приватним капіталом. Тому перерозподіл присвоєного проводиться не по лінії закидів у кримінальній генезі загарбаних заводів, кар'єрів, вишок та авуарів, - як свою здобич клани ще не колишньої метрополії та ще не віджилої колонії захищають через інкримінацію противника у неправильних ідеологічних орієнтирах, не такій як треба культурній стратегії, у церковних різницях й подібне. А маси малоросів чи великодержавців з охотою не лише пристають на ці ігрища, а й кидаються у бій за вигадки і картини, якими клани прикривають перекачування на Захід своїх прибутків.

Якщо советська влада трудящих, з її апетитами на світову революцію інтернаціоналу пролетарів, є продовженням московського збиральництва експансіоністського, а комунізм, з його заощадженням на зарплаті робітників, селян, буржуїв, чиновницької номенклатури і працівників розумових професій є затребуваним прийомом у позаекономічний спосіб надолужити відставання у індустріалізації, - то постсоветські й посткомуністичні намагання виправити злочини й глухі кути побудови світлого майбуття усього людства вже у спосіб повернення до дозволеного ринку, демократії, правозаконности, капіталізації підприємництва і соціальної ролі держави призводять до ситуації цугцвангу, з його наслідками неможливості продовження не лише московського грабіжництва, а вже й неможливості самого московства. Коли більшовицька ревізія капіталістичної власности, прикрита інтересами народу, привела до влади верству партійних функціонерів, то антибільшовицька ревізія ними ж вже советської власности, прикрита посиленнями на ті ж самі інтереси, привела до влади скупників краденого. Ця помста за комунізм виглядає адекватною відплатою за московство. У більшовицьких приватизаторів не стачило кебети второпати лише часову вичерпність подібного заняття, то у небільшовицьких роздержавлювачів одержавленого майна забракло вже й смислів для продовження подібного заняття. Олігархічна клептократія з її перекачуванням благополуччя мас вже до бездонних кишень кількох бариг - це вже клінічний випадок спадку комунізму.

Владі бандитів стаціонарних чи таких які кочують від кращих нагод вкрасти до ще ліпших нагод потягти, - радять сповільнити буцімто необачно ризикові темпи крадіжки, бо відповідні наслідки суспільного розшарування небезпечно підривають легітимність та владу означених клептократів. Проте для цієї офшорної сметанки пришвидшення темпів конвертування суспільних багатств вже у власність особистісну саме і є нагальним імперативом вузького діапазону можливостей, - коли пощастить у останню хвилину щасливо вислизнути геть від бунту.

Школярі, студенти, пошуковці вивчають і представляють політичну історію не лише у динаміці завоювань та зміни міждержавних кордонів, як ще й з позицій правового поля, яке продовжують ділити між собою ініціатори та жертви грабежу. Визнаний нормальним поділ світу за розподільчими лініями окремих держав, народів, культур, доповнюваний змінами ринку з виробництва та споживання товарів, - тому й унормовується як загальноновизнаний, бо занадто багато зусиль було докладено для цього у попередні віки, аби дозволити невідомим нахабам переглядати здобутки переможців. Утім стабільність та розвиток структурувань з розподілу багатств і виробничих фондів, підтримувана ринковими особливостями самостійности кожного окремішнього суб'єкта соціополітичного життя, як то країн чи корпорацій, - тримається не на самій лиш оборонній безпеці втримання багатств, а на походженні статків саме від креативної працьовитости їх продуцента. Крадене випадає геть із дії праведности, хоч би як скупники краденого не намагалися ввести себе у легальність. Досвід переконує, що нестримна нажива нуворишів коштом обдирання обдертих мас свого ж народу, штучне створення завад для ринку талантів, відмова у представництві усіх верств у формуванні інтересів спільноти закінчується крахом подібного режиму. Країна у якій на місце еліти прориваються віруючі у безкарність своїх нагод хапати чуже, видаючи необхідне передовсім із рота свого ж народу, - закінчить нападом на неї хижих сусідів багатих лише апетитами на чуже. Більшовицьке звинувачення у нетрудових доходах для імущих класів, бюрократії самодержавства, глитаїв - вилилося у трагедію; закиди у тому, що гіпоеліта номенклатури, клептократія корупціонерів, олігархат лише поглинає, облудно зображуючи із себе здатних бути лідерською елітою, невідворотно закінчиться розором не лише їхнім, а й країни де ці бариги представляються істеблїшментом.

Уся критика спрямована проти тоталітарних режимів вміщується у апологію політичних устроїв де правлять бандити системні, які визискують маси за законами, за ринком, демократично, морально. Тоталітаризм це ексцес занадто ненормальних бандитів. Не лиш апогеєм, а, власне, одноосібним представником тоталітаризму, є комунізм Московії.

Не останньою метою затіяної більшовицькими вождями експропріації власності, у контекстах звичного для імперії грабіжницького збиральництва, - було замазати капітал західних країн його участю у споживанні ним московських багатств, які потекли на Захід внаслідок перевороту у політичній владі з будуванням комуністичного суспільства звільненої від експлуатації праці з тим, щоб таким чином легалізувати більшовицьке одержавлення на Московії, зробити Захід співучасником зони тотального контролю. Однак бариги від закуліси виявилися противниками совітського комунобудівництва не лише тому, що комунобудівництво явило свою противність світові буржуазного підприємництва. Бо капітал тому функціонує та еволюціонує, оскільки він є результатом продуктивного підприємництва, а не є проїданням того, що бандити поцупили і присвоїли. Так само вже й на часі перестройки реального соціалізму, який звернувся до керованої заміни одержавленого централізму, ідейно-політичної єдності і одностайності совнароду довкола випробуваного Політбюро, заборони приватновласницького стяжательства, - з їх заміною вже на взірці допущення кооперативів, подоб гласности і демократії, - то декоративний відступ совітів у холодній війні має ідеологічною метою позиціонувати і унормувати транснаціональних західних підприємців у питомих для московців процесах грабежу і створення імперії. У напрямку, звідки совітам засвітила європеїзація, то на це світло просвітництва потекли сирівці та вмонтування перекачаних на захід авуарів вже у ринкові господарювання так і не добитого комуністами Заходу. Однак подібне осучаснення совітів, подолання криз одержавлення вже зацікавленнями у вигодах олігархів у приватизації і роздержавлення того що совнарод набував за комунізму, - не тільки не підірвало історичні звички Московії до збиральництва у спосіб підбирання статків наступних сусідів, аж європеїзація удосконалила ці звички московства, стимулювала апетити реваншу та рецидивів великодержавности у спосіб перенаправлення грошей зароблених на вуглеводнях вже на виробництво видів озброєння, без аргументів якого західні капіталісти не згодяться віддавати своє. Залучення західних ризикових скупників вже до свята роздержавлення на користь чекістів на посадах держадміністраторів та псевдохазяїв присвоєних ними фондів має вид хабаря для понять власне права з тим, щоб номенклатурним нуворишам бути на Заході легалізованими. Однак ігнорування західними скупниками того, що влилося у міць Заходу, не послабило, а посилило витривалість федерального рештка від Совсоюзу. Тому євроатлантисти будуть присікатися до Московії засобами спершу політико-економічними, під приводом перевірки законності походження капіталів унапрямлених московцями на Захід. Московці даремно марять, що трильйони валюти, інвестиції, афілійованість із бізнесом західним дозволять ерефійцям накопичувати зброю проти того ж Заходу. Поступки на користь західного світу аж ніяк не ревізують його більш ніж сторожке ставлення до буцімто поступливих московців.

Совково-комуністична номенклатура розкурочила і підгребла собі фонди від спадку комунізму не лише тому, що їй недостатнім був той мінімум споживацьких благ, яким вони оправдовували максимуми свого усевладдя на розпорядження навіть фізичним існуванням підсовітських народів; і не лише тому свої ідеологічні ролі хіба що розпорядників фондами переробили ці самозвані слуги совнароду вже на юридичну і фактичну власність, аби тим самим помститися совітському народу за недостатні з його сторони жертвні зусилля на задоволення апетитів совноменклатури; і не тільки тому перегляд комунізму та насичення його елементами приватновласницького ринку запроваджувалося самим істеблїшментом совітів, аби тим самим виходити із кризи порівняного відставання, обумовленого надмірами одержавлення у господарюванні, - а тому вождям закортіло особисто переміститися на Захід, бо вони сподівалися, що розтерзаний ними комунізм антизахідний буде достатнім приношенням, аби на виробничому Заході прийняли цих професійних збирачів вже як своїх.

Даремно московці із своїм комунізмом приписують собі пихаті ролі на представництво альтернативи капіталістичному світу країн західної культури. Бо адаптований збирачами комунізм є хворобою цього західного світу, породжений Заходом, і західними заходами має там же лікуватися. Комунізм це внутрішні проблеми Заходу.

У першу чергу злодії не обкрадають бідних, бо у бідарів нема чим пожитися; і навіть багатіїв обкрадають у другу чергу, щоб багатії збагатилися на ті ще більші багатства, які стануть добичею добичників. Тут виникають питання: де безпечно складувати той надмір трофеїв, що його бандити не перетравили тут же на місці; а ще скупники краденого потрібні бандитам й на те, аби здобич переробити вже у стан прийнятної для бандитського стравоходу їжі, бо добича у своєму первинному вигляді не жується. Створюється симбіоз: місця, з якого крадуть, – Московія, та місця, де утилізують крадене, – Захід.

Большовики чекали до часу, коли імперія розпухне до своїх природних можливостей, заки царського режиму капіталісти не почнуть вдало інтегруватися із західними ринками, звідки московським збирачам буде важко виколупувати приходи. І тоді б'є час соціалістичної революції. Із відкиданням подоби Російської імперії. Далі ця ж сама когорта питомого московського збиральництва пантрувала і очкувала тої годящої днини, коли багатства десятиліть будови комунізму засобами рабськими розпухнуть до своїх природних лімітів, заки номенклатура партійно-совітська не почне вдало боротися за мир у всьому світі разом із тим табором західного капіталізму, звідки авуари, переведені на поміч пролетарським і визвольним від американського імперіалізму рухам, буде питомим московським збирачам важко виколупувати. І тоді б'є час антикомуністичної революції. Із відкиданням імперії у образі вже совково-соціалістичної.

Кожна пертурбація у зоні московського збиральництва своїми наслідками має пролиття лівової частки розпатраних там багатств саме на користь бариг західних. Які кривляться на московські перевороти, відкараскуються від визнання правовими кривавих методів перемелювання люду у зоні московського контролю, - але продовжують і доточують складання у себе на Заході добра перепомпованого із Московії. У тому процесі шматування статків Московії її вождями, який оправдується і освячується боротьбою проти ненависного Заходу, - то вожді і апарат, як насос, нагнітають вкрадене саме на Захід. Метиковані бариги на Заході не від того, аби підхопити шматки від чергового розтерзання московського царства його ж бійцями, - під приводом оптимізації полювання на багатства Заходу. Максимумами імпортованого на Захід московські приватизатори добиваються визнання там для себе законності володіння ними усім здобутим прийомами московства, аби без турбот на Заході жувати поцуплене зі Сходу, аби бути допущеними до одного столу із істеблїшментом західним. Для московоздобичників влаштовують накладені на них санкції, дозволяють щиросердно ненавидіти гейпропу та вашингтонський обком, установлюють інші фільтри для відмивання грошей для того, щоб ця грошва здобичницького її походження не викликала реакцію відторгнення зі сторони правильних капіталів західних, до яких здобич має прилипнути і вбудуватися у західні ринки. Москвокрадії запобігають у демонстрації своєї законслухняності перед порядками Заходу. Де терпляче чекають, коли здобич досягне максимальних можливих розмірів. З тим, щоб у свій час не віддати московським прибульцям те, на що у них неодмінно не буде паперів оправдання. І тоді б'є час експропріації західними баригами вже московських скупників краденого із числа чекістів, приватизаторів, апаратної бюрократії. З відкиданням імперії вже у іпостасі ерефійській.

У ерефії, - яка внаслідок втечі сов республік геть із зони совкомунізму, залишилася як правонаступник зони, - то правління посткомуністичних бариг матиме термін коротший, порівняно із правлінням комуністичної влади. Бо не зважаючи на запровадження ринку у ерефії та її вмонтування у глобальні ринки, аж інерція московської культури збиральництва є нездоланною. Одержавлений бандитизм зостається бандитизмом, який не може бути довготривалим способом хазайнувань. Тож в умовах складнощів експансії зовнішньої і невдач поновлення зони, то збирачам залишається проводити експансію внутрішню. А на невдоволенні масами утисками над ними, виростуть екстремістські партії, що рватимуться до влади, - якою у Московії не може не бути чергова порція різновиду грабіжників. Не може бути перепон, які б завадили московцям запозичити будь-яке теоретизування, яке б оправдовувало наступну хвилю звичайного московського грабежу.

Те підгрібання під себе нечисельною зграєю змовників усіх багатств світу разом із правами громадян яке маркують за нещастя тоталітаризму є лише формою здириництва та жадібності означеної групи володарів фінансових інструментів.

Хибно вважати, що функціонери віровчення про заборону приватної власності звітують собі та тямлять про цілі та наслідки учиненого ними експропріаторства та свого сидіння на віконці видачі й патерналістського розподіленні назад до суспільства ресурсів віднятих від самого ж суспільства, віднятих посиленням на те, що без комуністів суспільство не дасть собі раду у розпорядженні суспільним добром. Такою ж облудою є розмови про те, що власником віднятого від багатіїв та віднятого від трударів безоплатною їх працею на величних будовах соціалізму є совітський нарід, а номенклатурні слуги народу лиш простакувато обслуговують одержавлену суспільну власність. Так само хибно вважати, що комуністична номенклатура, яка зрештою видала сама собі закони про право виключно самій собі привласнити роздержавлений нею ж спадок будування комунізму, - хибно цих олігархічних приватизаторів вважати провіденційними бенефіціарами большевицького дерібану революційного. Більше того, навіть та здобич, видерта кров'ю вікових походів на сусідів, яка презентує собою історичну Московію, - не залишала Московію виключним власником та спадкоємцем здобичі. Бо і самодержавству, і большевикам, і олігархам хіба що дозволили потримати вкрадене ними від людей і народів. Навіть усередині самої себе Московія та її еліта не перебувають на вершині харчового ланцюга. На приходи докомуністичної, комуністичної, посткомуністичної псевдоеліти знайшлися більш метиковані утилізатори. У інструменті розгардіяшу, яким є історичне московське царство в усіх його видах, - крєвно зацікавлені акули західного світу. Комуністи, антикомуністи, некомуністи та сама Московія - це лише передаточна ланка з перекачування нею ресурсів туди, де їх можна ефективно переробити. Московія, яка є механізмом початкового видобування сирівців, існує для того, щоб на неї вказували пальцем як на винного й не зачіпали таким чином скупників краденого.

Саме для того царі збирали у розпухаючу імперію нові народи, аби зрештою спадком оволоділи професійні революціонери із числа присяжного повіреного чи колишнього семінариста; аж із спадку розпухання вже імперії будівників комунізму урвали своє вже такі типи як янукович чи риболовлев; але й вони не опинилися на самісінькому вершечку цього ланцюга поїдань: по них прийшли Ротшильди.

Розвинені країни, союзи країн, громадяни союзні у свободі є опонентами тоталітарному сектанству, яке хижо кидається на усіх й своїм новим порядком загрожує власне порядкові. Проте від примітивів, відзначених примітивним обробітком сировини, відлітають у відвал такі шматки, ретельною переробкою яких розвинені країни не можуть знехтувати. Й сектанти у цій якості ризикового ресурсу для розвинених країн отримують від останніх підтримку. На дурних їздять, - по краю прірви.

Внаслідок витереблення та пограбування большевиками Російської імперії, - у спосіб винищення імущих у затіяній класовій боротьбі за допомогою диктатури пролетаріату у особі чекістів, - то награбоване визиском кріпаків та колоній добро імперії зосталося та дісталося большевикам, за виїмкою втрат та витрат на вдалу операцію конфіскації. Себто традиції московського визиску для колоній та кріпаків не тільки не змінилися, але метаморфоза та переродження лялечки революціонерів вже на оновленого дракона лише призвела до виразніше більш реакційного та жорстокішого провалля імперії у її ж традиції покріпачення людей та народів. Демократія, правозаконність, підприємництво разом із їхніми носіями потрапили під каток репресій. А застосована для цього ідеологія революції у обітницях щастя відсутньої експлуатації для денаціоналізованих народів та ударників трудової повинності, на доданок до большевицької чистки від ворогів народу та буржуазних націоналістів, - слугувала лише гіпнозом задля втихомирення можливостей зекам отямитися. За тою ж схемою перекидання влади із правої руки вже у ліву діють системні бариги і поза кордонами большевизму, надихаючи масу на нові ролеві ігри жертвоні.

Нації, як і усі живі організми, щось із середовища беруть, щось із узятого переробляють, щось із переробленого середовищу повертають, - дбаючи при тому і про екологічну безпеку умов середовища, і про збереження власної ідентичности. А те населення на території, яке не має національного інтересу й не дбає за власне здоров'я, - то те місце не є народом, не є державною країною, не є нацією, або ж представляє собою відсталіх назавжди. Як усі люди і народи є рівними, то вони однаково можуть не лише змагатися між собою за першість, як ще й добиватися у тому виключних результатів. Змагання між культурами є постійними, бо лідеру випадають преференції, - утім до числа останніх не мають потрапляти нещастя вчинені у відношенні до конкурентів, особистісні переваги неприпустимо будувати із страждань сусідів, за усіх умов потрібним є співробітництво, а не хиза злочинність відносин. Відстоювання національної організованости є законною справою, окрім випадків отримання неправових вигід і злочинного пограбування чужих ресурсів. Успіх і особи, і особливої нації полягає у тому, - а наскільки ж вироблений нею осібний продукт праці виявиться корисним усім ближнім у співпраці. Зрештою, - не зважаючи на самовідданий фанатизм посвяти бійця власним упередженням, - змагання між культурами, націями, країнами подібні лицарському турнірові, не мають стати не зворотно вбивчими. Для українства важливим є те, щоб наші національні особливости постійно вдосконалювалися у розвиткові так, аби не стати проваллям, тягарем, завадою відкритості, а стали резервом творчим.

Не лише для того, аби мати голос у ансамблі культур, а із необхідности самого фізичного існування, - то й українство просто не може не мати усталеного українського національного інтересу так само, як завше матиме змінних союзників, серед яких просто не може бути даних незмінно постійно чи надмірно довго поза зміни у грі. Українські націоналісти завше знайдуть мову із усіма патріотами своїх країн та вірувань, - навіть із тими, які б змогли доказово довести свій російський націоналізм, - але російський імперіалізм, який шовіністично домагається зброєю і терором звести свої гаразди на жертвовности українства, є супостатом. У відповідь українці виборюватимуть не лише свою свободу, як ще й задля того сприятимуть становленню незалежности інших поневолених націй. Порівняно із московською колонізацією, яка у своїй спеціалізації зупинилася на первісній обробці мінеральних чи людських сирівців, то європейські та атлантичні демократії являють вищі соціальні і виробничі технології, - аж саме це й робить їхній імперіалізм більш небезпечним для українського незалежництва. Животити під західною ядерною парасолею небезпечніше, ніж під тінню московської сокири. Союзництво із натівськими країнами, у якості ударного загону, на умовах протистояння домагань імперії зробити із малоросії вже резерв протистояння атлантичним союзникам, - реалізує історичні інтереси українства, але не ціною перетворення на об'єкт визиску вже зі сторони західних демократій. Українська незалежність - це не пошук більш доброзичливого погонича, а це здобуття свободи розвою. Спочатку українці мають забезпечуватися українські національні інтереси, потім українські національні інтереси, після того українські національні інтереси, а вже тоді треба докласти усіх зусиль, аби у цій справі не зашкодити свободі інших народів.

Малоросійські посіпаки при держпосадах, які українськими правами, зброєю, територією гендлюють у прихильностях та апетитах протиборства на Україні та за рахунок українців потуг що антизахідної москвоімперії, що антимосковських демократій, - є тими служачками своєї бездонної кишені, які мають карно відповісти за злочин обопільного запроданства. Малоросійський олігархат, який ошаліло перекачує багатства країни до своїх кишень розміщених що у Московії, що у заморських офшорах, є спеціально вирощеним як зі сторони недорозбитих московських реваншистів, так і з боку рецидивістів холодної війни, - аби своє збагачення малоросійські дефетисти відробили обкраданням українців на військову чи економічну потугу, вкотре перетворивши криваві землі на лінію фронту між світовими гравцями. Офшорна аристократія малоросії не так хитається між обома сторонами поневолювачів, як доїть усіх. Стороною ж розплати за подібні ігрища зробили українців.

Будемо при здоров'ї, коли хворобу розглядатимемо як його порушення; добро пануватиме там, де зло буде виключенням із нього; війна є порушенням миру, а не навпаки. Подібно й злочинні режими, не зважаючи на об'єктивну стихійність їхнього виникнення і невідконтрольність заподіяних ними злочинів, просто за визначенням не повинні бути самодостатніми та домінуючими чинниками суспільної історії. Тоталітаристи можуть бути виключенням із історії нормальності, але вони не можуть бути сторонніми їй. Тоталітарні устрої не є затребуваним проявом від лиховісної змови конспірологів, проте ексцеси викликаних ними переворотів є не лише реальністю історії, як ще й наслідки очищувальних діянь термінаторів стають поворотними пунктами загальносуспільного поступу. Тоталітарні режими у функціях їхнього злодійства є не кепсько вмонтованими у механіку глобального господарювання. У контекстах трансціональних залежностей навзаєм, то кожний із окремих захисників своїх партикулярних інтересів не може своєю конфліктністю із контрагентами не лише справляти на них тиск, але й отримувати належну від них відповідь, а вже той відгук стає далеко не останнім визначальником ініціатив нападницької сторони. Окрім зятятости на власних містичних задумках, то безумні тоталітарні режими обслуговують ще й інтереси протидіючих груп тих розумників, які смикають означених своїх маріонеток. Так конкуренція між нацистами та комуністами не може не бути відображенням конкуренції між угрупованнями близькими а чи до ротшильдів, а чи до рокфелерів. Вмілі заробляють на комунізмі, і на антикомунізмі, на нацизмі й антинацизмі. Війни між спільнотами точаться не лише для того щоб агресією включити сусідські ресурси вже до наїдку власних споживацьких апетитів, як ще й для того, щоб за поняттями власної справедливості та рівноправності самим виключитися із підневільних станів обслуговування своїм тілом інтересів нападників та визискувачів.

Так хвилиною збагачення для переможців у Великій війні стало переформатування заваленого загрозливого конкурента царського імперіалізму вже у комуністичну диктатуру, коли відходи від кепсько утилізованого комуністами спадку самодержавного збиральництва хлинули потоком на Захід. Уколи ініційованих постсамодержавними совітами агресивних революційних збурень задля перегляду розподілу міжнародновизнаних кордонів та відповідних сфер впливу сталися для Заходу прийнятною платою за переваги його інвестувань та концесій на території пробольшовицького єдиноначалля решток від Московії. Так, коли у свій час штатники та стратегічно мислячі кола європолітиків улаштували індустріалізацію у країні рад, толерували перероблення місцевої людності ініціативами комуністичної диктатури вже у мільйонну нічого не варту жертвну біомасу витратну, - то хибно вважати, що щойно пізніше використання підготовленої індустрії війни будівників комунізму у протистоянні загрозам німецького реваншизму є такою собі випадковістю. Так черговою хвилиною збагачення для переможців у холодній війні стало переформатування заваленого загрозливого конкурента советського імперіалізму вже у вестернізовану правову демократію ринкового ліберального приватнокапіталістичного штибу, коли відходи від кепсько утилізованого олігархатом псевдовласників спадку комуністичного збиральництва хлинули потоком на Захід же. Уколи від ініційованих посткомуністичними квазідемократами реваншистських збурень задля перегляду розподілу міжнародновизнаних кордонів та відповідних сфер впливу сталися для Заходу прийнятною платою за переваги його інвестувань та концесій на території прокапіталістичного єдиноначалля решток від Московії.

Не тільки нацистський і советський концтабір своїм нападницьким патріотизмом протиставили себе поразці завданій імперіалістами від Антанти, звинувачуючи капдемократію у загніванні, і виступили збройним реваншем проти буржуазної плутократії як конкуренти у імперських зазіханнях на ще не упокорені народи, - але й у сучасному світі егоїстичне орієнтування окремих держав, народів, цивілізаційних кіл саме на власні інтереси, на ревізію усталених порядків підпорядкувань, на доказ своїх прав і спроможностей на особливі внески у змагання культур є базованим на тих позитивах власного націоналізму, які стають негативом стосовно ролей і статусних преференцій лідируючих країн.

Науковий поступ, фізичне здоров'я з побутовим благополуччям будуть забезпечені постійним пошуком відношень між правовими свободами приватних громадян та, з іншої сторони, необхідною для того регуляцією устрою суспільного життя. Тому експес крайнощів тотального контролю, який водночас є полярним торжеством безгрунтовних маній окремого безумця на посадах очільника цієї усезагальної тюрми, - представляється порушенням повищеозначеної гармонійности між волею особистости та громадськими запитами. Однак запровадження комунізму на теренах колонізованих московським збиральництвом є не лише першочерговим наслідком останнього, коли імперія без втоми підгрібала під себе усе рухливе, - бо настанова на експропріацію експропріаторів з ігноруванням права власности підприємців із їхнім знищенням терористичними Органами диктатури пролетаріату стає ще й затребуваною реакцією на здирицтво капіталу вже світового, який зловживаючи своєю монополізацією владних повноважень перекачує левову частку суспільних доходів до своєї мізерії від загального числа народонаселення. Не роздрочуйте нужденні маси безвиглядністю зусиль на їхні гідні існування людські, - то й не отримаєте концтаборів та воєн у яких масовано буде винищуватися ця людяність. Тож коли до свого олігархічного рота, відкритого усевладдям виключним та охоронними командами, починають акціонери транс корпорацій запихувати незапихуєме, тоді опінія й політика некритично, а то й з надією заходиться взорувати на подібних большевикам чи на безподібних жонглерів звабними обітницями надприродними та по-суті асоціальними.

За пізнього царизму його капіталізм уподібнюється капіталізму тогочасних імперій й конкуренція між ними також вирівнюється у засобах. Негативною реакцією на таку конвергенцію стає комуністичне повернення до традицій московського збиральництва майна багатих сусідів з відродженням для цього московського месіанізму. Большевики зарізали місцевих підприємців інтегрованих у світовий буржуазний ринок. Завдання індустріалізації, аби не відставати із військовим потенціалом як інструментом світової революції, апарат большевизму заходився вирішувати традиційними для імперії засобами безоплатної праці трудозобов'язаних. Утім і цей одержавлений капіталізм соціалістичний відбувався за сприянням і участю одних капіталістичних держав, які включили совітів у гру проти інтересів інших капіталістичних держав. Подальший час вже комуністичної доби навздогін Заходу призвів до роздачі активів, фондів, бюджетних потоків вже до призначених чекістами олігархів, - проте подібна імітація вестернізації вкотре вступає у протиріччя із московськими традиціями полювання за статками загниваючого Заходу. Що знов призводить до потреб експропріювати експропрійоване олігархами. Наша пісня гарна нова, - починаймо її знову.

Вплив на Україну зі сторони норманів, кочовиків, литовців, поляків, москалів зродив в українстві, - окрім домагань усамостійнитися, - зродив ще й ті потреби уникання штурханини від погоничів, які у періоди відповідальности за спільну долю призводили до покладання на наступного поневолювача зі сторони. Тож для подолання згубних наслідків відставання доведеться українцям розвивати мораль працьовитости в умовах трудів вже на себе та на свободу своєї країни. У рухові до власного європейства треба бути відкритим до інвестицій зі сторони передових країн Заходу. Треба вчитися, аби розвивати набутки вже українських свобод. При тому треба тверезо й раціонально звітувати собі, що співпраця із ближніми завше залишатиметься змаганням особистісних інтересів кожної із сторін, що ніхто із контрагентів не збиратиметься приносити себе у жертву, що братерське співробітництво залишатиметься способом заробити кожному зокрема на свою вигоду. Кожен з учасників прогресу змагає за реалізацію своїх самобутніх талантів, покликань, можливостей, - а порозумінням між сторонами змагань та співпраці не може бути замішування до стану безладу осібних особливостей кожного.

Кремлівські приватизитори та чекісти на посадах держапаратчиків свою легітимацію у думках та очах проімперської маси доказують нарочитим великодержавством, але підосновою цієї імітаційної політики є вмотованість московського капіталу у західний світ, для якого ці сировинні ролі московського придатку і є спільною підтримкою антиукраїнства.

Коллективний Захід, як світ капіталізму, доклав неабияких зусиль, - включаючи сюди й гонку озброєнь, - на те, щоб протиставитись загрозам експансії того московського комунізму великодержавного, який розхитуючи безпеку ще не підбитих совітами країн та улаштуваючи лагерь для вже підбитих людей і народів, позиціонує себе у власних місянських покликаннях як альтернатива світу звинуваченого московцями у гріхові приватної наживи. Дарма що гітлерівська Німеччина спершу заходила збройно збирати під свою гегемонію країни європейські, - аж останні робили ставку на цей екстремістський режим централістичний як на крайній ризиковий захід, який гарантовано Захід зможе захистити від потоку зі сторони антикапіталістичного комунізму совітського.

Хоча спецслужби євро-атлантичних держав наполегливо проводили підрибку проти совітів роботу, а окремі політики навіть приписували собі перемогу у холодній війні, - однак розворот совноменклатури від її бійки проти приватної власності вже на захист приватизації, роздержавлення, ринку та фінансових його інструментів, поворот до моделей демократизації, правозаконності, свободи критики та вестернізації стався не від того, що на терени совСоюзу заїхали натівські танки, а тому ревізія комунізму сталася на часі, бо самі чекісти й совітські начальники самочинно зажадали перетворитися у власників через заволодіння багатствами створеними на часі будівництва комунізму. Меч революції, який системно викривав і зачищав ворогів звинувачених у замірах відродити владу буржуазії, - самохітно відмовив собі у завадах на особисте збагачення: конторівські генерали і навіть лейтенанти подалися у банкіри, у держателів общаків, у інвесторів у західну економіку. Афілійовані із кремлівською верхівкою та бандократією структури відсторонених будівників комунізму продовжують за інерцією своїх призначень шпетити реформаторів комунізму як відступників і зрадників, однак ці будівничі великодержавства та його реваншу домагаються від Заходу визнання ним ерефії як органічної складової господарювань окциденту.

Подолання відносної тисячолітньої кризи, яка охопила європейський світ після занепаду глобального світу римської імперії, завдячує потенціалам розвитку саме на шляхах буржуазного підприємництва: завдяки технологіям і науковому дослідництву постсередньовічному, здобутим правовим і соціальним свободам, завдяки злидням, що випхали розорених колишніх власників вже у буцімто добровільні найми до удатних капіталістів. Попри те, що індустріальні мануфактури навіть з механічними пристроями, кодифіковане право, приватний бізнес буржуазного стибу з його інструментами грошового обігу та маршрутами товарів ринкових, а також рабство, не кажучи вже про систему соціального забезпечення пролетарів та соціальні ліфти – були фактами ще давньоримського світу. Новий етап ненависті до приватних підприємців, звинувачених у стяжательстві і наживі коштом визиску мас, увиразнюється на часі створення монополій та глобальних ринків капіталістичних, - яким самозвані любителі народу і борці проти плутократії протиставляють соціалістичні моделі перерозподілу доходів вже на користь пригнічених мас трударів. На разі маємо подальшу тенденцію до зростання соціальної організованості та централізму управління вже на рівнях інформаційних технологій, спроможних маніпулювати навіть світоглядами та інтересами навіть приватних осіб – у контекстах і зобов'язуючих наративах спрямування сучасних тоталітарних устроїв на їх бійку проти усіяких не контрольованих ними реалій. Взірцеві моделі обліку без виключень конструюються свідомо й цілеспрямовано саме як отруйне середовище щодо проявів самостійництва. Утопія з обов'язкового й універсального у її одномірності ошчасливлення усіх її підопічних утриманців набуває рис взаємин між: лагерьною адміністрацією, конвоєм та контингентом трудозобов'язаних зеків. Ціною роздачі пайків та насадженням толерації, - володарі світових грошей утримують свою безпеку. Однак вирішення приписами культу та кліром замість самої особи її призначень є не поміччю особі, а механікою урізання можливостей винахідництва і прогресу. Актуальним противником подібного другого видання колишнього римського світу стає повторне видання корупції, яка своїми приватними інтересами підточує молоха зони пануючого тотального контролю, засіває його зернами свободи і критики.

На місці усіх тоталітарних укладів, де вдавалися до сповідання чудес аби виправдати насильницьке пограбування сусідів, завше залишалася історична дірка у вигляді кладовища, або, у кращому випадку, порожнє місце. Переможці над тюремною неволею бралися шукати скарбів від ефектів здобичництва й ніц не знаходили, бо пожитків і добра від зла й переступу бути не може. Зона вступає у самопоїдання у випадку коли народам поза зоною одномірности та примітивізації вдавалося відбитися від наступу на них зони. Проте крадіжка, присвоєння, споживання плодів чужої праці завершується нічим не тому що усе, й навіть себе самих поїдають розбійники, - як, головне, розбійницькі накопичення неодмінно зрештою перетікають до означених народів, які спромоглися відстояти свою самостійність й не стати жертвним наїдком тоталітаристів. Награбовані держбандитизмом ресурси попадають заможним та вільним суспільствам як винагорода за покарання зони тоталітаризму та загарбництва. Пак більше, з провіденційної точки зору тоталітарні суспільства стають здобиччю, стають базисним сировинним потенціалом збагачення тих розвинених країн, яким просто необхідно було б, на разі відсутности зони, спровокувати виникнення тоталітарних режимів, які у системі глобального розподілу праці обіймають першочергове й вихідне місці початкової обробки сирівців культури. Попри те, що хижі режими, де не вміють працювати самостійно й тому полюють на те, що погано лежить, - а особливо мисливців приваблюють не аби-які багатства створені працею умілих людей і народів, - аж саме примітивні суспільства збирачів і стають жертвою продукуючих спільнот. Матерія і енергія брутально визбирана хижими режимами нікуди без сліду не зникає, а підлягає утилізації народами і країнами що посідають вищий щабель у ланцюгу поїдання. Хоча клінічні москвофіли, вони ж призвідники фобій антизахідних честять західний світ як западню, аби відтінити спасительне месіанство великоросійства, - проте вестернізація що царська, що імперська, що непівська, що олігархічна завше була вектором подолання кризи московського номадизму. Уся щира ненависть московитів до Заходу вповні вміщується у виправдання московитами своєї жадоби до багатств там створених. А переконання московських імперіалістів у можливостях свого впливу на споживачів імперських ресурсів не виходить за межі фіктивних погроз призупинення потоку помпування сирівців до розвинених країн. Жертвність московитів у пов'язанні до європеїзації є не останнім мотивом московської фанаберії на відтинку її ідентифікації у належности європейству як його органічне досягнення. Так большевицький та контрбольшевицький перевороти з одержавлення й роздержавлення добра зібраного на часі самодержавства та комуністичного будівництва цільовими та результативними наслідками має обслуговування інтересів наживи світу вільних країн, є прямим породженням західного світу як його ударний бойовий загін, - не зважаючи на далеко не імітаційні протистояння між демократією та її московським запереченням. Так совіндустріалізація здійснена сприянням капіталістичних країн за участю безоплатної праці зеків та ударників створила той військовий потенціал, який був використаний західними гравцями у розв'язанні бійки з тоталітарним режимом німецьким всередині європейського світу, - поза те що тоталітарному режиму советському вдалося відкусити від європейців частину країн і народів й на певний час залучити їх до лагерь. Кілька десятків мільйонів червоних красноармійців полягли не лише за окупаційні інтереси правителів екстремального московства, але водночас за інтереси визволення західних країн від нацизму. Оскільки за усякої революції у зоні імперського московства його багатства буйним потоком плінуть до розвинених країн, то останні є надійним оплотом московського збиральництва. Зона є вбудованою у господарський ринок відкритих суспільств. Те, що метрополія від колоній цупить та відправляє на глибоку переробку до розвинених країн, перевищує небезпеки від нереальних бажань московитів пограбувати Захід. Імперія буцімто згодовує себе Заходу у обмін на його ласку. Передові країни спроможні на солідарність у відбитті потенційних загроз від зони. Проте вони не тільки не виборюватимуть свободу країн колонізованих замість останніх, як ще й не плодитимуть собі потенційних конкурентів. Московія виступає не більш як посередником у перекачуванні ресурсів колоній вже на Захід.

Хоча капітали і ринок виразно тяжіють до глобалізації, - зокрема взаємовигідним є заволодіння західними корпораціям приватизованих фондів будівництва комунізму у відповідь на інвестиції у західний світ зі сторони призначених чекістами олігархів, - проте всупереч наживі та потребам оптимізації витрат західний політикум іде на обмеження експансії правонаступників імперського московства навіть тоді, як санкції ведення бійки методами господарськими призводять до не отриманих доходів реального сектору західної економіки. Тоді як Малоросія, представлена тамтешніми любителями єдинанеделімства, проти якої московські інтегратори ведуть проникнення засобами артилерії, лише нарощує товарообіг із не колишньою імперією. Чекісти втілюють плани на те, щоб відірвані ними від спадку комунізму достатки і зажитки вкладалися токсичним капіталом у західний світ і корумпувало його, а за хабарі західний світ закриватиме свої очі на те подальше, вже з порівняно більшим прибутком, підгортання чекістами під себе влади і власності у зоні виключних інтересів московського збиральництва, куди західний світ і не сміє потикатися із повчаннями про право. Перепони для активів московських офшорників створює істеблішмент західний не із самих моральних постулатів не брати крадене, а – з потреб безпеки, із загроз потрапити у залежність від тих будівників комунізму, які свій програш подали як бажання вестернізуватися й тим ближче підкрастися до здобичі. У свою чергу бійці проти зогнилого Заходу, вони ж рецидивісти великоросійства, також є зацікавленими у тому щоб зваблення західних бариг сирівцями викачаними із великай і неаб'ятнай останню не обезкровлювало ресурсно, щоб олігархи своєю батьківщиною не мали західний світ, щоб вкрадені капітали поверталися й працювали для мобілізації.

Так диктатура пролетаріяту уособлена у компартії й реалізована у номенклатурній бюрократії московства вплинула на переляком на світових хазяїв грошей так, що свій приватний інтерес наживи вони скорегували на підвищення соціальних стандартів для залишкових груп населення, аби тим самим гарантувати безпеку соціального партнерства як основи зростання прибутків для кланів міжнародних монополій. Але приклад переродження бюрократичного господарювання у совСоюзі вже у приватний інтерес олігархічних приватизаторів видозмінив вектор розподілу благ у країнах працюючих капіталів знов змінив на домінування інтересів бенефіціаріїв міжнародних корпорацій. А там, де левову частку загального національного продукту вириває для себе обмежений відсоток населення, то там визріває вже полярно протилежна диктатурі охлосу, але подібна диктатура скупників краденого, які вважають себе господарями життя чи то пупом землі, яким для збереження можливостей збагачення за чужий кошт потрібні внутрішні війська на заміну ними демократії. Однак, ввижається, що гойдалку гармонізації бажаних винагород для суспільно корисних підприємців та небажаних при тому потерпань менш просунутої публіки варто доводити не так до норм прогресивного податку на доходи, а – до тої організації виробництва, яка б не створювала кар'єрних завад для якомога більшого числа громадян.

Сторона, яка за своїми показниками продуктивності переважає конкурента, наполягатиме на відкритості ринку, на фритредерстві, ратуватиме за переваги глобалізації й за зняття межових кордонів, тоді як контрагент, задля своєї безпеки вдаватиметься до протекціонізму. Так совіти на часі розгорнутого будівництва комунізму виступали за мир, який їм був потрібен увесь, виступали за мир не лише із причин знесилення своїх апетитів, а ще й тому критикували конвергенцію у її антимосковських замірах, бо мирне співіснування розглядали формою удосконалення класової боротьби. На часі колективний Захід як свою перемогу вітає вестернізацію залишків від комунобудівництва, коли наслідками добровільної ревізії московитами своїх планів замінити капіталістичну експлуатацію вже на дружбу народів стає перетворення Федерації у сировинну обслугу західних капіталів; а водночас той же колективний Захід створює перепускні клапани задля недопущення легалізації у себе корупційних капіталів московського походження, вдаючись до санкцій на обмеження рецидивів московського експансіонізму. Подібно, у згоді із Заходом, то й модернізатори москвоімперіалізму вже у себе вибудовують завали, заважаючи втечі свої капіталів на Захід.

Для країн і народів які були захоплені Московією чи перебувають у захопленні нею як бійця проти капіталістичного глобалізму, - то для них московське збиральництво не лише представляється самостійним гравцем у змаганнях народів, аж Московія на часі експансіонізму фактично відіграла істотну та почасти вирішальну потугу на стороні тих чи інших міжнародних союзів. Хоча для вже колонізованих нею країн Московія являє собою історичного ворога, а для ще не колонізованих Московія постає як джерело безкоштовних дарунків ресурсних, - проте у перипетіях політики та історичних досягненнях Московія не тільки поступається колові західної культури, її внески до західництва є переважно епігонськими, аж протягом століть своєї історії, то Московією Захід достатньо вдало маніпулював. Утилізував багатства московські й продовжує це робити. Європейські особливості московства представляються саме інструментом західного світу у процесах московської колонізаторської експансії, внаслідок успіхів якої потік сировини на користь Заходу лише посилювався. Московія ще ударна сила Заходу проти ще не колишніх підмосковських територій. Попри осяйні марення московців підбити Захід із його культурним та предметним багатством, не зважаючи на культивовану московцями ненависть до Заходу як оправдання нападу на Захід, - аж саме звертання до західництва, до його технологій та духовності завжди були затребувані московцями для подолання кризових ситуацій. Московські війська використані були у двох світових війнах саме у внутрішніх проблемах Заходу, для утамування збиральництва німецького. Московію просто мародерили, на користь Заходу присвоювали її багатства як на часі революційного одержавлення комуністичного, так і на часі роздержавлення комунізму. Московське царство наживалося не лише із розтратного споживання внутрішніх ресурсів, коли більшовики грабували буржуазію, потім трудовобов'язані маси зеків поневолених, потім грабували сирівці і перекачували їх на Захід, - аж совСоюз не кепсько роздерибанив переможену нацистську країну західну, вивізши звідти певні технології та уцілілі заводи, якість число технічних фахівців та полоняників як робочу силу. Номенклатурі допомогло утримувати владу те, що совіти передирали технічну продукцію із західних ринків, контрабандно хапали ще й модну духовну продукцію. На разі постсовітський олігархат, - який являє собою акціонерне товариство розкрадачів спадку комунізму, - є афілійованим із західним капіталом, який є юридичним власником низки підприємств у есенгевських псевдореспубліках з тамтешнім впливом Федерації як ще не колишньої метрополії. Незмінне антизахідництво не лише є декларативним, а й те, яке спирається на модернізацію московського озброєння, не заважає це озброєння використовувати у реванші московського збиральництва проти країн, які у своїй державній суверенізації домагаються розпрощатися із рецидивами того незмінного московського імперіалізму, який продовжує направлятися і спрямовуватися саме інтересами і запитами Заходу у його питомому промосковстві. Московство на Заході сприймається суперечливо: там неодноразово вдавалися до стратегічних цілей усунення московської загрози саме припиненням московського царства, а за інших тактичних обставин, то загрозу домагалися стишити через безнадійні плани обернення московщини вже у більш-менш безпечний різновид західного світу. Й московці у потребах накопичення сила агресії проти ненависного Заходу охоче імітували потреби у своїй вестернізації. Московці небезпечні своєю етнічною і цивілізаційною подобою до європейців. У московців складні та суперечливі стосунки не лише із Заходом, як ще із умовним Сходом. Як Московство є не завжди узгодженим у собі симбіозом європейства та азіатського номадизму, із тіла якого й постало це переважно паразитарне збиральництво, - то для Заходу воно постає не лише антизахідництвом, аж московство є ще й потенційним союзником у протистоянні євроатлантизму до вже китайської потуги як світового гравця. Хоч московці вважають себе козирною картою для тих, хто банкує за столом світової політики, хоч московці хитаються і ще не вирішили причепитися їм до Китаю чи до Америки, - аж не московцям це вирішувати, бо, скоріше, роль московців бути ресурсним додатком для кожного із означених суперників зокрема у його протистоянні іншому супернику, який московців розриватиме у їх утилізації.

Попервах і від початку перевороту із захопленням держустанов, у ейфорії підтримки масами змін влади, - то секта любителів страдницького пролетаріату не тільки втішалася своїм месіянським призначенням атакувати світ капіталу, як ще й на ділі на користь свого апарату одержавлення приватної власності фізично нищила інститути підприємництва разом із самими підприємцями. У латентних інтенціях інерції гегемонізму великоросійського заходилися змовники від диктатури пролетаріату розпалювати ще й Світову революцію, провокаційно граючи на місцевих протиріччях, через їх підготовування здобиччу від експропріації. Одначе призначення і закономірности виконання більшовиками ролей альтернативників та бойового загону проти світової буржуазії буде не повною, коли туди не приплюсувати сценарій цього лицедійства. Більш ніж задовго, ще до розгортання терору на знищення ворогів народу та самостійности народів, - то секти різновидів соціалізму і соціальної помочі знедоленим слугували зброєю виведення геть, а чи до числа відсталих тих конкурентів у таборі ринку капіталів, де змагаються за виключність та похідні від цього приходи. Соціалізм це спосіб зазнати поразки для тих, куди він із звабами проник.

Країна будування безкласового суспільства знадобилася не лише імперіялізму німецькому, який таким чином у першій світовій вибив геть конкуруючу імперію Російську, - аж прокредитовані і технічно забезпечені Заходом п'ятирічки будування соціалізму знадобилися для того, щоб робітничо-селянською потугою вибити геть вже німецький імперіялізм за другої світової.

Ініціювання віровчень про поміч стражденним масам і народам, відповідна зі сторони передбачливих підприємницьких угруповань організаційна робота із заснування серед конкурентів тої помочі, яка конкурентів ослаблюватиме через асигнування на неї, - є проявом міжвидових змагань у таборі ринкового капіталізму. Бо зловживання централізмом у господарюваннях, подібно такій же екстремістській ставці на стихію неупорядкованого ринку анархічного, - ослаблює подібних прихильників крайнощів. Тож ініціювання у вже розваленій більшовиками державі того устрою, за якого винагорода за підприємництво вважається злочином, - гарантовано новозбудовану зону комуністичного контролю та обліку прирікало на відставання порівняно із країнами де підприємництво стимулюється. Більше того, совіти, - де із трудозобов'язаними масами розраховувалися наданням харчових пайків утримання, - необхідністю виживання ставав біг навздогін технологіям західним, за які совіти розраховувалися потоком сирівців, чи витратою червоноармійців на вигоду та у сторону зненавидженого совітами Заходу. Поза тим. Усунення ринкових конкурентів є клопотом більш ніж ризиковим, а то є і небезпечним заняттям.

Ба й більше, західні потурання совському централізмові створило воєнні загрози безпеці Заходу, бо на це у совітів ресурсів від експропріації і ударництва спершу вистачало.

То лиш босота рівня гоп-стоп у принагідному нальоті на жертву відкушує шмат і наживає п'ятами з місця злочину, - коли це їй пощастить. Тоді як стаціонарні бандити стабільність свого паразитування на живителі мають забезпечувати філантропією, меценатством та подібними діяннями батьківської опіки на користь утриманців якими самі бандити першочергово живляться. Системні і професійні споживачі вкраденого зобов'язані дбати не лише за спрощені свої апетити та витратитися на силовиків які убезпечують здорове перетравлення здобичі, - аж на цих інтервентів-колонізаторів лягає обов'язок організувати продуктивну діяльність живителів, бо коли не стане чого від жертв відняти, то паразитам край, то фахові хижачи зачнуть їсти один одного. Посилення утисків на під'яремних призводить до недоотримання профіту із них, а послаблення визиску породжує визвольні рухи проти наїзників. Тож обачливі визискувачі мінімізують свої приходи із уярмлених аби уярмлення таким чином збільшувати у часі його продовження. Витрати на соціальну поміч упослідженим верствам та асоціалам, або вкладання метрополій у поки ще утримувані ними колонії надто дорого цим системним бандитам обходяться. Утриманці із числа мас рабів та колоній тому до часу й стримують себе у повстанні, бо почасти вони не проти перетікання до них ресурсів управління чи окультурення зі сторони окупантів примушених до філантропії.

Антанта зробила Німеччину винуватою у Великій війні. Додатковою причиною другої світової війни стали не лише не виконані німцями їхні імперські завдання, як ще й образа на означених союзників, для яких небажання воювати з агресором оправдовувалося встановленням із ним вже порозуміння. На відміну від інших європейських країн, які оновили свою самостійність у звільненні від уламків розвалених імперій, - то українські визвольні змагання зазнали додаткової невдачі ще й від віднесення міжнародних позицій України вже до зони впливу як німецької імперії, на користь якої більшовики поступилися ресурсами українськими задля втримання своєї владної диктатури, так ті ресурси були включені також і до зони будування московського комунізму, який загрожував західному світу вільному від диктатури. За післявоєнний час загроза світового комунізму еволюціонує до замирення із Заходом не лише із причин виродження господарювань знесилених на відсутність приватного інтересу, як ще й із внутрішніх потреб повернення уламків соцлагеря вже до ринку їх умонтувань у західний світ. У марних домаганнях притлумити московське збиральництво у спосіб його вестернізації, то євроатлантисти не проти включення у зону московських інтересів тих земель і народів, які звільняють себе від означеної зони, - зважаючи на те що ерефія має афілійовані із Заходом капітали, зібрані на посткомуністичному просторі сирівці переправляються туди ж, там же московські приватизатори складають свої авуари та сім'ї. Тепер вже демократизована Німеччина, у спокуту за нацистів, ресурси України підштовхує під реванш московського збиральництва. На доданок самі малоросійські дефетисти під кермою олігархів заробляють на своєму самознищенні, - коли мають зиск від транспортування вуглеводнів від Московщини вже на Захід, а у напрямку від Заходу до Московщини йдуть кошти, за які й ведеться війні проти України. Зрештою сам Захід покриває пошесть соціалізму.

У справі поліпшення якостей тих наших чуттів, які пов'язують нас із світом, у удосконаленні нашого емоційного здоров'я, у розвиткові духовного світу та знань про реальність вирішальна роль належить саме практиці будувань культури та цивілізації на основі як передуючих досягнень, так і новаторського винахідництва. Зрозуміло, що прогрес не будується на самих лиш мареннях і вигадках у області ментальній про імовірність чудес. У справі пізнань та вмінь будованих фактах та законах про природу законів світу фізичного, соціального, гуманітарного, - то лідерські ролі залишаються за культурним колом Заходу, особливостями якого можна відмітити: раціоналізм та підприємницькі ініціативи індивіда, перед якими відступають упередження масових, прийнятих як норма традицій колективістських спільнот. Фактам перенесення від Московії вже до Штатів таких ідеалів соціалізму, як то: соціальна держпоміч знедоленим пролетарям чи чорношкірим, з наділенням їх пайками утримання, коштом перерозподілу багатств відібраних від багатіїв, - ми стаємо зобов'язаними фактам перетворення наукової діяльності вже у справу колективів фахівців, де пересічним масам споживачів технологічних продуктів не залишається авторської участі креативної, некваліфікована маса стає зайвою у винаходах доказових; тоді як у справах духовного життя відбуваються процеси вже зворотні, як то: успіхи перероблення світу під запити і можливості людські, так само суперечливо до запитів прогресу, вивільняють стихії свавілля маніпуляцій із казками та утопіями зі сторони авторства незчисленних сект і особливих у їх неповторності культів містичних. Розширення можливостей людства буквально призводять до втілення казок неймовірних; безум з маніями стає альтер его аргументованих знань, їх наслідковою винагородою; на втілення у реальність претендують чудеса. Що й стає виродженням західного індивідуалізму та притомної тверезості вже на користь мобілізованих колективістських начал та окультного месіянства. На місце спеціалізованих досягнень прогресу приходять хаос змішування цінностей.

Ранжирування усієї пастви сектантського віровизнання за ієрархічним місцем і функціональним призначенням кожного зека на виконання дисциплінарних приписів і жертвних служінь ордунга подібного мобілізаційного єднання абсолютистського у його одномірній вичерпності – саме й представляє собою концтабір тоталітарний.

У числі світових лідері опиняються ті, чії пропозиції і винаходи є не просто більш досконалими порівняно із передуючими винаходами, - у вимірах швидкості і далекосяжності, економічності і енергетичної потужності, результативності видозмін на краще і осягнення нових обріїв поступу, - аж, головне, новаторські пропозиції зобов'язані ще й відповідати фактам природним і об'єктивним звершенням сущої культури у її гуманітарних запитах. Бо саме ця відповідність, цей резонанс між дійсністю та нашою свідомістю людською і є механізмом культуротворення. У світових лідерах ходять не лише ті люди, фірми, народи які продукують товари з характеристиками і стандартами найкращими порівняно із конкуруючою продукцією, аж у лідерах ходять творці, які виробляють товари духовного штибу, що відзначені мудрістю і популярністю, інтелектуалізмом і правосвідомістю, моральністю і проникненням до ще не знаних просторів знань. Більш того: чудові тексти, музику, відеоряд, танці, моду, на кажучи вже про суто науково розробки, виробляють саме ті підприємницькі осередки, які лідирують у техніці; й – навпаки. Лідерство встановлюється пропозиціями різноманітних стандартів що змагаються між собою. І зовсім не обов'язково лідерство, як рівнодіюча із числа максимумів корисного, стає виключною, або має привести до заперечення відмінних пропозицій. До часу можна вдовольнятися неповторними стандартами, особливо тоді, як конкуруючі претенденти на універсальність прикривають таким чином свою зверхність та бажання домінувати там, де їх у цьому не просять. Спільноти національні та осередки самодостатніх культур свою неповторність зберігають особливо вдало та довготривало саме на відтинку конструкцій духовного порядку та звичаїв, дарма що осібним народам не щастить дотримуватися своєї окремішності саме сфері технологічних і технічних речей ужиткових. Брендів марки високотехнологічних речей, навіть мелодії чи фільми розвинених країн, не кажучи вже про знання наукові, долають усі кордони всупереч усім ретроградам і любителям власної святости. Аж як би не бралися відстоювати примітивні стандарти на рівні незмінності навіть духовних традицій, - чого намагаються досягнути через розпалювання ненависті до лідерів та освяченням осібних традицій, - аж примітивізм навіть духовного штибу залишається примітивізмом. Невміння і небажання рівнятися на високі стандарти родить кровопролиття.

Тому культурі євроатлантичній щастя перебувати у лідерах, бо тримається вона на цінності свободи. Де осібним талановитим діячам відкриваються їхні підприємницькі можливості. Ті щасливі нагоди працездатности, що їх не удавлюють у одноманітності масового рівняння на волю верховнопривителя. Європейство це лідерство самообраних.

Автори західництва постійно і наполегливо задають загальні вищі рівні організації соціуму та ті знання наукові, що проникають у сутність природного з можливістю конструювання на цих засадах подальших досягнень цивілізаційних та культурних, - що, у свою чергу, й іменується західництвом. Винахідники пропонують своє для тих спільнот, які ще не пристали на означені винаходи західництва. Тоді як свої переваги над останнім беруться доказувати представники альтернативних та конкурентних спільнот саме у спосіб консервації власних осібних устроїв, передовсім духовного штибу. І на цьому шляху уся духовність противників Заходу зводиться до бійки проти останнього. Однак консервація порівняно фіктивних цінностей, - посиленнями на їх незаперечну вищість, - може доказуватися тільки бійкою проти Заходу, а не фактами успіху цих ворогів Заходу. Під покровом подібної дисциплінарности антизахідних ідеологій та таких же авторитарних способів організації життя спільнот войовничих проти Заходу буває безлад. У концтаборі кожен з його насельників тільки тим і є зайнятим та щасливим є, коли порушує дисципліну цієї зони фіктивного порядку. Тоді як призначенням стандартів що задаються західництвом є удосконалення свободи через розширення можливостей людських.

Європейство, розшир свободи, не може бути придушення уніфікаторством усіх та усього у одноманітності саме через ці стандарти зверхні; європейство, як удосконалення свобод і прав інших спільнот, передбачає голос кожного інструменту у концерті культур; європейство це стимулюючі квоти для запізнених у розвитку.

Кожен працює над своєю справою, а досягнуті на цьому шляху успіхи можуть прийматися сусідами, коли вони на це пристануть виходячи із корисного для вже власних покликань. Кожна нація впевнена у практичній достатності для себе часу й ефективності своїх вартостей може їх вільно дотримуватися не зважаючи на впливи сторонні; усяка навіть вже перейдена наукова теорія може працювати у межах своєї доцільності; будь-якій особі можна лише сприяти у її унікальності, - однак злочином стає, коли ці одиниці заходяться доказувати свою самостійність саме у спосіб ворожнечі з іншими, вибудовувати свої агресивні домінування робом розпалювання ненависти до ближніх і далеких. Коли виключною специфікою самоподібності є війна проти інших, то у цій війні згине її носій.

Свобода, як зростання можливостей людських, розширюється у потужності звершень там, де керуються фактами та дійсним станом справ. У цьому сенсі люди Заходу задають незаперечні стандарти і норми дій. Тоді як у зоні торжества диктатури усе є несправжнім, умовністю, є думим, є обманом, видимістю, ілюзією, фіглярством та фейком. Там панує дикунство свавільних розбійників. Там даремно намагаються насильством виправити відсутність необхідності. Гільйотиною стрижуть те, з чим не можуть впоратись.

Демократичні країни можуть нам допомагати у бійці проти агресивного московства, - особливо тоді, як ми стоїмо першою стіною протистояння московству. Але не більш від того. Бо замість українців ніхто не може і не має права будувати демократію в Україні. Відповідно сукупний Захід просто повинен протистояти інерції збереження у стікаючій кров'ю Україні залишків московства, що намагається цими жертвами оправдатися та уціліти.

Європейці, а особливо штатівці, досягали просто такі разючих невдач не так навіть у колонізації відмінних народів, як у домаганнях розповсюдити на інерцію та особливості звичаїв цих осібних культур вже прикмет власних з тим, щоб на нових ринках розширити і употужнити обсяги євро-атлантичного круга. Від останнього успішно відбивалися. Показовими є провальні для Заходу намагання експортувати чи вирощувати демократію вже на Московії посткомуністичній, аби, хоча б, стлумити загрози від тамтешнього збиральництва. Обпікшись на Ерефії, у даремних мареннях її цивілізувати під євростандарти, та зрештою рушила незмінним курсом бійки проти усіляких натівців та геїв, - тож Штати тепер сторожко дмухають на постсовітську Україну, яка навіть під тиском війни московського антисамостійництва та великоросійського збиральництва імперського, зостається переобтяженою тутешнім малоросійським криміналітетом та представляє собою, у значній мірі, друге видання московського царства. Тож для того, аби у спротиві ерефійській агресії нам отримувати поміч зі сторони Заходу, то саме українцям власним зусиллями та інтересами треба виконувати не прості домашні завдання викреслювання московства геть, - передовсім у власному українському домі. Штатники не можуть і не будуть нам замість нас будувати демократію та право. Відкрита поміч зі сторони Заходу, - який міг би нанести військову поразку мафії кремлівських рецидивістів, - несе ризики збереження у малоросії невилотних саджанців масового промосковства. Штатники не будуть допомагати усамостійненню українства з тою швидкістю, яка б перевищувала темпи нашого очищення від московського колонізаторства.

За прадавніх часів доісторичних, а то і ще раніше, люди подібно до тварин цілковито залежали від природи, яка виключно собою від початків і до решти становила повноту багатств і джерел буття людських істот. Аж згодом збиральництво, а то й полювання за плодами не зробленими власною працею, перемінилося вже до культури як носія енергії праці та творчості. Розподіл багатств своєїрідної другої природи залежить від відповідних внесків туди зі сторони виробників цих достатків та умов подальшого розвитку досягнутого. Але нікуди не ділися ті архаїчні звички збиральництва, які, особливо в умовах масових криз суспільних, штовхають маси до здобичі багатств саме із оббілування багатіїв. Це постійне повернення до архаїки, - варіантом якого є комунізм та московське збиральництво, на загал, - завжди знаходитиме мільйонну підтримку. Проти якого західництво, з його засадами винагородження відповідно за власну працю, представляється альтернативою збиральництва.

Тому суспільства, у яких інтереси його членства враховуються навзаєм через ринкові взаємодії учасників виробництва, через дослідницькі установи, через процедури демократії, через систему права та діючих ліберальних громадських свобод стають внаслідок цього розвиненими, - бо їх організація стриміє до співробітництва громадянського, до оптимізації витрат на бажану добродійність і загальне благо. Тоді як у цих відповідно багатих країнах витрати на оборону узгоджують із імовірностями протистояння загрозам агресії, то на Московії, яка промишляє здобичництвом та втягуванням у вирву споживацтва вже нових ресурсів, - то на Московії будуть виробляти зброю і споряджатимуть нею нові хвилі особового складу, аби без переживань за їх загибель жертвовно просувати військо по маршрутам подальшого розпухання цього зібрання різних колонізованих народів. Забагато слів і чорнил витратили покоління дослідників на пошук ними нібито не очевидних причин і об'єктивних закономірностей приходу до влади у Російській імперії такої випадкової секти як більшовики, - аж переможність у московській історії будь-якого усевладдя забезпечується розперезанням там чергових кампаній насильства, а то й терору. Для питомого московського люду його відданість любимому атечеству є іпостассю перемоги над його ворогами. Безресурсне московське царство не відзначене особливими перевагами, як лиш тим, що воно є зоною горювання для втягнених туди народів, тому могло на рівних, а то й переможно змагатися проти сильніших суперників, бо має недоступний для останніх винахід: наплювательське ставлення до власного підбитого люду що розтрачується у загарбанні вже нових жертв зони споживацтва. А коли Захід не може дозволити собі нехтувати життям своїх збройних сил, бо за сьогодення своїх переваг вже не розглядає війни інструментом власного процвітання через пограбування ближніх чи далеких сусідів по спільній Землі, - то узвичаєні у збиральництві московці мають перевагу перед Заходом не зважаючи на те, що його потенціали разюче перевищують сили професійних збирачів.

Так американці, зокрема зациклені інерційно на своїй ізоляціоністській безпеці за валом Атлантики, однак заслали своїх озброєних чоловіків втрутитися у Першу і Другу світову війну саме із спонукань захисту цінностей і безпеки Західного світоустрою щоб силою усунути руйнівні там конфлікти. Теперішнє бережливе ставлення розвинених країн до своїх армійців наслідком має витрати на захист західної демократії обмежити постачанням зброї українцям які витрачають задля цього життя своїх захисників. Однак адекватне ставлення до цілей і прийомів московського збиральництва, - яке ще й знаходить союзництво із колись потерпілими від імперіалізму і західного колоніалізму країнами, де Московія використовується як засіб дестабілізації вільного світу противним йому тяжінням один до одного диктаторських централістичних режимів, - таки змусить сукупний Захід витратити свій військовий потенціал за прямим призначенням. Українці, щоб мати право захищати собою натівців своєю там відповідальною участю, мають зобов'язання вже зараз спиратися у цій справі на плече натівського побратима по зброї і колу культури. Українській безпеці нема альтернативи окрім як вступ до натівського альянсу. Триваюче перебування України поза формальним членством у НАТО, проектність прийняття України до Євросоюзу є проблемою не західного світу, а – не подоланого малоросійства.

Брак відповідності між прагненнями як щирих українців так і глибинних інтересів західного світу зробити Україну органічним учасником західної цивілізації причинами має постійне у владних структурах малоросійського політикуму, - попри усі поривання визвольних рухів українства, - відтворення інерції московського колонізаторства.

Якщо московським царством є батьківщини включених туди народів, то визвольна війна народів проти поневолення не може не вестися на внутрішніх теренах цього московського царства. Знищення якого є першим завданням будівництва народами власної достатності і прав. Московська державність твориться порушенням нею її ж кордонів, яке розглядається там як запорука процвітання через порушення кордонів завойованих сусідів, - які вже власне процвітання можуть мати через порушення існування власне московської державності і звільнення від неї через визвольну проти неї боротьбу народів.

Народи західного цивілізаційного осердя, особливо європейці, надто ретельно, з втратами своїх мільйонів попрацювали на те, щоб у них вдома усе було до ладу, а ще й затим убезпечилися відгородженням від сторонніх небезпек як зовнішніх неприйнятних. Покладаючись на доданок до патерналізму заокеанських співпрацівників, які у парі світових воєн виручали європейців від внутрішніх протиріч, не зважаючи на засадничий для штатників ізоляціонізм. Бо нормальні у своїй більшості люди розвинених країн для свого поступу прагнуть обставин миролюбства й добродійности. Особливістю лідерства європейців та похідного євроатлантизму є ризикові вміння домовлятися на ринкових шляхах оптимумів зіставлення інтересів та можливостей. Аж коли ідеологи модного на часі плюралізму соціалістичного штибу усього лиш заходяться малювати ідилічні картинки заквітчаних ландшафтів, щебетання птаства, ситих працюючих бургерів за поглинанням ними біологічно безпечних харчів, карнавалів політкоректності та зичливого ставлення до соціально упосліджених калік, - то вже від того зі сторони колишніх епігонів європейства чи мрійників його споживацького знищення вальнуть спершу мирні колони переселенців та осадників, а потім й їх озброєне військо під прапорами покарання за власні невдачі колишніх кривідників і колонізаторів. Попруть загони царських стрільців, за допомогою яких збирачі перетравлювали як плоди праці знову сусідніх народів, так і помоскалювали самі народи. У спричиненні агресії проти себе європейці є схильні звинувачувати самих себе за недостатню з їх власної сторони запопадливість перед відповідно зростаючими від того апетитами професійних збирачів паразитарних. Європейство перекоонує себе всупереч фактам, що доста буде задовольнити чергові зазіхання ерефійців із числа антизахідного концерту країн Сходу, то тут таки вигадки звинувачень міфічних на сторону західних супостатів вичерпаються й нападники остаточно утихомиряться переживуючи буцімто останній їм дарунок. Мовляв доба заліза і крові відійшла у минувшину й удосконалилась до станів мультикультуралізму. Європейцям кортить вірити у те, що жертви московства самі винні у тому що стали об'єктом нападу зі сторони московського реваншу. Бажається трактувати московсько-українську війну як внутрішній конфлікт того прикрого непорозуміння у зоні торжествуючого московства, яке омине Захід і є європейцям ні-до-чого. Як спричинення так і розрішення буцімто афронту між рецидивом московства та визвольною працею українства перекладають на відвічальність Сполучених штатів. Питання глобального потепління, гендерної рівности та прокладання велосипедних доріжок вважаються першочерговими. Москалі рушили війною проти натівців, а натівці на війну не прийшли. Аж коли у порушення чинного міжнародного права дозволити агресію московства проти сусідів європейства, то незабаром невідворотно інтервенція не забариться і на увесь Захід.

Москалі заявляють про умови досягнення миру в Україні лише через здійснення москалями своїх програмових завдань на здійснення остаточної цілі війни проти України, у ході якої Україна як держава і батьківщина українців буде москалями безумовно знищена разом з припиненням існування уцілілих недомосковлених українців. Заданням же українського самостійництва не може не бути ліквідація загарбницької Московії. Тому європейці хиблять, сподіваючись відгородитися у своєму благополуччі від зазіхань московства спершу на українців, яка змагаючись за власне життя знемагають у прикритті собою своїх свобод і прав у своєму західництві, - бо вже затим ерефійці у своїх апетитах не забаряться у здійсненні задекларованих завдань на знищення натівців та гуртового Заходу. Відстоювання українством і Заходом своїх свобод має не лиш прагматичні, а духовні смисли.

Ерефійські расеяне у проголошеній ними бійці проти натівського Заходу саме на теренах України, переконують, що воюють вони не проти, а за Україну; що вони для того обстрілюють Україну, аби таким чином припинити війну; атакували, щоб українців звільнити від їх життя та батьківщини; що у численних кладовищах, де закопані забиті москалями українці, винуваті українці. Тобто, як вірити московським агітаторам, то російські війська цілком можна повернути у казарми, доручивши справу успішного знищення українців армії українців. Вірогідно, московці не поділяють тезу про те, що брехня убиває.

Здавалося б, що представлення західним світом московського збиральництва як небезпеки для західного світу є додатковим доказом агресивних ініціатив московського експансіонізму. Московське збиральництво і включення у імперію чи у лагерь соціалізму нових народів та сателітів викликає втрати серед них та зі сторони вільного світу, усвідомлення подальших збитків на разі пасивного спротиву чи потурання збиральництву. Евро-атлантичне союзництво політичне та військове оправдується та стимулюється протистоянням не вигаданим загрозам світового комунізму. Однак московське збиральництво людей і народів настільки поступається цивілізаціям європейства та Китаю, що навіть періоди употужнення московського царства не доводиться трактувати як якусь альтернативу соціальному ладу передових країн. Та картина породження серед європейців остраху та поваги у відповідь на московський наступ, якою москвити пишаються, відповідає ситуації з точністю мало не зворотною. За усіх часів умовне історичне московство використовувалося європейцями. Відповідно московське антизахідництво представляється не більш як захисною реакцією, вимушеною грою за нав'язаними від Заходу правилами, домаганням пасивної самоідентифікації від противного і домінантного. Бійка проти ненависного Заходу є не одним із атрибутів Московії, а стрижнем, квінтесенцією, оправданням смислів її покликань та існування. Манія на знищення окциденталізму наснажується не так бажанням заграбастати найбільш звабну здобич, як саме незамуленою потребою зжити зі світу Захід, аби доказом московського лідерства стало посідання ним спорожнілого місця. Захід є для московства представленим через українство, що його збирачі шпетять як умовну київщину.

Ще з давніх часів зі сторони європейців має місце залучення того що іменують Московією вже до участі у європейських інтересах з метою: використання військових та матеріальних ресурсів московського царства, а також для утамування московського збиральництва через демонстрацію його родичання із культурою Заходу. Такими проектами є зі сторони стародавньої Русі християнізація теренів Залісся й заснування там церковної організації; такими ж проектами усеяРуси є зі сторони візантійських ромеїв спрямування поріднень московського царства та православ'я. Шансом вестернізації були для москвців їхні війни проти Лівонії, Великого князівства литовського, Речі Посполитої, війська запорізького. Від початкових рюриковичів і до Гольштейн-Готторп-Романових, то правлячі династії були походження заїжджого. Взірці європейського окультурення були орієнтиром для часів і імперських, і совітських. Що імперія, що совіти є активним учасником на стороні тих чи інших політичних інтересів у протиборствах європейських країн. Перестройка посткомуністична підсумувала імперське збиральництво під гаслами його європеїзації.

Водночас ще від початку московщини її усамостійнення відбувається походами на терени іменовані Руссю; пізніше, - під проводом ординського правління у завойовницькому рухові на захід. Проти модернізаторських впливів українства боролися у релігійному рухові старовірів, у народному ополченні проти Смути; у протистоянні європеїзаторській западні, проти самодержавства та капіталістичного ринку виступала патріотична інтелігентщина як доби царської, так і комуністичної, коли наступ русифікаторства проти розкольників єдінава прастрянства і рускава міра відбувався а чи під гаслами не-було й не-може-бути, а чи геноцидними прийомами зі сторони диктатури пролетаріату. Відстоюванням ідентичности стає ставка на антибуржуазний комунізм у бійці проти німецького конкурента на світову імперію. Великодержавною реакцією на комунізм та посткомунізм з його наслідками перетворення федеративного залишку вже на сировинний резерв для транскорпорацій та перекачування у офшори приватизованих капіталів із заваленої туші комунобудівництва стає реванш за образи імперії з відповідним обстрілом теренів України та відкушуванням від неї куснів, з веденням ідеологічної війни антиукраїнської та протиамериканської, - у впевненості московської маси і її проводу у захисній боротьбі проти загниваючого Заходу.

Імперотворці охоче вступають у підступно запропоновані їм ігри у хрещення, святу Русь, європейську культуру, комунізм, правову демократію. Й програють.

Досліджуючи будь-яку предметну річ, навіть культове начиння, важко і неможливо віднайти у предметах якусь ідеологічну субстаціональність. У будові речей на мікрорівні, у мегавпливах між ними вочевидь є те, що випадає із вже наявних знань і законів досліджуваних науковцями, але у тому, що визначається природним і об'єктивним, - то там нема позаприродного, за визначенням. Світ нашої людської культури створений саме за тими вимірами людських потреб, інтересів, знань, мрій, представлень, марень, переконань, волі, світоглядів, прагнень, відкритих людьми законів, якими люди панують над спадком еволюції згідно змінюваній повноті годящих вмінь з освоєння відносин і взаємодій у будові об'єктивного, у явищах природних. Нормуюче нормування фактів і подій зі сторони установ духовного життя залишається фактом культури. Суспільна історія складається переважно із замірів втілити вигадані ідейні казки вже у явленість предметну. Предмети, з якими ми маємо справу, підлягають царині ментального управління ними саме через функціональне призначення цих предметів. Коли плани управління предметністю надмірно заскалюють у безумство, то тоді ці незнання корегують експериментом чи вказівками на логіку та закони у природі речей, щоб любителі казок поверталися до тям й не шкодили б ближнім. Але в усіх інших нормальних та здорових випадках будування культури, - то саме суб'єктивні інтереси кермують усім власне мирським, є органічно вмонтованими у технології.

Показники правоти чи хибности інтересів, якими у своєму житті керуються люди, доводиться шукати і знаходити саме у межах вибіркового інтересів, - а не у тому, що опрацьовують і досліджують математики, фізики, астрономи, інженери-технологи, медики і навіть спеціалісти у галузях соціології, культурології, мистецтвознавства. Власне аналітика чуда чи спекуляції щодо чинности надприродних сил, що ними переймаються конфесійні віроучителі, можуть не бути об'єктом дослідницьким для фахівців з точних наук, - проте усілякі ідеологічні концепти та відповідні ідеологічні рухи аж ніяк не є явищем фіктивним. Хоча ідеологічні забобони та упередження релігійного штибу не лише однаковими виглядають під приладдям дослідницьким, а взагалі ніяк там не виглядають, - однаке різниці між окремішніми і осібними ціннісними орієнтирами духовного порядку існують. Більш того, можливою, а ще й необхідною є перевірка і верифікація певного ідеовчення на його шкідливість чи корисність саме поза рамками впевнености цього конкретного ідейного учення на його непідлеглість усякій критиці. Сценарієм воєн є ідейне їх оправдання.

Усілякі нападники вдаються, задля оправдання своїх зазіхань на чуже, саме до створення із об'єкта нападу вже образу ворога, якого нападом усього лиш справедливо карають за учинені чи вигадані для цього його гріхи. Себе ж нападники виставляють жертвою означених ворогів. Так московці скаржаться на оточення ворогами свого табору правди, розповідають про русофобські загрози і змову європейсько-атлантичну, Ватикано-Стамбульську, єврейсько-масонську, капіталістичну, українську. Доповненням ідеології надягання на себе личини страждання є ідеологія дарування у відповідь за це ворожому світові вже від себе месіанських дарунків спасіння на спокуту гріховности і винуватости означеного ворожого доквілля. Так московці виставляють себе справжніми європейцями, клянуться у своїй відкритості глобальним вартостям, розповідають про єдину Європу від атлантики до Берингової протоки, про буття єдиним народом включно з українцями. Дарами від московства є включення народів у лагерь соціалізму, знищення експлуататорів зряддям пролетарської диктатури, ентузіазм ударників на будовах комуністичного майбуття.

Противними стосовно ідеології патріотичного захисту великодержавства на сусідських теренах є націоналістичні інтереси країн і народів які хороняться від московської до них любови. Так країни блоку натівців удосконалюють свою зброю саме під управлінням ідеологічної бійки з москвокомунізмом. Так опір українців у обороні Краю від старшобратів, які не лише марять, як займаються інтеграторством аж до стану зникнення українців, - має переростати у активну зі сторони українців війну до часу і краю розвалу імперії. І тут неістотними є закиди у тому, хто перший почав. У ідейних бійках навзаєм правою є не кожна сторона по-своєму однаково, а – існують на те критерії свободи, права, прогресу, людяности.

Серед аспектів національного життя, - якими є особливості етнічні, кривні, духовні, психічні, духовні, релігійні, культурні, традиційні, соціальні, історичні, географічні, господарчі, політичні, мистецькі, наукові, військові, освітні, наукові чи інші царини та проблеми народу, - не останнє місце мають ідеологічні. Німці цілком слушно співають, що їхня Дойчланд - убер алес; євреї не менш переконливо упевнені, що саме вони є богообраним народом; але лише американські Штати є містом на пагорбі; тоді як для англійців інші є не більш як іноземцями; є африканські племена, які тільки себе самих позначають словом Люди; зрозуміло, що насельники давньогрецьких полісів відрізнялися від варварів; поза ортодоксальною уммою перебувають кафіри; з усіма ними сперечаються московці у пошукові вже своєї манії рятівної, яка б не лише їх поєднала, а ще й підкорила їм цілий світ; туди ж і українці: Україна – понад усе. Якщо нація не має ідеологічного учення яке її буття обґрунтовує тими абстракціями, на які не може бути сторонніх обґрунтувань, або коли спільнота орієнтується не на містику власного авторства, - то існування у історії подібної братії стає zagrożеним на загибель.

Добро б, коли б високодуховні конструкції, - змісти і спричинення яких не може мати доказів, або ті змісти є занурені у нездоланну таїну, - були б базовані на позитивах творчості народів, або, хоча б, на доброзичливій між ними конкуренції. Аж супроти того, віроучительні цінності здебільшого формуються на прийомах відсічі противникам; за добро визначають шкоду ворогові. Взаємні звинувачення між суперниками у прогресі обумовлюються не лише зазіханнями на ті ґрунти які своїми посіданнями обіймає сусіда, чи на виборювання мирських благ і преференцій, - аж ті тертя між самоправними народами, а часто і військові конфлікти, викликаються чинниками, коріння яких годить шукати на небесах, так би мовити, а не серед профанних клопотів. Непорозуміння цілеспрямовані породжуються не тільки тим, що народи не можуть поділити одні й ті ж самі земні терени, як головне тим, що кожна ідеологія посягає на володіння просторами духу, кордонами яких є нескінченість. Що й робить поспіль усі ідеології непримиренними у їхній рівності між собою. Поза тим, є ідеовчення більш злостиві, а є ті які не конче потребують загибелі суперника та крові. Ідеовчення та вірування різняться між собою у рівнях їх розробленості, інтелектуалізму, відповідності запитам культури, людяності, прогресу. Серед ідеовчень найбільш примітивними є ті, змісти і вимоги яких є надмірно занурені у конкретику буденних справ мирських; а ще більш нездалими на надихання нації на нові і кращі її звершення є ті віровизнання, які не надихають націю на нові і кращі її звершення мирські. Не так навіть непродуктивно, як безглуздо вираховувати, підсумовувати, класифікувати ті особливості духовного життя певної нації, які неодмінно вирізняють її з-поміж інших, - бо усі нації і органічні духовні спільноти є відкритими на усіляке добро та життєздатність, й не тільки для себе чи коштом чужих нещасть; однаке просто убивчим для нації є її нездатність виразно для себе кваліфікувати власні питомі особливості ідеологічного порядку. Коли тому, хто силується нав'язати народові якісь примітивні, вигадані штучні ідеали вузькі, - то такому блукачеві варто не слабо дати у голову задля обопільного протверезіння, після розмислу щодо пропозицій; а коли націю хтось переконуватиме у доцільності нехтування ідеологією, - то такого ворога варто просто добити. Доля начертана духовним за неї змагання пробоєм здолає усі перепони, потягне за собою усіх її доброзичливців. Національні ідеології, - чимось подібно талантам та покликанням особи, - в цілому відповідають вдачі кожного з осібних народів. Пошук міри між суверенітетом особи національної чи національної осібності та, вже з іншої сторони, обумовленням окремішності вже загалами світової цивілізованості у історичному часі розвитку – має змінювані та відмінні розв'язання.

Україна існує як національна держава, є батьківщиною українців, призначенням і метою має добро і розвій для українців. Українство є відкритим до співпраці з усіма вільними народами, країнами, культурами. А усі і усякий, хто стоїть на заваді українцям бути повноправними і виключним господарями у своєму національному домі, - зобов'язані зазнати відповідної за це поразки та покарання зі сторони українців.

Комуно-большовизм переможно встановився у всеросійській імперії, тому що критикою її державницького централізму він руйнував недостатність одержавлення, надмір буржуазного підприємництва та процеси демократизації, які загрожували збереженню укупі зібрання народів. Процесам визвольних рухів народів врозтіч із зони самодержавства більшовики протиставили зону диктатури пролетаріату, посиливши внутрішнє кріпацтво, під акомпанемент антизахідництва. Перестройка, з її зміною галсу від одержавлення вже на роздержавлення, з оправданням необхідності винищення при цьому мільйонів життів, тому у зоні совітів відбулася достатньо мирно без спротиву мас совнароду, бо ця кампанія суто бухгалтерського штибу лише удосконалила достатки вождів московства як у грошових, так і у правових вимірах, ще й під супровід прозахідництва.

Й надалі перекладання інструменту збиральництва із правої руки вже до лівої й – навпаки, обертальні рухи між азійством і європейством, маніпуляції із казками чи убивствами здійснюватимуться кремлівською верхівкою без проблем. Там зрадять що завгодно й так само успішно зроблять зятю ставку на будь-що. Аби таким чином забезпечити незмінність процесу грабіжництва. Умовою якого є стихія безладу й беззаконня, коли задля улаштування хаосу улаштовують диктатуру. Московців неможливо спіймати на гарячому. Вони вислизують з-під будь-яких виразних визначень і розрізень між правдою і облудою. Проведення виразних розмежувань є справою українського визвольного руху.

Не знайти серед народів таких, які б втішалися перспективами загибелі власної країни, вітчизни, культури. Усяка опозиційність щодо суцільних видів політичного правління перебуває у полі тяжіння та зацікавленості у тих навіть альтернативних шляхах розвитку, які пропонуються як порівняно більш конструктивні. Відповідно й усяке дисидентство серед справжніх московців направленим є саме на розвій традицій споживацького збиральництва, особливо тоді, як експансіонізм має успіхи у подальшому розпуханні царства. Даремно сторонці паханату а чи сталінського, а чи путінської демократури репетують, коли їх тягнуть до буцегарні, що, мовляв, сталася прикра помилка, що вони за, а не проти зони контролю; що ці московські праведники виступають лише за правильний розподіл здобичі роздобутої на несправедливих путях московського збиральництва. Помилка у московському прихваторстві не буває так само, як і не знайдеться там правих: до буцегарні, а чи до вищої форми соціального захисту потягнуть і тих які експропріювали спадок імперії царської, і тих які присвоїли спадок від імперії совітської, і наступних спадкоємців тягlosti збирання земель і народів. Не буває неправильних у Московії репресій проти мас правильного московського люду. Усередині концтабору його покращенням може бути лише інтенсифікація прийомів винищення там в'язнів. Московці плинуть і надалі двиготитимуть за інерційною незмінною траєкторією жертвовно заслуженої ними власної історичної культури. При цьому ставка на централізм, а чи на процедури ринку у організації грабежу залежатимуть лише від кон'юнктурних оптимумів. Московці поїдають награване ними від своїх походів, або проїдають вже підбиті внутрішні сировинні, людські чи інтелектуальні ресурси, - але при цьому вони займаються не самознищенням, а удосконаленням питомого московства. Інерція московства полегшує протистояння йому, - однак існують міри та межі, за якими загрози світові від попусцення московству стають критично неприпустимими.

Годі шукати потенціалів деколонізації усередині зони колонізаторства; а чи дурити себе віруваннями на відмову збирачів своїй історичній сутності з поїдання підбитих народів. Виступати годить не проти якихось неприйнятних подій у московському царстві, поліпшуючи його тим самим, а – проти самого його існування, як неприйняттого, і такого що не підлягає ремонту, явища безнастанного пограбування народів. Инакше кажучи. Усунути загрозу для світу зі сторони московського збиральництва можна лише потугою противною тому збиральництву. Яка знаходиться поза кордонами зони збиральництва. А саме в Україні. Яка є виконавцем присуду. Розбирання московського царства на вільні від нього народи є екзистенційним завданням визволення не лише України, як ще її сприяння іншим повсталим народам, поки ще втягненим у вирву паразитарного московства грабіжницького.

У відкритій бійці проти московщини, - яка у передчутті свого зникнення як імперії поперла силою проти усього цивілізованого світу, - то колективний Захід перетворюється на тил України. Вкладаючись допомогою в Україну Захід вкладається у своє виживання; захищає не меркантильні інтереси, а цінності. Аж на відміну від євроатлантичних держав, які незмінно сподіваються на місці московського царства побачити державу з якою можна співробітничати за нормами демократії, права, торгівельних відносин, - то українцями на означеному місці імперського збиральництва потрібне цілковите ніщо. Яке виправдає усі дії українства по звільненню світу від цього атавізму одержавленого грабіжництва. Перемога за Заходом, бо ще не підбиті його ресурси є для московитів лише їжею, тоді як для українців, які виборюють свою свободу, то Україна є життям. Цитаделлю сутнісності національної. Бійка проти грабіжницького московства є, хоч і побіжною, але підметною національною потребою українства, де ми щиро виконуємо власні завдання, не підігруючи нікому.

Україна належить собі у власній свободі, правах та обов'язках, а тому Україні бути органічною складовою Заходу. Нинішнім поколінням українців доведеться ще багато заплатити, щоб це сталося вповні. Гуртовий Захід, у явленні його Україною, змагається за себе на часі ерефійського нападу на нього у представленні його українським аванпостом. Нам на часі потрібне приєднання до натівських країн, - аби тим самим узаконити свою там вже фактичну участь захисту натівських країн. До західного заліза доводиться додавати кров українства, - щоб знаходити таким чином переваги над невичерпною готовністю московитів гинути заради інерції свого збиральництва. У розвиткові українського самостійництва не обійтися без усебічного співробітництва із західними демократіями. А у подоланні московської агресивності вдовольнитися лише можна лише її розкладом, - з відповідним становленням на тому місці інших самодостатніх народів, які своїми силами і потребами подолають долю втягнення їх у московські походи по полюванню за наступною здобиччю. Українцям щоб прилучитися до демократії потрібні власні у цьому зусилля; тут не обійтися лише наданою із Заходу зброєю.

У війнах, як то ведеться, противника заманюють у пастки, обманною демонстрацією власної слабкості заганяють ворога у скрутні для нього положення. Війни це той випадок, коли праву доводиться прислухатися саме до сили перемоги на полі бою. Попри те, що треба залишатися у полі права та чинності людяної моральності. Війни це більш ніж надто серйозна справа, бо помилка тут часто обходиться просто зникненням того, хто не розрахував свої сили і помилився у розумінні непередбачених обставин.

Ніхто за нас і замість нас не виконає нашого завдання на те, щоб силою українського опору змусити вже й інші поневолені народи звільнитися як від імперських на них зазіхань, так і маємо допомогти народам самим звільнитися від імперських звичок ходити із завоюваннями вже на наступних сусідів. І українці, і інші колонізовані московським збиральництвом народи самі у собі мають знайти самостійницькі сили відмови від нав'язаної їм зваби промишляти бандитизмом, - аж замість паразитувань на чужих нещастях, то народи мають повертатися до долі неграбіжницького життя. Якщо, звичайно ж, уцілілі народи ще прагнуть жити і розвиватися. Татари, чеченці, башкири, чукчі, ногайці, балкарці, евенки, нівхи, якути, адигейці, чуваші, інгерманландці, сотні помосковлених народів, включно з марійцями, меря, мордва, мокша, - постають перед нерозв'язуваним питанням самозаперечення чи самовідродження: чи бути самими собою у власних батьківських землях, аби не бути автентичними москалями, поневоленими у тому ж місці. Московці фанатіють від своїх звичок гнобити і грабувати жертв, - не рахуючи власних при цьому ділі втрат. Приказка стверджує, що: колишніх москалів – не буває; тож для усунення загроз від цих грабіжників і облудників доводиться зробити їх вже колишніми. Жодних компромісів з приводу допущення імовірностей існування бандитської імперії. Не менш складна, а ще й парадоксальна задача постає перед західними демократіями ліберальними: подолати своє затяте упередження помилкове про можливість заміни московства вже на якийсь різновид західницької культури. Не варто і неможливо спотворювати натуру московства.

Зрозумілих причин за якими москалі убивають українців, то москалі назвати не можуть; тоді як незчисленних наслідків і безмірних тлумачень здійснення цих твірних убивств, то москалям важко й перелічити. Об'єктом атаки зі сторони москалів Україна є не тому що вони її люблять та бажають вбудувати у витратний ресурс московського війська, а тому, що вони її ненавидять як ресурс Заходу, проти якого і на підкорення якого й воюють москалі. Україна просто перетинає чи завадою лежить на шляхах та західних векторах зазіхань з боку збиральництва. Ерефійці не ховаючись, а ще з великоросійською гордістю ведуть війну на теренах України саме проти Заходу, яким на разі є будівництво української антиколоніальної назалежності. Тому український на східному фланзі НАТО спротив агресорам і відновлювачам москвоімперії не знаходить підтримки на Заході, бо у протилежному випадку доведеться євроатлантистам учинити бій проти збирачів розтратою не лише заліза а й власної крові, присутністю натівців не лише на українських фронтах, а й на теренах поки що ерефійських. Співчуття українцям які гинуть у бійці за загибель москалів не йде для натівців далі від межі втручання їх у цю бійку. Дистанціювання та міра відгородження від визвольної праці українства, подача її як внутрішнього непорозуміння у розподілі між угрупованнями спадкоємців з приватизації статків від московського царства, пропагандистські нарративи про неоднозначність правоти кожної із сторін, рівняння між собою жертви та агресора дозволяє Заходові заощаджувати на витратах на власну безпеку. Спрацьовує надія, що наситившись черговою жертвою хижак задовольниться назавжди. Винародовленням України та перетворенням її на пустку московці лякають європейців, аби цей екстремізм злочинів геноцидних не дістався до тих європейців, як спонукають українців на підкорення москалям. Нам же потрібен не баланс домовленостей з апетитами московців, а неіснування московства. Збиральництво не пояснити чимось стороннім до нього; тоді як власним твірним збиральництвом москалі оправдовують безмір злочинних його наслідків. Пустка це той єдиний продукований московством товар конкретика якого є предметною.

У німців у напрацюваннях їхньої історії і культури нема таких загарбань сусідніх народів, якими відзначилися традиції і сутнісна культура московського збиральництва. Вже як національна держава, то німці запізно вийшли на шляхи імперського загарбництва тоді, коли в індустріальну епоху почали геть від національних метрополій тікати їхні здебільшого заморські колонії у яких також склався ринок самостійницької особистості, коли система імперіалістичного колонізаторства вступила вже у остаточну кризу. Неуспіх свого збиральництва у Великій війні і продовження його вже у наступній війні, фізична зупинка німецького інтеграціонізму за допомогою бомбардувань союзницьких та десятиріччя окупації примусили німців обміняти прикрощі втрати своїх національних теренів вже на достатки повернення Німеччини до чільних позицій представництва собою європейської демократії. У німців для відродження там цінностей та узвичаєнь європейської демократії достатньо було обрубати німців на інтереси загарбництва та зваби від тотальної мобілізації яка дозволяє громити навіть потенційно сильнішого противника. Тоді як втрата народів спроможних на державне повернення собі батьківщини підбитої рухом московського імперіалізму стає для останнього не просто втратою, а спонукає реванш, - особливо тоді, як московське царство, представлене постсовітською ерефією, зостається неокупованим зі сторони армій натівських, а усі неприйнятні для московського царства сили які його шматують на частини уявляються йому зовнішніми антимосковськими. Русофобство представляється москалям викликаним фобіями противників місянської величі московства. Внутрішніми, себто реальними силами усунення загроз світові від існування непокараного експансіонізму московства, є становлення культур уцілілих народів для яких їхня окупація і включення у рух московства трактується ними як зовнішнє насилля. Для українства його антимосковство є лише побічною реакцією захисту для сприяння основному позитивному розвитку. Реакцією москалів на ті невдачі з повторного повернення собі вже колишніх земель і народів, які викликаються спротивом самостійництва народів, стає для москалів помста улаштування там хоча б пустки, як пам'ятника, що тут москалі таки відзначилися.

Усяке явище є таким як воно є вже і саме у станах його проявленої самодостатності, однак визріваючі на майбуття перспективи розвитку і удосконалення даного явища хибно розкручувати у минуле даремно намагаючись віднайти ту точку біфуркації де явище ще не було само собою. Бо ми завше маємо справу вже із зрілим і цілісним у його фактичності явищем. Відповідно й українство, як і реальність усякої осібної культури національної, треба розглядати як вже готовий до змагань за своє життя організм, у ембріональності якого вже наявні усі гени подальших його досягнень. У історії українства можуть бути періоди посилення чи послаблення змагань за свободу та національну самостійність, однак не може бути ситуацій неіснування змагань за визволення.

І можна, і треба у незгоді з історією подій перекладати провини за стани окупації саме на окупантів, а проте успіхи обсадження українства звичками окупантів даються знаки, переходять відкритість українства світові і не обов'язково стають спотворенням українських змагань за волю. Доводиться визнати, що інерція совітизації російщення і пристосуванства до виживання в умовах концтабірного комунізму стала кризою на часі розставання із спадком совітського Союзу. Що й зумовило голоси малоросійського електорату вже на користь місцевих бандитів та ефесбешної агентури у ешелонах влади. Якщо здоров'ю українства виникають загрози, то їх належним чином треба долати. Малоросійство посткомуністичне є важким випадком синдрому того не подоланого спадку буття совітським народом, який не піддається терапії. Окрім лиш як хірургічним інструментарієм московських снарядів, бомб, ракетних ударів.

У українців вистачить нахабства самостійно прикінчити розтягнутий на сторіччя проект Расія. Чим ми її породили, то цим інструментом і занапастимо. Покладання на безумовні у їх чинності силові лінії навіть не так на диз'юнкцію московського зібрання народів, як на координування змагань народів на їх усамостійнення у межах свої батьківщин, занапащених у свій час імперським збиральництвом, - то ці перспективи внутрішнього занепаду московського царства можуть бути лиш додатковою умовою нашого українського цілеспрямованого наступу військового. Випробуваними методами заліза і крові.

Захід діє і поводитьсь обережно стосовно ерефії, - що обходиться тисячами смертей українців та москалів що їх українці нищать, - саме тому що Захід є відповідальним у недопущенні ядерного апокаліпсису яким москалі, легковажачи своїм життям, загрожують світові знищенням мільярду людности. Тою особливістю європейства, яке не в останню чергу забезпечила йому лідерство, є віртуозне вміння домовлятися, особливо з противником. На відміну від українців, - то у Заходу, окрім його заборон стріляти по території московській, так і у малоросійській владі посткомуністичної нема виразних цілей протистояння московському експансіонізму, - на відміну від останнього. Американці своєю поміччю не просто допомагають українцям, а на часі забезпечують існування країни на часі московського тиску. У власній українській роботі маємо просуватися далі від потреб західного усезагального миролюбства. Європа зростатиме на розмір та якості українства. Ми повинні виграти війну проти агресора та союзу автократичних режимів, але так, щоб самим у ній не програти. Замирення із Московією і прощенням їй - є збиранням палаючого вугілля на голову українців. Умовами встановлення світового миру та безпеки є знищення Московії.

Хоч фактом на часі є небезпеки для світу від московства у рецидивах цієї останньої імперії недоладного європейства піти атакою на нього ж, однак збитки для українства представляє не цей чинник зовнішній, на якого перекладають провини за історію існування України під окупаційними режимами, - аж нема інших причин останньому як внутрішні звички українства до зручностей буття жертвою власної недоробленої самостійности. Останню можна тлумачити чи іменувати впливами кочових орд зі степів, які були і залишаються чинниками не лише господарювань і традицій, а ще й духовними орієнтирами українців; або ж не завжди досяжні цілі постійних і спорадичних змагань за незалежність можна обзивати малоросійським запроданством на користь оновлень влади чергових колонізаторів, - аж за усіх умов українські проблеми є українськими і розв'язувати їх нам же.

Спрощених аматорів розтягнутого на весь світ та на уся історію Рускава міра задовольняє перенесення причин страждання єдинанеделімства на таких підступних недоброзичливців як сатана й подібне. Носії месіанства і представники добра просто за визначенням не можуть перебувати на стороні диявольській, яка й має відповідати на усі претензії що виставляються до сторони абсолютного добра. Утім наукові дослідники ворогів великоросійства та святої Русі беруться пальцем вказувати конкретно на тих, хто ховається за закулісою антисовітською, антиправославною, антиросійською, антисамодержавною.

Умовний Кремль перебуває у щирому самопереконанні від своєї величності у тому, що у Афганістані, Грузії, Україні він веде оборонну війну проти самих американців.

На Заході не бракує прихильників позиції, що провал із силовим повернення Росії до здоровоглуздя треба змінити вже на позитивне прилучення Московії до кола вестернізаційного. Прості дії складання чи вирахування грошових величин швидко покінчать із дикими теоріями. Бо ж коли сусідові пропонувати мир, співпрацю, добропорядність, правозаконність, рівноправність, взаємовигоду, поміч, партнерство, сприяння, товарообіг, достаток, щирість, приязнь, відкритість, - то сусід й стане таким без відмови і умов зустрічних. Бо ж добро продукує добро, а до злого й негожого ліпиться лише зле. На Заході вірять у те, що передача технологій та участь у індустріалізації комунізму не призведе до виробництва танків, які рушать на Захід. На Заході не вірять у ми-вас-закапаєм, що детант є новою формою класової боротьби, що загниваючим пиндосам з дня на день кирдик. На умовному Заході не бракує тої радикальної критики проблем видозмін Заходу, альтернативою яких виступають види тоталітаризму у особі видів національного комунізму. У терміні корисні ідіоти слово корисний видається недоречним.

Хоча московська патримонія, а особливо комуністичні імперіалісти, ведуть бійку із своїм антиподом – загниваючим Заходом, більш страхітливого від якого звіра нема й не може бути, проте капіталізм західного кола цивілізаційного атакується усіма видами московства саме як конкурент однієї породи із колонізаторським та кріпосницьким збиральництвом. Користоловство підприємця тяжіє до захоплення усього ринку надання послуг чи товарної продукції, випуск якої є або побічним наслідком прагнення заробити, або є тісно пов'язаним із заживком; і цей тренд на монополізацію й посідання виключного становища є однопорядковим із хазяйнуванням у тому маєтку государя, який називають московським царством. Те що учиняє цар із своїми підданими, то того ж самого й прагне досягти підприємець у жадобі здирництва й усунення усіх конкурентів, - і лише наявність права й демократії заважає трастам перерости у глобальних бариг. Супротивником що глобального капіталізму, що світової комунореволюції є нації, які не дозволяють свого зникнення у нівеляції одномірністю інтернаціоналізму. І капіталістичний, і московський лад добиваються максимізації профіту через відповідну регуляцію поведження та вірувань підданого й податного контингенту секти трудників. Не дарма комунізм та большевизм і у своєму походженні, і у своїх цілях належить культурі капіталізму, й ширше західництву, та покликається розв'язати проблеми та протиріччя приватного підприємництва відносно цілей суспільного блага.

Глобальні проекти, себто ті, у яких їхні зверхники обіцяються задовольняти потреби опікуваних ними, - виявляють не більше, ніж апетити подібних носіїв ошчасливлення народів поза кордонами самозваних рятівників. Домагання покерувати долею чи використанням сусідських багатств є не так підступністю агресорів націлених на нееквівалентний і направлений лиш на свою користь обмін послугами, як егоїзм, прикритий глобальними проектами турботи про сусідське добро, - є позицію вимушеною і обумовленою браком тих сил, яких бракує на слугування інтересам сусідів, але цілком достатньо на власні націоналістичні інтереси проповідників світового братерства. Совітська побудова соціалізму у окремі країни із стягуванням у цей лагерь соціалізму підбитих країн соціорієнтації, це - націонал-соціалістичний проект, подібний нацистському, подібний усім імперським рухам, схожий із євросоюзом, світовими військово-політичними блоками, паксамерика, тощо.

Сам факт ствердження відзначеного масовим людовбивством советського комунобудівництва як доби історії московського царства не дозволяє іменувати цей фазис якимось ексцесом, виключенням, випадковістю. Більше того, совСоюз є апофеозом історії Московії, коли та диктувала свою волю соцлагерові, совреспублікам, соцорієнтованим сателітам, бодалася із недозогнилими євроатлантистами у протистояннях холодної війни, коли ніхто у системі партполітпросвіти ніхто не здіймав і голосу розходжень із догматами усепереможного учення. Так само й напружена й жертвна боротьба найбільш потужних країн та імперій світу проти Німеччини часів гітлеризму доводить глобальну впливовість останньої. Проте справа виглядає інакше, коли до вимірів потужності тоталітарних режимів включати покладені за це жертви. Як терор, бандити при владі, пограбування усіх та усього на права, моральність, вірування, власність, з перетворенням мас вже на трудармійців на пайковому утриманні, як колонізаторська політика зцементували зону совітизації, то противне централізму запровадження демократизації та критики завалило і совський режим, так демократія з капіталізмом занапали і самодержавство. Ринок, приватне підприємство, свобода слова – є отрутою для московства. Правдивий москвит на інтимному рівні відчуває особистісну потребу бути офірованим задля жилабистранарадная. Він певно знає, що його непослух конвою і крок убік є зрадою атечества. Йому комфортно там, де від цього зручно Партії. Водночас до суміші месіанського великодержавства без проблем домішують і білогвардійську гідру контрреволюції, і чекістів вичищених чекістськими чистками, і відданих апаратові апаратчиків, і антирадянських антисаветчікав, і далі без кінця безвідповідальности. Одначе. Прив'язання авторитарного чи диктаторського політичного режиму виключно до специфічної культури московського збиральництва аж ніяк не означає відсутність загроз тиранії для країн навіть з традиціями демократії. Грунтом і живильною базою антикапіталізму у гітлерівському, лєнінському, полпотівському його прочитанні є радикальні пропозиції у контекстах самого європейства доби індустріалізації. ГПУ смоктає від Маркса. Бійка чи за антибуржуазність, чи проти змови світового масонства - це далеко не унікальні закваски для тоталітаризму.

Комунізована советська влада, - як продовження попередньої влади європейованої, а до того монголізованої, - завинила перед московською людністю, яку впродовж віків обдирали на права і достаток усі види московської влади. Але перед тою ж московською людністю комунізована совлада має заслуги та вдячність саме за те, що вона перерізала попередній істеблішмент європейований. Бо удавана вестернізація московського царства, як вид порівняно ефективнішого обдирання підбитих Московією багатств від підбитих нею народів, - трішки дорожче обходиться московській масі, бо під комуністичним контролем та обліком московському люду дещо легше уривати для свого вбогого виживання. Запровадження демократії прикро обтяжує масову московську ментальність необхідністю відповідати за свою долю. А до того ж, вже самі натяки на демократизацію у імперії, народи якої були збиті у купу єдінанделімства далеко не демократичними аргументами, завше окошуться утіками народів з-під нього. Не кажучи вже про те, що духовна боротьба зі сторони Заходу на сторону захисту понівечених прав московського люду, наслідками та причинами має розібрати багатства імперії які вона не може ефективно утилізувати.

Більш ніж чималий контингент симпатиків промосковства на Заході гуртується не лише пропагандою щодо обнадійливих кроків вестернізації московства, як ще й фактами його дієвої участі у європейській культурі, у політичному житті і війнах європейства, інвестуванням у глобальний ринок капіталістичний грошей зароблених на торгівлі сирівцями. Атлантичні політики впадають у ейфорію від своїх вірувань у свої ж сподівання втамувати московську агресивність у спосіб співробітництва й договорів із імперотворцями. Тож, здавалося б, інстинктивне антизахідництво питомого московства суперечить практиці постійного його звертання до регульованого підприємництва й демократії саме задля подолання криз московського централізму. Аж ні. Ще більше число симпатиків на Заході із числа його західних критиків збирають московити під знамена антизахідництва.

Причинами витирання і стирання совСоюзу з політичної карти світу є накладання тих протилежних тенденцій у власному розвитку совСоюзу, які у їх суголоссі, реверберації, у резонансі й призвели до подібного ефекту. Так з однієї сторони караючий меч Партії хапав пробуржуазних ворогів і очищав від них ударну працю совітського народу, відстоював крайнощі комунобудівничого одержавлення, коли заборонену приватну власність замінили на пайкове утримання виконавців планів партії, - з відповідним від цього занепадом совітів порівняно із країнами ринкового господарювання; а з протилежної сторони ця ж Контора у її кривих інтересах утримання єдинанеделімства, великодержавства та місії русифікаторства по експоненті сама організувала руйнування зони дисциплінарного порядку совСоюзу: і то не лише у вигляді заперечення комунобудівничого одержавлення з наслідками недієздатності планового господарювання в умовах послаблення терору й викликаного ним занепаду ентузіазму ударництва, коли совнаселення зрештою віддало перевагу своїм приватним і натуральним інтересам людським, а не самопожертвам заради обіцяного Світлого майбуття, бо, передовсім, - перед конторськими постало модернізаторське завдання переводити наздоганяюче хазяйство совітів вже у рівняння його під імперативи вимог ринку, як то є у країнах капіталістичної закуліси. До тямки кремлівських вождів почало приходити чуття того, що їм марно сподіватися не лише на перемогу Світової комуністичної революції, а ще й провальною є ставка на побудову безкласового комунізму без експлуатації у одній окремо взятій земній країні. Містика безоплатної праці є не просто містикою, а злочином.

Експеримент з надуживанням централізмом, зменшенням конкурентоспроможности у змаганнях між фірмами, підвищення соціальних служінь держави тому було сприйнято поблажливо зі сторони сусідів московського царства, - навіть попри те, що совіти планували собі у сусідів знищити тамтешній устрій буржуазної експлуатації та запровадити там лагерь соціалізму, - а тому вітали комуністичне одержавлення та винищення приватного бізнесу у імперії, бо розвинені держави отримали профіт від большевицького розграбування, взявши у ньому дієву участь. На Захід хлинув потік прибутків і решток від роздертого тіла Російської імперії, коли вожді заходилися гендлювати культурними багатствами, надавати концесії, залучати західний капітал у індустріалізацію совітів з наслідками використання військової сили совітів у розв'язанні внутрішніх протистоянь усередині євроатлантичного світу.

Так само поблажливо поставилися на Заході і до наступного заперечення історичного московського царства внутрішніми його, - як то ведеться, - силами та інтересами, на цей раз вже у представленні того царства совітами. Бо від зворотного комуністичному одержавленню експропрійованої власности, на цей раз вже роздержавлення власности та її приватизації апетитами перш за усе преторіанської гвардії вождів комунізму, - то на Захід полинув потік прибутків і решток від роздертого тіла імперії вже комуністичної, коли номенклатурному проводу зони закортіло жити на рівнях спостережуваного ним на Заході споживання. Закуліса буржуазного експлуататорства вітала імітаційну вестернізацію та удаваний антикомунізм не лише тому, що у наслідках холодної війни, коли совіти удали із себе сторону що зазнала поразки, почало вимальовуватися миролюбство світове без застосування для того ядерних ударів, - а тому варіації конвергенції адаптувалися як прийнятні, бо відкоркування совітів у напрямку Заходу, взаємні інвестиції господарчі та умонтування олігархічних капіталів вже у західні ринки зробило із західних акціонерів вже власників від спадку комунобудівництва. На Захід полинули не лише товари із низькою доданою до них вартістю, а імпортувалися тілесно самі московські приватизатори із низькою доданою до них вартістю розуміння західних цінностей. Західний капітал тому закрив очі на прийоми неправедного посткомуністичного дерібану статків від совізму, бо активісти закуліси взяли дієву участь у цьому святі. І це без застосування американських танків.

Аж у тому то полягає марність сподівань на те, що чергове підлаштування Московії під європейство понизить грози від матриці її паразитарного збиральництва, бо Московія не тільки звідти не вийде, а вестернізація лише посилює небезпеки для світу від Московії. Тому Захід валитиме ерефійську Московію задля помочі їй у внутрішніх силах її самознищення.

Для професійних здобичників, то маржа приходів чи накладів коливається на хиткій межі а чи зацікавленень невільника у прихисткові зі сторони зверхника, а чи на інвестиціях зі сторони рабовласника у цей обопільний бізнес. Зважаючи на те, що утримування у рабстві і пограбуванні людей і народів надмірно недешево і навіть із збитками обходиться поневолювачам зайнятим системним помпуванням до себе загарбаних ресурсів, - бо ці гнобителі мають вкладатися не лише у силові засоби придушення недодавлених живителів, як ще витрачатися мають на підтримування продуктивної працездатности означених утриманців, які у ремстві за ницу пайку саботують виконання покладених на них уроків, - то колонізаторам та гвалтівникам стає дешевше позбутися клопоту утримання невольників, визволитися від загроз визвольних повстань зі сторони підопічних, спекатися нищої маржі приходів від рабовласництва, а натомість зайнятися інтересами і питаннями продуктивности власного життя. Високочолі ідеали добродійства та проблеми батьківської турботи про знедолених і скривджених перекладають метиковані, передбачливі, підступні підприємці саме на свої конкурентів, аби останніх збити з ніг, заморочити, довести до банкрутства. Людинолюбство дозволяють собі володільці зайвих для цього талантів і пишнот.

Зі сторони розвинених країн, то заподіяння ними інфікування своїх конкурентів на витрати знедоленим є не лише свідченням фактів гуманізації у ході прогресу, як пропозиції модифікацій соціальної помочі є побіжно акцією на виснагу опонентів у капіталістичному підприємстві. Здійснення на місці Російської імперії проекту будування безкласового суспільства та таких же відсутніх доходів серед маси рівної у її трудових обов'язках на користь любимої Партії – є не більш як епізодом бійки усередині ринку світового капіталу, коли означене державне утворення викинули на задвірки як гравця що зазнав програшу.

Хибно помишляти що поміч порівняно відсталим є якомсь змовою підступних хижаків на те щоб ослабити добродійників. Бо то лиш у тварин жертвовність заради ближнього зустрічається не часто чи є випадковою, тоді як людські істоти тому становлять суспільство, бо взаємини є гуманістичними та представляють людські у цьому інтереси. Учення про гегемонізм обійдених долею та покращення останньої за рахунок тих хто є першими у суспільстві мають вікові традиції і еволюцію подібних концептів про переустрій соціуму. Помилково допускати що критика тяжких умов праці робітників часів індустріалізації є злочинно інфільтрованою, наприклад англо-саксами, для того щоб підірвати сусідні країни. Але ще більш небезпечним є сподівання на те, що інсталяція у тіло Московії комуністичного одержавлення централістичного, за якого утискають багатіїв коштом спонсорування бідарів, є аферою безпечною для зайнятих нею. Бо соціалізм як соціальна пандемія дожене і охопить розвинені країни капіталістичного ринку. Особливо коли нажитися на цьому заходяться ще вужчі угруповання глобальних глитаїв.

У традиціях московського збиральництва, яке оправдовувалося поміччю народам та турботою за кріпаків, - то й собі секта російської соціал-демократії, що купилася на звабах ідеології помочі сіромахам та визволення трудящих від буржуазної експлуатації, заповзялася на держпереворот з покращання цього ж збиральництва. Й оскільки її хазяйство на догматах заперечення власности та підприємницьких доходів тут же з наслідковою і консеквентною необхідністю заподіяло розруху через заборону диктаторами від пролетаріату торгівлі, під приводом ушкодження торгівлею можливостей експропріаторства на користь означених слуг народу, які люблять народ подібним способом, - то від начал і до останніх своїх днів влада комунобудівників трималася не на упередженнях про рівність у однаковости, а залученням до совхазяйнувань саме ринку зацікавлення продуцентів у винагородах. Совіти з необхідністю еволюціонували у тяжіннях до регенерації понівеченого ними ринку, номенклатура партійців сама, без підричників зі сторони Заходу, висадила одержавлення на толк навіть не так роздержавлення, як на свій особистий. Дарма штатники роздають собі медалі за виграш у холодній війні, бо звитяга у ній обов'язана безнадії праці без жалувань за працю. Позаяк віджили совіти умонтовуються у світові ринки, то Захід побиватиметься за своєю безпекою від колишніх совітів. Які передовірять йому естафету соціалізму.

Кризу комуномосковського збиральництва у його зазіханнях на розширення лагерь соціалізму вже на цілий світ, кризу з вичерпання ресурсів і сил комуномосковського збиральництва, - виставили поразкою свого експансіонізму не лише москалі, а ще й Захід кризу світового комунізму почав презентувати як свою перемогу у холодній війні, як торжество переваг господарювання на основі ліберальної економіки, права, демократії, гуманітарних свобод. Завдяки удаваному краху збиральництва, під егідою комунізму, Московія скинула з себе непосильний тягар утримання під собою лагера соціалізму та совреспублік із яких збиралася наживатися, а замість того заощаджені таким чином джерела перенаправила на виробництво зброї для подальших завойовницьких походів. У свою чергу кризу комуноекспансіонізму замірилися на Заході використати для просування на Московію організаційних особливостей Західного світу, щоб чином вестернізації Московії зменшувати загрози від традицій московського збиральництва. Криза комуномосковства дозволила натівцям заощадити на оборонних витратах. З наслідками послаблення НАТО і відповідним розширенням ненависті москалів до просування на Московію ринкової економіки, яка в умовах збиральництва породила чекістський олігархат. Наклепавши зброї від заощаджень витрат на глобальний комунізм, отримавши заощадження натівців у витратах на оборону Заходу, - московці зрештою виснули ультиматум: щоб Захід звільнив для Московії східно-європейські країни, які у своїй суверенності встигли пристати на натівську безпеку.

Штатники та московці навзаєм обмінялися послугами: москалям штатники дозволяють розтерзати Україну з приєднанням її до ерефії, а ерефія у свою чергу за це обіцяє не рухатися у збиральництві далі від України вже на Захід, зокрема не загрожуватиме ядерною зброєю ударити по Штатах. Подібна угода, укладена як причина масштабного нападу москалів на постсовітську Україну, залишається практично чинною не зважаючи на те, що штатники надають життєво необхідну для українців поміч у спротиві москалям, - накладаючи обмеження на використання натівського озброєння проти теренів власне ерефійських, - а москалі продовжують у своїй пропаганді залякувати переляканих штатників використанням проти натівців московського ядерного озброєння. Апетити московства на завоювання Заходу та інтереси Заходу у недопущенні апетитів московства вирішуються коштом українців. Результатами конфлікту між ерефійцями та штатниками на теренах України є не лише послаблення ерефійщини через її витрати на ведення війни, як ще й при цьому знищуються десятки тисяч воїнів та цивільних громадян українських, руйнується господарство Краю. А ще подібними кривавими жертвами вистеляться вікопомна українська відраза до москалів; закладається наша приналежність цьому самому Заходу.

У нормальних суспільствах контрагенти обмінюються принадами для кожної із сторін власними вартостями. Москалям же нема чого ціннісного запропонувати на сторону, а тому усі пропозиції від москалів обмежуються обіцянками зменшити нещастя і горе що його москалі несуть сусідській стороні. Платою від москалів є їхні обіцянки вбити запродавців, які служать москалям, згодом та пізніше; або ж суб'єктів що служать москалям зачисляють у перші лави війська москалів, яке атакуватиме наступних сусідів як жертв московства. Капіталом москалів є гендлювання нещастями та погрозами ще більших нещасть.

Якщо винагородою від москалів за віддану їм службу є зачислення цього служачи у військо москальське, де цей служача має шанс загинути від спротиву народів московському на них наступові, або ж самі московці цього служачу знищать, звинувативши у недостатній його жертвовності у справі збиральництва, - то вже загрозою гатунку вищого порівняно із відкритою агресією проти народів, є погроза москалів програти народам у війні проти народів. Бо у такій okazії, мовляв, на Московії почнеться хаос більш руйнівний для справи світової безпеки, аніж контрольована із Кремля його агресія проти народів; мовляв послаблення диктаторської влади Кремля над стихією питомого московства призведе до розповзання ядерної зброї по руках сепаратистів, які запускатимуть ту зброю проти Заходу. Свою погрозу програти у війні проти світу москалі виставляють навіть вищою ніж погрозу у війні перемогти світ вільних народів. Наживаються як на виграші, так і на програші Заходові.

Україна як потенційна і обнадійлива перспективна сила Заходу, як противник московської агресивності не представляє собою загрози інтересами Заходу. На противагу московському експансіонізму антизахідному. Коли ядерні балістичні ракети від Московії загрожують натівцям. Українське військо, - витрачаючись у війні проти витрат московського війська у війні проти українського війська, - прикриває собою не лише Україну, а ще й побіжно колективну Європу. І саме у успіхах спрямованої проти Московського царства війни українців вбачають натівці, зокрема провідна і вирішальна потуга американців, - вбачають небажані для Заходу ризики вступу у пряме і безпосереднє боєзіткнення із Московським царством. А тому західні союзники і прихильники України не тільки обмежують наступальні дії українських військовиків, як ще й у домовленостях американці заходяться: московські обіцянки не запускати ядерні боєголовки ударом по Штатам обмінювати навзаєм вже на штатівські дозволи москалям ударяти по Україні конвенційними боезарядами тротилового еквіваленту. Від нападу на себе зі сторони ерефійців Запад прикривається тілом українців. На часі штатівський істеблішмент переймається умиротворення ерефійського ресентименту та поскомуністичного реваншу великодержавного, побоюючись ерефійських погроз програти штатівську домінуванню у Московії з наслідками настання там хаосу. Штатники готові до останнього пручатися загрозам розширення бійки проти кремлівців. Підспудно обговорюється скорочення у наданні західної військово-дипломатичної допомоги для України, аби лиш ерефійці у обмін не погрожували натівцям. Попри бажання обох сторін протистояння не дратувати противника, - то і Захід, і московські збирачі поступово і неухильно входять між собою в Україну вже у клінч. Від москалів ми захищаємося, - боронячи українське життя через знищення московського, - першочергово для себе, а побіжно і на користь спільного Заходу, частиною якого ми є.

Ані московщина, ані київщина у бійці навзаєм домовитися між собою не можуть ніяк, ніколи, ні про що, - зважаючи на доконечні, убивчі для кожної із сторін у цій бійці цілі.

Того хто падає, кому не сила жити, хто змудився від змагань, - того підштовхують; аж людям які відстоюють свої права і свободи, - то допомагають навіть небеса. Подібно й Захід буде за нас, коли ми будемо за себе воювати проти нападників. Залежність від добрих сусідів та союзників має перебувати під нашим контролем. За усіх умов та часів українству годить покладатися лиш на власні сили. Розумові та військові. Тоді наша належність колові західної культури буде правильною та не допускати помилок, коли ми спершу й назавжди спиратимемося на власні українські сили цього кола культури, і лише потому й опісля залежатимемо від помочі у цьому зі сторони інших учасників та співробітників цього кола.

Україна своєю бійкою проти загребущих отарників перетинає їм кочування на цивілізовані західні народи, які у захисті своєї безпеки стають природними союзниками українства. Однак та поміч у війні українців проти навали, що надається українству Заходом, і за яку українці є щиросердно є вдячними, не означає нашої повнозалежності від розмірів та умов західної помочі військової. Союзницька допомога не має переростати у вид якихось вказівок та примусових залежностей українства від Заходу та його інтересів. Пропозиції підпорядкування Краю інтересам натівців у обмін на втрату теренів Краю є множенням глупства на дурницю. Якщо завдання на покладання кінця на московство не входить до глибинних інтересів Заходу, то – тим гірше для Заходу.

Сукупний Захід не прагне урізати ті свої потенціали, імітацію ролей яких повсякчас демонструє московщина під різними її назвами; а то й на ділі використовується Заходом у розрішення його внутрішніх проблем вже коштом Москви. Тому бійка українців проти Московії у багнети стрічається з боку тих західних союзників України, які нам допомагають у тій мірі, у якій агресія москвитів проти України переростає у пряму загрозу проти Заходу. Нам потрібне знищення московської загрози, тоді як демократам ліберального Заходу від нас потрібне те, щоб українці вдало лиш відбивалися від тої загрози, стікаючи власною кров'ю. Україну у тій мірі розглядають у Заході своєю потугою, у якій Україна стримує і втамовує виміри московського антизахідництва.

З причин вичерпання потенціалів московського збиральництва, яке у особі обрубка від комуністичної зони спробувало вступити на непритаманні йому шляхи капіталізму та демократії й зазнає фіаско у незнайомій московству справі, - то глобальне протистояння вільного світу та тоталітаризму переходить і зміщується вже до такого представника зони тотального єднання і контролю, родоначальником якого є Китай. Який доказово претендує на світову потугу, бо йому вдається у більш оптимальний спосіб сполучити централізм та підприємливість. Московити ж, - за звичаями свого збиральництва яке забезпечується лише доведенням бандитизму до масштабів державних, - ж є потенційними союзниками Китаю. Бо московити у конфліктах та протистояннях завжди обирають невдалу сторону. Московське євразійство тяжіє до представництва ним саме азійства, ще й підкріпленого ненавистю до не завойованого ним Заходу.

У теперішніх викликах вибору політичного між комунозоною чи вільним ринком, у ваганнях обрання курсу між чучке клану Кімів чи чеболі, у побоюваннях альтернативних ставок на взірці комунізму чи капіталізму у сьогочасному Китаї, - то інерція традицій штовхатиме московитів до представництва завершальних спадкоємців архаїчного централізму китайського. Фасонисті реваншисти імперські у Федерації із числа приватизаторів є орієнтовані на зону совітів, яка цінностями мала самодержавний диктат, який у свою чергу був спадкоємцем номадистського збиральництва Орди, державотворча культура якої є одним із відгалужень від впливів та генези китайської цивілізації. У той час як осучаснення Китаю, з відповідною впливовістю вже у лідерстві глобальному, є наслідком рівняння на підприємництво за зразками західними.

Аналогічно і у сфері життя релігійного, то московити специфічність і порівняльну виключність своєї ортодоксальної Церкви подають за завершальну місію таких як треба вірувань та сповідань. Хоча вузька чи то лімітована канонічність цього одержавленого відомства своїм походженням має низку зв'язків із тяглістю від рішень послідовно ширшої генези від загалу: совлади, московського православ'я, візантійського православ'я, соборного православ'я, контекстів християнства й далі до юдейського сектантства. У той час як національне й світове єврейство не вичерпується самим лиш ортодоксальним юдейством.

Подібно, й у особливостях національної культури московити даремно претендують на завершальну для світу місію просвітництва московством. Поза те, що навіть московський націоналізм екстремальний є запозиченим із Заходу.

Тоді як міфологія щодо винайдення московитами усіх винаходів дійсно є міфічною.

На Китай учинили набіг монголи; - які підбили норманських рюриковичів; - які поселилися серед фіноугорців; - на самодержавство яких вплинули європейці; - які колонізували Америку; - рівнянням на підприємництво якої Китай удосконалюється. Поступ якого на азійські терени вже колишньої імперії буде представлений як розправа із московським номадизмом.

Так само як кочові народи монголів разом із європеїзованим московським номадизмом залишаються такою собі іпостассю китайської цивілізації, то й степове українство, за участю західних сусідів, залишається під впливом експансіонізму європейського. Україна, яка концентрується національно, і Московія, яка фрагментується на осібні державно-національні утворення, зостаються на тих самих обширах, незмінно впродовж віків, порубіжжям чи фронтиром зіткнення китайської та євро-атлантичної цивілізації, де обидва конкурента продовжуватимуть співробітництво. Терени урізаної Федерації імовірно перейдуть, - і то не лише у безневинний економічний, а у військових спосіб, - під вже інституалізовану зверхністю Піднебесної; тоді як Україна, яка має відстояти суверенітет державний та специфічність національну, вже організаційно представлятиме собою передовий загін атлантизму. Мир є бажаним на кордоні між європейською Україною та Китаєм, - коли там експериментуватимуть із тоталітаризмом чи правовою демократією, правами особи чи бойовими завданнями колони, підприємництвом чи жертвою заради фетишів, науковою чесністю чи культовими ритуалами.

Московський комунізм запозичив: із Заходу соціалізм, як ідеологію гегемонізму страдницьких і визискуваних мас, але – у екстремістських формах, як настанову на винищення і заборону на життя тих підприємливих верств, яких грабують і оббирають вже на користь мас бідарів-пролетарів, а останні, невідомо з якого дива, чомусь будуть працювати за потребою свого тілесного здоров'я і правильно розподілятимуть вироблене; а від азійства запозичило для себе комуномосковство саме централізм гуртування, але – у крайніх подобах, коли диктатура тримається на містиці вірувань у Світле майбуття, а, головне, на насиллі здійснюваному передовсім задля винищення ворогів у власному таборі. Ставка на упосліджених і на їхнє сполучення синергійно резонує як завойовницький експансіонізм з уярмлення мас внутрішніх задля підкорення довколишніх країн засобами і цілями створення зони тоталітарного порядку і контролю. Однак совіти запозичили скоріше вади чи то темні сторони обох підходів, коли заборонаю на власність і ринкові механізми функціонування капіталів зробили взірцевою нормою ті завади збагаченню, що вони практично й призвели до розвалу хазяйнування керованого чиновниками на ставці, а, головне, конвойними військами; а доповнення цього визиску зеків, на яких були перетворені насельники зони обліку, яких експлуатували, парадоксально, задля їхнього ж благополуччя, - був той централізм одномірний, за якого вклякли усі ініціативи, окрім нагод красти та імітувати віддачу на безоплатній роботизні. Комунізоване московство це західний варіант китайського тоталітаризму у турботі Сина неба за люблячий його народ. Московство це те, що Орда транслювала від культури Середнього царства; з розбавленням запозиченого вже на кореляцію капіталістичного монополізму і приватного підприємництва західного кола культури його ж потребами надання пайків соцзабпечення на нахлібництво різних верств інвалідів і любителів тинятися поза скобками правил.

Стандарт єднання, - за якого осібна одиниця це ніщо, а їх гурт це усе, - хоч і приписують тоталітаризму московському, аж авторство на Великого брата що слідкує за тобою – по праву належить Китаю. Необхідність колективної праці задля виживання, - зокрема прокладання зрошувальних каналів, мобілізація проти кочівників, - сформували психотип колективізму. Розвитком якого й став тоталітаризм.

На відміну від московських верховників, влада яких тому й виглядала як поведження у окупованому краї, бо на ділі московське царство є складуванням вкрадених земель і народів задля паразитування на присвоєному, - то господарювання Китаю будується на внутрішніх продуктивних ресурсах праці народностей. Попри атрибутивну для усякого тотального згромадження вимогу жертвувати приватним заради збереження цілісності зони контролю, у слідуванні нормуючим приписам власної секти, - то китайські керманічі не ставили собі заданням висмоктати соки із свого люблячого народу й довести його до зубожіння. Тоді як для споживаючого московського хазяйнування конче було потрібно поглинати наступних своїх прилеглих сусідів, або усередині зони підсилювати експлуатацію.

Архетипові для психіки пересічного китайця орієнтири на те, щоб не висовуватися, тому були щасливо доповнені контрольованими зі сторони держави дозволами на збагачення за рецептами капіталістичного підприємництва, бо китайське працелюбство є прагматичним і заземленим, світським, подібно до ощадливого практицизму європейців у їхньому вмінні рахувати приходи. Вестернізація централізму Китаю посилює його імперський тиск вже як загрозу для глобального світопорядку у конкуренції із розвиненими господарствами Заходу.

У змаганнях і відданні переваг чи прикметному для євро-атлантистів індивідуалізму, а чи мобілізаційній одноцілості азійського типу, - то можна прогнозувати лідерство за тими, хто вмє поратися із проблемами, ризикувати. Бо спочатку існують конкретні живі творці винахідники, що не лише стоять на плечах гігантів задовольняючи назрілі затребування і виклики, як ще й реалізують ті особистісні призначення, які вже опісля вбираються народами як незаперечні здобутки загалу культури. Тобто Китай буде лідирувати не довше того часу, відколи тяжіння і звички колективізму на задавлять собою тамтешнє підприємництво і потяг до свобод. Тиранії, люблячої народ, – не буває. Диктатура верховників не веде до прогресу.

Лінія протиріччя епохи, яка ризикує стати вже фронтом: зіткнення між демократично-правовими соціумами та авторитарними режимами, - проходило не так у війні українців проти Федерації яка прагне стати цілісною Росією, бо у цих смертельних противників не стачить на це ресурсів. Які є у Китаю з його союзниками, які є у сукупного Заходу. У слідуванні суто своїм особним інтересам знищення ворога, то і Київ, і Кремль не є ані чийми сателітами, - однаке, поза усякі на те рації і усвідомлення, беруть участь, змушені брати участь у споконвічних для суспільної історії зусиллях на те здобуття максимумів влади та марнославства, що його на разі ведуть означені вже серйозні противники. Питання прав українців рішать українські воїни на полі бою як порішать там окупантів; а московцям китайці голову ще відкусять. Попри те, що Китай колонізаторським загарбанням чужих територій не займався і не займатиметься; Китай отримує зверхність не зброєю, а впливами. Україна природно дрейфує до євросоюзу як перспективний і новаторський ресурс західних альянтів демократії; тоді як Федерація, яка невдало приміряє одіж Московії, - у злобі на Захід через власні для Московії вікові постійно невдалі домагання його обідрати, - робить розворот до покровительства під китайське зверхництво авторитарне. За внески свого антизахідництва до арсеналу китайських інтересів кремлівці розраховують на вдячність від Китаю. На підданих васалів під егідою диктату чекає негідність. Хоча вертикаль державного правління успадкував московський улус від північних варварів, правління яких китайська цивілізація зазвичай перетравила, однаке за свого імперського періоду Московь тяжіла до проєвропейства та кола іудео-християнства, - що й надає їй невтішні перспективи і нестиківки навіть для позицій послушенства стосовно особних і неповторних у їх самодостатності традицій, світосприйнять і архетипів ментальності Піднебесної. Китай надто є зацикленим на власних цінностях, щоб їх можна було підмінити іншими. Варіації союзництва чи противенства Китаю доволіно яким стороннім впливам та інтересам відбуваються всередині прокитайської політики Китаю. Навіть тих переможців над собою, яких не вдавалося подавити силою зброї, китайська імперія перетравлювала у лоні своєї культури і знов відновлювалася. Ставка на патерналізм від Китаю, який завжди слідував незмінності власних інтересів, всякчас грав на своєму боці, амбіції якого на виключність є еталонними, - містить для московського царства ризику порівняно більші ніж відпрацьований проєкт Світлого майбуття комунізму. Авторитарні режими тяжіють один до одного, однаке зближення одержавленою мафією чекістів, яким є правління у сьогочасній Федерації, зіпсує імідж і престиж будь-якої держави. У тискові навзаєм і терті ринкових господарювань Штатів і Китаю, - які ще й володіють найбільшими масивами даних, - можуть навіть не помітити як там хруснуть кремлівці, які необачно між жорна сунулися у безтямних замірах бути посередницьким мастилом між передачею оборотів у машинерії серйозних змагань конкурентів за глобальну владу.

У тій мірі у якій у Китаї братимуть верх його автентичні тяжіння до централізму та авторитаризму, то він відставатиме у індустрії знань, приреченим є поступатися перевагам творчим, якими є відзначені вільні суспільства. Перевага яких, - на відміну від абсолютистських режимів, де вірять у володінні ними остаточних для історії істин, - полягає у тому, що у припущеннях і експериментах творці допускають помилки. Свобода є крилами злету вільних суспільств; вільні суспільства є міцним фундаментом тамтешніх свобод.

Можливості збагачення навзаєм через обмін досягненням кожної із сторін стає тим феноменом єднання, якісні новації якого забезпечують поступ, другим крилом якого є творчі ініціативи кожної із сторін зокрема. Представлення реального симбіозу цих формально-логічних протилежностей як напрямних прогресу вже за картинку якогось антагонізму є просто надуманою ідеологічною конструкцією. Перевагами єднання є усунення руйнівних для його употужнення зусиль вже ставкою на роз'єднання останніх; подібно й успіхами єдності не може не бути особна фактичність того що підлягає єднанню. Хибно приватність ліпити до Заходу, а гуртування виключно до Китаю. Потреби Китаю у єднанні його етносів засобами мови, етики чи воєн – не у розладі з мікрокосмом інтимної приватності індивіда.

Триваючий напад Московії, - як ударної сили централізованих режимів, зокрема китайського, - проти України, - як ударного загону сукупного Заходу, - представляється затребуваною зі сторони масиву колишніх колоній реакцією проти триваючого глобального лідерства Заходу. Колишні, колись порівняно з європейством відсталі чи залежні народи та країни, почали зростати у своїх апетитах перерозподілу ринку світових багатств вже на свою користь, потребують як справедливої вже своєї частки вагової участі у визначенні тих шляхів світової культури, де зростає складова місцевих національних вірувань та традицій. Ті установи демократизму та врахування інтересів різноманітних груп, які є будовані на особливостях європейської розповсюдженої вже по цілому світу культури, - представляється для колишніх колоній можливим долати лиш ставкою на диктаторство та війни, оформлені як визвольні проти колонізаторів рухи, цільовими призначеннями яких є заміщення європейства вже на трайбалістські узвичаєння племен і зациклені на собі віровизнань. Виступ проти гегемонізму Заходу зі сторони тяжіючих до солідаризму чисельних централізованих режимів є заміром на те, щоб не просто відрізати від Заходу й повернути собі частину багатств, аж рух проти вестернізації обґрунтовується ідеологічно посиленнями на провідні у організації суспільного життя ролі усілякопотерпілих, калік та експлуатованих страждальців; бійка проти західницького цивілізаційного кола є помстою останньому, є нанесенням по ньому смертельних вразливих ударів. Колишні жертви європейського колоніаторства та імперства зросли на часі у своїх досягненнях економічних, а тому потребують місця під сонцем ще й для особливостей своїх віроучительних вартостей та звичаєвих норм побутових. Наростає хвиля такого собі колоніаторства навпаки, а саме: переселенці з колишніх колоній масами рушили до вже колишніх метрополій, затоплюючи останні своє присутністю та своїми уподобаннями.

Можливо припускати, що у ультимативних вимогах та пред'явленнях зі сторони ерефійців на те, щоб натівці забиралися геть із східної Європи має місце артикуляція стратегії далеких чи навіть дуже віддалених бійців за ті свої тамтешні узвичаєння, яким намагаються задати норм вже універсальних. Так надихаючою для совітського періоду московського цісарства метою прислужилася конфронтація проти капіталізму й буржуазного ладу ототожненого із західництвом. Навіть війна німецького імперства нацистів спрямовувалася проти буржуазної плутократії, проти ідео-християнського європейства, як відплата за поразку зазану від імперіалізму Сердечного союзу та його сподвижників.

А проте. Триваюче гуртування централістичних, а то й диктаторських режимів проти євро-атлантизму не годить розглядати як відступ останнього, як відчай згоди із зазіханнями з боку глобального антизахідництва. Більш від того. Захід є модерною культурою, яка розвивається тут і зараз. Ще й за участю у цьому новаторстві саме українства. Переваги одних над іншими мусять бути доказовими і фактичними, - щоб справдитися.

За числом країн, кількістю населення, валовою економічною потугою, - то політичні правління, де віддають перевагу диктаторським чи не надто складним рішенням, становлять переважну більшість порівняно із ліберальними демократіями за якими числять спільноти цивілізаційного кола іменованого Заходом. Однак саме він, - прикметний відданням пріоритетів саме творчим особливостям особи на протизвагу виключності служіння людини гуртовим інтересам, - вже протягом сторіч залишається визначальним і лідерським у напрямних загальних прогресу. Не зважаючи на умовність розподілу суспільного життя на процеси у ньому виробничі, а чи переважно споживацькі, - аж протиставлення між союзами держав де блага продукують доданням вартості створеної власними силами, а чи присвоєнням плодів чужої праці, - то змагання між демократіями та автократіями є не фіктивним глобальним протистоянням, яке має загрозливі для життя військові виміри.

Збереження тої Московії, яка поза кордонами НАТО загрожує лиш тим народам, які перебувають поза НАТО, коштує останньому дешевше, аніж усунення загроз від існування Московії. Альтруїстська, стосовно країн на які зазіхає ерефія кампанія її військового знищення, обійдеться дорожче аніж загрози від РФ які натівцям залишаються лиш загрозами.

Предмет чи явище у природі неживій взаємодіє із середовищем за об'єктивними якостями природи того явища й за тими ж мірками зазнає впливів із-зовні; живі організми істоти вже активно взаємодіють із оточенням та іншими видами, але діють переважно згідно генетичних кодів, інстинктів, набутого навчанням досвіду; і лише люди здатні формувати закони перебігу явищ й відповідно пізаному видозмінювати події, будуючи тим культурне осереддя. Закони відображають не лише іманентну специфічність феноменів, як ще й у законах реалізуються запити на оволодіння предметом дослідження. А неоманливе розуміння досліджених фактів та вміння ними керувати, у збіганні цих чинників у понятті істини, забезпечує синергію творення культури як природи вже олюдненої. Закономірне, за визначенням, є констатацією загального у типових явищах; закономірне виконує прогностичну функцію. Зразком не сутужних теоретизувань без кордонів як для предметної області подібних теоретизувань, для часу їх чинного застосування, так і для буцімто дієвих результатів подібних знань є тоталітарні учення, істотною вадою яких є їх відповідність маніям їхніх авторів, але відсутня при тому узгодженість із предметною об'єктивністю. Правдивість законів якими описують явища у природі речей досягається рівнянням на їх об'єктивність, тоді як прогнози у сфері людських інтересів вважаються доказовими тоді, як охоплюють рух мас. Оскільки домагання ввести людську свободу вже у рамки її обмежень є парадоксально суперечливим заняттям, то переважна більшість шкіл у царині соціо-гуманітарній є орієнтованими на пояснення таких соціальних рухів, легітимація яких задається участю у них чисельних мас як суб'єктів визначальних. А проте, підспудно за такими конструкціями як держава, релігійна секта, нація, право, економічний інтерес, культурні традиції, й подібне – можуть діяти навіть окремі маніяки, навіть світоглядні аспекти їхніх психопатій і афектів, навіть та випадковість, яку не пояснити ані хаосом, ані таїною, ані посиленням на потойбічне, ані нічим підлеглим якійсь закономірності. Масові історичні рухи можуть приводитися у дію одиницями, які причиняють масові історичні рухи. Може виявитися так, що вимучена побудова якихось штучних умислів історії та промислів, неочевидних смислів та таємничих пружин змовництва, інших танців із бубнами на пояснення якихось конкретних військових перипетій, - є кривотлумаченням чи оковамилюванням ординарної династичної бійки, бажань розбагатіти, статевих відхилень, тощо. Тисячі солдат, а то й цілі держави можуть полягти від якогось зациклення чи перемикання у мозкові очільника влади. Конструювання загальних і ще більш загальних законів які б охоплювали усю суспільну історію дещо нагадує похід у нетрі фантазій далі і ще далі від того що має місце. Усезагальні закономірності тоталітарного штибу, без вказівок на межі компетенції і результативної відповідності своїй предметній області, - є множенням не лише химер, як ще й помилок.

Чим більш неосяжним стає обсяг тих інтересів окремих громадян, що їх терором і обманом вдалося підгребти тираном під свою особистісну волю у обітницях реалізувати питомі потреби вже колишніх громадян, то тим більш вірогідним стає порушення інтересів цієї безвідповідальної маси; то з більш виразною невідворотністю подібна імітація загального інтересу посередництвом інформаційної чи моральної обмеженості вождя його помилкові рішення переробить вже у трагедію; чим більш концентрованим стає свавільство любимого керівника який керується вічноправильним ученням останньої правди, то у такому випадку єдиним суб'єктом подібного менеджменту стає глупство із злочином та безладом з наслідками руїни й загибелі. Спрощені рішення очільників представницької влади необхідні там, де вони протистоять усій логіці послідовного скочування до війни.

У утворенні вугілля брали участь ще ящери, космічні чинники відповідають за виникнення океанів, тектонічні зрушення здіймали давні гори, - аж розрізами, островами, кінокомпаніями і замками може володіти сучасний одинак, який своїми руками навіть печі не виклав і гвіздка не забив. І володіти може за законом. Виявляється, що для втіхи жадоби замало відсутніх у суспільстві механізмів, які б хоч якось стримували помпування багатств до однієї пельки: суперзажерливим потрібні ще й тоталітарні революції з віднімання чужого.

Суттєва різниця між демократичним та режимом тотальної каторги полягає усього лише у тому, що у останньому лєвова частка доходів іде вузькій групі. Кліка вождів з їх двірнею підгрибає під себе усе вартісне, замість того залишаючи кріпакам лише послух та жертвність заради означених святих слуг народу. Зони одержавленого бандитизму породжуються не лише тим, що зажерлива верхівка жирує ціною перетворення у злиднів усіх опікуваних їхньою волею, як ще тим, що загальні злидні породжують самі собою саме режим диктатури, виправданий війною на пограбування ворогів внутрішніх чи зовнішніх. Тюрма не лише там, де страждання, аж страждання і є тюрмою. Бандити, яким вдалося легалізувати обкрадання ними суспільства, з необхідністю трансформуються у святих учителів і поводитирів до обіцяного ними щасливого завтра за обрієм реальности; й навпаки: спрямування вождями очей вірних на небо допомагає вождям запусити їхні руки вже у мозок, права, кишені й життя віруючих у святість вождів.

На часі подолання царського централізму самодержавного й того кризового переходу до демократизму й капіталізму, що він загрожував цілісності імперії, - то зроблена була ставка на реакційну містику комунізму, завдяки якій самопризначена номенклатура заволоділа на доданок до влади ще й власністю експропрійованою чи виробленою працею трудармійців. Тоді як на часі подолання совітської відсталости, внаслідок планового одержавлення, й антикризового розвороту вже до приватизації й демократизації під омофором оправдання співробітництва із західним світом була, з метою єдинанеделімського реваншу, - була зроблена ставка на роздержавлення спадку комунобудівництва, завдяки якій спадкоємці безпеки залишку від совСоюзу ударилися, на доданок до збагачення, ще й у реакційну містику великоросійства. Гойдалка злетів у діапазоні від повноти збагачень вже до повноти людинолюбства тримається на посередництві критики, яку спрямовують то до одного полюсу, то до протилежного. Так супроти вад і зловживань збагаченнями за монополістичного капіталізму, то тамтешня інтелігентщина проявляє симпатії до установ соціальної опіки; тоді як концтбірний регламент визиску, що його оправдовують роздачею пайків, заходяться гоїти перевагами приватного підприємництва. Зона віри у гроші і зона віри у вірування є роз'єднані дверима на яких нема засовів.

Те, що українці сприймаються московськими збирачами як вороги ненависні, як рука Заходу що її московці поборюють в Україні, - є, і то не лише для цих самозваних інтеграторів, є свідченням порівняльних переваг українства як питомого представника західного кола культури. А те, що частина малоросів рівняється на московство, сприймає його як вищу порівняно із собою панську культуру, до якої малороси марять належати як щирі її підданці, - є свідченням запроданства частки тих, хто вийшов з українства, але не був ним, належав інтересам споживацтва, а не життю своїми творчими силами. Малороси та інші перекинчики даремно сподіваються що пайка з ласки московських погоничів за ревну, упадливу, самовіддану службу буде перевищувати жертвне витрачання московцями самого життя цих своїх посіпак. Імперські інтегратори коли не винищать, так просто виженуть геть та позбудуться тих, хто проблеми власної свободи обміняв на паразитарні вигоди служби під зверхністю московитів. У відношенні до народів і культур порівняно більш відсталих із культурою імперських заброд, то метрополія є імперією, так би мовити, навпаки, з від'ємною для імперіялістів дохідністю.

Зосередження прав і власности у руках та волі тих, хто розбагатів на відніманні прав і власности від інших є нещастям лише для обкрадених, але для бандитів їхній бізнес, - коли його не зупинили його ж жертви, - дає процвітання. Для примітивних спільнот провідним ресурсом споживання є не технології з високим рівнем додання вартости у процесі переробки вихідної продукції, а експлуатація робочої сили. Ефективність господарювань першої країни лагєра соціалізму забезпечила безоплатна праця трудармійців та імперські загарбання. Але грабунок має сенс та історію продовження коли дохід із нього дістається верстві неспійманих бандитів, - тоді як у совітській зоні звільненої від доходу праці бенефіціарів від грабежу, навіть для номенклатури, нема. Що й обезсмыслє існування зони.

Критика мережевої організації совітських концтаборів не представляє собою, на жаль, той останній для світової історії апокаліптичний двобій між втіленням диявольщини та представництвом абсолютного добра, де одна сторона зобов'язана загинути на користь довічного торжества її супротивника. Зіткнення між явищем комуністичного тоталітаризму та державами що іменують себе вільним світом демократії є не лише однопорядковими у закономірностях протистояння між загальним та приватним інтересом у соціальному ладі, є не лише аналогічними до полярних оцінок здирництва та жертвості, є не лише змаганням між свободою та контролем, як до того ж подібні суперечності являють ще й послідовність у оптимізації соціального розвитку та пізнавальної діяльності.

Так трагічна у спричинених нею втратах глобальна війна між державами осі та антигітлерівською коаліцією лише у спрощених і тому облудних концептах заангажованих пропагандистів була зіткненням: між правовою свободою демократичною та тотальним поневоленням кримінального штибу, між миром та війною, між життям та смертю, між гуманізмом та дикунством, між вільним ринком та тотальним контролем, між суверенітетом народів та їх колонізацією зі сторони імперій, між капіталізмом та комунізмом, між расовим чи класовим обґрунтування знищення ворогів, між захисниками та агресорами кожен із яких послуговувався обраних ним світоглядних концептів. Проте й противні пропагандистські міфи, спрямовані вже на те, щоб під прикриттям різнопланових та об'єктивістських аналізувань чи узагальнень історичних заплутати ситуацію світової війни, - є підходами неприйнятними з причин їх однобічності, попри те що держави, як одноцілісне угруповання, змінювали свою позицію у належності певному військово-політичному таборі, або ж конфліктуєчі країни мали однакові особливості своїх соціальних установ, господарювань, способів ведення війни. Конкретика дослідницького багажу має не затемнювати, а сприяти встановленню більш масштабних закономірностей, аби останні заскалювали не у міфологію та містику, а були спроможні на доказові прогнози.

За усіх часів та довільно яких культур пограбована своїми начальниками маса висловлювала невдоволення, а усі начальники, під приводом здійснення ними функцій необхідної організації соціального життя, вправлялися у заощадливих для них і прибуткових прийомах визиску мас. Результатами оптимізації та гармонізації розподілу суспільства на вершки та такий собі прокислий послід є заснування рятівних віровчень, династичних правлень, способів господарювань, країн, імперських походів, культурного просвітництва, усього культурного надбання зобов'язаного такому дієвому інгредієнтові як інтерес.

Повстання проти здирництва капіталістів, - оформлене у комуністичну заборону власності, з відповідною для цього технологією віднімання права, свободи думки, національної ідентифікації; з належною заміною віднятого вже на насильство, пропаганду, інтернаціоналізм, - є обґрунтованим проти тих прийомів капіталістичної монополізації, які не еволюціонують у тренді до візії благоденства для усіх верств. Аж у тому й вбачається та розбіжність із ідеальними планами, іменована хитрістю історії, що комуністична ставка на номенклатурних слуг народу покликаних замінити користолобство транснаціональних монополій та кланів, - дала порівняно ще гірший результат у вигляді примусу до неоплачуваної праці мас.

Екстремістська модель тоталітаризму комуністичного чи нацистського штибу є не лише пересічною, тривіальною, ординарною у послідовності змагань між перевагами: плану чи ринку, мучеництва чи меркантилізму, колективізму чи приватності, аж змагання між ідеологічними фікціями класового чи расового устрою є ще й звичайним змаганням між історичними країнами. Артилерійський обстріл на лінії фронту між частинами вермахту та Червоної армії треба міряти головно ефективністю та числом розривів, а не представляти бійку виключно як зіткнення у блискавицях на небі божественних і сатанинських колісниць.

Чим більш утаємниченою у мотивах та організації представляється верховна влада політична, то тим більш очевидним є представництво її звичайним глупством, якому історія поступу зобов'язана ще й відсутністю розумного.

На сторону ексцентричних ідеологій абсолютистських та режимів всезагального контролю закидають звинувачення у грабіжництві та паразитуванні на тих системних соціальних устроях, які себе подають відповідно як жертву агресії. У свою чергу пастирі із маніпуляції чудесами вважають себе месіанськими вершителями долі історії та виключними вигодоотримувачами від учиненого ним бешкету та насильств кримінального штибу. Тоталітаристи перебувають у святому самопереконанні у тому, що це вони надурили недалеких любителів поживи, що буржуїни будуть задушені кишкою їхньої ж буржуйської наживи. Проте картина страдницьких позицій суспільних устроїв які перебувають на стрижневій стороні суспільної історії й презентують, за визначенням, міць та напрямні прогресу, є не більше як підступним виправданням їхніх звинувачень на сторону тих тоталітарних угруповань які визнають себе здатними управляти потойбічними силами. Неупереджений аналіз розстановки сил свідчить, що практично збитки від революцій улаштованих ворогобниками останнім й дістаються, тоді як здобич від революційного перерозподілу награваних статків перепадає чи перекочує до бариг із числа суспільств у яких визиск є системно організованим та врегульованим. Заклад завше залишається з прибутком, якщо він дійсно є казино, на відміну від шахраїв довільно якого розливу які своїм нальотом гри у чудо намагаються зірвати куш. Це не тюремні устрої паразитують на здорових країнах, як останні регулярно втішають своє здоров'я на використанні тюремних ресурсів. Не зважаючи на заміри й терміновані успіхи примітивних здобичників розжитися від нападу на багатіїв затаврованих ворогами, саме господарства та господарювання режимів універсальної каторги є вбудованими й інтегрованими у цілі функціонування системних країн. Взаємообмін послугами між закритими на замок та, з іншої сторони, відкритими суспільствами не є односторонньо унапрямленим. Зрештою самозвані революціонери вирізають самих себе. І нормальні, і ненормальні залишаються на своїх належних їм місцях.

Так большевицькі будителі світової революції можуть втішатися від ушквару експропріації майновитих верств. Проте ресурси країни рад, розбудовані індустріалізацією у цілях розвинутих капіталістичних країн за кошти від означеної большевицької експропріації, будуть у перспективних цілях тих же країн витрачені на вгамування агресії вже нацистських повстанців проти системних розподілів статків та статусів лідерства. Так ревізія комунізму у Московії, однаково а чи у прагненнях вестернізуватися, а чи у зворотних домаганням реваншуватися за програш у антизахідництві й за невдачі побудови світового московського царства, - за усіх умов наслідками має перекачування добра занепадницької імперії вже до офшорів та вигід капіталу передових країн. Більше того, московити навіть ображаються на імітацію буржуїнами загроз не надсилати до Московії належну кількість друкованих буржуїнами банкнот у обмін на надсилання із Московії реальних обсягів вуглеводнів.

За бажання не працювати власними силами, а лиш ходити на завоювання собі нових земель і народів, московити поплавилися каторжним нарядом на бригаду. Бажання безкарно чинити злочини завойовництва вилилося у безсудні розправи масові проти самих московитів. Бажання свавільно порушувати соціальні та раціональні закони результатом отримало тотальний регламент для буття та свободи мислення московитів. Бажання обійти передові культури у спосіб чаклувань із чудесами наслідками має відсталість московської працездатності. Бажання сколотити світову державу чужим коштом обертається розпадом московського зібрання.

Ті, які бездумно із хижої жадоби гребуть під себе у спосіб пограбування тим самим своїх жертв, даремно сподіваються на стійкість нееквівалентного перекачування ресурсів виключно на свою користь, бо надання подоби законности грабежу, а чи покладання на силове мордування тих кого злочинці визискують – псевдоеліті безкарно не минеться. На позиції еліти висуюються лиш ті, які своєю працею здатні відповідати запитам на добротинство для максимального числа громадян.

Диктатура є режимом збагачення кліки багатіїв, а тоталітаризм породжується екстремізмом бунту тих страждальців, на невдоволенні яких до влади приходять диктатори.

З різновидів грабежу найбільш результативним є набіг одноразовий, здійснений дилетантами та початківцями цього заняття, успіх якого був неймовірним збігом обставин, - бо у такому випадку у системних слідчих органів бракує можливостей виявити цих несистемних переступників, яким може пощастити уникнути покарань. Порівняно меншу ступінь дохідності для колонізаторів має колаборація із елітою місцевих запродавців, які за брязкальця гендлюють рабами чи копалинами. Ще меншу дохідність має домагання творців імперій нав'язати завойовним ними вітчизнам осібних народів насильницьку культуру заброд як культуру універсальну, перетворити уярмлених вже у безпечне джерело визиску, через представлення зайдами себе вже як учасників та авторів культури підбитих народів. Бо у випадку подібної оборудки розподілу відповідальності між жертвою та її катом, у плутні порозуміння між рабом, який заміряється нажитися на своїй смерті, та стороною рабовласника, який свою тиранію виставляє за питомі потреби невольників, - то колодники зрештою мертвим тягарем повисають на метрополії, у якій не стає пайки на задоволення утриманців. Види грабіжництва різняться між собою лише різними ступенями збитковості. Удержувати за собою можна лише своє. Тоді як усяке чужинство, засаджене навіть у ґрунт любови до плодів чужої праці, дає той отруйний плід взаємної ненависті, який у першу чергу задушить ініціатора гвалту. Прибутковою є співпраця тих, хто спирається на талант власної працьовитості та талан. На свободу.

Ведення воєн загарбницьких вже сучасними засобами знищення дає високу результативність убивства людей, але це ж заняття не може не бути апофеозом безглуздя грабежу організованого нападником. Так ясир та лахи вивезені нацистами із країн окупованих їхніми танковими колонами були під траками перемолоті молохом тої поразки, мірою якою вимірюються усі сторони з афери нацарювати на трагедії. На разі європейці та сусіди із сходу надсилають до Московії не війська нападу, а валюту з тою ж метою, - а московські імперіялісти з готовністю платять за це вуглеводнями, ураном, лісом і навіть постачанням технологічного озброєння. Покупці та продавці задовольняють один одного. Жертовні зусилля практичні витрачені більшовиками на роздмухування пожежі Світової революції результатами мають венчурний капітал та закордонних акціонерів у фондах ерефії. Московські реваншисти продовжують нагнітати негатив супроти згубного американського способу життя, кують проти нього ту зброю, якою не зможуть скористатися навіть за неймовірних умов занепаду євро-атлантичного світу; тоді як американські партнери просто володіють афілійованим із їхніми корпораціями бізнесом московських приватизаторів.

Проте удосконалення традиційних воєн, - які на часі відрізняються лише мірами збитку для усіх учасників, - удосконалення у спосіб заміни відкритих військових дій вже на дії економічного порядку, на грабіж у сфері технологій, на війни інформаційні, непереборні антагонізми релігійні залишаються однаке тими ж самими варіаціями грабежу неправедного.

Коли інвестиції і капіталовкладення між московцями та американцями залишають взаємовигідними, коли співмірними і пропорційними залишаються ризики купівлі навзаєм боргових зобов'язань і державних облігацій кожною стороною, коли світова політика кожною із згаданих сторін координується, - то й реванш московських збирачів у їх нападі на Україну є відповідальністю ще й штатників. Коли малоросія заробляє на взаємовигідному гендлюванні товарами із московцями які обстрілюють її з телевізорів, з катюш, снайперських гвинтів, висаджують склади, коли для заробітку на своїй загибелі малороси обслуговують трубу для постачання до Європи газу який пускає Московія й на сплату від якого вона продовжує обстріл України, - тоді подібне крутіство є вигідним для його учасників, але не для України, де на часі її сини гинуть замість того щоб завалити ворога.

На лаві підсудних за розв'язування війни мали б разом із московськими правителями сидіти правителі малоросійські та правителі євро-атлантичного світу, як своїми потураннями реваншистам, поступками і порозуміннями, улаштуванням сумісних ринків, невиконанням зобов'язань і договорів із дотримання безпеки, відмовою від нанесенням превентивного удару по агресору перетворилися вже не на свідків, а на співучасників трагедії.

Примусове перемішування через злам усіх визначеностей, соціальних організмів, усіх цінностей – є не так ознакою, як і є власне тоталітаризмом. Це перероблення живого вже у однорідний фарш концептуально оформлюється у термінах як мультикультуралізм, толерантність, порозуміння, інші конотації регульованого хаосу. Реакція безладу постає полярною відповіддю на надмір регульованості; а регульованість, організованість, налагодження упорядкованості є антиподом безладу. Аж можливо ще й організувати безлад.

Тоталітаризм це там, де переплутують між собою причину та наслідок; де кати нагадують жертв, а жертви виступають катями; де нема винуватих, тому що вони вже є прощеними; де насильство, терор, геноцид маскуються під благо; де нема розходжень між казкою та реальністю. Й хоча ця зона єднання життя та смерті виглядає є вирівнювання шансів між тим, хто там програє чи виграє у програвші, - однаке ця рівність є неплідною, а тому виродженською. Від анігіляції контрадикторних альтернатив утворюється лише дірка.

Ідеологічними засадами концтабору, рушійними мотивами і чинниками його прокрустової м'ясорубки правлять не лише достатньо містичні містифікації стосовно попадання у райські кущі чи у місця зубовного скреготу, аж ворогів можна оправдано винищувати посиленням на безневинні потреби, кажімо, захисту веганства й недопущення м'ясоїдства; або недопущення антигуманної дискримінації за ознаками статевих розходжень; або делегування повноважень на користь якихось глобальних урядувань пропонується під приводом боротьби із екологічними загрозами, коли на одну дошку рівноцінності ставлять виживання колоній утворених із людей та - із жуків з ендемічними метеликами; або ворогів знищують під приводами за рівність вже соціальну, коли із багатіїв, разом із їх життям, вибивають багатства, а з бідарів вибивають їх каторжну працю. Зона одномірності там, де рух до обіцяної утопії довершеного щастя пролягає через двері реальної катівні; де розрекламовано гойні ліки на переіначення вигаданих гріхів перевищують пандемійну згубу від створення подібних препаратів; де бунтівні контроверзи фіналізуються у тиші цвинтаря. Рівність між невдахами та щасливцями якщо й трапляється, - аж її не має бути.

Мотивом великого вирівнюванні у миролюбстві, з невідворотними від того наслідками улаштування концтабору для ухильників та захисників своєї осібної totoжності, виступає ще й каяття означених відступників від тотальної нівеляції, коли жертву тиску зі сторони егаліте беруться виправляти, розрівнювати, розправляти під стандарти ніщо-нікуди-ніяк, знімаючи тим провини із злочинців, одночасно не допускаючи торжества права. Так нацистським чи совітським інтервенціоністам відкривається вектор лише наступу та експансії, коли Антанта чи євроатлантичний світ починають вибачатися перед німцями чи московцями за те, що атака останніх у розв'язаній ними війні проти поки ще вільних народів завершилася невдачею та відсутністю їх виграшу колонізаторського. Так починається червоний проект на Московії, коли за свою культуру починає червоніти Захід. Так услід за хвилею сорому перебулих імперій за визиск ними колишніх колоній починає ці проминулі метрополії заливати потік вже переселенців, які учиняють імперіалізм вже зворотного його спрямування. Ціною розрахунку із колишніми рабами стає не лише видача їм тої соціальної допомоги, яка перевищує колишні профіти від імпортування рабської сили, як ще й втрата ідентичності культури колишніх рабовласників від умонтування туди запитів на помсту зі сторони відпущеників та вже визволених народів. Ті спільноти, які до своїх підметних інтересів беруться припасовувати зазіханнями на них зі сторони агресорів, зичливо підлаштовуються під сусідські апетити, зважають на зацікавлення нападників, а то ще й у собі самих шукають і знаходять причини ненависті зі сторони грабіжників, - прирікають себе на поразку від останніх. Перехняблення до чужинства, надмірне переймання його уподобаннями, догідливе упадання перед побічними, а то й ворожими становищами – не може не мати наслідків рівновеликого браку сил вже на власну долю і добро. Відкритість до співпраці із ближніми та далекими має межі своєї доцільності; аж за усіх умов, то усі умови мають умовну вартісність щодо усіх вартих своєї життєвої і творчої долі безумовної. Спільнотам, які пишаються своєю достеменністю і правами, не варто у тому перепрошувати.

Фундаментом диктаторського панування над жертвою є навіть не саме лиш насильство, бо у цьому випадку за жертвою залишаються шанси спротиву з відстоювання своєї самодостатності. Умовами успіху насильства ворожого є не лише відступ об'єкта нападу від своїх життєвих прав, зрада власним свободам, вже добровільна здача переможцеві та покірливе визнання його зверхності укупі із делегуванням жертвою собі своєї ницости. Жертва стає такою не з подачі ката, а самочинно, коли сиротіє на свою свободу. Засадами тиранічного контролю є нехлюйство. Коли жертва не вважає себе жертвою, коли їй байдужою є навіть її перемога. Тоталітаризм є небезпечним не лише тим, що залишає після себе маси неживих, що стали такими у результаті протиправних злочинів, - аж загрози паразитарного існування у тому, що його механіка спожиття залишає після себе просто порожнину, стосовно якої не можна висунути ані похвальби, ані звинувачень. Тоталітаризм не лише увінчується завершальною діркою у історії, аж ця зона контролю над чужим добром ще й починається із тих, кому усе суще є нічим, себто однаковим у індіферентному до нього ставленні. Творцями й послідом зони контролю є байдужі, виключно за сприянням яких має місце зрада навіть власній підметности та подальше переростання яничарства вже у кримінал навіть самовбивчий. Зона неволі заквашується й тужавіє навіть не посеред запроданців, а з-поміж тих відв'язаних істот, яким усе-одно: а хто вони, а що вони є, а до чого йдеться, які із нічим не мають проблем, пристосовуються до усього, не мають крайніх параметрів ідентифікації. Бо саме пофігісти, як послід, залишаються після того, як усі конкуруючі поляжуть у бійці взаємонищення. Такі собі, навіть не належні життю, віруси як бактеріофаги, паразити на паразитах, інші насельники дна у ланцюгу поїдань залишаються на своєму місці після того, як не залишається нічого. Титул безневинности може по-праву належати лише потолочі, негідним гідности. Аборигенами зони єднання є злидарі, а їхніми вождями є злидарелюбці, які ні за що інше не дбають, як лиш за те, щоб злидарів вирівняти у їх рівности. Тоталітаризм це нашестя рівности, яке до стану хаосу перемелює усі цінности, запевнені визначення, усі виразні досягнення культури з тим, щоб жертва не пручалася й перетворилася у послід ще до того, як загарбник пропхне її через свій стравохід. Змішування усього з усім, - бо припасовується у злютовану цілісну і згуртовану одність лише те, що не має ознак своєї специфічности й належить хаосові, - це шляхи, якими просувається гін колоніалізму, це стяг який віється над імперським військом, це довбня, якою москалі гатять по голові націй і народів, які на відміну від псевдорасеян відають: хто вони є. Для того, щоб гострі пропхалися далеко уперед, то треба щоб їх супротивниками були тупі.

Зону контролю будують на випорожненому, на порожньому місці руїни, коли ніхто й ніщо не заважає любителям остаточного порядку. Для того останні послідовно та неквапом компрометують і паскудять усі виразні цінности збудовані й перевірені з ходою культури, звинувачують атакованих ними у неприйнятній нетерпимости і розпалюванні ворожнечі щодо пропозицій загарбників роз'юшити і розмити історичну реальність, підміну особливостей і традицій культурного розмаїття, заміну навіть природних різниць вже на універсальні та інтегральні химери подають підступно ці глобалісти як пропозиції миру і злагоди. Пошестя зони руїни і створення на цьому кладовищі вже тиранічного порядкування вузької фракції паразитів здійснюється для жертв і оформлюється під гаслами: а яка різниця, усе одно як, неважно, байдуже, так чи так, незгірш, однаково, дарма, начхати, нарівні, нічого. Для тоталітаристів, себто абсолютистських контролерів, ворогом є навіть не ті чи інші специфічні особливости і якости жертви, а, - самі можливости її ідентифікації, власне здатність жертви являти собою сутнісну незалежність як таку та свободу.

Для тоталітаристів об'єктом їх атаки послідовно представляється: усе, що є пов'язаним із сферою моралі; далі усе що відноситься до релігійних вірувань; далі усе що торкається чинности права; далі – вже технології і наука. На вичищене місце ставиться казка, конкретику спрощених змістів якої задаватимуть означені очисники. Коли вбивати достатньо наполегливо, крок за кроком, то нема такої нісенітници чи злочину, який би не вдалося вже як норму посадити на утвореному після розгрому гнойовищі.

Протягом віків збиральництво розпухало на всі сторони світу. Одначе передовим і визначальним вектором експансіонізму, заданим Ордою як генетичним основоположником московства, є його спрямування у географічний бік заходу та тамтешнього європейства, бо саме там на фахових поглиначів чужого добра чекає найбільша здобич. Саме до європейства, з його закоріненням у елінсько-римську цивілізацію сприйняту германцями, проникали і продовжують переселятися туди чергові хвилі прибульців і переселенців зі Сходу. І самоусвідомленням московства, особливо у періоді імперському, було тяжіння до приваб європейства. Навіть тиск московського царства на схід і південь тому й був успішним, бо московці рушали туди з походами як представники європейського провідництва. Навіть історію свою беруться починати не від продовження спадкоємності кочовиків та їх територій, народів і держав, а - від прибирання під царську руку культури і теренів відкраяних від впливів європейства, зокрема українських. Усі модернізаційні реформи з удосконалення устрою та правління, усі прийоми на подолання глухих кутів порівняльної вісталості та рецидивів кріпацтва, особливо у галузях військового будівництва, відбувалися рівнянням під взірці європейства. Історія московства, як епігонів європейства, за усіх періодів зміни його управлінських угруповань та режимів, є постійним невпинним і запізненным бігом навздогін європейському Заходу. Наздогнати і перегнати, - навіть тоді, як на думку будівників комунізму західний капіталізм стоїть на краю прірви. Складнощі на силове підбиття Заходу московити компенсували запозиченням звідти, навіть піратським копіюванням, винаходів та тамтешніх досягнень. Усе чим гордиться Москва у сфері духовній, на відтинках мистецьких та літературних, і які продовжують використовуватися європейцями як власне надбання, було на Московії скраєне за рівнянням під стандарти та сюжети європейської культури. Одначе завше, це не Московія прагнула перетворитися на варіацію такої собі філії країн півострова відгалуженого від євразійського материка, аж навпаки: устремлінням було поглинути європейство, вполювати його. І ця ненависть до європейства, стимульована труднощами здійснення цього гонорового завдання, лиш зростає. Московити не лише молитовно взорують на європейство як на приклад та стандарт для себе, аж саме з цих причин помсти марять домінувати над Заходом.

Устремління московських ординців до європейства є не виключно їхнім жаданням. Оскільки протягом століть московське самодержавство, імперія, комунізм і навіть ерефійський реваншизм з його великодержавством виключним були складовою та діючим учасником європейської політики. Її ініціатив та рішень, хоча й прийнятих у центрах самодержавної влади у інтересах посилення моці російського державотворення, але постійно включених у концерт перипетій європейського життя саме за правилами впливових і визначальних для європейства країн. Сама фамілія самодержців є крєвно пов'язаною з династіями європейських дворів та аристократичними родичаннями. Імперія виступала у різні часи на стороні відмінних союзів у внутрішніх протиріччях у європейській історії, активним учасником якої, а то й вирішальною силою міждержавних протистоянь були війська московські. Не зважаючи на те що московці розглядали сукупний Захід як супостата, заваду для свого великодержавства аж до розмірів його світового гегемонізму та месіянських упереджень, вірять у свою співмірність, у якість буття антиподом Заходу, - а останній неодноразово мав варіації та види московського царства саме за відкритого противника, - але саме Заходу вдавалося використовувати московські ресурси, передовсім військові, і саме у інтересах Заходу, коли імперії європейські билися між собою за свою виключну першість чи за другосортність противника. У грі на протиріччях між альянсами держав, у провокації розбрату між соціальними фракціями європейців, то Москві велося менше, або не щастило. У компромісах як гібридної співпраці, так і таких же конфронтацій, то і глобальна совітська зона, і провідна потуга євро-атлантизму йшли на взаємні поступки обопільного виживання.

І ось нарешті у своєму вже не замуленому і прямому антизахідництві, то московці дозріли до того, з чого й починалися. А саме як проксі, сателіт, пробойовий загін Китаю. Комуністичного. Виявляється, совконцтаборів було ще не доста аби ними завалити Захід.

Замість недешевої втрати своїх солдатів і танків задля дешевого здобуття нафти від совітів, то вже звільнені від нацизму німецькі інтегратори Європи витрачають банкноти зроблені із паперу, за які Федерація самохітно експортує те, що було створене за мільйони років до створення Федерації. Скидання посткомуністичною Московією із себе баласту тих догадливих держав, які постачання до них совітських ресурсів обмінювали на клятви у запевненнях вірності курсові побудові комунізму, дозволили Федерації не лише переозброюватися на хвилі валютних надходжень, але й ролі сировинного приросту у обслуговуванні виробників високої доданої вартості вважати вже за вставання із колін. Проте розставання не з усякими сателітами будівників великодержавності останній пішло на користь. Після невдач від титанічних зусиль покладених на поглинання України, услід за фіаско віри у невідворотність московських тяжінь, то довелося москвитами любов до малоросів зіщулювати вже до любови до малоросійського трубопроводу, - помпування по якому енергетичних сирівців, присвоєних московською до них любов'ю, доповненою любов'ю до місць викачування сирівців, - наведеними наслідками має любов загниваючої Європи вже до москвитів, у яких зворотна любов до європейства має вже грошовий еквівалент. Оскільки можливості здійснення політичного впливу промосковського на європейських споживачів за їхні ж гроші потрапляють у залежність від тих малоросійських транзитерів, які проголошують свою незалежність, то, - у контекстах вдаванні до зброї задля захисту єдності рускава народу серед якого живим українцям не залишено місця, - то на конто зрадників єдинава прастрянства москвити для початку закидають ненадійність партнерства, маніпулюють перекриттям транзиту, звинувачують у крадіжках товару, переглядають ціноутворення, улаштовують та вкладаються у проекти обхідних маршрутів, аби європейських клієнтів не лише притулити до противників укрнезалежництва, як ще й підривати санкції до яких вдається вже цілий євро-атлантичний світ у відповідь на рецидиви з повторного видання совСоюзу. Аспектом внесення збурень у міжнародне співробітництво є для московських імперотворців доповнення військово-політичних змагань між альянсами держав вже конкуренцією їх присутности на нафто-газовому ринку.

Хоча перетворення лагєря реального соціалізму у глобальну потугу ціною непідйомних розходів внутрішніх ресурсів ССРСР було припинено передовсім із середини, у спосіб зближення із так і не добитим Заходом, через ідеологічне оформлення розвороту від одержавлення вже до роздержавлення, - проте удавана вестернізація ладиться збирачами народів не на шкоду існуванню історичного московсько царства. Хоч за його осучаснення прийомами удаваного антикомунізму заміненого на показну демократію довелося метрополії заплатити перетворенням її колоній вже на колишні, - проте відкидання камуфляжу ідеологічних гасел про боротьбу світового пролетаріату проти капіталістичної експлуатації дозволили еліті спадкоємців гулагу привласнити матеріальний спадок його будування. Колишні експропріатори, вже як олігархи, клопоти отримання доходів від привласнених ними заводів та кар'єрів доповнили турботами за свої яхти і літаки на путі до своїх же палаців. Хоча саме за гарантії безпеки зі сторони московських ляльководів у обслуговуванні гравітації імперії та її доміанти на постсовітській зоні то малоросійські роздержавлювачі заходилися між собою розподіляти відокремлені ними від союзного керування місцеві совітські зажитки, - проте навіть за участь у економічному, політичному, військовому, релігійному ринкові єдинанеделімства то малоросійський олігархат однак не пристає на великоросійські пропозиції продати трубу. Хоч перекачаний на захід газ Московія перетворює у боєзаряди розстрілювані по українцях не згідних стати рускімі, - проте навіть чергова україно-московська війна не слугує приводом для малоросійського олігархату припинити своє запроданство, не перетворювати пролиту українцями кров вже у ті доходи співпраці з ще не перебутою імперією, що їх малоросійські посіпаки перекачують у офшори. Окупанти стріляють по українцях, а не по владним бандитам тутешнім, а Європа пристає на нові маршрути труби, бо і європейці, і олігархат московсько-малоросійський знають, що їхні сумісні доходи вуглеводневі від вбивства українців припинить прихід до влади українців.

Тварини, на яких полюють хижаки, можуть від хижаків не лише утекти за допомогою хвостів, ніг, крил, але й за допомогою своїх бивнів, рогів, копит здатні у окремих випадках завдати хижакам разючої відсічі; бандити, як хижаки вже людського світу, скоріше за усе зазнають поразки з боку закону; устрій же тоталітаризму прикметний тим, що бандити залишаються у виграші за усіх умов, подібно до того, як завше залишається з прибутком саме казино, а не гравці. Тоталітаристи будуть попереду а чи у наступі, а чи у відступі; узурпатори грабуватимуть а чи одержавленням, а чи роздержавленням чужого майна; тюрма будуватиметься а чи централізмом, а чи захистом прав особи; публіку не переставатимуть дурити а чи чудесами, а чи раціоналізмом практичності; зона оформлюється байдуже а чи революційною екстравагантністю, а чи класикою реакційності; органи трудяться а чи з ненависті до ворогів, а чи з любови усепощення до ближніх; рабів однаково визискуватимуть а чи у плановому монополізмові, а чи у ринковому демократизмові; вожді пануватимуть а чи у культових молитвах за їхню святість, а чи у мирській критиці; під'яремність маси не зміниться а чи від її розкаєння, а чи від втаємничення гріховної перед вождями провини; розподіл повноважень у лагері не зміниться а чи продукуватимуть там агресію, а чи пристосовуватимуться у боротьбі за мир; монополізм зажерливих, які поставили себе елітою не зміниться а чи будуть вони слідувати законам, а чи вигадуватимуть закони на свій смак; натопв гаруватиме у злиднях та безправ'ї а чи відкритують, а чи закриють кордони зони; диктат ніким не обраного директорату корпорацій не зміниться від того а чи буде профіт зливатися, а чи відділятися від бюрократії; цілі народи, цивілізації, континенти підніматимуться на бійку взаємовищення незалежно а чи від афектів здурілого від усевладдя диктатора, а чи від буцімто об'єктивних причин, що їх знайдуть на виправдання означеного свавільства; моральність схилитиметься до зла не залежно від коливань а чи до націоналізму, а чи до фінансового глобалізму. Коло московського збиральництва обертається довкола своєї китайської вісі допоки не буде затягнуте у доцентрову вирву. Не краща ситуація і у кругах інших культур. Дегуманізація не постраждає від альтернативного вибору навіть межі цивілізаційними колами. Злодії праві лиш з-між себе.

Московська колонізація шкодить та заважає самостійно жити не лише тим народам і країнам, яких вже узяли в обійми московської до них любови, включно із продукцією праці та тими багатствами народів, що їх московити споживають на користь посилення своєї професійної самовідданости у служінні сусіднім батьківщинам, - аж збиральництво та мисливство загрожує і докільню із тих народів, яких московити у ще більших вимірах ненавидять й звинувачують у ворожості за те, що народи та країни ще не включені у раціон московського харчування противляться московському щодо них почуттю членоческаї всеабнімаємасті, оскільки підготовку агресії проти поки що суверенних народів московити розглядають ще й способом захисної оборони проти зазіхань імовірних конкурентів на поле імперського випасу серед народів вже підбитих й включених до московізації та того русифікаторства, яким винагороджують народи за успіхи їхньої денационалізації. Проте московські паразитування на чужому тому й мають місце, бо московити виступають не лише таким собі аменсалом, інгібітором, ролі якого вичерпуються виключним завданням шкоди тим, кого московити вже обсіли чи ще не спромоглися на обсадження, - аж московська зажерливість утворює ще й своєрідний симбіоз, екоструктуру у стосунках із зовнішнім та внутрішнім докільням жертв цих імперськи апетитів. Звитяги історичної московської колонізації причиною мають не лише насильницьке руйнування самостійницьких інтересів колонізованих людей і народів, аж означене руйнування є ще й суперечливим виявом та реалізацією підметних інтересів народів саме через означену вчинену над ними колонізацію. Жертвами колонізаційного визиску стають люди та народи спокушені обміном своєї безвідповідальности за власну долю вже на опіку з боку агресорів, які ще й винагороджують ту латентну агресивність і зажерливість запроданців, яку вони не можуть здійснити без включення до спільної навали за здобиччу від ще не підбитих народів, коли метрополія винагороджує вірних їй яничарів ще й кар'єрним ростом у її війську, безкарністю за злочини.

А для виразніше цивілізованих країн, себто обійдених на московську до них любов та присутність там імперських поселенців, Московія також залишається вигідною: оскільки великоросійське збиральництво у колоніях відмінне жуванням тих сировинних ресурсів, які є найприбутковішими серед найдоступніших та найдоступнішим серед найлегших для того ж самого їх хапання та загарбання, й тому нахлебтавшись чужими пожитками, нібито вже як своїми, дужче, ніж самотужки можна перетравити для шкоди здоров'ю, Московія, не відзначена глибокою обробкою поцуплених ресурсів, розпродас останні вже на користь країн відзначених глибокою переробкою та утилізацією ресурсів і таким чином вона є передаточною ланкою для збуту колоніального краму вже поза кордони московізації, вона практично слугує є інструментом визиску внутрішніх колоній вже на користь країн структурованих за ринковим підприємництвом процедурами демократії. Московія не лише гендлює своїми колоніями, розплачуючись ними за борги метрополії, чи під удар спрямований проти метрополії вона підставляє замість себе колонії, чи покриває свої витрати й програші ціною та жертвним коштом буцімто опікуваних нею колоній, але Московія баришує й своїм солдатами, коли марнування останніх визнає доцільним для забезпечення власних імперських інтересів у грі на протиріччях конкурентних щодо неї імперських інтересів чи країн. Заздрість Московії до Заходу замішана не ненависти у тому ж напрямкові має достатньо конкретні виміри та кошторис. Якби москвоподібного хижого та примітивного збиральництва не було б, то його Європі треба було б вигадати, аби зберігати реноме солідності та пристойності перед тими народами, ресурси яких вона підхоплює після їх падіння із пащі чи із протилежного кінця московського стравоходу.

В'язниця й покарання на тих які обкрадають, порушуючи виробництво, - є підтримкою виробництва; тоді як підтримка крадійства у спосіб ув'язнення й покарання виробників - не може бути нормою. Подібно й улаштування правової демократії, ліберального підприємництва, дослідницьких та інформаційних свобод - не може бути здійснене для насельників тюремної зони визиску в'язнів. Тож московська зона імперська та свобода народів - є установами не лише несумісними, як ще й навзаєм ворожими. Російський націоналізм, будований на зверхности над поневоленними народами, успішно облаштувати в умовах прийнятних для націоналізму народів поневолених, на визискові яких і будується процвітання Російської імперії, - не можливо так само, як не можна довго турботливо утримувати народи за їхній же кошт жертвний. Навіть російську ідентичність метрополії неможливо утримати в умовах збереження імперії, не кажучи вже про невідворотність визвольних протиімперських рухів народів та народностей. Щоб без проблем спротиву зі сторони колонізованих народів успішно їх експлуатувати, то грабіжниками треба демонструвати зичливу приязнь до народів; а щоб долати спротив колонізованих, то грабіжникам треба здійснювати насилля над народами, - і з цим протиріччям колонізаторам не впоратися. Так само, як народам не розв'язати протиріччя між умовами вільної праці під тінню імперського меча та необхідністю на користь того меча відправляти данину із плодів подібної підневільної праці. Націоналізм метрополії у колоніях її імперії є можливим лише через тюремне удушення національних рухів імперії, - але тоді цей метропольний націоналізм є не націоналізмом, а шовінізмом, спрямованим проти імперії. Так само, як патріотичний рух у колоніях імперії може бути лише протиімперським, - і тоді цей визвольний рух не може не бути спрямованим проти шовінізму метрополії. Московське царство кочове ще вдається втримувати наростаючим у ньому насильством та нівеляцією усіх у ньому рухів, резекція яких сягає вже нечутливості, - але налив доведеться проштрикнути. Карфаген треба зруйнувати.

Московська імперія проминула точку неповернення. Як би московити не смикалися у прагненнях зберегти інерцію паразитування на відібраних нею у людей свободах та пожитках, - аж їй не жити. Покруч зліплений із решток недобитих народів ніколи не ввійде у число життєздатних партикулярних культур. Імперію доконає не лише масив учинених нею історичних злочинів поневолення народів, як ще й невідворотна за це відповідальність.

Ієрархію з поїдання вищими хижаками вже нижніх ланок того ланцюга паразитизму, який і являє собою споживацьке збиральництво зони остаточного ошчасливлення, посідають пробанди спасительного віроучення, спадкоємні святі вожді, харизматичні профетисти, - але й вони є замкнуті у цикл взаємонищення, коли усі тяжким жертвоприношенням стягнуті у імперську зону цінності та усі змісти абсолютистської догматики зрештою дістаються на поталу гноїщу бактерій та їх поглиначам, які від світлої будови обіцяної утопії залишають ентропійну дірку.

Серед суб'єктів нищення, заняття яким і вичерпує праксис зони споживацтва, вирішальна дія залишається не за тими гегемоністичними учителями духовними, які указують та промовляють остаточний вирок ворогам учення, а - за катами, які копірсаються у могилах зайняті фундаментальною конкретикою втілення там тіл ворогів. Окультна будова містичних очкувань чуда у зоні тотального регламенту тримається на кривавому труді розстрільних команд, на виконавцях смертовбивств, на Органах безпеки режиму, яким і дістається решток від спадку боротьби за справу партії. У тій боротьбі за владу, - яка ведеться аби ресурси, що проїдаються й зіщулюються, дісталися якомога вужчому угрупованню вождівської кліки, - скорше один орден пожре капо конкуруючої із ним мафії, аніж будь які вожді дозволять підставити під кару законів самого крайнього із кілерів. Бо на тих шістках бойовиків, на хтонічному бруді, на профанній заземленості абстрактних ошуканств й тримається банда. Бо оргзлочинність розсиплеться у прах, коли її бійці не будуть гарантовані імунітетом від переслідувань зі сторони права. Ідеологічні облуди, адміністративне свавільство політичної влади, фінансові активи – не витримають коливань зі сторони критики, коли не будуть підтримані канонерками, ракетними дивізіонами і диверсійними загонами спецоперацій.

Малоросійські й не мало не російські глитаї із числа приватизаторів спадку комуністичних експропріаторів, - які тим самим продемонстрували свою порівняльну перевагу над комуністичною номенклатурою, - гарантій втримання присвоєних фондів і активів шукають не лише від метропольних ляльководів аналогічної приватизації та роздержавлення, демонструючи перед останніми виконання московських замірів на реставрацію простору імперії комуністичної, як олігархат на тимчасових посадах державного чиновництва в Україні шукає, у тих самих цілях, вже місцевої підтримки, облудно зображуючи із себе представників місцевого національного інтересу, демонструючи перед тутешніми непохитність у протистоянні рецидивові московського імперіалізму. Подібне суміщення інтересів протилежних сил на виключне лише за собою втримання України діє на розрив позицій та безпеці бандитів при держпосадах в Україні. Кримінальний характер олігархічного грабежу й розкрадання ще не вповні розкраденого, з перекачуванням національних багатств і бюджетних коштів до офшорних кишень псевдо-малоросійського паханату, викликає кволий спротив не лише зі сторони пасивного українства, а й з боку тутешніх любителів рускава міра, які не лише обсадили окупований ними Край, як ще й пустили у нього корені, - не погрузнувши поки у його чорноземі із своєю головою; а вже зі сторони московських інтеграторів висувуються на конто малоросійського олігархату звинувачення у фашистських замірах відірватися від спасительного московства.

У самодержавній імперії власність капіталістів набувала не лише легальности, а й розвитку, якому заважали атавізми домінуючої належности політичної і правової влади царату та бюрократії. Проте віднімання політичної влади й присвоєння її більшовиками було ними здійснене укупі із відніманням від суспільства не лише господарчих, а й власне прав, з розв'язування репресій проти мас і народів імперії, незалежність яких загрожувала диктатурі будівників світлого майбуття. Через пожирання потреб політико-економічних, соціально-демократичних, гуманітарних, - то московський більшовизм інтенсифікував і власне фіаско.

Тоталітаризм, як безкарне пожирання жертв, можливий лиш коли останні мовчать. З вичерпання бази доводиться дозволяти жертвам жирувати. Так відживляють неп чи олігархію, щоб впоратися із кризою антикапіталізму. Й повертаються знов на шляхи терору.

Найбільш зголоднілі хижаки влізають у довіру проводу імперії як її самовіддані служителі. Далі вони заміщають його. Мотив перехоплення влади-власности можна розглядати як ту рівнодіочу політичних видозмін у суспільстві, порівнюючи із яким навіть виникнення нових держав на уламках старих виглядає похідною від апетитів вже нових претендентів на елітарність. Навіть чужоземні інтервенти можуть розраховувати на міцність своєї влади у підкореній ними країні у тій мірі, у якій вони виступатимуть як провідники інтересів маси своїх підданих. Особливо як любов до мас буде підтримана репресіями спрямованими проти конкуруючих народолюбців із числа цих же мас. Умовами заощадливого перебирання майордомства зі сторони гендлярів найбільш успішно замаскованих під представництво прогресу є демонстрація ними загальної кризи, у якій винуватять поки ще не усунуту владу, аби легітимність останньої була зметена масовим невдоволенням. Порівняно ще більш ефективним прийомом політичних потрясінь є нанесення удару по психіці опінії з тими її підсвідомими ціннісними орієнтирами, які зі сторони самозваних керманичів до щастя Нового порядку й зміни парадигми заради життя по-новому оголошуються забобонами, ідолопоклонством, непотребом вартим сміттєзвалища. Із хворобами воюють вдаючись до загоєння через пандемію інфекцій. Соціальні перипетії це линька у середовищі псевдовдоеліти, яку вижирає квазіеліта. Так коли поклоніння Богу невидимому рекламується як козир порівняно із спаленням жертв перед даними у відчуттях бовванами, то останні падають. Коли зображений на кульку ковбой і сигаретою представляється атрактивнішим за Світову революцію у особі глобального московського царства, то останнє буде зметене цим целофановим кульком. Так змістами ідейної атаки патріотів на апарат самодержавства чи на апарат компартійний є звинувачення у обслуговуванні цими бюрократами інтересів плутократії загниваючого Заходу; цей же мотив не виказує ознак псування і у устах ще більших московських патріотів сусідніх батьківщин. Патріотизм є джокером у грі із масою у підкидного. Зміни суб'єктності у середовищі соціальних паразитів свідчить за перемогу одних режимів над іншими, але - не обов'язково про відповідні переваги епістем, дискурсів, парадигм, що їх сповідує одна еліта супроти ідеологій їхніх противників. Утім пропагандою відчаю у змінах соціального проводу займаються лиш ті претенденти на нього, які окрім лиш претензій не мають натхнень на доказове лідерство.

З доброї волі, а чи з доброго дива делегують повноваження на відкуп того, хто спроможеться довести помилковість усіх, окрім його власних, позицій. Байдуже, буде це відкриття зроблене чи у сфері релігії, чи науковцями. Різниця між власниками вищих істин полягає у тому, який для себе розмір універсальних мір вартості та число розстрілів для ворогів потребуватимуть властители дум для доповнення істин вже до цільової повноти.

Для громадян, для людей життя яких протікає у рамках правових свобод, незбагненним, а то й важко зрозумілим є добровільне приставання до режимів загальної тюрми. Аж причинами масової віддачі під волю якогось верховного держиморди, слугує не так терор проти тих підлеглих зеків, які як вороги порушують безпеку диктаторського усевладдя хунти, - аж вирішальними принадами тоталітарних режимів є з їх сторони саме тоталітарний режим, під батьківським омофором якого трудозобов'язані й визискувані в'язні мають свободу відв'язування від усяких соціальних зобов'язань і правових норм. У зоні є безмірно можливим усе, що не є вміщеним у вузькі рамки тюремного розпорядку. Зона тому й отримує не лише легістське, а й історичне підтвердження, бо там в'язням видають святий пай. Дарма що цей гарантований корм є здертим із норм виробітку самих же каторжників, які гарують на своїх харизматичних адміністраторів зони і дозорців. Зона остаточної упорядкованості це бенкет непослуху, - порівняно із обтяженням проблемами власної відповідальності соціалізованих громадян. Неможливий контроль це запорука відхилень від нього. У зоні вільно жертви безоглядно, розперезатися у здичавінні, розгулятися у злочинах, які оправдовуються як борг служіння експансіоністській політиці великодержавства та імперської війни зони. У зоні її командувач звільняє своїх солдатів від химери совісті.

Коли починає не фортунити із достатністю казначейських білетів аби оплачувати ними суспільно затребувані справи, то тоді доводиться вдаватися до суто ідейних мотивів; а коли вже й віроучительних переконань бракує для мотивування ними інтересів зацікавлених угруповань, відколи вже й убивств стає замало, аби з їх допомогою корегувати ідеологічні переконання, - то тоді не обійтися без того, аби грошима, харчами, привілеями владних повноважень винагороджувати за діла потрібні тим чи іншим угрупованням. Чинники ідеологічних вимог дійств соціальних спрацьовують та стають невідворотними у часи сутужні; тоді як закономірності мирські, раціональні та реальні є слухними за усіх інших часів та обставин відмінних від означених затруєнь на божевільні, казкові, спрощені регламенти високодухових приписів. Гойними засобами для тоталітарних спільнот, які по обох сторонах проблеми стоять на небесах віри та ідеологічних гіпотез, - стає запобігання перед усім заземленим, світським або відстороненим від зловживання містиккою, символічністю, містифікаціями; натомість віддушиною свободи та екзистенцією смислів стають для укладів, замішаних на меркантилізмі, на цинічному чистогані, на матеріальному розрахункові, - стають духовні пошуки, натхнення ідеалами гуманізму, прогресу та тим, що не вміщується у рамки історичних залежностей, фактів предметної достеменности. Люди, як істоти спроможні формувати ідеали, користуються цими обома крилами свого злету. Періоди правління як віри у силу, так і силу віри є термінованими, підлягають взаємозамінам.

Тоді державний лад та громадянські установи можуть вибухнути безладом, який приходить на місце страйків, саботажу, відмови від виконання обов'язків, - коли владні управлінці та кооперована із ними угруповання верхівки, зловживаючи своїм положенням та функціями соціальними, беруться під свої егоїстичні інтереси підгрибати не так навіть самі суспільні багатства, як заважають кадровій ротачії й відкритій кооптації до верхівки. Стимулом анархії править необхідність вийти з глухого кута не розв'язуваних у інший спосіб взаємних боргових зобов'язань, потреби почати будувати соціальні зв'язки з чистого листа. Механізмом ламання заскнілих і закляклих взаємин у розділеному суспільстві слугують спрощені імперативи ідеологічних вірувань на переіначення рутинних порядків, на переоцінку цінностей, на революційну бійку проти надумних ворогів задля винагородження їхнім майном спільників вигаданої секти. Атака на мирський організм відбувається у спосіб жертвового принесення себе окремими особами вже на користь спільних ідеалів.

Тоді як спільнота перемігшої віроучительної системности, у якій земні інтереси членства є підпорядкованими приписам зі сторони керівного кліру, - починає розкладатися й загнивати під тиском тої натури людської, для здоров'я й добробуту якої самої лиш тілесної загибелі заради служіння любимому вождю віровчення буває не доста. Оскільки від самого початку втілення обітованих ідеалів чудесних, їх запорукою та енергетичним ресурсом було страдництво їхніх adeptів, то саме це порожнє місце сподівань, мертвих героїв, фетишів та злиднів реальних залишається замість ірреальних чудес, які так і не трапилися з причин їх неймовірности. Культові відправи чаклувань з викликання картинок обіцяної утопії перестають згодом викликати навіть іронічне до них ставлення. Подвоєння світу на офіційну казенщину ідеологічну та на власне реальність зміщується на користь останньої. Вірні, передовсім із числа поводитирів, починають мірятися розміром віри, а не зневіри у грошах. Вірус хвороби на безтілесні чуда пожирається антивірусом хвороби на тілесне здирництво.

На Московії ідеологія вірування у комуністичне - кожному за потребою - була адаптована не лише тому, що експропріація є продовженням і злетом історичного збиральництва, а концтабір і примусова праця є реінкарнацією кріпацтва. Пограбування усіх верств та споживання безоплатної праці зеків дозволило знайти внутрішні ресурси не лише для втримання імперії, як ще й для її силового розширення до розмірів соцлагера під звабні кличі антикапіталістичні. Але як тільки ідеологія давала збій, то тут таки її підправляли госпрозрахунком та грошима за ордени. Зрештою допідправлялися до того, що завадою збагачення стала сама ідеологія. Край фікціям про прогресивність одержавлення кладуть самі чекісти. Преторіанська гвардія й складає членство нуворішів. Призначила вождя.

Недозрілі до повноцінного представництва та організації соціального устрою пропозиції, що вносяться такою ж пубертатною публікою, суперечливо переростають у практично руйнівні їхні впливи саме від замірів вписатися у традиційні надбаня культури та соціуму, а то й поліпшити останні. Не від злого умислу, а від недостатньої соціалізованості пропозиціонери від примітивізму розпочинають шлях до виродження та загибелі, коли вони замість освоєння у істині усіх чинників відносин як багатств культури пропонують свої виокремлені бачення як достатні у їх чудесній визначальності чи у нерозуміннях взаємозв'язків у обумовленості функціонувань соціальних установ та гуманітарних цінностей заміряються хірургічно відтяти від культури те, що лише вони вважають за зло. Ворохобники улаштовують безлад у соціальних господарюваннях, вивалюються за межі здорового глузду, пропонують неймовірне й примушують до неможливого не із надмірів зростань понад традиції та реальність, а від того, що просто не доросли до норм. Тоталітарні збочення є прямим наслідком недостатньої соціалізованості вигадників, які залишаються дітьми у мареннях про себе як про патерів щодо суспільства, якого недороблені до норм вожді хочуть бачити дітьми та немічними у сподіваннях суспільства на зверхність над суспільством самозваних вождів. Затим тоталітаристи вдаються до насильств, бо вони ще не відають про правові прийоми розв'язання конфліктів; через те тоталітаристи втягують громадян у гру виконання приписів буцімто святого гатунку, бо гра і є для примітивів способом соціалізуватися; тому тоталітаристи вірять у свої безпредметні вигадки, бо ще не дозріли до пізнання предметних у їхній істинності відносин устрою світу та громадянського життя. Примітивні вчення поволі вповзають у соціальність не тому, що вони ще хочуть там хазяйнувати, а тому, що вони вже можуть те робити, попри ризики для довкілля від небажаності непрофесійності. Тоталітарні доктрини та вожді уможливлюються виключно тому, що їм дозволяють те чинити, коли дорослі до відповідальності зачинають ігнорувати небезпеки переростання претензійних ігрищ підлітків вже у лідерство, бо чільні позиції та сумлінність у засвоєнні об'єктивного усяка творчість має заслужити, пройшовши усі кар'єрні чини у виконанні істин. Малеча втішає, лиш коли вона перебуває на своєму місці засвоєння зрілості. Несвідоме вдавання примітивістів до агресивності того, що їм здається за добро, може на рівних посперечатися із свідомим використанням захисту того, що є системним та доведеним злом. Тоталітарні режими можуть відкриватися у сторону загибелі та смерті тому, що як посередники вони межують на напрямках від означеного небуття до неозначеного прогресу, не маючи запобіжників проти руху у будь-якому векторі. Тоталітарні підходи мають виправдання як такі, що критично апробують навіть прийняті цінності на їхню перспективність, - коли той ревізіонізм не прикриває елементарне невігластво; концентрація на пробойовості захоплює, - коли ордалії не підміняють необхідності легального та належного правдам; ігри у відсутність заборон симулюють свободу, - коли свавільне ходіння за обрїй осмисленого та доказового не вчиняє бандитського пролиття крові та грабїжницьких розтрат. Тоталітаризм є пасіонарним вибриком юні, яка тут же провалюється у вчинення не лише віджилого та дегенерації, а й вчинення навсібіч стихії загибелі, коли незрілі до статечності впадають у рабські підпорядкування до ілюзій та бездоказовості. Позаконність та антилюдяність – від недосоціалізованості дітей у моралі. Тоталітаристи могли б бути корисними у індивідуалізованих та специфічних підходах до викликів часу, коли б вони тут же не збивалися в купу у веремії псевдовирішень, з-під якої вивалюються лиш шмаття безглуздя. Ексцентричні підходи до традицій, неординарність перегляду виваженого вже з відсторонених та неупереджених точок зору, пристрасть збоченості могла б наважуватися на ще невторовані маршрути, коли б по них не волочила та не протягувала вже усталені проблеми. Енергетиці ставок на чудеса бракує конструктивності та будівничості. Тоталітаризм це асоціальність не дозрілих до ще не підвладної їм відповідальності за багатства культурної наявності, це імітаційні символічні ролеві ігри у опанування екології окультуреної людяності, це комедія дитячості у незнаннях правил безпеки, що закінчується трагедією не лише для претендентів на серйозність.

Невибагливі, себто примітивні соціоустрої не лише створюються відповідною недостатньо соціалізованою публікою, але й продукують таку ж інфантильну паству, яка скорше послуговуватиметься готовими на свій рахунок розпорядженнями авторитетів, аніж у своїх дослідженнях сама буде авторитетною для прогресу. Усі вожді люблять дітей, і орден наглядачів зони також має контингент зони за стадо, яке вони опікують, зрізаючи із стада шашлик, - аби тішитися начальникам тою своєю зверхністю, що вона досягається відповідним пониженням рівнів життя, ваги, цінностей опікуваної зграї дитинчат, бо з найвними та вибитими із колії усвідомлення подій легше впоратися. Бо нема таких злочинів, які б не можна було обілити маніями, утопіями, величними чудесами та іншою безпосередністю малечі. Щоб справляти враження освяченої значущості, то треба реципієнтів втовкти у долівку багнюки. Тоталітаризм є тим вдосконаленням, яке виглядає таким порівняно із втоптуванням у смерть конкурентів тоталітаризму.

Охоплення усіх та усього тим неведом синкретизму, у якому нема спеціалізованих посталостей, де не розібратися із правдивим чи неправедним, де усе нагадує усе тому, що не є схожим ні на що, - притаманне або дням несоціалізованої дитячості, або типові художнього бачення, або містико-релігійному світосприйняттю, чи то простій неосвіченості, яка не так перемішує у товчю безладу виразні цінності, як є просто недозрілою до сформованих та інформаційно виразних змістів та фактів. Переконані концтабірники та ті, які пхають людяність під лице землі найчастіше рекрутуються із романтичних митців та художніх натур запіль андеграунду.

Некритичне, для цього випадку, якомога ретельніше наслідування поведінки та досягнень тих та того, що та кого мають за взірць - і є механікою набуття досвіду, актуальною як в цілому для поступу культури, так навчання є й фактором соціалізації окремої людини на тих етапах розвитку й становлення, які передують й забезпечують вже творчі функції та покликання і особи, і креативні винаходи соціальної групи у цілому. Власне творчість й розпочинається з того моменту, коли вичерпується корисність наслідування чужого досвіду й людина чи колектив самочинно вже на основі своєї енергетики стають спроможними на доповнення й розвиток того досвіду учителів, неадекватною реакцією на який і є та креативність, яка вдосконалює успадковане саме у напрямку позитивному. Бо неадекватність в усіх інших спрямуваннях справедливо кваліфікують вже за вид ідіотизму. Інакше кажучи, до виробничої продуктивності можна віднести усякий вихід за приписи та вказівну рецептуру від наставників, проте далеко не усяка неадекватність є плідною на те, що здоровим людям треба. І чинники поступу, і його далекі перспективи є замішаними на проблемах та штурмі утаємниченого, дарма що корисні винаходи можна фізично фіксувати, а то й запатентувати; тоді як тоді як пропозиції химерного та соціально не затребуваного, неодмінно та поза заперечення, мають конкретного автора, який є шахраєм не лише тому, що наживається на продажі безглузлого та суспільно безкорисного, а й тому, що дурисвіт та постановник чудес ще й розважається, насміхається, приколюється, маючи клієнтів вже за дитинчат зосереджених на бездумному наслідуванні усяких, а не лише доказово корисних взірців. Не дарма тоталітаристи своїм основним заняттям беруть саме виховання трудящих, доповнюючи ідеологічне оболванення вже на вибраківування за допомогою Органів тих, які кепсько піддаються дресурі. Питання правомірності виховання цілих мас здавалося б дорослих людей не підлягає у зоні навіть обговоренню та сумнівам. А церковники, навіть не криючись, іменують свою паству чадами.

Не перерване суворими реаліями світовідчуття творців апокаліптичних міфів про продовження їхнього перебування у казковому світі задоволення усіх їхніх забаганок зі сторони люблячих батьків, переконаність не бажаючих дорослішати вождів у свою здатність творити казкові чудеса, віра у покровительство зі сторони заступників, істерична реакція на відмову у задоволенні їхніх вередувань з відповідними наслідками асоціальних розважань – є не лише ефектами недовершеної соціалізації авторів утопій, як ще й інерція дитячості є психологічним підґрунтям ідеологій з докорінного перебудови світу, який страшить вождів.

За усіх часів на будь-якому місці більшу половину суших складає люд, який не підлягає жодним характеристикам, навіть при впертому прагненні охарактеризувати його. Попри те, що кожна особистісна душа може бути невичерпно визначною у конкретних аспектах свого життєвого досвіду чи навіть здобутої, під тиском звичин життєвої долі, своєї персональної фахової спеціалізації, однак статистична енергетика маси дорівнює нулю. Ця людність стає нормальними громадянами, працівниками, бійцями чи паствою, коли перебуває під проводом тої публіки підприємливої, яка перебуває на стороні добра, права, свободи; але ця ж маса населення ніякого, яке дотримується поглядів чи поведінки будь-якої, включаючи поведження абияке й суперечливе навзаєм, ці ж самі чоловіки й жінки із числа громадського пасиву стають активом зла, беззаконня, невільництва, коли допускають для себе перетворення на жертву психів, ошуканців, диктаторів. Енергетикою тоталітаризму, його армією, його ресурсною базою є народ із числа ніяких. Істини, які довільно тиняються самі по собі абиде, не гарантовано сягають вершин чи у своїй критичності доходять до прецизійних установок, - аж передовсім люди незадоволені усім втрапляють у провалля. Ті, які мають претензії до усього, які своєю ніяковістю розчиняють усі якості, які орієнтуються на вічність у контекстах конфузу, - здобувають хіба що ніщо, - коли їм пощастить не стати штатною розстрільною командою у підлеглості відвертому вбивцеві. Ніякі зберігають самототожність своєї цнотливої незворушності тоді, як емоційно віддаються на поталу вождям й ходкою валять за вождем, чавлячи усе призначене вождем за ворогів та ворожість. Самозваним гегемонам везе вільно на свій розсуд маніпулювати масою, бо остання не має позитивних уподобань та цілей, окрім того невдоволення усім, яке маса визнає для себе позицією стояння у утаємничених істинах, оскільки кожне позитивне рішення у стежах будування культури не може не порушувати ті звички бездіяльності, на яких почиває масова психіка і така ж поведінка маси. Щоб відбутися, нелюдність не може обійтися без таких же істот. На фронті смерті та переходу до небуття добуватися ніщо на місці ніде на часі ніколи у цілях нінащо засобами як-небудь таланить лише тим, яких характеризують за ніяких.

Види та проекти негативізму стосовно подій реальності кваліфікованих на загал як зло світу можна розглядати у плані нарощення позиціонувань активізму людської реактивності: так буддисти пропонують взагалі не брати участь у справах світу трактованих ними як суцільне зло страждань, так у християнстві пропонується протистояти світові у спосіб прояву любовної згоди із тим що чинять вороги як обрані представники світового зла диявольської гріховності, так новітні пропозиції із розв'язання зі злом та усілякими негараздами світоустрою зводяться до вилучення із світоустрою геть неправильних класів чи неправильних народів, - а проте, спільним для повище згаданих парадигм конфронтаційних реагувань на наявні у громадському житті події не підконтрольні людській волі до загалу добра є те, що проекти залишаються саме у рамках негативізму, ба й більше, ці альтернативні, щодо ототожнень світової реальності та світового зла, проекти у вигляді нірвани, царства Божого, комунізму з третім рейхом залишаються утопічними ілюзіями. Здавалося б полярні пропозиції розправи із віднайденим у культурі злом цієї ж людської культури, - починаючи аж від адаптаційного пристосування до проблем і закінчуючи аж докорінним очищенням реальності від зайвого та шкідливого для неї, - залишаються однаковими, а то й тотожними у невмінні використовувати проблемні досягнення культури на шляху її вдосконалення вже як щасливу позитивну нагоду подальшого поступу. А чи висунуті релігійні проекти замирення із нездоланністю страждань буцімто іманентних сутности світової історії людства, а чи соціальні проекти активного засунення у могилу буцімто ворожих капіталістів разом із унтерменшами так, щоб на місці проблем зяяла дірка у вигляді ніщо, - вірогідно є породженням незадовільних якостей винаходів на шляху поступу. Всупереч дражливому ставленню до викликів, представлених химерним образами мани, диявольщини, забугорної закуліси пиндосів, - варто вдосконалюватися у вміннях корисного використання проблем у відповідях на них представленням кроків подальшого поступу. Ніщо із усього винайденого у історії не є зайвим та вартим закриття.

Питання щодо змістових і визначених характеристик зон тотального контролю у тому, що останні не мають змістових визначень, окрім, хіба що, довільної їх зміни задля оптимізації таким чином незмінного грабінництва. Навіть саме маркування тоталітаризму, як виду екстремального порядку без виключень із нього, є дефініцією хибною не повною, бо і причинками, і наслідками жорсткого режиму нещадного побоїща проти ворогів є безлад, розор від воєнних втрат, непрогнозованість страждань від насильницьких рівнянь жертв під лекала одномірности. Прикмети концтабірних зон сектантських вірувань представляють собою плетиво суперечностей і розгартіяш взаємовиключень, розібратися у якому не зарадить навіть вихід поза межі здорового глузду. Приспівники Нового порядку рятівного пристануть без сумнівів на будь-які утопічні обітницькі свого сповідання так само, як і без проблем зрадять будь-яким його догматам; адепти абсолютистського віроучення не менш вдало вислизнуть з-під будь-яких закидів і таврувань критичних на свій бік, твердячи на своє оправдання що-завгодно із числа будь-чого. Позиціонування мобілізованих рекрутів зони спрощення можуть у неабиякому темпі замінюватися на альтернативні: від заперечення Богів - до соборної ортодоксії, від оголошення приватної власності за світове зло – до визнання її ж запорукою зростає добробуту; ставки на прагматику утилітарного матеріалізму мирського чергуються без перепон із покладаннями на високодуховні вартости втілення чудес; протиставлення ринку – до плану, одержавлення – до роздержавлення; колективізму – до індивідуалізму, абсурдизму – до доказового раціоналізму, визнання сектантами за собою місяньського фатуму повчити світ, а чи - стати спокутною жертвою задля покарання цього ж гріховного світодовкілля ворогів; регулярність шарахань від західництва – до азійського централізму; подібні і безподібні миготіння заміщень навзаєм між полюсами переконань професіоналів із загарбання чужих статків і прав залежить лиш від оптимізації прийомів на це присвоєння і споживання чужого як споконвічно рідного. Паразити поклянуться у обіцянках будь-кому будь-чого, що одуреним заманеться, і – тут таки обмануть. Даремно у зоні шукати розрізень між її героями і жертвами, між конвоєм і конвойованими зеками, - бо до ями неодмінно потягнуть і тих, і інших, і калєблящихся, як тільки вони відпрацюють дозволені для них рольові призначення. Навіть ті, які самовіддано пнуть у перші ряди виконавців приговору, - хибують у сподіваннях, що їхні жертви служіння високопосадовцям влади гарантують служакам збереження владою їхнього життя. Питому московську масу та вождів, які її обслуговують не забуваючи у комісійних за себе любимих, турбують ані необхідність нападу, ані число покладених для того навіть власних жертв, - аж розтривожує лише не зменшення потоку здобичницьких від цього надходжень.

Умовами споживацького експансіонізму та розпухання царства фахових збирачів є талан на організацію безладу, зокрема у таборі жертв агресії. Аби у спровокованих братовбивчих суперечностях противник сам себе підривав, спрощуючи справу його визволення від його ж незалежності і прав вже на користь залежності від московських за цього противника батьківських вольових клопотів. Московство це - лавина стихії, навала якої тоді буде більш визначеною, чим більш невиразними стають постави її жертв. Немає того, чого б збирачі не зрадили; у що б не увірували Мاستилом вторгнення є заплутаність, серед якої навіть її промоутерам не дано второпати: до чого йдеться і які від безладу можуть бути наслідки. Своїми вікторіями будь-яка імперія зобов'язана вишуканістю гри на інтересах запродавців із числа колаборантів, майстерности вирощувати яничарів і перекинчиків із числа місцевих лузерів, які на доказ щирости свого відречення від самоправности, заміщеної вже на користь служіння зайдам, терзатимуть зражену ними вітчизну так, як на це не може бути спроможним прийшлий поневолювач. Діючим фігурантом історії збиральництва є типаж здатний на ні-нашо, зайві люди нарешті спроваджені на послід, подвійні і потрійні розвідники, у долі яких неможливо розібратися: а на яку ж сторону вони шпигують. Проблемою для новоприбулих здирників на кремлівські посідання стає їхня вправність не відставати у вчасному і дочасному викиданні геть на сміття відпрацьованого матеріалу запродавців із числа агентів впливу, корисних ідіотів, щирих фанатиків зони.

Зона з імітацією нею жахів та величі запроваджується тими, які прийшли нізвідки. Щоб стати усім, то ті які були нічим, використовують як реальне заподіяння смерти, так і обітниця щастя для новонавернених, - щоби цих насельників підвалів сприймали серйозно. Тотальна тюрма є помстою зайвих. Непотрібні нікому, не затребувані ніким асоціали, із числа овіяних романтичними мареннями себелюбців, вимудровують противну й сторонню запитам суспільства ідеологію обіцяного ними чуда, смислами та призначеннями якої є настирливе усунення геть із суспільства, життя, історії того, що ці оригінали оголошують зайвим та шкідливим. Зугарними для організації спрямування до небуття цілих шарів населення є саме зайві люди, із яких удаються умілі ексекutori.

У бандити йдуть не тому, що ці підпільні фігури не здатні ні на що вартісне у рамках закону чи мають нульову заповзятість, а тому що аристократи при годівницях не допускають туди нікого стороннього й самі осіддали на додаток ще й кримінальні потоки бабла, оскільки кримінальний бізнес відзначається надзвичайною дохідністю.

Чужими інтересами, під назвою дбання за народне щастя, починають проймаються ті невдахи, яким не пощастило у організації власного бізнесу, які виявилися не потрібними нікому на місці їхньої провальної спеціалізації у власних талантах, які вирішили, що їм легше буде розпоряджатися тепер вже чужими долями. Організатори соціальних переворотів це невдахи із зграї підприємливого люду, які зазнали невдачі у спробах стати фабрикантами. І капіталісти, і їхні критики потребують зняття завад для продажу свого краму. Але коли практичні підприємці задовольняються практикою підприємництва, то посвяченим щастю народному треба самого Бога за бороду тримати, бо лузерам потрібно усе й трохи більше. Антикапіталістичний світогляд війни проти успішних особистостей це ремство, заздрість, карна помста маси творчо-критичних особистостей, число й апетити яких перевищує ті наявні ресурси, що їх не так роздобули, як створили успішні діячі.

Вороги це ті, проти кого воюють агресивні диктатори; тоді як зайві це ті, які самі воюють проти агресивних диктаторів заміряючись зайняти їхні посідання. Тож публіка непотребу та мешканці соціальних підвалів є для соціальної еліти порівняно небезпечнішою від звичайних беззаконників переслідуваних.

За визнання передовими країнами західних демократій органічної належності до їхнього кола ще й московського зібрання народів, то московити готові платити своїм перетворенням на сировинний додаток, жертвовною участю московського війська у вирішенні проблем Заходу, поданням Московським царством себе як невід'ємної складової європейської культури, - аби лиш тільки за цю ціну помпування на Захід частки від зібраної із окупованих земель і народів данини, то західні правові демократії й надалі згоджувалися із московсько-імперським устроєм, аби лиш московське єдинанеделімство з визиском підмосковських колоній визнавалося у світі за правове й прийнятне. Бариги на Заході хвацько скуповують те, що московські збирачі підбитих пожитків назбирали до спадку колонізаторства, сподіваючись на результативність подібного для Заходу хабаря, - проте моральні сумління не дозволяють еліті західного світу прийняти на рівних у своєму клубі московських збирачів. Нальотчиків не приймають у пристойній кампанії, вони там, щонайменше, є паріями. Спершу існують мораль і право, а вже на тій основі функціонує торгівля навіть ринкова. Пиндоси та інші недобррозичливі святої Русі вдаються до санкцій проти неї не лише із здирницьких бажань присвоїти московські інвестиції буцімто вже легалізовані на Заході; й подібні санкції зачіпають ще й малоросійський олігархат запроданців які крадуть у інтересах служіння московському над ними проводові. Московські інтегратори та експансіоністи ненавидять загниваючий, помираючий, виродженський, занепадницький, аномальний світ ворожого евроатлантизму й улаштовують атаки на нього саме за те, що там московський месіанізм великодержавний відмовляються визнавати за правила гри чи хоч якісь умови за якими західний світ розвивається. Московський ресентимент це помста за нерозділену Заходом любов до нього. На виграшні місця не можна претендувати вдаючись до порушення правил включення у гру.

Окультурення та цивілізованість девальвують характерні для початків суспільного управління ролі та обожнення начальників через відповідне зростання історичної ваги мас. Однією з причин зростання соціального активізму підданих є ще й необхідність елітаріїв заощадити у витратах на насильствах і примусові залежних від них, з перекладанням на саму масу потреб захищати панівний суспільний устрій. Подібна культивуація патріотизму і націоналізму, всупереч до потреб істеблішменту, призводить до подальшого перегляду позиціонувань еліти з відніманням її традицій зверхництва вже на користь мас.

Невпинний поступ і пришвидшення якісних його досягнень, зростання вже масового добробуту, задоволення затребувань на товари високотехнологічні та види розваг переміщає справу подолання бідувань вже, радше, до області зіткнення понять, коли бажачі жити краще від сьогодні на завтра не так відштовхуються від фактів своєї минулої відсталості порівняльної, як тяжіють у ментальних задрощах до тих, хто на їх думку перебуває у святі життя. Бажання перевищують практичні можливості здебільшого серед тих, власні підприємницькі зусилля яких є меншими від їх бажань; тоді як у громадян підприємливих їхнє споживацтво відстає, як правило, порівняно із споживацтвом вже широкою масою продукту виробленого підприємцем. Тож коли жадається більшого, навіть виходячи із самих лиш безпідставних і не заслужених власною творчою працею ідейних бажань, - потрібні зайві, себто чужі ресурси, власність господарів, що її можливо: або по-бандитському від господарів віднімати і присвоювати у загарбницькій війні, або вимагати у імущих згідно закликів любови до ображених долею, аби філантропи зглянулися і самохітно обдарували пайками утримання цю публіку відзначену мінімізацією внесків у суспільне виробництво. Оскільки війни імперіалістичні колонізаторські та війни громадянські у тих же цілях перерозподілу благ на користь відсталих у трудолюбстві, але лідируючих у бажаннях переважно споживацьких є надто кривавим клопотом із результатами суцільних збитків, - то провідником вимогливих вимог з приводу рівності, братерства, справедливості стають соціалістичні рухи з їхніми претензіями до багатів. Аж до екстремістських закликів останніх знищити як експлуататорів-кровопивць, а ще й весь їх устрій конкурентних змагань у суспільстві. Дарма що експерименти з реалізації альтернатив тотального контролю, заборон ринку заміщеного обов'язками примусового ударництва, підміни гуманітарних і правових свобод вже на культову дисципліну і виховання Нової людини завше давали плід невдачі. Однак так само нездоланно, а то ще й у зростаючих вимірах плодяться масові переконання у достоїнстві кормитися із благ прогресу без належної віддачі. Автоматизація виробництва, зростання вимог до кваліфікації спеціалістів, подальше поглиблення спеціалізацій знань виштовхують на узбіччя життя тих, чия участь у означених трендах прогресу стає, принаймні, не конче необхідною. Сторонніми і побічними, щодо повноцінної участі у суспільному управлінні, залишають масам їхні ролі спостерігачів у улаштованих для них невибагливих розвагах, аби захоплені карнавалом фани не наливалися гронами гніву на фактичних господарів життя. Маси, які відчувають себе зайвими на святі жирування господарів світових грошей, жадають свою розраду розваги з винищення завсідників рад директорів транснаціональних кампаній доповнити ще й невичерпністю споживання спадку від того розгрому. Більш того. Господарі життя потурають масовим потребам безпідставних розваг, коли складі правила у організації розрізень у спеціалізаціях культури змішуються у одноцілу доступну для невігласів стихію безвідповідального безладу та дозволу безкарно виходити за межі не лише соціальних технологій, а й здорового глузду у сподіваннях на обітовані чудеса, або ж на вимоги до імущих поділитися нажитим вже з каліками вбогими. Зайві тягнуться до зайвого, до не зароблених їхніми талантами сусідських пожитків і прав.

Але не годиться тренди до гуманізації суспільних відносин, коли запізненным у здоров'ї чи достатках допомагають, переплутувати із обдиранням тих які допомагають. Радикальні ультиматуми зі сторони сект соціалізму не можуть не стрічати спротиву. Коли аборигенам західної культури стає скрутно, то щоб вижити вони розбігаються на індивідуалізм, рятуючись від боргів перед сусідами; тоді як колективісти чинять протилежне.

Бінго камон. Нарешті відкрилася таємниця: а для чого ж ото вирізалися верстви буржуїнів, дворян, підкулачників, про що у слідчих камерах допитувалися від ворогів трудового народу, нащо їх тлуми зганяли на каналні роботи чи на прокладання дороги у нікуди, як втілювалося месіанство Світлого майбуття Світової революції Святої русі, які призначення мали червоноармійські атаки по мінному полю, врешті свої розв'язання отримали сперечання між захисниками зони обліку чи противниками гомофобії. Вигодоотримувачі від утилізації недоїденого звитягами будівництвом комунізму не тільки не ховають свого щастя, як бенкет видирання на вершок могили освячують феєрверками й танцеспівами.

Ще учора вони приховували хабар, були тюремними сидельцями, кришували цеховиків, фарцювали жуйкою, харчувалися у піонертборах тертою морквою, працювали каталами чи кидалами, стучали компетентним Органам, гендлювали дозами для торчків чи повіями, проводили життя у чергах, мали опасистих у талії дружин, роздобували дозвільні характеристики, мірялися блатним дефіцитом, як атеїсти ганяли молитовних бабок у церкві, ходили у комунальну вбиральню, ботали па-фене, мали кликухи, фільтрували базар, обирали між панятіями і беспределам, у кульбїті перевзувалися на підтримку кампанійщини чергової передавці, ховалися у затінені соціальні шпарини, ще вчора їх вискокчами обзивали кар'єрні партократи, яких у свій час дворяни нехаяли як хамів, - а нині на разі відтепер: на закритому тендері отримують лот на державний підряд, їм здорові вибукує мільйонний натовп, у них пухлий рейтинг та тендітні модельки, нувориші міряються довжиною яхт, сліпі трасти легалізують у офшорах, на їхніх ликах грає сяйво від позолоти кабінетів, їх леліє шансон на балах та дефіле, вони церковні меценати, слиновиділення викликає додавання на монітор нулів депозиту, чорнило на підписі із розпилу бюджету щасливо замінило пускання у розпил конкуруючих бариг, вони вже не бригадні бійці і навіть не вори у законі при абщаках а договірні сторона міжнародна, посадові служіння та власна кишень ототожнилися, а кавалки патріотів єдинанеделімства купчаться довкола телевізорів аби почути звідти настанови від чергового елбаси та поводири нації. На перегної мільйонів, що пішли під фундамент зони, визрів спадкоємний плід, представники виключності якого свідомі призначень зонобудування.

Поперло жлобство. Несмак кітчу. Жаргонізма і матюки, якими не лаялися, а якими розмовляли учорашні насельники підвалів, стають нормативною лексикою. Культивування переконань про те, що американці на Місяць не літали, а рассеяне прибули із зірок, про ящероподібних пиндосів та майданутих салоїдів з прожиддю на яких треба скинути бомбу, про те, що Росія володіла стародавнім Межиріччям, Китаєм і далі за списком чудес – є не дезою з метою затуманити тяму ворогів, а відкритістю ментальності пропозиціонерів жити по-новому, у яких усе у шоколаді. Фарбовані демократи помпують із підлеглих їхньому патріотизму ще не колишніх зон комунізму те, що допоки вдається цупити, а бакси скирдують поміж партнерів у глобалізації.

У свій час асоціальної босоті вдалося дістатися до позицій диктатури пролетаріату через переконання суспільства у тому, що суспільство у особі бізнесменів не може дати собі раду й тому місце і ролі винищених капіталістів мають бути заміщені більшовицьким апаратом чиновників, які за суспільство дбатимуть порівняно краще. Механізмом пограбування суспільства, оформленого як експропріаторське переведення приватних капіталів вже у загальнонародну власність, стало розпалювання класової ненависті у запрошенні пролетарів безкарно пограбувати буржуїв. Теперішній же босоті асоціальної із числа чекістських спадкоємців тої диктатури пролетаріату яка кришевала владу компартійної номенклатури, вдалося повторити пограбування суспільства, на цей раз вже комуністичного, переконавши його у перевагах зворотного розвороту від неефективного бюрократичного правління вже до приватного бізнесу, ефект якого дістається тим самим бригадним браткам. Посередництво яких у перекачуванні краденого ними вже на Захід збільшує не лише їхній навар, а й підтримку зі боку совнароду, як лідерів ненависті до грабіжницького Заходу.

Вищим досягненням історичної московської культури, переданим у позитивний спадок наступним поколінням, є вирощення населення здатного виживати не лише в умовах кріпосництва, а ще й у зоні лагєря. Советський окупант є гібридом експериментального щеплення на узвичаєне неволодіння правами саме пагону звичок та вмінь на неволодіння під'ярємними ще й власністю, моральністю, притомною тямєю. Відповідно логіка та запити зі сторони тями, моралі, власности, законів, прав, свобод – не володіє новою історичною общністю. Система комунізму, за якою від московитів віднімається вже й те, що у них ще залишалося, є логічно послідовним продовженням трибів московського колонізаторства та московського імперіалізму. Утім московити є не лише жертвним продуктом насильств над ними, як вони є продуцентами насильства, його бенефіціаріями, чинниками. Способом існування, фатумом, історичною цінністю є те, що московити іменують таким безневинним словом, як збиральництво. Московство це рудимент суспільства не виробляючого. Це скорше біологічне, ніж окультурене виживання за будь-яку ціну його спрощень. Це порушення правил в обхід проблемних складнощів реальности.

Споживацтво гуртує советизованих історичних московитів під проводом любимих вождів у стрілецькі полки та осадників. Ідеологічні змісти дисциплінарности залежать лиш від рівнів забезпечення ними дисципліни: можуть пристати на будь-який міф, готові відмовитися навіть від комунізму та його столоначальників, сповідувати хоч гуманізм та демократію, аби лиш ті обслуговували мобілізацію москалів у військо. Самовіддача під волю паханів обмінюється на прибуткові сподівання на участь у розподілі трофеїв з ласки паханів. У готовности не працювати власним талантами та працелюбством вони, у своєму фахові полювання за продуктами чужої праці, готові іти на будь-які власні втрати задля успіху свого здобичництва. Самовіддача у завойовництві є наслідком від культивувації штучної ненависті до здобичі поглинання якої є ресурсом завойовництва. До числа об'єктів пережовування корму входять не виключно люди та народи поза військовою лавиною московської експансії, а, у першу чергу, самі московити, а вже у остаточну чергу зрештою – самі ж московити у їхньому самопоїданні на разі їхньої знемоги напасти на кого-небудь. Хижацтво визначає відповідну мораль не лише нехтування життям свої жертв, а й цілеспрямоване маркування їх як ворогів, знищення яких вважається доблестю, метою нападу, технічною необхідністю недопущення повстанського руху визволення проти осадників задля продовження визиску поневоленних. Полювання є можливим лише як насильство. Насильство є можливим лиш як порушення права. Порушення прав та свобод передбачає обман, який і є видом насильства над здоровим глуздом. Серед світоглядних орієнтирів віддається перевага усьому що звільняє від самостійницької відповідальности, із заміною її на віру у чудеса, у патерналізм начальників, - аби лиш увільнитися від необхідности винахідництва у згоді із затребуваним від реальности та її розвитку.

Автентичний контингент зони переконаний у загиниванні розвинених культур, тож звільненням тамтешніх страждальців від їхніх нещасть пропонується оволодіння московитами тими нещастями. І тоді з переходом гріховних статків вже у руки московитів, які самовіддано приймуть на себе чужі гріхи, для громадян тамтешніх настане о'кей. У різницям між визнанням своєї держвледи ворожою та сподіваннями на батьківське від неї заступництво московити так само алогічно сподіваються на вигоду для себе. Мєсіанська переконаність у своєму праві жувати чуже органічно поєднана із навішуванням усіх осуджень на тих кого вони заміряються жувати. Лицемірна згода на що завгодно у будь-чому обслуговує незмінність невідворотного невблаганного рокованого кидка на приспану здобич.

Подоланню західної цивілізації покликається місцеве свавільство, фаталізм, беззаконність, безправ'я, насильства, утиски, неволя, примус, залежність, знуцання, потерпання, облудництво, безумства, кругійство, дезінформація, недовіра, марновірства, утопичність, лицемірство, зрадництво, улещування, запроданство, підступність, цинізм, хамство, капосність, жертвність, безвідповідальність, байдужість, лїнь, сірість, халтура, безлад, безгосподарність, крадійство, злиденність, привілеї, озлобленість, заздрість, пиятика.

На Московії у контекстах зміцнення її великодержавного збиральництва практикують низку ставок, підходів, інститутів, - кожна з яких має ті протилежні різнополярні розв'язання, міра й співвідношення між якими залежить від конкретики завдань експансіонізму. Такими інститутами є вдавання до насильства, яке може посилюватися чи послаблюватися у певних ситуаціях; або – ставка на релігійність, міра якою буває різною за належних днів; відмінною буває централізація влади; просвітництво чи обскурантизм залежать від оптимізації потреб московізації; чергуються між собою віддання переваг або європеїзації і глобалізму, або - на користь азійства та самобутности; у одні періоди захищаються від війни, у інші - від миролюбства; розбіжними є засади московства: або ідеологічні, або прагматичні та матеріалістичні; через посилення чи послаблення варіюються підходи до права, до демократії, до інформаційних свобод. Різняться між собою акценти і оцінки вдавання до підприємницьких і ринкових господарювань, чи до альтернативного одержавлення власности; трансформується ставлення до капіталізму, а чи - мода на лівацькі ідеології. Московство набуває розмаїтих видів і проявів, однаке завжди та усюди рішення виносяться проти тих кого московці вже з'їли чи ще збираються це утнути.

Послаблення роботи по зоднорідненню проковтнутих імперціями народів веде, як правило, до втечі людей і народів з під московської любови до їх прав, майна, життя. Ігрища й вимушені загравання із капіталізмом та його демократією йдуть не на користь єдиноначальности як гарантії московського єдинанеделімства. Совітський союз стався вершинним у історичному московстві не лише у силу його сучасности, а ще й через осучаснення сили комунізму, досягнутої витратою життя й достатку мільйонів. Одержавлене винищення власників як капіталістів надало совку сили на його початку, - дарма що зникли споживчі товари; тоді як зворотне роздержавлення та зродження капіталістів як власників у обставинах пізнього совка постало його трагедією, - дарма що споживчі товари з'явилися. Декомунізація викликає масову любов до совських концтаборів, до лівацьких ідеологій. А лібералізм посткомуністичного родоvodu викликає серед московців невдоволення породженим ним майновим розшаруванням, відродженням феодальних відносин, невдоволення руїною імперії, підпорядкуванням Федерації на користь домінуванню Заходу.

Ідеологію даремного очікування Світлого майбуття пожерла негодяща для цього заняття егоїстична людська натура, для якої не досить культових відправ, а потрібні ще й мирські та приватні блага вже у земному житті. Проте підсумком ходи побудови комунізму сталося не так його заперечення, як повторне видання того ж самого пограбування суспільства, на цей раз вже не буржуазного, а комуністичного, на користь тих же самих більшовицько-номенклатурних кадрів чи їх спадкоємців у поколіннях, які зажадали стати буцімто справжніми капіталістами легалізованими. Вожді конвертували свою владу вже у активи та присвоєння роздержавлених фондів, прикрившись поверненням до заперечуваном ними ринку. Свідомим губителем совізму є не так закуліса західна, як меч партії. Кадри якого склали еліту посткомуністичних приватизаторів. Ця ж преторіанська гвардія здійснила переворот вже на припинення совітів. Із своїх лав висунула начальника. І не важливо, які патріоти ерефського заповребрика: ліві чи праві, москославні чи профани непосвячені, європейці чи протофашистські чорносотенці, одуковані чи містифікатори будуть з гармат палити по українцях, аж будуть реваншисти робити це самовіддано.

Більшовицький переворот оправдовувався упередженнями про те, що підприємці виймають на свою користь більше, ніж повертають суспільству. Окрім присвоєння виробничих фондів від колишніх хазяїв вже на користь присвоювачів, - то додатковим джерелом заощадження на витратах управлінських став більшовицький розрив між соціальними ролями та доходами еліти. Оскільки ж самих лиш ідеологічних переконань, включно з репресіями, було недостатньо на те, щоб бюрократія номенклатурна замінила собою управлінців діючих від інтересів капіталу, то номенклатурники заохочували себе матеріально. Зрештою саме цей стимул, вже як корупційне діяння, витіснив прикрі і обтяжливі обов'язки для слуг народу дбати ще й за виконання інтересів суспільних.

Ще ніколи, за усю свою історію державна Московія не сягала й не досягала такої світової потуги, як за добу будівництва комунізму. Щоправда було це забезпечене витратою життів як противників, так і ревнителів совкового комунізму, падінням якостей життя уцілілих виконавців волі Партії, розворотом геть від капіталізму та демократії вже до одержавлення та контролю над усіма сферами режимного життя. І тоді країни капіталістичні з острахом у відступі посувалися під тиском соцлагера реального соціалізму і його сателітів.

Ще ніколи, за усю свою історію населення Московії не досягало такого достатку як на часі відмови від того комунобудівництва, ефективність якого забезпечувалася розворотом геть від демократії і капіталізму вже до відродження різновидів кріпосництва та рабства. Попри те, що номенклатурні поводири до комунізму утнули повторне видання експропріації, коли виключно на власну користь чекісти, бандити і високопосадова бюрократія приватизували набуті на часі комунобудівництва суспільні багатства, до їх роздержавлення не допустивши маси совнароду. Виникла гласність та магазини наповнені крамом від того, що вожді скинули із себе соціальні зобов'язання із опікування народонаселенням, від того, що совітська метрополія відмовила собі у витратах та клопотах з опікування народами та країнами задля будування там ладу вільного від буржуазної експлуатації, себто імперія змушена була у підконтрольних їй країнах відступити під тиском тамтешніх визвольних рухів самостійницьких. Замість того, щоб витратити свої ресурси на годування доквілля імітаторів з відданости комунізму, то у метрополії заходилися наодинці їсти свої сирівці, без нахлібників, яких ще й звинуватили у невдячності за заміну їхніх національних прав вже на русифікаторство. Додаткова енергетика зміни галсу від комунізм вже до запереченого ним капіталізму була пробуджена звільненими від контролю підприємницькими ринковими ініціативами мас. Щоправда сталося благополуччя совнаселення ціною деградації комуністичного прожекту із залякування світу експансією безкласового суспільства та інтернаціональної дружби народів під проводом старшобратерства, розплатою через декомпозицію навіть суто совітської зони. І тоді, не так під тиском закуліси вашингтонського обкому та модерного капіталізму Азійства, як від необхідности ревізувати глухі кути комунодержавлення, - то у Московії з власних ініціатив посунулися у векторі вестернізації.

Утім, навіть рух до капіталізму, правової демократії, свободи від цензури, - що він знищений був побудовою централістського контролю, а чи зворотний рух – не йде на прибиток ані великодержавству, ані інтересам пересічних мас, коли ці розвороти здійснюються з метою оптимізації збиральництва, у інерції будування достатку імперії на споживанні плодів чужої праці, а не на продуктивности власної працездатности. Московська опінія та імперотворці беруться переваги залякування вільного світу військовими потугами комунізму, коли ті переваги оплачувалися жертовністю мас, - беруться сполучати із перевагами достатку совітських мас, коли ті переваги були досягнуті ціною поразки совітів у холодній війні. Гібридизація альтернатив чи завдань строгої диз'юнкції не йде до пуття.

Коли селекційно псевдовідмову від зони контролю схрещувати із квазіприйняттям ринку, то тоді орел, мало того що є докінчено двоголовим, на доданок ще й покривається червоними виразками зірок на п'ять кінців. Тоді зникає відмінність між закличками знищення українців як біологічного й цивілізаційного виду та, з іншої сторони, заклинання про московську однорідність із не існуючими українцями. Тоді заміри асимілювати Україну стають виявом московської до неї любови. Тоді створення збурень у таборі колективного Заходу у ненависті до нього не відрізнити від одночасної вірности вартостям європеїзації, коли перебування підприємств Федерації у юрисдикції закулісного партнерства обмінюється на складування виведених із Московії активів і сімей виведених там же олігархів офшорних.

А коли організатори різнорідних видів геноцидів, етноцидів, Голокосту є винуваті лише у пролитті ними крові людської, - то вже реформатори тоталітарних ідеологій, які причинами злочинів називають лише неправильне прочитання величних ідей, які закликають вже до правильного втілення величних ідей, які присоглашають повернутися до витоків величних ідей, - то вони вже стають винуватими за ту кров яку їм ще не пощастило пролити.

Названі громадянською війною суперечки усередині імперії між соціал-демократами та самодержавством не мають перспектив вичерпатися дочиста, бо правота кожної із сторін спирається на факти своєї виключної правоти осібної. Прихильники білогвардійців закидають своїм візаві те, що червоногвардійці геть відкинули буржуазний розвиток імперії, її європейство, завдали руйнівного удару по тодішній еліті, культурі, червоним не можуть подарувати терор, нестачі, масове винищення населення. Опоненти ж монархістів на conto своїх заслуг у втриманні єдинанеделімства виставляють те, що більшовики розширили вагомість московства вже до світових розмірів, переможно увійшли до нацистської столиці, мають не лише успіхи у царині індустрії, науки, освіти, аж совСоюз і є власне незаперечною історичною реальністю та спадкоємцем історичного царства московського у його розвиткові. Ці незмінні сперечання між західниками та адептами московського слов'янства расового вирішуються не на толк споминів, а на пуття тої реальности постсовізму, яким є модернізаційне доповнення сталінського імперіялізму вже на доступ до вигід західного способу життя саме потомків совітського народу, на колонізацію західного світу дітьми учасників постсовітської приватизації. Й так само, як московські царі та генеральні секретарі брали від ненависного їм Заходу ті технології військові чи політичні, які були потрібні для зміцнення кріпацтва й централізму влади; або так само, як з тією ж метою номенклатурні будівничі комунізму зверталися до ринкових прийомів свого урядування; або так само, як олігархічна приватизація спадку будівництва комунізму була затіяна задля перестроєчної його модернізації, - то так само експортування совітських переселенців до країн демократичних слугує зовсім не для імпортування звідти демократії для Московії.

Таким самим гібридним є ставлення до збирачів зі сторони європейців. Бо політикою комунобудівників є комінтернівського типу підбурювання до протиріч всередині капіталістичного світу, ведення холодної і гарячої війни проти Заходу, - ворожого з причин його незгоди увійти до царства Світової революції, перебувати у якому пофортунило лише деяким із європейських народів. З протилежної ж сторони підтримання режиму правління у московському зібранні є та ж сама, ще випробувана монголами, політика євроатлантистів на те, що ніхто інший, як саме кремлівський режим лиш і може впоратися із клопотами тамтешнього порядкування. Ніхто інший не здатен більш ефективно спрямовувати звідти на користь вирішення проблем Заходу а чи то солдатів, чи то сирівці, чи гендлювати розпродажем мистецьких творів, або ж спроваджувати на збагачення Заходу вже цілі хвили креативних переселенців та трудових мігрантів, як утікачів із совСоюзу. Тож натівці не тільки не наважуються виступити проти своїх інтересів і зацікавлень у ринкові збуту до Московії своїх товарів, як ще й потурають агресивности посткомуністичного реваншизму, ризиково й необачно сподіваючись останній втримати на безпечній щодо себе відстані.

Детант та демократичну згоду із обмеження московства кордонами ерефії даремно вважати підсумком: чи то невдатної проти Заходу гонки озброєнь у холодній війні, чи то ревізією авторитаризму і закриттям концтаборів, чи то припиненням застосування чекістами проти українства смерті від голоду і репресій, - бо для внутрішнього використання у будівничих московського месіанізму ще знайдеться якесь число боєздатних зарядів ядерних та віри у необхідність використання зброї задля означеної мети.

Так само й більшість малоросів вже на часі розставання із колонізаторами посткомуністичними буде обирати для себе перебування під егідою Федерації російської, а не натівською та євросоюзу. Бо відповідальність за власну свободу є важчою, аніж слухняність у виконанні розпоряджень лагерної адміністрації у сподіваннях від лагеря опіки за покору. Аж українцям у їх меншости проти малоросів доводиться будувати українську батьківщину у тягlosti вікових змагань за визволення і самоправність.

Імперіялістичної війни вистачило щоб понищити мільйони, але - не бажання подальшого перерозподілу територій. Невдовзі цілий світ запалав. Від того, що забракло волі удавити тоталітаристів зразу. Той же тоталітаризм, себто терпимість до зла і нетерпимість до розпалювання ворожнечі, своєю модою вбивчо охоплює колишні стандарти європейства.

Вірус імперського споживацтва не може обійтися без умонтування його у живителя представленого продукуючими і правовими суспільствами, без якого паразити існувати не можуть. Це постійне і невпинне тяжіння до вестернізації, до загосення кризи вичерпання ресурсів у війні проти західної культури, - є історичною долею та сценарієм політики московського збиральництва. Клапани зв'язку із Заходом відкриваються завжди, як тільки месіанізм московства доводить останнього до провалля у порожнечу. Саме ця ненависть до багатств сусідських спонукає і слугує московцям оправданням для їх агресії на сторону сусідів у прагненні присвоїти сусідські статки, виславши пограбованих господарів у смерть. Ці незмінні гібридні замішування московців із західним світом, - який московці ненавидять, а одночасно заздять якому, - тримаються не лише на московських зазіханнях на ще не підбиту ними здобич, як ще й подібна конвергенція між світом концтабірним та противним йому правовим устроєм підтримується замірами на стримування московської агресивності через насичення її елементами права, демократії, підприємницьких свобод. У відповідь московці радо включаються у цю гру обіцянок своєї відкритості Заходові. Проте у кампаніях удаваної вестернізації Московії хибує не так оптимізм євро-атлантистів, як - сама Московія. Бо її зближення із західними ринками критично збільшує і удосконалює вплив останніх не лише на приборкання московської агресивності, як ще й на саме існування Московії, різючими ударами для якої стають вже не воєнні, а економічні чинники. Московці даремно сподіваються, що у черговій перестройці під стандарти та вимоги цивілізованого світу їм безкарно можна буде як завжди займатися збуренням протиріч у цьому західному світі. Кампанії вестернізації московства є надзвичайно для неї ризиковими заходами. Тому у провалах власного експансіонізму і тискові на Захід московці вбачають успіхи Заходу, бо вони відмовляють собі самим у успіхах і заходах своєї власної ходи на західний манер.

Енергією, яка протягом десятиліть не лише утримувала ударників на будовах соціалізму, як ще й там же утримувала народи від повстання проти цих означених професійних кріпаків, є звичка останніх до неволі. Большевицький переворот тому стався на Московії фактом успішним, бо московська маса прагнула у цьому звільнитися від загроз капіталізму з його необхідністю ставати не рабами залежними не від ласки пана, а відповідальними громадянами, здатними розв'язувати проблеми свого самостійного життя. Потрапляння у залежність від волі держначальників, варіяцією якої є концтабори, є мотивом участі московської маси у повстанні проти царизму, який із своїм буржуазним лібералізмом не спромігся на високий рівень комуністичної дисципліни. Праця за гарантовану пайку тюремну є не провалом, а цільовим успіхом будування у Московії Світлого майбуття. Московські антидержавні заворушення і повстання зводяться до поновлення понівечених тюремних стін. Виключенням із традицій московства є вихід за його тюремні стіни, тоді як повернення до казематів є закономірністю московства.

Не лише минулі, а й майбутні революції на Московії можливі лише як контрреволюції, - якщо під цим розуміти вимоги мас до опікування над масами чиновників. Московці задихаються й стають нежиттездатними перед тиском проблем бути відповідальними за власну долю забезпечення свого життя власною для того працею та творчістю. Московці можуть самостійно або хапати й споживати те, що їм не належить, або ж воліють бути не самостійними, себто підлеглими волі тих своїх зверхників, які хоча й обдирають московців у одностроях навіть на життя, проте мобілізують дисциплінованих московців на завоювання й споживання сусідів з тамтешніми сусідськими зажитками. Московська маса примушує своїх начальників на володіння й розпорядження життям московською масою за ціну патерналістського забезпечення здобичницькими пайками цієї маси утриманців, - тоді як московські начальники і погоничі прагнуть клопоти утримання мас замінити вже на турботи власного начальницького забезпечення ціною виключного пограбування підлеглих мас без компенсації масам за жертвовність мас. Автентичні московці скорше вирізатимуть тих начальників які недостатньо чи невдало женуть московців на черговий похід завойовницький, - аніж визволятимуться від утисків зі сторони своїх вождів.

Большовики утнули держпереворот у Російській імперії, захопили посідання держвлади і встановили свою диктатуру пролетаріату посиленнями обвинувальних закидів на те, що передуючий соціальний устрій буржуазії і царизму був експлуаторським, що капіталісти тільки й зайняті обкраданням суспільного загалу, на стражданнях та утисках якого ці вищі верстви паразитують, переробляючи визиск мас вже у своє срібллюбне споживацтво; а замість ладу народного горя, то соціалісти та інші любителі пригноблених мас улаштують для останніх рівність через заборону несправедливості породженої: приватною власністю, інститутами її функціонування, самим фізичним існуванням підприємців. Оскільки ж експропріаторство та безкарне присвоєння сусідських статків виявилися принадами швидко вичерпними, у силу зупинення стимулів і можливостей ринкового виробництва, а утіха від убивства вже колишньої еліти також була не надто тягучою, у силу вичерпання матеріалу поки ще живих експлуаторів із числа поки ще не убитих ворогів народу, - то вождям довелося дозволити регульовану ними нову економічну політику. Яка, утім, була старим господарюванням, бо новим у тому узвичаєному ринковому господарюванні була незвична політика більшовизму. З такою ж необхідністю організації виробництва, передовсім військового, то вождям руху до обіцяного ними суспільства без експлуатації довелося умови забороненого ними ринку та можливостей заробітку з праці, довелося доповнити примусом мас до роботи вже без можливостей заробітку від виконання грандіозних планів більшовицької партії з розширення зони московського комунізму. З такою ж, а то ще більшою необхідністю вождям довелося виписувати відзначені високими якостями пайки саме для свого номенклатурного апарату, бо без цих привілеїв владних та пов'язаних із ними благ не лише функціонування, а саме існування гулагівського режиму кремлівської диктатури пролетаріату було б неможливим. На заваді цьому постійному зростанню апетитів номенклатурних борців проти експлуатації пролетаріату стояли ці ж самі ідеологічні догмати соціалістичного встановлення рівності у справедливості; самозвані слуги народу, які змушені були зображувати із себе лише номінальних власників добра виробленого масами будівників комунізму, довго не могли дозволити собі подібного неподобства. І вони завалили комунізм. Попри те, що лише завдяки організованому комунобудівництвом жертвам мільйонів у зоні їх контрольованого визиску вдалося більшовиками не лише втримати єдинанеделітство імперії царської, як ще розширити зону соцлагеря вже до глобальних вимірів. Довелося відпустити народи, які втечею із зони дружби народів почали виборювати право повернення до своєї самостійної батьківщини. Саме для того, щоб за таку жертвовну ціну нувориші підгребли під себе левову частку статків мас ерефійського загалу. Виступ проти крадіжки, який привів вождів до їх усевладдя, дав результат ще більшої крадіжки на особисту користь чекістських героїв приватизації.

З причин невдоволення приватизаторами посткомуністичними, - то мрійники із ерефії та малоросії, які збираються відродити почилий у Бозі совсоюз соцреспублік, переконані що вже на цей раз реконструйована зона старшобратерства омине закономірний для неї підсумок створення чекістськими охоронними загонами сумісних, із досі ще не зогнилим Заходом, венчурних та афілійованих підприємств. Що нові жертви, на цей раз вже правильної побудови комунізму і вже правильної заборони на власність, будуть убиті більш надійно, на відміну від так і не остаточно знищеної пам'яті про убитих на часі більшовизму. Падіння віртуального совСоюзу не має статися, як те було із совСоюзом історичним.

Для доказу величі будь-якого абсолютистського віроучення, від вірності якому тепер вже відступити, не зрадити, - відбуваються неодмінно людські жертвоприношення. Бо саме людське життя є тою найвищою цінністю, якій поступаються навіть найдосконаліші речі створені у культурі. Бо матеріальні цінності можна як не повернути, так розвинути у ще більших якісних досягненнях. На відміну від того життя людини, яке не сталося. Банда виникає від пов'язання її вірних кров'ю. Самого грабунку майна - не доста.

Для гарантій безпеки безмірного крадійського проштовхування суспільних багатств у пельку небагатьох махлярів, то усьому іншому люду просто необхідно ставати патріотами.

Соціалісти, як сподвижники маси бідних трударів доби промислового капіталу, знаходять джерела поліпшення мас саме у пограбуванні капіталістів, які, на думку означених людинолюбців, надмірно наживаються на експлуатації класу робітників. Руйнування установ власности, фінансів, ринкової торгівлі й самих власників, - тягне в цілому ще й руйнування держави, права, моралі, національних особливостей буржуазного устрою, що вони мають стати заміченими на волю революційного класу пролетарів. Соціалістичні заклики на руйнування суцільних порядків знайшли відгук у Російській імперії з її пережитками кріпацтва і революційною бійкою проти цього централізованого правління. Втілення утопій про знищення державного апарату з необхідністю були у совітському Союзі переглянуті на сторону трудових обов'язків мас у зонах дисципліни під орудою номенклатурного апарату і його чекістської обслуги. Доповнення пограбування капіталістів вже на пограбування ще й мас трударів розширило впливи москвокомунізму вже на цілий світ. Однак вибивання ресурсів споживання саме з залишків підприємництва і мас ворогів трудового народу вичерпалося з вичерпанням ворогів народу. Не стало сил на військове протистояння й дестабілізацію Заходу, збитком стало утримування соцлагеря й соцреспублік. Відмова від збитків породжуваних розширенням комуністичної подоби московського збиральництва дозволила заощаджені ресурси пустити на добробут ерефійської маси. Однак остання відмовилася платою за свій добробут посткомуністичний визнавати причину поразки москвокомунізму. Ерефія, яка проголошенням свого суверенітету і скасуванням свого смоктання сателітами комунізму, збагатилася на цих заощадженнях, - однак трактує свою поразку у холодій війні проти Заходу саме як трагедію втрати панування над теренами колишнього світового комунізму, включно з суверенізацією народів які розсталися із совітським Союзом. Московитам кортить одночасно як втішатися відмовою від трудових обов'язків на ударних будовах комунізму, так і побіжно перебувати у скорботі через складнощі повернення собі завоювань комунізму. Втрату концтабору за ціну втрати територій комунізму московці відрікаються вважати рівноцінним обміном. Способом суверенізації народів, включно з ерефією, народи відмовляються від руйнівного для них спадку панування над ними світового москвокомунізму, тікають від нього, - а у той же час ерефійці прагнуть за собою виключно зберегти владу що її мали совіти. А так не буває.

Москалі у поході вирушають не так навіть із бажання нажитися на розтерзанні нових жертв, як цим рухом на ще не здійснене набуття двиготять переважно тяжіння імперської минувщини, на велич якої москалі інвестували у свій час забагато таких своїх втрат і зусиль, що їх не може ігнорувати та визнати даремними той ерефійський обрізок від віджилого глобального комунізму, насельники якого вважають себе наступниками та спадкоємцями колишніх анексів московського царства. Місця заплямовані відбитком свого військового чобота московці вважають печаткою власности. Облуди про найкращий для народів розвій у зоні комунізму змінився на визнання цієї зони саме історичною Росією. Москалями рухає помста, пристрасть покарати супостатів за даремні власні зусилля згаяні на так і не досягнуту перемогу, бажання втішитися хоча б самою загибеллю Заходу, як того залишкового єдиного поживного навару від нездійснених заходів нажитися на заході.

Подібно тому як у християнських відправах розігрують ідеал воскресіння мертвого, як події з якої пощастило хіба що Христу особисто, - то сценарна символіка й інших свят є чаклуванням з приводу перетворення пам'яті про минуле вже у факт майбутнього. Ерефійці вкотре і знову проводять парад перемоги совітського Союзу, або шпацірують із портретами загиблих у війні на захист совітського Союзу саме із замірів оживити колишнє, повернути здобутки останнього вже на факт ерефійського майбуття. А посадових очільників з числа країн Заходу, як країн правонаступників антигітлерівської коаліції, запрошують на ці дії з приводу перемоги над гітлерівським фашизмом, трактованим як ударна сила реакційних імперіалістичних кіл Заходу проти світового комунізму, правонаступниками якого трактують себе ерефійці. Щоб західні лідери відзначили ту не віджилу, а актуалізовану і обнадійливу перемогу над ударними силами Заходу, що її для себе напланували ерефійці.

Пов'язання між собою прогнозів на повороти політики країн та, з іншої сторони, представлення психології народів як конструкта не зовсім міфічного, - хоча й підлягало неодноразовій, а ще й ґрунтовній критиці, однак і на разі залишається не виключно ідеологічною вигадкою соціологів. Поясненням подій, з метою керування ними, і є створення схем і закономірностей не надмірно фантазійних чи таких які не заводять у глухі кути ілюзій. Бажано, щоб вдавання до здавалося б епізодів далекої історії, а то й до міфології, до кодів культурних традицій, задля урахування їх як чинників дослідження сучасних ситуацій політичних, не призводило б до множення невмотивованих тлумачень. Хоча, кажімо, пояснення смертності людей рішенням Бога ображеного браконьєрством у його заказників досі ще працює.

Картину історії московства, як окремого цивілізаційного кола чи культури збиральництва, можна, достатньо близько до тканини фактів, подати у оцінках чи трактуваннях саме як низку, як чергування послідовностей зміни моделі симбіотичного накладання один на одного так званого азійського номадизму та такого ж уявного концепту європейства. Московство виникає на маргінесах зіткнення культур: з однієї сторони, європейського піратства, представленого набігами скандинавів вже на Схід, пошуком обхідних шляхів добратися до скарбів східно-римської імперії, а з протилежної сторони, це грабінництво, як один із раних чинників щойно пізнішого творення цілісного круга європейської цивілізації, зіткнулося й зударилося із пізньою хвилею навали кочовиків як руху вже на захід. Твірним і відправним підложжям пізнішого вже організованого у його інтересах московства є аборигенна культура фінських племен зайнятих мисливським полюванням та, генетично первісним для видів господарювання, збиральництвом даного від природи. Впливовими взірцями для моделювання держави та звичасвої культури московства був, з однієї сторони, устрій у київській протодержаві рекетирського збирання оброку князями норманського походження, а з другої сторони, уклад збирання данини у монгольській імперії, у надрах якої й зароджується улус залещанський, з пізнішим поглинанням ним конкуруючих уламків Алтин орди. У свою чергу, для азійських кочівників, які нападали на Китай і далі, саме комплекс його традицій, із тамтешнім орієнтиром на централізм і слугування особи державі, - і був дороговказом адміністрування на підбитих монголами землях; тоді як для хвиль норманів, які терзали Європу й далі, саме європейство, із тамтешніми орієнтиром на віддання переваг особі порівняно із централізованою владою, саме це християнське європейство, як спадкоємець римської культури засвоєної германськими племенами з доби переселення народів, - і було матрицею правління.

Ідеологію московського експансіонізму і обумовлені нею рухи імперського війська можна представити і тлумачити як знаходження того оптимуму у діапазоні між полюсами азійства та європейства, який відповідав би, для даної конкретної історичної ситуації, максимумам успіху просування і дій того війська. Можна виділити не схожі між собою періоди, за яких переваги надавалися зміщенню до певного полюсу. Більш того, навіть у рамках одного й того ж устрою, виду правління, одного часу варіювалася динаміка між: хапати й не пущати, та, з іншої сторони, попущеннями ліберальними. Одночасне прив'язання до генези як київської, так і степової учиняється для осучаснення утримання єдинанеделімства і оправдань його месіанством. Реакція оприччини чи петровський біг навздогін Заходу є манерою взаємодоповнення привычок кріпацтва вже на вдачу поріднення із Заходом аж до бажання його проковтнути. Розбудова мережі совітських концтаборів з ходою індустріалізації за допомогою західного капіталу стала не тільки починання історії московського царства заново, як - ще й гібридним входженням у тяглість останнього. Злидні спричинені зловживанням одержавлення завше корегувалися винагородами за віддачу. Удаване заміщення комунізму на такий же фальшивий капіталізм і демократію робом припасування до володарів грошей вже на правах сировинного приростку – це вимушений хід на модернізацію збиральництва і незмінного грабежу вже в умовах федеративного залишку. Атрибутивний для Москви симбіоз управлінців, грабінників, власників остається незмінним.

Протягом сторіч московське царство, як уламок від ординського кочівництва, невпинно розпухало у поглинанні наступної порції земель та народів, не лише тому що у народів бракувало сил на оборону свого Краю від загарбників, як ще й тому, що загарбники добивалися переваг через пограбування ресурсів самих уярмлених народів, яких втягували у загальний імперський похід здобичницький на підбиття ще не завойованих сусідніх земель та народів. Дарма що створювана таким чином московська людність проімперська потерпала як ударна військова служила сила московського збиральництва, аж водночас означені кріпаки та рекрути переселялися у підбиті Московією землі народів вже як начальники над пригніченими туземцями, або ж перевагами наділялися колаборанти із числа місцевих, коли вони зрікалися своєї понівеченої самостійності та переходили на службу метрополії. Запорукою успіху московського експансіонізму є те, що його плодами користувалася не лише верхівка організаторів будівництва імперії, як ще й маси рекрутованих виконавців загарбництва, які таким чином ставали московцями, себто перекинчиками, що обміняли свою автохтонну ідентичність культурну вже на службові ролі у адмініструваннях імперських. Навіть жертвні служіння імперії у її походах на подальші загарбання представляються для вже колишніх господарів вже не своїх земель більш вигідним заняттям, аніж відстоювання своєї патримонії, вже поглинутої московством і месіянським російщенням. Колаборація зі сторони яничар і запроданців у обмін за посади має місце не лише від насилля колонізаторів, як ще й тому, бо спільна зона імперії стає позитивним привабливим ринком для усіх втягнутих у імперію. Більш від того, успіхи колонізаторства тримаються далеко не на самих лиш словесних деклараціях про цивілізаторські ролі та призначення вторгнення. Міра московізації зростає відповідно до вихолощення націоналізму цих же підбитих народів. Московія живиться коштом тих, кого вона нищить та перетравлює. Зрештою не залишається на Землі вже буцімто нічийних теренів, себто таких, які мають достатньо слабого господаря у відстоюванні ним свого господарства, на поїданні якого займанцям можна було б нажитися достатньо безкарно. Занепадають і зникають мотиви здобичництва не лише для самих імперських переселенців до тих теренів колоній, що починають змагати за своє визволення від імперських переселенців, як, головне, у імперії не залишається на майбутнє тих жертв із числа ще не підбитих земель і народів, завоюванням яких вона досі вмотивовувала своїх військовиків і колаборантів на служіння великодержавні.

Проблеми у означеній імперії почалися щойно, як вона стикнулася із таким же експансіонізмом конкуруючих імперій. Бо не залишилося вже народів, сили опору яких були б потужнішими у протистоянні імперським навалам. Усі імперії почали кришитися не тільки тому, що вони назовні побилися між собою, як, головне, від того, що їх почали теревити внутрішні національно-визвольні самостійницькі рухи народів; коли, до того ж, утримування метрополією своїх колоній ставало дедалі більш збитковим заняттям. Докази цивілізаторства та окультурення туземних народів зрештою дають плоди: народам стають не потрібними чужинські погоничі і прийшли зверхники. Більш того, народи не тільки не вдовольнялися самим лиш розставанням із метрополією, аж до метрополій виставляли рахунки за втрати на часі їх імперіялізму. Зокрема починається колонізаційний переселенський рух туземний вже до метрополії. Імперське поглинання колоній втрачає не лише свої ідеологічні оправдання посиленням на вигоди прилучення народів до переваг культури метрополії, аж за фактом очевидними стають грабіжницькі цілі колонізаторства.

І тоді реформу колонізаторства, задля його ж продовження, проводять більшовики аж до знищення Російської імперії трактованої як тюрма народів. Тепер великодержавство оправдовується як усунення колонізаторства зі сторони класових експлуататорів – задля нівеляції визвольних рухів народів у російщенні та диктатурі пролетаріату, яка від народів забирає не лише їх держсамостійництво, а й усяку власність забороняє. Аж подібне виставлення колонізаторства за благо колонізованих є не більш як релігійним віруванням, фактичність якому задає лиш терор. Посткомуністичне ж великодержавство, без проекту комунізму, як реванш незамуленого націоналізму московців, - не є привабливим для народів.

Для протистояння супротивнику, для бійки з конкурентом, - окрім насадження величі і правоти на свій бік та на сторону опонента вже ненависті та звинувачень, - не обійтися без практичного відгородження від недруга та проведення розмежувань у спосіб будування самодостатності власної осібної секти, країни, культури. Чим і займалися послідовники підпалювання Світової комунореволюції, коли заходилися будувати соціалізм у одній країні; їхнім наступникам, які замірялися закопати капіталістів, також знадобилася автаркія та покладання на власні внутрішні сили господарчі. Однак їхнім спадкоємцям суміщення мирного співіснування із антагоністичним капіталістичним світом та одночасне проти нього посилення революційної класової боротьби давалося вже важче. І вже глухим кутом для нащадків реального соціалізму постає суміщення замірів на вестернізацію, до якої вдалися у ерефійській частині совСоюзу з метою модернізації комунізму у спосіб його умонтування у транснаціональні ринки, та, - вже з протилежної сторони, - інтенсифікації інерції тої ненависті до цього ж Заходу, яка проявляється у активації розпалювання протиріч серед євро-атлантистів, у кібератаках, розробці озброєнь, рецидивах реваншу, психологічної війни - на загал спрямованої проти Заходу. Не просто завдається сидіти у кишені Заходу, скирдуючи там свої сімейні капітали, а разом проти нього ж виступати. Не обережно заграючи із обома берегами на межі суперечностей співробітництва між Штатами та Китаєм.

Не легшим, а відносно більш важчим видається для Штатів завдання вивести ерефію до числа країн договороздатних тоді, як штатники є мажоритарними акціонерами чи є у раді директорів тих кампаній, які ще донедавна були ударними будовами комунізму. Подібно й німці не лише закривають собі очі на ексцеси ерефійського реваншу посткомуністичного, як ще й ця інерція московського імперства ведеться за німецькі гроші, що їх великодержавці отримують за експортовані вуглеводні; а мотивами співпраці є не так вибачення німців за провини нацистські, як подальші зиски від московського сировинного придатку.

Якщо ідіотизм – це надовго і ще далі, то у видах тоталітаризму, як у режимів порушення людських прав і свобод, нема тої остаточної точки виродження, за якою його фінішне падіння сталося б само собою і зона жертовно поступилась би собою вже на користь відродження добробуту. Скоріше хвороба знищить затруєне нею тіло, аніж саму себе, звільнивши від себе тіло вже задля його оздоровлення. Те, що московці у звичаях свого збиральництва не втомлююся шкодити ще й собі самим, - наслідками має лише розперезування, а не спадання і знесилення, у завданні збитків. Не лише даремно, як злочинно покладатися на те, що зона остаточного порядку контролю, яка утримується терором та силою, еволюціонує до люб'язного ставлення до тих, хто залишається її противниками. Диктатуру знищують. І лише силовими засобами. Безумовним переступом протиправним є відмова від вдавання до насильства проти тих, які застосовують насильство проти прав людини та прогресу, свободи людей і народів.

Уся критика московства зі сторони усіх питомих московців ліберального штибу направлена на те, щоб усунути загрозливі для безпеки московського царства надуживання агресивною його реакційністю і тим самим просунути успіхи виживання, осучаснення, зміцнення Московії. Із числа російських демократів можна зустріти лише тих щирих захисників українських свобод, чия агентурна робота на спецслужби Московії поки ще залишається недиагностованою.

Не зважаючи на те, що від безпідставного хапання Органами безпеки будь-кого ніхто із них не має гарантій безпеки, - призводить до встановлення еднаючого усю зону застрашення переляком; не дивлячись на те, що від пропонування різномірним верствам звабних для них особливих демагогічних утопій, - дає у наслідку мобілізаційну одність зони у досягненні квазірозумної мети; поза тим, що розпалювання протиріч і диверсій у боротьбі проти ворогів та капіталістичного оточення результатом має гуртування у спротиві московському збиральництву, - аж московство не перестає належати хаосові.

Спостережуване повсюди зростання маси віруючих у обіцяні їм чудеса свідчить не так за те, що глупство традиціоналізується, як за те, - що свобода є безбаченком.

Це не москалі займаються своєю війною, а це війна займається своїми москалями. Не є питанням перебіг дій московської агресії, яка здійснюватиметься ставкою на максимально безумні і загрозливі навіть для самих москалів прийоми, аж питанням є не рік часу, а день, коли невідворотний напад москалів розпочнеться і відбудеться. Кожен раз, коли на Московії складаються умови уможливлення демократизації та ставки на правозаконність, - викликані потребами реформування російських збройних сил, - то це тягне за собою підвищення життєвого рівня московської людности та околиць імперії, що у свою чергу наносить удар по традиціям експансіонізму. Який починає набирати обертів саме у потребах подолання для цього проявлень демократизму, свобод слова та підприємницьких прав. Демократія та правозаконність, від росту яких колоніям імперії кортить з нею розпрощатися, є тою хворобою земель збиральництва, яку москалі лікують вирізанням цієї смертельної для імперії хвороби. Демократія дозволяє москалям посилювати свою армію для знищення демократії. Для збереження зони лагерьа москалі згодні платити посиленням там дисципліни.

Так у ерефії, - яка проголосивши свою суверенізацію та втечу від обтяжень утримання совітським Союзом сателітів соціалістичних та урізанням військових витрат на протистояння так і не підбитому Заходу, - підвищився не тільки рівень добробуту мас, а ще й підтримка ними кремлівської влади. Яка скидання витрат на військо, на соцлагер, на совреспубліки подала й зобразила як трагедію розпаду історичного московського царства у личині совСоюзу; й знайшли ці потреби реваншу вже у масовій підтримці. Москалі очолювані такою ж владою історичного московського збиральництва відмовилися для себе причинно пов'язувати посткомуністичний достаток саме з еквівалентною платою за це відмови від необхідности фізично утримувати зону совкового комунізму як вершини традицій збиральництва. Демократизація та вестернізація з відповідним ростом якості життя маси питомих великоросійських збирачів є для останніх неприйнятною ціною за звуження московського царства до розмірів ерефії. Й знову справжні імперці рушили у похід збиральницький, вже відверто відплатний карний і убивчий для покарання тих народів, які, - від буття у зоні московського царства, терени якого москалі оголошують і вважають історично і споконвічно російськими, - повертаються до існування у власній батьківщині. Подібно до того, як легіон метрономів запущених у різноманітні випадкові режими почнуть зрештою, - утаємниченим чином, - почнуть вибивати такт в унісон, то й насельники зони зрезонують у однаковій ненависті до ворогів великоросійства. А платою для москалів за їх реваншизм зрештою стане занепад не лише добробуту життя мас, а ще й самого їх життя, включно з існуванням власне ерефії. Московцям забракне конвенційної та ядерної зброї, але не сил на використання цієї зброї задля своєї перемоги. А натівці не підуть на удар упередження, доки подібний удар не нанесуть ерефійці. Бо натівським країнам Московія не загрожує розв'язання нападу на теренах натівських країн. А використання москалями своїх ядерних зарядів по європейцям, - до чого москалі не можуть не вдатися, - не додасть великоросійцям переконань і аргументів на користь переможности великоросійства. Не кажучи вже про те, що і з запланованим на перемогу застосуванням ядерної зброї чекає на москалів неуспіх. На відміну від натівців.

Перемога колонізаторів над повстанцями проти колонізаторства, а чи зворотна зверхність не є безумовно пов'язаною і моральною чистотою, правами, економічними чи соціальними раціями, духовними цінностями однієї із сторін бійки, а – залежить ще й від переваг на полі бойового зіткнення. Де випадковість відчувається як у себе вдома. А вікторія ластиться до тих, хто за неї більше платить. Враховуючи ще й те, що імперське загарбання може відповідати тим личинам адміністративним, просвітницьким, релігійним, військовим що їх на себе накидають загарбники під приводом звільнення народу від конкуруючих займанців. Коли злет світового московства представленого комунізмом скотився до розставання із ним країн зовнішнього і внутрішнього соцлагерьа, то й на стадії розставання вже з ерефією її національних країв, республік, округів автономних, - годі розраховувати на успіх повернення до совСоюзу.

Грабіжництво отримує свою вже одержавлену легітимізацію і продовження тоді як розвинені країни та виробляючі спільноти марно заходяться зупиняти бандитизм у спосіб союзницького переведення бандитів вже до числа виробляючих спільнот, щоб останнім бандити не загрожували. Грабіжництво отримує свою вже одержавлену легітимізацію і починається тоді як бандити ідуть навзаєм на співробітництво з пасивними і тому упослідженими масами, обіцяючи останнім достаток та гаразди покровительства за покору владі бандитів. Саме цей сердечний союз бандитів та мас соціальних страждальців і є більш небезпечним, порівняно з даремними домаганнями продукуючих спільнот елімінувати професійний бізнес збиральництва засобами зваби збирачів до продуктивної руками збирачів праці. Збирачі чужого не можуть вдало заробити на співробітництві із продукуючими спільнотами саме тому що останні є тими ким вони є так само як бандити не можуть не бути бандитами. Тоді як союз бандитів та пасивних мас уможлиблюється через ту соціальну, буцімто філантропічну поміч масам, ресурсами якої є недоїдки від того що бандити зняли з мас. Народні легенди про благородного слугу народу, який стоїть на сторожі інтересів пересічних мас і на ролях робінгудівця грабує багатіїв лише з тим щоб повернути цю здобич трудящим експлуатованим масам як додаткову вартість що її перед тим присвоїли приватновласники, - то такі легенди просто суперечать не лише дійсному стану речей, аж і у фантазіях є неможливим побудувати процвітання саме на основі унормування бандитизму.

Сподівання бійців проти приватновласників розбагатіти на заощадженні доходів приватновласників у спосіб заміни останніх вже на апарат слуг народу саме й призводить режим одержавлення вже до краху через надмір бюрократії і корупції цього держапарату.

Перемога комунізму, - за якого усе буде спільним, справедливо рівним й не буде бідарів та багатих, - то експериментувати з подібною моделлю допустимо лише там, де не шкода буде витрат піддослідного матеріялу. Всупереч обітницям большевицьких слуг народу подбати за підданих трудящих, то саме останні, вже як контингент трудовоб'язаних зеків, й були тою енергетикою комунобудівництва, вичерпання якої у подоби ворогів народу вичерпало натхнення переможного комунізму. Дивує навіть не те, що концтабір протримався як норма впродовж десятиріч, а дивує як ця химера взагалі спромоглася виставити себе як звабний ідеал. Комунія заважала її прибічникам вийти на великі гроші. Зрештою це нездоланне бажання збагатитися угрбило комунізм. Маси будівників комунізму не жили так заможно як при припиненні цього будівництва.

Не лише неповними й однобічними є теоретизування про причини неуспіху заміни підприємців вже на бюрократичний апарат номенклатурних слуг народу, як ще й свідомим окозамилуванням є пошук недоліків реального соціалізму саме у ньому. Бо від самого початку тотального одержавлення необхідність його ліквідації, як завади для розвитку, - лише наростала. Тоталітаризм та спрямування його ресурсів на загарбницькі війни потрібно лише для загарбницьких воєн. Тоді як вже просте припинення означеного полювання за майном сусідів вже дає прибутки незрівнянно більші від навіть вдалих завоювань і поневолень сусідів. До кризових станів призводить московитів репресії проти внутрішніх ворогів народу, розпалювання класової боротьби у країнах вільного світу, перекачування мінеральних ресурсів та зброї до країн постколоніальних. Доста було ерефійцями відмовляти собі у утриманні під собою країн третього світу задля побудови там соціалізму, доста було здихатися від опіки над совреспубліками, доста було демонстрації від припинення гонки озброєнь у змаганнях з натівцями, доста було знов розвернутися до ринку й приватної власності прикрутивши одержавлення через Держплан, доста було заощадження на пайковому утриманні соціальному замістити хоч на невелику заробітну плату, доста було замінити ставки номенклатури вже на привласнення нею спадку від комунізму, - так тут таки на ерефію пролилася трійка трильйонів доларів. Що однак не лише не утамувало, а ще й розпалило апетити питомого московського збиральництва. Простому людові московства реально перепаало з кінцем від комунізму так багато, як не могло перепасти з міфічними обіцянками процвітання на шляхах побудови комунізму.

Дивлячись на переворот улаштований борцями за встановлення справедливости, то хроністи відмічають, що порядки тут такі повертаються на круги свої: у ще не простиглі посідання вже убитих хазяїв життя вмощуються суб'єкти з новими прізвищами, босота, яка ще не встигла доказати свою належність аристократизму Нового порядку, яка свої привілеї поки ще береться оправдовувати місією служіння масам. Містика використання чуда колективізації у рухові до збагачення через це вже окремих осіб була актуальною хіба що на часі як обдирання на майно імущих, так і віднімання вже й життя від тих ворогів чи гідри контрреволюції, які мали потенціали загрожувати безпеці тій номенклатурі партійців, для якої її ідеологічне усевладдя залишалось ненадовго фактично діючим лише тому, що недостатність терору підпиралася фактичною чинністю і достатністю ринкових порядків меркантильних, проти яких усе виразніше не лише номенклатура, а й совітський народ у реаліях будування свого виживання не виступали лише у деклараціях і символіці відправ комуністичного культу. А як чудеса ейфорії від безоплатної праці та мучеництва заради очільників віровчення втішають лише незначний сегмент маніяків та фанатів вірування у віру, - то зрештою усі відносини у лагері реального соціалізму перейшли на ті мирські обміни матеріальними послугами і вартостями на які не перейти стало неможливо. Коли усе що має свою ціну купується за своєю ринковою ціною, то й віра у Світле майбуття була продана за нагоди улаштувати повторний дерибан накопичених суспільством цінностей, але на цей вже від будування імперії не самодержавної, а комуністичної. Так само як диктатура пролетаріату починалася із приходу до влади представників організованої злочинности, паханів які спромоглися обікрати імперію, то тим самим і результувався розворот вже у зворотну сторону до роздержавлення, знову ж таки на користь крутіїв з новими прізвищами.

Різниця між імперією часів царських та системним у рамках комунізму правління номенклатури, у їхньому суперництві із західними демократіями, - полягає, у порівнянні із федеративним уламком, що останній від невдалих спроб Московії підбити умовний Захід та його околиці, перетворити народи на підлеглий московському збиральництву об'єкт визиску, - сам перетворився на сировинний придаток афілійований до капіталу транскорпорацій. Що є прямим наслідком не лише історії збиральництва, як запровадження там комуністичної зони.

Подібно тому, як керуючий провід в усякій країні є рушієм її зростань, то й у Московії її системний істеблїшмент заслуговує своїх посідань улаштовуючи як на краще культуру московського збиральництва. Зокрема, у імперії її правлячі верстви орієнтувалися на Захід, після занепаду Орди. І лише підтриманий віковою ненавистю мас до одержавленого покріпачення прихід до влади большевицької секти бійців проти капіталістичного підприємництва варіативно змінив орієнтири апарату диктатури пролетаріату, - але не довше від того, як останній став представляти собою номенклатуру, еліту Країни рад. Й коли заколотники, дефетисти і змовники із числа віруючих у щастя тотального контролю учинили експропріацію майна, прав і життя мас саме з наслідками повороту у реакцію, - то ці ще учорашні вискочки із числа тих, хто був ніким, ця совноменклатура, трансформувались вже у системний провід, провела повторне видання традиційного московського грабежу вже під претекстами вестернізації імперії. Дерибан того спадку комунізму, вже фактичному оволодінню яким заважала слугам народу мішура відправлення ритуальних запевнень на скорі пришествя щастя увільненої від експлуатації праці, була просто відкинута. Большевики на часі одержавлення ними приватної власности зустріли масовий опір зі сторони господарів, орієнтованих на Захід власників; орієнтована ж на захід посткомуністична номенклатура учинила роздержавлення статків і набутків будування комунізму вже проти реакційних інтересів маси будівників комунізму. Затяті маніяки, щиро віруючі Світову революцію, протягом усього терміну будування комунізму залякували своїх вірних соціалістів загрозами контрреволюційної метаморфози большевизму, наврочували торжество буржуазної реакції, віщували присвоєння компартійцями капіталів. Накаркали. Провідники московства, представлені навіть учорашніми оргзлочинцями, явили висоту свого покликання на Захід, у орієнтирі на який навіть реванш московського збиральництва Заходом до часу толерується.

Московія це перемога Колими над Бухенвальдом.

Ніякі та жодні усякі прогнози, накладання обмежень зі сторони норм моралі чи законів, або оферт від раціоналізму і добродійства, - не є для московців застосовуваними. Бо московство це перебування поза рамками навіть виключень із неможливого.

Московці вчащають навперейми та упоперек народів вільних. Бодай совітів порішить відсутність харчів, - пак від того вони не перестануть бути собою.

Масив автентичних виконувачів збирання земель народів марно відділяти від кремлівського проводу, - відносячи одних на край добра, а інших вже до зла та переступів. Невинних нема. Не лише не сприймати чи бути не чулими до прав іншого життя, як до смерті вирізати усіх порушників мобілізаційного централізму завойовницького, не рахуючись навіть із власними жертвами у підбитті людей і народів задля їх пограбування, не кажучи вже про втіху від потреб і помсти з винищення означених ворогів, бо ця власна жертвна самовідданість дисципліні навали, виправданої та освяченої її місянськими покликаннями величними, - саме й приносить для уцілілих рекрутів ту гарантовану пайку від здобичі, яка більш ніж компенсує небажання і нездатність означених збирачів чужого добра як свого працювати власним розумом та навичками. І цей паразитизм, підтверджений готовністю іти на злочини та сповідування химер, є не наслідком пропаганди, а є способом життя звиклих до полювання на ближнього. Людям вільним замало свою незалежність відстоювати від московських зазіхань, аж цю працю варто доповнити різноманітним сприянням культивативі посеред московців їхньої ідентичності у любови до вождів збиральництва, - бо тоді, на разі самоїдства фізичного і ментального московці певно і борзо дочимчикують туди, де їм місце.

Для бандитів, які харчуються свіжиною чи падлом, виключним способом їхнього паразитування є насильство над жертвами їхнього переступу, - обкрадання жертв на права, гідність, майно, життя та розум, із заміною віднятих чужих свобод вже на власну усевладність та пропагандистські облуди. Успіх бандитської навали може статися як удар блискавки, - тоді як на витіснення вже одержавленої, такої що увійшла у традиції, легалізованої влади насильників можуть піти навіть сторіччя.

Імперці пхаються своїм військом до колонізованих ним народів для того, щоб насититися; невдовзі за тими ж мотивами імперці тікають із тих своїх вже колишніх колоній, які перетворюються у нахлібників метрополії. Даремно бандити сподіваються на інерційне продовження часу свого достатку від успіхів свого бандитизму, бо бандитизм зазнає покарання та занепаду. Утримати колонію важче ніж її завоювати. Імперії занадто дорого обходяться їх ініціаторам. Ціною утримання колоній за усяку ціну стає загибель самої метрополії. Дефіцит у імперії породжує визвольні рухи проти імперії.

Московці своїм ротом споживають більше, ніж своїми руками товарів виробляють. На відміну від вільних і підприємливих народів за поребриком, - то московці не виробляють товарів з високою доданою вартістю. Щоб мати задовільний масив харчів, - аби ще якийсь час протриматися у звичках споживання, - то московцям доведеться самим послідовно позбавлятися якогось числа регіонів ерефії, відпускаючи колись поневолені народи вже у самостійність цих народів недомосковлених, або припаде не колишнім імперіалістам понижувати норму свого харчового утримання.

Найліпшою тактикою на припинення існування московського царства це - замкнути його у карантині, у внутрішніх його кордонах, аби московці виключно у себе займалися тим, до чого вони обвикли. Треба дбати аби московці там зберігали свою тотожність полювання за сусідським майном у внутрішніх межах московства; треба вітати те, аби московці кохалися у своїй величності, у своїх вождях, у своїй історії збирання земель і народів; треба сприяти якомога довшому збереженні московської держави, її звичаїв і традицій. Московців не треба атакувати у їхньому ізоляторі. Хай вони воюють із собою, а не із людьми вільними. Достатньо від московців успішно боронитися.

Жодної поступки любителям змішувати усе з усім. Порушення припинити негайно.

Призначення провідних верств годящих для цього установ тоді залишається на рівні затребуваних соціальних служб, коли означені суб'єкти влади є відкритими до розвитку, до новацій творчості, до виконання і постановки нових завдань. Постійне з часом поступу розширення демократії, - як процесу рекрутингу талантів до позицій і ролей суспільного проводу, - своє невід'ємною стороною має динаміку видових змін серед управлінців, коли кланові традиції аристократії поступаються практиці ринкової ліберальної правової підприємливості. Господарі великих грошей тоді зберігають на доданок ще й своє фізичне життя, коли до цього преемства влади широко, але виважено долучають порівняно більш ініціативних спадкоємців. Але тому то й відбувається падіння і навіть зникнення цілих країн та народів, бо їхні поводителі з'їжджають з висот своїх призначень, стратегічно хибують і не враховують повноти дійсних загроз, громадські інтереси підпорядковують власній клановій зажерливості, історичні реалії життя народу приносять у жертву режиму своєї заскнілої влади. Ризики розгойдування громадських установ вже аварійно зростають тоді, коли до посідань влади пхаються виразно несистемні претенденти. Цим маргіналам, щоб геть посунути панівну сметанку керівників, доводиться до боротьби залучати верстви мас. Спонукаючи усіх соціальних невдах до повстання проти панівної влади, звинувачуючи останню у причинах соціальних негараздів, - здебільше пропагандистськи вигаданих; обіцяючи процвітання і здійснення усіх забаганок повстанців на разі представлення панівної влади вже означеними маргіналами. І тут може статися, що роз'ятрення мас до стану революційного безладу не тільки змістить вже колишній провід, як ще хаос вийде з-під контролю його організаторів. А вже тоді ці змовники та нові скоробагачки, які до державних посідань пробилися за сприянням бунту, змушені будуть, - через масовий терор кривавий, щоб зберегти свій режим, - змушені будуть знов повертати маси у поневолення ще гірше, порівняно із дореволюційними станами. Саме ця ситуація заспокоєння масових заворушень, - викликаних апетитами до режимного усевладдя зі сторони кримінального угруповання, яке своїм союзником використало асоціальне невдоволення мас, - і являє собою явище зонівського тоталітаризму. Зона та її період - це трагедійне повернення до стійла тих, кого обманом зваб тимчасово вивели звідти. Маси у бійці за владу завше стають її жертвою.

Зміна політичного проводу держави вже на хижу секту претендентів на владу рідкісно коли обмежується бійкою виключно всередині верств самих лиш елітаріїв. Бо заміна системних владоможців, - які поки ще утримують і контролюють цілісність державних володінь, - вже на несистемних революціонерів призводить до розбалансування прав на ті державні маєтності, на які знаходяться вже нові власники, ще й із числа мас чи ординарних бандитів, які за свою участь у завалюванні тіла держави вимагають особливої частки здобичі. Необхідність поділитися перебраними багатствами із тими, хто був союзницьки залученим до зміни влади, - стає прикрими збитками для означених революціонерів, які таким чином розруйнують завойовану ними державу та її вже відпрацьований держапарат. Так за заміну комуністичців вже на совітських чекістів доводиться платити розпадом совСоюзу, що його вони на пару тримали у покірливій цілісності. Охоронний загін Партії мусив собі звітувати, що за розгром ними Партії і перебирання її влади вже на себе коханих, - то чекістам випадають не лише вигоди від усевладдя, а ще й дістануться проблеми, з якими компартійна верхівка разом із чекістами якось насилу давала собі раду, терором утримуючи укупі підмосковське зібрання колонізованих народів. Неконтрольована незалежність вже колишніх совреспублік стає прямим наслідком контрольованої декомунізації.

Енергетикою розвитку є різниця, яка залишається від переважання конструктивних процесів творчої праці над деструктивним і критичними щодо вже перейдених у минулому відпрацьовань. Ця руїна помилок є не стихійним явищем, - коли вже перейдене, під тиском переважання новацій, мирно поступається своїм місцем, - аж кероване усунення помилок є необхідною умовою розвитку. Злочини не тільки не мають стосунку до видів та умов життя, як ще йому суперечать. Так єдинанеделімство є противне свободі втягнених туди народів; руйнування московського колонізаторства є потребою конструктивною і прогресивною.

Такі особливості московства як: централізація управлінської влади у одному осередді; зведення товарів у один ярмарковий центр; рівняння усіх у спільній казенній вірі; інтеграція племен і народів у єдинанеделімстві; обтісування усіх звичаїв під копил русифікаторства; нетерпимість до сфери права з причин його завади волі єдиноначалля; різноманітні заборони для підприємництва, фінансів і ринку, для яких усевладний контроль зверху є протипоказаним і які з-під ревізії норовлять вислизнути; недопущення свободи слова і просвітництва, дослідництво й критиканство яких розглядається як розхитування устоїв стабільності; наполегливість у оберненні усього суспільства на залежних рабів не здатних повставати й порушувати заданий контроль управління ними; застосування терору у придушванні самостійності і суверенності уярмлених осіб, мас та окупованих народів; створення для цього наділених надзвичайними правами органів безпеки і системи доносительства; доведена до самопожертви відданість мас москвинів любимому вождеві; конструювання універсалістської ідеології та одномірного режимного лагера для усіх його трудозобов'язаних насельників – є проявом запізнених у розвиткові соціальних технологій управлінських порівняно із історією окультурення тих теперішніх європейських демократій, які розробили більш складні, не такі спрощені відносини у соціумі.

Особливостями московських господарювань є збереження інерції збиральництва для споживання енергетики і продуктів створених чужою працею. У той час як технології і устрій господарчого життя на Заході здійснив перехід на продукуєчне виробництво, ще й у ставці на науку. Й оскільки квінтесенцією московської культури є бандитизм, то для його обґрунтування не обійтися без: культивування ненависті до не таких як то треба ворогів на Заході; відповідно оправданням нападу є самозвеличення московцями себе у маєстаті своєї окцидентальної альтернативи західництву; змістами фанаберії великодержавности, переіначення світоустрою, розпочинання буцімто неправильної світової історії заново, сутністю месіанського боргу на порятування, за допомогою московської жертвности, загниваючого у його меркантилізмові розтлінного євро-атлантизму – може правити містика і ставка на надприродні чудеса, якийсь утопічний віднесений у майбуття прожект, на кшталт москвославія, Світової революції, заперечення кулястости Землі й подібне; необхідними для успішного нападу є виправи з усякого виду облудництвом і підступництвом задля того щоб жертву ввести у оману, спантеличити, ослабити, щоб у стані противника спровокувати протиріччя і роз'ятрити братовбивче самознищення; потенціал агресії посилює залучення запроданців і зрадників із числа об'єктів московського на них нападу; умовами ведення загарбницької війни є ламання права, переступ законів, діючих домовленостей, які для московців не є загатою у їх експансіонізмі насильницькому; для ведення війни потрібна жорстокість й ламання людяної моралі, готовність на святе мучеництво служилих бійців; у веденні збиральництва потрібна мобілізація, концентрація усіх зусиль, очищення за допомогою терору, передусім у своєму війську, від ворогів та сумнівних, приведення усіх та усього до згаданого регламенту дисциплінарного єдиноначалля, яким і є тоталітаризм.

Для того, щоб від жертви, яка боронитиметься, відкусити шматок якомога більший і цінніший, то нападникові доводиться іти на витрати вже у своєму війську. На розходах з улаштування нападу можна зекономити, коли цінність атакуючих знижувати аж до нехтування життям цілого власного війська. Більш того, відлучення полеглих лише збільшує долю розподілу здобичі між уцілілими хижаками, коли солдатам залишається те, що із ласки виділили їм начальники. Тому у московстві принципово не визнається ринок, за яким встановлюється ціна, відповідність між засобами і ціллю, необхідна для того логіка вчинків. Буржуазна меркантильність і раціоналізм розрахунку відгонить московцям як огида. Вони готові без грошей і задарма ковтати чуже, надалі переробляти цінність присвоєного вже у послід. Для збирачів не існує залежностей та обумовлень між тим, на що вони зазіхають і тим, чим вони готові для цього пожертвувати. Причин природности свого нападу - не шукають. Солдатів і зброї інтегратори витрачають незміряно, не рахуючись із вартістю понесених свої утрат. Не кажучи вже про ігнорування життя тих, кого московці грабують.

Спочатку кремлівські будівники совітського Союзу допомагають у господарчому і військовому відродженні переможений у Великій війні Німеччині, покладаючись на те, що її помста, як продовження її імперських цілей, відповідає кремлівським цілям руйнування європейства руками німців. Потім нацисти на брудершафт із совітами шарпають і шматують європейців з різних кінців Європи. Потім у нападі нацистів на совіти та у підготовці до зворотного нападу совітів на нацистів, - то обидва режими почубилися між собою. Потім завдяки понесеним совнаселенням і червоними бійцями власних жахливих трагічних втрат та завдячуючи участі у антигітлерівській коаліції, - то кремлівські вожді проводять переможні паради, відмічаючи неуспіх нацистів у планах розруйнувати совітський Союз. Потім кремлівські вожді не святкують ювілеї з нагоди припинення існування совітського Союзу, що їм таки вдалося власними руками та волею досягнути у ході реформ, ревізії співвідношень між комуністичним централізмом та контрольованим роздержавленням, знаходженням інших підхожих відповідей на виклики з осучаснення рашизму.

Оскільки для совітів налагодження порозумінь із західним світом, зближення із ним у спосіб стримування комунізму та рекреації приватновласницького роздержавлення сприяє удосконаленню росФедерації, - то вже для західного світу стримування збиральництва через марення про успіх вестернізації збирачів стає самовбивчою грою з вогнем.

У Російській імперії вдалися до комунізму не лише від аргументів запровадженого комуністами терору, а від того, що знадобилися екстремістські заходи з подолання відносного відставання від Заходу. Задля того звернулися до сектантського сповідання варіанту соціалізму, бо там вади нерегульованого приватновласницького ринку підправлялися і корегувалися соціальними обов'язками держави. Але тотальне одержавлення виявилось ліками гіршими за самі хвороби капіталізму. Зрештою недоліки планового господарювання, яке втратило стимули підприємництва, заходилися вже на часі перестройкі комунізму виправляти розворотом до ринку і узаконенням капіталів. Не лише московське царство, а передусім його населення зазнало мільйонних утрат на шляхах обіцяного процвітання через заборону власності, - аж історична Московія комуністичної подоби втратила не менше через розворот вже до відродження власності та проголошення покійників комунобудівництва жертвами даремними, - у обіцянках того, що триваюча декомунізація знайде господаря ще більш ефективного, ніж колишня комунізація.

Одначе. Які б на Московії варіанти співмірності між пропозиціям на одержавлення чи роздержавлення, між цінностями колективу чи приватним інтересом, між видами інтернаціоналізму чи націоналізму патріотів шовіністичних, між атеїзмом і москвославноістю, між формами та змістом комуністичної культури, між прозахідництвом та антизахідництвом, між пропагандою та комуністичним вихованням трудящих, між захистом класової боротьби за мир у всьому світі та русифікаторством, - то подібні і безподібні оферти метою мають оптимізацію московства. Проблеми московства залежать від якостей і його властивостей, а не від того, що не є особливостями та матрицею його культури. Тому московству ніщо не допоможе не бути московством, - бо воно є московством.

У ході еволюції можна прослідкувати і відзначати, що певні прийоми життя, які виявилися тупиковими і безвихідними для одних видів, отримують розвиток і продовження вже у бутті інших видів. Себто процеси еволюції, як своєрідне експериментування з пошуком і віднайденням більш досконалих форм і проявів життя, є не односторонньо направленими, із закріпленням набутого та передачею цих кодів потомству, - а можуть розвертатися на усі сторони, навіть повертатися вже до нібито перейденого. Особливо варіативною є еволюція у представленні її вже людською культурою, реальністю якою є не лише свідоме закріплення досвіту поколінь, а ще й видозміна традицій згідно поставлених спільнотою для себе загальних та зобов'язуючих візій, стратегічних планів обнадійливих чи необачних у доказах. У ході історії культури можна прослідкувати і відзначити, що замість ощадливого збереження помилкових стратегій, то народи, які цього припустилися, зникають. Московці вельми далеко зайшли у збиральництві: їх вже не розвернути до виробництва.

Подібно до того, як це чинить кожна особа у облаштуванні власної долі, то й усяка спільнота розвивається у діалектиці протилежних ставок: а чи на власні творчі зусилля життєві, а чи взаємодією із, принаймні, не гіршими досягненнями середовища інших культур. Аналогічно й будь-який винахід своїм новаторством, корисним загальнонауковому поступу, саме останньому є зобов'язаним у тій мірі, у якій означена новаторська пропозиція відповідає передовим рівням наукових пізнань, а тіло останніх у свою чергу саме й складається із подібних креативних досягнень. Протилежними, антитетичними, полярними у категоріях логіки, є оцінювання двиготіння соціальних та історичних взаємин між спільнотами як рух: або до націоналізму у його зосередженні на підметних, питомих, власних інтересах народу, або – як рух глобальний, інтернаціональний, об'єднавчий. Так само й міжнародне право відстоює формально протилежні позиції: з однієї сторони законним проголошується здобуття окремою спільнотою свого суверенітету та незаконність зі сторони зовнішніх чинників на порушення цієї самоправности, самодостатности, самостійности на якій наполягає означена спільнота, яка вважає себе цілісною, органічною, не залежною від тих впливів сторонніх та сув'язей що обмежують осібність означеного угруповання; а з другої сторони це ж саме право, трактоване міжнародним та таким, що відповідає потребам його учасників, протистоїть непоодиноким сепаратистським рухам, які прикриваючись посиланням на права відокремлення від державного організму, останній руйнують вже на свою приватну користь, або ж коли агресивний похід завойовницький подається як гідне звільнення тої здобичі, на яку націлився агресор. Тобто одна й та ж бійка між народом, який переваги своєї життєвої організованости доказує і вибілює порівняно із претензіями на це зі сторони свого супротивника, - може одночасно правити як вид слідування, дотримання, втілення загальновизнаного міжнародного права, коли вже колишня колонія зусилля свого повстання проти утиску колонізаторів оправдовує як бійку проти агресії що її проводить ще не колишня імперія; тоді як остання свою суверенність засвідчує тою ж самою війною, що її імперія проводить проти вище означених повстанців, які руйнують цілість зони ґрунтуючись на власних тлумаченнях того ж самого міжнародного права, але вже у власних інтересах. Так постсоветські реставратори совітського простору анексійне приторочення до себе клаптя території сусідньої країни, або відшматування частки ґрунтів довколишніх держав тлумачать як право на той суверенітет зі сторони народу придністров'я, південної Осетії, Абхазії, Криму, народу частини Донецької області, який збігається із, трактованими як правові, запитами Федерації на відтворення своєї цілісности, затраченої внаслідок суверенізації вже колишніх республік, незалежність яких кремлівські імперці трактують за протизаконний сепаратизм; тоді як противники московського реваншу відстоюють свою державну цілісність супроти зазіхань на неї промосковських збирачів посиланнями на те, що самопроголошення прокремлівськими любителями простору комунізму, а чи поселенцями себе як окремого народу, свого права на відділення від країни – є недостатнім, а замість того потребує згоди на відокремлення не лише у інтересах означених сепаратистів, а від громадян усієї країни, яка проти руйнівників є у праві силою захищати і боронити свою цілісність.

Усі імперотворці та любителі споживання сусідських статків як своїх рідних, успіхами інтеграційної політики зобов'язані не тільки голому насильству над підбитими ними народами, аж колонії утримувалися через вигоди для самих колаборантів у прилученні до відкритості у обмінах у спільному просторі імперії, коли метрополія не лише гребла під себе у одному напрямку споживацького визиску підлеглих, як свої домінування зона оплачувала різноманітними факторами окультурення своїх анексів. Відповідно й царська та імперська Московія ширилася завдяки відкриттю для обсаджених нею народів спільного ринку господарчого, військового, релігійного, освітнього, політичного. Самодержавну кризу Московія подолала перелицюванням збиральництва вже під віру у інтернаціоналізм і знищення капіталістичної експлуатації. Пак продовження московства концтаборами не дарма тлумачиться занепадом зони. Псевдокапіталістичний націоналізм ерефії є пролонгацією московського гніту, не вабить колишні республіки як прожект спільного для них ринку.

Перший з московських князів наклав на підданих побори порівняно більші від сплати на користь монгольських чабанів. Перший з московських царів стверджував свою владу над під'яремним людом та приєднаними улусами від Орди засобами терору проти земщини. Перший із романових запровадив кріпацтво. Перший з імператорів рух московства вже до європеїства забезпечив війнами зверненими на той же бік. Перший із комуністичних правителів заходився супроти національно-визвольних рухів демократичних розв'язуватися засобами концтаборів, поверненням до рабства, бійкою проти підприємництва. Перший із посткомуністичних реставраторів регульованої вестернізації не від того, щоб грабіжницьке хазяйнування Московії відстоювати вже ядерними зарядами. Хоч кожна із змін правління подавала свій прихід як поліпшення передуючих станів, одначе кількість від того покійників серед московців тільки зростає. На відміну від імперіялістів Заходу, то Московія своє хазяйнування на сусідському дворі здійснює через створення там буремних нещасть та дуги нестабільности, куди потім московці пхаються як арбітри-миротворці. Свій експансіонізм подрібнена московська імперія сьогочасна проводить під колишніми нацистськими гаслами розваленого німецького рейху про зонівське відновлення розділеного народу. Для примусу українців до братерської дружби, то московці стягують свої гармати й вважають доцільною політику обстрілів України. Удосконалювати московство можна лиш його нищенням.

Тому малороси пручаються своєму перетворенню на настаящих расеян, бо надто вже багато крові на цьому шляху пролили москвоінтегратори. Тому чимало малоросів марять про своє перероблення у справдешніх великодрежавців, бо усяка імперія для колаборантів та відданих їй служителів відкриває на доданок ще й ринок кар'єрний, політичний, господарчий, освітній. Українство не лише у повстаннях позбувалося московської окупації, але ще й у особі московства, інструментарієм імперії проявляло свій експансіонізм, - перебуваючи на других за місцем і роллю провідників москвозбиральництва. Подібні кадри не є запроданцями, бо вони й не були українцями, не будуть суб'єктами свободи Краю.

Поza кордоном та усередині зони, то число прихильників чи противників будування комунізму на часі совСоюзу вельми перевищує число тих, які відмовляють ототожненню совСоюзу та, з іншої сторони, устрою совкомунізму. Бо якщо зважати на розлогий мартиролог номенклатурних начальників, які будували комунізм, то він є породженням зрадників, відступників, ворогів будування комунізму. До числа не таких як треба, які не відповідають запитам комуністичного прожекту, відносяться, - як то виявилось, - ще й класики марксизму-ленінізму-сталінізму, з доданком подальших вождів, які також припустилися помилок. Серед жертв комунізму нема, - як то вважають сповідники комунізму, - нема чистих, окрім їх домагання повторити видання комунізму. Аж коли явище маркують до нього прив'язаним терміном, - то саме для цього це й робиться. Тож коли події на часі існування політичного утворення совдержави та соцлагеря називають соцілізмом і комунізмом, - то це ймення вважається адекватним і годящим, не зважаючи на відмінні змісти варіантних чи інваріантних ідеалів царства праці вільних пролетарів. Одначе. Комунізм, у його змістах заборони приватної власности, так само відповідає фактам історичної реальности як: реалізація творчих сил людини – релятивною до безоплатної праці за пайки на ударних будовах комунізму; як роздача земель – фактам колгоспу; як обіцянки миру – війнам проти звинувачених у капіталізмі країн і народів; як обіцянки свободи слова – поєднуються із пошуком Органами антисаветчікав та контри; як пролиття соціальних благ з Рогу достатку – асоціюється із злиднями та відсталістю; як самостійність народів – та русифікаторство; обіцянки свободи слова – перевтілилися у виховання трудящих. Комунізм це чергова егіда автентичного московського диктаторства. Ідеологічний комунізм совковий винайдений та має призначення на те, щоб саме у нього потрапляли стріли направлені проти питомого московства історичного.

Ампула совітів – антагоніст капіталізму. Пак саме Захід доклався до індустріалізації, проти наці воювали разом. На часі кризової соціалізації Заходу, то саме совіти виступають його альтер его, претендують бути виключними хранителями та спадкоємцями західництва.

Треба ставити питання не про те, а коли ж нарешті почнеться розпад імперії на ті країни, що вона їх проковтнула, а, - коли ж зрештою завершиться цей процес повернення до не хижачького життя людського. Система збирання народів і підкорення чужого вже як свого була нежиттєздатна від початку заснування. Історія розпухання московства вже на цілий світ це історія зростання хвороби. Скільки існує та закріплюється беззаконня колонізаторства, воєн імперських, весь час уможливлення злочинного пограбування завойованих людей і народів, - стільки часу імперія збирачів помирає. Історія імперії вражає довготривалістю улаштованого нею зла. Історія втримання людей і народів у зоні визиску вже комуністичному тоталітарному, з відповідною ненавистю проти вільного світу, стає екстремальною спробою московства втриматися серед живих країн за надмірну ціну жертв та мінімуми, а то й збитки, отримані при цьому шляху. Подальша ж спроба збирачів втриматися у числі буденних нормальних культур, вже через удавану демократизацію реально від'ємних плодів комунобудівництва призведе до прямих відроджень і рекреації тих народів, як у зоні імперії обіймають свою батьківські землі та свою достатність. Не можна із краденого збудувати щось пристойне і гідне продовження. Триваючий рецидив великодержавства у війні проти України, що повертається до свого західництва, - це не більше як даремна спроба; це реакціонерський зрив протистояти тим процесам, впоратися із якими московцям несила. На шляху свого виродження і занепаду московці ще можуть смикатися у прагненні успіхів іти до кінця у своїх призначеннях завоювання сусідів, - однак ця дорога призводить до одного невідворотного результату. Імовірні епізодичні показні виграші московства не виходять за загальні окреслення його історичного програшу.

Печатка на документ української самостійності - це загибель московського царства. Спершу важливо для себе упевнитися у тому, чого ми собі не бажаємо у справі ходіння не нашими та хибними для нас шляхами. Щоб бути вільними, то для початку нам самим у жодному разі не треба творити вже свою імперію підбиваючи свободи тих проявів самостійності, якими зайняті інші учасники цього руху.

Заслугу руху московців до остаточного, або прискороного їх виродження не варто ані американцям, ані українцям приписувати на конто власних у цій справі зусиль. Бо з завданням імперського занепаду впораються самі московці як чинники культури збиральництва. Більш від того: лише самим і тільки самим московцям вони ж виключно самі є зобов'язані означеним власними результатами кримінальних походів на підкорення наступних сусідів. Можна і треба зі сторони жертва рашизму лише сприяти бійці проти московського грабінництва, однак нікому не дано розв'язуватися із злом саме у спосіб протиставлення йому зла вже противної валентности. Бо розв'язуватися із злом, як із порушенням права, - дано у межах прав. Московці нікому не довірять свою загибель, окрім як - власному самогубству. І нікого у поміч не запросять. І будуть іти до кінця, не намагаючись урятувати хоч щось позитивне із загалу зробленої ними за історію конструкції негативізму. Московці нікому, окрім як виключно собі, на довірять своє нищення.

Усякі успіхи українства у спротиві московським озброєним зусиллям поглинути Україну, усіляке відстоювання натівським Заходом недопущення московських на нього зазіхань, - за допомогою означеного українського інструмента західництва, - не тільки не викликає серед московців бажання програвати ворогам, як може викликати лише посилення московської боротьби проти західних ворогів. Московці не тільки не будуть обмежувати себе самих у доконечному здійсненні роботи збиральництва людей і народів, аж, супроти того, - лише посилюватимуть зусилля у цьому напрямку у відповідь на ті власні невдачі що викликаються спротивом людей і народів. Замість останніх не будуть москалі проводити самовбивчі обмеження своїх споживацьких призначень поїдати людей та народи. Навіть сподіватися не доводиться, що москалі можуть бути на стороні інтересів тих своїх жертв, які москoviтам протистоять. Московці замість українців не будуть виконувати роботу українців у бійці проти московців. У зіткненні права та крадійства, то кожна із сторін бійки ітиме до кінця своїх наполягань.

Московська людність не так хворіє на рашизм, як навпаки: рашизмом і є звичайна московська людність. Власне саму по собі хворобу не можна вилікувати чи оздоровити, - її можна тільки знищити. Помилкою є упередження, яке масу московства розводить нарізно від московської влади. Московити не є пасивною безневинною жертвою впливу і маніпуляцій. Ерефійському патріотизмові боротьби проти націоналізму його ворогів сприяє те, що паствою великоросійства є переможці у громадянській і колонізаційній війні за комунізм. Ерефійцям, як спадкоємцям збиральницького гону, не досить того що імперією було перетравлено від колонізованих народів, що совітами було перетравлено від їхньої імперії, що було перетравлено від здобутків комунобудівництва. Їм треба ще. Повсякчас безперервну війну і напад московців на необмежене число народів є помилкою, є злочином за фактом, а не лише з позицій жертв нападу, проте для гуртового московства, то його протистояння світові, і його чуття ображеної світом жертви – є предметом пишання і московської слави.

Засвоєння окремим чоловіком гуртового досвіду не лише знань наукових, а взаємин соціальних може видозмінювати передуючі позиціонування особи, пак істотним у соціалізації є саме залежна відповідність стандартам. Рівняння особи під вимоги ідеологічні, віроучительні чи партійні є неповним, а тому хибним навіть у випадку конструктивного їм слідування, - бо казкові і містичні приписи є засадничо виокремленими від духовного досвіду поколінь та традицій культур, - а особливо деструктивними є рівняння під ті віроучительні стандарти та гіпотези де шукають знаходять і карають їх ворогів. Індивід неодмінно відповідає за засвоєний ним колективний досвід; особистість може навіть свій унікальний приватний інтимний досвід духовного життя чи світогляду додати чи протиставити колективному універсальному, однак у тяжіннях останнього одиниця залишається; фальшивою є відмова від колективної відповідальності посиленням на те, що особа штучно відділяє себе від того що сталося у просторі чи у часовій тривалості подій. Відповідальність за злочин вчинений годину тому, чи сотню років по-тому може різнитися, але не зникати. Те що учиняли і роблять москалі в Україні є частиною бійки за самостійність.

Збиральництво є сумлінням сукупного московства. Тож коли історія московства чи комунобудівництва відзначена злочинами, то їх виправданням стає пишання ними як необхідністю збиральництва. Ідеали утопій з низкою догматичних обітниць втілити усе що страждальницькі маси собі наміряли у покаранні ворогів завжди надихали цих прихильників чуд, хоча слідування останнім буває здебільшого кривавим. Усі діяння і офіри на славу і посилення московського царства вважаються там виправданими і доцільними. Московці свої заслуги ототожнюють із своїми ж забаганками. Небажання людей і народів бути силуваними, пригнобленими, пограбованими зі сторони москвоінтеграторів останні розглядають як ту проти себе агресію, яка московцями має бути покарана як переступ. Збирачам не спадає на голову, що хтось має право чи може бути незгідним із замірами цих самозваних зверхників ошчасливити підопічних. Причини опору собі любими московити вбачають лише у противних ворогах, а не у власних щодо жертв діях. Розпухання своєї зони московці розглядають як праведну і безневинну реакцію захисту від ворогів, які знічев'я і безпричинно тільки й марять причинити московцям зло. Обстріл не упокорених московцями теренів вважається нормою, на відміну від отримання снарядів вже звідти. Московці лиш відбиваються і бороняться від напасників; а ще собою жертвують заради невдячного їм світу, несучи йому визволення від прикрого незнайомства з місією московського провідництва. Бомби на голову народів які насмілися бути не під чоботом московців останні вважають об'єктивним і природнім доказом того, що народи помилилися і фактично зробили собі на гірше, коли штучно насмілилися розстатися з зоною московської до народів любови та піклування. Жертва сама винувата у тому, що її зарізали, бо вона без спротиву мала віддати свій гаманець; згвалтована сама у цьому вина, бо їй не треба було для нападника бути привабливою; українці самі винні у їх знищенні, бо їм не треба було бути чи уродитися українцями; убивство експлуататорів є боргом, бо так вирішили ті, хто це придумав. Диктатуру пролетаріату змодельували ще до підміни нею важелів влади.

Збиральництво назовні та кріпосництво всередині московське царство продовжило тим проектом диктатури пролетаріату, який рекламувався як подолання народного горя історії московства. Продовженого Світовою комунореволюцією і загибеллю Західного світу.

Настанова на щастя однієї частини людей робом знищення нею іншої частини ворогів, - з тим, щоб владні ролі залишилися за організаторами цієї надуманої ворожнечі, - не перестає за віки бути модною. Лише насадженням взаємної ненависті у таборі ворогів, якими потенційні диктатори оголошують противний їм світ, лише провокаціями протиправних військових зіткнень і ставкою на кризи, лише облудним пропагандистським спотворенням реалій вдається добратися до виключної влади тим фантазерам з бомбою, яким нема чого позитивного суспільству запропонувати. Першою жертвою, - яка потім вже обумовлює прямі убивства, - стає здоровоглуздя яке у здійсненому хаосі переплутування кордонів і різниць між речами падає під супровід вірувань у те, що не все є однозначним. І тоді настає зона.

Коли робити ставку на лише силу, себто на брак обґрунтувань правоти, то до захопленої влади дістануться саме невігласи і некомпетентні фантазери. А тоді до диктатури не забариться з прибуттям і вся низка подальших залежних нещасть.

Для злодія більш привабливою є більша здобич яку він може відняти саме від більш імущої жертви, однак остання спроможна на більший спротив нападникові; злидня легше обікрасти, з причин злиденності його опору, однак і здобич тут буде меншою. За подібними мотивами й збирачів приваблював саме західний напрямок, хоча вдалося їм більше заграбастати земель і народів саме у рухові на схід. Московський експансіонізм був успішним тоді, коли вони спиралися чи мали собі у поміч саме західних союзників, - коли у бійці між собою європейців ставали москалі на бік однієї із сторін цієї бійки інтересів, розпалюючи конфлікти серед європейців. Європейці мають досвід у використанні Московії.

Мало не вперше за довготривалу історію Захід підтримує власне Україну: маємо молитися на Захід. Глибинним євросоюзником українства є Німеччина. Покінчити з Московією є особистим боргом українців. Німці будуть на стороні українців ще й тому, що німці у цій справі будуть на стороні власних німецьких у цьому потреб та інтересів. Українців москалі, у передчутті біди, обзивають нацистами. Німці за допомогою українців, за допомогою німців, закопають москалів. Для правоти достатньо бути достатнім у власних творчих покликаннях та праці для цього; однак достатність цьому заняттю забезпечує опора на потребує цього сусідах у сумісній із ними взаємодії. Захід підтримує українців використанням у бійці проти єрефійських загроз, тоді як нам потрібен Захід заради нас самих. Лише надзвичайними злочинами, - геноцидними, техногенними, екологічними, ядерними, гуманітарними, - проти України єрефія може завадити таким невідкладним і вже обов'язковим санкціям проти єрефії зі сторони Заходу, які б і для останнього стали б збитковими, а тому відкладеними проти москалів.

Для багатьох, але малочисельних народів і культур Федерації, адаптованих у військово зони аж до рівні самосприйняття себе рускімі, то сприятливими для суверенізації умовами є, - окрім взірцевого прикладу деконструкції зони впливу московського соціалізму на країни іменовані третім світом, окрім розпаду східно-європейського лагерь сателітів московізації, окрім розставання із зоною вже совітських соцреспублік, - аж істотними обставинами відродження пам'яті про втрачені національні права та батьківщину слугує для колонізованих і окупованих народів саме опір українства супроти єрефійського реваншизму. Відповідно загроза неуспіхів українства могла б консолідувати диктатури по цілому світу у тому, що бандитам стає можливим безкарно порушувати права і життя сусідів. Московити за допомогою передовсім своїх військовиків та вибухівки здійснюють свій план неіснування на Землі України і навіть самого поняття українець, не кажучи вже про фізичне знищення усього власне українського, - однак москалі не лише не проти, а за існування тих обширів і багатств відшматованих ним від України, що їх єрефія спроможеться приліпити до себе назвавши анекси споконвічною єрефійською власністю. Для хижаків утихомирення їх голоду є дійсною необхідністю, яка для їхніх жертв не може не ставати відсіччю від цих мисливців.

Царизм, самодержавство, московславіє, європеїзація, комунізм, великоросійство – це варіації і іпостасі московського месіанізму у його любови до майна поневолених ним народів та убивчої ненависти до господарів того майна. Призначенням терору є викликання переляку у жертв, потім фізичного ламання серед переможених, потім ступору серед своїх підданих через неможливість вплинути на кліку вождів, потім з тих же спонукань настає з боку новозроблених расеян жертовна підтримки кліки у складі її війська. А вже тоді настає повна свобода волевиявів і дій на користь московського збиральництва серед гуртування його adeptів, серед яких розколів не передбачається тому що не буде. Фактичність московського збиральництва та його апетитів одначе не дорівнює помилковості його противників. Загал яких надає збройну критично важливу допомогу українцям у війні проти московців; водночас колективний Захід не є стороною участі у цій війні, а натівські війська не є учасниками конфлікту. Поки ще. Московці атакують Україну як східний фланг НАТО, яке у протистоянні цій атаці, - аби не стати об'єктом атаки, - не вважає Україну східним фронтом НАТО. Жертви покладені українцями у спротиві московському збиральництву Захід розглядає як втрати українські, а не західні. Відбиття цілеспрямованого московського походу на захід за рахунок полеглих українців є успіхом політики Заходу. Західні політики не втомляться виставляти умови для недопущення втягування європейців у бійку проти ядерної Московії. Нормальні люди є правими у небажанні гинути за нормальних обставин. Московія не бажає розпрощатися з іще не завойованими та колись вже завойованими нею землями не лише із сподівань розжитися розтерзанням здобичі, а ще й від того, що вона не спромоглася компенсувати навіть власні жертовні витрати на це здобичництво. Для московців стороння союзницька опіка над тими народами що їх москалі заходяться рятувати особисто - є приводом напасти на ці народи. А загибель солдатів у війні проти України викликає, як то буває у кожній війні, посилення помсти на призвідників загибелі. Москалі знають, що це цілий світ окупував їхні території, бо у Московії з її апетитами не може бути кордонів.

У великій політиці Ваш спротив намірам Вас убити ще не підтверджує Ваше бути правим. Проти нападників, які цілеспрямовано залишають після себе випалену землю, доводиться збройно, а не суперечками з приводу володіння правдивістю, правом чи фактами. Коли манією московської образи і реваншу за розставання із зібранням народів стає вже не повернення собі малоросійських статків, а неповернення українців до життя, - то відповідь має бути не гіршою. Московська українофобія добилася таки виразності у настановах безпеки Краю вже у антимосковстві. Здогадки українців про москалів набувають розголошу. Не можна покінчити з війною України проти Московії не покінчивши з Московією, існування якої усім гарантує її війну. Перемога це те, що відбувається не на власних, а на рідних теренах розгромленого ворога вже не спроможного на ведення військових дій. Розмови про перемогу над Московією яка настане на разі її поразки у наступі, яка настає з перемогою над Московією у обороні від неї - і далі по колу, є прикладом парадоксу, абсурдистським політиканством, є заохоченням і потуранням невпинному московству.

Військовий напад на опонента через неможливість домовитися та діяти у межах права, передбачає перемогу, однак коли ці ж цілі ставить собі й супротивник, то хтось із них помиляється більше ніж інший менше. Залежність перемоги не лише від обраної кожним із противників стратегії перебування у полі права і справедливості, а ще й від непередбачуваної у війні вдачі свідчить про приблизний паритет військових потенціалів. Тож коли війна точиться на теренах українських, а Московія має більшу базу особового складу, ядерний статус, ціль залишити від українства випалену дощенту руїну, - то ніхто окрім самих українців не гарантує подолання екзистенційного ворога. Українцям постачатимуть зброю, але не українців. Коли для українства актуальною справою на разі є виживання у знищенні ворогів, то саме цим і треба перейматися. Захисників права і правди має бути більшість, інакше, те що вони боронять не є добродієм. Не лише нам, а й натівцям не обійтися без негайної натівської ядерної парасолі над Україною. НАТО - обітована земля незалежництва. Потребуємо передачі ядерних зарядів і носів. Відновлення ядерного озброєння.

Зупинка російсько-імперського загарбництва є справою зовнішніх щодо нього сил. Зокрема українських, як ударної сили країн західного світу. Контакт з тими, хто умовою свого процвітання ставить смерть українців, є можливим як контакт виключно вогневий. Знищення потенціалів збиральництва московського не можна довіряти самим московцям, сподіваючись що вони з якогось дива відмовлять собі у бутті своєї totoжності, стануть тим ким вони ніколи не стануть, а ще займуться своїм небуттям. Більш від того, напад на Україну та сусідні народи, оголошення та здійснення війни проти європейства лише згуртовує маси московців довкола рідної їм московської кліки; викликає масову помсту і ненависть до тих кого імперські рекрути прийшли убивати, а ці жертви замість відданости катам мають сміливість пручатися щодо московських на них апетитів. Руйнація імперії не є можлива ані зі сторони мас її підданих, які не втомлюються умирати під українськими на них дронами; а також марно розраховувати що участь у збиральництві вже колонізованих нею народів призведе до дефрагментації імперії на ті народи, які могли б знайти у собі власні сили на сепарацію подалі від зони рашизму. Підмосковські народи доведеться змушувати на те, щоб вони припинили службу імперії, а замість того виступили б проти неї вже за свій суверенітет.

Так нацистське імперство було зупинене силою зброї союзників. Але у німців вистачило їхньої культури поставитися до нацизму як до власної хвороби, яка й була цією культурою оздоровлена, а німці вивели самі себе до демократичних розвинених народів.

Паритетність у зброї конвенційній, ядерній, а то й у асиметричних ударах є неможливою, оскільки збирачі завше підніматимуть планку погроз. Нема інших шляхів здобичництва, як лиш ескалювати вправність здобичництва. Збирачі не можуть наступити собі на горло ненависти до тих кому ведеться краще. У відповідь нам не треба накладати на себе обмежень у цілях розвалу російської федерації. Неможливо жити поряд з роз'ятреним у своєму голодуванні хижакom навіть тоді як він буде відгороджений ґратами.

Відомий за усіх часів ведення воєн такий маневр військового мистецтва, як удаваний відступ задля запланованого заманювання противника у пастку, використовується, зрозуміло, й стратегами командування українського. Саме цей аспект війни, до якої вдалися московці у наступі вже проти натівських країн, мало б врахувати кремлівське керівництво. А не скаржитися що його нахабно надурили.

Оскільки у москалів їхнє бажання убивати українців перевищує потреби інших потенційних жертв збиральництва витратитися на допомогу українцями, - жертвність яких до часу дозволяє цим країнам та народам зберігати інерцію власного благополуччя, - то московці можуть безпечно наступати аж до того поворотного моменту, коли у європейців виникне тверезе усвідомлення небезпеки від наближення до них московців. Нормальна інерція налаштованости на миролюбство, обмежене цілями самого лиш захисту, є тим обмеженим у часі потенціалом агресорів як сунуть допоки не наразяться на вже агресивність тих на кого вони нападають.

Можливо довго й емоційно сперечатися з приводу того що ерефійці перетворення на порох ними загарбаних поселень називають визволенням, а так само марно можна диспутувати з імперцями які захист від них подають як ту агресивність жертв від якої москалі змушені відбиватися, - одначе ці суперечки лиш побіжно торкаються перебігу збиральництва, не є пов'язаними із твірною природою його хижацтва. Даремно вважати, що звинувачення москалів на сторону їхніх жертв істотно підвищує агресивність імперців; а так само даремно вважати, що критика цих звинувачень зі сторони жертв імперців чимось завадить останнім у їхній агресивности. Бо агресивність московська є натуральною і не надто залежною від умов її здійснення. А українцям та довікллю народів годі гадати, що москалі назавжди наситяться і перестануть бути собою проковтнувши лиш одну жертву.

Грунтовним, начальним, цільовим загоном збирання московитами не належних їм сусідських їдл та плодів праці є ідеологічне виховання як самих мас нападників, так і їх жертв. Змістами цієї хижої рашизації є суміш російськoязичія, москвославія, імперства, антизахідництва, комунізму, чекізму, великодержавства, месіянства, криміналітету.

Ідеологічне прополіскування м'язів маси для перетворення її вже на паству є прийомом кліки узурпаторів зекономити на терорі, удушити спротив містифікаціям вже у зародку, ввести відсутність свобод та захисту свобод вже у часовий континуум звички до безправности. Після успішної дресури пастви на відданість пастирам визиск підданих стає вже технічною справою, - тож органічне вписування жертв у систему апетитів хижаків, привчання одомашнених до їхньої залежності від станів зголодніння патерналістів, переведення віднімання свободи та самостійности від поневолених вже у звичні стани існувань нечулих до свободи - є завданням безпеки тоталітарних режимів, є способом зекономити на постійній війні у пошуках ресурсів для їх пограбування, є метою перетворення довкілля у окультурене тоталітаристами поле їх випасу. Без виховання на генетичному рівні у приручених до відданости до хазяїв, а вже не як до поневолювачів, без видозміни самої породи виведених для перебування у стійлі, без переміни місцями впевнености у ролях окормлювача, - тоталітарний визиск рабконтингенту не є просто можливим. Подібно до того, як із мільйонного масиву видів людям вдалося приручити лиш кілька десятків з причин лагідного та не дикунського характеру поведінки тих десятків видів тварин, - то так само культивация лагідности та видів любови серед довкілля інших людей і народів слугує запорукою їх перетворення на рабів та жертвну сировину для поневолювачів. Насадження терпачости та любови є інструментарієм дегуманізації. Виховання серед жертв рівняння на ідеали бідунів як на норму, безучасности не лише до страждань, а й до земного у особі пастухів злиденности, агітація на відразу має до свого добробуту та волі – дає можливість облудникам спати спокійно не смикаючись у чатуваннях на удар від підлеглих. Аби стадо не розбіглося врозтіч у бунтарстві, воно має поганятися не самим нагаєм, а чуттям відданости на місці відсутньої трифунтовости. Як ідеологія примітивізації є вигадкою, то, зрештою, усі колізії тоталітаризму є замкненими у царині ідеологічости, попри те, що тоталітаристи вдаванням до кровожерства репресалій пружаються серйозно довести свою належність законам світу реальної історії. Відданість одомашненої отари своїм погоничам останні окупають своєю відданістю патернуванню отари до того часу, як якесь бидло висмикнуть із череди вже задля м'ясобійні.

Аби надійно замкнути особу у камері рабства, то треба обікрасти людину на іронічність, на здатність подивитися на себе зі сторони, треба примусити людину щиросердно й самовіддано виконувати ролеві призначення, себто треба від людини відняти ту особливість життя розумного, яке й є достеменним життям гідним людяного, - супроти тих буднів об'єктивного, які рівняють усіх здатних бути не рівними навіть у собі; аби із людини зробити актора чужинецької режисури, то годить людину зробити одномірною, обікрасти людину на ті таїни та індивідуальність, якими і є вияви людської свободи, треба примусити людину повірити у даровані часом обставини вже як у ті остаточні призначення із яких не лише не вислизнути, а й годить виявляти вдячність до означених дарунків з боку часу; аби пригнітити чоловіка чи жінку там, де людина належить собі, то саме те й учиняють гвалтівники, роблячи знушання над тілами вже похідним фактом. Кайдани стають органічним додатком до рук, коли вже колишня людина повірить у це. Тільки щирість у відданні нав'язаним із-зовні ролям може надати їх виконавцеві не смішного чи не рабського вигляду, - тож усі насильники над людськими свободами домагаються від своїх невільників аби ті не ховалися у ненависть до рабства, не аналізували стани невільництва, були переконані у негідности відмінного від приписів. Любителі чудесних розв'язань із проблемами тому проповідують зневагу до мирського та є практикуючими носіями загибелі, із чіплянь до життя їхні жертви готові іти на співробітництво із катами та виторговувати життя у обмін на затрату гідности. Коли жонглери з чудесами не можуть знайти собі спільників, пропонуючи публіці як не уречевлені здобутки прогресу, так хоча б його імітації у удаваному доступі до святого через символічні церемонії, тоді професіоналам від дисциплінарности потрібні протиполюсні стосовно ошчасливленень вже жахи терору, аби перетворити публіку на сировину для її визиску.

На позиціях суспільного проводу заслужено знаходяться ті, як здатні визначати стратегію розвитку і організовувати кроки відповідних звершень. І ці жертвні труди не обов'язково тут і зараз даватимуть однозначні прибутки як еліті, так і суспільству. Але коли суспільна сметанка свої владні і керівні щодо громади ролі зводить до власних вигід коштом збитків для грабованого нею суспільства, коли провідництво змішується із жадобою виключного егоїстичного здирництва, - то такі посідачі є псевдоелітою, є узурпаторами. Управлінці які втрачають програму керівну, які потрапляють у обставини криз реальних чи викликаних нездійсненими очікуваннями, які критично понижують добробут підданих, - ризикують бути витісненими вже тими претендентами на ролі еліти, які або пообіцяють, або здійснять запити масові. Але для істеблішменту, який стає невдахою з власної чи не власної вини, способом втримання влади і власности є не лише запобігання перед запитами мас на добробут, а рух у зворотну сторону.

Природним, у контекстах поступу достатку і різноманітних цивілізаційних гараздів, є стале виставлення претензій до управлінської верхівки зі сторони постійно зростаючих запитів та інтересів суспільного загалу. Чим більші можливості відкриваються, то тим кортить ще кращого, більшого й якіснішого. Замалі кроки у векторі прогресу викликають незадоволення з боку нетерплячого пересічного тлуму. Коли ж владоможці нарощують терор, безправність, злидні і нестачу для мас, падіння життєвого рівня, а то й свідомо провокують кризові ситуації війни з наступом ворогів, - то тоді природною й закономірною реакцією зі сторони суспільства, що потерпає й карається, стає угамування й запопадливе задоволення причин страждань, готовність піти на жертви, згуртуватися у мобілізаційній відданості диктатурі вождівській, яка видає себе за супротивника породжених нею ж нещастя загалу. Настання трагедійної безвиході штовхає на вибір кращого серед гіршого, - поза те що серед згіршого не буває й не може бути кращого. Кривавий терор зі сторони маніяків на державних посадах і геноцидне винищення придуманих ворогів може викликати повстання спротиву лиш тоді, коли резистанс очолюватиметься й організовуватиметься провідниками, - на разі ж відсутности таких, то уярмлені маси поставлені на край виживання будуть з усіх сил, навіть ціною аморальности, демонструвати свою відданість режимові маніяків, аби той не мав приводів мордувати щиро віддану режиму і люблячу святу кліку вождів мордовану у зоні неволі масу мучеників. Щоб викликати народну любов, то треба цей народ різати й чавити. У першу ж чергу війну на знищення диктатор розгортає серед соратників, як потенційних конкурентів на патримонію.

Насельники зони примусової праці, яким гарантована їхня каторжна пайка кормова, свою природну ненависть до людей вільних, - опорою яких є їхній бізнес, - мають як захисну реакцію проти останніх. Невольники гуртуються у спільній ненависти до чужого їм світу права й відповідальних свобод підприємницьких, бо там трудармійцям бракує їхніх знань і вмінь щоб бути повноцінними громадянами, бо ці зеки можуть рухатися лише з-під палиці погонича, бо свободою раба може бути лише цурання тої творчої у її продуктивности праці, на якій стоїть світ. Тюрма є домом лише для її творців. Прибутком галерників є їхнє неробство; їхнім фахом є невігластво; модусом поведінки є послух рабовласникові; їхнім мислення є зятята віра у те, що так усім годить чинити. У автохтонів тоталітаризму місце їхньої тями витіснене світоглядом сприйняття вільного світу як ворожого тому, що саме ці питомі безталанники і є природними його недругами. Більш того: непримиренність до незнайомого насельникам зони контролю вже світу відкритого до зростає є не втечею від останнього, а є способом і оправданням способу нападу на вільний світ з домаганням не лише пожитися за його рахунок, спожити чужі ресурси, - як відданість тюрмі, бажання загнати туди весь світ, помститися вільному світу тим манером, яким самих каторжників зазвичай визискують, - слугує насельникам зони оправданням їхнього буття під наглядом конвою і щирої любови до лагерної адміністрації. Агресія тоталітаристів проти світу права і свобод стимулюється не лише пошуком там годящої для ужитку здобичі, як ще й духовним домаганнями зодноріднити й узвичаїти світ вже у стандарті тюремности.

Здібність людини до адаптації, могла б бути однозначною перевагою над проживаючими у вузькому діапазоні організмами чи тими відносинами у природі вже не живій, що є сущими у ще вужчому діапазоні доступного та реального, - коли б ця людська відкритість у будівні культури не була б ще й нагодою всотувати помилкові відносини у природі речей. Коли у пізнаннях й відповідних використаннях люди спроможні засвоювати мірки чи способи буття нових і новітніх подій, що їх втягують у процеси культуровиробництва, то не обов'язково усе опановане людьми за фактом чи хоча б у імітаціях фактів гарантовано має відношення до істин чи хоча б до того, що є потрібним навіть вигаднику того, що він вважає за гідне. Кебета людини навіть із власного тіла утнути подобу слідування приписам навіть безпредметних вірувань, запопадливість у переробленні себе на раба збочень власного, яке ні з ким не рахується свавільства, театральна гра на оживлення химер – не обов'язково стає вправлянням у свободі на відтинку достеменного.

Режимна зона тільки зароджується від невдоволення сущими порядками речей, коли самі лише переконання є аргументом переконань у тому, що порядки речей були створені людьми не за лекалами свободи, що попередники помилялися й не звітували собі про свої досягнення, що покоління без тям творили свою історію собі на зло, - але пропоноване натомість ошасливлення зоною, що так само виключно тримається на переконаннях у її місії рятівного послання, вже стверджується примусом до прийняття догматів режиму зони як вже позакритичного новопорядку речей. Ріжниці між зоною примусу та, ніби з іншого боку, місцями загальноприйнятого тримаються на самих лиш присутніх при тому невинних психологічних чуттях у станах свободи, коли одним є комфортно у виконанні розпоряджень поставлених над собою начальників, а іншим зручно самим вступати у змагання з викликами та проблемами. Зручність втечі від відповідальності за види життя й стає нежиттям.

Вагомість злочинів та беззаконня лише додає аргументів на їхнє спростування та приведення у відповідність із прийнятим правом, тоді як злочини стають непідвладними виправленню саме тоді, як умовою своєю мають збайдужілість до розріжнень зла та добра. Готовність унормовувати злочини і є їхньою неспростовною та невичерпною енергетикою. В умовах спотворення законів вбивці можуть лише грабувати життя - на життя, майно - на майно, смисли - на смисли, але за помочі апатичних злочин входить у нескінченість не лише обставин, а й часу, стає подібним до образів правд, які так само уподібнюються злочинам у безподобній загибелі усього на загал. Джерелами, протіканнями, наслідками тоталітаризму є саме стихія невизначености, нерозріжнення між правдами та кривдами, відкрита готовність безчасно сприймати життя у пошуках чогось нібито вищого поза відкриттям життя. За визначенням байдужі та ті, які позиціонують себе поза законами, не підлягають критиці, на відміну від порушників законів. Культивування безформної маси та готових бути на ролях виконавців будь-яких сторонніх розпоряджень, аби лиш розпорядження були сторонніми щодо їхніх виконавців, і є умовами безпроблемного опанування суспільства змовниками тоталітаристами. Небезпечними є не так злочинці, як ті, що шукають *абсолют* цінностей поза кордонами власне цінностей. Вихід за межі добра призводить усього лиш до потрапляння у кордони зла, але вихід за усякі межі вже у безмежжя абсурду, що його прикривають пошуком вищих смислів, - спантеличує усе можливе й неможливе у тотальній деконструкції.

Епатажні вигадки самозваних ошасливлувачів людства можуть бути неприйнятними саме від вторгнень ними поза межі компетенції їхніх вправлянь у мистецтві епатажу, проте і у сфері прийнятних соціокультурних відносин екстремізм диваків унормовується не поступливістю щодо нього аж до рівнів зневаги щодо нього, як гармонійні відносини, себто доказове у потребах прогресу ставлення до означених екстремалів досягається реакцією опору. Тоталітарні вибрики зупиняють не сміхом чи зневагою на загрози, а серйозною кулею у голову змовниками. Відступаючи перед напором тих, хто не знає меж, можна опинитися поза межами життя. Конформізм та поблажливе, усепопущенське, безвідповідальне ставлення до агресорів, – то для останніх є живильним середовищем.

Конформність (1081)

Засадами поступу є засвоєння дослідниками та нормальними людьми досвіду поколінь, - з наслідками розширення свободи. Однак примус зі сторони сповідників чудес, аби нормальні громадяни слідували чудам – не є поступом, не є свободою. Тоталітаризмом іменуємо умови і наслідки встановлення режимів які свої володарювання здійснюють через силування інших учасників суспільного життя, рівняючи останніх під свої саме химерні виключні примітивні стандарти вольових наполягань. Розширення і удосконалення представлених культурою можливостей людських визнається добром прогресу, але - не у випадку, коли диктатури скорочують та урізають свободу культур оголошених зі сторони диктаторів як культури чи спільноти ворожі. Антитезою чи полюсом протинним щодо тих інтегральних віроучень дисциплінарного штабу, - які оголошують себе абсолютистськими у замірах вичерпати людську історію запропонованими їй чудами та утопічними прожектами, - є права і свободи, що їх поділяють інші творці соціуму. Тож диктатури, - умотивовані власними егоїстичними інтересами паразитування на збитках і стражданнях вчинених жертвам сваволі диктатур, - постають безвинними, хіба що екстремальними проявами чи зловживальниками свободи. Уможлиблюються подібні одномірні підходи до вирішення назрілих питань розвитку саме тому, що тиранії та учительні автократії подають і видають себе як лиш один із варіантів у означених змаганнях культур, множина і розмаїття яких має бути толерантною стосовно тоталітаристів. Творці зони остаточного порядку маскуються під ординарну пересічну тривіальність з тим, щоб підступно винищити усіх та усе здатне виказувати спротив цим грабіжниками та стяжателям усевладдя; а вільні і правові спільноти толерують потенційних бандитів і поблажливо до загроз одномірности ставляться саме із тих принципів діючого демократизму, де свобода кожного визнається до меж не створення гальм для вже сусідських прав. Ігрища у нормальність ненормальних стають вже не грою.

Постійними, - діючими поза усі часи, успіхи окультурення народів, а чи спротиві цьому, - зацікавленнями і затребуваннями у диктаторських режимах є те, вони по суті обгрунтовують грабіжництво, яке через порушення прав жертви дозволяє отримувати надмірні енергетичні ресурси витрачаючись усього лиш на придушення спротиву жертви як джерела цих бандитських приходів. Хоча подібне процвітанню, через засівання довкілля на розмір смерті і розору, поступається розвиткові базованому на співпраці у обмінні досягненнями. Додатковою ставкою саме на зону є створювана нею інтегральність, переваги централізму у тому зосередженні сил, яке допомагає долати навіть потенційно сильнішого противника. Сміливцям від диктатури не можна завадити посилаючись на неприпустимість безміру жертв які зона міняє на усевладдя. На зону імітаційної та удаваної організованості рівняються як на засіб подолання протиріч, а то й криз породжуваних складнощами діалогів і порозумінь між різнорідними суб'єктами історичного процесу. До переваг диктатур над демократіями можливо зачислити ще й те, що духовні змісти зони, - порушення яких у зоні згодом перетворюються на убивчі присуди на сторону еретиків, - то абстрактні змісти зони подаються як вершина людських призначень, як ідеал щастя святості й подібних вірувань у здійснення неможливого, як привабливе втілення безпосереднє навіть підсвідомих жадань.

Недоліками ж зони одномірности є відсутність у ній кордонів в меж у яких би там було дозволено залишатися живими тим і тому, що не відповідає інтенціям зони. Не зважаючи на взаємне притягнення цих представників світового зла, аж зрештою зонотворці, як вороги порозумінь навіть між собою, вступають у бійку проти подібних собі.

Змістами ошчасливлення вірних, через знищення усіх невірних, можуть правити будь-які примхи, особливо успішні тоді, як вони нарізно розходяться навіть із притомністю. Ідеовчення про те, що порятує правильний: бог, каста, зірка, клас, народ, цифра, звичай і далі без краю – має таке ж число прибічників. Хоча більшість подібні маячення мислять облудою.

Демократії більш ніж помиляються, коли у ризиках сподівань на свою зверхність марнують вузький діапазон нанесення вражаючого удару упередження по тих сектах химерним сповідань які лише рвуться до політичної влади. Для коректив подібних упущень доводиться демократіям потім платити пролиттям крові проти паліїв вже світової війни.

Пом'якшення норівів, посилення права, поліпшення побуту, усунення відсталости, розвиток знань, проблеми прогресу – наслідками мають перегляд застосувань чи обмеження доцільности колишніх досягнень. Нерідко хибують ті, які представляються компетентними експертами і власниками довершено доказових присудів. Різновидами облудництва є зняття запобіжників проти небезпек прийомами і посиланнями на імітаційне розширення можливостей. Але опортунізм і невблаганність змін ще не означають допущень ревізії того, що злом і злочином не лише визнається, а й є таким. До видів зла можна віднести потрапляння у такі порядки, які переростають у рабство, небезпечне згодою на нього.

Коли б у ту саму хвилину, у те саме місце, звідкіля зазвучав заклик слідувати волі пророкові чуда, - людина, за інстинктами і реакцією своєї свободи, кинула б камінь, то тоді не було б рабства, не було б неволі у покорі химерам та безправ'ю, тоді б не працювали б концтабори, не марширували б колоною на знищення ворогів. Аж замість того член секти кидає камінь у сторону диявола, або бомбу у не вірного його святому віровченню. І тоді маємо щастя або пожертвувати власним життям заради життя Нового порядку та його провідників, або ж стати жертвою означених мучеників за щастя вбитих ними заради віри.

Нема інших причин потерпання народу у війнах за торжество збиральництва, на покору містиці обґрунтувань походів по чуже майно і права, у покорі організаторам містики та походів проти придуманих ворогів містики, - як власне участь самого народу у означених процедурах. Звичайно можна, але не треба причини провалів, нещастя, помилок перекладати на зовнішні нездоланні об'єктивні чинники, звільняючи тим самим власну суб'єктність від власної відповідальности і здатности бути підметом дій, рішень, здобутків. До переліку випадків щасливого завершення задуманого не обов'язково вставляти славу на честь суб'єкта що наполіг на втіленні своєї волі, але неодмінно на конто цього ж суб'єкта має бути віднесена його пасивність перед настирливістю лих, його неспроможність дати адекватного одкоша нападникові, делегування ним його долі вже на розсуд святих над ним начальників. Добрі ідеали залишаються порожніми мареннями тоді, коли не будуть конкретно розписані невідворотні карні заходи проти облудних ідеалів недобрих. Упадання перед злом треба відрізнити від слідування правдам, закономірному, людяному. Від того й маємо проблеми, що доказові критерії, верифікації та фальсифікації, слухні розрізнення між облудами від демагогів, пройд, переступників, невігласів, та, вже з ишної сторони, перспективними пропозиціями – постійно залишаються проблемними.

Кожний українець, щоб стати таким, зобов'язаний негайно мимовільно підсвідомо самохіть повинен стріляти на сторону звуків про щастя входження до рускава міра. А вже опісля розмірковувати про міри цього власного добродіянства.

Утім свідомий спротив необхідно виявляти не лише по відношенню до таких відразливих аспектів тоталітаризму як покірливість його ідеологічному та фізичному насильству. Неприйняття поневолення лише на рівні підсвідомого спротиву і перекору тискові поневолення є недостатнім. Потрібним є раціональне усвідомлення небезпек зони ошасливлення єдністю. Необхідна кропітка організаційна робота по недопущенню облуд.

Удаванним забуттям фактів, переназавництвом і дезінформацією, імітаційною заміною повноти реалій вже на надуті натхнення віри у чудесність вірувань, - то за допомогою безпам'ятства, фальсифікацій та терору можна дім ілюзій звести, але жити там можливо лише привидам і примарам. З універсального нічого буває конкретне ніщо, навіть коли фікції і симуляції безпідставно фарбують і розквітчують як картинки штучного щастя. Поразкою закінчиться як підміна реальности на утопії, так - і терор проти придуманих ворогів казки, замір знищити реальність. Ламанням реальности об коліно ламається коліно. Саме упаданням перед його величністю фактом і обґрунтованою правдою, якою вона невідрадно буває, лиш і можна будувати житло культури. Неприпустимо раболіпствувати перед облудами. Більш того, приступками та надійною опорою поступу можуть бути лише проблеми що отримують своє розрішення через вихід на нові більш дерзновенні виклики, а – не кисіль розмазування напів-умовчань по повноті побрехеньок і присмачений казкою віри.

Подібно до того, як на підмостках чи у храмі розігрується у картинних образах дійство про події, які відійшли у минуле, - символічно розігрується з тим, щоб оживлення славної минувшини прислужилося джерелом енергії для підупалої сучасности, то вже й на словах ідеологи у тому переконують публіку, що вона даремно не продовжила слідувати практиці перебулих приписів та ідеалів. Так любителі світової потуги совСоюзу, - відставляючи у тінь мільйони, які наклали своїм життям за цю потугу, - вмовляють нащадків від уцілілих у будуванні комунізму у тому, що той не припинився, - відставляючи у тінь ті мільйони, які підуть на пожертву продовження будування подібного месіянського великодержавства Рускава міра. Більше того, реставратори віджилої імперії беруться артилерією чи сприянням зі сторони західних споживачів ресурсів Федерації, - лаштуються іти у реваншистський похід проти країн і народів, які із імперії повертаються до свого національного дому. Цей розворот до централізму, за умов якого лиш і можливо втримувати та завойовувати утриманців, спричиняється навіть не так любов'ю до ще не минулого комунізму, як наростаючою ненавистю до ще не посталого антикомунізму у його подобах ліберальної демократії та ринку, відродженого через роздержавлення одержавлених кар'єрів чи свердловин. Для питомих насельників зони харчування коштом поневолення людей і народів ці складнощі повернення до концтабірного минулого вступають у парадоксальне протиріччя із ідіосинкразією на подразник підприємництва силами господарів свого бізнесу. Декомунізація також не пішла на корить московству як і уповання на чудо комунізації та віднаходження справедливости саме у одержавленні та забороні наживатися. Оскільки проблеми для збиральництва полягають не у знаходженні оптимумів цього паразитування, а – у самому московстві. Коли московців не тішать ані жертви минулого, які були покладені на вівтар боротьби із капіталістичним Заходом, коли московці мають розгром імперії та перекачування її багатств на Захід внаслідок замирення із ним, - то московців охоплює чуття розпуки та відчаю. Роздержавлення посткомуністичне й пограбування суспільства будівників комунізму може дати фору більшовицькій експропріації та пограбуванню суспільства доби самодержавства. Роздоріжжя між антикапіталізмом та антисоціалізмом є для інтеграторів вибором між кепським та поганим. Схоже, що на антикапіталістичний бунт чекає повторне його перевидання.

Дефіцит споживчих товарів у совСоюзі, як фактор перерозподілу ресурсів на користь військово-промислового комплексу, загоювався мережею блату та тими корупційними схемами, які буяння очікувань Світлого майбуття наповнювали матеріальним змістом доступним для обраних. Партгоспактив не тільки не збирався шкодити величі імперії, себто своєму становищу обіймання керівних посад, аж навпаки, номенклатура прагнула розпорядження держваласністю перевести із номінального у реальне, позбутися ігрищ у рівність та обтяжень службою виконання виробничих планів, передавати власність у спадок. Совіти виродилися так і не лише від спроб західного світу послабити московську агресивність у спосіб приторочення її до західної цивілізації, як – від зворотних зусиль самих московців, зокрема Органів, прищепити на свій корінь ті порівняльні переваги західної матеріальної культури, які вирости на ґрунті тамтешніх правових та гуманітарних свобод, а останні є отруйними для московського раболіпства. Совіти розвалили й розвалюватимуть себе замірами на конвергенцію із Заходом. Не пощастить органічно приторочити один до одного продуктивне виробництво та противні йому збиральницькі походи на ближніх по сіряки. Рівнодіючою як фактів фіаско Світлого майбуття, так і протипоказань для імперської цілісности саме підприємництва, яким з роду віку московські збирачі сусідського добра не займалися, - стає нудьга. Психологічний ступор. У неволі припиняється розмноження.

Як збирачі заповнили землі сусідів, так вони звідти й підуть. У нікуди.

У малоросії, яка з причин нахабства поселенців та інерції для автохтонів їх переляку від репресій продовжує перебувати у полі тяжінь московського збиральництва, - на часі має місце подібна суспільна деструкція психічна від того, що замість будування суверенної країни лише міняються місцями угруповання крадіїв.

Пришвидшеними темпами московці побігли навздогін вестернізації вже на часі критики наслідків комунізму. Демонстраційне формальне звертання до демократичних процедур, до дозволу ринку та підприємництва, до гласної критики нецензурованої, до протистоянь на ґрунті національному, відкритість до прийняття впливів від культур закордонних, звертання до прав особи, виборчого права, розподілу влад, до гуманізму та осудження злочинів диктатури совітів – зустрілися, однак, із віковими традиціями московського рабства, а тому дали невдатний плід ненависті до лібералізму. Бо призвели до втечі із імперії колоній, завдали удар по імперській фанаберії месіянській, імітаційне замирення із Заходом сталося поразкою у війні совітів проти світового зла західнянського, пропозиції на підприємництво та особисті ініціативи підірвало вікові звички отримання гарантованої пайки від начальників за покору їхнім наказам, приватизація стала видом розкрадання державної власності із якої кормився совітський нарід, вплив правди на противні їй догмати та міфи московства сприймається як очорнення жертв принесених московцями задля побудови світової моці московства, вестернізація сприймається як смертельний замах і безпосереднє винищення сутнісних ознак московства. Взяли верх норози узвичаєного московського рабства у здобутті його інструментарієм багатств сусідніх племен і народів. Психологія перемелює соціальне. Московство це той випадок, коли епігонству, кальці, рівнянню під західні стандарти не допоможуть ані віки праці, ані ніщо чи будь-що не допоможе. Московці не тільки не переймаються своїм антизахідництвом, а пишуться і втішаються цим. Пропозиції звільнення від любови та відданости до своїх вождів розцінюють як трагедію втрати самоподібности.

У той час як перший ешелон московців ненавидить Захід і шикуються на його завоювання, то другий ешелон московців у тилу кує для цього зброю. А Захід визнає тилкових московців жертвою московського режиму, з приводу утисків якого над цим основним ешелонем московського режиму Захід переживає як за страждальців і заміряється визволяти московців від них же. І це у той час, як на перегної московства мають зростати вільні народи. Зона неволі над людьми і народами не може бути нічим іншим як розплідником нещастя.

Коли окремі особистости, такій як Ленін чи Гітлер, вдається самій створити змовницьку дисципліновану секту, захопити її постулатами ціле суспільство, вдягнути його у уніформу й рушити звідти вже на підбиття цілого світу, - то це свідчить не лише про здатність одинака бути фатумом у впливах на уділ чи жереб поколінь впродовж віків, аж феномени диктатури є доказом того, що диктатори мають справу з матеріалом маси потенційних рабів. Доводиться згоджуватись, а чи допускати, що у архетипах свідомости, у психіці підсвідомости, у інерції узвичаєнь загалу навіть цивілізованих культур нуртує той генетичний код первісного хижацтва, для появи якого на поверхню фактів історії достатньо самої лиш вправної акушерки. Спостережувані вибухи виникнення віроучень та царювання зваб містифікаторства, - саме за умов браку запобіжників зі сторони совісті, здорового глузду, вагомости окультурення спільноти, - перевертають плин, здавалося б, усталених і унормованих подій саме за лічені дні; тоді як лікування від цієї хвороби спрощених пропозицій гіпотетичного щастя передбачає а чи жорсткого і термінового хірургічного втручання, а чи вже довготривалих і кропітких оздоровчих практик, фізіотерапії, санаційних процедур. Самі ж собою, без зовнішнього на них військового впливу, то тоталітарні режими можуть змінюватися заколотами проти них лише у сторону закручування гайок. Водночас ця здатність окремішнього автора вмонтовувати здобутки своїх покликань та таланту вже у затребуване прогресом суспільства доказує що окремі особистости таланить саме у добродійности, а не лише у проявленні серед охлосу його інфернального зла. Коли одинак зробив щось корисне, - то вдячність йому від загалу; а коли одинак наробив шкоди, - то винен у цьому сам загал, який пристав на буття жертвою облуд і злочинного насильства над самим собою. Управлінці слідує чуття не так пліток, як - власних афектів. Підкрадається і складається враження, що у суспільній історії чинними є люди, а не лише маршрути якихось соціальних законів що їх вигадують недостатньо інформовані любителі абстракцій.

Сам термін тоталітаризм вказує на єднання як на чільну ознаку для включених у його предметну область. Зона порядку передбачає підпорядкування йому усіх його учасників. Одномірні норми тримаються не лише на примусі упокорених ними, як ще й на вигодах для сповідників диктату над ними, - коли верховний домінує виступає дбайливим патером який опікується долею та добробутом підлеглих виконавців його волі. Вищими цінностями подібної ідеології пріоритетности колективістських начал є готовність зі сторони одинака членства жертвовно і самовіддано прислужитися загалу та його дисциплінарним приписам. Одиниця – це ніщо; а загал – це усе, в абсолютизмі вимог якого мають розчинитися будь-які критичні проти зони зауваги та відмінні проти регламенту інтереси. Аж у тому то й полягають вади тотального гуртування, що він злотовує його послідовників зовсім не для цілей відкритості у співробітництві і співпраці з іншими довколишніми колективами та людьми, а – для боротьби проти останніх, бо зона централізму мобілізується саме для агресивного подолання нею навкружних ворогів. Озброєний концтабір з його адміністрацією та зеками є не включенням у соціо-культурні діалоги, а є виключенням із порозумінь. Зона контролю є хижим полюванням на жертву задля її споживання. Режимна зона є випадком максимальної окремішности, є відстороненням від сув'язей у прогресі культури, що її зона контролю домагається знищити й замістити вже на свої манії. Раціями та логікою віроучительної диктаторської секти є така собі готентотська моральність подвійна, коли добром для секти визнаються ті самі вчинки і дійства, які є злом і учиненням нещастя проти ненависника, яким числять усе та усіх не включених до секти. Тоталітаризм, у широкому погляді на нього зі сторони, представляється антиколективізмом, є проваллям у неповторність, є самозамкненим утворенням розрахованим спеціально на бійку проти нагод відкритого співробітництва, солідаризму, кооперації у дослідництві і розв'язанні назрілих проблем загальнолюдського поступу.

Попри невгамовний і бунтарський характер індивідуалізму українця, - українству не вдається зорганізуватися у солідарний організм самоправної держави. На доданок дається взнаки вплив переселенців із колишнього улусу, пізніше царства, благополуччя підданих якого забезпечувалося виконанням службових обов'язків послууху або у загарбницькому війську, або під патерналістським началом вже цивільних начальників. Брак інститутів демократії у зоні царського централістичного правління є не лише наслідком, як ще й причиною відсутности соціальної мобільности у кар'єрних зростаннях громадян, перетворених у закритій зоні контролю вже на підданих, - що й прирікає зону управлінського диктату вже на її порівняльну відсталість та подальший занепад. Насельники зони незаперечного порядку є звільнені від обтяжень відповідальности навіть за себе особисто, - аж саме це делегування своїх прав під чужу волю і є причиною нещастя та долі невольника.

Нескінченне число безіменних жертв із колишніх людей і з репресованих народів, що їх замордували совіти, довжелезні списки не лише видатних громадян убитих задля встановлення номенклатурної влади, але й самих знищених номенклатурників, – щонайменше свідчить за те, що не уся правота належить виключности тим приписам зонобудівництва, з якими, вочевидь, не усі були згодні. Ілюстрацією безглуздя на задіяння машини з перемелювання насельників московського царства є винищення не лише мільйонів не згідних із догматами заміни капіталістичного ладу вже на комуністичний, як - ще й винищення мільйонів зайнятих цією заміною капіталістичного ладу вже на комуністичний. Кількість убитих будівників Світлого майбуття перевищує якість його противників. Додатковим доказом відсутности якихось сторонніх цілей від перемелювання населення у зоні московства, - окрім процесу власне перемелювання людей задля видобування із покійників якоїсь енергетики на продовження московського царства, - слугує розворот спадку від комунобудівництва вже на сторону відродження: ринку, приватної власности, підприємництва, правозаконности, демократії, свободи слова, прав людини, розподілу влад, пріоритетів міжнародного права, можливостей заробітку, фінансових інститутів, наукового дослідництва, норм загальнолюдської моралі, націоналізму, - інших прикмет антикомунізму.

Оскільки організатори зони здогадуються про складнощі із її прийняттям зеками, то для недопущення відторгнення чи бунтарського спротиву режимові зони серед насельників генерують навіть не унормування її, а захоплення режимом. В'язні просто зобов'язані відчувати емоційний підйом від примусу над ними й визиску, змови й ребелії проти дирекції тюрми в'януть від оспівування святенництва начальників лагера, добірністю паразитувань на вживанні ресурсів рабів є накладання на останніх лише боргів та нових кар за ті вживання у переконаннях жертв у провинах за ще недостатню жертвність на користь богоносної когорти вождів. Перед розстрілом необхідно заспівати гімн на честь Органів й перейнятися розпачем з приводу чи негідности власної та згаяних нагод прислужитися режиму, чи прикроців шкодувань від витрат на себе кулі. Відрада на місці відсутности власної гідности та мізків у жертви є тою монетою, якою кати розраховуються із жертвами за відняту у неї на користь катів життєву енергетику. Нечулість до страждань має бути більш ніж відплачена посмішкою на обличчях приречених, яким має бути зручно між зубцями та іклами режиму й лиш сумління стосовно ще недостатньої відданости тим шестерням м'ясорубки має останню мастити задля ефективности. Екстаз віри у світле майбуття в умовах безпомилковости чергових забаганок вождів є валютою тоталітарних режимів якою вони компенсують свій експансіонізм у поглинанні прав, майна, життя підбитих. Трудовий контингент казарми обов'язаний бути не так ситим, як відчувати ситість не залежно від розмірів пайки, має перебувати у доброму гуморі, користуватися тими сприятливим для гарування на користь експлуататорів умовами фізичного здоров'я, які щонайменше не загрожують порушеннями залежности і є дозволеними. Натомість ніяка нудьга, жадні сумніви у доцільностях зонобудови, ні одна проблема відмінна від виконання каторжних нарядів – не має гризти просту віру зеків у незмінну міць заданих розпорядків режиму. Посмішка відречених від запитів на людяність є анестезією на віднімання добра. Зло ризикує, коли наривається на змагання із конкурентом у відмінних баченнях доброго, але воно набуває непереможности, коли абсорбує радість з приводу його розповсюдження. Цементуючим розчином на дисциплінарність є багатообіцяючі чудеса нездійсненого у історії людяного. Невичерпним джерелом віктимности є дитячі невідання про різниці між правдами та оманами. Чим більше радощів з приводу розгулу злодіїв, то тим більш нетривкими стають оборонні мури законів. Без інституту підміни вилучених від громадян трофеїв вже на шахрайську куклу осяйної віри у утопії, без імітації обміну буцімто еквівалентами у діалогах порозумінь між бандитами та їхніми жертвам – кримінальні режими зони просто не могли б функціонувати. Проблеми та суперечки від розмаїтих підходів у пропозиціях, серйозність відповідальности на виклики - скорше характерні для прогресу, тоді як просте виконання заданого ритуалізму тюремного устрою саме й супроводжується комфортом. Потішно тим, хто не далеко відстоїть від власних обмежень. Кайданки кують із розрад. Зло це відсутність претензій до нього.

Тоталітарні режими скоро дійшли б до згуби, коли б їхня енергетика видобувалася б і ризиково залежала виключно від вилучення її від довкілля жертв режиму як дичини, - тоді як централ наснажується внутрішніми джерелами: власне полювання є похідною від азарту гри за абсолютними правилами вчинення *смерті* жертві, а жертва стає такою не від зовнішніх щодо себе причин залежности від примусу з боку ловця, як натхненнями жертви є жадоба смертельної гри з винагородою її переможця вбивстом. Усі виклики життя мають втихомиритись й вивітритись у ніщо перед екстазом тої серйозної гри з безпосередністю самого небуття, відходами від якої й залишаються зворотні до смерті образи життя та існувань. Саме смерть надає організаторам тих банальних взаємообмінів у суспільних розподілах праці, у яких більше беруть, ніж еквівалентно не повертають контрагентові, вже ваги тоталітарного вчення та відповідного режимного статусу. Саме чуття невідворотности згуби, що не залишає окрім себе ніяких шансів життю, й надає свободі змістів бути собою у нагодах відплатити нападникові тою ж монетою. Саме захоплення грою у вихід за межі життя, яке урівнює усіх її учасників, й надає ентузіазму перемоги навіть полеглим, які втрачають соромне ім'я жертви від радощів насичення собою катів.

Для організаторів зони неволі та грабежу важливо замордувати ув'язнених, але ще важливіше, щоб в'язні віри самі себе мордували й втішалися культом мучеництва та безгрошів'я сподіваючись на винагороду після свого перетворення на земний порох. Вождем йдеться за терор проти підданих, аби ті не сміли й повставати чи виявляти невдоволення проти режиму, але важливіше, щоб піддані вже як рекрути брали участь у завойовницьких військових кампаніях імперії і терорів імперії проти тих, на кого імперія полює. Віровчення у обіцяні чудеса майбутніх очікувань достатку не станеться світоглядом та поведінкою підопічних тюрми, коли зеки не будуть обкрадені на смисли, але для тюремної адміністрації ще важливіше, щоб дотримання каторжних нарядів викликало у самих каналармійців ейфорію соціалістичних змагань ударництва. Тоталітаризм не досягне успіху та здійсненя без того, щоб його безправна паства не заховалася у своєрідну внутрішню еміграцію, атараксію, пофігізм, згоджуючись на усе те, що із нею у своєму свавільстві вожді витворюють, але ще важливіше для диктаторів, щоб вірні прихожани-страстотерпці у фанатизмі самовідданости на виконання останніх кричалок та вопілок сакральної кліки вождів кидалася у одностайну атаку на вказаних тим кліром чергових ворогів.

Зона не станеться на одному лише негативізмі її насельників до втрачених ним прав і свобод, зона потребує позитивного підтвердження її терористичних розпорядків спрямованих проти її насельників саме зі сторони самих же насельників. А для цього потрібна заміна процедур демократії вже на зойк натовпу інтелектуально зведеного до стану дикунства, коли у одноголосному аксіос, любо, хайль зливаються у синергії жах і натхнення.

Не простими, проблемними й тому результативними шляхами розвитку рухаються науковці, – атакуючи ще не досліджене своїми гіпотезами з метою побудови неспростовного; винахідники, – даючи оригінальні відповіді на назриваючі виклики; підприємці, – реалізуючи свій талан, покликання, особистісні амбіції; відповідальні громадяни, – удосконаленням своїх знань та вмінь. Проте окрім вмінь самостійно знаходити та розв'язувати проблеми, то увесь масив відмінних взаємин у поведінці людей підлягає адекватним пасивним реагуванням рефлексорним на ініціативи зовнішніх подразнень. Полярні оцінки щодо суверенности позицій, а чи творчих одиниць партикулярних, а чи переваг невмирущої тяглости й накопичення інформації саме загалом соціуму – мають відмінні оцінки за розбіжних обставин у неподібних між собою культурах. Заощаджуючи на спотворенні звичного та уникаючи загрозливих ризиків порушення норм, - то нормальні люди страчують тим самим ще й імовірні нагоди поліпшень ситуації окультурення. Пересічність успадковує тривіальну ординарність сакраментальної регули. Нормальні люди виконують свій обов'язок, навіть тоді, коли їх рекрутують на війну й дають зброю щоб вбивати у відповідь за можливість бути вбитими. Проте існують виміри та межі за якими слідування правилам ладне переростати й трансформуватися вже у служіння неприйнятному злу, - коли під загальноприйнятним приховався переступ, а чи глупство ще не визнане за таке. Наказові рішення управлінців стають модусом поведінки не лише мас, а навіть організованих соціумів, бо це звільняє від втрат у зіткненні чи конфліктах відмінних чи альтернативних інтересів, надає додаткової потуги сумісному докладанню сил, звільняє людей від клопотів самостійної відповідальности за необачні чи не прогнозовані наслідки своїх рішень. Вождів цінують за ті вміння вслухатися у інтимні та підсвідомі схотінки маси, що їх вожді облудно видають за стратегічну логіку історії, коли прості рішення підмінюють собою не лише неможливість задоволення інтересів супротивних груп, як ще й суперечать усім останнім. У свою чергу самозвані місіонери саме тому роблять ставку на антисоціальні ідеології та містичні вірування, з необхідністю задля того вдаючись до насильства, - бо вожді так само є безпорадними у доказових та осмислених рішеннях. Вождем не обійтися не лише без цілевказівок зі сторони догматичних обітниць святого і тому остаточного сповідання, як потрібні ще й вороги, аби максимально з усіх сторін уникнути відповідальности. Задля того ж вожді провокують хаос воєн, щоб участю у ньому виправдати свої ролі вбивць не лише як недоріки, а поводири без докору сумління як облуги докорінних історичних переворотів.

Тому тоталітаристів, які як панацею на розв'язання усіх виниклих негараздів та протиріч пропонують прості універсальні усезагальні і обов'язкові до виконання рішення, рекламують помилково як позицію на єднання, - бо це очікуване гуртування здійснюється через руйнування усього відмінного та незгідного із догматами означеної казки. Тоталітаризм є суто руйнівним, а не конструктивним рухом. Думка про те, що будівництво досягається руйнуванням, є настановою не лише не логічною, а ще й хибною.

Будівництво ж українського незалежництва буде справою успішною, коли досягатиметься синергія максимальної участі різноманітних цілеспрямовано зацікавлених у незалежництві сил. Співпраця яких визначатиметься не доктринерськими ідеологічними уподобаннями осібних учасників невідвортної бійки проти противників українства, а – практичними результатами логіки розгортання успіхів національного українства як руху демократичного. Інструментальному підходу до питань будівництва інституту держави бажано домінувати над віроучительним. Наявність противників української долі у історії і культури є гідною платою за будівництво української долі і української культури; на противника заслуговують ті, які певно знають чого їм у житті треба. Просто необхідно утримуватися від тих внутрішніх чвар, які виникають під впливом ідеологічних та партійних уподобань. Чистотою яких є українська незалежність у співпраці з країнами вільного світу.

У справі звільнення Краю треба витратити не емоції будь-якого і довільно якого до москалів ставлення у проміжку між любов'ю чи нелюбов'ю, а – самих москалів.

Разючі розходження між чинними суспільними нормами та, з другого боку, віроучительними пропозиціями розрекламованими як рятівні, - сприймаються загальною думкою доказом на те, що ці чудотворці відають цінностями та оперують можливостями не доступними для суспільства звинуваченого у неволодінні обітницями необхідного спасіння, а чи недовіри до розрешення цими чудотворцями усіх проблем. Однак чуда запропоновані як альтернатива суспільним реаліям як вихід поза реальність доказують лиш те, що можливості цих реалій залишаються не підвладними, не освоєними, занадто складними для чудотворців. Аж суспільна опінія пристає на казкові спокуси лиш тому, що ці прожекти та настанови сприймаються як годящий засіб простого розв'язання суспільних негараздів. Здебільшого й ініційованих авторами чудотворень. Вирішальна ж причина сподівань на корисність від неадекватних рецептів полягає не лише у бажанні зупинити таким чином сприятливий для встановлення диктатури безлад, - аж ідеологічні химери збирають прихильників, бо потенційні диктатори включають до змістів віровчення обіцянки задоволення навіть емоційних підсвідомих затребувань маси. Яку вожді потім спровадять до неодмінностей обкрадання маси на її життя, достаток, гідність. Сполучення казки та реальності йде на шкоду сполучникам. Зона вигід від усевладдя панування над уярмленими є наслідком не звичайного перебільшення віри у обнадійливі перспективи втілення гіпотетичних припущень та інших варіацій казки, - аж тиранія викликається засадничим нерозумінням тиранами законів за якими функціонує науковий, соціальний, гуманітарний прогрес.

Усі паразити згідні у тому, що їм треба подавити спротив тих господарів багатств, яких вони на ці багатства обкрадають. У традиціях московського заміщення народів вже на самих себе, то потреби на улаштування геноциду для народів передують самим походам на народи. Режим диктатури є лиш залежною необхідністю від твірного імперативу винищувати тих хто не є готовим бути жертвою у служінні у війську винищувачів. Московити убивають того і тих хто виказує їм недостатній спротив саме тому, що московити убивають у першу чергу того і тих хто не перемагає московитів; а не тому убивають, що московити обороняються від спротиву собі народів і людей яких московити убивають.

Однак важливішою для перемоги є узгодженість між її цілями та можливостями. Ерефійський же напад на малоросію є безглуздом не лише у цілях перемоги з навантаження на ерефію непосильного утримання колонії, як ще й витрати ерефії на перемогу є руйнівними і збитковими для неї. Метафізична ціль викликати вбивством українців їхню любов до великоросійства є ціллію нездійсненою. Хоча й руйнівною навсібіч.

Накладання однієї волі на свободи усіх людей буде успішним, коли люди будуть перетворені у зграю упокорених безопірністю до волі гвалтівника; окрім наполягань на агресивному насильстві проти усіх зачислених у вороги, тоталітаризм своєю умовою передбачає переведення жертв нападу ще й у стани пастви, готової страждати та з радістю вмирати на користь своїх пастирів; тоталітарний режим, що основним способом експансії має лиш воювання на полях полювань за наїдком є надміру загроженим та ризиковим, тоді як усталені режими зобов'язані мати заключені зони ферм, де вони вирощують собі наїдок як у спосіб вибивання із останнього залишків розуміння свободи, так і спрямовуючи м'язову силу тягла на користь отароводителів аж до того часу, як означена м'язова маса вже лежатиме на тарілці під соусом. Простоту безпроблемного скерування громадського життя не туди, куди прагнуть громадяни, оплачують проблемами та кров'ю тих, які випадають та йдуть врозтіч з-під простоти керування, себто керуються власними розуміннями свободи.

Абсолютистська придумка, яка своїми вимогами покриває усе та усіх, - не може, за визначенням її тотальності, бути поміщеною у один ряд із усіма законами та цінностями, стосовно яких вона є нетерпима й працює на ліквідацію усього не підлеглого простим чудесам доктрини. Диктатура із наслідками машини знищення для невірних є прямим наслідком сповідання виключно рятівних обітниць святого віровчення.

Професійні бійці за масові інтереси поважають згуртованість, але не тоді, як та спрямована проти них, бо тоді за груповий злочин протирежимний строк відсидки лише накручується, а виправдання перед режимом останній сприймає лише як персоналізовані.

Тому приписам зони на заборону гуманітарних ініціатив фортуність, що наступ зони відбувається за обов'язкових умов згоди на нього з боку жертв. У збайдужілості заводиться пліснява потенційного суїциду. Зона там стається, де на запит її спокус від терору насельники поспіль голосують за; зона це згода із нею; зона наражається на цілковиту загибель там, де знайдеться хоч один праведник у сумліннях його заперечення зоні неволі. Концтабори створюються не так навіть відсутністю спротиву проти них, як згодою, прийняттям пропозицій будь-на-що, нехтуванням власними інтересами та обов'язками перед добром, тою бездільною поблажливістю до гвалтівників, що розмислює собі захиститися у слухний час якимось потім у сподіваннях на власну до повстання спроможність. Відмовник собі у відповідальному та сторожкому ставленні до власних свобод, який кепсько розраховує потенціали свого спротиву, - стає легкою здобиччю нападників. Доста промовчати: й власна доля зіщулюється до вибору між буттям ката чи жертви. Бо істини полягають не лише у вмільості причуватися до логіки предметних подій, а, передовсім, істини формуються вимогами нашої свободи. Хибно вважати людські розуміння завше пасивною стороною у процесах пізнання, ще гірше силувати події замішаним на облудах волюнтаризмом, - тоді як істини прогресу та людського добробуту задаються конкретикою рівнів культури та достеменністю тих пізнань, які залишаються невичерпними, як і пов'язаний з ними поступ культури. Свобода виробляється не лише у завадах на помилки, а ще й у вміннях відмовити саме найбільш наполегливому обіцяльнику. Спочатку, - саме із чуттів власної свободи, а не з інерції звичок до помилкового та упередженого, - треба дати в голову нападникові, а вже потім можна й подумати про те, як зробити це зразково.

Нереальним твердженням про те, що гуртування додає сили його учасникам, що синергія дій долає навіть непосильні перешкоди, що заради одноцілого варто однакові стати нічим, - то подібним міфам суперечать заміри та результати укладання масштабних проєктів. Бо саме задля того й організують безмірні усеєднання, аби у них приборкати стихії різнопланових, відмінноспрямованих, самоправних інтересів. Першочерговим призначенням зони є те, щоб під егідою її дисципліни ніхто усередині не рипався. А вже потім зусилля режиму можуть спрямувати на те, щоб угомонити на доданок ще й зовнішнього ворога. Ніщо так ефективно не стримує свободу, як загальний терор нанесений не так вибірково по точкам, як по масивах і площах без розбору вигаданих провин покійників. Загальну віру, загальний новий порядок тюрми магнати придумують для черні.

За царизму, на часі підйому буржуазного підприємництва і конституційних прав, стверджувалося, що він існує задля інтересів єдиного народу і - народ підтримав самодержавство у його бійці проти антидержавних заколотників. Большевики ствердили, що царизм є владою меншини бандитів та імперіялістів, а тому втіленням інтересів мас і народів займаються большевики і – людність підтримала апарат диктатури пролетаріату, бійців проти експлуатації, будівників комунізму у його бійці проти антидержавних ворогів трудового народу. Посткомуністичні демократи ствердили, що компартійний централізм одержавлення є владою бандитів і узурпаторів, а тому втіленням інтересів мас, захистом прав людини, знаходженням ефективного господаря займаються приватизатори і – совнарод підтримав роздержавлювачів і роздержавлення у його бійці проти антинародного монополізму компартійної номенклатури. На часі подальшого розвитку великодержавства стверджується, що олігархат на посадах чиновницької бюрократії є владою бандитів та купки привласнювачів лівової частки народного багатства, а тому втіленням інтересів народу ерефіян займаються вже справжні втілювачі інтересів народу і - народ підтримав цих бійців проти антинародного проникнення у Московію капіталістичного підприємництва та того західництва, яке знову і вкотре ніяк не зверне із путі прямовисного його загнівання. Подальші кругообертання між претендентами на виключність своєї влади, - із числа монархістів, комуністів, демократів, які конкурують між собою у очолюванні московського експансіонізму, - не втрачають своєї завжди модної принадности для маси московського народу тому, що ці пропозиції, - на те, щоб масі або надати доступ до власності, до правозаконності, до Бога, до російщення, або ж від маси відняти подібний доступ, - ці пропозиції відбуваються у парадигмі оптимізації і покращання великоросійства. Московці, - у їхній жертвоній відданості апаратові погоничів, який відправляє їх у рабство пайкового утримання чи на завоювання сусідніх народів з розподілом здобичі, - завжди будуть віддані апаратові погоничів, який відправляє їх у рабство пайкового утримання чи на завоювання сусідніх народів з розподілом завойованої здобичі. Уявлення про докорінне починання історії московства заново із заміни антинародної верхівки вже на народну залишається незмінним у контекстах продовження історії московського збиральництва. Для тих, хто у темпові рухається до виродження, - то поглиблене зазирання позад того, що далеко залишилися перейденим, видається обнадійливим та багатообіцяючим.

Капіталістів, які в умовах розподілу суспільства на ринок приватних інтересів, організують виробництво певного товарного продукту й на цьому заробляють, звинувачують у тому що ці їхні заробітки є водночас пограбуванням суспільства яке споживає вироблений капіталістами товар, а тому, - за вольовими вимогами до того уявлення про справедливість, що його спрямовують на користь і вигоди маси споживачів не зайнятих особисто підприємництвом, або за вольовими вимогами до того уявлення про несправедливу експлуатацію, що його спрямовують на обвинувачення організаторів капіталів, - то через перерозподіл доходів приватних підприємців та капіталів вже на користь суспільства останнє, за планами народолобців, має виграти. Аж у тому то й вади для суспільства від того віднімання у капіталістів виробничих фондів, яке може ще й супроводжуватися відніманням від капіталістів їхнього життя, полягає, що примусове нав'язування суспільному загалові невласних йому ролей та ініціатив приватного підприємця не лише дестимулює суспільне виробництво, як ще й ризики та відповідальність за хибні рішення з управління одержавленим господарством перекладаються вже на суспільний загал, - тоді як збитки від програшів та помилок господарювання в умовах приватного підприємництва випадають на приватних підприємців, а не на суспільний загал. Іноді краще у загал обрахування вигід включати ще й випадки обрахування аварій та помилок, аніж займатися зворотною справою. Добре, коли є можливість добро черпати усім разом; але не завжди добре, коли відповідальність за помилки силою нав'язують тим, хто не припустився помилок, а ще й заздалегідь проти помилок виступав. Ризики ходіння незвіданими шляхами дослідництва ліпше перекидати на згідних на це самостійних осіб та порізнені колективи однодумців.

Видатні наукові відкриття дійсних законів і взаємодій природних, соціальних, технічних, - у яких часто ще й переглядаються попередні досягнення, - цінуються саме за те своє новаторство, за привнесення більш досконалих знань і вмінь, які залишаються у межах реальності, відповідають можливостям затребувань, є адекватними до рівнів актуальної культури. А тому правдивість зазвичай поступається обіцянкам казки, де зважають на самі лиш забаганки базовані на чудах неймовірних, а не на доказових фактах. Володіння якими є до того ж складною справою для пересічних одиниць. А тому набір високодуховних цінностей абстрактних, у ідеалах яких пропонуються винаходи про початки чи закінчення історії, про смисли і призначення людини, про проблемність видів щастя, - то такі конструкції є непевними, порівняно з науковими, містять змісти казок та фантазувань, маніпулюють аварійними ризиками від недостовірних припущень. Завдання гуртування суспільного задля ентузіазму жертвовної боротьби за сконструйовані як добро ідеологічні чи віроучительні картини не стануться популярними, коли не міститимуть складової безуму. За правоту математичних чи фізико-технічних формул на ешафот не ходять, - як правило. Але доста розрекламувати скандал чи небилицю, так від охочих засвідчити її чи бути вірним їй відбою не буде. Виправи з облудами заощаджують зусилля та енергію на досягнення радощів не фіктивних. Правдивість обтяжена оковами реальності, тоді як енергетикою злетів у неймовірне є химери. З відчуттям виконаного боргу померти за доказ правоти інсталюваного чи щирого фанатизму, або озвіріло терзати чужі життя, - то це можливо лиш коли гратися у символи культові, виконувати сценарні ролі від невідомих режисерів, чаклувати із заклинаннями і звернення до Богів, яких умилостивляють жертвами. Потойбіччя потрібне для ненависти до суцього. Зваби, для того щоб їх жертви збивалися у офірні колони відданих святій справі бійців, то ці зваби обманом зобов'язані дружбі з глупством. І тоді кров з вірних та об'єктів їх нападу вдається точити безкарно, а то ще й пихою за виконання боргу а чи бійки проти ворогів, а чи їх спасіння. Підтвердженням небилиці стає силування не згідних із нею. Виключну модель остаточного ідеалу забезпечує лише спаяний колектив неіснування осібних індивідів. Масу ведуть за собою у призначене для неї місце лише збивши масу з пантелику. Успішність руху до осяйної мети абсолютної стає та дисципліна виконавців, де з тіл останніх будуть вичищати їхнє життя, щоб могили й стали зрештою підсумком втілення тих абсолютних цілей, наявність яких і є специфікою людської природи. Складається враження, що на виробництво облуд, - всупереч потребами досягнення істин, - іде більша частина творчості і трудів. Навіть війни сучасні ведуть пропагандистськими операціями підіривними. Цариною зонобудівництва є виробництво хаосу. Зону остаточного порядку зводять із матеріялу розруйнованих цінностей, серед яких найбільш достойною парадоксально вважається власне руйнування цінностей. Ревізія і розмивання усіх інститутів суспільного життя, постійне бунтарство проти осуджуваного істеблішменту, слідування програмі руйнування сім'ї, статі, моралі, релігії, права, підприємництва, держави, капіталу, нації насаджується як модний тренд інтелектуалізму, завданням якого є зачислення суспільний провід різноманітних калік, страждальців, маргіналів. Унормовуються врялання у аномаліях, вихід за межі тверезості і відповідальності, входження у казки і містику. Злодії стриміють легалізуватися у спосіб руйнування стандартів культури під гаслами, що не все у ній є однозначним. Завданнями встановлення миру стають програми озброєння, мілітаризація задля знищення таким чином ворогів спасительного учення; а задля досягнення добробуту необхідно іти на жертви, терплячість у стражданнях які будуть винагороджені у майбутньому обітницями винагород; правом оголошується диктатура із завданням силового знищення незгідних із нею вже як ворожих фашистів чи невірних; рухом звільнення від ланцюгів неволі стає ретельне слідування лагерному розпорядку безоплатної праці; інструментом встановлення соціальної гармонії є робота Органів з очищення одностайности від її ворогів; мудрість та освіченість стають смішними перед простими жаданнями; інтернаціонал зони правильної віри чи московства чи рейху забезпечується боротьбою проти колоніалізму, імперіалізму та паліїв війни.

Успадкування у особистісному житті апробованих набутків поколінь не лише звільняє від небезпечного, а й є об'єктивною умовою соціалізації особи, коли адекватність освоєння досвіду прогресу останньому ж і сприяє. Поступ і проявляється не у самих критичних заувагах до вже адаптованого у культуру, а у практиці новобудов. Винаходи та пропозиції на прогрес тоді перестають бути видом знуцання над правами та свободами, коли вони на доданок до виконання прав та свобод ще й приймаються споживачами добровільно у відповідності із запитами та перспективами прогресу. Якщо цивілізаційний поступ виявляється у будіванні таких відмінних від людського біологічного життя правил, де нам зручно жити, тоді й тоталітарні зони примусу стають різновидом останніх, за виключенням хіба що якостей примусу до нав'язаного ошчасливлення, - втім, у складі розширення означеної зручності олюднення світодовкілля розширення свободи присутнє не лише у предметних її досягненнях, але свобода важлива й сама по собі як свобода, тоді як конкретизація останньої, особливо у видах примусової тоталітарности, і є вадами означених організаційних правил. Бо для людини важливо виходити за правила у способах задавання їм вдосконалень. Коли архаїчну історію ми визначаємо за наявністю у ній надміру помилкових та таких що не відповідають подіям забобонів, то здається прогрес відзначається просто таки фанатичним лицедійством у ігрища за тими правилами, які відверто вважаються вже представницькими у істинах. Потужним аргументом на користь ревізування любителями рятівних чудес вже тих противних чудесам реалій історії, які чарівники оголошують нещастям, міг би бути критицизм, коли б останній не виправдовував дійсно небезпечних прийомів на виправдання безпредметних примітивних ілюзій тоталітаристів. Історичні досягнення, у просте ім'я свободи чи заради любови до мистецтва, можуть переглядатися, але не далі тої межі, за якою історія розвинута поколіннями у векторі розширення свобод огульно оголошується поневоленням. Улаштований тоталітарним режимом революційний заколот проти слухняности суперечливо досягається лиш примусом до руйнування тих традицій культури, які були створені на користь людяности у розширенні нею свобод. Свавільство, що імітує свободи, підводить прямо до відкритої концтабірної брами.

Тому прогрес є картиною розширення людського призвілля, бо досягається воно використанням достеменних відносин у соціальній та власне природі саме на основі поглиблених пізнань та освоєнь об'єктивного, - тоді як химерне розуміння дійсности та такі ж відносини оволодівають відповідною публікою, коли має місце відсторонення від істин жорстких та однозначних обов'язків у природі прогресу. Спроби зробити вольові забаганки виключними у будіванні культури швидше за усе збудують культуру катівні з порядками божевільні. Тоталітарні устрої там, де керуються свавільством, де намагаються не визнавати не лише природні закони сподіваючись підмінити їх чудесам, але й там, де ігноруються соціо-гуманітарні потреби, де вважають молитви та кличні гасла достатніми та вичерпними для задоволення зажерливости. Тоталітаризм це ненависть до процедур не залежних від волі вождів. Тому примітивісти та мрійники про достатність мрій у досягненні реальних здобутків між своїм свавільством та його цільовими результатами не бажають бачити жодних опосередкувань, бо присутність неухильного у вигляді законів не підвладних апетитам примітивістів видається їм занадто складним. Тоталітаризм це повстання проти усього доказового, включаючи до винищення й ті норми моралі, які заважають мисливцям за чужим бути безкарними. Містифікатори не зносять чужої власности, коли вона їм не належить; тюремотворці вдаються до насильств, бо дотримання законів стає бар'єром у їхньому доступові до майна жертв; утопісти знецінюють усі мирські вартости, як непідвладні їхньому деспотизму, а особливо означені агресори наполягають на винищенні такого мірила взаємозалежностей людських інтересів яким є універсалізм грошей. Проте у заміні об'єктивованих процедур вже на свавільства вожді наполягають лише на безмежности власного свавільства, накладаючи заборони на волю жертв свого свавільства. Зона просто технічно не була б можливою, коли б в'язні користувалися хаосом як нормою зони. У ідеологічних спільнотах відносини будуються за прикладом армійської дисципліни.

Поступом називаємо розширення можливостей людства і особи, який йде їм на користь. Першочерговими показниками прогресу маємо вражаючі досягнення технічні, технологічні, наукові дисципліни, знання про устрій світу та його історію, - бо лише люди цілеспрямовано використовують інструменти. Випускові небачених у їх досконалості товарів, переробленню природного ландшафту вже у комфортний дім, підвищенню якості життя до рівнів про які попередники навіть із числа багатіїв мріяти не могли, - ми зобов'язані освоєнню дослідниками, на основі знань відпередуючих дослідників, вже не поверхневих, а глибинних законів у природі речей. Себто технологічний розвій є у боргу перед правдою та істиною. Не було б питань з імовірними кризовими для поступу наслідками, коли б той вичерпувався лиш пропорційною залежністю достатку саме від досконалості знань про об'єктивні речі і взаємодію між речами. Аж культура це спілкування між людьми з приводу речей, а – не навпаки. Вдосконалення інструментів, направлена на уречевлений світ робота людська, заводські виробничі лінії, експерименти науковців, інструкції з техніки безпеки – скоріше перебувають на маргінесах культури, якою і є організація переважно людських взаємин, що їх технології, як то спершу здається, лише обслуговують. То лише визнані доказовими для наявного їх рівня знання і закони наукового гатунку мають однозначні і незаперечні формули і постулати; тоді як у галузях гуманітарних, віднесених до духовного життя та діалогів у соціумі, - то їхні учасники керуються особливими інтересами у захисті правд суб'єктивного штибу. Не зважаючи на те, що у наполяганнях на виключності змістів та уподобань одних учасників суспільного життя перед їхніми опонентами, впевненими у особливій правоті своїх цілей і способів життя, є важко чи не просто назбирати доказів переконливих для інших угруповань, - однак навіть у віруваннях їх поступ і тяглість удосконалень існує як необхідність. Попри фактичність розмаїття неповторних культур, цінність їх окремих внесків до скарбниць гуманізму та стандартів загальнолюдської моральності, - аж існують пресемства у добродійстві суто людських спілкувань. У сув'язі із знаннями науковими шириться правова свідомість, удосконалюються устава демократії та обнадійливі перспективи на свободолобство. На противагу необхідному усуненню помилок серед ще недостатньо апробованих гіпотез і припущень у науковому дослідництві, то варіанти відповідей на затребувані питання у житті соціальному є не тільки чисельними, як ще не є достоту неправими. Експеримент є науковим, коли він за визначених умов його проведення дає завжди однаковий результат, - що його неможливо досягнути у експериментуваннях із власне людськими інтересами. Помилками у організмі суспільному є тоталітарні режими, які нав'язування своїх одномірних підходів до питань соціальних відбувають силою незгідних. Як розвиток пізнань і вмій у обробці та опануваннях світу речей і таких же явищ є направленим на сторону корисного людям, а так само вектори демократії є визначальними та домінуючими у історії, то допущення там як аварій предметних, так і обкрадання людей на здоровий глузд, на права, майно, життя і свободи – не може не бути виключенням із нормалей практики наукової та тої, що торкається вже суто людських дійств. Наукова істина заперечує її варіанти; тоді як навіть заперечення людей не згідних із висунутою соціальною догмою не перетворює її у те, що не допускає відмінних тлумачень. Зона актуалізації казки нав'язує своїм зекам свої маячення як обов'язкові. У зоні крокують колонами з ударом ноги в унісон, бо інакше не доказати що колона є правдою.

Передовим науковим твердженням є таке, стосовно якого попередні стають окремими його випадками, правильним локально. Тоді як у сфері ідеології претензії на лідерство досягаються дискредитацією конкурентів, а то й винищенням останніх як ворогів. Науковий постулат є незаперечним; всупереч медійному балансу альтернативних позицій.

Коли забагато красти, дурити власників на їхній розу і права, силою приєднувати чуже для його споживання а не продукувати власне для гармонійного обдарування ним ближніх, - то тоді з необхідністю зростає невідворотність диктатури і тиранії хоча б для того, щоб у полі тяжіння грабежу нищити противників останнього. Коли ж у зоні імперської одномірності заводиться якась демократія і повага прав для поневолених, то імперія скисає.

Маси людей які втішаються успіхами Країни рад чи Третього рейху звітують собі, що віддано за це було відповідними різноманітними втратами, включно із втратами життя, не лише ворогів, а й прихильників комуністичного й нацистського режимів; а маси людей які ремствують на обидва тоталітарні режими концтабірні з причин поглинання там й перемелювання незліченних жертв, включно із життям мільйонів полеглих у боротьбі між собою комунізму та нацизму, не можуть не бути свідомі того, що законним плодом цієї ривалізації є побудова тих звершень як Країни рад, так і Третього рейху, які не могли не бути перемогами тимчасовими, - саме з цієї причини. Нацизм і комунізм це кульмінація апогею апофеозу експансії історичної Московії і Німеччини. Режими простих рішень з розв'язання усіх проблем робом очищення від ворогів користувалися й продовжують користуватися популярністю не лише до встановлення диктатури, але й після аналізу трагічних результатів війни розв'язаної диктатурами. Не лише сприятливими, а й фатальними стають зваби тотальним контролем особливо ще й тоді, коли вони підстьобуються реакцією відомщення за зазанані поразки, коли екстремізм видається за виключний спосіб подолання глухої безвиході кризи, злиднів, хвороб. Бо ставка на мобілізацію ресурсів, на дисциплінарне перетворення колишніх громадян вже у рекрутів, задля офіри їх свободи, прав і життя, покладених на вівтар та месіанські цілі грабіжницького віднімання усього цього у жертв нападу, - дає масам ураженим кризою не лише надію, а й результат вражаючий, порівняно із буденним розв'язанням проблем розвитку. Кормом високодуховних ідеалів абсолютистських є профанні трупи тих колишніх людей, які з обох сторін оспівування чи осудження пристали на ці ідеали. Кримінал, або ж подібне до нього вдавання до містики, до обману чудесами і обітованими утопіями, до не надто витратної ставки на саму лиш силу, до відродження рабства з тим, щоб відняти, присвоїти, ужити й вдало перетравити продукти чужої праці, то це видається бандитам за дохідний бізнес, - за виключенням із подібного хосену саме імовірності бути спійманими й покараними у судовому порядку за переступ. Перекачування вкрадених від чужого життя його резервів і енергетики вже до пельки розкрадача не може не стати множенням від'ємності не тільки для жертв набігу, а й, згодом, вже й для переможців. Перехід на харчування чужим добром недобре закінчується для зайнятих цим, бо ці професіонали виключного споживання, - навіть якщо б їм пощастило уникнути карної відплати, - зрештою стають змушеними як крисобою гризти один одного. Розпухання зони контролю й перетворення Нового порядку вже у світову потугу, коли танки поки ще просуваються уперед залишаючи за собою концтабори рабів, - не може не бути епізодом.

Тоталітаризм це улаштування зони безпеки для авторів цього злочинства, у якій би вони залишалися б із загарбаною ними здобиччю, а водночас були б недоступними для покарання за це. Але подібний замір грабіжників на удатне для них переривання ними континуїтету права і відповідальності за вчинене не тільки не є можливим, аж навпаки: саме злочин і тягне за собою невідворотність правової на нього відповіді. Нема інших причин поразки режиму одержавленого бандитизму у його нападі на сусідні народи і у мобілізації задля цього власних ресурсів нападу, окрім власних ініціатив бандитів поживитися за кошт жертв нападу. Поразкою агресорів не може не ставати захисна і карна реакція зі сторони тих, хто перебуває на стороні права як на стороні більшості.

Всупереч переконанням спадкоємців комунізму чи нацизму, - інструментарієм яких були реально захищені й відстояні історичні інтереси як московського зібрання народів, так і Німеччини, - у тому, що принесені задля цього жертви були не тільки необхідні й оправдані, як ще й недостатні для цілей кожного з режимів, то однозначним є віднесення обох режимів саме до злочинних. Утішання з приводу мовчанки забитих при пограбуванні та радість дувану у розподілу ясиру породжує реванш і рецидиви збиральництва. Сторожке пильнування за апетитами невдах, профілактика припинення їхніх потуг на паразитування має залишатися у арсеналі безпеки здорового суспільства. У протилежному ж випадку, то закваска, породження й реванш подібних режимів з поєднання чуда та переступу повторюватиметься з наслідками ще більших для цього жертвоприношень.

Походи московських експансіоністів на збирання у імперію наступних сусідів причинами має употужнення означених походів. Однак наслідками вдалого загарбництва не обов'язково є відповідне нарощення добробуту самих мас московців цивільних чи військовослужбовців. Більш того, має місце зворотна залежність між внутрішньою і зовнішньою політикою, коли успіхи однієї сторони відношення стають запорукою програшу іншої сторони подібної політики. Так порівнюючи з іншими країнами, то саме у Московщині найдовше затрималася неволя мас, а кріпацтво колгоспників, каналармійців, спецпоселенців отримало за більшовиків посилене перевидання. Але коли усі наслідки від перекачування спожитих внутрішніх ресурсів зони побудови комунізму вичерпно вміщуються у загрози будування комунізму й серед ще не завойованих ним народів та країн, - то тоді, розбіжність між засобами та цілями процвітання московського царства, особливо у комуністичній його іпостасі, отримує парадоксальні, від'ємні і противні життю виміри.

Ніколи, за усю свою історію, московське царство не становило такої небезпеки сусідам, як це було досягнуто за торжество більшовизму; і саме ця доба апофеозу збиральництва є відзначена небувалим за усю історію московства масовим вимиранням московців та втягнутих у комунобудівництво народів. Ніколи ще за історію загарбництва, то добробут московських мас не сягав таких показників високої якості, як це має місце на часі антикомуністичної відмови: від спонсорства рухам глобального антикапіталізму, від утримання соціалістичного лагера, від витрат на покірливість союзних республік, від пайкового патерналізму стосовно мас які лише імітують продуктивність працездатності в умовах виконання ними планових показників та зобов'язань, - з відповідним вмонтуванням у глобальні ринки тих фондів комунобудівництва, які були приватизовані на користь начальників комунобудівництва.

Здійснення у самодержавній імперії запозиченої антикапіталістичної утопії про регульоване хазяйнування стало можливим не лише завдяки змовницькому фанатизмові прибічників означеної секти, - аж тому маси пристали на обіцяні чудеса, бо мало місце втома від тих панівних у імперії пережитків феодалізму й централізму, що їх більшовики заходилися виправляти у спосіб посилення феодальної реакції тотального контролю. Похід більшовиків не лише проти підприємництва, правової законності, демократії, а й проти більшості верств населення був вдалим з прибуттям на станцію гулаг, бо та більшість є приготованою історією московського збиральництва саме на умалення своєї відповідальності. Але саме свавільство усевладного апарату компартійного, у заміні приватних інтересів виживання мас вже на догматику про безоплатну працю, протрималося у історії навіть кілька десятиріч не лише завдяки терору у підтримці ним послушенства мас наказам номенклатури, - а тому делегування масами своєї відповідальності на користь вождів сталося реальністю, бо вождівський менеджмент від початку обумовлювався не самим ідейним фанатизмом, а корисливими інтересами вождів. То лише у верхніх ешелонах більшовицької диктатури пролетаріату його поводитирі поїдали один одного виходячи із цілей втримання самої лиш влади, тоді як на нижніх ланках управління господаркою комунобудівництва керувалися імперативами ринкового профіту. За роки комбудівництва усі у ньому події та рухи отримали ринкову ціну. Й зрештою легітимність влади бійців проти капіталізму не могла не отримати цих вимірів даремного походу проти інтересів людських.

Наввипередки, - порівняно з проголошенням незалежництва у залежних від Москви республіках, де місцеві директори не забажали до центра пересилати зібрану данину, але потребували від того ж центра гарантій на збирання ними податей і ясаку, - то у Московії заповзялися здихатися і відкараскатися від обтяжень з утримання жертв комунобудівництва, сподіваючись, що подібне заощадження на жертвах ресурсів Федерації останню збагатить. Аж за цей успіх внутрішньої політики довелося платити програшем великодержавного наступу на світ звільнений від цього наступу. Оскільки кульбіт від одержавлення вже до роздержавлення був лише оптимізацією московства, бо на Красній площі ще не відбувся парад пиндосів і українців, то інтегратори узялися свій добробут доповнювати реваншизмом.

Захоплення суспільства зі сторони нападницьких на нього містичних ідеологій почасти вдається кваліфікувати й оцінювати не лише як правовий злочин порушення ustalених порядків, але й за фактом підрахунку втрат від переможного Нового порядку, - то його нашестя буває безумовно та предметно трагедійним зі сторони збитків для: природної екології, для перевернених моральних стандартів, або ж від утвердження віроучительних догматів та терористичної роботи органів безпеки режиму обліку страждає наукове дослідництво, або проявляється відсталість освітня, господарча, або настають війни, вбитими стають люди та верстви. Буває можливим навіть реалізувати чинність права, себто посадити на лаву підсудних якесь число організаторів зони Нового порядку дисциплінарного, звинувачених за доказами їх злочинної проти загалу діяльності. Одначе, матеріальна компенсація, а то й покарання на горло переступників, і навіть вдалий розворот з поверненням на магістральні напрямні прогресу – не завжди дозволяє повернути до життя тих, які пішли з нього під тиском творців зони. Аж у тому то й полягають проблеми для критики тоталітарних режимів, що часову стрілу реалізації та історичного існування учительних зон придуманого остаточного порядку неможливо розвернути до початкової ситуації понівечення тоталітаристами дійсності минулого як норми, бо історія не зупиняється, а на норму суспільних порядків перетворюються наслідки продовження суспільного життя, себто історичні реалії непокараного чи покараного тоталітаризму. Більш від того, історичну дійсність, що настає від практики втілення містичних ідеологій, стає можливим виправдати через це втілення у життя містичних ідеологій, які таким чином стають вже фактичною дійсністю. Розумність і осмислення критики зонівських режимів затрачається і стає не актуальною у міру продовження їх у вже не фіктивній та вигаданій ними, а реальній історії. Коли зважати лише на прориті канали, зведені храми, акведуки, фортечні мури, дороги, на потугу імперії досягнуту зневагою до енергетики страждання та смерті рабів затрачених на подібні успіхи, - то подальші експериментування із варіаціями містики вже відмінних змістів є гарантованими. Чим далі від крові пролітої призвідниками чергової зони обіцяного процвітання, то тим виразніше ці вожді постають у ореолі слави.

Серед усіх видів правління на Московії то більшовики виявилися найбільш загребущими і ненаситними, на їхньому режимі лежить найбільше пролиття крові насельників московського царства. Історія совСоюзу це той період протягом якого убивцям попередньої еліти та привласнювачам власності убитих вдавалося переконувати уцілілі маси трудозобов'язаних, що саме на користь останніх відбулося означене пограбування. А з необхідністю закінчився цей історичний період тоді, як номенклатурній верстві бійців проти капіталістичної експлуатації довелося, - під тиском нестачі видачі пайків для мас трудозобов'язаного народонаселення зони побудови Світлого комуністичного майбуття Нового порядку, - довелося припинити зображувати із себе слуг народу й зрештою завершити розпочату більшовиками експропріацію буржуазної власності у спосіб привласнення на виключно свою користь на доданок ще й усього спадку від будування совітським народом комунізму. За комунізму звичайне імперське збиральництво грабінницьке розвернулося до себе й ухитрилося протриматися протягом означеного періоду ціною самопоїдання вже внутрішніх своїх ресурсів, рештки від яких і були привласнені посадовою бюрократією та олігархами афілійованими із західним капіталом.

Москалі комунізовані продовжили вбивчі для себе дії: розширюють імперію вже до розмірів світових, капості руйнівні учиняють проти країн капіталістичних, заперечення інтересів власників-підприємців заміщають на примусову працю отримувачів пайків, організують задля цього терор проти мас та геноцид проти народів, проводять русифікаторство. Підірвавшись у цих клопотах, то москалі посткомуністичні не переглядають, а удосконалюють свою стратегію у цьому ж векторі збиральництва, розграбовуючи вже не спадок від самодержавства, а спадок від будування комунізму, вирушають у походи проти деяких совреспублік колишніх. І їм потурають, їх не зупиняють. Припинити московство зобов'язані українці.

Коли достатньо спантеличити тямущість опонента, то можна доказувати теоретичні переваги управління свободою людей зі сторони управлінців свободою людей. Супроти того досвід, - який не замінити навіть прискореним проходженням ступенів фахового зростання у кар'єрі, - свідчить, що модель тоталітаризму та тиранії спрощених ідеологій на чолі із вождем не прижилася й не отримала широкого розповсюдження, окрім тих місць, де тиранія явила собою плоди зла і злочинів. Тоді як сиротливі тоталітарні режими самі від безвиході беруться виправляти помилки та входження їх у кризу саме вдаючись до лібертаріанства, до відкритої економіки, до правового забезпечення ринку та прав власності. Свободу не замінити, особливо тоді, як вона є спрямованою на безпеку та добродійність зайнятих нею.

Опіслясовітська Федерація є приступкою на шляху виродження московського царства, - однак насичення її на реформи у напрямкові вестернізації додали їй витривалості та відносної динамічної міцності в утриманні нею звичок імперського збиральництва. Тож для українців поки ще існуюча Федерація становить загрозу більшу навіть, порівнюючи з совСоюзом з його голодоморами, репресіями, русифікаторством і грабіжницьким визиском.

Виводити соціальні закономірності, робити прогнози варіацій і поворотів політичного життя саме у спосіб посилення на історичний досвід та аналогічні ситуації із минулого, - аналогією має підготовку до війни майбутньої виходячи з навичок війни минулої. Бо будуть від того помилки. Бо варто не лише конкретизувати події рівняти під створені для управління нею закони, як ще й відкривати останні у подіях конкретних. Не кажучи вже про те, що усе, що має стосунок до людських дій і волі, - а виключень звідти немає навіть для авторитету Богів та теоретиків, - залежить від факторів суб'єктивних.

Злочин злочинців які злочинно віднімають від нормальних людей: права, свободи, гідність, розум, знання, віру, цивілізованість, перспективи, цінності, багатства, здоров'я, життя, - у тому полягає, що відняте заміщають і підміняють злочинці вже на свої злочинно вигадані химери. Убивство, грабунок, насильство, знущання, занепад, інші конкретні переступи є лише наслідками торжества бандитизму, причини і сутність якого представляються як порушення порядку, - порядку представленого, оформленого, доказаного як правила безпеки, як закони наукові та соціальні, як вимоги моральні та гуманістичні, як людський етап еволюції. Переступ і неприпустимість порушення правил не зводиться і не вичерпується самими лиш якостями порушення, - аж переступ і недопустимість порушення правил полягає саме у порушенні правил прийнятих, прийнятних та тих, які відповідають не лише дійсному стану речей, а є ще й відкриті до розвитку, у вимірах його добродійності. Еволюція і видозміни переступів виразно проявляється у тому, що наслідками безправ'я та аномій стає не лише зло, а причинами безправ'я та легалізації безладу стають вже облудливі обіцянки настання повального щастя від втілення тих утопій і маній, які спадають на хворобливу голову їх авторів, з подальшим епідеміологічним розповсюдженням психопатій вже на паству зваблених обітованими чудесами. Від замірів на безкарність за вдале обкрадання жертви, то заміри бандитів еволюціонують вже до статусів безневинного соціального експерименту революціонерів, а далі переступ прикривається і оправдовується вже як перспективний та багатообіцяючий проект безвідповідального відкидання усіх правил, - і то не лише під претекстом толерантної терпимості, а ще й під приводом переслідування усіх не згідних із збоченнями, із легалізацією виключень, із порушенням установ, законів, стандартів. Злочином стає вже не конкретика бандитизму, а - поблажливе ставлення до зваб та обіцянок безкарного спростування усіх перевірених на досвіді правил безпеки; бандитизмом стає вже не терористична диктатура застосовувана проти тих громадян притомних, які усе ще поки перебувають у полі права, а - переслідування не віруючих у обіцяні їм принади з настання казок; катастрофою стає мультикультуралізм, розмивання мірил і кордонів між прецизійно визначеним, допущення неприпустимого. Реаліями зла стають домагання втілення чудесних рецептів якогось ідеалізованого віроучительного проекту, подальшими реаліями якого стає з необхідністю фізичне винищення ворогів призначених бути відповідальними за втілення чудесних рецептів.

Московія, завдяки еволюції у ній комунізму від інтернаціональної моделі Світової революції з поворотом вже до великодержавства русифікаторського штибу і далі до регульованої ревізії комунізму, совітизму, імперіялізму та антизахідництва аж до умонтування військових та сировинних ресурсів ерефії у обслуговування західного світу, - через перестроєчне звертання до регульованої рекреації установ ринку, приватної власності, підприємництва, демократизації, гласности, орієнтації на правовозаконність, - набула того модернізаційного оновлення, яке употужнило традиції московства, підсилило витривалість перед викликами, дозволило московству укріпити його вже ядерну загрозу вільному світу та сусідам. Попри те, що екстремістські сили на знищення капіталістичної експлуатації, поєднані із замірами соціальної і соціалістичної опіки над трудящими, з доданням до цієї суміші рецидивів реваншистського ресентименту до народів-утікачів геть із московського до них братерства, - також осучаснюються і входять у резонанс із фатумом збиральництва.

Навіть у віддаленій і далекій перспективі не передбачаються успіхи вестернізації архетипу московського збиральництва. Так за імперської держави не лише домагання, а ще й успіхи європеїзації великодержавного московства у припасуванні його до кола європейської цивілізації як складника, - закінчилися концтабірною реакцією. Московія є жертвою пастки та тяжінь своєї ординської історії, яку вона настирно відроджує на значимих розворотах. Органічною є для мисливців та їхня ненависть до спільнот зайнятих продуктивним виробництвом, яка слугує збирачам займатися силуванням означених господарів, які супроти апетитів прибульців відстоюють свої багатства. Царі у пень вибили земщину, а комуністичні автократори туди ж запроторили верстви власників та охочих до роботи підприємців саме тому, що маси увійшли під ярмо не виключно під тиском терору та винищення класових ворогів. За совітів маси повернулися до принад їхнього пайкового утримання як плати достатньо прийнятної у відповідь на кріпацький визиск мас зі сторони номенклатурного совітсько-комуністичного начальства. За ту ж ціну пайкового утримання маси мало не самохітно пристануть і на їх визиск зі сторони вже держадміністраторів приватно-капіталістичних, представлених мафією колишньої преторіанської гвардії. Московська маса слухняно, а то ще й із захватом шикуються під прапори ресентименту, дріб барабанів мобілізації, вимахування ракетами, аналоговнет яким, - аби ігрищами із символами та маршами на оживлення полеглих за велич царства розрадити свої фантомні боління у згадках за відпрацьованим гегемонізмом свого глобального лагера. Московці будуватимуть великодержавство байдуже під яким оправданням і посиленням: на русифікацію народів, а чи на звільнення народів від неї; на опрашковлення, а чи на обезбоження; ставкою на комунізм, а чи на те, щоб без нього обійтися. Як то ведеться: верховноправитель змовниками буде усунутий і звинувачений у перегрішеннях, що, однак не похитне народної любови до будь-якого із обожнених зверхників. Масові убивці у своєму фахові презирства до людського життя своїх жертв не помиляються, не допускають і дециці втрати своєї влади, на емеритуру живими не виходять. Задля гальванізації свого месіянства, то правдиві московці, очолювані батьком рідних народів, ладні побитися не лише ціною чужого життям, а й закластися знеціненням власного. Зрозуміло, що усі раби втрапили у свій стан не добровільно, а під тиском сили обставин та обставинами насилля над ними, яке невольники так і не перебороли, - однак реакцією таких рабів є не неодмінність їхнього наступного провального повстання проти рабовласників, а пристосування, уживання із долею буття у ланцюгах, за які невольники утримуються подачками їм. Терор викликає у жертв ненависть до організаторів терору і лише супермегаекстра терор викликає у його жертв вже любов до вождя. У перспективах не далеких передбачається готовність московців вдатися вже й до зброї судного дня проти того світу, у якому існування московських збирачів не передбачається і який, на думку цих спасителів виключно самих себе любимих, тому й має здохнути не розкавшись у гріхах своєї непокори означеним його рятівникам. Актуальним стає завдання на те, щоб збирачів вчасно, застосуванням зовнішнього силового до них примусу, знову спровадити у карантин, де вони втішалися б питомими звичаями проживання.

Московський паразит який розпростав свої крила над напівживими тілами поневолених ними країн і народів марить про стабільність, за умовами якої він і надалі шматуватиме здобич вириваючи з неї поживу. Тоді як для звільнення від хижака, для повернення свободою собі своїх вільних народів, - то не можна не розквитатися із історією поневолення перетворивши його у матерію будівництва незалежництва. У справі розвалу Московії й побудові із неї вільних країн – не можна не йти до успіху цієї справи. Коли Московія вважає себе складеною із поневолених нею народів, то суверенізація народів не може не бути їхнім боргом у розвалі цього зібрання неволі.

Вишуканою і кмітливою, як її зазвичай оцінюють, тактикою московського загарбництва є: загарбати. На цьому добірні елегантності путнього грабежу вичерпується. І вже згодом путінці пропонують їхнім жертвам вступати із ними у домовленості і порозуміння злагоди у миролюбстві співробітництва, або до суду звертатися, до світової opinio з пошуками там правди. Так більшовики захоплюють владу й зімітувати легалізацію, а там уже оправдання за переворот стає клопотом опозиції. Тоді як зі сторони поборників права і свободи із числа вільних країн і народів, то їх реакцією на очевидну агресію є негайне покарання агресорів. І вже згодом на порожньому місці, яке від агресорів залишається, стає можливим дати правову оцінку тому що сталося й вжити необхідні заходи упередження подібних злочинів.

Реакція відповіді на питання, яка є представленням власне життєвих відносин, має бути розв'язанням не лише тих внутрішніх потреб і запитів, які для людини є її ініціативами у реалізації добродійств, - аж вільна людина не може проявляти пасивність ще й стосовно викликів злочинних. Особливо неприйнятними є ті okazji нехоті до відсічі нападникам, попуст образам, терплячість до зазнаних втрат, що їх жертва займанщини хибно береться собі тлумачити як прояв порозуміння із тим агресором, який у інциденті подібного потурання, захоплення на утримання з собою віднятої здобичі не забариться із подальшими претензіями. Представленням права є невідворотність покарань щодо переступників. Навіть позитивний для споживачів товар треба їм продавати за належну ціну, а не дарувати. Не кажучи вже про заміри бандитів безкарно одарити на зло тих, на кого вони насілися.

Хоча більшовизм не лише представляє і рекламує себе силою яка починає історію з чистого листа та виправляє хибність передуючої історії, аж і за фактом перемога більшовицького перевороту була забезпечена підтримкою мас не задоволених віковим покріпаченням зі сторони царизму, вимоги соціалістичної опіки зі сторони держави є реакцією на зажерливість капіталістичних монополістів, - а проте політика більшовиків остаточно розквитатися із капіталізмом як усередині імперії так і зовні імперії московської є не більш як екстремістським варіантом участі у жорстких відносинах суперництва усередині капіталістичного штабу господарювань передових країн. Навіть у комуністичній іпостасі антипода світові експлуатації пролетарів, то совСоюз виконав відведені йому ролі, призначення, функції бути постачальником сирівців у вигляді солдатів, яких закопали у землю, а чи викопних із землі сирівців що їх совіти спрямували на обслуговування інтересів буцімто ненависного Заходу, на розв'язання його проблем. Не кажучи вже про те, що у такій же удаваній іпостасі антикомунізму та прокапіталізму, то вже теперішнє московське царство під назвою Федерація є незрівнянно більш афілійованим вмонтованим у світову корпоратократію. Олігархат та чекістський держапарат Федерації, попри його претензії виступати якимось слухним голосом у відносинах протистоянь між світовими потугами, виконує, - навіть на позиціях реваншистського збирання до купи уламків від колишньої Країни рад, - виконує партитуру прописану означеними хазяями світових грошей.

З індустрією терору, розгорнутого зодчими Світлого майбуття, вони пропонують розрахуватися поданням його як необхідності винищення правильними комуністами, які прагнули демократії, тих неправильних більшовиків, які прагнули диктатури. Тож коли розібратися у історичних покликаннях знобудівництва, а чи у сортах ліквідаторів, - то це поліпшить перебування їх жертв у ямах.

Тому у віроученнях містичних, у яких сповідають потойбічні позаприродні ідеали абсолютистські, наполягають на: вичерпанні історії у прибутті на станцію утопії, а ідеовчення виводиться поза критику на його сторону, догматам заборонено змінюватися, усі противники святости оголошують ворогами гідними їх знищення, учення рекламується як підсумкова печатка на квитку посвідчення про смерть даного пагону культури без продовження, - бо її учасники свідомі того, що вони забрели у глухий кут досконалости своїх особливостей, рухатися із яких ані вперед, ані убік, ані назад є неможливим. Для вільних людей і народів вади боротьби проти них у зоні контролю та чистоти утопічних ідеалів полягає у успіхах тої боротьби, наполегливість і протяжність якої відповідно усе виразніше не дозволяє відроджувати понівечені у зоні свободи. Чи глибше занурюватися у розпорядки зони вже як у традицію, то тим важче виборсатися із її тенет і манівців. Довготривале винищення власників зродило породу навіть не споживачів, а хижаків ладних розтерзати здобич без сумнів, або з вірою у свою неповторну величність. Для сусідів збитки від абсолютистського віроучення продовжуються у вигляді терористичних атак тоді, як цим адептам зони щастить перебратися від критики на свій бік вже у фортецю чистої містики. Розв'язанням із подібними особливостями не потрібними сусідам є, або відгородження сусідів від цих унікумів, або колапс цих унікумів у їхніх хотіннях повернутися до числа спільнот не містичних. Не запропалими для своєї культури є не пропали у вирві московства.

Доказом злочинної помилковости відродження командно-адміністративним апаратом більшовиків економіки рабства сталися не лише гекатомби небіжчиків офірованих ідеалові заощадження на заробітках, як ще й фактчек фіаско заняття з будови Світлого майбуття. Проте глухий кут з наслідками розпаду настав не лише для комунізму, а й для інфікованого на комунізм московства. Із своїм експериментом совіти протрималися у історії протягом певного терміну тому, що номенклатура порівняно вдаліше грабувала трудозобов'язаних зеків, аніж навпаки; а фіаско зазнав совСоюз тому, що контингент зеків ще успішніше саботував норми виробітку і учиняв крутійські оборудки із гарантованою соціальною пайкою як із вже приватним капіталом. Тож ліквідація більшовицької експропріації, себто вичерпання фізичних та організаційних ресурсів її подальшого продовження, сталася не відродженням понівечених одержавленням приватних форм власности, а удосконаленням звичного московського грабежу вже у збоченській іпостасі усевладдя приватизаторів із числа подібних один одному чекістів, бандитів, держчиновників високого рівня, москвославних попів, зациклених на московському месіанізмові ідеологів за їх самозреченої підтримки глибинним народом. Інерція обопільної крадіжки у перегонах між начальниками та уярмленими не сталася повернення до заробітків на основі належної плати за вироблене. Справжня совітська людність невиліковно кохається у порядках примусу.

Обіцянки побудувати багату державу, громадяни якої замість власности матимуть бідність, - можуть робити лише ті, у кого замість знань з управління присутня більшовицька мана стягнути під себе усю власність та владу. Коли спочатку, у ході більшовицької експропріації експропріаторів, колгосп розживається хіба що матрацом набитим сіном та парою курей від спровадженого на будови соціалізму підкуркульника, а вже опісля побудови розвиненого соціалізму ті ж самі вожді беруться цілі комбінати з багатотисячними колективами працівників віддавати приватизаторові за один рубль, - то це значить, що комуністичні віруючі у вірування про ефективність безоплатної праці, поквиталися або із розумом, або із здатністю передбачати перспективи своїх злодіянь. Коли населення грабують під приводом його процвітання у комуністичному одержавленні, а потім вже на галсі посткомунізму грабують посиленнями на збагачення населення через вже роздержавлення й повернення до приватизації, - то має місце не розлад психіки кремлівців, а виразна послідовність грабіжництва. І це явище впадання у крайнощі могло б бути клопотами лише для психіатрів, коли б за здійснення афери перекачування багатств на користь незмінного й вузького угруповання посадових крадіїв, - спочатку іменованих номенклатурою, а потім олігархами, - не було б заплачено кров'ю та злидарюванням мільйонів.

Не лише совіти, які вирости на московстві, але й це історичне московство є нежиттєздатним. Більш того, цей процес створення ними загрози не має розвиватися стихійно так, як цим агресорам заманеться. Вони обидва не підлягають не лише терапевтичному, а й лікуванню взагалі.

Марними й такими ж безрезультатними є невпинні, зі сторони вільних народів зайнятих продуктивною працею, звернення на сторону повищеозначених збирачів, що загарбання чужих багатств є заняттям не лише архаїчним, а й загрозовим навіть для зайнятих ним. Бо бандити починають їсти самих себе в умовах складнощів нападу на сусідів. Збиральництво паразитарне не сприймається його організаторами як помилка, бо збирачі не тільки не відмовляються від цих своїх традицій, як ще й наполягають на них як на своїй історичній долі. У той час як сусідництво із прихильником походів за чужим не може не бути для ближніх вже не помилкою чи беззаконням, а представляється прямою небезпекою.

Зрозуміло, що для продукування товару з доданою до нього вартістю праці не обійтися без власне сировини. Аж московці у своєму збиральництві продукують власне сировину, яку вони віднімають від сусідів, додаючи до вкраденого мінімуми своєї праці. Московці загарбують визискувану ними робочу силу на окупованих московцями територіях, розпродають видобуту з тих територій природну сировину, аж, головне, московці полюють на ці сусідські території. Збирання земель це манія і смисли буття московців. Відучити збирачів від підбиття чужих батьківщин не дано нікому, навіть власний досвід отримання збитків від невідворотного дефіциту видачі пайків для упокорених народів не відсторонить московців від їхнього ідеалу обсадити підбиті чужі терени вже своїми залозами військовими. І це у той час, як низка глобальних кампаній, кампуси яких розташовані на кількох гектарах, мають капіталізацію більшу ніж ереф, мільйони люду якого обсіли мільйонні її терени.

Але московцям замало не лише обширу територій, їм потрібна ще виключність там свого усевладдя у споживанні ним підбитих статків, прав, тамтешніх духовних цінностей та культури колоній задля підміни усього відібраного вже власною московізацією. Аби упокорені із числа уцілілих не повставали у визвольному проти московства рухові. Москвини наполягають на повному контролі над свободами, правами, над самим життям своїх жертв, - що для останніх є загрозою неприйнятною, - розглядаючи цей взірцевий ідеал тоталітаризму вже за гідні поваги особливості історичного збиральництва імперського.

Тож совітизм і комунізм, як концтабірна іпостась московства, є не відхиленням, а апофеозом збиральництва вже усесвітнього. Відповідно усевладдя над завойованими, яке не може відповідати потребам на передачу себе у рабство прибульцями, може здійснюватися лише силою над уярмленими. Тож терор, очищення від ворогів у зоні одномірності стає невідворотним. Агресію оправдовують закидами на сторону жертв, - що не сприяє добросусідству. Доказом необхідності тотального контролю та обліку може бути лише посилення на якісь потойбічні сутності, бо заземлених рацій на неволю не вдасться знайти серед інтересів життєздатних на самостійність людей і народів. Відповідно засади питомого московства можуть бути лише месіанськими, абсолютистськими, які не допускають проти себе якоїсь критики, які є винесеними у домівку потойбіччя, чудес, подалі від предметної історії. Тоталітарне збиральництво з необхідністю є вірою культурною. Перероблення людей вже на рабів, обкрадання рацію у рабів є аферою пройд. Аж це схвальне для московців перебування маній їх великодержавності поза скобками закономірностей розвитку правових спільнот є для останніх знову ж таки загрозою, а не безневинною помилкою, яку можна виправити переконавши у цьому збирачів. Тотальна задля усевладдя одномірність терору й московізації жертв у збиральницькому їх завоюванні та пограбуванні своїми умовами має деструктуризацію, дифузію, посилення ентропії у таборі підбитих московством, усяка визначеність у зоні остаточного порядку має бути перемелена на концтабірний порох, усі та усе зобов'язане бути схаотизованим, знаходження ворогів є знаходження поживи для одержавлених бандитів. Відповідно плодами московського споживацького перетравлення ресурсів стає послід чи те, що стає нічим у кладовищенській тиші.

Політичні режими, прикметні надуживанням централістичним правлінням, - можна, якщо хочеться, обмежувати небагатьма характеристиками більш-менш істотними. Втім спрощений аналіз закономірностей тоталітарних зон і регламентованих порядкувань стає неповним, суперечливим, однобічним у випадках порівняно більш прискіпливих підходів до фактів і перебігу тамтешніх подій. Закономірності тоталітаризму є не більш як екстремумами узвичаєнь видів та аспектів будь-якої соціальної організованості.

Так тоталітаризм передбачає і означає підпорядкування заданому контролю усіх речей і явищ включених у сферу його засягів і владної компетенції; під образом тоталітаризму постає порядок речей, що не допускає виключень із нього; розуміється жорстка одномірність у покорі усіх та усього стосовно централізованого диктату зі сторони дисциплінарних приписів і заданих норм зверхніх, - а водночас ця зона торжествуючого концтабору є нічим іншим як безладом у веремії хаосу, на ґрунті якого й уможлиблюється та отримує своє оправдання означена спроба чи пропозиція подолання кризових та руйнівних станів суспільства. Тоталітаризм постає проявом чи феноменом виходу за межі трагедійних для суспільства конфліктів що вийшли з-під порядкувань, а тому його рецепти тамування посталих страждань постають затребуваними обнадійливими, реальними, багатообіцяючими саме на рівнях пропозиції неймовірно чудесних казок, без втілення яких триваючі колізії, протистояння і вже неможливі порозуміння у соціальних діалогах забрели більш ніж у глухий кут, загрожуючи не лише безпеці, а й самому існуванню цих невольників борні на нищення навзаєм; оправдовуючи химери їх сповідники вже реальність переробляють під вигадані лекала фантазійних маячень клінічних; тоталітаризм є прикметним переплутуванням містичних вірувань культового штибу та, вже з другої сторони, насадженням чи культивуванням сектантських сповідань вже як смислів і призначень історичної практики, конкретики власне культури, процесів цивілізаційних. За актуалізації спрощених розв'язань складних викликів, то сектанти, - залежні від призведених і викликаних ним до життя обсецій, - припускаються таким чином не лише до предметних помилок з наслідками аварій, як ще й маніпуляції з зацикленими упередженнями стають переміщенням причинних подій у часі, коли сенси і значущість обітниць порятунку у утопіях прийдешнього видобуваються чи вичерпуються змістами та цінностями архаїки; заклики до пожертви у ім'я високих ідеалів стають проваллям у небуття, множать ніщо на місці ніде, знаменують наступ виродження у марних спробах замістити його екстатичним ентузіазмом. Аби не пасти під осідланий ними безлад, то прихильники абсолютистських імперативів беруться їх догматизувати, виводять набір своїх забобонів з-під критики часу удосконалень у розвитку, вищими цінностями віровчення оголошують навіть не його змісти, а непорушну їх стабільність законсервовану так, що усяке відхилення єретичне від соборної традиції вважається замахом на засади святості й тягне за собою кару на відступників аж до їх знищення фізичного чи доктринального, - а водночас претензії на втримання за собою учительних позиціонувань стосовно непідвладного їм прогресу здійснюють ці прихильники абсолютистських, централістичних, містифікаторських афер і добиваються саме у спосіб беззастережного заміщення одних своїх тверджень вже на полярно протилежні таким чином, що одночасність суміщення суперечностей доктрини миготять з темпом, який унеможлиблює не лише перевірку тверджень, як ще й доцільність верифікації, бо прогнози та адекватність учительства зони обов'язків тому неможливо припасувати до розрішення конкретних проблем, оскільки подібні абстракції можна припасовувати до чого завгодно і як завгодно без можливостей помилитися у їх тлумаченнях; тоталітаристи швидко стрибають у піднебесся мудрості підвладної лише Богові та посвяченим у ного обранцям, - аби уникнути закидів у глупстві їх арбітражу, - але тут таки не забаряться із своїм умонтуванням у мирській справі як тільки у публіки виникатимуть сумніви у доцільності виплати комісійних означеним провідникам до сфабрикованого ними щастя прибуття на останню станцію історії; наставництво зі сторони високопосадовців зони порядку тому доказується замісом навзаєм догматики та готовністю пристати на будь-що, аби таким чином посади і профіти втримати.

Якщо з порушником перевірених на людяність законів поквитатися не більш як чи то усього лиш покаранням у вигляді компенсації за заподіяний переступ, - то суб'єкта останнього це лише заохотить на продовження свого заняття, бо у активі злочинця залишається можливість бути не спійманим; а коли покарання надмірно перевищує збитки завдані злочинцем, - то останнього це лишу заохотить на помсту, яка не тільки продовжить, як ще й посилить нещастя для жертв злочину. Тож покарання, - як прояв поновлення понівеченого права, - полягає у руйнації системи, організації чи то чинів спричинення даної злочинності. До того ж необхідно карати ще й самих злочинців. За особливі, масові і брутальні смертовбивства, то їхні організатори мають відповідати своїм життям. Напасники у одностроях, які у ході війни беруться через убивства і знищення упокорювати країни та народи, - підлягають фізичному усуненні їх геть із їхнього злочинного життя. Як правило, - то зятим убивцям роблять подібне. Проти зла годить виступати більш ніж радикально.

Нормальний тип мислення, - який включає у себе раціональне розуміння об'єктивних подій, - спантеличується чи входить у ступор від тої незбагненности московських апетитів, хаос яких передбачає спричинення шкоди не лише її жертвам, як ще й не рахується із втратами при тому для самих збирачів; подібно це ж західного типу світосприйняття помиляється, коли береться серйозно розглядати наявність у московському царстві якихось критичних щодо останнього дисидентських рухів пов'язаних із вимогами права, демократії, гуманізму. Оскільки єдиним і виключним є і залишатиметься постулат політики незмінности московських апетитів. Війна із спожиттям загарбаного у ній є способом сприйняття московцями вже внутрішнього і поки ще зовнішнього щодо них середовища земель, народів та тамтешніх культур. Крізь усі перипетії можливих перемовин із московцями, то результиуючим дійством є підготовка московськими масами їхнього чергового нападу, складнощі з прогнозами якого торкаються лише часу здійснення. Конкретика ж проведення кампаній та перебіг стратегічних операцій у війні із Московією, залишається невідомою, - як то у війні зазвичай ведеться. Чим більше москалів ми покладемо у наші чорноземи, то тим ретельніше рашисти готуватимуться до наступного наступу на Україну, а за нами й на цілий світ. Кожен із питомих завсідників імперства, - починаючи від пересічного споживача й закінчуючи царями, секретарями чи президентами, - є запевненим, що багатства створені сусідами є незаконно відторгнутими від московських на них історичних володінь і пізніше, а краще раніше, невідворотно мають бути повернені до імперського рота. Переконаність у ворожій несумісности із загниваючим Заходом є не плодом, а є твірної причиною пропаганди маячення про расійську усепереможну велич. Професійні збирачі виступають за мир, дружбу і родичання з усякою здобиччю, яка покірно хрумкотітиме під московськими зубами. За жодних умов жертвам московства не виправдатися у своїх провинах перед містичною любов'ю московців до статків цих жертв. Московія, у самозбудженні себе ненавистю до своїх жертв, сама собою не може перестати бути сама собою. Супроти цієї сутности московства також єдиною політики спротиву може бути лиш її підготовка, радикальною метою якої є вчинення неіснування московства. А проте, у тому то й проблема, що у зіткненні із Московією йдеться не так навіть про протистояння між демократією і диктатурою, між правом та нападом на поневоленних, між людяністю та терором, - аж у випадку московського збиральництва ми маємо справу власне із щастям паразитування на віднятих і присвоєних чужих багатствах. Й тут Московія виступає далеко не провідником, а лише не останнім учасником грабінництва, практикованого різними народами за таких же архаїчних віків. Московія відзначилася рабством та інструментами концтабору, але вона далеко не лідер явища тоталітаризму. За спиною московського царства бовваніє більш серйозний вигодоотримувач від збиральництва, ладний проковтнути вже й самі підмосковські терени та місцеві народи. Мовиться про Китай. Який за історію свого імперського централізму продовжував і продовжує використовувати підприємництво та ініціативи приватні. Годящий же розвиток ринкове підприємництво отримало у представництві його світом Заходу.

Поступом саме і є втягування у його обіг раніше не доступного і незнамого. Удосконалюються наукові знання, виникають новаторські технології, доробками митців збагачується духовне життя, конструюються нові матеріали, гуманізується сфера права, інформованість сприяє організації суспільних відносин, зростає здоров'я і благополуччя. Об'єктом прогресу є не лише лідерські його прояви, як ще й область його ар'єргарду. В умовах поступу знань і вмінь, у рухові поближче до істини й подалі від помилок, - то вже й віджилі, відпрацьовані, не актуальні доктрини, упередження та узвичаєння минулого отримують пояснення свого виникнення, межі доцільності їх використання. Ревізії, переглядові до них ставлення підлягають не лише минулі технології, способи господарювань, традиційна соціальна організованість, як ще й різноманітні угруповання й прошарки із упосліджених соціальних низів починають підноситися у ролях своєї активності та ваги. Поступ, як якісне розширення можливостей культури і людської свободи, виглядає у позитивності його кроків саме своєрідним зняттям запобіжників і заборон з того, що вважалося недосяжним, неприйнятним, колись числилося помилкою. У системність прогресу та його органічні сув'язі, у тренди гуманізації вмонтовуються ті страти й субстрати населення, які дискримінувалися за певними ознаками, переслідувалися, вважалися пар'ями. Поступ характеризується відкритістю, - й то не лише у передових винаходах дослідників, аж відбувається прилучення до успіхів ще й усього запізненого у поступі. Досягнення високих технологій, передової культури набувають універсальності. Зокрема критично ревізується упереджене і дискримінаційне ставлення до зневажених, ущербних, ображених долею асоціалів, до аборигенів із громадських підвалів. До модних і модерних ідеалів соціального устрою включають поняття справедливості, свободи, невідчужуваних природних прав людини на життя, гідність, доступ до інформації, достаток, щастя. Світ стає більш різнобарвним на усі смаки, комфортним, у його динаміці відкриваються перспективи кар'єрних зростань для підприємливої публіки.

Аж саме через ускладнення устрою культури та суспільного організму, то виникають більш загрозливі, порівняно із попередньою добою, небезпеки його розбалансування. Поряд і водночас із відміною правоти стосовно вже відпрацьованих і колишніх постулатів і звичаїв у житті науковому, релігійному, мистецькому, господарчому, технологічному, - встановлюються нові запобіжники та завади виникненню аварійних ситуацій у перебігові тих сучасних відносин і суспільних діалогів, що їх характеризують як прогрес, дотримання яких вимагає підвищеної прецизійності, сторожкої уваги, непорушності робочих діапазонів. Із загрозами порушення законів новітньої доби може успішно конкурувати, а то й брати верх лише слідування законам і регламентам часів давніх.

Ті архаїчні картини світоустрою, апробовані культи, старовинні устої права і моральності, звичаї господарювань, ті вожді на яких молилися, поклонялися з трепетом і пієтетом, перед якими ставали навколішки, сакральну табуйованість і безумовність чинності яких годі й було порушити, - вже під тиском окультурення і знань переміщуються не лише за межу неактуальності, як ще й вступають у межі глузувань, пащекувань, іронічного ставлення до відпрацьованих цінностей. Але небезпека від тих і того, хто і що заходить ще далі, поза межі свого виродження, а то й смерті, а водночас використовується й втілюється як припис для новітньої ситуації у культурі, - то загрози від ожилых небіжчиків на посадах діючих управлінців зростають стократно. Поблажливе ставлення до вже не чинних настанов минулих часів базується саме на недопущенні їх до участі у часах і подіях сучасних. Так розваги з язичницькими культами втішають їхніх учасників саме у замкнених спеціальних призначення цього заняття, але покора цим ритуалам зі сторони, кажімо, складних технологій є для останніх не просто згубною, а просто неможливою.

Тоді є терпимість до маргіналів і соціопатів, коли ті не є ненависниками адекватних громадян. Еталоном на часі висувають того, хто водночас є: кольоровим, шімейлом, евреєм, ісламістом, з лгбт прайду, калікою, переселенцем, розумово відсталим, хворим, іждевенцем, - щодо якого буцімто притомні люди вибачаються, що вони не расити, не гомофоби й подібне.

У інерції сподівань на результуючу переможність добра й поразку злочинів, - що має відбутися само собою, - ми продовжуємо навіть мільйонні втрати людства на часі торжества тоталітарних режимів розглядати як безвинну випадковість, як порушення норми. Проте прихід до диктаторської влади натуральних, не лише у соціальному, а й у медичному плані, ідіотів та злочинців, перетворення виключення із правил вже у правило, вихід на позиції лідерства представників неадекватності – є одним з полюсів плати за те нарощення глобального зв'язку у ході прогресу, стосовно якого якості цієї інтегральності, себто розрізнення між правдою та облудою, має вже значення другорядне. Концтабір, з тим його універсальним і обов'язковим для усіх зеків розпорядком, що його не можна порушувати, - є прямим наслідком недопущення заборон, які могли б обмежити свободи організаторів цього концтабору. Одномірність тоталітаризму є наслідком терпимого ставлення до тих відхилень від норм і права, які прикриваються свободою ширення інформації. Те, що потрапило у тренд моди чи демагогічно пропагується черговою сектою вже як рятівний проект, - стає в умовах єднання проблемою не лише тих хто повівся на власних маніях, а переростає вже у агресивне порушення норм за якими процвітають сусіди. Свобода ширення інформації та права висловлюватися рівняючись виключно на приватні уявлення на проблему, а не на комплекс існуючих знань і доказових відповідей, - не тільки не гарантує прирощення розв'язань проблеми на розмір і якість кваліфікованих знань, як останні просто змітаються геть чи піддаються ерозії зі сторони хвилі масованого глупства, завдяки відкритому інформаційними технологіями доступу має невігласів до участі у тих спеціалізованих галузях, де свобода глупства є не просто недоречною, а руйнівною. Свободою інформації і зв'язками залежності глобальної користуються не лише для продажу високоякісних спеціалізованих досягнень, а, на жаль, ще й для нівеляції у безладі, який сам собою зростає.

Тоталітаризм це нівеляція між вождями, як адміністрацією зони, та покірними їм зеками; це знімання перегородок між чудом та реальністю; це ототожнення обітованої утопії та винищення задля цього ворогів; це обзивання каторги вже виховною роботою; й подібне.

Намагання зі сторони кваліфікованих спеціалістів повчати публіку, яка повчає спеціалістів у тому, що нема еволюції, гравітації, історії, а замість того ми живемо у матриці і є инопланетянами, що для розв'язання питань годиться молитися, що прогрес забезпечить недопущення заробітку для підприємливих громадян, - є заняттям даремним для обох цих сторін. Даремно налагоджувати контакти й порозуміння між притомністю й безумством, бо частково оздоровлене безумство є не кращим від частково втраченого здоровоглуддя. Для нарощення потенціалів тих спільнот, які керуються не химерами, а розвитком знань і вмінь, - то достатньо не заважати тим спільнотам, які мають протилежні орієнтири. Коли нарощення глобальних сув'язей породжує експансію глупства, то не залишається інших шляхів, як розставляти неперехідні кордони між адептами виключно власних цінностей, аби окремішні специфіка кожних не заважала іншим. Коли небезпеку від маніяків небезпечно змінювати вторгненням до них, з причин їх погрози застосування ядерної зброї проти противників маній, то застається відгороджуватися від них, створювати карантин, щоб там у зоні самозабезпечення маніяки жили енергією процвітання від власних догматичних маній. Щоб не втрапити у аварію від слідування сусідським настановам, то достатньо забезпечувати права кожному вдовольнятися тим, що він виключно сам для себе не вважає помилкою. Вірогідно, існують межі для порятунку тих, які є не стримувань у настанові на самогубство.

Можна фіксувати у історії феномен пасіонарних рухів тих чи інших народів, моду на ті чи інші ідеології, - але годі віднайти у цьому не випадкові, обумовлені раціональними причинами закономірності. Бо таких нема. Нашестя захоплень тими чи іншими видами простих пропозицій вирішити не прості питання хоча й не піддається прогнозуванню, але має підлягати лікуванню. Рендомна актуалізація тих чи інших потенційно аварійних сектантських рухів однак не має означати того, що треба опускати руки у протистоянні назріваючим химерам. Ба більш, очевидні злочини треба душити зародку. Прикладами химерних мод є комунізм та нацизм; комунізм і нацизм є прикладом моди на химери.

Внаслідок відсутності контактів із європейським світом, з причин монгольської управлінської культури, від запровадження таких проявів рабства про які європейці забули вже тисячу років, з недорозвитку і запізнення із капіталістичним виробництвом, зважаючи на інерцію колонізації народів, - то заміна недозрілого ліберального демократизму та ринку вже на централізовану диктатуру, з фізичним нищенням усякої приватності і підприємливості, проявилася у московській недоімперії вже як невідворотний шлях бігу навздогін індустріальному європейству. У зоні мобілізації заходилися боротися проти усіх тих видів збагачення та приватної думки, які не йшли на користь мобілізації, порушували однорідність підданих, починаючи з цека і до останнього зека. Брак капіталу породив зрівнялівку й той безлад загального грабунку, що його комуністам довелося долати репресіями. З боргами перед західним капіталом, яким був капітал російський, більшовики поквиталися ненавистю до нього. Концтабори це закономірна плата й результат московської специфічності. Правові і гуманітарні свободи, як інститути капіталізму, для московства є протипоказанням.

Більшовики змушені були піти на ті кампанії коренізації, які були інерцією революційного розставання народів із підупалим царизмом. Підсовування комунізму для народів зібраних у Російську імперію і совітський лагерь соціалізму було не лише інтернаціоналістським перелицюванням московського гегемонізму колонізаторського, аж це згладжування і вирівнювання між великодержавним русифікаторством та, з іншої сторони, вимушеним, під тиском визвольних антиколоніальних рухів народів, тимчасове запобіганням перед визвольними рухами, - суперечливими наслідками мало не лише геноцидний наступ проти народів звинувачених у буржуазному націоналізмові, як ще й те перелицювання націоналістичних рухів, які під цим мімікрійним камуфляжем совітизації не лише зберігали свою безпеку, як ще й визріли до небезпеки для одержавленого комунізму. Антитезою та альтернативою інтегральній імперії є національні держутворення.

Проукраїнські заміри припинити хижацтво того московського збиральництва, яке становить екзистенційну загрозу цілому світу, означає у його конкретиці сприяння визвольним рухам поневолених московством народів. Наші втручання у визвольні рухи на їхній стороні створює сприятливі обставини для нашої суверенізації.

Прокомуністичні наміри на повернення пролетарям вкраденої у них капіталістами додаткової вартості, інструментарієм провокування протиріч у таборі капіталістичних експлуататорів, з виготовленням для того у совСоюзі армади танків зрештою окошилися партнерством із Заходом. Застосування танків, підводних крейсерів, Стилета Сатани та клятв захищати завоювання соціалістичного атечества до його кінця залишилося без конкретики.

Проамериканські змагання у гонці озброєнь холодної війни результувалися конкретикою володіння американцями акціями цілої низки приватизованих у Московії копалень, гідроелектростанцій, комбінатів, включно із афілійованим у західні ринки капіталом московських інвесторів та постачальників органіки із ерефії.

Малороси ж, пануючі на часі у батьківщині українців, підставляються американцям однією малоросійською стороною, аби американці туди зайшли і своє споживацтво, вже як американські інвестиції, захищали б від конкуруючих московських вторгнень в Україну; а іншою стороною малоросійства ті ж запроданці підставляються московським споживачам, аби останні захищали свій реванш в Україні вже від американських суперників як перший інтерес московців у їхніх домаганнях повернутися до доби совСоюзу.

Улаштуваючи загарбання, покріпачення, пограбування, русифікацію, комунізацію, депортації, репресії, війни, - то москалі переконують самих себе, що малоросам це даром не минеться: що малороси зрештою таки зіллються у любови єднання із великодержавцями. У взаєминах між москвцями та їхніми азійськими, кавказькими завоюваннями народів лежить порівняно менше число взаємних претензій та трупів, ніж це має місце у спілкуваннях москалів з українцями. Але москалі з'єднуватися у братерстві з перетравлення підбитих ними наполегливо бажають лише з українцями, тоді як азійців, навіть всупереч прагненням азійців до споживання ними метрополії, москалі самі випихають геть із зони асиміляції.

Ідеологеми стосовно підставлення іншої щоби, любови до ворогів і переслідувачів, делегування їм відповідальности за відмову жертві самій собі у власній свободі і правах, пасивність і упадання перед ініціативами хижака, скасування спротиву доповнене жертвним служінням насильникам, культивування невичерпно терпеливої покори гвалтівникам, оспівування рабства, - потрібні потенційним гвалтівникам для того, щоб добратися до посідань свого усевладдя. Покору владі катів, як незаперечній владі даній від Бога, представляють і рекламують не зовсім як апологію мучеництва, а як спосіб отримання доходів від насильника, який має зглянутися на принесені йому жертвні дари та вирішить сам: жертводавців обдарувати з надлишком за їх вірну службу. Недарма на Московії регулярно модним є подвиг непротидії, покори завжди правій верховній владі, рабська запобігливість перед батогами. Проте подібна ідеологія уседозволености, зняття запобіжників у устрої соціального життя, замулення усіх визначень та перемішування різниць між цінностями – використовуються претендентам на провідництво лише до тої пори, заки передуючий істеблїшмент буде відтисненим на узбіччя чи ще подалі. А вже тоді означені пропагандисти дозволів недозволеного, проповідники любови без обмежень, звабники чудесами та усіма забаганками, які спадають на голову ладним вірувати у чудеса, – нарешті влаштують такий порядок послуху одномірним приписам тотального контролю, який для уцілілих у терорі не буде замалим. На зонах у невольників ламають волю.

Для того, щоб дістатися до оволодіння законами, які невігласи зрозуміти не у силі, то доводиться через силу руйнувати ці закони; щоб увійти у межі визначень, то нездатні керувати беруться ламати усі кордони; для імітації відкриттів учиняють сполучення несполучного; за показники успіхів видають рух до утопічних обітниць, або провалам і невдачам відмовляють у їх існуванні; для того, щоб продемонструвати подолання складнощів, то любителі чудес виключають запобіжники. І аварія починається.

Науковці поліпшують якість життя розвитком знань, інформації, технологій; соціальні управлінці тримаються на посадах завдяки вже своїй кваліфікації; на поворотах моди заробляють митці. А тим, які до позицій елітарної влади прориваються у обхід, з чорного ходу, не у відповідности із своїми вагомими внесками до суспільного виробництва, - то їм доводиться підсовувати публіці фіктивний товар віри у неймовірне як товар конче необхідний. Проте навіть звабні вигадки про рай, комунізм й подібне є надто складними. Тож публіка за розваги бере потреби тілесні. Проте така втрата смислів знецінює життя.

Коли втішатися з приводу втечі від Московщини її колишніх вже різноякісно суверенізованих республік, від інвестування афілійованих московських капіталів вже у американські, від передачі низки приватизованих підприємств вже у закордонну чи офшорну власність, тріумфувати із виграшу у холодній війні, із ламання потенціалу і структур армії совітів, розрізання бомбардувальників чи висадження ракетних шахт, з передачі начиння ядерних боезарядів, коли зискувати із смоктання сирівців експортованих до Європи, коли морочити собі голову обнадійливими овидами московського квазікапіталізму, ерзацдемократії, бутафорної вестернізації, коли закривати очі на відкушування московськими реваншистами шматків від сусідніх країн, коли толерувати клепання московськими інтеграторами нових видів зброї, коли ігнорувати розв'язання серед московців ошаленілої ідеологічної війни про українства, коли легковажити вибухами українських армійських арсеналів, коли обминати вбивства дослідників українського голодомору, то тоді точку біфуркації у розв'язанні світової війни, - у якій москалі, певно ж, потраплять у рай, а їх вороги просто здохнуть, - можна необачно прогледіти. Замість того, щоб не чекати, як то було у випадку із нарощенням потуги і підготовкою війни комуністами та нацистами, а упередити агресора. Умовний мир із безумовним злочинцем є злочином. Не лише глупством, а учиненням невідвортної аварії стає толерування цілеспрямованого агресора, розважання і вимірювання неприйнятних чи допустимих загроз до яких вдається напасник, - замість того, щоб завдати йому виразний у його однозначній і руйнівній силі удар. Хитатися треба не жертві, аж похитнутися має нападник.

Пошук незаперечних цінностей є не лише аферою, до якої вдаються пройди аби безкарно паразитувати на ошуканих ними, - аж тоталітаризм є ще й подоланням екзистенційного неспокою перед викликами питань на які нема задовільних відповідей. Модель спрощення закликає: або розкрутити час прогресу у сторону зворотну, повернутися до станів відсутности тих спеціалізацій у культурі, розвиток яких лякає, бо вислизає з-під розуміння й контролю; або реакцією на острах перед хаосом стає розгорнута вже у майбуття утопія завершення історії хоч у якомусь абсолюті не критикованому. Але ці стрибки у часі поза конкретикою звершень у тягlosti поступу у культурі не представляються евентуальними з причин їх неможливости як фізичної, так і логічної.

Апорія: коли оглядати зміну поглядів у представленні картини світу на часі пізнань, то успіх вражає і вселяє сподівання на його нестримне продовження; а з іншого боку у справі розвитку наукового знання закрадається сумнів, що його можна було б порівняти із, кажімо, здатностями їжака який хоча і пробрався на фабрику, але второпати що там відбувається він не зможе ніколи, себто взагалі, - коли увити заміщення тваринки вже науковцем. Своєрідною затичкою, яка відгороджує від питань і викликів, на які навіть у далекому часі не проглядається розумних відповідей, саме й виступають незчисленні абсолютистські конструкції, символи, химери, які імітують із себе знання та вміння.

Біографії вождів, пророків, засновників сект вражають енергетикою їх діяльності із знищення їх ворогів. Змісти пророчих ідеологій зводяться до конструювання тої єдиної точки, у підкоренні чуда якої проблеми упокорених будуть щасливо вирішені. Дослідництво історичних обумовлень та змістів віроучительних маній догадливо пов'язують із особливостями життя їх авторів. Утім високі і величні, абстрактні устремління абсолютистських учень не далеко є закоріненими, а саме: у ницість, у вавки у голові. Екстравагантні плани переіначити світ чи поруйнувати світоустрій причиняться невмінням працювати із наявними досягненнями і реаліями культури. Вожді не просто ліниві, а вони засадничо не мають мотивів і замірів працювати. Включення в учення контрарних тез є типовою шизофренією його послідовників. Вожді не знайомі не лише із законами чи нормами за якими взаємодіють речі чи громадяни, як у вождів відсутні моральні заборони. Вожді переймаються лише своїм звеличенням усевладним. Спершу здається що вожді страждають лише галюцинаціями, маяченням, розпадом мислення. Що їм хтось чимось завинив. Вожді це банальне ніщо у його тривіальности, яке не має причин, бо їх там нема. Аж вождівство є вчасно не розпізнаною біологічною недугою. Сектанти даремно козирають своєю опозиційністю супроти раціо та усього належного непосвяченому світові мирському.

Окрім того нормального способу протистояння злу, який полягає у протистоянні злу, - то практикують ще й такий екстравагантний прийом як: надати тому, кого вважають злочинцем, свободу дій, а вже опісля, як більш широкому колові стане зрозуміла неприйнятність свободи дій злочинця, то тоді вже й останній второпає свою злочинність й сам піде геть, залишивши поле битви на користь означеним прихильниками бійки від противного. Утім подібне потурання злу, для того аби його потурити, найчастіше стає не ризиковою хитрістю, а невідворотним глупством зі сторони тих, які за собою застерігають неспростовну правоту, а за противником свою віру у те, що він собі сам може лише шкодити. Дати бандитам порулити, сподіваючись, що їм буде соромно вдаватися до крайнощів терору задля збереження своєї владної диктатури, - є хибною тактикою і стратегією. Переконаність сповідників добра у те, що навіть переможне зло є самовбивчим, аж ніяк не стає завадою для злочинців накоїти злочинів і вбивств до того часу, як станеться покарання. За усіх умов, самовбивчою буває лише пасивність перед наступом зла. Проти злочинів свідомо ідуть на героїчну прю. Проявом права є не лише невідворотність і конкретність покарання зла, як ще й екстреність присуду. Загравання із аварійними ситуаціями є неприпустимим. Хіба що за тим виключенням, за яким московцям треба й необхідно залишатися у повноті їх московства й проявів їх месіанства, - звичайно ж за умов створення надійних кордонів відгородження від прояви нуртуючих потенціалів московського збиральництва.

У суспільствах, зайнятих продуктивним виробництвом товарів та знань, поступ є фактичним від того, що нові здобутки предметно порівнюють із вже відпрацьованими. Тоді як у збиральницьких спільнотах зайнятих розподіленням вкраденого ними від господарів, тобто у бандитських угрупованнях, де нічого не виробляють і не відбувається нічого окрім фактів криміналу, - то показником змін є розмір здобичі до нальоту на жертву і вже опісля наскоку, підрахунок того що залишається перегода кроків споживання захопленого, або порівняння планів вдалого та провального грабежу. Себто професійні паразити вигадують якісь дірки, розриви та періодизацію у історії своїх мисливських кампаній з тим, щоб не лише там орієнтуватися, як ще й доказувати ворожий характер свої жертв та відповідно встигати протиставлятися своїм жертвам як їхні рятівники, з навішуванням на себе медалей месіанських служінь. Збирачі свій фах оправдовують у спосіб штучного створення у суспільстві напруження і діапазонів розбрату у розв'язуванні там війни класової, расової, релігійної, етнічної, міждержавної, міжімперської, духовної, господарчої, інформаційної, у царині мистецтва чи, власне, мілітаризації. На ту сторону, по якій збирачі вже пройшлися, залишивши там трупи та руїну, збирачі додатково накидають ще й звинувачення у вадах як поведінки винищених ними жертв, так навіть власного поведіння і провин за ще недостатнє винищення ворогів; а вибілюванням цих допущених у минулому помилок збирачі виставляють закинуті ними у майбуття плани руху до ще краще обіцяних ними обіцянок.

Так вади недостатньо переможних протистоянь самодержавної імперії стосовно конкуруючих держав заходилися більшовики виправляти у спосіб створення дірки між власними планами Світової революції та противною їм імперією царською капіталістичною. У провалля руїни залишеної іззаду планів розпочати історію навіть цілого людства вже з чистого листа, то більшовики запихають вже колишню державу, її колишні правлячі класи, її буржуазне право, ринок, приватний капітал з його колись живими представниками, російську літературу, релігійність. Щоправда задля того, аби туди ж запроторити залізницю, заводи, Кремль чи золотий запас, - то у будівничих Нового порядку не стачило натхнення. Окрім сил на знищення озброєних білогвардійців та ворогів народу вже совітського. Відповідно для усіх не добитих режимом обліку та контролю за відданістю совітському атечеству, включно із тими, хто перейшов у стан противників совітів, - то атечеством залишається Рссія каторую ми патерялі у її колонізації більшовицькими окупантами. Задля того, щоб виправити невдачі успіхів бігу будівників комунізму услід за ще не переможеним загниваючим Заходом, задля того, що доказати правоту знищення ворогів задля того винищених, - то у історії Московії роблять ще одну дірку, імітуючи розрив вже з комунізмом і прив'язання вже до понівеченого ним європейства з його гласністю, демократизацією, розподілом влад, та правом власности реабілітованим за перестройкі реального соціалізму. Одначе. Така кількість дірок нароблених на шляху як постійного, так і спорадичного осучаснення незмінного за віки ординсько-проевропейського збиральництва, - справляє враження, що це не дірки зшивають між собою тканину тяглости історичного московства, аж навпаки: це різновиди продовження московства порушують конструктивність цілісної дірки на цьому ж місці.

Триваючу ворожнечу між прибічниками кожної окремої іпостасі московства беруться, на тих же шляхах оптимізації та осучаснення московства, беруться загоювати вже не загостренням внутрішньовидової боротьби, а синтезою замісу і доповненням навзаєм між білими і червоними, монархістами і революціонерами, між антисовітизмом і русофобією, безбожниками і москвославними, між чекістами та їхніми жертвами, між імперцями та колонізованими, між євроатлантистами чи антиглобалістами, між одержавленням та буржуазним ринком, демократами і концтабірниками, між шовіністичними патріотами від інтернаціоналізму та любителами ще не підбитих чужих батьківщин, між власівцями і сталінцями, ворами і суками, між сиволапими дисидентами і диктатом режиму, відкритістю до американців чи до китайців, між пропагандою та дезінформацією, між малим народом та великодержавним – з тим, щоб суміш цих безпідставних оферт спрямувати у синергії.

Якісне розширення знань, удосконалення наукових і соціальних технологій, культурно-цивілізаційний поступ і зростання можливостей людських оцінюється психологічно як рух зручності і комфорту. Новаторські досягнення з подоланням того, що учора ще видавалося неможливим виглядає як зняття запобіжників. Проте відступ вже не актуальних законів, а то й перетворення їх у марновірства хибно й небезпечно трактувати виключно як процес відкидання заборон, вказівок на вже перевірені чи не очевидні загрози. Бо у ході ускладнень у структуруваннях прогресу та окультурення, у конструюванні нових законів у устрої життя вибудовуються нові запобіжники недопущення виникнення аварійних ситуацій. Відповідно подання прецизійних відносин не лише у техніці, у спеціалізованих галузях наукового дослідництва, як ще й у соціальному житті, саме за завади для комфорту і притичини для розваг, - є заняттям більш як нерозважливим. Припустимо поступ вважати чинником того, що моделюється як щастя, але неприпустимо у зворотному порядку обертати цю залежність. Ба більш, розвій не так усуває вже відпрацьовані докуки і колись непереборні складнощі, як критично підвищує загрози на разі порушень сучасних його успіхів.

За тих архаїчних часів, коли сторіччями не змінювалися способи господарювань, то доказами на посідання елітою своїх доміантних ролей правила не тільки функції управлінські й організація апарату, провідництво у продукуванні знань і просвітництва, представництво правових та силових органів нападу чи оборони, як ще й обійманням наставницьких позицій жерців, які підданими управляли ще й як паствою вірних сповіді певного віроучительного культу. Коли зняття праці залишалися стабільними у їхній недостатній розвиненості, то звабити маси до послуху чудесам надприродним можна було вигадкою тих абстрактних змістів, що їх афілійований із держапаратом клір посадових святенників видавав за принадні смисли і максимальні призначення буття. Такими правилами, кажімо, племінні міфи про світоустрій, якими освячували звичаї, стереотипи поведження і передачу поколінням стандартизованих цінностей; а вже у світових релігіях змістами оголошувалося або переривання перероджень й втеча від світу, або воскресіння мертвих вже у райських кущах; або ж за досі ще актуальне завдання висувують ідеологію знищення експлуатації і справедливий розподіл експропрійованої від буржуїнів власності. Посилаючись на подібні гонорові цілі й обманки переіначення світу вдавалося кримінальним чином як ламати правила у розподілі чужих багатств, так і оволодівати посадами одержавленого усевладдя над уярмленою масою вже колишніх громадян, а на разі сектантів.

В умовах порівняно уповільнених темпів прогресу, то зваби на відміну й ліквідацію обмежень як осоружних загат для розв'язування утіх залишаються представленими переважно продукцією інтелектуального змісту і походження. Ідеологічні химери доіндустріальної чи індустріальної доби апелюють до вимірів соціо-культурного буття людини. На те, щоб впоратися із руйнівними війнами і соціальними конфліктами, а чи стимулювати промислове виробництво, - то конструюють: маяки орієнтирів на прогрес і слідування науковим правдам, на захист права і відстоювання високодуховних норм гуманістичного штибу, товарне виробництво обумовлюють служінням людству. Але вже за постіндустріальної доби, коли сам технічний прогрес видається здатним своїми силами задовольняти зростаючі потреби людські, то залучення людини до обов'язків у виробництві чи стимуляція її зацікавленень засобами раціональними і скрайними за модусами відповідальності – починає представлятися надто обтяжливою для потреб підвищення радощів життя у спосіб усування заборон та обачности у відносинах соціального організму. Тяжіння до комфорту починає превалювати на шляхах задоволення буття людини вже як істоти належної світу та інстинктам тілесним біологічним. На чільні місця мотивації суспільних діалогів і порозумінь, а то й політики, виходить задоволення потреб у сексі, у їжі. Коли хизуватися тим, що язиком відбувається проникнення до відсутніх виключень, то мова вже не йдеться про проникливе ставлення до жертв злиднів, агресії, відсталості. Дотримання допусків резервують лише за сферою техніки, тоді як показником успіхів у стосунках міжлюдських вважається знімання аварійности, апологія того, що перебуває за скобками.

Хибно гадати, що руйнація соціальних інститутів та відповідне перетворення здобутків культури вже у те, що можна з'їсти та спожити, продукуючи лише послід, - є природним процесом нарощення хаосу. Помилково припускати що виродження й грабунок чужого добра відбувається лише тому, що руйнування є більш легшим завданням порівняно із проблемами вироблення багатств власними силами. Бо суб'єктні сили грабіжництва у суспільстві є представлені інтересами босоти, яка грабіжництво робить сенсом і мотивом дій власного існування. Босота наміряється й працює на те, щоб гарантувати, забезпечити, узаконити своє грабіжництво на довгий час та такі ж непорушні обставини. Для цього цим маргінальним та асоціальним угрупованням потрібно собою підмінити чинну владу. А для цього їм потрібна руйнація соціальних інституцій та відповідне перетворення здобутків культури вже у те, що можна перетравити. Механізмом руйнування є затирання кордонів між тим, що є необхідним для суспільного здоров'я та тим, що вже з протилежної сторони являє небезпеку та аварійність для поступу. Під претекстом імітації наступу на неможливе насаджується терпиме ставлення до аномального, неприпустимого, беззаконного, аморального, помилкового, абсурдного, антилюдяного, фантазійного. Ідеологічним мотивом та напрямками дій означених паразитів стає заперечення моральних цінностей, установ права, заперечення власності яка не належить означеним погромникам. Для цього потрібна руйнація такого важливого суспільного організму, яким є держава з її функціями та установами, зокрема необхідно у першу чергу заперечити органи правопорядку, аби погромники не тільки безкарно грабували усе ще недограбоване ними, як ще й бойові загони Нового порядку були б легітимізовані як суспільно необхідні. Конструктивні суспільні цінності потрібно насельника соціальних підвалів замінити вже на облудні: на ненависть до господарів тих багатств, які ще не потрапили до лабет означених погромників, які будуть зображувати із себе буцімто законну владу у спосіб роздачі частки здобичі тим масам, які таким чином ставатимуть винуватими у розгромі учасниками тотального грабежу.

Московія це територія на якій назавжди перемогла босота, себто професійні споживачі чужого добра. Які управляються відповідною мафією, яка постійно організовує походи на підбиття земель наступних сусідів, вимагаючи для успіхів цих загарбань саме мобілізаційної покори колон загарбників та готовності іти на жертви заради успіхів підбиття земель наступних сусідів, із яких будуть організовані наступні колони загарбників.

Бійці проти тих загроз, що їх Московія створює світові, даремно гадають, що нанесення ударів ураження по Московії якимось чином наблизить справу бійки. Більше того, усяке заперечення позицій та традиційних московських цінностей наслідками може мати зусилля з європеїзації московства, що лиш додає московству живої витривалости, себто, - стає запереченням зусиль з усунування загроз Московії для світової безпеки. Московцям не загрожують жодні кризи, московцям байдужі будь-які їхні жертви, московці не мають остаточних рівнів занепаду. Бо вони вже там знаходяться. У ерефії замало люду, аби на обсаджених московцями землях можна було займатися продуктивною працею, там даремні інвестиції; у того люду бракує волі до свободи і підприємництва особистими зусиллями, аби на тій основі будувати верховенство права, розподіл влад, демократичні інститути, достоїнства особистости; замість того за наявними звичками збиральництва земель і народів у Московії завжди дає плід установка на віднімання чужого, себто власність, а тому побудова багатства у цій зоні перманентного експропріаторства не є можливою; на тамтешніх звичках до послуху одномірній владі верховного пантократора неможливо вибудувувати відповідальність за себе й свою долю ані окремим громадянам, ані осібним народам, зібраним у цю зону єднання саме задля їх визиску та непрявлення ними волі до процвітання через власну працю та співпрацю із ближніми. Самі московці помиляються у тому, що їхні мотиви збиральництва, промотором яких є ненависть до жертв збиральництва, можуть для останніх бути цінністю вартою її прийняття. Московців можна було б оплакувати за утрачені ними нагоди збагатити світ на взірці свободи, - коли б не обнадійливі очікування від усунення неволі від московського централізаторського гегемонізму та загарбництва.

Ніхто з вряди-годи обачливих організаторів політичних і соціальних переворотів свій похід до влади на витіснення передуючих верхніх верств управлінців не рекламує як нашість подальших нещастя. Усі рухи на розширення участі у політиці широких пересічних мас виставляються як бійка за усе хороше проти усього недоброго. Чим більш усеосяжними є апетити тих організаторів революції, які до посад усевладдя пруться із занехаяних підвалів соціального дна, то тим виразніше у них за мотиви і докази переустрою світу правитимуть максимально абстрактні ідеали, що їх подають як конче затребувані масою, а за інструменти якісного розширення утіх благоденства і обітованих радощів беруть революціонери саме чудеса. Найбільш екстремістські ідеології заквашуються на найбільш містичних світоглядних химерах, діючою особою яких є потойбічні істоти та інтерпретатори їх волі із числа професійних профетистів. Оскільки ж утопічні прожекти є інструментально невітлюваними, то за ці прикросці неодмінно мають нести відповідальність ті сторонні сили ворогів рятівного учення, контрреволюційний спротив яких очільниками режимного Нового порядку лише зростатиме. Бо заповідані у догматах чудеса є на думку їх сповідників не критикованими. Бійці проти ворогів сакрального віроучення щиро переконані у тому, спротив режимові обіцяного чуда зі сторони його противників останніми й ініціюється, а не є їхньою реакцією відсічі планам і владі режимного сакрального віроучення; що ворогів незгідних із боротьбою проти ворогів треба поборювати саме за цю їхню незгоду боротьби проти ворогів учення. Проповідь любови й масової ейфорії від сподівань на вигоди від послушенства розпорядженням вже одержавлених революціонерів починає непереможно й не спроквола заміщуватися кампаніями ненависті у міру вдалого віднаходження нових верств супостатів. Чим більш широкі маси втягуються до залежного від їхніх підсвідомих хотінь соціального активізму, то тим більш буденними стають безсудні розправи із смертельним вислідом. У розчахнений розтруб завантаження до м'ясорубки очищення від ворогів втягуються нові надходження людей, ще не перетравлених прав і смислів. Радість від ректифікаційного розподілу на праведників і грішників, від надання чистоти блиску позахмарним планам Світлого майбуття, - вичерпується успіхами переслідування ворогів з відправленням їх темінь глибин хтонічних. Зрештою у вирву концтабору створеного участю у ньому народною масою для переслідування ворогів трудового народу вона ж і потрапляє разом із фаховими органами безпеки режиму. Зона колапсує до самовбивства. Подібна своєрідна хитрість історії й увінчує розгул безуму тимчасово визнаного за норму.

На гачки і блешні закамуфльовані атрактивними приманками не попадеться здобич тоді, як змісти обіцяних чуд будуть представлені суто духовними конструкціями поза межами органів чуття, ігноруватимуть чи не зводитимуться до задоволення цілком заземлених запитів і інстинктів виживання людини вже як істоти. Змісти казки мають резонувати не лише із підсвідомими маніями пастви. Масова підтримка є вдячним відгуком на обіцяну пройдами конкретику щедротного й рясного: здоров'я, мирських достатків, їжі, відпочинку, розваг, звільнення від турбот і переобтяжень, коли входження у секту вірних гарантується кар'єрним ростом, статусністю, високими й широкими для свавільства посадами. До зони неволі попадають через чухання ерогенних зон. Проповідь достоїнства розваг є ресурсом для втягування у зону контрольованого чуда мрійників із незчисленного числа утомлених на відповідальність, проте розваги обрізаються тут таки у міру входження у жорсткий розпорядок зони тотальності. Зона, у якій убивають за духовного порядку розходження із нею, є ще напів-зоною; досконалішою зоною є та, у якій винагороджують за згодою із нею тваринних інстинктів її туземців. Зона неволі це місце у якому не так насельники соціальних підвалів зростають до системного соціального проводу, як зоною є місце, де радше членство підвалини соціальності провалюються вже до соціальних підвалів.

За споконвічне утримування у рабстві нібито своєї окупованої людности та учинені цього ж для підбитих народів, то імперія розплатилася зоною, яка з імперією розквітається. Але не гірша зона утворюється від запобігання вже перед інстинктами розважатися, відключити запобіжники і зневажити проблеми, представленням яких є прогрес.

Тому заповзятливим громадянам вдається на ділі реалізовувати власні творчі задуми, конструювати речі не можливі без їхнього винахідництва, бо творці знаються на дослідженні і використанні об'єктивних законів у природі речей, задля зміни яких ці підприємці щонайменше не вдаються до інструментарію химер, ілюзій, безпредметних марень. Тому обдаровані на таланти окремі громадяни й посідають за усіх часів призначення суспільного проводу, бо вони виконують те, що вони не можуть не виконувати, бо ця суспільна сметанка є обов'язковою і відповідальною у своїх призначеннях, у взятих на себе зобов'язаннях, боргах, домовленостях. Супроти того, як чималі тлуми віддають у своєму житті перевагу наявним підручним гараздам та утіхам споживання вже досягнутих успіхів та обставин культури, не надмірно переобтяжують себе необхідністю кормитися саме із привнесень додаткової вартости до плодів рук своїх. Щонайменше, на що бувають змушені маси споживачів, так це перебувати у докучливому статусі виконавців робочих обов'язків. І саме цей статус виконання покладених функцій і принук трудитися викликає у маси споживачів протест. Ця переважно пасивна частина поспільства переконує себе у тому, що вони за труди свої отримують менше, ніж їм жадалося. Особливо у подразливому порівнянні із приходами, які має еліта вже за свої привнесення до загалу суспільного виробництва. Тому душевний настрій та запропоновані від любителів народу доктрини передбачають з незмінною наполегливістю задоволення апетитів і запитів прибитих мас саме через розграбування владної верхівки імущих підприємців та управлінців соціальними взаєминами.

Тоді як ментальним умотивуванням, оправданням, мотором і чинником практичних дій на отримання власниками капіталів доходів із свого бізнесу слугує подальше його удосконалення через внесення туди підприємцями власних додаткових трудів, - то пасивна частина громадян переконує себе у тому, що їй повинні платити, її повинні утримувати, за неї повинні піклуватися не вони самі, а та еліта, яка перед означеними бідарями завинила своїми колишніми провинами за визиск трудящих, а тепер за допущенні у минулому гріхи експлуататорства то багатії зобов'язані бідарям повертати те, що бідарі відносять до недоотриманих ними доходів, на які бідарі розраховують ще й у розмірі накладання пені на колишню еліту звинувачену у стражданнях упосліджених мас. На відміну від росту бізнесу лімітованого реальними для того обставинами і складнощами, - то апетити ідеологічного гатунку не страждають подібними обмеженнями. На відміну від часів класичного капіталізму, доходи якого будувалися на задоволенні товарною продукцією попиту на неї, - то вже на теперішньому часі переможного торжества бунту мас трудящих, то мотивам збагачення останніх є штрафи і данина, що їх масам повинні платити буржуїни за вчинені ними у минулому проступки елітарних посідань. Колишні раби прагнуть не лише помсти, як ще й перетворення її у дохідну справу. Себто джерелами прирощення культури стає не креативне у ній виробництво, а чинники від'ємні: соціальні програми з утримання різноманітних калік чи усіх розумних у бік противний отриманню знань. При цьому питання про ресурсну базу соціальних фондів необачно ігнорується чи відкладається на потім. Для загалу розходи на підприємців є більш оптимальними, ніж на масу пересічних нещасливців.

На місце додуки і обтяжливих для лузерів клопотів з дотримання належних інструкцій виконання робіт, - то не лише ціннісними орієнтирами у розрішенні проблем, як ще й способами відповідного поведження стають утішання карнавального штибу, перероблення правил з недопущення аварій вже на свято уседозволености. Більш від того, усіх та усе противне індустрії легковаження викликами її поводитирі піддають обструкції, цензуруванню, а то й переслідуванню зі сторони диктатури толерантности, віротерпимости, плюралізму, мультикультуралізму та інших подібних варіацій безподібного змішування незмішуваного. Усе притомне та доказове піддається не лише осміюванню, як ще й диктатурі зі сторони чудесного та належного потойбіччю від дійсного. Рейки виродження мастяють зубоскальством. Безлад хаосу, мультиплікацію відхилень від норми, легалізацію аномій та збоченств видають за поступ свободи; самостійні позиції перемелюються у м'ясорубі пофігізму; усякого не згідного із допущенням чого завгодно неприпустимо залишити живим.

Коли інерція управління соціумом починає у векторі запізнення розходитися із запитами на нього, коли апетити претендентів на елітарність починають перевищувати правила змін і правонаступництва у цьому середовищі, - тоді починаються змови і заколоти. Коли ж і надалі за умовами ринкових змагань між конкурентами не вдається: або владні посідання еліти привести у відповідність із призначеннями і покликаннями її соціальних служб, або вже зі сторони керованих не досягається адекватність реагувань на провідництво чинного істеблішменту, - то тоді суб'єктом вже революційних змін стають ті порівняно ширші верстви, які вважають себе пригніченими через відсторонення від кар'єрних ролей у соціальному управлінні, або несправедливим вважають доступ до розподілу соціальних благ відповідно внескам своєї праці до суспільного виробництва. А коли криза невідповідності між наявними статусами та очікуваними позиціями у розподілі праці й надалі загострюється, або ж штучно провокується вже як розбрат і розпалювання ворожнечі між стратами, - тоді дієвим учасником і проявом змін парадигми соціального устрою стають ті вже віроучительні ідеології, які вивалюються поза межі притомних світоглядів і гуманних цінностей, розстаються із випробуваними у їх прийнятності доказовими традиціями управлінськими, ті доктринальні гіпотези і утопічні проекти у яких маніпулюють чудесами неймовірними та звертаються до сил потойбічного походження. Й коли у руйнуються соціальні установи, у веремії війни усіх проти усіх тріщить мораль і право, коли бал править підсвідомість та тваринні інстинкти, із соціальних підвалів на вулиці виходять безкарні кримінальники, по вулицях тече кров, - то історичними суб'єктами стають пересічні маси вже як фанатки секти, якою керують ті пройди, яким без залучення масової віри бракувало сил на те, щоб від позицій еліти відтіснити на узбіччя чи у ями вже колишні верхні верстви.

Спочатку у розпил ідуть ієрархічні високопосадовці, яких з престолу скидає системна опозиція, яка у нетерплячці товпиться довкруг, риє і підриває ґрунтовність; потім до ламання устоїв вдається вже опозиція несистемна, у ризикових сподіваннях на приходи конструктивні від цього заняття негативістського штибу; потім у вирву м'ясорубки Нового порядку зтягаються любителі народу та державно-національних інтересів, які щиро вірять у свої ліберальні вірування у обрані ними моделі добродієвості; потім революція поглинає тих її авторів, які як пристосуванці і опортуністи включилися у неї вже із цинічних потреб хижацького здобичництва посад і влади; опісля з ешафоту у могилу переміщаються фанатики та самовіддані мученики за торжество сектантського віроучення; затим енергетика абсолютистського експансіонізму режиму наснажується перетравленням тих служб безпеки, які йдуть на корм їхнім наступникам, які продовжують інерцію заданого тренду переіначення світопорядку. І вже тоді, героями провалля у тотальну одномірність стають маси як суб'єкти терору розв'язаного ними проти об'єкту ворогів народу, уціліла частина яких потрапляє на виправні роботи за пайку вироблену ними ж у концтабірній зоні каторги під наглядом уцілілої у веремії вже іншої частини того ж народу як будівника обіцяного другого пришестя міленаристського царства. Виникає більш потужна, порівняно із пробудженням до соціального активізму революційних мас, необхідність угамувати та уколошкати той анархізм ентузіазму, повстає потреба навіть не так нормалізувати здоров'я громадських відносин, як засобами диктаторської тиранії загнати колишніх гвалтівників на належне їм місце у стійлі.

На агресивний наступ ідеологічного насильства та фізичного грабежу ремствують ті народи та країни, що їх тоталітарні режими домагаються перетворити на жертву, на живителя для свого паразитарного визиску. Поки ще не підбиті спільноти переймаються проблемами підневільного існування рекрутів кинутих у бій як військо завойовників проти вільних народів, так останні переживають ще і за рабські позиції трудовоб'язаного контингенту цивільної обслуги війська завойовників. Власне ці страдницькі позиції насельників зони контролю й іменують тоталітаризмом, є його презентацією. Аж контроль над уярмленими парадоксально є ще й виключним прийомом подолання тоталітаризму.

Однобічною і тому недостатньою є точка зору, що метою московського полювання за найжаданішою здобиччю, якою є як остаточно поки ще не упокорений сукупний Захід, так і споживацьке визискування вже поневолених країн та народів з відповідним придушенням їх спротиву пручань за звільнення з-під паразитарного московства. Та й по всьому. Аж ні. Бо запорукою цього збиральництва, причинно залежним аспектом експансіоністського ширення і зміцнення імперіалізму є боротьба за згуртованість власних вже внутрішніх його рядів. Московством є у першу чергу наполеглива чистка від усіх та усього що вислизає з-під контролю зони одномірності, сутністю якої є переслідування та винищення вигаданих чи вже розкритих відступників від єдиноправильного учення про спасительну для світу місію московства. Дисципліна зони ордунгу тримається передовсім пострілами і терором проти внутрішніх ворогів рашистського війська. Бо лиш потому можна силувати жертви вже поза його кордонами. Умовою вдалого нищення довкілля є самознищення у самому московстві усього що є завадою цьому. У топку розпалювання світової пожежі йдуть спершу дисиденти, єретики, критики, опозиціонери, п'ята колона, ті які чомусь навіщось сумніваються чи коливаються за курсом Партії; туди ж вкидають перекинчиків із табору ворогів, корисних ідіотів які відпрацювали вже відведені для них призначення, використаних союзників, - яких у московстві бути не може у силу її безумовної монократії. Дарма іти на переступ і пролиття крові попередньо не добувши мобілізаційного організаційного для цього залізного єднання. Першочерговими об'єктами атаки і непримиренної ненависті є внутрішній ворог.

Хибно казати, що Україна атакується інтервентами як вже визначена частина Заходу, бо убивства українців є лиш фрагментом загальної кампанії по знищенню внутрішніх ворогів які або вже розколюють єдинанеделімство, а чи лиш заміряються до суверенізації і розставання з зоною. У лобових приступах проти українського війська, то москалів цікавить не лише його знищення, як, головне, побіжна при цьому утилізація вже внутрішніх ворогів у особі: рекрутованих до армії нацменшин Федерації; а також загрозливих для її гуртування різноманітних радикалів з розряду ультрапатріотів, московських шовіністів, та екстремістів стурбованих мареннями про великоросійство, які беруться закидати претензії офіційному режимові за усе ще недостатню його агресивність; а також у м'ясних штурмах москвичі позбавляються від випущених із тюрем та впущених на розпил в'язнів, які стають посмертними героями, на яких рівняються. У спецоперації, - яку безпечно для себе ведуть москалі лише на теренах українських, - відбувається така консолідація, де уявна спільнота расеян перетворюється вже у етнічну спільноту руских. Таким чином українці, захищаючись від реваншистів, убивають людність та відповідні потенціали становлення на ерефії національних та державних батьківщин поневолених москвоімперіалізмом народів. Кремлівці, руками та жертвовністю українців, добиваються перероблення насельників московської зони вже на моноетнічну імовірнісну націю. А це напряду суперечить умовам сприяння перемозі українців у війні проти ерефії. Звитяга над імперцями не станеться зупинкою українських бійців на кордонах українських. Москвичі поламали кордони та право міжнародне, яке було стверджено на часі післявоєнному та за хельсінським актом. Антинацистські союзники дали приклад подолання одного із таборів тоталітаризму. Щоправда за участю конкуруючого табору. Табір московізаторства замало зробити нежиттєвим, як ще й треба зупинити цей рух мертвопородження проти вільних народів.

От тільки не треба ширяти у сфантазованих мареннях ідеальних про те, якби то оптимально швидко, з мінімізацією для цього зусиль, - вигубити геть зі світу морок збиральництва у представленні його масивом його учасників. Замість того треба послідовно ставити нові розважливі завдання у рухові по конкретних щаблях обраної стратегії.

Оскільки у штатників є нестача не лише сил, а й смислів на приборкання Московії як у спосіб безмежного військового протистояння, так і розповсюдженням на неї противної москвичам демократії, ліберального ринку, правозаконности та гуманізму, - то провід кремлівців цілком вдовольняє навіть не сновигання між полюсами серйозних гравців світової політики, а зображення Москвою із себе вільного її гравця під назвою Рускій мір.

Із зоною пов'язуємо такі характеристики як жорсткість та однозначність зв'язків, гравітаційне тяжіння незворотних закономірностей, насильницьке порушення симетрії для усіх та усього відмінного від централізованого стандарту, замороження усяких ініціатив у їхній загибелі, жертовність і знову здирницьку жертовність, з провальним збіганням усього у колапс, - тоді як протилежним полюсом щодо означеної загальної в'язниці виступає свобода з непередбаченістю її творчих починань, продуктивний конструктивізм, емерджентне народження усього із здавалося б нічого. Проте, і свобода, і зона є не лише крайніми точками від балансування у застосунках регульованого ринку, а зона і свобода ще й змикаються між собою. Зона є не у більшій мірі похибкою від свободи, ніж у не меншій мірі свобода є порушенням режиму зони.

Зважаючи не так на відсутність ідеальних суспільних устроїв, як на їхню надмірну кількість, доводиться визнати, щонайменше, рівність усіх пропозицій не так на консенсусне між ними порозуміння, як, хоча б, неприпустимість боротьби на знищення тих пропозицій, на які їх автори мають право, - коли своє право вигадувати що заманеться та тим користуватися вигадники не перетворюють вже на обов'язки та борги інших вільних людей та народів. У суспільстві має бути комфортно навіть хворим на голову, але ж не коштом потерпання від цього ближніх. Лише покладання на власні сили та ресурси, лише та самодостатність самозабезпечення у вигадуванні не затребуваного з боку довкілля й може виправдовувати режими, що спроваджують їхніх adeptів вже до тюремної регламентації. Тим, кому зручно у схибленому, мають бути від вільного світу хоча б відгороджені залізною куртиную.

У диктаторських державах в'язниця сприймається нещастям з боку тих, хто недостатньо вірує у рятівну щодо себе силу режимного примусу, проте для суспільств нормальних карна відповідальність править завадою на порушення норм. У тоталітарних спільнотах намагаються стерти геть перегородки та ріжниці між зоною та не підконвойними, аби вольняшки не нудилися умовною безконтрольністю і воля тюремного начальства не стикалося із спротивом. Аж покарання злочинів з перспективною метою їх недопущення є стовпом та оберегом громадських свобод занесених до правил порозуміння між тими, хто здатен помилятися.

Оволодівають подіями через їх розуміння, - створенням законів та прогнозів, - аби усунути непередбачені негаразди та вдосконалювати умови життя. До помилкових законів та бездоказового сприйняття дійсного стану речей належить не лише власне глупство, а й ті узагальнення, які вивалюються з диктатом поза межі свого фахового застосування. Основну шкоду прогресу завдає не незнання, а невігластво, що маскується під корисне винахідництво. Нещастя, аж до ситуації кривавих трагедій, починається тоді, коли навіть апробовані цінності із верхнього ешелону ієрархії абстракцій починають вже кривотлумачитися на одностороннє виправдання конкретного зла та будь-яких кривд на ближнього. Висування навіть осмислених для свого місця й часу певних точок зору як зобов'язуючих узагальнень вже й для безмежжя аналогічних ситуацій є скоріше ризиком потрапляння у помилки, аніж є способом накидання на загрозливі стихії такої собі сітки сплетеної із тям. Опущання нібито універсальних законів вже із диктатом напоумлень щодо підлеглих їм норм специфічних є ще більш небезпечним заняттям, аніж рух у противну сторону, коли із окремих факт беруться узагальнювати. Не треба формули, що відносяться до естетики, моралі, релігійної містики, політизованих доктрин філософів – використовувати на місці технологій та наукового дослідництва. Годі чудеса віри, доречні виключно у сфері віри у чудеса, розглядати санкцією на заборони чи на дозвіл справ відмінної компетенції. Хибно орієнтири кривности чи раси, конфесійности чи сектанства, класовости чи громадянства, націоналізму чи традиційности – зауважувати як арбітра у справі захисту інформаційних свобод чи майнових прав. Тюрма починається від прислухання до слушности святих постулатів. Найбільш небезпечними із найбільш духовних маній є ті, які не мають контрольно-пропускну пункту у напрямку до конкретних спеціалізованих справ соціального життя.

Зона запланованої на її утілення утопії, як управління бюрократів під кермою авторів утопії, виникає у шпарині переходу між бандитською і правовою державою. Зона це знищення органічної колективності із заміною її на дисциплінарну квазіспільноту яка жертвовно гарує на утопічний, облудний прожект чи у культових виправах імітує пришествя чуда. Ворогом зони є приватна власність, права, здоровий глузд і відповідальність особи, що вони виступають заборолом проти змовницької химери та її вождів.

Дякуючи ентузіазмові побудови небесного Єрусалиму комунії, замішаному на віковій ненависті до поміщиків, ще й за дієвої підтримки від Органів, - то була забезпечена індустріалізація, яка забезпечила виконання зброї і гартування війська, використання якого забезпечило його вигублення у десятки мільйонів чоловіків. Дякуючи не менш обнадійливій ставці вже на конвергенцію, - то із зони повтікали до своїх батьківщин недокомунізовані народи.

Випадок трактують подією, що випадає із розумового її осмислення у відповідній області закономірного. Не підвладне знанням про нього не лише становить небезпеку, як вже позитивне розширення знань і обумовлених ними вмінь розширює й употужнює ареали нашої культури та свободи. Проте іменоване випадком є фактом реальності, не залежної виключно від знань про цю об'єктивність. Випадкове існує на межі освоєного та ще не освоєного культурою, де нею випробовується на корисність чи шкоду. Дверима до освітлених знаннями перспектив росту, які простяглися у загальниках утаємниченого й мряковинного, є випадок, - як шанс вдалого відкриття, або ж як затруєння культури вже на глупство і помилки. Враховуючи не присутність у речах мозку як органу їх мислення, то весь масив здобутків еволюції має бути зарахованим до проявів випадкового. Аж випадок, себто об'єктивність що недостатньо вичерпно покривається міркуванням про неї, залишається потужним чинником винаходів і щаблем поступу ще й у культурі, яку рухають диваки, індивіди відмічені різницями у вивертах їхньої долі від незалежних обставин, особливостями темпераменту, психічним налаштуванням і зацикленістю інтимних інтересів на окремішньому. Не лише талановиті випадають осторонь від узвичаєного, але й різноманітні аберації подалі від загальноприйнятих норм та стереотипів, а то й навіть фізіологічна дегенеративність, часто-густо є не випадково пов'язаною із новаторством, інколи інтелектуальним. Тож подібно тому, як науковці вводять у обіг відкриті та створені ними закони як правильники випадкового, - то й для дегенератів, породжених випадком входження аномії у нормативне, способом розрішення їхньої особистісної асоціальності виступає проголошення її як універсального затребування. Якщо науковці свої проблеми особистісні конвертують закони що стають нормою для загалу, тому що науковці творять істину, - то дегенерати і покручі, породжені відхиленням вже у бік назадній прогресові, саме зайняті зворотним, а саме: вони з метою оправдання своїх збочень чи з підсвідомого відчуття їх безплідности оголошують свої безумства і тілесні відхилення хворобливі вже нормою обов'язковою для суспільства поза собою. Більш того, способом утвердження виродженців у поняттях життя є їхня цілеспрямована боротьби проти усього того, що є належним власне життю. Фасоном унормування ненормального і є психопатичні манії чи припущення чуд, яким для їх виживання є видавання їх за тоталітарні й обов'язкові для усіх співгромадян як сутність явленого. Аномії є явищем комплексним, вони охоплюють не лише рацію, а й те, що під ним лежить; у випадку креативщиків, то випадковість їх розумових новації перебуває у синергії із перверсіями статевими, із дивацтвами що їх суспільство прощає цим своїм заслуженим винахідникам. Новий порядок у конкретиці його тілесного втілення це вібратор. Тож якщо зоною неволі, себто нежиттям стає те, що знаходиться як виключення поза скобками правил, то й критика тоталітаризму зводиться до зусиль запроторити і повернути безум та помилки туди, звідки вони вийшли. Зона це наслідок від проголошення окремішнього вже загальним; це поблажливий прийом збоченців у респектабельному товаристві; зона це репресії проти носіїв життя. Зокрема це обзивання гетеросексуалів вже гомофобами. Тоталітаризм це та невідповідність зла, яка є наступом ентропії.

Демонізація історичного москвокомунізму зі сторони його критиків, навішування на нього якихось апокаліптичних ознак протилежною стороною від подібної стигматизації має присипання сторожкого ставлення до тоталітаризму, який своєю потойбічним ставлення до людяности та правових свобод, мовляв, не загрожує правовим демократіям, країнам ринкового капіталізму, продуктивному господарюванню на основі наукових знань. Однак прокомуністичне одержавлення й контроль над усім здалим на самоправну рухливість є не альтернативою масовому підприємництву, не антиподом капіталу, на що претендують та зазіхають сповідники комунії, а - є не більш як екстремістськими крайнощами капіталізму. Гулагівський комунізм це не альтернатива, а хвороба того ж самого незмінного капіталізму. Капіталізму, який вже за часи постіндустріалізму набрав виразних рис як на соціальний характер хазяйнувань, так і поглибив розходження між соціальною мобільністю та, з іншої сторони, зосередженням грошей і владного контролю у руках вузьких угруповань глобалістських кланів з їх посіпаками із числа модних політичних вождів. Мобілізаційне господарювання автаркійне, - різновидом якого є совітський імперіалізм в умовах його виживання через безрезультатний і приречений на відставання біг навздогін ринкових економік, - може виникати й виникає для будь-якої країни саме з необхідністю її участі у військових діях.

Не зважаючи на те, що між совковим комунізмом і господарюванням у розвинених країнах нема тих принципових розходжень, які б свідчили за їхню належність відмінним соціальним та ціннісним устроєм, - пак перехід чи трансформація евро-атлантичного культурного кола вже до становищ та рис тоталітаризму є менш імовірна, аніж неймовірна для московства його вестернізація, яка може настати лише з категоричним припиненням історичного московського збиральництва. Скорше московці стануть демократами, аніж європейці перестануть ними бути. Бо московський комунізм є не лише відгомін недуги європейського капіталізму за доби його індустріалізації, аж комунізм московства є його оздоровленням на часі індустріалізації та утримання зони московського імперіалізму у цілісности, а то й наступові соцлагеря на ще не підбиті ним країни.

Гулагівщина, попри спорадичні за усіх віків московського збиральництва вікна можливостей стлумлення пануючого рабства та перетворення у колонізованих навіть насельників метрополії, - є почасти закономірним плодом історії московського споживацтва. Баскаки, князі, царі, імператори, секретарі, президенти Московії займалися єдиним заняттям визиску підбитих територій та здобуттям ще не добитих народів. Большевики та посткомуністичні реваншисти не слідуєть якимось безпідставним імперативам, які б не відповідали питомим запитам ординарного паразитарного експансіонізму, не вигадують вигадок сторонніх руслові та інерції свого колонізаторства, є веденими зі сторони великодержавства та русифікаторства. Так зона большевизму була не більш як посиленням, - через репресії і контроль, - розв'язання тих завдань з якими не впоралося самодержавство: військова, до стану дисциплінарного табору, мобілізація, яка була провалена владою буржуазного демократизму; розв'язання нестачі землі для домогосподарств у альтернативний, з розворотом до кріпацтва большевицький спосіб одержавлення не лише земель, а самих селян; індустріалізація проведена не відсутнім капіталом, а безоплатною працею рекрутованих зеків; придушення антидержавних повстань та антиколоніальних рухів народів імперії; присипання визвольних рухів у спосіб підміни націоналізму вже на комуністичний інтернаціоналізм під патерналістською егідою старшобратерства; перероблення злиднів та заощаджень на добробуті населення вже у державну міць, як обіцяний населенню засіб процвітання того ж самого населення за його ж кошт; закручування гайок і тиску неволі не лише засобами терористичними та винищенням чергових верств ворогів народу, як ще й ідеологічним зоднорідненням, з яким царизм за умов розширення конституційних прав та інформаційних свобод не справився; грабіжницькі способи імперського існування совіти посилити через поселення норми визиску, через заміну винагород знищених підприємців вже на винагороди номенклатури кулею.

Усі колишні у віддаленій минувшині і можливі на завтрашній день зміни влади на Московії, розрекламовані навіть як докорінна зміна соціально-політичного устрою чи як переворот у духовних орієнтирах інерції московського збиральництва, - незмінно будуть варіативним удосконаленням зони того заданого ще ординством московського рабства, яке стало атрибутом та сутнісним фатумом питомого московства. Усілякі суперечки, аж до пролиття крові, між панівним на часі істеблішментом із числа адміністраторів та конвоїрів, а, з другого боку, претендентами на ці посади – стають загвинчування гайок московської неволі, особливо на разі зверхности означених революціонерів, популістська революційність яких вичерпується цілями заміни собою любимими вже колишніх передуючих їм тиранів. Метою усяких дисидентів, опозиціонерів, критиків режиму московського кріпацтва та одержавленого бандитизму московських імперіалістів є ніщо інше як рятування, модернізація, оптимізація історичного московського царства на означених його шляхах насильницького паразитування ціною задання збитків сусідам. Саме ця данина, яка разом із шкірою лупиться і сусідів та частково розподіляється як пайково-кормова винагорода масі дисциплінованих московських рекрутів, уцілілих у поході проти сусідніх народів, саме й слугує непорушними засадами жертвовної відданості московської маси своїм любимим вождям, як організаторам завойовницьких походів. Звабні ігрища московців на імітуванні свого проєвропейства актуалізуються лише на тих відрізках імперського експансіонізму, коли він впадає у наступну кризу. Але не далі від моменту, як збирачі знов і вкотре налагодяться із своїми мобілізаційними ресурсами та нагодами спровокованого розбрату у таборі своїх жертв задля чергового походу визволення сусідів від гріхів браку у сусідів московського провідництва месіянського. Правдиві московці не без успіху підтримують Захід у його облудах стосовно імовірностей прилучення московського збиральництва вже до того продуктивного виробництва та демократично-правових процедур якими живуть вільні від московства народи. Московці дурять публіку, коли подають змагання між внутрішніми пропозиціями на удосконалення московства як, нібито, руйнівні для московства рухи. Агресивність московського мобілізаційного збиральництва не є можливим утамувати будь-якими йому поступками. Повноцінні московити щиро, до готовності задля цього на самопожертву, ненавидять народи які чинять спротив тому московському загарбництву, що його самі московити цінують як дар від свого блага і любови до сусідських багатств. Як проімперську дезінформацію треба відкидати химери про можливість і необхідність окультурення московства. Московці якомога довше мають залишатися не стривоженими у своєму домі самопоїдання, аби звідти з-під замка їм було б зась дотягнутися із своїми апетитами вже до сусідських обійсть. Тоталітаристи зазвичай закриваються у своєму гетто від критики і впливів від противного їхній унікальній мисливській природі зовнішнього світу, - але не настільки, щоб не розповсюджувати на нього регламенти своєї зони та апетити свого здобичницького полювання. Домагання тягнути масу рабів, які нібито потерпають і мордуються у зоні кріпацької неволі, тягнути вже до правових свобод і власної відповідальності за свою долю – є убивчими не лише для тих хто тягне, як, передусім, для тих, кого тягнуть. Московія це спорожнення того місця, куди московці приходять. Московію не є можливим удосконалювати так само, як не можливо удосконалювати концтабір, - який підлягає лише ліквідації та судовим покаранням для його організаторів. Правдиву і реальну критику московству, як власне повновидому тоталітаризму, може завдати лише костюмаха. Московію можна підтримувати так само, як мотузка шибениці підтримує повішеного на ній.

Коли гроші, що їх готові викласти західні партнери за поставлену до них сировину із ерефії, зіставити із темпами проїдання цих грошей олігархатом та держуправліннями, а ще включити до розрахунків витрату на імперську політику включно з її насадженням серед маси імперського люду, туди ж додати неефективність екстенсивного хазяйнування, а потім отримане порівняти із показниками країн, добробут яких базується не на збиральництві, - то можливо було б деяким ворожбитам вказати на дату, коли у ще більш урізаному шматкові ерефії крамольники улаштують пуч у рухові за порівняно ще більш справжній комунізм.

Тоталітаризм – це зовсім не те, де бал править диктатура, яка під свої вимоги підминає усякий проти неї спротив, - бо якщо у деспотії є вороги, то значить у противників тиранії є сили, зостається що відстоювати, то ще не усе є втраченим, - аж тоталітаризм це там і тоді, коли нема опозиції, де вже ніхто не смикається у доказах своєї осібної самостійності і критиканства, коли нудна безперспективна одномірна іринія остаточного порядку настає не у силу того, що усі противники були розчавлені гвалтом, а від того, що настанови беззаконного свавільства були добровільно прийняті його жертвами. Тоталітаризм це консенсус безвиході сприйнятої як реалізація перекинутої у майбуття щасливої казки.

Власникам капіталів, як проводу доби індустріалізму, закидають соціалісти звинувачення у недостатній умотивованості бізнесменів у організації виробництва, бо трудові і креативні внески цих підприємців до позитивних прирощень загалу суспільного багатства через товарне виробництво, - є не більш як побіжним побічним продуктом від першочергових цілей заробітку непрямыми засобами задоволення попиту споживачів; більш того, означені друзі народу оголошують капіталістичну наживу вже за гріховне явище антисоціальне, звинувачують приватний капітал у тому, що джерелом приходів верхівки є нестачі і злидарювання мас пригнічених ненаситними апетитами буржуазних монополій та паразитарним гнітом над соціально нижніми верствами; на додаток виробничий капітал, який створює товар з доданою вартістю, виняць у створенні розшарувань і несправедливої нерівності у суспільстві у можливостях доступу до багатств, а чи у векторі створення завад для кар'єрного росту громадян талановитих, але не належних верхівці; багатіїв винуватять у тому, що вони свої статки ескакують і наганяють через самі лиш монопольні змови. Тож зі сторони адептів гегемонії пригнічених мас програмою удосконалення механіки прирощення багатств висувається підміна заробітків підприємців зацікавлених у заробітках вже на накази, що їх видаватиме апарат чиновників яким заборонена нажива, а водночас ця ж бюрократія, - щоправда невідомо з якого дива, - перейматиметься потребами опікуваних нею мас. Над виконанням подібного втішливого прожеку, - згідно якого і вовки були б ситі і вівці уціліли б, - то потрудилися більшовики. Й хоча вклали задля цього у могилу мільйони, однак задум здійснився лиш у аспекті репресій застосованих для умотивовування продуктивної праці тих, яким у зоні комунізму було водночас унеможливлено бізнес та заробіток із плодів цієї особистої праці. Більш від того, терор став єдиним стимулом працездатности й для самого апарату чиновників, які знічев'я, з самих лиш віроучительних упереджень комуністичної гіпотези, покликалися служити народові. Зрештою природні для людини інтереси наживатися із своїх трудів захлиснули совісько-партійну номенклатуру і - комунізм наказав довго жити. Експеримент комунізму, з його задумкою трансформувати приватний бізнес вже у одержавлену справу, розвернувся назуп'яст до вписування у ринок. Однак прапор соціалізму, що випав із рук першої у світі соціалістичної держави диктатури пролетаріату підхопили на Заході.

Так, коли видача харчових пайків зекам на будовах комунізму була лиш тою прикрою для номенклатури необхідністю, яка зменшувала статки Московщини, - то вже для західних володарів грошей стримування невдоволення мас через різнопланові соціальні програми слугує підметним інтересам втримання означеною верхівкою своїх позицій. Так, коли для совітів винищення класових ворогів і колишньої еліти; заборона фракційности; цензурування критики на свій бік; виховання трудящих у жертвопідданості Справі партії; досягнення морально-політичної задля цього єдності совіського народу числилося, радше, за статтею розходів, - то вже доходами у західному суспільстві стає самохітне визнання колишньою елітою своїх історичних провин перед жертвами їх панувань, з виплатою останнім відступних; відправлення у бан, у баніцію, у інфамію усіх тих, хто дозволяє собі чесність у висловленні особистої позицій; реальність з її викликами настільки вдало обертають у казковий феєричний карнавал, що від останньої ніч не залишається окрім гри із символами. Саботаж, який для колишніх совітів був реакцією відповіді на працю з-під палки, стає на новочасному Заході вже реаліями візії комунізму про кожному-за-потребою.

Совітська зона тотального контролю над усім і усіма, єдність якого забезпечувалася невсипними трудами караючого меча Партії по виполюванню контрреволюціонерів та шкідників, аби над їх могилами розквітла рівність нівелюючої усіх справедливості, - послідовно дала вже у євро-атлантичних демократіях щасливий плід толерантного мультикультуралізму із якого геть вилучається, не допускається, переслідується усяка відмінна від тотальної віротерпимости будь-яка незалежна позиція. Ідеологічний, віроучительного штибу, ізвод рецептури чи проекту спасіння усіх у християнському єднанні, - через розв'язання протиріч між противниками вже їх порозумінням у взаємній поступливості, відповідь амністії ворогам на їхні цілеспрямовані та невольні перегршення, придушення зла насадженням тотального добра, кукіблким замиренням між собою супостатів вже у любови усепощення, а не засобами руйнівної між ними війни, накладання табу на незгоди і оптимізація усезагального боргу миролюбства, деескалація напруження з поступливістю до агресивних зазіхань і потуранням апетитам нападника заради співпраці із ним, усунення загроз через перетворення себе на жертву, коли усі стають цяцею, що її хоч до рани прикладати, з настання остаточної гармонії - отримує на Заході друге повторне видання. Мобілізаційне єднання шириться забороною на розбіжне із ним. Конструктивними цеглинами модерного тоталітаризму є розмивання усіх визначень і розрізень. Окультурення, у сенсі регуляції діалогів у соціумі, росте, - на думку зайнятих цією заморокою, - через клепання ними нових законів, у виключних приписах яких лиш і допускається дихання свободи слідування наступним зверхнім вказівкам. Тоталітаризм це відсутність виходу із запропонованого алгоритму консенсусного солідарного щастя.

Коли конфіскація майна засуджених колишніх експлуататорів, кулаків, каєрівців і тих, які запізнювалися коліватися у такт із Партією, були лише вишенькою на торті вищої міри відстоювання інтересів авангарду пролетаріату, то вже на сьогоднішньому Заході ця компенсація історичних провин перед усіма скаліченими капіталізмом його жертвами, з видачею останнім пайкового утримання філантропічного, - стає чільним прийомом втримання влади та заробітків тамтешнього проводу кращих людей.

Коли на часі побудови московського комуно-соціалізму той обіцявся закопати Захід, провокував там класові заворушення, підривав капіталізм і державний устрій держав поки ще вільних від комунізму, вів колонізаторські війни, відкушував від Заходу народи та території з приєднанням їх вже до соцлагеря, змагався у гонці озброєнь, - то, через повернення на Московії до імітованого нею ринку, прав власности і демократії, то втілювані у зоні московства ідеали соціалізму з приводу того, щоб багатії не наривалися на неприємности та з цієї причини своїми прибутками ділилися із масами, - то ці претензійні ідеали підвищення добробуту і маєстату трудящих мас отримали на Заході вже друге дихання та розвиток. Особливо зважаючи на те, що ерефія, - у якій караючий меч компартії опосів держвладу та приватизував на свою користь спадок від будування комунізму, помпує на Захід та імпортує туди ж ресурси ерефії не лише для свого особистого збагачення, як, головне і у першу чергу, для того, аби мафіозні правонаступники комунізму гарантами свого усевладдя мали Захід із афілійованими у західні ринки капіталами ерефії. Відповідно на недобитому комунізмом Заході не тільки не вважають доцільним своє протистояння московському соціалізму, як ще й переймають його досвід боротьби за мир. А від того противників московської імперії із числа визвольних проти неї рухів вважають на Заході й власними недоброзичливцями.

Коли на совМосковії правлячі у ній кола оголосили себе на доданок ще й духовними учителями уярмлених і колонізованих ними мас, узялися маси виховувати у любовній відданости до своєї влади диктатури пролетаріату методами не лише терору, як ще й виставляючи своє усевладдя за доктрину наукову, - то на сучасному Заході масова опінія вже фактично опустилася до рівня дитячої безвідповідальности, впавши у карнавальні розваги, у світ ілюзій, який не претендує не тільки на серйозність, а й терору не потребує задля утішання наркотичним проваллям у казки покликані замінити реальні питання та виклики.

Існують переваги у рівності, особливо тоді, як вона відкриває нові перспективи для творчих громадян, геть усуває завади штучно для них створені зі сторони недобросовісних конкурентів; не гіршими якостями рівності є нівеляція означених активних громадян вже під загальний копил пересічності, де їх особлива творчість перемелюється у відсутності для неї обнадійливих перспектив. Одначе. Існуючими перевагами нерівності у статусах та ролях громадян, - обумовлених їх особистими внесками до загального продукту виробництва, - є винагорода і вдячність зі сторони суспільства саме тим підприємливим учасникам валового виробництва, плодами трудів яких і є суспільний поступ, бізнес і плоди праці яких стають суспільно затребуваними, фонди й товарна продукція від яких дістається загалові споживачів й складає собою суспільне багатство; не кращими якостями нерівності є саме вона, особливо тоді, як привілеї і преференції суспільного провуду вступають у розбіжність, а то і у протиріччя із його суспільними покликаннями, коли суспільні верхи беруться боронити свої доходи нападом на соціально нижчі й наживатися на грабункові останніх, коли приходами цих патриціїв безпосередньо є визиск підлеглих, коли нетерпимою несправедливістю є розподілення багатств у пропорції один на дев'яносто дев'ять - з наслідками дестимуляції загалу виробництва, його занепаду, збурень і повстань у суспільному організмі невдоволених своїми там злиднями мас. Пошук оптимуму, аби винагорода підприємливим громадянам стимулювали виробництво, щоб нажива для верхівки не перетворювалась би на страждання суспільних мас, щоб повстання плебейські не переростала б у прихід до влади порівняно ще більш хижої верхівки поневолювачів, а то й відкритих рабовласників, - є питанням, пошуком відповіді на яке й можна вважати історію конфліктів у взаєминах між культурами. Успіхом задовільного розв'язання якого й стає зона. У якій поєднуються, скоріше за усе, не переваги протилежностей між полюсом контролю та полюсом звільнення від контролю, як настає синергія вад обох підходів.

Не реакцією протистояння природности безладу, як його продовженням стає така постійна ставка на посилення контролю над суспільними процесами, яка останні пружиться запхнути у чергові пропозиції якихось примітивних схем. Коли під свободою розуміти саме конструктивну роботу, а не допущення будь-чого включно із деструкцією у подобі ентропії.

Під приводом протистояння акціям беззаконним чи визнаним за такі відбувається посилення контролю над свободами, закручування гайок тиску навіть над конституційними правами. Другим прийомом недопущення повстань та збурень проти порядків нарощення диктатури є легалізація нею усілякої терпимости, аж до нормалізації проявів асоціальности та відхилень від норм у аспектах моралі, - аби лиш тим самим маси занурених у казки та розваги безупинного свята не виставляли претензій до правлячої верхівки здобичників. Додатковим засобом недопущення критики на бік кліки владоможців є роздача ними пайкового утримання нахлібникам, у яких диктатори перетворюють усе під'яремне суспільство, яке соцпрограмами вдовольняється, - дарма що ресурси на ці програми й на роздачу нібито дарунків визбираються й знімаються із тих же самих споживачів велферу.

Хоча усі, навіть максимально ліберальні устрої суспільні із правовим забезпеченням там громадських, бізнесових, гуманітарних свобод, - у логічному встановленні завершального контролю тяжіють до повернення до рабства, одначе не менш настирливо не припиняються домагання вислизнути з-під примітивних схем. Й при тому поступ свободи мав би означати не саме лиш ламання примітивних порядків під приводом критичного оголошення їх різновидом тюрми, - як гуманізація та технологічний поступ передбачає ще й ускладнення порядків та устрою суспільного організму. Домівкою свободи стають криївки утаємниченого, куди диктаторам зі своїм контролем на власну користь добратися зась.

Хоча сучасні інформаційні технології шар за шаром знімають із людини обладунок її незалежности господарчої чи моральної, роблячи людину голою і безпомічною у протистоянні залізній ході диктатури забезпеченої розвитком інформаційних технологій, - проте саме у межах останніх конструюються вже інформаційні таїни, де уможлиблюється конкурентний ринок.

Ставка на модель соціалізму та інші рятівні види соціальної опіки над людьми обумовлена фактом самодостатності розвитку на нашій планеті того явища культури, перед визначальністю якої для життя окремої людини зусилля останньої видаються просто такі нікчемними. Людині як істоті з обмеженим біологічним строком життя, такими ж інтелектуальними межами, з даними природою чуттєвими силами – щастить з ходом виховання та соціалізації освоїти лише дешифрування із багатств і здобутків світової культури. Тож переконання у виключності домінування над творчістю особистості саме соціальних чинників набуває вимірів вірування та незаперечності. Крайнощами концептів щодо пасивних призначень людини виступають вже моделі тоталітаризму. Де у інерції приписів великих даних людині відводиться роль слухняного виконавця та пошуковця милостей. А проте у подібному зведенні сутності індивіда виключно до пристосування та відтворення ним його умонтування у обставини культурного середовища саме й криється помилка ігнорування механізму творчості трудових зусиль та знань поколінь винахідників, які й зводили цей живий організм культури. Тому замах на свободу зі сторони прихильників абсолютизації начальницьких повелінь та чинності незаперечних законів не є достоту однозначно правильними. Парадоксальне питання про причинно-наслідкові залежності між свободою волі та, з протилежної сторони, встановленими цією ж свободою об'єктивні закони – нагадують аналогічну абстрактну байку про яйце знесене пташкою та пташку яка з яйця вилупилася: хто кому передував. Зрозуміло, що порівняння масиву людської культури та винахідливості видатних одинаків які доклалися до її творення є порівнянням некоректним. Результати пізнавального спілкування навіть у групі однодумців разюче поступаються пластам напрацьованим за віки матеріальної культури, - зважаючи ще й на результати розробок штучного інтелекту, - однак саме живі люди й тільки вони мають той фізичний орган мислення участю якого був і буде творитися поступ історії багатств матеріальної культури. Поза тим, постійна протягом віків ідеологічна мода на принесення свободи людини саме у жертву преференціям деміургії великих чисел призводить до вичавлювання потоків крові з людей саме на користь сторонців логіки великих чисел та закономірностей, які видаються самочинними поза фактом їх втілення саме живими людьми. Більш того, ігнорування у політиці чи технологіях того, що буває непрогнозованим, тобто реалізує свободу живих людей, - є помилкою і науковою, і гуманістичною. Фактор людяності та інтересів людини є не просто додатковим чинником у процесах поступу цивілізаційного, а є його і суб'єктом, і об'єктом, поза яким усі реалії матеріальної культури є не більш як пам'ятниками для дослідників наділених пам'яттю та здатністю сприймати істину фактів. Усі домагання побудувати зону вільну від дієвої присутності у ній людини творчої призводять лише до неприйнятної у ній тої неволі та загибелі людей, - що напругу суперечить означеному завданню будівництва культури як дому людяності. Люди конструюють порядок не для того, щоб стати його жертвою. Процесами пізнання та поступу є відкриття та встановлення усе більш досконалих законів, істин мінімізованих на забобони, на відсталість, на людське глупство, - однак ті закони не стають нашими, не стають тілом культури, не керуються людьми без участі у них саме людей наділених органами чуття та мислення. Зона настає від того, що самі правильні і досконалі закони використовують для підпорядкування їх забаганкам вождів.

Для споживачів які гадають про чудесне і надприродне, хапають величне і величезне, ходять па-бальшому не залишається нагод створювати корисне вже власносило. Свою ідентичність москалі конструюють на паразитуванні. На любови до ненависти до чужого як до свого. Співіснувати з подібними збудниками гелмінтозу чи стерв'ятниками, які вбирають у себе усе як у вбиральню, не є за здійснення: тут ультимативно не обійтисся без санації. Взаємодія із пошуковцями загибелі, із тими хто заперечує саме власне Ваше підметне життя, зокрема українське існування, - вирішиться не інакше як саме на полі бою. Де право залишається за тими, хто виробляє, а не лише грабує у жазі нищення. Апетити грабіжників є фактом, що не заважає їм бути злочином.

Якщо неможливість досягти абсолютної перемоги на втілення у фізичне життя тих абсолютних замірів, які подаються як жадане світом його спасіння, як товар гідний та необхідний для ужитку та прийняття його усіма людьми без їх розбору, як ще не бачене людством одкровення потойбічного та чудесного походження, але таке, без якого суцільний світ обійтися не може, як учительне нав'язування усім та усьому імперативів якогось певного конкретного смислу – можна віднести до вад тоталітаризму, якщо означена потенція упокорити розмаїття реальності й перевести історичну дійсність до її обов'язкової відповідності вузьким та одноманітним догматичним вимогам певних упереджених марень та казкових фікцій – залишається лише неймовірною перспективою, якщо провали зусиль на те, щоб усе суще присилувати до виключного та беззаперечного практичного торжества, ще й у вимірах планетарному та на усі віки, будь-якого тоталітарного вчення доволіно яких змістів – викликає лише скорбота за даремними жертвами покладеними на вівтар безпредметних та фіктивних облуд, то вже суто гіпотетична модель, яка допускає перемогу будь-якої тоталітарної зони над усіма ворогами та незгідними із тими трендами, куди зона спроваджує та націлює світи, - є ще й парадоксальним абсурдизмом. Нескінчена боротьба з невичерпними ворогами – останнім приносить незрівняну шкоду, а завершення виправної роботи віровчення й замирення з публікою перетвореною вже на друзів, симпатиків та adeptів специфічної ідеології, – тим більше не можливо ні з чим співвіднести, аби судити про міру корисності перемоги. Якщо не віруючих у достоїнства якогось виокремленого вчення, яке суміщає міри своєї чинності та кордони всесвіту, оголосити об'єктам дії чинної проти їхньої віри у інші чудеса у тих самих кордонах та ворожої їм віри, - то подібне переконання не дає ані яких виїмок, ані яких обдарувань ані вірним, ані безвірникам. Якщо представити собі мисленний гіпотетичний експеримент, за якого світові в усіх його вимірах, додати уночі, за його безпам'ятства, якихось вимірів чи якостей, то продерши очі вранці світ не помітить змін, яких нема з чим порівняти. Ані холодно, ані спекотно від тверджень проголошених чинними та усепереможними за усіх умов.

Тій пропозиції, яка не спрямована ані на доказ якихось позитивів, ані проти кого, тому правилу, виключення з якого та те, що є не підвладним його компетентности є однією і тією ж сферою тотожності, тій константі, яка не є новацією, яка не є ані помилкою, ані істиною, – важче виправдовувати якоюсь у ній вигідністю, аніж легше бути звинувачено у якійсь поза нею безкорисності; якщо теоретизування не відрізнити від його предмету, - то воно є предметним і ні на що, ні проти кого не є спрямованим, ніщо нікому не має доводити, нічому не навчає, перебуває поза мірами шкоди та корисності, - то воно не є вченням; а коли вчення різниться від об'єкту дослідження, - то воно, як спрямоване проти певних подій та відповідних про них знань, як націлене на практичне завдання змін, як таке, що має обмежену сферу доцільності та результатів застосування, - не може бути вченням з безмежною областю опису та дослідництва, воно не є тотальним, а монополізм його владности є скромним; істини тоталітаризму – зайві, а його хиби, тим більше, - не потрібні.

Засвідчувати про остаточне зазирання вченням за ліміти історичного майбуття, його предковичну невмирущість у часові будь-якого спрямування й водночас констатувати певну дату й умови виникнення вчення, ще й із вказівкою на автора із числа смертних, - є логічною помилкою; коли за допомогою Органів розшукувати крамольників, еретиків, святотатців, блюзнів, богохульників та інших ворогів трудового народу, розпеченим залізом вигризати соціальних будяків та утнерменшей і, водночас, стверджувати що догмати відповідають не лише об'єктивному стану речей, не підлягають сумнівам та критиці на свій бік, а ще й втілюють достеменні та найбажаніші запити усіх вірних, включно із числом усіх суцільних у світі людей, - то це є взаємовиключенням; наполягати на ще не баченій ніким, шокуючій та неповторній оригінальній специфічності рідкісного у його виключности унікального вчення й водночас обстоювати універсальність вчення як достеменности будь-яких станів подій та фактів, - то це раціональне невміння сполучати об'єкти дослідження причинами має психічні вади суб'єкта. Безумовні тези – безкорисні, бо корисні – мають умови.

Провалля у чорний морок зони не може бути зупинене жодними осмисленими цілями, а має бути абсолютно нескінченим та всеохоплюючим, на вигоду своїй однозначності споживання це провалля зобов'язане підкорити й поглинути усі відмінні структури світоустрою, бо інакше зона перестає бути зоною, а стає у один ряд із запевненими у власних особливостях позитивним утворенням культури, - вже у тому разі, коли зоні пощастить виродитися й надати своїм химерним догматам якогось виду представництва тривіальних цінностей. Зона, довкруг якої залишаються неупокорені нею цивілізаційні кола, національні держави, самодостатні виробничі угруповання, - змушена буде пожертви себе саму. На зону урізану у ресурсах загарбництва чужого чекає принесення у жертву самої себе на користь собі задля самопоглинання й колапсу усередину себе. Московський комунізм, який не адсорбував до себе ту країну, яка вдало відкараскалася від нього, стає приреченим на вимирання. Віровчення про остаточні смисли та кінець історії, поза яким залишаються подібні вчення, - не може не бути одностороннім, себто ущербним.

Культура та суспільний устрій можуть бути багатоманітно хибними, але вони ну просто не можуть бути однозначно та виключно правими, кажімо, у забороні приватної власності, або у стимуляції вистрибувань із колеса перероджень, або у необхідності обрізання, або у забиванні голів, або у забиванні голови вірування про арійську зверхність. Однобічні химери ідеологічні наполягають на змістах своєї абсолютності саме тому, що поза її односторонністю залишаються у світі її вороги та опоненти, наявність яких від початку неповноцінними та недостатніми для повноти поступу робить примітивні абсолютистські догмати.

Втілена у культурі концтабірної зони віра у чудеса є не бунтом у рамках системи традицій, а є домаганням заснувати новий світ на могилі знищення усіх соціальних систем та устроїв, - відповідно й вихід із тотального концтабору не може бути його вдосконаленням, не може бути консенсусом домовленостей з неможливим для абсолютистів їхнім програшем, аж зону припиняють тотальним її руйнуванням й карою на означених психопатів. Бо інакше зона відродиться. Тих, хто розламає світи на друзки, розтирає культуру та людей на порошок, необхідно долати перетиранням означених революціонерів та їхніх вчень на порівняно дрібніші фракції.

Історію мають такі її суб'єкти як люди, народи, країни, цивілізації, для яких тоталітаризм є лише інструментом нав'язування їхньої волі супроти непідвладних тій уніфікаторській волі конкретних людей, народів, країн, цивілізацій. Тоталітаризмом є заснована на віруваннях у ілюзію метода насильства. Подібна регуляторна система поневолення може використовуватися у розбіжних соціальних устроях, серед відмінних народів, за несхожих часів, - тоталітаризм не має власної історії. Провина за нацистський чи советський концтабір лежить не на концтабірній організаційності і навіть не на советизмові чи нацизмові, а – на німцях та московитах.

Любителі надприродних одкровень та речники вигаданої ними Божої волі тому то й обзивають реалії буття саме царством диявола та гріховності, бо змісти та імперативи утопічних ідеалів не належать тому світові історичних реалій, що його любителі казок домагаються за допомогою казок виправити. Диявол – у деталях, а домівкою Богів є навіть не духовні фантазії, як просто фантазії. Від наміру оголосити сатанізмом чи ворогом людства таких явищ як стяжательство, жадібність, заздрісність, гнів, гординю, норавливість й подібне, а заміною задекларованих видів зла вважати віру у Будду, Аллаха, світову комуністичну революцію проти капіталістів та в усе віднесене до царини добродітства, - не відбувається ані ви креслення із дійсного світу того, що фантазери намагаються викреслити, ані вписування казок у дійсний світ також не відбувається. Наполягання на ілюзіях лише спричиняє відповідне нарощення репресій проти тих історичних реалій, що вони зрештою мають бути усі до решти смерті офіровані на користь буття безпідставних чудес. Корисними є лише ті апробовані досвідом моральні цінності абстрактні, як не є надміру абстрактними, а є регуляторами наукової логіки. Узагальнення фікцій свідчить за марноту таких узагальнень.

Тоталітаризм це довершена іпостась імперіалізму, який, у свою чергу, хіба що є недосконалим видом тоталітаризму. Поневолювачі чужих земель і народів прагнуть усього лиш паразитувати на багатствах та визискові упокорених; колонізатори вбивають захисників своїх батьківщин лиш тоді як не можуть у інший спосіб встановити своє свавільство у безборонному поглинанні завойованого; у цілях якомога довшого продовження у часі втримання колоній як конфіскату та привласненої ресурсної бази, - то метрополія дбає за організацію продуктивності невольницької праці підконтрольних країн, не допускаючи лиш переходу за ту ризикову межу, за якою продуктивна праця на користь паразитів могла б перерости вже у ресурс спротиву і визволення від агресорів; поселенці зацікавлені у підтриманні життєздатности обсаджених ними теренів саме задля асиміляції під'яремних у контекстах тої імперської цивілізації, яка має збагатися на розмір та якості підбитих нею спільнот з перетворенням упокорених територій вже у рідну домівку для імперської діаспори на керівних суспільних ролях, аби учорашні поневолені вже завтра не жалкували б за втраченою своєю самостійністю, а пишались би своєю органічною належністю доміантній та виключній культурі колонізаторів; імперіалісти водночас як і дистанціюються від визнання маси рабських попіхачів у особі завойованих бути рівнею до колоністів, - бо колонізатори та осадники на сусідів напали саме звинувативши останніх у дикунстві, ворожості, неправовірности й подібне, - так вже й з іншої сторони для імперіалістів позірна демонстрація ними лояльности у відношенні до колонізованих є вкрай необхідним засобом запобігання антиколоніальним повстанням. Суперечности між бажанням поріднитися із автохтонами колоній та ще більше бажання втримати останніх у кайданах, які б не заважали праці на користь озброєних прибульців, - є вбивчими для замірів колонізаторів та імперотворців триматися у безмірі свого удатного паразитування. Бандити, які прагнуть ще більших зисків від своїх жертв, - накопичують палаюче вугілля на свою голову. Для колонізаторів виходом може бути те вислизання не ушкодженими із місць осад, коли б не довелося звітувати вже своїм покаранням за наслідки колонізації. Тоді як тоталітаризм виникає вже прийомом розв'язання нездоланих для імперіалістів протиріч провального примирення інтересів рабів та рабовласників. Коли для класичних агресорів звабою їх експансії була очікувана експлуатація праці сусідів перетворених на рабів, - то за тоталітаризму від ворогів потрібна лише їхня смерть. Коли традиційні загарбники намагаються з вигодам для себе впоратися із реаліями та складнощами полювання за здобиччю хоча б у спосіб упокорення об'єктів своєї атаки, - то тоталітаристи розправляються із буттям та існуванням того, що вони не у змозі навіть второпати, вже через цілковите заперечення буття та існування того, що тоталітаристами оголошується вже за необхідність небуття й неіснування. Коли пересічні бандити джерела свого процвітаня покладають на вилучення плодів чужої праці, - то тоталітаризм являє собою покладання на себе у тих умовах, сприятливістю яких є смерть усьому несприятливому, до числа якого входить усе що не вміщується у вузькі рамки догматичних чудес та обітниць виключної зони тоталітаризму.

Московський комунізм є крайнім вибриком на втримання колоніальної імперії вже поза межами права, поза фізичними шансами виживання не лиш рабів, а й рабовласників московських. Комунізм міг би бути вдосконаленням московської колонізації, коли б він не став на неї надгробком, вичерпавши не лише фізичні, а й сенсові чинники продовження історії безкарного паразитування. Реакція ж антикомунізму задля реваншистського повернення назад до ситуації відродженої імперії, з другим виданням військового рушення на утікачів з-під колишнього московського царства, - закриває двері для безкарного збереження навіть колишньої метрополії. Стає незворотною необхідність прорубатися до світла свободи не інакше як через труп зятого московства. Була у історії імперія, яка на відміну від більш метикованих колонізаторів, не вдовольнилася колись вкраденим без кари.

Можливо запобігати тоталітаризмові, неможливо не протистояти йому, - проте він є не більше як епізодом, викликаним ексцесом у традиціях імперіалізму історичного народу. Протиборствувати ж треба конкретному народові, супроти його агресивного збиральництва.

Навіть у такому архаїчному і тому стабільному регуляторі людського поведіння якою є сфера морального неможливо її імперативи, - виразно й злагоджено для усіх часів та народів, - розподілити а чи на позитивні, а чи на набір непристойних стереотипів і ціннісних орієнтирів. Поступ корегує переміщення по шкалі цінностей здавалося б того ж самого стандарту який від осуду у певний час може ревізуватися вже до коефіцієнту корисного, або ж переоцінка йде у зворотному напрямку в залежності від контекстів вірувань, ідеологій, прагматичних затребувань. Наприклад глупство, чистоган, підступність й далі без кінця – можуть у відмінних аксіологічних підходах зазнати разючих перетлумачень. Не кажучи вже про цілісний підхід до явищ, яким і є тоталітаризм політичний. Характеристики чи складові феномену диктату можуть бути корисними у їх застосуваннях за іншої ситуації.

Тотальна концентрація і гуртування усіх зусиль виключно на ударній точці прориву фронту супротивника, винищення усяких еретичних відхилень від одноцілої дисципліни у власних рядах, провокація розбрату та кризових суперечностей у війську противника, готовність іти задля групової перемоги на будь-які персональні жертви, культивування ненависті до супротивника, мілітаризація усіх видів організації та управління, оптимізація та заощадження на усьому не пов'язаному безпосередньо з підготовкою атаки на ворога, ідейна обробка війська у цілях самопожертви, демагогічні обітници, множення облуд для дезінформації противника та задля прикриття планів власної агресивності, ігнорування усіх моральних завад, екстремістське вдавання до переступу та порушення усіх порядків задля переможного пограбування жертв та присвоєння завойованого добра, заміна раціоналізму вже на фанатизм віри у утопію, вдавання до ресурсу чуда задля успішного досягнення цілей своєї перемоги бандитської, - дійсно надає тоталітаристам ряд порівняльних переваг термінових над нормальними людьми та народами на яких тоталітаристи полюють. Проте вдавання тоталітаристів до виключень у обхід правил робиться ними, як то кажуть, не від доброго життя, а від браку ресурсних можливостей розв'язувати питання саме на шляхах правди у царині притомної тями засобами реальності орієнтацією на істину у діапазоні гуманізму, бо ставлять ці містифікатори саме містичні цілі, затребувані не добром та добродійністю, а хижацьким полюванням на добро. Розумово обмежені химери від пройдисвітів, які задовольняють запити масованих марень про копійчаний доступ до рогу достатку, потребують для свого втілення усеосяжно незглибимих тотальних витрат зі сторони офірованої утопіям реальності, включно з самою масою віруючих у чуда.

Своїм насильством фізичним та ментальним проти внутрішніх та зовнішніх ворогів, спрямованим на досягнення тотальної єдності, задля успіху втілення химер будь-якої якості, на втілення яких офірується реальність, - вдається проблеми існування та розвитку загнати у глухий кут та зімітувати у культі успішне втілення химерних утопій, але – лише до часу вибуху утворених цим насильством проблем. Вбивством носів проблем тоталітаристи лиш ховають проблеми під килим, - тоді як за умов ринку, демократії, свободи слова, коли опонент має можливість аргументовано виставити свої пропозиції, - то тоді створюються умови і інструменти для розв'язання проблем у межах права, на вигоду поступу, у дійсності.

Безмежне та нестримне, таке що долає простір і час, піднімається до вершин і проникає у потаємні закутки сутностей, яке узгіднює між собою ще не знані таїни та вже освоєну реальність, необхідність та свободу, - саме це розширення творчих можливостей людини та розвиток культури у її законах може достатньо виправдано розглядатися як умови та стандарти а чи створення законів, а чи пізнань закономірного. Не фіктивні закони тому і є правдивими, бо у межах свого застосування вони не залишають жодних шпарин для виживання у шпаринах чогось хаотичного та непідвладного компетенції даного закону, а за межами та лімітами достеменних законів зобов'язані перебувати лише помилки, облуди, дурня. Атрибутом істини є її вичерпність. Проте домагання безмежно розширити сферу пізнаного вже поза межі а чи фактично, а чи раціонально доказового, - призводить мрійників про усесилля вже до помилок, до включення у їхні побудови вже безглуздя. Тоталітарні доктрини прикметні саме імітацією оволодіння надширокими сферами закономірного.

Коли наше людське існування відтіняти від інших живих істот, то очевидними особливостями останніх є мінімізація використання тваринами їхніх ментальних здібностей, де над набуттям навичок із споживання ресурсу чужого життя панують природні інстинкти; також тварини не відзначаються помітними успіхами у використанні та виготовленні ними інструментів праці. На еволюційні зміни середовища реагує рослинний і тваринний світ видозмінами власної тілесної організації, зворотні впливи якої на середовище є неістотними, порівняно із тим, що на катастрофічні видозміни у процесах природних відповідають види тварин хіба що своєю загибеллю. Тоді як світ культури представляє собою не прикметні для тварин замкнені на собі повтори циклів самопоїдання, - аж ми: живемо виробництвом продукції та використанням задля цього знань дослідницьких. Ми змінюємо натуру, а не вона нас, виробляємо культуру, - у випадкові, як цей продукт нашої праці та знань у обставинах конкуренції між угрупованнями не розвертає нас до антилюдських самовбивств у спільному видові сапієнсів, поступаючись у цьому вищим тваринам хижим, серед яких є переважно не присутніми явища убивств у межах одного виду. Тож серед спільнот процвітатимуть і визначатимуть прогрес ті і там, де і відколи займаються продуктивною працею, вироблятимуть продукцію з якомога високою доданою вартістю на основі гінкої організації праці творчої, досконалих технологій, забезпечених розвитком знань наукових та усебічною інформованістю, у контекстах правди, людяности, моралі, права, різноманітних свобод, умов безпеки та чистоти в усіх її вимірах. Серед різноманітних варіацій дослідництва наукових істин, серед різновидів створення досконалих у їх угодах для людства товарів і досягнень, серед модифікацій правдивих знань та ходінь дорогами усякої правди – існує лише один варіант, окрім якого усі інші є різноплановими помилками, облудами, злочинами, виродженням та тим, що є противним окультуренню. У порівнянні із спільнотами відкритими до поступу культури, то тоталітарні режими відзначені якостями притаманними світу тварин. Зона удаваного контролю над безладом характерна тим, що там не займаються прирощенням капіталів продуктивних, а замість власної працездатности полюють за чужою рухомістю і споживають відняте від господарів. Тому умовами протиправного насильства стає бандитська мораль девальвації як загубленого чужого життя, так і жертвна готовність бандитів іти задля афер саме на ризики. Сприянням грабежу є улаштування різноманітних криз, підпали та повені, розв'язування війни як втіленого насильства, руїна соціальних інститутів демократичних і правових із заміною їх на терор задля встановлення усевладдя покликаного ще й вибавити здобичників від покарань за переступи. Сутнісним доповненням вектору занепадництва, - коли споживацтво доведене до тваринних інстинктів насичення кормами геть витісняє високотехнологічне виробництво, - стає атака на розумові здібности людські із заміною їх на облуди, неправду, містифікації, маніпуляції з утаємниченим, безпідставні чи маніакальні припущення, на пропаганду, дезінформацію, вірування у неймовірне, на утопічні картини, коли подібні відхилення ведуть до аварій. Бандитизм є неповним коли обкрадання жертв на їх життя та майно не стає ще й відніманням від людей їх здоровоглуздя, інформованости, знань. У зоні крадуть і обманюють, щоб красти і обманювати. Абсолютизований порядок це незамулений кримінал. Це назадницький відскік до противного людяности. Тоталітаризм це звірство. Учасники зони не гідні імені людського.

Як тільки одні містифікатори навішують на своїх конкурентів у подібному занятті ярлики звинувачень у представництві ними: віровідступництва, комунізму, капіталізму, нацизму, імперіалізму і далі за вимірами талановитости у казкарстві, - то тут таки починають скакати вершники стинаючи голови невірним, рвуться снаряди, вигинаються у корчах еретики охоплені полум'ям очищення від гріхів, трудозобов'язані маси риють канал, шеренги ворогів прориваються під конвоєм до обіцяної їм принади, що манить і сяє крізь колючий дріт. Поза тим усі сучасники наявного у них рівня культури виробляють одні й ті ж самі товари, користуються однаковими технологіями, усі мають червону кров, а ще й намагаються зберегти за собою право іменуватися людьми повноцінними. Призначенням же згаданих прийомів порушення людяности є обґрунтування цими химерами грабежу. І тільки.

Як система одномірних, а тому заскорузливих приписів, призначенням яких є обґрунтування грабежу, то ця зона покори її організаторам і контролерам має переваги над різноманітним пропозицій зі сторони людей вільних та відкритих творчості саме такі й настільки, - як бандитське віднімання й присвоєння чужого видається ефективнішим за виробництво благ власною працею і талантами. Хоча злочинний напад за допомогою обману та зброї дає конкретному розбійнику миттєвий прибуток, однак подібне збагачення коштом потерпань жертви, - є, у кращому із найгірших випадків, не більш як перерозподілом вже зробленого; переміщення ресурсів від їх продуцента вже до їх споживача не тільки нічого не додає до загалу суспільних достатків, як безпосередньої їх вичерпує; легалізація бандитизму, представлена абсолютизацією догматів якоїсь секти, що добралася до позицій диктаторського усевладдя стосовно підлеглого їй і поневоленого нею суспільного загалу, - завжди та з часом поступатиметься організації правових та гуманних спільнот, свобода яких забезпечує поступальний розвиток у царині моралі, наукового дослідництва, господарчого виробництва, культури. Фактом є втішання упольованою здобиччю, особливо тоді як конкретний і осібний агресор залишився із нею ще й безкарним, - але не факт, що віднімання веде до загальносуспільного прирощення прибутків. Професіонали у бізнесі своїх паразитувань на сусідських стражданнях даремно з останніми не рахуються, вихваляючись лише і виключно власними отриманими при цьому профітами.

Зона регламенту та дисципліни загальнообов'язкової для усіх втягнутих у її виконання зеків та невольників, зайнятих походами на здобуття чужих багатств, має очевидні і безсумнівні переваги заощадження зусиль на її дотримання і утримання порівняно із обтяжливою необхідністю працездатності, розвитком кваліфікації та знань тих вільних громадян підприємливих, на підкорення й пограбування яких означені бандити вирушають гвалтівним походом. Хоча покора чужим приписам дає конкретному їх виконавцеві заощадження на власних творчих зусиллях та відповідальності за зроблене, однак саме ця відсутність творчих зусиль і безвідповідальність з перекидання провин за помилки вже на сторонні сили – саме й дає плід відсталості та занепаду подібних невольницьких спільнот торжествуючої у них віроучительної облуди сектантської; брак новаторства, заміщеного вже на каторгу та самопожертву у досягненні цілей чужих і штучних забаганок, а не власних підметних інтересів, - є ущербним для загальносуспільного поступу. Не лише економія на винахідницьких ініціативах, як ще заборона останніх у загрозах їхніх конкурентних переваг над одномірним порядком збирання одержавленими бандитами данини із упокореного ними вже колишнього, колись відкритого до вільної праці суспільства, – стає прямовисним маршрутом на загальне виродження. Заощадження на самостійності і творчості не підконтрольної любителям спрощень та чудес, грабіж чужого добра – це не до добра.

Хоча учинене у зоні остаточно правильного Нового порядку оббирання імущих, а чи мобілізацій примус вже бідарів на виконання уроків каторжної трудотерапії дає на ділі предметний для адміністрації концтабору бариш, однак відсутність справедливої винагороди за зусилля, помножені ще й на саботаж зі сторони невольників, із колишніх самоправних підприємців перетворених у зоні вже на утриманців, - дає той результат, що розпочинається нестача того пайкового утримання харчового для зеків, що його організатори зони покори змушені із своїх грабіжницьких доходів відраховувати на трудовобов'язаних.

Порівняно із клопотами та проблемами приватних підприємців, які дбають за доходи власного бізнесу не кримінального й правого, результатами плодів якого стає суспільний добробут, то статуси раба відзначені не лише втратою означених прав мати клопоти із недоступною рабам підприємницькою діяльністю, - аж принадами неволі є покладання на батьківську опіку зі сторони рабовласника, який дбає за свій реманент у особі раба.

Мотивами і припадними раціями учасників організації зон регламенту стають нібито обнадійливі овиди грабежу, у який втягують людей і народи недостатньо розвинуті для власної працездатності виробничої. Бійка між противними інтересами держбандитів та їхніх жертв є не фіктивними, а є реаліями безустанної громадянської війни учиненої Зоною.

Громадяни, впевнені у правоті відстоюваних ними і перевічених ними на корисність для себе своїх досягнень, прав і свобод, - усіма силами протидіють впливам на них зі сторони тих сил і общинників які нав'язують означеним об'єктам нападу вже свої цінності та норми у не менш затятих переконаннях про переваги вже своїх особливих пропозицій, а то й альтернатив. Ці протистояння між конкурентами можуть не викликати жодних заперечень чи підтримки лише і тільки у тому випадку, коли позиції кожної із сторін конфлікту рівними, коли кожен і противників є правим у обраних ним саме для себе замкнених на собі способах існування, себто коли відсутні третійські чинники вже тих арбітражних угруповань, інтереси та запити яких порушуються згаданими сторонами конфлікту. Аж у тому то й проблеми, що від них бувають звільненими лише небіжчики. Угруповання які відгородилися від довкілля та розвитку непроникними ні з якого боку стінами капсули й замкнулися там більш ніж надовго, стають у цій неприступній цитаделі автаркійності безумовно правими у собі й для себе саме тому й від того, що не потребують там змін, тому що відповідно стають непотрібними нікому, безкорисними для пошуковців удосконалень. Тим інтервентам і займанцям, які атакують угруповання впевнені у власній самодостатності, нема потреб доказувати правоту жертви як лиш завданням по агресорам руйнівного для них удару відсічі. Хоча банди, які облудно оправдовують себе як ніби безпечна для сусідів річ у собі, хоча й існують, аж це на означає що подібна нетерпима ситуація повинна мати продовження.

Тож оборонці власного партикулярного маєстату хоча й вважають своїм ворогом усіх та усе що напосідається на них із своїми повчаннями та впливами зовнішніми чи провокує внутрішній неспокій, закидаючи напасникам звинувачення у тоталітаризмі, - можуть хибити: бо справа протистояння між свободою та обов'язковими нормами залежить від якостей того що іменують а чи свободою, а чи загальним порядком речей. Відкритість правдам та їх відкриття має ставати безумовним, полишеним на обмеження. Вадами ж тоталітаризму та інших масштабних обнадійливих рецептів з розв'язування складних речей простими засобами є не широта, а якісність пропозицій. Тоді як атаківані зі сторони гуртових знань ті особлі позиціонування догматичні, які їхніми оборонцями рекламуються проявом власних свобод, цілком можуть бути захистом просто очевидних маячень клінічних.

За усіх часів та обставин творчі люди відстоювали правду, удосконалювали пізнання й уміння, спростовували облуди та недосконалі знання відпрацьовані, - бо саме модель істини, оволодіння реаліями будування культури є відзначена всеосяжною універсальністю. Прогрес уможлиблюється на путях відкритості до усілякої притомності та правди. Тоді як неправдиві вигадки тяжіють не лише до урізання предметної області їх застосувань, як ще й до викреслювання неповторних химер окремих із того що є суспільно затребуваним. Адепти й сповідники нісенітниць потрапляють у халепи, результати їх трудів ведуть до недосагнення поставлених цілей, помилок, до аварій. Аж у тому той ввижається, а то й увиразнюється парадоксальність успіхів культури на рівнях розвитку сучасних інформаційних технологій та глобальних інфекціонувань на пандемію утопій, що обґрунтування зі сторони точок зору доказово належних правоті стає просто таки не потрібним чи зайвим клопотом для цілої низки бізнесів, де заробляють на експлуатації відвертих казок які задовольняють попит у них зі сторони фанатів означених віроучительних сект. Казки й міти входять у повсякденність побуту широких мас не викликаючи жодних конфліктних розбіжностей із істинами гатунку наукового, із історичною правдою чи стосовно неупереджених точок зору. Здається, що від загалу достеменности можна безпечно відгородитися у самодостатності химерного. Неправда, що осідлавши облуди можна дістатися до чогось дійсно правдивого. Тотальність правди просто зобов'язана пов'язувати у собі все від неї залежне, має пробойовим рушенням виступати проти спокусливих облуд. Гріхом тоталітаризму є не самі по собі гуртові начала, а замасковані під них змістові омани. Тоталітаризм це не загальні підходи до справи, а це маскування під них вірувань зрозумілих лише їх хворим на голову авторам. Не доста ігнорувати безумців, які своїми упередженням не лише втішаються, як ще й настирливо сугерують власні манії спільнотам притомним.

Зважаючи на кількість людських втрат у зоні комунобудівництва, то злидні і пролиту задля цього кров, передовсім самих питомих московців, тому можна вважати справедливою ціною заплаченою задля втримання імперії ще на кілька десятиріч великодержавства, відтягуючи агонію імперії на часі звільнення народів від неї, - бо з позицій московства: життя його сповідників не коштує й копійчини. Тоді як з позитур людяности, то принесення людських життів заради вигаданих ідеалів, які ще й є ідеалізацією каторжного контролю, - не можна не вважати за фіаско цей експеримент із утопією спалення буржуазного устрою у пожежі Світової революції. Одначе. Коли зіставити між собою успіх продовження імперії вже у совітському її варіанті та офіровані задля цього ресурси людяности, - то вже у царині змістів віроучення про відміну власности і буржуазної держави з їх заміщенням на одержавлену експропріацію та утримання трудовоб'язаних зеків за рахунок соціальних фондів, - варто означені догмати віроучення визнати провальними у поставлених цілях остаточного історичного щастя праці без її гріха експлуатації. Бо самі чекісти, як мафіозні ватажки зібрання поневолених ними народів, - попри розв'язаний ними проти людей і народів терор, у цілях заборони на самостійність людей і народів, - відмовили самим собі у досягненні цієї утопії, противної природним потребам на життя й благополуччя. Класова боротьба проти ворогів народу за знищення підприємницького капіталізму, на заміну демократії вже диктатурою пролетаріату, на заміну права вже вихованням трудящих - підсумком має розвертання до тих позицій, повстанням проти яких і був москвокомунізм.

Попри те, що совіти не лише у своїх затятих переконаннях, а й на ділі удосконалення зброї, розв'язування протиріч і військових конфліктів постають потугою альтернативною до світу капіталу та евро-атлантичного круга цивілізаційного, - аж совіти радше представляють собою не більш як хворобу цього західництва світового. Зрештою московці другою своєю ногою їхнього евроазійства постійно, від часу зміну титулу царя вже на імператора, стриміли у особі дворянства саме до європейства. Кульбіт комунізму з подальшим розворотом цього епатажного вибрику вже на магістралі окцидентального поступу відбувся у парадигмі останнього. Очолюване адмініструванням чекістів господарювання у Федерації стало, із дезактуалізацією комунізму, стало вже вписаним у глобальні капіталістичні ринки. Й хоча за інерцією збиральництва війська федералів лаштуються у походи реваншу імперії, хоча у обрубковій совСоюзу ще звучать бойові барабани ненависті до буржуазного ладу, який не зогнив за замірами класової боротьби пролетаріату за мир у всьому світі, - аж Московія є афілійованою із евро-атлантизмом його органічною складовою. Відповідно рекреацію вестернізації, яка була ущемлена у лагері совітизації, можна було б оголосити як не тріумфом Заходу, так хоча б, невдачею тоталітаризму у московській подобі. Якби не так.

Совізм та нацизм зазнали невдачі у локалі московського та німецького імперства, - аж натомість тоталітаризм ефективно захльостує вже глобальний евро-атлантизм, проти якого й виступали ці режими, звинувачуючи царство європейської цивілізації у його меркантилізмові приватновласницькому. Протиставляючи йому переваги гуртового контролю над масою підопічних утриманців. Очілником тоталітаризму стає Захід.

Виразні розрізнення між правдою та помилками, між реальністю та казкою, між вірою у чудеса та точними доказами наукового штибу - успішно атакуються прихильникам віротерпимости, толерантности, уседозволености. Замість впевненої у своїх правах і свободах особи, то відповідальність за її долю беруть анонімні чиновники, посилаючись на перевагу своїх регламентованих функцій над людиною, яка у вигаданому для неї гріху самодостатности своєї буцімто не може бути другом собі, дати раду собі без сприяння у тому зі сторони бюрократів. У боротьбі за удосконалення розвитку, - то змовники під самоназвою управлінців беруться цензурувати те, що вони призначили собі взірцевою моделлю розвитку.

Не лише поза сумнівом, як ще й за визначенням, то під прогресом розуміється удосконалення добробуту, який тяжіє до універсальности. Парадоксом якої стає та обов'язковість, яка переростає вже у насильницький диктат стосовно новаторів та дисидентів що дотримуються позицій відмінних від моделей добра та устрою оголошеного тотальним.

За усіх часів і народів, то тамтешні чи сучасні дослідники тим лиш і зайняті, що розшукують та визначають жорсткі зв'язки між речами, себто встановлюють закони і конструюють залежності дійсні, будовані на предметних фактах, а не на казках та фантазіях мрійників наблизити бажане саме безпідставно, сподіваючись на чудеса зі сторони помочі якихось вигаданих надприродних істот і чинників. Історія науки це шлях зіщулення розмірів глупства. Однак саме оволодіння цими новостворюваними жорсткими залежностями у природі речей чи у затребуваннях вже нашої людської культури саме й стають не химерним, а правдивим і дійсним розширенням свобод. Свободи зростають, коли не підміняються звабливими культурами управління чудами. Наукові закони це жорсткість доказових фактів які розширюють можливості цивілізації людської. Волевияви досягають ефективності лиш тоді, як бувають викладені мовою математики. Або, хоча б, досвідом і традиціями людяности. Концепція Бога, як простого інструмента до зручного управління усіма речами і подіями за допомогою жертвоприношень на користь цього персонажу, не звільняє, на жаль, від необхідности розкривати порівняно більш конкретні деталі світоустрою речей та смислів. Казки ж та вірування у чуда ведуть до в'язниці, де вожді достатньо віруючі у придумані ними приписи дисциплінарні беруться мордуваннями вирівнювати, розтягувати чи обрізати людей недостатньо віруючих у запропоновані для них ідеологічні вірування. Прості рішення диктаторів як облудників, які замість самих силуваних ними людей заходяться вирішувати людські долі, приводять людей до загибелі та нестач, - дарма що вожді свавільно керуються фантазіями, а не об'єктивними і затребуваними науковими фактами.

Всупереч звабливим обітницям зі сторони тих відморожених претендентів на суспільну владу, які через застосування силового диктату обіцяють масам розжитися багатствами за рахунок влади попередньої, звинуваченої у режимі несправедливости, - то казки розвіюються швидко, у згоді з темпами проїдання краденого. А за тим швидко настає невідворотне віднаходження ресурсів енергетичних у спосіб мордування цієї ж ошуканої маси яка повірила у надходження споживацького щастя невідомо звідки і за чий кошт. Яким і стає сама ця жертвна маса, готова на послух диктатурі, аби та масу лише годувала. Концтабір дисциплінарний з терором стає виключним інструментом вибивання виробничої працезданости із тих пригнічених верств, які проблеми власної свободи та прав обміняли на тюремну пайку. Згодом і неодмінно, то попередню владу буде маса бити під проводом наступних відморожених претендентів на володіння усіма суспільними багатствами. Феномен віри у казки не подолати нікому і ніяк, - попри те, що віра у сюжети чергової химери з обіцянок вже кращого і ще більш надійнішого чуда не живе довго.

Енергія для продукування людської культури задається її створенням. Знаходяться люди та групи результат праці яких перевищує витрачені затрати на обробку ними первинного сировинного матеріалу. Ця різниця і є джерелом культуротворення. Одначе у кризові епізоди настання суспільних нестач завжди знаходяться ошуканці які обіцяють щастя через звинувачення на сторону підприємливих верств, що підприємці споживають більше, ніж дають суспільству і достаток неодмінно настане тоді, коли пограбувати імущих вже як ворогів суспільства і правильно по-справедливости, на думку означених ошуканців, перерозподілити відняте. І тут таки, в цю ж саму хвилину підміни виробництва вже на споживацтво виявляється, що єдиним, яким залишився джерелом енергії можуть бути ті маси утриманців, яким ошуканці обіцяли процвітання. І терор задля вибивання з його допомогою плодів каторжної праці із мас суспільних, обернених вже на визискуваних трудозобов'язаних невольників безоплатних, - то цей терор доводиться лише посилювати. Грабунок не буває і не може бути правовим, демократичним, моральним та таким, що веде до норм суспільного розвитку. Поміч калікам та обіцянки соціалістів виставити калік вже гегемоном та провідником суспільного поступу неодмінно переміщає цих калік вже за колючий дріт дисциплінарної зони. Демократія не суміщається із примусом примітивного вирішування диктатором замість самих громадян їхніх природних, соціальних та смисложеттевих потреб. Зону яка завадою вкотре лягає на шляхи суспільного розвою, доводиться усувати геть.

Поняття прогресу містить не лише конотації добра на рівні емоційних оцінок, як констатує успіхи будівництва культури тим більші, чим далі ми люди відсторонюємося від вже колишнього нашого природного буття на рівні доцивілізаційному. Але так само протягом віків різні письменники не лише фіксують, а ще й волають про ті небезпеки для свободи людини, які виникають із становленням, ускладненням, усамостійненням культури. Де у обіймах і домінуваннях цього Левіафану знецінюється, буцімто, творчість окремої людини. Варіантом загроз від видів і моделей глобалізму виступають тоталітарні устрої, де тирані задля підвищення свого усевладдя плодять і викохують рабів та інших соціальних утриманців, яких тирані годують коштом визиску цих же утриманців, втішених подібною безпечністю. У зоні дисципліни, як сторони прогресу, людина дрібнішає. Втрачає цінність.

Постійні епізоди зваб химерами і породженої кризи актуалізації грабежу дають ефект прирощення багатств видертих із держателів цих багатств, які й стають жертвами прирощення. У зоні концентрованого вилучення енергії із поневолених підданих, то для продовження споживацтва можна, доводиться і необхідно терор лише посилювати, а не ослаблювати. Бо настане вже остаточна нестача ресурсів, які і так там самі собою у нікуди зникають через планове удосконалення терору. На економії того, що не виробляється, то не те що процвітати, а протриматися живими неможливо. Мрійники про те, що їх будуть соціально утримувати невідомо з яких джерел, або дякуватимуть дарами за їх послушенство, - саме й підуть під ніж та оббілування. Мирного грабежу у згоді із інтересами жертв не буває; у зоні одномірності не може бути прав відмінних від порядку одномірності. Відсутність натяків на невдоволення і на можливість повстанського спротиву, покора і послух рабів перед волею зі сторони їхніх визискувачів не додає невольникам якихось привілеїв і вигід на послаблення терору вже на їх сторону, - бо подальше удосконалення грабежу цих мас примушених до безоплатної праці є не лише причиною, як ще й є наслідком їх покори. Відомо ж, що поступ досягається не заощадженням задля продовження злидарства, а витратами на організацію продуктивного виробництва. Без повернення на відкинуті у догматичному антизахідництві хворобливі фантазії про можливість правильного перерозподілу краденого, - то повернення до західництва, себто вдячність суспільства за підприємницькі для суспільства внески, стає нездоланим суспільним затребуванням.

Подібно до того, як твірним осередком, звідки шириться й розвивається культура мови спільноти, є місце найбільш багате на звукову палітру мови, на різноманітні ще не визначені діалекти; а центром становлення етнічних особливостей спільноти є розмаїтість генетична та максимізація родоплемінних відмінностей; генеза ж мейстримівських вірувань релігійних продукується там і звідки, де точаться найбільш виразні суперечки з цих пошуків; аналогічно й видозміни та розвій досягнень у сфері моральних цінностей, звичаїв, правосвідомости не доводиться шукати там, де вони вже визначилися й законсервувалися, виокремилися у своїй достатности; а вже dokonані специфічні стилі, спеціалізовані жанри та виокремлена мода у діяльності вже мистецькій породжується з царин найбільш багатих на відповідні нестримні творчі свободи та експериментування; подібно й наукові і технологічні новації ідуть від гостроти затребувань та конкурентних змагань у цій області доказового прогресу та пошуку істин не химерного, не міфічного порядку; так само поступ у соціальних взаєминах та суспільному устрої започатковується від батьківства демократичних процедур та свободи критичної думки. Позитивна конкуренція є плодотворною на добрі справи, - коли не є руйнівною й не використовується для силового придушення тих, кого з причин браку власних доказових переваг обзивають ворогами. На противагу місць багатих на прояви усіяко можливих достатків, то тоталітарні устрої дисциплінарні є відзначені скороченням наявних та потенційних можливостей. Будь-які заперечення з метою конструювання таким чином одномірності у її претензіях на власну виключну неспростовність, усі пропозиції покращення через вимахування катівською сокирою – це вступ на путі небезпечних загроз від загибелі, де багатства засихають. Тотальний порядок це не просто ворота до виродження, а це зворотна навала з відкритого до неї доступу.

Наші людські сподівання на щасливе для нас подолання наших острахів панування над нами домінуючих устроїв, які можна називати моделлю тоталітаризму, базуються на тому, що подібні загрозові устрої своїм авторством мають нашу ж власну людську творчість вільну і доста буде лиш докласти зусиль, - то загрози стануть не загрозливими. Мовляв, люди є вершиною поступу, а тому явища подібні до концтаборів є результатом помилок нашої діяльності і нею ж виправляються до ідеалів торжествуючої людяности. Одначе. Люди за своєю природою як клас живих організмів є вершиною лише стосовно тварин. А стосовно створюваної людством культури, яка усе виразніше з часом поступу становить сутність людини, то ми представляємося лише одним із її чинників. Фізично людина давно поступається інструментам нами ж створеними. Не кажучи вже про те, що вершини поступу керуються потребами родження інструментів військових, спрямованих на безпосереднє знищення людей. Від самих початків виникнення соціуму то впливовість і значущість останнього оцінюється мірами відповідности йому особи, а нещастя особи вимірюються мірами її розходження із запитами поступу культури. Яка у представництві її вже модерними технологіями, особливо пов'язаними з інтелектуальною діяльністю, відкидають людину на край техносфери. Незмінні за усі віки прогнози про те, що людина стає рабом створюваних же людиною цінностей і досягнень, - увиразнюються. Прийоми чи пропозиції умилостивити ці сили знецінення людини через покору їм є основним заняттям численних культів і релігій. Зрештою невмолима логіка подій окультурення набуває ознак вже не вправ із містичними культами, а – стає справою інженерії. Стосовно якої передуючі соціальні чинники регуляції поведінки, - коли не знайомі між собою люди сходились у двобої вимахуючи саперними лопатками, - то ці прояви інтересів служіння своїй вірі чи державі проти неправильної віри чи держави, чи класу можуть виглядати дитячою забавкою.

Дитинча людське народжується недоношеним, неспроможним виживати без батьківської над ним опіки. А людиною стає всотовуючи до своїх талантів, вбираючи соціальний досвід. Деяким вдається у тих покликаннях, - вочевидь природоданих, - перерости, у певних галузях та відтинках, відомий досвід поколінь і доповнити останній внесками свого винахідництва; тоді як більшість з нас може, на жаль, до скінчення віку щасливо пробавлятися дилетантськими чутками, а то й міфічними уявленнями стосовно суспільно відомих фактів. Нам не доводиться відкривати і створювати середовище досяжної для нас культури досягненням якої користуємося. Тож коли людина сягає повноцінності і максимумів особистісної життєвості саме тоді, коли та збігається і відповідає максимумам культури загалу, - то, здавалося б, нагальною стає потреба на безмірне і незаперечне нарощування домінувань норм і вимог саме суспільного життя. Екстремальністю якого, аж до ситуації пожертви йому інтересів індивіда, й стають моделі тоталітаризму. Владоможці, які власну ідеологічну віру виставляють за суспільну потребу, дозволяють собі нищити представників суспільства посилаючись на суспільні у цьому затребування.

Перманентно модний концепт про відставання запізнення і нікчемність окремішньої особи порівняно з гегемонізмом загального досвіду культури чи приписів її святих вождів не може поколихати той факт, що саме люди створювали і досі визначають напрямні поступу. Аж поліпшення останнього знов безнастанно актуалізує загрози що від загалу ідуть до особи.

Свобода це той маршрут за яким розвивається свобода. Фактом і призначенням якої є помилитися стосовно попередніх досягнень культури. Свобода творчості, яку представляє собою вільна особистість, тоді особливо буває суспільно корисною, коли їй поступався попередній досвід чи переконання поколінь. І тут виникає проблема стосовно доказів критерію поступу, коли виникають не безпідставні сумніви у тому, що чоловікові, а той суспільному загалу постійно щаститиме у виправленні навіть не так стихій, як логіки нашої цивілізації, згубним фактом якої стають: попервах війни, потім уможливлються екологічні та технологічні катастрофи, а моральне знецінення загрожує бути сильнішим за фізичне. Панування інтелектуальних машин ще є темою романів, а викладені там правила, що машинам заборонено шкодити людям, то це вже не вигаданий роман.

Тоталітаризм це хвороба у політичному управлінні, яка у кризові моменти напруження суспільних сил може захопити будь-які осередки країн, а то й культур. Хибно мобілізаційні виклики та відповіді жорстко приторочувати до певних народів та їх історичних доль. Ніхто не є приреченим на страждання чи спричинення від того потерпань сусідам по Землі, однак й гарантії безпеки від схильності до екстремумів централізму не усім вдаються. Супроти проблем викликаних розвитком технологічним та дослідницьким, забезпеченням правових та духовних потреб, здоров'ям людей та довкілля, - то режими спрощеного порядку ваблять тою простотою рішень які досягаються насиллям над придуманими ворогами, винищенням і руйнуванням усього непідконтрольного приписам та культовим ритуалам секти; знаджують сподіваннями на чудеса та, запропоновані як остаточні, смисли історії у цілях втілення обітованої утопії зального щастя, де будуть задоволені будь-які вольові забаганки пастви вірних; зона це небачений кар'єрний ріст для усіх готових виконати довільно який злочинний наказ від ієрархічно вищого посадовця номенклатурного; тут здобуття життєвих ресурсів через власну працьовитість та співпрацю з такими ж вільними спільнотами заміщають на вигоди агресивного здобичництва за рахунок насилля над завойованими і поневоленими народами, а чи примусовим визиском власних підданих за участю апарату одержавленої мафії, яка безпеку свого усевладдя забезпечує терористичним переслідуванням усіх не задоволеним режимом; тоді як підтримка зони оголошеного процвітання тримається на любови ширнармас до рідних харизматичних вождів за відповідні від вождів соціальні пайки для зеків із числа цих же вже колишніх громадян, коли витратним матеріалом нахлібництва є як самі його споживачі так і остача від знятих зі шкурою із утриманців плодів їхнього виконання планових нарядів; зрештою дисциплінарний ордунг стає карнавалом розваг, де стираються до розмірів нігілістичного ніщо не лише розрізнення між речами і поняттями про них, а ще й аварії стають варіантом усеможливого.

Устрій тоталітаризму можна уподібнити концтабору. Насельниками якого є адміністрація з конвоїрами та, з другої сторони, зеками, які гарують там на виконанні каторжних завдань планового виробітку; вся влада належить ієрархії апарату мафіозного централізму, тоді як за зеками залишається дисциплінарний послух цьому усевладдю; а ще зеки вірують у чуда, їхнім побутом є відправлення культових приписів символічних, смислами буття є прибуття до станції обіцяного їм ідеалу нірвани, царства божого, комунізму й подібних химер боротьби проти придуманих сектою її противників; безпека зонівського ордунгу підтримується не лише полюванням силових структур за єретиками-фракціонерами та ворогами, а, головне, соціальним утриманством зеків вдячних за пайку, ресурсами якої є недоїджені начальством плоди визиску цих же зеків.

До зеколяндії потрапляють тими протилежно направленими шляхами, які є навзаєм доповненими полюсами цілісного ауфбауордунгу. Жертвою якого стають через насильницьку агресію зі сторони озброєних загонів самого правильного абсолютистського віроучення, з боку диктатури пролетаріату, інших просвітителів чи рятувальників душ заблукалих. У той же час достатньо стати жертвою, непотребом, потерпілим страждальцем, - як тут таки гінко це місце спустошення буде виповнене повищеозначеними нападниками, які не можуть не прийти до цієї дірки безладу природно самі собою. Цей шлях зонотворення через пасивність та жертвовність, як, буцімто, альтернативний щодо активованого збиральництва плодів чужої праці, є порівняльно більш надійним у ході до вже доконаного виродження. Військовий напад задля паразитування на поневолених є ризиковим з причин опору і спротиву призначених у наїдок, контроль над якими вимагає відповідальних рішень; тоді як доста поставити споживачем собі за мету саме добродійну відгодівлю підданої отари упосліджених, то тут таки концтабір стає не лише самочинним, а ще й невідворотним.

Особливостями зони, що її видають за переваги, є зміна і миготіння її постулатів. Формальні і фактичні істини топлять у діалектиці. Так біг навздогін Заходу стає загадом могильщиків капіталізму; відстала Росія це промоутер звільнення інтернаціонального пролетаріату; рівнями підвищення ефективності праці стає споживацтво і ставка на рабство.

Тоталітарний, він же концтабірний устрій, має низку істотних характеристик чи категорій, цілість кожної з яких задається сполученням там полярно протилежних суперечливих тез чи постулатів, які суміщають, продовжують і доповнюють одна одну навзаєм до їх обопільних переходів однієї в іншу формально антитетичну вже до то їх нерозривної одности не лише теоретичної, а й такої яка мала місце дійсне та у еволюції учення та його історичного втілення.

Так класичний комунізм, сповідники ідеовчення якого числять себе науковцями, своїм внеском до дослідження закономірностей у історії суспільній вважають вказівку ними на відносини у області господарювань та виробництва матеріяльних благ як таких, рівень розвитку та організації яких об'єктивно зумовлює надбудовані явища вже соціального та духовного життя. Що аналіз цього економічного детермінізму дозволяє на його основі прогнозувати перебіг подій. І тому визначати і цілеспрямовувати їх згідно вже суб'єктивних ідеалів. Таким чином залізні незаперечні закони розвитку стають залежними та похідними від вольових інтересів. Обгрунтовується можливість революцій та переворотів на основі факторів першости матеріяльних чинників. Заміри на удосконалення гараздів світоустрою, передовсім бійкою проти його вад, переростають вже у манії переіначення світу.

Сповідники економічного редукаціонізму стріли своєї критики запускають проти поспіль усіх ідеологій та вірувань доктринальних як не лише безпредметних, а й таких що потворять адекватне розуміння фактів. Альтернативою яким означені адепти свободи критики висувають заміщення вигаданих ними обвинувачень, висунутих суццою соціальному устрою, у такому собі товарному фетишизмі, у такому відчуженні від людей продуктів їхньої творчости, яке має бути спростованим обітницею картинки комуністичного майбуття, насельники якого як у царстві свободи пануватимуть над речами. Передбачається вдале заміщення необхідности вже на чуда в обхід її обтяжливих законів як експлуаторських і спрямованих проти страдницьких ширнармас. Смыслами вдалого завершення історії стає втілення утопії комунізму, - де ліквідація таких прикрощів як фахова підготовка підміняється на гру творчих сил людини багатством якої стає вільний час, - ще буде доповнена забороною на такі установи виробництва як приватна власність, функціонування капіталів та ринкова торгівля. Ресурсами переіначення суспільства стає комуністичне виховання трудящих. Інструментарієм якого буває як насильство, так і організація смерти від голоду.

Повернення людини до суті самої себе, подане як розширення досягнень людства, проявами свободи робить негативізм, руйнування розрізень між речами аж до допущення ситуацій що напряду суперечать законам природним, соціальним, моральним. Декларована емансипація праці, звільнення від усіх видів гніту та проявів поневолення обертається на ділі, - в умовах винищення мотивів праці та умов отримання прибутків, - стає трудовобв'язання за пайки під наглядом конвоїрів. Обіцяне повернення додаткової вартости на користь робочих, з улаштуванням від того підвищеного добробуту і процвітання стає злиднями, репресіями, депортаціями, покараннями за недотримання рабами дисциплінарних приписів. Гегемоном у зоні стають страждальці ображені, тоді як найкращих вирізають. Обіцяне розширення прав людини і гуманізм стає долею зека жертвувати собою там, де йому накаже Партія. Обітниці соціального активізму мас що піднялися до історичної творчости стають на ділі директивами пленумів та одноосібних маячень вождя, любимого відданими йому масами. Зароки безпеки для громадян стали тим забезпеченням режиму усевладдя, де його органи безпеки відшуковують ворогів режиму і очищаються від дисидентів та еретиків.

В усякій зоні її принадою висувають гуртування, колективізм, однастайність що надає їй переваги концентрованого удару порівняно з противником сили якого розпорошені. Ця єдність досягається принесенням одиниці у пожертву мобілізації, де ціна людини осібної зводиться до ніщо. Дарма що ідеал рівности висувався проектом кар'єрного росту для кожного. Принади тотальної однаірности, аж до знищення сім'ї, держави, нації для встановлення інтернаціоналізму та миру стають класовою боротьбою та війнами, ресентиментом помсти ворогам.

Конструктивною, такою що додає, а не віднімає від досягнень, є праця винахідників та колективів, яка приймається широким загалом як корисна йому; так само корисні винаходи йдуть до скарбниці надбань культури. Тоді як для тоталітаристів, зусилля яких із втілення чудес є відзначені прикрими, а то й злочинними наслідками, єдиним способом доказу своєї корисності життю людей і прогресові народів стає участь у виправленні означених наслідків їхніх же диктаторських вчинків. Саме для того творці обіцяних утопій остаточного щастя й вносять руйнівні збурення у суспільне життя, щоб їх запросили туди як шанованих учасників. Уся енергетика трудів із управління чудесами для того створює катастрофічні проблеми суспільного поступу, щоб із означеними тоталітаристами рахувалися, висловлювали їм підтримку як чиннику у розв'язанні спровокованих самими ж тоталітаристами криз, щоб містифікаторам за одним столом перемовин засідати із суб'єктами реального історичного прогресу. Гопники погрожують фінкою чи ракетною з ядерним двигуном для того, щоб на них зважали, до них прислухалися, домовлялися з ними.

Тому пожадливі до чужого збирачі присікаються до тих, кого вони собі призначили у жертву, погрожують знищенням вигаданих збирачами ворогів, іменують загибель поки ще не підкореного збирачами буцімто гріховного світу саме за визволення останнього, з метою оправдання грабежу, - бо запропонувати щось корисне й таке, що відповідало б потребам світу відмінного від апетиту грабіжників, останні просто не можуть. Тож країни і народи, яким інкримінують чи то неправильну віру, попірають у належності не такій як самозваним спасителям треба расових ознаках, картають за експлуатацію пролетаріату, - залишається хіба що оправдовуватися перед агресорами й мотивувати те, що у своєму побуті пересічні народи та країни є пристойними, не заслуговують на покарання зі сторони носіїв остаточної істини, або ж від останніх країни та народи вільні просто змушені відбиватися. А вже ця бійка нападникам тільки й треба. Бо таки чином вони стають вже є правими у захисті або фізичному, або у правоті екстремістських догматів свого сповідання. Бо через задання збурень, протиріч, конфліктів у стані жертви, через провокацію до жертви ненависті, через війну жертва не може не реагувати, або ж щось жертвувати рекетирові у запобіганнях на ласку від нього. Коли нагидити під двері сусідові, то той змушений буде або прибирати, або витратитися на окультурення паскудника. Невпинні докуки й капості зі сторони зони регламентного управління чудесами є для неї не лише виключним джерелом її паразитування, а ще й виключним від неї для вільних народів результатом.

Ті, які винесли себе за скобки реальності й звідти беруться для неї виступати арбітром, саме для того її руйнують та усіяко понижують; а вже у зворотному зв'язку, то атака цих організаторів остаточного порядку спрямована на ворогів, - якими є вже прибиті чи ще не остаточно поневолені народи, - своїм призначенням має самозвеличення означених нападників. Місце й функціональні покликання, що їх своїм жертвам відвели носії останніх істини, зводиться до служіння останнім на ролях кормової бази. Й лиш ці статуси живителя можуть бути оправданням буття людей і народів підбитих тоталітаристами, а на разі спротиву народів їхній долі під'яремних зеків, то, на ті ж переконання святих зверхників паразитарних, то жертви, що пручаються чи змагаються до свого звільнення, мають бути просто стерті із лиця землі. Запорукою і гарантіями свого процвітання на тілі людей і народів узурпатори із числа управлінців чудесами ставлять навіть не лише визиск народів, а загрози цілковитого знищення усіх та усього хто насмілиться не згодитися із поважністю шанованих узурпаторів, а то й дозволить собі висловити до них неповагу. Носії остаточних смислів історії мислять себе пупом землі й настільки цінними, що не допускають після себе жодних існувань чи буття будь чого, коли їх не стане. Під цим страхом смерті зобов'язані галерники гарувати і не зволяти навіть спроб не відчувати над собою домінування святих вождів зони. Вожді ладяться потягнути за собою могилу цілий світ, якщо той заповзятиметься вождів угробити. Гідністю слуги народу вважають жертвне заради них самозречення мас, а не зворотну офіру. Вожді встромлять ніжик в усякого хто проявить до них погорду навіть тоді, коли взагалі не залишиться тих, хто міг би зайнятися цією справою.

Режими тотального контролю над їх жертвами ніколи б і не виникали, коли б поневолення ініціювалося звідкілясь зі сторони суспільно непотрібного й не затребуваного далеко не штучними виникаючими проблемами. За труповиробництво мають звітувати не посилення на асоціальні чудеса із потойбіччя, а пройдисвіти які роз'ятрують у суспільстві розбрат між правильними і не правильними на їх переконання людьми, провокують протиріччя між такими як треба планами щастя та, з іншої сторони, ворожою їм реальністю. Підпорядкування зоні абсолютного регламенту своїми причинами й умовами, а також наслідками має атомізацію, хаотизацію, руйнування усіх установ та означень. Ніхто, окрім них самих, не винен за безвідповідальність громадян та громад, які замість порозуміння у співпраці заходяться нищити один одного на втіху майбутнім диктаторам. Переможною енергетикою тотальних режимів та соціопатій є заощадження ними на витратах ведення війни, реаліями якої стає нищення одних людей іншими під вигаданим для них пройдисвітами претекстами расовими, класовими, майновими, ціннісними, релігійними, господарчими, лінгвістичними, освітніми, історичними й далі без кінця й краю ненависті одних інтересів супроти інших. Зона це те, що робиться чужими руками, за їхній кошт, проти них же. Тоталітаристи паразитують і кормляться із чужих нещасть, граючи на струнах тих заздрощів межі людьми, що їх означені провідники чудесних і простих рішень пропонують розв'язувати у спосіб грабежу й насильства, з тим, щоб збирати за це комісійні у вигляді диктаторського арбітражу над схваткою. Так комунізм у його подоби московського збиральництва просувається під акомпанімент зудару лобами усіляко можливих антагоністів, протестних рухів і неузгоджень не лише історично обумовлених і суцільних, як ще й викоханих змовами і підступництвом з подачі месіанського єдинанеделітства у противному й ворожому йому стані недозогнилого окциденталізму, укрофашизму й далі за незчислимим числом зовнішніх і внутрішніх ворогів світової революції, рускава міра, спокутування Росією гріховності світу.

Труди покладені на порівняльне випередження конкурентів у спосіб завдання їм шкоди можуть бути тактичними успіхами, але досягаються вони на шляху стратегічного виродження загального. Для того, щоб бути правим чи розумним, ще не достатньо усього лиш вбити тих ворогів, які дотримуються протилежної позиції. Прибирання того, що вважається брудом, лише консервує те, що вважається порядком, - у спосіб обезпліднення останнього.

Доказом неправоти сповідників теорій законспірованих змов, віруючих у наявність деміургічного суб'єкта, контролеві якого підлягають усі спостережувані події, є те, що небажані аварії, теракти, інші нещастя із сфери утаємниченого і не контрольованого, - насправді вдаються, мають місце бути, трапляються. Дієвим чинником людських справ безперечно є осмислені чи не дуже інтереси їх учасників, - проте у перевагах одних над іншими бере не останню участь те, що іменують випадком, об'єктивність якого не можливо напевно спрогнозувати саме у людських справах. Спеціалізовані на завданні лих і драм тоталітаристи є останніми у черзі тих, хто отримає від цього якийсь навар поживний.

Наплювательське ставлення до життя і гідності не лише особистостей, а й цілих народів; компенсація вичерпаних таким чином ресурсів вже у нових загарбницьких походах за обрій; встановлюваний прийомами нелюдського терору і знущань режим виключної і тотальної диктатури вождя – не дозволяє ці традиції московського збиральництва відносити до якихось порушень європейської культури продуктивної праці, винахідництва, підприємництва, свободи критики, поваги до прав особи. Бо узвичаєння означеної зовнішньої Монголії є відвертим антиєвропейством. Гарантіями унеможливлення вестернізації московського царства є здобутки її кривавої історії, які не підлягають загоєнню.

Світовий порядок капіталізму та євро-атлантизму підривають совкові комуністи та демократи не зі зла, а із рацій усунення несправедливості збагачення. Подібно до того як асоціальна інтелігентщина більшовиків стала диктатурою, очоливши у інтересах маси бунт проти влади, яка у Московії завжди була асоціальною, - у західних поняттях соціального.

У цьому царстві не лише пропадають ресурси матеріальні та мільйони людей, як ще із нього, саме з цієї причини, виходять небезпеки для сусідніх на світі країн і народів. Закручування гайок чи заварювання накривки на котел нуртуючого московського реваншизму постсовітського посилює непрогнозованість вибуху того котла збиральництва. На вигоди московству не пішла ані приватизація лєнінська, від якої занепав квазісоціалізм, ані олігархізація путінська, від якої запропав псевдокапіталізм. Загрози світовому миру, що їх вилює із себе Московія, суперечливо стають гарантіями втримання її у історії, - оскільки припинення історичної Московії несе ще більші загрози як для сторони атлантистів, так і для китайців. Бо московські імперці погрожують застосуванням ядерної зброї на разі подальшої втечі вже народів Федерації подалі від цієї зони їх споживання. До ситуації неспромоги на використання армади танків та масиву боєзарядів ядерних була поступово доведена Московія комуністична; й те саме має очікувати на Федерацію посткомуністичну. Перед своїм закінченням московці утнуть те, що не відповідає навіть їх інтересам та їхній логіці, не кажучи вже про противний їм існуючий світ.

Хоча комунізм московський постав як продовження історії московського царства самодержавного із його традиціями імперського збиральництва, але цю свою закономірну необхідність і історичну тяглість більшовики доказували якостями й спрямуванням московського комунізму саме супроти московського царства, з поданням ліквідації вад останнього вже як заслуги та місії більшовизму. Комунізм не лише замірявся розпочати московську та світову історію заново, як ще й практично будівники світової комунії заходилися від гріхів капіталістичної експлуатації звільняти її прибічників у спосіб відлучення останніх не лише від капіталістичної власності, а й від їх фізичного життя. Зважаючи на число і якість людей, а також соціальних установ і цінностей відправлених більшовиками на той світ, - то комунобудівництво успішно й ефективно проявило себе як ворога тої Московії самодержавної, яка була частиною світового капіталізму. Хоча комунізм московський із його традиціями московського збиральництва й постав як альтернатива й супротивник московського царства самодержавного, а проте саме ставка на проїдання трудових, військових, сировинних ресурсів комунізму московського зробила із нього глобальну наддержаву. Зокрема, саме більшовизмові заборгувала своєю потугою не лише червона імперія, а й своєю неволею зобов'язаний ряд країн і народів, перетворених інтересами великодержавного московства вже на лагерь соціалізму, - саме тим та за те, що Московія комуністичного штибу жертвовно протиставилася імперіалістам нацистським. Припиненням зловживань тотального одержавлення неконкурентоспроможного у змаганнях із регульованим підприємництвом розвинених з цієї причини країн, припиненням боротьби більшовиків із ворогами ладу панування комуністичної номенклатури, початком перетворення останньої вже на юридичних власників від спадку будування комунізму - сталася подальша трансформація лагерь реального соціалізму та совСоюзу, коли із нього врозтіч та нарізно розбіглися країни та батьківщини поневолених ним народів. Й тут у патріотів московських їхня більшовицька ненависть до самодержавної імперії, неприйняття злочинів терору імперії комуністичної, ще більша відразу до противників руйнації совСоюзу та лагерь соціалізму остаточно перемішалася із розпачливою любов'ю московських патріотів стосовно тих самих втрачених ними цінностей та об'єктів представлених тою самою самодержавною імперією, горюванням за розтратами офірованими на вівтар комунобудівництва, любовним побиванням за совСоюзом з лагером соціалізму втраченим у трагедії його розпаду. Відбувається ступор, який насельники уцілілої Федерації беруться загоювати або перемішуванням ідеологічних іпостасей своєї ще не колишньої імперії, або військовим реваншем проти недопереможених совреспублік та недобитих розвинених країн. Московці празникують те, що водночас вважають своїм горем, коли випивають за це стопку.

Результатом і наслідком браку ресурсів для прямого військового наступу на ворожий московцям світ, ставкою на розвал цього ворожого табору його внутрішніми протиріччями, відсутність чуття допустимих ризиків для власної безпеки - є провокація московцями криз.

До видів противного собі самій зараховує мудрість саме глупство. Приказка стверджує, що зазнати поразки від прогнозованого ворога є справою більш безпечною, ніж здружитися із безумцем. Останній становить загрозу навіть самому собі. Дурень здатен нашкодити собі сам так, як на це не буде спроможний навіть найбільш затятий його ворог. Тому політика бійки проти немудрого неприятеля має включати не лише відкрите щодо нього протистояння, як ще й уміння не заважати проявленню питомого глупства у стані подібного противника. За усіх умов варто управляти ризиками покладань на помилки того супостата, який хибить від природи, який у підвалини і причини своїх дій покладає химери. Більш того, пряма опозиція політиці агресивного безумця суперечливо повертає його на стежку заперечення безумності його політики з відповідним посиленням агресивності цієї вже раціоналізованої політики.

Так московці у ненависті до буржуазного ладу своєї імперії ту імперію загубили не лише у плані втрат територіяльних, втрат населення, як ще й через збереження історичних звичок до збиральництва і недопущення свого переходу до числа продукуючих, а тому й передових державницьких утворень. Так у хитаннях та стояннях як на стороні суголосся із інтересами великонімецькими, так і на стороні коаліції антигітлерівської, - то совіти умудрилися ще й зазнати втрат від тих же обох сторін у протистоянні кожній із них. Так у продовженні свого традиційного бігу навздогін загниваючому Заходу, то московці у організованій ними кампанії з ревізії совітського комунізму зрештою добилися свого програшу у холодній війні проти Заходу так, що акціонерами внутрішніх ерефійських підприємств і родовищ стали закордонні капіталісти, а московські інвестори з їхніми капіталами афілійованими у транснаціональні ринки та закордонні інтереси саме останнім слугують. Без введення у Московію буржуазно-капіталістичних танків окупаційних. Так московці заміряються відбирати землі від колись окупованих московцями народів, - що ставить під сумнів належності до Московії земель народів які ще досі залишаються під московською на них окупацією. Московцям й досі таланиться збувати на Захід з вигодою для Заходу мотузку, за допомогою якої вони марять той Захід вставити у зашморг. Московські приватизатори і чиновництво продовжують скирдувати бабло на Заході.

Зрозуміло, що бійка проти противника передбачає саме бійку проти противника. У війні проти ворога даремно не воювати, а пасивно чекати на те, щоб нападник знічев'я сам себе знищив. Однак бійка проти глупого включає додатково ще й сприяння проявам глупства противника з наслідками скалічення ним самого себе. Безум слугує його носієм не на добро. Зупиняти у хибних вчинках глупства слід не ворога. Щоб статочно dokonати Московію, то конче необхідно, аби вона непорушно зберігала свою самоподібність у збиральництві земель тих наступних її сусідів, за якими не заіржавіє; задля знищення Московії треба побажати багатьох років здоров'я Леніну, Сталіну, Путіну, бо краще за них із означеним завданням впоратися інший не зможе. Чим більш питома маса московців буде упевнена у святості своїх імперських очільників, то тим більше аргументів на відстоювання своїх життєвих прав незалежництва матимуть атаковані московцями народи задля завдання ударів по московцям.

Хибно припускати, що то лише московцям вдавалося дурити себе самих і чинити капості ще й саме собі самим у той час, як вони, передовсім, докладали усіх зусиль на розпалювання ворожнечі у таборі ненависного їм сукупного західного світу глитаїв-капіталістів. Бо не менших успіхів у нанесенні ударів по собі самим добився означений західний світ під час того, як: доклався до індустріалізації совітів на часі перших п'ятирічок, вступив у союзництво із совітами на часі світової війни, у детант на часі розвинутого соціалізму та посилення боротьби за мир у всьому світі, який мав належати розвиненому соціалізму. Так само, як евро-атлантисти вступили у відкрите протистояння стосовно тоталітаризму німецького реваншизму лиш тоді, як останній перетнув накреслені для нього Заходом червоні лінії, - то не гірше зволікає Захід, передовсім у особі малоросії, у хірургічному виправленні того посткомуністичного реваншу московського автократичного гегемонізму який заступає за обмежувальні для нього лінії і загрожує цілій світовій безпеці.

Неповнотою чи недостатністю правди є пояснення, що ненависть московців до жертв свого на них нападу викликається пошуком раціональних оправдань агресії, є віднайденням бодай психологічних чи заквашених на містиці звинувачень на сторону людей і народів, які від москалів захищають свої права, майно, життя. Аж повнотою розумінь та причин вчинення московцями шкоди довкола є те, що продукування московцями зла не має розумінь і смислів, не містить причин та цілей. Вироблення московцями нещастя, здається, є дійством самодостатнім, яке саме собою викликає у них захоплення. Якщо їм вдається щось понівечити, когось вбити, учинити якесь глупство, то зверху на віншування злочину їм треба накласти ще й кучу. Виробництво якої і є дієвим результатом рухом московства за обрїй їхнього збиральництва. Саме у екскрементах московських можна успішно відшукувувати та не знайти там сутности московського самозвеличення відмінного від подібного результату московства. Щоб відчутти себе переможцем, то москалеві доконаному не обійтися без знущання над тим кого він доконав. Тлумачень на те, а чому ж то московець мститься усьому світові, - сам московець дати не може.

Не лише більшість, а мало не усі із суцїх на часі країн, народів, культур сталися у своїй органічній єдності внаслідок тяжіння до цієї самодостатности саме власної волі та дійсних потреб означених її учасників. Більш того, процеси суспільного і наукового розвитку спільнот лише посилюють їх життєвість через невинну появу спеціалізованих інститутів та установ устрою. Протягом останніх сторічч ніхто вже не тільки не ходить із завойовницькими походами на поглинання сусідніх країн, народів, культур, аж навпаки, - має місце посилене звільнення від чужинських негодящих для вільних народів впливів. Свобода лише зростає. Переможні загарбницькі війни, ще з яких їхній ініціатор ще заробив би щось собі на поживу, це навіть не анахронізм, а – злочин, що підлягає карному осуду. Виграшних воєн, які б давали прибутки, не існує. Тож усілякі агресори, що нападають на сусідів, учиняють не просто глупство даремної розтрати енергії власної та своїх жертв, - аж агресивні війни є самовбивчими. Перед тим як впасти під тягарем переступів власної агресії, то агресору надають по шії саме жертви агресії. Для яких патріотичний захист своєї достатности завжди стає не тільки захистом своїх духовних цінностей, як, у першу чергу, захистом від ворога свого реального життя. Від самого початку московське царство мало ваду нежиттєздатности грабежу здійснюваного під кермою москвоцарів, комуносекретарів чи імітаційних демократів. Що нацисти німецькі, що комуністи чи демократи московсько-єрефійські помиляються, коли у свою імперію беруться стягувати народи не лише посилаючись на абсолютистські потреби своїх ідеологічних учень, а ще й рухи власних армій виставляючи за прояв національно-державного патріотизму німецького чи московського. За наших днів, то нападники шкодять лиш собі. Безумом клінічним є напад на інших.

Оскільки кожен народ у своїй масі є на стороні своєї еліти, не залежно від того, чим остання займається, то для еліти важливою є позиція не свого народу, якого уневажнюють, як то ведеться для усякої верхівки, а - та власна позиція, яка до провалу не мала б привести кліку вождів на разі чи у ситуації прийняття ними хибних рішень.

Тому для вільного світу небезпеку становлять режими одержавлених мафій, бо міць зони бандитського контролю є навзаєм обумовленою організаційними установами ідеологічних облуд, терористичного насильства, деградованої моралі. Одначе, саме монолітна єдність цього світового зла стає, - як це не дивно, - аргументом на збереження тоталітарних режимів саме у інтересах вільного світу, якому різноманітні одержавлені мафії загрожують. Оскільки останні, як компендіум зла і злочинів, це зло системно контролюють у інтересах збереження своєї влади. А тому вільні країни у своїй політиці віддають перевагу співробітництву із цілісним дисциплінованим організованим бандитизмом, на який буває можливо знайти інструменти впливу, - на відміну від убезпечення від загроз від бандитів дезорганізованих, не керованих поняттями, правилами традиціями оргзлочинности. Руйнація концтабору на його складові призводить до розповзання тих його небезпек, на які нема управи. Зона, - як це спершу не дивно, - лякає світ не своєю потугою, а своїм розпадом.

Мотором гараздів є праця за планами пізнань у векторі людяности. Злодії ж заміряються отримати порівняно ефективніші прибутки на шляхах відмови для себе взагалі необхідности працювати власними силами, заміщаючи неробство вже на віднімання чужого й споживацьке присвоєння краденого як свого. Вадою подібного бізнесу є його спрямованість у сторону противну виключній можливості нарощення усіх вигід прогресу саме через продуктивну працю. Додатковим ускладненням для бандитів є те, що грабоване ними суспільство має механізми з охорони своєї господарської власности й запобіжники проти крадіїв. Забір переступників заощадити на витратах працювати власними силами вступає у контрверзу із необхідністю докладати надмірні зусилля для подолання спротиву зі сторони своїх жертв. Тож істотним і необхідним джерелом доходів для цих любителів кримінальних приходів стає ще й заощадження на власних витратах із організації і здійснення грабежу. Задля урізання можливостей спротиву зі сторони жертв, то нападникам треба аби у таборі останніх були негаразди, щоб розлад у стані атакованих був би доведений не лише до неспромоги мобілізувати зусилля для спільної відсічі, а ще й до взаємопоборювання, аби замість єднання проти загрози, то жертви грабежу різали й нищили один одного навзаєм. Щастям і баришем любителів поживитися чужим є навіть не їхній відкритий хижий напад на здобич, як підхоплення падла і тих шматків які відлітають від баталії і гризні між іншими суперниками, - паразитування на чужих нещастях і збитках. Джерелом приходів для здобичників є війна спровокована ними серед своїх жертв. Напасники розпалюють пожежу у сусідському домі на те, щоб безкарно із пожегу тягти те, що вдасться потягти. У лави супротивників закидають камінь, аби там почалася бійка на самознищення. Нападники виводять себе у стан іхтамнет етанеми етанісами як сторону поза збуреною ворохобнею підстроєної ними війни, замість себе виставляють і підставляють оманливі цілі атаки: коли б атаковані билися б не проти атакуючого, а нищили б один одного як непримиренні супротивники. Серед об'єктів нападу, - на яких навішують вигадані ярлики ворожості задля оправдання нападу, - роз'ятрюється й роздрочується вже не фіктивна ворожість з тим, щоб на поле полеглих у взаємному нищенні прийшли означені провокатори вже як арбітри і мародери. Універсальним залишається перевірений прийом будівництва імперій: розділяй і володаруй.

Так більшовики розпалюють бійку між заможними та сільською голотою, виступають за поразенство й розвал своєї держави з метою захоплення у ній влади виключно на користь своєї диктатури іменованої як пролетарська, розпалюють світову революцію як класову боротьбу, до стану війни посилюють конкуренцію країн у міжнародній політиці, коли доволно змінюють своє союзництво на користь будь-якої сторони суперництва; так нацисти свою агресію облудно подавали як месіанську необхідність розширити умови процвітання для расових особливостей своєї культури, або ж як оборону від ворогів етнічних, ідеологічних, цивілізаційних. Новий порядок, що його на своїх багнетах, у роззявленій на чуже паці несуть агресори та інтегратори, подається ними як похід на звільнення, як заміна гріховного буття жертв вже на дарунок Нового порядку.

Видурювання у жертви нападу її матеріальних нажитків просто не є можливим без супровідного обкрадання жертви ще й на смисли та права. Спонтелічення жертви не лише передує, а й є причиною щодо наслідків фізичного вилучення статків. Удачею нападу є не лише безборонне присвоєння чужого, як ще й той обман жертви, коли вона самохітно передає свої статки грабіжникові від нав'язаних тим грабіжником переконань у вигодах для жертви від подібного делегування й передачі енергетичних ресурсів. Сприянням вдалої навали є безпроблемне уживання будь-якого перерекинчика з даруванням йому усіх преференцій за жертвовну службу з тим, щоб так само без сумлінь його зарізати з необхідністю опісля утилізаційного використання й виконання ним призначень зрадника. Таланом крадіжки є гібридне перемішування розмаїтих і суперечливих її засобів, розрізень позицій між жертвою та хижакком, аби ніхто із спонтелічених не добрав би нічого із визначеного як розумне.

Спільноти нормальні працюють самі власними силами на прирощення свого добра та створення для того сприятливих обставин через співпрацю із сусідським середовищем, - тоді як умовами та цілями московського збиральництва, полювання, отарництва є нанесення ушкодження докільню, жертвою та шматками з якого ці споживачі й кормляться. Усі сили московців відбирають їхні зусилля на завдання нещастя для завойованих чи ще не завойованих ними. Оскільки у паразитів або бракує сил для навали, або вони заощаджують на власних витратах на війну, або збирачі не бажають наткнутися на законний спротив своїм зазіханням на чуже, - то серед прийомів насильства та порушення прав сусідських віддають агресори перевагу саме прийомам розпалювання протиріч та братовбивчих протистоянь у таборі тих, на кого московити напосілися, аби жертва сама себе знесилувала чи винищувала себе власними руками і силами. Конечною метою та екстремальними смислами утопій, якими надихаються збирачі та присвоювачі не свого, є саме деструкція та руїна усього, до чого зможуть дотягнутися їх загребуші лабети. Для них весь світ постає лиш у спектрі ворожости, де вороги відрізняються лише рівнями московської до них ненависті. Відповідно й свій експансіонізм ці утилізатори чужого добра оправдовують як невинну відповідь на недоброзичливість русофобську з якою докільля буцімто й народилося на світ й не має інших призначень як дошкуляти самозваним московським рятівникам світу. Московці шкодять світові, а невдачі у цьому бізнесі вони маркують як направлене проти них шкідництво зі сторони народів світу. Не може бути умов за якими б московити припинили б розбурхувати ситуації миролюбства та порозуміння, бо усяка упорядкованість, усяке тамування й розв'язання ініційованої та спровокованої ними чергової кризи заважає їм нападати. Усяке залагодження конфліктів та порозуміння у добродійстві штовхає професійних збирачів до прикрої необхідності самопоїдання та прокорму через перетравлення власних ресурсів. Нема таких договорів та зобов'язань на підписання яких чи на порушення яких московити не пішли б, аби тим самим надалі сприяти своєму поглинанию земель і народів. Коли спільноти зайняті продуктивною працею змагаються між собою через особне внесення позитивних для прогресу його досягнень, - то заперечення останніх вичерпує участь московців у спілкуваннях із народами. Зосередження московців на своєму воєнізованому споживацтві представляє собою рух виродження та негативізму що нуртує у прогресі як його недуга. Манерою боротьби за лідерство є опущення усіх та усього нижче від рівня і особливостей мордору заповребриків. Московці незворушно й незмінно перебувають у нормальному для усіх бандитів переконанні, що витрати на власне озброєння та ризики бути покараними зі сторони жертви у карну відповідь за напад є меншими, аніж здобич отримана на разі успішного й непокараного нападу на жертву. Московці віддають перевагу обороні московства від ненависних московцям ворогів саме на території цих ворогів московського миролюбства.

Внесення роздраю у табір супротивника є видом війни проти цієї жертви нападу. Проте напад ніколи не буває безкарним, бо жертва не лише пручається боронячи себе, а буває що й завдає агресору поразку за учинене насильство протиправне. Тому такий аспект агресії, як уникнення за це відповідальності є для вдумливого і обачного агресора, - якщо таких можна знайти серед агресорів, - є навіть більш істотним, аніж отримання прибутків від агресії. У бійці виграє вже той, який вислизнув звідти уцілілим. Для тих, хто не займається самовбивством, то безпека власного життя перевищує ризики імовірності здобуття, а чи втрати будь-яких статків із затіяної бійки. Необхідність піти у глуху оборону від реакції спротиву зі сторони жертви нападу є невід'ємною стороною поведінки навіть успішних агресорів. Відгородження від докільля, самозамкненість, ставка на автаркію і мобілізацію ресурсів для війни є особливістю нападників не певних у безкарності свого вторгнення на чужі терени та чужі права. Похідною від експансії є нарочита, - особливо для німецьких нападників, - демонстрація безневинності за цю навалу.

Примітиви, себто ті, які з усіх способів життя обирають віднімання його у ближніх, належать архаїчному світу, а тому у його звичаї зтягають усіх та усе як у питому домівку.

Класичний вірець тоталітаризму, представленого московським комунізмом, є не більше як маревом серпанку, що туманить, прикриває, камуфлює власно історичне московське царство, яке за допомогою комуністичного сповідання й відповідного терору стягнуло до розподілу світу мало не на рівних із євро-атлантичною цивілізацією. Совковий колгосп комунії з його централізмом усевладдя, покріпаченням трудозобов'язаної маси, апаратом бюрократичної номенклатури як орденської еліти, вірою у месіанські призначення московського збиральництва народів під егідою сектантського містицизму утопічного, ігноруванням норм моралі та права, ставкою на насилля як інституту управління, імперським експансіонізмом, цуранням індивідуальної й власне творчості із заміною продуктивної праці вже на визиск сировинних ресурсів від чергового загарбання земель, гуртуванням у бойові порядки усіх запроданців власної незалежності зваблених легким хлібом піратського здобичництва, нехиттю до чистоти окрім очищення від ворогів внутрішніх-зовнішніх, заздрісною ненавистю до загниваючого але не підбитого європейства й недомосковлених колоній, - то ця запозичена реакційна модель комунізму тому прижилася й була адаптована імперією, як своєрідна іпостась її традиційних вартостей і звичок паразитарного хазяйнування, бо тоталітаризм комуністичного розливу став концептуальним освяченням історичної Московії під державницьким її оформленням у самодержавне князівство, царство, імперію, СРСР, лагерь реального соціалізму. Фанатичні натхнення світовою комунореволюцією, - із планами прикінчити передуючу історію народів ще не покриту московською зверхністю, - продовжилися не довше експропріації спадку самодержавства, з винищенням самих революціонерів від більшовицького заколоту разом із класовими ворогами вже комуністичного імперіалізму та удушенням визвольних від нього рухів окупованих ним народів. Кілька десятиліть офіційного казенного комунізму, - яким оправдовувався імперський етатизм наснажений вірою у початок кінця світу капіталізму, - дає сповідниками конфесії комуно-більшовизму хибну віру у те, що розвал московського царства внаслідок жертвних втрат від напружень будівництва комунізму можна буде ліквідувати засобами рецидивного повторення комунобудівництва. Не так манії очікування Світлого майбуття, як рови заповнені трупами його штучних ворогів стали тим наркотиком, що дозволив утримати імперію у час, коли її конкуренти розпалися під тиском демократії та прав народів. Проте сподівання на комуністичну віру як на ресурс відродження комуністичної імперії, - розділеної у замірах її неподільності внаслідок імперського комунізму, - є марним, бо то не віровчення надихало московський експансіонізм, як саме реальний червоний імперіалізм підхарчовував містику його буцімто безборонного втілення. Комунізм це чергова ідеологічна химера напнута на розп'яття історичної імперії москвитів, із довільною заміною цього віровизнання на духовні оправдання великодержавства тоталітарного, як то: права людини, православна ортодоксія, антиглобалізм, антикомунізм, науково-технічна революція й далі усюди. Реаліями тоталітаризму є питоме московство збиральницьке. Доба комуністичного реакціонерства це час змішування із будь-чим, що посприяє замісові аби-яких ресурсних надходжень до втримання московського зібрання понад його силу виживання.

Для прихильників правової демократії, підприємницького лібералізму, свободи осібних громадян і народів противником є не так здійснювані у абстрактних моделях тоталітаризму моральні й фізичні насильства, як – конкретні історичні прояви подібного реакційного контролю у суспільному житті. Загрозу військову для здоров'я людей являє собою не так набір той ідеологічних догматів з приводу терміну комунізм, що знайшов своє втілення у будівництві комунізму у московській державі, як противником свободи народів вже колонізованих чи ще не колонізованих московським збиральництвом є саме ця великодержавна Московія, яку презентує чи від критики прикриває саме специфічний комуно-більшовизм, совітський соціалізм, спадок будівництва інтернаціоналу трудящих й подібне. Не згідні з віровченням комунізму б'ють мимо цілі, якою є саме реальне московське царство у суголоссі його традицій колонізаторства і вимог комуністичного гуртування.

Сучасні лідери того московського патріотизму, який як завжди будується на невичерпній любові збирачів саме до назбраних ними країн та дідизн інших народів, провини за чергові невдачі великодержавства перекладають на колонізаторів і окупантів із того ж самого незмінного у своєму русофобстві Заходу, представленого на разі американськими транснаціональними корпораціями глобалістськими, що нав'язали переможеному ними совітському ладові нав'язали посткомунізм і приватизацію багатств олігархами. Тож, щоб евро-атлантичним окупантам дати атлуп і кирдик, то бійці за єдинанеделімство рускава міра святоруської москвославної гатять мінами по Україні.

Наявний на часі псевдокапіталізм з його метадемократією сучасні імперотворці відкидають з метою рекреаційного повернення до перебутої совітсько-комуністичної доби Московії. Вони критично переглядають досвід не лише посткомунізму, а й комунізму. Так у потребах відмовитися від комуністичної містики безтоварного виробництва, яке було замінене на облік та контроль недопущення приватної зацікавленості у продуктивній праці, - то самі імперотворці відмовили самим собі у побудові комунізму, що й стало закінченням совітського Союзу як результату комунобудування. З чим себе американці й поздоровили, випустивши медаль за перемогу у холодній війні. Патріоти із Федерації свідченнями окупації зі сторони умовного Заходу подають не так навіть закріплення у діючій Конституції колоніального статусу Росії, - зокрема першість міжнародних договорів на внутрішнім законодавством, передачу національних багатств природних вже у приватне володіння, заборону на державну ідеологію з дозволом проповідування будь-кому, - як втратою самостійності постає гендлювання сировиною з відповідним виведенням власності над російськими підприємствами вже з російської юрисдикції. Московія ще не падала так низько, як за правління теперішніх американських президентів, - коли капіталізація якоїсь провідної світової компанії, з числом у сотню тисяч її співробітників, перевищує валовий дохід з праці однієї сотні мільйонів расеян, поза те, що складовою доходу є розпродаж вуглеводнів.

Ще більш справжні російські патріоти беруться із історії московського збиральництва беруться викидати, як неправильний, період не лише посткомуністичний, а й передуючий комуністичний. Вказуючи на нього як на причину розпаду великоросійства у подоби комунізму, у неподобствах принесених задля прожекту комунізму жертв, які ще не були такими незмірними як за правління американських президентів. Щоб українському питанню і втечі українських сепаратистів геть із Російської імперії був улаштований каюк, швах, хана, гаплик та інші різновиди старшобратерства, то переконливими виховними засобами були колонізаторські походи озброєні, знищення українського буржуазного націоналізму, голодомор, інші види побудови Світлого майбуття совітського народу.

Ще більш справжні російські патріоти йдуть ще глибше, вичищаючи із історії московського збиральництва, як неправильний, період не лише посткомуністичний, комуністичний, а й докомуністичний романівський. За якого правдиве й праведне московське збиральництво було спотворене на українську окупацію як провідника того ж окцидентального протимосковства. Коли українці нав'язали московському царству свою церкву й віру, орієнтири на взірці європеїзації. Й тому на українців треба скинути ядерний заряд, а водночас те що залишиться включити у Росію, бо ми адін народ. Брати.

Ще більш справдешні патріоти чужих батьківщини ще глибше занурюються у витоки російського атечества, коли відкиданням його іпостасей демократично-правових, комуно-номенклатурних, самодержавно-імперських, - коли збратаються вже із номадизмом татаро-монгольським, який і був питомим московством. Коли, замість відсутнього ярма та присутнього на місці його відсутності вже великої Тартарії, - московці ходили походами на підбиття земель Руси київської. Й тому психологічну війну проти українців треба посилити.

Порівняно більш затяті сповідники культу расія-всему-міру-галава відкидають періоди побудови капіталізму, Світової революції, самодержавства, об'єднання усіх Орд, а йдуть ще глибше, шпетячи готів, а то й кимерійців із теренів українських як вплив Заходу.

Остання правда - не у западні западини западенства, а у сходженні росіян із зірок.

Імперія (1100)

Коли навала багатих на бідних, з метою доповнити багатство ще й на розмір грабіжництва, для перших лише не буває успішною, то навала на багатіїв зі сторони бідних стає для останніх вже провальною. Доповнення злиднів на беззаконня стає доповненням беззаконня на злидні. Маючи потенціали й реальні перспективи власного зростання, можна позмагатися із сильнішим конкурентом, особливо як він того не має, - але відомим є результат від зіткнення неспівмірних у непропорційній потужності супротивників. Так для московців, збиральницький достаток яких зводиться на визискові кріпаків чи на недоплаті трудармійцям, то змагання із спільнотами зайнятими продуктивною працею підприємницькою, - навіть за умов справедливої критики комуністами протиріч ринку кар'єр чи доходів за тенденцій монополізації при капіталізмі, - не закінчиться добром. Марення про бажаність поглинання московцями країн кола західної культури може залишатися безневинним захистом москвинами своєї ідентичності лиш до пори, заки культивована ненависть до загниваючого капіталізму не переростає у збурення умовного Заходу підривиними для нього акціями експорту комунореволюції світової, наступу соцлагеря. Іменоване класовою боротьбою прогресивного людства проти експлуатації, іменоване гонкою озброєнь, іменоване холодною війною у локальних збройних зіткненнях, - залишається війною. У процесі свого розпаду імперія може завдячувати дієвій у ньому участі умовного Заходу над безумовним закопуванням якого й викреслюванням якого із історії московці комуністичного розливу практично працювали.

Імперотворці цілком доказово вказують на ворожість до себе зі сторони забулорної закуліси, - поза те, що причинами антисоветизму є не безпричинна русофобія, а конкретика московського експансіонізму імперського. На грабежі, навіть одержавленому, ніц путнього, навіть путінського, не збудувати. Проте, як би не вихвалялися, торжествували американські палії війни, як би госдепівська закуліса не приписувала власним заслугам угроблення совітів, - аж порішили совіти самі себе. З власних у цьому потреб. Ніякі танки пиндосів, жодний чобіт натівського агресора не вторгався у зону дружби совітських народів, - але підприємства і кар'єри з їх сирівцями, капітали та авуари, території та їх устрій підпали під розпорядження і юрисдикцію власників локалізації закордонної. У колонізаторському поході проти заморських чи внутрішніх народів і людей - то московці самі стали колонізованими. Московська людність справедливо ремствує, що на разі та в умовах перейденого самодержавного устрою і посткомунізму, - то федеральний від них залишок, перетворившись на зону перекачування на Захід сирівців та відібраних від московських мас грошей, втрачає більше, аніж московці могли б продукувати, коли б вони неймовірним для себе чином вийшли б із кола імперського збиральництва, перестали б бути собою, знехтувавши власною історичною ідентичністю. Імперія розпадається на зібрані у державну та національну цілісність народи звільнені від імперії, також у ній мають становитися вільні громадяни, - бо ставка збирачів на процвітання у спосіб поневолення й визиску підбитих силою і терором людей і народів є засадничо хибною.

Апетит на заволодіння чужими зажитками, що його оформили як звільнення трударів від експлуатації зі сторони конкуруючої, збирачі та їх спадкоємці із числа експропріаторів змушені були стримувати, заради чистоти ідеалу, вже й відносно власної диктатури від імені пролетаріату. Проте бажання посадові функції управління майном конвертувати вже у спадкову власність над тим приватизованим майном, або ж зворотне розпорядження краденим майном закріпити юридично - взяло верх над додатковим прагненням позбутися обтяжень соціальних служб, якими вожді до часу оправдовували своє керівництво масами. Перемішані у одному флаконі вожді і чекісти, вони ж братки у прийомах грабежу, обміняли роздержавлення ними спадку комунобудівництва вже на елімінацію комунообітниць для поколінь зеків. Неп повторили засобами лагерної зони.

Комунізм це не лише полуда на історичній Московії, аж його боронять як її сутність. Антисоветизм під знаменами демократії є відстоюванням традицій збиральництва; а критика традиційного московства є захистом комуністичного лагера.

Упередженням, яке спотворює залежності, є трактування трилеру будівництва комунізму у історичному московському царстві як породження від ідеології усупільнення засобів виробництва. Бо має місце прямо протилежна обумовленість, а саме, концтабори величких будов комунізму і химери звільнення світового пролетаріату від капіталістичної експлуатації є законним і необхідним плодом історії московського збиральництва. На відміну від країн і культур, які очолюють світовий поступ завдяки продуктивній праці у визначенні його власною працею, то московство перебуває у незмінній парадигмі виживання саме через хапання здобутків чужої праці. Цілі та тимчасові успіхи розпухання імперії повністю знаходяться й спричиняються тою цариною нестач та дефіциту, яка невідворотно настає після того, як Московія успішно до стану непотребу перетравить чергову порцію добра віднятого нею від сусідів. Стратегія та тактика московського експансіонізму визначається потребами заміщення спожитих ресурсів вже на нові надходження. Московитів підстьобує не бажання виробляти й реалізовувати власні таланти, а - нестачі й відвали посліду які зостаються позаду їхнього руху за край неба, чи до останнього моря, чи за край історії. Московці тому збагачуються на чуже, бо вони цим самим намагаються подолати те власне збіднення, яке не може на наступати внаслідок перебування у матриці споживацтва.

Будувати імперію, запихаючи у отару народи розбіжні за культурою і не завжди згідні збагачуватися у спільному імперському поході на підбиття наступної жертви, є можливим не лише через застосування насильства і низьку правову культуру, аж колонізаторство зазнає завад як через спротив народів визискові, так і завдяки бракові ще не завойованих народів. Постійний і спорадичний застій у безупинних війнах на розширення територій імперії незмінно корегувався у імперії перетворенням на її жертву власного населення як ресурсу споживчого, парадоксально для того, щоб мобілізувати ресурси і сили на новий загарбницький похід заради процвітання імперії і добробуту цих же її насельників. Московський імперіалізм годувався не лише нестачами, які він спричиняв своїм жертвам, як ще тому кампанії нападу на сусідів були успішними, бо не менш успішно московські збирачі не свого займалися самознищенням, згодовували частини свого тіла вже на користь апетитів того імперського тіла. Неквапом, але невідворотно цей процес вимушеного самопоїдання для утримання інерції споживацтва стає підсумком останнього. Тоталітаризм під віроучительним омофором комунізму стався як необхідний прес для вичавлювання останніх соків із імперії і централізації її воєнної машини заради продовження цього ж московського імперіалізму. Комунізм, як засіб інтенсифікації московського загарбництва, виявився надзвичайно ефективним у розпаді імперського зібрання народів.

Задля наживи московці підбивали черговий народ, зваблюючи його наживою розподілу здобичі від його жертвовної участі у спільному імперському нападі на наступний ще не підбитий черговий народ як на жертву збиральництва. Аж тут таки московці змушені відрікатися не лише від підтримання благополуччя батьківщин і їх народів поглинутих московським грабінництвом, аж і саме утримання вичавлених на їх ресурси цих буцімто вже остаточно помосковлених територій стає збитковим для потоку інерції московського збиральництва. Імперії, створені для прибутків від паразитування на чужому, занадто дорого обходяться, коли їм доводиться грабувати те і паразитувати на тому, що визнається ними вже за своє рідне. Складнощі подальшого екстенсивного загарбництва і поглинання московською любов'ю тих нових цілинних земель, яких просто нема, змушує московців або зрікатися від вже завойованих територій, або улаштувати там нестерпне життя та посилення там грабунку. Зрештою цей процес згодовування собі свого стає домінуючим у долі імперії.

Відданість московців своїм начальникам, які організували територіальне захоплення чергової порції сусідніх племен, народів, країн, визначалася прибуттям туди московських поселенців вже у якості колонізаторів-хазяїв. Проте основним мотивом масової любові до вождів є терор, рабство, визиск вождями підданих їм. Відданість совнароду рідній совладі є у жорсткій кореляції з кампаніями червоного терору та мережею концтаборів на відповідній території. Ці ж чинники обумовлюють проблеми становлення укрнезалежництва.

У Московії нема інших проблем, як стрижневої: що вона є зібранням різнорідних батьківщин народів насиллям втягнених до зони контрольованого над ними визиску. Тож для завади відродженню самоправності народів імперські єдинанеделімці вдаються до тих крайніх методів великодержавства, включно із концтаборами, соціокультурним етнічним геноцидом, комуністичним вихованням совітського народу з перемелюванням ідентичности обсаджених племен і націй за допомогою стрілецьких залог та русифікаторства, - до тих методів, які представляють собою злочини нівеляції негативістською одномірністю, а не є шляхами взаємозбагачення для підданих втягнутих у цю зону обліку. Водночас зона примусового співробітництва тримається не на самому лиш насильстві і колаборації перекинчиків, - бо обмін послугами і досягненнями кожного з осібних учасників відкритого спільного ринку є корисним навзаєм, особливо коли спілкуються суб'єкти не загрожені у їх правах і свободі. Аж на противагу ринку вільних країн і народів зайнятих продукуванням товарів, - то на Московії рух багатств переважно представляє їх перекачуванням від колонізованих та окупованих народів вже у напрямку споживання присвоєного на те, щоб таким чином міцнити імперський колонізаторський військово-адміністративний ресурс з продовження цього перекачування віднятих від народів багатств. Якогось прийняттого оптимуму між: дозволом зі сторони великодержавців займатися колонізованим народам продуктивною працею, аби плоди цієї праці не стали запорукою припинення сплати рекетирської данини окупантам, не призвели до успіхів визволення народів від імперського контролю, а, з другої сторони: пошуком такої міри утисків народів, аби народи не припинили гарувати у ланцюгах, - то такого оптимуму у гібриді сполучення рабства та користі від нього для самих рабів віднайти неможливо ніяк, окрім як у поверненні народами собі своєї понівеченої московським збиральництвом самостійности. На місці руїн від колись сумісного концтабору мають постати і розвиватися народи спроможні до самостійности у загалові вже прогресу, а не зони обліку зеків. Потурати кремлівським збирачам та масі її утриманців, які повсякчас наполегливо будуть стягувати ще не підбиті чи вже звільнені від московства народи у зону паразитарного їх визиску, - то це ставити світову безпеку понад край ризиків.

Лібералізм господарчий, правовий, інтелектуальний, гуманітарний стає водночас і запорукою, і наслідком зростання гараздів у країнах вільних, громадяни яких є повноцінними господарями у своїй батьківщині, у власній доказовій у її прогресивности культурі, у кордонах достатности власного цивілізаційного круга. Тоді як у Московії, скраєної із уцілілих решток підбитих народів, то інтенції їх розвитку не можуть не призводити до відкидання народами ролей експлуатованої у імперії жертви, - з наслідками руйнування імперії, а тому наступ зони проти визвольних рухів проявляється як наступ проти видів лібералізму. Коли з'являється незалежний від займанця господар власного бізнесу чи власної родини, то там недалеко й до свободи власного краю. Оскільки європеїзація є протипоказаною цілісности тюрмі народів, тоді останній залишається лише посилювати режим утримання в'язнів у покорі. Що й досягнуто було за допомогою гулагу, коли завдання на індустріалізацію, на забезпечення харчами, на просвітництво здійснювалося через експропріацію, репресії, колгоспи, партполітпропаганду, вирівнювання народів у покорі. А від того, що гулагівське заощадження на виплатах та можливостях заробити на забороненому у совСозі бізнесові не лише дестимулює систему підневільної праці, як, головне, стоїть на заваді номенклатурі у перетворенні цих слуг народу вже у реальних власників створеного совнародом, - то совковий комунізм наказав довго жити через повторну спробу імперії вписатися у світові ринки. Й тут таки, через повторне видання капіталістичного підприємництва вже у червоній комуноімперії, наступають згадані ризики розвалу, які згубили імперію самодержавну. Для фатуму недоімперії однаково гіршим один від одного є: як гулагівський комунізм, так - і ліберальна демократія із верховенством права, правами людини і ринковим підприємництвом, євро-атлантичними традиціями культури.

Диктат над підданими не гірший від колонізаторства. Тож навчені прикрим досвідом гулагу, - у розвинених країнах їх володарі практикують уседозволеність. З тою ж метою.

Різноманітні військові кампанії білого руху у постмонархічній Росії в цілому представляють собою потреби та тенденції на її буржуазний розвиток та демократизацію, на європеїзацію. Тоді як більшовизм став розворотом реакційним до кріпосництва, засобами якого здійснювалася індустріалізація, освітянство, усупільнення земельних фондів. Маса селян, солдатів, включаючи й офіцерство, а також служиле чиновництво різночинців стали на сторону будівників комунізму, рівності та звільнення від експлуатації. Соціалістичні нонконформісти звабили маси навіть не обітницями розжитися коштом багатіїв, як помстою останнім, розправою над елітаріями, які на Московії й були вигодоотримувачами від пригнічення мас. Період іменований військовим комунізмом, громадянською війною, диктатурою пролетаріату, - вкотре поставив невирішене у московській історії питання: європейство чи азійство. Вкотре повернули до Орди. Маса підтримала розправу над владними гнобителями. Були докладені чималі зусилля і жертви щоб поламати: російську державу та її установи, приватновласництво, білогвардійців, Церкву, фракційність невдоволень диктатурою пролетаріату, аграрні повстання, суверенізацію повсталих національних рухів. Внаслідок чого мільйонний контингент сторонців більшовистського перевороту перемістився у концтабори, колгоспи, на ударні будови соціалізму з обов'язками віддачі не лише трудів, а ще й десятків мільйонів життя у експансії світової комунореволюції, направленої проти капіталістичного світу, зокрема проти конкурентів із числа німецького імперського зонобудівництва. Коли весь світ розруйнувати до основ, тоді усім стане ніщо. Ніхто не завинив перед масам збирачів які означеним перебігом подій обирають собі свою долю згідно інерції історії збиральництва. Руїна, почавшись, буде лише продовжуватися. Доки її не зупинять.

Теоретично можливим є новітнє становлення батьківщин народів перетворених московським збиральництвом вже на рускій мір у складі якого ці колишні недобиті народи ходили ходять і ходитимуть походами на народи ще не поглинуті імперським споживацтвом. І на разі створення з порожнього місця народів за творчими проектами їх пам'яті про колишню свободу права і суверенність, то вже ця новітня незалежність будуватиметься у бійці проти тяжінь імперії. То не батьківщини осібних народів замешкують Росію, а то вона розмістилася пануваннями у чужому обійсті. Однак патріотизму і націоналізму такого конструкту як расеяни, що його збирачі видають за суб'єкт історії московського збиральництва, - навіть бути не може. Бо нормальні люди не займаються бандитизмом і переступами. Бо усі рухи та чергові спроби переробити жертвних солдатів імперії вже у народ життєздатний, схожий у своїх установах на нормальні народи, - то їх поглинає і розпоршує імперіалістична і колонізаторська інерція зони паразитизму і гвалту. На створення національно-державного осередку нагоду мають народи з особистим іменем, але не синтетичний агент збиральництва іменований рускім. Московці є звичайними представниками роду людського і потенційно є спроможними на трудову діяльність як усі люди, однак вони є плодом, а то і жертвою звичаїв власної збиральницької культури. Імперці представляють собою не етнос, а імперців у їх рухові на поглинання народів; у них нема осібних теренів метрополії; усі свої анекси, історію і багатства, що вони їх пружаються зробити рідними, - є власністю краденою. Дарування збирачам даремних шансів на демократизацію імперії не може не стати посиленням страждань вільних народів.

Москалі помиляються, коли будують плани на те, що вільна від москалів Країна сама попроситься повернутися під ярмо, що ерефійських колонізаторів українці вітатимуть квітами; москалі так само собі шкодять, і матимуть зворотний до свої зусиль результат, коли домагаються ракетними обстрілами перемолоти українство на порох до стану одного єдінава расійскава народу; і навіть вологі мрії москалів навалити на себе проблеми завойованих ними залишків від руїни ними України – є помилкою. Бо тому народи усіх відпрацьованих метрополій лиш й матимуть шанс зберегтися у ідентичності, коли їм може пощастити відгородитися від експансії зі сторони ідентичності народів своїх колишніх колоній. Ми є гробокопателі для царювання москалів. Нам потрібно не втекти від москалів, а позбутися їх.

Пересяк інтеграторів від невдач проковтнути Україну змушує їх сторонитися небезпек від українства настільки, що визвольне проти колонізаторів українське рушення, подається ними як наступ ворогів на московське інтеграторство.

Усі імперії запроваджуються жадобою її творців доп'ясти чужу прадідизну, зажерти статки створені не власною працею, розжитися визиском під'яремних народів; за тими ж ініціативами самих імператорів зібрання народів розпадаються не лише від спротиву народів своєму уярмленню, як від потреб подолання кризи наростаючої із збитками від утримання імперії. Коли рабовласництво не завершується переможним повстанням рабів проти цього антилюдського устрою протиправу, то тоді самі рабовласники своєю вдачею числять нагоди позбутися тагара утримання рабів без надмірних для себе збитків. Для колонізованих народів, які у відстоюванні своїх прав і свобод самоправности поступилися загарбниками, то крайнім способом помсти останнім стає обтяження колонізаторів на відповідальність за організацію колонізаторства. Гарантами та часом продовження феномену імперії є не кількість землі викопаної каналармійцями, не число блоків стягнених на піраміду, не навар від одержавленого грабіжництва зневажених туземців, а – можливість видачі святої пайки означеним зекам. Тож імперія закінчується, коли корм зрізаний із трудів трудармійців, починає у ціні перевищувати ефективність їх каторжних гарувань, коли раби стають вже нахлібниками, коли рабовласники свої соціальні зобов'язання починають відносити до своїх прямих збитків. Втіха від вдачі уломитися у чуже обійстя, згодом поступається радощам почкурити звідтіля не так із здобиччю, як принаймні уцілілим. Оправдання московських збирачів на свою імперську експансію у вигаданих потребах постраждати за народи зібрані у єдинінеделімство, стати спокутною жертвою за гріхи народів у їхній неналежності московському царству, збагатити окуповані терени місією торжества рускава міра, - змінюються вже на прагнення московського збагачення саме через зосередження на перетравленні внутрішніх статків метрополії під ковдрою московського патріотизму з недопущенням туди вже колишніх колоній відпущених на вільні хліби. Інерція наполягань самого глобального московства спекатися сателітів, які смокчуть ресурси великоросійського комунобудівництва під обіцянки вірности йому, відцуратися від відвіту за утримання соцлагеря, визволитися від соцреспублік які змагають за визволення від трудів із їх помосковлення – доходить до станів, коли підбиття народів подається москвинами як рух колоній на загарбання московського царства. Послідовність і логіка звільнення тюремного начальства від його обов'язків видавати пайкове утримання зекам продовжується у звинуваченнях на конто зеків у тому, що ті об'їдають організаторів каторги. Коли метиковані імператорці європейські більш-менш вчасно зіскочили геть із своїх заморських колоній, або ж територіальний імперіалізм і вивезення сирівців чи трудової сили замінили вже на експансіонізм технологічний та інформаційний, - то констатація великодержавцями збитків власних від наслідків їхнього колонізаторства є не ідеологічною вигадкою безпідставною, а фактом. Московці умудряються зазнавати нестач навіть у удатному нальоті на чуже як на своє.

Інерція апологетики збиральництва стосовно того, що московити споконвіку володіли стародавніми країнами далекого Сходу і Заходу, що московські анексії є законним поверненням собі свого від тамтешніх агресорів, - замінюється патріотичними концептами оборонськими. Традиційні самопереконавання на приторочення витоків святоросійських до історії, теренів, етносу, культури, держави, Церкви українських, ототожнення країн, куди поткнувся чобіт чи лапоть москвинського стрільця, вже із усім ісконнаросійським, - зачинає одночасно трактуватися тим же великодержавством вже як напад на останній зі сторони недобитих ним довколишніх народів. Українство трактують вже як агентуру, посередника, потугу наступу русофобського Заходу. Київ вже не матьгарадов руских, а злочинний проект Заходу; а комунобудівництво є поверненням до засад російської общинности проти українського нападу на страдницьку від того Московію. Українцям залишається лише втішатися реаліями своїх призначень у звільненні світу від атавізмів колонізаторства.

З ходою, а то й у підсумовуванні історії визвольних змагань проти московських інтеграторів, складається не просто хибне, як ще й катастрофічно загрозливе для самої національної безпеки українства уявлення, - що, мовляв, доста відбитися від напосідань, бувати власну ідентичність у спосіб розвитку нашої культури та охоронити рубежі озброєнням прикордонників, - то збирачі зненацька вгамуються, заперечать своє історичне ество. Одначе у пристрасних маніях поріднитися з українством, представлених поверненням збирачів до своїх питомих витоків, то йдеться не за не ординарний для усіх конфліктів розподіл прав і багатств між конкурентами, - аж метою геноцидного штибу поглинання й поросійщення є заперечення самого буття українців як фізичного етносу, як історичного суб'єкта, як культурного об'єкта. У самозваних старшобратів не забракло тями та апетитів відверто пообіцяти не криючись, що у результаті їхніх вікових зусиль з прояву любови до рідних із ними малоросів, то для останніх не залишається місця, що внаслідок визволення українців від їх самостійництва зостанеться адін народ. Меж любови до українського, з відповідним викреслюванням звідти не згідних на це господарів, якихось лімітів і завад, за які московці могли б не заступати у заміщенні собою колишніх власників, перепон на ототожнення любителів чужого як свого природного ісконнава, ціни власних жертв принесених на вівтар перетворення ще не упокорених народів вже на жертву московського паразитизму – для збирачів не існує. Уркагани жируть саме з порушення норм і законів. Від жертви тоталітаристам потрібні навіть не багатства, а – фізичне її знищення, у ході якого тоталітаристи являють собою стихію небуття. Для тоталітаристів нема перепон та мір моральних, правових, смислових чи фізичних на шляху втілення власних обсеїй.

Переконавання московців у тому, що українців взагалі не існує, - не тільки не заважає їм доказувати це оружною проти українців рукою, улаштовувати репресії, голодомори, депортації, знаходити ворогів великого учення, як - ще й сприяє прояву інших прийомів збагачення недобитої нерусі на її жертвовну відданість великоросійству. Імперотворці чавитимуть іногородців не від якоїсь ненависті до останніх, а від того, що займанці є тим, ким вони не можуть не бути. Для збирачів народів, зайнятих оправданням нападу на народи, фундаментом взаємин із народами слугує первень переконавання, що останні тільки на те й були Богом придумані, щоб шкодити великоросії, яким більш нічим не було зайнятися, як лиш вправлятися у русофобії, які свої призначення вбачають у завоюванні московського зібрання народів. Змагаючи за розповсюдження свого володарювання на цілий світ, - Московці непохитно знають, що за невдачі і провали замірів розповсюдити своє домінуюче і правильне володарювання на цілий світ відповідають в усьому винуваті вороги Московії. Вороги – повсюди; підступно пробралися до керівництва Московією. І вже ніхто розумом не добере причинних наслідків: а чи то бажання підкорити усіх центральній владі є її реакцією на наявність ворогів, а чи то вороги постали як реакція на бажання інтеграторів підкорити усіх та усе своєму диктату. У власних віруваннях підсвідомих, що вільні від московці народи є їхніми екзистенційними противниками, - то московці наражаються на взаємність. Коли москвофіли стверджують що поведінкою оточуючого довкілля двиготить сама лиш русофобія, від якої іхтамнети лише і тільки захищаються, - то й прапор їм у руки.

Нацисти планували визиск завойованих ними, а совіти намірилися на місці підбитих залишити адін народ. Українці ж, за умов відсутности своєї держави, воювали на стороні обох цих ворогів України. Це самознищення українців є платою за відсутність своєї держави.

Припинити морочити собі голову мареннями про Захід-нам-допоможе. Гарантією підметности українства є лиш благо нашої батьківщини.

Любителі чужого добра переконані у злі його належности не їм; вірять у рятівні для народів призначення свого месіянства з панування над осібними народами, які караються своїм обридливим самостійництвом та мріють нарешті віддатися під московське на ними учительство. Задля того оборонці останньої світової імперії й пристали на абсолютистські варіації доктрин соціалізму, аби за допомогою містики класових протиріч між верстами вже до ями запроторити культурні особливости етносів у її змаганнях за розвиток та виживання.

Покарання за злочин, як невідворотну акцію правочинства, даремно й хибно розглядати, навіть зі сторони потерпілих у тюрмі злочинців, як завдання останнім кривди. Бо відбуття покарання дає нагоду переступникам заново соціалізуватися, а суспільству, яке допустило злочин, покарання злочину дозволяє виправлятися й реабілітуватися до норм життєздатності. Нормальні люди й нормальні народи мають відстоювати свою нормальність у спосіб критики допущених власних помилок. Московити теперішні, які добиваються втримати за собою накрадені від інших народів землі, культуру інших народів присвоєну московитами давнішими у спосіб виправдання попередніх імперських злочинів поневолення, визиску, винищення й московізації колоній, - даремно і хибно гадають, що подібне уникнення відповідальності обернеться прибутком для Московії і московства. За оспівування московитами своїх історичних вождів, які організовували збиральницькі інтереси московитів і у цілях великодержавного патріотизму проливали моря крові, доведеться московитам платити вже брейкдауном історичної Московії й історичного московства, яке відмовилося засуджувати зло вчинене попередниками. Навіть спроби забуття чи накладання заборон на пам'ять про злочини не спливуть безневинною порожнечою. Тоді як німці свій нацизм, хоч у якійсь мірі, виправляли у сферах морального засудження, правового переслідування відвертих катів, грошима щось компенсували жертвам нацизму. Й українству необхідно очищатися від історії свого яничарства й допущення запродавців до участі у житті українства. Московитам, які створюють апологетичні міфи та дезінформацію про свою експансію чи голодомори, комунізм й подібне, - доведеться за це розплачуватися не лише подальшою дезінтеграцією, а й зникненням із історії суцільних народів. Плата за невивчені уроки – двійка. Виродження імперії це невідворота розплата на виплату розтягнена у час прийдешній за відмову від правового покарання злочинів імперіалізму у спосіб звільнення народів від нього. Заключним акордом реквієму за спочилю у Бозі імперією звучить хлопок від падаючої кришки труни. Коли не карають люди у судових мантиях, тоді на їх місце і на їх функції приходить Бог, доля, історія. А це для злочинців – вже є серйозним варіантом покарання.

Перед тим і задля того, щоб відбити московську агресію наступом на неї визвольними силами українства у контекстах позитивного розвитку українства, то українці мають обійматися не лише власним визволенням від московської окупації, як власне посприяти антимосковським, деколонізаторським, антиімперіалістичним рухам колишніх москвопоневоленних народів. Бо лиш брак залучення ресурсів колоній не дозволить імперським реваншистам залишитися власниками колоній.

Дефрагментація імперії з поверненням пригнобленим народам вкрадених у них батьківщин являє собою успіх не лише для визвольних рухів із колишніх окупованих московитами земель, але й для московитів їхнє звільнення від посади катів та вертухаїв було б нагодою вижити. Але московити цим шансом не скористаються. Підуть у атаку на народи.

Раритетні московити викопні, яким не дано второпати смисли, натхнення, джерела існування московитів викапаних, були б не проти улаштувати європейську демократію ліберальну правову на місці кладовищеньського розгрому поневоленних московитами народів. Проте подібна заміна бандитом вбитого ним господаря так, щоб вкрадене господарство стало законним і процвітало, - є завданням неможливим для розв'язання. Бо бандит має бути покараним, а не винагородженим вдалою крадіжкою. Допускати можливість спокійного для бандита його входження у права володіння вбитого ним господаря можна було б лише із зневіри у справедливість. Ніякому бандиту не дано заволодіти вкраденою ним батьківщиною навіть поневоленого бандитом народу. Усі імперії від початку свого становлення починають вмирати аж поки не помруть. Треба не мати голови у сподіваннях улаштувати особняк процвітання буцімто невичерпного мародерства серед смороду концтабору. Автентичні ж правильні московити знають неспростовно, що недобиту чужу батьківщину і її творця треба добити у спосіб посилення репресій та московізації денаціоналізованого народу уярмленого. Демократія, право, свобода, працьовитість на стовбур московства не прищепляться.

Усі народи теоретично мають право на життя і розвиток, але не усі із них практично це для себе забезпечують, коли слідує шляхами пригнічення тих інших народів, які теоретично мають право на життя і розвиток. І московські збирачі чужого могли б скористатися перспективами довготривалого існування у співпраці із вільними народами, коли б власне своїми трудовими зусиллями креативними, а не власним загарбництвом невласного, спромоглися на органічне формування своєї національної батьківщини і культури, а не соломахи із ще не вибитих із самостійности народів. Подібно й усі народи ймовірно заслуговують на мир і людяне ставлення до себе та до сусідів, але не усім це вдається досягти у спосіб не воєнний. На превеликий жаль нема ефективних у їх терміновости способів зупинення військових злочинств агресорів, як лиш застосуванням проти останніх війни. А вже коли військові вбивства почалися, то питання про розподіл між ними правої справедливости чи зла беззаконного стає питанням другорядним після націлювань кожної із сторони протиборства лише на виключність свого подолання свого безумовного ворога. Людяности залишається хіба що нервово смикатися у сторонці посеред гулу від розльоту навсібіч вибухів. Навіть московитам можливо було б переродитися у націю здатну на протяжне життя, коли б вони звільнили себе від боргу поневолення немосковських націй.

Не самим лиш вмовлянням народів на щастя їх колонізаційного визиску на користь московитів, а фізичною силою військовою недоімперія звела до купи свою зону й цією ж потугою домагається легалізуватися у середовищі народів вільних. До адекватної й тому результативної реакції покарання за військову агресію недоімперії не можуть бути зараховані методи вмовляння паразитів на те, щоб відпустити колонії на волю. Визнання недопустимості вдавання до сили з метою визволення від інтервенції, окупації, колонізації є не тільки визнанням законности наслідків московської агресивности, винагородженням нападників безкарністю, є участю у заданому московитами бандитизмі, як реакція миром на виклики війни є ще й заохоченням споживачів на подальший експансіонізм. Не кажучи вже про безрезультатність протиставлення московським стрілецьким загонам самих лиш слів про необхідність порозуміння із нормами права та мирного відновлення поруйнованого навалою. Більш того, пропозиції відгукуватися на московський артобстріл по самостійним народам тими голосами, серед яких не звучатимуть аргументи артилерії народів, - то це не може не бути злочином проти народів.

Аби застовпити свої завоювання, то аргументи відповіддю миром на свій дієвий мілітаризм московити накидають жертвам своєї агресії. Так відсіч, виключно доказова московитам, подається ними як множення насильства, а не його припинення. Так перспективами звільнення окупованих територій виставляється досягнення там розвитку вищого порівняно із ситуацією а московській метрополії, що ну просто неодмінно спонукатиме до відходу звідти окупаційних військ, - попри те, що на разі навіть у прилеглих до Федерації закордонних регіонах їхній достаток не слугує для подібної Федерації приводом достатнім для розпаду її державного устрою. Так московити відчайдушно пропонують противникам московської окупації вдатися до дипломатичного тиску у відповідь на обстріл із московської артилерії противників московської окупації.

Демонтаж імперії це закономірний процес поновлення того здоров'я світового розвитку, яке було попсоване історією московського збиральництва. І робиться це звільнення народів та розв'язання їхніх продуктивних сил передовсім саме чекістсько-кримінальним проводом імперії, грабіжництво якого розповсюдилося на розграбування не лише спадку самодержавства, а вже й совітського спадку комунобудівництва. Ціною прагнень зі сторони одержавлених совітських експропріаторів наздогнати вмираючий у їхній комунопропаганді Захід і прилучитися до його загнивання стає розпад їхнього підімперського зібрання народів. Вивід капіталів та бізнесів на Захід та у офшори, послаблення воєнної машини совітів без її військового програшу, розповсюдження ринку аж до політичного усамостійнення регіонів імперії – є учиненим руками, а то й планами не імперіалістів, а їхніх комуністичних контрагентів.

Роздобуток ресурсів у спосіб екстенсивного загарбання нових земель і народів з їх подальшою експлуатацією виявляється згодом не просто неефективним, а ще й збитковим, - бо на грабежі, порушенні прав, на силуванні свобод не можна рухатися до чогось доброго, бо у неволі й споживацтві вже наявних багатств не відбувається творче й продуктивне їх прирощення, бо утримання імперії хоча б у цілісності з удавленням антиколоніальних визвольних рухів стає для неї невідомим тягарем. Усі метрополії, у тому числі й російсько-федеративна, з необхідністю скидають із себе баласт свого удаваного чи реального просвітництва, який висувався компенсатором за вивіз товарів чи робочої сили із колоній, куди поближче до тамтешніх харчів та посад ввозилися поселенці із метрополії. Московські інтегратори самочинно й цілеспрямовано викидають на вільні хліби сателітів із країн третього світу, а також імітаторів відданості домінуючому московству із числа країн соцлагеря, а також совітські республіки, - продовжуючи щасливо паразитувати на тих інтегрованих у Федерацію народах, яких колонізатори та окупанти хибно вважають поросійщеними назавжди, відродження батьківщин яких імперотворці поки ще заперечують. Хоча місце кількісного інтернаціоналізму комуністичного представленого аморфним, - не зважаючи на чекістський терор проти ворогів єдинанеделімства, - совСозом заміщується на часі посткомуністичному вже якісним московським патріотизмом, проте подібне порівняльне удосконалення організованості та мобілізації традицій московства лише посилює його збиральницькі рецидиви.

Зона загального та внутрішніх окремих концтаборів задля того й створювалася, аби терором вирішити проблеми існування спільності яка не має умов та можливостей у відмінний спосіб здорового природного розвитку. Тож зона засадничо не може містити у собі причин свого зникнення. Зону можна завалити лише із зовнішніх не прийнятних для неї факторів програшу у війні зіткнення із противником представленим суспільствами здоровими. Могильщиком тоталітаризму є морально-правова, доказова у соціальному, господарчому і науковому плані поразка, яка стверджується ще й військовою поразкою режиму загального концтабору. Смертельно небезпечними є ігрища з очікування самочинного розкладу й виродження режиму який сам є ініціатором смертності.

У московському царстві серед його спадкоємців можуть бути й неодмінно вигулькнуть рецидиви відродження його збиральництва експансіоністського, але згоди між опозиціонерами серед учасників, структур, прийомів його удосконалення бути не може. Бо імперія творилася російщенням та денационалізацією підбитих нею народів, - тож пропозиції удосконалення злочинів просто не можуть бути віднесені до розряду добродійств. Навіть у переконаннях, а то й у фізичних успіхах знищення у московстві колись живих і самостійних народів, переможне московство розглядає протилежне йому світове лідерство європейських націй та умовно цілісного західництва як свою омріяну жертву. З-поміж імперськими епідемократами та затягненими великоросійцями не можливі порозуміння. Спільно діяти можуть лише противники московства.

З розгортанням українського визвольного руху, як умови розвитку України у співпраці з вільними народами світу, - то імперія має бути розруйнована, а ціною звільнення поневолених нею народів має бути їхнє усамостійнення на засадах їх національних держав.

Справжні московити не помиляються, стверджуючи те, що перебувають у оточенні ворожого табору зайнятого не лише із-зовні, а й із середини розвалом російського зібрання народів. Бо московити помиляються, стверджуючи те, що перебування народів зібраних у московське царство задля пограбування там народів є акцією природною, або ж такою що здійснювалася на користь поневолених москвізацією народів, тоді як визвольний рух народів є на думку імперотворців акцією беззаконною та такою, що суперечить підметним інтересам народів. Московити на підсвідомому рівні усвідомлюють те, що збита ними докупи отара народів є зібранням краденого й що за крадіжку настане відплата. Так само й репресовані органами імперської безпеки даремно оправдовуються у своїй безневинності. Бо поневолені зобов'язані бути винними у їх трудах визвольних і тому антимосковських.

Для народів самоправних і достатніх у розвитку власної культури способом подолання випадкового для них і тимчасового потрапляння під вплив агресора є задання останньому поразки через визвольну війну й покарання нападника. Українству бажано рухатися таким шляхом. Але для народів з ще не розробленою ідентичністю шляхом до неї може бути й саботаж у рамках імперського визиску. Так розвал колонізаторських імперій європейського штибу був ініційованим і підтриманим, не в останню чергу, рухом у метрополіях, саме зі сторони передбачливої еліти, - бо утримання колоній стало вже не прибутком, а непосильним тягарем. Руйнівним для московського, достатньо совітизованого й русифікованого конгломерату, який є зліпленням до купи із народів і країн ще недостатньо дозрілих до власної національної культури, до механізму своєї осібної держави, - то оптимальним способом завалення єдинанеделімства є ще й перебування у ньому не так із підступною імітацією продуктивної праці служіння імперії, як із вже не імітаційним споживання ресурсів та життєвих соків із метрополії. Більш того, відкрита бійка проти зятятого великодержавства може у останньому подразнювати й консолідувати войовничість московського шовінізму. Варто підбадьорити аматорів совізму й побажати їм успіхів у їхній безнадійній візії. Ще не колишні рабовласники, яким важко дається усвідомлення безперспективності прив'язки своїх достатків до продуктивності невилітницької праці свого тягла, закінчать не добре.

Реперною точкою відліку у сторону пораженства московського збиральництва, у подібні світового лагера соціалізму, став Афганістан, заміри на включення якого у імперію були оформлені як виконання інтернаціонального боргу комуністичного звільнення пролетаріату і колоніальних народів від капіталістичної експлуатації. Поворотом на руйнування московства, вже у тілі совітського зібрання народів, стала Україна, обстріл якої оформлюється як примус до єдинанеделімства аднава народа, або ж введення московського війська традиційно оправдовується як необхідна операція на запобігання присвоєнню території конкуруючими окупантами гіршими, як то відомо, за російських визволителів. На наступну поразку у вигляді розпаду інерції розпухання імперії, у статусі тіла вже Федерації, засобами війни громадянської і націовизвольних рухів, доводиться поки що очікувати.

Екзистенційним же об'єктом ненависті у любові до нього як до омріяної здобичі є для московців сукупний Захід. Який тому і залишається ворогом екзистенційним, - себто недосяжним для його розуміння і несумірним із заволодіння ним, - бо виключним результатом атаки на лідерів прогресу з протилежної їм сторони любителів ходіння обхідними шляхами стає натхнення означених збирачів своєю насагою на демонстрацію ворожості до Заходу. Зачислення потужної сторони вже у співмірний об'єкт нападу хоча й роздрочує чванькувату пиху нападника, а то й попускає необачно накручувати тигрові вуса у дошкульному провокуванні повсюдної класової боротьби, але подібний на грані фолу шантаж, з прив'язкою мученицького суїциду агресора вже до загибелі жертви, - добром не закінчиться.

Введення стрілецьких полків і витратне їх отаборення у окупованих країнах Єврозії по периметру гону збиральництва, - навіть зачисляючи до буцімто раціональних причин загарбництва немовбито отримані від цього прибутки надходжень, - результувалося для московців нічим. Бо тих полків там не стало. Що, однак, не дошкулило природі московства.

Для тих царів, які були здебільш представниками ще монгольського збиральництва, то джерелами грабунку була переважно податна людність. Тоді як за імперського періоду внутрішні ресурси мобілізаційні витрачалися для пограбування вже приєднаних територій. Невдача експансіонізму у імперіалістичній війні змінила галс грабунку знов на внутрішні ресурси таким чином, що експропріація буржуазії, трудові табори, продаж сирівців на користь номенклатурного апарату завершилася нарешті привласненням цим апаратом усіх напрацювань комунобудівництва. Сукупному Заходу довелося лише згодитися із цими наслідками помпування на Захід приватизованого олігархами. Бенефіціарами московського збиральництва стає, як завжди, Захід. Посткомуністичний рецидив імперіалізму спонсорується і здійснюється грошима Заходу, де Московія виступає лише посередником.

Російська імперія трансформувалася у совСоюз, у якому комуністичне відродження рабства та мобілізація ресурсів на війну дозволила не лише відстояти історичну Московію, як ще й розширити її впливи на ряд країн означеним жертводавством внутрішніх ресурсів та надходженнями від успіхів комуністичного експансіонізму. Для західного світу загроза для його безпеки постала у личині комунізму, а тому переродження останнього вже до держави московства національного та вмонтування роздержавлених та приватизованих підприємств совітських вже у ринки західного світу сприймається ним як перемога Заходу. Тож у інерції чуття перемоги, у замірах зниження традицій московського збиральництва засобами вестернізації Московії, то на Заході відмовляються бачити те, що вони мають загрози вже не від комуністичного представлення Московії, а - від московського імперіалізму вже у його чистому вигляді. Більш небезпечного, ніж облуди пролетарського інтернаціоналізму та очікування настання утопії, де кожному роздаватимуть блага за його бажаннями. Бандитизм звільнений від фантазійних замірів стає вже конкретним і прагматичним бандитизмом реваншу. Своєю імітаційною ревізією комунізму, включенням у забезпечення закордоння сировиною, ігрищами на звичайному розпалювання протиріч у стані ще не завойованого ворога - московці ближче підбираються до горлянки евро-атлантичного світу. Питомі московці ремствують на Захід й кують супроти нього зброю не лише за його участь у виродженні комунізму, задля побудови якого московці пішли на мільйонні жертви забитих комунією, аж московці гуртуються у своєму непереборному збиральництві тому, що Захід у його спротиві комунізму постає винуватим за втечу від совСоюзу тих народів, які були московцями зтягнуті у вирву великодержавного збиральництва. Захід божеволіє, коли наживається на купівлі сировини з доходів від якої московці кують на нього зброю.

На персональному рівні питомий москвин, якій сподівається підхарчуватися участю у розподілові здобичі із земель і народів підбитих рідною імперією, відчуває нутром необхідність свого підпорядкування дисципліні московського збиральництва та жертвовного служіння очільникам походів проти сусідів. Автентичний москвин знає й відчуває, що ніщо так не завадить успіхові війни проти сусідів, як розбрід у власному нападницькому війську. Підсвідомо тямить настання згуби імперії від лібералізму, ринку, підприємництва.

Тому особливостям західнянського індивідуалізму, ставці на ризики приватного підприємництва, прецедентному праву московці протиставляють вигадані концепти соборности, колективізму, тяжіння до справедливості в ущерб закону, - бо цій еліті збирачів земель і народів нема у чім похвалитися особистими у цьому задатками.

Коли московці пропагують прийнятні для сусідів здобутки своєї культури, створені у трендах московського західництва, разом у пакеті московського колонізаторства, репресій, геноциду, депортацій, голодомору, русифікаторства, грабежу, вірувань у манії та утопії, ненависті до оточення, месіянства великодержавного, жертвовної відданості вождам московства, - то тоді спростовувати треба увесь пакунок московства.

Своїми успіхами у колонізаторстві збирачі зобов'язані розв'язуванню та стимуляції ними внутрішніх протиріч у таборі наміченому у жертву, або ж зовнішнім війнам між країнами, - до яких московці вторгаються без спротиву суперників вже як третейська сила судійська, яка береться мирити суперників. А плоди від замирення під орудою московства завжди стають вигодами москвоімперіалізму, який тим самим заощадив на витратах свого війська вторгнення. Уроком для недопущення чужинських нашесть на хвилі криз та протиріч у власному таборі має бути досвід на те, щоб власні протиріччя розв'язувати власними силами. Більш від того, загрози від інтервенції прикритої намірами помирити противників мають їх мирити і гуртувати їх сили саме для відсічі подібному інтервенту.

Воювати треба не із собою, у собі, для себе, а проти московських поселенців, які своє діаспорне осадництво подають за право вирішувати долю окупованого ними краю вже на правах буцімто господаря, учасника історії та культури ще не колишньої, але вже почасти русифікованої великодержавством московської колонії. Не гоже накинута на шию московську вірвовку вважати за природну особливість того, хто на шії поки ще має голову.

Кожна й усяка жива спільнота самодостатня є такою, коли вона за це змагається, а не займається укороченням віку самій собі. Але є випадки, коли суспільний організм стає змушеним поступитися своїм самостійництвом вже на користь сторонніх нападників. Такими випадками втрати життєвих прав та, відповідно, багатств є грабіжницький примус уярмлених, або ж зваба останніх тими дарами, які практично чи ілюзорно перевищують вигоди самоправности жертв нападу. Усі інтервенти намагаються своє насильство представити як благо для тих, кого вони утискають. Щоб забезпечити продовження свого панування у колоніях, не допускаючи повстання проти колонізації, то метрополія не лише еквівалентним, а ще й прибутковим подає експорт реальних багатств із колоній у обмін на імпорт туди ж фікцій, на зразок вірувань у правильні чудеса. Більш від того, метрополії ще й на ділі, інколи, під тиском несприятливих для себе ситуацій антиімперських рухів, - будують у колоніях підприємства, дороги, систему освіти, інші принади, за ціну яких колонізовані поступилися б своїм суверенітетом вже на користь колонізаторів. Подібні випадки, коли метрополії перетворюються на сировинний придаток та прихід вже на користь колонії, - стають не лише обставинами, а ще й початком часу заперечення призначень колонізаторства. Тоді проти колонізаторства із від'ємним його значенням переміщення товарів і ресурсів енергетичних вже на користь колонізованих повстають самі колонізатори. Народ, який живе у своїй батьківщині, не може допустити того, щоб там же господарем почувався якийсь прибудний колонізатор-визискувач. Вигадки про гармонію утримання волелюбного, себто самоправного й самодостатнього народу у зоні імперського правління якоїсь імперії – є не лише фікцією, як ще й є реальністю нагальности знищення імперії.

Хоча усі свої збитки та усі надходження до себе московці пов'язують із зовнішнім щодо них світом, але причиною цього знаходження ворогів поза собою чи дієвими результатами імітації московцями дружби із наступною своєю жертвою – є самі московці, як суб'єкт власної кримінальної вдачі питомої. Противники зони московського експансіонізму, себто народи що бороняться від московства, можуть на конто успіхів цієї своєї оборони приписувати наслідки падіння совітів і комуністичного режиму, - а проте, у цьому падінні московці нікому не мають завдячувати чи винити, як самим собі. Від самого початку історії свого збиральництва московці зробили хибну ставку на чужі ресурси споживацькі. Зрештою на цьому шляху, особливо на часі розгорнутого будівництва комунізму, вони пожерли самих себе. На часі посткомунізму московці прагнуть інерційно продовжити звичаї свого збиральництва, - коли до свого московського тіла домагаються запхнути українців та білорусів вже як один із ними рідний російський нарід задля його подальшого жування.

Цілями триваючої теперішньої російсько-української війни є докази і аргументація московців на переконання ними самих себе у тому, що вони є одним народом із рідними їм українцями, себто окремих українців у тому єдиному народі не має бути.

Коли міни й снаряди у цій триваючій війні рвуться на теренах українських, то винуватцями затіяної війни є та держава московців, на території якої нема вибухів.

Поза сумнівом, - як здійснення права, - агресор має бути покараним. Прощення агресора, з перекладання відшкодування на саму жертву, є ресурсом і нагородою.

Не зважаючи на те, що усілякі вигадки про провіденційність добра варті такої ж уваги як і буцімто закономірне накопичення зла, - однак противником ідеї щодо участі у історії якихось потойбічних сил є не противна теза стосовно чинности у історії випадку непрогнозованого й не передбачуваного. У значній мірі історичні закономірности зумовлюються інерцією передуючих подій, відповіддю на їх виклики. Батьками добрих справ є переважно такі ж добрі справи, а нещастя чіпляються саме до нещасть й продукуються ними ж. Так прихід нацистського чи совітського режиму є продовженням трагедій у які потрапили німецькі чи московські імперці, - хоча ці концтабірні устрої рекламували себе як розправу із трагедіями, як ліки, як хірургічне вилучення ворогів.

Нема кореляції між занепадом совітів і обвинуваченням ними у цьому американців, - натомість є невпинність пошуків імперією нових ворогів та причин її агресивности.

Вже як впродовж останніх віків, то жодному нападнику не вдалося й не вдасться завоювати та асимілювати подібні до себе сталі країни, народи, держави, припинивши їх існування. Навпаки: відбуваються невпинні процеси звільнення від впливів не корисних тим самоправним спільнотам, які адаптують до себе і всотовують лише те, що відповідає потребам їх самостійної достатності і що є узгодженим із запитами світового прогресу. Тож і постсовітська Московія, - яка у реванші за власне виродження заповзялася потіснити Захід та витіснити із життя українців, ще й марить про заселення знелюдненої пустки вже московськими забродами, - чинить злочин з наслідками руйнування від цих озброєних маячень вже самого ерефійського зібрання недомосковлених народів. Марними є сподівання на переродження московського споживання багатств та особливостей культури народів вже у країну, яка була б подібна народам зайнятим продуктивним виробництвом. У свій, належний час московство не було зупинене; а загравання із ним та потурання йому вже ставить на край світову безпеку. Тож московську масу, готову до самопожертви у її рухові збиральництва під проводом рідної кремлівської мафії, доводиться зупиняти карною проти неї силою. І ця сила є правовою. Однак. Ця зворотна і результативна супроти московства зовнішня сила західництва не може ставити собі метою видозмінити внутрішню природу історичного московського збиральництва. З подібним завданням можуть впоратися лише самі колонізовані московством народи, сукупність яких парадоксально й становить власне московство, яке на разі не тільки не збирається на самообмеження, на самозаперечення, на перекреслення щасливого досвіду поглинання та зодноріднення там народів, аж, напроти: збирачі готові йти до кінця навіть власного, аби лиш прикінчити непокірний московству вільний світ. Як московству не вдасться розчинити у своєму стравоході народи, - то так само й народи не можуть ставити собі нездійсненні завдання зміни природи московського збиральництва всупереч бандитським інтересам самих расеня та такій же асоціальній логіці їхніх військових походів. Добром для світової безпеки є не так загибель цілісного московського царства, як відродження там свобод і прав народів які у зоні московства населяють свої батьківські терени, є готовими до самостійного розвитку.

Так нацизм, - для запізненої у часі європейського колонізаторства німецької імперії, - виглядав, скоріше, ексцесом хворобливим, з подоланням якого впоралися силою не так війська совітсько-американо-англійських союзників що окупували Німеччину, аж це самі німці повертаючись до свого європейства почали будувати у себе правову демократію. Тоді як для Московії, з її віковим досвідом розпухання за рахунок трупів нових помосковлених народів, більш ніж проблемою стає відмова від цього досвіду як від власної сутности.

Коли від німецької імперії відшматували її частини за невдалу участь у першій світовій; коли знов відкраяли у покарання за рецидив війни у другій світовій, - тоді імовірність подібних збитків штовхає німців вдовольнитися своїм добром і не шукати пригод у наступних реваншах. Коли якомусь чеченцю чи буряту відірвуть так потрібні йому ноги у війні проти українців, то чи здатні подібні докази неправоти чи доцільности його особистої участі у московському збиральництві бути для цього уцілілого переконливими, щоб подібними заняттями не займатися, щоб далєбі не ходити помстою за своє скалічення. Що ще від агресора треба відрізати, щоб доточити йому мозок чи розуміння необхідности жити із його власних трудів. Бійка між противниками значить не лише те, що ненависть до ворога є ще недостатньо помилковою, а – те, що його правове покарання здійснюється тут і зараз.

Нам не треба вибачатися та вигадувати оправдання за знищення нами московських претендентів на світове панування, які з агресією завойовницькою спершу до нас подалися. Змагання з москалями це не спорт. Це гірше. Приз життя дістається самому рівному у ньому.

Із расеї-матушкі в даль летят сарматушкі на саєдінєнє штатушкі. Утім, - поки що, - у москалів вистачає ракет і безпілотників, аби гатити по Україні. Побоювання сукупного Заходу не так від загроз для себе зі сторони одержавленої на Московії мафії, як, головне, побоювання Заходу у тому що ця мафія не утихомирить усередині себе своїх ненависників Заходу, - наслідками має те, що ці острахи Заходу оплачуються кров'ю українців.

Бандити та інші збирачі чужого як свого сприймають об'єкти свого нападу саме як ворогів, оскільки жертва виказує спротив своєму потерпанню від противника, однак останній свої витрати на силування жертви тому проводить за статтею доходи, бо розраховує на переваги здобичництва від поглинання чужих ресурсів порівняно із власними на це витратами жертвними у агресії. Себто пошук ворогів для знаходження супроти себе противників ведеться нападниками зовсім не для того, щоб себе ослабити, а для протилежного: воюють для збагачення через перемогу і владного панування над ресурсами упокореної жертви. Усі паразитарні поглиначі знищують армію свого противника для того щоб рештки від неї включити вже до свого загарбницького війська. Доходами від здобичництва агресори діляться із новоприбулими до їхнього війська щоб його умотивувати у механіці імперського імперіалістичного руху. Спротив жертви руйнують переведенням її вже на позиції ката стосовно вже нових жертв. Новопідбиті ресурси потрібні імперіалістам для того, щоб вже з їхньою допомогою ходити на підбиття багатств ще не завойованих людей і народів. Бандитизм закручується у самоокупний механізм, невичерпний доки ще на волі залишаються поки ще не підбиті народи. Які заходяться проблеми свого самостійництва обмінювати на переваги перетворення себе вже на бандитів що розподіляють між собою здобич вкрадену від нових підбитих, колись самостійних народів. У бізнесі загарбництва одні його жертви використовуються для загарбання інших його жертв. Що, здавалося, могло б протирічити потребам самостійництва народів. Вічнодвигуном споживацького та владного імперства є невпинний експансіонізм, вичерпання якого не залишає збирачам ресурсів їхнього паразитування. Так українство як частина європейського світу використовується московцями для підбиття цього ж європейського світу; а азійські народи використовуються московськими збирачами для підбиття вже азійського світу. Подібно й бійка європейців, частиною яких є українство, ведеться проти того московського збиральництва, яке має не аби-які успіхи у адаптації малоросів як частини московського війська. Захід боронить себе кривими інтересами українців позбутися історичного інтегратора. Однак насичення українства західною залізною зброєю відрізняється від крові українців як зброї Заходу. Для перемоги потрібна бійка не на власних, а на ворожих теренах. Милість стосовно московських інтеграторів може бути рішенням хіба що Бога, - а конкретним бійцям проти московського збиральництва не годить на себе перебирати божеську функцію.

Народи, їхні обжиті батьківські простори, їхня культура і багатства включалися у імперію як ресурс для останньої, а не для того щоб інтегратори постраждали від того й зазнали втрат. А успіх колонізація мала від того, що вона у аспектах окультурення та прилучення до широких ринків була процесами корисними для обох сторін. Однак завжди, коли народи зберігали за собою сили та прагнення самостійності, то бійка проти імперського силування не припинялася. У свою чергу й реформи у імперіях, часом радикальні аж до змін ідеологічного державного устрою, - проводилися з метою не руйнування, а вдосконалення імперії. У процесам осучаснення імперій беруть участь визвольні національні рухи, використовуючи кризи протиріч вже для усамостійнення. Так неодноразові у московському царстві імпульси його руху до європейства забезпечувалися протилежними засобами посилення кріпосництва та утисків проти мас. Руйнування Російської імперії, - хоча й проводилося примусом совнароду до примусової праці, концентрації власності у руках держчиновництва, - однак комуністична диктатура виконувала завдання індустриальні і освітні, з якими запізнювалася демократія та капіталізм царської доби. Комунізм це концтабірне удосконалення капіталістичного ринку засобами соціальної держави. Визвольні рухи антиімперські вдалося комуністам підкорити цілям та фактам глобального впливу на цілий світ вже оновленого московства. Подібно вже й у процесах подальшої вестернізації московського царства на часі антикомунізму, коли від одержавленої власності розпочався розворот до її приватизації, - то колонізовані народи скористалися нагодою суверенізації. Тут московці як завше у цілях удосконалення імперії у векторі західництва пішли проти народів походом військовим.

Імперії, як держави та народи що свій достаток забезпечують коштом експансивного грабування підбитих ними інших народів, тому відходять у минуле, - бо бандитизм з розподілу доходів за внесками нетрудовими, себто будованими на насильстві та вигаданих перевагах насильників, шкодить навіть останнім, не кажучи вже про їхні жертви. Бо зрештою раби завезені силою чи потік туземців із вже колишньої колонії стають у метрополії не тільки її громадянами, а ще й згодом панівним населенням. Утримання колоній обходиться дорожче, аніж тимчасові переваги від успіхів до часу безкарної навали на сусідів. Усі панування над народами і країнами, які змушені були поступитися своєю достатністю вже на користь інтеграторів, тому ставали пануваннями успішними, - бо базувалися не лише на однозначному визискові і на однонаправленому перекачуванні багатств колоній, а ще й на тому трималися імперії, що метрополія обдаровувала упокорених перевагами прилучення до широких ринків, або ж колонізаторство оправдовувалося збагаченням народів на демонстративні переваги культури, віри, адміністрування влади метрополії та її переселенців на теренах обсаджених ними колоній. Хоча міра переваг наданих метрополією колоніям ставала мірою вдалого для метрополій затримання їх влади на упокорених землях, однак завжди тому й ініціювалося колонізаторство, бо його призначенням є нажива та доходи саме на користь колонізаторів.

Європейці за наживою поpxалися до заморських територій не лише тому, що між собою вони вже розподілилися із своєю відстоюною у неодноразових війнах власністю, коли вже не залишилося володінь без господаря, аж, головне тому, - що у країнах склався чи визрів інтегральний ринок капіталів вже національного штибу, а самодостатнє самовідтворюване господарювання у своїх надмірних апетитах замірялося на те, що можна було відняти від далеких аборигенів, заволодіти багатствами що лежали там без належного захисту від зазіхань з боку європейців. Тоді як московське різнорідне зібрання від початку й дотепер будується не на праці власними руками, а, переважно, на присвоєнні створеного працею завойованих народів. Яким збирачі не можуть запропонувати ніц більш вартісного, як насильницьке віднімання багатств цих народів, або ж залучення цих вже упокорених народів до вже спільного походу на ще не упокорені народи. Капіталом московства є війна проти народів звинувачених у ворожості, багатства яких москалі щиро люблять.

У державі, приходи якої будуються на відніманні чужого, справи можуть іти лиш на погане. Якщо їй не щастить загарбувати нові землі та багатства, не вдається посилювати грабунок вже власних підданих та спонукати їх до жертвовності, - то така община змушена вступати вже на відкрите самопоїдання. Професійні збирачі не можуть не бути агресорами, ненависниками тих хто володіє заробленою власними трудами власністю, бо збиральництво не свого завжди є протизаконним, а то й нелюдським. Московська імперія надто великими втратами обійшлася народам. Вона пережила себе. Має бути просто зруйнована. Край послідовно треба очищати на малоросійське запроданство і звички збиральництва, а також на присутність функціонування тут окупаційних обсаджень мовою, москвославієм, ерефійськими військами, іншою агентурою. Водночас баланс затребуваного збагачення на вказівки з боку європейської бюрократії не має шкодити нашому самостійництву.

І масові московські переконання, і покоління ідеологів московського збиральництва перебувають у самовпевненій правоті свого вірування у те, що ставка на виключно централізовану власність належну царю, генсеку, батькові народів чи інакше титулованому вождеві з його чиновницьким апаратом, який дбає за опікуванню патерновану масу підлеглих вірнопідданих, окрадених на права власности та на власне права, - що ця модель монополізації власности і влади є альтернативою супроти стану володіння власністю і правами вже масою громадян. Ідеологію великодержавства Московії обгрунтовують запереченням капіталізму та інститутів демократії. Тоді як зосередження власности в одних руках є не запереченням власности, а є не більш як варіантом її кепського функціонування. У нормальних країнах діє антитрестівське законодавство, тоді як москалі, особливо комуністичні бійці проти капіталізму, захищають саме цю примітивну форму власности.

Збирання народів у одну кошару є метою імперобудівництва. Засобом єдинанеделімства є терор проти його ворогів. Результатами провалу паразитувань на експлуатації народів є їхнє розставання з зоною цього російщення. Совсоюз, як московське царство на засадах вже побудови комунізму, не впорався з національним питанням, - з придушення визвольних рухів народів у ході гарячої класової боротьби та холодної війни проти світу підприємницького капіталу. Однак самостійництво народів не тільки не є згубою для зони тоталітаризму у подібні московського збиральництва, аж останнє навіть розпліднюється, коли ще не колишні її насельники стають вже спадкоємцями і продовжувачами справи перетворення ще й сусідів на жертву агресивного споживацтва.

Повстанці проти видів колонізаторського рабства не можуть відмовити собі у оптимізмі своїх визвольних замірів, просто не можуть не тішити себе невинуватими сподіваннями про те, що спотворення самоправности народів було зі сторони імперобудівників явищем тимчасовим і штучним, накинутим силоміць чи то пропагандою проти волі народів, що доста розірвати пута московізації, то тут таки народи відродять свою батьківщину, розпрощаються з долею рекрутів служилого московського війська збирачів народів, а інстальований займанщиною грабіжницький спосіб свого існування у зоні імперії замість вже на повернення до виробничого життя, слідуватимуть власним національним інтересам. Проте історія успіхів будівництва зон імперського єднання є тою реальністю, розвернути яку на шляхи співпраці вільних народів дано далеко не усякому. Оптимісти не завжди мають верх над реалістами. Інтегратори не кепсько попрацювали, їхні труди і жертви не були даремні. Включення у зону московізації окремих народів, - які мали недостатньо розвинуті успіхи власної культури, а тому пристали на переваги широких ринків імперії вже на правах учасників, а не жертви визиску, - дає ефект мультиплікації цієї зони збиральництва, яка розмножується на число складових і таким чином употужнюється замість того щоб виключно руйнуватися. На місці цілісного московства виникає московство множинне. Виключенням із числа яких можуть бути ті народи та країни у яких вистачило сил не лише розв'язатися з поневоленням, а ще й деколонізацію спрямувати до позитивів національно-культурного незалежництва і державного суверенітету.

Сировиною свого бізнесу підприємці мають не лише речі матеріальні чи духовні, а й людей та цілі народи. І цей визиск контрольованого матеріалу зрештою стикається зі спротивом мас, оскільки добродійство стосовно гнаних та голодних є природним явищем гуманности, є у душі, у крові, у серці, у потребах людяности. Проти тих легалізованих та узаконених видів експлуатації залежного та поневоленого люду, на яких наживаються верстви суспільної еліти, - виникають антисистемні рухи контркультури. Настає свято деніалізму, промотором якого є безлад безкарної уседозволености. І хоча повстанці метою свого заперечення та негативізму стосовно порядків несправедливого, на їх думку, розподілу благ висувують абстрактні та високодуховні критерії поновлення справедливости понівеченої багатіями, - однак запропоноване любителями простого народу відкриття шляхів до ще небачених ресурсів позитивного розквіту вичерпується практикою пограбування багатств та влади еліти колишньої вже на користь новітньої, якою й стає апарат очільників повстання за інтереси трударів. Імперські порядки, за яких лєвова частка багатств дістається верствам нобілітету відповідно до їхніх внесків до продукування суспільних багатств, атакується масою окремих спільнот та племен які збігаються на розграбування імперій.

Даремними, оманливими, а ще й нездійсненними є заміри утамувати хвилі варварської агресивности саме у спосіб їх вирівнювання під стандарти та взірці імперської цивілізованости та культури, долучаючи та включаючи нападників до ансамблю імперського проводу. Бо саме відмінність від нього й противність якому й виступає для королів так званих варварських племен доказом та інструментом утилізаторського споживання багатств атакваної імперії. Ідеологією апетитів на розтягування привабливих пожитків створених підприємницькими цивілізаціями є різновиди соціалістичних рухів з опікування мас бідарів. Зрештою щоб вижити, то суспільство бідарів породжує у собі для себе нову правлячу еліту.

Особливості видів та способів життя тварин обумовлюються процесами довготривалими, які можуть нараховувати до мільйонів років. Кругообіг речовини та енергії серед пристосованих до свого середовища істот, які поїдають один одного, є прикметним своєю стабільністю. Тоді як життя людей, себто людська культура, є продуктом праці і творчості, не є односторонньою похідною залежною від природних і навіть соціальних обставин. Її на цьому пункті діалогів та обміну власними досягненнями між окремими людьми чи угрупованнями саме й починаються проблеми та зіткненні інтересів. У біологічному плані, то люди є подібними й схожими між собою на відміну від різючих відмінностей і противенств у своєму житті вже окультуреному. Не лише настанови мало не кожного угруповання є націленими на добродійність, а ще й історична практика свідчить про постійне назагал удосконалення норівів, побиту, звичаїв, ярмісу, побуту, співпраці, взаємодопомоги, людяности у відносинах. Проте для окремих культурних кіл розуміння ними добра є специфічним і може включати у себе завдання негараздів для суперників.

Не зважаючи на інерційність прив'язки до стереотипів поведінки та системи цінностей, аж винаходи інших передових культур вбираються та адаптуються, особливо тоді, як має місце удосконалення саме сторони реципієнта. Рівняння на взірці долає затягість фанатиків і захисників непорушності святих традицій. Легше дається освоєння і запозичення технічних та технологічних винаходів. Універсальними є наукові твердження. Але і високоякісна продукція у царині духовного життя, твори мистецькі, у напрямках літератури, музики, кіномистецтва – користуються попитом. Автори зацікавлені у створенні ринку для свого товару, на продажі якого заробляють.

За усіх умов шаблі культури є пов'язаними з попередніми та слугують приступками до наступних. Винаходи визрівають, стають затребуваними. Аж передове винахідництво є точковим і локальним, має авторів, а то й фіксується патентами. Її тут виникають несумісності: роботу авторського колективу беруться одні нації вихвалити й присвоювати як свої досягнення, а інші нації чи культурні кола гудять цю ж винахідницьку пропозицію вже як руйнівну щодо власних особливостей. Питання про те, чи належить даний винахід векторові світового прогресу, має універсальне значення, а чи є здобутком культури специфічної, як відгалуження від магістралі мейнстріму у прогресі, - то відповідь отримують за результатами змагань між пропозиціями творчими. Буває так, що спільнота яка у своєму винахідництві працює на себе, немов би керується егоїстичними самостійницькими авторськими мотивами, - виходить у даній сфері винаходів вже на світове лідерство; а трапляється зворотне й так, що винахід претензійно глобальний, розрахований на його продаж, - не користується попитом, а то й висувається як войовнича альтернатива стосовно визнаному чи прийнятному на загал.

У порівнянні із глобальними проектами й замахами на абсолютну, виключну, правильну, незаперечну, рятівну віру, на такий же крайній для історії соціальний устрій, на вичерпання усіх протиріч у хіліастичному царстві чи праці на нескінченному суботникові, - то пропозиції обмежені інтересами саме своєї нації виглядають більш вегетаріанськими. Глобальні проекти, енергія для яких черпається із прямого захоплення здобичі чи із купівлі споживачами сугерованого їм краму, є проектами агресивними і загрозовими для сусідів, - порівняно із трудами нації на інтереси, здавалося б обмежені національними кордонами, де енергія виробляється власною продуктивною працею із джерел творчих.

Хоча й прийнято вважати нацизм, з його настановою на верховенство німців, за проект націоналістичний, а московський комунізм, з його ідеєю на звільнення від експлуатації інтернаціоналу пролетарів, вже за проект соціальний, - проте обидва рухи є імперськими. До того ж Гітлеру закидають створення протоваріанту Евросоюзу; а Ленін ставить на чолі світової революції саме рускава робочєва.

Загарбництво кочове, отарне, азійського штибу є відмітне залишенням здобичі живою, як джерело праці каторжної чи данини паразитарної. Тоді як європейству у його самодостатності потрібна із завойованих ним територій лише пуста очищення від туземців.

Наприклад. Вказуючи пальцем на очевидне, стверджують що Сонце рухається довкола Землі; однак критики цієї точки зору, з числа дослідників, наполягають на тому, що саме планета обертається довкола своєї зірки. Подібно їй, вказуючи на очевидне, спостерігачі стверджують що для ценозу народів та країн земної кулі небезпеку становить агресивний націоналізм спільнот які як агресори, як колонізатори-імперіалісти учиняють лиха для сусідів, на ділі грабують і поневолюють оточення наживаючись на втратах їхніх жертв, - а тому, супроти войовничого егоїзму окремих спільнот ліками, або покаранням, виправленням зловживань самостійністю має бути ставка на різносторонні варіації глобалізму, порозуміння між культурами, започаткування середнього роду, який тільки й забезпечить поступ і задоволення усіх його учасників, мінімізує тертя й негаразди від виникаючих проблем. Націоналізм шпетять як гріх приватности особи, сім'ї, племені, творчого угруповання односторонців у підприємницькому бізнесі власному, узвичаєння подають як реакціонерство вороже відкритості впливів. Цілісність органічного життя історичного народу, представлену інтерпретаціями відповідних націоналістичних учень, подають як заваду на шляхах відкритості, як відпрацьований інститут. Однак критики і противники подібних позицій беруться доводити, що націоналізм представляє собою не більш як похідну реакцію на тиск тоталітарного єднання зі сторони різновидів личин інтернаціоналізму, є відгуком на руйнування визначених досягнень у будові культури через їх змішування у невиразність хаосу, прихильники осібности національних культур подають свої націозахисні позиції як відповідь на агресію зі сторони тих неадекватних пропозиціонерів необґрунтованих починань, які дурять публіку, надаючи химерам своєї вигадливості якоїсь ваги і доказів універсальних, загальних, обов'язкових. Указують на те, що під егідою і прикриттям глобалізму та зваб перевагами хаотизації підступно криються не більш як вишукані вузько спеціалізовані дослідження у контекстах інтересу а чи конкретного угруповання, чи догматики певної секти, чи атрибутів того ж самого націоналізму виокремленого народу, який своє виживання в умовах конкуренції представляє місяньським боргом. Толерантність стає прикриттям і оправданням агресії зі сторони усіх нещасних та маси страждальців без виключень, які зазіхають на неналежну їм власність, владу, учительні ролі ідеологічні. Зв'язок між насаджуваним взірцевим ідеалом рівності у однаковості стає нерозривним із практикою диктатури яка маніпулює цим своїм електоратом. Аналогічно тому, як розрішення питання про рух планети довкола зірки не є теоретизуванням про безвідносну точку відліку, а має предметні докази, - то й співвідношення між націоналізмом безпосереднім та, з другого боку, націоналізмом закаптуреним під мондіалізм не вичерпуються самими лиш звинуваченнями взаємними у тому, хто із них є більш тоталітарним як противник свобод. Націоналісти фільтрують фактори потенційно небезпечні для історичного існування свого народу.

Національна спільнота, як і усякий живий організм осібний, має дбати за збереження свого здоров'я та самоподібности на часі свого життя. Зрозумілим є те, що у обставинах для того сприятливих, то народ має відкриватися впливам зі сторони й відповідно розповсюджувати на сусідів здобутки власних успіхів, бо від того усі справи усіх сторін співробітництва у добрі йдуть на добро усіх. Зрозуміло, що у обставинах несприятливих, то доцільно і необхідно обмежувати зв'язки із тим що є інфікованим на хворобу чи неприйнятне для його переробки вже на щось корисне для національної самототожности. Націоналізм це рецепти самозбереження. Автаркія і домінуюче спірання саме на власні сили є показником та реакцією на невміння впоратися із шкідливими для власного здоров'я силами. Непроникні кордони стають запобіжникам і завадою супроти некорисних впливів. Коли виникають інфекції, то по незахищеним каналам хвороби та негаразди перетікають вже до поки ще здорових. Нема непорушного для усіх часів стандарту міри між самодостатністю та відкритістю до тих удаваних помічників, які, буцімто, остаточно вже дістали. Затяте відгородження від усіх є не гіршим злом порівняно із такою ж маніакальною готовністю розчинитися самовбивчо вже у активності сторонніх культур.

Кожному й усякому дано протриматися у часі, коли він за допущені ним помилки готовий заплатити власною загибеллю й забуттям. Але ж втримання часу тоді лиш стане винагородою за зроблені успіхи, коли ті множитимуть життя. Не може бути поступом використання ґрунтового перегною зайдою на невідомому для нього місці свого прибуття туди; прогрес це не миготливе чергування докорінних змін серед тих хто утилізує трупи попередників; мереживо розвитку пов'язане не дірками у його тягlosti. Найбільш вражаючі удари наносить небуття закаптурене під рекламу прогресу. Смерть залишається невідплатним злочином, коли її представляють як винагороду жертві. Бо із часом вдається ріднитися лиш тоді і тим попередникам, які передають коди набутого їхньою працею і творчістю як корисні у продовженні життя вже спадкоємцями. У історії залишаються ті діти та учні, реалії здобутків яких тримаються на їхній вдячності батькам та учителям. І для окремої людини, і для організму нації лиш та їхня критика виниклих проблем буде конструктивною у зверненості на розвиток, коли вдаватиметься гармонізувати традиції та переможну атаку ними ще не звіданого знаннями та вміннями. Не можна вбивцям платити своєю згодою на загибель від них у вдячність за те, що вони обіцяють виключно собі краще і якісніше життя на разі як вони щасливо розтерзають життя та набутки культури означених безборонних жертв. Але так само неприпустимо бути настільки затято вірними звичкам, навіть оформленим як сакральне завершення історії, коли ті догмати стають перепорою для розуміння викликів у їхній нагальності та дійсності, коли тяжіння примітивізації затягують своїх вірних вже у вирву непотрібності нікому, коли час смерті виступає виключним втіленням кубку вічності. На своєрідному дереві зростання культури треба втримуватися, так би мовити, не плодом на окремій його гілці десь собі там у затінку крони, а бути пагоном родючого лідерства до якого тягнуться трохи запізнені у розвоєві.

Примітиви, які намагаються запхнути увесь масив проблем життя культури у вигадані ними безпредметні марення, є стерв'ятниками, які конвертують просторові тіла свідомо знищених ними конкурентів вже у час продовження свого насичення падлом. Відповідно жертві не слід надто вірити нападникові, який перекоує її, що йому потрібно лише і не більше як виконання жертвою ідеологічних причин нападу, а не утилізація власне тіла жертви. Блиск рівняння на стандарт, запропонований у якості патерну прогресу, яким як мечем вимахують учасники перегонів культури, - мав би не засліплювати темінь ями викопаної для викопаних лузерів знеможених у змаганнях хоча б за свою окремішність.

На тому часі, коли Московія доїдатиме завалених нею, то не складно скласти графік з точкою початку її нової атаки: доста порахувати темпи проїдання трофейного ресурсу. Проте атака зі сторони мисливських апетитів не піддається визначенню як на тому часі, коли московити лиш розпочали споживати завалену жертву, так і на тому часі, коли московити нескінченно готові голодувати у тимчасових складнощах для чергового вдалого кидка на наступну жертву. У інших випадках відлік часу московської агресії має залежати не від московитів.

На часі продовження свого визиску народів в улаштованому для того їх поневоленні московити просто зацікавленні у житті трудової каторжноспроможности контингенту рабів, але вже на часі повстання народів московитів може вдовольнити не знищення умов свободи та прав народів, а – винищення власне народів, саме існування яких сприймається московитами як смертельна загроза московитам. Доконечне доїдання жертв є логічною доконечністю московства. Відповідно адекватних повстанців має турбувати не нав'язування московству противних йому трибів окультурення, аби за парканом демократизації відсидітися та відкараскатися від набігів московського збиральництва, - як потрібні адекватні дії переведення московства у вічність спокою, а то й забуття.

З темпами окультурення має місце не лише налагодження взаємовпливів між учасниками розвитку цивілізації вже глобальної, аж ознакою та умовою цього поступу є ще й суверенізація націй, спеціалізація знань. Тоталітаризм являє собою тренд до єднання, однак засобами руйнації визначеності досягнень, заміненних на їх підлеглисть примітивним казкам.

Для оправдання устрою одержавленого бандитизму, - то особливости терору причетного до його жертв подають організатори свого усевладдя саме як вимогу не лише зі сторони об'єктивної необхідности суспільного розвитку, а ще як потребу власне історичного часу. Насильникам треба осідлати сам час, щоб події передуючі їхній диктатурі видати як причину, як закономірність, як фазу розгортання історичного поступу; відповідно догматику учительних ідеалів висунутої ними утопії презентують сектанти як зваби невідворотного майбуття благополучного. А тому для дискредитації здорового глуздя, для дискваліфікації доказових знань, для дезорганізації здоров'я культури, - то останню означені змовники беруться не тільки сікти на кванти, фрагментувати аж до станів посліду, переплутувати визначення між ліквідованими кордонами, як ще й із хаосу дискретности заходяться кримінальники штучно виліплювати міфологічні фази історії, крокування по приступкам яких людство нарешті до означеної системи терору дісталось як до своєї винагороди. Специфіку улаштованої зони неволі не лише ховають під нашаруванням реальних видозмін у господарчому, інтелектуальному, технологічному житті спільнот, як ще й мафіозну диктатуру виокремлюють як вінець означених історичних видозмін суспільного буття. Аномію торжествуючого концтабору інтерпретують як відрізання від його ідеалів і взірців тих історичних умов, які передували зоні обліку як вже відпрацьовані і минулі досягнення. Історичний час революціонери рубають, переривають, розподіляють за виокремленими до нього особними підходами: або історію впихають у вузькі для неї рамки розгортання класової боротьби; або посідання мафії на вже на призначеннях адміністративних подається як завершальне віншування історичної тенденції на контроль над суспільним життям; або імунітет від правового переслідування ієрархії кліриків доказується як послідовність тяглої логіки розподілу праці між харизматичними обранцями посвячення та слухняними виконавцями їхніх приписів; або усевладне свавілля над перевіреними законами суспільного життя чи над життям громадян умотивовується у світлі теоретизувань про боротьбу проти фахової спеціалізації учасників виробництва, коли вигадані острахи відчуження людини від продуктів її ж праці замінюється на принади вільного часу та черпання ополоником із фондів соцзабезпечення усього що утриманням заманеться; або посилення норми виробітку для трудозобов'язаної маси підконтрольних невольників, зобов'язаних до добровільної самопожертви на користь очільників режиму рабства, тлумачиться винагородою за послушенство чи то покаранням за недостатність служінь; або презирство до видів достатку, осуджуваних як зло наживи, відповідне оспівування страждань і бідунів виставляється як містичний ідеал світоглядний, не кажучи вже про ефект заощадження таким чином на пайках для тої самовідданої пастви вірних, які за потребою власного здоров'я гарують без оплати не лише по-суботах, а щоденно без обмеження на це часу; або умовами карколомної зміни політики утримання за усяку ціну саме незмінности виключної влади, то монопольне узурпаторство у ламанні переступниками самого поняття права подають як ту еволюцію і спадкоємство моралі, стосовно якої нема і не може бути жодних протипоказань, коли під приводом історичного розширення свобод та терпимого ставлення до відхилень, помилок, виключень вже ініціюється допущення будь-чого, з безборонною адаптацією фактичних виникаючих аварій як ідеологічно прийнятних; або демократію, розподіл влад, правове судочинство заміщають на буцімто вищій шабель виховання трудящих у духовности партійній; або оправданням одержавленого привласнення віднятого та повального грабежу майна громадян, аж до заборони прав власности та ринкового обміну продуктами, видають картину, за якою підприємництво оголошується неправильною віджилою історією людства, із заміщенням прав і свобод громадян вже на нормуючі плани привласнювачів суспільних багатств; або усе не вміщене у єдиноправильне віроучення та його культу стигматизується і таврується, з організаційними вердиктами проти ворогів народу, вже як еретичне відступництво, як гріховність, знеславлюється і мітиться як фетиш капіталізму, боротьба проти якого приносить класовий мир усесвітній і інтернаціональне заспокоєння під проводом передового загону світового пролетаріату на чолі із Політбюро.

Московське царство, загарбуючи різні народи, одначе довше протягнуло час свого історичного існування, - бо тому жирувало із здобичі, що останній дозволяло працювати ще й на себе, а не усі ресурси віддавати на користь збирачів; тоді як комуно-совітська іпостась московського царства втрималася коротший час, бо інтегратори гребли під свій диктат усе що могли викачати із людей яким заборонили власність, із народів яким заборонили хоч якусь самоправність. Ставку на тотальне одержавлення, під ідеологічним приводом оголошення злом приватного підприємництва, можна визнавати не лише помилкою імперців, але й злочином, - зважаючи на безмірну трагедійність замордованих задля цього людей та досягнуті при цьому провальні результати у заданні світові моделі процвітання через інструмент диктатури пролетаріату у особі номенклатури і глобальних претензій московства.

Мрійники про успіх реваншу у поновленні підупалого зібрання народів колишньої імперії усе ще продовжують обговорювати заміри ленінські про розпалювання світової революції і створення земшарної республіки совітів, заміри сталінські про перенесення війни на територію ворожого оточення і примноження числа совреспублік, заміри брежнєвські про боротьбу за мир проти капіталістичного світу у виконанні інтернаціонального боргу з побудови лагера світового соціалізму, - не зважаючи на вже посталий неуспіх цього проекту не зважаючи на незміренні людські втрати вже покладені задля цього заміру. Брак власної тямі агресори заміщають пролиттям чужої крові, побічних для них страждань.

Совіти вихваляються тим, що здійснений ними контроль над правами людей та підприємництвом вступає у протиріччя із існуючим у світі господарюванням. У бійці совітів за знищення світового капіталізму нариваються совіти на відповідну реакцію. Навіть воюючи у складі союзницького блоку разом із американо-англійцями супроти нацистських будівників національного соціалізму німецького, - то будівничі такого ж претензійно світового соціалізму вже інтернаціонального московського незмінно націлені у своїх практичних революційних та антиімперіялістичних діях саме на заміщення собою ненависного світу довколишнього, звинуваченого у гріхах його капіталістичної сутности. Тож коли совіти є унікальні й осібні у середовищі господарюючих на основі ринку народів оголошених совітами своїм ворогами, - то постає зрозуміла відповідь на питання: хто іде не у ногу, уся чота чи один її боєць; хто діятиме довше, за ким виживання й історичне лідерство.

Крадіжки, якими зайняті звичайні бандити, передбачають однобічний рух у переміщенні багатств: від жертви до крадія, якому від об'єктів пограбування потрібно лиш те, щоб крадія не спіймали за учинений той злочин, який на думку здобичника має залишитися безкарним. Звичайно ж, кожне присвоєння чужих статків метою має саме такий направлений у один бік маршрут направлення ресурсів віднятих фізичною силою чи насиллям над розумом обманутої жертви. Нерідко ординарні мисливці за чужими статками висувають у різній ступені недолугі оправдання своїх дій. Тоді як вже серйозні походи за чужим добром, коли крадуть не лахи якісь чи капшуки грошви, а загарбують цілі країни, - то тут для утримання краденого не обійтися вже без надання послуг зі сторони займанців вже на сторону жертви, аби та не надто пручалася у захисті своїх прав. Як правило, то цілком матеріальні речі вивезені з колоній до метрополії, остання компенсує направленням вже у зворотний бік від метрополії до колонії цінностей саме духовного порядку. Мотив збагатити завойовані народи на духовні скарби, місія з прилучення колонізованих вже до високої цивілізованости і культури колонізаторів, надання підбитим самої правильної віри, яку вони не мали б без щасливої нагоди вторгнення самозваних просвітителів – рухає військами останніх. Збирачі народів переконують народи, що їх понесло до цих сусідів не бажання нажитися із завоювання, а філантропічне завдання постраждати та зазнати власних збитків у обдаруванні підбитих на правління цих імперських збирачів. І дійсно, означений обмін між народами особливостями кожного нерідко, а то й часто був вигідний навзаєм. Імперії згладжували війни, які відбувалися між народами, встановлювали мир і уніфікували права. Однак неможливо балансувати на крадіжці, яка має давати користь. Імперії не живуть довго. Особливо тоді, як у тенета неволі потрапляють народи, які між собою не конфліктували.

Тоталітаризм це те місце, де на фронті у діапазоні напружень між, з одного боку, обітницями на здійснення принадних утопій Світлого майбуття райських панувань звільнення від експлуатації та роздачі благ за потребою кожному із числа правильних у расовому чи класовому плані бійців відданих справі Партії, спасінню душі, побудові тисячолітньої світової імперії з поверненням людині її ж сутности та, - вже з протилежного полюсу, потенціалу спрямованого на фізичне карне винищення ворогів, недолюдків, єретиків, які у минулому припустилися гріхів образи трудящих мас, - то саме там на порох перетирається реальність історична, аби із останньої виробити дірку порожнього місця з анігіляцією там часу у зіткненні минулого з майбуттям.

Події, речі, оцінки змінюють, змінюються не лише у просторовому, а ще й часовому вимірі, - у том числі необхідно переробляти й минуле. Творча спрямована на майбуття праця у представленні її прогресом і є, власне, нашим втручанням у те відбуле і віджиле, яке вже не станеться. Уміння переробляти час це привілей людини. Й так само, як фактичні успіхи у векторі удосконалення умов життя досягаються тим, що називають ходінням дорогами правди, створенням і відкриттям об'єктивних законів, урізанням облуд та незнань із невміннями, - то так само поліпшення відпрацьованого та того що колись сталося полягає не у його оправданні, а, радше, у критичному ставленні до історичних подій. Критика просто зобов'язана працювати на усі сторони, - окрім сторони множення облуд, що їх видають навіть за щось корисне. Дешифрація правди переважить громадження океанів обмар і фантомів вигаданих задля дисципліни партійної лінії. Правда, - у сенсі зменшення у її складі різноманітних фантазій, - завжди є благодійною як інструмент прогресу. Тоді як міти бувають слухними хіба що там, де навіть історикам нема чого сказати розумного.

Насупроти подій у яких дослідник чи працівник має справу із об'єктивними законами і залежностями, то у справах суспільних, там де об'єктом впливу парадоксально є сам суб'єкт, - прогнози стають дедалі більш непевними відповідно до зростають чинників волевиявлення суто людської свободи полишеної на потребу рахуватися із обставинами необхідності. Однак складнощі передбачення у ділянці суто людських взаємин зовсім не означають і не доказують того, що знання гуманітарні та відповідні дисципліни з дослідження сторін, проявів, аспектів духовного життя є полишеними на доказовість, допускають будь-які судження та оцінки варті таких же беззмістовних тверджень. До науки відносять вивчення закономірностей у природі речей, - відповідно поширеними є погляди, які у званні науки відмовляють таким галузям як психологія, релігія, мистецтво, філософія, історія. У яких навіть консенсусна позиція не неодмінно презентує собою істину; у яких перевагу віддають смакам, моді, партійним вимогам; у яких авторитетність доктрини не конче залежить від посилянь на джерела та уречевлені факти. Подекуди конкретика з'явищ та епізодів може лише затіяти перспективи, заважає бачити цілісну картину, шкодить тверезій неупередженості. І у сферах духовних практик не обійтися без виразного сепарування правди від плевел глупства. Більш того, оскільки саме людина, - з проблемами її гідності, свободи, величності, - є найцікавішим об'єктом дослідження, то матеріяльне, стосовно духу у конструюванні і розвиткові культури, виглядає питанням залежним.

Правдиве здійснення планів досягається на дорогах правди. Те, що є живим, не варто смикати з ґрунту до гори, аби воно швидше росло. Помилкою не лише називається, як ще й фактичним провалом стає використання засобів не годящих для наявних обставин, - тоді як істинна відповідність між творчими пізнавальними задумами та, з іншої сторони, закономірностями, залежностями наявних досягнень у культурі дає плід прогресу. Пришвидшення якого, удосконалення якого потребує суміщення речей до того не поєднаних. Поступ має дивувати своїми успіхами, - але не настільки, щоб глупство нісенітниць можливо було облудниками видавати за істину. Бо у дірки, у побудовані на пустому місці бездоказові безглузді обітници можна лише провалитися. Протяжність окультурення мала б нагадувати не мережу розривів у ній, як, скорше, міцні сув'язі та обумовлення навзаєм між змінами парадигм.

Усі спільноти з ходою поступу і продукуючим його бажання самим собі усілякого добра – лише удосконалюються у організації цих своїх достатків. Одначе удосконалення організації спільнот, багатства яких зростають не з власної праці, а з грабежу інших ними упокорених людей і народів, - то ці антилюдські дії відбуваються через щораз більше вчинення злочинів зла направлено проти потреб і запитів жертв грабіжництва. Імперії розпухають і їм доводиться витратити щоразу більше своїх ресурсів, своєї енергії саме на те, щоб втримувати у покорі невольників та рабів з визиску яких це організоване грабіжництво намагається процвітати. Імперців до грабежу штовхає потреба знайти додаткові надходження задля втримання під собою вже колись вкраденого. Поступ зони невольництва є вивернутим наспід чи проти прогресу. Професійним ініціаторам бандитизму з необхідністю доводиться зупиняти час прогресу; їм треба не лише укупі і цілісності утримувати награване, а ще й посилювати свої протистояння до тих рухів свободи та визволення, які виразніше стають життєвими потребою поневоленних людей і народів. Посилення дисципліни у зоні стає єдиною відповіддю на усі ті спроби реформувати зону, які її лише розвалюють. Бо ж поневолювачі здобували собі робочу силу рабів зовсім не для того, щоб цих рабів годувати соціальним їх утриманням. Усі режими бандитизму не можуть не організовуватися у удосконаленні бандитизму; режими грабежу є більш ніж реакційними; їхньою жертвою виступають навіть вже не так раби, як сам час прогресу. Вироджується не так саме просторове тіло хижого здобичництва, як його час, його смисли і не досяжні у концтаборі цілі тамтешнього процвітання. Різновиди поневолення у організації банди тяжіють до терору і прямого учинення смерті для усіх та усього з чого банда харчується. Когорта вигодоотримувачів від організації зла постійно скорочується відповідно до проїдання там ще не вповні розграбованих багатств. Безум закусує рештками втраченої бандитами відповідальності і тям. Зрештою вир загибелі загвинчує у себе й самих його організаторів.

Постсовітське українство, - остаточно інтеграторами не добите до стану перетворення його вже у совітський нарід, - жорстоко помиляється, коли сподівається на те, що колонізатори залишать українців у спокої, бо за цей спокій, нібито, сповна вже заплатили попередні покоління бійців за визволення від усіляких, особливо московських окупантів. Не можна прожити одним лиш минулим досвідом визвольної праці, - нікуди не дітися від того, щоб платити за це відповідну справжню ціну крові ще теперішніх і майбутніх будівників вільного українства. Імітаційно прозахідна демократизація ерефії – це не більш як тимчасово хворобливий стан, що його московці позбуватимуться через удосконалення свого озвіріння.

У взаємному зіткненні між Україною, - яка свою незалежність відстоює не лише у цілях неповернення у зону під'ярмну, аж, головне, у перспективах свободи власного розвитку, - та з російською Федерацією, - яка це зіткнення представляє за зворотну реакцію реваншу на повернення народів-утікачів із зони Московії назад у зону, - то йдеться не лише про означені обмежені цілі, але: про військову бійку між натівським Заходом та, з противної сторони, вже історичним московським збиральництвом. Кожен із противників просто не може не ставити для себе досягнення максимальних цілей, наприкінці яких лежить труп ворога. З вірогідністю високою можна спрогнозувати, що у триваючій війні, розгортання якої не можна буде нікому стримати під контролем, - помиляються у планах на перемогу не обидві сторони, а - лише одна. Московити. Компроміси домовленостей між Києвом та Кремлем не мають продовжень, оскільки обидва висувають неприйнятні для суперника умови повної його капітуляції. Більш того, варто свічку запалити на те, щоб у московців не стачило глузду поступитися хоч чимось перед тим, як вони втратять усе. Також задля заощадження на даремних і трагічних жертвоних втратах, - то бажано запобігати війні на виснаження навіть тоді, як це виснаження запобігатиме використанню москалями ядерних ударів. Українцям треба не відбитися від Московії, а – добити її на саме на її теренах. Цю загибель, - себто визволення народів від зони, - забезпечити може не тільки тимчасова окупація теренів Московії військами натівськими українськими, після нанесення ударів по Московії, а: визволятися від свого збиральництва поки ще підмосковські народи мають самі.

Не лише недостатністю свободи та відповідальністю за неї, а просто помилкою є зведення чи отождоження історичного часу виключно до подій що у часі чи на часі відбуваються. Бо людська історія є не лише результатом, а ще й планами тих суб'єктів історії які учиняють або помилки, або досягають поставлених цілей тоді, коли стають ще й об'єктами дій зі сторони конкуруючих у змаганнях за владу та інші преференції на протипагу іншим угрупованням. Історія поступу культури, суспільна історія в усіх її проявах та аспектах не є тим фактом, де діють лише об'єктивні і такі що вже сталися закономірності, перед невідворотністю яких участь проявів волі замовкає, залишаючи за собою лиш пасивну згоду з тим що сталося за планами чи проти них; аж навпаки: картина історичних фактів є продуктом творення від її авторів та чинників, з результатами у яких не лише поставлені свідомі цілі різняться від поворотів подій, а ще й логіка останніх далеко не вичерпує необхідність того що мало статися. Недостатністю оволодіння закономірностями суспільного та цивілізаційного поступу є ставка на виключення з реальних історичних подій саме тих імовірностей їх розвитку, які не трапилися у силу обставин відмінних не лише від результуючого співставлення потенціалів сторін конкуруючих за першість, а ще й від того протипакам доводиться зважати на фактор випадковості у взаємодіях, бо не доводиться ним зневажати. Історичним часом є не лише його події, а ще й те, що не відбулося за планами на цю далеко не виключну предметність нашого суспільного буття. Відповідно імовірності корегують у той чи інший спосіб, а ще й видозмінюють те, що за інших обставин сприймалося невідворотним і обґрунтованим. Міфом та упередженням виглядає безапеляційна позиція на те, що історичний час вичерпується лише реальними у ньому подіями; що нема чого й розглядати чи зважати на варіативність усього відмінного від фактів, мовляв те що вже відбулося так як воно скоїлося не має умовної підрядності чи імовірнісного нахилу; що саме поняття, іменоване якби то, варто викреслити з підходів до історичних справ; що треба схилитися перед фатумом об'єктивності; що навіть Бог не у силі змінити ті події які за нього вже змінив час. А у поняттях права нонсенсом та недопустимим казусом вважається прийняття законів дієвості яких направлена на минуле, бо закони пишуть лише для часів майбутніх. Однак те що випадає геть за підпорядкуванням такій моделі як всесильний вседержитель і контролер, - є у можливостях людських. Бо прогрес можна представити собі ще й як постійне виправлення минулих подій саме як помилкових чи не таких як треба їх мати вже у перспективах на загальну добродійність. Люди тільки тим і займаються що видозмінюють минуле, заради здійснення прийдешніх замірів ще не явних. Більш того, досконалим підходом до історичних подій є аналіз того що не сталося за логікою та перспективами назриваючих тенденцій, а замість того відбулося як неуспіх відвертих замірів та осібних інтересів сторін протистояння соціокультурних угруповань, які пішли на компромісні між собою домовленості. Реальністю історії є ті допущені у ній невдачі, до яких кожен активний у них учасник зіставляє свої заміри саме як ідеал і модель власної правоти. Історичною реальністю є те що усякий її творець може вважати за провали власних реальних задумів та забаганок із якими він лиш і рахувався у взаєминах з іншими людьми. Мінімізує невдачі саме врахування, на доданок до вагомості звершень, ще й їх часу доречності. Не лише час відведений для волевиявів залежить від предметних обставин, як ще стихія останніх далеко не на останок обумовлюється свободами повстання різних видів ментальності саме проти доказів реальності на користь саме її домінувань.

Коли має місце те що відбувається на часі волевиявів тих хто знаходиться на місцях влади, то не залежно від їх активної чи пасивної у цьому участі, аж саме вони реакцією кари чи подяки від суспільства за свої функціональні призначення на провідництво та елітарність - відповідають. Масові жертви гронами повисають на відповідальності тих, хто рвався і таки дорвався до посадового вождівства. Мільйони що наклали своїм життям за час ленінський є обставинами перевороту за участю цього типу, а війни між Сталіним та Гітлером, Путіним та кавецником оплачені кров'ю жертв, - дарма що уцілілі хизуються культами і ролями означених поводирів у нападі на тих від кого вони боронились.

Тоталітарні віровчення оправдовуються, вказують на свою нагальність, затребуваність та її підтвердження, отримують легітимацію вже зі сторони середовища тим, що свою відповідь на кризові запити суспільні подають не лише як адекватну, а ще й як прогресивну, як перспективне забезпечення усіляких гараздів засобами щасливих спрощень. Проте тоталітарні режими пишаються, головне, ексклюзивною виключністю своїх пропозицій рятівних, що їх вони протиставляють тій катастрофі передісторії помилок, якою, на думку цих претендентів на абсолютну істину, представлялася реальна передуюча історія. Й саме на цю виключність абсолютистських зон вказують їх противники як на дірку у історії, як на розрив послідовності традиційної нормальності унормованої, як на соціальну хворобу, що її вдалося пережити, перетривати, а то й поновити правила понівечені ексцесами революційного збурення заподіяного містичним віровченням. Час загоє усе й перед його тиском улягаються обставини усіх перипетій революційного цунамі. Розчинення у масштабі часу того епізоду з побудови утопії, яким зрештою представляється кожний та мало не усякий сектантський рух, не може для останнього не бути для прикриття та образливим знеціненням жертв покладених заради неймовірних задумів з невідворотними наслідками поразки обіцяного віровченням чуда, яке для уцілілих постає суцільним злочином. Ця ж нівеляція у часі ексцесів тоталітарного бунту не може не виступати вже для тих людей і народів, які уникнули втягнення у вирву репресій з виполювання ворогів режиму нового порядку, - не може не виступати уразливим уникненням відповідальності тоталітарним режимом за учинені ним переступи та аномії. Звабливі обітниця, посиленням на які бандити заходяться виправдовувати свою антисоціальну практику, не оживить полеглих за участь у химерах, - проте має обернутися судовими переслідуваннями ініціаторів бездоказових прожектів, на доданок до бажаного виникнення імунітету проти фіктивних закономірностей. Об'єктивна історія соціокультурних рухів країн і держав у яких приходять до влади тоталітаристи дозволяє останнім узаконювати у ній себе як її суб'єктність, під панцирем якої усі покладені за химери надмірні жертви стають виправданими й необхідними для збереження того одержавленого режиму терору, окрім якого не залишилося жодних представлень суцільної історії народу та його країни; у той час як противникам режиму вимушено не залишається іншого, як пред'являти реальному режимові втіленої кримінальності хіба що віртуальні моделі права, людяності, життєздатних законів суспільного розвитку, на доданок до розпачу над уламками будівель і за не фіктивними трупами наробленими режимом із живих громадян і народів. Саме на те й для того усі режими торжества останнього і вичерпного для історії ідеалу й розгортають системне винищення усіх тих ворогів, які у утопії сумніваються чи пропонують альтернативи, щоб тим самим ніхто, окрім очільників квазіідеалу, не міг претендувати ані на суб'єктність, ані на об'єктивність історії із втілення химерної візії учительної. Ба й більше, фахові виробники трупів оправдовують свої труди вказівкою на той спротив процесові труповиробництва, що коли б спротиву не було б, то абсолютистські ідеали неодмінно реалізувались би, тобто історичною помилкою є не втілення утопій, як ще й ти недостатнє втілення утопій для переможної вагомості яких ще й бракує трупів, число яких необхідно множити задля підтвердження таким чином беззаперечності осяйних ідеалів винищення ворогів ідеалів. Буцімто не зони універсальної тюрми зіпсували історію, а це остання учинила зворотний злочин. Попри те, що вірус пишається ефективністю своєї ідентичності та ширенням у ураженій ним плоті, аж усе відмінне середовище організму своєю тяглістю зобов'язане робити саме своє здоров'я, з відповідним очищенням від токсикозу. Пак. Це не традиції розвитку зв'язують між собою вибрики спорадичних маній та відповідні братські могили, аж це останні розривають тяглість історичного добродійства.

Коли у Московії борються: проти кріпосництва і експлуатації, а отримують концтабір і безоплатний визиск; проти багатіїв, а отримують олігархів; проти невігластва, а отримують агітпроп; проти попів, а отримують їх офіціоз; проти колонізаторства, а отримують рецидив неоімперіалізму, тоді московство - непереможне у своїй самоподібності.

Успіх справ які є життям особи, а чи цілої нації залежить від вміння контролювати ситуацією у повноті знань та вмінь, ще й з належною мінімізацією помилок з наслідками аварій. Більш того, довершеність опанування обставинами не зводиться до того, щоб об'єктивні обставини були запхані у вузький діапазон волі та жадань суб'єкта, аж останні просто зобов'язані використовувати логіку та ту самостійність перебігу тих об'єктивних обставин, які бувають невідконтрольними чи випадковими стосовно планів діючих гравців політики чи вимірів і прогнозів вже масштабного цивілізаційного поступу. Перемога за тими, хто перебуває у різноманітних правдах, перебуває у союзництві з удачею. Але ще більша удача за тими, хто є вправним ще й у часі осягнення і володіння цими істинами. Цінність життя вимірюється не лише конкретними здобутками у життєвих справах та реалізації покликань, як відзначена ще й передачею цих кодів і винаходів тим спадкоємцям, які будуть попередника вдячними за їхні внески до культури. Вищою мірою відповідальності є відповідальність за обставини часу, які є залежні навзаєм від конкретики звершень. Однак тяглість поступу аж ніяк не зводиться виключно до лінії чи завдань позитивного накопичення традицій. Більш того, поступом є ще й критичний перегляд того, що стає відпрацьованим і перейденим як вже не актуальне чи таке, що має лише обмежену локальну доцільність. Історія життя одиниці включає у себе виправлення помилок чи поворотів не туди, куди варто було б спрямувати творчі зусилля. У відповідальності за справи не обійтися без дірок та лакун у її доказах. Помилкою, часто брутальною, є перенесення планів притаманних сучасності і оцінок обумовлених сьогоднішнім вже на достатньо віддалене майбуття; і не гіршими помилками є ревізія сучасними планами вже того, що мало місце у минулому. Відповідальність, як повнота власності на факти, включає у себе не лише каяття за допущені помилки чи пишання ними ж вже як успіхами. Правильними спадкоємцями є ті, які радикально виправляють недоречності вчинені батьками. Тяжіння загалу минулих гріхів годиться виправляти добродієм ефективних новацій від нових поколінь. Плинності історії бажано мати побільше дірок, щоб мертві не кусалися. Історичне преемство це не одномірний кавалок остаточно правильного світогляду що придавив історію, аж, скоріше, це накинута на неї своєрідна мережа зіткана із свобод народів та культур.

Принципи презумпції невинності, визнання правовим лише доказові присуди – мають бути чинними і у оцінках історичних подій. Знання і вміння призначенням мають винести на їх основі доказові рішення конкретні і однозначні, замість того щоб блукати у розмаїтті суперечливих, буцімто об'єктивістських підходів до вирішення назрілого питання; аж у тім то й полягає вирішення, що воно має бути усебічно доказовим. Існують і мають існувати обмеження на те, щоб минуле рівняти і різати під правила і норми які були не чинними для тих давніх подій. Існують неприємні ризики власти під тягарем переобтяжень звітуваннями за ще недостатньо відпрацьовану минувшину. Приказка каже, що й Богові не дано виправити те, що він у повноті своєї волі здійснив. Що було, те загуло. Помилкою є гуляння у часі як кому заманеться; неправдою є перероблення історичних подій вже у їх інтерпретацію і зациклену на якомусь віроученні пропаганду. Не повинно бути сумнів у тій повноті права, якою є доказове покарання за учинений переступ, однак тривалий час від здійсненого злочину корегує право вже на провинність самої жертви, яка у свій час мусила знайти у собі сили щоб зупинити нападника.

Так, кажімо, не варто модну для свого часу установку на перевагу єдиного бога над сонмом ідолів, а чи цілі рятування душі, а чи картинки довільної зміни професій – подавати смислом безнастанних трудів майбутніх поколінь. Або, залишаючись у межах правди, то хибно стверджувати, що українці за колишніх часів минулих тільки за те й марили, як би то відбитися від москалів; бо і на часі війни ерефії за повернення собі теренів совСоюзу, то ерефія має серед малоросів підтримку. Подібно й ремства на колишніх колонізаторів з боку тих колишніх вихідців із колишніх колоній які заповнили терени колишніх метрополій – мали б залишатися колишніми, замість того щоб виливатися у теперішні претензії сплати за минулі борги як тими хто вже не є колонізованими, так і тими хто вже не є колонізатором.

Збереження імперського паразитування на покріпачених, на колоніях, на сирівцях засобами бандитського і протиправного збиральництва, обману, насилля в умовах переходу країн і народів на продукуюче виробництво змушує інтеграторів поріг ризиків між імовірностями успіхів і провалів зіщулювати до ступенів здобуття успіхів вже із провалів.

Так, у той час як класичні імперії розвалювалися й починався зворотний рух на переселення туземців вже до метрополії, - бо місцеві компрадори самі увійшли у смак втримання централізованої влади, бо вивіз сирівців почав поступатися високотехнологічному виробництву у самих колишніх метрополіях, імперіалізм яких стає пропозиціями переваг вже наукових та освітніх, а не самого озброєного насильства й руху поселенців із метрополії, - то московським збирачам вдалося не лише збройною окупацією та терором втримати, як ще й розширити географічні обшири вже до розмірів соціалістичного лагера на основі злютовання й монолітної уніфікації совітизованих і помосковлених народів у спільному завданні будувати Світле майбуття. Кріпацтво часів царату поступилося ударництвом за ціну низького харчового чи грошового утримання зеків зібраних на будови соціалізму як вороги трудового народу; розвитком охоранки, сексотів, надзвичайного законодавства стали масові зі сторони Органів репресії; настав такий централізм диктатури пролетаріату й Партії на чолі вождя світового пролетаріату, друга фізкультурників та вівцеводів, батька народів, - що й не снився самодержцю; феодального штибу завади підприємництву стали заміщеними на заборону підприємництва, прав підприємництва, самих підприємців; структури відомства православного сповідання програли морально-політичній єдності нової історичної спільности совнароду; експансіонізм збиральництва розгорнувся у месіанізм комунії, де на місці підбитого загниваючого Заходу має розташуватися єднання пролетарів усього світу. Вхідженням у пастку стали заманухи: земля селянам, заводи робітниками, солдатам – мир, народам – самоправність, громадянам – права, достаток, свободи. Аж тому то жертви принесені на вівтар більшовицької іпостасі Російської імперії, - у вигляді вигублених науковців, священників, офіцерів, десятків мільйонів солдатів, розкулачених, розпроданих шедеврів штуки, спаленої військової техніки, - визнаються закономірністю, необхідністю, апофеозом московства, бо так воно є насправді. Ляжемо, але за ціною не паस्ताім.

Наступною неминучістю від перетворення московства у глобальну потугу за ціну скорочення людських, моральних, інтелектуальних, матеріальних ресурсів стає вже урізання його совімперських і державних вимірів, - під тиском модернізаторського бігу навздогін потребам єднання переваг соціалізму із досягненнями науково-технічної революції. Коли гонці озброєнь дохазяйнувалися до детанту та миру як продовження класової боротьби. Коли свідомством досягнень реального соціалізму стало прийняття Продовольчої програми. Коли постачання газу у країни народної демократії почало поступатися постачанням звідти запевнень у побудові там за цю ціну саме народної демократії. Коли переваги контролю та обліку, з утриманням командних висот, та усього що можливо, саме Партією, довелось удосконалювати конвергенцією із звертанням до ринку госпрозрахункової зацікавленості та роздержавлення, - у незмінній директорії повернення номенклатурних директорів вже до своєї первісної природи братків-експропріаторів. Коли імперії, щоб зберегтися, з необхідністю доводиться проголошувати свій суверенітет із звільненням від вже колишніх колоній, - що є парадоксальним запереченням суті збиральництва. Аж тому то імітаційна декомунізація заміщена на сурогатну вестернізацію визнається обумовленою і виправданою, порівняно із управління ризиками ходіння у далі комунізму від якого не слід було ходити далі від історичної Московії. Подальше виродження демократичного московства, розмитого на необхідність співпраці із пиндосами та нелюддю ящерів із вашингтонського обкому, знов визнається прийнятною ціною збереження єдинанеделімства задля подальшого його реваншу. У військових регламентах зони не допускається таке поняття як невинуваті втрати. Проте звертання до ризиків зони комунізму чи квазієвропейства, у цілях оптимізації того ж московства, є ходами цугцвангу. Вони готові на ядерну війну. Що є абсурдом навіть для них.

Тоталітаристами, - як прихильниками контролю, під яким вони розуміють визначальну для історії власну волю, - є публіка що у своїх діях реально користується інструментом чуда. Призначенням викликання неймовірного задля його участі у бутті є руйнування усього, з чим управлінці чудесами не можуть впоратися, - а непідвладним для цих перероблювачів історії є мало не усе суще у ній. Проте включившись у ігрища із смертовбивчими силами та безвісним, - то ці любителі спрощень помиляються стосовно своїх у тій грі управлінських призначень. Те переслідування вигаданих ворогів, що його окульбачили мрійники про втілення казки, приведе їх до вичищення геть із історії їх же самих як противників історичного життя і розвитку.

Перемога одного бандита над конкурентами у цьому занятті не знижує, а посилює контекст бандитизму. Бо монополізм є небезпечнішим від регульованого ринку; бо придушений кримінал поступається у своєму беззаконні криміналові душителей. Так подолання Аушвіца Колимою не записує совський тоталітаризм до числа праведних.

Коли Московія нападає на сусідів і приєднує до себе відшматовані від них терени, доказуючи тим самим, що без цих земель та ресурсів Московія є не повною, не достатньою, не правильною без цих, буцімто, споконвічно московських анексів, - то тим самим вона власноручно ставить під сумнів визнання власних кордонів за законні, завершені, доконечні, порушення яких є злочинним актом агресії. А коли самі московці перегляд своїх маєтностей вважають допустимим, то й далєбі сусідам дозволено ревізувати межі та нутроші московства. І не обов'язково це буде зроблено на пуття московського збиральництва. Московцям нікуди не дітися від звичок сколочування отчин сусідів у заміс, вже як власної патримонії імперської; так само, як ніц не дітися від свого фатуму і народам: як стати приговором для збирачів.

А коли своїми ворогами московці оголошують тих, на кого вони напали, - то для жертв нападу московці також не є друзями. І не обов'язково протистояння мають завершуватися вікторією над ворогами саме для московців. Війни силові, за результатами яких відшуковують правих серед учасників зіткнення, тому й зачинаються, бо ніхто, ніщо, ніде, ніяк не гарантує перемогу навіть тій стороні, яка на часі уціліла. Війни ведуться поза скобами правил, у темряві випадкового та виключень із правил, - тож раціональні передбачення стосовно розподілу на потерпілих та, з іншої сторони, носіїв лаврів звитяги є твердженнями скороминущими. Маніпуляції із оружжям смертовбивства чи криміналом є достатньо загрозливим інструментом для тих, хто таким чином будує собі життєвий розквіт.

Гарантії отримання рабами, а то й усім загалом поневоленого і колонізованого народу харчових пайків від зверхників та поневолювачів, - а видача утриманцям корму є необхідністю без якої система рабства стає фізично і фізіологічно не можливою, - то ці гарантії гарантовано призводять до виродження порядкувань і хазяйнувань зведених на сподіваннях рабовласників та імперіалістів самим бути утримуваними зі сторони визиску праці невольників. Саботаж, неробство, уникання підприємницьких ініціатив працьовитости в умовах кайданів та знущань над невольниками є зі сторони останніх їхньою нормальною і необхідною реакцією на ті невдалі спроби звільнитися від рабства, які з часом переростають у звички отримання пайків, які у свою чергу вигублюють хазяйнування будовані на понівеченні прав і призначень людини на свободу, - бо у рабовласників стає нестача пайків. Тягар соціальних зобов'язань стає тим каменем на шиї, який топить притороченого до нього носія, - за умов, коли соціальна допомога не є надлишком, що його можуть дозволити собі високопродуктивні спільноти, або ті країни, які подачками відкупаються від ризиків прояву бунтівного невдоволення зі сторони нероб та лузерів за природою. Імперії від колоній тікають швидше, ніж туди прийшли. Стимулом працьовитости не є і не мають бути ганєбні явища відкиданням напризволяще соціальних потреб і гідности чоловіка, примушування до послуху за допомогою природних чи цілеспрямованих нещасть організованих; а, проте, саме пайка це та маніфестація і факт рабства, яка здобуде перемогу навіть над убивчими прийомами змусити раба працювати на систему рабства і зрештою збанкрутить цю систему.

Хибують ті, які вважають, що для їхньої перемоги достатньо лише практичних результатів їхньої перемоги. Бо перемога має зрадницьку звичку переходити на бік сильнішого. І лиш тоді звитяга набуває рис упевненості у собі, коли віншується ще й довготривалим часом отриманих здобутків, а, головне, подоланням агресора буває лише моральна над ним зверхність, запевнене перебування переможця саме на стороні правди, у якій він саме її відстоював, а не лише себе як суб'єкта історії. Істотним є ставлення середовища та історичні оцінки надання переможцеві статусу сторони правої. Без ідеологічної перемоги нема перемоги.

Тож для надання агресорові конотацій переступу, провин, зачинателів агресії, - то жертві, окрім необхідних для неї ресурсів відбиття агресії та покарання агресорів, необхідним є ще й здатність представити себе стороною, яка безвинно потерпає від неспровокованого нападу з зовнішньої сторони ворожої. Необхідним є вміння піти на певні втрати власні у контрольованих поразках завданих від нападника, якого, таким чином, заманюють у пастку, з якої вже не вислизнути агресорові звинуваченому у здобутках його хижацтва. Важливо, щоб контрольований жертвою відступ перед наїзником був ретирадою не удаваною, а, водночас, такою, яка б не переросла у її незворотність. Справжніми переможцями є ті народи та культури, яким щастить раціонально й передбачливо керувати не лише керованими обставинами, як ще й некерованими. Свобода це зверхність над випадковістю, у якій переможцями бути не дано нікому й ніяк. Не добрим є поступатися займанцеві навіть на початковому етапі його займанщини, бо добрим є подолання цього ворога в усіх інших можливих і неможливих ситуаціях і оцінках історичних. Не можна не користатися тим, що московці у їх ненависти до світу який не піддається апетитам московства, - шкодять не лише доквілю народів, розпалюючи там протиріччя, як московці у цих заняттях шкодять самим собі. На противагу від достеменних недругів, то невігласи спеціалізуються на додаток ще й виправами у самогубстві. Тож инколи буває достатнім не перешкоджати їм у цьому. Одначе ризикова гра на вадах у таборі противника може бути лише додатком до основної і вирішальної відкритої бійки із противником. Якому не можна довіряти перемогу у його знищенні. Нема бо не може бути таких нападників, які б самі забороняли собі свій напад. Противників зупиняють лише зовнішні до них противники.

Класикою оправдань московців за їхній напад на жертву є твердження московців про неможливість їхнього нападу на жертву тому, що звинувачення на бік московців зі сторони жертви у нападі на неї московців йде на користь жертві, яка таким чином оправдовується у своїй невинності через звинувачення московців у нападі на неї, - себто вигодоотримувачем від цього конфлікту із московцями є, буцімто, жертва, й таким чином московці, вуаля, стають оправданими, бо провини і учинення бійки перекладають московці саме на жертву.

Етанеми, авидакажите, такімінада; це диверсанти і вороги совітів повбивали один одного, бо не змогли поділити між собою подачки від ворожого совітській владі Заходу. Ставка московців на війну гібридну проти жителів, - коли методи силової атаки перемішуються із диверсіями ідеологічними та облудами, або коли у таборі жертв московці провокують внутрішні руйнівні протиріччя, або коли московці спантеличують жертву навіть через безкрайне множення її звинувачень на сторону московців, - свідчить не так про оптимізацію збиральництва, як про брак у московців сил на пряму й відкриту атаку.

Пропозиції розібратися у конкретних провинах кожного окремого бійця з війська нападників – не може не бути злочинним послабленням розгрому цього війська, на якому має тяжіти гуртова його провина на часі війни. Невинних серед ворогів не буває. Першими серед противників вільної України є ті агенти, які беруться переконувати українців у можливостях домовитися із москалями про існування вільної України в умовах існування Московщини. Мирні засоби протесту проти утисків московських – це саме те, що московцям треба на посилення тих утисків. Ми не є настільки багатими, щоб у визволенні вдаватися до миролюбства. Не варто заперечувати чи спростовувати московські звинувачення у тому, що це українці не бажають зупинитися у своєму рухові на остаточний розклад ними Московії.

Як усякий народ чи особа не гониться, щонайменше, бути ворогом собі, - то й московці історію свого збиральництва трактують у позитивних характеристиках. Покріпачення людей і народів не лише оправдовується цими колонізаторами, але й за фактом невпинна й карколомна зміна ціннісних ставок і форм цього заняття, - улус, самодержавство, демократія, комунізм, атеїзм, ще й у такому ж миготінні діапазонів від покірливості й до терору, від руйнувань і до каторжної праці, - є лише варіантами оптимізації цього ж самого незмінного московського царства. Аж на неоднозначність оцінок тягlosti московського споживацтва впливає те, що його експансіонізм і паразитизм стрічає спротив й незгоду зі сторони жертв цього єдинанеделімства. Московці біжать уперед для того, щоб не поточитися. Московців трясє й колотить, московство - це місце порушення моралі та законів, там глупство й чудеса почувають себе як удома. Там ніби вчать, - як не треба жити. Й саме тому рецептом протистояння безладу та потрясінням безконечним висувається навіть не рух навздогін правовим спільнотам, а, хоча б, стабільність. Не дарма у цей месіанський відстійник завдання шкоди й роздрочування сусідів зливаються різноманітні реакційні доктрини. Московство, із його незмінною породою полювання за добром ближніх, становить для останніх неперебулу й зростаючу небезпеку у тій мірі, як воно зберігатиметься на позиціях посередника між обібраними й окупованими цими імперцями землями й народами та, вже з іншої сторони, тими скупниками краденого на Заході, куди імперобудівники збувають від народів вкрадене.

То самі московці є данниками степових отарників; а то владі останніх вони служать; а то підбирають під себе уламки від орди; а то похід її очолюють як спадкоємці у навалі на батьківщини вже відмінних культур; а то імперія вступає у бій вже із подібними імперіалістами; а то зазнавши невдачі у грабункові назовні, схлопується усередину й перетравлює вже внутрішні ресурси трудові; або з незадоволення апетитів навіть від споживання комунізму, від використання капіталізму, - то маса та віддані їй вожді беруться ядерними зарядами шантажувати так і не проковтнутий світ. Загрози турбулентності ростуть.

Московська маса пристане на те, щоб бути кріпаками, щоб на доданок втягувати у цю неволю ще й інші окуповані московством народи; підуть на зупинення підприємництва, ринку, демократії, права, моралі із заміною їх на концтабори та примусову працю; а потім славитимуть свою гулагівську долю, ятритимуться у ненависті до народів вільних від зони.

Московські дисиденти, тобто поборники вегетаріанських методів нападу їхнього атечества на ще не упокорені ним верстви та народи, піддають критиці ті надмірно прямі прийоми московського збиральництва, які на думку проєвропейської імперської демократії викликають надмірний спротив зі сторони жертв російщення й тому заважають успіхам останнього. Прихильники окультуреного месіянства рускава міра чи світової революції переконують себе та опінію у тому, що суб'єктна вірність питомої московської маси та її вождів саме методам прямої дії збиральництва є не об'єктивною, а є результатом наведеної пропаганди. В унісон із маргіналами проєвропейського московства діє промосковське європейство, плекаючи надію стлумити кривавий наступ ще не відпрацьованої імперії вже на профіт від утилізації недостає перетравленої сировини із територій усевладдя Москові. Тоді як для українців, то жертвна відданість справжніх расеян теророві імперської окупації - є аргументом не лише дистанціюватися від заброд і яничар, а й витурити їх усіма засобами.

А водночас, як у интересах будування українського незалежництва, так і світової безпеки, - то ми змушені втримувати означену імперію у природному для неї стані її хвороби й регульованого декадансу, бо колапс роджений грубою її загибеллю стає непрогнозованим.

Московство і його зібрання піде урозкид. З варіантів свого збереження, то ці інтегратори й мисливці неодмінно обиратимуть гірший варіант. Борсання й порскання у будь-який бік по сходах спадаючих у виродження не змінять там ходу і маршрут московства.

Шкідливо уявляти, що у своїй масі українство є свідомим противником московства. За інерцією столітніх слугувань Московії у якості рабів, то малоросійство також навчилося діяти всупереч до интересів свого національного визволення від московських окупантів.

Еволюцію соціальних структур та відносин між ними можна, з метою встановлення закономірного, до певної міри можна уподібнити до еволюції структур матеріальних. Аналогічно тому, як із середовища пилу дією сил тяжіння навзаєм, порушуючи одномірність хаосу, починають формуватися об'єкти між якими, у залежності від розмірів та часу акумуляції чи акреції через зіткнення, виникає вже й обумовлене відштовхування навзаєм; а єднання утворює якості відсутні у його учасників; а згодом запалюється енергетика внутрішнього згоряння утворень, різнорозмірність яких й відрізнятиме їхню історію, - то подібно й у соціальній форм життя структуруються утворення та стосунки під впливом тяжінь родичання та відштовхування за вже ментальністю інтересів сімейних, кривних, мовних, звичаєвих, господарчих, релігійних, дослідницьких, політичних, державних, імперських, культурних, цивілізаційних. Допустимо провести художнє порівняння: що подібно до того, як попри свою імовірну змінюваність, відносини тяжінь та відштовхування залишаються прогнозованими, себто чинними у межах та діапазонах встановлених закономірностей, - коли рух галактик, зірок, планет, супутників і далі аж до субатомних структур не підміняється один одним і зберігає свою специфічність, - то й усілякі домагання підмінити інтереси масштабних соціальних загальв вже на інтереси окремих особистостей, а чи навпаки, стає проявом суспільної аварії. Жертовне принесення життя конкретної історичної особистості вже на вигоду вибухового розширення химерних маній якогось персонального неадекватна вже до розмірів безрозмірних соціальних традицій, або ж жертовний рух вже у зворотному напрямку, - є катастрофами вартими одна одній. Руйнація самототожності усіх соціальних структур, як знищення їх відштовхування навзаєм, з відповідним принесенням особливостей і ріжниць етнічних, мовних, освітніх вже на виключну користь якійсь імперії чи ідеології з оправдання експансіонізму цієї імперії - і є проваллям за своєрідний горизонт подій у чорну діру тоталітаристського усеєднання. Імперіалізм із придушенням свобод поневолених ним людей і народів, руйною демократії, зведенням долі чоловіка вже до витратного солдатського контингенту - може обумовлюватися інтересами одержавленого бандитизму, але не може не суперечити праву.

Коли після слів Ленін-Сталін-СССР поставити двокрапку, а за нею спробувати написати число вбитих за цього правління, то можна помилитися на число навіть десятків мільйонів із загалу втягнутих у цю вирву єдинанеделітства. Й коли останньою питоми московити не лише пишуться як своїм досягненням, автентичністю, ідентичністю, а ще й тяжіння цього провалу у небуття вважають звабою для ще недоінтегрованих, недомосковлених, не втягнутих туди народів, - то най ця заслуга московитів їм же й дістанеться виключно.

Коли збирачі переконують усіх, й клепають для того зброю як доказ, що вони щиро люблять усе українське як своє рідномосковське і є одним народом, - то це значить, що вони наміряються завоювати Україну усю без решток; коли інтернаціоналісти самих себе та усіх переконують у відкритості Заходові й вестернізації, у миролюбстві до усіх країн боротьби пролетаріату, - то значить із останніх вони хочуть склепати світову соціалістичну республіку й закопати капіталістів; коли носії московського месіанства є упевненими у володінні самим правильним, тому що вірним, віроученням, - то вони претендують не лише на весь світ, як ще й на вичерпання собою історії.

Борони Боже від того, щоб українці потреби свого визволення коли-небудь чи як-небудь пов'язували із потребами визволення московства від тяжінь та обтяжень московства традиціями та інерцією звичок московського збиральництва. Московство має бути щільно замкнене у матриці його питомого самототожності. Щоб народи були від нього увільнені. Московство треба плекати як єдино ефективний спосіб звільнення народів від московства.

Належність українства колові західної культури, - де людська особистість цінується у своїй свободі й особу не розчиняють безособовому рухові маси, де свобода стає продуктивним ресурсом суспільного розвитку, - відкриває українцям можливості вигравати у грі за заданими правилами нашої культури.

Розпухання заліщанського улусу, задане інерцією монгольського збиральництва подальших пасовищ випасу, вже як механіка самозабезпечення, набувало гравітаційного притягнення до себе нових земель і народів, які втягувалися у чорну діру імперії не лише тому, що там силою урізалися права і свободи народів, трошиться спротив поневолювачам, а ще й тому, - що останні пропонували там народам шанси розширення для їх недоасимільованих і не остаточно русифікованих особливостей вже як відкриті для усього діапазону імперії, яка живилася цим споживанням ресурсів колоній. Але на часі успішних для перейдених колоній визвольних рухів, то останні стають не лише антиімперськими, а вже направленими проти поки що уцілілої від них і метрополії. Колишні окуповані батьківщини народів стають осердям притягнення до них не лише своєї національної культури. Експансія імперії це встановлення нею кордонів там, де закортить її вождям, - але воля останніх не обов'язково стає вирішальною для кордонів держав і країн, народи яких від тої імперії звільняються. А вже коли ще не колишня метрополія у особі Федерації зачинає смикатися у реваншистському відкушуванні шматків від колишніх совреспублік, - то її перспективи втримати суцці кордони як визнані сусідами стають zagrożеними. Імперії, які виникають із нічого, для ініціаторів їх виникнення зрештою стають походом у нікуди. Реванш, у перетрактаціях між метрополією і колоніями, є не виключно імперським заняттям.

Большовики притягнули до себе інтереси мас тим, що: обіцяли землю селянам, дарування якої замінили на колгоспи; обіцяли колоніям самостійність, яку замінили на утиски окупованих народів, русифікаторство, на ідейно-політичну єдність совітського народу; обіцяли звільнення від експлуатації для працюючих з поверненням створеної додатковою вартості, а замість того сталися трудові армії, визиск праці заарештованих для того зеків, шарашки для конструкторів зброї; обіцяли достаток від експропріації добра капіталістів, а замість того обібрали самих селян та робітників залучених до дувану; обіцяли демократію трудящим, представленням якої видали диктатуру пролетаріату з репресіями проти звинувачених у ворожості проти диктатури пролетаріату, з подальшим вихованням уцілілих вже партполітроботою і цензурою; обіцяли прогрес від заміни приватних підприємців вже на чиновників, але й цього не сталося й не станеться від зворотної заміни, бо ці екзерсиси відбуваються у контекстах та інерції незмінного московського грабежу як специфіки культури московського збиральництва й присвоєння завоюваннями чужого добра. Ведучою ж большевицькою звабою зробили обіцянку миру у втомі солдатів від війни, а замість того улаштували не лише озвіріння війни громадянської, як ще й російський імперіалізм заходилися розширювати до Світової революції, з внесенням класових розколів у країни звинувачені у їхній буржуазности, заходилися будувати лагерь соціалізму як продовження московського царства. Аж обманювати, – не добре.

Нацистів примусили до демократії, бо у німецького романтизму просто забракло сил на наведення порядку свого месіанства. Тоді як розлогі совіти, під натхнення своїх апетитів на закінчення історії у комунізмі, глутнули стільки народів, наклали на себе такий тягар соціальних зобов'язань утримання трудармійців у оковах ордунгу, що заковтнуте стало поперек горлянки, а жертви самі почали виїдати зону єднання. Тож не так під прямим тиском противників, а з реакції спротиву відносно власного ж занепадництва, - то совімперія почала сама скидати із себе зовнішню оболонку у вигляді венчурних режимів сателітних, соцлагера, совреспублік. Московцям у інерції збиральництва доведеться учинити собі скалічення порівняно ще більші, ніж то було за комунізму, який за цю ціну втрат забезпечив зростання впливів історичної Московії аж до світової імперії. Але стиснення, з провалом усередину вже й федеративного рештка, лише наростатиме. Аж до стану ядерного вибуху, коли рецидивісти від великоросійства попруть проти цілого світу, країни якого таки будуть змушені консолідуватися для утилізації того, що від імперії залишиться. Основні витрати випадатимуть на українство винне у тому, що московити беруться із нього вести свою генезу.

Зонотворці можуть рухатися до ліберальної модернізації лише менше обтяженими на розмір зони. Зона і свобода несумісні. Зоні для завоювання ресурсів, - треба їх знищити.

Намагання інтеграторів гарантувати споживання упокорених народів у спосіб послаблення накладених на колонії ланцюгів, а то й стримування власних імперських бажань прикрутити ці ланцюги у цілях гарантування визиску підбитих народів, - викликає у останніх позитивний розвиток самоправности, змагання за свої права, відштовхування, відторгнення, спростування поневолення через його руйнування. Тоді як терор інтеграторів проти народів, з метою продовження й удосконалення паразитування метрополії, – викликає антиімперський рух народів за своє від поневолювачів визволення.

Фахових переговорників із московитами треба готувати в українських артилерійських училищах.

Від образи на союзників від обох конкуруючих у загарбництві полюсів, які у апетитах власного експансіонізму порушили конструктивне співробітництво з нами, - треба переходити на ті власні ресурси українського розвитку, плоди яких були б ще й внесками до світової культури, аби споживачі внесків потребували України вже не як жертви для себе.

Усі опозиціонери та удосконалювачі совка з його олігархічною метаморфозою, які спадкоємцям московського імперіалізму надають оглядисті малоросійські пропозиції на видозміни, - є підпомагачами, або посіпаками недобитої імперії. Коли не ставлять собі виразне завдання перебрати владу саме на осібну користь національного українства, коли жертвовно не працюють практично задля свободи Краю. Потрібен свій центр своєї влади, яку треба не так перебирати від реставраторів зони, як останніх карати у ході позитивів будування самостійности.

Задля збереження свобод, як запоруки життя та розвитку, то супроти експансії зодноріднення у чуді доводиться протиставлятися у спосіб перетравлення агресорів, стає необхідним зчіплюватися із прибульцями у взаємній критиці, - але на слід забувати й про простий прийом побудови паркану відгородження від любителів чужого, які добиваються знищення тих місць, куди їх тягнуть їхні апетити.

Падіння Московського зібрання будь-якого: самодержавного, совітського, демократичного, олігархічного, - у спосіб здобуття суверенітету особними в'язнями цього зібрання, - є не лише сприятливими обставинами, як ще й є необхідністю українського незалежництва.

Українці не приймуть свого незалежництва як дар від будь-якого окупанта, у тому числі – й від московського. Незалежності на чужих багнетах не буває. Потрібна зброя застосована проти озброєного нападника.

Задушити московську гравітацію до чужого добра у спосіб добротного взаємовигідного співробітництвом із московським загарбництвом - є не лише даремним, а й небезпечними для тих хто необачно замірився перевести московство на рейки його власної продуктивної праці.

Україна й українці тим результативніше розвиватимуться, чим менше будуть обтяжені традиціями й сув'язями із історією поневолення й несвободи.

Для народів які за фактом очолюють та визначають прогрес нема більш хибного й небезпечного для них же заняття як намагатися зробити своєю складовою культури кримінальні, або такі угруповання які у своїх традиціях розвиваються на самодостатнє відособлення від очільників прогресу. Не тільки неприпустимо силувати й спотворювати натуру претендентів на виключно особливе місце розмаїтті учасників концерту культур, як треба ще й підштовхнути означених противників глобалізму замкнутися у їхній ідентичности і щасливо випасатися на їхній власній ресурсній базі. З питомим московством та автентичною Московією слід мати відносини і діалоги будовані на виключній повазі й не порушенні того, ким вони є і чим вони не можуть бути.

А тих, які учинили агресію у порушенні прав і свобод своїх ближніх й сусідів, карають не потуранням і даруванням злодіям надалі можливості безкарно патрати у їхньому лігві захоплену здобич, - посилаючись на токсичність співжиття з такими переступниками, - а застосуванням щодо злодіїв вимог невідворотности покарання у поновленні права.

Не лише зі сторони, аж ще із рефлексії і власного світосприйняття, то тоталітаристи, як організація із полювання за чужими ресурсами, - представляють собою табір інтеграторів, тих хто єднає, хто втягує у себе усе що вдається відібрати від чужих та присвоїти до себе вже як, ніби, рідне. Проте не зважаючи на те, що любителі перемелювання здобичі за допомогою зброї та чуда виглядають хижаками які втягують поживу лише у одному напрямкові до своєї зажерливої пельки паразитарної, спеціалізованої, буцімто, на одному лиш споживацтві, - аж прожиття цих бандитів та інтеграторів не є можливим ще й без продукування ними бруду та усього того, з чим означені інтегратори єднатися не бажають, цураються, вважають ворожим для себе навіть після того, як перетравлять вигаданих тими паразитами ворогів. Так жертви нападу для означених любителів чужого добра представляються не лише ресурсом для пограбування та любови до ще не присвоєних статків, аж об'єкт атаки є для атакуючого ще й, передусім, небезпекою та ворогом, який боронитиметься від агресора. Нападники не тільки мріють про завоювання поки ще не належних їм багатств, а й практично нападають на імущих та майновитих, - проте здобич конче потрібна бандитам саме для її поглинання, для доповнення краденими прибутками саме власної недостатності бандитів, а зовсім не на те, щоб у залежності від чужих ресурсів перетворитися самим на якийсь елемент домінуючої над бандитами та атакованої бандитами культури самодостатньої та зайнятої продуктивною працею. Потужні культури, народи, країни, які у силу несприятливих обставин змушені були під тиском поступитися нахабству зайд, згодом, з причин своєї потужності, просто цих прийшлих поселенців та завойовників перетравлюють, виганяють геть чи асимілюють під свої стандарти. Так для московських експансіоністів сукупні країни євро-атлантичної культури з тамтешніми багатствами є бажаною здобиччю, взірцем рівняння й поклоніння, але саме й цієї причини московити ненавидять умовний Захід, практично працюють над його розтерзанням; так німецькі чи інші імперіалісти підбивали колонії, але не для того щоб зрівнятися із туземними, на думку колонізаторів, таких собі дикунами чи недолюдками. Для тоталітаристів та сповідників інтеграції без країв існують усе ж міри, заступання за які унеможлиблює означене загарбництво та жирування за чужий кошт. Збиральницький експансіонізм стає незбутнім не лише за ситуації, коли жертва проявляє нездоланні для агресора зусилля оборони, а то й наступного карного покарання для агресора, а ще й тоді збиральництво чужого як свого втрачає сенс та призначення, коли жертва без спротиву з її сторони поступається своїм суверенітетом на користь зайд, стає обслугою імперських заброд, які згодом змушені запроданцям платити таке пайкове їх утримування у покорі, яке переважить прибутки та заміри безкарно паразитувати над уярмленими народами й визискувати їх ресурси лише у напрямку колонізаторської вигоди завойовника. Та культура завойовників, яка переважує культуру завойованих, згодом починає виснажуватися у задоволенні потреб колонізованих народів. Імперії стають неможливими не так на стадії спротиву їм зі сторони тих, хто вдало від них борониться, як імперії стають збитковими саме на часі їх успішної побудови, коли колонії, до яких вперлися з метою їх обікрати, стають непідйомним тягарем для компенсації народам їх зради власній спроможності жити своїми силами. Коли народи безболісно підпадають під волю загарбника, то це значить, що від його багатств ці підступні народи матимуть пайки за своє запроданство й відмову від своїх прав. Так московці були б щасливі, коли б їм пощастило підбити розвинені, з причин тамтешньої свободи, зненавиджені та омріяні країни окциденту, які московцям, саме з цієї причини, не вдасться завоювати; але московські імперці впадають у нещастя у ситуації щасливої інтеграції із порівняно більш відсталими навіть від московців землями та народами своїх східних сусідів, які не противляться, як ще й любовно вітають вливання у них зі сторони тих ненависних московців, які плани на вигоди єдинанеделімства необачно обмінюють на практику збиткового для московців утримування поки ще не колишніх своїх колоній. Причинами як інтеграторства, так і зворотного удатного відбиття від бандитів, є ті різниці між культурами, що їх самі тоталітаристи-інтегратори подолати або не можуть, або самі відторгають у випадку своїх переваг над культурою колоній.

Хоч тотальне єднання перетворює на пил охоплені ними країни та мізки, руйнує права та людяність, залишає за собою могили та безпам'ятство, - проте вже сама історична з'ява екстремістської однорідності робить подібну вирву маніакального імперативу необхідним інструментом чи прийомом самовбивчого перемелювання до решти помилок породжених ідеологією примітивізації та неодокованости. Без цього механізму спрощень відмінне від нього структурування змін вже у покроковій здобутки розвитку було б просто не можливим. Чорна діра тоталітаризму втягує у свій безмір усе глупство та злочини аж до їх колапсу з викиданням вже джетів та тяжінь тямущого та конструктивного, яке своїм існуванням є зобов'язаним катастрофам з тоталітарної їх подачі.

Концентрація московського збиральництва вже у концтабірний централізм була не лише розрекламована як скидання геть дискредитованих і реакційних інститутів самодержавства, аж розруйнування держави та її статків стало реальною ресурсною тоталітарного комунізму. Хоч комуністична критика традицій московського імперіалізму віталася й знаходила по світу прихильників як рух до демократії й справедливости у розподілі багатства, проте означена індустрія винищення ворогів народу улаштувалася як критика завдань із якими недостатньо вправлялися традиції московіімперіалізму. Подібно й повторне видання критики московства вже комуністичного, з відкиданням провальних прийомів глобалізації московства комуністичного, даремно вітається як вектор у напрямку послаблення режиму звичного збиральництва земель і народів, бо й на цей раз вживлення у зону антизахідництва, антикапіталізму, антиєвропейства елементів вестернізації, - як прийом антикомуністичного осучаснення московської зони агресії проти країн західної культури, розвинених завдяки праву, ринку, демократії, - слугує акумуляційному посиленню московства. Хоча мотузку вішалника куплену на Заході московити спершу використовують для верифікації й позначення ворогів внутрішніх, себто прозахідних, - аж призначенням цих запозичених установ є пряме й безпосереднє промосковство. Московити революційно поглиблюють критику передуючих режимів хапання та нищення ворогів як режимів ще недостатніх у цих завданнях.

Імперію професійних збирачів чужого добра треба штучно валити у спосіб сприяння поневоленим нею народам входити у їхню власну свободу, права самостійні, продуктивність їхньої праці у їхньому житті. У визвольному повстанні не обійтися без негативізму спрямованого на рецидиви імперіалізму малоросійського і колоністів поселенських, починаючи від досі панівного олігархату агентури й закінчуючи підлеглим запроданством.

Тоталітаризм як соціальна хвороба може виникати спонтанно, проте у доконаних його станах зону неволі доводиться вилучати із організму людяности методами вже хірургічними. Організованим спротивом. Чекати доки вавка сама собою розсмокчеться до подібности її культурі прийнятної – є злочином.

Саме з тої й ніякої іншої вбивчої причини, що усі феномени тоталітаризму є різновидами невігластва й безуму, то гени загибелі тоталітаризму криються у ньому ж. Ігрища з відхиленнями у чудеса є небезпечними на часі розпалення подібної соціальної хвороби, якою беруться корегувати чи виправляти виклики проблем соціальних відносин, що й надає чудесами затребуваности, - проте наполегливі подальші домагання перевести вже системну й переможну диктатуру у непідвладну цим химерам тканину соціального буття дезактуалізують абсолютистські догмати утопії не лише до стану безневинного культу на маргінесах щоденних турбот суспільства, як останні зрештою розривають вузькі й тому не прийнятні для суспільства віросповідні каземати тоталітарної зони. Навіть коли зона утверджується фактом суспільної історії, то наслідками стає нарощення учинених нею для суспільства негараздів. А потім обітниця зони остаточного щастя стають просто нецікавими. Коли бандитів не вдається зупинити у зародку, тоді доводиться дати вповні розгорнутися їхнім апетитам, щоб аргументовано їх подолати вже силою. Так на завершеннях кар'єри типажів подібних Ульянову, Гітлеру, Путіну, то з них треба порошок здувати, аби ніщо не завадило їм стати трунарями їхньої святої справи, у яку вони втягнули свої народи.

Вільні люди і народи критикують грабіжників за насилля і беззаконня, а насильникам для доказу правоти їхнього грабіжництва доводиться свою владу робити безмежною, аби не було із чим порівнювати тотальний переступ. Проте, поза усі успіхи одержавлених бандитів з очищення від ворогів і встановлення одномірного режиму кримінального порядку, - то аномальність диктатури не буває, бо не може бути тотальною. Бо енергетикою і рушійними силами грабежу є ресурси, що їх означені споживачі забирають від тих людей і народів, які продукують ці багатства, а коли стає нема що присвоювати, то паразитизм унеможлиблюється, рештки від бандитів пожирають один одного до стану порожнечі. Тож тоталітаристам потрібна нескінченність їхньої боротьби проти вільного від них світу, а не остаточна і завершальна перемога над ним. За своїм призначенням, то догмати учень про кінець історії мають не тільки відрізнятись від норм і законів за якими живуть продуктивні і продукуючі спільноти, - аж учення тоталітаристів засадничо покликане суперечити умовам життя вільних народів. І коли б безум, як змісти абсолютистських учень, отримав би шанс втілитися без виключень, - то така неймовірна картина означала б фактичне завершення життя цивілізації. Войовнича зона має шанс зберігатися і вціліти із своїми віроучительними повчаннями лиш тоді, як останні будуть не надто нав'язливими, не надмірно шкідливими тим вільним спільнотам, які рухаються шляхами прогресу. А для прогресу ще більш корисною ситуацією є повне очищення від нявности там тоталітаризму.

Хоча екстремістські диктатури, які проживають полюванням за не виробленим ними добром, і претендують на виключність та підкорення собі усього що дихає і мислить, - проте усякий навіть тимчасово переможний бандитизм згодом відтісняється на краї та поза край того, що є потрібним вільним народам. Тоталітаризм не буває тоталітарним. Стан протистояння між життєздатними спільнотами та бандитським сектантством отримує порівняно більш небезпечний розвиток тоді, коли нормальні люди заходяться вступати у порозуміння із затятими сектантами, проявлятимуть до них терпимість, а недобиті мрійники про реалізацію вигаданих ними чудес зачнуть у свою чергу миритися із вільними людьми і народами. От тоді вже із цієї суміші добра і зла починається справжній тоталітаризм. Доконана зона це не тоді, коли містифікатори пруть у ненависти проти ворожого їм вільного світу як його вороги, аж зона це там, як вільний світ лагідно вдивляється у очі бандитів. Безвихідь із замісу мультикультуралізму, який переростає у норму, - утворюючи чорну діру провалля у тяжіння злиття видів одномірності, - починається тоді, як колишні прибічники зони остаточного порядку беруться каятися у гріхах своєї відданості зоні, а переможці над ними вихваляються застосування для цього доконечних порядків вже своєї осібної зони.

Совіти пройшлися по усьому спектру взаємин із нацистами: із якими совіти ворогували, яким допомагали кувати зброю у спрямуванні її проти народів ще не підбитих совітами, із якими збиралися домовитися у розподілі між собою народів світу. Так само взаємини із Заходом варіювалися від полюсу співробітництва вже до полюсу військового протистояння. Так само зміцнення режиму у його боротьбі проти противників та колонізованих народів відповідно розділило жертв режиму на противні навзаєм табори. Ще не колишня імперія має як число своїх прибічників, які сподіваються і покладаються на пайку із здобичі завойованою їхнім служінням імперії; так, водночас, вона ж має і противників, які відають, що це вони і стануть здобиччю, - а обидва табори віруючих і знаючих утворюють цілісний заміс московсько-імперської маси.

Змішування усього з усім, як умова тотальної догматики, - це не колективізм, а це заперечення конкуренції різноманітних угруповань. А для того, щоб диктатура не стрічалася і будь-яким проти неї організованим опором, то диктатори добиваються руйнування усіх колективів, усіх визначень, усіх законів і взаємин які не підлягають вольовому усевладдю цих насильників. Тоталітаризм становиться фактом не так через насилля над кожною особистістю, як, скоріш, імітацією задоволення максимальних марень кожного атомізованого відокремленого індивіда, облік і контроль над яким здійснюється знищенням різниць між інтимними неповторними запитами особи та вже тим, що від цієї жертви треба диктаторам.

Життя, інколи, визначають як підтримання організмом параметрів та умов свого існування і розвитку через обмін із середовищем ресурсами енергетичними, інформаційними. Люди і спільноти, у відведених їм долею та здоров'ям кінцевих циклах життя, встигають не тільки насититися й виробити шлаки, як ще й – продукувати культуру з втіленням у ній власних покликань та смислів життя. Задоволення ж переважно фізіологічних потреб тілесних, віддача переваги споживацтву порівняно із виробництвом та продукуванням різноманітних цінностей, ще й вдаючись до обману, до порушення норм і законів, - то подібний паразитизм вважається негідним заняттям, бо від споживацького грабіжництва скорочуються набутки й перспективи культури. Існують спільноти чи певні періоди у існуванні історичних згод, коли міри їх агресивності у нападі на ближніх беруть верх над творчими зусиллями праці з опорою на власну базу та креативну достатність. Існують угруповання у яких традиції їх здириництва переросли із пригоди вже у звичку, стереотип, норму, долю, коли із особливостей подібної культури грабежу вже не вийти без втрати самоподібності та самого існування бандитів. Зваби на отримання ефективних надходжень ошадливими засобами кримінальності як нуртують всередині та загрожують умовам розвитку спільнот нормальних, так загрозою для останніх є сусідство із спільнотами одностайними у їх нападі на ближніх. Агресорів вдається утихомирювати через пропозиції долучитися їм до таких неагресивних способів існування, які базуються на співпраці у ринковому вільному взаємовигідному обміні спеціалізованими продуктами і специфічними товарами, що їх виробляють народи, країни, фірми. Але коли професійні збирачі не свого не збираються й не можуть переступити через піратський бізнес й зректися обраної ними долі переступників, - то тоді зусилля їхніх потенційних жертв відгородитися від подібного сусідства чи спілкування будуть або марними, або надто витратними. Розвиток усякого народу буде ненормальним, або не буде розростом вдалим, коли зусилля на стримування сторони нападу буде критичним чи переважаючим порівняно із зусиллями на власне життя та його удосконалення. Зрештою будь-яка спільнота не має права втручатися у самодостатнє життя відмінної спільноти, деспотизмом є заходитися замість інших проживати їхнє життя, самоправством є повчати підневільних як їм жити, тиранством є рівняти ближніх та їхню свободу вже під власні шаблони та вигадані розуміння свободи, - бо саме задля самостійності власного життя й гуртується нація довкруг своїх особливостей. Навіть міри і засоби оборони від агресора та відсічі від нападника не можуть не бути обмеженням його замірів одверти жертву. Тож коли на засадничу невдачу є приреченими прийоми вмовити агресивного сусіда на неагресивність, на включення його у співдружність виробляючих спільнот, коли марно чекати й сподіватися на переродження бандита вже у суб'єкта здатного не лише на ведення війни, коли витрати і здатність на стримування принципово нездатних на конкурентне миролюбство мають виключний результат неуспіху, - тоді не залишається інших варіантів, як вдаватися до хірургічних заходів на видалення геть із співтовариства тої невиліковної пухлини, яка є чистою патогенною культурою асоціальності. Паліативна терапія і гойна фізіотерапія проти концтабірних тоталітаристів не допомагає. Невдачею і безглуздя є вдаватися до неадекватних реакцій миролюбства до тих, адекватністю яких є військова агресія, вбивство, облаштування паразитувань на поневоленій жертві. Відгук на заміри вбити не може бути дорожчим за виклик. Природного агресора не лише не можливо, а й неприпустимо переробляти у сусіда гідного спілкування із ним, замахуючись на те, що агресор вважає своїм правом та свободою, - аж жертвам агресії, які відстоюють вже власну свободу, треба припиняти бути жертвою у спосіб такого припинення агресивності проти себе самих, який стає способом припинення фізичної суб'єктності бандитів.

Життя передбачає підтримання ідентичності організму ще й на рівні забезпечення комфортних для нього умов у середовищі. Тож коли довкілля агресорів, які зазіхають на чуже, не йде жертвам на користь, - тоді прибитком ще не підбитих народів і країн стає усунення небезпеки від тих, хто не дотримується розмежувань між компетенціями свобод. Тоталітаристів угамовують зовнішньою проти них агресією; не чекають на їх переродження.

Тоталітаризм, підведення усіх та усього під загальний знаменник передбачає розрішення усіх проблем, вигаданих чи спровокованих цими любителями спрощень, такими ж простосердими засобами, а саме, сокирою і подібними способами убивства. Тоталітаризм це тип мислення та світосприйняття будований не на повноті об'єктивної інформації про досліджуваний об'єкт, а тоталітаризмом є моделюванням об'єкту через заміщення останнього на полярні несумісні між собою протилежності, встановлення взаємин між якими вважається за вичерпне досягнення знань і законів про функціонування і буття явища. Зона ілюзорного, одначе примусового порядку представляє собою єднання усіх подій на не поєднувані між собою, взаємовиключні у їхній взаємній ворожості табори. Тоталітаризм це подання різнобарв'я світу лише у двоколірній гамі протилежних частин спектру. Тоталітаризм це боротьба на винищення спрямована проти вигаданих ворогів чи гріховних віровизнань задля встановлення вже правильних ідейних учень та руху до запрограмованих на щастя суспільних ідеалів утопічних. Тоталітаризм це розтинання реального світу навпіл на його вигадані замість нього ворожі сутності. Тоталітаризм це дихотомія вичерпних у своїй достатності змістів та цінностей які не визнають існування таких же цінностей належних вже протилежному світу. Примітивізація історичних реалій, себто випадання у глупство мариться грою суперництва між Богом та сатаною, між абсолютним добром і таким же нетерпимим до усього злом. Тоталітаристи, структуруючи і розподіляючи реальність на одну єдину пару протилежностей, лише імітують цим самим процеси диференціації та спеціалізації знань на виразні, осібні, неперехідні і специфічні для кожної області знань закономірності, прецизійність яких не можна переплутувати, - як це роблять означені любителі тотальних узагальнень. Тоталітаризм, як змішування усього й усіх у дисципліні власної зони одномірності, з протиставленням цієї зони вже ворогам і диявольщині є злочином. А злочинців зупиняють правовим застосуванням сили вже проти них. Тож коли концтабірники вдаються до сокири, - то проти них не можна не використовувати більш переконливі для них засоби сили.

Кожна організація чи спільність людська, яка буде своє життя на шляхах вигід розвитку та добра, робить це самостійно своїми силами і власними для того талантами. А коли не усім вистачає снаги надовго затримуватися на позиціях провідника і зачинателя, коли місця лідерства заміщаються конкурентами у змаганнях, - то тим, які на певний час запізняються із своїми власними внесками до світової культури, доводиться бути споживачами та покупцями товарів вироблених фундаторами. Так само і бандити, які своє процвітання будують на паразитуванні та пограбуванні прогресивних спільнот, роблять це власносило у векторі переступів. А тому бандити не мають потреб і можливостей розвернутися від обраного ними шляху кримінальності вже на дорогу прогресу і відсутнього у них повернення до продуктивної праці своїми силами. Усі рухаються інерційно у своїх покликаннях. Безглуздо сподіватися, що усередині протиправних спільнот віднайдуться внутрішні запити, які б заперечували побит і хватку цих здобичників. Для соціальних хвороб, які зайшли занадто далеко у затрусний ними організм, потрібен інструмент радикальний хірургічний, а не безвинна фізіотерапія, якогось кепсько вигаданого віталістського штибу, яка б спиралася на ще не подавлені життєві сили організму. Так для того, щоб уразити і притлумити масову підтримку нацизму німцями, знадобилися танки і бомби совітів та американців. Вірогідною є неможливість заперечення вікової історії московського збиральництва силами, які б зніч'я віднайшлися серед московської маси як суб'єкта та ініціатора московського імперіялізму. Розмови про демократію на московському зібранні народів, яка завжди здатна лише розвалювати це примусове зібрання, а чи сподівання на можливість невдоволення кріпаками своєю долею залежності від владомощців – є гутірками та надією за ні про що. Московці підуть на будь-які жертви аби лиш сусідні народи перетворювати на жертву московських апетитів на сусідське. Московцям замало програти у своїй агресії проти вільного світу: московців для цього треба ще й завалити. Московці не даремно остерігаються зовнішніх ворогів.

Бандити діють у логіці злочину, порушення прав, фізичним насиллям та ментальним обманом. А тому замір зупиняти їх перемовинами і вмовляннями на те, що вони стануть на путі правди та права, - є справою заздалегідь програшною, а то й убивчою для віруючих у нормальність бандитизму. Бо нападників можна зупиняти і треба карати лише зрозумілими для них засобами відповідними. Себто поновлення понівеченого переступниками права зобов'язане мати фізичні переваги над тими злочинцями.

Одноразовий набіг на чужу країну викликає спротив, - а може й статися вдалим, коли агресор скористається внутрішніми розладами у таборі об'єкта нападу. Але втримувати на довший час під собою підбиті землі і народи вже як колонії задля їх визиску і робити ставку на колаборантів може метрополія лише за відповідну ціну надання колоніям низки преференцій і вигід на зразок: відкриттям ринків ширших порівняно із часами перерваної самостійності колоній, розповсюдженням на колонії порівняно вищих рівнів освіти, прокладанням доріг, відкриттям лікарень та будуванням інфраструктури цивілізаторства, встановленням правових установ, образів демократії, ресурсів управлінських і інформаційних; імперії утримуються ігрищами на протиріччях між втягненими у імперію народами, стосовно яких імперіалісти намагаються грати роль арбітрів на порозуміння. Подібні витрати стають для метрополії збитковими. Імперіалізм – справа дороговартісна, доступна лише багатим. Імперії можливі лише не довше того часу, як вигоди від створення спільного ринку можуть конкурувати із самостійністю вже колишніх колоній. Результати визиску колоній зроджують місцеві визвольні рухи; а вклад метрополії у розвиток колоній ще більше сприяє усамостійненню колоній і – родить визвольні рухи. Потреби утримування у цілісній зоні імперського єднання різномірних культур і народів вимагають авторитарного, диктаторського, силового придушення не лише протиріч і розходжень між різноманітними народами імперії, як ще й придушення їх спільної боротьби за визволення від тої метрополії, яка з необхідністю стає вже не установою державною, а одержавленою мафією. Неможливість існування імперій обумовлена неможливістю сполучення цілей грабунку колоній на користь метрополії та, з іншої сторони, необхідністю надання вигід для колоній у зоні їхнього визиску задля продовження таким чином визиску колоній на користь метрополії. Однак не слід й чекати на те, що карантин є годящим прийомом на знищення хвороби.

Принципово хибним підходом до утихомирення московського збиральництва є домагання його вписати до загалу західництва способами та насадженням у московстві таких ознак західництва, якими є демократія, підприємництво, правозаконність, гуманітарні свободи. Бо одержавлений бандитизм та, з іншої сторони, продуктивна праця вільних правових спільнот – є несумісними. Не можна замиритися і порозумітися із тими, хто проживає здобичництвом. Зібрання поневолених Московією народів та покріпаченого люду починає розвалюватися через отруєння цієї зони неволі спробами запровадження там демократії, правами заробітку, свободами висловлювання. У свою чергу круг культури західництва перестає бути цілісним тоді, як там заходиться легалізувати і унормувувати паразитизм і присвоєння краденого. Домагань та пропозицій порятувати московське царство не має бути з обох сторін. Кордону капітуляції між Заходом та зоною не має бути. Напад на Захід, через відверту колонізацію його народів, а чи розпалюванням там внутрішніх протиріч, - є для московців не тільки здобуттям поживи, як ще й слугує оправданням московства, місією якого стає звільнення світу від зла його непідлеглости московцям. Порівняно більш вишуканим прийомом збереження московства у контекстах західництва є не лише ідеологічне, як ще й практичне виставлення московцями самих себе як жертви західнянського стяжательства, - коли московці підкупають таким чином Захід, збуваючи туди вкрадені із московських колоній сировинні ресурси, або інвестуючи на Захід накрадені із бюджету олігархічні капітали. Московські реваншисти, які свою агресію антизахідну подають як реакцію на гріхи Заходу, звинувачуючи його у експлуатації, меркантилізмові, бездуховності й подібне, - є другим крилом збереження традицій збиральництва, у той час як першим його крилом є суголосна промосковська псевдодемократія прозахідницька.

Тоталітарними режимами є ті, які не визнають існування поза собою будь-яких не підконтрольних щодо них спільнот та цінностей; у свою чергу саме ті режими, які вимагають покори собі усіх та усього і є тоталітарними. Неадекватні віровчення та такі ж політичні диктатури створюються для того, аби мати силу та ідеологічний псевдо-правовий привід грабувати та уярмлювати усіх поки ще не упокорених ними. Тоталітаризм, - як абсолютистська цілісність що не допускає у собі будь-яких відхилень від соборности догматичної, - це втілена нетерпимість до своїх жертв. Нормами зони контролю є вигадані там приписи, а не те що відповідає запитам прогресу та людяности. Тоталітаристи декларують мирне співіснування із ще не підбитим ними довкіллям народів лише тоді й до тих пір, заки вони зберуться із силами для подальшого наступу на іновірців. Насельника дисциплінарної зони допускається прощення за обман, імітація миролюбства тоді, як вони ще не є у силі винищити іновірців. Винищити просто фізично. За усіх умов та спроб домовитися у співпраці, або у розподілі кордонів за які не можна заступати, - то тоталітаристів не можна на це вмовити. Їх задовольнить лише труп супротивника їхньої зони контролю та обліку, включно із тим світом їхньої війни проти противного їм світу, де збиратимуть данину з другосортної стосовно них маси недолюдей. Не лише енергетичні джерела, а ще й смисли боротьби тоталітаристів проти світу задає їх боротьба проти світу. Зонотворцям потрібен не комфорт у своєму батьківському домі, а розгاردіаш у сусідів.

Західна цивілізація тому й досягла лідерства, бо там керуються не химерами і упередженнями, а - є відкритим до світу та конструктивною винахідливістю. Захід це налаштованість на правду та факти. Українство ж являє собою той сегмент західного світу, де не визнається замирення із тими, хто не прагне замирюватися. Нам недостатньо самої лише ізоляції, виведення тоталітаристів у карантин, замикання на собі усіх любителів убивати не вірних їм. Супротивника доводиться зупиняти зрозумілим для нього методами. Звільнення від загроз для світу, що їх представляє собою Московія, досягається не на шляхах її удосконалення під стандарти нормальних і безпечних для людей укладів соціальних, не на путях підлаштування московства під стандарти європейської відкритості до прогресу та людяности, а – на зворотних шляхах: через усунення не так злих вчинків, як самого їх носія.

Тому культура удосконалюється невпізнанно, бо знання, технологічний, соціальний і духовний поступ є проникненням у закономірности об'єктивних явищ. Подалі від вже відпрацьованих знань і вмінь, геть від глупства далеких сторічь. Тоді як культова і релігійна свідомість консервує колишні епізодичні, одноразові, можливо годящі для свого часу уявлення, - що й породжує їх конфліктність із природністю прогресу і його подальшими здобуткам. Секти, де сповідують, кажімо, вегетаріанство, загартовування холодом й подібні вигадки є достатньо безневинним порівняно із такими ж містичними, але глобалістськими загальновизнаними культами, які силуються керувати вже усіма аспектами життя історичних спільнот. Бо у такому випадку реальне життя стає zagrożеним зі сторони цих абсолютистських утопій бездоказових, які не сліднують логіці і викликам поступу, а реальність беруться ламати під свої початкові для розвитку знань уявлення про світобудову і взірцевий соціоустрій. Відстале є не просто антиприродним, як ще й небезпечним, будучи вдягнене у лати вірувань, які визнають і добиваються від усіх та усього лише покори своїм догматам неадекватним. Штучні, вигадані і театралізовані приписи моральні, побутові, мистецькі, соціальні, смисложиттеві орієнтири, атавістичні картини світу популярних віровизнань є націленими на боротьбу із плином природности і натуральности прогресу технічного, соціального, гуманітарного. Творці зони порядку ідуть на жертви власні щоб убити не згідних із ними. З адептами абсолютистських культів неможливо домовитися у мирі про розподіл повноважень і сфер впливу, немислимо стримати і ізолювати будь-який тоталітаризм, призначенням якого є тиснути на противників аж допоки вороги віри не будуть винищені. Політизовані маячення дисциплінарні, які є не просто атавістичним непотребом, а є загрозою для знань і вмінь зведених на фактах корисних для розвитку досягнень попередників, - такі політизовані сектантські режими підлягають правовому переслідуванню.

Для українського здоров'я істотним є постійне очищення від тутешніх любителів окупації Краю московськими завойовниками. Однак не можна подолати інтервентів війною проти них на самих лиш теренах українства. Потрібен не сам лиш захист від московських зайд, а неодмінною є поразка московського царства, - якою є становлення там же народів та країн вільних від потреб завоювання сусідів. Війну проти московства необхідно вести нападом і вторгненням саме вже у реальне московське царство; не треба обмежуватися завданням удару по самому правлячому режиму московства, помилково відділяючи його від щирих потреб московської маси збирачів. Не обійтися без того, щоб спротив московців українській проти них агресії не переріс вже у національно-визвольний рух народний проти українців, - оскільки українці зайнялися невирішуваним завданням: перемінити природу московського збиральництва вже на ту долю людей працьовитих, які багатіють із власних трудів, а не з грабежу поневолення ближніх.

Задля дієвого і серйозного подолання інтервентів, - то треба віртуозно, удаваною поступкою, відступом, провокативним заохочуванням до продовження інерції атаки заманювати їх у розставлені для них пастки, аби звідти вони вже не вибралися. Коли московити ідуть до кінця, то треба щоб саме вони, саме там, саме його й перестріли.

Помилковими є твердження, що вчинення шкоди одним людям заради вигоди інших людей представляє собою альтернативний, якийсь імовірно другий шлях розвитку і життя, - позаяк помилка чи помилки це не варіант правильних рішень, а є його заперечення. Не годиться зло та беззаконня облудно видавати за пропозиції пошуків новаторських шляхів. Оскільки усі люди, усі істоти мають права і повинні мати ще й рівні можливості для щастя чи добра, то грабіжництво, убивства, обман та інші страждання, на яких вибудовують свій достаток угруповання насильників, - є неприпустимим з позицій людяності. Супроти подібного ідеалу, то у історії людських взаємин постійно відбувається поглинання одних культур іншими. Хоч напад на сусідів тому й буває успішним, бо підкорення чужого часто буває корисним для жертв, бо виводить їх на порівняно ширші зв'язки, - однаке усяке поневолення прямою метою має вигоди саме для поневолювачів-нападників. Підкорення сусідських ресурсів оправдовують, як правило, ідеологічною містиккою переваг інтегральності. Усі імперії будуються у перспективах створення таким чином органічного інтегрального суспільства, життєздатного через організації там вже виробничих процесів, а не лише для беззаперечного визиску поневолених там племен і народів на односторонню вигоду метрополії. Однак усі імперії тому і є протиправними утвореннями, бо завдання інтегрувати у рівності втягнуті туди народи залишається не лише нездійсненим, а ще й не бажаним для метрополії. Тож усі імперії розпадаються по кордонах збережених там і не упокорених там культур народів, які у імперіях визрівають до самостійності і самодостатності всупереч імперському гніту. Складнощі для самовизначення повсталих народів у тому полягають, що замість народів у імперське єднання задля запобігання розвалу імперії пускає глибокі корені: не тільки відмінні народи втягуються у спільне імперське коло денаціоналізації народів, аж ще у тіло осібних культур імперії вбудовуються чужі і противні цим культурам елементи, переважно у представленні їх осадниками, інтервентами, кочівниками як потугою вже проімперською. Тож задля ідентифікації і самовизначення народів, то подібними проникненнями груп поселенців-мігрантів у тіло відмінних культур доводиться обмінюватися навзаєм за домовленостями замірів на мирне співіснування. Коли ж це вдається, то стає потрібним скальпель для обміну зайдами, - щоб лінії і кордони розмежувань стали визначеними і, таким чином, правовими. Компроміси із носіями антинаціональних інтересів є згубними для ще недостатньо зміцнілих повстанців, змушених задля безпеки займатися чистками. Поселенцям не варто мордувати себе присутністю у неприйнятному для них середовищі, аж замість того годиться повернутися до себе додому, щоб бути там повноправними. У процесах самовизначення народів на часі подолання імперського замісу, то не обійтися без утинання щупальців колонізаторства, якими будівельники імперії її цілеспрямовано пов'язували у нерозривність.

Коли москалі навіть на ділі демонструють, що їхнім багатством є вже заволодіння не багатствами, а суто фізичними смертями українців та України, - тоді до екологічної безпеки не лише українства, а ще й сусідів включається усунення московства. Головним завданням у цій справі є збереження гарантій цієї безпеки, себто – життя українських воїнів. Повнотою апетитів і дій москалів на здобуття своєї величності є відсутність заборон на цю справу, себто москалі використовують для свого панування саме апокаліптичну зброю, не кажучи вже про облуди як випробувану зброю московську на дестабілізацію. Нам у відповідь не обійтися без мілітаризації українства і Краю. Безпека та опір агресору має за усіх умов здійснюватися у межах права і вміннях вправлятися з правдивими фактами і викликами. Умовами та перевагами громадянства є проходження військової служби. А коли натівська парасоля колективної безпеки своєчасно не захистить українців та Україну, а альянси військово-політичні виявлять неспроможність у забезпеченні миру для народів, - то нам не обійтися без такої загальносуспільної мілітаризації, яка спиратиметься вже виключно на власні військові сили української оборони та українського нападу на тих, хто планує собі убивство українців, руїну держави, знищення нашої культури. Ресурси оборони на батьківських теренах мають перерости у переможний військовий наступ на противника на його теренах з цілковитим його розгромом більш ніж назавжди. Ворога який убив сто тисяч українців убивають. Сприятливими для власне розвитку українства обставинами є нанесення поразки московським противникам, яких має не стати поза кордонами українства. Недостатньо геть вигнати нищителів та від них просто відгородитися. Контрнаступ український проти наступу московського не веде до перемоги над москалями; не кажучи вже про потреби перемоги саме на території ерефії. Від москалів потрібне не відсторонення, не заміри пограбувати їх вимогами компенсації за напад, а потрібне їх знищення. Незалежність це визначення не так кордонів розрізнення, як це те, що знаходиться по обидва боки від кордону ідентичності: на нашому боці має розвиватися європейство, а поза ним - ніщо від колишнього московства.

Захід же переймається тим, щоб українське військо обмежилося стриманням ерефійців на своїх кордонах, щоб москалі не поперли далі, а не тим, що українці при цьому спливають кров'ю. Постачання західної зброї українцям є аргументами, які наводить Захід ерефійцям не те, щоб ерефійці не сунулися до натівських країн. Безперервний потік західної зброї українцям – це заходи Заходу для своєї безпеки. Українці отримують допомогу достатню для війни на власній території, але не для перенесення війни на територію Московії, бо це може викликати загрозливі для Заходу наслідки. Надійність безпеки європейців вимірюється числом загиблих у цій справі українців. Будуть винайдені дійсно доказові причини на те, щоб натівці не пішли війною проти ерефії.

Україна могла б бути підтримана натівцями і штатниками, але не тоді коли вони зацікавлені у недопущенні втрати ерефією влади над ерефійським ядерним потенціалом. Більш від того, штатники подбають, щоб офіційна кремлівська влада не делегувала монополію на ядерну зброю на відкуп різноманітним загонам тих опричників, які у призначеннях обслуговування кремлівців можуть стати силою опозиційною до кремлівців, звинувативши останніх у недостатньому забезпеченні інтересів великодержавства.

Москалі займаються ескалацією загроз, щоб натівці перелякалися до станів викликання у натівців улесливості до москалів, а то любови. Помилкове вважання європейцями того, що московити дотримуватимуться обов'язків укладених договорів; млява реакція на спершу невиразні замаху на правопорушення зі сторони агресорів, - оскільки протиправним є покарання злочину передуюче його вчиненню; надії на те що черговий відступ перед агресором його зупинить, а не посилить; зволікання із потребами гуртування сил спроможних нанівець звести московську агресію; висловлення стурбованості щодо агресії; зрозуміле небажання сприймати бомби що падають на сусіда вже за власні нещастя, - дорого обійдуться на часі виправлення подібних помилок. Виразка московства лише розростається загоєнням її процедурами фізіо-терапевтичного сорту. Матимемо свою здорову голову і руки як виключно там матимемо безумовне небуття ерефії.

Коллективний Захід, виходячи із дбайливого ставлення до усього суцього, незмінну ставку у питанні усунення небезпеки від агресивного московства тримає на переконанні останнього у потребах бути останньому неагресивним. Способом усунення звичок збиральництва пропонується прилучення і адаптація Московського царства вже до Заходу, як його складової вартісної. Оскільки цивілізація московства завжди і незмінно тяжіла до західництва; а споживання сировинних і людських ресурсів цього царства, яке з дисконтом на користь Заходу збуває ці свої статки, приносить більше вигід, аніж збитків. Не лише імітаційна зі сторони совітів згода із своїми невдачами у холодній війні, як ще запровадження із знесенням комунізму практика гласности, демократизації, узаконення права і приватної власності оманливо вселила у європейців марення про ймовірність розширення європейства вже на терени комунізму; дала небезпечні для європейців наслідки зменшення військових витрат на протистояння москвокомунізмові. Московство не лише було протагоністом Заходу, як саме туди спрямовувало свої інтереси підбиття Заходу як найбільш оманливої для себе здобичі. Супроти подібних європейських замірів на зміну та спотворення природи московства, - то досвід, зокрема визвольних змагань українства, свідчить: що натуру збиральництва можна удосконалити до станів її безпечности саме через знищення. Легітимація одержавленого грабіжництва, яким лиш і промишляє протягом сторіч московське царство, є не лише неприпустимим, а має ще й бути покаранням за вчинені проти народів та людяности злочини. У цій справі руйнування звичок збагачення через пограбування сусідів, то йдеться не про фізичне припинення життя збирачів, а йдеться про припинення саме практики грабежу. Поневолені московством народи, які зголосилися на сумісну навалу на чергових власників, мають бути поставлені перед фактом і потребами заробляти собі на життя саме власною працею. Дозволам на терпиме ставлення до збиральництва, на пошук якихось вигід із московського експансіонізму необхідно покласти край. Європейці, як нормальні люди, більш ніж є не зацікавленими у війні та її трагічних збитках; тоді як для московців насилля протиправне й править виключним способом здобуття собі харів. Затяте українство може й має розходитися нарізно із штатниками та європейцями у ставленні до історичного московства. Української незалежности не станеться доки зберігатиметься залежність від вказівок натівських з приводу побоювань європейців та штатників стосовно руйнування українцями московського збиральницького царства.

Небажання московців поглинати і їсти самих себе, - коли потенційні жертви московства успішно від нього спроможуться відгородяться, - одначе не може не штовхати московців на напад для загарбання харчів не зважаючи на спротив потенційних жертв московства. Тому європейці, як ці означені потенційні жертви московства, не лише щиро, а ще й з необхідности безпеки допомагатимуть українству у його бійці проти ворожого збиральництва; не допускаючи завдання українцями смертельного удару по московству. Європейці безумовно є вдячними українцям за ті жертвовні втрати що їх зазнають українці у відбитті від навали москалів не лише на Україну, як ще й на сукупний Захід, вимагаючи від альянсу відступу та знищення безпеки наданої східно-європейським країнам, аби ті знов повернулися під впливи з Кремля. Захід у обороні проти збирачів не обмежується лише острахами і відстороненням від збирачів; а водночас Захід, із впертістю гідною кращого застосування, домагатиметься усунути для себе загрози від московства саме у даремний спосіб вестернізації московства. Нам потрібна поміч колективної безпеки зі сторони міжнародного права та таких дієвих організацій його застосування як натівська; а у той же час наша участь та співробітництво із оборонними союзами Заходу не повинна стримувати українство у знищенні не лише агресивного московства, а й його традицій грабіжництва. Нам потрібне радикальне знищення московського царства у той спосіб, який завершить традиції його збиральницького існування, а – не послаблення Московії через її знесення у підготовці на нову хвилю її агресивности; а тим більш загрозливими для безпеки є безвідповідальні заміри усунути московське збиральництво через удосконалення московства вже на шляхах запліднення його на європейське цивілізаторство.

За виникненням бульбашки масованої віри годі вбачати плутню ініціатора химер, бо неадекватний захист інтересів пастви постає соціально затребуваним, бо саме затримки із вирішенням назрілих викликів на задоволення інтересів окремої суспільної верстви й породжують ті екстремістські її відгуки, які ідеолог секти хіба що аудіює, а не вигадує знічев'я чи випадково. Звичайно ж злочини видової боротьби за мірками тваринного світу у перерозподілі на свою користь влади та достатків, що її затіває ображена своєю злиденністю секта, не можна цілком, як на вирішальну причину, перекладати на ті соціальні верстви, боротьбою проти ворожости яких секта виправдовує своє бунтарське повстання у здобутті свого місця під сонцем, - бо у злочинах винен передовсім їх суб'єкт, - проте й елітарність верств атакованих сектою затрачає легітимність, коли влада та власність будується коштом знедолення принижених та ображених. Так комунізм у Московії стався її психопатичною реакцією на втримання імперії всупереч історичним визвольним рухам народів, а нацизм у Німеччині був реваншем проти програшу спроб розширити імперію. Проте й за історичною обумовленістю тоталітарних режимів та маніакальних ідеовірувань треба вбачати не лише розплату за минуле, як ще й ту поки ще не об'єктивований план чи долю на майбуття, відповідальність за яку покладають на якесь таке провидіння. Так народи, для яких ідейно сектантські московити чи німці улаштували концтабори, могли б бути провиденційно вдячними за те, що означений екстремізм тоталітаристів прискорив, через спротив прискорив, падіння вигаданих цими кримінальниками буцімто аж до самого краю історії їхніх режимів нового порядку у тріумфі глобальної радянської республіки чи тисячолітнього райху арійського, - могли б бути вдячними народи, коли б не жертви цих же народів. Вожді країни рад та тисячолітнього райху дохазаяйнувалися до того, що супротивники комунізму та нацизму зрештою припинили підготовку та реалізацію замахів на цих великих вождів, оскільки саме ці вожді, саме комунізм у Московії та нацизм у Німеччині й гарантують падіння московського та німецького імперіалізму державницького, забезпечують реальний програш агресії мас московських чи німецьких солдатів. Якби не було в комунізмі чи нацизмі, якби не було б Леніна чи Гітлера, якби не було б путінського реваншу, то їх треба було б винайти, аби повернути долю українства до будування незалежництва. Московити і німці, загарбництво держав яких зазнало неуспіху в Великій війні, втішалися аресією, - яка їх і вигубила. Крайні методи хижі й антилюдські у подобі комунізму чи нацизму були задіяні у спробах протиставитися поразкам московського та німецького експансіонізму імперського та колонізаторського, - проте ці тоталітарні режими, довели до страждань народи на яких обрушилися агресори й спричинили мільйонні жертвовні митарства для самих агресорів, - що й призвело до ще більшої поразки вже історичної Московії та Німеччини й надало їм шанс демократизуватись. Комунізм прикінчив імперію Російську, нацизм прикінчив імперію Німецьку; а перемога комунізму над нацизмом дала можливість продовженню імперського рецидиву московства, тоді як поразка нацизму унеможливила німецький реванш імперський. Можна було б вбачати якусь містичну хитрість історії, яка розправляється із торжествуючим злом у спосіб знищення самого його носія, - якби вдалося провести розділення між чесністю людини та її ж участю вже як солдати у війську агресивному у безчесній війні проти сусідів.

Ідеологічна фраза про неможливість змінити те, що сталося, є художнім текстом. У гіршому ж випадку, то втілення цього забобону слугує виправданню вчинених злочинів. Ліпше вже казати про те, що люди тільки тим й замаються, що невпинно змінюють та вдосконалюють історію того що з ними відбулося у минулому. Без заперечень минулого не було б становлення прийдешнього. Час надії не може не бути розкритим на майбуття. Віджиле має контролюватися планами націленими на те, що має статися, а – не навпаки. Інша справа, що не усе із запланованого вдається, або ж розрахунки отримують навіть протилежний результат. Логіка майбуття, не зважаючи на повторення нею помилок на яких не спізнаваються нащадки, є, у певній мірі, є суверенною і не залежною від хитрощів її творців, - а, проте, ліпше свою долю не вручати на відкуп хаосові чи теодицеї, а домагатися у повноті інформації та знань керувати нею.

Сам пошук закономірного у дослідженні історичних подій услід їх здійсненню веде до пасивної із ними згоди, до розгляду об'єктивних фактів як таких яких не могло не бути, призводить до оправдання не лише тиранів, а й їх жертв, якщо внаслідок трагедій було досягнуто успіхів. Проте науковий підхід до варіативних імовірностей повороту подій має включати до них не лише ті, які не відбулися, а, головне, нормуючі вектори та ідеали розвитку підкріплені аргументами гуманізму, права, сприяння прогресові, свободи, добра. Навіть тоді, як подібні ідеологічні стандарти та загальники стратегії є достатньо віддаленими від чинних стихій історичної даности. Наука не може не множити свободу, відповідальність за яку годі перекладати на якісь потойбічні чинники сторонні від людей та власне культури. Із сльозами та плачами про отримані жертви та втрачені нагоди треба не тягнутися услід випадковим подіям, вигадуючи вигадки на згоду із ними, а варто достатньо жорстко визначати безпечні, а то й перспективні шляхи розвою.

Московський комунізм завдав потужного удару по світовому капіталу, поставив під сумнів підприємництво не орієнтоване на соціальні запити суспільства. Однак витрачені для цього московсько-совітські багатства людські та матеріальні, підірвали самих підричників, поставивши під сумнів їхню ставку на тотальне одержавлення та людоджерську диктатуру очищення суспільства від підприємців та підприємництва. Совіти поїли самих себе не так від змін середовища оптимумів виробництва, як – від свого ж повстання проти цих оптимумів виробництва, де у динаміці узгоджується та гармонізується інтерес приватний та суспільний. Природний добір, з виживанням найбільш здатних на виживання, має місце й у соціальному житті історичному.

На шляху виродження збиральницького, грабіжницького, споживацького господарювання, - архаїчного в умовах переведення господарства продукуючого вже на рівні високих технологій, - московські інтегратори примудрилися протягом десятиліть протриматися у історії засобами екстремальної витрати внутрішніх заділів, фондів, потенціалів людських та людських. Платою за це стає втрата підбитих територій та народів поза кордонами імперії, всередині імперії й надалі вже всередині метрополії. Хоча московці будуть вважати, що рецидивами свого озброєного реваншу та закручуванням гайок правових свобод вони пручаються й вдало пручатимуться проти зіщулення та зморщення свого царства, але їхнім противником буде їхня історична доля. Матимемо сподівання, що московці зрештою безпечно займуть ареал окреслений відсутністю будь-яких конкурентів та претензій зі сторони на обсажену їхніми особливостями нішу географічну та культурну.

З метою розжитися на забороні власності та підприємництва, - що їх московські сповідники соціалізму та комунізму трактували не як механізм суспільного виробництва, а як антисоціальне збагачення бізнесменів та організаторів виробництва, - то більшовики стимулом для виробництва та заощадженням на виробничих витратах зробили ставку на ідеологію та примус. Ефект від подібного заперечення матеріальних мотивів заробітку та бізнесу був не довгим. Навіть сама номенклатура, в умовах організованої нею ж диктатури задля рівності усіх трудящих, накопичила такі свої приватні статки, задля легалізації яких вона з готовністю сама пішла на заміну ладу соціалістичної рівності трудящих. Нажива роз'їдає фанатизм. Внаслідок чого корупція прикінчила совіти, а ще й у мирний спосіб. Можна навіть сказати, що таку собі натуру порядку речей людських не надуріш: як її спотворювати однобічно, то удар вона нанесе з боку протилежного.

Задля зміцнення своєї безпеки, то диктатура еволюціонує у напрямку посилення репресій проти наростаючих загроз. Зрештою переслідування й пошук крамольників добирається вже до вищого ешелону диктатури. Й тоді ближній круг, для якого постають перспективи втрати навіть свого фізичного життя, завалює самого диктатора. Після цього розпочинається процес руйнування самої диктатури.

З московцями необхідно розмовляти через жерло гармати. Бо лише такий голос вони можуть і мають почути у відповідь на їхні артилерійські аргументи збиральництва. І вже не важливо: а хто ж то перший почав.

Критикувати – це: трошечки помирати. У наділеному розумом людському суспільстві причини його поступального розвитку можна вбачати саме у здатності планувати майбуття, проте порівняно із таким ефемерним чинником прогресу його вже неодмінними та об'єктивними відправними засадами є вичерпання передуючих станів і досягнень. Відкидання відпрацьованого, - інколи навіть без оперття на нього як на опору для відштовхування від нього, - стає виключною умовою народження багатообіцяючих новацій. Зважаючи на факти і дійсний стан справ, доводиться розглядати загибель як умову розчищення місця для більш конкурентоспроможних спадкоємців, а то й революціонерів, для звитяг яких усе перейдене є не більш як тягарем зайвим. Причиною розчищень і звільнень від інерції проявлених вад власного спадку чи того, що постає на траверсі, – може бути ще й проста нестача вільного місця, або необхідність поквитатися із суперником який претендує на ту ж саму, потрібну Вам виключно, здобич. Серед того, що не доводиться ігнорувати, до чого варто прислухатися, сприймати серйозно, - так це загибель. Вона є вмонтованою у еволюцію, залишаючи у світі живого його види; вона ж є пов'язаною вже із людською культурою настільки тісно, що просто не залишає у ній непотрібного їй. Негативізм щодо вже не актуального, де учасником заперечення буває критика, - викликає на рівнях емоційного сприйняття загибелі навіть наділення видів смерті фетишистськими ознаками якоїсь суб'єктності. Так у приказках причини загибелі зла відносять до прояву якоїсь волі надприродних сил, або ж покарання зла, на якого не знайшлося мирських людських сил, або ж кару зла оправдовують участю конструктів іменованих долею, фатумом провидіння, смислами есхатологічних доктрин. Оскільки наше сприйняття світу не може залишати у ньому місць не досліджених людськими знаннями, то тоді управителем непідвладного висувається або випадок, або його замісник представлений якимось антропоморфним Богом, з його обов'язками розпинати негідників та винагороджувати праведників, якому, вірогідно, більш нема чим зайнятися як опікуватися добром людської долі, коли він геть у нежиття усуває її противників. Модним тлумачення проявів зла є представлення їх як помсту зі сторони невідомих сил за такі ж невідомі перегрішення у тілі чи поведженні жертв кари; - хоча при цьому ще більш незрозумілими стають смертоносні мотиви на покуту зі сторони означених потойбічних сил у придуманих нами для них обов'язків добродійства до людей.

Подібно до того, як теоретизування іменовані природним добром, у закріпленні генетичних кодів лиш за переможцями змагань за виживання, розглядаються конструктивним доповненням мутацій та змін вже на сторону позитивів виникнення більш досконалих видів у світі тварин, - то й у житті соціальному аналогічна загибель устроїв відзначених спричиненням там масових убивств розглядається такою собі провиденційною хитрістю історії, яка хворобу виникнення у ній гнійних фурункулів, замішаних на неволі та облудах, телеологічно доводить до стану їх самознищення через швидке накопичення у них зла антилюдяності. Буцімто у ембріон тоталітаризму від початку його зародження нібито вмонтовується ген пришвидшеної загибелі подібного виродка. У пошукові ворогів навіть серед вищих ешелонів одержавленого криміналу закладена логіка самознищення. Хворобу розглядають як послугу розправи із нежиттєвістю на користь вже кращих у цьому занятті спроб і пропозицій. Феномени утвердження у історії сект замкнених на свої марновірствах та відкритих не так до казки, як до знищення там не згідних із утопічними обіцянками, - слід відносити не виключно до звитяг і тріумфу над людьми насилля фізичного чи інтелектуального. Аж актом покарання за оживлення концтабору є саме цей концтабір. Картиною зони усепереможної одномірності стає така собі діра, у чорноту колапсу якої зтягується колись здорова моральність, правозаконність, здоровий глузд, людяність з тим, щоб з наступним швидким вибухом стати матеріалом для організмів вже звільнених від зла.

Концтабірному порядку не можна не протиставлятися бійкою на повний його розгром, за усяких умов воювати безумовно проти узурпаторів мають не якісь Боги чи удатний випадок, а відповідальні громадяни озброєні; тоді як пасивний проти нього опір інколи може правити навіть за вид загартування зони.

Зважаючи на ті нещастя, що їх за віки учинили українцям московські колонізатори, то катастрофу імперії і руйнування пануючої імператорської влади через запровадження у ній екстремумів комунізму, - як способу втримання непорушності, цілісності і продовження великодержавства, - ми могли б розглядати як кару на імперію, могли б утішатися кризою що охопила й підняла дибки ворожу нам Московію, коли б не та прикрість, що страдницькою стороною цієї кризи і є українство, яке залишилося складовою тієї ж самої, але вже реформованої під червонокриваву кольористику, імперії совітсько-московської. Огиду українства до Московії, як реакцію відповіді на посилення її наступу на українство, - тому не можна вважати за чинники побудови нашого українського самостійництва, бо домінуючим результатом наступу московщини на українство саме і є трагедійні втрати українства від наступу на нього московщини. Українське самостійництво не є повноцінним, коли на суверенітет істотно вливатиме сам лиш опір нашому історичному ворогові, а не самодостатній розвиток. У будь-якому випадку: а чи за умов терористичної атаки комуністичної на українство, а чи за обставин порівняно м'якшої колонізації на часі імовірного продовження русифікаторства царистського штибу, - то руїна нежиттєздатного зібрання народів, за провідної у цьому процесі участі українського визвольного руху, - має один і той самий незмінний для нас результат: українську волю, а то й свободу.

Багатії вміють маніпулювати справедливістю. Буржуазні революції у Європі, за участю у них має, тому розруйнували Старий порядок, - який тримався на земельній ренті що її гарантували собі аристократи за походженням, - бо ці рухи демократичні були не тільки підготовлені ідеологами і правниками, як, передовсім, ширилися завдяки становленню машинних технологій у виробництві, які й відкривали нагоди кар'єрного росту вже для підприємливих громадян. Здавалося, що свобода підприємництва, - під егідою встановлення буцімто природних громадянських прав, які обґрунтовували ринкові відносини у сферах господарчого, соціального, духовного життя, - покінчить чи видозмінить на краще ту несправедливість, за якої лєвова частка суспільних благ дістається надто вузькому прошарку еліти, чії владні у суспільстві позиції виглядають як збудовані на збитках підлеглих мас. Аж не тут то й було, бо постають вже капіталістичні монополії, здатні у щелепах своєї зажерливості перемолоти новації навіть дрібних бізнесів. У відповідь радикальні, серед інших соціалістичних рухів секти боротьби проти капіталізму індустріальної доби, заходилися не тільки за допомогою чиновницького апарату держави перерозподіляти валовий бюджетний кошторис вже на соціальне утримання мас зайнятих лише виконавськими функціями у виробництві, - аби невдоволення цих мас, принаймні, не загрожувало б громадській безпеці, - аж екстремісти у любови до гнаних і голодних добралися навіть до влади диктатури пролетаріату й фізично заходилися нищити буржуазних власників не лише у внутрішніх кордонах підбитої ними держави, як ще й заповзялися у позакордонні розпалювати Світову революцію, за допомогою робітничо-селянської армії будувати вже світову зону соціалістичного лагєря. Аж тут виявилось, що підтримання справедливості, у вигляді створення завад на надмірні прибутки для позамірно замалого числа елітарних нобілів, - у спосіб індустріального винищення підприємців з відповідною законодавчою заборонаю на приватну виробничу власність та оголошення торгівлі державним злочином, - своїми безпосередніми наслідками дає дестимуляцію виробництва й занепад, дарма що мобілізованій до трудових зобов'язань масі вже колишніх громадян вдалося заборонені для мас заробітки замінити на видачу харчових соцпайків яких, зрештою починає бракувати; аж тут на досвіді будування реального соціалізму виявилось, що жертви трудових звитяг, масові нестачі і бідкування, нищення на будовах соціалізму мільйонів трудовозобов'язаних зєків звинувачених у антисовітських замірах повернути владу поміщикам і капіталістам, - є надмірною ціною задля компенсації нею тих ідейно справедливих мінімумів і табу на збагачення, що їх визначила для себе правляча совноменклатура. Особливо зважаючи на те, що остання нарешті сама ліквідувала для себе завади на свої можливості красти. Однак фіаско совекспєрименту не завадило поступові пайкової ідеології вже у вільному світі.

Спрощено тоталітаризм можна іменувати відхиленням від соціальних норм. Спрощено причини тоталітаризму можна вбачати у несприятливих для норм прогресу обставинах. Спрощено відповідальність за об'єктивність кризи можна перенести на її учасників. Спрощено за тоталітаризм карати необхідно усіх винних у ньому його жертв. Неможливо схибити чи промахнутися повз ціль при бомбардуванні концтабору.

Доказом сприйняття чи то кваліфікації тотальної зони як аномії постає необхідність правової кари на її ініціаторів. Питання розрізнення між жертвами та катами у організації тоталітаризму залишається проблемним та не має однозначно задовільних розрішень. Так само, як і чинники предметних руїн викликаних втіленням приписів ідеології хибно вбачати виключно у факторі суб'єктивному, у конфліктних інтересах відмінних угруповань. Так само як і невірним є винесення феномену дисциплінарних устроїв виключно за скобки історії соціальних колізій та відносин. Неможливо бути правим у придавленні по-бандитському вбитих тіл людей ще й додатковим прокляттям на них же зі сторони поряткованих від зони.

Будівля культури складена на лише із позитивного матеріалу, але й із цеглин замішаних на історичній несправедливості та нерозв'язаних питаннях авторських прав стосовно адаптованих у загал привнесень. Утім, для злочинців із числа шахраїв та насильників їхній переступ проти прав людини чи людства матиме наслідки не лише тимчасових споживацьких вигід від вилучених статків та забраного життя господаря, якому на часі не вдалося відстояти своє, а – породжує зерно провини, яке із могил аж до небес волаючи до права та справедливості, не може не дати або доказового аргументованого плода карної відплати та нагального судочинства правового за завдані для життя та життєвості збитки, або ж – непокараний злочин залишає вже у пам'яті поколінь той жевріючий гріх, незворотна ліквідація якого з надлишком перевершить будь-який хосен від здобичі та усі розрахунки на прибутки нащадків гріха. Даремно московські наїзники розраховують що винищення ними голодом, атентатами, голодом тих українців, які надмірно заважали прибульцям обзивати зачищені ними терени вже незворотно колонізованими та помосковленими, - минеться безкарністю. Учинені тоталітаристами лакуни, провалля, порожнини від смерті мають бути виповнені не лише нікчемною мізерією тіл самих злочинців, як – впевненістю на недопущення подібних, а то й ще більших злочинів проти людяності. Масштаб злочину залишає не так знищений ним спротив ліквідованих господарів, як, головню, – актуалізує неприпустимість допущених акцій вандалізму.

Усяке дослідництво з часом його продовження виявляється недосконалим порівняно із можливими успіхами його продовження. Проте за усіх умов доскіпування до генези злочинів, - особливо небезпечних: як глупство вірувань у омани абсолютного добра, - має служитися не виправданню, а запобіганню злочинам, заміною їх прояву вже на реакцію кари.

База доказів зібрана у розкритті злодіянь відомих очільників тоталітаризму поза увагою залишає їхній основний злочин: вожді є покидьками.

Виправлення страждань завданих українцям зі сторони московської колонізації у спосіб приведення московитів до стану окультуреного – не може не бути вдосконаленням московської колонізації. Критику московської зони паразитування на людях та народах можуть вести із середині зони лише правдиві московити у цілях вдосконалення московської зони. Московитів треба мордувати не противною їм впорядкованістю громадянських прав. Адекватною на московство відповіддю може бути процес зворотний не лише московській європеїзації, а - московській історичності, як карний на неї процес.

Критику тоталітаризму хибно зводити до критики його змістів та догматів. Зло пан-зони не у її постулатах, слухність яких у одних обставинах неприпустимо спростовувати вказівками на їх рудиментарність для інших часів. Закиди на сторону абсолютистських вірувань влучають поза ціль, коли вказують на формальнологічні суперечності у обгрунтуваннях масштабної зони. Критика концтабору не можлива всередині скобок культури, бо абсурдизм - поза вимірами на добро чи зло. Лихо не у самих принципах, а у їх відсутності задля принципового виробництві із трунів вже порожнього місця.

Коли не лише опис історичних подій, як ще й участь у них стає повною та далі ще більше насичується об'єктивністю, не залишаючи поза останньою жодних до неї присікань, - то тоді розрізнення між добром та злом затрачається, скоріше, на користь картини триумфу зла. Розуміння вчинків та мотивів бандитів стає їх виправданням. Реальним розворотом не туди – зазвичай протиставляють такі ж реальні факти погіршення ситуації внаслідок означеного розвороту не туди, куди треба було б повернути. Це - у випадку, коли бандитизм буває ще не повним бандитизмом, коли прикрі факти порівнюють з іще правильними. Проте частіше революційні розвороти та повороти бувають такими карколомними, що залишають після себе саму лиш руїну від знищених і потрочених тим історичним збуренням порядків, себто на місці прикладів та стандартів норми залишається ніщо. Саме воно є наслідком та призначенням тоталітаризму. А вже у такому випадку протистояння зоні терористичної містики, - то доводиться за історичну реальність брати понівечені владою бандитів абстрактні ідеали добра та того, що добро характеризує. Напрявні прогресу, як вияв свободи та людяности, псують тоталітаристи нав'язуванням суспільству химер. Тож коли ці ідеологічні та терористичні проекти ковтають та на ділі підпорядковують собі мало не усю наявну на часі реальність, - то проти лагерної зони остаточного контролю доводиться воювати спершу саме з позицій ідеальних прав та свобод. Відколи історичну реальність вдається бандитам запахнути у вигадані ними помилки, себто у втілення казкових чудес обіцяних, - то доводиться звідти історію виколупувати, а ідеали правди та свободи, як реальність імовірну, вважати вагомішою від практики зони контролю.

Своїми особливостями європейці зобов'язані накладанню нашестя варварських племен на римський світ; такі ж набіги вже з півночі на так само неписьменні племена подніпровські формувало Русь; московство ж своїми особливостями збиральництва завдячує ординським отарникам. Ці, здавалося б, прадавні та перейдені підложжя нашарувань культури однаке залишаються не лише у згадках, як мають ще й інерційний відгомін у психології суцких народів, як провини за обрану ними їхню ж історичну долю об'єктивну.

Хоч причини улаштування колоніального ладу для поневолених Московією країн та народів доводиться знаходити у історії московського колонізаторства споживацького, у реаліях культури збиральництва, а проте, не можна не визнавати пришесть віроучительної доктрини комуно-большовизму у імперію як ще й додатковою трагедією для неї. Та й большевизм неправильно виставляти виключенням із історії збиральництва; комунізм є не провинною, а закономірним сутнісним результатом та вдячністю за перипетії експансіонізму. Виходячи з самого підрахунку знищених за побудови безкласового, безнаціонального, неіснуючого, неринкового зібрання централізованого і підконтрольного. Понівеченими, або безповоротно втраченими стали: число людей та народів, мистецькі твори, моральні орієнтири та звичаї. На манівцях заміни підприємництва вже на видачу чиновництвом пайків для трудозобов'язаних, - то московці забрели, принаймні, у господарчу неефективність. З часів антибольшовицької та громадянської війни не стихаються спори та аргументи про те, що жертви принесені на будову лагера глобального московства та комунізму перевищують плоди цієї будови, - особливо як її не стало внаслідок успіхів цієї лагерної будови.

А для українства й поготів: воля і національне самостійництво існує як дороговказ ідеальний. Відкрито антимосковський у його втіленні. Московці марять ужитися із українцями, як останні будуть перероблені на ніщо. Пропозиції ж реваншистів зачислити недоросійщене малоросійство до союзників демократичного удосконалення імперського концтабору – не можуть не бути поліпшуванням антиукраїнства, себто промосковства.

Народам які виступали проти московства, без користі дякувати за це большевизму, захисною реакцією проти якого був націоналізм народів; так само у цих подіях суверенізації народів даремно патріотам великоросійства звинувачувати большевизм як екстремальну його форму. Бо імперії збудовані на уярмленні народів є приреченими на їх розпад. За імовірних умов на демократизацію та капіталізм, то провіденційний розпад Російської імперії обійшовся б народам та населенню метрополії у значно менші збитки.

Причини подій, які далеким пращурам були непідвладні через недостатній розвиток технологій та тогочасних знань, пояснювалися посиланням на дію якихось містичних сил, - однак посилання на чудеса, вдавання до чаклунства задля управління стихіями поволі з часом дослідництва та праці поступаються успіхам знань і вмінь. Культура це якісне зростання активності людства що змінює чинність безособової природности. Вже не усякі професіонали вірувань подають, кажімо, нашествия іноплеменників як підступ диявола, або ж, задля виправдання Бога, то причини нещастя війни перекладають на провини самих жертв за неслухняність Богові. Одначе за такі природні явища трагічні, як то: несподіване виверження вулканів, за землетруси, цунамі, торнадо, сходження лавин, засухи, повені – не прийнято висувати звинувачень, як то робиться стосовно злочинців та переступників прав. Звички та оцінки розгляду антисоціальних сил та геноцидних режимів як стихій безособових, або як прикрої помилки за яку навіть не збираються шукати безпосередніх виконавців бузувірських замислів, або обмеження результатів масштабних переступів не більш як кладовищенськими суперечками ідеологів та фахових аналітиків – результатами не вирваного жала у безкарних призвідників трагедій мають повторення драм вже у більш небезпечних проявах. Зло тоталітаризму може бути або глупством, або може мати масив інших причин та вимірів, - але воно не має бути безкарним. Включаючи навіть фінансові аспекти покарання злочинних рухів. На масштабне зло не має бути терміну прощення.

Тоталітаристи та інші організатори концтаборів перебувають у переконанні, що винищуючи своїх ворогів вони тим самим зміцнюють свій самовбивчий режим. Але вони тому помиляються, бо йдуть проти природи справедливости.

Коли теперішня ерефія оголошує себе правонаступницею совСоюзу, то тоді на неї лягає відповідальність за нього, а саме: за одержавлення й пограбування усіх власників, за колонізаторську політику й нищення визвольних рухів, за розв'язування конфліктів і протиріч у протистоянні країнам капіталістичних, належить ерефійцям звітувати собі за винищення мільйонів ерефійців у їх покорі любимій ними вождівській владі над ерефійцями, через прив'язання до історії будування комунізму то Федерація стає винною, зокрема, за політику розв'язування Другої світової війни, за нав'язування московського режиму народам, яким знадобилися десятиліття на звільнення від совітів. Нинішня Московія не лише декларує продовження нею вікового експансіонізму передуючої культури збиральництва, як ще й практично займається цим, будучи озброєною інформаційними технологіями та модерною зброєю. Виходячи з того, що патріоти великоросійства перемогли патріотів великої Німеччини, то провини за світову війну є не однаково розподілені між нацистами та комуністами. А вже тоді, коли теперішні великодержавні патріоти та любителі земель колись накритих московським експансіонізмом відкараскуються від періоду самодержавства чи комунобудівництва, - вихваляючись за знищення більшовиками експлуаторського буржуйського ладу Російської імперії разом із самою імперією, або записуючи до підрахунку своїх успіхів саме відкидання концтабірного періоду розвинутого реального соціалізму із заміною його вже на гласність, демократизацію, звільнення від тягара утримування совітських республік, козиряючи роздержавленням і приватизацією нуворишами у погонах саме спадку від побудови комунізму разом із припиненням існування зібрання совітських народів та лагера соціалізму, - то вже у такому випадку: стає безумним, а то й абсурдистським відбивання шеренгами московців парадних кроків по червонопощадній бруківці з нагоди того, що ці ж московці не відстояли у свій час самодержавну імперію та буржуазний лад, не захистили жертовно собою совітський Союз та комуністичний лад від руйнівників у особі цих же московців. Бо коли вирізати із московської історії те зло, коли вороги напали на Московію, коли відповідно спритно приторочити до московської історії те добро, коли московці напали на ворогів, - то виходить не кепсько для продовження московської історії.

СовСоюз по-геройському винищив свої ресурси господарчі, людські і своє існування як політичного суб'єкту, самовбивчо принісши себе на жертвовник месіанської заміни собою та московським усевладдям того життя і буття народів які до того якимось без того обходились.

Понадміру агресивні режими, - де зазіханням на чуже приділяють уваги більше ніж розвиткові власних продуктивних сил, - свій тиск на сусідів і претензії до них оправдовують посиленням на поміч собі зі сторони якихось небесних сил, закріпленням за собою якихось місянських призначень на роздачу повчань оточенню, посиленнями на якісь неочевидні для оточення власні над ним преференції; або ж право на конфліктність взаємин подають як рівність його учасників, де просто не доводиться второпати різниці між ініціативами агресії та реакцією відповіді на такі ж загрози зі сторони противника. Більш від того, за умов довготривалості ворожнечі, а то й воєн між історичними конкурентами, то вже марними, без плідних у такому дослідництві результатів, стають пошуки причини протистоянь, аби знайти там безневинних та тих винуватців, які мовляв першими напосілися, а від них лише захищалися. Нападники люблять стверджувати, що противна їм сторона конфлікту є нічим не краща від сторони яка вважає себе не гіршою від противної їм сторони. Інтервенти бувають навіть готові визнати себе такими поганцями і займанцями, - але за умов визнання себе чи закріпленням за собою таких же подібних статусів ще й самою жертвою нападу. Утім. Навіть включення до атрибутивних ознак спільноти її питомої ненависті до вікового щодо неї противника – не має над останнім тяжити неспростовним його гріхом неспокутним. Навіть замкнені на собі, у собі, для себе спільноти чи сектантські угруповання не є рівними та однаковими із такими ж автохтонними та самодостатніми у своїй осібній виключності угрупованнями, - бо штурхаються вони між собою саме у контекстах соціального життя загалу культурного поступу, за яким - арбітраж. Не лише можливо знаходити, як ще неможливо не знаходити правих та винуватих навіть серед тих тоталітарних спільнот, які свої змісти та способи життя абсолютизують, намагаються вивести їх геть від усякої на свій бік критики. Сам факт скочування культури народу до виразних у ньому ознак диктатури, містичної ідеології, встановлення геноциду стосовно вигаданих ворогів – постає звинуваченням у порушенні ним прав людяности.

Так більшовики, які робом чекістів нищили ворогів народу задля зміцнення своєї диктатури пролетаріату, русифікували совітизували окуповані ними народи задля зростання лагера світового соціалізму московського у його класовій боротьбі проти буржуазії, або ж нацисти, які під претекстом вже расової вищости арійської збирали під неї народи, - є не однаковими із тими, проти кого вони у війні навзаєм воювали як противники. Зіткнення між народами нормальними та угрупованнями злютованими своїм сектантським віроученням – це далеко не безневинні, нібито спортивного гатунку, змагання чи перегони.

Ганджем конструкцій тоталітаризму є те, що там закони фізичні беруться лікувати переконаннями психічного гатунку. Оскільки ж цього на ділі досягти не вдається, - бо реальні події не змінюються від самих лиш уявлень про них у голові, особливо тоді як ця голова є на плечах маніяка, - то прихильники вірувань у свої вірування починають вбивати або дурити людей, у діях яких тоталітаристи вбачають незгоду із своїми переконаннями.

Жах у тому, що розходження у підрахунках пошуковців йде на мільйони. Зі сторони самих московців звучать цифри: дванадцять мільйонів за громадянську війну на початках совлади; у сорок два – обійшлася війна з нацистами; кілька мільйонів від голодомору: в Україні, у Казахстані; Великий терор проти ворогів народу, депортації репресованих народів, жертви колонізаторських воєн. Розтрата матеріальних ресурсів на милітаризацію, на поміч народам соцлагеря, на антикапіталістичні рухи. Втрати від безгосподарности директивного управління. Розор у духовному і гуманітарному житті. А у наслідкові експерименту із московським комунізмом дійшли до неєрестороечного повернення до імітації умов які йому передували. Щоб продовжити московський експансіонізм і питоме через нього споживацьке господарювання. Попри те, що суміщення московства та, з протилежної сторони, продукуючого виробництва підприємницького і правових свобод, - не є можливим.

Вказуючи на експериментальні успіхи, то низка дослідників наполягає на раціях нищення шкідливих хвороб, тварин; деякі ідуть далі, радячи вбивати неправильні на їх думку народи. Рації нищення загроз від московства – є видом такого ж антилюдяного глупства.

Нещастя повторюються у історії тому, що відсутня та осмислена на них реакція, яка полягати має у винагородженні достойних та покаранні винних. Бо усе має отримати відповідь і ніщо не має уникнути відомщення. Зла уникають не успрощенням, не лише втечею від нього, як ще й переслідуванням злочинців які вже скоїли переступ, - на доданок до виправлення завданих руйнувань, виправлення передовсім у спосіб розвитку. Удар, що його переважно у відповідь завдають по злочинцях-гвалтівниках, має перевищувати завдані збитки та втрати жертв, але для того аби покута не стала кількісним і якісним множенням зла вже втіленого ініціативами кримінальників, то стягнення зобов'язане здійснюватися у судовому порядку, у відповідності із чинним законодавством, у слідуванні духові права та справедливості, щоби причини та наслідки злодіянь були не лише усвідомлені загальною, як ще й запрацювали б механізми запобігання злу та стимуляції порядного.

Зрозумілим є, або ж має бути приступним те, що судочинство на злодіїв, попри його неспростовну необхідність у механіці та організації суспільного виробництва, слугує не більше як запобіжником аварій. Те, що вважається добрим, не досягається негативізмом того, що вважається представництвом зла. Прогресивні пропозиції плодяться переважно у конкуренції між ліпшим та кращим. Наукові чи соціальні суперечки чи конфлікти мають розв'язуватись адекватними засобами та у межах компетенції проблеми.

Так, якщо віруючі у перемогу такого собі світового пролетаріяти були не задоволені багатствами належними капіталістам і порядком розподілення цих багатств, то вони мали б включитися у видозміни цього порядку у бажаному для себе напрямку саме на правах конкурентного учасника, або ж, у крайньому випадку, апелювати до суду не лиш за нормами діючого права, а ще й за власними поняттями справедливості. Або ж, коли віруючі у світову перемогу такого собі ідеологічного арійства були не задоволені багатствами належними іншим народам і порядком розподілення цих багатств, то вони мали б включитися у видозміни цього порядку у бажаному для себе напрямку на правах конкурентного учасника, або ж, у крайньому випадку, апелювати до справедливості. Аж замість того режими віроучительного насильства затівають окупаційну війну і проти чужих народів, і терор проти незадоволених режимом грабіжництва усередині свого військового табору агресорів. Відсутність судового, тобто доказового, вироку над власниками звинуваченими у неправедности й протиправности набутих ними статків – робить експропріаторів та загарбників цих статків, віднятих від колишніх господарів, робить вже бандитами, а не поновлювачами буцімто понівеченої справедливості.

Судовий осуд зі сторони переможців над німецькою агресією проти народів самі ж німці доповнили ще й власним осудом. І тому увійшли у межі права, що дало можливість увійти у необмеженість вже організації продуктивного виробництва. Тоді як жертвна участь советської імперії у спростуванні союзниками імперіалізму німецького дозволила не лише не осудити більшовицьку експропріацію та визиск ресурсів природних, соціальних, національних, як ще й відсутність судового процесу над комунізмом дозволила конвертувати та вдосконалити номенклатурну власність вже у власність олігархату, який скинув із себе ті соціальні зобов'язання із видачі пайкового забезпечення контингенту будівників комунізму, якими будівництво комунізму у особі номенклатурної влади й виправдовувалося.

Коли вірною є думка про те, що підприємництво тримається не лише на ініціативах організаторів виробництва нажитися виключно на особистому споживацтві, як ще й на реалізації творчих та фахових у тому особистісних спромог та талантів, - то останні стають виправданням приватної власності у вдячності підприємцям зі сторони суспільства. Неконкурентоспроможність комуністичної заміни підприємливих господарів вже на бюрократичний менеджмент у обхід ринку послуг зумовлена тим, що ці номенклатурні слуги народу не є власниками й уся їхня зацікавленість у зобов'язуючих функціях держправління обмежується терором проти них та привілейованими пайками для них же. Тим більше не є власниками приватизатори від посткомунізму які скинули із себе острахи та обов'язки служби. Ліквідація олігархату потребує не повтору націоналізації, а суду над ними.

То, хіба що, за архаїчних часів, коли організація соціуму була відносно спрощена, лідерові для доказу своїх позицій провідних доводилося це робити особисто: самому у перших лавах іти у бій на чолі війська, персонально брати на себе відповідальність, власноручно бути майстерним, повсякчасно відстоювати свої елітарні переваги як прикладу моральності, як альфа-самця, як інстанції кваліфікованого менеджменту. Теперішня ж заміна цих функцій спеціалізованим апаратом державних чи бізнесових установ, внаслідок ускладнення вирішень проблематичних задач управлінських, - стає не тільки порівняльними перевагами прогресу, як ще й подібне звільнення високопосадовця від ризиків прийняття хибних чи недостатньо обґрунтованих колективних ухвал, відкриває особисто перед ним можливості поводитися безвідповідально, заходитися марення своїх ідеологічних упереджень чи вольових афектів нав'язувати вже як замітник суспільно затребуваних планів. Небезпеки виникнення аварійних ситуацій управлінських в умовах налагоджених соціальних сув'язей, суперечливо до переваг прогресу лише зростають, внаслідок хиб що їх допускають у верхніх ешелонах адміністративних. Людям, які загралися із своїми віруваннями у представництво руки Божої, голосу історії, посланця з порятунку заблукалих й подібне, траплялося стинали голови, - але у тому то нікчемність подібних покарань й полягає, що труп зневаженого короля є недостатнім відшкодуванням за нанесені його правлінням неприйнятні для суспільства збитки. Монархи чи каста нобілів не карають переможених ними таких же нобілів та монархів не лише із солідарності у протиставленні себе масам підданих, не тільки задля недопущення подібних кар у випадку вже зворотного повороту долі у потребах панувати, - аж тому особисте життя усіляких вождів залишається поза дією законів, за якими зобов'язані відповідати пересічні громадяни за свої конкретні діяння, бо, за визначенням функціональним, обов'язком королів є винесення таких неоднозначних рішень, прихильність до яких з боку одних суспільних інтересів вступить у конфлікт із такими ж масовими інтересами незгідних. Управитель просто не може не помилятися у тому самому рішенні на користь одних угруповань, у якому він одночасно не може не знайти прихильників угруповань інших громадян. Тут важливо не стати йому спільним приводом невдоволення з усіх сторін розбіжних між собою груп суспільства. Тож коли приговори можновладців є лише адекватним волевиявленням зацікавлених угруповань, коли слава чи прокляття вископосадовців залежить від змін оцінок зі сторони суспільства, коли вожді не більш як артикулюють і презентують суспільний інтерес, - то саме він і має бути об'єктом виправлення зі сторони противного йому суспільного інтересу. Кари чи винагороди мають випадати народам, а не замінятися спрощеним перекладанням відповідальності на призначенців для поклоніння. Лава підсудних має бути достатньо розлога, щоби на ній умістився увесь народ із створеною ним, передовсім для себе, зоною осуду. Вожді, у випадку успіху їхнього підприємства, придумують для себе і створюють люблячий їх народ, який користує плодами перемоги над супостатами; а народ, у невдачі його зусиль на втілення проєкту, придумує для себе вождя тої невдачі, аби на останнього перекласти власні провини й поразки. Мовляв, ми йому щиро довірилися, делегували повноваження знявши із себе відповідальність за себе самих, пішли на мученицькі жертви із самої любови постраждати для вождя, наша ж участь у трагедії розгрому є ніяка й безвинна, а він - отакої. Московство це повсякчасна самовіддача мас рідному вождеві як привідцеві збиральництва.

Зважаючи на ощадне ставлення до особливостей усіх феноменів культури народів, то від московства можна було б відгородитися поміщенням його у карантин без терміну тривалости, - коли б московство було б самодостатнім, себто могло б харчуватися послідовним поїданням і перетравленням, шар за шаром, його внутрішніх ресурсів. Зважаючи ж на те, що московці кормляться переважно із завоювань зовнішніх, усвідомлюючи відповідальність перед осібними народами змушеними втрачати свою осібність у зоні їх московізації, виступаючи за правове ставлення до учинених злочинів збиральницького колонізаторства, - то варіант замкнення московства у достатностях його агресивности без доступу назовні слід визнати не лише неможливим, а й неприпустимим.

Зважаючи на той незмінний спротив імперській окупації, що його проявляло українство у відкритій чи затаєній до часу бійці проти окупації задля відстоювання самостійництва українського, - то імперія вже у своїх цільових замірах грабежу усіх поневолених нею земель, з подальшим переробленням цього поневоленого населення вже у справжніх расейн та у консолідовану потугу підбиття ще не загарбаних земель і народів, - то імперія, особливо на часі свого зміцнення, дозволяла собі толерувати поневолені народи, навіть поблажливо до них ставитися покладаючись вже на часову довготривалість перетравлення своїх жертв з остаточної ліквідації там навіть згадок про затрачену у зоні імперії самостійність народів. Обсадження батьківщин окупованих народів новоприбулими туди московськими колонізаторам вважалося у імперії нормою, тоді як складнощі перетравлення у зоні однорідности ще не остаточно поросійщених народів вважається за явище аномальне та підлегле виправленню у спосіб розмивання ідентичности противників московства з подальшою інтеграцією аборигенів вже до домінувань і звичаїв московських зайд, прибулих як хазяї та зверхники на створене ними кладовище забитих до смерті чи вироджених вже колишніх господарів. Але як тільки спротив народів зростав, то московські інтегратори у особі вже помосковленої маси вдавалися вже до справжньої відкритої силової бійки проти усіх повстанців, затосовуючи методи геноциду та антилюдських злочинів.

Тоді як нам потрібні правові рішення у звільненні своєї батьківщини. Потрібна справедливість. Повернення українцями собі усього вкраденого і присвоєного москвокупантами, а, тим більше, будівництва національної достатности не може і не повинно включати якусь з боку українства терпимість до поневолювачів, окрім осуду останніх і покарання винних за злочини московського колонізаторства. Включно, передовсім, з осудом adeptів та прибічників московщини саме серед колонізованих в Україні. Бо за колонізаторство відповідають не так сторонні вороги, як тутешні колаборанти. Жодного зважання на інтереси та апетити перекинчиків, не кажучи вже про відвертих колонізаторів. Не буде ні якого толерування яничар, з тим щоб порозумітися з ними у спосіб підкорення їм українських свобод. Більш того, посилення українства має справляти відповідний ефект на очищення від зайд. За загартування нації у вогні доводиться платити ворогам справжню ціну. Лише вільна Україна буде забезпечувати собі співпрацю з усіма вільними від колонізаторства народами і культурами.

Правові рішення своїм дійсним, а тому дієвим результатом передбачають доказове застосування сили проти порушника я діючих законів, так і проти порушника норм справедливости. Одначе, борони Боже, ототожнювати право із силою. Право незмінно перебуває у сфері духу як у своїй рідній і недоторканій домівці. Ламання якої відкриває двері до руїни, керування безладом якої стає справою найбільш озвірілих одиниць.

Усякий рух до кращого майбуття, не зважаючи на бажану для нього рвучкість та виходу на нові парадигми світобачення та працьовитости, не буде успішним без коренів власних зусиль на тому відтинку. Не встоїть те, що тримається на порожнині і пустому місці; успіхи абсолютного очищення загрожують потопленням у випорожненні вже самого ініціатора таких же абсолютистських правд. Довготривалі часи панування в Україні усіляких набігів зі сторони чи встановлення неволі сприянням тутешніх запродавців і посіпак, - не зважаючи на наші якомога затребувані та виправдані бажання позбутися станів неволі, - залишаються тим фактами української історії, на яких вибудовуються прагнення наших свобод. Бо історія змін окупаційних режимів та панувань є ще й історією наших невинних змагань та домагань позбутися прикроців неповноти нашої волі.

Як минулий історичний час окупації з її наслідками є предметом роботи новітнього часу будівництва вільної України, то так само ми залишаємося предметно відповідальними не лише за наших малоросійських запродавців, як вирішального чинника успіхів москвокупації, але у полі наших визвольних змагань неодмінно буде те, не може не бути те, що ми зробимо з історичною Московією. Відгородження від московської зони може останню лише посилювати, а не руйнувати. Тут не обійтися без змін у самій Московії.

Тою реальністю, довкола якої і у потребах якої вибудовуються різноманітні установи організації суспільного життя є, власне, життя людини. Природні потреби реалізуються у подобі традицій гуманної моральності, перевірених на їхню корисність громадянських відносин і відповідного законодавства, добродійство та прогрес забезпечується ще й науковим дослідництвом. Самі собою вартости пов'язані із життям не функціонують, або ж їх можуть використовувати задля завдання шкоди життю вже відмінних спільнот чи людей. Реальність інтересів та інтереси реальності є унормованими у таких інституціях як апарат держави. Цим апаратом, або поданням його як батьківщина, як вартісна особна культура, як божественна місія - можуть користати ті шарлатани, які свої вузькі забаганки облудно видають за життєві потреби загалу чи за обов'язок жертвоприношення людей заради цих забаганок. Через переплутування між собою життєвих та бандитських інтересів вдається або свій агресивний напад оправдовувати як вимоги ідеологічних утопій, або потерпання від нападу противної сторони подавати вже як захист життя на рідній землі. Так московці розпухання свого зібрання народів оправдовували інтересами просвітницької московізації чи звільненням пролетарів усіх країн; тоді як свою оборону від захисної реакції жертв збиральництва подавали не як захист режиму кремлівського, а як оправданий захист рідної землі від ворогів. Большевізм перевзули у гідність захисту від нацистської навали; а німецький імперіалізм вже у неподобстві нацистської іпостасі подавався як захист батьківщини від Антанти чи від загроз комунізму.

Українські завдання з опору щодо московського імперіалізму та припинення останнього назавжди годить сприймати не як бійку проти життєвих інтересів народів зібраних у московське військо, а – як бійку проти цього ідейного окультуреного імперіалізму паразитарного. Більш від того. Припинення останнього може закладати сприятливі умови задля розвороту долі поглинутих московством народів вже до власних життєвих потреб народів, а не до їхніх втрат на користь загалу імперського збиральництва. Противником українців є сутність московського збиральництва як опосіла душі та злочинні дії його носів. Власними життєвими потребами, а не їх підмінами ненавистю до ще не упокорених народів, нехай займаються самі насельники ще не колишнього московського царства. Переміна власної агресивності, - під тиском несумісності подібного життя її суб'єктів та, з іншої сторони, умов глобальної демократії, - це суто внутрішня парадоксальна проблема самих московців.

Проти безпеки народів світу, то нещастям є не сам режим концтабору, що його встановлюють московські окупанти народів, а щастям є не обіцяна окупантами суверенна демократія, коли народи зголосяться на встановлення над ними панування, - аж загрозою для світової безпеки є власне реалії московської окупації, оформлені байдуже у якому ідеологічному чи правовому режимі. Московське царство може, у його обіцянках, пристати на сповідування всередині себе довільно яких політичних режимів, - аби лиш його під'яремні насельники не допустили для себе належність своїм правам та свободами. Тож об'єктом судового переслідування зі сторони народів які звільняються від московства є реальне московство життєве, а не його представлення політичними устроями довільно якого спектру, рівнів чи якостей неволи у зоні грабежу. Міняти треба не ідеологію московства, а – московців як натуральних і сутнісних збирачів краденого ними. Яким від того має не ставати їм на краще, як має не ставати саме їх.

Московському збиральництву майна чергових сусідів не може завадити успіх сусідів у захисті себе від збирачів, які з їхнім культом смерти незмінно будуть перти на сусідів не зважаючи на власні при цьому втрати; московську масу у її атаці проти ще не упокорених народів не зупинить навіть її заздрість до багатств очільників московства, які наживаються із цих жертв маси збирачів. Сам лиш правовий карний осуд нагод бандитизму є недостатнім для виведення бандитизму поза рамки норм прийнятих вільними працюючими народами.

Органічне умонтування збиральництва у противний останньому лібералізм правового демократизму і підприємництва Заходу можливий лиш як самозаперечення історичного московства. Це завдання самих московців ніхто замість них виконати не є у силі.

Здавалося б, ще донедавна війни точилися як передумова цілі облаштування експлуатації переможених. Поза те, що профіт переможців був лише плачевною реституцією невимовних збитків навіть переможних воєн сучасності. Застосування зброї як універсального злодійського реманенту, такої собі фомки, чи то кувалди, чи то відмички задля доступу до розмаїтих і спеціалізованих цінностей і набутків жертви – є надмірно неефективним. Бандитизм є зрощеним та невіддільним із фіаско. Процвітання неможливо поцупити чи запозичити, його можна лиш генерувати продуктивною працьовитістю, ще й саме власними силами. Муштра на плацу чи нормативи неповної розборки автомату виявляються негодящими прийомами для наукових відкриттів та організації праці. Для розвитку, кажімо, медицини чи автопрому доводиться саме цим і займатися, а не вдаватися задля користування їхніми плодами виключно до посередництва армії та флоту. Апетити професійних військовослужбовців зазвичай лідирували у масиві суспільних потреб, проте накопичення зброї навіть використаної за призначенням не може не проходити за рубрикою витрат у нікуди. Бо зброя призначення не для множення проявів життєвості, а для зворотного. Вправління у перетворенні людей на розірваних вибухом солдатів є не так атавізмом, як злочином та нелюдністю. Класифікація воєн за мірками справедливих чи несправедливих набуває однозначних оцінок. Дедалі виразніше мілітаризація чи функціонування оборонного відомства стають лиш необхідними включеннями у загал призначень державного життя країн. Не народ напружується у жертвах усе для фронту, усе для перемоги, - аж навпаки, силове підтвердження верховенства права затребується як складова чи як вектор з обслуговування усього спектру чи аспектів життя та інтересів народу. Більш того, сфера оборони узгоджується настільки із інституціями цивільними, що робота останніх стає реалізацією завдань що їх вирішує країна у досягненнях своєї усебічної могутності. Не так війна занепадає як вирішальний, екстремальний, останній довід з розв'язання проблем, - аж війна гібридується, глобалізується, щепиться на інформаційні, релігійні, мистецькі, політичні, господарчі, дослідницькі атрибути та прояви життя спільнот. Свої переваги, досягнуті на фронті продуктивної праці, потужні гравці на міжнародній арені аргументують не надсиленням танків, авіації, субмарин до сусідів, а отримують звідти потрібні сирівці укладанням вигідних торгових операцій. Заритою сокирою править невпинне удосконалення й модернізація засобів ведення війни, що його виправдовують як запобіжник проти подібного заняття зі сторони противника. А проте. Для розору та поглинання культури колишнього доброго сусіда включають вже не конвеєр військової індустрії, а запускають модний музичний проект. Домінують не через гуркіт артилерії, а миготінням цифр на екранах у ході проведення банківських транзакцій. Театром військових дій стають впливи на психіку об'єкта атаки, ментальні диверсії, зміни світоглядного дискурсу. Війни набувають характеру не лише холодного, а й мирного. У лиходії потрапляють за переступ прийнятих правил, зафіксованих не лише у договорах, як ще й у стандартах моралі та гуманізму; а зверхність лідерства гарантується ресурсами виробничими, включаючи туди ще й стояння на стороні праведній. Перед тим як віддати наказ на відкриття вогню варто порахувати на калькуляторі перспективні наслідки, ввівши у розрахунки достатність параметрів, - а після того оголосити відбій. То лише з недолугості запускали солдатів вермахту до конкурентів, тоді як звідти тепер отримують ще більше вже за майстерно виготовлені банкноти якими продавці вуглеводнів не натішаються. То лише у інерції культури свого збиральництва московити націлюються на збирання ґрунтів та модернізують військові засоби знищення. Й помиляються у цьому.

Поза багатообіцяючі сподівання на вирішення не вирішуваних протистоянь засобами не силовими, - аж порозуміння із військовим потенціалом опонента не можна не досягати адекватними засобами. Паперові угоди укладені навіть із західними країнами, не кажучи вже про москалів, не можна не підтверджувати досконалістю власної військової машини забезпеченої опорою на потужну достатність власної незалежності самостійної. Силова кара на нападника згідно права має бути на останньому місці у арсеналі гібридних санкцій.

В ході будування загального концтабору оргзлочинність переростає вже у державний апарат. Насиллям та облудами нової віри щастить приборкати передовсім коло вірного секті народу. Тому що народи поза сектантською зоною не лише противляться пропозиціям поглинання, а й розвиваються за власними законами та потребами. Зовнішні ресурси вільних народів становлять потенційно переможну потугу визволення від тоталітарної зони примусового щастя. Вільні народи не мають морального права дозволяти торжествуючому злу зони знущатися над контингентом тамтешніх в'язнів. Має діяти міжнародний правовий обов'язок силового покарання за злочини тоталітаристів, - коли стандарти права не використовуються для прикриття видів імперіалізму та нівеляції свободи народів. Злочинно чекати поки тоталітаристи самі собою виродяться, перестануть бути тим, ким вони не можуть бути й повернуться на шляхи цивілізованості. Поразка зони від зовнішнього її ворога переважає загрози від внутрішніх її ворогів.

Не лише безглуздо, а й злочинно вже відносно себе самих сперечатися із комуністами чи нацистами, а чи з іншими поневолювачами, про недоліки чи переваги їхньої ідеології для тих кого вони поневолюють, - особливо на часі обстрілу поневолювачами жертв нападу. Реакція жертви словами у відповідь на її вбивство є не лише шизофренією жертви, її самовбивством, як є ще й поміччю вбивці.

Коли причини московської величі, себто звинувачення вільного світу у його недостойності існувати, московитам не вдається віднайти у межах розумного, - то тоді ці причини вони віднаходять у звертаннях до якихось надприродних смислів та чудес історії, до месіанського покликання єдинанеделімства, до невідворотного загнивання меркантильного Заходу, до рятівної духовності русизму та москвославности, або ж глорифікацію московства шукають у генетичних особливостях, або ж русофобію знаходять у біологічній психіці забугорній. Навіть тоді, коли переважне число країн не визнає анекси Федерації здійснені нею в Україні, навіть тоді як низка розвинених демократій вдається до санкцій спрямованих переважно не проти України, - московити переконані що помиляються не вони.

Не лише складовою поновлення українських прав, а ще й умовами для позитивного розвитку Краю є нанесення поразки саме історичній Московії, а не лише тамтешнім її однаковим між собою загарбницьким режимам. Для українського визволення, суголосного антимосковським рухам народів поки ще утримуваних у полі тяжіння імперії, потрібно: сприяння внутрішнім демократичним і національним рухам доповнити на поразку Федерації у рецидивах її збиральницьких воєн і анексів. Тут союзником провідного українського руху не тільки може, а й має бути євроатлантичний світ. Ще й Китай.

Московські імперіалісти й окупанти організували прибутковий гендель на різниці між силовим присвоєнням чужих батьківщин з викачуванням звідти сирівців та – між продажом краденого вже за кордон дружби народів, аби від контрагентів закордонних отримати не лише легітимацію, а й практичну підтримку свого колонізаторського єдинанеделімства. Хоча європейці скуповують крадене вже як товар нібито московського походження, відповідно платять москалям валютою за яку московити здійснюють окупацію і визиск означених колоній, зважаючи на власні європейські вигоди, оплачені у тому числі й кров'ю українців, - бо вважають подібний обмін за вид правового та морального бізнесу, проте частина європейського політикуму, бізнесу, масової опінії морщать носа й цураються подібної торгівлі із московитами, які прикидаються звичайною державою. Навіть мовчазне й бездіяльне потурання презумпції провини доказаного злочину є участю у ньому. Рятуючи Захід, москалі вдаються до заходів офірувати туди червоноармійців, вуглеводні та емігрантів, а у відповідь західні інтелектуали заходяться сповідувати ідеали експерименту звільнення від неправедних збагачень. Американці сміливіше, торговельними засобами, йдуть на невизнання рецидивів московського імперіалізму. Окрім профіту, то на Заході керуються ще й моральними принципами. Тоді як малоросійська олігархія при держпосадах лише нарощує торгівлю й політичну співпрацю з агресором і поселенцями у продажі національних інтересів незалежництва на часі війни федералів проти українства й України.

З однієї сторони суверенітет український, недопущення втручання в українські інтереси противників нашої незалежності, відстоювання за усяку ціну підметних і питомих потреб національних – передбачає не лише зведення неприступної для зовнішнього агресора оборонної потуга, як ще й для забезпечення самодостатності, самоврядності, самоправності повноти і виключності суб'єктності українства у межах свого національного дому, то не обійтися без нанесення ударів відсічі по нападникові, який порушує життєві права українців і становить пряму загрозу життю та культурі українства. З другої сторони того ж самого українського суверенітету і самостійності, то перебування на стороні права та людяности не передбачає відгородження чи втечі від зла і злочинів, що їх, під приводом свого особного суверенітету і посиленням на свої окремішні права, творить кримінальна влада навіть сусідньої країни навіть із своїм поневоленням нею людом. Неприпустимо й злочинно допускати, щоб у сусідів торжествуючий там злочинний режим проливав кров, грабував, знущався над свободою тамтешнього громадянства. Зона неволі улаштована сталінцями, гітлерівцями, полпотівцями – просто зобов'язана бути атакована зі сторони вільних народів. Не лише сприятливими обставинами для українського незалежництва, як ще й боргом перебування на стороні права є бійка проти московського збиральництва та різнопланового усунення небезпек для світу від московського імперства, - на доданок до вирішального для української суверенізації шляху позитивів її конструктивного будування. Годящим ставленням до поваги ерефії є проведення неперехідних із нею тих розмежувань, які б стримували її просування на сусідів, а з другого боку дозволяли б московцям задовольнятися радощами і ресурсами їхнього споживання самих себе самими собою. Побиватися за долю московців ліпше усього за міцним муром, який не дозволяє мати із ними справи. Коли у обороні і захисті нами представництва західного кола цивілізаційного ми повсякчас віднаходитимемо міру і проблемні кордони нашого суверенітету, - то тоді розвиток і просування потреб цього кола цивілізаційного даватиме можливості удатного розв'язання означених питань. Відбивання від заповзятливої Московії є пов'язаним із її побиванням.

Енергетичною спонукою, яка виштовхує московців на загарбання наступних земель і народів, є потреба як збагатитися чужим коштом, так і необхідність подолати наростаючий голод внаслідок перетравлення чергової порції від загарбаної здобичі. А додатковим натхненням грабежу є трактування жертв вже як ворогів, бо ті противляться московському експансіонізмові. Протистоянням останньому зі сторони об'єктів нападу є активна їх боротьба проти московського збиральництва. А додатковим способом оборони від збиральництва є звичайне ігнорування останнього. Бо тоді роз'ятрення московцями самих себе своєю місією порятунку народів через їх поневолення стає вже не ейфорією та викидом адреналіну від щастя атаки, а московство звернене виключно на себе стає нісенітницею, - коли московці з їхніми надуманими загрозами нікого не лякають. Імперці полохають сусідів, а сусідам не лячно, - і тоді московці враз нишкнуть. Коли московцям бракує відчуття бути осадженою фортецею, то їхній ентузіазм угаває. Московці, замкнені у своїй суверенності і нагодах їсти один одного, - затрачають свою безпеку для сусідів. Імперцям стає потрібним мир, відсутність ризиків, власна стабільність тоді, як стійким у своїй суверенній моці сусідам начхати на них. Умовами виживання збирачів усередині зведених докруз них мурів стає потреба вписатися у світодовкілля, яке їх таким чином приборкує. Коли московцям нема кого гвалтувати, то вони підставляються самим собі. Переважно без спротиву.

На відміну від мас, завше згідних виконувати громадянські обов'язки перед будь-якою власною владою, - то глупство елітаріїв є скороминущим казусом, бо у протилежному разі означені провідники розстаються із своїми ролями і посадами. Навіть затяті революціонери і підпалювачі традицій змушені отямитися, хоча б із рацій утримання за собою завойованих позицій влади. Нема таких маній, які б з плином часу не ставали системними. Вожді, які ресурси диктатури пролетаріату спроваджували на побудову потуги армії та флоту будівників комунізму, зрештою переключаються на умонтування привласнених ними капіталів вже у глобальні ринки, вожді витрачаються на власні яхти та джети.

Тотальне усевладдя кримінальників на державницьких посадах загрожує суспільствам продуктивним тим, що останніх грабує на права, свободи, життя, - компенсуючи відняте вже на контроль, культові вихилиси, утопічні обітниці. Примітивісти, які трибом свого проживання обрали полювання за чужим, є несамодостатніми, передовсім у обранні трибом свого паразитизму саме присвоєння не створених їхньою працею ресурсів. Усуненням режимних загроз є відсіч нападникам та їх покарання задля відродження понівечених цими окупантами свобод. Але у тому то й полягають проблеми відстоювання незалежності від хижаків, що останні самохітно своєю долею обирають піратство й примушувати їх до переходу на продуктивну працю, на користування раціональними знаннями, людяністю – є протиправним знуцанням над інерцією, матрицею, тяглістю їхнього культурного обрію. Свобода перестає бути собою тоді, як нею силують. Тож дієвим прийомом протистояння тоталітарному хижацтву є обгородження його захисними стінами гетто, за якими відокремлена похибка, винесена за скобки вільних спільнот, має нагоду демонструвати свою самодостатність у спосіб поїдання її учасниками один одного. Коли тоталітаристи цураються існувати у окресленнях та закономірностях свободи, то хай і не існують. Більш того, адепти колючого дроту мають визначитися у своїх уподобаннях, оселитися там у своїх неповторній ідентичності й ретельно зайнятися невтручанням до противних їм вільних продукуючих спільнот. Любов до чужого добра, яка тримається на ненависті до його господаря, є помилкою для суспільств вільних, проте воювати проти цієї помилки тоталітарного грабіжництва варто тоді, коли ці свої заведенці тоталітаристи домагаються розповсюдити лише на вільні суспільства.

Може бути, що із доповненням комунізму на олігархію, то Федерація вдасться до рецидиву війни на знищення українців, на цей раз вже із застосуванням ядерної зброї. У москалів стачить розуму улаштувати пекло на Землі, аби лиш продовжити своє неробство. Євро-атлантичний світ змушений буде стати на сторону українства. Московський бунт буде непередбаченим і рвучким. Московія зазнає поразки у спосіб розставання із нею народів здатних на свою державну й культурну самоправність. Рештки московитів будуть перебувати у карантині з недопущення їхньої агресивності. Потім і їх спіткає доля царства про яке згадуватимуть як про вже не існуюче.

Виходячи не із негуманних позицій якогось соціал-дарвінізму, коли виживають лише сильніші, а виходячи із прав на самостійництво та окремішність, - то московитам варто не заважати вкладати їхні ресурси у завоювання данників для московитів, чим вони власне й займалися на часі побудови комунізму. Проте неодмінною умовою вправлянь московитів у їхньому імперіалізмі є те, щоб вони робили це усередині довколишнього паркана.

Ліквідацію зовнішніх московських загроз вільним народам успішно можна вирішити лиш внутрішніми зусиллями самих московитів. Інтервенції ж не лише безуспішні, а й протиправні, беззаконні, злочинні, - коли вони тривають більш, ніж то є необхідним. Політика сприяння встановленню у стані сусідського оточення ситуації відкритості добру та справедливості має превальювати над неприпустимою за усіх умов політикою пожитися за рахунок пригноблення сусідніх націй і народів.

Як не може бути допустимих мір поїдання та порозумінь між м'ясоїдом та впольованою ним здобиччю; як простір чи смисли обговорення із бандитом правоти його злочину не можна не замінити місцем покарання за доведеним у правовий спосіб переступ; як без користі вмовляти питомого московита припинити харчуватися чужим добром, - то подібно й не варто входити з нападом на неприйнятну територію без потреби наведення там прийнятного. Так само неприпустимо дозволяти вторгнення на простір власної самоправності під приводом віднаходження там нападниками буцімто їхніх посідань.

Ізолювавши тоталітарний режим, - можна сприяти його виродженню у самопоїданні його тамтешніх ресурсів. Аж таким чином жертви його агонії залишаються беззахисними. Проте колапс зони у мирний спосіб безкарний відтворить новий цикл цього ж тоталітаризму. Зону можна і необхідно знищити лише артилерією і наступним судовим над нею процесом.

Управлінці західних демократій намагаються приспати та утамувати московське збиральництво у обачливий спосіб поступового висмоктування тих московських ресурсів, що їх московці змушені будуть збувати на Захід задля накопичення воєнного потенціалу війни проти Заходу. Хибують ті, які сподіваються на успіх самого лиш відгородження від вірусу московства, а то ще й бажають заробити на замірах та часі безпечного утримування московців за ґратами. Водночас московців атакують перепоვნенням їх на західництво. Тоді як для українців умовою розвитку в українських правах і свободах є таке створення для цього додаткових умов сприятливих, які передбачають порожнє місце на місці імперіалізму московського, - навіть через зайняття підбитих московцями теренів вже не московськими народами та культурами. Не тими, які, будучи природними збирачами, якимось казковим чином перейдуть у етнос та культуру зайняту продуктивною працею, а не нападом на сусідів.

Для нормальних народів нормою є їхнє благополуччя. Принаймні відсутність людських втрат. Тоді як ерефійці перебувають у вірі переконання, що апофеозом їхньої історії, зоряним часом, свідченням торжества їхньої піррової моці є Велика вітчизняна війна Світського Союзу проти німецько-фашистських загарбників. Коли московці втратили десятки мільйонів свого люду. Зважаючи ще й на те, що напад німецьких збирачів на совіти є пов'язаним із нападом совітських збирачів вже на німців; а совіти підбили східно-еврпейців.

Політичні кола, які у своїх можливостях на рівні віри сподіваються домовлятися із москалями про перспективи співробітництва, - ризикують життям своїх народів. Бо навіть досвід і практика свідчень про вдавання московців до винищення народів, факти і приклади відсутности у московців будь-якої обачливости та доказової логіки дій у втриманні влади паразитування на забитих збирачами тілами мільйонів застерігає, що не може бути таких злочинів, неприпустимість яких завадила б московцям бути собою самими.

Прибутками бандитів зайнятих споживанням присвоєного ними добра, яке вони неправедним чином віднімають нападом на жертви, є плоди кримінального бізнесу, забезпечені відповідними втратами зі сторони людей зайнятих продуктивним виробництвом. Задля недопущення своїх збитків, то працюювита більшість встановлює нормою права саме покарання означених здобичників через ізоляцію останніх у тюрмах, за допомогою яких суспільство відгороджується від бандитів, а бандити втрачають можливість нападу на правове суспільство і їхній бізнес вшухає затрачаючи джерела прибутків. Але не угаває бандитизм як ефективне заняття з отриманням доходів мінімумами тих інвестиційних затрат, якими є ризик бути спійманим за злочин і покараним зі сторони закону. Можливо, то лише у ідеалі вдається суспільству відгородитися від кримінальників, бо практично до управління суспільством пробираються кадри здобичників різного ступеня зажерливости. Тоталітаризм це той випадок, коли у буцегарню потрапляють не бандити, а вже ціле суспільство, тоді як бандитизм всідається на позиціях легальної влади та панівного права. Умовами тимчасово вдалого для узурпаторів встановлення їхнього режиму проїдання підбитих ними ресурсів та визиску жертв у особі цілого суспільства стає не тільки відгородження бандитів від країн і народів непідвладних тоталітаристам, які від тоталітаристів відбилися, як ще доповненням автаркії закритих режимів неволи стає реакція зовнішнього від них відгородження зі сторони вільних народів. Зрештою режими торжествуючого бандитизму завершуються проїданням внутрішніх ресурсів, коли узурпаторам не щастить у експансіонізмові і агресії проти сусідів.

Вибудовування неперехідної стіни між підбитою бандитами зоною неволи та зовнішнім відповідно вільним світом не тільки останній рятує від бандитів, як ще й у цих умовах карантину хвороба диктату розквітає вповні. У закритій зоні її монопольні владоможці можуть безкарно оголосити правом будь-який затіяний ними злочин, можуть призначати ту ціну на товари, яка бандитам заманеться для їх панування. Кримінальність наростає у зібранні яке обґрунтуванням власної осібности оголошує свій месіанізм та агресію, спочатку ідеологічну, на підпорядкування собі сусідів. Тож способом удушення хвороби бандитизму стає його конкуренція із спільнотами правовими і вільними. І парадоксально зацікавленими у порозуміннях і атаці навзаєм стають обидві сторони.

Сприятливих тепличних умов, які б блокували резистентність організму впливам чинників хвороби надмірних спрощень і виключали б внутрішній імунітет, потребує не лише сама хвороба маскувань ідеологічних химер вже під затребувані соціальні реалії, - коли у фазі розвитку неадекватні ідеологічні вірування спершу прикриваються ставкою на свою автаркію і відгородження від противників та незгідних із обітницями чудес. Але й створення карантину довкруг поки що достатньо вегетаріанських і недостатньо агресивних режимів спрощення – може бути не лише паліативним, а й результативним прийомом недопущення переростання вже у пошесть химерних чи не годящих для суспільного здоров'я тих доктринальних учень, які спершу виглядають безгрішним відхиленням від прийнятних норм. Оскільки незначні аберації, себто розходження фактів та недостатніх знань про них, виправляються під тиском удосконалення знань орієнтованих на факти реальності та поступ культури. Але значно гірша ситуація, здатна переростати у катастрофу вже військову, починається від трансформації казкових вірувань вже у переконання на рівні віровчення тотального й абсолютистського. Й тоді сектантське угруповання фанатиків потребує вже не відгородження від середовища, з ризиками самознищення у замкнутій на собі зоні автаркії, аж зона актуалізації чуда починає настійливо потребувати агресивного вторгнення у ще не підкорене середовище задля видобутку звідти енергетики й ресурсів задля зонівського експансіонізму. Відповідно улаштування карантину, як прийому оборони від хвороби соціальних спрощень, покладання на сили імунітету самого організму ураженого недугою спрощень силових, – стає помилкою та призводить до руїни тоді, коли за упущений шанс купірування маній на фазі початковій доводиться згодом усьому загалу культур і народів платити непомірну ціну своїх втрат задля зупинення окремішнього тоталітарного режиму. Так, коли нацистським змовникам вдалося продуктивні зусилля німецької нації переробити вже у расистські та імперські цілі режиму, - то для аргументованого спростування спершу невинних його ідеологічних забобонів довелося союзникам накласти життям солдатів та руйнуванням багатств народів. Пішли із життя мільйони задля доказових сумнівів у правоті представлення гітлерівцями німецької зверхності. Тоді як не лише комуністичному режимові, а й власне питомому московству ще й досі вдається запобігати адекватної реакції на себе завдяки черговій імітації метаморфози на вестернізацію чи ознаки правової держави. А потім рекреація імперськості починається заново. Й хоч тоталітарні режими є потужними у наступі завдяки свідомості та жертвовної відданості їм зі сторони мас, проте не у останню чергу нацистську Німеччину громили й накривали килимовим бомбометанням союзники не лише з причин самим порятуватися від войовничих німців, а й із сумління порятувати німців від їхнього ж режиму концтабірного. Як не окультурення спільнот під стандарти задані сусідами, - щось на зразок обов'язкової освіти для дітей та їх сімейної соціалізації, - так хоча б недопущення та профілактика злочинів є більш ніж допустимою навіть через примус.

Заощадження на зусиллях спротиву тоталітаристам у спосіб самої лише від них оборони має наслідки більш збиткові порівняно із необхідність нанесення по назріваючій тоталітарній зоні удару упередження та розв'язання у слушний час наступальної війни проти режиму, який вже не у стані самостійно зупинитися. Буває, не може не статися необхідність вдавання до брутальної хірургії там, де інша профілактика терапевтична стає просто згубною. Є межі та міри заступання за які стає закономірною невідворотністю чину, на відміну від противного злочину збайдужіння. Пасивна реакція чекання на предметну доказовість злочину є провальною на часі відповідального до нього ставлення. Відсилання пропозицій порозуміння проти тих, які вже заходилися наносити бомбові удари є вже не глупством, а злочином. Провини належать не лише ініціаторові першого удару, як винуватому. Ігри у навішування ярликів ворога, себто родоначальника гріха, можуть для їхніх противників бути слушними лише перші сторіччя й не далі від того. Бо зло чи добро має свої атрибути поза часові чи спричинені обставинами обмеження. Зведення мурів оборони від агресії зонівської є не панацеєю, а має обмежене застосування, слушне хіба що на початковому періоді пасивного на неї реагування.

Порушенням міжнародного права вважається військова агресія проти суверенних народів, окупація їх територій. Історія подібних загарбницьких походів власне й вичерпує собою відому політичну історію. Серед організацій суспільного життя розрахованих на боротьбу і реальними та вигаданими ворогами небезпечними є дисциплінарні організації збудовані на містиці, членство яких представляє собою ідеологічну секту. Бо відсутність причин і наслідків здійснення віроучительних прожектів робить їхню агресивність нестримною, їх боротьба проти ворогів учення не має запобіжників стримування та досяжних цілей. Серед подібних угруповань без тормозів, мотиви дій яких перебувають поза чинністю перевірених на добродійність соціальних законів, а то й поза здоровим глуздом, - особливо загрозливими є ті які оволодівають легальною державною владою, у розпалюванні війни мають доступ до вбивчої сучасної зброї. Секти, для яких пограбування сусідів є не більш як додатковим аргументом їхньої вдачі у переконаннях на представлення собою якихось надлюдей, такої собі солі землі, учителів людства, - воюють для встановлення над завойованими не миру панування, а подальшої війни. Виникнення ідеологічних режимів, - які оправдовують себе як рецепт чи інструмент подолання вигаданих чи спровокованих ними кризових станів суспільства, - є не так закономірністю, як хворобливим випадком, трапунком, казусом історичних колізій. Допущення безборонного свавілля одержавлених сект, терпиме ставлення до маніяків є не простим упущенням зі сторони їхніх сучасників, а є помилкою смертельною у сучасних умовах. Десятки мільйонів загиблих у війні розв'язаній нацистським і комуністичним режимами, - у війні яку помилково представляють зіткненням переважно імперських апетитів, а не зіткненням безумних ідеологій, - несуть провину ті країни і народи, які відсторонилися від відповідальності, яким не вдалося на корені, ще у люльці удушити тоталітаристів. Бо тоталітаристи не блефують у їхній самовбивчій готовності руху до загибелі не лише власної, а і чужої. Від тоталітаристів лікуються лише розтином, відрізанням їх скальпелем, викидання їх геть. Проведення упереджувальної ліквідаційної операції є обов'язком тих, які мають право на життя. Вміння прогнозувати небезпеки й запобігати їм, а не бути героєм у ліквідації руйнівних наслідків аварій, які вже сталися, - є показником розумних дій.

У діапазоні між наполегливими зусиллями на переведення бізнесу бандитів з віднімання чужого вже на бізнес позитивного продукування товарів суспільнокорисних з боку цих вже колишніх збирачів та, вже з іншого боку, притягненням невинуватих фахових бандитів до судової відповідальності за злочини, - то вдається не лише зупинити бандитизм великих бандитських угруповань, як ще й цивілізувати та окультурювати колишніх збирачів. Але подібні зусилля з боку правових країн приречені на неуспіх тоді, як мотивами бандитизму бандитів є їхня містична переконаність у святих призначеннях їхнього покликання на знищення ворогів їхнього сектантського учення. Навіть природних м'ясоїдів не видресирувати за допомогою толерантності вже у вегетаріанців, - не кажучи вже проти тих, які стали збирачами саме за покликом вільного вибору своєї долі. Зі сторони сповідників чуда, - то їхньою реакцією на тиск зі сторони раціоналізму та прогресу може бути не втрата, а лише посилення фанатичної зятятости віри. Носії ілюзій не перероджуються, не вироджуються, а відроджуються. Творці основаних на містиці небезпек сусідам - не піддаються лікуванню. Інкурабельних будівників спасіння у Новому порядку можна удосконалити до левела здорових спільноти лише переможною проти них зовнішньою агресією, яка спершу має створити цвинтар на місці самовідтворення їхньої фанаберії евримена і позаприродних чудес на їхнє паразитарне домінування над цілим світом.

Проти ідеології містики агресивної, яку намацати важко у її безпредметності, виступати є непросто, але проти носіїв агресії, то - доводиться. Воювати треба не проти людей, - бо вбивства не впливають на здатність народження жінками нових поколінь, а вбивства людей народжують лише невмираючу й через покоління ненависть до учинених злочинів, - аж воювати на місці розташування концтаборів треба за знищення тамтешнього режиму й порядкувань концтабірних.

Здобуття знань на основі прикрого досвіду від неконтрольованих аварій можна вважати навіть не за недалекий розум, а за розум розвернутий до минулого, коли оправданням пасивності у запобіганні аварій подається їх об'єктивність. Більш корисним видається використання розуму саме для передбачень. Так саме прогностична функція є призначенням наукових законів. Коли наші вчинки обумовлюються нашими планами на майбутнє, - то правовою реакцією на перший злочин не повинно ставати покарання лише за повторний злочин цього ж переступника. Більше того, потрібні дії випередження загроз задля недопущення навіть починань злочину. Даремно сподіватися, що прощення злodianня яке сталося призведе до утихомирення злочинця, не стане його заохоченням на подальше розгортання його агресії. Так за своєчасну відсутність покарань за початкові, буцімто ще не катастрофічні кроки реваншу тої великонімецької імперії, яка зазнала поразки у своєму експансіонізмові у першій світовій, - довелося ті покарання таки робити вже у другій світовій війні, але вже за надмірну ціну втрати десятків мільйонів життів. Так за відсутність належної карної зупинки, спрямованої проти реваншу великомосковства, який зазнав поразки у комуністичному експансіонізмові, - доведеться платити західникам, передовсім українцям, завелику ціну за проявлену свою минулу пасивність, за відсутність нанесення належного удару по імперським апетитам московців. Виправи у толерантності підвищують ціну, яку доведеться зрештою платити за фізичне зупинення агресора.

Тактична ставка на те, що бандити та інші порушники прав і законів, змушені будуть самі зупиняти та стримувати свій бізнес тому, що беззаконня руйнує самих переступників, а жертвам агресії достатньо буде у цих умовах дотримуватися лише оборонних позицій, - є стратегією згубною. Помилковими є сподівання на те, що паразити які харчуються чужим змушені будуть їсти самих себе й таким чином небезпеки від агресії збирачів припиняться й розчиняться самі собою, - є стратегією згубною, є видом пропаганди зі сторони агресорів. Вірування у те, що нападник зважить на рівні власної відсталості, порівняє ту власну відсталість вже із високими рівнями розвитку країн і народів на яких він нападає й від того припинить свій бандитський бізнес, зрадить звичаям полювання за сусідським добром, перейде на способи праці, модуси культури, шляхи збагачення означених розвинених країн і народів, - є мареннями стратегічно безглуздими зі сторони жертв агресії. Замість того потрібен моніторинг потенційних агресорів, не обійтися без профілактичних дій конкретних для купірування агресивних ініціатив, застосування превентивних запобіжників проти назріваючих загроз безпеці. Проти хронічної хвороби потрібен скальпель зовнішній.

Саме тут, у короткому діапазоні між розвитком хвороби та, з іншої сторони, лікуванням хвороби - й виникають проблеми. Так наявність хоч якогось проміжку часу та пасивних дій зі сторони жертви агресії слугувало, колись, для жертви оправданням її спротиву, робило винуватим, а тому протиправним, саме агресора. Тоді як за теперішніх успіхів у веденні воєн, коли апарати розвивають швидкості космічні, то у скороченні підльотного часу у обміні ударами нападу і ударами вимушеної оборони зникають разом і розрізнення між стороною агресора та стороною правою. Військові доктрини низки країн наділяють самих себе правом упереджати напад зі сторони противника нанесенням власного нападу в умовах відсутнього за фактом нападу противника, - що й ставить подібного оборонця у позицію винуватого призвідника війни, коли докази щодо імовірності нападу стають для сторони оборонців доказами проблемними, а то й бездоказовими. Нацисти оправдовувалися тим, це Британія і Франція першими оголосили війну Німеччині. Порушення правил безпеки в умовах сучасного прогресу підвищує неприпустимість порушення правил безпеки в умовах сучасного прогресу. Що й призводить не лише до неактуальності розрізнення між правою стороною оборонця чи неправою стороною нападника, - а замість того правою стороною робить саме переможця зіткнення, а неправим стає переможений. Додатковим аргументом на дискредитацію критеріїв права у оцінках військових протистоянь може бути сам час протистоянь, бо коли ворогують протягом сторіч, то вже не важливо: а хто ж завинив у першому ударі.

Збирачі, які цим займаються, не можуть відмовитися від своїх занять. Їм не обійтися без споживання чергової порції поживи відшматованої ними від нової здобичі. Їх рух агресії є невідворотним. Хибують усі суспільства демократії, які за умовами власних норм беруться спершу вмовити збирачів бути не агресивними. І у цих даремних зусиллях переробити природу м'ясоїда вже на травоїда, то Захід пропускає вузький період можливого успіху нанесення убивчого удару по хижаку, який дедалі виразніше замахується на силові дії. Агресора треба карати вчасно. Застосування карних дій стосовно потенційного злочину – є проблемним з правової точки зору. За той упущений короткотерміновий момент, коли агресора можна ще було зупинити без надмірних при цьому витратах на його зупинку, - доводиться згодом плати вже надмірну ціну цієї ж самої зупинки агресора. Тому країни західного світу й визнаються гарантами світової безпеки, бо саме вони накладають на себе зобов'язання витратитися на бійку проти порушників світової безпеки. Доводиться це робити не лише методами домовленостей та дією права, - яке розбійниками не лише ігнорується, а руйнується силою та порушенням будь-яких домовленостей. Боргом Заходу є войовничість. Результатом якої стає усування небезпек від Московії руками і волею самих же московців.

У нормальних країнах, - себто у суспільствах правових, ліберальних демократій, з відкритою ринковою економікою, які є учасниками натівського альянсу, де поважають людські свободи і права, де не гнітять народи, де розвивається наука, а кількість сміття зменшується, - то тамтешні політики складають ходи та рецепти: як би то уберегти світову безпеку від загроз з боку агресивних режимів, а тамтешні військові ще й лагодять для цього озброєння. Однак правдива відповідь на поставлене питання є: ніяк. Тих, хто своєю історичною долею має збиральництво, зупинити жодним чином неможливо. Бо так воно для збирачів ведеться. Нема жодних утаємничених чи невідомих причин нападу хижаків на жертву з якої вони харчуються; не може бути можливостей за якими професійні збирачі припинили б самі собою своє збиральництво. Не лише об'єкт нападу не має осмисленої відповіді на те, чому він став жертвою, аж і сам нападник не у змозі пояснити чи обгрунтувати свій же напад. «Патамушта-патаму». Даремною і не потрібною є інформована аналітика щодо об'єктивних причин нападу нападників, бо важливо лише спрогнозувати час, а коли ця невідворотна агресія станеться. Розбійники бувають правими й перебувають на вершинах своїх призначень саме тоді, коли нападають на жертву; а впадають у виродження і самознищення тоді, коли розбійники зволікають із цим своїм кидком на жертву. Коли їм для свого життя і збагачення не обійтися без забирання чужих багатств і чужого ворожого життя, то цим ці пошуковці й будуть займатися надалі. Коли після проїдання вкраденого злодієві залишається хіба що судомно повітря хапати ковтати, то він роззявлятиме зголоднілий рот свій вже на сусідське добро, ще й з проповіддю з того рота ненависті до сусіда. Щоб бандит за природою перестав бути тим ким він не може перестати бути, то не обійтися без того щоб він вже за своєю культурою став би тим, ким він міг би стати як суб'єкт вже цивілізований. Аж подібні парадоксальні трансформації – не з простих. Режимів і народів не згідних цивілізуватися до рівнів гуманізму та права поправляє історія. Вона таки вмєє це робити.

Пришвидшення та посилення інерції централізації влади у режимах авторитарних зазвичай призводить до кризи вже вибухової, де у переважно внутрішній громадянській війні ламаються прийнятні установи державні, звичаєві, моральні. Там зачинається силова бійка між собою різних бандугруповань. А виходом для припинення цієї бійки висувається і стає затребуваною ставка на нового диктатора.

У справі ламання традиційно централізованого для московського царства його правління, то повстанці протирежимні, - які вкотре правоту свого бунту оправдовуватимуть обіцянками московське царство вивести нарешті на правильний бік історії, - будуть ошадливими у закликанні собі на поміч сил зовнішньої сторонньої інтервенції. У справі чергової саморуїнації зроблять московці усе собі самі. Для окупації Московії непотрібні і неможливі будь-які іноземні війська вторгнення: з цим завданням зазвичай впорається та сама московська влада. Щоправда клички та прізвища її висуванців писатимуться инакше.

Тому вагомі і визначальні учасники глобальної політики обіймають належні їм місця, призначення, успішно функціонують у виконанні своїх завдань та покладених на них сподівань народів на гарантування загальної безпеки, бо серйозні гравці мінімізують ризики. Прийоми блискавичного прориву до лідерства допустимі хіба що для тих, хто у своєму доробку вже має реальну новаторську пропозицію, загальноужиткова корисність якої доказується спершу лиш сподіваннями автора, спирається на заміри самого винахідника, не є поки ще актуально перевіреною ринком на затребуваність. То лише недалекоглядні аматори у суперечках між собою покладають надії на те, що провідні установи відкинуть свою відповідальність та втрутаються у суперечку аматорів, ще й ставши на одну із сторін цієї суперечки і розв'яжуть суперечку просто тому, що мають на це сили потужні.

Попри те, що Російська імперія становила не лише конкуренцію, а й загрозу іншим світовим імперіям; поза те що СРСР своєю політикою має бійку проти капіталістів і ця політика є вагомо озброєною; не зважаючи на те, що Федерація вимагає від натівців ретиради й повернення Федерації її впливів на сусідні чи віддалені країни, - однак екстремістські зі сторони уламку від московського царства погрози на сторону Заходу є мінімізованими у їх практичній здійсненності. Декларативна проти натівців війна загрузла на теренах українських. Де українці своєю жертвовністю виконують оборонні завдання альянсу. Допоки дійсні з будь-якої сторони атаки проти сукупного Заходу не стануть дійсністю, то безпосередня його участь у війні є надією. Імовірні можливості відпорної роботи українців у спротиві московським інтеграторам результатами має утихомирення і знецінення загроз натівцям зі сторони реваншистських реставраторів великоросійства Московії. Своєю кров'ю Україна доказує свою належність світу вільних демократичних країн. Ці докази можуть зростати у їх незаперечності не лише у тій мірі, у якій ми практично будуватиме у себе цінності і способи життя вільної спільноти, а ще й через успіхи руйнування агресивності московського царства. Успішність українського протистояння московцям має бути для них доконечною, яка їх доконає вщерть. Залишені живими навіть здавалося б нікчемні залишки питомого московства становлять смертельну грозу, і то не лише потенційну, і не лишень для виключного українства. Українська війна проти московства є внутрішньою, а то й екзистенційною знадобою українства. Можливість прийняття України до системи безпеки натівської не повинна бути і не може бути пов'язана з ризиками для системи натівської безпеки. Успіхи українства на шляхах європеїзації мають бути стовідсотковими щоб успішно продовжуватися. Для помочі українцям у зовні поставленому для них завданні хіба що відбитися від зазіхань московців, - українцям спершу нададуть воєнне залізо озброєння, але не життя натівських солдат. Західні партнери самих лиш потреб українських не завдаватимуть неспровокованих ударів по Московії та не втручатимуться в україно-московську війну. Враховуючи ще й те, що у Штатах працюють капітали російські, а злодії – українські. Розмір помочі визначається не так конструктивними потребами українців, а тою деструктивністю стосовно Заходу що його спричиняє Московія з її союзництвом із антизахідними силами. Коли Україна успішно сама, за помочі від Заходу та натівців, є здатною впоратися з московською агресією, то поміч України у посиленні флангу натівського, - суперечливо до втрат українців і необхідності союзництва у безпеці українства, - постає зайвою, а ще й надмірно витратною для Заходу у часі, грошах і клопотах вже внутрішньо української політики витравлювання із тіла українства токсичних рецидивів вікового помоскалення.

Причетність до добротності і людяності як власне українців так і європейства у цілому не повинна і не може розповсюджувати то тих меж, поза якими починається вже зло силування на тих, хто має свої невід'ємні права на своє життя та його особну правоту, яка щоправда не буває універсально і безвідносно правдивою поза міри її доцільного розвитку. Злочинно порушувати екологічну гармонію розмаїття шляхів поступу. Викреслені із життя стають потенціалом мертвечини, яка не може не відгукнутися носіям недосконалого права карати.

Містична ідеологія й силові режими на її втілення є не так скорботним наслідком затрати об'єктивованих запитів культури, як є переважанням над останніми упереджень вольових чинників у їх зумовленості а чи звичайною неінформованістю про помилок, а чи психічними розладами любителів казок, - тож за відновлення доказових потреб прогресу здавалося б саме він і має подбати, і зрештою це відновлення демократії не може не статися, коли кількість жертв заради утопій перевищить якість нездійснення утопій. Проте подібна тактика складання зброї перед нахабством торжествуючої руїни, аби подібним потуранням схилити насильників до їхньої схильності перед викликами цивілізаційними, а не перед маніями, - є не рекреацією порушених психопатами об'єктивностей культури, як є безвідповідальністю перед останніми вже з боку людей нормальних, які чином своєї суб'єктивованої волі мають відповідати нормативностям соціокультурним та науковим. Задля того вигадники камуфлюються під представництво нездоланного руху історичної необхідності, зображуючи своїх противників представниками безпідставної суб'єктивності, - аби спотворити противний стан речей. Коли не лише помилки, а відверто антисуспільні марення виставляються за вид розвитку, тоді зупинка подібних революціонерів і буде внеском до розвитку. Злочинно чекати від злочинців доколи вони переконаються самі собою у неприпустимості порушення ними царини правозаконності: нападників треба зупинити ще й у карний над ними спосіб. Марно й сперечатися із містиками на ґрунті та методами їхнього містицизму, бо це є даремним. А вже вступ до війська сатаністів навіть з метою його підриву чи насичення заземленими потребами лише множить та употужнює сатанізм. Не просто хибно, а й безрозсудно сподіватися, що якісь обставини чи хтось поза нашою участю у свободах зупинить спокусників. Свобода потребує представництв, особливо на часі загроз для неї. За допущення зла на його вільну участь у громадських справах доводиться зрештою платити інерційним продовженням того зла, яке може сподіватися на виправдання саме через його спрямування проти зла антигромадського. Повстанці проти одержавленого за умов тоталітаризму терору останній множать і лише вектор спрямованості боротьби повстанців здатен їх реабілітувати. Здається що нема інших шляхів на зупинення тоталітаристів як лиш через зупинення тоталітаристів. Адекватною відповіддю на революцію радикалів є контрреволюція. Суб'єктивізація зла має стрічатися із суб'єктивним же протистоянням йому, а не покладатися на відмінне від уособленого спротиву. З тими, які у порушенні відносин між реальністю та химерами, між правом та насильством, між продуктивною працею та полюванням за чужим альтернативно обирають полюс змістів тоталітарної зятятости, - нема про що у відповідь домовлятися, бо абсолюти тоталітарної ідеології передбачають виключення із життя усіх критичних проти себе протистоянь чи опозицій. Адекватним відгуком на інвазію тоталітарної інфекції є те позаринкове хірургічне втручання, яке перевищить загрози тоталітаризму. Тоталітаризм, який міг би бути виліковним, тим самим перестав би бути тоталітаризмом. Тоталітаризм, дієвість якого вичерпується пошуком, покаранням та вигаданням нових ворогів, має зупинитися переважаючою його силою.

Подібно до того, як для заснованих на експлуатації символів, а саме містичних вчень виходом для закріплення у традиціях життєздатної культури може бути лише адаптація цінностей останньої всупереч власне змістам містики, - то так само й всотування містики та пристосування до агресивності її імперативів на знищення усього належного не містиці не може бути адекватною з боку нормальних людей реакцією на ті химери, які можна, а то й треба зупинити лише відвертим проти них протистоянням. Любителі містики тому й змушені з часом вписуватися у процеси історичної реальності, бо у противному випадку зациклені виключно на химерах вчення будуть фізично відкинуті, бо історію можна спотворювати лише у мізерних порціях й то до часу, бо дурниця, за визначенням, не повинна ставати плодом культури. Контрреволюція звернена на повстанців та бійців із смислами є не лише правовою, а й є необхідною. Навіть якщо люди не повстануть проти аматорів виродження, то тоді останні поїдять себе у спершу незбагненій логіці самовідтворення прогресу.

Коли визнавати те, що вчинення злочину вже само собою є осудом того, хто переступ права учиняє, тоді кара за злочин має бути меншою збиток від злочину, страждання жертви мають бути не сповна відшкодовані, злочинець має залишатися із невідплатною моральною прив'язкою до свого злочину, - бо годить зменшувати злочин, а не перекидати його у дурній нескінченості від позивача до відповідача, бо перевищення кари над переступом ладне провокувати нові злочини у відповідь. Нема заняття більш безглузлого й менш результативного, аніж вмовляння націлених на напад на сусідів тоталітарних режимів визнати неправильність ідеології режимів націлених на напад на сусідів, оскільки ідеологія нападу на сусідів саме на це й націлена; даремно звинувачувати у недотриманні інтересів жертви інтересами хижка; марно знаходити точки порозуміння із нападником, бо й часткова від нього загибель є гіршою від повноти власного життя. Тож бандитів годить зупиняти у адекватний спосіб. Якщо лише добрі справи можуть від довготривалого часу зазнати забуття, на відміну від справ злих, - то навіть у звільненні батьківщини від окупації не годить вдаватися до злочинного та протизаконного.

Московське збиральництво існує поза скобками продуктивних суспільств, тобто поза кордонами права, демократії, гуманітарних свобод. Коли московити не лаються, а розмовляють матом, коли вони не колонізують народи, а кормляться з того, коли вони не спотворюють права та смисли, а забезпечують тим свої панування, - тоді проявом вихованості, демократії, законності є розмова з ними на зрозумілій ними мові.

В Україні має бути зручно усім від відкритості умов співжиття вже до прогресу та творчості. Але ж не настільки, аби повнота українців у своїй батьківщині була кимось дискримінована чи ущемлена стандартами претензійно вищими за Україну, або конфліктами із правами суверенної особи. Тож усякий колонізатор має зазнавати невідворотної відсічі.

Сперечання та перемовини з московітом це той випадок, внаслідок якого не може бути встановлена ані креативна невідома ще до початку діалогів істина, ані спільна точка зору шляхом поступу компромісного та консенсусного задля порозуміння та співпраці встановлена не може бути, ані пропозиції однієї сторони не можуть бути корисними для їхнього споживання іншою стороною порівняно із нерівністю подібних обмінів вже для контрагента чи то опонента. Пропозиції відкритися апетитам московства можна уподібнити забиванню собі у череп гвіздка, або поселенню у своє помешкання нібито вже одомашненого представника крупних котячих. Хоч першою і вірною реакцією на автентичне московство стає необхідність встановлення карантинного від нього відгородження, аби лазів не залишалося, утім безмірно терпляче відсторонення від обставин та провалля у подобу світу власної достатності, аби уживатися із реальністю того, що не може не бути визнане за маєстат потойбіччя, закривати собі очі на небезпеки від сусідства, відкраювати геть від повноважень власної відповідальності хоч якісь жертвні обрізки, - є не можливим, злочинним, а то й є заняттям помилковим. За царину культури уражену московством доведеться брати на себе відповідальність.

Оскільки батьківщину українців московіти вже обсіли із своїми апетитами й без міри наміряли собі паразитувати, то рекреація національної свободи має обмежуватися не відмежуванням від осадників, а фізичною участю українців у справі розподілу імперії.

Коли систему концтаборів віднести до зла, а себе представити на стороні добра, тоді: у злomu можна не брати участі – і від того не ходіння на зібрання нечестивих їхня справа буде зростати не стрічаючи спротиву, а праведникам не залишається місця для їхньої еміграції; або ж представникові добра доводиться проявляти активну громадянську позицію у спосіб розбавлення чи то внесення лагоди втихомирення до системи концтаборів функціональною у ній участю за її ж розкладом та завданнями, улаштувавшись конвойним чи слідчим у зону, а то й досягнувши кар'єри начальника, – і від того зло отримуватиме на доданок ще й легітимацію з узвичаєнням його як норми; однак оптимальнішим видається одночасне і відсторонення від злого, і одночасне активне до нього ставлення, а саме: зло треба мочити.

Є публіка спільна у поглядах на те, що горюча смола пекла важливіша за плоди райських кущів. Що ризики у прибутках конче необхідні лише там, де вони доречні; орієнтир на не завдання шкоди є більш слухним, аніж на успіх справи; досліджуючи невідоме, важливо здобувати добро, проте суттєвішим є не втрапити вже у апробовані халепи; правила безпеки, аби у результаті залишитися живим, цінніші за позитив підприємництва; дай Боже впоратися з недругами, а вже з друзями якось дамо собі раду; ліпше тверезо розрахувати песимістичний варіант, ніж вірити у неочікувані прибутки; краще покарати злочинця, аніж забути винагородити героя; й тому подібне. Як у чому й можна бути певним, так це у необхідності виправляти допущені помилки навіть у карний спосіб. Помста є безпрограшним та захоплюючим сюжетом усякого роману. Й тоталітаристам не можна дарувати їхніх злочинів без карі за заподіяні злочини. Тоталітаризм годить не допускати превентивними запобіжниками, у загалах прогресу культури та людяности, проте сталі у історії реалії загальної для усього суспільства зони треба припиняти і виключним способом виправлення злочинів тоталітаризму є кара за конкретні злочини. Негативізм стосовно зла виправляється не так позитивними пропозиціями на спокуту зла, яке завалюють надмірами усепопущенства та добродійности, а – карою злочинців.

Режими, у яких сповідують містику й слідуєть принципам виведеним з під усякої можливої на них критики та перевірки на практичну корисність, - є небезпечними їхньою вбивчою реакцією на усе, на що містика не може вплинути, а не може містика вплинути ні на що живе просто за визначенням та призначенням містики у змістах її потойбічності щодо предметної історії та потрібних суспільству законів. Невибагливим вигадкам чергової облуди на урятування людства тому то й надають вагу чуда, святости, месіанізму, бо ті облуди приліпити до дійсних потреб людей можна лише клеєм знищення дійсних потреб людей разом із людьми, аби жертви не пручалися під тиском тортур й тим не завдавали катам зайвого клопоту, проте й подібна компенсація винищених жертв вже на прибутки чуда не здатна надати химерам на кладовищенському місці хоч якоїсь реальної життєвості. Чудеса беруться оживляти смертю невіруючих у чудеса, утім навіть вбивство незгідних із химерами не може змінити природу того, що є химерним та противним до реальности. Годящою реакцією у логіці життя й розвитку супроти містичних ідеологій та режимів прикметних реакцією смертоносности на виклики проблем, небезпечних порушенням екологічної безпеки культури, характерних вбивствами та непримиренністю до вигаданих ними еретиків та невірних - є й може бути лише утилізація режимів, себто видобуток ресурсів розвою навіть із тих смертоносних конструкцій тюремних зон, які не повинні залишатися поза контролем карі на них. Попри те що тоталітаристи дарують небуттю усе перетравлене ними, впоратися із тоталітаризмом варто методами противними, а саме управлінням ним з боку людей живих та відповідальних за життя.

Чудеса переводять у дію не інакше як методами насилля всупереч оформлених як право доказових законів суспільного розвитку, - тож відстоювання права не може не передбачати застосування проти повищеозначених насильників від ідеології методів прямого насильства; насильників діючих проти права зупиняти може лише сильніше від них насильство як торжество права; бандитів треба силою повертати у лоно закону.

Індустрію терору та винищення усього до відмітки зеро улаштувають на вірі у те, що екстрамегасуперархіцінности тоталітарної догматики з прибутком компенсують цінности відправлені означеними терористами у могилу. З часом втримання влади тоталітаристи бувають змушені без міри адаптувати як пропозиції, так і традиції прогресу, аби тим засвідчити прийнятність для загалу вже змістів своїх ексклюзивних догматів. Попри те, що примітивні та любителі чудес прикметні своїм хижим й руйнівним ставленням до світу людей нормальних, аж останні, навіть у нагальних потребах зупинити індустрію терору, зобов'язані у відповідь, згідно права, перетравити тоталітаристів з користю, у шанобливому ставленні до усіх екологічних породжень культури, включаючи туди й організаторів концтаборів. Зло втамовують не множенням його навіть у рухові проти зла, а його утилізацією.

Історія імперій та тоталітарних режимів як надзвичайних прийомів на втримання інерції грабіжництва у спосіб її розширення без меж була б не повною, коли б режим одурювання усіх та усього, з метою вичавити із жертв додаткові ресурси паразитування бандитизму, не завершувався б тою логічною необхідністю виродження наостанок вже й самого одержавленого бандитизму, - що й дає право кваліфікувати будовані на здирництві режими як хворобу, як беззаконня з тим, аби через подолання аномалії повернутися на шляхи виробництва прогресу та людяности. Причинами обвалу дисциплінарних режимів, коли рабів самі ж поневолювачі відпускають на простори вже безконвойного звільнення, є не саме каяття катів задля втихомирення сумління у провинах рабства, і навіть не визвольні зриви повстанців, як причинами розкріпачення людей і народів є неможливість наглядачів тюрми забезпечити тюремну пайку навіть для каторжників, не кажучи вже про незадоволені апетити еліти та потреби переходу на досконаліші прийоми експлуатації охлосу. Зона завершується тим, що її влаштування з метою визиску зеків невибагливими засобами брутального насильства зрештою стає збитковим бізнесом для його ж організаторів. Усяка ненормальність не може не дійти послідовно до вже свого апогею. Зло неможливо вдосконалити для противного йому добродчинства. Зона підлягає руйнації повній та беззастережній. Хирляві стіни казематів, через тріщини та додаткові розлами яких до в'язнів починає пробиватися світло сподівань на звільнення, в'язні схильні сприймати як власну заслугу. Проте директорат зони не відповідав би службовим посіданням, коли б не диригував процедурою похорону свого дітища у намаганнях на тому нажитися. Тюремники розпродають свої акції аби скупити на них гарантії своєї безкарности з боку колишніх в'язнів. Попереду пелетону комунізмом незадоволених із зойками біжать його організатори, аби відшматувати найбільш смаковиті рештки від комунобудвництва. А коли ті, які скидають баласт вже не ефективного зонотворення, стравлюють напругу тиску з боку тих, які ремствують, викидають запобіжники, припиняють закидати у топку паровоза, який летить до зупинки у комунії, без бою ретируються із позицій, - тоді приватизатори спадку комунізму збирають потенціали вже для більш вишуканих моделей збиральництва чужого.

Хіба ж можна українських зарізак, які у власній батьківщині змагалися з дружніми поляками, німцями, московитами, щоб покоритися пиндосам, порівнювати з московитами, які за допомогою артилерії визволяли ворожих поляків, німців, українців на їхній території, дбали за добро народів із батьківщин яких і складається те московське царство, яке поки ще залишається не складеним у інтернаціонал пролетарів усіх країн, що бореться проти пиндосів.

Коли є вірним твердження, що домагання озброєних московських інтеграторів чужого майна віддалитися від законів та права власности на зароблене мирною працею своїми наслідками має не лише збагачення, а й існування московського царства, - то тоді усяке співчуття експерименту комуністичного одержавлення на користь бюрократичних приватизаторів лише розвалюватиме експериментування із московським зібранням народів. Бо міцнитиме імперію саме антикомунізм, а зміцнюватиме московську державну та національну тотожність критика вже московської імперіалізму та колонізаторства, - хоча це й виглядає дивним для тих хто пов'язує існування Московії із її загарбницькою політичною історією, а за апогей московського експрпраторства має добу зони комунізму.

Смерть, як вичерпання фізичного здоров'я і утрата інтелектуального винахідництва, коли настає утома й життя стає нецікавим, - є внутрішньою проблемою покійника. Тоді як за вбивство відповідає той, хто його скоїв. Спроби заподіяти загибель викликають той спротив жертви, за якого насильник ризикує сам бути ураженим. Тож задля успішного опору супроти московського збиральництва достатньо українству бути відповідно самостійним. Але задля результативного перенесення історичного московства виключно до історичних підручників потрібні ті внутрішні його проблеми, коли із порожнини московського збиральництва виринуть на світ життєздатного розвитку вже не тоталітарного характеру паростки життя людей причетних до свободи та відповідальности. Московити самі вирішать бути вільними.

Рішуче й негайно переважаючим силовим протистоянням треба в усякий спосіб припиняти й карати спроби містиків паразитувати на реальних багатствах реального світу – так само, як необхідно задля цього перевести містиків на споживання ними їхніх власних сподівань на ресурсну базу містицизму. Любителям втілення казки необхідно надати повну свободу робити це виключно у межах і засобами казки, відсікаючи їх геть від пересікань із реальністю. Не треба здоровий глузд витратити на критику того що поза ним знаходиться. Нехай істукани та чудеса винагороджують чи карають самі себе, а не громадяни у змаганнях за це з-поміж собою. Свободу людей від ідолів варто гарантувати свободою ідолів від людей.

Для того щоб протиставлятися тоталітарним загрозам та його руйнівним наслідкам, то треба задіювати усі потенціали: потрібна не лише запобіжна профілактика щодо безумств та змов, а ще й недопущення криз, особливо викликаних обставинами воєн, які уможливають подібні звертання до екстремізму й апеляції до надто простих рішень, й коли маніякам вдається спокусами вербувати у свою секту ошуканих неофітів накопичуючи зброю, - то доводиться вдаватися ще й до карних прийомів, а не лише використовувати помилки означених екстремістів проти них же, апелюючи до дієвості права й бази законів у відстоюванні невідворотності покарань за доведений злочин; у будівництві соціального блага необхідно мати розвинені й розмаїті громадянські інститути лобістського впливу на політику аби усі органи спільноти функціонували злагоджено на оздоровлення, щоб доказові закони соціуму почасти корегувалися ще й громадською опінією, стлумлюючи впливи відверто сектантських відхилень; свободи у діалогах порозумінь між конкуруючими інтересами окремих груп громадян та стандартами їхніх культурних трибів мають проявлятися передовсім у відкритій інформаційній політиці, у вдосконаленні наукових підходів до розв'язання постійних проблем поступу; у першу чергу традиційне суспільство має відстоювати традиційну мораль від нападів зі сторони ревізіоністів та тих, які переглядають цінності заради легітимізації учинення вже фізичних переступів; проти такої здавалося б безвідмовної зброї тоталітарних вірувань, як то інститут мучеництва, - коли навіть власна фізична загибель окремого фанатика вітається як прибуткове у ефективності нанесення терористичного удару ураження по мізках та страхах маси, - доводиться захисникам права використовувати й позарамкові операції спецслужб; у конфронтації із пропагандистською аплогетикою чи викривальними випадками чудотворців обороняються не лише під захистом мурів власної правди, аж критиканську бійку з містиками, як це не прикро, доводиться вести й на їхньому полі їхніми ж методами; хоча й дієвим напрямком протистояння агресії є той розвиток господарського життя, за функціонування якого не допускаються кризи й використання змовниками дисбалансів, - проте марно сподіватися що прогрес та забезпечення якостей власного життя є достатнім доказом на те, щоб зажерливі хижаки припинили свій напад у цілях розжитися статками більш вдалих сусідів, або ж на методи й норми заможних господарств сусідських ті заздрісники рівнялися у мирі. Нема чудесних та невибагливих прийомів протистояння перманентним спокусам зі сторони тих які обіцяються втілити надприродне. Діяти треба не лише повнотою ресурсів протистояння тоталітарним замахам, як ще й у доречності слушного часу боротьби.

Самогубця, який самочинно зрікається свого життя, чи спільноту, яка відмовляється від власного розуму заради вірувань у неймовірні чудеса, - варто рятувати, навіть тоді, коли ці альтернативні конкуренти у пропозиціях буття вважають рятувальника своїм ворогом. Коли виходом із проблем помилково видається підштовхування балансуєчого над прірвою. Проте, вірогідно, існує міра, переступ за яку перетворює на насильника вже самого рятувальника від хиб перетворення прихильника тоталітаризму вже на жертву тоталітарного насильства, а саме: порятунком не може бути акт примусового знищення того хто знищує себе сам; так само, мабуть, не варто полишати життя власне та його норми заради націлених на нежиття власне, ближніх, на згубу норм культури.

У своєму експансіонізмі жадання чужого московити даремно сподіваються грати у одні ворота, вважаючи доквілля ворогами. У відповідь вони отримають не менше.

Поневолювачі, загарбники, бандити порушують свободи, права, логіку людяности, життя, поступу, - проте ніякі закони, сумління, божі правди, - особливо на разі їх руйнування, - не працюватимуть замість поневоленних задля їхнього визволення. Захід нам не допоможе. Як і будь-які добровольці прийдуть лише до тих, які отямившись прийшли до себе, відстоюють себе самих, воюють проти войовничих противників. Місце Богів у тилу повстанців. Більш того, проти тих, які намагаються підмінити наше життя своїм добродійством треба більш заповзято воювати, аніж проти відвертих окупантів, які злом своїх неправд беруться витіснити геть із життя нашу самоправність чи життя із нас.

Додатком до вигнання із нашого дому професійних присвоювачів чужого добра є навіть не військове вторгнення у чужу метрополію, - бо це є насильством над традиціями їхнього збиральництва, які вони боронитимуть, а – обмеження збирачів у тій карантинній загорожі їхнього паразитизму, де вони не маючи змоги напасти на вільні народи заходяться споживати потенціали власного бандитизму експансіоністського. Проста ж поразка війська абсолютистів нанесена їм ззовні зупиняє означених сектантів лиш до того часу, допоки вони, під прикриттям домовлености із переможцями і визнанням поразки, не зберуться із силами реваншу. Для усунення загроз від тоталітаризму, – то треба усунути власне тоталітаризм, а не самі лиш від нього загрози.

Увесь світ знає, - переважно із московської подачі, - що українці є поганцями, ворогами, вбивцями, фашистами, тими невдячними зрадниками, які повсякчас підступно зраджують тих, кому вони мали б дякувати за колонізаторську зверхність над ними. На жаль це генероване українцями зло залишається областю знульовим змістом. Коли ж укінці можна буде побачити ті народи, яких українці колонізували, поневолили і які волають про відплатну помсту за злочини українців. Коли врешті-решт можна буде побачити криваву хунту мазепинсько-бандерівську. Коли ж такі українці пред'являть трупи винищених ними у замірах відстоювати права українського самостійництва. Аби тим самим забродили спізнали межі за які їм зась заступати. Звичайно, в українській історії стрічаються спорадичні ексцеси брикання українців, коли наїзники перебирають із апетитами своїх утисків. Проте переважно нація гречкосіїв в саду вишневому під спів соловейка гадає: чому ж Боже крилець не дав, замість адекватної відповіді окупантам, які прибувають з усіх сторін. Замість хоч якоїсь подібности сусідам, то від українства тільки й чути самі лиш вибачення за так і не зроблені ними переступи. Намагатися пережити, перетривати, перетравити імперську діаспору й дочекатися поки Дніпро понесе їх, поки сонце їх виїсть, поки само собою станеться замріяне, не докладаючи до цих марень власних зусиль оружних, - то це не лише небезпечно, це неправильно. Бо приз дістається лиш переможцю у борні; бо не можливо мати свою долю у чужинстві; бо не можна не виконувати свій чин так, як це чинять співучасники у прогресі.

Українцям, які замешкують та живуть своїм національним домом, так само як і іншим народам атакованим колонізаторами, нема потреби куди від останніх тікати, - як тільки добитися дефіляди перемоги у столиці колонізаторів. Ми передовий загін Європи на вістрі відбиття атаки зі сторони московських збирачів, чие зібрання буде заміненим на вільні від нього народи.

Окрім як на власну силу та на присвяту особистісної долі вже батьківщині, - то українцям нема на що більш покладатися. Усяке делегування власної безпеки стороннім силам не може не бути зрадою українських інтересів. Прикриття тіл українців паперовими обітницями як буцімто щитом є апробованим обманом. Крім розвитку інтелектуального, наукового, соціально-господарчого, то кордони та можливості безпеки мають додатково застерігатися армією, флотом, авіацією з передовим озброєнням, включаючи ядерні сили стримування потенційних і реальних агресорів.

Коли українці відмовляться від самозбереження, тобто домовлятимуся з рашистами, то останнім умовний Захід у цьому їм допоможе; коли українці будуть противитись московському реваншу, то Захід змушений буде стати союзником; коли українці боронитимуться вже від перетворення на колонію Заходу, то останній нападе на Україну.

Між паразитом та живителем у природі можливий симбіоз, тоді як у середовищі вільних людей і народів ненормальним видається замирення між бандитом та його жертвою. У рівності людей у свободі є протиправним збагачення одних коштом приниження інших. Перехід бандитів на продуктивну працю власними силами та неймовірно для них повернення у межі права відповідно звільняло б їхніх жертв від злочинів насильства; а посилення грабівницького насильства відповідними наслідками має процвітання бандитизму дрібного чи збільшеного вже до розмірів колоніальної імперії. Протиріччя між звичкою визиску народів та бажанням мати за це лиш зиски, а не покарання, не залишає для історичного московського царства жодних альтернатив окрім вибору між зником та кирдиком. Неможливо колонізованим народам тішитися своїми ланцюгами, сплатою данини окупантам, переростанням денационалізації вже у помосковлення; так само, як для утримувачів колоній не є можливим такі установи життя вільних народів як демократія, право, гуманізм, підприємництво, - при цьому вимагаючи установ свободи для себе й відмовляючи у цьому ж ближнім, трактованим як вороги. Кордонами часу панування метрополії над колоніями є вміння балансувати між тим вилученням данини із колонії, яке виставляється як справедлива плата за панування з означеними цілями вилучення, та, з іншої сторони у цій еквілібристиці, - залишенням у колонії тих амортизаційних ресурсів продовження виробництва, яких має не стачити на несплату данини, на спротив, на повстання проти колонізаторів. Посилення кріпосництва вже на большевизм, псевдоринкова й квазідемократична його модернізація шовіністичним олігархатом задля втримання єдинанеделімства та недопущення деконструкції зібрання народів вже у спосіб рецидиву реваншизму й гарматного обстрілу по утікачам від імперії задля повернення їх узад до інтеграції московської до них любови – є кроками, не може не бути кроками вдосконалення бандитської натури московського збиральництва. Запорукою та енергетичним ресурсом інерції паразитування на поневолених експлуатацією громадянах та народах утримуваних у імперії задля її втримання - є посилення авторитаризму у порушенні прав і свобод насельників й самого режиму зони. Ніщо так не шкодить режиму як антирежимні рухи визволення від режиму задля відповідної заміни бандитизму колонізації й окупації вже на способи життя притаманні продуктивним спільнотам вільним. Підприємництво, творчість, наукові бачення, інформаційні свободи є отруйними навіть для такого уламку від традицій одержавленого паразитизму як Федерація, у якій недомосковлені народи усе ще не бажають змиритися із фатумом своєї асиміляції у міфі споконвічного московства буцімто самостійного, самодостатнього, не паразитуючого на пограбуванні присвоєних дібр. Ототожнення національного організму москвитів та необхідних йому потреб удавлення націоналізму поневолених ним народів наслідками розв'язання антагонізму може мати те звільнення людей і народів, після якого від московського зібрання залишиться лиш не потрібне нікому й нічого із культури московського збиральництва, що було б потенційно корисним для народів увільнених від московського над ними панування.

Тож коли московські інтегратори посилюють норму експлуатації народів та вдаються до репресій супроти антимосковського резистансу, - то це спонукає визвольний рух народів; а вже коли московські бійці за непорушність московського царства посилюють норму московізації народів та втрату народами своєї ідентичности, вдаючись до конвертації визвольного руху народів вже у сумісний із москвитами антирежимний рух підтримки демократизації непорушного московського царства, - то це для народів має ті ж самі наслідки та запиту на руйнування імперії. У свою чергу як посилення тренду на централізм імперії, так здавалося б протилежне втримання народів у зоні визиску під омофором сприяння свободі та зручності демократичних почувань народів у зоні непорушного московського зібрання – можуть однаково успішно посперечатися між собою у єдинеделімстві та колонізації народів. Ніщо так не підкошує повстання народів як домагання замінити московські потреби посилення режимних утисків вже на способи існування притаманні продуктивним спільнотам вільним, але запропоновані для здійснення у рамках тої ж самої Московії.

Позитивний розвиток український власними силами має доповнюватись таким же власносприятим спростуванням Московії як тоталітарної її подоби, так і демократичного неподобства імперського. Для українства спроби даремного сполучення історичної Московії та норм життя вільних країн є ще більш небезпечними, аніж вектор Московії до посилення жорсткості її ж режиму, - поза те, що обидві тенденції є гіршими одна за одну. Для московства спроби даремного його сполучення із звичаями розвитку країн відкритих продуктивному поступу є загрозливішими від перероблення Московії у концтабір. Відрізнення від супротивника надає більше шансів перемоги у перегонах чи змаганнях із ним, аніж відсутність сепарації від його інтересів. Своєму усамостійненню українство більше зобов'язане большевицькому терору чи обстрілу із гармат Федерації, аніж неймовірним перспективам демократизації докомуністичної, комуністичної, післякомуністичної Московії. Щоб існувати, себто відстоювати свої досягнення у збагаченні ними світових надбань, то треба вміти це робити у проблемах та боротьбі; тоді як домовленість із нападником є гіршою від самовбивства, гіршим за яке є небуття. Тоталітарна загроза якраз і полягає у переплутуванні сутностей. А чи розвиток підприємництва у імперії самодержавній, а чи обіцянки большевиків винагородити миром, землею, фабриками, свободами, добробутом, а чи білогвардійська контрреволюція проти большевицької диктатури, а чи дозвіл непу, чи українізації, а чи антисоветський рух власівський, а чи обітници приватизаторів обдарувати публіку правовим суспільством чи вестернізацією – зобов'язані програти використанню єдинанеделімцями танків та дези проти людей і народів. Аналогічно й спроби перестройки гестапо чи антигітлерівське повстання лише завадили б перемозі союзників у звільненні Німеччини від зони. Подібно й заміри витворити соціалізм із людським обличчям є модернізацією концтабору задля його увіковічнення.

Спроби зробити із ката вже лагідну людину, запобігання перед катом, призвичаєння до знущань, усіляке окультурення, упорядкування, осучаснення катувань, – прирікає жертву на культуру нескінчених страждань. Проти насильників воюють не вихованням їх дресурою та залицанням, а інструментарієм переможної війни. Бо способом припинення зла є закінчення з ним. Прикінчення. Місцем порозуміння із злочинцем є лава підсудних для нього. А найліпшим способом взаємодії із злочинцем є обґрунтований судовий вирок що набрав чинності.

Совський тоталітаризм, як і нацистський, не підлягає терапії чи пошуку порозуміння із ним: лише скальпелю хірурга.

Небезпека тоталітаризму - не лише у спонтанній, непередбаченій випадковості його породження здавалося б нізвідки, як ще й, головню, у тому, що для виправлення цієї аварії потрібні вже не хаотичні, а витратні цілеспрямовані зусилля жертовні. Сподівання на те, що зона з'їсть саму себе, підсовуються самою зоною тюрми, аби дискваліфікувати опір внутрішніх повстанців та продовжити їхній визиск вже як безголосих жертв зони. Тоталітаристи не еволюціонують до антитоталітаризму. Тоталітаристів закопують переможці у відкритій війні проти зони, яка зазнає поразки ззовні у силовому примусі зони до смерті.

Загрозу тоталітаризму суспільство має повсякчас не допускати у спосіб суспільного розвитку, удосконалення управлінських інститутів, своєчасних реагувань на виклики. Але коли інфікування на прості та кримінальні рішення вже сталося, то - не обійтися без нагальних хірургічних прийомів видалення пухлини. Бо на разі згаяного вузького терміну та екстремального вольового і організаційного напруження на силове придушення змови, з подальшим невідворотним і негайним судовим покаранням ворохобників, то стає вже запізно купірувати бандитизм. Тоді вже не обійтися без трагічної війни у масштабі світовому задля зупинки масової кретинізації ласих на споживання чужого життя.

Ніякі люди і усі поспіль культури не є гіршими за відмінні від них. Слід відстоювати права і свободи кожного учасника прогресу. Хворобі тоталітаризму запобігають у зародкові. Бо потім доведеться воювати з втратами з обох боків. А учасником перемоги над ним треба на доданок ще й вважати самих тоталітаристів як самовбивчу силу противну прогресові.

Перші ж заповіді від досвіду мудрості віків закликають уникати спільних справ із дурнями. Проте право є зведеним не лише на втечі від злодіїв із залишенням злодіям місця й нагод нападати й далі, аж обов'язком та фактом права є кара на злодіїв. Фундаментом ймовірності відкриттів є гарантії неймовірності закриттів. Від злодіїв не ретируються, а на злодіїв наступають. Відсутність негативної реакції на тих, які зазіхають на чуже і є кроками беззаконня. Злочин це відсутність кари за злочин. За злочини улаштування концтаборів, включно з вигадками антилюдських утопій, їхні організатори мають відповідати, бо інакше концтабори сунутьимуться на майбуття. Із тоталітаристами безглуздо сперечатися, вмовляючи їх на схаменутися й не зазіхати на чужі права, оскільки порушення чужих прав та володінь і є механікою визбирування цими злодіями трофеїв.

За порушниками закону приходять виконавці закону, які злочинців заарештовують; якщо ж злочинці приходять з арештом, то по них прийде розстрільна команда на виконання закону; якщо злочинці приходять із розстрілом, то за ними та по них прийде законна доля розпаду побудованого ними концтабору.

Тим ресурсом свободи, що його ні за яких умов не спроможеться розчавити та здолати експансія тоталітаризму є невідворотна загибель останнього. Тоталітаристи вдаються до інструментарію смерті проти тих своїх ворогів, - які з часом розв'язання тоталітарного терору стають вже не вигаданими, - лиш із необхідності використання адекватної зброї годящої для перемоги. Погибель злочинів та кара злочинцям є тою гарантією слави бійців за свободу, у союзі з потугою якої повстанці досягають визволення.

Україні потрібні не забризкані червоним московські комуністи, не монархічно білі московські поселенці, не чорноризці московського наставництва, не трикольні псевдоріночники квазідемократичної плутократії московських колонізаторів та запроданців, вибір між якими для українства завжди буде вибором найнебезпечнішої від поганішої форми окупації, а – потрібне небуття власне московитів в Україні. Поза питаннями: необхідно – цілковите небуття московства тут і зараз, а вже у який доцільний спосіб те буде досягнуто, - то це вже є технологічним питанням.

Організатори масового терору та геноциду, які вдавалися навіть до голодомору задля забезпечення свого усевладдя, є порушникам на лише золотого правила моральних відносин, згідно якого не бажають ближньому небажаного для себе чи бажають ближньому бажане й для себе, але означені узурпатори нариваються й на правило талону, згідно якого завдані збитки вважатимуться відшкодованими через завдання кривдникові ніяк не меншої кари у відповідь на його злочини. Фахові вбивці, обслуга концтаборів, будівничі великоросійства на кістках народів мали бути свідомими у тому, що вони чинили. Вони не можуть залишитися безвідповідальними за вчинені ними злочини проти людяності.

Свободи не буває забагато, окрім випадків коли нема завад на бандитизм, на одурювання, на усіяке зло. Кара на крадіїв свобод не є ідеалом розвитку, але вона сприяє максимумам збереження свобод в умовах крадіжки. Глибина програшу стає досвідом вправності, коли вона перебивається здійсненням кари на порушників.

Коли дослідження питання по суті й відкриття того дійсного стану справ, у якому мають бути зацікавлені учасники суперечки, одна із сторін підміняє обговоренням негідності опонента, то це є одним із видів помилки, - але не у тому випадку, коли предметом обговорення і є доказ негідності опонента. Інакше кажучи, нема за що сперечатися й доходити порозуміння між бандитом та його жертвою у пошуках інтересів бандита напасти, бо такі інтереси бандити мають безперечно. Замість того треба щоб питання покарання бандита перестало бути проблемою, а стало позитивно розв'язаним фактом негативізму стосовно бандитів.

Встановлювати справедливість насильством, мир через війну, порядок через руїну, - подібне вдавання до противного не може не бути ненормальністю. Проте ціль стабілізації напрямних прогресу через неадекватну реакцію на зло засобами любови – не лише виглядає, а й є сприянням злу. Й коли вже аварія трапилася, то доводиться виправляти її подібним.

На відміну від тих ще не перевірених пропозицій, буцімто націлених на прирощення у сфері добра, прогресу та усіляких гараздів, які можуть виявитися надмірно конфліктними не лише стосовно минулих, а й майбутніх надбань культури, - то вже саме недопущення пошкоджень вже апробованих досягнень має порівняно вищу цінність та доказову належність означеній сфері усіляких гараздів. Відштовхування від перевіреного на зло є куди важливішим ніж притягнення до ще не перевірених обітниць на добро. Домовляються передовсім із ворогом. Песимісти менше хиблять, аніж ті оптимісти, які даремно у свій актив зараховують щасливі випадки. Стануться чи не відбудуться успіхи від продажу інновацій для користувачів, - то це ризики самого винахідника, аж важливіше не припуститися помилок, не зробити загалом гірше, ніж то було до новаторства. Повчання морально-релігійних кодексів починаються із частки –не; правила безпеки попереджують про аварії, а не про винагороди у разі дотримання правил; законодавство являє собою скорше набір покарань, а не подяк. Ідентичности та орієнтованости набуває самосвідомість спільноти саме через знання своїх ворогів. Навіть поняття свободи не має позитивних змістів, окрім як дозволів чинити не заборонене. Однак до зла можна ставитися не нейтрально, а – активно караючи зло та злочини. На засадах покарання зла й вибудована конструкція законности. Однобока ідеологічна придумка щодо усепощення є у її застосуваннях просто руйнівною для життя. Нормальною реакцією на злочини тюремних систем є покарання за системні злочини.

Те покарання, вчинене за злочини проти громадян чи проти людства, яке є меншим за суму завданих збитків, - призводить до заохочення злочинців, оскільки останніх залишає із прибутком від заподіяного ними; а вже покарання переступників, яке надмірно перевищує втрати жертв, - суперечливим наслідком, щодо цілей припинення злочинів, може мати ту реакцію помсти злочинців, де зло на загал лише множить від самого себе, коли до числа жертв можуть потрапити вже й охоронці права. Як перетворення недовідновленого права на вид добра для бандитів, так і перетворення відновленого права вже на вид зла для сторони права - не є безпроблемними. Проте зло не можна не карати так, щоб тим самим його не заохочувати.

Такого просто не має бути: щоб москалі вбивали українців і залишалися москалі за їхні злочини не покарними.

Партикулярні злочини виправляють та загоюють поверненням та відродженням чинности права. Так, кажімо, того, хто поцупив гаманця і який задля успіху злочину умертвив власника, - карають за вироком суду й змушують відновити те, що ще підлягає відновленню. Проте тоталітарні злочини випалюють дощенту саму можливість відродження того, що тоталітаризм випалює дощенту. Після того як жертвою тоталітаризму стають самі смисли світоустрою та моральність, на могилі яких розквітають утопії та чудесні казки, після ревізії пізнавальних можливостей та заміни реальних законів вже на зусилля по реалізації інфернального й позаісторичного, після того як уся народна маса стає натхненним суб'єктом будування того, чого побудувати не вдасться ні за яких умов і ніхто опріч не залишиться на позиціях навіть понівечених правд та істин, після того, як усі цінности фактичні будуть кинуті у пашу жертвоприношень і нікому й нічому не стане із могили повертатися на поверхню життя, - то тоді усе втягнуте у вирву прокляття стає його заслуженою здобиччю, а не прикрою помилкою й спроби повернення звідти не можуть не ставати домаганням на повторення умов та наслідків означеної світової трагедії. Не лише зойки розпачу, а й негативний досвід марні на місці, яке становить із себе ніщо. Тож ті, які піддалися спокусам одержавлених чудес та терору, - там і зобов'язані залишитися без права на реабілітацію чи якусь санацію. Зона обезкровлює не лише фізичні ресурсні можливості, а й ментальні потреби виходу звідти. Усе, що випинатиметься із могили тоталітаризму треба піддати високотермічному знезараженню й присипати хлоркою. Навіть жертв тоталітаризму неприпустимо рятувати включенням до ходи прогресу та царини права. Народові, що офірував себе вірі процвітанню на жертвоприношенні собі цілого світу, треба простягнути до виритої ним могили не руку допомоги, а дати йому копняка у спробах звідти видертися.

За напад, окупацію, колонізацію українці мають зажалення до московитів царських чи советських, мають претензії до усіх нападників. Але тому то й бовваніють у Федерації пам'ятники царям та генеральним секретарям, бо вони міцнили свою імперію. Маємо ремствувати не лише на те, що нормани чи монголи накидали нову віру, що польська колонізація оформлювалася як католицька, що комуністи проповідували комунізм, а нацисти нацизм, - аж небезпеку становлять саме країни та народи навала яких оформлена й здійснена на рівні державному. Саме від останніх українство має захищати й боронити свою вольную волю, а не лише від ідеологій, якими той напад прикривався та оправдовувався. І нацизм для німців, і комунізм для історичної Московії відбулися тими екстремальними устроями тоталітарними, якими ці імперії відстоювали свою потугу. Завдяки цим концтабірним режимам і Німеччина і совСоюз відповідно стали світовими гравцями й змусили світ не лише рахуватися, а й розрахуватися через силу із їхньою агресивністю. І нацисти, і совіти, і усякі інші імперіалісти поклали мільйони свого власного народу на те, щоб відстояти свої апетити у підкоренні сусідів саме так і за тими ідеологічними лекалами, як вони це змогли у свій час зробити діючи, як це їм видавалося за необхідне, на добро своєї імперії. І саме за цей бандитизм та злочини хижацтва й повстають проти колонізаторів народи спроможні на спротив. Московці і німці кохалися у комунізмові нацизмові, за який вони і стали ворогами країн на яких вони напали. І залишаються у історії ті колишні пригноблювачі народів, які самі знайшли у собі, або яким вже інші повстанці допомогли знайти критичне ставлення до історії власного зла. У Московії ж комунізм легітимізують як інструмент московських зростань тому, що зазнав краху не комунізм, а власне Московія. Важливим є збереження й поступ не лише власне народів державних, а й те, щоб устрої та ідеології цих країн і націй відповідали б потребам поступу, - щонайменше не були б надто шкідливими для сусідів. Так само й українство має жалітися не лише на агресію з-зовні, а очищатися від призьвичайсь до зла й недобрих режимів передовсім у собі, аби співпрацювати із вільними народами.

Навіть ті речі, у яких нема й ніколи не буде мозку, відреагують реакцією перекоору на ті впливи на них, які відповідають лише планам насильника і не є узгодженими із логікою об'єктивності поводження та буття самих речей. Від нерозуміння подій будуть лише нещастя для задумів самого діючого не у істині, ще й доповнені обопільною руїною і для самого агресора, і для об'єкта нападу. Ще більші розбіжності починаються у випадку наступу інтересів одного угруповання на супротивні інтереси наступу іншого угруповання людей вже наділених здатністю свідомо й силою відстоювати свої потреби. Бандитський напад на ближнього, аби на його нещастях збудувати власний достаток, відсутність узгодження планів бандита із запитамі його жертви, нееквівалентний обмін послугами – дає лише тимчасовий ефект прибутку для бандита, бо переступ має неодмінно тягнути за собою покарання для кримінальника. Не можна розраховувати на зичне ставлення зі сторони тих, кого нападник свідомо кривдить. Досвід є закарбованим у імперативі, за яким ставлення до ближніх не може опускатися, принаймні, нижче від ставлення до себе коханого. Для процвітання потрібно пропонувати ближнім товар що задовольнятиме й викликатиме у них їхні власні у тому корисному товарі потреби. Тоді як напад на призначених нападником у жертву окошиться табором проти нього. Для посідання лідерських позицій необхідно випереджати усіх у вчиненні їм добра, а не зла. Коли вилучення рабів із підбитої країни у обмін за постачання туди правильної віри з метрополії вважати еквівалентним товарообігом, то це не завершиться добрим не лише для колонії, але й для метрополії. Годі та не розумно сподіватися, що велич колишньої метрополії совітської чи Рейху можна розвинути й оновити відсилаючи із імперії самохідні артилерійські установки із яких сусідів імперії вбиватимуть. Даремно надіятися на відгук любов'ю і вдячністю за відсилення своєї завойовницької армії поза кордон під приводом помститися закордонним ворогам за геополітичну катастрофу розпаду імперії якій не дозволили вороги стати великою і яка у рецидиві імперіалізму зобов'язана знов зібрати свої дані Богом землі й народи. Бо сусіди у карну, і правову, відповідь за зло прийдуть з такими ж обстрілами вже Німеччини чи Московії.

Нема сумніву у тому, що за вчинення злочину мають перед законом відповідати саме злочинці які учинили злочин, а посилення на незалежні обставини які сприяли злочину можуть бути лиш предметом додаткового обговорення у ході судового чи досудового слідства. Проблема ж запобігання чи недопущення злочину полягає ще й у тому, що до чинника злочину, як передумову чи наслідок останнього, доводиться зараховувати ще й поводження жертви злочину, яка винувата у тому, що припустилася до подібної неприйнятної для себе ситуації стати об'єктом нападу. Ті, на кого бандити напали, мусіли захищатися; й хоч їм не пощастило у цьому занятті, - аж хибно розглядати програш жертв як невід'ємну складову злочину. Більш того, навіть невдалі спроби протиставитися торжествуючому беззаконню годить вважати кроками на поновлення законного і правового. То не зовсім правильно та недостатньо справедливо маркувати каторжан прикутих ланцюгами до весел як рушійну силу піратської галери й накликати загибель на подібну машину нападу. Попри те що увесь контингент совдепії та зеки московства є учасниками та творцями означеної зони, а, водночас, саме вони ж і є жертвами зони створеної їхніми ж мученицьким служіннями на вохривських вишках, чи ударництвом на будовах комунізму, чи киданням у атаку проти ворогів світлого майбуття. Навіть народ спадкоємців конвоїрів та експропріаторів, які особисто не закопували ворогів народу, які за фактом народження у зоні стали бійцями за Справу партії, - усі відповідають за тяжіючі над ними мільйонні трупи та зло ходіння всупереч життєвим шляхам прогресу. У тому то й полягають проблеми подолання торжествуючої зони, що прийшли невідомо звідки якісь вільні люди мають каторжан зони й водночас у тому ж самому тілі конвой зони мають закопати так само невідомо де. Доводиться зону її насельникам вичавлювати із самих же себе. Надмірно спрощеною й тому недостовірною видається пропозиція на заміщення зони силами виключно сторонніх сил зовнішніх до зони. Ніякий месія не прийде звідкілясь й не виконає за невольників їхню місію. Люди та народи імперії, як учасники зони московського месіанства та імперіалізму, мають визначатися: кому із них провалитися у московство надовго, а кому виборсатися звідки до свободи, життя, розвитку. Нащадки конвоїрів та стукачів зобов'язані, за обраною ними для себе долею, продовжувати любити своїх канібальних вождів й запихати у зону усякі паростки свободи, тоді як насельники свободи мають іти на бій проти секти месіанського щастя. Ніхто не має заважати жертвам режиму, годним та гідним боротися за звільнення та за покарання творців зони самим за це боротися. А, водночас, постає питання, без позитивної на нього відповіді, стосовно необхідності рятування та прилучення до життєздатної європейської культури тих нащадків катів та моральних деградантів, які усі свої сили поклали на те, щоб ту європейську культуру покласти у труну й згромадити зверху пам'ятник торжествуючого рускава міра. Зона любови московитів до вождів, які бездіяльних московитів мордують, почалася далеко не з совітів. Українцям треба не так Московію рятувати, як від Московії рятуватися.

Заперечення звичаїв пограбування народів Московією, тобто заперечення історичної Московії, мимоволі стає обдаровуванням народів на те, що стає недоступним для Московії як здобич, тобто спричиняє заперечення історичної Московії.

Нападники нападають не тому що вони не розуміють потреб життя жертви, а тому що вони свідомі цілей учинення жертві її нежиття. Сперечання словами з приводу вад комуністичної чи нацистської ідеології для свободи та прав народів у той час як танки означених нападників утюжать не лише права, а й життя народів, - стає не додатковою поміччю у опорі проти нападників, як подібні пропозиції зі сторони останніх на заміну фізичного спротиву загарбникам вже словами контрзагарбницькими, перетворюються просто на поміч загарбникам. Неадекватне реагування на напад у спосіб самої лиш вказівки жертви на неправоту бандита є для жертви самовбивчим, є для об'єкта нападу злочином проти власного життя. Годящою реакцією на протиправність є відновлення права у спосіб судового покарання переступників з причин завдання злочинцям збитків, які перекривають з надлишком їхні витрати на їхні нападницькі акції затіяні ним аби нажитися на поневоленних.

Не лише у необхідних справах визволення, коли доводиться вдаватися до правового покарання окупантів за учинені ними злочини поневолення, але й у справах позитивного будівництва українства, - то завше затребуваними бувають герої, лиш які й беруть на себе сміливість знаходити необхідні відповіді на лише відомі їм проблеми національного розвитку. В Україні не може й не має бути тих традицій, заради дотримання яких нація була б приречена на занепад. Й хоча за жертвність героїв їм загал платить вдячністю, але гріхи учинені означеними провідниками на них же й залишаються. За визначенням герої не можуть не бути відчайдухами, - проте у питомих українців, милосердних і людяних, а ще й праведних і справедливих, завше має дрижати рука що направляє зброю на ближнього. Герої мають бути спеціалізовані на конструктивному винахідництві на потребу добрим людям.

Життя своєї імперії московити зліпили із забитих ними тіл батьківщин тих народів, визволення яких у результаті їхньої настійливої антиімперської боротьби й щасливе повернення до самостійного життя московити для себе оцінюють як трагедію розпаду, як дихання смерти, як запит на реванш з відновлення дружби народів під проводом московитів. Загибель імперії це єдиний дарунок який московити зможуть зробити колишнім її колоніям, спокутуючи гріхи становлення Московії.

Вступати у перетрактації із учасниками доказового злочину з приводу їхніх прав та рацій учинення злочину, а – не у логіці виконання правового присуду над тими злочинцями є не лише оправданням злочину, як ще й участю у ньому. На консиліум нечестивих не ходять, тому що у цей час ці здорові люди працюють, а то й, коли треба, готують відсіч злочинцям.

Перевірені досвідом вигоди від добродійства не мають просторових, часових, смислових кордонів та обмежень. Ті, які будують свій достаток на вчиненні збитків ближньому нарвуться зрештою на ще більшу неприємність у відповідь за своє зло. Проте намагання толерувати переступ, а то й відповідати на нього добром, - до добра не приводить, бо не покарані зі сторони права злочини лише множаться від того. Значущість нації заслуговується не так відсіччю її недругів, бо покарання злочину є звичайним обов'язком, а значущість досягають обдаруванням друзів на корисні їм плоди своєї праці.

Клопоти й небезпеки які спричиняє Московія окупованим нею народам та довкіллю країн вільних полягають не так у неефективності комуністичної заміни підприємців на апарат чиновників, навіть не у ставці на збиральництво чужих ресурсів замість продуктивної праці власними московськими руками, а – у самих традиціях, здобутках, реаліях московської культури.

Вісімдесят п'ять відсотків питомих бійців за єдинанеделіство, сповідників рускава міра, пастви будівників світлого майбуття дещо дискредитують реноме решти відсотків расеян потенційно здатних асимілюватися до культур і народів зайнятих продуктивною працею. Означені бійці за вірне учення йшли і йтимуть за нього на неймовірні та необхідні жертви. Саме вони є деміургом історії московського збиральництва. Саме вони перебували по обох боках концтабірної огорожі. Саме вони є учасниками бунтарських удосконалень зони московського збиральництва. Але зруйнована та зона може бути із зовні, внаслідок поразки у війні московства проти європейських народів.

Заміри та зусилля практичні на те, щоб замінити сповідників поганої віри вже на сектантів віровчення праведного, щоб витурити глитаїв буржуйських із заміщенням їхнього місця вже на посідання там добродійних пролетарів, підміна московського окупаційного етносу вже на хороших малоросів – не може не бути усього лиш зміною полносів насильства, яке тільки множиться, отримує нові ходи, смаки зла від зміни його суб'єктів. Тоді як поступ науковий та людяність варто убезпечувати у загальних для усіх його учасників нормах права.

Ланцюги не можуть бути окрасою. Вірність традиціям самостійності, стояння на ґрунті реальності, удосконалення національної організованості для українців має означати відкритість розвитку й дієву участь у прогресі, де відбувається постійний процес перегляду допущених нашому минулому таких помилок чи упущень які ввергали нас у неволю, розмір якої треба звільняти від ходи нашої свободи та позитивної конструктивності.

Доброю справою є займатися цією справою у царині винахідництва. Не кепським ділом є упереджувати імовірні аварії. Коли ж злочин вже стався, то нічого кращого не вимислили як покарати злочинця та, по-можливості, компенсувати збитки від втрат. Але для того, хто загинув внаслідок допущених помилок, невтішною утіхою буде усвідомлення ним помилковості втрати життя, - навіть як він за життя не устигне цього збагнути. Основний тягар збитків від цільових злочинів чи не передбачених аварій є утіленим у власне кримінали чи катастрофі. Першою жертвою переступу є сам переступник, - навіть коли остаточні збитки йому вдається закріпити за жертвою, а не за собою, уникнувши правового покарання.

Управлінці у правових спільнотах, менеджери у бізнесі, організатори дослідницьких проєктів мають звітувати за свої фахові заняття. Для того ж, щоб стати вигодоотримувачем від авторитарного політичного устрою утвердженого на делегуванні йому виключних повноважень від прихильників, то достатньо останніх схилити та спонукати до цього вже як паству віруючу у плетиво демагогічного набору пишномовних вітійств та ампліфікацій оксюморонів, - виникаючі ж при цьому неузгодження, представлені дисидентами не згідними із обіцяними чудесами, можна відкорегувати за допомогою терору і репресій. Більше того. Навіть у межах клінічних не може бути таких програм і проєктів, які не можна було б оголосити ідеальним шаблоном. Проблеми ж від реалізації безуму полягають лише у розмірах і якості необхідних для того жертв. Задовольняються усі забаганки, але за коштів боржників своїх верзінь. Життєдайними є саме такі устрої, тоді як доказами правоти шарлатанства пройдисвітів буває смерть, передовсім для мас неофітів.

Серед утопій найбільш безневинними є вірування у втручання у соціальне життя зі сторони потойбічних сил. Бо змодельовані Боги, - у невизначеності їх подоби, інструментів і місцезнаходження, - самі не можуть ані милувати, ані карати без сприяння діючих від їх волі. Тоді як збитки від припущень неадекватних та ірреальних, але вплетених у закономірності історичних реалій, - стають не штукарством, а необхідністю порушення об'єктивного, з переробленням останнього вже у ірреалії, з переробленням людей вже на небіжчиків.

Тож за наявності диктатури пролетаріату презентованої че-ка, можна на користь останньої віднімати власність чи права власників разом із їх життям, - під претекстом справедливості, розрекламованої як принадна норма нормуюча. А то можна утнути світову Революцію, і то не з причин ненависті до буржуазних експлуататорів, як із любові до експлуатованих, яких не шкода задля ненависті до багатеньких, окрім їх зажитків. Коли ж із ресурсу московських злиднів забракне сил на розповсюдження зони класової боротьби на спровоковані задля того ще не покриті московством країни, - то доводиться приступити до менш безтямних чи претензійних дійств, як то: побудова комунізму у окремому лагері, вдавання до непу і ринку, відставки пролетарського інтернаціоналізму заміщеного на совітський патріотизм, рекреації русифікації, що підмінє формально недобиті особливості культури національних околиць у їх підпорядкуванні імперському централу, тощо. Мільйони красноармійців було спущено як мучеників задля втримання не тільки влади Політбюро, а й цілісності зони єдинанделімства з якої воно кормиться. А коли у холодній війні забракне вже й нетерплячих очікувань комуністичного пришествя зі сторони совітського народу, злидні якого були плодом перероблення їх на танки та іншу братерську допомогу світовій соціалістичній системі і країнам народної демократії, - то тоді опортуністи великодержавства змушені були до ще більш профанного рівня опустити свої апетити збиральництва, замінивши машкару антикапіталізму вже на маскаррад метакомунізму. Переустрой світу на началах московських на нього зазіхань не лише заплутався у опалих вітрилах комунізму, а й застряг у колії гравітації реваншистського збиральництва, у неспромогах вестернізації, - бо жертвами інтегрального омосковлення стали не лише вже колишні колонії, як самий ще федеративний залишок метрополії. Збитки від крокування дорогою зла можна перекладати на зовнішньо-внутрішніх русофобів та шпигунську закулісу західні, на ще недостатнє число жертв покладених на святу ціль, велич якої доказується різницями із її фіаско, - утім за усіх умов, уламки від впихання у невпихуване є справою рук не справних із розумом.

Прогрес у його об'єктивних вимірах винаходів науково-технічних, політико-правових, духовно-гуманітарних є не анонімним, а має прізвище авторське. Подібно до того як генії у області їхніх індивідуальних інтересів просто народжуються такими як вони є і якими вони не можуть не бути на протигагу людям, які свої життєві успіхи пов'язують суто з вихованням та освітою. Тож лідерство культури іменованої західництвом утримується вже протягом сторіч саме народами відомими як родоначальники та спадкоємці західно-європейської області цивілізаційної. А ті спільноти, які пишуться своєю відмінністю від Заходу, опиняються на своєму місці відмінності. Методи централізованого управління концентрованими ресурсами дозволяють влаштувати тимчасову перевагу над спільнотами у яких поступ забезпечується механізмами конкуренції. Аж саме останні завдяки цьому стають стратегічно першими.

Українцями є творці української культури. Яка є новаторською у відкритості до людяності, до добра, до прогресу. А водночас ми не можемо не вбирати подібні ж досягнення братніх культур. Українцями є виключно природні в українській національній культурі українці.

Супроти того московські збирачі до своїх успіхів зараховують саме різноманітність свого конгломерату, який гуртується і вирівнюється на загальними цілями здобичницького походу на нові осібні народи і культури задля включення завойованих до означеного конгломерату московства, аби тим самим употужнити і розширити похід у нових його завойовницьких цілях і здобутках. Для нормальних людей війна є зло; однак бійка проти рф є необхідністю.

Серед європейських народів, країн, держав і культур складаються живі національні організми, які дозволяють собі вправлятися у різноманітних видах свобод. Тоді як московімперія є складена із зачислених туди силою загарбництва народів колись осібних, а на разі денационалізованих та помоскалених з провідним там інститутом війська зайнятого промислом поневолення і визиску інших народів. А тому, щоб втримувати цей конгломерат різноманітних народів, ще й націлений на силування власного населення та не власних громадян поки не упокорених тим військом народів, - то потрібне авторитарне правління, на ґрунті якого скисають чи під катком якого чавляться усі потуги запровадження демократії, суверенітету особи, приватного підприємництва, правової законності. Московія не тільки інерційно вгрузла у свою колію збиральництва, як ще пишається обраним, не бажає звідти виходити. А тому із західництвом з його особливостями, то до московитів ніц не входить. Вважають себе не жертвою власної історії безупинного колонізаторства і грабежу, а її винагородою. Запроваджувати установи правової демократії у історичній Московії майже така ж безнадійна справа як робити це, кажімо, у Афганістані, або, - як настановляти тиранію у Британії. Характерно, що масу справжніх аборигенів великоросійства заштовхує туди під опіку над ними лагерної адміністрації саме ця ж маса справжніх любителів пайкового утримання від фондів імперського пограбування народів, - тоді як уряд Московського царства і його царі повсякчас даремно намагаються реформами виштовхати підданих геть від пайкового дармоїдства вже на заробляння собі хліба руками і трудом самих підданих.

Для збирачів їхнім виправданням нападу на народи є звинувачення останніх у ворожості, а тоді покарання ворогів через їх убивство і загарбання їх майна перетворюється вже не на агресію, а на правовий акт. Справжнім святом для москалів, апофеозом поновлення справедливості, доказом статусності та рятівної місії Росії стає справжній напад на неї, коли Росія страждає, себто коли поки що не зламаній її волею довколишній світ стає доказово сатанинським. Тоді війна спровокована збирачами як виключний спосіб присвоєння сусідських достатків знов і знов відроджується як доля московства. І тут байдуже, а чи сусіди відбиваються від москалів у захисті себе, а чи нападають на москалів бажаючи їм поразки. Тоді ті хто воює проти Московії надають їй смислів та натхнень на існування війною. Московія повертається до себе до дому коли страждає. Україна стає запліднювачем і родителем смислів переможного великоросійського державства. Усі народи Росії героїчно гуртуються у жертвності порятувати світ від загроз українства.

Мета припинення московського збиральництва загрозливого для довкілля народів не буде усунута самим лиш запереченням імперської організації, а щоб при тому водночас зберігся суб'єкт та вигодоотримувач із імперства, а саме – москалі, для яких присвоєння і споживання сусідських статків є звичним та натуральним способом їх паразитарного існування. На теренах колишнього совСоюзу мають можливість існувати та розвиватися лиш особні нації самодостатні через свою продукуючу працьовитість, які таким чином не нападуть на ближніх, а співпрацюватимуть у мирі. Ідеал миру і продуктивної праці не є суто фантазійною моделлю міжнародного права, має просуватися як норма бажана для прогресу і добродійства. Заміри щеплення на московство таких установ як: право, демократія, чесність – є згубним не лише для останніх, а й для самого московства. Переробляти природу питомих збирачів – є завданням не лише непотрібним та неможливим, а ще й затратним. Більш того, учиняти Расію прекрасного будущева на місці чи замість реальних московитів є, стосовно останніх, є злочином, є заняттям неприпустимим, - як це доводить досвід. Московські зваби Заходу можливостями вестернізації Московії мають термін придатности. Зцілющими ліками на забуття московства є куля. Усяка імперія, як загарбання й поневолення народів, є нежиттездатною, - оскільки бандитизм протиправного хапання чужих вартостей та майна не може бути легалізованим; неможна вільним господарям бути підпорядкованим на користь осадників. До зони пристосовуються лиш раби, - то не надовго. Щоб існувати, то усі бажаючі цього для себе народи змушені будуть повертатися до власної самостійности у самозабезпеченні себе як у плані матеріальному, так і у духовному смисложиттєвому. Шкідливо, а то й самобивчим є домагання уміститися зручно у одязі та інтегральних традиціях запозиченої, навіть високорозвиненої, але не власної культури.

Усі потенціали та можливості припинення приходу загрози для світу зі сторони такого його невичерпного джерела, яким є московське збиральництво, знаходяться в Україні. Такими є українці озброєні ракетами, дронами, артилерією, літаками, кораблями бойовими, - інструментами яких ми допоможемо при родах і подальшому становленні самодостатніх народів вже колишньої імперії, які припинять свою спільну участь у її походах завойовницьких, а замість того конструктивно працюватимуть на добро свої батьківщин. Внутрішніх сил на самогубство збирачі не мають. Маса московців займаються самознищенням коли вони ходять у атаку на сусідів. Тут і таким чином, то московцям варто посприяти. Нищителів доведеться знищувати. Наступальними силами. Саме на їхній територіяльній базі.

Подібно до того, як у свій час наслідками зіштовхування як бажань нацистів випхати євреїв з Німеччини, так і небажань совітів прийняти цих біженців – стало геноцидне зі сторони нацистів остаточне вирішення єврейського питання; то вже у теперішній час як острахи й побоювання європейців відкрито прийняти українство, так і зустрічні геноцидні прагнення рашистів на остаточне вирішення українського питання – виштовхують українство під жорна порозумінь у цьому питанні між західництвом та його московськими співумисниками. Аж це не надовго.

Нікуди москалям не дітисся від тих потреб свого збиральництва, які не можуть бути обмежені лише реакційним поверненням собі тих країн і народів, які скористалися нагодами криз московського імперського і рушили геть від нього вже до свого самостійництва. Бо поглиначам чужого добра потрібен весь світ і бажано у тих його ласих шматках, якими є розвинені країни, якими є західна цивілізація. У сою чергу сукупний Захід задля свого розвою не може обмежуватися лише угамуванням збирачів безперспективними засобами включення їх західні ринки чи систему безпеки. Московців не здержати санітарним кордоном чи особною поліцейською службою у виді українства. Якому нікуди не дітисся від тих умов безпеки свого розвитку, якими є знищення самих можливостей московців рушати у бойові походи загарбницькі. Заходу нікуди не дітисся не лише від необхідности захищатися не лише на теренах українських, як ще й доведеться вторгтися вже на терени Московії.

Як правило, диктат зайд не буває доповненням запитів на нього зі сторони колонії, а з'являється необхідною реакцією на хвороби та кризу у стані самого народу, з вторгненням до батьківщини якого не забаряться означені заброди зі сторони чужинства. Інтегратори оправдовуються посиленням на те, що підбитий ними народ не впорався із завданням бути самому собі господарем, що самозвані визволителі від тягара самостійності прибули як допомога, що підневільні завше марили позбутися клопотів відповідальності й самочинно передовірили свою долю вже волі озброєних прибульців. Підтримання самоправності й власності самодостатності є незрівнянно важчим завданням, ніж нишком ремствувати й слухняно схилитися під керівними ударами нагаїв окупанта. Закиди агресорам не мають бути підсвідомим чуттям на неспроможність поневоленних обійтися без чужих над собою острог. Народ не вповні денаціоналізований, не назавше асимільований поселенцями з метрополії, не остаточно включений у військо імперії на правах служіння, - є, у ситуації накопичення сил невдоволення, є спроможним на повстання проти осадників маркованих вже за ворожу силу. Утім навіть успішного вигнання агресорів буває недостатньо для рекреації й оздоровлення від заподіяних збитків від неволі. Вибудоване на неприйнятті ворожої окупації емоційне рішення на застосування силових прийомів визволення, навіть за необхідну для того ціну жертвних втрат, тоді не залишиться лиш у виключних межах гонору до здобуття свободи, а ще й практично досягне означеної цілі, - коли відповідальні, серйозні, підраховані в усіх аспектах підходи до життєвої справи спростування окупації будуватимуться на фундаменті саме позитивів української культури. Замало просто завалити окупанта, усевладдя якого трималася на підміні ним винищених свобод народу у перетворених на колонію підбитих теренах, аж треба повстанцям ще й хоча б для початку втриматися від вже особистого падіння під тиском проблем здобутої свободи. Самого лиш відкидання ворога, як зайвого для понівечених ворогом прав самостійності, достатньо лише для марень про те, що на спорожене місце тут таки само собою звальється дари осмисленого й забезпеченого ресурсами розв'язання назрілих проблем. Замість віджбурненого костуру апарату визиску на користь імперії не обов'язково виростає здоровий орган вже господарського правління, а скорше пнеться безлад і кримінальні прийоми конфронтаційного виборювання інтересів різнорідних учасників заколоту проти розрухи. Позитивом не може бути сам негативізм до ворога, який залишається штучним, удаваним, несправжнім у межах самої лиш ненависті до ворога. Тож спрощеними прийомами удушення визвольних рухів у колоніях є для імперіалістів їхні каральні силові операції. Проте для повернення собі влади у землях бунтарства, то віртуозні та метиковані імперіалісти вдаються до удаваного свого відступу з тим, щоб повстанці, - переповнені запитом на протест, але не на позитивний досвід організації співжиття, - зрештою опинилися у безладі породженому вже революційним правлінням, аби загальна криза ризиків боротьби проти хвороби на колоніалізм викликала готовність згоди на будь-який спрощений диктат сурогатного порядку, навіть у ностальгії за звабною безвідповідальністю у покорі ще не колишнім колонізаторам. Вправні імперіалісти провокують безлад і шарварок у стані бунтарів аби зіткнути між собою різні вектори атиімперіалістичної боротьби. Ресурс самопожертви, вмінь закопати обридлого окупанта має бути доповненим на вміння конструктивно будувати суверенітет своєї країни. Поневолень від причин прибуття заброд чи затрати власних сил відповідальності за себе допускати не можна. Безпека, недопущення аварій і можливих невдач, усебічний прагматизм у прогностиці наслідків повстання не можуть бути оправданням вираженої терпимості до інерції окупації. Не можна зволікати із темпами позбуття від зайд, проте - не у тих ситуаціях реальних обставин, коли замість вигнаного ворога приходить ще більш небезпечне невміння повстанців бути друзями собі та своїй багатостраждальній батьківщині. Непідготовлена звитяга може бути небезпечнішою від поразки. Не є перемогою махання шаблею там, де грають у шахи; й - навпаки. Супротивника долають впевнено саме за заданими ним правилами й внутрішніми межами. Й лиш потому виникає нагода запропонувати більш універсальні стандарти, будовані вже на власному новаторстві, корисному усім споживачам.

У ситуації ще здавалося б недавній, коли завдання ущербу зі сторони нападника обмежувалися переважно його фізичними можливостями, особистою віртуозністю володіння зброєю чи удосконаленням стратегії і організації проведення військових операцій, коли більш-менш співставна рівність противників визначалася подібністю їх архаїчного озброєння, - то породження прогресом засобів масового ураження з переданням управління ними централізованій владі неадекватних вождів ставить під знак питання вже не лише ті смисли карного покарання переступників після учиненого ними злочинця, які мали б запобігати здійсненню злочинів, як сумнівною стає вже вся система права, коли навіть фізичне життя терористів та самовбивць не здатне переважити у плані компенсації збитки зазнані жертвами терору. Профілактичним упередженням розв'язуванню авантюристами світової війни перестає слугувати ймовірна кара горстці авантюристів озброєних маніями та оружжям ядерним, хімічним, біологічним, кліматичним, психотропним та психологічним. За допомогою кулеметів та танків можна розправитися із списоносцями та вершниками, але ця перемога не обов'язково стає перемогою права; аж навіть зворотна неймовірна перемога не стає завадою неправдам. Коли на одну шальку терезів помісти життя паліїв війни, а протилежну шальку переобтяжити знищеним у тій війні життям мільйонів, то цей інструмент зважування справедливості, що його тримає у руках алегорія Юстиції, просто зламається, стає непотрібним. Гарантіями недопущення залякування суспільства не стає переляк правовою відповідальністю угруповань зайнятих залякуванням суспільства. Навіть коли б індустрію геноцидну, концтабори та примусову працю трудармійців вдалося б зупинити повстанням проти кліки змовників, - то трупи святих вождів не стануть загосням злочинів та чудодійним засобом воскресіння забитих режимом сповідання містики. Тож коли терор стає неможливим зупинити у спосіб негативізму до терористів, які без проблем жертвують своїм життям нікчемним порівняно із вигаданими ними величними цілями за допомогою вибухів чи масових отруєнь, - то зростає необхідність будувати безпеку і добродієність вже на основі прямих і безпосередніх добродієнь. Для будовання доброго стає недостатнім саме лиш накладання обмежень і заборон на реалізацію зла і злочинів. Проблемою залишається спонукання лиходіїв вже до добра на шляхах добра і права, що його агресори цілеспрямовано атакують, вважаючи своїм прибутком різниці між втратою свого життя та знищенням життя атакваних ними. Глупство бандитів треба гоїти не лише зброєю у руках праведників та оборонців права, а, передовсім, - культивуванням розумного.

Конструювання імперії рускаваміра не буде успішним у ситуації внутрішнього її розладу і взаємного побороення вихідних настанов на те, що: українці є братами й задля того їх треба розстрілювати з гармат чи душити голодом задля знищення України; так само не просто сполучати європеїзацію Московщини із її ненавистю до сукупного Заходу; руйнівними є протиріччя між комуністичною боротьбою з релігійними забобонами та, з іншого боку, зведенням сакральних засад збиральництва саме до канонів придуманих у візантійській церковності.

Під стяги неозорого ідеалу побудови суспільства справедливості, рівності, братерства й подібних абстракцій усілякого добра стають спорадично протягом віків секти вірних, а то й цілі народи охоплені хвилею ентузіазму направленого неприйняттям неприйнятних реалій реальної історії, - а екстремальними проявами заперечення сприйнятого у негативних оцінках буття стають удари по базових установах і закономірностях соціальності. Так послідовники марксистського більшовизму щастям проголошують фізичне знищення буржуазних: класів, прав власності, ринку, фінансів, держави, освіти буржуазної; або ж вже у інших віровченнях ворогами й рекрутами сатани оголошуються ті, які не так як треба трактують догматичні формули; встановленням справедливості вважають Страшний суд із загибеллю суцього світу гріха.

У тому то й полягає зваблівість зонівських віровчень, що їх противниками є лише вільні спроможні на творчу працю громадяни, - тоді як автохтонами зони контролю є зеки задоволені пайкою каторжника за неробство чи імітацію роботи під батою наглядача.

Основою права є доказове через суд покарання порушника людських взаємин. Ідейна настанова на відповідь добром ініціатору зла не є розповсюдженим фактом, бо суперечить безпеці, здоровому глузду, а ще модель безрозмірної любові є утопією і беззаконням, - однак протилежне правому припиненню зла напуття на усепощення більше належить життю, соціалізації злочинців. Окультурення свідчить за здавалося б нестримні його можливості, однак на цьому шляху повсякчас зустрічаємося із убивчими загрозами, коли приписуємо собі ті сили які годить відносити до функцій Бога чи стихій світоустрою. Тож коли ми керуємось емоціями і припущеннями вирішуємо однозначно кому жити, а кому померти, - то таке зверхнє ставлення до безпеки соціальної, життєвої, природної, а то й космічної можуть мати наслідки загрозливі там, де ніхто й очікувати не міг. Переможених і покараних не можна після цього не милувати. Шануючи і оберігаючи усі види і права життя.

Розмови, а то ще й плани на стишення і угамування московського збиральництва у спосіб заміни його на створення там на його місці національних культур і держав народів колись підбитих до московського царства силою чи звабами і пізніше русифікованих вже до стану ударної сили московського експансіонізму, - то ці плани висувуються прийомом рятування чи чергового осучаснення московства. Програма на мирне без конфліктів будівництва самостійницьких осередків уцілілих у самоподібності народів, збільшення числа яких розколювало б і тим послаблювало згуртованість імперської агресивності, - наслідками матиме лиш множення, а то ще й якісність організації московських походів завойовницьких. Народи, вступивши у московське царство грабіжницьке і зголосившись на безпідметність замінену вже на службу імперії, тим самим зробили свій безповоротний історичний вибір. За переваги якого вони сповна мають відповідати, а не оправдовуватися нездоланими для них обставинами неволі чи провалів визвольної боротьби у зоні збиральництва. Множення цілісного московства вже на його локальні осередки може бути допущеним хіба що як ризикова для світової безпеки тимчасова перехідна фаза на беззаперечному для цієї безпеки шляху повного і цілковитого руйнування власне московства. Яке має закінчити не лише так, як це учинив Рим з Карфагеном, а й так щоб звідти з ресентментом і часом не виринули чергові наступні у наступові вандали. Московська маса кривавитиметься у захисті свого царства навіть тоді як ця бійка буде гарантовано програшною. Добрих расеян не буде, не було, не буває. Свободи і права народів мають ґрунтуватися на глибоко закопаних у цей ґрунт колишніх прийшлих займанців. Доконаним варіантом розв'язання з проблемами викликаними існуванням Московії є доконати її безваріантним зав'язуванням з нею через безпроблемне її неіснування. Мотиви екологічної безпеки у області збереження розмаїття осібних проявів культури мають на певний термін бути нечинними стосовно автентичного московства. Московство це той брутальний і не однозначний у його правоті випадок, коли злочин доводиться викреслювати із життя разом з його носієм.

Більш ніж важко роз'єднати збиральництво та народи які зробили його своїм способом життя. Вороги свободи народів мають бути розбиті, переможені, знищені, щоб вже тоді сумісно з уцілілими почати відбудовувати їхню самоправність. Життєвим є талант домовлятися. Поганим злочинцям необхідно залишати шанс і ще раз шанс на переродження їх у добродіїв. З московцями треба воювати затаято, не упускаючи з поля зору належності нас усіх до виду людей і правил людяности. Тоді як тоталітаризмом і є ставка на абсолютні цінності, після торжества яких історію доводиться починати з порожнього місця. Коли це вдасться. Єдиноначалля і дисципліна зони монополії родить кризу і банкрутство. Сам історичний досвід, закріплений у традиціях моралі, а пізніше права, доказує переваги добродійства перед злом, - хоча, здавалося б, що вчинене переможеному зла дає переможцеві найбільшу здобич. Лідерство європейства обумовлене повагою до мікрокосму людини, меншости чи опозиції. Бо навіть альтернативи є плідними, на противагу простим рішенням. Переможці мають розраховувати на милість переможених коли доля розвернеться. Рахуватися з інтересами калік, рабів, маргіналів, а то і ворогів є не так необхідно, як потрібно. Любов зберігає багатства. Замість убивств - торжество ринкових змагань.

Атрибутом і реальністю життя є вміння даного організму підтримувати ідентичність свого тіла як природного, так вже й культурного у змінах його удосконалень. Успадкування переданих організму кодів батьківських та освітніх, самототожний розвиток у здобутках праці, передачу нащадками власних досягнень, – здійснює організм через постійний із середовищем обмін енергією. Саме тому песимістичною є точка зору на життя як на його сполохи серед непереборного загалу небуття, бо означені перерви та природну лімітованість підтримки організмом свого розвитку ліпше розглядати як домінуючий контекст власне життя цивілізації, - у якій людина втішається як своїми вихованими дітьми, так і продуктами вже свого інтелекту та своїх рук. Утім фактчеком завершення кожного й будь-якого циклу життя, яке було плідним для вдячних потомків, є його вичерпання для даного організму. Відхід у небуття опісля втілення своїх призначень, покликань і реалізації творчих сил конструктивних є і має для людини бути органічною складовою життя його як організму живого й працездатного. Існують точки зору, за якими вичерпання життя оцінюється як заслужена винагорода відпочинком за труди життєвих напружень. Картину походження тіла людини із генези зірок та факти результуючого розпорошення тіла з відходом його на небеса чи у землю доводиться розглядати як процес проти якого не доводиться висувати заперечень. Завжди існуватиме число людей перейнятих трагізмом існування і містичними смислами буття, тих які сумують за згаяними можливостями й терзаються перед невблаганним настанням старіння, - усім же іншим доводиться шукати й знаходити замирення із своїм фізичним старінням. Але інша справа, коли у людини її фізичне життя чи життя вироблених людиною продуктів відбирає на свою користь гвалтівник. Напад останнього треба вважати саме за злочин, а не за той вплив безпристрасного середовища з яким жертва у відстоюванні своєї самоподібності не впоралася у конкурентних змаганнях чи бійці, поступилася життям і власністю на вигоду напасників. Тими зовнішніми обставинами життя, за якими людина отримує свій перехід у вічність, є не так ліміти наділення здоров'ям, як - інші люди. Наявність яких одні письменники розглядають як вічно недостатнє щастя людського спілкування, а інші недобрі письменники, - як пекло. Для людини зовнішніми обставинами її життя є ближні, які збагачують чи скорочують якість спілкування. Цю реперну точку розвороту й передачі енергії вже до загального її потоку завжди, - виходячи з потреб життя людини як тіла культури, - варто розглядати як провину організму що йде з життя не спромігшись захисти свою питому достатність у співпраці із тим середовищем, під потугу якого видає себе бандит. Смерть, за усіх її умов, годиться ідеологічно розглядати як провину організму, - з релевантним віднесенням означеної неспромоги витримати переважаючі впливи середовища вже як досягнення останнього. Підосною та причиною вікторії сторони нападаючої є поразка сторони оборонців. На конто нештучності смерті, викликаной бандитською навалою, не годиться списувати свою поразку тим людям, яким забракло натхнення та життєвих сил на збереження сприятливих умов для свого існування. Удача недругів буває лише у тих, хто не став достатнім другом собі самому. Зверхність убивчих чинників від довілля завжди має бути виною тих, хто дозволив собі розбалансувати потрібні для власного здоров'я діалоги із околom. На занепад й подальше зникнення стають приречені саме ті люди й цілі народи, які у собі самих не знайшли адекватних відповідей на виклики, припустилися помилки у стратегічній ставці чи спокусилися оманами, а вже тоді напад противника із-зовні лише реалізує внутрішнє самовбивче загнивання жертви нападу. За усіх обставин, то історію тимчасової окупації необхідно відносити до історії окупантів, а не до власної історії. Народ який свої нещастя береться вважати об'єктивними й натуральними для себе обставинами, - заслуговує на них. Ідеали свободи, як реалії, не треба переплутувати із періодами реального від них відступу, як із помилками неприпустимими. За усіх обставин, а особливо за безнадійних, треба виступати на смертельний бій проти агресора. Завжди треба поновлювати обставини життя, не допускаючи туди викликані зовнішніми нападниками обставини загибелі. Підкорювачів, як експансію ентропії, штучно зупиняють ті люди і народи, які природно прагнуть жити, а ще й при цьому процвітати.

Завданням дослідництва, аспектом якого є причинно-наслідкові зв'язки, - це витирати чи переглядати посередництво недостатньо достовірних точок зору між: явищем та закономірностями у основі, у сутності об'єктивного явища. Такою проміжною ланкою між московством і концтабором є доктрина комуністичного заперечення приватної власності, ринку, правової демократії. Проте й імітація підприємництва протягом усієї історії московства, включно з періодом імітації антикомунізму, - не надто московство спотворює.

Не точною є позиція, яка московське паразитарне збиральництво трактує як прикрий відступ, оказію, як виключення із числа тих продукуючих спільнот, життя яких є базованим на їх виробничій креативній діяльності. Даремно закидати московцям їхню зрізничкованість стосовно європейства та кола цивілізації Заходу. Поміщати московство у прокрустове ложе західництва є загрозою для самих, зайнятих цим клопотом різноманітних Прокрустів.

Не лише помилкою, але й смертельною загрозою є, - для того, хто подібним чином хибить, - розгляд прищестя совкового комунізму як якогось для Московії виключення, звільнення від концтабірності якого призведе, буцімто, до повернення Московії вже до числа вільних країн. Бо зібрання поневолених московством народів не може бути цілісною країною вільною. Для професійних поглиначів сусідського добра, - байдуже: що часів буття улусом Орди, що за доби пролетарського інтернаціоналізму совітського народу, - противником завжди був господар здатний захистити свої здобутки та свободи. А тому й ідентичність навіть у власному московстві та росіянстві не має етнічних, а то й національних закорінь, - представляється інтеграційним проектом єднання того, що потрапило під зуби збирачів. Московцям нема куди повертатися, як до дому свободи і питомого національного життя, бо такого вони не мають, бо їхнім рідимим домом є гулаг. Без пуття є вбивати якісь штучні клинці між начальством та підданими, між ідеальним та реальним московством, братися розрізняти месіанізм та чуття ним тотального поріднення із майном перебитих ворогів цього великодержавства. Усяке сприяння звільненню московства від його тоталітарної самоподібності у лагері – не може не бути розповсюдженням і перекладанням цієї зони лагера вже на того та тих, які беруться таким чином спотворювати і заперечувати історичну природу московського збиральництва. Замість обопільно хибних зусиль по вестернізації москвитів, то їх варто й доцільно хіба що підштовхувати у обраному ними для себе векторі зацикленого замкнення на споживацькому збиральництві, - аби лиш їх агресивність не ширилася на сусідів, перебувала у карантині бандитської самодостатності.

Винесення питомого московського збиральництва вже за рамки західної культури сприяє безпеці західництва, однак подібне замикання московства на собі самому, - не може розглядатися за акт достатньо гуманістичний. Бо повернення до норм свободи і прогресу, - всупереч їх спотворенню ставкою а чи на насилля, а чи на спрощення, а чи на централізм, а чи на заміну дійсного стану речей вже на чудеса та інші види облуд, - зобов'язане рухатися по рейках святої поваги до людської гідності.

Не обійтися без постійного і перманентного усунення дисбалансу між взоруванням на справедливість, себто на відкритість для потенціалів кожної людини її творчих зростань та, вже з іншої сторони міри зажерливості тих, які вибилися на начальницькі місця завдяки створюванню ними завад для означених конкурентів у креативності. Бо монополізм різноманітних держателів світових грошей є не антиподом, а продовженням системи видачі пайків у зоні примусової працездатності.

Необхідним є встановлення таких гармонійних співвідношень між західництвом та національними культурами, які б не вимагали для себе жертв із числа живих людей знищених заради грандіозних ідеалів та особливостей притаманних масовим об'єднанням.

Також важливо, щоб розходження між фактами та проблемами не було б руйнівним. Загрозою представляється переплутування казок та реальності. Раціоналізм не гостює посеред глупства. Пізнанню не ходити шляхами виродження. Затятістю не здолати хиби. Але й толерантність не має призводити до адаптації помилок, не кажучи вже про неприпустиму прийнятність психічних відхилень.

Московці хиблять, гадаючи що їхні домагання паразитувати на українській історії, культурі, Церкві, на споживанні енергетичних, наукових, людських ресурсів способами нищення українських прав, звичаїв, цінностей гідности і вольностей через улаштування у національному домі українців вже окупації, депортацій, терору, голодоморів підтверджених русифікаторством, совітизацією, московізацією, - московцям та їхній імперії минеться безкарно, а то ще й викличе прямо пропорційне жадання українства стати поживою агресорам. Розібратися із московцями до стану їх розбирання є не останньою складовою зосередження українців на власних інтересах.

Коли організм затруєється на хворобу, то марно від останньої чекати на те, що вона саме себе знищить без включення до процесів одужання сил організму який протистоїть хворобі. Подібно усякому явищу, то й недуга лише розвивається. Розлади заквашуються там і тоді, відколи виникає реакція на домовленість і порозуміння із неладами у хибних очікуваннях, що потурання початковим крокам росту зла буде для нього вичерпним і далі зло та безлад не зростатиме до перетворення його вже у безлад системний. Живильним середовища революційного збудження є реагування на веремію саме мовчанкою, тишею, байдужістю, а то й пропозицією миру для цих носіїв смерті. Щонайменше, помилковою слід вважати тактику на зупинення агресора у спосіб задоволення його апетитів і його подальших зазіхань на нову здобич. Аналогічно і у ситуації, коли корпорація любителів переіначити світ дісталася вже до посідань офіційної влади та управлінців життям упокореної ними спільноти, то даремно сподіватися, що ці паразити самі собою, у розкаянні і сумлінні чуття своєї шкоди завданої визискуваному ними організму, полишать цей отруєний ними організм. Жертвам режиму, які допустили нашествия на себе паразитів і від початку настання цієї аварії не відстояли свої права і свободи у спосіб завдання рішучого удару упередження та відсічі нападників, - набігає марно надіятися, що вже на часі зміцнення режиму визиску жертв їхнє повстання гарантовано буде більш вдалим, ніж учорашня їх нехоть до зневажених ними ж власних прав і соціального здоров'я. Час тривалости процесів деградації хазяйнувань режиму зайнятого споживанням присвоєної ним енергії жителів може бути протяжним і не залежним від рівня терплячости тих об'єктів грабування, жертвне становище і митарства яких лише посилюються, призводячи до усихання потенціалів повстанського протирежимного зриву. Усілякі дисидентські порухи усередині зони торжествуючого примусу здатні хіба що на осучаснення зони, усунення не корисних для неї протиріч, а то й на заміну істеблшменту зони вже на порівняно жорсткіший режим. Системний тоталітаризм доводиться виправляти вже не терапією чи покладанням на внутрішні сили імунітету, а засобами хірургічними. Проти авторитаризму, який трансформувався вже у концтабірний терор та завдання ним шкоди вже й зовнішньому світові, то останньому треба першому виступити цілеспрямованою війною. Бо зона розпалювання криз і нещастя довкола себе сама собою не усохне. Насилля породжуване зоною руїни не лише допустимо, як ще й необхідно ліквідувати правовим силовим покаранням цієї зони претензійного Нового порядку.

Не просто хибною картиною, а спецоперацією прикриття є заміщення тоталітаристами їхньої безпосередньої і конкретної атаки спрямованої проти вільного світу вже на кампанії обговорення питань стосовно вимірів, допуску, імовірности чи необхідности критики спрямованої проти тоталітаристів. Бо взаємовигоди у суміщенні вільного світу і концтабору не може бути. Оптимізація взаємин і порозуміннь між жертвою та агресором не може не бути модернізацією агресивности у напрямку її удосконалення і продовження, - коли замість радикального припинення агресії у спосіб покарання агресорів, то самі жертви нападу втягуються у критику зони, самохітно беруться виправляти лише окремі аспекти нападу, що й стає адаптацією зони вже в цілому. Подібна критика загрозливих для продовження агресії окремих прийомів ведення агресії ведеться самими агресорами, коли через залучення до цієї критики вже жертви агресії у останньої складається хибне враження її участі у процесах поступового стишення і присипання агресії. У бійці проти ересей ортодоксія зони остаточного порядку загартується, а не кришиться.

Європейці, які збагачують себе через власну продуктивну працю творчу, схильні розглядати чи трактувати збиральництво москалями сусідніх земель, народів, інших ресурсних цінностей саме як вид збагачення. Відмінний від європейських установ права хіба що порушенням права. Однак рушійним мотивом загарбницького руху одержавленого бандитизму московства є не просте у його ефективності хапання великих багатств за допомогою порівняно дешевих витрат на зброю і протиправне насильство щодо жертви, - аж натхненням московства є необхідність заповнювати лакуну утворену після ковтання і перетворення на екскременти чергової порції статків відшматованих від жертви. Проблема москалів не у тому що вони кепсько продукують свої цінності, а у тому що москалі надто вдало перетравлюють чужі. Московство – це не про збагачення, московство – це про яму злиденства, куди ці професійні споживачі чужого як свого готові затягнути хоч цілий світ щоб вижити за його рахунок. Енергетикою московського інтеграціонізму є діра, порожнє місце як результат провалля туди усього, що вільним народам не вдалося утримати як своє. Зона контролю за краденим шириться з потреб продовження паразитизму бандитів які змушені бігти, щоб не впасти, не зруйнуватися, а той почати самопоїдання через загрози зупинитися всередині вже завойованих кордонів експансіонізму. Московці люблять усіх та усе, а особливо те, що вони ще не поклали собі на зуби. Ненавидять усіх тих, які противляться своєму проходженню по московському стравоході. Московство це торжество порожнечі; це є навала безладу; це - свято споживацтва, непереборна нудьга за чужим і потреба у сторонньому. У загарбанні чужого москві воюють проти власних злигоднів і нужденности у чужому. Це невпинне поглинання докільля, від якого потрібне припинення його спротиву. Від світу москалям потрібні не багатства, а перетворення цієї енергетики на продовження виживання цих поглиначів. Для яких на цьому путі не буде зупинок, а - лиш посилення руху. Їстимуть навіть послід. Виправданням цього провалля світу у бездоння своїх апетитів є переконання, що народи заборгували і завинили цим самозваним рятівникам народів, що це не москалі зазіхають на багатства не створені власними трудами, а що це докільля народів володіє тим що належить та має належати москалям, які лиш повертають собі своє, карають порушників правди, а то й здійснюють заповітні мрії народів на панування над ними московського царства. Не здатні себе навіть прогородувати - беруться повчати світи. Ідеалом збиральницького місяцтва є перероблення світу на адіннарод адной страни, яка усіх ворогів неодмінно переможе, усі інші народи порятує від гріхів їх не залежности від святости великодержавства. Московським порядком є відсутність усяких заборон і завад на його встановлення. До стану хаосу затираються усі визначення і здобутки які викликом ворожости постають перед одномірною дисципліною концтабору. До вирви споживацтва народи втягують спокусами участі у розподілі багатств народів ще не завойованих спільним на них походом. Результатами завойовницьких походів є навіть не здобич, а індустріальне виробництво жертв цих походів представлених полеглими героями. Московство це похід не до багатств, а до результатів злиднів. Нападників на українство не варто лагідно переконувати у тому, що українство не потребує слідування їхнім апетитам.

На противагу рухові споживацтва, то українство, - що тяжіє до культури виробничої продуктивної творчої, - збагачується на шляхах спеціалізації у тих власних цінностях та особливостях, новаторство яких ставатиме корисним загалові таких же вільних народів тоді, коли відповідатиме потребам прогресивним. Наша справа - це спростовувати та відсікати ті передуючі знання та вміння, які є вже чи виявляються недостатніми для удосконалень поступу у культурі. Варто в українстві звільнитися від антиукраїнського, себто від безладу. Обтяження сторонніми цінностями є свідченням та фактом недостатности власної самоподібности і життєвих сил. Збагачуватимемо світі та збагачуватимемося через співпрацю з винаходами і внесками кожної з вільних культур. Орієнтуватися на не чужі багатства і внески, а на власну свободу і креативність. Нікого ніяк ніколи не затягувати у національне українство. Не втручатися у особистий вибір інших культур, а розвивати свій. Нашою відкритістю є нетерпимість до зла загарбництва.

Помилкою, на виправлення якої доводиться платити надвеликими втратами, є розгляд стану війни як порушення норми миролюбства. Однак недоліком змагання між культурами є хвороба не лише на війну, а ще й та хвороба на миролюбство, яка війну саме й підштовхує. Небезпечними є пропозиції терпимости, які висуваються відповіддю на замах пожитися тим, що без догляду лежить у сусідів. Пацифізм є хворобою, - як безпосередній наслідок триваючої війни. Відданість раціональним порядкуванням не має трактуватися як попущення хаосові та природности руйнування. Більш того, миром є постійна війна проти натуральности безладу. Бажання домовитися із кримінальниками веде не до миру, а до смертельних загроз. Навіть, здавалося б, безневинним бандитам не можна нічого дарувати чи прощати без покарання. Приязню до конструктивности не може бути нехлюйське ставлення до напасників та бандитів, аж позитивами життєвості є невпинне виполювання аномалій.

Усебічна мілітаризація, особливо у плані безпосереднього розвитку воєнної індустрії, є істотно важливою для самого існування українства. Оскільки безупинні ігрища наші на протиріччях між новими нападниками на наш Край ведуть лиш до чергового розору. Припускатимемося менше помилок тоді, як більше рахуватимемося із суто українськими потребами і запитами, а не з інтересами і впливами інших гравців. Маємо спершу відстоювати власні зацікавлення, а вже тоді рахуватися саме з нашою самодостатністю, і лише опісля думати саме за себе. Самостійність передбачає не лише отримання вигід від успіхів починань трудів власними силами, а – ще й готовність так само виключно на себе приймати клопоти з виправлення помилок допущених на цьому шляху самодостатности.

Сприятливими обставинами усунення мародерократії у ешелонах малоросійського начальства та для осудження там же великоросійської агентури є знищення ерефії. Зламати хребет Московії. З тими, хто зі зброєю припхався убивати українців, чинити треба те, чого не можна не чинити. Життєво необхідно розвивати власний військово-промисловий комплекс, поставити на потік індустріальне на державному рівні виробництво зброї, вкладатися у наукові розробки і передові воєнні технології. Українському націоналізмові бути войовничим, - особливо на часі війни. Національне гуртування масове для перемоги над збирачами треба суміщати з очищенням від малоросійства у владних установах. Українцям щоб існувати, жити, розвиватися, - не обійтися без постійного будування національного дому. Для захисту українства й батьківщини потребуємо війни наступальної, яка ведеться на теренах Московського царства. Оборonoю ніякі війни не виграють. На власній українській території знищити історичну Московію не можливо навіть теоретично чи ідеологічно.

Одначе. Вірогідно, що для екологічної безпеки культури потрібен запобіжний клапан, який би загрози вибуху від проблем не здійснених для їх розумного розв'язання скидав би вже у нікуди. Московство у натурі його бандитизму це утилізація того що не можна утилізувати. Це зливна яма у діру неймовірного.

Новаторство є тим більш цінним, чим виразніше у ньому спростовуються примітивні знання і вміння минувшини. Аж виживає лише те новаторство, яке стає магістральними шляхами для загалу відмінних культур завдяки корисности для цих культур перспективам, що їх визначили означені новатори. Зростання знань і вмінь є не так представлення виключень із правил вже слухними, як відкриття чи бачення за цими епізодичними виключеннями прояву порівняно більш універсальних законів, як істинних чи наближених до станів відсутности помилок, себто досягнень властивих сущим рівням пізнання. Українська самостійність як продовження традицій є постійним всотуванням туди корисних здобутків наших співпрацівників у колі прогресивної культури для продовження її майбуття.

Тому не треба розповідати про чергову кризу українства, бо розвиток українства лиш починається. Має початися. Свобода завойовується. На полі бою. За правду. Українську.

Війна між москалями та українцями це варіація змагання між гуртовим азійством та Заходом, це сперечання між можливостями талановитої і кваліфікованої особи визначати напрямні прогресу будучи на його вершинах та, з другої сторони, підпорядкуванням людини обставинам створеної людьми ж культури.

Помиляються ті, які покладаються на сторонні їм нагоди та сили чудесним чином повернути собі незмінно свої втрачені позиції. Слідування химерам не повертає безкарно і не оновлює наново, вже повторним рухом геть від них, згаяні шанси долі.

На думку, головне, його ідеологів та засновників, - то Захід зазнає поразки ресурсної, оскільки його багатомільйонні втрати людські і збитки від перемелювання у світових війнах незчисленних матеріальних багатств та духовних набутків ставить питання не лише до практики реституції, а й щодо екзистенційної доцільності його продуктивності.

Породжена совітським комунізмом деструктивність, направлена проти суспільних інститутів, способів господарювання, проти вигаданих ворогів та повсталих народів, стала провісником загроз вже для західного світу. Цільове будівництво культури у спосіб позитивних конструктивних до неї привнесень починає поступатися методі відсікання для того усього зайвого, що не вміщується у діапазон вузького набору настільки ж рятівних, наскільки й примітивних заквашених на казці та здобрених містикою рецептів подолання на раз усіх труднощів росту з удатним нарешті прибуттям на кінцеву станцію історії та завершальних її абсолютистських смислів. Інструментом dokonано правильного порядку стає сокира, терор чи то розстрільні ями.

А коли усе ще недостатніми визнаються процедури виконання Органами безпеки ворогів народу та еретичних відступників від обітниць комунізму чи Другого пришествя, то усім має бути зрозумілими, що жертв було принесено ще замало, що збільшення різаними точно дасть обіцяний у утопіях результат.

Захід хибує у стратегії планувань розтягнених на довші часи й перспективи, коли покладається на упередження що, віддання переваг опортуністичній політиці пасивного реагування переважно на сторонні виклики призводитиме до мінімізації імовірних при цьому ризиків та помилкових рішень.

Підприємництво приватних капіталів, звільнених від королівських ордонансів, коли першість у ринкових змаганнях залишалася за конкурентоспроможними товарними пропозиціями, – на разі на Заході ревізується соціалістичними рухами на встановлення планової централізованої одномірної рівності громадянського членства, орієнтованого на соціальне утримання верств експлуатованих і пригнічених сеньйоральними прошарками, що їх винуватять у несправедливій наживі за рахунок цих же нахлібників як отримувачів пайків.

Свої переваги над ринковим господарюванням приватних капіталів обіцявся совковий комунізм побудувати на експропріації усієї забороненої ним власності вже на користь тотального її одержавлення. Й нарешті соціалізм, - у подобі перерозподілу благ від імущих вже до бідарів під кермою державних структур, які беруть підданих вже під патерналістську опіку соціальну, повсякчас і постійно підвищують норми оподаткування громадян, - то соціалізм таки добрався на Захід.

Замість збагачення у спосіб організації нових виробничих потужностей, то приходи заходяться видобувати саме через заощадження амортизаційних витрат необхідних. Вважається що інтенсифікація трудової віддачі та ріст прибутковості досягатиметься ліпше не через винагороди за відповідні внески та інвестування до виробництва, а – скороченням споживання та підвищенням норм виробітку, компенсованих наступним зменшенням злидених пайків харчового утримання. Догмою вимудрованих переваг соціалізму є заміщення доходів підприємців, - звинувачених у тому, що ті тим самим більше віднімають від суспільства ніж дають йому, - вже на апарат чиновників на мінімізованій для них ставці доповненій регламентованими за рангом привілеями; а бюрократичних приписів на виконання заготівельних планів буде достатньо для підлеглих виконавців та підданих, на яких буде перероблене усе самодіяльне населення, обов'язками якого вже не може не стати гарувати там стільки і за скільки, куди їх за допомогою військ конвою направить означений апарат задля виконання вікопомних начертань Партії, любимої зі сторони самовідданих їй мас і очолюваної спаяною кермою вірних слуг народу. Парсуни яких шанобливо плистимуть над хвилями зігнаних докупи вдячних демонстрантів.

Захід зазнає територіяльних урізань, коли з-під зверхости його імперій вислизають робом бійки за незалежність його вже колишні колонії. Коли валова потуга Заходу зменшується відносно його антитези представленої світовим лагерем реального соціалізму; а чи через інтеграційні та глобальні рухи, через інтернаціональний ансамбль тих постімперських країн, які завданням собі ставлять не так біг навздогін вестернізації, як розвій самототожних традицій власного осібного окультурення.

Захід змінює свої геостратегічні позиціонування й затрачає на користь інших гравців свої впливи та ролі на відтинках потуги життя політичного, економіки, військової справи, коли стає змушеним під тиском фактів і співвідношенням сил поступатися у цьому конкурентам. Якщо орієнтири на інваріанти соціалізму можливо трактувати як відхилення хворобливі у рамках та цілях модернізації капіталізму індустріальної доби, то вже протистояння з Китаєм є загрозовим зіткненням з принципово відмінним цивілізаційним колом. Дарма що теперішнім своїм розвитком цей більш ніж далекозахідний порівняно з Заходом партнер завдячує інсталяції туди принципів підприємництва західного. Захід з актуальним для осучаснення якого орієнтирами на централізований контроль та зворотню до цього відданість мас до Сина неба, що турботливо опікує маси, - представляється не більш як епігоном вікових прикметностей Піднебесної, де подібним чином вибудовували спільне буття розбіжних царств, на подобу яких на разі переростають, у їх націоналістичних заради самозбереження, європейські країни і спільноти.

Захід зазнає пораженства інтелектуального, коли допитливість його розумово здібної еліти у вмінні ставити запитання й віднаходити на виклики науково чесні відповіді, коли ставка на раціоналізм та відкриття достеменних законів, коли прагматика і практицизм у пізнанні та творчому освоєнні реальности, системних і доказових підходах до її проблем – змінюється модою на нонконформізм реформаторський, доповненням загально ужиткових постулатів у дисциплінах наукових вже на неодолене фантазерство, на захоплення гіпотетичними припущеннями щодо утопічних прожектів з бунтарського переустрою соціальних інституцій, опортуністичним вподобанням екстремістських новацій у пошуках абстрактних і абсолютистських смислів, на переоцінку цінностей у сферах життя духового.

Захід зазнає провалів ідеологічних, коли місце вивічених світоглядних орієнтирів на прогрес та гуманізм, доказових перспективних прогнозів стратегічних заступають звабні казки фундовані на емоційних жаданнях та афективних хотінках охлосу під проводом демагогів. Притомні і тверезі щодо фактів світосприйняття трактуються як допустимий варіант міфологічних вигадок. Критерії розрізень між речами розмиваються акцентуваннями на терпимости, на замішуванні визначень до станів хаосу. Замість прецизійних стандартів допускаються аварійні ситуації трактовані як розширення можливостей. Під приводом переваг централізму урізаються правові свободи. За взірцеві ідеали звільнення від необхідности пропонуються карнавали безвідповідальних розваг. Норми числять за варіант виключень з них же. Зазирання за край можливого числять за поступ. Реалізм перестає чудувати і заворожувати. Не знайти сюжетів, де б не панували чуда, суб'єктом яких є чаклуни та буденність потойбічних таїн конспіративних. За кожним поворотом чатують загрози, усіх треба залякати. Символіка ритуалів культових витісняє усі противні цій виключности способи буття. Складнощі управління фактами обмінюють на рятівні виходи засобами маячень. Культуру пропускають і проштовхують через ножі і сито м'ясорубки. Об'єктивність підлягає дресурі і перевихованням робом пропаганди. Химери ходять у начальниках. Стандарти підганяють під уподобання і смаки торжествуючого свавільства. Облуди спецоперацій психологічної війни атакують об'єктивність фактів.

Захід йде на поступки у ревізії своїх прикметних ціннісних орієнтирів, коли доповнення останніх на розбіжні з ними і вже навіть на противні береться вважати видом збагачення різноманітністю та плідним споживанням сторонніх творчих натхнень. Відмовляючи тим самому собі у своїй достатній виключности, переключаючись вже на паразитування на невластних заслугах.

Захід змагання за лідерство й визначення стандартів у спосіб перегонів між конкурентам змінює вже на віддання переваг різновидам централізму монополізації злиття зусиль мобілізаційних - як прийому отримання вирішальних переваг над розрізненими потенціалами атакованих противників. Конкуренцію, як вид неощадливого використання ресурсів через руйнівні протиборства, замінюють на злиття капіталів вже у суперкорпорації; на вигоди пожиттєвої незмінної відданості працівників своєму роботодавцю. Характерні для осіб членства західної культури індивідуалізм незалежництво та недопустимість втручання у права і свободи ближніх своїх заміщуються вже на контроль, на шантаж через заволодіння інсайдерськими даними, на бігдати, на відсутність приватності інтимності утаємниченості, - що й дозволяє вольові маніпуляції з урізанням доступів до громадянських прав згідно рангів і списків на лояльність. Мовляв, якщо дбаєте за особистісну безпеку, то заголіться перед контролюючими структурами керівними, станьте транспарентно відкритими і розчакненими, надішліть інформацію вже на хмарне середовище, розкажіть дяді усе що Вам відомо, бо ж недонесення є карним злочином.

Захід перемінює раціоналізм, класику своїх практичних конкретних підходів до справ, героїку заповзятості та відсутність вагань і острахів перед громадженням завад на цьому шляху вже на: слухність ігрищ з містикією окультною та чудами; на прийнятність тих варіативних пропозицій, які заскалюють не лише поза скобки правил і норм, а ще й у простори суб'єктами яких почуваються сили потойбічні; віддається перевага не головоломним обставинам, не непрогнозованим ризикам, не карколомним складнощам докладання необхідних трудів, а – утіхах уживання наслідками перейдених трудів, квінтесенцією яких стають нерозважливі розваги безперервного свята.

Захід перемінює свій активізм лідерства на позиціях виключного промоутера напрямних у культурі - вже на згоду співробітництва у цьому із середовищем не лише близьких у подібності, а ще й усяких традицій окультурення.

Захід видозмінює і піддає девальвації категоріальні та категоричні моральні стандарти, трактовані як загальнолюдські, - вже на варіативні у їх національно особливих якостях та дезидератах на впливи зі сторони.

Логічність несуперечність доказовість знань та закономірностей про природу речей добутих дослідницькою практикою та досвідом попередників поволі доповнюється на прийнятність моделей діалектичного перемішування навзаєм полярних противенств, розрішенням яких висувається сваволя очільника мафіозної камарильї одержавленої.

Руйнування визначень та неперехідних кордонів, замішування до купи уламків та перетворених на споживчу пульпу соків від розчавлених життів, - ще й під прапорами та піснеспівами на честь політкоректності, мультикультуралізму, плюралізму та наплювателству стосовно спростованих і підданих деконструкції цінностей, - слугує створенню на цьому хаосі безладу ентропійного вже противного безладові крицевого порядку одномірності, вихід хоч на крок із дисциплінарних шеренг якого засуджується як зрадницьке відступництво еретичне та переривається реакцією пострілу без попередження.

На Заході засадничий для нього гуманізм, визнання гідності та прав особи, як мікрокосму здатному на величні перетворення внесків до культури, прикметна милостива і навіть самозречена поміч на користь потерпілих та страждальців на часі - еволюціонує вже не лише до визнання останніх гегемоном суспільним, штучним випиханням мас із соціальних підвалів вже на позиції елітарного провідництва, роздаванням квот виключних преференцій для дискримінованих безталанних калік, аж на доданок, то людинолюбці лівацького толку соціалістів навішують на сукупний Захід звинувачення за гріхи його першості стосовно порівняно запізвених у розвитку народів, за непоправні у будь-який спосіб провини за перебуте колонізаторство, компенсаційна плата та борг відплати за який лягає тягарем на Захід у виді податей на користь усіх тих, хто спромігся оголосити себе жертвою Заходу. За суїцидними трендами на самозвинувачення Заходу у його неадаптованостях ледве встигають бігти навздогін звинувачення у цьому ж зі сторони його противників.

На Заході вміння робом апробованих ринкових механізмів домовлятися із опонентом контрагентом чи навіть противником саме на оптимумах співставних інтересів та компромісів, прагнення уникнути руйнівних витрат через затяті у їх односторонні позиції покладають на гармати як на останній доказ королів, - прикрими наслідками, пізніше вже не своєчасне виправлення яких занадто дорого обходиться сповідникам миру за будь-яку ціну, - має злочинне попущення і чергове прощення агресорам знахабнілим, апетити яких відповідно зростають до межі вже кризи. Вміння грати по власній партитурі на використанні та нацьковуванні один на одного обох своїх противників є непересічним.

А ті перекинчики, які позиції місцевої босоти чи невдах рішили поміняти на кар'єрні посади через біг притямом на службу до окупаційної адміністрації, - то відщепенці, які зображують із себе расеян стурбованих більш ніж пугінці, помиляються, вважаючи надані посади гарантованими. А не помиляються окупанти, які більш ніж гарантовано знищать посіпак: бо ті, які зрадили природно, зрадять ще й не природних зверхників. Малоросійство є внутрішньою хворобою українства, яке як західництво є зверхньою аварією великоросійства.

Захід перегорів у тих релігійних постулатах, догматична виразність яких визнається не лише неоднозначною, а ще й не необхідною як носія істотних для повноцінного життя вартостей, - яким вже відмовляють у їх сакральній виключності рятівній як гарантії подолання загроз чи понять гріховного.

На Заході релігійні, вже відпрацьовані протистояння за чистоту догматів, війни за розповсюдження свого вірування вже на сусідів як засобу владного впливу змінюються не лише конвенційним домовленостями про те: чия земля, - того й віра, а ще й на прояви індиферентного ставлення до культу, у ретельності сповідання якого відмовлено як носію методичних ієрархічно вищих настанов, як носію національних традицій та просвітництва, - заміщеного інформацією вже наукового походження. Має місце омирщення стереотипів поведінки, переймання світськими її мотивами земними, а не жертва їх віднесенням у піднебесся мріянням ідеалізованим. Захльостування традиційних деномінацій вже хвилями сектантських неорелігій модерністських, аж до явлення ними скандальних ексцесів, чи розворотів до язичництва свідчить, скорше, не так за удосконалення релігійних запитів, як за втрату ними системності. Проявом секуляризації можна вважати передачу храмів у оренду, і знесення навіть мистецьких пам'яток церковних. Відстоювання чинності окремих сповідань ризикує наразитися на інкримінацію, з краю відмінних культів, у дискримінації. Віровизнання західного штибу, де не проявляються зашкарублі прив'язання символіки відправлень та, з другого боку, щоденним побутованням пересічним – виразно ретирується під тиском мусульманства та його права злютованого з арбітражем стосовно поведінки. Не кажучи вже про джихадистські цільові спрямування напрямків антизахідного ісламізму.

На Заході наукові розробки й досягнення сягнули рівнів достовірності щодо яких стало неактуальним сперечатися з альтернативними архаїчними картинами світоустрою викладеними у представленнях і міфах релігій. Що дозволяє останнім числити наукові факти як один з варіантів власних невибагливих уявлень та претензійних наuczань настановчих, а навіть поблажливо ставитися до науковців, для яких, на відміну від вірувань, то передній край розробок питань та проблем не може, за визначенням, давати простих відповідей. Рух континентів чи походження видів ставиться у один ряд із очікувань прибуття іншопланетян чи воскресіння із могил тих, хто там зотлів. Має ж бо бути зрозуміло, що коли життя вищих ссавців, яких числять попередниками, відрізнялося від сьогоденної культури, - то тут явно не обійшлося без чуда втручання неявлених сил піднебесних.

Захід у політиці порозуміння з позиціями та інтересами сусідніх на Землі культур та народів стрічається з нерозв'язуваними у спосіб оптимальний противенствами на безпеку та мир а чи через прилучення, а чи через конфронтаційне для сусідів їх відлучення від вестернізації. Західний лібералізм у організації ринку підприємницького, фінансового, демократії, права, свобод слова, вірувань – стикається не лише з несприйняттям, а ще із цілеспрямованим опором зі сторони традицій та звичаїв непримирених і прямо ворожих.

Способом не лише подолання кризових станів відтворення капіталів, викликаних незадоволенням зі сторони найманих трударів рівнем та умовами їх заробітку, а ще й бажанням роботодавців й собі ще більш від цього нажитися, - стає мобілізація усіх факторів виробництва й того підпорядкування їх єдиному плану, який й характеризував цю зону контролю під його найменуванням як тоталітаризм. Ці тренди на соціальне, буцімто філантропічне й людинолюбське, утримання мас удосконалюється, зважаючи на збільшення частини суспільних багатств які перепадають чисельно замалим сім'ям власників.

Захід у своїх військових операціях просто зазнав військових поразок, коли у подобах миротворця чи третійської сторони втручався у низку конфліктів по цілому світі, звідки такий його високотехнологічний озброєний загін як Штати, ще й за поміччю переважно західних же союзників - просто виперли під тиском недоцільности а чи то практичної, а чи то моральної на користь повстанців зодягнених у капці.

На Заході, - особливо у Штатах з їхнім маренням про дороговказ Граду на пагорбі та ізоляціонізм як фактор власного квітнення, - увиразнюються ноти, коли втрата призначень світового жандарма чи втеча від обов'язків арбітра з відстороненням, передачею довірень і повноважень вже на конто претендентів, - хибно трактується запорукою та криничкою отримання ввід того преференцій егоїстично осібних.

Обраною метою інтенсифікації збагачення виразно висувається руйнування усього що видається цьому противним. Об'єктом атаки є устрій держави, економіки, культури, моралі, вірувань, мови, раси, професійних розрізень, постулатів знань і науки. Не останнім проявом і завданням цього невичерпного спектру руйнування визнаних суцільних традиційних вартостей та ладів устрою є атака на сім'ю, а ще й на саме природне розрізнення між статями. Яке подається не більш як уява гендерна.

Ставки на чудеса з заміщенням ними усього призначеного на небуття; бажання помститися Заходу зі сторони народів постраждалих через порівняльну відсталість стосовно Заходу; невичерпний пошук причин ерефійської агресивности проти натівців, парадоксальна для західної думки тамтешня сверблячка ідеологів західництва самовбивчо ліквідувати та стерти на порох усе що уособлює надбання Заходу; а у свою чергу ще й совітські дисиденти з числа противників комунізму самовбивчо згоджуються з тим, що чекістські Органи безпеки повинні були убити означених дисидентів за те, що дисиденти заважали Заходові знищувати комунізм який прагне знищити Захід, - що й свідчить за відсутність причин протистояння, що й є абсурдизмом, є сурогатним заміщенням різнорідними химерами місця втрачених смислів.

Обіцянки щасливо переіначити світоустрій прибравши з нього працю за гроші – стає примусовою каторгою за злиденну харчову пайку; обіцянки прибрати поліцейський гніт – стають посиленням репресій з боку Органів безпеки режиму й буденністю концтабору; обіцянки ліквідувати держуправління з передачею його функцій громадянам та міліції – стають тотальним режимом що контролює й вторгається навіть у приватне життя вже колишніх громадян; обіцянки звільнити паству від культових відправ та марновірства релігійної картини світу – стають жорсткою пропагандою комуністичного неокульту та виховання Партією совітського народу; обіцянки встановлення миру й припинення загарбницьких воєн – стають посиленням класової боротьби та мілітаризації у протистоянні між комунізмом та буржуазними його ворогами; обіцянки достатку внаслідок ліквідації експлуатації зі сторони приватних капіталів – стають падінням життєвого рівня внаслідок експропріаторства на користь одержавлення вже усякої забороненої ним власности; обіцянки урізати доходи тих підприємців, звинувачених у здирництві коштом експлуатації мас, й заміщених вже на посадовий апарат управлінців, ставка яких на державній службі буде регламентованою обмеженнями, – стається тим, що ця номенклатура зрештою приватизує на себе увесь спадок будування совнародом комунізму; обіцянки-цяцянки розбити тюрму народів і надати самостійництво пригніченим там націям – стають русифікаторством, комунізаторством, уніфікаторством, інтернаціоналізацією та депортаціями народів.

Способові отримання благ через докладання для цього позитивних внесків, конструктивних інвестувань, додавання творчої і трудової енергії виробничої, - протиставляється прийом збагачення робом критичної, руйнівної стосовно цих наявних багатств та здобутків праці, їх ревізування під приводом закидів і звинувачень у тому, що багатства ті були отримані несправедливо, є наслідком порушення прав певної сторони учасників виробництва чи тих, які як суб'єкти претендують на частину здобутих багатств та статків вироблених. Себто замість додавання вартости товарному продукту та втіленій таким чином у ньому цінности, то пропонується перерозподіл зробленого і виробленого продукту вже за тими суто споживацькими поняттями та претензіями на продукт, які сторона чи учасник перерозподілу вважає для себе доказово правовими, правильними, справедливими. Попри те, що акція віднімання одним із своїх видів має кваліфікацію, як - бандитизм. Збагачення у цьому випадку відбувається походом у минулий та перебутий час. І наслідками цього перерозподілу багатств на користь однієї осібної сторони стають збитки сторони іншої, від якої як від вже жертви грабіжник вириває як здобич свою присвоєну виключно ним частку. Урізання різниць не має метою вихід на однакові стартові позиції.

Віднімання чужого й присвоєння його вже як питомого і приватного оправдовується поданням чи представленням грабежу саме як штрафної кари за несправедно нажите, як акції у згоді з вимогами права. Жертву бандит винуватить у тому, що це саме вона займалася грабіжництвом, що це її статки мають кримінальне походження, є результатом минулої її агресивности, - тоді як нападник своїми діями лише реалізує своє право на захист, поновлює справедливість що її понівечила жертва, повертає собі своє як реституцію за завдані жертвою і спричинені нею для збитки від яких означений прихильник перерозподілу постраждав і зазнав потерпань, що у жодному разі він не є активно зацікавленою у зіткненнях стороною, а є підметним миротворцем та миролюбцем. Що це не присвоювач нападає, а – зовсім навпаки: що це він є об'єктом нападу, від якого він лиш відбивається у самозахисті. Стяжательське грабіжництво легалізується чи санкціонується під ідеологічними віроучительними стягами поновлення рівности та однаковости. Втіленням якої є регламентація ставки лагерної адміністрації та порядок видачі нею пайкового утримання для трудовоб'язаного континенту концтабору.

Спектр та перелік причин, які забезпечили жертві її переваги над ініціатором реституційного перерозподілу, тому не має початків та закінчень, бо включає у себе усі фактори і проявлення поступу у продукуванні здобутків культури. Так жертву нападу на неї обвинувачують у тому, що її преференції та статки більші ніж апетити, які має нападник на ці переваги першости, обумовлені, кажімо, тими різницями між професійною фаховою підготовкою, якими підступно, задля вчинення збитків любителям перерозподілу, скористався цей багатій. Або ж страдницькі нещастя поклонників перерозподілу на свою користь сусідських багатств викликані не лише небажанням господарів поділитися своєю власністю, а – злом є сама власність, яку трактують як обкрадання багатіями бідарів, і яку треба просто відмінити, бажано із самими власниками, аби ті не противилися волі диктатури пролетаріату. Що для поновлення рівности й реституційного покарання імущих, то треба знищити самі умови нерівности, якими числять наявність: сім'ї, етносів, рас, осібних держав, мов, вірувань, звичаїв, культур, констант моралі, права, різниць між розумовою і фізичною працею. Що жахом загрозливим є факт самого буття гріховного, противенств між людиною та продуктами її праці. Що подолання зла необхідности, прибуття на кінцеву зупинку історії станеться знищенням усього у ній зайвого. І тоді свято нескінченного достатку й почнеться.

Не вщухають, а ще набувають розголосу говірки песимістичні у тому, що Захід не виборсається з криз, є умираючим та початком світової комунореволюції, а ще й є вказівка пальцем на факти вичерпного потенціалу, на історичні рамки як початку так і занепаду лідерства західної цивілізації. Органичною виправою, чинним дієвим учасником якої стриміють бути й жертвних для цього зусиль докладають українці. Аж і у нас у цілому всілякому Заході все буде о'кей.

Реальність окультурену створюють саме науковці із матеріалу ніщо, - у співпраці творчій з конструктивними досягненнями попередників. Тоді як тоталітаристам, віруючим у свої штукарські манії, вдається вже реальність упосліджувати та винищувати. На місце архаїчних видобувань достатку через крадіжку від ближніх цих вже наявних ресурсів, - коли присвоюють чужі території, цуплять плоди праці від перетворених на рабів колишніх людей, висмоктують із підлеглих країн сировину копалин, - то легалізована архаїка бандитизму заміщується на те творче освоєння вже закономірностей у природі речей, тягла послідовність якого й стає поступом культури продуктивним. А не заняттями з віднімання. Лиш додання знань до вже досягнутих здобутків дає нові ще не бачені.

Наукове дослідництво й технологічний поступ, соціальний устрій, право й законодавство гуманне, духовне життя й особливості культури розвиваються тоді, коли вони є узгодженими між собою, засадами яких є моральні цінності, коли енергетика учасників обумовлюється їхньою питомою свободою та осмисленою відповідальністю за роблене. Запозичена сама лишень індустріалізація, з доповненням її партполітосвітою, на основі відсутніх звичаїв правої культури з причин традицій збиральництва чужих статків, - дає ефект який описують як: мавпа з гранатою. Той хто біжить навздогін навіть літака, а не лише автобуса, - той відстав назавжди, той не виходить далі від своєї долі рівнятися на більш успішних учасників перегонів. Рівнятися ж треба на сили власної достатності. Глобалізація відкриває обнадійливе для охочих жити й творити, аж скористатися її дарунками вдається тим, хто їх заслужив гідною працею свого окультурення на ниві цінностей і стандартів моральності.

Голос українства у концерті світових культур буде звучати гармонійно, коли відповідатиме прописаній партії, - згідно наших реальних можливостей. Аж оскільки симфонія розвитку розігрується не лише за партитурою створеною задля провідного інструмента, то усякий оркестрант, у тому числі й українство, змагається по-кар'єристському перерости роль підспівувача чи бек-вокаліста. Українськими вартостями має бути не всотування до української минувщини досягнень сусідів, а вчинення українцями тих ще до того нікому не відомих відкриттів і винаходів, які б братніми культурами й народами сприймалися б собі на користь. Український патріотизм це не тільки вимушена необхідність захистити свій національний дім і життя, це не оправдання за самі лиш складнощі цих трудів, це не лиш бійка за свій суверенітет і свободи, а це ще й щаслива для українства нагода відкривати істини й працювати на користь прогресу.

Вирішальною запорукою існування національного українства у його свободі, виключними вимірами буття українців корисними собі та світові, смислами і призначеннями українського незалежництва є наша діяльність та звершення у царині науки, - яка не має національних параметрів. Лише наукові патенти є основою усіх інших прав і цінностей; саме наука задає імунітет від химер; наукова чесність має ставати атрибутом національного характеру. Потрібна концентрація ресурсів у царині освіти та галузей наукового дослідництва, необхідне створення сприятливих правових умов для вільного розвитку науки, неодмінним є зняття завад та перепон на свободу думки так, щоб наука стала не лише національним пріоритетом і визначальною у країні стратегією, а потребою без часових обмежень. Успіхи пізнань це не лише вихід на чудеса, а тягла щоденна праця. Тоді безпека стане побіжним і похідним результатом індустрії пізнань та технологій.

Свобода це не лише нагода забрести туди, де не ступала раціональна думка, це не спосіб апробувати помилки на їхню корисну нешкідливість, це навіть не відмова від забобонів на користь закономірностей відкритих у природі речей, - аж свободою є жорстке й таке, що долає перепони слідування покликанням української долі. Лиш відкриваючи у собі те, що іменують божественним, реалізуватимемо достатність не на шкоду ближнім людям і народу. Прогрес має не так омріяне вводити у обіг повсякденности, як своїми успіхами переробляє утаємничене вже у тривіальне. Наполегливі труди на ниві науки не лише відкривають двері до свободи, аж вони і є свободою.

Власне кажучи, усі злочини породжені режимами тоталітарними є породженням тих чи інших ідеологій, безпідставних маній, марнотного моралізаторства. Потребу у віроучительних ідеалах містичних абстракцій годі шукати деінде, окрім масиву слів та обіцянок на усе краще із найліпшого. Людська кров проливається тоді, як фанати маячень та віддані їм рекрути заходяться втілювати казки, замість того, аби з ходою поступу керуватися технологіями, науковими знаннями та здоровим глуздом. Концтабори з примусової праці та винищення там непокірних ворогів народу йдуть від зловживання химерами, коли ідеали надмірно відриваються від стояння на ґрунті фактів, коли замість справи вірять обітницям у справі. Божевільні сподівання на якісь потойбічні сили та чудеса, які замість людської відповідальності за діла мають чомусь працювати на користь людини, залишаючи людині ролі лише виконавця зверхніх приписів, - густо мастять звабами любови та усепрощення, рівності, раю насолоди з розвагами для послухів та пекла для іновірців, іншими конотаціями безперешкодного потрапляння за колючий дріт одномірності.

Коли приступками культури є становлення нових її спеціалізованих досягнень, то ноу-хау для зворотного шляху виродження є замішування усіх різниць, визначень та змістів вже до купи, у хаос, де нікому ніяк не добрати до чого йдеться. Аргументами на користь порушення усіх кордонів є оправдання таким чином грабежу чужої власності, недодержання права, ексцесів у нормах пристойності та притомності. Диктат Нового порядку тотальної дисципліни передбачає передуюче йому допущення усіх помилок та виключень, ліквідацію правил, легалізацію усіх нещастя та страждань як буцімто гонорового казусу з відповідною убивчою атакою на усе відзначене успіхами. Зона спрощення закисає і шириться у тліні саме у сприятливому середовищі усіляких аномій, асоціальності, хвороб, збочень, переступів презентованих цією зоною. Доста потрапити у кризу, як доброхоти з рецептами чуда не забаряться. Верхні мають помінатися місцями з нижніми і – навпаки. У своїх екстремумах, - то безлад збурення планується аж до фізичної загибелі порядків суцього світу за сприянням тому відповідних Органів безпеки з актуалізації чуда.

Не зважаючи на те, що зона втілення неймовірного рекламує себе як рятівну альтернативу та виправлення реальності під свої шаблони, однак єдиною історичною реальністю є саме ця історична реальність, яка розвивається за власними її законами, що їх відкривають та створюють означені науковці та підприємливі люди. Долею усіх багатообіцяючих проєктів на вистрибування поза межі дійсності, аби з позицій сповідання змістів та догматів самого правильного святого учення настановляти противний йому гріховний світ, - не може не ставати умонтування вже у системні соціальні порядкування усіх тих химер, які задовольняють марення про безпроблемне розрішення проблем. Нема таких нісенітниць, які б не еволюціонували у трактуваннях і не були перетравлені під користь від них для затребуваної ними пастви. Хоча подібне вписування викликів деградації занадто дорого обходиться як противникам, так і протагоністам доктрин про позаісторичну реальність. З позицій гегемонізму вірувань, то способом подолання присутності у світі зла є визнання останнього вже за добро, реакція толерантності та прощення, включення аварій вже до числа прийнятних, - що, однак, не переводить помилку вже до розряду правдивого. Міра освоєння людьми світу природного та культури не тільки не зростає, а стане ущербною, коли туди включати ментально хворих, збоченців, забраковані товари, інші виключення.

Віроучення про те, що не вміщується навіть у перспективи пізнань, але пасує до наявних, буденних, пересічних проявів безтямності, - могли б приписуватися ситуаціям відчаю, на які фортуни ментальним та фізичним інвалідам, коли б авторами та промоутерами затребуваних чуд не була б ще й публіка, енергетики якої з надлишком вистачає на порушення норм, але не на удосконалення останніх. Зона одномірності своєю появою зобов'язана безмірній і зайвій, яку нікуди прилаштувати, енергетиці тих звичайних людей, які саме за допомогою ударів сокирою по неправильним на їхню думку сусідам вибудовують правильний на таку ж їхню думку світоустрій.

Класикою оправдання зла добром є давнє християнство та нині модний соціалізм.

Наша людська цивілізація та культура будується на основі знань узгоджених як із природою речей, так ще й і з побажаннями пов'язаними із суто людськими уявленнями про природу тих об'єктивних речей і законів, на основі яких розвивається суспільство у локаціях будь-яких культурних кіл за будь-яких історичних періодів. Однак вплив чинників пов'язаних як із знаннями та вміннями наукового штубу, так і з нестримними мріями про той кращий світ, який конструюється досягненнями лише духовного порядку, - є чинниками відмінними. Мрії з приводу суто людських взаємин у організації суспільного буття даються легше, дарма що вони там же і залишаються; у той час як і обумовленість наукових пізнань та відповідних технологій також набуває спеціалізованої на собі самодостатності. Закони відкриті та створені як наукові критично впливають на ті уявлення у царині духовного життя, які на попередніх рівнях знань привили своєрідним заміном знань попередніх, порівняно менш досконалих у їх доказовості; проте й задумки суто казкового порядку також своїм призначенням мають атаку на необхідність і об'єктивність фактів у царині пізнань наукових. Вхідження у резонні знання не тільки не накладає обмежень на сподівання на чудеса у обхід логіки фактів, як ще й фактом зростання потенціалів розвитку стає здійснення мрій суто фантазійних. Олюднення спадку природної еволюції, з перетворенням її вже у світ цивілізований та окультурений, виразно удосконалюється не лише у наслідках якісних, як ще й у темпах прогресу та викликів від питань гуманізації нашого людського життя.

Слідування традиціям, як успіхам на путях поступу, слугує інформаційними кодами, своєрідними генами культури, на базі яких остання й розвивається. Однак вимірами та показниками поступу є, скорше, рівняння не під вже відпрацьоване минуле, а творча націленість на ще кращі перспективи. Традиції переглядають і ревізують вже на користь новаторства, особливо там і тоді, де і коли нові знання та вміння забезпечують порівняно вищий добробут і менш обмежені знання. Винаходи набувають ваги і застосувань вже універсальних лиш перегода, коли вони на ділі це доведуть свої переваги над прийнятними і узвичаєними нормам, і лиш тоді пропозиції сприймаються добровільно на користь загалу споживачів товарного продукту; уречевлений чи інформаційний продукт адаптується ширшим колом клієнтів не раніше від того часу, як попередні досягнення будуть визнані порівняно більш незначними, відсталими, а то й помилковими. Зовсім не усе, що загал сповідує та дотримується є хибним чи приреченим на спростування зі сторони перспектив порядку креативного; далеко не усі придумки і вивалювання геть за скобки норм є вільними від крайнощів відвертого глупства, - однак інерційність усталених точок зору, конвенційних загальних місць і позиціонувань є притаманна, скорше, масовим інтересам і зацікавленням. Винаходи не відбуваються одразу й повсякчасно в усіх місцях за будь-яких ситуацій і відмінних ступенів розвитку; винахідництво є переважно точковим і має конкретних авторів.

Саме цей ціннісний і світоглядний орієнтир на зусилля окремого індивіда у його приватній особистості і самодостатності як мікрокосму здатного на величні справи, саме ставка на раціоналізм, - задана ще з часів класичного давньогрецького різномірного у його особливостях полісного світу, - й забезпечила і заклала переваги європейського культурного кола над спільнотами колективістської організації. Змагання у конкуренції з опонентами характеризують не лише прискіпливий пошук усякої правди у пізнаннях наукових, як ще й соціальні інститути західного культурного кола прикметні домінантами процедур правової свідомості, розподілом влад, гуманітарними свободами, правами особи, демократизмом, лібералізмом, дотриманням плюралізму, вмінням розв'язувати та ставити проблеми.

З наростаючим ускладненням знань і спеціалізованих інженерних технологій, коли винахідництво стає справою розлогих колективів фахівців, відбувається помітне зміщення акцентів на сторону співпраці, тоді як вже у області казок починають домінувати одинаки і екстремістські секти. Західництво, - орієнтоване на свободи наукові, соціальні, духовні, - поступається місцем приписам зі сторони вже абсолютистських, наказового гатунку, тотальних світобачень. Спрощені соціальні проекти, а то й вірування у утопії, ставки на розваги, на утримання замість власної працездатності, ігнорування норм тіснять Захід.

Ноу хау соціалістів та інших любителів пригноблених мас розжитися через помпування багатств від верхівки їх держателів вже на нижні верстви споживачів – не лише дає облудні обіцянки надходжень енергетичних ресурсів, як на ділі вже маси самих самоодурених перетворює на каторжний їх визиск. Спосіб отримання енергії через грабіжництво джерел переважно природного походження, зокрема московство, як екстремістський прийом грабежу імущих багатіїв та перероблення праці мільйонів підданих вже у працю рабську, не лише тому програє організації наукового дослідництва у відповідно вільних країнах, - оскільки від грабежу мають, буцімто неодмінно, вичерпатися до решти джерела енергії включно із змістами гуманізму, - а тому виключне споживацтво не виграє у представництві прогресу, бо прогрес, завдяки науковим розробкам, визначатиметься і буде обумовленим саме виробництвом енергії більшої ніж її було затрачено науковцями на її ж виробництво. Саме та продуктивна людська діяльність у продукуванні культури, де порушуються закони збереження енергії, або ж прогнозується вичерпання енергії світоустрою космосу, у зворотне згасання якого, невідомо з якого дива, буде ще й втягнута цивілізація на планеті Земля, - то саме ця свобода наукової праці в умовах суспільних свобод і відкриває додаткові потенційно невичерпні джерела енергії, а тому й людського прогресу. Побої рабів канчуками та подібними стимулами працездатности у обітницях настання від цього вже Світлого майбуття - поступаються перед дослідницькими перспективами запалювання на Землі вже керованого ядерного синтезу, як то має місце у зірках. Зоріти на Землі мають не химери ошуканських ідеологій. Злочини грабунку є безперспективні не тому, що вони гірші за людські покликання до свободи, а тому, - що свобода краща у перспективах розвитку порівняно за злочини грабіжництва. Виграють ті спільноти, у яких внесок розуму до створеного продукту є вищим за витрачену сировину матеріальну.

Свобода це ще не той стан коли творці починають вигадувати і створювати те, що їм спаде на думку, коли покладаються на нічим не обмежені жадання та ідеали. Навпаки: свободу вповні можна визначати як заміщення химерних, фантазійних, бездоказових змістів запропонованої новації вже на факти узгоджені із станом дійсних них речей, обгрунтованих законів, затребувань суспільних та духовних. Збагачує саме достеменність чи рух до неї, - тоді як намагання запхнути реальність у окуви примітивних і дисциплінарних марень заводить у глухі кути догм, а то й до виродження. Маячення лише плодить завади. Помилитися у пошуках не те що допустимо, як – неприпустимо бути виключно правими чи святими у пошуках того, що розвивається. Змісти свободи важливіші за розміри її проявлення. Не дарма стверджується, що знання – то сила, що правда – звільняє від облуд, що істини – у природі речей і об'єктивних явищ. Потужним і просто таки невичерпним джерелом свободи є випадковість, яка залишається поза контролем типажів віруючих у свої богоподібні призначення та примусові спроби осідлати історію, муштрою і терором рівняючи усіх та усе у рівності під одномірний копил рабських обов'язків.

Зона концтабірного контролю та репресій це там і тоді, де і коли вузьке угруповання одностайних на своєму законспірованому засіданні змовників виносить одностайне рішення не лише стосовно перегляду ними традицій моралі, мистецьких уподобань чи смисложитєвих інтересів людських, не тільки береться за видозміну природи людей, переустрій організації та цінностей соціальних взаємин, але ще й процедурою голосування навчає інженерів-технологів, підняттям рук за чи проти віддає дисциплінарні приписи природі речей, береться розвертати плин часу та прогресу у вигаданий для них напрямок, наказує тим законам, що досліджуються фаховими фізиками, математиками, астрономами, медиками. Дарма що речі і явища природні не наділені мозком як органом мислення, а тому не мають можливостей прислухатися до забаганок тої згаданої банди змовників, які можуть залякувати терором лише людські маси. Чуд неймовірних одначе не станеться навіть коли убивати не віруючих у них людей. Як правило, членство згаданої секти фанатиків буває ще й зодягненим у далекі від повсякденности однострої, сповідники власних вірувань ще й виспівують канони ортодоксії двиготять тілами у такт символів культових ритуалів.

Чимало людей заводять собі собаку, бо той демонструє відданість господарю, навіть тоді як останній може визнати оточення за невихованого негідника. Поселення з собою крокодила дає порівняно меншу радість панування над волею тої живої істоти, яка більше керується інстинктами, аніж наказами від хазяїна. Панування ж над шафою взагалі не дає радощів від керування такими подібними речами предметними, які вже знаходяться у повній і цілковитій волі господаря, себто не мають ані власних самочинних забаганок, ані мозку як органу мислення не мають, аби коритися господареві подій. Розширення можливостей людських тоді стає максимальним, як обставинами цього виключного управління стають потреби вже цілих колективів. Однак розширення і посилення станів слухняності підлеглих мас, - коли безмірність упокорення підлеглих іменується тоталітарним режимом, - саме тому й стрічається із спротивом, бо люди і осібні угруповання мають свої інтереси відмінні від приписів диктатури. Зону дисциплінарного контролю засуджують, коли її інтегральні накази відрізняються чи протирічать тим потребам керованих одиниць, що їх ці вільні одиниці визнають для себе важливішими навіть тоді, як одномірні силування досягаються терором чи нав'язуватимуться обманом. Не гарантовано диктатура увіковічнюється навіть тоді, як вона переростає вже у смисложиттєві запити самих сповідників добровільно прийнятого ними культу. Перероблення підлеглих та опікуваних на різновиди таких собі рабів мотивом має не простий собі садизм зверхників підтверджений мазохізмом нижніх, аж панування над масами є тому заняттям прибутковим і ціннісним, бо ці уярмлені чи упокорені режимом усевладности раби є зайняті виробництвом товарним масив прибутків від якого присвоюється організаторами зони одномірности. На противагу отримувачам вигід від організації зони загального контролю, то жертви зони противляться їй у способи: або упорядкування вже окремих спільнот своєрідних інтересів фракційних та опозиційних супроти пануючої диктатури, або пропозиціями щодо функціонування і діяльності на загальносуспільну користь конкуруючих шляхів розвитку, або удосконаленням різноманітних інститутів демократії. Ідеалом і нормою, яка є протилежною і противною до порядкувань концтабірного розкладу, є свобода, або, принаймні, система права та прийнятого для соціуму законодавства що захищає його учасників від зловживань зі сторони сильних світу цього. І тоталітаристи, і захисники вже власних прав протилежних зазіханням з боку тоталітаристів обирають способом протистояння своєму противнику саме створення такого устрою, який гармонійно був би як антагоністом на сторону ворога, так і протагоністом вже на власну сторону бійки, - не зважаючи на те, що конструювання подібних прожектів обопільного щастя без кордонів ніколи не завершувалося успіхами. Головним же у бійці диктаторів проти демократів, або бійки демократів проти диктаторів є те, що опосередковане послаблення нападника аж ніяк не є вирішальним способом безпосереднього посилення вже власних позиціонувань. До успіху веде не так усунення зайвого чи негативізм щодо ворожого, а позитивна креативність власних творчих зусиль.

Розширенням потенцій людських, у опануванні подіями, у винахідництва і пізнаннях з результатами прогресу є не так поблажлива домовленість чи конфронтації у із ближніми у цих заняттях, як – правдиве освоєння природи речей у відкритті і створенні їх законів на основі передуючих знань і успіхів дослідницьких. Колізії у історії суспільних взаємин з направленням зусилля на придушення чужих соціальних чи гуманітарних устроїв із заміною їх вже на цінності нападника тим то і є зумовлені, що має місце перебільшення у цивілізації саме впливу і чинників від людських волевиявів. Явище цивілізації на Землі є причинене появою людського виду. Пак багатства окультурення маємо не від етичних стандартів порозуміння між людьми, а від знань про природу речей і вміння вправлятися із досліджуваними законами. Безнастанність пошуків ідеалу соціоустроїв у тому, що подібні моделі є недсяжні назавжди, бо вільні громадяни зобов'язані мати суто власні ні з чим не порівнювані осібні свободи і інтереси. Поступ не у толерантності і плюралізмі з-поміж людськими волями, а у незаперечності наукових істин. У соціумі злом є тоталітаризм і спотворення різних позицій сусідів; у науці злом є недодержання диктату однозначности.

Замість того, аби займатися тим чим треба, а саме: будувати вільний Край український, розвивати продуктивне виробництво, культуру, забезпечувати права і свободи громадян прилучаючись до вільних народів та наукового дослідництва, - то доводиться витратитися на такий непотріб як: відбиватися від московських звичок красти.

Українці не крали батьківщин інших народів, замешкують свій Край, на який не неоднаразово навалювалися зайди, де й на разі панують торбохвати, - попри спорадичні вихватки українців за звільнення. Цей атрибут невчинення шкоди іншим народам характеризує належність українства до вільних народів. Свобода є долею українців.

Той оригінальний український рух у тренді мобілізаційного централізму, який іменують як інтегральний націоналізм, достатньо відповідав подібним авторитарним та тоталітарним рухам, що охопили мало не увесь світ у період міжвоєнний, коли стали затребуваними адекватні відповіді супроти нападників. Й подібно до того як у повоєнний час настала демократична відлига, то й український рух визволення набув атрибутів і має удосконалюватися у потребах національного будівництва.

Життєвими потребами українського розвитку є для початку відсторонення від провалля у ті спеціалізовані, унікальні, специфічні особливості українства у виокремленій замкненості на собі, де українці не так успішно відбиватимуться від претензій зі сторони агресорів, як ризикують ставати відповідно не потрібними нікому у міру зациклення на міфах власної фанаберії. Максимуми безпеки від зазіхань мають хіба що насельники могили. Більш того, саме туди у самовтішення питомою достатністю, у глухі кути відпрацювань поступу, у крону розмаїтих пагонів окультурення й спихатимуть провідники прогресу ті народи чи ідеологічні секти що мають просто не заважати тим винахідникам, які є здатні штурмувати реальні проблеми. Перспективні для розвитку прикмети українства бажано будувати на недопущенні того виродження, яким не може не бути вправління у відкремленості геть від участі у розв'язанні універсальних для власне людяности викликів. Відгородження від реальности, відмінній від віри у її остаточне опанування, навіть у випадку прикрашання марновірства фетишами чуда, - є безплідним поза мурами окремішности. Тоді співдружність національних культур буде зацікавленою в авторських досягненнях українства, коли ми зацікавлено відкриватимемося тому багатству у міру нашої спроможности його освоєння. Успішно пропонувати ближнім можна лиш те, без чого вони надалі прожити не можуть. Універсальність задається не неповторністю, а неможливістю уникнення її повторів не за вимогою насильника, а за нагальним наполяганням клієнта. Пробойові винахідницькі пропозиції самохітно адаптують для себе вдячні споживчі саме за корисність винаходу, а не за саме лиш його патентоване авторство. В українській працездатности, як національній спроможности давати раду наднаціональним викликам мали б бути зацікавленими конкуруючі співучасники прогресу.

Дозволяти самим собі вправлятися у оригінальности, перебуваючи не тільки у зоні відсталости від передових країн та культур, а навіть не вийшовши із зони тяжіння московської окупації, - то це рух у провалля, у безтямність безвідповідальности за існування батьківщини, рух до самознищення. Треба згнітити емоції бунту й платити належну плату за нашу відсталість, адаптуючи взірці й відроджуючи власне занехаяне окупацією європейство. То нехай москалі уявляють собі, що їхнє збиральництво чужих ґрунтів випередило науково-інформаційне виробництво.

Самостійна Україна це закінчення москвоімперії. Довготривалою стратегією українського визвольного руху є забезпечення свобод і розвитку не лише національному українству, а ще й сприяння у тому народам окупованим москалями та московським натхненням паразитарного збиральництва.

Проблеми недорозвитку українського незалежництва полягають у тому, що недорозвиненим і проблемним залишається саме українське незалежництво. А не нетакі як то треба нормани, кочовики, литовці, поляки, москалі, німці, американці звинувачені нами у наших бідах. Україна має надію на розвиток, тому що повстання українства не припиняється.

Коли віддавати перевагу лише довгостроковій стратегії, то значна відстань між наявними ресурсами, - кажімо націократії, - та поставленими цілями лише збільшує імовірність помилки. Такий саме ефект буде, коли конкретику участі у бійці взятися підмінювати замірами керувати нею зі сторони.

Самодержавство під свій централізм підбило різнорідні народи задля їх визиску саме силою. Совіти на певний час втримали імперію засобами терору фізичного, агітпропу ідеологічного та роздачею пайків для тих, які стали трудозобов'язаними через комуністичну заборону власності та ринку. Аж імперія знов заходила колотися по кордонах етносів і націй не лише тому, що забракло пайків та стався розворот до визиску вже на користь приватизаторів афілійованих із західними ринками. Єднанеделізмство московське неможливе для самостійних народів. Відповідно українство розвиватиметься, - як будуватиме свою українську батьківщину. Аж у тому той справа, що тілом вільної батьківщини є внески які українці робитимуть до світової культури і науки, коли відстоюватимуть українські свободи.

Науковці та, з іншого боку, ідеологи, які імітують науковців, грають на різних площадках, ще й за своїми виключними правилами. Уболівальники ж у обох пересікаються. Перетягнути публіку у свій табір ідеологам та сповідникам чудес вдається, зрозуміло, легше. Науковці у царині науки не у змозі сперечатися із ідеологами, бо тоді вони перестають бути науковцями. Тоді як атака на науковців і є фахом чудотворців. Із ідеологами вдало можуть сперечатися лише адепти відмінних ідеологій, що, однак, не додає останнім притомности.

Для історії національного українства характеристичним є змагання за вольную волю, що зближує з американським ідеалом свободи, хоча й відрізняє від вимог свободи правової та відповідальної. Свобода спонукає українство до відкритості, до бійки проти гніту, до критичного ставлення до віджилих упереджень. Утім саме лиш прагнення розвитку культурного, достатку, побудова соціальних інститутів на основі гуманізму і людяности – має бути умовою наукового пізнання. Що й представляється не лише ознакою, як ще й перспективами життя українства у такому ж світі. Ставки на виокремлені проривні напрямки розвитку не є довгостроковими, а то й можуть не збігатися з тим розвитком, який залежить від комплексу причин, включно із непередбачуваним збігом обставин, - проте саме наукове дослідництво ефективно ставить перепони для глупства, екстремістським варіантом якого є містика режимного контролю.

Без інтегральних ідеологій не обійтися там, де налагоджують взаємне порозуміння між тими людьми, які дотримуються виключно своєї правди. Бо у протилежному випадку світ розпадатиметься й затрачатиме свою організованість та органічність. Проте існують межі для доцільности перебування у цьому світі сфантазованих ілюзій. Ідеології потрібні як своєрідні вибачення перед ближніми за незмінність слідування пошукам правди. Щоб повернутися до себе, нам треба планувати майбуття.

Навіть припущення про те, що можна в українську Україну допустити якогось зайду з його зазіханнями бути господарем у нашій батьківщині, - є неприпустимим. Україна, як національний дім, може бути лише і виключно українською. Досягнення цієї мети не може мати відхилень та ризиків від зволікання. Й тоді будемо відкриті усім гостям.

Даремно гадати стосовно того, що напад на Україну зі сторони московських збирачів коли-небудь знічев'я розпочнеться чи невідомо з якого дива припиниться. Бо як той напад не припинявся, не припиниться, не припинятиметься. Дурять себе ті, які марять про можливість домовитися про мир із професійними хижачками. Для українців йдеться за те лиш, аби у відповідні строки та належним чином підготуватися до відсічі ворога. Серед народів зайнятих продуктивністю, ще й технологічною, не місце імперіям які воюють за території.

Сама людина, щоб людиною бути, є – чесною. Відповідальні та вільні громадяни протистоять облудам. Водночас людина соціалізована дотримується за усіх, навіть за умов несприятливих, дотримується чесности наукової. Ідеологічні химери, заміри спотворити чужі сумління чи готовність самому підставитися під чергові звабні вірування, - ведуть до глухих кутів, тоді як вільні люди будують і розвивають вільну від неволі культуру.

Україна і у географічному, у етнічному, господарському, релігійному, мистецькому, соціальному, духовному, інтелектуальному, правовому, політичному плані є плодом нашарування різноманітних незатихаючих рухів як зі сходу на захід, так із заходу на схід. Цей рух не припиняється. І не вщухне. Числимо наш Край фронтиром Заходу. Захищатимемо Західну цивілізацію і НАТО як самих себе.

Захід впорається навіть з ядерними зі сторони Московії агресивними погрозами перемоги московитів проти Заходу; однак на Московії є більш серйозна зброя, адекватна зі сторони Заходу реакція на яку поки що відсутня, є незрілою, є проблемною: московство і московське царство серйозно загрожує Заходу саме своїм падінням, розвалом, занепадом.

Теперішня війна між визвольним українством та збиральницьким московством стає лише точкою зудару між домінуючими глобальними силами західної демократії та східного централізму. Кожна з цих потуг поспіхом збирає собі союзників. Союзництво антизахідних альянтів видається чисельнішим; західних - якіснішим. Протистояння цивілізаційних осередків набуває ознак не безневинних перегонів де перемогою винагородою є лише переваги за лідерство, - аж питання щодо посідання достойного місця у змаганнях культур переростає вже у питання виживання цих спільнот. Московія – ударна сила Китаю.

Шляхами становлення українства є подолання чергової окупації у спосіб заміни її на прибуття нової хвилі зайд які вже у якості визвольної влади місцевої саме й реалізують таким чином потреби українства у подоланні окупації яка стає черговою, - вивірюючи геть ейфорію від чергових демонстраційних успіхів визвольних змагань. Знову безупинних.

Провини за зміни окупаційних режимів, якими й вичерпується історія українського державництва, даремно перекладати на зовнішні сили. Свобода є природною коли є внутрішньою її необхідністю як факт. Це українство радісно само рушило під принади москвославія, - а за це стало гарувати кріпаками, жертвами служби московському царству його ж зміцнювати; з тим самим виразом радощів рушило під принади звільнення від капіталістичної експлуатації, - а за це стали трудовоб'язаними на будовах соціалізму у тих же жертвних призначеннях; з ще кращим усміхом рушило під принади блазеньського кепкування над незалежністю, - а за це стали кривавитися у бійці з тим самим царством, яке гуртується у замірах знищення українства. Московська агентура на чолі державної малоросії.

Знов виявляється, що бійці за українську незалежність гинуть за здирницькі інтереси тих малоросійських стяжателів, які стали владою не більш як від небажання із імперськими баригами ділитися краденим з малоросії. То не так статки липнуть до лабет посадових функціонерів незалежництва у подяку за їхні призначення, - аж то основне заняття здобування краденого оправдовується демонстраційним на рівні держуправління оборонством. Примудряються паразитувати ще й з західної допомоги. Труднощі порозуміння із малоросійським олігархатом у розподілі статків комунобудівництва па-панятіям приватизаторів цього спадку називають кремлівці прикрим непорозумінням усередині того самого єдиного спільного для обох сторін клану чекістсько-номенклатурно-мафіозного у його даремних і приречених на невдачу зусиль реставрації, а то й імперського наступу зони великоросійства під прикриттям її ідеологією атикапіталізму і антизахідництва.

Щоб не потрапити у пастку негодящих рішень, де нам як взірцевий та ощадливий для українців пропонують досвід перейдений іншими культурами за інших часів і обставин, - то нам власно для органічності нашої достатності треба досконало і до решти випробувати здобутки та варіації самостійництва, починаючи від відкритості демократії з її правовою толерантністю і - закінчуючи расовим кривим родичанням українства; беручи до оборони як миролюбство, так і його озброєння; не переплутуючи фанатичне месіянство та співпрацю з вільними народами. Наші змагання за самостійність є подолання нав'язуваного статусу такого собі бачка, куди усі віджилі окупанти зливають свої недороблені до імперськості відпрацювання. Переможними над спрощеними рішеннями є ще більш прості рішення на наше українське незалежництво. Тут важливо не переплутати, не загубитися у маршrutaх затятого самостійництва. Завжди правою є лише воля і свобода.

Аберація 706
Абсолютне 26
Абстрагування 13
Абсурдизм 976
Абщак 923
Авантура 373
Авантюристики 996
Автаркія 597
Автократія 1017
Авторитаризм 542
Авторство 534
Агентура 1041
Агітпроп 737
Агресивність 662
Азарт 755
Акламація 1084
Активність 160
Актуальність 159
Акумуляція 526
Алогічність 972
Альтернатива 93
Аматорство 272
Амба 802
Амбівалентність 861
Амбіції 29
Аменсалізм 1069
Аменталізм 134
А-мета 1067
Анархізм 532
Андеграунд 271
Андрогінія 258
Анексія 652
Аномалія 284
Аномія 59
Анонімність 533
Антиамериканізм 854
Антибуржуазність 626
Антибюрократія 940
Антивласність 410
Антидобір 798
Антиєвропейство 849
Антиінтелектуалізм 135
Антикапіталізм 625
Антикомунізм 851
Антимножинність 81
Антиокциденталізм 17
Антипод 320
Антиринок 933
Антисоветизм 857
Антиукраїнство 1101
Антиутопія 839

Антифашизм 855
Апарат 1013
Апологія 700
Асиміляція 483
Аскетизм 886
Асоціальність 955
Атавізм 785
Атеїзм 982
Атеїство 856
Атомізація 460
Афера 4
Багатії 1039
Баламутства 335
Банда 1011
Бандократія 1056
Бариги 1057
Безаварійність 1093
Безбожництво 983
Безвідповідальність 390
Безгосподарність 952
Бездіяльність 166
Беззаконня 441
Безкарність 760
Безкорисливість 250
Безкоштовно 932
Безкультурність 957
Безлад 330
Безмежжя 323
Безмір 324
Безпека 140
Безперешкодно 1091
Безпечність 812
Безпідметність 391
Безпідставне 1092
Безпорадність 41
Безправ'я 919
Безпредметність 423
Безпринципність 425
Безпричинність 424
Безпроблемність 82
Безсторонність 907
Безтямність 101
Безум 100
Безчинність 165
Безчинство 162
Білінгва 963
Блат 882
Блеф 969
Блуд 125
Божественне 153
Большовизм 634

Борг 489
Боротьба 379
Босота 260
Бруд 793
Будувати 1122
Булімія 505
Бульбашка 105
Бюрократія 1014
В'язниця 80
Варвари 515
Вбивства 450
Величність 28
Вербування 735
Вертухаї 1022
Вестернізація 852
Взаємодопомога 587
Взаємозв'язки 85
Взаємоніщення 796
Вибори 942
Вигад 6
Визволення 1120
Визиск 245
Визначеність 199
Виклик 171
Виключення 600
Виключність 27
Виконавство 407
Вилучати 499
Вина 1113
Винародовлення 354
Винятковість 608
Виняток 58
Випадковість 86
Виправдати 306
Виправити 19
Виродження 254
Виховання 732
Вичерпність 811
Вичищати 791
Відвертість 890
Відданість 10780
Відкритість 309
Відлам 598
Відлюдництво 887
Відмінити 75
Відмова 119
Відторгнення 494
Відхилення 56
Відходи 469
Відчайдухи 372
Відчуження 146

Відштовхування 1109
Відьмаки 322
Візантизм 622
Візія 414
Війна 661
Віктимність 902
Віндикувати 340
Віроломство 120
Віртуальність 14
Вірування 679
Влада 36
Власність 225
Вождівство 1016
Войовничість 378
Волевияв 440
Волоцюги 262
Волонтаризм 536
Вороги 319
Ворохобня 348
Всотування 814
Всупереч 845
Втілення 840
Вторгнення 493
Вульгаризація 64
Галюциногени 756
Гангстеризм 248
Гарантії 592
Гармонізація 774
Гегемон 1008
Геноцид 452
Гібрид 343
Гіпноманія 137
Гласність 939
Глобалізм 551
Глорифікація 701
Глум 30
Глупство 674
Голод 453
Голодомор 454
Гомогенність 200
Гомофіли 959
Гопота 997
Господарка 195
Гра 433
Грабувати 244
Гравітація 1108
Гріховність 144
Гуманізм 226
Гурт 574
Гуруїзм 270
Гендер 961

Грунти 651
Дайош 73
Далой 300
Данина 503
Дворушництво 828
Дегенерати 257
Деградація 256
Деца 965
Дезінфекція 792
Деконструкція 97
Делегувати 33
Демагогія 110
Демократизація 941
Денаціоналізація 944
Деніалізм 974
Депортація 513
Деприватизація 921
Держбандитизм 523
Дерибан 931
Дестимуляція 954
Деструкція 96
Детант 936
Дефетизм 368
Дефіцит 509
Диктатура 530
Дилетанти 274
Дисбаланс 56
Дисфункція 95
Дисциплінарність 1086
Дифамація 336
Дихотомія 283
Диявол 321
Діалектичність 766
Діаспора 1002
Добро 222
Догмати 712
Доказовість 177
Домагання 157
Домінування 458
Дуван 341
Дурманія 25
Духовне 411
Евразійство 647
Егаліте 563
Егоїзм 240
Екзегеза 764
Еклектизм 556
Ексклюзив 210
Експансіонізм 519
Експеримент 428
Експлуатація 246

Експропріація 929
Екстравагантність 52
Екстремізм 280
Ексцес 53
Еліта 266
Емоційне 172
Ендемія 416
Ентропія 98
Ентузіазм 1083
Епатаж 50
Епіграбунок 951
Естетизація 190
Етатизм 639
Етноцентризм 184
Єврейство 636
Єдиnobожжя 559
Єдиновладдя 529
Єдінанєдєлімство 768
Єдність 553
Єретичність 711
Жертовність 467
Жлобство 68
Жорстокість 898
Заангажованість 741
Забаганки 112
Забирати 70
Забобони 758
Заборгованість 472
Заборони 790
Заброди 1000
Забуття 808
Завоювання 769
Загал 188
Загарбництво 521
Загибель 800
Задоволення 896
Зажерливість 241
Заздрість 232
Заземлення 836
Зайве 486
Зайві 1073
Заклинання 722
Заколот 346
Закономірне 178
Закритість 595
Закуліса 1063
Залежність 437
Залучати 498
Занепад 255
Заощадити 474
Западло 290

Заперечити 789
Запобігливість 818
Запобіжники 313
Запозичувати 488
Запроданство 1026
Засвоєння 484
Затятість 282
Захід 1061
Заціпеніння 772
Зачепити 490
Збагачення 487
Збайдужіння 906
Збанкрутувати 252
Збиральництво 71
Збочення 55
Збоченці 992
Збудження 913
Звинуватити 299
Звільнити 385
Звуження 77
Здичавіння 65
Здобич 1038
Зеки 1049
Злиденність 507
Злидота 261
Зло 318
Злостивість 294
Злочинність 247
Змаг 215
Змінити 491
Змішування 331
Змова 382
Знак 15
Знеособлення 920
Знецінення 292
Знищення 795
Знущатися 464
Зомбі 1052
Зона 1096
Зрада 122
Зрівнялівка 564
Зріднюватися 816
Зсучені 1024
Зухвалість 163
Ігнорувати 910
Ідеали 413
Ідеалізація 12
Ідеократія 540
Ідеологія 11
Ідіотеїзм 981
Ідолопоклонство 35

Ізоляціонізм 594
Ілюзіонізм 675
Імітації 420
Імморалізм 978
Імперіалізм 658
Імперія 1100
Імпотенти 710
Інакше 286
Інверсія 357
Індивідуалізм 607
Індоктринація 718
Індукувати 731
Ініціація 716
Інклюзив 497
Інкорпорація 496
Інсинуація 337
Інспірація 338
Інстинкти 126
Інституалізація 742
Інтегрувати 554
Інтелігентщина 991
Інтенсифікація 752
Інтерес 233
Інтернаціоналізм 549
Інтерпретація 765
Інтрига 317
Інфантильність 1071
Інфернальне 152
Інформаційність 192
Інші 43
Іринія 777
Іронія 867
Ірраціоналізм 973
Ірреальність 695
Ісламізація 623
Історичність 180
Кабала 448
Казарма 583
Казка 694
Какістократія 799
Канон 713
Капіталізм 848
Капо 1025
Кар'єризм 405
Карантин 1116
Карнавал 872
Карність 1121
Каторга 449
Каяття 899
Квит 1088
Квотування 393

Київщина 1062
Кипиш 344
Китай 1064
Класовість 353
Кластер 617
Клептократія 947
Клеptomани 243
Клієнтура 1053
Клініка 977
Кліп 461
Клір 984
Колаборанти 1027
Колабораціонізм 358
Колапс 1110
Коллективізм 578
Колоніалізм 659
Колхоз 927
Комісари 1018
Комплікації 89
Компрадори 1059
Компрогат 673
Компроміси 878
Комуна 585
Комунізм 629
Комфорт 133
Конвергенція 360
Консерватизм 779
Конспірація 666
Конструктивність 846
Контамінація 644
Контра 1118
Контрадикторність 91
Контрафакт 704
Контрграбунок 930
Контркультура 919
Контроль 394
Контрпродуктивність 953
Контрпропаганда 738
Контрспецифічність 567
Конфесіональне 680
Конфіскація 500
Конфлікти 90
Конформність 1081
Конфронтація 352
Концентрація 527
Концтабір 38
Копіювати 950
Кордони 208
Корекція 369
Корисливість 879
Користолюбство 511

Корм 590
Корпоративність 579
Корупція 884
Кочівники 516
Кпини 869
Крайнощі 281
Крамола 351
Кратократія 541
Креативність 223
Кревність 185
Кривда 295
Криза 251
Кримінал 249
Криптократія 1066
Крисятництво 949
Критицизм 744
Кришування 525
Кріпацтво 584
Кромешники 993
Ксенофобія 593
Кукла 5
Культ 719
Кураж 289
Лавірування 829
Лагер 400
Лебенсборн 733
Лебенсраум 650
Легалізація 841
Ледарство 234
Ленінізм 632
Лжа 99
Лицедійство 435
Лицемірство 827
Лібералізм 543
Ліберте 544
Лівизна 363
Ліві 364
Локалізація 209
Лохи 1050
Любов 308
М'ясорубка 462
Магія 980
Малоросійство 1031
Манії 277
Маргінальність 327
Марксизм 630
Марнославство 269
Марнотратити 471
Мародерство 501
Мартиролог 468
Маса 1009

Масованість 575
Матриця 618
Мафія 1005
Мегаломанія 689
Медитація 723
Меритократія 539
Месіанство 686
Метагуманність 958
Метисаж 314
Метрополія 646
Минуле 784
Мир 776
Мікрокосм 228
Мікс 88
Мілітаризм 660
Мімікрія 822
Міняйли 1058
Міра 863
Місіонерство 736
Містика 691
Міфологізація 727
Мобілізація 399
Мова 182
Мовчати 914
Мода 362
Модернізм 746
Модифікації 361
Можновладство 439
Молитви 113
Мондіалізм 550
Монократія 1065
Монополія 459
Монос 84
Моралізаторство 10
Мортідо 297
Москалі 999
Москвослав'є 986
Московство 642
Мощі 794
Мультикультуралізм 862
Мучеництво 897
Набурмосеність 293
Нав'язати 492
Навернення 681
Навиворіт 975
Навіювання 730
Навпаки 32
Надзаконність 531
Надзвичайне 609
Надлюдина 264
Надмета 156

Надприродне 154
Нажива 242
Назадництво 782
Наздогнати 506
Налякати 143
Наново 18
Напад 376
Наркоманія 895
Народовбивство 456
Наруга 873
Нарцисизм 268
Наряд 408
Насильство 443
Наслідувати 202
Наступальність 377
Науковці 1124
Наукоподібність 990
Научати 74
Нацизм 637
Націократія 1103
Націоналізація 925
Націоналізм 641
Нацьковувати 1099
Неадекватність 61
Невизначеність 87
Невігластво 273
Невідомість 150
Невміння 67
Неволя 392
Невротики 901
Негативізм 844
Недовіра 865
Недоплата 477
Недоступність 115
Нееквівалентність 476
Незалежність 207
Незбагненність 114
Незмінність 206
Неймовірне 697
Некрофілія 663
Нелогічність 971
Нема 807
Немислиме 698
Ненависть 302
Необхідність 397
Неодукованість 275
Неорганічність 62
Неп 935
Непевність 167
Непередбачене 214
Неповторність 614

Непослух 161
Непотизм 880
Непримиренність 754
Неробство 236
Несамовитість 164
Несвоечасність 702
Несистемність 276
Нестяма 968
Нетерпимість 753
Ницість 903
Ничка 667
Нівелювати 1090
Нігілізм 788
Ніколи 806
Нікому 116
Ніхто 804
Нічого 117
Ніщо 803
Ніяк 805
Ніякі 1072
Новояз 962
Номенклатура 1015
Нормалізація 834
Нудьга 905
Обдурити 121
Обезвласнення 928
Обітниця 107
Облік 395
Облуди 725
Обмирщення 835
Оборона 616
Ображені 40
Обраництво 267
Обрида 911
Обсесія 158
Обскурантизм 964
Одержавлення 926
Одержимі 994
Одність 568
Однозначність 570
Одномірність 569
Одностайність 1085
Озброєння 444
Озвіріння 231
Окремішність 603
Окультизм 724
Окультурення 181
Окупанти 1003
Олігархізація 946
Олігократія 1055
Олюднення 229

Омасовлення 576
Оминати 238
Опозиція 1036
Опортунізм 830
Опричнина 649
Оптимізація 475
Органи 1020
Організація 35
Орден 1004
Ординарність 169
Ординство 517
Ордунг 401
Оригінальність 170
Ортодоксія 763
Осадництво 654
Освоєння 481
Осібність 604
Особистість 227
Осоруга 296
Осучаснення 747
Офензива 375
Офіра 466
Охлократія 577
Очманіння 278
Ошуканство 726
Ощадливість 473
Ощасливити 106
Пайка 589
Пакостити 1098
Парадоксальність 611
Паразитизм 502
Паранормальне 60
Парії 1051
Партійність 740
Партія 987
Пасив 42
Пасіонарії 49
Паства 1007
Пастирі 1006
Патерналізм 1054
Патос 7
Патримонія 627
Патріотизм 640
Паупери 1048
Паханат 1078
Пацифікація 775
Певність 205
Перевиховання 734
Переворот 381
Переіначити 20
Переконання 728

Перемога 770
Переназovництво 966
Переoцінювання 745
Перепідпорядкування 860
Переселенство 653
Пересічність 168
Переступ 212
Петрократія 1068
Перестройка 937
Пиндоси 1040
Підкуп 885
Підозрілі 1029
Підробка 421
Підсвідоме 151
Підступність 118
Пізнання 217
Піраміда 518
План 396
Плюралізм 866
Пов'язати 342
Повстання 384
Повстанці 1119
Погрожувати 915
Позаісторичне 155
Позакритичність 759
Позареальне 696
Позасімейність 922
Позатикати 889
Позаутилітарне 409
Позачасовість 325
Покора 432
Полегшити 239
Політизація 193
Політкоректність 820
Полон 447
Полювання 512
Помилкове 705
Помста 301
Поневолення 446
Понт 688
Попри 970
Популізм 699
Поразка 298
Порівну 565
Порода 183
Порожнеча 808
Порозуміння 819
Порука 900
Порушення 211
Порядок 398
Посвячення 138

Поселенці 1001
Послід 470
Послухняність 824
Пособники 1033
Потаємне 665
Потойбічне 149
Пофігізм 909
Правда 218
Правішання 365
Правовірність 762
Правочинство 194
Прагматичність 875
Практицизм 179
Працьовитість 235
Превентивне 1117
Претензійність 288
Приборкати 1095
Приваби 9
Приватизація 945
Приватне 187
Привілеї 588
Пригода 877
Прикидатися 103
Прикол 871
Примітивізм 63
Принаджувати 306
Принука 445
Природність 128
Присвоєння 495
Пристосування 831
Притомність 175
Притягати 307
Прихиститися 586
Пробій 374
Проблеми 213
Провидіння 1112
Провід 265
Провокація 339
Прогресивність 197
Продуктивність 847
Проевропейство 853
Прожект 108
Прозелітизм 682
Прокруст 571
Проксі 1035
Промосковство 850
Проникнення 316
Пропаганда 739
Протестантизм 624
Протилюдяне 230
Протимосковство 859

Протипідприємність 934
Протиріччя 94
Протисистемність 367
Протиставлення 787
Прото 366
Профанація 838
Профетизм 684
Псевдоелітаризм 989
Психічне 173
Пусте 810
Пуга 79
Путінократія 1077
Раболіпство 1082
Рабство 39
Рагулі 1074
Радикалізм 279
Расизм 638
Рашизм 1079
Реакційність 781
Реалізм 417
Реалістичність 833
Ребелія 383
Реваншизм 442
Ревізіонізм 843
Революція 380
Регламент 37
Регрес 783
Редукція 78
Режим 771
Резигнація 908
Рейвах 347
Рейдерство 948
Рекет 524
Релігійність 191
Реліквії 720
Релятивність 287
Рента 504
Репресії 455
Ресентимент 916
Ресовітизація 1076
Реставрація 938
Реституція 1123
Ретирада 387
Ретроградство 780
Рефлекторність 127
Реформаторство 749
Рецепція 815
Рецидив 786
Решали 1019
Ригідність 778
Ризики 1106

Ринок 216
Ритміка 370
Ритуальність 715
Рівність 562
Різноморідність 201
Рій 47
Родина 186
Розбещення 123
Розбрат 355
Розважатися 874
Розвиток 220
Розгнузданість 1094
Роздержавлення 943
Розімперення 1102
Розмір 547
Розподілення 350
Розпушта 124
Розрив 389
Розумність 176
Розшир 520
Руїна 253
Руйнування 349
Русизм 648
Русифікаторство 643
Русофобія 858
Рятівники 386
Садизм 465
Садомазохізм 917
Сакралізація 678
Сакраментальне 664
Самість 967
Самобутність 615
Самогубство 797
Самодержавство 628
Самодостатність 596
Самозванство 685
Самопожертва 304
Самоправність 537
Самостійність 606
Самототожність 45
Санкції 1115
Свавільство 535
Сварщікі 1021
Свідчення 130
Світоглядне 430
Свобода 221
Свята 717
Святе 676
Священне 677
Сегрегація 601
Сексизм 960

Сексоти 1023
Сектантство 46
Секуляризм 837
Селекція 602
Сепаратизм 599
Сервільність 825
Середовище 129
Символічність 721
Симпатія 48
Симулякри 431
Сингулярність 610
Синкретизм 555
Сировина 482
Скандал 51
Скорочення 485
Скромність 891
Скрута 510
Слава 406
Слідкувати 670
Слідування 821
Слова 131
Служіння 832
Смерть 801
Смиренність 888
Соборність 761
Совдеп 1012
Совізм 645
Совіти 646
Совітизація 644
Совок 1075
Сокира 132
Солідарність 580
Соломаха 359
Соратники 988
Соціалізація 404
Соціалізм 631
Соціопатія 956
Спадкоємство 619
Спантеличити 333
Спасіння 139
Специфічність 612
Спеціалізації 198
Сповідання 671
Споживацтво 480
Спокусити 109
Спотворення 31
Справедливість 566
Справжнє 16
Спротив 224
Спрощення 76
Стабільність 767

Сталінізм 633
Стандартизація 572
Стереотип 429
Стихійність 334
Страдництво 303
Страх 142
Стрес 864
Стриножити 773
Стук 669
Стьоб 870
Стягати 72
Суб'єктність 44
Субординація 436
Субститути 418
Суверенність 605
Сугестія 729
Судочинство 1114
Сумісництво 557
Суперечности 92
Супраестетство 979
Сурогатність 419
Схиблення 54
Табу 291
Танатос 145
Творчість 219
Терор 463
Терпило 1045
Терпимість 311
Терпіти 893
Терплячість 892
Технологічність 196
Тимчасовці 371
Тиффозі 996
Тлум 1010
Толерантність 310
Тоталітаризм 1097
Традиціоналізм 538
Транс 136
Трансгресія 356
Транс корпорації 1060
Транспарентність 672
Трудармійці 1047
Трупи 451
Турбулентність 1107
Туфта 709
Тяглість 1105
Тягло 1046
Тяма 174
Убогість 508
Угіддя 189
Угодовство 823

Удосконалення 748
Узагальнення 558
Узвичаєння 842
Узурпація 438
Україноцид 457
Українство 1125
Умовність 426
Уникати 237
Універсалії 560
Універсальність 548
Унікальність 613
Унітаризм 561
Уніфікація 573
Унтерменші 1044
Упадати 817
Упередженість 757
Упослі́джені 263
Урки 998
Усевладдя 528
Уседозволеність 312
Усеєдність 83
Усприступність 1089
Успадковувати 203
Успіхи 1087
Усуспільнення 924
Утаємничене 690
Утилізатори 813
Утилітарне 876
Уткати 388
Утопії 693
Уцілілі 1028
Ущільнення 582
Уявне 415
Фабрика 402
Фабула 434
Фаворитизм 881
Фаги 1070
Фальсифікат 422
Фанаберія 687
Фанатизм 751
Фантасмагорії 21
Фантоми 24
Фейк 102
Феноменальність 204
Феодалізм 657
Фетиші 23
Фігня 707
Фікції 22
Філантропія 591
Фільтрація 315
Фобії 141

Франтерніте 581
Фрустрація 912
Фундаменталізм 750
Фуфло 708
Хабар 883
Хайп 111
Халява 479
Хамство 259
Хаос 329
Хапати 69
Харизма 683
Хижацтво 66
Химери 147
Хіві 1034
Хіліазм 703
Хірургічно 1111
Холізм 552
Храм 412
Християнство 621
Хруні 1030
Цензура 743
Централізм 522
Церква 985
Цивілізаторство 545
Цивілізації 546
Цинізм 868
Цитатництво 714
Цінности 8
Чаклунство 148
Час 1104
Черга 894
Чесноти 826
Чудеса 692
Чужість 285
Шаленство 326
Шара 478
Шарага 403
Шахрайство 104
Шиза 332
Шкідники 1043
Шматування 328
Шмон 668
Шпигуни 1042
Штучність 427
Шухер 345
Юдаїзм 635
Юродиві 1037
Язичництво 620
Яловість 904
Яничарство 1032
Ясир 514

- 4 Афера – *Авантюра, Зухвалість, Бульбашка, Ошуканство, Хайп, Дуван, Блеф*
5 Кукла – *Обітниці, Спокусити, Облуди, Сугестія, Дурманія, Прожескт, Фігня, Гра*
6 Вигад – *Ідеологія, Сповідання, Сектантство, Невігластво, Творчість, Химери, Деца*
7 Патос – *Клініка, Сингулярність, Утопії, Обсесія, Сокира, Справедливість, Геноцид*
8 Цінности – *Візія, Ідеал, Гуманізм, Рівність, Контроль, Чудеса, Хілізм, Матриця*
9 Приваби – *Безпека, Чудеса, Спокусити, Принаджувати, Притягати, Утопії, Любов*
10 Моралізаторство – *Чесноти, Цінности, Гуманізм, Правочинство, Виправдати, Зомбі*
11 Ідеологія – *Візія, Фікції, Фальсифікат, Заангажованість, Агітпроп, Глупство*
12 Ідеалізація – *Ідеали, Спрощення, Духовне, Розумність, Безкорисливість, Ідеоократія*
13 Абстрагування – *Реалізм, Універсалії, Візія, Віртуальність, Карантин, Вилучати*
14 Віртуальність – *Уявне, Ідеал, Нормалізація, Духовне, Регламент, Позаісторичне*
15 Знак – *Символічність, Культ, Імітації, Гра*
16 Справжнє – *Добро, Розумність, Свідчення, Фальсифікат, Доказовість*
17 Антиоксиденталізм – *Антизахідництво, Протисистемність, Вестернізація*
18 Наново – *Пусте, Переіначити, Інакше, Інші, Розрив, Далой, Примус, Тяглість*
19 Виправити – *Надмета, Непослух, Удосконалення, Творчість, Превентивне, Навпаки*
20 Переіначити – *Зухвалість, Протисистемне, Субститути, Волевияв, Порушення*
21 Фантасмагорії – *Химери, Ірреальність, Шиза, Імітації, Чудеса, Вигад, Обітниці*
22 Фікції – *Гра, Уявне, Симулякри, Контрафакт, Обдурити, Фуфло, Мода, Мімікрія*
23 Фетиші – *Святе, Храм, Візії, Одержимість, Реліквії, Обсесія, Реліквії, Наслідувати*
24 Фантоми – *Ілюзіонізм, Облуди, Симулякри, Уявне, Символізм, Містика, Окультизм*
25 Дурманія – *Глупство, Фейк, Деца, Гіпноманія, Месіанство, Обдурити, Фуфло, Лжа*
26 Абсолютне – *Ідеалізація, Величність, Святе, Позакритичність, Азарт, Нема, Безмір*
27 Виключність – *Унікальність, Спотворення, Аномія, Сокира, Позаісторичне, Вороги*
28 Величність – *Слава, Месіанство, Фанаберія, Претензійність, Ексклюзив, Хайп*
29 Амбіції – *Марнославство, Надзаконність, Домагання, Фанаберія, Харизма, Понт*
30 Глум – *Карнавал, Цинізм, Дифамація, Садизм, Фуфло, Наруга, Знущатися, Кураж*
31 Спотворення – *Змінити, Виправити, Середовище, Деструкція, Деца, Переіначити*
32 Навпаки – *Інакше, Абсолютне, Переіначити, Вороги, Невміння, Навиворіт, Всупереч*
33 Делегувати – *Пасив, Упадати, Безвідповідальність, Проксі, Пов'язати, Еліта*
34 Ідолопоклонство – *Сповідання, Сакралізація, Вождівство, Гуруїзм, Реліквії, Свята*
35 Організація – *Дисциплінарність, Орднунг, Партія, Органи, Апарат, Еліта*
36 Влада – *Абсолютне, Святе, Виключність, Контроль, Трупи, Порядок, Слава, Провід*
37 Регламент – *Зона, Надзаконність, Орднунг, Концтабір, Порядок, Наряд, План*
38 Концтабір – *Злидні, Криза, Війна, Примус, Гуртування, Ощасливити, Визиск, Лагер*
39 Рабство – *Пути, Заощадити, Пасивність, Послухняність, Режим, План, Казарма*
40 Ображені – *Уполіджені, Ресентимент, Страдництво, Віктимність, Невротики*
41 Безпорадність – *Невігластво, Непевність, Фрустрація, Яловість, Терпило, Невміння*
42 Пасив – *Резигнація, Неробство, Делегувати, Безчинність, Пособники, Ігнорувати*
43 Інші – *Проксі, Фобії, Антипод, Орден, Чужість, Інакше, Потойбічне, Знищення, Зло*
44 Суб'єктність – *Свавільство, Провід, Середовище, Особистість, Волевияв, Змова*
45 Самоотожність – *Самостійність, Винятковість, Специфічність, Унікальність*
46 Сектантство – *Сповідання, Окремішність, Корпоративність, Виключність, Манії*
47 Рій – *Гравітація, Колективізм, Знеособлення, Глум, Безлад, Одність, Омасовлення*
48 Симпатія – *Взаємодопомога, Жертовність, Стягати, Франтерніте, Упадати*
49 Пасіонарії – *Одержимі, Відчайдухи, Ентузіазм, Затятість, Дегенерати, Еліта*
50 Епатаж – *Екстремізм, Креативність, Маргінальність, Трансгресія, Паранормальне,*
51 Скандал – *Шухер, Стрес, Переіначити Паранормальне, Заколот, Наново, Кипши*
52 Екстравагантність – *Радикалізм, Виключність, Сингулярність, Стрес, Непослух*
53 Експес – *Надзвичайне, Беззаконня, Облуди, Безмір, Надприродне, Величність*
54 Схиблення – *Відхилення, Неадекватність, Аномія, Чужість, Мода, Непередбачене*

- 55 Збочення – Крамола, Розбещення, Андрогінія, Гендер, Крайнощі, Імпотенти
 56 Дисбаланс – Дисфункція, Критицизм, Невизначеність, Непевність, Криза, Крайнощі
 57 Відхилення – Розгнuzданість, Переступ, Кураж, Непослух, Ображені, Невміння
 58 Виняток – Спеціалізації, Надзаконність, Непередбачене, Оминати, Ексклюзив
 59 Аномія – Безлад, Транс, Спотворення, Виключення, Помилкове, Інші, Порушення
 60 Паранормальне – Абсурдизм, Чудеса, Манії, Химери, Ірреальність, Надприродне
 61 Неадекватність – Амбівалентність, Помилкове, Маргінальність, Білінгва, Туфта
 62 Неорганічність – Несистемність, Гібрид, Безлад, Непевність, Інакше, Зухвалість
 63 Примітивізм – Спрощення, Чудеса, Редукція, Усеєдність, Насильство, Уникати
 64 Вульгаризація – Тлум, Виродження, Вигад, Зухвалість, Анонімність, Демагогія, Ліві
 65 Здичавіння – Озвіріння, Занепад, Збудження, Злостивість, Ненависть, Переступ
 66 Хижацтво – Протилюдяне, Беззаконня, Шматування, Деконструкція, Дегенерати
 67 Невміння – Негативізм, Неодукованість, Паразитизм, Безкультурність, Ницість
 68 Жлобство – Хамство, Ображені, Деградація, Провід, Інстинкти, Атавізм, Помста
 69 Хапати – Озвіріння, Невігластво, Віндикувати, Халява, Грабувати, Шмон, Пофігізм
 70 Забирати – Інтегрувати, Імперіялізм, Бандитизм
 71 Збиральництво – Гравітація, Вторгнення, Русизм, Неробство, Домагання, Любов
 72 Стягати – Вилучати, Притягати, Визиск, Паразитизм, Патримонія, Мобілізація
 73 Дайош – Напад, Пробій, Заздрість, Забаганки, Асиміляція, Споживацтво, Данина
 74 Научати – Пастирі, Переіначити, Перевиховання, Навіювання, Послухняність
 75 Відмінити – Заперечити, Наслідувати, Нігілізм, Наново, Революція, Деніалізм
 76 Спрощення – Скорочення, Єдинобожжя, Примітивізм, Ущільнення, Нівелювати
 77 Звуження – Мобілізація, Концентрація, Монос, Виключність, Розрив, Порядок
 78 Редукція – Атавізм, Переіначити, Винятковість, Централізм, Контроль, Туфта
 79 Пута – Поневолення, Кріпацтво, Рабство, Контроль, Заборони, Табу, Стриножити
 80 В'язниця – Неволя, Порядок, Орднунг, Карність, Каторга, Визиск
 81 Антимножинність – Концентрація, Одність, Плюралізм, Відлюдництво
 82 Безпроблемність – Позатикати, Пофігізм, Безпринципність, Регламент, Казка
 83 Усеєдність – М'ясорубка, Холізм, Заощадити, Деструкція, Проксі, Нема
 84 Монос – Єдність, Одність, Гомогенність, Одномірність, Централізм, Акумуляція
 85 Взаємозв'язки – Конвергенція, Інтегрувати, Хижацтво, Аменсалізм, Паразитизм
 86 Випадковість – Свідчення, Непередбачене, Сингулярність, Мода, Страх, Розрив
 87 Невизначеність – Фрустрація, М'ясорубка, Безлад, Безпідметність, Фобії, Білінгва
 88 Мікс – Метисаж, Гібрид, Безлад, Рейвах, Соломаха, Контрадикторність, Кипиши
 89 Комплікації – Проблеми, Алогічність, Ірраціоналізм, Контрпропаганда, Розвиток
 90 Конфлікти – Анархізм, Одність, Проблеми, Розвиток, Боротьба, Ексієс
 91 Контрадикторність – Абсурдизм, Амбівалентність, Переоцінювання, Діалектичність
 92 Суперечности – Рейвах, Непевність, Емоційне, Розбрат, Інтенсифікація, Боротьба
 93 Альтернатива – Інакше, Інспірація, Критицизм, Клініка, Свідчення, Наздогнати
 94 Протиріччя – Нелогічність, Безпринципність, Алогічність, Боротьба, Канон
 95 Дисфункція – Дисбаланс, Патос, Озвіріння, Невміння, Юродиві, Збудження, Кипиши
 96 Деструкція – Руйнування, Атомізація, Мортидо, Знищення, Шухер, Танатос, Колапс
 97 Деконструкція – Наздогнати, Негативізм, Рецидив, Далой, Розімперення, Дайош
 98 Ентропія – Виродження, Занепад, Хаос, Ніде, Нівелювати, Розгнuzданість, Кліпи
 99 Лжа – Облуди, Амбівалентність, Новояз, Помилкове, Затятість, Деза, Агітпроп
 100 Безум – Глупство, Манії, Обсесія, Чаклунство, Клініка, Транс, Фігня, Забуття
 101 Безтямність – Дурманія, Упередженість, Трансгуманізм, Шиза, Несамовитість
 102 Фейк – Гібрид, Дурманія, Ошуканство, Вигад, Агітпроп, Деза, Облуди, Туфта, Блеф
 103 Прикидатися – Мімікрія, Лицедійство, Культ, Символічність, Гра, Імітації
 104 Шахрайство – Ошуканство, Підробка, Афера, Кримінал, Фейк, Фігня, Виправдати
 105 Бульбашка – Порожнеча, Обдурити, Фантоми, Утопії, Туфта, Месіанство, Понт

- 106 Ощасливити – *Філантропія, Безпека, Інспірація, Утопії, Підступність, Манії, Святе*
 107 Обітниця – *Халява, Забаганки, Спокусити, Манії, Спасіння, Утопії, Уявне, Забуття*
 108 Прожект – *Кукла, Утопії, Спасіння, Деза, Ощасливити, Навіювання, Глупство, Блеф*
 109 Спокусити – *Запобігливість, Пайка, Дуван, Принаджувати, Утопії, Хліазм*
 110 Демагогія – *Популізм, Удосконалення, Контрафакт, Знущатися, Утопії, Облуди*
 111 Хайп – *Піраміда, Афера, Бульбашка, Величність, Чудеса, Утопії, Збанкрутувати*
 112 Забаганки – *Волевияв, Домагання, Задоволення, Підсвідоме, Надлюдина, Прикол*
 113 Молитви – *Усеприступність*
 114 Незбагненність – *Утаємничене, Потаємне, Надприродне, Святе, Немислиме, Страх*
 115 Недоступність – *Табу, Абсолютне, Ніщо, Невідомість, Мовчати, Заборони, Оборона*
 116 Нікому – *Безвідповідальність, Безпідметність, Шара, Ніколи, Хамство, Деструкція*
 117 Нічого – *Пайка, Патерналізм*
 118 Підступність – *Змова, Навіювання, Спокусити, Облуди, Пробій, Зло, Вороги*
 119 Відмова – *Уникати, Заперечити, Обітниця, Навпаки, Аскетизм Ницист, Ничка*
 120 Віроломство – *Упадати, Лжа, Безлад, Переступ, Знищення, Агресивність, Сокира*
 121 Обдурити – *Чаклунство, Утопії, Симулякри, Пропаганда, Гра, Безлад, Наруга, Фігня*
 122 Зрада – *Притомність, Опортунізм, Альтернатива, Порушення, Запроданство*
 123 Розбещення – *Знущатися, Книни, Антидобір, Аномія, Інтрига, Деструкція, Білінгва*
 124 Розпуста – *Усеприступність, Волевияв, Анархізм, Жлобство, Занепад, Виродження*
 125 Блуд – *Збоченці, Андрогінія, Облуди, Відхилення, Туфта, Фальсифікат, Безлад*
 126 Інстинкти – *Уцілілі, Асоціальність, Комфорт, Конформізм, Реалістичність, Хапати*
 127 Рефлексивність – *Емоційне, Слідування, Заангажованість, Фанатизм, Мімікрія*
 128 Природність – *Реалізм, Надприродне, Розвиток, Вигод*
 129 Середовище – *Пасив, Домінування, Суб'єктність, Активність*
 130 Свідчення – *Закономірне, Випадковість, Порука, Виклик, Імітація, Опортунізм*
 131 Слова – *Пропаганда, Ідеологія, Симулякри, Абсолютне, Перевиховання, Білінгва*
 132 Сокира – *Змова, Волюнтаризм, Облуди, Виключність, Принука, Неймовірне, Трупи*
 133 Комфорт – *Приваби, Оптимізація, Безпека, Розважатися, Патерналізм, Соціалізм*
 134 Аменталізм – *Глупство, Безум, Дурманія, Неодукованість, Ошуканство, Лжа*
 135 Антиінтелектуалізм – *Ілюзіонізм, Вірування, Симулякри, Казка, Шица, Безтямність*
 136 Транс – *Містика, Аномія, Ірреальність, Навернення, Інспірація, Обсесія, Зомбі*
 137 Гіпноманія – *Галюциногени, Обдурити, Сугестія, Вірування, Окультурення, Вигод*
 138 Посвячення – *Навернення, Профетизм, Обраництво, Манії, Патос, Ініціація*
 139 Спасіння – *Виправити, Утопії, Принаджувати, Спокусити, Рятівники, Шухер*
 140 Безпека – *Патерналізм, Пайка, Гарантії, Прихиститися, Казка, Мімікрія, Терор*
 141 Фобії – *Невігластво, Звинуватити, Інші, Ресентимент, Безпорадність, Вороги*
 142 Страх – *Непевність, Потаємність, Інфернальне, Відчайдухи, Напад, Невротики*
 143 Налякати – *Віктимність, Проблеми, Непевність, Інспірація, Терор, Звинуватити*
 144 Гріховність – *Каяття, Ілюзіонізм, Контроль, Фобії, Фігня, Закуліса, Підозрілі*
 145 Танатос – *Смерть, Некрофілія Мортідо, Ніщо, Порожнеча, Хижацтво, Амба*
 146 Відчуження – *Відштовхування, Чужість, Розрив, Невміння, Оминати, Рецепція*
 147 Химери – *Фантасмагорії, Обдурити, Галюциногени, Дурманія, Манії, Окультизм*
 148 Чаклунство – *Магія, Лицедійство, Фантасмагорії, Обдурити, Профетизм, Сокира*
 149 Потойбічне – *Інфернальне, Інші, Позареальне, Транс, Духовне, Святе, Облуди*
 150 Невідомість – *Потаємність, Непевність, Сакраментальне, Утаємничене, Фобії*
 151 Підсвідоме – *Утаємничене, Вірування, Манії, Ничка, Єдинанеділімство, Тиффозі*
 152 Інфернальне – *Потойбічне, Кромешиники, Смерть, Химери, Посвячення, Антипод*
 153 Божественне – *Святе, Храм, Обраництво, Сакральне, Позаутилітарне, Священне*
 154 Надприродне – *Чудеса, Ірреальність, Надзаконність, Неймовірне, Позачасовість*
 155 Позаісторичне – *Переіначити, Позареальне, Тяглість, Матриця, Історичність, Візія*
 156 Надмета – *Ідеал, Виправити, Спасіння, Ексієс, Невігластво, Забаганки, Манії, Парад*

- 157 Домагання – Претензійність, Фанаберія, Обдурити, Амбіції, Абсолютне, Безмір
 158 Обсесія – Одержимі, Транс, Патос, Безтямність, Екセス, Манії, Ніщо, Наруга
 159 Актуальність – Виклик, Історичність, Обраництво, Креативність, Авантюра, Мода
 160 Активність – Претензійність, Відчайдухи, Пасіонарії, Шаленство, Амбіції, Азарт
 161 Непослух – Далой, Знищення, Негативізм, Революція, Волевияв, Усеприступність
 162 Безчинство – Свалільство, Надзаконність, Кураж, Невміння, Знущатися, Переступ
 163 Зухвалість – Наступальність, Очманіння, Волевияв, Безкарність, Жлобство, Екセス
 164 Несамовитість – Безум, Озвіріння, Екстремізм, Гіпноманія, Безлад, Ентузіазм
 165 Безчинність – Пересічність, Пасив, Білінгва, Пусте, Ницість, Патримонія, Ніяк
 166 Бездіяльність – Пасив, Безпорадність, Ничка, Терпіти, Фрустрація, Пособники
 167 Непевність – Безпідметність, Невизначеність, Недовіра, Амбівалентність, Страх
 168 Пересічність – Нормалізація, Традиціоналізм, Ординарність, Уцілілі, Ніхто, Еліта
 169 Ординарність – Смирненість, Упосліджені, Узвичаєння, Наздогнати, Маса, Розрив
 170 Оригінальність – Виняток, Творчість, Аномія, Закономірне, Самостійність, Ніякі
 171 Виклик – Актуальність, Проблеми, Пізнання, Протисистемність, Визволення, Інші
 172 Емоційне – Інстинкти, Переконавання, Обсесія, Безчинство, Анархізм, Азарт
 173 Психічне – Суб'єктність, Обсесія, Імморалізм, Неодукованість, Патос, Гіпноманія
 174 Тяма – Притомність, Пристосування, Свідчення, Закономірне, Наруга, Нестяма
 175 Притомність – Цинізм, Наруга, Глум, Нормалізація, Ординарність, Підозрілі
 176 Розумність – Ідеалізація, Тяма, Окультурення, Вигод, Атеїзм, Запобіжники
 177 Доказовість – Фальсифікат, Свідчення, Творчість
 178 Закономірне – Випадковість, Реалізм, Нормалізація, Порядок, Ідеали, Обмищення
 179 Практицизм – Прагматизм, Реалістичність, Обмищення, Притомність
 180 Історичність – Актуальність, Реалістичність, Традиціоналізм, Наново, Тяглість
 181 Окультурення – Мова, Розвиток, Закономірне, Продуктивність, Визволення, Патос
 182 Мова – Самодостатність, Традиціоналізм, Конструктивність, Специфічність
 183 Порода – Кривність, Еліта
 184 Етноцентризм – Народовбивство, Мультикультуралізм, Націоналізм, Імперіалізм
 185 Кривність – Франтерніте, Взаємодопомога, Самопожертва, Сектантство
 186 Родина – Націоналізм, Особистість
 187 Приватне – Власність, Індивідуалізм, Інституалізація, Самоправність
 188 Загал – Колективізм
 189 Угіддя – Грунти, Сировина, Тягло, Вичерпність, Завоювання, Анексія
 190 Естетизація – Супраестетство
 191 Релігійність – Конфесіональне, Сектантство, Безбожництво
 192 Інформаційність – Новояз, Лжа, Пропаганда
 193 Політизація –
 194 Правочинство – Легалізація, Безправ'я, Виправдати, Свідчення, Надзаконність
 195 Господарка – Продуктивність, Грабувати, Патримонія, Працьовитість
 196 Технологічність –
 197 Прогресивність – Проевропейство, Продуктивність
 198 Спеціалізації – Специфічність, Розвиток, Самостійність, Удосконалення, Крайнощі
 199 Визначеність – Амба, Підозрілі, Ексклюзив, Самототожність
 200 Гомогенність – Одність, Одномірність, Гурт, Унітаризм, Тоталітаризм, Тяглість
 201 Різномірність – Невизначеність, Чужість, Безлад, Суперечности, Білінгва
 202 Наслідувати – Слідування, Стереотип, Нормалізація, Імітації, Мімікрія
 203 Успадковувати – Всотування, Рецепція, Традиціоналізм, Засвоєння, Віндикувати
 204 Феноменальність – Винятковість, Надзвичайне, Окремішність, Свідчення
 205 Певність – Реалістичність, Ідеал, Свідчення, Закономірне, Правда, Переконавання
 206 Незмінність – Матриця, Стабільність, Розвиток, Догмати, Розрив, Ніщо
 207 Незалежність – Самодостатність, Самоправність, Суверенність, Окремішність

- 208 Кордони – *Маргінальність, Крайнощі, Визначеність*
 209 Локалізація – *Окремішність, Ендемія, Карантин, Середовище, Відторгнення*
 210 Ексклюзив – *Випадковість, Виключність, Креативність, Закономірне, Розвиток*
 211 Порушення – *Креативність, Руїнування, Безлад, Невміння, Помилкове, Аномія*
 212 Переступ – *Злочинність, Відхилення, Кримінал, Екстремізм, Проникнення, Творчість*
 213 Проблеми – *Комплікації, Виклик, Непевність, Розвиток, Конфлікт, Оминати*
 214 Непередбачене – *Фобії, Виняток, Віроломство, Аномія, Неймовірне, Утаємничене*
 215 Змаг -
 216 Ринок – *Суперечности, Проблеми, Розвиток, Лібералізм, Демократизація*
 217 Пізнання – *Виклик, Проникнення, Практицизм*
 218 Правда – *Природність, Тяма, Пізнання, Закономірне, Окультурення, Випадковість*
 219 Творчість – *Переступ, Вигад, Пізнання, Креативність, Продуктивність, Хапати*
 220 Розвиток – *Проблеми, Конструктивність, Закономірне, Критицизм, Удосконалення*
 221 Свобода – *Незалежність, Самоправність, Унікальність, Працьовитість, Розпуста*
 222 Добро -
 223 Спротив – *Критицизм, Негативізм, Визволення*
 224 Креативність – *Порушення, Правда, Штучне, Принука, Продуктивність, Еліта*
 225 Власність – *Відчуження, Працьовитість, Патримонія, Антивласність, Націоналізм*
 226 Гуманізм – *Моральність, Свобода, Розвиток, Правочинство, Франтерніте*
 227 Особистість – *Індивідуалізм, Суб'єктність, Мікрокосм, Знеособлення, Тяма*
 228 Мікрокосм – *Окремішність, Індивідуалізм, Автаркія, Націоналізм, Суверенність*
 229 Олюднення – *Соціалізація, Цивілізаторство, Окультурення*
 230 Протилюдяне – *Концтабір, Сокира, Імморалізм, Хижацтво, Здичавіння, Геноцид*
 231 Озвіріння – *Несамовитість, Шаленство, Безтямність, Виродження, Вороги, Кипиш*
 232 Заздрість – *Вилучати, Грабувати, Ресентимент, Претензійність*
 233 Інтерес – *Притомність, Самостійність, Вигад*
 234 Ледарство – *Споживацтво, Творчість, Нищість, Пасив, Слідування, Бездіяльність*
 235 Працьовитість – *Ентузіазм, Терпіти, Каторга, Визиск, Продуктивність, Яловість*
 236 Неробство – *Невігластво, Грабувати, Страдництво, Ігнорувати, Аскетизм, Манії*
 237 Уникати – *Вульгаризація, Невміння, Утаємничене, Пофігізм, Одність, Зайве, Ничка*
 238 Оминати – *Фобії, Обдурити, Переступ, Безвідповідальність, Ігнорувати, Утікати*
 239 Полегшити – *Ілюзіонізм, Ретирада, Утопії, Редуція, Заощадити, Виродження*
 240 Егоїзм – *Індивідуалізм, Виключність, Асоціальність, Жлобство, Творчість*
 241 Зажерливість – *Булімія, Домагання, Працьовитість, Хапати, Зріднюватися*
 242 Нажива – *Збиральництво, Спрощення, Віндикувати, Безкорисливість, Дуван*
 243 Клептомани – *Клептократія, Невміння, Сварцікі, Епіграбунок, Ледарство*
 244 Грабувати – *Вилучати, Стягати, Варвари, Зажерливість, Експансіонізм, Данина*
 245 Визиск – *Споживацтво, Транс корпорації, Кришування, Домагання, Каторга*
 246 Експлуатація – *Симулякри, Визиск, Стягати, Заощадити, Працьовитість*
 247 Злочинність – *Беззаконня, Гопота, Банда, Мафія, Держбандитизм, Переступ*
 248 Гангстеризм – *Одержавлення, Роздержавлення, Кромешники, Варвари, Сокира*
 249 Кримінал – *Експропріація, Виняток, Беззаконня, Ошуканство, Клептократія*
 250 Безкорисливість – *Відчайдухи, Пофігізм, Безкоштовно, Шара, Протипідприємність*
 251 Криза – *Інспірація, Аномалія, Страдництво, Безлад, Хаос, Розбрат, Злидні, Ексцес*
 252 Збанкрутувати – *Пусте, Деконструкція, Наново*
 253 Руїна – *Руїнування, Безчинство, Безлад, Вбивства, Свавільство, Кипиш, Хапати*
 254 Виродження – *Озвіріння, Знецінення, Нівелювати, Дегенерати, Пасив, Деградація*
 255 Занепад – *Толерантність, Жертовність, Антидобір, Ретроградство, Минуле, Амба*
 256 Деградація – *Регрес, Атавізм, Політкоректність, Обскурантизм, Рецидив, Тлум*
 257 Дегенерати – *Антиінтелектуалізм, Антидобір, Жлобство, Виродження, Білінгва*
 258 Андрогінія – *Блуд, Збоченці, Безлад, Гібрид, Метисаж, Конвергенція, Виродження*

- 259 Хамство – Жлобство, Раболінство
 260 Босота – Паупери, Убогість, Злиденність, Варвари, Агресивність, Примус, Гегемон
 261 Злидота – Нищість, Терпило, Грабувати, Еліта, Крамола
 262 Волоцюги – Ординство, Переселенство, Банда, Андеграунд
 263 Упосліжені – Ображені, Лохи, Невігластво, Трудармійці, Тягло, Ледарство, Провід
 264 Надлюдина – Автократор, Самозванство, Свавільство, Дурманія, Профетизм
 265 Провід – Суб’єктність, Самоправність, Притомність, Харизма, Паханат
 266 Еліта – Креативність, Делегувати, Кар’єризм, Меритократія, Псевдоелітаризм
 267 Обраництво – Посвячення, Навернення, Месіанство, Рятівники, Святе, Комісари
 268 Нарцисизм – Харизма, Величність, Манії, Мегаломанія, Марносластво
 269 Марносластво – Амбіції, Месіанство, Понт, Фанаберія, Виклик, Глорифікація
 270 Гуруїзм – Вождівство, Псевдоелітаризм, Святе, Провід, Пастирі, Обраництво
 271 Андеграунд – Гопота, Ніякі, Зайві, Інфернальне, Страдництво, Нищість, Ніщо
 272 Аматорство – Неодукованість, Безтямність, Дурманія, Невміння, Оминати
 273 Невігластво – Безпорадність, Глупство, Інфантильність, Лохи, Ображені, Поразка
 274 Дилетанти – Обскурантизм, Атавізм, Лохи, Антиінтелектуалізм, Помилкове
 275 Неодукованість – Аматорство, Невігластво, Неробство, Помилкове, Ледарство
 276 Несистемність – Неорганічність, Непевність, Безлад, Надзаконність, Організація
 277 Манії – Заангажованість, Гіпноманія, Дурманія, Обраництво, Глупство, Помилкове
 278 Очманіння – Обсесія, Здичавіння, Несамовитість, Фанатизм, Інспірація, Страх
 279 Радикалізм – Ресентимент, Маргінальність, Виключність, Дайош, Сокира, Ексцес
 280 Екстремізм – Епатаж, Зухвалість, Маргінальність, Переступ, Безмір, Пробій, Ліві
 281 Крайнощі – Протиріччя, Переступ, Безмір, Безчинство, Абсолют, Ексцес, Крамола
 282 Затятість – Переконавання, Непримиренність, Надмета, Фанатизм, Заангажованість
 283 Дихотомія – Протиставлення, Алогічність, Альтернатива, Амбівалентність, Лжа
 284 Аномалія – Виняток, Криза, Маргінальність, Чудо, Паранормальне, Аномія, Шиза
 285 Чужість – Відчуження, Інші, Вороги, Ненависть, Виключність, Відштовхування
 286 Інакше – Переіначити, Інші, Переворот, Інтрига, Альтернатива, Певність, Закуліса
 287 Релятивність – Контрспецифічність, Протиставлення, Сингулярність, Хаос
 288 Претензійність – Амбіції, Віндикувати, Оригінальність, Обраництво, Харизма
 289 Кураж – Азарт, Зухвалість, Наруга, Обсесія, Візія, Вигад, Беззаконня, Понт
 290 Западло – Заборони, Ригідність, Інспірація, Упередженість, Забобони, Виправдати
 291 Табу – Знищення, Пути, Догмати, Заборонити, Ригідність, Незмінність, Забуття
 292 Знецінення – Наруга, Глум, Ревізіонізм, Критицизм, Знуцатися, Дифамація
 293 Набурмосеність – Недовіра, Осоруга, Налякати, Виключність, Страх, Амбіції
 294 Злостивість – Ненависть, Шаленство, Ресентимент, Жорстокість, Озвіріння
 295 Кривда – Ображені, Упосліжені, Ресентимент, Помста, Порушення, Невротики
 296 Осоруга – Страдництво, Звинуватити, Вороги, Фобії, М’ясорубка, Оминати
 297 Мортідо – Танатос, Некрофілія, Загибель, Ніщо, Смерть, Порожнеча, Туфта
 298 Поразка – Жертовність, Інсинуація, Єдинанеделіство, Ніщо, Страдництво
 299 Звинуватити – Вина, Фобії, Дифамація, Вороги, Налякати, Провокація, Страх, Інші
 300 Далой – Знищення, Дайош, Нігілізм, Босота, Крамола, Нацьковувати, Непослух
 301 Помста – Ресентимент, Осоруга, Ображені, Реваншизм, Карність, Виправити
 302 Ненависть – Негативізм, Чужість, Страдництво, Вороги, Напад, Фобії, Знуцатися
 303 Страдництво – Каторга, Мучеництво, Знуцатися, Занепад, Ничка, Нищість, Обрида
 304 Самопожертва – Дефетизм, Віктимність, Мартиролог, Напад, Ентузіазм, Тягло
 305 Виправдати – Зло, Виклик, Мучеництво, Агресивність, Правочинство, Апологія
 306 Принаджувати – Підступність, Гравітація, Дуван, Офіра, Спокусити, Упадати
 307 Притягати – Інтегрувати, Пов’язати, Акумуляція, Споживацтво, Ініціація, Стягати
 308 Любов – Проксі, Інкорпорація, Присвоєння, Жертовність, М’ясорубка, Епіграбунок
 309 Відкритість – Всотування, Підозрілі, Рецепція, Упадати, Проникнення, Єдність

- 310 Толерантність – Колабораціонізм, Конформізм, Нівелювати, Ничка, Хаос, Руїна
 311 Терпимість – Терпіти, Пофігізм, Збайдужіння, Імморалізм Пасив, Страдництво
 312 Уседозволеність – Соломаха, Трансгресія, Свавільство, Можновладство, Лівизна
 313 Запобіжники – Відмінити, Безчинство, Переступ, Табу, Відкритість, Авантюра
 314 Метисаж – М'ясорубка, Мультикультуралізм, Запроданство, Залучати, Мікс, Амба
 315 Фільтрація – Квотування, Контроль, Транспарентність, Орднунг, Взаємозв'язки
 316 Проникнення – Прожект, Афера, Виправити, Спотворення, Пробій, Креативність
 317 Інтрига – Ворохобня, Змова, Утаємничене, Інспірація, Провокація, Компромат
 318 Зло – Інші, Інсинуація, Невротики, Звинуватити, Переступ, Апологія, Підступність
 319 Вороги – Дифамація, Чужість, Фобії, Закуліса, Негативізм, Шкідники, Вичищати
 320 Антипод – Інспірація, Деца, Пиндоси, Конфлікти, Заперечити, Пов'язати, Дуван
 321 Диявол – Спрощення, Налякати, Звинуватити, Атеїзм, Сокира, Хижацтво, Вигад
 322 Відьмаки – Посвячення, Закуліса, Українство, Пиндоси, Єврейство, Зло, Підозрілі
 323 Безмежжя – Усеєдність, Азарт, Несамовитість
 324 Безмір – Одність, Кипиш, Екстремізм, Крайнощі, Радикалізм, Ексцес, Сокира
 325 Позачасовість – Хіліазм, Інфернальне, Абсолютне, Надприродне
 326 Шаленство – Одержимі, Ненависть, Озвіріння, Несамовитість, Обсесія, Манії
 327 Маргінальність – Екстремізм, Виключення, Аномія, Зухвалість, Крайнощі
 328 Шматування – Атомізація, Руйнування, Злостивість, Імморалізм, Безлад, Смерть
 329 Хаос – Релятивність, Знецінення, Баламутства, Інтрига, Випадковість, Кипиш
 330 Безлад – Аномія, Транс, Обдурити, Амбівалентність, Рейвах, Криза, Порушення
 331 Змішування – Метисаж, Всотування, Взаємозв'язки, Конвергенція, Рівність, Глум
 332 Шиза – Дурманія, Обсесія, Абсурдизм, Наруга, Патос, Аномія, Фігня, Білінгва
 333 Спантеличити – Безпорадність, Невизначеність, Фобії, Білінгва, Безлад, Пов'язати
 334 Стихійність – Хаос, Невизначеність, Випадковість, Незмінність, Збудження
 335 Баламутства – Трансгресія, Інспірація, Провокація, Ексцес, Розбрат, Хаос, Змова
 336 Дифамація – Знецінення, Вороги, Мартиролог, Жертовність, Деца, Звинуватити
 337 Інсинуація – Провокація, Знущатися, Страдництво, Підступність, Обдурити
 338 Інспірація – Навіювання, Офіра, Ображені, Облуда, Інтрига, Безчинство, Кипиш
 339 Провокація – Жертовність, Дефетизм, Ретирада, Офензива, Змова, Збудження
 340 Віндикувати – Дайош, Спотворення, Вороги, Святе, Претензійність, Інтегрувати
 341 Дуван – Здобич, Розподілення, Пайка, Спокусити, Банда, Пособники, Відходи
 342 Пов'язати – Переступ, Залучати, Ініціація, Навернення, Трупи, Зсучені, Дуван
 343 Гібрид – Неорганічність, Експеримент, Мікс, Рейвах, Плюралізм, Авантюра, Фейк
 344 Кипиш – Скандал, Збудження, Розбрат, Безлад, Безмір, Озвіріння, Боротьба, Ліві
 345 Шухер – Революція, Ретирада, Ничка, Збудження, Боротьба, Ексцес, Хапати
 346 Заколот – Змова, Утаємничене, Ребелія, Всупереч, Інспірація
 347 Рейвах – Суперечности, Безлад, Соломаха, Непевність, Деструкція, Безчинство
 348 Ворохобня – Провокації, Інсинуація, Зухвалість, Боротьба, Ребелія, Хаос, Безлад
 349 Руйнування – Деструкція, Шматування, Атомізація, Знущатися, Криза, Заперечити
 350 Розподілення – Квотування, Контроль, План, Орднунг, Відторгнення, Селекція
 351 Крамола – Заколот, Непослух, Невротики, Самовбивство
 352 Конфронтація – Боротьба, Протиріччя, Розбрат, Деструкція, Порушення, Розрив
 353 Класовість – Расизм, Кипиш, Провокація, Війна, Лівизна
 354 Винародовлення – Переселенство, Депортація, Вбивства, Білінгва
 355 Розбрат – Боротьба, Інспірація, Кипиш, Шухер, Проксі, Деструкція, Хаос, Вороги
 356 Трансгресія – Проникнення, Змішування, Метисаж, Взаємозв'язки, Транс, Білінгва
 357 Інверсія – Корекція, Змінити, Переворот, Переіначити, Перепідпорядкування
 358 Колабораціонізм – Толерантність, Конформізм, Колаборанти, Цинізм, Уцілілі
 359 Соломаха – Еклектизм, Змішування, Мікс, Метисаж, Безлад, Хаос, Гібрид, Мімікрія
 360 Конвергенція – Симпатія, Змішування, Взаємозв'язки, Гібрид, Збагачення, Одність

- 361 Модифікації – *Корекція, Толерантність, Метисаж, Лавірування, Дворушництво*
 362 Мода – *Штучність, Умовність, Конформність, Гра, Імітації, Епатаж*
 363 Лівизна – *Захід, Політкоректність*
 364 Ліві – *Егаліте, Захід, Революція, Ліберте, Наступальність*
 365 Правішання – *Націоналізм, Ретирада*
 366 Прото – *Зона, Реакційність, Революція*
 367 Протисистемність – *Критицизм, Модернізм, Контркультура, Контрспецифічність*
 368 Дефетизм – *Провокація, Інспірація, Мучеництво, Страдництво, Сексоти*
 369 Корекція – *Виправити, Критицизм, Модернізм, Ревізіонізм, Опортунізм, Змінити*
 370 Ритміка – *Час, Тяглість, Матриця, Традиціоналізм, Сингулярність*
 371 Тимчасовці – *Безпорадність*
 372 Відчайдухи – *Зухвалість, Безтямність, Наступальність, Мучеництво, Глорифікація*
 373 Авантура – *Афера, Експеримент, Гібрид, Неорганічність, Насилля, Крайнощі*
 374 Пробій – *Проникати, Зухвалість, Конфлікти, Радикалізм, Хижацтво, Далої*
 375 Офензива – *Оборона, Спротив, Автаркія, Дайош, Ексцес*
 376 Напад – *Проникнення, Інтегрувати, Вторгнення, Анексія, Присвоєння, Стягати*
 377 Наступальність – *Зухвалість, Агресивність, Пробій, Переконавання, Апологія, Хапати*
 378 Войовничість – *Фобії, Інтрига, Повстання, Пробій, Агресія, Війна, Домагання*
 379 Боротьба – *Кипиш, Конфронтація, Конфлікти, Виправдати, Проблеми*
 380 Революція – *Інакше, Насильство, Ощасливити, Хіліазм, Безмір, Незмінність, Колапс*
 381 Переворот – *Переіначити, Навернення, Інакше, Перевиховання, Запроданство*
 382 Змова – *Інтрига, Утаємничене, Підозрілі, Підступність, Конспірація, Активність*
 383 Ребелія – *Криза, Кипиш, Конфлікти, Сокира, Примус, Наступальність, Ексцес*
 384 Повстання – *Інтрига, Крамола, Непослух, Революція, Лівизна, Заколот*
 385 Звільнити – *Визволення, Розрив, Дайош*
 386 Рятівники – *Спасіння, Місіонерство*
 387 Ретирада – *Притягати, Шухер, Провокація, Наздогнати*
 388 Утікати – *Відштовхування, Депортація, Стриножити, Аскетизм, Наздогнати*
 389 Розрив – *Відчуження, Ненависть, Відторгнення, Тяглість, Пусте Незмінність*
 390 Безвідповідальність – *Шара, Свавільство, Беззаконня, Зрада, Нищість, Середовище*
 391 Безпідметність – *Ніхто, Анонімність, Упосліджені, Клієнтура*
 392 Неволя – *Рабство, Упосліджені, Зеки, Каторга, Глупство, Послухняність, Принука*
 393 Квотування – *Фільтрація, Регламент, Розподілення, Наряд, Порядок*
 394 Контроль – *Пути, Кріпацтво, Концтабір, Грабувати, Ордунг, Організація, Зона*
 395 Облік – *Пайка, Забирати, Користолюбство, Ощадливість, Усевладдя*
 396 План – *Домінування, Регламент, Єдінанеделімство*
 397 Необхідність – *Легалізація, Випадковість, Принука, Режим, Наряд, Виправдати*
 398 Порядок – *Зона, Казарма, Одномірність, Прилучати, Одність, Шмон, Провід*
 399 Мобілізація – *Дайош, Виклик, Пробій, Концентрація, Заощадити, Війна, Контроль*
 400 Лагер – *Концтабір, Ентузіазм, Одномірність, Принука, Знущатися, Каторга*
 401 Ордунг – *Режим, Зона, Регламент, Опричина, Орден, Патримонія, Тягло, Пути*
 402 Фабрика – *Зеки, Каторга, Казарма, Кабала, Організація, Знеособлення, План, Парад*
 403 Шарага – *Шара, Халява, Пайка, Колгосп, Туфта, Безкоштовно, Каторга, Ніщо*
 404 Соціалізація – *Патерналізм, Патримонія, Пайка, Легалізація, Кришування*
 405 Кар'єризм – *Виклик, Креативність, Творчість, Олюднення, Служіння, Влада, Еліта*
 406 Слава – *Азарт, Величність, Месіанство, Фанаберія, Глорифікація, Кар'єризм, Влада*
 407 Виконавство – *Послухняність, Необхідність, Принука, Насильство, Визиск, Порядок*
 408 Наряд – *Кріпацтво, План, Концтабір, Регламент, Антиринок, Дисциплінарність*
 409 Позаутилітарне – *Духовне, Абсолютне, Безкорисливість, Ентузіазм*
 410 Антивласність – *Протипідприємність, Антиринок, Безгосподарність, Патримонія*
 411 Духовне – *Ідеали, Емоційне, Вигад, Наново, Ілюзіонізм, Уявне, Канон, Виховання*

- 412 Храм – *Божественне, Святе, Сакральне, Хіліазм, Фантасмагорії, Атєчєство*
413 Ідеали – *Кукла, Прожект, Слава, Абсолютне, Священне, Спокусити, Парад*
414 Візія – *Ідеологія, Агітпроп, Віртуальність, Насильство, Облуди, Святе, Крайнощі*
415 Уявне – *Ідеал, Надмета, Віртуальне, Фікції, Підробка, Дурманія, Ілюзіонізм, Візія*
416 Ендемія – *Окремішність, Локалізація, Сингулярність, Виключність, Унікальність*
417 Реалізм – *Упадати, Нормалізація Профанація, Обмищення, Закономірне, Смерть*
418 Субститути – *Підробка, Проксі, Насилля, Симулякри, Лжа, Переступ, Сугєстія*
419 Сурогатність – *Шахрайство, Лицедійство, Штучність, Слідування, Вигад*
420 Імітації – *Претензійність, Облуди, Туфта, Ніщо, Фікції, Спотворення, Уявне, Гра*
421 Підробка – *Наруга, Копіювати, Переіначити, Хіліазм, Невміння, Принаджувати*
422 Фальсифікат – *Ошуканство, Мімікрія, Спотворення, Контрафакт, Обдурити, Деца*
423 Безпредметність – *Ілюзіонізм, Фантоми, Пусте, Фуфло, Ніщо, Вигад, Канон*
424 Безпричинність – *Позачасовість, Надприродне, Чудеса, Незмінність, Клініка*
425 Безпринципність – *Безлад, Обдурити, Змішування, Мімікрія, Протиріччя, Свавілья*
426 Умовність – *Туфта, Лицедійство, Символізм, Імітації, Фікції, Химери, Прогрес*
427 Штучність – *Фуфло, Епатаж, Уявне, Творчість, Креативність, Гра*
428 Експеримент – *Свідчення, Авантура, Гібрид, Неорганічність, Утаємничене*
429 Стереотип – *Тяглість, Матриця, Час, Узвичаєння, Регламент, Ощадливість*
430 Світоглядне – *Партійність, Упередженість, Фанатизм, Переконавання, Емоційне*
431 Симулякри – *Фантоми, Уявне, Субститути, Підробка, Ілюзіонізм, Фуфло, Імітації*
432 Покора – *Делегувати, Пересічність, Сервільність, Наслідувати, Принука, Лагер*
433 Гра – *Азарт, Карнавал, Символічність, Ілюзіонізм, Умовність, Обдурити, Прикол*
434 Фабула – *Казка, Інтрига, Боротьба, Вороги, Ортодоксія, Свідчення, Канон*
435 Лицедійство – *Фікції, Ритуальність, Чаклунство, Культ, Дворушництво, Мімікрія*
436 Субординація – *Насильство, Упадати, Регламент, Самоправність, Послухняність*
437 Залежність – *Примус, Патерналізм, Налякати, Любов, Служіння, Централізм*
438 Узурпація – *Вилучати, Присвоєння, Кратократія, Диктатура, Виключність, Еліта*
439 Можновладство – *Усевладдя, Волонтаризм, Патримонія, Свавільство, Монополія*
440 Волевияв – *Демагогія, Диктатура, Неодукованість*
441 Беззаконня – *Безчинство, Кримінал, Волонтаризм, Легалізація, Переступ, Пробій*
442 Реваншизм – *Помста, Рецидив, Експансіонізм, Ресентимент, Віндикувати*
443 Насильство – *Напад, Знущатися, Безчинство, Невміння, Атавізм, Страх, Вилучати*
444 Озброєння – *Мілітаризм, Війна, Агресивність, Сокира*
445 Принука – *Активність, Претензійність, Домагання, Конфлікти, Навпаки, Крайнощі*
446 Поневолення – *Пути, Кріпацтво, Концтабір, Визиск, Кабала, Мародерство, Терор*
447 Полон – *Поневолення, Гравітація, Самостійність, Покора, Ясир, Одностайність*
448 Кабала – *Казарма, Орднунг, Визиск, Трудармійці, Терпіти, Зона, Неробство*
449 Каторга – *Правочинство, Принука, Грабувати, Глум, Знеособлення, Концтабір*
450 Вбивства – *Вороги, Азарт, Хижацтво, Смерть, Забуття, Пов'язати, Знущатися*
451 Трупи – *Підозрілі, Сокира, Виправдати, Ексцєс*
452 Геноцид – *Винародовлення, Народовбивство, Голод, Держбандитизм, Білінгва*
453 Голод – *Епіграбунок*
454 Голодомор – *Налякати, Терор, Заощадити, Народовбивство, Винародовлення*
455 Репресії – *Вичищати, Дезінфекція, Терор, Соборність, Необхідність, Сокира, Страх*
456 Народовбивство – *Етноцентризм, Геноцид, Класовість, Унтерменші, Єретичність*
457 Україноцид – *Аномія, Справедливість, Окремішність, Карність, Визволення*
458 Домінування – *Вождівство, Єднанєдєлімство, Насильство*
459 Монополія – *Інтегрувати, Монократія Одність, Виключність, Патримонія*
460 Атомізація – *Шматування, Руйнування, Окремішність, Безлад, Нівелювати*
461 Кліп – *Осібність, Знецінення, Сингулярність, Самість, Веремія, Шматування, Хаос*
462 М'ясорубка – *Рівність, Фобії, Любов, Хаос, Одність, Далой, Єднанєдєлімство*

- 463 Терор – *Виховання, Вбивства, Беззаконня, Органи, Монополія, Концтабір, Налякати*
 464 Знущатися – *Насильство, Вбивства, Наруга, Глум, Кпини, Цинізм, Сервільність*
 465 Сади́зм – *Садомазохізм, Пофігізм, Упадати, Несамовитість, Озвіріння*
 466 Офіра – *Терпiti, Віктимність, Мучеництво, Споживацтво, Принаджувати, Зомбі*
 467 Жертовність – *Віктимність, Страдництво, Ресентимент, Занепад, Безкорисливість*
 468 Мартиролог – *Мучеництво, Дифамація, Аскетизм, Самопожертва, Фанаберія*
 469 Відходи – *Зайві, Страдництво, Дезінфекція*
 470 Послід – *Бруд, Зайве, Знищення, Упосліджені, Хижацтво*
 471 Марнотратити – *Збиральництво*
 472 Заборгованість – *Необхідність*
 473 Ощадливість – *Терпiti, Облуди, Недоплата, Проксі, Упадати, Слідування, Скрута*
 474 Заощадити – *Стереотип, Рабство, Вилучати, Перекона́ння, Безпроблемність*
 475 Оптимізація – *Комфорт, Спокусити, Уникати, Удосконалення*
 476 Нееквівалентність – *Грабувати*
 477 Недоплата – *Споживацтво, Грабувати, Визиск, Беззаконня, Безкоштовно, Нікому*
 478 Шара – *Патерналізм, Пайка, Каторга, Шарара, Заощадити, Туфта, Злочинність*
 479 Халява – *Обітниці, Утопії, Грабувати, Ніщо, Виродження, Безвідповідальність*
 480 Споживацтво – *Второгнення, Імперіалізм, Паразитизм, Стягати, Хапати, Анексія*
 481 Освоєння – *Всотування, Присвоєння, Експансіонізм, Розшир, Стягати*
 482 Сировина – *Угіддя, Тягло, Вичерпність, Завоювання, Хижацтво, Середовище*
 483 Асиміляція – *Дайош, Анексія, Відкритість, Любов, Принаджувати, Споживацтво*
 484 Засвоєння – *Всотування, Притягати, Присвоєння, Освоєння, Пристосування*
 485 Скорочення – *Спрощення, Редукція, Монос, Синкретизм, Жертовність*
 486 Зайве – *Відмінити, Вичищати, Послід, Знищення, Вороги, Зайві*
 487 Збагачення – *Продуктивність, Грабувати, Притягати, Соборність, Дуван*
 488 Запозичувати – *Споживацтво, Успадковувати, Розвиток, Відчуження, Утилізатори*
 489 Борг – *Пайка, Обітниці*
 490 Зачепити – *Запобігливість, Зріднюватися, Виправити, Інтрига, Інспірація*
 491 Змінити – *Дайош, Спотворення, Переіначити, Революція*
 492 Нав'язати – *Примус, Чужість, Контпропаганда, Інспірація, Взаємозв'язки, Сокира*
 493 Вторгнення – *Напад, Зухвалість, Наступальність, Експансіонізм, Розшир, Хапати*
 494 Відторгнення – *Розподілення, Деструкція, Відштовхування, Хижацтво, Соборність*
 495 Присвоєння – *Освоєння, Засвоєння, Здобич, Анексія, Збиральництво, Крисятництво*
 496 Інкорпорація – *Гурт, Усеєдність, Унітаризм, Єдинанеделімство, Зріднюватися*
 497 Інклюзив – *Стягати, Дайош, Спокусити, Збагачення, Шара, Казарма, Любов*
 498 Залучати – *Єдність, Метисаж, Мобілізація, Конвергенція, Гравітація, Пов'язати*
 499 Вилучати – *Стягати, Грабувати, Притягати, Анексія, Делегувати, Каторга*
 500 Конфіскація – *Визиск, Перекона́ння, Дурманія, Експропріація, Домагання*
 501 Мародерство – *Хижацтво, Збиральництво, Сокира, Корисливість, Дуван, Банда*
 502 Паразитизм – *Фаги, Віндикувати, Жертовність, Данина, Примітивізм, Лагер*
 503 Данина – *Рекет, Рейдерство, Корм, Грабувати, Вилучати, Дайош, Присвоєння*
 504 Рента – *Паразитизм, Спокусти Заощадити, Евразійство*
 505 Булімія – *Аменсалізм, Виправдати, Споживацтво, Присвоєння, Крисятництво*
 506 Наздогнати – *Поразка, Туфта, Контрадикторність, Ретирада, Копіювати*
 507 Злиденність – *Аскетизм, Мучеництво, Скрута, Злидота*
 508 Убогість – *Паупери, Босота, Упосліджені, Війна, Виродження, Страдництво*
 509 Дефіцит – *Черга*
 510 Скрута – *Криза, Заощадити, Аскетизм, Комунізм*
 511 Користолюбство – *Корисливість*
 512 Полювання – *Збиральництво, Грабувати, Банда, Хижацтво, Оптимізація*
 513 Депортація – *Переселенство, Винародовлення*

- 514 Ясир – Полон, Одностайність, Інтегрувати
 515 Варвари – Заброди, Совок, Грабувати, Інші, Соломаха, Босота, Експансіонізм
 516 Кочівники – Переселенство, Заброди, Волоцюги, Москалі, Ординство, Окупанти
 517 Візантизм – Евразійство
 518 Піраміда – Одність, Централізм, Послухняність, Регламент, Афера, Акумуляція
 519 Експансіонізм – Реваншизм, Агресивність, Розшир, Споживацтво, Притягати
 520 Розшир – Інтенсифікація, Анексія, Русизм, Віндикувати
 521 Загарбництво – Мілітаризм, Імперіалізм, Визиск, Завоювання, Засвоєння, Напад
 522 Централізм – Мобілізація, Домінування, Одність, Єдність, Гравітація, Монократія
 523 Держбандитизм – Виродження, Спрощення, Легалізація, Рекет, Трудармійці
 524 Рекет – Паразитизм, Гангстеризм, Банда, Збиральництво, Данина, Хапати
 525 Кришування – Кріпацтво, Прихиститися, Безпека, Корм, Патерналізм, Пов'язати
 526 Акумуляція – Гурт, Централізм, Стягати, Присвоєння, Анексія, Холізм, Тлум, Лагер
 527 Концентрація – Пробій, Режим, Централізм, Спрощення, Ущільнення, Мобілізація
 528 Усевладдя – Можновладство, Свавільство, Виключність, Кратократія, Волевияв
 529 Єдиновладдя – Абсолютне, Самодержавство, Держбандитизм, Монополія, Провід
 530 Диктатура – Легалізація, Авторитаризм, Знуцатися, Виключність, Анархізм
 531 Надзаконність – Беззаконня, Виключення, Унітаризм, Обсесія, Емоційне, Принука
 532 Анархізм – Аномія, Свавільство, Безмежжя, Безчинство, Шухер, Конфлікти, Влада
 533 Анонімність – Гурт, Проксі, Неволя, Знеособлення, Соборність, Вождівство, Тлум
 534 Авторство – Історичне, Обраництво, Зухвалість, Індивідуалізм, Манії, Вигод
 535 Свавільство – Суб'єктність, Переіначити, Безлад, Централізм, Комісари, Екцес
 536 Волонтаризм – Можновладство, Непередбачене, Безчинство, Самостійність, Влада
 537 Самоправність – Автаркія, Самодержавство, Самодостатність, Окремішність
 538 Традиціоналізм – Спадкоємство, Нормалізація, Закономірне, Тяглість, Стереотип
 539 Меритократія – Псевдоелітаризм, Монократія, Провід, Обраництво, Еліта
 540 Ідеоократія – Ідіотеїзм, Атеїзм, Вождизм, Суб'єктивне, Влада, Кастократія
 541 Кратократія – Усевладдя, Диктатура, Можновладство, Криптократія, Фаворитизм
 542 Авторитаризм – Обраництво, Зухвалість, Диктатура, Ордунг, Злидота, Провід
 543 Лібералізм – Демократизація, Ринок, Правочинство, Індивідуалізм, Терпимість
 544 Ліберте – Свобода, Соціалізм, Критицизм, Політкоректність, Лівизна
 545 Цивілізаторство – Олюднення, Окультурення
 546 Цивілізації -
 547 Розмір – Час, Локалізація, Визначеність, Безмір, Смерть
 548 Універсальність – Єдиновладдя, Одність, Удосконалення
 549 Інтернаціоналізм – Єдінанеделімство, Метисаж, Мультикультуралізм, Русизм
 550 Мондіалізм – Віндикувати
 551 Глобалізм – Взаємозв'язки, Спрощення, Безмір, Соборність, Диктатура, Лагер
 552 Холізм – Усеєдність, Проксі, Одномірність, Гомогенність, Унітаризм, Централізм
 553 Єдність – Монос, Спрощення, Лагер, Єдінанеделімство, Гравітація, Одність, Розрив
 554 Інтегрувати – Напад, Дайош, Монополія, Мобілізація, Стягати, Інкorporація, Тлум
 555 Синкретизм – Атавізм, Узагальнення, Одномірність, Взаємозв'язки, Сумісництво
 556 Еклектизм – Соломаха, Метисаж, Порозуміння, Баламутства, Тлум, Безлад
 557 Сумісництво – Толерантність, Конвергенція, Мультикультуралізм, Пов'язати
 558 Узагальнення – Універсалізм, Редуція, Притягати, Мобілізація, Відторгнення
 559 Єдинобожжя – Спрощення, Пасив, Упадати, Страдництво, Єдиновладдя
 560 Універсалії – Фетиші
 561 Унітаризм – Стандартизація, Регламент, Пасив, Нудьга
 562 Рівність – Візії, Одномірність, Сокира, Провід, Політкоректність, Прокруст
 563 Егаліте – М'ясорубка, Лівизна, Еліта, Змішування
 564 Зрівнялівка – Любов, Стягати, Хаос, Безлад, Конвергенція, М'ясорубка, Нівелювати

- 565 Порівну – Рівність, Імпотенти, Ніякі, Незмінність
 566 Справедливість – Моралізаторство, Карність, Пайка
 567 Контрспецифічність – Протисистемність, Контркультура, Тоталітаризм
 568 Одність – Монос, Єдинобожжя, Мобілізація, Заощадити, Конвергенція, Мімікрія
 569 Одномірність – Унітаризм, Виключність, Закономірне, Візії, Переступ, Егаліте, Ліві
 570 Однозначність – Зріднюватися, Винятковість, Випадковість, Заангажованість
 571 Прокруст – Сокира, виправити, Порядок, Нівелювати, Рівність, Політкоректність
 572 Стандартизація – Пристосування, Незмінність, Слідування, М'ясорубка, Лагер
 573 Уніфікація – Регламент, Необхідність, Зрівнялівка, Унітаризм, Лівизна
 574 Гурт – Одність, Ущільнення, Спрощення, Синкретизм, Атавізм, Концентрація, Тлум
 575 Масованість – Вульгаризація, Маса, Рій, Тлум, Концентрація, Банда, Середовище
 576 Омасовлення – Мобілізація, Притягати, Епіграбунок, Лівизна, Парад
 577 Охлократія – Паханат, Демократія
 578 Колективізм – Взаємодопомога, Проксі, Орден, Любов, Безпека, Єдність, Кріпацтво
 579 Корпоративність – Орден, Блат, Синкретизм, Сектантство
 580 Солідарність – Концтабір, Стягати, Інклюзив, Гравітація, Неробство
 581 Франтерніте – Орден, Безпека, Взаємодопомога, Любов, Одність, Вороги
 582 Ущільнення – Акумуляція, Одномірність, Скорочення, Комуна, Транспарентність
 583 Казарма – Порядок, Дисциплінарність, Визиск, Ущільнення, Патримонія, Комуна
 584 Кріпацтво – Поневолення, Пути, Лагер, Наряд, Кабала, Рекет, Терпило, Ліві
 585 Комуна – Франтерніте, Єдність, Проксі, Анонімність, Знеособлення, Халява, Лінь
 586 Прихиститися – Безпека, Кришування, Кріпацтво, Пасив, Бездіяльність, Безпечність
 587 Взаємодопомога – Орден, Зона, Страдництво, Франтерніте, Солідарність, Любов
 588 Привілеї – Фаворитизм, Блат, Обраництво, Виключність
 589 Пайка – Патерналізм, Дуван, Рекет, Халява, Соціалізація, Паразитизм, Безпека
 590 Корм – Кришування, Блат, Хабар, Корупція, Грабувати Пастирі, Паразитизм
 591 Філантропія – Ощасливити, Привабити, Соціалізм, М'ясорубка, Любов, Патримонія
 592 Гарантії – Безпека, Неробство
 593 Ксенофобія – Етноцентризм, Націоналізм, Патріотизм, Народобивство
 594 Ізоляціонізм – Виключність
 595 Закритість – Карантин
 596 Самодостатність – Незалежність, Самоправність, Суверенність, Карантин
 597 Автаркія –
 598 Відлам – Мікрокосм, Індивідуалізм, Підозрілі, Ексцес, Надзаконність, Розрив
 599 Сепаратизм – Інтегрувати, Колоніалізм
 600 Виключення – Відхилення, Виняток, Помилкове, Аномія, Випадковість, Інакше
 601 Сегрегація – Кордони, Локалізація, Визначеність, Карантин
 602 Селекція – Гібрид, Антидобір, Розподілення, Переіначити, Дегенерати
 603 Окремішність – Самототожність, Унікальність, Локалізація, Ендемія, Опричина
 604 Осібність – Виключність, Неповторність
 605 Суверенність – Самоправність, Незалежність, Підозрілі, Вороги, Конфлікти
 606 Самостійність – Делегувати, Спеціалізації, Певність, Авторство, Виняток
 607 Індивідуалізм – Особистість, Мікрокосм, Олюднення, Правішання
 608 Винятковість – Виняток, Ексклюзив, Непередбачене, Неймовірне, Аномалія, Уникати
 609 Надзвичайне – Скандал, Радикалізм, Відхилення, Екстремізм, Інакше, Крайнощі
 610 Сингулярність – Паранормальне, Надприродне, Патос, Ендемія, Випадковість
 611 Парадоксальність – Абсурдизм, Неймовірне, Клініка, Амбівалентність, Проблеми
 612 Специфічність – Спеціалізації, Виключність, Оригінальність, Удосконалення
 613 Унікальність – Самототожність, Сектантство, Випадковість, Ексклюзив, Ендемія
 614 Неповторність –
 615 Самобутність –

- 616 Оборона -
 617 Кластер – *Окремішність, Окультурення*
 618 Матриця – *Тяглість, Рецидив, Стререотип, Узвичаєння, Розрив, Консерватизм*
 619 Спадкоємство – *Успадковувати, Самототожність, Асиміляція, Удосконалення*
 620 Язичництво -
 621 Християнство -
 622 Візантизм -
 623 Ісламізація -
 624 Протестантизм – *Реформаторство*
 625 Антикапіталізм – *Заощадити, Капіталізм*
 626 Антибуржуазність – *Антиринок, Марксизм, Соціалізм, Бариги, Закуліса*
 627 Патримонія – *Патерналізм, Монополія, Визиск, Одність, Волевия*
 628 Самодержавство – *Єдиновладдя, Самоправність, Свавільство*
 629 Комунізм – *Абщак, Експропріація, Одержавлення, Вбивства, Грабувати*
 630 Марксизм -
 631 Соціалізм – *Філантропія, Ліберте, Демократизація*
 632 Ленінізм – *Марксизм, Єдиновладдя, Диктатура, Химери, Імперіалізм, Московство*
 633 Сталінізм – *Промосковство, Єднанеделімство, Антиєвропейство, Націоналізм*
 634 Большевізм – *Глобалізм, Одержимі, Класовість, Грабувати, Диктатура, Русизм*
 635 Юдаїзм -
 636 Єврейство – *Закуліса*
 637 Нацизм – *Антифашизм*
 638 Расизм – *Класовість*
 639 Етатизм – *Зона, Одержавлення*
 640 Патріотизм – *Легалізація, Націоналізм, Узвичаєння*
 641 Націоналізм – *Правішання, Народовбивство, Націократія*
 642 Московство – *Абщак, Совіти, Комунізм, Єднанеделімство, Хіліазм, Імперія*
 643 Русифікаторство – *Інтернаціоналізм, Денаціоналізація, Знеособлення, Білінгва*
 644 Совітизація
 645 Совізм
 646 Совіти – *Совізм, Совдеп, Совітизація, Сталінізм, Совок, Лівизна, Промосковство*
 647 Евразійство
 648 Русизм – *Віндикувати, Збиральництво, Імперіалізм, Путінізм, Рашизм*
 649 Опричнина – *Відчуження, Окремішність, Централізм, Свавілья, Органи, Лагер*
 650 Лебенсраум – *Анексія, Імперіялізм*
 651 Ґрунти – *Сировина, Корм, Визиск*
 652 Анексія – *Експансіонізм, Збиральництво, Московство, Присвоєння, Булімія, Русизм*
 653 Переселенство – *Окупанти, Депортація, Винародовлення*
 654 Осадництво –
 655 Контамінація -
 656 Метрополія -
 657 Феодалізм – *Паханат*
 658 Імперіялізм – *Збиральництво, Споживати*
 659 Колоніалізм – *Білінгва, Поневолення, Визиск, Паразитизм, Окультурення*
 660 Мілітаризм – *Мобілізація, Споживацтво*
 661 Війна – *Насильство, Беззаконня, Смерть, Конфлікти, Ексцес, Невміння, Здичавіння*
 662 Агресивність – *Напад, Наступальність, Анексія, Підступність, Домагання*
 663 Некрофілія – *Танатос, Вбивства, Збочення, Садомазохізм, Вичищати, Аскетизм*
 664 Сакраментальне – *Невідомість, Священне, Табу*
 665 Потаємне – *Невідомість, Утаємничене, Компромат, Сакралізація, Підступність*
 666 Конспірація – *Сексоти, Стук, Змова, Волонтаризм*

- 667 Ничка – *Послухняність, Черга, Пасив, Упадати, Жертовність, Недоступність*
668 Шмон – *Грабувати, Безлад, Шухер, Транспарентність, Хапати*
669 Стук – *Сексоти, Сповідання, Зсучені, Запроданство, Шпигуни, Агентура*
670 Слідкувати – *Облік, Контроль, Відкритість*
671 Сповідання – *Вірування, Каяття, Віктимність, Ритуали*
672 Транспарентність – *Стук, Сексоти, Проникати, Взаємозв'язки, Трансгресія*
673 Компромат – *Звинуватити, Змова, Інтрига, Підозрілі, Підступність, Вороги*
674 Глупство – *Безум, Аменталізм, Дурманія, Безтямність, Неодукованість, Юродиві*
675 Ілюзіонізм – *Ірреальність, Понт, Облуди, Фантасмагорії, Месіанство, Вигад, Лінь*
676 Святе – *Сповідання, Утаємничене, Табу, Інфернальне, Харизма, Чаклунство, Слава*
677 Священне – *Абсолютне, Надзаконність, Надприродне, Виправдати, Ексклюзив*
678 Сакралізація – *Обраництво, Вождівство, Незмінність, Месіанство, Бульбашка*
679 Вірування – *Сповідання, Культ, Гіпноманія, Позакритичність, Упередженість*
680 Конфесіональне – *Релігійність, Сектантство, Культ, Вірування, Сповідання*
681 Навернення – *Місіонерство, Посвячення, Переіначити, Прозелітизм, Соціалізація*
682 Прозелітизм – *Обраництво, Перевиховання, Сугестія, Агітпроп, Фанатизм, Манії*
683 Харизма – *Нарцисизм, Гуруїзм, Величність, Сакралізація, Обраництво, Священне*
684 Профетизм – *Посвячення, Надлюдина, Чаклунство, Сакралізація, Утаємничене*
685 Самозванство – *Облуди, Обраництво, Харизма, Гуруїзм, Псевдоелітаризм, Провід*
686 Месіанство – *Амбіції, Марнославство, Понт, Пасив, Жертовність, Виправдати*
687 Фанаберія – *Величність, Святе, Гуруїзм, Манії, Домагання, Певність, Фуфло, Еліта*
688 Понт – *Лицедійство, Облуди, Символічність, Величність, Вигад, Фігня, Кураж*
689 Мегаломанія – *Манії, Гіпноманія, Нарцисизм, Величність, Спасіння, Амбіції*
690 Утаємничене – *Невідомість, Потаємність, Криптократія, Змова, Конспірація*
691 Містика – *Клініка, Агітпроп, Стъоб, Непевне, Окультизм, Переіначити, Туфта*
692 Чудеса – *Паранормальне, Окультизм, Культ, Карнавал, Привабити, Вигад, Хайп*
693 Утопії – *Ощасливити, Халява, Обітниці, Обдурити, Галюциногени, Дурманія, Пусте*
694 Казка – *Фабула, Химери, Облуди, Чудеса, Ірреальність, Спокусити, Туфта, Наново*
695 Ірреальність – *Фантасмагорії, Химери, Ідолопоклонство, Надприродне, Дурманія*
696 Позареальне – *Позаутилітарне, Потойбічне, Транс, Паранормальне, Галюциногени*
697 Неймовірне – *Творчість, Винятковість, Аномія, Непередбачене, Утаємничене*
698 Немислиме – *Крамола*
699 Популізм – *Демагогія, Спокусити, Соціалізація, Реалістичність, Правочинство*
700 Апологія – *Виправдати, Звинуватити, Свідчення, Мучеництво, Новояз, Екзегеза*
701 Глорифікація – *Величність, Месіанство, Сакральне, Слава, Святе, Обраництво*
702 Несвоєчасність – *Інакше, Виклик, Безмір, Ілюзіонізм, Позаісторичне*
703 Хіліазм – *Позачасовість, Позаісторичне, Виключність, Безмір, Утопії, Тяглість*
704 Контрафакт – *Субститутити, Фальсифікат, Підробка, Облуди, Підступність*
705 Помилкове – *Облуди, Порушення, Лжа, Фейк, Невміння, Аномія, Неодукованість*
706 Аберация – *Відхилення*
707 Фігня – *Дурманія, Химери, Манії, Абсурдизм, Безтямність, Агітпроп, Пофігізм*
708 Фуфло – *Нищість, Ніде, Облуди, Підробка, Знецінення, Антипод, Ніяк, Обдурити*
709 Туфта – *Понт, Фейк, Ніщо, Порожнеча, Ірреальність, Аменталізм, Фальсифікат*
710 Імпотенти – *Любов, Порівну, Метисаж, Безлад, Збочення*
711 Єретичність – *Відхилення, Соратники, Вороги, Альтернатива, Помилкове, Екзегеза*
712 Догмати – *Консерватизм, Незмінність, Табу, Реакційність, Заборони, Карантин*
713 Канон – *Суперечности, Алогічність, Парадоксальність, Діалектичність, Фанатизм*
714 Цитатництво – *Підробка, Безвідповідальність, Делегувати, Пасив, Глупство*
715 Ритуальність – *Наряд, Ідолопоклонство, Сповідання, Служіння, Дворушництво*
716 Ініціація – *Пов'язати, Посвячення, Навернення, Орден, Самопожертва, Покора*
717 Свята – *Регламент, Виховання, Слідування, Стабільність*

- 718 Індоктринація – *Научати, Інспірація, Інституалізація, Орднунг*
719 Культ – *Утаємничене, Священне, Чаклунство, Символічність, Амбівалентність*
720 Реліквії – *Моці*
721 Символічність – *Фантоми, Ілюзіонізм, Ірреальність, Гіпноманія, Ритуали, Гра, Знак*
722 Заклинання – *Чаклунство, Облуди, Пропаганда, Вигад*
723 Медитація – *Агітпроп, Сугестія, Окультизм, Виховання, Навіювання, Віндикувати*
724 Окультизм – *Містика, Химери, Манії, Заклинання, Утаємничене, Надприродне*
725 Облуди – *Лжа, Деца, Галюциногени, Невміння, Сурогатність, Уявне, Підступність*
726 Ошуканство – *Шахрайство, Вигад, Фейк, Помилкове, Фальсифікат, Кукла, Сугестія*
727 Міфологізація – *Симулякри, Невігластво, Спокусити, Сурогатність, Невідомість*
728 Переконавання – *Затятість, Індоктринація, Научати, Зомбі, Уявне, Прозелітизм*
729 Сугестія – *Підступність, Безтямність, Непевність, Налякати, Спокусити, Новояз*
730 Навіювання – *Інспірація, Гіпноманія, Галюциногени, Спантеличити, Неймовірне*
731 Індукувати – *Збудження, Провокація, Емоційне, Вигад, Ідеологія, Середовище, Блеф*
732 Виховання – *Місіонерство, Агітпроп, Екзегеца, Деца, Штучність, Ошуканство*
733 Лебенсборн – *Яничарство*
734 Перевиховання – *Переіначити, Спотворення, Химери, Навіювання, Наново, Глум*
735 Вербування – *Прозелітизм, Виклик, Обрані, Паства, Деца, Шпигуни, Інспірація*
736 Місіонерство – *Штучність, Агресивність, Наступальність, Агітпроп, Месіанство*
737 Агітпроп – *Виховання, Фальсифікат, Облуди, Переіначити, Прозелітизм, Духовне*
738 Контрпропаганда – *Гібрид, Деца, Ошуканство, Соціалізація, Окультурення, Білінгва*
739 Пропаганда – *Облуди, Омасовлення, Навіювання, Обдурити, Сокира, Підступність*
740 Партійність – *Упередженість, Рефлексивність, Затятість, Волевияв, Вірування*
741 Заангажованість – *Упередженість, Ідеологія, Матриця, Одномірність, Безтямність*
742 Інституалізація – *Зомбі*
743 Цензура – *Вилучати, Заборони, Антиінтелектуалізм, Знищення, Контроль*
744 Критицизм – *Проблеми, Розвиток, Протисистемність, Модернізм, Притомність*
745 Переоцінювання – *Переіначити, Конфлікти*
746 Модернізм – *Обмищення, Профанація, Ревізіонізм, Реванішизм, Знищення*
747 Осучаснення – *Назадництво*
748 Удосконалення – *Специфічність, Наслідувати, Універсальність, Розвиток*
749 Реформаторство – *Спрощення, Емоційне, Рецидив, Актуальність, Протестантизм*
750 Фундаменталізм – *Сповідання, Ригідність, Незмінність, Консерватизм, Канон*
751 Фанатизм – *Манії, Облуди, Табу, Прозелітизм, Відданість, Одержимі, Затятість*
752 Інтенсифікація – *Револуція, Збудження, Безмежжя, Ненависть*
753 Нетерпимість – *Дифамація, Ненависть, Вороги, Несамовитість*
754 Непримиренність – *Затятість, Рецидив, Конфлікти, Ексцес, Виправдати, Розрив*
755 Азарт – *Гра, Слава, Зухвалість, Кураж, Інтенсифікація, Клініка, Творчість*
756 Галюциногени – *Гіпноманія, Навіювання, Манії, Потойбічне, Чудеса, Обраництво*
757 Упередженість – *Затятість, Фанатизм, Переконавання, Певність, Однозначність*
758 Забобони – *Рефлексивність, Інстинкти, Навіювання, Обсесія, Узвичаєння, Фуфло*
759 Позакритичність – *Вірування, Догмати, Виправдати, Фанатизм, Манії, Певність*
760 Безкарність – *Безпека, Свавільство, Неймовірне, Беззаконня, Позазаконність*
761 Соборність – *Єдність, Компроміси, Церква, Партія, Глум, Узвичаєння, Одність*
762 Правовірність – *Партійність, Єретичність, Затятість, Традиціоналізм, Орднунг*
763 Ортодоксія – *Соборність, Незмінність, Слідування, Фанатизм, Канон, Апологія*
764 Екзегеца – *Агітпроп, Лавірування, Релятивність, Діалектичність, Опортунізм*
765 Інтерпретація – *Пропаганда, Ірраціоналізм, Провокація, Глорифікація, Дифамація*
766 Діалектичність – *Конформність, Амбівалентність, Пристосування, Невизначеність*
767 Стабільність – *Узвичаєння, Матриця, Зона, Стриножити, Ніяк, Московство*
768 Єдінанеделімство – *Візія, Містика, Місіонерство, Утопія, Святе, Патримонія*

- 769 Завоювання – Загарбництво, Напад, Кримінал, Анексія, Притягати
770 Перемога – Інтенсифікація, Єдинанеделімство, Несамовитість, Успіхи
771 Режим – Зона, Організація, Регламент, Дисциплінарність Порядок, Ордунг, Наряд
772 Заціпеніння – Ригідність, Стабільність Незмінність, Матриця, Догмати, Уникати
773 Стриножити – Пути, Заборони, Ригідність, Затятість, Консерватизм, Порядок
774 Гармонізація – Зона, Регламент, Режим, Одність, Ніщо, Конфлікти, Ортодоксія
775 Пацифікація – Принука, Стабільність, Загарбання, Мімікрія, Русифікаторство, Хіві
776 Мир – Примус, Терпимість, Страдництво, Єдинанеделімство, Амба, Патримонія
777 Іринія – Порозуміння, Компроміси, Угодовство, Реалізм, Поневолення, Метисаж
778 Ригідність – Збайдужіння, Пофігізм, Догмати, Затятість, Западло, Заборони
779 Консерватизм – Догмати, Розрив, Заборони, Незмінність, Реакційність, Минуле
780 Ретроградство – Атавізм, Зрада, Деградація, Карантин, Канон, Правішання
781 Реакційність – Напад, Рецидив, Фанатизм, Реформаторство
782 Назадництво – Заборони, Стриножити
783 Регрес – Виродження, Занепад, Деградація, Деконструкція, Дегенерати
784 Минуле – Узвичаєння, Мародерство, Матриця, Спроцення, Карантин, Віндикувати
785 Атавізм – Виродження, Примітивізм, Інстинкти, Рецидив, Жлобство, Емоційне
786 Рецидив – Реваншизм, Атавізм, Минуле, Агресивність, Ретроградство, Дегенерати
787 Протиставлення – Конфлікти, Суперечности, Боротьба, Невміння
788 Нігілізм – Знищення, Зрада, Руйнування
789 Заперечити – Відмінити, Азарт, Порушення, Знущатися, Відторгнення
790 Заборони – Западло, Табу, Незмінність, Мобілізація
791 Вичищати – Зайве, Відмінити, Зухвалість, Волюнтаризм, Вбивства, Карантин
792 Дезінфекція – Вороги, Конфлікти, Трупи, Геноцид
793 Бруд – Послід, Відходи, Ніщо
794 Мощі – Глорифікація, Святе, Реліквії, Танатос, Культ
795 Знищення – Загибель, Відмінити, Удосконалення, Послід, Виправдати, Ніщо, Далой
796 Взаємонищення – Руїна
797 Самогубство – Фаги, Булімія, Карантин
798 Антидобір – Дегенерати, Виродження, Селекція, Лагер
799 Какістократія – Виродження
800 Загибель – Руйнування, Знищення, Деконструкція, Нігілізм, Крайнощі, Хижацтво
801 Смерть – Танатос, Атавізм, Радикалізм, Ексклюзив, Пусте, Прилучати
802 Амба – Розімперення, Деконструкція, Зрада, Нема
803 Ніщо – Ніякі, Свавільство, Надзаконність, Нігілізм
804 Ніхто – Пересічність, Ніякі, Зайві, Ницість, Безпорадність, Пособники, Нікому
805 Ніяк -
806 Ніколи – Інакше
807 Нема – Нічого
808 Забуття – Час, Пофігізм, Ігнорувати, Народовбивство, Знищення
809 Порожнеча – Невміння, Безпідметність, Удосконалення, Розрив, Далой
810 Пусте – Наново, Понт, Туфта, Мощі, Чудеса, Волюнтаризм, Фуфло, Обдурити
811 Вичерпність – Сировина, Угіддя, Каторга, Паразитизм, Бездіяльність
812 Безпечність – Безпека, Кришування, Прихиститися, Патерналізм, Взаємодопомога
813 Утилізатори – Терор, Знищення, Освоєння, Споживацтво, Засвоєння, Хапати
814 Всотування – Наслідувати, Акумуляція, Відкритість, Інтеграція, Інкорпорація
815 Рецептія – Притягати, Асиміляція, Пристосування, Збиральництво, Конвергенція
816 Зріднюватися – Любов, Притягати, Гравітація, Грабувати, Єдність, М'ясорубка
817 Упадати – Реалізм, Служіння, Сервільність, Запроданство, Мімікрія, Гра, Уцілілі
818 Запобігливість – Конформність, Спокусити, Опортунізм, Підозрілі, Удосконалення
819 Порозуміння – Компроміси, Іринія, Угодовство, Ретирада, Профанація, Знущатися

- 820 Політкоректність – Гендер, Патерналізм, Любов, Виродження, Ненависть
821 Слідування – Відкритість, Затятість, Симпатія, Приваби, Реалізм, Ринок, Лінь
822 Мімікрія – Лицедійство, Пристосування, Імітації, Безпринципність, Уявне, Детант
823 Угодовство – Раболіпство, Конформність, Запроданство, Підозрілі, Середовище
824 Послухняність – Делегувати, Виконавство, Рабство, Культ, Кабала, Пасив, Дуван
825 Сервільність – Трудармійці, Безвідповідальність, Хіві, Яничарство, Зсучені, Зеки
826 Чесноти – Моралізаторство, Підозрілі, Слідування, Парад
827 Лицемірство – Амбівалентність, Підступність, Цинізм, Прикидатися, Обмищення
828 Дворушництво – Профанація, Прагматичність, Підозрілі, Уцілілі, Облуди, Закуліса
829 Лавірування – Діалектичність, Екзегеза, Реалістичність, Обдурити, Упадати
830 Опортунізм – Ревізіонізм, Реалістичність, Прагматичність, Зрада, Уцілілі
831 Пристосування – Слідування, Упадати, Конвергенція, Конформність, Мімікрія
832 Служіння – Апарат, Клір, Упадати, Пастирі, Запроданство, Маса, Хіві, Пособники
833 Реалістичність – Реалізм, Історичність, Практицизм, Певність, Пофігізм, Втілення
834 Нормалізація – Ординарність, Ідеал, Іринія, Традиціоналізм, Правочинство
835 Обмищення – Закономірне, Секуляризм, Профанація, Реалістичність, Тяма
836 Заземлення -
837 Секуляризм – Наукоподібність, Практицизм, Притомність, Конвергенція
838 Профанація – Слідування, Реалізм, Притомність
839 Антиутопія – Притомність, Безбожництво
840 Втілення – Реалізм, Узурпація, Держбандитизм, Сокира
841 Легалізація – Кримінал, Історичність, Правочинство, Виправдати, Патріотизм
842 Узвичаєння – Традиціоналізм, Ригідність, Ординарність, Пересічність, Тяглість
843 Ревізіонізм – Опортунізм, Перепідпорядкування, Прагматичність
844 Негативізм – Ненависть, Свобода, Зрада, Заперечити, Удосконалення, Забуття
845 Всупереч – Навпаки
846 Конструктивність – Розвиток, Продуктивність, Креативність, Окультурення
847 Продуктивність – Українство, Працьовитість, Правішання, Удосконалення
848 Капіталізм – Господарка, Пиндоси, Закуліса, Вестернізація, Антибуржуазність
849 Антиєвропейство – Переіначити, Альтернатива, Вестернізація, Сталінізм
850 Промосковство – Санкції, Малоросійство, Совітизація, Русифікаторство
851 Антикомунізм – Модернізм, Ревізіонізм, Опортунізм, Перестройка, Русизм
852 Вестернізація – Захід, Закуліса, Евразійство, Пиндоси, Капіталізм
853 Проевропейство – Бариги, Колоніалізм, Окупанти
854 Антиамериканізм – Пиндоси, Антибуржуазність, Невміння, Большевізм
855 Антифашизм -
856 Атечество – Русизм, Вождівство, Зона, Держбандитизм, Орднунг, Конвергенція
857 Антисовєтизм – Розімперення
858 Русофобія – Закуліса, Захід, Промосковство
859 Протимосковство – Розімперення, Антисовєтизм, Інтернаціоналізм
860 Перепідпорядкування – Переіначити, Ревізіонізм, Мобілізація, Інакше
861 Амбівалентність – Фрустрація, Лицемірство, Дворушництво, Цинізм, Конвергенція
862 Мультикультуралізм – Політкоректність, Толерантність, Гендер, Плюралізм
863 Міра – Інтенсифікація
864 Стрес – Епатаж, Обсесія
865 Недовіра – Набурмосеність, Непевність, Криза, Безлад, Зрада, Ресентимент, Зло
866 Плюралізм – Стабільність, Мафія, Змішування, Компроміси, Соломаха, Безлад, Ліві
867 Іронія – Критицизм, Притомність
868 Цинізм – Реалізм, Слідування, Тяма, Притомність, Дворушництво, Обдурити
869 Кпини – Прикол, Глум, Провокація, Садизм, Знущатися, Наруга, Беззаконня
870 Стьоб – Прикол, Клініка, Ідеологія, Патос, Наруга, Безум, Свавільство, Шиза

- 871 Прикол – *Кураж, Стъоб, Карнавал, Безчинність, Гендер, Гра, Манії, Табу, Вигад*
 872 Карнавал – *Розбещення, Збочення, Садомазохізм, Символізм, Утаємничене, Безмір*
 873 Наруга – *Глум, Насильство, Розважатися, Дурманія, Обдурити, Обсесія, Садизм*
 874 Розважатися – *Аномія, Садомазохізм, Терор, Одержимість, Розгнуданість*
 875 Прагматичність – *Практицизм, Реалістичність, Лавірування, Секуляризм, Дайош*
 876 Утилітарне –
 877 Пригода -
 878 Компроміси – *Порозуміння, Іринія, Угодовство, Опортунізм, Ревізіонізм, Гібрид*
 879 Корисливість – *Споживацтво, Експропріація, Присвоєння, Бариги, Пособники*
 880 Непотизм – *Меритократія, Провід, Корупція*
 881 Фаворитизм – *Привілеї, Свавільство, Любов, Патерналізм*
 882 Блат – *Обраництво, Номенклатура, Орден*
 883 Хабар – *Корм, Пайка Клептократія, Кримінал, Ринок*
 884 Корупція – *Бариги, Беззаконня*
 885 Підкуп -
 886 Аскетизм – *Злиденність, Пусте, Карантин, Безкорисливість, Ледарство*
 887 Відлюдництво – *Резигнація, Утікати, Асоціальність, Виклик, Анархізм, Виключення*
 888 Смиренність – *Ничка, Пасив, Угодовство, Порожнеча, Безчинність, Пасив, Транс*
 889 Позатикати – *Безпроблемність, Упадати, Іринія, Мімікрія, Неробство, Ігнорувати*
 890 Відвертість – *Свідчення, Певність*
 891 Скромність – *Кабала, Аскетизм, Ощадливість, Неробство, Мартиролог*
 892 Терплячість – *Пасив, Толерантність, Колаборанти, Пересічність, Терпило, Ніщо*
 893 Терпіти – *Ощадливість, Віктимність, Каторга, Злидота, Пофігізм, Черга, Помста*
 894 Черга – *Дефіцит, Порядок, Страдництво, Знущатися, Очманіння, Рівність*
 895 Наркоманія –
 896 Задоволення – *Розважатися, Гендер, Безкарність, Пригода, Збочення*
 897 Мучеництво – *Жертовність, Мортідо, Виправдати, Напад, Пособники, Лінь*
 898 Жорстокість – *Злостивість, Ненависть, Садизм, Озвіріння, Деградація, Знущатися*
 899 Каяття – *Сповідання, Віктимність, Гріховність, Налякати, Покора, Апологія*
 900 Порука – *Залежність, А-мета, Свідчення, Ущільнення, Тлум, Одність*
 901 Невротики – *Фобії, Страдництво, Звинуватити, Погрожувати, Вороги, Інші*
 902 Віктимність – *Жертовність, Каяття, Інсинуація, Страдництво, Офіра, Провокація*
 903 Нищість – *Злидота, Зайві, Ніякі, Страдництво, Мучеництво, Андеграунд, Провід*
 904 Яловість – *Невігластво, Терпіти, Пасив, Лузери, Ніхто, Безкорисливість, Уникати*
 905 Нудьга – *Терпіти, Страх, Слідування, Пристосування, Бездіяльність, Аскетизм*
 906 Збайдужіння – *Ригідність, Пересічність, Конформізм, Зло, Делегувати, Ніхто*
 907 Безсторонність – *Справжнє, Усеприступність, Розважатися*
 908 Резигнація – *Пасив, Ретирада, Відлюдництво, Покора, Нищість, Самопожертва*
 909 Пофігізм – *Резигнація, Безпроблемність, Мімікрія, Збайдужіння, Безчинність*
 910 Ігнорувати – *Пасив, Слідування, Відчуження, Бездіяльність Ничка, Уникати, Ліві*
 911 Обрида – *Ненависть, Знищення, Самопожертва, Дисциплінарність, Упосліжені*
 912 Фрустрація – *Спантеличити, Дисфункція, Аномія, Амбівалентність, Непевність*
 913 Збудження – *Емоційне, Провокація, Фобії, Транс, Озвіріння, Одержимість, Патос*
 914 Мовчати – *Ніщо, Порожнеча*
 915 Погрожувати – *Фобії, Терор*
 916 Ресентимент – *Ображені, Осоруга, Помста, Перепідпорядкування, Невротики*
 917 Садомазохізм – *Садизм, Розважатися, Кураж, Наруга, Свавільство, Страдництво*
 918 Контркультура – *Жлобство, Емоційне, Виродження, Середовище, Тлум, Здичавіння*
 919 Безправ'я – *Свавільство, Переступ, Безчинство, Рабство*
 920 Знеособлення – *Колективізм, Маса, Тлум, Пересічність, Терпило, Мартиролог, Ліві*
 921 Деприватизація – *Присвоєння*

- 922 Позасімейність – *Сектантство, Паства, Гендер*
 923 Абшак – *Комунізм, Московство, Колхоз, Патримонія, Обезвласнення, Дуван*
 924 Усуспільнення - *Притягати*
 925 Націоналізація – *Грабувати, Контрграбунок, Роздержавлення*
 926 Одержавлення – *Етатизм, Офіціоз, Стягати, Патримонія, Лівизна*
 927 Колхоз – *Комуна, Безлад, Анонімність, Трудармійці, Шарага, Безкоштовно, Лагер*
 928 Обезвласнення – *Знеособлення, Безчинність, Неробство, Антивласність, Лівизна*
 929 Експропріація – *Кримінал, Грабувати, Присвоєння, Приватизація, Каторга*
 930 Контрграбунок – *Перестройка, Крисятництво*
 931 Дерибан – *Грабувати, Лівизна, Віндикувати*
 932 Безкоштовно – *Шара, Ощадливість, Безкорисливість, Колгосп, Шарага*
 933 Антиринок – *План, Сталінізм*
 934 Протипідприємність – *Антивласність, Антиринок, Централізм, Контроль*
 935 Неп -
 936 Детант – *Упадати, Мир, Ретирада, Наступати, Пакостити*
 937 Перестройка – *Переіначити, Секуляризм, Профанація, Модернізм, Грабувати*
 938 Реставрація -
 939 Гласність -
 940 Антибюрократія -
 941 Демократизація – *Ліві, Еліта, Лібералізм, Розвиток*
 942 Вибори -
 943 Роздержавлення – *Одержавлення, Дерибан, Крисятництво, Приватизація*
 944 Денаціоналізація – *Русифікаторство, Закуліса, Мультикультуралізм, Білінгва*
 945 Приватизація – *Патримонія, Хапати*
 946 Олігархізація – *Роздержавлення, Грабунок, Номенклатура, Беззаконня*
 947 Клептократія – *Клеptomани, Перестройка, Бариги, Патримонія*
 948 Рейдерство – *Експропріація, Невміння, Дайош*
 949 Крисятництво – *Грабувати, Контрграбунок, Перестройка, Хапати, Дуван*
 950 Копіювати – *Захід, Слідування, Наздогнати, Автаркія, Контрафакт, Раболіпство*
 951 Епіграбунок – *Московство, Збиральництво, Матриця, Безмір, Тоталітаризм*
 952 Безгосподарність – *Безлад, Деградація, Руйнування, Паупери, Безкорисливість*
 953 Контрпродуктивність –
 954 Дестимуляція – *Рівність, Патерналізм, Трудармійці*
 955 Асоціальність – *Відлюдництво, Анархізм, Антиінтелектуалізм, Обсесія, Містика*
 956 Соціопатія – *Безтямність, Імморалізм, Зухвальство*
 957 Безкультурність – *Атавізм*
 958 Трансгуманізм – *Озвіріння, Деградація, Проникати, Уникати, Мультикультуралізм*
 959 Гомофіли -
 960 Сексизм – *Відхилення*
 961 Гендер – *Розважатися, Розгнузданість, Політкоректність, Збочення*
 962 Новояз – *Інформаційність, Лжа, Облуди, Афера, Перевиховання, Індукувати*
 963 Білінгва – *Асиміляція, Гібрид, Мультикультуралізм, Русизм, Шиза, Рабство*
 964 Обскурантизм – *Невігластво, Агітпроп, Заборони, Дурманія, Русифікаторство*
 965 Деца – *Облуди, Контрпропаганда, Обдурити, Фальсифікат, Агітпроп, Навіювання*
 966 Переназовництво – *Новояз, Перевиховання, Інверсія, Терор, Сугестія*
 967 Самість – *Самототожність, Московство, Українство*
 968 Нестяма – *Безтямність, Аменталізм, Антиінтелектуалізм, Непослух, Очманіння*
 969 Блеф – *Понт, Фейк, Амбіції, Месіанство, Афера, Обдурити, Гіпноманія, Симулякри*
 970 Попри – *Інакше, Крамола, Навпаки*
 971 Нелогічність – *Емоційне, Алогічність, Протиріччя, Комплікації, Виклик, Фуфло*
 972 Алогічність – *Дурманія, Протиріччя, Утаємничене, Наруга, Глум, Шиза, Канон*

- 973 Ірраціоналізм – Антиінтелектуалізм, Чаклунство, Непевність, Контрадикторність
 974 Деніалізм – Затятість, Фанатизм, Заперечити, Відмінити
 975 Навиворіт – Навпаки, Переіначити, Інверсія, Повстання
 976 Абсурдизм – Паранормальне, Парадоксальність, Релятивізм, Утаємничене, Стьоб
 977 Клініка – Соціопатія, Аномія, Обсесія, Трансгуманізм, Очманіння, Фігня, Утопії
 978 Імморалізм – Безчинство, Переступ, Обдурити, Білінгва, Посібники, Концтабір
 979 Супраестетство – Естетизація, Садомазохізм, Апологія
 980 Магія – Чаклунство, Окультизм, Надприродне, Духовне, Обраництво, Сугестія
 981 Ідіотеїзм – Ідеократія, Безбожництво
 982 Атеїзм – Обмищення, Тяма, Розумність
 983 Безбожництво – Вороги
 984 Клір – Пастирі, Обраництво, Провід, Номенклатура, Кратократія
 985 Церква – Посвячення, Гуруїзм, Профетизм, Харизма, Бюрократія, Ортодоксія
 986 Москвослав'є -
 987 Партія – Апарат, Переконавання, Дисциплінарність, Ордунг, Комісари
 988 Соратники – Єретичність, Підозрілі, Трупи, Орден, Фанатизм
 989 Псевдоелітаризм – Андеграунд, Меритократія, Гуруїзм, Харизма, Еліта
 990 Наукоподібність – Секуляризм, Обскуратизм, Безбожництво, Обсесії, Невігластво
 991 Інтелігентщина – Уцілілі, Зайві, Конформність Запроданство, Невігластво
 992 Збоченці – Розбещення, Карнавал, Епатаж, Крайнощі, Відхилення, Білінгва
 993 Кромешники – Інфернальне, Совізм, Московство, Органи, Банда, Беззаконня, Фаги
 994 Одержимі – Обсесія, Шаленство, Озвіріння, Зухвальство, Зомбі, Ресентимент
 995 Тиффозі – Прозелітизм, Азарт, Відданість, Інспірація, Радикалізм, Крайнощі
 996 Авантюристики – Непевність, Безчинство, Зухвалість, Екстремізм
 997 Гопота – Органи, Андеграунд, Злидота, Клептократія
 998 Урки – Злочинність, Транскорпорації, Бариги
 999 Москалі – Збиральництво, Фаги, Грабувати, Агресія, Облуди, Окупанти, Совок
 1000 Заброди – Варвари, Поселенці, Амба
 1001 Поселенці –
 1002 Діаспора – Мультикультуралізм, Толерантність
 1003 Окупанти – Совок, Поселенці, Політкоректність, Русифікаторство, Русофобія
 1004 Орден – Патерналізм, Франтерніте, Ордунг, Мафія, Маса, Банда, Відлюдництво
 1005 Мафія – Переступ, Порозуміння, Гопота, Одність, Ініціація, Дисциплінарність
 1006 Пастирі – Клір, Обраництво, Вождівство Церква, Організація, Орден, Еліта
 1007 Паства – Трудармійці, Сектантство, Посвячення, Ідолопоклонство, Рагулі, Зомбі
 1008 Гегемон – Жлобство, Ліві, Пересічність, Трудармійці, Варвари, Здичавіння, Маса
 1009 Маса – Емоційне, Пасив, Пересічність, Інії, Фобії, Уполіджені, Інфантильність
 1010 Тлум – Безлад, Очманіння, Рій, Гурт, Гопота, Жлобство, Імпотенти
 1011 Банда – Грабувати, Кримінал, Бариги, Єдність, Гурт, Держбандитизм, Большевізм
 1012 Совдеп – Московство, Антибуржуазність, Антиєвропейство, Русизм, Совок, Лагер
 1013 Апарат – Організація, Бюрократія, Послухняність, Слідування, Номенклатура
 1014 Бюрократія – Виконавство, Пасив, Рабство, Кар'єризм, Соціалізм
 1015 Номенклатура – Партія, Апарат, Обраництво, Посвячення, Капо, Орден, Грабувати
 1016 Вождівство – Провід, Гуруїзм, Єдиновладдя, Харизма, Церква, Сталінізм, Паханат
 1017 Автократія – Самодержавство, Надлюдина, Меритократія, Кратократія, Еліта
 1018 Комісари – Виключність, Свавільство, Банда
 1019 Решали – Мафія, Еліта, Вождівство, Пиндоси, Транскорпорації
 1020 Органи – Організація, Гопота, Орден, Обраництво, Кромешники, Терор, Сокира
 1021 Сварщікі – Винятковість, Величність, Взаємодопомога, Бариги, Мафія
 1022 Вертухаї -
 1023 Сексоти – Стук, Конспірація, Компропат, Провокація

- 1024 Зсучені – Прилучати
 1025 Капо – Комісари
 1026 Запроданство – Метисаж, Переіначити, Обдурити, Колаборанти, Зрада
 1027 Колаборанти – Конформність, Малоросійство, Зсучені, Хруні, Хіві, Здобич, Упадати
 1028 Уцілілі – Пересічність, Ніякі, Пофігізм, Пристосування, Послухняність, Хіві
 1029 Підозрілі – Невпевність, Несистемність, Дворушництво, Запроданство, Вороги
 1030 Хруні – Раболіпство
 1031 Малоросійство – Хруні, Промосковство, Зсучені, Крисятництво, Атєчество
 1032 Яничарство – Зрада, Вороги
 1033 Пособники – Пасив, Ніякі, Безпідметність, Безпринципність, Безмежжя, Зло
 1034 Хіві – Колаборанти, Сервілізм, Рабство, Упадати
 1035 Проксі – Делегувати, Інші, Запроданці, Притягати, Розбрат, Чужість, Лохи, Хіві
 1036 Опозиція – Плюралізм, Інтелігентщина, Мафія, Компроміси
 1037 Юродиві – Посвячення, Обраництво, Обсесія, Клініка, Профетизм, Лохи
 1038 Здобич – Збиральництво, Хижацтво, Полювання, Хапати
 1039 Багатії – Гріховність, Присвоєння
 1040 Пиндоси – Антиамериканізм, Закуліса, Налякати, Вороги
 1041 Агентура – Тиффозі, Вербування, Прозелітизм
 1042 Шпигуни – Зрада, Антипод
 1043 Шкідники – Невігластво, Вороги, Підступність, Класовість
 1044 Унтерменші – Інші, Варвари, Расизм
 1045 Терпило – Рабство, Терпіти, Сугестія, Терплячість, Страдництво, Знеособлення
 1046 Тягло – Сировина, Концтабір, Наряд, Маса, Фабрика, Гегемон, Неробство, Зомбі
 1047 Трудармійці – Послухняність, Визиск, Каторга, Ентузіазм, Рабство, Лохи, Пасив
 1048 Паупери – Убогість, Босота, Ліві
 1049 Зеки – Трудармійці, Пути, Кабала, Ледарство, Знуцатися, Парад
 1050 Лохи – Жлобство, Волоцюги, Раболіпство, Невміння, Обдурити, Білінгва
 1051 Парії – Упосліджені
 1052 Зомбі – Паства, Віра, Переконавання, Ригідність, Догмати, Відданість, Жертовність
 1053 Клієнтура – Споживацтво, Лагер, Патримонія, Невольа, Соціалізація, Кришування
 1054 Патерналізм – Безвідповідальність, Пересічність, Пайка, Дуван, Корупція, Безпека
 1055 Олігократія – Монократія, Меритократія, Кратократія, Патримонія
 1056 Бандократія – Транскорпорації
 1057 Бариги – Клептократія, Експропріація, Одержавлення, Роздержавлення, Кримінал
 1058 Мінjali – Стягати, Нееквівалентність, Нажива, Паханат
 1059 Компрадори – Упадати, Запроданство, Конвергенція, Пособники
 1060 Транскорпорації – Гангстеризм, Урки, Визиск, Середовище, Решали, Бариги
 1061 Захід – Інші, Фобії, Сповідання, Вестернізація, Провід, Вороги, Осоруга
 1062 Київщина – Антиукраїнство, Промосковство, Захід
 1063 Закуліса – Антисоветизм, Єврейство, Транскорпорації, Конформність, Антипод
 1064 Китай – Евразійство
 1065 Монократія – Монос, Патримонія, Меритократія, Кратократія, Авторитаризм
 1066 Криптократія – Змова, Транскорпорації, Ідеократія, Утаємничене, Підступність
 1067 А-мета – Рівність, Ринок
 1068 Петрократія – Сировина, Транскорпорації, Путінократія, Малоросійство
 1069 Аменсалізм – Булімія, Стягати, Хижацтво, Взаємодопомога, Притягати
 1070 Фаги – Паразитизм, Самогубство, Споживацтво, Карантин, Взаємощищення
 1071 Інфантильність – Спрощення, Величність, Антиінтелектуалізм, Обсесії, Пособники
 1072 Ніякі – Пересічність, Ніхто, Інші, Андеграунд, Асоціальність, Босота, Мімікрія
 1073 Зайві – Ніхто, Ніякі, Маса, Зайве, Інші, Упосліджені, Омасовлення, Андеграунд
 1074 Рагулі – Паства, Пасив

- 1075 Совок – Жлобство, Поселенці, Окупанти, Паразитизм, Русифікаторство
 1076 Ресовітизація – Реванизм, Рецидив
 1077 Путінократія – Московство, Антиукраїнство, Антиамериканізм, Совізм
 1078 Паханат -
 1079 Рашизм – Совізм, Промосковство, Русизм
 1080 Відданість – Фанатизм, Посвячення, Обраництво, Прозелітизм, Паства
 1081 Конформність – Уцілілі, Амбівалентність, Пересічність, Пристосування, Пособники
 1082 Ентузіазм – Вірування, Одержимість, Самопожертва, Очманіння, Працьовитість
 1083 Раболіпство – Упадати, Послухняність, Паства, Ницість, Очманіння, Тягло
 1084 Акламація – Делегувати, Упадати, Безвідповідальність, Пасив, Конформність
 1085 Одностайність – Акламація, Єдинобожжя, Колективізм, Монос, Централізм, Гурт
 1086 Дисциплінарність – Орднунг, Регламент, Організація, Порядок, Необхідність, Терор
 1087 Успіхи – Розвиток, Креативність, Відкритість, Активність, Пересічність
 1088 Квит – Амба, Революція
 1089 Усеприступність – Непослух, Свобода, Уседозволеність, Безвідповідальність
 1090 Нівелювати – Прокруст, Справедливість, Одність, Політкоректність, Рівність
 1091 Безперешкодно – Безпроблемність, Надзаконність, Безкарність, Безпринципність
 1092 Безпідставність – Безсторонність, Позареальне, Безпричинність, Беззаконня, Безлад
 1093 Безаварійність – Запобіжники, Безпечність, Ризики, Понт, Самогубство
 1094 Розгнузданість – Уседозволеність, Переіначити, Розважатися, Аберация
 1095 Приборкати -
 1096 Зона – Режим, Казарма, Кріпацтво, Атєчство, Неволя, Орднунг, Лагер, Лівизна
 1097 Тоталітаризм – Усеєдність, Контрспецифічність, Монократія, Зона, Універсалізм
 1098 Пакостити – Підступність, Провокація, Ворохобня, Криза, Спасіння, Шкідники
 1099 Нацьковувати – Класовість, Розбрат, Осоруга, Ентропія
 1100 Імперія – Московство, Комунізм, Антиукраїнство
 1101 Антиукраїнство – Київщина
 1102 Розімперення – Визволення, Антисоветизм, Конфлікти
 1103 Націократія – Ексклюзив, Окремішність, Глобалізм, Українство
 1104 Час – Традиціоналізм, Інтенсифікація, Ритміка, Притягати, Минуле, Віндикувати
 1105 Тяглість – Матриця, Узвичаєння, Стереотип, Стабільність, Спадкоємство, Розрив
 1106 Ризики – Розумність, Доказовість
 1107 Турбулентність – Непевність, Безлад, Загибель
 1108 Гравітація – Притягати, Інтегрувати, Єдинананеделімство, Інклюзив, Концтабір
 1109 Відштовхування – Відторгнення, Сингулярність, Ненависть, Ексклюзив, Розрив
 1110 Колапс – Одність, Загибель, Ніщо, Хаос, Виклик, Зухвальство, Обсесія, Єдність
 1111 Хірургічно -
 1112 Провидіння – Надприродне, Випадковість, Закономірне, Карність
 1113 Вина – Звинуватити, Переступ, Жертовність, Народовбивство
 1114 Судочинство – Правочинство, Певність, Класовість
 1115 Санкції – Копіювати, Автаркія, Наздогнати, Злиденність
 1116 Карантин – Ізоляціонізм, Самодостатність, Самогубство, Нівелювати, Автаркія
 1117 Превентивне – Агресивність
 1118 Контра – Спротив, Боротьба
 1119 Повстанці – Українство
 1120 Визволення – Розімперення, Спротив, Революція, Самодостатність
 1121 Карність – Правочинство, Притомність, Конфлікти
 1122 Будувати – Конструктивність, Креативність, Розвиток
 1123 Реституція – Віндикація, Реванизм
 1124 Науковці – Українство, Свобода, Творчість, Гуманізм
 1125 Українство – Свобода, Мікрокосм, Самостійність, Розімперення, Виклик

Анотація

Цей політичний устрій моделюється як системний набір його прикметностей у художніх розважаннях стосовно кожної, виходячи із авторських приватних суджень про режимне життя у зоні.